

Tửu Đô
ĐẠ
VỊNH

DTV-EBOOK

Ever Night

BASED ON THE NOVEL BY JIN YONG "The Smiling, Proud Wanderer" STARRING DING GUANSEN XUE HAOJING DING YUXI
LIU JIATONG CHEN XUN JIANG ZIXIN JIANG ZHUOJUN LI HAohan PRODUCER SUN YONGHUAN YANG WEIDONG
WRITTEN BY MENG HUAN DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY LIU ERKANG ACTION DIRECTOR WEI JINTAO PRODUCTION DESIGNER JI PENG
MUSIC S.E.N.S. Project COSTUM DESIGN CHEN MINZHENG SPECIAL STRING ZHENG HAO WANG JINGSONG DIRECTOR JIN CHEN

GIA VIÊN

Tác giả: Tửu ĐỒ

Editor: hikenshi

Thể loại: Tiệp Hiệp

Nguồn: voz.vn

DTV-EBOOK.COM

Table of Contents

- Chương thứ nhất thịnh thế (một)
- Mãi cho tới tận cửa nhà mình, người thân của cậu cháu Lý Húc vẫn âm áp. Nhà cậu ở cùng gia tộc hần, đều thuộc loại mặt chi trong tộc mình. Điền sản mà họ đặt là rất ít, mỗi năm thu tiền thuê từ trong tay người tá điền miễn cưỡng đủ cho cả nhà ăn. Về phần những người khác ứng đối quan phủ và thường ngày ở trong tộc đưa tới chi tiêu hàng ngày, Không thể không ỷ lại vào các doanh sinh khác. Còn Lý, Trương hai nhà đều là các đại tộc trải qua trăm năm, được xưng là lễ nghi truyền gia, cho nên kinh thương trong tộc là nghề làm người ta xem thường nhất, mặc dù hàng năm các trưởng bối trong tộc đều lấy hiệu kính từ trong tay không ít con cháu kinh doanh.
- Chương thứ nhất thịnh thế (3)
- Chương thứ nhất thịnh thế (Bốn)
- Chương thứ nhất thịnh thế (năm)
- Khi nói chuyện với Lưu phu tử, tình hình lại khác. Vị lão phu tử trong huyện này tuổi không lớn lắm, vóc người phúc hậu, mặc dù không ngạo nhân như Dương lão phu tử đã từng tại Việt Vương trướng khen quân vụ, tư chất quân vụ, nhưng lúc trẻ cũng là tài tử bản địa. Sách đọc nhiều, làm người bình thản hào phóng, lời nói ra tự nhiên khiến người ta như tắm gió xuân.
- Chương thứ nhất thịnh thế (lục)
- Chương thứ hai trắc trở (một)
- Chương thứ hai gộp (một)
- Chương thứ hai gộp 2 (2)
- Chương thứ hai gộp (2)
- Chương thứ hai gộp (3)
- Chương thứ hai gộp (3 điểm)
- Chương thứ hai gộp (Bốn)
- Xuất tặc (Bốn)
- Chương thứ ba (một) Tiêu Khoáng Dã:
- Chương thứ ba (đầu một)
- Chương thứ ba (hai)

- [Chương thứ ba \(2\)](#)
- [Chương thứ ba \(Ba\)](#)
- [Chương thứ ba \(3\)](#)
- [Chương thứ tư cánh đồng bát ngát \(Bốn\)](#)
- [Chương thứ ba \(4\)](#)
- [Chương thứ ba cánh đồng bát ngát \(5\)](#)
- [Chương thứ ba \(5\)](#)
- [Chương thứ ba \(lục\)](#)
- [Chương thứ ba \(Sáu\)](#)
- [Chương thứ tư Túy Hương \(một\)](#)
- [Chương thứ tư Túy Hương \(một\)](#)
- [Khí hậu ác liệt trên thảo nguyên làm cho nhân khẩu bộ tộc xưa nay không vượng vượng, cho nên nữ nhân trong mắt Mục dân là đại hỉ còn quan trọng hơn kết hôn cùng chúc thọ cho lão nhân. Mọi người nghe nói thê tử của A Tư Lam mang thai, đều vây hường hân tở về chúc mừng, chúc mừng xong rồi, Lại trách hân không sớm nói cho mọi người biết, nếu không trời lạnh như vậy hân khẳng định phải ở lại trong nhà chăm sóc thê tử, ai còn dám mặt dày kéo hân đi bắn!](#)
- [Chương thứ tư Túy Hương \(2\)](#)
- [Chương thứ tư Túy Hương \(3\)](#)
- [Chương thứ tư Túy Hương \(3\)](#)
- [Chương thứ tư Túy Hương \(Bốn\)](#)
- [Chương thứ tư Túy Hương \(4\)](#)
- [Chương thứ tư Túy Hương \(5\)](#)
- [Chương thứ tư Túy Hương \(5\)](#)
- [Chương thứ năm Liệp Lộc \(một trên\)](#)
- [Chương thứ năm Liệp Lộc \(một\)](#)
- [Chương thứ năm săn hươu \(hai\)](#)
- [Chương thứ năm Liệp Lộc \(2\)](#)
- [Chương thứ năm Liệp Lộc \(3\)](#)
- [Chương thứ năm săn hươu \(3 xuôi\)](#)
- [Chương thứ năm săn hươu \(Bốn\)](#)
- [Chương thứ năm Liệp Lộc \(4\)](#)
- [Chương thứ năm thợ săn 5 \(5\)](#)
- [Chương thứ năm thợ săn hậu nhân \(5\)](#)
- [Chương thứ năm săn hươu \(lục\)](#)

- [Chương thứ năm thợ săn \(lục\)](#)
- [Chương thứ năm săn hươu \(7\)](#)
- [Chương thứ năm Thợ \(7\)](#)
- [Chương thứ năm Liệp Lộc \(8\)](#)
- [Chương thứ năm thợ săn \(8\)](#)
- [Chương thứ năm săn hươu \(Cửu Chương\)](#)
- [Chương thứ năm săn lộc \(98\)](#)
- [Chương thứ năm săn hươu \(98 hạ\)](#)
- [Chương thứ nhất đại tặc \(một\)](#)
- [Chương thứ nhất đại tặc \(một\)](#)
- [Chương thứ nhất đại tặc \(hai\)](#)
- [Chương thứ nhất đại tặc \(hai\)](#)
- [Chương thứ nhất đại tặc \(3\)](#)
- [Chương thứ nhất đại tặc \(3\)](#)
- [Chương thứ nhất đại tặc \(Bốn\)](#)
- [Chương thứ nhất đại tặc \(Bốn\)](#)
- [Chương thứ nhất đại tặc \(5\)](#)
- [Chương thứ nhất đại tặc \(5\)](#)
- [Chương thứ nhất đại tặc \(lục\)](#)
- [Chương thứ nhất đại tặc \(6\)](#)
- [Chương thứ nhất đại tặc \(7\)](#)
- [Chương thứ nhất đại tặc \(7\)](#)
- [Chương thứ hai xuất sĩ \(một\)](#)
- [Chương thứ hai xuất sĩ \(một\)](#)
- [Chương thứ hai xuất sĩ \(hai trên\)](#)
- [Chương thứ hai \(hai xuất sĩ\)](#)
- [Chương thứ hai xuất sĩ \(3 Thượng\)](#)
- [Chương thứ hai xuất sĩ \(3 xuôi tiếp\)](#)
- [Chương thứ ba xuất sĩ \(Bốn\)](#)
- [Chương thứ hai xuất sĩ \(4 điểm dưới\)](#)
- [Chương thứ hai xuất sĩ \(5\)](#)
- [Chương thứ hai ra sĩ \(5\)](#)
- [Chương thứ hai xuất sĩ \(lục\)](#)
- [Chương thứ hai xuất sĩ \(lục\)](#)
- [Chương thứ hai xuất sĩ \(lục\)](#)
- [Chương thứ ba Hà Thảo \(một\)](#)
- [Chương thứ ba Hà Thảo \(một\)](#)
- [Chương thứ ba Hà Thảo \(hai\)](#)

- Có thể làm cho tỷ lệ Lý Uyên Nhi hận đến mức như thế, hẳn là Vũ Văn thuật lại không thể nghi ngờ. Như thế, đi ở Vũ Văn thuật lại thân phận lão tướng râu quai nón bên cạnh cũng không cần đoán, ngoại trừ đại tướng quân Thuần Thiết Trưng của Tả Vũ Vệ ra, trong toàn trấn Hoài Viễn còn ai có tư cách sánh vai cùng với đại tướng quân của Tả Cù Vệ!
- Chương thứ ba Hà Thảo (3)
- Chương thứ ba Hà Thảo (3)
- Chương thứ ba Hà Thảo (Bốn)
- Chương thứ ba Hà Thảo (4)
- Chương thứ ba Hà Thảo (5)
- Chương thứ ba Hà Thảo (5)
- Chương thứ ba Hà Thảo (lục)
- Chương thứ ba Hà Thảo (lục)
- Chương thứ ba Hà Thảo (7)
- Chương thứ ba Hà Thảo (7)
- Chương thứ tư Trịnh Quốc Thương (một)
- Chương thứ tư (Chút nhì)
- Chương thứ tư (hai)
- Chương thứ hai (2)
- Chương thứ tư (3)
- Chương thứ tư (Bốn)
- Chương thứ tư (Bốn)
- Chương thứ tư Quốc Công (5)
- Chương thứ tư (5)
- Chương thứ tư (lục)
- Chương thứ tư (lục)
- Chương thứ tư (7)
- Chương thứ tư (7)
- Chương thứ tư (Tám)
- Chương thứ tư (8)
- Chương thứ năm không có nhà (một)
- Chương thứ năm không có nhà (một)
- Chương thứ năm không có nhà (hai)
- Chương thứ năm không có nhà thứ năm (2)
- Chương thứ năm không có nhà (3)
- Chương thứ năm (Hạ ba)

- Chương thứ năm không có nhà (Bốn),
- Chương thứ năm không có nhà (Bốn),
- Chương thứ năm vô gia (5),
- Chương thứ năm vô gia (5),
- Chương thứ năm không có nhà (lục),
- Chương thứ năm không có nhà (lục),
- Chương thứ nhất xuất đầu (một),
- Chương thứ nhất xuất đầu (một),
- Chương thứ nhất xuất đầu (hai),
- Chương thứ nhất xuất đầu (2),
- Chương thứ nhất xuất đầu (3),
- Chương thứ nhất xuất đầu (3 xuôi),
- Chương thứ nhất xuất đầu (Bốn),
- Chương thứ nhất xuất đầu (Bốn),
- Chương thứ nhất thầy năm 1
- Chương thứ năm lần thứ năm 1
- Chương thứ nhất Thượng 6...
- Chương thứ nhất ra đề (lục),
- Chương thứ hai Hồ Sồ (một),
- Chương thứ hai Hồ Sồ (một),
- Chương thứ hai Chương (hai – hai),
- Chương thứ hai Hồ Ban (2),
- Chương thứ hai Hồ Ban (2),
- Chương thứ hai Hồ Sồ (hai phần ba),
- Chương thứ hai Hồ Ban (3 điểm dưới),
- Chương thứ hai Hồ Sồ (Bốn lượt),
- Chương thứ hai Hồ Sồ (Bốn lượt),
- Chương thứ hai Hồ Sồ (5),
- Chương thứ hai Hồ Sồ (5 điểm dưới),
- Chương thứ hai (lục),
- Chương thứ hai Hồ Sồ (Lục Túc),
- Chương thứ hai (lục: hạ),
- Chương thứ hai Hồ Sồ (thất),
- Chương thứ hai Hồ Sồ (thất),
- Chương thứ ba chìm nổi (một),
- Chương thứ ba chìm 1 Hạ nhất 1
- Chương thứ ba chìm nổi (2),
- Chương thứ hai chìm nổi (2),

- [Chương thứ ba chìm nổi \(3\)](#)
- [Chương thứ ba chìm nổi \(3\)](#)
- [Chương thứ ba chìm nổi \(Bốn\)](#)
- [Chương thứ ba chìm nổi \(4\)](#)
- [Chương thứ ba chìm nổi \(5\)](#)
- [Chương thứ ba chìm nổi \(5\)](#)
- [Chương thứ ba chìm nổi \(lục\)](#)
- [Chương thứ ba chìm nổi \(lục\)](#)
- [Chương thứ ba chìm nổi \(7\)](#)
- [Chương thứ ba chìm nổi \(7\)](#)
- [Chương thứ ba chìm nổi \(8\)](#)
- [Chương thứ ba chìm nổi \(8\)](#)
- [Chương thứ tư bỏ qua \(một\)](#)
- [Chương thứ tư bỏ qua \(quần sau\)](#)
- [Chương thứ tư bỏ qua \(hai\)](#)
- [Chương thứ tư bỏ qua \(2\)](#)
- [Chương thứ tư bỏ qua \(3\)](#)
- [Chương thứ tư bỏ qua \(3\)](#)
- [Hai bên tường thành Nam Bắc Lê Dương thành cũng không bị địch nhân công kích, bởi vậy, Đám mật thám trên cánh tay quần đầy những mảnh vải đen kia không đợi được hành động gì, đã bị thủ tướng được Vũ Văn Sĩ và thân binh nhắc nhở dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai bắt lại. Phản quân ẩn núp trên tường thành phía tây biểu hiện ly kỳ, biểu hiện của đám phản quân ẩn núp. Không biết là bởi vì Lý Mật yếu thế khi biểu diễn trò tiên công quá mức bức bách mà khiến bọn họ tuyệt vọng tiền đồ, cũng bởi vì nguyên nhân này mà hẳn ta bị Vũ Văn Sĩ cùng với cảm giác liên quan đến Hoàng Hà nằm ở phía Bắc lấy đất đai của Hoàng Hà ra nhượng lại cho lời đồn mang lại cho mỹ nhân câu này, Ý chí chính giữa bọn họ không kiên định trước khi nhận được lệnh từ phản quân của thành, lên lút hướng Lý An Viễn thẳng thắn hành động. Sau khi nhận được tin tức tình báo Lý An Viễn lập tức hành động, gạt bỏ toàn bộ cánh tay quần đầy vải đen ra khỏi đội ngũ thủ thành. Khi Lý Mật biết được Đông Thành bất ngờ tập kích thất bại mà muốn ở phía tây Lê](#)

Dương Thành gây ra hỗn loạn, trả lời y chỉ là một trận mắng trào phúng.

- Chương thứ tư bỏ qua (4)
- Chương thứ tư bỏ qua (5)
- Chương thứ tư bỏ qua (5)
- Chương thứ tư bỏ qua (lục)
- Chương thứ tư bỏ qua (lục)
- Chương thứ tư bỏ qua (7)
- Chương thứ tư bỏ qua (7)
- Chương thứ tư bỏ qua (Tám)
- Chương thứ tư bỏ qua (Hạn tám)
- Chương thứ năm trở về (một)
- Chương thứ năm trở về (có một)
- Chương thứ năm trở về (2)
- Chương thứ năm trở về (2)
- Chương thứ năm trở về (3)
- Chương thứ năm trở về (3)
- Chương thứ năm trở về (Bốn)
- Chương thứ năm trở về (Bốn)
- Chương thứ năm trở về (5)
- Chương thứ năm trở về (5)
- Chương thứ năm trở về (lục)
- Chương thứ năm trở về (lục)
- Chương thứ năm trở về (7)
- Chương thứ năm trở về (7)
- Chương thứ năm trở về: thượng số tám.
- Chương thứ năm trở về (lớp tám)
- Chương thứ năm trở về (8)
- Cổ cánh tay thứ nhất (một)
- Cổ cánh tay thứ nhất (một)
- Chương thứ nhất là cánh tay (hai)
- Một cổ cánh tay thứ nhất (2)
- Một phần cánh tay thứ nhất (3)
- Cổ cánh tay thứ nhất (3 nút)
- Cổ cánh tay thứ nhất (Bốn)
- Cổ cánh tay thứ nhất (Bốn)
- Chương thứ hai, tráng sĩ (một)
- Chương thứ hai, tráng sĩ (một)

- [Chương thứ hai, tráng sĩ \(hai\)](#)
- [Chương thứ hai, tráng sĩ \(hai\)](#)
- [Chương thứ hai, tráng sĩ \(3\)](#)
- [Chương thứ hai, tráng sĩ \(3 điểm dưới\)](#)
- [Chương thứ hai, tráng sĩ \(Bốn lượt\)](#)
- [Chương thứ hai, tráng sĩ \(Bốn lượt\)](#)
- [Chương thứ hai, tráng sĩ \(5\)](#)
- [Chương thứ hai, tráng sĩ \(5\)](#)
- [Chương thứ hai, tráng sĩ \(lục\)](#)
- [Chương thứ hai, tráng sĩ \(lục\)](#)
- [Chương thứ ba tranh hùng \(một\)](#)
- [Chương thứ ba tranh hùng \(một\)](#)
- [Chương thứ ba tranh phong \(hai\)](#)
- [Chương thứ ba tranh hùng \(2\)](#)
- [Chương thứ ba tranh hùng \(Ba\)](#)
- [Chương thứ ba tranh hùng \(3\)](#)
- [Chương thứ tư tranh hùng \(Bốn\)](#)
- [Chương thứ ba tranh hùng \(một trong bốn\)](#)
- [Chương thứ ba tranh hùng \(chương thứ năm\)](#)
- [Chương thứ ba tranh hùng \(5\)](#)
- [Chương thứ ba tranh hùng \(lục\)](#)
- [Chương thứ ba tranh hùng \(lục\)](#)
- [Chương thứ ba tranh hùng \(7\)](#)
- [Chương thứ ba tranh hùng \(7\)](#)
- [Chương thứ ba tranh hùng \(Tám\)](#)
- [Chương thứ ba tranh hùng \(8\)](#)
- [Chương thứ tư cố nhân \(một\)](#)
- [Chương thứ tư cố nhân \(quần một\)](#)
- [Chương thứ tư cố nhân \(hai\)](#)
- [Chương thứ tư, cố nhân \(2\)](#)
- [Chương thứ tư cố nhân \(3\)](#)
- [Chương thứ tư cố nhân \(3\)](#)
- [Chương thứ tư cố nhân \(Bốn\)](#)
- [Chương thứ tư cố nhân \(Bốn\)](#)
- [Chương thứ tư cố nhân \(5\)](#)
- [Chương thứ tư cố nhân \(năm\)](#)
- [Chương thứ tư cố nhân \(5\)](#)
- [Chương thứ tư cố nhân \(lục\)](#)

- [Chương thứ tư cổ nhân \(Sáu\)](#)
- [Chương thứ năm lời hứa \(một\)](#)
- [Chương thứ năm lời hứa \(một\)](#)
- [Chương thứ năm lời hứa \(hai\)](#)
- [Chương thứ năm lời hứa \(hai\)](#)
- [Chương thứ năm, ước hẹn ba –](#)
- [Chương thứ năm lời hứa \(3\)](#)
- [Chương thứ năm lời hứa \(Xà Tử\)](#)
- [Chương thứ năm lời hứa \(có bốn\)](#)
- [Chương thứ năm lời hứa \(Xà Tử\)](#)
- [Chương thứ năm, ước hẹn thứ năm \(5\)](#)
- [Chương thứ năm lời hứa \(5\)](#)
- [Chương thứ năm lời hứa \(lục\)](#)
- [Chương thứ năm lời hứa \(lục\)](#)
- [Chương thứ sáu Cẩm Sở \(một\)](#)
- [Chương thứ sáu gấm \(Chút hạ\)](#)
- [Chương thứ sáu gấm \(Nhị\)](#)
- [Chương thứ sáu gấm \(Nhị\)](#)
- [Chương thứ sáu gấm \(3\)](#)
- [Chương thứ sáu gấm \(3\)](#)
- [Chương thứ sáu gấm \(Bốn\)](#)
- [Chương thứ sáu gấm \(Bốn\)](#)
- [Chương thứ sáu gấm \(5\)](#)
- [Chương thứ sáu gấm \(5\)](#)
- [Chương thứ sáu gấm \(lục\)](#)
- [Chương thứ sáu gấm \(lục\)](#)
- [Chương thứ sáu gấm \(lục\)](#)
- [Chương thứ nhất gõ trống \(một\)](#)
- [Chương thứ nhất đánh trống \(một\)](#)
- [Chương thứ nhất vỗ trống \(một\)](#)
- [Chương thứ nhất đánh trống \(2\)](#)
- [Chương thứ nhất đánh trống \(2\)](#)
- [Chương thứ nhất gõ trống \(3\)](#)
- [Chương thứ nhất chơi trống \(3\)](#)
- [Chương thứ nhất gõ trống \(Bốn\)](#)
- [Chương thứ nhất gõ trống \(Bốn\)](#)
- [Chương thứ nhất gõ trống \(5\)](#)
- [Chương thứ nhất gõ trống \(5\)](#)

- [Chương thứ nhất gõ trống.\(Sáu\)](#)
- [Chương thứ nhất gõ trống.\(Sáu\)](#)
- [Chương thứ nhất gõ trống.\(7\)](#)
- [Chương thứ nhất chọi trống.\(7\)](#)
- [Chương thứ hai, Ngô Câu \(một trên\)](#)
- [Chương thứ hai, Ngô Câu \(một\)](#)
- [Chương thứ hai, Ngô Câu \(hai\)](#)
- [Chương thứ hai, Ngô Câu \(2\)](#)
- [Chương thứ hai, Ngô Câu \(3 – thượng\)](#)
- [Chương thứ hai, Ngô Câu \(3 điểm dưới\)](#)
- [Chương thứ hai, Ngô Câu \(Bốn lần thượng\)](#)
- [Chương thứ hai, Ngô Câu \(Bốn lượt\)](#)
- [Chương thứ hai, Ngô Câu \(5/ thượng\)](#)
- [Chương thứ hai, Ngô câu \(5 điểm: hạ\)](#)
- [Chương thứ hai, Ngô câu \(lục\)](#)
- [Chương thứ hai, Ngô câu \(lục\)](#)
- [Chương thứ hai, Ngô Câu \(thất\)](#)
- [Chương thứ hai, Ngô Câu \(thất\)](#)
- [Chương thứ hai, Ngô câu \(thất\)](#)
- [Chương thứ hai, Ngô Câu \(8\)](#)
- [Chương thứ hai, Ngô Câu \(8\)](#)
- [Chương thứ ba phóng hỏa \(một\)](#)
- [Chương thứ ba chiến hỏa \(một\)](#)
- [Chương thứ ba phóng hỏa \(hai\)](#)
- [Chương thứ ba phóng hỏa \(hai\)](#)
- [Chương thứ ba phóng hỏa \(3\)](#)
- [Chương thứ ba phóng hỏa \(có ba\)](#)
- [Chương thứ ba phóng hỏa \(3\)](#)
- [Chương thứ tư phóng hỏa \(Bốn\)](#)
- [Chương thứ ba phóng hỏa \(Bốn\)](#)
- [Chương thứ ba phóng hỏa \(năm\)](#)
- [Chương thứ ba phóng hỏa \(5\)](#)
- [Chương thứ ba phóng hỏa \(lục\)](#)
- [Chương thứ ba phóng hỏa \(lục\)](#)
- [Chương thứ ba phóng hỏa \(lục: hạ\)](#)
- [Chương thứ tư thành khô \(một\)](#)
- [Chương thứ tư thành khô \(một\)](#)
- [Chương thứ tư thành khô \(hai\)](#)

- [Chương thứ tư thành khô \(2\)](#)
- [Chương thứ tư thành khô \(3\)](#)
- [Chương thứ tư thành khô \(3\)](#)
- [Chương thứ tư thành khô \(3\)](#)
- [Chương thứ tư thành khô \(Bốn\)](#)
- [Chương thứ tư thành khô \(Bốn\)](#)
- [Chương thứ tư thành khô \(năm\)](#)
- [Chương thứ tư thành khô \(năm\)](#)
- [Chương thứ tư thành khô \(5\)](#)
- [Chương thứ tư thành khô \(lục\)](#)
- [Chương thứ tư thành khô \(lục\)](#)
- [Chương thứ tư thành khô \(7\)](#)
- [Chương thứ tư thành khô \(7\)](#)
- [Chương thứ năm: Quân ân \(một\)](#)
- [Chương thứ năm: Quân ân \(một\)](#)
- [Chương thứ năm: Quân ân \(hai\)](#)
- [Chương thứ năm: Quân ân \(2\)](#)
- [Chương thứ năm \(ân quân ân\)](#)
- [Chương thứ năm: Quân ân \(3 xuôi\)](#)
- [Chương thứ năm: Quân ân \(Bốn\)](#)
- [Chương thứ năm: Quân ân \(Bốn\)](#)
- [Chương thứ năm: Quân ân \(4\)](#)
- [Chương thứ năm: Quân ân \(5\)](#)
- [Chương thứ năm: Quân ân \(5\)](#)
- [Chương thứ năm: Quân ân \(5\)](#)
- [Chương thứ năm: Quân ân \(5\)](#)
- [Chương thứ năm: Quân ân \(6\)](#)
- [Chương thứ năm \(lục\)](#)
- [Chương thứ nhất lôi đình \(một\)](#)
- [Chương thứ nhất lôi đình \(một\)](#)
- [Chương thứ nhất lôi đình \(hai\)](#)
- [Địch ta song phương vừa mới tiếp xúc, Húc Tử liền nhay cảm cảm phát giác được đám giặc cỏ trước mắt này khác rất lớn so với đám thổ phỉ hãn tiêu diệt trong quá khứ. Sau khi cải tiến chiến thuật kỵ binh thảo nguyên phóng xạ vẫn là chiêu tuyệt chiêu hãn dùng để đối phó nông quân nông dân., Đối phương huấn luyện sơ sài cùng áo giáp quá mức đơn bạc trên người làm cho bọn họ rất khó có thời gian kiên trì nửa nén hương trong mưa tên mà sĩ khí](#)

không tiêu tán. Một khi sĩ khí hạ thấp đến cùng, những
bọn giặc cỏ không có kỷ luật quân nhu này thường buông
bình khí chạy trốn tứ tán, căn bản là sống chết của đồng
bạn bên cạnh.

- Chương thứ nhất lời đình (3)
- Chương thứ nhất lời đình (Bốn)
- Chương thứ nhất lời đình (Năm)
- Chương thứ nhất lời đình (Năm)
- Chương thứ nhất lời đình (Năm)
- Chương thứ nhất lời đình (lục)
- Chương thứ nhất lời đình (lục)
- Chương thứ nhất lời đình (7)
- Chương thứ nhất lời đình (7)
- Chương thứ nhất lời đình (Tám)
- Chương thứ nhất lời đình (8)
- Chương thứ hai (một trên)
- Chương thứ hai (có một)... 1
- Chương thứ hai (hai) ruộng bỏ
- Chương thứ hai ruộng bỏ (hai)
- Chương thứ hai ruộng bỏ (2)
- Chương thứ hai ruộng bỏ (3)
- Chương thứ hai ruộng bỏ (3)
- Chương thứ hai ruộng bỏ (3)
- Chương thứ hai ruộng bỏ (3)
- Chương thứ hai gộp lưng bỏ bốn lần...
- Chương thứ hai (có bốn) gộp lại:
- Chương thứ hai (có bốn)...
- Chương thứ hai ruộng bỏ (5)
- Chương thứ hai ruộng bỏ (5)
- Chương thứ hai ruộng bỏ (5)
- Chương thứ hai (lớp sáu)
- Chương thứ hai (lớp sáu)
- Chương thứ hai (lạt hạ)
- Chương thứ hai ruộng bỏ (7)
- Chương thứ hai ruộng bỏ (7)
- Mất thấy lại bị gậy đại tướng Chu Vũ, Dương Nghĩa thần
càng giận không kềm được, nhét lệnh kỳ vào tay Hầu
Kiều, liền muốn tự mình dẫn tử sĩ lên thành. Du kích Đại
tướng quân Hầu Kiều sao chịu để chủ soái tự mình mạo

hiểm, hoảng hốt ôm lấy eo lão tướng quân, lớn tiếng cầu xin: “Đề mặt tướng đi đánh một lần, nếu như không thành, đại soái điểm binh báo thù cho ta là được!”

- Chương thứ hai (bụi lưng)
- Chương thứ hai ruồng bỏ (8)
- “Đám giặc cỏ này, quả thực là chó hoang nổi điên mà!”
buông xuống mặt báo Diêm Sơn huyện lệnh Triệu Đức
Minh thúc ngựa đưa tới, Thái bộc nghĩa thần Dương
Nghĩa Thần lắc đầu, cười lạnh bình phẩm.
- Chương thứ ba Vô Y (một)
- Chương thứ ba Vô Y (một)
- Chương thứ ba (một)
- Chương thứ ba (hai)
- Chương thứ ba Vô Y (hai)
- Chương thứ ba (hai)
- Chương thứ ba Vô Y (Ba)
- Chương thứ ba (3)
- Chương thứ ba Vô Y (Bốn)
- Chương thứ ba (Bốn)
- Kỵ binh dùng bốn ngàn trọng đường xa đến chủ động
tấn công, gia nhập vào đội quân ngồi cương có nhân số
vượt quá ba mươi vạn, chỉ có người điên mới làm như
vậy. Chẳng những Vương Tu Bạt, Quách Phương sau khi
gia nhập quân đội Bắc Lăng bị mệnh lệnh của Lý Húc
làm cho cả kinh trợn mắt há hốc mồm, ngay cả những lão
bộ lạc như Trương Giang cùng Chu Đại Ngưu đã đi theo
Lý Húc nhiều năm như vậy cũng bị những lão bộ hạ lâu
năm của họ đuổi theo., Tất cả đều có chút hoài nghi khi
chủ soái nhà mình hạ đạt mệnh lệnh thì chưa trải qua suy
nghĩ sâu xa. Nhưng sau khi nhìn thấy nụ cười tự tin của
Lý Húc, mọi người vẫn chấp hành mệnh lệnh này không
hơn không kém. Hai ngày sau, sáng sớm hôm sau, bọn họ
dưới sự hướng dẫn khâm phục của người hướng dẫn, bọn
họ tập kích hang ổ của đại tướng Kim Cương quân Lý.
Đặt, mạnh mẽ phá hủy, chém đầu gần năm ngàn người.
- Chương thứ ba Vô Y (5)
- Chương thứ ba (lớp sáu)
- Chương thứ ba (lục)

- Chương thứ ba Vô Y (thất)
- Chương thứ ba (thất)
- Chương thứ tư biểu thị (một).
- Chương thứ tư biểu thị (một).
- Chương thứ tư biểu thị (hai).
- Chương thứ tư biểu thị (hai).
- Chương thứ tư biểu thị: 3 lượt trên:
- Chương thứ tư biểu thị (3).
- Chương thứ tư biểu thị (Bốn).
- Chương thứ tư biểu thị điểm thứ tư (một trong bốn).
- Chương thứ tư biểu thị (Bốn).
- Chương thứ tư biểu thị [5].
- Chương thứ tư biểu thị [5].
- Chương thứ tư biểu thị (năm lần).
- Chương thứ tư biểu thị (lục).
- Chương thứ tư biểu thị (lục).
- Chương thứ tư biểu thị (lục).
- Chương thứ tư biểu thị [7].
- Chương thứ tư biểu thị (7).
- Chương thứ tư biểu thị (7).
- Chương thứ tư biểu thị: tầng thứ tám.
- Chương thứ tư biểu thị [Tám].
- Chương thứ tư biểu thị [8].
- Chương thứ nhất Vũ Hóa (một).
- Chương thứ nhất Vũ Hóa 【Môn số 1】
- Chương thứ nhất Vũ Hóa (hai).
- Chương thứ nhất Vũ Hóa (2).
- Chương thứ nhất Vũ Hóa (3).
- Chương thứ ba (quần sau).
- Chương thứ nhất Vũ Hóa (Bốn).
- Chương thứ nhất Vũ Hóa (Bốn).
- Chương thứ nhất Vũ Hóa (5).
- Chương thứ nhất Vũ Hóa (5).
- Chương thứ nhất Vũ Hóa (5).
- Chương thứ hai giương cánh (một).
- Chương thứ hai giương cánh (một).
- Chương thứ hai giương cánh (hai).
- Chương thứ hai giương cánh (hai).

- [Chương thứ hai giương cánh \(ba – thương\)](#)
- [Chương thứ hai giương cánh \(3 – hạ\)](#)
- [Chương thứ hai giương cánh \(Bốn\)](#)
- [Chương thứ hai giương cánh \(Bốn\)](#)
- [Chương thứ hai giương cánh \(5\)](#)
- [Chương thứ hai giương cánh \(5\)](#)
- [Chương thứ hai giương cánh \(5\)](#)
- [Chương thứ hai giương cánh \(lục\)](#)
- [Chương thứ hai giương cánh \(lục\)](#)
- [Chương thứ hai giương cánh \(thất\)](#)
- [Chương thứ hai giương cánh \(thất\)](#)
- [Chương thứ hai giương cánh \(Tám\)](#)
- [Chương thứ hai giương cánh \(8\)](#)
- [Chương thứ ba Phù Diêu \(một\)](#)
- [Chương thứ ba tên “Phùng” \(Hạ nhất\)](#)
- [Chương thứ ba Phù Diêu \(hai\)](#)
- [Chương thứ ba Phù Diêu \(2\)](#)
- [Chương thứ ba Phù Diêu \(3\)](#)
- [Chương thứ ba tên uyển chuyển \(Hạ ba\)](#)
- [Chương thứ ba: Phù Phiên \(Bốn\)](#)
- [Chương thứ ba, Phù Đà \(Bốn\)](#)
- [Chương thứ ba tên “Phùng” \(Bốn lần dưới\)](#)
- [Chương thứ ba Phù Diêu \(5\)](#)
- [Chương thứ ba tên uyển chuyển \(5\)](#)
- [Chương thứ ba Phù Diêu \(lục\)](#)
- [Chương thứ ba phù hộ \(lục\)](#)
- [Chương thứ ba Phù Diêu \(Bảy\), mời người hoa tươi đầu thai duy trì tử độ.](#)
- [Chương thứ ba Phù Diêu \(Bảy\)](#)
- [Chương thứ ba Phù Diêu \(Tám\) mời mọi người ném hoa tươi vào. Cảm ơn.](#)
- [Chương thứ ba tên uyển chuyển \(Hạ tám\)](#)
- [Chương thứ tư Bồ Thiên \(một\)](#)
- [Chương thứ tư Phẩm Thiên \(đầu một\)](#)
- [Chương thứ tư Bồ Thiên \(hai\)](#)
- [Chương thứ tư Phẩm Thiên \(2\)](#)
- [Chương thứ tư Bồ Thiên \(3\)](#)
- [Chương thứ tư Phẩm Thiên \(3\)](#)

- [Chương thứ tư Bồ Thiên \(Bốn\)](#)
- [Chương thứ tư Phẩm Thiên \(4\)](#)
- [Chương thứ tư Bồ Thiên \(5\)](#)
- [Chương thứ tư Phẩm Thiên \(5\)](#)
- [Chương thứ tư tầng sáu \(lục\)](#)
- [Chương thứ tư \(lục\)](#)
- [Chương thứ tư Bồ Thiên \(7 Thượng\)](#)
- [Chương thứ tư Bồ Thiên \(7\)](#)
- [Chương thứ năm \(một\)](#)
- [Chương thứ năm \(một\)](#)
- [Chương thứ năm \(2\)](#)
- [Chương thứ năm \(2\)](#)
- [Chương thứ năm \(3\)](#)
- [Chương thứ năm \(3\)](#)
- [Chương thứ năm \(Bốn\)](#)
- [Chương thứ năm \(4\)](#)
- [Chương thứ năm \(5\)](#)
- [Chương thứ năm, vô danh \(5\)](#)
- [Chương thứ năm \(5\)](#)
- [Chương thứ năm \(lục\)](#)
- [Chương thứ năm \(lớp sáu\)](#)
- [Chương thứ năm \(lục\)](#)
- [Chương thứ năm \(7\)](#)
- [Chương thứ năm \(7\)](#)
- [Chương thứ sáu \(một\)](#)
- [Chương thứ sáu \(Chút hạ\)](#)
- [Chương thứ sáu \(hai\)](#)
- [Chương thứ sáu \(2\)](#)
- [Chương sáu \(2\)](#)
- [Chương thứ sáu 【Chương thứ sáu 【Thượng】](#)
- [Chương thứ sáu \(Ba\)](#)
- [Chương thứ sáu \(3 hạ\)](#)
- [Chương thứ sáu 【Chương thứ sáu 【Thượng】](#)
- [Chương thứ sáu 【Chương thứ sáu 【Trung】](#)
- [Chương thứ sáu 【Chương thứ sáu \(Bốn\)](#)
- [Chương thứ sáu \(5\)](#)
- [Chương thứ sáu 【Chương thứ sáu 【Tòa ngũ nhật】](#)
- [Chương thứ sáu \(5\)](#)

- [Chương thứ sáu \(lục\)](#)
- [Năm Côn Bằng \(lục trung\)](#)
- [Năm Côn Bằng \(lục hạ\)](#)
- [Năm Côn Bằng \(7\)](#)
- [Năm Côn Bằng \(7\)](#)
- [Năm Côn Bằng \(Bảy hạ\)](#)
- [Chương thứ sáu \(búp\): trên số tám\)](#)
- [Chương thứ sáu \(búp\)](#)
- [Chương thứ sáu \(8\)](#)
- [Chương thứ sáu \(98 thượng\)](#)
- [Chương thứ sáu 【 Chương thứ sáu 【 Cửu Khuyết\)](#)
- [Chương thứ sáu \(98 hạ\)](#)
- [Chương thứ bảy thịnh thế \(một\)](#)
- [Chương thứ bảy thịnh thế \(quần sau\)](#)
- [Thịnh Thế \(2\)](#)
- [Thịnh Thế \(2\)](#)
- [Thịnh Thế \(Ba lần\)](#)
- [Thịnh Thế \(Ba\)](#)
- [Chương thứ bảy thịnh thế \(3\)](#)
- [Chương thứ bảy thịnh thế \(Bốn\)](#)
- [Chương thứ bảy thịnh thế \(một trong bốn\)\)](#)
- [Chương thứ bảy thịnh thế \(Bốn\)](#)
- [Chương thứ bảy thịnh thế \(năm\)](#)
- [Chương thứ bảy thịnh thế \(năm\)](#)
- [Chương thứ bảy thịnh thế \(5\)](#)
- [Chương thứ bảy thịnh thế \(lục\)](#)
- [Chương thứ bảy thịnh thế \(lục\)](#)
- [Chương thứ bảy thịnh thế \(lục\)](#)
- [Chương thứ bảy thịnh thế \(7\)](#)
- [Chương thứ bảy thịnh thế \(7\)](#)
- [Chương thứ bảy thịnh thế \(7\)](#)
- [Chương thứ bảy thịnh thế \(8\)](#)
- [Chương thứ bảy thịnh thế \(8\)](#)
- [Chương thứ bảy thịnh thế \(8\)](#)
- [Chương thứ bảy thịnh thế \(ử thượng\)](#)
- [Chương thứ bảy thịnh thế \(98 điểm\)](#)
- [Chương thứ bảy thịnh thế \(98 dưới\)](#)
- [Chương thứ bảy thịnh thế \(10\)](#)

- Chương thứ bảy thịnh thế (10 điểm),
- Chương thứ bảy thịnh thế (10 hạ),
- Chương thứ bảy thịnh thế (11 nan),
- Chương thứ bảy thịnh thế (101),
- Chương thứ bảy thịnh thế (110 điểm),
- Chương thứ bảy thịnh thế (hai mươi hai),
- Chương thứ bảy thịnh thế (hai mươi hai),
- Chương thứ bảy thịnh thế (2),
- Chương thứ bảy thịnh thế (Mười ba),
- Chương thứ bảy thịnh thế (Thập Tam),
- Chương thứ bảy thịnh thế (Thập Tam Hạ),
- Chương thứ tám: 1.
- Chương thứ tám, xếp ca (Hai),
- Chương thứ tám, xếp ca (3),
- Cuối cùng, thanh âm nhất (.phiên bản chính kịch bản),
- Thanh âm thứ hai (Phiên Không Bản),
- Cuối cùng, thanh âm ba (4 phiên bản),

Chương thứ nhất thịnh thế (một)

Đã vào thu, thời tiết vẫn nóng bức như giữa hè. Trương Bảo Sinh chuyển Mã Cúc Nhi tới, ngồi trước quán cơm nhỏ nhà mình, vừa nhìn trời chiều vừa lè lưỡi hóng gió.

Tên chó chết này thời tiết, giống như chó chết sống khổ sở như vậy. Nhiệt độ nóng liên tục xuyên vào xương tủy không nói, ngay cả thở dốc cũng ẩm ướt, giống như nước bắn trên bếp lò., Bụi đất màu xám theo người đi đường lúc trước phiêu phù giữa không trung, trong lúc vô tình đã phủ lên bức tường “Xích Hoàn” phía trên của quán cơm. Mực thứ nhất đã biến thành một lớp bùn. Màu đen, tản ra từng sợi mùi hôi thối, ngửi vào trong lỗ mũi càng làm cho người ta không có dục vọng.

Nếu như là lúc trước, Trương Bảo Sinh còn có tâm tình xông lên thùng nước giếng, đem bảng hiệu khói lửa đốt cháy trên tường trên đỉnh đầu chà lau sạch sẽ. Ở thượng cốc, giữa sông, “Xi hàng” này đại biểu cho quán ăn cùng tử lâu., Giống như bảng hiệu trên đỉnh đầu, đều là mặt mũi chủ nhà. Khi đó tiệm cơm của hắn vừa khai trương, lại đụng với năm tháng tốt tuổi dân, mỗi ngày vào trước “Thịt tốt” có mười mấy cái, ngẫu nhiên một ngày vận khí may gặp được khách hàng lớn, kiếm được nửa thớt lụa. Phòng bổ sung trong nhà Trương Bảo cùng gần sát bờ sông Dịch Thủy năm mươi mẫu chính là lúc bố trí xuống.

Khi đó, Trương Bảo Sinh nhớ ra mình mỗi ngày đều hận không thể đem bảng hiệu viết “Có Gian Quán Sạn”. Tấm biển này là bút lông mà Trương Bảo Sinh bỏ ra ba con dê, bên trong học viện Dịch huyện có Dương lão phu tử viết ra đây.

Lão phu tử Dương gia người ta từng làm Lục Sự quan cho Việt Công Dương Tổ đại nhân, nếu không yêu thích chất nhân tình chất phác nhét bên này, thì..., Căn bản sẽ không đặt chân tại thượng cốc quận. Tấm biển hắn say sưa viết mặc dù không có “Nhu ý”, nghe như “Lâm Phong” có miệng, nhưng lại thắng ở tự nhiên. Người đi đường kia nhìn một cái không thấy điểm cuối trên quan đạo, bỗng nhiên nhìn thấy bốn chữ “Có gian khách sạn”, Ý đói khát lập tức sinh ra, đi vào ở một đêm, ăn

hai chén cơm mạch, uống mấy chén rượu trọc cũng là chuyện trong dự liệu.

Đáng tiếc tiệc vui chóng tàn, tuổi thọ rất nhanh kết thúc. Tiếp theo niên hiệu biến thành đại nghiệp, sau khi anh minh thân võ tân hoàng đăng cơ, trước tu hành bức tường này lại khai vận sông, đem tích góp trong phủ kho giày vò sạch sẽ. Người nói hấn đem gia nghiệp của mình tàn phá sạch sẽ cũng nên thu tay lại đi, hấn đúng là không sai., Năm nay mới không biết từ nơi nào lại nghe được “Nhân quân đăng vị, vạn quốc đến triều”, ra sức mời Khả Hấn các quốc gia đến Lạc Dương tụ tập, mệnh lệnh các nơi ven đường nhất định phải nước chảy hắt vào phố, đất vàng đẽm đường, chợ tấp nập, phàm là người Hồ ăn cơm uống rượu đều không được đòi tiền.

Người ta nói thiên tử thánh minh, nhìn thứ gì cũng đều là con người chiếu rọi, cũng chỉ có một con mắt nhìn hai bóng người, so với người bình thường rõ ràng hơn gấp đôi., Nhưng thánh ngày mai con không biết ăn cơm trả tiền cái lễ này. Lên quận thượng cốc, gần biên cảnh, chế người, khế đan, Đột Quyết lui tới thường xuyên., Đoàn người kết giao đã lâu, căn bản không phân rõ ai là Hồ nhi, ai là hán chủng. Được Hoàng thượng ban cho sự ưu đãi, Hồ nhân ở khắp nơi lập tức nhiều lên. Thật hay giả., Hồ nhân kia giống như một đám châu châu men theo quan đạo mà ăn, giống như người địa phương đang thiếu nợ bọn họ vậy. Sau một phen giày vò như thế, hoàng thượng lão nhân gia người có được chỗ tốt gì mà mọi người đều không biết. Trương Bảo Sinh biết tửu quán của mình vì thế mà từ bỏ muôi, sai tiểu nhị đi, bên bờ Dịch Thủy năm mươi mẫu đất cũng để dành cho người khác một nửa. Hóa ra mỗi ngày về đến nhà lão gia trường, lão gia làm cho hấn cao hứng lấp phòng, bây giờ sắc mặt cũng lạnh lùng, ước gì có thể ngủ trên ghế trong tửu quán ở tiền viện.

Không có tiền mời muôi, cũng không thể nuôi sống được tiểu nhị cần cù trong quán rượu. Hóa ra Trương Bảo Sinh mỗi ngày bận bịu chân không dính đất hôm nay nhàn rồi, qua buổi trưa có thể di chuyển Mã Trát Nhi tựa như mặt trời lặn. Mặt trời lặn xuống mười phần, đám người hàng xóm bận rộn cả ngày về

nhà, nếu ai có thể lấy nửa cân rượu đục, là có thể thỏa mãn một ngày hy vọng kiếm tiền cuối cùng của hắn.

Sinh ý mặc dù quanh quẽ, nhưng thuế thuế trong nha môn vẫn phải chiếu giao. Trước đó vài ngày huyện môn tiền ba gian (bưu kiện chân chạy vật dưới trướng Lý đại nhân là Triệu Nhị đương gia, đã từng chiếu cổ qua, năm nay “Có gian khách sạn” phải trả thêm năm tám da trâu. Trương Bảo Sinh hiểu cầu, Triệu Nhị đương gia mới nhìn vào hai vò ma đầu cùng một hũ hoa điêu khắc hoa văn thái niên., Đem số lượng da trâu từ năm tám giảm thành hai tám, nhưng yêu cầu trước mùa đông phải đến huyện giao cắt, nếu không, bất cứ hậu quả nào đều do Trương Bảo tự phụ.

Có đạo là “Huyện lệnh phá gia, thái thú bóc lột da”, Trương Bảo biết rõ hậu quả thuế không nộp được thì sao. Hắn đồng hành tại huyện thành mấy cái, hiện tại ở trong nha môn mở khách sạn (Đại lao) đang ở. Bên trong nghe nói là một ngày hai bữa cơm., Chợt thịt xào măng tre từ cửa sau được người mang ra, máu thịt lẫn lộn, ném vào nơi hoang vắng cho chó ăn. Nhưng quan phủ không cho phép bách tính giết bò, bệnh tật, trâu hoang từ trước đến nay đều là vật tư đẹp đẽ. Cho dù nghĩ biện pháp lấy da lừa đếm cũng phải có chỗ để lừa đảo về.

Người đi đường hai bên dần dần nhiều lên, các trang khách của đại hộ chống gậy gỗ, nắm gia súc đi giao công trong nhà chủ nhân. Những người này sẽ không mua rượu của Trương Bảo Sinh., Cho nên hắn cũng không dậy nổi tinh thần chào hỏi mọi người. Hai mắt nhìn thẳng vào cuối quan đạo, ngóng nhìn ánh trăng ngóng nhìn có người bán hàng rong từ tái ngoại về. Chỉ có bọn họ mới có hàng da tốt nhất, cũng chỉ có bọn họ mới có hy vọng Trương Bảo Sinh tiếp tục tồn tại.

“Bảo Sinh thúc, hôm nay làm ăn không tệ a!” Bên đường, một thiếu niên cười ngửa giờ tiên kích chỉ.

“Ngũ Oa Tử, nhờ phúc của lão ca ca nhà ngài, hôm nay đã có ba nhóm khách nhân đến nhà bếp, hôm nay nhà bếp không bị lạnh!” Trương Bảo đầm hai chân run rẩy đứng lên, lớn tiếng đáp ứng.

Tiểu Ngũ đang gặp mặt với hấn ở trước cửa nhà lớn, theo bồi phận, được xem như một đứa cháu của Trương Bảo. Mặc dù từ khi Trương Bảo mở ra quán ăn, hai nhà liền ngung chuyển đi lại. Nhưng đối phương dù sao cũng là từ trước của một nhà, huyết mạch và thân cận thân cách như thế nào cũng không ngừng.

“Cha ta nói rồi, nếu như ngài thực sự khó chống đỡ, thì coi như đóng cửa khách sạn đi! Bên trong tộc nhiều tiểu bồi như vậy, dù thế nào cũng sẽ không để Bảo Sinh thúc chịu đói!” Ngũ Oa giục ngựa lại đi về phía trước vài bước, quay đầu, dùng roi da chỉ điểm nói.

“Làm phiên lão ca ca, Ngũ Oa Tử, quay đầu lại sai người đến ôm một vò rượu., Cho lão ca ca súc khẩu!” Trương Bảo hét sức đứng thẳng lưng lên đáp. Ngũ Oa tử là người nổi bật trong huyện học, nghe nói là có cơ hội được quận thượng cử, đi kinh thành tham gia khoa khảo. Ở trước mặt người trẻ tuổi tiền đồ rộng lớn như thế này., Hấn cũng không dám làm ra vẻ thúc công thôi tha. Về phần lão cha Trương Bảo Lương của Ngũ Oa Tử, Trương Bảo Sinh chỉ coi như không nghe thấy. Năm sơ tuần tra quán trọ, tìm cái nhà này vay tiền, Trương Bảo Sinh trả giá là làm ruộng tốt ba mươi mẫu. Thật sự theo đối phương nói đóng cửa quán trọ về nuôi già, Trương Bảo Sinh đoán chừng hai mươi mẫu ruộng tốt còn lại của mình cũng phải thay đổi chủ nhân.

“Tạ Bảo Sinh thúc, lát nữa ta phái người tới lấy, cha ta không thích cái khác, chỉ cần ăn miếng này là tốt rồi!” Ngũ Oa nói cười tạm biệt Trương Bảo Sinh, vỗ vỗ thú cười, hòa tan vào ánh mặt trời lặn vào trong bóng tối.

“Ài!” Trương Bảo thở dài một hơi. Không trách trời, không trách đất, chỉ trách mình không có con trai đọc sách dưới trướng Dương lão phu ở huyện. Nếu như mình có một đứa con như con trai thứ tự lớn lên, thì những nha môn kia cũng giàu có, còn đồ trong thôn còn có đám trưởng phòng trong tộc dám tới bắt nạt.

Nghĩ đến huyện học, trong lòng hấn đột nhiên dâng lên vài phần hi vọng. Cháu ngoại của mình cũng ở huyện học liền

đọc, luận thanh danh, luận tài học không kém so với trẻ con Ngũ Oa chút nào. Nếu hôm nay Trương gia tiểu ngũ có thể học được từ huyện, cháu ngoại Lý Húc của mình nói không chừng cũng sẽ trở về. Nếu như có thể gặp hấn, gặp phải khó khăn ở chỗ mình có lẽ sẽ có lạc.

Ôm suy nghĩ thử một lần, Trương Bảo Sinh không đóng cửa, mà là gõ vào lưng, tiếp tục nhìn về phía đường lớn. Quả nhiên không ngoài dự đoán, ước chừng một chén trà sau, trên đường lớn chạy tới một con la thanh hoa, trên lưng con la, một thiếu niên dáng người khôi ngô, hai tay cao gầy xa xa chào hấn.

“Cửu Công, ngài hôm nay bận đến mức phải làm sao, có muốn ta rửa chén giúp ngài không!” Thiếu niên trong khi nói chuyện đã chạy tới trước cửa khách sạn, tay ấn một cái, chân nhấc lên, gọn gàng nhảy xuống đất rồi bỏ lại la la, đem dây cương hướng về phía cọc buộc ngựa nhẹ nhàng buộc lại, hai chân mở rộng hướng vào trong đi.

“Không được, không được, Húc Quan à, ngươi là người đọc sách, không thể làm cái nghề thấp hèn này mãi được!” Trương Bảo Sinh thấy thiếu niên nghiêm túc, vội vàng vươn cánh tay ra ngăn cản. Cánh tay vẫn dẫu mỡ lại không dám chạm vào áo xanh trên người thiếu niên, bị chen lấn liên tục lui về phía sau.

“Cái gì mà không được, đọc sách, người không phải là cậu của ta. Bị mẹ ta nghe được lời này, chắc chắn tới cửa tìm ngài lý luận!” Thiếu niên nhân dùng tay nhẹ nhàng đẩy cánh tay đang trương bảo sinh ra, linh hoạt tiến vào khách sạn.

Lầu một chỉ có thể đặt mười mấy cái bàn kỳ thật cũng không có gì thu thập, bởi vì sinh ý thực sự quạnh quẽ, rất nhiều chỗ không thường có người ngồi đều có bụi trần. Lý Húc lại không muốn để cửu cửu cảm thấy mình chỉ biết bán miệng, cởi áo dài bên ngoài, cầm khăn lau lau lau lau toàn bộ bàn ghế, lại mang cầu thang tới., trèo lên xà nhà, thanh lý bảng hiệu khách sạn khói lửa hun khói, tiếp theo tháo xuống “Xuyên xích” cũ trên vách tường, từ bếp tìm nửa mới đổi, sau đó mới đem đồ vật về xa, đi bồn gỗ múc nước rửa mặt.

Trương Bảo Sinh ở một bên nhìn, trong lòng âm áp dễ chịu như nữ nhi uống nửa cân đỏ. Hấn không có con cái, hai đứa

con gái sau khi ra khỏi các khó được về nhà. Thê tử sau khi nổi lại dây cung chưa cho hấn tiếp tục thắp hương khói, cho nên vẫn luôn coi Lý Húc như nửa con trai, mắt thấy cháu trai mình chuẩn bị cáo từ., Mới đột nhiên nhớ tới mình đã hơn hai tháng không gặp mặt hài tử. Bàn tay lớn sờ lên hông vài lần, nhưng không tìm được lễ gặp mặt thích hợp, hung hăng vỗ trán mình một cái, nói: “Nhìn trí nhớ này của ta., Đừng vội về nhà, ta đây có ủ mấy bình rượu lâu năm thay cha người, mang theo phương thuốc mà người Hồ đưa đến, treo ở trên lưng la tử mang về, để cho cha người mùa đông ngự hàn!”

“Khó mà làm được, ngài đốt một vò rượu này bao nhiêu công phu, vẫn nên giữ lại bán mới là đúng đắn. Hơn nữa, cha ta đi tái ngoại làm hàng, phải vài ngày sau mới trở về!” Thiếu niên vừa đem quần áo trùm lên người, vừa lớn tiếng chối từ.

Yến Triệu tính người nóng nảy, uống rượu cũng ưa thích liệt tính. Mà rượu mạnh tính tình lại không dễ, vì đề cao cảm giác rượu vàng, người ủ rượu cần nhiều lần dùng mật pháp gia công, diệt trừ hơn phân nửa nước trong rượu., Mới có thể khiến rượu đậm đến mức khiến người ta phải thổ lộ cảm xúc. Cho nên một vò rượu lâu năm lần, giá trị chế tạo thường thường gấp năm lần rượu đục bình thường. Lễ vật quý trọng như vậy, cho dù là vào năm tháng, thiếu niên cũng không đành lòng vợ vét nhà cậu của mình, huống chi trước mắt chính là lúc khách sạn của Trương Bảo Sinh sắp đóng cửa lại.

“Cầm lấy, Húc quan, nếu không phải không nể mặt cậu của ta!” Trương Bảo Sinh dùng tay béo vỗ vỗ mặt cháu trai, hạ giọng ra lệnh. Đứa nhỏ này được sinh ra trong thời hoàng đế, nuôi dưỡng trong bụng mẹ rất tốt., Rõ ràng là người có gương mặt có phúc, nhiều năm là buộc tóc (Chú 4), nhưng cậu của mình ngay cả món quà buộc tóc cũng không trả nổi. Nghĩ vậy, trong lòng bất giác có chút thê lương, lại tự oán than thở dài, cúi đầu, chậm rãi đi về phía hầm rượu sau hậu viện.

Lý Húc thấy cậu thở dài, biết cử động của mình lại làm ông lão thương tâm, đành phải lặng lẽ ở trong khách sạn chờ đợi. Sau một lát, Trương Bảo sinh chuyển về, ôm cũng không chỉ một bình rượu lớn, trên sọt thả bình rượu, lại treo hai quyển sách, còn có nửa sọt rau khô, củ cải.

“Như vậy sao được chứ, ta cứ lục soát ngài thế này, về nhà mẹ ta mà không động tới gia pháp thì không được!” Lý Húc chấp tay, vẻ mặt vô cùng khó xử.

“Rượu và rượu, thức ăn, cậu cũng không muốn đưa không. Chờ cha cậu từ bên ngoài trở về, cậu cứ để cậu hỏi giúp, ai trong tay có da trâu, ngựa các loại đại gia súc nhường ra. Nha môn thúc giục vội vã., Cứu cứu bằng lòng bỏ ra một giá tiền thích hợp để mua.” Trương Bảo cười chất phác, vì mình rất cục tìu được một cái cơ tặg lễ vật thích hợp mà cao hứg. Không khỏi thiếu niên từ chối treo sọt liều trên lưng lừa tử, trước khi đến, lại biến thành trắm kịch để cỏi một cái túi da từ phía sau ra, nhét vào trong tay Lý Húc.

“Đây là năm khai hoàng thứ mười tám, mấy quân gia đi Liêu Đông tằm công uống rượu say, rơi vào trong quán trọ của ta. Hơn mười năm rồi cũng không có người trở về tìm kiếm, sợ là không có ai muốn. Cậu tìm kiếm, hẳn là cung tốt đấy, cho nên hàng năm đều phải nuôi dưỡng cẩn thận. Người cầm đi chơi đi, sang năm nữa người sẽ được mười lăm tuổi, người Lý gia các người chú ý lập tức tìm kiếm phú quý, có một thanh cung tốt đang thuận tay!”

Thiếu niên biết đây là cậu buộc tóc cho mình, không dám chối từ, hai tay nhận lấy. Cầm trong tay lập tức truyền đến tình cảm ấm áp, không biết là nhiệt độ cơ thể cậu ấm áp, hay là nhiệt độ của cái túi đựng cung tối đen hào phóng không bắt mắt kia. Hẳn cỏi dây da trên thân túi. Lại nhìn lại, chỉ thấy một cây cung sừng dài hai thước rưỡi nằm giữa lông xù, màu sắc ôn nhuận như mặc ngọc.

Cảnh giới gần biên giới quận thượng cốc, từng là nơi mà phi tướng quân Lý Quảng từng trú đóng. Cho nên dân gian thích võ thành phong, chỉ cần không phải đặc biệt nghèo khó người ta, ngày thường đều sẽ cho đứa nhỏ bái một cái Dã sư phụ đi học chút đao kiếm, cung mã, quyền cước đến phòng thân. Cho nên Lý Húc dùng đôi mắt quét qua một chút., Biết ngay cậu cho mình là một cây cung tốt thượng đẳng, nếu cầm lên thì trường, phỏng chừng không đủ ba, năm xâu thịt cũng không đổi lại được. Đến lúc này, cậu cũng không thể khách khí, chỉ có thể thi lễ lần nữa, cảm tạ ý tốt của cậu.

Thấy lễ vật có thể được tặng cho cháu trai mình yêu thích, Trương Bảo so với bị khóa cửa sổ chuẩn bị thu dọn, vừa dặn dò: “Cung này thời gian dài không có ai dùng, sử dụng cực kỳ cứng. Lúc người chơi tốn chút sức lực, đừng làm tổn thương thân thể. Thứ này dù sao cũng chỉ là đồ chơi, người là phẩm học kiêm ưu, tương lai bị đẩy tứ tài, thi tiến sĩ, thả huyện Thái, quận trưởng, quang chói cả nhà, người làm cậu của ta không ai dám coi thường...”

Đặt một điểm, phía bắc hàng rào ăn cơm chuyên dụng khí cụ, một đầu cán gỗ mang theo lưới trường trúc nhỏ bên thành. Tại bờ bắc một dải nhà, treo vật này ở ngoài tường làm tiêu ký cơm quán, phong tục một mực kéo dài đến thế kỷ tám mươi tuổi.

Chú nhị, thịt tốt. Tùy Văn Đế đúc lại năm xâu tiền, cấm phát hành tiền tệ từ Nam Bắc triều. Tiền này, “Tiền mặt sau thịt tốt, đều có Chu Quách, mỗi quan một ngàn bốn cân hai lượng”, cho nên dân gian gọi là thịt tốt. Tùy Đường thời kỳ, cùng vài lụa đồng thời làm tiền tệ thông hành cả nước.

Bài thứ ba, trong huyện Tùy thiết lập nhà kho và rãnh binh, địa vị ngang với huyện thừa. Hộ tráo chịu trách nhiệm thu thuế, thống kê công tác dân cư, thủ hạ có thể chiêu mộ bang bang (Tất tạt quân), quốc gia không phát bang bang bổng lộc nhân, trừ thuế thuế từ địa phương, sau đó dần trở thành đường tắt vơ vét địa phương.

Đánh 1, buộc tóc, bình thường nam tử khoảng 15 tuổi, lúc này hẳn nên đi học các loại kỹ nghệ. Đại Đái lễ ký, Phó Phó Dận: “Phó phát là đại học, học theo đại Nghệ, đi theo tiết mục lớn.”

Kẻ 5, Hán Xích, ước chừng một thước đo đo hai mươi lăm giờ.

Tửu đồ chú ý: Mở sách mới không dễ. Hôm nay kế hoạch canh ba, thỉnh người đọc chỉ điểm, đề cử, cất giữ cũng là tuyên truyền rộng rãi. sửa chữa một chỗ sai lầm.

Mãi cho tới tận cửa nhà mình, người thân của cậu cháu Lý Húc vẫn âm áp. Nhà cậu ở cùng gia tộc hắc, đều thuộc loại mặt chỉ trong tộc mình. Điền sản mà họ đặt là rất ít, mỗi năm thu tiền thuê từ trong tay người tá điền miễn cưỡng đủ cho cả nhà ăn. Về phần những người khác ứng đối quan phủ và thường ngày ở trong tộc đưa tới chỉ tiêu hàng ngày., Không thể không ỷ lại vào các doanh sinh khác. Còn Lý, Trương hai nhà đều là các đại tộc trải qua trăm năm, được xưng là lễ nghi truyền gia, cho nên kính thương trong tộc là nghề làm người ta xem thường nhất, mặc dù hàng năm các trưởng bối trong tộc đều lấy hiếu kính từ trong tay không ít con cháu kinh doanh.

So với ông nội triều đình khó bảo toàn, Lý gia gia cảnh tốt hơn một chút. Cái này là nhờ phụ thân Lý Húc Lý Tích xương cốt rắn chắc, còn nói mấy câu Đột Quyết, hàng năm có thể theo tới thương đội chạy một hai lần ở tái ngoại. Bên kia dê dê thối mà lá trà, vải bố thừa thớt, vải bố thừa thớt., Cho tới một lần, có thể kiếm được không ít tiền đồng. Chỉ là những năm gần đây con đường buôn bán đi đóng kín càng lúc càng không yên ổn, tin dữ mỗi tháng đều có người mất tiền truyền ra. Cũng may Lý Tích chạy tới buôn bán đã nhiều năm, theo sau tất cả đều là thương đội lớn. Người lại là một người thẳng tính, cũng có thể thu lấy chút giao tình với bộ lạc Hồ Nhân ven đường, cho nên buôn bán còn có thể duy trì, cũng có thể bỏ ra chút tiền dư để cho con trai học tập.

“Nhị thiếu gia, ngài đã trở về, lão gia đã tới cửa hỏi thăm mấy lần rồi?” Từ xa, quản gia Lý Trung đã tiến lên đón. Vừa giúp Lý Húc kéo tọa kỵ vừa nhỏ giọng oán giận. Hắc tử nhỏ đã đi theo sau lưng Lý Tích, hôm nay một mình mang toàn bộ chức vị Quản gia, hộ viện, trưởng trưởng theo trưởng phòng, cho nên cũng không khách khí nhiều lắm với tiểu chủ nhân.

“Cha ta đã về? Tới lúc nào? Hôm nay từ nhà cậu mang về rượu và thức ăn, làm phiền Trung thúc cầm tới phòng bếp, để Trung thăm nóng một chút, coi như ta làm tiệc tẩy trần cho cha!” Lý Húc vỗ vỗ lưng con lừa, mỉm cười dạn dò. Trung thăm là thê tử của lão quản gia., Giống như quản gia, kiêm cả “Tài nữ” và tỳ nữ của Lý phủ, phu nhân cùng với các chức trách bảo mẫu của Lý Húc. Xưa nay Lý Hâm mờ ảo ở bên ngoài, trong nhà chỉ có hai vợ chồng Lý Húc Nương và vợ chồng quản gia, chủ tớ ngoại trừ lễ nghi ra, càng nhiều là thân tình.

“Lại đi cướp đoạt mẫu cữu của người sao? Bị phu nhân biết được, không thể thiếu gia một trận lải nhải! Ài! Đã nói với thiếu gia rồi, cậu của người thật không dễ dàng, thời thế một ngày không bằng một ngày, bụng người cũng không no, lấy đâu ra tiền nhân rồi đến chỗ ông ta uống rượu ăn thịt...”

Trung thúc của Quản gia đặt rượu xuống lưng lừa, lảo bảo về phía trong sân. Lý Húc lè lưỡi với bóng lưng lão quản gia, chính mình dắt Thanh Hoa la vào chuồng ngựa ở hậu viện, buộc dây cương lại, thêm nước hoa cỏ cho tất cả gia súc, bổ sung. Sau khi thu thập xong mọi thứ, mới đổi một bộ áo ngắn nhà ở, đi tới phòng chính gặp phụ thân mình.

Lúc trước Lý Húc giao thịt hoẵng cùng rau dại cho quản gia đã do Trung thăm và mẹ hắc tử thu thập lưu loát, trị thành bốn loại rau nhỏ bày ở trên bàn. Mẫu thân Lý Húc không thích uống, không phải là tuổi không phải lễ tiết, Quản gia Trung thúc lại không tiện tới bàn của chủ nhân, Lý Tích một mình uống rượu., Đang uống rất mất mặt, cuối cùng cũng thấy con trai vào cửa, giơ chén lên lớn tiếng gọi: “Tiểu Húc Tử, tới đây, đổi đầu với cha một chén. Chỉ có thằng nhóc người biết đau người, tính thời gian cha trở về đi gõ chồng cậu!”

“Không nghiêm chỉnh!” Lý Trương thị bắt mắt nhỏ một ngụm, bỏ việc đang làm xuống kim chỉ trong tay xuống.

“Không được, tiên sinh trong quan học nói, rượu, rượu có thể làm loạn nhân phẩm, tính cách mê người!” Lý Húc nhìn sắc mặt mầu thân, kiếm có gạt bỏ lời mời của phụ thân, yết hầu trên cổ vừa mới dài ra lại không tự chủ mà lăn lộn, phát ra tiếng “Ừng ục” rõ ràng.

“Được rồi, đừng có giả bộ nữa. Từ nhỏ đã được lão thái gia ôm con sâu rượu nhấp ba lấp bắp trong lòng, muốn không cho người uống cũng khó. Chỉ là đừng uống nhiều, miễn cho trễ học thuộc sách buổi tối!” Lý thị nương tử nghe được tiếng này, nhìn chăm chăm đứa nhỏ, nhỏ giọng dặn dò.

“Ôi! Tạ ơn cha! Cảm ơn cha!” Lý Húc chờ câu đồng ý của mẫu thân, ba bước chạy tới hai bước đến bên cạnh chỗ ngồi của mình, lấy bình rượu của mình ra, giơ lên đưng vào chén rượu của phụ thân, sau đó tiếp tục giơ cao hai hàng lông mày chào hỏi phụ thân, tiếp theo, uống một hơi cạn sạch.

“Hảo tiểu tử, chỉ nhìn rượu thịt này, chính là hạt giống Lý gia ta!” Lý Tích cười ha hả khen ngợi, yêu thương viết đầy mặt. Xuân mạt theo thương đội đi về phía bắc, đầu thu mới chạy về nhà. Dọc theo đường đi thiên tân vạn khổ., Làm chính là vì có thể cùng vợ con ngồi ở bên bàn ăn từng miếng cơm an ổn. Ba tháng không gặp, con trai lại nhảy lên một mảng lớn, chỉ là thể tử của mình nhìn qua càng thêm tiều tụy, khóe mắt cùng nếp nhăn trên hai gò má, xác minh nam nhân khi không ở nhà sống gian khổ.

“Cha một đường yên ổn một nhọc, con cẩn thận lấy cái chén này hướng phụ thân bày tỏ tâm ý. Chúc phụ thân xây dựng Khang Trường Thọ, sinh ý càng làm càng tốt!” Lý Húc bung vò rượu lên, lại châm đầy cho cha mình mỗi người. Rượu quá đặc chế của cậu xem ra phi thường dày đặc., Dưới ánh sáng nhạt của ngọn đèn, lay động lên như một khối hổ phách ôn nhuận. Điều này khiến hắn không tự chủ được nghĩ tới chuyện buổi chiều, đợi khi phụ thân buông chén sứ xuống, vừa lật rượu vừa nói: “Hôm nay ta đi ngang qua khách sạn của cậu, giúp người thu dọn một chút. Chỗ hắn làm ăn rất lạnh!”

“Đúng vậy, hiện nay dân chúng có tiền thiếu, quan phủ lại trưng bày rất nhiều, thương lộ tàn lụi, khách sạn tất nhiên không có người rảnh rỗi. Thỉnh thoảng đi hai món ăn, còn là những kẻ hăn không dám đòi tiền người ta. Mà người bình thường, ai có tiền đi chỗ của hăn!” Phụ thân Lý Tích thở dài một tiếng, không biết vì phu huynh hay vì chính mình.

Cuộc sống dần dần trở nên gian nan, người làm ăn luôn nhạy cảm nhất cảm giác được sự thay đổi của thế giới. Khai hoàng, thời đại nhân thọ, hoàng thượng không anh minh thần võ như vậy, cũng viết không được tốt đẹp., Nhưng hàng và gia súc mình lấy từ tái ngoại về, luôn rất nhanh có thể ra tay. Mà bây giờ là năm lớn, nói là gia đại nghiệp đại nghiệp, mình từ trên chợ làm hàng phải tiêu phí khí lực gấp ba trước kia. Hàng hóa từ tái ngoại chuyển về, cũng cần tiêu phí khí lực gấp ba thời gian cùng thời gian không mất phí vốn mới có thể ra tay.

“Vậy ngươi còn mặt dày từ nhà cậu lấy đồ ăn, khi hạ nguyệt đi học, nhớ kỹ tiện đường mang một bộ áo dài cho cậu của ngươi, mẹ năm nay mùa xuân mới làm xong, vốn là muốn vào mùa đông mặc cho ngươi. Dù sao nhìn dáng vẻ này của ngươi lớn, xin lỗi cũng không chịu nổi nữa!” Lý Trương thị nghe trượng phu cùng con trai nói về nhà mẹ của mình, buông đũa xuống, thấp giọng nói.

Bầu không khí vui vẻ trong phòng bị sự sống của việc vất xông vào có chút nhạt, vợ chồng, phụ tử, phụ tử đều trầm mặc xuống. Trương gia quần bách ở nơi đó rõ ràng, mà tình hình Lý gia chỉ là so với Trương gia tốt hơn mà thôi, cho dù Lý Trương thị muốn giúp đỡ nhà thốn mẫu thân một chút, cũng không thể chen lấn ra quá nhiều thứ.

“Bốp!” bắc đèn đèn dầu nổ tung, phun ra một môi lửa của lão đại. Lý Trương thị nhân cơ hội nhỏ cò cắt đèn rời khỏi bàn ăn, trong nháy mắt quay người, lấy tay xoa xoa con mắt.

“Hảo, ngươi khổ sở cái gì. Ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, ai biết ngày nào vận khí của Bảo Sinh ca lại quay trở về!” Lý Tích dùng đũa gõ gõ bàn, có chút bất mãn nói. Thấy thê tử cúi đầu không đáp lời, không khỏi mềm lòng, thở phào nói: “Lần này ta dẫn theo một con bò, ba con ngựa gầy

trở về. Khung xương còn nhìn tới., Rõ ràng đem con bò tìm người thuần thực cày trượng, mùa đông năm nay lại cho ngựa thêm chút liệu, đầu xuân có thể bán được giá tốt. Đến lúc đó, vay bảo sinh ca chút vốn liếng, để hấn mời một đầu bếp tốt, sau đó lại đến quận đem nét chữ Dương lão phu tử mời đến treo ở trong đại sảnh, nói không chừng có thể đi dạo vận khí!”

“Hóa ra là tốt, chỉ là sang năm tiền chúng ta làm hàng còn đủ không? Nhị ca của quán tông từ gần đây tới hỏi, xem lúc nào người có thể trở về thương lượng chuyện gia hương hỏa cho tổ tông lúc nào. Người Húc Tử đọc rất hay, hậu niên huyện đề cử hương sản xuất đến kinh thành thi, chỉ có hai danh ngạch., Không có chút tiền...” Lý Trương thị nghe thấy trượng phu quyết định viện thủ đối với nhà mẹ đẻ, ngoài cảm kích, lại nhớ tới rất nhiều chuyện phiền toái nhà mình, lại bắt đầu miệng lái nhai, nửa ngày cũng không nói có đồng ý an bài của trượng phu hay không.

Với tư cách là cảnh cuối cùng của tộc, xưa nay luôn bị tộc nhân xa lánh. Trượng phu ép cuộc sống lại từ tên thương nhân bán hàng rong này, để cho những trưởng giả trong tộc nắm nhược điểm trong tay. Nếu tất cả đều không chu toàn, mộng đẹp Lý Húc vào kinh thành thi sẽ biến thành bọt nước. Tuy rằng đương kim thánh thượng nhân mạnh hậu nhân của tất cả các huyện đưa tới (Chú ý), quan trọng nhất là chỉ có cử nhất mới là cử động., Nếu như học sinh đưa tới không được, muốn truy cứu trách nhiệm của quan địa phương, cũng không mang theo chữ “Bồi” mới vĩnh viễn không sánh bằng tài sản mang theo chữ “Bồi”, hưởng hồ thượng cốc quận lớn như vậy, trong quan học xuất loại tinh tú sao có thể chỉ có một mình Húc Nhi nhà mình.

“Hương Hỏa Tiên ta đã chuẩn bị xong, nếu Mộc Nhị ca tới tìm ta, bất quá là muốn thừa lúc ta trở về đánh chút Thu Phong mà thôi.” Lý Tích kêu lên tiếng huynh đệ nhà mình giải thích.” Còn chuyện xảy ra của Húc Tử, thi hàng năm, chỉ có thể tham gia Thi Minh Kinh (2), Sau khi thi đậu cũng bất quá chỉ làm một tên tiểu lại ở địa phương. Không bằng chờ thêm vài năm, đợi thêm ba lần, sau đó trực tiếp thi đỗ tiến sĩ, sau khi ra ít

nhất có thể làm Huyện lệnh. Một khi có được, cũng coi như phần mộ lão Lý gia ta bốc lên khói xanh!”

“Nhưng ta nghe người ta nói hai mươi lão Minh Kinh, năm mươi thiếu tiến sĩ! Khâm tiến sĩ tuy rằng có thể làm đại quan, nhưng có mấy người có thể thi đỗ. Như khảo Minh Kinh, một khi có thể thả huyện thừa kinh., Hộ thất, không cần tự mình vươn tay, hàng năm có trăm xâu tiền tiền thoải mái đưa tới cửa: “Lý Trương thị thấp giọng biện hộ. Khai khoa sĩ là ân chính tiên hoàng độc sáng tạo, loại phương pháp lấy tài lực không phân biệt gia thế bối cảnh đều dựa vào học vấn này làm cho rất nhiều tiểu môn hộ như Lý gia thấy được hy vọng thay đổi cuộc sống. Tuy rằng cơ hội lấy được phi thường xa vời., Có thể trước khi vào kinh, còn phải chuẩn bị bậc cửa cho quan viên hai cấp huyện và quan viên. Nhưng cơ hội dù sao cũng làm cho người ta nhìn thấy, không giống lúc trên triều không phải là con cháu hào môn đại tộc thì không có khả năng làm quan.

Trong kinh thành có rất nhiều loại thi, nhưng nóng nhất chỉ có hai khoa “ng tụng” và “Tiến sĩ”. Nguyên nhân của trước nóng là thi tương đối dễ, học thuộc vài quyển sách chỉ định của quan phủ là có thể thông qua. Còn quyển cuối, là bởi vì khảo nghiệm một lần, lập tức nổi tiếng thiên hạ, tiền đồ lập tức trở nên không thể hạn lượng. Những thứ khác như minh toán, sách sáng, giá cao, đường ra lại ít, cho nên học viên cơ bản hỏi thăm Tân cũng thừa thốt.

“Chính vì tiến sĩ khó kiểm tra, cho nên mới có tiền đồ!” Lý Tích uống một ngụm rượu, tâm tình kích động hẳn lên.” Húc Nhi đọc sách tốt như vậy, vạn nhất thật sự rất nổi tiếng, những ca ca, chị dâu trong tộc, ai còn dám để ta giao nhiều tiền hương hỏa nữa. Trong nhà môn Triệu Nhị Cầu, Dương Ngốc Tử mấy người kia rảnh rồi, ai dám tới cửa bắt nạt ta!”

“Vậy trước tiên cũng phải qua cửa huyện học kia, mặc dù Dương lão phu tử thưởng thức Húc Nhi chúng ta, nhưng hẳn không quản chuyện gì. Mặc dù Lưu lão gia quản sự đáp ứng giúp chúng ta, nhưng dù sao lão cũng là người trên quan trường, không giống như làm ăn., Phun nước bọt vào cái hổ! (Chú ý bốn)” Nói đến tiền đồ của nhi tử, ánh mắt Lý Trương

thị vĩnh viễn so với trượng phu xem như độc đáo. Từ trước đến nay Lưu lão gia từ trước đến nay luôn có thanh danh bên ngoài, khi thu tiền thì không cự tuyệt, cụ thể đến phương diện làm việc, thì không ai phân rõ trong lòng lão vốn có nguyên tắc gì.

“Không thể nào!” Dưới sự thúc giục của tử lực, trên trán lão Lý Tích dần dần toát ra chút mồ hôi, lẩm bẩm nói: “Năm ngoái Lưu lão gia thu con Đột Quyết mã kia của ta, nhưng chỉ có bốn tuổi! Hắn thật sự có khả năng ăn không tiêu., Huống hồ không nhìn mặt tăng mà nhìn mặt Phật, nói thế nào thì Húc nhi cũng là đệ tử ký danh của Dương lão phu tử.” Nói tới đây, nó quay đầu sang phía Lý Húc, có chút sốt ruột hỏi: “Trước khi đi ta muốn người xin phu tử ban cho một chữ, người có yêu cầu hắn không? Hắn đáp ứng không lấy chữ cho người?”

Lý Húc tuổi còn lâu mới đạt tới mức yếu quan, lúc này cầu người lấy chữ, không khỏi quá sớm. Nhưng Dương lão phu tử kia là đại danh sĩ trên địa phương, do hắn lấy chữ, tức là có danh nghĩa sư đồ. Sau này người khác cho dù muốn khinh mạn Lý Húc, cũng phải suy nghĩ một chút cảm nhận của sư phụ trước.

“Xin, sư phụ ban cho chữ Trọng Kiên. Sư phụ cũng đề nghị đệ đi thi tiến sĩ, trước đó vài ngày người dạy bọn đệ tử biên cử nghị, đem sách lược của đệ tử luận phê duyệt: “Nghĩa lý thông suốt rồi.”, Kiến thức Trác Nhiên mấy chữ, còn muốn ta đọc cho tất cả bạn học nghe nữa đấy! “Lý Húc ở bên chen vào. Hắn không hiểu rõ khác biệt của “Minh Kinh” và “Tiến Sĩ”, chí hướng lớn nhất trong lòng chính là làm cái lỗ hổng, có thể cho cha mẹ và cậu của hắn mấy ngày nữa không bị người ta khi dễ. Chỉ là hắn cảm thấy nếu mình có thể thi muện vài năm., Thứ nhất có thể giúp mẹ chăm sóc một chút gia nghiệp, thứ hai cũng không cần bảo phụ thân phải đi luôn tặng lễ cho Lưu Học. Cùng cửa sổ ai cũng biết Lưu Học Cứu chỉ nhận lễ chứ không làm việc, chỉ có các bậc cha chú, luôn chủ động đưa lên cửa để bị hắn lừa gạt.

“Trọng Kiên, không biết xuất thân từ điển tích nào. Tên Dương phu tử này...” Lông mày Lý Tích nhíu chặt thoáng giãn ra. Dương lão phu tử có học vấn địa phương nhất có thể

tự mình ban chữ cho nhi tử, nói rõ danh phận lão nhân đã được Lý Húc tán thành. Tuy danh phận này là do Lý gia cưỡng ép đi lên., Nhưng có mối quan hệ này, chuyện Lý Húc được quan phủ giới thiệu sẽ có thêm một chút hi vọng. Làm phụ thân tận trách, Lý Tích luôn không tiếc mọi giá thủ đoạn để lo cho nhi tử.

“Đưa hảo tửu lần trước cậu người cho cha người, mẹ người một mực không cam lòng mở phong đàn kia hôm nào cũng đưa đi cho phu tử! Đúng rồi, thuận tiện cầm chút nắm nén lại, chút thịt rừng cho cậu người. Mặc dù là muối bỏ biển, tốt xấu gì cũng có thể gom đồ ăn lên bàn!” Lý Tích do dự một chút, thấp giọng phân phó.

“Ai!” Lý Húc cao hứng đáp ứng, đột nhiên nhớ tới chuyện cứu cứu nhờ mình, nhỏ giọng nói: “Cứu cứu không cần gấp gấp phong vị quý hiếm, hôm nay cứu cứu nhờ ta hỏi ngài, nói nếu như ngài trở về, thì tìm giúp ngài hai tấm da trâu. Nếu như không có da trâu, da ngựa, da lừa cũng được, y nguyện ý ra giá thích hợp để mua, quan phủ giục gấp!”

“Trong tay ta ngược lại là có sẵn rồi, không cần đi nhà người khác mua. Chỉ là làm sao quan phủ đang yên đang lành lại đột nhiên muốn lấy hàng da tới?”

“Đúng rồi, Trung thúc nói mấy hôm trước trong huyện thành Triệu Nhị đương gia từng tới cửa, hỏi người bao giờ trả lời, nói năm nay chúng ta phải giao thêm năm tấm da trâu cho quan phủ. Trung thúc cầu xin ngài ấy nửa ngày mới đổi thành ba tấm, trước khi đi còn thuận tay xách theo hai con gà mái hoa!” Lý Trương thị nghe con trai nói về da trâu, cũng nhớ tới thuế má bị trưng của mình, thấp giọng bẩm báo với trượng phu.

“Năm tấm da trâu? Triệu Nhị Cầu Tử này phát điên cái gì vậy, muốn nhiều da trâu như vậy làm gì? Chẳng lẽ trong nhà huyện thái lão gia chết người, cần dùng để bọc thân sao!” Lý Tích bỗng nhiên vỗ bàn một cái, oán hận nguyên rửa.

Trong giây lát, hai vợ chồng đều tái mặt. Người nhìn ta, ta nhìn người, trong mắt đầy sợ hãi.

Tuy rằng hai người đều xuất thân từ gia đình nhỏ, nhưng ít nhiều cũng biết chút chữ, câu chuyện da ngựa bọc thây quen thuộc tai tường tận. Thượng cốc quận lâm biên cảnh, quan phủ trung thu da trâu với quy mô lớn, trừ chuẩn bị áo giáp cho tướng sĩ xuất chinh ra ngoài., Còn có thể vì cái ngoại bang xung quanh Đại Tùy quốc sớm hàng phục, duy nhất còn dám nháo sự chính là cao mỹ. Năm khai hoàng mười tám năm, Hán Vương Dương Đồng và đại soái Cao Minh từng mang theo hơn ba mươi vạn mỹ nhân mã viễn chinh, theo như Hoàng thượng tự nói, chiến quả cuối cùng là Cao Lệ vương cúi đầu xưng thần, nhưng ba mươi vạn tráng sĩ đông chinh có thể trở về không đến ba ngàn. Ở lại quê hương hai mươi chín vạn anh hồn của dị quốc, còn có ca ca Lý Húc Lý Minh.

Khi đó Tịch Nhi vừa mới buộc tóc, dáng người cùng khuôn mặt giống với Húc Nhi...

Chú giải nhất thiên văn, hương cống, tức cử nhân. Tùy đời khai sáng chế độ khoa cử hành khoa chương, quy định địa phương hướng giới thiệu nhân tài ở trung ương, dựa vào kết quả thi trung ương mà ghi lại. Đại nghiệp của Tùy Đế năm (60), hạ chiếu chư quận, “Lấy học nghiệp nên thông, tài nghệ thích hợp, tài nghệ ưu việt; vũ lực dũng mãnh, siêu tuyệt luân; Ở quan cần thận, phải quản lý chính sự; lập tính chính trực, không tị cường hộ tứ khoa cử nhân”

Sách 2, Minh Kinh, tiến sĩ. Khoa cử lúc đầu có rất nhiều khoa chương, có các loại như Minh Kinh, Tiến Sĩ, Minh Pháp, Minh Tự. Tùy đời thịnh hành nhất chính là Minh Kinh, tiến sĩ hai ngành, có văn hiến ghi chép chính thức.

Chú 3, gia quan, thời cổ nam tử hai mươi hành quan lễ, ý nghĩa trưởng thành.

Chú 1 điếm, phun ra bọt đập cái hố, phương Bắc nói lời lẽ, chỉ người nói mà tin, sự tình hứa hẹn như đá đập xuống đất, vĩnh viễn không thể thu hồi.

Chương thứ nhất thịnh thế (3)

Thiên tài sáng ngày hôm sau, Lý Tích đứng dậy thu thập đồ đạc rồi vào thành. Trước khi đi từ tái ngoại mang về bốn tấm da trâu, hai sọt nấm khô, một bó thịt bò khô, giao cho nhi tử, ra lệnh: “Đưa cho cữu cữu của ngươi, mấy ngày tới đừng đi học, trong nhà có chuyện cần ngươi làm!”

“Tùy tiện mở cửa, Dương lão phu tử sẽ tức giận đấy!” Lý Húc lớn tiếng kháng nghị, thấy phụ thân không để ý tới, lại làm bầm bổ sung một câu: “Hai ngày này giảng chính là thảo luận, lúc thi hội...”

“Bảo ngươi đi thì đi, nói nhảm làm gì!” Lý Tích hiển nhiên tâm trạng không tốt, trợn mắt quát lớn.

Lý Húc không biết vì sao lúc nào cũng giận dữ với phụ thân, không dám lên đỉnh đầu. Dem một đám tạp hóa treo ở trên lưng lừa tử, tai họa theo phía sau phụ thân ra khỏi nhà. Trời còn sáng, trên đường lớn vô cùng quanh quẽ, gió thu cuốn lá vàng sớm bay lượn giữa không trung, giống như con bướm sặc sỡ nổi bật ở dưới núi xa màu lam nhạt, trong vẻ rực rỡ tươi đẹp mang theo vài phần thê lương.

“Khả năng hoàng thượng lại muốn đánh trận nữa, thanh danh của thượng cốc chúng ta từ trước đến nay đều ở bên ngoài?” Ở ngã ba, lão Lý Tích nhìn đứa con tràn đầy ủy khuất, thở dài nói. Ngẫm lại những lời này vượt xa năng lực lý giải của một đứa nhỏ mười bốn tuổi, cười khổ một chút, đánh ngựa đi xa.

“Đánh nhau sao? Chuyện tốt à? Đúng lúc tông quân lập công danh.” Lý Húc nhìn bóng lưng phụ thân càng ngày càng già nua, khó hiểu suy nghĩ. Bình thường khi ở huyện học, lão phu tử Dương lão thái công đã từng đi theo Bình Giang Nam không ít nhắc tới chuyện anh hùng năm xưa của ông ta. Mỗi khi nhắc đến đại quân Giang hậu thế như chẻ tre, đem cử chỉ vĩ đại mà Trần hậu trưởng bắt được từ trong giếng, thì vung chưởng vỗ án, cả người phảng phất đều trẻ mười mấy tuổi.

“Đại trượng phu sống trên đời, lập công danh bất thế, trên thì làm vua, dưới thì vệ dân, nếu có lợi cho quốc gia, mặc dù trăm chết mà không đứng đằng sau...” Dương lão phu tử ở trước mặt chúng thiếu niên, giống như chính mình khinh cuồng tiêu sái, gặp ngay lúc này., Đám người Lý Húc cũng say như điên theo, giống như bản thân cũng biến thành Hàn Cầm Hồ, Hạ Nhược Phiền, đi theo sau lưng Tấn Vương còn trẻ, một ngọn núi chỉ điểm giang sơn. Chưa bao giờ họ nghĩ tới, với thân phận và gia thế của mình, nếu theo quân đội cũng chỉ là làm lính đi đầu, cơ hội trăm chết mà không chạy loạn vẫn có ngày sẽ có, khả năng lập công danh bất thế so với bị sét đánh nhiều hơn không được bao nhiêu.

Nghĩ đi nghĩ lại, bắt giắc đi tới trước cửa “Cửa hàng khách sạn”. Mấy năm nay, dân gian suy tàn, người bình thường đều ăn một ngày hai bữa, buổi sáng trong khách sạn không tìm được khách sạn, bình thường không nhóm lửa. Ngoài dự liệu của Lý Húc, Trương Bảo Sinh lại không chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn trong quán trọ, một quán trọ lớn trống rỗng, không thấy một bóng người.

“E là đang bận ở hậu viện!” Lý Húc đứng ở cửa chờ trong chốc lát, dắt vật cưỡi đi vòng về phía cửa sau. Hậu viện khách sạn chính là nhà cậu của, hai bức tường đất đồ nát ngăn cách nhau thành một cái sân trống rỗng. Lý Húc theo sau cửa cúi tìm kiếm vào bên trong, vừa hay nhìn thấy con điệp nhỏ của mình là Trương Lưu thị sợ nhất.

Trương Lưu thị này là nữ nhân lưu danh xa gần, ở trong nhà đời chữ đến mười chín tuổi, xung quanh không người dám hỏi. Cha mẹ thật sự không được nữa mới nhận sính lễ mười sáu tiền., Nàng được gả cho Trương Bảo Sinh làm lấp phòng. Khi đó Trương Bảo mua bán chính là hồng hỏa, cưới được một nữ tử trẻ hơn hai mươi tuổi so với mình, ôm ở lòng bàn tay cũng sợ hóa rồi. Lưu đại tiểu thư sau khi đi qua cửa tính tình bạo tăng., Rất nhanh người thân của Thu Phong đến gần không dám đến nhà, nhưng nếu không phải như thế, khách sạn của Trương Bảo Sinh cũng không sống được đến bây giờ. Chỉ là nữ nhân ở trong nhà thủy chung không thể kéo dài hương hỏa cho Trương gia, hại Trương Bảo Sinh luôn muốn tiếp tục một

phòng thiếp. Mỗi khi hấn sợ hãi đem cái ý định này nói ra, luôn bị Trương Lưu thị chỉ vào mũi mắng ra cửa. Thời gian lâu, cũng chỉ có thể cắt đứt cái ý niệm không thực tế này.

Làm một người đọc sách, Lý Húc đương nhiên sẽ không nhìn hạt giống thuận mắt. Mạnh Tử nói: “Bất hiếu có ba cái, vô hậu là đại”, tuổi cậu còn chưa già, đương nhiên nên cưới một nữ nhân có thể sinh đẻ kéo dài hương hỏa cho cậu. Nhưng văn bối, những điều này không thể nói trước mặt cậu, đành phải tận lực giảm bớt cơ hội chạm mặt cô bé, để “không thấy thì không biết có gì không nói” là quân tử bằng phẳng quá.

Hấn không muốn nhìn thấy hạt giống của mình, Trương Lưu thị lại phảng phất tâm có linh tê. Phát giác thấy cửa nhà có tiếng bước chân, cũng không ngẩng đầu lên quát lớn: “Đàn cái gì, còn không mau giúp ta bắt con gà này, làm trể nải buổi tiệc mừng thọ do Dương lão gia định, chúng ta chịu không nổi!”

“Ài, Hữu Khuyết à!” Lý Húc khẽ run rẩy, lúc này mới phát hiện con gà trống to một tay của mình đang cầm đao nhọn, đang giằng co với con gà trống lớn trên thất lưng cùng bờ tường. Con gà trống kia hiển nhiên biết đại nạn sắp tới, dựng thẳng cái mào, rướn cổ lên, kêu khanh khách, tả xung hữu đột, ý đồ đột phá Ngũ Chỉ sơn của Trương Lưu thị. Mà Trương Lưu thị cũng không phải là chủ nhân, mèo cái eo cong, mông đẹp, mặc cho cánh tay dưới ống tay áo bị mổ đầy vết máu của gà trống, cũng tử chiến không lùi.

Thấy cảnh này, Lý Húc đẩy cửa sân, kéo vạt áo lên dậm vào ngực, vài bước xông lên đặt con gà trống xuống đất. Trương Lưu thị thấy người đến hành động lưu loát, không giống lão bất tử trong nhà mình. Liếc mắt một cái, cả kinh kêu lên: “Húc quan à, ta cho rằng cứu cứu của ngươi đã trở về. Nhanh chóng buông xuống, mau mau bỏ xuống, đây là người đọc sách làm việc nặng nhọc, ông trời sẽ phạt...”

Nói xong, chớp lấy ”tù binh” từ trong tay Lý Húc, bước nhanh liên tục, vội vàng chạy đến bên cạnh hố đất đã đào sẵn trong sân. Lan Chi chậm rãi kẹp lấy cổ con gà, đem cánh gà, cổ con gà đặt vào một chỗ, bàn tay ngọc kia nhẹ nhàng lau một cái, nhanh chóng rơi xuống đất đem gà trống bỏ vào lều.

Huyết “Phốc” một tiếng phun ra, vừa vắn rơi vào trong một cái chậu gốm trước mặt Trương Lưu thị. Trong chốc lát, máu gà được phóng ra, Trương Lưu thị đem gà trống ném vào trong hố đất, đưa tay mò về phía một cái lồng trúc có chứa gà bên người. Con gà to đáng thương kia còn chưa biết dương thọ của mình đã hết, vẫn còn đập trong hố đất một cái giẫy dụa.

“Húc quan à, người tự tìm nước uống đi, đừng khách khí. Mười tám dặm quanh Dương đại quan gia mở tiệc mừng thọ, bố trí rượu thịt cho cữu cữu người. Sáng sớm đi ra ngoài ăn sáng, phỏng chừng sẽ về ngay thôi. Trong học đường hôm nay không có lớp học sao, hay là lão phu tử Dương lão lại ra ngoài trút rượu điên, ném đi thì các người mặc kệ...”

Trương Lưu thị vừa giết gà vừa hỏi. Tay chân rất lưu loát, trong khoảnh khắc, trong hố đất đã bày biện bốn bộ thi thể.

“Cha ta về rồi, bảo ta đưa cho ít nấm, thịt bò khô lại đây!” Lý Húc không đành lòng nghe thanh danh của Dương lão phu tử tiếp tục phá hư, thấp giọng chen vào nói.

“Tốt lắm, ta đang lo sắp gom không đủ thức ăn đây. Đã vào thu rồi, kiếm đâu ra nhiều thời gian như vậy chứ?” Trương Lưu thị nghe vậy, đem đao nhọn cắm xuống đất bùn bên cạnh, nhảy dựng lên, bước nhanh về phía tọa kỵ bị Lý Húc buộc ngoài cửa.

“Còn bốn tấm da trâu, chưa có thịt ngựa. Cha ta nhờ ta mang cho cữu cữu...” Lý Húc một mặt cởi quà từ trên lưng tọa kỵ xuống phía dưới, vừa nói. Con lừa lớn Thanh Hoa bị mùi máu tanh trên tay Trương Lưu thị làm cho kinh hãi, vừa chóp mũi, vừa liều mạng rụt người về phía sau.

“Không phải hai tờ sao, sao lại là bốn tờ?” Trương Lưu thị kinh ngạc hỏi, không đợi Lý Húc giải thích, liền vỗ tay nói: “Ha ha, lần này vừa hay, ngày hôm qua ta đi bán thảo dược với ông lão họ Lưu gia cửa, nhà ông ta chính là vì chuyện quan phủ thu sinh da mà phát sầu. Ta trong tuyệt đưa than cho ông ta, vừa vắn tiện thể giết chết ông ta một đao, báo mối thù cậu người hỏi thuốc mùa xuân!”

Nói xong, hắn lấy bàn tay màu đen vuốt vài cái trên váy vài cái. Cầm lên hai cuốn da trâu rồi cũng bay xuống đất.

Lý Húc đỡ khóc đỡ cười, đành phải ở lại thay Huyền Huyền thu xếp cục diện rồi rầm còn lại. Mới đem con gà trong hố đất khếp lại, bung lên chậu gốm đựng máu gà đang chuẩn bị thu vào phòng bếp, nghe thấy ngoài cửa một tràng cười to sắc nhọn, Kỳ đại nhân đã làm xong việc làm ăn chạy về.

“Làm sao có thể như vậy, ngươi là người đọc sách, không nên làm việc thô. Để ông trời biết, sẽ giáng tội ta, buông xuống, bỏ!” Trương Lưu thị la hét, vỗ tay đoạt lấy chậu gốm, chân phụt xuống ghế ngồi xuống, túm góc áo lau mồ hôi., Thở hổn hển nói: “Cô nương Lưu lão thiên sát kia, ta đưa hàng da tới cửa cho nàng, cứu tính mạng một nhà nàng lớn nhỏ, nàng còn không biết xấu hổ cò kè mặc cả với ta. Chọc cho ta, nhắc chân bước đi, nàng còn không phải khóc lóc đuổi theo sao. Ha ha, một trăm năm mươi thịt tốt, tiền trắng (bội) chúng ta không thu một ai!”

Nói xong, hắn cởi cái túi vải bố mới tinh bên hông ra, ước lượng trong tay, âm thanh ào ào vang vọng.

“Một trăm năm mươi thịt tốt? Còn cần bạch tiền hay không?” Mắt Lý Húc lập tức trừng lớn hơn trứng gà. Phụ thân hắn là một người bán hàng rong, từ xưa đến nay hắn cũng tính toán không ít cho phụ thân mình, tính theo giá thị trường Đại Tùy, ba văn tiền có thể đổi nửa ngày chọi hai (2). Cho dù là tiền bạc trắng do tân hoàng phát hành., Một tấm da sinh cũng bán không được năm mươi đồng. Dùng hai tấm da sống đổi thịt người ta tốt một trăm năm mươi cái, đây đã là hành vi điển hình cho người ta thừa chấy nhà đi hôi của. Làm người ta như tuyết mà đưa than, cũng may có thể nói ra miệng không biết xấu hổ.

Trương Lưu thị thấy cháu trai sắc mặt thay đổi trong nháy mắt, lập tức “Hiểu được” đạo lý trong đó, không tình nguyện cởi bỏ túi tiền, dùng thanh âm như muỗi kêu lẩm bẩm: “Cha người ngàn dặm xa xôi đưa hàng hóa ra ngoài, theo lý mà nói vốn liếng cũng có thể thu hồi. tái ngoại chi hạ, lại bị diêm qua,

nhìn thì rất lớn, kỳ thực không cần dùng tới. Cho người hai mươi miếng thịt tốt, không biết có đủ hay không?”

Nhìn Lý Húc chậm rãi lộ ra vẻ tức giận, ngữ điệu của Trương Lưu thị dần trở nên lạnh: “Hay là, ta cho người thêm ba mươi, quý hơn nữa, thì chúng ta có thể làm mất mặt thân thích rồi!”

“Lưu lại hai mươi đồng tiền làm son phấn cho người, còn lại trả lại cho Húc quan!” Một thanh âm lạnh lùng từ cửa truyền tới, làm Trương Lưu thị và Lý Húc sợ hết hồn.

Hai người nghe tiếng ngẩng đầu lên, trông thấy Trương Bảo gánh một sọt rau xanh vẩy nước, một giỏ đậu hũ lớn, nằm nghiêng ở cửa ra vào, thở hồng hộc.

“Không, cậu, đây không phải ý tứ đó. Cha ta nói là ta tặng cho cậu của ta, còn có nấm khô, thịt khô. Bình thường luôn uống rượu cậu ta ủ, cậu ta cần gì, đương nhiên cậu ta cần hết sức!” Lý Húc vội vàng đi tới, nhận lấy gánh nặng trên vai cậu.

“Chính là ta nói đó nha, chuyện làm ăn lớn của em về nhà người ta, nào thèm để ý mấy đồng tiền nhỏ này! Con trở về khi nào, sao ta không nghe thấy động tĩnh gì cả?” Trương Lưu thị giấu túi tiền sau lưng, vừa đám lưng cho chồng, vừa ngượng ngập vừa cười nói.

“Ta vừa đến giao lộ, liền nhìn thấy người giống như lửa cháy từ nhà lão Lưu lao ra. Ta gọi người mấy tiếng, người đều không nghe thấy. Trong lòng đang thấy kỳ quái hả? Trở về nghe lại, thì ra là người ta thừa củi đốt nhà của mình!” Trương Bảo tức giận dùng dằng trách mắng. “Lão Lưu gia bán được liệu, một năm cũng không kiếm được trăm văn tiền, giờ toàn bộ đều nộp cho người!”

“Ta đây là buôn bán công bằng, tìm người khác, cái giá này hẳn cũng không mua được. Ai mà không biết mấy ngày gần đây, da ngoài chợ đều gãy hết rồi!” Trương Lưu thị nghe trượng phu quở trách mình, lập tức tăng thêm độ đám đá: “Hơn nữa năm ngoái người có bệnh, lão Lưu gia tham tử, không phải cũng nhân cơ hội bán cái giá trên trời sao. Đều là làm ăn buôn bán, ta dựa vào cái gì quản gia của hẳn gian nan như vậy!”

“Khinh, người nhẹ nhàng một chút!” Trương Bảo Sinh bị đấm cho méo cả miệng, ngấm lại biện pháp như thế nào cũng cãi không lại bà nương, đành phải từ bỏ đề tài này. Nhìn Lý Húc đang vác thức ăn tiến vào phòng bếp, nhỏ giọng thương lượng cùng thê tử: “Ngàn dặm xa xôi, muối phu lần nào không phải bán mạng. Người đừng có tham, chúng ta nhận hai tấm da sống người ta, đã thiếu nợ đại nhân tình. Lại đem hai tấm tiền da sinh da khác cũng nuốt, tài thần gia cũng sẽ mắng chúng ta không có lương tâm!”

“Tình yêu đại nhân, cây cung kia, nhưng Triệu lão gia ở huyện thành ra ba xâu cũng không bán, người còn không phải không nhíu mày liền đưa cho hắn. Thân thích của mình, đâu có nhiều chuyện như vậy!” Trương Lưu thị bày ra một bộ dạng liều mạng không nữ, cố ý la lớn.

“Lão bà nương này!” Trương Bảo Sinh sợ lời này của đứa cháu ngoại nghe được nhiều ý, vội vàng kéo thê tử đến góc sân. Dùng thân thể che ở bên ngoài ánh mặt trời, đề thấp giọng quát mắng: “Sao người có thể nói như vậy chứ? Nhiều năm như vậy, muối phu có lần nào trở về cũng không cho chúng ta một hàng không? Một nhà nhân nghĩa người ta?, Dù sao ta cũng chiếm tiện nghi mà không nói câu nào cho tốt, cũng quá không có lương tâm phải không? Hơn nữa đứa nhỏ Húc quan này, tháng nào chẳng qua là tới giúp đỡ? Đối với chúng ta giống như cha mẹ ruột vậy, trong thân thích có nhiều người đọc sách, đứa nào có lương tâm với hắn như vậy?!”

“Ta biết nàng trách ta không sinh con trai cho nàng!” Trương Lưu thị co rút ở góc tường, ủy khuất nói. So sánh cả buổi, cuối cùng vẫn không thể lay chuyển trượng phu, cởi bỏ túi tiền giấu ở sau lưng. Ánh mắt hắn hướng vào trong túi dò xét, cắn răng, cắn răng., Nhắm mắt lại đem túi tiền giao ra, vừa đưa, vừa khóc nức nở lầm bầm: “Chính hắn nói không cần, người cũng không phải không nghe thấy. Huống hồ không có ta đi mặc cả, em rề cũng không bán được nhiều tiền như vậy!”

Nói xong, khóe mắt đã rơi lệ, “Cho người, người thích bao nhiêu cho bấy nhiêu. Coi như ta không nhìn thấy!”

“Ài, bà nương này!” Trương Bảo sinh bắt đắc dĩ mắng. Cầm túi tiền đi tìm Lý Húc, lại phát hiện cháu trai của mình đã rời đi từ lúc nào, vài con gà đã khô máu, hai giỏ nấm khô, một bó thịt khô, còn có hai tấm da sinh, xếp chồng ngay ngắn dưới cửa sổ. Ánh mặt trời mùa thu phơi nắng, tản mát ra sự ấm áp.

Chú 1 văn (Tiền), Tùy để kế vị không lâu, bởi vì Mộc Đại Hưng Thổ dẫn đến quốc khố trống rỗng, lập tức trong số đồng tiền đúc có lượng lớn kim loại tạp tích, ô ô ô, Duyên, dẫn đến tiền đồng trắng bệch, phạm vi giảm giá trị lớn. Cho nên dân chúng gọi là tiền trắng, hung tiền, lấy tiêu chuẩn chênh lệch theo tiêu chuẩn Đế Văn Chú tạo.

Đánh 2: Đấu, nơi này khá sức mạnh với Đường Đấu. Hán thay thế một trận đấu ước chừng vì tứ chợ hiện tại, nửa đấu tương đương với cân thứ 2. Theo kiểm tra, trong đó mỗi lần đấu nặng ba cân, sáu cân, mạch và chọi đều gấp 4. Đường Đấu là gấp ba Hán đấu, mỗi trận đấu giảm giá gấp 2 cho đến hiện tại.

Tửu đồ chú tâm: canh ba, ngày mai nghỉ ngơi. Mọi người tiếp tục nỗ lực. Nhờ mọi người hỗ trợ chuẩn bị công tác tuyên truyền rộng rãi, cảm ơn.

Chương thứ nhất thịnh thế (Bốn)

Từ nhà cữu cữu chạy trốn ra, Lý Húc mới phát hiện mình không có chỗ để đi. Thiếu niên cùng tuổi ở mấy nhà phụ cận vốn đã ít, gia cảnh dư dả chút, sớm đã đi học đường. Gia cảnh vậy khốn một chút, thì phải theo trường bồi hạ địa làm nửa người khỏe mạnh lao động, hoặc tự hạ thân phận, đến cửa hàng làm học đồ tiết kiệm một phần khẩu phần lương thực cho nhà mình. Lúc này chính là buổi sáng, trừ trong huyện thành vu vô lại, ai cũng không có quang danh đáng để lãng phí.

Ngựa đưa tin từ cương đi trong chốc lát, Lý Húc đã có một ý kiến hay. Hắn nhanh chóng chạy về nhà mình, dắt Thanh Hoa la tử trở về trong vòng tay gia súc, trên đó cỏ tốt, nước trong, sau đó chạy đến phòng bếp, tìm bừa chút lương khô nhét vào bụng. Tiếp theo trở lại phòng nhỏ của mình, cởi quần áo, thay một thân áo ngắn vải bố. Sau đó cầm lấy cung tiễn mà cậu tặng ngày hôm qua, bắt nửa bình tập dùng tên, hứng thú bừa bừa chạy ra đại thanh sơn ngoài trang.

Dân chúng ở thượng cốc dân chúng hỗn tạp, dân phong hung hãn. Giờ phút này thiên hạ thừa bình không bao lâu, người trong tộc còn giữ lại để cho con cháu trong tộc học tập đao kiếm, thói quen bắn lựa. Một khi thiếu niên trong tộc lẫn lộn ra quân đội, thể lực cả gia tộc đều sẽ theo đó đột nhiên tăng mạnh, mặc dù không thể tiên trận giành công danh, thổ phi đến đây đánh cướp, trưởng giả trong tộc cũng có thể tổ chức bọn họ bảo vệ quê hương.

Trong số con cháu bốn tộc, xạ kỹ của Lý Húc được coi là số một. Trong truyền thuyết, bản lĩnh trăm bước mặc Dương không có, trong năm mươi bước thì trong mười phát bảy vẫn có chút nắm chắc. Ngẫu nhiên đụng phải vận may lớn, kỳ tích một trăm năm mươi bước ngoài bắn trúng thổ cũng từng xảy ra. Chỉ là hôm nay vận khí của hắn thật sự kém, hơn hai mươi mũi tên bắn ra rút về, sử dụng liên tục nhiều lần, sử dụng., Cuối cùng gần như bắn rụng lông vũ, cũng không bắn được nửa vật còn sống. Cái “Bảo cung” trong miệng Tỳ Hưu giá trị cao tới ba xâu tiền trong tay dùng hết sức phi thường vất vả,

rất khó kéo căng không nói, cánh tay cung luôn luôn rung động, luôn làm lệch hướng những mũi tên thật vất vả nhắm thẳng, chỉ bắn nửa ngày., Xưa nay Lý Húc có chút sức lực kiệt, hai tay mệt đến mức mềm nhũn, đầu ngón tay cũng bị đánh bật ra một tầng da. Nếu không phải đau lòng giá trị mấy ngàn văn của cung này, sớm cởi dây cung, bỏ qua tai (Chú nhất), nện lưng cung lên trên đá làm củi bổ củi.

Mắt thấy mặt trời đã ngả về phía tây ngọn cây, Lý Húc đành phải cúi đầu ủ rũ hướng dưới núi đi. Đại Thanh Sơn kéo dài mấy trăm dặm, sau khi trời tối thường xuyên có mãnh thú lui tới. Một mình lên núi săn thú, hắn cũng không dám trì hoãn quá muộn. Đang đi, chợt nghe thấy trong bụi cây vang lên cò dại, giương mắt nhìn lại, một con hươu bào to mọng từ ba mươi bước phía trước bên trái chạy vội qua.

Cơ hội tốt như vậy, Lý Húc sao chịu bỏ qua, toàn thân mệt nhọc thất bại, lấy tên ra, kéo căng dây cung. Ngón tay buông lỏng, mũi tên như sao băng bắn về phía Nghiên Tử.

Trong núi rừng, Dã Tiêu Tử có tên ngu ngốc, tốc độ chạy mặc dù nhanh, nhưng rất ít vận vẹo nhanh chóng. Cũng là lúc Lý Húc vận chuyển, mũi tên kia phốc một tiếng, nhanh chóng từ sau lưng Tuyền Cơ Tử bắn thẳng vào ngực bụng.

“Ú ối!” hươu bào cấp tốc chạy nhanh phát ra một tiếng kêu dài ai oán, chậm rãi ngã xuống. Vui mừng đến mức Lý Húc trong lòng như nở hoa, xách cung, chạy nhanh tiến lên. Lúc này đang là đầu thu, trong rừng núi là năm rừng mùa xuân, thịt mỡ mỡ béo. Một con hươu bào lớn như thế kéo đến khách sạn của cừu cừu, chắc chắn có thể đảm đương hiệu hiệu thức ăn của gần nửa tháng. Đem da của Tuyền Ki tử lột xuống làm giày cho gia đình giàu có, không thể thiếu hơn hai ba mươi đồng.

Đang lúc hắn khom người xuống, chuẩn bị kéo cái chân trước của Tuyền Ki Tử, trong giây lát trong lòng truyền đến một trận ác hàn. Lý Húc đột nhiên ngừng đầu, chỉ thấy trong rừng cây từ từ đi ra một con dã lang to bằng con lừa, hai mắt xanh thẳm đang nhìn mình.

“A!” Lý Húc sợ tới mức hét to một tiếng, vội vàng giơ thẳng người lên, giương cung cài tên. Mặc dù xuất thân từ tận cùng

chi, hẳn cũng được coi là con cháu nhà lành, xưa nay luôn được người ta che chở chu đáo, ít có kinh nghiệm một mình lên núi săn thú. Dã Lang lớn như vậy hẳn chưa từng nghe nói qua, càng khỏi nói chính diện gặp phải.

Đôi mắt với sói, kiêng kỵ nhất xoay người bỏ chạy. Lý Húc cũng theo đạo lý thuần thực hơn ai hết, thời khắc nguy cấp, cung trong tay lại không chịu nghe sai sử. Mũi tên bay loạn trên cây cung, từ trên xuống dưới, chính là nhìn không kịp đầu sói. Mắt thấy Dã Lang từng bước một đến gần, lập tức muốn bám vào chân trước. Lý Húc sợ tới mức hồn phi phách tán, tuột tay bắn ra một mũi tên.

Mũi tên kia thế như sao băng lướt qua đỉnh đầu ác lang, “Phốc” một tiếng chui xuống đất nửa xích. Con súc sinh kia cũng giật nảy mình, miệng phát ra tiếng gầm trầm thấp, chân trước lột hai cái trên mặt đất, nhảy lên không trung, đâm thẳng vào tiếng Lý Húc Bá.

Giờ phút này Lý Húc không thém nhắm vào, rút mũi tên ra, kéo một cái là bắn. Mũi tên vừa rời tay, lập tức vút cung, lấy đoản đao bên hông ra dùng để phòng thân, nhắm mắt lại, vung vẩy nửa ngày trời., Vừa không cảm thấy thân thể đau đớn lại không nghe thấy động tĩnh của Dã Lang, trái tim sắp nhảy ra khỏi cổ họng thoáng rơi xuống, dừng khí vụng trộm mở ra hai mắt một khe nhỏ, mơ mơ hồ hồ nhìn thấy trên mặt đất có thêm một vết máu thật dài, con lừa hoang kia đã sớm biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Trực nương tặc, bày trò gì cho tiểu gia gia chơi. Lý Húc lớn tiếng quát mắng, lao tới trước vài bước, chạy tới dưới một cây đại thụ ôm chặt, lưng dựa vào thân cây., Lấy đao hộ cổ, đột nhiên xoay người lại. Thật ngoài dự đoán của hắn, ác lang cũng không giống như trong truyền thuyết đi vòng đến phía sau hắn trong nháy mắt quay đầu đánh lén. Rừng rậm như vậy, ngoại trừ bóng ma mặt trời xuống thì không có vật gì nữa. Tiếng Thu Thiên ở trên cành cây hoặc nghe thấy, xen lẫn trong đó chính mình thở hổn hển.

Lý Húc bất luận thế nào cũng không thể tin được chính mình vung đao loạn vũ có thể dọa một con ác lang chạy trốn. Cầm

đao xoay quanh bốn phía mấy vòng, mãi đến khi giẫm lên giác cung trên mặt đất, mới tin tưởng chính mình quả thực đã hóa nguy thành an. Oán hận hướng giác cung làm hỏng chuyện sùi bọt mép, nhắc chân định đạp nát nó. Chân chữ điền giờ lên, cười cười, lại từ từ đặt chân xuống.

“Thứ này trị giá ba xâu tiền đâu?” Lý Húc yêu quý nhất “Bảo bối” thiếu chút nữa đã mất mạng này lên, cắm vào trong cung sau lưng. “Hôm nào giá bốn xâu bán cho tiểu ngũ Trương gia, dù sao hãn cũng đến để bắt tên không chính xác!”

Quay đầu nhìn lại thằng Bệ Ngạn kia, đã sớm chết rất rõ rồi. Máu từ vết thương ở bụng chảy ra đã biến thành màu đen, lan tràn trên mặt đất một mảng lớn. Lần này nhìn cẩn thận mới phát hiện trên đùi của nó có một vết sẹo sâu đến tận xương, hiển nhiên là bị con ác lang kia gây thương tích. Cho dù Lý Húc không cần bắt nó, không bao lâu nữa nó cũng sẽ máu chảy thành sông.

“Hóa ra con súc sinh kia oán ta đoạt thức ăn ngon của nó, không trách được lại tìm ta liều mạng!” Lúc này Lý Húc mới hiểu được vì sao mình vừa bắn rụng hươu bào liền dẫn ra một con ác lang. Ngẫm lại vừa rồi cử tử nhất sinh nguy hiểm, trái tim vẫn còn nhảy loạn. Gió núi thổi qua, toàn thân từ trên xuống dưới không cảm thấy lỗ chân lông, đưa tay sờ một cái, thì ra quần áo đã sớm ướt đầm mồ hôi, ướt nhẹp dán lên người.

Mất thấy mặt trời sắp lặn, Lý Húc không dám trì hoãn nữa, đi tới trước người Tuyền Ki Tử, ý đồ khiêng nó lên bả vai. Hai tay quơ quơ, lại vô lực rũ xuống. Gân cốt toàn thân không chỗ nào không bủn rủn, rõ ràng lại không xuất ra nửa phần khí lực.

“Chẳng lẽ ác súc kia tính được ta không thể vác được con mồi xuống núi, cho nên mới không tranh giành với ta sao?” Lý Húc âm thầm kêu khổ, nơi này là sâu trong núi, trông cậy vào có người đến hỗ trợ, đó là chuyện không thể nào. Hướng về trong chốc lát, trong lúc khó khăn, vung đao chém mấy cái chạc cây, dây leo, làm một chiếc cây bò. Đánh thi thể con hươu đực vào trong chiếc cây, dùng một đầu cây cây mây, đặt một đầu lên vai mình.

“Ha ha!” Lý Húc hét lớn một tiếng, cất bước đi về phía trước. Cành cây bị xé thành tiếng kẽo kẹt, theo sự dẫn dắt của hắn, chậm rãi trượt về phía trước. Lý Húc cảm thấy cổ đại dưới chân không đánh trượt nổi. Cúi đầu nhìn xuống, phát hiện trên cỏ xanh có một vết máu hướng chéo lên trên, chỉ về phía trong rừng rậm xa xa.

“Chẳng lẽ ta sợ hãi, bắn ra tiền kia làm bị thương súc sinh?” Lý Húc kinh ngạc nghĩ. Lòng hiếu kỳ nổi lên, trên người lại khôi phục mấy phần khí lực, trong lòng cũng cảm thấy không phải là giả. Lá gan sau khi lớn lên, tham lam nổi lên chủ ý của sói hoang.

Cầm thú hai mùa thay lông ở mùa xuân, một mùa mất sợi lông, một quý đầy lông. Cho nên da lông dã thú mùa thu đáng giá nhất, một tấm da sói lớn như vậy, hai cục đá cũng không đổi. Ngẫm lại sau khi kéo da sói trở về, khuôn mặt tươi cười của mẫu thân, lá gan Lý Húc càng lúc càng lớn. Tìm chút cành cây đập kỹ lại, xách đoản đao hộ thân, theo vết máu đuổi theo.

Ước chừng đuổi tới hai dặm đường núi, dưới một vách đá nhô ra, Lý Húc phát hiện một cái cửa động. Máu do ác lang gây ra đến đây thì đã nhạt đi, nhưng lại bị cắt đứt rơi xuống sâu trong sơn động. Lý Húc nghiêng người, dán người vào vách đá, tay kia cầm một tảng đá ném vào.

Đá ở trong sơn động rung động có âm thanh, nhưng không có dã thú nào bị dọa đi ra. Lý Húc ngồi xổm ở cửa sơn động trong chốc lát, không nghe thấy bên trong có tiếng hít thở nặng nề gì, nổi giận sờ soạng vào.

Sơn động không sâu, cửa động đang hướng về phía tây. Giờ phút này ngẫu nhiên có ánh chiều tà chiếu vào trên thân một con sói hoang màu xám đen. Trên bụng sói hoang kia cắm một cây tên dài, toàn thân có màu đỏ thẫm. Lông vũ ở đuôi mũi tên sớm đã ma sát, rõ ràng là cành cây mà Lý Húc bắn ra trong hoảng loạn. Chỉ than nguyền súc sinh kia mệnh lực rất ương ngạnh, bị thương nặng như thế, thế mà vẫn kiên trì bò về sơn động của mình.

Nhìn thấy một con sói hoang bị thương, lá gan Lý Húc càng lớn hơn, trên nâng đao trước đó muốn ” mưu da hại mệnh”.

Không đợi tới gần, bên tai truyền đến một tiếng u ám, chân trước sói đột nhiên chuyển động.

“Xoẹt!” Mồ hôi lạnh lập tức từ trên trán Lý Húc chảy ra, thân thể nhanh chóng lui về phía sau hai bước, dựa lưng vào vách đá, múa loăn đảo lên xuống. Con Dã Lang kia như đang ngủ, không còn động tĩnh gì nữa. Nó vừa không đứng dậy liều mạng với Lý Húc, cũng không định leo ra khỏi hang mà chạy trốn.

“Phanh, phanh, phanh!” Lý Húc nghe thấy tiếng tim mình đập vang vọng trong sơn động, cổ họng như bị lửa đốt, khát khao nói không nên lời. Lá gan lại bay về phía trước, phát hiện mắt sói hoang đã sớm mất đi hào quang. Dưới chân trước một cái đầu nho nhỏ, đang liều mạng hút nốt giọt sữa cuối cùng.

Con sói con! Lý Húc chạy tới, xách con sói lông xù lên, giơ tay định ném vào tảng đá. Cảm giác ôn nhuận từ bàn tay truyền tới lại khiến đồ đệ hần có vài phần không nỡ, hơi chân chờ, con sói con kia nhắm mắt lại, lại dùng miệng mút vào mép bàn tay của hần.

Trong lúc nhất thời, Lý Húc mất đi chủ ý. Trong trang tử cho tới bây giờ chưa có ai nuôi sói, mặc dù có đứa con vô tình mọc được sói con, gia chủ sau khi nhìn thấy cũng tranh thủ thời gian đem chúng vứt ra đồng ruộng. Lang giỏi nhất bảo vệ con, theo mùi con sói con, mẫu lang sẽ từ xa trăm dặm đuổi tới liều mạng với người. Mỗi tới khi người đem thằng nhãi con trả lại mới chịu rời đi. Nếu không ngày mai họa lừa ngựa, ngày mai trộm gà ăn vịt, tuyệt đối không chết không thôi.

Nhưng hôm nay mẹ của con sói con này đã chết dưới mũi tên của Lý Húc, đương nhiên không cần suy nghĩ vấn đề sói mẹ trả thù. Có thể nuôi sói thành một con chó săn tốt hay không, hần cũng không có bất cứ kinh nghiệm gì ở phương diện này. Đang do dự, con sói con kia từ bên bàn tay của hần hút không ra nước sữa, rầm rầm kêu lên.

Vừa gọi xong, Lý Húc lập tức mềm lòng. Hần cởi Tỳ Hưu bên hông xuống, làm một cái túi vai nghiêng, thả con sói con vào trong. Sau đó hần thu hồi đoản đao, tiến lên kéo chân sói, từng bước một kéo ra hang.

Có vết máu kia chỉ dẫn, cuối cùng Lý Húc cũng không lạc đường. Trong lòng hắn cẩn thận, sợ làm bị thương da lông sói bán không được giá tốt, lại tìm Cát Đằng dặt cái cày, làm con sói săn. Kéo lấy cái cày bò, men theo vết máu đi một hồi lâu, rốt cuộc tìm được thi thể Dã Tiêu Tử đang giấu mình, đem hai cái cày hợp thành một cái, ba bước nghỉ ngơi, năm bước dừng lại, thở hồng hộc bò xuống núi.

Có vương vী lớn như vậy, con đường xuống núi càng khó khăn. Gặp phải dốc đứng, Lý Húc đành đem con mồi trút xuống đất, sau đó rơi xuống xe bò cày, cuối cùng tự mình trèo xuống cứu viện. Sau khi xuống dốc được lại phải vác con mồi lên, tiếp tục kéo xe đi về phía trước. Cứ thế giằng co không biết bao lâu, mới mơ hồ nhìn thấy đèn đuốc trong thôn.

Vào tới miệng thôn, bầu trời đã hoàn toàn tối đen. Quản gia trung thúc giận tím mặt đèn, đang lo lắng nhìn quanh bốn phía. Nhìn thấy bóng dáng Lý Húc, hoảng hốt không kịp đợi chạy tới, lớn tiếng oán giận: “Ào la tiểu tử tông của ta, người chạy tới đó. Lão gia, bà bà đều chờ tới gấp rồi, nếu không gặp lại người, nhất định phải tụ tập tộc nhân tìm lên núi!”

“Ta đánh hai con dã thú lớn, xách không nổi, cho nên xuống núi muộn rồi!” Lý Húc đầy áy náy cười cười, thấp giọng giải thích. Ngón tay chỉ vào Nghiên Tử và Dã Lang trên xe trượt, trong lòng không khỏi cảm thấy đắc ý.

“Người, người, ta xem lão gia đêm nay động gia pháp, ai sẽ cầu tình cho người!” Lão quản gia Lý Trung nhìn thấy con sói hoang cực lớn kia, không vui mà giận, chỉ vào Lý Húc mắng. “Uổng cho người đọc nhiều năm sách, cha mẹ tại đường, không thể lấy thân phạm hiềm, không thể hiểu đạo lý này! Người Hà Dã Lang đi liều mạng, một khi có sơ suất, gia đình này sau này dựa vào ai chống đỡ! Cha mẹ người do ai dưỡng lão! Tiểu Bất Thiên Lương, xem đêm nay lão gia làm thế nào lột da người!”

“Trung thúc, Trung thúc, ta đây không phải là ngoan ngoãn trở về sao. Huống hồ đánh một con sói cũng không tính mạo hiềm, anh hùng tử tiên không phải còn dẫn cung bắn hổ sao?” Lý Húc ôm cánh tay Trung thúc liên thanh xin tha. Họ Lý tự

nhận là sau khi Hán thay mặt đại Phi tướng quân Lý Quảng, mỗi tộc nhân đều lấy sự tích tổ tiên làm vinh quang. Anh hùng của tiền bối lấy ra, quả nhiên có sức thuyết phục. Lão Lý trách cứ như vậy mà lấy ra., Đẩy cái lồng nhỏ về hướng tay Lý Húc một cái, cúi người kéo dây leo, nổi giận ùng ùng quát: “Cầm lấy, tới trước chiếu sáng. Nhìn thấy mẹ con, nói là khi trời chưa tối đã trở về. Dưới chân núi có đồng bạn, khoe khoang thu hoạch với bọn họ, cho nên mới về nhà chậm mất!”

“Là rận, Trung thúc!” Lý Húc cao hứng đáp ứng. Đưa tay bắm lấy một góc cây bò, cùng Quản gia hùng dũng đi về phía cửa nhà.

Thấy con bình an trở về, lại mang theo hai con mèo lớn như vậy, Lý Trương thị quả nhiên vui mừng. Không đợi Lý Tích hỏi chi tiết, đã sớm đem một cái khăn tay nóng bịt mặt con trai, vừa xoa vết máu cùng bùn đất trên mặt Lý Húc, vừa tán dương: “Cũng chính con nhà ta có thể làm được, mới mười bốn tuổi cũng đã có thể bắn Thương Lang. Năm đó tổ tiên nửa đêm bắn hổ.”

“Vừa rồi là ai nói muốn động tới gia pháp?!” Lão Lý Tích bất mãn nói, “Xưa không về, người còn khen hấn. Nếu cùng lừa gạt đầu đường, chẳng lẽ người còn cho hấn một bài học hay sao!”

“Hài tử không phải gặp đồng môn, bị người ta hãm mộ không thoát thân được sao? Người sao phải giận dữ như vậy! Hấn cũng không phải thật sự ở trên núi chơi đùa không chịu về nhà. Người xem da lông này, sáng mai tìm người quen, vừa vận làm cho hấn một cái áo choàng! Mùa đông gió lạnh...” Lý Trương thị nhìn trượng phu trắng mắt một cái., Cười thay con trai giải thích, nhét khăn mặt vào tay Lý Húc, trù mến nói: “Nào, tự lau mặt, dùng nước này rửa tay. Cha người đang đợi người cùng hấn uống mấy chén đây!”

Thấy thế tử cưng chiều con trai như vậy, Lý Tích cũng không cách nào lấy một địch hai. Công việc dạy bảo không thể tiếp tục nữa, đành phải an bài quản gia trung thúc kéo hai con đã thú xuống, suốt đêm xử lý sạch sẽ. Sau đó vỗ vỗ cái ghế bên cạnh mình, thấp giọng nói: “Nể tình mẹ người rất cao hứng,

hôm nay không trách phạt người. Ngồi xuống ăn cơm đi, canh thịt cũng nóng vài lần rồi!”

“Lập tức tới ngay, phụ mẫu dùng cơm trước. Hôm nay ta bắn chết con sói mẹ, thuận tay móc cả con nhỏ trở về!” Lý Húc đáp ứng, từ trước ngực biến ảo ảo như ảo thuật, móc ra một con sói con đầy lông.

“Mau ném ra ngoài, đó là sao chổi bại gia!” Lão Lý Nhất Đình nhất thời biến sắc, nhảy dựng lên, lớn tiếng ra lệnh.” Gia chúng ta nuôi vài con súc vật, một khi...”

“Con sói mẹ đã bị con bắn chết! Cha nuôi nuôi nuôi!” Lý Húc thở dài cầu xin. Gia giáo trong nhà vốn không nghiêm khắc lắm, sau khi trưởng huynh chết sớm, cha mẹ càng che chở nể nể hơn, cho nên lập tức mười bốn tuổi, trước mặt cha mẹ còn giữ lại mấy phần khí khái trẻ con.

“Vậy người cũng có nuôi nó hay không, sói cũng không phải chó, khi còn bé không nhìn ra, sau này khi lớn lên sẽ hiểu rõ mình khác biệt với chó, hoặc là phản phệ, hoặc là lập tức rời đi!” Lý Tích nghe thấy con trai nói sói mẹ đã chết, gia súc trong nhà sẽ không chịu uy hiếp, trong lòng khiếp sợ thoáng định. Nghĩ nghĩ, thấp giọng giải thích.

“Hà tất phải coi nó như con chó con nuôi. Sau khi lớn, nó không muốn giữ lại, ta sẽ thả nó xuống núi!” Lý Húc cười cười, cố chấp nói.

Chú 1: Kết cấu cung của Hán Đường kỳ Trung Quốc, hai cuối cung xung là sách lược, đoạn trang tai. Tai Dài là để cung cấp tác dụng dây cung, đa số là xương, giác chế tác, cũng có chế từ đồng chế., Tuổi An Huyền, Mộ Trung Dương huyện Đại Hán Nhữ Âm Hầu lại xuất ra cung tiền thổ thác kim ngân, bên trên dây cung không trọn vẹn. Bất luận dây cung cùng tai, đều yêu cầu bề ngoài bóng loáng, để tránh trượt dây cung. Nhưng cũng có loại trực tiếp buộc dây cung ở trên đó, loại chế tác dây cung này tên là ” duyên”. Dây cung có tác dụng chế tác bằng da, cũng có dùng tơ lụa xoắn lại thành, dùng rất nhiều người dùng dây cung. Cung ở trung ương cung (bội cung), cung và cung tên hai bộ phận hình vòng cung, cũng có tên là bả vai.

Chỉ kích, đề cử, thu gom, tuyên truyền, sách mới cần duy trì.

Chương thứ nhất thịnh thế (năm)

Lý Tích và thê tử thấy ánh mắt nhi tử sốt ruột, nghĩ đến tin tức nội bộ mà ban ngày nghe được từ chân chạy vật của Triệu Nhị ca, không khỏi trong lòng nhũn ra, lần lượt tỏ vẻ thỏa hiệp.

“Người muốn giữ thì cứ giữ đi. Đằng nào thì thứ này đi ngược mùa mà sinh ra, cho tới bây giờ chưa có ai nuôi được!” Lão Lý Tích vừa rót rượu cho mình vừa cảm râm.

Dã thú Đại Phàm đều là mùa xuân được thai nghén, bắt đầu sinh đẻ. Thằng nhãi con tranh thủ lúc đồ ăn đủ nhiều vào mùa hè liều mạng sinh trưởng., Cứ như vậy đợi mùa đông tới, chúng nó mới có thể sinh trưởng đến mức bằng hàn cùng đói khát đủ nặng. Mà con sói con mà Lý Húc săn bắt hiển nhiên là vừa mới ra đời chưa tròn tháng, sống không đến một phần mười. Cho nên Lý Tích mặc dù trong lòng không thích, cũng không đáng vì một con sói con không có khả năng nuôi lớn mà so đo với con trai.

“Nhớ kỹ đừng quá nuông chiều nó, một khi phát hiện nó lộ dã tính. Hoặc là giết chết, hoặc là đuổi nó đi, ngàn vạn lần đừng để nó cắn ngược lại người một ngụm!” Lý Trương thị bưng bát lên, cho nhi tử một bát canh thịt đầy lên. “Uống trước một chén canh, sau đó mới đi uống rượu. Cứu cứu người đưa tới rất nhiều rượu, uống mãi không hết nửa tháng!”

“Cảm ơn cha, cảm ơn mẹ!” Lý Húc cao hứng đáp ứng, căn bản không hề nghe thấy hai lời lải nhải gì. Bay thế nào cũng chạy ra cửa, đem con sói con đặt xuống dưới giường, lại xông vào phòng bếp, gọi bát canh gạo cho nó. Sau đó mới kích động chạy về cùng phụ mẫu ăn cơm.

Năm đó con trai sáng cũng nhảy nhót như vậy, đáng tiếc.... Lý Trương thị nhìn nhi tử tới lui bận rộn, trên khóe mắt lại thấy nước mắt. Ban ngày trượng phu chạy tới trong thành nghe ngóng tin tức, bỏ ra hai mươi mấy đồng tiền mới mua được chân chạy vật của quan phủ Triệu Nhị Cầu Tùng. Theo lời nói của họ Triệu, hoàng thượng đang chuẩn bị ngự giá thân chinh lên cốc cao xinh đẹp., Quận Lâm, ngư dương, Lư Long (Bắc

Bình) bốn biên quân quan viên đã rối loạn rồi. Mấy nơi này tựa vào biên cảnh, binh sĩ có thể thích ứng khí hậu Liêu Đông, cho nên cũng là khu vực rút dinh trọng điểm.

“Ta nói Đại Mộc huynh đệ, người nên sớm chuẩn bị!” Xế chiều hết sức, nhận lợi ích từ Lý Tích Triệu nhị quan nhân thần thần bí bí lộ ra: “Nghe nói Hoàng thượng đã lên tiếng, gia tử Phương quân Lương đều nhập ngũ. Vô luận mấy huynh đệ trong nhà, trên từ bốn mươi bốn xuống...”

“Nhà ta chỉ còn lại một đứa trẻ là Húc Tử, còn chưa tới mười bốn, ta cũng qua bốn mươi!” Lý Tích đến nay còn nhớ rõ lúc mình nói dối quần bách, mấy đồng tiền cuối cùng trong túi cũng nhét vào tay Triệu Nhị, hi vọng đến lúc đó đối phương có thể giơ cao đánh khẽ.

“Trượng cũng không phải lập tức đánh, Đại Mộc huynh đệ của ta!” Triệu Nhị quan nhân cảm thấy hài lòng vỗ bả vai Lý Tích, lời nói thâm thía khai đạo hân: “Bên trên có nói, năm nay chuẩn bị lương thực, áo giáp, mùa xuân sang năm mới vục gậy sau., Sau đó tập kết chinh huấn, chân chính xuất binh, nhắm chừng sau năm bắt đầu xuân. Nói thật, hai ta giao tình, huynh đệ ta thật sự không dám cam đoan còn có thể chăm sóc người ba năm. Nếu là lão gia quân thủ thực tâm nhân đổi mới, chúng ta đều là kém cỏi, còn không phải người ta nói như thế nào ta hay đáp ứng!”

Nghĩ đến Triệu nhị quan nhân thiện ý nhắc nhở, rượu trong miệng Lý Tích bắt đầu phát khổ. Triều Đại Tùy từng có quy định cấm chinh phạt già yếu nhập ngũ, cũng cấm chỉ con trai độc nhập ngũ trong nhà. Nhưng đều do lão hoàng thượng quy định, mỗi câu đại nghịch bất đạo, khi lão hoàng thượng còn sống, tân hoàng thượng sẽ không đưa ra quy định quy định khi lão hoàng thượng còn sống, huống chi trước mắt lão hoàng thượng đã chết nhiều năm!

Vô luận trong lòng đau khổ bao nhiêu, nhiều bất đắc dĩ, có một số việc vẫn phải đi làm. Trốn tránh không thoát, càng trốn tránh, sự tình đến trước mắt càng càng hoảng loạn. Lý Tích thở dài, nhẹ nhàng đặt chén rượu xuống, nói với nhị tử đang há miệng ăn cơm: “Thời điểm đầu tháng sau, có một đội buôn

muốn đi tái ngoại, dẫn đội là một người quen cũ của ta, họ Tôn...”

“Ừ, ừ!” Lý Húc bất an đáp ứng, một tay nâng bát canh thịt dê, tay kia cầm bát canh thịt dê cắn một nửa, cứ thế ở bên ngoài chơi mấy cái bánh nướng đã đói lắm rồi, ăn như gió cuốn mây tan. Con trai Lý Trương thị đau lòng, không ngừng ở bên cạnh ôn hòa khuyên bảo: “Chậm một chút, chậm một chút, đừng nghẹn, trong nồi rất nhiều!”

“Dẫn đội là Tôn An Tổ, là một người quen cũ của ta. Ta nghĩ tuổi tác của người cũng lớn, nên đi ra ngoài gặp mặt đi!” Lý Tích nổi giận, cúi đầu lớn tiếng nói.

“Được, con còn chưa từng thấy qua đại thương đội có bộ dáng ra sao!” Lý Húc đặt bát xuống, sáng khoái trả lời. Đột nhiên, hần hiểu rõ ý của phụ thân, trừng to mắt, thì thào kêu lên: “Cha, cha, người nói...”

“Phụ thân tuổi đã lớn, muốn thay ta chạy trốn ra ngoài!” Lý Tích không dám nhìn hai mắt của nhi tử, cố gắng bình thản nói, đem ý tứ của mình lặp lại một lần.

“Ta, ta đề nghị là tốt nhất trong học đường. Ta, ta có thể lặng lẽ viết lại bản luận ngữ! Ta...” Nửa cái bánh nướng trong tay Lý Húc rơi xuống đất. Vào lúc hôm qua, phụ thân còn đang thảo luận với mình là thi Minh Kinh hay là thi vào sĩ, cho tới hôm nay, đã biến thành thay hần ra khỏi cửa buôn chuyến.

Trong mộng tưởng của Lý Húc, từng thi đậu vào triều đình, cũng từng cầm trâm lên ngựa xưng hùng xưng vương, xưa nay giấc mơ đẹp nhất là mặc một bộ y phục lót nhà, ở bên cạnh huyện học thượng cốc quận mua nhà lớn, đón cả phụ mẫu của mình vào, phải ăn có đồ ăn., Muốn uống có uống, còn có thể để cho những nhân vật như Triệu Nhị đương gia, Dương lão ngốc tử cúi đầu ghé tai. Trong giấc mơ của các thiếu niên, duy chỉ có những thương nhân như phụ thân làm ra, hằng năm chạy ở trong góc ngoài, phơi nắng dầm dề cũng không rơi nổi mấy đồng tiền, còn bị quan phủ sai khiến, trưởng giả trong tộc và lưu manh côn đồ trong tông khi dễ.

Hơn nữa một khi buôn bán, theo lệ thường của Đại Tù triều, hẳn chẳng khác nào tự động từ bỏ thân phận con cháu nhà tốt, vĩnh viễn không thể tham gia khoa cử nữa.

“Cha, cha đây, việc này cũng không có cách nào!” Lão Lý Tích Vô Nhan thấy ánh mắt của nhi tử, trốn tránh mà giải thích.

Lý Húc nhìn phụ thân, vĩnh viễn không chịu tin vào đáp án này. Trong nhà tuy nghèo khó, nhưng so với gia đình nghèo khổ nơi láng giềng, còn có thể coi là giàu có hơn. Học huyện học không cần lễ nghĩa của tiên sinh, ngày thường quan phủ còn cung cấp một hai bữa cơm cho các học sinh. Dù trong bữa cơm kia có mùi dầu, nếu không phải cần giúp mẫu thân xử lý việc nhà, mình cơ hồ có thể ở lại học đường, mỗi tháng chỉ về nhà ăn cơm một lần...

Lý Trương thị không nói gì, xoay người lại, lau nước mắt. Con trai không phải không hiểu chuyện, chính bởi vì nó quá hiểu chuyện, làm cho cha mẹ quyết định lớn như vậy thay nó làm ra quyết định mới khó khăn. Nếu như không có cái giọng nói cao xinh đẹp này, hoàng đế lão gia người không còn nghĩ đến chuyện tân phục tứ di... Đó cũng là chuyện nó không quản được, bây giờ nó có thể làm chủ, chỉ có con trai của mình.

“Trong nhà không phải không có tiền cung cấp cho người! Muốn đánh giặc, lên quận thượng cốc giết một cái, tất cả con cháu nhà tốt đều tự chuẩn bị áo giáp binh khí tòng quân. Cha muốn cho người dựa vào lý do buôn bán tránh mặt ra một chút., Chờ đại quân năm sau xuất phát rồi sẽ chăm sóc mẫu thân cho người!” Lý Tích không chịu nổi áp lực trong lòng, rốt cục quyết định ăn ngay nói thật. Mặc dù bức con làm đào binh không phải cử động hào quang gì, so với việc làm cho con trai hiểu lầm tiền đồ của mình vì tiết kiệm tiền bạc của nó thì lý do này có thể làm cho người ta xuyên qua khẩu khí.

“Ta không đi tái ngoại, làm lính thì làm binh, công danh thì lập tức lấy...!” Lý Húc nghe phụ thân nói ra nguyên nhân thật sự, tảng đá trong lòng lập tức rơi xuống đất, chẳng hề để ý nói.

“Bốp!” Bên má đau đón một trận cắt ngang lời của hắn. Xưa nay phụ thân vẫn hòa thuận đứng dậy, nhóm tay tát hắn một

cái. Trong phút chốc, Lý Tích bị phong sương cùng thời gian khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn biến thành màu xanh đen, con mắt dựng thẳng lên, lớn tiếng mắng: “Câm miệng!”, Công danh nhưng sắp lấy ngay lập tức. Người trợn tròn mắt nhìn, mấy trăm hộ đồng hương, nhà kia có người còn sống lấy công danh trở về! Năm khai hoàng mười tám năm đông chinh, đi ba mươi vạn, chết hai mươi chín vạn...”

“Rất tốt, người có động tay gì đó! ” Lý Trương thị sắp xếp bằng, một tay ôm con trai vào trong lòng. Hắn muốn an ủi con trai một chút, không muốn mở miệng, nước mắt rơi xuống trước mặt.

“Bát Kỳ” Lý Húc che mặt, khẽ kêu một tiếng, giọt nước mắt to như hạt đậu từ ngón tay lăn xuống. Cái tát này hoàn toàn đánh hắn đến ngây người, theo bản năng muốn nói mấy câu lời mềm mại tạ tội phụ thân, nhưng không biết chính mình đã sai ở chỗ nào.” Công danh được lập tức phát ra, tổ huân cùng tiên sinh trong tộc đều như thế, đạo lý này hết lần này tới lần khác ở trước mặt phụ thân mình biến thành cái đạo bất thiện bất hiếu.

Lý Tích nhìn con trai, lại nhìn thê tử, trong lòng đau xót, lửa giận trong nháy mắt biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, nặng nề ngã ngồi trở lại trên ghế, ủ rũ nói: “Ngày mai người từ biệt phu tử, chuẩn bị xuất khẩu đi! Ca ca người đã là cô hồn dã quỷ, ta không thể đưa người ra ngoài nữa, như vậy, tương lai ta chết rồi, cũng không có mặt mũi nào đi gặp tổ tông.”

Nghe trượng phu nói tới trường tử, Lý Trương thị càng rầu rĩ trong lòng, ôm bả vai con trai rên rỉ ra tiếng: “Húc Tử, nghe lời cha con đi, mẫu thân không trông cậy vào Quang Tông Diệu Tổ. Chỉ trông cậy vào con bình an an an địa xong đời, cưới vợ, sinh con trai. Ca ca con năm đó theo Cao đại nhân xuất khẩu, ba trăm người kỵ binh bắn tinh tinh nhất...”

Trong trí nhớ của Lý Húc, hắn đã không còn nhớ tới hình dáng ca ca. Khai Hoàng mười tám tuổi hắn mới có hai tuổi, theo mẫu thân nói suốt ngày đã cười trên cổ ca ca. Về sau ca ca

cũng bị nhập ngũ, trong trí nhớ của ca ca chỉ còn lại tiếng thở dài cùng nước mắt mẫu thân...

Huyện học Dương lão phu ở trong mắt Lý Húc luôn cơ trí như vậy, khi hần thì thảo nói ra từ học của mình, thay phụ thân chạy ra ngoài buôn bán, lão phu tử lập tức cả kinh kêu lên: “Chẳng lẽ lại muốn đánh trận sao? Người ngay cả sách cũng không biết đọc?”

“Tiên sinh, phụ mệnh, phụ mệnh khó làm trái!” Lý Húc lập tức đỏ mặt tai, cúi đầu, thanh âm nhỏ như muỗi kêu.

“Cũng khó trách, cũng khó trách, người ở trong nhà đã là con trai duy nhất. Mà lệnh tôn gần năm mươi tuổi, nếu để cho người đi làm xương khô Liêu Đông, Lý gia các người sẽ bị đứt mất hương khói. Ai, chỉ tiếc là người có một chuyện, ta vốn viết thư cho mấy bằng hữu cũ, chuẩn bị sau đợt thi trước, bảo bọn họ chiếu cố một chút!” Trong lời nói của Dương lão phu tử không có bất kỳ ý trách cứ nào, chỉ là mang theo sự tiếc hận không nói ra được.

“Đa tạ tiên sinh nâng đỡ, đệ tử tuy phúc bạc, phần ân tình này, nhưng vĩnh viễn không dám quên!” Lý Húc cúi người vái xuống đất. Cầu học mấy năm qua, Dương phu tử có chút coi trọng hần., Lò nhỏ sau người không biết đã mở bao nhiêu lần. Từ kinh, tính toán học được ca khúc thảo luận, cơ hồ là dốc túi chịu đựng. Thậm chí ngay cả bút ký năm đó đi theo Việt Công Dương Nam chinh viết trong quân đội, cũng không cầm hần tên đệ tử đăng danh này lật xem. Chỉ là lấy tuổi tác cùng kiến thức của Lý Húc, đọc thuộc lòng có thể thuộc lòng, lý giải chân chính, lại không bằng một hai trong mười.

Dương lão phu tử khoát tay áo, đáp lại một tiếng thở dài.

“Thôi, cha người làm như vậy, tự có đạo lý của riêng mình. Lần đông chinh này, hữu bại vô thắng, thắng đầu tiểu dân nhìn ra được, nhưng chư công triều đình, lại mở mắt ra mù!”

“Đệ tử thụ giáo nhiều năm, không thể báo đáp. Mấy vò rượu nhạt này không đáng để say một lần!” Lý Húc thở dài, chỉ vào mấy vò rượu lâu năm đặt ngoài sân nói. Đông chinh thành bại không liên quan gì tới hần. Sau ngày hôm nay, hần đã không còn coi là đệ tử lương gia, theo quy củ của hán tới đời này,

thương chính là tiện nghiệp., Những quốc gia đại sự như Đông chinh, thương nhân không có tư cách nghị luận. Từ đó về sau, nhà của Dương lão phu tử, không phải có chuyện muốn nhờ, lão cũng không thể tùy tiện tới chơi giống như vậy nữa. Nếu không, mặc dù già trẻ nhà họ Dương không đuổi lão ra khỏi cửa, những học tập đầy đủ khác của Hồng Nho cũng sẽ cười nhạo Dương lão phu tử giao du không dứt, tự cam nguyện làm bạn thương nhân.

Dương lão phu tử đối với tên đệ tử Lại Tôn Môn này, lại chủ động xin từ chức, từ trước đến nay cảm thấy hợp ý. Lão nửa đời chìm nổi, gặp được sóng gió rất nhiều, đến lúc già trong lòng cũng không có nhiều ràng buộc, cười cười, nói: “Người ta nói người bán hàng rong là tiện nghiệp, vì sư cho tới bây giờ chưa từng xem như vậy, nhân chi ti tiện để ở trong lòng, tâm này quý trọng., Tuy là người buôn bán nhỏ đi lại, khó nén được khí khái hào nhiên. Tâm của hắn hèn hạ, tung người ở trên triều đình, cũng là đệ tiện xấu xa, tiếng xấu lan xa. Chử người được ta ban tặng, đương nhiên là đệ tử của ta. Một ngày làm thầy, cả đời vi sư. Bất luận tương lai làm buôn bán, sư môn cuối cùng cũng mở rộng cho người biết!”

“Đa tạ sư phụ chỉ điểm!” Lý Húc vén vạt áo, bái lạy. Từ nhỏ y đã đọc sách thánh hiền, con cái cao quý của các ngành các nghề đã khắc sâu trong lòng hắn như khắc vắn. Cho nên từ tối hôm qua tới giờ hắn đã biết mình khó thoát khỏi vận mệnh buôn bán hành nghề., Lý Húc luôn canh cánh trong lòng vì chuyện này. Một câu của Dương lão phu tử, tương đương với một cánh cửa sổ mở toang trên đỉnh đầu hắn, khiến cho hắn đột nhiên trở nên xám xịt trên bầu trời, trong nháy mắt thấy được màu sắc ánh mặt trời.

“Người đứng lên đi, vi sư thụ nghiệp nhiều năm, trong hàng đệ tử, thiên phú của người không tính là cao, nhưng thắng ở tính tình ngay thẳng, tâm địa thuần hậu.” Dương lão phu tử duyệt người nhiều năm., Chẳng lẽ lại không nghe ra Lý Húc không cam lòng trong lời nói. Có lòng chỉ điểm cho kẻ này một lần, lời nói thâm thía: “Sợ rằng tương lai người sẽ chịu thiệt thòi, cũng phải chịu cảnh này thẳng thắn và thuần hậu! Phải biết rằng nhân sinh tràn ngập biến số, thị phi thiện ác, đều không

có mặt ngoài. Cái nhìn trong mắt chưa chắc đã là sự thật, tai chính nghe được cũng chưa chắc là chân tướng!”

Nhìn nhìn khuôn mặt mờ mịt của Lý Húc, lão phu tử biết giờ phút này mình nói những lời này, còn hơi hiềm nghi quá sớm. Tuy rằng hài tử nhà nghèo sớm đương gia, nhưng Lý Húc dù sao cũng mới mười bốn tuổi, có mấy lời hấn căn bản nghe không hiểu. Có vài lời hấn nghe không rõ, không có khúc mắc nhân sinh tương ứng, hấn cũng vô pháp lĩnh ngộ được chân lý trong đó.

Nhân sinh tựa như một bình rượu, trải qua năm tháng chuẩn bị, mới có thể ử ra hương vị cam tàn trong đó. Người thiếu niên giống như một vò mới đặt, mặc dù là tinh lương ngưng tụ, Cam Tuyền chế tạo, vẫn mang theo vài phần ngây ngô không thoát khỏi.

“Ngày sau nếu đệ tử có thành tựu, nhất định tới cửa thỉnh giáo!” Lý Húc cũng là người tâm tư trong sáng, cười cười, trên mặt lộ ra vài phần ngượng ngùng.

“Nếu như có thể tới, thì đến sớm, sang năm, chỉ sợ cuộc sống an ổn của vi sư cũng đã hết, nên động dậy một chút!” Dương lão phu mỉm cười lắc đầu.

“Chẳng lẽ sư phụ muốn đi xa sao? Hay là cho triều đình thuê?” Lý Húc khó hiểu truy hỏi, hoàn toàn không nhìn thấy Dương phu tử trong nụ cười lộ ra vẻ chua xót.

“Cũng là số lượng nên có trong mệnh của vi sư, dù sao ta cũng từng nhận ân của người!” Dương lão phu tử tiếp tục lắc đầu, cuối cùng không muốn giải thích rõ ràng.

“Đúng vậy, sư phụ đã từng dạy ta, nhận ơn nhỏ nước của người, tất báo đáp Dũng Tuyền!” Lý Húc thuận theo lời phu tử trả lời.

“Lời này chưa hấn đã đúng, nhưng nhân sinh tại thế, trong lòng mấy người giãy thoát được!” Lão phu tử cười lớn vài tiếng, cố ý chuyển đề tài sang chỗ khác, “Không đề cập tới, không đề cập tới. Tận hết sức người, mệnh an thiên mà thôi. Thừa dịp hôm nay ngươi còn chưa ra khỏi môn ta, sư phụ ta trước tiên bàn về đạo đánh đông thắng bại!”

“Sư phụ đang khảo thí ta sao?” Lý Húc hả hê hỏi. Tối qua hẳn từng nghe phụ thân nói lần này triều đình vì đông chinh mà bỏ vốn liếng. Hiện tại đã bắt đầu chuẩn bị lương thảo, áo giáp, mùa xuân hằng tuyển mộ quốc gia thanh niên trai tráng, mùa đông hoặc mùa xuân năm sau mới chính thức xuất phát. Một quốc gia lớn như vậy, hao phí thời gian hai năm chuẩn bị cho một hồi chiến tranh, quả quyết không có chuyện chiến bại. Nhưng hôm nay ở trong miệng phụ tử, nghe được lại hoàn toàn trái ngược với suy đoán.

“Tiên sinh chẳng lẽ không coi trọng lần đông chinh này sao? Ta nghe phụ thân nói muốn trưng binh Minh Xuân, năm sau xuất phát. Triều đình đã chuẩn bị đầy đủ, chắc là đã tính kế rồi mới hành động, sao có thể không làm gì được một tiểu cao nhân nho nhỏ chứ?” Dựa theo sư phụ ngày thường dạy, cần nhắc nhiều lần chênh lệch thực lực giữa Đại Tùy và Cao Lệ, Lý Húc vẫn đưa ra kết luận tương tự: “Ta có chuẩn bị, tấn công hẳn không có phòng bị. Quân giới của ta tinh lương, nhiều tướng rộng...”

“Chiến tranh chưa chắc đã dựa vào nhiều người, thiên thời, địa lợi, nhân hòa, nào có một điểm có thể bỏ qua. Chuyển đi Liêu Đông lần này là của ta sao? Chuyển đi Liêu Đông lần này có lợi ở chỗ của ta không? Lần này đi Liêu Đông, bề ngoài là Đại Tùy ta chinh phạt cao xinh đẹp, Lấy nhiều đánh ít, trên thực tế, cương, khế đan, thất Vi, còn có mấy trăm bộ tộc không nói tên ở Liêu Đông đến, cái nào không phải cùng môi xinh đẹp hờ rãnh lạnh. Kể từ đó, người và há lại ở ta?” Nói đến quân vụ, vẻ chán chường trên mặt Dương lão phụ tử đều biến mất, râu tóc đều bay phất phới.

“Nhưng mà, Thượng quốc Đại Tùy ta, cầm kích đâu chỉ trăm vạn!” Lý Húc vẫn cãi cò. Mặc dù bị ép làm đào binh, sâu trong nội tâm, hẳn vẫn mong đợi Đại Tùy triều có thể quét ngang Liêu Đông, đánh ra uy danh hiển hách. Làm một thiếu niên lớn lên tại triều Đại Tùy, có loại cảm giác vinh dự bẩm sinh. Tuy nhiên, triều đình này cho hẳn bất cứ chỗ tốt thực tế nào.

“Cầm kích không cần trăm vạn, nếu có thể sai sử như một, mười vạn đủ để dẹp yên phía đông. Nguy cơ của Đại Tùy triều không phải ở thế cao, mà ở trong Tiêu Dao. Một khi đại quân

biến hóa, chỉ sợ trăm vạn hùng quỷ không thể hoàn hương!”
Lão phu tử lắc đầu, vỗ bàn.

Sắp chia tay, một già một trẻ đều biết ngày sau gặp nhau sợ là không dễ. Một người mượn ví dụ khó có được dụng tâm chỉ điểm, một người mượn cơ hội cuối cùng này chuyên tâm lĩnh hội, cảm thán vài tiếng, cười to vài tiếng, trong bất tri bất giác, thanh âm đã xuyên ra ngoài cửa sổ.

“Lão già này, mấy ngày trước giống như hoa mẫu của Sương đánh. Sao hôm nay lại thông thả qua Thần nữa!” Ngoài cửa sổ, Dương sư mẫu buồn bực nói.

Nhị canh, điềm kích, đề cử, cất giữ. Thỉnh mọi người ủng hộ sách mới rượu.

Khi nói chuyện với Lưu phu tử, tình hình lại khác. Vị lão phu tử trong huyện này tuổi không lớn lắm, vóc người phúc hậu, mặc dù không ngạo nhân như Dương lão phu tử đã từng tại Việt Vương trưởng khen quân vụ, tư chất quân vụ, nhưng lúc trẻ cũng là tài tử bản địa. Sách đọc nhiều, làm người bình thản hào phóng, lời nói ra tự nhiên khiến người ta như tắm gió xuân.

“Cũng tốt, năm đó Đào Chu công xuất thân thương nghiệp, chẳng phải cũng như vậy giúp Việt vương nuốt nước Ngô sao? Có thể thấy được anh hùng không hỏi xuất thân, khi vận đến thì có thể nương gió mà bay!” Lưu lão phu tử cười an ủi, ánh mắt không ngừng hướng cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Về phần Đào Chu công phạm lễ trước là phụ tá Việt vương nuốt chửng Ngô, hay là kiểm trước đài cho mọi người làm lớn như vậy, những chi tiết kia, ở trước mặt một đứa bé vô lại học rèn luyện chắc hẳn không cần phải truy cứu.

Nếu trước đó không có trải qua sự khuyên bảo của Dương lão phu tử, những lời này khẳng định sẽ gây ra sóng gió cực lớn trong lòng Lý Húc. Nhưng hôm nay Lý Húc đã khám phá ra tầng này, Lưu phu tử thật lòng cũng tốt, qua loa cho xong, y đã thấy qua loa, chấp tay cười nói: “Tạ phu tử chỉ điểm, tiên sinh ngày ngày vất vả, chắc hẳn còn có sự tình trọng yếu, văn bối sẽ không quấy rầy nữa!”

“Không vội, không vội, còn không phải là chút ít việc vặt thu nghiệp, giải thích nghi hoặc à. Phu tử ta thân mang trách nhiệm giáo hóa một vùng đất, thực sự không dám phụ lòng hoàng ân!” Lưu phu tử chấp tay về phía kinh sư, trong miệng nói không vội, thân thể đã đem Lý Húc đưa ra cửa.

Vừa xuống bậc thang, lão tiên sinh lại đột nhiên nhớ tới chuyện gì, gọi Lý Húc sắp ra khỏi cửa lớn hỏi: “Trần học Trương Tú là thân thích gì của ngươi! Hai nhà gần đến vậy sao?”

“Ta nên gọi hần là Ngũ ca, bà con!” Lý Húc kinh ngạc quay đầu lại, đáp. Đối với tiểu ngũ của Trương gia, hần không có ấn tượng xấu gì., Ấn tượng tốt cũng không quá nhiều, hai người hần là anh em họ không xuất ngũ phục, nhưng gia cảnh chênh lệch quá xa, duyên phận trong huyết mạch cũng phai nhạt theo. Xưa nay gặp nhau trong học đường, chỉ chào hỏi nhau vài câu. Tiểu ngũ của Trương gia tự có một lần kết giao bằng hữu phú quý, quan viên Lý gia Húc cũng không da mặt đi gây cho biểu ca ghét.

“Không sai, không sai. Thượng côc Trương gia là gia tộc địa phương, có Trương Tú tại, môn phái này chỉ sợ còn có thể tiếp tục phát dương quang đại. Ta đã sớm nói, đứa bé kia là nguyên liệu đọc sách, ha ha, ngươi không ngại đi lại cùng nó, tương lai có thân thích này cùng song song tình nghĩa, nó phát tích, cùng ngươi sẽ không thiếu một phen nhắc nhở!” Lưu phu tử cười ha ha dặn dò.

“Đa tạ tiên sinh!” Lý Húc chấp tay lần nữa, xoay người ra cửa Lưu gia. Nhìn thấy con la Thanh Hoa của mình, mới bỗng nhiên nhớ tới trước khi tới mình còn chuẩn bị một phần lễ vật cho Lưu tiên sinh. Lần bái biệt này vô cùng vội vàng, lại quên cầm vào trong sân.

“Không bằng bỏ đi, sói con trong nhà đang cần đồ ăn.” Lý Húc nhìn con la sau lưng cười khan một bó thịt bò. Con lừa trên người chạy nhanh về nhà, còn chưa ra khỏi huyện thì đã nghe thấy phía sau có tiếng vó ngựa đuổi theo.

“Húc tân tân huynh đệ, Húc cô nương!” Ngũ ca Trương Tú theo sát sau lưng.

Ra khỏi phố Thành Hiền gần huyện học chính là phố chợ huyện náo, hai con đường này chen chúc nghe tiếng, súc vật từ trước đến nay không cách nào chạy nhanh. Lý Húc giả bộ không nghe được biểu ca kêu gọi, đành phải mang theo tọa kỵ, quay đầu hỏi: “Ngũ ca, ngươi gọi ta sao?”

“Đương nhiên là gọi người rồi, ngoài người ra, ta còn có mấy cô em gái xinh đẹp.” Trương Ngũ Oa thúc ngựa đuổi theo, thở hồng hộc oán giận.” Nhìn thấy người ra khỏi huyện, ta liền tranh thủ thời gian đuổi theo. Không ngờ con la dưới khổ của người vẫn còn giữ được bước chân!”

“Sao so được với Ngũ Ca Thanh Vân Ngoan, chính là danh chủng Vạn Lý lựa chọn một!” Lý Húc chấp tay, khiêm tốn nói.

“Thanh Vân Ngoan, buôn ngựa người cũng tin sao? Người thật sự muốn đi kinh thương sao? Một chút cũng không muốn đọc sách?” Trương Ngũ đắc ý dùng roi da vuốt yên ngựa màu bạc, cười truy vấn.

“Không đọc nữa, phụ thân đã lớn tuổi, cần có người giúp hần. Hơn nữa, ta cũng không phải làm loại nguyên liệu đọc sách đó!” Lý Húc gật đầu, trả lời.

“Đáng tiếc, thật sự là đáng tiếc. Ngày hôm qua Lưu phu tử còn nói, trong toàn bộ huyện học, chỉ có huynh đệ chúng ta mở đọc sách. Cô phu kia của ta chắc hẳn cũng nhất thời mưu kế ngắn, nếu không, ta nói với cha ta một chút, để ông ấy xuất tiền giúp các người một chút!”

“Ý tốt của Ngũ ca, ta vốn nên bái lĩnh. Nhưng tâm ý gia phụ đã định, hay là không làm lơ ý của hần đi!” Lý Húc lần nữa chấp tay, nhẹ nhàng từ chối. Ông anh họ Trương ở Lâm gia, ngoại trừ bị ép vào ngõ cụt, cả thượng cốc ai dám mượn? Năm ngoái cứu cứu mượn mười mấy xâu tiền của hần, kết quả bồi tiền nửa số địa sản. Cháu ngoại này của mình nếu đến vay tiền, chỉ sợ mấy mẫu ruộng mỏng của Lý gia, sẽ không nhìn được bàn tay to của biểu cứu.

“Thôi được, đi vạn dặm đường còn hơn đọc Vạn Quyền Thư!” Trương Ngũ Oa rung đùi đắc ý nói. Dùng roi da gõ bàn ngựa đồng, tiếp tục hỏi: “Nghe nói ngày hôm trước người săn một con sói cái, to như con lừa?”

“Đều là do tin đồn, thật sự là một con sói lớn như vậy, ta sớm đã bị nó ăn rồi, nào có cơ hội săn nó. Biểu ca còn có chuyện gì khác không?” Lý Húc không có nhã hứng đứng giữa đường

nói chuyện phiếm với người khác, mang theo vật cười, chuẩn bị cáo biệt.

“Tạm thời đừng vội, ta và ngươi là huynh đệ, lại là bạn tốt của nhau, để ta tới tiễn ngươi vài bước!” Lời của Trương Ngũ Oa khiến Lý Húc cảm thấy trong lòng ấm áp. Nhưng tiếp theo, lời nói của đối phương đã lộ ra bản ý.

“Ta nghe nói ngươi còn đào non con sói con và bộ lông màu xám bạc hả?”

“Đó cũng là tin đồn, thằng nhãi con màu lông, từ trước đến nay đều là bỗng nhiên màu xám xịt!” Lý Húc một bên từ từ đi về phía trước, một bên đáp.

“Nghiep chương nghịch mùa, còn là con nhện độc sinh, sợ là nuôi không lớn nhỉ! Huống hồ sói hoang tính, tương lai ngươi chưa hẳn chịu không chế được!”

“Nuôi được bao lâu, ta cũng nhất thời cao hứng. Tương lai trưởng thành, cứ để vào núi sâu, mặc cho nó tự sinh tự diệt!” Lý Húc có chút không kiên nhẫn, mấy ngày liền, liên quan tới sói con không thể nuôi lớn, hẳn có thể nghe được một ngày mười mấy lần, lỗ tai đều sờ lên thật cao.

“Không bằng tặng nó cho Ngũ ca, phòng bếp của ta có rất nhiều thịt nát, dễ chịu cùng ngươi chịu khổ. Ta cho ngươi mười tiền, ngươi nói, được không?” Trương Ngũ Oa đánh ngựa đuổi theo mấy bước, cười bồi mặt hỏi.

Lý Húc kinh ngạc nhìn biểu ca một cái, lắc đầu, tiếp tục lên đường.

“Nếu không, hai mươi con, không thể nhiều hơn nữa. Một con lập cầu dạy tốt cũng không đáng giá đến số này!” Trương Ngũ Oa không dễ không buông tha, tiếp tục đuổi theo chậm rãi giá.

“Ngũ ca, con sói con kia vốn không đáng giá một đồng. Nhưng đó là của ta!” Lý Húc quay đầu lại, lông mày dựng thành hai nét mực đậm.

“Nói thật với cô rồi, Húc Cô nương! Lưu đại quan ý vào thi tiêu hỏ khuyến nhà hần, bắt nạt con cầu nhỏ. Cho nên ta định nuôi con sói này để báo thù. Thứ đó trời sinh là loài ăn thịt

uống máu, với tài sản của cô, căn bản không có khả năng nuôi sống. Không bằng đổi lại cho ta, nể mặt thân thích ta, ta cho cô 50 đồng tiền cứu cấp, cũng tốt cho cô bỏ học nghiệp đi theo thiện hành!” Trương Ngũ Oa thúc ngựa ngăn cản Lý Húc đi, vội vàng nói.

“Ngũ Ca, quân tử không đoạt được lòng người!” Lý Húc mặt tối sầm, lớn tiếng nói: “Huống chi, nó là sói, không phải chó!” Dứt lời, đẩy Trương Ngũ Oa ra, tung cương rời đi.

“Húc Hồng, Húc Tú, chúng ta lại thương lượng, lại thương lượng!” Trương Ngũ Oa thúc ngựa đuổi theo, thanh âm lo lắng quanh quẩn ở đầu đường.

“Ta nói lại lần nữa, nó không phải chó!”

Mấy ngày tiếp theo, Lý Húc đều nói những lời thân bằng bằng hữu, tộc nhân cùng cửa sổ đừng có vượt qua. Mọi người nghe nói hần muốn bỏ học theo buôn bán, có người tiếc hận, có người may mắn, càng nhiều người là có lòng tốt tới an ủi. Lại để cho hần thuận thiên mệnh, ở trong ánh mắt tràn ngập nhân gian ấm áp, cuộc sống trôi qua thật sự cũng nhanh. Đảo mắt đi tới cuối tháng, Lý Húc sớm đã bị lão phu tử mấy câu cời bỏ không nữa, sâu trong nội tâm ngược lại dâng lên niềm vui cùng chờ mong. Đứa con sói con hầu như một tác không rời dường như lý giải tâm thái biến hóa của chủ nhân, ở dưới chân Lý Húc, không ngừng lăn lộn khoe khoang khoe khoang muốn ăn uống.

Tuy rằng không có đủ thịt để ăn, nhưng cũng có cơ hội ăn uống cố định như con người, sói con vẫn phát triển cực kỳ nhanh chóng, sau khi mở hai mắt ra liền không chịu nằm nghỉ ngơi trong rương gỗ mà an bài cho Lý Húc, lão đảo chạy loạn bên chân Lý Húc.

Đối với loại quái thai nghịch mùa sinh ra, hàng xóm cùng trưởng lão trong tộc rất không thích, mấy lần tìm tới cửa yêu cầu Lý Tích xử lý con sói con, tránh cho nó sau này lớn lên lại làm hại đồng hương. Đợi nghe nói con trai duy nhất của Lý gia ngừng tu luyện, lập tức chuẩn bị đi làm việc thiện nghiệp, cố gắng cũng không cách nào nói ra khỏi miệng.

Thương nhân nông nghiệp, trong bách nghệ, thương nhân xếp cuối cùng. Con cháu bình thường có thể đào được một miếng thức ăn trên đồng ruộng, cũng không biết nhục nhân thân là thương nhân. nông giả làm việc có thể dựa vào khổ học hoặc người khác thưởng thức vận mệnh, mà người buôn cả đời này sẽ bị thương nhân ghi lại dấu vết, vĩnh viễn không có cơ hội đọc sách làm quan.

Phần lớn thế nhân đều ao ước láng giềng tốt hơn mình, chỉ mong cho người ta gặp nạn. Mà gặp được đồng hương kém hơn mình, ngược lại sinh ra vài phần đồng tình: “Dù sao thứ này cũng nhất định không lớn!” Dù sao khi hấn đi sẽ mang nghiệp chướng này đi!” Các tộc nhân láng giềng tự tìm cớ, lục tục rời khỏi nhà Lý Tích.

“Người chẳng những muốn lớn lên, hơn nữa còn lớn hơn so với người khác.” Dưới ánh chiều tà, Lý Húc nói với con sói con của mình. Sói con lăn lộn trên mặt đất, ô ô ô kêu mấy tiếng, dùng cái này để trả lời lời dẫn dò của Lý Húc.

“Không bằng ta gọi người là Cam La!” Lý Húc sờ sờ bộ lông tơ của nó, vừa cười vừa nói. Từ một thiếu niên tài tuấn mà mọi người chú ý đột nhiên biến thành một tiểu thương không muốn để ý tới., Tuy ngày đó đã bị Dương phu tử kịp thời giải khai khúc mắc, nhưng tính cách của cuộc sống thật lớn thất thố cũng bất tri bất giác phát sinh biến hóa, trong lúc nhất ngôn hàng, ngoại trừ lúc trước thẳng thắn đôn hậu, lại nhiều thêm mấy phần bất cần đời.

Cam La mười hai tuổi làm tướng, là thần đồng và may mắn trong mắt thế nhân. Nếu sói con được tất cả mọi người gọi là nghiệt chướng, vận rủi quần thân, Lý Húc lại khẳng khẳng đặt cho hấn một cái tên may mắn nhất thế gian. Còn người nhàm chán có vì thế mà nổi trận lôi đình ba trượng hay không, Lý Húc không muốn quản cũng không quản được.

“Cam La, Cam La!” Một thiếu niên ở dưới ánh mặt trời chạy bên cạnh kêu lên.

“Ô ô, ô ô! Tiểu Phượng ” Tiểu Lang mở bốn vó, lông màu xám bạc ở trong hoàng hôn bay múa.

Tửu đồ: một con sóc. Sói bình thường sinh nhiều thai, đại bộ phận con non sẽ chết yếu, như thế mới cam đoan toàn bộ giống loài bắt diệt. Cho nên, sói con một mình được coi là quái vật nuôi không sống. Thỉnh mọi người ủng hộ nhiều hơn, sách mới không dễ.

Chương thứ nhất thịnh thế (lục)

Ngày nào cũng xuất phát gần sát, người của Lý gia cũng dần dần trở nên bận rộn. Bình thường Lý Húc đến trường cười một con la Đại Thanh Hoa chạy không nhanh, chỉ có thể dùng để chở hàng, không thể dùng để chở người. Cho nên Lý Tích đặc biệt đem chuyến buôn bán này của mình chuẩn bị đem ba con ngựa Đột Quyết ra giục kiếm tiền chọn ra một con ngựa cường tráng nhất, phối hợp với dải lụa mới, làm tọa kỵ cho con trai.

Cửu cửu Trương Bảo Sinh thì đem toàn bộ lý do ngày đó bán hàng lấy được để quần quýt đưa về Lý gia. Lý Trương thị dễ chối cãi, cuối cùng Trương Bảo sinh chỉ chịu nhận ba mươi miếng thịt tốt tính cho thê tử tiền chạy vật, còn lại thì nhét cứng vào tay Lý Trương thị, “Đường lớn nghèo, chúng ta dù khổ, nhưng không đến mức không dọn nổi nồi. Húc quan ra ngoài, thêm một đồng tiền trên người, liền nhiều thêm một phần dũng khí!”

“Cũng tốt, chờ gia Húc quan kiếm được tiền, để hắn mua rượu cho người!” Lý Trương thị tiếp nhận gói sen mang theo mùi mồ hôi, miễn cưỡng cười nói. Xoay người lại, lập tức lấy mu bàn tay đi xoa mắt.

“Người làm vậy làm gì, hắn có thể ra khỏi nhà giúp đỡ, là chuyện tốt a. Chẳng lẽ người còn có thể bao vây hắn cả đời để bảo vệ!” Trương Bảo Sinh không đành lòng nhìn muội muội khổ sở, thấp giọng an ủi. Nghe nói chất nhi bị bỏ học, hắn cũng vô cùng thất vọng., Hạn không thể đến tận cửa đánh nhau với Lý Tích một trận, làm cho hắn đoạn tuyệt cái ý niệm khinh thị này. Nhưng bà vợ trong nhà lại nói: mặc cho cha mẹ nhà ai cũng sẽ không làm hại con mình, em rể an bài như vậy, khẳng định là có dự tính lâu dài gì đó, hoặc là có chỗ nào không được, cho nên Trương Bảo Sinh cũng chỉ đành miễn cưỡng ra vẻ vui mừng, thuận tiện nhìn xem muội phu nơi này có gấp không màng cần mình hỗ trợ hay không.

” Văn chương của hắn viết rất hay, chữ cũng rất chu chỉnh. Năm đó khi lão thái gia còn sống đã từng nói Húc Tử là một

kẻ lũng loạn phần mộ tổ tiên Lý gia... ” Lý Trương thị thấp giọng nói, lấy tay lau khô nước mắt. Bất đắc dĩ làm hồng tương lai của con trai, làm mẫu thân bất luận thế nào cũng không thể an tâm. (Chú 1)

“Ôi! Mỗi người đều có vận mệnh của mình. Nhất thời ảm đạm, ai có thể nhìn ra được sau này ngấn ngủ đến! Nhan quan đưa nhỏ này một thân phúc khí tương đương, người yên tâm, tương lai hẳn khẳng định có cơ hội xuất đầu!” Trương Bảo gia bộ mười phần tin tưởng, ra vẻ thần bí giải thích.

Lý Trương thị không nói nữa, nhi tử của hần trước khi đi, tội kỵ nhất là nói sai lời miệng không biết nói. Biết rõ ca ca là an ủi mình, cũng chỉ có thể đem lời an ủi để nghe. Huống hồ nhi tử còn nhỏ, ai biết có tiền đồ tốt hơn đang chờ hần hay không!

Nghĩ đến đây, trong lòng hơi buông lỏng. Dem tiền vét sạch của cải gom góp lại cùng một chỗ, mặc thành một trăm văn một xâu, đánh vào trong hành lý, ăn lương khô, áo sam dày thì một đồng, sợ người trên đường đi nhìn thấy ác ý, lại đặc biệt ở bên ngoài túi tiền đồng may một cái túi vải thô, bần thủ, phẳng phất bên trong chứa tất cả đều là rách nát.

Đợi đến tối Lý Tích về nhà, hai vợ chồng không thể thiếu lại giờ hết thầy của mình ra kiểm tra lại một lần nữa dưới ánh đèn. Quần áo ấm áp, tơ lụa mặc phòng ngừa mát lạnh, nhắc nhở lẫn nhau, càng thu nạp càng nhiều. Cho đến khi Lý Húc ở một bên ” kháng nghị” nói, nếu đem toàn bộ đồ vật mang theo, có thể ép đổ hai con lừa, hai vợ chồng mới cười khỏ vài tiếng, nghĩ biện pháp hành lý hành lý tinh giản cho con trai.

“Họ Tôn kia ở nhà xếp hàng thứ chín, là tốt nhất nói chuyện không nên nói chuyện. Cha cùng hần tổ chức hơn mười lần, coi như là giao tình lâu năm. Dọc theo đường đi, Có chuyện gì người cứ việc nói cho hần biết. Gọi hần một tiếng Cửu thúc, hần tự nhiên sẽ chiếu cố cho người, văn bối này!” Lý Tích đột nhiên trở nên giống như bà vợ lải nhải, lặn qua lộn lại dận dỏ. Tay trái mới từ trong hành lý quyền bên trái lấy xuống trái cây khô ăn, tay phải lại đem một gói lớn hơn ướp muối bỏ vào.

“Vâng, thưa cha, cha yên tâm, con biết rồi!” Lý Húc có một câu không đáp ứng một câu, bán tín bán nghi đối với lời phụ

thân. Tôn Cửu nếu giao tình thật sâu đậm với phụ thân, nhiều năm như vậy, sao không thấy hắn đến nhà mình uống nước? Nếu chỉ là giao tình trên phương diện làm ăn, có lẽ cũng chỉ là cho không công mà thôi. Mọi người đều nói, trên thương trường chỉ nhận tiền, không nhận thân bằng. Đồng bạn mà thôi, ra khỏi nút, hết thầy đều phải dựa vào chính mình.

“Bên kia trời lạnh sớm, trong áo ta cho người rầu rĩ. Bản thân nhớ thay đổi, đừng có găng gượng. Một khi trên đùi bị lạnh, sẽ là tội nghiệt cả đời!” Lý Trương thị cởi áo mới, lại dùng sức cuốn thành quyển., Kỳ vọng có thể giảm được thể tích của Tiểu Hàn Y. Ở bên cạnh, Lý Tích mệt mỏi, đưa tay tới hỗ trợ. Hai vợ chồng hao tổn rất nhiều công sức mới áp súc được một phần ba thể tích của bao quần áo. Suy nghĩ một chút, lại lấy từ trong ngăn tủ một cái áo da thường dùng của người sống mặc vào.

“Ta biết rồi, đừng phóng cái áo da kia, thiên tình khí quá nặng, người ghê tởm!” Lý Húc chạy qua, cười cầu khẩn. “Ta nhất định sẽ nhớ rõ là đổi áo lạnh, áo da thì không cần nữa. Nếu không, con người không phải đem ta coi là Hồ nhi đâu! Huống hồ thứ này nặng chừng hai mươi cân, đè bẹp cả ngựa rồi!”

“Người đúng là thông minh!” Lý Trương thị hung hăng điểm trán nhi tử một cái.” Bên kia nhỏ nước thành băng, đóng băng lỗ tai người, liền không đặc ý nữa rồi!”

“Này, ta lớn như vậy rồi!” Lý Húc thông minh mà tự tin nói.

Phụ mẫu đều không lên tiếng, tiếp tục cố gắng để cái bọc thoát nhìn nhỏ hơn. Dưới ngọn đèn dầu lơ mờ, Lý Trương thị giữ hết toàn bộ quần áo bên trong, vô luận mới cái gì, cái cũ, dọc theo đầu trận tuyến, một châm một khâu qua một lần. Lão Lý Tích thì còng lưng, đem những thứ đáng giá lục soát lặp đi lặp lại nhiều lần, sợ rơi xuống để cho nhi tử trên đường chịu khổ.

“Không thể mang nhiều đồng tiền này, một trăm mười là đủ. Lại nặng vừa phiền toái, bộ lạc Hồ nhân thừa thớt chưa chắc nhận!” Lý Tích lấy gần ngàn đồng tiền chỉnh tề của thê tử ra, ném qua một bên.

“Vậy Húc Tử tiêu cái gì? Nói là đi làm hàng, dù sao cũng phải giả bộ đáng chứ?” Lý Trương thị sừng sốt, chân chầm mắt đi chính xác, đâm sâu vào trong ngón tay của mình.

“Nhìn người hoảng sợ kìa!” Lão lý Tích không để ý con trai đang ở bên cạnh, túm lấy ngón tay bị thương của thê tử, ngậm vào trong miệng, dùng sức phun mấy ngụm máu xuống đất, quát lớn: “Vội vàng như vậy làm gì, mau dùng nước muối tắm rửa đi!”

“Vậy tiền của Húc Tử...”

“Ngày mai ta vào trong huyện đổi hết đồng tiền, hoa văn chiết hoa, vật kia tinh mịn, màu sắc lại sáng, Hồ nhân nơi đó nữ nhân đều thích. Húc Tử lên thảo nguyên, có thể trực tiếp dùng cầm tiêu đổi lấy ngựa của bọn hắn. Về phần tiêu phí thường ngày, thì dựa vào mấy sọt trà thô đó. Cùng Hồ nhân đổi thịt khô, củ cải, nấm, hoa, một cân có thể đổi trăm cân! Nhanh đi rửa tay, nhiệt độ cao, đừng có bị thương gió!”

Lão Lý Tích là một cái nút lên, cái gì mà giá tiền, như thế nào cùng người Hồ lấy vật đổi vật, thừa dịp trước khi xuất phát, tay chỉ dạy con học thuộc lòng. Theo hắn tính toán., Thương đội Sơ Cửu rời khỏi Thượng Cốc, nửa tháng sau có thể đến nơi sâu nhất trong thảo nguyên. Nếu có thể đổi được chút hàng hóa, thì cầu xin đám người Tôn Cửu chuyển hàng hóa của Lý gia và Thanh Hoa la tử về. Còn Lý Húc thì lấy lý do là chờ Minh Xuân làm hàng, tìm một bộ lạc đợi người đến hòa khí trước rồi gửi xuống.

Như thế, mùa xuân sang năm qua đi, Lý Tích liền đuổi gia súc đến tái ngoại tìm con trai, quan phủ trưng binh cũng được, kéo phu cũng được, hai cha con một người gần năm mươi tuổi, một tiếp không được quân lệnh, ai cũng không làm gì được bọn họ.

“Ngài yên tâm, ta đã hỏi qua, bên kia cỏ cam rất rẻ. Đến lúc đó hai ông cháu ta một người thu ở tái ngoại, một người bán ở thượng cốc, chắc chắn có thể kiếm được một khoản lớn! Đến lúc đó cho cậu mượn một ít vốn liếng, mẹ cũng không cần phải đau khổ cả ngày!” Lý Húc đối với cuộc sống bế quan trấn ngập ảo tưởng. Mất đi cơ hội thi khoa cử cũng không sao, mầu

chốt là có thể có biện pháp khiến nhà mình phần chấn lên. Gia môn thịnh vượng, mọi chuyện phiền toái đều sẽ ít đi rất nhiều.

Nghĩ đi nghĩ lại, nụ cười trên mặt hắn càng thêm tươi sáng. Tu thân, Tề gia, trị quốc, bình thiên hạ, mình không có cơ duyên trị quốc bình thiên hạ, để cuộc sống nhà mình tốt hơn, còn có thể có được a?

“Người tự mình cầm chủ trương đi!” Lão Lý Tích đưa tay sờ sờ gáy con trai, miễn cưỡng cười nói.

Khi Lý Tích và thê tử sửa sang lại hành lý đến lần thứ hai mươi, thương đội của Tôn Cửu rốt cuộc cũng khoan thai tiến vào Dịch huyện thành. Có người cầu xin, Lý Tích tự nhiên không dám chậm trễ, bao toàn bộ “có cả gian phòng khách sạn” tầng dưới chốt., khoản đãi đồng bạn tương lai của Tôn Cửu và Lý Húc, cậu Trương Bảo Sinh và Trương Lưu thị cũng sử dụng thủ đoạn toàn thân, đem món đôn thái xào trong nồi nỏ lấp bốp. Mười mấy món ăn bày lên bàn, lại đưa mật pháp của Trương Bảo Sinh rút lại, không đến nửa canh giờ, đã khiến đám người Tôn Cửu đạt đến trạng thái mất hoa tai quên.

“Đại Mộc huynh đệ, người yên tâm, Húc Tử bao ở trên người ta. Có Tôn Cửu ta ở đây, hắn sẽ không thiếu nửa sợi lông tơ. Lần này trong tay Tôn Cửu ta có thể hạ xuống một đồng tiền, Lý gia người sẽ không chỉ được chia nửa văn đâu!” Bàn tay lớn của Tôn Cửu vỗ mạnh vào ngực.

“Cũng chẳng trông cậy gì kiếm được bao nhiêu tiền, hài tử lần đầu ra ngoài buôn bán, chủ yếu là rèn luyện. Ta đây cước bắt linh, trời lạnh sẽ không leo lên lưng ngựa. Nếu không phải sợ làm trễ nãi việc buôn bán của mọi người, ta đã tự đi rồi!” Lý Tích cười, gọi mọi người ăn. Đảo mắt lại gọi Lý Húc ra, bảo hắn rót rượu cho Cửu thúc.

“Cửu thúc!” Lý Húc quy củ kêu lên, rót một chén rượu, giọng cao quá lông mày. Hôm nay nhóm khách mấy bàn ăn tương thật sự là không lịch sự, đem ảo tưởng lúc trước của hắn đối với thương đội biến thành phần vụn. Cả đám không có một ai, Lữ Bất Vi mặc áo lụa màu vàng, phong lưu, ngược lại, một đám chấp trường trường giáp dài., Dáng vẻ ngang ngược, sống động mới là thô phỉ mới từ Lương. Người duy nhất ăn được

chút tướng mạo nhả nhận ngồi bên cửa sổ, nhìn qua như từng đọc chút sách, nhưng thân ảnh của hắn trong thương đội lại như hạc giữa bầy gà, không chỉ dễ thấy mà còn mang theo cô đơn.

Nhân Tôn Cửu Chính như Lý Tích nói, là một hán tử vô cùng sáng khoái. Tiếp nhận bát rượu Lý Húc giờ quá lông mày, mỗi lần đều buồn bức không còn một giọt. Ba bát buồn chán chán, chỉ vào Lý Húc, lại chỉ vào mình, lớn tiếng nói: “Ta họ Tôn, xếp hàng thứ chín. Gọi là Cửu thúc cũng được, Cửu ca cũng được, đều theo người. Nhưng vào thương đội, phải theo quy củ của thương đội. Ta làm buôn bán thua lỗ, trên đường gặp phiền toái lại phải sinh tử không thể vứt bỏ, cái này làm được không?”

“Nhưng theo Cửu thúc!” Lý Húc nghe vậy vái lạy, lớn tiếng hứa hẹn.

“Đứng lên, ta không phải quan phủ, không chú ý điều này.” Tôn Cửu nhanh chóng đứng lên, dùng sức giữ chặt Lý Húc đang định hành lễ: “Nói thật, đoàn người mười dặm tám thôn tập hợp lại, lần này đề cử Cửu thúc dẫn đội, lần sau còn không biết chối ai. Cho nên ai cũng không thấp hơn ai nửa đoạn, lần này người bái ta, lần sau một khi chọn người chịu trách nhiệm, lão Tôn ta chẳng lẽ còn đem đầu trả lại cho người?”

“Ha ha! Ha ha!” Cả một căn nhà đều bị lời nói của Tôn Cửu chọc cho cười lên, có người bắt đầu ồn ào theo: “Đừng nghe lão tiểu tử này, hắn sợ người bái hắn bởi phận cao, không có tiền làm lễ gặp mặt cho người!”

“Đi, đi, lão Tôn ta là người keo kiệt đó sao?” Tôn Cửu bị ép tới mức mặt đỏ bừng, sờ soạng hồi lâu, móc ra một hạt đậu bạc to cỡ viên tròn nhét vào tay Lý Húc: “Không thể để người gọi không công cử thúc, hạt đậu nhỏ này, sau này lấy vợ dùng!”

“Vậy thì không được!” Lý Tích nhảy lên trước một cái, cưỡng ép nhét hạt đậu bạc vào tay Tôn Cửu. “Đã gây thêm phiền toái cho người, Húc Tử làm sao có thể thu tiền của người. Huống hồ lão tôn của người cũng không phải ông chủ rộng rãi gì, hà tất phải khách khí với đứa nhỏ như vậy!”

Cho dù hiện nay thái bình thế đạo, bạc hạ giá, trên thị trường một lượng bạc cũng đáng giá hai treo. Vật đó trọng lượng, từng điểm hạt đậu cũng vượt qua hai tiền. Cầu người làm việc không tặng lễ, lại lừa người ta bốn trăm văn tiền, cho dù quận thủ lão gia cũng không có đạo lý như vậy.

“Đại Mộc huynh đệ, người khách khí rồi. Ta lớn tuổi, tuổi hắc nhỏ, đều chạy theo con đường buôn bán này, tương lai không nhất định ai chăm sóc ai đâu đấy!” Tôn Cửu không chịu buông tha, nhét hạt đậu trắng vào trong ngực Lý Húc: “Cầm lấy, đừng chọc Cửu thúc nổi giận!”

“Chết nhi sao dám đòi thưởng với Cửu thúc!” Lý Húc nhanh chóng trả lại hạt đậu bạc mang theo nhiệt độ cơ thể cho Tôn Cửu. Đêm qua thu thập hành lý, mẹ nói với hắc rằng trên góc y phục có thêm vài hạt đậu bạc, đó gần như là của cải của Lý gia. Vật này là của dân tộc, bất kể là nam hay là nam, đưa đến trước mặt bất kỳ gia đình nào, hắc đều nể mặt Triệu Công Nguyên Soái cho chút chiếu cố.

“Đại Mộc ca, người hãy để Húc La Cầm đi. Người bao giờ thấy cháu mình đưa lễ vật về chưa?” Thấy hai bên kéo không hết, trên một cái bàn khác đã có người lấy giúp đỡ.

Người này tuổi còn nhỏ hơn so với Tôn Cửu, râu ria thưa thớt, quần áo tương đối sạch sẽ, xem ra cũng là người trong thương đội nói chuyện. Tiếc rằng Tôn Cửu lại không chịu nhận ân tình của gã, trừng lớn trông mắt trâu., Giả vờ cả giận nói: “Hay cho tên Trương tiểu tử nhà người, lão tử đang chuẩn bị từ chối vài lần thì thu lại bạc, người lại không phải làm hại lão tử đến vốn. Việc này không thể bỏ qua như vậy được, Ngân hạt là lễ gặp mặt ta cho cháu trai, các người đều là trưởng bối, cũng phải đi theo khoe sắc một hồi!”

“Cửu ca, Cửu ca, ngài không mắng ta sao! Các vị huynh đệ, các người ngàn vạn lần đừng làm như vậy, nếu không Lý Đại Mộc ta không còn mặt mũi nào chạy theo con đường này nữa rồi!” Lão Lý Tích sợ tới mức thở dài, làm tiệc rượu tuy có hơi mắc, nhưng đó là vì giữ gìn nhân khí tốt cho con mình. Qua quấy rầy như vậy, tiền vốn của rượu và thức ăn khẳng định sẽ trở về, nhưng tình cảm nhi tử cũng bạc bến theo.

Lão ta không chịu nhận, nhưng mọi người lại không chịu nhận. Có người hào phóng trực tiếp xếp ra thịt ngon, có người trong bụng không muốn, trong bụng mắng Cửu tổ tông, cũng không thể không lấy hai đồng tiền từ bên hông ra. Tôn Cửu mang theo Lý Húc, lần lượt giới thiệu cho hân đồng bọn thương đội, mỗi lần giới thiệu một người, Lý Húc liền châm cho đối phương một chén rượu, người nọ liền một ngụm buồn bực, sau đó lập tức nhét tiền vào tay Lý Húc.

Một vòng rượu rót xuống, khiến hai cánh tay Lý Húc đau xót. Thịt ngon, tiền trắng lẫn tạp nham thu gần trăm người, người cũng gần như nhận ra quen mặt. Họ Trương của Tôn Cửu kia cũng biết cho nên mới nói cho Tôn Cửu., Là lão hợp tác cũ của Tôn Cửu, phó thủ lĩnh lâm thời của thương đội này, chỉ cho một cái bạch tiền mặt sẹo họ Đỗ, là một môn bà con xa của Đỗ gia ở Hà Gian. Thương nhân họ Vương tướng mạo hung ác kia, đi đôi giày vải lộ ngón chân của mình, họ Lý., Xem như nhà Lý Húc, mà đứng xa xa bên cửa sổ, không hợp với đám người kia là thiếu niên mắt to họ Từ, nhà của hắn là tuần huyện phú hào, danh nghĩa là ruộng sản, cửa hàng vô số. Lại không biết đã phạm vào sai lầm lớn gì chọc giận phụ mẫu hắn, bị cha hắn hung hăng đưa đến thương đội để mở mang kiến thức.

Mọi người đưa lễ gặp mặt của Lý Húc, ăn uống liền càng thả ra. Cũng có người tính tình hẹp hòi, hạch kế làm sao để ăn tiền lễ vật trở về trong bụng, kéo quai hàm nhai dữ tợn. Trong lúc nhất thời, hành lệnh trong khách sạn vang lên tiếng nổ lớn, lại khôi phục vài phần náo nhiệt năm đó. Lý Húc bị ồn ào đến mức đầu như đầu đá, lại không thể rời tiệc, chỉ có thể đem chén rượu chậm rãi bồi tiếp. Ngẫm lại sau này, trong vòng ba năm mình sẽ phải làm bạn cùng đám người lỗ mãng này, bất giác buồn bã thần thương.

“Người thật sự muốn đi tái ngoại làm hàng sao?” Sau lưng thân người, một thanh âm trầm thấp hỏi.

Lý Húc nghe tiếng quay đầu lại, trông thấy đôi mắt to trong suốt của thiếu niên nhà Từ gia. Hắn bất đắc dĩ cười cười, nói: “Gia phụ lớn tuổi rồi, tái ngoại lại lạnh lùng lợi hại. Ta không đi thay hắn bận rộn, còn làm được gì nữa? Từ huynh đâu rồi,

trong nhà nhiều cửa hàng như vậy, người muốn thể thể sát thể vụ, nơi nào không thể đặt chân, duyên cớ sao cũng chạy ra tái ngoại?”

“Ài, đừng nói nữa! Cha ta mới cưới Thất di, tuổi còn nhỏ hơn cả ta. Ta thấy không quen nên mới tìm bang phái chạy tới giải sầu.” Từ Đại cười cười giải thích nguyên nhân mình gia nhập thương đội: “Hơn nữa nghe nói vụ này có thể nhận được hàng tốt. Hàng da Trung Nguyên hiện giờ rất quý sao? Người thấy sao?”

Hai chữ ăn hàng bị hấn cắn đến âm thanh vang dội. Lý Húc tim đập thành thịch, dường như tất cả bí mật lập tức bị đôi mắt to kia nhìn thấu triệt. Ngắm lại đôi phương chẳng qua cũng chỉ mười lăm, sáu tuổi, tuyệt đối không thể có kiến thức như Dương lão phu tử, miễn cưỡng ổn định tâm thần, cười đáp: “Cũng là vì hàng da, gần đây giá sống ở quận Cốc cơ hồ tăng gấp đôi. Chúng ta mau đi thu hoạch, nói không chừng có thể kiếm được một khoản lớn!”

“Ta không muốn trở về sớm như vậy!” Hai mắt Từ Đại Nhãn chớp động, luôn mang theo một cỗ không phù hợp chút nào so với tuổi tác sắc bén. “Hiếm khi được ra ngoài một lần, ta lại cố gắng hết sức rồi nói sau!”

Lý Húc cười cười, bụng chén rượu trước mặt lên. Đúng như chính mình cũng không chịu nói thẳng cho đôi phương biết mục đích của chuyến đi lần này, Từ Đại Nhãn nói cũng chưa chắc là thật. Gia thế thiếu niên tốt như vậy xuất du lịch, tự có những nơi phong quang tịch mịch như Dương Châu, Lạc Dương, cho dù là cùng phụ thân tức giận, cũng không tìm đến nơi khổ hàn tìm tội chịu đựng.

Từ Đại thấy hấn nâng chén rượu trong tay, cũng nâng chén rượu trong tay lên, tìm lý do cùng Lý Húc cạn hai chén rượu, mang theo vài phần men say hỏi: “Ta họ Từ danh thế tích, tự triện công, hiền đệ có biết chữ không?”

“Ta tên Lý Húc, chữ Trọng Kiên!” Lý Húc ưỡn ngực lên, sợ người khác coi tuổi mình nhỏ.

“Vậy người ta trên đường đi chiếu cố lẫn nhau, sóng vai đi một chuyến đến tái ngoại, Trọng Kiên hiện đệ ý kiến thế nào?” Từ Đại Nhân vỗ vỗ bả vai Lý Húc, trong nụ cười mang theo vài phần thần bí.

“Nguyện theo mệnh lệnh của Đất Công huynh!” Lý Húc vênh chân, đưa tay vỗ về. Hai người đều là thiếu niên đang phát triển, khung xương còn rất lớn, đứng lên mà cao thì không khác gì so với thua cả nửa ngày, mỗi người đều nâng chén rượu cười “Hắc hắc” một tiếng.

Sau trận rượu kia Lý Húc uống rất u sầu, bất tri bất giác say ngã xuống tại chỗ. Đợi ngày thứ hai khi hẩn tỉnh rượu, sao trời đã chiếu sáng giấy cỏ dán cửa sổ. Phụ thân, mẫu thân cùng Trung thúc, Trung thẩm đã sớm bò dậy, thay hẩn thu thập hết thảy hành trang. Bảo bối của hẩn, hộ thân đao không ít, ngay cả sói con Cam La cũng bị bỏ vào một cái áo khoác của mẫu thân, treo ở trên lưng Thanh Hoa Hồ Tử.

Đại Thanh Hoa la tử không chịu nổi mùi dã thú trên người sói con, cả kinh chạy trốn trước chạy trốn, thẳng đến khi Lý Tích giờ roi da lên, mới không thể không cúi đầu, bắt lương đi ra ngoài gia nhập vào thương đội chờ đợi bên ngoài.

Hơn trăm con gia súc tụ lại một chỗ, quy mô rất đồ sộ. Tôn Cửu ra lệnh một tiếng, các thương nhân xếp thành một hàng dài, từ từ di động. Tiếng chuông đình đương, đình đương tiếng chuông loan đập vỗ nắng sớm tinh mịch.

“Húc Tử, trên đường cẩn thận chút!” Lão Lý Tỳ Hưu lần nữa chào hỏi đám người Tôn Cửu, sau khi nhận được lời thề son sắt cam đoan, lại đi đến bên cạnh nhi tử dặn dò.

“Vâng, cha, mẹ, hai lão cũng cẩn thận thân thể! Còn có Trung thúc, Trung thẩm, tất cả cẩn thận một chút!” Lý Húc đáp ứng, trong mắt luôn cảm thấy có cái gì đó đang lặn ra ngoài.

“Nếu là, thì...” Lý Trương thị muốn dành chút sự tình, lại sợ hỏng chuyện, do dự, chần chờ, không nỡ buông cương.

“Ý của mẹ con là, gặp phải phiền toái, chạy trốn khỏi chết quan trọng hơn, cái khác đều là vô nghĩa!” Lý Tích dán bên tai nhi tử, dùng thanh âm người nhà của mình mới có thể nghe

thấy. Nói xong, đoạt lấy dây cương, nhét vào tay Lý Húc, “Đi theo, đừng tụt lại chính giữa, cố gắng đi vào chính giữa. Ăn cơm, ăn thịt nhiều vào, trên đường nên tiêu thì xài, đừng tiết tiền...”

Ngồi dựa vào mũi, chậm rãi đuổi theo thương đội. Lý Húc quay đầu, mắt đắm lệ mộng lung, thấy phụ thân, mẫu thân đỡ lấy nhau, phát phát tay với mình. Sau lưng bọn họ, tiếng gào gáy đánh thức thôn trang lúc bình minh.

Mãi đến rất nhiều năm sau, bóng người được họ nâng đỡ vẫn thường xuyên quanh quẩn trong giấc mơ của Lý Húc.

Chú 1~. Thôn phương Bắc mê tín, cho rằng trên phần mộ tổ tiên có Thanh Phục báo hiệu con cháu thành đại nghiệp. Cho nên trưởng giả mới nói: “Húc nhi là hươu bào trên phần mộ tổ tiên nhà ta.”

Bài 2: Bạch Ngân của Tùy Đường trung niên còn chưa trở thành tiền tệ chủ, không có giá cố định trao đổi với Đồng Tiền, chỉ là dùng làm lễ vật nặng chuẩn bị cho quan phủ mà thôi. Vân Nam, tái ngoại có một ít lưu thông, quyển sách này tham khảo giá cả của Tống đời Kim Quốc, một lượng bạc lẻ hợp hai ngàn đồng. Đến khi sáng thanh, bên ngoài chảy quá nhiều bạc trắng, tức thì một ngàn tiền quy một lượng.

Tân thư, mong mọi người cố gắng hết sức duy trì.

Chương thứ hai trắc trở (một)

Bình sinh đến ngoại hương xa nhất chính là huyện thành, dãy núi cao nhất mà bình sinh từng thấy chính là ngọn núi xanh trước thôn kia. Tuy rằng trong lòng đã sớm đem lộ trình xuất khẩu ngẫm nghĩ cả trăm lần, rời khỏi nhà, Lý Húc rốt cuộc minh bạch, sông núi bên ngoài khác một trời một vực với tưởng của mình.

So với Xi Thái Hành, Đại Thanh Sơn liên miên gần trăm dặm chỉ là một sơn tôn tử. So với thao thao ly nước, quê quán Dịch Thủy quả thực là một cái rãnh nhỏ. Phía bắc, hướng đông, lại hướng bắc, lại rẽ hướng đông, núi bên người càng lúc càng cao, bầu trời bên ngoài núi cũng càng ngày càng tinh khiết. Dọc theo cầu nổi cùng loạng choạng kéo qua nước thủy, khắp khiêng, nước dâu khô, dọc theo đường đi không ngừng có người bán hàng rong chạy đến hội tụ, đem tuyết cầu của thương đội lẫn càng lúc càng lớn.

Thượng cốc được xưng là biên quận, trên thực tế cách biên cảnh còn phi thường xa xôi. Liên tiếp đi năm, sáu ngày sau, tại Ngự Phong quận trị huyện này, thương đội dừng lại, bắt đầu xuất hiện lần bổ sung lớn cuối cùng.

“Nhanh chóng kiểm tra hành lý, thiếu cái gì bồi. Hôm nay ở lại Trương lão trang một buổi chiều, sáng mai giờ Dần điểm ba khắc, qua giờ mao một chút cũng không kịp!” Tôn Cửu mang đội buôn vào một nông trang quen thuộc, rống giọng một câu.

Vù một tiếng, đám người bán hàng rong toàn thân tản ra mùi hôi thối lập tức như ruồi bọ bị dọa tản đi. Lấy hành lý hành lý lẫn hành lý, sắp xếp gia súc ở lại, trong nháy mắt, trong sân lớn chỉ còn lại Lý Húc và Từ Đại tay chân vô thố cưỡi ngựa, không biết bước tiếp theo mình nên làm gì.

“Làm phiền mấy huynh đệ giúp hai vị tiểu ca này đem hành lý bỏ đi, gia súc dắt đi cho ăn chút tinh liệu. Bọn họ đều là văn bối của ta, lần đầu tiên ra khỏi cửa!” Trong một đồng ồ ào hô ngựa hí, thanh âm Tôn Cửu có vẻ đặc biệt thân thiết. Mấy

người trang phục khách trang lập tức đi tới, ba chân bốn cẳng giúp Lý Húc cùng Từ Đại dời hành lý.

Lý Húc nhảy xuống khỏi tọa kỵ, muốn tiến lên bắt tay, lại không biết làm sao. Muốn giống Tôn Cửu nhân nhả tự tại trốn ra phía ngoài hơi thở của đám người, nhưng sợ nhất thời không chăm sóc được, bị người ta đánh tráo hành lý. Bên cạnh có gấm vóc phụ thân ra giá cao mua được, còn có quả khô mà mình thích nhất, góc dưới một cái áo bông, còn cất giấu mấy hạt đậu bạc...

“Húc quan, đèn chòi hóng mát uống trà, chủ nhân đã sớm dự tính rồi!” Tôn Cửu lần nữa vang lên bên tai. Lý Húc lắc đầu liên tục, muốn nói với Tôn Cửu là mình không yên lòng hành lý, lại sợ làm cho trang khách lo lắng. Đứng cũng không được, đi cũng không phải, chít chít chít vài tiếng, trên trán toát mồ hôi.

Ánh mặt trời giữa trưa xanh lam từ bầu trời xanh lam bắn xuống, mặt đỏ ửng như thiếu niên bị đun sôi cùng mồ hôi óng ánh trên trán hắt ở trong đám người hỗn loạn trở thành một phong cảnh đặc biệt. Mấy lão thương đã thu xếp hành lý cùng gia súc đi tới, vỗ vỗ vai hắt, thiện ý cười đi xa. Mấy con quý dòn dập thì cố ý ghé vào tai Lý Húc nói thầm: “Cẩn thận nhìn a, tay chân đám trang khách chưa bao giờ ngoan ngoãn!”

Nghe lời ấy, Lý Húc càng sốt ruột, trong hành lý này bao lấy sinh hoạt của một nhà hắt, đang lấy dũng khí muốn tiến lên đoạt lấy hành lý, lại bị hai mắt Từ Đại nhẹ nhàng kéo cổ tay.

“Đừng nghe đám gia hỏa kia nói bậy, nếu như không yên lòng, Cửu thúc sẽ đẩy chúng ta vào vị trí này sao?” Khóe mắt Từ Đại bỗng nhiên đứng bên cạnh Lý Húc, thấp giọng nói.

“Thanh niên này đúng là lần đầu tiên ra khỏi cửa mà, thanh danh của Lưu lão trang ta, người nghe ngóng trong phạm vi trăm dặm đi, mười năm qua, chưa từng có khách nhân nào ở đây rơi mất một đầu tuyến!” Một lão nhân phụ trách chỉ huy đám khách trang đi lên trước, giới thiệu với Lý Húc. Lời nói đầy tự hào, đã mang lên vài phần bất mãn.

“Lưu lão, người đừng có khoác loác, lần trước ta đã bị nửa miếng quần áo treo trên cây táo nhà người. Luận chỉ, có chừng mấy trăm cái!” Tôn Cửu vội vàng đi tới giải vây cho Lý Húc, vừa nói đùa, vừa quát với Lý Húc: “Còn không đi ăn bát nước dưới bóng cây, dưới mặt trời, không sợ phơi đầu hai người các người!”

Lý Húc đỏ mặt lên, như bị một ngọn lửa đốt thẳng từ dưới da mặt. Mấy ngày nay trên đường, hắn đã làm hết trò cười. Ở lại quán ăn, ăn cơm uống nước, thậm chí ngay cả lời phân rưng trên đường, đều phải người ở bên cạnh chỉ điểm. Cũng may mọi người đã ăn tiệc rượu nhà hắn, nhận vài phần nhân tình, trên mặt còn chưa lộ ra vẻ phiền chán.

“Ta, ta...” Lý Húc lúng túng lắm bầm, trong hoảng loạn lại sinh ra vài phần trí tuệ, chỉ vào Thanh Hoa la tử nói: “Ta không phải là lo lắng, là sợ con súc sinh kia hù dọa bọn họ!”

“Một con lừa!” Lưu lão hán cười to nói, lời còn chưa dứt, bên cạnh con lừa có một trang khách hét to một tiếng lập tức mở ra. Sói con Cam La từ trong túi vải thò ra nửa cái đầu, trong cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ liên tục.

Lần này, không những người, gia súc cũng bị kinh sợ. Mấy con gia súc cách Thanh Hoa La cái gần đó run rẩy, liều mạng lui về phía sau, mặc cho trang khách kéo thế nào cũng kéo không nổi.

“Là một con sói con, còn chưa tới một tháng lớn. Xem chừng chừng mực gan của các người!” Tôn Cửu sợ Cam La gây ra tai họa càng lớn, vội vàng giải thích với mọi người.” Đứa nhỏ này là người phúc hậu, sợ lang kinh các người, cho nên mới một mực ở bên cạnh nhìn. Những gia hỏa các người, lại coi lòng tốt của người ta là lòng lang dạ thú!”

Lý Húc thở ra một hơi, miệng lưỡi và đầu óc lập tức trở nên rõ ràng. Hắn cười cười chạy tới, ôm Cam La vào lòng, khom người hướng mọi người bồi tội: “Tiểu tử lỗ mãng, quấy nhiễu chư vị đại ca. Vốn nên sớm nhắc nhở, lại sợ chư vị đại ca nói ta quá lo lắng!” Nói xong, dựng lên bàn tay trước của sói con, bày ra một bộ dáng thờ dài.

“Con sói con này được sinh ra cũng thú vị!” Trang khách Lưu lão trang của Lưu lão trang kiến thức rộng rãi, tự nhiên sẽ không so đo với một hài tử chưa mọc đủ lông tóc với hần. Sau khi từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại, cười vang tiếp tục bận rộn. Tôn Cửu vội vàng chạy tới, kéo tay Lý Húc, kéo hần vào dưới bóng cây bên trong, nhét vào tường rào đầu một bát trà lạnh lớn., Cười mắng: “Không nhìn ra tiểu tử ngươi còn có mấy phần nhanh trí, đừng lo lắng, Lưu lão trang chủ này là thương gia địa phương, có người bán hàng rong đi qua nhà hần, mới có thể cam đoan hàng hóa không ngừng. Nếu mọi người tổng cộng dài ngắn, chiêu bài của hần sớm đã đập vỡ. Hủy bằng hiệu, tất cả việc làm ăn theo sát thang vàng!”

“Đa tạ Cửu thúc!” Lý Húc đặt chén trà xuống, hạ giọng nói cảm tạ.

“Tạ ơn cái gì, cha ngươi đem ngươi phó thác cho ta, ta cũng không thể cô phụ hần. Ta nói cho ngươi biết, ta giống ngươi lúc lớn tuổi, còn mạo muội hơn cái này. Một người cống bọc đi xông pha bên ngoài, không hiểu quy củ gì. Không có thương đội chịu để ta nhập nhóm không nói, có một lần còn thiếu chút nữa để cho người ta coi là mã tặc nội ứng đánh chết!” Tôn Cửu lắc đầu, ánh mắt thoáng cái trở nên đặc biệt u ám.

Nhất định là ký ức vô cùng đau buồn, Lý Húc trầm nghĩ trong lòng, phảng phất như thấy được một thiếu niên cô độc giống mình đang giẫy dụa trong núi non trùng điệp, không có đồng bạn, cũng nhìn không thấy cuối đường. Trong phút chốc, hần cảm thấy y phục rách nát và mùi mồ hôi trên người Tôn Cửu bắt đầu bắt đầu tự thân thiết.

“Ngươi học theo nhiều một chút, tiểu tử kia cơ trí, tâm địa cũng không tệ. Ta đi từ nam sang bắc nhiều năm như vậy, chưa từng gặp người tinh ranh như vậy!” Theo một hồi hóng mát, Tôn Cửu phúi phúi bùn đất trên móng đứng lên, hướng về phía đám người đang cướp nước trà hô: “Đại Nhân, mắt to huynh đệ!”

“Ài, Cửu thúc, cháu ở đây này!” Từ Đại Nhân từ bên trong một loạt cửa sổ thò nửa cái đầu ra. Mới một lát công phu, mặt

hắn đã sạch sẽ, trên người râu ngắn cũng đổi thành một bộ áo dài màu lam nhạt, phối hợp với khuôn mặt hơi mang quyền sách kia, tiêu chuẩn một bức tượng công tử của gia đình đại hộ.

“Ha ha, nhìn không ra trong đồng cỏ của ta còn có con Phụng Hoàng bay ra!” Tôn Cửu cười trêu ghẹo nói.

“Chẳng phải lát nữa phải vào thành à? Ăn mặc chỉnh tề một chút, cũng tiện đi dạo một chút mặt hàng lớn!” Từ Đại Nhân vẫn cười, dùng ngón tay chỉ mấy cửa sổ khác: “Trương thúc, mấy người Đỗ thúc cũng đang thay quần áo, chẳng lẽ Cửu thúc một thân râu ngắn đến thành giao hàng hay sao?”

“Ranh con, ngươi mở miệng mà nói!” Tôn Cửu cười mắng một câu, đẩy Lý Húc đến trước mặt, nói: “Mang theo Húc Khải huynh đệ, hắn nhỏ hơn ngươi hai tuổi đấy!”

“Đương nhiên rồi, vừa rồi ta đã muốn hẹn với thúc ấy, gặp mặt Cửu thúc rồi, không dám nghe trộm!” Từ Đại mắt lớn tiếng đáp ứng, sau đó bảo Lý Húc vào nhà thay quần áo.

Lại loạn thêm một phen, mọi người đều bị an trí dừng lại. Do Tôn Cửu ra mặt, mang theo mấy người tuổi lớn, đầu óc rõ ràng, bắt đầu cắt xén hàng hóa phía nam chủ nhân gia nhờ bọn họ từ đó mang đến. Những người bán hàng rong khác thì tự mình ra ngoài cửa tìm tiểu điểm lông gà ăn cơm, mang theo đồ xinh đẹp chuẩn bị ở lại Yểm huyện, mang theo bạn vào thành.

Lý Húc cùng Từ Đại hai mắt không có hàng hóa để bán, mỗi người đều cười một con ngựa, lang thang không mục đích bên trong thành. Đây là thành thị lớn nhất mà Lý Húc bình sinh từng thấy, một góc phía nam thành phố Nam còn to gấp đôi so với những huyện Dịch thị mà hắn quen thuộc. Mái mây màu xanh xám, mái cong cong vút, vách tường tuyết trắng, không một nơi nào không làm cho người ta hoa mắt. Càng khó để là đường đi bằng đá xanh trong thành, chỉnh tề như một tấm gương, làm cho người ta không đành lòng cười ngựa giẫm qua.

Mà đồ vật trong cửa hàng càng tươi sáng, tơ lụa từ phía nam tới, ở phía bắc tới đông rết, bảo thạch từ Tây Vực tới, trân

châu từ Đông Hải tới., Không có vật gì không làm cho Lý Húc sợ hết hồn hết vía. Mà giá cả những hàng hóa kia cũng tương tự như vậy, cao tới mức khiến người ta không dám đưa tay sờ. Mỗi lần lên ngựa, Lý Húc đi theo bên cạnh mắt Từ Đại đều vạn phần cẩn thận. Chẳng may ngựa kinh sợ xông vào cửa hàng của người ta, hư hao một hai thứ hàng hóa, khiến cho Lý gia từ nay về sau táng gia bại sản.

“Nếu có thể mở một cửa hàng trong tiêu huyện thành, sau đó đưa phụ mẫu tiếp nhận dưỡng lão, cũng là thời gian Thần Tiên!” Đi dạo một lát, Lý Húc lại bắt đầu mơ mộng ban ngày.” Nếu như giá cả ngoài da trước mắt duy trì trạng thái này, lui tới tái ngoại một chuyến là có thể kiếm được hơn một ngàn văn tiền., Lại thuận tiện buôn bán chút ngựa, dê bò và dược liệu, một năm ba chuyến, khấu trừ hiệu kính cho quan phủ cùng trong tộc, ba năm sau có thể góp nhặt bảy ngàn đồng tiền. Có bảy ngàn đồng tiền, không biết có thể thuê mặt mũi ở trên đường truy sát huyện chủ hay không...”

“Đây là một trấn trọng yếu ở phía bắc triều Đại Tùy, ngư dương, An Nhạc, lên cốc, dưới con sông bao quát. Lấy đi nơi đây, toàn bộ U Yên đều nằm trong lòng bàn tay!” Từ Đại Mục không biết Lý Húc bên cạnh lại có ý nghĩ tầm thường như vậy, dùng roi ngựa chỉ vào ngọn núi xanh phía sau trọng lâu, hào khí can vân nói.

Tửu đồ chú: sách mới, mời nhiều ủng hộ.

Chương thứ hai gộp (một)

Trên đường đi, mắt Từ Đại chỉ trở, trong lời nói cảm khái như thể một tòa thành trì lớn, có thể cất giữ bao nhiêu binh lính, tụ tập bao nhiêu dân chúng, tích trữ bao nhiêu tiền lương thực. Lý Húc gật đầu đáp ứng, trong lòng tính toán lại là một tòa thành lớn như vậy, dòng người rậm rạp như thế, mở một gian tạp hóa ở trên phố náo nhiệt, mỗi ngày có thể có bao nhiêu tiền vào. Hai người một người nhìn quanh nói chuyện hùng hồn, một người khẩu vô tâm nghe, ngược lại cũng phối hợp làm cho nhau bổ sung lẫn nhau.

“Thủy hoàng đế vương thống nhất thiên hạ, đại tướng quân Mông Diêm từng ở nơi này đóng quân hơn hai vạn. Cuối cùng, Hung Nô không dám xuôi nam mà cưỡi ngựa!” Từ Đại mắt nhảy xuống ngựa, chỉ vào một tòa miếu cổ cũ nát nói ra. Tòa miếu thờ hương khói kia đang nói chuyện với nhau., Tất cả sơn trên cửa đều bong tróc ra, đối chiếu với cảnh sắc náo nhiệt xung quanh càng thêm thê lương. Nhưng dân chúng địa phương lại không ngại hắc ám, hễ ai đi ngang qua cửa miếu đều xuống ngựa đi. Ngay cả người bán hàng rong bày quán ven đường cũng tận lực không tới gần cửa chùa.

“Mông Diêm, chẳng phải hắn bị hoàng đế đời thứ hai giết sao?” Lý Húc nhảy xuống ngựa, thấp giọng hỏi. Đi dạo phố cả buổi, rốt cục hắn và Từ Đại Nhãn đã tìm được một chủ đề chung.

“Tiếc là chưa chết trong tay dị tộc!” Từ Đại trợn mắt, thở dài. Lý Húc ở bên cạnh hắn cũng tương tự như người hầu, tính cách chệnh lếch khá xa, luôn lơ đãng hồ lô, Từ Đại Nhãn đã sớm ghen một bụng hỏa vô danh. Nhưng trong toàn bộ thương đội chỉ có một người từng đọc sách như vậy, hắn không hài lòng cũng chỉ có thể rời đi.

Tiểu Lý Húc không có thời gian để nghe hắn thở dài, vừa nhảy xuống lưng ngựa đã bị hấp dẫn bởi một tiểu lâu hai tầng rường cột chạm khắc ở phía xa. Toàn bộ tòa lâu được tô điểm bằng lụa, bên trong mơ hồ truyền ra tiếng trúc trúc. Những người

gần cửa đều là những hào khách quần áo đẹp đẽ, sắc mặt ai cũng hồng hào dị thường, phảng phất như ai cũng vừa mới thành giao một vụ làm ăn lớn.

“Một tòa thanh lâu mà thôi, có gì đáng xem đâu!” Từ Đại trừng mắt thấp giọng quát, ánh mắt nhìn đồng bạn càng thêm vài phần khinh thường.

Kế tiếp, câu trả lời của Lý Húc khiến hắn tức giận tới mức rớt cả tròng mắt xuống.

“Thanh lâu, không phải nhiều màu sao? Sao lại có tên cổ quái như vậy? Bên trong bán hàng gì vậy, Mậu công huynh có thể đến xem qua!” Lý Húc kéo cương ngựa, từng bước một gom lại.

“Không bán hàng, chỉ bán cười!” Từ Đại tức giận đến dờ khóc dờ cười, tiến lên kéo hắn lại.

“Bán cười?” Lý Húc ngây người một lúc lâu, mới hiểu được qua thanh lâu thì ra chính là kỹ viện, lập tức mặt mày lại đỏ bừng lên cổ.

“Chẳng lẽ thượng cốc quận dân phong lại chất phác như vậy sao? Người ngay cả kỹ viện còn chưa nghe nói qua!” Từ Đại Nhãn thật sự không thể chịu đựng được đồng bạn cô lậu quá vẫn như thế, thanh âm bất giác đề cao mấy phần.

Lý Húc lại quay đầu đi, không nói chuyện với hắn nữa. Từ Đại Nhãn cho rằng mình nói quá nhiều nên khiến hắn tức giận. Vừa định chuyển hướng đề tài sang một chỗ khác, Lý Húc đột nhiên quay đầu lại, đỏ mặt, kéo ống tay áo hắn nói: “Trương đại thúc, bọn Đỗ Lăng Huyền, Vương Ma Tử, bọn họ đều đi thanh lâu, không, bị một lão nữ nhân bên cạnh thanh lâu kéo tới Hồ Đồng Lý đi rồi!”

“Bọn họ là phổ phường phường, có tiền nhàn rồi, không làm chút chuyện này, còn có thể làm gì?” Từ Đại mắt nháy lên lưng ngựa, tức giận nói. “Chúng ta đi nhanh một chút, những nơi này thực sự làm mất tai mắt người khác!”

Lý Húc thấy đồng bạn đột nhiên trở nên cực kỳ không vui, đành phải nhảy lên tọa kỵ theo. Tôn Cửu hào sảng trợn ngửa, Đỗ Ba gian trá keo kiệt, Vương Ma Tử hung dữ háo

sắc, mấy ngày nay, mấy chục người bán hàng rong phảng phất như La Hán trong chùa viện., Mỗi người đều có khuôn mặt khác nhau. Rốt cuộc ai mới là gương mặt thật sự của người bán hàng rong, hoặc là nói, gương mặt nào sẽ trở thành tương lai của mình, hắn không biết, chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng, thật sự rất mê man.

Trên đường phố dòng người mãnh liệt, hai thiếu niên muốn rời đi cũng không nhanh được. Mới chỉ được hơn trăm bước, phía trước bỗng nhiên rối loạn, tất cả mọi người đều chen vào.

“Đánh nhau rồi, đánh nhau rồi!” Có tên du côn vô lại sợ thiên hạ không loạn, vừa chen vào giữa đám người, vừa la to cổ vũ người động thủ. Dân chúng vây xem phía trước lại không chịu phối hợp, đột nhiên lùi về phía sau, khiến du côn lộn nhào trên mặt đất, mấy cái bàn chân to lăm tăm không nói lời nào đạp lên.

“Ai da, bà ngoại nhà ta, đúng là gian tặc!” Tiểu du côn bị giẫm đạp loạn lên, đứng lên muốn dốc sức liều mạng với người khác, ngẩng đầu nhìn về phía trước, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Ngay cả khăn đầu bị đạp mất cũng không dám lấy, nhanh chân chạy về phía cửa hàng ven đường. Cửa hàng trái phải đều đóng cửa sổ, e sợ có người thừa lúc cháy nhà mình hôi của, trộm hàng hóa nhà mình.

Trên đường lớn rộng rãi lập tức vắng lặng, ở chính giữa đường có hai nam tử ăn mặc như Đột Quyết đang vung loan đao, “Bộp bộp” về phía mấy tiểu thương chém lung tung. Người bán hàng rong bị chém tuy nhiều nhưng không có binh khí vừa tay, chỉ có thể cầm theo hàng rong., Vừa ngăn cản vừa chạy trốn, có người đã thấy rõ trên cánh tay, hàng hóa cũng rơi đầy đất. Hồ nhân đạt được thế vẫn không chịu buông tha, vừa chém, vừa dùng Hán ngữ cao giọng quát mắng: “Tìm lão tử đòi tiền, lão tử là khách của hoàng đế các ngươi, ngươi hiểu không. Hoàng đế các ngươi cũng không dám tìm lão tử đòi tiền, ai cho ngươi cái gan đó!”

Hồ nhân không nói đạo lý, đây là nhận thức chung của bá tánh quận biên giới. Cho nên hàng hóa mua bán rất ít mặc cả với Hồ nhi có lịch sử. Sau khi báo giá một tiếng, người thích mua

thì mua., Không bán thì xin mời, tuyệt đối sẽ không đem hàng hóa của mình giao cho người Hồ, cho hấn cơ hội trước xem hàng rồi trả tiền. Mà mấy người bán hàng này phỏng chừng là người bán hàng từ phương Nam mà đến, căn bản không hiểu được quy củ làm ăn cùng người Hồ. Bị người Hồ cầm hàng trắng sau đó đòi tiền về, cho nên bị đối phương thẹn quá hóa giận đuổi giết.

“Dừng tay!” Lý Húc cao giọng hô một câu. Tuy trước khi xuất phát cha mẹ đã dặn hấn đừng có xía vào chuyện người khác. Nhưng mắt thấy có người mất mạng tại chỗ, hấn lập tức đem cha mẹ dặn dò đưa đến bên tai.

Một tiếng hô xong, Lý Húc mới nhớ tới hôm nay khi mình ra ngoài không mang theo đoản đao phòng thân. Hai tên hồ nhân kia cũng nghe lời, buông bỏ người bán hàng rong bị đuổi, nhe răng cười đi tới.

giục ngựa đào tẩu, hiển nhiên đã không kịp. Có Từ Đại Nhân bên cạnh, Lý Húc cũng không muốn bị người ta quá coi thường. Hai tay chống nạnh nhảy xuống ngựa, khom lưng đi ven đường nhặt gạch. Trên đường phố phồn hoa như thế nào tìm được ngôi vụn, trong lúc hoảng loạn, không biết người nào nhét vào trong tay hấn chông cây cột. Lý Húc Hồ gầm lên một tiếng, vung cửa phòng ốc xông tới.

Giữa đường phố, Từ Đại Nhân đã sớm đánh một đồng với hai tên hồ nhân. Một cây roi ngựa trong tay gã, rõ ràng chặn được hai thanh loan đao. Được Lý Húc liều mạng chạy lên trợ chiến, Từ Đại Nhân càng thêm dũng mãnh, một cây roi ngựa vung mạnh tới ô ô sinh phong, trong nháy mắt làm mặt hai tên hồ nhân nở hoa.

Hai tên hồ nhân kia trên mặt ăn roi của Từ Đại Nhân, không cẩn thận sau lưng lại trúng phiến côn của Lý Húc, tức giận oa oa kêu loạn. Bách tính chung quanh thấy hai tên hồ nhân chịu thiệt, lập tức cho hai thiếu niên không muốn sống lớn tiếng reo lên.

“Tốt! quát hấn, dùng sức quát hấn!”

“Được, nện, đập ông nội của hấn!” (Chú ý 2)

Cách khe cửa, dân chúng lớn tiếng trầm trồ khen ngợi.

Hai tên hồ nhân lẫn lộn tại Trung Nguyên hơn một năm, Hán ngữ so với quê nhà còn quen thuộc. Đánh lâu hai cái thiếu niên không phân cao thấp, lại nghe được dân chúng ủng hộ, bị kích động đến then quá hóa giận, bước chân biến đổi, dưới ánh đao lập tức phát lạnh.

Đây mới là chiêu thức của người Hồ, vừa rồi bắt nạt mấy người bán hàng rong, trong mắt người Hồ chỉ là chuyện đùa giỡn. Kể từ đó, tình thế trong sân nhất thời nghịch chuyển, mắt Từ Đại tròng lên, không tiện chống đỡ, bị loan đao làm cho liên tục lui về phía sau. Tuy Lý Húc cầm roi cửa làm binh khí, nhưng hắn không được danh sư chỉ điểm, giờ tay nhắc chân đều không thành chương pháp, chỉ có thể dùng một cỗ ngoan lực vùng mạnh.

“Bốp!” Từ Đại Nhãn roi da và loan đao gặp nhau, đã bị quấy phá mấy đoạn. Hồ nhân đối đầu với hắn thấy tiện nghi, nhanh chóng xoay người, loan đao như dải lụa chém vào cánh tay hắn. Lý Húc đang ngăn cản một thanh loan đao khác thấy tình thế không ổn, buông bỏ đối thủ của mình, vùng then cửa trực tiếp cắt tới truy sát sau gáy tên Hồ Tử kia.

“Khắc khắc!” then cửa bị người Hồ dùng loan đao ngăn cách. Hai gã Hồ Nhân một trước một sau đem Lý Húc kẹp ở giữa, mắt Từ Đại bỏ nhào về phía trước cứu giúp, đã sớm không kịp. Trơ mắt nhìn hai thanh loan đao lao về phía hai đầu gối Lý Húc.

“Huynh đệ!” Từ Đại đôi mắt ông lên một tiếng, quơ hai nắm tay định liều mạng xông lên. Mặc dù tai họa hôm nay đều do Lý Húc chớ mồm vào, làm đồng bạn cùng nhau ra cửa, hắn vẫn không đành lòng nhìn thấy Lý Húc Niên nhẹ nhàng biến thành người bị tật.

Ngay tại lúc ngàn cân treo sợi tóc, đột nhiên giữa không trung hiện lên một đạo hắc quang. “Tỳ Hưu, Tỳ Hưu” hai tiếng, hai thanh loan đao trước sau nhất định phải có được bị đẩy ra, một cây dài tám trượng giống như măng xà vắt ngang trước người Lý Húc.

“Dừng tay muốn chết lại!” Trên lưng ngựa, một tên quan quân đáng người khôi ngô phần nộ quát.

Hai tên Hồ tử từ lâu đã nổi giận, đâu chịu thu tay lại, lui về phía sau nửa bước, tránh xa thân thể, bày ra một trận thế hợp kích, đánh về phía quan quân.

“Khắc khắc khắc khắc”, lại hai tiếng giòn vang, hai thanh loan đao đồng thời bay lên trời. Con ngựa giống như cự mãng kia run lên, không chút sứt mẻ dừng lại ngay giữa hai tên Hồ nhân. Đầu ngựa oanh minh hàn quang, bắn thẳng vào hai tiếng xé gió của hai người.

“Chúng ta là khách do Đại Đế của các ngươi mời tới!” Hai tên Hồ Nhân không dám di chuyển thân thể, miệng vẫn còn mạnh mẽ nói: “Ngươi, ngươi, ngươi không, không thể giết, giết ta!”

“Đại Tùy chúng ta hoan nghênh khách xa, nhưng nếu có ác khách khi dễ chủ, câu trả lời chỉ là một chữ!” Tên quan quân kia cười lạnh nói, một tay run lên, kéo căng râu dài về, ngay sau đó quát to một tiếng: “Cút!”

“Cút!” Hai bên đường phố, vô số cái đầu từ sau cửa sổ thò ra, quát mắng. Trong tiếng cười nhạo cùng quát mắng của mọi người, hai tên Hồ Nhân chạy trời chết.

Đợi mọi người cười đủ rồi, tên quan quân kia liền giao ngựa liền cho tùy tùng. Hắn nhảy xuống tọa kỵ, cười nói với hai người Từ, Lý hai người hỏi: “Hai vị tiểu ca thật can đảm, dám tay không tác sát ngăn cản hành hung của Hồ nhân. Không biết hai vị từ đâu tới, có thể lưu lại tên họ không!”

“Cái này, cái này...” Lý Húc nhất thời lại hoảng sợ. Lớn như vậy, quan viên lớn nhất hắn từng gặp là bang dân thường Triệu Nhị Cầu Tử huyện nha môn chân chạy việc, các đại nhân vật cấp bậc khác chỉ nghe qua, chưa từng tiếp xúc. Đối với vị tướng quân khách khách khí hướng mình hỏi thăm., Căn bản không phân rõ phẩm cấp đối phương thế nào, cũng không biết chính mình nên thi lễ với người này như thế nào. Nhất thời hoảng loạn, ngay cả môn đăng bị chém trong tay cũng quên buông xuống, nắm thật chặt, chắn ngang ở lồng ngực.

“Hai huynh đệ chúng ta là người trên cốc, nghe nói nơi Yểm huyện này phồn hoa, cho nên giấu diếm người trong nhà mở rộng tầm mắt. Không nghĩ tới Hồ Nhân nơi này lại ác độc như vậy, may mà có tướng quân đại nhân kịp thời chạy tới, nếu không, huynh đệ chúng ta hai người không thể không bị chém chết!” Từ Đại Nhân so với Lý Húc còn nhiều hơn, kéo Lý Húc tiến lên vài bước, chấp tay thi lễ, cảm ơn tướng quân.

“Đa tạ tướng quân đại nhân, đến kịp thời, cứu hai huynh đệ ta!” Không biết là bị dọa đến choáng váng, hay bởi vì câu nệ, giọng Lý Húc đột nhiên trở nên lắp bắp.

“Huynh đệ này của ta từ trước đến nay nhất gan, tướng quân chớ trách. Không biết đại danh của ân công cứu mạng, lập công dưới trướng vị đại nhân nào!” Từ Đại Nhân mở miệng tướng quân, ngậm miệng ân công, chính là không chịu để lộ thân phận của mình cùng Lý Húc.

Tên quan chỉ huy kia cũng là một người rộng rãi, thấy Từ Đại mất giấu kỹ thân phận nên cũng không truy hỏi nữa. Phát khoát tay, cười nói: “Ta nào có tướng quân gì chứ, dưới trướng La Công là một lão già mà thôi. Họ Bộ, người gọi ta một tiếng lão bộ là được. Theo ta thấy, lá gan vị huynh đệ này của người cũng không nhỏ. Loan đao trên cổ, hắn còn dám liều mạng tới cứu người!”

Lời vừa nói ra, ngược lại làm sắc mặt Lý Húc càng thêm đỏ lên. Kỳ hạn mắng mình vài câu, rốt cục lấy hết dũng khí nói: “Tại hạ, tại hạ cũng không phải là lớn gan. Chỉ là nhất thời sốt ruột, man tính phát tác mà thôi! Nhưng thật ra Bộ tướng quân, một chiêu đã kích hai thanh loan đao, thật sự là thân thủ tốt khó được!”

“Đây là Bộ tướng quân tiếng tăm xa gần, năm đó từng một lần đi chọn hơn hai mươi loạn phi, vền vẹn hai cái hồ nhi sao có thể là đối thủ!” Bên đường, dân chúng từ trong kinh hãi liền mồm năm miệng mười nói.

Lý Húc cùng Từ Đại Nhân nghe xong, càng thêm bội phục tên quan quân trước mắt này. Cảm tạ nói một cái xe ngựa lớn, làm cho quan quân họ Bộ ngượng ngừng đứng dậy, mang theo hai người tách ra khỏi đám người đi vừa đi vừa giải thích: “Các

người vừa cùng Hồ Nhân giao thủ, ta đã chạy tới. Chỉ là không nghĩ tới bọn họ lại dám hành hung trên đường. Cho nên mới ra tay muộn, hai vị đại ca chớ trách!”

Hai người Từ, Lý nghe vậy ngăn người, lập tức lộ ra nụ cười thẳng thắn, “Sớm biết tướng quân ở bên cạnh bảo hộ, ta hai người đánh càng không cần mạng chút. Đánh gãy hai chân Hồ nhân, xem bọn hắn có còn dám hành hung trên đường hay không!”

“Như vậy ngược lại không đẹp!” Bộ Tịch quan quân khoát tay nói: “Hoang quận chính là vùng đất biên cương, dân phong hung hãn. Khi đánh nhau trên đường xảy ra chuyện, chỉ cần không đả thương người hoặc hại tính mạng của đối phương, quan phủ cũng vui vẻ mở một con mắt nhắm một con mắt. Nếu có người bị thương, hoặc cáo đến nha môn. Quan phủ không thể không ra mặt xử lý, lấy chứng để xem xét sẽ làm chậm trễ rất nhiều thời gian, đợi xử án xong, đến lúc đó du hung của hai vị tiểu ca chỉ sợ cũng bị quấy rối hết rồi.”

Lý Húc và Từ Đại Nhãn đều là người thông minh, sao có thể không nghe ra ý tứ nhắc nhở của quan quân họ gì trong lời nói của họ. Hai người lập tức thi lễ lần nữa, cảm tạ sự cao thượng của bộ tướng quân. Bộ quan quân kia đi về phía trước vài bước, quay đầu nhìn lại không có ai theo sau mình, cười cười nói: “Không gạt hai vị, không giấu diếm., Hồ nhi kia khinh người quá đáng, nếu như đổi lại là ta ở trên vị trí của hai người các ngươi, cũng muốn xông lên hung hăng đánh bọn họ một trận. Cho nên, lời cảm tạ cũng không cần phải nói, lên ngựa đi, ta đưa các ngươi ra khỏi thành, tránh cho trên đường có người nhiều chuyện!”

Hai thiếu niên theo lệnh lên ngựa, tướng quân cùng tùy tùng họ tùy tùng của hắn, chậm rãi đi ra ngoài thành. Không xa, quả nhiên có thiếu phương dịch mang xích sắt, xiềng xích, gióng trống khua chiêng chạy tới. Thấy có quan quân ở đây, đám “Dũng sĩ” không dám gây chuyện, thu gia hỏa lặng lẽ trốn ở ven đường.

“Đây còn là quan sai của Đại Tùy ta sao?” Dù Từ Đại Nhãn có cái bụng rộng, nhìn thấy quan sai bày ra thế này, cũng tức giận

đến mức toàn thân run cầm cập.

“Bọn họ cũng là phụng mệnh hành sự. Hồ nhân bọn họ không dám trêu chọc, đành phải khi dễ dân chúng nhà mình!” Bộ quan quân phảng phất như nhìn quen mắt, cười khò nói.

“Sớm biết như thế, chẳng bằng tướng quân một quả chày dút hai tên Hồ Nhân, tránh cho người khác lại bị hại!” Lý Húc nhổ nước miếng xuống đất, hung tợn mắng.

“Giết bọn chúng thì chỉ là tiện tay mà thôi, chỉ sợ gây phiền phức cho La công!” Bộ trưởng quân lắc đầu, cười khò liên tục.

“Chẳng lẽ Hồ Bí Trung Lang lấy uy nghiêm của La Công cũng không dám trêu chọc mấy tên Hồ Nhân vô lại sao?” Từ Đại kinh ngạc hỏi.

“Sợ là không phải mấy tên vô lại này, mà là sợ có người mượn lý do này xông vào. Đột Quyết người vốn đã đối với Trung Nguyên như hổ rình mồi, chư công trong triều không biết đề phòng, ngược lại còn dấn dõ ở một bên, không được sinh sự. Một khi người Đột Quyết lấy danh nghĩa tộc nhân bị giết đánh tới tận cửa, cho dù các huynh đệ đánh lui hấn, những người trong triều cũng sẽ không tha cho tướng quân nhà chúng ta!” Quan quân họ Bộ lắc đầu thở dài, thấp giọng hướng về hai người giải thích nguyên nhân phức tạp trong đó.

Hóa ra lúc này đóng quân ở huyện Hồ Bí Trung Lang chính là La Nghệ tướng, võ nghệ và mưu lược của người này ở biên tướng đều có thể đếm được. Hơn nữa huynh đệ dưới trướng có mấy ngàn đồng sinh cộng tử, danh tiếng Hồ Bí thiết kỵ đủ để cho tiêu nhi trên thảo nguyên không dám khốc địch. Nhưng vị La tướng quân này cái gì cũng tốt., Không sinh ra trong một gia tộc phú quý. Mặc dù dựa vào võ công, vận số thưởng thức với hoàng thượng bị phá cách đề bạt làm tướng, trong mắt đại tộc Hoa Viên đời này, lại vẫn là một binh lính lưu manh. Cho nên để không bị người ta bới móc bệnh, La Nghệ chỉ có thể ước thúc thủ hạ của mình bình thường chớ gây chuyện cho mình.

“La công thật sự là đại trượng phu!” Nghe quan quân giải thích xong, Từ Đại bỗng vỗ tay tán thưởng.

“La Công thật sự xuất thân từ hành ngũ?” Trọng điểm mà Lý Húc quan tâm vĩnh viễn giống như không bao giờ ở cùng một chỗ với Từ Đại Nhãn, hấn ngẩng đầu lên, mong chờ hỏi.

“La Công năm đó là một tiểu tốt, là công danh giết ra từ trong đồng người chết. Điểm này, La Công chưa từng giấu điểm các huynh đệ!” Bộ trưởng quân ngẩng đầu, mang theo khâm phục cùng giọng điệu tự hào nói: “La Công từng dạy các huynh đệ, nói khi phối hợp gia súc cần có nhiều loại danh huyết, như vậy mới có thể sinh ra một đứa nhai con tốt. Nhưng người không phải gia súc, thành hồ thành sài, tất cả đều là dựa vào chính mình!”

Trong phút chốc, một hình ảnh anh hùng cái thế phong lưu phóng khoáng xuất hiện ở trong lòng Lý Húc. Hấn cảm thấy máu mình chậm chậm nóng lên, chỗ ngực như có một ngọn lửa đang muốn phun ra khỏi cổ họng.

“Đại trượng phu như vậy!” Từ Đại Nhãn thẳng lưng lên, lớn tiếng bình luận.

“Nếu có cơ hội, đại trượng phu sẽ như thế!” Ở sâu trong nội tâm, Lý Húc nghe thấy linh hồn của mình phát ra tiếng gào thét không cam lòng.

Chú 1 điểm, Huyện này là trọng trấn Tùy triều, không phải huyện hiện tại. Vị trí cụ thể ở Bắc Kinh Thị Nam hiện nay, hưng thịnh phụ cận.

Chú nhị: gia ghim cái, Thỏ lời, đặc chỉ đầu môi.

sửa hai chỗ bút sai, xin mọi người bỏ phiếu nhiều hơn, tuyên truyền rộng rãi nhiều hơn.

Chương thứ hai gộp 2 (2)

“Năm khai hoàng thứ hai, Đột Quyết người ta thấy Đại Tùy chúng ta vừa mới lập quốc, nội loạn chưa yên, hưng binh bốn mươi vạn quan, đem võ uy (Kim thuộc Cam Túc), Kim Thành (Kim Lan Châu), Thiên Thủy, Duyên An, cướp trở thành một mảnh đất khô cằn. Ba năm, Dương đại tướng quân suất lĩnh mười hai vạn đại trai tráng thanh niên trai tráng chia ra bảy đường nghênh địch, tại Bạch đạo (Hô cùng Hạo đặc nhất dẫn) vừa vận ngăn cản độc đầu Sa Bát của Đột Quyết. Lúc ấy các đội binh mã đều không ở phụ cận., Bản bộ đại tướng quân chỉ có hai vạn người, chúng lão tướng đều đã rút lui, đại tướng quân lại không chịu làm rơi uy phong quân ta, mang theo năm ngàn thiết kỵ bay thẳng tới bản trận Sa Bát. Lúc ấy tướng quân nhà ta chỉ là một lữ soái, vẫn luôn xông lên phía trước nhất. Đột Quyết nhân vạn nỏ cùng bắn, một trăm huynh đệ dưới trướng tướng quân đã chết hơn bảy mươi người., Đại tướng quân chúng ta đã đổi hai con ngựa, cuối cùng xông lên dùng dao đâm vào hậu môn của bọn họ. Một trận chiến vừa rồi, huynh đệ năm ngàn người bọn ta đem mười vạn Hồ kỵ giết cho tan rã, thi thể nằm hơn ba mươi dặm!” Bộ quan kia xưa nay bội phục tướng quân nhà mình, nghe hai thiếu niên nhắc nhở khen ngợi La Nghị, nhất thời tâm tình rộng rãi. So tài, kể về sự tích anh hùng của La Nghị từ trước tới nay từ khi nhập ngũ!

“Đại tướng quân Dương, là Vệ Vương Thiên Tuế sao?” Từ Đại Nhân, Lý Húc trăm miệng một lời hỏi. Vệ Vương Dương Kiêu là thần tượng của toàn bộ thanh niên Đại Tùy, cho dù là con một sách như Lý Húc hai tai cũng không nghe thấy chuyện ngoài cửa sổ, đối với vị tướng lãnh trẻ tuổi này cũng cực kỳ bội phục. Người này là huynh đệ khác mẹ tiên hoàng., Mười bốn tuổi dẫn binh, đánh khắp Trung Nguyên không có địch thủ. Hai mươi tuổi đột kích Bắc Ly lấy yếu thế binh lực phá bốn mươi vạn binh sĩ Đột Quyết. Hai mươi bốn tuổi lại xuất cử, đánh cho đám bộ hạ của Đột Quyết phải chạy trốn như gió, căn bản không dám đón đỡ.

“Khi đó, Dương đại tướng quân chỉ mới hai mươi tuổi, tướng quân nhà ta chỉ mới mười bảy tuổi!” Miệng quan quân họ Bộ không đề cập tới tước phong, chỉ có tướng quân, vẻ mặt lại tự hào, lại còn hâm mộ. “Sau khi thu binh về doanh, trúng tên quá nhiều, căn bản không cách nào cởi được thiết giáp cho hần! Đại tướng quân tự mình dâng rượu cho hần, sai người rút mũi tên. Mỗi một mũi tên, ban thưởng một chén rượu. Mũi tên trên người rút xong, tướng quân nhà ta uống rượu phân đầu, uống rượu không nổi, từ đầu đến cuối không kêu lên một tiếng đau đớn!”

Hần tử trong quân nói chuyện, ngữ điệu trang sức rất ít, nghe càng làm người ta huyết mạch sôi sục. Chiến dịch đó cũng hoàn toàn không cần văn nhân mặc khách quá khách, Văn Đế Dương Kiên được nước phi thường, chính nhờ vào trận chiến này mới khiến cho dân chúng Trung Nguyên ủng hộ Đại Tùy triều. Mà dân chúng tái ngoại, cũng bởi vì chiến dịch này mới đánh tan được vùng đất nguy hiểm này, coi như vùng đất xung quanh chỉ là tiền lương cỏ nhà hần, có chút ý muốn vào đánh một lần thảo cốc.

Lý Húc cùng Từ Đại Nhân đều ở độ tuổi anh hùng tâm phục nhất, đối với trận chiến năm đó thân nhiên vô cùng say mê. Chủ soái hai mươi tuổi, tướng quân mười bảy tuổi, kim qua sắt mã. Nếu như năm đó mình cũng ở dưới trướng Vệ Vương xông lên đâm vào móng kẻ gây rối thì chưa chắc đã không có mình.

“Khi đó tướng quân cũng ở tầm La Công sao?” Lý Húc không chịu nổi nhiệt huyết bành trướng trong lòng, lớn tiếng hỏi.

Quan quân họ Bộ lắc đầu cười, nhìn hai mắt tràn ngập mong đợi của Lý Húc, giải thích: “Ta sinh muộn mấy năm, không đuổi kịp. Công danh sẽ lập tức lấy, nếu ta sinh sớm năm năm, nhất định có thể dâng cờ cho La Công!”

“Bây giờ tướng quân giờ cờ, chưa muộn!” Từ Đại mỉm cười lấy lòng.

Ba người rất là hợp ý, nói chuyện một chút, cho đến khi cách thành rất xa, mới nói chuyện với nhau. Lý Húc đưa mắt nhìn bóng lưng họ Bộ Quan, lại là bội phục, lại là hâm mộ. Đối

phương nói rất hay, công danh chỉ lấy trên ngựa. La Nghệ xuất thân thấp kém như vậy, chẳng phải cũng có thể trở thành tướng quân Hồ Bí uy chấn thiên hạ sao? Chỉ tiếc cha mẹ chỉ có một mình mình mình, bằng không, theo quân, đi theo La công, không lo trong tương lai sẽ không có ngày nổi danh.

“Vị Bộ tướng quân này tuổi còn trẻ như vậy đã làm được chức giáo úy của Hồ Bí thiết kỵ, không biết xuất thân từ bộ gia Lâm Tri, hay là Lạc Dương bộ gia!” Từ Đại Nhãn lại không biết là tài liệu gì chế tạo tâm tư lung linh, vừa rồi còn kích động đến mức hận không thể lập tức bỏ bút theo Vệ, chớp mắt liền bắt đầu bình tĩnh dò xét gia tộc có quan quân họ Lạc.

“Có cái gì khác nhau, không phải đều là họ Bộ sao? Trước thôn ta cũng có một hộ bán cao dược, nói không chừng còn là người thân nhất của vị tướng quân này!” Lý Húc đối với người khác động một cái liền nhắc tới gia tộc, không khỏi phản cảm.

Từ Đại Nhãn biết rõ hắn đang cố ý tranh cãi, cũng không tranh cãi với hắn, cười cười giải thích: “Đương nhiên có khác biệt, bộ gia tộc Lâm Tri là Đông Ngô đại tướng quân, sau khi gia truyền Văn Tường võ lược. Hắn chịu dần thân vào La công trưởng., Không phải dựa vào danh tiếng của gia tộc mà trông về phía đào doanh của triều đình, lực lượng chân đạp đất này thật khiến người ta ngưỡng mộ. Mà sau khi Lạc Dương bộ gia là tiên ti đại vương bộ tộc càng trang phục, còn có chút quan hệ sâu xa với đương kim thánh thượng. Hắn thả cho thật tốt là không thể an ổn, mà tông quân dưới trướng La Nghệ, phần tâm kinh này càng khiến người ta thán phục!”

“Sao ngươi biết hắn tổ tiên không phải bán cao dược, La Nghệ tướng quân hắn từng nói, người không phải gia súc, không cần cái gì danh tiếng!” Lý Húc cười lạnh một tiếng, cãi lại, tiên hoàng tuy là người Hán., Nguyên danh Phổ Lục, là họ tiên ti. Bộ tộc căn có quan hệ với Phổ Lục Như Gia, cũng không phải là không có khả năng. Nhưng hắn lại cảm thấy thành tựu của Từ Đại Nhãn liên hệ với họ của mình, hướng hồ Bộ giáo úy là người hào sảng phóng khoáng, cũng không giống người được gia tộc che chở.

“Thanh Côn Bằng kia của hấn khiến động như thỏ chạy, đứng vững lại như Thái Sơn, làm cho người ta không cách nào trốn tránh thế áp đỉnh. Không có mười năm khổ công căn bản không đạt được. Mã Bính này cũng không phải người người đều có thể luyện, liền mua được Toan Nghê, cũng không mời nổi sư phụ. Người không nghe hấn vừa rồi nói, La Công chọc mông sa bát lược, dùng đao, mà không phải Côn Bằng?” Từ Đại Nhãn trái lại há mồm mới có thể cẩn thận, vèn vèn từ trong mấy câu nói của Bộ giáo úy đã tìm được chứng cứ bên ngoài cho mình.

“Nói không chừng La Công gãy đầu, cho nên tạm thời dùng đao!” Lý Húc trong lòng mình bạch mắt to của Từ Đại nói có đạo lý, ngoài miệng lại không chịu thua. Cùng là mười lăm, mười sáu tuổi, mình trừ sách vở ra, kiến thức đối ngoại cơ hồ trống rỗng. Mà Từ Đại Nhãn cái gì cũng thấy qua, cái gì cũng hiểu. Tựa như một con suối nhỏ..., Trí tuệ cuộc sống cuộn cuộn không ngừng chảy xuôi. Phần tài trí này khiến hấn rất bội phục, ngoài bội phục, lại cảm thấy tự ti sâu sắc. Cho nên khi liềm mạng với người Hồ nhân, hấn có thể cùng Từ đại nhãn đồng sinh cộng tử. Dưới đài bác mệnh, ngăn cách giữa hai bên vẫn như vách núi, thấy được nhưng thủy chung không thể đến gần.

“Nếu là người, bình sinh đã quen dùng một loại binh khí, sống chết trước mắt, sẽ dùng binh khí khác thay thế sao?” Từ Đại mắt lắc đầu, hỏi ngược lại. Nhìn vẻ mặt vô cùng mất tự nhiên của Lý Húc, thấp giọng an ủi: “Huynh đệ, thật ra ở trong mắt ta thấy rõ ràng., Rất nhiều người được gọi là đại tộc chẳng qua là tàn cây lâu năm, bề ngoài thoạt nhìn cao lớn rắn chắc, ngày nào đó bị gió thổi qua, lập tức ngã xuống. Nhưng trước khi ngã xuống, cành lá trên đó lớn hơn cỏ dại khỏe mạnh, đây cũng là sự thật. Nếu Lý gia người là người nghèo ngay cả cơm cũng ăn không nổi, cha mẹ người có bản lãnh đưa người đến huyện học tập sao? Những danh sư Hồng Nho luôn miệng nói có tiếng giáo dục không, chịu nhận một tên ăn mày liền học sao?”

“Vậy, đó là đương nhiên!” Lý Húc cảm thấy trên mặt nóng lên, giọng lại đột nhiên cất cao: “Nhưng La Công đã nói,

người không phải gia súc, có thể có thành tựu hoàn toàn dựa vào bản lĩnh của mình hay không!”

“Nếu có người bởi vì xuất thân gia tộc mà khinh thị người, loại lạm dụng người như người không để ý tới là được, lại không thể bởi vậy mà làm hỏng tâm tình của mình. Nhưng nếu như chỉ bởi vì xuất thân của đối phương mà lòng sinh tự ti, hoặc là không muốn kết giao với hắn., Đó là lỗi của người. Không khác gì khinh thường người khác! Ta phân tích gia tộc kia, chính là vì thấy rõ người này, nhưng không phải để chống đỡ. Người kiên trì sai lầm của mình, chỉ che mắt mình thôi!” Từ Đại cũng nâng mắt lên, không khách khí chỉ trích.

“Ta, ta...” Lý Húc cảm thấy cả người mình đang run rẩy, nói không nên lời là tức giận, cũng không biết nói gì, đủ loại ủy khuất mấy ngày nay bị mắt Từ Đại nhìn chăm chăm, muốn tìm người đánh cho hả giận. Mà lời nói của đối phương lại vô lý, để cho hắn muốn phát tác cũng không tìm được lý do.

“Đây là Khảm nhi của chính người, không ai có thể giúp người. Nếu như La Công cũng coi trọng xuất thân như người, dưới trướng cũng không thể thu được nhân vật như Bộ giáo úy. Huống hồ Lý gia người lên cốc Lý gia, vốn chính là danh môn vọng tộc!” Từ Đại Nhãn vồ vồ bả vai Lý Húc nói., Biểu cảm trên mặt căn bản không giống một thiếu niên mười sáu tuổi.” “Huynh đệ, hôm nay người có thể liều mình cứu ta, cho nên ta mới nhắc nhở người. Tuy trong tộc có thể người đã từng bị người ta khi dễ. Nhưng sau Phi tướng quân Lý Quảng vẫn là một bảng hiệu bằng chữ Kim. Tương lai nếu dùng thì không có lý do gì mà không dùng tới đồ tốt như vậy!”

“Như thế, đa tạ Từ huynh!” Lý Húc cảm giác được ấm áp từ bả vai truyền đến, thẳng lưng nói.

“Không cần cảm ơn ta, chúng ta vốn là đồng bạn. Người đi tái ngoại làm gì, ngu huynh ta đi tái ngoại làm gì?” Từ Đại mắt cười nói, toát ra vẻ mặt thẳng thắn.

Trải qua một cuộc tranh chấp, quan hệ giữa hai người bị kéo gần lại rất nhiều. Lý Húc vốn không phải loại người bụng dạ hẹp hòi, mắt Từ Đại cũng không phải là hạng người không

buông tha. Hai bên tuổi tác lại không chênh lệch nhau bao nhiêu, cho nên sau khi ngắt ra, tiếng cười lập tức vang lên.

“Từ huynh, Na Tra kia thực sự rất khó luyện sao?” Đi được một đoạn, Lý Húc lại hỏi thăm. Buổi chiều, phong thái bộ giáo úy tung hoành phi ngựa đã khắc sâu vào đầu hắn.

“Dịch học khó tinh, học được tới bộ giáo úy kia, ít nhất phải tốn mười năm công phu! Nói thật, mười tám loại binh khí, luyện Côn Bằng là lỗ vốn nhất!” Từ Đại mắt gật gật đầu, thấp giọng giải thích.

“Vì sao lại như vậy?” Sau khi xung đột, Lý Húc ngược lại coi mắt Từ Đại là một lão sư khó có được, cực kỳ nghiêm túc mà thỉnh giáo.

“Mã Tiêu rất đắt, cũng rất khó làm, không phải một cây côn gỗ buộc lên một đầu sắt liền có thể xưng là Côn Bằng. Đó là binh khí quý trọng, độ dài từ khi Tàn Hán tới nay, chất liệu đều có tiêu chuẩn...” Từ Đại mắt cố gắng trút hết những gì mình biết cho Lý Húc., Tựa như huynh trưởng dạy dỗ đệ đệ nhà mình nghiêm túc như vậy. Hắn sở dĩ như vậy, một là vì tâm tính thiếu niên, thích biểu diễn mình khác người thường trước mặt bạn cùng lứa tuổi. Hai là vì buổi chiều Lý Húc sẽ liềm mình cứu giúp, theo lý giải của Từ Đại Nhãn, đây là sinh tử chi giao, vô luận như thế nào cũng không thể phụ lòng.

Nghe nửa ngày, Lý Húc cuối cùng cũng hiểu, hóa ra bên trong một cây gậy giáo có rất nhiều chú ý. Cột cán của gỗ không giống là dùng gỗ, mà là lấy thân cây cứng cáp cấp độ, bóc ra một chữ miệt thị to đều đều, rồi hợp lại mà thành.

Cây gỗ dẻo kia lấy Thác Mộc làm cung làm đầu, thứ lấy dâu, ngô, đặng, kém nhất cũng phải dùng cây trúc. Dem sự khinh miệt dùng dầu nhiều lần ngâm mãi, ngâm tới mức không hề biến hình nữa, không hề rạn nứt nữa, vừa mới hoàn thành bước đầu tiên.

Mà quá trình này tốn thời gian gần một năm, sau một năm, lấy điều khắc ra, ở chỗ mát lạnh gió thổi mấy tháng. Sau đó dùng chất băng sơn thượng đẳng hợp thành một nắm, dài tám trượng (C keo), Hán Xích), tầng ngoài lại quấn quanh dây thừng. Đợi

dây thừng khô xát, sơn qua màng, bọc vải, bọc một tầng vải bố, chồng lên một tầng, cho đến khi dùng dao chém tới, cán thẳng phát ra tiếng kim loại, lại không ngừng không gãy, như thế mới coi là hợp cách.

Sau đó đi đầu đuôi, ngắn đến khoảng mười sáu trượng. Trước trang bị tinh cương, hậu an hồng đồng cương. Không ngừng điều chỉnh, tiêu chuẩn là dùng một dây thừng quấn ở hai thước phía sau, cả trượng, tám con ngựa có thể ở giữa không trung song phương không rơi xuống. Như vậy, võ tướng cưỡi trên ngựa, mới có thể bảo trì mũi nhọn hướng về phía trước mà không cần phí chút khí lực nào.

Do Côn Bằng, nhẹ, dẻo dai, chắc chắn. Võ tướng có thể trực tiếp dùng mã lực xung phong, cũng có thể huy động cận chiến. Chỉ cần tốn ba năm, hơn nữa xác xuất thành công chỉ vền vền có bốn thành, bởi vậy giá chế tạo cao kinh người. Cho nên Hán Đường từ trước tới nay phải chiến đấu., Mã Phi vẫn luôn là tiêu chí của một tướng lĩnh xuất thân thế gia. Với tài sản của Nam Lương Vũ Đế, tạo ra con giun dài hai trượng bốn thước, cũng phải buôn bán với người khác ở xung quanh. Mà ở Đại Tùy, chỉ có dòng chính hoàng gia cầm quân, mới trang bị rất nhiều binh mã tiêu chuẩn. Binh mã chư phủ khác, bình thường tìm một cây gậy gỗ trang bị đỉnh nhọn, loại sản phẩm nguy trang này nghiêm khắc chỉ có thể gọi là mâu, không có chút quan hệ nào với Côn Bằng.

“Cho nên, ta mới căn cứ theo bộ giáo úy kia, suy đoán ra xuất thân của hắn. Bôn triều không khỏi mang theo đao, kiếm, cung, nhưng mã liền, tuyệt đối không cho phép mua bán. Có thể ở nhà giấu một cây trâm tinh xảo, lại mời được sư phụ dạy bảo., Sao có thể là tiểu hộ gia đình!” Từ Đại Nhân giới thiệu xong điệu dụng của Mã Bí, thấp giọng chỉ điểm: “Ta cũng không phải coi trọng tài sản của hắn, mà là nghe sư phụ nói, về phần rất nhỏ có thể thấy được đại cục, nếu như lãnh binh đánh trận, bên mình tướng lĩnh cái gì xuất thân, bản lĩnh gì, địch nhân phía sau lai lịch gì, tuyệt đối không thể bỏ qua!”

Nói xong, lại nghe bên Lý Húc không lên tiếng. Từ Đại nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy đồng bọn của mình hơi cúi đầu, uể oải như vừa bị ném cái bọc.

Mắt Từ Đại chuyển động, lập tức hiểu vì sao Lý Húc lại khổ sở. Chắc hẳn trải qua một trận phong ba chiều dài, trong lòng hắn đã sớm coi Bộ giáo úy thành thần tượng. Hắn vẫn luôn dự định mua gậy giáo đi từ từ học, trải qua một tràng dài dòng như vậy, toàn bộ giấc mộng đẹp mới bắt đầu đã bị đánh nát bấy.

Nghĩ đến đây, Từ Đại Nhãn bắt giắc áy náy trong lòng. Thầm mắng mình chỉ lo khoe khoang bản lĩnh, lại quên mất vị huynh đệ gia tộc bên cạnh mình có chút bản hàn. Với thân thể cùng tính cách của Lý Húc, không trách hắn phản ứng với hai chữ thể gia lớn như vậy.

Hồ thẹn vỗ vỗ vai Lý Húc, Từ Đại đôi mắt trịnh trọng hứa hẹn: “Huynh đệ đừng nản chí, đợi trận đánh xong, ca ca cho muội một cây râu dài. Chất liệu chưa chắc đã đuổi kịp cành cây của Bộ giáo úy, lại cam đoan không phải cột đá trắng lừa gạt!”

“Đa tạ ý tốt của ca ca!” Lý Húc lắc lắc đầu, khe khẽ thở dài. Từ đại nhãn tâm tốt bụng hắn hiểu được, nhưng với tài sản của mình, nào có thể đi mời sư phụ tốt. Qua sắt sắt, tung hoành giang hồ, nhất định là một giấc mộng đẹp mà thôi.

“Huynh đệ quên rồi, La Công dùng chính là đao, vẫn có thể chọc vào cái mông của Sa Bát! Cho dù vũ khí có tốt, dùng nó còn là người!” Từ Đại thấy Lý Húc mặt mày ủ rũ, tiếp tục khuyên bảo hắn.

“Cảm ơn Từ huynh, nhưng mọi chuyện đã xong xuôi rồi hãy nói.” Lý Húc như nhở hết tất cả buồn bực trong cổ họng ra, thở dài, đổi thành một khuôn mặt tươi cười hỏi: “Với thân thủ như Từ huynh đây, với kiến thức của huynh, tại sao không đến trận tiền chiến lấy công danh chứ. Ngược lại học theo cách nhìn thiên cận của ta, ngàn dặm xa xôi trốn đến thảo nguyên lánh nạn!”

“Ta nói huynh đệ này, họ Cơ hại người lắm rồi!” Từ Đại Nhãn cất tiếng cười to, hai mắt phảng phất xuyên thủng mọi thứ trong suốt: “Ta bốn tuổi bắt đầu đọc sách, sáu tuổi bắt đầu luyện võ, tám tuổi, trong nhà tìm chuyên gia dạy ta tục vụ trên thế gian. Khổ công mười năm, bán được giá tốt. Lân đông

chính này, hữu bại vô thắng. Biết rõ mua bán lỗ vốn còn, Từ gia ta không xứng với ba chữ của người làm ăn sao?”

“A, ặc, ặc, úc!” Lý Húc kinh ngạc thiếu chút nữa tắc thở, nhìn nụ cười thẳng thắn của Từ Đại Nhãn, một ý cười chậm rãi từ trong bụng trào lên, trong nháy mắt, nụ cười ôn hòa vô tà của thiếu niên nở rộ ra.

Tửu đồ: Một thổ huyết, vé, vé, trong miệng tất cả đều là bọt máu.

Chương thứ hai gộp (2)

Cười xong, khoảng cách giữa hai người càng nhạt hơn. Nhìn sắc trời còn sớm, còn không lo quay về Lưu lão trang báo cáo, dứt khoát tìm một tửu quán sạch sẽ bên đường, đưa cương ngựa cho tiểu nhị, đi thẳng vào trong.

Chủ quán đang lo lắng thì thấy có hai thanh niên trai tráng thư sinh đi đến, sao có thể không dốc sức chiêu đãi. Một lát sau, mấy món ăn đặc sắc kèm với nửa vò rượu gạo nổi lên, Từ Đại Nhãn và Lý Kiến Húc thấp hần đi cùng nhau, vừa ăn vừa trò chuyện, càng nói càng hợp ý.

Nói xong Lý Húc mới phát hiện làm một gia đình giàu có không dễ dàng gì. Từ nhỏ đã bị tù nhân câu thúc, đi như thế nào, ăn cơm như thế nào cũng có rất nhiều quy củ. Về phần đọc sách, luyện võ, viết chữ, ngâm thơ các loại chuyện Lý Húc cảm thấy vui vẻ ở trong đó., Đối với Từ Đại Nhãn mà nói thì khổ sai mỗi ngày đều phải tu sửa, hơi có sai lầm, mắng mắng xào thịt (Đánh mông), Thiết Xích Mạnh Thủ (Giới Xích và tâm) đều là chuyện thường ngày. Còn lại quan sát đại sự trong thiên hạ, tham dự sự vụ gia tộc, giao tiếp cùng các gia tộc khác, dạ dày, càng là không chịu nổi phiền toái.

Mà Từ Đại Nhãn lại khá tò mò đối với việc hằng ngày sinh hoạt của Lý Húc. Mang cỏ, bắt thỏ, chơi bòn, đánh cầu kết, đều là trò chơi mà hần nằm mơ cũng không được. Về phần cầm cỏ tranh bịt ống khói của người ta, trong chuồng bỏ hoa đại đốt lửa, các loại “Ác hành” có thể cùng tội với “nhà bóc ngôi nhà”! lại càng chưa từng nghe nói. Trong đó khoái hoạt bao nhiêu kích thích, Từ Đại Nhãn dù tưởng tượng cũng không tưởng tượng nổi.

Rượu trong tửu quán này so sánh với rượu ngon của Trương gia cứu cứu thì không có vị như nước lã, nhưng hai người Từ Đại Nhãn và Lý Húc bình sinh đều cảm thấy sảng khoái nhất uống một hơi ngay hôm nay. Vừa nói, hai người liền nhắc tới chuyện đặc ý nhất trong đời.

“Thằng nhóc kia cũng rất ngang ngược, biết rõ ta đã bố trí bẫy, không hề nhú mảy chút nào tới quán gạo nhà ta vác hết bánh bao cả buổi chiều. Tuy sau khi về nhà bị cha nó đánh cho gần chết, hôm sau vẫn nghênh ngang tới trường, gặp mặt mọi người, vẫn ngạo khí như vậy!” Từ Đại mắt đẹp vui vẻ uống một chén rượu, giới thiệu rất đắc ý.

Hắn đắc ý nhất xuất hiện vào năm ngoái. Từ mười lăm tuổi Từ Đại híp mắt lại để cho Bình Tổ xem thường một tên con cháu họ Hầu mình thua cuộc, tự nguyện đến cửa hàng gạo của Từ gia làm tiểu nhị. Mặc dù sau đó bị phụ huynh đánh một trận, hơn nữa bị cưỡng lệnh đến cửa xin lỗi, nhưng đến giờ nhớ lại vẫn chỉ toàn đắc ý.

“Vậy, gia đình họ Hầu kia chẳng lẽ so với gia sản nhà ngươi còn nhiều hơn sao?” Lý Húc kinh ngạc hỏi. Trong lời nói, hẳn hiểu được trong nhà Từ Đại Nhãn có ruộng lúa mấy trăm mẫu, nổi tiếng là cửa hàng có hơn bốn mươi nhà, trải rộng ra các quận xung quanh. Trong trí nhớ của Lý Húc, gia nghiệp lớn như vậy, phụ cận cốc hầu như không ai có thể so sánh. Vì sao đến cốc hương của Từ Đại Nhãn, lại còn có người xem thường hắn.

“Nguyên nhân không phải vì gia tài. Luận tài, nhà họ Từ không phải nhà nhỏ. Luận mặt, lại là một hàn môn xác thực, có thể đếm được không quá năm mươi năm những ngày tốt lành. Còn Hầu gia kia thì chỉ khoảng năm mươi năm., Lúc hai hán lúc đó chính là vọng tộc, kéo dài mấy chục đời. Cho nên, bình thường ngay cả cửa nhà bọn họ ta cũng không thể tới gần! Đến gần liền bị gia đình nhà hắn mắng. Lúc đó mặc dù là đi nhận lỗi, lại xông thẳng vào., Ai cũng không dám ngăn cản!” Từ Đại Nhãn mang theo ba phần say rượu, cắn chặt hai chữ Hàn Môn thành âm thanh: “Nhà hắn không nhận lễ vật của ta, liền không tìm về cái mặt tiền này. Để ta đi vào nhận lỗi, không thể nói là chưa từng qua lại với đệ tử hàn môn bọn ta. Ngày đó, sắc mặt lão thái gia bọn hắn so với cái mông khi còn đẹp hơn!”

Ở các quận Hà Đông trải rộng một ít thế gia lớn, như là tương lai khao khát, Thanh Hà Trương, Tống, Tống Châu Vương thị, Kính Dương Hầu tộc, còn có một số như Tiêu, Lương, Lý.,

Bọn Trịnh, Hách có gia tộc quyền thế có huyết mạch tương xứng đế vương. Trong mắt những đại tộc này chỉ có hào kiệt cùng lịch sử gia tộc mình không sai biệt lắm, đối với loại người bộc phát vừa mới quật khởi như Từ gia căn bản là không để vào mắt. Thậm chí ngay cả đương kim Hoàng đế, bởi vì họ đã từng là Phổ Lục Phách, bọn họ cũng không muốn thông gia. Ngược lại, triều đình các triều đình bởi vì những gia tộc này có huyết mạch cao quý, nhân khẩu đông đảo, còn không thể không để cao quan trấn an.

Cho nên năm đó Từ Đại Nhân cũng từng giống Lý Húc tràn ngập phản cảm với hào môn, nhưng theo tuổi tác tăng trưởng, tâm thái của hắn dần dần bình thản. Hắn không muốn lại tìm những người này gây phiền phức, chỉ là hy vọng một ngày nào đó gia tộc mình sẽ trở nên càng cường đại hơn so với những thế lực quyền thế kia, khiến cho tất cả những người đã khinh mạn hơn mình đều đi hồi hận.

“Chuyện do người làm, cái gọi là hào môn chẳng qua cũng chỉ là phong vân tế hội, xuất hiện mấy vị anh hùng. Ta không tin mười năm khổ công, không đổi được cơ nghiệp có thể ngạo nhân cho ta. Hiền đệ đâu, chuyện vui vẻ nhất của người là gì, có thể nói uống rượu với ngu huynh không?” Từ Đại mắt cạn một bình, lại rót cho mình một bình, giọng cao, dáng vẻ trẻ tuổi ngông cuồng xuất hiện hết.

“Ta?” Lý Húc lần nữa không nói gì. Từ khi hiểu chuyện tới nay, hắn mỗi ngày trừ học tập, chơi đùa, ngoài chơi đùa, chính là giúp mẫu thân sửa sang lại gia vụ. Trong trí nhớ hơn mười năm, tất cả đều là chút việc vặt ngày thường, mang theo vài phần ảm áp, cũng mang theo vài phần cay đắng. Trong đêm lạnh chính mình chậm rãi hồi tưởng lại có thể, lấy ra chia sẻ với người khác, sẽ trở nên tẻ nhạt vô vị.

“Đúng vậy a, chẳng lẽ hiền đệ cho tới bây giờ chưa từng làm chuyện gì khác thường, đặc ý một chút sao?” Mắt Từ Đại trừng lớn có thể nhét một cái bánh bao vào, chờ đợi hồi thẩm. Hôm nay nói chuyện phiếm cùng Lý Húc, hắn thấy hoàn toàn khác biệt với cuộc sống của mình, hiểu kỳ lạ kỳ., Sự mới mẻ, còn bù đắp thiếu hụt từ nhỏ đến lớn, vẫn chưa tận hứng chơi đùa. Trong lòng luôn coi chuyện xưa Lý Húc khi còn trẻ là

chính mình, nghĩ nếu như mình là Lý Húc, nên nghịch ngợm gây sự, bắt mèo làm càn như thế nào.

“Tháng trước, một mình ta đánh một con sói, đúng là lớn như vậy!” Tay Lý Húc hướng về phía trước mặt so sánh với hai con nhỏ, tự hào nói. Đây đã là chuyện mà hắn có thể nhớ tới bình sinh đắc ý nhất rồi, mặc dù lúc ấy thiếu chút nữa bị sói mẹ hù dọa quần.

“Sau đó ngươi đem cả thằng nhãi con của người ta ra nữa, lấy tên là Cam La đúng không?” Từ Đại Nhãn cười lớn hỏi. Trong mắt hắn, Lý Húc tuy ngây thơ, kiển thức ít, nhưng cũng được tính là một thiếu niên tài tuấn. Tuổi còn nhỏ mà dám một mình lên núi đánh sói, chỉ bằng vào đảm lượng này cũng đáng để bản thân giao một lần.

“Ừm, bọn họ nói sói con là sao chổi, cho nên ta gọi nó là Cam La!” Lý Húc gật gù đầu, trên mặt mang theo vài phần ảm đạm. Ngay khi đạt được tiểu lang, phụ thân lệnh cho nó ngừng học, đào ngũ thí, nguyên lai tưởng tượng về cuộc sống của nó bị lật đổ hết. Cho tới bây giờ nhớ tới những chuyện này, trong lòng còn loáng thoáng cảm thấy tiếc nuối.

“Đưa cho một con súc sinh tên là Cam La, ngươi được lắm!” Từ Đại cười lớn, giơ cao cái chân lông mày: “Nào, cạn cái này đi. Vì huynh bội phục sự can đảm của ngươi, hai năm trước, ta đã không nói đuổi giết cô lang, cánh cửa cũng chưa từng rời!”

“Đâu phải là đuổi giết, thiếu chút nữa bị nó ăn mất!” Lý Húc bị khen tới ngượng ngùng, nhấp một ngụm rượu, ngượng ngùng nói. Nhìn dáng vẻ mờ mịt của Từ Đại Nhãn, chỉ có thể đơn giản miêu tả lại chính mình làm sao gặp phải sói, làm sao thiếu chút nữa bị “Bảo Cung” giá trị tam tiêu tiền hại chết, làm sao con mắt nhắm lại bắn chết mẫu lang, sao lại lần theo vết máu đuôi tới tiểu lang nói một lần.

Một chữ không rơi xuống đất nghe hắn nói xong, mắt Từ Đại suy nghĩ một chút, nhắc nhở: “Trọng Kiên hiền đệ, cây cung kia của ngươi nói không chừng thật sự giá trị ba xâu tiền. Chiều theo độ dài, lực đạo như ngươi nói, hắn là đồ tốt cười cung Đại Tùy ta, trên thị trường căn bản không thấy được.”

“Nghe người nói qua chuyện của Mã Bính, ta cũng nghĩ như vậy. Xin hỏi Từ huynh, cung này và cung Bộ có cái gì khác nhau không?” Lý Húc gật gật đầu, hỏi. Đối với cái cây cung có tính tình tốt lúc xấu kia của cữu cữu cho hắn, hắn vẫn luôn yêu hận và hận thù. Chuyển cho người khác, trong lòng lại hết sức tiếc nuối. Tự giữ lại dùng đi, cũng không biết khi nào Cung đại gia nổi giận, uổng công đưa mạng của mình.

“Ki cung ngắn ngắn nhỏ, nhưng lực đạo chưa chắc yếu hơn so với bộ cung.” Từ Đại mắt nhìn mấy đứa nhỏ trước mặt, thấp giọng hát lên bí quyết trị cung: “Đông Trị cung khô, xuân trị sừng, hạ trị gân, thu hợp chư tài, hàn tu bề ngoài, tửu liễm, hỏa thiêu, nghiền tay, chậm rãi, sền thiết. Tiết chí quán chặt, phía trên dính keo sơn, bị xích, Trọng Huyền Đạo...” Lý Húc trước nay chưa từng nghe nói qua, hắn trừng lớn hai mắt, giống như đứa bé khát vọng thức ăn, liều mạng hấp thụ chất dinh dưỡng trong ca quyết.

“Kỹ nghệ cuội ngựa, bắt nguồn từ Triệu Vũ Linh Vương. Nhưng phương pháp trị cung, lại là tuyệt kỹ lưu truyền mấy trăm năm của Trung Nguyên ta. Tạo một cây cung tốt, giống với tạo tốt Toan Nghê, cần chọn tài nghệ, hợp keo các loại, mỗi một bước nghe nói đều rất nghiêm khắc. Bình thường bốn năm mới có được một cây cung tốt, Đại Tùy ta năm đó vì Nam chinh., Tập hợp thợ cung khuynh quốc, cũng chỉ tạo ra hơn vạn cung tốt như vậy. Sau này tân hoàng đăng cơ, cầm lấy tiền đi chơi đùa, thợ lành cung tốt đều tuyệt chủng. Hắc hắc, cây cung đó của ngươi, không cần nói 3 treo, bán cho Bộ giáo úy, mười ba xâu tiền hắn đều chịu bỏ ra!”

“Phụt!” Lý Húc một ngụm rượu chưa nuốt xong đã sặc đầy bụng. Mười ba xâu?! Một vạn ba ngàn tiền?! Mồ mồ ơi, đây là con số lớn hắn chưa từng nghe nói qua. Nhiều tiền như vậy, mở cửa hàng vốn cũng đủ rồi, hà tất phải nhét vào chịu khổ.

Đang tính toán, lại nghe Từ Đại Nhãn nói: “Bất quá, lúc đánh giặc các tướng lĩnh đều mặc trọng giáp, rất khó dùng cung chân chính làm bị thương đối phương. Cho nên La Công mới có thể thân trọng nhiều mũi tên mà không chết. Nếu như không có thiết giáp Đại Tùy ta che chở, vậy thì nói gì đến nhiều mũi tên, một mũi tên đã bị bắn thủng rồi!”

“Đó là tất nhiên, Từ huynh có biết phương pháp cưỡi ngựa bắn không!” Lý Húc nâng chén rượu lên, khiêm tốn thỉnh giáo.

“Không rõ lắm! Lúc ta học cung, sư phụ luôn nói, bắn cung thêm mấy lần, tự nhiên quen tay. Ta không có nhiều thời gian bắn tên chơi, ngẫm lại người ta cưỡi chiến mã, mặc trọng giáp, cũng không dễ dàng bị ta bắn như vậy!” Từ Đại mắt lắc đầu, cung cấp đáp án làm cho người ta thất vọng.

Nhìn sắc trời đã tối, Từ Đại Nhân xuất ra mười mấy đồng tiền, kết trướng, cùng Lý Húc tướng trở về Lưu lão trang. Thu Cao, lại trị giá cả tháng tròn, trên mặt đất sáng ngời. Không cần đốt đèn, cũng có thể nhìn thấy bộ dáng người đối diện.

Hai người mới buộc ngựa lại, còn chưa thở được một hơi, đã nghe thấy có người nói với giọng âm dương quái khí: “Hai vị anh hùng trở về rồi, nhìn thấy La tướng quân không? Hẳn có cho các ngươi chút tiền đồng không, để tạ ơn hai người các ngươi buổi chiều thấy việc nghĩa dũng vì công!”

Lý Húc ngẩng đầu, trông thấy Tôn Cửu, Trương Tam, Vương Ma Tử cùng mấy người bán hàng rong tư cách cao hơn đang nhìn mình dưới ánh trăng, xem tình hình, mọi người ở trong sân đã đợi đã lâu.

Đang lúc hắn suy nghĩ trả lời như thế nào, Từ Đại Nhân đứng lên phía trước, cướp lời: “La tướng quân là nhân vật cỡ nào, làm sao để ý tới chút chuyện nhỏ này. Chỉ là bộ giáo úy dưới trướng hắn khen ngợi ta trượng nghĩa, gắng gượng lôi kéo uống rượu đến bây giờ. Còn hứa hẹn, nếu như tương lai thương đội tại Lam Châu, ngư Dương, An Nhạc có chuyện gì, cứ việc nói ra chữ của hắn!” Nói xong, thừa dịp người khác không chú ý, dùng gót chân nhẹ nhàng đá vào bắp chân Lý Húc.

“Đúng, là La giáo úy nhiệt tình, hai người chúng ta bị kéo đi không được, cho nên, cho nên trở về đã muộn!” Lý Húc lắp bắp chưa từng nói dối, nơi ngực, cảm giác được có nai con đang nhảy lên không ngừng.

“Ừm!” Trương Tam vốn định làm phó đầu mục thương đội một phen không còn tính tình, tái xanh mặt mắng: “Kinh qua

thương nhân cười đón khách tứ phương, khi nào đến phiên chúng ta báo bất bình. Một khi đến trên mặt đất của người ta... ” Mắng đến một nửa, ngấm lại hiện tại vẫn là biên giới Hoa Châu, đắc tội với quan phủ càng không được tốt. Phun một ngụm nước bọt thật sâu xuống đất, dùng giày cỏ hung hăng giẫm vài cước, bỗng nhiên rời đi.

Vương Nhị mặt đỏ thấy phó đầu lĩnh không nói chuyện, cũng không còn từ chối nữa. Ban ngày, hắn cùng lão Đỗ và mấy người khác tận mắt nhìn thấy giáo úy họ Điện cười ha hả đem Từ, Lý hai thằng nhóc con đưa ra khỏi thành. Người này mặc dù chỉ là một tên lục phẩm giáo úy, nhưng ở các nơi biên cương, giáo úy của Hồ Thiết kỵ so với người đứng đầu ở một quận còn uy phong hơn. Vạn nhất nếu mặt mũi với một tên cự kỵ như hổ sắt thì sau này mình đừng nghĩ có thể đi qua được Lam Châu.

“Sau này cẩn thận chút, có thể không quản việc nhà gì thì không quản. Một khi để hai gã râu ria làm các người bị thương, ta cùng người trong nhà các người không có cách nào ăn nói!” Tôn Cửu thấy đồng bạn của mình đều đã bỏ đi, lắc đầu, thở dài khuyên bảo. Nhìn hai gã thiếu niên mặt đỏ bừng lên,, Giọng nói hạ thấp xuống một chút, nói: “Buổi chiều bọn họ cá cược thua tiền, trong lòng không thoải mái. Cho nên người đừng chọc vào hai người bọn họ. Những người bán hàng rong được các người cứu là người Dương Châu, tìm tới cửa, tặng hai khối lớn Tô lụa làm lễ tạ ơn cho các người. Ta thay các người nhét vào trong chăn, các người cất đi cho tốt nhé! Hắn là đáng giá không ít tiền đó!”

“Cảm ơn Cửu thúc!” Lý Húc và Từ Đại Nhãn đồng thời thi lễ. Bản tính đầu lĩnh thương đội của Tôn Cửu hoàn toàn khác với mấy người từng trải, rộng lượng, hiểu được thương tiếc văn bối, lão nhân như vậy bất luận thân phận quý tiện, đều có thể khiến người ta sinh lòng kính trọng.

“Ngủ sớm đi, sáng sớm ngày mai còn dậy đây!” Tôn Cửu thiện ý cười cười, xoay người rời đi.

Một hồi phong ba đột nhiên xuất hiện, dựa vào ánh mắt thông dong ứng đối của Từ Đại mà biến mất không còn thấy bóng

dáng tấm hơi, hai thiếu niên ngồi đối diện thè lưỡi, đi theo Tôn Cửu đi vào phòng ngủ của mình.

Cái gọi là phòng ngủ, chỉ là hai gian phòng lớn đối diện. Trong mỗi phòng dùng tám gỗ dựng hai hàng quán vuông, phía trên trải chút rơm rạ, cho các thương nhân đi đường nghỉ ngơi. Mặc dù có chút đơn sơ, so với nằm ngủ trong mảnh đất hoang, đây đã là phòng thanh lịch cao cấp. Cho nên lúc này trong phòng, đã vang lên những tiếng ngáy liên tiếp.

Lý Húc rón ra rón rén vào phòng, theo chỉ điểm của Tôn Cửu, tìm được vị trí cửa hàng của mình. Quyển sách được mở ra, nhìn vết gấp khúc ngay ngắn ở góc cạnh, là Cửu thúc tự tay giúp mình. Lý Húc cảm kích trong lòng, hướng về bóng người ngoài cửa sổ khẽ gật đầu, đưa tay sờ vào chần của mình.

Một cảm giác ôn hòa như nước ấm lập tức thuận đầu ngón tay lướt đến ngực. Là hàng cá thượng đẳng Tô lụa, trách không được mấy người bán hàng rong thua bạc đều nhìn đỏ mắt. Lý Húc mượn ánh trăng chiếu vào cửa sổ, nâng mặt tơ lụa lên, nhìn thấy màu sắc như tơ mây trên trời xanh, đây là màu sắc mà người đọc sách nhà giàu thích nhất., Từ Đại Nhãn mặc trên người như vậy, Trương Tiểu Ngũ cũng có một kiện trực tiếp như vậy, tuy nhiên cũng không nở mặc cả lên người, chẳng qua là mấy ngày trọng yếu mới mặc đi ra.

Nghĩ đến sự tình ban ngày phát sinh, Lý Húc có chút ngủ không yên. Bộ giáo úy thúc ngựa kéo ngựa cầm đồ tựa như đao khắc vào trong đầu hấn, vừa nhắm mắt lại, trong lòng tràn đầy hình tượng hào kiệt oai hùng. So với hình tượng anh hùng rõ ràng này, bộ dáng Bộ giáo úy thân phục ngược lại có chút mơ hồ. Mặc dù La tướng quân là một đại anh hùng, câu chuyện của hấn khiến người người nhiệt huyết sôi trào.

Qua lại mấy lần, Lý Húc vẫn không ngủ được. Biết rõ đời này mình nhất định vô duyên với ngựa, cũng không có cơ hội làm võ công như bộ giáo úy bình thường. Ban ngày nói chuyện phiếm với Từ Đại Nhãn hấn hiểu được, cho dù là tông quân, binh sĩ bình thường cũng rất khó xuất đầu. Đệ tử thế gia so với mình thì võ kỹ còn cứng hơn mình, vũ kỹ cao hơn mình nhiều., Thăng tự nhiên so với mình tự nhiên nhanh hơn. Mà

con em tiểu hộ gia đình như mình, thường chỉ có tư cách vận chuyển đồ quân nhu hoặc ở công thành ôm củ đốt chiến hào. Sau khi chết cũng sẽ không có da ngựa bọc thây, mà là vùi lung tung một chút, chỉ vài ngày đã tiện nghi cho bụng sói hoang, kèn kèn.

Nhớ tới Dã Lang, Lý Húc lại nhớ tới Cam La được an trí ở một góc chuồng ngựa. Chủ nhân của mình không được mọi người ưa thích, Cam La nhắm chừng cũng không có ai chăm sóc. Leo xuống giường, tiếp theo lấy từ trong bọc hành lý của mình ra một tảng thịt khô to, Lý Húc rón ra rón rén chui vào trong ánh trăng.

Ánh trăng như nước trút xuống trong sân phân chó ngập nước, toàn bộ mặt đất như bị nhiễm một tầng sương, nhu hòa, đẹp đẽ. Trong nơi hoang dã rất yên tĩnh, ngẫu nhiên có tiếng kêu như dế mèn từ trong góc sân truyền đến, chua chát, giống như bị gió thu làm bị thương cổ họng. Lý Húc nhớ rõ chính mình trước khi đi., Cậu luôn luôn ho khan, không biết giọng cậu hiện giờ ra sao, ăn thảo dược mình tự đào, đã khá hơn chưa. Mẹ dâu, dưới ánh trăng như vậy, cậu nên ngồi trong sân nhờ ánh trăng giã lên mấy dẹt vải rồi. Ba ngày đoạn tuyệt, luôn không ngừng dẹt vải mẫu thân như ít khi mặc quần áo mới. Trong trí nhớ, mỗi một bộ quần áo của cô đều được vá lại.

Rời nhà mới mấy ngày, Lý Húc phát hiện mình đã vô cùng vô cùng hy vọng, chút vui sướng lưu lạc trước khi đi không còn sót lại chút gì, giờ phút này ẩn sâu trong nội tâm, chỉ có nhớ tới song thân. Nhưng mà, trong khoảng thời gian ngắn, hẳn lại không thể trở về được., Chinh binh sắp, theo phân tích của Từ Đại Nhân, một khi quan phủ cấp bách, con cháu nhà ai cũng sẽ cưỡng ép. Gia đình giàu có muốn dùng tiền mua thông đồng quan hệ, đều phải xem có thể bảo vệ mũ quan trên đầu được hay không.

Một điểm ánh đèn hấp dẫn sự chú ý của hắn, đó là phòng nhỏ chủ nhân chuyên môn mở cho đầu lĩnh thương đội. Trong cả thương đội, chỉ có Tôn Cửu có tư cách ở. Thử nghĩ xem, trên đường đi lão nhân chiếu cố mình, Lý Húc lại quay về phòng, cầm lấy khối Tô lụa lên, mò về phòng ngủ của Tôn Cửu.

Nháy mắt bước chân lần nữa vào trong sân, hấn lại nghe thấy mấy tiếng ồn ào theo cửa sổ phòng Tôn Cửu lao ra.

“Người luôn bảo vệ hấn, hôm nay hấn dám quản việc nhà của người Đột Quyết. Lột nhiệm vụ hấn cũng dám quản việc nhà của người khác, một khi thương đội rước lấy mầm tai họa, mọi người đều táng gia bại sản theo hấn!” Đây là âm thanh sắc nhọn của Trương thúc lộ ra sự lo lắng. Từ trước tới giờ, hấn luôn cười ha hả, la lên Lý Húc giúp hấn làm việc.

“Đúng vậy, Cửu ca. Tiểu tử kia căn bản không có thói quen kinh doanh, lại không có mắt nhìn, tính tình lại bướng bỉnh. Cái gì cũng được Nhân Giáo, lại dễ gây chuyện. Mang theo hấn, tương lai khẳng định có vô số phiền toái!” Nói lời này là Vương Ma Tử, Lý Húc rõ ràng nhớ kỹ cái răng vàng trong mồm lúc hấn nói chuyện làm người ta ghê tởm.

“Còn con sói con kia nữa, nhìn nó càng ngày càng lớn. Cửu ca, ngài phải đưa ra chủ ý mới được. Mọi người tin tưởng ngài, không thể để hấn hồ đồ được. Họ Từ ta không trêu chọc nổi, Lý Đại Mộc là một gia hỏa ba chân đạp không ra rắm mà tới., “Ta còn sợ hấn sao?” Người nói câu này là Đỗ Chùy. Lý Húc biết, kể từ ngày đầu tiên rời nhà, người này vẫn luôn nhắc tới chuyện ăn cơm ở một quán trọ, trả giá gấp đôi lần ăn ở nhà khác. Nhưng hôm đó, Lý Húc rõ ràng nhớ rõ người này tặng mình quà gặp mặt chỉ là một đồng tiền, trên đó còn thiếu nửa cái sừng.

Trong phút chốc, ánh trăng vô hình đầy trời đều biến thành nước lạnh hữu hình, dội thẳng lên người Lý Húc. Hấn cảm thấy toàn thân mình lạnh buốt, máu thịt đều bị đông kết tại một chỗ. Đây chính là “người bạn tốt” sớm nhất trước mặt cha mẹ mình vỗ ngực, nói phải chiếu cố mình một đường bình an. Đây chính là “người bạn tốt” đã từng sờ đầu mình., Trưởng giả vẻ mặt yêu thương, chỉ vì một khả năng phát sinh nguy hiểm, bọn họ tính đuổi mình đi, mà đêm qua, lúc mình giúp bọn họ nuôi sống gia súc, bọn họ còn nói mang theo mình là phúc khí!

Người tận mắt nhìn thấy, chưa chắc là chân tướng. Chính tai nghe thấy chưa chắc đã là sự thật. Lý Húc nhớ tới lời lẽ biệt

biệt tặng của lão phu tử Dương gia, trong mắt chậm rãi dấy lên ngọn lửa.

“Các người làm náo loạn đủ chưa, có nên hay không định đứng ở đầu giường của Húc Lâm, đem chính miệng nói cho hắn biết!” Thanh âm Tôn Cửu xuyên thấu qua cửa sổ giấy, chậm rãi truyền ra. Không cao, nhưng kiên định mạnh mẽ. Lý Húc thấy Cửu thúc đứng lên, quăng ánh đèn vào cửa sổ giấy, trông rất nguy nga giống như một ngọn núi.

“Các người bức ta làm cái gì, ta đều hiểu. Hôm nay Tôn Cửu ta cũng bỏ lại một câu nói này, hiện giờ thành Yêm huyện, chuẩn bị xuất phát thương đội không chỉ có một mình ta. Mọi người ai dự định nhóm lửa gia nhập thương đội khác, sáng mai đừng đứng lên nghe lệnh là được, Tôn Cửu ta quyết không ngăn cản. Nhưng là ai muốn đem Húc Tổ ném xuống., Cửa không có. Ta lặp lại lần nữa, mọi người nghe thật kỹ. Khuynh nay các người tùy tiện ồn ào, ra khỏi Vụ Châu, nếu ai động tâm tư đối với Húc Tử, đừng trách Tôn Cửu ta coi hắn như bằng hữu!” Dứt lời, đem một kiện đồ vật từ bên hông cởi xuống, đập mạnh vào bàn.

Mấy người Trương Tam, Đỗ Lăng Huyền, Vương Oanh, Vương Oanh đều bị chấn động. Không ai ngờ rằng Tôn Cửu lại vì một tên nhóc con mà nổi cáu với mấy tên hợp tác già cả. Mọi người lầu bầu vài tiếng, không dám nói thêm lời nào nữa. Nhìn bộ dạng không phục của mọi người, Tôn Cửu vuốt ve đoản đao ngồi xuống., Hắn thấp giọng nói: “Đứa nhỏ kia có chút lỗ mãng, nhưng hắn có tâm địa bất hoại. Trên đường đi, các người có ai không giúp hắn chứ? Hắn chưa bao giờ xa nhà, tất cả đều được người ta dạy bảo. Nhưng hắn đã dùng các người dạy bảo lần thứ hai sao? Một người từng đọc sách, nhiệt tâm can, nhiệt tình dạy dỗ., Biết được đứa nhỏ âm áp, các người còn nhẫn tâm bắt nạt hắn, không cảm thấy mất mặt sao? Ta cũng biết, các người bắt nạt cha hắn Lý Tích thành thật, nhưng huynh đệ à, chúng ta đừng chỉ lo trước mắt. Có một câu châm ngôn đã nói, chó khi thiếu niên nghèo...”

Lý Húc lau nước mắt trên mặt, cầm lấy Tô lụa lạnh như băng, chậm rãi lui ra. Hắn không muốn nghe tiếp nữa, trong nhân thế có lẽ chính là như vậy, có khả năng dẫm lên phân ngựa cũng

có thể mò được đến nắm. Không có việc nào hoàn mỹ cả, cũng không phải tất cả mọi người đều thương thức người, lý giải nỗ lực của người.

Đêm hôm đó, Lý Húc mơ một giấc. Trong mộng cảnh, hắn trông thấy mình thúc ngựa dắt ngựa, xung phong liều chết trên cương trường. Mà xung quanh chiến trường, vô số gương mặt xa lạ hoặc quen thuộc đang hò reo.

Người không phải gia súc, không cần tên máu. Khi tỉnh lại, hắn nhớ kỹ những lời Hồ Bí tướng quân La Nghệ này.

Chú ý: Họ Tụ tiên của Phổ Lục Phách, Dương Kiên. Cha là tiên ti tộc tranh đấu lập được đại công, được ban cho họ Phổ Lục Nhưn.

Tửu đồ: Hai, bỏ phiếu.

Chương thứ hai gộp (3)

Ra khỏi huyện bắc, quan đạo dần dần trở nên cũ nát. Người đi ven đường càng ngày càng ít, trong bụi cỏ hai bên, không trụ được có gà rừng đủ mọi màu sắc cùng thỏ rừng kinh hoàng chạy đến, mỗi khi vào lúc này, trong thương đội đã có người cầm cung tên cười hi hi ha ha đuổi theo. Chỉ là mọi người bắn nghe thật sự không tốt, đuổi được nửa đỉnh núi, thỏ rừng và gà rừng đã sớm chạy mất tăm, đành phải tay không, phần nộ chạy về trong đội ngũ.

Tại huyện mật Vân lúc hạ trại, bọn Tôn Cửu cùng Trương Tam, Đỗ Lăng, lại nảy sinh tranh chấp. Tiếng ồn ào kéo dài non nửa đêm, cho đến giờ Sửu mới lắng lại. Ngày thứ hai lúc khởi hành, trong đội ngũ đã có thêm bốn đại hán cường tráng, mặt mũi dữ tợn.

Sau đó Phó đầu mục thương đội Trương Tam ca tuyên bố với mọi người, bốn người này là người thuê đao khách cho thương đội, phụ trách hộ tống mọi người đến bộ lạc chế nhạo đầu nguồn của vũ lực. Mà mọi người trả giá là hai mươi tiền, thật tốt, tiền không giới hạn. Vừa dứt lời, mọi người vừa dứt lời., Lập tức có người nhảy dựng lên, nói đao khách thuê quá đắt. Vào mùa xuân khi đi con đường này, cũng là năm, sáu mươi người đội ngũ, mỗi người chỉ cần trả mười sáu tiền là có thể thuê được tuyệt đỉnh hảo thủ hai tay cầm đao.

“Hai người nói Song Đao Lưu cùng huynh đệ hấn gãy ở Hắc Thạch lĩnh, chuyện phát sinh vào tháng này. Hơn sáu mươi thương khách thuê hấn bị người ta bắt hơn hai mươi người, mỗi người cắt một cái tai coi như tín vật để đồng bạn mang về để chuộc chuộc người nhà của bọn họ!” Đỗ Đồ vốn keo kiệt đột nhiên chuyển tính, trên mặt run rẩy uy hiếp nói.

Đoàn người nghe lời ấy, sau khi cổ đều phát nổ, đành phải nhịn đau lấy ra hai mươi đồng tiền, giao cho Trương Tam ca thống nhất bảo quản. Quy củ trên đường, lúc lên đường nói giá., Đến lúc trả góp. Nếu trên đường gặp phải đám cướp, bởi vậy để thương đội bị lừa chịu tổn thất, tất cả tổn thất đều phải

trừ khử từ trong thù lao của đao khách. Nếu thương đội không bị tổn thất, cho dù là đao khách chết hết, đầu mục thương đội cũng phải trả không ít tiền cho người nhà của đao khách, cho dù là người nhà của đao khách này ở ngoài vạn dặm.

Qua Yên Nhạc, quan đạo liền hoàn toàn biến mất. Con đường dưới chân biến thành một con đường mòn, to như ruột dê, ngay cả hai con ngựa cùng đi cũng không chứa nổi. Núi chung quanh cũng càng ngày càng dốc đứng lên, đá lớn chồng chất, hầu như đọng ở trên đường. Mà bên kia đường thường xuyên biến thành u cốc không thấy đáy., Màu xanh, vàng, đỏ, kim, các loại lá cây che tầm mắt của mọi người lại, làm cho các người không cách nào tìm tòi xem phía dưới rốt cuộc ẩn giấu cái gì, chỉ có thể nghe thấy tiếng nước boong boong cùng gió núi thổi qua cành cây phát ra nức nở.

Son, một toà tiếp một toà, không dứt. Người cùng súc vật đều chậm rãi chết lặng, không phân rõ là mình ở sườn núi hay dốc. Nói là sườn dốc đi, ngay cả Thanh Hoa la tử loại đại gia súc cường tráng này cũng phải duỗi thẳng cổ, một bước nhỏ đi về phía trước. Nói là lên sườn núi đi, dãy núi cao ngất chung quanh lại nói cho người biết, vị trí của người đang giảm xuống từng chút một.

Mọi người đều khẩn trương hẳn lên, không nói thêm gì nữa, thậm chí gà sa còn vụng về (Chú thích) kêu lên lách mình tránh khỏi cái mông to mọng đang lắc lư, cũng không còn ai có tâm tư đuổi theo. Tôn Cửu, Trương Tam, Trương Tam chạy qua, cũng không còn tâm tư đuổi theo nữa., Vương mặt rồng cùng các người già đều trợn mắt, bàn tay thô ráp vẫn không chịu rời khỏi chuôi đao. Mà bốn đao khách bán mạng ăn cơm kia thì chia làm hai nhóm, ba người đi trước thương đội nhất, một người khô lâu nhất khiêng đại đao to bằng cánh cửa lớn tốt ở cuối thương đội.

Trong toàn bộ đội ngũ, duy chỉ có Từ Đại Nhân và Lý Húc trấn tĩnh tự nhiên. Hai người đều chưa từng ra mặt, không biết rốt cuộc trên đường hung hiểm tới mức nào. Chỉ là cảm thấy vừa kích thích vừa hưng phấn. Bình sinh đã đi qua tất cả đường, duy chỉ có dùng cái này là đặc sắc nhất. Ngoài hưng phấn, Lý Húc còn chú ý tới cây cối trên núi khác với quê

huong. quê hương cây, đa số sinh ra lá cây rộng lớn., Đến mùa thu lúc này, sẽ từ từ vàng lên, sau đó giống như tuyết bay xuống. Mà cây cối trong núi, lại là cây kim lá từng nhỏ bé chiếm đa số, tiếp đó là bách thụ, chỉ có dưới chân núi hoặc trong thung lũng mới có thể nhìn thấy Dương, Liễu Liễu., Tảo và Dã Hạnh Tử Thụ, càng lên cao sườn núi, càng là thiên hạ của cây tùng. Cho nên màu sắc ngọn núi luôn phát sinh biến hóa, dưới đáy ổ vàng, giữa sườn núi đỏ lên, lại bắt đầu màu xanh, biến thành màu đen., Đợi màu đen đậm đến không thể đậm hơn nữa, thì đột nhiên biến nhỏ thành màu xám lam. Đó là màu sắc cứng rắn của nham thạch, cao tới mức này, đã không còn cây nữa, chỉ có hòn đá to lớn đứng lặng trong gió, xem hết tang thương cổ kim.

“Nhìn kia, Trường Thành!” Từ Đại Nhân đột nhiên ở phía sau hô lớn, khiến Lý Húc sợ tới mức thiếu chút nữa ngã xuống ngựa. Hắn nghiêng đầu, nhìn theo ngón tay đối phương ở phía xa, chỉ thấy một con rồng lớn màu vàng đất, kéo dài vạn dặm, vắt ngang qua dãy núi bên trái. Núi, kéo dài không dứt, cự long cũng kéo dài không ngừng, gió lớn dài chín vạn dặm thổi thân thể cự long uốn lượn, đầu rồng vẫn cao ngạo như cũ, ngẩng cao dưới trời xanh, quần sơn lay động.

“Đó là bức tường mà Mông tướng quân thống lĩnh các bộ lạc xây dựng, Đông Lâm Hải, Tây Tiến Phù, hơn một vạn dặm. Từ lúc Tần Hán đến giờ, đã đứng lặng hơn một ngàn năm!” Từ Đại Nhân chỉ vào Vạn Lý Trường Thành, thấp giọng tán thưởng. Công trình tráng lệ nhất lịch sử này trước mặt, hắn thu hồi kiêu ngạo của mình, không nói nữa lời nói còn hào hùng hơn. Lời nói lộ ra đều là khâm phục từ nội tâm.

“Nhưng miếu của hắn đã sớm tắt hương khói!” Lý Húc cảm khái. Bộ giáo úy, La tướng quân, Vệ Vương, bức tường xây dựng, dọc theo con đường này, dọc theo con đường này hắn đã bắt đầu tu luyện., Hắn đã nghe được rất nhiều sự tích anh hùng. Mỗi một người đều nhớ rất nhiều câu chuyện trong sách. Nhưng cảnh ngộ của các anh hùng hình như đều không tốt đẹp gì. La tướng quân một mặt thay triều đình canh giữ biên giới, một mặt còn phải phòng bị triều đình buộc tội. Vệ Vương điện hạ là bạo sĩ năm thứ hai sau khi quét ngang các bộ lạc Đột

Quyết, nghe nói là giết quá nhiều người gặp phải quỷ. Nhưng nghe Từ Đại Nhãn giới thiệu với Từ Đại., Vệ Vương là huynh đệ ngoại mẫu được tiên hoàng nuôi dưỡng lớn, yêu thương nhất. Khi tiên hoàng còn sống đã từng có ý truyền đế vị cho huynh đệ. Mà chuyện của vị đại tướng quân tu chân trên bức tường kia có vẻ còn thảm hại hơn nữa, trong sử sách có bốn chữ ghi lại kết cục cuộc đời của hắn, thân tử, tộc diệt.

“Có Vạn Lý Trường Thành như vậy, hắn làm sao còn cần hương hỏa nhân gian?” Từ Đại đưa mắt nhìn sang địch lâu xa xa, mặt mũi tràn đầy sùng bái. Nếu như cái gì cũng được gọi là bất thể công nghiệp, vậy bức tường trước mắt có thể tính là một trong số đó. Hơn ngàn năm qua, bộ lạc trên thảo nguyên đã thay đổi vô số, trước khi mỗi một bộ lạc xuôi nam đều phải đối mặt với vách ngăn nhân công này.

“Người phía sau nắm chặt, xuyên qua bức tường bên cạnh Bảo Khâu Thủy, chúng ta coi như lỗ hồng rồi!” Tiếng la của Tôn Cửu từ xa xa truyền đến, cắt đứt cuộc nghị luận của hai huynh đệ bọn họ.

Người bán hàng rong lục tục đáp ứng, như một con rắn dài, chậm rãi tăng nhanh tốc độ di chuyển. Đường núi hiểm ác như vậy, có thể chấm dứt một khắc liền tiện nghi một khắc. Rất nhiều nơi hiểm yếu dị thường, nếu có thổ phỉ đột nhiên thò đầu ra, mọi người chỉ có thể ngoan ngoãn giơ tay đầu hàng.

Hiện thực vĩnh viễn cùng mọi người lừa gạt Tả tướng, cửa ra mà Tôn Cửu nói là ở phía đông bắc Yến Nhạc. Một ngàn năm Thương Hải Tang Điền, Bảo Khâu Thủy không biết từ lúc nào thay đổi hướng đi, theo hướng bắc chuyển hướng, từ cửa khẩu nào đó không biết tên xông về phía nam, làm thành hai đoạn. Đại Tùy lập quốc, không có thời gian đi xây cứ cứ điểm một lần nữa, cũng không có ở chỗ này đóng quân. Cho nên, đoạn cửa thành trì này liền biến thành lựa chọn lý tưởng trốn tránh tiền bạc của quan phủ.

Trên thực tế, khoảng cách giữa bọn họ và Yến Nhạc không xa, vừa ra khỏi lỗ thủng Đại Tùy liền chân chính rời khỏi lỗ thủng này, thật sự tiến vào Yến Sơn.

Yến Sơn vạn dặm.

Núi cao hơn, đường càng hẹp, càng đột ngột hơn. Người không thể không từ trên lưng gia súc nhảy xuống, kéo dây cương ở phía trước dùng sức túm. Gặp được dốc đứng đột nhiên xuất hiện, gia súc liền thành chủ nhân, cần người dùng bả vai đẩy hông nó đi về phía trước.

Chỉ một ngày, lúc trên chân Lý Húc vừa thay giày ở trên mặt liền bị mài chảy. Đầu ngón chân mang theo bọt máu, từ trước giày thò ra, gót chân cũng mở ra, mỗi một bước bước ra, chân trước sau liền đồng thời truyền đến đau như khoan tâm, vết chai trên vai cũng không biết nổi lên bao nhiêu tầng, thời điểm gánh hông gia súc lên., Hoàn toàn mất đi tri giác, đùi, ngực, tất cả đều là mồ hôi, dính chặt với bụi đất trong gió, dán ở trên da, ngẫu nhiên khẽ động, liền tản mát ra mùi chua có thể làm cho con ruồi thối rữa.

Tình trạng của mắt Từ Đại thoát nhìn có vẻ đẹp hơn hẳn một chút, trường bào giá cả xa xỉ sớm đã bị nhánh cây treo thành cà sa, hạt vải ngắn tinh xảo mặc bó sát thân cũng bị treo bốn phía là lỗ hồng, gió thổi qua, liền lộ ra bên trong trắng nõn, nhưng làn da dơ bẩn. Một đôi giày chóp núi chuyên dùng, cũng làm khó huynh đệ với giày trên chân Lý Húc, phía trước thấy “Cầu tỏi”, phía sau thấy quả trứng gà.

Lý Húc biết lúc này mình đã không khác biệt với đám người Vương Oanh Tử, bản thủ tương tự, tiểu tụy. Nghĩ đến cuộc sống như vậy còn phải nương tựa mình thời gian rất lâu, toàn thân từ trên xuống dưới không rét mà run. Nghĩ lại xem phụ thân đã nhiều năm như vậy rồi, nhưng cho tới bây giờ trước mặt mình và mẫu thân chưa từng kêu khổ một tiếng nào trước mặt, sâu trong nội tâm lại càng cảm nhận được cái gì gọi phụ ái như núi.

“Ta nhất định phải kiếm được tiền!” Lý Húc dùng sức đẩy hông tọa kỵ, âm thầm thề. Như vậy cuộc sống nhất định phải kết thúc sớm, vì tương lai của mình, cũng vì ba mẹ.

“Trời muốn giáng đại nhiệm cho người tài, trước hết phải chịu khổ tâm trí, vất vả cho thân thể, bỏ đói thể xác, làm loạn, ích lợi bất đắc dĩ!” Trước tọa kỵ, mắt Từ Đại rì rầm mang dây cương treo trên vai mình, dốc sức liều mạng kéo đến., Hắn lại

một chút hối hận với lựa chọn của mình. Trước khi rời nhà, phụ thân vốn nói với hắn, Từ gia có thể lợi dụng biện pháp mua chuộc quan phủ để hắn trốn tránh quân dịch, thậm chí có thể mua được lưu dân, giả mạo hắn đi tòng quân. Nhưng, hắn từ chối, hoặc là nói, hắn càng muốn nắm lấy cơ hội này ra bên ngoài nhìn xem. Đọc vạn quyển sách không bằng đi ngàn dặm đường, chỉ có thấy được, mới có thể kết nối những thứ học được với thế giới bên ngoài.

Như vậy mới có cơ hội chấn hưng toàn bộ gia tộc. Hơn nữa trong lịch sử mệnh mông lưu lại tên tuổi của mình, như Vệ Vương Dương sáng, như đại tướng quân mờ mịt đêm, như hồ cương trung lang tướng la nghệ.

Thiếu niên chậm rãi đi lên trước, hai chân bước qua ngàn dặm Quan Sơn.

Tửu đồ chú: thư mới, xin ủng hộ nhiều hơn.

Chương thứ hai gộp (3 điểm)

Có một ngày, núi, đột nhiên biến mất. Giống như trên chân đã biến thành bọt máu, biến mất chỉ còn lại vài điểm vết tích.

Cảnh vật trước mắt chột rộng mở, khôn cùng vô tận, không biết bắt đầu hoang dã vắt ngang ở trước mặt thương đội. Mấy tòa “tiểu sơn tôn tử” ở xa xa nằm úp sấp, dùng lưng ngẩng đầu nửa vòng tròn trên đỉnh đầu lam thiên. Ngày đó lam được tinh thuần, lam được tinh thuần, lam đến cận cũng không có.

Thiên hạ, cỏ dại vàng nhạt xoay tròn, chiếu ra từng tầng dấu vết của gió. Cỏ cao có thể cao ngang hông bay lên bay lượn, bên trong không có che dấu dê bò, cũng không có dã thú, không có đá, ngoài cỏ, không có cái gì khác. Một con sông lớn ở đỉnh ngọn cỏ cách đó không xa phiêu đảng về phía nam, không cầu, không độ, cũng không nhìn thấy cánh buồm, nếu như không phải theo gió truyền đến tiếng nước ào ào, người căn bản không thể tin nó thật sự tồn tại.

“Ngao!” Một tiếng, tất cả mọi người trong thương đội phát điên, ném gia súc, liều lĩnh hướng sông lớn chạy đi. Đây là mưa dầm, một dòng sông rộng rãi bất định trên thảo nguyên! Thấy con sông này, tức là thương đội triệt để đi ra khỏi Yên Sơn, tới khu du mục đầu tiên của bọn họ, Hề Bộ.

Đi ra Yên Sơn, không chỉ có nghĩa là chuyến này thành công. Còn có nghĩa là tỷ lệ tao ngộ với sơn tặc giảm đi một nửa, đoàn người có thể bình an an địa kiếm tiền một lần. Dưới sự kích động, cơ hồ toàn bộ thương nhân trẻ tuổi đều lao ra ngoài, không để ý cao nguyên thu mát, tay cầm nước sông điên cuồng uống như điên. Uống đủ rồi, thì đem quần áo đã không phân rõ màu sắc trên người tháo xuống, thân thể trần trụi đi vào giữa sông.

Lý Húc phát hiện cánh tay cùng bắp đùi của mình đều trở nên rắn chắc, sau khi tróc mất nửa gánh bùn già, cơ thịt trên người theo làn da căng cứng ra. Mà lúc ban đầu hành trình cũng bị mài mòn hai vai, hiện tại đã không còn cảm giác đau đớn nữa. Rửa sạch bùn và dơ bẩn, những nơi từng bị lửa thiêu trở nên

bóng loáng., Bằng phẳng như một cái đệm thịt, khác hoàn toàn với làn da nơi khác. Đây là dấu vết cuộc sống lưu lại, từ nay về sau sẽ làm bạn với hấn, mãi mãi.

Từ Đại Nhân cũng biến thành dã nhân, không treo một sợi trên mặt nước, cùng đám người bán hàng rong dùng bùn sông và rễ cây để rửa sạch thân thể. Gió lạnh từ thượng nguồn từ thượng nguồn kéo ra sớm đã đem làn da trắng nõn của hấn đông lạnh thành màu đỏ nhạt, mà hấn lại không cảm giác ra nước sông lạnh lẽo. Chỉ là liên tục vẩy nước lên người, vẩy nước, như thể chỉ có như vậy, mới có thể hoàn toàn biến mình thành một nam nhân.

Ở bên bờ Khô Thủy Hà nghỉ ngơi một đêm, Tôn Cửu mang theo đoàn người lại lần nữa khởi hành. Không còn bị bóng râm của ngọn núi lớn đè nén, thương đội rất nhanh đã trở nên hoạt động. Đặc biệt là mấy người Đỗ Một, Vương Nhị mặt đỏ, tự cho là mình thuê đao khách lập công đầu, nói chuyện hết sức vang dội.

“Húc Na Na, Húc Tú! Giúp ta kéo căng bụng ngựa, đẩy hành lý nghiêng về phía trước. Chắc chắn, tiểu tử nhà ngươi sao lại ngốc như vậy, ngay cả chút chuyện nhỏ này cũng không làm được gì!”

“Húc Lân, Húc Tú a, treo cái bọc này lên lưng ngựa cho Đỗ thúc. Tam tuế nha ngư bát hán, ngươi to con như vậy, sao lại ngốc như vậy!”

Trong bất tri bất giác, Lý Húc lần thứ hai trở thành tùy tùng của mọi người. Có kinh nghiệm đêm đó, hấn đã hoàn toàn nhận thức rõ các bá bá thúc thúc này. Cho nên đáp ứng không được sáng khoái như vậy nữa, cho dù thật sự không cách nào từ chối, cũng tận lực làm “ngốc”. Không phải là khiến gia súc chần kinh, mà là dùng sức quá lớn,, Đem hành lý lệch sang bên trái rẽ sang bên phải, không phải liên dùng sức quá mạnh, thoáng cái kéo đứt đai buộc. Nhưng, chính hấn cùng Từ Đại Nhân hành lý, gia súc, luôn được chiếu cố gọn gàng, xưa nay không xuất hiện hiện hiện hiện tượng nửa đường tán giá.

Mọi người không cử động được hấn, trong lòng cảm thấy tức giận. Có Tôn Cửu trấn áp bên cạnh, mọi người cũng không

dám quá phận với hắn. Sau khi chửi bới vài câu, quyết định dùng thủ đoạn khác để tiểu tử này nhận được chút giáo huấn.

Biện pháp đả kích một người trẻ tuổi chính là cô lập hắn. Những cây cầu mà các lão già trong giang hồ đi qua còn nhiều hơn so với Lý Húc từng đi qua, rất nhanh đã tìm được sách lược tốt nhất để thu thập. Cho nên, đám người Đỗ Ách Quái, Vương Oanh nhanh chóng biến thành lịch sử mê muội, nhao nhao quay quanh người Từ Đại Nhân, chủ động yêu cầu hắn nói chuyện kim.

Người trẻ tuổi đều biểu hiện dục vọng của mình, điểm này Từ Đại Nhân cũng không ngoại lệ. Tuy từ nhỏ hắn được bồi dưỡng dựa theo tiêu chuẩn trí dũng song toàn, hai mắt thường xuyên phát hiện bí mật mà người khác không thể phát hiện, nhưng tổng thể mà nói, hôm nay trong lòng hắn cũng không quá sâu, rất nhanh đã rơi vào cạm bẫy của giang hồ.

Từ lúc Thôi Phong Lang Cư Tư, Ban Siêu bỏ bút từ Nhung, đến tướng quân Phục Ba da cương thi, Từ Đại Nhân rủ rỉ nói ra. Có thể đi tới thảo nguyên xem dấu chân các anh hùng tiền bối, khiến lòng dạ hắn kích động. Hắn vốn đã uyên bác, tài ăn nói mới tốt., Bị đám người già như Vương mặt rói và đám người giang hồ hữu ý vô tình giúp đỡ, rất nhanh đã trở thành nhân vật trọng yếu của thương đội. Ngay cả Tôn Cửu, Trương Tam cùng mấy đạo khách kiến thức rộng rãi kia, mỗi khi nghỉ ngơi, đều thích vây quanh bên cạnh Từ Đại Nhân, uống một chén nước nóng, sau đó nghe vị hậu sinh bác học nhiều hiểu biết này giảng Cổ Luận Kim.

Mỗi lần gặp mặt lúc này, Lý Húc luôn ngồi ở bên ngoài đám đông, lặng lẽ suy nghĩ về tâm sự của mình. Thành thật mà nói, hắn từng đố kị với Từ Đại Nhân., Nhưng bây giờ, ánh mắt hắn nhìn về phía Từ Đại Nhân lại vô cùng ôn hòa. Trải qua ngày cùng Từ Đại Nhân uống rượu, Lý Húc lĩnh ngộ, xuất thân của hắn và Từ Đại Nhân khác nhau., Quyết định chênh lệch hiện tại giữa nhau. Lúc bản thân còn đi dọc theo con sông nhỏ và đồng bạn vớt bùn trước cửa nhà mình, Từ Đại Nhân đã bắt đầu dưới sự chỉ dạy của giáo tập, phân tích tổng kết tinh nghĩa của Lữ thị Xuân Thu. Khi mình và bọn nhỏ công sọt cỏ đuổi thỏ, Từ Đại Nhân luyện tập lại là mã liền cưỡi ngựa., Kỵ cung. Bản

thân mình vừa mới bắt đầu hiểu chữ Khải, mắt Từ Đại đã học xong binh pháp tôn tử, binh pháp Ngô Tử Pháp, Hoàng Thạch Công và Tư Mã Pháp. Mục tiêu từng là nhất của mình, chẳng qua là làm nhà cái của một gã huyện. Mà Từ Đại Nhãn, từ khi sinh ra đã gánh vác trọng trách khiến gia tộc Từ thị quật khởi. (Chú 1)

Trong thời gian ngắn không cách nào vượt qua loại chênh lệch này, đồng thời cũng là trốn tránh quân dịch, chính mình vì tránh cho bản thân tránh cho một gã tiểu tạp binh chết giữa đường. Mà Từ Đại Nhãn vì cho hấn một thân bản lãnh tìm ra cho hấn một cái giá thích hợp và thời cơ thích hợp để bán ra số tiền. Hai quân giao chiến., Từ Đại Nhãn có thể dựa vào thân phận con em nhà lành cưới ngựa khiêu khích, làm bạn cùng chủ soái xung phong hãm trận. Mà bản thân mình, muốn để dành tiền mua một con ngựa đủ tư cách, ít nhất phải chạy trên thương lộ này ba năm!

Nhưng những chênh lệch này không phải lạch trời, hoàn toàn có thể dựa vào nỗ lực của cá nhân để chậm rãi bù đắp, Cử thúc nói rất hay, đừng khi thiếu niên nghèo nàn. Bản thân còn chưa tới mười lăm tuổi, có rất nhiều thời gian để học tập., Một đường đồng hành cùng Từ Đại Nhãn, mình đã học được rất nhiều thứ từ trên người hấn. Quan trọng nhất là hiện tại mình đã không còn là người học trong huyện Dịch huyện nữa, ngoại trừ cuốn sách ra thì không biết gì cả, Lý Húc làm cái gì trong thiếu niên cùng tuổi cũng không có đối thủ.

Nhớ tới lúc ở Dịch huyện thành, Lý Húc phát hiện mình quá thật không uống chuyển đi này. Vô luận chuyển buôn bán này kiếm lời hay không, bản thân mình đều thấy được rất nhiều thứ lúc trước không có cơ hội nhìn thấy, lĩnh ngộ được rất nhiều đạo lý lúc trước không có khả năng lĩnh ngộ.

“Có lẽ, đây chính là lớn lên.” Thiếu niên ngồi ở cạnh đồng lửa, lặng lẽ nói. Sói con Cam La ngồi cạnh chân hấn, nhìn ngọn lửa nhảy nhót, trong mắt lóe ra chuỗi chuỗi kim mang.

Sau khi rời khỏi mưa nước ba ngày, đội buôn đúng hạn đi tới một bộ lạc lớn nhất của Hề nhân. Khiến người ta tuyệt vọng chính là các bộ lạc lớn trên thảo nguyên này lại biến mất. Mọi

nơi đều trống rỗng., Chỉ còn lại mấy ngàn cọc gỗ xiêu vẹo ngã trái ngã phải, cùng từng vòng từng vòng từng vòng tro bụi. Như nói với đám người bán hàng rong, bọn họ không bị lạc đường. Chỉ là nhà chủ nhân có đại sự phải làm, hơn vạn thành viên gia tộc sau khi vào thu tập thể đã di chuyển đi đâu không biết.

Người bán hàng rong ôm đầu, lần lượt ngồi xôm xuống. Ngoại trừ Lý Húc và Từ Đại Nhân, mục đích của mọi người chỉ có một, đó là thừa dịp cuối mùa đông, trời mới bắt đầu lạnh, mỗi năm vào mùa này, bộ lạc Hồ Nhân đều căn cứ theo số lượng cỏ khô hai mùa Hạ, mùa thu thu gom được số lượng cỏ khô., Quyết định càng đông gia súc càng nhiều. Phần lớn súc vật già yếu bị giết giết, rất nhiều súc vật đực bị bán đi, thịt khô, da, súc vật giá cả đều trong nháy mắt ngã xuống đáy vực. Chỉ cần bình an đi xong một chuyến như vậy, toàn bộ mùa đông, trong nhà các thương nhân đều có thể nghe được tiếng cười vui.

Thế nhưng, bộ lạc Hồ Nhân di chuyển rồi. Thủ đoạn tinh xảo nhất trên thảo nguyên có thể cung cấp phẩm nhưng tinh mỹ cùng bội đao sắc bén của bộ lạc Hồ tộc di chuyển. Các tiểu thương chưa kịp khai trương thì đã gặp phải đả kích rất lớn. Một bộ lạc Hồ Nhân lớn nhất đã di chuyển., Các bộ lạc Hồ tộc nhỏ khác khẳng định cũng di động theo. Nếu mọi người không thể bán hết hàng hóa trong tay Lạc Tuyết, lần mua bán này có thể mất vốn mà không có kết quả. Nếu quá đáng, trên thảo nguyên đột nhiên có bão tuyết, có khả năng nuốt sạch toàn bộ thương đội nho nhỏ này.

Có người bắt đầu thấp giọng thở dài, càng nhiều người bắt đầu chửi bới chế ngạo người thiếu đạo đức, chuyển nhà cũng không chịu thông báo trước một tiếng. Hai tên thủ lĩnh của thương đội Tôn Cửu cùng Trương Tam mặt mày xanh mét đi tới nơi xa hơn để thương lượng làm sao đối mặt với cục diện bị vây khốn trước mắt.

Sự đả kích đột nhiên đến khiến Lý Húc cũng cảm thấy mê mang. Trước khi đi, điểm dừng chân đầu tiên mà phụ thân ước định với hắn chính là tên Hồ bộ này. So với tên Đột Quyết hung hãn kia, Hồ bộ ôn hòa hơn nhiều. Mấu chốt nhất là bộ lạc

này cách Trung Nguyên khá gần., quê nhà có gió thổi cỏ lay gì, Lý Tích có thể nhờ đội buôn dùng tốc độ nhanh nhất đưa tin tức tới. Mọi chuyện đã sắp xếp, đều theo bước xây dựng lớn của Già bộ mà dời đi. Vòng tròn do từng cái bao than trên thảo nguyên lưu lại, dường như còn mang theo cơ thể chế nhạo người ta. Nói cho Lý Húc, kế hoạch của người rất hoàn mỹ, nhưng thế giới biến hóa thật sự quá nhanh.

Hoàng hôn thê lương, dấu vết mềm mại tản mát ra từng sợi khói trắng. Gió đêm thổi qua, đem tiếng mắng chửi của mọi người, tiếng ai thán, xa xa truyền đi. Nói cho tất cả sinh linh phụ cận, có một nhóm người bị vây ở nơi này.

“Ngao ngao ngao ngao ngao!” Có tiếng sói hoang xa xa truyền đến, quanh quần tại mấy ngàn cái cọc gỗ.

“Ngao – ngao!” Tiểu Lang Cam La rống cổ hòng cùng cất lên. Thanh âm giống như một nam hài vừa mới bắt đầu phát dục, nhỏ bé, khàn khàn. Đám người tuyệt vọng lập tức bị hành động không thỏa đáng của Cam La hấp dẫn, từng người trợn mắt nhìn nó. Cam La tự biết chọc phải họa, phát ra một tiếng nức nở trầm thấp, nhảy lên, chạy trốn tới sau lưng Lý Húc.

“Đều do con sói con này gây ra, toàn bộ nhất tai tinh!” Vương Ma Tử đột nhiên nhảy dựng lên, chỉ vào Lý Húc mắng.

“Đúng, ta đã sớm nói với Cửu ca, bảo hắn đừng mang theo con sói con này. Nghịch Quý Sinh ra, lại là lảng giềng độc lập, khẳng định không phải thứ tốt. Hắn lại không nghe, nhưng không nghe, nhìn xem, họa sự đến rồi!” Đỗ Chấn Huyền hỗn hển, chống bội đao, đứng dậy, lớn tiếng trách móc.

Đều là tên tiểu tạp chủng thích gây sự cùng sói con hắn náo loạn, vừa xuất phát, đã khiến mọi người mất mặt. Sau đó dọc đường mọi việc đều không thuận lợi, đi đâu để đền tiền. Ở Yểm huyện đi dạo kỹ tử, lại đụng phải tên nhóc tai nạn này mồm mép trêu chọc người Hồ, hại chính mình thiếu chút nữa mềm mất. Ra ngoài đánh cược hai tay đổi vận khí, ngược lại lại thua hơn một trăm văn.

“Tai Tinh, nhất định là nó!” Mọi người không thể giải thích vì sao mình không sớm di chuyển trước khi bọn họ chạy tới, trút

hết oán khí ra ngoài.

“Nó không phải là sao chổi!” Lý Húc đứng thẳng dậy, đứng chắn trước người con sói con Cam La, bọn Đỗ Lăng nhìn mình không vừa mắt, hắn sớm biết chuyện này. Trên đường đi khi dễ những người này, hắn cũng chỉ có thể nhẫn nhịn. Nhưng Lý Húc không thể để bọn họ làm tổn thương Cam La, con sói con này là đồng bạn của hắn, ngoại trừ Từ Đại Nhân ra thì đây là bằng hữu duy nhất của hắn.

Sói con Cam La từ sau lưng Lý Húc nhảy ra, chân trước gập xuống, chân sau căng cứng, trong cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ ô ô. Động tác uy hiếp này dọa cho Đỗ Chấn Huyền nhảy dựng lên, vội vàng tránh sang bên cạnh. Không ngờ bước chân lại vấp phải gỗ mục, lập tức đập đầu xuống đất như chó gặm phân.

“Ngao – ngao, hu hu!” Cam La phát ra tiếng gầm rú thẳng lợi, khinh thường vung vẩy lỗ tai nhọn, ngòi xồm bên chân Lý Húc. Mấy người xem náo nhiệt đều cười lên, cuộc sống tuy đắng chát, nhưng nếu người nghiêm túc đối mặt, luôn có thể phát hiện ra chút vui vẻ thú vị lúc xuất kỳ bất ý.

“Hai người các ngươi gặp nạn, hôm nay có người mà không có ta. Nói đi, hai người các ngươi cùng đi, hay là đuổi con sói nhỏ này đi!” Đỗ Sa trong tiếng cười vang bờ dậy, “Sang lang” một tiếng, rút ra hơn phân nửa đoản đao. Vương Oanh theo sát phía sau, trong tay nắm cây côn gỗ, nhìn chằm chằm về phía Cam La.

Lý Húc ngây cả người, hắn không nghĩ tới lại có người vô si như vậy. Ngẩng đầu nhìn về phía mọi người, lại phát hiện không ít người trong thương trường tin tưởng lời nói của Vương mặt rỗ, cho rằng ngoài ý muốn hôm nay hoàn toàn do Cam La gây nên. Mà số ít người tỉnh táo, lại ôm tâm lý xem náo nhiệt., Đối với hành vi của đám người Vương rỗng tử không quan tâm. Loại tình huống này, là hắn trước đó không đoán được, phụ thân cũng không dặn dò qua. Nhìn quanh, muốn tìm Cừu thúc cầu viện, lại phát hiện Tôn Cừu cùng mấy đao khách đều không biết đi nơi nào, phụ cận căn bản không nhìn thấy thân ảnh của bọn họ.

“Gọi con sói con kia đi, nếu không mọi người còn có thể tiếp tục xui xẻo!” Chịu sự nghi hoặc của Vương rồi, hoặc là chỉ đơn giản nghĩ cho mình lý do phát tiết tức giận. Mười mấy thương nhân mặt mày sầu khổ cầm chuôi đao, từ từ nhích lại gần.

“Nó không phải sao chổi!” Lý Húc thì thảo giải thích, bị mọi người dồn từng bước một lui về phía sau. Đỗ Lăng Huyền Huyền đắc thế không buông tha, vươn bàn tay to ra, chuẩn bị đem hắc kéo qua một bên. Tôn Cửu nói không cho mọi người khi dễ tiểu tử hỗn đản này, lão tử đuổi sói hoang đi, không có vấn đề gì chứ!

Đau đớn từ đầu ngón tay truyền đến nói cho Đỗ Ba biết, hắc lại đụng phải cọng rơm. Mặt lão nhăn nhoe giơ lên, hắc nhìn thấy ngón tay của mình bị một đôi trắng nõn nà, bàn tay mạnh mẽ bẻ thành một góc.

“Ai!” Đỗ Lăng Hâm và Vương Mạt Tử đồng thanh mắng. Một người vội vàng rút ngón tay về phía sau, một người khác ôm chân nhảy loạn trên mặt đất. Tiểu Lang Cam La thì nằm úp sấp trước mặt Lý Húc, trong miệng ngậm nửa chiếc giày rơm, hai mắt toát ra ánh sáng u ám.

“Muốn đánh nhau thì đi theo ta. Quyền cước, binh khí, tùy thích hai người các ngươi chọn!” Từ Đại Nhân không biết lúc nào đã chạy qua, đứng ở bên cạnh đám người Lý Húc, Vương nói.

“Ngươi! Khi lão dám làm trái!” Đỗ Tam Diêm vùng vẫy ngón tay đang đau nhức lên, không sạch sẽ chửi mắng Từ Ngôn.

“Là hai người các ngươi trước đây còn lão bất tôn thì a di di! Mạt thiệp biệt thúc!” Từ Đại Nhân dài dài thanh âm đáp. Mũi chân khễ nhún, đá một cây cột dài chế nhạo người rời đi tới giữa không trung, duỗi tay cầm lên, hướng về mọi người nói: “Cùng lên đi, còn có ai muốn khi dễ người khác, ta cho các ngươi thông khoái một chút!”

Hai người Vương bu tư cùng Đỗ Lăng Huyền Huyền sao chịu thất uy trước mặt một tiểu bối, rút ra đoản đao hung tợn nhảy lên phía trước. Không đợi Lý Húc tìm được gia hỏa nhân

lúc tay đỡ đòn, Từ Đại Nhân không chút hoang mang, đem thân gỗ hướng về mặt đất chọc một cái, trái phải đánh một cái, hai lão ác ôn giống như ngã lăn ra ngoài.

Chiêu thức chơi này thật sự rất đẹp, ngay cả mấy người bán hàng rong định đánh một quyền thái bình sau lưng Đỗ Ba Lư cũng bị dọa sợ, hai tay ôm yêu đao chậm rãi lui về phía sau. Đỗ Lăng má, Vương Oanh thấy sĩ khí mọi người tan ra, quát to một tiếng, từ dưới đất bò dậy, định bắt tay vào lại xử lý. Mới vừa bước chân ra, chỗ đầu gối đã lần nữa bị côn gỗ đánh trúng, chân mềm nhũn lại ngã xuống phân chó.

Hai ác ôn không bò lên được nữa, nằm trên mặt đất, hừ hì rì rầm bắt đầu mắng Từ Đại Nhân khi dễ lão nhân tuổi. Mắng phụ thân Lý Húc không có lòng tốt, kiếm một đứa con trai tai nạn phá hoại cả đoàn người đường. Mắng chửi những tiểu thương khác là thùng tiền vô dụng, biết rõ thiên tai tình ở bên cạnh, nhưng lại không dám thò đầu ra. Mấy người hàng rong giao hảo với Đỗ Hạt Trù bị ép tới góc chết, lại lần nữa nắm yêu đao vây quanh.

Từ Đại nhìn thấy mà trong lòng nổi lửa, ngã một cái, nặng nề nện ở trên đất cỏ bên người.” Các người câm miệng cho ta, lại ăn nói lung tung, đừng trách ta xuống tay tàn nhẫn. Muốn dựa vào người bắt nạt ít người sao? Ai dám tiến lên, ta họ Từ bảo chúng, toàn bộ các quận Hà Nam, không có một cửa hàng nào sẽ thu hàng của các người!”

Lời này vừa nói ra, so với cây gậy gỗ trong tay còn có lực uy hiếp, mọi người đang xúm lại lập tức lui ra ngoài. Đỗ Lăng và Vương Di Quý cũng bị dọa đến ngừng khóc, mở to hai mắt nhìn các chủ ý khác.

“Uy phong thật a, sát khí thật lớn!” Ngoài đám người, truyền đến giọng nói của Tôn Cửu. Mọi người đều sợ hết hồn, tránh ra một thông đạo, đưa đám người Tôn Cửu tiến vào.

“Cửu thúc!” Lý Húc và Từ Đại Nhân nhanh chóng thi lễ. Họ đã gây ra họa lớn rồi. Tôn Cửu là thủ lĩnh thương đội, thành viên thương đội đánh nhau sinh sự, hoàn toàn do hấn xử lý. Vừa rồi hấn chỉ thấy mắt Từ Đại uy hiếp mọi người, nhưng lại không thấy mọi người bắt nạt Lý Húc như thế nào. Nếu như

hắn muốn thiên vị Vương, Đỗ bọn lão luyện giang hồ, Đỗ..., Hoàn toàn có thể dựa vào sự ủng hộ của mọi người, đuổi hai người Từ, Lý ra khỏi thương đội. Tại thảo nguyên rộng lớn này, một không có người dẫn đường, hai không có kinh nghiệm, kết cục của hai thiếu niên chỉ có một con chết đói.

Mặc dù Tôn Cửu theo lý lẽ công bằng xử lý việc này, nhưng để bảo vệ sự đoàn kết của thương đội, hắn cũng có thể thuận theo ý của mọi người mà đuổi Cam La đi. Hàn Đông sắp tới, một con sói con lớn hơn tháng đang ở nơi hoang dã, trên cơ bản không có hy vọng sống sót.

“Người ta khi dễ người, người không biết đánh trả sao, phải dựa vào người khác che chở chứ?” Tôn Cửu hung hăng trừng mắt nhìn Lý Húc, hận rèn sắt không thành thép mà mắng, thoáng nghiêng đầu về phía Từ Đại Nhân, vẫn trợn mắt nhìn: “Bọn chúng là Hung Nô, hay là Hồ Nhân, đáng để Từ đại tướng quân ra tay nặng như vậy?”

“Cửu thúc!” Hai gã thiếu niên mặt đỏ lên. Từ Đại thấy việc không ổn, vội vàng ném cây gậy xuống, chấp tay nhận lỗi: “Văn bối thất lễ, thỉnh Cửu thúc trách phạt!”

“Hừ!” Tôn Cửu nổi giận đùng đùng, hừ một tiếng, quay đầu nhìn đám người tức giận bất bình: “Từ hướng bắc hai ngày lộ trình, có một bộ lạc chờ người mới dời tới rất lớn. Hách lão đạo huynh đệ bọn họ lần trước đi, có thể dẫn đường cho chúng ta. Đêm nay chúng ta khởi hành ngay trong đêm, sáng hôm sau là có thể đến!”

“Thật sao?” Đám người gần như tuyệt vọng lập tức sôi trào lên, tai tinh gì, tai họa gì, hết thảy đều quên đến chín tầng mây. Ước nhân là bàn tay tinh xảo nổi tiếng trên thảo nguyên, nơi đó hàng tinh mỹ, thảm lông hoa thức phức tạp, tính khí dân chúng cũng thiện lương hơn người Đột Quyết. Đồng thời, Sách bộ còn cung cấp nhiều thứ tốt, ở bộ tộc khác, bất luận bao nhiêu tiền cũng không mua được! (2)

“Cực kỳ chính xác!” Đạo khách được gọi là Hách lão đạo đồ mặt cam đoan với mọi người: “Trong vòng hai ngày chắc chắn sẽ tới nơi. Một tháng rưỡi trước ta từ nơi đó chạy về, quen biết tộc trưởng của bọn họ!”

“Lần này, đã phát đạt rồi!” Vương bưu Tùng ngồi dưới đất vỗ đùi nói. Nước mắt nước mũi vẫn đông như cũ một đạo tây một đạo treo ở trên mặt, người lại cười so với nhặt được nguyên bảo còn vui vẻ.

“Không có tiền đồ!” Tôn Cửu nhìn đám người trong mắt lâm vào điên cuồng, thấp giọng mắng một câu. Xoay người, kéo Lý Húc cùng Từ Đại Nhãn ra ngoài đám người.

“Hai tên nhóc con các ngươi, không biết tôn kính trưởng bối hay sao chứ!” Tôn Cửu quát lớn. Những người bán hàng rong nhận được tin tức tốt, tâm tình thoải mái, sớm đã không để chuyện đánh nhau ở trong lòng. Cho nên cũng không quan tâm Tôn Cửu trừng phạt như thế nào đối với hai thiếu niên kia.

“Húc Tử!” Tôn Cửu vươn tay, nhẹ nhàng khoác lên vai Lý Húc, cúi đầu, dùng thanh âm ba người có thể nghe thấy an ủi: “Chuyện hôm nay đừng để trong lòng, người đi đường khó tránh khỏi giẫm phải cứt chó!”

“Cảm ơn Cửu thúc!” Lý Húc cảm động thi lễ. Lão nhân không am hiểu ngôn từ, nhưng lời nói lại tràn đầy trí tuệ nhân sinh.

Nhìn lên phản ứng của các tiểu thương, Tôn Cửu thấp giọng dặn dò: “Hoặc là đừng đánh nhau, muốn đánh, thì đánh cho bọn họ không dám trêu chọc người nữa. Bình thường hai tên ác hán ở cùng một chỗ, ai cũng không dám bắt nạt ai. Một kẻ ác, một kẻ thiện, mới là phiên toái chân chính!”

Nói xong, Tôn Cửu nhẹ nhàng nở nụ cười, đó là một loại cười giảo hoạt, lại làm cho người ta cảm thấy đặc biệt thân thiết.

Chú ý: Xi Mã Pháp, phạm vi trình bày cực kỳ rộng rãi, cơ bản liên quan đến các phương diện quân sự, cũng trình bày nguyên tắc dùng binh cổ đại cùng trị binh. Cùng Tôn Tử Ngô Tử Khiên, 《 Tư Mã Pháp 》 , 《 Thiên úy 》 , 《 tam lược 》 , 《 tam lược 》 , 《 Lục 》 bồi bồi hậu thế, đối với 《 Vũ Kinh Thất Thư 》 cũng xưng là 《 Vũ Kinh 》

Chú nhị điểm: phúc nhân, từng sinh hoạt ở trong cổ đại Ô Lan hạo mang một số ít dân tộc nhân, làn da trắng nõn, cho nên còn xưng bạch hoàng, tham kiến 《 Đường Thư 》 mới.

Tửu đồ chú ý: hoan nghênh mọi người đưa ra đề nghị, tốt nhất là tìm ra sai chữ, lịch sử sai lầm, tửu đồ căn cứ theo kiến nghị thống nhất sửa chữa. Người đọc sách cố gắng đột nhiên được ban cho nhân vật siêu cấp. Mặt khác, nhân vật chính của quyển sách không phải là Lý Tịnh. Bộ cán ngựa là tài liệu phục hợp, như cung lắp lại, không phải gổ cứng.

Bản lục hội, tuần chủ không đổi mới, tuần một thiên lượng tiếp tục thay đổi.

Chương thứ hai gộp (Bốn)

Có thể nhìn thấy mọi phiến muện trong nội tâm của đám thương nhân đều biến mất. Cả đêm khởi hành về hướng Bắc, bọn họ đi một hơi hơn sáu mươi dặm. Mãi đến nửa đêm, bọn họ mới dưới sự dẫn dắt của Hách lão đạo tìm một chỗ trũng thấp phía sau đồi mà trú đóng, đẩy lên một đồng lửa chống lại gió lạnh sáng tỏ trên thảo nguyên.

Trên thảo nguyên thiếu khuyết rừng rậm ngăn cản, cho nên gió đêm lớn đến dọa người. Mặc dù trốn ở sau gò đất, hàn khí vẫn xuyên thẳng vào cốt tủy. Mà đối với Thu Hàn thấu xương này, thương nhân tuyệt không dám dựng lều trại bảo vệ nhiệt độ cho mình. đành phải mặc toàn bộ quần áo có thể mặc lên người, sau đó ôm bả vai, co rút thân thể, vây quanh đồng lửa khổ sở chịu đựng.

Liên quan tới việc sao không cắm lều, Cử thúc giải thích cho Lý Húc: Vật chiếm địa phương lớn hơn thì gió càng lớn, vạn nhất cọc gỗ trên mặt đất đánh không đủ vững chắc, mọi người khi ngủ, cả người lẫn lều vải đều có thể bị gió cuốn đi. Cho nên trong hành lý dù có mang theo một cái lều vải dày đặc, Lý Húc cũng chỉ có thể học theo mọi người ôm vai dày vò bên cạnh đồng lửa.

Khí trời lạnh như này, người lần đầu xuất cử sao có thể ngủ được. Chỉ chốc lát, gió đêm đã thổi xuyên qua lớp áo lạnh, thổi lưng Tiểu Lý Húc lạnh như đóng băng. Hắn co quắp thân thể quay nửa vòng, mang sống lưng hướng lửa trại lao tới, không đợi lưng hắn cảm nhận được chút ấm áp nào, quần áo trước mặt lại như sắt ở trên ngực.

Lý Húc bị đông cứng đến mức thực sự khó chịu, lại một lần nữa chuyển mặt sang đồng lửa. Ngay khoảnh khắc quay mặt lại, sói con Cam La nhẹ nhàng nhảy lên, tiến vào trong lòng hắn.

Cho dù những ngày sống gần đây đều là ngày ăn sương gió, thân thể Cam La lại lấy tốc độ mắt thường thấy được lớn lên. Lúc này nó đã lớn như gà trống trong nhà, trên tám da sói đầy

lông có mang bạc., Sờ lên một cái đặc biệt ấm áp. Có lẽ vì báo đáp ân hồi hộ của chủ nhân ngày hôm qua, Cam La nhảy vào trong lòng Lý Húc, sau đó nhẹ nhàng nằm xuống. Thân hình ấm áp vừa vịn dấn trên bụng Lý Húc bị gió thổi đến khó chịu nhất, khiến hắn lập tức cảm thấy một cổ ấm áp nồng đậm.

“Người không phải sao chổi!” Lý Húc vỗ vỗ đầu Cam La, trong lòng nói.

Sói con dường như hiểu ý chủ nhân, quay đầu lại, nhẹ nhàng nâng lên. Một đôi mắt màu vàng nhạt vừa vịn gặp ánh mắt của Lý Húc, nhìn qua, lại như ánh sao sáng ngời.

“Ngủ đi! Ngày mai còn đi đường!” Lý Húc vỗ vỗ đầu sói lần nữa, lấy tay chặn mắt nó lại. Sói con Cam La từ từ rúc đầu vào trong ngực Lý Húc, một lát sau, thanh âm cực kỳ trầm thấp vang lên.

“Dã thú đôi khi còn thiện lương hơn người!” Ôm sói con, Lý Húc yên lặng nghĩ. Ngẩng đầu lên, muốn tìm cơ hội nhiều lần giải vây cho Cửu thúc. Nếu Cửu thúc đối với mình rất chân thành, mình nên nói cho đối phương biết mục đích thật sự của chuyến đi lần này. lừa gạt một người lương thiện như thế., Trưởng bối thấu triệt, vô luận thế nào Lý Húc đều cảm giác được bất an. Nhìn kỹ lại, lại phát hiện Cửu thúc ngồi nghiêng đối diện mình đã ngủ, một dòng nước miếng sáng lấp lánh đang chậm rãi chảy xuống từ trong miệng hắn, bị ngọn lửa nhảy múa chiếu lên lập lờ.

“Trong gió lạnh như vậy cũng ngủ được à?” Lý Húc kinh ngạc trợn tròn mắt. Nhìn kỹ lại lần nữa, mới phát hiện không riêng gì Tôn Cửu, Hách lão đạo, bọn người Vương Phi Tử đều đã co mình lại thân thể ngủ say. Mà bên một đống lửa cách đó không xa, tiếng ngáy của Trương Tam thúc lại vang lên như sấm rền.

Mượn theo phương pháp xem người mà Từ Đại Nhân nói ngày đó, ánh mắt Lý Húc đảo qua từng người một. Hắn kinh ngạc phát hiện, mỗi người lúc ngủ đều mang vẻ mặt khác nhau, trong số những người đồng hành, không có bất kỳ biểu lộ của hai người nào. Hách lão đạo ngồi ở bên trái mình là hán tử bán mạng kiếm cơm ăn., Cho nên lúc ngủ về mặt hắn nhìn qua vô cùng hung hãn, trong miệng ngáy khò khè, tay phải lại nắm

chặt chuôi đao, phảng phất tùy thời đều có thể nhảy lên liều mạng với người khác. Mà trên mặt Vương Oanh lại mang theo thần sắc lầy lòng., Phảng phất như đang cùng người khác bàn chuyện làm ăn, sợ đối phương đổi ý. Đỗ Lăng Chấn Huyền ở bên cạnh Vương Ma Tử thì bĩu môi, giống như vừa mới cùng người khác tranh chấp, dưới ánh lửa chiếu rọi, vết sẹo trên mặt hắn nhìn càng thêm dữ tợn., Từ Đại ánh mắt bình tĩnh nhất, tư thế ngủ cũng ưu nhã nhất. Chỉ thấy hắn hai chân ngồi xếp bằng, hai tay khẽ buông xuống đùi, hô hấp theo nhịp thở dài kéo dài, ngực phập phồng. Hiển nhiên, tư thế ngủ của hắn cũng đã được huấn luyện chuyên môn.

“Những chi tiết nhỏ sau lưng, thường đều ẩn dấu những điều đã trải qua” Lý Húc đột nhiên phát hiện lời nói của Từ đại nhân rất có đạo lý. Hắn chú ý quan sát Tôn Cửu đang ngủ say, phát hiện yêu đao của Cửu thúc cắm ở vị trí rất đặc biệt. Trong đội ngũ ngoại trừ mấy đao khách trước giờ đều nắm binh khí ở trong lòng bàn tay, những người khác dùng phối đao phòng thân bình thường là đao trái hoặc phải hoặc phải., Tùy ý treo một cái. Mà bội đao của Tôn Cửu lại nửa nằm bên hông, chuôi đao vĩnh viễn hướng về bên phải phía trước. Mặc dù lúc này đang ngủ say, nếu như có người tập kích, gã cũng có thể nhanh chóng rút đao nghênh chiến.

“Cửu thúc có thể làm đao khách, hoặc là tông quân!” Lý Húc trong lòng đưa ra kết luận, ngay sau ngực dâng lên một cảm giác cực kỳ không thoải mái. Hắn cho rằng mình không nên vụng trộm dò xét bí mật của một người đối tốt với mình. Nhưng mấy ngày liền, Trương Tam thúc, Đỗ Lăng Huyền, Vương Oanh, lại để cho hắn tìm đủ lý do hành động của mình.

“Không phải thiện thiện ác, đều không ở mặt ngoài, trong mắt nhìn thấy chưa chắc là sự thật, chính tai nghe được, cũng chưa chắc là chân tướng!” Lúc chia tay, Dương lão phu tử từng dặn dò như vậy, nhưng làm sao xuyên thấu qua nụ cười giả dối của mọi người, vĩnh viễn không thực hiện được hứa hẹn, quan sát chân tướng sau sương mù dày đặc, Dương phu tử lại chưa kịp chỉ điểm.

Từ Đại Nhân xem người thuật vừa vận bù đắp chỗ thiếu hụt này. Trải qua huấn luyện, có khả năng hắn từ trên một cây binh

khí của Bộ giáo úy đã phỏng đoán gia thế của đối phương tám chín phần mười. Lý Húc cho rằng nếu như mình ngày thường ở những chi tiết nhỏ thì tuyệt đối sẽ không bị đám người Trương tam thúc, Đỗ Lăng và những người khác đều tỏ ra nhiệt tình lừa gạt.

Lời nói dối dù có như chân thực, chi tiết nhỏ cũng sẽ lộ ra manh mối. Mà bắt lấy những chi tiết nhỏ này chính là mấu chốt bắt được chân tướng. Đây là đạo lý một con người khác mà nhiều ngày qua Lý Húc lĩnh ngộ được. Hắn biết mình đã không còn là thiếu niên ngây thơ trong Dịch huyện thành, hắn có thể cảm giác được, mình như con sói con đang trong lòng mình đang từ từ lớn lên...

Có chuyện phân tán tâm thần, nửa đêm hàn khí cũng không khó chịu. Nghiên cứu về mặt mọi người trong lúc ngủ mơ, nghĩ một hồi mấy ngày liên tiếp phát sinh chuyện lý thú, Lý Húc ôm sói con, mơ mơ màng màng tiến vào mộng đẹp.

Trong lúc ngủ mơ, hắn nhìn thấy một con sói, đang chạy băng băng trong tuyết, cô độc một mình. Có một khắc, hắn cảm thấy đó chính là bản thân mình.

Tửu đồ chú trọng: Nhất canh, số bớt chút. Buổi tối canh hai lúc bỏ túc, thỉnh mọi người ủng hộ nhiều hơn.

Xuất tặc (Bốn)

Trời vừa mới quét sáng, đám người Vương Ma Tử liền nhảy dựng lên, thúc giục mọi người tranh thủ chạy đi. Các tiểu thương đều biết loài người rất ưa thích di chuyển, từ Lạc Thủy yếu ớt đến sông Thái Di, trong phạm vi ngàn dặm đều đã từng có người nói thấy dấu chân của bọn họ. Nếu như mọi người đi chậm mất rồi., Nói không chừng đám người kia cũng đột nhiên biến mất trên thảo nguyên như sương sớm của Hề tộc. Nếu như vậy, có lẽ tất cả mọi người đều mất hết vốn liếng. Cho nên cũng không có ai oán giận Vương Ma Tử nóng nảy, đoàn người chỉ lạnh lùng gặm một cái bánh khô, vội vàng chạy như điên về phía bắc. (Chú 1)

Đến buổi chiều, tốc độ hành tẩu của đội ngũ lại không thể không chậm lại một lần nữa. Địa thế trên thảo nguyên lần thứ hai phát sinh chập chùng, không giống như vạn dặm núi Yên Sơn, một ngọn núi sát một ngọn núi. Mà xuất hiện một sườn núi thật lớn, không cách nào dùng hai mắt quan sát đến tận cùng của nó. triền núi liên miên khiến người ta không thể không nhảy xuống ngựa kéo dây cương tiến về phía trước, gia súc chở hàng hóa cũng căng thẳng tứ chi, từng bước ra sức di chuyển về phía trước.

Theo cách nói của đám người Hách lão đạo, loại địa thế này bị dân tộc thảo nguyên gọi là đập, không biết bắt đầu từ đâu, cũng không biết lúc nào kết thúc. Trừ đi Liêu Bắc Xương bộ ra, các địa vực khác chỉ cần đi về hướng bắc đều phải trải qua một cái chướng ngại này. Cho nên thương đội từ nơi này rất ít đi như vậy, nhưng càng là khu vực thương đội thừa thớt, khả năng mọi người kiếm được lợi nhuận càng lớn. (2)

Nghe đạo dẫn đường giới thiệu như vậy, các tiểu thương phần chần chừ, nỗ lực đi về phía trước. thuế Đại Tù triều không tính là cao, nhưng quan viên các nơi có thủ đoạn thu tiền. Nếu thương đội lần này đi về phía bắc không kiếm được tiền, sang năm người khác sẽ bởi vì thuế thuế không hoàn thành quy định của quan phủ cũng mất đi cơ hội bước lên thảo

nguyên lần nữa. Cho nên, cho dù chỉ có một tia hy vọng, cũng không ai định nửa đường quay về.

Đối với mệt mỏi trên gân cốt, Lý Húc sớm đã chết lặng. Sau khi nhảy xuống ngựa, lập tức phân một phần gánh nặng trên lưng Thanh Hoa La Tử, phân một phần nhỏ đến trên lưng nó. Sói con Cam La cũng được nó thả từ trong túi ra, chậm rãi bò theo bên cạnh mình. Đối với sự tự do lâu ngày này, Cam La hiển nhiên rất hưng phấn, đi sát qua bên cạnh Lý Húc, dường như hoàn toàn không cảm thấy mệt mỏi leo núi.

Sau khi mấy người bán hàng rong thấy gánh nặng trên người con lừa Thanh Hoa giảm bớt, rõ ràng sức lực đã đủ. Cũng học theo dáng vẻ của Lý Húc, đem một phần hàng hóa đều lên trên tọa kỵ của người bị chở. Kể từ đó, tốc độ của thương đội cũng tăng lên không ít, ít nhất những con súc vật đang chở kia không còn sùi bọt mép, bộ dáng giống như lúc nào cũng có thể chết đi.

Khi mặt trời lại một lần nữa từ phía đông nam bò ra, Lý Húc phát hiện bước chân của mình bước ra không hề mềm nhũn. Nơi hoang dã trước mắt càng thêm rộng lớn, càng thêm thê lương. Núi xa nhìn thì thấp hơn, đỉnh núi thì mỗi người đều trắng bệch, hiển nhiên đó là dấu vết tuyết đọng. Cỏ dại xung quanh không thể cao tới mức như mưa rơi gần lưng, khô héo vàng óng., Chỉ đập lên cổ chân người, nhưng trong bụi cỏ đột nhiên nhiều hơn rất nhiều động vật nhỏ, bỏ câu cá mập mập, gà sa thân thể mập mập, con mắt to lớn, lỗ tai lại rất ngắn quái dị chuột, thỉnh thoảng nhảy lên trước mắt mọi người., Lắc lư lư chạy về phương xa. Xa hơn thậm chí có một đám dây cỏ thô, đuôi ngắn, dê mọc lông vàng đang nhàn nhã ăn cỏ. Thấy thương đội đi ngang, hung dương chịu trách nhiệm canh gác chỉ nâng lên đầu mang theo sừng thẳng, hiếu kỳ quan sát. Xem ra, nó căn bản không định thông tri cho đồng bạn của mình đào tẩu. (Chùm)

“Ở chỗ này nghỉ ngơi một canh giờ, để súc vật trì hoãn cước lực. Chúng ta đã lên bờ, buổi chiều có thể chạy tới mục tiêu!” Tôn Cửu cùng bọn người Hách lão đao đụng nhau, lớn tiếng tuyên bố.

“Phản phật!” Đội ngũ lập tức mở nôi. Người bán hàng rong tuổi tác ở trên cỗ trái hành lý cuốn sách, không để ý băng lãnh, nằm xuống ngủ. Người bán hàng rong tuổi trẻ hoặc lực lượng đủ một chút, thì dùng tốc độ nhanh nhất đem hàng hóa trên vật cưỡi tháo xuống, sau đó không để ý gia súc kháng nghị, nhảy lên yên ngựa, vung cung tên lao về phía đàn dê vàng xa xa.

Đó là dê vàng, tính tình ôn hòa, vị thịt tươi ngon. Thu cuối chính là thời khắc thịt béo nhất, lông dày nhất, chạy chậm nhất. Tùy tiện đánh tới mức nghĩ cách lấy lại Trung Nguyên, cái sừng rắn chắc kia có một sợi da lông màu nâu vàng, có thể bán được giá cao nhất.

“Cẩn thận chút, đừng chạy quá xa!” Tôn Cửu hướng về phía đám người đi xa hét lớn. Lời của hắn đảo mắt đã bị nhấn chìm trong tiếng vó ngựa. Người trẻ tuổi trong thương đội, ngoại trừ Từ Đại Nhân và Lý Húc con cháu nhà giàu căn bản không quan tâm tiền là gì., Có ai không hi vọng thuận tay phát một khoản tiểu tài? Một lát sau, trong doanh địa cũng chỉ còn lại hắn, Trương Tam cùng mấy người thật sự mỗi một đến không có sức cưỡi ngựa, những người khác hầu như đều xông ra ngoài.

“Hóa ra những con dê đó là hoang dã!” Lý Húc hồi hận nghĩ, muốn phóng ngựa đi săn, lại thật sự không nắm chắc đối với tài nghệ của mình. Lắc đầu, xua hành lý đi.

“Còn tức giận vì chuyện chạng vạng hôm trước?” Từ Đại mắt thấy Lý Húc uể oải đi tới, vỗ nhẹ lên vai hắn, “Phạm tội, có người giống như cút chó, bọn họ tồn tại chính là vì để người cảm thấy buồn nôn. Buồn nôn người, mục đích của bọn họ là được rồi, về phần mình hơi thôi bao nhiêu, bọn họ không quan tâm!”

Lý Húc bị cái ví dụ này làm cho bật cười, trên hai gò má lập tức xuất hiện vài nếp gấp. Một đường xóc nảy, khiến thân hình của hắn gầy gò đi không ít, màu sắc càng sâu, thô ráp hơn, bên cạnh lỗ tai xuất hiện mấy hàng lông đen mơ hồ. Điều này làm cho hắn thoát nhìn có vẻ thành thực hơn rất nhiều, căn bản không giống một thiếu niên không đến mười lăm tuổi.

“Người sao lại trưởng thành vào một đêm rồi!” Từ Đại Nhãn chuyển tới trước mặt Lý Húc, cau mày nhìn hắn. Nàng duỗi nắm tay ra, đấm lên bả vai rắn chắc của hắn, đùa giỡn hỏi.

“Thật sao? Nguyên nhân buổi sáng chưa rửa mặt à!” Lý Húc cười ha hả, trong mắt lại nhiều hơn rất nhiều đồ phức tạp. Hắn vô cùng khâm phục ánh mắt sắc bén của Từ Đại Nhãn. Nhưng đêm qua chính mình nghĩ ra những gì, hắn lại không muốn nói ra.

Từ Đại Nhãn cũng không có nhiều hứng thú đến nghiên cứu biến hóa của Lý Húc, ánh mắt của gã rất nhanh bị tiếng ồn ào từ phương xa truyền đến hấp dẫn. Vận khí đám tiểu thương đi săn cũng không tệ, mới không đến nửa nén hương công phu., Đã có người đánh tới một con dê con có gia khuyến lớn. Đặt ở trên lưng ngựa, đang cao hứng chạy về. Mà những người khác hiển nhiên đang đem mục tiêu dừng lại ở trên người con dê đực lớn tuổi bị hoảng hốt bắt đầu chạy như bay với tốc độ cao, quất tháo, liều mạng thúc giục tọa kỵ chạy vội bao vây.

Bầy dê hiển nhiên không có kinh nghiệm tác chiến cùng nhân loại, hoảng loạn chạy trốn về phương xa. Rất nhanh, có mấy con dê trưởng thành thể lực hơi kém một chút rời khỏi đội ngũ, kêu sợ hãi hướng hai bên bỏ chạy. Điều này càng hợp tâm ý của người săn đuổi, trên lưng ngựa, đám người bán hàng rong giương cung cài tên, một mũi tên nhắm hướng con mồi bắn nhanh.

“Các người không đi săn thú sao? Vậy da dê vàng kia là tài liệu thượng giai làm giày. Mặc vào ở trên chân, lại nhẹ, lại ấm áp!” Không biết khi nào, Cừu thúc đi tới, đứng ở bên người hai thiếu niên thấp giọng hỏi.

“Không muốn chạy thoát lực lượng, ngược lại bồi thường một con ngựa!” Từ Đại Nhãn rất khinh thường nói. Tọa kỵ của hắn là một con ngựa đỏ thẫm bốn tuổi, so với bất cứ tọa kỵ nào trong thương đội đều tốt hơn rất nhiều. Nhưng tính cả thời gian mỗi người đi bộ trên đường mỗi người., Ngoại trừ mấy đao khách, Từ Đại Nhãn có thể xếp ở vị trí thứ nhất. Vì một chút lợi nhỏ mà không để ý tới hành vi thiếu hụt tọa kỵ liên tục

một nhọc mấy ngày, tuyệt đối không có khả năng phát sinh trên người người yêu ngựa như hấn.

“Ta, ta không biết bắn tên!” Lý Húc thấp giọng trả lời. Hoàng Dương, hấn nhớ kỹ cái tên này, lần sau đụng phải, nhất định phải đánh cho đau đầu, sai người đưa tới quê nhà làm đôi giày cho phụ thân. Mấy năm nay vì an tâm đọc sách, phụ thân chưa từng nhắc tới con đường phía bắc mệt mỏi bao nhiêu. Rất nhiều lúc, trong cuộc nói chuyện của hai cha con, thương lộ dài đằng đặc mà cô đơn lại như mang theo rất nhiều thi ý.

“Yên ngựa của người chẳng phải bên cạnh treo cây cung sao?” Lần này đến lượt Tôn Cửu kinh ngạc. Hấn đã từng đề ý, trong toàn bộ đội ngũ chỉ có Từ Đại Nhân cùng Lý Húc dùng cung có thể lấy được ở trên mặt đài. Cung hoặc chế bằng gỗ trong tay những người khác, không có thanh nào có thể dùng để tác chiến.

Nghe người ta nói đến bảo bối của mình, Lý Húc càng cảm thấy xấu hổ. Trước kia bắn ra không chuẩn, hấn có thể nói là cung trong tay mình quá kém. Mà trải qua phân tích của Từ Đại Nhân, giờ phút này hấn đã biết rõ cậu mình tặng cho mình một cái phi cung rất tốt., Tự mình cầm bảo bối này, ở trên mặt đất đều bắn ra không trung. Trên lưng ngựa xóc nảy mở cung, càng không có khả năng bắn chính xác mục tiêu. Có cung tốt như vậy lại bắn không cho tên, hành vi phí phạm của trời thực sự làm người ta xấu hổ.

“Nam tử hán rất lớn, đừng động một chút lại đỏ mặt, cầm cung tới ta xem!” Tôn Cửu thấy thần thái Lý Húc nhăn nhó, cho rằng hấn giấu hàng trong cung nang, cười mắng.

Lý Húc đáp ứng một tiếng, vội vàng chạy tới lấy túi cung cùng giỏ tên. Tôn Cửu rút ra cây cung trong túi, lấy tay làm thước đo, sau đó tách ngón cái và ngón trỏ ra, lượng sức dài của cánh cung, lại nhìn kỹ vị trí lỗ tai cung, gật đầu. Đợi thất xong dây cung, lại từ trong bình rút ra vũ tiễn tự chế của Lý Húc., Động tác gật đầu lập tức biến thành lắc đầu. Rút một mũi, lắc đầu một lần, mãi cho đến khi đầu lắc thành trống ba, mới đem giỏ tên trả lại cho Lý Húc, hướng về phía Từ Đại Nhân nói: “Đem mấy mũi tên của người cho mượn dùng, toàn bộ mũi tên của

Húc Tử này sai rồi. Tên kỵ binh, lại dùng tên bộ binh, có thể bắn trúng mới là chuyện lạ!”

Từ Đại nghe được lời ấy, hai tay vội vàng đem vũ tiễn mình mang dâng lên. Lấy thuật xem người của hắn, Tôn Cửu hiển nhiên đã làm bạn, nếu không vị trí hắn treo đao sẽ không quy củ như vậy., Tính tình con người cũng không hào sảng như vậy. Chỉ là Tôn Cửu trong quân rốt cuộc đã làm gì, võ kỹ đạt được trình độ gì. Với năng lực hiện tại của Từ Đại Nhân, cũng đoán không ra. Trước mắt Tôn Cửu yêu cầu thử tên, chính là cơ hội tốt đưa tới cửa. Sau khi bắn ra, Từ Đại Nhân cam đoan bản thân có thể phỏng đoán thời gian hành ngũ dài không rời mười phần.

Tôn Cửu từ trong tay Từ Đại Nhân tiếp lấy giỏ tên, rút ra một mũi tên trong tay, phi thân lên ngựa. Hai chân dưới bụng ngựa nhẹ nhàng đập một cái, một người một ngựa lập tức phóng ra. Hai thiếu niên Từ, Lý thấy thế vội vàng thúc ngựa đuổi theo, mới chạy hơn một dặm đường, chạy tới đúng lúc, mấy con dê vàng bị đám người bán hàng rong đuổi theo, ào ào xông tới.

Tôn Cửu tốt, cài tên mở cung. Chỉ nghe một tiếng cặng!” Địa một tiếng thanh thúy dây cung vang lên, chạy ở tận cùng phía trước, một con đực hoàng dương to lớn nhất ứng thanh ngã xuống. Tôn Cửu một tay cầm cung, phóng ngựa lao lên, trên lưng ngựa hơi cúi người xuống, quát lớn một tiếng “Lên”. Một tay đem con mồi từ dưới đất lướt lên, vắt ngang trước người, phóng ngựa quay về.

“Được!” Chẳng những tiểu thương, ngay cả những đao khách đi theo xem náo nhiệt cũng hét lên một tiếng khen hay. Đang lúc bắn tên bắn trúng mục tiêu đã rất không dễ dàng rồi, càng hiếm thấy hơn nữa là Tôn Cửu Nhất Tiễn đã bắn thủng cổ Hoàng Dương, chẳng những lập tức đoạt đi tính mạng của con súc sinh kia, mà tính hoàn chỉnh của da cũng được bảo toàn.

“Đó là đương nhiên, năm đó Cửu ca dùng mệnh lệnh dưới trướng soái khách cao lớn, từng trong vạn mã quân bắn hạ cò Tiêu Ma Ha. Nếu không phải bị một vài tên khốn kiếp nào đó tham lam quân công, Cửu ca ít nhất cũng có thể làm được giáo

úy!” Trương Tam thúc nhếch miệng, dương dương đắc ý hướng về đám đao khách khoác lác.

Đám đao khách vô cùng kinh ngạc, nhao nhao xúm lại nghe chuyện đại soái cao lớn đắc tội Nam Trần năm đó, cũng nghe ngóng xem rốt cuộc ai mới có bản lĩnh như vậy, lại có thể khiến cho Cao Dĩnh tướng quân vốn công chính nghiêm minh được xưng là Cao Dĩnh thiên vị, nghe hấn ngang nhiên cướp đoạt cờ của Tôn Cửu. Tôn Cửu lại không chịu nhiều lời, chỉ rút mũi tên trên cổ dê ra khỏi mắt Từ Đại, sau đó đem nguyên con dê ném cho Trương Tam, mệnh lệnh hấn an bài nhân thủ nướng thịt thật nhiều thịt thật nhiều thịt thật nhiều dê cho mọi người nếm thử.

Mọi người thấy Tôn Cửu trầm ổn như vậy, đối với hấn càng thêm bội phục. Đặc biệt là mấy đao khách, mắt thấy sắp đến nơi, thái độ ngông cuồng đều xuất hiện. Sau khi chứng kiến Tôn Cửu bắn nghệ, cũng nhao nhao thu liễm hành vi của mình, không còn ăn nói bừa bãi nữa.

Tôn Cửu mang theo cung rồng quay trở về bên cạnh Lý Húc, lại không thả lỏng dây cung. Chỉ vào dấu hiệu đánh vào trên cánh cung hướng Lý Húc giải thích: “Đây là kỵ cung khai hoàng thời kỳ đầu vì thảo phạt Nam Trần, chuyên môn chế tạo ra. Tập trung cung tên trong cả nước, hao phí mấy năm lực lượng, có thể đạt tới đẳng cấp này, cũng chỉ hơn ngàn thanh. Kỵ Cung cứng rắn như vậy, người cầm nó làm bộ bắn, đương nhiên không có khả năng bắn chuẩn!”

“Xin Cửu thúc chỉ điểm!” Lý Húc cùng Từ Đại trông thấy bảo bối, khẩn cầu nói.

“Bái sư phải dập đầu!” Đỗ Lăng Hâm mang theo con dê vàng không lớn hơn thỏ đi qua bên cạnh, hậm hực nói.

Tôn Cửu cũng không để ý tới gã, đem cung giao trả lại vào tay Lý Húc, tay chỉ ngón tay về vị trí cầm cung của hấn, hai tay cùng cơ bản động tác thân thể, sau đó nói: “Việc này có gì khó, bất quá là chuyện một câu, trong quân có ca quyết chuyên môn, từng kỵ binh đều sẽ học thuộc lòng.” Dứt lời, đem cung đặt trên tay của mình, không hề kiêng kỵ chút nào, thấp giọng

ngâm xướng: “Thế như gió, mắt như điện chảy, đầy cung, bắn tên thật nhanh...”

“Chỉ có vậy thôi sao?” Mấy đạo khách theo sau “Trộm nghệ”. Người đi đầu đạo chú trọng tàng kỹ, ít một người học được bản lĩnh của mình, tính an toàn của bản thân trên đường liền tăng thêm một phần. Hành vi như Tôn Cửu tùy tiện hát ca quyết ra trước mặt mọi người như vậy, bọn họ trước nay chưa từng nghe nói qua.

“Nói thì dễ, làm thì khó. Ca quyết ai cũng học thuộc lòng, có thể bắn chuẩn, một trăm người không tìm ra một ai!” Tôn Cửu không quay đầu lại nói, đem cung giao trả lại cho Lý Húc, cười nhẹ dẫn dò: “Thật ra còn có bí quyết của hai chữ, mọi người đều hiểu. Vô hấn, “Tay thuần thực” mà thôi. Người luyện thêm vài lần, tự nhiên có thể lĩnh ngộ đạo lý trong đó!”

Dứt lời, hấn nhảy xuống khỏi tọa kỵ, loạng choạng đi về phía Trương Tam thúc, giúp hấn lột da thịt.

Lý Húc nắm cung, cao hứng đến quên cả xuống ngựa. Trong lúc vô ý tìm được nguyên nhân mình bắn tên không cho phép, hơn nữa còn nghe được ca quyết trong quân, những thu hoạch này tất nhiên làm hấn mừng rỡ. Sâu trong nội tâm lại càng cao hứng hơn., Bản thân mình học được thuật xem người học trộm ở chỗ mắt lớn, lần đầu tiên sử dụng là tám chín phần mười. Cửu thúc đích xác từng vứt bỏ thương nhân tông quân, chỉ là trong quân bị người ta cướp công lao, cho nên mới giận mà quay đầu.

Nếu như tương lai mình học xong võ nghệ, dàn xếp xong hai cha mẹ, có thể giống như Từ Đại Nhãn tìm một trận chiến có thể thắng cho mình xuất thân không? Công lao của Cửu thúc bị người ta tham, cho nên hấn rời khỏi hàng ngũ. Nếu vận khí mình tốt hơn hấn một chút, có lẽ có thể chịu đựng được vị trí đoàn khách (bách nhân trưởng).

Những giấc mộng này mặc dù rất xa xôi, nhưng dù sao còn có thể làm một chút. Tốt hơn ở trên thảo nguyên bốn ba quanh năm, mệt đến mức ngay cả cơ hội nằm mơ cũng không có.

Là một đứa bé hiểu chuyện, Lý Húc không dám coi thường nghề mưu sinh của phụ thân. Nhưng hắn lại vô cùng sợ hãi, sợ có ngày mình sẽ trở thành một người như Vương rồi, Đỗ sẻo, chết lặng mà vô sĩ.

“Ngây ngốc làm gì vậy, còn không thu cung lại!” Từ Đại thấy Lý Húc lại bắt đầu ngẩn người, dùng giỏ tên gõ nhẹ lên đầu hắn. Lập tức, từ trong bình phân ra một nửa vũ tiễn, nhét cho Lý Húc.

“Từ đại ca, cái này, không biết xấu hổ như thế nào!” Lý Húc vội vàng từ chối. Từ đại nhãn dùng mọi thứ đều tương đối nghiên cứu, nửa bình mũi tên tinh xảo như vậy không biết giá trị bao nhiêu? Mặc dù hai người đã trở thành bằng hữu, nhưng tùy tiện lấy đồ vật của bằng hữu, cũng không phải là thói quen của Lý Húc.

“Cầm lấy, phòng thân!” Từ Đại thấp giọng dặn dò. Nhìn xung quanh, phát hiện xung quanh không có ai chú ý mình, hạ thấp giọng nói: “Cửu thúc vừa rồi cố ý lập uy, sự tình có chút không ổn!”

“Cố ý...!!” Lý Húc thấp giọng phát ra nửa tiếng kêu sợ hãi, nửa tiếng sau lập tức bị hắn nuốt ngược trở về bụng. đoạn chính địa, Cửu thúc lập uy làm gì. Khó trách xưa nay hắn rất ôn hòa một người, lại đột nhiên bán ra xạ kỷ! Nguyên lai là hắn cố ý cấp cho mọi người xem. Ai xem trong thương đội này? Trong thương đội này trừ Hà Bắc, các nơi Hà Nam đều tụ tập ở một chỗ, chính là mấy đạo khách kiêm chức dẫn đường. Chẳng lẽ bọn họ....

“Chúng ta bị mấy người lạ mặt dẫn dắt, ngàn dặm xa xôi chạy tới đây, người mệt mỏi. Nếu như đối phương là mã tặc tung hoành thảo nguyên, chúng ta chẳng khác nào một đám dê béo tự mình đưa lên cửa!” Từ Đại đưa mắt về phía mọi người, làm tư thế như đao cắt cổ cho Lý Húc: “Cho dù đêm nay không tìm thấy Sô bộ, cũng không thể để cho thương đội rối loạn. Cho nên, Cửu thúc phải lộ một tay, đề phòng người khác, cũng phòng người mình tuyệt vọng, cố ý sinh sự!”

“Ừm!” Lý Húc nhẹ nhàng gật đầu, chậm rãi bò xuống lưng ngựa. Nếu không phải Từ Đại Nhãn nhắc nhở, hắn cũng không

nhìn ra những huyền cơ ẩn dấu sau dấu vết để lại này. Ngẫm lại có khả năng phát sinh chiến đấu, hấn cảm thấy toàn thân khẩn trương, hai chân không tự chủ được bắt đầu run rẩy.

Nếu gặp phải mã tặc, đám tiểu thương vốn đã muốn giải tán, căn bản không tổ chức được phản kháng hữu hiệu. Với nhân cách của Trương Tam thúc, khẳng định sẽ bỏ lại tất cả để chạy trốn trước. Còn đám người Vương Ma Tử, Đỗ Lăng chỉ vì mạng sống mà cầm dây thừng giúp mã tặc là đã là trượng nghĩa. Cử thúc tìm không thấy trợ thủ, tổng võ nghệ tại cao, có thể ngăn được mấy đối thủ?

“Đừng sợ, có ta ở đây, không ai có thể làm ngươi bị thương được! Chỉ cần trong tay ta có một cây mộc côn, ba hai tên Đỗ Ba Trác căn bản không tới gần được!” Từ Đại Nhân thề son sắt, thấy sắc mặt Lý Húc vẫn tái nhợt, nhẹ nhàng dùng cánh tay chạm vào người hấn, thấp giọng an ủi: “Ngày đó gặp được người Đột Quyết, là vì gia hỏa không thuận tay, một cây roi ngựa.”

“Cảm ơn Từ huynh, đến lúc đó, ta sẽ không gây thêm phiền phức cho bất cứ kẻ nào!” Lý Húc cầm từng mũi tên từ mắt của Từ Đại vào ống tên của mình, chậm rãi trả lời. Mũi tên Từ Đại Nhân sử dụng đích xác rất tinh xảo, mặc dù so với tên bộ cung ngắn hơn vài phần, nhưng mũi tên lại trơn nhẵn nhẵn bóng hơn, mũi tên càng bén nhọn, lông đuôi thon gọn gàng, tựa như vài thanh đao cắm nghiêng.

“Tiểu tử này biến thành thật nhanh!” Từ Đại mắt nhìn Lý Húc, kinh ngạc nghĩ. Ngay trong nháy mắt mũi tên bắn tới, bạn tốt của hấn đột nhiên như biến thành một người khác. Yếu nhược, nhát gan, gỗ, những tật xấu xưa nay như ảnh, lần lượt biến mất, thay vào đó, là sự trầm ổn trầm trọng như núi.

“Hôm trước Cử thúc nói rất hay, ta không thể vì chuyện gì đều dựa vào người khác giúp!” Lý Húc vừa thu mũi tên lại vừa cố gắng nhắc nhở mình.

Bài 1: Lạc Thủy, tức là gỗ chèo dòng sông, trong ngày hôm nay, Mông Xích Phong Ông Ngưu đặc kỳ cùng Ba Lâm Diệp. Thái Di Hà, cô ý ở phụ cận Bạch Thành.

Chú nhị: Xi. Ở Kim cát lâm, Hắc Long Giang cùng với hòn đảo kho bị ong mật chiếm cứ, từng là mật Tùy đại quốc.

Chú 3: Hoàng Dương. Học tên cỏ hủ trùng linh, từng nổi bật ở địa khu cỏ xưa trong nước ta. Thân thể dài khoảng 50cm, nặng nề bình thường là 20~3 ký, nhưng lớn nhất có thể đạt 1090 cân, đã từng là đồ ăn chủ yếu của mùa đông Mục Dân ở thảo nguyên, hiện tại sắp sửa tuyệt tích.

Đánh điểm điểm: Dịch Nam Trần, chủ soái trận chiến này là Dương Quảng, người chỉ huy thực tế là lão tướng Cao Dĩnh.

Sổ 5: thấy cứ điểm của Đường đời Vương - xạ kinh - tổng pháp Mã xạ....

Tân thư, kính xin ủng hộ.

Chương thứ ba (một) Tiểu Khoáng Dã:

Sự thật luôn nằm ngoài dự đoán của mọi người, khi người bắt đầu tuyệt vọng về tiền đồ, hi vọng sẽ lặn lẽ tới. Lúc chiều đến giờ Thân, chính lúc các tiểu thương đi hết sức mệt mỏi, trong lòng tràn ngập tuyệt vọng, một bầy dê bỗng dung xuất hiện trên thảo nguyên phía trước bọn họ.

Bầy dê, đó chính là đàn dê, ước chừng hơn vạn con mây trắng bay qua thảm cỏ khô vàng. Đám người bán hàng rong sợ ngây người, trong lúc nhất thời quên hẳn tiếng hoan hô. Địa phương có dê thì khẳng định có Mục nhân, một bầy dê lớn như thế lại mang ý nghĩa một bộ lạc giàu có, thứ tự tồn tại chưa từng có! Trước kia đoàn người trên đường nhận đủ loại khổ cực, lập tức có thể thu hoạch được hậu hĩnh!

Không đợi bọn họ tỉnh táo lại, ba gã mặc áo da màu nâu đỏ, góc áo và nân ngựa nhanh chóng quần vô số băng vải linh đang. Hai người một trước một sau, giữ khoảng năm mươi bước chân với nhau. Một người đầu tiên trong hai người cầm kèn, một người cầm kèn, cách thương đội hai mươi bước là chiến mã.

“Khách nhân từ xa đến, là cơn gió gì đem các người thổi đến trước đồng than ở Tô Khuynh bộ!” Người cầm cung cất cao giọng, dùng tốc độ cực nhanh, nhưng đột nhiên ca hát thanh thoi hời.

Hôm nay các quốc gia lấy Đột Quyết là cường đại nhất, các bộ tộc còn lại đều phụ thuộc. Cho nên Đột Quyết nói gần như là ngôn ngữ thông dụng của bộ lạc phương Bắc, thường xuyên đi lại vì giao dịch của các tiểu thương các bộ lạc ở tái ngoại, mỗi người đều có thể đối phó một hai câu. Nghe được Mục nhân hỏi, mọi người tranh thủ thời gian đem tay từ trên binh khí rời khỏi chỗ này., Hướng đối phương tỏ ra mình không có ác ý. Tôn Cửu là thủ lĩnh của mọi người chậm rãi tiến lên, trước tiên dùng tay phải đề vai trái, khom người, sau đó theo thứ tự dùng Đột Quyết nói chuyện với hán ngữ: “Thu Phong đem chúng ta

thời tới từ giữa, chúng ta bốn ba ngàn dặm, chỉ là muốn chia sẻ hàng hóa với bằng hữu!”

“Khách nhân tôn quý, Trung Nguyên cách đây không chỉ ngàn dặm, trên đường có sông lớn núi cao ngăn cản, là ai dẫn đường cho các ngươi, là ai chỉ thị cho chúng ta vị trí đồng than?”

Người cầm cung hơi khom người đáp lễ, lại không chịu đem mũi tên rời khỏi dây cung, trong giọng điệu truy vấn tràn ngập cảnh giác.

Cũng không trách Người Mục Mộ tộc nhiều nghi ngờ, nơi này thời tiết rét lạnh hơn xa Trung Nguyên. Mỗi năm tháng, trên bầu trời đã bắt đầu có tuyết bay. Cho nên, hàng rong Hán tộc chưa quen thuộc thảo nguyên tuyết đối không dám mạo hiểm ở sau tám tháng còn đến sâu trong thảo nguyên. Mà bây giờ đã đến đầu tháng chín, Thu Tuyết sớm hạ xuống hai ba trận.

Trong mắt người chần ngrạ, thân phận đám người Tôn Cửu thật sự khả nghi, so với thương đội càng giống thám tử của bộ lạc đối địch hơn.

Không đợi Tôn Cửu hướng Mục nhân giải thích vì sao mình còn dám xâm nhập vào trong thảo nguyên, Hách lão đạo dẫn đường ở sau đội ngũ đã mất kiên nhẫn rít gào lên: “Tô nuông Đồ Nhĩ Nhĩ, chẳng lẽ ngươi đã quên Hách gia lão đạo hai tháng trước cùng ngươi ở cạnh đồng lửa uống một vò Tửu rồi sao? Chẳng lẽ Hao gia các ngươi chính là dạy ngươi đối xử với khách nhân như vậy sao?”

Mục nhân kia nghe được tiếng mắng nọ, trên mặt đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó lộ ra nụ cười tươi sáng khoái. Cung trong tay vẫn giơ lên như cũ, mũi tên lại từ trên dây cung buông lỏng xuống, thay đổi loại ngữ khí nhu hòa nói với Hách lão đạo: “Ngươi là Hách gia phụ ly (Độc Quyết, Lang, cũng chỉ thị vệ, kính ngữ, ta nhớ rõ tửu lượng của ngươi. Nhưng trên thảo nguyên không có bằng hữu vĩnh viễn, ngày hôm qua ngươi mang theo Cáp Đạt rời khỏi bộ lạc, quay đầu lại cũng có khả năng tay giơ cung tên mà đến!”

“Chúng ta có cung tên nhưng chỉ bắn về phía chó đất cản đường. Chúng ta có đao thương, lại chỉ dùng để đối phó cường đạo bị Trường Sinh Thiên nguyên rửa. Ta, Trung Nguyên nhân

tôn cử, cùng với bằng hữu của ta., Chắc chắn sẽ không để đao tiền nhiễm máu người lương thiện!” Tôn Cử khom người lần nữa, dùng Đột Quyết thương lượng: “Người có thể cười ngựa đến phía sau chúng ta, nhìn xem trên thảo nguyên có thể có khói bụi do móng ngựa làm tung tóe. Bằng hữu có thể sẽ lừa gạt người, nhưng ánh mắt của người vĩnh viễn sẽ không phản bội chủ nhân của hắn!”

Mục nhân thấy Tôn Cử nói chuyện thẳng thắn như vậy, ý nghĩ đề phòng dần dần mất. Mục nhân bị Hách lão dùng đao gọi là Tô nhảm Đỗ Nhĩ thúc ngựa đi về phía trước, vòng qua Tôn Cử, trực tiếp đi thẳng đến phía sau thương đội. Hai gã Mục nhân Kháp tộc khác vẫn mang theo kèn hiệu báo động, tay lại chậm rãi hạ xuống trước yên ngựa.

Tại Thương đội tả đội, phải, ba phương hướng sau rong ruổi hai dặm một vòng lớn, phát hiện đích xác không có dấu hiệu đại đội nhân mã đến. Tô Khánh Đỗ Nhĩ nhanh chóng chạy tới trước mặt Tôn Cử, thu hồi cung tên, khom người cho đến đầu ngựa, “Đỗ Nhĩ lỗi mắng bồi tội cho trưởng giả, các người thật sự là bằng hữu. Sau khi đến thảo nguyên sai câu tàn sát bừa bãi, cho nên ta không thể không đề phòng!”

Dứt lời, quay đầu hướng tên Mục nhân cách thương đội xa nhất hô vài câu, lệnh hắn nhanh chóng trở về bộ lạc đưa tin cho tộc trưởng, nói phương xa có khách quý đến. Sau đó đuổi thẳng cánh tay, làm động tác mời của toàn bộ thương nhân.

Người bán hàng rong sớm đã mất hết kiên nhẫn, cũng không dám chạy nhanh về phía trước. Sau khi đi theo Tôn Cử Cử và Tô Ban Đỗ Nhĩ, chậm rãi nhích về phía khói bếp nơi xa xa bay lên.

Thời gian nửa nén hương qua đi, trong thiên địa mơ hồ truyền đến tiếng sấm nổ mạnh. Phía trước bụi mù nổi lên, hơn trăm con chiến mã như nước lũ cuộn cuộn lao đến. Những người bán hàng rong nào trải qua trận thế lớn như vậy, sắc mặt ai cũng trắng bệch., Ánh mắt không ngừng nhìn về phía Tôn Cử. Chỉ cần người dẫn đầu ra lệnh một tiếng, đoàn người lập tức bỏ chạy. Tôn Cử lại trấn định dùng Đột Quyết nói chuyện với tên gọi là Đỗ Đức bộ lạc kia tán gẫu, hai người phảng phất

đàm phán phi thường hợp ý, thỉnh thoảng còn phát ra một trận cười to.

Tiếng cười sảng khoái khiến người bán hàng rong dần dần an tâm, tay đặt trên chuôi đoản đao hộ thân, tiếp tục đi tới. Sau một lát, dòng lũ cuộn cuộn tới càng ngày càng gần, một cây thiên lam, theo một đội ngũ thiên nga hình người, từ giữa tuần mã cao cao cao chọc xuất hiện.

“Chư vị khách quý ở đây chờ một lát, vệt cân nhà ta tự mình đến đón!” Tô Khánh Đỗ Nhĩ dùng Đột Quyết nói ra. Tiếp theo, đánh ngựa tiến lên, xa xa nghênh đón cây giáo lớn kia.

Dòng lũ chậm rãi giảm tốc, ở nơi sắp sửa cùng thương đội va chạm, đột ngột dừng lại. Một người đàn ông trung niên khoác áo choàng màu xanh lục nhạt, quần áo bốn phía khảm nạm da dê vàng nâu, khom người thi lễ với mọi người: “Huynh trưởng trước đây từ đó, hậu nhân Tô Khánh của Bạch Thiên Nga, hoan nghênh các huynh đệ tới chào đón!”

“Con cháu Bạch Thiên thiên nga cung nghênh huynh trưởng trước!” Hơn sáu mươi tráng hán mặc áo da dê vàng, cánh tay để trần, dưới tóc và quần áo lót đầy chuông đồng đồng đồng đồng đồng đồng thời khom người.

“Con cháu Bạch thiên nga, huynh trưởng đặc biệt đến thăm tay chân của mình!” Tôn Cửu khom lưng tỏ vẻ đáp lễ. Chúng thương nhân học theo dáng vẻ của Tôn Cửu, lấy tay dè bả vai, cúi người hành lễ. Đột Quyết vô cùng kém cỏi nói ngược lại, động tác chỉnh tề cũng thua xa một phần vạn đối phương.

Thủ lĩnh bộ lạc Tô Khánh kia thấy động tác của đám người bán hàng rong hỗn loạn, trái lại trên mặt nở nụ cười. Hắn xoay người vẫy vẫy tay về phía sau, hai mươi mấy cô gái mặc áo gấm rực rỡ màu sắc rực rỡ, gót áo đầy chuông bạc lập tức nhảy xuống lưng ngựa, từ trong túi đổ ra một chén rượu thơm nồng đậm. Tộc trưởng vung vẫy, chén đồng đầu tiên được đưa đến trước người Tôn Cửu Mã, sau đó hai cô gái kéo hai tay một đường trắng nõn uốn lượn.

Hơn sáu mươi tráng hán đồng thời xuống ngựa, giơ bát rượu đi tới trước mặt các thương nhân, vừa đi vừa hát. Tiếng ca uyển

chuyển kéo dài, không cách nào nhận ra từ ngữ trong đó, trong giai điệu lại bao hàm ý tứ hoan nghênh nồng đậm.

Từ Đại đôi mắt vài lần muốn nhảy xuống lưng ngựa, đều bị Lý Húc giữ chặt cánh tay. Trước khi đi Bắc, phụ thân từng hướng Lý Húc trút vào rất nhiều quy củ Đột Quyết. Người Học này nếu phụ thuộc vào Đột Quyết., Quy củ trong đó chắc hẳn không khác Đột Quyết là mấy. Giờ phút này nếu Từ Đại neoh mắt lại, chắc chắn sẽ lưu lại ấn tượng không tốt cho chủ nhân. Mà những người khác trong thương đội tuy rằng cố tình xấu mặt nhìn hai thiếu niên, một khi ảnh hưởng đến việc làm ăn của bọn họ, chắc hẳn cũng sẽ không tha thứ cho thiếu niên vô tri.

Tôn Cửu nhận lấy chén rượu trong tộc trưởng, khom người, dùng ngón tay quệt vài giọt hương trời xanh. Lại lặp đi lặp lại lần nữa, đổ rượu vào mặt đất. Cuối cùng, mới nâng bát lên, hướng tộc trưởng cảm ơn: “Người Trung Nguyên Tôn Cửu cảm tạ Trường Sinh Thiên an bài cơ hội lần này cho người ta và người gặp mặt. Nhân ái Trung Nguyên Cửu ở thảo nguyên chứng kiến tình nghĩa giữa ta và người. Huynh đệ bộ của Tô Khuynh bộ, để chúng ta cùng nhau uống chén này!”

Tộc trưởng thấy đám người Tôn Cửu lễ tiết không chậm trễ chút nào của tộc nhân Tường Dung, nụ cười trên mặt càng đậm. Từ trong tay thiếu nữ trong tộc nâng lên một cái khăn trắng, kiễng chân, nhẹ nhàng đặt lên cổ Tôn Cửu. Tôn Cửu khom lưng, lấy tư thế cực kỳ không thoải mái mà thản nhiên tiếp đãi. Mãi đến khi tộc trưởng lấp xong ngáp dài, mới giơ bát rượu cùng tộc trưởng đối ẩm, sau đó nhẹ nhàng nhảy xuống lưng ngựa.

Chúng thương tiểu thương đội Tôn Cửu và tộc trưởng uống xong chén rượu đầu tiên, cũng nâng bát rượu lên cùng Tô Bạc bộ uống cùng một chén. Sau đó, đều xuống ngựa, dưới sự trợ giúp của tộc nhân tấp nập, dẫn tọa kỵ đi về chỗ tụ cư của bộ lạc.

Hơn mười nữ tửBức tộc dùng tiếng ca làm bạn, luôn đưa khách nhân vào rào chắn thứ nhất của bộ lạc. Các nam nhân Giáp Mạch nhiệt tình chống tay ngang đầu lên, đem hàng hóa

của các tiểu thương dỡ xuống, bày ra chỉnh tề ở trong tộc cố ý đồ ra, mấy đồng than lớn đến gần trung tâm bộ lạc.

Các tiểu thương hưởng thụ đến đãi ngộ của khách quý, sự mệt mỏi toàn thân đều biến mất. Đặc biệt là đám người Vương Ma Tử, Đỗ Sa Tư, từ sau khi uống xong rượu, ánh mắt liền không chớp lấy một cái, nhìn chăm chăm vào nữ tử Hạt Tộc đang rót rượu. Những nữ tử kia cũng không thẹn thùng, ngược lại còn mỉm cười đáp lại, hơn nữa thỉnh thoảng còn cố gắng hết sức tập trung từ ngữ đơn giản thành câu trao đổi nho nhỏ với đám người Vương Ma Tử.

“Một bát kia là hạ mã tửu, trước khi uống rượu, người tuyệt đối không được xuống ngựa!” Hai thiếu niên bước đi cuối cùng, thấp giọng trao đổi. Có phụ thân nhiều năm hun đúc, Lý Húc cũng hiểu được một hai câu Đột Quyết. Đem quy củ của Đột Quyết tộc nói chuyện với Tôn Cửu cùng tộc trưởng vừa rồi, đại khái giới thiệu với Từ đại nhân một lần, Từ Đại Nhân nghe vậy đầu óc mù mịt, lại mê man, cũng tò mò.

“Ngày đó người thay ta ra mặt, đánh Vương mặt rỗ cùng Đỗ Lăng Huyền Huyền. Mấy lão già bọn họ trong giang hồ mang lòng oán hận, nhất định nghĩ trăm phương ngàn kế làm cho hai người chúng ta mất mặt. Một hồi tiến vào lều trại, người lưu tâm nhiều một chút. Thảo nguyên tuy tính người thẳng thắn, nhưng lại rất cố chấp với quy củ trong tộc.” Lý Húc thấp giọng dặn dò. Trong lúc vô tình, hắn và Từ Đại Nhân đã đổi vai nhân vật đang chăm sóc lẫn nhau.

Chú 1 cân, bộ lạc xung hô, ngang với Cừ soái. Tô nhảm Đỗ Nhĩ, tên Đột Quyết, ý nghĩa chính là khoẻ mạnh bộ Tô Tỳ bộ.

Chương thứ ba (đầu một)

Mới dàn xếp tốt tọa kỵ, chủ nhân đã sớm có khách dùng chậu đồng đánh tới giếng nước, kêu mọi người rửa tay rửa mặt. Cử động này ngầm hợp ý tứ “Tẩy Trần” trong giọng Hán, cho nên Từ Đại Nhãn không cần hỏi cũng hiểu đạo lý trong đó. Nhìn xem đám người trước sau đưa tay vào chậu đồng trước mặt, cũng nâng theo nước giếng lên.

Thảo nguyên trời lạnh, nước giếng rất lạnh. Bội lên mặt, nhất thời khiến mọi người thanh tỉnh vài phần. Đợi mọi người rửa mặt xong, thay quần áo sạch sẽ. Thủ lĩnh bộ lạc lại nhiệt tình mời, mời người bán hàng rong đến trong trướng dâng trà. Đối với ý tốt của chủ nhân, Tôn Cửu không dám chối từ., Nói xong lời cảm tạ đi theo sau lưng gã thủ lĩnh. Ngay tại lúc này, Trương Tam vốn nên đi theo sau lưng Quy Cửu lại đột nhiên dưới chân không còn chút sức lực nào, bước chân càng lúc càng nhỏ. Nhìn thấy Trương Tam như thế, đám người Vương Oanh Tử, Đỗ Vân đưa mắt liếc nhau một cái, lục tục bước chậm lại. Rất nhanh, mọi người liền đem mắt nhìn Từ Đại Nhãn “Đến sau lưng Tôn Cửu”.

Từ Đại biết rõ có mấy người bán hàng rong lòng dạ khó lường, cho nên sự tình mới cẩn thận, thay đổi tư chất tung hoành dọc đường. Chỉ sợ không cẩn thận đi nhầm một bước, nói sai một câu., Trở thành trò cười của mọi người sau này, nhưng cẩn thận mọi cách, cũng không ngờ thứ tự nhập trướng lại có sự tồn tại. Hắn đi theo sau lưng Tôn Cửu, mắt thấy đã tới cửa trướng. Lý Húc thầm nghĩ không ổn, mau đi hai bước, trực tiếp cắm vào giữa Tôn Cửu và Từ Đại Nhãn.

“Thằng nhãi con! Lát nữa sẽ cho ngươi đẹp!” Trương Tam mắng thầm trong lòng. Trong lúc uống rượu “Xuống ngựa”, hắn và đám người Đỗ Lăng Huyền Huyền đã hạ quyết tâm xấu cả mắt. Nếu như lúc ấy không phải bị Lý Húc cưỡng ép lôi kéo, Từ Đại Nhãn khẳng định sẽ trở thành ác khách không được hoan nghênh nhất trong bộ lạc Mâm Nhân hôm nay. Giờ phút này thấy Lý Húc lại cắm một đòn vào bẫy của mọi người, thù hận trong lòng đối với hắn càng thêm sâu đậm.

Nhưng chủ nhân lại không biết những chuyện xấu xa giữa các khách nhân, thấy Tôn Cửu theo sát phía sau không phải là trưởng giả trong thương đội mà là hai thiếu niên quần áo tương đối hào hoa. Nghĩ đến một thiếu niên trong đó lấy sói làm bạn, hẳn chợt cho rằng hai thiếu niên có khuôn mặt thanh tú này là nhân vật phú quý trong các tiểu thương nhân, cười cười., Hắn chỉ vào góc tây bắc đại trường nhường đường: “Khách quý từ phương xa đến, khiến cho dê bò, bãi cỏ đều nhiễm phúc khí, nhưng mời ngồi, uống một chén trà sữa do tiểu nữ tự tay đun!”

Tôn Cửu mỉm cười tiến lên, trước tiên hướng góc tây bắc của đồng than mềm khom người ba lần, sau đó, kéo tay chủ nhân nói: “Là chúng ta không mời mà tới, thêm phiền toái cho chủ nhân, tôn kính cân trọng thỉnh ngồi xuống, để chúng ta tiếp nhận trưởng lão chúc phúc!”

Giữa chủ nhân khách sáo vài câu, sau đó thủ lĩnh bộ lạc tự mình ngồi trên chiếc giường da dê trải phía bắc. Theo tiếng chuông đồng vang, hai lão nhân Hộc tộc râu tóc dài chậm rãi đi vào, kề bên thủ lĩnh ngồi xuống. Đợi đến phiên Cửu thúc, hắn lại lựa chọn vị trí chính đông phương, sau đó mới mời đám tiểu thương theo thứ tự ngồi xuống.

Bộ tộc kia dùng lều trại đãi khách đãi chúng ta gấp năm lần đồng than bình thường, bốn phía là cảnh gỗ, bọc bên ngoài là than trắng như tuyết. Bầu trời cùng tường than đều mở cửa sổ lớn, cửa sổ dùng gỗ hình dạng của người Trung Nguyên, mặt trên lại không phải giấy dày, mà là một loại màng mỏng màng ánh sáng, cho nên có vẻ rất nổi bật.

Theo Lý Húc phỏng đoán, tầng màng kia hẳn là các loại đồ vật như xà ốc. Nhưng hắn cũng không dám hỏi lung tung, phụ thân Lý Tích đã từng cảnh cáo với hắn, biến hóa giữa nhân tính cùng khuôn mặt lạnh lùng thường thường là trong nháy mắt. Cho nên, có thể không cần kiêng kỵ nhà phạm nhân, tận lực đừng xúc phạm. Đụng phải vật quý hiếm cũng đừng hỏi lung tung, tránh là bí mật của bộ tộc hồ nhân.

Đám tiểu thương ngồi vây quanh tiểu đoàn, tụ lại thành hơn phân nửa vòng tròn. Chỉ có duy nhất từ góc tây bắc nơi tộc

trưởng lúc trước chỉ thị là nơi cho người đi vào. Từ Đại thấy vậy rất kỳ quái, nhưng lại không cách nào mở miệng hỏi. Đúng lúc trăm thảo đang lo lắng, Lý Húc lặng lẽ đưa tay ra, viết một chữ “Tổ” ở sau lưng y.

“Hóa ra đó là nơi bọn họ cung phụng tổ tiên, không biết xuất từ giáo nghĩa gì!” Từ Đại Nhãn trong lòng kinh ngạc thâm nghĩ. Trước khi đi Bắc Hành, hắn từng đọc rất nhiều văn chương của các bộ tộc thảo nguyên. Các điển tịch đều miêu tả tên tuổi Đột Quyết bắt nguồn từ Kim Sơn, bởi vì núi này hình như là Đâu Lô., Mà trong lời nói của hắn, Đâu Tư phát âm là Đột Quyết, cho nên dùng Đột Quyết làm tên của toàn bộ bộ tộc. Lúc Hán, bộ này từng vong tại Hung Nô, toàn tộc đều bị tàn sát. Chỉ có một đứa nhỏ trong đó bởi vì trẻ tuổi., Hung Nô binh sĩ không chịu giết, bỏ mình ở hoang dã mặc cho hắn tự sinh tự diệt. Bầy sói vây quanh nuôi đứa nhỏ, đứa nhỏ này lại lấy lang nữ làm thê tử, sinh dục mười đứa con. Trong đó trưởng tử biến thành Đột Quyết, họ A Sứ (đế), cho nên Đột Quyết nhân lại tự xưng là hậu đại của sói.

Bộ lạc tượng người trước mắt tuy phụ thuộc vào Đột Quyết, tên bộ tộc cũng tương tự như một đại bộ lạc trong Đột Quyết. Nhưng ở trên chiến kỳ, đồng than cùng chỗ ngồi của tộc trưởng, thêu tất cả đều là thiên nga.

“Hai thiếu niên này chắc không phải người buôn bán nhỏ đâu!” Hai trưởng lão bộ tộc đã từng xem người vô số người nói thầm trong lòng. Đột Quyết người lấy Thương Lang làm đồ dâng, coi nó là thánh vật của cả tộc. Mà trên thảo nguyên Thương Lang tính tình cực kỳ kiên cường, nếu không phải cơ duyên xảo hợp, mới có người có thể nuôi sói con lớn. Cho nên có thể có được một đầu Thương Lang làm bạn, tuyệt đối sẽ bị coi là nhân vật kiệt xuất trong tộc.

Ánh mắt đảo qua mặt Lý Húc, không cách nào bỏ qua việc ngồi ở bên cạnh Từ Đại Nhãn. So với cái khung xương thô to, làn da thô ráp, trầm ổn như đá, Từ Đại Nhãn làm cho người ta hoàn toàn có một loại cảm giác khác. Trong mắt trưởng lão, hắn giống như một con ngựa trắng không bị trói buộc, vô luận là đàn ngựa lớn thế nào, người đều không thể xem nhẹ sự tồn

tại của hắn. Mà loại nhân vật này, vô luận ở thời thịnh thế hay loạn thế, nhất định cả đời phải sống nhiều màu sắc.

Tân chủ giữa khách sáo thời tiết, đi đường, độ dày đặc dê bò, trong mắt lại đem căn cơ của nhau ước lượng hết. Mấy câu rảnh rồi sau đó, tộc trưởng nhẹ nhàng vỗ vỗ tay, theo tiếng chuông thanh thúy dễ nghe dễ nghe vang lên., Có một đội thiếu nữ mang theo âm đồng đi vào. Tộc trưởng bộ lạc Tô nhắm nâng chén trà đầu tiên lên, chậm rãi rời ghế, hai tay dâng cho Tôn Cửu phía trước, ca hát ngâm: “Đại huynh từ phương xa tới, mời uống một chén trà thô. Mặc dù không tinh tế bằng lá trà Trung Nguyên, nhưng cũng là trân tàng trong bộ lạc ta!”

“Huynh đệ Tô Khánh bộ cho ta sữa trắng nhất, không phải tốt nhất thảo nguyên, lại là con bò cái sơ sinh. Cho ta trà ngon nhất, không phải tinh tế nhất thiên hạ, lại là tinh khiết nhất thế gian!” Tôn Cửu cũng đứng dậy, dùng Đột Quyết ca hòa. Tiếp nhận trà sữa, lại không chịu uống trước, quay đầu đưa cho đồng bạn bên cạnh.

Đến lúc này, Tôn Cửu mới chú ý tới người gần mình nhất lại là Lý Húc, bất giác hơi sững sốt. Lại nhìn Từ Đại Nhân bên cạnh Lý Húc, lập tức hiểu ra là có người giở trò. Sinh tính thông minh, hắn bất giác có chút tức giận, nhưng lại không chịu nói nhiều, chỉ dùng ánh mắt cổ vũ Lý Húc cùng Từ Đại Nhân, nhất định phải đem cục tức này tranh giành.

Lý Húc trong lòng gật đầu với Tôn Cửu Cửu, truyền lại chén đồng đầy sữa cho Từ Đại Nhân. Từ Đại Nhân sáng long lanh cỡ nào, thấy Tôn Cửu không uống, Lý Húc không uống, lập tức hiểu được mấu chốt trong đó. Lão quay sang phía Lý Húc gật đầu, xoay người đem tách trà truyền xuống. Những tiểu thương một cái tiếp một cái truyền xuống, cho đến khi truyền cho đồng bạn cuối cùng, mới dừng lại.

Tộc trưởng thấy tiểu thương đem lễ tiết nhà mình tuân thủ cẩn thận tỉ mỉ, trong lòng đại nhạc. Tốc độ nhanh hơn, một chén tiếp một chén trà mang đến cho Tôn Cửu. Tôn Cửu từng chén từng chén trà sữa truyền ra, cho đến khi trong tay tất cả mọi người đều cầm một cái chén đồng, mới bùng chén trà cuối cùng lên, gật đầu cảm ơn tộc trưởng.

Tô Tỳ bộ tộc trưởng cùng mấy vị trưởng lão nhìn nhau cười, bụng bát trà lên, nhắm nháp trước. Chúng tiểu thương lúc này mới bắt đầu uống sảng khoái, một phen nhìn Từ Đại Nhãn xấu hổ tâm tư lại lần nữa rơi vào khoảng không.

Trà sữa kia là dùng sữa tươi, trà thô thêm muối nấu thành, ăn uống đều biết, là bảo vật không thể thiếu trên thảo nguyên. Chúng thương nhân đi đường mệt nhọc, vừa vặn có thể dùng nó để bồi dưỡng thân thể. Chủ nhân là người có ý tốt, nhưng không phải tất cả khách nhân có phúc khí tiêu thụ. Đặc biệt là Lý Húc, Từ Đại Nhãn., Xưa nay chỉ nghe nói qua cái tên trà sữa, đợi thấy trong tay đặc quánh, dầu mỡ xen lẫn chén canh thơm trà và sữa mẹ, dạ dày lập tức bắt đầu quay cuồng. Nhìn trộm bốn phía, thấy bọn người Cửu thúc đang uống hương vị ngọt ngào, nhúu mày, nhắm mắt, ngẩng cổ lên trực tiếp điên cuồng trút xuống.

“Coi như là uống thuốc! Khổ tâm trí thật tốt!” Từ Đại nhắm nghiền hai mắt. Một chén trà sữa “Oc oc”, “Oc oc” sạch sẽ, nhưng trong miệng hồn nhiên không biết nó có mùi vị gì.

Tộc trưởng thấy hai thiếu niên kia một hơi uống cạn một chén trà sữa, nhúu mày, yết hầu chuyển động không ngừng. Cho rằng bọn họ đang thưởng thức hương vị trà thơm nhà mình, vui vẻ đến nở mày nở mặt. Vỗ vỗ tay, ra lệnh các thiếu nữ tiến lên châm trà cho hai người.

Hai người Từ, Lý hai người trong lòng kêu khổ không thôi, sớm biết chủ nhân nhiệt tình như thế, chén trà sữa đầu tiên bọn họ bắt luận như thế nào cũng sẽ không uống nhanh như vậy. Đang lo lắng làm sao không nuốt cái nước canh thuốc vừa mặn vừa Thiên kia, bên tai đột nhiên vang lên một chuỗi cười khê như chuông bạc.

Hai người nghe tiếng ngẩng đầu lên, chỉ thấy hai đôi hồ nước trong suốt, con mắt màu u lam như bầu trời đang mỉm cười nhìn về phía mình. Da đầu nhất thời nổ tung, thân thể như bị sét đánh tê dại tại đương trường.

Chủ nhân con mắt kia mũi cao, làn da trắng nõn. Một người mặc vàng nhạt, một người mặc lam nhạt. Mặc dù cũng giống như tộc nhân Tưởng ượng khác, trên mép quần áo được khảm

da màu nâu. Áo quần rõ ràng đã cắt thành hình dạng khuất ngô thường xuyên của nữ tử Trung Nguyên. Ngoại trừ Tô lụa Khúc Oánh bên ngoài., Hai thiếu nữ còn đang khoác lên vai một bộ da Hoàng Dương bị giảm bớt, toàn bộ sánh vai chia làm bốn khối lớn, mỗi một khối dùng sợi tơ màu vàng tô điểm cho nhau. Sừng vai nhẹ, phần eo thắt chặt, dưới sự phụ trợ của Trường Khúc Hồn, càng làm cho cả người lộ ra cao gầy, cao gầy. (Nhị)

Từ Đại Nhân xuất thân từ nhà giàu, xưa nay đã quen nhìn các loại hình nền gạch xanh, nhưng cho tới bây giờ chưa từng thấy qua thiếu nữ dị tộc trước mắt giống như ngáy tộc nữ hài, toàn thân tràn ngập sức sống, nở rộ như hoa tươi. Chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời., Toàn bộ lều trại đều bị tiếng cười của thiếu nữ nhuộm vàng kim. So với hắn, nữ tử Lý Húc từng gặp còn ít hơn, trong ngày thường ấn tượng sâu sắc nhất chính là Giao Bằng của mình, một tay cầm đao, một tay vịn cổ anh hùng. Loại hình tượng này tất nhiên thân thiết., Nhưng bất luận thế nào cùng trong 《 Kinh Thi 》 miêu tả tuyệt diệu không có giới hạn. Mà thiếu niên của hắn cũng đồng ý với quan điểm của các lão phu tử trong huyện huyện học, cho dù cái gọi là Mỹ Nhân Hương, đều là ý chí nhân cổ đại nhân nâng vật mà nói. Nếu đem những cổ phong trong kinh thi tưởng là “âm từ ngữ” để đọc, chẳng những hiểu lầm bốn ý của cổ nhân, hơn nữa là không kính nể đối với tiên hiền.

Giờ phút này, thiếu nữ trong đồng than lại khiến hắn nhớ tới những thi từ đã học qua. So với thi từ cho người ta ấn tượng càng rõ ràng, càng sinh động hơn. Hắn nghe thấy trái tim mình đập, muốn dừng tim lại, lại phát hiện định lực trên người đã luyện không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Chẳng qua là cảm thấy chạng vạng tối ánh nắng rất sáng, rất sáng, xuyên thấu qua màng cửa sổ, chiếu vào khiến người ta hoa mắt.

Thấy hai thiếu niên bung chén trà ngây người, thiếu nữ càng cảm thấy thú vị. Sau khi hai mắt lưu chuyển mấy lần, nữ tử mặc áo lụa màu lam nhạt lộ răng cười, thấp giọng thúc giục: “Uống mau đi, chẳng lẽ hương vị trà sữa ta tự tay đun không ngon sao?”

Hai câu này, lại là giọng điệu địa đạo của Trung Nguyên. Từ, Lý hai người bị dọa đến tay run rẩy, thiếu chút nữa đem cả chén trà sữa ném trên mặt đất. Nhận ra chính mình thất thố, màu sắc trên mặt hai người càng đỏ hơn, giống như vừa mới qua núi lửa, ngay cả cổ cũng bị nướng thành màu máu.

“Đào Khoát Thoát Ti, không nên cố ý trêu đùa khách nhân!”
Tộc trưởng thấy hai thiếu niên mặt mũi tràn đầy lúng túng, thấp giọng quát lớn.

Thiếu nữ tên là Đào Nhiên thoát tơ lại uốn éo thân thể, chuông bạc đuôi tóc tai nhọn theo thân hình lắc lư phát ra một trận loạn hưởng. Ở giữa tiếng chuông lượn lờ, thiếu nữ làm nũng dùng Đột Quyết nói ra: “Phụ thân người mau nhìn hai thằng khốn Trung Nguyên này, đại nam nhân thể mà cũng sẽ đỏ mặt!”

Người bán hàng rong có thể nghe hiểu vài câu của Đột Quyết cười vang, mọi người thiết lập một cái bầy nửa ngày để cho Từ, Lý hai người bị bêu xấu, lại không hảo mắt như con gái. Thiếu nữ dâng trà nghe vậy, quả thật tiến tới cẩn thận quan sát, nhìn thấy hai người Từ Đại Nhân, Lý Húc như con tôm luộc, từ đầu đến chân đều biến thành màu đỏ tươi.

“Các người không nên hồ nháo dọa khách nhân, ra ngoài xem thịt dê A Tư Lam bọn họ trị liệu tốt bao giờ! Bọn họ đi đường mệt nhọc, đi được hơn ngàn dặm rồi.”
Tộc trưởng trưởng lão hiển nhiên cũng không làm gì được con gái của mình, phát phát tay, cười đuổi các thiếu nữ ra khỏi lều lớn. (Chú ba)

Trải qua một phen vui đùa, khoảng cách giữa khách và chủ nhân thoáng cái đã rút ngắn không ít. Hai trưởng lão trong tộc cũng bị thiếu niên then thùng cùng thiếu nữ làm cho hả hê, theo khách nhân cười một hồi, sau khi nói vài câu khách sáo, liền hỏi mục đích của đám người Tôn Cửu.

Tôn Cửu mặc dù thẳng thắn, nhưng cũng không dám nói mình bởi vì đi bộ lạc Hề nhân đập hụt, mới không thể không đi tới khu tụ cư của Bằng Bang nhân. Chỉ là nói mình mang theo thương đội hướng phía bắc, nửa đường gặp Hách lão đạo, nghe đôi phương nói mến hảo khách lắm lời, cho nên mới xa xôi ngàn dặm tới đây kết giao bằng hữu.

Hai tộc trưởng cũng biết Tôn Cửu chưa chắc đã nói hết, nhưng Bộ tộc Thao Nhân tụ cư cách Đại Tùy quá xa, ở giữa lại có các bộ tộc Hề tộc cách xa nhau, cho nên xưa nay ít có thương đội Trung Nguyên tới đây. Mà trải qua Hề Tộc, Đột Quyết,, Các bộ tộc khế đan cùng với nhau bán ra hàng hóa, chẳng những giá cả cao không thấp, chất lượng cũng giảm hơn không ít so với hàng hóa trong tay các tiểu thương Trung Nguyên. Cho nên từ lần trước Hách lão đạo hộ tống thương đội trong lúc vô ý xâm nhập mảnh thảo nguyên này, các quý tộc trong bộ lạc ngày ngày trông mong có tiểu thương người Hán đến thị chúng. Đám người Tôn Cửu giờ phút này mạo muội đến, lại vừa đúng như ước nguyện của người dói.

Cho nên, các trưởng lão cũng không hỏi rõ Tôn Cửu lời nói có mấy phần là thật, trước thở dài vài câu, sau đó hướng tộc trưởng đề nghị: “Tây, không bằng ngươi phái người gửi lời nhắn cho mấy bộ tộc tới đây, bảo bọn họ ba ngày sau đến bộ lạc chúng ta giao dịch cùng huynh đệ ban đầu của chúng ta. Như vậy, các vị khách quý có thể sớm ngày rời tay, che hết con đường phía nam trong bão tuyết!”

Tôn nghe thấy lời ấy, vội vàng đứng lên cảm ơn.” Cảm tạ hai vị trưởng lão, Trường Sinh Thiên sẽ nhớ kỹ thiện hạnh của ngài!”

“Cảm tạ ý tốt của trưởng lão!” Các thương nhân đều đứng dậy thi lễ. Mọi người ở trên mặt đất trì hoãn thời gian quá dài, đang phát sầu một bộ lạc có thể đem toàn bộ hàng hóa ăn hết hay không. Nếu vì vớt hàng mà nhịn đau giá, mọi người lần này vất vả khó tránh khỏi có chút không đáng. Mà đề nghị của các trưởng lão vừa vặn giải quyết được khốn cảnh bọn họ gặp phải., Mấy bộ lạc đồng thời chạy tới giao dịch, không những có thể khiến hàng hóa nhanh chóng ra tay, trên giá cả, thương nhân cũng kiếm được không ít chỗ tốt.

Thủ lĩnh bộ tộc Tô Khánh, Tây Lạc người phi thường thông minh, lập tức minh bạch ý định dài xa mà trưởng lão đề nghị. Phất phất tay, rộng lượng nói: “Các huynh đệ hà tất khách khí, cung cấp lợi ích cho các khách nhân, là trách nhiệm của Tô Khuynh bộ ta!”

“Chỉ sợ không qua được mấy năm nữa, trên đầu thiên nga của Tô Tỷ bộ sẽ có thêm một cái kim quan!” Trong một âm thanh cảm tạ rồi rít, Từ Đại dùng thanh âm cực nhỏ của Từ Ngôn., Lặng lẽ nói nhỏ với Lý Húc. Trước khi tiến vào bộ lạc, hắn đã phát hiện trên đỉnh đầu thiên nga do chiến kỳ của đối phương vẽ ra, không có kim quan giống như ngọn núi do Hồ Nhân đặc chế. Điều này nói rõ bộ tộc Tô Khuynh chỉ là một tiểu bộ lạc ở giữa, đầu lĩnh bộ tộc Kháng quốc được công nhận cũng không phải xuất thân ở mấy đồng cỏ nát phụ cận.

Người bán hàng rong không để ý tới nguy hiểm trên đường, liều chết tiến lên phía bắc, chính là một chữ tài. Một khi thanh danh của Tô Khuynh bộ đối xử tử tế với thương đội lan truyền, không đến hai năm, dưới sự hấp dẫn dữ dội., Dù đường xá xa xôi, thương đội các nơi khẳng định sẽ chen chúc mà đến. Các bộ tộc chung quanh, cũng khẳng định lấy bộ tộc Tô Yếm làm trung tâm hình thành một vòng giao dịch nho nhỏ chặt chẽ. Cứ thế mãi, thực lực của Tô Vị bộ sẽ bành trướng với tốc độ nhanh nhất. Mà các bộ tộc trên thảo nguyên từ trước đến nay lấy thực lực làm Vương, không có quá nhiều cố kỵ chính thống.

Lý Húc nhẹ nhàng gạt đầu, giống như đang giải thích đồng ý với mắt thấy của Từ Đại. Thực tế trưởng lão trong tộc đang nói cái gì đó, mắt Từ Đại đang nói cái gì, hắn không nghe thấy câu nào. Sâu trong nội tâm, giờ phút này hắn suy nghĩ không làm sao thoát khỏi hàng hóa, làm sao quan sát được phong cách mưu sự của trưởng lão Tô Uế.

Ngay tại nửa nén hương trước, tên thiếu nữ áo lam kia, ánh mắt trời làm bị thương đôi mắt của hắn.

Chú 1: Đột Quyết nhân lấy sói làm đồ dâng, cho nên người phụ thuộc sắc sở sẽ hiểu lầm thân phận của Lý Húc.

Chú nhị: Khúc phụ, sánh vai, đều là một loại Hán y trong số đó. Bình thường nam tử mặc thẳng vào, nữ tử mặc Khúc phụ, so vai cùng loại với mã giáp hôm nay.

Đánh bạc 3: A Tư Lam và Đào Ngộ Thoát Ti, đều là dịch âm của danh tự Đột Quyết. Người Đột Quyết bình thường đều có họ không tên, dòng họ bộ tộc là dòng họ của con người. A Tư

Lam là Tuyết Báo, Đào Ngột Lộc thoát ti làm Khổng Tước (không xác định), Tây Nhĩ là sư tử. Toàn bộ tên họ là Tô Tư Lam, Tô Tỳ Tây Nhĩ, Đào Ngột Trí cởi tóc.

Chương thứ ba (hai)

Thẳng đến buổi tối bắt đầu, Lý Húc mới từ trạng thái mê muội được giải thoát ra. Đây cũng không phải là do hắc định lực mạnh mẽ, mà là bởi vì trong bụng tiếng ục ục ùng ục khiến cho hắc không thể không từ giấc mộng trở về hiện thực. Dọc theo đường đi, bữa ăn gió nằm ngủ, mỗi ngày ăn cơ hồ đều là thịt khô, bánh nướng cùng nước lạnh, khẩu vị đều ăn được rút nhỏ một nửa. Lúc này, đồ ăn thơm ngào ngạt đối với lũ nhân mà nói, hấp dẫn so với thiếu nữ mỹ lệ còn mãnh liệt hơn.

Địa vực thảo nguyên rộng lớn, cho nên thói quen ăn uống của người Hồ nhân cũng giống như hoàn cảnh xung quanh, thô ráp mà rộng rãi. Uống rượu chính là bát đồng lớn, rượu mạnh dùng chính là cái túi da trâu to lớn., Cái gọi là đồ ăn, càng là lớn đến mức phải dùng hai tráng hắc mới có thể nâng lên chiếu. Đó là một con dê đầu đuôi đang nấu toàn bộ, cúi người làm thực vật trên mâm thức ăn. Mà phân bố “cốc” cùng “Thạch Đầu” chung quanh thân thể dê, rõ ràng là toàn bộ củ hành và toàn bộ cây nấm trắng lớn.

Trưởng lão lớn tuổi nhất trong tộc được mời lên bàn, sau khi hát vài câu chúc từ mà ai cũng nghe không hiểu, lão nhân run rẩy cầm lấy con dao nhỏ, cắt xuống một dải thịt dày nhất trên lưng dê rất dài., Đặt trong một cái khay đồng nhỏ, chính tay đưa cho Lý Húc. Đây là lễ nghi dùng cơm của tượng lang người, bắt nguồn từ cuộc sống hàng ngày của bọn họ. Ở mùa thiếu thốn thức ăn, người nhỏ tuổi nhất mỗi bữa ăn luôn có thể được chia miếng thịt đầu tiên. Chỉ có như thế, mới có thể đảm bảo cả bộ lạc không ngừng sinh sôi.

Lý Húc mỉm cười tiếp nhận khay đồng, cho dù dạ dày bị mùi thịt thơm ngát hấp dẫn quay cuồng, hắc lại không chịu ăn miếng đầu tiên. Mà hắc nhẹ nhàng nắm lên đoản đao cắm ở trên lưng dê, cắt cái sừng trên đầu dê xuống, còn có một tầng thịt mỏng nối liền với sừng dê trên đỉnh đầu, bung lên đỉnh đĩa đồng kính trước mặt người lớn nhất.

Đây là hồi báo mà thiếu niên thảo nguyên nên làm, vừa biểu đạt sự kính trọng đối với trưởng giả, cũng thể hiện sự cảm tạ đối với chủ nhân. Trước khi đi Bắc Hành, Lý Húc cùng phụ thân nhiều lần diễn luyện bộ lễ nghi này, cho nên, hẳn có thể làm được một cách tỉ mỉ.

Mấy trưởng lão Mộ tộc đều vui mừng cười, bọn họ cảm giác mình không nhìn lầm người. Thiếu niên lấy sói làm bạn này quả thực có quan hệ sâu xa với dân tộc. Xem ra Trường Sinh Thiên năm nay đặc biệt chiếu cố Tô Mễ bộ, trước khi vào đông không chỉ đưa tới lá trà, vải vóc, còn đưa tới dấu hiệu bộ tộc thịnh vượng.

Tộc trưởng Tô Bắc Tây Nhĩ vỗ vỗ tay, hai đội thiếu nữ mặc trang phục rực rỡ lại đi đến. Mỗi người bung lên một chén rượu sữa ngựa, giơ cao tới trước mặt một vị khách nhân, cùng cất tiếng hát. Tiếng hát uyển chuyển thanh thúy rõ to, lẫn trong mùi rượu làm người ta say mê.

Lý Húc lại đỏ mặt, vì lần này mời rượu hẳn vẫn là thiếu nữ áo lam. Khóe miệng thiếu nữ khẽ nhếch lên, trong ánh mắt rõ ràng lộ ra vài phần bất hảo. Có kinh nghiệm bị trêu chọc lần trước, Lý Húc không dám chọc cô gái này tức giận, nhận lấy bát rượu, đem một ngụm rượu bên trong nuốt vào trong bụng.

Trong ánh mắt của thiếu nữ lộ ra mấy phần khen ngợi, trong miệng vẫn hát tiết tấu rõ ràng kia, động tác trên tay lại không chậm chút nào, cầm lên túi da gần nhất của mình, lợi rơi xuống đất đem chén rượu Lý Húc lần nữa rót đầy.

“Còn uống?” Lý Húc dùng ánh mắt hỏi thăm, nhưng trong ánh mắt thiếu nữ lại không thấy bất cứ đáp án nào. Cũng may là trong nhà mình, hẳn đã quen uống rượu riêng của cừu cừu. Rượu sữa ngựa này tuy so với rượu vàng bình thường đậm đặc hơn nhiều, nhưng xa xa không đạt tới mức độ ủ rượu quý của cừu cừu.

Bưng chén rượu lên, Lý Húc lại uống một hơi cạn sạch chén rượu bên trong. Ánh mắt thiếu nữ càng thêm vui vẻ sáng ngời, xanh thắm, tựa như một hồ nước xuân. Giữa ánh sáng nhẹ nhàng chiếu lên bầu trời.

Chén rượu thứ ba lại đưa tới trước mặt Lý Húc. Thiếu niên cảm thấy trong bụng nóng rực, hào khí xông thẳng lên trời, nhận lấy chén đồng, hời cũng không hời, nhanh chóng để lộ đáy chén ra. Thiếu nữ mỉm cười, lộ ra một loạt vỏ sò đẹp đẽ. Không đợi Lý Húc thưởng thức xong nụ cười sáng lạn như hoa kia, chén rượu thứ tư lại bung tới trước mặt hắn.

Mặt Lý Húc bắt đầu đỏ lên, lần này không phải vì ngại ngùng, mà là vì rượu tạo thành. Rượu ngựa mặc dù không đủ sức nhưng hắn vẫn cạn bụng uống. Giờ phút này rượu đầy bụng giống như hóa thành huyết dịch, theo kinh lạc tràn khắp toàn thân. Hắn cảm thấy đầu có chút phình ra, chân cũng không chịu thua kém lễ nghi trước mặt thiếu nữ dị tộc, cố gắng chống đỡ, đổ chén rượu thứ năm vào trong bụng.

Tiếng ca của thiếu nữ giống như Hoàng Oanh rời cốc, chén rượu thứ sáu lại bung tới trước mặt Lý Húc. Lần này, không đợi hắn xử lý, một thanh âm trầm thấp lại truyền vào trong tai hắn: “Người có thể chậm rãi uống của Trung Nguyên a. Tiếng ca chưa dứt, ta cũng không thể để rượu của người cạn sạch!”

“A!” Lý Húc ngây người, phát hiện thiếu nữ đang cười nhìn mình, hình như lại nhìn thấy một con quái vật nữa. Đôi môi anh đào kiêu diễm không cùng ca hát với những nữ tử khác, hiển nhiên thiện ý nhắc nhở cô gái này.

Lý Húc cười xấu hổ, ngẩng đầu nhìn xung quanh. Lúc này hắn mới phát hiện những người bán hàng rong khác đang bung bát rượu chậm phẩm, không có bất cứ ai giống mình, đều như bát của mình vậy là xong. Mà mấy trưởng giả trong bộ tộc, đang cười ha hả châu đầu ghé tai, hiển nhiên hành động lỗ mãng của mình sớm đã trở thành chuyện thú vị của người ta.

Lý Húc dùng bát rượu che mặt mình đang đỏ lên, lần này, hắn cuối cùng cũng kiên trì được đến lúc kết thúc Trường Ca. Sau khi hát khúc nhạc, bầu rượu lập tức trở nên náo nhiệt hẳn lên, khách mời bắt đầu hết lòng khuyên can lẫn nhau, vui vẻ hòa thuận. Các thiếu nữ kính khách xong thì lần lượt rời khỏi lều lớn. Nhạc sư trong tộc điều chỉnh dây đàn, tạo ra khúc nhạc vui vẻ và náo nhiệt.

Các tiểu thương xưa nay vốn tiết kiệm, dọc đường ngoại trừ Lý Húc và Từ Đại Nhân, trong lương khô của những người khác ít có đồ mặn. Vắt vả lắm mới chịu đựng xong toàn bộ lễ nghi cơm nước, ai còn khách khí nữa., Trong nháy mắt để cho nguyên một con dê thấy khung xương trắng như tuyết. Chủ nhân thấy khách hàng thích đồ ăn của mình, tâm tình vui vẻ. Vỗ vỗ tay, lập tức có tráng hán đi đến, mang những tàn cốt còn lại đi. Sau đó, lại một con dê nấu nướng nguyên vẹn được dâng lên trên bàn ăn.

Theo sắc trời trở tối, tốc độ ăn thịt của đám thương nhân dần chậm lại. Thịt dê trên thảo nguyên mặc dù ngon, thịt mỡ lại dày đặc hơn xa so với thịt dê người Trung Nguyên. Thịt béo dày đặc như vậy, người khẩu vị có tốt hơn nữa cũng không cách nào ăn quá nhiều. Đám người Vương Phi Tử, Đỗ Lăng bưng chén rượu nhìn chung quanh, phảng phất như bị mất thứ gì trọng yếu, vẻ mặt lo sợ.

Hâm người có danh xưng trắng trẻo, trong bộ lạc nữ tử làn da trắng như tuyết ngưng thạch, hai mắt xanh biếc như trời quang. Tóc hoặc vàng, như thác nước chảy lóng lánh. Trong lời đồn của các lữ khách, nữ tử Sa tộc là hào phóng nhất, các nàng thuộc về mảnh thảo nguyên này, có thể mời người chui vào đồng mồ hôi của các nàng, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới từ nay dây dưa không ngớt với người.

Trong khoảnh khắc sau khi mất đi bóng dáng của bộ lạc Hề Nhân, điểm ngộ trong truyền thuyết đã từng là động lực của đám người Vương Ma Tử, Đỗ Sa.

“No no dục dục vọng!” Đôi mắt Từ Đại lại lần nữa lộ ra vài phần khinh thường. Toàn bộ trên ghế, hấn vốn ăn ngon nhất. Không giống Lý Húc uống bát to bát lớn uống rượu, cũng không có như người ta bị đói gặm thịt như những người khác, mà dùng ngón tay xé thịt thành từng mảnh nhỏ, một dải nhỏ chỉ có nước uống chậm.

Thức ăn trong gia tộc ăn không ngại tinh, điều này làm cho Từ Đại Nhân có thể thoải mái phân biệt ra ưu khuyết điểm của đồ ăn. Nước sôi toàn bộ trong dê ngoại trừ hành lá, nấm và muối ăn ra, không bỏ bất cứ gia vị nào khác, chính hợp với khẩu vị

của hắn. Hắn thích loại tư vị thuần hậu tự nhiên này., Lại là phi thường không thích đồng bạn uống chung với mình. Từ Đại mắt thấy, những con buôn thô tục, lòng dạ hẹp hòi này căn bản không xứng được chủ nhà khoản đãi nhiệt tình. Vô luận người cho hắn ăn sơn hào hải vị gì, đợi tới lúc song phương bắt đầu giao dịch., Mơ tưởng làm cho bọn họ thoải mái nửa phần về mặt giá cả. Ngược lại, bọn họ còn có thể căn cứ vào mức độ giàu có, độ giàu có, tơ lụa, lá trà, đồ sứ, mức độ khát khao vật tư Trung Nguyên, không chút do dự đề cao giá cả thương phẩm.

Tô Khánh bộ tộc trưởng lại không cảm thấy khách nhân hành động có thất lễ, theo hắn thấy, bất cứ hành vi nào sau khi uống rượu đều có thể xem là bản tính con người biểu lộ ra. Nam nhân nếu như không có nhu cầu đối với nữ nhân, sẽ mất đi động lực càng trở nên cường đại. Cho nên, ngay lúc mắt Từ Đại cảm thấy xấu hổ vì cử chỉ của đồng bạn, Tô Bắc người lại vỗ tay một cái.

Âm nhạc vui vẻ đột nhiên ngừng lại. Nhạc sư uống cạn bát rượu, điều điều dây đàn, đổi lại một khúc nhạc khác chậm rãi triền miên. Một đội mỹ nữ Ám tộc chậm rãi đi đến, ở trước bàn tiệc vũ điệu, hai tay cùng cổ chân ngân linh động đưa, mỗi một lần giơ tay nhắc chân, đều câu lấy vô số hồn phách.

Sắc trời đã tối, trong bộ lạc thanh niên trai tráng trên trên là chậu đồng to lớn. Bên trong chậu than, than than loại tốt nhất bập bùng ánh sáng u lam. Lý Húc bị lửa nướng rất nóng., Trong ngoài thân thể phảng phất đều có nhiệt khí đang dâng lên phía trên, trong nữ tử hiển vũ kia không có hai cái thiếu nữ trên hắn cùng Từ Đại Nhãn kia, tuổi các nàng so với thiếu nữ kính rượu lớn hơn, cũng càng có mị lực, kèm theo tiếng nhạc tựa như mang theo một loại phù chú, làm cho ánh mắt của người ta khó có thể rời khỏi trên người các nàng.

Mà quần áo trên người các nàng thực sự ăn mặc có chút ít, trên chân không mặc giày, trên hai tay cũng không có từng sợi. Cánh tay tuyết trắng khép lại, bắp chân nhỏ chậm rãi triển khai trong nhạc khúc., Tựa như hoa phù dung giữa đêm khuya chậm rãi nở ra cánh hoa. Lý Húc không biết mình hình dung như vậy có đúng hay không, cũng không biết mình như vậy

nhìn không chớp mắt thưởng thức ca múa, có phải vì phạm bốn phận người đọc sách hay không. Cổ thánh tiên hiền kết giao với nữ tử, kết hội với Lý Húc thực sự không biết nhiều lắm. Trong cơn say mộng lung, hắn chỉ nghe thấy tiếng hát nhẹ của đám người Sí Tửu.

“Ca ca cười bạch mã mà đến, một tay cầm loan đao, một tay cầm lan thảo...” Câu kể tiếp y nghe không rõ lắm. Tạo nghệ về phương diện Đột Quyết, y cách đám người Tôn Cửu thật sự quá xa.

“Nguyên vì một bó hoa đại, vì quân mà linh lạc!” Trước khi say mèm, Lý Húc loáng thoáng nghe được vài câu như vậy. Là thật ảo, rất nhiều năm sau hắn đều không biết rõ.

Sùng người phi thường coi trọng thương đội từ xa đến, phá lệ chuẩn bị cho mỗi thương nhân một cái đồng than. Trong mơ mơ màng màng, Lý Húc cảm giác mình bị người ta khiêng vào một cái lều trại ấm áp. Cạnh chân có người đặt cho hắn một cái chậu than, nướng cho hắn vừa nóng vừa khát. Mở mắt ra, Lý Húc muốn chui ra đồng than để tỉnh rượu. Nhưng kinh ngạc phát hiện, bên cạnh mình đang ngủ một người, một người hoàn toàn khác với mình.

Nhất thời, rượu trong lòng Lý Húc tỉnh táo hơn phân nửa. Trùng to mắt, nướng ánh sáng yếu ớt do lửa than phát ra lần nữa nhìn kỹ, hắn phát hiện bên người mình có một thiếu nữ đang nằm. Đầu nhẵn mày ngài, da trắng như mỡ đông, so sánh ra, câu nói của người xưa ” Tăng thêm một phần quá dài, giảm bớt một phần quá ngắn; Thi Chu tắc thái xích, Phó Phấn thì quá trắng. “Có vẻ thật sự tái nhợt mà mơ hồ.

Đây chính là thiếu nữ mà ban ngày đã từng trêu chọc hắn, vào thời khắc sống còn lại tha cho hắn một con ngựa kia. Lý Húc cảm giác da đầu mình như muốn nổ tung, toàn thân từ trên xuống dưới bắt đầu cảm thấy khó chịu.

“Có một số bộ lạc sẽ làm cho phụ nữ trong tộc thị vệ cho khách quý.” Trước khi đi Bắc Hành, phụ thân từng nói đùa như vậy. Cụ thể ứng đối như thế nào, lại chưa từng hướng dẫn hắn. Có lẽ phụ thân chưa từng gặp qua tình huống này, chỉ coi nó như một lời đồn đại buồn cười mà thôi. Hai cha con ngàn

vạn lần không nghĩ tới, chuyện trong truyền thuyết lại vừa vạn phát sinh trên người Lý Húc.

Lý Húc ôm chặt lấy cánh tay mình, không dám nhắm mắt, cũng không dám cử động, hai chân căng thẳng như khúc gỗ, cứng ngắc thẳng tắp. Lửa than trong lò lại càng thêm mạnh mẽ, từng làn sóng nhiệt từ bên chân dâng lên, lướt qua bụng, lướt qua đỉnh đầu, lướt qua đỉnh đầu.

Nhưng vào lúc này, thiếu nữ trong cơn buồn ngủ kia đột nhiên trở mình, Ngân Linh trên cánh tay “Leng keng” một tiếng, nhẹ nhàng buông xuống lồng ngực Lý Húc.

Tửu đồ chú: Truyền thuyết về tổ tiên Đột Quyết tộc, tham kiến Chu Thư

Chương thứ ba (2)

Oanh một cái, Lý Húc cảm thấy máu huyết toàn thân sôi trào lên đầu, nổ tung, tản mát ra vô số ngôi sao màu vàng. Lớn, nhỏ, ngũ giác, thập tự, giống như nháy mắt khi đốt rừng trúc, thời gian ngắn ngủi, nhưng rực rỡ nhiều màu. Hắn không dám nhúc nhích, cũng không dám dịch cánh tay thiếu nữ, chỉ dám yên lặng nằm đó, ngay cả hít thở, phập phồng cũng hết sức không chế.

Không có gì thị phi, hắn ở trong lòng liễu mạng nói với mình. Ánh mắt lại nhìn không được chậm rãi di động, đảo qua đỉnh bao than bị lửa thiêu đỏ, chậm rãi đọng trên mặt thiếu nữ. Đó là một khuôn mặt mỹ lệ, cơ hồ là đẹp nhất hắn từng thấy trên thế giới này. Làn da non mịn, lông mi dài, còn có một đôi môi kiêu diễm ướm át...

Lý Húc nhìn, giống như nhìn một cái sứ trắng đất tiền ở Nam Quốc, không dám đụng vào. Sợ rằng đôi phương chỉ cần chạm vào là sẽ ngã xuống đất vỡ nát. Cũng không dám nghĩ nhiều, bởi vì cô gái xinh đẹp đến mức khó tả, giống như một đóa hoa sen khó có thể khinh nhờn. Hắn có thể cảm giác được sâu trong linh hồn mình đang có một xung động ướm át, nhưng tiếp theo mình phải làm gì, hoàn toàn không biết gì cả.

Không biết qua bao lâu, một canh giờ? Một trăm năm hay một chớp mắt? Cuối cùng, Lý Húc lại lấy dũng khí nâng cánh tay thiếu nữ, đặt xuống dưới cằm. Sau đó, dùng động tác nhẹ nhất, nhỏ bé nhất đứng lên, rón ra rón rén đi ra khỏi đồng than. Trong lều trại quá nóng, hắn cần một chút gió lạnh để cho mình bình tĩnh.

Trên thảo nguyên, tinh đại như đầu, thủy quang từ trên màn trời gần trong gang tấc trút xuống, thoáng cái đã xuyên thấu áo choàng của hắn. Gió thu ở cánh đồng bát ngát gào thét, mơ hồ còn kèm theo tiếng sói tru. Nơi này là chỗ sâu trong thảo nguyên, không phải nhà mình, đầu óc Lý Húc càng ngày càng thanh tỉnh.

Cảm giác say bị gió thổi tan đi toàn bộ, lý trí và cảm giác lại chui vào trong xác hắc. Hắc cảm thấy trên cánh tay lại có vô số cục da gà nhanh chóng nổi lên, nhưng không có dũng khí chui vào trong đồng than. Đưa mắt nhìn ra xa, Lý Húc thấy trong mấy cái lều an trí hàng hóa vẫn còn ánh lửa. Có lẽ mình nên đến đó chiếu cố hàng hóa, rốt cuộc hắc cũng tìm được một lý do đầy đủ, di chuyển hai chân như chạy trốn chết.

Xích lều bị kéo nhẹ ra, bên trong nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài, cảnh giác thò nửa người ra. Là Cửu thúc? Lý Húc phi thường cao hứng nhìn thấy bả vai rộng lớn kia. Không để ý đối phương đang kinh ngạc, ánh mắt xâm nhập lều trại, lại phát hiện mắt Từ Đại và Hách lão đạo cũng ở trong này. Trên mặt đất còn có một cái nồi sắt, canh thịt trong nồi đang bốc khói cuộn cuộn.

“Tĩnh lại từ Ôn nhu hương nhanh như vậy sao?” Từ đại nhân nhìn thấy Lý Húc đi ra, đùa cợt hỏi.

“Ta, ta!” Lý Húc không biết nên nói gì cho phải. Hắc biết biểu hiện của mình hôm nay thực sự quá kém, khẳng định đã bị Từ Đại Nhân quy về đồng loại của Đỗ Ba Tư, Vương Phi Tử. Nhưng rốt cuộc mình đã làm sai cái gì? Không có chuyện gì có thể bị chỉ trích.

“Người sẽ không nói cho ta biết là người có làm gì chứ?” Từ Đại Nhân nhìn thấy bộ dạng lúng túng của Lý Húc thì cau mày truy hỏi. Trên yến hội chỉ có ba người lão và Tôn Cửu, Hách lão đạo kiên trì đến cuối cùng. Khi phát hiện có nữ tử chui vào trong lều của đồng bọn, Từ Đại Nhân đọc rất nhiều sách, câu nệ với quân tử chi đạo, dứt khoát lựa chọn cùng Cửu thúc đi gác đêm.

“Ta?” Mặt Lý Húc lại biến thành màu tím đen. Chuyện nam nữ đối với một thiếu niên mới mười bốn tuổi mà nói quá phức tạp, quá kỳ diệu. Hắc thật sự không làm gì cả, nhưng là một nam nhân dần lớn lên, hắc lại không muốn thừa nhận mình hoàn toàn không biết gì về chuyện này.

“Người còn là một con non?” Lúc này đến phiên Hách lão đạo nổi bão. Hắc nhảy dựng lên, bốn cợt sờ giữa hai chân Lý Húc, sau đó ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng kêu thảm thiết:

“Trời ạ! Ta còn cho rằng đã không còn ai luyện đồng tử công! Có người, thương đội còn mời chúng ta những đạo khách này làm cái gì!”

Lý Húc xấu hổ đến cả người nóng bừng, hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào, xoay người định đoạt cửa nhưng lại bị Cửu thúc kéo về: “Đừng để ý tới họ, ngồi cạnh đồng lửa uống bát canh giải rượu. Nơi này gió quá lạnh, bên ngoài chắc chắn đóng băng cả đêm rồi!”

Lý Húc giãy thoát không thoát, đành phải nghiêng người ngồi xuống bên cạnh Cửu thúc. Từ Đại mắt thấy khuôn mặt hắc đầy xấu hổ, ngược lại trở nên ngượng ngùng, cố nén ý cười trong bụng nghiêng đầu sang chỗ khác. Hách lão đạo lại không buông tha, ánh mắt từ trên xuống dưới quét qua Lý Húc, muốn nhìn gân cốt người luyện “Đồng tử công” của hắn có gì khác biệt.

“Lão đạo, đừng bắt nạt trẻ con. Hắn là người đọc sách, da mặt non nớt!” Cửu thúc đưa tay đẩy Hách lão đạo một cái, cười lớn quát.

“Người đọc sách, người thấy người đọc sách nào tuyệt hậu rồi. Đứa nhỏ viết, ăn, tính nết, sở dục của ta, Hùng chương, cũng là sở dục của ta!” Hách lão đạo miệng đầy hồ ngôn loạn ngữ. Lúc nhỏ lão cầu học không được, cho nên trong cuộc đời trừ múa đao lộng bông, chính là lấy ngôn ngữ gập cổ nhân làm vui nhất.

“Vậy lão đạo thúc sao không chọn lều trại đi khoái hoạt, chẳng lẽ người cũng luyện đồng tử công sao?” Từ Đại mắt không thể nhìn qua Hách lão đạo cầm thánh nhân nói đùa, nhảy lên thay tổ sư báo bất bình.

“Người cho là ta không muốn sao, người ta chê ta lớn lên khó coi, không thêm chui vào trứng bông của ta!” Hách lão đạo trang làm ra bộ dạng giật mình, nói.

Mọi người đều nở nụ cười, cảm giác xấu hổ dần phai nhạt. Lúc này Lý Húc mới thở dài một hơi, trộm nhìn Hách lão đạo, thấy đối phương không làm khó mình nữa, ngắc đầu, hỏi Tôn Cửu

Cửu: “Cửu thúc, khi nào bày tiệc rượu, ngài sao lại tự mình gác đêm?”

“Mới tán xong không đến nửa canh giờ, mọi người đều muốn phong lưu khoái hoạt, đành phải để lão già xương rỗng cùng tên đại nhân quân tử chúng ta đến gác đêm. Trái lại tiểu tử ngươi, uống sạch ba cái túi da, đoàn người đều cộc người sẽ say đến giữa trưa ngày mai, không nghĩ tới nhanh như vậy đã tỉnh lại!” Tôn Cửu lắc đầu, cười cười trả lời.

Ta uống nhiều như vậy, bản thân Lý Húc cũng có chút kinh ngạc. Nửa đoạn sau trong buổi tiệc ngoại trừ ca múa hân căn bản không nhớ rõ, về phần mình thuận miệng uống bao nhiêu chén rượu, cho tới bây giờ cũng chưa từng cân thận đếm qua. Trong ấn tượng, hắn chỉ cảm thấy mình rất say thoải mái, trong tiếng ca của người nghe hầu như quên mất tất cả chuyện không vui.

“Ta thấy, hơn phân nửa là bị dọa tỉnh rượu. Ai! Con nhỏ hậu sinh có phúc không biết hưởng thụ? Không biết làm sao! Ngại là sao!” Hách lão đao chanh chua phát ra liên tiếp thở dài.

“Hắn là ngồi không loạn, có phong thái cổ nhân!” Từ Đại Nhân lớn tiếng biện giải giúp bằng hữu. Nói xong rồi cũng cảm thấy rất hối hận, với loại người thô kệch như Hách lão đao, nói ân huệ với Liễu hạ, quả thực là lãng phí học vấn.

“Tuổi còn nhỏ, hãy học thành ngụy quân tử đi!” Hách lão đao so sánh với ánh mắt của Từ đại nhân, cười lạnh nói. Thấy đối phương không chịu tiếp tục câu chuyện của mình, tiếp tục nói: “Người nhìn bọn Đỗ Lăng, bọn Vương Oanh, rượu cũng không đụng tới, chờ chính là giờ khắc này!”

Nghĩ đến thiếu nữ ôm đầy răng vàng như ôm hoa như Vương Ma Tử, Lý Húc cảm thấy dạ dày có chút quay cuồng. Hắn nhíu nhíu mày, thấp giọng truy hỏi: “Lão Đao thúc, lần này, mỗi người đều dựng lều...”

“Mỗi lều là cái gì?” Hách lão đao chính là Lý Húc nói những lời này, cố ý kéo dài thanh âm trêu chọc hắn.

Suy nghĩ nửa ngày, Lý Húc không nghĩ ra từ ngữ thích hợp, sửa lại: “Chẳng lẽ mỗi người đều có phần sao?”

“Người cho rằng cường đạo chia của à, thấy ai cũng có phần!” Hách lão đạo cười to, rung đùi đắc ý khoe khoang: “Bàì bộ phong tục, từ mười ba tuổi trở lên, không có trượng phu buổi tối, nữ tử có thể tự mình chọn một cái nam tử chui vào trong lều. Đây là Trường Sinh Thiên ban cho các nàng quyền lực, cho dù là tộc trưởng, trưởng lão cũng không thể can thiệp. Hắc hắc, hôm nay có một số người nghĩ được đẹp, nhắm chừng cả đêm muốn vui về đây!”

“Bị thương phong bại tục!” Từ Đại trừng mắt mắg một câu. Hắc nhận giáo dục từ nhỏ là: hành động của nữ tử phải kiểm điểm, trang trọng. Cho dù trưởng thành cũng là “Phụ mẫu, lời của phụ mẫu” để làm chủ. Không cần nói chủ động chui vào lều trại của nam nhân., Cho dù là chủ động nói chuyện với nam tử, đều là hành vi đại nghịch bất đạo. Tuy hắc cũng biết, trong nhà đại phú đại quý là một bộ khác, hoàn toàn khác với những gì trong sách nói. Nhưng đó đều là hành vi thuộc lòng, ai cũng không dám ngang nhiên đem những hoạt động bản thủ này “Tuyên bố” thuận miệng.

“Đây là phong tục người ta, sao gọi là thương phong bại tục?” Hách lão đạo thành tâm cùng Từ Đại trừng mắt.

Từ Đại Nhãn cho dù mồm miệng lanh lợi cũng không nói nên lời. Hồ nhân từ xưa đã khác với về phong tục của người Hán, đây là địa bàn của người Hồ, đích xác không nên dùng quan điểm của một người hán để chỉ trích hành vi người khác.

“Vậ, vậ sau đêm nay thì sao?” Trong lòng Lý Húc không có nguyên tắc hạn hẹp, suy nghĩ trong chốc lát, kỳ hạn bắt đắc dĩ hỏi. Vừa rồi sở dĩ hắc chạy trốn chết, một nửa là vì hiểu như không hiểu chuyện nam nữ, một nửa khác nguyên nhân khác, hắc không biết vạn nhất có người không nắm bắt được sẽ phải trả giá như thế nào.

“Đêm nay sau, mặt trời vẫn như trước từ phía đông đi ra!” Hách lão đạo trả lời như giang hồ lừa đảo nói, tràn đầy huyền cơ.

“Vạn nhất có hài tử thì làm sao bây giờ?” Lý Húc tiếp tục truy hỏi. Nam nhân ở chung một chỗ hội họp con trai, đây là đáp án duy nhất mà hắc có thể xác định về chuyện nam nữ.

“Nuôi lớn đi. Bộ lạc ăn mừng lại tăng thêm dân cư. Nếu phụ thân hài tử có lương tâm, lui tới lưu cho hài tử chút hàng hóa, các nữ nhân sẽ phi thường cao hứng. Nếu phụ thân hài tử không có lương tâm, cứ như vậy biến mất không thấy, các nàng cũng không dây dưa với người!” Hách lão đạo dần dần trở nên thâm thúy, sâu thẳm nói: “Nếu người chịu lưu lại, nữ nhân sẽ càng cao hứng. Nơi này một năm chỉ có năm tháng lục sắc, băng thiên tuyết địa, không có nam nhân cuộc sống không dễ dàng gì!”

Không có phụ thân hài tử! Lý Húc trong lòng cảm thấy đồng tình. Ở trong thôn, bất cứ một gia đình không phụ thân thường thường đều là đối tượng của lưu manh và đám hài tử vô lại khi dễ. Nhưng, các thương nhân lui tới có mấy người ở lại? Có mấy ai có lương tâm? Mỗi người bọn họ ở Trung Nguyên đều phải nuôi sống một đại gia tử, tối nay phong lưu, đối với bọn họ mà nói chỉ là một loại phương thức làm dịu mệt mỏi trên đường mà thôi.

“Đây là chuyện không còn cách nào khác!” Cửu thúc cầm lên túi da, trút một ngum nước bọt lên ngựa con, thở dài giải thích.

Không cần thận, có vài giọt rượu rơi vào trong chậu than, nhảy lên, bốc lên một làn sương mù nhàn nhạt. Từ từ bay lên, bỗng bành giữa không trung, khiến khuôn mặt mỗi người đều cong lên, vô cùng không chân thực.

“Đúng vậy, không còn cách nào khác!” Hách lão đạo dùng thứ gì đó ăn cơm gánh than, nhìn chằm chằm vào ngọn lửa u lam kia, nói: “Bộ lạc mỗi khi gặp hoang mang, chiến hỏa không ngừng. Vì một bãi cỏ tốt, một dòng sông vô định (mùa sông), không biết bao nhiêu nam nhân chết oan chết uổng. Không có nam nhân, nữ nhân sao sinh con được? Chẳng thà dựa vào mấy người đi lại, mới có thể chừa cho bộ lạc một con đường sống!”

Lý Húc ngây ngẩn cả người, hần vạn vạn lần không nghĩ tới sự bất đắc dĩ trong lời Cửu thúc nói lại tàn khốc như vậy. Mà Từ Đại Nhân ngồi đối diện hần thì thu hồi vẻ khinh thường toàn thân, thay vào đó là vẻ mặt đầy tôn kính.

Bất đắc dĩ, chỉ là vì duy trì bộ lạc. Cái này, chính là toàn bộ đáp án hành vi hoang đường, mông muội phía sau. Thích tộc nhỏ yếu có thể kéo dài đến bây giờ ở trong băng thiên tuyết địa, chính là dựa vào loại ngoan cường này.

Lý Húc đột nhiên hiểu ra, vì sao tiếng ca dưới ánh mặt trời lại vui vẻ như vậy.

“Cửu thúc!” Trầm mặc một lúc, Lý Húc thấp giọng kêu lên.

“Nói!” Tôn Cửu đùa nghịch lửa than, đáp ứng một câu không một câu. Đề tài vừa rồi quá nặng nề, hại trong lòng mỗi người đều nặng trĩu. Nữ nhân phi tộc vì bộ lạc sinh tồn, không tiếc trả giá hết thảy để làm gì. Mà các nam nhân Trung Nguyên vì gia tộc kéo dài, cũng bước đi gian nan. Mạc Bắc thảo nguyên có bão tuyết., Chiến loạn, cừu sát. Phía trên thôn trang Trung Nguyên thì đè ép Hoàng đế, tham quan, ác lại. Dưới ánh mặt trời, mỗi sinh vật trưởng thành đều phải trải qua phong sương. Nhưng mỗi một sinh vật, mỗi một gia đình vẫn ngoan cường tồn tại.

“Ta, ta tính ở đây, ở tại bộ lạc này một khoảng thời gian, à không, không đi theo thương đội xuôi nam!” Lý Húc hạ quyết tâm, quyết định hướng Tôn Cửu nói rõ chân tướng. Quyết định này làm quá mức gian nan, thế cho nên thanh âm của hắn nghe có chút lắp bắp.

“Muốn làm con rể ở chỗ này sao? Ha! Ý hay. Nghe người ta nói Vương Đồng Tượng trong bộ lạc chính là người Trung Nguyên, mười mấy năm trước cưới vợ, một mực nán lại đến bây giờ!” Hách lão đao cười trêu ghẹo. Chuyện xưa Vương Đồng Tượng trong bộ lạc là hắn chiều nay nghe trưởng lão bộ tộc trên bàn rượu nói. Đối với thủ nghệ đánh hoa văn trên chuôi đao, mọi người phi thường bội phục.

Lý Húc lắc đầu, không để ý tới vẻ cười nhạo của Hách lão đao, hơi cất cao giọng, hướng Tôn Cửu thành thật nói: “Cha ta, cha ta, người bảo ta thay người xuất cử, là vì đào binh nô. Theo Triệu Nhị ca trong nha môn nói, sang năm hoàng thượng muốn đích thân xinh đẹp, nam tử trẻ tuổi chừ quận biên cương bất luận xuất thân, đều phải nhập ngũ!”

“Chuyện này, cha ngươi đã sớm nói với ta. Ai, kỳ thật quan phủ sẽ không không quá không nói lý như vậy. Ngươi là con trai độc nhất trong nhà, sử xuất mấy đồng tiền, chưa hẳn cần phải ra sức!” Tôn Cửu từ trong ánh lửa ngẩng đầu, thấp giọng nói ra. Cũng tốt, ngươi lưu lại nơi này, coi như là một thương gia trong bộ lạc chúng ta đi. Hàng hóa trong nhất thời không thể bán hết sạch, cũng có người giúp gửi đi!”

Khuôn mặt già nua của Tôn Cửu Lịch tang thương, dưới ánh lửa chiếu rọi phản xạ ánh sáng đỏ nhàn nhạt, nhìn qua phi thường hiên lành. Điều này làm cho Lý Húc trong lòng cảm thấy ấm áp, tiết tấu nói chuyện cũng lưu loát hơn chút ít.” Ta, ta vốn nên sớm nói với ngài, chỉ là, chỉ là trên đường có người lắm miệng. Mọi người vốn dĩ không thích ta...”

“Bọn họ khi dễ ngươi là bởi vì ngươi thoát nhìn rất dễ khi dễ!” Tôn Cửu đột nhiên ngắt lời Lý Húc, nhìn ánh mắt có chút ủy khuất của thiếu niên, đưa tay vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Ở lại đi, ngươi ở lại đi. Đại nhân chắc chắn cũng sẽ không theo chúng ta nam trở về. Hai người các ngươi ở đây cũng có chiếu cố lẫn nhau. Thật ra, lão Trương, lão Đỗ ngươi cũng không suy nghĩ xấu xa như vậy, cuộc sống qua cực khổ, dĩ nhiên là coi trọng tiền tài!”

“Ừm!” Lý Húc nhẹ nhàng gật đầu. Hắn không thể hoàn toàn tán đồng cái nhìn của Tôn Cửu, nhưng lão nhân một phen hảo tâm, cũng không đáng để xuất ngôn chống đối.

“Ngươi ở lại Mẫn bộ, không ngại tìm thợ đồng học tay nghề của hắn. Dù sao hắn sẽ không về Trung Nguyên, không sợ dạy đồ đệ chết đói sư phụ!” Hách lão đạo đột nhiên xen vào một câu. Hắn thường xem vấn đề xoay chuyển trên mũi đao so với mọi người đều lạc quan hơn, nghe nói Lý Húc muốn lưu lại, lập tức thay đổi phương nhớ tới đạo mưu sinh.

“Lưu tâm chút, xâm nhân cũng có học vấn của Niêm Nhân, học được trong tay chung quy không thiệt!” Tôn Cửu cười dặn dò, kết giao với Lý Húc không lâu, nhưng lão nhân lại thật tâm đem thiếu niên trước mắt trở thành văn bối của mình. Phân biệt ngay lập tức, kinh nghiệm đời người khó tránh khỏi nghĩ đến việc truyền cho hắn một mạch.” Đa phần nghệ không ép

người xuống., Người không so mắt to, hấn ngậm muống vàng sinh ra, trời sinh phải làm đại sự. Người thì, kiếp trước không ai có gia tích nhiều phúc, cố gắng một chút, cuối cùng sẽ có tiền đồ tốt... “

“Ừm!” Lý Húc liên tục gật đầu, bộ dáng lão nhân cực kỳ giống cữu cữu của mình. Lão nhân cũng bị sinh hoạt gian nan nhIEEEm tóc mai, cũng đứng thẳng tắp ở trước mặt người khác. Đời này mình phú quý cũng được, bần tiện cũng được, ít nhất phải làm một người như Cửu thúc, đường đường chính chính, hùng hậu lỗi lạc.

“Thứ nhà ngươi, ta giúp ngươi luân hồi. Lần này nếu kiếm được nhiều, đợi sang năm tuyết tan, mọi người nhất định sẽ quay lại!” Tôn Cửu nhìn thiếu niên lưu luyến không rời, lại dặn dò tiếp: “Nếu như việc chinh binh lệnh là tin đồn, ngươi nên sớm trở về Trung Nguyên. Nơi này có âm áp hơn, dù sao chúng ta cũng không phải nhà của ngươi!”

Nhà, ánh mắt Lý Húc lập tức trở nên nóng rực. Tiểu viện xa xôi kia trong trí nhớ của hắn đã trở nên vô cùng rõ ràng.

Chương thứ ba (Ba)

Tia sáng mặt trời đầu tiên vừa mới từ tầng mây phía đông nam lộ ra, Lý Húc rón ra rón rén trở về lều trại của mình. Nghe xong Cửu thúc cùng Hách lão đạo giới thiệu, trong lòng hắn đối với phong tục của Học tộc đã không còn khinh thường. Lại đột nhiên bắt đầu lo lắng thiếu nữ mắt xanh kia sau khi tỉnh lại phát hiện mình lén lút chạy trốn., Có tức giận quá hay không. Nếu như vậy thì thật có chút đáng tiếc. Hắn lần đầu tiên nhìn thấy một nữ hài tử xinh đẹp như vậy, có thể tâm sự một chút cũng là một chuyện làm cho người ta rất vui vẻ.

Trong đồng than đã không còn bóng dáng thiếu nữ, tấm thảm nhung nhiều hoa được người hong cho được xếp lên, đặt chính tề ở bên cạnh gối đầu. Trong chậu than than cũng đã sớm lạnh đi, tro tàn màu trắng nhạt đột nhiên từ cửa thổi vào bị gió lạnh cuốn lên, nhẹ nhàng phiêu đảng ở trong ánh mặt trời. Như sương mù, như khói.

Mọi chuyện đêm qua dường như chưa từng xảy ra, Lý Húc cảm giác chính mình hình như đã mơ một giấc mơ ly kỳ, sau khi tỉnh mộng ngoại trừ ánh sáng sớm, tất cả sự tình đều không để lại vết tích.

Có lẽ đó là một giấc mơ! Lý Húc choáng váng trầm nghĩ. Liên tiếp hai ngày, hắn cũng không nhìn lại thân ảnh của thiếu nữ. Dưới sự đề nghị của Từ Đại Nhân, đám tiểu thương chủ động gom góp một phần hàng hóa., Tô Tỳ, người được tặng cho thủ lĩnh bộ lạc Tô Vĩ và mấy vị trưởng lão đức cao vọng trọng, mà thủ lĩnh tộc gấm và các trưởng lão thì ban thưởng cho các lễ vật có giá trị cao hơn thương đội. Chúng đang đợi trong vòng ba ngày trước khi mấy bộ lạc chạy tới, để biểu hiện sự xử lý của mọi người cho thấy sự công bằng của họ., Tô Khánh bộ không giao dịch với những người bán hàng rong. Khách và chủ nhân chỉ ngày ngày uống rượu vui vẻ, ca múa của nữ nhân vẫn là phần quan trọng của yến hội, nhưng thiếu nữ mắt xanh kia lại như bị bốc hơi, không xuất hiện trước mặt mọi người nữa.

“Như thế nào, Tử Tích đại nhân, lại muốn Việt nữ của người!”
Tử Đại thấy Lý Húc uống rượu xong hồn mất vía, liền hạ giọng trêu chọc.

“Không có chuyện gì, ta đang nghĩ ngày mai làm sao mau chóng bán hàng rời tay!” Lý Húc lắc đầu, cãi lại. Nhưng trong lòng bỗng nhiên lướt qua y phục của thiếu nữ kia, Hồ Nhạc bên tai cũng lơ mơ mang theo vận luật của người xưa.

“Hôm nay sớm muộn gì mà không có đích? Lam Châu trung lưu, hôm nay là ngày nào đây? Được cùng vương tử đồng thuyền, được xấu hổ thích hợp, bị sỉ nhục. Tâm mấy phiền nhưng không dứt, biết được vương tử. Trong núi có Mộc hê, Mộc Hữu Chi, tâm duyệt quân hê không biết!” Năm đó nước Sở làm nhiệm vụ Doãn Tử quen thuộc cùng với những kẻ không thông thạo Sở ngữ, có phải cũng từng nảy sinh hiểu lầm tương tự hay không?

“Đêm nay đoàn người tụ lại thương lượng, ngày mai sẽ mở chợ. Cái gì mà bán với giá nào, trong lòng lẫn nhau đều có cái đó. Chúng ta trải qua thiên tân vạn khổ tới đây, đừng tự mình đập sập hàng của mình!” Trương tam thúc nghe thấy hai chữ Lý Húc rời tay nói., Mau chóng ghé lại cảnh cáo hấn không được xằng bậy. Mỹ nhân xuân mộng, đối với các tiểu thương mà nói, cứ coi như tiệc rượu trước mắt, ăn xong là xong. Vô luận say hay là tỉnh, chuyện quan trọng đầu tiên là kiếm đủ tiền vốn, miễn cho nhà mình chịu tội già trẻ.

“Hàng giống nhau, mọi người đã định giá tương tự. Cừu thúc đã dặn dò người đưa tin, để cho tất cả các bộ tộc tận lực mang da đến đổi hàng. Ngày mai chúng ta sẽ dùng da sinh làm thước, mấy cái lá trà, mấy tấm da một cân, mấy tấm vải đều đã thương lượng trước. Những vật khác cũng đều tận lực gây da!” Cơ hội phát tài sắp tới, tâm tư Vương Ma Tử cũng không chỉ nhìn vào eo nữ nhân mà vô cùng thông minh đề nghị.

Trong tay loạn tộc nhân không có đồng tiền Đại Tùy, mỗi một vật phẩm đều dùng hàng hóa không khỏi quá phiền toái. Dem mảnh da làm tiền dùng, vừa vặn có thể giải quyết vấn đề này. Mà trước mắt da sống ở Trung Nguyên đang đi dạo, phiêu

phiêu bị đông cứng ở thảo nguyên thoát ra, không có cái nào không phải hướng về da sống mà đến.

Đêm đó, đám người bán hàng rong chen chúc nhau trước đồng lửa. Vật chất mà mọi người mang theo không đồng nhất, thống nhất dùng da bẻ, chênh lệch chính giữa rất khó thể hiện. Ai cũng không hy vọng mình kiếm được ít hơn so với người khác, ai cũng chỉ sợ không đủ. Cũng may người Thao nghe không hiểu lời Trung Nguyên, còn tưởng rằng thương nhân đang thương lượng với hành trình về nhà. Nếu không thật sự có khả năng trở mặt, đem tất cả những khách nhân lòng đen này đánh ra ngoài.

Cuối cùng bọn người Cửu thúc, Trương Tam vỗ bàn, đem hàng hóa đồng loại căn cứ tiêu chuẩn Trung Nguyên phân ra đẳng cấp. Mỗi chênh lệch giá đều cố gắng giảm xuống mức nhỏ nhất, về phần những món hàng độc môn buôn bán độc môn thì bọn họ tùy tiện bán, dù sao giá cả cao là thấp, đối với người khác mua bán cũng không tạo thành trùng kích.

“Ta đây là Tô lụa, Sơn Đông Đại Bố của hắc sao có thể so!” Có người không phục lắm lắm. Tơ lụa Trung Nguyên từ xưa đến nay lấy Tô lụa làm cấp bậc, Chiết tơ chỉ là thứ yếu. Lỗ Địa Hàn, tơ tằm đất vừa giòn vừa thô, tơ lụa dệt ra kém cõi nhất, gia đình giàu có xưa nay chưa từng xuyên qua., Chỉ có bậc trung và nhân gia mới may mặc tiền. Cho nên giá trên thị trường của ba loại tơ lụa này cũng khác nhau rất xa. Mặt khác kiểu dáng hoa văn, diện rộng hẹp các loại, cũng đều ảnh hưởng đến giá giao dịch tơ lụa. Nhưng đám người Tôn Cửu lại đặt ra giá cao, tơ lụa ba vùng nhưng chênh lệch có hạn, tự nhiên làm cho người mang hàng chất cao không hài lòng.

“Có bản lĩnh, ngươi và người phúc hậu giải thích sự khác biệt giữa Tô lụa và Lỗ Nha đi!” Trương tam thúc trong nháy mắt lạnh mặt, quát lớn. “Nếu không, tự ngươi đặt ra cái giá cao, cuối cùng nện ở trong tay, mọi người cũng không thể ở lại nơi này chờ ngươi tìm kiếm người mua!”

“Lụa thì ở, ai đi thì người đó không sống được!” Thương dịch găm tức giận ồn ào, cuối cùng cúi đầu ủ rũ ngồi xuống. Cùng đám giáo viên thảo luận về tơ lụa khác nhau, cùng người

Giang Nam thảo luận về chất lượng thịt dê không khác gì nhau. Mặc kệ người đem quan tài trong đó nói năng lung tung, trong mắt người ta đều là cùng một loại.

Còn có mấy người mang theo sơn khí, Thái Đào, trong lòng cũng không phục với quyết đoán của Tôn Cửu. Thấy nhà buôn tơ lụa không nói ra đạo lý, lại sợ chọc cho Trương Tam cái hán tử mặt đen này hồi tức, cũng chỉ có thể bồng nhiên bỏ qua. Ngược lại những người bán hàng rong mang theo hàng hóa độc nhất, ai cũng cao hứng bưng bưng, đầy lòng vui mừng tính toán ngày mai kiếm bao nhiêu tiền cho tròn bát như thế nào.

Hàng hóa Lý Húc mang theo tương đối đơn giản, ngoại trừ vài chục cân trà thô thì chính là vài thớt Thục Cẩm. Trà thô này là hàng lưu hành trên thảo nguyên, việc mua bán của hai bên đều biết rõ giá cả trong lòng hân. Những người bán hàng rong cho dù muốn nhân cơ hội nâng giá cũng không nâng lên được bao nhiêu. Mà Thục Cẩm không phải sản vật sản xuất ở phương bắc, giá ở quận thượng cốc vốn đã cao đến ly kỳ. Một đám người bán hàng rong muốn kiếm nhiều tiền, không ai buôn bán loại vừa dày vừa dày, lại nặng, lại còn là thứ giá cả cao. Cho nên hân không có xung đột gì với mọi người, sớm lui ra khỏi đám người, ngồi cạnh một đồng lửa khác uống rượu giải buồn.

“Ngày mai người đừng đi theo bọn họ, mấy con Thục Cẩm kia, nghĩ biện pháp giảm bớt bán!” Thừa dịp không ai chú ý, Từ Đại ghé vào bên tai Lý Húc dặn dò.

Lý Húc buồn rầu chính là vì chuyện này, nhú mày, thấp giọng hỏi “Làm sao để đổi? Mọi người đổi đều da cả!” Hân cơ hồ dốt đặc cán mai đối với việc buôn bán, kế hoạch ban đầu là dựa theo giá tiền của củ gấm Trung Nguyên và tơ lụa. Đem toàn bộ gấm trong tay vứt hết hàng da, nhờ Tôn Cửu mang về cốc, sau đó để phụ thân xuất thủ đổi thành tiền đồng bù lại nỗi thiếu hụt trong nhà. Nhưng từ việc đêm nay mọi người thống nhất định giá cả xem ra, số lượng da sống ngày mai có thể đổi được vượt xa dự đoán xuất kỳ. Hàng hóa nặng như vậy mang về cho người khác, không khỏi quá bất cập nhân tình.

“Đem giá cả Thục Cẩm đè xuống Trung Nguyên gấp lại dẹt vải, sau đó lại đem giá tơ lụa đè xuống biến thành da, sau đó

dựa theo giá cả của Học tộc nhân, gấp da thành khối bạc. Người nơi này trên người chằm chằm Ngân Linh, đoán chừng giá bạc sẽ không quá cao!” Từ Đại Nhãn căn cứ vào quan sát của mình trong mấy ngày nay, cầm một đoạn nhánh cây bị cháy đen, vẽ trên mặt đất.

Rất nhanh, hắn đã tính ra được mức giá cả của Thục Cẩm và Sinh Bì. Dem con số này ghi nhớ, sau đó dùng nền lá giày lau đi.

Lý Húc lặng lẽ đứng sau lưng hai lần Từ Đại Nhãn đưa ra con số, đồng ý với đề nghị của đối phương. Nếu như nhờ Cửu thúc mang bạc về nhà, trên đường cũng sẽ không quá mệt người. Vả lại lấy cách làm người của Tôn Cửu, giao cho hắn nhiều ngân lượng hơn nữa, hắn cũng sẽ không nửa đường đem hắn nuốt hết.

“Ngày mai ta còn phải đổi một đến hai con ngựa, nếu không sinh da quá nhiều, Cửu thúc không cách nào giúp ta mang về! Sau đó lại đổi chút sữa chua và gạo bọn họ ăn được, nếu như ở đây thường ở, không thể cứ ăn chùa uống chùa được.” Lý Húc vô cùng thẳng thắn thẳng thắn nói với Từ Đại Nhãn.

Phốc người có nhiệt tình thế nào đi nữa, cuối cùng cũng có giới hạn. Ở Trung Nguyên, một người ở lâu trong nhà thân thích của mình sẽ còn bị người ta chán ghét, huống chi trước mắt mình và Từ Đại Nhãn vô thân vô cớ.

“Ta nhờ Cửu thúc hỗ trợ hỏi thăm một chút, hàng năm tại đầu mùa đông, đàn ông trong bộ lạc muốn kết đội ra ngoài săn thú. Năm nay mưa thuận gió hòa, phụ cận dê vàng đặc biệt nhiều. Cho nên, chúng ta ăn đồ vật hẩm là không vấn đề lớn!” Đối với cách sinh tồn trên thảo nguyên, Mắt Từ Đại đã sớm có chuẩn bị. Nhưng đối với đề nghị mua ngựa mà Lý Húc nói, hắn lại đưa ra một đề nghị vô cùng hoang đường: “Mua ngựa cũng được, cố gắng mua một con nhỏ, chạy trốn chậm chạp. Có thể cống con hàng là được, ngàn vạn lần đừng có đặt bộ dáng cao lớn như vậy!”

“Vì sao?” Lý Húc kinh ngạc hỏi. Từ Đại Nhãn lại không chịu giải thích với hắn, chỉ là yêu cầu bất luận thế nào hắn cũng

phải nghe theo. Lý Húc vốn tính tình hiền hòa, thấy Từ Đại Nhân nói trình trọng như vậy, đành phải kiên trì đáp ứng.

Ngày hôm sau, mấy người xâu tới gần bộ lạc nghe tin vội vàng chạy tới, chen lấn doanh địa Tô Khuynh bộ thành một đồng. Nơi đây cách bức tường này quá xa, ở giữa lại cách Hề Nhân bộ tộc rất xa., Hàng trung nguyên từ trước đến nay luôn tươi cười. Huống hồ hàng năm sau khi tuyết rơi, thương lộ lập tức bị cắt đứt, mãi cho đến sang năm tháng năm sau, những thương đội khác cũng có khả năng xuất hiện. Bởi vậy, rất nhiều trưởng lão bộ lạc tự mình dẫn đội mà đến, một mặt hướng về đầu lĩnh và trưởng lão Tô Khuynh bộ tỏ lòng biết ơn, mặt khác cũng phòng ngừa con nhà mình bởi vì kinh nghiệm chưa đủ mà lên tiệm buôn Trung Nguyên.

Da sống trên thảo nguyên vốn là thứ thấp hèn, mùa thu hàng năm, trong bộ lạc đều căn cứ số lượng cỏ khô tích lũy gần một số lượng lớn phế gia súc già yếu bị đào thải trong thảo trường. Những mảnh da bị lột xuống dùng mãi không hết, người còn lại không kiên nhẫn há mồm chế thuốc súng, đặt trong tay một hai năm., Trên da sẽ gõ đầy sâu bọ, trở nên không đáng một đồng. Cho nên giá hàng hóa trong tay các tiểu thương mặc dù hơi cao, nhưng vẫn còn trong phạm vi chịu đựng của Chiêm Tộc. Huống hồ tất cả những người bán hàng rong mang theo đều là hàng mới, mặc dù chất lượng kém cõi nhất, cũng cao cấp hơn xa so với hàng buôn bán trong Hề tộc vận chuyển tới.

Đám người Vương Ma Tử, Đỗ Sa mặt mày hớn hờ, ngay cả giọng nói bình thường với người khác cũng khách khí hơn ba phần. Đúng như Cửu thúc nói, có thừa, tay chân của người bán hàng rong so với ban đầu thì hào phóng hơn rất nhiều. Đặc biệt là Đỗ Lăng Huyền, Lý Húc tận mắt nhìn thấy con quỷ keo kiệt này lén lút gói một miếng gạch trà lớn trong ngày đầu tiên thu, nhét vào tay nữ tử Lăng tộc chăm lo quầy hàng.

Nữ tử kia không ngớt lời cảm ơn, mặc dù không có quá nhiều từ ngữ để trao đổi với Đỗ Ba, nhưng trong ánh mắt đầy ôn nhu.

Loại ánh mắt này Lý Húc đã từng thấy. Lúc ấy, Giao Bằng đang bung một bát thuốc, oán giận cứu cứu thân thể không đủ

rắn, luôn sinh bệnh liên lụy đến đau khổ của nàng. Lời trong miệng nói rất khó nghe, ánh mắt nhìn cữu cữu khác thường như vậy.

Chương thứ ba (3)

Trong nháy mắt, Lý Húc có chút thất thần. Vương mặt rồng lại trong mắt hắn không còn buồn nôn như trước. Mà một tay cầm đao, một tay vịn cổ gà, hình tượng cũng trở nên ảm áp. Càng ảm áp hơn là cái chén kia trong nhà thủy chung cũng không chịu đốt sáng quá, còn có phụ thân, mẫu thân trước khi đi, ở dưới ngọn đèn lật qua lật lại thay mình làm bộ trang phục.

Có cảm giác ôn hòa, ảm áp bao vây lấy hắn, làm cho hắn say mê thật sâu. Thế cho nên có khách nhân chậm chạp đến hỏi giá cả Thục Cẩm, hắn cũng không kịp trả lời.

“Nam tử hán gia, không nghe thấy Nga Nhược tử tử hỏi ngươi sao? Còn ngăn người cái gì?” Một tiếng quát lớn mang Lý Húc từ trong hồi ức thức tỉnh. Đây là lời nói địa đạo Trung Nguyên, trong đó có mùi vị ngây thơ sớm đã khó mà mà xóa nhòa trong trí nhớ của hắn. Cho nên, không cần càng thêm không dám ngẩng đầu.

“Đào Khoát Thoát Ti, đừng vô lễ với khách nhân như vậy!” Một thanh âm dịu dàng khác truyền đến, ngăn thiếu nữ hồ nháo.

Tận lực không nhìn vào mắt khách nhân, Lý Húc nhìn chằm chằm Thục Cẩm trong tay đáp: “Người muốn mua gấm không? Đây là gấm Thục gấm thượng hạng!”

“Hàn nhân các ngươi nói cẩm y ngọc thực, chính là chỉ loại vải vóc này a. Quả thật rất dày đây?” Hán ngữ ôn nhu lần nữa khen ngợi. Xuất phát từ lễ phép, Lý Húc không thể không ngẩng đầu chào hỏi. Một bầy Nga Hoàng Khúc lập tức xuất hiện ở trước mặt hắn. Bên cạnh Nga Hoàng là một bộ thủy lam chói mắt, khiến hắn không dám nhìn thẳng.

“Đây không phải là tơ lụa, mà là gấm, chỗ chúng ta thường xuyên mặc vào các trường hợp vô cùng trọng yếu!” Từ Đại Nhân định lực từ xa xa tốt hơn Lý Húc, nhanh chóng hồi tưởng lại tâm thần sau sự kinh diễm, dùng ngữ khí cực kỳ chuyên nghiệp trả lời.

“Ngu Phách tỷ tỷ, không bằng người mua một khối, lúc xuất giá mặc ở trên người, toàn bộ hoa tươi trên thảo nguyên đều mất đi màu sắc!” Thanh âm thiếu nữ áo lam như xuất cốc Hoàng Oanh thanh thúy rõ ràng.

“Thật sao? Ta xem!” Thiếu nữ áo vàng được gọi là Nga Nhận nghe đồng bạn nhắc tới hôn sự của mình, trên mặt không lộ ra vẻ nhún nhố thường gặp trên người nữ tử Trung Nguyên. Ngược lại càng thêm vui sướng kéo một góc của Thục Cẩm, nhẹ nhàng khoác lên vai.

Thân hình nàng cao gầy, làn da trắng nõn, ánh mắt màu lam nhạt và mái tóc bạc trắng vốn dĩ rất sáng ngời, giờ phút này được tẩm màu sắc tươi sáng của Thục Cẩm phụ trợ, lập tức làm cho ánh mặt trời chạng vạng tối trở nên rực rỡ thêm vài phần. Nhìn, Lý Húc bất tri bất giác đã quên mất xấu hổ, hai mắt lẳng lặng quan sát thiếu nữ, phảng phất như hiểu được cái gì gọi là thưởng thức.

thưởng thức, không mang theo chút bụi bặm nào thưởng thức. Từ Đại mím cười, nhìn thiếu nữ đem nửa cuốn gấm quần quanh thân thể. Khi nghe được thiếu nữ áo vàng này chuẩn bị kết hôn, trong lòng hần thoáng cảm thấy có chút mất mát. Nhưng rất nhanh sự thần thờ này đã bị thay thế bằng sự thưởng thức thuần túy.

Từ ngày sinh ra đến nay, vì vinh quang mà tranh thủ cho gia tộc mà thành vinh quang lớn nhất trong lòng hần. Đủ loại chủng loại khác, đều như mây khói tầm mắt, tuyệt đối không thể mang đến bất cứ ràng buộc nào cho tâm chí kiên định của thiếu niên.

Lý Húc có chút tiếc hận cho Từ Đại Nhãn, đơn thuần luận tướng mạo, nữ tử áo vàng nhìn qua so với thiếu nữ áo lam càng kiên nhẫn hơn, ngữ khí nói chuyện cũng ôn hòa hơn. Từ Đại Nhãn lớn lên, nho nhã, tu dưỡng lại tốt, vốn chính là nhân vật phóng khoáng như Phan An. Nếu hần cưới nữ tử áo vàng trước mắt này làm vợ, hai người vô luận ở tái ngoại hay Trung Nguyên, khẳng định đều có thể trở thành một đôi gây chú ý trong phạm vi mấy trăm dặm.

“Ta cũng độ!” Thiếu nữ áo lam thấy tỷ tỷ khoác trên người Thục Cẩm, sau đó tăng thêm vài phần xinh đẹp, không cam lòng yếu thế tựa vào một góc khác bắt lấy. Hai thiếu nữ toàn thân tản ra khí tức mùa xuân như vậy, lập tức đem vô số ánh mắt mọi người chung quanh đều thu hút tới đây. Một số người đến từ xa đã đặt xong thứ mình cần, nhưng lại dừng bước, hỏi dò hành tình Thục Cẩm.

Hôm nay Lý Húc và Từ Đại Nhân sinh ý phi thường hưng thịnh. Hai người vốn trông còn thuận mắt hơn các tiểu thương khác, dùng hai cân linh thạch, hơn nữa Từ Đại Nhân giỏi đặt hàng hóa ở vị trí này. Cho nên chỉ nửa ngày sau, Lý Húc mang theo mấy chục cân trà thô., Một trăm món đồ chơi với Từ Đại Nhân dùng để cố sự giả dối liền rời tay. Mà hàng hóa còn thừa lại chỉ có mấy thớt Thục Cẩm do Lý Húc mang theo. Từ Đại Nhân cho những phương thức định giá hoa nhai này có chút vượt qua dự kiến của người Mông, cho nên đối với loại hàng cao cấp này, Cúc nhân thấy nhiều, hạ quyết tâm mua cũng không có mấy.

“Cái này, không phải tơ lụa. dày, rắn chắc. Tuy quý, nhưng có đạo lý!” Lý Húc thấy số lượng nữ tử Tượng tộc tới gần dần nhiều, dùng hết khả năng của mình mà giải thích.

Đám người Trương Tam thúc trước đó phỏng đoán không sai, tộc nhân Tượng Tam trước đó đích xác không phân rõ khác biệt của Tô lụa, Chiết lụa và Lỗ bại. Khác với góc độ thưởng thức của người Trung Nguyên, bọn họ đối với giá bán hơi cao hơn một chút., Tô lụa mềm mại tinh tế nhiệt tình còn không bằng là do Lỗ lụa hơi dày lại. Về phần người phì phì tại sao phải lựa chọn như vậy, Hách lão đạo quen tính cách dân chúng thảo nguyên giải thích cho mọi người: “Bọn họ nam nữ đều thích cuồi ngựa, Lỗ lụa dày, ở trong mắt bọn họ càng kiên nhẫn! Tô lụa nhẹ mềm, ngược lại làm cho bọn họ cảm thấy không thực tế!”

Mà độ dày của Thục Cẩm lại gấp mấy lần so với lụa, cho nên Lý Húc trực tiếp dùng độ dày để nói rõ nguyên nhân giá cao của vật này.

Hàng hóa đặt ở trên kệ mặc dù xinh đẹp, nhưng không đẹp đến mức không thể kháng cự. Đặt ở trên người hai thiếu nữ, tương đương với làm cho tất cả nữ tử vây xem tưởng tượng ra, nếu như cất vật này làm quần áo mặc trên người mình. Mấy nữ tử cảm tộc trẻ tuổi hiển nhiên đã động tâm, nhao nhao đi tới, lấy tay chuyển động những thứ khác của Thục cảm.

”Cảm, đúng không. Bao nhiêu tấm da sinh!” Một nam tử thân hình cao lớn, thân thể cao lớn, trên tóc buộc rất nhiều chuông đồng đi lên trước, chỉ vào một quyển cảm cảm màu đỏ tươi. Trong lời Đột Quyết có thể còn chưa có danh từ cảm cảm này, cho nên hắn phát ra chính là tiếng Hán ngữ, nghe kỳ quái, giống như vừa mới bị người ta đánh nát xương mũi.

“Màu đỏ, lúc vui vẻ mặc, sinh da là đủ rồi, không đổi. Một thước một cái chuông bạc, đổi chuông đồng, hai mươi cái!” Lý Húc dùng thước trong tay khua khua, dựa theo sự phân phó của Từ Đại Nhân trước đó, phân phó sư tử ngoạm. Đây là hàng hóa độc nhất của hắn, cho nên không sợ những thương nhân khác trách cứ mình đảo loạn hành tình.

Các nữ tử tô điểm ở rìa quần áo cùng cổ tay chiếc chuông bạc nhỏ hơn chuông đồng, nhưng cả ba người gom lại cũng có nửa tiền. Mà quần áo mỗi nam nhân tô ở mép tóc cùng chuông đồng rất lớn, hai mươi cái chuông đồng cầm tới Trung Nguyên bán đi, đủ bán được trên trăm văn. Cho nên bất cứ quyển sách găm găm vóc nào trong tay Lý Húc có thể rời tay, đều làm cho hắn hoàn toàn kiếm đủ vốn liếng ban đầu.

Nam nhân năm Thanh Sa tộc lấy tay sờ sờ độ dày của găm, nhìn về phía ánh chiều tà, trên mặt lộ ra biểu tình trung ý. Hướng về phương xa hô to vài câu, gọi qua một nữ tử Tương tộc tuổi tác không sai biệt lắm với thiếu nữ áo vàng, thấp giọng cùng đối phương thương lượng trong chốc lát, bắt đầu từ trên tóc Giải Đồng Linh hướng xuống phía dưới.

Cô gái kia hiển nhiên không muốn phá hư hình tượng uy vũ của trượng phu, giờ tay nhẹ nhàng kéo cánh tay nam nhân, nhỏ giọng trách mắng. Giống như nói trượng phu của mình quá mức xa xỉ. Sau đó, lại gỡ một dây xích nhỏ và chiếc chuông nhỏ từ trên cổ tay xuống, đặt trước mặt Lý Húc.

“Đang!” Lý Húc bị Ngân Linh phát ra thanh âm dễ nghe dọa giật mình. Quá nhiều, ước chừng một lượng bạc, hóa thành bánh bạc đôi đồng tiền, có thể đổi hai ngàn đồng. Huống hồ hình thức của vòng tay thực sự mới lạ, nếu có thể trực tiếp bán cho gia đình giàu có, phỏng chừng ba ngàn văn cũng có thể đổi được.

Từ Đại Nhân lại không cảm thấy kinh ngạc chút nào, thu hồi vòng bạc, nhanh chóng mở ra cuộn gấm đỏ, dài khoảng một thước. Số lượng đủ mười thước, nhìn nam tử Yểm Tộc kia thân thiện cười cười, lại tặng thêm một thước. Dùng dao cắt ra, cuộn lại, đặt ở trong tay vợ chồng Giáp Nhân.

Mỹ hồng tộc nam tử đem Thục Cẩm bộ dạng của mình đón gió tung ra, ở giữa trời gấp ba, thật dày trải trên người thê tử. Thê tử trẻ tuổi bị Hồng Cẩm chiếu hai gò má sinh choáng váng, nhẹ nhàng dựa đầu vào ngực trượng phu. Hai người dựa vào nhau, mang lấy lá trà, khăn lụa, khay sơn, tách ra đám người, chậm rãi đi xa.

Có nữ tử hâm mộ nhìn hai vợ chồng kia rời đi, nhắc lên Hồng Cẩm trước mặt Lý Húc, so sánh với mình, lại thờ dài, cúi đầu rời đi. Nhưng có càng nhiều nữ tử vây quanh, dùng cổ tay, trên góc áo kéo ra Ngân Linh, đổi lấy Thục Cẩm may quần áo.

Trước khi đi Bắc, Thục Cẩm do con trai mình chọn cho là màu sắc đỏ thắm. Đối với hán nhân nữ tử mà nói, loại màu sắc này hơi có chút diễm lệ. Trên thảo nguyên, lại vừa vặn hòa hợp cùng cảnh sắc tươi mát tươi sáng xung quanh. Cho nên loại màu sắc này ngược lại được gọi là ân ái, mỗi người thích nhất, vuốt ve ước chừng, yêu không buông tay.

Mắt thấy Hồng Cẩm sắp bị các nữ tử kéo hết, thiếu nữ áo lam nóng nảy, tiến lên nắm lấy tay Lý Húc, lớn tiếng ra lệnh: “Còn lại ta bao, làm áo cưới cho nàng ta!”

Không đợi Lý Húc tỏ thái độ, nữ tử áo vàng thấp giọng nói: “Tiểu muội, như vậy không tốt đâu. Còn có thể chọn màu khác. Ta thích cái màu vàng kia, vừa vặn phối hợp với chiến kỳ của bộ lạc bọn họ!”

“Ta, ta còn một tấm, đủ, đủ làm một cái giá, áo cưới!” Lý Húc bị thiếu nữ lỗ mãng hành vi lại làm đỏ mặt, lắp bắp nói.

Hội tộc nhân xung quanh mặc dù nghe không hiểu ngôn ngữ của hán nhân, nhưng cũng theo biểu tình của thiếu nữ mà đoán được nàng muốn mua toàn bộ những Thục Cẩm màu đỏ còn lại. Nàng còn tưởng rằng nàng là vì chuẩn bị cho chính mình sau này, vẻ mặt tràn đầy thiện ý cười to lên.

“Không nói sớm!” Thiếu nữ hung hăng trừng Lý Húc một cái, trên mặt bay lên hai đóa hồng vân, đậm chân, vọt tới bên cạnh.

“Vây chỉ có vài thước, không phải nguyên khối!” Lý Húc đỏ mặt giải thích, nhưng không thể làm cho thiếu nữ hiểu được nếu không phải mảnh vải thì không thể bày trên mặt quầy hàng tập tục.

Thiếu nữ áo vàng phát âm ăn uống kia nhìn hơi dài hơn so với thiếu nữ áo lam, giữ chặt muối muối của mình, chậm rãi lật xem sắc thái khác của Thục Cẩm. Đợi Lý Húc đặt toàn bộ sóng khách nhân này đi, mới trả gấm vàng luôn khoác trên đầu vai mình về quầy hàng, thấp giọng hỏi Lý Húc: “Màu sắc này, có giống màu đỏ không?”

“Một, cũng tương tự. Nếu như người mua, có thể ít, ít tính chút!” Lý Húc kiểm tiền có chút chột dạ. Trước khi đi Bắc Hành, phụ thân lấy tất cả tiền đồng trong nhà cùng mấy món trang sức cuối cùng của mẫu thân để đổi Thục gấm. Lúc ấy chỉ chi tuy rất lớn, nhưng trong ngắn ngủn nửa canh giờ, mình kiếm về được gấp mười lần hồi báo. Nếu như dựa theo chỉ thị của Từ Đại chỉ thị, hẳn cảm thấy mình thật sự có chút tham lam.

“Ta muốn làm hai cái áo cưới, một cái làm thành kiêu dáng trung nguyên, muốn hồng. Một cái chúng ta làm thành dáng tượng tuyên người, cần màu vàng óng. Người xem ta cần mua mấy thước, giá tiền giống như người thường, ta không thể khi dễ khách nhân!” Ngao nuốt lại không chịu nhượng bộ của Lý Húc, thấp giọng hỏi.

Lời nói trung nguyên của nàng rất trôi chảy, ần ần còn mang theo một chút ý nhị Ngô Địa. Khác với âm thanh phát âm mới

của thiếu nữ áo lam, nghe vào trong lỗ tai lại khiến người ta cảm thấy một loại thoải mái khác.

“Cái này, cái này, ta cũng không hiểu lắm! Nếu không, người đem khối Hoàng Cẩm này cùng khối Hồng Cẩm này đều cầm đi?” Lý Húc từ trong quầy hàng lấy ra một khối Hồng Cẩm đặt ở cùng với Hoàng Cẩm, thử thăm dò hỏi: “Ta có thể tính giá của người bằng nửa con!”

“Cảm ơn người, nhưng ta không thể vô duyên vô cớ chiếm chỗ tốt của người!” Nga Cẩm lại lần nữa tạ ơn lý do Lý Húc tặng. Cẩm lấy hai khối gắm, nhiều lần ở trên người so đo, cuối cùng không thể quyết tâm nên mua bao nhiêu thước. Trên thảo nguyên sản vật không phong phú, cho dù là gia tộc sinh ra, hành vi quá mức lãng phí đồ vật, cũng bị mọi người khiển trách.

“Ngu Nhược tử tử, hay là chúng ta mang theo hai hán tử này trở về. Để cho Tình di cân nhắc một chút, đúng, lượng áo may, ta nhớ kỹ từ này!” Thiếu nữ áo lam vỗ tay nói, trên cổ tay ngân linh đỉnh đang vang lên, lần nữa làm tâm thần Lý Húc chấn động.

“Không tốt lắm đâu, sắc trời đã tối rồi! Hơn nữa, kích cỡ dưới đèn cũng có thể sai lệch.” Từ Đại chấp tay từ chối đề nghị của đối phương. Chạng vạng tối đi thăm một cái đồng than của một cô gái xa lạ, trong mắt hắn cũng không phải là hành vi lễ phép gì.

Lúc này tà dương đã hạ xuống từ phía cuối thảo nguyên, đại bộ phận thương nhân đều đã thu dọn. Kiên trì đến bây giờ chỉ có hắn, Lý Húc và những người khác đều bán hàng hóa đặc sắc. Hôm nay tất cả tiểu thương đều làm ăn tốt, phỏng chừng ngày mai bán cả ngày, buổi sáng sớm mọi người có thể thu thập hành trang xuôi nam trở.

“Mạch nhân chúng ta cũng không có nhiều quy củ như vậy!” Thiếu nữ áo lam cùng Từ Đại Nhãn so với mắt người nào lớn hơn, khề chau mày nói ra.

“Vây, chúng ta cung kính không bằng tuân mệnh!” Từ Đại Nhãn chấp tay hành lễ, Bất Chử Bất Nộ. Cô gái tên là Nga

Nhược cùng thiếu nữ tên là Minh Châu của tộc trưởng khẳng định là trên bàn tay của tộc trưởng. Bản thân mình và Lý Húc muốn tạm trú ở bộ tộc này một thời gian, cùng với hai nữ tử này có quan hệ không tồi. Huống hồ tính tình thiếu nữ áo lam này mặc dù hơi hoang dã, nhưng bản chất như một hồ nước trong minh mông, chưa từng nhiễm bất cứ bụi bặm nào trên thế gian.

Lý Húc thấy vẻ mặt khát vọng của nữ tử kia, không khỏi mềm lòng. Hơn nữa hẳn cũng thật sự không có biện pháp nào để cởi tóc cho thiếu nữ áo lam. đành phải thu dọn quây hàng, đem mấy Thục Cẩm còn lại dùng bao quần áo bó chặt., Hách lão đao cấp cho mọi người, người một bên xem náo nhiệt mang về đồng than. Sau đó dắt gia súc, đem hơn phân nửa khối màu vàng óng cùng vài thước màu đỏ đặt ở trên lưng lừa, đi theo sau cô gái đi gặp Tình di trong miệng cô gái.

Thiếu nữ tên gọi là Nga Phách kia thấy đôi phương lui bước nhiều như vậy, liên tục cảm ơn. Thiếu nữ áo lam lại không chút nào cảm kích. Nhìn nhìn khoảng cách giữa Lý Húc và Từ Đại Nhân cùng tỷ muội mình, không vui nghị luận: “Đến gần chút, sợ cái gì. Chẳng lẽ không cùng nữ nhân song hành, cũng là quy củ hán nhân các ngươi sao?”

“Quân tử....” Từ Đại Nhân lại chấp tay lần nữa, không biết vì nguyên nhân gì, từ trước đến nay hai cô gái hào hiệp trước mặt gã lại trở nên dị thường ưa thích chấp tay. Muốn trích dẫn một câu lời nói của tiên hiền cổ để giải thích hành vi của mình, lại bỗng nhiên nghĩ đến bất luận Khổng Tử., Mạnh Tử vẫn là Tăng Tử, sợ rằng đối với hai người bệnh tật đã tính thực tế này cũng không có sức uy hiếp. đành phải kiên trì bước nhanh vài bước, đi song song với hai nữ tử. Hai bên lại cách nhau một khoảng cách rộng bằng hai người. Nhìn Lý Húc lại càng câu nệ, kéo tọa kỵ, cách ba con ngựa với thiếu nữ.

“Quy củ của hán nhân các ngươi thật sự là ly kỳ, sự tình gì cũng phải quanh co! Tình Di cũng là người Trung Nguyên, nghe nói cổ tộc đã đến người, rõ ràng muốn gặp, ta muốn nàng tới, nàng lại nói gì chưa trượng phu ra lệnh, nữ tử không nên chủ động ra mặt chiêu đãi khách xa...” Nữ tử áo lam cầm Từ, Lý hai người không có biện pháp, nhún vai, tiếp tục quả trách.

” di Tình trong lời người nói có phải là người Trung Nguyên không?” Từ Đại mắt không chút nào lấy sự chế nhạo của thiếu nữ, ngược lại bị nữ tử Trung Nguyên trong miệng thiếu nữ khơi lên lòng hiếu kỳ.

“Đúng vậy, nàng tên là Trần Văn Tình, hơn hai mươi năm trước đến thảo nguyên. Cha nàng vốn định bán nàng cho Đại Hãn, nửa đường lại gặp mã tặc. Cha ta là phụ thân cứu con gái bọn họ, cho nên di Tình gả cho phụ thân. Lão nhân kia thật quái lạ, lại cố tình bán con gái mình đi như vậy!”

“Hàng hóa?” Lý Húc kinh ngạc truy hỏi. Trực giác nói cho hắn biết, cha con Sương Nhiên không tồn tại quan hệ thân tình chân chính. Ở quê hương của mình cũng có cha mẹ hoặc người nghèo khổ không chịu nổi. Người ta đem con gái mình bán cho gia đình giàu có làm nô thiếp., Nhưng chắc chắn sẽ không tàn nhẫn đến mức bán con gái cho ngàn dặm. Huống hồ phía bắc đường xa xa xôi, bán con gái cho người Hồ, cuối cùng lợi ích sẽ không thể so sánh với phong hiểm trên đường.

.

“Bọn họ không phải phụ nữ thật sự!” Từ Đại trong lòng thầm nghĩ. Ngay khi thiếu nữ áo lam vừa mới báo ra tên của Tình đi, hắn cũng đã đoán ra điểm này. Cái tên Văn Tình nghe có chút thi ý, nhưng cũng không thường thấy. Tên của nữ nhi nhà tiểu hộ Trung Nguyên không thú vị như vậy. Về phần những con gái nhà giàu kia, lấy một cái tên như vậy mà lại có vẻ trang trọng thất thố.

Như vậy kết luận chỉ có một, Tình đi trong miệng thiếu nữ áo lam có khả năng là một nữ tử trần thế, bị người buôn lậu bán đến tái ngoại để trả giá cao.

“Nữ tử đáng giá để buôn người mạo hiểm lớn như vậy, chắc chắn xinh đẹp không gì sánh được. Nhưng nữ tử phong trần xinh đẹp ở Trung Nguyên đã có giá trị không nhỏ, làm buôn người hà tất phải mạo hiểm lớn như vậy?” Từ Đại cau mày suy nghĩ. Nhìn khuôn mặt thiếu nữ áo lam chưa bị phong sương, hắn đột nhiên nghĩ đến đáp án trong đó.

Thiếu nữ tử trước mắt trong thẳng thắn mang theo một chút
thô sơ, hai mươi năm theo lời nàng nói, chỉ sợ không phải một
con số chính xác. Con số cụ thể, tính theo mắt Từ Đại thì hẳn
là hai mươi một năm.

Năm đó là năm khai hoàng (Năm 549 năm). Đại Tùy diệt
Trần, vô số thế gia Giang Nam tan thành mây khói.

Chương thứ tư cánh đồng bát ngát (Bốn)

Ngẫm nghĩ lại, Từ Đại mắt đối với thân thế của Tình Di trong miệng cô gái rất là hiếu kỳ, trong lời nói bắt đầu hỏi về thân thế của đối phương. Hai thiếu nữ Tưởng tộc từ nhỏ đã được huấn luyện rất tùy ý, thấy Từ đại nhãn rốt cục cũng chủ động nói chuyện, vui vẻ đem túi tiền của mình nói cho hắn biết.

Kết quả câu hỏi lại khiến Từ Đại Nhãn rất thất vọng. Thiếu nữ mặc dù không giữ lại chút nào, nhưng trong miệng các nàng nhắc tới Tình Di, lẫn qua lộn lại bất quá là năm đó phụ thân mình cứu thế nào, làm sao trở thành vợ nhỏ của phụ thân. Về sau dạy mình câu nói Trung Nguyên., Làm thế nào để giáo dục nữ tử trong bộ tộc cởi bỏ quần áo, ướp làm rau dại. Về phần quê hương của Tình Di là Trung Nguyên, trong nhà còn có chi tiết quan trọng như thân thích hay không, hai thiếu nữ căn bản chưa từng quan tâm, tự nhiên cũng không biết.

“Tình di tên là Trần Văn Tình, không nghe bà ấy nói qua còn có cái tên khác. Bà ấy nói Trung Nguyên các người địa phương lớn, bộ tộc nhiều, cho nên mỗi người đều có dòng họ của mình!” Thiếu nữ áo vàng nuốt thấy ánh mắt Từ Đại nói chuyện không rời khỏi mắt Tình Di, cau mày nói.” Cái tên này bất quá là do con người gọi mà thôi, biết lúc bị người gọi là Văn Tình thì gọi là được rồi, vì sao còn hỏi bà ấy có tên khác hay không?”

Từ Đại trừng mắt sợ rằng bị nuốt sống sẽ nghi ngờ, không dám tiếp tục truy hỏi nữa. Tùy tiện kể mấy cái tên hài hước liên quan tới khu vực Trung Nguyên một cách xảo diệu, sau đó chuyển hướng đề tài. Đề cập tới hàm nghĩa của tên người Hán, thiếu nữ áo lam lại bị khơi gợi hứng thú, vỗ vỗ tay, vô cùng cao hứng khoe khoang: “Tiểu Nhược tử tử cùng ta còn có tên người Hán, cũng là do Tình di lấy!”

Nếu như Từ Đại Nhãn và Lý Húc là thiếu niên trên thảo nguyên, nhất định sẽ tiếp tục hỏi tên của thiếu nữ là gì. Nhưng hai người bọn họ đều là những người văn nhã từng đọc sách, được nho học viết nên, phẩm hạnh đoan chính. Trong lòng đều

có tin điều: Gặp được nữ tử cùng tuổi, người khác không chủ động nói ra tên họ, tuyệt đối không được hỏi tới.

Câu nói của chủ nhân lập tức trở nên lạnh lẽo, thiếu nữ áo lam mở to hai mắt nhìn Lý Húc và Từ Đại Nhân, thấy đôi phương thủy chung không chịu mở miệng hỏi, cúi đầu, có chút uể oải nói: “Chẳng lẽ các người không muốn biết tên của chúng ta sao? Như vậy mọi người xung hô với nhau cũng thuận tiện hơn một chút!”

“Tiểu khả họ Từ, tên là Thế Tích. Xin hỏi phương danh hai vị cô nương!” Từ Đại thấy thiếu nữ tức giận, vội vàng đứng yên tại chỗ, theo lễ hỏi.

“Tại hạ Lý Húc! Không biết phương danh của cô nương có thể cho biết hay không!” Lý Húc chấp tay, nghiêm mặt hỏi.

Hai thiếu nữ bị hỏi ngây người, chợt cất tiếng cười to lên, chọc phải tượng đá đều ghé mắt nhìn, không biết bên này rốt cuộc đã xảy ra chuyện thú vị gì.

Thiếu nữ áo vàng ăn uống tuy rằng hơi trầm ổn, nhưng cũng bị hai người Từ, trịnh trọng cử chỉ của Lý hai người làm cho té ngã trước sau. Thiếu nữ áo lam thì khom lưng, vừa cười, vừa chỉ vào hai người Từ Lý nói: “Ha ha, ha ha, cười chết ta rồi, ha ha ha, chẳng lẽ các người, ha ha, người Trung Nguyên nói chuyện, tất cả đều là bộ dáng này sao?”

“Chúng ta?” Từ, Lý hai người bị cười đến mức không tìm ra được đầu óc, nghe thiếu nữ hỏi như thế, mới ý thức được vấn đề xuất hiện chỗ nào. Suy nghĩ một chút, tự mình cười lên. Vừa cười, vừa giải thích với hai thiếu nữ: “Chỗ chúng ta, không được tùy tiện hỏi tính danh của nữ tử, nếu không sẽ bị người ta mắng, làm không tốt còn bị coi là người xấu mà truy nã! Cho nên, khi hỏi tên các người, mới không thể không trịnh trọng chút ít!”

“Chúng ta tùy tiện hỏi chỗ này, nhân gia không cao hứng, tự nhiên sẽ không nói cho người. Trên người lại không bị cắt ra khỏi miệng, sợ cái gì!” Áo lam vừa cười, lần nữa nói.

“Nghĩ là thói quen khác nhau. Các trưởng lão nói lúc Tình Di mới tới, cũng không tùy tiện nói chuyện với người khác!” Nga

xoa chậm rãi thu liễm nụ cười, rất lý giải nói.

Cuộc đời nàng vốn đã đẹp, lúc cười rất đơn thuần, vẻ mặt thu lại nụ cười cũng tự nhiên, lúc nói chuyện lại nhiều hơn mấy phần săn sóc mùi vị thiếu nữ áo lam, cho nên dễ dàng khiến người ta sinh lòng thân cận.

Từ Đại Nhân trong lòng thầm thở dài, nhưng trên mặt vẫn mỉm cười ung dung như cũ, thấp giọng hỏi: “Hai vị còn chưa nói cho bọn ta biết tên của các người hả? A Nuốt và Đào ta vẫn còn nhớ rõ, chỉ là nói ra cũng không dễ nghe như các người nói!”

Hỏi xong, trong lòng mơ hồ sinh ra vài phần chờ mong.

Không đợi nàng mở miệng, thiếu nữ áo lam trực khẩu nhanh miệng nhanh hơn đáp trước: “Là Nga Nhược và Đào Khoát Thoát Ti, trong lời Đột Quyết của chúng ta, tên của nàng là Kim Liên Hoa, tên của ta là Lam Vũ điều!”

Theo tiếng tranh vẽ sắc của thiếu nữ giải thích, Từ Đại Nhân và Lý Húc đã biết hàm nghĩa của việc ăn tươi nuốt tươi với Đào Thuộc Thoát Ti. Kim Liên hoa là một loại hoa đại thường gặp ở sâu trong thảo nguyên. Đóa hoa không lớn, nở ra lại phi thường xinh đẹp. Đặc biệt là ở giữa biển cỏ xanh biếc, giống như bảo thạch chói mắt. Mà Lam Vũ điều chính là một loại chim trong truyền thuyết cùng loại với Khổng Tước, lông chim màu sắc rực rỡ trong truyền thuyết., Thể hình thướt tha, nơi xuất hiện nghĩa là mưa thuận gió hòa, Thảo Trường hưng vượng. Mà tên tuổi của các nàng cũng bởi vậy mà đến, thiếu nữ áo vàng tên là Túy Cúc, thiếu nữ áo lam tên là Toái Lam.

“Muội chắc chắn sẽ vẽ được một tranh tuyệt vời!” Từ Đại nghe xong lời giới thiệu của thiếu nữ, vô cùng khẳng định mà phỏng đoán.

“Ồ, làm sao người biết?” Cô gái áo lam kinh ngạc hỏi. Cô gái áo vàng thì mở to hai mắt, trong mắt tràn ngập vẻ khâm phục.

Nhìn thấy ánh sáng nhu hòa trong mắt Túy Cúc, Từ Đại ánh mắt có chút đặc ý, mỉm cười giải thích: “Người có thể lấy được tên như vậy, trong lòng không có họa cảnh sao? Vị dì Tình này của các người, chỉ sợ là cao thủ Đan Thanh đấy!”

“Đúng vậy, dấu vết di Tình Liên Phong thổi qua cỏ đều có thể vẽ được!” Thiếu nữ Lam bội phục nói.

Đoàn người cùng là thiếu niên, sau khi có đề tài chung, rất nhanh đã bắt đầu quen thuộc. Thiếu nữ Toái Lam lại kể mấy lần Lộ Đan Thanh, tài nghệ kinh động bốn tòa, đột nhiên chuyển đề tài, mang theo vài phần tự hào nói: “Chúng ta từ nhỏ đã học chữ với Tình di, vẽ tranh, theo quy củ của người Trung Nguyên các người, hẳn nên tính là đệ tử của Tình di chứ?”

“Hẳn là đệ tử đích hệ, truyền nhân y bát!” Từ Đại Nhân mang vài phần cung kính trả lời. Tiên đế Đại Tùy trọng học, trong nước ngoài những nơi man hoang xa xôi, cơ hồ mỗi quận huyện đều thiết lập học đường quan. Ở trong những học đường này, do triều đình xuất sớ mời giáo sư, quan phủ phụ trách cung cấp thức ăn cho học tử. Lý Húc và hẳn đều từng được hưởng lợi ở nơi này, nghĩ đến rất có cảm xúc.

Sau khi huyện học phổ cập, mỗi học sinh đều có vài lão sư, mỗi vị lão sư cũng có vài học sinh. Nhưng trong đó có thể xưng hô với nhau là sư phụ đệ tử, lại tâm sự bất kỳ. Mà một khi gọi nhau là xưng hô tương xứng, thì ý nghĩa của sư phụ chuẩn bị đem sớ học sinh cả đời dốc túi truyền thụ cho học sinh nào đó. Mà học sinh này sẽ coi lão sư là bậc cha, vĩnh viễn không quay lưng.

“Cái gì là truyền nhân y bát?” Các thiếu nữ lại nghe không hiểu Từ Đại Nhân khen ngợi, mở to hai mắt truy vấn.

“Từ trên mặt chữ viết, năng giao hết chén cơm y phục của mình cho người, có thể hiểu được, đã nhận kỹ nghệ mưu sinh của người!” Từ Đại cười khỏ, trong lòng thầm mắng mình hồ đồ. Cùng thiếu nữ dị tộc kia rơi văn, đơn thuần là tự mình tìm tội cho mình.

“Truyền tài nghệ dùng mưu sinh cho ta?” Thiếu nữ áo lam chớp mắt nghĩ nghĩ, vẫn không hiểu nội tình trong đó, “Chẳng lẽ dạy người khác, mình nhất định phải chịu đói sao? Cho nên nhất định phải dùng quần áo để ví von chén cơm?”

“Trung Nguyên chúng ta nhiều người, nếu ai biết tay nghề này, sẽ không kiếm được tiền. Giống như hàng hóa trên thảo nguyên của các người, càng nhiều càng không đáng tiền!” Lý Húc tìm ví dụ để giải thích.

Toái Lam mỉm cười, phỉ phỉ tay, thở dài nói: “Ta hiểu rồi. Cũng may Tình di không dựa vào bán tranh sống sót!” Nghĩ rồi cười, lại mỉm cười bổ sung: “Nhưng có ai kỹ năng vẽ được tới mức như di? Nếu bà ấy chịu làm bức họa cho người khác e rằng đã bỏ ra năm trăm tám da, mọi người đều tranh nhau mua!”

Hôm người có thói quen lấy vật đổi vật, đến nay chưa có khái niệm tiền hoàn chỉnh. Các tiểu thương hôm nay dùng da sống để giao dịch đại đa số hàng hóa, cho nên thiếu nữ cũng dùng da để ví dụ độ tinh xảo của họa kỹ sư môn.

“Kỹ thuật vẽ của Tình Di cao như vậy, hai người các người chẳng phải là danh sư xuất cao đồ sao!” Từ Đại Nhân nói một từ tận đáy lòng, nhưng trong lòng càng thêm giật mình. Học vẽ một đường, có chút gian nan. Trừ phi là kỳ tài ngút trời, sinh ra là mang theo bút sinh diệu. Nếu không bắt đầu đặt bút mực học vẫn bắt đầu học tập., Có thể trong nháy mắt bắt giữ dung mạo và thần thái của người khác, không mất mười năm khổ công khó có thể đạt tới. Hơn nữa tranh cũng không thể dùng cành cây để luyện chữ, để tu luyện thần vận của người trên thạch bản. Cho nên chỉ riêng tiền giấy lãng phí hàng năm đã là một khoản chi tiêu phi thường xa xỉ. Tình di họa kỹ trong miệng thiếu nữ cao siêu như thế, chỉ sợ càng không phải là dân nữ bình thường bị lừa đến thảo nguyên.

” họa kỹ của Tình di rất cao, nhưng hai người chúng ta đều chưa học được. Hán nhân các người bán giấy quá đắt, mà da dê lại không dễ mặc như giấy!” Thiếu nữ áo lam quệt miệng, bỗng nhiên trả lời.

Kinh nghiệm làm ăn giúp gia tộc cho Từ Đại Nhân nói cho hẳn biết là thật. Mặc dù trang giấy mỏng nhưng trọng lượng rất kinh người. Hễ nửa thước giấy vuông, thường còn nặng hơn rất nhiều so với viên gạch bình thường. Hơn nữa trên thảo nguyên còn có người sử dụng, các tiểu thương ngại nó xuất

hàng chậm, đặt trong tay lại sợ lửa sợ sóng. Cho nên ngàn dặm xa xôi bán hàng rong trên thảo nguyên, không kiếm được lợi nhuận gấp hai mươi lần căn bản không đáng.

Nghĩ như vậy, Từ Đại mắt vô ngực hứa hẹn: “Mùa xuân năm sau, ta nhất định sẽ cho người mang một đồng giấy tốt tới, chuyên môn đưa cho các người học vẽ!”

Hắn sinh ra trong gia tộc giàu có, hào khí khi ném ra cả ngàn vàng bác mỹ nhân cũng có thể lấy ra được, chút tiền này đương nhiên không đáng vào mắt. Hai thiếu nữ Tương tộc lại vui mừng ra mặt, nhìn Từ Đại, mặt mũi tràn đầy vẻ khó tin: “Thật sự? Người không kiếm tiền sao?”

“Xin áo sam xe ngựa nhẹ nhàng...” Con mắt Từ Đại nheo lại nửa câu luận ngữ, cố gắng nuốt nửa câu sau vào trong bụng. Đây là lời nói năm đó Khổng Tử nói với chí hướng của con ngựa: “Xin đi xe ngựa, áo lông nhẹ như ngựa, cùng bằng hữu, giấu đi mà không tiếc!”, Từ Đại Nhãn thích nhất chính là tính cách thẳng thắn hào phóng, bất tri bất giác, cử chỉ cử chỉ đều bị hắn ảnh hưởng. Nhưng nói những lời này với hai thiếu nữ, khẳng định không thích hợp, thứ nhất, đối phương không phải bằng hữu của hắn. Thứ hai, sau khi nói xong, thiếu nữ khẳng định lại muốn hỏi hắn là trốn xe ngựa giấu ở nơi nào.

Nhưng Lý Húc thực sự tiến lên nửa bước, thấp giọng hướng hai vị thiếu nữ giải thích: ” giấy ở Trung Nguyên chúng ta không quý như trên thảo nguyên. Mọi người không muốn mang, chủ yếu là vì bên này rất ít người mua. Nếu như người bán giấy không nâng giá rất cao, hắn nhất định sẽ đền tiền.”

“Ta sẽ không để cho bằng hữu chịu thiệt, nếu như sang năm người mang cho ta hai cái giấy, ta tặng người một con ngựa chạy nhanh nhất!” Thiếu nữ tên Toái Lam là hào sảng nhất, vô vô sau lưng Lý Húc, nói.

Vỗ một cái, Lý Húc lại đỏ bừng cả khuôn mặt. Hai thiếu nữ vui mừng, nam tử của Đô Đạo Hán còn ngại ngùng hơn cả nữ tử Bạc Tộc. Hi hi hi hi, bốn người càng lẫn lộn càng quen thuộc, bất tri bất giác đã cười nháo đi tới chỗ sâu nhất doanh địa Tô Diêm.

Chương thứ ba (4)

Trong bộ lạc người đáu, địa vị tộc trưởng vô cùng tôn sùng, nhưng nhà tộc trưởng lại không hề xa hoa hơn so với tộc nhân bình thường. Định nghĩa duy nhất có thể đem cục than bao của Tô Khuyết và tộc nhân khác của Tô Bạc so sánh với tiêu chí chính là, ở bên ngoài mười mấy đồng than đá dựng thẳng một vòng hàng rào gỗ chưa được sơn qua, mà bên ngoài đám đồng than của nhà người khác ngay cả hàng rào cũng không có.

Hai thiếu nữ Sùng tộc và Tình Di ở trong hàng rào, cùng đám con gái trưởng tộc Tây Lăng và mấy thê tử chưa trưởng lão khác của nhà người xen lẫn cùng một chỗ. Tất cả mềm mại đều dùng than mềm màu trắng bao bọc, đỉnh chóp được khảm một mảng tơ lụa màu bạc. Chỉ là bởi gió thổi vào, mềm mại cùng mềm mại sớm đã mất đi vẻ sáng bóng vốn có, biến thành màu trắng phỉm vàng, phảng phất phía trên nổi một tầng bụi đất.

“Bên trong cùng bao than kia chính là nơi ở của di Tình, chúng ta vụng trộm chuồn vào, nhất định có thể dọa được cho cô ta nhảy dựng!” Thiếu nữ áo lam chỉ vào một cái đồng than ở phía sau hàng rào, bề ngoài nhìn tương đối sạch sẽ, kéo cánh tay Lý Húc lôi vào bên trong.

Hai thiếu niên nói cái gì không chịu cùng nàng hồ đồ, đứng ở bên ngoài hàng rào, thỉnh tỷ muội hai người trước đi vào bấm báo. Thiếu nữ lôi kéo vài lần, thấy Lý Húc cùng Từ Đại Nhãn vô luận như thế nào không chịu nhượng bộ, đành phải chu miệng, đi theo xui xẻo.

Lần này đi, nửa nén hương mới quay trở lại. Thiếu nữ áo lam cảm thấy mất mặt trước mặt khách nhân, có chút mất hứng giải thích: “Tình di thật biết điều, lại phái người bấm báo phụ thân, lại sai người rửa chén trà. Cái ẩm đồng ngày thường nấu trà kia, thế mà bị nàng rửa sạch ba lần...”

Thiếu nữ áo vàng so với muội muội tính tình trầm ổn, trước tiên hướng về Từ, Lý hai người nói một tiếng tạ lỗi, sau đó

ngăn cản tiểu muội lại nhai không ngọt, thay chủ nhân mời xa khách đi vào dùng trà.

Tuy Tình di không phải là mẹ đẻ của hai thiếu nữ, nhưng bồi phận lại là tỷ muội của mẹ nàng. Cho nên Từ, Lý hai người tiến vào đồng than, tức là theo văn bối của Trung Nguyên Tấn thăm hỏi trưởng bối. Nữ tử trong phòng kia sớm đã trang trọng lễ tiết, đột nhiên thấy quê nhà lễ tiết, vội vàng đứng dậy đáp tạ. Lời nói cử chỉ phóng khoáng, tiếng nói dần dần khàn khàn.

Ánh mắt Từ Đại len lén nhìn nhau, chỉ thấy một thân ảnh mặc quần áo của người đàn ông đang đứng trước mặt mình và Lý Húc. Từ màu da mà nói, có lẽ tuổi của nữ tử này còn chưa đến bốn mươi. Chỉ là hai bên tóc mai đã sớm bị phủ bởi sương, màu trắng pha lẫn vài phần tiều tụy.

“Hai vị khách quý mời ngồi, nơi này ta rất ít có khách nhân tới, cho nên không thể không tốn chút thời gian chuẩn bị!” Phu nhân điều chỉnh cảm xúc một chút, cố gắng giải thích một chút về trung tâm câu chuyện Giang Nam.

“Là do đám văn bối thương binh đến quấy rầy, xin trưởng lão thứ lỗi!” Lý Húc cùng Từ đại nhân lần nữa chấp tay cáo lỗi, sau đó mới theo thứ tự chủ vị ngồi xuống. Nếu là Trung Nguyên, bọn họ đã trở như vậy đến gặp một phụ nhân trung niên, đối phương khẳng định không chịu cho phép vào. Cho nên phiền toái theo lời thiếu nữ áo lam, trong mắt hai người Lý, đó là lễ tiết bình thường. Mặc dù chậm trễ chút thời gian, nhưng trong lòng lại cảm thấy rất thân thiết.

Thiếu phụ khẽ gật đầu, tỏ vẻ khen ngợi đối với hành vi tri thư đạt lễ của thiếu niên. Sau đó tùy tiện hỏi vài câu về việc đi đường có làm mệt nhọc hay không cùng với việc ở tại bộ lạc xâu tộc có thói quen hay không, lần nữa đứng dậy, hai tay dâng lên hai cái bình từ thanh sắc tinh xảo.

Hai thiếu nữ từ sau khi khách nhân vào trưởng không nói gì nữa, các nàng cho tới bây giờ chưa từng thấy lễ tiết các vị khách nhân hay chủ nhân ở giữa hán nhân tương kiến, mới nhìn qua rất là hiếu kỳ. Đến khi thấy thiếu phụ lấy ra Thiên Thanh Từ Bình chưa bao giờ chịu động tới người ta, trong lòng lại càng kinh ngạc, hai mắt to long lanh tròn tròn.

Giờ phút này, bị thiếu phụ trước đó chà chà sát sáng ngời, nước đổ lên trên than lửa đã mơ hồ có tiếng. Thiếu phụ ôm bình từ đi tới, cầm lấy nửa bên chân váy ngồi xổm xuống., Sau đó đem từ bình đặt cách chậu than một khoảng xa, tiếp theo lại từ từ đứng lên, từ trong ngăn tủ lấy ra một cái muỗng bạc vô cùng sạch sẽ, ở trong hai cái bình từ, một trong hai bình đó múc ra nửa bát muối tinh giống như bông tuyết, mở nắp bình đồng, nhẹ nhàng bỏ vào trong nước.

“Muốn pha trà à?” Lý Húc thâm kinh ngạc. Từ khi vào trong đồng than, nhất cử nhất động của thiếu phụ mỹ điểm đều cho cảm giác vô cùng thoải mái. Nếu đem hai thiếu nữ so với nước hồ trên thảo nguyên, thì thiếu phụ xinh đẹp trước mắt này chính là một cây trúc tu tiên của Giang Nam, giờ tay nhắc chân đều có thể dùng “Lạc lạc phóng khoáng, phong thái vạn ngàn chữ để khái quát. (Chú thích)

Xoay người lại, nhìn khách nhân cười có chút áy náy, biểu thị đối phương chờ một chút. Sau đó đem tâm tư chuyển hướng ở trên bình đồng. Đợi trong bình hơi lớn tiếng nước, mở nắp bình, dùng một cái thìa khác lau bọt biển trên mặt nước, tiếp theo, lần nữa che lại bình đồng.

Sau khoảnh khắc, tiếng nước sôi trong ấm như giọt rơi. Thân thể lại lần nữa mở nắp bình, lần này lại không nghiêng nước, mà là dùng một cái thìa đồng lớn múc nước sôi ra hai cái muôi lớn, đổ vào trong bát từ chuẩn bị sẵn. Lập tức, dùng một cái gắp trúc nhẹ nhàng trộn lẫn bên trong, vừa dùng cái muỗng bạc từ trong một cái bình sứ màu xanh trời khác múc chút ít nước trà nhỏ như thước vỡ, chậm rãi đổ vào trong nước sôi.

Lúc này trong túi đã có hương trà tỏa ra bốn phía, không cần uống cũng đã say ngất. Trước giờ hai thiếu nữ Lăng tộc chưa từng thấy có người kiên nhẫn đi đối phó một bình trà như vậy, mắt tròn tròn, cái miệng nhỏ nhắn đã thành hình bán nguyệt.

Đối với thiếu niên kinh điểm, mỹ phụ lại hồn nhiên không phát hiện, toàn tâm toàn ý khuấy nước trà, đợi nước trà ” gợn sóng” thì mới định chỉ khuấy động, đem nước hai cái muôi lớn lúc trước múc ra một lần nữa đổ vào, đậy nắp bình đồng, đem lửa than gõ yếu đi, đem nuôi vị trà.

Khi nước trong bình lại phát ra tiếng bong bóng khí nhàn nhạt, thiếu phụ chậm rãi đứng dậy, nhắc ấm đồng, đổ hơn phân nửa vào miệng từng khách nhân, sau đó cũng rót cho mình nửa bình, nhẹ nhàng đặt bình đồng xuống, nâng chén lên mời.

Không cần nói một chữ, bốn gã thiếu niên đồng thời nâng chén trả lại. Nấu trà như thế, tác dụng đã không còn là giải khát. Bốn gã thanh niên ngồi trong ghế ngoại trừ Từ đại nhân được gia tộc coi là con cháu hào môn hy vọng bồi dưỡng, ba người khác chỉ biết máy bay theo phụ nhân phẩm trà., Tay cầm chén trà, khi thấy động tác của ả đàn bà kéo xuống, nàng chỉ cảm thấy mỗi một động tác của đối phương đều ẩn chứa tiết kiệm, đẹp như gió, thậm chí còn quên cả tư vị nước trà trong miệng!

Thiếu nữ áo lam còn tốt, xưa nay nàng phi thường sùng bái thiếu phụ, đối phương vô luận làm ra cử chỉ cao quý mê người gì cũng đều cảm thấy đúng. Thiếu nữ áo vàng trong lòng vừa hâm mộ, vừa tán thưởng., Mơ hồ còn dâng lên vài phần ghen ty. Nàng thuở nhỏ được đối phương chăm sóc, hai ba năm trước cũng như muối muối nàng sùng bái Tình di di thường. Đợi khi tuổi hơi lớn, hiểu được chút chuyện của nhân thế, trong lòng liền chậm rãi bất bình đối với mẹ đẻ của mình.

Đinh nam bộ tộc rải rác, cho nên nam nhân đồng thời có thể cưới mấy thê tử. Phụ thân hần thân là tộc trưởng, không thể thiếp thành đàn như Đột Quyết vương gia, sau lưng cũng từng có hơn mười phu nhân. Trong rất nhiều thê tử, bao gồm hai thiếu nữ mẫu thân, hoặc bạn Tình Di lớn tuổi, hoặc so với di còn nhỏ hơn, ai cũng không được Tình Di sủng sủng ái.

Nữ tử áo vàng xưa nay chỉ cảm thấy nữ tử đàn ông khác với nữ tử trên thảo nguyên, thời gian trải qua cũng chậm trễ, cho nên dung nhan giữ lại cũng lâu dài. Hôm nay nhìn trà nghệ chưa từng thấy, trong lòng chỉ cảm thấy nếu mình là đàn ông, cũng nhất định phải bảo vệ Tình di trong ngực, không dám để nàng phải chịu nửa phần ủy khuất. Mình là phụ nữ còn sinh lòng nghĩ vậy, huống chi phụ thân là một anh hùng trên thảo nguyên.

Cho nên nữ tử áo vàng âm thầm thề, ngày sau nhất định phải học được động tác pha trà từ tay Tình Di. Như vậy sau khi mình gả cho tộc trưởng bộ lạc, vô luận tương lai lớn tuổi, cũng không ai có thể cướp trượng phu từ trong tay mình đi.

“Nữ tử này tuyệt đối không phải xuất thân phong trần! Bất luận thanh lâu nào bồi dưỡng không ra loại khí chất này!” Nhìn trộm thấy mấy đồng bạn mắt hờn mắt vía, Từ Đại trong lòng thầm cảm khái. Sau hai Tấn, Hán gia y quan nam độ, mang đi lượng lớn tài phú phương bắc., Đồng thời đem sách, âm nhạc, lễ nghi, phong tục mà Tần Hán tích lũy trong mấy trăm năm nay cuốn tới phía Nam. Sĩ tộc hai Tấn chú trọng nhất tiêu sái, uống trà chỉ đạo theo gia đình cự hào ngưng luyện., Sớm đã tạo thành một bộ trình tự và động tác hoàn chỉnh. Thiếu phụ xinh đẹp theo cách hán nhân đãi khách, lấy tự tay làm lễ trà. Cho mọi người xem chỉ là thứ tự cuối cùng, phía trước còn có nướng, lạnh., Vét, sàng bốn gậy thợ thủ công không có người ra mặt. Nếu đem toàn bộ công phu làm đủ rồi, lại dùng tượng gốm trắng đôi bót bình đồng kia, phỏng chừng mọi người trong vòng nửa tháng sẽ không liếc mắt nhìn bình trà pha chế đồng lớn nữa, cho dù trong bình đồng kia là bánh trà đất nhất.

Nhưng nữ tử biểu diễn trà trước mặt mọi người tuyệt đối không phải để khoe khoang, thuần túy là nâng thụ hương từ thuở nhỏ, cho rằng những thứ này nên dùng để chiêu đãi lễ tiết khách quý. Cho nên, bất luận nàng làm như thế nào, người đứng ngoài quan như Lý Húc, Nga Nuốt, Đào Thước ba người đều cảm thấy thân thiết tự nhiên. Mà nhìn vào hai mắt Từ Đại Nhân, lại càng thêm kiên định suy đoán của mình.

Bình đồng kia vốn không lớn, trong lúc râu quai nón lại tách nước xong. Nữ tử họ Trần khiêm tốn nói vài câu, ý tứ là chuẩn bị không đủ, cũng không phải là không quan tâm đến khách xa. Mà Từ, Lý hai người gặp phải trọng lễ như vậy, nào còn có thể sinh ra nửa phần trách cứ, liên tục cảm tạ, trực tiếp ôm đến cánh tay cũng bắt đầu chua xót, mới coi như đáp tạ xong.

Thiếu nữ áo lam kia thay đổi tính nóng nảy, phá lệ không thúc giục Tình Di sớm vì mình và tỷ tỷ lượng quần áo. Đến khi mỹ phụ nhân bỏ đi bộ trà, lấy thước cùng dây nhỏ, mới như tỉnh

mộng, thấp giọng hướng Lý Húc hỏi: “Ngươi, người Trung Nguyên các ngươi ngày thường đều uống trà như vậy sao? Thật là đẹp mắt, giống như đang nhảy múa, làm cho người ta bất tri bất giác liền đắm chìm vào trong đó!”

“Bình, bình thường ta rất ít uống trà, chỉ là, chỉ thích uống rượu!” Lý Húc lại bắt đầu lấp bắp. Hắn muốn ăn ngay nói thật chính mình uống trà như vậy là lần đầu tiên, vừa sợ sẽ làm cho mỹ mạo phụ nhân cảm thấy xấu hổ. Đành phải cho thiếu nữ một đáp án đúng sai.

Hành động của mỹ mạo phụ làm Lý Húc có chút hối hận, cảm thấy đồng dạng là hán nhân, mình cùng phụ nhân so sánh, tựa như ngoan thiết cùng mỹ ngọc sánh vai. Thật tình không biết, trên người hoàng gia Đại Tùy triều mang theo huyết thống tươi đẹp., Hành vi từ quân vương đến thân tử đều thiên hướng thô hào phóng. Loại phương đạo uống trà này của Giang Nam hào môn, chẳng những gia tộc dân chúng phương bắc không thường thấy, mà đặt ở Dương Tô, Vũ Văn văn hóa cùng những nhà công khanh này, cũng chưa chắc có thể làm được cao nhã nhận như vậy.

“Đúng, ta quên ngươi là tên tửu quỷ!” Thiếu nữ áo lam lớn tiếng nói. Lý Húc cả đêm liền bao gồm cả chuyện rượu và ngựa kéo dài từ bộ lạc truyền đi khắp nơi, cơ hồ tất cả mọi người đều biết rằng có sói làm bạn là đàn ông trung nguyên tửu lượng siêu quần, cho dù là thợ săn cường tráng nhất bộ lạc, luận uống rượu cũng không bằng hắn.

Lý Húc cười cười, không dám đáp lời. Đêm hôm đó sau khi say mềm kinh diễm đã khiến hắn cảm thấy xấu hổ. Đặc biệt là hành động chạy trốn chết của một thiếu nữ khi ngủ, mỗi lần nhớ lại đều cảm thấy xấu hổ dị thường.

Ở trước mặt người khác mà mất đi danh tiếng, tìm một người so với mình còn yếu hơn, bình đẳng là tâm lý bình thường của con gái. Thiếu nữ áo lam không ý thức được mình đang khi dễ người ta, nhíu mày, tiếp tục chế nhạo nói: “Uống rượu rồi còn không biết đi đường, thân thể còn nặng hơn cả lạc đà chết!”

Mặt Lý Húc lại đỏ lên đến mang tai, đến lúc này, hắn mới hiểu được ngày đó là thiếu nữ dìu mình về lều trại. Như vậy, hành

vi đêm đó của mình chẳng phải càng quá phận sao? Theo như mấy ngày nay, từ miệng mấy người Trương Tam tìm hiểu ra chi tiết, nếu như nữ tử Hồ nhân ban đêm chui vào lều trại của người., Người không làm bất cứ chuyện gì, các nàng không những không trách không trách, còn có thể biểu hiện tôn kính đối với người. Nhưng Lạc Hoang mà chạy, người có thể hay không giành được tôn kính, quá khứ không có ai làm như vậy, cho nên mấy người Trương lão tam cũng không biết.

“Rượu chính là bạn hào kiệt, có thể uống cũng là tốt. Lâm Trúc thất hiên nếu không có rượu, cũng sẽ không viết ra điệu văn chương như vậy!” Phu nhân mỹ mạo mở miệng cười, giải vây cho Lý Húc.

Thất Hiên của rừng trúc là ai, thiếu nữ áo lam không biết. Thấy Tình di là Lý Húc, nàng nhận định bảy hiên tài đều là đại anh hùng trong đám người Hán. Nàng hung hăng trừng mắt với hắn, không hề bối rối nữa.

Thiếu phụ xinh đẹp trải qua vô số phong sương, đối với những năm này tâm tư của người thanh niên vô cùng sáng khoái. Họ cười cười thiện ý, mời Lý Húc và Từ Đại Nhân ngồi yên một chút, sau đó lôi kéo hai thiếu nữ đến một lều vải bên cạnh đánh giá kích thích quần áo. Trong chốc lát, ba nữ tử đã nói cười nói đi về, cả hai như tỷ muội ruột thịt vô cùng thân thiết với nhau.

Từ Đại Nhân và Lý Húc đi ra ngoài khiêng Thục Cẩm vào trong đồng than, dựa theo phân phó của thiếu phụ rải rác sáu khối. Ba nữ tử mỗi người hai khối, ai cũng không so được với người khác. Đợi đến khi hai thiếu nữ bắt đầu dùng Ngân Linh trả tiền, Tình Di kinh ngạc tròn mắt, không tự chủ được hỏi: ” Thục Cẩm ở Trung Nguyên rất đắt sao? Đại Tù bị quản lý một mẻ như thế sao?”

“Không, không phải rất đắt!” Lý Húc như kẻ trộm bị bắt tại chỗ, xấu hổ tới mức không còn chỗ dung thân. Ý định ban đầu của hắn là tính cho ba cô gái nửa giá. Lời còn chưa nói ra khỏi miệng đã bị hai thiếu nữ chặn lại. Giờ đã cầm Ngân Linh trong tay, muốn sửa lại giá cũng đã không kịp.

“Ha ha, hóa ra người ở trong đó!” Thiếu nữ áo lam cuối cùng cũng nói được một câu như vậy với Trung Nguyên, trừng mắt nhìn Lý Húc quát: “Dì Tình còn nói người là chính nhân quân tử, hóa ra người chỉ biết thành thật ở ngoài. Nói đi, người kiếm lời gấp hai lần hay là chỗ tốt gấp ba? Có phải luôn tính toán kiếm lời như vậy không?”

Không chỉ Lý Húc, mắt Từ Đại cũng đỏ đến gót chân. Lợi dụng Phúc Nhân đối với giá cả của Thục Cẩm mà không biết đại đối bạc, chủ ý này hoàn toàn xuất từ tay một mình hắn, Lý Húc hoàn toàn là dựa theo kế mà đi., Căn bản không nên chịu bất kỳ trách nhiệm nào. Nếu so giá với bạc và tiền ở Trung Nguyên, lợi nhuận mà hắn và Lý Húc bán cũng lên tới mười mấy lần. Thiếu nữ lấy người tăng giá gấp ba làm ác ôn, nếu biết hai người trước mặt kiếm được nhiều như vậy, chẳng phải sẽ bóp chết Lý Húc ngay tại chỗ sao?

Từ Đại đỏ mắt tiến lên một bước, vừa định đứng ra đem toàn bộ sai lầm đeo trên thân một người, đã thấy dì kia khe khẽ gạt trán thiếu nữ áo lam, cười nói: “Bọn họ ngàn dặm xa xôi mà đến, dọc theo đường đi gian nguy dị thường. Không cần nói là kiếm gấp đôi, chính là kiếm gấp mười lần, cũng sẽ được lợi nhuận tương đương. Nếu như làm ăn không kiếm được tiền, người ta còn đến bộ lạc chúng ta làm gì?”

Nghe vậy, hai thiếu niên như được đại xá thở phào nhẹ nhõm, đem ánh mắt cảm kích nhìn về phía dì Tình. Thiếu phụ mỹ mạo lại áy náy cười cười với bọn họ, phảng phất thừa nhận là mình lảm miêng gây thêm phiền toái cho bọn họ. Sau đó mở ra cái tủ nhỏ bên trong đồng than, giải ra từng cái chuông bạc, theo giá tiền của thiếu nữ trả cho Thục Cẩm.

“Không, không cần nhiều như vậy sao?” Lý Húc lau mồ hôi trên trán, chân thành nói. Quý người tại túc, lần thứ nhất xuất cứ, trên đường mặc dù gặp chút trắc trở, thu hoạch lại gấp mười mấy lần dự đoán. Kết quả này đã làm hắn vô cùng thỏa mãn, không muốn lưu lại ấn tượng lòng tham không đáy cho mấy nữ nhân trước mắt.

“Cầm lấy đi, nếu như không phải cần tiền, ai lại ở mùa đông tới tạm thời chạy còn xa đường xa như vậy chứ?” Tình di hết

sức thông tình đạt lý nói, nhìn gương mặt đỏ hồng của Lý Húc, cười cười, ngược lại bắt đầu thấp giọng an ủi hắn: “Làm ăn không bằng đọc sách, không thể không có tâm địa. Nhìn dáng vẻ này của ngươi, khẳng định là lần đầu tiên buôn bán. Chậm rãi thích ứng, quen rồi là được rồi!”

“Ừm!” Lý Húc nhẹ nhàng gật đầu. Tiếp xúc mặc dù không nhiều lắm, nhưng nữ tử trước mắt này như trường bối trong nhà khiến hắn cảm thấy rất thân thiết. Ngẫm lại mình còn phải dừng lại Bộ Tướng một đoạn thời gian, có rất nhiều cơ hội để trả nhân tình này. Cho nên cảm kích nhìn phụ nhân cười cười, đem Ngân Linh cẩn thận thu vào túi tiền bên hông.

Đã có Thục Cẩm, tâm tư thiếu nữ lập tức tập trung vào quần áo. Nhìn sắc trời đã tối, hai người Từ, Lý vội vàng đứng dậy cáo từ. Thiếu phụ xinh đẹp cũng không ở lâu, một tay dắt một thiếu nữ đứng dậy đưa ra.

“Khó được có người Trung Nguyên đến bộ lạc chúng ta, hôm nay nói chuyện quê nhà một hồi, trong lòng rất thoải mái đấy!” Trước khi chia tay, thiếu phụ nhìn bầu trời trên đỉnh đầu, ôn nhu nói.

“Nếu Tình di thích, ngày mai bọn họ thu sạp hàng, ta lại mang bọn họ đến uống trà được chứ?” Thiếu nữ áo vàng ăn tùy biết vị, mang theo vài phần giọng điệu khẩn cầu hỏi thăm.

“Ngày mai bọn họ thu dọn sạp hàng, hắn là sắp xếp lại hành trang Trung Nguyên đi!” Tình di suy nghĩ một chút, đem ánh mắt dò hỏi hướng về phía hai người Từ, Lý.

“Nếu tộc trưởng cho phép, chúng ta có thể ở lại trong bộ lạc thấp đông!” Lý Húc thành thật trả lời. Nếu có cơ hội, hắn nguyện ý trong phạm vi đó làm chút chuyện có thể làm cho thiếu phụ trước mắt vui vẻ. Vì hôm nay nàng mấy lần thay mình giải vây, cũng là vì lãnh lĩnh lại uống trà.

“Lý Húc, ngươi, ngươi thật sự muốn lưu lại?” Thiếu nữ áo lam nhảy dựng lên đầu tiên, kéo cánh tay Lý Húc hỏi. Thằng khốn kiếp này tham lam có chút, ngại ngừng hay là ngại ngừng chút ít. Nhưng dựa theo sự giải thích của dì Tình, nó làm hết thảy mọi chuyện đều có nguyên nhân. Bao gồm cả đêm hôm đó lên

lút trốn đi, trong miệng của dì Tình đều là hành vi quân tử Trung Nguyên mới có thể làm.

Kỳ thật, cụ thể ở trong lều đã phát sinh cái gì? Thiếu nữ cũng không hiểu. Nàng lần đầu học hành vi của đại nhân đã bắt lợi, ảo não cố nhiên ảo não, lòng hiếu kỳ đối với Lý Húc càng lớn hơn. Người đàn ông trước mắt này rất khác ngày trong tộc ngày đuổi theo mình, cụ thể khác ở đâu, thiếu nữ cũng mơ mơ màng màng. Chỉ cảm thấy nếu Lý Húc ở lại thêm một ngày, nàng có thể đào được rất nhiều niềm vui thú.

“Ta, ta còn chưa nói cho tộc trưởng của mình biết việc này, không biết hẳn có cho phép hay không!” Cánh tay của Lý Húc bị thiếu nữ kéo quen, ít nhiều cũng có kinh nghiệm, không còn cảm thấy thẹn thùng như lần đầu tiên. Suy nghĩ một chút, đưa ra một đáp án rất nghiêm túc.

“Người có thể lưu lại, phụ thân cùng các trưởng lão cao húng còn không kịp!” Thiếu nữ áo lam vui vẻ, trong miệng không dấu được bất cứ bí mật gì. Đột Quyết người lấy sói làm đồ dâng, có được một con sói là đồng bạn, đặc biệt là lang màu lông hiếm thấy., Như vàng xám hoặc xám bạc, sẽ bị coi là biểu tượng may mắn. Trước mắt Ngạc tộc phụ thuộc vào Đột Quyết, tuy rằng lấy thiên nga làm đồ dâng, trên tín ngưỡng cũng bị người Đột Quyết ảnh hưởng rất lớn. Tộc trưởng cùng mấy trưởng lão liên tục nghĩ cách làm sao để sói con Cam La ở lại bộ lạc vài ngày, vẫn không có cơ hội nói chuyện với Lý Húc, nhưng không ngờ Lý Húc lại dự định ở lại bộ lạc Đông Đông.

“Được rồi, ngày mai ta tự tay làm mấy món đồ ăn nhỏ, mời phụ thân các người cùng bằng hữu của các người đến ăn!” Thấy bộ dáng thiếu nữ vui vẻ, Tình di mím môi cười cười, hai mắt lưu động, phảng phất thanh niên hơn hai mươi mấy tuổi.

Năm đó, bản thân cũng y như thiếu nữ trước mặt, tâm không hạt bụi, mà thiếu niên ngày đó, chỗ cây gỗ so với Lý Húc chỉ có hơn chứ không kém. Còn có ca ca của mình, thông minh hơn cả người trước mắt này, ánh mắt còn sáng ngời.

Hơn hai mươi năm trôi qua, tất cả lại như mới phát sinh ngày hôm qua.

Chú 1: Nơi này miêu tả cảnh tượng pha trà, tham kiến Đường đại nhân Lục Vũ viết 《 Kinh trà 》 . Khác biệt so với văn hóa Trung Nguyên cùng thảo nguyên văn hóa, hơi khoa trương.

Chương thứ ba cánh đồng bát ngát (5)

Đội hai người Lý Húc và Từ Đại nhân trở lại doanh địa của mình, Cử thúc mọi người đã sớm gấp gáp. Thì ra, các bộ tộc bành nhân tuy rằng đều là một tộc, ngoại trừ chiến tranh một năm hoặc một năm quan trọng ra thì ngoại trừ vài ngày quan trọng bên ngoài., Rất ít có nhiều bộ chúng tụ tập một chỗ như vậy. Lần này chợ giao dịch, mấy bộ lạc trong phương viên hơn năm trăm dặm đều có Thanh tráng cùng trưởng lão đến mượn ở Tô Diêm bộ, đây chính là cơ hội tốt ngày thường bộ lạc cầu cũng cầu không được, cho nên, bộ lạc Tô Yết là chủ nhân khó tránh khỏi muốn thịnh tình chiêu đãi một lần.

Ngoài cao hứng, tộc trưởng Tô Tô Kiệt nhiệt tình lại không quên là ai mang đến cho hắn sung sướng, cho nên lần nữa đưa tới vài con dê sống, vài túi sữa thúc ngựa, cũng phái một gã tộc trưởng đức cao vọng chúng đến đây uống rượu cùng các tiểu thương. Đồng thời, cực lực mời đầu lĩnh thương đội Tôn Cửu, Trương Tam cùng hai thiếu niên tham dự là để chiêu đãi các tộc trưởng lão mà chuyên môn thiết kế buổi tối hôm nay.

Lý Húc cùng Từ Đại Nhân chân chờ chưa về, sợ chủ nhân chờ quá nóng lòng, Tôn Cửu cùng Trương Tam vốn muốn đi trước. Người truyền tin của tộc trưởng Nặc tộc trưởng Tô Thứ, Tây Ban người phái tới nhất định phải mang theo tiểu Lang Cam La tham dự, mà từ sau khi đi tới bộ lạc Tô Lạc., Ngày nào cũng có xương, có thịt có thịt ăn, sói con Cam La đã dần mọc ra răng nanh. Người bán hàng rong bình thường khi cho nó ăn thịt thì không cự tuyệt, muốn dẫn theo nó nhưng chẳng có cửa để đi. Bất kể Tôn Cửu dùng chỗ tốt gì dụ dỗ nó cũng không có., Chính là không chịu đi cùng. Bọn Trương Tam thúc thật sự có chút không kiên nhẫn, tìm sợi dây chuẩn bị cột vào cổ sói, nhưng lại bị sói con Cam La nhảy dựng lên, lẳng không cắn một cái vào cổ họng.

Trưởng lão tam đứng trước mặt mọi người mất mặt, hỏn hên tìm lấy cây roi ngựa muốn trừng phạt Cam La. Sói con lại không chịu giáo, bày ra tư thế chuẩn bị liều mạng, chân trước cúi xuống, chân sau kéo căng, miệng phát ra tiếng kêu ô ô

trầm thấp. Bất kể Trương Tam cầm roi vung lên hay ánh mắt đều không chịu nổi. Cho đến tận bây giờ, Trương Tam sợ tới mức không dám tùy tiện động thủ.

“Nó là sói, không phải là chó!” Nhìn Trương Tam thúc và Cam La giãy vò Tô Tỳ Hưu, A Tư Lam dùng Đột Quyết nói ra: “Người bây giờ bắt nạt nó còn nhỏ, chờ nó trưởng thành, lúc nào cũng có thể nhớ lại nỗi khuất nhục hôm nay!”

Nơi này là bộ Bang, phụ thuộc của người Đột Quyết. Sói ở nơi này từ trước đến nay được cho là sinh vật cao quý vô cùng. Trục tiếp tìm cung tên làm tâm nguyện Cam La chết chắc chắn không được. Trương Tam thúc không có biện pháp, đành phải ném roi, chủ nhân của sói con mắng chửi bộ lạc này thiếu đạo đức, mang theo một con sói con như vậy lại không biết thuần dưỡng. Sói con Cam La lại nghe không hiểu lời mắng chửi người., Thấy Trương Tam thúc ném roi ngựa, sau khi cho đổi phương một ánh mắt khinh thường, hân dương dương đắc ý ngồi trên mặt đất, bộ dáng kia, rất giống một bộ lạc anh hùng giành chiến thắng trở về.

Thật không dễ dàng gì gặp được Lý Húc, Trương Tam thúc không khỏi nghiêm mặt, xông lên phía trước giáo huấn một trận. Những ngày này Lý Húc đã bị hấn quát lớn thành thói quen, trước mặt người ngoài cũng không dám mở miệng húc vào. Mãi đến khi Trương Tam thúc mắng cho đến khi khát nước ngừng lại uống nước, mới thản nhiên đáp: “Là tiểu chất vô lễ, không nên để cho Cửu thúc lo lắng. Nhưng con gái tộc trưởng nhà ta mời đưa Thục cầm đi than trướng của bà, ta và Từ huynh không thể không đi, cho nên mới về muộn chút!”

“Là Đào Ngột Thoát Ti và Nga Cầm sao? Nói vậy chúng ta đã đi lạc rồi. Sớm biết các người ở nhà tộc trưởng, ta cũng không ở đây chờ đợi. Các người chạy qua chạy lại hai lần, thật sự có lỗi thật, thật có lỗi!” A Tư Lam vừa cười vừa nói. Nhắc tới Đào Ngột thoát ti, trên mặt hân lập tức nở rộ ra lại là yêu thương, lại là nụ cười bất đắc dĩ. Nói vậy hân là trong ngày thường, hân cũng không thua kém gì đối với thiếu nữ tinh linh cổ quái này.

“Là Đào Thố cùng Nga Dận, còn có Văn Tình di mẫu!” Lý Húc thành thật trả lời. Hắn một mực không biết rõ nữ nhân trong bộ lạc kính trọng thế nào đối với tộc trưởng. Như Trung Nguyên gọi hắn là Khả Hãn phi, chỉ sợ với thực lực trước mắt của Tô góí bộ, Tây Nhĩ tộc trưởng còn chưa có khả năng tự lập mà đồ mồ hôi.

“Là Tình di, nàng cũng từ đó mà ra, chắc hẳn rất vui mừng vì được gặp mặt bốn bộ lạc!” A Tư Lam lập tức đổi sang tư thái tôn kính, vô cùng lý giải nói.

Nghe nói Lý Húc đi làm việc cho thê tử và nữ nhi của tộc trưởng, Trương Tam thúc không thể không giảm bớt lửa giận trong bụng. Lần xuất cử này mặc dù đã trải qua chút khó khăn trắc trở, nhưng lợi ích của đoàn người cũng gấp ba lần trước kia. Bộ lạc Tô Mủ nhiệt tình và lương thiện như vậy., Đoàn người khẳng định còn phải chạy thêm mấy lần, cho nên có thể liên quan đến tộc trưởng, đối với thương đội mà nói không thể nghi ngờ có rất nhiều chỗ tốt. Nghĩ như vậy, Lý Húc chẳng những không sai sót., Ngược lại đối với mọi người đều có công. Huống hồ từ khi tiến vào bộ lạc tới nay, tên tiểu tử xui xẻo này luôn được hắn ưu ái, một khi hắn thật sự vận chuyển làm rẻ hiền cho tộc trưởng. Lúc này đắc tội với hắn chẳng khác nào đắc tội với một con sói con, chờ khi nó lớn lên phải ngày nhìn chăm chăm vào cổ họng của người sao?

Nghĩ đến đây, Trương Tam thúc đổi lại khuôn mặt trưởng giả đôn hậu trước mặt cha mẹ Lý Húc, vỗ vỗ bả vai Lý Húc, ôn hòa nói: “Khụ, ngươi làm việc cho tộc trưởng nhà mình., Sao không nói sớm? Ta cùng Cửu thúc là sợ ngươi tuổi trẻ tham chơi, gặp nguy hiểm gì chứ. Thảo nguyên lớn như vậy, một khi phương hướng bị lạc, ta như thế nào cùng phụ thân ngươi dẫn dò? Mau đi rửa mặt, thay quần áo thân thể! Mười trưởng lão bộ lạc người ta đều đang chờ, chúng ta không thể lấy khách bất nạt chủ!”

Tình hình Lý Húc và Từ Đại Nhân theo chân hai thiếu nữ cùng rời đi đã sớm có người bán hàng rong thông báo cho Trương Tam thúc, nhưng lúc ấy ông ta lại không đem thân phận thiếu nữ liên hệ với tộc trưởng gia. Cộng thêm thấy Lý Húc kiếm được rất nhiều bạc, lại bị người Bức tộc đối xử như tân khách.,

Trong lòng sinh ghen ghét, cho nên mới hung hăng như vậy. Đến khi từ miệng A Tư Lam chứng thực được cái gì gọi là con gái tộc trưởng, đột nhiên nhớ tới bữa tiệc rượu ngày đầu tiên Tô Diêm Tây Lai đã chính miệng nói với mọi người đó là lời con gái nàng. Hồi hận trong lòng lập tức dâng lên., Trước ngòi sau cung kính, thái độ chuyển hóa cực nhanh, khiến người được Từ Đại Nhân huấn luyện từ nhỏ luôn xấu hổ không bằng. Hai thiếu niên khinh thường Trương Tam, nhanh chóng thay đổi quần áo sạch sẽ. Sau đó ra khỏi lều chuẩn bị ra ngoài dự tiệc.

Rốt cuộc là thanh niên thân thể chịu giày vò, trải qua mấy ngày nghỉ ngơi, từ hai người Lý hai người đã không còn là bộ dáng tiêu tụy trên đường nữa. Đợi thay một thân quần áo dài mặc thư sinh., Thu thập xong tóc, tinh thần lại càng thêm lưu loát. Từ đại nhân xuất thân từ gia tộc giàu có, vô luận hấn trà trộn vào trong đám người thế nào, cái loại bình tĩnh thông dong khí chất chỉ là che giấu cũng không thể che giấu được. Mà Lý Húc tuy bề ngoài không có vẻ phong lưu phóng khoáng như Từ Đại Nhân., Đọc nhiều sách, trên người khó tránh khỏi mang theo chút ý nhị nho nhã. Bình thường mọi người vẫn không cảm thấy hấn rất anh tuấn, đợi khi nghe nói hấn hôm nay kiếm được rất nhiều bạc, lại được ân thưởng cho tộc trưởng Thoa Nhân tộc, đột nhiên nhìn hấn vài lần, lập tức phát hiện chỗ khác với tất cả mọi người.

Các tiểu thương đều coi trọng mặt mũi, thấy hai thiếu niên phong độ nhẹ nhàng, tự cảm thấy bọn họ đại biểu cho lần này mọi người đi “Hội ngộ” - Chư Thoa, rất lớn đã là người một nhà uy phong. Cho nên nhin không được dôn dập tiến tới góp mặt., Cách một tháng sau đó, Lý Húc lại bị mọi người chú ý, trong lòng đã không còn nóng như lúc “Có khách sạn” nữa. Miệng lưỡi khiêm tốn nói vài câu, liền hướng mọi người giới thiệu mình và mất to sợ hãi quay về con đường gió tuyết., Chuẩn bị hướng tộc trưởng đề xuất thỉnh cầu lưu lại chôn đông giá này, cũng y theo lời dẫn dò của Từ Đại Nhân lúc thay y phục, hướng mọi người hứa hẹn: “Như nếu tộc trưởng cho phép ta cùng Từ huynh lưu lại. Buổi tối tán tập, phạm mọi người không thể kịp thời xuất thủ, hai chúng ta sẽ thu mua với

giá gấp đôi lúc ở Trung Nguyên. Nếu như các vị thúc bá không chê chịu thiệt, đến lúc đó tự mình đến đây giao dịch!”

Các thương nhân nghe lời ấy, trong lòng càng vui mừng. Buổi chiều mọi người thấy Thục Cẩm của Lý Húc mang theo đã kiểm lời ít nhất mười lần, trong lòng còn đố kị phát cuồng, âm thầm nguyện rửa hai con thỏ con tham lam lúc ngủ tối cười rơi cằm. Giờ phút này thấy Từ, Lý hai trượng nghĩa, khẩu khí nói chuyện mặc dù còn chua chát, ngăn cách trong lòng lại không sâu như trước nữa.

Ai cũng có thể nhìn ra, Tô Khánh bộ đối với Lý Húc cùng tiểu lang của hắn rất hoan nghênh. Lưu hắn lại chỉ sợ không giữ được, hắn muốn ở lại, chủ nhân sao có thể cự tuyệt? Nếu là như vậy, trong bộ lạc tương đương với có một tên địa thương, đoàn người ngày mai tập hợp, cũng không đến mức vì một ít hàng hóa còn lại trong tay mà phát sầu.

Vì để có tiền kiếm lần tiếp theo, hành vi bỏ hàng áp giá giống như Trung Nguyên lúc tan tập, khẳng định là không được. Nếu không năm sau thương đội lại đến đây, cảm giác trong lần mua bán bị thiệt thòi lần trước, người Mục khẳng định phải đợi đến trước khi tan họp mới chịu giao dịch với những người bán hàng rong. Trên thảo nguyên cái gì cũng thiếu., Không thiếu nhất chính là thời gian. Chỉ cần người Mục thích, bọn họ đợi đến mùa xuân năm sau là có thể chờ được. Nhưng đám tiểu thương lại phải gấp rút về phía đông lạnh, đi trễ một ngày, trên đường sẽ gặp nhiều nguy hiểm hơn.

“Húc Cô nương, cuối cùng ngươi làm buôn bán địa bàn ở đây. Một cái Trung Nguyên với phụ thân ngươi, một cái tái ngoại, hai cái buôn bán lớn. Việc mang hàng hóa đều đang ở trên người chúng ta! Dù sao mọi người đi tới đi lui, cũng không quan tâm trong đội ngũ có thêm mấy con lừa nữa!” Đầu óc Vương Ma Tử thông minh nhất, vô cùng ” nhiệt tình ” địa thay Lý Húc Trương La nói.

“Đúng, ta đã sớm nói qua rồi sao, người của Húc Tử thật là, vận khí quá vượng. Có hắn, mọi người theo hắn vận chuyển!” Trên mặt Đỗ Sắc Huyền hiện lên vết sẹo, run rẩy., Phóng ra xinh đẹp như đuôi chó. Trước khi đi Bắc, hắn y vào sức mình

lớn, mang hàng là nhiều nhất. Chợ đầu tiên, lá trà, tơ lụa số một., Tất cả vật tư trân quý trên thảo nguyên đã bị hấn bỏ tay hơn phân nửa. Nhưng một ít hàng hóa tạp nham khác, lại bởi vì giá cả cao, công dụng trên thảo nguyên không rộng mà thiếu người thăm hỏi. Cho nên, Lý Húc và Từ Đại Nhãn cuối cùng lấy giá gấp đôi làm bảo đảm, tự nhiên khiến Đỗ Tập vui mừng ra mặt. Về phần tiểu khốn kiếp ngày nào nhớ trong miệng mình, rốt cuộc là ai, Lý Húc không truy cứu, bản thân Đỗ Hạo cũng vui vẻ quên sạch chuyện cũ.

“Húc, Húc Trạch. Người, người tính dùng chữ thập, cái gì giao cắt với chúng ta. Da, da sao?” Lý Húc lên ngựa, trên đường đi trừu Tôn Cửu mắng Lý Húc là người ít nhất Lý Kết Ba đang buộc dây cương, lấp bắp hỏi.

Lý Húc trong tay kiểm được một khoản bạc lớn, tin tức này được truyền ra ngay giữa đám tiểu thương. Nhưng bạc ở Trung Nguyên lại rất đáng tiền, với tốc độ xuất hàng hôm nay của hấn thì đúng là đáng giá., Đến ngày mai khi tan họp, chút hàng cuối cùng trong tay kết thúc chỉ sợ ngay cả nửa chuỗi ngân liên cũng không đáng. Nếu như Lý Húc có thể dùng hàng da trả, tức là hấn lại chiếm tiện nghi của người ta. Bởi vì da thuộc lúc này đang tươi cười ở Trung Nguyên, sau khi trở về mọi người còn có thể kiểm được một khoản lớn.

“Lý thúc có thể yên tâm, Từ huynh mang theo rất nhiều tiền đồng!” Lý Húc cúi đầu cười hướng về kết thúc giải thích. Chẳng qua là một câu hứa hẹn, còn chưa tới tay ân huệ, thái độ của mọi người đối với hấn đã là hai tầng băng hỏa. Từ đại nhãn nói người bất luận sống ở tái ngoại cũng tốt., Giang Nam cũng không có gì khác biệt, mấu chốt là đừng làm người nghèo. Lời này nói rất không sai. Nhìn thấy Giáp Huyền thúc nở ra dây cương nịnh nọt, cảm giác thể thái viêm lương, người thiếu niên trong lòng đều biết rõ.

Lý Húc cười, trong lòng lại hiện lên vẻ cay đắng, dùng sức vỗ vỗ hông ngựa, đẩy nhanh tốc độ đuổi theo đám người Cửu thúc đã đi xa.

Sói con Cam La nhảy vọt sau lưng ngựa, chạy trốn, thân ảnh giống như một tia chớp sáng rõ lướt qua đồng than mềm mại

trùng điệp.

Chú 1. Tại một nơi có thương nhân cửa hàng cố định, khác với thương nhân trong cửa hàng, chính là bọn họ không bôn ba giữa các nơi, hơn nữa tiền vốn trong tay cũng hơi đủ, có khả năng thu mua hàng hóa trong tay người bán hàng hóa hoặc bán thay cho đối phương.

Chương thứ ba (5)

Đầu mùa cuối thu, chính là mùa thảo nguyên trắng trợn đào thải gia súc, thịt không đáng tiền. Cho nên xưa nay luôn có người mang theo mảnh lớn xương mỡ, đến trong đám đông dây hàng tá than xem sói con cam la. Có đủ đồ ăn., Thân thể Cam La dần dần phát triển ra hình sói, giữa lông tơ màu xám bạc bắt đầu sinh ra một ít bóng loáng thô to, tuy còn rất thưa thớt, nhưng từng cây từng cây trong suốt sáng, như bạc ròng đập thành chói mắt.

Ánh trăng đã bò ra khỏi bụi cỏ, như ánh trăng nước chiếu lên người Lang Hào, càng làm nổi bật màu lông của Cam La. Nó nhanh như tia chớp xuyên qua giữa đồng than, chạy trốn cao hứng, lại sợ tới mức khiến thú cười của đám dân du mục chân tay nhũn ra, sụt sịt mũi. Mà giờ phút này chủ nhân tọa kỵ đang vây quanh một đồng lửa vừa mới cháy lên, bên cạnh một đám cuồng hoan rượu, nghe tiếng ngựa hí, dồn dập quay đầu, vừa vặn nhìn thấy dáng vẻ oai hùng của Cam La Ngự Phong.

Tộc nhân Sa Lãng tộc bị văn hóa Đột Quyết ảnh hưởng rất sâu, coi sói là vương giả trên thảo nguyên. Trên áo khoác lông cừu của họ A sử tôn quý nhất trong các bộ lạc Đột Quyết thêu trên áo khoác của một con Kim Lang. Cho nên, một trong những tâm nguyện của Mục nhân đến Tô Khuyết bộ chính là ở thương doanh hàng hóa đồng thời thuận đường nhìn một chút Ngân Lang như lời người đưa thư sử nói., Niết chút phúc khí của Minh Nguyệt chi tử này, giờ phút này dưới ánh trăng thấy màu lông toàn thân màu bạc của Cam La, chúng mục nhân chẳng những không kinh nhiều tọa kỵ của mình mà còn nổi giận, ngược lại lớn tiếng hô lên cầu vòng.

Sói con Cam La chưa bao giờ mở mắt đã đi theo Lý Húc, giọng nói với con người đã quen từ lâu. Nghe thấy mọi người ủng hộ, cũng không sợ hãi, ngẫu nhiên dừng lại nhìn về phía phát ra giọng nói., Lập tức lại mở ra bốn chân nhanh chóng đuổi theo Lý Húc đi xa. Đám Mục nhân thấy nó nhìn quanh còn có phong thái vương giả, càng thêm hâm mộ dị thường, nhao nhao nói có Ngân Lang quang lâm, Tô Khánh bộ tất

nhiên năm nào cũng lục súc thịnh vượng. Ngồi bên cạnh là người ngồi uống rượu cùng khách nhân, Tô Ban bộ Mục đạo chúc mừng tiếp nhận các bộ tộc đồng bào khác, phảng phất Cam La thật sự là hàng sinh ở bộ lạc bọn họ mà không phải như người buôn bán.

Lý Húc đau lòng Cam La, chạy chưa được bao xa đã dắt tọa kỵ lại, xách Cam La lên ngựa, ôm ở trong ngực. Lần đầu tiên nhanh như vậy nhanh chân chạy vội., Sói con cũng thật sự có chút mệt mỏi, ngồi ở trong ngực chủ nhân cái lưỡi đỏ ửng, ngực phập phồng không ngừng thở hổn hển. Bộ dáng ngây thơ đáng yêu này càng thêm khiến người ta thương yêu, một người một sói vừa tiến vào đại trướng mà Tô Tế bộ chiêu đãi các tiểu thương, lập tức trở thành nơi mọi người chú ý.

Tô Nặc Tây Lai từ miệng nữ nô do Tình Di phái tới biết nguyên nhân Lý Húc đến trễ, cho nên luôn kiên nhẫn chờ đợi cùng trưởng lão các bộ tộc. Chúng trưởng lão thấy quả thật có một con sói hoang màu xám bạc bị nuôi dưỡng, vừa kinh vừa ao ước, đều tiến lên vuốt ve lông sói cầu vận may. Có Lý Húc ở đây, Cam La mặc dù rất không tình nguyện, không ngừng duỗi chân đạp chân, không ngừng duỗi chân ra., Cũng chỉ có thể thu liễm dã tính, mặc cho các trưởng lão sờ mó trên đầu mình. Náo nhiệt một hồi lâu, các trưởng lão mới nhớ ra đoàn người là vì dự tiệc mà đến, nhao nhao cáo tội với chủ nhân. Nơi đây chủ nhân Tô Khánh Tây Nhĩ cũng không giận, cười vỗ vỗ tay, phân phó bộ hạ dâng rượu lên đồ ăn.

Soàn tộc nhân sắc thái đơn giản, vẫn như trước chiêu đãi đám người Cửu thúc như nước nấu toàn bộ dê. Tuổi tác Lý Húc vẫn là nhỏ nhất, cho nên trưởng lão vẫn đem miếng thịt lưng dê đầu tiên cắt cho hắn. Có lần diễn luyện trước, Lý Húc đã sớm thuần thục hết thấy tập tục trong lòng. Cung kính cắt dê trả lễ, giống như thiếu niên Yêm Tộc sinh ra ở địa bàn, đem lễ nghi mà mình nên làm làm làm làm làm làm cho đủ rồi.

Các trưởng lão khác thấy cảnh này, trong lòng kinh ngạc không thua gì Cam La lần đầu tiên chứng kiến, đều thầm nghĩ thiếu niên khôi ngô trước mắt chỉ sợ là Trường Sinh Thiên cố ý ban xuống cho Tô Khuynh bộ, nếu không làm sao có thể quen thuộc với lễ tiết của Hộc tộc như vậy.

Trước khi khai chiến, theo lệ do Nga Phách và Đào Thước mang theo một đội thiếu nữ mang theo đến hát Chúc Tửu Ca cho khách nhân. Lý Húc lần này có kinh nghiệm tiếp nhận chén đồng Đào Ngột thoát tở không uống một hơi cạn sạch, mà đôi tư thế chậm rãi của mọi người, bên cạnh phẩm cấp cần thận nghe tiếng chúc rượu từ.

Nghe xong một lúc lâu, hấn cũng không hiểu mấy chữ Đột Quyết. Không để ý, bát đồng trong tay lại thấy đầy. Thiếu nữ áo lam khẽ cười, vừa hát vừa nhận bát đồng trong tay Lý Húc, châm thêm cho hấn một lần nữa. Lý Húc bị nàng cười đến phát hoảng, bát thứ hai cũng không không chế được tiết tấu của chén thứ hai., Tiếng ca chưa ngừng, trong bát lại không có rượu. Thiếu nữ áo lam thấy hấn uống đến ngọt ngào, vẻ vui vẻ trên mặt càng đậm, cũng không khuyên ngăn, tiếp tục châm đầy bát cho hấn. Lần này Lý Húc rốt cuộc không chế tốt tiết tấu, đợi tiếng ca quanh quẩn tan rã, mới vẫn chưa hết hứng học bộ dáng tộc nhân Hộc tộc đặt xuống, theo lệ là một giọt không rơi xuống.

Mã Hồng Tửu không đậm rượu nhưng mạnh mẽ bá đạo. Cho dù là tráng hán Miêu tộc, dưới tình huống không ăn ngon uống liền ba chén, bước chân cũng sẽ phù phiếm. Mà Lý Húc thuở nhỏ đã uống tương rượu mà cậu Trương Bảo Sinh ủ mà lớn lên., Rượu kia trải qua mấy phen thu nước, kinh lực vẫn còn trên thân ngựa. Cho nên ba bát sữa ngựa xuống bụng, hấn căn bản sẽ không có men say. Huống hồ thanh niên mặt người non nớt, trong lúc vô ý hữu ý hấn luôn muốn trở thành anh hùng trước mặt thiếu nữ. Cứ như vậy, càng sẽ không đem trạng thái hun khói viết lên mặt.

Từ sau khi đám người Cửu thúc vào trường, ánh mắt trưởng lão chư bộ tộc hầu như không rời khỏi tiểu lang. Nhìn thấy tiểu lang, tất nhiên sẽ thấy Lý Húc bên cạnh tiểu lang. Thấy nó uống rượu như uống nước, tặc lưỡi không thôi, ánh mắt nhìn về phía tộc trưởng Tô Khánh cũng tăng thêm vài phần kính nể.

Không đợi ánh mắt chư vị trưởng lão từ trên người Lý Húc thu hồi, cử chỉ của Từ Đại Nhân lại hấp dẫn tầm mắt của bọn họ. Chỉ thấy thiếu nam anh tuấn mặt mang nụ cười, cử chỉ hào phóng đặc ý này vậy mà đứng dậy, dùng đoản đao cắm trên

lung dê lần lượt cắt cho từng miếng thịt trên mâm thức ăn, mỗi khi cắt xuống đều cắt xuống từng miếng nhỏ., Sâu cạn vừa đúng, tính cả ngoài cùng bên trong thịt mỡ đã chín như đến sát xương thịt còn mang theo ba phần chín của máu, một tảng không hạ xuống, trên mỗi miếng thịt đều bao hàm từ béo nhất đến béo nhất mới chín nhất mấy tảng.

Dựa theo Tương tục truyền thống, một nhà đoàn tụ, bồi phạt trong nhà nhỏ nhất, tuổi tác lại lớn nhất vẫn bồi muốn chịu trách nhiệm cắt thịt cho tất cả mọi người. Chỉ cần trước mặt mọi người, bất cứ cái khay nào còn trống, hẳn đều không thể ngồi xuống ăn. Lễ này chính là lễ cuối cùng trong tiệc rượu của Băng Tuyết tộc, yến hội bình thường căn bản không ai chú ý. Huống hồ tụ hội của người Đội ngũ., Người ngồi rất nhiều, nếu chăm chú thực hành lễ này, người cắt thịt chỉ sợ phải chịu đói bụng kiên trì đến cuối cùng. Cho nên mọi người đều không so đo, lâu ngày, cũng dần dần quên truyền thống này. Nhưng tuyệt đối không ngờ tới, ở trên người thiếu nam ngoại tộc lại thấy được lễ nghĩa tổ tiên truyền xuống.

“Ha ha, hiếm khi mời nhiều quý nhân đến bộ lạc của ta như vậy, thật sự là làm cho lều trại của Tô Tỳ bộ bắt đầu tỏa ra ánh sáng đỏ. Chư vị trưởng lão xin cứ tùy ý, ngàn vạn lần đừng khách khí!” Tô Khuyết Tây người thấy cảnh này, tâm hoa nở, dẫn đầu bụng mâm thức ăn trước mặt.

Chỉ sợ là thiếu niên này đánh bậy đánh bạ. Chư trưởng lão thâm nghĩ, bụng mâm thức ăn lên, như gió cuốn mây tan đem miếng thịt trước mắt ăn sạch. Đợi bọn họ đặt từng mâm thức ăn xuống, lại phát hiện đoản đao trong tay Từ Đại mắt, lại dựa theo trình tự đặt mâm thức ăn xuống đem miếng thịt mới đưa đến trước mặt.

Chỉ sợ không phải đánh bậy đánh bạ rồi. Chư trưởng lão nương cơ hội mời rượu lẫn nhau, dùng ánh mắt câu thông lẫn nhau. Bọn họ nào biết được, ngay trước thời gian nửa nén hương., Từ Đại Nhân đối với lễ vật này hoàn toàn không biết gì cả. Lúc trước trên bàn tiệc rượu giữa thương nhân và Tô mập bộ, bởi vì mọi người căn bản không cùng một chỗ cho nên cũng không có ai giữ lễ vật này. Nhưng vào thời khắc mấu chốt ánh mắt đám người vừa rồi bị lý do say rượu hào sảng thu

hút của Lý Húc, đã ngậm đắng nuốt để truyền đạt yêu cầu của phụ thân mình cho Từ Đại Nhân.

Có thể làm trưởng lão bộ tộc trên vị trí đều là nhân tinh, gần mười năm, cảnh tượng một ngày hưng thịnh trước mắt bọn họ thể hiện rõ ràng. Mà bản bộ là thủ lĩnh cùng bộ tộc chấp nhất thất bại, lại trong một ngày đi xuống dốc xe. Đặc biệt là ba năm gần đây, chấp nhất mất trí già mất trí., Mê muội trăm ngàn chiêu, càng làm cho chư bộ tộc đang chế nhạo cùng dân tộc xung quanh như mọi người xung quanh, mặt báo, khế đan nhân phát sinh xung đột khu vực du mục, từng đợt chịu thiệt.

Lợi ích của dân tộc súc mục kém xa dân tộc nông canh. Bộ lạc chịu thiệt trong cuộc tranh đoạt nơi cỏ, thường thường thường mang ý nghĩa gia súc giảm bớt. Mà số lượng súc vật giảm bớt, tất nhiên ảnh hưởng đến lực hấp dẫn đối với dân du mục. Cứ thế mãi, ý nghĩa của một bộ lạc chậm rãi tiêu vong trên thảo nguyên.

Chấp khởi không thể vì lợi ích của các bộ tộc mà làm chủ, các bộ lạc không thể không tự mình nghĩ biện pháp. Mà kết minh với bộ lạc cường đại, là một trong những thủ đoạn máu chốt để tự vệ của các bộ lạc. Cho nên Tô Uẩn bộ cường đại nhất trong phạm vi mấy trăm dặm dùng danh hiệu thương đội tiến đến mời các bộ tộc phụ cận giao dịch, lập tức làm cho rất nhiều lão lỗ mũi sống gần sáu mươi năm tuổi được hưởng vị cơ hội.

“Phục tộc chúng ta vốn là một nhà, địa vực du mục lẫn nhau tuy rằng hơi xa, nhưng ai cũng không thể phủ nhận chúng ta chính là huynh đệ!” Sau khi râu quai nón trầm mặc, lão sa ca bộ trưởng bung bát rượu lên, mời mọi người.

“Vị ly cộng máu thiên nga trong cơ thể chúng ta!” Tô nhảm Tây Nhĩ chính là câu này, bung bát rượu lên, hướng tới các vị khách nhân chào.

“Cộng ly, hậu nhân của Bạch Thiên nga có thể vỗ cánh trên thảo nguyên!” Ngồi gần mắt Từ Đại, nhất định sẽ nâng chén phụ họa với bà lão Thức bộ trưởng Diệp.

Chúng trưởng lão nhao nhao nâng chén, vừa uống rượu, một lần ca dao cổ xưa của Miêu tộc nhân.

“Thiên nga trắng vỗ cánh, trên đời này không có chuyện chúng nó không bay qua được núi cao. Thiên nga trắng xếp thành chữ người, không có mưa gió có thể ngăn cản chúng bay lượn...” Mấy bài ca này đã lâu rồi không có ai nhắc tới. Hôm nay đột nhiên ngâm xướng khiến cho rất nhiều lão nhân đã hơn nửa trăm năm trong lòng cảm thấy nhiệt huyết dâng trào.

Đối với Đột Quyết, Từ Đại không hiểu một câu. Nhưng điều này cũng ảnh hưởng đến sự lý giải của hắn đối với mọi người lúc này. Có thân phận Tình di thần bí kia chỉ điểm sau lưng, Tô Khánh bộ vẫn cất giữ đồ ăn ở sau lưng., Kỹ nghệ tu luyện da dẻ tiến bộ rất nhanh. Trên thảo nguyên thức ăn cùng quần áo là đại biểu cho thực lực nhân khẩu. Vốn ban đầu có thực lực cường đại làm hậu thuẫn, nhưng bây giờ Ngân Lang vận khí tốt lại đột nhiên theo thương đội hiện thân ở Tô Thuyết bộ, cơ hội này không bị Tô Tỳ Tây Nhĩ bắt mất mới là lạ.

Đám người Lý Húc cùng Tôn Cửu đối với Đột Quyết hiểu biết cũng có hạn, hưởng hồ chủ nhân hát cổ ca của Hộc Tộc, căn bản không nói với Đột Quyết. Nhìn chúng trưởng lão hát như say như dại, đặc biệt là trưởng lão Tô Khuynh bộ hát hát hát đến mức mặt mũi tràn đầy nước mắt, trong lòng cũng bị mấy phần ca từ hùng tráng trong thê lương kia làm cho cảm động, dùng cánh tay đánh tiết luật của đầu gối và ca khúc hừ hừ một tiếng.

Có khách quý tới cổ vũ, đám nê than càng thêm ra sức hát. Lặp lại ngâm nga thành thực, mới dùng tiếng hát lại. Đám nữ tử hầu hạ bên ngoài trưởng lần thứ hai rót đầy bát rượu cho mọi người, không cần chủ nhân nâng chén, chúng trưởng lão tự mình làm.

Tô tiếng Tây rõ gật gật đầu, dùng ánh mắt ý bảo các thiếu nữ ở lại trước bàn tiếp tục rót rượu cho trưởng lão. Nga muội cùng Đào Thiển thoát ti lĩnh mệnh, mang theo các thiếu nữ ngồi trên mảnh đất phía sau khách nhân. Mỗi thiếu nữ đều hầu hạ một vị khách quý, thấy chén rượu đã cạn lập tức rót đầy cho bọn họ.

“Tô nhắm Tây Nhĩ, bộ, phúc khí của ngươi!” Tửu say trong tai, lão bộ trưởng Di Diệp kia lè lưỡi nói. Câu này đơn giản,

Lý Húc hoàn toàn có thể nghe hiểu được. Nhưng trưởng lão tiếp theo lời nói, khiến Lý Húc cảm thấy không biết giới hạn.

“Các nàng, nữ nhi, mười hai người, hì!” Nhất định sẽ nhìn thấy lá Di Diệp vươn hai bàn tay lớn, đông đưa phát hiện không đủ số, giờ hai chân ngồi xếp bằng ở trên da dê ra.” Mười hai nữ nhi, gả cho mười hai anh hùng. Mười hai anh hùng, bộ Tô Tỳ người vĩnh viễn không sợ dã thú rình coi bãi chăn nuôi của mình!”

Mười hai đứa con gái, mười hai anh hùng, Lý Húc ngốc nghếch thay lão hán đếm đếm, những câu khác hẳn nói cũng không hiểu. Tôn Cửu ngồi bên cạnh hẳn thầm nhủ mày. Nếu là ở Trung Nguyên, không có chuyện gì nhắc tới con gái người ta nhiều, chẳng khác nào trên chóc đôi phương mở ra góc đầu, đơn thuần là không có việc gì tìm đánh. (Chú 1)

Tô Khuyết Tây Nhĩ nghe được câu nói này, lại không cho là thế. Giờ bát rượu lên uống một ngụm lớn, cười đáp lại: “Tô Hi bộ có mười hai nữ nhi của Tây Khuyết bộ.”, Chín người xuất giá, lần lượt gả cho anh hùng của chín bộ lạc. Ba người không xuất giá tương lai cũng có thể tìm được vị hôn phu anh hùng. Đệ đệ của người bám theo có năm đứa con trai, cưới năm cô gái xinh đẹp nhất trong năm bộ lạc phụ cận làm vợ. Tô Khánh bộ và huyết mạch của các vị thiên nga trắng sẽ không bao giờ rời xa!”

“Con trai ta chính là con trai của ca ca, con gái ca ca là con gái ta. Từ nhỏ chúng ta sinh ra đã là huynh đệ, sau khi chết cũng không rời khỏi!” Đệ đệ của Tô nhảm Tây Khuyết, Tô Liễu Ly nghe được lời ấy, bùng bát rượu phụ họa lên cho ca ca.

“Tương lai nếu như người có nhi tử, nhất định sẽ trở thành thủ lĩnh bộ lạc Tô Vị chúng ta. Phụ Ly sẽ trở thành kiếm trong tay đứa cháu trai, đèn lồng trong đêm tối. Nếu Trường Sinh Thiên không ban cho nhi tử của người., Sau khi hẳn nhận được sự triệu hồi của Trường Sinh Thiên, chúng ta sẽ ủng hộ mang nàng đi làm thủ lĩnh. Tin rằng hẳn sẽ đối xử tử tế với thê tử, nữ nhi của người., Để cho bọn họ ăn mặc không sút mẻ, mỗi ngày đều có nụ cười trên mặt!” Lão giả bộ trưởng bộ tịch Tô mập cười nói, không hề kiêng kị chút nào nói tới vị trí đầu lĩnh bộ

lạc trước mặt khách nhân. Sinh mệnh người trên thảo nguyên phổ thông ngắn ngủi, nam nhân bình thường sống đến năm mươi tuổi đã tính là trường thọ. Huống hồ trong đời nam tử này phải trải qua vô số lần tranh đấu và báo thù giết người trong vô số lần., Thiếu niên mà chết đi là chuyện rất bình thường. Nếu như thủ lĩnh một bộ lạc có thể giải quyết được vấn đề quyền kế thừa, tức là bộ lạc sẽ được trị vì lâu dài. Đây là một vấn đề lớn liên quan đến lợi ích của toàn bộ tộc, Tô Khánh Tây Nhĩ muốn tránh cũng tránh không được.

“Hôm nay chúng ta ở trước mặt chư vị khách quý lập lời thề với trời Trường Sinh, là hậu nhân đích truyền của thiên nga trắng, Tô Khánh bộ chúng ta sẽ không tự bẻ gãy cặp cánh của chính mình.” Tây Tấn và hai huynh đệ bám vào nhau, trong ánh mắt tràn đầy bình thản.

Loại hành động tiêu sái này làm cho lão Sa ca bộ trưởng ly biệt rất là cảm khái, sau khi phụng bồi chủ nhân uống chung một bát, khen: “Hậu nhân thiên nga trắng nếu như muốn bay vọt lên núi cao, nhất định phải xếp thành hàng ngũ! Không có thiên nga cường tráng nhất làm lĩnh quân, không có cơ cảnh nhất trong lúc nghỉ ngơi, bọn họ sẽ phải chết dưới lưới và mưa tên của thợ săn!”

Con trai của bỏ qua Sa ca cưới trưởng nữ của Tô Diêm Tây Nhĩ, bởi vậy quan hệ giữa hai bộ lạc rất gần gũi. Lúc này hẳn lấy thân phận trưởng lão bỏ mình nói ra những lời này, hiển nhiên đã không chỉ tán thưởng hai huynh đệ Tây Nhĩ, phụ thuộc vào huynh đệ đồng tâm với nhau.

Ngoại trừ mấy vị khách Trung Nguyên ra, các trưởng lão đang ngồi đây đều tự nhận là con cháu thiên nga trắng. Huynh đệ Tô Trát hai người trước mặt nhiều người như vậy ước định quyền kế thừa tộc trưởng bộ tộc mình., Lại tự xưng là huyết mạch đích truyền của thiên nga trắng, dụng ý trong đó căn bản không cần phải suy đoán. Nhưng hiện tại thậm chí thừa nhận Tô Yếm bộ có tư cách thủ lĩnh Chư Lăng phía nam chỉ sợ là còn khá sớm. Chấp tịch mồ hôi lão Trí suy, nhưng bộ tộc hắn vẫn là một trong số rất nhiều bộ lạc Mục tộc.

“Năm đó bị mọi người công khai đổ mồ hôi, là bởi vì hấn từng trực xuất người phù hợp đan dược đến đây tranh đoạt thảo trường cho chúng ta.” Chắc chắn là trưởng lão Di Diệp bộ trưởng lầm bầm nói. Phảng phất vì uống quá nhiều, rằng hấn phi thường lưu loát. Thân thể cả người cũng lung lay, lúc nào cũng có thể nằm ngủ trên cái đệm da dê dưới thân.

“Ta nghe nói một cái bộ lạc Hề Nhân di chuyển đến bên cạnh thảo trường nhất định là quan hệ đời đời tương truyền của bộ lạc. Xin hỏi Di Diệp trưởng lão kia, thảo trường của người có đủ hai bộ lạc chia sẻ không?” Tô Khuyết Tây người hàm dưỡng tương đối tốt, căn bản không để ý tới ý vị khiêu khích của trưởng lão trong lời nói, ngược lại quan tâm đến sự sống của người khác.

Mặt Di Diệp trưởng lão bắt đầu đỏ lên, biên độ lay động thân thể lập tức giảm bớt. Nghĩ một lát, khẽ thở dài, không trả lời câu hỏi của Tô Khánh.

“Ta nghe nói đây là một đại bộ lạc hơn vạn người. Mùa xuân sang năm, bọn họ có bằng lòng trở về quê hương của mình không?” Tô Khánh Tây thấy đối phương không trả lời, tiếp tục cười hỏi.

Tên Di Diệp kia thở dài, nói: “Ta đã xin mồ hôi từ chấp nhất mất mát rồi. Nhưng hấn nói đám người chế nhạo kia bị người Đột Quyết cưỡng ép đuổi khỏi nguồn nước. Cái nhà A sử ra lệnh cho bọn họ dời đi nhưng lại không chỉ định mục tiêu cho bọn họ!”

Chư trưởng lão cũng thở dài theo, hôm nay Tô Diêm, cho dù không đề cập đến việc này, đoàn người sau khi uống nhiều cũng sẽ phát ra oán giận. Đột Quyết người ta vì mở rộng, mạnh mẽ cướp đi sân cỏ của một bộ lạc Hề tộc. Mà bộ lạc Hề tộc này lại ỷ vào nhân số đông, bắt đầu thâm thấu vào bãi chăn nuôi của người Kháng tộc.

Bộ tộc Bặc cũng không đông, cho dù là loại bộ lạc hưng thịnh nhất như Tô Diêm bộ, cũng chỉ có hơn bốn ngàn người. Trừ lão nhân, trẻ con, người có thể lên mã vũ đao cũng không đầy ngàn. Mà các bộ lạc khác võ lực càng nhỏ yếu, có thể góp ra ba trăm kỵ binh đã là cường giả trong đó.

“Năm sau kẻ xuân, chúng ta cùng nhau đưa Điều Đầu Hề bộ rời đi, liệu mọi người có nguyện ý đi cùng ta không?” Tô nhảm Tây Lai cũng không theo tiếng thờ dài của mọi người mà thờ dài, giờ chén rượu lên, kính nói với mọi người.

Chén rượu này không dễ uống cho nên khách nhân rất khó quyết định đến trả lời nhiệt tình của chủ nhân. Thủ lĩnh Tây Nhĩ đề nghị mọi người đưa đám người đi chế nhạo, tất nhiên sẽ không mang tiệc rượu làm mứt cho đối phương. Vì sự sinh tồn của bộ hạ mình, không cho phép hắn có lòng từ bi. Nhưng một khi Tô Khánh, Tây Nhĩ xuất binh., Bất luận là kết quả hay thất bại, đoàn người từ nay về sau kết thành sinh tử đồng minh với hắn. Chấp nhất nếu như không chịu nhường ra bảo quan, sợ rằng trong một ngày nào đó, đám thiên nga trắng vì dẫn đầu tất nhiên phải lấy miệng ra gặp nhau. (Chú ý xếp hạng 2)

Gốc 1: Mở ra nghĩa trường ngói. Trung Nguyên cổ đại nhân sinh con trai, gọi là lộng lẫy. Sinh con gái, gọi là làm ngói. Nếu con gái trong nhà có nhiều nam nhi, liền sẽ cười mở ra sân ngói, ý là có bốn sự sinh con gái.

Đánh 2: mở, mở chim. Dùng thiên nga làm đồ dâng bộ tộc dùng mở gặp nhau, tức có nghĩa là đồng tộc khai chiến.

Chương thứ ba (lục)

Tô Khuyết Tây Nhĩ thấy chư vị trưởng lão không chịu tự hường, nụ cười trên mặt dần dần trở nên lạnh lẽo. Hắn thu hồi chén rượu, tự mình nhấp một ngụm, lắc đầu thở dài: “Ta vẫn cho rằng, Trường Sinh Thiên để Ngân Lang hiện thân trên thảo nguyên của người Áo Thất., Mang tới cho mọi người là biểu thị may mắn, nhưng trăm triệu lần không nghĩ tới, các con cháu thiên nga trắng đã sớm biến thành con vịt nuôi trong nhà, mặc dù hồ ly đã dựng ở bên người mình, cũng chỉ lo cúi đầu ấp trứng! Mọi người tùy ý đi, dù sao chế ngạo một lát sẽ không đem ngựa đặt bên cạnh lều trại Tô Khuym!”

Những lời này nói rất nặng, rất nhiều trưởng lão bộ tộc đều ngồi không yên. Trục tiếp đứng lên lớn tiếng phản bác: “Chúng ta như thế nào lại biến thành con vịt nhà mình nuôi! Mọi người không phải không dám ngênh chiến, xưa nay đối ngoại tác chiến vốn là do chấp nhất mất mồ hôi suất lĩnh. Hắn không thôi kèn, chúng ta sao có thể tự tiện dựng cờ lên?”

“Chắc chắn mồ hôi? Xin hỏi chư vị, khoảng cách chấp nhất thất bộ nơi này xa bao nhiêu, các người tính toán qua chưa?” Tô Tỳ Tây Nhĩ nghiêng răng cười lạnh, chất vấn.

“Phía nam Thái Di Hà, sông mới khai Hà Bắc, từ nơi này cưỡi khoái mã phải chạy trốn hai ngày!” Các trưởng lão kích động mặt đỏ tới mang tai thuận miệng trả lời. Vì câu thông cảm với các bộ lạc khác của Hộc tộc, chấp nhất mất mồ hôi hàng năm đều tổ chức thịnh hội ở trong bộ lạc của mình, mời các trưởng lão các bộ lạc đi cuồng hoan. Các vị trưởng lão đang ngồi đều đi bộ lạc chấp nhất mất đi không dưới mười lần tiệc, đối lộ trình xa rõ ràng.

“Vậy chư vị dựa vào cái gì mà cho rằng phải quản lý chuyện bên ngoài mấy trăm dặm khoảng cách với bản bộ của hắn. Mấy năm gần đây, hắn chưa từng quản qua chuyện chấp nhất cách mấy trăm dặm? Chư bộ phía nam chúng ta làm mất đi thảo trường của mình, cùng Chấp Lạc bộ đến cùng có chỗ hại

gì?” Ánh mắt Tô Khánh Tây Lai sáng ngời, hỏi câu nào sắc bén hơn hỏi.

Chư vị trưởng lão lại không tức giận, bọn họ biết mình đã lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan. Chấp nhất thất hồi già yếu, cho nên các bộ lạc đã sớm không tuân theo mệnh lệnh của mình. Nếu như ra tay nặng nề thu thập các bộ lạc không phục tùng mệnh lệnh của mình, cố kỵ nhỏ mòi hoi có phần rất nhiều., Cũng không có thực lực này. Có thể mượn tay của tên phi nhân tiềm tàng mòi hoi tiêu diệt toàn bộ kẻ tranh đoạt vị trí Bắc Thiên, lại không cần phải mất hết lực lượng điều động mòi hoi. Hẳn chỉ cần qua loa cho xong việc, không đến hai năm, bộ lạc Hề tộc khôi phục lại nguyên khí chắc chắn sẽ không nguyện ý cùng hưởng chung một chỗ với chủ nhân ban đầu ở đây.

Trên thảo nguyên, một bộ lạc đạp lên thi cốt hàng xóm quật khởi là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Mỗi một khối thảo trường có thể cung cấp nuôi dưỡng súc vật nhiều như vậy, dê của người ngoài ăn nhiều một miếng cỏ, dê bản tộc liền ăn ít một miếng.

Bất kể là Trương Tam hay là Lý Húc, đối với sự thuận thực của Đột Quyết cũng không thể hoàn toàn nghe rõ ràng được các vị trưởng lão đang thảo luận vấn đề gì. Nhìn từng lão nhân tuổi tác cũng không tính là nhỏ, giờ chén rượu lên lại bỏ xuống, vừa uống vừa ồn ào nói chuyện với nhau, tốc độ lại nhanh chóng., Ngũ diệu uyên bác, còn tưởng rằng đối phương uống rượu là thói quen này, cho nên cũng không giúp đỡ các vị trưởng lão, bản thân đang bụng bát rượu, ăn thịt dê, nhai chậm.

Còn sắc mặt Tôn Cửu và Từ Đại Nhân lại dần dần ngưng trọng. Hai người bọn họ một là người từng trải, kinh nghiệm phong phú. Một là thiếu nam trưởng thành, tâm tư trong trẻo. Vừa nghe vừa đoán, sớm đã đem đại khái tranh chấp trong phòng.

“Không tốt, để Húc Tử ở lại chỗ này trước mùa đông sợ rằng đã thất sách!” Tôn Cửu thầm nghĩ trong lòng. Muốn nhắc nhở Lý Húc một chút, nhưng lại ngại sau lưng Lý Húc nghe hiểu được còn có một con quỷ lạnh lợi nghe hiểu lời Trung

Nguyên., Hấn không thể làm gì khác hơn là phải nháy mắt với Lý Húc. Mà Lý Húc vốn không phải hài tử nhay bén gì, lúc này lại bị một vật trong chén phân tâm hơn phân nửa. Tôn Cửu bên này đã hận không thể đem tròng mắt ném vào trong ngực hấn, hấn vẫn như cũ không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

“Người thiếu niên, ta nghe nói hàng hóa của người rời tay rất nhanh, ngày mai tan tập, thừa dịp còn chưa có tuyết lớn dẫn Ngân Lang về Trung Nguyên thì sao? Hay là ở phụ cận du ngoạn vài ngày?” Vị Di Diệp trưởng lão kia không muốn cùng Tô Khánh Tây Nhĩ náo loạn quá mức, mượn cớ chuyển chủ đề đến khách nhân. Hình như là vì chiếu cố lý giải năng lực của Lý Húc đối với Đột Quyết, mỗi câu hỏi hấn đều nói rất chậm.

“Húc Tử, người nghĩ cho kỹ. Cam La ăn thịt dê nơi này đã quen ăn, tương lai chưa chắc chịu cùng người về Trung Nguyên!” Cửu thúc rất cục bất được cơ hội, nghiêm túc dùng Hán ngữ nhắc nhở. Sau khi nói xong, vì chiếu cố tâm tình của chủ nhân, hấn lại dùng Đột Quyết nói lại một lần nữa, mỗi từ đều giống nhau, nhưng vừa nói hai câu, ngữ khí cùng biểu tình khác nhau một trời một vực.

“Ta?” Lý Húc ngây người, đây là yêu cầu hấn đưa ra sau tiệc rượu của tộc trưởng Tây Nhĩ sau khi đưa ra yêu cầu, không nghĩ tới bản thân là khách nhân chưa mở miệng, đã có người chủ động hỏi tới. Càng làm cho hấn không nghĩ tới chính là trước đó đã đồng ý để mình ở lại bộ Tô Trát, xuất phát từ nguyên nhân nào đó lại mơ hồ lộ ra ý phản đối.

Đang lúc Lý Húc lao tâm suy nghĩ trả lời như thế nào mới có thể vẹn toàn đôi bên, bên tai lại truyền đến một câu dễ nghe của Trung Nguyên: “Trưởng lão là hỏi người, năm nay có phải cùng Cam La ở lại bộ lạc của ta thấp đông không?”

Ngay sau đó, Đào Ngột thoát ti tiến lên nửa bước, ngồi ở bên cạnh Lý Húc, đem lời nói của mình vừa rồi lại dùng Đột Quyết nói lặp lại với mọi người, tiếp theo đưa mắt nhìn sang Lý Húc, trong mắt đều là chờ mong.

Vì sao Cửu thúc lại thay đổi chú ý? Lý Húc cau mày suy nghĩ. Không ở lại Tô Tỳ bộ mà theo thương đội trở về Trung Nguyên, không phải là cô phụ tất cả hy sinh mà mình làm

trước đó sao? Thương tiểu thương là nghề nghiệp thấp kém ở Đại Tuyền, một khi bước vào, vĩnh viễn không thể quay đầu. Nếu mình vứt bỏ học nghiệp chỉ vì kiếm được mấy khối bạc, thì làm sao xứng đáng với phụ thân và kỳ vọng của mình, cậu của ta và lão phu tử Dương?

Hắn đem ánh mắt hết sức cố hết sức rời khỏi ánh mắt lóe lên kia, nhìn về phía Từ Đại Nhãn có biện pháp hơn mình. Lại phát hiện Từ Đại Nhãn đang cúi đầu uống rượu, căn bản không có ý định thay mình bày mưu tính kế.

Chuyện cho tới bây giờ, Lý Húc đành phải lấy bất biến ứng vạn thay đổi. Lần thứ hai giơ bát rượu lên, vừa chúc rượu bọn người Tây Phương, vừa dùng từ ngữ đơn giản đột nhiên hội giải thích: “Mùa đông, trên đường lạnh. Ta, Từ huynh, còn có sói con, ở lại bộ lạc, tránh lạnh. Tộc trưởng, tiếp nhận, không tiếp nhận!”

“Khách nhân tôn quý như thế chịu ở lại bộ ta, Tô Tỳ bộ cao hứng còn không kịp, làm sao có thể không đồng ý thỉnh cầu của ngươi chứ?” Tô Bắc Tây Phương cất tiếng cười to, giơ cao bát rượu hướng Lý Húc cùng Từ Đại Nhãn, trịnh trọng hứa hẹn: “Khách quý xin yên tâm. Các ngươi cùng Ngân Lang ở lại bộ Lạc Tô ta, bộ lạc ta bảo vệ các ngươi bình an!”

Lý Húc hai tay ôm chén qua lông mày, hướng chủ nhân biểu đạt lòng cảm tạ của mình. Sau đó hắn quay đầu lại, dùng câu nói của Trung Nguyên mà giải thích với Tôn Cửu Cửu: “Cửu thúc, nếu Cam La thích nơi này, tương lai nó sẽ tự mình ở lại Tô giới bộ. Dù sao ta cũng không định nuôi nó cả đời! Dù sao nó cũng là một con sói, mà không phải là chó nuôi nhà!”

Vừa dứt lời, Đào Khoát Ti nhanh chóng rời cốc giống như Hoàng Oanh, phiên dịch nguyên văn không sai một chữ thành Đột Quyết, nói cho tất cả mọi người trong đại điện.

“Được rồi, chuyện của chính ngươi quyết định!” Tôn Cửu trước giờ đối với Lý Húc Quan yêu thích đột nhiên phảng phất cực kỳ thất vọng, thở dài, dùng thanh âm cực thấp trả lời.

Việc đã đến nước này, Tôn Cửu còn có thể nói gì đây? Đột Quyết nói của gã so với mấy đồng bạn khác tốt hơn một chút,

ở thời điểm Tô Khánh Tây Lai đột nhiên nhắc tới bộ lạc Hề tộc thiên hạ Bắc Thiên., Đã ý thức được tình thế ngược lại có chút không thích hợp. Trọc bộ phụ cận Tác Đầu Thủy là mục tiêu đầu tiên của thương đội lần này, mọi người một mực buồn bực vì sao dám chế nhạo người kia đột nhiên chuyển nhà trước khi mùa đông giá rét đến, lúc này lại nhận được đáp án từ trong cuộc đối thoại của Tô Khuyết và chư vị trưởng lão.

Đột Quyết mở rộng, đuổi một bộ phận người chế nhạo theo quê hương của bọn họ. Hề nhân di chuyển, đi tới thảo trường truyền thống của bộ tộc Tượng tộc. Tô Khuyết Tây Nhĩ vốn dự định chinh hợp chư bộ chung quanh, mượn công lao nghề chiến xâm nhập cảnh giới Đại Hãn nhìn trộm bảo quan. Hắn đã chuẩn bị mọi thứ., Chỉ thiếu một lá cờ hiệu lệnh chư bộ. Mà ngay lúc này, Lý Húc lại ôm sói con Cam La, ở dưới sự hướng dẫn của thần linh nào đó trong minh mình, từng bước một đem cơ hội đưa tới cửa bộ lạc.

Sự tình đích xác đã không thể nghịch chuyển, ngay khi Đào Ngột Phiên giải đáp Lý Húc thành phiên dịch Đột Quyết, chuyển tới trong tai mọi người đồng thời sôi trào lên toàn bộ đồng đồ nát trong lều.

Con Ngâm lang kia không phải đi ngang qua, mà là rất có khả năng vĩnh viễn lưu lại Tô Diêm bộ! Mỗi trưởng lão Tượng tộc đều nghe được đáp án làm cho người ta đầu váng mắt hoa này. Vô số người thầm hối hận, hận chính mình những ngày qua tại sao không phái thêm mấy nhóm Mục nhân du dã bốn phía, đoạt trước Tô Diêm bộ phân đội của mình.

Một bộ lạc quật khởi, hơn nữa thánh thú được rất nhiều dân tộc trên thảo nguyên công nhận có ý nghĩa như thế nào, đáp án là duy nhất, không cần giải thích. Từ giờ khắc này trở đi không cần phải giải thích., Bọn họ đã không còn khả năng từ chối lời đề nghị của Tô Bạc Tây Lai, Hợp Hoan bộ chủ lực xua đuổi sự chế nhạo mỉa mai. Nếu không, một ngày nào đó, lão hồ ly bộ lạc Tô Khuynh bộ mượn danh sách sói truyền xuống chỉ thị của chư thần, bộ tộc phản đối đề nghị của Tô Khuyết hôm nay sẽ trở thành đá kê chân đầu tiên trên con đường quật khởi của Tô Bạ bộ.

“Trường Sinh Thiên tại thượng, nếu như bộ tộc Tô Diêm chỉ còn lại một khối thịt, chúng ta cũng sẽ để khách nhân ăn no trước. Nếu như bộ lạc Tô Yểm chỉ còn lại một đồng tro tàn, khách nhân của chúng ta cũng sẽ không bị lạnh. Nếu bộ lạc Tô Khuynh còn có một dũng sĩ tinh nhuệ chiến đấu., Cũng sẽ không để cho kẻ địch có thể cầm đao đứng ở trước mặt khách quý!” Lão giả bộ trưởng Tô Uế đột nhiên kích động giơ cao hai tay, hướng về phía tây bắc lớn tiếng lập thệ. Vài câu nói của Đột Quyết thông thả mà thành kính, phảng phất toàn bộ thảo nguyên đều đang nghe lời thề của hắn.

Mấy nhân vật trọng yếu bộ Tô Khánh thấy trưởng lão lập thệ, theo sát hướng tây bắc giơ hai tay lên: “Trường Sinh Thiên tại thượng, nếu như Tô Khánh bộ chỉ còn lại một miếng thịt...”

Nhìn người như điên như đại này, quay đầu lại nhìn hai thiếu niên lâm vào trong cục mà mờ mịt không biết gì, Tôn Cửu thâm thở dài. Hắn đột nhiên có chút tin tưởng Vương Ma Tử nói, mình mang theo hai thiếu niên xuất khẩu là một sai lầm thật lớn. Thiếu niên ngây ngốc trước mắt này không phải là tai tinh, lại là một mối lửa không hơn không kém.

Mà giờ khắc này, bộ lạc Tô Khánh tựa như một ngọn cỏ khô trải qua mấy chục năm, sau khi mối lửa rơi xuống, kết cục đã không phải bất luận kẻ nào cũng có thể khống chế.

Chương thứ ba (Sáu)

Ở đoạn sau của yến hội, giữa khách và chủ đột nhiên trở nên đặc biệt hợp ý nhau. Mấy trưởng lão hơn năm mươi tuổi vậy mà vừa uống rượu với nhau vừa lời kéo quan hệ thân thích. Mấy bộ lạc vốn cách nhau không xa, lại đều thông hôn với con cháu Bạch Thiên nga mấy trăm năm. Huyết duyên giữa các trưởng lão với nhau, tự nhiên cũng liên lụy không ngừng!

Một hồi thúc thúc ôm cháu trai, một hồi thấy cháu trai, càng uống quan hệ nói thân thiện. Sau nửa đêm, các quý khách mới dần dập vui về. Khiến người ta kinh ngạc là Lý Húc uống nhiều rượu như vậy, bọn họ còn nhớ rõ sau khi sắp xếp tuyết rơi cùng nhau săn bắt. Cũng lần lượt hứa hẹn với những người trẻ tuổi nhất các bộ phái ra, cung tên là cao thủ thành thạo nhất, đến bộ lạc Tô Khuynh bộ nghe lệnh của Tô Nhĩ.

“Các ngươi săn thú mùa đông cần nhiều người tham gia như vậy sao?” Nghe xong phiên dịch Đào Thước thoát ti, Lý Húc có chút không hiểu. Lúc ở Trung Nguyên, hắn cũng theo đại nhân lên núi vài lần, mỗi lần điều động bảy tám người đã tính là hưng sư động chúng. So với số người hứa hẹn với các bộ lạc vừa rồi, thì chẳng khác gì bát bưng nhỏ, căn bản không thể bày lên mặt bàn.

“Xuy săn, không phải đơn giản bắn săn. mùa đông dê vàng chạy trốn chậm, bốn phía vây lên, có thể liên tiếp tổ. Nhiều nhất một lần., Bộ lạc chúng ta đã từng đánh hơn hai ngàn con, vợ của A Tư Lam chính là đứa con sinh cho hắn năm đó!” Đào Ngột ngượng ngừng nhè nhè, tư thế thoát nhìn cũng rất đẹp. Tại sao nhiều người cùng nhau săn thú như vậy, thật ra nàng cũng không hiểu. Nhưng ở trước mặt Lý Húc, thiếu nữ luôn thể hiện vẻ thông minh cơ trí một chút, để tránh cho con rể Trung Nguyên này coi thường.

“Ừm!” Lý Húc hồ đồ đáp lại. Lão bà A Tư Lam sinh con trai cho hắn và đánh thêm mấy con dê vàng tất nhiên có quan hệ gì đó, hắn thực sự không hiểu. Nhưng Đào Khoát thoát ti đã giải thích như vậy, hắn cũng chỉ có thể khàn khàn ngồi nghe.

“Đi săn thú, người đi không?” Đào rộng cười to thấy trước bàn tiệc không còn cái gì đáng giá để phiên dịch nữa, dứt khoát nhảm chán hỏi.

“Ta, muốn đi, chỉ sợ mọi người không muốn dẫn ta theo!” Lý Húc lại đỏ mặt, ngượng ngùng nói.

“Chân đang sinh tự người, người sẽ không tự mình đi theo. Huống hồ người cũng không phải không biết cưỡi ngựa, không bắn tên!” Đào Khoát thoát ti lông mày cau lại, trừng to mắt phê bình.

“Ta, ta bắn không trúng! Bình thường đọc sách, rất ít bắn tên trên lưng ngựa!” Lý Húc bị thiếu nữ trừng mắt khiến trong lòng phát hoảng, lầu bầu giải thích.

“Gọi A Tư Lam dạy người, hẳn chính là cung thủ tốt nhất của bộ lạc chúng ta! Đã từng bắn hạ con nhạn lớn!” Thiếu nữ thấy Lý Húc đỏ mặt, vội vàng cười an ủi.

Nàng là một phen hảo tâm, ngược lại khơi dậy ngạo khí trong lòng Lý Húc. Một cơn tức giận không giải thích được đột nhiên dâng lên trong lòng, thiêu đốt Lý Húc muốn đánh nhau với người ta. Lỗ mũi hừ một tiếng, hắn cười lạnh nói: ” xạ Đại Nhạn có cái gì ghê gớm, quen tay mà thôi. Ta chưa luyện qua tiền, tự nhiên bắn không chính xác. Nếu ngày ngày luyện tập, nói không chừng ngay cả đại điêu cũng bắn xuống!”

“Chỉ có người sao?” Thiếu nữ trừng to mắt, dờ khóc dờ cười hỏi. Đại điêu là vua của không trung, mặc dù hai cánh mở rộng chừng bảy thước, khi nó bay trên không trung, nhìn từ trên mặt đất lại chỉ to bằng bát rượu. Độ cao như vậy, chẳng những cung tiễn không thể chạm, mà ngay cả cường nỗ phòng vệ kẻ địch trong bộ lạc tiến công phòng vệ, bắn trúng cũng sẽ tự rơi xuống.

Lý Húc không biết rằng việc bắn anh hùng trong truyền thuyết thực tế chỉ là một cách nói phóng đại mà thôi. Trừ phi con chim kia công kích xuống bằng một tốc độ phi hành và độ cao của nó, cho dù là Dưỡng thúc tái sinh cũng chỉ có thể cảm thán với không khí mà thôi. Thấy vẻ mặt thiếu nữ này không tin,

hắn thấp giọng thề thốt: “Người cứ chờ đi, một ngày nào đó ta sẽ đích thân bắt một con Điều tới tặng cho người!”

“Tại sao phải tặng cho ta?” Thiếu nữ lập tức hai gò má ửng hồng, không cười Lý Húc khoác lác nữa, ngược lại quan tâm đến chuyện căn bản không có khả năng nhận được lễ vật kia.

Đúng vậy, tại sao vậy? Lý Húc cũng tự lấy làm lạ, cố gắng nhịu mày, cuối cùng nghĩ ra một đáp án.” Cái này, tặng cho người, dù sao thứ đó chưa chắc ăn ngon, lại không thể mang về Trung Nguyên!”

“Người!” Sự ngượng ngùng trên mặt thiếu nữ lập tức biến thành tức giận, thừa dịp mọi người không chú ý, vươn tay ra, hung hăng véo lên người Lý Húc một cái. Sau đó quay đầu đi, không chịu nói chuyện với hắn nữa.

Lý Húc bị bẻ gãy nhe răng nhếch miệng, lại không dám kêu ra tiếng. Đành phải đỏ mặt, một lần uống rượu, một lần ở trong bụng mắng: “Hồ nhân không có giáo dưỡng, trên tay lại có khí lực như vậy, ai tê tê!”

Lúc này Từ Đại Nhãn đã nhéo hắn, Lý Húc bị bóp cho hồi tâm thần lại, mới phát hiện hóa ra tiệc rượu đã sắp đến hồi kết, các trưởng lão kéo quan hệ thân thích xong đang cảm ơn chủ nhân.

Đang mơ mơ màng màng giờ lên bát rượu, mơ mơ hồ hồ cùng Tô Diêm Tây Lai uống chén rượu cuối cùng tối nay, lại mơ hồ nghe được danh từ trưởng lão bộ lạc nâng đỡ rất nhiều lời ca ngợi mang theo ý cảm kích., Lý Húc lê thân thể mệt mỏi đi ra khỏi lều lớn, nương theo ánh trăng, hắn nhìn thấy sắc mặt Cử thúc âm trầm lợi hại, muốn giải thích cho đối phương lý do tại sao mình phải lưu lại trên thảo nguyên một phen., Cơ hội lại bị Trương tam thúc cướp đi. Trương lão tam trước giờ uống rượu không có đức, sau khi lên ngựa, lập tức nằm rạp trên yên ngựa bất tỉnh. Lý Húc hoảng sợ không thể không nhảy xuống tọa kỵ, một tay nắm dây cương của Trương tam thúc, một tay kéo gia súc của mình, chậm rãi hướng doanh địa của những người bán hàng rong đi tới.

“Ài!” Tôn Cử thấy thiếu niên vẫn nhiệt tình thành hậu như trước, bụng đầy oán giận ngược lại không thốt lên được lời

nào, thở dài, vỗ vai Lý Húc nói: “Vốn là đáp ứng phụ thân người đưa người đến thảo nguyên tránh né binh dịch, ải, có một số việc có thể là trong mệnh đã định, trốn cũng tránh không thoát! Người không muốn ăn quân lương triều Đại Tù, nhưng thịt dê bộ lạc tô đậm cũng không phải đều tặng không!”

“Sao lại thế này? Cừu thúc, khó khăn lắm mới thấy Tô Tỳ bộ muốn đánh nhau sao?” Lý Húc bước chậm lại, mờ mịt hỏi.

Trên thảo nguyên gió đêm rất lớn, thổi mây trôi ở giữa không trung nhanh chóng du tẩu. Dưới ánh trăng âm tình bất định, sắc mặt Cừu thúc cũng phập phồng không ngừng như tầng mây giữa bầu trời. Qua một hồi lâu, sắc mặt lão nhân mới dần dần sáng sủa, thở dài, âm u hỏi: “Húc Tử, người lẽ nào không nghe thấy bọn họ há mồm ngậm miệng không rời khỏi Hề tộc!”

“Ta chỉ nghe hiểu mấy từ. Trọc tộc, Tác Đầu Thủy, vệt gì đó, giống như bọn hấn bắt đầu uống không thoải mái lắm, về sau lại bắt đầu trào lên thân thích!” Lý Húc hơi ngượng ngùng thừa nhận. Đột Quyết của hấn không kém, nhưng lời nói của trưởng lão Thao Thiết lại mang theo âm điệu của bản tộc nồng đậm, khiến hấn thực sự không thể hiểu được.

“Cũng khó trách, dù sao người vẫn còn nhỏ, không hiểu thói quen trên bàn tiệc!” Tôn Cừu lắc đầu, nói ra: “Đêm nay thật ra người đã giúp Tô Diêm giao cho người một đại ân, nếu lúc đó không đồng ý ở lại, chỉ sợ các trưởng lão các bộ tộc cũng sẽ không đột ngột thân thiết với Tô Tầm tộc như vậy! ải, có lẽ đây đều là số mệnh, trong cõi u minh đã định sẵn chuyện này, người muốn thay đổi cũng không thay đổi được!”

Lý Húc nghe vậy càng thêm hồ đồ, từ trong lời nói của Cừu thúc suy đoán, Tâm Kỳ tộc gặp phải chiến tranh, có liên hệ rất lớn với mình. Mà trên bàn tiệc, hấn có liên hệ rất lớn., Chính mình ngoại trừ thương lượng tốt với Cừu thúc trước đó, hướng tộc trưởng Tây Thị đưa ra thỉnh cầu mượn ở Tô Vị bộ lạc một thời gian, cơ hồ không nói với bất kỳ tộc nhân nào khác. Không lẽ mình thực sự lưng mang vận mệnh nào đó, tùy tùy tiện tiện một thỉnh cầu đã có thể đánh vỡ sự cân bằng trên thảo nguyên?

“Ngân lang là thánh vật được rất nhiều bộ tộc công nhận, những trưởng lão này có thể cho Tô Lạc mặt mũi, Cam La chiếm được quan hệ rất lớn!” Thật không đành lòng chứng kiến đồng bạn nghĩ quá mức cực khổ, Từ Đại Nhân thấp giọng hướng Lý Húc giải thích.” Hề nhân ở bên bờ sông treo sợi tóc bị Đột Quyết uy hiếp., Không thể không di chuyển tới phụ cận nơi này. Mà bọn họ đến, lại uy hiếp đến sự an toàn của bộ lạc Hộc tộc. Tô Khuết Tây Nhĩ muốn mượn cơ hội lần này khai trương, đặt thành hiệp nghị cùng mấy bộ lạc, liên thủ đuổi Hề bộ. Nhưng uy vọng của hắn không đủ, trưởng lão các bộ tộc không muốn đi theo hắn mạo hiểm!”

Từ Đại Nhân không hiểu một câu Đột Quyết nói, phân tích nguyên nhân tiền hậu quả lại làm cho Cữu thúc - lão Cữu Quyết vốn tương đối thành thực này liên tục gật đầu. Nhìn thoáng qua Lý Húc như có điều suy nghĩ, hắn tiếp tục nói: “Các bộ tộc Sa Bộ tộc tuy rằng quy phục ở Đột Quyết., Nhưng chính bọn họ có Khả Hãn. Nếu như không có Khả Hãn đồng ý, các bộ lạc sẽ theo Tô Diêm xuất binh, mang ý nghĩa công khai khiêu chiến quyền uy của Khả Hãn. Cho dù đánh thắng cũng sẽ phải chịu trách phạt!”

“Nhưng cuối cùng bọn họ đều đáp ứng xuất binh, cho nên phải thanh niên trai tráng trong tộc đến Tô Tỳ bộ, mượn danh tiếng tham gia săn bắn để diễn luyện chiến thuật!” Lý Húc rốt cuộc cũng minh bạch một chút, kết hợp với một chút tin tức từ trong miệng Đào Thiển thoát ti nghe được, tổng kết nói.

“Phương pháp săn bắt, vốn đã ngầm hợp với thuật phối hợp kỵ binh.” Cữu thúc tổng kết một câu, tiếp tục lắc đầu, giống như uống nhiều rượu đến choáng váng đầu óc vậy.” Vốn dĩ bọn họ không muốn đáp ứng, cho nên Di Diệp trưởng lão kia moi lời người nói, hỏi người khi nào trở về Trung Nguyên. Nhờ vào ám chỉ này Cam La không thuộc về bộ lạc Tô Bạc., Sẽ không để cho bọn họ vĩnh viễn gặp may mắn. Mà người đưa nhỏ này, aiz! Chẳng những nói muốn lưu lại nơi này sang mùa đông, còn hứa hẹn nếu Cam La đồng ý, tương lai sẽ vĩnh viễn tặng nó cho Tô Khuynh bộ! Hề nhân tin tưởng những quái lực loạn thần này nhất, có sói bạc che chở, lá gan bọn họ liền tăng lên....”

Thì ra là thế, Lý Húc hung hăng dùng dây cương kéo mình một cái. Hắn rút cuộc hiểu rõ ngọn nguồn sự tình, một câu nói mơ hồ của mình lại đạt thành một liên minh ly bộ. Khiến người ta tức giận là, từ Tô Khuyết Tây Lai đến Di Diệp kia, mỗi người đều coi mình là kẻ ngốc. Mà mình lại đàn như vậy, không chút do dự làm áo cưới cho người ta.

“Người cũng không cần lo lắng, chúng ta vốn định lưu lại nơi này, cũng không phải là mắc mưu của người ta!” Từ Đại thấy vẻ mặt đầy phần nộ của Lý Húc, thấp giọng khuyên nhủ.

“Tiểu tử ngươi xấu xa, nhìn Húc Tử mắc mưu người ta, còn cố ý không nhắc nhở hắn!” Cửu thúc đưa tay gõ lên đầu mắt Từ Đại, tức giận hừ hừ mắng. “Lần này như ý không phải, Phúc Nhân đánh giặc, ngươi vừa vắn ở sau lưng nghĩ cách, lấy mạng nhỏ của bọn họ diễn luyện binh pháp người học. Húc Tử nếu có chuyện gì không hay xảy ra...”

“Cửu thúc, Cửu thúc!” Từ Đại mắt thấy Tôn Cửu đầu mâu chỉ về phía mình, sợ tới mức vái liên tục mấy cái, tươi cười giải thích: “Tại sao có thể mạo hiểm chứ? Ta dám cam đoan, cho dù trưởng lão của bọn hắn bị người ta giết, Đào Ngột nhân cũng không dám để cho Trọng Kiên huynh đệ bị người ta cắt mất một sợi lông tơ. Ngài nghĩ mà xem, không còn Trọng Kiên, ai thay bọn hắn chăm sóc Cam La đây!”

“Vậy cũng đúng!” Tôn Cửu suy nghĩ một chút, lửa giận trong lòng dần tiêu tán. Nếu như chiến tranh giữa bộ lạc không uy hiếp được an toàn của Lý Húc, mình cũng không cần gấp gáp như vậy, dù sao trên thảo nguyên xung đột năm nào cũng không ngừng, đợi sang năm bọn họ dừng lại, mình sẽ đón lấy Húc Tử.

Nghĩ tới đây, ông lão thở phào nhẹ nhõm, nhỏ giọng dặn dò: “Vu công à, con lớn tuổi hơn Húc Tử, kiến thức lại nhiều, nhớ chiếu cố nó nhiều vào. Dù sao con cũng là người Trung Nguyên, cùng tới tái ngoại thôi!”

Đột nhiên nghe lão nhân gọi mình tên, mắt Từ Đại không chút thích ứng. Ngẩng đầu nhìn vẻ mặt thân thiết của Tôn Cửu, cảm động nói ra: “Cửu thúc, Trọng Kiên đối với ta có ân cứu mạng, Từ mỗ mặc dù không đề cập tới nhưng cũng không phải hạng

người vong ân phụ nghĩa! Ngài yên tâm đi, hai huynh đệ chúng ta nhất định sẽ bình an chờ người lần sau đến bán hàng. Huống hồ trận chiến này, liên quân hàm bộ tất thắng không thể nghi ngờ!”

“Người thông minh đấy!” Tôn Cửu thấp giọng cười mắng một câu, xoay người sang chỗ khác, lại bắt đầu dẫn dò Lý Húc phải chiếu cố lẫn nhau cùng Từ Đại Nhãn, huynh đệ đồng tâm, đừng để cho Hồ Nhi của tái ngoại chê cười Trung Nguyên nhân. Lâm tổng tổng thì còn tận chức hơn một người cha.

Lúc đi trên đường, nhóm tiểu thương đều nói lời lạnh nhạt, chỉ có Tôn Cửu thủy chung coi hai thiếu niên là bảo vệ con mình. Mặc dù thiếu niên ngoài miệng không nói lời khách khí gì, đối với sự cảm kích của Tôn Cửu lại khắc sâu trong lòng. Trước khi chia tay, một già hai đứa cẩn thận đều dâng lên ý tứ không muốn rời xa nhau, dẫn dò mọi thứ cần chú ý sau này, cho đến khi vào doanh địa, mới không dứt khoát phân tâm nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, các tiểu thương bắt đầu có kế hoạch dùng hàng hóa trong tay hướng Học Tộc nhân đổi lấy súc vật. Khó khăn lắm mới kiếm được một lần hậu hĩnh, các tiểu thương đều tận lực lựa chọn tuần mã nhỏ tuổi, thân hình cao lớn, sau khi dùng đồ gò bó hàng hóa trở lại Trung Nguyên, bán ngựa cũng được giá tốt. Mà Lý Húc lại theo lời dẫn dò của Từ Đại, chọn hai cái khung xương rồi rất cường tráng, nhưng lại không có tốc độ chạy theo tuần mã, dự định để bọn chúng kéo hàng thay mình về quê hương.

Các tiểu thương thiện ý nhắc nhở hẩn, sau này nhất định không dễ ra tay. Từ Đại cười dùng nỗ ngựa để diu hàng. Hán nhân côn nghiệp thật sự, sau khi tin tức không kén cá chọn canh khô truyền ra, mọi người càng thêm tin tưởng Từ Ngôn., Hai người Lý Danh uy tín, giao dịch với hai người bọn họ cũng càng thêm sảng khoái. Ước chừng tại thời gian Tỵ Cảnh, ăn tươi nuốt sống cùng Đào Khoát thoát tở lại lồi một đồng con gái trưởng lão các tộc đến đây cắt mayn Cẩm. Cho nên còn chưa đến giữa trưa, hàng hóa trong tay Lý Húc cùng Từ Đại đã bán sạch sành sanh.

Hai huynh đệ thu dọn quầy hàng, lại chạy tới chỗ Tôn Cửu hỗ trợ, Đào Ngột thò tay vào tham gia trò vui. Mấy thanh niên anh tuấn thanh tú nhìn qua liền làm cho người ta thưởng thức vui vẻ, tự nhiên chiêu dành chủ cổ của Côn Bằng cũng nhiều hơn một chút. Không bao lâu sau, túi hàng Tôn Cửu cũng sạch sẽ. Lão nhân phi thường cao hứng thu thập sạch sẽ quầy hàng, nhưng không chịu đi trước, trái lại kéo hai thiếu niên đi hỗ trợ cho đám người Vương Ma Tử, Đỗ râu quai Kiệt.

“Bọn họ không có lương tâm, giúp cũng vô ích!” Lý Húc trong lòng rất không tình nguyện nói thầm. Cửu thúc lại nhìn thấu tâm tư của hắn, vỗ bả vai hắn, thấp giọng chỉ điểm: “Hai mươi năm sau trông con kính phụ. Người giúp bọn họ, bọn họ tự nhiên sẽ niệm tình phụ thân người. Người đã trưởng thành, làm việc không thể chỉ lo lắng cho mình. Ra ngoài, ai không có một nhà ở sau lưng chứ!”

“Ừm!” Lý Húc cảm kích đáp ứng, chậm rãi đi về phía quầy hàng của Đỗ Lăng Huyền Huyền. Khuôn mặt của đôi phương vẫn làm cho hắn rất không thoải mái, nhưng ý niệm trách nhiệm trong lòng lại làm cho hắn lộ ra dáng vẻ tươi cười.

Hàng do Đỗ Chùy mang đến vô cùng tạp nham, cho nên rời tay cũng chậm nhất. Sau khi tên Mục nhân cuối cùng có khả năng mua hàng quay đầu rời đi, những thương nhân khác đã sớm thu quán. Đỗ Ba tuy rằng đau lòng, nhưng cũng không thể không đem hàng hóa chuyển cho Lý Húc và Từ Đại Nhân, sợ hai gã làm khó dễ, trong lúc giao dịch đã nói hết lời bái lạy năm nào., Trái một câu tâm địa Bồ Tát, phải một câu phúc tinh chiếu rọi, đỡ cho hai cái thiếu niên toàn thân nổi da gà. Thẳng đến Từ Đại Nhân từ trong túi tiền trên lưng ngựa như đếm được thịt ngon, Đỗ Lăng mới thu hồi khuôn mặt luôn tươi cười, nghiêm túc đếm tiền đồng.

“Trích Trạch, Trịnh Huyền thúc tính tình kém, nhưng không phải cố ý va chạm với cháu. Trên đường đi đặc tội chỗ...” Đỗ Lăng vừa thu dọn đồng tiền, vừa biểu đạt áy náy của mình.

“Hạc Lê thúc, người là trưởng bối. Tiểu bối có cái gì không đúng, người hãy nói một chút cũng là việc nên làm đi!” Lý Húc cười nói xin lỗi rồi trả lời lại. Hắn đột nhiên phát hiện

mình đã trở nên thế sự, hiểu được làm thế nào để tiếp xúc với loại người như Đỗ Hình.

Luận về kinh nghiệm kết giao của người khác, Từ Đại Nhân nhiều hơn xa so với Lý Húc. Đặc biệt là khi Tình Di đặc biệt thiết lập gia yến cho hai thiếu niên, cử chỉ lời nói của hắn càng lộ ra vẻ tiêu sái tự nhiên.

Cùng nở một nụ cười, nhìn từ góc độ của di Tình thì chính là thân thiết không thiếu tôn kính. Trong mắt hai thiếu nữ thì mang theo vẻ hiền lành như huynh trưởng. Ngồi đối diện với hắn, trong mắt nàng rõ ràng thấy được một nam tử cơ trí dương cương ngang dọc.

Lý Húc ở phương diện này tu dưỡng còn kém quá xa, từ khi vào cửa, vấn đề Đào Ngột thoát ti liên quan tới thân thể Cam La đã khiến hắn đau đầu to như cái đầu. Nữ hài thật vất vả mới được Tình di tự tay nấu ăn bịt miệng, Tô Tịch Tây Nhĩ lại giờ cốc rượu lên, cảm tạ hắn tối qua trên tiệc rượu ứng phó khéo léo, giúp bộ lạc đại ân.

“Cha ta nói tối hôm qua có người cố ý làm khó ông ấy, may mà có người trợ giúp cứu viện!” Đào Ngột thoát tư không biết đã quên sự không vui tối qua từ lúc nào, lại thay Lý Húc đảm nhiệm phiên dịch.

“Vấn đề vốn định lưu lại trong bộ lạc để đông đông, lúc đó chỉ là ăn ngay nói thật, không dám kể công!” Lý Húc dùng tay phải cầm lấy cốc rượu Thanh Từ, tay trái che trên tay phải, nâng chén đáp lại.

Uống rượu như vậy còn lâu mới sáng khoái được, Lý Húc chỉ cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, ngay cả rượu trong tước cũng có mùi vị biến đổi. Theo lời giới thiệu của Đào Thước, rượu kia là do Tình di dùng nước suối núi cao cùng một loại quả dại gọi là Sa táo ủ trên thảo nguyên., Hai loại tài liệu này đều không dễ dàng gì, hàng năm chỉ có mười mấy vò. Nếu không phải quý khách quang lâm, mọi người căn bản không có cơ hội được uống. Nhưng mà cảm giác chân thực cho Lý Húc lại xa xa không bằng được.

Tộc trưởng Tây Nhĩ vốn nên không thích ứng với hán lễ lại uống nhĩa nhặn, phảng phất như hai người Tây Nhĩ hoàn toàn trái ngược với người đầu trí đêm qua. Nếu không phải hấn nói không ra một câu, Lý Húc còn tưởng mình lại gặp phải một người đọc sách lưu lạc đến thảo nguyên.

“Cảm ơn, hấn là vậy. Quân Nhất Ngôn, khơi mào bộ hạ của ta!” Tô nhảm Tây Khuyết dùng khả năng của mình tìm được một số câu chữ trung nguyên sâu trong trí nhớ của mình., Cả tỏ lại một lần nữa hướng về Lý Húc nói cảm tạ. Hấn không cảm thấy đồ ăn nhỏ do thê tử chế biến vô cùng tinh xảo, cả khay còn chưa đủ cho mình một chảo. Trái lại, trong lòng rất đắc ý có thê tử xinh đẹp và thông minh, để mình khác với những đầu lĩnh bộ lạc khác. Loại cảm giác ưu việt này là khởi điểm của lòng hùng vạn trượng hấn, cũng là nơi hấn có can đảm tranh đoạt vương miện với Khả Hấn hiện nay.

“Tiền bối quá khen!” Lý Húc vội vàng cảm tạ. Lời nói liền nổi hứng, phần khen này hấn đảm đương không nổi.

“Tên Di Diệp kia nhất gan xảo trá, không dám cùng ta xuất chiến, lại tìm cách phá hỏng. Nếu như không phải ngươi hứa hẹn ở lại bộ lạc chúng ta quá đông, cũng đáp ứng để Cam La lớn lên tự lựa chọn nơi mình ở, chứ bộ liên hợp xua đuổi đại sự của Tác Đầu Hề sẽ hỏng dưới tay hấn. Cho nên, chén này ta phải kính ngươi!” Hán tử nói không đủ lưu loát, Tây Nhĩ tộc trưởng cũng không thể khoe khoang nữa, giờ chung lên, lớn tiếng nói với Đột Quyết.

Lý Húc nghe kể lại những lời từ chối của Đào Ngột, lại nhìn thấy bàn tay cầm rượu của Từ Đại đang nhẹ nhàng giơ lên. Hấn biết rõ trong lòng đối phương chắc chắn có ý định càng sâu hơn, đành phải kiên trì thu công lao vào người mình.

“Như thế, vẫn bồi nguyện cùng tiền bối uống! Chúc Tây Nhĩ tộc trưởng mã đáo thành công!”

Tộc trưởng của Tây Phương vui vẻ cùng Lý Húc uống rượu, ánh mắt nhìn về phía thiếu niên càng thêm hiền lành. Hai thiếu niên trong mắt là bảo bối của Trường Sinh Thiên Tứ ban cho Tô Khuynh, nếu có cơ hội hấn hy vọng hai thiếu niên này vĩnh viễn ở lại bộ lạc. Cho dù gả con gái mình cho bọn họ đi chăng

nữa., bồi thêm hai phần giá môn phong phú, cũng cam tâm tình nguyện. Hai mươi một năm trước, mình giữ lại thê tử, từ đó khiến cho toàn bộ bộ tộc bảo trì gần hai mươi năm phồn vinh. Mặc dù vài năm trước nháo bạch tai (tuyết), dưới sự chỉ điểm âm thầm của thê tử, số lượng gia súc bộ lạc cũng không giảm bớt trên diện rộng.

Bộ lạc người Hán kéo dài ngàn năm, trí tuệ sinh tồn của bọn họ phong phú hơn xa so với người trên thảo nguyên. Nếu hai thiếu niên này có thể tận tâm mưu đồ cho mình như thê tử, cánh thiên nga trắng còn lo không có gió to sao?

“Người yên tâm, ta sẽ không để cho bất luận kẻ nào đả thương người. Cho dù là nhất thời vẫn không đuổi được đám Hề Nhân kia đi!” Tộc trưởng buông chén rượu xuống, trịnh trọng hứa hẹn. Hán nhân trí tuy rằng cao, nhưng tài nghệ về phương diện đao tiễn chỉ kém nam nhi thảo nguyên quá xa. Cho nên trước khi xuất chinh, hắn sẽ an bài đủ người ở lại trong bộ lạc bảo vệ Lý Húc cùng Từ Đại Nhân an toàn.

“Trận chiến này, Tây Nhĩ tộc trưởng tất thắng không thể nghi ngờ!” Từ Đại Yến vẫn mỉm cười không nói chuyện đột nhiên mở miệng, nói ra bốn tòa khiếp sợ.

“Vì sao?” Hai thiếu nữ, còn có Tô Diêm người dùng ngôn ngữ khác nhau hỏi. Chiến tranh xua đuổi Hề nhân là bắt buộc, nếu không thảo trường của mọi người sẽ bị đối phương dần dần xâm chiếm hết. Nhưng nghe nói đám người Hề Bộ đến kia có hơn vạn nhân khẩu, mà bộ gò bó lại có thể lên ngựa khom cung một chỗ cũng không đủ ba ngàn người.

“Các người những nam nhân này, có thể ít nói chuyện chém chém giết giết không?” Tình Di mỉm cười lắc đầu, mở tiệc gia đình tỉ mỉ chuẩn bị biến thành Anh Hùng yến của trượng phu, điều này làm cho nàng ít nhiều bất mãn.

“Nam nhân sẽ không đánh nhau, làm sao bảo vệ nữ nhân của mình được!” Tô Khánh Tây Nhĩ kiêu ngạo lắc lắc cái chuông đồng trên đầu, mỉm cười đáp lại.

Tình Di không nói nữa, ánh mắt nhìn về phía trượng phu tràn ngập ôn nhu. Người đàn ông trước mắt này tuy không có

phong thái phong lưu như nam tử Trung Nguyên, nhưng bả vai lại đủ rộng, đủ rắn chắc. Nhiều năm qua như vậy, bà đã cảm thấy sâu sắc cảm giác được cánh tay mang đến cảm giác an toàn. Cho nên, đối với lựa chọn năm đó của mình, bà vĩnh viễn sẽ không cảm thấy hối hận.

“Đối với khí hậu nơi đây, Tác Đầu Hề quen thuộc với chúng ta sao? Đối với địa hình phụ cận, Tác Đầu Hề có thể quen thuộc tộc trưởng ngài sao? Nắm giữ một vạn người như chó bị Đột Quyết đuổi khỏi nhà của mình mà không dám hoàn thủ, bộ tộc như vậy có dũng khí ngăn trở chiến mã của ngài không?”

Luận về binh thế, mắt Từ Đại lập tức không còn đáng vẻ quân tử khiêm nhường nữa, mà thành thật nói.

Hai thiếu nữ có thể nghe hiểu mấy câu này, lại phiên dịch không chuẩn xác. Sau khi chính miệng Tình Di phiên dịch với trượng phu, ánh mắt nhìn về phía Từ Đại Nhãn ngoại trừ kinh ngạc, lại dâng lên vài phần khen ngợi.

“Thiếu niên này không đơn giản, chỉ tiếc Tô Diêm bộ quá nhỏ, không giữ được hấn.” Trần Văn Tình đã quen với tính toán ngầm nghĩ cho trượng phu.

“Một khi đã như vậy, khi nào có thể đánh một trận!” Tô Khánh Tây Nhĩ biết mình thật sự đã lấy bảo bối, hưng phấn hai mắt tỏa sáng, lễ tiết của hán tử vẫn luôn cố ý bảo trì nháy mắt bị quăng lên chín tầng mây.

“Tộc trưởng thỉnh giáo tiên sinh bộ hạ của ta khi nào có thể xuất chiến?” Tình Di thay đổi khuôn mặt nghiêm túc, cung kính hướng mắt lớn phiên dịch lời của trượng phu.

“Chưa từng đọc qua binh khí của chư bộ, không thể nói nhẹ.” Từ Đại Nhãn tinh tế từ trước đến nay không lưu ý đến lễ tiết của Tình Di, lớn tiếng trả lời.

“Tiên sinh sợ binh lính của các bộ lạc tập kết, hiệu lệnh khó có thể thống nhất sao? Nam tử Tượng tộc ta từ nhỏ quen thuộc kèn lệnh, từ trước đến nay chỉ tập kết là có thể ra trận!” Tình Di chuyển lời nói của Từ đại cho chồng, sau đó lại lần nữa đem câu trả lời của trượng phu không rơi xuống đất phiên dịch cho Từ Đại Nhãn.

Lúc này, không ai quan tâm đến món ăn nhỏ được bày trên bàn. Tửu tước bằng sứ xanh cũng mất đi sủng ái, đứng lẻ loi một mình ở trên mấy cái, sau nửa ngày không ai chạm tới. Đây là lần đầu tiên hai thiếu nữ thấy người Trung Nguyên và phụ thân đối đáp với tốc độ như vậy, dưới sự điều khiển của lòng hiếu kỳ lắng nghe tinh thần. Còn Lý Húc lại đột nhiên nhớ tới những bút kí mình đã đọc qua.

Đó là bút ký Dương phu tử theo Việt công chinh chiến lưu lại, phi thường rườm rà, năm đó Lý Húc thuần túy là vì lấy lòng tiên sinh thu mình làm đệ tử. Mới không thể không học thuộc lòng nó. Bên trong bút ký có một trường hợp chiến lệ tương tự như vậy, lúc ấy đối đáp của Việt Công Dương Tổ và chư vị mưu sĩ cùng trước mắt Từ Đại Nhãn và Tô Diêm Tây Lai trả lời cũng phi thường giống nhau. So sánh hai bên, rất nhiều điểm mà Dương phu tử từng khiến người ta khó hiểu bỗng nhiên sáng sủa.

“Nếu tướng quân sử binh có thể như tay sai, chiến cơ tốt nhất là vào thời điểm tuyết đông năm sau tan!” Từ Đại Nhãn tự tin suy đoán nói.” Mùa đông năm nay, nếu có sự mạo phạm, tộc trưởng nhất định phải tỏ ra yếu thế, lúc cần thiết còn phải chủ động đưa dê bò cho đối phương để tỏ rõ lòng không có sự mạo phạm. Đội binh khí xuất ra, sẽ như tia chớp xé trời, một khi kích phát sẽ vĩnh viễn không bao giờ thu về!”

“Tộc trưởng thỉnh giáo tiên sinh, có thể không đánh mà đuổi đi hay không!”

“Trước tiên chiến, sau mới có thể chào hỏi. Sau này nếu có thể đem chúng phân tán ra thu vào chư bộ. Ít sát thương mà nhiều người sống, tốt xấu chớ coi ai ra gì!” Một câu này của Từ Đại Nhãn rất hợp với lòng Lý Húc.

Mặc dù lời nói của người và bằng hữu tốt của mình là sát phạt, nhưng trong câu nói này có thể nhìn ra sự lương thiện của bọn họ. Lý Húc thầm nghĩ, hẳn lại không biết “Thiếu sát thương” trong miệng Từ Ngôn., Cùng hẳn lý giải “người sống” căn bản không có bất cứ quan hệ gì. Học tộc chư bộ dân cư thiếu thốn, nếu có thể đem Tác Đầu bộ di chuyển đường xa đánh tan, phân tán thu nạp vào bộ lạc các bộ lạc. Vậy thì các bộ tộc Bàn

tộc từ nay về sau không lo lắng đối phương trả thù nữa, đồng thời lớn mạnh quy mô của mình.

Làm người tranh đoạt thảo trường, Tây Nhĩ Nhĩ không thể cho phép những Hề tộc đường xa đến bên cạnh Mục Mã bộ lạc của hãn. Nhưng nếu những người này “Đồng hóa” vì người hầu trong tộc, hãn nguyện ý mở lòng ôm đối phương đến.

Chương thứ tư Túy Hương (một)

Đêm hôm đó, Tây Nhĩ tộc trưởng vội vàng triệu tập trưởng bộ lạc, đem phân tích thắng bại của Từ Đại Nhân xua đuổi bộ lạc Ô Lạp. mấy vị trưởng lão đều đã ngủ xuống, nửa đêm sau khi bị người kéo ra khỏi lều trại, từng người oán khí ngút trời. Đợi nghe Tô Bặc thuật lại với Tô Diêm., Lại nghe nói những lời này rõ ràng xuất từ miệng một thiếu niên dị tộc không đến hai mươi tuổi, tiếng oán giận lập tức bị thay thế bằng tiếng thán phục. Đều nói là trường sinh thiên nga chiếu cố con cháu, chẳng những tại thời điểm bọn hắn cần nhất đưa tới may mắn, hơn nữa còn đưa tới một người trí giả trăm năm khó gặp.

“Tây Nhĩ Nhĩ, bọn họ dự định ở bộ hạ ta bao lâu, người đã hỏi qua chưa?” Vị trưởng lão này trầm ổn nhất, là người đầu tiên từ trong hưng phấn mà hồi phục lại tinh thần, quan tâm đến vấn đề hai thiếu niên kia.

“Ta đã từng thử mấy lần, nghe Nga Phách nói hai người bọn họ không được an bài cụ thể!” Tô Thiếu Tây Nhĩ trình trọng trả lời. Nếu có khả năng, hắn hy vọng hai thiếu niên ở lại bộ lạc nhà mình càng lâu càng tốt. Nếu như bọn họ có thể biến thành người nhà của mình, vậy Trường Sinh Thiên ngoại trừ thể tử ban cho mình ân huệ lớn nhất.

“Mấy ngày nay ta đã cẩn thận quan sát, hai người bọn họ đều không phải người buôn bán. Hộ vệ trên người Ngân Lang ít nhiều cũng có chút dáng vẻ của người làm ăn, thiếu niên trí tuệ sâu như Nguyệt Nha hồ kia lại căn bản không để ý tiền tài. Bọn họ đến bộ hạ của ta, chỉ sợ là vì tránh họa!” Một trưởng lão Tô Bặc ca có chút lo lắng, cau mày nói ra.

Nguyệt Nha hồ là một hồ nước lớn ở phụ cận bộ lạc, mặt hồ có màu lam đậm, bốn mùa như vậy, không ai có thể biết hồ này sâu bao nhiêu, cũng không ai biết đáy hồ thông tới đâu.

“Đúng vậy, phàm là vật cực đẹp, đều cần thật lớn phúc khí mới có thể có! Nếu Trường Sinh Thiên không ban cho Tô Tỳ bộ lớn phúc như vậy, chúng ta tiếp nhận bọn họ ngược lại là

tiếp nhận tai họa!” Mấy trưởng lão từ trong hung phấn tỉnh táo lại, bắt đầu phụ cùng quan điểm của bá ca.

Tổ tiên Tô Khánh từng nói, đồ vật quá tinh xảo đều là phúc họa cùng sinh. Hai thiếu niên từ trong đó vốn như hai viên ngọc thô chưa được điêu khắc, mặt ngoài thô to, bên trong lại ẩn chứa hào quang bức người. Bảo vật tinh xảo như vậy chưa chắc đã là dấu hiệu của may mắn.

“Ta nhớ hai mươi năm trước khi buổi chiều đến bộ lạc chúng ta, trưởng lão ngài cũng từng nói như vậy. Nhưng, hai mươi năm này bà mang đến cho bộ lạc cái gì, ta nghĩ mọi người đều có thể nhìn thấy!” Tô Khánh Tây Nhĩ nhíu mày, thấp giọng phản bác.

“Đúng vậy, năm đó tộc trưởng Tây Nhĩ nói đúng. Bọn họ ở bên ngoài thảo nguyên đã xảy ra chuyện gì, đó là ngoài thảo nguyên. Đi tới bộ lạc của chúng ta, phải xem có thể mang đến Cam Tuyền và gió xuân cho bộ lạc hay không!” Chúng trưởng lão đồng thanh phụ họa. “Năm đó nếu như không phải Tây Nhĩ lập ý muốn giữ nữ tử họ Trần lại., Sao chúng ta có thể học cách ướp lạnh thịt được, làm sao biết làm sao thu dọn rau củ mà mùa hè mới thấy được. Mấy năm nay, từ những quần áo may của nữ nhân đến vây quanh sừng hươu đã thú trong bộ lạc, nào có ý tưởng hay nào không phải là của nàng!”

Tô Bặc Tây Lai nghe mọi người lấy lòng, trên mặt chậm rãi hiện ra vài phần đắc ý. Năm đó hắn cố gắng giữ Trần Văn Tình lại, mức độ rất lớn là vì tham luyện khí chất và dung mạo của đối phương. Nhưng bây giờ ai cũng không thể phủ nhận, kiến thức của hắn cao hơn các trưởng lão lúc đó một chút. Giả thiết không kiên trì bằng lúc trước cũng không thịnh vượng như Tô Diêm bộ ngày hôm nay.

“Tây Nhĩ, ta cũng không phải hoài nghi thân phận của bọn họ. Trường Sinh Thiên tại thượng, ta, phiên trực Tô Khuyết bộ chỉ là lo lắng, may mắn như vậy không có khả năng lâu dài thuộc về Tô Khuynh bộ!” Truân trưởng lão thấy mình bị mọi người cô lập, chỉ lên trời thề.

“Mao sát, ta chưa từng hoài nghi trí tuệ của ngươi!” Tây Nhĩ thấy vẻ mặt của Banh có chút sốt ruột, thấp giọng giải thích. Ở

bộ lạc Giáp tộc, mệnh lệnh của tộc trưởng có thể đạt được hiệu quả hay không, cùng các vị trưởng lão ủng hộ mật thiết không thể phân, cho nên hẳn không thể cùng bất cứ trưởng lão nào làm căng thẳng quan hệ.

“Bọn họ nên đến thì tới, lúc nên đi tự nhiên sẽ đi. Đây là phúc duyên của Trường Sinh Thiên Tứ bộ, có thể gặp được, nhưng không thể hi vọng xa vời là sẽ có được!” Truân gật đầu, chậm rãi nói.

“Người muốn nhắc nhở chúng ta, mấu chốt là phải dựa vào chính mình. Đây là lời cơ trí, chúng ta sẽ không quên. Nhưng Trường Sinh Thiên cho hai thiếu niên để ban cơ hội cho chúng ta, chúng ta cũng phải nắm chắc!” Tây Nhĩ gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với lời nói của phiên trực.

Chúng trưởng lão thấy Tây Nhĩ tộc trưởng trong hưng phấn còn duy trì độc lập cùng thanh tỉnh, tự nhiên đều phi thường cao hứng. Rất nhanh, mọi người đã đạt thành nhất trí ý kiến. Khuynh bộ lạc có khả năng thỏa mãn nhu cầu của hai thiếu niên, tận lực đem vận may Trường Sinh Thiên Tứ đưa cho nhiều hơn một chút thời gian. Đồng thời, bộ lạc đẩy nhanh tốc độ của mình, không hi vọng xa vời duy trì vận khí vĩnh viễn.

Sự thật chứng minh, các trưởng lão thương thảo nửa đêm, nửa bộ phận ý kiến thuần túy là dư thừa. Lương bộ lạc Tô Tỳ Dân nhiệt tình nghe nói Ngân Lang Tướng ở lại bộ lạc bên trong đông giá, sớm đã không giữ lại chút nào mở rộng lòng với hai thiếu niên. Sau khi đưa thương đội tới, không cần phải tộc trưởng Tây Nhĩ động viên, lập tức có người cầm đồng than, kéo dây thừng, đến giúp hai thiếu niên dựng lều vải.

Tộc trưởng Tây Nhĩ đã được các trưởng lão đồng ý, khu vực hạch tâm của bộ tộc chia ra thành hai mẫu, coi như là “Căn cơ” của hai thiếu niên Lý hai người. Không đợi hai thiếu niên từ chối, đám người A Tư Lan, Đỗ Nhĩ đã sớm được trưởng lão cho phép.

Điều kiện sinh tồn trên thảo nguyên vô cùng khắc nghiệt, nam tử Hộc tộc có thể còn sống đến hai mươi tuổi thân thể đều rất cường tráng. Bọn họ ngày thường lấy chăn nuôi, săn bắt mà sống, bởi vậy khí lực mỗi người đều rất lớn. Dưới sự chỉ huy

của A Tư Lan, không đến một buổi sáng công phu., Hai cái vừa lớn lại dày, toàn thân trắng như tuyết bao than cũng đã kiến tạo xong. Vì thể hiện thân phận tôn quý của khách nhân, Tây Nhĩ tộc trưởng lại đặc biệt sai người lấy da dê vàng quen thuộc ra, đem vị trí cuối cùng của cục bunn than vây quanh một vòng bên ngoài. Trải qua sự trang trí không tiếc vốn có, hai cái đồng than mềm mại đứng song song lập tức sáng lên tựa như hai đóa mây trắng lúc mặt trời mọc.

“Tạ ơn, cảm ơn chư vị huynh đệ. Cảm ơn Tây Nhĩ tộc trưởng!” Lý Húc khó tin nhìn nhà mới của mình từng bước hoàn thành, cảm kích trong lòng không biết nên biểu đạt như thế nào. Trải qua hai ngày trước giao dịch cùng người Hộ Cơ., Cái giá của cục than mới cùng da dê vàng hẳn biết rõ. Nhưng bạc mà Thục Cẩm kiếm được đại bộ phận đã đưa cho Cửu thúc mang về Trung Nguyên, giờ phút này mấy cái chuông bạc còn dư lại trong tay y, tuyệt đối không trả nổi nửa vách tường dựng đứng.

“Một trong các người mang đến vận khí tốt cho bộ lạc, một người khác mang đến trí tuệ cho bộ lạc. Cho nên, hai cục than này là một chút tâm ý của bộ lạc Tô Yểm. Hy vọng trong số khách nhân ban đầu thích chúng ta dốc hết toàn lực cung cấp nơi ở, chịu ở lại nơi này thêm một đoạn thời gian!” Tộc trưởng Tây Nhĩ nói lời lễ phép mà khách khí, cho dù trải qua phiên dịch vẫn làm cho thiếu niên cảm nhận được sự chân thành trong đó.

“Cảm ơn tộc trưởng. Trong thời gian này, bất cứ chuyện gì có lợi với bộ lạc, hai người chúng ta đều dốc hết toàn lực đi làm, giống như đang làm việc cho người nhà của mình vậy!” Từ Đại Mục thi lễ bằng cách thức Đoàn Tư, đáp tạ.

“Ta nghĩ, bầu trời đêm Tô Khánh bộ bởi vì các người xuất hiện mà sáng ngời!” Tây Nhĩ khoanh tay, trả lại nửa lễ, sau đó cười lớn rời khỏi đám người bận rộn. Câu trả lời của Từ Đại Nhân làm hắn vô cùng vui vẻ, có thiếu niên cơ trí dốc sức phụ tá, trước khi tuyết hóa, hẳn sẽ vì bản bộ thắng được vinh quang lớn nhất.

Không cần quá lâu, có nửa năm thời gian, thiên nga trắng là có thể bay lên không, giương cánh của mình lên.

Chương thứ tư Túy Hương (một)

Tộc trưởng Tô Khánh Tây Nhĩ vừa đi, các Mục Nhân trẻ tuổi lập tức sôi động hẳn lên. Có người bắt đầu đáp lại Lý Húc, xấu hổ đáp lời mời đối phương nể mặt hôm nay ra sức. Mất chút thời gian mang theo thánh lang vào trong đồng lửa của mình uống một chén trà sữa, tăng thêm chút phúc khí cho cục than mềm. Có người thì cùng Từ đại nhân sáo giao tình, hỏi hẳn có thể truyền thụ một ít trí tuệ cho hán nhân hay không. Về phần Từ đại nhân có được trí tuệ gì. Đám người Mục đạo cũng không rõ ràng lắm. Nhưng bọn họ biết rõ, khi tất cả trưởng lão bộ lạc đề cập đến mắt Từ Đại thì đều phải xếp tên cho hẳn một cái có, “Trí tuệ còn sâu hơn Nguyệt Nha hồ...”. Trong trí nhớ của thiếu niên bộ Lạc, gần hai mươi năm qua chưa từng có người nào đạt được sự khen ngợi như vậy.

Mặc dù mười câu trong mười câu nói kia cần dùng tay khoa tay múa chân để câu thông, nhưng nụ cười không có giới hạn của tộc đàn. Rất nhanh, đám người trẻ tuổi đã quen thuộc với nhau, một bên vui vẻ hát Mục Ca, một bên hoàn thành bố trí bên trong sườn than.

Nhà Đồ Nhĩ giàu có, cho nên hẳn tặng cho Lý Húc một cái hòm gỗ còn chưa dọn sạch sẽ để làm đồ dùng. Lão bà của A Tư Lan khéo tay mang đến mấy tấm thảm lông dê có hoa ở mặt ngoài. Mấy người trẻ tuổi khác thì coi gia cảnh hoặc đưa than đá cho người ta. Hoặc đưa nồi, bát, Lý Húc và Từ Đại Nhân liên tục chối từ, đám Mục Nhân lại đột nhiên “Nghe không hiểu tiếng tay” của bọn họ, đẩy hai người qua một bên, trực tiếp đặt lễ vật vào vị trí thích hợp trong đồng than.

“Đối với anh hùng mới gia nhập của bộ lạc, xâu nhân phải cho bọn họ sống thoải mái giống mình!” Ngao Như nuốt thấp giọng giải thích truyền thống của Học tộc cho Từ Đại. Hai vị thiếu niên có phù hợp tiêu chuẩn anh hùng hay không, các trưởng lão đã sớm cho ra kết luận. Nếu như bọn họ kiên trì không tiếp nhận lễ vật của Mục nhân, ngược lại có vẻ là xem thường đối phương, cho rằng lễ vật của đối phương không xứng đặt trong đồng than của mình.

“Nhưng, chúng ta không có bất cứ thứ gì có thể hồi báo bọn họ!” Lý Húc đỏ mặt nói. Có một cái ổ nhỏ thuộc về mình, hẳn vô cùng cao hứng. Nhưng vô duyên vô cớ nhận được nhiều chỗ tốt của người ta như vậy, lại khiến hắn cảm thấy cực kỳ bất an.

“Người có thể dùng rượu ngon đáp tạ bọn họ, xâu nhân sẽ không cự tuyệt lời mời của chủ nhà!” Đào Khoát chảy tơ lặng lẽ nói vài câu: “Về phần rượu, di Tình nói nơi đó còn có mấy vò cát tảo tinh tửu, nếu như các người dùng giấy trắng tốt nhất trao đổi, nàng không ngại ký nợ trước!”

Hai thiếu niên lập tức hoan hô lên, vô luận là dân tộc hay dân tộc nào, rượu đều là công cụ trao đổi tốt nhất cho đàn ông. Trước khi đội buôn xuôi nam trở về, Từ Đại Nhân đã nhờ người mang theo thư gửi, sau khi gia tộc mình sang năm đầu xuân, bất luận thế nào cũng phải vận một tờ giấy thượng hạng để cho Tô Diêm bộ. Tình Di khẳng định dùng rượu Sa tảo cát giữ nhiều năm để nợ, đó là một khoản mua bán tốt, cầu cũng không được.

Lúc này, Lý Húc dắt gia súc, theo Đào Thước kéo tơ đi tới nhà tộc trưởng dọn rượu. Đám Mục Nhân nghe nói có Tình di tự tay ủ rượu tảo rượu có thể uống, tâm tình càng thêm vui vẻ. Có người lập tức cười ngửa đi dã ngoại kéo con dê béo nhà mình., Có người thì nhanh chóng về nhà lấy mấy loại nấm khô, hoa vàng từ Hạ Thiên thu thập. Đỗ Nhĩ giàu có gia cảnh và thê tử của hắn thì cống hiến một bình nhỏ hương liệu cùng muối tinh, mọi người thu thập xong ấm than, lập tức nhóm lửa ở trước nhà Lý Húc và Từ Đại Nhân, hát lên ca.

Một bữa này gặm mất hai con dê, uống hết năm hũ rượu sa tảo cùng mười mấy hũ sữa ngựa mới tính là tận hứng. Từ đó, A Tư Lam, Đỗ Nhĩ, Tật Di ngã thái, nhỏ tinh tế tuần kiệt trẻ tuổi Tô Diêm bộ đi theo Từ, Lý hai người giao bằng hữu. Đoàn người ban ngày ở bên cạnh tranh kỳ thuật, buổi tối ở trong đồng tro tàn của mỗi nhà uống mấy chén rượu sữa ngựa, cuộc sống trôi qua hết sức tiêu dao khoái hoạt.

Ba ngày sau, các bộ lạc tới gần đều có người trẻ tuổi tham gia gia gia súc, kéo lấy đám than, hạ trại bên ngoài Tô Mẫn bộ.

Đám người Tô Diêm tuyên bố với bộ hạ mình, người trẻ tuổi các bộ tộc là tới tham gia săn bắn., Thịnh tộc nhân không cần kinh hoảng. Trong bóng tối, lại bắt đầu án theo kết cấu hành quân đánh giặc, tổ chức Mục nhân thành đội săn bắn, mỗi trăm người chia ra làm một đội chia ra chỉ định bắn chết dê vàng, mượn việc huấn luyện đám người Mục gia phối hợp lẫn nhau.

Từ Đại Nhân lập tức thể hiện thân thủ, các đội nhân mã làm sao để truyền tin tức, làm sao chiếu cố lẫn nhau, làm sao phân biệt được chức vị không thuộc về bộ tộc mình nhưng lại nằm trên chính vị trí quân đội của mình, đều bị tay hấn chinh đón lại. Ở phương diện khác quân sự ứng dụng., Xán nhân nguyên lai có thói quen riêng của mình, Từ Đại mất trải qua tranh luận với nhân vật trung tâm Tây Phương Lạc, thôi diễn, so sánh quân đội Trung Nguyên làm tiêu chuẩn, trong đó phổ biến hợp lý hơn đến trong đội săn mồi.

So với việc bận rộn chỉnh huấn quân đội của Từ Đại Nhân, công việc bộ tộc giao cho Lý Húc thì đơn giản hơn nhiều. Sáng sớm hấn chỉ cần cùng đám Mục Nhân bắt đầu huấn luyện bồi sói con dạo một vòng trước đội ngũ, coi như lập công lớn cho bộ lạc. Cam La như trời sinh đã làm thần côn, mỗi khi cùng Lý Húc đóng vai xuất hiện trước mặt người Mục gia., Luôn luôn có tư thái phóng khoáng thoải mái. Cho nên, sáng sớm khi một người một sói đi ra khỏi doanh trại, khắp nơi luôn vang lên tiếng hoan hô như núi lở: “Phụ ly, phụ ly!”

Phụ cận, trong ngôn ngữ của Tưởng tộc tức là sói, lại đại biểu cho thị vệ. Lý Húc một khi đã được các tộc trưởng giới thiệu là thị vệ Ngân Lang, cho nên chỉ mất vài ngày công phu, hấn đã có được một cái tên là Mộ tộc, phụ thuộc vào. Mà Từ Đại Nhân, từ tộc trưởng Tây Nhĩ đến người Mục Bình, đều học theo tình di, phi thường tôn kính gọi hấn là tiên sinh.

Vì đáp tạ cống hiến của hai thiếu niên đối với bộ tộc, Tô Diêm Tây Nhĩ không ngừng đem con mồi bọn Mục nhân bắt được tặng cho hai người. Đồng thời thông qua các trưởng lão thảo luận, điều động hơn mười con ngựa từ vật tư cộng đồng của bộ lạc, năm con bò cái và bảy mươi con nằm dưới tên của hai người. Dựa theo quy củ lý tộc, những súc vật này không cần hai thiếu niên tự mình quản lý., Mỗi ngày tự nhiên sẽ có thanh

niên trong bộ lạc thay nhau xuất dịch, đem toàn bộ súc vật trong bộ lạc chạy ra dã ngoại nuôi thả. Về phần sữa bò, dê con các loại thu hoạch tương lai thì do trưởng lão phiên cư phụ trách quản lý, liên tục tăng thêm tài sản hai người vào trong.

Kể từ đó, hai thiếu niên nhất thời nhảy vào trong bộ lạc giàu có. Lúc cùng người uống rượu còn có thể mở ra, thỉnh thoảng còn có thể đáp lễ chứng tỏ mình cảm tạ chủ nhân. Nhưng đám người A Tư Lam tựa hồ đã sớm đạt thành ăn ý, vô luận hai người tặng cái gì, mọi người ngày hôm sau nhất định sẽ trả lễ vật gấp bội trở về. Ban đầu, ngược lại dọa Lý Húc sợ tới mức không dám thoải mái thêm nữa.

“Phục Ly, mấy ngày nữa mọi người ra ngoài săn thú, người có tham gia không?” Ngày nào đó, A Tư Lam mang theo vẻ say mê hỏi.

“Đi đi, bất quá thuật cưỡi bắn ngựa của ta quá kém, nhất định sẽ làm cho các người thất vọng!” Lý Húc sảng khoái trả lời, trải qua hơn mười ngày kết giao, Đột Quyết lời nói của hắn đã tiến bộ rất nhiều. Chịu ảnh hưởng của thanh niên Hôi tộc xung quanh, tính cách cá nhân cũng chậm rãi phóng khoáng lên.

Tiến pháp kém, đây là sự thật Lý Húc không thể phủ nhận. Sau khi Cừu thúc rời đi, hắn đã từng thử mượn khẩu quyết Cừu thúc truyền thụ để nhanh chóng nâng cao tài bắn của mình. Kết quả lên lưng ngựa mới biết được, khẩu quyết nghe thì đơn giản, nhưng khi làm lại gian nan dị thường.

Cưỡi trên ngựa phóng tên không thể so với đứng trên đất ngoặt cung, đầu tiên muốn đi qua là ngòi vững vàng ở trên lưng ngựa. Lấy tay kéo dây cương, hai chân ôm bàn chân ngựa chạy vội., Lý Húc ở Trung Nguyên thì có thể làm được.

Nhưng hai tay đồng thời mất đi liên lạc với tọa kỵ, chỉ bằng phương thức giao lưu giữa đầu gối và chân với chiến mã, hắn lại chưa từng thử qua. Cho nên mỗi lần kéo cung, tọa kỵ liền không nghe chỉ huy nữa, không phải chạy về phía bia ngắm quay mặt., Chính là ném Lý Húc xuống lưng ngựa. Tóm lại, bắn về phía bia cố định, trong bia bắn trăm lần hắn cũng khó có thể bắn trúng một mũi tên. Càng đừng nói sẽ dễ dàng bắn như Cừu thúc, mỗi lần bắn là trúng. Thậm chí thường là cung

tên rời dây rồi chẳng biết đi đâu, muốn thu về cũng không tìm thấy bóng dáng.

Cũng may bộ vũ tiễn dự trữ sung túc, hơn nữa hoàn toàn là đề bắn kỳ chế thành. Xem ở trên mặt mũi mỗi ngày dây sớm cỏ vũ sĩ khí, không chế trưởng lão Hám Kinh Trọng truyền lời xuống, rời học bắn phụ, muốn dùng bao nhiêu mũi tên thì bấy nhiêu mũi tên. Cho nên buổi sáng Lý Húc dẫn một trăm mũi tên ra ngoài, ban đêm chỉ trả có năm mươi mũi tên, cũng không ai so đo với hắn.

“Không sao, chỉ cần người đồng hành cùng Cam La, con mối chúng ta mang về khẳng định là nhiều nhất trong tất cả các đội nhân mã!” A Tư Lam phi thường tín nhiệm nói. Đây là ngày thứ mười Lý Húc ở lại bộ lạc, cộng thêm năm ngày lúc trước hắn làm thương nhân với hắn., Tổng cộng là nửa ánh trăng. Mười hai ngày trước, sau khi cùng Lý Húc tham gia tiệc rượu chiêu đãi chư vị trưởng lão, A Tư Lam ôm lấy thê tử của mình. Mà thê tử tháng này không thấy đỏ, điều này nói rõ lại một sinh mệnh nhỏ đã mọc rễ nảy mầm trong bụng thê tử.

May mắn được Trường Sinh Thiên ban ơn có liên quan tới chuyện hôm đó thay Cam La lên tiếng hay không, A Tư Lam không dám suy đoán. Nhưng hắn tin tưởng, chỉ cần đi theo Cam La, sẽ không ngừng gặp may mà rơi vào trong đồng than của mình.

“Trước khi xuất phát, ta sẽ cố gắng hết sức đề cao tiễn thuật của mình! Ít nhất phải mang toàn bộ tiễn tiễn ra ngoài tìm về!” Lý Húc cười hứa hẹn.

hứa hẹn thì hứa hẹn, lý tưởng và thực tế cách nhau rất xa. Lý Húc lần đầu tiên đi săn đã tới rất nhanh, hắn cùng A Tư Lam, Đỗ Nhĩ, Từ Đại Nhãn, Cam La một đội, mang theo đuôi giống như không vung vẫy cũng không thoát được., Ở bên ngoài chạy vội cả ngày, bắt được bảy con dê vàng, ba con hồ ly, còn có cả một bao Sa kê to béo to lớn. Trừ hắn ra, trong đội ngũ vô luận nam nữ hầu như ai cũng có thu hoạch. Mà hắn chẳng những không thu được gì, còn nhiều lần rơi xuống lưng ngựa. Trong đó một lần chân trái treo giữa bàn chân ngựa, bị tọa kỳ

kéo ra ngoài hai mươi mấy bước, thiếu chút nữa khiến mọi người bị hù chết ngay tại chỗ.

“Phụ ly, sau này người không nên cười ở trên ngựa phóng tên chứ!” Chàng vạng tối, theo phương pháp của Tình Di truyền thụ dùng muối để lau vết thương cho Lý Húc, Đào Ngột thoát ra có chút đau lòng cầu khẩn. Nghe dì Tình nói, nam nhân dùng sách nhiều vinh dự, mà không phải giống như ái nhân bên này thành thạo hơn so với ngựa thủy triều, cho nên Đào Khoát đã không quan tâm bạn tốt của mình có thể bắt được con mồi hay không.

“Ta đã từng đáp ứng bắn một con chim cho người mà?” Lý Húc cười vươn tay vuốt mái tóc trắng nõn mang theo kim loại. Ở Trung Nguyên, hẳn chưa từng thấy bất cứ một nữ nhân nào sinh trưởng trên sợi chỉ bạc xinh đẹp như vậy. Đây không phải là màu trắng tiêu tụy trên đầu của bà lão, mà là màu trắng sáng bóng từ sợi tóc đến tóc đều bắn ra.

“Đi, đi chết đi đáng đời!” Đào Thước đột nhiên mặt lạnh đi, hung tợn đem tấm vải lau nước muối dính trên người Lý Húc bị đá chiến mã cào ra vô số vết thương ở bắp chân.

“Ai da!” Lý Húc đau đến mức nhảy dựng lên, muốn làm gì đó, nhìn dáng vẻ nổi giận đùng đùng của đối phương, cuối cùng vẫn quyết định thở phào nhẹ nhõm.

“Chỉ có nữ tử và tiểu nhân là khó nuôi, thánh nhân nói như vậy, thật sự không bắt nạt được ta!” Lý Húc chịu nhiều thiệt thòi, rung đùi đắc ý nói.

“Thánh Nhân đã chết một ngàn năm rồi!” Đào Khoát thoát tở biết trong miệng Lý Húc khẳng định không phải lời tốt đẹp gì, dùng ngôn ngữ sắc bén nhất mà mình có thể nghĩ ra đáp lễ.

Lý Húc lắc đầu liên tục, không chấp nhận với nữ tử Man tộc này. Lúc buổi tối khi ngủ, bị bàn chân nhỏ truyền đến đau đớn đến mức trần trọc khó ngủ, trước mắt lại không tự chủ được mà nhớ tới bộ dáng lúc sinh khí Đào Ngột thoát ra.

“Sao nàng ta lại giận như vậy?” Lý Húc kỳ quái nghĩ. Trong nháy mắt lại xuất hiện một câu đánh giá như vậy: “Nhưng bộ dáng của nàng ta cũng rất dễ nhìn...”

Vô luận vết thương trên đùi đau đớn như thế nào, Lý Húc vẫn quyết định luyện tốt công thuật xạ thuật của mình trước. Cử thúc đã nói, bản thân mình không thể bảo hộ người khác mãi được. Trước mắt tại Túc Bộ, Từ Đại Nhân cùng Tây Nhĩ đều sẽ chiếu cố chính mình. Tương lai trở về Trung Nguyên, Mậu Công huynh phải đi tranh đoạt công danh, bản thân mình cũng không thể làm vướng chân hắn. Huống hồ Cử thúc đã nói qua, không có bí quyết bắn tên thì chỉ quen tay mà thôi.

A Tư Lam và Đỗ Nhĩ cũng không keo kiệt chút nào truyền thụ cho hắn một chút cảm ngộ khi học bắn. Thân thể và tọa kỵ phối hợp với mục tiêu như thế nào để phối hợp với tư thế lưng ngựa. Đây đều là đạo lý phải dùng thực tiễn để cảm ngộ., Ngộ tính mỗi người mỗi khác, kinh nghiệm cũng khác nhau. Cho nên trong khẩu quyết của sách vở căn bản không tổng kết, không thể dựa vào tử ký để nắm giữ.

Có sự chỉ điểm của những cao thủ này, Lý Húc chậm rãi có cảm giác với cung tên, chiến mã cùng gió bên người. Mỗi khi bắn tên ra, không phải là bay loạn không mục đích, mà là rơi vào phương hướng như bia ngắm. Ngẫu nhiên vận khí may mắn đúng rồi, cũng có thể một mũi tên xuyên qua tim đỏ. Đây là tuyệt chiêu của hắn, người khác muốn bắn bia nặng, cho dù có lực lượng to lớn như vậy của hắn, cũng không có thanh ky cung mà đại Tùy tạo ra trong thời kỳ quốc lực cường thịnh nhất.

Hắn là tính thiếu niên, nhìn thấy mình đã có thể bắn trúng bia ngắm cố định, liền nhịn không được muốn ra ngoài săn bắn, rửa sạch một lần sỉ nhục bị ném lưng ngựa. Thuận tiện để Đào Khoát thoát ti thiếu nữ này nhìn xem, mình không phải chỉ dựa vào mặt mũi Cam La ăn không uống không ngồi rồi ở trong bộ lạc này. Mấy thanh niên trai tráng trai trai tráng đang gặm mùa thu thịt khô đến mức miệng ít hạt bụi, một khi Lý Húc nhắc tới lập tức nhao nhao hưởng ứng.

Vì kiếm được nhiều con mồi, A Tư Lam cố ý chọn một buổi sáng sau tuyết rơi. Trên mặt đất có một tầng tuyết, tương đương với bố trí cho dã thú vô số cạm bẫy thiên nhiên. Đặc biệt là loại động vật có móng chân tương đối nhỏ như thỏ rừng, chúng nó không giẫm lên được tuyết, tốc độ chạy trốn

chưa đến ba phần mười. Đối với loại người vừa nắm giữ mục tiêu cố định như Lý Húc, tuyết sau săn thú, xác suất có thể chém được tăng lên rất nhiều.

Mọi người hướng Tây Nhĩ tộc trưởng thỉnh cầu, sau đó cao hứng rời doanh trại. Phóng mắt nhìn lại, chỉ thấy đồi núi xa xa, gần nơi bãi cỏ đều bị tuyết đọng bao trùm, toàn bộ thế giới phẳng phất bị phủ một tầng tuyết trắng thật dày, sạch sẽ. Mà bầu trời màu xám nhạt trên đầu thì vừa vặn hình thành một cái khung ốc thật lớn, đem than mềm trên đồng than cùng bộ lạc trên đồng than cũng nằm dưới nó.

Chính bởi vì trên đầu có chút mây mỏng, cho nên ánh mặt trời do tuyết đọng trở lại mới không chói mắt như vậy. Trong thiên địa một mảnh sạch sẽ, thị lực của con người cũng có thể ở trên mặt tuyết nhìn được xa hơn. Sói con Cam La đã sớm không nhin nổi, rống dài một tiếng, dẫn đầu lao ra ngoài. Đám người Lý Húc, Từ Đại Nhân phóng ngựa đuổi theo, như gió cuốn qua tuyết đã.

Không khí bị tuyết lớn tẩy rửa qua hô hấp mang theo mùi vị ngọt ngào, tuy rằng lạnh, nhưng tinh thần rất dài. Cảnh sắc xung quanh rất đẹp, phối hợp với sói con vừa mới mọc ra lông cứng màu bạc, còn có một đám thợ săn trẻ tuổi., Thiếu nữ màu đỏ tía, phong vật đã có thể cầm vào bức họa. Điểm đẹp duy nhất là trong tay người trẻ tuổi không có bất kỳ con mồi nào. Đây cũng không phải bởi vì bọn họ bắn nhanh quá, từ lúc ra khỏi cửa doanh trại đến lúc chạy tới Cam La bắt đầu thè lưỡi thở dốc mới thôi, không có bất cứ con mồi nào xuất hiện trong tầm mắt của bọn họ.

“Có thể gần đây tổng săn bắt, dọa cho dã thú chung quanh bộ lạc chạy hết!” Nga Như nuốt nhẹ nhàng nhéo cái mũi, nụ cười trên mặt như ánh mặt trời ban mai sau mưa.

“Mấy ngàn người thay nhau săn bắn, lá gan có lớn hơn nữa thì cũng phải tranh thủ thời gian chuyển nhà đi!” Từ Đại trừng mắt ra một trò đùa không hề cao minh. Có lúc ăn tươi, trí tuệ của hắn luôn nhanh chóng suy yếu. Có lúc biểu hiện ra trình độ “Ngu ngốc” thậm chí đã có thể đánh đồng với Lý Húc.

“Không bằng mọi người đi xa một chút, đi bên hồ Nguyệt Nha thử vận may. Mùa đông hồ nước kia không đóng băng, trời lạnh lúc lạnh luôn có dã thú tìm hồ cỏ gặm!” Tô Khánh Đỗ Nhĩ lớn tiếng đề nghị. Nhiều người tay không mà về như vậy, nhất định sẽ bị tộc nhân lên lút chê cười. Huống hồ thịt khô của mình đã không còn nhiều nữa, giết dê lung tung thì sẽ bị lão nhân trong nhà mắng quấy phá.

“Bên kia cách doanh trại của chúng ta đã có khoảng cách, một khi gặp phải kẻ ngốc không khỏi có chút phiền phức!” Trong đoàn người, với tuổi tác của A Tư Lam thì chủ trương của hắn là quan trọng nhất.

Đào Khoát Ti, bọn người Đỗ Nhĩ đều không nói gì, đều tập trung ánh mắt vào Từ Đại Nhân. Người này là trí giả được mọi bộ tộc công nhận, đề nghị của hắn trong toàn bộ đội có ảnh hưởng nhất.

Từ Đại thấy được hy vọng trong ánh mắt mọi người, đặc biệt là Lý Húc, vị hảo huynh đệ này chắc phải nhìn lâu thời gian dài rửa sạch sỉ nhục ngã ngựa trở về. Hắn quay đầu nhìn lại Nga Nhui sẵn sốc, trong lòng dần dần mềm nhũn., Suy nghĩ một chút, hắn do dự nói: “Có lẽ sẽ không có phiền toái gì, khoảng cách doanh địa của bọn họ và Nguyệt Nha hồ gấp mấy lần chúng ta. Cho dù gặp một người chế nhạo bị tuyết chui ra từ hồ, hai bên gặp nhau không biết nội tình của đối phương, người lý trí sẽ không dễ dàng khơi mào chuyện này!”

“Cũng được, chúng ta cùng đi Nguyệt Nha hồ, cố gắng chạy thật nhanh trước khi trời tối. Cái khăn này lại mang thai, đúng lúc ta vừa vận đi bên hồ thu thập chút tinh thiết, chờ đứa nhỏ tương lai lúc sinh ra sẽ đánh loan đao thay hắn!” A Tư Lam suy nghĩ một chút, sáng khoái trả lời.

Thê tử mang thai thời cơ tốt, nếu như sinh hạ một hài tử, hy vọng hắn giống tiên sinh thông minh, vận tốt như phụ thân. Lại phải làm huynh đệ của phụ thân A Tư Lam cùng nghe nói thê tử lần đầu mang thai cũng cực thịnh như vậy.

Khí hậu ác liệt trên thảo nguyên làm cho nhân khẩu bộ tộc xưa nay không vượng vượng, cho nên nữ nhân trong mắt Mục dân là đại hỉ còn quan trọng hơn kết hôn cùng chúc thọ cho lão nhân. Mọi người nghe nói thê tử của A Tư Lam mang thai, đều vây hướng hấn tỏ vẻ chúc mừng. chúc mừng xong rồi., Lại trách hấn không sớm nói cho mọi người biết, nếu không trời lạnh như vậy hấn khẳng định phải ở lại trong nhà chăm sóc thê tử, ai còn dám mặt dày kéo hấn đi bắn!

“Chuyện mới có hai mươi mấy ngày sao? Sao lại ngăn trở nàng ta hành động chứ. Huống chi từ trước đến nay hài cốt của chiếc khăn rất rắn chắc, hiện tại phải hoạt động nhiều vào một thời gian ngắn, tương lai cũng đỡ phải chịu khó một chút!” A Tư Lam khoát khoát tay, vẻ mặt hạnh phúc trả lời.

“Chỉ có hai mươi ngày, trách không được ngươi không nhìn thấy tỷ tỷ của khăn Đại Nhi phình bụng lên. A Tư Lam, làm sao ngươi biết mới hai mươi mấy ngày, chẳng lẽ ngươi đã để trưởng lão xem qua rồi sao?” Đào Khoát áp ủ vỗ tay, mở to hai mắt hỏi. Trưởng lão là người có trí tuệ nhất trong toàn bộ bộ tộc., Tô Tỳ bộ tế tự, xem bệnh, phối dược cho gia súc, tất cả công việc thần bí phức tạp mà phức tạp đều do hấn phụ trách. A Tư Lam nói thê tử mình mang thai hai mươi mấy ngày, ở trong mắt thiếu nữ, đây chắc hẳn là sau khi trưởng lão và Trường Sinh Thiên câu thông cho ra kết luận.

“Cái này? Không làm phiền trưởng lão, ta tính ra được!” A Tư Lam bị hỏi có chút xấu hổ, bắt đầu vò đầu gãi da đầu.

“Làm sao ngươi tính ra được?” Đào Khoát thoát tơ hiếu kỳ thoáng cái bị móc ra, hai con mắt còn lớn hơn hai mắt Từ Mậu

Công.

“Ha ha!” Đỗ Nhĩ, loạng choạng buông lỏng, ba người không kèm chế được mà cười điên cuồng, vừa cười vừa yêu cầu A Tư Lam trả lời thật nghiêm túc vấn đề này.

“A Tư Lam, ngươi tính ra bằng cách nào? Không được giấu diếm, mau dạy cho mọi người một chút coi như thế nào!” Đỗ Nhĩ vừa ôm bụng vừa nhúu mày nháy mắt ra hiệu với A Tư Lam.

“Trường Sinh à!” A Tư Lam bị hỏi đến mức muốn đụng tường. Một lúc lâu sau, mới đỏ mặt giải thích: “Cái này, cái này có chút khó. Chờ ngươi lớn lên một chút, tự nhiên sẽ hiểu!”

“Hình như ngươi lớn hơn ta rất nhiều!” Đào Khoát thoát ti nhỏ một ngụm nước bọt, trên mặt nổi lên một đám mây hồng. Từ vẻ mặt của mọi người, nàng đoán mình đã phạm phải một sai lầm cực kỳ ngây thơ. Nếu không nụ cười trên mặt đám người Đỗ Nhĩ cũng sẽ không quý dị như vậy. Vẻ mặt này, ký ức của nàng rất sâu, khi Nga Nhược tử tử nghe nói nàng đi chui vào lều khách, lại làm cho nàng sợ tới mức chạy trốn chết, nụ cười trên mặt cùng này khác nhau một trời một vực.

Nghĩ đến sáng sớm chính mình lúng túng trước mặt tử muội, “Lửa giận” cao to thoát tơ đã bị móc ra. Quay đầu muốn tìm Lý Húc gây phiền phức, lại phát hiện thiếu niên kia cùng Từ Đại Nhân đang quần lấy việc ăn uống của nàng, không ngừng thỉnh giáo hấn vấn đề Tinh thiết.

“Tinh thiết chính là thiết thạch Trường Sinh Thiên Tứ ban cho Mục Nhân, ngươi không hiểu đâu, ngu thật!” Đào Nhiên tức giận xen vào một câu.

“Phu tử uyên bác, tiểu tử cần thụ giáo!” Lý Húc chấp hai tay trước ngực, bày ra tư thế một bức thiếu niên thư sinh tiếp nhận trí giả chỉ điểm. Đây là tuyệt chiêu hấn thông qua nhiều ngày thực tiễn tổng kết ra đối phó Đào Ngột thoát tơ. Chỉ cần hấn đem sức mạnh nghèo kiệt hủ lậu của thư sinh bày ra, lại kéo lên vài câu văn, nha đầu Man tộc nhất định sẽ chạy trốn chết.

Quả nhiên, Đào Khoát thoát ti thấy Lý Húc đột nhiên biến thành một cái bộ dáng đọc tiểu học, tất cả tức giận lập tức đều bị đông cứng trong cơ thể. Hai mắt trừng lớn, hàm răng hận đến ngứa ngáy, chính là nghĩ không ra được một từ nào thích hợp để ứng phó.

“Bên cạnh Nguyệt Nha hồ địa khí ẩm áp, tuyết từ trước đến nay là tùy tùng hóa. Mới bị tuyết tẩy qua, màu sắc tảng đá vốn dễ lộ ra, cho nên hôm nay chính là thời cơ tốt để tìm Tinh Thiết! Mọi người mau lên một chút, cùng đi tìm giúp A Tư Lam!” Đỗ Nhĩ thấy Đào Ngột thoát ra khỏi cơn tức giận đến hai mắt cũng đỏ lên, vội vàng chuyển chủ đề sang hướng khác.

A Tư Lam đang buồn bực không vui vì cái gì trong nháy mắt khuôn mặt thay đổi màu sắc, thấy Đỗ Nhĩ đột nhiên đánh ngựa đi trước, đột nhiên nhớ tới gần đây truyền khắp nửa bộ lạc chuyện cười phụ ly, biết rõ câu nói “Chờ người trưởng thành gây họa”, lè lưỡi, thả ngựa đuổi theo Đỗ Nhĩ.

Thấy mấy người khác đào tẩu, Đào Khoát thoát tở càng cảm thấy xấu hổ trong lòng. Có tâm dùng roi ngựa cấp cho tên ngu xuẩn kia một cái, lại sợ ra tay nặng, hấn từ nay về sau không bao giờ để ý tới mình nữa. Nghĩ đi nghĩ lại, ủy khuất hai mắt đều mê ly.

“Chúng ta phạt người đồn trú mà ở, sẽ không chung quanh đóng quân ở cùng một doanh địa. Cho nên, tổ tông không lưu lại trí tuệ về khai thác quặng, đám Mục nhân cũng không có thời gian đi khai thác quặng sắt!” Nga Như Phân nhìn thiếu niên trước mắt như con mèo con gặm cỏ hồ nháo, cười xách dây cương lên, cách giữa hai người bọn họ.

“A Tư Lan hiện tại bắt đầu tích lũy Tinh Tinh Thiết, đã đến ngày tỷ tỷ khấn Đại Sinh cho hấn con trai, phỏng chừng vừa vặn có thể đánh một thanh loan đao. Nam nhân trên thảo nguyên có một thanh đao tốt, tựa như điều hâu mọc ra cánh! Chúng ta tăng tốc một chút, đừng để bọn A Tư Lam hạ xuống!”

Đây chính là nguyên nhân A Tư Lam muốn đi tìm Tinh Thiết. Đám Mục dân sẽ không khai thác quặng, tất cả thiết khí hoặc mua từ bên trong, hoặc là thu thập thiết thạch rải rác khắp thảo

nguyên khi chẵn thả. Loại đá màu đen tổ tiên bà bà gọi là Tinh Thiết này mặc dù là nhỏ nhất., Thu thập mấy chục khối mới có thể tạo ra một thanh loan đao. Nhưng chất lượng đao kiếm đánh ra lại rất tốt, lưỡi đao so với dùng tài liệu sắt đúc thành lưỡi đao sắc bén, thân đao bền dẻo cũng tốt hơn.

Chỗ đẹp duy nhất không đủ chính là thứ nhỏ kia thật sự chỉ có thể ngộ không thể cầu, rất nhiều người du tẩu trên thảo nguyên nguyên nguyên nguyên nguyên cả năm, cũng chưa chắc có thể nhặt được tài liệu đủ để chém một thanh loan đao.

Đoàn người cười cười náo loạn chạy ra hơn bảy mươi dặm, ngựa và người đều chạy trên đường mờ hôi, nhưng cũng không cảm thấy mệt mỏi. Chạy tới chạy lui, tiếng vó ngựa bên tai dần dần bị tiếng nước chảy thay thế, mọi người biết, Nguyệt Nha hồ ở ngay trước mắt.

Đó là một cái hồ nước cực kỳ xinh đẹp, dù là Lý Húc kiến thức nông cạn hay Từ Đại Nhân kiến thức rộng rãi, ngay khi vừa nhìn thấy mặt hồ lập tức đều bất giác há mồm, nhẹ nhàng phát ra một tiếng tán thưởng.

Đẹp, không phải là đẹp bình thường. Phía thượng du nước sông đóng băng ngàn dặm, mặt sông trắng xóa như tuyết, chỉ có mặt hồ trong phạm vi hơn hai mươi dặm này, như một viên đá quý màu lam nằm ở giữa cánh đồng tuyết vạn dặm. Gió lạnh thổi qua, trên mặt nước sương mù dày đặc, quanh quẩn nhiều loạn, phảng phất có tiên nhân ở giữa sóng biếc đốt hương kéo dây.

Lý Húc nhảy xuống ngựa, ba bước vọt tới bên cạnh bờ hồ, vươn tay quơ một phát trên sóng khói. Một trận kỳ hàn thấu xương lập tức chui vào cốt tủy hắn.

“A, thật lạnh!” Lý Húc một mực chạm đến nước ấm chuẩn bị vung vẩy ngón tay, nhảy dựng lên.

“Ngốc, nước này chỉ là so với tuyết ấm chút ít, cho nên mới có khói toát ra. Nếu như Hạ Thiên ném một trái cây dại vào, lát nữa lấy ra được là răng băng!” Đào Khoát thoát tởm nhìn thấy Lý Húc mắc mưu, lại vui vẻ lên, dùng roi ngựa chỉ điểm hồ nước giới thiệu.

“Tráng ngoãn, kỳ quái! Không đến tái ngoại, không biết trời đất có cảnh tượng hùng mạnh như vậy!” Từ Đại nhắm mắt lại, dang hai tay trên lưng ngựa. Chuyến này không giả, không những có kiến thức, mà còn cho binh pháp học tập nhiều năm tìm được cơ hội thực hành. Còn quen biết mấy hảo bằng hữu, gặp được phong cảnh trước nay chưa từng thấy.

Đi vạn dặm đường như đọc vạn quyển sách, cổ nhân quả thật không bắt nạt ta. Chỉ khi thấy cánh đồng trống trải này mới có thể kích thích hào hùng trong lòng. Cũng chỉ có ở trong băng tuyết vạn dặm này mới khiến người ta càng thêm rõ mộng tưởng trong lòng mình. Từ Đại mắt vung vẩy hai tay, trên thân đáng tươi cười còn mang theo vài phần trẻ tuổi ngông cuồng.

“Nếu như đến mùa hè thì nơi này đẹp hơn. Xung quanh đều là hoa dại, đến cá trong hồ cũng muốn nhảy ra ngửi mùi hoa thơm. Nếu như đến buổi tối, các ngôi sao trên trời và trong nước gần như chạm nhau, nếu không nhìn kỹ, căn bản không rõ ai là hình bóng của ai!” Nga Phách thấy khách nhân thường thức phong vật thảo nguyên như thế, mang theo vài phần tự hào miệng giới thiệu.

Khu hồ nước này từng lưu lại vô số hồi ức tuyệt vời cho thiếu nữ, mùa hè năm ngoái, chính là ở bên hồ này, mình nhận thức bộ nước động thuần túy có thể nói, hẳn là tộc trưởng trẻ tuổi nhất của mười mấy bộ lạc. Toàn bộ gió mùa hè đều rất say lòng người, sao trên đỉnh đầu cũng đặc biệt sáng ngời.

“Năm sau kể xuân, hẳn sẽ mang rượu vào trong trại cưới ta!” Ánh mắt cô gái tràn đầy vẻ mong đợi. Quay đầu nhìn lại Từ Đại Nhân, chờ mong có thể xen lẫn thêm vài phần mê man.

“Nếu như mùa hè năm ngoái ở bên hồ cũng gặp được Từ huynh, ta có thể chọn trượng bông của ai đây?” Thiếu nữ đột nhiên cảm thấy trong lòng mình rối loạn, phảng phất có một con nai nhỏ nhảy lên, biểu lộ trên mặt cũng mất tự nhiên theo đó mà trở nên.

“Mũi tên của Từ huynh bắn không hề kém hơn so với lúc trước, ngựa ngựa so ra còn chậm hơn nhiều. Mỗi câu nói ra trong miệng Từ huynh đều mang theo mùi vị khác nhau!” Nga Như Hồi lại lén lút nhìn vào mắt Từ Đại Yến đang phát biểu

một cách nhanh chóng, cố gắng đè ép ý nghĩ phức tạp trong lòng xuống.

“Dương hoa rực rỡ của ta, chàng đi xa. Ta cắt cỏ nền, quân tới đã trể...” Trong sóng khói trước mắt chậm rãi hiện lên một bức cảnh tượng Mực Dã Xuân mà di đã từng vẽ qua, trong làn gió kia có hoa sen vàng lay động, khiến cho người ta có cảm giác như đang nói ra vài phần tiếc nuối. Năm đó nàng không biết tiếc nuối trong đó là gì, mà hiện tại, nàng biết tất cả mọi thứ mình đều hiểu.

Nàng khẽ thở dài, bắt đầu từ từ hâm mộ muối muối và sự ngây thơ phụ thuộc. Mùa hè sang năm, toàn bộ ánh sao bên hồ đều thuộc về hai người bọn họ, còn bản thân sẽ chúc phúc thành khẩn nhất cho họ, còn có cả Từ huynh.

Chương thứ tư Túy Hương (2)

“Phân của con lừa rừng này, còn nóng lắm sao?” Một tiếng hô hào của phong cảnh đại sát cắt đứt giấc mộng đẹp trong lòng mọi người. Mọi người nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy Đỗ Nhĩ dùng hai cây gậy gỗ đẩy một cục phân màu xanh lục đen to bằng quả trứng chim, cao hứng phấn khởi chạy đến chỗ mọi người.

“Tham tâm quỷ quái Đỗ Nhĩ, đêm nay không rửa tay ba lần không cho phép bắt thịt ăn!” Đào Thước cười to lớn tiếng quát mắng. Trong gió lạnh, đám đồ dơ bẩn trên tay Đỗ Nhĩ còn bốc khói trắng, trừ tên tham lam quỷ này, không ai nghĩ không được mùi thối của phân lừa.

“Đề ta đi xem dấu chân một chút!” A Tư Lam cao hứng chạy đến chỗ Đỗ Nhĩ chọn phân, cẩn thận kiểm tra bãi sông gần đó. Nước Nguyệt Nha hồ bốn mùa Hằng Ôn, tuyết ở gần bãi sông sớm đã hòa tan. Chỗ Đỗ Nhĩ chạy tới, mấy bãi tuyết rơi., Bùn tương và phân của dã thú hỗn tạp cùng một chỗ, muôn bao nhiêu dơ bẩn có nhiều dơ bẩn. Nhưng A Tư Lam không chút cớ kị, ghé vào bên cạnh đồng phân lừa cẩn thận quan sát nửa ngày liền thất vọng hướng mọi người hô: “Là một đám lừa hoang rất lớn, ước chừng nửa canh giờ trước uống qua nước bên hồ. Chúng ta đi vòng quanh hồ hướng tây, rất nhanh có thể đuổi kịp chúng nó!”

Mọi người hoan hô một tiếng, lập tức xoay người lên ngựa. Lý Húc thả Cam La từ trong con ngựa ra, để nó đuổi theo tọa kỵ đi về phía trước. Thân thể Cam La tuy nhỏ bé, nhưng không chịu theo sau mông chiến mã, bốn cái chân nhỏ nhún mở ra, vèo một cái liền chạy ra ngoài.

“Lúc này chúng ta có thể vớt được rồi!” Đỗ Nhĩ vứt cục phân lừa trong tay xuống, một bên cười xuống cung tên từ yên ngựa, một bên kêu to. Con lừa hoang là một loại sinh vật có thể hình cực lớn, thân thể con lừa trưởng thành có thể dài đến mười thước, rộng bảy thước, nặng hơn năm trăm cân. Từ xa nhìn lại., Con lừa to hơn cả nhà nuôi. Súc sinh kia sống trong cỏ

tranh, thích ăn cỏ dại và cây liễu quái dị, cho nên chất thịt tươi mới không có mùi gay. Ở điểm này, bất luận súc vật nhà nào nuôi dưỡng, bất luận là con trâu đực chưa từng làm qua ba tháng hay là con dê non bất mãn, đều không thể so sánh với lừa hoang hoang.

“Cẩn thận một chút, đừng đụng vào mặt mũi của chúng!” A Ti Lam ở bên trong bay nhanh còn không quên hướng mọi người nhắc nhở. Dã lừa mặc dù là hàng kém, nhưng tính tình so với ngựa còn nóng nảy hơn nhiều. Nếu như kinh động đám người, hướng trước mặt người vọt tới, thân thể rắn chắc không chịu nổi bày lừa va chạm.

“Biết rồi, mọi người cần thêm chút sức nữa, bắn một con chim đại tằm bỏ thân thể cho chiếc khăn da này!” Giọng nói Tỳ Hưu đầy hưng phấn vang lên theo gió truyền đi thật xa.

Một khắc sau, bày lừa xuất hiện ở phía trước mọi người. Đây là một tiểu gia tộc lừa hoang do hơn năm mươi thành viên tổ chức thành, lưng của tất cả lừa rừng đều có màu vàng đất, trên đuôi có một nhúm tóc màu xanh. Nghe thấy có tiếng vó ngựa của thợ săn truyền đến, con lừa hùng đã phụ trách canh gác lập tức phát ra tiếng kêu khàn khàn cảnh báo. Đàn lừa đang gặm ăn cỏ thì nghe được tiếng cảnh báo, ngay sau đó dưới sự dẫn dắt của con lừa lập tức tung ra bốn cái chân dài màu trắng sữa.

“Tăng tốc, gia tốc, theo truy kích, đem bày lừa đuổi hết đi!” A Tư Lam lớn tiếng ra lệnh, dẫn đầu vọt tới bày lừa, Đỗ Nhĩ không cam lòng bị đồng bạn nhổ đầu, hung hăng kẹp bụng ngựa, lớn tiếng tru lên đuổi theo bên cạnh A Tư Lam.

“Cam La, đuổi theo cái kia báo tin!” Lý Húc một bên giương cung, một bên ra lệnh. Sói con Cam La lại không để ý tới hấn quát tháo, trong nháy mắt đem tốc độ chạy tăng lên gấp đôi, như tia chớp nghiêng về chính giữa bày lừa.

Đi sẵn là bản năng sinh ra nó, so với bất cứ thợ săn nào có kinh nghiệm đều cao minh hơn nhiều. Lúc lừa đực trưởng thành trước khi thành, giống cái đoạn hậu, kẹp ở giữa đội ngũ không đến một năm, còn chưa hoàn toàn cai sữa con lừa con. Kinh nghiệm thoát thân cùng can đảm của chúng nó đều

không bằng con lừa trưởng thành, chỉ cần bị địch thủ tấn công, nhất định sẽ thoát ly khỏi đội ngũ.

Thê hình của con lừa hoang mặc dù lớn nhưng lại có cảm giác sợ hãi trời sinh đối với sói. Thấy Cam La vọt vào, lập tức có hai con ngựa và ngựa, trước đó chân đã đến chóp đuôi còn mang theo một con lừa nhỏ có đường ranh giới màu nâu thoát khỏi đại đội. Cam La nhẹ nhàng tung người trong bầy lừa, đập hai chân lên người con lừa nhảy khỏi bầy lừa trước người mình trong nháy mắt, sau đó nghiêng người qua nửa vòng cung, ép hai con lừa nhỏ về phía tọa kỵ của Lý Húc.

Lý Húc, Từ Đại Nhân, Đào Ngột thoát tợ, ăn nuốt lập tức quay lại, bốn người tạo thành một vòng nhỏ vây hai con lừa nhỏ vào giữa. Mấy cây vũ tiễn rơi xuống, lừa hoang ầu bị thương nặng gào thét một tiếng ngã xuống đất ven hồ. Cam La nhìn về phía con mồi với vẻ khinh thường, thả người lần nữa đuổi theo bầy lừa.

“A, nó còn chê lừa này nhỏ cái đầu dê, không đủ nhét kẽ răng!” Từ Đại cười lớn nhảy xuống ngựa. Mỗi con lừa nhỏ đều trúng ba mũi tên, cho nên cũng không cách nào phân chia con mồi rồi cuộc thuộc về ai. Chỉ là có vài người đầu cơ trục lợi, mỗi mũi tên đều cắm thẳng vào bụng nó.

“Mậu công huynh thu thập con mồi, ta đi giúp đám A Tư Lam!” Lý Húc chợt dạ, len lén luồn lười, nhỏ ngựa bỏ đi. Hắn đã thấy rõ ràng, nếu như không có hai mũi tên của mình cắt đứt phần trên cổ, bốn người có thể thu hoạch được hai tấm da lừa hoàn hảo. Nhiều thêm hai mũi tên của mình, trên da lừa có thêm hai lỗ thủng lớn, không còn đáng giá nữa.

Không đợi hắn đuổi kịp bầy lừa lần nữa, đám người A Tư Lam đã thúc ngựa quay lại. Đỗ Nhĩ và Thiệu Di song song đi ở đằng trước phi thường vút vả mang theo một con lừa hoang., Nhìn qua không khác gì một con ghé con. Mà hai con A Tư Lam và Giao Ngô Thái thì lại cùng chung một con ngựa, con ngựa còn lại nhường cho con mồi. Con lừa hoang trên lưng ngựa nhìn qua chỉ bằng con la Thanh Hoa cười lúc Lý Húc đang học, ép cho chiến mã không ngừng kháng nghị.

“Ngao... sinh...” Sói con Cam La đón gió hét dài một tiếng, vài giọt máu lừa từ miệng nó rơi xuống đất tuyết, tách ra hai vệt đỏ chói mắt.

“Thánh lang chính là Thánh Lang, ta và Sô Thái đem con súc sinh này bức ra khỏi đội ngũ, còn chưa chờ dùng tên bắn nó. Thánh Lang đã nhào tới cản cổ họng nó!” A Tư Lam liên thanh tán thưởng dũng cảm của Cam La. Trên thảo nguyên cỏ nhiên truyền lại, nơi Ngân Lang xuất hiện sẽ mang đến thu hoạch và may mắn., Hôm nay hấn tận mắt chứng kiến lời ấy không phải là giả. Nếu như lừa đại không có Cam La, không có khả năng nhanh chóng bị kinh tán loạn như vậy. Tuy sinh mệnh con mồi cuối cùng vẫn là do mình một mũi tên mà kết thúc, nhưng sói con vừa mới mọc ra răng nanh đã dám công kích con lừa hoang thân thể nó gấp mười lần, đây là dũng khí bất cứ con Mục Khuyển nào cũng không có khả năng có được.

“Còn không phải là nhờ vào A Tư Lam huynh đệ có kỹ năng săn bắn cao minh sao, nó sao...” Lý Húc cười liếc mắt nhìn Cam La, muốn dùng một câu cây thế chố vào người để đánh giá. Trong giây lát lại nghĩ tới con vật nhỏ kia là thánh vật trong mắt bộ tộc, cố nén nuốt nửa câu sau vào bụng.

Cam La thông minh lại như đã đoán được hấn muốn nói gì từ trong ánh mắt Lý Húc, ghen ngào vài tiếng, không buông tha mà dùng mũi cọ vào tọa kỵ của Lý Húc. Tọa kỵ kia thấy máu của sói con, sợ tới mức nhảy dựng lên, thiếu chút nữa làm Lý Húc ngã xuống ngựa.

“Được rồi, được rồi, Cam La, chúng ta đừng quây nữa.” Lý Húc sợ tọa kỵ bị kinh sợ làm bị thương, vội vàng cầu xin con sói con. Cam La đặc ý quét ngang nó một cái, lắc lắc đầu, xoay người đi tìm Đào Khoát, như muốn ăn.

Lý Húc lắc đầu, trên mặt lộ ra nụ cười khổ. Từ khi tới bộ lạc Tô Mẫn, hấn và Cam La có địa vị hoàn toàn. Trong mắt người Tưởng Dung, Ngân Lang là thánh vật do Trường Sinh Thiên phái tới, mà hấn chỉ là thị vệ do Trường Sinh Thiên an bài cho Ngân Lang, thân phận thấp hơn Cam La nhiều. Về phần trong mắt nha đầu Man tộc Đào Ngột thoát tợ, địa vị hấn và Cam La càng không thể đề cập tới.

Tám người đánh bốn con lừa hoang, thu hoạch hôm nay đã ngoài dự liệu, cho nên đoàn người cũng không tham nhiều, trước tiên ở bên hồ tìm mấy khối đá lớn có thể tránh gió tạm thời đóng quân xuống, sau đó từ trên thân lừa con cắt một khối thịt cho Cam La đỡ đói. Mà người không ăn được thịt, lại tìm không thấy củ khô, đành phải tiếp tục gặm mấy miếng đậu phụ vừa lạnh vừa cứng lại vừa dỗi gặt dạ dày.

Đội tất cả mọi người trì hoãn một chút khí lực, A Tư, Lam và Đỗ Nhĩ lập tức bắt tay vào phân tách con mồi. Nơi đây cách bộ lạc rất xa, đem con lừa hoang kéo về khẳng định là chủ ý không thể thực hiện được. Thừa dịp con mồi còn chưa bị gió rét đông cứng, đem thịt lừa cắt xuống trên lưng ngựa mang đi là lựa chọn duy nhất của đoàn người. Mà mang không hết đầu, xương cùng nội tạng, cũng chỉ có thể tiện nghi cho những mãnh thú phụ cận.

” Khuya hôm nay đến trong miệng than của ta uống rượu, mọi người không ai được từ chối!” Đỗ Nhĩ dùng cánh tay đầm máu lau mồ hôi trên trán, lớn tiếng tuyên bố.

“Đồ bản quý Đỗ Nhĩ, người đã rửa tay rồi sao, liền đi cắt thịt?” Đào Khoát thoát ti cau mày truy vấn.

“Khẳng định là móc độc chưa tẩy, hôm nay ta lấy tay lấy khối thịt đầu tiên làm ký hiệu, để lão bà ta trực tiếp nấu cho vào bát của ngươi!” Đỗ Nhĩ đưa ngón tay đỏ hồng lên, cố ý chọc cho bộc lộ ra chút sinh khí.

Thiếu nữ làm ra vẻ buồn nôn, quay người bỏ đi. Đỗ Nhĩ rút cục đánh bại một tiểu ma đầu, trong lòng mừng rỡ. Một bên tay chân lạnh lẽo cắt thịt, một bên hát ca.

“Ta đánh một con lừa hoang, một con lừa hoang, dùng nội tạng của hắc đế kính Thương Lang. Ta đánh một con báo, một con báo, dùng da lông của nó khâu chiến y. Ta không đánh con nai nhỏ bên cạnh bao than, nó ở lúc ta ra ngoài nấu cơm cho ta. Ta không đánh con chim ưng trên trời, nó chỉ dẫn phương hướng con mồi của ta....”

Một lát sau, đám người A Tư Lam, Lý Húc cũng gia nhập hợp xướng. Từ đại nhân nhân thông minh, nửa tháng gần đây lại

ngày ngày cùng các trưởng lão trao đổi, Đột Quyết lời nói tiến bộ thần tốc, rất nhanh cũng theo điệu nhạc hừ hừ.

“Ta đánh một con lừa hoang, một con lừa hoang, dùng nội tạng của hắc để kính Thương Lang...” Mọi người đang hát rất cao hứng, đột nhiên con sói con cuốn trên đùi Lý Húc, Cam La dựng lỗ tai lên, nhẹ nhàng nhảy lên đất tuyết.

“Có người!” A Tư Lam thu hồi đoản đao với tốc độ nhanh nhất, bắt lấy cung tên ở bên cạnh. Mọi người nhìn theo ánh mắt Cam La từ xa, thấy bên ngoài hơn bốn trăm bước xuất hiện hai bóng đen. Là hai người thân thể rất rắn chắc, không có tọa kỵ, hai tay giơ lên cao hướng bên hồ đi tới.

“Hảo huynh đệ, nơi này là Nguyệt Nha hồ sao?” Bóng đen đi phía trước thấy mọi người đề phòng lòng rất mạnh, dừng bước lại la lớn.

Một người khác đi theo phía sau hắc cũng dừng bước, thân thể và đồng bạn của mình hơi lệch ra, lòng bàn tay hướng về phía trước mở lớn, biểu thị mình không mang theo vũ khí, càng không thể có địch ý.

“Là Nguyệt Nha hồ, các ngươi là ai, tại sao lại đến bãi cỏ của Tương tộc chúng ta?” A Tư Lam thấy người tới nói là Đột Quyết, tiến lên mấy bước ngăn trở Cam La, dùng Đột Quyết trả lời.

“Chúng ta ở bên bờ sông Tác Đầu, chế người tốt của các ngươi. Sau khi chúng ta mất nhà đi săn thú, không ngờ lại lạc đường!” Bóng đen cười trả lời, trong giọng nói đầy cay đắng. Sau tầng mây ánh mặt trời rất u ám, cho nên Lý Húc không cách nào phân biệt tướng mạo của hắc. Chỉ quan sát thấy hắc và người bạn còn lại đều mặc áo da màu đen, đôi giày màu đen, ở trong đất tuyết như hai cục than, chói mắt.

“Nơi này là Nguyệt Nha hồ, cưỡi ngựa chạy về hướng bắc một khắc đồng hồ chính là doanh địa của chúng ta. Các ngươi nếu như lạc đường có thể đi đến nhụy của ta uống bát trà sữa!” A Tư Lam đem mũi tên rủ xuống phía dưới, không chỉ hướng đôi phương, trong lời nói lại tràn ngập cảnh giác.

Trên thực tế, từ đó chạy như điên về hướng bắc hai canh giờ cũng chưa chắc có thể chạy đến bộ lạc. Hấn nói như vậy chỉ là phòng ngừa kẻ khác nổi giận. Mà đối phương nghe hấn nói, lại có vẻ rất cảm động, thở dài nói: “Tuần nhân mất đi nhà hoa còn có thể uống được trà sữa bằng hữu, tiểu huynh đệ, ta rất cảm ơn ngươi. Bất quá ta phải tranh thủ thời gian trở lại bộ lạc, nếu không lão nhân trong nhà sẽ lo lắng cho nhi tử của bọn họ!”

Nói xong, hấn chậm rãi xoay người, đập lên lớp tuyết, đi về phía mình.

“Đi vững chút, tuyết thiên lộ!” Từ Đại mắt nhìn về phía bóng lưng của Hề nhân, nhiệt tình gọi Đột Quyết. Không đợi đối phương biến mất đã vội vàng xoay người lại, thấp giọng ra lệnh với mọi người: “Ném hết thịt lừa còn lại đi, chúng ta tranh thủ thời gian lên ngựa về nhà!”

“Ném đi, tại sao? Bọn hấn chỉ có hai người, còn chưa cưỡi ngựa!” Đỗ Nhĩ nâng lên một khuôn mặt tràn đầy kinh ngạc, thấp giọng truy vấn.

“Bọn chúng từ đầu đến cuối đều không đi vào cung tiền của chúng ta. Trời lạnh như mực từ doanh trại Hề Bộ đi tới nơi này, còn chưa cưỡi ngựa, lừa hoang cũng không có sức chịu đựng này.” A Tư Lam vừa kiểm tra cái yếm chiến mã, vừa vội vàng giải thích.

“Hai người đều mặc hắc y, ngay cả kiểu dáng cũng không kém. Đây có thể là đúng dịp sao?” Lý Húc đứng bên cạnh nói thêm một câu, ôm lấy Cam La, dùng động tác nhanh nhẹn nhất nhảy lên tọa kỵ.

Mấy tên Mực nhân khác nghe A Tư Lam nói thế, không dám chậm trễ, đem thịt con lừa chưa cắt sạch kẻ cả là xương sọ ném ra, căng bụng ngựa một cái, sau đó phi thân nhảy lên lưng ngựa.

Đỗ Lăng Phi cùng chạy trước, A Tư Lam và Tỳ Hưu Thái cản phía sau, đem Lý Húc, Từ Đại Nhân cùng hai thiếu nữ kẹp ở giữa, chậm rãi tăng tốc. Đoàn người vừa mới chạy được năm,

sáu dặm, sau lưng đột nhiên truyền đến một trận tiếng vó ngựa dồn dập.

“Tiểu huynh đệ, chờ chút, ta đến lều của người xin chén trà uống!” Thanh âm hỏi đường vừa rồi ở phương xa lớn tiếng hô.

Người này trung khí thật mạnh mẽ, Lý Húc kinh ngạc nghĩ. Biết người đến khẳng định không phải là mục dân bình thường, cũng không quay đầu lại, đánh thú cưỡi chạy vội.

Tám người tọa kỵ đều không phải là ngựa tốt gì, lúc đi sẵn lúc trước có mỗi một chạy trốn, cho dù ném hết thịt lừa, tốc độ chạy vẫn rất nhanh chậm lại. Mà ” khách nhân” phía sau càng đuổi càng gần, trong lúc chạy không những có thể nghe được tiếng vó ngựa cùng tiếng hò hét, ngẫu nhiên gió lớn, ngay cả tiếng quát mắng của bọn họ cũng có thể nghe được rõ ràng.

“Nam nhân cản phía sau, nữ nhân ôm Cam La trở về doanh trại báo tin. Thông báo cho tộc trưởng, có đại đội nhân mã đột kích!” Từ Đại thấy truy binh càng ngày càng gần, mặt trầm xuống mệnh lệnh.

Trong lời nói của hắn xưa nay ở trong mọi người đều có uy vọng, sáu nam nhân nghe lời ấy, cùng nhau mang đầu ngựa đi theo. Cầm cung trong tay, nghiêng thân thể, đem mũi tên chỉ về phía sau.

Xa xa, có một khối mây màu đen ép qua, đó là áo da truy binh bị tuyết quang chiếu ra màu. Người tới chỉ có hai mươi mấy người, lại mang theo gần bảy mươi con ngựa. Dọc theo đường đi tùy thời đều có thể thay đổi tọa kỵ, khó trách bọn họ có thể càng đuổi càng gần.

“Đều, đều tại ta đề nghị phải tới Nguyệt Nha hồ!” Hàm răng Đỗ Nhĩ run rẩy, hối hận không thôi. Mấy người bọn họ vừa là bằng hữu của Lý Húc và Từ Đại Nhân, đồng thời cũng là người gánh vác sứ mệnh bảo vệ hai thiếu niên. Trưởng lão tróc ca từng nhiều lần âm thầm dặn dò, vô luận như thế nào cũng không thể để khách quý gặp phải nguy hiểm. Mọi người ngàn vạn lần cẩn thận, không ngờ lúc đi sẵn sẽ gặp phải đại đội chế nhạo.

“Nếu như chúng ta không đến Nguyệt Nha hồ, tối nay bọn họ sẽ đập lên doanh trại của chúng ta!” Lý Húc lấy hết dũng khí toàn thân, cố gắng để giọng nói của mình nghe không giống như đang phát run.” Hai mươi mấy người, hơn một trăm con ngựa, đây rõ ràng là trình sát đại đội nhân mã phái đi!”

“A!” Hai tiếng kêu sợ hãi đồng thời từ đầu ngựa vang lên. Lý Húc quay đầu lại, trông thấy hai cánh tay đang cầm cung tên của chim Phượng Hoàng và Đào Ngột, căn bản không nghe theo sự sắp xếp của Từ Đại Nhân trước khi chạy trốn.

“Sao các người còn chưa đi?” Ánh mắt Từ Đại thấy hai thiếu nữ điều khiển cả đầu ngựa, ánh mắt lập tức phun ra ánh lửa.

“Kháng nhân sẽ không bỏ lại bằng hữu của mình một mình chạy trốn!” Nga Phách cùng Đào Ngột thoát ti lớn tiếng trả lời. Tay giương cung một mực run rẩy, ngữ khí nói chuyện lại vô cùng kiên định.

“Cút, đừng cản trở chúng ta. Quay về bộ lạc, nếu không toàn bộ nam nhân đều sẽ bởi vì hai người các người mà chết!” Lý Húc vốn tính tình ôn hòa đột nhiên dựng con mắt, quát to. Trong giây lát ý thức được Cam La vẫn còn ở trên lưng ngựa của mình, hấn quơ tay một cái, đem con sói con và con hung tợn hung tợn bay tới trước ngực Đào Ngột thoát tở. “Cút về báo cho tộc trưởng Tây Nhĩ, có đại đội nhân mã đến đây đánh lén!”

Đào Ngột và Cam La chưa từng nhìn thấy bộ dáng hung hãn của Lý Húc, không hề phòng bị, không phát ra âm thanh khiếp sợ. Đầu óc bén nhọn xoay chuyển rất nhanh, nhìn đám mây đen ở phương xa đang bay tới, lập tức hiểu được lời của Từ Đại Nhân và Lý Húc không phải là nói quá. Hấn quay đầu ngựa, thuận tay kéo dây cương ngựa của muội muội, dùng tốc độ nhanh nhất bỏ chạy về phía doanh địa.

“Sáu người, chia ra ba đợt bắn! Phụ ly cùng Đỗ Nhĩ bắn vòng thứ nhất. Rút ra một vòng Phân Di, Chử Bằng và Thái Hưu bắn vòng thứ hai, ta và A Tư Lam bắn vòng thứ ba. Ba bắn sau, chúng ta nhanh chóng rời khỏi, vừa chạy vừa bắn lại tên!” Từ Mậu Công nghiêm mặt, như tướng quân lâm trận bình tĩnh ra lệnh.

“Hoạn tử hán gia, người dám gọi ta cút, chờ đánh xong trận này ta không để yên cho người!” Tiếng khóc lóc Đào Thước chảy nước miếng truyền tới, xa xa truyền tới.

“Chỉ mong mình có thể sống sót!” Lý Húc cười khổ, chậm rãi giương cung, đem mũi tên cùng một địch nhân gần mình nhất đối chọi thành đường thẳng.

Chú 1 điểm: Tinh thiết, tức tán lạc ở trên thảo nguyên thiên thạch sắt. Trước thời đại khoa học, đao kiếm trên thảo nguyên được hưởng rất nhiều vinh dự. Cũng không phải bởi vì dân tộc thảo nguyên kỹ thuật đã luyện cao minh, mà là bởi vì khoáng thạch bản thân tương đối tốt. Đồng thời cũng bởi vì số lượng vấn đề, không cách nào cam đoan quy mô sản xuất bình khí.

Bài 2: Luồng dã lừa, tục xưng dã lang tử. Trước mắt chỉ còn tồn tại ở bên ngoài cổ hủ biên cảnh. Thân dài hai thước, cao khoảng năm thước, thể trọng nặng khoảng hai trăm sáu mươi cân. Da lông đen sì, bên trong tứ chi và thượng bộ hiện lên màu xám trắng. Bởi vì tốc độ chạy rất nhanh, sức chịu đựng mạnh đến tuyệt chủng.

Chương thứ tư Túy Hương (3)

Nhóm truy binh kia mặc dù đối với đám người Lý Húc nhất định phải được, nhưng cũng chưa mất đi sự tỉnh táo nên có. Thấy người phía trước đột nhiên dừng lại giương cung cài tên, cũng đều nhao nhao cách đối phương hơn một trăm năm mươi bước mang theo đầu ngựa. Tốc độ sử dụng cung so với xạ tiễn ngắn hơn bước bước ngắn., Một trăm năm mươi bước đã là một khoảng cách vô cùng an toàn. Tuy rằng thảo nguyên và Trung Nguyên đều đã từng xuất hiện người tốt có thể dùng tên bắn tên lấy mạng người ta, nhưng những người đó đều là anh hùng ngàn năm mới gặp một lần. Trong mắt người sừng sốt, bốn tên Mục Nhân và hai tên nhóc choai choai đối diện hiển nhiên không ở trong số này.

“Tiểu huynh đệ, chúng ta không có ác ý. Chỉ là theo hẹn đến bên cạnh cái bàn của người uống trà! Không phải các người nói doanh trại ở ngay gần hồ Nguyệt Nha sao, vì sao còn phải chạy về phía xa!” Đầu lĩnh đội thám báo dẫn đội chính là đám người Lý Húc đã từng chào hỏi qua. Thân phận trước mắt bị người ta nhìn thấu, nhưng vẫn bày ra một tư thái hòa nhã.

“T Hề nhân vô sỉ, đừng coi chúng ta ngu như người, biết rõ phía trước là bẫy rập mà còn ngoan ngoãn nhảy vào trong?” Đỗ Nhĩ chửi ầm lên. Gần đây thấy Từ Đại Nhân trợ giúp bộ lạc luyện binh, hắn đã biết chức trách của trinh sát trong một nhánh quân đội là gì. Từ Đại Nhân đưa ra điều kiện hết sức hà khắc khi chọn lựa trinh sát cho chư thảo quân, phàm là trong quân có thể đảm nhiệm thám báo., Không chỉ phải chọn ngựa bắn hoàn lương, mà còn là tâm ngoan thủ lạt. Trinh sát trên đường dò đường gặp phải lượng lớn quân địch, nếu không đánh mà đi. Gặp dân chúng hoặc trinh sát của địch quân thì cần giết sạch toàn bộ, lấy loại thủ đoạn hung tàn này bảo vệ hành tung của mình.

Từ câu đầu thủy lưu lạc đến phụ cận bộ lạc Hề nhân nếu phải ra nhiều trinh sát dò đường như vậy, nói rõ đại đội nhân mã của bọn hắn khẳng định cách đó không xa. Cho nên hành tung của bọn hắn bất luận thế nào cũng không thể bị người qua

đường tiết lộ ra ngoài, cái gọi là trà uống trà., Tuy nhiên muốn lấy cái giá nhỏ nhất bắt hết mọi người. Máy gã Mục Nhân tự biết hôm nay cơ hội còn sống trở về cực kỳ bé nhỏ, trái lại trong lòng không sợ hãi như lúc ban đầu. Giờ phút này nghe Đỗ Nhĩ mắng sảng khoái, cũng xé họng mắng to theo.

Dân tộc thảo nguyên bình thường giao lưu ít với người, từ ngữ cũng không phong phú, cho nên mấy lời mắng chửi người cũng không nhiều. Lăn qua lộn lại cũng chỉ là vô số kẻ chế nhạo, bị người Đột Quyết đá ra khỏi quê hương như chó, không dám trả thù, lại như điên tìm bộ lạc khác cắn loạn mà thôi.

Tên Hề nhân dẫn đội kia từ trong lời mắng chửi của đối phương biết được thân phận của mình đã bị người nhận ra, cũng không để ý. Chậm rãi chỉnh đốn đội hình một chút, đợi Đỗ Nhĩ mắng đến không phải nữa, mới cười đáp lại một câu: “Nếu đã biết chúng ta đến là để đánh trận, các người còn trốn gì nữa., Thấy người thông minh như vậy, ta hứa sẽ không giết các người. Chúng ta có hai mươi tám người mà các người chỉ có bốn nam hai tiểu hài nhi, đánh thế nào các người cũng sẽ không thắng. Về phần hai nữ nhân kia, người cho rằng kéo dài thời gian ngắn như vậy, ta liền không đuổi kịp các nàng sao?”

Nói xong, hắn dùng ngón tay chỉ chỉ con ngựa trống không sau lưng yên ngựa, ý bảo đám người A Tư Lam thấy rõ ràng bản thân có đủ ngựa tiếp sức mà đi. Mà hai nữ nhân Bức tộc chạy có nhanh cũng có lúc khó khăn.

“Phụ thân hắn, cho hắn một mũi tên!” Từ Đại thấp giọng ra lệnh. Đối phương thật sự kiêu ngạo, khiến Lý Húc là người có thể bắn tên hắn, bất luận có trúng hay không, cũng đủ làm cho người ta không dám xem thường năng lực chống cự của mình.

Lý Húc đã sớm hận đến mức nghiền răng ngựa lợi. Hắn thiếu niên tâm tính, suy nghĩ không chu toàn. Lúc này căn bản không nghĩ đến lệ binh của bộ lạc chở người cưỡi ngựa, chính là vì đánh lén Điều Đầu Hề bộ. Một trái tim chỉ nghĩ tên thám báo đối diện kia bắt đầu lừa gạt mình như thế nào, sau đó như thế nào truy đuổi không bỏ. Nghe được mệnh lệnh của Từ Đại, đưa tay bắn ra một mũi tên.

Tên cầm đầu đội thám báo đang chiêu hàng không ngờ đối phương ở ngoài một trăm năm mươi bước nói bắn là bắn, nghe thấy vũ tiễn xé gió, muốn dẫn ngựa tránh né đã không kịp. Đành phải vung dây cương ngựa trong tay đẩy mũi tên. Dây cương ngựa mềm oặt sao có thể kích động Lý Húc, vũ tiễn hơi lệch đi, “Phốc” một tiếng đâm vào hõm vai của hắn.

“A!” Đầu lĩnh thám báo kêu thảm một tiếng, ngã xuống ngựa. Các trinh sát khác thấy vậy lập tức rút loan đao, găm thét lao đến.

“Vòng thứ nhất, bắn!” Từ Đại Mục ra lệnh.

Khẩu quyết mà Cửu thúc truyền thụ, nhanh chóng dựng tên, lại bắn ra một mũi tên. Lần này vũ tiễn của hắn thất bại, sượt qua mũi của địch nhân bay tới. Kinh nghiệm hợp tác với Đỗ Nhĩ của hắn phong phú, hắn biết mình không có nắm chắc bắn trúng người ngoài trăm bước, cho nên đem vũ tiễn bôi lên chiến mã của đối phương, tên thám báo đi đầu đang vung đao hét lớn, tọa kỵ dưới khổ đột nhiên phát ra một tiếng rên rỉ, hí dài ngã xuống đất.

Trinh sát trên lưng ngựa không kịp chuẩn bị, bị văng văng ra xa. Thân thể co rút thành một cục lăn qua lăn lại trên mặt tuyết, mắt thấy sắp không sống nổi nữa.

“Vòng thứ hai, bắn!” Nhìn thấy địch nhân đã vọt tới tám mươi bước, Từ Đại Nhân trầm giọng phát lệnh.

Rút lui, tiến pháp của hai người thất bại cũng không kém, một bắn trúng người, một bắn trúng ngựa. Đội thám báo tiến đến đánh lén lập tức gãy mất hai người, còn lại vẫn lao nhanh về phía trước, tiếng hô quát lại dần dần yếu đi.

“Vòng thứ ba, bắn!” Từ Đại Nhân đưa tay bắn tên, một mũi tên trúng não đối phương. Mũi tên của A Tư Lam vừa chuẩn vừa độc, từ cổ họng một trinh sát bay nhanh đến bắn vào, mũi tên xuyên ra sau gáy đối phương.

Đám người Lý Húc đầu ngựa vốn hướng về phía bộ lạc nhà mình, ba lượt bắn ra, không đợi Từ Đại Nhân bắt chuyện, mọi người kẹp bụng ngựa, nhanh chân bỏ chạy. Vừa chạy trời chết, vừa nghiêng đầu hướng đám thám báo bắn tên. Trong lúc vội

vàng không còn sự chuẩn bị mở cung khi bắt động hay dừng lại nữa., Nhưng quay đầu lại bắn, vừa chiếm tiện nghi của gió, lại chiếm tốc độ cưỡi ngựa. Nếu từ xa nhìn lại, Hề Nhân trình sát đuổi tới tựa như chủ động tụ lại mũi tên về phía đám người Lý Húc, cho dù không bị bắn trúng, cũng phải luống cuống tay chân.

Có thám báo hùng hùng hổ hổ giương cung bắn, ngược lại làm gió cũng khó có thể bắn trúng. Tọa kỵ của đám người Lý Húc gia tốc về phía trước, vũ tiễn thường không đủ đến lượt bọn họ, đã bị gió thổi lệch rồi.

Bọn trình sát đuổi theo, năm dặm, vừa không đuổi kịp đám người Lý Húc, vừa không yên tâm về đám đầu mục của mình., Bỗng nhiên rút lui. Từ Đại Nhân lập tức lệnh cho mọi người giảm tốc chạy trốn để tọa kỵ dưới khố từ từ khôi phục thể lực. Mũi tên kia của Lý Húc mặc dù ngoài dự đoán của mọi người đã trúng mục tiêu nhưng không đến nỗi lấy mạng người. Sau khi đám trình sát phục hồi lại tâm trí từ trong khiếp sợ, khẳng định còn có thể thúc ngựa đuổi theo. Mà trên đường đi, mọi người chỉ cần dây dưa một khắc là có thể tranh thủ cho hai thiếu nữ một cơ hội thoát thân.

Tình thế biến hóa quả nhiên đúng như dự đoán, sau nửa canh giờ, sau lưng mọi người lại vang lên tiếng vó ngựa. Lần này bọn thám báo không tiếp tục thuyết phục đám người Lý Húc nữa, mà chia làm hai nhóm, một đường xông thẳng tới, một đường vây quanh hướng bắc, hiển nhiên muốn tiêu diệt hết tất cả mọi người.

“Chúng ta mặc kệ phía trước vây quanh, bắn mấy mũi tên đuổi theo phía sau. Sau đó rút đao chém đám vương bát đần này, đem bọn chúng tách ra, cướp ngựa!” Từ Đại đánh giá qua khoảng cách nhân số cùng số của đối phương, thấp giọng ra lệnh.

Đầu mục trình sát kia không nên làm nhất chính là trong lúc đắc ý bại lộ tổng số người bên mình. Trong một lần giao thủ vừa rồi, tính cả cái Lý Húc bắn bị, hai mươi tám tên thám báo chí ít có sáu người không thể tham gia chiến trường. Hai mươi hai người còn lại chia làm hai nhóm, mỗi người sẽ không vượt

quá mười lăm người. Bọn họ tính toán tốc độ của đám người Từ Đại Nhân., Binh chia làm hai đường, một đường đuổi theo, một đường chặn đường, Từ Đại Nhân lại cứ quay ngược lại, để chặn đường kia không kịp quay đầu lại cùng hội hợp với người truy kích.

Đám người Lý Húc nghe lệnh, lại một lần nữa dẫn theo chiến mã. Lần này lại thừa dịp Hề nhân không chú ý, đem đầu ngựa lao về phía địch nhân. Đội thám báo Trọc Nhân chịu trách nhiệm đuổi theo con mồi từ phía sau thấy đám người Lý Húc dừng chạy trốn bèn cho rằng bọn họ muốn giở trò một lần nữa, giở cái hành vi chiếm tiện nghi vừa rồi liền bỏ chạy. Hắn nổi giận gầm lên một tiếng, tăng nhanh tốc độ lao tới.

“Lần lượt bắn!” Từ Đại Mục hạ giọng ra lệnh.

Lý Húc và Đỗ Nhĩ giương cung lên, vọt thẳng tới phía trước của hai trinh sát. Trong số đó, một mũi tên trúng vào ngực đối phương, mũi tên còn lại bắn vào khoảng không giữa đám kỵ binh trinh sát. Những trinh sát còn lại không buồn hỏi kẻ bị thương, trực tiếp đánh thẳng tới đám người Lý Húc.

Rút mũi tên ra, Giao Bằng ngã Thái phát tiễn, hợp lực bắn hạ một con chiến mã. Đội hình xung phong của Hề nhân bị con ngựa ngã xuống đất ngăn cản, thoáng chậm lại một chút. Từ Đại Nhân cùng A Tư Lam dự định cơ hội, đều tự phóng ngược lại một địch nhân.

“Rút đao, phản công!” Từ Đại Nhân quát lớn một tiếng, Tàng Cung, rút đao, phóng tới quân địch trước tiên. A Tư Lam một bên treo cung bên người, vung loan đao bảo vệ cánh trái mắt Từ Đại. Rút ra đuổi theo sát đằng sau, cùng A Tư Lam, một đạo Từ Đại Nhân kẹp ở chính giữa. Đợi đến lúc Lý Húc lao ra, hai người Đỗ Nhĩ và Tỳ Hưu bắt chước pháp pháo, một trái một phải, bảo vệ hãn thật chặt.

Đám trinh sát Hề Nhân không ngờ tới bốn tên Mục Nhân, hai đứa nhỏ choai choai lại dám lấy cứng chọi cứng với mình, bất giác ngẩn người. Khoảng cách năm mươi bước, hai ngựa đối chọi chỉ trong chớp mắt. Thời gian ngắn như vậy mà chỉ trong chớp mắt., Sai lầm của một thần thủ để trí mạng. Thanh loan đao trong tay Từ Đại Nhân nghiêng qua, thuận theo trước

ngực tên thám báo tương đối mình kia gạt qua. Lưỡi đao sắc bén mượn tốc độ của chiến mã, lập tức cắt rách cả áo da lẫn da thịt dày đặc, đồng thời tạo thành một lỗ máu dài hơn thước ở trên người chế ngạo nhân.

“A Khúc”, tên thám báo khó có thể tin nhìn mình bị một tên nhóc choai choai chém trúng, kêu thảm một tiếng ngã ngựa. Mắt Từ Đại cũng không quay lại, vũ đao phóng tới tên thám báo còn lại. A Tư Lam cùng A Tiều Di đều tự mình đón lấy một đối thủ, thay Từ Đại Nhãn ngăn trở uy hiếp. Không còn nỗi lo về sau., Tay chân Từ Đại Nhãn càng thêm lưu loát, hai chân gã đạp lung lay loan đao của đối phương, sau đó dùng đao trong tay làm roi da, trở tay rút về.

Rút ra, sau lưng đối thủ lập tức đổ máu. Trình sát kia không dám tiếp tục chiến đấu, kẹp chặt tọa kỵ chạy trốn chết. Sau khi chạy hơn trăm bước, bởi vì mất quá nhiều máu, cắm đầu xuống dưới bụng ngựa. Tọa kỵ bị kinh hãi không biết chủ nhân đã chết, nó tiếp tục hí hửng chạy như điên. Bàn chân ngựa kéo thi thể, để lại trên mặt tuyết trắng noãn một vệt ấn ký màu đỏ vừa dài vừa rộng.

Chương thứ tư Túy Hương (3)

Người có thể được chọn lựa làm thám báo đều có thân thủ không kém, bình thường lấy mười ba thám báo đuổi giết bốn gã Mục Nhân cùng hai thiếu niên là chuyện dễ dàng. Ai ngờ gặp phải một gã bắt đầu luyện võ ở thảo nguyên, ở trên dưới binh khí khổ công mười năm khổ công., Tuấn kiệt được gia tộc dùng để chấn hưng hy vọng bồi dưỡng. Với thân thủ trước mắt của Từ Đại Nhân, một chọi một cầm đao chém vào nhau, đừng nói bọn họ không chiếm được chỗ tốt., Cho dù tìm khắp cả thảo nguyên, cũng chưa chắc có thể tìm ra một trăm địch thủ. Cho nên song phương vừa mới giao thủ, bọn trinh sát đã ăn phải thiệt thòi lớn khinh địch., Trong nháy mắt Từ Đại Nhân sạch sẽ lưu loát giải quyết hai tên. Vệ đang bảo hộ bên người Từ Đại Nhân, A Tư Lam cùng Bạt Di nếu như có thể được các trưởng lão ủy thác trọng trách, công phu trên đao tự nhiên cũng không kém, hai người chém hạ một đối thủ, che chở Từ Đại Nhân mạnh mẽ xông qua chính giữa đội ngũ Hề Nhân trinh sát.

Lần đầu tiên Lý Húc Bình Sinh cầm đao chém người, tay chân khó tránh khỏi không nghe sai sử. Đi theo Từ Đại Nhân đem loan đao sau lưng múa loạn, rõ ràng có thể không tổn thương chút lông tóc nào xuyên qua trận hình. Nhìn xem mình và đồng bạn đều không thấy máu, hấn mới vừa muốn thở phào một hơi. Mắt Từ Đại lại quay đầu ngựa, mang theo A Tư Lam cùng rút nhỏ hai người lại.

Đội trưởng của đội thám báo đi phía trước vây quanh, rất nhanh sẽ phát hiện bọn chúng đã không còn gì, nếu như không thể cướp được ngựa trước khi bọn chúng trở về, mọi người bất luận thế nào cũng không thể quay về bộ lạc được. Cho nên Lý Húc dù cảm giác được mật răn đã tràn vào cổ họng., Mặc dù biết rõ hai chân mình không ngừng run rẩy, vẫn cố hết sức đè nén mùi vị máu tanh nồng nặc đến mức dạ dày quay cuồng, quay đầu ngựa, chăm chú theo sát sau lưng đám người Từ Đại.

Sùng người sẽ không bỏ lại bằng hữu của mình một mình chạy trốn chết, Lý Húc không phải phúc nhân, nhưng xương cốt hấn

không khác gì ngựa dói Tô Bặc bộ mềm hơn. Về phần loan đao trong tay hắn có cứng rắn như xương cốt hắn hay không, vấn đề này rất nhanh đã có đáp án. Mười ba trinh sát bị mọi người ở trong đợt đối đầu giết chết bốn, hiện tại là lấy chín địch sáu., Hai người hợp chiến, Từ Đại Nhãn, hai người còn lại ngăn cản A Tư Lam, năm người còn lại đối phó với Lý Húc, Đỗ Nhĩ, nhỏ cỏ tận gốc và loạng choạng, sức mạnh vẫn còn dư dả.

Lúc này, thân thể Lý Húc không cần run rẩy nữa, không chém ngã được đối thủ trước mắt, hắn chỉ có một con đường chết. Mặc dù Đỗ Nhĩ và Tỳ Hưu đã gánh trách nhiệm bảo vệ hắn, nhưng đều bị một tên thám báo khiêu khích cuốn lấy., Căn bản không có sức lực phân thân tới cứu hắn. Lý Húc chưa từng học qua kỹ xảo xung phong liều chết của kỵ binh, thậm chí ngay cả loan đao sở dĩ bị đánh ra hình cung chính là vì muốn tăng tốc độ sử dụng chiến mã để tăng tốc độ để tiến hành cắt gọt của địch nhân. Đột nhiên nhắc đao liều mạng với người khác, lập tức cực kỳ nguy hiểm. Cũng may từ nhỏ hắn đã ở nhà giúp đỡ đại nhân một tay., Võ nghệ học không tinh tế, nhưng khí lực trên hai tay lại không nhỏ, cầm loan đao dùng như dao chặt củi, bày ra tư thế liều mạng lưỡng bại câu thương, tuy rằng không thể chém đối thủ xuống ngựa được, nhưng không thể xuống ngựa mà bỏ., Nhưng cũng không đến mức chỉ vừa đối mặt đã bị người ta giết chết. Chỉ là như vậy, hai bên địch ta đều không thể lợi dụng mã lực, mặc cho những người khác vọt tới, Lý Húc và đối thủ của hắn chỉ có thể lượn vòng ở tại chỗ chém giết lẫn nhau.

“Đương, đương!” Sau khi Lý Húc liên tiếp ngăn cản hai đao của đối phương, xem ra cơ hội cho một đao chém về phía sau. Một đao này đã chém tới mức mạnh mẽ, ngực, bả vai, bắp đùi, toàn thân đều không chỗ nào không sơ hở. Nhưng tên thám báo kia lại không nắm chắc đồng thời cắt mạch máu của Lý Húc., Không bị hắn dùng loan đao đập chết tươi, đành phải quay đầu, đón đỡ lấy một đòn của Lý Húc. Song đao gặp nhau ở giữa không trung, phát ra một tiếng cộng minh chói tai, Lý Húc bị chấn động đến mức bả vai phát mộc, đầu óc choáng

váng, lại cắn chặt hàm răng, đem đầu đao bị người ta ngăn cản coi như lang nha bổng, một lần nữa vùng mạnh trở về.

“Đương!” Trình sát dùng loan đao lần nữa đem binh khí của Lý Húc va lệch một lần nữa, chỗ miệng hồ đau như bị kim đâm qua. Hắc vốn nhìn trúng Lý Húc yếu nhất, cho nên mới xông lên trước kiếm đại tiện nghi này. Lại không nghĩ tới tên nhóc choai choai trước mắt này lại khó chơi như thế., Lực cánh tay lớn hơn thiếu niên bình thường gấp đôi không nói, tính cách cũng ương ngạnh lạ thường. Có mấy lần mình rõ ràng đã đem loan đao đưa tới bên cạnh hắn, hắn chẳng những không biết tránh né, ngược lại đem binh khí đập vào mặt mình.

Một mạng đổi lại một vết thương “Thương sát thám” không nguyện ý làm, trong bộ lạc hiện giờ thiếu y thiếu thuốc, thân thể bị người ta khoét một lỗ lớn, kết quả không khác gì bị người ta giết chết ngay tại chỗ. Không muốn đồng quy vu tận với đối phương, đối mặt với Lý Húc đang ra sức liều mạng, thám báo không thể làm gì khác hơn là lợi dụng kinh nghiệm phong phú của mình., Tận lực tìm kiếm cơ hội giết người tốt hơn. Trừ hắn một đôi này, phụ cận còn có ba tổ nhân mã lấy nhiều đánh ít, thám báo không tin đồng bạn của mình ở dưới tình huống hai đánh một, còn chưa giải quyết được một người Mục tộc Mục. Chỉ cần bắt cứ một tổ đồng bạn nào được đưa tới, thiếu niên này khi lực lớn hơn nữa, cũng bất quá chỉ là lừa hoang chờ làm thịt mà thôi.

Cơ hội thoáng qua, ngay lúc loan đao của Lý Húc va chạm cùng loan đao của trình sát, bên cạnh đột nhiên truyền đến một tiếng kêu thảm.

“Là lột da!” Lý Húc tâm thần đại loạn. Trong sáu người ngoại trừ Từ Đại Nhãn và A Tư Lam là lấy một chọi một với hai, chỉ có rút thương không phải là đấu cùng người. Võ nghệ của hắn không bằng Từ Đại Nhãn cùng A Tư Lam, đột nhiên cùng người đối một chém, hai đao không có nguy hiểm, thời gian lâu khăng định không kiên trì được. Thiếu niên quan tâm đồng bạn sinh tử, theo bản năng nghiêng đầu nhìn. Ánh mắt vừa quét đến đồng bạn đang cúi mình trên lưng ngựa, đã đến từ đao phong địch thủ chém tới trước ngực.

“A!” Lúc trước Lý Húc bị loan đao cắt trên người trong nháy mắt nghiêng người nghiêng ra, trốn đến bên bụng chiến mã. Đây là một động tác né tránh cực kỳ khó khăn, hẳn chỉ gặp một lần khi thám báo Hề tộc tránh né vũ tiễn, thời khắc máu chốt bằng vào bản năng làm ra để tránh thoát một kiếp cho chính mình., Toàn thân lại mất đi thăng bằng, gian nan giãy dụa một cái, cương thi từ trên lưng ngựa nhảy xuống. Đối thủ của hắn nhìn thấy tiện nghi liền lập tức thúc giục tọa kỵ vòng qua chiến mã không yên., Lý Húc hung dữ lao về phía Lý Húc. Lý Húc bị thiệt thòi lớn ở độ cao nên không thể dùng binh khí đối đầu với người khác, đành phải cúi thấp người xuống, theo bụng ngựa của mình chui qua bên kia của cơ thể chiến mã.

“Mau lên ngựa!” Con nguy hiểm của Đỗ Nhĩ nhắc nhở. Từ bỏ đối thủ, muốn tới cứu viện, lại bị chém làm hai tên trinh sát còn lại bị thương, gắt gao cuốn lấy. Lý Húc không ai cứu viện làm gì có cơ hội lên ngựa, bị đối thủ truy đuổi theo., Từ dưới bụng chiến mã chui tới chui lui. Lặp đi lặp lại mấy lần, trinh sát kia không kiên nhẫn được nữa, chém một đao vào hông tọa kỵ của Lý Húc: “Ăn!” Chiến mã đau đến mức phát ra một tiếng hí dài, không để ý tới sống chết của chủ nhân mình nữa, giang bốn vó hướng về phương xa.

Ngay trong nháy mắt này, Lý Húc cũng nổi giận, liềm lĩnh bị móng ngựa đập ngã bổ nhào tới bên người thám báo, loan đao vung lên, trực tiếp chém vào cổ ngựa của đối phương. Tọa kỵ của thám báo còn chưa kịp hừ một tiếng đã lập tức ngã quy. Lý Húc vẫy tay một cái, thành công., Lập tức bổ nhào lên, vung đao chém mạnh vào đầu thám báo. Tên thám báo vẫn còn lún sâu dưới chân ngựa, không thể né tránh, đành phải dùng đao ngăn chặn một kích tất sát của Lý Húc. Không ngờ Lý Húc lúc này lại hung hăng lao tới, đao bị ngăn cản, người lại nhào tới trước người thám báo.

Đao của Lý Húc ở bên ngoài, đao của trinh sát ở trong, khoảng cách gần như thế, hẳn nhất định phải chịu thiệt ở trên binh khí. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, thiếu niên nhân bị máu đồng bạn thiêu đỏ mắt, tay trái chưa cầm đao nắm chặt cổ tay phải trinh sát, đầu gối nhắc lên đỉnh bụng thám báo.

Đây là chiêu thức lưu manh hần học được khi đánh nhau với người trong hương, chỉ cần đầu gối lên đỉnh đầu, cho dù chỉ dùng ba thành khí lực, đối phương cũng chỉ có thể ôm bụng lăn qua lăn lại trên mặt đất gọi mẹ. Chỉ tiếc trinh sát kia không phải là trò vật trong thôn, thấy cổ tay cầm đao của mình bị Lý Húc bắt được, lập tức chiếu thuốc, dùng tay trái cầm cổ tay Lý Húc cầm đao, sau đó giơ lên đùi phải trong bàn chân ngựa, chặn trước bụng mình.

“Phanh!” Hai người đầu gối chạm vào nhau, đều đau đến nhe răng nhếch miệng. Ai cũng không dám buông cổ tay đối phương ra, dây dưa với nhau, quay cuồng ở bên thi thể chiến mã.

Đến tình cảnh này, hai người đã không còn bất cứ chương pháp nào. Cái trán, đầu gối, răng, có thể dùng khí quan công kích thân thể đối phương phát huy tác dụng. Đánh cho máu me đầy mặt, ai cũng không thể nhanh chóng thoát khỏi đối thủ. Nhưng ngay lúc này, bên cạnh lại truyền đến một tiếng hét thảm, là Đỗ Nhĩ, hần bị ba trinh sát vây công, bản lĩnh lớn hơn nữa cũng khó thoát khỏi một kiếp.

Lý Húc lại nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của đồng bạn, máu huyết toàn thân đều xông lên đỉnh đầu. Ở trong bộ lạc dừng lại gần một tháng, Đỗ Nhĩ, nhóm người này ngày ngày không rời với hình bóng hần, quan hệ với nhau tựa như huynh đệ tốt. Dưới tình thế cấp bách, hần cơ hồ biến thành một lão lang tóc tai bù xù, trong cổ họng phát ra một tiếng khàn khàn, lấy đầu làm trùy, liên tục đụng mạnh vào trán đối thủ.

Trán đối trán, song phương ai cũng không chiếm tiện nghi. Lý Húc tự cảm thấy trước mắt một mảnh đỏ máu, trán trinh sát cũng là đỏ tươi một mảng. Đầu óc choáng váng, trinh sát kia chịu không nổi, nghiêng người, Lý Húc đụng phải, vừa vặn nhìn thấy cổ của đối phương, không chút do dự há mồm cắn xuống.

“A!” Trinh sát đau đến mức kêu thảm thiết, không ngừng dùng đầu gối, hai chân đi công kích Lý Húc. Lý Húc lại phát hung ác, cuộn nửa cái chân bảo vệ đứng quần, mặc cho đối phương

quay cuồng như thế nào, va chạm như thế nào, cũng không chịu nhả ra.

Bỗng nhiên, hắn cảm giác được hai bàn tay của thám báo cũng thả lỏng xuống, ngay sau đó, một dòng chất lỏng vừa tanh vừa nóng theo kẽ răng chui vào yết hầu của mình. Cánh tay cầm đao có thể tự do, cong người lại đâm vào bụng thám báo. Sau đó một đao, hai đao, ba đao, vô số đao đâm qua, Lý Húc từ thì thở thám báo đứng lên, há miệng rộng phun ra không ngừng.

Đám trinh sát đến đây đã chiếm thượng phong, mặc dù bị mất Từ Đại cùng A Tư Lam chém rơi ba cái nhưng cũng đem Tế Di và Tỳ Hưu Thái chém ngã xuống ngựa, Đỗ Nhĩ mặc dù còn chưa chết, nhưng trên cánh tay trái miệng vết thương sâu có thể thấy được cốt, cả người đã mất đi sức chiến đấu.

Với sáu người một nửa, bọn trinh sát chỉ cần kiên trì được một nửa thời gian, vây quanh chín đồng bạn có thể chạy đến gia nhập vào chiến đoàn. Nhưng là, bọn họ lại nhìn thấy cảnh tượng cả một đời khó quên.

Một người máu từ trên thân đồng bạn của mình đứng lên, trên mũi đao treo nửa cái ruột, hộc máu. Mà đồng bạn của mình bị người này cắn chết tươi trên mặt đất, trên cổ thiếu một miếng thịt lớn, đỏ hồng, vừa vặn bị ác quỷ kia từ trong miệng nhổ ra.

“A a chỉ cầu”, Lý Húc phun ra hai ngụm máu không biết là mình hay là máu người khác, ngửa mặt lên trời thét dài.

“A Khúc”, sáu trinh sát còn lại từ bỏ đối thủ, nhanh chân bỏ chạy. Trên người bọn họ không thiếu dũng khí xách đao chiến tử, dũng khí bị ác quỷ cắn chết không nhắc lên nổi.

“Rút ra, lột da!” Lý Húc gào khóc, đi tìm thân thể mềm mại của mình. Chỉ thấy trên trước ngực, trước ngực có một vết đao dài hơn thước, máu toàn thân đã chảy hết, khuôn mặt bị tuyết đọng lau sạch giống như tờ giấy tái nhợt.

Hắn lao đảo đứng dậy bên người để cứu Hộc Di. Lúc này Giao Bằng vẫn chưa tắt thở, thấy Lý Húc bình yên vô sự đi về phía mình, giờ ngón tay cái lên hướng đối phương thi đấu, nhắm mắt rồi biến mất.

“Trọng Kiên, lên ngựa!” Từ Đại thúc ngựa xông tới, đưa tay cho Lý Húc cái ôm. Lý Húc bị đánh nửa vòng, si ngốc nhìn nhìn Từ Đại Nhãn, đột nhiên cười thầm một tiếng, nhặt lên một thanh loan đao nhuốm máu, đi tới trước con chiến mã vô chủ. Tay y kéo dây cương, chân lại không biết duỗi vào trong bàn tiệc.

“Nhanh lên ngựa, địch nhân lập tức chạy tới!” Từ Đại Nhãn cùng A Tư Lam nhảy xuống tọa kỵ, mỗi người dựng một cánh tay lên lưng Lý Húc. Ba người dắt theo hơn mười con chiến mã yên cương, kẹp lấy Đỗ Nhĩ bị mất máu quá nhiều mà mơ mơ màng màng bỏ chạy về hướng đông nam.

Đúng như dự liệu của Từ Đại, bọn họ vừa chạy ra hơn một ngàn bước, các trinh sát chịu trách nhiệm ngăn chặn ở phía trước liền mang theo đầy bụng nghi vấn quay trở về. Trên bả vai từng trúng một mũi tên của đầu mục thám báo có thể nhìn xuyên qua hiện trường hai bên giao thủ, hắn nhìn thấy hai bộ thi thể Mục Nhân Tô Lạc, đồng thời phát hiện càng nhiều đồng bạn của mình.

Mười ba tên thám báo đuổi giết bốn tên Mục nhân cùng hai hài tử choai choai lại bị người ta chém chết bảy tên, dọa chạy sáu tên, còn bị cướp đi mười ba con chiến mã. Ngẫm lại uy lực phi tiền ngoài một trăm năm mươi bước buổi chiều, đầu mục thám báo đột nhiên hối hận.

“Vấn đề khẳng định xuất hiện trên người thần tiền thủ kia.” Đầu mục thám báo hoảng sợ nghĩ. Hắn đương nhiên không biết đối với Lý Húc mà nói, đây là vị trí cố định bắn bia ngắm cố định, vốn là cái đích của hắn. Không chỉ thế, hắn sở dĩ có thể ở xa như vậy với mục tiêu bên ngoài., Sáu phần mười là dựa vào vận khí, bốn phần mới là bằng thực lực chân chính của bản thân. Thủ lĩnh thám báo bị dọa bể lá gan cố chấp cho rằng, trong bộ lạc Tô Diêm xuất hiện một kỳ tài hiếm có. Minh hôm nay căn bản không nên tham công đi trêu chọc hắn, nếu như chỉ coi bọn họ như người chăn nuôi bình thường, phỏng chừng đối phương cũng sẽ không chủ động gây phiền toái cho mình.

“Báo, A Na đại nhân, chạy về hướng đông nam. Trong đội ngũ của bọn họ có người bị thương, lưu lại vết máu trên mặt đất.” Một trinh sát không chút cảm xúc chạy tới, lớn tiếng bẩm báo thủ lĩnh của mình.

“Người thông minh quá đấy!” Đầu mục thám báo hướng về thuộc hạ gầm lên. Tâm tư dừng tay bất đắc dĩ thất bại, đành phải kiên trì leo lên lưng ngựa, dẫn đầu đám người đuổi theo vết máu trên mặt đất.

Hướng đông nam, hướng đông, lại rẽ hướng bắc. Bọn thám báo thở hổn hển đuổi theo, có người muốn đề nghị chặn đường Mục nhân Giáp tộc mà không phải đuổi theo như vậy, ngẫm lại đôi phương dùng sáu người đánh tan mười ba đồng bạn của mình, biết điều ngậm miệng.

Song phương đều có chiến mã có thể thay đổi bất cứ lúc nào, đuổi theo sau người khác tám phần có thể là đuổi đôi phương đi. Nếu chặn đường đi bộ lạc Hộc tộc, lại có một nửa khả năng ngăn chặn đôi phương. Vấn đề là, một khi tình thế đôi phương gấp gáp liều mạng, xa xa so với mình so cung tên của người ta, gần như không bằng loan đao của người ta, cứng rắn tiến lên chịu chết, tội gì phải chịu đựng!

Từ Đại Nhân trí tuệ đến mức nào cũng không thể sâu đến tâm lý địch nhân được. Lão không biết đám trinh sát đã bị dọa sợ bắt đầu cố chuyện, chỉ là mang theo mọi người tận lực tránh đi lộ tuyến về nhà gần đây. Nếu bất hạnh lại gặp đối thủ, cho dù lấy bốn chọi bốn, mình cùng A Tư Lam có thể thoát thân, Trọng Kiên huynh đệ cùng Đỗ Nhĩ khẳng định không có cơ hội may mắn thoát khỏi. Từ Đại Nhân vắt hết óc suy nghĩ đối sách, mang theo mọi người hướng đông nam, hướng đông đông tây, lại gãy sau.

Trời đã bắt đầu bay tuyết, gió đêm thổi hạt tuyết như hạt cát, đánh vào áo choàng bằng máu, đinh đang vang lên. Trời chiều cố gắng giãy dụa, sau tầng mây lộ ra một chút hào quang. Ánh sáng yếu ớt kia lập tức đóng băng ở cuối chân trời, sau khi trải qua đám mây đọng lại đã biến thành mảnh băng màu phấn hồng nhàn nhạt.

Tuyết rơi cũng bắt đầu tan thành tro, trong trời đất màu hồng vô biên vô hạn mấy vạn dặm, bốn người, mười sáu con ngựa, chịu gió bắc khó khăn mà di động. Mang theo móng ngựa máu giẫm thật sâu trên mặt tuyết tạo thành một vết nứt thật sâu, tựa như có người rút đao cắt một vết thương trên người, sâu hoắm, hơn nữa đau đến tận xương tủy.

“A Tư Lam, A Tư Lam, chờ lão bà của ta mang thai...” Đỗ Nhĩ mơ mơ màng màng mở hé mắt ra một khe hở, đôi môi tái nhợt khó khăn phun ra mấy chữ: “Làm phiền người giúp ta nhặt ít Tinh Thiết, cho lão bà ta!”

“Tự người đi nhặt đi!” A Tư Lam xoay người, từ trên nân ngựa thu thập một đám sương, dùng sức bôi ở bên miệng Đỗ Nhĩ: “Người tự mình đi nhặt, muốn nhi tử cũng tự mình cố gắng hơn!”

“Ta, ta rất muốn! Nhưng Trường Sinh Thiên đã triệu hoán ta!” Đỗ Nhĩ cười khổ lắc đầu, giống như đã dự liệu được chính mình không còn cơ hội đến gần đông thán. Trước khi lên đường, mình đã từng thề son sắt hứa hẹn với thê tử, nhất định phải lấy một tấm da dê vàng đẹp để nhất cho nàng. Nhưng sau này, mình chỉ có thể xuất hiện ở trong giấc mộng của nàng.

“Nói vậy, thánh lang cùng trưởng lão nhất định sẽ chữa khỏi cho người.” A Tư Lam hô to phản bác Đỗ người ử rữ: “Thánh Lang đã bắt đầu biểu diễn ra lực lượng, vừa rồi chính là hắc đem lực lượng ban cho phụ ly, để phụ ly một hơi cắn chết địch nhân!”

“Thật không?” Ánh mắt Đỗ Nhĩ đã dần âm đạm xuống lại từ từ sáng lên. Hắc sau khi bị thương một mối tự bảo vệ mình, không nhìn thấy cảnh tượng kinh khủng như Lý Húc từ trên thi thể địch thủ bò dậy.

“Đúng vậy, nhất định là vậy!” Từ Đại quay đầu lại, lớn tiếng gọi. “Không tin người hỏi phụ ly, không phải Thánh Lang, làm sao hắc có thể dùng răng cắn mạch máu địch nhân!”

“Tuyết đối không thể để Đỗ Nhĩ từ bỏ hy vọng sống sót, hai đồng bọn đã chết, không thể để hắc chết được.” Lý Húc trong lòng phát ra tiếng rên rỉ. Nếu như có thể khiến Đỗ Nhĩ sống

sốt, giờ phút này chính là để hấn thừa nhận mình là Cam La, hấn cũng không chút khách khí tiếp nhận thuyết pháp này.

“Ngân lang đại nhân nói cho ta biết, bốn người chúng ta có thể ngồi trong đồng than của nhà người uống rượu! Cha thít bó chề người bại gia, vừa hướng trong nồi ném một miếng thịt dê lớn, vừa thấp giọng mắng người!” Lý Húc tiến tới, cười đến mức mặt đầy nước mắt.

“Thật sao? Cha ta chính là một người như vậy.” Đỗ Nhĩ nhẹ nhàng nở nụ cười, khuôn mặt tái nhợt lập tức bị Ngưng Vân chân trời chiếu thành màu hồng phấn.

“Ngân lang đại nhân bảo chúng ta đều còn sống! Còn sống!” Lý Húc hô to, thúc ngựa chạy nhanh. Tới rồi, gần rồi, hấn đã nghe thấy nhịp điệu đặc biệt trên kèn lệnh của Tô Khuynh. Phía bắc Tuyết Dã xuất hiện một đại đội nhân mã, cùng với tiếng kèn nhanh chóng tiến đến gần bọn họ.

Đào Ngột thoát ti ôm Cam La, rong ruổi ở đầu đội ngũ. Nàng hai mắt sưng đỏ, áo bào da trên người vừa bẩn vừa rách, trên mặt trong phút chốc nở rộ nụ cười, lại là lần đầu tiên Lý Húc và nàng quen biết gặp ẩm áp nhất.

“Phụ ly!” Trong thiên địa màu hồng phấn, Đào Khoát thoát ti ôm Cam La màu bạc chạy vội đến.

Chương thứ tư Túc Hương (Bốn)

Đội hình trinh sát Hề tộc dọc theo dấu chân đám người Lý Húc lưu lại trên mặt tuyết đột nhiên phát hiện dấu chân dưới chân đại loạn, sau khi phân giải cẩn thận, phán đoán ra ít nhất có hơn năm trăm chiến mã xuất hiện tại cánh đồng tuyết, không dám lãnh đạm, lập tức quay người rút lui, đem tin tức đối phương đã sớm chuẩn bị báo cáo cho đại quân bản tộc.

Trọc tộc dẫn quân lợi hại cân nhắc nghe hồi báo, biết tin tức đánh lén đã lộ ra. Vội vàng điều chỉnh sách lược, lệnh cho kỵ binh dưới trướng giảm tốc độ chậm lại, chậm rãi mà đi. Một bên tiếp tục tới nơi đóng quân của Tô xạ bộ, một bên tu dưỡng mã lực, bất cứ lúc nào cũng có thể tử chiến với liên quân Chư Túc quân chuẩn bị nghênh kích.

Doanh trại bất cứ bộ lạc dân tộc du mục nào cũng không có tường thành, cho nên bất cứ bộ tộc nào cũng sẽ không chết giữ doanh trại. Đại quân Hề tộc trước mắt nhân số đạt tới năm ngàn, mà liên quân Chư Bang vừa mới bắt đầu chinh huấn., Binh mã còn chưa đủ ba ngàn, số lượng quân số đông đúc, mặc dù đánh lén không thành, nhưng Hề gia cũng không có đạo lý chiến bại., Lưu loát chuẩn bị thông qua một trận quyết chiến chính diện phá hủy hoàn toàn tâm lý chống cự của bộ lạc Chư Lăng, đem thảo nguyên phụ cận Nguyệt Nha hồ một lần hành động đoạt xuống. Khí hậu vùng này tuy rằng rét lạnh, trình độ thủy thảo tốt một chút cũng không thua kém chút nào bên bờ sông. Tin tưởng rằng trải qua mấy năm tu chỉnh, bộ lạc sẽ chậm rãi từ trong tổn thất bị Đột Quyết đuổi đi khôi phục nguyên khí.

Về phần sáu thám báo trốn về báo cáo sớm nhất về vấn đề đao mã tinh xảo của đối phương, nếu xuất chúng thành thạo, lợi nhuận cho rằng đó đều là những kẻ nhất gan từ chối. Người đánh nhau đều sẽ tìm cho mình một cái cớ êm tai, giống như đem địch nhân nói càng dũng cảm., Bọn họ thì trách nhiệm càng nhỏ. Cho nên giặc cỏ chỉ nghe một nửa, liền phát tay sai người đem đào binh kéo đi. Bộ tộc trước mắt đang thiếu lương

thực, loại phé vật này nuôi dưỡng vô dụng, không bằng ném vào trong đất tuyết chết cứng.

Phản ứng của liên quân Chư Lăng lại nằm ngoài dự đoán của hắn, biết rõ Hề tộc đường xa mà đến, bọn họ lại không ra trại nghênh đón. Mà là đem tất cả thanh niên trai tráng đóng quân ở ngoài doanh trại rút lui về trong trại, ở ngoài tường trại khoảng một trăm năm mươi bước đốt củi, dường như đang chào đón người đánh lên đến bằng lửa trại.

Dưới sự ngầm đồng ý, hơn mười kỵ binh lao đến dưới đồng lửa khiêu khích, lập tức bị cường nỏ trong doanh trại bay tới bắn thủng thân thể. Vừa thô vừa dài nỏ thể đi không suy, sau khi bắn trúng kỵ binh, còn chọn thân thể của hắn bay ra hơn mười bước. Kỵ Binh bị thương giãy dựa trên cán nỏ, hô hào chính là không có khí lực đem bản thân nhổ xuống. Đồng bọn của hắn không đành lòng, xa xa dùng cung tên bổ sung mấy mũi tên mới hoàn toàn kết thúc thống khổ của hắn.

Sau khi Phát lực kiến thức uy thế cường nỏ của đối phương, tự cảm thấy không chịu nổi tổn thất cường công doanh trại, đành phải lấy “Ban đêm phát động công kích, địch ám ta mình” mang đội ngũ dựng trại cách đó năm dặm. Trời đông giá rét., Trong tuyết hoang nào đánh xuống cọc gỗ? Giăng co hơn một canh giờ, các binh sĩ mới chui vào trong lều trại miễn cưỡng đối phó. Không đợi thân thể bọn họ bị gió đêm rét run ẩm áp thêm vài phần, xa xa đột nhiên kèn lệnh mãnh liệt, một con rồng lửa thật dài lao thẳng tới doanh trường.

Binh sĩ Hề tộc kinh hãi, tranh thủ thời gian nhắc binh khí nghênh chiến. Quân địch cầm đuốc lao tới vị trí cách doanh trại hơn hai trăm bước, đột nhiên dừng bước. Hắn hò hét thả ra một số mũi tên, xoay người lui trở về. Lực kiệt vừa khí vừa cười, tức giận đến mức là liên quân Chư Túc quân sức chiến đấu như vậy, thế mà còn muốn phản bội doanh trại của mình. Cười đến mức đối phương nếu sức chiến đấu thấp, cuộc chiến ngày mai chắc chắn sẽ thắng dễ dàng.

Nghĩ như thế, tâm tình của hắn vui mừng. Ra lệnh cho tướng sĩ dưới trướng tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, ngày mai sau khi mặt trời mọc, lập tức dẹp loạn Chư Lăng bộ lạc. Các binh sĩ

hoan hô vào trướng, dưới thân thể cái đệm da còn chưa kịp che nhiệt tình. Bên ngoài tiếng vó ngựa vang lên, trong màn đêm, không biết có bao nhiêu kỵ binh đến đây cướp doanh.

Binh sĩ Hề tộc leo ra khỏi lều trại, giương cung đón nhau. Kỵ binh đột kích lượn nửa vòng, bắn một hồi mũi tên lạnh, lại trốn xa lần nữa. Sang lực lớn lao giận dữ, ra lệnh cho tướng sĩ dưới trướng không được chìm vào giấc ngủ, chuẩn bị chiến mã, cung tên chờ quân địch lại đến quấy rầy đánh cho bọn họ trở tay không kịp. Các tướng sĩ ở trong gió lạnh nhìn chăm chăm nửa canh giờ, nhưng liên quân Chư Túc lại không chịu tới nữa.

Như là giây vò gần nửa đêm, cho đến khi chân trời lộ ra ánh sáng mặt trời màu phấn hồng, tướng sĩ Hề tộc mới ngủ say. Đang trong mộng nghĩ tới cổ hương sông lớn cùng thảo nguyên phồn vinh không dứt kia, ngoài doanh trướng lại truyền đến tiếng vó ngựa trầm thấp.

“Lại đến quấy rối, có kết thúc hay không!” Lư Lực Phát mơ mơ màng màng thâm nghĩ. Giữa bộ lạc chiến tranh dựa vào thực lực lẫn nhau, viễn đạo như hấn bôn tẩu đã là vô cùng quân sự. Mà nửa đêm quấy rầy lặp đi lặp lại, không để cho hành vi ngủ của đối phương hoàn toàn là tổn hại.

Hấn trở mình không nghĩ tới, trước mắt là thời điểm gân cốt toàn thân đang mềm nhũn, thực sự phí khí lực bò dậy. Huống hồ liên quân chư thiên chỉ quấy rầy, căn bản sẽ không nghiêm túc giao chiến với mình. Nghĩ tới, nghĩ, khả năng thần trí có chút mơ hồ, đột nhiên, một cổ gió lạnh thổi vào cổ hấn.

“Ai!” Lãng Lực phản nộ quát. Hề nhân tuy rằng chỉ tuân thủ quy củ, không báo mà xông vào lều trại (đệ lĩnh), cũng là tội của bách tiên.

“Báo đại toái mệnh, liệt nhân đánh vào hành doanh!” Một mũi tên nhỏ mặt đầy máu (Mười người trưởng lão) chống loan đao khốc lóc, thân thể lung lay, lúc nào cũng có thể ngã xuống.

“Nói bậy!” Lãng Lực lớn tiếng phản bác, đầu não trong nháy mắt thanh tỉnh. Tiếng vó ngựa truyền đến bên tai trầm thấp nhẹ chậm chạp, mặc dù là quân địch đột kích, khoảng cách cũng

phải ngoài năm trăm bước, trong vòng trăm bước móng ngựa rơi xuống đất căn bản không có khả năng là loại thanh âm này.

Một cái lông vũ dài thay thế cho mũi tên nhỏ phân giải, hàn phong lạnh như băng xuyên thấu qua lều bò, nghiêng nghiêng cắm tới trước mặt Tư Lực Phát.

“Địch tập!” Hắc Lực xoay người nhảy dựng lên, cầm loan đao lao ra khỏi lều trại.

Trong hành doanh đêm qua lâm thời dựng lên khắp nơi đều là tiếng hô giết, mép áo giáp giáp giáp được khảm hàm da dê vàng nâu, ở dưới nắng sớm lộ ra tư thế oai hùng hiên ngang. Bọn hắn cầm loan đao, thúc giục chiến mã, giống như đuổi dê gấp ba, đem binh sĩ Hề tộc chạy tán loạn chung quanh.

“Ổn định, ổn định! Trở lại nghênh chiến!” Kiệt lực liên tiếp chém ngã mấy loạn binh bốn tộc chạy loạn khắp nơi, ý đồ ổn định thế cục. Nhưng ý nghĩ này hiển nhiên là mong muốn quá mức, đám binh sĩ vừa mới tỉnh ngủ đã bủn rủn cả người không nhắc loan đao lên nổi, miễn cưỡng nghênh đón chiến mã của đối phương, chỉ là tiến lên chịu chết, căn bản không có bất cứ tác dụng trì trệ nào của đối phương.

Oan Lực Phát trông thấy một thiếu niên tướng lĩnh đầu đội thiết quan, cầm trường mâu bằng gỗ ở phía trước cách đó không xa tung hoành. Thiếu niên kia bên người còn cùng một kẻ múa loan đao, toàn thân sơ hở trăm xuất, lại chiêu chiêu đưa bé dốt sức liều mạng. Hai người tuổi tuy nhỏ, lực công kích lại lớn đến kinh người, đầu ngựa chỉ, binh sĩ bản tộc lập tức sụp đổ như bị gội nước.

Hộ vệ Man nhân hộ vệ ở xung quanh thiếu niên lập tức đuổi theo, không ngừng đem thiếu niên cầm mâu chế tạo hỗn loạn tăng lớn. Có cung thủ Hề tộc muốn từ hai bên cánh đánh lén hai thiếu niên, thả ra vũ tiễn lại nhao nhao bị nhiều điệp hộ vệ dùng da thuẫn đón đỡ ở nửa đường. Những võ sĩ Chư Bang kia cực kỳ dũng mãnh, vậy mà thả rằng liều mạng bị thương, cũng không chịu để hai thiếu niên bị mũi tên lông tơ xát qua.

Hơn một ngàn năm trăm quân đến trùng kích doanh trại, sát thương tạo thành lại vô cùng thâm trọng. Rất nhiều binh sĩ Hề

tộc còn đang ngủ trong mộng, đã mơ mơ hồ hồ bị chém chết trong lều vải. Càng nhiều binh sĩ Hề tộc trong lúc chạy bị loan đao chém đổ, máu tươi như suối phun từ miệng vết thương phun lên cao, hơi nóng bốc ra vương vãi xuống mặt tuyết trắng noãn.

Liên tục mấy ngày hành quân trong tuyết, lại bị địch quân trêu đùa hơn nửa đêm, người mệt mỏi rã rời. Vào lúc sáng sớm thân thể người mệt mỏi nhất, binh sĩ Hề tộc như dê đờ làm thịt không có bất cứ năng lực chống cự nào. Từ Đại nhân tay cầm một cây trường mâu tạm thời cải trang, xung phong qua lại., Như vào chỗ không người. Cọc gỗ cứng rắn mặc dù không bằng ngựa liền hấn đã đâm chìm nhiều năm dùng tới, ở trong tay hấn cũng dùng loan đao lực sát thương lớn. Tướng lĩnh Hề tộc che ở trước mặt hấn căn bản không chống đỡ nổi một chiêu, thường thường là hai bên vừa mới đối mặt, loan đao đã bị ánh mắt Từ Đại khều ra, ngay sau đó trường mâu trong mắt lớn tựa như rắn độc đâm vào yết hầu bọn họ.

Mấy tướng lĩnh Hề tộc có ý đồ đột phá từ vị trí của Lý Húc, tiến hành vây công Từ Đại Nhân. Nhiều năm kinh nghiệm chiến đấu bọn họ có thể nhìn ra, đội ngũ công kích của Chư Sa lấy đám người Từ Đại Nhân làm mũi tên, mà Lý Húc chính là kẻ hở duy nhất trên mũi tên này. Chỉ có đem mũi tên này đánh gãy, cục u của mình mới có cơ hội thu hồi tàn binh. Nếu không, năm ngàn huynh đệ tất nhiên là không còn thi cốt.

Hầu hết mọi người đều xông tới gần Lý Húc, đã bị A Tư Lam dùng mưa tên đánh ngã giữa đường. Người có thể là kẻ giao thủ với Lý Húc, hoặc là bị đầu pháp thay đổi một mạng của hấn làm cho luống cuống tay chân, hoặc là bị ánh mắt lạnh lẽo của Từ Đại quét qua đập cho một mâu xuống lưng ngựa. Vô luận gặp tình huống nào, võ sĩ Yểm Tộc bên cạnh Lý Húc sẽ không cho đối thủ một cơ hội thứ hai, liên tiếp xông lên dùng loan đao chém bay bọn họ.

“Đừng ham chiến, tìm quân trong đó.” Ánh mắt Từ Đại xông lên, vừa phân phó với mọi người.

Chiến quả cướp doanh tốt nhất là giết chết hoặc sát thương địch quân. Chỉ cần đem trụ quan của đối phương đập nát, cho

dù cường hãn quân đội cũng mất đi sức chiến đấu. Huống hồ chế ngạo nhân đến từ bên bờ sông đây vốn là vô duyên với cường hãn, nếu như bọn họ thật sự có dũng khí, tuyệt đối sẽ không dễ dàng bị người Đột Quyết đuổi khỏi quê hương của mình.

“Chủ tướng Hề Nhân thích mặc da thúy điều màu đen, da lông càng hoa lệ, cấp bậc càng cao!” A Tư Lam đưa tay thả ra một mũi tên, bắn bay một tướng lãnh Hề Nhân chống cự từ xa ra, nghiêng đầu nhắc nhở Từ Đại Nhân.

Các giai cấp bên trong dân tộc thảo nguyên không nghiêm ngặt giống như Trung Nguyên, rất nhiều quý tộc và mục dân bình thường không có gì khác biệt. Cái thói quen này cũng kéo dài đến trong quân đội, hầu như tất cả tướng sĩ điện nhân đều mặc một thân áo da màu đen. Thoạt nhìn, người bản tộc bọn họ căn bản không phân rõ cấp bậc của ai cao, cấp bậc ai thấp.

Kể từ đó, hiệu quả chiến thuật của Từ Đại Nhân giảm đi rất nhiều. Trước sau dẫn quân giải tán rất nhiều đội ngũ chuyên chờ người chống cự, hãn cũng không phát hiện doanh trưởng thủ lĩnh Hề tộc.

“Chỗ đó có một cái áo khoác lông dê!” Ở chính giữa đội ngũ, Tô Khánh Tây Nhĩ phụ trách điều động toàn cục la lớn. Trận chiến này đối với Tô Yếm bộ mà nói đã là đập nổi chìm thuyền, thắng thì sống, bại thì chết. Khi biết được bộ lạc Hề Nhân phát hiện ra ý đồ liên quân của bọn họ., Sau khi tin tức đại quân hưng thịnh đến hỏi tội, rất nhiều trưởng lão bộ tộc tới gần lập tức hối hận vì bọn họ nghe Tô Tỳ Hưu nói “thập độc”, để cho hành vi tộc nhân của mình đến đây chịu chết. Tộc trưởng khác với ý chí không kiên định thậm chí phát ra “Mưu đồ bại” để nói., Trận chiến này chắc chắn thất bại, ai thán, ý đồ đem tộc nhân của mình rút đi trước. Thiệt thòi cho Từ Đại Nhân dùng lời nói hung ác ép chặt chúng trưởng lão, mà A Tư Lam ở một bên cũng dùng Lý Húc cắn chết một đối thủ, hù dọa sáu đối thủ bỏ chạy, chứng thánh lang đã bắt đầu biểu hiện lực lượng.

“Sáu người chúng ta, có thể chiến với hai mươi một người. Hôm nay chúng ta có gần ba ngàn người, địch nhân tới một

vạn binh mã lại có gì phải sợ!” Từ Đại lúc sốt ruột, mở miệng chính là một chuỗi ngôn ngữ Hán.

Sau khi hắn bị cô ta bắt nuốt phiên dịch thành lời nói của Đột Quyết, ý tứ liền biến thành: “Sáu dũng sĩ bộ Tô Yểm đối mặt với hai mươi một tên Hề Sát Hậu không hề sợ hãi, cùng là con cháu thiên nga trắng, dũng sĩ bộ lạc khác đều không có can đảm sao?”

Trưởng lão các bộ lạc bị “Từ Đại Nhãn” hỏi về mặt không có chút ý tứ, đành phải miễn cưỡng đồng ý để Tô Khuyết dẫn quân đánh một trận. Nếu là chiến thắng đầu tiên, bọn họ đem quyền chỉ huy giao cho tộc trưởng Tây Nhĩ. Nếu như trận chiến đầu tiên thất bại., Tướng sĩ các bộ lập tức rút về các tộc nhân bảo vệ mình trong doanh địa, đồng thời Tô Diêm tự động đi nhận tội mất bộ chấp nhất. Xin Đại Hãn danh nghĩa cường bức chấp nhất phái tin tức cho A Sử bộ tộc Đột Quyết, để bọn họ ra mặt chủ trì công đạo.

“Không muốn chia dê bò và Mục nô, cứ việc ở lại trong doanh trại. Muốn kẻ địch nhìn thấy Bạch Thiên Công Tử Tôn dũng cảm, theo ta xuất chiến!” Tô Ngưu Tây dưới sự bày mưu đặt ý kiến của Từ Đại, nói ra mấy lời như vậy, sau đó chỉnh đốn đội ngũ.

Dũng sĩ nguyện ý xuất chiến với hắn có hơn hai ngàn hai trăm người, Tô Diêm Tây Lai đem bọn họ ra ngoài, lựa chọn ra một ngàn năm trăm người, dựa theo phương thức huấn luyện ngày thường, hợp thành đội quân mười lăm người. Sau đó dựa theo kế sách của Từ Đại Nhãn, để một ngàn năm trăm người này sớm nghỉ ngơi, giao công tác quấy rối quân địch cho hơn bảy trăm võ sĩ có thể lực hơi yếu một chút.

Từ Đại Nhãn thông qua lưỡi chém giết nói cho bảy đội quân trăm người chịu trách nhiệm quấy rối quân địch. Không cần bọn chúng xuất chiến cũng không phải là xem thường sức chiến đấu của bọn chúng, mà là vì chiến thắng cuối cùng của trận chiến này, phải có người hi sinh. Nhiệm vụ quấy nhiễu địch quân là nguy hiểm nhất, một khi quân địch xuất doanh phản kích, bọn chúng sẽ lập tức bị quấy rối biến thành tử

chiến, không đạt được hiệu quả khiến quân địch mệt mỏi, tuyệt đối không được phép rút lui.

Các võ sĩ bị lời nói của hắn làm nhiệt huyết toàn thân sôi trào, hận không thể mỗi người đều chết trận trước mặt quân địch. Cho nên hai lần quấy rối tiến công đều đánh tới bên cạnh doanh trại Hề Nhân, tạo cho địch nhân cảm giác thật sự giống như thiên quân vạn mã đến cướp doanh.

Cố gắng của mọi người đều không uổng phí, thời điểm phát phối, liên quân chưa lẫn thấy được hy vọng thắng lợi.

Hề Nhân áo khoác lông cừu ở phía trước cách đó không xa, mà dưới áo khoác Đại Minh gào thét không chỉ có một người mặc áo khoác da thủy điều màu đen, khẳng định chính là tộc trưởng của bọn họ. Tiếng la của Tô Khánh Tây Lai được các võ sĩ tiếp sức truyền đến đầu đội ngũ, Từ Đại Nhân lập tức thúc ngựa cầm mâu, như gió cuốn về phía áo khoác lông dê.

“Ngăn chặn!” Hắc Lực kêu to, nghe thấy tiếng mình đã đổi giọng. Giờ phút này hắn đã không yêu cầu xa vời rằng mình có thể chuyển bại thành thắng, chỉ hy vọng các binh sĩ có thể ngăn cản thanh niên trẻ tuổi cầm mâu kia, để bản thân điều chỉnh chiến thuật.

Vô số binh sĩ Hề tộc vọt tới trung quân, nguyên một đám người trước ngã xuống, dùng thân thể máu thịt cứng rắn chống đỡ trường mâu của Từ Đại Nhân. Hành động trung dũng của bọn họ nhận được một ít hiệu quả, cách râu dê khoảng năm mươi bước, chiến mã của Từ Đại Nhân bị Thi Sơn ngăn trở. Đám người Lý Húc và A Tư Lam vung đao chém loạn, chém giết đến mức huyết nhục tung tóe, không cách nào chém ra một cái thông đạo tới gần chủ soái đối phương.

Sau khi đạt được cơ hội, Phát Đại Lực lập tức điều chỉnh chiến thuật, thừa dịp loạn động phía trước, gã liền nhảy lên ngựa của mình, nhắc bảo đao lên, quay đầu bỏ chạy.

Vô số tướng sĩ Hề tộc buông tha đối thủ, đi theo sau chiến mã ắt lực chặt vạt chạy trốn.

Tường người do máu thịt dựng thành ầm ầm sụp đổ, Lý Húc xông lên, một đao chém ngã áo khoác lông dê của kẻ cười

nhạo.

“Phụ ly!” Tiếng ủng hộ vang lên khắp nơi như sấm động.

Người thiếu niên cầm đao đứng trang nghiêm, khuôn mặt tràn đầy máu tươi, không nhìn ra vui hay buồn.

Tử đồ: cân đo, Hề Hề, Hâm các bộ tộc xưng hô thủ lĩnh, kiến Đường Thư tân Đường.

Vượt qua mười lăm vạn chữ, không thể xuất hiện trên bảng mới. Những bảng đơn khác biểu hiện ra sao, mời các huynh đệ ủng hộ nhiều hơn.

Chương thứ tư Túy Hương (4)

Đại râu dê tượng trưng quyền uy lật ngược, một chút sĩ khí còn lại của Hề tộc lập tức biến mất không còn tăm hơi. Toàn bộ tướng sĩ xoay người bỏ chạy, căn bản không để ý đến đồng bạn khóc rống dưới chiến mã của địch nhân. Tô Trát, lệnh cho kỵ binh ép xuống đám người tọa kỵ chi than, dẫn quân đuổi giết ra hơn bốn mươi dặm mới thu binh, sau khi trở lại kiểm kê chiến quả, thống kê ra con số làm mọi người mừng rỡ vô cùng.

Trận chiến này, liên quân Chư Túc lấy một ngàn năm trăm người đánh bất ngờ địch quân năm ngàn, trên trận giết chết hơn một ngàn bảy trăm người của đối phương, bắt tù binh hơn một ngàn người, thu hoạch chiến mã hơn hai ngàn, cừu dê, trâu thịt các loại vật tư làm quân lương càng lấy hàng ngàn. Mà cùng Tô Khuyết, một ngàn năm trăm tráng sĩ xuất chiến, một trăm hai mươi người chết trận, hơn năm mươi người trọng thương, hơn bốn trăm người bị thương nhẹ, hơn phân nửa nhân mã còn lại toàn bộ lông tóc không tổn hao gì.

Tướng sĩ liên quân hoan hô như sấm dậy, áp giải tù binh, gánh nặng, mệnh mông cuộn cuộn quay trở về Tô Ban bộ. Các bộ tộc chưa dẫn dắt bản bộ tráng sĩ theo Tô Khánh xuất binh, thấy liên quân đại thắng mà về, mỗi bộ lạc đều trả giá rất nhỏ., Ngựa được chia, dê bò lại trả giá gấp trăm lần, trong lòng rất hối hận. Lập tức như con cóc bị tức quá bụng nhảy dựng lên, hò hét mọi người theo đuôi truy kích, nhất định phải thừa lúc đại thắng, đuổi tận giết tuyệt Điều Thủ bộ ở gần Nguyệt Nha hồ.

Từ Đại mất cùng mọi người giảng giải đạo lý chiến tranh, đừng nên đuổi theo, ngoài miệng còn nói năng gì đó. Tất cả trưởng lão đều nghe theo lời khuyên của gã, ngược lại còn xuất ra lý giải chiến tranh truyền thống., Đạo lý lớn đánh rắn muốn đánh chết hẳn. Hai người Tô Khánh, Tây Lạc và Từ Đại Nhân nói với các vị trưởng lão nhưng không làm gì khác hơn là đồng ý để mấy vị trưởng lão kêu gào đuổi theo nhất, cho phép họ dẫn đầu thanh niên trai tráng bốn tộc đuổi theo. Còn

hơn hai ngàn dũng sĩ đã lập công nhiều địch và giết địch thì ở lại bộ lạc chờ đợi phân chia chiến lợi phẩm.

“Tộc trưởng Tây Lăng mời ba trăm kỵ binh, nhân thủ đắc lực mang theo đi nửa đường tiếp ứng chư vị trưởng lão. Ta đoán chừng, không tới năm ngày, Di Diệp trưởng lão kia hẳn là đã trở về!” Đợi mấy tên tộc trưởng Di Diệp nổi giận ùng ùng dẫn binh đi rồi, Từ Đại mất thấp giọng hướng Tô Như Ý đề nghị.

Đến lúc này, Tô Khánh Tây Nhĩ đã bội phục trí tuệ của Từ Ngôn, bội phục sát đất, lập tức chọn ba trăm nhân mã của bộ tộc mình, giao cho đệ đệ Tô Khánh của mình dẫn đầu, sáng sớm hôm sau dọc theo dấu chân đám người Di Diệp để tránh bọn họ chịu thiệt thòi lớn.

Buổi chiều ngày thứ tư, đồ quân nhu vừa mới được giao cho các dũng sĩ, Tô Diêm, người còn chưa kịp kiểm kê phần tài sản thuộc về mình. Tô Tỳ Ly dẫn đám trưởng lão Di Diệp đang cúi đầu ỉu rĩ lui về bộ lạc. Thế cục chiến trường phát triển đúng như Từ Đại Nhân đoán trước đó., Đám người Di Diệp kia thừa dịp đại thắng đi truy sát tàn địch, mới đầu giao thủ nhiều lần thắng, nhiều lần đánh nhiều thắng, thu nhận, tù binh làm tù binh hơn năm trăm tên, ngay lúc bọn họ cho rằng thắng lợi sẽ vẫy tay với mình., Một ngàn người ngựa canh giữ Hề Bộ tiến đến tiếp ứng khoản nặng hạt của mình. Song phương gặp nhau trên mặt tuyết, xu thế công thủ lập tức chuyển động. Không những tù binh bắt được lúc trước bị người ta bắt đi, hơn bảy trăm dũng sĩ Di Diệp kia bị người chém giết hơn ba trăm, còn có hơn hai trăm người không rõ tung tích.

Lúc trước khi Tô Khuyết người giao chiến với địch nhân, sở dĩ có thể thắng lợi hoàn toàn, một mặt là bởi vì Từ Đại Nhân tính toán không bỏ sót, quan trọng hơn là một chút là chế nhạo người đã đi được hai ngày trên mặt tuyết, người người mệt mỏi. Tô Thuyết bộ lấy tinh nhuệ chi sư đánh địch quân mệt mỏi, tự nhiên không có đạo lý thất bại. Mà đám người Di Diệp truy sát tàn địch hai ngày vừa vặn giẫm lên biện pháp lật đổ đối phương.

Kết quả như vậy là Từ Đại Nhân và Tô Diêm, Tây Lạc dự liệu. Hai người nhìn nhau cười cười, không có trách nhiệm truy cứu đám người Di Diệp bại trận, mà là bày tiệc rượu, tỏ vẻ an ủi đối với mấy trưởng lão đã thất bại. Sau đó Tô Tỳ Ly thuận thế đưa ra đề nghị thống nhất các bộ binh sĩ sau này quy thuận Tây Nhĩ.

Trong tay mấy trưởng lão đã không còn bao nhiêu nhân mã có thể dựa vào, tộc nhân bị hãm trong tay chỉ còn chờ Từ Đại Nhân và Tô Diêm Tây Lai nghĩ biện pháp đi cứu, đành ủy khuất đáp ứng. Tô Uy, người thay mệnh lệnh của mình không còn người chống lưng, lúc này mới nhắc tới một trưởng lão Hề tộc bị bắt làm tù binh., Trước mệnh lệnh hấn trọng thề với Trường Sinh Thiên, sẽ không lĩnh binh tới xâm phạm nữa. Sau đó mới thả hấn trở về, vì vậy, hai tộc thương lượng trao đổi tù binh, vấn đề về thi thể người chết và chiến tranh bồi thường.

Tù binh cùng cương thi vứt bỏ trong tay liên quân Chư Lăng quân so ra còn đoạt được nhiều thi thể tù binh cùng với chiến tướng phản công một trận cuối cùng. Cho nên, Từ Đại mất mở ra một cái giá trên trời., Vị trưởng lão được gọi là Ô Nhất tác kia mang lời đến cho đám người Hề ta cân nhắc. Sau khi hai bên một chọi một tù binh và thi thể, nếu như hấn chịu xuất ra một vạn con dê đến chuộc toàn bộ tù binh còn lại,, Còn liên quân Chư Túc nguyện ý đem tất cả thi thể người chết chiến tử của Hề tộc làm vật thêm, đưa trả lại cho Hề bộ an táng. Nếu như Hề Bộ không thể lấy nhiều dê đến chuộc người như vậy, thì giá trị của một gã bị bắt binh sĩ là mười con dê, một thi thể là ba con dê. Tướng lĩnh dẫn quân dựa theo đó mà cân nhắc tình cảm, giá cả trên người trưởng lão nổi lên năm lần.

” Hề Bộ chúng ta không lấy ra được nhiều dê như vậy!” Ô Nhất Tác trưởng lão giận đến sắc mặt trắng bệch, lớn tiếng kháng nghị. Nếu như trong tay chế ngạo người có đủ dê có thể chèo chống bộ lạc sinh tồn, bọn họ cũng sẽ không mạo hiểm phong tuyết để tập kích liên quân của chư Bặc. Huống hồ trách nhiệm trong trận chiến này không hoàn toàn ở tại Hề Bộ, chư bộ Bặc tộc mỗi ngày luyện binh, chưa hấn sẽ động tâm tư đánh lén chế nhạo người ta.

“Không lấy ra được, các người có thể gom góp. Kỳ hạn mùa thu sang năm là cuối cùng, qua kỳ hạn này, toàn bộ tù binh sẽ ở chỗ chúng ta mãi mãi làm nô!” Tô Khánh Tây người cố ý làm ra bộ dạng hung thần ác sát nói. Trước khi đưa ra cái giá trên trời này, hắn cùng đám người Từ Đại Nhãn đã sớm đánh giá qua trận chiến này, thực lực chế nhạo người khác, đã sớm đoán đối phương không thể chuộc nổi toàn bộ.

Sở dĩ đưa ra giá trên trời, bởi vì Từ Đại mắt nói cho hắn biết chư đình liên quân còn cần thời gian huấn luyện. Luận về dũng cảm cùng vũ lực cá nhân, dũng sĩ liên quân vô song đương thời. Luận chiến thuật phối hợp cùng năng lực chiến đấu hài hoà, binh sĩ liên quân căn bản không phải địch thủ của một quân đội chính quy.

“Trường Sinh Thiên Hội nguyên rửa đám gian thương tâm địa xấu xa các người!” Ô Nhất Phủ hùng hùng hổ hổ chửi bới, sau đó quay người đi ra khỏi lều. Trong tiếng cười nhạo của võ sĩ bộ tộc Tô Diêm “Đưa” cho hắn thịt khô, sữa ngựa, cuội một con ngựa cao gầy rụng cả lông, ngã xuống mạnh mẽ rời khỏi doanh trại.

Bọn người Di Diệp kia thấy bộ dạng chật vật của đối phương, ngẫm lại nếu như không có Tô Diêm phụ ứng nửa đường, giờ phút này gã giống như chó nhà có tang rời đi chính là mình, trong lòng càng thêm tin phục mắt của Từ Đại, cùng ánh mắt nhìn về phía huynh đệ Tô Khánh Tây Lai cũng hòa ái vài phần.

Nghĩ đến hành động phụ thuộc của Tô Khánh, tất cả trưởng lão mới bỗng nhiên nhớ tới một gã thiếu niên tên là Phụ Ly. Từ sau lần đánh thắng trở về doanh trại hôm đó, thiếu niên này đã biến mất trước mắt mọi người. Nếu như luận công lao thì..., Công lao của người này chỉ sợ không dưới mắt Từ Đại. Đặc biệt là vết thương trên chiến trường, nếu như không có Thánh Lang chúc phúc trên người thiếu niên, bọn họ cũng không có khả năng chịu trọng thương như vậy mà còn có cơ hội sống sót.

Lý Húc lại không biết toàn bộ bộ tộc đều đang cảm hứng chỗ tốt của mình. Sau khi cướp doanh chiến thắng, hắn liền lạng lẽ

trở về lều trại của mình. Trong lòng không thể phát tiết phần nộ, thậm chí ngay cả tiệc ăn mừng Tô Khuyết bộ tổ chức đêm đó cũng lấy cớ để thoái thác.

Tìm một góc vắng rồi trốn đi say mềm một hồi, Lý Húc đột nhiên như gặp ma. Mỗi sáng sớm nay trời chưa sáng hẳn đã đứng dậy cưỡi ngựa múa đao, chờ sau khi mặt trời mọc, lung tung đến nhà A Tư Lam ăn no bụng, lại tiện đường ghé nhà Đỗ Nhĩ thăm đồng bạn một chút mê man bất tỉnh, sau đó bắt đầu luyện tập cưỡi ngựa bắn.

“Nếu võ nghệ của ta có một nửa của Mậu Công huynh, cho dù là một phần tư cũng không đến mức khiến cho Mẫn Tích Di thất bại, Đào Ngột bị người chém chết, càng sẽ không để Đỗ Nhĩ vì ta mà vứt bỏ một cánh tay!” Thiếu niên vừa khổ luyện thi kỹ, vừa tự trách mình.

Ngày đó mọi người ra ngoài săn thú, là hấn dẫn đầu. Chạy đến bên hồ Nguyệt Nha, cũng là vì muốn tạo cho hấn một cơ hội rửa sạch sỉ nhục trước kia. Lý Húc trẻ tuổi chưa từng trải qua sóng gió gì, chợt thấy đồng bạn bên cạnh lần lượt chết trận ở trước mắt, rất dễ đem trách nhiệm công trên vai mình. Từ Đại Nhân khổ sở khuyên bảo nhiều lần cũng không thu được hiệu quả gì, đành phải tự mình từ từ cảm ngộ.

Từ Đại Nhân tin tưởng Lý Húc có thể giúp mình được giải thoát, thiếu nữ càng lúc càng suy nghĩ gấp gáp. Nhìn thấy bộ dáng si ngốc ngốc của Lý Húc, lại không thém tính toán chi thù ngày đó đã từng phát sinh ác ngôn xua đuổi, ngược lại mỗi ngày đều mang theo sữa dê mới mẻ giải khát cho hấn. Nhìn thấy ngón tay Lý Húc ngày qua kéo cung mài ra bọt máu, còn đặc biệt lấy ngón tay phụ thân đưa cho Lý Húc bảo vệ hai tay.

Lý Húc lại không chịu nhận lễ vật quý trọng như vậy, lấy cớ dùng một cái sáo ảnh hưởng tới sự linh hoạt của ngón tay, uyển chuyển nói lời cảm tạ hảo ý Đào Ngột thoát ra. Đào Ngột thoát tưởng nhìn bàn tay mơ hồ máu thịt của hấn, mở miệng nhắc nhở hấn luôn bắn cung bị thương. Lý Húc nghe vậy, lớn tiếng nói tạ ơn, thu hồi bảo bối nhà mình, lại đi mượn năm cây cung cứng tộc nhân trong kho công bắn ra, ngày đêm thay nhau khổ luyện.

“Phục Ly, người tiếp tục bắn, mệt chết cũng không ai để ý!”
Đào Khoát giận đến đỏ mắt, dậm chân rời khỏi. Đi xa rồi lại
lén quay đầu lại, thương tâm với tiểu tử ngốc kia.

“Ý tưởng của hán nhân bọn họ không giống với nam tử xâu
chúng ta, cụ thể phải làm sao bây giờ, không bằng người đi hỏi
Tình di một chút!” Nga Như nuốt thấy muối muối thương
tâm khổ sở nói., Lặng lẽ cho nàng chủ ý. Hán nhân nào cũng
có trái tim trong sáng, dùng cái bẫy lớn phá quân địch như Từ
huynh, lại bất động thanh sắc mượn tay địch nhân để bình định
tâm tư phản đối của kẻ phụ thân., Tìm khắp thảo nguyên
phóng chừng cũng không tìm ra được người thứ hai. Mặc dù
nhìn qua thì so với Từ huynh thật thà, ai có thể khẳng định trí
tuệ của hán nông cạn như Nguyệt Nha hồ chứ? Thay vì tự
mình đoán suy nghĩ của bọn họ, chi bằng tìm một tên hán nhân
tâm tư tỉ mỉ nghĩ biện pháp. Huống hồ Tình di cùng hai tỷ
muội có tình cảm rất tốt, chút việc nhỏ này hẳn là bà sẽ không
cự tuyệt.

Đào Khoát ấp ủ nghe xong đề nghị của tỷ tỷ, mây đen trên mặt
tan biến. Cao hứng cầm bút lông, mượn từ ngữ của họa kỹ
chui vào lều trại của dì. Hai nữ nhân một lớn một nhỏ ở trong
lều nói thăm nửa canh giờ, cuối cùng Tình di lấy thân phận là
người từng trải, cấp cho con gái một đề nghị vô cùng trung
tâm: “Nam nhân sao?”, Dầu sao cũng có chút khả năng riêng
của mình. Người và nó thương yêu nó, vì nó mà rơi lệ, không
bằng ở phía sau đẩy nó một cái. Qua cái này rồi, lòng nó cho
dù có cây to hơn nữa, cũng sẽ để lại cái bóng của người!”

Thiếu nữ chớp đôi mắt to long lanh như nước, suy nghĩ một
hồi lâu, cái hiểu cái không hiểu. Như thế nào tại trong lòng đôi
phương khắc rõ chi tiết của cái bóng của mình, nàng chẳng
thèm tính toán. Làm sao giúp Lý Húc vượt qua nan đề của
hắn, lại là việc khẩn cấp trong mắt thiếu nữ.

“Tình di, hẳn, lời trong lòng hẳn không nói với người ta!”
Thiếu nữ bĩu môi, hai mắt có nước mắt đang đảo tới đi lui.
Mặc dù đề nghị của dì rất tốt, nhưng Lý Húc vì sao lại ngần ra,
chính mình căn bản không biết rõ, làm sao có thể nghĩ cách
giải quyết vấn đề giúp hắn.

“Nha đầu ngọc, người không có mắt trường giả sao? Lúc nào nó bắt đầu ngẩn ra, bởi vì cái gì? Muốn cái gì? Chẳng lẽ người một chút cũng không thấy, không nghe thấy sao?” Di Tình vươn ngón tay điểm một cái vào ót Đào Khoát thoát ra, trêu mếu nói.

Con gái phi tộc chính là điểm tốt này, có thể yêu có thể hận. Không giống mình lúc ở Giang Nam, rất nhiều lời muốn nói với bất luận kẻ nào, quy củ của gia tộc ước thúc hết thảy hành vi, cho dù trong lòng suy nghĩ, cũng chỉ có thể đem nó cất giấu thật kĩ, cho đến khi tất cả ký ức đều đã ố vàng.

“Hắn?” Đào Khoát thoát tưởng rốt cuộc cũng hiểu một chút, tổng hợp lại tiền căn hậu quả trận chiến Nguyệt Nha hồ, khiến đao pháp phụ ly của hắn kém xa, cung tên không cho phép mà đang đau nhức khổ công lao. Nhưng đao pháp của thiếu nữ kém hơn, tiên thuật nguyên lai mạnh hơn phụ ly, hiện tại không bằng phụ ly, có thể giúp hắn thực sự có hạn.

“Ài!” Tình di thấy bộ dạng thiếu nữ sắp có mắt, trong lòng thực sự trêu mếu. Đưa tay ôm lấy Đào Ngột thoát khỏi lòng, vỗ vỗ lưng an ủi nàng: “Chính bà không biết, có thể mời người khác dạy dỗ hắn. Kỹ nghệ cưỡi bắn phóng chừng hắn đã thấy được đường đi. Về phần loan đao, bà dẫn hắn đi tìm thợ đồng, nói với thợ đồng là ta nhờ hắn dạy bảo cách phụ trợ võ nghệ!”

“Cảm ơn Tình di!” Đào Khoát vui mừng thoát khỏi vòng tay, liên tục thi lễ với dì.

Trong bộ lạc, Vương Tượng đồng quật ngã bản lĩnh thiên hạ vô song, so với một nửa Mục Nhân trẻ tuổi hơn hắn thì không vác nổi hắn. Để cho tên hán nhân này dạy dỗ phụ ly, chắc chắn hữu hiệu hơn gấp mười lần những người khác. Nếu như Phụ Ly lại đem cái phần chân tình đối đãi với Tây Lâm a di của hắn học được một nửa.... thiếu nữ trắng nõn chậm rãi biến thành màu hồng phấn, con mắt trong nháy mắt so với ngôi sao trong bầu trời đêm còn sáng ngời hơn.

Lời của Tình di tuyệt đối có đạo lý. Nghe xong thiếu nữ đề nghị mình đi tìm thợ đồng vương học nghệ, quả nhiên Lý Húc đã đình chỉ ”Điên rồi”. Mũi tên trong tay “Vù” một tiếng bay

ra bắn trúng hồng tâm cách đó năm mươi bước, sau đó thu thập xong cung tên, co căng chạy về phía đám người thợ đồng.

“Người cứ như vậy mà đi?” Thiếu nữ dậm chân kháng nghị.

“Ồ!” Lý Húc như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, hấn trở về cõi một con tuần mã được phân phối bởi chiến công trên cọc gỗ, dất trong tay, lần nữa tiến về phía nhà thợ đồng Vương.

“Bái sư Trung Nguyên, là phải tặng lễ bái sư. Đào Khoát thoát ly, đa tạ người nhắc nhở!” Lý Húc hiểu sai ý một bên đi, một bên tự cho là thông minh nói, căn bản không thể hiểu được thiếu nữ đối xử với mình một nỗi khổ tâm.

“Cút!” Đào Khoát giận mắng, trong hai mắt bỗng dung rơi lệ. Lý Húc thấy thiếu nữ đột nhiên trở mặt, bị mắng ngay ra tại chỗ, không biết mình rốt cuộc đã làm sai điều gì, lại chọc giận nữ tử cổ quái trong bộ lạc này.

Thiếu nữ rơi lệ trong chốc lát, thấy Lý Húc si ngốc, lại tức giận nở nụ cười, lau nước mắt, đi tới phía trước, kéo tay đối phương nói: “Ta đi cùng người, miễn cho đồng tượng không nhận ra người!”

Lý Húc chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay lạnh lẽo mềm mại, có một cỗ tư vị không nói nên lời xông lên đầu. Bản năng muốn đem bàn tay thiếu nữ hất ra, nói một câu “Nam nữ thụ bất thân”, nơi lòng bàn tay chạm đến nước mắt thiếu nữ. Trong lòng không khỏi mềm nhũn, không thể làm gì khác hơn là nhẹ nhàng, như đang cầm một khối bảo ngọc đem bàn tay của thiếu nữ khép lại trong lòng bàn tay.

Đào Ngột Tư nhìn thấy Lý Húc như đột nhiên thông hiểu, không hất tay mình ra, trong lòng nổi lên một cảm giác ngọt ngào. Hấn ngẩng mặt lên, vừa cười vừa nói: “Tô Mẫn bộ đồng tượng mười tám năm trước tới đây, khi đó a di Tây Lâm vừa đầy mười ba tuổi...”

Họ Tượng họ Vương, đánh cho một tay sắt tốt. Dao tốt của Tô Khánh bộ gần như đều xuất phát từ tay hấn, những vật tinh tế khác, như nam nhân, đồng dùng trên người nữ nhân, chuông bạc làm đình., Gương đồng mà nữ nhân Trang điểm trang điểm dùng trang điểm, cũng là thượng phẩm do tượng đồng

chế tạo. Không ai biết đồng tượng đến từ Trung Nguyên nào, cố sự Đào Ngột thoát ra khỏi miệng bộ lạc cũng giống như lời đồn trong bộ lạc, đều nói đồng tượng đã từng đi khắp nửa thảo nguyên, là bởi vì coi trọng đệ nhất mỹ nữ Tây Lâm trong bộ lạc Tô Khuyết nên mới đành chỉ bước chân lưu lạc.

Nghe xong lời giới thiệu xa hoa của Đào Ngột, Lý Húc lại nghĩ tới trước khi Cửu thúc rời đi, Từ Đại Nhân đã từng hỏi mình một câu: “Một người đi khắp thảo nguyên, vì lần đầu tiên nhìn thấy nữ tử liền dừng bước, loại câu chuyện này người tin sao?”

Lý Húc nhớ lại câu trả lời lúc trước của mình: “Không có khả năng!” Đại trượng phu đứng trên thế gian, chính là muốn làm một phen sự nghiệp kinh thiên động địa. Gần như mỗi nam tử Trung Nguyên từ khi nhận thức được chữ “Tu thân, Tề gia, Trị quốc”, bình định thiên hạ. Hai thiếu niên “Lòng hoài chí lớn”, nhận định người đồng không phải là vì một cô gái ở lại nơi Man Hoang này.

Như vậy, hắn ở lại Tô Khánh bộ khẳng định là vì mục đích khác. Từ Đại trừng mắt phân tích là vì Tình di, Lý Húc đồng ý với phán đoán của hắn, nhưng lại nhắc nhở hảo bằng hữu của mình không nên quá phận truy cứu bí mật của người khác.

“Ừm, người cũng sinh lòng tốt!” Từ Đại cười lạnh vài tiếng, khinh thường nói: “Yên tâm, dì Tình không phải con gái đế vương. Giang Nam Trần gia, làm Hoàng đế đầu hàng còn ngại Đại Tùy cho hắn chức quan nhỏ. Sau khi công chúa gả cho lão tử, làm gì có con trai có lương tâm mà có khí phách như vậy!”

Trong mắt Từ Đại Nhân, nếu thân là quý tộc thế gia, xưa nay ăn nhiều chỗ tốt hơn so với dân chúng nhiều, lúc nguy nan thì phải gánh vác cho quốc gia một chút trách nhiệm. Mà hành vi của Trần gia, sẽ chỉ khiến cho thế gia đại tộc cảm thấy xấu hổ, vô luận thi từ viết hay hay lắm, khúc phổ được hay, cũng không thể che giấu được sự mềm yếu cùng năng lực thấp kém của họ.

Về phần Tình di, người lúc trước đưa nàng đến Đột Quyết định dùng phương thức cầu viện, bây giờ đều làm quan viên Đại Tùy, tin rằng mọi chuyện quốc gia gặp nạn mọi người đều

đã quên mất. Nếu như người trong cuộc đều lựa chọn quên mất, thì người ngoài cần gì phải vạch trần cái mê đề này. Người duy nhất không quên lời thề của mình chính là vị đồng tượng họ Vương, từ hơn hai mươi năm trước quyết định thủ hộ một người, một mực thủ hộ đến nay, không oán không hối hận.

Chú 1: Nam Trần, theo ven sông văn võ dòn dập đầu hàng. Sau khi Hoàng đế Nam triều Trần thúc bị bắt, hiềm Dương Kiên phong chức quan nhỏ cho mình, nhiều lần đòi chức quan lớn. Muội muội của Trần thúc bảo được Dương Kiên phong làm Tuyên Hoa phu nhân, Dương Kiên chết rồi, lại bị Dương Quảng nhét vào hậu cung.

Chương thứ tư Túy Hương (5)

Nhà thợ đồng rất dễ tìm, trong toàn bộ bộ lạc, người khác ở nhà vô luận người ở hay là vì mang thai gia súc chặn gió, dùng tất cả đều là cục than, chỉ có tác dụng nhà hắt là dùng đá dựng thành. Lý Húc cùng Đào Ngột thoát ly hương về phòng nhỏ có khói lửa bốc lên một phen, rất nhanh đã tới cửa nhà đồng của hắt.

Thê tử của đồng tượng Tây Lâm mang theo mấy đứa nhỏ đi chăm sóc gia súc, cho nên trong mấy đồng chăn than đều không có người. Đào Ngột thoát tư cũng không sợ sinh, lôi kéo Lý Húc trực tiếp chui vào lò làm ruộng. Vừa vào cửa, nước mắt hai người lập tức bị hương vị bên trong hun khói. Mục nhân theo thói quen dùng nước tiểu ngựa để rèn lửa cho người sắt, mấy ngày nay chính là lúc thợ đồng bận việc, cho nên hương vị bên trong xưởng cũng phi thường tốt “Hảo hữu.”

Bên trong phòng khách đã đợi vài khách nhân, nhìn thấy Lý Húc và Đào Khoát thoát ra, dân chúng Mục nhao nhao tiến lên chào hỏi. Mấy ngày liền, Lý Húc được Thánh Lang ban cho sức mạnh., Dùng răng cắn chết một dũng sĩ địch nhân, dọa cho sáu tên thám báo sớm đã truyền ra trong bộ lạc. Vì cổ vũ sĩ khí của người Mục, trưởng lão họ A Thác còn đặc biệt truyền ý A Tư Lam, đem tình hình hung hãn cắn chết người của Lý Húc ngày đó thổi phồng lên ba phần. Mọi người truyền một mạch mười., Thập truyền bách, càng truyền càng hư, đến hiện tại, từ hai mươi một thám báo của địch giáp công lao bình an thoát thân không phải bởi vì tính cách của Từ Đại, A Tư Lam và bọn Đỗ Nhĩ tác chiến dũng cảm, mà là trong lúc vô tình lạng lẹ quy về trên đầu Lý Húc.

Tại lần chiến đấu trước bộ lạc thu hoạch khá phong phú, cơ hồ mỗi một dũng sĩ theo quân xuất chiến đều phân đến một thanh loan đao hoặc thu hoạch được. Tinh thiết có thể làm binh khí trên thảo nguyên rất đáng giá, giá cả một thanh loan đao tốt có thể chống đỡ một con ngựa con. Mục nhân được binh khí của kẻ địch liền ùn ùn chạy tới nơi tượng đồng căn cứ theo thói quen của mình cải tạo, hoặc gia tăng trọng lượng vũ khí gia

tăng., Hoặc làm hoa văn trên chuôi đao, dù sao bắt qua tay thợ đồng điều khắc một phen, binh khí thu được cho dù lợi hại hơn nữa, đoàn người sử dụng cũng không yên lòng.

“Bái nhi đánh chút, sáng sớm không ăn gì sao?” Tượng đồng chuyên chú tay nghề căn bản không nhìn thấy con gái của thánh lang thị vệ và tộc trưởng đến, hướng về phía người Mục đang vung đại chùy quát lớn. Thiết chùy nhỏ trên tay không dừng lại chút nào, leng keng đem loan đao đặt ở trên thớt gỗ đập ra một tia lửa.

Phôi đao màu đỏ rực dưới tác dụng luân chuyển của đại chùy và chùy nhỏ chậm rãi biến hình, độ cong bắt đầu lớn lên, góc cạnh lồi lên trên mặt đao cũng càng thêm rõ ràng. Mấy vết đen hình dạng như vết xe đao màu đỏ dần dần lộ ra, theo lực lượng đá kích chậm rãi khuếch tán ra bốn phía, ảm đạm, tụ lại, tụ lại, ảm đạm, chậm rãi biến thành từng đám mây trôi, nhảy lên ngọn lửa màu đỏ.

“Được rồi!” thợ đồng quát khẽ một tiếng, dùng cang sắt gia tăng loan đao, đặt trên lửa nướng một lát, sau đó trực tiếp cắm thân đao đỏ bừng vào trong nước tiểu ngựa.

“Xèo!” Mùi tanh tươi gay mũi bay lên theo làn khói, mọi người bị hun đến mức rơi lệ, nhưng ai cũng không muốn đi ra ngoài tạm lánh. Một đôi mắt say mê theo động tác của thợ đồng chậm rãi dời xuống, rơi vào trên loan đao vừa mới từ trong nước tiểu ngựa kẹp ra. loan đao qua lửa đen xuyên suốt lam sắc., Màu sắc quý dị, từng nhảy lên mây trôi trên thân đao màu đỏ thì biến thành màu xám bạc, từng đoàn từng đoàn ngưng tụ giữa lưỡi đao và sống đao, theo loan đao di động, phảng phất còn chậm rãi trôi nổi.

“Cầm lấy mà khai đao!” Trong giọng nói của thợ đồng mang theo vài phần đắc ý. Chủ nhân loan đao đang cầm cán đại chùy thở hổn hển lập tức phát ra một tiếng hoan hô, từ hai tay trên cái kìm sắt nâng lên loan đao, cho dù bị dư nhiệt trên thân đao làm nhếch miệng, nhưng không chịu buông tay, kêu to lao vào trong đất tuyết bên ngoài.

“Tiền, tiền bồi!” Lý Húc tiến lên, áp ứng kêu lên. Nên xưng kỳ nhân trước mắt này như thế nào, chính hắn cũng không rõ lắm.

Vừa lên liền gọi sư phụ, không khỏi quá mức đường đột. Đối đãi những người khác của bộ tộc gọi thẳng tên hần, lại không phù hợp với lễ tiết của người Trung Nguyên.

“Giúp ta vung đại chùy!” Tượng đồng không ngẩng đầu lên mà ra lệnh. Đây là quy củ trong tác phượng của hần, bất luận là ai nhờ hần rèn đồ, lớn thì là đao, tấm gương đồng mà phụ nữ dùng đều phải thay hần vung đại chùy mấy canh giờ. Dùng lời của tượng đồng giải thích, thứ mình không động thủ không biết quý trọng, chỉ có thể ném tâm trạng của thợ thủ công mới có thể quý trọng thành phẩm trong tay mình, lúc sử dụng người và đồ vật cũng tâm đầu ý lĩnh tề.

Lý Húc không biết quy củ quái gở này của thợ đồng, hần ở trong nhà đã quen làm việc nhà, yêu cầu của trưởng bối chính là mệnh lệnh. Giờ phút này nghe thợ đồng phân phó mình vung chùy, theo bản năng xách cán chùy trong tay.

Tượng đồng từ trong ngọn lửa lấy ra một khối ngoan thiết trong suốt đỏ rực, dùng chùy nhỏ trong tay nhẹ nhàng đập một cái, “Đinh!”

“Đang!” Lý Húc vung đại chùy lên, chuẩn xác đập đầu vào chỗ tiểu chùy rời khỏi. Ngoan ngoãn bị trọng lực đá kích văng khắp nơi, rít gào mở ra một đường khoảng cách về phía trước.

“Sức tay không tề!” Tượng đồng tán dương Đột Ngôn, chùy nhỏ tiếp tục rơi xuống, Lý Húc theo động tác của nó, vung đại chùy vù vù xé gió.

Đào Ngột thoát tở vốn muốn mở miệng can thiệp, báo cho đồng tượng và Lý Húc là phụng mệnh của Tình di đến đây học nghệ. Lời đến bên miệng, thấy Lý Húc nghiêm túc nhận định, lại thay đổi chủ ý, có hứng thú tìm cái đệm da ngồi xuống, hai tay chống qua má nhìn Lý Húc thay đồng vung.

Tượng đồng năm đó lẻ loi một mình đi khắp thảo nguyên, mãi đến khi gặp Tây Lâm a muội mới dừng lại. Đây là truyền kỳ mà toàn bộ Tô Tỳ bộ đều biết, tuy rằng mọi người chưa bao giờ thấy thợ đồng đánh nhau với người khác nhưng một người có thể một mình đi ngang qua thảo nguyên, bản lĩnh của hần chắc chắn sẽ không quá kém. Nếu không, bày sói, mã tặc trên

đường vẫn còn bão tuyết, đã sớm đưa xương cốt hẩn vào trong bụng Kên kên.

Dưới ánh sáng của ánh lửa, gương mặt Lý Húc hơi mang màu đồng có vẻ kiên nghị. Bả vai cuộn cuộn của Cơ bắt, ngực của đôi bên cũng phập phồng, mỗi vị trí đều làm cho Đào Ngột thoát tơ cảm thấy yêu thích. Tô Khánh bộ thiếu niên cũng rất cường tráng, chiều cao không thua gì Lý Húc. Theo quy củ bộ tộc, nữ tử mười ba tuổi là có thể lựa chọn lều trại của nam nhân. Bọn họ từ Hạ Thiên Hạ đi bắt đầu hướng Đào Thuộc cỡi tơ tặng lễ vật., Vây quanh chiến mã của nàng, hò hét huyết sáo. Nhưng trong mắt thiếu nữ, trên mặt ai nấy đều không có vẻ say lòng người, kiên nghị, mãnh liệt, có khi còn mang theo vài phần mê man.

“Đinh!” thợ đồng ném chùy nhỏ qua một bên, dùng cái kim kẹp món thứ hai nửa thành phẩm ném vào trong lửa. Liên tục nửa canh giờ, hẩn không cho thiếu niên trước mắt dừng lại lần đầu. Mà thiếu niên này lại cố gắng chống đỡ, tuy tiếng thở dốc dần dần nặng nề, nhưng không giống như những người khác lén hạ thấp độ cao của chùy.

“Trước kia ngươi đánh sắt?” Tên đồng thợ mắt nhìn chăm chăm vào thân đao chìm trong ngọn lửa, bất động thanh sắc hỏi.

“Không có!” Lý Húc chỉ trả lời một chữ. Cân cốt vát vả khiến hẩn tâm tình thư thái một chút, trọng áp sau lưng trở nên nhẹ nhõm, độ nhạy cảm của thần thức cũng giảm đi nhiều. Căn bản không chú ý tới lúc thợ đồng hỏi có tiếng người, theo bản năng dùng cùng một loại ngôn ngữ trả lời.

Mục nhân Lăng tộc trong tác phường ai cũng nghe không hiểu hai chữ Hán theo như lời, bọn họ cũng không để ý tượng đồng cùng phụ ly nói ngôn ngữ dân tộc mình. Hai người một ở trong bộ lạc mười tám năm, một người vừa mới lập được đại công cho bộ lạc, bất luận bọn họ có cử chỉ quái dị gì, đều được coi là chuyện bình thường. Huống hồ hai người đều đến từ Trung Nguyên, mỗi người đều có thể hiểu loại cảm giác thân thiết gặp người quê hương mình này.

Ở một bên thấy Lý Húc rèn sắt Đào Thoát Ti lại nghe mà như mở cờ trong bụng, đồng tượng với phụ ly nói Trung Nguyên, ý nghĩa quan hệ giữa hai người đã bị kéo gần. Cứ tiếp tục phát triển như vậy, một hồi phụ ly đưa ra bài sư học nghệ, đồng tượng cũng không thể oán hận phụ thuộc vào việc đoạt “Y bát” của hắn.

“Trung Nguyên nhiều người, cho nên tay nghề bị người ta học được, sẽ không đáng giá nữa, truyền thụ cho người kỹ nghệ, chẳng khác nào đem quần áo và bát cơm của mình đều tặng cho người.” Mặt Lý Húc ngày đó giải thích lung tung với “Truyền nhân y bát”, khắc sâu vào trong lòng thiếu nữ.

“Từng luyện võ?” Tượng đồng ném thanh đao vào lửa lần thứ hai, lại dùng giọng Hán hỏi.

“Không, nghiêm chỉnh luyện qua. Theo, theo hộ viện trong trang từng học mấy chiêu!” Lý Húc chống cán chùy, thở hồng hộc trả lời. Hắn tuy đã quen làm việc thô, sức chịu đựng và sức khỏe đều rất kinh người, tới lúc này cũng thở không nổi.

Tục ngữ nói “Tiểu chùy nóng vội, búa lớn mệt chết đi được. Rèn sắt đương nhiên tiêu hao thể lực nhất, làm sư phụ vung chùy nhỏ, chú ý tới kinh nghiệm và nhãn lực. Làm đồ đệ vung chùy, bằng hoàn toàn sức cánh tay và sức chịu đựng. Nếu sư phụ trong lò rèn chỉ mang theo một đồ đệ, thì đồ đệ này hoặc là lam lực siêu quần, hoặc là nợ nợ sư phụ không thể không dùng sức trả. Nếu không, ai sẽ không ngốc đến mức một mình hầu hạ sư phụ.

“Đánh thêm một lượt thanh đao này là có thể hoàn công, người còn có thể kiên trì không?” Tượng đồng lật lên phiêu đao trong lửa, dùng Đột Quyết thấp giọng hỏi.

Mấy tượng người trong xưởng đứng ngồi không yên, ùn ùn tiến lên yêu cầu thay thế Lý Húc. Mọi người sở dĩ mấy người hện nhau đến nơi đồng tượng chơi binh khí, là bởi vì biết chỉ bằng sức một người cũng không cách nào khiến một thanh loan đao hoàn công. Mấy người thay phiên nhau, giúp đỡ lẫn nhau, đều có cơ hội nghỉ ngơi, tốc độ chế tạo loan đao cũng sẽ nhanh hơn.

“Ta, ta đánh tiếp một vòng này! Một người từ đầu đến cuối, dùng hết sức đều đều, đao tính bền dẻo cũng tốt!” Lý Húc lau mồ hôi trên trán., Thở hổn hển nói. Đây là hấn tại trong thôn từng nghe người ta nói qua kinh nghiệm. Qua cùng một người rèn ra đao cụ, cùng vài thanh đại chùy luân lưu chế ra chất lượng đao cụ không thể so với mặt trời. Lực lượng mỗi người cũng khác nhau, sẽ dẫn đến đao cụ trong quá trình thành hình chịu lực không đều, do đó ảnh hưởng đến tuổi thọ sử dụng thành phẩm.

Mấy người mục nhân không lay chuyển được hấn, mang theo ánh mắt kính nể lui xuống. Lý Húc vung đại chùy lên, theo thợ đồng dùng chùy nhỏ gõ tiết tấu lên phôi đao. Nhìn một thanh loan đao chậm rãi thành hình dưới chùy sắt của mình, hấn dần dần quên trận giết chóc tanh máu kia, quên đồng bạn giã dựa trước mặt mình, tử vong, đem toàn bộ tinh thần tập trung trong niềm vui sáng tạo.

“Xì!” Khói đặc lại bắn lên lần nữa, Lý Húc đã không còn nghĩ thấy mùi tanh hôi gay mũi nữa. Toàn thân hấn ướt sũng như vừa bò ra từ trong nước, nhưng từ đầu tới chân lại cảm thấy nhẹ nhàng vui sướng.

“Được rồi, cầm lấy khai đao!” Tượng đồng mượn ánh nắng từ thân cửa sổ tiến vào, dương dương đắc ý nói. Đây là tác phẩm tốt nhất trong một tháng của nó, độ cong nhu mỹ, trọng lượng đều đều đặn, sau khi phối hợp với chuôi đao, đủ đối một con chiến mã bốn tuổi.

“Cảm ơn Bì Già sư phụ! Chủ nhân cảm ơn người đã phụ thân bảo bối của mình.” Chủ nhân loan đao ôm lấy bảo bối của mình, nhảy vọt vào trong đất tuyết. Đồng thợ cười cười, từ trong đồng lửa gấp lên một khối tinh thiết khác.

“Người phải mệt chết hấn!” Đào Thước nhảy dựng lên, lớn tiếng kháng nghị.

Thợ đồng chuyển ánh mắt sang thiếu nữ, nụ cười tràn ngập ánh mặt trời: “Hấn có quan trọng với người không? Ngoại trừ sức lực ra, ta không thấy có chỗ tốt gì!”

“Bạch Già sư phụ!” Thiếu nữ nhất thời đỏ mặt, liên tiếp dậm chân mấy lần, oán hận nói: “Ta đi nói cho Tây Lâm a muội! Người vì lão bất tôn!”

Hiếm khi thấy nàng dùng đúng cách, thợ đồng lắc đầu cười, ánh mắt chuyển sang Lý Húc đã nắm lấy chuôi chùy, hòa ái ra lệnh: “Trở về đi, sáng mai tới đây tìm ta. Một khi một chết người, sau này ta sợ là không có ngày an bình!”

“Ừm!” Lý Húc đáp ứng một tiếng, lắc lắc ra cửa. Đào Ngột bất chấp chuyện tìm thợ đồng gây phiền phức, tiến lên vài bước, dùng sức chống nửa cánh tay của hắn.

Nhìn phương hướng người thanh niên kia rời đi, thợ đồng nhắc túi rượu bên người điên cuồng trút một miệng lớn. Chùy nhỏ trong tay leng keng leng keng, phảng phất tấu một chuỗi ca khúc.

Đó là giọng dài của mùa xuân trên thảo nguyên, nam nữ mục tiêu tương đối mà hát. Lời nói cực kỳ giống một khúc gió cổ ở ngoài ngàn năm.

“Hoảng có mai, kỳ thực bảy hè. cầu ta thứ sĩ, cầu kỳ cát hề. Đáp có mai, kỳ thực ba hè. Cầu cầu ta thứ sĩ, cầu kỳ kỳ hề hiện hiện...”

Bài 1: Lam Hữu Mai, xuất thân từ Kinh Thi gọi Nam Khuyết. Thông qua mai tử trên cây càng ngày càng ít, hình dáng nữ tử tuổi thanh xuân càng lúc càng ngắn, thỉnh hữu tâm nam tử hái đồ sớm.

Chương thứ tư Túy Hương (5)

Hoàng Thạch công cầu, cố gắng kể chuyện cho Trương Lương nghe từ nhỏ Lý Húc đã từng kể, cho nên ngày hôm sau khi chưa đến giờ Mão hán đã bò dậy, sớm đi tới bên ngoài đồng than của đồng tượng chờ. Trên thảo nguyên gió đêm như đao, làm môi hán tím ngắt, nước mũi cuộn cuộn như mưa. Run rẩy ở trong gió lạnh ước chừng chờ đợi hơn một canh giờ, đồng thợ mới ngáp ra ngoài đồng than.

Nhìn thấy nước mũi của Lý Húc chảy ròng ròng, thợ đồng mở to hai mắt hỏi: “Người không muốn sống nữa sao, đêm hôm khuya khoắt còn đứng ở chỗ này? Chẳng lẽ người chưa từng nghe nói gió trên thảo nguyên có thể thổi chết người hay sao?”

“Tiền, tiền, tiền, tiền bồi - vãn bồi Lý Húc vừa run rẩy vừa giải thích: “Tiền, tiền bồi phân phó, đến sớm, không dám...”

“Cái gì mà dám không dám, người không ngủ, ta còn chưa ngủ đâu!” Tượng đồng kéo Lý Húc qua, đẩy hán vào trong tác phùng đá của mình. Một bên tay chân lạnh lẽo mà châm lửa, giẫm mạnh mấy cái vào phong nang., Vừa quở trách vừa nói: “Độc sách vừa hồ đồ, lời lừa gạt trẻ con người cũng tin. Chuyện dạy dỗ người tình ta nguyện, nếu đã dạy thì cần gì chơi hư huyền nhiều như vậy. Có công phu đó, chỉ bằng hai bên cùng nhau ngủ một giấc, tránh cho tới khi nói chuyện không còn tỉnh tể nữa, trong bụng một người thụ giáo còn đang mắng tổ tông sư phụ!”

Nghe những lời này, Lý Húc chỉ có thể ngượng ngùng cười. Trải qua một canh giờ khổ đợi trong gió lạnh, hán đã oán thăm đồng tượng rất nhiều lần. Nghĩ lại chuyện năm đó Trương Lương ba lần đi tới đầu cầu sớm, đều bị Hoàng Thạch Công oán giận đuổi về quá muộn, nói vậy có lẽ lúc ấy suy nghĩ trong bụng Trương Đại Hiền cũng không khác mấy so với lúc oán giận mình.

thợ đồng kia đợi đến lúc Lý Húc nướng chín thân thể bị đông cứng của mình, liền không hề đưa hơi sưởi ấm vào trong lò. Dùng kim sắt kẹp một khối than lớn, đè bẹp đầu bếp lửa. Ông

ta cầm một túi rượu phình to, ngửa cổ lên uống điên cuồng vài ngụm, tiện tay ném cái túi da cho Lý Húc.

“Tiền, tiền bồi!” Lý Húc từ khi khai môn đến giờ đã theo sau bốn, năm vị sư phụ, lại không có một thợ đồng nào cả người trên dưới không có nửa điểm tôn nghiêm sư đạo. Chính mình dừng lại không được cũng được, còn cho phép cho phép đệ tử uống rượu trước mặt. Ôm túi rượu, Lý Húc uống cũng không được, không uống cũng không được, kỳ hạn bắt đắ dĩ ở bên lò lửa.

“Tiền, tiền bồi gì đó. Ta già vậy sao? Uống rượu, uống chút thân thể chúng ta bắt đầu thụ nghệ!” Tượng đồng tròn trắng mắt, lớn tiếng quát.

“Đệ tử khấu đầu...” Lý Húc nghe thấy thợ đồng đồng đồng đồng đồng đồng đồng đồng đồng ý dạy mình tập võ, tranh thủ thời gian tiến lên hành lễ bái sư. Theo Từ Đại Mục phân tích, nếu kỹ năng vẽ Tĩnh di đã vào cảnh giới đại sư, thủ đoạn võ giả được nâng tôn sùng tự nhiên cũng không tầm thường.

Thân thể vừa mới gập xuống, lập tức bị thợ đồng dùng Hỏa kìm sắt mạnh mẽ chặn lại, nửa câu sau cũng bị nghẹn trong bụng bái sư. Lý Húc không biết đây là quy củ cổ quái gì, kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn. Chỉ thấy thợ đồng lắc đầu nói:

“Đừng giống như con sâu đập đầu, ta thấy đầu óc choáng váng. Ta không phải sư phụ ngươi. Ta không phải sư phụ ngươi., Chỉ là chỉ điểm cho ngươi chút kỹ xảo giết người mà thôi. Ngươi muốn học, ta cũng đúng lúc cũng không muốn phần tài nghệ này chôn ở trên thảo nguyên. Chúng ta đều lấy những thứ mong muốn, về phần tương lai ngươi đạt được như thế nào, đó là vận may của chính ngươi, không liên quan gì đến việc ta dạy nghệ. Chuyện nhỏ thôi, ai còn trông cậy vào ngươi có bài vị mà mỗi ngày đều cung cấp cho ta!”

“Sư, vâng, tiền bồi!” Lý Húc đành phải đứng thẳng người, sau đó vái chào, xem như bái ân sư. Hắn chỉ cảm thấy trước mắt tất cả đều là sao, cứ như mình đang mộng du, gọi là đồng tượng, cái gọi là hỏa lô, đều là huyễn cảnh trong mơ tạo ra mà thôi.

Nếu là Từ Đại Nhân ở đây, khẳng định lập tức mang lên túi rượu xung huynh gọi đệ với thợ đồng. Giang Nam thế gia xưa nay có Ngụy Tấn di phong, từ giường Đông của Vương Hữu quân (Trích 1), đến Tổ Dịch đánh vào Chết trung lưu, theo đuổi đều là một loại tiêu sái của cảnh giới. Loại nhân vật như ngươi nếu lấy lễ thể tục đối với hắn, ngược lại sẽ trêu chọc hắn không vui.

Tượng đồng thấy Lý Húc luôn câu nệ vào danh phận thầy trò, quả nhiên có chút không vui. Lắc lắc đầu, thở dài nói: “Ngươi cũng là một hậu đạo hài tử, chỉ có thể quá chấp nhất chút. Tương lai chịu thiệt, khẳng định cũng ăn ở trên hai chữ cố chấp. Phong hầu bá tướng tương có tiền đồ, nếu muốn tiến thêm một bước, là tuyệt đối không được!”

Tính tình hiện giờ của mình sau này sẽ bị thiệt thòi, lời này của lão phu tử đã từng nhắc nhở trước đó. Nhưng Phong hầu bá tướng bốn chữ, Lý Húc lại cho tới bây giờ không có lá gan nghĩ, không gặp được lúc trước Bộ giáo úy., Lý tướng cao nhất của hắn là làm căn nhà quản dân một huyện, để những sai dịch kia đều chạy tới nịnh nọt. Sau khi nhìn thấy uy thế của bộ giáo úy, mục tiêu cuộc đời hắn liền biến thành một giáo úy kỵ binh làm úy đội kỵ binh., Mang theo mấy trăm huynh đệ tung hoành sa trường. Về phần sự chênh lệch đẳng cấp cực lớn giữa Hầu tước và giáo úy, đối với Lý Húc mà nói đều là giấc mộng đẹp mong manh, giống như vạn gạo đầu trong mắt tên ăn mày đầu đường cùng với một ngàn vạn gạo, thật sự không có gì khác biệt.

“Còn ngần người cái gì, chẳng lẽ ta nói sai với ngươi sao? Sai làm thì cứ nói thẳng, ta sẽ không giận ngươi. Cho dù ta giận ngươi, ngươi quay người rời đi, ai lại sợ ai chứ!” Đồng tượng vươn tay, gõ một cái lên gáy Lý Húc, giả bộ giận dữ nói.

“Lời tiên bối nói, sư phụ ta cũng từng nói. Nhưng vẫn bối học võ, cũng không phải vì phong hầu bá tướng!” Lý Húc xoa xoa đầu, lớn tiếng nói.

” dối trá, không phải vì phong hầu bá tướng, ngươi học võ làm gì? Muốn thì là, nam tử hán đại trượng phu muốn đi tranh, không muốn thì thả, cần gì phải nghĩ trong lòng, miệng còn ra

vẻ trong treo!” Tượng đồng gõ tiếp, Lý Húc lại không hề lấy đầu mình ra làm mồi của người khác, nghiêng đầu tránh đi.

Vừa lóe lên, trái lại lập tức làm đồng tượng vui mừng, vươn tay không ngừng gõ loạn lên đầu Lý Húc. Lý Húc né trái tránh phải, né tránh toàn bộ ngón tay đen của thợ đồng, vừa né tránh vừa thở hồng hộc phân bua: “Ta vốn không phải vì Phong Hầu, lại cố giả bộ để kiếm công danh, chẳng phải cũng là đôi trá sao!”

“Vậy thì ngươi làm gì?” Tượng đồng thu tay lại, đoạt lấy túi rượu từ trong lòng Lý Húc, vừa uống vừa hỏi.

Lúc này Lý Húc cũng nắm rõ tính tình quái nhân trước mắt, lui về phía sau hai bước, nghiêm mặt nói: “Nếu ta học chút võ nghệ, ít nhất sẽ không trở mặt nhìn bọn Xi ngã Thái bị người ta chém chết. Tương lai cũng không đến mức để cho người khác phải toi mạng vì ta. Về phần Phong Bất Phong hầu, trước mắt ta chỉ là một thương nhân, nghĩ cũng không được!”

“Là vì đám người Ô Dung sụp đổ ư? Trách không được hôm qua ngươi mang theo vẻ tâm sự nặng nề! Còn nhỏ tuổi, nghĩ nhiều quá rồi!” Tượng đồng đặt túi rượu xuống, nhìn quái vật từ trên xuống dưới đánh giá Lý Húc. Mãi đến khi khiến Lý Húc nhìn thấy sợ hãi, mới thở dài nói: “Tính tình của ngươi, ngược lại giống một người, khó trách Văn Tinh sẽ bảo ta dạy ngươi tập võ!”

“Ai?” Lý Húc tò mò hỏi. Chuyện di sắp xếp tự mình đến Đồng Tượng thỉnh giáo, hôm qua chính mình và Đào Khoát thoát ti căn bản chưa kịp nói. Không biết hôm nay đồng tượng như thế nào đoán ra được, trong lòng lại liên tưởng đến vị anh hùng nào đó.

“Một tên ngốc!” Tượng đồng lắc đầu thở dài, khoát tay với Lý Húc, ý bảo hắn đợi ở cạnh lò lửa, xoay người đi ra ngoài, sau một lát, cầm một quyền tranh về, nung ánh lửa nhẹ nhàng triển khai trước mặt Lý Húc.

Trong bức họa là một tướng quân mặc ngân giáp, tay cầm ngân giáp, ước chừng mười bảy, tám tuổi, anh tư hiên ngang, trông rất giống Lý Húc, càng không bằng nói trên người Từ

Đại Nhân có vài phần thần vận. Xem họa công, đoán chừng là do chính tay Tình Di vẽ, lại không biết trong bức họa là nhân vật anh hùng của ai.

“Người vẫn luôn lấy làm lạ về thân thế của Văn Tình!” Tượng đồng uống một ngụm rượu, thở dài hỏi.

Lý Húc và Từ Đại Nhân từng nhiều lần phỏng đoán ra khả năng xuất thân của Tình Di, nhưng chưa một ai dám đề người thứ ba biết. Giờ phút này bị người ta nói trúng tâm sự, sắc mặt trở nên lúng túng, ngay cả tiếng nói chuyện cũng mang theo mùi xấu hổ.” Văn, văn bồi, đã từng hiểu kỳ!”

“Có gì hổ thẹn, loại nhân vật như cô ta xuất hiện trong bộ lạc này, không khiến người ta chú ý mới lạ. Bất cứ người Hán nào thấy cô ta, phỏng chừng đều sẽ suy đoán lung tung!” Thợ đồng lại tiêu sái nhún vai, vừa cười vừa nói.

Vậy thì có quan hệ gì với tướng quân trong tranh? Lý Húc chỉ cảm thấy trong lòng loạn cào cào, giống như một nồi nước luộc. Hắn không có thói quen dò xét chuyện riêng tư của người khác, nhưng một bí mật động trời xuất hiện trước mắt, hắn không khỏi không để tâm tới.

“Người này là Trần thúc thân trọng, Nam Trần Nhạc Dương Vương. Năm đó Đại Tùy Nam chinh, lão thần Giang Nam, danh tướng vọng phong hạ xuống. Hắn là một vương gia tiếng tăm lừng lẫy, lại nghĩ rằng không thể ăn chùa mà bách tính cung phụng! Hắc hắc, hắc hắc!” Người thợ đồng cười uống một ngụm rượu, lại đẩy túi da cho Lý Húc.

Nghe được tám chữ “không thể ăn không của dân chúng cung phụng”, Lý Húc trong lòng nghiêm nghị kính cẩn. Hồ Bí trung lang đem câu “Người” kia của La Nghệ không phải gia súc, không cần danh tiếng các loại máu!” Đã sớm để lại lạc ấn thật sâu trong lòng Lý Húc. Đối với xuất thân của người, hắn đã không còn xem trọng nữa, nhưng đối với nam nhân có can đảm gánh vác trách nhiệm, trong lòng còn có kính ý thật sâu.

Bất tri bất giác, Lý Húc giơ túi rượu trong tay lên, vừa uống vừa liên miên căn nhắc nói.

Đại Tùynam chinh, Giang Nam vô số thế gia, hào môn còn có “Danh tướng”, “Trung thần” nhao nhao thấy rõ tình thế, tự trối trước mặt Dương Quảng ngửa. Mắt thấy Tùyn quân sắp binh bất huyết công đánh chiếm toàn bộ Giang Nam., Nhưng hết lần này tới lần khác, Nhạc Dương Vương Trần thúc mới mười tám tuổi đã cẩn thận bị hành hạ quật quật cường. Chẳng những không chịu đầu hàng, còn thiết lập yến tiệc gian trá, trên tiệc rượu chém giết Đại Thiên tiên phong Bàng Huyền. Đây là tổn thất lớn nhất trong trận chiến Đại Tùynam chinh. Đây là một võ tướng võ tướng có cấp bậc cao nhất., Dương Kiên giận dữ, điều động Mưu Công Tiết Tổ, tổng quản hành quân Lưu Nhân ân thống binh hai mươi vạn tấn công Tương Châu. Trần thúc thận một mặt phái người hộ tống biểu muội của Thanh Mai Trúc Mã đi đường vòng Đột Quyết cùng thân cận, để cầu xin Đột Quyết nhân mã xuất binh từ phía bắc quấy rối Dương Kiên hậu lộ, một mặt liên lạc hào kiệt các nơi Giang Nam xuất binh nghênh chiến. (Chú ý đặt cược 2)

Đây là trận chiến cường đại duy nhất trong toàn bộ Tùyn quân ở Nam chinh, hai mươi vạn binh mã lớn dùng phương thức xa luân chiến làm sụp đổ một vạn năm ngàn nghĩa quân mà Trần thúc thận trọng chiêu mộ, chém hết những người phản kháng bắt được vào miện Hán.

“Hắn, hắn...” Lý Húc chỉ vào bức họa thiếu niên anh tuấn kia, không ngờ đôi phương hành sự lại quyết liệt như thế. Vì một câu “Không dừng lại ăn không công uống chùa của dân chúng cung phụng”, Không những từ bỏ tính mạng, mà còn hi sinh cả vị hôn thê của mình. Suy tính như thế, năm đó Tình di ở thảo nguyên gặp phải chỉ sợ không phải mã tặc. Bất cứ tướng sĩ Đại Tùyn nào nghe được tin tức cũng không tha cho một nữ nhân có ý định cứu lấy sứ mệnh Nam Trần mà đi tới đích an toàn.

“Kỳ thực, thế gian này nào có triều đình bất diệt gì. Thời vận không có, tất cả tự nhiên sẽ thuộc về bụi đất. Người cần phụ trách đều không chịu trách nhiệm, người không có bản lĩnh lại cần gì phải giữ lấy tính mạng mình!” Đồng thợ rót vài giọt rượu vào trong lửa, xúc động tổng kết. Trong khe hở của than củi bị sữa ngựa nhóm lên từng tầng hỏa diễm, dưới ánh lửa u lam, ánh mắt hắn lại trong suốt như thiếu niên mười tám tuổi.

“Không phải vậy! Đây là đại dũng. Mặc dù có ngàn vạn người, nhưng ta sẽ đi theo con đường cũ, không liên quan đến việc thành bại!” Lý Húc đứng dậy, nghiêm mặt phản bác.

Tiếng “xoẹt” trong cổ họng của đồng tượng vang lên, thiếu chút nữa bị lời nói của Lý Húc làm nghẹn họng. Hắn ho khan vài tiếng, lại trừng mắt nhìn Lý Húc cả buổi, cười mắng:

“Người đứng là mắt không trông, lời của lão tử cũng dám phản bác. Những lời này lão tử nghẹn hơn hai mươi năm., Cho tới bây giờ không ai có thể nói được vài câu. Tuy bị người ta nghẹn, nhưng cũng cảm thấy thông khoái. Thôi vậy, bản lĩnh vạn người địch chính ta cũng không đủ, không có cách nào dạy người. Bản lĩnh đơn đả độc đấu lại còn chưa quên. Người muốn học cái gì, nói trước cho ta nghe một chút?”

“Ta muốn...” Lý Húc do dự một lần nữa, ánh mắt lại rơi vào râu dài mà thiếu niên cầm trong tay. Nếu Vương Đồng Tượng đã coi quá trình chiến tranh diệt Nam Trần là thứ quý giá nhất, có lẽ hắn cũng là một thành viên trong số những người từng phân đấu chống lại hắn. Nếu không hắn cũng sẽ không tìm khắp cả thảo nguyên, chỉ để bảo vệ di bình an. Võ nghệ của sư phụ chắc không kém, nhưng trong binh khí mười tám thì có người nào thích hợp hơn, Lý Húc cũng không thể khẳng định.

Bộ giáo úy và Từ Đại Nhân đều dùng đến Côn Bằng, đương nhiên phải lựa chọn đầu tiên trong lòng hắn. Nhưng ngẫm lại từ lời Từ huynh, luyện Chử cần mười năm công, Lý Húc lại bắt đầu do dự.

“Tiểu tử, chẳng lẽ ngươi cũng muốn dùng Côn Bằng sao?” Đồng tượng thấy ánh mắt của Lý Húc lưu luyến không rời nhìn chòng chọc, cười hỏi.

“Có gì không thể!” Lý Húc trở mặt hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ ngươi cũng không biết sao?”

Tính hắn tuy có chút thô lỗ, chấp nhất nhưng không phải người cứng nhắc. Thấy thợ đồng không làm giá sư phụ cũng thuận theo tính cách của đôi phương mà đáp lễ đệ tử.

Tượng đồng thấy Lý Húc đột nhiên thông suốt, nhìn thấy tên thật của mình từ phong lưu tiêu sái ra, trong lòng càng cao

hứng, cười mắg: “Sao ta lại không biết, chỉ là trong trời tuyết này, ông đây lấy đâu ra cười ngửa cho người. Vật kia nhập môn cũng không khó, nếu có trăm tên thiết giáp trọng kỵ cùng người xung trận, không cần tinh thông cũng có thể mạnh mẽ chọc thủng một hàng ngũ quân địch. Nếu đơn đả độc đấu, học không tinh, chỉ sợ người chết càng nhanh hơn một chút!”

Những lời này là chuyện thường thấy trong chiến trường. Mã Đình dài chừng một trượng tám thước, là trang bị lý tưởng để trọng giáp kỵ binh xông trận. Hơn trăm tên thiết y, mã cái thiết giáp dùng trận hình tấn công đại trận địch quân, đôi phương mặc dù có hai ba ngàn người., Cũng chưa chắc có thể vượt qua được thiết kỵ xông lên. Nhưng nếu song phương đan xen vào một chỗ hỗn chiến, dùng Côn Bằng bất tỉnh, ngược lại sẽ bởi vì nó quá lớn mà trói buộc chân tay, mấy binh lính nhỏ vọt tới trước người, mỗi người một đao liền giải quyết đám người cầm kiệu.

Trước mắt toàn bộ bộ lạc Tô Khánh hiểu ý chỉ có một người mắt to. Hắn ở trên râu dài tiêu phí mười năm khổ luyện, tự nhiên sẽ không để địch thủ dùng loan đao đến trước mặt. Lý Húc hiện tại bắt đầu học từ đầu, trên chiến trường cầm một cây trâm dài, tương đương với tay không tiến lên chịu chết.

“Nếu không học Tuyên Cơ?” Lý Húc chần chờ hỏi, trong đầu nhớ mãi không quên một bộ giáo úy năm đó. Con Trường Thương như du long đó, uy phong lẫm liệt quát mắg, để lại cho thiếu niên ấn tượng sâu sắc, khiến hắn thân bất do kỷ, muốn mô phỏng theo.

“Ta cho người một ít kỹ xảo dùng Toan Nghê cơ bản, lưu lại tương lai người chậm rãi đi ngộ. Bây giờ thời điểm, để người báo thù cho bằng hữu, vẫn là học một thanh loan đao càng thêm thuận tiện!” Đồng tượng thấy Lý Húc do dự, thấp giọng đề nghị.

Lý Húc lại khẽ nhú mắ, người dùng loan đao đều không phải xuất thân từ con đường chính quy, đây là một câu mà Từ Đại Nhân đã từng truyền thụ cho hắn. Hắn cũng không phải là cảm thấy thân phận người dùng đao hèn mọn, chỉ là sợ luyện thành

loan đao, trên chiến trường vẫn chưa trải qua một kích trường cương.

“Người sợ loan đao đầu không lại trường lương!” Đồng tượng thấy ánh mắt Lý Húc vẫn bay tới bay lui trên bức họa, thấp giọng hỏi.

“Sợ lắm rồi!” Lý Húc trả lời theo đúng sự thật. Chỗ tốt của sư phụ Đồng Tượng thể hiện tại ở đây, trước mặt người này, mình không cần phải ra vẻ.

“Nếu như ngươi dùng một cây giáo dài, cho Từ Đại Nhãn một cây loan đao, song phương giao thủ, ai thắng?” Tượng đồng lắc đầu, hỏi.

“Từ huynh thắng!” Lý Húc đối với bản thân biết rõ như lòng bàn tay.

“Nếu như hai tướng gặp nhau, một người cầm đao, ai thắng?” Tượng đồng tiếp tục hỏi.

Trước mắt Lý Húc lập tức hiện lên bộ dáng anh hùng khí vũ hiên ngang của hai người La Nghệ và Bộ giáo úy. Nếu hai người này giao thủ, thắng bại chưa chắc dễ phân như vậy. Nghĩ nghĩ một chút, hắn rút cuộc hiểu thâm ý trong lời của đồng tượng, gãi gãi đầu, cười trả lời: “Đương nhiên là ai học được tinh túy, ai thắng!”

“Vậy mới đúng chứ, nho tử có thể dạy!” Tượng đồng giơ ngón tay ra đập vào ót Lý Húc, Lý Húc nghiêng người né tránh, động tác không chậm nhưng bị thợ đồng gõ trúng một cái rất mạnh.

“Đừng chạy, nếu ta thật lòng muốn gõ ngươi thì sao có thể trốn thoát được chứ!” thợ đồng vừa lùi lại vừa cười lớn.

Lý Húc lập tức nhận được vài phần “chân truyền”, thuận tay xách một cái chậu đồng lên trên đầu, vừa đi vừa trả lời, cần gì phải trốn!”

Tượng đồng vui sướng, vừa mắng Lý Húc ngu ngốc, vừa lấy ra hai thanh loan đao từ trong bình khí của người khác đưa về lò, một tay giao cho Lý Húc, một tay nắm lấy tay mình.

Truyền cho hắn vài câu đao ca quyết thường thấy trong quân, rồi ra lệnh cho hắn đối luyện với mình.

Lý Húc sợ làm tổn thương thợ đồng, để lại ba phần sức lực. Kết quả một chiêu chưa xong, đã bị thợ đồng đá ngã lăn trên mặt đất.

“Bỏ lớn như hồ, chẳng lẽ có bộ dáng mèo bệnh như ngươi sao?” Thợ đồng dùng mũi đao chỉ vào cổ họng Lý Húc, cười khẩy nói.

Lần này Lý Húc hiểu được chênh lệch giữa mình và đôi phương quá lớn, xuất toàn lực cũng chưa chắc có thể chiếm được tiện nghi. Cho nên không dám chậm trễ, lăn ra ngoài, lại nhảy lên rồi tái chiến. Lần này vừa nhắc tới hắn đã xuất toàn lực ra., Mở to miệng rộng, đem câu đầu tiên của ca quyết phách trảm như hổ bộc phát vô cùng nhuần nhuyễn. Tượng đồng khen ngợi gật gật đầu, đập về phía trước nửa bước, dễ dàng đem lưỡi đao của Lý Húc nghiêng lệch, thuận tay vỗ một đao vào bên hông hắn.

“Roi ngang vung tay, chính là dạng này! Bất quá nhớ kỹ phải dùng đao phong!” Đồng tượng không để ý tới Lý Húc bị mặt đao đập oanh tới, lớn tiếng nói.

Đao thể trong quân đội đã lưu truyền từ lâu trong dân gian Đại Tuyền, chẳng qua chỉ là một cú đánh, vung ngang, tiện tay, quét ngang, khiêu khích, chém xiên chéo., Ngăn cản và đâm tám động tác, mỗi động tác phối hợp một câu khẩu quyết tương ứng. Năm đó Lý Húc theo cảnh cây lớn trong tộc mời về phía sau hộ viện, cũng từng nghe nói qua ca quyết tương tự. Nhưng cùng một loại ca quyết, do người khác dùng ra lại có cách biệt một trời một vực. Đao mà hộ viện Trang Trung sử dụng ra, uy thế thoát nhìn rất lớn, nhưng không có quá nhiều biến hóa. Mà đồng thợ thủ tín sử ra một đao, bên ngoài nhẹ nhàng phiêu dật mang theo ngoan lệ xảo trá. Khiến người ta rõ ràng biết hắn muốn xuất chiêu như thế nào, chính là chống đỡ không dưới ba chiêu.

Cả một buổi sáng nay, Lý Húc là người đầu tiên học được chân tủy của thợ đồng, lại bị đao đồng đập chân đá, đánh vô số ngã. Cũng may hắn xuất thân gia đình nhà nghèo, da dày thịt

béo. Bị đánh cũng không kêu đau, ngã lập tức đứng dậy tái chiến, cũng giành được vài phần khen ngợi của đồng tượng.

Sau khi sắc trời sáng rõ, thể tử của đồng tượng đứng dậy pha trà, hai thầy trò cũng ngừng huấn luyện. Đánh người sáng sớm một buổi sáng, đồng tượng vui vẻ, chủ động giữ lại Lý Húc ăn trà ở nhà. Sau khi dùng bữa sáng, lại sửa chữa mấy tư thế cơ bản của hắn, sau đó khai lò thay Mục Dân đánh đao, không để ý tới đệ tử chết sống nữa.

Lý Húc kéo thân thể đau nhức hồi trưởng, lập tức dẫn Cam La vào các bộ dũng sĩ giả thần giả quỷ. Đợi khi “biểu diễn” mỗi ngày kết thúc, hắn mới bước được một bước trèo về bên cạnh đồng than. Thời tiết gần đây khá tốt, hắn không dám lười biếng trong đồng than, lão đảo bò lên lưng ngựa, bắt đầu luyện đao.

Nhắc tới cũng kỳ, xưa nay hắn lập tức múa đao điên cuồng, khí thế kinh người, động tác cứng ngắc, không có nửa điểm kết cấu. Sau khi bị thợ đồng gỗ một buổi sáng, lại thúc ngựa vung đao, loan đao kia tựa như có vài phần sinh mệnh, linh hoạt tùy tâm ý động, vô luận bỏ hay giật, mỗi động tác đều có thể miễn cưỡng nói lại, không còn lộn xộn như trước.

Đánh bạc: giường đông bụng phơi phơi. Thấy Kỳ Thế nói nguyên ngôn mới. 《Thái Phó cầu con rể, phái môn sinh của mình đi Vương gia xem tướng mạo, nam tử Vương gia dồn dập chinh trang chờ khách, chỉ có Vương Hi chỉ tử nằm phơi phơi trên giường Đông, như không nghe thấy. Kính Thái Phó nghe thể hồi báo, cảm thấy hi chi tiêu tiêu, liền gả con gái cho hắn.

Chú nhị: Trần thúc cẩn thận, huynh đệ ngoại mẫu của Trần thúc bảo, một trong số ít mấy kẻ không biết thực tế trong cuộc chiến Tù Diệt Nam Trần, thua trận, bị giết.

Chú 3: Nơi này tham khảo đao thuật của quân Thích gia.

Chương thứ năm Liệp Lộc (một trên)

Đêm đó, Lý Húc liền chia sẻ chuyện mình theo tượng đồng tập võ với Từ Đại Nhãn. Tượng đồng không yêu cầu hẳn giữ bí mật, cho nên hẳn cũng vui vẻ mời bạn tốt cùng mình đi học nghệ. Từ Đại Nhãn lại mỉm cười cự tuyệt, mãi đến khi Lý Húc mới thấp giọng giải thích: “Thuật đối địch của một người này., Ta đã luyện qua mười năm, trên chiến trường tự bảo vệ mình dư xài, còn muốn tiến cảnh gì lớn hơn nữa, chỉ sợ không phải chỉ cần sư phụ chỉ điểm là có thể lấy được. Mà sách lược đối đầu với vạn người, ngoại trừ hiện tại, chúng ta đi đâu mà kiếm được cơ hội tốt như vậy chứ!”

Hoàn toàn chính xác, ngoại trừ thiết ngoại bộ lạc, tại Trung Nguyên sao lại có một tướng quân chịu đem binh mã giao cho người xa lạ giày vò? Lý Húc trong phút chốc minh bạch thượng thương tặng cho mình cùng Từ đại nhãn cơ hội thật sự khó có được, liền không cưỡng ép đối phương đi học võ nữa. Từ Đại thấy Lý Húc hào phóng như thế, bản thân cũng không giấu giếm chút nào., Lôi kéo Lý Húc đem những đạo lý gần đây thông qua luyện binh và binh pháp cổ xưa mà mình cảm ngộ được thuật lại lần lượt kể rõ ràng. Lý Húc nghe mà choáng váng, đầu to như cái đầu, nhưng nể tình bạn tốt một phen khổ tâm, đem những tâm đắc đó lần lượt rành mạch, đợi ngày sau tham khảo kỹ càng.

Ngày thứ hai, Lý Húc ngủ tới giờ mới đứng dậy. Khi hẳn thúc ngựa chạy tới trước cửa xưởng của thợ đồng, thợ đồng cũng vừa mới leo ra khỏi đồng than. Sư đồ hai người nhìn nhau cười to, uống một ngụm rượu nhỏ thân thể ấm áp, tìm hai thanh loan đao tiếp tục khai luyện. Theo thường lệ bắt đầu từ đại bổ, một chiêu một chiêu phá hủy, sau khi Lý Húc bị đánh trúng liền lần nữa tới. Cứ theo lệ là không đến một chiêu Lý Húc đã nằm úp sấp trên mặt đất, sau đó đứng lên vung đao tái chiến.

Tượng đồng làm người hiền hòa, đối với yêu cầu luyện võ lại rất nghiêm khắc, thân thể cân đối, góc độ ra chiêu, bộ pháp phối hợp, đều yêu cầu Lý Húc làm được cẩn thận tỉ mỉ. Cao, thấp, trung, bình, mỗi góc độ có thể ra tay phải vài chục lần

mới chịu bỏ qua. Luyện suốt một buổi sáng, miễn cưỡng đem mười mấy phát triển mạnh biến hóa liên tục luyện toàn bộ. Mắt thấy xung quanh dần dần lên tiếng người, thợ đồng lại một cước đá Lý Húc ra khỏi nhà.

Lý Húc từ trên mặt tuyết bò dậy, tâm tình vui vẻ trở về cục than của mình. Mang Cam La ứng phó xong tuần tra hàng ngày, rắc rối tiếp tục tìm chỗ đất trống không có người múa đao. Đào Ngột thoát tơ mang theo Cam La, một ngày nhìn hần nhiều lần, thấy sắc mặt Lý Húc không còn tối tăm như trước, thiếu nữ cũng cảm thấy trong lòng ngọt ngào, so với bộ xiêm y xinh đẹp khác người còn vui vẻ hơn.

Mấy ngày kế tiếp, đến thợ đồng tập võ lại trở thành chuyện quan trọng hàng ngày của Lý Húc. Đào Ngột thoát tơ đi theo mấy lần, chịu không nổi sự đá đập của thợ đồng, sau một chiêu liền không chịu luyện nữa. Tượng đồng không chịu nổi nàng đứng bên cạnh khiến Lý Húc phân tâm, dạy một tư thế ưu mỹ khác., Lại không có bất cứ kiếm vũ có giá trị thực chiến nào cho nàng về nhà phỏng đoán. Đào Khoát thoát tơ có việc làm, liền không còn dậy sớm nữa. Cách vài ngày cầm trường kiếm được khảm nạm đá quý khoe khoang trong tuyết, đầy trời tuyết, như bảo kiếm sương, phối hợp với mái tóc dài như thác nước, ngược lại cũng khiến người đứng xem kinh tâm động phách.

Như là qua hai tháng, loan đao trong tay Lý Húc dần dần sinh ra xuất phong. Tám chiêu thức cơ bản cùng với các loại biến hóa đều đã luyện thành đủ, sai sót chỉ là hỏa hầu mà thôi. Sát chiêu với sư phụ mặc dù còn không thoát khỏi vận mệnh bị đánh ngã trên mặt đao., Nhưng cũng có thể đối phó với một hai lần. Tượng đồng kinh nghiệm phong phú, biết Lý Húc nếu muốn tiến cảnh lớn hơn nữa thì cần phải có thời gian, cho nên cũng không ép hần quá căng thẳng. Sau khi đem chiêu thức cơ bản và diễn luyện thành thạo biến hóa, liền để Lý Húc từ bước xuống ngựa.

Lập tức dùng đao lại là một tầng quang cảnh khác, bước chân luyện tập thuật toàn thân, bước chân phối hợp chiêu thuật, đùi, lưng cầm cùng cánh tay đồng thời phát lực. Mà lập tức giết địch, lại đem chủ động thân thể phó cho chiến mã. Tốc độ

chiến mã cùng tốc độ linh hoạt rất quan trọng, động tác ngược lại làm cho người ta phải quay đầu lại phối hợp với tọa kỵ., Động tác khí thế bằng bạc như gai nhọn rất ít khi có cơ hội dùng tới, thuận thế, hất lên, đâm nghiêng mấy chiêu thức dựa vào tốc độ giết địch nhảy lên thành chủ lưu. Lại phá chiêu lần nữa, loan đao trong tay thợ đồng liền quán lên mềm mại, dính nước lạnh, để tránh bóp không tóm được cái mạng nhỏ của Lý Húc.

Lý Húc thúc ngựa lao nhanh tới, loan đao bổ vào khoảng không, hai vó đan chéo, bị thợ đồng đục nước làm thành một vết bản trên lưng. Hắn đột nhiên nhớ tới chiêu này là Từ Đại Nhân ngày đó sử dụng phục sát trình sát, trong lòng ngộ ra điều gì đó, quay đầu ngựa quay lại định cho thợ đồng một niềm vui bất ngờ. Nhị mã vừa mới tới gần, loan đao trong tay thợ đồng lại vung nghiêng một luồng gió lạnh, “Phốc” một tiếng nện lên ngực hắn.

“A!” Lý Húc bị đông mềm làm cho lạnh đi, kêu thảm một tiếng rồi quay đầu ngựa chạy ra ngoài. Đến khi hắn ngượng ngừng quay đầu ngựa, thợ đồng múa loan đao bọc một cái, vừa chém lung tung về phía Lý Húc, vừa quát lớn: “Chiêu hay chết, người sống là không rõ ràng sao? Lúc xung phong chém giết không thể chia thân, chớp mắt là quyết định sinh tử. Chỉ cần có thể chém trúng địch thủ, người cần gì phải quan tâm hắn đang rút hay đánh nữa!”

Lý Húc bị đánh ngã chạy trời chết, chạy một cách xa lắm mới dám quay lại nghênh chiến. Buổi sáng không biết đã bị đánh trúng bao nhiêu đao, ngay cả chiến mã cũng bị chém đến ngại ngừng, mỗi lần thấy đồng thợ giơ tay lên liền chạy về hai bên. Tượng đồng thấy việc luyện chế như vậy chưa chắc có hiệu quả, liền thay Lý Húc nghĩ biện pháp. Ra lệnh cho hắn tìm một chỗ trống để đặt hai hàng cọc gỗ cao bằng chiến mã., Mỗi cọc gỗ đều buộc một túi cỏ bằng cát, chính mình luyện công kích chuẩn xác năng lực không mã. Lý Húc tai ương đi, một mình luyện hai ngày, sáng sớm ngày thứ ba trở lại tìm thợ đồng phá chiêu, quả nhiên tần suất chịu đòn giảm nhiều.

Tượng đồng lại lần nữa chém giết với hắn, yêu cầu phải làm một cách quen thuộc với động tác cơ bản. Sau khi luyện hơn

mười ngày, lại ra lệnh cho Lý Húc cầm cọc gỗ lên lần nữa, không được xếp thành hai hàng thẳng tắp, mà là bố trí thành các hàng bộ binh các loại hình dạng.

Lý Húc lĩnh mệnh theo, chậm rãi có thể cưỡi ngựa xuyên qua trong đám cọc gỗ, có thể trong nháy mắt vùng đao chém đứt túi cỏ nhưng lại cam đoan không bị cọc gỗ cọ vào. Đồng tượng thấy thế, liền làm hấn thu hồi cọc gỗ, đổi thành trên bãi đất trống dựng lên mười mấy cái giá gỗ cao thấp không đồng nhất. Mỗi cái thắt cổ một cái túi cỏ đầy bùn đất. Lý Húc tung ngựa chạy qua bên cạnh túi cỏ, dùng đao gỗ nhỏ cỏ túi, lại tránh cho bị đập trúng túi cỏ.

Lần này so với ứng phó mục tiêu cố định khó hơn nhiều, Lý Húc lại đối phó một tháng, mới miễn cưỡng đem cửa ải này vượt qua. Trong hơn ba tháng hấn luyện võ, Từ Đại Nhân làm sao chuộc tù binh cò kè mặc cả cùng chuyện làm sao chỉ đạo diễn luyện đội kỵ binh của liên quân Chư Túc Quân trùng kích., Làm thế nào âm thầm bố trí cạm bẫy cho trưởng lão các bộ tộc khác là Tô Khánh, củng cố quyền không chế binh mã, vân vân, các vấn đề trọng đại hấn đều suy nghĩ. Từ Đại Nhân Ngẫu nói với hấn, lấy tâm cơ trước mắt của Lý Húc, cũng lĩnh ngộ không ra chỗ ảo diệu trong đó, càng khỏi nói đề nghị hữu hiệu gì.

Hấn chuyên chú tập võ, tiến cảnh phương diện đao mã kỵ bắn đương nhiên nhanh hơn người bình thường. Đồng tượng còn mắng hấn ngu ngốc, về sau hai chữ “Đồ ngốc” mắng ra đã có ý khen ngợi. Sư đồ hai người lập tức giao đao, không còn là một đao bọc đồng than, dù sao cũng ung dung., Một đao khác cầm loan đao mở ra liền có thể ra sân vùng loạn. Trên lưỡi đao của hai người đều quán lấy cục bùn, ngâm nước lạnh, Lý Húc bị đánh cho chạy trời chết, ngẫu nhiên cũng có thể liều mạng mạo hiểm bị chém trúng, tạo cho sư phụ một niềm vui bất ngờ. Mỗi lúc này, thợ đồng luôn mắng hấn ra tay không biết nặng nhẹ, đánh cho lão già cả ngày không thể làm được việc.

Lý Húc ôm khuôn mặt đầy áy náy đi thay sư phụ vùng chuy lớn, thợ đồng chiếm tiện nghi mặt mày hơn hờ, khen hấn lực Côn Bằng kinh người, tiền tài thân thể hùng hậu. Đề nghị hấn

cho mình dùng một thanh loan đao nặng hơn một chút để phối hợp với lực cánh tay người khác.

“Nếu là năm tháng thái bình, dựa vào vóc người, tướng mạo của người, đủ có thể nâng cao lễ đao cho Hoàng đế lão nhân, vừa mài tấm gương cho các nữ nhân, vừa khen ngợi Lý Húc đang ở trong bếp lửa.

Lễ đao là lễ nghi của đế vương xuất tuần, dài mà hoa lệ. Người cầm đao yêu cầu cao to khôi ngô, như thế mới có thể nâng đao cùng một tư thế mấy canh giờ không nhúc nhích. Lý Húc không biết sự phụ khen mình lực cánh tay to hay là mắng mình dần, đang tính từ hội tụ trả lời mĩa mai lẫn nhau., Lại nghe thợ đồng nói: “Chỉ tiếc râu mép của thằng nhóc mày dài ra, mới mười lăm tuổi mà đã có lông đen từ má mọc ra. Sau này ăn ít thịt bò đi, nếu không râu ria sẽ lớn nhanh hơn!”

Đây là một trong những chuyện phiền não nhất của Lý Húc, người đọc sách chú trọng “Liêm Liêm Hữu Tu”, râu phải dài cũng phải có bộ dạng xinh đẹp thừa thớt. Nhưng mấy tháng nay hẳn bởi vì ngày ăn thịt uống rượu, chiều cao rõ ràng đã cao hơn một mảng lớn, lông tơ trên mặt cũng dần dần nhiều, từng sợi vừa thô vừa cứng, đủ để so sánh với sự cứng rắn của Cam La.

“Cứ mọc thì dài đi, dù sao người cũng chẳng thành người đọc sách gì cả. Ngựa kéo xe qua lại cứ nhào lại, chẳng phải tiêu dao khoái hoạt sao!” Tượng đồng thấy thiếu niên kia buồn rầu, cười an ủi. Hắn đã biết lý do vì sao Lý Húc tới tái ngoại, rất đồng cảm với tao ngộ của thiếu niên, nhưng lại không cảm thấy mất đi tư cách tham gia thi khoa cử có gì đáng tiếc.

“Làm quan chuyện này so với luyện võ đánh trận còn phiền toái hơn. Luyện võ sao, người chỉ cần chịu bỏ công sức là có tiến cảnh. Đánh nhau, thắng bại một lần là biết, muốn qua loa thì không nói được. Chỉ có làm quan, không phải ai có bản lĩnh thật sự, mà là ai sẽ lấy lòng thượng cấp. Bản lĩnh của người có mạnh hơn nữa cũng được., Sẽ không nịnh bợ cấp trên, cũng không có kết quả tốt. Võ môn ngựa của cấp trên, cúi người làm quen, khó tránh khỏi cong lưng, chống cự được có cơ hội thẳng lưng, bản thân cũng không đứng lên nổi.” Lúc

hai thầy trò uống rượu, tượng đồng từng như được Lý Húc dạy dỗ.

Thiếu niên vừa mới bước chân vào hồng trần sao có thể nghe hiểu được những lời bổ sung, áp ứng nghe, trong lòng lại nhớ tới uy phong của Bộ giáo úy ngày đó.

“Khà khà không phải dùng vậy đâu!” Khi Lý Húc cảm thiết chùy đi khoa chân múa tay, thợ đồng không nhìn được mở miệng chỉ điểm. Võ nghệ của quái nhân này rất hỗn tạp, từ đao, cương, côn, mâu đến những cùm cốt bất thường., Đại chùy, Lang Nha bổng, hầu như mỗi thứ đều biết một chút. Thừa dịp múa kiếm tửu tính, động tác tiêu sái lưu loát, phong thái còn phiêu dật tuyệt trần hơn vũ tư thoát tơ của Đào Ngột, như không phải là một bộ áo da dính trên người đối phương, Lý Húc quả thực hoài nghi mình gặp phải ẩn tiên trong núi truyền thuyết.

“Tiền bối nếu như ở phố xá náo nhiệt cầm kiếm mà múa, chỉ sợ nữ tử toàn thành đều sẽ khẽ vẩy tay áo sắc sỡ!” Đi theo đồng thời thời gian dài như vậy, Lý Húc ít nhiều cũng học được chút phóng đảng không bị trói buộc, vừa cười vừa nói.

“Vũ điệu này cũng không phải vì người khác mà trang trí!” Tượng đồng nâng túi uống điên cuồng, vẻ mặt trẻ con ngông cuồng. Mỗi khi uống với thiếu niên đến mức mắt hoa tai, hẳn lại nhớ tới lời hứa ngày đó, truyền cho Lý Húc một ít chiêu thức, khẩu quyết của Lý Húc. Ngày thứ hai đợi Lý Húc nhận được những gì học được đầu tiên, hẳn lại quên mất. Lần uống say tiếp theo., Lý Húc nhận lúc đang say rượu hỏi, hẳn lại đòi Toan Nghê thành chùy, dạy Lý Húc một đại lực sĩ dẫn quân xung trận, sát pháp mạnh nhất. Dạy xong chùy, lại chỉ đạo Lý Húc phá giải chùy chiêu, chiếm tiện nghi của lực sĩ., Bệ Ngạn, Phá Mâu, Phá Mâu, Phá Mâu, Phá Thiết Toan Sơn Thuật truyền cho một đồng lớn, về phần những chiêu thuật này tương lai trên chiến trường có hiệu quả hay không, thợ đồng lại buông tay, thẳng thắn nói ra: “Đây là lúc rèn sắt tự ta suy xét ra, khiến cho ta không rõ lắm!”

Đụng phải một “ám sư” như vậy, Lý Húc không còn cách nào khác đành phải tập trung tinh thần, cố gắng đột phá đao thuật.

Càng luyện càng gãy, loan đao trong tay càng không thuận tay, có chút chiêu thức rõ ràng có thể đem uy lực phát huy lớn hơn., Nhưng vì độ dài của loan đao ảnh hưởng tới hiệu quả khi vùng quyền. Lúc này hắn đã nhìn thấy đường đi của đao thuật, biết đây hết thảy là do lực cánh tay của mình, cánh tay dài và sức nặng của loan đao không tương xứng. Muốn mời thợ đồng hồ thợ chế ra một thanh loan đao, thầy trò hai người bận rộn hơn nửa ngày, nhưng do chất lượng thành phẩm quá kém nên không thể không bỏ dở.

“Đao sở dĩ đánh thành khúc, là vì cam đoan thân đao cũng sẽ giảm độ dài, làm cho độ dài của lưỡi đao đạt tới tối đa. Như vậy mới có thể phát huy ra được uy lực của kỵ binh trên ngựa bổ, rút ra hai động tác. Đại đa số người bị loan đao chém trúng không phải là bị chém chết, mà là vết thương quá dài, chảy máu chết!” Đối với một đồng hồ thợ đao không thành công, hắn như tổng kết lại.

” chiều dài và chiều dài này là cực hạn của loan đao trên thảo nguyên, nếu muốn đột phá, trọng tâm, trọng lượng, độ cân bằng và độ cân bằng phải suy tính một cách kiên cường. Dùng tài nghệ của ta, dùng tinh thiết bình thường đoán chừng không làm được. Tinh Thiết có lẽ có thể, nhưng không mất năm ba năm, người cũng không thể gom được nhiều tinh thiết như vậy!” Sau một lần thử nghiệm thất bại, đồng hồ thợ có chút ủ rũ nói.

Trên phương diện thu thập tài liệu bằng đao, Lý Húc không hề bị quan như thợ đồng hồ. Sau khi tin tức hắn muốn đánh một thanh loan đao bị mấy bằng hữu biết được, người thân tiền thủ A Tư Lam chỉ còn lại duy nhất một cánh tay. Đồ Nhĩ., Còn có dã nha đầu Đào Ngộ thoát ly suy nghĩ, đám người Nga Phách đáp ứng hỗ trợ. Mùa đông năm tháng dài đằng đẳng trên thảo nguyên sắp kết thúc, tuyết đọng trên mặt đất đã có xu thế hòa tan. Đợi sau khi tuyết tan hết, đoàn người đi khắp thảo nguyên, cũng phải gom cho Lý Húc một thanh loan đao.

“Tuyết lập tức hóa!” Một ngày chạng vạng tối trong lều, Từ Đại Nhân mấy tháng nay lần đầu tiên có thời gian rảnh rỗi, như nhũn người đang thưởng thức trà sữa, nói với Lý Húc.

“Ừm!” Lý Húc vẫn còn chìm đắm trong mấy chiêu đao thuật ban ngày mới lĩnh ngộ được, nhất thời không phản ứng lại, đáp lại bừa bãi.

“Ngày mai ngươi đừng đi giúp thợ đồng rèn sắt, chậm rãi thể lực. Sáng sớm hôm sau chúng ta lĩnh quân xuất phát!” Từ Đại Nhân lại uống một ngụm trà, nhắm mắt lại, như say sưa trong đó mùi vị nhắm mắt lại nói nhỏ.

“Xuất phát?” Lý Húc ngây người: “Lên đâu!”

“Từ bộ?!” Không đợi Từ Đại Nhân trả lời, Lý Húc kinh ngạc hỏi.

“Ừm!” Từ Đại nhắm hai mắt lại, phát ra âm thanh như nói mê.

Tuyết đã bắt đầu tan, nửa đêm, bên ngoài lều trại phát ra thanh âm hỗn loạn. Trên mặt đất bất tri bất giác, Cam La đã lớn như chó nhà đã trưởng thành, hướng trăng tròn trên bầu trời, phát ra từng tiếng thét dài rõ to.

“Ngao chỉ lệnh” Dã Lang đứng gần đó lấy thanh âm làm vui vẻ, trong phút chốc, cả thảo nguyên đều bị tiếng sói tru làm cho tỉnh lại từ trong giấc ngủ.

Đánh 1: Một người địch, chỉ võ thuật. Vạn người địch, chỉ binh pháp, gặp Vu sử ký. Hạng Vũ Kỷ

Chương thứ năm Liệp Lộc (một)

Nhìn tuyết đọng bắt đầu hòa tan ở bên ngoài một ngày, Trọc Đầu Hề bộ lớn tính lợi hại, sẽ không ngừng thờ dài. Mùa xuân sắp tới rồi, nhưng mùa xuân này lại là mùa xuân chết chóc, năm ngoái khi mùa đông mùa xuân, bộ lạc của mình đi đánh lên Tô Mẫn bộ, kết quả lại bị đối phương giết chết thua thảm. Thân thể vững chắc của năm ngàn tên bộ lạc trở về hơn hai ngàn người, hơn nữa mỗi người đều bị dọa cho vỡ mật.

“Tô Yết bộ có Ngân Lang che chở!” Mỗi trưởng lão bị chuộc trở về đều nói như vậy. Phảng phất như không nhắc tới quái thú da lông màu xám bạc kia, cũng không đủ để che đậy nỗi xấu hổ khi bọn họ bị địch nhân bắt làm tù binh. Nhưng càng như vậy, mọi người càng không có dũng khí để chống cự kẻ địch. Một mùa đông qua đi, còn có hơn tám trăm người Mục đang làm trâu làm ngựa trong tay đối phương. Dân chúng trong bộ lạc chỉ chuộc thân gia đình của trưởng lão, không chịu chuộc lại con cái nhà bình thường, hành vi của trưởng phu bắt công vô cùng bất mãn, thường tụ tập ở chính giữa đại trường nghị kháng nghị. Nhưng lái suất bọn họ không có biện pháp giải quyết khó khăn, năm ngoái bộ lạc thu thu bị Đột Quyết trực xuất đã tổn thương nguyên khí cực lớn. Năm đó mùa đông thảm bại lại làm bọn họ mất đi trâu bò dự trữ. Tô Tịch đại bộ sư tử bộ tộc sư tử mở miệng muốn mười con ngựa tuần mã đi đâu ra chuộc lại nhiều như vậy?

“Lát lực Phát, Tô Diêm bộ không phải cho phép chúng ta chia ra chi sao? Hình như trong công khổ còn có mấy trăm con chiến mã.” Trưởng lão Ô Nhất Di đã được thả về sớm nhất ghì chặt đầu nhắc nhở. Lão gia hỏa này bị kẻ địch dọa nát lá gan, biết rõ sau khi trả tiền chuộc, đại bộ phận mọi người ở Giảo bộ đều không thể chịu đựng được mùa đông sắp đến, ông ta vẫn kiên trì muốn đánh chiến với Tô Khuynh bộ.

“Đem chiến mã cho bọn hần, vạn nhất bọn hần đánh tới, chúng ta lấy cái gì cho chiến sĩ của mình?” Kiệt lực lớn tiếng hỏi ngược lại, bộ dáng như một con gà trống thua trận. Không ai có thể lý giải chỗ khó xử của hần., Đám mục dân cười hần

nhát gan, không dám đồng sinh cộng tử với các huynh đệ. Các trưởng lão ngại hấn cố chấp, không nỡ bỏ mấy trăm con tuấn mã cuối cùng trong công khổ. Nhưng ai chịu thay hấn nghĩ, nếu ngày đó hấn chết trận., Tác Đầu Hề đã không có cân đo, các trưởng lão dung mạo và thần ly nhất định sẽ thừa dịp nội loạn chia cắt Hề Bộ phân phát. Nếu như hôm nay hấn dùng chiến mã chuộc bách tính, địch nhân giết tới, đám dũng sĩ phải đi bộ nghênh chiến. Ở trên thảo nguyên rộng lớn cũng dùng số lượng bộ binh đối kháng với kỵ binh của người khác, điều này có khả năng chiến thắng sao?

Vô cùng bất đắc dĩ, Ô Nhất Tác không thể làm gì khác hơn là lần lượt phái Ô Nhất Tác này đi cáo từ cừu địch. Lão gia hỏa này bị phúc nhục nhiều lần, đã luyện thành một bộ da mặt sắt. Oan lực không hy vọng độc ác của Ô Nhất Tác Nhân có thể nhả ra, chỉ hy vọng Ô Nhất Tác lão gia có thể kéo dài thời gian địch nhân tiến công., Chỉ cần một mùa xuân, người Đột Quyết A sử sống sót ở bờ sông phía xa, gia tộc Đột Quyết đã nhận được tin tức, xem ở phân lượng nhiều năm Hề bộ tộc Tác Đầu kính cẩn lễ nghĩa nhiều năm, bọn họ đáp ứng sau khi tuyết hóa phái người ra mặt điều đình việc này. Lấy thân phận chủ nhân các bộ lạc ra lệnh cho bọn họ hạ đồ đao của mình, để lại cho Gia Đầu Hề bộ một con đường sống.

Ô Nhất Tác mất năm ngày, sáng sớm ngày thứ sáu sắc mặt xám trắng trở về. Hấn chỉ mang về một câu: “Tô Diêm Tây Lai nói hấn muốn mình bồi thường!” Sau đó ngất đi.

Lực lượng bát ngát kinh hãi, nhanh chóng sai người thổi kèn lệnh đốt khói báo động, lệnh cho toàn bộ tộc nhân chặn thả bên ngoài về doanh địa chuẩn bị chiến tranh. Nhưng ngoại trừ vài gia tộc trưởng lão ra, đại đa số tộc nhân đều không nghe theo hiệu lệnh của hấn. Cỏ xanh bên bờ sông đã đâm chồi nảy., Nếu mùa xuân bắt sống gia súc, mùa hè thì bọn nó sẽ sinh sản đời tiếp theo. Tới cuối mùa thu, dân du mục gia cảnh hơi giàu có một chút là có thể tự mình chuộc lại con trai cùng trượng phu của mình. Đại nhân hạt bao tử chỉ lo chạy trốn chết, các trưởng lão chỉ lo chuộc con cháu của mình, đoàn người cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp cho nhà mình. Chuyện này rất công bằng, ai cũng đừng oán giận ai lòng độc ác.

Phích Lực lần lượt thổi kèn, từng đợt từng đợt khói báo hiệu, thậm chí tự mình đốc cao bộ râu xồm đại biểu tôn nghiêm nặng nề chạy khắp toàn bộ bãi cỏ phạm vi trăm dặm. Hấn lần lượt thề với Trường Sinh Thiên, lần lượt quỳ xuống khấn cầu, đáp ứng mọi người chỉ cần bộ lạc chịu đựng qua nguy cơ lần này, hấn nhất định sẽ đào móc hết toàn bộ công khổ để chuộc lại Mục nhân bị bắt về.

Giữa trưa ngày thứ ba, hoành lực cuối cùng đã tụ tập được bốn ngàn tên Mục Nhân có thể lên ngựa tác chiến. Trong đó có hơn một ngàn người là người già và trẻ em, sức mạnh không đủ kéo căng cung sừng. Bên trong doanh địa còn tập trung hơn năm ngàn phụ nữ, thời khắc máu chót, các nàng cũng có thể xông lên ngăn đao của tộc nhân mình đưa tên.

Phái đi thám báo cũng lần lượt đưa về tình báo, tốc độ liên quân của chư tử quân chậm chạp, cơ hồ là mang theo đàn dê cùng Mục nô, vừa hành quân vừa chăn ngựa. Mỗi ngày tốc độ đi tới không quá năm mươi dặm, đi nửa ngày nghỉ nửa ngày.

Lực kiệt xuất thở phào một cái. Nếu như hành quân với tốc độ này, quân địch còn cần thời gian ba ngày mới có thể tiếp cận nơi đóng quân của mình. Bản thân còn có cơ hội thông qua thân tình triệu hồi càng nhiều người dân du mục, gom góp càng nhiều cung tiễn và chiến mã.

Chạng vạng tối, thám báo lại đưa tới báo cáo hoàn toàn tương phản. Hơn ba ngàn người liên quân Chư Sa đột nhiên tăng tốc, thiên hành quân hơn một trăm dặm, theo cách đi hiện tại, bọn họ chỉ cần nửa ngày là có thể đột nhập doanh trại của Tác Đầu Hề.

Lực kiệt nhất thời lại hoảng hồn, nhanh chóng ra lệnh cho toàn bộ người tham chiến phòng bị nghiêm ngặt. Lần trước quân địch nhân lúc trời tối sơ sẩy, đem đồng bùa cột vào móng ngựa hạ kiếp đại doanh. Lần này, vô luận như thế nào cũng không thể để bị kịch tái diễn như trước.

Mọi người một đêm không ngủ, buổi sáng hôm sau lại nhận được tình báo. Hôm qua liên quân chư lãng đã dừng ở khoảng cách bộ lạc năm mươi dặm, một đêm không có tiến lên. Canh sức khỏe mệt mỏi rã rời., Hấn thực sự không hiểu người cầm

đầu của Tô Diêm - Tây Nhĩ rốt cuộc muốn làm gì? Nếu như muốn cùng Tác Thủ chế quyết một tử chiến, nhanh chóng rút ngắn, nhanh chóng tiếp xúc mới là chiến thuật hữu hiệu nhất. Loại hành quân pháp vừa đi vừa ngừng này, không phải là do đối thủ chuẩn bị sao?

Bátng lực trăm mỗi khó hiểu bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là ra lệnh cho đám Mục chúng vào trướng nghỉ ngơi trước. Mệnh lệnh vừa mới truyền xuống, kèn lệnh cảnh báo lại vang lên trên thảo nguyên. Một đám trinh sát mỗi một không chịu nổi vội vàng đến báo, liên quânBức bộ lần nữa rút doanh, lấy tốc độ nhanh nhất lao đến.

“Chém gió, thổi kèn!” Phí lực lớn tiếng ra lệnh, hắn nghe thấy thanh âm của mình tràn ngập khủng hoảng. Đây là chuyện hắn cả đời chưa bao giờ phát sinh, cho dù năm đó Độc Hành tại thảo nguyên gặp phải đàn sói, hắn cũng không dọa đến loại trình độ này. Đương nhiên, chuyện này xảy ra lúc hắn mười sáu tuổi, mà hiện tại tuổi của hắn đã gần tới năm mươi.

Đám Mục Nhân vừa nằm xuống lại chửi mắng bò dậy, mỗi người đều mệt mỏi không chịu nổi, ai nấy đều hi vọng chiến tranh sẽ phát sinh sớm một chút. Đánh như vậy thật quá giày vò người ta, sống hay chết còn không bằng một đao cho thống khoái.

Vạn ác phạt người ở cách doanh địa Tác Đầu Hề Bộ ba dặm một lần nữa dừng bước. Gần ngàn tên trên chân mang dây da trâu, nô lệ gầy trơ cả xương từ sau mã đội được áp giải ra. khiêng cọc gỗ, ở dưới roi da của giám sát hung thần ác sát bắt đầu dựng doanh trại cho kẻ thù.

Võ sĩ Hâm Nhân nhao nhao xuống ngựa, không để ý tiếng la khóc cùng ánh mắt cừ hận ở xa xa, dù bận vẫn ung dung uống rượu, nghỉ ngơi. Sau đó, bọn họ để tù binh truyền đến lời nhắn, yêu cầu Tác Đầu Hề Nhân hoặc là một lần bồi thường toàn bộ chiến tranh, hoặc là rời khỏi ven hồ Nguyệt Nha, nếu không, chiến mã của Võ sĩ Niêm tộc sẽ san bằng cái doanh địa này.

Tiếng la khóc cùng tiếng mắng vang vọng toàn bộ bộ lạc Tác Đầu Hề, đại bộ phận con cháu trưởng lão đều chuộc về. Mà

những con cháu bị hãm trong tay kẻ địch, tất cả đều là con em Mục Nhân bình thường. Cha mẹ bọn họ, giờ phút này huynh đệ đang cầm binh khí, trông coi hàng rào, mắt thấy bọn họ chịu khổ dưới roi da nhưng không cách nào đi cứu, nếu hai quân giao chiến, người ái mộ vạn ác khẳng định sẽ bắt tù binh làm bia đỡ đạn.

“Bọn họ nói trước ngày mai, giữa trưa phải có được câu trả lời chuẩn xác!” Tộc nhân bị sai phái trở về thở hổn hển nói. Từ quân địch làm Mục nô, hơn bốn tháng qua, hắn chịu nhiều đau khổ, dưới sự lạnh giá, đói khát và sợ hãi dày đặc, cả người đã trở nên vô hình tiêu điều.

“Triệu tập tộc nhân, chúng ta lập tức bồi thường!” Khoát Lực bất đắc dĩ nói. Đối phương đang ở trong đội hình đóng quân, hắn đã nhìn thấy, đây không phải là Hề nhân trước mắt có đầy đủ vết sẹo có thể ngăn cản được. Gần ba ngàn võ sĩ được huấn luyện nghiêm ngặt, hơn sáu ngàn chiến mã, còn có vô số người chăn nuôi theo sau đội ngũ. Thảo nguyên đã bị cỗ lực lượng này làm cho rung động, bộ chế nhạo không thể không quỳ gối trước mặt ác ma.

Từ Đại Nhân và Tô Diêm, Lạc Lạc đứng ngay phía trước liên quân. Hàng rào gỗ bên ngoài đại doanh đã gần hoàn thành, dưới sự giám sát của roi da và đao, tù binh Hề tộc vội vàng thay cho tộc nhân của mình đào bới phần mộ. Mà trải qua hơn một canh giờ nghỉ ngơi, các võ sĩ đã điều chỉnh thể lực đến trạng thái tốt nhất, một lần nữa sửa sang lại yên ngựa, bàn chân, dây cương cũng nôn nóng kêu lên, chờ đợi thời khắc cuối cùng tiến đến.

Hàng rào vội vã dựng lên chỉ cao hai thước, tuy chỉnh tề nhưng không ngăn được tuần mã nhảy lên. Mà giám công tàn khốc cùng Mục nô vết thương chồng chất hấp dẫn toàn bộ tầm mắt của đối phương, hầu như toàn bộ người của chế ngạo đều vội vàng gom góp vật tư chuộc người nhà của mình, không ai ngờ được hàng rào gỗ của Tô Lạc bộ chỉ vì mê hoặc phán đoán của bọn họ.

Lý Húc đi theo sau mắt Từ Đại không đành lòng nhìn về phía doanh trướng xa xa, nửa nén hương sau khi tắt, nơi đó sẽ trở

thành mục tiêu trùng kích của kỵ binh. Từ Đại Nhãn là một âm mưu gia trời sinh, hẳn cố ý đem kỳ hạn giao dịch cuối cùng đặt vào giữa trưa ngày mai. Mà đại bộ phận người trong doanh địa đối diện đã định trước là không nhìn thấy ánh mặt trời.

“Bọn họ giết chết Tế Di và Chữ Bằng Thái!” Lý Húc cảm thấy cánh tay cầm đao của mình đang run rẩy, đây là lần đầu tiên hắn chủ động tấn công người khác, ngoại trừ chút hưng phấn, từ tóc đến bắp thịt đều cảm thấy căng cứng đến tận chân. Nhưng mắt Từ Đại trước mặt lại trấn định tự nhiên, dường như đang chơi một trò chơi thú vị.

“Đi theo sau lưng ta!” Từ Đại mắt nghe thấy tiếng hít thở của Lý Húc, quay đầu lại cười với hắn, lộ ra hàm răng trắng chĩnh tề. Sau đó, hắn giơ tay trái, vỗ nhẹ lên lưng Tô Diêm.

Lông cừu trong tay Tô Lạc Tây Lai đột nhiên giơ lên, chỉ chéo về phía trước.

“Oanh!” Giống như Thiên Hà trong phút chốc quyết định mấu chốt. Võ sĩ Mộ tộc dường như tinh thần nhảy lên lưng ngựa, ở riêng phần mình thống soái (Tùy Chế, bách phu trưởng) dẫn ngựa qua rào chắn doanh trại cùng đỉnh đầu Mục nô đang trợn mắt há hốc mồm, gió như thổi quét về phía doanh địa của Hề tộc. (Chú 1)

Thành quả bốn tháng tâm huyết Từ Đại Nhãn cuối cùng nhìn thấy, hai mươi mấy trăm người trong quá trình chạy trốn với tốc độ cao hợp thành ba thanh kiếm sắc bén, một tay chém về chính giữa doanh trại Hề Bộ, một tay chém trái, một thanh khác chém về phía phải.

Không có tiếng hò hét, không có tiếng gác, chỉ có gió mạnh đập vào mặt, xen lẫn tiếng vó ngựa ù ù và sát khí nồng đậm, cuốn vào doanh địa của Hề tộc.

“Địch tập kích!” Một người chế nhạo dê bò đang kiểm kê nhà mình ngẩng đầu, phát ra một tiếng thét chói tai hoảng sợ. Sau đó, tiếng thét chói tai của hắn bị tiếng kèn xé tim xé phổi bao phủ.

Một ngàn binh lính tinh nhuệ nhất an ổn ở phía sau bức tường, hơn nữa cách mỗi hai trăm bước đều thả ra một thám báo

mang theo kèn lệnh.

Chỉ tiếc là hần không tính toán được khoảng cách ba dặm tới chiến mã cần thời gian bao lâu để có thể xuyên qua. Thời gian đó không đủ để hần có được tin tức về sự tấn công của địch nhân, sau đó mới đưa ra quyết sách chính xác.

Sự thật đưa ra đáp án chính xác nhất. Đến lần canh gác thứ ba tiếng kèn còn chưa chấm dứt, binh sĩ Yểm Tộc phía trước vọt lên đã buông lỏng cung ra. Hơn hai ngàn bảy trăm vũ tiễn phá không mà đến, nện vào sau tường trại như mưa đá. Vô luận là binh sĩ Hề tộc đang bồi rối kéo chiến mã, hay là lão mục người yếu đuối sợ hãi cầu xin, đều bị một cơn mưa tên này bao trùm.

Vũ tiễn bắn vào thân thể phát ra tiếng “Phốc” “Phốc”, máu tươi phun ra từng tiếng ti thanh, còn có người khóc, ngựa gào thét, đan xen không dứt. Lý Húc vội vàng lao tới nhìn thấy A Tư Lam giơ tay, đem mũi tên thứ hai đặt lên dây cung.

“Chít chít!” Mang theo tiếng tên lệnh rơi vào sau tường trại. Theo sau, một cơn gió lốc màu đen từ trong mã đội bay lên, quỹ tích bắn theo tiếng tên vang đồng thời về cùng một địa điểm. Đó là nơi dày đặc nhất của võ sĩ Hề tộc, bị cơn mưa tên thứ nhất đánh cho choáng váng, bọn họ không biết ứng phó thế nào, cầm đao, kéo cương, loạn cả đoàn.

Lý Húc nhìn thấy hoa máu toát ra từ thân thể đối phương, tựa như lửa trong lò của sư phụ Đồng Tượng, đỏ đến đỏ bùng. Sau đó, hần nhìn thấy đôi mắt không cam lòng. Sau đó, chiến mã của hần theo đại đội, từ cửa trại đâm người A Tư Lam cứng rắn xông vào, đập thi thể người chế nhạo hướng vào trong doanh địa.

“Chia nhau ra thôi!” Lý Húc thấy Tô Khuyết vung cây cờ tín hiệu do Thục Cẩm chế thành lên. Đó là hần đem tới Tô Mẫn bộ buôn bán sắc bén, là tài liệu xiêm y đẹp đẽ nhất của nữ nhân Hộ tộc năm ngoái. Hiện giờ, mấy khối Thục Cẩm mà trưởng lão thu mua được đã lộ ra. Lý Húc nhớ rõ, nề tình vị trưởng lão trên trán đối với mình mà nói, mình đã giảm một thành so với lão nhân.

Cây cờ tín hiệu của Thục Cẩm không buông không cuốn, màu sắc tươi sáng. Trong các chi đội ngũ một mực nhìn chăm chăm vào trung tâm Đại Minh Truyền Lệnh Binh, lấy ra kèn lệnh, lấy mệnh lệnh đã trải qua hơn bốn tháng huấn luyện dùng lệnh xuyên khúc của Trường Ca ra ngoài. Nghe hiệu lệnh, đội ngũ xông vào doanh trại của Hề Bộ Doanh bỗng nhiên tách ra., Một tên đi theo Từ Đại Nhãn và Tô Diêm, Tây Nhĩ tiến thẳng đến trung tâm đại trướng của đối phương, một tên chế nhạo khác điều chỉnh phương hướng, dọc theo hàng rào doanh địa càn quét kinh hoàng thất thổ. Bất luận trong tay đối phương có binh khí hay không, loan đao lướt qua đều lưu lại một mảng huyết quang.

Còn có một đội ngũ không tiến vào thành lũy, mà là theo bên ngoài hàng rào vòng về phía sau doanh địa Hề tộc, nhiệm vụ của bọn họ là sườn đột phá bên sườn, tận lực phân tán lực lượng sức chống cự làm người ta kinh hãi. Mục nhân không ngừng thất thổ nhảy qua hàng rào doanh địa ý đồ đào tẩu, ở ngoài doanh địa như gió lốc dùng loan đao cùng vũ tiễn đuổi theo, trong lòng không có bất cứ thương hại gì.

Một khắc trước đại trướng quân địch tiếp cận quân đội chính mình, rốt cuộc tổ chức một đội ngũ nhân số chưa tới hai trăm chống cự. Đại bộ phận binh sĩ Hề tộc còn chưa kịp lên ngựa, giờ cao loan đao lên., Chiến mã dùng thân thể huyết nhục làm trì trệ quân địch, một số ít võ sĩ kéo cung, định trước khi đối phương vọt tới gần sẽ gây ra một chút hỗn loạn, lại bị đám hộ vệ bên cạnh Tô Diêm dùng cung tiễn nhao nhao bắn rớt lại bên cạnh đại trướng, căn bản không kịp bắn ra vũ tiễn trong tay.

Oan Lực Phát biết rõ Tác Đầu chế nhạo xong, trong nháy mắt đối phương chiến mã xông phá hàng rào gỗ doanh trại, hắn biết từ nay về sau trên đại địa sẽ không còn tồn tại bộ lạc này nữa. Tiếng kêu rên của tộc nhân làm hắn nổi lên dũng khí cuối cùng, lần này hắn không lựa chọn đào tẩu, mà cưỡi chiến mã, mang theo mười tên dũng sĩ cuối cùng, giống như thiêu thân lao đầu vào lửa đánh về phía đám người Tô Khuyết.

Khoảng cách giữa song phương rất gần, vũ tiễn không kịp bắn thứ hai. Tô Khuyết, người đem lệnh kỳ giao cho tộc nhân bên cạnh, rút loan đao đón sức mạnh của bọn họ. Hai người đều là

cân xương mỏng của bộ lạc. Đối phương thỉnh cầu chết trận, dựa theo quy củ trên thảo nguyên, mình nên ban cho hãn vinh dự.

Trong nháy mắt hai con ngựa đan xen, Liêu Lực đột nhiên thay đổi phương hướng, lách qua Tô Diêm Tây Nhĩ, thét dài đánh về phía đại đội phía sau Tô Diêm Tây Nhĩ. Hãn nhìn thấy con Thương Lang trong truyền thuyết kia, cũng nhìn thấy thiếu niên mất hồn mất vía bên cạnh Thương Lang.

Chính là do tên Thúc Đầu Hề Bộ đã mang đến vận rủi cho hãn. Không có hãn, các thám báo sẽ không nhao nhao truyền thánh lang lực lượng cho một thiếu niên dị tộc. Không có hãn, Tác Đầu Hề Nhân cũng sẽ không sinh lòng chống cự trước mặt cường địch. Thiếu niên này là đầu sỏ gây họa đầu của chế ngạo người, bột lực có thể chết, nhưng nhất định phải để thiếu niên này tự chôn mình.

Biến hóa trong nháy mắt khiến rất nhiều người không kịp phản ứng, mắt Từ Đại cảm mâu chặn lại, nhưng lại bị một võ sĩ Hề tộc khác đi theo sau lưng Tự Lực Phất dùng thân thể chặn chiến mã. Hộ vệ phân phối cho Lý Húc cầm đao tiến về phía trước, cũng bị mấy võ sĩ Hề tộc cuối cùng đỡ mắt nhao nhao xông ra.

Bát kiệt lực dùng tốc độ nhanh nhất lao tới trước chiến mã của Lý Húc, sự khẩn trương khi gươm đao trên mặt thiếu niên hãn đều thấy rõ. Với kinh nghiệm tác chiến của hãn, chỉ cần một đao, nhất định có thể đem thiếu niên chém xuống ngựa. Loạn đao dưới tà dương giội ra một đạo thiểm điện, thẳng đến mi tâm thiếu niên. Đột nhiên, chiến mã dưới khổ hí dài một tiếng, chân trước nhảy lên cao cao cao một bậc.

Dưới tình thế bất buộc, đao quang mất phương hướng, mãnh lực trong lúc hoảng loạn, nhìn thấy một con tiểu lang màu trắng bạc đơn bạc lác lác thân thể đơn bạc, dùng hàm treo ở trên cổ chiến mã. Hãn thu đao chém con sói con Cam La, trong nháy mắt cánh tay vòng về trước, cảm giác được một trận lạnh lẽo ở ngực.

Hai ngựa đan xen, Lý Húc theo bản năng sử dụng một chiêu ngang tay, đây là chiêu thức cơ bản thứ hai của đao thuật, tổng

cộng có sáu phương vị xuất thủ. Lúc trước học đao, khi lần đầu tiên hấn mở cửa trước ngực, sư phụ đồng tượng đã dùng chiêu này đập trúng thân thể hấn.

“Nhớ dùng đao!” Lúc đó thợ đồng dặn dò Lý Húc một chữ cũng không quên.

“Giết tặc rình mồi rồi!” Trong bốn phía tiếng hoan hô sầm động, Từ Đại bị dọa thiếu chút nữa mất hồn phách, thiếu chút nữa đâm chết đối thủ, phóng ngựa hướng Lý Húc chạy đến, vừa chạy, vừa vươn tay chúc mừng huynh đệ tốt.

Lý Húc nhắc tay trái lên, vỗ tay phải của Từ Đại Nhãn một cái, trên mặt không có chút vui sướng nào sau khi báo thù. Hấn quên mất nhảy xuống ngựa cắt mất đầu, cũng đã quên mất lần dừng cảm xông tới chém rụng lông dê như lần trước. Chỉ là phóng ngựa về phía trước, xông lên phía trước.

Tiếng la khóc vang lên chung quanh hấn, Hề nhân lão già kinh hoàng thất thố quỳ gối trong vũng máu, không ngừng khấu đầu ăn xin với các võ sĩ. Lý Húc không muốn nghe tiếng khóc, không muốn nhìn huyết quang, hấn chỉ muốn bắt đầu dẫn đội tập kích và lừa dối đối phương.

Không phải vì báo thù cho đồng bọn, trong lòng hấn đã không còn thù hận. Hấn chỉ muốn hỏi đối phương vì sao lại tập kích mình, vì sao lại chủ động tấn công. Tuy trong lòng Lý Húc biết rõ, mặc dù trinh sát không phát động tập kích, trận chiến này chắc chắn sẽ xảy ra. Thế nhưng hấn hy vọng mình có thể nghe được đáp án khác biệt, hi vọng mình có thể được một chút giải thoát.

Cho dù là giả dối một chút.

“Phụ thuộc, phụ ly!” Một trăm võ sĩ Tô Tỳ bộ phân phối cho Lý Húc hoan hô, theo sau lưng Lý Húc lui tới xung phong. Phàm là nơi có địch nhân chống cự, Lý Húc cũng muốn xông tới. Một khi thân ảnh Cam La xuất hiện trước mặt địch nhân, ngọn lửa chống lại quân địch lập tức bị suy yếu, đảo mắt đã bị đám võ sĩ Tô Khuynh bộ đập tắt tại chỗ.

“Phục Ly là chiến sĩ dũng cảm nhất!” Tô Diêm Tây Nhĩ nhìn thiếu niên dần dần đi xa kia, trong ánh mắt tràn ngập tán

thường.

“Phụ ly, phụ ly!” Các chiến sĩ hoan hô tên Lý Húc Đột Quyết, tràn ngập tự hào.

Ngoài tiếng hoan hô, đám phụ nữ và trẻ em Hề tộc mất đi thân nhân và nhà cửa phát ra tiếng kêu rên đặc biệt chói tai.

Chú 1: Quân chế Tùy, ba trăm người do giáo úy quản hạt. Binh soái, quản hạt một trăm người. Đội ngũ năm mươi người, Hỏa Trường Tịch.

Chương thứ năm săn hươu (hai)

Vẫn là Từ Đại Nhân hiểu được tâm tư của huynh đệ tốt, thấy Lý Húc điên cuồng có chỗ nào đông người, biết đây là lần đầu tiên trải qua một trận chiến quy mô lớn như vậy, oan hồn khi bị bộ tộc xuất khiếu giết chết mê hoặc tâm thần, vội vàng xách mâu lao đến, ghé vào tai Hán tử kêu to một tiếng: “Xuân Thu Vô Nghĩa chiến, nếu hôm nay chúng ta thua, kết cục sẽ không tốt hơn cái này!”

Một lời bừng tỉnh người trong mộng, nghe xong lời ấy, quả nhiên Lý Húc không chạy loạn nữa. Bắt lấy tên thủ lĩnh trình sát ngày đó vì hành động của mình mà lập tức tan vỡ, vẻ mặt cũng không mê mang nữa.

Thảo nguyên rộng lớn như vậy, một bộ tộc quật khởi tất nhiên đập lên thi cốt một bộ tộc khác. Đối với các võ sĩ Hôi tộc như Tô Yếm, A Tư Lam, bọn họ trong lòng cũng không có nhiều gánh nặng như Lý Húc. Từ Đại mất dùng liên hoàn kế sách để đánh tan bọn họ., Trên thực tế tương đương với việc ở bên bờ vực tử vong kéo tất cả các bộ lạc Nguyệt Nha hồ phụ cận trở về, nếu không, một khi để cho Tác Đầu Hề nhân ở trên bãi cỏ phụ cận trì hoãn nguyên khí, bằng vào số lượng dân số cùng năng lực lý giải chiến tranh của bộ tộc này., Chư bộ tộc dân cư thiếu thôn kết cục hoặc là bị chinh phục làm nô lệ, hoặc là bị đuổi đến sa mạc phía tây tự sinh tự diệt. Đến lúc đó, việc Tiểu Bộ Tác Đầu làm hôm nay giống với liên quân Chư Sắc Bộ, sẽ không trong lòng có chút thương cảm nào.

Các võ sĩ vung đao, thỏa thích càn quét ngoài doanh địa của Hề Nhân. Bộ lạc Hề tộc bị Đột Quyết truy đuổi vô cùng giàu có, mặc dù đang di chuyển và tổn thất nguyên khí trong chiến tranh và chiến tranh, nhưng tên Đột Quyết này lại vô cùng giàu có., Nhưng đồng khí, ngọc khí, thạch điêu trong nhà các trưởng lão trong nhà cũng vượt xa bất cứ bộ lạc ly tộc nào. Đặc biệt là những ngọc thạch điêu khắc cùng da vàng xen lẫn ở trong nhà các trưởng lão., Gần như là một kiện thiên công khéo léo. Hề nhân tại chu kỳ Bắc đã nổi tiếng nhờ công thủ công tinh xảo, trải qua nhiều năm phát triển cùng tích lũy, tài

nghệ đã đạt đến cảnh giới hóa cảnh. Rất nhiều vật phẩm lúc đó nếu các trưởng lão chịu hiến dâng bắt tù binh đến Tô Khuynh bộ trao đổi tù binh., Bất kỳ một kiện nào cũng có thể lay động liên quân Chư Lăng Hoa. Không cần nói lưu lại hơn tám trăm tù binh của Tô Khuym bộ, cho dù nhân số nhiều gấp đôi, cũng có thể bình an vô tổn đổi về.

Chỉ tiếc là liên quân chư đình không biết giàu có như vậy, không đề cập tới yêu cầu dùng kim ngân ngọc khí trao đổi tù binh. Mà các trưởng lão chế nhạo cũng xưa nay chưa từng có ý đồ tài bảo nhà mình, sẽ không chủ động vì mục tiêu bên dưới hao tổn gia sản của mình. Cho tới bây giờ., Các trưởng lão chỉ có thể nằm rạp trên mặt đất cầu khẩn, chờ mong bọn người Tô Uy Tây Nhĩ dọn hết tài sản của mình mới có thể phát ra từ bi, lưu lại tính mạng cả nhà mình.

Đồ sát và cướp đoạt suốt hai ngày một đêm, mãi đến sáng sớm ngày thứ ba, Tô Khánh Tây Nhĩ mới được Từ Đại Nhân và Lý Húc khuyên bảo., Lệnh cho các võ sĩ dừng trả thù. Đến lúc này, phạm vi một trăm năm mươi dặm xung quanh doanh trại của Tác Đầu đã được các võ sĩ sắp xếp lại một lần. Tổng dân trước mắt này đã từng là một bộ lạc lớn hơn một vạn người bị bắt gần như toàn bộ tộc, chỉ có thể chần ì ở nơi xa hơn., Nghe nói tin tức chiến tranh lập tức đòi bốn mươi mấy hộ Mục gia dời vào trong sa mạc. Từ đó về sau, năm bộ tộc Hề tộc nổi danh từ Bắc Ngụy tới nay liền biến thành bốn bộ cùng một số lẻ, thẳng đến hơn hai mươi năm sau, dưới sự trợ giúp của khế Đan nhân mới chậm rãi khôi phục cục diện năm bộ tranh hùng.

“Ta biết các ngươi trung nguyên lòng dạ mềm yếu, nhưng đây là thảo nguyên, sự tình phải dùng quy củ trên thảo nguyên để giải quyết!” Tô Tầm Tây Nhĩ nhìn cung phụng thuộc hạ dâng lên như trân bảo núi, vẫn chưa thỏa mãn giải thích với hai thanh niên dị tộc này: “Nếu ta không cho phép bọn hãn cướp đoạt, lần sau cũng không ai nguyện ý vì bộ lạc mà chiến đấu. Bọn hãn vì bộ tộc chảy máu, muốn dùng máu và nước mắt của kẻ địch trả lại!”

Nói xong, thò tay ra lôi kéo lung tung, đem trân bảo trước mắt chia làm ba phần, lớn nhỏ khác nhau. Ngón tay chỉ một phần

trong đó nói: “Một phần quy công, một phần thuộc về tộc trưởng ta, phần còn lại huynh đệ các người hãy chia. Quy củ trên thảo nguyên của ta, công lao của ai lớn, ai lấy phần lớn nhất.”

“Vãn bối không dám tham công!” Từ Đại mỉm cười, khéo léo từ chối ý tốt của tộc trưởng Tây Tạng. Mục đích hẳn trợ giúp Tô Diêm bộ luyện binh chỉ là tìm cơ hội xác minh sở học và thực tiễn nhiều năm của mình, để tương lai sau này trở về Trung Nguyên có thể thành công lớn hơn. Về phần tài phú trân bảo của Tô Bặc Tây Nhĩ, mở rộng khắp bờ Nam Bắc đối với Từ gia ở Giang Nam Hà Bắc mà nói, đúng là chướng mắt.

Ánh mắt Lý Húc sững sờ trong chốc lát. Hắn không từ chối, cũng không dám vui vẻ nhận. Đối với một kẻ xuất thân phá sản như hắn mà nói, trân bảo mà Tô Bặc người tặng đã vượt qua số lượng lớn nhất mà hắn từng mơ thấy trong mơ. Nhưng mùi vị tanh máu trên trân bảo đó lại hun hấn cả người phát lạnh.

“Ta tới thảo nguyên trú binh gây họa!” Lý Húc thầm nghĩ trong lòng: “Nhưng ta lại mang tới quân họa cho nơi này!”

Xuân Thu vô nghĩa chiến, trên thảo nguyên cho tới bây giờ chưa từng thống nhất, cho nên tính chính nghĩa của bất cứ trận chiến nào cũng tương đối. Hoặc là nói, không có bất cứ một trận chiến tranh nào thuộc về chính nghĩa. Không phải ta giết người., Nếu người chính là giết ta, loại chuyện này rất bình thường. Nếu không muốn bị người khác giết, mình phải nhắc đao giết người, bất cứ bộ tộc nào cũng không có con đường thứ ba để chọn. Lý Húc không phải người cứng nhắc., Hắn hiểu được sự bất đắc dĩ của liên quân Chư Lăng. Cũng hiểu được Tô Khuyết đối với mình là một phen hảo ý, đổi lại là người khác, thủ lĩnh của Tây Nhĩ chưa chắc đã chịu chia sẻ một phần ba chiến lợi phẩm. Nhưng trong lỗ tai hắn lại tràn ngập tiếng kêu tuyệt vọng của tộc nhân cân nhắc, mỗi một tiếng đều như roi đánh vào cốt tủy hắn, làm hắn nhìn không được muốn run rẩy.

“Làm sao vậy, bám vào, người bị bệnh sao?” Tô Khánh Tây Nhĩ đang kinh ngạc với ánh mắt khách khí của Từ Đại, đột

nhìen thấy Lý Húc ở một bên run rẩy, quan tâm hỏi.

“Có thể là trúng gió sau huyết chiến!” Từ Đại Nhãn vươn tay ra, sờ sờ trán Lý Húc.

Người lần đầu ra chiến trường không hiểu được làm thế nào để bảo vệ mình. Sau huyết chiến, bởi vì vội vàng cởi giáp da lau chùi thân thể mà có phát sinh chuyện lành lạnh. Loại bệnh này có thể coi nhẹ, người thân thể cường tráng chỉ cần vài ngày là có thể khôi phục lại, người thân thể yếu ớt lại có khả năng cứ như vậy mà mất mạng.

Tô Lạc Tây Nhĩ nghe Từ Đại Nhãn nói thế, lại nhìn sắc mặt tiêu tụy của Lý Húc, giật nảy mình. Vài bước tiến lên, túm lấy cổ tay hắn, vừa bóp chặt mạch máu cổ tay, vừa lớn tiếng hô ra bên ngoài: “Vài người tới, mau chuẩn bị nước nóng phụ ly tắm rửa. Bảo trưởng lão trán cái chuẩn bị mấy con dê còn sống, đêm nay thay thế xua đuổi tà ma!”

“Ách, ách!” Lý Húc như từ trong ác mộng giật mình tỉnh lại khê kêu lên một tiếng, ngẩng đầu lên. Thủ đoạn chữa bệnh của trưởng lão thế nhưng lão đã từng thấy qua, cái gì là thảo dược, hòn đá, bùn lầy nấu lên một nồi lớn rồi đổ vào miệng bệnh nhân. Sau khi chuốc bệnh nhân vào miệng, lão đã bất tỉnh., Vừa thấm máu dê vào người hắn, vừa lắc lắc xương trâu mặc chuông đồng nhảy múa. Người của Tô Khánh bộ đối với loại phương thức chữa bệnh này tin như thần minh, nhưng Lý Húc cùng Từ Đại Nhãn xem ra, phương thức này và hình phạt không khác nhau lắm, người tốt bị hắn trị vài lần, tám chín phần mười cũng đã chết rồi.

Sau khi bị dọa, Lý Húc không dám ngăn người nữa. Nhìn Tô Khánh Tây Nhĩ vẽ mặt ân cần, lại nhìn Từ Đại Nhãn mang theo ý trách cứ, ngượng ngùng cười cười đáp: “Vãn, vãn bối không sao, không cần, không cần làm phiền trưởng lão. Vừa rồi chỉ là cảm thấy những trận bão này nhận lấy thật là hổ thẹn! Cho nên ta mới nhất thời ngây ngốc...”

“Thật sao?” Tô Lạc không dám tin hỏi lại. Trước kia Tô Tỳ bộ đối ngoại đánh thắng trận, các trưởng lão bởi vì tình huống phân chia chiến lợi phẩm để vạch trần nhục mạ lẫn nhau, tình huống động thủ đánh nhau cũng rất bình thường, mỗi lần đều

làm cho vị tộc trưởng này đau đầu muốn chết. Từ Đại Nhãn lạnh nhạt cự tuyệt bộ dạng ngậy ngốc cùng Lý Húc như vậy, đây là lần đầu tiên ông nhìn thấy.

Bởi vậy, tộc trưởng Tây Húc cũng đoán không ra bộ dạng vừa rồi của hắn là Lý Húc phát ngốc, tỏ vẻ chán ghét máu tanh trên trần bảo. Lão khoát khoát tay, giả bộ tức giận nói: “Trận chiến thứ nhất đoạt được đại giáp của địch nhân, trận chiến thứ hai đã chém ngược lực lượng ô lớn bao nhiêu cân., Còn mỗi ngày mang thánh lang cổ vũ sĩ khí mọi người, ba hạng này, có hạng nào không phải là thật sự kiếm công lao? Lúc này chúng ta đứng ngoài trông hỏi một tiếng, có ai dám tranh công đầu tiên với hai người các ngươi? Nếu như hai người các ngươi cái gì cũng không thu, tộc trưởng ta chẳng phải càng không nên thu những tài bảo này sao?”

“Không, không dám!” Lý Húc vội khoát tay, đem những trần bảo này mang về cố hương., Chỉ sợ Lý gia ngay lập tức có thể trở thành nhà giàu nhất trong thôn. Những người trong tộc xưa nay đối đãi lạnh nhạt với phụ thân và mẫu thân mỗi ngày sẽ mặt mày nhận họ hàng ngày, sợ rơi vào sau lưng người khác. Nhưng mình giải thích nguồn gốc của trần bảo với phụ mẫu như thế nào đây? Nói cho bọn họ là tộc trưởng Tây Nhĩ có lòng tốt đưa tặng? Hay là nói dối làm ăn buôn bán kiếm được một bát đầy bát tròn?! Chỉ sợ bất cứ một bộ lý do nào cũng được cha mẹ thành thật lắng nghe., Bọn họ cũng sẽ không tin. Cả đời không có làm hại gì nhị lão, ngược lại sẽ cho rằng con mình đi vào tà đồ, làm nhục liệt tổ liệt tông Lý gia.

Nhưng những lời này, hắn không thể giải thích cho Tô Diêm. Tộc nhân Sa tộc xem thường nhu nhược, đối phương sẽ không lý giải vì sao hắn trốn tránh quân địch. B trình sát tộc nhân cũng sẽ không cho rằng cướp đoạt người bị chinh phục có cái gì sai lầm, ngươi nói cho bọn họ biết chính mình không thích mùi máu tanh trên trần bảo, bọn họ sẽ cho rằng ngươi thay đổi tướng mạo vũ nhục tôn nghiêm của bọn họ.

Tô Bặc Tây Húc thấy sắc mặt Lý Húc quần bách, biết thiếu niên trước mắt là người thẳng tính, sẽ không vì lợi ích ít nhiều mà so đo với mọi người. Hắn tiến lên vỗ vỗ vai hắn, vừa cười vừa nói: “Các ngươi cầm đi, đừng khách khí. Theo quy củ trên

thảo nguyên của chúng ta., Các dũng sĩ thu được chiến lợi phẩm, trong đó một nửa thuộc về tộc trưởng và trưởng lão. Mà đám đại tiễn, các tiểu tiễn, cũng chính là đội trưởng mà các người nói, nhóm đầu trưởng., Còn phải chia một phần thu hoạch bên dưới. Sau vài lần phân tách, đồ vật có thể chân chính lưu lại trong tay các dũng sĩ cũng không nhiều. Nếu hai người các người không cần nhiều bảo bối như vậy, có thể phân cho bằng hữu cùng hộ vệ của mình. Như vậy, bọn họ vĩnh viễn sẽ không nhớ kỹ lời tuyên bố hôm nay của các người, tương lai làm việc cho các người càng tận tâm hơn!”

Lý Húc cùng Từ Đại mắt nghe tộc trưởng của Tây Nhĩ nóng lòng suy nghĩ thay cho mình như thế, thật sự không cách nào cự tuyệt ý tốt của đối phương, đành phải đi lên trước, dùng vải gai đám dũng sĩ đoạt được đem một phần bảo bối chia cho mình, đặt lên lưng ngựa đợi sau khi quay về Bộ Tuyên chậm rãi nghĩ biện pháp xử lý.

Tô Thiệu Tây Nhĩ thấy hai người đem chiến lợi phẩm nhận lấy, nhất thời có một nỗi băn khoăn. Tay cầm chuôi đao, đặc ý đi ra ngoài tuần sát mấy vòng, thấy các vị lữ khách đều đã đem bộ hạ tụ tập đầy đủ, cao hứng dùng ngôn ngữ Đột Quyết nói mấy câu đầy miễn cưỡng, sau đó mang theo đại đội nhân mã, áp giải tù binh cười trâu bò, trùng trùng điệp điệp trở về doanh địa của mình.

Về phần doanh bàn của Tác Đầu Hề Nhân bị đập nát, Tô Diêm, Tây Nhĩ cũng không cam lòng nhất cử thiêu hủy nó. Thương lượng với mấy trưởng lão khác cùng các bộ tộc khác đến trợ chiến một phen, lưu lại một đội trăm người cùng hơn năm mươi tù binh chịu trách nhiệm xử lý thi thể người chết của địch quân trên chiến trường. Vị trí doanh địa này được chọn vô cùng lý tưởng., Cách nguồn nước và bãi cỏ đều tương đối gần. Là người mạnh nhất trong cuộc chiến lần này, Tô Ban bộ, bọn họ đương nhiên phân rõ thảo nguyên trong doanh địa và doanh địa năm mươi dặm chung quanh. Khi nào mùa hè đến, là có thể đuổi dê bò tới đây chăn nuôi.

Đến lúc đó, cỏ xanh bị thi thể và máu nuôi béo có thể dài đến hơn một người, ai cũng sẽ không nhớ thời điểm mùa xuân băng tuyết tan rồi nơi đây đã từng xảy ra một trận chiến tranh.

Bang tộc và Hề tộc đều không có văn tự của mình, mà Mục Ca ghi lại anh hùng chỉ là ngâm xương cho người thắng.

Chương thứ năm Liệp Lộc (2)

Trên đường trở về, vẻ mặt của Lý Húc lúc này có chút hốt hoảng. Hai mắt Từ Ngôn vốn còn chút hưng phấn, thấy bạn tốt không có hứng thú thì cũng cảm thấy mất hứng., Đám người Tô Ly phụ thuộc vô cùng vui vẻ, dọc đường không chút cố kỵ thảo luận xem ai là người đầu tiên xông vào doanh trại, ai giết chết dũng sĩ đánh nhau đầu tiên, dường như chỉ sợ các trưởng lão biên chế ghi chép lại chiến tranh mà mình bỏ sót phần công lao đó.

Gần bộ lạc còn có cả ngày hành trình, các dũng sĩ trong liên quân đã bắt đầu sửa sang lại áo giáp. Mỗi người đều không để ý mùa xuân nước sông lạnh như băng, khi hạ trại thì luân phiên nhảy vào đem mùi máu tanh trên người và mùi mồ hôi giặt sạch sẽ. Ngay cả áo giáp bắn qua máu tươi của nữ nhân, mới vừa giết qua loan đao của lão nhân., Móng ngựa từng đập trên hài cốt của đứa bé đều được quét sạch không dính một hạt bụi. Không ít dũng sĩ gia cảnh giàu có còn đem đồng treo ở góc áo giáp cùng mái tóc treo ở giữa, chuông bạc trắng hòa tan, sau khi dùng cát sông mài đến mức soi sáng người, mới cẩn thận treo trở lại nơi xa.

Lý Húc cùng Từ Đại Nhân nhìn thấy thú vị, đã quên đi chút phiền não trong lòng. Chờ đội ngũ dần tới doanh địa của Tô Yết bộ, cảnh vật trước mắt lập tức sáng lên. Lão nhân Tô Khuynh bộ sớm đã nhận được tin tức vui vẻ của binh sĩ nhà mình thắng lợi, các phụ nữ đem doanh trại bố trí đẹp như hoa viên, so với doanh địa Hề tộc bốc khói đen trong trí nhớ của Lý Húc, nơi này quả thực chính là nhân gian tiên cảnh.

Cỏ xanh vừa mới ngoi lên bị các nữ nhân cẩn thận sửa sang lại, lấy tay nhỏ mấy cọng thực vật cao như nhánh, gai chó. Từ xa nhìn lại, bãi cỏ phụ cận doanh địa như một tấm thảm xanh biếc, từ đám mây bên trái hướng phía chân trời phía bên phải trải rộng ra.

Vô luận là trưởng lão trong bộ tộc, hay là mục nô vừa mới lập được công lao mà có được tự do, tất cả mọi người đều nghênh

đón ra khỏi doanh trại. Mùi thơm ngon cùng trà sữa của rượu sữa chảy vào mũi, tiếng cười của thiếu nữ các bộ tộc lại hấp dẫn người ta hơn rượu và trà. Được hai người Ngao Phách cùng Đào Ngột dẫn dắt, thiếu nữ tính toán lấy bát rượu đón trước chiến mã trở về nhà.

Thiếu nữ mặc trang phục rực rỡ là tiêu điểm chú ý của mọi nam nhân ở toàn trường, Lý Húc rõ ràng nghe thấy yết hầu vài tên thị vệ bên cạnh co rúm lại. Đám nam nhân vừa mới trải qua một trận giết chóc, cần phải tìm một cầu cảng ôn nhu để nghỉ ngơi và hồi phục. Mà một thiếu nữ kiều diễm, đối với anh hùng thì hào phóng ngẩng đôi môi đỏ mọng của mình lên.

Ngao Phách đi ở trước đội ngũ, nàng mặc một bộ quần áo dùng lúc cuối mùa thu từ Lý Húc cùng Từ đại nhân mua khỏi hán họ Khúc màu vàng kia. Khúc Hồn sửa lại hình dạng tổng hợp ưu điểm Hồ phục, cố ý thắt chặt eo cùng lấy một đường cong từ trên xuống dưới làm nổi bật lên dáng người mềm mại đáng yêu của nàng. Dưới ánh mặt trời tháng tư nhân gian, thiếu nữ áo vàng như xuân hoa nở rộ giữa lục dã.

Thiếu nữ tha thướt đi tới, nâng lên một chén rượu ngon, giọng cao tới trước ngựa phụ thân mình. khẽ mở môi son, thấp giọng hoan ca: “Ô Khuyết Bộ ục, dẫn theo đàn sói đuổi đi chó hoang, đóa hoa tươi trên thảo nguyên mở ra cho người, ánh mặt trời trên bầu trời vì người mà sáng ngời...”

“Hoa tươi trên thảo nguyên mở ra cho người, ánh mặt trời trên không vì người mà sáng ngời...” Chúng thiếu nữ cùng giương cung tay múa chân, dùng Đột Quyết ngâm nga nhiều lần. Đối với các nàng mà nói, là Ô Khuyết Tây Nhĩ kịp thời áp dụng hành động tiến công, cứu vãn vận mệnh bộ tộc. Cái trang phục này khiến Ô Khuyết, hẳn hoàn toàn có thể đảm đương.

Trên mặt Lý Húc lộ ra một tia mỉm cười thân nhiên. Nếu chỉ thuần túy đứng ở góc độ của người mại, đây quả thật là một trận đại thắng đáng giá. Tuy rằng mấy ngày nay, hắn vẫn luôn vì giết chóc mà cảm thấy khổ sở. Nhưng sâu trong nội tâm, hắn sớm đã xem Ô kê bộ coi là nửa nhà của mình. Khi những người khác trong nhà vui vẻ, mình không thể một người hướng nơi xa vui vẻ quét sạch hưng phấn của tất cả mọi người.

“Hoa tươi trên thảo nguyên là dũng sĩ mà mở ra, ánh mặt trời trên bầu trời vì nhiệt huyết của dũng sĩ mà sáng ngời!” Tô nhảm Tây Nhĩ lập tức tiếp nhận bát rượu, quay đầu hô với tất cả tướng sĩ khải hoàn sau lưng.

“Dũng sĩ Tây Nhĩ! Các tướng sĩ không sợ hãi gì lớn tiếng hô lên: Đây là truyền thống của bọn hăn, lúc vui vẻ, mỗi người đều hiểu mình nên làm gì để toàn bộ tộc nhân cao hứng.

Tô Khuyết Tây Lai giơ bát rượu lên, dùng ngón tay chấm vài giọt rơi lên bầu trời ba lần, sau đó lại dính vài giọt ba giọt rơi xuống mặt đất. Cuối cùng, hăn uống một hơi cạn sạch chén rượu sữa.

Hai thiếu nữ xinh đẹp không biết tên bung một chiếc áo trắng thật dài lên, cao cao qua đỉnh đầu. Tô nhảm tây ngồi trên lưng ngựa cố hết sức đem thân thể dưới khom xuống, đầu cúi thấp, để cô gái kiễng chân đến treo ở trên cái cổ trắng kiện của mình.

“Dũng sĩ Tây Nhĩ! Các tướng sĩ không sợ hãi Tây Nhĩ hoan hô một lần nữa, Tô Khuyết Tây Nhĩ rút loan đao ra, khom người chào bốn lượt. Sau đó nhảy xuống chiến mã, kéo dây cương đi vào trong đám người hoan nghênh. Mấy thê tử khác của Tình di và Tô Khánh Tây các người lập tức xúm lại, tranh nhau dùng cánh tay vây lấy trượng phu. Một nhà ôm lấy, chậm rãi bước từ cửa doanh trại hướng tới đồng than đỏ phụ cận trung ương.

“Trưởng lão cơ trí nâng trán, ánh mắt của hăn so với biển cả còn sâu xa hơn...” Nga Dật nâng chén rượu thứ hai, nhẹ nhàng ngâm xướng cho trưởng lão Tô Khuynh bộ lạc, ngửa mặt cười lớn nâng bát rượu lên, hướng bầu trời dâng lên, mặt đất và các dũng sĩ nhân cảm ơn. Sau đó uống rượu, tiếp nhận các thiếu nữ dâng trào nhã nhận, nhảy xuống ngựa, tập tễnh đi về phía người nhà của mình.

Chén rượu thứ ba nâng cho trưởng lão Sa ca trưởng bộ binh xuất chiến. Thiếu nữ môi son vừa mới mở ra, không những không nở cười chiến mã của Sa ca, khiêm tốn nói: “Trận bỏ bộ lần này hoàn toàn là mượn uy phong của Tô Khánh bộ, bát

rượu lão sa ca này không dám uống. Thật sự anh hùng không phải những lão nhân chúng ta...”

“Anh hùng là thiếu niên trước kia!” tham gia trận chiến cuối cùng, theo đại đội nhân mã kiếm không ít chỗ tốt là những người có lá Di Diệp thông minh nhất, thấy Sa ca bỏ qua Sa ca là không chịu giữ công, tự nhiên cũng không hy vọng trưởng lão bộ lạc khác xếp trước mình., Chỉ tay vào Từ Đại Nhân và Lý Húc, cao giọng hỏi các dũng sĩ tộc bên cạnh: “Ai đặt làm cạm bẫy sẵn thú cho chúng ta, ai mang đến lòng tin tất thắng cho chúng ta. Ai chém ngã con Đại Nghệ tác quái đầu sứt đầu, ai giết thủ lĩnh của kẻ địch?”

“Từ hiền giả trí tuệ sâu như nguyệt nha hồ! can đảm phụ ly hơn cả báo!” Các dũng sĩ ầm ầm đáp ứng. Công lao của hai người Từ, Lý đều được tận mắt chứng kiến, không ai không vui lòng phục tùng.

Trong nháy mắt ánh mắt của nàng ta trở nên sáng ngời hơn cả ánh nắng mùa xuân, hai tay nâng chén rượu, run rẩy đi tới trước mặt Từ Thế Tích, ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt anh tuấn của đối phương, thấp giọng hát lên: “Gió thổi trí tuệ từ phía nam tới, lau đôi mắt của các dũng sĩ. Từ hiền giả dừng cảm từ đó mà đến, trợ giúp phúc hậu bảo vệ...”

Nghe tiếng ca uyển chuyển này, nhìn đôi mắt sáng ngời trước mặt, đôi mắt to của Từ Thế Tích lóe sáng, hân cười lớn bung chén rượu lên, dựa theo lễ tiết của người phúc hướng trời, đất và đồng bọn chào. Hắc giáp, hồng mã, áo choàng màu bạc, trong phút chốc, trong mắt thiếu nữ, tất cả ánh sáng đều bị một mình hân che phủ.

Mắt Từ Đại không có người trong thảo nguyên, ăn uống cùng hân sóng vai đi vào bộ lạc. Nhìn dáng vẻ hăng hái khí phách của bạn tốt, Lý Húc hiểu ý mà cười. Đột nhiên, một làn nước xuân trong suốt lướt qua thảm cỏ, phiêu đảng đến trước mặt hân.

Lý Húc cởi tơ lần đầu tiên gặp nàng mặc một thân áo lụa màu xanh da trời, gió xuân ấm áp còn lạnh thổi đến hai gò má nàng nhóm lửa, thiếu nữ lại tình nguyện chịu đựng chút gió lạnh, cũng muốn triển lãm một chớp mắt khi mình động lòng nhất.

Thân ảnh của nàng giống như bích dã U Lan, tiếng nói của nàng tựa như tiếng đàn trống trống của sư phụ, Lý Húc lần nữa say mê, mơ mơ màng màng quên tất cả phiền não ngoài thân.

Sau khi hoàn thành trọn vẹn lễ tiết, Đào Thước kéo tay Lý Húc hướng trong doanh trại đi. Hôm nay là ngày hội cùng ngày với các bộ lạc Tưởng tộc phụ cận, đã gần hai mươi năm, trên thảo nguyên quanh Nguyệt Nha hồ chưa tổ chức khánh điển tương tự. Người trong lòng mình có thể ngồi ở hàng thứ nhất xem lễ, mỗi một lỗ chân lông trên người thiếu nữ đều vì thế mà kiêu ngạo.

“Ta muốn gả cho một thiếu niên anh hùng!” Thiếu nữ năm ngoái trong mùa hè sau khi thành người thi lễ, mười ba tuổi đã từng hướng trăng tròn trên bầu trời cầu nguyện. Ánh trăng sáng nghe thấy cầu nguyện của thiếu nữ, đưa một thiếu niên anh hùng từ ngoài ngàn dặm đến bên cạnh nàng.

Đối mặt với nguy hiểm không chút lùi bước, trong vạn mã quân chém đứt vương kỳ đối phương, hai quân tiền trạm địch dưới ngựa, thiếu niên anh hùng như vậy, bộ lạc Tô Yêm một trăm năm qua cũng chưa từng xuất hiện người thứ hai. Càng làm thiếu nữ say mê chính là, hắn từng ở thời khắc nguy nan bỏ mình cứu giúp. Mặc dù ngày đó hắn mắng người đáng về rất hung dữ, nhưng thiếu nữ mỗi lần nhớ tới chữ “Cút”, lại cảm thấy so với bất kỳ tình ca tuổi tác đồng lứa nào còn lay động hơn gấp trăm lần.

Thợ săn thần kỳ của Tô Lạc bộ A Tư Lam, trong một trận chiến chém đứt năm chiến sĩ huynh hùng bộ bỏ mình của đối phương cất chứa, là người đầu tiên xông vào doanh trại của địch, Hầu Khúc Lợi ngăn chặn con đường kẻ địch đào tẩu, A Thất., Từng tên dũng sĩ mặt đầy hồng quang cùng say sưa các trưởng lão được thiếu nữ dìu đi lên xem lễ mà than trắng. Dân tộc thảo nguyên kính trọng dũng sĩ, hôm nay trật tự chỗ ngồi không theo địa vị bọn họ ở trong tộc, mà theo chiến công bọn họ mà định. Tọa vị càng đến trước mang ý nghĩa công lao càng lớn, tự nhiên cũng trở thành tiêu điểm trong ánh mắt của bọn thiếu nữ.

Các thiếu nữ mặc trang phục thịnh trang như bướm bướm xuyên qua chỗ ngồi, dâng bát rượu ngon cho anh hùng trong lòng. Càng ngồi ở hàng đầu, bát rượu đưa tới càng nhiều. Không hề ngưng ngừng như nữ tử Trung Nguyên, ánh mắt của thiếu nữ trinh sát trước giờ không kiêng nề gì cả. Các nàng đều tươi cười như hoa., Nhiều lần đưa đón những thiếu niên đang xếp hàng về phía trước. So sánh ra, vị trí chính giữa doanh địa, các trưởng lão bộ tộc mang mặt nạ, dùng hết khí lực toàn thân mà cúng tế thiên địa và vũ anh linh của người chết trận khiêu chiến ngược lại không có mấy thiếu nữ đi xem.

Tràng diện khánh điển do đám người tỉ mỉ chuẩn bị vô cùng hùng hồn. Anh hùng trong truyền thuyết viễn cổ, thiếu niên bạch thiên hóa thân cứu huệ nhân cực khổ cũng để thiếu nữ Mộ tộc thụ thai được hát dài kể lại đầy đủ. Trong tiếng nhạc, mang theo các loại mặt nạ, quần áo và các trưởng lão linh đang treo trên tóc ra sức nhảy, nhảy múa, giống như dùng tính mạng của mình để nghênh đón nhịp điệu thần thánh của Hộ tộc phục hưng.

Chín mươi chín nam tử chín tuổi thân thể cao ráo cầm đao kiếm xông lên, bọn họ là chiến sĩ tương lai của bộ tộc, cũng là đối tượng trọng yếu tiếp nhận tổ tiên chúc phúc cùng anh hùng chiếu cố. Trong tiếng ngâm xướng, một đứa bé trai tám, chín tuổi bộ dáng, làn da non mịn dững cảm giờ đao lên, dẫn đầu cắt ngón cái của mình.

Chín mươi tám thanh loan đao cao cao cao, cánh tay không dài hơn loan đao chỉ thẳng trời xanh, sau đó, các thiếu niên đồng thời cắt ngón cái, nhỏ giọt máu ở đầu ngón tay vào trong chậu gỗ. Máu đỏ tươi bốc lên hơi nóng dưới ánh mặt trời, được các trưởng lão mang mặt nạ giờ lên, buông xuống, sau đó lại ba lần nữa cung phụng trước bức họa tổ tiên.

Các thiếu niên chạy xuống, mang theo chín con tuần mã, mười chín con trâu đực cường tráng, chín mươi chín con sơn dương màu lông trắng như tuyết, tiếng kèn liên miên không dứt, trong sát khí ngập trời, các thiếu niên hỗ trợ lẫn nhau, từng miếng từng miếng thịt hiến cho tổ tiên, đem nội tạng móc ra đặt vào trong chậu gỗ, hai tay dâng lên hồn Thánh Lang của hộ vệ bộ lạc Minh Trung.

Lý Húc bị cảnh tượng máu tanh to lớn chấn động đến mức choáng váng đầu óc, lặng lẽ thu ánh mắt lại từ đằng xa, rơi vào trên người các thiếu nữ đang xuyên qua kính rượu. Đột nhiên, hắn trông thấy vẻ mặt của nàng đỏ bừng bị một đám thiếu nữ vây quanh ở giữa. Mà mấy thiếu nữ trong đó chỉ trở, ánh mắt nóng bỏng đang quét về phía Từ Đại Nhân bên cạnh.

“Lần này Từ huynh gặp phiền toái rồi!” Lý Húc vội vàng đem ánh mắt của mình dời khỏi ánh mắt của nàng. Dựa theo lý giải truyền thống phỉ tộc của hắn, có vị hôn phu ăn trộm đã mất đi quyền lực lựa chọn lẽu vãi, hôm nay cuồng hoan hôm nay, nhất định có vô số thiếu nữ các bộ lạc chờ mong có thể chui vào đồng đồ nát của Từ Đại. Mà sở dĩ vội vàng bị các nàng vây quanh ở giữa, chắc chắn là vì nghe ngóng chỗ ở của Từ Đại Nhân.

Đang lúc hắn chuẩn bị nhắc nhở Từ Đại Nhân một tiếng, dĩ nhiên nhận được thù lao bị người này cười nhạo, thì nơi vành tai đột nhiên bị cắn một cái, đồng thời, chỗ lỗ mũi truyền đến một mùi thơm thoang thoảng.

“Nữ nhân Xá Thoát bộ lạc đang hỏi ngươi cục thịt ở đâu?” Trán cao thoát tơ tằm như đầu sói nhỏ nhe cái răng nanh xinh đẹp nói, trong lời nói mang theo ba phần ghen ghét, bảy phần tự hào.

Mặt Lý Húc đỏ lên đến cổ, hắn trông thấy xa xa có thiếu nữ đang hướng về phía mình cười. Biết bộ dáng hiện tại của mình và Đào Khoát thoát ti chắc chắn sẽ khiến vô số người hiểu lầm, muốn nhẹ nhàng đẩy nàng ra, nhưng thân thể thiếu nữ lại dán càng chặt hơn, cái mũi nhẹ nhàng nhấn lại., Rất ngọt, rất ôn nhu nói: “Đêm nay ta sẽ để Cam La trông coi bếp than của ngươi, các nàng muốn tới thì cứ tới, xem Cam La đập đầu trước các nàng hay là ngươi chào đón các nàng!”

“Ông trời của ta!” Lý Húc khoát hai tay vô tội. Bộ dáng thiếu nữ chưa xót thoát nhìn có một phen tư vị khác, hắn đột nhiên nhớ tới trong chiến lợi phẩm của Tô Mặc Tây Nhĩ phân cho mình một đôi trâm cài tóc dài màu đỏ nhạt hơi mờ, rất xứng với tóc dài của thiếu nữ tóc bạc.

Lúc này hắn hoàn toàn quên mùi máu tanh của đám tài bảo này, đưa tay sờ sờ tóc thiếu nữ, chuẩn bị hẹn nàng tự mình lấy trâm cài tóc. Lại thấy thiếu nữ mở to hai mắt hỏi: “Người đạt được chiến lợi phẩm gì, chuẩn bị lễ vật cho ta sao?”

Tâm có linh tê như thế lại khiến Lý Húc xấu hổ không dám nói ra lễ vật. Do dự một chút, thấp giọng trả lời: “Một đồng lớn, ta giữ lại cũng vô dụng. Chờ chút nữa người tự chọn đi, tùy tiện chọn lấy, đừng khách khí!”

“Phục lại, người không tự đưa tới cho ta sao?” Thiếu nữ bĩu môi kiêu diễm ướm ắt, tức giận hừ hừ hỏi.

“Có gì khác nhau sao?” Lý Húc mờ mịt hỏi, muốn giữ chặt Đào Khoát Thoát Ti nói cho rõ ràng, nhưng thiếu nữ lại hung hăng giẫm hắn một cước, như chú nai con nhanh chóng nhảy đi.

“Chỉ có nữ tử cùng tiểu nhân là khó nuôi được!” Lý Húc ngồi trong bụng, tự mình tìm cho mình sự cân bằng. Trên ngón chân truyền đến một chút cảm giác ấm áp, làm cho trong lòng người ta cảm thấy ấm áp, phảng phất như lại đem Cam La ôm vào trong ngực.

Vào giữa trưa, Khánh Diễm đạt đến tầng cao nhất. Được Tô Diễm, đệ đệ của người Tô Diễm dẫn đầu, hơn một trăm võ sĩ cầm vũ khí sắc bén trong tay dùng sợi dây da trâu kéo theo hơn mười vị trưởng lão Hề tộc may mắn còn sống sót vào trong bộ lạc.

“Quỳ xuống!” Các võ sĩ thô bạo đá, đem quần áo từng người hoa lệ, nhưng hiện tại trên người đầy phân ngựa bùn lầy đè xuống đất.

“Bọn họ muốn làm gì?” Lý Húc không tự chủ trừng lớn con mắt, thấp giọng hỏi.

Trên bờ vai truyền đến một cỗ áp lực tràn đầy quan tâm, Từ Đại mắt say mê chân thành, vô tình quàng lên đầu vai của hắn.

Trong tiếng kèn lệnh thê lương, các võ sĩ nhảy nhót xung quanh trưởng lão Hề tộc đang ủ rũ, cất nhạc. Sau vài khúc hành khúc, Tô Huệ nâng một thanh loan đao lên, chậm rãi đi tới trước mặt chư vị trưởng lão. Các trưởng lão lập tức co

người lại, thân thể mỗi người đều cố hết sức nghiêng về phía xa, e sợ bị Tô Bặc phụ họa là người đầu tiên kéo ra.

Tô Minh liếc nhìn xung quanh, túm cổ áo Ô Nhất Tác. Trong đám người lập tức hoan hô rầm rộ, dũng sĩ liên quân của chư Bặc rất quen thuộc đối với Ô Nhất Tác. Hơn bốn tháng qua, Tô Khuyết và Từ Đại Nhân liên thủ trêu đùa lão nhân xui xẻo này vô số lần, mỗi lần đều để lại cho mọi người chuỗi cười.

“Ô Dặc trưởng lão, người nguyện ý dùng máu của mình rửa tội nghiệt của tộc nhân không?” Trong tiếng hoan hô, Tô Vị đeo loan đao lên cổ Ô Nhất, lớn tiếng chất vấn.

“Ta, ta, tha...” Ô Nhất nheo lại muốn khẩn cầu tha mạng, nhưng tôn nghiêm trưởng lão lại không cho phép hắn làm như vậy. Hắn liên tục lằm bằm, do dự, tinh thần lão nhân rốt cục sụp đổ, khóc lóc cầu khẩn: “Tha mạng đi, nể tình Trường Sinh Thiên tha mạng, các chủ nhân Tô Khánh bộ. Ta, nhiều thế hệ trưởng lão Hề tộc ở bên bờ sông, Ô Nhất nguyện ý cả đời làm trâu làm ngựa, báo đáp ân tình không giết của ngài!”

“Hống!” Đám bộ lạc xung quanh lại lần nữa cười vang lên. Ô Nhất siết chặt bộ dạng chặt vật làm bọn họ vô cùng vui vẻ. Từ khi mùa thu năm ngoái bắt đầu, Hề bộ nhân số đường xa đến đây đông đảo tựa như mây đen đè ở trên đỉnh đầu mây Thoa bộ phụ cận. Hôm nay, mây đen rốt cục tan hết.

“Ta sẽ không tha cho ngươi, chỉ hỏi ngươi rằng ngươi không muốn dùng máu của nhà mình để chuộc tội!” Tô Tỳ lắc đầu, cười lạnh.

Xa xa truyền đến tiếng khóc khe khẽ, đám người chế nhạo bị bắt làm tù binh nghe được tiếng vui cười vang bên này, suy đoán ra Tô Ban bộ tàn nhẫn chuẩn bị làm chuyện gì. Đây là quy củ trên thảo nguyên, mỗi bộ lạc chiến thắng đều đối với kẻ bị chinh phục như vậy.

Lý Húc đột nhiên có một loại xúc động muốn đứng lên, giết tù binh, hơn nữa còn hành hạ tới chết. Loại hành vi này đã vượt qua sự hung ác ghi chép trong điển tịch mà hắn từng đọc qua, cũng vượt qua khả năng chịu đựng của một thiếu niên Trung Nguyên. Càng làm cho hắn không thể nhận được chính là

những thiếu nữ như hoa cũng đang vỗ tay, phảng phất như người khác đã chết đi mang đến niềm vui lớn nhất cho các nàng.

Áp lực trên bờ vai càng lúc càng nặng, mắt Từ Đại dùng sức ôm lấy Lý Húc, tránh cho hắn thật sự nhảy dựng lên. Nếu như lúc này hắn đột nhiên nổi bão, chỉ sợ toàn bộ công trạng đều không làm dịu được lửa giận của người Hộc.

“Đây là thảo nguyên, hết thảo dựa theo quy củ của thảo nguyên!” Từ Đại Nhãn ghé vào tai Lý Húc, hết sức dùng ngữ điệu bình tĩnh nói ra. “Số lượng tù binh đã vượt qua tổng số người Tô Khuynh bộ, nếu không giết chết trưởng lão có uy vọng, tương lai sẽ chảy càng nhiều máu hơn!”

Lý Húc không giãy dụa nữa, ánh mắt nhìn chăm chăm vào giữa sân. Tiếng hoan hô bên tai, tiếng hò hét, tiếng cười vang lên phảng phất như tất cả đều im lặng. Trong một thế giới màu đỏ yên tĩnh, hắn nhìn thấy Tô Diêm phụ thuộc giờ đao lên, giống như giết gà cắt đứt mạch máu thít thít của lão nhân. Sau đó, để máu đỏ phun vào trong một thùng gỗ màu đỏ.

Tiếp theo, mặt xanh nanh vàng, răng lớn răng đỏ Tô Diêm bám vào người vị trưởng lão kế tiếp, tay cầm loan đao đặt trên cổ hắn.

“Người nguyện ý chuộc tội sao?” Thế giới màu đỏ đột nhiên không hề yên tĩnh nữa, Lý Húc nghe thấy thanh âm Tô Tỳ bám vào tai mình nổ vang ầm ầm.

“Ta muốn uống rượu!” Hắn dùng sức nghiêng đầu, hướng tới Đào Khoát xa xa kêu lên. Chính đang sợ tới mức hai tay Đào Thước che mặt nghe thấy Lý Húc dùng Hán ngữ kêu lên, vội vàng nghiêng đầu chạy tới, đưa cho đối phương một cái túi da tròn trịa.

Lý Húc cởi dây thừng buộc túi da, miệng túi hướng yết hầu, đem túi rượu đầy vào bụng. Giết chóc xung quanh cũng tốt, cuồng hoan cũng được, đều đã không quan hệ gì với mình. Một khắc này, hắn chỉ muốn uống say, chỉ muốn về nhà.

“Máu của trưởng lão đã chảy khô, thù oán của hai tộc cứ như vậy mà chấm dứt, đám tù binh có thể trở thành mục nô!”

Trong lúc uống điên cuồng, Lý Húc nghe thấy một âm thanh đang giải thích với mình, như đến từ lúc Hằng Nga nuốt, cũng như đến từ dì Tình, cũng giống như đến từ Đào Ngột thoát tơ. Hắc không muốn quan tâm thêm nữa, chỉ là cả cái túi đồ rượu vào trong cổ họng.

“Địa vị của Mục nô cao hơn nô lệ!” Có người thấp giọng rỉ tai. Hình như là âm thanh của Từ Đại Nhân, thanh âm của hắc cũng phát run. Hắc hồi hận sao? Lý Húc buồn bã nghĩ, đưa tay lau đi gương mặt ướt nhẹp, ôm túi rượu ngủ thật say.

Hi vọng người say dài thường tỉnh sớm hơn bất cứ ai. Nửa đêm, Lý Húc cảm thấy khô nóng trong lồng ngực mềm. Hắc dùng sức ấn mạnh huyết thái dương đau đớn như bị đao đâm, mơ mơ màng màng bò lên.

“Phụ thuộc, người tỉnh rồi?” Một âm thanh mang theo vui mừng lại mang theo vài phần sợ hãi hỏi.

Lý Húc quay đầu lại, trông thấy Đào Ngột mặc một bộ Khúc Hồn màu trắng, lẳng lặng nằm bên cạnh mình. Khóe miệng nở một nụ cười nhàn nhạt, hai tay căng thẳng nắm lấy thảm dưới thân không buông.

“Rầm!” Lý Húc cảm thấy trên đỉnh đầu mình toát ra vô số ngôi sao, vừa lớn vừa sáng, yết hầu càng thêm khô khốc, thân thể cũng không nghe lời mà vừa run lên.

Đây là một giấc mơ, Lý Húc nói với mình nhiều lần, nhưng ánh mắt không tự chủ được mà quét về phía thiếu nữ bên cạnh.

Không thể phủ nhận, thiếu nữ đẹp không cách nào hình dung. Lý Húc cũng không muốn phủ nhận điểm này. Từ sau khi biết phong tục của loài ong, hắc cũng rất hồi hận ngày đó đã chạy ra khỏi lều vải. Nhưng khi cơ hội chờ đợi lại lần nữa bày ra trước mặt, Lý Húc đột nhiên phát hiện mình không biết nên làm gì?

Trong mơ màng màng, hắc nhớ mình từng cúi đầu xuống, mượn ánh lửa than phát ra ánh sáng nhạt để quan sát gương mặt thiếu nữ. Đây là nụ hoa chớm nở, khuôn mặt như một đóa hoa sớm nở chờ hắc đi hái. Nhưng hắc không đành lòng, chỉ

muốn vuốt ve khuôn mặt này một chút, chỉ một chút đã hoàn toàn thỏa mãn.

Thiếu nữ nhắm mắt lại, lông mi thật dài run rẩy. Nàng có thể rõ ràng cảm giác được hơi thở nặng nề của Lý Húc, ngửi được mùi rượu nồng đậm trên người đối phương. Nàng mong đợi Lý Húc làm gì với mình, nhưng trong lòng lại sợ muốn chết. Toàn bộ thân thể đều cứng ngắc, trong lòng phảng phất như có vô số trống nhỏ đang gõ.

Lý Húc nhẹ nhàng đặt tay lên mặt thiếu nữ, vuốt ve đôi lúm đồng tiền, lông mi, lông mi cong vút lên trên. Thiếu nữ khăn trương chờ mong, chờ mong và sợ hãi vào thời khắc thần thánh trong truyền thuyết kia, đợi rất lâu sau, nàng nghe thấy tiếng ngáy như sấm rền.

Thiếu nữ lén lút mở mắt ra, nhìn thấy Lý Húc chảy nước miếng, đầu dán lên vai ngủ say. Tay còn dừng lại bên đầu tóc, khuôn mặt tươi cười trong giấc ngủ dương dương tự đắc, giống như vừa mới ăn vụng một quả đào bị đại nhân giấu đi.

Trong lúc ngủ mơ, thiếu niên mười lăm tuổi cảm thấy mỹ mãn.

Chương thứ năm Liệp Lộ (3)

Còn dư hương bên gối vẫn còn, thiếu nữ lại như lần đầu tiên không thấy bóng dáng. Lý Húc không dám khẳng định đêm qua Đào Ngột Thoát Ti có phải đã chui vào trong lồng ngực của mình hay không, chỉ cảm thấy có chút chột dạ. Chính mình có thể lại một lần thất bại, nếu như chuyện trong mộng thực sự phát sinh ở trong lồng ngực, không tới nửa tháng nữa, chuyện này sẽ trở thành trò cười cho tất cả nam nhân trong bộ lạc.

Thăng đến vào mùa xuân mặt trời đem cả lồng ngực đốt nóng, Lý Húc mới kiên trì đứng lên. Đánh xong rồi, không cần hẳn dẫn Cam La đi cô vũ sĩ khí nữa. Nếu như đoán không sai mà nói., Hôm nay hẳn là ngày trọng đại các trưởng lão các bộ lạc tham chiến thảo luận làm sao để phân chia tù binh. Đối với một đám nô lệ Hề tộc đã từng bị mình giết chết người nhà, Lý Húc không còn chút tình cảm nào. Mình và Từ Đại Nhân sớm muộn gì cũng phải trở về Trung Nguyên, ngoại trừ Đào Khoát thoát ra khỏi trí nhớ có liên quan đến nàng, Lý Húc không muốn bất cứ thứ gì ở đây bầu bạn với mình.

Cường giả có được tất cả, thậm chí có thể tùy ý giẫm lên sinh mệnh và tôn nghiêm của kẻ yếu. Đây là quy tắc thảo nguyên, nếu như không hợp với quy tắc này, mình không bằng sớm trở lại quê hương. Nhớ tới nhà cách xa ngàn dặm, còn có những năm tháng vô vị, Lý Húc thần nhiên mê mẩn. Lúc ấy chưa từng cảm thấy những ngày tháng đầy tốt đẹp, bây giờ nhớ lại mới phát hiện tất cả trí nhớ đều tràn ngập âm áp.

“Nếu như chinh bình kết thúc, hoặc có thể đánh được một ít quan phủ...” Lý Húc đột nhiên có một số chỗ tình nguyện mà tin tưởng, quan lại Đại Tùy không tệ như vậy.

“Ca ca đã từng hy sinh thân thể cho Đại Tùy, cha mẹ lớn tuổi, lại thêm mấy miếng ngọc khí tinh xảo để nói chuyện, quan địa phương hẳn là nên nể tình chút đi.” Lý Húc thầm nghĩ, tiện tay xách lên bao vải bố đặt ở góc lồng ngực.

Túi vải hiển nhiên đã bị người ta lật qua, tài bảo bên trong lại một lần nữa được sửa sang lại, chà lau sạch sẽ. Nhìn từ trên đồng hàng lớn nhỏ, toàn bộ tài bảo hẳn là đều có. Lý Húc lật tung cẩn thận, phát hiện sợi tóc leng keng mình hứa hẹn cho Đào Ngột thoát tơ không thấy.

“Nha đầu dã man này!” Lý Húc cười khở một tiếng, biết mộng cảnh đêm qua trong say là sự thật. Nhìn hai tay mình lúc thì ngây ngốc, đem cái bọc buộc lại, xách ra khỏi trướng.

Ánh mặt trời mùa xuân nung cho người ta ấm áp trên người, mười phần thoải mái. Bộ lạc Tô Khuyết đều đắm chìm dưới ánh mặt trời Trọng Xuân này, lộ ra hết sức yên tĩnh, hài hòa. dấu vết Khánh Điền lưu lại đã được các nô lệ thanh lý qua., Trên mặt đất nhuốm máu đào ra bãi đất đen mới tinh, hương vị thơm cỏ cùng mùi lông dê bị đốt cháy hoàn toàn thay thế mùi máu tanh từng có trong không khí, cũng khiến màn khói lửa điên cuồng tan thành mây khói hôm qua tan biến. Tô Khánh bộ vẫn là Tô Thuyết bộ nhiệt tình hiếu khách kia, nụ cười trên mặt một người lương thiện vẫn tươi như trước. Chỉ là trong mắt thiếu niên, tất cả mọi thứ dưới ánh mặt trời đều đã thay đổi.

Mấy mục dân mang theo vợ con, đang cao hứng phấn chấn hướng trên người gia súc mới được phân cho gia súc của mình làm ấn ký. Bọn họ hoặc khâu một miếng vải trên tai dê, hoặc là ở trên móng ngựa đốt một hoa, mục nhân trường kỳ đuổi nước mà sống chính là nghĩ biện pháp để tài sản của mình tách ra với tài sản khác, trong ca dao tổ tiên truyền xướng dạy bọn họ toàn bộ kỹ xảo sinh tồn cùng quy tắc.

Hai thân Mục nhân cường tráng đẽ xuống một tiểu cô nương, đem một cái vòng sắt treo ở trên cổ của cô bé. Sau đó ở trước ngực cô bé dính một cục bùn, nhấc lên nước chì đã đun tan, bịt kín cái miệng. Cô bé bị nước đen dính đầy hơi nóng làm nước mắt chảy ròng ròng, nhưng cũng không dám khóc lên thành tiếng., Cũng không dám giãy dụa trốn tránh. Cái vòng này là dấu hiệu nô lệ, trừ phi chủ nhân tốt tốt thả nàng ra, hoặc là vì thèm nhỏ dãi dãi lấy nàng làm vợ nhỏ, nếu không, nàng vĩnh viễn không thể đem cái vòng sắt này gỡ xuống.

Lý Húc nhìn mà trong lòng ngọt ngào, liều mạng bước nhanh hơn. Cũng may nhà Đỗ Nhĩ cách đồng lửa của hắn không xa, đảo mắt là tới. Thiếu một cánh tay Đỗ Nhĩ không thể tham gia trận chiến tranh cuối cùng, cho nên trước cửa nhà hắn cũng không náo nhiệt giống như nhà người khác.

Đỗ Nhĩ từ khi mất đi một cánh tay, bởi vì chảy máu quá bốn ngày bốn đêm. Trưởng lão trong bộ lạc đều cho rằng hắn đã không còn hi vọng sống sót, Lý Húc lại mang theo Cam La ngày nào cũng đến kêu gọi hắn, dùng truyền thuyết Thánh Lang chúc phúc tạo cho hắn động lực sống sót. Đối với quái lực Loạn Thần, Lý Húc tuân theo di huấn Thánh Nhân, từ trước đến nay không tin. Nhưng lúc có thể dùng để cứu người thì lại mừng rỡ không biết mệt.

Bởi vậy, nhà Đỗ Nhĩ đối với Lý Húc rất cảm kích. Thấy hắn mang theo một cái bao lớn đi tới, lập tức bung ra trà sữa cùng điểm tâm. Lý Húc sẽ không dùng phương pháp trên thảo nguyên nấu cơm, cho nên mấy tháng qua phần lớn bữa cơm đều là ở nhà Đỗ Nhĩ và A Tư Lam ăn. Người được mùi thơm của trà, hắn cũng không khách khí, ngồi xếp bằng đối diện Đỗ Nhĩ, bắt đầu ăn từng ngụm từng ngụm.

“Đào Tịch Lộ hôm qua chui vào trong đồng lửa của người rồi hả?” Đỗ Nhĩ hỏi câu đầu tiên thiếu chút nữa khiến Lý Húc bị cái sữa làm cho sặc chết.

“Khụ, khụ, khụ...” Lý Húc liều mạng ho khan, mặt đỏ như quả hồng ban đầu mùa đông. Đỗ Nhĩ thấy hắn mặt mũi lúng túng, cười hắc hắc, mang theo vài phần trêu chọc nói: “Tiểu tử người quả thực có phúc, bao dung là thiếu nữ đẹp nhất trong bộ lạc, bắt đầu từ mùa hè trước, phạm vi mấy trăm dặm có bao nhiêu nam nhân nằm mơ cũng nghĩ đến nàng!”

“Ta không làm gì hết!” Lý Húc kêu to trong lòng, biểu lộ trên mặt càng cổ quái. Đỗ Nhĩ lại cho rằng hắn trẻ tuổi, mặt non nớt, vươn tay trái duy nhất, vỗ vỗ vai hắn, cười cổ vũ: “Đừng thẹn thùng, nhà nam nhân có cái gì mà thẹn thùng. Cố gắng lên, năm đó ta mới 14 tuổi mà...”

“Đinh!” Cái thìa bạc trong tay thê tử Đỗ Nhĩ đập vào chén đồng, phát ra âm thanh trong trẻo. Cánh tay duy nhất của Đỗ

Nhĩ sợ tới mức thè lưỡi, nuốt lại nửa câu sau vào trong bụng.

Chuyện này càng miêu tả càng không rõ ràng. Lý Húc lắc đầu, bất đắc dĩ chấp nhận sự thật trước mắt. Dùng sữa chua, thịt khô và trà sữa đỡ bụng, sau đó ông xách bọc của mình, móc từ bên trong ra mấy khối ngọc điêu, bày trước mặt Đỗ Nhĩ.

“Phụ thuộc, người làm cái gì vậy, khi dễ ta chỉ có một cánh tay thôi sao?” Đỗ Nhĩ nhiệt tình lập tức trở mặt, đứng sừng vai với thê tử, tay nắm chuôi đao bên hông nói ra.

“Theo quy củ của thảo nguyên, người từng sống vai chiến đấu với ta, làm Thánh Lang hộ vệ, ta có thể đem chiến lợi phẩm của mình tặng cho người!” Lý Húc cười cười, căn bản không chịu sự uy hiếp của vợ chồng Đỗ Nhĩ. Trên thảo nguyên có rất nhiều phong tục bất thành văn, bất luận kẻ nào cũng phải tuân thủ. Tỷ như tiến vào trong đồng than mềm của bằng hữu, người có thể đưa cho hân rượu và cừ non, nhưng không thể tặng cho hân lương khô hoặc đồ ăn thịt. Nếu không, chẳng khác nào chửi bằng hữu nghèo không nổi.

Lý Húc ở Tô Khánh bộ đã sống gần nửa năm, đối với nơi này phong tục ít nhiều đều hiểu một chút. Nếu lấy thân phận bằng hữu đem tài bảo tặng cho Đỗ Nhĩ, hai người cũng không phải huyết thân, quả thực là sĩ nhục tôn nghiêm của Đỗ Nhĩ. Nhưng lấy thân phận chiến hữu kiêm thân phận thượng cấp tặng tài vật, Đỗ Nhĩ lại không thể cự tuyệt.

Ngày thường, thân phận Lý Húc là hộ vệ của Thánh Lang, địa vị ngang ngửa với trưởng lão bộ tộc. Trong lúc chiến đấu, Lý Húc có thể thống soái một trăm dũng sĩ, mà Đỗ Nhĩ chỉ là một cái tên nhỏ (đạo trưởng). Cho nên Lý Húc đem bốn chữ kẻ vai chiến đấu ra, vợ chồng Đỗ Nhĩ lập tức không còn lời nào để nói.

Hai vợ chồng hiểu được một phen hảo tâm của Lý Húc, không thể không ngồi xuống. Ngọc điêu trước mắt lại không chịu thu, chưa từng có khả năng tiếp tục bảo hộ phụ ly đại nhân đến Lý Húc cùng Đỗ Nhĩ không lệ thuộc lẫn nhau, tìm vô số lý do chối từ. Cho đến khi Lý Húc lại bày ra đáng hộ vệ, Đỗ Nhĩ mới miễn cưỡng ra lệnh cho thê tử đem ngọc điêu cất đi.

Đỗ Đỗ Nhĩ là người giàu ở Tô Khánh bộ, kiến thức rộng rãi, biết trong hai khối ngọc điều, bất kỳ giá nào cũng đủ để đổi lấy một trăm con dê sống. Trong lòng cũng rõ ràng, Lý Húc sở dĩ làm như vậy là vì lo lắng mình mất đi một cánh tay để sinh hoạt, ngoài cảm động, liền đưa tuần mã nhà mình cho Lý Húc. Lý Húc không đành lòng tiếp tục cởi bỏ trái tim Đỗ Nhĩ., Suy nghĩ một chút rồi nói: “Ngựa thì thôi, ta đoán các trưởng lão còn có thể phân cho ta mấy con ngựa tốt trong chiến lợi phẩm. Ta là một mình, ngày thường cũng không cần dùng nhiều ngựa như vậy. Bầy cá nhà ta cũng không nhiều lắm, người đưa cho ta năm con, buổi tối chúng ta đến nhà ta uống rượu!”

Đỗ Nhĩ vừa nghe vậy, trong lòng mừng rỡ. Vội vàng thỉnh cầu phụ thân hỗ trợ đi dã ngoại đem cừ non của nhà mình bắt năm con để trở về bền chắc nhất. Mùa xuân là mùa tốt để bắt trứng, dân chúng Mục rất ít khi ở thời điểm này làm thịt gia súc nhà mình. Nhưng lễ vật Lý Húc cấp cho thực sự quá mức quý trọng, cho nên phụ thân bủn xỉn keo kiệt của Đỗ Nhĩ tuy rằng đau lòng nhưng vẫn cao hứng nhảy lên lưng ngựa.

“Lần này đi theo sau ta và Từ huynh cùng xuất chinh còn có hai trăm dũng sĩ!” Lý Húc uống một ngụm trà, tiếp tục nói: “Hai người chúng ta muốn chia một ít tài bảo cho bọn họ, nhưng là sợ hãi thật dày không đồng đều, muốn nghe xem Đỗ Nhĩ có chú ý gì tốt!”

“Cái gì, các người chia tài bảo cho thuộc hạ!” Đỗ Nhĩ kinh ngạc suýt nữa bị sặc trà sữa. Trên thảo nguyên không có nói quân lương, trước kia giữa bộ tộc phát sinh chiến tranh, từ trước đến nay là binh sĩ cung phụng chiến lợi phẩm đoạt được cho cấp trên. Mặc dù thượng cấp thông tình đạt lý, cuối cùng sẽ xuất ra chút tài vật ban thưởng cho những người chiến đấu có công., Nhưng tuyệt đối sẽ không xuất hiện chuyện đem toàn bộ chiến lợi phẩm của mình chia đều cho thuộc hạ. Người dám làm như vậy, hoặc là bị điên, hoặc là mua chuộc lòng người, mưu đồ làm loạn.

Trải qua ba lời giải thích của Đỗ Nhĩ, Lý Húc cuối cùng cũng hiểu được suy nghĩ của mình cùng với Từ Đại Nhân đúng là vô cùng ngây thơ. Những lời mà tộc trưởng Tây tộc đã nói

hôm đó, chẳng qua chỉ là để cho bọn họ có lý do để thu nhận chiến lợi phẩm mà thôi.

“Các huynh đệ vất vả rồi, ta muốn đem mấy thứ này chia cho các huynh đệ!” Mỗi trưởng lão trong số họ đều nói như vậy, thậm chí còn được khen thưởng cho những dũng sĩ dưới trướng mình chưa được khen thưởng tới mặt đỏ tía tai. Trên thực tế, bọn họ chưa bao giờ thực sự đem chiến lợi phẩm chia đều cho cấp dưới. Đây là quy củ mấy trăm năm qua ước định thành thói quen, giống như kẻ tử chiến trọng vọng, ai cũng sẽ không so đo nó có hợp lý hay không.

Nhìn một đồng lớn tài vật, Lý Húc lại ngẩn người. Sâu trong nội tâm, hẳn một mực đem những tài vật này cùng với tạng vật cản đường cướp bóc đồng loại. Thỉnh thoảng cao hứng quên mất, sau đó nhớ lại ngày đó Hề Nhân phát ra tiếng kêu rên, trong lòng vẫn không có một loại tư vị. Làm một thiếu niên nhà nghèo không có kinh nghiệm thế tục, lịch duyệt cùng bản tính hẳn làm không được để cho người khác thấy được. Cho dù đối phương là dị tộc hoặc cừu địch.

Về chuyện lý tài Đỗ Nhĩ coi như là sở trường. Thấy bằng hữu vì một lý do hoang đường mà phát sầu, cười cười đưa ra chủ ý cho đối phương: “Ngọc khí, châu báu giá trị, người bình thường đều không hiểu được. Hơn nữa đồ vật trong bọc đều có giá trị khác nhau., Trừ phi ngươi đập nát chúng nó, nếu không căn bản không thể chia đều cho mọi người. Không bằng lấy ra vài món để đổi dê với các trưởng lão. Nhưng không thể nhiều hơn, chia hai con dê cho mỗi dũng sĩ dưới trướng ngươi và Từ hiền giả là đủ. Quá nhiều sẽ gây ra rắc rối không cần thiết!”

Lý Húc nghĩ không ra biện pháp tốt hơn, đành phải dựa theo phương án do Đỗ Nhĩ thiết kế mà chấp hành. Chuyện này Đỗ Nhĩ đề nghị hẳn và Từ Đại Nhân tốt nhất đừng tự mình ra mặt làm, tìm một tên dũng sĩ bộ lạc Tô Khuynh có hiệu quả tốt hơn. Hai người lại xách tài bảo đến tìm A Tư Lam, đem chuyện tặng quà thay cho đối phương. A Tư Lam cũng là một người sáng khoái., Thấy Lý Húc chân thành nói, từ trong bao chọn lấy hai kiện thành sắc còn sống được đi máu gà, một cái vòng tay phỉ thúy, cao hứng đi thay dê.

Lý Húc và Đỗ Nhĩ lại lấy một ít ngọc điều đã thành sắc đưa đến nhà mai Thái hạ thái và di di gia, hai lão nhân chính vì con trai chết trận mà rơi lệ, thấy phụ ly thật tình đối đãi như vậy, tâm tình dễ chịu hơn một chút, nhận lấy thân phận phụ mẫu của gia tộc, thiên ân vạn tạ ơn mà nhận quà.

hẹn với Đỗ Nhĩ vào buổi tối để uống rượu, sau khi đem chuyện giết dê và nấu thịt giao phó cho vợ chồng bọn họ, Lý Húc lại xách bọc đi bãi phóng Đồng Tượng sư phụ, Tình di và mấy người đã từng chiếu cố cho Mục nhân bằng hữu của mình. Một vòng lớn sau đó sắc trời dần dần tối đen.

Mấy người trẻ tuổi đặt đồng lửa trên mảnh đất trống trước đồng than của Lý Húc, vừa uống rượu ăn thịt, vừa cất tiếng hoan ca. Trận chiến gần nhất Tô Khuynh bộ tổn thất quá mức phong phú, cho nên tâm tình mỗi người đều rất vui vẻ. Lý Húc hôm qua tuy không tiêu tán, nhưng đối với một đám bằng hữu tuổi tác tương đương, tính cách lạc quan, nụ cười trên mặt cũng không miễn cưỡng như trước nữa.

“Lần này trực xuất Hề Nhân, tộc trưởng thuần túy của bộ lạc nếu không tuân thủ yêu cầu xuất binh, mà là tìm rất nhiều cớ từ chối. Ta nghe nói, tộc trưởng Tây Nhĩ vô cùng tức giận với chuyện này!” Đang lúc say rượu say sưa, A Tư Lam ra vẻ thần bí nói với mọi người.

“Nhưng nếu như tiểu tử kia vốn chỉ là bãi phân trâu mặt ngoài, ăn tươi gả cho hấn, thật sự là một đóa hoa tươi cắm vào trên phân trâu!” Trong một trận chiến chém xuống năm tên dũng sĩ bộ bỏ mình của đối thủ, vụng trộm liếc nhìn Từ Đại, thấp giọng lầm bầm.

Ngao Phách nhìn về phía Từ Đại Nhãn hùng hực ánh mắt, kẻ ngu cũng có thể nhìn ra được ý tứ trong đó. Tô Yểm, liên hợp các bộ lạc phụ cận tấn công cừu địch, thuần túy bộ lạc Ba nếu không giữ lời hứa hẹn ra binh tương trợ, chẳng khác nào nói rõ tương lai nếu Tô Khánh Tây Nhĩ và chấp nhất mất chức vị tranh đoạt chức vị, hấn sẽ không đứng về phía nhạc phụ tương lai của mình.

Cho nên, bất luận từ phương diện hôn ước giữa mình và gia tộc nàng, phần hôn ước này đều đáng giá để cân nhắc. Hầu

Khúc Lợi, A Bất Diệt và các thiếu niên anh kiệt đều giờ chén rượu lên đánh nhau, ánh mắt đều vung trộm liếc nhìn về phía mắt Từ Đại. Lời nói của A Tư Lam hôm nay chỉ sợ có huyền cơ khác, mấu chốt của việc này bây giờ không cần quyết định bởi lưỡi liềm, mà quyết định bởi vị Từ hiền giả trí tuệ còn sâu hơn Nguyệt Nha hồ này.

“Trước mắt đấu đá với bộ lạc bầm dập không phải là ý hay!” Từ Đại Nhân phảng phất như không nhìn thấy ánh mắt chờ đợi của mọi người, uống một ngụm rượu, tỉnh táo phân tích. “Cách rất xa bộ tộc chúng ta không rõ chân tướng, sẽ cho rằng Tây Nhĩ tộc có biểu hiện vô tình đến mức trở mặt. Tương lai Tô Ban bộ và chấp nhất bộ lạc bị mất đi đã nảy sinh xung đột, lòng người sẽ đảo hướng về phía Chấp Lạc bộ!”

Tất cả mọi người đều trầm mặc, Từ Đại Nhân nói thật sự là tình hình thực tế. Bộ lạc và bộ lạc thông gia vốn đã mang sắc thái trao đổi lợi ích nồng đậm, hướng hồ lưỡi liềm là minh châu trên tay tộc trưởng Tây Nhĩ, là một trong những mỹ nữ có được trong phạm vi mấy trăm dặm. Chuyện hôn nhân rất đơn giản, nhưng bởi vậy dẫn phát một loạt phản ứng dây chuyền, chỉ sợ Tô Khuynh bộ cần cẩn thận suy xét rõ ràng.

“Haizzz!” Đỗ Nhĩ bùng chén rượu lên, thở dài đầy ảm ý.

“Ái dà!” A Tư Lam cũng lắc đầu theo.

Từng giọt mỡ thịt dê nướng ở trên đồng lửa nhỏ xuống, lửa cháy hừng hực chiếu sáng mắt mọi người.

Thanh niên trẻ tuổi trong lòng ít khi bụi bặm, sau khi uống vài ngụm rượu muộn, chủ đề lại chuyển sang nơi khác. Từ các gia đình dê bò, dùng binh bố trận như mất mộng, mỗi khi nhắc tới một kiện, đều có thể dẫn phát ra một trận cười to vui vẻ.

Từ trước đến nay uống rượu trên thảo nguyên luôn không say không ngót. Bởi vì tâm tình vui vẻ, uống rượu rất là tiết chế, mắt Từ đại nhân cũng phá lệ. Một bên cùng mọi người nói chuyện cười, một bên chén tiếp một chén cùng mọi người đối ẩm. Rất nhanh, hần liền là người đầu tiên đổ xuống. Đám người A Tư Lam cười ha ha, tiếp tục nâng chén kính, cho đến khi thân thể mọi người bắt đầu lảo đảo, mới cười ha ha ha.

Lý Húc dựa vào tửu lượng lần nữa chèn ép quần hùng, thu dọn sạp, dập tắt đồng lửa, đầu óc vẫn còn thanh tỉnh. Nhìn Từ Đại Nhân say thành một đồng bần nhão, hấn lắc đầu, khiêng bạn tốt lên vai. Từ Đại Nhân không phải là vì vui vẻ mà tìm người liều rượu, người bội tính thô bạo nhìn không ra, Lý Húc lại biết bạn mình trong lòng khổ sở.

“Kỳ thật, ngươi cười từ Nga Cầm, người khác còn có thể nói gì chứ. Cùng lắm thì chúng ta cũng đánh một trận với Thuần Mạt bộ!” Đem mắt to của Từ Húc đặt ở trên đồng than, Lý Húc thay bằng hữu chuẩn bị chậu than, bên cạnh thấp giọng khuyên nhủ. Với thực lực trước mắt của Tô góị bộ, trong phạm vi mấy trăm dặm hoàn toàn không có bất kỳ bộ lạc nào dám trêu chọc. Tộc trưởng Tây Nhĩ đề nghị từ hôn, vốn dĩ là Tầm Bộ không có lý nào lại có ý kiến với nhau.

“Trọng Kiên, ngươi không hiểu!” Từ Thế Tích mở cặp mắt say lơ đãng, lẩm bầm.

“Lẽ nào ngươi không thích ăn thịt ngựa, yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Có cái gì không hiểu!” Lý Húc thổi hỏa chũng, vừa đổ than vào chậu than, vừa nói.

“Từ gia cười vợ, hi, gia tộc Từ thị!” Từ Đại mắt lạnh lùng cười nghiêng người, không nói tiếng nào.

Chương thứ năm săn hươu (3 xuôi)

Cách đồng than của mình còn rất xa, Lý Húc đã nhìn thấy ánh đèn lò mờ lộ ra từ khe cửa. Có người chờ đợi khiến hắn cảm thấy ấm áp, trong nháy mắt cảm giác mình giống như lại có một nhà khác, ngay cả gió đêm liêu triền sệt trên thảo nguyên cũng không làm cho người ta khó chịu như vậy.

Có đèn, có lửa than, có người đun xong trà ở bên cạnh lửa than chờ., Mình còn yêu cầu xa vời cái gì? Lý Húc mỉm cười đẩy cánh cửa nhỏ quán đồng than, hắn là đã man nha đầu lại tới, hôm nay đầu óc thanh tỉnh lại., Vừa vặn có thể cùng nàng nói hết sức rõ ràng. Lý Húc biết mình có chút ưa thích dã nha đầu trong đồng than mềm, nhưng vô luận xuất phát từ nhân xử thế hay là tôn trọng đối với cha mẹ, đều nên chào hỏi cha mẹ hai bên trước khi nàng thành thân. Nhà mình không phải nhà họ Từ, mẫu thân nhất định vì mình có thể cưới một người vợ xinh đẹp như thế mà cảm thấy cao hứng, người nhà mình cũng sẽ không giống gia tộc họ Từ, cho rằng cưới một nữ tử dị tộc là do xấu hổ của gia tộc.

Thiếu nữ chờ mong không xuất hiện, bên cạnh chậu than lăn lộn một bóng người, kinh hoảng bò lổm ngổm nằm rạp trên mặt đất, vừa dập đầu xuống đất, vừa run rẩy run rẩy hô: “Nô tỳ A Vân tham kiến chủ nhân, chủ nhân An Khang!”

Đây là nơi nào vậy, lông mày Lý Húc cơ hồ vặn thành một cục u lớn. “Chủ nhân? Ta...” Hắn liếc mòng dụi dụi con mắt, để xác định mình không uống say hoa mắt. Trước chậu than quả thực có một thiếu nữ đang nằm sấp, không phải Đào Ngột thoát tơ, mà là một tên Hề tộc, từ cái vòng sắt trên cổ cùng lộ ra nửa đoạn ống quần đùi dê, Lý Húc lập tức nhận ra thân phận người đến.

Thân thể thiếu nữ rất mỏng manh, bởi vì kinh hải quá độ, lưng còn đang run nhè nhẹ. Lý Húc không lệnh cho nàng đứng dậy, nàng cũng không dám ngẩng đầu lên, chỉ ngẩng đầu lên trên đồng than, run rẩy như cỏ khô trong gió.

“Người là ai, ai kêu người tới!” Sau khi xác nhận bản thân không nằm mơ, Lý Húc ngồi xổm xuống, thấp giọng hỏi.

Cảm giác áp bách truyền đến trên đỉnh đầu lập tức khiến thân thể thiếu nữ càng thêm run rẩy, bắp chân trần trụi không chịu nổi cọ cọ về phía sau, mỗi lần cọ cọ một chút động tác lại không dám quá lớn, trả lời thanh âm Lý Húc rõ ràng đã mang theo nức nở: “Là Văn Tình phu nhân, là Văn Tình phu nhân sai nô tỳ tới hầu hạ chủ nhân phụ thân. Nô tỳ hầu hạ không chu toàn, thỉnh chủ nhân trách phạt!”

“Người trở về đi, chỗ ta không cần nô tỳ!” Lý Húc thở dài, thấp giọng nói. Buổi chiều hẳn sẽ đi tặng quà cho Tình đi., Chẳng qua là muốn đáp tạ tình nghĩa lúc trước đối phương thu mua Thực Cẩm với giá cao. Lại không nghĩ tới đi Tình tặng lại một người sống. Tạo di xuất thân nhà Giang Nam Vọng tộc tất nhiên đã quen sai sử nô tỳ, nhưng đối với một người từng quen sinh hoạt nháo sự tự mình động thủ, trong túi có thêm một người lại hết sức mất tự nhiên.

“Nô tỳ không nên ngủ, xin chủ nhân trách phạt. Xin chủ nhân ngàn vạn lần đừng đưa nô tỳ trở về, nô tỳ biết sai rồi, biết sai rồi!” Thiếu nữ dập đầu, nói năng lộn xộn. Trong nháy mắt, trên than đất màu trắng đã thấy máu.

Lý Húc không nghĩ tới một câu của mình lại dọa thiếu nữ thành bộ dáng này, vội vàng vươn tay nắm lấy. Bàn tay to vừa mới đặt vào bả vai thiếu nữ, thân thể đối phương đột nhiên run rẩy một cái, nháy mắt cứng ngắc thành hình dạng một cây gậy gỗ.

“Người, người đứng lên nói chuyện, đừng dập đầu, ta thấy đầu váng mắt rồi!” Lý Húc từ sắc mặt trắng bệch của thiếu nữ nhìn ra sợ hãi, xấu hổ rút tay lại, tránh đi rất xa.

Thiếu nữ bị hấn dọa sợ, trái lại không dám khóc. Run rẩy, giãy dụa đứng dậy, thân thể dựa vào đồng than, phảng phất như Lý Húc đối diện là một con mãnh thú, có thể khủng hoảng ăn tươi nuốt sống mình bất cứ lúc nào.

“Tình đi phái người tới?” Lý Húc tận lực tìm một đề tài có thể câu thông hỏi đối phương. Hắn không biết rốt cuộc mình nơi

nào mà thấy hung ác, có thể dọa một cô gái thành bộ dáng như vậy. Thiếu nữ trước mắt so với Đào Ngột thoát ti hơi thấp hơn một chút, nhưng từ tướng mạo xem tuổi hẳn là ở trên tóc cao thoát ti. Màu đen tóc hẳn là ở trên., Gương mặt tái nhợt, nếu như không phải cánh tay của nàng nhìn qua hơi nặng một chút, Lý Húc thậm chí còn hoài nghi mình đã gặp phải một nữ tử Trung Nguyên bị kẻ khác lừa gạt mang đến.

“Vâng, là Văn Tình phu nhân phân phó nô tỳ tới hầu hạ phụ ly đại nhân!” Thiếu nữ dùng một loại giọng điệu tương đối quái dị, Đột Quyết trả lời. Nhìn Lý Húc không có dục vọng bất cứ lúc nào lao tới, đầu gối khẽ dựng thẳng lên một chút.

“Ta không phải trách ngươi ngủ, ta thật sự không cần hầu hạ!” Lý Húc tức giận cười với đối phương, lộ ra hàm răng chính tề.

Thiếu nữ run rẩy, bịch một tiếng quỳ rạp xuống, khóc lóc kêu lên: “Nô tỳ có thể thay chủ nhân giặt quần áo, nô tỳ có thể vì chủ nhân pha trà, nô tỳ có thể vì chủ nhân làm bất cứ chuyện gì, cầu xin người, không nên ăn ta, không nên ăn a Vân!”

“Ăn người?” Tròng mắt Lý Húc như muốn rớt ra ngoài, bản thân mình lúc nào biến thành một tên ma quỷ ăn thịt người, để lộ hàm răng cũng có thể hù nữ nhân thành cái dạng này.

“A Vân, A Vân ăn không ngon. Thân thể dơ bẩn, chưa rửa!” Cuối cùng thần kinh của thiếu nữ không kiên trì nổi nữa, trong kẽ răng xuất hiện mấy chữ, thân thể khẽ lật, ngất xỉu trên đồng than.

“Ta ăn thịt người?” Lý Húc đặt hai tay lên trước mặt mình, xem đi xem lại nhiều lần. Sau khi xác định trên đó không có mọc ra cái gai ngược nào nữa, hắn mới từ từ hiểu ra tại sao đối phương lại sợ mình như vậy.

Lúc trước vì mạng sống mà mình đánh bậy đánh bạ cắn chết một thám báo, lại vì cứu Đỗ Nhĩ tuyên bố là thánh lang ban cho lực lượng. Tô Diêm bộ vì để bản tộc lớn mạnh thanh thế, đem lời nói vô căn cứ Thánh Lang chúc phúc tán dương. Sau khi chiến bại, đám trưởng lão Hề trưởng lão nóng lòng lấy có có lại phóng đại lời đồn này gấp mười lần, lặp đi lặp lại tuyên dương., Mình trở thành một người ăn thịt người. Cho dù từ

năm ngoái hai tộc khai chiến đến bây giờ, mình chỉ giết chết hai người, một người là tên thám báo xui xẻo, một người khác là tộc trưởng đối phương.

Sau khi nghĩ thông suốt nguyên ủy sự tình, Lý Húc chán nản ngồi xuống cạnh chậu than. Hắn không dám đụng vào người của cô gái kia, để tránh cho thật sự hù chết đối phương. Cũng không dám dựa vào cô gái kia quá gần, tránh cho đối phương tỉnh lại sau khi hôn mê lại dẫn phát thêm nhiều hiểu lầm. Vừa uống trà sữa tỉnh rượu, vừa nghĩ đến sự tình phát sinh sau khi nhét vào miệng, Lý Húc đột nhiên cảm thấy nửa năm qua tao ngộ thật như một giấc mộng lớn, mỗi cái nháy mắt đều đủ hoang đường.

Khi uống cạn chén trà sữa thứ tư, rốt cuộc thiếu nữ bên cạnh chậu than cũng tỉnh lại. Cô bé nhắm chặt mắt không dám mở mắt run rẩy cả nửa ngày, ước chừng cuối cùng cảm thấy mình không thiếu tay thiếu chân, mới chậm rãi lăn ra cửa, gian nan từng chút một bò dậy.

“Ta không ăn nữ nhân, bọn họ chưa từng nói với ngươi sao?” Lý Húc dùng ngữ khí bình thản hỏi. Giải thích với cô gái trước mắt này rằng mình không ăn người, đối phương nhất định sẽ không tin tưởng. Thay vì dọa chết nàng, không bằng đem phạm vi thức ăn của mình thu nhỏ lại một chút.

“Không, không ai nói với nô tỳ.” Thiếu nữ dán mặt vào đồng than, run rẩy trả lời. Hôn mê lâu như vậy rồi còn chưa bị thiếu tay thiếu chân, khiến cho nàng ít nhiều tin tưởng Lý Húc nói thật.

“Ta không ăn phụ nữ, cũng rất ít ăn nam nhân. Chỉ có lúc tác chiến, thánh lang mới ban thưởng lực lượng của nó cho ta!” Lý Húc vẻ mặt ôn hòa giải thích. Chính mình hình như không cần đối phương hỗ trợ, sau khi xuất nút, tất cả mọi việc sinh hoạt vụn vặt đều do một người xử lý, đột nhiên thêm ra một người, hắn cũng chẳng còn chỗ nào động chân tay.

Cô gái nghe Lý Húc nói không giống như đang tận lực lừa gạt, cả gan hướng về phía đối phương nhìn. Lúc này nàng mới nhìn rõ ràng, quái vật ăn thịt người trong truyền thuyết kỳ thật chỉ là một thiếu niên nhỏ tuổi hơn mình. Nụ cười hòa nhã của đối

phương làm cho trong lòng nàng cảm thấy an ổn, động tác tứ chi cũng bắt đầu tự nhiên trở nên tự nhiên.

Lý Húc thở dài, không nói nữa. Đêm thiếu nữ ngay cả đêm đó tiền đi hiển nhiên là không thực tế, giờ phút này người của Tây Nhĩ gia khẳng định đã sớm chìm vào giấc ngủ, mặt khác..., Minh nói lui hai chữ, cô gái chắc chắn lại đập đầu không yên. Nhưng sắp xếp thiếu nữ này như thế nào cũng làm cho nàng đau đầu, mình mặc dù không có thói quen ăn thịt người, Đào Khoát thoát tở nếu như phát hiện trong túi có nhiều một nữ nhân cần đứt cổ đôi phương là chuyện không nắm chắc. Cam La hiện cùng Đào Ngột thoát tở tình cảm so với tất cả mọi người còn thân mật hơn, đôi khi ngay cả thị vệ thánh lang như mình nói cũng không có một ánh mắt Đào Ngột thoát tở có tác dụng tốt.

Thiếu nữ thấy Lý Húc không nói lời nào, bản thân cũng dựa vào đồng than bọc tường bắt đầu ngây ngốc. Có thể vì vẫn chưa thích ứng được với thân phận trước mắt, dù sao nàng cũng nghĩ không ra có thể làm ra chuyện gì để lấy lòng chủ nhân của mình.

“Chủ nhân này hình như cũng không ác như bọn họ nói!”
Thiếu nữ trộm nhìn Lý Húc, thầm nghĩ.

“Sáng mai nhất định phải đem nàng tự tay đưa về cho dì. Nếu như ta cho nàng một thân phận Mục Nhân bình thường, không biết Tây An có đồng ý hay không!” Lý Húc liếc mắt nhìn thiếu nữ, ngáp một cái.

Ánh mắt hai người gặp nhau giữa đường, lập tức né tránh nhau. Sắc mặt tái nhợt của thiếu nữ bắt đầu đỏ lên, thân thể bắt đầu run rẩy. Sau khi run rẩy một hồi, thấy Lý Húc đã bắt đầu sửa sang chăn đệm, chậm rãi tiến lên, thấp giọng hỏi: “Chủ nhân muốn nghỉ không? Nô tỳ hầu hạ chủ nhân là ngủ rồi!”

“Ừm!” Lý Húc quay lưng về phía thiếu nữ đáp. Tiện tay cầm lấy hai tấm chăn lông mà vợ chồng Đỗ Nhĩ đưa tới: “Ta ngủ bên này, đưa chậu than cho muội. Ban đêm lạnh, bên cạnh chậu than nóng một chút!”

Thiếu nữ tay cầm lấy thảm lông đứng bất động tại chỗ, làm chủ nhân ám áp nhất để cho nô tài ở nhà mình. Thiếu nữ cho tới bây giờ chưa từng đối xử với nữ nô như vậy.

“Đi đi, ngây ra đó làm gì?” Lý Húc quay đầu lại thấy thiếu nữ nằm trên thảm ngẩn người bèn kì quái hỏi.

“Văn Tình, Văn Tình phu nhân ra lệnh nô tỳ hộ thể cho đại nhân!” Thiếu nữ thấy Lý Húc đặt câu hỏi, ngang ngược quyết tâm, cắn răng trả lời.

“Thị tỳ?” Lần này đến phiên Lý Húc ngẩn người. Lúc ở Trung Nguyên, hắn từng nghe nói đại hộ gia đình mua tỳ nữ cho con trai, ban ngày hầu hạ đọc sách, nghe đồn ban đêm dùng để hầu ngủ. Lại tuyệt đối không nghĩ tới có một ngày mình cũng có loại đãi ngộ ” trọi” này!

Thiếu nữ thấy Lý Húc đứng thẳng người, nhẹ nhàng buông thảm lông trong tay xuống, quỳ trên mặt đất. Như Lan Thập Chỉ run rẩy sờ tới, run rẩy cởi đai lưng Lý Húc.

“Không, không cần, không cần!” Lý Húc từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại, khoát tay liên tục lui về phía sau, sắc mặt lập tức xám hỏ như quả cà tím.

“Xem ra Văn Tình phu nhân phân phó chính là chuyện thật!” Thiếu nữ thấy Lý Húc đỏ mặt, lập tức hiểu lầm ý của hắn, lần nữa dập đầu, ôn nhu giải thích: “Kỳ thật chuyện kia, chuyện kia rất đơn giản. Làm một lần sẽ biết, không có gì đáng sợ!”

“Đào Ngột Thoát Ti!” Lý Húc hét thảm một tiếng. Hắn cuối cùng cũng hiểu buổi chiều sẽ đi tặng lễ vật, mấy nữ nhân nhà họ Tây tại sao khi nhìn thấy mình cười thần bí như vậy. Hoá ra đoàn người đem mình trở thành thiên hoạn. Cho nên Tình di mới hảo tâm đưa một nữ nhân tới bồi tiếp mình luyện nam nữ! Trời ạ, lẽ nào thói tập của hào môn là như vậy sao?

Thiếu nữ bị tiếng kêu của Lý Húc dọa cho hết hồn, dừng tay, quỳ gối ngay tắp. Tiến cũng không được, lui cũng không được, nhìn Lý Húc, trong mắt mê man.

Lý Húc ngã ngòai trên đồng than khóc không ra nước mắt. Hắn không nghĩ tới mình một phen trịnh trọng, lại đổi lại kết quả như vậy. Thử nghĩ xem nữ nhân Tây Nhĩ nhà người ánh mắt

quái dị, đoán xem tiểu nha đầu có bộ dáng ác độc về phía Tình di cáo trạng không. Hấn ôm lấy đầu, lặng lẽ thề trong lòng.”
Dã nha đầu, ngày mai ta nhất định phải cho ngươi đẹp mặt!”

“A thiếu!” Đào rộng thoát ti ở trong lừa trại của mình đột nhiên hắt xì một cái.” Tình Di nói sẽ giúp mình, nàng sẽ nghĩ ra biện pháp gì đây?” Thiếu nữ yên lặng suy nghĩ, trong đêm xuân không ngừng ngủ.

Tử đồ chú ý: Dân tộc cổ đại ở phương bắc Trung Quốc. Lúc Nam Bắc triều Mạc Hề, Tùy Đường Giản xưng là chế ngạo. Cùng với khế đan là một chi của Vũ Dư Văn bộ tiên ti. Đông Tấn Kiến Nguyên năm (344), tiên ti hi mộ Bắc Dung bộ Bắc công Vũ Văn bộ, bắt hơn 500 dân chúng, Vũ Văn bộ đơn độc đưa hạt đậu về tử mạc Bắc, phần còn lại là khế Đan cùng Hề Hề.

Bài 2: Một chiếc tàu về nước, tốc độ cập nhật chậm lại, mời mọi người bỏ phiếu nhiều hơn để bầu bạn.

Chương thứ năm săn hươu (Bốn)

Một đêm, Lý Húc khuyên giải hết lời, hao phí sức lực chín trâu hai hổ cuối cùng khiến A Vân tin tưởng mình không cần cô bé “Dạy dục”, cũng cam đoan sau khi sẽ không đem cô bé trả lại cho Tinh di mới hết sức mệt mỏi mà thiếp đi. Sáng sớm hôm sau, khi hân vừa hưởng thụ trà sữa A Vân đun, vừa nghĩ cách giải quyết đại phiền toái trước mắt, Đào Ngột lại tự mình tìm tới cửa.

Thấy một nữ tử chiếm cứ cùng tuổi với mình, Đào Thước lập tức thay đổi sắc mặt. Nữ tỳ A Vân kia tuổi còn cao hơn Đào Ngột thoát tợ, hiểu rất rõ tâm cơ thiếu nữ này. Thấy đôi phương biến sắc, nàng lập tức quỳ xuống, thấp giọng kêu lên: “Nô tỳ a Vân, bái kiến nữ chủ nhân, Chúc nữ chủ nhân cát tường an khang!”

Đào Tịch vốn muốn rút đao liều mạng, nghe xong một tiếng ân cần thăm hỏi này, lại trừng mắt ngái ngủ lên xem xét rõ ràng thủ đoạn và bấp chân của nô lệ trên cổ A Vân, oán khí trong lòng lập tức tan thành mây khói. Một trận chiến liên quân Chư Sa tiêu diệt Điều Đầu Hề bộ, nam nữ tù binh bắt năm, sáu ngàn tên., Trong đó Tô Ban bộ công lao lớn nhất, quân số xuất binh nhiều nhất, cho nên số lượng tù binh được chia cũng nhiều nhất. Loại nô lệ nam nữ như cổ đôi phương bị chụp lấy vòng cổ, gần như mỗi tên chiến sĩ Tô Khuyết bộ đều có thể phân đến một, hai. Huống chi Lý Húc trong trận chiến này công lao rất lớn, theo quy củ thảo nguyên, theo quy củ của thảo nguyên., Tô Hộ nếu như không chia cho hân mười, tám nô lệ, ngược lại là tộc trưởng và chư vị trưởng lão xử sự bất công. Càng khiến Đào Thiển thoát tia vui mừng là, nữ nô cho dù được sủng ái, cũng vĩnh viễn không thay thế được vị trí chủ nhân, cho nên nàng hoàn toàn không cần lo lắng vì Lý Húc bị người khác cướp đi.

“Chỉ có một mình ngươi thôi sao? Sao không có ai dựng chặn mềm cho ngươi?” Đào Khoát thoát ti đưa tay đỡ A Vân đứng lên, ra vẻ hòa nhã hỏi. Có thể lý Húc có được nô lệ là một chuyện, có thể khoan dung đến mức để cho người trong lòng

cùng nữ tử khác ở chung một cái chậu than thì lại là một chuyện khác vượt xa tâm trí của thiếu nữ. Không nói đúng sai phải trực tiếp biết rõ ràng, thiếu nữ vĩnh viễn không chịu giảng hoà.

“Từ hiền giả nói chủ nhân không thích sai sử người khác, cho nên nô lệ khác chia cho chủ nhân đều bị tộc trưởng đổi thành dê bò. Nô tỳ là Văn Tình phụ nhân tặng cho chủ nhân, nói là hằng ngày thay chủ nhân hầu hạ. Tối hôm qua mới tới., Còn chưa kịp dựng lều vải. Chủ nhân khai ân, cho phép nô tỳ ngủ một đêm ở cửa!” A Vân cúi đầu cẩn thận trả lời. Ngẫm lại đêm qua rõ ràng mình ngủ là bên cạnh chậu than ấm áp nhất, len lén nhìn Lý Húc đầy cảm kích.

“Ồ!” Đào Khoát thoát ti khê gật đầu, nụ cười trên mặt càng thêm rõ ràng. Nếu A Vân nằm ở cửa ngủ một đêm, tự nhiên sẽ cùng “Đồ ngọc” này không phát sinh cái gì. Lại đánh giá cao thấp A Vân một lần nữa, vụng trộm so sánh với màu da cao lớn của đối phương., Sự tự tin trong lòng nàng càng tăng lên. Từ trên cổ tay lui xuống một chuỗi chuông bạc, tận lực học giọng nói của đại nhân nói: “Cái này thưởng cho ngươi, chút nữa ta sẽ sai người dựng một cái đồng than cho ngươi. Nếu ngươi đã hầu hạ phụ thân, ta tự nhiên sẽ không bạc đãi ngươi!”

Mấy câu nói không ra gì, hướng tới là đang thị uy, lại như đang lấy lòng. Trong lòng nữ tỳ a Vân cười thầm đem chuông bạc nhận, lại lần nữa quỳ xuống dập đầu. Văn Tình phụ nhân sắp xếp nàng đến đồng than của Lý Húc., Chính vì để cho nàng dùng thân phận người từng trải chỉ đạo hai chủ nhân chuyện nam nữ, Đào Khoát thoát ra những lời dễ dàng, A Vân tự nhiên cũng quyết định tận tâm tận lực. Nếu như Đào Ngột thoát ti vừa mới gặp mặt đã làm cho người ta cảm thấy uy phong, vậy thì đừng trách A Vân lúc truyền thụ “Kỹ nghệ” để cố ý chỉ dẫn Lý Húc đi theo đường xấu.

Lý Húc tự nhiên không biết chỉ trong chốc lát, hai thiếu nữ đã giao thủ mười mấy chiêu, sát phạt công thủ bên trong không hề kịch liệt hơn so với hai quân giao binh. Vốn còn đang phát sầu giải thích cho A Vân sự tình bao la, thấy hai thiếu nữ đột nhiên quen thuộc., Căn bản không cần chủ nhân đồng than của mình giảng hoà, đáy lòng thở phào một cái. Đang muốn thỉnh

Đào Thước Thoát Tơ tựa tọa tọa uống một chén trà sữa, tốt xấu gì cũng coi như ở trong bao than của mình chiêu đãi qua một lần bằng hữu. Thiếu nữ đã man lại đưa tay nắm lấy cánh tay của hắn, không nói lời nào hướng ra bên ngoài đồng than.

“Phụ Ly ca ca, hôm nay đã nói rồi, ra ngoài thì ngựa cơ mà? Ta dắt một con tuần mã cho ngươi, ra ngoài xem ngươi thích không.” Dứt lời, tựa đầu vào vai Lý Húc như thị uy.

Lý Húc lập tức lúng túng, trước mặt người ngoài vừa không dám vạch trần lời nói dối Đào Ngột thoát ti, tự nói mình chưa bao giờ hẹn nhau đi ra ngoài, lại không dám tránh khỏi bả vai làm bị thương mặt thiếu nữ, đành phải đỏ mặt, mặc cho Đào Khoát thoát tơ thoát ra khỏi nhà như tình lữ thảo nguyên.

“Nô tỳ cung kính tiễn chủ nhân!” A Vân cố gắng kìm nén tiêu ý trong bụng, đưa hai người đến miệng đồng than. Bộ tộc đột nhiên gặp đại biến, thân phận của mình từ cháu gái bộ tộc trưởng lão, người người che chở Minh Châu biến thành nữ nô của người khác, khiến cho A Vân đau lòng đến chết lặng. Đợi nhìn thấy bộ dáng hai thiếu niên luyến tiếc ngây thơ, đã như tro tàn nhìn thấy ánh sáng trong lòng ít nhiều.

“Là cố gắng để cố gắng dạy chủ nhân đoán tâm tư nữ nhân như thế nào đây, hay là không dạy?” Nhìn bóng lưng Lý Húc và Đào Ngột thoát tơ, A Vân mỉm cười suy nghĩ.

Ngoài đồng than quả thật buộc hai tấm Đào Hoa toàn thân không có nửa sợi lông. Mỗi con tuần mã đều phối với yên ngựa mới sơn, mạ Mã Bàn, lắc đầu vẫy đuôi, thần thái dị thường.

Không nói gì, Đào Ngột thoát tơ đẩy Lý Húc lên lưng ngựa, tự mình nhảy lên một con chiến mã khác, giương roi hướng phía cánh đồng bát ngát ngoài bộ lạc chạy đi. Lý Húc thấy khuôn mặt đối phương tràn đầy thần bí, tưởng rằng nàng muốn tìm một chỗ yên tĩnh nói chuyện hai người, tranh thủ thời gian phóng ngựa theo.

Lúc này trên thảo nguyên đang nở hoa xuân, hoa ẩm áp, đỏ, vàng, tím, các loại hoa tươi màu lam đầy mắt. Móng ngựa đạp ở trên cánh đồng dẹt gấm, trong gió xuân còn mang theo mùi

hoa làm say lòng người., Giữa trời đất các loại phong cảnh, không một nơi nào khiến cho tâm thần vui vẻ thoải mái. Lại phụ trợ bầu trời xanh lam như nước rửa qua, loáng thoáng phiêu đảng trên đỉnh cỏ, bất tri bất giác, hai người đã mê say ở trong đó, muốn nói cũng quên mất.

“Đào Thiên thoát ti, ta, có lời muốn nói với ngươi!” Lý Húc tận tình hưởng thụ phong cảnh trong chốc lát trên thảo nguyên, rốt cục lấy dũng khí, ập a ập ứng nói. Tiếng vó ngựa vỡ vụn, thanh âm của hắn nhỏ đi, căn bản không kích thích chút phản ứng của đối phương.

“Đào, Đào Ngột thoát ti, ngươi chậm một chút, ta có chuyện, có chuyện!” Lý Húc biết Đào Thiên thoát ra khỏi tơ không nghe thấy lời mình nói, đang muốn lớn tiếng lặp lại một lần nữa, thiếu nữ trên lưng ngựa lại nghiêng đầu sang, hướng về Lý Húc hét lớn: “Đi nhanh lên, trước lúc chính giữa trưa phải chạy tới Nguyệt Nha hồ!”

“Vậy chúng ta đến bên hồ rồi nói!” Lý Húc trong lòng lầm bầm một câu, giục ngựa đuổi sát theo. Sau khi Hề Bộ bị tiêu diệt, thảo nguyên vùng này đã hoàn toàn bị bộ tộc Tương tộc chiếm cứ, cho nên chạy xa hơn nữa cũng không cần lo lắng nguy hiểm của hai người. Huống hồ có thể cùng Đào Ngột thoát tơ bay nhanh trong đồng hoang, Lý Húc cảm thấy vô cùng khoái ý. Bất tri bất giác hy vọng thời gian cưỡi ngựa phiêu phong này dài thêm một chút, lâu thêm chút, dài đến mức mình chán ghét mới thôi.

Gió xuân đặc ý vó ngựa dồn dập, hồ Nguyệt Nha cách bộ Tô Tỳ mặc dù xa, nhưng đối với hai thanh niên nóng bỏng trong lòng lại là một thoáng tới. Đào Khoát thoát tơ thả chậm dây cương, sóng vai cùng Lý Húc dạo nửa vòng quanh hồ, tìm một chỗ ven hồ nước lam nhất nhảy xuống ngựa.

“Đào Khoát Hãn...” Lý Húc vừa xuống ngựa vừa kêu lên. Từ sáng sớm, vẻ mặt thiếu nữ đã man lèn thần thần mặt, ngay cả lời nói cũng không nhiều như lúc bình thường. Trạng thái khác thường này khiến Lý Húc cảm thấy bất bình thường trong lòng, sợ đối phương dựa theo Tương Hồn tập tục lại làm ra

chuyện cổ quái gì đó, lại đang chờ mùa xuân hoang dã có thể phát sinh những chuyện gì.

“Suyt!” Đào Khoát thoát ti làm một thủ thế cầm một tiếng, ngăn Lý Húc La lại. Lấy cái túi vải bố trên lưng ngựa ra kéo một cái, đổ ra ngoài lại là một cái chậu than đồng đỏ tinh mới cùng non nửa túi than tinh chế.

“Lửa thiêu!” Nhìn Lý Húc mờ mịt khó hiểu, Đào Thuốc thấp giọng ra lệnh.

“Ừm!” Lý Húc Mộc thối cháy khúc chiết, trái tim trở nên rối loạn. Trong Thi Kinh từng có nam nữ gặp nhau ở nơi dã ngoại, xây tổ. Nhưng đọc qua hơn mười năm, Lý Húc sớm đã coi những câu đó thành lời cảnh báo. Thiếu nữ trước mắt như hoa, lửa than như rượu, khắp nơi đều là xuân sắc vô biên. Nếu như lúc này Đào Ngột thoát tở có hành động dị thường gì? Lý Húc cảm giác được trong lòng mình có một khát vọng cháy bỏng chậm rãi bốc lên.

Quả nhiên, cô gái ở trong chậu than hỏa diễm bắt đầu phát ra lam sắc, đỏ mặt kêu lên: “Ngươi, ngươi xoay người lại!”

“Ài!” cảm Lý Húc thiếu chút nữa rơi xuống đất, vội xoay người, mặt đỏ tới mang tai nghe tiếng quần áo run rẩy sau lưng, lắp bắp giải thích: “Đào, Đào Ngột thoát tở, ngươi, ngươi đối tốt với ta, ta, thật ra trong lòng mình bạch! Ta, ta cũng vậy, cũng vô cùng thích ngươi.”

“Phụ thuộc vào Ly ca ca, ta biết ngươi thích ta, nếu không, ta cũng sẽ không mặt dày đến quần ngươi nữa đâu!” Thanh âm thiếu nữ từ sau lưng truyền đến, đột nhiên mang theo vài phần xấu hổ.

“Tuyệt, tuyệt tan, thương đội....” Không biết là vì lửa than quá nóng, hay là do quá mức khẩn trương. Lý Húc mồ hôi đầy đầu, thở hổn hển nói. Hắn muốn nói cho Đào Khoát thoát tở, chờ lần sau thương đội tới, mình sẽ nhờ Cửu thúc mang tin cho cha mẹ. Báo cáo rõ tình cảm của mình và Đào Ngột., Nhắm chừng lần sau thương đội đến, mình có thể cưới Đào Khoát thoát môn. Mấy ngày nay tại phúc bộ, hắn đã tích góp không ít gia súc, tài phú, cộng thêm Tô Khuyết Tây tặng cho, bản thân

không thể đưa ra bộ phận đó, cũng đủ khiến Đào Khoát theo mình rời khỏi Mai Bộ, tìm một nơi yên tĩnh đi áo ăn uống suốt đời này.

Những ý nghĩ này tuy rằng tốt, nhưng miệng Lý Húc lại không có lạnh lợi như hân, mới kịp đem thương đội lập tức hội họp nói xong, sau lưng lại truyền đến một tiếng “Bịch”

“Đào Ngột Thoát Ti!” Lý Húc bắt chập nam nữ bên cạnh, vội vàng quay đầu lại, đã thấy Đào Thước thoát tơ làm mất quý trên mặt nước, một mảnh tử đâm xuống đáy nước.

“Đào...!” Lý Húc nhìn một đồng Hoảng Hoàn Linh Liên treo trên tảng đá, trong lòng nhớ lại đôi chân trắng nõn vừa biến mất trên mặt nước, bất giác lại ngây dại.

“Thuật Nguyệt Nha Hồ bốn mùa nóng một cái, mùa đông nhìn qua bốc khói trắng, mùa hè lại có thể đem người chết cóng chết cóng!” Đám người A Tư Lam ngày đó giới thiệu lại hiện lên bên tai. Bỗng nhiên nghĩ đến tầng này, trong lòng hân chợt nhớ tới thất vọng, liền chạy đến bên cạnh chậu than, liềm mạng dùng miệng thổi lửa.

Đang lúc nóng nảy như lửa đốt, trên mặt nước đột nhiên nổi lên một chuỗi gợn sóng. Đào Ngột thoát khỏi đầu tóc dài trắng thấu kim lộ ra khỏi hồ, ngay sau đó, là một khuôn mặt bị đông cứng, ngây ngốc nhìn Lý Húc, cảm động kêu lên: “Đồ ngốc, nhắm nhí, ta lập tức trở về, ngươi không cần lo lắng cho ta!”

Nói xong, thiếu nữ thở dài một hơi, lại biến mất ở sâu trong sóng ánh sáng màu lam nhạt.

Tửu đồ chú ý: Nửa đêm hôm qua vừa đặt phi cơ, sáng nay đi tuần một chút, ngày mai tiếp tục. Thỉnh mọi người ủng hộ nhiều hơn.

Chương thứ năm Liệp Lộc (4)

Lúc ở Trung Nguyên, Lý Húc chỉ ở cạnh con sông nhỏ trước thôn ăn bổ nhào qua vài cái, bơi lội rất kém, kỹ năng bơi lội chỉ giới hạn trong cái bèo chớ, cho nên bất luận giờ phút này Đào Ngột thoát tơ làm cái gì ở trong hồ, hẳn đều chỉ có thể ở bên bờ sốt ruột chờ đợi. Chờ đợi, thật vất vả nhìn thấy Đào Ngột thoát ti lại lần nữa lộ đầu trên mặt nước, tranh thủ thời gian nắm tay ở bên miệng lớn tiếng mời đối phương lên bờ.

“Phục biệt, không cần lo lắng, ta đã từng ở trong hồ này bơi rất nhiều lần!” Thiếu nữ hướng về phía Lý Húc giả mặt quý, cúi đầu, lại lặn xuống.

“Trong nước lạnh, cẩn thận chút!” Lý Húc hướng về phía mặt nước rung động vô ích mà hô một tiếng, lại bắt đầu một vòng chờ đợi dài đằng đẳng.

Lần này phải đợi chừng nửa nén hương, Đào Ngột thoát tơ mới lần nữa thở dài ra khỏi mặt nước. Hai môi đã đông lạnh thành màu xanh đen, gương mặt cũng vì cảm lạnh của nước hồ mà càng thêm tái nhợt. Lại có một phần nụ cười chân thật nở rộ trên khuôn mặt tái nhợt, phảng phất nhất được trên bảo gì đó, thiếu nữ cười nói với Lý Húc: “Phụ, phụ, phụ, bám vào, bám vào, dây, dây thừng, dây thừng, dây!”

Lý Húc bị thanh âm đông cứng kia dọa sợ đến tâm hoảng ý loạn, cho rằng đối phương là đùa nước thoát lực, không có cách nào bơi về bên bờ. Nhanh chóng chạy theo hướng Đào Ngột thoát ti ra hiệu quay đầu lại tìm kiếm, trên lưng tọa kỵ của hai người quả nhiên đều mang theo một đoàn dây thừng lớn. Hắn ba bước một bước xông tới, cởi bỏ một cây trong đó, một đầu cầm trong tay, một đầu ra sức ném về phía thiếu nữ.

“Ngốc, bám vào nhau, buộc hai sợi dây lại với nhau!” Thiếu nữ ở trên mặt nước hiu quạnh rụt lại, cặp răng không ngừng va vào nhau.

“Ai, ai, người mau lên đây!” Lý Húc đau lòng gọi. Lần này cũng không để ý tới nam nữ, chỉ cảm thấy mở to mắt nhìn Đào

Khoát thoát ti đi lên bờ mới có thể an tâm.

“Nhanh, dây thừng, lạnh lẽo trong nước!” Đào Ngột thoát to không ngừng lao lên, run run mà nói.

Lý Húc bưng bình, đành phải đỡ lấy hai sợi dây thừng, chính mình giữ được đoạn dây thừng cuối cùng. Đào Ngột thoát to để lại cho hắn một nụ cười đông cứng, một chỗ khác nắm dây thừng lại nhanh chóng lặn xuống. Lý Húc nhìn mà hãi hùng khiếp vía, không biết thiếu nữ cổ quái rốt cuộc muốn làm gì, chỉ hy vọng lần này là lần cuối cùng lặn xuống., Ngàn vạn lần đừng làm ra thủ đoạn gì. Không biết lại đợi bao lâu, một nén hương, hoặc mấy trăm năm, mãi tới khi cánh tay cầm dây thừng cũng bắt đầu mềm nhũn, bọt nước đột nhiên lộn một cái, gương mặt xinh đẹp nhất khắp thiên hạ rốt cuộc lại lộ lên.

“Lôi!” Đào Khoát thoát ti đã lạnh nói không nên lời, một mặt ra sức bơi vào bờ, một mặt khoa tay múa chân ý bảo.

Lý Húc dùng sức kéo dây thừng, lúc đầu cảm thấy trên tay không có vật gì, về sau dây thừng căng thẳng, lại cảm thấy giống như có gánh nặng ngàn cân buộc ở một đầu dây thừng khác, dùng hết khí lực toàn thân mới có thể kéo đến mức nó khê động trên đó.

Thiếu nữ nhảy lên bờ, dắt một con ngựa, đem đoạn dây cuối quần trên cổ ngựa. Sau đó kéo dây cương, liều mạng đem chiến mã rời xa bờ sông kéo mạnh. Chiến mã hí dài một tiếng, đá bốn phía thẳng tắp, hai người một ngựa đồng tâm hiệp lực, rút cuộc để dây thừng một tác hướng bên bờ thu về., Một tác, hai tác, các dấu chân trên bờ cát chậm rãi áp sát về phía chầu than. Đột nhiên, trên mặt nước dâng lên một luồng sóng lớn, một vật thể đen sì nhảy nhót kéo ra ngoài, bị dây thừng nhanh chóng kéo lên bờ đề.

“Được rồi, ta biết đáy hồ nhất định có!” Đào Khoát thoát ti quát to một tiếng, chậm rãi ngã xuống trên bãi cỏ.

Lý Húc không thèm nhìn đầu kia của dây thừng là bảo bối gì, vội vàng nhảy đến bên cạnh cô gái, cởi áo choàng, đem sự cứng ngắc của tài liệu thoát ra ôm vào trong ngực. Thân thể thiếu nữ chấn động, lập tức trở nên cứng ngắc, ngay sau đó

không tự chủ được run lên. Bị nước hồ ướt đẫm, quần áo nhỏ đem hàn ý thấu xương cuốn vào trong ngực Lý Húc, không ngừng đổi lại, lại là sự ôn hòa ấm áp đặc biệt của thiếu niên nam tử.

Lý Húc ôm lấy sợi dây thoát ra như khối băng, trong lòng không có một tia bụi. Mặc dù Đào Ngột khi thoát ti xuống nước chỉ mặc bộ tiểu y bó sát người, sau khi bị nước thấm ướt quần áo mỏng manh kia đã không thể che hết sắc xuân, nhưng hắn cũng không dám toát ra bất cứ ý khinh mạn nào, chỉ dùng sức ôm lấy đối phương., Chỉ sợ buông tay ra, bảo bối trời xanh ban cho mình liền hóa thành một hồi xuân mộng tán đi. Giờ phút này, sợi dây kia buộc một đầu khác “bảo bối” hắn đã thấy rõ, đó là một khối đá dài hơn hai thước, rộng hơn nửa xích thêu vết đốm.

Là Tinh thiết, là chí bảo trong mắt người thường trên thảo nguyên. Có người ở trên thảo nguyên tìm kiếm năm tháng, cũng không gom đủ một bảo vật vô giá một cây đao phân lượng. Mấy trăm năm qua, toàn bộ thảo trường phụ cận cơ hồ bị người tìm khắp cả, nhưng không ai nghĩ đến cái mặt hồ rét lạnh để thử thời vận một lần. Đào Ngột thoát tơ nghĩ tới, cho nên nàng mới mang theo than hỏa, ở thời khắc ánh mặt trời sáng lạn nhất đi tới bên hồ Nguyệt Nha.

Ngẫm lại vừa rồi Đào Ngột Thoát Tơ cởi quần áo, trong lòng mình từng có ý nghĩ xoay chuyển đó, Lý Húc liền cảm thấy đỏ mặt tía tai. Thầm mắng mình uổng phí sách thánh hiền nhiều năm như vậy, lại đem tình nghĩa chân thành như thể hướng sai hướng. Trước mặt chân chính, cái gì xã giáo thế tục, cái gì thế tục lễ giáo, cái gì nam nữ gì cũng không sao, hết thấy đều có thể đi gặp quỷ.” Nàng thật tâm đối tốt với ta, cho nên ta cũng thật tâm đối với nàng chân ý, tuyệt không nửa phần phụ lòng phụ lòng!”

Không biết qua bao nhiêu thời gian, thân thể thiếu nữ cương trực trong lòng chậm rãi bắt đầu mềm nhũn, cảm giác run rẩy không còn, thay vào đó là một cỗ ôn nhu như băng tuyết tan rã. Lý Húc chậm rãi cúi đầu, đang thấy đôi mắt to long lanh thoát tơ lúc lập lờ. Ánh mắt hai người gặp nhau, thiếu nữ lập

tức đỏ rực mặt, mắt nhắm chặt, lông mi thật dài run run ra ý nhị tuyệt vời nhất nhân gian.

Cúi đầu xuống, đôi môi Lý Húc chạm vào đôi lông mi của hắn. Không cần Nhân Giáo, đây là phương thức biểu đạt bản năng của hắn. Thân thể thiếu nữ lại lần nữa cứng ngắc, phảng phất hàn ý chưa hết, hơi thở trong lỗ mũi cũng lập tức trầm trọng, phun lên trên mặt Lý Húc sóng nhiệt cuộn cuộn.

Lý Húc ngẩng đầu, hướng đôi môi kiều diễm kia hôn lên. Bảy phần khản trương, hai phần ôn nhu, một phần cảm giác hạnh phúc nháy mắt tràn ngập toàn thân, thân thể hắn cũng không tự chủ được bắt đầu run rẩy. Trong đầu truyền đến từng trận choáng váng, trong đôi mắt nhắm chặt lại thấy được ánh mặt trời vạn trượng, ánh mặt trời kia rực rỡ như thế, làm cho mùa xuân trên thảo nguyên cũng phải ảm đạm thất sắc.

Không biết qua bao lâu, Lý Húc chậm rãi ngẩng đầu lên. Hắn cảm thấy mình lập tức trưởng thành, trong nháy mắt trở nên cường tráng vô cùng, trong lòng dâng lên cảm giác trách nhiệm cùng cảm giác thỏa mãn khắp toàn thân, phảng phất vươn tay ra chống đỡ thương khung trên đầu. Cho dù là trên thảo nguyên đột nhiên bão tuyết tới, hắn cũng có thể thắng người, cho người trong ngực một cái không gió, không có tuyết, trên thế giới này, ấm áp nhất, nơi nghỉ ngơi ấm áp nhất!

“Phụ ly ca ca...” Thiếu nữ trong vòng tay mê sảng kêu lên. Có thể là vì thụ hàn hoặc là khác, lỗ mũi của nàng phảng phất có chút tắc nghẽn, thanh âm nghe mang theo âm cuối, quanh quẩn quấy nhiễu.

“Ừm!” Lý Húc lẩm bẩm, dường như cũng bị lạnh, thanh âm trầm thấp như nam châm.

Hai con chiến mã không chịu nổi âm thanh ngọt ngào như vậy, chạy trốn tứ tán. Một con vì không bị gánh nặng nên trốn xa, một con khác bởi vì kéo một khối sắt nhỏ bằng tinh thiết nên không cách nào tung bốn vó ra, đành phải hướng về phía trước giầy dụa vài bước, nằm sấp trên mặt đất, đem lỗ tai vùi vào giữa bụi cỏ.

“Phụ Ly ca ca, có phải người ngại ta xuất thân Hồ tộc?” Thiếu nữ thờ dãi, u oán hỏi.

“Không, tuyệt đối không phải. Lý Húc ta thề với Trường Sinh Thiên, nếu như...” Lý Húc nhanh chóng giơ tay phải lên kêu to, Phương Dục thầm thề, một ngón tay như cây xuân lại nhẹ nhàng chắn giữa hai môi hắn.

“Ngốc, không phải là không được, muốn thề à? Ta cũng không phải không tin người!” Thiếu nữ tươi cười như hoa, thản nhiên nói.

“Ta, ta chỉ là...” Lý Húc trong lòng cảm động, ngọt ngào. Suy nghĩ một chút, rốt cục lấy dũng khí nói: “Theo tục của Trung Nguyên chúng ta, nếu như thích một người, trước hết phải báo cho hai cha mẹ biết. Sau đó nam phương mời bà cụ đi cầu hôn, đợi cha mẹ để cho phép, mới có thể tiếp nhận lời chúc phúc của trưởng lão trước mặt mọi người, sau đó mới có thể vào động phòng hành lễ với Chu công!”

Lý Húc đột nhiên lớn tiếng nói, nói ra tất cả những gì mình muốn. Hắn không muốn giấu diếm nữa, cũng không muốn trốn nữa. Hắn muốn để Đào Ngột thoát ti, từ lần đầu tiên nhìn thấy, bản thân đã thích đối phương, rất yêu quý, cũng biết một phần tâm ý của nàng. Cho nên, sau khi bẩm báo lên cha mẹ, hắn muốn đường đường chính chính lấy Đào Ngột thoát ly môn, đường đường chính chính để nàng làm tân nương của mình.

“Đồ ngốc, ai đáp ứng làm tân nương của người chứ!” Đào Ngột thoát ti mặc dù không rõ Chu công lễ nghĩa là gì, nhưng từ mặt Lý Húc đỏ cũng đã đoán được đại khái. Lòng ngực lo âu tan biến hết, cảm giác ngọt ngào cùng hạnh phúc gắt gao lấp kín tất cả chỗ trống. Nàng cười mắng một câu, nhẹ nhàng cúi đầu, từ cổ đến tai đều là một mảng ánh sáng.

“Trước giờ ta chưa bao giờ chê người là Hồ nữ, cũng giống như người chưa bao giờ chê ta là đàn ông cả. Lúc trước, ta chỉ tôn trọng người!” Lý Húc cúi đầu摸摸 cái cổ màu hồng phấn của nàng, nói vào tai cô gái.

Thân thể thiếu nữ càng thêm mềm mại, xuân tuyết như là ” hoà tan” ở trên ngực Lý Húc, không nhúc nhích. Một lúc lâu sau, mới thay đổi tư thế thoải mái dựa vào, nhắm chặt hai mắt truy vấn: “Vậy, bọn Ma Tử thúc, sẹ sẹ thúc thúc, bọn họ vì sao không có thành thân, vậy, cứ...”

Nói đến sau đó, bởi vì then thùng, thanh âm đã nhỏ đến không thể nghe thấy.

“Bọn họ là vợ chồng Lộ Thủy, không thể làm thật!” Lý Húc thở dài, thấp giọng giải thích với Đào Thước. Nhưng trước mắt lại lập tức hiện ra bộ dáng mất mát của Từ Đại Nhân sau khi uống rượu. Nga Như nuốt vào tình cảm đối với Từ Đại Nhân, chỉ sợ cũng mạnh mẽ như Đào Ngột thoát tở. Nhưng nếu nàng biết Từ Đại Nhân bởi vì danh dự của gia tộc mà không chịu kết hôn, không biết rốt cuộc nàng sẽ thương tâm đến mức nào.

“Thế nào là vợ chồng Lộ Thủy?” Đào Thước thấp giọng truy hỏi. Sư phụ Hán Ngữ sư phụ của nàng là dì Tình, đối với một nữ tử hào phú mà nói, từ vợ chồng Lộ Thủy, chắc hẳn là chưa từng nói qua ở trước mặt dì tộc.

“Giống như sương sớm trên ngọn cỏ, chỉ tồn tại vào ban đêm, trời vừa sáng đã bị phơi khô, giống như cái gì cũng chưa từng xảy ra!” Lý Húc suy nghĩ một chút, dùng lời nói lộ liễu thoát tở có thể lý giải được. Ở Trung Nguyên, loại hành vi này không thể lộ ra ngoài sáng, cho nên trong lời nói của hắn bất tri bất giác đã mang theo hương vị khinh miệt.

“Phu thê Lộ Thủy, từ này thật đẹp, hán nhân các ngươi đúng là thông minh, có thể tạo ra từ ngữ thú vị như vậy!” Đào Thước cười tở căn bản không cảm giác được sự hạ thấp sĩ nhục trong từ ngữ, lắc lắc thân thể trong ngực Lý Húc, hướng về phía sương sớm mà mê mẩn.

Chương thứ năm thợ săn 5 (5)

Đối với người tương luyện mà nói, thời gian luôn trôi qua quá nhanh. Khi Lý Húc và Đào Thuộc từ ven hồ Nguyệt Nha quay về doanh trại Tô Khánh bộ, sắc trời đã tối đen. Vô số đồng lửa điểm ở chính giữa doanh địa, nhìn từ xa giống như ánh sao nhấp nhô trên ngọn cỏ. Cạnh đồng lửa đang nhấp nhô., Xa xa truyền đến tiếng ca của người chăn ngựa, có ca khúc đối với Trường Sinh Thiên, càng nhiều chính là trực tiếp thổ lộ tình cảm nam nữ. Lý Húc và Đào Ngột nhìn nhau một cái, sau đó nhanh chóng dời ánh mắt đi. Cảm giác ngọt ngào nhộn nhạo trong lòng từng tia, phảng phất trong gió cũng tràn ngập hương vị hoa mật.

“Các người đã trở về!” A Tư Lam đang dẫn tộc nhân tuần tra xung quanh doanh địa, nhìn thấy Lý Húc, thấp giọng phàn nàn. Dựa theo lẽ thường, Đào Ngột thoát ti nhất định nhảy trở lại kính một câu: “Ai cần người quản!” Nhưng hôm nay, mọi người chờ nửa ngày lại không nghe thấy tiếng động của tiểu Man nữ. Mọi người kỳ quái trừng mắt lên, phát hiện Đào Ngột thoát tư sắc mặt đỏ hồng, trong ánh mắt lại mang theo một loại ôn nhu khác.

“Nguyên lai, trên thảo nguyên hoa nở!” Có người bốn cột nói một câu, lập tức dẫn tới một nhóm lớn tiếng cười vang. Đào Khoát thoát tư càng đỏ mặt, mãnh liệt kẹp bụng ngựa, xông ra khỏi đám người, hướng phía nhà mình chạy trời chết.

“Xem ra phụ ly đại nhân không những có đạo pháp tốt mà còn cười ngựa bắn cho tốt!” A Tư Lam cười trêu đùa một câu, thúc ngựa chặn đường đi của Lý Húc. Hắc và thê tử bình thường bị tiểu ác nhân Đào Ngột thoát tư bắt nạt, giờ phút này có được cơ hội, sao có thể không tranh thủ thời gian báo thù trước đây?

Lý Húc bị mọi người cười đến hai tai phát nóng, hết lần này tới lần khác lại không thể giống Đào Ngột thoát ti mà cười ngựa bỏ đi. Đành phải mở to hai mắt, giả bộ đối với đám người A Tư Lam Đột Quyết như hiểu như không. Đợi mọi người cười nháo đủ rồi mới chấp tay, thấp giọng hỏi: “A Tư

Lam đại ca tìm ta có chuyện gì sao? Làm sao hôm nay trong bộ lạc lại có nhiều đồng lửa vậy?”

“Tộc nhân của ngươi đã tới, tộc trưởng của Tây Nhĩ đang thiết yến chiêu đãi bọn họ. Bỏ qua bộ lạc, chắc chắn đừng sĩ bộ lạc cùng Đạt Đạt hỉ bộ còn chưa đi, cho nên mọi người vừa lúc tụ tập cùng nhau ăn dê nướng. Đàn dê mùa xuân mới bắt lên thịt trâu., Đây chính là thời khắc tươi mới!” A Tư Lam cười hướng Lý Húc giới thiệu. Năm ngoái chính là thương đội đến cung cấp cho bộ lạc Tô Mễ bộ dự hội nghị khác, lần này mọi người lần nữa tiến đến, Tô Huệ bộ dĩ nhiên phải đem hết khả năng chiêu đãi. Huống hồ những người này đều là tộc nhân phụ ly cùng Từ hiền giả, Chư Túc Mục người kính nhà vệ ô, cũng sẽ đối với thương đội biểu hiện có thiện ý lớn nhất.

“Cửu thúc sao? Tốt quá!” Lý Húc mừng như điên kêu lên. Hôm nay thật sự là vạn sự như ý, mới có ước hẹn cả đời với Đào Khoát, Cửu thúc liền mang theo người chạy đến. Mình trở về trong túi than viết một phong thư nhờ hẩn mang về, phỏng chừng không bao lâu nữa...

“Tộc nhân của ngươi cũng giống nhau, ta không nhận ra ai là ai!” A Tư Lam cười khở thừa nhận. Trong mắt bọn họ, cơ hồ tất cả những người đàn ông đều không khác biệt lắm. Cùng nhau lẫn lộn giống như Lý Húc và Từ Đại Nhân, đương nhiên A Tư Lam có thể phân biệt rõ khác biệt giữa hai người. Như Cửu thúc, Trương Tam chỉ có thể gặp mặt vài lần, trong trí nhớ của đàn ông Yểm Tộc nam nhân hầu như là cùng một khuôn mặt không có chút khác biệt nào.

“Ngươi mau đi đi, đệ đệ Từ hiền giả và tộc trưởng Tô Diêm phụ thuộc dẫn người đi theo phía đông khế Đan Nhân ký kết, phải gần nửa tháng mới trở về. Tộc nhân của ngươi vừa rồi còn đi khắp nơi nghe ngóng chỗ ở của các ngươi à?” Hầu Khúc Lợi đi tới đẩy Lý Húc một cái, vừa cười vừa nói.

“Cảm ơn A Tư Lam đại ca, cảm ơn Hầu Khúc Lợi huynh đệ, chúng ta hôm khác uống rượu!” Lý Húc chấp tay nói lời từ biệt với mọi người. Tộc nhân này khiến hẩn cảm thấy rất ấm áp, tuy rằng trong chuyến đi lần trước đã lưu lại rất nhiều ký ức không thoải mái, nhưng đã qua rất lâu rồi, những ký ức

không vui vẻ này dần bị quên lãng, trong lòng chỉ còn lại những người thân thiết với hương âm mà thôi.

Một đám hương ưu như có như không bao trọn lấy Lý Húc, hắn không ngừng thúc giục tọa kỵ, hy vọng có thể gặp được những khuôn mặt quen thuộc trong thời gian ngắn nhất. Nhưng mà, bên cạnh đồng lửa khuôn mặt lại làm hắn có chút thất vọng, Cửu thúc không có ở đây, Hách lão đạo không có, thậm chí ngay cả Đỗ lão râu quai nón làm cho người ta chán ghét cũng không xuất hiện. Sau ba, bốn người vây quanh một đồng lửa xa lạ, rốt cuộc hắn thấy được mấy người quen cũ.

“Húc... Lý đại nhân, ngài đã trở lại. Tộc trưởng đang cùng chúng ta đàm luận về công lao của ngài đây!” Trương Tam thúc cười lớn, từ bên cạnh đồng lửa lớn nhất trong doanh địa đứng lên, nhiệt tình so với lửa trại còn mãnh liệt gấp mười lần hô lớn với Lý Húc.

“Bái kiến Lý đại nhân!” Mấy người bán hàng rong quen thuộc và lạ lẫm đồng thời đứng dậy, trình trọng thi lễ với Lý Húc không bằng một nửa tuổi bọn họ.

“Lý đại nhân?” Lý Húc lớn như vậy, hắn còn chưa từng trải qua việc thi lễ với mình. Cho nên trong nháy mắt biểu tình vô cùng mất tự nhiên, cả người cũng cảm thấy chóng mặt, giống như vừa mới bị uống mười mấy túi rượu.

Cẩn thận suy nghĩ một chút, mới hiểu được Lý đại nhân nói chính mình, vội vàng nhảy xuống lưng ngựa, vừa hoàn lễ với mọi người vừa kêu lên: “Trương tam thúc, Ma Tử thúc, các người, các người làm cái gì vậy? Giết văn bối rồi, lại giết văn bối rồi!”

“Đúng vậy, cái nên làm, Lý đại nhân thành lập công ở Tô Tỳ bộ, chúng ta nghe xong đều cảm thấy trên mặt rục rũ!” Vương bu tử tiến lên vài bước, ôm hai vai Lý Húc nói.

“Nào có cái công nghiệp gì chứ! Ma Tử thúc ngàn vạn lần đừng nói như vậy. Cửu thúc đâu, sao còn chưa nhìn thấy thân ảnh của hắn!” Lý Húc nhẹ nhàng rời khỏi, hỏi mọi người. Đám người Trương Tam cùng Vương Oanh quá nhiệt tình khiến hắn cảm thấy mười phần không quen, đối với hắn mà

nói, còn không bằng những lời quát mắng “cái xui xẻo” trên đường năm đó.

Một câu Cừ thúc, giảm bớt tất cả lúng túng. Mọi người nghe được Lý Húc đặt câu hỏi, lập tức ngậm chặt miệng lại. Cho đến khi bị Lý Húc truy hỏi không xong, Trương Tam Thúc mới cúi đầu, thanh âm cực thấp nói: “Cừ ca gặp phải chút chuyện phiền toái, lần này không thể đến. Cụ thể là thế nào, chờ lát nữa chúng ta đến trong đồng than của người nói đi. Lệnh tôn nhờ ta mang theo gia thư cho người, đợi sau khi cùng tộc trưởng lớn lên đáp lễ, ta sẽ tự mình đưa đến phủ đệ!”

Lệnh tôn, tộc trưởng, người trong phủ đệ, Lý Húc nghe những từ ngữ khó chịu trong lòng trở nên mất tự nhiên, sự cao hứng duy nhất trong lòng cũng bị đánh tan thành mây khói. Cừ thúc không tới, chuyện mình và Đào Ngột thoát tơ giao cho ai hỏi bầm? Chuẩn bị mang về ngân khí của Trung Nguyên giao lại cho ai? Trương Tam thúc không phải là người đáng tin cậy, từ hành vi cung kính trước mộng lung của hắn là có thể suy đoán ra được phẩm tính của người đó. Những người khác thì sao? Chẳng lẽ lão côn Vương Mạt Tử có thể tin tưởng hay sao?

Lý Húc tâm tình không tốt, trận say này tự nhiên ăn ít. Không có tên đầu lĩnh rộng rãi, đám tiểu thương hình như cũng mất đi rất nhiều đầu lĩnh tinh thần, ăn non nửa con dê nướng thịt., Lần lượt buông dao cắt thịt xuống. Tộc trưởng Tây Nhĩ thấy tiểu thương không được uống sảng khoái như lần trước, cho rằng bọn họ là vì đi đường quá mệt nhọc, cho nên cũng tăng nhanh quá trình yến hội. Mọi người hẹn thời gian mở tiệc, lại nói vài lời khách sáo không tương xứng, sau đó tuyên bố tiệc tan.

Quy mô thương đội lần này vượt xa chi nhánh Cừ thúc mang theo lần trước, năng lực ước thúc của Trương Tam thúc lại nhỏ hơn Cừ thúc. Chúng thương nhân chen chúc nhau để tranh chấp vị trí trữ hàng với đồng than không ngớt. Lý Húc và người Mục của Tô Khánh bộ bận rộn gần nửa đêm, mới khiến đoàn người an tâm. Hắn bố trí túi hành lý cho đám người bán hàng rong., Hắn kinh ngạc phát hiện, ngoại trừ mấy tên tiểu nhị của gia tộc Từ thị mang tờ giấy ra thì gần như hàng hóa

của mỗi người đều lấy Thục Cẩm làm chủ. Mà đám người Mục dân trong cuộc sống không thể thiếu lá trà, vải đay, người cho hàng hóa lại là người tâm sự.

“Ôi!” Trong lòng Lý Húc thầm thở dài một hơi. Hắn biết rõ tiền lệ phát tài của mình và Từ Đại Nhân năm ngoái là do mình và Từ Đại Nhân phát tài, đã làm cho đám tiểu thương lần này nhất trí hành động. Chỉ là như vậy, mọi người tất nhiên sẽ thất vọng mà về. Lấy hiểu biết nửa năm qua của hắn đối với bộ lạc, cũng không phải mỗi người trong Mục đều vì nữ nhân mua được Thục Cẩm. A Tư Lam, Đổ Nhĩ,, Đám người Đào Thiên thoát ti tự nhiên không quan tâm mấy xâu Ngân Linh, nhưng bọn họ đều là thân thích tuần kiệt một thế hệ trẻ tuổi hoặc trưởng lão, trong bộ lạc có vô số phú hộ. Đối với đại đa số mục dân bình thường mà nói, chuông đồng ngoài giáp da nam nhân cùng ngân liên trên tay nữ nhân hầu như là vật đại đời tương truyền., Đó là quà cưới của con trai hoặc của con gái bọn họ, chỉ có mấy món như vậy, không đến tuyệt đối không có khả năng, rất ít người chịu đem vinh dự của gia tộc bán đi.

“Phụ Ly đại nhân lo lắng cho Cửu ca sao? Ta biết đại nhân là quân tử có tình có nghĩa. Lão Tôn có thể kết giao bằng hữu như ngươi, cũng coi như hắn đi trên con đường này không uổng phí bao nhiêu năm!” Vương Oanh luôn theo sau Lý Húc thấy tiếng hít thở dài của Lý Húc, nhếch miệng hỏi.

“Đúng vậy, Cửu thúc gặp phải chuyện gì vậy, sao ngay cả người buôn cũng không phân biệt được?” Lý Húc nhẹ gật đầu, lo lắng hỏi. Trong toàn bộ thương đội, Tôn Cửu gần như là trưởng giả duy nhất thân mật với hắn và Từ Đại. Trong lòng Lý Húc đã sớm đem sự hào sảng này từ lâu, không mất đi trí tuệ của lão giả coi như thân nhân của mình.

“Ài, phụ ly đại nhân, ngài là người xa trông thấy, biết là sau này sắp xảy ra chuyện gì, cho nên mới ở lại Tô Mặc bộ Đông, cho dù mua ngựa cho nhà mình cũng không ai thấy được. Chúng ta là những người không có nhãn lực, lúc ấy còn cười vụng về ngài!” Vương Oanh Tử thở dài một tiếng, không biết nên nói.

“Làm sao vậy, chẳng lẽ là bán ngựa lỗ vốn sao? Cừu thúc đâu? Y hình như chỉ mua hai con ngựa, hơn nữa lúc đó y xuất ra giá tiền cũng không cao?” Lý Húc dừng bước chân lo lắng hỏi. Nói chuyện với Vương Oanh quá tốn sức, người này tựa hồ không biết trọng điểm ở đâu, tổng cộng là bảy tám thứ tạp nham. Không phải nhân cơ hội này sỉ nhục người khác, mà còn liều mạng nịnh nọt. Dường như nếu không làm như vậy, sẽ không đủ chứng minh y là Vương Ma Tử chân chính.

“Nếu bồi thường, còn dễ nói, là để cho người ta cướp rồi, để quan phủ cướp! Phụ ly đại nhân, vẫn là ngài thông minh, toàn bộ thương đội, quan phủ không coi trọng hai con ngựa nhà ngài. Còn lại, trả giá bảy trăm quan văn thu, lại không phải cho tiền, mà là đổi thành Trần cốc tử, để chúng ta về quê đi nhận. Phụ ly đại nhân, ngài nói, đây không phải trắng trợn cướp sao?” Vương Ma Tử dụi dụi mắt, thanh âm có chút ghen ngào.

“Lão mặt rỗ, ngươi lại uống nhiều rồi, mở miệng nói nhảm đi!” Một thanh âm lạnh lùng từ sau lưng truyền đến, cắt đứt Vương Ma Tử khóc lóc kể lể. Lý Húc cau mày xoay người sang chỗ khác, trông thấy Trương Tam thúc dẫn theo hai thiếu niên mười lăm, sáu tuổi, lão đảo đi về phía mình.

Vương Ma Tử nghe thấy Trương Tam quát lớn, lập tức ngừng lại tiếng bi thương, một bên nhẹ nhàng vả hai cái miệng của mình, một bên tự trách: “Nhìn cái miệng thối này của tiểu lão nhân, thấy cái miệng thối này của tiểu lão nhân, uống rượu liền không có giữ cửa, vừa uống rượu đã nói mồm chạy lưỡi!”

“Được rồi, được rồi, Ma Tử thúc, ngài thích nói gì thì nói cái đó. Ra khỏi Tô Tỳ bộ, không ai còn nhớ lời ngài nói!” Lý Húc có chút tức giận giữ chặt cổ tay Vương Oanh, lớn tiếng ra lệnh.

Trương Tam thúc khôn khéo cỡ nào, nhìn thấy Lý Húc thì không nhanh, vội vàng tiến lên vài bước, trước hát một bài Mập Nặc, sau đó thấp giọng nói: “Lệnh tôn tiểu có mang theo một phong thư gia tộc cho phụ ly đại nhân, Tôn Cừu ca cũng chuyển lời nhắn cho đại nhân, đại nhân ở Tô Nhâm bộ địa vị

hiển hách, lại bận rộn giúp chúng ta, thật sự là giết chúng ta rồi!”

Lời khách sáo khiến người ta da đầu tê dại, ánh mắt như chuột lang đảo mạnh khắp nơi. Lý Húc thấy Trương Tam làm vậy, cũng minh bạch hẳn ngăn Vương trắc tử nói chuyện, là sợ người ở đây lăm miệng, tương lai sẽ trêu chọc phiền phức. Bất đắc dĩ lắc đầu, hướng Trương, Vương hai người phát lời mời: “Tam thúc và Ma Tử thúc ngàn vạn lần đừng khách khí, ta cũng không phải là đại nhân gì. Tam thúc cùng đồng than cách đây không xa, nhị lão có thể thương thức một chút được không?”

“Không sao vinh hạnh, vinh hạnh vô cùng!” Trương Tam dương dương đắc ý nhìn bốn phía, cố ý đem âm thanh lên cao: “Phụ Ly đại nhân mời, là vinh hạnh của tiểu lão nhân. Chúng ta năm đó cùng giao hảo tái ngoại, tiểu lão nhân từ lúc nào cũng khắc sâu trong lòng!”

Người bán hàng rong lúc uống rượu với bọn Mục, đã biết Lý Húc là khách quý trong bộ lạc, là con rể tương lai của tộc trưởng Tây Nhĩ. Giờ phút này nghe thấy Trương Tam cùng Vương mặt rỗ được mời đến Phụ Ly đại nhân uống trà bên cạnh đồng củi, lập tức đưa ánh mắt hâm mộ nhìn sang. Lý Húc bị sự hâm mộ trong mắt của mọi người nhìn chăm chú, cả người không được tự nhiên thoải mái cho lắm., Bốn bề chấp tay, sau đó bước nhanh đi về phía tọa kỵ của mình. Trương Tam, Vương mặt rỗ cùng hai thiếu niên xa lạ tranh thủ thời gian đi theo, trước ánh mắt phức tạp của mọi người đi về vị trí trung tâm của bộ lạc.

Nữ nô a Vân còn chưa dám nghỉ ngơi, thấy khách nhân trong đồng than, vội vàng tiến lên châm trà. Trương Tam cùng Vương Oanh gặp Lý Húc đã có thể sai sử nô tỳ, lại càng hâm mộ không thôi. Một tiếng tán thưởng phụ tá Ly đại nhân có kiến thức có vận khí, một người khác thì tự mình đánh dấu bằng giao tình tốt với phụ thân Lý Húc. Làm loạn nửa nén hương thời gian, mới rút cục từ trong lòng lấy ra một cái phong thư dày cất chứa cẩn thận.

“Đây là lệnh tôn giao tiểu lão nhi cho Phụng Ly đại nhân, đại nhân xin kiểm tra thực hư trên đó!” Trương Tam thúc hai tay nâng phong thư, cung kính giơ lên trước mặt Lý Húc.

“Tam thúc, nơi này không có người ngoài, ngài gọi ta Húc Tử tốt một chút!” Bốn chữ Phụ Ly đại nhân, Lý Húc nghe mà khó chịu, vừa nhận phong thư vừa đưa ra yêu cầu của mình.

“Như vậy sao được, thì sao mà thành được! Lúc trước là tiểu lão nhân kiến thức ngắn ngủi mới dám tự cho mình là trưởng bối. Bây giờ ngài là đại quan của Tô Thuyết bộ, chúng ta có thể vào trong bếp của ngài uống trà, đã trèo cao rồi, làm sao dám lại tự cho mình là trưởng bối!” Trương lão tam liên tục xua tay, khách sáo nói.

Vương mặt đỏ cùng hai thiếu niên cũng tùy tiện phụ cận, Lý Húc không còn cách nào khác đành phải do bọn họ hô to. Dù sao phụ độ liên chỉ là tên gọi của Đột Quyết, không tính là chức quan gì. Về phần hai chữ đại nhân, coi như không nghe thấy.

Tất cả mọi người đều ở đây, hẳn cũng không tiện đọc thư. Mượn cớ đổ nước đầy A Vân ra, sau đó thấp giọng hỏi: “Tam thúc, Ma Tử thúc, nơi này đã không còn người ngoài. Cử thúc rốt cuộc gặp phải phiền toái gì, ta có thể cho hắn chút việc được không?”

“Phụ ly đại nhân, ngài thật là có lòng. Cử ca nếu như thấy được, cũng sẽ cảm kích. Việc này chỉ sợ không ai có thể giúp được!” Trương Tam thở dài, nói ra. “Lần trước nhờ phúc của ngài, mọi người đều kiếm được chút tiền. Không biết là số mệnh đã định sẵn hay là bị choáng váng đầu, mỗi người đều mua được con ngựa cao lớn. Vốn nghĩ quay về quê uy phong, khực khự, nào biết trong số mệnh không có gì là không có!”

“Đúng vậy, chúng ta mệnh ti tiện, không nên học người ta rộng rãi như vậy!” Vương Mạt Tử lắc đầu xen vào một câu.

Hai người bán hàng rong ngơ ngác một lời ta một câu, cuối cùng cũng nói đại khái chuyện Cử thúc gặp được. Hóa ra mọi người được tọa kỵ tốt giúp đỡ, đường về Trung Nguyên rất thuận lợi, chưa đến hai mươi ngày đã đến quận Ngự Dương.

Khi đám người cười tuấn mã kéo gió, quan sai lại đột nhiên ngăn cản toàn bộ thương đội.

Đám người Tôn Cửu cho rằng mình không có chu toàn, vội vàng tiến lên tặng hiếu kính. Ai ngờ đám quan sai lại không ăn hối lộ, mà là cầm lệnh bài của quận thủ đại nhân, nói cho tất cả thương nhân biết., Theo thánh chỉ mới nhất của triều đình, biên cương tuấn mã đồng loạt mua. Cho mỗi con tuấn mã bảy trăm tờ giấy, lệnh cho đám tiểu thương về quê tìm quan lĩnh tiền, sau đó kéo ngựa đi, đám tiểu thương xin lại cầu., Cuối cùng Bộ giáo úy mang thiết kỵ Hồ Bí ra mặt giải thích, các quan sai lão gia mới tăng giá ngựa lên một xâu tiền, đáp ứng ba ngày nữa sẽ mua lại cước lực cho các tiểu thương. Ba ngày sau, tất cả tọa kỵ được quan phủ coi trọng nhất định bị chủ nhân dắt đến nha môn giao dịch.

Dân là quan từ xưa đến nay đâu không lại, đoàn người cũng chỉ đành cam chịu số phận. Vừa nghĩ trăm phương ngàn kế thu mua con lừa, con la chờ súc sinh thay tuấn mã chở hàng, vừa quăng ra bán hầu hết hàng hóa. Kể từ đó, tiền lời hao hụt hơn dự tính một nửa. Cũng may mọi người đi chuyến này hồng lợi đủ nhiều, mới miễn cưỡng bảo vệ được vốn.

Sau đó mọi người đều hồi hương, Tôn Cửu đi Dịch huyện thay Lý Húc chuyển hàng, thời gian về quê kéo dài ba ngày, năm ngày. Về quê, Huyện lệnh lại không chịu án theo giá trên giấy bạc của quan phủ, chỉ thanh toán trăm đầu Trần cốc tử đỉnh trướng. Tôn Cửu tức giận quan phủ thất tín, cự tuyệt thu cốc tử, cầm giấy trắng đến trong quận đòi giải thích. Kết quả chưa kịp rời khỏi huyện đã bị bọn sai dịch dùng tội danh trộm dê khóa lại.

“Đây, đây không phải vu oan hãm hại sao?” Lý Húc xưa nay chưa từng nghe chuyện ly kỳ như vậy, phần nộ nói.

“Đâu chỉ là vu oan, nhiều năm như vậy Tôn Cửu hành tẩu ở trên, ai thấy hấn tham qua người khác một văn. Bọn họ rõ ràng là muốn mạng của Cửu ca! Trong nhà Cửu ca ít nhiều cũng có vài con dê, hai con rể của hấn gom tiền đến huyện nha môn chuộc người, huyện thái lão gia lại nói hấn lấy dân tố quan, có tổn thương phong hóa. Không những không chịu thả người,

còn muốn trị cho Tôn Cửu quân một tội danh!” Trương lão tam lắc đầu, không ngừng thở dài.

”cầu quan chết tiết này!” Lý Húc giận đến mức ngồi thẳng dậy, đưa tay sờ dao. Bàn tay sờ tới bên hông đeo vào, mới đột nhiên nhớ ra mình là ở tái ngoại. Nếu như trở về Trung Nguyên, chỉ sợ ngay cả tư cách tới gần nha môn cũng không có. cầu Huyện lệnh hiển nhiên là chuẩn bị đưa Tôn Cửu vào chỗ chết., Phương pháp bỏ tiền mua cũng không thể thực hiện được. Mà trên quan trường Trung Nguyên, hình như mình không có người quen? Từ đại nhân trong nhà có chút phương pháp, nhưng Từ đại nhân đi giao thiệp cùng người khế đàn, người ở ngoài ngàn dặm. Chờ hấn trở về nghĩ cách, chỉ sợ Cửu thúc đã sớm gặp bất trắc.

“Hóa ra, một chút sức lực của ta cũng không có!” Tôn Cửu chỉ là tình cờ đắc tội với quan phủ, liền rơi vào kết cục như vậy. Phụ thân để cho mình lấy danh nghĩa kinh thương mà tránh tai họa, một khi bị quan phủ truy cứu.... Tay Lý Húc run rẩy, sắc mặt từ từ tái nhợt.

“Phụ thân, phụ ly đại nhân, ngài cùng Bộ giáo úy có chút giao tình. Cho nên lần này chúng ta xuất khẩu, liền muốn mời ngài đi đưa thư cho Bộ giáo úy, để lão nhân gia ông ta nghĩ biện pháp cứu, cứu Cửu ca. Chuyện quan đối với quan, như thế nào, so với dân đối với quan lại dễ lừa hơn một chút!” Vương Ma Tử một buổi nói chuyện không thoả mãn lắm cuối cùng khoe miệng cũng rụng xuống, lắp bắp hỏi.

Tửu đồ: 1, Chu Khai Niên hội, thật sự không có thời gian viết sách. Xin lỗi. Có thể nói cho mọi người một tin tức tốt, gia viên đã chuẩn bị đi thiết kế. Nam Lục vào tháng 10 sẽ bắt đầu bán tiêu thụ. Hình như, quyển thứ ba sáng cũng sắp được đi rên, cụ thể thời gian tửu đồ đang ở bàn đăng ký.

Thứ hai, ban hành xã hội đề nghị sửa tên cho quê hương, vị thư giả nào có thể giúp đỡ nghĩ một cái càng thông tục, phổ biến đây, tửu đồ bái tạ ơn.

Chương thứ năm thợ săn hậu nhân (5)

Trong lòng Lý Húc sớm đã coi Tôn Cửu là thân nhân của mình. Nghe Vương Oanh Tử nói sự việc vẫn còn có cơ hội xoay chuyển, đừng nói là viết một phong thư, cho dù hẳn muốn đích thân đi ngư ông một chuyến, cũng là ngàn vạn cho phép. Ngay lập tức xuất trướng tìm giấy bút, chuẩn bị nâng bước giáo úy cứu người. Đợi khi đem mực chấm đầy lông sói, mới đột nhiên nhớ tới mình ngay cả tên bộ giáo úy cũng chưa từng hỏi qua.

“Bộ tướng quân danh huy chỉ một chữ Bình, tiểu lão nhân trên đường về gia tộc đã từng nghe qua!” Vương Oanh Tử làm việc cũng có chút nhãn sắc, thấy Lý Húc nhắc bút lông mãi mãi không viết, lập tức đoán được hẳn không nhớ tên Bộ giáo úy. Bên kia Trương tam thúc nghe vậy lại thay đổi sắc mặt., Nếu như Lý Húc ngày đó ngay cả tên của đối phương cũng không hỏi, giao tình chắc hẳn cũng không nhiều. Dùng bèo nước gặp nhau để cầu người ta ra mặt, sợ rằng Bộ giáo úy sẽ không có quá nhiều thời gian rồi. Huống hồ lấy thân phận giáo úy Hồ Bí thiết kỵ đi hỏi chính vụ địa phương, vốn cũng không thể coi là chuyện dễ như trở bàn tay.

Lý Húc theo sau Từ Đại Nhân rèn luyện lâu như vậy, sớm đã không còn tâm cơ như lúc mặt trời mọc lúc trước nữa. Thấy Trương Tam thúc đột nhiên lạnh mặt, biết hẳn đang lo lắng cho tương lai của Cửu thúc. Cười cười, buông bút, cúi đầu từ trong rương gỗ góc nhà lấy ra một cái chén ngọc đặt lên bàn.

“Không biết chén rượu này, có thể để huyện lệnh đại nhân hỏa khí nhỏ hơn một chút không?” Lý Húc tiếp tục tu thư, vừa hỏi.

“Cái này, cái kia, tự nhiên là được, sẽ tiêu tan, bớt chút tức giận!” Trương tam thúc bị màu sắc ngọc làm cho hai mắt sáng lên., Hẳn biết lý Húc ở Tô góì bộ địa vị không thấp, lại tuyệt đối không nghĩ tới nửa năm không gặp, một thiếu niên ngây thơ đột nhiên trở nên giàu có như thế. Chuyện trên quan trường, từ trước đến nay nơi nào không bôi mỡ chứ. Có một cái chén ngọc đưa lên, đừng nói là mua Thông huyện lệnh thả

Tôn Cửu Nhất Mã, chính là mua trấn thủ đại nhân hướng huyện lệnh thi trấn áp cũng đủ rồi.

“Cửu ca chính là quá, quá tin tưởng những người làm quan kia! ” Vương mặt đỏ nuột nước bọt, thở dài nói. Một cái chén ngọc, đủ hơn trăm con dê. Cửu ca nếu năm trước không phải đấu khí cùng quan phủ, mọi người chia ngọc chén, sau này đều có thể về nhà nuôi già. Hiện tại cũng tốt, hai con ngựa tiền không đòi lại được, trên trăm con dê lại dán vào!

“Vương thúc, toàn bộ hàng của người giao cho ta. Sáng sớm ngày mai, làm phiên ngài cùng tiểu nhị Từ gia cùng hai người vôi vàng chạy về Trung Nguyên, đem phong thư này giao cho Bộ giáo úy, sau đó, dùng cái chén ngọc này thay Cửu thúc chỉ điểm!” Lý Húc buông bút xuống, vừa thổi mực lên tờ giấy vừa nói.

Giao tiền cứu mạng của Cửu thúc cho Vương mặt rồi, hắn thật sự không dám yên lòng. Nhưng hiện giờ cũng không có người nào có thể khiến, đành phải cho tiểu nhị nhà Từ gia giám sát hành động của Vương rồi. Từ đại nhân của hắn cùng việc chính mình kết nghĩa, từ trưởng lão Từ gia đã biết rồi. Mượn hảo huynh đệ này một phen sơn cáo giả hổ uy, nghĩ đệ nhị cũng không dám không nghe theo.

Rõ ràng đã không còn lòng tin nhiệm gì nữa rồi, mặt Vương Oanh Tử lập tức đen lại. Nhưng hắn không dám làm trò đó với Lý Húc, đành phải cố nén lửa giận đáp ứng. Lý Húc nhìn sắc mặt đối phương, biết rõ tâm tư nhỏ bé của mình đã bị người ta đoán được, lắc đầu, lại cười bổ sung một câu: “Ngài yên tâm, hàng hóa giao cho ta bán, tuyệt đối sẽ không lỗ vốn. Ta ở đây còn chút vàng bạc, đợi ngài cứu Cửu thúc thoát nạn, ta tất nhiên sẽ cảm tạ chỗ tốt của ngài!”

Nói xong, tiện tay đem nắp hòm trữ vật vàng bạc của nhà mình nhắc lên, lộ ra vật màu vàng và trắng.

“Vì Cửu ca tận lực, cũng nên vậy. Người, người còn nhỏ, số tiền này hắn là nên để lại, tích góp, nói, con cháu!” Vương mặt đỏ liều mạng di động., Lời đã nói không thành câu. Bảo thạch, kim ngọc trong rương tùy tiện xuất ra vài món cũng đủ cho hắn áo mặc không lo lắng. Lý Húc hôm nay đã đồng ý cho mọi

người chia trưởng, tương lai trước mặt Tôn Cửu, mặc dù đổi ý, cũng sẽ xuất ra một bộ phận hư ứng cố sự. Mà đã có một trong số đó, hai kiện bảo bối, ai còn ngần dậm xa xôi nhét vào cái cực khổ ăn cái phong sương này. Tìm đại thành nào thì cái mặt, nửa đời sau có thể chịu được hương vị, uống cay...

Lý Húc lại lấy ra vài món đồ bạc, giao cho Vương Ma Tử làm quần quýt trên đường. Vui mừng khôn xiết, mặt mày Ma Tử thúc hớn hở, đem chỗ đắc tội vừa rồi quên sạch ra ngoài chín tầng mây. Sau khi tính toán chi tiết, Vương Oanh Tử thu lại bức thư và quần, giơ tay kéo hai thanh niên theo hầu đến trước mặt Lý Húc.

“Đây, đây là khuyến tử của lão Trương cùng tiểu lão nhi, hai chất nhi của ngài, nghĩ đi, muốn nhét vào bên trên đời miếng cơm ăn. Cầu xin ngài, nhờ Lý đại nhân chiếu cố!” Vương bưng tử vừa chấp tay chào Lý Húc, vừa giải thích.

“Bái kiến Lý thúc!” Hai thanh niên thanh niên lớn hơn Lý Húc vài tuổi lập tức cúi đầu, gọi một tiếng Lý thúc, vô cùng thân thiết.

Lý Húc đã sớm chú ý tới hai người trẻ tuổi đi theo phía sau Vương Ma Tử, vẫn cho rằng bọn họ là tiểu nhị Trương Tam thúc và Vương Ma Tử thuê. Trong giây lát, đối phương đã bối phận hơn người, nhất thời trở tay không kịp, vội vàng tránh sang một bên, một bên đưa tay đỡ đối phương, một bên liên tục không dám.

Trương Tam thúc thấy thần sắc Lý Húc lúng túng, sợ hãi không chịu thu nhận, lập tức tiến lên khẩn cầu: “Lý, Lý đại nhân, tiểu lão nhi biết mình có lỗi với người. Nhưng tiểu lão nhân chỉ có một đứa con trai như vậy, cũng không thể trông mắt nhìn hắn bị quan phủ kéo đến Liêu Đông được. Ngài, xin ngài thương xót, để bọn họ đi theo ngài ở Lương bộ ăn cơm thôi!” Nói xong, vén quần áo lên muốn hạ bái.

Vương Ma Tử thấy Trương Tam nói thê lương, cũng xông lên gối trước quỳ lạy. Lý Húc đỡ người này, không ngăn được người kia. Đành phải kiên trì đáp ứng việc này. Hôm nay hắn đã là tiểu nhà giàu, nuôi sống hai người rảnh rồi cũng không phí nhiều sức lực. Huống hồ có hai người trẻ tuổi này, Ma Tử

thúc thay Cửu thúc bên tàu cũng sẽ càng tận tâm tận lực một chút.

“Ta đã nói từ trước rồi mà, Húc Tử, không, Lý đại nhân là một hậu đạo nhân!” Vương Oanh thấy Lý Húc đáp ứng để con trai của mình lại., Mặt mày hớn hờ nói. Lý Húc ngày đó vì sao không đọc sách mà lại nhét vào tiện nghiệp, hấn và Trương Tam thúc sớm đã phỏng đoán rành mạch. Năm nay chư quận Biên Khư đã bắt đầu trắng trợn trung binh, đưa con đưa đến tái ngoại đúng là lựa chọn tốt nhất của gia đình nhỏ. Huống hồ con mình cơ trí hơn xa Lý Húc, người ta có thể trong vòng nửa năm tới thăng chức, nhi tử của mình mấy năm sau không thể thiếu một phú ông.

“Khuyển tử không hiểu chuyện, kính xin Lý đại nhân phí tâm. Người là trưởng bối của bọn hấn, nên thu thập bọn hấn thu thập, ngàn vạn lần đừng nương tay!” Trương Tam thúc thấy thế diện so với Vương Ma Tử nhiều hơn, lời nói ra cũng càng trật tự hơn.

Lý Húc biết người ta đã tự có quyết định, chỉ buồn cười mà đáp lại chuyện chiếu cố hai thanh niên kia. Năm người đều có tâm tư nói vài câu chuyện phiếm, A Vân lại tiến đến thêm trà. Trương Tam và Vương Oanh dùng ánh mắt chào hỏi nhau, sau đó đứng lên nói: “Thời điểm không còn sớm nữa, chúng ta không thể quấy rầy đại nhân nghỉ ngơi nữa, trở về đi, ngày mai bận rộn chuyện của cửu ca!”

“Sáng sớm ngày mai, ta sẽ chuẩn bị tốt khoái mã cho Ma Tử thúc!” Lý Húc đứng lên ngáp dài đáp lại. Không đến nửa canh giờ nói chuyện với nhau, không ngờ hấn cảm thấy so với một trận ác chiến còn mệt mỏi hơn.

Đợi bên trong đông than lại chỉ còn lại A Vân và hai người hấn, cảm giác vô lực mới lần nữa từ tứ chi bách hài dâng lên trong lòng. “Quan phủ không có kém cõi như vậy!” Nửa năm trước Cửu thúc thề son sắt nói với hấn. Lúc đó lão nhân còn khuyên hấn không nên ở lại tái ngoại, đợi binh phong thanh sớm ngày trở về Trung Nguyên. Nhưng hôm nay., Vương Ma Tử cùng hậu bối của Trương Tam cũng chạy trốn tới tái ngoại. Gia cảnh Trung Nguyên gần đây hiển nhiên là không thể cất

giữ được. Mà Tô Khuynh bộ thì. Ngắm lại tình cảnh ngày đó Tô Diêm giúp tù binh cắt rời yết hầu, lỗ chân lông trên người Lý Húc bắt đầu trở nên khản trương.

“Chủ nhân, ngài muốn an nghỉ sao?” A Vân dịch cái chậu than về phía chân Lý Húc, sợ hãi hỏi. Thiếu niên trước mắt này cũng không đáng sợ như trong truyền thuyết, thậm chí ở một số phương diện còn ôn nhu hơn so với nam nhân trên thảo nguyên, trải qua một trận phong ba đêm qua, nàng hiểu rõ điểm này. Nhưng dù sao đối phương cũng là chủ nhân của nàng, vô luận thái độ ôn hòa hay tức giận chủ nhân như thế nào, đối với nô lệ mà nói lực tổn thương tuyệt đối không thua gì bão cát.

“Ngủ đi! Ngày mai ta sẽ tìm người dựng lên một đỉnh đồng than cho ngươi!” Lý Húc không yên lòng đáp ứng một tiếng, ngã đầu ngã xuống trên đồng lửa. Trước ngực bị cứng ngắc đánh một chút, mới nhớ tới còn có một gia thư còn chưa đọc, mượn dầu mỡ mờ mịt kéo ra từ trong ngọn đèn giấy thư., Hắn nhìn thấy chữ viết thân thiết rần rỏi của phụ thân, loại từ ngữ gia thư xưa nay đều là lời nói hết thấy an hảo, phụ thân cùng mẫu thân cho dù gặp bất cứ chuyện nguy nan nào cũng sẽ không nói ra làm cho nhi tử ở xa ngoài ngàn dặm lo lắng. Ngẫu nhiên toát ra vài phần nhớ nhung, cũng rất nhanh bị cho hắn tận lực đọc thêm chút ít từ ngữ khích lệ của sách. Nhưng thật ra đối với tào ngộ của Tôn Cửu cũng không có nói ra., Phụ thân và mẫu thân đều vô cùng quan tâm, dặn dò Lý Húc nếu như đủ khả năng, tất nhiên sẽ nghĩ hết mọi biện pháp.

“Ta nhất định phải về sớm!” Người đưa thư đặt lên ngực, Lý Húc lặng lẽ suy nghĩ. Bóng đêm đã khuya, tứ chi bách hải không một chỗ nào không đau, hắn lại không cách nào mau chóng ngủ được. Tô Diêm bộ đã man mông muội của Tô Đào Ngột bộ đối với tình thâm ý sâu sắc của mình không thể nào về nhà, ám áp không thể quay về, đan xen cùng một chỗ, khiến hắn trần trọc trở lại.

A Vân lẳng lẳng nằm bên cạnh chậu than, nghe thấy tiếng hô hấp ồ ồ của thiếu niên cách đó không xa. Người này là đại quý nhân Tô Khuynh bộ, ngoại trừ tộc trưởng, trưởng lão cá biệt., Toàn bộ lạc nhân không có bất cứ nam nhân nào có địa vị tôn

quý hơn hẳn. Điểm này khiến cho kẻ mới là nô lệ như A Vân cảm thấy có chút an tâm. Theo kinh nghiệm nhân sinh của bộ lạc Hề, đi theo nô lệ sau lưng một chủ nhân cường đại còn an toàn hơn so với chủ nhân nhỏ yếu, cho nên trong khoảng thời gian ngắn nàng không cần phải lo lắng vì sinh mệnh của mình nữa. Nhưng hẳn quá trẻ tuổi, tuổi còn trẻ đến mức không thể đoán trước được trước mắt có thể sẽ xuất hiện mưa gió. Nếu không nhắc nhở hẳn, tương lai chính mình khó tránh khỏi bị liên lụy rất nhiều.

A Vân đã trở thành nô lệ không còn hi vọng bản thân có thể khôi phục lại địa vị trước kia nữa, chỉ mong có thể sống một cách yên bình, quên đi cuộc giết chóc ngày đó, quên đi tất cả những chuyện đã xảy ra trước kia.

“A Vân, ngươi ngủ rồi sao?” Trong giây lát, Lý Húc đang ở trên chỗ mềm mại thấp giọng hỏi.

“Ngủ, không, không ngủ!” Thân thể A Vân lập tức cứng ngắc, thanh âm run rẩy trả lời. Văn Tinh phu nhân có lòng tốt giao cho nàng một nhiệm vụ, đồng thời, cũng cho nàng một cơ hội cải biến thân phận. Nếu như chủ nhân cần...

A Vân cảm thấy chậu than đột nhiên nóng lên, huyết dịch toàn thân đều đang thiêu đốt. Nàng biết mình chờ mong cái gì, nàng không muốn che dấu bất cứ khát vọng gì của thân thể.

“Ngươi, ngươi hận ta xông vào bộ lạc của ngươi sao?” Phụng lên trên, truyền đến tiếng xoay người của Lý Húc, còn có giọng nói sâu xa mà hỏi.

“Hận sao?” A Vân ngây người, nhiệt tình vô ảnh vô tung. Chưa từng có ai hỏi nàng như vậy, vòng sắt nô lệ trên cổ nàng đã tước đi quyền lực thù hận của nàng. Từ giây phút nàng đeo vòng sắt này, nàng đã cam tâm tiếp nhận vận mệnh của Trường Sinh Thiên Tứ cho mình.

Hận gì? Ba mẹ, huynh đệ, tỷ muội, vô số tộc nhân ngã vào trong vũng máu và ánh lửa. Trong trí nhớ của Mộng Yểm, có một người cầm loan đao chém tộc trưởng xuống ngựa.

“Ngươi đừng sợ, ta sẽ không làm ngươi bị thương?” Giọng nói trên đồng lửa truyền đến mang theo vài phần khẩn cầu, dường

như đang chờ đợi đáp án nào đó.

“Đây là quy tắc trên thảo nguyên, phụ ly đại nhân tôn quý!” A Vân lau máu trên môi, vô cùng già đến nỗi trả lời.

Chương thứ năm sáu hươu (lục)

Buổi sáng, A Vân ở trong mắt Lý Húc nhìn thấy tơ máu sâu hoắm. Ánh mắt hoang mang mà mê mang kia tuyệt đối không nên xuất hiện trong mắt một thiếu niên chưa đến mười lăm tuổi. Ở trên thảo nguyên, cho dù ánh mắt của người nào so với Lý Húc Đại Thập Tuế cũng sẽ không thâm trầm như hắc., Sự thâm trầm khiến người ta đau lòng. Điều này khiến A Vân cảm thấy có chút túng quẫn, nhưng cảm giác ghen đấng rất nhanh đã bị một tia ý chí trả thù thay thế. “Là hắc phá hủy ý chí chiến đấu của Điều Đầu Hề!” Thiếu nữ nô lệ khoái ý nghĩ, hàm răng trắng nõn bất giác chạm vào vết thương đêm qua, nổi lên từng tia đau dịu.

“Người chuẩn bị một ít sữa chua, chiều nay ta nhờ người giúp người gánh lên đồng lửa than!” Giọng nói của Lý Húc Không không yếu ớt như A Vân tưởng tượng. Trải qua một đêm không ngủ, hắc giống như đã trưởng thành lên mấy tuổi, giọng nói khéo léo cũng mang theo vài phần bình tĩnh của người trưởng thành.

Bên trong ánh nắng ban mai, bả vai thiếu niên rất rộng, sống lưng rất thẳng. Tạm thời bỏ qua ân oán giữa đôi bên mà xem, đây là tấm thân quý hiếm trong một thiếu niên thảo nguyên, cứng rắn, dày nặng, dựa vào đó có thể quên hết thấy mưa gió.

“Vâng, chủ nhân!” A Vân bối rối đáp ứng một tiếng, phảng phất toàn bộ tâm tư xấu xa đều bị người ta nhìn thấu, mồ hôi dày đặc từ thái dương chảy ra, chớp mũi đồng thời tuôn ra.

“Cần gì người tự đi đổi, tên của ta là dê bò đều khắc ở trên da trong rương, dùng chữ Hán!” Lý Húc cười, dặn dò một câu rồi quay người rời đi.

“Làm sao chủ nhân biết được ta biết chữ Hán?” Mắt A Vân không dám nhìn Lý Húc, mãi đến khi tiếng bước chân của đối phương dần dần xa, hắc mới ngẩng đầu lên, yên lặng suy nghĩ.

“Hắc là hắc biết rõ hôm qua ta lật xem cái rương của hắc? Vậy tại sao hắc không nổi giận? Tại sao hắc lại muốn tin

nhệm ta, chẳng lẽ hấn không sợ ta cuốn theo tài bảo đào tẩu của hấn sao?” Trong ánh mặt trời, thiếu nữ nô lệ mang theo âm đồng lông mày dần dần tụ lại thành đoàn, nửa bầu nước sạch tí tách rơi ướt cả mặt mũi.

Lý Húc không có tinh lực để ý tới tiếng chảy nước sau lưng, từ tôi qua trở đi, làm sao nghĩ cách cứu viện Cửu thúc thoát hiểm đã trở thành chuyện quan trọng nhất trong lòng hấn. Tô Ban bộ cách Trung Nguyên đường xá xa xôi., Mấy con tuần mã cần phải chuẩn bị. Dọc đường có dã thú qua lại, trộm cướp hoành hành khiến cho Vương Ma Tử và đại tiểu nhị Từ Phúc gia hai người Từ Phúc lui về phía nam hiển nhiên không phải là một kế hoạch ổn thỏa. Nếu có nhiều người cùng đi với Vương mặt rõ sẽ khiến càng nhiều thương bán hàng hóa trong tay trống trơn.

“Lão Tôn gặp nạn, chúng ta không thể không hỗ trợ. Nếu Lý đại nhân ra giá phù hợp, ta nguyện ý giảm toàn bộ hàng hóa cho người, sau đó theo Ma Tử đi một chuyến này!” Nghe xong Lý Húc giới thiệu, một tiểu thương lần trước cùng với Tôn Cửu đến thủ bộ Tô Vị đứng lên, lớn tiếng nói.

“Đúng, Cửu ca là người tốt, chúng ta không thể ra tiền, dù sao cũng phải ra sức chứ!” Mấy người bán hàng rong chưa từng gặp mặt Lý Húc thì âm âm đáp ứng.

“Giá tiền hấn là dễ thương lượng. Ta không cần cái khác, chỉ cầu Lý đại nhân nhiều hơn, chiếu cố nhiều một chút.” Một người bán rong lá trà phía nam lấp bắp nói. Rất nhiều người bán hàng rong mang theo hàng hóa tập trung tại một chỗ., Hiển nhiên không phải là dấu hiệu tốt đẹp gì. Thay vì ở lại đây chờ hàng hóa giảm giá, không bằng một lần bán nó ra ngoài. Vừa có thể bảo trụ tiền vốn, đồng thời còn có thể đổi lại một người tình. Trước mắt thiếu niên này là bằng hữu đáng giá, hấn có thể dốc hết toàn lực đi cứu viện Tôn Cửu, tương lai mình lui tới kín đáo, gặp phiền toái sẽ không sợ hấn không giúp đỡ!

Cũng may nhiều năm qua Tôn Cửu hành tẩu ở tái ngoại, tích lũy đủ nhân duyên. Cũng tốt bây giờ tài phú trong tay Lý Húc cũng đủ nhiều, ở Tô Khuyết bộ địa vị đủ cao. Dưới sự hỗ trợ

của Trương Tam, lại bận rộn hơn hai canh giờ, đoàn người rút cục chấp vá ra thành một đội ngũ nam phản do mười lăm thương nhân tạo thành, mang theo sự chờ mong của Lý Húc cùng vũ khí bạc lấy được từ trong tay hắn, vội vàng biến mất trong bụi cỏ phía xa.

“Lý đại nhân, lúc trước Cửu ca xem trọng ngài, quả thật không có nhìn lầm!” Trương Tam thúc đi theo sau lưng Lý Húc, cảm khái khen ngợi. Hơn mười hai lượng ngân khí chuyển mắt đổi tay, hắn buồn bán cả đời, cũng chưa từng thấy qua thủ bút lớn như vậy. Một khi những người như Thục Cẩm, lá trà bán không đến giá cả mong muốn, thiếu niên trước mắt đầy cộm sẽ mất cả vốn lẫn lời.

“Ta vừa vặn chuẩn bị mở một cửa hàng ở đây, cho nên không vội đem hàng hóa xuất thủ. Trương Quý cùng Vương hy vọng không phải là muốn ở lại Tô Yếm bộ sao? Vừa vặn có thể giúp ta!” Lý Húc xoay người lại, mỉm cười tự tin với Trương Tam thúc. Vương Quý và Vương có thể trông thấy cái tên hai người thanh niên kia tối qua, trước mắt bọn họ muốn ở lại Tô Khuynh bộ, đang thiếu một lý do thích hợp.

“Vậy, vậy thì dám chắc! Húc, Lý đại nhân, ngài thật là có tâm tư!” Trương Tam thúc nhất thời không có phản ứng, thất thần, lắp bắp đáp. Đêm qua hắn còn lo lắng Lý Húc không thể thực hiện lời hứa, không nghĩ tới chỉ trong một buổi tối, thiếu niên người an bài mọi thứ thỏa đáng.

“Lần sau tam thúc đừng ngại mang chút sách đến bán nhé!” Lý Húc cười quát roi vào mông ngựa một cái rồi vọt vào bộ lạc. Từ Đại Nhân và Đồng Tượng sư phụ đều nói đối chiến bại là quy tắc tàn nhẫn trên thảo nguyên, đêm qua A Vân cũng trả lời như thế. Quy tắc này có thể biến đổi một chút, người thiếu niên hi vọng mình có cơ hội có thể thử một lần.

“Thật ra bọn họ đều là người tốt lương thiện! Chỉ là chưa từng đọc!” Niên Thanh tâm chân thành nghĩ.

Đối với bằng hữu, đám Mục nhân Tô Khánh bộ đúng là xứng đáng với hai chữ ” lương thiện”. Đặc biệt là bằng hữu giảng nghĩa khí trọng tình cảm như Lý Húc, mọi người nguyện ý coi chuyện của hắn là của mình. Nghe nói hắn muốn gánh đồng

than mới., A Tư Lam, Đỗ Nhĩ, Hầu Khúc Lợi đám người ùn ùn chạy tới hỗ trợ. Trước mắt thảo nguyên là thời điểm giá thấp nhất lông dê ở thời điểm giá cả nhất., Cho nên mua một đồng than không được bao nhiêu Thục Cẩm của Lý Húc. Vì để cho khách sạn đệ nhất trong bộ lạc sớm khai trương, trưởng lão Thác Bạt trưởng lão còn đặc biệt lấy một phần vải khô cột than cùng dây thừng lông dê từ trong công khổ. Mọi người đồng tâm hiệp lực, không đến hai ngày, đã từ một chỗ sườn lửa của Lý Húc biến thành bốn sợi.

“Về sau, rượu trái cây do Tình Di chưng cất, loan đao do sư phụ đồng rèn, giấy, bút, tơ lụa ban đầu, nơi này đều có thể bán! Mỗi một món giá tiền đều tốt hơn người khác!” Đào Ngột thoát tơ đứng ở cửa ra vào bên ngoài cùng, vui vẻ miêu tả mộng tưởng của mình.

Sùng người không có quan niệm nông dân khinh thương, có thể làm một số việc có thể giúp cho người trong lòng nàng cảm thấy cao hứng. Huống hồ đây là một nhà hàng duy nhất trong phạm vi mấy trăm dặm, có mình và kinh doanh phụ thân, thiếu nữ tin tưởng rất nhanh, khách sạn này đã có thể trở thành bộ phận tạo thành trọng yếu nhất trong bộ lạc.

“Tiểu tham tài, cái khách sạn này hình như là bị hủy hoại thì phải!” Vị trưởng lão này vượt vượt chồm râu, giả vờ hảo tâm nhắc nhở.

“Ta lập tức phải gả cho Phụ Ly làm tân nương! Trưởng lão thật sự là hồ đồ!” Đào Khoát không khách khí chút nào, đứng ở cửa mềm mại lớn tiếng trả lời.

“Thì ra là có người muốn gả cho thiếp thân làm tân nương! Trách không được cục than ở giữa kia lại càng lớn tiếng!” A Tư Lam đưa tay biến thành cái loa, cười hướng bốn phía hô: “Còn có ai muốn vào trong cái cục bùn này chứ, qua mùa hè này là không có cơ hội đâu!”

“Ta!” “Ta...” Ta cũng muốn ở!” Mấy thiếu nữ như hoa lớn tiếng đáp lại, nắm tay lao về phía đám than mềm vừa mới nấu ăn. “A Tư Lam! Người đã hồng rồi!” Đào Ngột thoát tơ then thừng kêu to, nhanh chóng vọt tới trước, hai tay duỗi ngang ra, gắt gao chặn cửa đồng than. Phòng mới bị nữ tử khác chiếm

lấy, báo trước sự chán ghét của trượng phu đối với mình. Chuyện liên quan đến hạnh phúc chung thân, thiếu nữ tuyệt đối không chịu vì then thùng mà lảng tránh.

Cái đồng than ở chính giữa kia trời lên thật lớn, cho nên cửa cũng rộng hơn so với than mềm bình thường hai thước. Vóc người thon thả rộng rãi thoát tở lự, bên kia trống rỗng. Mấy thiếu nữ bình thường thích bưng bình xấu xa cười xấu xa, làm nóng lòng muốn thử. Đào Ngột thoát tở đại khẩn trương, vừa nguyên rửa A Tư Lam tâm địa xấu xa., Vừa cầu xin nữ tử của mình, đám nữ đồng kia lại không chút lưu tình, phái thành một tiểu đội, trong chốc lát phóng tới môn tả, phóng tới cửa bên phải. Còn có người vọt tới cửa sổ đang tản ra mùi ẩm thấp, mang lên nửa cái ủng nhỏ làm mở cửa sổ.

“Một, hai, lật!” Đám Mục nhân trẻ tuổi cười lớn, đồng thời khuyến khích các thiếu nữ vừa lật cửa sổ.

“Không cho, không được!” Đào Thuộc quơ cánh tay, như một con chim cái che chở cho mình.

Có một bàn tay to lớn duỗi ra, nắm chặt ngón tay thiếu nữ đã gấp đến độ phát trắng bệch. Đào Ngột thoát ti đình chỉ cười nháo, hạnh phúc kẻ đầu sát vào trên ngực rộng lớn của Lý Húc.

“Ông trời vong, không thành thân cứ hộ vợ như vậy. Coi chừng sau khi thành thân, bà nương nương nương thế phản thiên mà lên!” khăn tay của A Tư Lam lấy thân phận quá người ” quở trách”.

“Đúng vậy, đúng vậy, lão bà là muốn quản giáo!” Nửa cái giày đã khoác lên trên khung cửa sổ gỗ thiếu nữ áo đỏ cười hướng Lý Húc giả quý. Trời đã không còn lạnh nữa, dưới tở lự nâng lên, chân nhỏ thon dài trắng nõn của nàng rõ ràng có thể thấy được.

“Chết uẩn khúc, chờ người kết hôn, ta nhất định đưa người một roi ngựa!” Đào Ngột Tư gắt một cái, thấp giọng uy hiếp.

“Ai tới tặng kèm một cái roi ngựa!” Thác Oa từ cửa sổ rút chân dài xuống, như nai con nhảy nhót nói.

“Anh trai thân thiết kêu to, ta tặng người một roi, cùng người đi chăn dê. Ca ca thân người yêu kêu, ta nguyện biến thành một con dê con, nằm ở bên cạnh người...” Các thiếu nữ không kiêng nể gì cười, hát, tiếng ca hát đập dồn trong ráng chiều mùa hè.

“Phụ ly, nếu như ta tương lai làm sai cái gì?” Thiếu nữ giấu mặt xấu hổ ở đầu vai Lý Húc, thanh âm nhỏ như muỗi kêu không thể nghe thấy.” Người có thể giống như trượng phu khác giáo huấn thê tử đánh ta, mắng ta, nhưng không muốn, đừng đuổi ta đi...”

Tay Lý Húc nỗ lực siết chặt, hấn mềm mại mại thoát tơ lụa vững chắc nằm sâu trong lòng bàn tay. Hấn không hiểu phương thức biểu đạt tình nghĩa trên thảo nguyên, cũng không biết lời thề người Bức, đành phải dùng từ ngữ im lặng này nói cho đối phương biết sự tồn tại của yêu và hứa hẹn.

“Chấp tử chi thủ, cùng con bằng nhau! Đây chính là chấp tử chi thủ mà người Trung Nguyên bọn hấn nói sao?” Thiếu nữ ở phương xa cắn nuốt lẳng lặng nhìn muối muối đắm chìm trong hạnh phúc, trong mắt đầy âm mộ.

Từ hiền giả đi thương lượng cùng người khế Đan! Nhưng giao tiếp với ngoại tộc vốn không phải chuyện Từ huynh nên quản. Ngao nuốt nhẹ nhàng xoay người, biến mất ở bên ngoài náo nhiệt.

Thuở nhỏ đi theo Tình di, nàng đọc quá nhiều thơ của quá nhiều hán nhân. Mỗi một câu đều là cái hiểu cái không hiểu, khi nàng rút cuộc minh bạch trong đó một hai câu, lại thường thức ra đau thương thật sâu sau bài thơ.

Tửu đồ: Năm cánh bay về thác nước, sáu tuần sau là có thể bình thường. Thỉnh mọi người tiếp tục duy trì.

Chương thứ năm thợ săn (lục)

“Ngu Phách tỷ tỷ hình như rất không vui nhỉ?” Đào Khoát thoát ti nhẹ nhàng dựa đầu lên vai Lý Húc, cúi đầu hỏi. Người trong nhiệt tình luôn hi vọng bằng hữu bên cạnh có được hạnh phúc giống mình, thiếu nữ Tô Khánh bộ cũng không ngoại lệ.

“Có thể gần đây nàng gặp phải chút phiền toái!” Ánh mắt Lý Húc xuyên qua đám người ồn ào, rơi vào bóng lưng của chim sẻ. Nhìn từ bóng lưng đó, thiếu nữ ăn tươi nuốt sống, dịu dàng, khiến người ta đau lòng. Nhưng có một số việc người khác không giúp được, dù là bằng hữu tốt hơn cũng bất lực. Từ lúc sinh ra, đầu vai Từ Đại Nhân đã đặt lên toàn bộ gia tộc, điểm này, lão căn bản không cách nào trốn tránh.

Lý Húc đột nhiên cảm thấy có chút may mắn vì xuất thân hàn môn của mình, tuy từ nhỏ không được hưởng thụ điều kiện sinh hoạt ưu việt, nhưng cũng không phải gánh vác trách nhiệm quá lớn. Đối với phụ mẫu mà nói, mình sống hạnh phúc là toàn bộ hy vọng của bọn họ. Bái tướng, phong hầu, những giấc mộng hùng vĩ đó quá xa xôi, bản gia tiểu hộ chỉ mới qua năm mới suy nghĩ một chút, ai cũng sẽ coi chúng như mục tiêu thực hiện của mình.

“Đại nhân tại sao không chịu cưới nuốt, rõ ràng bọn họ đều thích đối phương?” Trên đầu vai, giống như nói mê ngắt lời hồi ức của Lý Húc đối với cuộc sống ở Trung Nguyên.

“Không phải không chịu, phải, là không thể!” Lý Húc do dự một chút, giải vây cho bạn tốt của mình.” Quy củ của Trung Nguyên, người tốt không thể cưới vị hôn thê của người khác, ác ôn mới giờ đao đoạt ái!”

“Đó chính là nói, nếu như, nếu như ta từng có hôn ước với người khác, cho dù người thích ta, ta lại thích người, cũng chỉ có thể nhìn bóng lưng đối phương thôi!” Đào Khoát thoát tở dùng sức bóp lấy Lý Húc: “Ác dữ bức hỏi.

Đối với việc “Tiểu ác nhân” đột nhiên làm khó dễ, Lý Húc chỉ có thể cười khổ. Hắn tự biết vừa rồi giải thích rất gượng ép,

nhưng sự đau khổ của Từ Đại Nhãn thì không thể nói với người khác. Người thảo nguyên sẽ không hiểu kỳ thị của người Trung Nguyên đối với bọn họ, nói ra nguyên nhân chân chính mà Từ Đại Nhãn không thể cười nga nuốt, chỉ khiến song phương thêm lúng túng. Huống hồ da dày thịt béo của Lý Húc, sức tay Đào Ngột chỉ có thể coi là gãi ngứa cho hắn.

“Quy củ chó má cái rắm chó! Trung Nguyên các ngươi đúng là quái lạ!” Đào Khoát thoát ti thấy biện pháp trừng phạt vô hiệu, hậm hực mắng.

Lý Húc nhẹ nhàng vỗ vai nàng, không nói gì. Dưới tổ chức hai huynh đệ tốt A Tư Lam và Đỗ Nhĩ, đám Mục Nhân đến hỗ trợ dựng trên đồng lửa đã bắt đầu giết dê bò. Tập tục trên thảo nguyên, sau khi đồng than mới hoàn thành., Một hồi Khánh Điền nho nhỏ là nhất định phải có. Trước giúp đỡ dựng lên càng nhiều người, tiệc rượu càng mở càng náo nhiệt, biểu thị tương lai của chủ nhân càng thịnh vượng thịnh vượng. Bây giờ Lý Húc đã không phải là khách vừa vào bộ lạc, không có gì cả, hắn danh là dê bò cũng đủ chống đỡ hai mươi trận cuồng hoan quy mô như nhau.

Hắn không phải là khách, trong mắt người chăn nuôi, thị vệ thánh lang đã sớm trở thành một phần tử không thể thiếu trong bộ lạc.

“Quy củ Trung Nguyên so với thảo nguyên còn tốt hơn sao?” Nhìn đồng lửa trại mới lên, còn có khuôn mặt tươi cười chân thành bên cạnh đồng lửa, Lý Húc nghĩ miên man. Quy củ trên thảo nguyên mặc dù đã man đối với địch nhân, đối với tộc nhân của mình cũng không thiếu dịu dàng. Mà quy củ của Trung Nguyên, trong trí nhớ của Lý Húc, nó như một chén trà, ấm áp, ngon miệng, nhưng trong hồi hương vẫn luôn nổi lên vẻ cay đắng nhàn nhạt.

“Dạy sói ăn cỏ, tiểu tử ngươi nghĩ ra được!” Sau khi Lý Húc đem sự mê hoặc của mình nói cho đồng sư phụ, kèm theo tiếng chùy sắt leng keng leng keng, thợ đồng ném ra một câu trả lời như vậy.

“Ta cho rằng bọn họ không cướp cũng có thể còn sống!” Lý Húc dùng sức vung đại chùy, từng giọt mồ hôi rơi vào trên

loan đao đang dần dần thành hình. Đào Ngột thoát tơ liễu mình từ trong hồ vớt lên Tinh Thiết được sư phụ chỉ huy, bị các nô lệ tộc trưởng Tây Lai phái tới rèn ở trên lửa mấy ngày đêm., Từ hơn bốn mươi cân ban đầu biến thành hơn ba mươi cân. Sau khi rèn luyện không thể làm giảm bớt phân lượng, mới tính qua được cửa thứ nhất. Bây giờ toàn bộ phôi đao màu xanh đen ảm đạm, hoàn toàn khác với Thường Thiết. (Chú 1)

Đến mức này, thợ đồng đã nói không chịu để các nô lệ động thủ. Đao ai tự mình tới đánh, đây là quy củ trong phường của hắn. Người thợ đồng làm bạn lâu dài với binh khí, than lửa làm bạn tin tưởng tuyệt đối., Chỉ có đao kiếm tự tay chế thành mới có thể lay động linh khí của chủ nhân, sử dụng mới càng thuận tay. Tinh thiết Đào Thước đưa tới là một khối thượng tài trăm năm khó kiếm, nếu như không đánh ra được một kiện tuyệt thế tinh phẩm, hắn cảm thấy thẹn với kinh nghiệm nhiều năm của mình.

“Không cướp không cướp, bọn chúng có thể nhanh chóng lớn mạnh sao? Không nhanh lớn mạnh, lần sau trong bộ lạc xung đột., Chính là bọn họ ngã xuống!” Tượng đồng vung chùy nhỏ, tiết luật rõ ràng đánh vào mặt ngoài của phôi đao. Thiết sắt Tinh Tinh được luyện ra quả nhiên không tầm thường, từ trong đường vân mặt ngoài của phôi đao., Hắn có thể đoán được, tác phẩm này chính là tác phẩm hoàn mỹ nhất trong nửa đời mình. Tiểu tử mồ hôi như mưa trước mắt này cũng tư chất tốt như một khối tinh thiết chưa rèn. Chỉ là càng như thế, hắn càng trải qua đau khổ của cuộc đời nhiều hơn. Bởi vậy, nhiều năm không chú ý đến tục vụ nhân gian, người ẩn nấp cũng nổi lên lòng yêu tài, hi vọng nhân sinh của mình có thể giúp Lý Húc sớm ngày thoát khỏi thiên địa hồng lò.

“Bọn họ có thể dời tới phía nam một chút âm áp, cùng người Trung Nguyên học đất, buôn bán. Xây dựng tường thành để bảo vệ mình, còn có thể xây Học đường, mở xưởng!” Lý Húc vừa ra sức vung chùy vừa lớn tiếng phản bác.

Lời của đồng tượng sư phụ có chút đạo lý, nếu như không có đám nô lệ ngày ngày tiếp đêm làm việc, khối Tinh Tinh thiết này sẽ không trong thời gian ngắn như vậy bị rèn thành tinh cương bách luyện. Nhưng đạo lý cũng không có nghĩa đạo lý

chính xác, từ trên số người nam nữ mất cân bằng trong bộ lạc mà xem, cũng biết chiến tranh mang đến không chỉ có tài vật cùng nô lệ Tô Ban bộ.

“Sói ăn thịt, dê ăn cỏ, cho dù là thần tiên cũng không thay đổi được!” Sư phụ Đồng Tượng liếc Lý Húc một cái, liên tục lắc đầu. Tiểu tử đủ cứng đầu, cực kỳ giống bản thân trẻ tuổi. Nhưng đồng tượng cũng không cho rằng sự kiên trì của mình lúc trẻ đều là bắt buộc, nói cách khác, Hắc cũng không nhận thời thanh niên của chính mình. Thế gian âm lạnh, tồn tại tất nhiên có sự tồn tại của nó. Đây là thiên đạo, không phải không có sức người có khả năng xoay chuyển. Thay vì nỗ lực cùng tâm huyết tuyệt vọng từ một hướng đi khác, không bằng lấy ánh mắt bình an của người đứng xem, vui vẻ đuổi theo tiêu dao trong thiên địa phiêu nhiên.

Nguyễn tịch say bất tỉnh, cho nên hắc sống thoải mái tự tại. Triều Khang yêu thích rõ ràng, cho nên Quảng Lăng tán thành tuyệt thanh. Viện tử Vương gia, Tạ gia rách nát, Lưu gia, Trần Lâu theo sát xây lên. Đổi lại chỉ là một cái dòng họ, hành lang bên trong, cây cột giống với ban đầu. Thậm chí ngay cả thú đá ngoài cửa, đều nhìn về phía ánh mắt của người đi đường đều không có bất kỳ phân biệt nào.

“Không thử thì làm sao biết được!” Chùy sắt trong tay Lý Húc leng keng một tiếng, tạo ra một tia lửa ở trên phiêu đao. Sư phụ Đồng Tượng là theo đuổi cảnh giới xuất trần phiêu dật, cho nên không quan tâm người khác húc mình. Lấy kinh nghiệm học tập đao thuật mấy tháng, Lý Húc biết mình càng đấu đá đối phương, hỏi ngược lại thu hoạch càng lớn.

Sư phụ Đồng Tượng không chỉ tinh thông võ thuật, rèn binh lược, kinh nghiệm nhân sinh thậm chí là điển tịch Thánh Nhân, hầu như tất cả Lý Húc đã học qua, sư phụ Đồng Tượng đều đạt tới mức làm người ta ngưỡng mộ. Ở chung gần nửa năm nay, Lý Húc cảm thấy mình như một con dê con cực kỳ khát, liều mạng hút mút đối phương nuôi dưỡng. Mà đồng tượng sư phụ tựa hồ trắng non trên thảo nguyên, người vĩnh viễn không thấy rõ đáy của nó ở đâu.

“Thử xem?” Tượng đồng tròn tròn hai mắt, nhìn Lý Húc như nhìn quái vật. Đột nhiên, hắn cười ha hả, dùng chùy nhỏ lại, kéo một túi rượu điên cuồng cho uống mấy ngụm, sau đó đổ nửa túi rượu lên trên ngọn lửa.

Hơi nước mờ mịt bay lên, tiếp đó, ngọn lửa màu lam bắt đầu chuyển động trong bếp lò. Tượng đồng không nói nữa, dùng xẻng sắt kẹp lên phôi đao, thăm dò vào trong ngọn lửa màu lam. Ngọn lửa bị nước rượu kích thích nhanh chóng liếm khắp thân đao, trong làn khói và khói đen dần dần trở nên mờ hồ, lại dần sáng tỏ. Đột nhiên, loan đao phát ra một tiếng tê minh, toàn thân tỏa ra ánh sáng đỏ chói mắt, có vô số lưỡi dao lửa nhỏ bé chưa thành hình nhảy lên, chảy xuôi theo lưỡi đao.

“Tên nhóc nhà ngươi giỏi hơn ta!” Tượng đồng lật lại thân đao trong ngọn lửa, như là bình phẩm, hoặc như là bình đao.

Trước mắt, một tiểu tử ngây thơ còn không biết hắn đến từ thảo nguyên đã nhắc lên một cơn gió xoáy. Hề tộc, Phái tộc, Phòng Vi, khế Đan, vài dân tộc chung quanh đều đã bị cơn gió xoáy cuốn vào. Về phần cơn gió xoáy này tương lai sẽ diễn hóa thành bão lớn thế nào, lấy mắt mình, đã hoàn toàn không thể biết trước.

Có lẽ vận mệnh thật giả này làm đại sự gì đó. Tượng đồng lại đánh giá Lý Húc một lần nữa, mỉm cười nghĩ. Nếu là như vậy, mình miễn cưỡng Lý Húc làm gì sẽ có Thiên Đạo vi phạm truy tìm nhiều năm. Hắn mỉm cười, đổ hết rượu mạnh vào lò luyện.

“Tiểu tử ngươi có chim ngon hơn ta. Ta đi ăn một miếng thịt bò trước, tinh táo tinh thần. Buổi chiều, hai ông đây định hình cho nó, khai đao. Con đường tương lai của ngươi chưa chắc đã ở trên thảo nguyên, có thanh đao tốt phòng thân, sống sẽ dễ dàng hơn chút!”

“Tạ ơn sư phụ!” Lý Húc xách một túi rượu dưới chân lên, chạm chạm vào túi rượu trong tay tượng đồng. Sư phụ Đồng Tượng chưa giải quyết được nghi hoặc trong lòng mình, ông cũng không hỏi thêm. Có một số việc cần tự mình lĩnh ngộ, thiếu niên trải qua hơn nửa năm nhân sinh âm lạnh đã hiểu được đạo lý này.

Tộc trưởng Tây Nhĩ đã cho phép mình thu xếp cho Trương Quý và Vương kỳ vọng, dưới sự trợ giúp của bọn họ, khách sạn đã được chuẩn bị đầy đủ hàng hóa, sau khi người bán hàng rong tản đi là có thể khai trương. Có khách sạn cố định, vật tư rải rác trong bộ lạc liền có thể lưu động. Một phương thu hàng cố định, nhóm người bán hàng rong cũng thường xuyên lui tới Tô Tế bộ.

Lý Húc không chỉ muốn kinh doanh hàng da cùng tơ lụa, thư tịch cùng giấy bút được hấn phó thác cho tiểu nhị Từ gia. Hấn chân thành tin tưởng, theo học chữ, biết chữ, thiện lương và sự nhiệt tình của người thảo nguyên của người Trung Nguyên sẽ chậm rãi hòa hợp, mùi vị máu tanh trong bộ lạc sẽ dần bị hòa tan. Tuy mình không thể đọc sách, ứng khoa, nhưng có thể được Thánh Nhân giáo hóa rộng rãi trên thảo nguyên, chưa chắc không phù hợp với lời dạy của Thánh Nhân.

Nghĩ đến đây, ánh mắt thiếu niên nóng rực như lửa.

“Mang theo thiện ý hại người, thường thường so với ác ý còn đáng sợ hơn!” Đồng Tượng sư phụ gõ gõ thốt gỗ, đem Lý Húc từ trong giấc ngủ tỉnh lại.

“Hại người?” Ánh mắt của thiếu niên sáng ngời như sao, lóe ra cảm xúc mãnh liệt và hoang mang.

Công nghệ Đoán Cương của Cổ Nhân: “Nhưng lấy tinh thiết luyện của Mộng Khê.” hay hơn trăm hỏa, mỗi lần rèn, mỗi lần rèn nhẹ, đến một mỗi hai cân không giảm, thì cứng cáp, tuy luyện không nhẹ. Đây là Thiết Chi Thiết thuần khiết, màu của nó sáng sữa, mài bảo, ảm đạm mà đen, khác hẳn với sắt thường.”

Chú nhị: Nguyễn tịch, Khang Khang, là hai vị nổi danh nhất trong thất hiền triều triều tiến vào rừng trúc, hậu đại ẩn giả là mẫu mực. Vương, Tạ gia là vọng tộc nổi danh, nam bắc triều lúc từ thịnh chuyển suy. Lưu, Trần hai nhà là hoàng tộc Nam Triều, hậu quật khởi quý tộc.

Chương thứ năm săn hươu (7)

Mang theo ba phần tiệc nuôi, bảy phần vui sướng, lại một phiên chợ được Mực Ca mở màn.

Đúng như Lý Húc dự liệu trước đó, giá cả của Thục Cẩm một đường giảm xuống, số lượng quá nhiều cùng mùa hè thời tiết ẩm áp phá nát hy vọng, không ai tái diễn năm ngoái Lý Húc cùng Từ Đại Nhân sáng tạo ra thần thoại phát tài. Ngược lại, ngày đầu tiên khai trương, Thục Cẩm từng nóng bỏng cơ bản không ai hỏi đến.

Hành thương bọn họ tiền vốn cũng không nhiều, một lần lỗ vốn mua bán đủ để đoạn tuyệt hy vọng hành tẩu của bọn họ. Trong thời khắc mấu chốt, “có một khách sạn mới khai trương” giải quyết việc khẩn cấp của bọn họ. Dùng câu nói mà đại tiểu nhị Vương có thể trông ngóng của khách sạn để nói., Lão bản Lý Húc đại nhân tốt bụng đến phát ngốc, đáp ứng hai lần giá cả của thương nhân bán hàng rong lấy giá cả Trung Nguyên mua lại “phốc tạ” trong tay đám người bán hàng rong, cũng chỉ điểm cho họ một con đường sáng, mấy nhà cùng tiền mua vũ khí và châu báu trong tay Mực Thủ Hộ.

“Ngọc khí và bảo thạch ở đây giá cả hơi thấp, nếu mấy nhà các người cùng nhau mua, bán đến thành phố lớn Trung Nguyên đi, thu lợi có thể không chỉ gấp mười lần!” Lý Húc nhìn đám người bán hàng rong mặt mũi tràn đầy phần nộ và tuyệt vọng, thấp giọng đề nghị.

“Thật sao? Tiểu tử ngươi cam đoan không gạt chúng ta chứ?” Mấy tiểu thương tự giác lỗ vốn xông lên phía trước, ngạnh cổ hỏi. Thục Cẩm cũng trọng lượng không bằng một phần năm tơ lụa, ôm hy vọng phát tài không xa ngàn dặm mà đến, cuối cùng lại chỉ lấy được lợi gấp đôi, kết quả này làm cho người ta thật sự không cách nào tiếp nhận.

Thằng ranh con Khuyết Đức thừa dịp cháy nhà đi hôi của kia đã chiếm đủ tiện nghi rồi bán xong, ai biết được nó có “lại đang bố trí bẫy” cho mọi người hay không.

“Thường tiểu nhị, cầm móng vuốt của người tránh xa một chút! Không biết tốt xấu, có thể nói chuyện như vậy với đại nhân sao?” Trương tam thúc sai bước ngăn trước người Lý Húc, phần nộ quát đám tiểu thương., Mặc kệ đề nghị của Lý Húc có chính xác hay không, hắn có thể đem tất cả đồ vật trong tay người bán hàng rong của Thục Cẩm ghi giá cao để mua, đã nhớ tới tình cảm hương khói. Nếu như có người đến mức này mà còn dẫm lên mặt mũi, một khi võ sĩ Tô Khánh bộ khởi hỏa để bảo hộ tôn nghiêm của Ngân Lang thị vệ, ai cũng không có mặt mũi nào ở trước mặt Lý Húc cầu tình.

“Thật, mấy ngày trước ta mới giao dịch với bọn họ. Liên quân xấu tộc vừa thôn tính Hề bộ, có rất nhiều chiến lợi phẩm cần phải xử lý!” Lý Húc từ sau lưng Trương tam thúc đi ra, thân thiện giải thích với mọi người.

Trước mắt chính là mùa hè, ai cũng không nỡ giết mổ gia súc quy mô lớn. Cho nên người Mục đương nhiên không thể nào cung cấp đầy đủ hàng hóa. Nhưng vừa mới kết thúc cướp bộ của cướp bộ dây cướp bóc, trong tay võ sĩ Tưởng tộc cũng có chút thu thập. Đặc biệt là A Tư Lam, Hầu Lợi ở trong bộ tộc có danh vọng dũng cảm như vậy., Vô luận là kẻ lâm trận cướp bóc mà đến, hay là trên phân chia của đại hội chiến đấu, trong tay Trần Châu Bảo Ngọc nhuộm máu án theo giá bán của Trung Nguyên cũng đủ để mua nửa thương đội. Nhưng ở trong mắt người bần, những thứ đó vừa không thể đổi lương thực quả lại vừa không thể dùng đánh binh khí, có thể bán được với giá trăm con dê mười cái đã nằm ngoài dự liệu.

“Nhỏ, nhỏ cũng không có gì lạ, xin mời Lý đại nhân thông cảm cho Lý đại nhân!” Người bán hàng rong được gọi là tiểu nhị ngượng ngùng hát một tên béo, thấp giọng bồi tội. Tiếp đó, lại bước về phía trước nửa bước, nhìn chằm chằm vào ánh mắt Lý Húc hỏi: “Bọn họ đổi cái gì, là tơ lụa, lá trà, hay là dược liệu, nói với ai vậy?”

“Cũng được, ngoại trừ tiền và bạc. Giá cả phải xem năm tháng và bảo thạch thành phẩm và ngọc khí, cụ thể lúc giao dịch các người lên thương lượng! Bất quá mọi người cũng đừng ép giá quá thấp, nếu lần sau trở lại, buôn bán sẽ không dễ làm nữa.” Lý Húc cười cười, vô cùng khẳng định trả lời.

Lo lắng của Trương Tam thúc là thừa, hẳn không quan tâm đến sự vô lý của các tiểu thương. Phụ thân của mình chính là một thành viên trung gian của bọn họ, ở trên người thương nhân., Lý Húc có thể nhìn thấy bóng dáng phụ thân. Trong mắt Lý Húc, tâm tình của những người bán hàng rong này hoàn toàn có thể lý giải. Dù sao một lần buôn bán lỗ vốn, cũng mang ý nghĩa cả nhà đều phải chịu đựng nửa năm gian nan. Cuộc sống kiên cố bức bách, người không thể trông cậy vào mỗi người đều duy trì phong độ quân tử khiêm nhường.

Hắn vừa dứt lời, cả đoàn thương buôn lập tức như nổ tung: “Thật sự, có chuyện tiện nghi vậy sao? “Thật sự, Húc Tử, người không lừa gạt chúng ta sao?” Mọi người phân tán loạn truy vấn. Trương Tam thúc tức giận đến mức liên tục vỗ bàn, cũng không thể áp chế thanh âm của mọi người.

“Các người có thể tự mình thử xem. Nếu như nhất thời thành giao không được, có thể đem hàng hóa đặt ở khách sạn của ta gửi bán. Lá trong tay ta có chút ngọc khí, ngày mai cũng có thể mang đến cho mọi người xem!” Tay Lý Húc ép xuống phía dưới, lớn tiếng đồng ý.

“May mà có ngài, Lý đại nhân!” Mọi người hưng phấn hô lên. Thằng nhóc con mọi người ở đây một lát trước còn thăm mắng không có lương tâm, ý thế hiếp người, thấp giọng thu mua Thục Cẩm trong tay bọn họ. Bây giờ lập tức đem “Thằng nhóc con” khen thành Bồ Tát, nhao nhao yêu cầu Lý Húc vì người trong bọn họ, mỗi khi nói chuyện thành một khoản giao dịch, bọn họ đều cam tâm tình nguyện để cho Lý đại nhân tôn quý lấy một phần tiền thuê.

Lý Húc lắc đầu cười, đem Đỗ Nhĩ từ sau lưng ra đề cử cho mọi người. Chỉ còn lại một cánh tay của Đỗ Nhĩ có giá trị cao hơn mình rất nhiều, bảo hắn đảm nhiệm vị trí người trung gian, phương thuốc và phương thuốc bán cũng sẽ không chịu thiệt quá nhiều.

Mấy ngày kế tiếp, Đỗ Nhĩ trở thành người bận rộn nhất cả bộ lạc. Mỗi ngày bắt đầu từ sáng sớm, miệng hắn ta chưa khép lại. Đã muốn đoán giá trị của bảo thạch cho các võ sĩ Tượng tộc, lại phải tính từ giá gốc của dê bò, dược tài và các bộ lạc

nhu yếu phẩm của bộ lạc. Còn phải lý giải nhu cầu mua bán của cả hai bên, cố gắng để mọi người đều đạt được thứ mình muốn.

Các võ sĩ bộ tộc trong mắt trần bảo chưa chắc cần đến. Mà nhu cầu của các tiểu thương chưa chắc các võ sĩ cũng có thể hiểu được. Đặc biệt là trong giao dịch ngày cuối cùng, những người Mục gia ôm hy vọng đến bán ngựa đều tức giận đỏ bừng mặt. Khiến bọn họ cảm thấy nhục nhã chính là, những tiểu thương Trung Nguyên thà rằng mua những con ngựa không chạy, cũng không mua tuần mã làm tọa kỵ.

“Ta, con ngựa này có thể để ngựa của người chạy đi buổi sáng! Cùng một giá tiền, ta đem con Truy Phong Câu này đổi cho người!” Một tên Mục Nhân nổi giận đùng đùng hô về phía cửa hàng. Hành vi quái dị của đôi phương khiến các võ sĩ Mạch tộc trăm mối khó hiểu, còn chưa quen ở trong giao dịch chiếm tiện nghi của người khác, bọn họ thà rằng bỏ mặng con ngựa tốt để giảm giá, cũng không muốn dùng ngựa xấu lừa gạt thương nhân, vũ nhục tôn nghiêm của mình.

“Ta, ta không dám cưỡi ngựa tốt!” Tiểu thương lau mồ hôi trên trán, khó khăn giải thích. Có tiện nghi mà không chiếm thì đó là tên khốn, ai không biết tuần mã đáng giá hơn so với ngựa. Vấn đề là, thu mua tuần mã về, cuối cùng có thể rơi vào tay mình sao.

“Người sẽ không cho hấn hai con ngựa tệ sao? Mặc dù người chạy trốn chậm, nhưng có thể dùng để kéo xe, ăn thịt, lột da...” Đỗ Nhĩ cầm đầu ngón tay, một đám ngựa tốt. Cuối cùng, hấn chỉ tay về phía Lý Húc, lớn tiếng nói: “Năm ngoái không phải là ngựa tốt phụ thuộc đại nhân sao, có thể thấy được ngựa tốt ở Trung Nguyên còn tốt hơn ngựa!”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Đám người bán hàng rong đỏ mồ hôi đầy mặt phụ họa. Mặc dù bị quan phủ ức hiếp hết, trước mặt người ngoài, bọn họ vẫn hy vọng giữ thể diện của Đại Tùy, không nói ra toàn bộ hoạt động mưu lợi của các lão gia. Dù sao mọi người cũng là người Trung Nguyên.

Một dũng sĩ Xá Thoát bộ đi tới, nhét một khối dương chi ngọc lớn bằng cánh tay trẻ con vào trong tay Đỗ Nhĩ. Sau đó, ghé

vào bên tai hắn, thấp giọng thỉnh cầu nói: “Ta khối ngọc thạch này, muốn đổi một thạch, không, một thạch bán trà! Nếu có thể đổi được...”

“Một thạch bán trà, nửa lụa, muốn loại mỏng manh như vậy, mềm yếu loại kia!” Đỗ Nhĩ liền tăng giá, so với khoa tay múa chân dùng ngôn ngữ của Đột Quyết hướng đến đám người bán hàng rong giảng đạo. Kết giao với Lý Húc và Từ Đại Nhân hơn nửa năm, hắn đã hiểu rõ Tô Cẩm, Chiết tư cùng Lỗ lụa khác biệt. Cho nên tận lực ở lúc đạt thành giao dịch, bảo vệ lợi ích của tộc nhân mình.

Các thương nhân Trung Nguyên tính toán một chút, cần đem lá trà và tơ lụa của các dũng sĩ cởi bỏ. Thường Tiểu nhị tiếp nhận dương chi ngọc từ trong tay Đỗ Nhĩ, cẩn thận từng li từng tí để vào trong ngực. Sau đó từ trong hàng hóa nhà mình lấy ra một viên gạch trà lớn, bỏ vào trong túi của Đỗ Nhĩ coi như tạ lễ.

dũng sĩ bỏ bộ lạc nhìn nhìn nửa dải lụa nhiều ra, cao hứng đập Đỗ Nhĩ một trận.” Huynh đệ Đỗ Nhĩ, cảm ơn người giúp ta. Ngày mai ta đưa một con dê cái đến cho người, vừa sinh con xong, vừa vắn bú sữa mẹ uống!”

“Dễ nói, dễ nói!” Đỗ Nhĩ cười trả lời. Khó khăn lắm mới dùng dao găm vẽ ngang một đường trên da dê bên người, sau đó khắc ra dấu vết bộ lạc rơi.

Mãi đến khi lửa trại buổi tối mịt mù đốt lên, hắn mới khàn giọng hoàn thành một khoản giao dịch cuối cùng. Mười mấy túi da bên cạnh tràn đầy, tất cả đều là tiền thù lao đám người bán hàng rong trả bằng tiền thuê. Trong tay giấy da dê dùng dao vẽ đầy đòn ngang, mỗi một đòn quét ngang đại biểu cho các mục dân bán bảo thạch hứa hẹn tạ lễ.

Tám vải đen siết chặt cha, phong cách bủn xỉn đi theo Đỗ Nhĩ, mời người bán hàng và Mục người đến bên cạnh hắn uống rượu. Hai mắt thâm tử Đỗ Nhĩ lại lóe sáng, nhìn về phía trượng phu, trong ánh mắt tràn đầy sùng bái.

Cạnh đồng lửa nhảy lên, bao vây đầy những võ sĩ đến từ mười mấy bộ lạc gần đó. Đối với Tô Thuyết bộ mà nói, phiên chợ

này mang ý nghĩa lại vượt qua bản thân hàng hóa. Tộc trưởng của vài bộ lạc gần như đều chạy tới, thậm chí một số bộ lạc nhỏ cố chấp thiếu mồ hôi ở ven sông Thái Truy, cũng vung trộm phái Vũ Tiết đến giao dịch “Giao dịch”.

Theo tin tức thắng lợi chiến tranh của Tác Duệ bộ truyền ra, đám người Tô Khánh, Xá Thoát, Dĩ Tát, chắc chắn đã biết kết cục của Liên Minh Ưc bộ phụ cận Nguyệt Nha hồ. Chấp bốc mồ hôi đến nay không có áp dụng bất cứ hành động gì, chỉ có thể nói là thiên nga đã già. Đầu của lão thiên nga không thể gánh vác được trọng lượng vương miện, thiên nga mới thay thế nó bay ở phía trước trận thế là chuyện đương nhiên.

Chỉ cần Tô Khánh bộ duy trì chiến tích bất bại, cũng có thể giống mấy lần chợ này, để các bộ lạc trên thảo nguyên chia sẻ đến phúc phận của Trường Sinh Thiên. Các con cháu Bạch Thiên thiên nga nguyện ý đi theo sau cánh chim của con ngỗng.

“Khách nhân từ xa đến, doanh địa Tô Thuyết bộ vĩnh viễn mở rộng cho các ngươi!” Tộc trưởng Tây Nhĩ bùng một chén rượu đi tới, hai tay nâng cho Trương Tam thúc. Tiệc tạm biệt đã bắt đầu, hẳn với tư cách chủ nhân, nhất định phải thể hiện thành ý của mình với khách nhân.

Hắn là người có được cơ hội trong hai lần này.

Khí hậu trên thảo nguyên ác liệt, mùa đông dài đến hơn năm tháng. Bởi vậy trong một năm có gần nửa con đường đứt đoạn, không có bất cứ hàng hóa nào từ bên ngoài vận chuyển vào. Mà lá trà, muối, tơ lụa, dược liệu lại là vật bắt buộc của đám dân du mục, cho nên một phiên chợ có thể bảo đảm cung cấp hàng lâu dài, tất nhiên sẽ trở thành trung tâm của bộ lạc xung quanh.

“Tạ ơn, cảm ơn tộc trưởng!” Lần đầu tiên chủ trì thương đội, Trương Tam thúc còn chưa thể thích ứng với thân phận của mình, đứng lên, lui về phía sau hai bước, cảm kích nói.

“Khách nhân tôn quý, là ngài và phụ thuộc đến, để thiên nga trắng lại giương cánh cho một lần nữa!” Tô Tỳ trưởng lão cũng đứng dậy theo, kính rượu Trương Tam thúc.

Hắn mang đến không chỉ là hàng hóa, một điểm trọng yếu hơn là, lần này đột nhiên phát tài đá quý, ngọc khí giao dịch, để các dũng sĩ tiến thêm một bước đã hiểu rõ máu bọn họ không uống. Một khối ngọc thạch nho nhỏ có thể đổi đủ gạch trà gia đình uống ba năm. Mà trong những bộ lạc nhỏ yếu kia, có các võ sĩ châu báu đá cung cấp tinh quân.

“Đúng vậy, Tây Nhĩ tộc trưởng, ta thật sự hâm mộ Trường Sinh Thiên tặng bộ lạc Phụ Ly cho bộ lạc các người!” lá Di Diệp trưởng lão của Thúc bộ chua xót nói.

Là chủ nhân của “có tiền sạn”, Lý Húc chưa bao giờ nghĩ tới ý nghĩa của một cái khách điểm. Là thủ lĩnh một tiểu thương đội, Trương Tam thúc vì sự tôn kính của chư vị trưởng lão mà kính sợ. Nhưng đối với Tô Diêm, Tô Khánh Thác, tất nhiên thức con thiên nga lâu năm trên thảo nguyên Di Diệp kia, đám người Lý Húc và Trương Tam lại là quý nhân không then với danh xưng là Tô Khuynh bộ.

Đối với Tô Tỳ bộ đang bành trướng nhanh chóng, một khách sạn hàng hóa sung túc đúng là điểm khởi đầu hướng đến bộ lạc, một khi bộ lạc xung quanh cung cấp hàng hóa cho Tô Tỳ bộ thì sinh ra tính ỷ lại, Tô Khánh bộ đem các bộ lạc khác dưới trướng cũng nước chảy thành sông.

“Đều là nhờ công lao phụ ly đại nhân, đứa nhỏ này lại trượng nghĩa, lại có ánh mắt!” Trương Tam trên khuôn mặt khô khốc, cũng mang theo vài phần tươi cười chân thành. Đây là lần đầu tiên hắn mang theo cả một đoàn thương đội, nếu như không làm cho đại đa số mọi người hài lòng, sau này từ ngư dương cho đến tái ngoại, cái tên Trương lão tam của hắn liền không cách nào đặt chân.

Hắn không có sự quyết đoán và thực lực của Tôn Cửu, cái duy nhất tốt hơn Tôn Cửu một chút có lẽ chính là vận khí. Có tài thần gia phù hộ, đoàn người không muốn phát tài cũng khó.

“Đúng vậy, phụ Ly đại nhân là phúc tinh Trường Sinh ban cho Tô Diêm bộ! Tây Nhĩ tộc trưởng, ta thật hâm mộ người có nhiều con gái như vậy!” Xá Ly Sa ca cười lớn uống cạn chén rượu. Mấy võ sĩ trẻ tuổi bộ lạc mình đều giao hảo với phụ thân, người này lại sắp trở thành con rể Tô Khánh Tây Nhĩ.

Dựa vào uy vọng cùng đao pháp càng ngày càng cao của hắn, tương lai trên thảo nguyên không khó xông ra một mảng bầu trời thuộc về mình.

Tương lai là thuộc về các thiên nga mới, một đời thiên nga lâu năm tất nhiên là từ đầu đến cuối đội ngũ.

“Phụ Ly là Phúc Tinh của Tô Khánh bộ!” Tô Tỳ phụ họa nâng chén đối đáp. Từ khi phụ ly cùng Ngân Lang xuất hiện ở Tô Bạ bộ, thiếu niên dị tộc này đã che giấu hào quang của tất cả mọi người. Mọi người khi nhắc tới phụ thuộc, gần như đã quên mất đệ đệ tộc trưởng của hắn cũng có tên như vậy.

Ánh mắt Tô Lận phụ thuộc lướt qua đồng lửa, quét về phía một đám lửa khác. Tô Tư Lam, bỏ qua việc nạp nạp của anh, nhất định sẽ biết Hầu Khúc Lợi, một thế hệ anh hùng trẻ tuổi khác của các bộ tộc đang cùng Phụ Ly truyền thừa nhìn một thanh loan đao. Ngân Lang Cam La uy phong lẫm liệt ngồi xồm bên đồng lửa, lông nâu phản chiếu như Thủy Nguyệt Hoa.

Thanh loan đao này dài hơn một thước so với võ sĩ thảo nguyên thường dùng, rộng hai tấc. Không lớn như loan đao bình thường, chỉ tùy ý thu lại một đường cong, tựa như tư thế múa của di.

Người có thể nói nó là hoành đao của Trung Nguyên, nhưng so với Hoành Đao càng rộng, cũng càng rắn chắc. Có thể nói nó là loan đao, nhưng so với loan đao dài hơn, cũng có lợi hơn là chém giết. Hoặc là nói hai cái đều không phải, nó có sẵn hoành đao cùng loan đao tất cả ưu điểm, hoàn toàn tự thành một nhà.

Tô mập, A Tư Lam ở bên đồng lửa, tiện tay rút ra tác phẩm đắc ý của thợ đồng. Một luồng đao quang như nước rời vỏ mà ra, làm cho đồng lửa to nhỏ buồn bã thất sắc.

Cách mấy trượng, Tô Tỳ Ly vẫn cảm nhận được ánh sáng bức người trên lưỡi đao. Chỉ phút chốc, hàn ý thấu xương xộc thẳng vào đáy lòng hắn.

Đánh ra một –1: Hoành Đao, tức là Đường Đao trong số các nhân khẩu phía sau. Khởi là Tùy, thân thể thẳng tắp, Mã Chiến

bộ chiến bộ thông dụng, đương kim kỵ binh Mã Dao - Thủy
Tổ.

Chương thứ năm Thọng (7)

Ngày hôm sau sau khi thương đội rời đi, Từ Đại trừng mắt về bộ lạc một chuyến. Cùng Lý Húc, Đào Thước thoát Ti, Nga Nhược, Đỗ Nhĩ bọn họ u mê uống rượu một hồi, sau đó lại vội vàng đi tới bờ sông mới mở ở phía đông nam.

“Khánh Đan Nhân muốn báo thù cho Điều Bộ!” Trước khi đi, Từ Đại Nhân đã vội vàng bỏ lại một câu như vậy. Về phần khế Đan Nhân và Hề Nhân rốt cuộc có quan hệ gì, đám người Lý Húc, A Tư Lam không rõ ràng lắm. Ngoại trừ Hộc Tộc ra, trên mảnh thảo nguyên này còn có chế nhạo cuộc sống, khế đan, mật thất Vi, Đào Ngột, Đột Quyết năm đại bộ tộc, mười mấy Lý Húc không biết tên, Cũng không thống nhất bộ lạc nhỏ thuộc hạ. Bọn họ đều lấy sỏi vì tổ tiên mình, giữa có thể tính là thân thích. Bọn họ chinh phạt nhau ngàn năm không ngừng, cũng có thể tính là cừu địch với nhau. Tác Đầu Hề Nhân bị người Đột Quyết đuổi đến không có nhà để về, khế đan nhân cự tuyệt bọn họ dời vào thảo trường của mình. Bây giờ Tiểu bộ Câu bộ diệt vong, khế đan nhân lại niệm lên tình hương hỏa, hung bá yêu cầu liên quân Chư Túc bộ thả tù binh đến từ tù binh Câu Túc bộ, cũng “Trả tài sản của gia tộc mình cùng dê bò.

Trước khi chưa hoàn thành một thể thống nhất chư bộ tộc Bặc tộc, Tô Tà bộ không có thực lực đánh với người khế Đan một trận. Cho nên bọn họ chỉ có thể phái người sử dụng Tiết và khế Đan cò kè mặc cả. Từ hiền giả trí tuệ so với Nguyệt Nha hồ còn sâu hơn cho rằng, khế đan nhân cho là giả, mượn cơ hội chế nhạo là thật. Chư Túc liên quân chỉ cần ở trên biên cảnh phòng bị, chiến đấu trong thời gian ngắn không đánh nổi.

Không có ngày chiến tranh, gió thổi hết ký ức máu tanh. Khách sạn Lý Húc nhanh chóng phát triển, chuyện làm ăn phát triển vượt quá dự liệu của mọi người. Trương Quý, Vương có thể xem như xuất thân thương gia, cò kè mặc cả là bản lĩnh sở trường của bọn họ. Hơn nữa có một tên A Vân hiểu được chữ Hán ở bên cạnh hiệp trợ, hợp lực của ba người lại chỉ tổ cho một cái quán nhỏ mà thôi.

Sau khi chuyện làm ăn không cần hao tâm tổn trí nữa, Lý Húc liền đem toàn bộ tinh lực chuyển sang phương diện luyện võ hòa ôn tập. Sư phụ Đồng Tượng là một lão sư tốt, Lý Húc chẳng những có thể học được đao mã thuật từ chỗ hắn, thì ra để lấy lòng những văn tự ghi chép chiến tích mà Dương lão phu tử đã chết để ghi nhớ. Kinh Đồng tượng giải thích cũng sáng sủa hơn. Hai thầy trò có lúc vì một bên ghi chép tranh chấp của Dương phu tử mà quên ăn quên ngủ, mãi tới khi khiến Đồng Tượng sư nương nổi giận mới ngưng ngừng kết thúc. Nhưng ngày hôm sau thợ đồng lại không nhận được lệnh cho Lý Húc đọc lại bút ký của Dương phu tử, tự mình suy xét huyền diệu trong đó.

Thợ đồng không quên Nam Trần, luôn giữ cổ tay thở dài, nếu lúc trước có người phát ra một kỳ binh ở nơi nào đó, đủ để cho binh mã Đại Tùy bốn mươi vạn người gãy kích trầm sa. Nhưng càng như thế, gã càng khâm phục sự trí mưu cùng đảm của soái soái Bắc Tùy.” Đại Trần không phải là tay một mình thúc bảo mất! Nếu như ngày đó ở phía nam có một người cao nhân hoặc Dương Tổ, hoặc là Dương Tổ đang ở đó., Cũng không đến mức thế cục thối nát như vậy!” Đã từng vô số lần, sư phụ đồng thợ mang theo ba phần men say tán thưởng. thù hận hận hận tình yêu năm đó đã sớm trở thành mây khói, hiện giờ đối với đối thủ ngày xưa, trong lòng hắn chỉ có bội phục và sùng kính.

“Bọn họ đều nói, là Trương Hoàng Hậu mê hoặc Trần thúc bảo, cho nên Đại Trần Tài mất nước!” Lý Húc cười nói với sư phụ.

” Hưng vong cũng là chuyện nam nhi, nam nhân làm rùa đen rút đầu, cho nên mới đổ tội lên người nữ nhân!” thợ đồng uống một ngụm rượu lớn, dùng đe sắt làm trống, gõ ra một mảng âm thanh sắt vụn. “Mỹ nhân giang sơn, bất quá là một giấc mộng tốt! Người phải nhớ kỹ những lời này, mọi chuyện đều mở rộng tầm mắt, mới có thể biển rộng bầu trời!”

“Giang sơn mỹ nhân?” Lý Húc biết sư phụ của mình đã xem bút ký của Dương phu tử như rượu và thức ăn, bất tri bất giác uống xong. Bản thân mình chẳng qua chỉ là một tên ngốc ngây thơ vô tri, chỉ điểm giang sơn là chuyện của La Nghệ, còn đám

đại anh hùng Dương Tố. Về phần mỹ nhân ư, trước mắt hẳn có một hình bóng xinh đẹp yếu diệu lướt qua.

Đào Khoát chầy tơ bóc cùng hẳn đã có hôn ước, cũng không vội dựa theo truyền thống uất nhân đi chui vào lều trại của hẳn nữa. Hai người ngẫu nhiên thúc ngựa ra du lịch, từ sáng sớm đi dạo đến mặt trời lặn, chỗ móng ngựa đạp qua, viết không hết tình họa ý thơ.

“Phụ ly, chúng ta, cha mẹ của ta thật sự là ngại ta là Hồ nhân sao?” Kéo dây cương ngựa, Đào Ngột thoát ra nhẹ nhẹ mà hỏi. Dáng vẻ buồn bã chán nản của Nga Nhược mỗi ngày làm cho Tiểu Man Nữ rất lo lắng, sợ nhân duyên của mình cũng xảy ra sơ suất, lặp lại bi kịch của tỷ tỷ cùng Từ Đại Nhãn.

“Cha mẹ ta đâu quan tâm nhiều như vậy. Bọn họ ước gì sớm ngày ôm cháu trai!” Lý Húc giơ tay lên, nhẹ nhàng hái một mảnh lá cỏ lộ ra trên đầu Đào Khoát thoát ra, mỉm cười an ủi.

Thương đội đã đi được một thời gian, nhưng thư hồi âm của cha mẹ vẫn chưa có ai đưa tới. Không chỉ có thế, chuyện giao phó cho Từ Phúc và Vương Ma Tử nghĩ cách cứu viện Tôn Cửu cũng không có dấu hiệu rơi xuống., Lý Húc thường vì chuyện này mà lo lắng. Có đôi khi lo lắng cha mẹ cũng không rộng lượng như mình tưởng tượng, có thể tiếp thu một người hồ nước làm con dâu. Có lúc lại sợ Vương Oanh Tử nhất gan làm hỏng việc, khiến Tôn Cửu Cửu không cách nào chạy thoát khỏi lòng tham của Tham quan. Về phần lo lắng Cửu thúc nhiều một chút hay là do lo lắng cho hôn sự xa hoa nhiều hơn một chút, thiếu niên bản thân cũng không rõ ràng lắm.

“Vậy sao đám người Tam thúc kia vẫn chưa truyền tin về?” Đào Khoát thoát ti cúi đầu, dùng giày đá một khối đá vụn. Hòn đá trên ngọn cỏ đầu thu vẽ ra một vết nhỏ, trong nháy mắt che phủ giữa sóng lớn màu xanh lục nồng đậm.

“Tam thúc kia tham lam, phỏng chừng phải tổ một thương đội mới bằng lòng!” Lý Húc đau lòng vì bộ dáng nhân nhật khó tả của Đào Ngột, vươn cánh tay, nhẹ nhàng ôm lấy bả vai nàng.

Bả vai Đào Nhiên cởi tơ ngựa ra phía sau, thoải mái tựa trên ngực Lý Húc. Hơn nửa năm nay, Lý Húc lại nhô lên một mảng

lớn, trong bộ lạc thịt dê bò phong phú cung cấp đầy đủ dinh dưỡng cho thiếu niên đang vươn vai, hơn nữa hàng ngày tập võ, phóng ngựa chạy ngày., Khiến cho bả vai Lý Húc, lưng cũng trở nên vô cùng rộng lớn. Mặc dù cách y phục, thiếu nữ cũng có thể cảm giác được cơ bắp cứng rắn trên ngực đối phương. Từng thớ thịt trên người đối phương phảng phất như có ma lực, mỗi khi bước lên, thiếu nữ không muốn ngẩng đầu lên thêm nữa.

Mùa thu đã đến, trên ngọn cỏ đã nhuộm được một chút màu sắc ánh mặt trời. Gió thổi qua, tầng tầng sóng màu xanh lá nhảy lên lân quang màu vàng, phảng phất một mảnh vịnh biển dập dờn ở dưới bầu trời. Ngựa như cá, dê như vỏ sò, về phần người, lại là thần tiên trong Thận Lâu tự tại.

“A Thiếu!” Mấy cái tóc bạc theo hơi thở cuốn vào mũi Lý Húc, ngựa đến mức hần hắt xì một cái. Thiếu nữ ở ngực truyền đến mùi thơm ôn nhu cùng Thu Phong đưa tới khiến hần cảm thấy rất say mê, ở trong biển cỏ vô biên vô hạn, không có bất cứ ánh mặt trời nào hỗn tạp, hần thật muốn cứ như vậy say không nổi.

“Phục Ly, đợi ngày nào đó ta già rồi, không còn xinh đẹp nữa, người sẽ chán ghét ta sao?” Thanh âm ngọt ngào của thiếu nữ bò từ chỗ ngực ra, thuận theo lỗ tai mà bò thẳng vào đáy lòng.

“Sẽ không, ta khẳng định sẽ không!” Lý Húc cúi đầu ghé vào bên tai thiếu nữ thề. Đôi vành tai trong suốt thoát ti óng ánh giống như một hạt bồ đào, hấp dẫn tới mức hần nhin không được khẽ cắn một cái.

Đào Ngột thoát ti bóp một tiếng, hòa tan dính trên thân thể hần. Lý Húc ôm một đám lửa nhảy lên, chậm rãi ngồi xuống. Hai con ngựa kêu vài tiếng, không nhin được chạy thật xa. Giữa trời đất thoảng trở nên trống trải, dưới ánh chiều tà, trên ngọn cỏ chỉ để lại bóng dáng hai người tựa sát vào nhau.

“Người là anh hùng của phụ thân, mà ta lại không có tâm cơ của Tình Di...”

“Ta không phải anh hùng, ta chỉ là người buôn bán nhỏ, đến từ Tiểu Hành Thương Trung Nguyên....”

“Người là anh hùng của ta, vĩnh viễn là thế...”

Màu đỏ thắm từ từ nghênh đón, gặp được đôi môi cứng rắn, tia chớp vô hình đột nhiên dâng lên, kích phát một hồi lôi bạo nhỏ. Như mây trôi, hai hàng lông mi run rẩy nhẹ nhàng lau ở trên hai gò má thô ráp của nam tử trên thảo nguyên. Gió ngừng, cỏ yên, một vầng mặt trời chiều đỏ bùng, chậm rãi hướng phía tây trốn đi, trốn đi.

“Ồ, được!” Một hồi tiếng vó ngựa dồn dập đập vỡ yên tĩnh trên thảo nguyên. Ngay sau đó, xa xa lại truyền đến một tiếng kinh hô của nữ tử. Tiếng kêu hoảng loạn của cừ non vang lên, Mục Dương Khuyển gào thét điên cuồng, như sấm sét từ đằng xa đồng thời lăn tới.

“Là khẩn về!” Lý Húc cùng Đào Khoát thoát tơ đồng thời nhảy lên. Thê tử A Tư Lam khẩn của A Tư đã mang thai hơn tám tháng, nàng lại không muốn trốn ở trong đồng than chờ sinh. Mỗi ngày kiên trì đi đến thảo nguyên, an bài hộ cùng Mục nô nhà mình cùng nắm chặt thời gian thu hoạch thu thảo dược., Gỗ gỗ, mùa thu trên thảo nguyên rất ngắn, mùa hè vừa đi qua trận tuyết đầu tiên không bao lâu đã có thể rơi xuống. Năm ngoái chinh phạt trong nhà A Tư Lam tăng thêm mười mấy nô lệ cùng một đồng lớn súc vật, nếu không thừa dịp tuyết rơi dự trữ đầy đủ củi cùng cỏ liệu, mùa đông giá rét sau này khả năng có người hoặc gia súc chết cồng băng.

Đào Khoát thoát ti huyết sáo một tiếng, gọi hai con vật cưỡi đến phụ cận. Hai người phi thân lên ngựa, từ yên ngựa không hện mà cùng thác xuống Giác cung. Dám ở phụ cận doanh địa Tô Châu gương oai, chỉ có thể là mã tặc cô lang hoặc là bí quá hoá liều. Bậc nhân có truyền thống bảo hộ phụ nữ trẻ em, vô luận là đàn thú cùng mã tặc đến bao nhiêu, Lý Húc Đào Thuộc đều có nghĩa vụ bảo vệ khẩn lựa thoát khỏi an toàn của nàng.

“Phải mang theo Cam La ra ngoài mới đúng!” Lý Húc vừa ra sức điều khiển tọa kỵ vừa hối hận. Cam La đã lớn hơn bất cứ con Mục Dương khuyến nào, vừa tru lên vừa uy phong, có nó ở đây, cho dù là trên trăm con sói hoang cũng không dám tới gần đàn cừu nửa bước.

“Là điều! Là điều khắc con dê Lam gia.” Đào Khoát thoát ti chỉ vào bầu trời hô to, thanh âm như trút được gánh nặng. Điều là bá chủ trên bầu trời, từ thiên nga, dê con đến thỏ rừng, tất cả thân thể so với sinh vật nhỏ bé hoạt động đều là đối tượng bị nó tập kích. Tại hạ thu chi giao, dê con vừa mới thoát ly con dê mẹ che chở, nên đối với bên ngoài u ám u mê. Thịt non là mục tiêu săn bắn tốt nhất của loài chim.

Theo hướng rút tóc của Đào Ngột, Lý Húc cũng thấy rõ thân ảnh đang bay thấp kia. Đó là một con hắc điều trưởng thành, hai móng nắm một con dê non mập mạp, cho nên bay chỉ cao có hơn ba mươi mét. Sau khi bóng dáng như lưu vân, mấy chục con tuần mã phi nước đại, kỵ sĩ trên lưng ngựa vừa vung dây cương, vừa hướng về đại điều lớn tiếng quát.

Điều nhi kia phảng phất cố ý đấu khí cùng người, vừa không chịu buông dê con xuống, lại không tăng tốc độ phi hành. Nhẹ nhàng thanh thoi vỗ cánh, đem tất cả uy hiếp dưới bầu trời xem như không có gì.

“Thật tốt quá, khản Đại tử tử không có việc gì!” Đào Khoát thoát ti kéo cương ngựa, vỗ ngực nói. Kinh hãi quá độ cùng tốc độ cao làm cho nội tâm nòng cơ hồ nhảy ra khỏi cổ họng, sắc mặt cũng trở nên đỏ hồng, kiêu diễm như hoa đào nở rộ.

Lý Húc cười nhìn mỹ quyến bên cạnh, nhẹ nhàng đem mũi tên đặt lên dây cung. Hắc từng đã đáp ứng tự tay bắn một con điều xuống cho Đào Ngột Thoát Ti xem, Đào Khoát Thoát Ti có lẽ đã quên lời hứa lúc đó, nhưng hắc lại không quên.

Đại điều hạ thấp bản năng cảm giác được uy hiếp từ phía dưới, nó hí lên một tiếng, tăng nhanh tốc độ vỗ cánh. Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, nó càng bay càng cao, càng bay càng cao, đột nhiên hai cánh ngừng lại, cả thân thể và con mồi đồng thời rơi xuống.

Hắc điều rơi vào trong bụi cỏ, dê con giãy dựa trên móng vuốt, nhảy lên cao, lão đảo ngã xuống, ngã sấp xuống. Như say rượu lại lần nữa bay lên, lại lần nữa ngã xuống. Rốt cuộc nó không còn sức lực mà giơ cánh, ngẩng đầu lên, kêu lên thê lương khắp đồng hoang.

“Xùy!” Tiếng chim hót kéo dài không dứt. Cái này bầu trời bá chủ đến mức không thể tin tưởng đến chết, có người sau khi nó giương cánh còn bắn trúng nó.

“Phụt ly!” Đào Khoát thoát tia hưng phấn la to, giục ngựa đuổi theo sau lưng Hắc Điêu. Nàng nhìn thấy người trong lòng vì mình làm tất cả mọi việc, phóng ngựa, giương cung, bắn lên. Trong mắt cô gái, toàn bộ thảo nguyên chưa từng có một người động tác kéo cung lao nhanh như tên bắn.

Lý Húc thu cung, phóng ngựa, trong nháy mắt móng ngựa xẹt qua bên người hắc điêu, đột nhiên cúi người, như nước chảy mây trôi đem thi thể cầm lấy. Sau đó hấn nhanh chóng rút cung tên, quay đầu ngựa, nghênh đón khuôn mặt tươi cười của Đào Thuộc quay về.

Nhị mã gập cổ lại, biết điều dừng bước.

“Tặng ngươi đây!” Thiếu niên uy vũ như thiết tháp tay cầm hắc điêu hai cánh rũ xuống, hào hùng vạn trượng.

“Tại sao?” Đào Khoát trước nay không biết khách khí cỡ to đột nhiên xấu hổ đứng lên, cúi đầu xuống, đưa bốn dây cương ngựa, thanh âm nhỏ như muỗi kêu.

Vì sao? Lý Húc cũng không biết vì sao mình lại nhớ tới lời hứa ngày đó. Nhìn bộ dáng kiều mỹ thoát ti e then của Đào Ngột, trước mắt đột nhiên lóe lên linh quang, tay gơ hắc điêu, lớn tiếng trả lời: “Bởi vì ta muốn cưới ngươi làm vợ!”

“Ngươi nói cái gì?” Mặt Đào Khoát thoát tơ lập tức tràn đầy ửng hồng, theo bản năng truy hỏi một câu.

“Ta muốn cưới ngươi làm vợ!” Không để ý tới đám người chung quanh dần dần dựa sát vào, Lý Húc hướng về phía Đào Ngột thoát tơ, lớn tiếng lặp lại.

“Ta muốn cưới ngươi làm vợ!” Dưới ánh mặt trời như mộng, lời thề trôi theo chiều gió trên ngọn cỏ bay xa.

Chương thứ năm Liệp Lộc (8)

Không ngờ đầu gối trước mắt đột nhiên mở ra, khuôn mặt Đào Thước thoát tở kia trong nháy mắt xấu hổ như ráng chiều chân trời. Hai mắt sáng ánh sáng lưu truyền, nói không hết nhu tình mật ý. Đang xem nhau lưỡng bất yếm gian, đột nhiên nghe có người lớn tiếng quát: “Tên tiểu tử kia, ngươi lấy lòng bà nương này là được, cũng không thể giết Điều nhi nhà ta làm lẽ!”

Lý Húc rùng mình, đột nhiên xoay người lại. Chỉ thấy mười mấy tráng hán lạ lẫm khoác áo choàng đỏ tươi vây quanh thành nửa mặt quạt, đồng thời chặt đứt đường đi của mình và Đào Ngột thoát tở. Làm thần côn hơn nửa năm, hấn tốt xấu gì cũng coi như là người đã trải qua chiến trận. Vừa nhìn đội hình vừa rồi., Biết ngay bọn tráng hán có ý đồ bất thiện, lập tức ném thi thể Hắc Điều lên lưng ngựa, tay trái cầm dây cương ngựa, che sợi tở lại sau lưng, tay phải lật cổ tay, đặt thật chặt lên chuôi loan đao.

“Đại điều nhà ngươi có chứng cứ gì?” Đào Khoát thoát tở không tin có người to gan lớn mật dám động thủ với mình ngay phụ cận Tô Khánh bộ, từ sau lưng Lý Húc thò ra nửa cái đầu, nổi giận ùng ùng hỏi ngược lại.

“Mắt mù, ngươi nhìn vòng chân kia đi!”

“Có mang theo vòng chân không?” Các tráng hán rồi rít chửi mắng. Cả đám nóng lòng muốn thử, bất cứ lúc nào cũng có thể chém ngã Lý Húc cùng Đào Đào Ti dưới ngựa.

Lý Húc đứng trên lưng ngựa nhanh chóng nghiêng đầu, dư quang khóe mắt quét đến vòng vàng trên chân. Đó là vòng chân chế tạo từ vàng ròng, hoa văn tinh xảo chặt chẽ, tầng tầng hoa văn tở vàng mờ hồ còn khắc mấy hàng chữ.

Lần này phiền phức lớn rồi, lũ súc sinh lông dẹt nhất định là vật nuôi của đám áo choàng màu đỏ tươi, chẳng trách vừa rồi con dê con của nhà A Tư Lam lại không vội vã bay cao. Lý Húc trầm nghĩ trong lòng., Đang nghĩ cách mở miệng bồi tội

đối phương như thế nào, lại nghe thấy Đào Thước phía sau lớn tiếng phản bác: “Là điều gì nhà ngươi nuôi có gì không? Nếu không phải các ngươi dung túng hắc điều đoạt dê con nhà ta, phụ lý sao sẽ bắt nó! Các ngươi vô lễ trước, có thể nào trách chúng ta không thấy rõ nó là nhà nuôi hay là đã sinh?”

Tráng hán mặc áo choàng đỏ tươi quen hoành hành trên thảo nguyên, hắc điều nhà mình cướp dê con người khác, bọn họ xưa nay chỉ chơi đùa. Cái gọi là quát lớn đuổi theo, nguyên bản chính là giả vờ giả vịt. Vạn lần không nghĩ tới ở nơi vắng vẻ này còn có Lý Húc đầu óc như vậy, không hỏi một mũi tên trắng xanh đã đem hắc điều bắt xuống.

Bị Đào Thước bóc ra một lời vạch trần khuyết điểm, bọn họ lập tức thẹn quá hóa giận, lập tức có người lớn tiếng hét lên một câu: “Phí lời với đám dã nhân này, trực tiếp chém đồ cho Hắc Điều đền mạng thôi!” Nói xong, đầu ngựa nhảy về phía trước, trực tiếp lao về phía Lý Húc.

Mới lao ra được năm ba bước, đột nhiên từ trong chèo bay tới một mũi tên lạnh, từ mắt ngựa đâm thẳng vào đầu ngựa. Chiến mã kia nhất thời khí tuyệt, “bịch” một tiếng ngã xuống đất, hất cái áo choàng đỏ trên lưng ngựa về phía trước hơn ba trượng., Đánh ngã vài thước cỏ dại, co giật, không thể cử động nữa. Các tráng hán áo đỏ khác giật nảy cả mình, đều mang dây cương. Định ta hai bên đồng thời liếc mắt, chỉ thấy một võ sĩ Mộ tộc mang theo mười mấy người Mục, khí thế hung hãn chạy như điên.

“A Tư Lam, sao ngươi mới đuổi tới đây!” Đào Khoát vươn thanh loan đao giơ cao về phía viện binh hét lớn.

“Khăn Đại bị súc sinh của bọn chúng làm cho kinh sợ Thai Khí, ta vừa rời vội vàng chiếu cố nàng!” A Tư Lam oán hận nhìn đám áo choàng đỏ, dựng một mũi tên khác lên trên cung. Mười mấy tên Mục cầm loan đao cùng một bộ dây cương, hùng hổ đi theo phía sau hắn, chỉ đợi mũi tên màu lam của A Tư Lam rời cung, sẽ đồng loạt xé nát đối phương.

“Dã nhân từ đâu tới mà dám công kích Đột Quyết Lang Ky!” Người dẫn đội trong áo khoác đỏ hỗn hển tự giới thiệu, biểu tình trên mặt tuy hung hãn, tọa kỵ lại bất tri bất giác lùi về

phía sau mấy bước. Bọn họ đã kiến thức được uy lực một mũi tên của A Tư Lam vừa rồi, giờ phút này đối phương người đông, người trong nhà ít, không ai nguyện ý mơ hồ mất mạng.

“Súc sinh từ đâu tới, lại dám giương oai ở nơi cỏ dại của Tô Diêm bộ!” A Tư Lam mặt tái xanh, lớn tiếng mắng. Vừa rồi Hắc Điều từ giữa không trung bổ nhào xuống, vừa vẩy lướt qua bên chân khăn lụa của thê tử. Chiếc khăn kè sát giá bắt đầu ăn một chút., Lập tức đau bụng đến không đứng dậy nổi. Hắc bận chiếu cổ thê tử, cho nên mới không thể cong cung đuổi theo đầu hắc điều kia báo thù. Nay Lý Húc vì bắn điều gây ra họa, chủ nhân điều khắc cho dù là Thiên Vương lão tử, hắc cũng phải dốc hết sức gánh vác bằng hữu.

Song phương đều là nói năng lung tung, từ ngữ không nhiều lắm, giọng điệu lại rất cứng rắn. Mắt thấy xung đột vừa phát ra, xa xa đột nhiên truyền đến một trận tiếng vó ngựa kịch liệt, có người vừa thúc ngựa phi nhanh, vừa lớn tiếng quát: “Tất cả dừng tay cho ta, có cái gì mọi người chậm rãi nói!”

Vừa dứt lời, đầu ngựa đã tới gần sau lớp áo choàng màu đỏ tươi. Mười mấy tráng hán mặc áo choàng đỏ tươi lập tức nhảy xuống lưng ngựa, mở ra một lối đi, cung kính cúi người đáp lại: “Vâng, thuộc hạ cần tôn lại Xi đại nhân phân phó!”

“Lại Xi?” Lý Húc và A Tư Lam ngơ ngác nhìn nhau. Từ thái độ cung kính của Hồng Phi Phong, bọn họ đoán được thân phận của người đến không thấp. Nhưng Tô Khánh bộ kết giao với Đột Quyết cũng không nhiều, dù sao Lam cũng là quan chức, bọn họ căn bản không biết rõ lắm.

“Các người vì sao lại xung đột với người khác, chẳng lẽ quên lời dặn dò của ta sao?” Trong lúc râu quai nón, người tới đã vọt vào giữa đám người. Xa hơn, còn có bốn mươi mấy kỵ binh đuổi theo.

“Ô ô ô ô uyển ” Tô Thiệu bộ nhân phụ trách cảnh giới kèn lệnh, đội ngũ hơn năm mươi người tới gần, vô luận ý là thiện hay ác, trong bộ lạc đều phải chuẩn bị tốt.

Tiếng kèn này liên tiếp làm người ta lắp bắp kinh hãi, nhìn xung quanh, lại đánh giá qua trang phục của Lý Húc và A Tư

Lam một chút, khom người thi lễ, hỏi: “Đứng ở trên lưng ngựa của ta chính là con cháu Bạch Thiên nga sao? A Sử vậy mà lại phụng mệnh Đại Hãn đến ân cần thăm hỏi hậu nhân của Bạch Thiên nga!”

“Ôi nhầm A Tư Lam, bám vào, Tô Diêm bao la thoát tở đã gặp qua nhưng Nghệ đại nhân!” A Tư Lam thu hồi sừng cung, tay đề đầu vai đáp lễ. Toàn bộ Học tộc đều là phụ thuộc Đột Quyết, mặc dù không rõ thân phận người tới, nhưng danh hào vang dội của gia tộc A Sử kia, trên thảo nguyên không ai không biết.

Đó là dòng họ của Đột Quyết Vương tộc, ý là con gái sơ sinh của sói mẹ, trưởng giả của sói lớn. Mấy trăm năm qua, trên thảo nguyên đời đời lấy họ này làm tôn.

“Hóa ra là huynh đệ tốt của Tô Khánh bộ, là trận đầu thiên nga!” A Sử lại khoe khoang cười to: “Mấy thuộc hạ của ta thiếu giáo dưỡng, va chạm huynh đệ nhà mình, thỉnh A Tư Lam huynh đệ không nên trách!”

Có câu là đưa tay không đánh người mặt tươi cười, hướng hồ đối phương còn mang theo thiện ý đến Giáp tộc tổng xuất hậu duệ của Vương thất? A Tư Lam bất đắc dĩ cười cười, trả lời: “Bọn họ thả điều dọa thê tử của ta, ta đã xem qua, không có gây ra đại họa gì!”

“Mấy con súc sinh các người, trước khi đi ta dặn dò các người như thế nào!” Nghe được câu trả lời của A Tư Lam, Tỳ Hưu lập tức vung roi ngựa lên, đổ ập xuống đầu áo choàng đỏ thủ lĩnh.

Mũi tên áo choàng đỏ vừa rồi còn khí thế hùng hổ lập tức thấp xuống một nửa, liên tiếp chống đỡ được mấy roi, mới lớn gan giải thích: “Hồi bẩm đại nhân, bọn hăn, bọn hăn, hăn bắn chết hắc điều của ngài!”

“A?!” A Sử kinh ngạc kêu một tiếng, quay đầu lại nhìn về phía A Tư Lam và Lý Húc. Ở sau lưng ngựa của Lý Húc, hăn nhìn thấy một đôi cánh rũ xuống. Đó là hai cánh của bảo bối nhà hăn, mỗi cái lông chim hăn đều nhớ.

Điều là thiên không chi hùng, xây tổ ở trên vạn trượng tuyệt bích. Muốn nuôi một con điều nhi, phải tại nó vừa mới ấp trứng lúc đem từ trong ổ lấy ra. Trên đường đi lấy điều khắc lại phải lưu ý dưới chân thạch bích, vừa phải đề phòng mẫu điều cùng hùng điều từ giữa không trung tập kích., Thường thường phải bỏ ra hơn mười mạng người mới có thể đổi được một con non. Mà tính tình bức tượng non bướng bỉnh, không phải máu thịt mới mẻ không ăn, chịu ngược đãi liền chết, đem nó nuôi dưỡng bình an không biết lại tốn bao nhiêu công sức. Hơn nữa huấn luyện trình sát quân địch hành động., Nghe hiệu lệnh chủ nhân tiêu hao nhân lực vật lực, một hắc điều đã được huấn luyện có giá trị vượt xa so với hoàng kim bình thường. Cho nên, nhìn thấy hắc điều trộm dê con nhà người khác, đám Lang kỵ Đột Quyết tuyệt đối sẽ không nghiêm túc trả lại công đạo cho chủ nhân dê con, trong bóng tối còn chờ mong lợi dụng loại hành vi này bảo trì dã tính điều nhi.

“Nó trộm lấy con dê Lam gia của A Tư, lại dọa cho mang thai, ta cho rằng nó là vật hoang dã, liền dùng một mũi tên bắn nó xuống!” Lý Húc xách thi thể của con chim đen sau lưng lên, đặt trên mặt đất, ngượng ngùng xin lỗi A Sử.

Từ khí chất và cách ăn mặc của đôi phương, hắc phỏng đoán được người trong gia tộc A Sử nọ có thân phận không thấp. Đôi phương mang theo hơn bốn mươi thị vệ đã chậm rãi chạy đến gần, cách đó không xa là một kỵ binh trưởng trận. Nếu như ở Tây Nhĩ tộc suất lĩnh võ sĩ thủ doanh chạy tới, hai bên xảy ra xung đột, đám Mục nhân Tô Khuym bộ khẳng định sẽ phải chịu thiệt thòi lớn.

“Hắn đi trước gây họa nếu không hắn cũng sẽ không động thủ phản kích!” Đào Khoát thoát ti từ sau lưng Lý Húc đi ra, sóng vai cùng hắn. Tuần mã của người đến so với tọa kỵ của những người khác cao lớn hơn rất nhiều, khoảng cách mấy trăm bước trong nháy mắt mà tới. Nếu như người này vì thương tâm cái chết của Hắc Điều mà đánh với phụ ly một trận, phụ thuộc vào tọa kỵ đã chịu thiệt thòi rất lớn. Tiểu nha đầu không muốn quản bất cứ gia tộc nào của Đột Quyết, chỉ nghĩ làm thế nào cùng người trong lòng sánh vai chống cường địch.

“Người chỉ dùng một mũi tên đã bắn rơi nó?” Loảng xoảng sau đó A Sử lại ngẩng đầu lên, thở dài hỏi. Chuyện này có sứ mệnh trọng yếu, hẳn đương nhiên sẽ không vì một con chim đen và Tô Mặc bộ bị thương hòa khí. Nhưng con chim điêu khắc đã trải qua huấn luyện bằng cung tên lại bị một con mắt đen có mái tóc đen nhìn qua cực kỳ giống nam nhân vô danh kia, cho dù thế nào hẳn cũng khó lòng tiếp nhận kết quả.

Lý Húc nhẹ gật đầu, không biết vì sao đối phương lại hỏi câu này. Con súc sinh lông dẹt lúc đó bay thấp như vậy, không phải là mình, A Tư Lam, Đào Ngột Thoát Ti, thậm chí A Tư Lam gia mấy người cầm cung theo hộ đều có khả năng một mũi tên cũng có thể kết liễu nó.

“Tiểu tử này đi từ phía bên cạnh chạy lên, không nói lời gì đã bắn ra một mũi tên!” Sau khi bị đánh cho tóc rối đỏ mặt bầm dập chỉ vào Lý Húc, không chút hảo ý vu hãm.

Lông mày A Sử đột nhiên nhíu lại, quay đầu lại liếc nhìn thủ lĩnh một cái, lệnh cho hắn câm miệng. Kéo cương ngựa tiến về phía trước vài bước, vẻ mặt ôn hòa thỉnh cầu Lý Húc: “Người dùng cung gì, có thể cho ta mượn một chút không?”

“Đương nhiên có thể!” Lý Húc hào phóng tháo túi từ yên ngựa xuống, đưa hai tay tới. A Sử kinh ngạc nghe tin Hắc Điêu chết nói, bị phản biểu hiện trên mặt hắn rất rõ ràng, dưới tình huống phần nộ như vậy, người này còn có thể giữ lễ phép., Công phu tu thân dưỡng tính quả thực khiến người ta kính nể. Theo cách nói của Từ Đại Nhãn, loại người có thể duy trì tỉnh táo không lúc nào là đối địch, nếu không, nhất định phải cẩn thận ứng phó.

A Sử nọ lại lắp bắp nhiều lần ngấm cung cánh, điều chỉnh dây cung một chút, liên tiếp kéo căng mấy lần, rốt cuộc hiểu được nguyên nhân Hắc Điêu gặp nạn hôm nay. Hai cánh mở ra có đại điêu lưng dài ngắn ở lưng ngựa khi vỗ cánh kéo theo phong lực cực kỳ mạnh mẽ., Cung của Mục bình thường bắn ra vũ tiễn bị phong lực rung động, đã sớm lệch đi, mặc dù may mắn bắn trúng thân điêu, lực đạo còn lại cũng không xuyên thấu được lông vũ dày đặc kia. Mà thanh vũ này cầm trong tay., Lại là đồ vật trong thời kỳ toàn thịnh của Đại Tùy, nếu

không phải người có sức mạnh Côn Bằng cực lớn thì không phát huy được toàn bộ uy lực của nó. Một khi có thể bắn đầy cung, tốc độ của mũi tên nhanh như điện quang thạch hỏa. Cung như vậy, toàn bộ Đột Quyết Vương Đình mới có bảy thanh, trong đó một thanh bị người cầm đi làm đồ phòng chế bị phá hư, đến nay không ai có thể chữa trị.

Nghĩ tới đây, A Sử kia lại lỗ lã khom lưng vào túi, thử thăm dò hỏi: “Vị tiểu huynh đệ này, cung này của ngươi có thể chuyển được không?”

Một câu, làm cho mọi người cả kinh đưa tay đề lên chuôi đao. Đối với nam nhân trên thảo nguyên mà nói, vai trên cung, đao trong tay, tọa kỵ dưới hông đều đại biểu tôn nghiêm của mình. Giữa bằng hữu có thể đem binh khí cùng chiến mã coi như lễ vật lẫn nhau, người xa lạ nếu mở miệng xin lấy binh khí hoặc tọa kỵ của đối phương, tương đương rõ ràng nói cho chính đối phương biết mình muốn quyết đấu cùng hắn.

“Tọa kỵ của ngài rất thần tuấn, không biết có thể bán cho ta không?” Lý Húc giơ đao trong tay, lạnh nhạt hỏi ngược lại.

Con tọa kỵ của A Sử kia lại kêu vài tiếng dữ tợn, chân trước giơ lên cao cao. Làm lương câu từng là chiến trận, nó theo bản năng cảm nhận được áp lực từ trên loan đao đối diện truyền đến. Đó là âm hàn nơi đáy hồ băng, dưới sự tức giận bức bách của thiếu niên, Bành bành tuôn trào như gió bão.

“Hả?” A Sử ngây ra một chút, lập tức ý thức được mình lỡ lời khiến cho hai bên hiểu lầm. Kéo vật cười lùi lại mấy bước, tránh đi mũi nhọn của Lý Húc, cười giải thích: “Tiểu huynh đệ đừng nóng vội, ta chỉ là nhất thời ngứa ngáy, thuận miệng hỏi, cũng không phải là có ý khiêu khích. Các người làm gì, còn không mau lui ra cho ta!”

Nửa câu sau lại là phát ra đối với thị vệ cùng kỵ binh bên cạnh cách đó không xa, vừa quát một tiếng uy áp tự sinh ra. Đám hộ chủ áo choàng đỏ vọt lên phía trước cùng đám lang kỵ Đột Quyết ở bên ngoài đồng thời dừng bước, động tác chỉnh tề giống như bị một cánh tay vô hình đột nhiên kéo lại.

Đây là cảnh giới mà chỉ có bách chiến chi binh mới có thể đạt tới, tuy Mục Nhân của Tô Khánh đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc với tộc trưởng Tây Nhĩ, nhưng còn lâu mới làm được đến mức này. Lý Húc quay đầu lại nhìn sắc mặt đám Mục Nhân, biết chỉ trong nháy mắt vừa rồi phe mình đã rơi xuống hạ phong, lắc đầu, cố ý không biết tốt xấu trả lời: “Người thấy cung tâm ngựa ngáy của ta, ta thấy ngựa của người cũng ngựa ngáy khó lường, không bằng như vậy, dùng ta đổi ngựa cho người, thấy thế nào?”

“Ha ha!” Đột Quyết Lang Kỵ bật ra một tràng cười vang. Bọn hắn chưa từng thấy tiểu tử nào không biết trời cao đất rộng như vậy, lại chủ động mở miệng yêu cầu Lam đại nhân dùng cung đổi ngựa. Toàn bộ Đột Quyết Vương Đình, ở phương diện kỹ xạ có thể áp chế được không dưới năm người. Mà thiếu niên tóc đen trước mắt tuy rằng bắn trước, râu trên mặt vẫn mềm như tơ, rõ ràng là con nghé mới sinh, không biết con hổ này sắc bén bao nhiêu.

“Người có biết con ngựa này từ đâu mà có không?” Thiếu niên không biết ở phía đối diện lại dám ép mình một bước, A Sử kia lại kinh ngạc tức giận mấy phần, một bên đem cung giao trả lại cho Lý Húc, một bên lớn tiếng hỏi.

Lý Húc cười lắc đầu, chỉ cần ngang nhiên kiềm chế, hắn đã tăng uy phong của nhà mình. Còn con tuần mã dưới khó của đối phương là loại lương lương thiện gì, nói thật, hắn căn bản không nhìn ra, cũng không quá quan tâm.

“Đây là siêu Quyết Vương tộc Ba Tư từ trong tay một ngàn nô lệ đổi lấy một lương chủng cùng hộ tể của người khế Đan mà sinh ra, ngày đi ngàn dặm, không có huyết mạch Vương tộc A Sử kia không được cười!” Lại cười lạnh, mang theo vài phần cuồng ngạo nói.

“Tiểu tử, nghe rõ chứ!” Hồng sam mở lớn tiếng, thanh âm tràn đầy vẻ khinh thường.

“Vậy người có biết lai lịch cây cung trong tay ta không?” Lý Húc bị ánh mắt khinh miệt của đối phương khơi lên lửa giận, giờ lên cao trả lại chiếc cung rồi hỏi ngược lại.

“Người nói thử xem!” A Sử lại rút bả vai về phía sau, làm ra bộ dáng rửa tai lắng nghe. Động tác buồn cười lại làm cho người Đột Quyết phía sau hấn cười to một trận.

“Đây là ghế ngựa mà chương quây khách sạn Đại Tuyền dùng một bữa tiền cơm đôi lấy, người bán hàng rong Đại Tuyền Lý Húc điều chỉnh, bình thường bắn thỏ bắn chim đánh tước nhi, không đáng mấy đồng tiền, nhưng đây là tôn nghiêm của nam nhân, ngàn vàng không dễ!” Lý Húc cười nhạt, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Nửa câu đầu của hấn dùng từ cực kỳ khôi hài, ngay cả đám người A Tư Lam cũng nhin không được lộ ra nụ cười. Đợi đến nửa câu sau, lại trịnh trọng vô cùng, đặc biệt là câu nói ngàn vàng không dễ, quả thực là nói năng phóng khoáng, trong lúc nhất thời đem toàn bộ tốt đẹp của Vương tộc, tất cả so hết xuống.

Đột Quyết Vương tộc có tôn nghiêm, người bán hàng rong Đại Tuyền cũng có tôn nghiêm. Trường Sinh thiên hạ, hai loại tôn nghiêm này không phân cao thấp.

A Sử cười dữ tợn không được, lại một lần nữa đánh giá người mặc quần áo phúc hậu trước mắt này, tóc rối tung, lại xưng là người thanh niên bán hàng rong Đại Tuyền. Người này thân cao tám thước mở ra, vai rộng lưng rộng, đặt ở trong đám người Đột Quyết cũng coi như một tráng hán. Tuy tuổi còn nhỏ, nhưng trong cử chỉ lời nói lại tràn đầy dương cương chi khí. Một đôi mắt trong suốt sâu thẳm, vô luận gặp ánh mắt ai cũng quyết không lùi bước.

Người này tuyệt đối không phải người bán hàng rong bình thường! A Sử giật mình thầm nghĩ trong lòng, đột nhiên nhớ tới một nhân vật trong truyền thuyết, cười cười, trả lời: “Cung của người đôi ngựa của ta, ngược lại cũng không tính là bồi nhọ. Chẳng qua tách Lương cung với bảo mã ra thì quá đáng tiếc, không bằng hai người chúng ta đánh cuộc một phen, thắng thì lấy đi cung mã, người thua cũng đừng oán trời trách người, thế nào?”

“Đương nhiên có thể, người nói đánh cược cái gì?” Lý Húc lớn tiếng hỏi. Vì tôn nghiêm của Tô Tỳ bộ, hấn lúc này là

tuyệt đối không thể lùi bước. Huống hồ trước mắt còn có Đào Thuớc thoát tở bên cạnh, bả vai nam tử hán càn nên chắc chắn hơn.

“Thì mã!” Lại cười gằn lắ đầu: “Thú cười của ngươi chịu thiệt, bọn họ chắc chắn cười ta khi dễ ngươi.”

“Xoạt bắn!” Lý Húc lắ đầu: “Cung của ngươi bất linh, nam nhân Tô Khánh bộ chúng ta không thể khi dễ khách xa!”

“Tiêu tử này của ngươi rất thú vị!” Lại ngơ ngác ở trong gia tộc địa vị cao thượng, mấy thúc bá huynh đệ đều là người cạnh tranh, quan hệ cực kỳ cứng ngắc. Mà thị vệ chơi bạn bên cạnh, ai cũng không dám nói chuyện với hắn như vậy. Chợt đứng phải kẻ không biết sâu cạn, ngược lại khiến hắn cảm thấy vài phần lạc thú.

Chuyện đến nước này, hắn cũng không vội vã lên đường. Nhảy xuống ngựa, đem dây cương giao với A Tư Lam nói: “Làm phiền vị huynh đệ này làm chứng, một hồi nếu ta thua, ngươi cứ việc giao ngựa cho hắn!”

Lý Húc thấy đối phương tiêu sái như vậy, cũng nhảy xuống lưng ngựa, tiến lên vài bước, đem túi cung giao vào tay thị vệ Đào Ngột, cười dạn dỏ: “Nếu như ta thua, cung này sẽ thuộc về gia chủ ngươi.”

Lại Chử Bằng nhìn Lý Húc một lần nữa, càng thêm kiên định suy đoán trong lòng mình. Người này chính là thị vệ Thánh Lang trong truyền thuyết nửa đêm xông vào doanh trại của địch nhân, cắn chết hơn năm mươi võ sĩ Hề tộc. Lần này vì trấn an Tô xạ bộ mà đến, thông qua một cuộc tỷ thí đánh cược đem hiệu làm bắn điêu khắc vạch trần là lựa chọn tốt nhất. Nghĩ đến đây, hắn dùng động tác cực kỳ nhỏ bé nháy mắt với thị vệ.

Thị vệ khom người lĩnh mệnh, hai tay nâng cung, đi đến bên cạnh A Tư Lam sóng sánh vai đứng cùng nàng. Lúc này phong ba đã hoàn toàn bị sắp sửa được tiến hành hoàn thành, giữa song phương tuy rằng còn có ngăn cách, nhưng cũng không có nhiều địch ý.

Đột Quyết, Lang Kỵ và Tô Tỳ bộ đồng loạt xuống ngựa, ở bên cạnh Lý Húc và Côn Bằng vây quanh một vòng. Đấu tranh đánh bạc trên thảo nguyên, chẳng qua là cưỡi ngựa, bắn tên và độ sức (vật lộn) ba hàng. Từ nhỏ đến đám người Đại Mục cứ chơi như vậy, bất luận thắng thua, mọi người đều không thể tổn thương hòa khí, cũng không thể chơi xấu, nếu không sẽ bị tất cả mọi người xem thường.

“Thì cái gì?” Lý Húc và Tỳ Hưu đồng thời nghi hoặc hỏi. Nhảy xuống ngựa, hai người mới phát hiện thân hình của nhau không sai biệt lắm, chỉ có điều tuổi của Giao Bằng đã hơn ba mươi, còn Lý Húc thì nhìn qua chỉ có mười lăm, mười sáu tuổi.

Tráng hán ba mươi tuổi ngã mười lăm tuổi, thắng cũng không có hào quang gì. Nhưng Chử Bằng tính tình kiêu ngạo, cũng là hán tử lỗi lạc. Suy nghĩ một chút, nói: “Người nói, nhất người là sở trường nhất!”

“Sở trường nhất của ta là học thuộc lòng thơ cổ!” Lý Húc nhún nhún vai, trêu đùa một câu văn nhả không tổn hại gì.” Người của gia tộc A Sử kia, chắc hẳn tạo nghệ bài hát mạnh hơn ta rất nhiều. Hôm nay các người đường xa mà đến, yên ngựa mệt nhọc, chúng ta không bằng so văn nhả hơn một chút!”

“Tiểu tử này, ta sao dám so sánh thơ với người!” Nhưng Lam tức giận đến mức không nhịn được cười khở, giả vờ tức giận nói.

“Vậy so với uống rượu, người dám không?” Lý Húc chờ câu nói này của đối phương, lớn tiếng truy hỏi.

A Sử kia lại ngạc nhiên sửng sốt, không nghĩ tới một hán nhân lại dám so tửu lượng với mình. Dân tộc Đột Quyết cho rằng rượu có thể sinh huyết, càng dưng sĩ càng say rượu. Nhìn đối phương tươi cười ngây thơ, hắn cười trả lời: “So rượu, xem ai uống nhiều. Một lát thua, người đừng có khóc!”

“Lát nữa say rồi, người cũng đừng giả bộ hồ đồ!” Lý Húc lớn tiếng đáp lễ.

Lang ky và Mục nhân vây xem trầm trồ khen ngợi ầm ầm, nhao nhao đi đến trước chiến mã của mình, gỡ từng túi rượu sữa ngựa ra. Rượu sữa ngựa là vật cần thiết cho tất cả dân chúng tái ngoại, vừa có thể làm rượu giải khát vừa có thể giải khát mà ăn lại còn có thể giải khát., Gần như mỗi người đi ra ngoài đều mang theo bên người vài túi. Chỉ sau một lát, cái túi đựng rượu đã chất thành một ngọn núi nhỏ trước mặt Lý Húc và hai người, hai người dùng ánh mắt nhìn nhau, mở dây thừng da ra, hướng về phía mình mà uống.

“Một, hai, được!” Lang ky và Mục Nhân lớn tiếng ủng hộ. Tửu lượng nam nhân hai trận đấu đều không nhỏ, nhưng lại cao ngạo dốc miệng lớn đổ vào trong cổ họng. Lý Húc cúi đầu hút rượu, tốc độ uống rượu đương nhiên cũng không chậm. Trong nháy mắt, hắn đã uống sạch bốn cái túi da, cúi đầu nhìn Lý Húc, phát hiện dưới chân đối phương đặt hai túi da, trong tay đang dùng một sợi dây ở túi thứ năm để cởi.

“Hồng rồi, tiểu tử này là một cái sọt rượu!” Lại lấp bắp kinh hãi, trong lòng thầm kêu không tốt. Độ đậm đặc của rượu sữa ngựa cao hơn Trung Nguyên, cho nên hán tử thường xuyên nhét vào hai túi rượu đã có thể được cho vào, người có thể uống hết túi thứ ba. Mà thiếu niên đối diện, bốn túi xuống bụng, sắc mặt lại không thay đổi chút nào. ôn tình mạch trong đôi mắt trái lại uống ra vài phần nóng bỏng như gặp phải bằng hữu cũ.

Đã mở ra túi da thứ năm, ngựa mặt lên trời trút xuống. Động tác uống rượu quá nhanh, trong túi có ba thành rơi lên trước ngực. Đây đã là hành vi chơi xấu, Lý Húc lại coi như không thấy. Cởi bỏ cái túi thứ sáu, không nhanh không chậm hút vào trong miệng.

Toàn bộ thượng cốc, cậu của Lý Húc Trương Bảo Sinh là người duy nhất đem rượu gạo đặc nhường. Rượu ngựa mặc dù kịch liệt, nhưng lại xa xa không đến mức rượu trong một gian phòng khách sạn tinh túy. Huống hồ cậu Trương Bảo Sinh từng “Truyền thụ” phương pháp uống rượu, càng đều đều đều đặn uống, càng không dễ say ngã. Ngược lại loại ban đầu cuồng quán mãnh rót, sau đó liên tục uống, nhìn như khôn khéo, trên thực tế không chiến, tâm đã thua.

Nhưng A Sử kia lại xách túi thứ sáu trong tay, lại nhìn thấy Lý Húc bắt đầu cởi cái túi da thứ bảy. Hắn biết rõ hôm nay mình đã bị quăng khỏi Hắc Điêu, đứng lên, vỗ vỗ tay nói: “Thôi bỏ đi, chiến mã thuộc về ngươi. Nó tên là Hắc Phong, hy vọng tương lai ngươi có thể tung hoành rong ruổi, đừng oan khuất huyết mạch của nó!”

“Đa tạ Cơ Độc đại ca!” Lý Húc buông túi rượu xuống, cố nén hơi rượu quay cuồng trong bụng đứng dậy. Tiến về phía trước vài bước, theo thị vệ cầm lấy túi cung của mình, hai tay nâng lên nhưng lại thất bại.” Cung của ta không bán, lại có thể tặng cho bằng hữu!”

Lại Côn Bằng tiếp cung trong tay, mừng rỡ nhìn ra bên ngoài, nóng lòng sờ soạng, nhưng cuối cùng lại trả cung cho Lý Húc, nghiêm mặt nói: “Nếu ta đã thua, thì không thể làm hỏng, mang quy củ. Tô Tỳ bộ nam nhân của ngươi là nam nhân, ta là Đột Quyết nam nhân, chính là là hài tử sao?”

“Hay cho một tên Đột Quyết nam nhi, không hổ là huyết mạch gia tộc A Sử!” Ngoài đám người, có người lớn tiếng khen một câu.

Lý Húc tiếp cung trong tay, quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy Tô Khánh mang theo hơn trăm tên Mục Nhân, không biết từ lúc nào đã đứng ở phía sau mọi người. Nhìn qua nụ cười khen ngợi trên mặt đám Mục Nhân, hiển nhiên là tình cảnh lúc mình và A Sử đánh cuộc thi đấu xem rượu kia, tất cả mọi người đều thấy trong mắt.

Chương thứ năm thợ săn (8)

Đêm đó, đám người Tô Khánh bộ lấy lễ nghênh đón khách quý khoản đãi A Sử hết lòng tùy tùng của họ, cả bộ cuồng hoan, lửa trại từ trung ương đặt bên ngoài doanh địa. Trong bữa tiệc, Tô Khuynh Phụ Ly lại yêu cầu Lý Húc trả chiến mã lại cho khách nhân, đều bị A Sử kia lấy nguyện phục tùng làm lý do chối từ. Đang lúc say rượu, trưởng lão hỏi ý đồ khách nhân, A Sử lại không giấu diếm, đem sứ mệnh lần này nói hết ra.

Thì ra, có mười mấy hộ đầu Độc Bộ Mục chạy trốn tới Đột Quyết Vương Đình, tuyên bố với Khả Hãn Khải Dân đau đớn bị Tô Bặc bộ diệt tộc. Khả Hãn lòng mang từ bi”, không muốn nhìn thấy con dân dưới trướng mình tự giết lẫn nhau, cho nên cố ý phái A Sử tới phương đông tìm hiểu chiến tranh từ cuối.

“Cái gì mà hiểu rõ chiến tranh từ đầu đến cuối, rõ ràng là muốn lấy chỗ tốt rồi. Nếu là muốn nghỉ, mùa đông năm trước Đột Quyết người ta bận chuyện gì?” Đào Ngột thoát ti thừa dịp rót rượu, cúi người bên tai Lý Húc nói.

“Đột Quyết người thế lớn, trước tiên phải xem trưởng lão ở trên trán trả lời như thế nào đã!” Lý Húc dùng Hán ngữ thấp giọng đáp lại. Hai người chúng ta tình cảm thân thiết, nói vài câu liền chuyển đề tài đến nơi khác. Còn về chuyện trưởng lão đích thân tố cáo với sứ giả Đột Quyết vì sao lại bị bộ lạc Hề Hề Đầu tập kích cướp đoạt, mười câu có chín câu không nghe rõ.

“Nếu không phải phụ thuộc, A Tư Lam mấy người bọn họ cơ hồ cảnh giác, năm nay hướng đến Đại Hãn khóc lóc, chính là Tô Yết bộ chúng ta!” Thanh tình trưởng lão đã giảng giải xong, dứt khoát câu đầu Hề bộ xâm phạm thảo trường, cướp đoạt dê bò, giết chết Mục nhân, đem chủ đề này chuyển sang nguyên nhân gây ra chiến tranh.

“Lúc ấy chỉ có sáu người phụ thuộc bọn họ, Tác Đầu Hề thế mà lại phái hai mươi tám tên thám báo đuổi giết, chính là vì không tiết lộ tin tức, để đêm đó một hơi tàn sát sạch sẽ con

cháu thiên nga trắng trong đêm nay!” Lão bộ trưởng Tất Thức Diệp ở một bên thêm mắm thêm muối., Các bộ tộc Nguyệt Nha hồ đã đồng khí liên chi, dần dần có xu thế hòa vào một thể. Giúp Tô Khuynh bộ đối phó phiền toái trước mắt, tương lai sau khi các bộ tộc sáp nhập, nhớ đến công lao hôm nay, tự nhiên không thể thiếu một trưởng lão như hấn.

“Đúng vậy, đúng vậy...” Máy trưởng lão của các đại bộ lạc lần lượt phụ họa, kể về sáu thiếu niên Uy tộc đã dạy dỗ bọn họ như thế nào để chống lại hai mươi tám tên trinh sát được huấn luyện nghiêm chỉnh, làm thế nào để ở trong băng thiên tuyết địa cùng đối phương quần nhau mấy canh giờ., Cuối cùng cũng đảm bảo tin tức kịp thời truyền về sự tích anh hùng của bộ lạc. Lại nhắc tới các bộ lạc binh lính hốt hoảng nghênh chiến như thế nào, làm thế nào để bảo vệ người già yếu phụ nữ trẻ em nhà mình phần đầu quên mình, dùng hơn ngàn người Mục đánh bại mấy ngàn kỵ binh của đối phương...

“Người nói là, bám vào ngoài một trăm năm mươi bước, bắn bị thương đầu lĩnh thám báo của đối phương?” A Sử kia nghiêm túc lắng nghe các trưởng lão nói mỗi câu, thấp giọng đặt câu hỏi.

Cái gọi là hiểu rõ chiến tranh từ đầu đến cuối, vốn chính là đi qua sân. Chính sách đối với các bộ lạc như Đột Quyết Vương Đình, Hề, khắc khắc, khế đan, thất Vi từ trước đến nay đều là chấp hành trời buộc, bất kể là ai phá tan được ai., Chỉ cần thắng lợi bảo trì sự trung thành đối với Đột Quyết sẽ không phát đại quân chinh phạt. Sự quật khởi của Tô Huệ bộ đã không còn là chuyện một ngày hai ngày, gia tộc A sử hiện tại cần quyết định chính là bồi dưỡng Tô Mẫn Tây Nhĩ thay thế bộ tộc bành trướng chấp nhất mất cân, hay là chèn ép Tô Niết Tây Nhĩ, tiếp tục giữ gìn quyền uy chấp nhất thất bại. Về phần mấy tên Hề Nhân đầu sứt đầu khóc lóc kể lể, tùy tiện vẽ một mảnh nhỏ đủ hai mươi hộ gia đình mưu sinh cho bọn họ, cũng có thể rỉ tai thanh tịnh.

“Là phụ ly tiền làm rối loạn bố trí của đối phương, Từ hiền giả định dụ dỗ trinh sát phân binh. Sau đó sáu người bọn hấn lấy tay đánh nhiều, giết chết đối phương một nửa nhân mã...” Xá Ly

Sa ca đối với hai thiếu niên Hán tộc phi thường tôn sùng, ngón tay cái lại hướng A Sử hồi báo.

“Lúc ấy mới bắt đầu học võ, ngay cả loan đao cũng không dùng được! Nếu không phải Thánh Lang phù hộ cho chúng ta...” Vị Di Diệp trưởng lão ở bên cạnh bổ sung.

“Tiền pháp tốt, kế sách hay, Tô Uân bộ người có dũng sĩ như thế, khó trách chế nhạo người khác muốn thua!” Nghe xong trưởng lão Sa ca kể lại, A Sử kia vỗ bàn tán thưởng. Xem thân sắc, hắn đã hoàn toàn đứng về phía Tô Vũ bộ, không muốn chủ trì công đạo cho Tác Thủ nữa.

“Nhờ phúc của Đại Hãn, thiếu niên Tô Diêm bộ ta từng người một cường tráng hơn!” Tô Tỳ Ly cố tình nịnh nọt Đột Quyết, cười đáp lại.

“Thế nào, bộ lạc Tô Khánh của người còn có người giỏi xạ tài cao hơn phụ họa sao?” A Sử lại bắn khoăn tiếp tục truy vấn.

Trên thảo nguyên có đạo lý dằng cường giả vi tôn, lúc này ở trước mặt A Sử lại giấu tài ẩn tàng thực lực, chỉ mang đến cho liên quân chư thiên càng nhiều tai họa. Tô Trát, tộc trưởng Tây Bắc gật đầu, xem như ngầm thừa nhận khách nhân hỏi chuyện. Sau đó hắn kêu đệ đệ của mình Tô Thát phụ thân, lệnh cho hắn đến vùng đất trống cách đồng lửa không xa, dựng thẳng một bó đuốc.

Một lát sau, Tô Tỳ phục mệnh trở lại. Tộc trưởng Tây Nhĩ sai người mang một cây cung tới, mười lăm mũi tên, đứng dậy hỏi các võ sĩ uống rượu trước một đồng lửa khác: “Ngoài một trăm bước có mười ba cây đuốc, có ai dùng mười lăm mũi tên bắn tan chúng hay không?”

“Cần gì phải dùng mười lăm mũi tên!” Không đợi các võ sĩ khác đồng ý, Tô Diêm phụ thuộc đứng bên cạnh ca ca mình đáp ứng. Đưa tay đoạt cung, phi thân lên ngựa. Chạy mười mấy bước về phía trước, quét ngang đầu ngựa: “Vèo! Vèo!” liên tiếp mấy mũi tên, mỗi mũi tên tất có một cây đuốc đập tắt. Tuốt, xa xa lâm vào một vùng tăm tối, tiếng vó ngựa từ xa mất hết, Tô Tề Mẫn nhảy xuống ngựa, nâng hai mũi tên cùng hai mũi tên còn lại cùng sừng cung tới trước mặt ca ca.

“Hay cho một chiêu kỳ xạ chi kỳ, lại chỉ muốn cùng tráng sĩ uống chung một chén!” A Sử nọ lại ngẩng đầu nâng chén đồng trước mặt lên, lớn tiếng khen ngợi. Lúc chạng vạng tối đầu rượu cùng Lý Húc, hắn đã uống đến nửa say. Lúc này thân thể loạng choạng, lời nói lại hào khí can vân.

“Tô Minh phụ thuộc khách quý kính rồi!” Tây Nhĩ tộc giống như em trai giờ cao chén đồng, hăng hái nói.

Vừa dứt lời, chỉ nghe bên cạnh một đồng lửa trại khác có người hô to: “Chờ ta một chút, chúng ta cùng uống đi!” Theo tiếng la, một tráng hán cao gần chín thước đứng lên, chính là hào kiệt bỏ mình tiến hành sản xuất. Chỉ thấy hắn rút từ trong lửa trại ra một cây côn gỗ đang thiêu đốt., Phi thân lên ngựa, trong nháy mắt đã dập tắt mười ba cây đuốc. Sau đó thúc ngựa quay lại, bỏ côn gỗ xuống, giương cung cài tên, nhân mã nhanh chóng lượn một vòng, dễ dàng hoàn thành động tác phụ thuộc như Tô Tỳ.

“Đương nhiên phải uống cùng một chén, đương nhiên phải uống!” Trong lòng A sử Chữ Bằng âm thầm giật mình, nụ cười trên mặt càng ngày càng đậm. Không đến vạn người liên minh một bộ lạc nhỏ, thế mà lại xuất hiện ba Thần tiễn thủ. Thực lực chân chính của chi nhân mã tuyệt đối không thể dùng nhân số để so sánh. Tác Đầu Hề Nhân trên bãi cỏ của người ta còn dám chủ động khiêu khích, xem ra thật sự là chết chưa hết tội.

“Từ từ đã, chậm đã, đợi chút nữa ta nhất định sẽ hầu hạ Khúc Lợi!” Lại một tráng hán nhảy lên bên đồng lửa, thúc ngựa đi châm lửa. Trong nháy mắt cây đuốc lại tắt đi, Hầu Khúc Lợi ném xuống sừng cung, lão đảo đi về phía A Sử kia.

Trong đêm đen, ngọn lửa bắn ra dập tắt, khó hơn nhiều so với bia ngắm dưới ánh ban mai. Anh hùng quan trọng nhất trên thảo nguyên, liên tiếp nhìn ba lần xạ kích thần kỳ, bầu không khí yến tiệc lập tức bị đẩy về phía trần thế. A sử kia lại cúi đầu khen ngợi, giờ bát rượu cùng tráng sĩ cùng uống chung. Mối còn chưa chạm đến bên chén nhưng lại nghe thấy có tiếng người hô to: “Khách quý đợi một chút, Tô Tư Lam còn chưa hiến nghệ đây này!”

“A Tư Lam! A Tư Lam” vô số thiếu nữ vỗ tay hô to. A Lạc, A Tư Lam phi thân lên ngựa, bày một tư thế kỵ binh đột kích, mang theo một cây mộc côn hỏa từ trong đêm tối chạy qua. Rừng lửa phập phồng trong đêm tối, phương xa lập tức được thấp sáng hơn mười ngôi sao.

“Đó là mười ba bó đuốc!” A Tư Lam thúc ngựa quay lại, mang theo vài phần tửu ý hướng về phía mọi người hô. Từ yên ngựa cởi bỏ túi tên, bắn ra mười hai mũi tên, mượn ánh lửa để mọi người nhìn cho rõ, sau đó đổ toàn bộ vũ tiễn còn lại xuống đất.

“Mười hai mũi tên, hấn muốn dùng mười hai mũi tên bắn mười ba cây đuốc!” Mấy thiếu nữ vỗ tay kêu lên, vừa hâm mộ nhìn về phía khải ở bên cạnh lửa trại dưỡng thần. khải lựa mà thê tử của A Tư Lam dùng để mỉm cười hạnh phúc, dường như đã quen với việc trượng phu bị người ta ngưỡng mộ như thế.

A Tư Lam quay đầu ngựa, trong nháy mắt khi chiến mã cất bước, bắn mũi tên thứ nhất ra ngoài. “Vèo!” Xa xa một cây đuốc ứng thanh mà diệt, chỉ còn lại mười hai cây đuốc ở trong đêm tối hiu quạnh.

“Vèo!” “Vèo!” A Tư Lam xông tới trước chiến mã, nghiêng người lướt sang ngang, trong nháy mắt đi chéo mấy cái đem vũ tiễn nhất bắn ra, vô luận chiến mã động tác như thế nào, động tác của hấn cũng không hề đình trệ.

Cái này đã cao hơn mọi người không chỉ là ngẩng ra, lập tức bắn tên, động tác và bộ pháp của người ngựa phải phối hợp như nhau mới được. Người thường bắn tên, tuyệt đối không dám ở phương hướng chiến mã biến đổi lúc lỏng lẻo. Tiếng hoan hô lập tức bị đè xuống, mọi người ngừng thở, nhìn cây đuốc xa xa từng cái rơi vào bóng tối.

“Còn hai mũi, trong tay A Tư Lam còn có một mũi tên!” Một thiếu nữ lo lắng hét lên.

Trong chốc lát vạn vật yên tĩnh, chỉ có tiếng vó ngựa nhỏ vun như cái trống từ gần đến, đột nhiên, tiếng vó ngựa đột nhiên dừng lại, theo sát, cây đuốc chỗ xa nhất nghiêng nghiêng, đập

tắt. Một điểm hàn tinh trong phút chốc dập tắt, đập thẳng tấp vào chính giữa cây đuốc còn lại.

“Phanh!” một cây đuốc cuối cùng bị mũi tên nóng rực bắn trúng chia năm xẻ bảy, mấy đốm lửa như lưu tinh nhảy lên, chậm rãi biến mất trong bóng tối.

“Chi chi, chi!” Mấy tiếng Thu Trùng từ phương xa truyền đến, đặc ý vì sao băng phối với một khúc thơ.

“Được!” Tiếng trầm trồ khen ngợi tựa như núi lở đất nứt vang lên ầm ầm. Chủ nhân, khách nhân, tráng sĩ dân tộc khác ra sức vỗ tay, không tiếc lời khen ngợi cao nhất là người hiến kế ngựa trở về.

“Vì thần xạ cạm chén này!” A Sử lớn tiếng đề nghị. Mọi người cùng kêu lên, giơ bát rượu lên, uống một hơi cạn sạch. Uống xong, A Sử lại rót cho mình một chén rượu, nâng tới trước mặt A Tư Lam, lớn tiếng nói: “Trán sĩ, hôm nay thuộc hạ của ta làm thê tử của ngài kinh sợ, ta lấy rượu này bồi tội với ngài!”

“Không dám, không dám, ngài là khách quý của Tô Tỳ bộ, lại nói, khăn Đại, khăn của ngài, nàng cũng không bị thương gì!” A Tư Lam dám nghiêng người né tránh, cự tuyệt lời xin lỗi của khách nhân.

“Thuộc hạ không biết khăn Đại Hoài có thai, huông hồ, bức tượng kia không phải đã bị phụ ly bắn xuống rồi sao?” Tô mập phụ ly cười hòa giải cho song phương. Huân luyện một con hắc điều có thể dùng để hành quân tác chiến cũng không dễ dàng., Bảo bồi bên ngoài bắn chết người ta đã đắc tội rất lớn với vị Đột Quyết Vương Đình. Hôm nay người ta không truy cứu nữa, Tô Tỳ bộ chắc cũng biết cảm ơn. Nếu lại kinh sợ Hắc Điều đến mức nhớ mãi không quên được chuyện khăn đen thì đúng là không biết tốt xấu.

“Đã thế, coi như chúng ta bỏ qua, sau này không được ai được nhớ kỹ!” A Sử lại cười khặc khặc, nói.

“Đã bỏ qua, bỏ qua, chỉ là hiểu lầm mà thôi.” Xá Ly mắt Sa ca xoay chuyển, cười phụ họa. Trong nháy mắt giơ chén lên, khước mắt hấn dư quang nhìn thấy Khanh khanh ta Lý Húc

cùng Đào Ngột thoát tợ, trong lòng không khỏi phát ra một tiếng than nhẹ, mây đen nhân nhật hiện lên trong khóe mắt.

”thê tử của ngài sắp sinh thêm một bé trai, hay là một cô bé?”

A Sử kia lại nhấp một ngụm rượu, mở miệng hỏi.

“Hắn là người có thể kéo cung lên trần, trưởng lão đặc biệt cho xem rồi!” A Tư Lam vô cùng vui vẻ trả lời. Biệt Hàn phỏng đoán nam nữ thai nhi, tự có một biện pháp. Vị trưởng lão thay thế người chữa bệnh thập trị ngũ tử, thay người xem thai nhi nam nữ, trong mười lại có thể nhìn ra tám, chín. Đứa nhỏ này là ngày phụ thuộc thánh lang mang thai, tương lai sinh ra nhất định có thể được Thánh Lang che chở vài phần.

”thê tử của ta cũng mang thai, đoán chừng sẽ sinh con gái cho ta!” A Sử lại có chút men say, ôm vai A Tư Lam nói.

“Chúc mừng Lam đại nhân!” Các trưởng lão cùng đứng lên, nâng chén chúc mừng khách nhân.

A Sử vậy lại lật chén rượu về hướng trung tính một vòng, cười cười, không chịu uống trước. Mà tiếp tục nói với A Tư Lam: “Nếu như sinh ra một đứa con gái, sẽ gả cho con trai người được không?”

Chén rượu trong tay A Tư Lam quơ quơ, toàn thân men say tiêu tan. Hôn nhân với Đột Quyết Vương tộc, gần trăm năm qua chưa có bất cứ nhân vật nào trong Hộc tộc có phúc phận như vậy. Hắn nhìn về phía trưởng lão trí tuệ nhất trong bộ lạc, lại nhìn thấy tay trưởng lão trán đang run rẩy, nửa bát rượu đã rơi trên cằm bào.

“Như thế nào, chẳng lẽ Huyền Huyền cùng người không làm được huynh đệ tốt sao?” Liền thấy A Tư Lam nửa ngày không đáp, giả bộ tức giận hỏi.

“Đương nhiên, đương nhiên là có thể. Chỉ là A Tư Lam có chút, có chút...” A Tư Lam moi ruột gan tìm kiếm từ ngữ thích hợp. Hắn ở Tô Vĩ bộ coi như một nhân vật thượng tầng, nhưng lại không có huyết mạch cao quý như tộc trưởng Tây Nhĩ. Nếu như cùng A Sử kết thông gia, tương lai...

A Sử là nhân vật lão luyện cỡ nào, suy nghĩ một chút, đã biết mấu chốt vấn đề. Vỗ vai A Tư Lam, cười nói: “Ta tên là A Tư

Lam, người tên A Tư Lam. Người là một anh hùng, nhi tử tương lai nhất định có thể bảo vệ tốt con gái của ta. Thê tử ta là một đóa hoa nổi tiếng trong tộc Đột Quyết, sinh ra nàng cũng sẽ không bôi nhọ con gái của người. Hai nhà chúng ta quan hệ thông gia, không liên quan gì đến gia tộc A Sử và Tô Tầm bộ!”

“Như thế, đa tạ Xi huynh đệ ưu ái!” A Tư Lam cười cười giờ bát rượu lên, nặng nề đụng vào chén rượu trong tay Tỳ Hưu.

“Chơi!” Tỳ Hưu hào hùng hô lên, ngửa cổ, uống một hơi cạn sạch chén rượu sữa.

Chương thứ năm săn hươu (Cửu Chương)

Đội ngũ A Sử kia lại dừng lại ở Tô Thuyết bộ hai ngày, cuồng hoan trong bộ lạc cũng giăng co hai ngày. Đội sứ đoàn đến từ Đột Quyết Vương đình quá đúng lúc, quả thực giống như đưa than sưởi ấm trong ngày đưa tới ủng hộ Tô Diêm bộ cần nhất. Có gia tộc A Sử làm chỗ dựa lớn nhất của gia tộc họ., Tô Khuyết Tây Nhĩ có thể danh chính ngôn thuận đưa ra vương miện tiếp quản tổ tiên Sùng Nhân tộc lưu lại, người khế đàn bên cạnh hùng hổ dọa người cũng sẽ thu liễm phong mang, xem ở trên mặt Tô Khánh bộ và Tô Đức gia tộc kia thông gia bỏ đi yêu cầu bất hợp lý của bọn họ.

“Là Trường Sinh Thiên và Thánh Lang đang phù hộ Tô Mẫn bộ!” Toàn bộ Mục nhân đều nói như vậy. Mãi cho đến khi A Sử đã rời đi, hưng phấn trong lòng mọi người còn chưa hết.

“Bạch Thiên nga không muốn dựa vào sức mình bay lượn trời xanh, lại học quạ đen để xé xương ăn sau lưng đàn sói. Ai, Văn Tinh dạy Tây Nhĩ lâu như vậy, chẳng lẽ không dạy hắn đem ánh mắt phóng dài chút ít sao!” Đồng Tượng sư phụ thích hát với người khác nhất, vừa gõ gõ thót gõ, vừa oán giận Lý Húc.

“Tộc trưởng, tộc trưởng có lẽ sẽ có quyết định của riêng mình!” Lý Húc nhìn vào lò lửa, không yên lòng trả lời.

Trong lò tỏa ra ánh sáng xanh đậm, đang nhám nháp một khối Tinh Thiết lớn, từ trong hồ Nguyệt Nha lấy ra Tinh thiết làm thành một thanh binh khí cho Lý Húc. Tiểu A Tư Lam sắp xuất thế, Lý Húc vừa vận dùng tài liệu còn lại đánh hai thanh loan đao.

Một tay cấp cho Tiểu A Tư Lam phòng thân, một cái khác sao? Lý Húc si ngốc cười, được giấc mộng hạnh phúc say mê.

“Đồ đàn, ngươi cho rằng nữ nhân của gia tộc A Sử kia là dễ cười như vậy sao?” Tượng đồng vươn tay ra, mổ phanh đầu đệ tử. Với tư chất trước mắt của đệ tử này, thích hợp tìm sơn dã

không người đi ẩn cư. Thế nhưng ông trời hết lần này tới lần khác đẩy hấn vào trong một vòng xoáy, mà bản nhân hấn nhìn thấy bước vào trung tâm vòng xoáy, lại không chút ý thức.

“Kính đại ca lại nói, huynh ấy cùng A Tư Lam hai người quan hệ thông gia, không liên lụy gia tộc hai bên!” Lý Húc đem khối sắt nung đỏ dùng kìm lửa kẹp ra, sau khi dùng sức đập mấy chùy, lau mồ hôi trên mặt trả lời.

A Sử thân cùng lực bất tòng tâm vô cùng, trong lúc giờ tay nhắc chân biểu lộ ra sự nhiệt tình và độ hảo cảm của toàn bộ Tô Tỳ bộ đã chiếm không ít. Lý Húc không muốn để cho nghi ngờ không căn cứ mà mất đi toàn bộ hứng thú, mặc dù hấn cũng giống như đồng thợ sư phụ, cũng loáng thoáng cảm thấy sau lưng độ nhiệt tình quá độ này khả năng có thể bao hàm một âm mưu to lớn. Nhưng rốt cuộc âm mưu gì, hấn lại như nhìn hoa trong sương không thể thấy rõ ràng.

“Nếu như Từ huynh có ở đây, khẳng định có thể đoán được rốt cuộc trong hồ lô của A Sử bán thuốc gì. Đáng tiếc Từ huynh còn đang ở bờ sông mới mở, dẫn nhân mã phòng bị đàn nhân đánh lén!” Lý Húc lắc đầu, đem ý nghĩ hỗn loạn vứt ra sau đầu. Chế tạo binh khí cần phải có tâm tư độc nhất, hấn cũng không hy vọng trong hai thanh loan đao sắp sinh ra lại xuất hiện bất cứ kiện phẩm nào.

“Đứa nhỏ này, cuối cùng vẫn là tâm thiện!” thợ đồng thõ dài, không nói gì nữa. Cái gì nên tới cuối cùng vẫn phải làm, không trải qua mưa gió thì cặp cánh vĩnh viễn dài không lớn, có một số đạo lý chỉ có chịu thiệt mới hiểu được. Hấn yêu thương nhìn cây chùy lớn vung tới mức vù vù xé gió, như nhìn thấy bản thân hơn hai mươi năm trước.

Đại chùy gõ nhỏ vọi vàng, tấu lên một khúc Mục ca. Trong tiếng Mục ca, thời gian dần dần bị quên lãng. phôi đao màu xanh đen đầu tiên, đường nét mềm mại dần dần thành hình, ngọn lửa màu vàng lưu động giữa lưỡi đao, khi thì bùng nổ ra ánh sáng chói mắt.

Hai thầy trò đều im lặng, công tác rèn đã đến thời khắc mấu chốt. Kinh nghiệm sâu sắc của đồng tượng và thể lực Lý Húc

khiến tốc độ hoàn công tăng nhanh, đọi lưỡi đao và thân đao bình định quá độ, một kiện tinh phẩm lại ra đời.

“Người còn tâm tư rèn sắt ở chỗ này!” Cửa xưởng bị người ta một cước đá văng, gió lạnh bao phủ một bóng người, nổi giận dùng dùng xông vào.

“Ngao nuốt! chần!” Lý Húc phân thân, đại chuỳ rời xa mục tiêu, đập mặt đao lõm xuống một khối. Hoa văn tự nhiên sau khi rèn luyện hình thành tự nhiên bị đánh nát, toàn bộ thân đao nhìn không còn tự nhiên như trước nữa. Hắc ảo não buông chuỳ sắt xuống, đưa mắt nhìn về phía cây rìu.

“Đi mau, theo ta tới đại trường chính giữa!” Nga Nhược đỏ mắt, điên cuồng lôi quần áo Lý Húc ra ngoài. Thằng ngốc trước mắt này quá không có đầu óc, lão bà đều sắp bị người ta đoạt, thế mà còn lo giúp người khác đánh đao.

“Sao, đã xảy ra chuyện gì?” Lý Húc có chút mất hứng giữ chặt lưỡi của nàng, thấp giọng hỏi. Toàn bộ công phu hôm nay đều vì cú nuốt lỗ mãng hôm nay mà thất bại trong gang tấc, nếu muốn khôi phục hoa văn trên mặt đao, cả lưỡi đao cũng phải quay về lò một lần nữa.

“Đánh, ta đánh chết người!” Từ trước đến nay, những con rắn mềm mại sẵn sóc lửa giận trừng mắt hét lên: “Bọn chúng muốn gả Đào Thước Thoát Tơ đến chỗ Đột Quyết, người không ngờ còn có tâm tư rèn sắt ở đây!”

“Cái gì?” Lý Húc sửng sờ, nhất thời không phản ứng lại. Đào phú thoát ti muốn gả cho Đột Quyết, không phải nói nữ nhi của Đột Quyết nhân sẽ gả cho A Tư Lam sao? Tại sao mới qua mấy ngày, tất cả an bài đều thay đổi?

“Đi đi, cố gắng hết sức!” Tượng đồng ở bờ vai Lý Húc đẩy hấn một cái, thấp giọng khuyên nhủ.

“Ồ!” Lý Húc đáp ứng một tiếng, lão đảo chạy theo nàng ta ra khỏi tác phường. Gió thu thổi một cái, đầu óc hấn lập tức thanh tỉnh lại. Đào Khoát thoát tơ muốn gả vào Đột Quyết, nhưng Đào Ngột thoát tơ rõ ràng đã có ước hẹn bạch thủ với mình rồi chứ? Tộc trưởng các người tán thành chuyện này! Vị trưởng lão này chúc phúc qua chuyện này! Toàn bộ Tô Tỳ bộ,

toàn bộ thảo nguyên đều từng chúc phúc vì mình cùng Đào Khoát thoát tở!

Hắn nhảy lên lưng ngựa, điên cuồng phóng tới trung ương đại trướng. Chẳng trách mình luôn cảm thấy nụ cười thần bí như sau khi say rượu, người này xưa nay không uống say, lại khiến toàn bộ Tô Khánh bộ say khướt!

“A Tư Lam chỉ là một quý tộc, con của hắn cưới A sử nhưng lại là con gái nhà làm nhảm kia, chắc chắn đánh vỡ quyền lực cân bằng trong bộ lạc Tô Yêm!” Trong lúc bay nhanh, Lý Húc cảm giác được bản thân đã biến thành mắt to của Từ Đại, trong nháy mắt hai mắt đã xuyên thủng sương mù đen kịt kia.” Để duy trì quyền uy của gia tộc họ Tô, trong nhà tộc trưởng phải có người thông gia với người có địa vị cao hơn trong gia tộc A Sử.”

Người thảo nguyên tính cách ngay thẳng, không có nghĩa là người thảo nguyên không hiểu cách giao dịch. Lý Húc biết mình thật sự rất ngốc, ngốc đến mức tin tưởng vào sự rộng lượng của A Sử. Tin rằng tất cả mọi người bên cạnh đều giống Cừu thúc chân thành và thiện lương, ngốc đến mức coi bản thân là một phần tử của Tô Tể Bộ...

Từ trong tay Côn Bằng thắng được Hắc Phong không hổ là một con bảo mã lương câu, sau mấy lần chạy trốn, nó đã vọt tới chính giữa lều nghị sự của bộ lạc. Lý Húc nhảy xuống ngựa, nắm chặt loan đao xông về phía cửa trước lều lớn ở trung ương. Ngay khi thân thể lướt qua vách trướng tròn trịa, y nghe thấy một tiếng ghen ngào...

“Phục ly không phải là thể hiện, không phải, phụ là vinh quang của bộ lạc mới cùng dám cá cược rượu. Lang kỵ hung ác như vậy, hắn không muốn mục nhân chúng ta mất nhuệ khí!”

“Là Đào Ngột thoát tì, nàng đang nói chuyện vì ta!” Bước chân Lý Húc chậm lại, trong lòng lập tức sung mãn bởi cảm giác hạnh phúc và chua xót đan xen, cả người cũng run rẩy theo.

“Nàng đang nói chuyện vì ta, nàng không có ruộng bỏ ta!” run rẩy, lưng thiếu niên ưỡn thẳng tấp. Hắn chỉnh đốn quần áo, chậm rãi đi về phía cửa trước đại trưởng. Bất luận phía trước có bao nhiêu mưa gió đang chờ, hắn cần phải dùng lý trí mà không phải lỗ mãng hóa giải.

“Tây Nhĩ tộc trưởng, chẳng lẽ hội nghị trưởng lão của các bộ tộc, có thể để cho phụ nữ tùy tiện nói chuyện sao?” Một âm thanh của Âm Quát cắt đứt lời kể lể Đào Ngột Thoát Ti. Là Di Diệp trưởng lão kia, Lý Húc biết đối với thanh âm này quá quen thuộc. Chính là lão gia hỏa vô sỉ này khi đối mặt với cường địch do dự lùi bước, hôm nay hắn lại bắt đầu đánh giá chủ ý hi sinh Đào Thước Phiến cõng tơ đối lấy chỗ Đột Quyết yêu thích quý.

“Đây là hôn sự của chính ta, ta đương nhiên có thể nói chuyện!” Đào Khoát chảy nước mắt nhìn về phía đám người, trong tiếng trả lời mang theo mấy phần tuyệt quyết. Những người này đều nổi điên, bọn họ không có lương tâm. Phụ ly làm bộ lạc làm nhiều chuyện như vậy, bọn họ thể mà không chút khách khí mà lựa chọn phản bội.

“Đây không phải hôn sự của chính ngươi, đây là đại sự liên quan đến sinh tử mấy vạn người!” Trưởng lão danh ngạch đứng lên, thanh âm không mang bất cứ tình cảm gì. “Tên Đột Quyết cầu hôn cho cháu trai Khả Hãn của Khả Dân, chúng ta không có lực lượng cự tuyệt.”

“Con cháu Bạch thiên nga từng dựa vào người khác từ khi nào?” Cha già của Đỗ Nhĩ thít thít đứng dậy nói. Trong các vị trưởng lão, từ trước đến nay hắn rất nổi tiếng với việc keo kiệt và ít lời. Hôm nay, vì một tiểu tử ngoại tộc, hắn lại phản bác danh vọng lớn nhất trước mặt trưởng lão phó thác.

Mấy trưởng lão bộ trưởng Tô Uế xưa nay không thích quản sự châu đầu ghé tai, âm ỉ trong trướng thành một đồng. Chuyện hôm nay đích xác phi thường khó giải quyết, con gái nhà họ người gả cho cháu của Khả Hãn Khả Dân, đây quả thực là ân điển trường sinh thiên ban cho Tô Diêm bộ. Mấy trăm năm qua., Hâm tộc còn chưa từng thông gia với minh hữu cường đại như vậy. Nhưng, bám vào là thị vệ thánh lang, hắn đến bộ

lạc sau này trả giá hết thấy, người có mắt không nên lựa chọn quên!

“Nếu như cự tuyệt đề nghị của gia tộc A Sử kia, chúng ta căn bản không có lực lượng ngăn cản phần nô của Đột Quyết Vương Đình. Chúng ta chỉ có mấy ngàn võ sĩ, người Đột Quyết lại có hai mươi vạn lang kỵ!” Tô Khuyết đứng dậy, tận lực làm cho lời nói của mình bình thản. Cuối cùng hắn cũng đợi được cơ hội này, người cướp lấy tên của hắn và vinh dự kia mà không diệt, vương miện thiên nga trắng không biết tương lai rơi lên đầu ai.

Bên ngoài đại trướng, Lý Húc càng đi càng chậm, rõ ràng chỉ cần xoay người một cái, hắn có thể vòng qua bên cạnh đại trướng, xông tới cửa trướng. Nhưng thân thể lại trầm trọng như chì, khiến hắn không cách nào bước ra một bước mẩu chốt kia. Tô Khánh Phụ Ly nói một chút cũng không sai, mình có thể cung cấp toàn bộ cho bộ Tô Tỳ bộ, mà Đột Quyết Vương Đình lại có hai mươi vạn Lang Kỵ!

Hai mươi vạn Lang kỵ, ngẫm lại ngày đó công phá Điều Đầu bộ tàn sát, trước mắt Lý Húc chỉ còn lại một mảng huyết quang.

“Phụ ly có thể kẻ vai chiến đấu cùng chúng ta, chống lại nhục!” Đào Ngột khàn cả giọng nói. Trong lúc Tô Vị phụ ly nói chuyện, nàng nhìn thấy rất nhiều trưởng lão liên tục gật đầu. Ngay cả trưởng lão xa cách nhất với mình, cũng không thể chống đỡ mà cúi đầu. Một cảm giác tuyệt vọng bao phủ toàn thân nàng, nhưng nàng không thể chấp nhận vận mệnh này, quyết quyết không!

“Người đàn ông kia sẽ không kẻ vai chiến đấu cùng chúng ta, hắn là đào binh!” Tô Vị cười lạnh, chuyển ánh mắt sang mọi người đang ngồi ở đây: “Ta lên tìm vài tiểu thương..., Đã hỏi lai lịch của tiểu tử hán gia kia. Hoàng đế Đại Tùy muốn đánh Cao Lê, mấy tên hán nhân kia không dám đi, cho nên mới mượn lý do kinh thương chạy trốn tới bộ lạc chúng ta. Các người nghĩ lại xem, một kẻ nhu nhược không muốn chiến đấu cho tộc nhân mình, sẽ vì bộ lạc người khác mà đổ máu sao?”

“Phụ ly không phải kẻ nhu nhược, phụ thuộc không phải là...”
Đào Khoát thoát tơ tuyệt vọng khóc lớn lên. Nàng muốn giải thích cho người trong lòng, nhưng nàng không thể phủ nhận lời thúc thúc nói là sự thật. Lý Húc không thể dấu diếm nàng, vì sao đến bội bộ, vì sao không gấp trở về, nàng rõ ràng rành mạch.

“Một kẻ nhu nhược không muốn chiến đấu cho tộc nhân của mình, sẽ vì bộ lạc người khác mà đổ máu sao?” Lý Húc ngậy người đứng ở cạnh đồng than, sắc mặt tái nhợt, thân thể sặc sỡ thành cỏ khô trong gió. Nga Nhưn đã đuổi theo, kéo tay hắn đi về phía trước cửa đồng than, nhưng thế nào cũng kéo hắn không động đậy.

Trong tuyệt vọng, hắn nhìn thấy Đào Khoát bao than khóc lóc từ trong đồng than lao ra. Hắn nhìn thấy Ngao khóc lóc, bắn về phía Đào Ngộ thoát ti đuổi theo, hắn nhìn thấy võ sĩ Tô Yết trước cửa lều than trừng mắt nhìn mình, trong ánh mắt tràn ngập khinh bỉ.

Chương thứ năm sáu (98)

“Tên tiểu tử hán gia kia nói với kẻ địch phải nhân từ, khuyên mọi người buông đao tiễn, làm bằng hữu với kẻ thù. Tên nhu nhược như vậy, dựa vào cái gì để khiến dũng sĩ bộ tộc ta...” Trong đại trường trống rỗng, tiếng Tô Diêm phụ thuộc vang lên quanh quẩn.

Các trưởng lão các bộ lạc im lặng không nói gì, trong lòng mọi người đều hiểu lời Tô Diêm phụ thân chưa chắc đã là thật. Bất luận hán tử kia vì sao mà đến, nửa năm qua hán hành động ở Tô Khuyết bộ lại không có nửa điểm quan hệ với hai chữ “Yếu đuối”. Nhưng vì một tiểu tử dị tộc đi đắc tội đệ đệ của Tây Uyên tộc trưởng., Điều này thực sự không cần phải ra. Huống hồ, trừ hy sinh tiểu tử hán gia, liên quân Chư Phán trước mắt căn bản không có lựa chọn con đường thứ hai.

Chỗ tốt của quan hệ thông gia là có thể thấy rõ ràng, có người Đột Quyết như thế này là chỗ dựa lớn, tộc trưởng Tây Nhĩ có thể danh chính ngôn thuận mà nhận lấy vương miện tổ tiên lưu lại từ trong tay chấp nhất thất bại., Một lần nữa đem tất cả con cháu Bạch Thiên nga chinh hợp thành một đội. Xung quanh có vô số tiểu bộ tộc, đem từng con ngựa lục tặc thần phục dưới giày ngựa. Phía đông đại mạc, Lạc Thủy yếu ớt (tùng hoa giang), trên ngàn dặm thảo nguyên không còn ai dám tranh hùng với tộc Thao, tái hiện lại thời khắc tổ tiên huy hoàng là chỉ còn chờ đợi.

So với quan hệ thông gia rõ ràng tốt hơn chính là kết quả đáng sợ sau khi cự tuyệt thiện ý của A Sử gia tộc kia. Một bộ tộc có tới mấy trăm vạn nhân khẩu, hai mươi vạn lang kỵ không phải chỉ có mấy ngàn nhân mã liên quân có khả năng chống lại. Cho dù lực lượng thánh lang cường đại hơn nữa, trí tuệ của Từ hiền giả sẽ thâm sâu hơn nữa., Lúc Lang kỵ đến, chính là ngày thảo nguyên bị máu nhuộm đỏ. Mặc dù người Đột Quyết không phải bởi vì Tô Yết bộ từ hôn mà phát binh chinh phạt, chỉ cần A Sử kia cờ xí rõ ràng đối với chấp sử đại khái ủng hộ., Những tiểu bộ tộc đang ở trong trạng thái quan sát chắc

chấn sẽ nhảy vào dưới trướng chấp nhất thất bại. Để lại cho Tô Khánh bộ, vẫn là một đợt tai ương ngập đầu như cũ.

Lui một vọn bước mới cân nhắc, mặc dù A Sử nọ gia tộc đem đại độ từ chối hôn chi nhục nở nụ cười, có A Tư Lam gia cùng Tu gia kết hôn, cường giả vì tôn trên thảo nguyên, Tây Nhĩ tộc trưởng vị trí tướng ở nơi nào?

Đoàn người căn bản không cần lựa chọn, lúc Đột Quyết sứ giả kia đề xuất cháu của Khải dân A Tuất và bộ lạc thông gia Tô Khuym đã sớm viết kết cục. Sau lưng gia tộc A Sử kia có một quốc gia, mà phụ thuộc vào đại nhân, ngoại trừ hấn ra, không còn cái gì khác.

“Tên hán gia tiểu tử kia ý đồ dạy sói ăn cỏ, thiện lương và dối trá ngoài mặt đã mê hoặc rất nhiều người Mục Nhân...” Tô Diêm phụ ly lớn tiếng nói “tội trạng”, vì quyết đoán cuối cùng của bộ lạc tìm kiếm lý do. Theo nét mặt các trưởng lão, hấn biết mình thắng chắc. Vương miện thiên nga trắng là thuộc về Tô Tỳ bộ, vô luận người ngoài nào uy hiếp đến mình, đều phải ở trước hạt giống của hấn mà diệt trừ hoàn toàn.

Đột nhiên, lời nói phụ thuộc của Tô Khánh nghe ở trên cổ họng. Hấn nhìn thấy hai thị vệ đứng ở cửa bị người ta đùng ngã trên mặt đất. Ngay sau đó, hấn nhìn thấy một con báo tức giận chậm rãi áp sát mình.

“Tô Minh phụ thuộc đại nhân, nếu người muốn nịnh bợ tên gia tộc A Sử kia, xin đừng vũ nhục ta, cũng đừng có vũ nhục chính người!” Lý Húc đặt tay lên chuôi đao, từng bước một đi vào trung tâm đại trướng. Mấy võ sĩ bộ tộc phụ trách đại trướng định xông tới ngăn trở, bị ánh mắt của hấn ép tới, mang theo chút xấu hổ dừng bước.

“Phụ thuộc, người muốn làm gì?” Các trưởng lão Tô Tỳ bộ hét lớn. Dựa theo thân phận trước mắt, hấn tuyệt đối có quyền tham dự quyết nghị của bộ tộc. Nhưng Thánh Lang thị vệ đại nhân tính cách lười nhác, rất ít đến trung ương đại trướng, cho nên các trưởng lão khi nghị sự cũng quen không bỏ qua sự tồn tại của hấn.

Hôm nay, không có ai mời, hấn lại đột nhiên tới. Vừa bước vào, trên người đã tràn ngập sát khí, phảng phất tất cả mọi người đang ngồi ở đây đều là cừu nhân của hấn, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể rút đao ra để huyết tẩy đại trưởng.

Lý Húc cười lạnh, ánh mắt phẫn nộ đảo qua từng trưởng lão. Trước khi tiến vào đại trưởng, trong lòng hấn vẫn tràn đầy những lời tự ti và thương cảm., Tất cả tự ti cùng kiêu sát sớm đã bị kiệt ngạo thay thế. Hấn đã thấy rõ sự dối trá ẩn giấu sau lưng hiền hậu, nhìn rõ ràng bộ tộc cần hấn một cái “hù nhu nhược” đã chiến đấu. Mỗi một ánh mắt đều không tự chủ được nghiêng đầu qua người gặp hấn. Là con cháu Bạch Thiên nga cô phụ bằng hữu của mình, vô luận lý do phản bội đầy đủ, mọi người đều không thể trực diện đối mặt với ánh mắt cường tráng của Thánh Lang thị vệ.

“Theo quy củ thảo nguyên, nếu như một người bị vũ nhục, có thể dùng máu của kẻ tạo ra kế hoạch để rửa nhục cho mình. Tô Diêm chủ động rời đi, sau thời gian một nén hương, ta sẽ lĩnh giáo tiên thuật của ngài trên dải đất trống ở phía ngoài trưởng!” Lý Húc thu hồi ánh mắt, đứng vững vàng ở giữa lều lớn, nói.

Thanh âm của hấn không cao nhưng chữ lại rõ ràng vô cùng. Học gần một năm Đột Quyết lời nói, mỗi từ ngữ hấn đều có thể dùng đúng như ý. Trong đàn sói không có nhiều luật lệ như vậy, tất cả tranh chấp lẫn nhau đều có thể dùng răng để giải quyết. Nếu hôm nay Tô Trát phụ thuộc khiêu chiến của hấn, từ nay về sau vĩnh viễn không thể ở trong bộ lạc trung lập.

Trong đại trưởng nhất thời loạn hết cả lên, ai cũng không nghĩ tới từ trước đến nay người thiện lương thành thật đến mức cổ hủ có thể dùng phương thức cực đoan như vậy để giải quyết tranh chấp. Có người kinh ngạc, có người quát lớn, trong lòng còn có người âm thầm vì hành vi lỗ mãng của Lý Húc mà âm thầm lắc đầu. Tô Tỳ Ly là dũng sĩ nổi danh trong bộ lạc, vô luận là dũng sĩ săn bắn hay là hai quân đánh nhau, hấn chưa bao giờ gặp phải địch thủ.

Đoàn người đang bối rối, bên tai lại vang lên giọng nói bình tĩnh dị thường của Lý Húc: “Phụ ly đại nhân địa vị tôn sùng, không đến mức tìm người khác thay mình tiếp nhận khiêu chiến của một hán tử!”

Bốn chữ của hán gia tiểu tử, Lý Húc cắn rất nặng, còn cố ý mang theo ngữ điệu khinh miệt khi nói chuyện với Tô Diêm.

“Người...” Tô Tỳ bị sát khí trên người Lý Húc làm cho trong lòng hốt hoảng, vốn định không chút do dự đáp ứng khiêu chiến, không biết tại sao, lời đến bên miệng đột nhiên biến thành một cái lí do khác: “Người là văn bối trong tộc, theo quy củ không thể khiêu chiến trưởng lão!”

“Các ngươi, mỗi người đang ngồi đây, hôm nay đã từng xem ta như là tộc nhân của mình sao?” Lý Húc nghe thấy giọng nói của mình vang vọng trong trường phòng, trong phút chốc, hắn cảm thấy đầu óc của mình vô cùng tỉnh táo.

Ánh mắt sắc bén lại lần nữa đảo qua trên mặt mỗi vị trưởng lão, vẫn không ai dám ngẩng đầu đối mặt với hắn. Ta là hán gia tiểu tử, bọn họ căn bản không coi ta là người trong nhà. Lý Húc chậm rãi mỉm cười, mỉm cười với mọi người, hắn hướng về phía mọi người nói: “Ta không phải chiến sĩ Tô Khuynh bộ, người khiêu chiến với tộc trưởng không tôn trọng ai. Từ đó về sau, ta cũng sẽ không ở lại đây, sáng mai ta sẽ rời đi sau khi mặt trời mọc!”

“Vậy còn Thánh Lang thì sao?”

“Người an bài Thánh lang như thế nào?” Tiếng truy vấn loạn xạ ngẫu bật ra. Hỏi xong, người nói chuyện mới đột nhiên ý thức được chính mình ngu xuẩn đến mức hỏi, trong miệng như bị kẹt một quả trứng gà, mở hết cỡ, không khép lại được.

“Tộc trưởng Tây Nhĩ, ngươi sẽ cho phép ta dẫn Cam La rời đi sao?” Lý Húc không trả lời mọi người, ánh mắt chuyển hướng sang Tô Khánh Nhĩ vẫn ngồi trên ghế cao, không nói gì. Ánh mắt trong suốt lấp lệt như điện, đại diện cho quyền uy của tộc trưởng, chiếc ghế sắt từng cao không thể với tới trong mắt hắn lập tức thấp xuống.

Hơn nửa năm, chỉ cần ở trong doanh địa của bộ lạc, Cam La cùng Đào Khoát thoát ti thì không rời. Mà vừa rồi Đào Thuốc chạy ra khỏi lều trại, bên người lại không thấy bóng dáng Cam La.

Tô Tỳ bộ đã sớm chuẩn bị sẵn sàng xấu xa nhất, Lý Húc biết, hôm nay cho dù mình làm gì Cam La cũng không thể đi cùng mình. Thánh Lang chỉ có một, mà thị vệ thánh lang lại có thể thường xuyên đổi.

Sói rất bảo vệ quần hùng, nhưng chưa bao giờ keo kiệt để lộ hàm răng của mình với sinh vật bên ngoài tộc.

Thế cục đã hoàn toàn thoát khỏi khống chế của Tây Nhĩ, đây quyết không phải kết quả hấn hy vọng nhìn thấy. Hấn còn có một đứa con gái nhỏ nhất tên là Nhã Luân, chỉ cần đợi thêm ba năm nữa là có thể chọn trưởng bông của người khác. Giống với tất cả thiếu nữ hoài xuân trong bộ tộc, nhã luân khi nhắc tới Thánh Lang thị vệ thì mặt mũi tràn đầy sùng bái.

Chỉ cần ba năm, mà phụ thuộc năm nay chỉ mới mười lăm tuổi. Đây là một an bài hoàn mỹ cỡ nào, không nghĩ tới đột nhiên lại kẹt ở nửa đường. Trong ánh mắt giống như đao của Lý Húc, tộc trưởng của Tây Các chậm rãi đứng dậy, sắc mặt đỏ bừng như máu đang bị người khác nắm lấy cổ tay. Hấn há miệng, nghe thấy một giọng nói không giống mình đang thì thào giải thích: “Ta...”, Ta cũng là bất đắc dĩ. Nhã Luân, Nhã Luân chỉ mới mười tuổi. Nga nuốt, ăn tươi nuốt sống đã không phải, không phải bảo ngọc hoàn mỹ. Gia tộc A Sử kia nhiều thế hệ thông hôn với Trung Nguyên, phong tục giống như hán nhân, vạn nhất chộc giận bọn họ, bộ tộc, bộ tộc...!”

“Tộc trưởng Tây Lãng, lý do này là chính ngươi nghĩ ra à?” Lý Húc cảm giác mình như bò ra từ trong Nguyệt Nha hồ lúc này, máu huyết toàn thân đều đã đông cứng. Gió thu lạnh lẽo từ cửa sổ thổi vào, thổi tan toàn bộ sương mù trước mắt hấn.

Đây không phải là biện pháp mà chính Tây Khuyết ngươi nghĩ ra. Đầu não tượng người cùng từ ngữ của Đột Quyết, căn bản không có khái niệm “hoàn toàn cái khái niệm” này. “A sử gia tộc kia nhiều thế hệ thông hôn với Trung Nguyên, phong tục cùng hán nhân” những lời này, cũng không nên xuất phát từ

miệng tộc trưởng Tây Tấn. Toàn bộ Tô Đại Thủ, ngoại trừ Từ Đại Nhân ra, nếu còn có một người khác đối với gia tộc A sử có lịch sử cùng thói quen như thế, thân phận người này đã không cần phải suy đoán.

Chỉ có nàng, mới cần lực lượng gấp gấp như thế. Hơn hai mươi năm trôi qua, trong lòng nàng, thù hận Đại Tùy nàng không giảm chút nào.

“Ta, đương nhiên là ta. Ta là tộc trưởng của một tộc, không thể lấy sự an nguy của tộc nhân ra đặt cược!” Tô Thiệu Tây lớn tiếng quát, e sợ có người không nghe thấy hắn trả lời. Hắn cảm thấy chính mình phần nộ, nhưng lửa giận tràn đầy trong mắt phụ thuộc trong sáng, lại nhanh chóng tan vỡ như gặp phải núi tuyết.

Là Tô Yết bộ xin lỗi phụ thuộc, trưởng lão Sa ca bộ lạc bỏ mình khẽ lắc đầu. Nhưng, hắn không định đứng lên nói một câu công đạo. Tộc trưởng Tây Uyên trả lời rất có đạo lý, mọi người không thể lấy an nguy tộc nhân ra đặt cược. Đây gọi là công bằng., Vốn chính là độ có hạn. Sau việc này, các bộ phận nguyện ý phụng hiến thiếu nữ xinh đẹp nhất làm bồi thường. Nhưng hiện tại, Đào Ngột Thoát Ti phải thực hiện trách nhiệm của tộc trưởng con gái mình. Phần trách nhiệm này cùng nàng bẩm sinh đã có, không cách nào trốn tránh.

Tô Tỳ Ly cảm nhận được sự xấu hổ trong lòng ca ca, thân thể thẳng tắp, che chắn giữa Lý Húc và tộc trưởng Tây Nhĩ. Mặc dù sâu trong nội tâm hắn vẫn cảm thấy ngại ngùng, cho dù đối mặt với ánh mắt phụ thuộc vẫn cảm thấy uy áp cực lớn, nhưng hắn lại chẳng hề do dự bày ra dũng khí của mình.

“Ta tiếp nhận khiêu chiến của ngươi, sau một nén hương, để Trường Sinh Thiên thấy được dũng cảm của ngươi!” Tô Minh lạnh lùng trả lời Phụng Ly, nói xong thì quay người đi ra khỏi trường bông.

“Quấy rầy tộc trưởng và các vị trưởng lão!” Lý Húc chấp hai tay trước ngực, khom người hành một cái đại hán lễ khắp nơi.” Thỉnh chừ vị nhớ kỹ, dòng máu chảy trên người các ngươi chính là Bạch Thiên nga, không phải là quạ đen ngắt vụn xương đứng sau đàn sói!”

Dứt lời, hắn cũng xoay người đi ra khỏi lều lớn. Các trưởng lão đã quyết định thế nào, hắn không thể can thiệp. Nhưng cho dù kết quả quyết định cuối cùng ra sao, hắn cũng sẽ làm một chuyện mà mình muốn. Lý Húc đột nhiên nhớ tới sư phụ Đồng Tượng, hơn hai mươi năm thủ hộ một lời hứa, hắn thật sự không oán không hối sao? Người hắn chờ đợi, thật sự đáng để hắn trả giá nhiều như vậy sao?

Kéo giãn hai con ngựa ra ba trăm bước, trưởng lão kia ra sức vung roi da trong tay. Biện pháp giải quyết này cũng không tệ, nếu tiểu tử Hán gia thua, Tô Khuynh bộ sẽ không phải gánh thêm cái gì. Con nghé mới mười lăm tuổi khiêu chiến một con đực đực trưởng thành, kết cục thắng bại hầu như không có gì phải lo lắng.

Tô Minh cố gắng kẹp chặt bụng ngựa, hướng tiểu tử nhà quê đang vũ nhục mình cách đó không xa lao đi. Cả bộ lạc, ngoại trừ A Tư Lam, không ai có khả năng thắng được cánh cung trong tay mình. Hắn điều chỉnh tốc độ của mình, tận lực làm cho thân thể và chiến mã phập phồng nhịp nhàng, hai trăm năm mươi bước, hai trăm bước, một trăm năm mươi bước, Tô Tà nhận cung, cài tên, thấy được thắng lợi đang hướng mình mỉm cười.

Giác cung truyền đến cảm giác ôn nhuận khiến trong lòng Lý Húc trống rỗng, phần nộ khi bị lừa gạt, bị cô phụ sự tuyệt vọng sau khi bị bán đứng, toàn bộ bị hòa tan trong khoảnh khắc trầm tĩnh đó. Hắn không có thúc giục chiến mã, chạy như bay không phải là điểm mạnh của hắn. Hắn cần lắng lắng chờ cơ hội thuộc về mình đưa tới cửa.

“Tên tiểu tử nhà họ Hán kia không nhúc nhích!” Tô Tỳ dựa vào một cái, trong lòng chợt dâng lên một trận thoải mái. Một trăm bước trái phải bắn bia yên tĩnh, từ lúc mười bảy tuổi về sau hắn còn chưa chắc đã thoát khỏi nguy hiểm.” Đây là bản thân ngươi muốn chết!” Tô Diêm bám chặt răng, phối hợp nhịp nhàng móng ngựa kéo dây cung ra.

“Vào!” Một đạo điện quang lướt gấp qua bóp chặn hô hấp tất cả mọi người.

Ngoài một trăm ba mươi bước, chiến mã bám vào lưng Tô Diêm nhảy lên cao, rên rỉ một tiếng, ném chủ nhân ra ngoài. “Vèo!” mũi tên mất đi chuẩn xác bay ra khỏi dây cung của Tô Diêm, bay thẳng lên trời.

Lý Húc thu cung, thúc ngựa, rút đao, gió xoáy cuốn lấy Tô Diêm rơi vào trong bụi bặm. Ưu điểm lớn nhất của Trung Nguyên Giác Cung là ở lực đạo của nó, lúc trước bắn tên thủ lĩnh trinh sát, Từ Đại Nhân đã từng chỉ điểm hắn một chiêu này. Để đảm bảo chính xác, hôm nay hắn lựa chọn cỗ chiến mã của đối phương.” xạ nhân bắn ngựa trước!” Trong ca quyết do Cửu thúc truyền thụ, rõ ràng viết rõ ràng vô số kinh nghiệm mà chiến sĩ Trung Nguyên dùng tính mạng đổi về.

Trưởng lão héch mép nhắm chặt hai mắt lại, Tô Diêm bám theo xong, đầu óc choáng váng, hắn không có bất cứ cơ hội nào chạy khỏi loan đao của đối thủ. Trừ phi có người bắt chấp tất cả xông lên ngăn cản chiến mã của Lý Húc, nhưng cái tên phá hồng quy củ thảo nguyên sau đó bị trói ở sau lưng ngựa kéo chết tươi.

Những tiếng kêu thảm thiết cùng với mùi máu tanh trong dự liệu cũng không truyền tới, thay vào đó là một trận âm ỉ hỗn loạn. Trưởng lão để ý khẽ sở mở hai mắt ra, trông thấy Lý Húc đứng trên mặt đất, loan đao gắt gao đè lại cổ Tô Thất phụ thuộc., Đây là vũ nhục đối với người thất bại quyết đấu còn lớn hơn nữa. Từ nay về sau, thân phận của Tô Diêm phụ ly chính là nô lệ chiến thắng, theo quy tắc thảo nguyên, trừ phi chủ nhân khai ân cho phép người nhà dùng tài vật chuộc lại, bằng không hắn vĩnh viễn không thể thoát khỏi thân phận nô lệ.

“Ta không phải kẻ nhu nhược! Ngươi mới đúng!” Lý Húc gác loan đao lên cổ Tô Diêm, lạnh lẽo nói. Tô Khuynh Phụng, hai mắt nhắm nghiền, cả người bị hành hạ đến mức đỏ chót, không còn dũng khí dùng cổ mình chống loan đao.

“Trưởng lão, ta có thể dùng nô lệ của mình hướng quý bộ đôi một người khác được không?” Lý Húc thu hồi loan đao, hướng về phía ông ta mà hét lớn. Đây là quy tắc của thảo

nguyên, hẳn biết trưởng lão Thác Bạt tộc không cách nào cự tuyệt.

“Đào Khoát Lộ là con gái tộc trưởng, không phải nô lệ.” Lão hồ ly hỏi một đằng trả lời một nẻo.

“Chuyện này liên quan gì đến việc Đào Ngột thoát ti vậy?” Một số người không rõ nguyên do của sự việc nhỏ giọng nghe ngóng. Lấy thân phận Lý Húc và Tô Ngôn phụ họa quyết đấu, đây hiển nhiên là vi phạm quy củ của bộ tộc. Nhưng tại sao trưởng lão lại không ngăn cản hẳn? Tộc trưởng Tây Nhĩ vì sao lại trốn trong lều lớn không chịu đi ra? Các võ sĩ phụ trách duy trì trật tự bộ lạc, vì sao ánh mắt bọn họ nhìn về phía Lý Húc tràn ngập thông cảm?

“Là gia tộc A Sử hướng Tây Nhĩ tộc trưởng gia cầu hôn!” Một ít người biết rõ nội tình thấp giọng trả lời. Chuyện hôm nay chỉ sợ không dễ kết thúc, đệ đệ tộc trưởng bị vũ nhục, nếu như đối phương không phải là thánh lang thị vệ, lúc này phỏng chừng đã có nửa bộ tộc võ sĩ vượt người bảo vệ tôn nghiêm tộc trưởng.

Gió đêm lạnh lẽo, thổi tan mờ hôi lạnh sau lưng người ta.

Chương thứ năm săn hươu (98 hạ)

“Ta muốn dùng Tô tiểu phụ đổi A Vân, vị trưởng lão này có làm được cuộc giao dịch này không!” Lý Húc cười lạnh hỏi. Hắn cảm giác được một tia khoái ý trả thù, cho dù khoái ý như dao đâm vào người hắn đầy thương tích.

“A Vân là nô lệ của ngươi, ngươi muốn thả nàng tùy thời...” Vị trưởng lão chùng chất vụn lần không nghĩ tới Lý Húc lại phí lớn như vậy, đánh bạc tính mạng cũng không chỉ vì một nữ nô, nhất thời không có phản ứng lại, bật lời đáp.

“Hắn ta chỉ là vì một nữ nô và Tô Diêm chủ quyết đấu!” Đám Mục nhân thấp giọng nghị luận, trên mặt tràn đầy thần sắc khó tin.

“Vì một nữ nô ngay cả mạng cũng không muốn!” Có người nhẹ nhàng vỗ ngực nói, trong lòng hắn còn đang nghĩ mà sợ, nếu như vừa rồi không phải là Tô Diêm chủ quan tùy ý, lúc này thiếu niên dị tộc kia đã sớm đầu mô một nơi thân một nẻo. Loạn đao của chiến sĩ thảo nguyên cũng không từ bi giống như thiếu niên, bọn họ quen để đối phương không có bất cứ cơ hội trả thù nào.

“Từ hôm nay trở đi, A Vân không còn là nô lệ của bất cứ kẻ nào. Nàng muốn ở lại trong bộ lạc bao lâu, đều là khách của các ngươi. Muốn rời đi, các ngươi không thể ngăn cản!” Lý Húc đẩy Tô Diêm một cái, người sau lung lay như mất đi hồn phách, lao đảo chạy về phía trước.

“Thành giao!” Trưởng lão trán nâng đỡ Tô Tỳ Hưu bám theo, mang theo vài phần tức giận trả lời.

“Trưởng lão xin cứ từ từ, ta quên mất, ngươi nên trả lời toàn bộ Tô Lạc, hay chỉ là đại diện cho chính ngươi?” Lý Húc tay đề lên chuôi đao, bước lên phía trước một bước, cười hỏi. Từ Đại Nhân đã từng nói, nếu như ngươi tính kế người khác, thì tuyệt đối đừng để người khác đoán được bước tiếp của ngươi. Nếu đã muốn vạch trần mặt mũi với đám người trưởng lão, hắn cũng không ngại làm căng thẳng quan hệ giữa hai bên.

Tiểu tử này thật quá đáng, bộ lạc của mình mặc dù có chỗ nợ với tiểu tử trước mắt này, nhưng người này cũng không nên lần nữa, lại ba địa hoài nghi uy tín của Tô Khuyết bộ! Vị trưởng lão này then quá hóa giận, muốn dùng thân phận trưởng lão giáo huấn Lý Húc một ít. Hắn lấy dò hỏi hướng chung quanh quét qua, lại thấy binh lính thoát khỏi bộ lạc, đám người Hầu Khúc Lợi của bộ thức đều nhao nhao nghiêng đầu nhìn sang hướng khác.

“Trường Sinh Thiên nghe thấy câu trả lời lớn giọng của bộ trưởng Tô Uy, A Vân không còn là nô lệ của bất cứ kẻ nào, nàng là khách nhân của bộ lạc Tô cất giữ.” Vị trưởng lão này mặt tái xanh, lập đi lập lại hứa hẹn của mình. Nói xong, vị Tô Diêm phụ thuộc vào bộ lạc Tô Diêm đang thất hồn lạc phách chậm rãi đi về phía trung ương. Trong nháy mắt, hắn và Tô Diêm Phụng Ly giống như già đi rất nhiều, bóng lưng còng xuống, bước chân lão đảo.

“Lý Húc cảm tạ sự khăng khải của trưởng lão! Sáng sớm ngày mai, ta sẽ cáo biệt mọi người!” Thiếu niên chấp tay với bóng lưng bên cạnh, quay người đi về phía chiến mã của mình.

“Chủ nhân!” Tiếng khóc của nữ tỳ A Vân vang lên trong đám người. Một màn vừa rồi, nàng hoàn toàn thấy được. hạnh phúc ước mơ đột nhiên từ trên trời rơi xuống khiến nàng hoàn toàn bị lạc mất.

“Trừ bản thân ngươi ra, không có ai là chủ nhân của ngươi cả!” Lý Húc kéo cương ngựa, cúi người đưa tay phải về phía A Vân.

A Vân xấu hổ cười cười, lau nước mắt, đặt tay ở trong lòng bàn tay ấm áp trước mặt. Lý Húc dùng sức kéo một phát, kéo A Vân ra sau lưng ngựa. Hắc Phong rên lên một tiếng dài, sải ra bốn vó xông về phía trước.

“Tiểu tử hỗn độn!” A Tư Lam đám người lắc đầu, nhường ra một con đường. Kết cục như vậy cũng tốt, song phương đều không bị thương quá nặng. Thân là võ sĩ bảo hộ chức trách bộ lạc, bọn họ cũng không cần quá mức khó xử.

Thiếu nữ A Vân như cười mây đạp gió mà ngồi trước ngực Lý Húc, khí tức nam tử mạnh mẽ truyền tới từ phía sau khiến nàng không thở nổi. Đây là một loại hạnh phúc khó thở nhưng A Vân không dám yêu cầu nó có thể duy trì quá lâu.

Thiếu niên sau lưng là một Lang Vương rời bầy, một ngày nào đó hắn sẽ tìm thấy mọi người của mình. Có người may mắn sẽ cùng hắn ngắm tuyết rơi cùng ngắm mặt trời, nhưng người kia tuyệt đối không nên là mình. Cánh mũi hít thở sâu vài cái, A Vân thỏa mãn suy nghĩ. Hắn có đường phải đi dài, một nữ nhân tốt đáng ra không nên trở thành nỗi mệt của hắn.

Nàng chậm rãi ngẩng đôi mắt to như đá quý màu đen lên, nhìn Lý Húc non nớt, gương mặt vừa mới dài ra chút râu quai nón, cười cười, thấp giọng nói: “Đào Khoát thoát ti muôn người đêm nay ở trong lều chờ nàng!”

“Đào Tịch Thoát Ti!” Lý Húc lầm bầm lặp đi lặp lại, trái tim đã chết lặng hồi phục một chút âm áp.” Ta biết nàng sẽ không phụ lòng ta, thiếu niên mỉm cười, hai hàng nước mắt rớt cuộc phá tan hóc mắt, theo bên má chậm rãi chảy xuống.

Đột nhiên xảy ra biến cố lớn như vậy, có một khách điểm đã sớm đóng cửa từ lâu. Trương Quý, Vương có thể trông thấy hai người nóng lòng chờ đến khi Lý Húc trở về, rụt rè tiến lên dò hỏi sau này đi hay ở lại.

“Các người cứ việc yên tâm, Tô Tỳ bộ trông cậy vào khách sạn hấp dẫn bộ lạc xung quanh, cho nên sẽ không ai tới gây sự với các người đâu! Khách hàng xin A Vân làm chương quỹ, hai người các người làm tiểu nhị. Kiếm được tiền mọi người chia, một phần của ta giao cho thương đội mang về quê quán Dịch huyện.” Đầu óc Lý Húc tỉnh táo, nói rất rõ ràng.

Khoảnh khắc đứng dậy xông vào đại tướng, Lý Húc đã không còn là thiếu niên ngây thơ như trước kia. Dương phu tử, Từ Đại Nhân, Tôn Cửu, đồng tượng, từ đó mọi người dạy bảo bắt đầu chậm rãi dung nhập huyết mạch của hắn.

Chỗ tốt mà khách sạn mang lại rất rõ ràng, đám người Tô Diêm và Tây Thác dù có tức giận đến đâu cũng sẽ không tự tay đi chặt chân sau lưng mình. Cho nên Trương Quý và

Vương hi vọng có thể bình an trốn trong bộ lạc đào binh nô dịch, không cần thiết phải lo lắng cho tương lai. Điều duy nhất có thể để đám người Tô Bạc phụ ly phát tiết phần nô chính là A Vân., Nàng không chỗ nương tựa, lại có quan hệ vô cùng thân thiết với mình. Nhưng hôm nay mình đã ép trưởng lão thừa nhận A Vân là khách nhân của bộ lạc, xuất phát từ mục đích bảo vệ tôn nghiêm của bộ lạc, các trưởng lão cũng sẽ không để A Vân bị uy hiếp.

Lý Húc bình tĩnh suy nghĩ, từng bước an bài tốt tương lai của mình cùng tiền điểm. Năm ngoái tiền kiếm được đã có một bộ phận phó thác Trương Tam thúc mang về Trung Nguyên, còn lại một ít thuộc về Từ Đại Nhân cùng vật quý trọng của hai người bọn họ, vừa vặn có thể lấy ra vài món đồ khăn cấp trên đường đi. Là dành cho mình danh hiệu là trâu dê dê bò., Ngựa và súc vật vẫn luôn xen lẫn trong công sản của bộ lạc do đồ nô nuôi thả, sau khi bản thân rời đi, những súc vật này hẳn là có thể vì A Vân, Trương Quý, Vương có thể trông coi cung cấp thức ăn sung túc...

Trong mộng của thiếu niên, có một ngày sẽ có đàn dê bò, ngựa, dẫn theo thê tử của mình áo gấm về quê. Lý Húc cười cười với bóng lưng đang dần dần phiêu tán của mình, chậm rãi khép sổ sách lại.

Bên ngoài lều trại liên tiếp vang lên tiếng bước chân. Theo tiếng bước chân nhiệt tình của A Vân, Đỗ Lăng, A Tư Lam, Hầu Khúc Lợi, Anh rải đám người kia lục tục đi vào.

“Đi cỡi bộ lạc đi, mấy muội muội của ta tùy người chọn!” Ca tát thẳng vào mặt, cuống quýt hét lớn. Mọi chuyện xảy ra trong đại trưởng đã thông qua miệng các võ sĩ truyền tới tai hắn, những lựa chọn của các trưởng lão đã giảm tới cực điểm.

“Này, cái lão di điệp này...” Hầu Khúc Lợi của bộ bộ nhất định không ngừng lắc đầu.” Đột Quyết có mấy chục vạn đại quân, nhưng con cháu Bạch Thiên nga kia chưa hẳn là không có năng lực tự vệ. Thảo nguyên lớn như vậy, chẳng lẽ hai mươi vạn lang kỵ kia nhàn rỗi không việc gì, mỗi ngày đều đuổi theo móng ngựa của chúng ta sao?”

Đoàn người nhao nhao biểu đạt sự phẫn nộ của mình, nhưng đều không đưa ra biện pháp gì hay. Bọn họ đều là dũng sĩ trong các bộ lạc lấy được, nhưng có thể được Lý Húc ủng hộ lại cực kỳ có hạn. Học tộc lấy trưởng lão hội làm chủ từ xưa, cho dù là bản thân tộc trưởng, cũng không có quyền phủ định công nghị của các trưởng lão.

Phát tiết trong chốc lát, Đỗ Nhĩ thấp giọng đề nghị: “Phụ ly, nếu không người chờ Từ Hiền Giả trở về. Hấn trí tuệ hơn người, nói không chừng có thể đưa ra biện pháp gì hay!”

“Người không phát hiện, mấy lần trước đều là Tô Tỳ Hưu phụ thuộc một người trở về, Mậu công huynh luôn ở lại trong quân sao?” Lý Húc lắc đầu, thấp giọng trả lời. Hấn vốn vẫn cho là Từ Đại Nhân ở bên ngoài chậm chạp không về là bởi vì tình cảm muốn trốn tránh cùng Nga Phách. Bây giờ nghĩ lại, loại an bài này chưa hẳn không phòng ngừa thế lực của mình cùng Từ Đại Nhân tọa đại, tiến đến uy hiếp bộ lạc lo lắng an toàn.

Trong vòng một ngày, từ đỉnh núi cao mà mọi người chú ý ngã xuống đáy cốc của cuộc sống, làm cho hấn đối với tất cả bản năng trong bộ lạc cảm thấy hoài nghi. Đám người Đỗ Nhĩ biết tâm tình hấn không tốt, cho nên cũng không lâu ngồi xuống. Sau khi nói vài lời gặp lại, mỗi người đều để lại một phần lễ vật, đều đứng dậy cáo từ.

“Chờ sau này tâm tình người tốt lên, đừng quên đến bên hồ Nguyệt Nha nhìn mọi người coi!” Ca dùng sức ôm lấy Lý Húc, thấp giọng dặn dò. Lần đầu tiên nhìn thấy Lý Húc, đôi phương thấp hơn hấn hai cái đầu., Thiếu niên hán tử này đã đẩy lên mũi hấn. Chỉ bằng bộ xương này, người này tương lai cũng là một hào kiệt xuất sắc. Vì mấy cây xương vụn đuổi một con báo, ca tung tin tưởng, các trưởng lão Tô Khánh bộ sẽ một ngày nào đó hối hận là hôm nay bọn họ đã lựa chọn.

“Mục nô nhà ta nhiều, dê bò, ngựa có thể lấy tới một khối để thả. Hàng năm thịt dê, sữa bò còn có trẻ con mùa xuân, không thiếu các người đâu!” Đỗ Nhĩ quơ quơ ống tay áo trống rỗng, nhìn Trương Quý và Vương bổng dặn dò hai người. Lý Húc nhờ hấn chiếu cố cho ba người lưu lại trong khách sạn, dựa

vào thực lực gia tộc, Đỗ Nhĩ tin tưởng mình có thể hoàn thành lời dặn dò bằng hữu.

“Hôm nay người bắn tên đủ chuẩn. Lần sau giao thủ với người khác ngàn vạn phải nhớ kỹ, sau khi bắn tên rời tay lập tức cúi người né tránh. Như vậy, vạn nhất bắn không trúng đối thủ, người còn có cơ hội bắn tiếp!” Hầu Khúc Lợi vỗ vỗ bả vai Lý Húc, thấp giọng dặn dò. Giao tình song phương tuy không sâu, nhưng hẳn lại phi thường bội phục tính cách Lý Húc Lỗi Lạc.

A Tư Lam đi ở cuối cùng đám người, đến trước cửa trướng, cỡi xuống một chuỗi chuông bạc từ bím tóc, đặt ở trong tay Lý Húc: “Ngàn năm thất tu ở hàng rào doanh địa của chúng ta, ngày hôm trước Ba Lăng gia phát điên, thế mà làm sụp một mảng lớn sừng ở Tây Nam. Tối nay ta còn phải dẫn người đi tuần đêm, liền không cùng người uống rượu. Người Trung Nguyên các người thích bạc, cái chuông này tặng người. Ngày nào đó, đừng quên huynh đệ người ở trên thảo nguyên!”

“Cái này không thể được!” Lý Húc lớn tiếng chối từ, vừa muốn thay A Tư Lam đem Ngân Linh treo trở lại, đột nhiên từ trong ánh mắt đối phương thấy được vài phần giảo hoạt.

“Cảm ơn A Tư Lam đại ca!” A Vân xông về phía trước trả lời cho Lý Húc. Con trâu đực Ba Hưng, vốn không liên quan đến việc của Ly đại nhân, nhưng tối hôm nay lại không thể không nói con trâu đực kia nổi điên tới kịp thời.

Trong lòng Lý Húc ấm áp, tay nắm chuông bạc của A Tư Lam ngồi lại bên đống lửa. A Vân đang hiền lành dăng thịt dê lên, sau khi điểm tâm và trà sữa liền lôi kéo Trương, Vương hai huynh đệ lui ra ngoài. Giờ phút này trong lều chỉ còn lại một mình hắn, trong ngọn lửa đang phập phồng, sự việc phát sinh hơn nửa năm nay lại chậm rãi trở lại trước mắt.

Cuộc sống yên tĩnh như Mục Ca, sáng khoái tràn trề, được chiếu cố trong lúc nguy nan, còn có giết chóc đầy máu tanh, tình hữu nghị sinh tử, tất cả, tựa như giấc mộng phiêu tán trước mắt.

Sau khi tỉnh táo lại, Lý Húc biết mình cũng không hận người Mục vô tình. Thành thật kể lại, mấy tháng nay ở Tô Tỳ bộ, hắn

được chiếu cố rất nhiều. Phần lớn thời gian, hấn ở trong lòng đã coi nơi đây như một nhà khác của mình. Nếu như không phải hôm nay xảy ra chuyện Đào Khoát thoát tở, hấn thậm chí hi vọng có thể đưa cha mẹ tới đây, vĩnh viễn ở lại chỗ này.

Nơi này không có tham quan, không có thuế lại, hành vi của mọi người tuy thô lỗ, nhưng đối với tộc nhân của mình lại không có tính cách xấu. Mấy bằng hữu mỗi người đều có tính cách riêng, mỗi người khác nhau, nhưng lại rất hợp ý nhau. Đặc biệt là hai huynh đệ đồng sinh cộng tử với Đỗ Nhĩ và A Tư Lam, Lý Húc bắt tay với nhau, cảm nhận được sự âm áp và chân thành ẩn giấu trong đó.

Bên trong Ngân Linh có một tờ giấy, đã bị hấn dùng mũi dao khều ra, đặt ở trên lửa than đốt thành tro tàn. Bút tích vụng về kia khẳng định là xuất từ tay Đỗ Nhĩ, “Bất bình an, “Không!”” Đã không còn nhiều chữ Hán vẫn là do Lý Húc đích thân dạy trong mùa hè. Đỗ Nhĩ ở trên giấy vẽ rõ ràng ra vị trí hàng rào bị trâu đực đụng hỏng, một bên khác của hàng rào vẽ mấy võ sĩ rời đi. Một con ngựa công hai người tí hon chạy về phương xa.

Phương xa, là một tường thành quanh co khúc khuỷu, đây là toàn bộ khái niệm trong lòng Đỗ Nhĩ về Trung Nguyên.

“Không ngờ lại không lừa gạt các ngươi!” Lý Húc kiểm tra lễ vật chia tay của các bằng hữu, trên mặt lộ ra vài phần tươi cười. Trong phần lễ vật Đỗ Tư Lam và A Tư Lam đưa tới nhét đầy thịt khô và sữa chua, đủ cho hai người trên đường tiêu hao. Làm võ sĩ Tô Tịch bộ, bọn họ không thể lật đổ quyết định của các trưởng lão. Làm bạn tốt, bọn họ lại hy vọng Lý Húc có thể đạt được hạnh phúc thuộc về mình.

Gió thu từ trong khe hở lều trại thổi tới, lửa trong chậu than nhảy tới, theo sát toát ra một cỗ u lam. Lý Húc đột nhiên căng thẳng, nhanh chóng quay đầu sang bên cửa. Hấn biết là ai, hấn đè nén nhịp tim kịch liệt của mình đứng dậy. Chỉ có bước chân Đào Ngột thoát tở lặng yên không một tiếng động như vậy, lều vải bị chui vô số lần, chỉ có lần này Lý Húc tràn đầy chờ mong.

Bóng người cao lớn thoát tơ nhẹ nhàng bay vào, nhào vào trong lòng Lý Húc. Lý Húc cảm thấy ngực ướt át, cảm giác bả vai của thiếu nữ đang co rút, cánh tay hấn lại lần nữa xiết chặt, giống như đang ôm trân bảo vô giá.

Đây chính là trân bảo vô giá của hắn, không ai cướp được, thần phật đầy trời cũng không. Buông hai tay ra, hắn dùng bàn tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt Đào Ngột Thoát Ti, thấp giọng nói: “Đừng khóc, chúng ta lập tức đi ngay. Theo ta trở về Trung Nguyên, làm thê tử của ta.”

Đào Ngột thoát tơ nhẹ nhàng ngẩng đầu, đôi mắt sưng đỏ trong chớp mắt tràn ngập ý cười. Nàng biết bám vào sẽ mang mình đi, biết người đàn ông này sẽ không quên hứa hẹn với mình. Chậm rãi lui lại mấy bước, nàng cười cởi bỏ màu bạc trang sức trên đầu mình, mái tóc như thác nước lập tức bay xuống, chiếu ánh lửa bên người, lại tỏa ra hai mắt Lý Húc một lần nữa.

“Ta sẽ bảo vệ ngươi cả đời, ta tích góp một ít tiền, còn có một cây cung tốt, một thanh đao tốt!” Lý Húc nhìn thiếu nữ nhẹ nhàng xoay người lại trước mặt mình, vấy tung bay.” Góc Tây Nam của hàng rào có một lỗ thủng, chúng ta từ đó mà đi, sẽ không có ai kinh động đến!”

Đột nhiên, thanh âm của hắn ngừng lại, trong phút chốc trở nên cực kỳ nặng nề. Trong ánh lửa, vũ động như tinh linh, bao la, thoát ra khỏi sợi tơ lụa. Thục Cẩm hạ xuống, thân thể thiếu nữ xinh đẹp che mất toàn bộ ánh sáng.

Trong ánh lửa, thân thể Đào Ngột thoát ti như tiên tử trong mây thánh khiết. Lý Húc không tự chủ được tiến lên vài bước, trong lòng ngoại trừ thiếu nữ, tất cả lý trí đều bay lên trời. Hắn cảm thấy trong lòng có một ngọn lửa đang thiêu đốt, cảm thấy trong mạch máu nóng bỏng dâng trào xúc động mãnh liệt. Ngón tay hắn theo bản năng vươn về phía ngọn núi mỹ lệ nhất thế gian.

Đào Thuộc mỉm cười, kéo tay Lý Húc, đặt nó vào chỗ mềm mại của cơ thể mình. Giờ phút này, nàng đã đợi rất lâu, thật lâu. Thân thể hai thanh niên bắt đầu run rẩy, hạnh phúc như thủy triều ngập trời nuốt hết toàn bộ lều vải.

Lý Húc cúi đầu, tham lam đưa nụ hôn lên khuôn mặt đã chìm vào giấc ngủ của hắn vô số lần. Cái gì mà Thánh Nhân dạy bảo, cái gì mà môn phong lương gia, hắn đều không muốn quản nữa. Nếu như mình đã sớm buông bỏ sự cố chấp cùng với Đào Thiển thoát ra khỏi hai cánh như cánh, hôm nay các trưởng lão căn bản không có khả năng đem Đào Ngột bao nhiêu để dâng lên.

hạnh phúc vươn tay cũng được, hắn ta không muốn khiến mình hối hận thêm nữa.

“Chúng ta đi, về, về Trung Nguyên!” Lý Húc vừa điên cuồng hôn hai gò má Đào Ngột thoát ti, lâm bầm nói. Đôi môi đầy hạnh phúc, ngoài ra còn hơi mặn.

Là nước mắt, lý trí chậm rãi theo vị mặn truyền khắp toàn thân, thân thể Lý Húc cũng bắt đầu cứng ngắc. Hắn ngây ngẩn, hai mắt mở ra khó hiểu, trông thấy nước mắt Đào Thuộc óng ánh thoát tợ, một giọt, một giọt, một giọt từ dưới mí mắt sưng đỏ chậm rãi lăn xuống.

“Phụ ly!” Đào Khoát thoát ti hai tay gắt gao ôm chặt lấy cổ Lý Húc, thổi khí như lửa.

“Chúng ta đi, lập tức đi!” Lý Húc dùng sức tát mình một cái, lớn tiếng nói. Không thể nán lại trong lều quá lâu, càng đi càng chậm, bị các trưởng lão phát giác nguy hiểm càng lớn.

“Phụ ly, ta là con gái tộc trưởng Tây Nhĩ.” Đào Khoát thoát ti treo ở trước ngực Lý Húc, thanh âm thấp không thể nghe thấy, nhưng chữ lại như sấm sét.

“Ta đem thân đưa cho ngươi, nhưng ta, ta dù sao cũng là con gái của tộc trưởng! Đột Quyết nhân, người Đột Quyết có hai mươi vạn đại quân tiếng khóc như đao, đao đao cắt trái tim Lý Húc. Điềm lửa cuối cùng trong lòng bị nước mắt giội tắt, Lý Húc buông tay, cảm giác đem thu đến tận xương cốt địa hàn.

“Phụ ly, ôm ta!” Đào Thuộc chảy nước mắt, thấp giọng khẩn cầu.

Lý Húc ôm lấy sợi tơ nở rộ, chậm rãi đi về phía đông tro bụi ở góc lều, thân thể mềm nhũn dán trên ngực hắn, phảng phất như cả người đều đã tan ra. Hắn nhẹ nhàng đặt thiếu nữ lên đông

lửa, ánh mắt tham lam lại lần nữa lướt qua thân thể xinh đẹp không gì sánh được kia. Đột nhiên, hắn cười cười, dùng thảm lông thêu bông bao lấy toàn thân Đào Ngột thoát tơ.

“Phụ ly!” Thân thể Đào Khoát thoát tơ đột nhiên cứng ngắc, nghẹn ngào khóc ra thanh âm.

“Gia tộc A Sử kia đòi đòi thông gia với Trung Nguyên, nếu như người theo ta, sẽ không thể gả vào Đột Quyết Vương tộc. Nếu không, sẽ mang đến tai nạn cho tộc nhân của người!” Lý Húc như một con dã thú bị thương thở hổn hển nói, gian nan đứng thẳng thân hình.

Tận lực không nhìn Đào Ngột thoát tơ như hoa, hắn gỡ đao từ trên vách trướng xuống, treo ở bên hông mình. Cầm lên bao đồ ăn cùng bao bọc, khoác lên đầu vai mình. “Ta có đao, có cung, có thể bảo hộ cả đời của người. Nếu người đi theo ta...” Lý Húc quay đầu lại, cúi người, lại lần nữa kề lên trán rút tơ trước của Đào Ngột. “Ta chờ người bên ngoài lều trại, a Vân đã chuẩn bị ngựa tốt cho chúng ta!”

Nói xong, hắn mỉm cười thẳng lưng, hai chân nhấc lên, đem tiếng than khóc của lửa cùng thiếu nữ ở phía sau.

Bên ngoài lều than, đêm đã khuya, tinh quang như nước từ trên đầu chiếu xuống, chiếu sáng toàn bộ đồng dã.

Quyển thứ nhất cuốn Khúc Tư cuốn xuống cuối cùng.

Tửu đồ: Tình cảm giữa Lý Húc và Đào Ngột, xin tha thứ cho tên tửu đồ không cách nào viết ra một kết cục viên mãn. Nếu Lý Húc xuất thân giống như công lao của Từ Mậu, mọi chuyện còn có thể. Nhưng hắn chỉ là một thiếu niên nông thôn, tính cách còn chưa thành thực, trong lòng còn mang theo thiếu niên lưu lại tự ti. Tuy nhiên, rất nhanh hắn sẽ trưởng thành cùng mọi người, cùng nhau vui vẻ lĩnh ngộ Tùy Đường Phong Vân.

Quyển sách này không phải để bù trống, nhưng tửu đồ sẽ cố gắng hết sức để những câu chuyện càng đặc sắc hơn, cảm ơn mọi người đã duy trì. Quyển thứ hai có tên nhảm lẫn, ngày mai sẽ hẹn với người.

Chương thứ nhất đại tặc (một)

Lý Húc cúi người xuống, ở trong hồ nhìn thấy một khuôn mặt tiều tụy.” Đây là ta sao?” Hắn nhìn không được cười khổ một tiếng, cái bóng trong hồ nứt ra cái miệng khô cạn. Đôi mắt đầy tơ máu, đôi môi nứt ra, hơi thở hỗn hển phập phồng theo sóng nước.

Một đôi bàn tay thô ráp vươn xuống nước, khuấy vỡ cái bóng trên mặt hồ. Cảm giác mát lạnh từ ngón tay truyền lên hai tay, dọc theo vai chảy vào trái tim. Ngọn lửa trong lòng dần dần nguội đi., Thay vào đó là một loại đau đớn khó chịu. Một năm bốn mùa, nước hồ Nguyệt Nha đều lạnh giá như băng, nước lạnh chảy đầm đìa trên mặt có thể nhanh chóng đuổi đi một mối trong cơ thể. Lý Húc lại tiếp tục vươn tay, tận tình dùng nước lạnh rửa sạch khuôn mặt cùng hồn phách của mình. Hắn không thích bóng người tiều tụy phản chiếu trong hồ nước., Người lười biếng lười thôi như vậy không nên là mình. ” phần chán lại!” Hắn lớn tiếng hô lên trên mặt hồ, âm thanh ở trên mặt nước trống rỗng phiêu tán đi, kích khởi vô số phi điều chỉ đi ngang qua. Bạch Vũ tan hết, cảm giác mệt mỏi chán ghét nhưng vẫn cứ vương mắc trong lòng.

Hắn biết mình nên ngủ một giấc cho tốt, rời khỏi Tô Tỳ bộ đã hai ngày hai đêm rồi, hắn không nhớ rõ mình đã từng nhắm mắt hay chưa. Cũng không nhớ rõ mình đã từng ăn gì chưa. Thời gian dài ngoài hoang dã đã làm đầu hắn hơi choáng váng, thậm chí có chút mơ hồ chính mình tại sao phải quanh quẩn ở ven hồ.

Nơi này là nơi lấy Tinh thiết cho mình, trời vừa sáng hôm trước đi ngang qua nơi này, bản thân lại ngây thơ cho rằng Đào Ngột thoát tở sẽ đột nhiên thay đổi chủ ý, cười chiến mã đuổi theo. Lý Húc cười khổ tự tìm đáp án cho mình. Tốc độ của hắc phong cực nhanh, nếu như hắn thúc ngựa chạy như điên thì..., Bộ lạc Tô Khánh không có bất cứ ngựa tốt nào có thể đuổi kịp. Cho nên, hắn đành phải ở bên hồ chờ, hai ngày hai đêm trôi qua, nước trong hồ vẫn là ao nước kia, bóng người trong hồ vĩnh viễn không xuất hiện.

Lý Húc dùng sức lắc đầu, để bản thân khôi phục một chút tinh thần. Nhất định phải rời khỏi nơi này, nếu không một khi tuyết đầu rơi xuống, một thân một mình đi trên thảo nguyên chẳng khác nào tự tìm đường chết. Đêm đó chờ đợi bên ngoài lều trại, đã nói cho hắn biết lựa chọn của mình Đào Khoát Nhiên. Chỉ là Lý Húc không muốn tin, hắn tình nguyện suy đoán Đào Nhiên Thoát Ti là khóc khóc ngủ, vì vậy bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để hai người thoát thân.

“Nói cho Đào Khoát thoát ti, ta sẽ ở ven hồ Nguyệt Nha chờ nàng!” Trước bình minh, đưa cho A Vân khác, Lý Húc thấp giọng nói. Hắn tin rằng A Vân sẽ không bỏ sót mỗi chữ mình nói ra, hiện tại, hắn chỉ có thể ép buộc bản thân phải tin tưởng lựa chọn cuối cùng của Đào Ngột.

“Cũng tốt, có Cam La làm của hồi môn, Cốt Thoát Lỗ của nhà A Sử kia hắn là không dám khi dễ ngươi!” Lý Húc lau khôe miệng, rồi cục đem khuôn mặt chuyển hướng về phía nam. Gió thu đã nhuộm cả bãi cỏ thành màu vàng đất. Thời điểm đồ sát thịt gia súc quy mô lớn sắp đến rồi. Mùa thu năm nay sẽ có vô số chi thương đội đạp lên lộ tuyến năm ngoái đi tới Tô Tỳ bộ. Đến lúc đó, có một gian hàng sạn hội kiếm lời đặc biệt, thư hồi âm của phụ mẫu về việc cưới Đào Khoát thoát tư cũng có thể theo thương đội đến. Chỉ là không biết hai lão nhân gia biết được tin tức thì cuối cùng không thể thành hôn, có phải sẽ cảm thấy thất vọng hay không!

Lý Húc choáng váng, mặc cho hắc phong chở mình chạy về phía nam. Trên thảo nguyên không sao cả, chỉ cần đi thẳng về phía nam, thấy núi chảy qua, thấy nước chảy qua, liền có thể thấy được bức tường này. Sau khi thấy bức tường này, chẳng khác nào đến nhà mình. Đột nhiên, trong lòng hắn hiện lên một nghi vấn, “Thời hạn trưng binh chưa qua? Binh mã Bắc chinh cao lệ Đại Tùy đã xuất phát hay chưa?”

Nếu như trưng binh lệnh vẫn còn ở đây? Lý Húc ngẩng đầu, mờ mịt nhìn xung quanh. Trên thảo nguyên trống trải không nhìn thấy bất cứ khói bếp gì, không có chỗ nào có thể để hắn an thân.” Được rồi, làm lính, chết trận coi như ngủ thiếp đi!” Hắn gục đầu xuống cổ ngựa, mệt mỏi nghĩ. Khi cơn giận dữ

cùng thương tâm cùng nhớ lại, trong lòng thiếu niên dần dần có vài phần bất cần đời.

Không phải các người nói ta là đồ nhát gan sao? Chẳng phải các người không thèm để mắt đến một người bán hàng rong Trung Nguyên sao? Có một ngày ông đây phải làm đại tướng quân, quán quân Hầu, xem đến lúc đó các người còn cười mà không cười! Nghĩ như vậy, hắn từ từ đưa tay vào túi rượu, cánh tay ra sức nhấc lên, nhưng lại làm cho bản thân lão đảo.

Rượu uống sạch, lúc rời khỏi ven hồ Nguyệt Nha cũng quên trang bức! Lý Húc dùng sức ngồi thẳng dậy trên lưng ngựa, quay đầu nhìn quanh. Trong mơ màng không biết đã chạy được bao xa, Nguyệt Nha hồ sau lưng đã không còn bóng dáng.” Hắn lại quay về: “Ông ta phát hiện mình lại có một lý do để đợi thêm một ngày nữa, cười cười, đưa tay tát cho mình một cái bạt tai vang dội.

“Đồ phế vật này!” Lý Húc hướng về phía mình mắng. Hắn buộc túi rượu về sau lưng ngựa, dùng sức kẹp chặt con ngựa. Hắc Phong đã sớm chờ đến giờ phút này, bèn ba phát ra một tiếng rít gào, bốn vó lừng không, như bay đem gió bên người ném ra sau đầu.

Mãi tới khi không còn khả năng xoay người nổi nữa, Lý Húc mới ra lệnh cho hắc phong giảm tốc độ lại. Trải qua một trận chạy vội, người và ngựa đều mồ hôi đầm đìa. Tìm một cái vũng đất đặc biệt màu xanh lục, hắn nhảy xuống lưng ngựa, rút dao găm dùng cắt thịt bên hông ra., Cố sức đào lên mặt đất. Đây là phương pháp tầm thủy ngoài mà đám người A Tư Lam dạy cho hắn, có vị trí tồn tại của nguồn nước dưới lòng đất, màu xanh sẫm, khô được cũng muộn. Chỉ cần người không ngừng đào, khẳng định có thể tìm được nước uống. 【Chú 1)

Thời gian nửa nén hương trôi qua, có bùn lầy từ đáy hố đất trào ra. Lý Húc vươn tay, lấy bùn nhão dưới đáy hố ra, sau đó dùng mấy cục đá vụn nhét vào mắt nước. Nước bùn càng lúc càng loãng, dần dần trong trẻo, dần dần biến thành dòng chảy nhỏ. Lý Húc kéo qua hắc phong, mời nó uống chén đầu tiên.

Hắc Phong thoả mãn ngoáy mũi, một đôi mắt to thâm thúy hướng về phía Lý Húc nhìn lại. Hiển nhiên, nó rất để ý chủ

nhân coi trọng mình hay không. Sau khi uống no nước, tinh thần nó đại trưởng, nhanh chân chạy ra xa mấy bước, cúi đầu tìm kiếm chồi non mới nhất trong bụi cỏ.

Lý Húc nhẹ nhàng đuổi theo, cởi túi rượu từ trên lưng ngựa xuống. Lần này hắn phải cất chứa nước sạch, vạn nhất trong vòng mấy ngày không phát hiện được nguồn nước, tính mạng nhân mã ký thác ở trong túi da. Cái bóng trong vũng nước lần nữa để hắn nhìn thấy khuôn mặt mình, trong vòng vài ngày., Hắn dường như đã trưởng thành bốn, năm tuổi, thì ra râu mép mềm mại thừa thớt từ hai gò má chui ra, đã dần dần hình thành phạm vi thể lực. Mấy sợi tóc tai bay xuống từ thái dương, cùng với chòm râu đang gấp khúc quấn quanh, trong đó có một chỗ vừa mới nhúng tay vào, nửa đoạn dưới đã biến thành màu trắng.

“Ngũ Tử Tư vượt qua Chiêu Quan!” Lý Húc cười khò lắc đầu.
(Chú 2)

Hắc Phong giống như biết được tâm tư của chủ nhân, chậm rãi chạy tới, cúi đầu dùng đầu lưỡi liếm mặt Lý Húc: “Nọc bản chết rồi, ngươi có biết mùi cỏ rất nặng không!” Lý Húc vỗ nhẹ vào hắn một cái, mỉm cười.

Gió đen lui lại mấy bước, không phục mũi hít hà, trong ánh mắt phảng phất mang theo vài phần đùa cợt: “Ngươi thì biết cái gì!” Lý Húc cười mỉm một câu, dùng nước lạnh vuốt sừng, phi thân lên ngựa.

“Ta đánh một con lừa hoang, một con lừa hoang, dùng nội tạng của hắn để kính Thương Lang. Ta đánh một con báo, một con báo, dùng da lông của nó khâu chiến y. Ta không đánh con nai nhỏ bên cạnh bao than, nó ở lúc ta ra ngoài nấu cơm cho ta. Ta không đánh con chim ưng trên trời, nó chỉ dẫn phương hướng con mồi của ta....”

Đi kèm thiếu niên là Mục Ca, tiếng vó ngựa càng lúc càng xa, dần dần tiêu tán ở sâu trong Mộ Huyền.

Người say: 1, hai mươi năm trước, trên thảo nguyên Nội Mông có nhiều chỗ dùng xẻng đào sâu nửa xích là đào được nước suối.

Hai, truyền thuyết cổ đại, ngũ tử Tư Quá Chiêu quan, một đêm đầu bạc. Nơi này giải thích trào phúng cho thiếu niên bản thân.

Chương thứ nhất đại tặc (một)

Ngày thứ ba rời khỏi Nguyệt Nha hồ, trên ngọn cỏ thổi về phía Nam Phong.

Cái này cũng không phải là dấu hiệu tốt, mùa thu là mùa tây bắc gió, gió nam thổi qua bức tường ẩm áp thổi qua, khiến thảo nguyên gặp nạn thường là đại nạn. Lý Húc và hắc phong đều tập trung toàn bộ tinh thần, cố gắng hướng phía nam đi. Nhưng ông trời hiển nhiên không muốn bỏ qua cơ hội trêu đùa đôi con mồi này, rất nhanh liền thả ra mây đen che mất toàn bộ bầu trời.

Trời tối đen, dường như sắp rơi từ trên đỉnh đầu xuống. Trên thảo nguyên rộng lớn bát ngát, cảnh sắc xung quanh trở nên giống nhau. Mất đi ánh mặt trời chỉ dẫn, Lý Húc không xác định được con đường mình đi là về nhà. Cứ đi được vài chục bước, hắc lại nhảy xuống ngựa., Căn cứ theo kinh nghiệm nghe đường nói, dựa vào một gốc cây nhỏ ngẫu nhiên xuất hiện, hoặc là một tảng đá để phán đoán phương vị Trung Nguyên. Có đôi khi trên mặt đất không tìm thấy cái gì, hắc chỉ có thể chịu gió bay đi, đồng thời cầu nguyện là phong hướng giống như đám mây lúc trước, không phát sinh bất cứ biến hóa gì.

Sau nửa đêm, hắc ở trong một bãi đất lửa bốc lên. Ánh lửa cùng mùi thịt chín rất nhanh đưa tới mấy đàn động vật ăn thịt. Một đôi mắt xanh biếc ở chung quanh đồng lửa lay động, tựa như vô số cô hồn mất nhà quê xách đèn lồng đi. Gió đen căng thẳng tứ chi., Thời khắc chuẩn bị dùng chân đánh tới địch nhân, Lý Húc thì đem bất cứ thứ gì có thể đốt cháy chung quanh thu nạp lại, bảo trì đồng lửa một mực không tắt. Hắc có chút hối hận là không đem Cam La trộm đi, có Cam La ở đây, không có sói hoang nào dám tới gần trong vòng mười trượng.

“Có lẽ nó thật sự là thánh vật gì đó!” Lý Húc lẩm bẩm. Nửa đêm, không ai nghe thấy hắc nói chuyện, chỉ có Hắc Phong bất an đánh vào mũi.” Tuy nhiên, ta là trứng xui xẻo, cho nên mới liên lụy người!” Lý Húc cười, đem mấy cục phân động

vật khô ráo ném vào trong lửa, có lẽ là phân lừa hoang, có lẽ là phân mèo hoang dã, dù sao thứ này có thể đốt, chỉ cần hỏa bất diệt, bầy sói sẽ không có dũng khí phát động công kích.

Lúc trời sắp sáng, hắc thực sự không duy trì được, ngủ thiếp đi trong gió lạnh. Trong giấc mơ, hắc lại thấy được vẻ rộng lớn thoát tở, lại cưỡi ngựa tung hoành đao, rong ruổi cuộc sống vui vẻ của đồng cỏ. Sau đó, một đám áo choàng đỏ xông tới, cướp mất sợi tơ Đào Thước, hắc rút đao liều mạng, lại phát hiện trong tay không còn gì cả.

“Phụ ly!” Đào Khoát thoát ti ôm hắc, nước mắt rơi vào mưa. Lý Húc đưa tay lau hai gò má Đào Ngột thoát ti, bàn tay truyền đến một mảnh lạnh buốt.

Hắc đột nhiên mở mắt, trông thấy chân trời lộ ra vài tia sáng. Mây trắng bông tuyết long lanh trong suốt từ không trung phiêu đảng rơi xuống, đánh tro tàn trên thảo nguyên ra khói xanh mờ mịt. Đàn sói đã tán đi, hắc phong đang cách đó không xa tìm kiếm điểm tâm ăn sớm. Dưới tầng mây thấp, mấy hàng chim nhạn kêu quàng quạc, vỗ cánh bay về phía nam.

Lý Húc nhanh chóng nhảy dựng lên, tuyết rơi rơi, hắc phải tìm được chỗ an thân trước lúc trời đổ tuyết. Gió đen nghe thấy tiếng chủ nhân, ngừng bữa sáng, vội vàng chạy về phía Lý Húc. Một người một ngựa chạy nhanh dọc theo cái bóng mà Hồng Nhạn để lại, để lại một chuỗi bùn nhão trên bãi cỏ bị tuyết rơi.

giục ngựa chạy không bao lâu, một bộ lạc liền xuất hiện trong tầm mắt. Đó là doanh trại của Tác Đầu Hề Nhân trước kia, hiện tại thuộc về bộ lạc Tô Tỳ, đại bộ phận súc vật công cộng của Tô Thuyết bộ thả nuôi xung quanh, có võ sĩ và Mục nô chuyên môn phụ trách sinh sản sinh lợi. Gió đen phát ra một tiếng rít hưng phấn, ba chân bốn cẳng lao nhanh về phía trước doanh địa. Lý Húc lại nắm chặt dây cương, cứng rắn kéo bay theo gió đen.

“Hài da!” Chân trước của Hắc Phong bay lên không, lớn tiếng kháng nghị với chủ nhân. Mây đen như mây, tuyết chỉ có thể càng ngày càng lớn. Mạo hiểm tuyết lớn như vậy, người và

ngựa đều có thể đông cứng nửa đường! Đang vội vã tích góp qua thịt đông thịt sỏi sỏi sỏi, sỏi hoang hung dữ ai không có tôn nghiêm, chỉ cần người không có khí lực phản kháng, nó sẽ lấy tốc độ nhanh nhất xông lên cắn đứt yết hầu người.

“Hắc Phong, chúng ta đi thôi!” Lý Húc lớn tiếng ra lệnh, cưỡng ép quay đầu ngựa lại. Hắn trông thấy trong doanh trại có võ sĩ Tô Khuynh bộ nghênh đón, tiếng rít của Hắc Phong đã kinh động đến bọn họ, các võ sĩ nghiêm khắc ra khỏi trưởng thực hiện chức trách của mình.

“Vù vù!” Hắc Phong lại hét lên một tiếng bi thương, bị Lý Húc ép chạy về phương nam. Các võ sĩ vội vàng lao ra thấy bóng lưng Lý Húc để lại trong gió tuyết, ai nấy đều cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

“Là phụ ly đại nhân, ta không hoa mắt đấy chứ, sao hắn mới đến đây?” Có người lớn tiếng kêu lên.

“Tuyết lớn như vậy, hắn rõ ràng còn tiếp tục chạy nữa!”

“Hắn thà chết cóng còn hơn chết, cũng không nguyện ý tiếp xúc với từng cọng cây ngọn cỏ của bộ lạc chúng ta!” Có võ sĩ biết tình hình cụ thể thở dài lắc đầu một cái. Các trưởng lão làm quá đáng, cũng khó trách khi phụ Ly đại nhân ngay cả lửa đốt trong trưởng cũng không chịu. Nhưng trời lạnh như vậy, hắn có thể đi được bao xa? Võ sĩ nhìn mây xanh đen, thì thảo cầu nguyện.

“Trường Sinh Thiên, xin người hãy phù hộ cho đại nhân chúng ta!”

“Trường Sinh Thiên, xin người hạ tuyết lớn thêm một chút! Càng lớn hơn một chút!” Nô lệ Hề tộc mang sợi da trên mấy cái chân thấp giọng cầu xin. Trong phạm vi mấy trăm dặm đều sẽ không có bộ lạc thứ hai, cô lang hủy hoại Trọc Đầu Hề bộ kia, nguyện cho Trường Sinh Thiên trừng phạt nghiêm khắc nhất.

Tuyết theo dưới hóa, bùn lầy đầy đất. Nước bùn rất nhanh lại bị đông thành vụn băng, cháo cùng bông tuyết rơi sau đó quây cùng một chỗ. Mấy cây du già chưa kịp hạ xuống lá cây treo đầy băng đá, ở trong gió không ngừng rút lại. Rốt cuộc, có

nhánh cây không chịu nổi gánh nặng như thế, răng rắc một tiếng gãy thành hai đoạn.

Băng Lăng, nhánh cây dây dưa cùng gió chuyển động, tuyết đọng dần dần bị mang theo, bọc thành một tảng băng lớn. Khối băng càng lăn càng lớn, càng lăn càng lớn, ở trong tuyết là một dấu vết nặng nề. Rốt cục, ở trước một sườn núi tuyết, khối băng vẫn không nhúc nhích, bị đông kết trên mặt đất. Gió cuốn lên bông tuyết vây quanh xoáy xoáy, dần dần chồng chất thành tháp, chồng chất thành đồi, so với sườn núi phía trước không phân biệt được.

Một đôi chân to đạp lên, “Bịch” một tiếng hăm xuống. Gió đen cả người “ông trắng” thê lương gào thét, ra sức lui về phía sau, dùng dây cương chậm rãi đem chủ nhân kéo ra khỏi hố tuyết. Lý Húc khó khăn lắm mới đứng thẳng được, vừa định cho Hắc Phong một cái cảm kích, chân lại trượt một cái, dưới chân trượt một cái., Lại ngã nhào trong hố tuyết. Hắc bò về phía trước vài bước, túm lấy một cây cỏ khô, chậm rãi thu lại thân hình. Hắc ngồi xổm xuống, đứng lên, ôm lấy cổ Hắc Phong, xoay mặt hướng nam lão đảo tiến lên.

“Phía trước có hai cái gò đất nhỏ, trong đó có một nơi để tránh gió!” Lý Húc ghé vào lỗ tai chiến mã, thấp giọng khuyến khích đối phương. Cũng không biết Hắc Phong có hiểu hay không, nó khó khăn nâng cái cổ lên bồi chủ nhân, một cước nông một bước đi về phía trước.

Phía trước có hai gò đất nhỏ, trong rừng cây giữa có thể an trí một đỉnh lều. Đáy lòng Lý Húc không ngừng bom hơi cho mình. Gió lạnh làm hắc chết lặng, mùa đông năm ngoái lúc mùa đông mắt lớn nói tới địa hình phụ cận, từng đặc biệt nhắc tới rừng cây hoa văn này. Một khi liên quân Chư Túc quân đánh lên ngực người ta doanh địa không thành, hoặc gặp gió tuyết, rừng hoa lá kẹp giữa hai gò đất kia là nơi cắm trại tốt nhất.

Bay qua một gò đất, lại qua một rừng cây khác, Từ Đại Nhân nói rừng hoa văn chưa xuất hiện. Gió ở trên người đã không còn cảm thấy lạnh, tuyết hóa trên mặt mang đến ngược lại là từng tia ấm áp.” Phong huynh, liên lụy ngươi rồi!” Lý Húc

biết con đường của mình đã đi tới cuối con đường., áy náy nói với Hắc Phong. Hắc Phong giãy dựa hạ thấp cổ, ra sức dùng đầu lưỡi sưởi ấm mặt hắc. Đó là chuyện cuối cùng Hắc Phong có thể làm, toàn thân trên dưới đều bị tuyết rơi, duy nhất còn giữ được ấm là lưỡi của nó.

“Đừng làm loạn, Đào Ngột Thoát Ti, đừng ồn ào!” Lý Húc mơ mơ màng màng gọi to, theo triền tuyết lăn xuống phía dưới. Đây là tại nguyệt nha hồ sao, Đào Ngột thoát tợ không ngừng hướng chính mình hắt nước lạnh. Cam La đâu, Cam La sao lại nhảy vào trong gió. Mùi vị gì, là thảo rừng nướng hay sao?

“Ui da!” Hắc Phong lớn tiếng rít gào, quỳ gối xuống, dùng đầu liều mạng đem Lý Húc xuống dưới đỉnh núi. Thử vài cái, nó cũng bất động, nước mắt theo hốc mắt rơi xuống tuyết.

Đột nhiên, một mùi khét lẹt theo gió chui vào cái mũi Lý Húc. Tinh thần hắc đột nhiên chấn động, gian nan mở hai mắt trong gió tuyết. Hắc nhìn thấy ánh mắt tuyết vọng nhìn thấy gió tuyết đầy trời. Sau đó, hắc nhìn thấy một làn khói dày đặc bay lên cao cao trước mặt trái mình, gió cuốn bông tuyết hướng trên cột khói thổi xuống, nhưng thủy chung không cách nào cắn nuốt được màu đen nồng đậm của hy vọng.

“Có người hạ trại ở đó!” Lý Húc khàn khàn kêu to, hắc phong cũng phát ra một tiếng hí dài thê lương. Người và ngựa tụ tập một chút khí lực cuối cùng, lần lượt lăn xuống sườn núi, tuyết cầu liên tục lao về phía nơi khói đặc dâng lên.

Là rừng cây, da cây đặc trưng của Bắc Quốc trắng tinh như tuyết. Giữa tầng tầng tuyết trắng cùng cây rừng, một doanh trướng bằng da trâu kéo lên cao ngất. Bên ngoài doanh trướng, một đống lửa khổng lồ phun mây phun khói, ngọn lửa đỏ bùng quay cuồng, đem tất cả gió tuyết tới gần doanh trướng liếm thành hơi nóng.

Cạnh đống lửa, một thiếu niên cầm trâm cài tóc đứng đó. Dáng người khôi ngô, khuôn mặt tươi cười, cùng rừng cây hoa lá trắng trở thành phong cảnh ấm áp nhất trên đời.

“Sao lại là ngươi?” Lý Húc bật thốt lên hỏi, đồng thời bên tai cũng nghe thấy câu hỏi tương tự. Hắc lão đảo xông tới, gặp

đôi phương đang xông tới. Người đầu đập hấn, đánh trả lại thân thể hấn.

“Sao ngươi lại đi chậm như vậy?” Từ Đại Nhân vừa kéo Lý Húc vào trong lều vải da vừa hỏi.

“Sao ngươi lại tới đây?” Lý Húc dùng sức xoa xoa mặt và lỗ tai gần như đông cứng của mình, lớn tiếng hỏi. Hấn tự cảm thấy gió đen lạnh lẽo liên tiếp đánh lên mũi mấy cái, hướng chủ nhân chưa có nghĩa khí tỏ vẻ bất mãn, sau đó ra sức đập vỡ mấy con ngựa khác trước lều, tự mình đi vòng quanh đồng lửa.

“A Tư Lam phái người dùng khoái mã nói cho ta biết, sau đó ta liền chếp đường thẳng đuổi theo ngươi. Sáng nay gặp gió tuyết, không muốn lại vào thôn Kính Chi nữa, ở chỗ này dựng lều vải! Vốn tưởng rằng lúc này khẳng định không đuổi kịp ngươi rồi, không ngờ ngươi đi trước nhiều ngày như vậy, lại còn đi đến phía sau ta.” Kéo chặt trướng môn, Từ Đại Nhân dùng ngôn ngữ đơn giản nhất miêu tả nguyên nhân chính mình xuất hiện.

“Chờ đến Trung Nguyên, ta mời ngươi uống rượu!” Lý Húc một mặt phủi ướm quần áo bên cạnh chậu than, một mặt nói. Hấn cảm thấy trong lỗ mũi có chút chua xót, nhưng không tìm được từ ngữ nào hay hơn là biểu đạt cảm kích của mình. Từ lúc mình rời khỏi Tô Tể Bộ đến bây giờ cũng chưa quá sáu ngày., Từ Đại Nhân đột nhiên nghe được tin tức, lại trong thời gian ngắn như vậy chạy như điên từ bờ sông mới mở ra đến đây, trên đường nhất định là không ngủ không nghỉ. Hấn và Tô Khuynh bộ không ầm ĩ, không cần thiết phải vào cửa doanh trại chịu khổ chịu đông lạnh ở trong rừng cây hoa tuyết...

“Đợi trở lại Trung Nguyên rồi nói! Tên đàn độn này, có muốn cũng không nên đem Cam La để lại cho bọn hấn!” Từ Đại Nhân từ trong bao của mình lấy ra một bộ lông chồn, thuận tay ném cho Lý Húc.” Ra ngoài không mang nhiều con ngựa lắm, muốn chết cũng không phải là kiểu chết như vậy sao?”

“A Vân và Trương Quý vẫn còn ở lại bộ lạc Tô Tỳ Hưu!” Lý Húc ngượng ngùng nói. Hấn biết rõ lý do này không thể gạt

được mắt Từ Đại, trên trán bắt giác xuất hiện vài giọt mồ hôi hột.

“Người thật si tình! Chỉ sợ người ta chưa chắc đã nhận lấy tình cảm! Ài, người ta nói mỹ nhân giang sơn mặc kệ một trong một, người thì giỏi rồi, giang sơn thì không có, mỹ nhân cũng chấp tay nhường cho người khác!” Từ Đại bắt đầu dĩ lắc đầu, phát ra một tiếng thở dài. Gã biết tính cách bằng hữu của mình vốn là cổ vũ vòng, cũng chính vì thế nên gã mới hết sức quan tâm đến bằng hữu thiện lương chính trực này, nghe được tin gã rời đi, lập tức bắt kẻ hậu quả đuổi theo.

“Thừa tình cũng được, không quan tâm cũng tốt, dù sao chuyện ta muốn làm cũng đều thuận theo tâm ý mình, sau này nhớ lại cũng không có áy náy gì!” Lý Húc giãy dựa đứng lên, giống như đang giải thích với Từ Đại, hoặc như là tự an ủi mình.

Tính tình Tình Di bội bạc như vậy, chưa hẳn đáng để sư phụ đồng cảm tìm kiếm cho nàng nửa thảo nguyên. Nhưng sư phụ đồng thời vẫn tận lực tìm kiếm nàng, hơn nữa không oán không hối, không hối hận chờ nàng nửa đời. Trong đó sợ rằng nhiều hơn là vì hứa hẹn của mình mà không phải vì thiếu niên tình cảm. Trong gió tuyết lẫn lộn ngày hôm đó., Lý Húc lại hiểu ra rất nhiều chuyện. Đặc biệt là vừa rồi sống chết trước mắt, hẳn phát hiện mình không có thù hận gì với sợi tơ Đào Thước và Tô Ban bộ, nghĩ nhiều hơn, là nửa năm qua cùng nhau trải qua thời gian tươi đẹp.

“Xương cốt và phân sói vĩnh viễn không được gọi là áy náy!” Mắt to của Từ Mậu Công trợn lên đầy khinh thường nói.

“Đứng ngây ngốc mà đánh quyền hai lần vây quanh chậu than, tránh cho gió lạnh, còn phải để ta chiếu cổ người!”

“Người sẽ chiếu cổ người sao?” Lý Húc cười cười, trả lời lại một cách mỉa mai. Từ đại nhãn trên người hẳn mặc có chút khảnh trương, đưa tay đá chân đều cực kỳ không thoải mái. Nhưng liên tục sáu ngày tới đây, đây là khoảnh khắc hẳn cảm thấy thoải mái nhất.

Hỏa diễm trong chậu than đột nhiên nhảy lên, chiếu sáng hai khuôn mặt chân thành. Từ Đại Nhãn cười cười, dựa theo bả

vai Lý Húc đâm một quyền. Lý Húc nghiêng người hóa đi đại bộ phận lực đạo trên nắm tay, nhưng không có lực phản kích. Từ Đại Nhân dựng thẳng chưởng, bộp bộp đánh về mỗi bộ vị trên thân thể Lý Húc, thẳng đến da thịt trên cổ Lý Húc đều vẫn còn phiếm hồng, mới thở hỗn hển thu hồi song chưởng.

“Người rời khỏi quân đội, các võ sĩ Tô Thuyết bộ giao cho ai mang?” Lý Húc một bên vây quanh đồng lứa hoạt động gân cốt, một bên hỏi. Cũng may là luồng khói đen kia xuất hiện được mấy chục, lại đông lạnh nửa canh giờ, nhắm chừng Hoa Đà còn sống, bản thân cũng phải tàn phế.

“Tình yêu ai dẫn theo, dù sao địa phương lão tử nên luyện tay cũng đã luyện qua, tìm không ra lý do thoát thân!” Từ Đại mất cười mắng một câu thô tục, dường như căn bản không quan tâm đến kết quả sau khi mình rời đi.

“Thật ra các trưởng lão vẫn rất coi trọng người!” Lý Húc có phần tiếc hận thay cho hảo hữu của mình. Vì chuyện của một mình, không cần phải liên lụy đến mắt của Từ Đại. Việc chinh bình của Trung Nguyên chưa hẳn đã kết thúc, nếu như Từ Đại Nhân và mình trở về, chỉ sợ đã vi phạm ước nguyện đưa Từ gia rời đi.

“Thằng nhãi không đủ làm mưu, lưu lại trong bộ lạc, sớm muộn gì cũng bị đám gia hỏa này hại chết!” Từ Ngôn mắt to lắc đầu, tức giận nói. tào ngộ của Lý Húc khiến hắn đối với Tô Khuynh bộ niềm hảo cảm không còn sót lại chút gì. Trong đó tự nhiên có nhân tố huynh đệ nghĩa khí, nguyên nhân lớn hơn nữa là ánh mắt của các trưởng lão thật sự ngấn tới mức làm người ta lạnh lẽo.

“Không đủ để mưu?” Lý Húc có chút không rõ lời nói của Từ đại nhân. Ngoại trừ lần quan hệ thông gia này với Đột Quyết, tộc trưởng Tây Nhĩ đại nhân cơ hồ nghe theo Từ Ngôn. Trong mắt người phi này, trí tuệ Từ hiền giả sâu như nguyệt nha hồ so với gia hỏa chỉ bằng một con sói con giả thần giả quỷ trọng yếu hơn đâu chỉ gấp trăm lần. Nếu không phải vì lôi kéo, gia tộc Tây Nhĩ cũng sẽ không trăm phương ngàn kế muốn đem nàng nuốt lấy.

“Đúng vậy, người cho rằng chuyện người và Đào Thước thoát tơ, chỉ đơn giản là hai gia tộc thông gia?” Từ Đại mắt hướng trong chậu than ném một cái vỏ cây khô, trong lời hỏi vẫn mang theo vài phần bất mãn.

“Lại sợ tên gia hỏa này quá gian trá, trước tiên đem nữ nhi cho A Tư Lam, làm cho Tây Nhĩ tộc trưởng không thể không thuận theo ý tứ của hắn!” Lý Húc ngồi xuống bên cạnh Từ Đại Nhân, thấp giọng phân tích. Hắn không muốn ghi hận Tô Mặc bộ, cũng không muốn bởi vì việc này bằng hữu của mình đối Tô Tỳ bộ lòng có khúc mắc.

“Ta cũng không trách bọn hắn lạnh nhạt, nếu như chuyện này đặt ở Trung Nguyên, người cũng sẽ bị hy sinh như vậy, thậm chí không bằng ở Tô Yết bộ, ít nhất người ta còn tụ tập các trưởng lão một chút, đồng thời định bồi thường cho người chút gì đó!” Từ Đại Mục cười cười, lắc đầu liên tục. Lời gã nói là một câu thật lòng, mặt mũi của những đại tộc thế gia Trung Nguyên kia, chính gã đã sớm hiểu rõ.

Lý Húc gật đầu, hắn cũng nghĩ tới điểm này. Một bộ lạc ở thảo nguyên và một đại tộc của thế gia Trung Nguyên, từ một mức độ nào đó có chỗ tương tự. Vì lợi ích của bộ lạc hoặc gia tộc, bọn họ chưa bao giờ keo kiệt hy sinh bất cứ ai.

“Ta không chọc cho bọn họ tức điên, dần đến mức không nhìn ra liên hoàn kế của người khác, bị tính kế còn tưởng là chiếm tiện nghi!” Từ Đại mắt ngẩng đầu nhìn về phía Lý Húc, nhìn thấy bạn tốt mắt trừng còn tròn hơn mắt mình.

Trong lòng Lý Húc mơ hồ nhận ra tất cả hành động của Tô Tỳ bộ có quan hệ với A Sử. Nhưng hắn lại không ngờ sâu như ánh mắt của Từ Đại, nên khi nghe đến cái từ Liên Hoàn kế, đầu hắn oanh một cái, toàn bộ suy nghĩ đều trở nên rõ ràng.

“A Sử vậy mà lại men say mượn ý rượu hướng A Tư Lam đề thân, đây là bước đầu tiên. Đám trưởng lão đàn độn kia không nhìn thấu, một bước thất chiêu, không thể làm gì khác hơn là đi từng bước một!” Từ Đại mắt cầm lên một khối than củi, vẽ lên mặt đất liên tiếp năm, sáu vòng.

“Con trai của A Tư Lam cùng gia tộc A Sử kia có hôn ước, gia tộc họ Tây Nhĩ nhất định phải có quan hệ càng sâu với gia tộc A Sử, cho nên Đào Ngột Thoát Ti và Nga Nhược phải có một cái đại biểu cho Tô Diêm bộ xuất giá!” Lý Húc trong lòng đau xót, cười khổ tiếp tục đề tài mắt to của Từ Đại.

Đây là liên hoàn kế đệ nhị hoàn, không khỏi tây không tiếp chiêu.

“Nếu như đơn giản như vậy, ít nhất Tô Tỳn bộ không tồn thất gì, còn kiếm được một cường viện!” Từ Đại Nhãn lắc đầu thờ dài. “Nhưng hôn nhân của con trai A Tư Lam và con gái Tỳ Hưu vào mười lăm năm sau, trong mười lăm năm phát sinh cái gì, ai cũng không rõ. Cho nên, ngay từ đầu, Huyền Huyền căn bản không hề bỏ ra cái giá gì, chỉ bằng một lời hứa, đã có thể khiến các trưởng lão chui vào trong lòng hắn!”

“Lời hứa hẹn bằng miệng?” Con mắt Lý Húc ngày càng tròn. Trong lòng hắn đã không kiên nhẫn gì việc A Sử suy nghĩ thật gian trá, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới mức gian trá của người này vượt xa sự tưởng tượng của mình.

“Tô Khánh bộ có thể trong nửa năm tích súc thực lực lâu như vậy phóng thích toàn bộ ra, người và Cam La công không thể bỏ qua! Người lại tiện tay bắt rơi con điều kia của A sử, trong lòng hắn, người đã là rường cột tương lai của Tô Thuyết bộ! Không thể không nhanh chóng loại bỏ, để tránh Tô Khuyết bộ lớn mạnh đến không dễ khống chế!” Tiếng cười của Từ Đại Nhãn càng ngày càng lạnh, khiến cho tiếng gió gào thét bên ngoài lều vải cũng theo đó mà đình trệ.

“Bộ dáng triền miên của người và Đào Ngột, người mù còn bị kinh tởm. A Sử là lần đầu tiên gặp hai người các người, không có lý do gì lại không biết quan hệ giữa các người. Hắn vừa mới rời đi, sứ giả Đột Quyết liền tới cầu hôn, rõ ràng sứ giả chính là do hắn tự mình sai! Cho nên, mở đầu liên hoàn kế, chính là người nhằm vào. Các trưởng lão không biết trung kế, còn thuận theo ý tứ của người ta hạ độc thủ với người!”

Miệng Lý Húc mở to ra, trong lòng hắn oán trách sự vô tình của các trưởng lão, oán trách sự lạnh nhạt của dì Tỳn, chỉ là không nghĩ tới từ lúc A Sử tiến vào bộ lạc, đã đem đầu mâu

đối hướng mình. Thân ở trong nguy hiểm mà không hề phát giác, không trách lúc nào gặp phải vấn đề đều không nghĩ ra biện pháp.

“Bức đi hoặc giết chết người, uy lực thánh lang giảm đi rất nhiều. Bộ tộc Tô Khánh thất tín với người, mấy bộ lạc Tưởng tộc khác chưa chắc đã không còn nghi ngờ. Liên minh dựa vào Cam La lập thành lập trong nháy mắt sụp đổ., Cho dù là tộc trưởng Tây Nhĩ có thể dưới sự hỗ trợ của Đột Quyết mà lấy được vương miện được thì thiên nga đeo trên người hắn còn có thể bay được sao? Còn không phải người Đột Quyết muốn đất sao, hắn sẽ vỗ cánh về phía bên nào!” Ánh mắt Từ Đại lắc lắc đầu, trong lời phân tích của hắn đã mang theo vẻ khâm phục.

Đây là một cái liên hoàn kế vô cùng độc đáo, nếu như lúc mới bắt đầu, các trưởng lão sẽ đem chuyện gia tộc A Sử câu hôn nói cho hắn biết., Hắn chưa chắc không thể tìm ra một biện pháp giải quyết. Nhưng các trưởng lão không tin bất cứ người ngoại lai nào, sợ hắn và Lý Húc liên thủ đảo loạn “Thời cơ tốt” của Tô Diêm bộ, cho nên căn bản không để cho “Từ hiền giả trí tuệ so với Nguyệt Nha hồ” như hắn tham dự quyết sách. Chờ khi hắn nghe được chuyện Lý Húc bỏ đi, mỗi cái mưu đồ đều đặt ở trên cổ Tô Khuynh bộ.

“Một bộ lạc như vậy, không đáng để ta lại lãng phí tâm huyết! Cho dù người không đi, ta cũng sẽ tự mình rời khỏi!” Từ Đại mắt võ võ, làm ra tổng kết cuối cùng. Hắn có chút không cam lòng, nếu là lại dữ dằn mặt đối mặt xuất chiêu với mình, Tô Trát bộ chưa chắc thua thảm như vậy.

“Hắn ít nhất không tính được, người sẽ từ bỏ Tô Tỳ bộ, theo ta rời khỏi!” Lý Húc thở dài, không biết làm thế nào. Vừa mới hiểu được chút mưu lược, đã gặp được đối thủ là Côn Bằng, trận chiến này, hắn thua một chút cũng không oan uổng. Bây giờ nghĩ lại, chỉ sợ ngay cả liều rượu nhận thua, đều là bước tiến trong kế hoạch của Côn Bằng. Buồn cười chính là, lúc trước mình vì liều rượu mà thắng lợi, vẫn hồi khí thế của bộ tộc mà dương dương đắc ý.

“Hắn cũng không ngờ người lại để ngân lang cho Đào Ngột Thoát Ti, một mình rời đi!” Từ Đại Nhân nhẹ giọng thở dài. Đây là điều duy nhất trong liên hoàn kế của A Sử. Hắn tính toán hết nhân tính và tham lam của nhân tính, nhưng bỏ qua chuyện Lý Húc đến từ Trung Nguyên, trên người không có máu sói. Hắn tính toán hết nhân tính lãnh khốc cùng lợi thế, lại không nghĩ tới Lý Húc vì Đào Ngột Thoát Ti, có thể vứt bỏ tất cả của mình.

“Chủ nhân, thật xin lỗi!” Nhìn tuyết bay bên ngoài, có nữ chương quỹ A Vân ở khách sạn, hai mắt dưng lên lệ nóng. Hình ảnh Lý Húc đưa tay kéo mình lên ngựa, lại chậm rãi hiện lên trong sương mù. Ngày hôm đó, ngực thiếu niên thật là ấm áp.

Chương thứ nhất đại tặc (hai)

Tuyết tình, gió cũng từ từ ngừng rít gào. Trong thiên địa lại lần nữa tĩnh lặng, tĩnh đến mức người ta cho rằng tình đầu đã ngừng di động. Ngẫu nhiên một con thỏ rừng từ trong hố tuyết nhảy ra, lập tức dẫn tới tiếng kêu của chiến mã. Chân thỏ rừng nhỏ xiu,, Không chạy vài bước sẽ bị tuyết đọng vùi đầu. Nhưng lũ khách và chiến mã đều khinh thường đi ức hiếp những vật nhỏ này, thế giới sau tuyết cô tịch quá, cần một ít vật còn sống để xuyết. Dưới tình huống không cần đồ ăn, không ai nguyện ý để máu nhuộm đỏ cái màu trắng tinh khiết vô biên này.

Con đường tịch mịch này phải đi một thời gian rất dài, theo kí ức năm ngoái cùng Cửu thúc bắc thượng, từ lúc Lạc Thủy yếu ớt đến Lô Long nhét hơn ngàn dặm trong cánh đồng bát ngát sẽ không có bất cứ dấu vết của người khác. Dưới tình huống vận khí tốt, Lý Húc và Từ Đại Nhân có thể gặp được thương đội cầu tài của Bắc Thượng. Nếu như vận khí không tốt, bọn họ chỉ có thể tìm được tiếp viện từ bức tường thành này.

Sau khi dính vào nước đọng ừng ực, tuyết đọng dần dần mỏng đi. Con sông chảy từ nam sang bắc này có vô số nhánh sông biến ảo bất định, bắt nguồn của từng nhánh đều có thể từ hướng tây mà chảy về phía trong một cái thung lũng. Mà những ngọn đồi cùng thung lũng kia, thì thành chướng ngại trọng yếu cách trở về phía bắc gió ẩm. Mỗi khi đi về phía nam một ngọn núi, thời tiết lại ẩm áp một chút, ẩm áp một chút., Liên tiếp vượt qua mấy khe suối, tuyết đọng đột nhiên biến mất không thấy gì nữa, cao cỡ nửa người, màu xanh sẫm, mũi nhọn lộ ra chút cỏ thu ố vàng lại xuất hiện trước mặt Lý Húc và Từ Đại Nhân lần nữa. (Chú 1)

“Hơn một trăm dặm nữa là chúng ta có thể nhìn thấy Tác Đầu Thủy rồi.” Từ Đại mắt chỉ vào một ngọn núi nhỏ màu đỏ thẫm cách đó không xa nói. Ngọn núi này là tiêu ký trọng yếu của Bắc Thượng, không cao, từ chân núi đến đỉnh núi thì toàn thân hiện lên màu sắc giống như hỏa diễm. Được một ngọn đồi màu

xanh sẫm và Khoáng Dã ôm trong lòng, phảng phất như một đóa Hồng Liên phiêu đảng trong làn sóng xanh biếc.

“Cũng không biết Đột Quyết độc chiếm bãi chăn nuôi này muốn làm gì?” Lý Húc thấp giọng đáp lại. Nếu như không phải người Đột Quyết ép buộc buộc buộc buộc đầu Độc Bộ dời đi, một cái bộ lạc to như vậy cũng sẽ không rơi vào kết cục toàn bộ bộ tộc bị diệt sạch.

“Chỉ khi dễ kẻ yếu mà thôi, chỉ có lúc thường xuyên quơ móng vuốt, các bộ tộc khác mới ý thức được sự tồn tại của chủ nhân Đột Quyết này!” Từ Đại khẽ cười giải thích.

Lời giải thích này hiển nhiên đã đánh giá thấp trí tuệ của Đột Quyết, sau khi đi thêm mười dặm nữa, Từ Đại Nhân đã nhận ra sai lầm của mình. Phía chính nam, một doanh trại nổi liền được dựng bằng gỗ vắt ngang trên con đường mà bọn họ phải đi.

“Hay cho một tòa đại doanh!” Lý Húc và Từ Đại trong lòng thầm khen. Quay đầu nhìn nhau, trong mắt mỗi người đều thấy được dấu hiệu bất thường.

Hai người quay đầu ngựa, đang muốn đi đường vòng, hành tung lại sớm bị người chặn dè xung quanh Liên doanh phát hiện. Theo một chuỗi tiếng kèn khàn khàn, mười mấy tên Mục nhân vây đánh tới. Những tên Mục nhân kia có kỹ thuật cỡi ngựa rất tốt, mặc dù là binh lính hốt hoảng, nhưng trong lúc giục ngựa phi nhanh điều chỉnh ra một trận hình kỵ binh.

Từ Đại Nhân và Lý Húc kinh hãi thất sắc, đây đã không phải hành vi mà người thường có thể làm ra nữa. Cho dù là thanh niên trai tráng Giáp tộc được Từ Đại Nhân huấn luyện nửa năm, đột nhiên gặp địch cũng không thể bày ra trận thế chỉnh tề như thế. Trên thảo nguyên chỉ có một người trong bộ lạc được huấn luyện nghiêm chỉnh như thế. Đó chính là Đột Quyết, người Đột Quyết tự xưng là huyết duệ dòng chính của Thương Lang.

“E là một đám đòi nợ!” Từ Đại cười nói thầm một câu, ngựa đi về phía trước, đồng thời giang hai tay ra. Lý Húc đi theo

phía sau hắn, mượn sự yếm hủ của thân thể hắn, tay nhẹ nhàng đặt lên chuôi loan đao.

“Bằng hữu được Trường Sinh thiên phù hộ, mùa thu năm nay thu thành như thế nào, dê bò bắt đủ rùng thu sao?” Từ Đại Nhân dùng tiếng Đột Quyết thuần thục hướng đám Mục nhân bắt đầu chào hỏi. Đây là điều mà Mục nhân các bộ lạc thường xuyên chạm mặt ân cần thăm hỏi, từ ngữ điệu nói chuyện cùng hai cánh tay trống không, người tới đủ có thể đoán ra được hắn có ác ý gì hay không.

Đám người Mục Nhất không trả lời câu hỏi của hắn, giục chiến mã càng lúc càng gần, cho đến khi bao vây hai người Lý Húc và Từ Đại vào trong một phạm vi nhỏ hẹp mới dừng bước, vênh vác hung hăng hỏi: “Các người là ai, vì sao lén lén lút lút nhìn trộm doanh địa của chúng ta?”

“Chúng ta là Mục nhân Xá Thoát bộ lạc! Đến phía nam buôn chút lá trà! Chỉ là đi ngang qua nơi này, không có bất cứ ác ý gì!” Từ Đại mắt dùng Đột Quyết nói tự giới thiệu gia môn. Hai người lúc này đều mặc áo da, thoát nhìn, đích xác không có gì khác biệt với Mục nhân Mộ tộc.

“Mục nhân, ta thấy giống như là gian tế. Các người mang theo hàng hóa gì vậy, trước tiên để cho chúng ta kiểm tra qua một lần rồi hãy nói!” Mục nhân dẫn đầu cười lạnh nói, căn bản không có ý định thả hai người Lý, Lý hai người đi qua. Trên thảo nguyên, tất cả bộ lạc lớn nhỏ đều là tôi tớ của người Đột Quyết, cởi bỏ bộ tộc nào hắn chưa từng nghe nói qua, trừ hai người Lý hai người hành lý lại khiến cho hắn cảm thấy hứng thú cực lớn.

“Đúng, để cho chúng ta kiểm tra trước một chút, mới có thể kết luận các người có phải là gian tế hay không!” Mấy tên Mục nhân bưng cung đi theo ồn ào. Hai thiếu niên trước mắt, quần áo bóng loáng, vừa nhìn đã biết là hai con dê béo. Đặc biệt là một vị đi ở phía sau, con tuấn mã dưới khó cao hơn ngựa bình thường hai thước, chiều dài cũng ở ngoài bảy thước. Cường tập lại đây, khẳng định có thể được các đại nhân ban thưởng. (2)

“Quá kiêu ngạo!” Lý Húc và Từ Đại mắt nổi giận, tay ấn lên chuôi đao, đang suy nghĩ xem có nên đả thương mấy tên vô lại này hay không, trực tiếp vọt tới. Đột nhiên, từ xa chạy tới vài con tuần mã, võ sĩ trên lưng ngựa vừa xông lên vừa kêu lớn: “Đối diện chính là phụ ly đại nhân, chủ nhân nhà ta chỉ hy vọng ngài lâu!”

“Sao lại có người nhận ra ta?” Lý Húc kinh ngạc tròn tròn hai mắt. Chỉ thấy mấy võ sĩ mặc áo choàng đỏ như gió xoáy vọt tới phụ cận, vung roi da đánh cho Mục Nhân cản đường kêu cha gọi mẹ.

“Mắt chó mù của các ngươi, ngay cả phụ ly đại nhân cũng dám cản!” Đám áo choàng đỏ vừa quơ roi, vừa tức giận mắng. Đầu lĩnh Mục nhân cầm cây sừng cung trong tay bị hấn quất từ trên lưng ngựa xuống, ôm đầu chạy loạn, lại sống chết cũng không rõ rốt cuộc mình phạm phải sai lầm gì.

“Phụ Ly đại nhân, ngài đừng chấp nhặt với đám ngu xuẩn này!” Đánh một hồi, một võ sĩ bị đâm một cái đầu sói màu xanh từ chỗ ngực xuống roi, khom người thi lễ với Lý Húc.

“Được rồi, được rồi, bọn họ chỉ là đang thực hiện chức trách!” Lý Húc nhìn đám người mặt mũi bầm dập, đồng tình nói.

“Còn không cảm ơn phụ ly đại nhân, những tên ngu xuẩn các ngươi, không biết thiếp thân đại nhân, không nhận ra cái tên Phiêu Miểu bốc cháy này sao?” Vị đầu lĩnh võ sĩ xoay người, quát lớn về phía Mục nhân.

“Cảm ơn phụ ly đại nhân!” Đám Mục Nhân xui xẻo đồng thời thi lễ với Lý Húc, đến lúc này mới hiểu ra mình đã đắc tội với ai. Đặc biệt phiêu bạt chính là loại lương thảo Tây Vực và khế đan tuần mã hỗn tạp mà có được, Đột Quyết Vương Đình bồi dục nhiều năm mới đào tạo thành công lương chủng. Toàn bộ Đột Quyết quốc Hãn quốc., Chỉ có người của gia tộc A Sử kia mới có tư cách cưỡi ngựa. Thiếu niên trước mắt này tên là Phụ Ly lại cưỡi một con phiết đặc biệt phiêu bạt, mọi người trúng roi này đúng là không oan. Nếu không phải quân gia tới kịp thời, mọi người tiếp tục liều lĩnh đi đoạt tọa kỵ của thiếu niên, sợ đêm nay có người sẽ bị kéo chết trên bãi cỏ. (đếm 3)

“Không có việc gì, không có việc gì!” Lý Húc có chút liên tục xua tay. Vô duyên vô cớ làm cho các Mục Nhân bị đánh một trận khiến trong lòng hấn rất băn khoăn.

“Không biết là gió nào thổi phụ ly đại nhân đến chỗ chúng ta, chủ nhân nhà ta từ chỗ Tô Yết bộ trở về, trong lòng vẫn nhớ ngài mãi không quên!” Hồng Phi Phong trước ngực nhếch đầu sói quyen rũ hỏi. Võ sĩ dưới trướng ra lệnh cho bọn họ giúp đỡ đại nhân dắt chân nhau.

“Chỉ sợ là nhớ Hắc Phong nhiều hơn chút!” Lý Húc âm thầm kêu khổ. Tới bây giờ, hấn cuối cùng cũng nhận ra áo choàng đỏ cắm trên ngực là một trong những thị vệ đầu sói của A Sử, tên giống như con nai. Nếu bọn thị vệ xuất hiện ở ngoài doanh trại, ngay cả thân phận chủ nhân của doanh cũng rõ ràng.

“Mấy người các người dắt ngựa chậm chạp của đại nhân, Bác Vọng, người đi báo đáp Chử đại nhân, nói Chủ Ly bộ Tô Yểm đến doanh địa của chúng ta làm khách!” Hạp Lộc căn bản không thêm hỏi ý kiến của Lý Húc, tự chủ trương an bài.

Một võ sĩ áo choàng đỏ được gọi là Bác Vọng khom người tiếp lệnh đang chạy như bay. Đi theo sau, xung quanh vang lên tiếng kèn khàn khàn. Từng đợt, nghiêm túc tiêu sát, phảng phất như thiên quân vạn mã đối chọi với nhau ở phương xa.

Lý Húc và Từ Đại Nhân lần thứ hai nhìn nhau, biết hôm nay khẳng định không cách nào thoát thân. đành phải cười trên lưng ngựa, mặc cho các võ sĩ kéo tọa kỵ của mình đi về phía trước doanh trại. Càng tới gần cửa trại, trong lòng hai người càng thêm khiếp sợ. So sánh với hàng rào hàng rào gỗ với Tô Trát bộ, nơi này quả thực có thể xưng là một tòa thành lớn. Tuy tường thành là gỗ dựng lên., Mũi tên, mặt ngựa, địch lâu lại tương tự không ít, thậm chí ngay cả rót đầy chiến hào Thủy Hộ thành cùng cầu treo trên chiến hào, đều khác hẳn thành thị Trung Nguyên. Mà hai người lần trước đồng hành đi qua nơi đây, nơi này còn là một mảnh hoang dã không người. (Chú thích số bốn)

Đang lúc kinh ngạc, cửa trại phía trước mở rộng. Mấy trăm võ sĩ áo đỏ nối đuôi nhau từ cầu treo lao ra. Móng ngựa vừa mới rời khỏi biên giới chiến hào, lập tức chuyển hướng, từng cái

nối tiếp một cái, lấy sơn môn làm trung trục dựng thành hai hàng chính tề.

“Chủ nhân nhà ta nghe nói ngài giá lâm, nhất định rất cao hứng. Không, ngài ấy đã tự mình đi ra nghênh đón ngài!” Hạt Lộc hướng Lý Húc khom người, dùng ngón tay chỉ về phía cửa chính doanh trại. Ngay cửa chính, hơn mười võ sĩ kim giáp vây quanh một tướng quân trung niên anh tuấn phóng khoáng chậm rãi bước qua cầu treo. Không phải A Sử kia lại là ai?

“Huynh đệ, người thật thể diện!” Từ Đại Nhân bám vào bên tai Lý Húc, nhỏ giọng trêu chọc.

Lý Húc đau khổ không nói nên lời, chỉ có thể mỉm cười đi về phía A Sử. Móng ngựa vừa mới bước về phía trước vài bước, đám người áo choàng đỏ lập tức giơ tay ấn bả vai, nửa quỳ dưới đất hô: “Cung nghênh đại nhân phụ thuộc!”

“Cung nghênh đại nhân phụ thuộc!” Kim giáp hộ vệ bên cạnh A Sử cùng cúi người.

Lý Húc kinh hãi, nhắc chân định xuống ngựa. Hai chân vừa đá văng bàn quay ra, một võ sĩ áo choàng đỏ đã vọt tới từ lâu, dùng lưng lót bên bụng ngựa.

Từ nhỏ đến lớn, Lý Húc chưa từng thấy trận chiến nào như vậy. Trong lúc nhất thời ngồi ở dưới lưng ngựa cũng không phải, không đứng cũng không phải, mồ hôi to như hạt đậu túa ra mặt quay cuồng. Nhưng A Sử kia lại kinh ngạc thấy vẻ mặt lúng túng của hắn, khoát khoát tay, cười nói: “Người mặc dù nhảy xuống phía dưới, bọn họ đều là thị vệ của ta, ngưỡng mộ người vô cùng!”

Nghe được lời ấy, Lý Húc đành phải đập vào lưng của võ sĩ Đột Quyết. Đối với hắn mà nói, lưng của người sống làm gì có đất bằng vững vàng. Loảng xoảng, thật vất vả mới đứng vững được, còn chưa kịp cảm tạ võ sĩ thay mình đã nghe thấy tiếng A Sử lớn tiếng hỏi: “Vị kia chắc là người danh chấn đạ đông, xảo kế thiết kỵ Đại Phá Hề tộc - Từ hiền giả. Nhưng Kỳ Hà lại vô cùng vinh hạnh, hôm nay lại cùng lúc nhìn thấy hai vị thiếu niên anh hùng!”

Chú 1 điểm: Thác Học Thần Thủy, tức lão Cáp Hà, hiện cơ bản đã đoạn lưu.

Đánh ra 2: Nơi này là Hán Xích. Chân ngựa cao đến vai gọi là thân thể, ngực đến hông gọi dài. Chiến mã yêu cầu là cao to hơn thân thể. Hông hông ngựa bình thường cao khoảng một mét ba, Đường đại lộ tử thân ước chừng khoảng một nghìn thước.

Thứ ba: Dòng ba nhân chìm Phiêu Phù, đời Đường đột Quyết lương chủng, nghe nói là mô hôi bảo mã. Đường Thái Tông từng lấy được một con, liên tục tác chiến mấy ngày, chiến mã không biết mệt. Sau đó là một trong Chiêu Lăng Lục Tuấn. Lý Thế Dân đánh giá nó: “Ứng Sách bay lên không, thừa danh bán hán; trời hiểm đánh địch, thừa cơ tế quân khó!”

Đánh vào tầng bốn: Mặt ngựa, tường thành Đường đời Đường nhô lên, dùng để trung hoà phòng ngự góc chết, hình thành ưu thế giáp công thành.

Chương thứ nhất đại tặc (hai)

Từ Đại Nhãn vốn định giả bộ bạn đồng hành của Lý Húc trà trộn qua ải, nhưng lại nghe được nanh vuốt vạch trần thân phận của mình, đành phải tiến lên chào hỏi, khom người nói: “Từ mỗ ở thảo nguyên, cũng đã nghe qua thủ đoạn của Kỳ huynh từ lâu, hôm nay có thể gặp, thật sự là cơ hội tốt Trường Sinh Thiên ban cho!”

“Từ huynh đệ khách khí, ta thấy bầu trời tuyết rơi, vốn tưởng rằng sang năm đầu xuân mới có thể chờ được hai vị. Không nghĩ tới nhanh như vậy đã nghênh đón hai vị hào kiệt đại giá quang lâm!” lại khom người hướng mắt Từ Đại hoàn lễ, cười to.

Hai người đều là người thông minh, nói chuyện cũng đã dừng lại. Cười một tiếng rồi, lại Chỉ Bằng một tay kéo Lý Húc, một tay giữ chặt mắt Từ Đại, như chào hỏi bạn tốt nhiều năm không gặp kéo hai thiếu niên vào trong doanh. Ngay trong doanh lập tức vang lên tiếng trống lớn, mấy ngàn võ sĩ Đột Quyết, tướng trông trận, chiêng đồng cùng một số nhạc cụ trong quân kèn bắt đầu tấu vang lên.

“Thành cỏ mới thành lập, người thô kệch trong quân làm không ra tiếng nước chảy núi cao. Ta bảo bọn họ tùy tiện náo nhiệt nhiệt, mong hai vị huynh đệ chớ trách lại ngạo mạn chậm rãi khách khách!” A Sử lại nhe răng mỉm cười, trong giọng điệu mang theo vẻ khách khí không thể nghi ngờ.

“Đây là nơi tàng binh đương nhiên phải dùng Phần Cổ để nghe đã nghiền. Ta đoán khúc nhạc vừa rồi là âm thanh của trận tiến lên! Nam nhi lập thế, ngày ngày nghe thấy mà thống khoái!” Từ Đại Nhãn phảng phất rất thương thức tiết tấu ồn ào, cười tán thưởng.

“Người ta nói Từ hiền giả trí tuệ như biển, hôm nay gặp mặt, quả nhiên lợi hại!” A Sử nọ lại cong ngón tay cái khen ngợi, trong miệng lại thốt ra một câu Hán thoại.

“Nghe tiếng hát cũng biết nhã nghệ mà thôi, chút tài mọn, không đáng để Phương gia cười!” Từ đại nhân rõ ràng dán túi sách, vẫn nhã mà học hỏi, phảng phất như đang cùng nho giả bàn luận học vấn.

Ngoại trừ Lý Húc ra, mọi người xung quanh nghe thấy thế đều mờ mịt. A Sử cũng chẳng giải thích gì cho mọi người, đồng dẫn một câu “tuyển thi kinh”, Tây Dẫn một câu luận ngữ, lại cùng Từ Đại Nhân trò chuyện ngang nhau.

Trong tường thành bằng gỗ dựng đứng vô số đồng than. Từ ngoài vào trong, từ vị trí khác nhau trên đỉnh đồng vãi có thêm những màu sắc khác nhau. Từng vòng từng vòng, từng dãy nhìn qua rất chỉnh tề. A sử lại lảo đảo mỗi khi đi qua một chỗ, đều có người từ cửa thò ra thân thể hướng hẳn thi lễ. Hoặc là binh sĩ thi lễ., Hoặc là người chặn, hoặc là làm thợ thủ công, hình dạng thân thể, không giống nhau. Đám người áo choàng đỏ thì quần quanh đồng lửa xen kẽ qua lui tới, luôn đi sớm một bước, “Lay lý sạch sẽ” con đường đại nhân sắp đi qua.

“Lại Kỳ huynh lấy binh pháp trị thành, quả thật cao minh!” Từ Đại Nhân quan sát bốn phía trong chốc lát, nghiêng đầu dùng Đột Quyết tán dương.

“Vừa rồi Mông Trường Sinh Thiên ban ân cho mảnh đất này, không thể không quản chặt một chút. Đợi đám Mục Nhân quen thuộc hoàn cảnh xung quanh rồi, không cần liều chết như vậy.” Lại Chủ Bằng gật đầu mỉm cười, khiêm tốn trả lời.

Lý Húc thấy thành thị không nhiều lắm, cho nên cũng nhìn không ra có bao nhiêu lối đi. Chẳng qua là cảm thấy tòa thành gỗ này luận không lồ đủ lớn, luận chỉnh tề đầy đủ, so với bất cứ huyện nhỏ nào của Trung Nguyên thì giống như thiếu hụt một thứ gì đó.” Là khói lửa đi tới!, Trong lòng hẳn dần dần có được đáp án. Cổ hương đường phố chen chúc, dờ dáy bản thủ, trong tiếng mua bán ồn ào lại lộ ra sinh cơ bừng bừng. Tòa thành bằng gỗ này chỉnh tề, sạch sẽ, lại như một nhà tù không có bất cứ sự ấm áp nào.

Trong khi nói chuyện, ba người đi tới đại trường trung ương. Tòa cung điện a sử này quản lý chính vụ và yến tiệc khách càn hùng vĩ, chỉ cần xem diện tích chầu than, đã có thể chống

đỡ được từng đám than mềm mại của tộc trưởng Tây Nhĩ gia ngày trước. Hai mươi mấy tên thị vệ giáp vàng và tướng lĩnh dưới trướng A Sử Na Tra, văn quan lục tục đi vào chào hỏi khách nhân, nhưng không hề tỏ vẻ lều trại chen chúc. Chỉ là những người kia tên tên từng người kéo dài một khoảng thời gian dài, phía trước tên còn thêm một chức quan phát âm cổ quái, cái gì mà Bùi Phấn lục Đại Mai Lộc lấp lánh, Tiểu Ương liên miên, Hữu Miên rất hợp lý, Tả Xuy Bát Tư Nhĩ loang lổ, khiến cho Lý Húc sùi bọt mép khoe khoang trước mắt một cục kim tinh.

Một vòng bằng hữu đã giới thiệu xong, A Sử kia lại vỗ vỗ tay, lập tức có quản gia phụ trách lễ nghi tham gia đoàn người vào. Để tỏ lòng kính trọng đối với khách nhân, chủ nhân nhà tham chiếu tình hình Trung Nguyên từ khi Tần Hán tới nay cho mọi người ăn. Lý Húc và Từ Đại Nhãn đi đường xa mà đến., Bị một tả một hữu an bài ở khoảng cách gần khách nhân đầu tiên. Hai người liên tục chối từ, A Sử kia lại không cho phép. Bất đắc dĩ, đành phải nghe theo chủ nhân an bài, trường thân ngồi xuống.

Nhạc thủ ngoài cửa thổi vang trường giác, một đội nữ tử trẻ tuổi như bướm bướm đi vào đại trướng, dâng lên trà thơm nồng tỏa ra bốn phía. A sử lại tự tay rót chén đầu tiên, rồi bàn dâng tới trước mặt Từ Đại Nhãn.

Đối với người phong tục như Đột Quyết, mắt Từ Đại lúc này đã sớm thuộc nằm lòng. Cầm lấy trà sữa, hai tay bung lấy chòm râu của một tên tướng lĩnh Đột Quyết, tên Đột Quyết tướng lĩnh hơi sững sốt, lập tức vẻ mặt tươi cười, hai tay nâng chén trà đưa cho Đột Quyết văn quan còn đang cầm trong tay.

A Sử kia lại là tộc đệ của Tất Tất Khả Hãn, là nơi cư trú, là quan lớn gần với Đột Quyết. Tướng lĩnh dưới trướng hãn, có thể ngồi cùng ăn chung trong trướng, thấp nhất cũng là địa vị tại Thổ Truân. Hôm nay được an bài dưới trướng hai tiểu tử Hán gia không nổi danh hạ thủ, mọi người vốn cảm thấy không cam lòng. Lúc này thấy Từ Đại mắt mở rộng thành thạo với lễ nghi Đột Quyết như thế, khúc mắc trong bụng lập tức nhỏ đi vài phần.

Một vòng trà sữa truyền ra, khách chủ bầu không khí hòa hợp rất nhiều. Quản gia phụ trách an bài tiệc rượu chạy xuống dưới, chỉ chốc lát sau, mang theo mấy chục nữ nô xếp thành hàng, sắp xếp trái cây cho mỗi người thấp hơn vài lần. Cái gì nho quý ở Tây Vực, trong thu lê, thảo hạt tử ban đầu của Liêu Đông tiến cống trái mùa đào Đại Bàn., Một đám, một khay, khiến Lý Húc hoa cả mắt. Có vài loại hoa quả hẳn căn bản không biết tên, A Sử kia lại cầm lấy một loại khuyển bảo, hẳn liền đem giống như cầm lấy ăn. chua, ngọt, hương, giòn, cũng ăn đến quên cả trời đất.

Từ Đại Nhân ăn so với Lý Húc vẫn nhã hơn xa, cơ hồ mỗi loại hoa quả đều là nhắm nháp tắc ngắt. Thỉnh thoảng còn bình luận vài cái, khen một cái mùi vị thuần khiết cùng sinh sản, nghe được nơi này chủ nhân cùng các khách đi cùng đều dương dương đắc ý.

“Từ hiền giả dụng binh như thần, chắc là con cháu tướng môn Đại Tùy, không biết hiền giả sư thừa vị anh hùng nào.” Ngồi ở vị trí thứ ba bên trái, một tướng lãnh mặc giáp da kim nóng đứng lên, thấp giọng hỏi.

Từ Đại quay đầu lại, mơ hồ nhớ người này tên là Tất Liên, là người dẫn binh, ngồi ngay ngắn thân thể, nghiêm túc trả lời: “Ta làm gì có hậu chiêu gì, chẳng qua đã gặm qua mấy quyển binh thư, dựa theo phác thảo linh tinh, ai ngờ vận khí tốt lại thắng một lần. Cũng chính là lúc ấy tình thế bức bách, không thể không làm. Bây giờ ngẫm lại tình cảnh lúc đó, chính ta cũng có chút nghĩ mà sợ!”

“Từ hiền giả khiêm tốn, nếu như người khoa tay múa chân lung tung, chúng ta đều là người mù cưỡi ngựa mù cả đường!” Tiểu Ba phiên liên tục khoanh chân ngồi xuống, vừa cười vừa nói.

Từ lúc hai người đánh nhau, các quan viên đều nhận ra Từ Hiền Giả nhất định xuất thân hàn môn. Người vốn cho rằng cử chỉ trầm ổn là một chức quan lớn, cho nên Diêm đại nhân mới phô trương thể diện như vậy tiếp đãi bọn họ. Không ngờ người này cũng xuất thân là thảo dân, thần sắc trên mặt ai nấy đều

trở nên kiêu ngạo, thỉnh thoảng cầm trà kính, cũng không đứng dậy nữa.

“Trung Nguyên bọn hấn có một câu, gọi là anh hùng Mạc Văn xuất thân. Lúc ấy Phụ Ly đại nhân bắn một mũi tên trúng đầu của ta, Từ hiền giả xảo diệu thi kế phá vỡ năm ngàn tinh binh. Chúng ta ở tuổi của hấn, lại còn cười ngựa đuổi thỏ chơi hả?” A sử kia lại là nhìn thấy thuộc hạ bắt đầu phóng túng, ho khan một tiếng, cười nói giới thiệu.

Quan viên Đột Quyết thấy cấp trên nói như thế, lập tức khôi phục nhiệt tình. Có người thỉnh giáo chế nhạo và liên quân Chư Lăng Đầu trải qua chiến tranh, có người hỏi truyền thuyết Thánh Lang chúc phúc, Từ Đại đôi mắt cười nói chuyện vui vẻ, giải đáp từng vấn đề. Nhắc tới chiến sĩ hai quân giao chiến., Cảnh tượng máu thịt tung bay, hấn nói tường tận, hận không thể đem mỗi động tác ánh mắt đều hướng mọi người miêu tả rõ ràng. Nói tới cách dùng binh, như thế nào liệu địch, tắc thì choáng váng, phảng phất chính mình căn bản chưa từng tham dự qua quyết sách.

Nhưng mấy võ tướng dưới trướng Côn Bằng đều là người từng trải qua chiến trận, vừa nghe đã biết những lời mắt to nói không đầy tận thực. Viên ngại là bộ mặt của Lam đại nhân, mọi người cũng không vạch trần, theo quan văn không hiểu chiến trận vỗ bàn khen hay. Lý Húc miệng cứng lưỡi, tự biết kể chuyện không đặc sắc bằng mắt Từ Đại, cho nên cũng không xen mồm, cầm đầu cầm cúi ăn.

Sau khi xử lý hai xâu nho nhỏ, mấy mùa nghịch ngợm sinh ra Bàn Đào, có nữ nô bê một cái chén bằng bạc lên. Từng món chế tác tinh tế, đồ án tinh tế, khiến hai mắt Lý Húc sáng rực lên. Từ Đại cũng ngừng nói khoác, tay cầm một thanh đao cắt thịt bằng bạc cẩn thận kiểm tra sản phẩm của nó.

Đây là gia truyền học vấn của hấn. Đám hậu duệ Đột Quyết mặc dù biết sự tinh xảo quý trọng của ngân khí nhưng không thể tưởng được trong đó có bao nhiêu chú ý. Khi nghe được sự khác biệt giữa Ba Tư Ngân và Đông Uy Ngân, Nam Hải Ngân và Quật nói tác dụng rất giống nhau, lại lôi kéo được sự khác biệt của Ba Tư Vương Tây, chỉ vì muốn cướp được mấy tên

thợ bạc về nhà. Cả đời Ngân Sắc La Nhân để dành bạc, mới có thể gom góp đủ thứ trang sức và những câu chuyện kỳ lạ về con gái, chỉ nghe thấy mặt mày hớn hờ, tự giác đã hiểu rõ ràng.

Trong tiếng cười ồn ào, mấy tráng hán mang thức ăn tối hôm nay lên. Trên thảo nguyên, đồ ăn được bung lên làm chủ, mặc dù địa vị cao quý của A sử, nhưng thức ăn của bữa tiệc chẳng qua cũng chỉ là bốn món dê, toàn cá, hươu thai, nhũ đà. Chỉ là bốn loại nguyên liệu này phân chia lại năm, sáu loại phương pháp đốt, cắt ra bảy, tám bộ vị đều đếm không rõ số lượng.

A Sử kia lại đi nâng chén rượu đầu tiên lên, tiếp gió tây tràn cho khách nhân. Trong đại trướng ngay sau đó vang lên tiếng trúc tợ, hai ca cơ xinh đẹp cực hạn bước lên, bung chén rượu lên cất tiếng hát vang.

Lý Húc bung bát đồng lên vừa nhấp, vừa quan sát mọi người trong trướng. Từ đầu đến giờ, A Sử một chữ cũng không hỏi vì sao hai người rời khỏi Tô Vũ bộ, hiển nhiên hẳn đối với hiệu quả của liên hoàn kế cực kỳ tự tin. Bùi Lực của Đại Mai Lộc tràn ngập hiển từ., Lúc nói chuyện thì luôn hướng Ngân Lang kéo lên người, đại khái là muốn tìm hiểu rõ vì sao Cam La không ở bên cạnh mình, là ở lại bộ lạc Tô Yểm hay là ở đã ngoại. Giao phiên Tiểu Liên đối với Từ Đại Nhãn rất không phục, xem bộ dáng không hài lòng nhưng lại dùng phương cách như thế chiêu đãi hai vị khách nhân thân phận thấp kém. Hữu Đàm suy nghĩ hợp lý là một người tinh tế, vừa rời hỏi nhiều nhất là Tô Diêm Nhị., Bỏ qua số lượng dê bò, bãi cỏ cùng nguồn nước phân phối. Bát Tư Minh là lão hồ ly, nói chuyện không nhiều lắm, nhưng mỗi câu đều rơi vào chỗ mấu chốt, khiến Từ Đại Nhãn muốn tránh né đều phải cố hết sức tránh né.

Những người này đối với mình là yêu ghét, Lý Húc không quá quan tâm. Nhưng A Sử cái kia lại bỗng dưng nhiệt tình khiến người ta thật sự chịu không nổi. Hắn lần đầu nhiệt tình xưng huynh gọi đệ với mình, đem toàn bộ Tô Khánh bộ tính kế. Hôm nay hắn lấy lễ tiết long trọng đón tiếp khách xa như thế, làm không tốt lại muốn làm ra chiêu trò gì.

Nghĩ tới nghĩ lui, Lý Húc cũng không phát hiện mình còn cái gì tốt bị tính kế. Vài kiện bảo thạch mỹ ngọc trong bọc hành lý trong mắt mình được coi là quý giá, khiến Từ Đại Nhãn xem ra biến thành một chút tiền nhỏ. Nếu như A Sử là một tên Đột Quyết Vương tộc, phỏng chừng càng không đáng để xem. Còn lại chính là một con ngựa cùng một cây cung, nếu như hất trở mặt muốn kéo cung, Lý Húc cũng biết mình không có biện pháp nào.

Đang lúc nghĩ ngợi lung tung, tiếng hát đã kết thúc. Mọi người uống cạn chén rượu ngon trong, lần lượt ngồi trở về chỗ cũ. A sử lại vỗ tay một lần nữa, ca cơ ngồi xôm hành lễ với khách nhân, sau đó nhẹ nhàng thư giãn, nhảy dựng lên thướt tha thướt tha.

So với ca múa của Lăng tộc, điệu múa của người Đột Quyết càng thêm phức tạp đa dạng. Điềm kịch liệt như chim ưng lăng không, chỗ uyển chuyển lại như Tây Tử Viên Lâu. Quân vũ trên người mỗi cô gái đều do Tô Sương làm, bên trên không bị lật đổ, dưới không kịp đầu gối., Chẳng qua là dùng cổ tay chân siết chặt bằng ngân hoàn, đem hai tấm lụa mỏng thông minh treo trên mặt đất và trên hai chân bàn tay. Nếu là thứ nhất, càng tăng thêm sức hấp dẫn, cho dù là Lý Húc loại người tư thể múa may bị bao phủ bởi tơ lụa, sau khi nhìn thấy cũng cảm thấy huyết mạch sôi sục.

“Hai người các ngươi, đi rót rượu cắt thịt cho khách nhân!” Sau khi một khúc đàn kết thúc, A Sử lại chỉ chỉ hai ca cơ lĩnh vũ, lớn tiếng ra lệnh.

Hai ca cơ khom người thi lễ, như khói bay tới cạnh Lý Húc và Từ Đại. Hơn ba mươi ca cơ khác cười khẽ một tiếng, cánh hoa tăn ra bên cạnh các quan viên và tướng quân.

“Bọn họ là hai cô vợ của ta, một người là lục châu, một người tên là Yên La, hy vọng không làm bẩn mắt của khách quý!” A sử liếc nhìn Lý Húc và Từ Đại với vẻ mặt lúng túng, khách khí nói.

Hai người Từ, Lý vội vàng nghiêng người tránh ra một vị trí, mời hai nữ tử ngồi. Người Đột Quyết có tập tục để thê tử hoặc sủng phi bồi rượu cho quý khách, nhưng khách nhân tuyệt đối

không thể quá lễ, nếu không sẽ bị chủ nhân đánh ra khỏi nhà phong hiểm.

Hai nữ tử bung lên chén rượu nhỏ hơn đặt khách nhân, đầy tràn lên. Mười ngón tay nhẹ nhàng nâng đáy chén lên cao đến giữa hai hàng lông mày. Từ, Lý hai người vẻ mặt càng lúng túng, tiếp nhận chén rượu, há mồm đổ vào cổ họng, một chén rượu gần một nửa vào trong bụng, hơn phân nửa đã đổ vào vạt áo.

“Khách quý trong Vạn Mã quân còn không sợ hãi, sao lại bị hai nữ tử không xách nổi đao dọa sợ rồi!” Đại Mai Lộc Bùi Lực vuốt ve tay cười to, cao giọng truy vấn.

Nam nữ ngồi bên trong đều nở nụ cười, tính cách mọi người để mặc không bị trói buộc, xưa nay thường lẫn lộn quen nhau, cho dù ngẫu nhiên sau khi say mà thất đức cũng không ai truy cứu. Lần đầu tiên có người nhìn thấy người bị hai ca cơ dọa sợ đổ nửa chén rượu so với nhìn năm chân trâu còn hứng thú hơn.

Khuôn mặt Lý Húc lại đỏ lên, không biết nói gì mà trả lời. Từ Đại Nhãn lại bị sắc rượu làm cho choáng váng đầu, vừa ho khan vừa cung kính đáp: “Chư vị chưa từng nghe nói tới, trên đầu chữ sắc có một cây đao sao? Trong hai quân, đao tiến có chỗ tránh. Trong mắt nữ tử, đao tiến vô tung!”

Mọi người cười, đều nói Từ hiền giả đáp lại xảo diệu. Một đám nữ tử nhân cơ hội liên tục rót rượu, chỉ chốc lát đã khiến mọi người say khướt.

“Mùa như thế này, nhị vị anh hùng kết bạn nam. Chẳng lẽ trong nhà có việc gì gấp phải đi làm sao?” Sau khi lại uống vài vòng rượu, Tiểu Tục giơ bát rượu lên liên tục hỏi.

“Rời nhà đã lâu, đột nhiên muốn trở về xem một chút!” Lý Húc lại liếc nhìn A Sử đầy ẩn ý, cười trả lời.

Từ Đại Nhãn đã say khướt vì cái tên Lục Châu ca Cơ say rồi, ăn đao rót cuộc cũng không cầm vững được nữa, đầu dựa một lần nghiêng đến trên đầu gối của mình. Giờ phút này, bất luận Đột Quyết ra chiêu gì, đều phải để một mình Lý Húc ứng phó.

“Không phải là vội vàng trở về dốc sức vì nước đấy chứ!” A Sử liền buông bát rượu trong tay xuống, cười hỏi thăm.

“Dốc sức vì nước?” Lý Húc bị hỏi một cách khó hiểu, tại sao mình lại rời khỏi Tô Tầm bộ, A Sử kia có lẽ so với mỗi người đang ngồi ở đây đều biết rõ hơn. Hắn cố ý giả bộ hồ đồ, là để ý đến thể diện của khách nhân, hay là bao hàm ý đồ bất lương khác?

“Đúng vậy a, chẳng lẽ người không biết Đại Tùy đã lệ binh hoành mã, chuẩn bị xuất chinh cao lệ sao?” A Sử kia lại kinh ngạc mở to mắt, làm ra một bức kinh ngạc.” Đúng rồi, các người quanh năm ở bên ngoài, đoán chừng không biết quê nhà đã xảy ra cái gì nhỉ. Người đâu, truyền binh bói toán, để hắn cùng khách quý nói chuyện tình hình gần đây của quê nhà một chút!”

“Đặc biệt cần phải có lệnh, truyền tin rắc rối!” Thị vệ áo choàng đỏ đứng trang nghiêm ở ngoài cửa lần lượt truyền lệnh xuống. Sau thời gian uống hai chén rượu, một thanh niên khuôn mặt thanh tú, trên mặt mang theo vài phần sợ hãi được thị vệ mang vào.

“Đã gặp qua Diêm đại nhân, tiểu nhân không biết mà lại muốn Lam đại nhân tìm, phân phó là có chuyện gì!” Thanh niên nam tử tên gọi Hợp Bốc chủ khom người thi lễ, rụt rè hỏi. Đột Quyết lời nói của y cực kỳ cứng rắn, nghe qua hoàn toàn là một từ ngữ phiên dịch mà thành.

“Người có thể dùng Hán ngữ để nói, người bằng hữu này của ta là tộc nhân của người, muốn biết gần đây Trung Nguyên đã xảy ra chuyện gì!” A Sử kia lại lắc đầu, chỉ vào Lý Húc ra lệnh cho Hợp Bặc Lan.

“Vâng, tiểu nhân tuân mệnh!” Hợp Bặc Lan vái một cái dài, trả lời. Đổi thành ngữ khí, miệng của hắn lập tức rõ ràng. Làm đạo đức chính của Hoàng Đế Đại Tùy gần một năm gần đây, trực xuất từng đạo, lúc đầu ngữ khí còn có thể bảo trì bình thản, về sau, thanh âm càng ngày càng cao, hai mắt đỏ bừng, hận không thể dốc sức liều mạng rút đao ra cùng người khác phần nộ.

Hóa ra đại thánh nhân hoàng đế bệ hạ kiểm tra võ công văn trị nhà mình, phát hiện có một điểm không bằng Tần Hoàng Hán Võ, cho nên quyết định khi còn sống nhất định phải dẹp yên

cảnh đẹp. Từ năm ngoái trở đi, các vùng biên cương đều lục tục trưng binh, chỉ cần là nam nhân, vô luận sĩ hay Ngu Thương Nông hay thương sĩ., Con rể đơn độc, chỉ cần dưới bốn mươi lăm tuổi toàn bộ nhập ngũ. Áo giáp, binh khí đều phải tự chuẩn bị, quan phủ không để ý. Có một số người tuổi rõ ràng vượt qua bốn mươi lăm tuổi, cũng bị quan lại lòng đen đẩy thẳng vào trong quân đội. Có người tuổi không bằng Sử Ngũ Tuế, chỉ cần trong nhà không có tiền, cũng nhận được danh sách tòng quân.

Vì thế, rất nhiều nhà vì tìm kiếm quan phủ, làm cho táng gia bại sản. Còn có người vì trốn tránh binh dịch, không thể không đi xa nhà khác.

Tất cả những chuyện này đều là do Lý Húc biết, cho nên hắn cũng không giết mình. Nhưng chỉ một câu sau khi kết quả, lại khiến cho cầm của hắn hoàn toàn rớt xuống đất.” Thánh thượng chinh binh một trăm ba mươi vạn, người phục quân nhu quân cường hóa ba trăm vạn, phạm là người ngoài chạy không trở lại quân đội hoặc vượt kỳ không báo cáo, sau khi bị bắt đều cùng tội cướp bóc. Rất nhiều người chạy tới trễ, không đến trong quân, liền mơ hồ mà tiến vào ngục giam!”

“A!” Lý Húc há hốc mồm, cảm thấy toàn thân say khướt. Lần này hắn quyết định đi về phía nam, kế hoạch là dựa vào tài vật trong tay hối lộ quan phủ, tìm cơ hội xóa sổ danh sách chiêu binh của mình. Nếu không được, sẽ theo quân đội giết địch., Nói không chừng dựa vào một thân bản lĩnh hiện nay, cũng có thể giành được chút công danh. Không nghĩ tới khi chưa bước vào bức tường này, đã thành tội phạm của triều đình. Họ cùng với cướp bóc, mình lớn như vậy, đã bao giờ cầm qua người khác một kim!

Cố gắng nhìn nhìn Từ Đại Nhãn đối diện, Lý Húc hy vọng giờ phút này hắn có thể suy nghĩ ra một chủ ý hay. Mắt nhìn thấy một dòng nước dải sáng trắng chảy từ khóe miệng Từ huynh xuống vài cái. Ca Cơ ngồi bên cạnh cau mày, nhìn qua chán ngắt không nói nên lời.

“Tranh còn chưa khai chiến, tin tức đã truyền tới thảo nguyên rồi. Theo ta thấy, người không nên trở về thì hơn. Tuy hai

người các người đều là anh hùng, đi theo một hoàng đế khôn kiếp như thế, có thể có kết quả gì tốt!” A sử kinh ngạc thấy Lý Húc mờ mịt, nhân cơ hội đưa ra đề nghị của mình.

Có gia đình không về được, Tô Tỳ bộ lại không thể giữ lại. Chẳng lẽ mình thật sự phải theo tên A Sử gian trá này lẫn lộn mấy ngày sao? Lý Húc cảm thấy choáng váng đầu óc, trong lòng có vô số ý nghĩ, nhưng không ai có thể chịu được.

“Tô Yết bộ chỉ có vạn người, sao xứng giữ lại anh hùng như các người. Đi theo ta, A Sử kia có thể đảm bảo, hai người các người công danh phú quý dễ như trở bàn tay. Còn nữ nhân danh mã, người xem bên nào, ta lập tức mang tới cho người!” A Sử kia mang theo vài phần ý say, mỉm cười khuyên nhủ.

Chú Nhất: thông điệp, Bắc Đột Quyết truyền : “Khả hân vẫn đơn lẻ cổ, hiệu vợ là đáng Hạ Đôn, cũng có nghĩa là Côn Bằng thị thời cổ. Con cháu này được gọi là đặc biệt, người lĩnh binh của biệt bộ không cần phải nói, chức quan lớn là Khuất Luật, lần lượt trình sát, lần lượt dát mỏng sắc nhọn, số lần tuyên bố. Theo suy tính, thiết kế tương đương với tiết sứ của Đường triều. Căn cứ theo đặc cách quản lý một thời đại. Hoằng gấm tương đương với đại quan dân trong một quận, cùng loại với tri phủ Trung Nguyên. Bạc Phổ, thông thường làm quý tộc, tướng quân Mai Lộc làm tổng quản.

Chương thứ nhất đại tặc (3)

“Ta chỉ muốn tiên tài thoát ti, nhưng ngươi lại cướp đi hần!” Lý Húc trong lòng điên cuồng gào thét, một cổ tư vị bức tức xông thẳng lên não. “Ta không cần ngươi gạt bỏ người tốt, ta không nhận được ân huệ của ngươi!” Một luồng ý rượu như thủy triều đánh vào cổ họng của hần, hần cười thảm đứng dậy, nắm lên một cái túi rượu đổ xuống cổ họng.

Tất cả những gì mình gặp phải ở bộ lạc Tô Khánh gần như đều có quan hệ với cái tên gọi này, nhưng người này lại cười đến thẳng thần đầy mặt. Lý Húc biết mình không có lực lượng trả thù nên cũng biết một khi cự tuyệt, e rằng tiệc rượu Tiếp Phong này lập tức biến thành Hồng Môn, hần không muốn nói chuyện chỉ có đồ từng ngậm rượu sữa ngựa vào bụng.

“Phụ ly huynh đệ rượu ngon. Lưu lại bộ phận của ta sự tình quan hệ trọng đại, ngươi có thể cùng bằng hữu thương lượng một chút, mấy ngày nữa lại trả lời ta. Kỳ thật, người Trung Nguyên các ngươi có một câu nói rất hay, đại trượng phu Hà Hoạn Vô thê...” Lấy trí tuệ cùng lịch duyệt của Tỳ Hưu, làm sao đoán không ra tâm sự của một thiếu niên, cười cười, thấp giọng an ủi nói.

“Ách!” Thân hình Lý Húc hướng về phía trước, cố gắng nhịn, mới đem rượu vọt tới cổ họng ép xuống. Mùi vị này tuyệt đối không dễ chịu gì, trong nháy mắt, nước mắt, nước mũi, nước miếng đồng thời chảy ra.

“Phụ Ly đại nhân say rồi!” Mấy võ tướng ngồi dưới trướng cười nói. Người Đột Quyết uống rượu từ trước đến nay đều không chịu gục xuống, nam nhân uống rượu ở trong mắt bọn họ ngược lại là dấu hiệu phóng khoáng. Cho nên chẳng những không cảm thấy hai người Từ, Lý hai người thất thố, ngược lại cho rằng hai người tuổi trẻ thẳng thắn, đáng giá giao nộp.

“Tỳ Hưu đại nhân, người con gái nào cũng có thể cho ta sao?” Lý Húc lắc lư đứng thẳng người dậy, lau nước mắt nước mũi trên mặt, lớn tiếng hỏi.

“Được, ngoại trừ hai người bọn họ ra!” Ngón tay A Sử kia lại chỉ lục châu và Yên La, cười nói: “Tiểu huynh đệ, ta biết tâm sự của ngươi. Qua vài năm nữa ngươi sẽ phát hiện, kỳ thực chuyện này căn bản không tính là gì!”

“Chỉ sợ, từ đầu đến cuối đều do một mình ngươi giờ trò quý!” Trong mắt Lý Húc lóe lên vài tia phẫn nộ. Với thể lực của Đại Hãn Đột Quyết, cho dù sau khi đính hôn thì lại đổi ý, chỉ sợ Tô Khánh bộ bị vũ nhục cũng chỉ có thể nén giận mà đi. Hắn lắc đầu, lần nữa ghé miệng vào túi rượu.

“Bốp!” Túi rượu da ngựa rơi ở trên thảm, rượu văng khắp nơi. Lý Húc đưa tay nhặt lên, mới vừa khom người xuống đầu gối mềm nhũn, toàn bộ thân thể ngã vào trong ngực ca Cơ có tên là Lục Châu bên cạnh.

“Grao!” Các tướng quân cười vang. Rõ ràng không phải không thể uống, lại liều mạng biểu hiện lượng rượu của mình, lúc mười bảy mười tám tuổi, bọn họ cũng từng phạm sai lầm tương tự.

“Sa rồi, mạo phạm Hạ Đôn, xin hãy tha lỗi với mồ hôi hột!” Lý Húc giãy dụa rời khỏi vòng tay lục châu, chấp tay tạ lỗi với A Sử.

Đột Quyết Vương bình thường được xưng là Đại Khả Hãn, thế tử của Khả Hãn có thể gọi là Hạ đôn. Nhưng ở nước này cũng không phải là chức quan nghiêm khắc như Trung Nguyên, phạm là người của một bộ lạc đều có thể xưng là Khả Hãn hoặc mồ hôi nhỏ., Vợ chính cũng có thể được gọi là Hạ đôn. A sử kia lại là tộc đệ của Đại Khả Hãn, bộ lạc lớn nhỏ có mười mấy cái, xưng một tiếng Khả Hãn cũng không phải là không thể. Nhưng Lục châu chỉ là một ca Cơ tiến cống cao xinh đẹp., Địa vị hạ đôn theo có thể hạ đôn sai không chỉ một điểm. Lúc này nghe thấy Lý Húc gọi mình là Hạ đôn, cười đến mức cành hoa run rẩy. Đoạt túi rượu trong tay thiếu niên, hướng về phía hắn hô lớn: “Trực cần, hay là để đứa nhỏ này nghỉ ngơi đi. Liên tục chạy xa như vậy, mọi người rắn chắc hơn nữa cũng không còn sức lực nữa!”

“Người đâu, chào hỏi khách quý đến phòng ngủ nghỉ ngơi!” A Sử kia tâm tình giật mình rất vui vẻ, vỗ vỗ tay ra lệnh.

Lập tức có bốn nữ nô chạy vào, hai người một tổ, mang hai người Từ, Lý hai người gác cánh tay lên vai mình. A sử kia lại liếc nhìn chung quanh một chút, lại lớn tiếng ra lệnh: “Hợp bốc rác, người phụ trách tiếp đón hai vị khách quý, nếu như bọn họ có chỗ nào không vừa ý, cẩn thận cái mông thối của người!”

“Vâng!” Thanh niên được gọi là ăn bói toán, sợ tới mức run cầm cập, vội vàng cúi người, nhanh chóng đuổi theo. Đuổi theo, trong lòng vừa oán trách ông trời thật sự không công bằng với mình. Cùng là hán nhân ban đầu, người ta là khách khứa, sao mình lại trở thành nô lệ trong trướng.

A Sử kia lại kinh ngạc đưa mắt nhìn Từ, bóng lưng hai người biến mất, chậm rãi quay trở lại chỗ ngồi của mình. Trải qua một đêm thăm dò, hắn đã đại khái thăm dò rõ ràng Từ., Chi tiết của Lý hai người. Tên tiểu tử phụ thuộc vào mình kia dễ đối phó, thuộc về thiếu niên mới vừa rời nhà, còn chưa học được ẩn giấu tâm cơ. Mặc dù trước mắt mặc dù bởi vì một nữ nhân mà mang oán hận đối với mình, nhưng bỏ qua cái cục u này cũng không quá khó khăn. Đột Quyết trong vương đình cũng không khó khăn., Có người là những mỹ nữ đến từ những bộ lạc gần hoặc quốc gia tiến cống. Có những nữ nhân phong tình vạn chủng, hắn rất nhanh có thể quên đi bộ lạc ban đầu của Tô Khánh. Càng làm người ta khó xử là thiếu niên mất to họ Từ, người này nói chuyện mây mù tráo, căn bản nghe không ra câu nào là thật., Câu nào là giả, lại có thể hấp dẫn sự hứng thú của người ở. Thời khắc mấu chốt lại mượn men giả ngây ngốc, không trả lời trực tiếp. Loại người này tựa như một con ngựa hoang cơ cảnh, không tiêu phí chút khí lực rất khó thuần phục hẳn. Nhưng vạn nhất thuần phục, sợ rằng có thể chở mình rong ruổi vạn dặm.

Ngẫm lại “Lại mồ hôi” sau khi Lý Húc Túy thốt ra, đáy lòng A Sử lại chợt nở một nụ cười. Tất cả đều làm cho thân thể Khả Hãn yếu ớt, nhi tử cũng nhỏ tuổi...

“Truyền lệnh xuống của ta, hai ngày này khách quý muốn cái gì, đều tận lực thỏa mãn hẳn!” Nhưng thanh âm Tỳ Hưu lại lần nữa vang lên trong đại trướng, gây nên vô số ánh mắt ghen tỵ.

“Đặc nhu đại nhân, chúng ta vì hai đứa nhỏ lông tơ mà...”

Tiểu phiên phiên Lập đứng lên, lớn tiếng kháng nghị. Hào cảm đối với Lý Húc thì tốt, nhìn thấy A Sử lại kính trọng hai thiếu niên dị tộc như thế, trong lòng hẳn vẫn rất không thoải mái.

“Người cho rằng nỗ lực ban đầu không đáng, đúng không?” A Sử nọ lại ngồi thẳng lưng lên, nhìn về phía Tiểu Ba liên miên, hỏi.

“Bầm báo lại trang bị, thuộc hạ, thuộc hạ đích xác có ý này!” Tiểu phiên hoàn toàn do dự một chút, theo thực chất trả lời. Lời hắn nói ra tạo nên một mảng tiếng nghị luận, văn thân võ tướng uống rất nhiều, cho nên lá gan cũng trở nên đặc biệt lớn.

“Người ngồi xuống, một hơi uống cạn túi rượu bên cạnh cho ta. Người đâu, giám sát đại nhân Tiểu phiên, không cho phép hắn rải rác, cũng không cho hắn nửa đường dừng lại ăn thịt!” A Sử kia lại cười khặc khặc, lớn tiếng ra lệnh.

Mấy võ tướng cười vang, đứng ở bên người Tiểu Ba phiên giám sát rượu. Tiểu Ba liên liên không dám ” kháng mệnh”, ngồi thẳng dậy, bưng một túi rượu lên bắt đầu uống điên cuồng.

“Các người còn có ai vốn định coi trọng hai thằng nhóc này không! ” A Sử thì lại tự mình rót một chén rượu cho mình, cười hướng mọi người đặt câu hỏi.

Lấy Bùi Bùi Lực của Đại Mai Lộc cầm đầu mấy quan viên văn chức không nói hai lời, xách túi rượu bên cạnh chỗ ngồi, đổ xuống phía dưới cổ họng. A Sử kia lại kinh ngạc thấy mọi người như vậy, cũng không mở miệng ngăn cản. Đợi mọi người đem cái túi trong tay đổ sạch mới chậm rãi ăn một miếng thịt dê., Cười hỏi: “Năm ngoái ngay lúc này, ta hỏi các người châm ngòi đi đến bên hồ Nguyệt Nha, sau đó là bị phúc nhân đuổi đi, hay là đuổi bọn họ đi, các người làm sao trả lời ta?”

Chúng văn võ nhất thời không nói gì, mấy quan viên định cởi bỏ túi rượu tham gia náo nhiệt lặng lẽ buộc dây da trở về chỗ cũ. Năm ngoái Đột Quyết mồ hôi quốc đoạt được bãi chăn nuôi của Tác Chiến nhân, tất cả mọi người đều cho rằng chế

nhạo người Bắc Thiên sẽ đánh chư bộ Hộc tộc chạy trốn chết. Số lượng người thuộc Địch bộ là gấp ba lần Tô Khuynh bộ, nhân số có thể cầm cung chiến đấu so với nhân số bộ lạc thanh tráng bên hồ Nguyệt Nha cộng lại còn nhiều hơn.

Đây vốn là một kế khu hổ nuốt sói, ai biết cuối cùng hổ lại bị sói nuốt mất. Mọi người cân nhắc đến thực lực hai bên giao chiến, cũng dự liệu được danh nghĩa thủ lĩnh sắc sỡ, mất cả mồ hôi sẽ án binh bất động. Cách duy nhất không ngờ được chính là hai tiểu tử hán cùng một con sói.

“Hai tên nhóc vặt mũi chưa sạch, được rồi là sinh, mất là chết. Chư vị đại nhân, các người còn tưởng chuyện nhỏ mà làm to chuyện lên sao?” A sử cười gằn, giọng nói vang vọng trong đại trường da trâu.

Chương thứ nhất đại tặc (3)

Có lẽ bởi vì đi đường quá mệt nhọc, có lẽ vì uống quá nhiều rượu. Hai thiếu niên được dìu vào đồng than mềm của mình, lập tức liền ngáy khò khè. Các nữ nô buồng rèm che giường, ở trên lửa đun xong than củi, rút lui ra ngoài cửa trướng.

“Các người hãy vào trong lều đợi bên cạnh, nếu hai vị đại nhân có gì cần thiết, bất cứ lúc nào ta cũng có thể gọi các người ra!” Đi ở cuối đội ngũ, chậm rãi nuốt nước bọt, cáo mượn oai hùm ra lệnh. Bốn nữ nô bộ dạng đều rất yêu mị, đáng tiếc hẳn chỉ có thể nhìn chứ không có tư cách ăn. Hai thiếu niên bên cạnh cái chậu than có tư cách ăn, nhưng hết lần này tới lần khác lại say như hai con heo.

“Vâng, đại nhân!” Các nữ nô ngồi xôm người thi lễ, theo thứ tự lui vào trong một lều vải thô thấp bên cạnh đồng than của khách nhân. Lều trại đơn bạc như thế khẳng định ngăn không được gió lạnh đêm thu, nhưng các nàng đều là tù binh do chiến tranh bắt tới, không có tư cách lựa chọn nơi ở.

“Không công bằng!” Hợp Bặc phun nước bọt xuống đất, phần uất nghĩ. A sử kia lại giao công việc mời chào khách quý cho hắn, hợp bói toán hết sức rõ ràng ý nghĩa bên trong. Hắn cần trước khi Lam đại nhân không còn nhiều kiên nhẫn nữa, dùng hết lý do khuyên bảo toàn thân., Dụ hoặc, uy bức thậm chí khẩn cầu hai thiếu niên nhỏ hơn mình mấy tuổi lưu lại. Chỉ có như vậy, lại có Xi đại nhân mới có thể thoả mãn. Cũng chỉ có như vậy, mình mới có thể thăng một bậc, thoát khỏi thân phận tùy tùng.

Thời gian ở Trung Nguyên, ta cũng từng đọc đủ loại thi thư. Tuy rằng không thể dựa vào công danh nhưng ở khu vực xung quanh quê nhà cũng được xem là nhân tài mới nổi. Từ trước đến nay luôn được người hầu hạ, chưa từng làm hoạt động hầu hạ người khác. Hợp Bặc hủ càng nghĩ càng ngọt ngào, bước chân nhanh chóng di chuyển ở cửa mềm như than.

“Nếu không phải Huyện lệnh chết tiết kia, không phải là viết thơ, cười nhạo con gái người của người? Người cũng không

đến mức thiếu đạo đức đến mức này!” Nhớ tới sinh hoạt tại Trung Nguyên, trong lòng hắn liền không hồi hận. Thành thật mà nói, con gái Huyện lệnh đại nhân không quá khó coi. Mình chỉ là trẻ tuổi khinh cuồng, tiện tay đồ mà thôi. Kết quả vài ngày đã nhận được chinh binh lệnh. Từ nhỏ đến lớn., Ngay cả gà cũng không biết giết người đi lên chiến trường chơi đại đao, vậy không phải đơn thuần tìm chết sao? Vạn bất đắc dĩ, hắn đành phải đào binh, theo đồng hương mấy người trẻ tuổi chạy ra khỏi Trường Thành. Kết quả, hiện tại rơi vào một đám người không chịu đọc thi thư, không giảng đạo lý cầm con trâu làm ngựa.

Đang phiên nã, trong khách trường bên trái đột nhiên có động tĩnh.” Có người sao?”, một khách nhân say khướt thô lỗ kêu.

“Đại nhân, ngài có gì phân phó!” Hợp Bặc phờ phạc dùng tốc độ nhanh nhất vọt vào, cúi đầu khom lưng hỏi.

“Không sao, ta, ta chỉ là không biết ngựa của ta có người chiêu cổ không? Ngựa, ngựa được ăn cỏ dạ đêm, thêm nữa, thêm nước đêm!” Lý Húc từ trên mềm nhũn giãy dụa ngồi dậy, mùi rượu trên người hun ngào ghê tởm.

“Ngài yên tâm, ngài cùng Từ đại nhân tọa kỵ được cho vào phòng ngựa chuyên dụng của các đại nhân, nơi đó có ba gã mã phu thay phiên hầu hạ. Nhưng Nghiêu đại nhân đã phân phó, dùng loại lúa mạch tốt nhất, hạt đậu và cỏ mà thôi!” Hợp Bặc xì thấp giọng trả lời, trong bụng lại bắt đầu nói thầm.” Mẹ nó, thế đạo gì, ngựa ăn còn tinh tế hơn so với người!”

“Ừm!” Lý Húc thỏa mãn gật đầu, lắc lư ngồi dậy, đặt tay lên vai Hợp Bặc Lan: “Sao chỉ có một mình ngươi ở đây? Những người khác đâu?”

“Còn có mấy nữ nô ở trong trường bên cạnh, đại nhân có muốn gọi các nàng đi ngủ không?” Hợp Bặc cùng cười cười, nhìn vào mắt Lý Húc. Hắn thấy một đôi mắt ý vị thâm trường, trên người lập tức nổi da gà.” Vị đại nhân này không phải là Long Dương mà tốt lắm!” Hắn kinh hãi nghĩ, không dám giáp mặt với Lý Húc.

“Huynh đệ là hán nhân đúng không, họ gì?” Lý Húc ôm vai phù vãn, chậm rãi đứng lên. Bởi vì uống quá nhiều rượu nên thân thể hắn vô cùng nặng nề, gần như đè bẹp Hợp Bặc Lan nằm rạp xuống mặt đất.

Hợp Bặc mất đi lòng, trước kia luôn tự phụ với tướng mạo của mình, bây giờ lại ước gì mình càng ngày càng xấu càng tốt. Xoay người, lắp bắp trả lời: “Không dám, tiểu nhân họ Phan. Nam nhân tên Phan Chiêm Dương. Đại nhân chắc cũng là người Hán, không biết quý hương nơi nào?”

“Thượng cốc Lý Trọng Kiên!” Lý Húc nhanh chóng trả lời, thân hình chuyển động, cánh tay kẹp chặt lấy cái cổ. “Có binh sĩ sao, trừ ngươi ra?”

Hợp Bặc Lan bị ghen đến mức sắc mặt tím tái, muốn lớn tiếng kêu cứu, lại thấy Lý Húc đưa tay sờ vào loan đao cổ quái treo trên vách tường mềm. Hắn không có dũng khí dùng cổ đi thử loan đao sắc bén, dốc sức liều mạng thở dốc, lắp bắp cầu khẩn: “Đại nhân, đại nhân, đừng, đừng, đừng, nhỏ, ghen chết rồi!”

“Mau nói, nếu không ta một đao giết chết ngươi, sau đó vu cáo ngươi trộm bảo châu của ta!” Lý Húc hạ giọng uy hiếp. Lần đầu tiên dùng cường lực đối phó với một người yếu hơn mình, hắn làm ra vẻ không hung dữ chút nào. Cũng may đáng người hắn cao hơn so với bói toán, lại đứng sau lưng đối phương, nên mới không lộ ra chân tướng.

Hợp Bặc Lan biết rõ tên hỗn đản sau lưng khẳng định có thể nói được làm được. Nếu như hắn một đao giết chính mình, Triều đại nhân tuyệt đối sẽ không trách tội khách quý trong lòng hắn chỉ vì một nô bộc. Mắt xoay chuyển vài vòng mà không nghĩ ra kế thoát thân, đành phải thành thật trả lời: “Không, không, Diêm đại nhân không an bài. Chỉ có, chỉ có tuần tra đêm. Buổi tối cửa thành đóng chặt, ngươi, ngươi không trốn thoát được đâu!”

“Đưa ta tới gian phòng của Từ hiền giả!” Lý Húc buông quẻ bói, dùng đao đập vào sau lưng hắn ra lệnh.

“Ta xui xẻo như thế nào chứ!” Hợp Bặc bàn trong bụng âm thầm kêu khổ, hôm nay thật sự là vận chuyển giao hoa cái, hai vị tiểu gia nếu chạy, buổi sáng mai thi thể của mình nhất định phải treo ở ngoài thành gỗ.

Đang suy nghĩ kế sách thoát thân, đột nhiên cửa trướng nhảy dựng lên, Từ hiền giả say thành bần nhảo như con báo lách vào.

“Mậu công huynh!” Lý Húc kinh hi kêu khê một tiếng. Hắn biết rõ Từ đại nhân không uống say, trừ lần nói về chuyện ăn tươi hôn nhân, còn chưa có ai nhìn thấy mặt Từ đại của hắn thật sự say lờ đờ. Nhưng hắn lại không nghĩ rằng Từ đại nhân lại phối hợp ăn ý với mình như vậy, bên mình vừa hành động, Từ Đại Nhân đã lập tức chạy tới.

“Làm ra động tĩnh lớn như vậy, heo chết cũng bị người đánh thức. Bảo nó gọi mấy cô gái kia vào, rồi nói người cần chọn một người hầu ở giữa cho mình ngủ!” Từ Mậu Công liếc mắt nhìn Lý Húc một cái, thấp giọng oán giận. Thuận tay cởi dây cung từ sau lưng xuống, lắc lư về phía lư giấy, nói: “Nếu muốn chạy thì cứ chạy đi, xem hai huynh đệ chúng ta bắn chuẩn, hay là người chạy trốn cho nhanh!”

“Không chạy, không bỏ chạy!” Hợp Bặc lau mồ hôi, gật đầu như gà con mổ thóc. Vừa rồi hắn đích xác nghĩ tới việc thừa dịp mấy nữ tử kia vào trướng rồi nhanh chân bỏ chạy, không nghĩ tới con mắt vừa chuyển động đã bị Từ hiền giả nhìn ra manh mối. Phụ Ly đại nhân từng bắn Hắc Điều của Diêm đại nhân, tin tức này hắn đã sớm nghe nói qua. Nếu hai người liên thủ bắn mình, biết mình có chín cái mạng cũng phải nằm ngang trên mặt đất.

“Nhanh đi, để cho các nàng vào trướng, rồi cho các đại nhân chọn lựa!” Từ Đại Nhân nhìn thấy hai vai lư thừa liền đẩy một cái thấp giọng ra lệnh.

Hợp Bặc Lan bị bức không được, đành phải run rẩy rời đi. Từ Mậu Công nhìn chằm chằm bóng lưng của hắn, không quay đầu lại nói cho Lý Húc: “Vừa rồi ta đếm qua, khoảng cách giữa hai đội tuần tra là gần nửa nén hương. Người mau mau

thu dọn đồ đạc, chúng ta trộm ngựa lập tức nghĩ cách lao ra ngoài!”

Mấy nữ nô đã sớm nghe thấy trong đông chiến tranh Lý Húc nói chuyện, nhưng vách tường của đông than quá dày, Lý Húc cùng Phí Bặc nói đều là tiếng Hán, các nàng không rõ hai người nói cái gì, cũng không dám đoán bừa ý tứ quý khách. Nghe thấy hợp bói kêu mọi người vào trướng cung cấp khách quý lựa chọn, cả đám yên lặng nhìn nhau, biết rõ run rẩy bỏ dấy.

Chủ nhân mời khách, bảo nữ nô hầu hạ cho khách nhân là chuyện bình thường. Bộ lạc của mình bị người Đột Quyết tiêu diệt, các nữ nô cũng không thể oán trách vận mệnh bất công, chỉ có thể ngày yên lặng cầu nguyện sẽ có một vị khách quý hảo tâm xem trọng mình, đem mình về làm phòng bên. Tuy rằng địa vị trong phòng thấp, nhưng cũng tốt đẹp mỗi tháng hầu hạ vô số nam nhân lạ lẫm.

“Thiếu niên này hôm nay thoát nhìn là người lòng mang từ bi!” Trong lòng các nữ nô thầm cầu nguyện, theo sau Hợp Bặc Lan đi vào đại trướng khách nhân.

“Nhanh, thi lễ với chủ nhân!” Hợp Bặc Lan truyền lệnh dồn dập.

“Cầu xin Trường Sinh Thiên phù hộ chủ nhân thân thể an khang!” Các nữ nô ngồi xổm xuống bái, cố gắng bày ra vóc người khá tốt của mình.

“Ách, đừng ngẩng đầu!” Phía trước truyền đến một câu trả lời mang theo vẻ xin lỗi. Chúng nữ nô trong lòng ngần ra, ngay sau đó liền cảm thấy đau đớn, dồn dập ngã xuống thảm.

“Trói tay chân các nàng lại, miệng dùng vải bịt kín!” Từ Đại trướng mắt nhìn loạn đao trong tay sáng lên, mệnh lệnh.

“Đây không phải là khách quý gì, còn thuần thực hơn cả cường đạo!” Hợp bói nói thầm trong lòng, ngồi xổm xuống trợ giúp Lý Húc đem mấy nữ nô trói từng người một lại, sau đó kéo miếng vải từ trên chần xuống, nhét miệng các nàng vào.

Từ Đại Nhãn mượn khe cửa nhìn ra phía ngoài đông than, đợi đến lúc lại có một đội binh sĩ Đột Quyết tuần tra đi xa, gã quay

đầu lại ra lệnh: “Đưa chúng ta đi chuồng ngựa của con ngựa nhỏ kia đi, chúng ta cần ngựa tốt!”

Lý Húc ở bên cạnh thu dọn hành lý xong, đem sừng của cậu đưa đeo sau lưng, nhắc loan đao lên chống ở bên hông. Hợp lý tích cảm thấy đao nhọn đâm rách quần áo truyền đến băng lãnh, rụt thân thể về phía trước, run lập cập dời ra cửa trướng.

Từ Đại Nhân chọn thời cơ rất tốt, hầu như không ai chú ý tới thân ảnh của bọn họ. Đột Quyết vô địch trong thảo nguyên, cho nên tính cảnh giác của các binh sĩ trong đêm cũng không cao. rón ra rón rén đi một hồi, ba người tới trước chuồng ngựa chuyên dụng cho đám quý tộc quan lớn, Từ Đại Đế nghiêng người tránh né, chỉ trong chớp lát, trong chuồng ngựa đã truyền đến tiếng chiến mã xao động.

“Có hai tên mã phu, đều bị ta đánh ngất rồi! Một người hai kỵ, cưỡi ngựa!” Từ Đại Nhân thân ảnh từ trong khe cửa vọt ra, thấp giọng ra lệnh.

“Đại gia?” Hợp Bặc lắc nhỏ giọng sợ hãi. Mệnh lệnh từ đại nhân hiển nhiên cũng bao hàm bản thân, nhưng mình là người đọc sách thanh bạch, xưa nay chưa từng trải qua loại thủ đoạn thương thiên hại lý lưu vong này.

“Người muốn bị ta giết chết, hay là bị con ngựa trời sau lưng kéo chết?” Hai mắt Từ Đại trừng tròn xoe, đằng đằng sát khí hỏi.

“Ta bắt đắc dĩ a!” Hợp Bặc Tề trong lòng âm thầm than thở Thanh Bạch của mình, đưa tay hướng dây cương ngựa. Từ Đại mắt hỏi được có đạo lý, nếu như chính mình không đi, hai vị khách quý chỉ có thể giết người diệt khẩu. Mặc dù hai vị khách quý hạ thủ lưu tình, lại tra hỏi tội danh dẫn đường trộm ngựa cho người ta, chờ đợi mình vẫn là một chữ chết.

“Tiếc thay Phan gia ta thanh bạch!” Hợp lý mất hết, không, người đọc sách Phan Chiêm Nhật run rẩy, thở hắt hên bò lên lưng chiến mã.

Trong chuồng ngựa nuôi ước chừng hơn hai mươi con tuần mã, Lý Húc từ trong tay lại mĩa mai giành được hắc phong buộc ở vị trí thượng du nhất. Nhìn thấy chủ nhân nửa đêm sờ

tới, hắc phong thấp giọng vang mũi, dùng cổ cọ sát vào mặt Lý Húc.

“Dẫn bọn ta tới cửa lớn, có người hỏi, nói là Chử đại nhân hạ lệnh!” Từ Đại long mắt nhảy lên một con ngựa Tây Vực, trong tay lại nắm một con khác, mệnh lệnh.

“Điều này, chỉ sợ điều này không quá thỏa đáng!” Phan Chiêm Dương (Hợp xem bói) đột nhiên dừng cảm lên, ngồi trên lưng ngựa trả lời.

Ánh mắt Từ Đại lóe lên, đưa tay sờ đao bên hông. Phan Chiêm Dương (Liên Bạc) kéo hẳn lại, thấp giọng kêu lên: “Ta, ý của ta là, thả, phóng ra một mối lửa.”

“Phóng hỏa?” Từ Đại liếc mắt khen ngợi hỏi. Hẳn thật không nghĩ tới phương pháp ác độc như vậy. Doanh địa của Đột Quyết là dựng bằng gỗ, nếu như phóng hỏa lên, toàn bộ doanh địa đều có thể bị hủy diệt.

“Trước tiên tìm chỗ yên tĩnh phóng hỏa, nhưng, sau đó chúng ta thừa dịp chạy loạn. Đến cửa ra vào, ta, các người giả truyền lệnh, các người giết người đoạt cửa!” Phan Chiêm Dương (Hợp Bạc Lan) nói chuyện lấp bắp, ý tứ lại biểu đạt rất rõ ràng.

“Yên lặng nhất!” Từ Đại liếc mắt xuống ngựa, nắm lấy mấy cọng rơm, cột vào cái đuôi gần nhất của một con chiến mã của mình.

Lý Húc thấy mắt to của Từ Đại quyết định động thủ, lập tức xuống ngựa hỗ trợ. Từ nhỏ hẳn đã quen làm việc sơ sài, dùng tốc độ trôi mấy cọng rơm lại, chỉ chốc lát đã tùm sạch cả đuôi ngựa của ba người ngoài tọa kỵ.

“Đây, đây đều là bọn họ ép ta, không có chuyện gì của ta!” Phan Chiêm Dương (Hợp ba) từ giữa giày rút chủy thủ, nhảy lên trước cắt đứt dây cương ngựa từng cái. Lý Húc, Từ Đại Nhãn tự mình mò lấy một cây tùng trong chuồng ngựa, đốt lên rơm rạ trên mặt đất, sau đó đảo qua mông chiến mã.

“Vù vù!” Chiến mã bị dọa cho phát ra một tiếng bi thương, nhanh chân lao ra chuồng ngựa. Một con, hai con, ba con,

mười lăm con, sáu con Đột Quyết được chăm sóc tỉ mỉ như đuôi lửa, chạy tán loạn khắp nơi trong doanh địa.

“Địch tập!” Từ Ngôn dùng Đột Quyết hô to, cầm đuốc nhảy lên lưng ngựa, thuận tay châm lửa vào đám củi phụ cận.

“Địch tập!” Lý Húc chiêu bầu trời trên hồ lô, cười trên lưng hắc phong, nhanh chóng dẫn cháy một dải lửa.

“Không được rồi, bảo vệ, bảo vệ Huyền Huyền đại nhân!” Phan Chiêm Dương (Hợp phi) biết rõ mình hôm nay cho dù không tham dự phóng hỏa, sau khi bị bắt lại cũng châm đèn lên. Hắn liên tục kêu to, đem lửa trong tay chuyên môn hướng lều gia súc của Mục gia đình cọ cọ.

“Lửa cháy, cháy!” Xa xa có người lớn tiếng kêu la. Mấy cái đầu lửa cháy ở những nơi khác nhau, khiến binh sĩ tuần tra cả kinh tay chân luống cuống, chú ý bên này, không lo được bên kia.

Từ Đại Nhân, Lý Húc, chấp vá vá rồi thúc ngựa chạy vội, trực tiếp đánh về phía đại môn doanh trại. Dệt cỏ trên đuôi ngựa bị trói không nhiều lắm, thoát nhìn trong bóng tối rất đáng sợ, trừ phi trùng hợp mượn tên Đột Quyết làm cỏ khô cho gia súc của hắn qua mùa đông chuẩn bị, nếu không, ngọn lửa căn bản không kiên trì được bao lâu.

Bọn họ nhất định phải chạy trốn từ trước khi đám người Đột Quyết khôi phục bình tĩnh trong hỗn loạn. Có ý định phóng hỏa trên thảo nguyên là tội danh bị người ghen ghét nhất, mặc dù là con trai của Khả Hãn phóng hỏa, bị người bắt cũng chỉ có một con đường chết.

Trong tối tăm phẳng phất có thần linh đang phù hộ, hỏa đầu ở khắp nơi càng lúc càng lớn, chẳng những lại xông ngựa phụ cận chuồng ngựa, chỗ sâu trong doanh địa còn có mấy chỗ bốc lên hồng quang, khói đặc cuộn cuộn xen lẫn tia lửa bay thẳng lên, hầu như chiếu sáng nửa bầu trời đêm.

“Hình như có người ở đó hỗ trợ phóng hỏa?” Phan Chiêm Dương Kinh Hồn kinh ngạc nghĩ. Dùng sức lắc lắc đầu, hắn đem cái ý niệm buồn cười này đuổi ra ngoài. Ngoại trừ hai thiếu niên to gan lớn mật này, đầu năm nay ai dám vuốt râu

hùm của Hộc đại nhân chứ. Lần này lao nhảy lớn rồi, nếu như bị tóm lấy, chỉ sợ bị róc da róc thịt bị róc thịt. Nhưng, bà nội hấn hình như cũng rất kích thích. Hấn dùng sức rút mấy roi của tọa kỵ, nhanh chóng đuổi theo Từ Đại Nhân.

Trong doanh địa một mảnh hỗn loạn, kèn lệnh, tiếng la khóc, tiếng lệnh của trưởng quan, tiếng bước chân của binh lính vang lên liên tiếp. Trong bóng tối hỗn loạn, căn bản không ai chú ý tới Lý Húc, Từ Đại Nhân và Hợp Bặc xò đang đục nước béo cò.

“Ngươi, đi bảo vệ chuồng ngựa của Nghệ đại nhân!” Từ Đại Nhân dùng roi ngựa chỉ vào một đám Mục nô, dùng Đột Quyết nói ra mệnh lệnh. Không đợi đám Mục nô phản ứng, ba người sáu ngựa xông tới, nhanh chóng dung nhập vào bóng ma.

“Hấn là ai, mệnh lệnh chúng ta như thế nào?” Có người thấp giọng hỏi đồng bạn.

“Ngươi không thấy thứ bốc cháy đặc biệt kia là gì sao? Cười con Phiêu Phiêu còn có thể là ai?” Có người thông minh lên tiếng giải thích. Cầm thùng nước, chạc cây đi tới chỗ ngọn lửa sáng ngời nhất.

“A Sử kia thì sao, đây là ta báo đáp ngươi!” Lý Húc quay đầu lại nhìn ngọn lửa một lúc lâu, trong lòng tràn ngập khoái ý trả thù. Vô luận đêm nay chạy thoát, A Sử cũng trả giá vì âm mưu của hấn.

Trong ánh lửa đột nhiên nhảy lên, hấn phảng phất lại thấy được thân thể cao lớn thoát ra từ sợi tơ thánh khiết.

“Phu thê Lộ Thủy, từ này thật đẹp. Hán tử các ngươi quả thật thông minh, có thể tạo ra từ ngữ thú vị như vậy!” Thiếu nữ mỉm cười, biểu lộ trên mặt thần nhiên mê mẩn.

Chương thứ nhất đại tặc (Bốn)

Phan Chiêm cường (Tự Lạp) tới doanh trại Đột Quyết đã được một thời gian, vì vậy rất quen thuộc với bố cục trong doanh. Trước mắt chạy trốn quan trọng hơn, hắn cũng chẳng để ý tới sợ hãi, mang theo Từ Đại Nhân và Lý Húc rẽ ngang đông nam, lượn vòng phía bắc, nương theo cái bóng của đồng than yếm hộ, rất nhanh tới cửa đông của doanh địa.

Võ sĩ Đột Quyết thủ vệ Đông môn là lão binh tám mươi A Sử Cương nhiều năm tranh đấu, xưa nay luôn là cơ hội cảnh báo. Vừa thấy trong thành bùng nổ, lập tức nghĩ tới có người muốn gây hỗn loạn cho nên lập tức gọi tất cả huynh đệ dưới trướng lên chặn ở cửa. Vốn định nghiêm phòng tử thủ, không cho một con châu chấu nhảy lên cũng không thoát. Tiếc rằng lửa trong thành quá lớn, đáng tiếc lửa cháy trong thành quá lớn., Một lát sau, kho lúa, kho lương, ngựa bán, thợ làm nhà, gia súc chuồng., Mấy tên đệ tử Vụ Quan sở tất cả đều bốc lên khói đặc. Trong bốn phía, triệu tập tiếng trống trận của binh sĩ, kèn hiệu cầu cứu vang lên một mảnh. Bất đắc dĩ, hắn đành phải đem các huynh đệ dưới trướng phái ra ngoài hỗ trợ cứu hỏa. Mắt thấy sĩ tốt còn lại trong tay đã gom góp không đủ một tên lửa (Mười người), lại đột nhiên nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập hướng cửa doanh trại lao tới.

“Người nào, đứng lại!” Sử Điệp Điệp rút loan đao, uốn người chắn trước cửa doanh. Bảy huynh đệ còn sót lại cũng rút đao, vây quanh hắn tạo thành một phương trận công kích.

“Đặc nhu đại nhân, cho ta một lệnh, để toàn bộ mọi người đi cứu lấy kho lương!” Ba con khoái mã vọt tới phụ cận, trên lưng con tuần mã đi đầu kia, có một người cao to mặt mày xám mày tro dùng lời nói của Đột Quyết.

“Là cái tên này!” Trong lòng Sử Điệp Mật nhất thời thả lỏng. Hắn đã từng thấy ngựa cười, người này là hán nhân của Nghệ đại nhân tùy tùng, vừa nhát gan lại nhu nhược, gần như tất cả tướng lĩnh Đột Quyết đều khi dễ hắn, nhưng hắn chưa bao giờ

dám đánh trả, cũng không dám cáo trạng trước mặt Giao Bằng.

“Lại thùng ngựa Nghiêu đại nhân thất hỏa, mọi người mau đi cứu!” Phan Giác chiếm cường bộ (Hợp phía) bọc lưỡi dao trong lòng bàn tay, chuôi dao hướng ra ngoài, khàn giọng hô to.

“Người đưa ra lệnh sở trường trước cho ta xem!” Sử Điệp Mật đi về phía trước vài bước, chẳng hề để ý nói. Vị trí bói toán (Phan Chiêm cường ghim ngựa) cách doanh môn rất xa, cây đồ vật đen sì trong tay vừa vặn không thể bị bó buộc trong tay binh sĩ chiêu kiến. Dựa vào cẩn thận, sử điệp mật quyết định trước tiên để thật giả lại tiếp tục định đoạt.

“Cho này!” Phan Cốt ngoan ngoãn đưa tay ra trước, ngay trong nháy mắt khi sử điệp đưa tay tiếp lệnh, cổ tay hất đảo một cái, chủy thủ lập tức đâm thẳng vào giọng nói khó chịu của đối phương.

“A!” sử điệp cảm thấy gió lạnh phả vào mặt, theo bản năng ngựa người về phía sau. Phan Chiêm Chủy thủ thời không, lập tức hung hăng kẹp chặt bụng ngựa, chiến mã cao cao cao tại thượng giơ chân trước, va chạm với bả vai chông chênh của sử điệp.

“Bắt gian tặc!” Sử Điệp hét lớn ngã nhào, không đợi hấn bò dậy, một mũi tên bay lên không đã vào ngực hấn.

Trong phút chốc phong vân biến đổi, toàn bộ binh sĩ đều ngây ra tại chỗ. Từ Đại Nhân đợi một cái chớp mắt này, thúc ngựa múa đao, lao thẳng đến phương trận bộ binh bị hỏng do một người. Binh sĩ Đột Quyết mất đi đầu lĩnh đầu phải đối thủ của hấn, trong khoảnh khắc đã bị hấn chém ngã bốn người. Ba người còn lại nhanh chân chạy trốn, một người bị chặn ở sau lưng dùng móng ngựa đập đổ, hai người khác bị Lý Húc dùng cung tiễn bắn vào đồng than cạnh doanh môn.

“Phan huynh treo cầu, Trọng Kiên dùng cung tên phong tỏa đường phố!” Từ Đại Nhân cao giọng ra lệnh, phi thân nhảy xuống lưng ngựa, cởi bỏ cái chìa khóa nơi cửa thành từ bên hông sử điệp.

Xưa nay khi thấy máu là Phan Chiêm Dương đã run rẩy, giờ phút này cũng không có run rẩy, từ dưới đất nhật lên một thanh loan đao nhuốm máu, thẳng đến cái khay treo trên cầu treo. Cánh tay xoay tròn, nghiêng chặt hàm răng, ba lần đem vận vẹo chặt xuống. Cầu vòng mất đi ràng buộc lung lay, lẳng không đập xuống, “Loảng xoảng” một tiếng nện ở trên chiến hào hộ thành.

Tiếng vang thật lớn kinh động người Đột Quyết gần cửa doanh, mười mấy mục dân giơ cao cây đuốc lao tới, ý đồ bắt ba “Gian tể” đang bận rộn mở cửa lại. Lý Húc giương cung lấp tên, lần lượt đem chủ nhân cây đuốc phóng ngã xuống đất.

Người Mục thấy tình thế không đúng, quát to một tiếng, tản ra. Lý Húc quay đầu ngựa đi theo phía sau hai người Từ, Phan Phan chạy ra ngoài doanh trại.

“Trọng Kiên tiến pháp tốt!” Từ Đại Nhân vừa thúc ngựa vừa khen ngợi.

“Địch minh ta tới!” Lý Húc thở hổn hển thu hồi cây cung sừng. Mấy mũi tên vừa rồi là kết quả hãn khổ luyện qua hơn nửa năm. Nếu là nửa năm trước gặp phải tình huống tương tự, lúc này hãn đã bị người Mục dùng gậy gõ thành thịt vụn.

“Ta có phải đang nằm mơ không?” Một suy nghĩ cổ quái đột nhiên trào dâng trong lòng hãn. Thành thị bốc cháy, bầu trời mất lửa, còn có tất cả ký ức liên quan tới thảo nguyên, như giấc mộng dối trá mờ ảo.

Tiếng vó ngựa bên tai như thủy triều, đưa ra đáp án rõ ràng nhất.

Giờ phút này đã nửa đêm, mặt trăng đã mất đi, tinh tú đầu trời lớn đến mức tựa như có thể tự tay hái được. Ba người bắt chập thường bóng đêm trên thảo nguyên, rồi điều động tọa kỵ liều mạng chạy đi. Đến lúc trời sáng mới tìm một cái suối suối nhỏ nghỉ ngơi.

Thương binh chạy trốn, không ai mang theo lương khô. Cũng may lúc này Kim Thu, dã thú đang nở rộ khắp nơi. Lý Húc ngồi xổm bên dòng suối uống vài ngụm nước lạnh, cầm cung

đi vào rừng cây thấp bên dòng suối. Sau một lát lại quay về, trong tay lại có thêm hai con gà sa, một con thỏ rừng.

“Để ta xử lý!” Phan Chính Dương đang tê liệt trên tảng đá đột nhiên có tinh thần, nhảy dựng lên nói.

Bên kia Từ Đại Nhân sớm đã dùng tảng đá dựng lên một cái phòng phong bếp, ba người cùng động thủ, rất nhanh nướng chín gà sa và thỏ rừng. Tuy rằng không có muối muối, cũng không có hạt đậu, bát giác phối xứng, nhưng lữ khách mệt mỏi không chịu nổi mà nói, đây là mỹ vị nhân gian.

“Nhị vị anh hùng, sau này các người đi đâu?” Phan Chiêm Dương quơ một chân thỏ, hàm hồ hỏi.

“Đương nhiên là quay về Trung Nguyên rồi, chẳng lẽ người còn có chỗ khác để đi hay sao?” Từ Đại Nhân hướng về phía nhánh cây, nghiêm mặt trả lời. Cho dù là đang trên đường chạy trốn, thì sự ăn uống của hắn vẫn được duy trì một cách văn nhả nhất quán.

“Xuất chinh, chiêu binh, các người, các người không sợ à!” Phan Chiêm Dương buông xuống một nửa xương gặm, đưa tay giật cánh gà sa. Kỹ thuật của hắn chẳng ra sao, tốc độ ăn uống lại là nhất lưu. Trong nháy mắt, ba cái cánh gà sa, hai cái đùi thỏ đều bị hắn nhét vào trong bụng.

“Đổi tên khác, tìm một nơi hẻo lánh giấu đi thôi. Chẳng lẽ quan phủ thật đúng là vì đám tôm tép chúng ta bắt văn thư a?” Từ Đại nhìn về phía bắc, không tập trung trả lời.

Ngọn lửa đêm qua thật sự là quá lớn, từ nửa đêm đến giờ, ba người ít nhất cũng chạy ra hơn trăm dặm. Nhưng ở chỗ này nhìn lại hướng bắc, bầu trời bên kia vẫn đen xì thở hỗn hỗn., Phảng phất giống như bị hun khói. Theo tính toán của tình hình này, hơn phân nửa doanh địa của Đột Quyết bị hủy trong ngọn lửa đêm qua. Nhưng Hải Trãi là tay nghề hành quân bày trận, theo lẽ thường, doanh trại hắn tỉ mỉ bố trí hẳn là có cân nhắc chu hoa phòng hỏa mới đúng? Như thế nào lại bị mười mấy cái đuôi ngựa trời rơm rạ nung thắm đến mức như vậy?

Thả một ngọn lửa lớn như vậy, ba người không dám ở lại gần đó lâu. Vội vàng ăn xong điểm tâm, lại leo lên lưng ngựa tiếp

tục lên đường. Từ, Lý hai người đều trải qua quá trình lặn lội đường xa, thân thể mệt nhọc rất dễ khôi phục. Phan Chiêm Dương là người đọc sách, không bao lâu đã bắt đầu lắc lư trên lưng ngựa.

Lý Húc tâm địa mềm, vội vàng chạy tới chiều ứng. Mỗi khi gặp sườn núi, đều vươn tay ra nâng. Mặc dù hấn cẩn thận như thế, Phan Chiêm Dương vẫn rớt xuống ngựa vài lần. Mắt thấy quần áo bị lau nát, lộ ra làn da trắng nõn bên trong.

“Hai, hai vị anh hùng, các người đi trước đi. Ta, ta không thể liên lụy các người!” Lại một lần nữa được Lý Húc đỡ lên ngựa, người đọc sách Phan Chiêm Dương đứt quãng kể lại.

“Đi cùng nhau, cùng đi thôi!” Lý Húc không thể nghi ngờ.

“Đừng, đừng như vậy, ta, ta là đồ vô dụng, không, không thể...” Phan Chiêm Dương cảm thấy nước mắt sắp chảy ra, khóc nức nở cầu khẩn.

Không đợi Lý Húc nói ra lời nâng đỡ lẫn nhau, Từ Đại Nhãn đột nhiên rút đao ra, “Bốp” một tiếng đặt lên đầu vai Phan Chiêm Dương. “Muốn chuồn thì nói rõ, đừng dùng thủ đoạn này giả chết!” Hấn trừng mắt lên, phẫn nộ quát.

“Đại gia, đại gia, ngài có chuyện gì cứ từ từ nói!” Nước mắt nước mũi Phan Chiêm Dương lập tức biến mất, người lập tức cũng phần chân tinh thần. Phát hiện Lý Húc bị lừa tức giận vung ông tay áo, đánh ngựa chạy tới trước đội ngũ.

“Hừ!” Từ Đại khinh miệt phát ra một tiếng cười lạnh, cầm loan đao vào bên hông. Phan Chiêm Dương vẽ mặt cầu xin, đi theo phía sau hấn cầu khẩn: “Từ... Từ anh hùng, ta mới từ trong đó chạy đến đây, ngài, ta đã nâng cao đánh khề rồi. Nếu như không muốn ta trở về với ngài. Một khi sai dịch quan phủ tìm đến, chúng ta là sát quan tạo phản, hay là làm tù nhân mấy tháng trước, sau đó đi Liêu Đông chịu chết?”

“Chúng ta lại đốt doanh trại của bọn chúng, nếu không trở về Trung Nguyên, người còn có thể đi đâu?” Từ Đại không muốn chấp nhận với loại người này, quay đầu liếc hấn một cái, lớn tiếng hỏi.

“Ta, ta có mấy đồng hương đi đến bộ lạc người đan phương đông. Nghe, nghe nói bọn họ còn sống không tệ.” Phan Chiêm Dương đảo tròn mắt trả lời.

“Bộ lạc Hứa Đan, cách nơi này xa sao?” Lý Húc ở phía trước quay đầu lại, thấp giọng hỏi.

“Không, không xa. Hay là hai vị anh hùng cùng đi với ta?” Phan Chiêm Dương nghe ra ý tứ trong lời nói của hắn có ý cho đi, dò hỏi.

“Người đi đi, trên đường cẩn thận chút!” Từ Đại Nhãn và Lý Húc liếc nhìn nhau, cùng lên tiếng trả lời.

Trải qua một hồi biến cố của Tô Khánh, hai người đều mất đi lòng tin với bộ lạc Dị tộc. Lăn lộn không tời thì làm sao, thời điểm nên vì bộ tộc mưu cầu lợi ích, người là người đầu tiên có thể buông tha hy sinh phẩm. Người khế đan tuy kết giao với Đột Quyết không nhiều lắm, nếu A Sử lại khuyến khích bọn họ muốn phóng hỏa doanh chủ, bọn họ chắc chắn sẽ không vì hai tiểu tử ngoại tộc đi giao chiến với Huyền quốc.

“Vậy, vậy tiểu nhân xin cáo từ thật?” Phan Chiêm Dương ngồi ở trên lưng ngựa, do dự hỏi. Có lẽ bởi vì trên thảo nguyên rất khó gặp được tộc nhân của mình, dù chỉ có mấy canh giờ tương giao, nhưng trong lòng ông ta lại có ý không muốn với hai thiếu niên.

“Đi thôi, tận lực đi cốc địa. Sớm tìm một bộ lạc nhỏ bán ngựa đi, đừng có phô trương!” Lý Húc thấp giọng dặn dò một câu. Mở bao tùy thân ra, lấy ra một khối ngọc thạch to bằng nắm tay nhét vào tay Phan Chiêm Dương: “Sau khi dàn xếp, mua mấy con dê qua ngày.”

“Vậy, làm sao được, không biết xấu hổ!” Phan Chiêm Dương vội vàng từ chối, tay duỗi hướng Lý Húc, nắm đấm không tự chủ mà nắm chặt ngọc thạch lại.

Lý Húc lắc đầu, thu dọn đồ đạc lại lên ngựa. Phan Chiêm Dương cẩn thận nhìn sắc mặt của Từ Đại Nhãn, lại nhìn cung tên của Lý Húc, nói vài câu có duyên sẽ gặp lại, cất bước đi một bên, một bên không ngừng quay đầu lại.

“Người người tốt đúng là hào phóng!” Nhìn Phan Chiêm Dương càng chạy càng xa, bóng lưng dần dần gia tốc, Từ Đại cười mắng.

“Mậu công huynh nói ta sao? Hắn tốt xấu gì cũng giúp chúng ta một trận!” Lý Húc ngây cả người, chân chờ hỏi. Trong ấn tượng của hắn, Từ Mậu Công luôn xem tiền tài như rác, sao hôm nay lại vì một khối ngọc thạch không chút thành sắc mà so đo?

“Tên kia sợ theo chúng ta mục tiêu lớn, bị đám người Đột Quyết đuổi kịp nên mới chuồn mất!” Từ Mậu Công nhìn thoáng qua gương mặt tươi cười còn mang theo vài phần ngây ngô của hảo huynh đệ, thấp giọng nhắc nhở.

“A!” Lý Húc hồi hận muốn tát mấy cái vào miệng mình. Một lần lại một lần đối với người khác tính toán không hề phòng bị, ăn nhiều lần như vậy chịu thiệt mà vẫn không nhớ được, mình thật sự là có một viên đá để xem!

“Được rồi, tiểu tử này là một nhân vật. Lá gan mặc dù nhỏ một chút, tâm nhãn đủ nhiều, ra tay cũng đủ ác!” Từ Đại mắt nhìn bóng lưng Phan Chiêm Dương đi xa, thấp giọng bình phẩm.

Bóng lưng một người hai ngựa đã chỉ còn lại một chấm đen nhỏ, trên cánh đồng hoang vu trống trải yên tĩnh, tiếng vó ngựa vẫn vang vọng.

Tửu đồ chú: Có chút sự tình phải xử lý, hôm nay chỉ hơn một cái, cảm ơn đã hỗ trợ.

Chương thứ nhất đại tặc (Bốn)

Hai người nhìn Phan Chiêm Dương đi xa, cũng tự đánh Mã Nam. Đêm qua mơ hồ hồ chạy non nửa đêm, “Con đường” trước mắt đã sớm không phải cùng đám người Cửu thúc dùng chân đạp ra khỏi bắc lúc trước. Khê Lưu chung quanh lần trước đến Bắc cũng chưa từng nhìn thấy, một số đồi núi thấp bé cùng với ký ức đã hoàn toàn thay đổi. Bất quá những thứ này ở trong lòng thiếu niên cũng không tính là đáng ngại gì., Cái gọi là đường, đều là người dùng chân mà đi ra. Trên thảo nguyên vốn không có đường, chỉ cần người đi thẳng về hướng nam, một ngày nào đó sẽ thấy được bức tường này.

“Đêm qua hắn từng xách ngựa đạp lên võ sĩ Đột Quyết!” Đi tới đi lui, Lý Húc đột nhiên hỏi một câu không đầu không đuôi.

“Bây giờ mới biết người ngu đến cỡ nào a!” Từ Đại mắt không chút lưu tình ” Đả kích tự tôn của hắn.” Tên có thể thúc ngựa đá người, chỉ có người mới tin hắn sẽ rơi xuống dưới bụng ngựa!”

“Hắn sợ đi cùng chúng ta sẽ bị nhân mã Côn Bằng đuổi giết! Lại không chịu nói thẳng, cần gì phải nghĩ ra một biện pháp ngu ngốc như vậy!” Lý Húc gãi gãi đầu, không ngại mất to đánh giá mình. Bằng hữu chính là như vậy, một người vừa gặp mặt đã nói lời thoái tha, chưa chắc trong lòng không coi người là huynh đệ. Ngược lại, một gia hỏa suốt ngày mỉm cười với người, miệng đầy khen ngợi, quay đầu lại sẽ đâm một dao của người. Đây cũng là một trong những nguyên nhân hắn không muốn tiếp nhận lời mời của A Sử, cùng với một người “Thông minh” mà tàn nhẫn làm bạn, hành động vừa nói mỗi lời của đối phương người đều phải cẩn thận chú ý ứng đối, những ngày tháng dài như vậy, cho dù là đại phú quý, chỉ sợ cũng thực sự chán nản.

“Người ta có lòng tốt mời người, nhưng một mối lửa đốt sạch doanh trại của người ta!” Từ Đại cười đáp lại.” Nếu ta là A Sử,

sẽ không bắt được khúc xương bị nghiền thành tro bụi, không giải được mối hận trong lòng!”

“Tiền đề là hắn có thể bắt được chúng ta!” Lý Húc cười lớn đá đá bàn càn ngựa, thúc giục gió đen chạy ra ngoài. A Sử kia không phải một người chịu giảng hoà, hắn nhất định sẽ vận dụng tất cả lực lượng đuổi giết Từ Đại Nhãn. Cho nên Phan Chiêm cưỡng ép tìm lý do rời đi, cũng không khiến người ta cảm thấy phần hận. Đổi lại là mình, bị một người không quen biết bức đi nộp mạng, cũng phải nghĩ biện pháp bỏ trốn mới được.

“Bất kể thế nào, chạy nhanh chút cũng là lẽ phải!” Từ Đại liếc mắt phóng ngựa đuổi theo, tiếng cười sang sảng của thiếu niên theo gió truyền đi thật xa.

Đã thiêu đốt doanh trại, truy cứu tới cùng là nguyên nhân gì khiến ngọn lửa bùng nổ cũng vô dụng. Việc quan trọng nhất trước mắt là trốn về Trung Nguyên, còn sau khi trở lại Trung Nguyên thì làm sao tránh né binh dịch, đó là vấn đề mà sau khi tường thành cần phải cân nhắc.

Hai người có bốn con ngựa, có thể thay phiên nhau đổi thể lực, vừa đi vừa để tọa kỵ khôi phục thể lực. Như gặp sông lội suối, thấy núi leo núi vội vã cả ngày, đến khi mặt trời ngả về tây, mới tìm một sườn núi âm trầm nhóm lửa nấu cơm. Lần này tới phiên Từ Đại Nhãn ra ngoài săn thú., Lý Húc dùng tảng đá chuẩn bị bếp lửa xong, lại đợi thời gian gần hai nén hương vẫn chưa thấy đối phương quay lại. Đang lúc lo lắng, đột nhiên nhìn thấy Từ Đại Nhãn ở phía trên cách mình không xa sau nham thạch lóc lên, cây cung trong tay kéo căng ra, vũ tiễn lại nghiêng nghiêng chỉ về phía giữa không trung.

“Chít chít!” Giữa không trung vang lên một tiếng chim hót thanh thúy, có con hắc điều to bằng con sơn dương vỗ cánh bay nhanh lên trời. Từ Đại Nhãn rời cung bay thẳng đến bụng, nửa đường lực đạo dùng hết, bị cánh hắc điều kéo theo cương phong bay vào trong bụi cây.

“Đi mau!” Đôi mắt Từ Đại bắn ra không trúng, lập tức thu cung. Hướng tới bên cạnh Lý Húc, kéo hắn chạy về phía chiến mã. Lý Húc trong lòng cũng hoảng hốt, hỏi cũng không hỏi,

lên ngựa liền đi. Hai người theo triền núi chạy ra hơn mười dặm, vừa muốn nghỉ ngơi, nhưng trên đầu lại truyền đến tiếng diều minh chói tai.

“Bà nội nó, là con súc sinh lông dẹt A Sử kia, bị người bắn giết huynh đệ nó, hôm nay tìm người báo thù đến rồi!” Từ Đại cười mắng một câu, lại giương cung lên, hắc diều trên đầu lại không đợi vũ tiễn dựng đứng, đã sớm bay ra ngoài ba trăm bước.

Độ cao ba trăm bước, cho dù là Dưỡng thúc phục sinh cũng không thể tránh được. Lý Húc và Từ Đại mắt đối mắt cười khô, thúc giục chiến mã tiếp tục chạy trốn. Vừa mới vòng qua sườn núi nhỏ trước mắt, phía nam cánh đồng bát ngát lại bị mấy làn khói dày đặc bốc lên gắt gao ngăn trở.

“Là người của A Sử, bọn họ nam hạ quen đường của chúng ta!” Từ Đại Nhãn thấp giọng phân tích nói. Nhưng bộ dáng A Sử kia lại thật sự rất tức giận, trong gió chiều từ xa thổi tới đều mang theo mùi lông dê. Không cần hỏi, nhất định là võ sĩ Đột Quyết đuổi theo gây họa cho người vô tội, đem sự phần nộ bị hủy của doanh địa phát tiết rải rác khắp xung quanh.

Theo phương hướng khói lửa bốc lên mà xem, con đường phía nam khẳng định bị người chặn đứt. Từ đại nhãn và Lý Húc hai người võ kỹ tuy không thể coi là yếu, nhưng không ai có mười người đánh, trăm cái bản lĩnh. Không thể tránh được, đành phải dấn vào gò đất hướng đông gấp rút đi. Chỉ mong mặt trời sớm xuống núi, tránh khỏi con hắc diều chết tiệt trên đỉnh đầu, khó khăn lắm mới chạy được hai mươi dặm, mặt đất dưới chân lại chậm rãi chấn động.

“Ầm ầm!” Tiếng vó ngựa như sấm rền dấn vào ngọn núi truyền đến, chấn động khiến sườn núi chung quanh đất cát rung chuyển. Hắc diều trên đầu càng kêu to vui sướng, phảng phất hai con môi đã lách cách dưới móng vuốt. Từ, Lý ngẩng đầu nhìn quanh, chỉ thấy phía trước cách đó không xa có khói bụi nổi lên, không biết có bao nhiêu võ sĩ Đột Quyết như nước lũ lăn qua.

“Vất đầu đi!” Lý Húc cùng Từ Đại Nhãn đồng thời hô to, liền thúc ngựa đi về phía tây. Nơi này đi về phía nam là Yên Sơn

và Trung Nguyên, hướng đông đi là khế đan, bộ lạc Đào Ngột, hướng tây lại toàn là người Đột Quyết thiên hạ. Trong lúc hoảng loạn, hai người cũng không để ý nhiều, liều mạng vồ lấy tọa kỵ chạy như điên. Chạy một vòng, lại phát hiện đông, nam, bắc ba hướng, đều có khói bụi tụ về chỗ điều ảnh.

“Đêm qua sao không đem súc sinh bẹp này thiêu chết!” Lý Húc ảo não nói. Lúc trước còn có chút thương cảm thế quá lớn, khiến cho rất nhiều người Đột Quyết vô tội suốt ngày đông nhần đói đói. Giờ lại chỉ hy vọng thế lửa đêm qua càng lớn càng tốt, tốt nhất là đốt A Sử kia lại chẳng ra được đủ chiến mã, như vậy Từ Đại Nhân của mình sẽ có cơ hội thoát khỏi truy binh.

Sự thật hoàn toàn trái ngược kỳ vọng với hần, khói bụi bốc lên hai bên trái phải càng ngày càng nhiều. Ngoại trừ tiếng vó ngựa, bên tai hần dần dần có thể nghe được kèn lệnh liên lạc của người Đột Quyết. Toàn bộ thảo nguyên như đều bị điều động, từng đợt từng đợt khói bụi không ngừng gia nhập trong truy binh.

Hai người này từ trong chuồng ngựa do A Sử trộm được cuốc bộ tọa kỵ đi lại trộm được tuy nhanh nhưng cũng không thoát khỏi toàn bộ thảo nguyên đuổi bắt. Mắt thấy phía trước có hai cổ khói bụi càng đến gần, gắt gao bao vây vòng vây.

“Rút cung, bắn ra một con đường!” Từ Đại Nhân cao giọng gào to. Hai người đồng thời kéo cung, vừa chạy vừa đặt vũ tiễn lên dây cung. Hướng chéo phía trước đã có người lớn tiếng hoan hô, Lý Húc liếc mắt một cái, vật cuỡi trong tay hướng về người tới chính là một mũi tên.

“Phốc!” “Phốc!” Hai con tuấn mã đổ thẳng xuống. Hai kẻ truy kích của Từ Đại Nhân và Lý Húc lập tức xông ra ngoài. Tên Mục Nhân cản đường cao giọng mắng chửi, từ bỏ việc bị ngã lăn trên mặt đất, gào khóc giãy dụa đồng bạn, liều mạng thúc giục chiến mã đuổi theo.

“Muốn chết!” Từ Đại Nhân thấp giọng quát mắng, xoay người bắn về, vũ tiễn rời cung, chính giữa là ngực một gã truy kích. Người nọ đột nhiên khựng lại, kêu thảm một tiếng ngã xuống

ngựa. Chiến mã mất đi chủ nhân xông về phía trước hơn năm mươi bước, gào thét lao vào hoang dã vô biên.

Lý Húc giương cung lên, nghe thấy có tiếng vó ngựa tới gần sau lưng liền xoay người bắn thật mạnh. Đợt đầu tiên đuổi tới hai người thiếu niên là một đám dân du mục bình thường, nhân số tuy đông nhưng cung mã lại không quá thành thạo. Hai người bắn tên ở phía trước, đám Mục Dân ở phía sau truy kích., Nhìn qua giống như chủ động hướng mũi tên nghênh đón vậy. Tồn thất năm, sáu người, kẻ truy đuổi dần dần mất đi dũng khí. A Sử nhà A Sử tuy rằng cấp thưởng rất cao, nhưng không đến mức khiến mọi người liều mạng. Mà trước khi hai túi tên người Hán bại hoại không rảnh, mặc dù đuổi tới sau lưng bọn họ, cũng không có ai có mạng lại nhận tiền thưởng nữa.

Mặt trời rốt cuộc biến mất trong bụi cỏ phía trước, hắc điều trên đầu cũng không kêu nữa. Từ Đại Nhân và Lý Húc trong lòng lại không cao hứng nổi, bởi vì ở phía sau bọn họ, lại vang lên tiếng chó sủa kịch liệt.

“Gâu phúc, hoành vũ!” Tiếng kêu của Mục Dương khuyến khích quân trong hoàng hôn vừa mới bắt đầu biến tối. Toàn bộ thảo nguyên đều bị tiếng chó sủa âm ỉ này làm cho bừng tỉnh, vô số con Hỏa Long hướng phía sau hai người Lý Húc và Từ Đại Nhân hội tụ, từ xa nhìn lại, tựa như một con Khổng Tước thiêu đốt ở trên ngọn cỏ nở ra cái đuôi đẹp đẽ. Chỉ là, trong đêm thu hương lạnh lẽo này, cây đuốc không hề ấm áp.

“Con bà nó, Tiêu Hà Nguyệt truy đuổi Hàn Tín cũng không phải là đuổi theo kiểu này!” Từ Đại mất nhìn lại, thở hồng hộc mắng. Đây là lần thứ ba hấn đổi ngựa, đã thay phiên vô số tọa kỵ hiển nhiên không có tinh thần như lúc mới nghỉ sáng sớm, bước chân càng lúc càng nhỏ, tần suất bước chân cũng dần dần chậm lại.

“Tiêu Hà không có nhiều ngựa như vậy để đổi, trong tay cũng không cầm dây thừng và đao!” Lý Húc thở hỏn hển, tim phổi như muốn nhảy khỏi cổ họng. Hai người, bốn con ngựa tốt, tính toán của mọi người đêm qua rất là tinh diệu. Chỉ là ai

cũng không nghĩ tới, một khi gia tộc A Sử nổi giận, thảo nguyên sẽ phải run rẩy.

Những truy binh phía sau hiển nhiên không cùng một nhóm, có cả binh sĩ Đột Quyết, có nhiều hơn nữa lại là mục nhân bình thường. Trong mắt bọn họ, đặc tội gia tộc A Sử chẳng khác nào toàn thể người Đột Quyết thù địch. Mà từ võ bộ phía đông cho đến Thổ Hỏa La ở phía tây, thảo nguyên vạn dặm đều là thiên hạ của Đột Quyết nhân.

Sau lưng truyền đến một tiếng ngựa hí suy yếu, thân thể Đào Hoa Thanh vừa được Từ Đại mắt đỏ mới lắc lư, ủy khuất dừng bước. Cả ngày không ăn gì, lại tiếp tục chạy hơn ba trăm dặm., Thân là tọa kỵ của quý tộc Đột Quyết, nó chưa từng chịu qua loại tội này. Mà sau lưng tiếng kèn giống như một loại kêu gọi nó dừng lại uống nước trong, ăn đậu cùng trứng gà. Lúc này hai chủ nhân không biết thương tiếc vẫn còn chạy như điên về phía bóng tối cùng ẩn trong bóng tối, mới có thể tiếp tục chạy theo bọn họ.

“Đồ vô dụng!” Từ Đại mắt thấp giọng mắng một câu. Vừa dứt lời, một tấm khác bị Lý Húc đổi thành Đạp Tuyết Yên Vân cũng thoát ly đội ngũ. Mà Ô Thiết Côn dưới hốc mắt Từ Đại lại điên cuồng gào thét với đám đồng bọn đang đứng dưới chân Lý Húc, cố gắng dừng lại chờ đợi.

“Những tiếng kèn lệnh kia có cổ quái!” Lý Húc nhanh chóng phán đoán có vấn đề máu chốt. Lúc ở nhà sai khiến Thanh Hoa la tử, hắn đã quen ở bên cạnh huyết sáo thêm nước cho uống. Lâu dần, Thanh Hoa la tử liền tạo thành thói quen, chỉ cần nghe thấy tiếng huyết sáo, lập tức sẽ hướng bên trong lều gia súc chen vào.

“A Sử kia cũng thật mất tiền vốn!” Từ Đại mắt cười khở, dùng sức dùng dây cung hướng sau mông tọa kỵ quất vài cái. Ô thiết nghiến chịu không nổi, đành phải tung ra bốn vó tiếp tục chạy trời chết. Lý Húc trong lòng không nở, nhưng cũng không thể không dùng chân ngành đánh hai sườn hắc phong, vừa đập, vừa lải nhải vừa lẩm bầm: “Hắc Phong, Hắc Phong, chạy mau, chạy mau. Sáng mai đánh con thỏ, đùi và lưng đều để lại cho ngươi!”

Không biết là bởi vì xương sườn bị đá đau đến mức vì nghe hiểu chủ nhân, hắc phong run rẩy tinh thần, nhanh chân chạy như điên. Hai người lại chạy hơn ba mươi dặm, tiếng chó sủa cùng giắc mình phía sau cuối cùng cũng nhỏ đi chút ít. Từ Đại Nhân cùng Lý Húc chậm rãi thả tọa kỵ, nương theo ánh sáng nhìn nhau, lại phát hiện đối phương và ngựa đều giống như mới từ trong đầm lầy lặn qua lại, toàn thân đều chảy đầy bùn nhão.

“Cứ theo đà này, không bị bắt được cũng phải mệt chết đi!” Từ Đại Nhân thở hắt hễn cười to, ánh sao óng ánh từ trên trời bắn xuống, chiếu sáng hàm răng trắng nõn của nó.

“Hai người Hàn Tín sắp bị bắt được, nhưng không biết Đột Quyết có phải là người có trái tim của Lưu Tam Nhi hay không!” Lý Húc nhìn Từ Ngôn, hai mắt đầy bụi bặm, cười to. Từ khi xuất thế đến nay, quan hệ của hai người từ xa mà gần, đã thành Mạc nghịch chi giao. Nhưng trước giờ không nghĩ tới một ngày nào đó sẽ như đêm nay, cùng nhau đi đối mặt với tử vong gần trong gang tấc!

Không đúng, hẳn là còn có một lần, đó là thời điểm ở bên bờ nguyệt nha hồ đối mặt truy binh. Mậu công huynh chỉ huy như định, lấy lực sáu người đột phá hai mươi tám người vây đuổi chặn đường. Hẳn rõ ràng có thể ở lại Yểm Bộ tiếp tục thực hiện binh pháp của hắn, lại vì mình chạy đến băng thiên tuyết địa, sau đó lại vì bằng hữu mình cự tuyệt hảo ý.

Nghĩ đến đây, Lý Húc đột nhiên có chút hối hận lôi kéo Từ Đại Nhân trốn chạy, nếu như một mình chạy thoát, vô luận kết quả như thế nào, cũng sẽ không đưa bằng hữu vào trong nguy cơ không thể tránh khỏi này.

“Lần này, Mậu Công huynh mệt mỏi!”

“Vô nghĩa, giờ ta bắt người đi gặp Chủ Bằng, nó còn có thể buông tha ta!” Hai hàng lông mày Từ Đại dựng thẳng, thấp giọng mắng. Vừa rồi hắn còn muốn dạy cho Lý Húc mấy câu nhảm chán này, bên tai lại nghe thấy tiếng chó sủa, theo sát, tiếng vó ngựa như sấm rền từ hai bên đánh tới.

Hai người kinh hãi, đánh ngựa vội vàng chạy trốn. Như mấy lần, người cùng vật cuời đều hầu như chạy hết sức lực, tiếng chó sủa sau lưng lại thủy chung như bay. Chạy tới chạy lui, đột nhiên Ô Thiết Lăng phát ra một tiếng rên rỉ, chân mềm nhũn, chậm rãi quỳ xuống.

“Ngăn ta lại!” Lý Húc đưa tay kéo cổ tay Từ Đại, hai chân Từ Đại hung hăng dậm mạnh, thân thể mượn cánh tay Lý Húc ngã xuống đất trong phút chốc nhảy lên, lướt qua khoảng cách hơn một xích, văng vảng rơi ở trên lưng Hắc Phong.

Đột nhiên trên lưng nhiều thêm một người, vốn bản thân đã sức cùng lực kiệt của gió đen lại càng không chống đỡ nổi. Bất kể là Lý Húc hứa hẹn cho thả rừng, gà rừng, dê con gì đều không thể làm bước chân nó nhanh hơn. Chỉ chốc lát sau, tiếng chó sủa sau lưng lại lớn, một con rồng lửa chói mắt lại cắn đuôi con mỗi một lần nữa.

“Như vậy không thành, người tự trốn đi, thả ta xuống ngựa!” Từ Đại Nhãn ở phía sau Lý Húc thấp giọng ra lệnh.

“Đồng sinh cộng tử!” Lý Húc cắn răng trả lời. Là vì mình, Từ Mậu Công mới rơi xuống ruộng đồng bị người ta đuổi giết. Nếu như bỏ lại Mậu công huynh mà chạy trước thì cả đời này hắn sẽ không được yên bình.

“Vô nghĩa! Hai người đều chết hết rồi, ai báo thù cho chúng ta!” Từ Đại trợn mắt tức giận mắng. Lý Húc lại không chịu nghe, hai chân như hai ngọn roi không ngừng đá vào xương sườn Hắc Phong.

Một tia thể lực cuối cùng của hắc phong cũng bị chủ nhân vắt ra, bị thương, tứ vó hết sức tăng thêm. Lợm lợm trên lưng lại như một ngọn núi nhỏ, lần lượt ép nó muốn ngã xuống, ngửa không dậy nổi.

“Con lừa ngu ngốc này!” Nhìn Lý Húc lúc này như phát điên đá vào tọa kỵ, lại nhìn bó đuốc càng lúc càng gần sau lưng. Từ Đại ánh mắt nóng như lửa đốt, hắn đột nhiên nghĩ tới một kế sách.

“Huynh đệ tốt, người mười lăm năm nay, đúng không!” Từ Đại Nhãn không chửi nữa, cúi xuống bên tai Lý Húc, thấp

giọng hỏi.

“Ừm!” Lý Húc thuận miệng trả lời. Tiếng chó sủa ở sau càng lúc càng gần, hắn không biết vì sao lúc này mắt Từ Đại lại đột nhiên khựng lại.

“Năm nay ta mười bảy, là ca ca của ngươi!” Từ Đại cười lớn nói, tay phải nhẹ nhàng móc ra một con dao găm từ trong ống giày. Ánh sao sáng chói chiếu sáng lưỡi dao băng lãnh, cũng chiếu sáng đôi mắt của hắn.

“Phía trước có một cái sơn cốc!” Lý Húc thấp giọng nói, đột nhiên nghiêng đầu, dư quang khóe mắt nhìn thấy trong tay Từ Đại có thứ gì đó lóe lên.

Không đợi hắn nói ra một chữ, ánh mắt Từ Mậu Công đột nhiên sáng ngời, một tay chống xuống, cả người bay ra khỏi lưng ngựa. Trong nháy mắt thân thể lẳng không kia, dao găm hung hăng đâm vào mông Hắc Phong.

“Uy Bá Hắc Phong” phát ra một tiếng thét chói tai, cả người bay về phía trước. Lý Húc há to miệng, trơ mắt nhìn thấy Từ Đại giống như một đoá lưu tinh rơi vào bụi cỏ sau lưng.

“Mậu công huynh” Hắn sợ tới mức tim cũng nhảy ra khỏi cổ, dùng sức quay đầu ngựa. Hắc phong sau mông trúng một đao lại không chịu nghe lệnh, tung bốn vó về phía trước với tốc độ nhanh nhất.

“Mậu công huynh có lệnh riêng” Lý Húc nghe thấy tiếng kêu bi thảm của mình quanh quẩn trên thảo nguyên, cũng nghe thấy tiếng chó sủa và vó ngựa từ phía sau truyền đến. Đột nhiên, hắn quyết tâm, từ trên lưng áo khoác lấy ra một cái áo khoác, ngay sau đó, lấy tốc độ nhanh nhất lấy ra từ bên hông, đốt cháy trường bào bằng tơ tằm này.

Đây là món quà mà hắn và Từ Đại Nhãn năm trước ở quận Ngư Dương hắn giáo huấn hai người Đột Quyết ý thể hiệp người, người bán hàng rong của đại hán được cứu tặng cho bọn họ. Lam sắc của hồ nước, là màu sắc mà người đọc sách thiếu niên thích nhất. Lý Húc tặng một khối cho Đào Ngột thoát tì, sau khi cởi tơ hương di Tình thỉnh giáo, tự tay khâu

cho hấn một kiện ngoại bào, không vừa người, lại vô cùng ảm áp.

Trường bào làm bằng tơ lụa nhanh chóng cháy lên, chiếu sáng cả đêm dài. Tiếng chó sủa, tiếng vó ngựa đều bị ánh lửa đột nhiên bùng lên hấp dẫn, hơn trăm võ sĩ Đột Quyết giục chiến mã, nhìn ánh lửa sắp sửa đuổi tới.

“Ta đánh một con sói, một con sói, dùng nội tạng của nó cho con lừa hoang ăn. Ta đánh một con nai, một con nai, dùng da của nó để khâu chiến y. Ta không có con báo bên cạnh co chân mềm, nó ở lúc ta ra ngoài săn thì săn hươu. Ta bắn chết con gấu đen trên bầu trời, nó chỉ dẫn sài lang công kích dê bò của ta....”

Lý Húc vung vẩy áo lửa trong tay, dùng Đột Quyết lớn tiếng hát. Ý tứ trong Mục Ca đã bị hấn hoàn toàn điên đảo, chữ viết xúc phạm kiêng kị của người Đột Quyết. Trong mắt hấn rung rung, nhưng trong lòng không hề tổn thương, cũng không hề sợ hãi.

“Ta đánh một con sói, một con sói, dùng nội tạng của nó cho lừa hoang ăn....” Ca thanh xuyên thấu bóng tối, lại dung nhập vào bóng tối.

Chương thứ nhất đại tặc (5)

“Ta còn sống?” Lý Húc nhẹ nhàng giật giật ngón tay nhỏ của mình, không dám xác định đáp án. Cái đệm mềm mại dưới thân hắn như là rơm rạ, ấm áp trên mặt cũng có thể đến từ mặt trời. Hắn len lén mở hé mắt, trời xanh giống như được nước rửa qua vậy thoáng cái đã lách vào trong khe hở của mí mắt.

Ánh mặt trời chói chang đặc trưng trên thảo nguyên nói cho hắn biết, nơi đây vẫn là nhân gian.” Ta vẫn còn sống!” Trong lòng Lý Húc phát ra một tiếng hoan hô trầm mặc, nhanh chóng căng da thịt toàn thân đi thăm dò tứ chi, phát hiện trên người cũng không có cảm giác trói buộc truyền đến., Chỉ có từng luồng mệt mỏi bủn rủn, khiến người ta không có sức làm nhiều động tác. Đây là một trận chua xót khiến người ta hưng phấn, tại lúc này nó ít nhất chứng minh một cái sự thật, mình không có rơi vào trên tay A Sử kia lại kinh ngạc.

Lý Húc nhắm mắt bảo trì trạng thái chợp, cố gắng nhớ lại chuyện xảy ra đêm qua trên người mình. Ký ức bành trướng như một loại thủy triều, đâm tim hắn đau đớn từng trận. Hắn nhớ lại Từ Đại Nhân vì không làm liên lụy mình chạy thoát thân, làm bị thương hắc phong nhảy vào bụi cỏ. Hắn còn nhớ rõ mình châm lửa áo dài màu lam trong hồ nước kia, ý đồ hấp dẫn lực chú ý truy binh. Hắn còn nhớ lại bài hát mình ngẫu hứng thú, khắp nơi đều khiêu khích căm kỵ người Đột Quyết. Hắn nhớ tới Đột Quyết, người đuổi theo mình đi vào một cái sơn cốc đen kịt, thề phải tóm lấy điếm thiên đăng, hắn cười, từng hàng nước mắt lăn dài xuống đất...

“Nam tử hán đại trượng phu, tỉnh thì tỉnh, khóc cái gì mà khóc!” Một giọng nói hào phóng từ trên đỉnh đầu truyền đến, làm cho Lý Húc sợ tới mức run rẩy, dùng tốc độ nhanh nhất mở mắt ra, hắn nhìn thấy một người đàn ông tuổi tác không khác mình bao nhiêu tuổi, trên khuôn mặt tràn đầy khinh miệt.

“Sáng sớm làm, tự mình chảy ra!” Lý Húc sắc mặt ửng đỏ, thấp giọng giảo biện.

“Khóc chính là khóc, cười chính là cười, có cái gì không dám thừa nhận. Nhìn người đêm qua cùng Đột Quyết người đối nghịch đáng vẻ vẫn như một hảo hán, làm sao sau khi tỉnh lại trở nên như thế không có cái nào!” Thanh niên nhân dùng sức nhổ một bãi cở lên nhưng lại không thể đem cặn cở nhả ra, trên khóe miệng, chất lỏng màu xanh lục kéo thành một đường sáng lấp lánh.

Lý Húc thấy vậy có chút ghê tởm, nắm chuôi đao cố gắng ngồi dậy, nhưng cảm giác đau buốt sau gáy lập tức rút hết khí lực toàn thân hắn, khiến hắn không thể không ngã xuống lần nữa.

“Chậm một chút, ngày hôm qua Ngu ca xuống tay nặng một chút. Bất quá không sao, để lão Trương giúp người lấy hai cái, bao đảm người còn tinh thần hơn trước bất tỉnh!” Thanh niên kia thấy Lý Húc mất mặt, khẩu khí ngược lại mềm nhũn, tiến lên đỡ hắn, thấp giọng an ủi.

“Ngu ca, lão Trương?” Lý Húc chậm rãi ngồi thẳng lên trên cánh tay người thanh niên. Lần này, hắn rút cuộc ngồi dậy, mất đi một phần ký ức cũng theo mạch thông suốt của huyết mạch chậm rãi về lại trong cơ thể.

Ký ức cuối cùng đêm qua là mình bị người Đột Quyết đuổi theo lao vào một cái hạp cốc, sau đó liền nghe thấy có người ra lệnh mình nhanh chóng đem ngựa dừng lại. Ngay khi chính mình cho rằng trúng mai phục chuẩn bị rút đao liều mạng, sau lưng đột nhiên truyền đến một luồng gió rít. Sau đó, Lý Húc biết mình đã xuống ngựa, trước khi ngất xỉu, hắn lơ mơ nghe thấy tiếng mũi tên xé gió...

Lý Húc chuyển động đầu óc choáng váng nhìn xung quanh, sơn cốc đêm qua cách đây không xa, đó là một dòng suối nhỏ đi về phía trước do hai ngọn núi nhỏ kẹp thành. Ở giao giới giữa Yên Sơn và thảo nguyên, Tùy ý có thể thấy loại khe suối này. Điểm bất đồng duy nhất chính là, tất cả núi đá trong sơn cốc này đều có màu tối đen, trong khe hở từng khối đá xấu xí còn bốc lên khói nhẹ nhàn nhạt. Hiển nhiên, đêm qua đã từng có người ở trong sơn cốc phóng hỏa một phen.

“Đừng nhìn, những người đuổi theo chúng ta đều đã chết. Lưu trại cùng thủ hạ của chúng ta đi mua bán, chưa bao giờ để

cho đối phương còn sống.” Thanh niên mặt đen nhún vai, nói ra.

“Chúng ta?” Lý Húc cảm thấy buồn bực, gia hỏa ưa thích nhai cỏ ở bên cạnh lại rất thân quen, nhanh như vậy đã coi mình thành đồng lõa của hắn. Trong miệng hắn lại là trại chủ, lại là buôn bán gì đó, chỉ sợ xuất thân cũng không phải là người lương thiện gì.

“Đương nhiên là chúng ta rồi, người phóng hỏa thiêu tên trại của A Sử kia, trộm ngựa của người ta, lại giết người đoạt cửa. Chẳng lẽ người không muốn nhận trách nhiệm này sao?” Mặt đen lại nhô ra một bãi cỏ, “Âm” vừa cười vừa nói.

Lý Húc tuyệt đối không nghĩ tới Lý Húc lại biết mình đã làm tất cả mọi chuyện, trong lòng càng kinh hãi, mở to hai mắt tìm kiếm hắc phong khắp nơi, lại phát hiện một đàn ngựa cực lớn cách đó không xa.

Một đám tuần mã, xem ra không dưới ba trăm con, đang cúi đầu nhai nhả tìm kiếm thức ăn trên thảo nguyên. Bên cạnh đàn ngựa còn có hơn trăm hán tử quần áo đơn giản nằm trên mặt đất., Một đám đang ngủ say. Hắc Phong buộc ngoài đàn ngựa, có một người vóc dáng hết sức bình thường, thoát nhìn như một hán tử trong giang hồ đang đắp thuốc lên móng ngựa. Còn có một tráng hán cao lớn khôi ngô, một người hầu, một thợ săn da thú đang đi về phía mình.

“Là do các người phóng hỏa!” Lý Húc kinh ngạc hét to một tiếng, một cái Càn Đầu từ trên mặt đất nhảy lên. Bản thân mình vẫn cảm thấy kỳ quái vì sao bó đuốc trên đuôi hơn mười con chiến mã lại tạo thành thế lửa lớn như vậy, thì ra là có người đang âm thầm đổ thêm dầu vào lửa. Không cần hỏi cũng biết vì sao., Máy trăm con chiến mã trước mắt đều là đám người này trộm từ trong doanh địa của A Sử, mình và Từ Đại Nhãn giết người đoạt cửa, chẳng khác nào mở đường cho nhóm đạo tặc này.

“Không phải chúng ta, là chúng ta. Chúng ta đang tìm không thấy cơ hội xuống tay, khách quý của người đã phóng ngọn lửa đầu tiên trong gia đình chủ nhân. Vì vậy, chúng ta liền giúp người làm mối lửa lớn một chút. Về phần những con ngựa này,

dù sao trộm một con cũng là trộm, trộm một nhóm cũng là trộm...” Thanh niên mặt đen nhún vai, vừa cười vừa nói.

Mấy câu nói, lại làm Lý Húc tức giận đến trắng bệch mặt mày, bản thân phóng hỏa cũng là thật, trộm ngựa đoạt môn cũng là không giả, nhưng đều vì muốn thoát khỏi A Sử mạnh mẽ lưu lại. Mà trải qua một trận nháo loạn của đám mã tặc, bản thân liền hoàn toàn trở thành “Ác nhân” phóng hỏa trộm ngựa, A Sử kia lại khuyến khích phát động nửa thể lực thảo nguyên đuổi giết mình, không những không phải ý thể hiếp người, mà còn chiếm thượng phong đạo nghĩa.

“Xùy!” Thanh niên mặt đen vô cùng miễn cưỡng nhìn thấu ý nghĩ chân thực của Lý Húc, nụ cười trên mặt lập tức trở nên lạnh lùng, cười lạnh một tiếng, giễu cợt mắng: “Thế nào, xem thường đại gia là mã tặc phải không? Lão tử chính là tặc, nhưng ít ra cũng là chuyện trong phận. Có mấy người không phải tặc, làm hoạt động này ngay cả trộm cắp cũng không bằng!”

“Nguoi!” Lý Húc tức giận đến mức nói không ra lời, tay run rẩy suy nghĩ rút đao bên hông ra, đối phương đồng lõa lại càng chạy càng gần.

“Thế nào, muốn đánh với ta một trận sao. Đúng, cứ như vậy, không nói qua là người ta đem tên gia hỏa nói chuyện với người ta chém xuống, từ nay về sau bên tai không có huyên náo nữa. Mụ nội nó, ta nói người đọc sách không có một thứ tốt, Lưu đại ca lại thiên vị muốn cứu người!” Thanh niên mặt đen phun ra một ngụm nước miếng màu xanh lục cuối cùng, thân thể nhảy về phía sau, thuận tay cầm lên một cái thiết xoa mỡ trâu, đem mũi xiên mang theo mùi hôi thối nhắm ngay yết hầu Lý Húc.

“Kẻ đen, đừng có cố ý trêu chọc người khác!” Xa xa, có người thấp giọng quát một câu. Giọng nói không nặng nề nhưng ảm ảm lộ ra một cỗ uy nghiêm không cho phép cự tuyệt.

“Là hần muốn giết ta diệt khẩu!” Thanh niên mặt đen lui về sau hai bước, hậm hực đặt thiết xoa xuống đất.

Lý Húc nhấn tay lên chuôi đao, trông thấy đồng bọn đã đi tới bên cạnh mình. Lệnh cho con ngựa đen kia chính là tên tráng hán mặt vuông, mày rậm, bộ dạng thông dong, cực kỳ bình tĩnh, giống như mắt lớn thời kỳ bình thường. Chỉ có điều nụ cười của người này mang theo vẻ bình tĩnh và thản nhiên sau khi trải qua rất nhiều phong sương, cùng với nụ cười thân thiện của Từ Đại Nhân làm cho người ta có cảm giác hoàn toàn khác hẳn lúc trước.

“Vị tiểu huynh đệ này chính là lang vệ danh chấn thảo nguyên đi, tại hạ Ung Châu tỏa sáng, may mắn kết bạn thiếu niên anh hùng!” Hán tử ăn mặc kiểu người làm ăn bên trái cười hỏi thăm. Người này vóc người không cao, trời sinh một phần tướng mạo hòa khí. Xem cách ăn mặc, hẳn là một con buôn nhỏ quanh năm hành tẩu nhét lên, chỉ là bên hông có thêm một cái da trâu, hai bên trái phải, mỗi người đều đeo một thanh đoản đao.

“Ta tên Lý Húc, đa tạ ơn cứu mạng của chư vị!” Lý Húc theo bản năng nghiêng người sang bên cạnh, sau đó ôm quyền hoàn lễ. Sau khi xuất cứ thế bị lừa quá nhiều lần, khiến hắn rất mất cảm đối với dáng vẻ tươi cười của người xa lạ. Đối phương cười càng nhiệt tình, thường thường khiến trong lòng hắn càng thêm cảnh giác.

“Ha ha, lão Trương, người ta căn bản không muốn để ý tới ngươi!” Thanh niên trẻ tuổi bị gọi là hắc tử cười khiêu khích. Xem ra hắn không chỉ gây sự với Lý Húc, mà là trời sinh một cái tát dài đã muốn trêu chọc ai hả miệng thói của người đó. Bộ dạng Trương Quang của tiểu buôn nghe xong cũng không tức giận, cười cười, cười cười cười., Tiếp đón hỏi Lý Húc: “Thế nào, sau cổ còn đau không? Có muốn ta đẩy cho ngươi hai cái không? Tên lão Vu kia ra tay không biết nặng nhẹ. Nhưng ngươi cũng đừng trách hắn, lúc ấy tình thế khẩn cấp, không đánh ngươi hôn mê luôn, bố trí trong toàn bộ sơn cốc khiến người Đột Quyết nhận ra!”

“Không đau, không đau, cảm ơn Trương huynh!” Lý Húc né tránh nói, trên lưng không thích ứng với sự nhiệt tình của đối phương. Khi nghe người thanh niên mặt đen giới thiệu, vốn hắn cho rằng người bôi thuốc cho chiến mã mới là lang trung,

không nghĩ tới người am hiểu đề cử này lại là người làm ăn trước mắt., Người ta cứu mạng của mình, mình không thể giao bàn tay tát lên mặt cười, nghĩ tới đây, hắn cười xoay người chấp tay, hỏi hai hán tử còn lại: “Tại hạ Lý Húc, xin hỏi tôn tính đại danh của hai vị tráng sĩ?”

“Ta sao, Lưu Quý Chân! Đây là bằng hữu của ta Lưu Hồng, tên là Đại Cơ gì đó. Hán nhân các ngươi thật phiền toái, tên đều đặt hai cái!” Thợ săn vây quanh Trương Thú da hô to, dường như sợ người khác không nhớ ra tên mình.

“Tại hạ Lưu Hồng, chữ Quảng Cơ. Tiểu huynh đã cắn chết mấy chục tên Hề Nhân, tay cầm lực dịch khả hãn rồi sao? Có chữ biểu ngữ không?” Tráng hán vẫn mỉm cười nghe mọi người nói chuyện chấp tay, khách khí hỏi.

“Thượng cốc Lý Húc bái kiến hai vị anh hùng. Lúc quê quán đến cốc, ân sư đã từng cho ta một chữ mẫu, làm Trọng Kiên!” Lý Húc mỉm cười chấp tay hoàn lễ. Cách nói chuyện của Lưu Hoàng Cơ là phương thức giao lưu của Lý Húc, khiến người ta cảm thấy rất thoải mái. Bằng vào trực giác kết giao với Từ Đại Nhân gần một năm qua bồi dưỡng thành trực giác., Lý Húc cho rằng người này hẳn xuất thân từ gia đình giàu có. Mà cái giọng nói kia cực kỳ lớn, cái thằng mặc áo da thú rõ ràng là một tên Đột Quyết, từ xa nhìn lại còn không rõ lắm, lúc đến gần, cặp mắt màu xanh biếc và râu ria trên mặt thoáng cái đã lộ ra thân phận thật sự của hắn.

Mã tặc, đệ tử nhà giàu, người Đột Quyết cấu kết với nhau? Bọn họ rốt cuộc là làm cái gì? Lý Húc cười hàn huyên với mọi người, trong lòng lại có một đám mây nghi ngờ chậm rãi che khuất hai mắt.

Tửu đồ: Trung thu vui vẻ.

Chương thứ nhất đại tặc (5)

“Bắt đầu mùa xuân, trên thảo nguyên có người truyền thuyết hai thiếu niên nguyên lai trong số đó giúp một bộ lạc lớn ăn một người gần vạn, không nghĩ tới hôm nay lại được ta cứu một người. Các người không phải là Hô Phong hoán Vũ sao? Sao lại thành thượng khách của nhà A Tử kia?” Không đợi Lý Húc đem mê đề trong lòng giải ra đầu mối, người Đột Quyết khoác da thú, Lưu Quý thực hỏi trước.

“Nói ra rất dài dòng...” Ánh mắt Lý Húc âm đạm, thấp giọng trả lời. Mấy tên mã tặc bên cạnh đối với hắn ấn tượng cũng không kém, ngoại trừ thanh danh không tốt ra, hành vi hành động của những người này đều không hung ác giống như kẻ trộm trong truyền thuyết. Cho dù là há mồm truy vấn ngọn nguồn Lưu Quý Chân, nhìn qua cũng không kinh khủng như A Sử kia.

Hắn ngắn gọn đem chuyện hôn ước của A Sử làm sao có thể đi tới bộ lạc Tô Diêm; làm sao mượn tử ý thúc đẩy gia tộc A Tư Lam mượn cơ hội ép tộc trưởng Tây Lai vào góc chết, thúc đẩy gia tộc Tây Nhĩ và gia tộc A Sử kể lại chuyện hôn sự. Chỉ là ẩn giấu chuyện tình giữa mình và Đào Ngột thoát tở, cuối cùng là mất đi tình cảm giữa mình và Đào Ngột., âm đạm bổ sung: “Nếu Tô Thuyết bộ đã có chỗ dựa là Đột Quyết thì ta và Mậu Công huynh tất nhiên không quan trọng. Thay vì chờ bị người ta đuổi kịp còn không bằng tự mình chủ động về nhà thôi!”

“E rằng A Sử gia tộc kia đoạt đi thịt đầu của ngươi, ngươi mới là mất nhuệ khí rồi đi sao!” Thanh niên bị mọi người gọi là hắc tử không chút khách khí ” tròng lộ ra” một cái. Lý Húc nhú mày, không muốn phản ứng với cái tên khắp nơi khiêu khích này, hắc tử lại nói thêm một câu không tha., “Xì, các trưởng lão Tô Khánh bộ đều là người mù, liên hoàn kế đơn giản như vậy cũng không nhìn ra. Không có người cùng họ Từ kia, vạn người tiểu bộ lạc trong mắt gia tộc A Sử còn có giá trị gì? Đến lúc đó người ta hủy hôn ước, bọn họ không phải bị gà bay trứng sao?”

“Cái này thì chưa chắc, Trọng Kiên để ngân lang ở trong bộ lạc Tô Diêm, đồng nghĩa với việc để lại một con trù mã thật lớn cho bộ lạc Tô Diêm.” Lưu Hoàng Cơ lắc đầu, thấp giọng bình phẩm. Hắc không biết Cam La là bộ lạc Tô Mẫn dùng lực cầu kết mạnh mẽ, còn tưởng rằng Lý Húc vì phá hư quỹ kế của A Sử mà cố ý lưu lại một chiêu cờ sống trong bộ lạc. Dứt lời, cười lần nữa đánh giá người trẻ tuổi trước mặt, trong lòng lại đánh giá hắc cao thêm vài phần.

“Hắc nếu như dẫn theo sói đi, phỏng chừng không đi đến hạng võ, thì đã sớm bị đám người giết chết trên thảo nguyên rồi!” Hắc tử nâng mí mắt, không lưu tình chút nào phá đi một sự thật.

“Không sai, những con Hồ nhi kia rất sùng bái Ngân Lang. Bọn chúng mang theo một nửa số con Ngân Lang, chẳng khác nào đang cầm vạn lượng hoàng kim rêu rao khắp nơi, đừng nói là đừng chế nhạo bộ tộc, khế đan và đám tạp chủng Đột Quyết nhìn sẽ đỏ mắt, lão Lưu ta là người đầu tiên phải xông lên cướp!” Lưu Quý Chân ồm ồm bổ sung. Hắc không quan tâm thân phận của mình cũng là người Đột Quyết, há mồm, ngậm miệng mắng đám tạp chủng thống khoái.

“Khả hãn người ta dẫn đầu Ngân Lang đến nề mặt, ngươi là một mã tặc thềm đầu sói làm cái gì?” Hắc Tử giống như không đánh nhau không thoải mái, vừa trào phúng xong Lý Húc Chân lại bắt đầu gây sự với Lưu Quý.

“Ngươi đúng là tên chần bò cái rắm!” Đột Quyết Lưu Quý Chân không khách khí với hắc tử như những người khác, há mồm ra là một câu tục: “Họ Lưu ta mới là chủ nhân chân chính của thảo nguyên này, năm đó tổ tiên Ô Liệt Khả Hãn (rọp Đốn Long) xưng hùng đại mạc, gia tộc A Sử kia còn không biết nằm trong cái cây cỏ đó sao? Ta hôm nay là đầu mã tặc, ngày nào đó ta kiếm một cái mũ to để cho ngươi xem!”

“Tốt lắm, ta mở to hai mắt nhìn xem thế nào!” Hắc tử cười đáp lại. Lưu Quý thật là một gã hỗn độn, đấu võ mồm với hắc ta thì thắng mà không ra gì.

“Đám người này biểu hiện ra bên ngoài gây chuyện náo loạn, đôi bên thì hòa thuận hơn!” Lý Húc âm thầm gật đầu, lại có

thêm vài phần hảo cảm đối với đám mã tặc. Đúng lúc này lại nghe thấy người bán hàng rong kia hỏi: “Vì vậy, người đã tới doanh địa của A Sử, thừa dịp hấn không giáo huấn hấn một bài học?”

“Chúng ta sao có thể lại nguyện ý trêu chọc loại người này?” Lý Húc lắc đầu cười khò: “Hấn cố giữ chúng ta lại để đột phá, cho nên ta với Mậu Công huynh không thể không trộm ngựa đào tẩu!”

Thấy đối phương vẻ mặt nghi hoặc, Lý Húc không thể không đem ân oán cùng A Sử nói ra. Về phần phóng hỏa đoạt môn thì bỏ qua, nhìn trận thế hôm nay, mặc dù mình và Từ Đại Nhân không động thủ phóng hỏa, nhưng chỗ doanh địa A Sử kia cũng không bảo vệ được.

Nhắc tới mắt Từ Đại, trái tim hấn lại bắt đầu trầm xuống. Đêm qua tuy mình đã nhen nhóm quần áo, nhưng không biết có nên hấp dẫn tất cả truy binh tới đây hay không. Trước mặt Đột Quyết nhân mã có hiệu lực của chó săn, Từ Đại Nhân lại mệt mỏi, rốt cuộc là có cơ hội tránh thoát được con chó săn đuổi giết hay không?

Nghĩ đến đây, hấn hướng về phía Lưu Hoằng Cơ ôm quyền, thấp giọng hỏi: “Lưu trại chủ, không biết đêm qua các người ngăn chặn người Đột Quyết, có nhìn thấy một hán nhân có dáng vẻ không kém ta không?”

“Người đang hỏi Từ hiền giả sao? Trong sơn cốc chắc chắn không có hấn.” Lưu Hoằng Cơ lắc đầu trả lời.” Hơn mười người đuổi theo người tiến vào trong cốc đều bị chúng ta giết chết. Hai mươi mấy người ngoài sơn cốc là do Quý Chân lão đệ xử lý. Hấn mới là trại chủ nơi này, ta chỉ thuận đường buôn bán thôi!”

Lý Húc sửng sốt, đem ánh mắt tràn ngập kinh ngạc nghi vấn chuyển hướng về phía tên Đột Quyết kia. Đối phương nhìn thấy ánh mắt hấn quét tới, đầu lập tức lắc thành một cái trống bỏi, “Không có, khẳng định là không có. Các huynh đệ làm chuyện lưu loát, ngay cả người lẫn chó cũng không thả. Trong đó khẳng định không có Từ hiền giả người nói, hấn bây giờ

trên thảo nguyên danh khí lớn như vậy, ta nhìn thấy nhất định sẽ mời trở về trại trung làm quân sư!”

“Chỉ sợ người ta chê người là Lưu A Đầu!” Hắc tử nhin không được lần nữa xen vào.

“Nếu ta là Lưu A Đầu, ta sẽ bắt người đi coi như Khương Duy. Để người ở trước trận mệt chết, ta tự hạ mình làm Tiêu Dao Công!” Mặc dù Lưu Quý Chân là một tên đầu sỏ ngựa, nhưng đối với sự tích anh hùng họ lại có thể đọc thuộc lòng. Hai câu nói bỏ đi, lại ghen đến không thốt lên lời.

“Cha mẹ Hắc Hồng huynh đệ còn bị quan phủ ép chết, cho nên nhìn ai cũng không vừa mắt. Người đừng để ý, hắc là người như vậy, vẫn là người khỏe mạnh!” Trương Quang thấy đáng vẻ kinh ngạc của Lý Húc, mỉm cười giải thích với hắc.

Lý Húc cười cười, không lên tiếng. Trong lòng hắc đang kinh ngạc không phải răng nanh đen nhánh, mà là kinh ngạc vì Lưu Quý Chân chính là người này đứng đầu đám người này. Bất kể là bên ngoài hình tượng hay trong khí chất, Lưu Hoàng Cơ đều giống một đại phú hào Lục Lâm tay cầm trọng binh. Còn Lưu Quý Chân mặc dù đáng vẻ hung dữ nhưng trên người lại không có khí khái anh hùng được người ta nhìn mà sinh ra.

“Chúng ta ít người, nhưng lam nhân nhiều, cho nên hoặc là không động thủ, muốn động thủ liền đem cả chi truy binh giết sạch. Chỉ có như vậy, mới có thể khiến đối phương không rõ được hư thực của chúng ta, dễ dàng không dám đuổi theo. Chờ hắc triệu tập đủ nhân thủ, chúng ta đã sớm qua tường thành!” Trương Quang tiếp tục giải thích nguyên nhân đám mã tặc lòng dạ độc ác, phảng phất như sợ đối phương lưu lại ấn tượng bất lương.

“Lẽ ra là thế! Trương trại chủ thật sự là người tâm tư cẩn mật!” Lý Húc trả lời qua loa. Đối với sự nhiệt tình lộ rõ, hắc luôn mang theo một loại bản năng cảnh giác. A Sử đối đãi với mọi người rất nhiệt tình, cười ha hả phá hủy tất cả của mình. Trương trại chủ vừa gặp mặt đã xưng huynh gọi đệ, chẳng lẽ hắc muốn kéo mình nhập bọn hay sao?

“Ta chỉ là một tên buôn ngựa, còn là trại chủ cái gì nữa!”
Trương Quang cười lắc đầu, “Trước mắt Mã Quý Trung Nguyên, A Sử kia lại không cho phép các Mục Dân phụ cận bán ngựa cho chúng ta. Đoàn người bị buộc không còn cách nào khác, liền hợp sức giết một vụ của hắn. Đây còn may là có người đốt chuồng ngựa của hắn trước, nếu không, chúng ta căn bản không có cơ hội động thủ!”

Giáo ngựa? Lý Húc lại mở to hai mắt lần nữa. Hắn không cách nào tin tưởng Trương Lượng thật sự là một tiểu thương, mặc dù cách ăn mặc của người này không khác gì mấy người cha, Tôn Cửu., Trong cười bao hàm con buôn cũng giống như Vương Ma Tử. Nhưng phần tâm tư nhạy bén cùng ánh mắt ngoan lệ, tuyệt đối không phải tất cả những người bán hàng rong tầm thường. Mượn mắt Từ Đại mà nói, người có loại ánh mắt này chỉ ít cũng từng giết người hoặc từng cầm binh khí, người chưa thấy máu sẽ không mang theo sát khí.

Mấy người đàm luận một chút, đem lai lịch đôi bên có thể bị người ta biết đến, tính danh đều khai báo đại khái. Người thanh niên xung quanh tìm người đấu khí tên là Ngô Hắc Hồng, là cô nhi ba mẹ song vong, trước mắt đang theo Trương Lượng làm tiểu nhị kiêm đao khách. Người tên Lưu Hoàng Cơ quả nhiên là con cháu thế gia., Nhưng gia cảnh sớm đã lụi bại. Lần này hoàng đế huy động binh khí, cho hắn một cơ hội lập công vì nước, hắn bởi vì không có tiền mua ngựa nên không thể kịp thời chạy đến châu tra xét. Kết quả quan phủ lão gia vung bút lên, đem hắn coi là đào ngũ, đào ngục. May mà có mấy người bạn giang hồ bỏ tiền ra để có cơ hội ” Ngục khỏi thảo nguyên” chạy trốn.

Tên Lưu Quý kia thật sự là Đột Quyết thiếu gia của mã tặc, cái tên “Một trận phong” này chính là biệt hiệu của Mục dân. Cánh quân nhân mã này đi ở trên biên tặc, quan binh Đại Tùy đến thì trốn vào tái ngoại. Quan binh Đột Quyết đến tiêu diệt thì trốn vào Đại Tùy đại yêu., Cuộc sống trôi qua tiêu dao khoái hoạt, mà lang trung danh họ Ngưu đang ở phương xa trị thương cho hắc phong tên Tú, cũng buôn lậu, lúc trước bởi vì khẩu âm lộ rõ, Lý Húc mới đem họ hắn nghe thành họ “Vưu”.

“Xin hỏi các vị anh hùng, đường trong sơn cốc còn thông suốt nữa không?” Lý Húc cùng mọi người đều quen thuộc hỏi thăm. Hắc không muốn lẫn lộn cùng đám mã tặc này quá lâu, Lý gia tuy không phải là nhà giàu nhưng phong cách lại rất nghiêm khắc. Nếu như cha mẹ hắc ở Trung Nguyên xa xôi biết mình và tặc nhân xen lẫn cùng một chỗ, Cho dù đối phương là hào kiệt Lục Lâm, cha mẹ cũng sẽ vì thế mà không ngẩng đầu trước mặt người khác được. Nếu như sơn cốc không bị đá và cành cây bịt lại, hắc định từ biệt mọi người, một mình đi tìm Từ Đại Nhãn. Vô luận đối phương đã ly khai hay không, chỉ có thể nhận được tin tức chuẩn xác, Lý Húc mới có thể yên tâm.

“Thế nào, người tính toán quay đầu đi tìm Mậu Công huynh sao?” Ngô Hắc Hồng bấu môi, cười lạnh hỏi.

“Ta muốn quay đầu lại nhìn xem, đêm qua vì để ta chạy trốn, một mình hắc nhảy xuống ngựa!” Lý Húc thần nhiên trả lời. Từ Đại Nhãn có thể xả thân cứu mình, hắc cũng nên báo đáp tương tự. Vô luận Đột Quyết có chạy tới hay không thì chính mình cũng phải làm như vậy.

Lưu Hoảng Cơ cùng bốn người Trương Khai gật đầu khen ngợi, nghe Lý Húc giới thiệu, bọn họ cũng rất bội phục can đảm cùng hiệp nghĩa tâm địa của Từ Đại Nhãn. Thiếu niên hào kiệt như vậy nếu như bị A Sử kia bắt trở về, mọi người bất luận thế nào cũng phải nghĩ biện pháp cứu hắc ra.

“Người thật sự tin tưởng lão vì cứu người mới nhảy xuống ngựa?” Suy nghĩ của Ngô Hắc Ngục vĩnh viễn không giống người thường, dường như không gây cho người khác chút phiền phức nào, cả người lão sẽ rất khó chịu.

“Lời này của người là có ý gì?” Bất giác trong lòng Lý Húc động vài phần tức giận, trừng to mắt chất vấn. Vô luận cái thằng mặt đen này nói móc mình như thế nào, xem ở ơn cứu mạng đêm qua, bản thân có thể chịu đựng được. Nếu như hắc mở miệng vũ nhục Mậu công huynh, bản thân chỉ có thể cùng hắc lập tức so tài.

“Hắc tử!” Lưu Hoảng Cơ thấp giọng quát mắng. Vừa mới gặp mặt, Ngô Hắc Hồn đã không biết sâu cạn nói lung tung, cho dù đối lại là hắc, cũng sẽ cảm thấy trong lòng không thoải mái.

“Ý ngươi là gì? Ngươi cười ngu à. Hắc Đăng nổi giận, là mục tiêu của ngựa lớn hay còn là mục tiêu lớn của người khác sao?” Lần này Ngô Hắc Hồn không để ý tới lời quát lớn của Lưu đại ca nữa, tự làm miệng lưỡi của mình cực nhanh: “Đem con ngựa tặng cho ngươi, rõ ràng hấn chịu thiệt thòi, trong bóng tối lại để cho ngươi đem toàn bộ truy binh tới đây. Dù sao thì ngựa cũng không còn khí lực nữa, chạy cũng chạy không xa được!”

“Ngươi ngậm miệng lại!” Lý Húc giận tím mặt, thoáng cái đã ấn tay lên chuôi đao. ” Từ huynh tuyệt không phải là loại người như vậy, Từ huynh vì ta, ngay cả phú quý tới tay cũng không cần!” Hấn lớn tiếng giải thích, thân thể bị Ngô Hắc Giao chọc cho tức đến run cầm cập. Trương Quang cùng Lưu Quý Chân thấy thế, vội vàng tiến lên kéo cánh tay của hấn lại.

“Cũng không phải là sống chết trước mắt, sống chết trước mắt mới là huynh đệ tốt. Huống hồ trên lưng ngựa đâm một đao, bị thương gân cốt, mặc dù chạy nhanh trong thời gian ngắn, nhưng ngựa chiến cũng sẽ tàn phế!” Ngô Hắc Hồn lại thể không buông tha người, tiếp tục miệng chạy lưỡi.

“Rút đao, hôm nay ta sẽ cùng ngươi phân thắng bại!” Lý Húc lắc lư bả vai, bỏ lại Trương Quang và Lưu Quý Chân, sải bước xông về phía Ngô Hắc Hồn. Lửa giận đã đốt đỏ con mắt của hấn, hấn muốn chém cái tên đang ăn nói bừa bãi trước mặt này để bảo vệ danh dự của bằng hữu.

“Đến thì tới, kẻ nào còn sợ ngươi!” Ngô Hắc Hồn sải bước tránh ra, lại nhặt thiết xoa của mình lên. Lưu Hoàng Cơ giờ tay rút đao chặn giữa hai người còn lại.

“Không nói lung tung, có thể ghen chết ngươi sao!” Hấn xoay chuyển vòng đao, trước tiên đập vỡ thiết xoa của Ngô Hắc Trãi. Sau đó thân thể thuận thế vịn một cái, cương đao trong tay chống trên loan đao do Lý Húc bỏ tới.

“Keng keng!” Hai thanh binh khí đánh ra một mảnh hỏa tinh, loan đao trong tay Lưu Hoàng Cơ mỏng manh, thoáng cái bị gãy thành hai đoạn. Mắt thấy Lý Húc tức giận bỏ ra một đao liền dẫn đến tai họa, một thanh thiết côn, hai thanh đoản đao đồng thời chém ngang trước người Lưu Hoàng Cơ.

“Hắc!” Trong lúc nguy cấp, Lý Húc lắc lư thân thể liên tục, đem loan đao bổ nghiêng ra, nặng nề đập ở trên đất cỏ bên người. Thu thảo thật dài lập tức bị gió đao quét lên một mảng lớn, lục tuyết như ùn ùn bay về phía xa.

“Tiểu huynh đệ khỏe lắm!” Lưu Hoằng Cơ thiếu chút nữa bị Lý Húc chém trúng cười to, đoạt lấy một thanh đoản đao trong tay Trương Quang, lần nữa ngăn cản giữa hai người Lý, Ngô.

Thấy bản thân thiếu chút nữa gặp tai ương vô tội, Lý Húc không thể không cố nén lửa giận. Tuy hận họ Ngô chưa xót, nhưng hắn cũng không dám thật sự cãi lộn với tất cả mọi người. Xa xa còn có hơn một trăm mã tặc, mỗi người một đao đủ để băm hắn thành thịt vụn. Huống hồ nếu như không phải ý vào binh khí tiện nghi, hắn cũng chưa chắc đã là đối thủ của Lưu Hoằng Cơ.

“Đắc tội, kính xin Lưu huynh thứ lỗi!” Lý Húc hung hăng trừng mắt nhìn Ngô Hắc Giao, cầm loan đao vào bên hông. Ngô Hắc Hồn tay cầm xiên, không chịu bỏ qua, lớn tiếng hét lên: “Người có thể chém ta dùng, lát nữa lão Ngưu lại đây, người hỏi thương thế trên chiến mã của hắn là biết ta nói có đạo lý hay không!”

“Im miệng, có tin ta bán người cho Đột Quyết làm nô tài không!” Lưu Hoằng Cơ dựng ngược hai hàng lông mày, quát to một tiếng. Ngô Hắc Hồn thấy hắn thật sự nổi giận, đầu lưỡi duỗi ra, không nói gì nữa. Lưu Hoằng Cơ sợ hãi hắn., Lập tức xoay người lại, hướng về phía Lý Húc quát: “Bằng hữu tương giao, quý ở một chữ tín. Nếu như chính mình tin tưởng hắn, người khác lại làm nhảm làm gì? Nếu như trong lòng người nghi ngờ, chính là đem tất cả mọi người phong kín miệng, chính người cũng không nhận được sự nghi ngờ!”

Một câu nói như thể hồ quán đỉnh, làm cho toàn thân Lý Húc lạnh toát. Từ Đại trợn mắt bỏ Tô Ban bộ đập tuyết đến đưa, vì tranh giành một phen không tiến vào doanh địa Tô Mẫn bộ, bỏ qua những câu chuyện phú quý mê hoặc nhảy ra chạy trốn, từng câu từng câu xẹt qua trong lòng hắn. Nếu nói là bằng hữu sống chết như vậy, còn có thể bán đứng chính mình, vậy thế gian còn có ai có thể kết giao?

Từ sau khi xuất thế, từng sợi kinh nghiệm bị người bán đứng, lừa gạt, đã làm Lý Húc mất đi tín nhiệm tối thiểu đối với người ta. Nếu như hôm nay không phải gặp được Lưu Hoằng cơ, có thể cả đời này hắn cũng sẽ không tin bất cứ kẻ nào nữa. Mà lời nói của Lưu Hoằng cơ vừa vặn làm hắn hiểu ra sự khác biệt nghi ngờ và sự cảnh giác trong lòng hắn.

Hắn cười cười, khom người thi lễ với Lưu Hoằng Cơ: “Tiểu tử thụ giáo, tạ Lưu huynh chỉ điểm!”

“Quan người xem lâu rồi, không ở nhất thời!” Lưu Hoằng Cơ mỉm cười nhận lấy lễ dài của Lý Húc, thấp giọng bổ sung.

Nhưng vào lúc này, Nguu tiến cử luôn thay Hắc Phong xử lý vết thương đi tới. Ngô Hắc Hồng vừa thấy, lập tức xông lên cầu viện: “Thương thế đặc biệt của tên này thế nào rồi, có phải bị phế luôn không!”

“May quá, chưa tổn thương gân cốt.” Vụ Tiên Tiến lau mồ hôi trên trán trả lời. Đối với bên này vừa phát sinh đánh nhau không quan tâm, giống như đối với gia súc còn quan tâm hơn đối với người.

Nghe được lời ấy, Lưu Quý Chân, hai người Trương Quang chậm rãi thở phào nhẹ nhõm. Mọi người có tình nghĩa cùng nhau đối kháng, nếu như chưa ra thảo nguyên mà mình đã tự đẩy lên lửa giận với mình, lần này lại kín đáo như vậy có chút không đáng.

“Khối xương Huyết Mã lớn hơn, thịt dày. Nếu là Thường Mã thì đã sớm bị phế bỏ rồi!” Ngô Hắc Hồng liếc mắt nhìn Lý Húc, nhỏ giọng lầm bầm.

Lý Húc nghe thấy, mỉm cười như gió thu thổi qua tai. Vô luận người khác nói cái gì, Từ Đại Nhãn đã từng vì mình làm chuyện không thể xóa bỏ. Lưu Hoằng Cơ nói rất hay, “Bằng hữu tương giao, quý chỉ là một chữ tín.” Hôm nay đánh cho mặc dù có chút lỗ mãng, nhưng trong lúc lỗ mãng, làm cho người ta cảm ngộ được một đạo lý rất trọng yếu trong cuộc đời.

Tửu đồ chú ý: Sự tích trước kia của Lưu Hoằng cơ thấy Đường thư, nguyên văn là: Lưu Hoằng cơ, Ung Châu tri

dương nhân, ít lấy 《Tùy Tùy Hữu Huân thị. Đại nghiệp kết thúc, từ trung khanh, truy đuổi mệt mỏi, đi đến Dục Âm, độ hậu kỳ lại tru, Chữ Toại Ngưu phạm pháp, trào lại bộ bộ. Dư tuổi, để chuộc tội, vì vong mệnh, tự cho mình trộm ngựa....

Trung thu vui vẻ!

Chương thứ nhất đại tặc (lục)

“Nếu người Đột Quyết bắt được hắc, kẻ ngu nào sẽ ở lại sơn cốc bên kia đợi người? Nếu chính hắc chạy trốn, giờ phút này chỉ sợ đã chạy mất bóng, người làm sao mà tìm hắc được!” Ngô Hắc Trãi vừa đi vừa mắng, trừng mắt với Lý Húc, hận không thể đá hắc một cước vào khe núi.

“Đồ điên, tất cả đều là kẻ điên, một đám điên chạy theo một thằng đàn!” Hắc nói thầm, thiết xoa trong tay gõ gõ, ở trên nam thạch cháy đen tạo ra một chuỗi hoa lửa.

Cũng khó trách hắc tức giận đến nổi điên lên, tiểu tử ngốc Lý Húc đêm qua được mọi người cứu vạy mà lại đưa ra ý muốn đi tìm đồng bọn của mình ở một bên sơn cốc. Mà Lưu Hoảng Cơ luôn luôn thông minh quyết đoán, bọn người Trương Minh gian trá chẳng những đáp ứng người ta mượn ngựa thỉnh cầu, còn chủ động cùng tiểu tử ngốc tìm tòi toàn bộ sơn cốc.

“Đây chẳng phải là muốn chết sao? Ai có thể cam đoan đại đội binh mã của A Sử sẽ không đột nhiên giết tới chứ? Mọi người không giữ lại chút thể lực, làm sao thoát khỏi sự vây chặn của người Đột Quyết. Hơn nữa, nếu tiểu tử này muốn phát điên thì chính hắc cũng điên đi, Trương Lượng hết lần này tới lần khác cũng đi theo. Trương Quang chính là cố chủ của lão tử., Hắc đi, lão tử có thể không đi sao? “Ngô Hắc Giao phần nộ bất bình nghĩ, không rõ thế gian còn có người ngu như vậy, lại tin tưởng có hai chữ “nghĩa khí” tồn tại.

“Dù sao chúng ta cũng không ngủ được, không bằng hoạt động cánh tay chân? Bọn thỏ con còn phải ngủ nửa canh giờ. Nếu bây giờ thúc giục bọn chúng chạy đi, lần sau gặp truy binh đoàn người liền nâng đao lên không được!” Lưu Quý Chân vỗ vỗ bả vai Ngô Hắc Hồng, đỉnh đặc giải thích với hắc.

“Mất xem kỹ một chút, nếu như có dao đã cháy, giúp ta nhặt lại tình hình khẩn cấp!” Lưu Hoảng Cơ từ trên lưng ngựa quay đầu lại, cười dạn dỏ.

Ngô Hắc Hồn rên rỉ hai tiếng, mặt mũi tràn đầy vẻ bất đắc dĩ. Đêm qua mọi người ở trong sơn cốc đốt dây bó, căn bản không lưu lại được một thi thể hoàn chỉnh. Có mấy người căn bản không phải bị đao tiễn gây thương tích mà là bị núi lửa đốt chết phía sau nham thạch. Nếu như vậy còn phân biệt rõ người nào là hán nhân, người nào là Đột Quyết, họ Lý căn bản nên sửa lại để làm xử, tùy tiện treo trên bảng nha môn, cả đời ăn uống cũng không sầu.

Hắn hậm hực đi theo phía sau mọi người, tìm kiếm, hy vọng có thể tìm được một thi thể nhìn giống như người trung nguyên hoặc tay chân bị trói. Nếu như ” may mắn” đến, có thể làm cho tiểu tử ngốc họ Lý sớm bỏ đi phần tâm tư này. Mọi người cũng có thể sớm chạy đi, thoát khỏi nơi thị phi này.

Trương Quang muốn lôi kéo tiểu tử ngốc họ Lý nhập bọn, điểm này Ngô Hắc Chi không cần nhìn cũng có thể đoán ra. Thủ hạ Đông Gia đang thiếu người, tiểu tử họ Lý mặc dù ngốc một chút, đao trong tay hắn lại không đàn chút nào. Huống hồ thuật cỡi ngựa của người này không tệ, ở dưới trướng Đông gia hơi thân thể, có thể làm một hảo thủ đến sử.

“Nhưng tiểu tử này chịu đi cùng Trương đại ca sao?” Trong lòng Ngô Hắc Sơn không nắm chắc. Đêm qua đoàn người mai phục trong sơn cốc, bản ý không phải là cứu người, mà là giết đám truy binh trở tay không kịp. Là thằng ngốc đánh bậy đánh bạ vọt vào., Vừa lúc đưa truy binh vào mai phục. Có thể nói, cái gọi là ân cứu mạng căn bản là tiện đường đi mua bán. Nếu tiểu tử này thông minh một chút, sớm đã nhìn ra chân tướng sự thật. Đợi khi hiểu rõ chân tướng sự thật hắn còn có thể cảm kích sao? Ngô Hắc Tiêu tuyệt đối không cho là như vậy.

“Lưu đại ca đâu rồi, hình như đối với tiểu tử ngốc này cũng cảm thấy hứng thú. Sợ rằng người này không cần nghĩ tới bị Trương Quang lôi đi, hoặc là lên được “Trụ Thuyền” của Lưu trại chủ. Nhưng lão Ngô ta nhìn không ra làm ngựa thì có cái gì không tốt., Ít nhất mọi người đang quang minh chính đại cướp của. Có một số người không có đánh vang mã kỳ hiệu, đoạt được ngựa so còn ác hơn. So sánh với “Trận phong” với bọn họ càng xứng đáng với một chữ tặc. Chẳng qua trên đầu

bọn họ có một cái hàm quan, đoạt được cũng có thể nói ra một chút đạo lý lớn.”

“Chúng ta đi ra ngoài cốc tìm xem, Từ hiền giả biết sau này Lý lão đệ sẽ đến tìm hấn, tự nhiên sẽ lưu lại chút ký hiệu!” Lời nói của Trương Quang từ phía trước truyền đến, tức giận đến mức Ngô Hắc Giao run run.

“Người có ngọc hay không! Người...” Hấn lại quát mắng lần nữa, rồi lại bị Lưu Hoảng Cơ vỗ mạnh một cái vào vai, đánh cho nửa câu sau trở về trong bụng.

“Nếu đã đến thì một đường đi tìm, nhiều người tìm kiếm cho tởm một chút!” Lưu Hoảng Cơ cười dãn dò, mang theo ngựa, cùng đi với Ngô Hắc Giao.

Ngô Hắc Huyền biết đám người này bất quá, thở dài, tiếp tục đến ngoài sơn cốc đông một bên tây một phen ngã loạn. Đã lang đã bắt đầu hướng nơi này tụ tập, bị hấn dùng thiết xoa đập mạnh, từng cái từng cái kẹp đuôi hướng xa xa chạy đi.

Đoàn người vây quanh thi thể một vòng, vẫn không thấy được mặt của một tên hán tử. Lý Húc ngẩng đầu lên, hướng về mấy người bạn đồng hành nói: “Làm phiền các vị nhân huynh chờ một chút, ta phải đi xa tìm một chút, xem Mậu công huynh có để lại ký hiệu gì không.”

“Hấn là đi sớm rồi!” Trương Quang lau mồ hôi trên đầu, thở dài nói. Trên thảo nguyên mênh mông, khắp nơi là quạ đen bay tới bay lui cùng sói hoang ngửi mùi máu tanh mà đến. Trải qua một cái đêm dài hỗn loạn, hậu sinh họ Từ dù có để lại ký hiệu gì, đoán chừng cũng bị súc sinh phá hư rồi.

Lời an ủi vừa định nói ra thì đột nhiên, Ngô Hắc Hồng ở phía sau mọi người lại kêu to lên: “Nhìn xem, lũ sói con kia đang kéo theo cái gì? Không phải là thi thể đi theo Từ!”

“Oành” một tiếng, Lý Húc cảm thấy đầu óc như muốn nổ tung, vội vàng quay đầu ngựa lại, dùng tốc độ nhanh nhất phóng về phía Ngô Hắc Hồn chỉ, sau khi dùng loạn đao đánh tan đàn sói con, phát hiện có một thi thể con chó săn bị dây thừng buộc ở trên tảng đá. Nhìn dấu vết, bọn sói hoang đã đem

cổ thi thể này kéo thật xa, máu theo ngọn cỏ lưu lại một dải đỏ sậm.

“Sợ là có người cố ý lưu lại!” Trương Quang nhìn dây cỏ trên cổ chó, thấp giọng phân tích. Mọi người tiếp tục men theo vết máu tiếp tục tìm về phía trước, ở ngoài hai trăm bước rớt cục phát hiện một cái hố đất. Trong hố đất, mấy hàng đá hướng nam bày ra một mũi tên thật to. Sau mũi tên, đè một cái áo giáp da bản thủ, chính giữa giáp da có hai chữ lớn dùng máu chó viết thành khẳng khắc.

“Bình an!” Chữ viết rồng bay phượng múa của Từ Đại Nhãn Long khiến trong lòng mọi người đều cảm thấy nhẹ nhõm.

“Cảm ơn Ngô huynh đã chỉ điểm!” Lý Húc chấp tay với Ngô Hắc Giao, nhỏ giọng cảm ơn. Đến đây, tảng đá lớn trong lòng hắc rớt cuộc cũng đã vào bụng. Nếu không phải ánh mắt Ngô Hắc Trãi rất tốt, thì hôm nay mọi người có thể đã bỏ qua dấu hiệu lưu lại của Từ Đại Nhãn rồi.

“Ta đã sớm nói qua, họ Từ còn thông minh hơn so với ngươi!” Ngô Hắc Hồng nhảy dựng lên, dương dương đắc ý. Toàn bộ sáng sớm, đây là lần duy nhất hắc nói chuyện không dùng ngôn ngữ khiêu khích. Giọng nói nghe là lạ, phảng phất còn mang theo chút ấm áp của ánh mặt trời.

Chương thứ nhất đại tặc (6)

Nhanh đến giữa trưa, rốt cuộc Ngô Hắc Trửu cũng hiểu được vì sao tên nhóc góc Lý Húc này lại có nhiều công sức như vậy. Vừa rồi trong nháy mắt hắn đã phá tan đội ngũ của người Đột Quyết, ít nhất hắn cũng trông thấy hai võ sĩ bị Lý Húc đánh rớt chiến mã. Thanh kiếm này lớn lên không ra hình lời, sắc bén dị thường, chiêu thức lại quỷ dị đến mức không giống lời nói mà như một con loan đao xuất thủy hắc long, nơi nó đi qua huyết quang văng khắp nơi, căn bản không cho người ta có cơ hội hoàn thủ.

“Người học đao pháp của ai vậy?” Nhân lúc áp lực trước mắt giảm bớt, Ngô Hắc Sơn rướn họng hỏi.

“Hả?” Lý Húc khàn khàn cổ họng lớn tiếng ồn ào, căn bản không nghe thấy đối phương đang hỏi cái gì. Thế cục quá mức khẩn trương khiến hắn tay chân đều tê dại, phía trên sống mũi phẳng phất có một cây kim đâm qua lại không ngừng.

“Sư phụ của ngươi là ai?” Ngô hắc Hồn lớn tiếng lặp lại một câu. Đột kỵ binh Đột Quyết thứ nhất ngăn ở phía trước đã bị tách ra, đám mã tặc trong tầm mắt chiếm được thắng lợi.

Người bảo vệ cánh trái chính là Lưu Hoảng Cơ, bảo vệ cánh phải là Ngưu Tú, phía sau là Đại trại chủ Lưu Quý Chân. Có ba người bọn hắn cùng mấy chục huynh đệ ở đây, Đột Quyết một đầu chiến mã cũng không đoạt lại được.

“Bệ đồng!” Lý Húc đáp lời ít mà ý nhiều.

“Tiểu tử góc, thợ đồng họ gì, tên là gì. Danh hào là cái gì?” Ngô Hắc tức giận đến mức mũi méo xệch, lớn như vậy chưa từng thấy ai đàn như vậy. Nhưng đao pháp của người góc này rõ ràng đã trải qua chỉ điểm của sa trường, góc độ và lực đạo ra tay được khống chế ở một mức độ nào đó đã vượt qua hơn mười người là “Đao khách” là hắn đang chém người này.

“Đồng Tượng sư phụ? Có thể họ Vương sao! Ta cũng không dám khẳng định!” Lý Húc thở hắt ra trả lời. Không ngờ kỵ binh của Đột Quyết lại đuổi theo nhanh như vậy, càng không

nghĩ tới người Đột Quyết lại dũng mãnh như vậy, dám chính diện chặn đường đàn ngựa đang chạy trốn. Năm trăm hai mươi bảy con chiến mã xung kích cũng không phải giỡn chơi, địch thì bất cứ ai trong hai bên ta cũng đều bị vó ngựa đạp thành thịt vụn.

“Có thể là họ Vương? Người ngốc hay là ta ngốc!” Ngô hắc giải khiếu thẳng khối, thật muốn từ sau lưng cấp cho Lý Húc một thiết xoa, giúp cái tên thiếu tim này đâm ra một cái tâm nhãn. Học võ nghệ người ta lại không hỏi tên sư phụ, trên đời này còn có người coi thường tôn trưởng như vậy sao?

Rất nhanh, hắn đã không còn sức lực mà mắng chửi Lý Húc nữa. Đột Quyết như phát điên, người bị phá mở một lỗ thủng rồi lại bất chấp tất cả mà thu nạp. Đây tuyệt đối không phải là một loại chiến pháp bình thường., Trên thảo nguyên mã tặc cùng kỵ binh giao thủ là chuyện thường xuyên xảy ra, mấy trăm năm sống chết chống lại nhau, song phương đều tích lũy đầy đủ kinh nghiệm. Theo lẽ thường mà nói., Chiến thuật đối phó mã tặc tốt nhất không phải chặn đường, trừ phi binh sĩ dưới trướng người vượt qua đối phương mười lần. Tướng lĩnh có kinh nghiệm sẽ như cắt sữa chua, cắt từng miếng từng miếng một khối đội ngũ mã tặc. Làm như vậy mặc dù sẽ thả đi một phần địch nhân, nhưng có thể chặt đứt một ít vật dơ bẩn ở mức độ lớn nhất, cũng có thể giảm thiểu thương vong cho mình.

Mà hôm nay Đột Quyết dẫn đội Cản Mã tặc dẫn đầu tướng lĩnh lại một mực đi ngược lại, bỏ qua hai cánh không để ý, điều khiển sĩ tốt một lớp sóng tiến về phía trước ngăn cản đội ngũ.

“Con bà nó, tà môn!” Ngô Hắc Hồn cầm thẳng vào một võ sĩ đang cầm đầu vào ngực, sau đó mượn tốc độ của chiến mã vung vẩy thiết xoa, đem thi thể địch nhân ném ra ngoài. Đây là một người tương tự như một đội ngũ chính, sau khi giết hắn, hắn là có thể tạo ra hiệu quả làm loạn chỉ huy quân địch.

“A ——” xông lên phía trước đám binh sĩ Đột Quyết phát ra một tiếng kinh hô. Đội hình tản ra, lại rất nhanh hội tụ. Vượt quá dự liệu của Ngô Hắc Hổng, bọn họ không trả thù

cho cấp trên của mình, mà là tranh nhau hướng về phía Lý Húc tụ lại.

“Con bà nó, đừng có bắt nạt tiểu hài tử!” Ngô Hắc Hồn kêu to, gậy đầu ngựa cho chéo sang một bên. Trong quá trình chạy nhanh, hắn không thể nào đi ngang để trợ giúp Lý Húc được. Chỉ có thể để cho phương hướng chạy trốn giao hảo với đầu ngựa Lý Húc. Trước đó Lý Húc có thể ngăn cản được một thanh loạn đao hay không, nó thuộc về phạm vi quản hạt của Diêm La Vương, bất cứ phạm nhân nào cũng không thể quan tâm đến.

“Đang!” Lý Húc dùng trường đao chặt đứt binh khí của một võ sĩ Đột Quyết, thừa dịp đối phương đang sửng sốt, dùng thân đao đem hắn ném xuống lưng ngựa. Đây là người thứ ba bị hắn đánh ngã ngựa của ngày hôm trước giết chết., Hiện giờ trên tay hắn đã dính máu của năm người. Áp lực giết người khiến hắn đầu óc quay cuồng, nhưng hắn không cách nào không tiếp tục vung đao. Chân chờ chính là chết, lời dạy bảo của sư phụ Đồng Tượng luôn vang bên tai hắn. Hắn mới mười lăm tuổi, còn xa mới có thể khám phá ra tuổi thọ của sinh tử.

Hai gã kỵ binh Đột Quyết ở gần hắn nhất đột nhiên thay đổi phương hướng, nhanh chóng kẹp tới. Mấy lão mã tặc dưới trướng Lưu Quý Chân thấy tình thế không ổn, lớn tiếng hò hét lao đến bên cạnh Lý Húc. Nhưng hướng chiến mã chạy không phải muốn thay đổi là có thể thay đổi là được. Trơ mắt nhìn đao quang bao bọc thân hình thiếu niên.

“A!” Lý Húc rống to, dựa vào giá rẻ của thanh đao chém vào đối thủ bên trái trước. Đây hoàn toàn không phù hợp với chiêu thức chiến thuật kỵ binh, ưu thế của loạn đao ở chỗ chặt chém chứ không chặt đứt, cao thủ sử dụng đao thường hay nói, càng thích bằng tốc độ của chiến mã rách một vết rách trên người đối thủ. Mà chém thật mạnh dễ dàng bẻ gãy đao, một khi binh khí gãy, người cười chỉ có thể để mặc cho người chém.

Đột Quyết võ sĩ cười lạnh dùng loạn đao gạt đao của Lý Húc, hắn đã nhìn thấy ba trăm nô lệ đang hướng về phía mình vẫy tay. Đây là phần thưởng mới nhất mà A Sử dành cho mọi người. Truyền lệnh binh thổi kèn lệnh đã truyền tin tức này

khắp toàn bộ bộ lạc xung quanh. Gia tộc A sử kia bảo đảm, vô luận sống chết đều phải giữ người này lại, nếu như có thể bắt sống, người lập công ngoại trừ nô lệ, lập tức đạt được chức quan ngoài Thổ Truân.

“Khà khà!” Âm thanh binh khí giao nhau hoàn toàn khác với trước đây. Võ sĩ kia cảm giác được biến hóa của trọng lượng trong tay mình, hắn theo bản năng ngẩng đầu lên, phát hiện một luồng kim quang đã phá tan đường cong do loan đao vẽ ra, trực tiếp bổ lên đỉnh đầu.

Đầu người nứt ra, máu lập tức phun ra, nương theo quán tính con ngựa vạch ra một đường cong quỷ dị trên không trung. Thân thể Lý Húc dưới dòng thác máu lao qua, nhất thời trở nên đỏ bừng. Hắn không rảnh lau máu trên mặt, bằng bản năng được sư phụ đồng thời dùng sống đao gõ vào thân thể, một thanh loan đao khác dán sát trước ngực hắn xẹt qua, đem da dê vàng so vai chính tề cắt thành hai nửa.

Lý Húc bất chấp kiểm tra mình có bị thương hay không, đem trường đao nặng nề quét ngang lưng những người từng bàn đạp với mình. Sau một khắc, hắn nghe thấy tiếng xương gãy lìa. nghiêng đầu, hắn dùng khước mắt nhìn thấy thân thể tên võ sĩ thứ hai đột nhiên như than bị mưa đá mà ngã xuống.

“Ta lại giết hai người!” Lý Húc gào thét điên cuồng trong lòng. Có một loại xúc động muốn ném đao, rời khỏi đội ngũ chạy về phía đồng hoang trống trải. Sợ hãi và tuyệt vọng trói chặt hắn trong bản trận, khiến hắn không cách nào quay đầu ngựa.

Võ sĩ thứ ba xông tới, Lý Húc cùng hắn thay đổi một chiêu, đem chiến mã trở về cần có thời gian, Lý Húc kỳ vọng người kia đuổi tới, mình và đồng bạn có thể một lần nữa xông ra khỏi lỗ thủng. Trong đội ngũ có hơn năm trăm con ngựa, mọi người có đủ tọa kỵ để đổi.

“A!” Phía sau truyền đến tiếng kêu thảm thiết khiến Lý Húc đột nhiên quay đầu lại, hắn trông thấy một tên mã tặc mặc da dê sánh vai đang từ trên lưng ngựa ngã xuống. Gã từng dùng một đao với võ sĩ Đột Quyết giơ cương, đẩy ngựa, nghiêng người phóng tới một tên mã tặc đã có đối thủ khác.

Người bị thương vùng vẫy mấy cái trên mặt đất, rất nhanh móng ngựa mang theo bụi đất bao phủ. Tiếng kêu thảm liên tiếp vang lên, từng tiếng đập đập trái tim Lý Húc.

Không đợi hấn có thời gian hồi hận, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng gió, theo bản năng một bàn đạp ản thân, hấn đem ánh đao tránh đi. Người Đột Quyết đánh lén thành công loan đao ở giữa không trung vẽ thành một vòng tròn xinh đẹp, nghiêng về phía cổ Lý Húc.

Không thể tránh được, Lý Húc đành phải vươn loan đao ngang. Phân thân vừa rồi chỉ là trong nháy mắt, nhưng một chút sai lầm này đã đủ để lấy mạng của hấn. Hiện tại, toàn bộ hy vọng ký thác vào trên loan đao đang vươn dài. Nếu như võ sĩ Đột Quyết cố ý để rơi đao, bị một đao của mình đánh chết, đối phương cũng chắc chắn sẽ bị loan đao mổ bụng xé bụng.

Loan đao của võ sĩ Đột Quyết ngừng lại, hấn cắn chặt cương ngựa, loan đao bất chấp tất cả chém về phía cổ Lý Húc. Một đao này hấn có thể cam đoan chém đứt đầu Lý Húc. Còn loan đao mà Lý Húc vươn ra chỉ có thể cắt đứt cổ chiến mã.

“Phụt!” Con mắt Lý Húc đầy máu, đã cầm loan đao bên cạnh cầm đột nhiên bay cùng với chủ nhân của hấn. Trong hồng trần đầy trời, Lý Húc mơ hồ trông thấy một thanh thiết xoa mang theo thân thể võ sĩ Đột Quyết bay lên giữa không trung.

Chiến mã vô chủ vọt tới trước mấy bước, ngã xuống đất, bỏ mình. Huyết tương phun lên cao, giống như nước suối rải rác khắp nơi.

“Đồ đàn, đừng phân thân!” Ngô Hắc Hồn rống to, hai tay trông không vọt về phía Lý Húc. Một võ sĩ Đột Quyết thấy rõ, loan đao đâm thẳng vào bả vai Ngô Hắc Hồn. Mắt thấy cánh tay kia sắp bị người ta tháo xuống, Ngô Hắc Hồn vận thân thể, tránh lưỡi đao, nện một quyền lên xương sườn đối thủ.

Võ sĩ Đột Quyết kêu thảm ngã xuống, Ngô Hắc Hộc nhe răng trợn mắt vung nắm tay, một người thì treo kim câu, nhặt một thanh loan đao bên cạnh thì thể trên mặt đất. Hấn múa loan đao, tiếp tục phóng về phía tiểu tử ngốc. Lại thấy Lý Húc há miệng, đôi môi đỏ hồng lộ ra hàm răng trắng tinh chĩnh tề.

Ngay sau đó, Lý Húc cười thầm không ngừng vung loan đao lên, đem hai võ sĩ Đột Quyết bao bọc nhất chém ngã dưới ngựa. Sau đó, tiểu tử ngốc kéo đầu ngựa, nhằm về phía người thứ ba. Loan đao trong nháy mắt đối phương không phản ứng, quét rơi đầu người kia.

“A a oành!” Lý Húc Lang tru lên, liều mạng xông về phía trước. Chỉ cần là người Đột Quyết tới gần hắn, hắn sẽ không lưu tình. Máu tươi tí tách từ giáp da trên người hắn chảy xuống, không thể phân biệt được là của người khác hay là của hắn.

“Tiểu tử ngốc, giữ vững tốc độ, giữ vững đội hình!” Ngô Hắc Hồng điên cuồng gào thét. Tốc độ Lý Húc xông tới quá nhanh, nếu cứ tiếp tục như vậy còn không kịp ngăn cản người Đột Quyết thì hắn đã bị người ta chém chết tươi rồi.

“Chúng ta bảo vệ hắn, dùng cái này làm đòn, thổi kèn, mệnh lệnh huynh đệ khác biến trận!” Trương Quang cười một con ngựa đen người đầy máu chạy tới, lớn tiếng ra lệnh.

Ngô Hắc Sơn nghe lệnh, sờ lên một cái sừng trâu bên hông, ô ô a thổi lên. Tiếng kèn thê lương lập tức lấn át tiếng ngựa hí, chuyển mệnh lệnh vào trong tai mỗi tên mã tặc phía trước. Tất cả mọi người nghe thấy âm thanh thúc ngựa, nhằm vị trí Lý Húc vọt tới. Rất nhanh, hai mươi mấy người tạo thành một thanh đao nhọn, đâm thẳng vào trong Lang kỵ của Đột Quyết.

Toàn thân Lý Húc đều đã đỏ, chỉ còn lại cái miệng đầy răng trắng vẫn đang lập lòe. Hắn kêu lên, như bánh xe mùa loan đao đặc biệt do sư phụ tượng đồng chế tạo riêng cho mình. Ánh đao từ dưới ánh mặt trời lặn qua, tạo thành một đám sương mù máu. Mấy tên võ sĩ Đột Quyết bị hắn và Trương Minh hợp lực chém chết, mấy tên bị đám mã tặc húc ngã, còn có mấy tên bị ánh đao hung hãn như thế dọa cho sợ tới vỡ mật, phóng ngựa hướng hai cánh bờ chạy.

Đội ngũ chặn đường của người Đột Quyết lần thứ hai bị tách ra, đám mã tặc hò hét từ lỗ hồng chạy ra ngoài. Tất cả ngựa, bất kể là địch nhân hay đồng bạn, bọn họ đều chưa từng quay đầu lại nhìn. Nam nhân trên lưng ngựa đã quen với sinh tử, giờ khắc này lại là người khác, sau có lẽ là mình. Sinh vui như say.

Chiến mã kéo theo một cơn lũ bụi từ trên thảo nguyên chảy qua, mãi đến khi gặp được một dòng sông mùa thì mới đột nhiên dừng lại.

“Đồ đàn này, muốn hại chết lão tử thì sớm nói một tiếng. Mụ nội nó, đánh trận có cho người khác lưu tình không?” Ngô Hắc Hồn vọt tới bên cạnh Lý Húc, dùng sức quơ nắm tay của hắn. Nắm đấm của hắn sưng như bánh bao, vô số vết thương nhỏ đang không ngừng rướm máu.

Lý Húc cười khở, đem loan đao giao cho Ngô Hắc Giao. Hắn biết hai mắt mờ mịt vô thần, cả người chết lặng như một cỗ thi thể. Cảm giác duy nhất chính là, lúc này phải đi tắm rửa, hương vị trên người khó mà thở nổi.

Dòng suối rất nhanh bị nhuộm đỏ, dòng suối như máu hướng phía dưới chạy đi. Lý Húc liều mạng tắm rửa, cho đến khi thân thể trắng bệch, trong lỗ mũi vẫn chỉ là mùi máu người.

Hắn không cảm giác được dòng suối rét chảy, chỉ cảm thấy toàn thân tê dại, phảng phất làn da cùng gân cốt đều đã không thuộc về mình. Trong huyết chiến vừa rồi hắn phi thường may mắn, chỉ bị mấy vết thương ngoài da. Tuy độ dài vết đao khá dọa người, nhưng sâu chỉ cắt được một tầng, bị nước lạnh kích thích, máu rất nhanh ngừng chảy.

Nhưng trận huyết chiến vừa rồi gây cho hắn rung động trong lòng, lại vượt xa vết thương trên thân thể. Ở Phúc Bộ hắn đã từng trải qua hai trận chiến tranh, nhưng đó đều là chiến đấu được Từ Đại tử mĩ an bài. Lực chống cự của đối phương không mạnh, hơn nữa không có ai chú ý đến hắn cả.

Mà hôm nay, đám mã tặc lấy ít đánh nhiều. Sức chiến đấu của Đột Quyết võ sĩ vượt xa so với tác giả của Hề bộ, hơn nữa toàn bộ võ sĩ đều coi hắn như đối tượng được chiếu cố trọng điểm. Lý Húc không thể tính toán tử vong từng mấy lần lướt qua mình., Hắn biết mình rất sợ hãi, rất muốn ném đao giấu đi. Nhưng đồng thời hắn cũng biết mình không có chỗ trốn, nếu không phải trùng hợp gặp phải nhóm mã tặc này, chỉ sợ mình sớm đã là khách trong nhà lao Quán gia rồi.

“Ta không muốn chết!” Hắc đánh một quyền về phía cái bóng trong nước, lăm bắm nói.

Bọt nước “Bốp” một tiếng tán ra, vụn vụn khuôn mặt ngây thơ kia.

“Ta không muốn chết!” Hắc lại lần nữa khóc nức nở xuất quyền, sóng nước tụ tụ tán, phản chiếu một thân thể cường tráng nhưng còn lâu mới trưởng thành. Dưới mặt nước, vô số gương mặt kinh ngạc mở to mắt, chậm rãi nổi lên. Mỗi một khuôn mặt đều là người đột nhiên bị hắc dùng loan đao chém xuống ngựa.

“Ta không muốn chết!” Hắc ôm đầu, ngồi xồm xuống dưới nước. Nước sông lạnh lẽo chỉ ngập đến cổ, hít thở của hắc đã hoàn toàn chết lặng.

“Không muốn chết thì lên đi, muốn gỡ áo giáp hay sao?” Ngô Hắc Trãi một mực ở bên bờ dùng ánh mắt trời đùa cợt nhìn Lý Húc, mắng một câu, nhảy xuống sông, kéo cánh tay hắc lên bờ.

Bị ánh mắt trời chiếu xuống, Lý Húc chậm rãi khôi phục lại vài phần thần trí. Mở mắt ra, hắc nhìn thấy Ngô Hắc Hồng đang dùng sức xoa cánh tay của mình. Tướng mạo bình thường đến mức có mà ném vào người cũng không nhận ra, hắc thì cầm một chiếc lá không biết tên, cười hì hì đứng ở trước mặt mình.

“Đem những cọng cỏ này nhai, người chẳng mấy chốc sẽ khỏe lên!” Ngưu Tiên cười cười ra lệnh.

“Ngưu ca, người chính là thú hoang! Người muốn đầu độc người độc sao, chia nhiều mấy con ngựa vậy?” Ngô Hắc Hồn lớn tiếng kháng nghị.

“Không sai biệt lắm, không sai biệt lắm!” Ngưu Tiên Đạt không thích cãi nhau với người ta, vừa hướng trong miệng Lý Húc nhét thuốc, vừa nói.

đáng kịch liệt trong nháy mắt từ đỉnh đầu xông thẳng tới mũi chân, Lý Húc run rẩy, thần trí và dũng khí đồng thời trở lại trong cơ thể. Hắc biết vừa rồi mình vừa rồi lại mất xấu,

ngượng ngùng cười cười, đẩy Ngô Hắc Hồng ra, đi tới bên cạnh Hắc Phong lấy quần áo.

Hắc Phong bị thương còn có thể đuổi kịp đội ngũ, điều ấy vượt quá dự liệu của mọi người. Mấy tên mã tặc trung niên đi tới, vừa nhìn ngựa vừa nhìn người. Đột nhiên, có người rìa mép vỗ vỗ bả vai Lý Húc, hỏi: “Tiểu tử, không phải ngươi đã từng cắn chết hơn ba mươi người sao, làm sao mới giết mấy người đã bị dọa thành bộ dạng này!”

“Vương Song, lần sau ngươi xung phong, giết mười người cho ta xem!” Ngô Hắc Trử đi lên trước, đẩy Mã tặc râu xồm một cái, quát.

“Nếu ta có bản lĩnh đó thì mau đi làm đao khách đi!” Vương Song mỉm cười đáp lại một câu.

“Ta, ta cho tới bây giờ chưa từng có người nào ăn!” Lý Húc lớn tiếng giải thích. Hắc không biết trên thảo nguyên lời đồn lại truyền nhanh như vậy, lời đồn mà Tô Khánh bộ cố ý tạo ra lại ở phía nam đại mạc cũng có người tin.

“Phỏng chừng nguyên nhân là do thánh lang không mang bên người!” Đám mã tặc lắc đầu, tự cho là thông minh giải thích. Không ai tin tưởng lời nói của Lý Húc, nếu như không phải lang thần phụ thể, A Sử thì sao lại đến tên tiểu gia hỏa ngây ngô này làm gì. Hắc đánh trận tới mặc kệ, không hiểu trận pháp, lại không mưu kế. Nếu mang theo đại đao loạn kích một cá nhân, đám mã tặc người người đều là đương thời đại hiền.

“Ta không có cắn chết hơn ba mươi người!” Lý Húc Tương thanh âm lại cao thêm vài phần. Y phục vừa mới thay là do hắc mang từ trong đó tới, tuy rằng đã nhỏ, nhưng từ quần áo có thể nhìn ra hắc là một người đọc sách.

“Cắn chết hai mươi tên cũng là cắn. Phỏng chừng lúc Lang Thần nhập vào cơ thể, chính ngươi cắn bản không nhớ rõ!” Bọn mã tặc gật gật đầu, thần thần bí bí nói.

“Dùng răng cắn, dùng đao giết, dùng tên bắn, còn không giống nhau sao? Nếu ta là ngươi, liền nói cho bọn hắc là ta cắn chết một trăm người, để ai thấy ta đều né ra xa!” Ngô Hắc Trử trừng mắt nhìn Lý Húc một cái, mắng: “Người ta nói ngươi lợi

hại, người lại còn khiêm tốn. Đã gặp qua kẻ đàn, chưa từng thấy ai đàn như vậy!”

“Thằng nhóc này rất thú vị!” Xa xa, Lưu Hoảng Cơ lắc đầu, suy nghĩ mỉm cười.

Tử đồ: Viết vật vả, hoan nghênh biểu diễn.

Chương thứ nhất đại tặc (7)

Một trăm con mã tặc phá tan phòng tuyến do hơn năm trăm tên Đột Quyết Lang Ky bố trí, đây đúng là một thắng lợi đáng ăn mừng. Nhưng đến khi kiểm kê xong chiến quả, mã tặc lại không cao hứng nổi nữa. Đám người mới trải qua trận chiến ít nhất cũng chém chết hơn một trăm võ sĩ Đột Quyết., Nhưng bên mình cũng có hai mươi mấy đồng bọn được để mãi ở trên thảo nguyên. Ngoài ra, trong đội ngũ còn có mười mấy người bị đao thương nặng, nếu như không tìm được chỗ an trí kịp thời, bọn họ cũng không có bất cứ hy vọng trở lại Trung Nguyên.

“Mua bán này, không có lời!” Đại trại chủ Lưu Quý thực sự lắc đầu, cười khổ. Lần này ra mặt, nơi hắn mang theo đều là tinh nhuệ trong trại., Mỗi người đều trải qua ba năm trên đầu đao đều đã liếm máu. Mới vừa tới trưa đã tổn hại hơn ba mươi tên, mà ở đây đến giao giới giữa Đại Tùy và thảo nguyên còn phải đi thêm hai ngày nữa. Nếu như các bộ lạc lớn nhỏ ở ven đường đều hung hãn giống như truy binh buổi sáng, cho dù có thể bình an trở về Trung Nguyên thì lá cờ lớn này cũng nên nằm sấp xuống rồi.

“Không thể chỉ nghĩ tới chạy trốn, nếu cứ như vậy, không cần A sử lại phải thống lĩnh đại đội nhân mã đuổi đi, những con đường nhỏ này đã châu chấu chúng ta biến thành xương vụn rồi!” Ngô Hắc Hộc hạ giọng chen vào. Khi không cùng người khác cãi nhau, lời của hắn rất có hiệu quả. Ngay cả Lưu Hoảng Cơ cùng Trương Minh ở giang hồ nghe xong, đều ở một bên liên tục gật đầu.

“Ban ngày giao thủ với bọn chúng, chúng ta ít chịu thiệt. Nhưng lần này chắc Giao Bằng đã tức điên lên rồi, căn bản không lo lắng vì mấy trăm con ngựa có đáng giá làm ra động tĩnh lớn như vậy hay không!” Ngưu Tiến luôn không thích nói chuyện, thấp giọng chen vào một câu. Nói xong, ánh mắt gã rơi trên người Lý Húc, ánh mắt thoát nhìn vô cùng quỷ dị.

“Là tiểu tử liên lụy mọi người!” Lý Húc nhanh chóng tiến lên vài bước, chủ động gánh vác trách nhiệm của mình. Buổi sáng, Đột Quyết võ sĩ rõ ràng là nhằm về phía mình, nếu như mọi người chia nhau mà rời đi, phỏng chừng đám mã tặc sẽ dễ dàng thoát khỏi hơn nhiều. Ngồi ở bậc người này, không bằng tự mình đưa ra đề nghị đi đường cho mình.

Không đợi hắn nói ra đề nghị của mình, Lưu Quý Chân nhìn hắn một cái, đột nhiên cười phá lên.

“Người nói ta đem người bán cho A Sử thì lại sợ, hắn sẽ không lại cho không ta mấy trăm con ngựa tốt?” Lưu Quý Chân cười, trên mặt đều lộ ra mờ.

“Biện pháp này không tệ, lửa tất cả đều là do một mình hắn thả ra, người cũng đều là do hắn giết một mình!” Ngô Hắc Hổn đi tới trước, dùng cánh tay vòng quanh bả vai Lý Húc. “Nhưng mà chúng ta cứ làm như vậy, sau này cũng không cần gặp lại người khác. Anh hùng trong thiên hạ ai thấy ai gặp cũng phải nhỏ nước bọt lên mặt chúng ta! Ta còn chưa lau được, lau xong khẳng định có người sẽ nôn lên lần nữa.”

Mọi người cười vang, bầu không khí ngọt ngào thoáng giảm bớt chút ít. Lập tức, có người bắt đầu an bài đám mã tặc tìm chỗ nước cạn dùng bè dê kéo sông, có người thì dùng dây thừng dắt ngựa, dẫn từng con từng con trôi đến bờ bên kia. Lý Húc không chen ngang, chỉ có thể đi theo xem náo nhiệt bên cạnh Lưu Hoàng Cơ, nhìn xem, hắn đột nhiên có một chủ ý không tồi.

“Tên Đột Quyết có Hắc Điều hỗ trợ, dù chúng ta có đi nhanh hơn nữa, bọn hắn cũng sẽ không đuổi theo!” Lôi kéo ống tay áo Lưu Hoàng Cơ, Lý Húc thấp giọng nhắc nhở.

“Ta đã nhìn thấy, nhưng con súc sinh kia không thấp, chúng ta căn bản không bắt trúng nó!” Lưu Hoàng Cơ không quay đầu lại, hai mắt vẫn nhìn chằm chằm mặt sông. Trên thảo nguyên nắm tay người mạnh mẽ vì tôn, nếu như chỉ một mực trốn, bộ lạc phụ cận bất luận có thù không thù đều nhân cơ hội lao tới đánh cho chó rơi nước. Nếu không làm cho người khác đuổi theo, chỉ có thể đem mấy cỗ nhân mã hung hãn nhất đánh cho tàn phế.

“Ta đoán nhất thời A Sử cũng triệu tập không nổi quá nhiều binh mã, cho nên mới muốn mượn sức của tất cả bộ lạc mục nhân tiêu hao hết thực lực của chúng ta. Chờ chúng ta tiêu hao không còn nhiều lắm, Lang kỵ của hãn cũng nên xuất hiện rồi! Cho nên, chúng ta phải nghĩ biện pháp ăn hết một cỗ truy binh gần nhất, để các bộ lạc khác muốn kiếm chỗ tốt ước lượng xem có nắm chắc giữ chúng ta hay không!”

Nghe xong lời này, ánh mắt Lưu Hoảng Cơ đang nhìn mặt sông trầm tư đột nhiên sáng ngời, quay đầu lại, thấp giọng nói: “Người nói là muốn chém giết trở lại mã thương?”

Lý Húc phân tích đúng lúc và ý tưởng của hãn không mưu mà hợp. Nhưng nhân số đám mã tặc quá ít, binh mã của một bộ lạc bất kỳ ai cũng đuổi theo được, đều gấp năm lần đám mã tặc. Chính diện giao thủ, đoàn người căn bản không có khả năng thủ thắng.

“Ta nghĩ, có thể bố trí mai phục ngay bờ sông bên kia không?” Lý Húc gật gù đầu, thử dò xét đề nghị. Trong bút ký của Dương phu tử lưu lại có rất nhiều trường hợp chiến đấu lấy ít đánh bại chúng, trong đó có một trường hợp chiến tranh vô cùng tương tự với tình huống hiện tại. Đồng Tượng sư phụ cùng hãn phân tích chiến lược này, đối với việc Việt Công Tổ bố trí vụ án võ bàn kêu tuyệt đối.

“Bán độ công kích, đích xác là một cách tốt để lấy ít đánh nhiều!” Lưu Hoảng Cơ lần nữa đánh giá trên dưới Lý Húc một lần, lớn tiếng khen. Đây cũng là kẻ sách phá địch hãn nghĩ ra lúc này, chỉ là hãn năm nay đã ba mươi tuổi, mà tuổi Lý Húc chỉ có một nửa.

Nếu như suy nghĩ không hợp ý của hai người mà làm cho Lưu Hoảng Cơ cảm thấy khiếp sợ thì đề nghị kế tiếp của Lý Húc càng không dứt khoát được. Hãn chỉ chỉ vào Mục thảo bên kia bờ sông, Lý Húc thấp giọng bổ sung: “Nếu để cho số vết thương không thể ra trận trốn sau bụi cỏ phát cờ hò hét, nhiều người kéo đến nhiều phát cờ, lại bắn lung tung thêm mấy trăm mũi tên...”

“Nếu như ta là A Sử thì sao, hôm trước nhất định sẽ một đao chém chết người!” Lưu Hoảng dùng sức vỗ vai Lý Húc, dùng

ngôn ngữ đặc biệt của đám mã tặc khen ngợi.

“Cho nên sao lại nói ỉu xiu người có chủ ý xấu!” Ngô Hắc Ngao vừa hay lời kéo ngựa cười cười, đưa ra đánh giá mới nhất về Lý Húc.

Sau khi qua sông, Lưu Hoảng Cơ đem mấy đầu mục này triệu tập lại một chỗ, lặp lại đề nghị của Lý Húc một lần. Đám người âm âm khen hay, người một lời, ta một câu đem kể sách này bổ sung đầy đủ.

Trong số mọi người, hai người Lưu Hoảng, Ngô Hắc Hồn có võ công tốt nhất, bọn họ mỗi người mang theo hai mươi tên mã tặc phụ trách công kích hai cánh quân địch. Trương Minh và Ngưu Tiến trình tương đối xuất sắc trong số mọi người, mang theo ba mươi huynh đệ phụ trách chính diện, dùng mũi tên tạo ra hỗn loạn., Sau đó đột phá chính giữa, ép quân địch vào trong nước. Hai mươi huynh đệ có thể chiến đấu được thì Lưu Quý Chân dẫn đầu. Hắn là trại chủ của Phong bang phải đi theo, tùy thời tiếp ứng nhiệm vụ của mấy huynh đệ khác là chức trách không ai nhường ai. Còn có mười mấy người bị thương không cách nào nâng đao thì Lưu Quý Chân đã tụ tập bọn họ lại một chỗ, giao cho Lý Húc.

“Tuổi tác của người còn nhỏ, trên người vẫn còn vết thương cũ, đợi lát nữa đừng có rút dao liễu mạng với người ta. Chủ ý là người đưa ra, làm sao để lừa địch nhân cũng nên do người phụ trách!” Lưu Quý Chân vỗ vỗ bả vai Lý Húc, thấp giọng ra lệnh.

“Ta có thể ra trận! Ta có thể bắn trúng quạ đen ngoài một trăm hai mươi bước, ta còn có thể...” Lý Húc lớn tiếng kháng nghị. Mọi người an bài nhiệm vụ đều chủ động tránh được nhân vật mê hoặc kẻ địch này. Bị đám mã tặc mới biết được một ngày chiếu cố như thế, trong lòng hắn vô cùng cảm động.

“Ta là Đại đương gia hay là Đại đương gia!” Lưu Quý Chân giả bộ tức giận làm mặt sần nhà nổi giận, lớn tiếng khiển trách: “Nhanh đi trời người làm, chế tác quân tinh nhuệ, kẻ trái lệnh, chém!”

“Grao!” Các nam nhân lớn tiếng cười lên, tiếng cười long lanh khiến cả đám chim nước nổi lên.

Chương thứ nhất đại tặc (7)

Sau này người định đi đâu?” “Nhân lúc mọi người đều bận rộn đâm đầu vào nhau, Lưu Hoảng Cơ tiến đến bên cạnh Lý Húc thấp giọng hỏi.

“Đi đâu?” Lý Húc mờ mịt buông cỏ dại trên tay xuống. Lúc cùng một chỗ với Từ Đại Nhân, đôi phương từng đề nghị hai người trà trộn vào thương đội đi Giang Nam, du sơn ngoạn thủy tiện trốn tránh quân địch. Hôm nay theo Từ Đại Nhân tản đi, đi Giang Nam an bài đành phải thả ra trước. Mà trở về quê quán Dịch huyện cũng không phải là lựa chọn tốt nhất., Vạn nhất Huyện thái gia truy cứu tội trốn tránh quân địch, tự mình gặp phải tai ương lao ngục là điều không thể tránh khỏi. Mà chính mình lại không giống Lưu Hoảng Cơ, có một đám bằng hữu hoạt động trong quan trường. Mình xuất thân từ chi phụ của Lý gia, trong quan phủ không thân thích vô cớ. Cho dù có xách vàng đi chuẩn bị, phần lễ vật này cũng không biết nên tặng cho ai.

Có lẽ lựa chọn tốt nhất là làm mã tặc, trời không thu đất mặc kệ. Ý nghĩ này nảy sinh trong lòng, Lý Húc liên tục lắc đầu. Lý gia thế trong sạch, muốn làm mã tặc, không cần nói người khác, phụ thân là kẻ đầu tiên muốn giết mình.

Nhưng còn có con đường khác dễ đi hơn sao? Hắn cười khổ nghĩ. Từ khi xuất quan đến bây giờ, tất cả con đường đều bị người ta ép hoặc đuổi từng bước một đi xuống, cho tới bây giờ chưa ai hỏi qua hắn bản thân muốn làm gì, sau này có tính toán gì không. Bây giờ mình có thể lựa chọn, trong lòng hắn ngược lại hoàn toàn mất phương hướng, triệt để mất phương hướng.

Lưu Hoảng Cơ nhìn thấy biểu cảm của Lý Húc, cười cười, ghé vào tai Lý Húc nói: “Ta có một thể giao trường giả thay thế đại quân lương trên Hoài Viễn trấn, nếu như người không có chỗ dung thân chi bằng theo ta. Vị thể bá này có chút biện pháp có thể rửa sạch tội danh đao binh trên người chúng ta!”

“Thật có thể sao?” Lý Húc mừng rỡ. Từ miệng Phan Chiêm Dương biết được tin tức kẻ trốn tránh đều bị quan phủ coi là trộm cắp, hắn vẫn rất xấu hổ vì thân phận của mình. Lưu Hoằng Cơ nói không khác gì trên đầu hắn mở một cánh cửa sổ, để cho hắn trong bóng tối mơ hồ thấy được một tia sáng trong cuộc đời.

“Nhưng không có thân không cô nhân, người ta dựa vào cái gì ra mặt cho ta?” Cảm giác tự ti trong lòng rất nhanh làm cho Lý Húc chính mình bác bỏ phần hi vọng này. Lưu Hoằng Cơ là con cháu thế gia, gia đạo mặc dù suy sụp, nhân mạch do cha chú lưu lại vẫn còn. Mà bản thân hắn thì cười khổ, đem cớ đại trong tay nặng nề vắn thành mấy khúc.

“Có cơ hội chúng ta nói sau!” Lưu Hoằng Cơ vỗ vỗ phía sau lưng Lý Húc, đứng dậy đi về phía xa. Bờ sông bên kia truyền đến tiếng chiến mã hí rít, hắn cần tranh thủ thời gian đi bí mật của thuộc hạ của mình.

Lý Húc lắc đầu, đem tâm tư thả lại vào trong bụi cỏ. Có chút chênh lệch là từ khi sinh ra đã có, giống như cỏ trong tay, có người sinh ra là hươu bào, cũng có phần tập nập.

“Nhưng người không phải gia súc, không cần tên máu!” Lời của Hồ Bí tướng quân La Nghệ đột nhiên lại vang lên bên tai hắn. Hắn giương mắt nhìn lại, cớ đại hoặc cao hoặc thấp bên người, màu sắc sâu cạn bất đồng, nhưng trên đỉnh mỗi một cây đều là một mảng trời xanh.

“Tay nghề tốt của Húc Tử, trước kia từng làm việc nông?” Không biết từ lúc nào, Trương Quang lén lút sờ tới, hỏi.

“Lúc ở nhà học qua một chút, bây giờ cũng quên rồi!” Lý Húc lắc đầu, khiêm tốn trả lời. Động tác của Trát Thảo Nhân rất lưu loát, người khác một cái không hoàn thành, hắn đã làm xong ba cái, hơn nữa mỗi cái nâng lên đều có thể ở trong bụi cỏ trung lập mà không ngã, cực kỳ giống chân nhân ẩn giấu ở chỗ này.

“Sau khi quay về Trung Nguyên người đi đâu, về quê cũ rồi sao?” Trương Quang cười cười, lại hỏi ra vấn đề Lưu Hoằng Cơ vừa mới hỏi.

“Không quay về được! Là binh sĩ đào ngũ của ta đi ra!” Lý Húc lắc đầu, vẻ mặt chua xót. Nếu như không phải là binh dịch chết tiết thì có khả năng bây giờ hắn đã đến kinh thành tham gia Minh Kinh thử rồi. Năm đó luận ngữ bản thân hắn cũng tốn không ít công phu, hầu như mỗi câu đều có thể nhớ rõ ràng mạch từng câu.

“Người nghe ta nói xem, Đông gia chúng ta tay mắt tinh thông thiên, nhất định có thể khiến quan phủ miễn cho binh dịch của người! Thế nào, sau khi tới Trung Nguyên theo ta đi gặp Đông gia?” Trương Minh nhẹ nhàng vuốt mái tóc buộc trên gáy Lý Húc, thấp giọng khuyên bảo.

“Á ách ách!” Lý Húc không tự chủ được phát ra một tiếng hô nhỏ, nhìn va chạm quay đầu lại, hắn ngượng ngùng cúi đầu xuống.

Trong đám bạn mới này, bối cảnh của Lưu Hoảng Cơ là quý di nhất. Lưu Hoảng Cơ là vì trốn tránh quân dịch mới trốn vào thảo nguyên, Ngô Hắc Trửu là đạo khách được thuê ở Nhạn Môn Quan. Ngưu Tiên Đạt là một tên buôn người hành y kiêm ngựa, Lưu Quý thật sự là con trai cả của lão chưởng quỹ “Phong phi bang” Lưu Long Nhi, là thế gia đạo tặc. Thân phận của tất cả mọi người đều tương xứng với tự giới thiệu của bọn họ., Duy nhất khiến người ta kỳ quái chính là cái này. Hắn tự xưng là buôn ngựa, lại tinh thông võ nghệ. Không chỉ tâm tư kín đáo, cử chỉ có hạn, sau lưng còn có một Đông gia thần bí. Mà lần này một trận gió ra tay vuốt râu hổ của A Sử, nghe nói cũng nhận được ủy thác của ông chủ kia.

Tên Đông gia thần bí kia rốt cuộc muốn làm gì? Lý Húc càng đoán càng cảm thấy tò mò, có câu dễ dàng ra cửa khó khăn, một khi chủ nhà kia là tên cường đạo chia của, mình đi theo Trương Lượng chẳng phải là nhập tổ giặc sao?

“Chẳng lẽ huynh đệ muốn ở lại trong ổ mã tặc, đi theo Lưu trại chủ?” Trương Quang thấy Lý Húc một lúc lâu không trả lời, liền vội vàng truy hỏi: “Loại chuyện rơi đầu này không thể làm một lần không có gì đáng ngại, nếu cả đời bị vây khốn ở chỗ này, thật hổ thẹn với tổ tiên nhà mình rồi!”

“Thật ra, đám người Lưu đại ca tốt lắm. Bọn họ đều không phải người xấu, người xấu thật sự khiến bọn họ không thể không làm mã tặc!” Lý Húc nhìn xung quanh, nhỏ giọng trả lời.

“Thắng làm vua thua làm giặc, đâu có phân thiện ác gì, nhưng bọn họ đều không phải chủ nhân của đại sự. Huynh đệ người một thân bản lĩnh, sao không lập tức lấy chút công danh. Quy lạc thảo mãng, chưa chắc là kẻ lâu dài!” Trương Quang lắc đầu, thấp giọng nói. Biểu hiện không nóng không lạnh của Lý Húc làm hắn cảm thấy thất vọng, nhưng nhiều năm qua lang bạt, hắn đã lịch luyện hỉ nộ không lộ ra ngoài.

“Trương đại ca, người suy nghĩ lại đi!” Lý Húc thả xuống một người có cổ tốt xuống, thuận tay cầm một cây cỏ xanh khác lên. Nếu không phải Lưu Hoảng Cơ mời ta trước, có thể hắn đã đáp ứng Trương Minh thật. Nhưng hôm nay hai người đồng thời biểu lộ ý mời chào, khiến hắn nhất thời không biết nên xử lý như thế nào.

“Không vội, vào tường thành rồi hẵng nói!” Trương Quang khom lưng, chậm rãi đi tới phía trước. Đột Quyết Lang Ky ở bờ bên kia đã bắt đầu thả bè da dê vào trong nước, đại chiến sắp tới, hắn không thể tốn quá nhiều tâm tư trên người Lý Húc.

“Tiến vào bức tường này rồi nói!” Lý Húc thấp giọng đáp, thân thể hắn lại bắt đầu căng ra, lỗ mũi mở ra, trong hít thở tràn đầy mùi máu tanh. Hắn biết, người Đột Quyết lại tới, nhưng lần này hắn không muốn bị dọa cho mất đi thần trí nữa. Không phải tự chết thì là bọn họ chết, trong tình huống này chỉ có một lựa chọn duy nhất.

Đột Quyết Lang Ky đang qua sông có hơn ba trăm người, xem ra là thuộc hạ cùng tướng lĩnh. Tướng lĩnh kia hỏn hển, không đợi đại đa số người thổi kèn da dê cho tốt, liền sai người mang chiến mã xuống nước. Ngựa là động vật biết bơi trời sinh, chỉ là nhát gan, không ai muốn xuống nước. Mấy tên Đột Quyết mặc giáp da đen dùng roi quất mạnh vài cái, đám chiến mã lần lượt bị ép xuống sông.

“Không có lương tâm, dám gia súc ác đãi gia súc cũng sẽ đối đãi ác đãi hần!” Ngưu Tiến Đạt nắm cung ở ngay phía trước Lý Húc nói thẳm. Hần lấy y y làm nghề cứu thú làm phụ, tình cảm đối với ngựa sâu hơn nhiều so với con người, xem thường nhất không nên ngược đãi gia súc.

“Bọn họ cưỡi ngựa vượt sông càng nhiều, chúng ta sẽ kiếm được càng nhiều lợi nhuận!” Lưu Quý Chân cười lạnh lắc đầu. Từ vẻ mặt phục sức của đối thủ, hần đã nhìn ra những người này cùng một nhóm kỵ binh ngăn cản mình vào buổi sáng nay. Thù của hơn hai mươi huynh đệ hần không thể không báo, đối với việc Lý Húc đưa ra liên hoàn kế, hần vô cùng tin tưởng.

Lý Húc thả người cõ xuống, từ bên cạnh nhặt lên cung tên của mình. Có thể hay không mang địch nhân choáng váng, toàn bộ dựa vào ba lượt đầu cùng bắn. Tất cả mã tặc, vô luận là phụ trách công kích hay là phụ trách mê hoặc địch nhân, đều được yêu cầu tham gia ba lượt bắn.

Lần lượt có chiến mã bò lên bờ, đông một đám tây đi tới gần bãi sông ăn cỏ. Có một số súc sinh chặn được tầm mắt đám mã tặc, mọi người lại không thể ra tay xua đuổi. Mục đích của trận chiến này là muốn tận khả năng sát thương địch nhân, không có lệnh của Lưu Quý Chân, không ai được có động tác gì.

Càng ngày càng nhiều binh sĩ Đột Quyết đi lên bãi sông, hùng hùng hổ hổ cởi quần áo ướt sũng ra. Nước sông mùa thu đã rất lạnh, áo da ướt sũng dán trên người vừa lạnh vừa cứng. Đám người vốn không cần phải chịu tội này., Đều do một đám đàn ông chết tiết. Bọn họ thế mà dám vào trong doanh trại mới của Diêm đại nhân ăn trộm ngựa, cuối cùng còn phóng hỏa thiêu rụi doanh trại của Diêm đại nhân. Đây là nhục nhã tất cả người Đột Quyết, đoàn người há có thể dễ dàng tha thứ. Đặc biệt là dưới tình huống bọn họ chỉ có chưa đủ một trăm người, đám Lang kỵ càng muốn bảo vệ tôn nghiêm của Nghệ đại nhân.

Lý Húc nhẹ nhàng đem vũ tiễn đặt lên dây cung, chậm rãi kéo cánh cung. Trong lòng hần còn có chút khản trương, nhưng tận lực điều chỉnh hô hấp cho tốt. Tướng lĩnh Lang kỵ Đột Quyết được mọi người nâng đỡ đã bước lên bờ sông, trốn ở cuối đám

người, khoảng cách mình đại khái một trăm năm mươi bước, có chút xa. Nhưng nếu bắn hắn đi, tổn thất trong chiến đấu tiếp theo sẽ nhỏ hơn nhiều.

Đột Quyết đại ý bắt đầu mặc áo giáp, kêu loạn chia làm vài đoàn. Có người xuống bãi sông dắt ngựa đi dắt chiến mã, có người đã cách nơi ẩn thân của đám mã tặc chưa tới sáu mươi bước. Lý Húc nghe thấy trái tim mình đang phanh phách nhảy loạn, không khí trong lỗ mũi nóng ran khó chịu. Toàn thân hắn hầu như cũng đang run rẩy, tay cầm cung lại càng lúc càng vững.

“Bắn!” Lưu Quý Chân đột nhiên nhảy dựng lên, đưa tay thả ra một mũi tên lệnh.

Mũi tên phát ra một tiếng kêu dài thê lương, vẽ một đường vòng cung rồi nện thẳng vào đám sói đang cởi quần áo ở bên cạnh, khiến đám sói cười cười ngây ngô, túm quần làm loạn.

“Vèo, vèo, vèo...” Hơn sáu mươi mũi tên đồng thời bay vào đám người, nhất thời có hơn hai mươi tên Lang kỵ trực tiếp bị thả ở trên bãi sông. Không đợi đối phương phản ứng, đám mã tặc lại thả ra đợt mũi tên thứ hai, chùy ba cạnh sắc bén đâm thủng ngực giáp, đoạt đi càng nhiều sinh mệnh.

“Đừng hoảng hốt, Liệt Kỵ ——” Đột Quyết tướng lĩnh ở tầng trong cùng của đội ngũ vung đao hô to, đối phương sẽ không có nhiều người, chỉ cần mọi người xếp thành hàng, hoàn toàn có thể xông qua đoạn khoảng cách này.

Mệnh lệnh của hắn vĩnh viễn bị ghen ở trong cổ họng, một cây vũ tiễn xa xa bay tới vượt qua tầm bắn thông thường, trực tiếp bắn vào cái miệng cứng ngắc của hắn. Đột Quyết tướng lĩnh giãy dụa, co quắp, thân thể mềm nhũn, ngựa mất thăng bằng ngã xuống.

Lý Húc buông cung xuống, dựng người cõ đầu tiên bên cạnh lên. Hàng mũi tên thứ ba đã bắn xong, đám người bị thương từ ẩn thân nhảy lên, đem càng nhiều người cõ phát triển thành đội ngũ. Mấy người không thể đứng dậy cùng đồng bọn đánh nhau bị thương nặng nằm trên mặt đất, hai tay cầm lá cờ lớn dùng quần áo làm vang lên tiếng vù vù.

Xa hơn, Mã tặc vương hai người một chạy hơn hai mươi con tuần mã, trên mỗi con tuần mã đều kéo theo một lá chiến kỳ rách áo làm thành. Từ xa nhìn lại, dường như có mấy chục đội ngũ chạy tới tiếp viện.

Đột Quyết Lang Bình ngậy cả người, bọn họ tuyệt đối không nghĩ tới mã tặc ở bờ sông bên kia còn có mấy ngàn đồng bọn. Chưa kịp lên bờ, kỵ binh tranh thủ thời gian quay bẻ da dê, liều mạng hướng trên đường kéo đi. Kỵ binh đã lên bờ thì tận khả năng ôm lấy da dê, “Bịch” quăng rào rào nhảy xuống sông. Mà những bẻ da dê kia đã thở phào nhẹ nhõm, người không còn đường lui, đành phải hoảng loạn vung loan đao, tựa như một đàn dê đợi thịt lác lác chiếc sừng ngắn.

“Giết, không chừa người sống!” Lưu Quý Chân hô to một tiếng, đoạt lấy kèn lệnh từ trong tay tên lâu la bên cạnh, “Ô ô ô” thổi phồng lên. Một trận tiện nghi kiếm lớn, bên mình rõ ràng có một tên vận khí cút chó, người ngốc nghếch ở khoảng cách xa như vậy lại bắn trúng chủ tướng của đối phương. Đúng là gan binh, binh lính không cầm thì còn đánh cái rắm gì?

Lưu Hoảng cơ sở, Ngô Hắc Trửu mang theo hơn hai mươi tên mã tặc, một trái một phải xông lên bãi sông. Hai đội ngũ chinh tề xếp thành hình cái nơm đâm vào đám người hỗn loạn, vạch trần đám người Đột Quyết võ sĩ ngăn trước mặt một cái. Những võ sĩ không cản đường kia thì bị đội hình đám mã tặc đè ép, không thể không lui vào trong nước sông.

Nước sông trong nháy mắt liền biến thành màu đỏ, thành thói quen vung đao trên lưng ngựa, Đột Quyết Lang Kỵ căn bản không thích ứng bước đi, càng không cần nói hai chân còn bị nước lạnh bao phủ không thể bước chân. Thường thường chỉ một cái đối mặt, đã bị đối thủ chém trúng, sau một khắc, máu của bọn họ đã hòa vào nước sông màu đỏ.

Đột Quyết hai bên chợt bị công kích, Đột Ngột nhân kinh hoảng thất thố không thể không đem đội ngũ của mình hướng về chính giữa áp sát. Mà ở chính giữa, càng có nhiều binh khí hơn áp sát tới. Phương trận tiêu công kích do hơn ba mươi tên

mã tặc tạo thành từng bước từng bước đẩy mạnh, ánh đao như tuyết, ngăn ở phía trước chỉ có một con đường chết.

Trương Quang, Ngưu Tiên Đạt vùng loan đao, xông lên chính diện công kích đội ngũ phía trước. Đoạn đường thích hợp nhất cho việc di chuyển chỉ có một vị trí, cho nên vị trí của bọn họ phi thường chính xác. Dưới sự dẫn dắt của bọn họ, phương trận công kích nặng nề đập vào giữa Lang kỵ mất đi chiến mã, tiếng binh khí va chạm, tiếng đao nhận cùng xương gãy va chạm, tiếng kêu thảm thiết, trong nháy mắt vang lên một mảng.

Chiến mã ăn cỏ cạnh bờ sông bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ hãi người, không có người chăm sóc chúng nó không biết trốn, cũng không biết trợ giúp chủ nhân tự vệ, tro mắt nhìn chủ nhân của mình đột nhiên bị bọn mã tặc từ dưới đất quật ngã, thi thể bị dòng nước cuốn xuống, vọt ra xa, vô tung vô ảnh.

“Có thể sao chép được gia hỏa, đều lên cho ta!” Lưu Quý Chân quăng kèn xuống, xách theo con ngựa to bằng cánh cửa nhảy ra khỏi bụi cỏ. Đã không cần thiết phải làm nghi binh nữa, tất cả Lang Kỵ đột nhiên bị dọa nát mật, tổ chức không được bất cứ hành động chống cự hữu hiệu nào. Những người trèo lên bờ đã không dám quay đầu lại, đi bộ bỏ chạy về phía xa. Không có cơ hội nhảy xuống sông mà không thêm quan tâm tất cả mọi chuyện lui về giữa sông, căn bản không nhớ nổi mình không biết bơi.

Trong lòng đám mã tặc không biết cái gì gọi là thương hại, bọn họ lội nước đuổi theo, chọc tức đám người Đột Quyết đang chạy trốn chết sau lưng. Còn có mã tặc lanh lợi từ trên mặt đất nhảy lên trường cung của người Đột Quyết ném xuống, đứng ở bên bờ bắn bia sống. Bên bờ sông, có binh sĩ Đột Quyết không biết nước quỳ xuống đất đầu hàng, sự mềm yếu của bọn chúng lại không thể đổi được bất cứ hồi báo nào đối thủ.

Thế cục chiến trường đã biến thành tàn sát nghiêng về một bên. Đám lang kỵ nhân số rõ ràng nhiều hơn ngựa, nhưng không ai lý trí đi nhìn một cái, nhìn một chút trong bụi cỏ cùng “Mai binh” phương xa, từ khi khai chiến tới nay, đám “Phục

binh” căn bản chưa tiến lên nửa bước. Ba người bọn họ một đám., Năm tốp khác tự mình chiến đấu, dùng máu tươi của mình và đồng bạn kéo dài thời gian kết thúc sinh mạng. Đám mã tặc rất kiên nhẫn, vòng tròn xoay tròn, mỗi lần vị trí biến ảo, đều khiến cho vòng tròn đường kính nhỏ hơn vài thước...

Ngô Hắc Sơn mang theo mấy tên mã tặc, đẩy hơn hai mươi binh sĩ Đột Quyết đang giãy dụa sắp chết vào góc chết. Phía sau chính là nước sông, đám binh sĩ Đột Quyết nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của đồng bạn trong đường sông, không chịu lùi nữa, cắn răng phản công trở lại.

Một tiêu đầu mục xương cốt trắng kiện đột nhiên tru lên rồi lao ra khỏi đội ngũ, đánh về phía Ngô Hắc Hồng. Hắc hiển nhiên đã tìm nhầm mục tiêu công kích, không đợi loan đao trong tay rơi xuống, đôi giày của Ngô Hắc Hồng đã đập tới bụng hắn. Giáp da đột nhiên hướng vào phía trong lõm xuống, tiêu đầu mục đập đập lui lại mười mấy bước, há mồm phun ra một đám máu đen, thân thể lập tức mềm nhũn ngã xuống trên bãi nước nông.

Ngô Hắc Sơn không muốn thu tay lại, thân thể xoay một cái, ánh đao quét vào bụng một gã lang kỵ. Ngay sau đó, tả quyền hắn trực tiếp đập thẳng vào cổ một tên lang kỵ khác.

“Khanh!” Thanh âm xương cổ đứt gãy làm cho người ta sởn hết cả gai ốc. Hai gã Lang kỵ đồng thời ngã xuống, trống rỗng ba thước quanh Ngô Hắc Giao. Đội ngũ cuối cùng của người Đột Quyết cứ như vậy mà sụp đổ, đám Mã tặc gầm thét xông vào, đánh tan Lang kỵ, băm nhỏ.

Ngô Hắc Sơn lại tìm tới hai gã lang kỵ khác, hấn vung đao như gió, đao đao không rời khỏi chỗ yếu của đối phương. Đột Quyết lang kỵ không còn đường trốn trong miệng phát ra tiếng hò hét tuyệt vọng, trợ giúp nhau giãy chết.

Một thanh loan đao bị Ngô Hắc Ngao gõ lên không trung, hấn bước lên, đem mũi đao đâm về phía trước. Đột Quyết hai tay trống trơn, người ta biết hôm nay đã chết, thế mà lại không trốn không né, hét to một tiếng, dùng thân thể đỡ lấy loan đao trong tay Ngô Hắc Ngao. Lưỡi đao đâm rách áo giáp, đâm

rách ngực, đâm vào ngực Lang kỵ. Lang kỵ kề cận tử vong khép hai tay lại, ôm thật chặt lấy thân thể Ngô Hắc Kiệt.

“A a chỉ cần...” Một Lang kỵ khác hai mắt đỏ như máu, lao về phía sau Ngô Hắc Giao. Vài thanh binh khí chém trúng thân thể hắn, hắn lại hồn nhiên không để ý, tru lên, loan đao đột nhiên chém xuống.

Một thanh loan đao to lớn màu đen “Leng keng” vất ngang ở phía trên thân thể Ngô Hắc Hồng, nhất định phải lấy được một kích mạnh mẽ bị chặn lại. Đột Quyết Lang Kỵ bị trọng thương ngăn cả người, thẳng tắp ngã xuống.

“Dùng một đứa con nít của người cứu!” Ngô Hắc Quy thoát khỏi thi thể trên người, quay đầu lại quát mắng. Lý Húc cười với hắn, xoay người tiến vào một đám người hỗn chiến khác.

“Nếu lão tử không đánh mất cương xoa...” Ngô Hắc Hồn nhìn loan đao trong tay, có chút tức giận nói. Loan đao ngắn hơn cương xoa, nếu như vừa rồi trong tay không phải là loan đao, người Đột Quyết không có cơ hội ôm lấy mình.

Ngẩng đầu lên, hắn nhìn thấy Lý Húc lại thay người khác cầm một đao, thuận thế chém ngã một tên binh sĩ Đột Quyết kiệt sức. Sau đó, tên ngốc kia xách theo một thanh loan đao bộ dạng thái quá, nhắm địa phương phía người ta càng dày đặc hơn.

“Trở về, người phải chết, lão tử trả nhân tình lại cho ai!” Ngô Hắc Hồng lớn tiếng mắng, nhanh chân xông về phía Lý Húc.

Chương thứ hai xuất sĩ (một)

Một cuộc phục kích đánh xong, đám mã tặc đem ba trăm lang kỵ chém chết hơn hai trăm ba mươi người, thuận tay còn cướp được hơn ba trăm con chiến mã. Mà bản thân bọn họ lại chỉ trả giá bằng việc chiến tử bảy người, tổn thương nhẹ hai mươi mấy cái giá lớn. Trong lúc nhất thời, khí thế của mọi người tăng mạnh. Mấy bộ tộc phụ cận sau khi nhận được mệnh lệnh của A Sử, vốn nóng lòng muốn thử, sau khi trốn về trong miệng tàn binh nghe nói có mấy ngàn mã tặc đến đây tiếp viện, sợ hãi rút về doanh trại.

Đám người Lưu Hoảng Cơ thấy đám người Đột Quyết khiếp đảm, dứt khoát không tiếp tục che giấu hành tung nữa mà nghênh ngang lao thẳng tới Yên Sơn. Dọc đường bộ tộc thấy đội mã tạo ra khói bụi che trời, không dám tiến lên ngăn cản, chỉ dám phái thanh niên trai tráng bốn tộc từ xa đưa tiễn như đưa tiễn sau bụi mù, lấy việc này để hướng về gia tộc A Sử kia báo cáo kết quả. Đội A sử nghe tin xong liền gọi ba ngàn Lang kỵ chạy tới, đám mã tặc đã sớm vượt qua Cô Hà, lui vào trong núi Vạn Lý Yên.

Yên Sơn đã là biên giới giữa Đại Tùỵ và chư tộc tái ngoại, A Sử dù có mạnh mẽ đến đâu cũng không muốn tạt vào lúc này mạo hiểm cùng Đại Tùỵ khai chiến mang theo trọng binh vượt biên. Mà phái tiểu cổ binh lên núi tiểu phỉ, lang kỵ cũng chưa chắc là đối thủ của bọn mã tặc. Nhìn dãy núi liên miên chập chùng, ông ta không biết làm thế nào đánh thờ dài, xám xịt quay trở về thảo nguyên.

Xưa nay khu vực núi này là thiên hạ của đám mã tặc, những năm gần đây dân chúng Đại Tùỵ chết yểu, rất nhiều người sống không nổi, không thể không bí quá hóa liều. Cho nên trong dãy núi, Côn Bằng tử lớn nhỏ đông như lông trâu. Lưu Quý Chân đem lá cờ đánh ra một trận gió, lập tức có người đến tiếp ứng. Đoàn người đem đội ngựa chinh lại thành từng mảnh nhỏ., Vài ngày sau, thuận lợi mà lấn qua tường thành. Sau đó tập trung chiến mã, đóng vai một đại thương đội từ tiểu ngựa tái ngoại trở về, tiếp tục xuất phát hướng Trung Nguyên.

Cũng không biết Mã buôn người dùng thủ đoạn gì, cửa ải ven đường, xà nhà thế mà phân vân không lấy, tất cả đều cho đi, tùy ý chi này cực đại thuận lợi đi tới Mật Vân. Nơi này cách Ngư Dương chỉ có một ngày khoảng cách., Lại đi về phía nam, sẽ gặp phải Hồ Bí thiết kỵ của La Nghê. Lưu Quý thực sự không có nhã hứng vượt râu hổ, bao hết một khách sạn mời mọi người say ngất, ngày kế tiếp nhận thù lao từ Trương Minh, lại chia ra một trăm năm mươi con ngựa, rồi cùng mọi người cáo từ.

“Hảo huynh đệ, đến trong trại của ta đi. Bằng thân thủ của ngươi, trong Tụ Nghĩa Thính chắc chắn có một cái ghế đề ngôi!” Trước khi chia tay, Lưu Quý Chân vỗ vỗ bả vai Lý Húc, lớn tiếng khuyên nhủ.

“Lưu, Lưu đại ca, ta phải về nhà xem trước!” Lý Húc ngượng ngùng cười cười, nhẹ nhàng từ chối. Nghĩ tới mấy ngày, hắn vẫn không có dũng khí gia nhập mã tặc. Mặc dù tính cách mấy người Lưu Quý Chân vốn lỗi lạc rất hợp với khẩu vị của hắn, nhưng vừa nghĩ đến ánh mắt thất vọng của cha mẹ, hắn không thể không tỉnh táo lại một lần nữa.

“Bà nội nó, không đến thì thôi, tìm có gì. Chẳng phải là chê lão tử là mã tặc sao? Ngày nào đó ta kiếm một Khả Hãn đến cho ngươi xem, đến lúc đó ngươi cầu ta nhập bọn, ta còn phải kiểm tra xem trong bụng ngươi có nước mực hay không!” Lưu Quý Chân khinh thường bĩu môi, cười lạnh nói.

“Lưu, Lưu đại ca, ta, ta thật sự...” Lý Húc mặt lại đỏ nữa, giống như lá cây bị Thu Sương đánh.

Lưu Quý Chân thực sự cũng không phải thật sự chọc giận hắn, thấy Lý Húc lúng túng như thế, hắn cười lắc đầu, thấp giọng nói: “Mỗi người đều có chí khí của bà nội hắn, ta không miễn cưỡng ngươi. Thật ra làm quan có gì khác với việc làm trộm cướp một lần mà thôi. Ngươi đi đi, đến lúc lặn lội xuống núi tìm ta. Báo cho ta một trận phong hào, ở Yên Sơn vạn dặm cam đoan không ai dám động tới ngươi một ngón tay!”

“Cảm ơn Lưu đại ca!” Lý Húc cảm kích nói. Mặc dù con đường đôi bên không giống nhau, nhưng đáy lòng hắn vẫn coi đối phương là bằng hữu tốt của mình.

“Tạ ơn cái rắm, nếu người không có bản lĩnh, người nào muốn người!” Ngô Hắc Hồn đứng bên cạnh xem náo nhiệt lớn tiếng chen vào nói.

“Người thông minh đấy!” Lưu Quý Chân hung hăng trừng mắt nhìn một cái, mắng. Muốn nói phản kích, lại nhịn được, quay đầu ngựa, mang theo đám lâu la chạy như gió về phía xa.

“Người này được tôn là hào kiệt, chỉ là lưu lạc thảo莽!” Nhìn theo đám người Lưu Quý Chân đi xa, Trương Quang thở dài lắc đầu. Nhìn Lý Húc, lại cười hỏi: “Tiểu huynh đệ, chuyện ngày đó lão ca nói với người, người nghĩ thế nào rồi?”

“Ta?” Lý Húc gãi gãi cái ót, không biết nên trả lời như thế nào. Đang lúc do dự, Lưu Hoằng Cơ lại đi lên, vỗ vai hắn nói: “Tiểu huynh đệ một thân võ nghệ cao cường, chôn dấu thật là đáng tiếc. Ta chuẩn bị dẫn hắn đi gặp một thế bá, mưu đồ xuất thân. Sao, Trương huynh và ta lại nghĩ đến một đường đi?”

Thấy Lưu Hoằng Cơ tiến lên, sắc mặt lập tức trở nên khó coi, nhẹ nhàng lui về phía sau hai bước, cười mạnh nói: “Lưu huynh vẫn nên là chờ tội đi, nếu trên đường bị quan phủ nhận ra...”

“Vậy thì không cần Trương đại chương quỹ quan tâm, nên chia cho ngựa, phiên chương quỹ phái người cho. Sáng sớm mai, hai người chúng ta sẽ lên đường đến Hoài Viễn trấn!” Lưu Hoằng Cơ sắc mặt thay đổi, trong lời nói khách khí nhưng ngữ khí lại vô cùng cứng nhắc.

Thấy hai người đã tới mức trở mặt, Lý Húc vội vàng tranh thủ hoà giải: “Hai vị lão ca đừng tức giận, tiểu đệ làm việc rất thỏa đáng, ta không nói rõ ràng cho mọi người biết.” Nhìn Lưu Hoằng Cơ, lại nhìn lộ diện, hắn cười bồi tiếp tục bổ sung: “Lưu đại ca đề nghị trước, Trương đại ca đề nghị ở phía sau, đều là vì tốt cho tiểu đệ. Dù sao ta cũng không có chuyện gì nghiêm túc, trước hết cứ đi theo Lưu đại ca đi dạo lòng vòng, sau lại xuôi nam tìm Trương đại ca, như thế có khả thi không?”

Lưu Hoằng Cơ cùng Trương Quang nhìn nhau, đều tự lui về phía sau hai bước. Mọi người mấy ngày trước còn từng đồng sinh cộng tử trên thảo nguyên, nếu như vì một chút chuyện

nhỏ trở mặt thật sự có chút đáng giá. Không bằng hảo hảo tụ tập tán, cũng lưu lại đường sống gặp nhau.

Nghĩ đến điểm này, Trương Hóa thở dài, lắc đầu nói: “Vị thế bá gia của Lưu huynh ta cũng đã nghe nói qua, đích xác là một đại nhân vật có trách nhiệm. Nhưng hôm nay lại cực kỳ nghi kỵ đối với hần, một khi vận rủi của hần rơi vào đầu, chỉ sợ tất cả mọi người xung quanh đều bị liên lụy. Tương lai nếu Lưu huynh gặp chuyện khó khăn, cứ việc tiến tới tìm ta. Huynh đệ mặc dù chỉ còn một chén cơm, cũng sẽ cùng người hai phần!”

Lời vừa nói ra khỏi miệng, Lưu Hoảng Cơ cũng mềm nhũn ra, lắc đầu, thấp giọng trả lời: “Nam tử trọng phu, công danh nhưng lập tức lấy, cần gì phải dựa vào người để tìm ông ta. Ta tìm ông ta., Chỉ vì tẩy rửa tội danh đào binh trên người mình và Húc Tử, cũng không nhất định phải vì người này thành sự. Ngược lại ông chủ kia của người, mưu đồ rất lớn, lại không phải loại bụng có dũng khí, sợ rằng tương lai sẽ hại người hại mình. Nếu một ngày nào đó người sa sút, cứ tới tìm lão Lưu. Chỉ cần một câu, huynh đệ chúng ta chung sống giàu có.”

Mọi người nhìn nhau cười, không nói gì nữa. Lý Húc không biết được thế bá và Đông gia trong miệng hai người rốt cuộc là ai, u ám hồ đồ cùng cười một hồi, xấu hổ trong lòng cứ thế che đi.

Lúc này Trương Lượng móc sổ sách ra, căn cứ theo hiệp nghị của mọi người lúc xuất phát trước, phân cho Lưu Hoảng Cơ năm mươi con ngựa tốt. Ba trăm kỵ binh thu được trong phục kích chiến ven sông cũng không nằm trong hiệp nghị của mọi người, căn cứ vào công lao ngày đó của từng người., Lý Húc được chia ba mươi con, Lưu Hoảng cơ được hai mươi con. Ngưu tiến cùng Ngô Hắc Hống cũng được chia hơn mười con ngựa tốt, hai người cùng đường với Trương Quang, cho nên dứt khoát đem giá cả con ngựa được đặt tên trực tiếp chuyển giao cho Trương Lượng, đi theo hần tới Đông gia lấy tiền.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lưu Hoảng Cơ và đám người Lý Húc kết bạn đồng hành hướng đông, Trương Quang trực tiếp đi về phía nam. Lúc chia tay, Ngô Hắc Hống đuổi theo, dang hai tay ra siết chặt lấy eo Lý Húc, mắng: “Thằng nhóc con

dừng cứ mãi nghĩ đến phát tài, có tiền kiếm cũng phải có mệnh hoa mới được. Ca ca phải che chở cho lão Trương Nam, không có thời gian quản người đâu. Người phải cẩn thận một chút, nếu không cười nổi Hắc Phong mà bỏ trốn thì chạy tới chỗ Lưu đại ca đi, ai dám ăn thịt báo bắt người!”

Lý Húc vung nắm tay đập vào bả vai hấn một cái, trong lòng cũng không nổi. Muốn mời hấn tương lai đi tìm mình xa trong lòng, giấu lại kết quả chuyến đi này còn không biết thế nào, đành phải đem phen tâm tư này giấu đi. Còn Ngô Hắc Hồng kia trong lòng lại long lanh, thấy Lý Húc muốn nói lại thôi, lắc đầu bổ sung: “Sống không vào công môn, chết cũng không vào địa ngục. Ca ca ca ta trời sinh có thù với quan phủ, thay vì đi tới quý nhân nghe la hét, còn không bằng thống thống khoái đi làm mã tặc.”

“Đó dù sao cũng không phải là kẻ lâu dài gì!” Lưu Hoảng Cơ nghe hấn nói thật sự không giống, thấp giọng xen vào một câu.

“Trường Viễn cái gì, tiểu khái là tặc, quả nhiên lớn lên chính là Hoàng thượng!” Ngô Hắc Hồn bĩu môi, không phục mà đáp lễ.

“Húc Tử, cường chế phiêu thương còn chưa tốt, trong vòng một tháng không thể cưới. Mấy bao thuốc này người mang theo, gói lớn bôi bên ngoài, gói nhỏ giã trong ngựa. Nhớ rõ một ngày bôi hai lần, dứt hai lần!” Ngưu Tiến Tiến móc ra một chuỗi vải bản thủ, treo ở trên cổ Lý Húc. Thoạt nhìn tình cảm của hấn đối với gia súc sâu đậm hơn đối với người ta, nếu không có gì khác biệt, chỉ có đối với việc đặc biệt bốc hơi, không yên tâm.

“Cảm ơn Ngưu đại ca! Ta nhất định nhớ kỹ” Lý Húc lập tức khom người, nói.

“Không cảm ơn không cảm ơn, ngày nào đó không có cơm ăn, liền tìm ta đến học tay nghề. Ta còn có mười mấy bí phương chưa nghiệm chứng qua...” Ngưu tiến cử gia súc nhìn gân cốt trắng kiện của Lý Húc, cười trả lời.

Tên nhà giàu Trương Quang kia lôi kéo Lý Húc cho Đông gia, tuy trong lòng có chút nổi giận nhưng ra tay rất hào phóng.

Hắn sai người lấy hai ngàn đồng tiền, dùng bao bọc nhét vào trong tay Lý Húc: “Cầm lấy đi mua hai người mặc quần áo, thấy quý nhân rồi, không thể để người ta coi khinh được. Người xưa kính có, chó cắn xấu, vị ông cháu kia lại có khả năng nhận biết người, bị thuộc hạ của hắn ngăn ở bên ngoài không gặp mặt, người cũng là uổng công đi một chuyến!”

Bên trong gói của Lý Húc còn có không ít đồ vật quý hiếm, vốn không thiếu chút tiền này, thấy Trương Quang nói sót ruột, không dám làm lơ ý tốt của hắn, đành cười thu tiền.

Mọi người phát tay từ biệt tại giao lộ, đến khi không còn gặp nhau nữa mới quay người lại. Bây giờ Lý Húc vẫn còn mang thân phận đào binh, không dám về nhà bèn đuổi theo Lưu Hoảng Cơ dọc theo quan sai dưới chân tường thành, một đường đi về hướng đông, rồi lại lặn về phía bắc, sau mấy ngày liền vòng qua Lô Long nút, đi tới quận Liễu Thành.

Giờ phút này Liễu Thành đã là vùng đất chiến sự, dân phu thanh tráng đến từ các nơi đây vật tư ra như núi, lục tục vận chuyển về phía ba quận Liêu Đông. (Chú ý nhất), quan sai từ các nơi đến cũng kết đội thành nhóm, cướp đoạt ngựa mà Trung Nguyên có thể cướp được., lừa, lừa tử gây gây mạnh hướng tiền tuyến chạy đi. Trong đám người lộn xộn, Lưu Hoảng Cơ và Lý Húc mang theo hơn trăm con chiến mã ngược lại lộ vẻ không hề chới mắt. Đa số mọi người đều nhìn quần áo cùng binh khí bên hông của bọn họ, đều cho rằng hai người là công sai đưa chiến mã đến tiền tuyến, chủ động tránh đường.

“Chúng ta đi tiền tuyến, cho nên không thể coi là đào binh. Chỉ là vì gom góp vật tư cho quốc gia, đi một vòng đường vòng, làm chậm trễ mấy ngày lộ trình!” Lưu Hoảng Cơ dùng roi ngựa chỉ chỉ cửa thành phía trước, cười nói nguyên nhân chính mình không mang Lý Húc đi xa.

Nếu như theo Trương Lượng đi về phía nam, cho dù là nhân mất thông thiên của Đông Gia, rửa sạch danh tiếng đào binh cho hai người. Bọn họ cùng đại quân xuất chinh Nam Viên Bắc thật sự cũng sẽ bị người ta làm cho dở hơi. Mà chạy chiến mã đi Liêu Đông, thì chỉ có thể tính là hai người chậm trễ thời kỳ tập hợp. Xem vào mặt mũi hơn một trăm con chiến mã, cho

dù thế bá thế gia Lưu Hoảng không nói lời nào, cũng không ai không có ý tứ đem việc này tra cho rõ.

“Lưu đại ca nghĩ thật chu đáo, tiểu đệ bội phục!” Lý Húc đứng trên lưng ngựa cười đáp lại. Minh cuối cùng đã đến Liêu Đông, mùa thu năm ngoái đến giờ, hao phí ròng rã thời gian một năm là một vòng tròn lớn, vẫn không thoát khỏi số mệnh làm binh lính. Thử nghĩ xem nơi này cách Lương Bộ, trong lòng hẳn không khỏi đau xót. Từ Liễu Thành đi thẳng về phía tây, ba ngày có thể đến như lạc thủy. Hướng bắc rẽ một cái, không xa chính là Nguyệt Nha hồ...

Hắn cười khở một cái, ngực phảng phất như bị người ta đánh một quyền vào ngực, buồn bực. Đang tự trách mình, chợt nghe cửa thành vừa loạn, mấy người ăn mặc như quan sai gõ chiêng đồng xông ra.

“Các vị phụ lão hương thân, quận thủ đại nhân có lệnh, truy nã đại tặc Giang Dương Lý Phú Lê, Từ Đạt nghiêm, có người từng gặp hai người, nhanh chóng đến quan phủ báo cáo, tiền thưởng năm quan, dải lụa mười ô!” Dứt lời, giờ lên mấy tờ cáo cáo cực lớn, dán cao trên tường thành, đại thụ cùng kiến trúc cũ nát gần cửa thành.

“Lý Phú Lê?” Lý Húc cảm thấy cái tên này rất quen tai, giục chiến mã đi vài bước bố cáo gần mình nhất, hai yêu quái mặt mũi dữ tợn, răng nanh lòi ra lập tức lao xuống dưới chân., Là một lệnh truy nã tỉ mỉ thông qua. Quận thủ đại nhân định tội là: Cấu kết mã tặc, tập kích bộ lạc Đột Quyết, phóng hỏa thiêu hủy hơn ba trăm dăm, dê bò ngàn dăm, dẫn đến vô số dân chúng Đột Quyết lưu ly...

“Hai con yêu quái này đủ bản lĩnh lại phóng hỏa vào trong bộ lạc Đột Quyết!” Trong đám người, có người hưng phấn kêu lên.

“Người nhìn xem tướng mạo kia, vừa nhìn liền biết không phải người bình thường!” Có người chỉ vào bức tượng yêu quái trên bố cáo bình luận, trong ánh mắt tràn ngập ngưỡng mộ.

Mọi người cười vang, vì chuyện xảy ra ngoài ngàn dặm trăm giọng trăm tro khen ngợi. Đột Quyết là bằng hữu của hoàng thượng, đến Trung Nguyên ăn cơm không trả tiền, lúc đi còn thuận tay cướp đồ. Có người dạy cho bọn họ một bài học, đoàn người cao hứng còn không kịp, ai có hứng thú giúp quan phủ bắt trộm chứ. Lại nói, người tướng mạo kỳ lạ như vậy, sao có thể xuất hiện vào ban ngày chứ?

Ngoài ngàn dặm, A Sử kia lại tức giận quật lấy cái bàn, đem một chồng sổ sách đánh phá thành mảnh nhỏ, tờ giấy bay loạn.

“Không bắt được hai tiểu tử Diêm Thiên Đăng này, lão tử thì không làm người!” Hãn phần nộ quát. Hai mươi vạn thạch quân lương a, mỗi lần nhớ tới, đều đau đến mức hãn run rẩy. Sao lại đốt cây đuốc trùng hợp như thế., Sau khi đốt sạch kho lương mà hãn tỉ mỉ ẩn nấp. Đó là số tiền lớn hãn bỏ ra để mua lại quân tư, chỉ chờ cơ hội Đại Tùy nghiêng nước chạy tới Liêu Đông mà trống rỗng trong thành, một lần hành động giết chết Chữ Thiên. Để nắm chắc cơ hội, A Sử gia tộc kia đặc biệt đuổi đi Hề Nhân, dựng nên Mộc Thành này.

Tất cả đều trống trơn, không có đủ quân lương nên lang kỵ không thể xuôi nam. Lang kỵ không thể xuôi nam kiến công, hãn không có cơ hội tiếp nhận mồ hôi...

“Tiểu tử nhà quê trời đánh!” A Sử nộ thì lại oán hận nguyên rủa, kháng nghị văn thư của Đại Tùy hãn đã phát ra rồi, Dương Quảng đối với Đột Quyết nhân nói giao tình, tuyệt đối sẽ không vì hai đứa trẻ kia đắc tội “Bằng hữu”. Về phần những tên quan lại ở biên cương lại càng sẽ không lấy mũi ô sa của mình ra năn nỉ cho hai tên đào binh.

Ở cửa phía nam thành Liễu, Lưu Hoàng Cơ vỗ vỗ lưng Lý Húc, cười bình luận: “Bộ dạng của hai tên cường đạo này thật khó coi!”

“Khó coi, khó coi!” Lý Húc lắc đầu, thúc ngựa đi vòng về phía đông thành.

Gốc: Liêu Đông, ba quận, Dương Quảng lần đầu tiên tấn công đại tiên tuyến xinh đẹp, phân chia phương đông, quận Yên và

Liều Thành, lần lượt ứng với Tây bộ Thầm Dương, Liều Tây và Triều Dương Cẩm Châu.

Chương thứ hai xuất sĩ (một)

Hai ngày sau, hai người đến quận Liêu Đông. Đầu tiên tìm một nhà giàu địa phương cho nửa treo tiền, đem đàn ngựa ký thác xuống. Sau đó hỏi chủ nhân mượn phòng, chậu rửa mặt, tới nước lạnh rửa sang lại quần áo.

Trước mắt đại chiến sắp tới, quận Liêu Đông ngày ngày qua binh sĩ. Binh gia bình thường bắt dân chúng, không mượn cơ hội vơ vét tài sản đã là không tệ rồi, nào chịu cho nửa phần chỗ tốt. Chủ nhân nhà kia vượt năm trăm miếng thịt tốt, thu cũng không phải, không thu cũng không dám. Đứng ở cửa ra sân cho đến khi hai người ngừng thu thập, mới rón rén tiến lên góp sức., Thấp giọng khẩn cầu: “Hai vị tướng quân xin thu hồi ban thưởng đi, tiểu lão nhân sinh ra ở Đại Tùy, vì nước xuất chút sức lực, nguyên bản là nên như vậy. Tiền này là vụn vặt, tuyệt đối không dám thu.”

“Người cầm lấy đi, hai người chúng ta muốn vào thành để làm việc công. Một trăm con ngựa này đều do nhà người chiêu cố, chăm sóc tốt, còn phải đưa thêm tiền khác. Nếu như bị người ta trộm đi ngựa...” Lưu Hoảng Cơ phỉ tro da thú trên đầu, nghiêm mặt nói. (Chú thích)

“Tiểu lão nhân không dám, tiểu lão nhân không dám!” Phòng chủ lớn tiếng cam đoan.

Lưu Hoảng Cơ vốn là một thân giàu sang, giờ phút này đã đổi lại bộ áo gấm, mũ da, càng lộ vẻ không giống người thường. Loại con cháu quan phủ sao lại dám đắc tội với bách tính bình thường, trong lúc nhất thời, hộ chủ sợ tới mức liên tục thở dài, miệng nói không dám, nửa chuỗi tiền run rẩy như tràng hạt.

“Lão trượng, ngài cầm tiền đi. Chúng ta không phải người xấu, sẽ không cố ý tìm ngài gây sự!” Lý Húc thấy chủ nhân thật sự đáng thương, tiến lên dùng lễ văn bồi vái một cái, thấp giọng an ủi. (Chú nhị)

“Giảm chết tiểu lão nhi, chúng ta đã giết chết tiểu lão nhân rồi!” Hộ chủ thấy một thiếu niên đội mũ quan gấm hành đại lễ

với mình như thế, run rẩy càng lúc càng mạnh, buông xuống nửa chuôi đồng tiền, hai tay cùng nhau bấm niêm, hai đầu gối liền muốn quỳ xuống. Lưu Hoằng thực sự thấy không kiên nhẫn, xông lên trước kéo cánh tay của hắn, kêu lên: “Bảo người nhận lấy thì người nhận lấy đi, chỉ sau nửa ngày, chẳng lẽ hai người chúng ta còn có thể lừa bịp người hay sao!”

“Tiều lão nhân không dám, tiều lão nhân không dám!” Hộ chủ run rẩy trả lời, cuối cùng vẫn không thể trả lễ lại. Lưu Hoằng Cơ không chịu trì hoãn thời gian nữa, kéo Lý Húc ra ngoài, từ trong bày ngựa lấy ra hai con ngựa màu sắc giống nhau, bộ dáng uy phong của Đột Quyết quân mã, một đường cưỡi thẳng về phía trấn Hoài Viễn.

Hoài Viễn trấn kia chính là nơi đóng quân lương, phòng bị so với Liễu Thành thì lại nghiêm ngặt hơn mấy phần. Mười mấy tên binh sĩ cầm đao thương đứng ở cửa, đem người trong quá khứ lần lượt kiểm tra từng người một. Từ diện mạo, dáng người đến vết chai trên tay, một chỗ khả nghi đều không buông tha.

Lý Húc theo sự phụ đồng tượng luyện võ hơn nửa năm, vết chai trên tay đều là cầm binh khí mài ra, đang lo lắng làm thế nào mới có thể thông qua, Lưu Hoằng Cơ lại xách cương ngựa, tăng nhanh tốc độ lao về phía cửa thành.

“Tránh ra, đại gia có công vụ khẩn cấp!” Lưu Hoằng Cơ thúc ngựa đi đầu, hung bá hô to. Bách tính chờ đợi kiểm tra ở cạnh cửa nghe thấy tiếng vó ngựa vang lên, vội vàng nghiêng người né sang một bên. Binh sĩ thủ vệ vốn định ngăn cản, nhưng nhìn con ngựa cao to kia, lại nhìn bộ cẩm bào trên lưng ngựa, trong lòng lập tức sợ hãi, nhấc đao thương đứng nghiêm nghiêm ở trong cổng động.

Thân ảnh hai người chọt lóe lên ở cạnh cửa, chạy hơn nửa dặm, quan canh cổng mới hồi phục tinh thần. Dùng ống tay áo lau lau bụi đất trên đầu, hướng xuống đất trùng trùng điệp điệp mắng: “Đồ vật gì, không phải là lão tử tốt lắm sao. Nếu là gia gia ta cũng ngậm cái muôi vàng sinh ra, hừ, đều đứng thẳng, nói người, ai đến, chen cái gì, bà nội, vội vàng đi mua quan tài a!”

Thành nhỏ Hoài Viễn trấn, đường phố cũng không phức tạp. Lưu Hoảng Cơ tùy tiện tìm người hỏi, liền hỏi nha môn quan chủ sự nơi này ở đâu. Hắn lại không tiến vào nha môn, mà mang theo Lý Húc đi thẳng đến phía Bắc của tiểu viện, cách gác môn mười bước, chậm rãi đi tới.

Chưa tới cửa, đã có người hầu tới đón. Lưu Hoảng Cơ lấy từ trong bọc hành lý ra một cái ngọc bài, đưa cho người hầu, lớn tiếng nói: “Nơi đây chính là chỗ ở của Đường bản, làm phiền tiểu ca thông báo một tiếng, nói con trai của cố nhân Lưu gia đại lang tới bái kiến trưởng bối!”

“Chính là hậu trạch nhà Đường công, ngài đừng chờ nữa, ta đây sẽ thay ngài chuyển lời!” Người hầu nghe nói là con trai của cố nhân, nhanh chóng nhận lấy ngọc bài, vái dài xuống đất.

Lưu Hoảng Cơ thò tay nâng, thừa dịp đối phương đứng dậy, thuận tay nhét vào trong ống tay áo của hắn non nửa đồng tiền. Tên tôi tớ ngày thường đã quen đón khách nhân, từ trong ống tay áo đột nhiên tăng thêm một lượng lớn liền biết vị công tử trước mắt tặng cho hắn rất xa xỉ, nói một tiếng cảm ơn, hoảng hốt chạy vào.

Một lát sau, trong sân lại vang lên tiếng bước chân. Cửa khẽ động, đi ra chính là vị đầy tớ kia, trước hành lễ, sau đó lấy khăn vuông ra lau mồ hôi, vừa thở hồng hộc nói: “Ta, lão gia nhà ta đi quân doanh công vụ, giờ phút này vẫn chưa trở về. Đại công tử mời hai vị khách quý đến cửa trước, lão nhân nơi đó cung nghênh bạn cũ kết giao!”

Lưu Hoảng Cơ nói tiếng cảm ơn, ném dây cương ngựa cho người hầu, kéo Lý Húc về phía trước. Người hầu kia đưa mắt nhìn nhau, mãi tới khi bóng dáng hai người đi xa mới dắt từng con ngựa vào trong viện.

Triều Tùy, nha môn quan phủ đều là ngôi ở Bắc triều, nếu chức vị cao đến mức có thể mang theo gia quyến, thì nhi gia trẻ của quan viên bình thường đều an trí ở hậu trạch nha môn. Bình thường công vụ vắng lai, khách nhân đi tất cả đều là phía trước, chỉ có bằng hữu thân thiết hoặc là văn bối nhà mình mới đi cửa sau vào. Mấy trăm năm sau, tham lam đại hành, “Đi cửa

sau” một từ cũng bởi vậy mà đến, đây là câu sau, chúng ta tạm thời không đề cập tới.

Mà kinh động đến chủ nhân đặc biệt đến đón khách nhân ở cửa trước chính là khách quý của nhà. Cho nên Lưu Hoằng Cơ mặc dù lấy lễ văn bồi cầu kiến, lại được chủ nhân an bài đến cửa trước đón chào.

Lý Húc không có kinh nghiệm quan trường, hoàn toàn không biết những quy củ này. Bị Lưu Hoằng Cơ lôi kéo, hấn chậm rãi đi đến nha môn. Chính môn tiền nha cũng mở rộng bốn phía, đó là nơi xử lý công vụ quốc gia, không phải nơi chủ nhà đón khách. Hai người đi ngang qua cửa chính, đi về phía trước vài bước, tới trước cửa bên cạnh thì ngừng lại.

Cửa trước cho khách quý đi vào đã được người hầu mở ra, mấy tên gia đình nam tử quần áo sạch sẽ cầm chổi dài cầm trong tay, tượng trưng “Xét” một con đường trước cửa. Chủ nhân mỉm cười chào đón, đi đến trước mặt Lưu Hoằng Cơ, hai tay phụ tâm, vòng trước ngực, khom người nói: “Kiến kiến ngang Cơ huynh, không biết đại huynh từ xa tới, không thể ra nghênh đón, mong đại huynh chớ trách!”

Bên kia Lưu Hoằng Cơ sớm đã khom người xuống, hưng phấn nói: “Ta không kiện mà đến, thật mạo muội, mong hiền đệ chớ cười Đường Đột ta!”

Hai người chấp tay vái chào, lễ thành, bốn tay nắm nhau, đồng thời cười lớn nói: “Huynh đệ chúng ta đã hơn ba năm không gặp, không nghĩ tới hôm nay lại gặp nhau ở chỗ này!”

Cười đủ rồi, Lưu Hoằng Cơ liền kéo Lý Húc tiến lên, giới thiệu cho hai người, “Đây là một người huynh đệ tốt khác của ta, lên Cốc Lý Húc, tên chữ Trọng Kiên. Đây là hảo bằng hữu từ nhỏ của ta, trưởng công tử của Đường công xây dựng, chữ cứng!”

Lý Húc nghe vậy, vội vàng tiến lên nửa bước, hai nắm tay ôm chặt trước ngực, làm lễ chấp tay. Xây thành có chức quan trong người, cho nên chỉ nắm hai tay, lấy lễ vật của người gặp dân chúng trả lại.

Chào nhau xong, Lưu, Lý hai người đáp lại chủ nhân mời nhập môn. Vừa đi, Trọng Kiên huynh đệ vừa ra tay vừa hỏi: “Cốc Lý gia trên người huynh đệ không biết có quan hệ gì với Cổ Phi tướng quân hay không!”

“Lý mỗ bất tài, thẹn với uy danh tổ tiên!” Lý Húc chấp tay lần nữa, nghiêm mặt trả lời.

Thượng cốc Lý gia vẫn tự xưng là di mạch của Phi tướng quân Lý Quảng. Tuy Lý Húc xuất thân mạt chi, nhưng huyết mạch truyền thừa này có thể coi là hàng thật giá thật, bởi vậy thuận miệng đáp, đề cập tới thái độ cung kính của tổ tiên khi xưa cũng không có nửa phần làm ra. Nghe lời ấy, trưởng tử Đường công thành đại hỉ, kéo tay Lý Húc cười to nói: “Như vậy, chúng ta chính là đồng tộc, tổ tiên Võ Chiêu vương cũng là Phi tướng quân.”

“Còn không mau bái kiến thế huynh!” Lưu Hoằng cười đẩy bả vai Lý Húc một cái, nói.

“Trọng Kiên bái kiến thế huynh!” Lý Húc đỏ mặt thi lễ. Quan viên cao nhất hần từ nhỏ đến lớn từng gặp, hần chính là Bộ giáo úy, cho nên từ khi nghe được hai chữ Đường công công trong miệng Lưu Hoằng cơ, liền thêm mười hai phần cẩn thận. Sợ rằng không để ý đáp một câu, nghe lầm một chữ. Hiện giờ Lưu Hoằng Cơ đã nói hai người là huynh đệ, hần liền không thể giống như người xa lạ lần đầu tiên gặp mặt chấp tay hành lễ bái tương bái., Hần đứng thẳng người, cung kính hành lễ ngang hàng. Mặc dù hần chỉ ôm quyền, phụ tâm, khom người, nhưng ba động tác cũng làm hần mặt đến toát mồ hôi trên trán.

“Bái kiến Trọng Kiên huynh đệ!” Lý Kiến Thành mỉm cười, chấp tay thi lễ.

Thừa dịp mọi người không chú ý, Lý Húc len lén lau trán, trong lòng rất hối hận vì đã cùng Lưu Hoằng Cơ tới chịu tội thay. Lương Võ Chiêu Vương, Lý Huyền hần đã từng nghe tới tên, vì muốn Cốc Lý gia nâng thân phận của mình lên., Cố ý xây dựng gia phả thứ tám không đánh được này vào trong gia phả. Theo bối phận, Lý Húc có thể tính là hậu nhân của thế tôn cửu thế, hần tướng quân Lý Quảng suốt hai mươi lăm đời. Lý Kiến Thành cũng sau khi tự nhận mình là Lý Quảng, nếu như

hai người trên bồi phận khác nhau, chẳng lẽ mình còn có thể tiến lên gọi gia gia hay sao?

Đang nghĩ ngợi lung tung, lại nghe Lý Kiến Thành nói: “Gia phụ đi quân doanh xử lý công vụ, cho nên không thể đến đón tiếp. Hai vị có thể vào phòng khách ngồi nhỏ, ta đã phái người đi báo cho người, gia phụ sau khi được tin sẽ chạy về!”

“Có thể đi bái kiến bá mẫu đại nhân trước được không!” Lưu Hoằng Cơ cười hỏi.

“Mẫu thân đại nhân đang cao hứng vì Hoằng Cơ huynh đến!” Lý Kiến Thành mỉm cười đáp. Ba người lại đi về phía trước vài bước, vòng qua một cái hành lang gấp khúc, do người hầu dẫn theo, đem Lý Húc an trí trong phòng khách uống trà. Sau đó, Lưu Hoằng Cơ kéo Lưu Chân Huyền đi bái kiến thê tử Đường Công.

Đợi tiếng bước chân mọi người đều đi xa, Lý Húc mới thở phào nhẹ nhõm một hơi. Trên đường đi vừa chấp tay vừa chấp tay, vừa cắn văn nhai chữ rất là mệt mỏi, hắn cũng không quan tâm xem nhà cửa quốc công có dạng gì. Giờ phút này hắn ngồi trong phòng khách, mới phát hiện thứ đồ trang trí quý tộc cũng rất đơn giản., Toàn bộ phòng khách chẳng qua là một bàn, ghế, hai bình hoa cao eo, một bộ bốn bảo vật mà thôi. Còn chưa bằng một ít đại hộ gia đình địa phương xa hoa mà mình đã thấy, chỉ là gian phòng bố trí gọn gàng, trên cửa sổ dán không phải là giấy, mà là mấy khối lụa trắng như tuyết.

Dưới cửa sổ phía nam, còn đặt một cây đàn. Cổ sắc cổ hương, trên dây không nhiễm hạt bụi, hiển nhiên mỗi ngày đều có người lau chùi. Lý Húc đặt chén trà xuống, bước chậm tiến lên, tay phát phát, tiếng đàn như núi cao rơi xuống nước, rất là êm đẹp.

Cho dù là cầm nghệ bình thường, hắn cũng biết đây là đàn hay, quan sát cẩn thận mặt đàn, thấy hoa văn loang lổ phong cách cổ xưa dạt dào, chỗ đuôi đàn có chút vết rách, lại có chút dấu vết cháy khét.

“Tiêu Vĩ!” Lý Húc kinh hãi, vội vàng tránh khỏi cây đàn. Đây chính là chí bảo có giá trị ngàn vạn, là do đích thân Thái Nga

đích thân làm. Đường kim hoàng đế tài hoa hơn người, muốn được hần thưởng thức, các học sinh ở các nơi nhất định phải bồi dưỡng Ngao Thái thị Ngũ Khuyết. Nghĩ đến những loại chuẩn bị mà mình thi đậu vì công danh mà năm đó, trái tim của hần lại đột nhiên nhảy dựng lên kịch liệt. (Chú ý 5)

Vì đến gặp Đường Công, Lưu Hoàng Cơ khi đi ngang qua quận Lư Long đã cố ý lôi kéo hần mua vài bộ trang phục. Nếu như đám người Ngô Hắc Trử Lương thấy Lý Húc hiện tại mặc cẩm bào nho quan., Bộ dáng đeo trường kiếm cổ quái mà nhìn không trúng, nhất định sẽ cười đến té xỉu. Nhưng loại hoạt động ôn văn nhã này đã từng là ước mơ của Lý Húc. Trước khi rời khỏi cố hương Dịch huyện, hần vô số lần mong đợi khi mình lớn lên sẽ dùng bộ mặt nho nhã của một người đọc sách lập thế.

Nhớ lại chí hướng năm xưa, bị lệnh truy nã chứng kiến ở Liễu Thành lại xuất hiện trong lòng. Cái gọi là Lý Phú Lê, Từ Đạt Nghiêm, khẳng định chính là mình và Từ Đại Nhân. Vì sao quan phủ phạm sai lầm ngu xuẩn như vậy, chẳng những sai lầm danh tự của hai người, mà ngay cả tướng mạo cũng chênh lệch ngàn dặm?

Bất kể thế nào, mình hiện tại đã thành trọng phạm truy nã. Đường công thật sự chịu gánh vác trách nhiệm, giúp hai người vốn không quen biết thoát tội sao? Lý Húc không dám khẳng định, cũng không dám yêu cầu xa vời, tim đập thình thịch, “Bịch” nhảy loạn, nhảy dựng tóc gáy.

Đánh dấu 1: Cái mũ mà võ giả thường dùng, bình thường là da nai. Trong văn tự, Lý Húc mang mũ là văn sinh thường dùng, chẳng phân cấp bậc.

Bài 2: đại lễ, Hán Lễ một loại, vì văn bối đi về phía trường bối. Trường bối bình thường đều chấp tay. Lão trượng trong văn tự cho là đẳng cấp thấp hơn Lý Húc, cho nên chỉ có thể quý cao hơn. Hán, người Đường đầu gối không thường quý, bằng hữu gặp mặt, cũng dùng bình đẳng. Lần đầu gặp mặt lạ lẫm, chấp tay hành lễ. Chỉ có lạ bài vị tổ tông mới ba lạ.

Chú 3: Bản đồ 《Hoài Viễn trấn》, 《Lịch sử Trung Quốc》, bên trong “Hoang Đạo huyện”, có người cho rằng khoảng

cách biên cảnh quá gần, hoài nghi loại thuyết pháp này.

Chú bốn: Lý Kiến Thành, năm năm chín trăm sáu mươi sáu, trong lịch sử không có ghi lại tên tuổi của ông ta, người tử cố làm bút viết.

Chú 5: Thái thị ngũ diển, tức là 《 Du Xuân 》 , 《 Thủy 》 , 《 Cưu 》 , 《 Côn Bằng ngòi 》 , 《 Thu Tư 》 , đều là thiên cổ danh khúc, từng bị Tùy Dương đế liệt vào khảo vấn đề nhập sĩ.

Chương thứ hai xuất sĩ (hai trên)

Hiện tại Lý Húc có việc cầu người khác, không khỏi có ý lo được lo mất, càng ngẫm lại, tâm tình càng loạn. Một năm qua phát sinh rất nhiều sự tình liên tục hiện lên ở trước mắt, nhưng không có một chuyện nào có thể rõ ràng. Ở trong phòng bực bội quần nửa vòng vòng, tiện tay vung lên, bên tai lại truyền đến một tiếng vang thanh thúy “Tiên Oanh”, cúi đầu nhìn lại, phát hiện tay mình lại phát đến trên cây đàn cổ kia.

Về cầm nghệ, Lý Húc chỉ là vì ứng phó giản lược thi phê duyệt vài cuốn phổ. Năm đó lúc ở huyện Dịch Cầu Học, trong nhà hắn không có dư tiền để làm đồ vật cao nhã này, mà cầm trong huyện học thì Lưu phu tử trông coi, trong mắt Lưu phu tử, Những người như Lý Húc, không ai làm lỗ sau lưng, sớm muộn gì cũng sẽ là hàng về quê trồng trọt, ngoại trừ thời gian truyền nghệ không thể không để cho hắn “Làm bản” thanh nhã, xưa nay nghĩ sơ sơ dây đàn cũng là chuyện không có khả năng.

Nhớ tới tình cảnh cầu học năm đó, Lý Húc khẽ thở dài một hơi. Năm đó phiền não cũng được, vui vẻ cũng tốt, đều đã trở thành một hồi ức sâu xa. Lưu phu tử của con buôn, học uyên bác của Dương phu tử, còn có một đám thiếu niên vui vẻ chí hướng xa không có khe rãnh, đã từng gần như vậy, nhớ lại thì xa như vậy.

Trong lúc bất tri bất giác, hắn tiện tay chỉnh lại dây đàn, hai tay nhẹ nhàng gảy lên dây đàn. Thu Tư Nguyệt là học sinh có tâm công danh phải học chỉ khúc, mơ mơ hồ hồ, Lý Húc cảm thấy mình còn nhớ rõ đại khái công mẫu. Nhất thời nghĩ không ra, liền tùy ý bấm đi, tuy rằng khúc không đúng, nhưng một trái tim phiền loạn lại theo tiếng đàn chậm rãi đình chỉ xao động.

Hắn nhớ tới thời gian tốt đẹp mình ở bên bờ Nguyệt Nha hồ cùng Cam La, Đào Ngột thoát tơ cùng nhau vượt qua, Khúc Minh vui vẻ. Nhớ tới mấy người ở trong vòng vây của thám báo Hề tộc vây đuổi cùng hoạn nạn, tiếng đàn lại trở nên đồng

dục sôi nổi. Đợi sau khi nghĩ tới sau khi đánh bại Trọc Đầu bộ lạc, bộ lạc tượng người dã man giết chóc tù binh, một cỗ khí tức buồn bực lại từ đầu ngón tay chảy ra, mang theo tiếng đàn cũng leng keng...

Đảo mắt, Khúc Thu Thu Khoảnh đã kết thúc, Thu Phong gấp tiếng trống đi qua cửa sổ, khiến cả sân nhỏ đều lộ ra điều hiu, vô số lá thu từ trên trời rơi xuống, rục rờ như mưa.

“Hay cho một bài ‘Oán Thu Tư’!” Có người ngoài cửa sổ nhẹ nhàng vỗ tay. Lý Húc sững sốt, khúc nhạc liền không thể thông thuận, ngón tay nhanh chóng lướt qua dây đàn, “Oành” một cái, tiếng đàn đột nhiên ngừng lại.

“Lý công tử, đại công tử nhà ta và Lưu công tử đã trở về!” Ngoài cửa, tiếng người hầu của Lý phủ thông báo vang lên, vừa vắn tiếp nhận dư vị tha thiết tiếng đàn.

“A, a, mau mời!” Lý Húc ngây cả người, chờ cả ra mà trả lời. Hắn không ngờ mình đánh đàn lâu như vậy, càng không nghĩ tới lễ nghi nơi này lại phức tạp như vậy, chủ nhân tiến vào phòng khách, còn phải thông báo với người hầu.

“Đi, đi vào, ta đây huynh đệ là người tiêu sái, cũng đừng cùng hắn giảng tục lễ này!” Thanh âm Lưu Hoằng Cơ vang lên, thay Lý Húc hóa giải lúng túng trước mắt. Theo tiếng cười sang sảng, Lý Kiến Thành, Lưu Hoằng Cơ lần lượt đi vào phòng.

“Trọng Kiên cầm đàn rất hay, toàn bộ sân nhỏ chìm đắm trong vô biên thu ý!” Lý Kiến Thành bước nhanh vài bước, cười tán thưởng.

“Chỉ là ở trong huyện học theo phu tử học mấy ngày!” Lý Húc biết mình có gì phân lượng, khiêm tốn trả lời.

“Mấy ngày đã đạt tới cảnh giới này, giống như ta khổ học mấy năm không có nhìn thấy cửa, há không thành đầu gối được!” Lý Kiến Thành cười phản bác, mặc dù là trưởng tử Đường công, gã ngược lại không cuồng ngạo như con cháu quan lại một vài nơi Lý Húc đã gặp trong huyện học, ngược lại trên dưới toàn thân đều lộ ra một cỗ khiêm tốn.

“Tứ Cổ nếu là đầu gỗ, ta sẽ biến thành đầu trâu ngốc kia. Chẳng những không biết đàn, tư chất ngay cả nghe cũng không có!” Lưu Hoằng Cơ cười thay Lý Húc giải vây. Ở chung lâu như vậy, hẳn còn không biết tiểu huynh đệ của mình lại còn có thể làm được chiêu này.

“Nghịch Cơ huynh chưa từng tập đàn sao?” Lý Kiến Thành quay đầu lại nhìn thoáng qua Lưu Hoằng Cơ, vẻ mặt kinh ngạc. Từ lúc Ngụy Tấn tới nay, cầm, kỳ, thư, họa chính là nghề con cháu nhà giàu đều phải tu luyện, thế gia ở Giang Nam con cháu thế gia coi ngựa như con cạp không phải là chuyện lạ. Cây đàn không thô, cờ, lại khó tránh khỏi bị người ta coi là trò cười. Phương bác hào môn tuy không chú trọng những truyền thống của thế gia Giang Nam, nhưng cũng chỉ là hàng hàng trên yêu cầu tinh thông, trừ đàn, cờ, thư, thư. Ngoài bức họa, lại tăng thêm kỹ sĩ, bắn hai hàng. Phụ thân Lưu Hoằng Cơ là Lưu Thăng - Phủ Đẳng làm quan ở Đại Tù Thử Sử, bản thân ông ta cũng từng thế tập đánh hư chức Hữu Huân thị, có thể xem như là con cháu thế gia hàng thật giá thật, nếu là một chút Cầm Phổ cũng không có nhận thức, thì đích xác có thể xưng là một trong những con cháu quyền quý khác.

“Từ khi gia phụ qua đời, thời gian mà hai tay ta cầm đao nhiều hơn lúc cầm bút nhiều lắm, đâu còn thời gian để chơi đàn!” Lưu Hoằng Cơ nhìn cái kén già của mình, thản nhiên nói.

Lý Kiến Thành nghe vậy, vội vàng tiến lên khom người tạ lỗi, vừa chấp tay vừa giải thích: “Tiểu đệ thấy đại huynh trong lòng cao hứng, nhất thời quên mất, lại xúc phạm đến nỗi đau lòng của Hoằng Cơ huynh, thật sự là đáng phạt!”

Lưu Hoằng Cơ đáp lễ lại, khẽ lắc đầu: “Lại tính là đau đớn gì, chỉ là sự thật mà thôi. Huống hồ giờ phút này đúng là lúc quốc gia cần dùng người, trên người có chút võ nghệ cũng dễ dàng trọng chấn cái cửa nhà! Chỉ cần không vì ngu huynh mà tôn kính là tốt rồi!”

“Tiểu đệ sao lại là loại phôi thô đó!” Lý Kiến Thành cười lớn cam đoan. ” Thực không dám giấu diếm, ta cũng không có hứng thú chơi đánh đàn, chỉ là thân là gia tử Lý gia, không thể

không đưa ra chút mặt tiền để trang trí. Nhị đệ có một câu nói rất hay, vật kia còn có thể hưởng lạc, nếu muốn lấy công danh, vẫn là trên lưng ngựa tới nhanh được.”

Ba người nhìn nhau cười, vẻ lúng túng vừa bỏ qua. Lưu Hoảng Cơ thấy Lý Kiến Thành nhắc tới đệ đệ mình, cười hỏi: “Gần đây thế dân như thế nào, vẫn khát máu như vậy sao?”

“Nào chỉ là thích võ, quả thực là si mê võ học. Mới đến hoài niệm vài ngày, hần và Uyển Nhi liền đem một cái hậu hoa viên chinh tề rồi, mở thành một cái diễn võ trường!” Nhắc tới đệ đệ, Lý Kiến Thành liên tục lắc đầu. Trong lời nói mặc dù tràn đầy ý trách cứ, vẻ mặt của Ái Liên không khỏi lộ ra trên mặt.

“Uyển Nhi, nàng ta cũng tập võ? Ta nhớ lần trước khi bá kiến Thế bá, Uyển Nhi đang ở Ban Nhạc thị nhắc nhở nàng!” Lần này đến phiên Lưu Hoảng Cơ kinh ngạc, trong ấn tượng của hần ta, muội muội của Lý Kiến Thành là tiểu cô nương rất văn tĩnh, cho tới bây giờ vẫn cười không lộ răng.

“Đó là chuyện của bao nhiêu năm trước, từ khi thế dân bắt đầu tập võ, Uyển Nhi liền cùng học chung, đến bây giờ, đừng nói nữ tử cùng tuổi, thiếu niên bình thường cũng không phải là đối thủ của nàng!” Lý Kiến Thành cười lắc đầu, giọng nói mang theo vài phần tự hào.

Tất cả đề tài đều là chuyện nhà, Lý Húc tuy không chen ngang nhưng có thể nhìn ra cảm tình giữa Lý Kiến Thành và đệ đệ muội vô cùng tốt. Từ lúc Lý Húc còn rất nhỏ, ca ca Lý Lượng đã chết trận ở Liêu Đông, cho nên trong lòng hần rất khát vọng tình huynh đệ. Thấy vẻ mặt chân thành của Lý Kiến Thành, trong lòng lại có thêm vài phần hảo cảm đối với người này.

“Trời còn sớm, không bằng chúng ta đi xem thế dân nơi đây một chút, nó cũng rất nhớ Quảng Cơ huynh đấy!” hần huyền chuyện nhà một lát, sau đó Lý Kiến Thành cười đề nghị.

“Cũng tốt, nhiều năm không gặp rồi, không biết tiểu tử kia có khoẻ hay không?” Lưu Hoảng cười đáp ứng.

Thấy người này không phải là nữ quyến, Lý Húc đương nhiên đang bị mời. Ba người nói chuyện phiếm một chút rồi đi, chỉ

chốc lát sau đã ra ngoài hậu hoa viên, cách vách tường là nghe thấy tiếng gió tiêu điều bên trong.

“Vậy là đúng rồi, ngoại trừ hần, ai cũng không tiện kéo cung đến nghiệm như vậy!” Lý Kiến Thành lắc đầu, cười thở dài, ra lệnh người hầu không được thông bẩm, trực tiếp dẫn theo hai người bạn xông vào.

Lý Húc vội vàng đi vài bước, từ phía sau xây xong hướng phía trước quan sát, chỉ thấy một thiếu niên chưa buộc tóc đang khom lưng bắn bia, không biết chính xác thế nào, vị trí bia ngắm lại ở ngoài bảy mươi bước. Bên cạnh thiếu niên là một thiếu nữ trẻ tuổi tương tự mình, trong tay không giống nữ tử nhà giàu cầm một cái quạt xếp trong truyền thuyết, mà là nắm song cổ chùy, đang chuẩn bị nổi trống trợ uy cho thiếu niên bất cứ lúc nào.

Nghe ngoài cửa có tiếng bước chân, thiếu niên đang bắn tên ngừng đầu, trước tiên thả mũi tên ra, sau đó không thèm nhìn mà hỏi: “Đại ca sao lại rảnh rỗi tới đây, chẳng lẽ hôm nay ngươi chịu cùng ta luận võ sao?”

“Đại ca sao lại tới đây, hôm nay không vội sao?” Thiếu nữ chú ý tới bên cạnh huynh trưởng mình còn có người ngoài, buông trống búa xuống, tiến lên ân cần thăm hỏi.

“Ta phải giúp cha xử lý một đồng chuyện, nào có thời gian luyện võ với ngươi. Có người đến thăm ngươi, không biết hai người các ngươi còn nhớ hay không!” Lý Kiến Thành cười cười nhắc nhở đệ đệ và muội muội.

“Có người đến thăm ta?” Thiếu niên cầm cung ngừng đầu, đôi mắt sáng ngời như sao băng tại Lưu, Lý hai người xoay người một cái, lập tức ném sừng cung xuống, cười lớn chạy tới.

“Nguyên lai là Hoàng Cơ huynh, nhiều năm không gặp, đại huynh thế nhưng là hắc!” Thiếu niên một bên thi lễ, một bên hô.

“Bái kiến thế dân hiền đệ, bái kiến Uyển Nhi muội muội!” Lưu Hoàng Cơ vội vàng tiến lên nửa bước, hướng tỷ đệ Lý thị đang bình đẳng chấp tay thi lễ.

“Bọn họ nói có khách quý đến nhà, ta còn ngạc nhiên vì vị khách quý to gan kia, lại dám đến vùng biên cương thăm cha, nguyên lai là Hoàng Cơ huynh. Đám gia hỏa ngu xuẩn này, Hoàng Cơ huynh là người trong nhà, sao có thể tính là khách!” Lý Thế Dân tuổi cao hứng kêu lên, gương mặt non nớt bởi vì quá hưng phấn mà biến thành màu hồng phấn.

“Ta còn dẫn theo một người huynh đệ, là đồng tộc của ngươi, tuổi dường như lớn hơn ngươi hai tuổi!” Lưu Hoàng Cơ cười kéo Lý Húc tới giới thiệu.

Lý Thế Dân và Lý Uyên Nhi nghe xong, lập tức cười cười tiến lên thăm hỏi. Lý Húc sao dám để con gái của hai quốc công tự mình hành lễ, vội vàng tiến lên nửa bước, chấp tay nói:

“Thượng cốc Lý Trọng Kiên bái kiến nhị công tử, bái kiến đại tiểu thư!”

Từ phục sức, tử đệ Lý gia đã nhìn ra đôi phương không có công danh trong người, cho nên cũng chỉ có thể khép hờ hai tay, lấy nửa lễ trả lại. Ba người vừa mới chào xong, thế dân lập tức tiến lên giữ chặt cánh tay Lưu Hoàng Cơ, kêu to cầu xin: “Quảng Cơ huynh đi nam vào bắc, võ nghệ khẳng định lại tinh tiến. Không bằng kết cục chỉ điểm cho tiểu đệ mấy chiêu, để an ủi nỗi khổ của tiểu đệ, thế nào?”

Chú Nhất: Lý Uyên Nhi, tức là một trong mười chín nữ nhi của Bình Dương công chúa, Lý Uyên và một trong mười chín người xây thành, thế dân, Nguyên lành sống cùng mẹ. Hậu đại Tống tu sử, nữ tử không ghi tên, bởi vậy trong lịch sử chỉ lưu danh. Trong thanh hội nghĩa xưng là Lý Uyên Nhi, Hoàng Dịch tiên sinh bịa đặt nên Lý Tú Trữ. Khi Lý Uyên khởi binh, Lý Thế Dân mười chín tuổi, mà Bình Dương công chúa đã xuất giá nhiều năm, cho nên nàng xứng đáng là chị dâu của thế dân.

Quốc Khánh giả mạo vui vẻ.

Chương thứ hai (hai xuất sĩ)

Lưu Hoằng Cơ đã đứng gần nhất, đương nhiên không chịu động thủ với đứa trẻ mười bốn tuổi như Lý Thế Dân này. Dưới tình thế cấp bách, khóe mắt liếc xéo qua Lý Húc, trong lòng lập tức có tính toán.

Vỗ vỗ bả vai Lý Thế Dân, hần cười đem họa thủy đông dẫn: “Nhị Lang muốn tìm người lãnh giáo võ nghệ, sao không tìm một người tuổi tác xấp xỉ mình. Thời tiết xuân hần từng trận chém chém đầu Hề Bộ khả hần ô lực, sự dũng mãnh của Tần Vũ Dương từ cổ đại cũng chỉ có vậy...”

“Là thật!” Tạo thành, Uyển Nhi, Thế Dân huynh muội ba người cùng kêu lên sợ hãi, lại lần nữa đánh giá Lý Húc, mới phát hiện đối phương mặc dù trên người mặc một thân y quan thư sinh, trên thắt lưng có một thanh trang sức ngay cả gà mái cũng giết không nổi, bộ khung xương kia cùng chiều cao lại không phải chỉ có một thư sinh. Không khỏi, ba người tin lời Lưu Hoằng Cơ vài phần, trong ánh mắt cũng lập tức lộ ra vẻ bội phục.

“Các ngươi có thể hỏi hần một chút chuyện này không!” Lưu Hoằng Cơ mỉm cười thừa dịp rèn sắt. Lý Húc xuất thân hàn vi, đây là hần cùng thành lập, lúc kết giao thế gia đệ tử thế gia, thế dân kết giao một cái Hạng lớn. Thế nhưng, nghe hần nói là người làm ra việc này trên thảo nguyên., Tuyệt đối không dám dùng ánh mắt thường nhân nhìn hần nữa. Cho nên Lưu Hoằng cơ cho rằng, để cho huynh đệ tốt của mình thiếu nợ Đường công, không bằng quay đầu lại để mấy con cháu Đường công chủ động kết giao với Lý Húc. Như vậy, đối với tình cảnh huynh đệ tốt trước mắt và tương lai phát triển đều có lợi ích rất lớn.

Lý Húc chưa từng tiếp xúc với người trong quan trường, sao có thể hiểu dụng tâm lương khổ của Lưu Hoằng cơ chứ, thấy Lý thị huynh muội dùng ánh mắt dò hỏi, hần lập tức đỏ mặt, ập a ập ứng giải thích: “Đúng vậy, đó là trước khi hai quân

trận, sự thất bại của chế người đã định. Ta vô tình xuất đao, không ngờ vẫn là giết chết hấn!”

“Vô tình xuất đao đều có thể chém đầu Khả hấn, nếu như cố tình xuất đao, chẳng phải là toàn bộ thảo nguyên đều lật qua lật lại cho người!” Lý Kiến Thành vỗ tay tán thưởng, trên mặt tràn đầy vẻ thưởng thức.

“Người đâu, đem giáp da của ta cho Trọng Kiên huynh lấy ra đi!” Lý Thế Dân cao hứng la to, hận không thể lập tức có thể cùng đối phương bước lên con đường. Hấn từ nhỏ đã tập võ, thiên phú cực tốt, sau mười tuổi đã nhìn thấy con đường. Bây giờ tài nghệ đã cao hơn bạn cùng lứa tuổi rất nhiều., Xưa nay không tìm được đối thủ. Đi tìm các thị vệ của Đường công luận võ, những thị vệ kia lại không dám làm tổn thương nhị công tử, sau ba chiêu liền vứt bỏ giới bình đầu hàng. Cứ thế mãi, trong lòng Lý Thế Dân khó tránh khỏi có ý tịch mịch. Hôm nay rốt cục cũng có sẵn bồi luyện đưa tới cửa, đương nhiên không dễ dàng buông tha.

Gia phó hầu hạ bên cạnh đáp ứng một tiếng, lập tức chạy xuống cầm giáp da. Lý Húc liên tục từ chối không được, đành phải ra sau cây cối áo khoác ra, treo trên nhánh cây.

Bên ngoài diễn võ trường, vốn là có gian phòng chuyên dùng để thay quần áo. Lý Húc không sinh sống trong nhà giàu, làm sao biết được nhà Quốc công chú trọng. Dựa theo quy củ trẻ con thôn quê chơi đánh nhau, xoay người đến sau cây lập tức cởi ra. Đợi đem dưới thân đều biến thành ngắn đánh, mới đột nhiên nhớ tới, còn có một vị thiên kim tiểu thư đứng ở trên diễn võ trường.

Nhất thời, sắc mặt hấn càng đỏ hơn, rõ ràng là một con cua đã nấu chín. Lý Uyển Nhi kia lại không hề tức giận, cố nhịn cười mà dò xét dáng người Lý Húc, chỉ thấy vai hấn rộng lưng to, tay vượn eo sói, thoát nhìn thuận mắt hơn so với lúc mặc thư sinh bào không biết bao nhiêu lần.

“Nhị công tử mặc giáp da, chỉ sợ không hợp với Lý công tử!” Người hầu của Lý Thế Dân cảm nhuyến giáp da nai mặc khi luyện võ chạy tới, nhìn khung xương của Lý Húc, thấp giọng khuyên nhủ.

“Đúng vậy, hôm nay ta đường đột!” Lý Thế Dân lại lần thứ hai đánh giá Lý Húc, tiếc hận mà thở dài. Vừa rồi ông ta nghe nói đối phương từng chém một Khả Hãn ở tái ngoại trận, trong lòng không khỏi có ý tranh giành thắng lợi. Với tư cách là con trai Đường công, tuổi nhỏ như vậy ra ngoài đánh giặc hiển nhiên không thể được cho phép. Nhưng nếu có thể thắng Lý Húc một chiêu nửa thức trên quyền cước, tức là mình cũng có thể trận trăm đại tướng địch quân, loại cảm giác này so với bị mấy trăm người tán dương thoải mái hơn nhiều.

Nhưng giờ phút này thấy rõ vóc người của đối phương, Lý Thế Dân lập tức biết rõ trên phương diện lực lượng của mình chắc chắn sẽ ăn phải thiệt thòi lớn. Nếu như bỏ quyền cước mà so đấu đao kiếm, một khi có người bị thương, mặt mũi Lưu Hoảng Cơ cũng không chịu nổi. Đang lúc hần do dự có nên tiếp tục tỷ thí hay không, lại nghe Lưu Hoảng Cơ ở một bên đề nghị: “Cần gì phải tỷ thí quyền cước, nơi này có bia ngắm sẵn, hai người các người bắn một lượt đi!”

“Rất hay, như thế, liền mời Trọng Kiên huynh chỉ giáo!” Lý Thế Dân ôm quyền, lớn tiếng nói. Đến tận đây, hần đối với sự khinh mạn của Lý Húc đã mất hết, thật sự đem người này trở thành một đối thủ cạnh tranh.

“Không dám, kính xin nhị công tử chỉ điểm!” Lý Húc ôm quyền đáp lễ, hạ giọng nói. So với cung tên đúng là hợp ý hần, nếu như quyền cước phân cao thấp, mặc dù mình có ý thua trận, cũng dễ bị người ta nhìn ra sơ hở. Về phần cung tên sao, bắn nghiêng chính là chuyện chỉ cần giơ tay nhấc chân cũng đủ khiến Lý Thế Dân thắng một lần, coi như khiến cha hần cao hứng mà thôi.

Có loại tâm tư này, hần đến trên giá binh khí chọn một cái cung, chậm rãi điều chỉnh dây cung. Đồ vật Lý gia tỷ đệ dùng, tự nhiên không có khả năng là thứ phẩm. Tuy không có sự cứng rắn của thanh kị cung hần dùng đã quen, nhưng cảm giác thoải mái cùng lúc khai cung dễ chịu so với thanh kị cung kia còn tốt hơn nhiều. Một hơi thở sau đó tâm tình hần lập tức bình ổn, hô hấp cùng cước bộ cũng đều đặn theo.

“Thật khí phách!” Lý Uyên Nhi thầm khen một tiếng. Vừa rồi thiếu niên trước mắt nàng là hình tượng tha hương chưa từng thấy mặt đời, sau khi cung lên, khí chất đại biến, mơ hồ lại có hương vị bách chiến lão binh. Mà bách chiến lão binh do môn hạ Lý gia phụng dưỡng chưa đủ năm mươi người, mỗi người đều bị coi là chí bảo của gia tộc. Người này ở thời niên thiếu có thể đạt tới cảnh giới như thế, tiền đồ sau này há có thể hạn lượng?

Nghĩ đến đây, ánh mắt Lý Uyên Nhi lặng lẽ dời về phía trưởng huynh và nhị đệ, nhìn thấy trên mặt hai người đều hiện lên vẻ kinh ngạc. Hiên nhiên, hai ca lại vì biểu hiện của Lý Húc mà lấp bắp kinh hãi.

“Trọng Kiên huynh là khách, theo lý nên mời trước!” Lý Thế Dân cũng lấy một cây cung, sau khi kéo căng khéo léo thì đang nghiêm túc mời chào.

Bảy mươi bước, bia ngắm của Lý Húc tự nhiên không làm khó được Lý Ứng đã từng khổ công mấy tháng trên thảo nguyên, lại trải qua Tôn Cửu, A Tư Lam và thợ đồng, mấy vị cao nhân tuyệt đỉnh chỉ điểm. Chỉ thấy hần nhẹ nhàng phát động hai cánh tay, kéo căng cung. Ngón tay buông lỏng, mũi tên rời khỏi dây cung. Tiếp theo, bia ngắm xa xa phát ra một tiếng “rầm” thật lớn, chỗ tim đỏ, hạ xuống vững vàng một cái Điều Linh.

“Được!” Mọi người lớn tiếng ủng hộ, tiếp theo là một tiếng trống vang lên. Lý Húc quay đầu nhìn lại, là Uyên Nhi vung đôi trống lên, ở phía xa gõ một khúc phá trận nhạc.

“Cứ đợi ta phóng tới!” Lý Thế Dân cười nói. Có thể so chiêu với cao thủ bắn tên như vậy, cho dù thua hần cũng cam tâm tình nguyện. Cẩn thận ngắm một cái, hần cũng một mũi tên rời tay, bắn trúng trái tim đỏ của một bia ngắm cách xa bảy mươi bước.

“Được!” Lý Húc dẫn đầu ủng hộ thế dân. Đôi phương tuổi nhỏ hơn mình gần hai tuổi, lại xuất thân phú quý, có thể tạo nghệ trên cung tiễn đúng là khiến người ta bội phục.

Tiếng trống vang lên, sớm đã có gia phó chạy lên, khiêng bia ngấm về hai bên. Tên của hai người đều ở trong lòng đỏ, cho nên vòng này chỉ có thể coi là hòa nhau. Lý Thế Dân nhìn bia tên, lại nhìn Lý Húc, lớn tiếng hỏi: “Trọng Kiên huynh có thể bắn xa hơn chút không!”

“Nguyện ý thử một lần!” Lý Húc gật gật đầu, mỉm cười trả lời.

“Đem bia ngấm đặt tới chín mươi bước!” Lý Thế Dân lớn tiếng ra lệnh.

Mấy tên người hầu khiêng mũi tên ra khỏi bia, sau đó nhanh chóng chạy ra ngoài. Râu quai nón, bia tên được bố trí ngoài chín mươi bước. Lúc này đến phiên Lý Thế Dân bắn trước, sau khi bắn một mũi tên ra, đúng lúc có gió thổi qua. Mũi tên kia không khỏi nghiêng lệch sang một bên, bắn trúng cách tim đỏ nửa tấc.

Dù vậy, khoảng cách xa như vậy cũng coi như chuẩn xác. Mọi người xem xong, đồng loạt ủng hộ. Đợi tiếng trống dừng lại, Lý Húc cũng bắn ra mũi tên thứ hai của mình, thế đi của mũi tên quá gấp, chuẩn xác hơi kém, rơi bia, cách tâm đỏ một tấc.

“Cũng chưa trúng trái tim đỏ, lại là hòa nhau!” Không đợi đám người hầu khiêng bia ngấm về, Lý Thế Dân giành trước để định tính kết quả.

“Là ta thua!” Lý Húc buông cung xuống, thấp giọng thừa nhận. Hắn không muốn thắng chủ nhân nơi này, cho nên mũi tên này cố ý bắn lệch một chút.

” hòa nhau, hòa hòa, không trúng tâm đỏ, nhưng bao nhiêu cũng giống nhau!” Lý Thế Dân lại chưa tận hứng, lớn tiếng ồn ào. Đợi nhìn qua bia ngấm gia phó vác về, lại cười cười, truy hỏi: “Trọng Kiên huynh còn có thể bắn xa hơn nữa không?”

Không đợi Lý Húc từ chối, Lưu Hoằng Cơ lần nữa “Bán đứng” hắn trước một bước: “Trên đường chúng ta trở về gặp phải chặn cướp, Trọng Kiên ở ngoài trăm bước bắn gãy cổ họng của tên đầu sỏ kia!”

“Ồ?” Lý Thế Dân nhìn Lý Húc một cái đầy ẩn ý, như thể lập tức nhìn thấu suy nghĩ trong lòng đối phương.

“Cái đó, là bên ngoài. Lúc ấy địch chúng ta ít, không thể không mạo hiểm thử một lần!” Lý Húc vội vàng giải thích. Lời của Lưu Hoằng Cơ đã đổi trắng thay đen, lúc đó mình và hắn mới là đạo phi, mà truy binh phía sau rõ ràng là quan quân Đột Quyết. Hết lần này tới lần khác, hắn không cách nào giải thích với người khác. Trong lúc nhất thời sắc mặt lại bắt đầu đỏ lên, giống như bị người ta khen vậy.

“Đem bia ngắm đặt tới một trăm hai mươi bước, ta và Trọng Kiên huynh một lần nữa so sánh!” Lý Thế Dân lớn tiếng ra lệnh.

Gia phó nhanh chóng chạy tới, đem bia ngắm đã đi qua một trăm hai mươi bước, cái này đã dán sát vào góc tường diễn võ trường, trong đám con cháu Lý gia, còn chưa có ai thử nghiệm khoảng cách xa như thế. Tất cả mọi người không còn lăm mồm, ngừng thở ở một bên quan sát. Chỉ sợ thở dốc một hơi lớn, ảnh hưởng tới kết quả trận đấu của hai người.

Cẩn thận quan sát bia ngắm một chút, Lý Thế Dân buông cung xuống, đưa tay móc từ trên đồng tử mũ xuống một khối phi thủy lớn bằng ngón cái, giao đến trên tay ca ca của mình, quay đầu lại nhìn Lý Húc một chút, lớn tiếng nói: ” xạ không tốt như vậy, không bằng đánh cược một cái Thái Đầu, nếu ngươi thắng, khối phi thủy này sẽ thuộc về ngươi!”

“Không được, không thể!” Lý Húc hoảng hốt liên tục khoát tay. Hắn ở Tô Tỳ bộ bị Đỗ Nhĩ Phổ Phổ đưa qua văn thức phân biệt bảo ngọc nên có thể nhìn ra được ngọc phi thủy mà Lý Thế Dân đặt trong tay Lưu Hoằng Cơ là thượng phẩm. Phi Thủy chất lượng như thế, đem thảo nguyên đi ít nhất cũng giá trị mười mấy con ngựa. Ở Trung Nguyên, giá trị con người lại càng không biết bao nhiêu.

Lý Thế Dân khoát khoát tay, không chịu nói nhiều với hắn, kéo căng cung sừng, lấy trước một mũi tên bắn ra. Mũi tên kia nhanh như sao băng, “Phanh” một tiếng bắn vào lòng đỏ lệch xuống một tấc, đuôi tên bay loạn vài cái, cứ thế bất động.

Khoảng cách xa như vậy, Lý Húc nghĩ mà không động thanh sắc ra tay nhường đường, liền có chút khó khăn. Đang do dự có nên hay không cố ý bắn một mũi tên trống rỗng rồi bia bắn ra, lại

nghe thấy Lý Thế Dân kêu to: “Trọng Kiên huynh đừng vội, ta thua, khối phi thủy này thuộc về ngươi. Thải đầu của ngươi, chẳng lẽ nghĩ mình có thể thắng được ta hay sao!”

“Ta?” Lý Húc mở to hai mắt nhìn. Lúc gần tới, sau khi hấn nấp trong yên ngựa, mà giờ phút này thú cuồi lại bị người hầu Lý gia không biết an trí nơi nào, muốn từ trong bao lấy ra một cái đầu hình phi thủy tương đương với Lý Thế Dân, trên người lại không có vật gì đáng giá.

“Không bằng cược cho ngươi và Hoảng Cơ huynh hai thanh bội kiếm kia, như thế nào...” Lý Thế Dân cười cười, ép hỏi.

“Kiếm này sao có thể so sánh với mỹ ngọc của nhị công tử!” Lý Húc do dự một chút, thành khẩn trả lời. Hấn và Lưu Hoảng Cơ đeo kiếm tất cả đều là hàng hóa trên đường đi mua, hai thanh kiếm gộp lại cùng nhau bất quá chỉ ba trăm đồng tiền. Không cần nói tới khối Phi Thủy mà Lý Thế Dân đưa ra kia, ngay cả đồng tử trên tượng phi thủy cũng không mua được.

“Giá trị của kiếm này không nằm trong bản thân nó mà là chủ của nó. Nếu ngươi thua chẳng khác nào lấy binh khí của Hoảng Cơ huynh và bản thân ra cho ta. Sau này ta sẽ như Thiên Lô sai đâu đánh đó, để ta sử dụng.” Lý Thế Dân lại cười cười, nghiêm mặt giải thích.

Nghe những lời này, Lý Húc biết rõ mảnh lời cố ý nhận thua vòng thứ hai bị Lý Thế Dân nhìn thấu, trong lòng thầm bội phục ánh mắt sắc bén của thiếu niên trước mắt. Trong lúc tiến thoái lưỡng nan, hấn chuyển ánh mắt sang Lưu Hoảng Cơ, hy vọng vị huynh trưởng tâm tư kín đáo này có chủ ý, lại nhìn thấy Lưu Hoảng Cơ đang nhìn mình, trong ánh mắt tràn đầy cổ vũ.

“Chỗ Cơ huynh muốn ta thắng sao?” Lý Húc trừng to mắt vài phen, trong lòng kinh nghi hỏi. Người ta làm khách lại giở thói quen của chủ nhân, ở Dịch huyện mà hấn sinh trưởng, cũng không có quy củ làm khách loại này. Nhưng cố ý bắn thua, mình và Lưu Hoảng Cơ sẽ thành tư binh của Lý gia, lần này trả giá quá lớn.

“Theo như lời Nhị lang nói!” Lưu Hoằng Cơ phảng phất nhìn thấu Lý Húc đang suy nghĩ cái gì, lớn tiếng trả lời. Hắn tiến lên cởi bội kiếm bên hông ra, lại nhặt lấy bội kiếm của Lý Húc đặt sau gốc cây, đồng thời cầm trên tay Lý Kiến Thành.

Bốn bề yên lặng như tờ, ngay cả mây trôi trên trời cũng chậm lại. Lý Húc cũng không dám giấu giếm nữa, nhìn kỹ bia tên, cài tên lên dây cung. Nhưng thấy loạn cung mở ra như trăng tròn lại nhanh chóng bắn trở về, vũ tiễn vèo một tiếng bay ra. Lập tức, trong tiếng hò reo như sấm, Lý Uyển Nhi vung hai tay lên, đem trống gõ vang trời.

“Được!” Trong giây lát, một thanh âm già nua từ phương xa truyền đến, ngăn chặn hết thủy huyên nào.

Lý Húc quay đầu lại, chỉ thấy trên mặt có rất nhiều nếp nhăn, nhưng trường lão trung hậu mặt mũi hiền lành từ xa đang bước nhanh về phía mình.

Chú 1: Tần Vũ Dương, dũng sĩ trứ danh tận kỳ chiến quốc, mười ba tuổi lập tức giết người trong phố xá sầm uất. Sau đó làm phó thủ của Kinh Kha vào Tần Thử Doanh chính, thất bại, bỏ mình.

Tửu đồ chú ý: Thượng tiết đề xuất 《Nữ Đề》 đời thay hán làm học sinh, là giáo tài huấn luyện kiểu thực nữ nhất Trung Quốc sớm nhất.

Đề cử vé a, trong thời gian mười một ngẫu nhiên không nghỉ ngơi được hai cái, có nên cổ vũ một chút không nhỉ?

Chương thứ hai xuất sĩ (3 Thượng)

Nhưng vào lúc này, Lưu Hoảng Cơ cũng nhìn thấy lão giả kia, lập tức bước nhanh tiến lên nghênh đón, đứng lên, hai tay phụ tâm, tiến lên một bước, nâng quyền lên nhướn mày, khom người hai lần, sau đó đưa hai tay Tề Mi vươn ra chạm vào trán, lại khom người lần thứ ba, trong miệng nói ra: “Vãn bối Hoảng Cơ bái kiến thế bá!”, cuối cùng lấy tay phụ tâm, lui lại một bước, ánh mắt nghênh đón gương mặt đối phương.

Người tới nghiêm mặt, trực thể, trước được hấn vái lớn, sau đó hai tay phụ tâm, vòng trước ngực ôm, hơi khom người xuống dưới, cười trả lời: “Lão phu tự nhận mệnh đặt lương thực tới nay, ngày ngày mong người đến, chiếu cố người bình an hồi gia, cũng có thể có giải thích với lệnh tôn. Không nghĩ tới, người lại là khoan thai đến trễ!”

“Tiểu chất lượng trước lần đông chinh này, trong quân nhất định thiếu ngựa tốt, cho nên đã đặc biệt tới tái ngoại một chuyến! Trên đường trì hoãn một chút thời gian, mong thế bá thứ tội!” Lưu Hoảng Cơ cười cười, thấp giọng bổ sung.

“Người có thể đến thì tốt, cần gì phải mạo hiểm ở nơi lạnh lẽo tái ngoại như vậy!” Lý Uyên vươn tay vỗ vỗ bả vai Lưu Hoảng Cơ, thở dài: “Năm đó người mới đến trán lão phu, bây giờ lại cao hơn lão phu rất nhiều. Có câu là bên cạnh cây già này mọc cành mới, luân phiên cũ là thiên đạo, không phục không được. tráng sĩ cùng tới với người là ai, có thể giới thiệu cho lão phu được không?”

“Là bằng hữu ta giao được trên đường đi, họ Lý tên Húc, tự Trọng Kiên.” Lưu Hoảng Cơ cười trả lời, quay người vẫy vẫy tay với Lý Húc, thấp giọng ra lệnh: “Trọng Kiên, nhanh chóng ra mắt Đường công.”

Lý Húc đã sớm từ trong quá trình chào hỏi Lưu Hoảng cơ lão giả và suy đoán người này hẳn là Đường công không thể nghi ngờ. Chỉ có người bối phận cao hơn một thế hệ như vậy, Lưu Hoảng Cơ mới có thể dùng chấp tay vái chào, mà đối phương mới có tư cách dùng cái vái nhẹ hơn một bậc so với lúc trước.,

Hắn chưa từng thấy qua chức quan nào có địa vị hiển hách như vậy, cho nên nhất thời không khỏi hoảng hốt, không biết nên gặp nhau như thế nào mới không coi là thất lễ, đành đứng ngây ngốc một bên.

Giờ phút này nghe thấy Lưu Hoằng Cơ gọi về, Lý Húc biết mình tránh cũng không thoát, nhắm mắt đi tới trước thờ đều một cái, nói: “Thượng cốc Lý Trọng Kiên ra mắt Đường công, Chúc Đường Công thân thể an khang!”

Đường công Lý Uyên nghiêng người, ôm quyền trả quyền. Sau đó đánh giá trên dưới Lý Húc vài lần, cười hỏi thăm: “Người xuất thân từ thượng cốc Lý gia? Có quan hệ sâu xa gì với Hán Phi tướng quân không?”

“Bẩm Đường công, theo gia phả, văn bối là huyền tôn đời thứ hai mươi bốn của Phi tướng quân.” Lý Húc suy nghĩ một chút, thấp giọng trả lời. Tâm tình quá căng thẳng khiến giọng nói của hắn nghe có hơi khàn khàn, trên trán cũng mờ mồ hôi.

“Sai rồi, sai rồi!” Đường công Lý Uyên cười lắc đầu.

Nghe vậy, mọi người hai mặt nhìn nhau. Đang không biết sai ở đâu, lại nghe Lý Uyên cười lớn bổ sung một câu: “Tiểu tử, người không nên dùng lễ thường tới bái kiến ta. Ta và người vốn cùng một tông, theo bối phận, người và xây xong, thế dân nên là huynh đệ!”

“Còn không mau bái kiến thế bá!” Lưu Hoằng dùng sức đẩy mạnh một phát lên lưng Lý Húc, ra lệnh.

Đến lúc này, cho dù là kẻ ngu cũng có thể hiểu được ý thân cận trong lời nói của Lý Uyên. Lý Húc xấu hổ cười cười, tiến lên một bước, giống như Lưu Hoằng Cơ dùng lễ văn bối gặp lại Lý Uyên lần nữa, trong miệng bồi tội nói: “Văn bối hồ đồ, lại không biết trưởng lão cùng tông đứng ở trước mặt, mong thế bá thứ lỗi!”

Lý Uyên lần này không tránh đi nữa, đứng thẳng người đại lễ này, khom người đáp lễ ngang, cười phân phó: “Người lại không biết chúng ta cùng tông, tội gì. Người là con cháu văn bối, sau này có gì cần, cứ việc nói thẳng với ta là được!”

“Thế bá có nói, văn bối dám không tuân lệnh!” Lý Húc lại khom người tạ ơn tiền bối chiếu cố. Hai người cười nói vài câu về tộc phổ, rất nhanh đã phân rõ ràng bối phận lẫn nhau. Theo gia phả ghi chép, Đường Công Lý Uyên là cháu ruột của Lương hoàng đế Lý Tịch trước kia, còn Lương Đế Lý Tịch lại là con cháu của mười sáu đời Lý Quảng. Cho nên Lý Uyên là hậu nhân đời thứ hai của Lý Quảng, xây dựng thành, thế dân đều hai mươi ba đời, giống như Lý Húc.

Thảo luận xong tộc phổ, Lý Uyên lão an lòng, kéo tay Lý Húc, cười hỏi: “Không ngờ từ sau hai hán sĩ, con cháu Lý thị ta còn có thể tái hiện thân xạ như thế. Người là sư thừa vị anh hùng nào, có thể nói cho lão phu biết hay không?”

“Văn bối là xạ nghệ học lung tung, trước sau được ba, bốn người dạy dỗ!” Lý Húc ngượng ngùng cười cười, thấp giọng trả lời, trong nháy mắt từ thân phận thảo dân biến thành văn bối của Đường Công Lý Uyên, khiến hắn có cảm giác phi thường không thích ứng. Từ đầu đến chân, trên dưới toàn thân mỗi lỗ chân đều cảm thấy chi chi, hai chân cũng nặng như rót chì.

“Vị đầu tiên là người dạy văn bối bắn nghệ họ Tôn, giữ gìn sự an tổ!” Nhớ tới đứa cháu ruột của mình là Tôn Cửu, trong lòng Lý Húc liền dâng lên một cảm giác ảm áp. Giữa đám binh lính hốt hoảng hắn lại không chú ý tới, Lý Uyên, thành lập hai người lông mày đều lặng lẽ nhíu nhíu, hiển nhiên cái tên này đã khiến bọn họ cực kỳ chấn động.

“Chỉ dẫn thứ hai của văn bối là một hảo hán Lãng tộc, tên là A Tư Lam, vị thụ nghiệp thứ ba là thợ đồng từ Giang Nam lưu lạc đến tái ngoại. Hảo họ Vương, luôn không chịu nói cho văn bối tên họ, văn bối cũng không tiện hỏi!” Lý Húc nhìn ánh mắt dò hỏi của Đường Công, ngượng ngùng bổ sung. Trên võ nghệ chỉ điểm Đồng Tượng sư phụ mình nhiều nhất, mình lại không biết tên, chủ đề này ai nghe được đều cảm thấy là một chuyện cười.

“Nếu họ Vương, nhất định xuất phát từ Giang Nam Vương gia. Sư thừa của ngươi cũng coi như danh môn, trách không được có thể tái hiện thân kỹ của tổ tiên!” Lý Uyên cười tổng

kết thay đổi phương, vừa rồi vì nghe thấy ba chữ Tôn An tỏ mà nhúu mày lặng lẽ chỉnh lại.

“Đường công quá khen, vừa rồi vòng thứ hai tiền, vẫn bồi đã thua nhị công tử!” Lý Húc lắc đầu, khiêm tốn trả lời.

Những lời này chọc cho Lý Uyên liên tục lắc đầu: “Người chó có khiêm tốn, lão phu tới trước, một mực ở phía xa nhìn các người. Đợt thứ nhất bắn ra, thế dân đã thua. Nếu hấn tự biết mình, nào còn dám so với vòng thứ hai!”

Tuy đề nén dương nhân là gia phong Lý phủ, những lời này cũng quá khiêm tốn. Không chỉ Lý Húc liên tục xưng không dám, xây dựng thành, thế dân và Uyển Nhi đều ngẩng đầu lên, vẻ mặt không phục. Đặc biệt là Lý Thế Dân, tuổi nhỏ hiếu thắng, hai mắt bốc lửa. Nếu như người bình phán này không phải phụ thân của mình, có lẽ thằng nhóc này đã sớm xông lên lý luận của hấn.

“Trong lòng người không phục, có phải hay không!” Lý Uyên nhìn sắc mặt của thế dân, cười hỏi.

“Vòng thứ ba nhị tử thua tâm phục khẩu phục, phỉ thúy này nên thuộc về Trọng Kiên huynh.” Lý Thế Dân chạy đến bên người xây xong, cầm lấy Phỉ Thúy làm tiền đặt cược, lớn tiếng trả lời.” Vòng thứ hai là Trọng Kiên huynh có ý nhường, nhị tử cũng biết mình thua. Nhưng vòng thứ nhất, hấn và ta đều trúng bia ngắm...”

“Mỗi người chúng ta một người một thắng, lẽ ra hòa!” Lý Húc nhanh chóng xua tay, tỏ vẻ không dám tiếp nhận phỉ thúy mà Lý Thế Dân thua dưới tay mình. Lời còn chưa dứt, lại nghe thấy Đường công nói: “Nhưng nhìn từ mặt ngoài, đúng là như thế. Người đi lấy bia ngắm, để vi phụ nói cho người biết tại sao vòng đầu tiên liền thua!”

Không đợi Lý Thế Dân động thủ, người hầu đã sớm thay hấn khiêng bia về. Lý Uyên yêu thương sờ sờ trán con trai, khom người, chỉ vào mũi tên trên bia, thấp giọng hỏi: “Vòng thứ nhất, người ngắm trước mũi tên khoảng ba tức thời gian, mà Trọng Kiên thì giơ tay lên bắn ngay, không biết vi phụ nói đúng hay không đúng?”

“Đúng là như vậy!” Lý Thế Dân suy nghĩ một chút, nhỏ giọng trả lời.

“Nếu như hai quân gặp nhau, hai người các người đúng là địch thủ, kết quả bắn này như thế nào?” Lý Uyên cười hỏi thế dân một câu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý Thế Dân lập tức đỏ lên, nhăn nhó nhó, cuối cùng thừa nhận phụ thân nói không sai, gật gật đầu, âm thanh nhỏ như muỗi kêu: “Mũi tên của ta còn chưa bắn ra, Trọng Kiên huynh đã một mũi tên lấy mạng của ta!”

Lời này vừa nói ra, Lý Húc cũng nghe mà cả kinh. Lúc hắn học bắn, đều là người khác dạy như thế nào, mình bắn thế nào, không làm được liền cố gắng luyện tập, chưa từng nghĩ tới “Khụ cung lập tức xạ” bao hàm cái đạo lý gì. Nghe Lý Uyên dạy bảo con, mới hiểu ra thì ra trong đó còn có nhiều môn đạo như vậy. Nghĩ đến đây, nhin không được lén nhìn Đường công vài lần, càng nhìn càng thấy người này lòng mang ủng hộ.

“Mũi tên thứ hai, mũi tên của người ra tay rồi lại bị gió thổi lệch, còn Trọng Kiên thì trước khi giờ cung lên, ngẩng đầu nhìn nhánh cây cái cái đã!” Lý Uyên cười tổng kết lại.

“Trách không được mũi tên của Trọng Kiên huynh không bị phong lực ảnh hưởng!” Lý Thế Dân bưng tỉnh đại ngộ, cao hứng bổ sung. Biểu tình uể oải do bị phán định thất bại trên mặt đã biến mất, thay vào đó là sự vui mừng sau khi nghe giảng đạo.

“Trên chiến trường tình thế thiên biến vạn hóa, bất cứ một sai lầm nhỏ nào cũng đủ trí mạng!” Lý Uyên là một phụ thân cực kỳ hợp cách, hướng dẫn đứa con hiếu học của mình từng bước, chỉ chỉ vào những mũi tên còn để lại trên bia, cười ra lệnh:

“Người rút hai mũi tên ra, sẽ biết chênh lệch xa lắm so với hai người Trọng Kiên!”

Lý Thế Dân vâng lệnh phụ thân giơ tay rút mũi tên, tự mình bắn trượt mũi tên kia, nhẹ nhàng kéo một cái đã rời khỏi bia ngắm. Cuối cùng Lý Húc bắn mũi tên vào bia, nhưng kéo lại kéo, lắc lắc lại, mãi đến khi bẻ gãy mũi tên mới miễn cưỡng rút ra được.

“Nếu là ngoài một trăm hai mươi bước, đều thân khoác trọng giáp cho nhau. Mũi tên này của người bắn qua, chỉ có thể khiến Trọng Kiên gãi ngứa. Mà mũi tên này của Trọng Kiên, cũng đủ khiến người cười ngứa rồi!”

“Nhi tử thụ giáo!” Lý Thế Dân đứng lên, cung kính hướng phụ thân vái một cái, sau đó hai tay nâng phỉ thúy, đưa tới trước mặt Lý Húc: “Trọng Kiên huynh xạ nghệ cao hơn ta rất nhiều, tiểu đệ thua tâm phục khẩu phục!”

“Tuổi của ta lớn hơn người, đương nhiên sức mạnh lớn hơn. Những thứ khác chú ý, bản thân ta cũng không hiểu. Vì vậy, chúng ta vẫn hòa nhau!” Lý Húc cười trả lời, vẫn không chịu nhận phần thưởng đối phương đưa tới.

Song phương đang tán thưởng, Lưu Hoảng Cơ đứng ở bên cạnh quan sát náo nhiệt đột nhiên vỗ vỗ tay, lớn tiếng xen vào một câu: “Theo ý ta, người thật sự nên có thứ này là Đường công!”

Mọi người nghe tiếng liếc mắt, lại nghe Lưu Hoảng Cơ cười bổ sung: “Thế dân không biết nguyên nhân cũng không thể làm theo, tự nhiên tính là thua. Trọng điểm chắc chắn mà không biết kỳ lý, không thể coi là toàn bộ thắng cục này. Nhưng một buổi nói chuyện của thế bá, khiến bọn văn bối thu được lợi ích không nhỏ. Cho nên, thúy này đương nhiên thuộc quyền thế bá, đợi ngày sau chúng ta xạ nghệ vượt qua thế bá, lại thắng nó trở về cũng không muộn!”

Đoàn người nghe xong, đồng loạt trầm trồ khen ngợi. Lý Thế Dân lúc này ôm Phỉ Thúy tới, giờ cao hiển cho phụ thân mình. Đường công còn chần chờ chối từ, lại nghe Lưu Hoảng Cơ cười nói: “Năm đó gia phụ nhắc tới chuyện thế bá bắn Không Tước Nhãn, văn bối còn tưởng rằng là lừa đảo, hôm nay nghe thế bá giảng tên, mới dám khẳng định là có chuyện!”

Một câu, lại đem sự chú ý của mọi người hấp dẫn. Lý Uyên Nhi kia tính tình nóng vội nhất, lúc này lôi kéo Lưu Hoảng Cơ yêu cầu hắn nói chuyện xưa của phụ thân. Lưu Hoảng Cơ dùng ánh mắt quét qua Lý Uyên, thấy hắn không vui, cười cười, nói: “Đó là câu chuyện hai mươi tám năm trước, thế bá đến nhà bá mẫu cầu hôn...”

Năm đó Đại Tùy Vọng tộc Đâu Nghi gia chọn con rể, đến ứng với hàng trăm thiếu niên, mà mỗi người đều xuất thân từ quý tộc, gia thế, phẩm cách đều thuộc về thượng sách. Đâu Nghi vì tỏ vẻ công bằng của mình, liền sai người khiêng hai cái bệ tại Khổng Tước bình phong đến trong sân., Thỉnh các thiếu niên bắn tên Khổng Tước, ước định người bắn nghệ cao nhất sẽ là con rể. Vừa dứt lời, Lý Uyên vượt qua đám người bắn ra hai mũi tên, mỗi mũi tên trúng Khổng Tước một cái. Các thiếu niên tự nhận không kịp, không dám bắn tiếp. Vì vậy, hai nhà Lý Đâu kết làm tốt cho Tàn Tấn.

“Chuyện của rất nhiều năm trước rồi!” Đường công Lý Uyên như nghe truyện cũ của người khác, nghe câu chuyện của thiếu niên của chính mình. Đâu lão tiên bối giáo hoạt, bình phong bảy màu, mỗi người đều là thiếu niên phong nhã hào hoa trước mắt. Năm đó mình là mười sáu, hay là mười bảy? Hình như không nhớ rõ, lúc mơ hồ giường cung, phía xa có một ánh mắt quan tâm nhìn về phía song cửa sổ...

Cái nhìn thoáng qua kia, đủ để mình vì nó mà đập khắp thiên hạ phong ba.

Đánh ra một: Động tác này là toàn bộ quá trình của Hán Lễ. Hành vi tiếp theo của Lý Uyên hết sức bình đẳng, xin thứ lỗi. Lưu Hoảng Cơ là văn bối của Lý Uyên, cho nên hẳn ta dùng đại lễ bái kiến thế bá, còn Lý Uyên thì chấp tay chịu thua. Hán Lễ thì quỳ lạy, thờ dài, chấp tay, ôm quyền bốn loại, nặng nhẹ theo thứ tự hạ thấp, quỳ lạy thông thường chỉ kính tổ tiên.

Chú nhị: Trong lịch sử Lý Uyên và Lý Thế Dân đều là người phi thường dũng mãnh. Lúc Lý Uyên trấn thủ phía tây, có hai ngàn binh mã làm cho Đột Quyết không dám xuôi nam. Lý Thế Dân ở trong chiến tranh Tùy mạt, càng là trước chiến tất phải thắng, thẳng đến hạch tâm của địch nhân. Khi đó tư tưởng của người Hoa Hạ còn chưa bị thiển, ngoại trừ âm nhu quyền thuật, rất nhiều người trên người đều có cương khí dương cương.

Chương thứ hai xuất sĩ (3 xuôi tiếp)

Buổi chiều cùng ngày, Lý Uyên ở trong phủ chuẩn bị một bữa tiệc gia đình, đón gió tẩy trần cho hai vị cháu xa xôi đến đây. Lưu Hoằng Cơ và Lý Húc lại có thịnh tình của chủ nhân, đành phải kính dẫn. Mấy người khách mời nâng cốc trò chuyện vui vẻ, khi nhắc tới thế sự mấy năm gần đây biến ảo, vô cùng cảm khái.

Là Đường công, thê tử từ đường thế tập, Lý Uyên thê tử từ đường rất nhiều, nhưng trước mắt công vụ tại thân, hẳn tự nhiên không thể đem toàn bộ gia quyến đều đến vùng đất đóng quân trọng địa, cho nên lúc này người giữ lại bên người chỉ có chính thê Đậu thị cùng con trai Đậu thị, một nam một nữ. Trong đó ấu tử nguyên cát bất quá mười tuổi, còn thuộc loại giai đoạn quanh đầu gối quấy nhiễu. Nhìn thấy khách tới, lập tức giống như phát điên yêu cầu vào tiệc cùng uống. Lý Uyên quát lớn mấy lần không có kết quả, chỉ buồn cười trách móc hấn an bài tại hạ.

Phu nhân Đậu thị tính tình trầm tĩnh, cùng được khách nhân bên cạnh Lý Uyên thi lễ, nhấp nửa cốc rượu, liền mượn cớ lui xuống. Lý Uyên đợi thê tử rời đi, lập tức sai người truyền doanh kỹ đến tầu vũ. Những doanh kỹ này đều là hấn chuẩn bị cho các vị tướng quân sắp tới, tài nghệ phẩm mạo đều không tầm thường, mọi người vừa uống rượu vừa thưởng hoa, cũng hứng thú dạt dào.

Rượu đến say sưa, Lý Uyên hỏi Lưu Hoằng cơ gần đây, Lưu Hoằng cười khổ một cái, lớn tiếng trả lời: “Thế bá có điều không biết, gia phụ tại nhiệm không tích lũy được tiền bạc gì. Cho nên ta cùng mẫu thân, huynh đệ chỉ có thể dựa vào việc đỡ tiếp tế cũ miễn cưỡng sống qua ngày mà thôi. Lần này nhận được quân thư triều đình, không có tiền để lập chiến mã, đành phải đi báo cáo. Kết quả là bị quan địa phương đào binh bắt, cũng may có bằng hữu hỗ trợ tìm cách thoát thân khỏi đại lao...”

”cầu quan hồ đồ này!” Lý Uyên tức giận vỗ bàn một cái, lớn tiếng mắng.

Ở trong rất nhiều quan lại trấn Hoài Viễn, xưa nay hẳn nổi tiếng về tính tình tốt đẹp. Đột nhiên phát hỏa vô danh, nhất thời làm đám nhạc sư doanh kỹ bị dọa sợ choáng váng, lập tức đứt khúc, ngừng tay áo rộng, một đám ngây ra tại chỗ không biết làm sao.

“Chuyện không có các người, lui ra đi, mỗi người đi lĩnh mười đồng tiền mua rượu!” Lý Uyên biết mình thất thố, phát phát tay, cười khở ra lệnh. Từ khi bị Hoàng đế điều thành không có nửa điểm thực quyền theo quan viên, hẳn liền phát hiện tính tình của mình càng ngày càng kém. Đặc biệt là sau khi uống rượu, luôn không tự chủ được muốn phát tiết một phen.

Các nhạc sư công kỹ nhanh chóng thi lễ cảm ơn, thu hồi nhạc khí, hoảng hốt không kịp đợi chạy ra ngoài. Lý Uyên nhìn bóng lưng mọi người lắc đầu, nghiêng người qua nói với Lưu Hoảng Dân: “Phụ thân người là thanh quan khó có được., Ai ngờ quan tốt khó làm. A! Bất quá người cũng chớ thương tâm, “Nhân tình” này chúng ta sớm muộn gì cũng phải trả lại. Sáng sớm ngày mai đi tìm Khuyết nhi đã bổ sung cho người một tên lữ soái hộ kho, viết cho người một phong thư để chứng minh thân phận. Ta ngược lại cũng muốn xem, có kẻ nào to gan đem Lý Uyên dưới trướng ta làm đào binh!”

“Đa tạ bá phụ đã chiếu cố!” Lưu Hoảng Cơ nhanh chóng đứng lên nói lời cảm ơn.” Lần này ta cùng Trọng Kiên có được một trăm con ngựa tốt ở tái ngoại, dự định dâng lên trong quân đội bá phụ, cũng có thể xuất lực vì quốc gia!”

“Ha ha, người tới hay lắm, lúc này trong quân đang thiếu ngựa tốt.” Lý Uyên gật đầu, cười khở nói: “Nhưng không bằng dâng lên hoàng thượng, bệ hạ thích nhất mỹ nhân lương mã!”

“Chỉ dựa vào sự sắp xếp của thế bá!” Lưu Hoảng Cơ chấp tay trả lời. Hiện tại ông ta có ý tranh giành công danh, nếu như Lý Uyên ra mặt dẫn đầu, đương nhiên có thể thu được hiệu quả làm ít công to.

“Chắc hẳn Trọng Trọng Kiên hiền chất cùng người cùng nhau đóng dinh làm con ngựa buôn nước, cũng làm trể nải ngày ứng tuyền. Không ngại, một người cũng là giầu, giầu hai người cũng là giầu, không bằng cũng đến dưới trướng ta, trước mắt có một thiếu nhi của đội hộ lương thực đang trống rỗng!” Lý Uyên nhìn Lý Húc, cười hứa hẹn.

“Đội trưởng?” Lý Húc chỉ cảm thấy đầu ong lên một tiếng, trước mắt trống rỗng. Hắn mới trải qua trần thế, căn bản không thể phân rõ sự khác biệt giữa hệ thống biên chế tạm thời trong ti khó hành quân và thiết kỵ Đại Tùy Hổ Bí. Hắn chỉ cảm thấy theo chiến công nhiều năm của Bộ giáo úy, mới có thể liêu được cái chức quan của giáo úy lục phẩm. Mà bản thân lại vừa nhập quân., Đã giành được chức vụ chính đội, chỉ kém giáo úy hai cấp. Trong lúc nhất thời, vui mừng đến mức đầu óc choáng váng, lại quên cả đứng dậy cảm ơn Đường Công.

Đây chính là hành vi phi thường thất lễ, Lý Kiến Thành và Lý Uyển Nhi nhất thời thay đổi sắc mặt. Lý Nguyên Cát tính tình kém cỏi nhất, nhìn phụ huynh, liền muốn nhảy lên quát mắng tên vô lễ kia, vừa rồi lông mày dựng thẳng, lại bị Lý Uyên dùng ánh mắt cứng rắn ép trở về.

Thở dài một hơi, Lý Uyên cười khổ nói: “Hiền chất đừng chê ta sắp xếp chức vị thấp cho người, ta tuy rằng có Hư tước Đường Công, nhưng thực chức trước mắt chỉ là một Tư khó hành quân.” Nói xong, hắn giơ ngón út tay phải lên, đóng đưa tự giải thích trào phúng: “Tiểu quan nhỏ như hạt vừng, căn bản không có thực quyền gì. Bất quá chiến mã các người hiền dân, hoàng thượng đoán chừng sẽ ban thưởng lại...”

“Không, không phải như thế!” Lý Húc nhanh chóng đứng lên giải thích. Hắn muốn nói mình vừa rồi hôn mê bất tỉnh, lý do này thật sự không tiện lên tiếng. Đang lúc hắn do dự bố trí từ ngữ như thế nào thì Lưu Hoảng Cơ cười đứng bên cạnh giải vây cho hắn.

“Thế bá có chỗ không biết, Trọng Kiên hiện tại gặp chút chuyện phiền toái. Sợ ngài trêu chọc thị phi, cho nên mới không dám nhận công việc ngài cho!” Dứt lời, Lưu Hoảng Cơ đứng lên, mỉm cười đi tới bên cạnh Lý Húc.

“Chuyện phiền toái gì, nói nghe một chút. Lý Uyên ta lớn như vậy, thật đúng là chưa từng gặp phải phiền toái gì lớn!” Lý Uyên nhẹ nhàng vỗ vỗ bàn, cười hỏi.

“Thật ra Trọng Nhất đã bị ta làm liên lụy, hắn không trêu chọc bất cứ ai, nhưng lại bị người khác gán tội danh Giang Dương đại trộm!” Lưu Hoằng Cơ mỉm cười, thuật lại êm tai nói chuyện bản thân dẫn người đến doanh trại A Sử phóng hỏa trộm ngựa.

Thời thiếu niên gia đạo của hắn hạ xuống, mấy năm nay nhân gian gặp nhiều âm áp, tự nhiên luyện một thân bản lĩnh xử sự làm người. Biết vừa rồi Lý Húc nhất thời thất thố đã trêu chọc mấy huynh đệ Lý phủ không vui, bởi vậy tận lực đem như thế nào phóng hỏa trộm ngựa, như thế nào cùng Lý Húc gặp gỡ, kết bạn lao ra khỏi vòng vây, như thế nào, Làm sao nghe theo kế sách của Lý Húc quay đầu phản kích, sau đó bình an thoát hiểm mà trải qua sinh động một chút. Chỗ kinh tâm động phách, chớ câu đột nhiên sinh biến, không chỉ nghe thấy Lý thị huynh đệ hô to đặc sắc, quên mất vừa rồi không nhanh, ngay cả “Nữ nhi” gây yếu của Lý Uyển Nhi cũng vỗ tay theo.

“Như vậy, Lý Phú Lê bị truy nã ở biên cảnh gần đây, Từ Đạt Nghiêm hai tên trộm sông lớn, chính là hai người các người rồi. Trách không được lúc trước người phân thù không nổi, trở về lập tức có thể lấy 100 con ngựa tốt!” Lý Uyên mỉm cười đem Lưu Hoằng Cơ giảng thuật xong, bất động thanh sắc hỏi.

“Không phải, Lý Phú Lê là văn bồi, Từ Đạt nghiêm là một sinh tử chi giao của văn bồi. Không biết quan địa phương vì như thế nào chẳng những hiểu sai tên, ngay cả tướng mạo văn bồi cũng không đúng!” Lý Húc thấy Lưu Hoằng Cơ ôm hết toàn bộ trách nhiệm phóng hỏa lên ngựa, vội vàng mở miệng thay hắn chia sẻ gánh nặng.

Ở trong mắt hắn, phóng hỏa trộm cắp là tội lớn ngập trời. Nếu như mình phạm sai lầm ở trung nguyên, bị giết một trăm lần cũng không oan. Tuy thiêu đến nổi là doanh trại của người Đột Quyết, trộm ngựa của người Đột Quyết, cũng không có gì đáng nói. Cho nên không đợi Lý Uyên hỏi lại, một năm một mười một., Đem chuyện mình và Từ Mậu Công sao lại bị A

Mậu cứng rắn mời vào trong doanh trại như thế nào, bị ép ở lại Đột Quyết làm việc không hợp lý, như thế nào bức bách tiểu lại Phan Chiêm Dương mang chính mình chạy trốn, như thế nào để hấp dẫn sự chú ý của Đột Quyết nhân phóng hỏa đốt chuồng ngựa nói một lần. Mặc dù không có loại tài năng như Lưu Hoằng Cơ, nhưng cũng hơn ở thật, nghe qua càng có thêm một phen ý vị truyền kỳ.

“Tên Đột Quyết kia vì sao không kéo người vào doanh, tại sao người lại gọi Lý Phú Lê?” Không đợi mọi người nói chuyện, Lý Uyên Nhi đứng lên truy hỏi. Xưa nay nàng thích nhất làm chút chuyện mạo hiểm kích thích, cố sự mà Lý Húc kể lại đúng với khẩu vị của nàng ta. Bởi vậy, không tự chủ được muốn hỏi rõ ngọn nguồn.

Lý Húc đỏ mặt, đành phải đem nguyên do năm ngoái mình xuất khẩu, cùng với kinh lịch tại Tô Ban bộ giảng thuật ngắn gọn một lần. Ngay cả cái biệt hiệu phụ ly này cũng giải thích rõ ràng, chỉ là cố ý ẩn đi tình sự tình với Đào Khoát thoát tở.

“Cháu đến buôn bán vứt bỏ văn tự, đã mất đi thân phận con nhà lành. Thế bá dẫn dắt như thế, sợ là tiểu chất không có tư cách thừa nhận!” Cuối cùng, Lý Húc lại bổ sung thêm một câu. Y trải qua đời chưa sâu, vẫn chưa học được nói dối. Biết rõ mình không lừa được lão già Lý Uyên này, dứt khoát đem toàn bộ nội tình đều nói ra để mặc đối phương phán định.

“Không sao, ngày mai người cứ đi vào trong quân ứng mã!” Lý Uyên khoát tay, cười nói. Hắn thật ra rất thích thiên tính thẳng thắn của Lý Húc, suy nghĩ một chút, quay đầu hướng thành mệnh lệnh: “Ngày mai người lấy danh nghĩa của ta viết một phong thư cho thượng cốc quận thủ, nói cho hắn biết Trọng Kiên được mệnh lệnh của ta vì nước mà ra mặt mua tuần mã, mới không thể không ẩn thân thương lượng. Tuy ta không đảm nhiệm chức vị ở địa phương nhiều năm, chút mặt mọn ấy, chắc hắn quận thủ đại nhân sẽ cho!”

“Đa tạ, đa tạ thế bá!” Lý Húc sau khi nghe xong, lại chấp tay cảm ơn, trong lòng cảm động không ngớt. Vị thế bá quý trọng trước mắt này đích xác rất trọng nghĩa, chẳng những một câu nói giúp mình che giấu thân phận đào binh, lại còn phòng

ngừa quan viên địa phương quấy rầy cha mẹ, tầng này thay mình nghĩ tới. Chỉ là bản thân là trọng phạm truy nã, đem việc giấu giếm địa phương, khó tránh khỏi sẽ rước lấy càng nhiều phiền toái.

“Tiện tay mà thôi, người đừng lúc nào cũng chấp tay. Nếu muốn cảm ơn ta, không bằng uống thêm vài chén!” Lý Uyên cười cười, nâng chén khuyên bảo.

Uống rượu cho tới bây giờ vẫn là kỹ nghệ sở trường nhất của Lý Húc, lập tức bung chén rượu lên, cạn liền ba chén lớn, mỗi lần uống một chén, tất nói một tiếng tạ ơn. Lý Uyên bị cử chỉ hàm hậu của hắn làm cho cười ha hả, nâng chén lên uống một ngụm, thấp giọng dặn dò: “Sau khi các người dàn xếp xong, cũng phải viết một phong thư về nhà. Đội ngũ chúng ta chỉ cần vận chuyển lương thực, chắc chắn sẽ không giao phong với quân địch. Cho nên để người nhà yên tâm, cam đoan sẽ không có ai bị thương một cọng lông!”

Lý Húc và Lưu Hoảng Cơ lớn tiếng lĩnh mệnh, lại một lần nữa nâng cái chén cảm ơn Đường Công. Dội mọi người đều không còn chén, Lưu Hoảng Cơ lại lần nữa đứng dậy, thấp giọng hỏi: “Trọng Kiên bị truy nã...”

“Không sao, bọn họ truy nã Lý Phú Lê cùng Từ Đạt nghiêm hai yêu quái, cũng không phải Lý Trọng Kiên, Từ Mậu Công. Tiểu tử họ Từ kia tạm thời mặc kệ hắn, năm ngoái vào mùa thu Trọng Kiên bị bản đốc trưng tích, luôn đi qua khế Đan bộ, căn bản là không đi tới Đột Quyết. Có bản công thủ hạ mấy chục binh sĩ làm chứng, chắc chắn sẽ không có ai đem hắn và Giang Dương đại tặc trộn lẫn cùng một chỗ!” Lý Uyên giờ chén rượu lên, cười ha hả hồi đáp.

“Như thế, đa tạ thế bá!” Lưu Hoảng Cơ cũng cười, bung vò rượu lên, chính mình rót đầy cho mình một chén.

Mọi người đều cười, chỉ có Lý Húc là không rõ Lý Uyên có thủ đoạn gì đem Lý Phụ Ly và mình biến thành hai người không liên quan. Đang do dự có nên hỏi Lưu Hoảng Cơ hay không, lại nghe tiếng cười sang sảng của Lý Uyên tự truyền tới.

“Thống khoái, nếu như bản công có mặt ở đây, cũng phải cho hấn một mối lửa lớn! A Sử kia lại coi thường tên tiểu tử này, làm cho quân doanh liền cách Đại Tùy gần như vậy, chẳng lẽ hấn cho là mắt của toàn bộ chư công triều đều là dùng để thờ đốc, nhìn không ra lòng muông dạ thú của hấn sao?”

Lý Húc nhìn Lưu Hoảng cơ, hai người đều thấy được vẻ khiếp sợ trên mặt đối phương. Hai người lúc đó chỉ phóng hỏa trộm ngựa, không ai ngờ Đột Quyết nhân đem quân doanh nhốt lại bên dòng suối, lại còn tồn tại loại tâm tư đại nghịch bất đạo này.

“Thống khoái, nên cạn ba chén lớn!” Lý Uyên uống từng ngụm rượu lớn, cứ như mình lĩnh binh phục kích A Sử cao hứng vậy. Nhìn Lý Húc đầu đầy nước mắt nhìn., Hấn cười an ủi: “A Sử kia lại tưởng ta là quân thần Đại Tùy đều là đồ ngốc, chúng ta tự nhiên không thể tới mà không lui. Chắc là tiểu tử của Hình bộ Độc Cô gia nhìn thấu mưu kế của hấn, thuận nước đẩy thuyền liền đem tên của người viết thành Lý Phú Lê. Nếu tên đã không hợp tên tướng mạo lắm., Triều đình cũng sẽ không thật sự muốn bắt người. Triều đình không có tâm, dám quan địa phương ai ăn no chưa làm gì, còn muốn đi tra xét xem Lý Phú Lê có phải do mình cai trị hay không. Gọi A Sử cứ chờ đi, chờ thêm mười năm tám năm, Đại Tùy ta nhất định đưa mấy tên đạo tặc giang dương cho hấn!”

Tửu đồ chú ý: Lý Uyên từ nhỏ đã tang cha, cho nên con cái vô cùng hiền từ. Ba huynh đệ Lý gia có thể phát triển tới tình thế như nước với lửa, có thể nói là có thể dung túng không nguyên tắc với Lý Uyên.

Chương thứ ba xuất sĩ (Bốn)

Sáng sớm ngày hôm sau, Đường Công Lý Uyên lấy danh nghĩa của ti khổ hành quân ca ngợi hai tráng sĩ vì nước hi sinh ngựa trước mặt mọi người, cũng ở trong phạm vi quyền lực của mình bảo vệ hai người bọn họ làm quân chính đội hộ kho và đốc lương. Lưu Hoảng Cơ và Lý Húc đại nhân tạ ơn đề bạt của Ty Khổ, sau khi nhận y giáp khí giới chính thức trở thành một thành viên trong hành quân Đại Tùỳ.

Sắp xếp xong một ngày sự vụ tạp nhạp, Lý Uyên lập tức phái tâm phúc đi theo Lưu, Lý hai người đến ngoại ô nông gia., Ngoài hắc phong và tất cả chiến mã bị thương đều được đưa vào quân doanh. Hơn chín mươi con ngựa này có năm mươi con, là binh mã Đột Quyết, bốn mươi mấy con còn lại cũng là ngựa tốt hiếm gặp của Trung Nguyên. Quan viên lớn nhỏ của Hoài Viễn trấn nhìn thấy, cả đám đều hâm mộ đến hai mắt tỏa sáng. Ai cũng nói Đường công có phúc khó lường, trước khi xuất chinh lại có nhiều ngựa tốt như vậy.

Lý Uyên lăn lộn ở quan trường nhiều năm như vậy, đương nhiên biết trong lòng mọi người đang có suy nghĩ gì. Lúc này họ lập tức sai người chọn ra ba mươi con chiến mã có huyết thống thuần khiết nhất, bộ xương có chiến mã tinh kỳ nhất, sai người một mình dùng tinh liệu nuôi dưỡng, chuẩn bị đợi khi đại quân đến sẽ lấy danh nghĩa công huân cùng gia tử Đại Tùỳ dâng lên cho đương kim Thánh Thượng. Còn lại chiến mã thì phát phát tay, để cho quan lại lớn nhỏ và binh đầu dưới trưởng chọn.

Mọi người hoan hô một tiếng, lập tức chui vào đàn ngựa. Trong khoảnh khắc, gần bảy mươi con ngựa tốt bị chia sạch sẽ. Về phần chủ quan Lý Uyên này, thế mà một mảnh đỉnh chày ngựa cũng không mò tới. Xây dựng xong, Hoảng Cơ cùng Lý Húc ba cái cam chịu bất bình, nói thầm quan lại không có lương tâm, Lý Uyên nghe xong, cũng chỉ cười mà qua.

Sau đó, có người dẫn theo Lý Húc và Lưu Hoảng Cơ đến doanh trại an trí. Hai người bọn họ là quan quân mà Lý Uyên

tự mình tiến cử, lại còn là cố chủ của tất cả quan lại hạ tọa kỵ, cho nên đi đến đâu cũng bị người ta liếc mắt cao nhìn. Đội quân họ Vương phụ trách quản lý lều vải đều tự mình dẫn người đi ra hai gian phòng lớn, để cho hai vị tráng sĩ tạm thời “Dừng chân”.

“Đa tạ ý tốt của Vương tướng quân, hai người chúng ta mới đến, vẫn nên ở trong lều vải thì tốt hơn. Miễn cho phá hư quy củ nơi này, mang đến phiền toái không cần thiết cho Vương tướng quân!” Lưu Hoảng xử sự đến già nua, vừa nhìn thấy kết cấu phòng ốc lớn nhỏ, vội vàng từ chối.

“Không sao, tất cả mọi người là huynh đệ tốt. Mùa đông sắp tới rồi, vùng đất tái ngoại này vừa lạnh vừa khô, lều vải sao lại dành cho những người chúng ta ở được. Các người cứ việc dọn vào, thiếu thứ gì thì tới chỗ lão Tề đòi, hẳn phụ trách việc ăn mặc của đoàn người!” Vương tham gia quân đội vỗ vỗ bả vai Lưu Hoảng, tỏ vẻ nhiệt tình như một người bạn cũ nhiều năm không gặp.

“Vậy, đa tạ Vương tướng quân!” Lưu Hoảng Cơ nghe đại nhân tòng quân nói như vậy, đành phải nhận lấy phần tình nghĩa này, quay người rút từ trong hành lý ra một thanh Đột Quyết loan đao cướp được, hai tay dâng lên trước mặt đội quân họ Vương.

“Lưu huynh, đây là ý gì!” Vương tướng quân vừa thấy chuôi đao nạm vàng khảm ngọc kia, lập tức thay đổi sắc mặt, tránh về phía sau, vừa chất vấn.

“Vương tướng quân chinh chiến nhiều năm, chắc hẳn thích thu thập chút binh khí. Đây là tiểu đệ từ Đột Quyết có được, làm ra không thuận tay chút nào. Không bằng tặng cho Vương tướng quân, cũng tốt để trợ giúp tướng quân chém tướng đoạt cò!” Lưu Hoảng Cơ cười giải thích. Thanh đao này là hấn vơ vét trên người tướng lĩnh Đột Quyết bị Lý Húc bắn chết trở về, vẫn luôn luyện tiếc dùng. Giờ phút này mới đến cấp thiết cần tích lũy nhân mạch, chỉ có thể lấy ra cứu gấp.

“Huynh đệ tốt, tâm ý của ngươi ta nhận. Nhưng ta từ nhỏ đến lớn, cho tới bây giờ chưa từng sờ thấy đao!” Họ Vương tham

quân cười khỏ lắc đầu, đẩy thanh đao trở về trong tay Lưu Hoảng Cơ.

Lần này, chẳng những Lý Húc ngây cả người, Lưu Hoảng cũng như hòa thượng bình thường không sờ tới được đầu óc. Vương gia bọn họ thấy bọn họ đều ngẩn người, cười cười, vội vàng thấp giọng bổ sung một câu: “Không phải như ta, chúng ta có ít nhất mười mấy người sẽ không dùng đao. Nếu người kết giao bằng hữu bằng hữu, buổi tối nhốt cửa doanh, mọi người cùng nhau ra ngoài uống rượu. Mặc dù nơi này là biên thù, nhưng Thiên Hương lâu trong thành...”

Vương tòng quân dựng ngón tay cái lên, mặt mũi tràn đầy vẻ say mê.

Nghe lời ấy, Lưu Hoảng Cơ lập tức thu hồi đao, sắc mặt mỉa hoặc cười nói: “Vương tướng quân có chỗ nào tốt, không biết đến từ Chữ Bằng hay là khế Đan?”

“Đi, nói mãi không nên lời!” Nhắc tới nữ nhân, họ Vương tham gia quân đội lập tức trở nên quen thuộc với Lưu Hoảng Cơ, dấm cho hắn một quyền, cười mắng: “Nữ nhân kia vừa đen vừa gầy, sờ soạng một chút là nửa tháng ác mộng. Nàng ăn khế đan kia càng không cần đề cập tới, nàng béo ngược lại rất béo, nhưng eo nàng còn to hơn thùng nước. Huynh đệ chúng ta sao lại không thưởng thức như vậy, chúng ta phải thưởng hoa...”

Hắn ngẩng đầu nhìn bên ngoài bận rộn thu thập hành lý binh sĩ cho hai vị chủ quan, giảm thấp thanh âm xuống, nói: “Bên kia có mấy nữ nhi phạm quan, có tri thư đạt lễ, chúng ta đi chiếu cố sinh ý, dù sao cũng tốt hơn để cho nàng bị những phù cày đen kia sờ nắn...”

Lý Húc nghe hắn nói hạ lưu, lắc đầu, lặng lẽ đi ra ngoài phòng. Lưu Hoảng Cơ lại rất quen thuộc với người này, sau khi nói vài câu phong hoa tuyết nguyệt, từng bước hiểu rõ chi tiết nơi đây.

Theo quân quy Đại Tùy, lương thảo hạng nặng thuộc về đối tượng bảo hộ trọng điểm, không phải chuyên viên không được đảm nhiệm chức vụ đốc quân lương. Mà dưới trướng đốc

lương càng cần phân phối “Tinh binh cường tướng”, chỉ cần bảo vệ tốt lương thảo, “Tinh binh cường tướng” coi như là lập công vì nước, vừa không có mạo hiểm lên chiến trường, vừa có thể kiếm được vốn liếng để gia quan tiến tước sau này.

Cho nên, từ sau khi Hoàng đế Đại Tùy hạ trung bình lệnh, những con cháu nhà quan trong nhà có chút cửa nhỏ kia, đều đánh vỡ đầu chen chúc vào phía xa trấn. Đường Công hiện tại chức quan tuy nhỏ, nhưng dưới trướng lại là “Tàng Long ngoạ hổ”, tùy tiện lôi ra một hỏa trường, gây không tốt đều là công tử huyện lệnh đại nhân. (Chú 1)

“Vậy thì tốt, đêm nay ta và Trọng Kiên bày rượu ở Thiên Hương lâu, bá kiến chư vị ca ca!” Lưu Hoảng Cơ sau khi thân thiết với Vương gia, hào phóng hứa hẹn.

“Nào cần dùng hai người các ngươi bỏ tiền, chúng ta làm sao có thể lấy không ngựa của các ngươi được. Đêm nay hai người các ngươi cứ việc tay không đi ra, những ca ca đến trước của chúng ta sẽ tẩy trần cho hai vị huynh đệ tốt!” Họ Vương cười cười tòng quân, vỗ ngực trả lời.

Lưu Hoảng Cơ tốt xấu gì cũng là con cháu thế gia, biết tầm quan trọng của việc kết giao với người khác, cười cảm ơn thịnh tình khi vương tham gia quân ngũ. Đến buổi tối, Lý Húc không khỏi chối từ, gắt gao lôi kéo hấn lên lưng ngựa.

Ban ngày quân doanh nhìn qua đề phòng nghiêm ngặt, buổi tối lại quân cực kỳ lỏng lẻo. Tiểu tuần quân doanh môn nhìn thấy Lưu, Lý hai người, đều không hỏi lập tức dọn ra chướng ngại vật. Binh sĩ tuần tra ngoài doanh càng lười biếng, nghe thấy tiếng vó ngựa, ngay cả đèn lồng cũng không nở giờ lên cao một chút.

“Đây không phải là quan quân!” Lý Húc đi theo phía sau Lưu Hoảng Cơ, tức giận nói. Trong mơ của hấn, quân đội Đại Tùy không thể trở thành thầy uy vũ nhân nghĩa trong truyền thuyết, chí ít cũng là địa phương cấm chỉ, không nghĩ tới buổi tối sau khi đóng cửa doanh, hấn và Lưu Hoảng còn có thể nghênh ngang chuồn ra.

“Quan quân trong lòng ngươi là dạng gì?” Lưu Hoằng Cơ từ trên ngựa quay đầu lại, thấp giọng hỏi.

“Ít nhất, ít nhất giống với Hồ Bí thiết kỵ dưới trướng La Nghệ tướng quân!” Lý Húc suy nghĩ một chút, thấp giọng trả lời. Ấn tượng nhập ngũ đệ nhất đối với hắn đã đả kích rất lớn, giờ phút này trong lòng hắn ngoại trừ thất vọng, vẫn còn thất vọng. Nếu so sánh, ấn tượng bộ giáo úy lưu lại trong lòng hắn lại càng khắc sâu, sâu sắc đến mức hắn hận chính mình không thể lập tức biến thành một thành viên trong đội thiết kỵ của Hồ Bí.

“Huynh đệ, nghe lời ca ca một câu!” Lưu Hoằng cơ dắt chiến mã đi, vô cùng trịnh trọng cảnh cáo Lý Húc: “Sự tình trong hiện thực, vĩnh viễn sẽ không có cái dạng như ngươi nghĩ ra đâu. Người không có lực lượng thay đổi, thì phải nghĩ biện pháp thích ứng. Chỉ có thích ứng, mới có thể từng bước tiến lên phía trước. Nếu không, vĩnh viễn sẽ bị người khác giẫm dưới chân!”

Nói xong, hắn thúc vào bụng ngựa, nhanh chóng vọt vào trong màn đêm dài vô tận.

Đây chính là ta muốn có được sao? Lý Húc hoang mang nhìn. Bốn bề một mảng tối đen, trừ quân doanh phía sau, không có nửa điểm khói lửa nhân gian. Gió đêm mùa thu từ phương bắc dờn núi vượt đèo mà đến, thổi ướt quần áo người, thổi trên người lạnh buốt.

“Thời tiết quỷ quái này, phỏng chừng sắp có tuyết rơi rồi!” Đường công Lý Uyên nghe một chút phong thanh bên ngoài, thấp giọng nói.

“Xuống tuyết, vừa vận phụ thân dẫn ta đi săn. Hôm qua ta bắn trúng một con vịt, ngày mai nói không chừng có thể bắn một con nai đến cho cha uống rượu!” Lý Nguyên Cát hầu đi lên, ôm cổ Lý Uyên kêu lên.

“Nguyên Cát, đừng hồ đồ, cha mệt mỗi một ngày mới về!” Lý Uyên Nhi đang tự tay châm trà cho cha, khuôn mặt nghiêm nghị quát lớn. Lý Nguyên Cát quay đầu lại, làm một cái mặt

quỷ với tỷ tỷ, đôi tay không những không buông ra, ngược lại ôm càng chặt hơn.

Đậu thị phu nhân cười, vĩnh viễn sẽ có con trai không lớn bé xuống. Người hạ nhân đều đã bị nàng đuổi đi, giờ phút này trong phòng chỉ có bốn người vợ chồng Đường công và lập huỳnh muội, cho nên không khí trong phòng lộ ra hết sức ấm áp.

Đậu phu nhân rất quý trọng loại cảm giác ấm áp này, cũng chính là ở tái ngoại, người một nhà mới có thể ở cùng một chỗ nói chuyện một lát. Nếu như là ở Trung Nguyên, trượng phu có không ngừng xã giao, trong nhà còn có sáu bảy người đợi thiếp cùng mười người con cái. Mà làm hiền thê tiêu chuẩn, chính mình lại không thể để lộ ra nửa điểm oán hận.

“Phụ thân cũng thật là, chiếu cố Lưu gia ca ca một mình cũng thôi đi. Khổ nỗi vì một tiểu tử nông gia ngu xuẩn mà phí nhiều công sức như vậy!” Lý Uyển Nhi thấy đệ đệ không được giáo huấn nên có, lập tức chuyển sang người khác.

“Các người thật sự cho rằng Lý Trọng Kiên đi theo Hoàng Cơ là tên tiểu tử ngốc sao?” Lý Uyển cười lắc đầu, hỏi bọn nhi nữ. Chuyện giúp Lưu Hoàng Cơ và Lý Húc tẩy trắng thân phận đơn giản, trong bóng tối lại có rất nhiều chuyện cần phải vận chuyển. Đặc biệt là đám chiến mã lai lịch không rõ ràng này., Cần phải nhanh chóng xóa đi tất cả những dấu vết có liên quan tới Đột Quyết. Lý Uyển là một người tinh tế, không muốn để xảy ra sơ suất gì, cho nên tự mình bận rộn cả ngày, sắp xếp rõ ràng tất cả chi tiết trong đó rồi mới yên tâm đi chấp hành.

“Người kia rõ ràng là một đứa ngốc mới ra đời, cái gì cũng không biết, nói chuyện cũng sợ hãi, không có nửa điểm khí khái anh hùng! Cùng lắm là bắn cung tốt một chút, chuẩn đầu cùng lực đạo thực tức!” Lý Uyển Nhi buông bình đồng, cười bình bình luận.

Dã tiểu tử tái ngoại trở về cho nàng ấn tượng phi thường khắc sâu, không giống những con cháu thế gia xưa nay thường thấy, ai cũng phong lưu phóng khoáng. Mà như một quả núi non ngây ngô, ngử có chút mê người, nhưng vừa nhìn mặt ngoài, liền biết cảm giác trong đó sẽ không quá tốt.

“Lưu đại ca nếu đã chủ động dẫn hấn đi đầu nhập vào chúng ta, thì người này khẳng định không phải là một phạm vật!” Lý Kiến Thành lắc đầu, không đồng ý với ý kiến của muội muội.

“Thật ra tâm tư của hấn rất chi tiết, có thể là thế diện ít đi một chút. Để ta một mũi tên kia, cơ hồ lừa được gần như tất cả mọi người ngoài cha hấn!” Lý Thế Dân cũng lắc đầu, đứng ở bên cạnh ca ca. Có thể ở trong võ trường bấm tay giữ chùng mực, đã làm cho đối phương cao hứng lại không toát ra dấu vết, trong mắt hấn tuyệt đối không phải là thằng ngốc theo lời Nhị tỷ.

“Cha con năm đó mới vào triều làm quan, so với dáng vẻ của cha cũng không tốt hơn là bao.” Lý Uyên thâm tình nhìn thoáng qua thê tử, cười cười với con gái nói ra cách nhìn của mình.” Khi đó cả triều văn võ luận tuổi đều là trưởng bối của con, luận tâm cơ đều sâu hơn con. Con sợ tới mức chân run cầm cập, gắng gượng trả lời câu hỏi của tiên hoàng xong rồi mới trả lời xong! Về đến nhà, mẹ con tiếp nhận bộ phục ta đổi, lấy tay vịn một cái, rõ ràng vịn ra một sạp nước.”

Đậu phu nhân lặng lẽ đưa tay tới, nắm lấy bàn tay to của trượng phu. Hoàn toàn chính xác, khi đó trượng phu cũng là thiếu niên ngây ngô, nhưng người đều có lúc lớn lên. Cho dù là quả lê xanh nhạt đến đâu cuối cùng cũng sẽ thành thực, đều sẽ điên cuồng đè đầu càn câ. Bản thân hạnh phúc, có thể nhìn thấy nó ngây ngô, cũng có thể nhấm nháp thành thực. Tuy rằng, lúc ngây ngô là tự mình cảm thụ sự ngây ngô của nó, mà khi thành thực lại có mấy người chia sẻ với mình.

“Người kia là nông phu, sao có thể so sánh với phụ thân!” Lý Nguyên Cát trừng mắt, lớn tiếng kháng nghị.

Lý Uyên quay đầu lại, vỗ nhẹ lên đầu đứa nhỏ, nhỏ giọng chỉ trích: “Kỳ thật không khác biệt lắm, các người sinh ra trong gia đình phú quý, chỉ là so với người ta có thêm kinh nghiệm mà thôi. Lịch duyệt có thể bù đắp., Nhưng thiên phú và cốt khí của một người lại không bỏ được. Theo ta thấy, người này chỉ là thô, chỉ thiếu ma đạo mà thôi. Thế đạo này sắp loạn rồi, Lý gia chúng ta giúp thêm một người, tương lai chỉ thêm một

người. Nếu có thể giữ hẩn lại, đây là một trợ lực khó có được!”

“Thế đạo sắp loạn rồi!” Lời này từ trong miệng Lý Uyên nói ra, có phân lượng hoàn toàn bất đồng với người bình thường nói ra. Huynh muội Lý thị đều trầm mặc xuống, suy nghĩ hồi lâu, trưởng tử thành mới một lần nữa đem câu chuyện này nhắc lên.

“Theo ý ta, Lý gia chúng ta có thể hậu đãi, lấy ân nghĩa kết chi. Hẩn là người nghĩa khí, nếu không cũng sẽ không chủ động đem trách nhiệm phóng hỏa chia sẻ gánh nặng với Hoảng Cơ huynh!”

“Chỉ sợ hẩn không biết cảm ơn, ngày hôm qua cha đã đáp ứng tiền cử hẩn làm đội trưởng, hẩn ngay cả cảm ơn cũng không dám nói!” Đã qua cả ngày, Lý Uyên Nhi đối với hành vi thất lễ của tiểu tử ngốc hôm qua vẫn canh cánh trong lòng.

“Không phải lúc ấy hẩn sợ liên lụy đến chúng ta sao, Lưu đại ca đã giải thích rồi sao!” Lý Kiến Thành cười cười khoan hậu, thay Lý Húc nói một câu tốt. Nếu phụ thân đã muốn lôi kéo người này, thì mình cũng phải hao tổn chút tâm tư. Nếu quả thật là thời loạn lạc, tiểu tử kia có tiền pháp siêu quần, nghe nói cũng không tệ, ở lại Lý gia ít nhất có thể làm một tên hung hẩn dễ dùng.

“Nếu không cảm ơn thì ta sẽ giết hẩn. Người không dùng vì ta, nhất định sẽ giết chết!” Lý Nguyên Cát nhảy từ trên đầu gối mẫu thân xuống, ra vẻ hung ác nói. Có lẽ bởi vì tuổi quá nhỏ, không biết giết chóc vì sao.” Chữ “Giết” được y nói như đang chơi đùa, cực kỳ nhẹ nhàng.

“Ai dạy ngươi câu này!” Lý Uyên nghiêm mặt chất vấn.

Lý Nguyên Cát thấy phụ thân tức giận, sợ tới mức lập tức trốn đến sau lưng mẫu thân, vừa ẩn mình, vừa nhỏ giọng nói thầm: “Người hầu sau lưng kẻ như kẻ, nếu cha cảm thấy không đúng, hài nhi sửa xong rồi!”

“Lão gia, nó vẫn còn là đứa con nít!” Phu nhân Đậu thị cười hòa giải thay con trai, thò tay kéo Nguyên Cát từ phía sau ra, lại lần nữa đặt ở trên đầu gối. “Có gì không đúng, người cứ

dạy từng chút một, hà tất phải không nhúc nhích thì trừng mắt!”

Thê tử ở bên cạnh, Lý Uyên biết mình không giáo huấn được đứa nhỏ, không biết làm sao thở dài, nói: “Đều là bị người quen rồi, động một chút là nhắc tới chữ Sát. Mình lại không có bản lĩnh gì, tương lai khó tránh khỏi sẽ rước lấy mầm họa cho gia tộc!”

“Chỉ mới mười tuổi hài tử, có mầm tai họa gì. Lại nói, không phải là hấn đang thay người đưa ra chủ ý sao?” Đậu thị yêu thương sờ đầu Nguyên cát, thấp giọng thay con giải thích.

Nàng tự mình sinh cho Lý Uyên bốn nhi tử, trưởng tử thành lão thành rộng lượng, là nhân tài giữ nghiệp. Nhị tử khí độ hào hùng, cũng là tuấn kiệt có thể sống nhờ trên thế gian. Tam tử Huyền Bá Thể yếu ớt nhiều bệnh, ở lại quê quán không mang ra ngoài. Cho nên, Đậu thị đem tình yêu của mình cho hai đứa con trai đều cho đứa con nhỏ nhất. Tuy tính tình hơi kém một chút, nhưng thông minh dễ học, võ nghệ tiến bộ cũng nhanh.

“Thế dân, người nghĩ thế nào!” Lý Uyên không để ý tới Nguyên cát nữa, chuyển ánh mắt qua Lý Thế Dân nói không nhiều lắm, nhưng cách làm việc có chừng mực cảm giác rất mạnh.

“Người này tính tình rất chất phác, lịch duyệt nông cạn, đầu óc lại không đơn giản!” Lý Thế Dân luôn không nói chuyện chậm rãi phân tích: “Có câu nói rất hay, quân tử thẳng, có thể lén áp được đấy...”

Hắn cười cười, không nói tiếp nữa. Ánh mắt nhìn về phía phụ thân, trong mắt tràn đầy đắc ý.

Đánh bạc 1: Quân chế Đại Tùy, 10 người lấy hỏa, hỏa có dài.

Chương thứ hai xuất sĩ (4 điểm dưới)

Trời dần dần lạnh, tim Lý Húc cũng càng ngày càng nguội lạnh. Trong lòng hắn, quan quân chân chính hắn là La tướng quân, nam nhi quất tháo phong vân như Bộ giáo úy, tuyệt đối không thể là những gia hỏa ăn bữa chờ chết bên cạnh. Những người này chẳng những không lập tức lấy công danh hùng tâm, thậm chí học một chút tâm tư cầm đao cũng không có.

Nhưng tâm tình thất vọng cũng không ảnh hưởng tới việc hắn dẫn đội tuần kho mỗi ngày đều dẫn đội, cũng không ảnh hưởng tới việc hắn đánh ngang hàng với thượng cấp và các đồng liêu. Ngày đó Lưu Hoàng Cơ dạy dỗ rất tốt, nếu như người không có lực lượng thay đổi hiện thực, thì chỉ có thể ép buộc chính mình thích ứng, nơi Hoài Viễn trấn này mặc dù không phải lý tưởng,, Cũng tốt hơn đi làm binh lính tạp nham trong hành quân khác. Huống hồ những đồng liêu bên cạnh mặc dù có chút lười, sắc mặt chút ít, nhưng tâm địa lại không xấu. Ít nhất bọn họ chưa bao giờ làm hoạt động cật lực ép buộc, áp chế lương thiện.

“Hành quân không giống với Hồ Bí thiết kỵ!” Qua khoảng nửa tháng cân nhắc, cũng thỉnh giáo Vương tham gia quân đội, Lý Húc rốt cục đã minh bạch tình hình quân Đại Tùy. Theo truyền thống của Kiến Quốc, binh mã cả nước chia làm cấm quân., Phủ quân, biên quân và hành quân bốn loại lớn. Trong đó cấm quân cũng được coi là Nội Phủ, là địa phương gia nhập của quan viên ngũ phẩm. Mà phủ quân và biên quân là binh mã thường trực Đại Tùy, gia nhập sau này thì có thể miễn trừ công dịch. Còn về phần hành quân thì chỉ có hành quân., Đội ngũ lâm thời thuộc về triều đình đối với chiến đấu quy mô lớn bên ngoài mới kéo lên, thông thường do lão binh phủ quân đảm nhiệm đội trưởng, là một loại quan quân như lửa dài, binh lính bình thường tất cả đều là dân chúng, áo giáp, binh khí và chiến mã lâm thời cần tự mình chuẩn bị.

Lần đông chinh này, hoàng đế bệ hạ tổng cộng chiêu mộ một trăm ba mươi vạn người, lấy phủ quân làm nòng cốt xây dựng mười hai hành quân, mỗi quân mã từ năm vạn đến ba mươi

vạn bất đồng. Đường công Lý Uyên phụ trách thay toàn bộ binh mã ở Hoài Viễn trấn chuẩn bị lương thảo, không lệ thuộc bất cứ hành quân nào. Hoàng đế bệ hạ đặc biệt ban cho hấn một chức vụ đốc úy Ty Khố ngũ phẩm., Một ngàn hai trăm người quản lý, chia làm bốn đoàn mười hai đội ngũ. Có thể lên làm đội trưởng, thống lĩnh quân đội, hiệu suất của giáo úy, hầu như sau lưng mỗi người đều có bối cảnh riêng.

“Nói thật, đám huynh đệ chúng ta chính là đến lặn lội mấy ngày, thuận tiện kiếm chút công lao trở về cho cha mẹ mặt dài. Người đừng nhìn không được như vậy, cả ngày không cười. Hồ Bí thiết kỵ là lợi hại, Đại Tùy ta khuynh quốc lực bất quá nuôi sống năm ngàn người. Ngay cả hoàng thượng đông chinh cao lệ đại sự chuyện lớn như vậy cũng không nỡ mang theo, người tính toán có bao nhiêu kiêu quý. Lão đệ người ở trong đội ngũ này, tới đó đi., Phỏng chừng ngay cả lửa lớn cũng không làm được thì cũng đừng nghĩ không ra, làm!” Vương tông quân vừa an ủi Lý Húc vừa khuyên rệu. Hấn ta xuất thân từ vương gia Hoài Nam, được nhiều thế hệ trâm cài. Đáng tiếc đầu thai sai, thứ xuất. Cho nên không thể dựa vào môn hộ làm quan, đành phải vào quân đội tích lũy chút công lao trước.

“Nhân sinh vui vẻ nên sớm, huynh đệ! Công danh tự cổ lập tức lấy đi, lời này không sai. Nhưng vạn nhất thất thủ, thì sẽ trở thành cái đầu giúp đối phương lấy công danh. Nhìn sơ qua có Đường công giúp đỡ, người lo lắng không phát đạt sao?” Nói câu này là chương quản đao giáp, nghi trượng, hậu y., Ty Thương bị đem quân đội đồng loạt phá ngưng, mọi người đều quen gọi hấn là lão Tề. Tuổi chỉ hai mươi lăm tuổi, nhìn qua lại giống như hơn ba mươi tuổi. Người này cũng giống như Lưu Hoảng Cơ, sau khi xem như quan lại, từ nhỏ đã được truyền cho chức vụ hầu hạ của Tả Huân. Trong nhà không đông người, không có huynh đệ tỷ muội, vì không ra chinh chiến chết trận, cho nên chủ động đầu nhập vào nhà kho thay đại quân Đường công quản lý.

“Đến đây, ít nhất ta không lo bị mặc quần áo! Truyền gia thư cũng thuận tiện!” Lục Sự tham quân Tần Tử Anh lấp bắp chen vào nói. Hấn là lũng loạn độc đinh của Tần gia, viết một dòng

chữ tốt, cho nên được Lý Uyên an bài ở trong quân làm việc, tiện thể giúp đỡ các quan quân cấp thấp viết gia thư, giúp Vương Nguyên Thông, đồng thời phá tan đám nhân vật nhảm chán này viết văn thơ và tập vụ chuyên dùng lúc uống rượu.

“Cảm ơn chư vị huynh trưởng, ta chỉ hỏi tùy tiện một chút mà thôi. Sở dĩ nhắc lên Hồ Bí thiết kỵ, là bởi vì có một người bạn cũ ở bên kia làm giáo úy!” Lý Húc giơ chén rượu lên, uống một ngụm lớn, nói ra.

Truyền gia thư cho, chỗ tốt này hẳn rất có cảm xúc. Đường công quan tâm đến cấp dưới, đối với những hành vi công tế riêng lẻ luôn mắt nhắm mắt mở, cho nên gia thư của quan quân cấp thấp luôn theo công văn của quan lại, do kinh dịch phổ thông qua quan lại truyền lại. Kể từ đó, từ Hoài Viễn trấn đưa tin đến thượng cốc quận chỉ cần hai, ba ngày thời gian. Mà vùng biên giới là nơi quản lý của quận Cốc, hiện giờ Huyện lệnh đối với Lý gia hết sức khách khí.

Huyện lệnh vì nguyên nhân khách khí với Lý gia mà Đường công tự tay viết một phong thư cho quận trưởng, nói cho ông biết Lý Húc bị mình dùng thân phận con nhà lành chinh phạt. Đi qua từ bỏ học lựa chọn, thuộc về công vụ bí mật trong quân. Bây giờ công vụ chấm dứt, thân phận cũng nhờ quận thủ sửa lại. Quận thủ đại nhân cảm thấy sự tình kỳ quái., Cần thận hỏi Đường công phái người đưa tin tới, mới biết Thượng cốc Lý gia cùng tộc chiếm Hữu Lý gia rõ ràng là đồng tông, hôm nay Đường công đã nhận thể chất Lý Húc này, đặc biệt lưu hẳn lại lịch luyện trong quân.

Nếu là thể chất Đường công, đó tự nhiên không có khả năng là thật sự kinh doanh. Nếu đã từng làm đội chính trong quân, cũng khả năng tiếp tục thăng chức, vậy tự nhiên không có khả năng là đào binh. Quận trưởng cùng huyện lệnh đều là đồ lại., Nếu thám thính khó khăn như vậy không làm khó được bọn họ. Cho nên không đến nửa ngày, chuyện của Lý Húc đều được giải quyết viên mãn. Là phụ mẫu nơi nào đó, Huyện lệnh đại nhân còn tự mình viết phẩm học kiêm cả bốn chữ đánh giá, giao cho người hạ thư đưa cho Đường công, coi như là đề cử của mình đối với hiền lương huyện này.

Sau khi nhận được tin của con trai, cha mẹ Lý Húc cũng rất nhanh nhờ người đưa đến thư nhà. Vì nguyên nhân đột nhiên rời khỏi Tô Tỳ bộ cùng con dâu không cánh mà bay, hai người trong thư không hỏi nhiều. Chỉ nói với Lý Húc, trong nhà tất cả đều bình an., Hai lần nhờ người đem đến tài vật đều thu được như đếm. Đại ca Trường Phòng trưởng kỳ nghe nói Lý Húc có tiền đồ, đặc biệt mời lão Lý Tích tham dự sự vụ trong tộc. Lần này, phụ thân Lý Tích không cần giao nhiều tiền hương hỏa nữa, mà giống như các huynh đệ phòng trưởng kỳ khác, hàng năm có thể từ trong tiền hương hỏa bọn vẫn bồi giao đến phân một phần phụng dưỡng.

“Đường công với người có ân tri ngộ, người nhất định phải dốc hết sức báo đáp. Chớ lấy cha mẹ trong nhà niệm, tha thiết!” Cuối thư, lão phụ Lý Tích lại lặp lại lần nữa. Mỗi khi nhìn thấy mấy chữ này, Lý Húc mới nhớ tới bóng dáng cha mẹ trong mùa thu năm ngoái chuẩn bị hành lý dưới ngọn đèn, một lần nữa đem bao đồ trói chặt, lại lật ra một lần nữa, e sợ trong đó quên đi cái gì trọng yếu...

Đối với đại ân của Đường công, Lý Húc đã khắc sâu trong lòng từ lâu. Tuy hấn chưa trải đời sâu, nhưng cũng biết Đường công tự tay viết thư đối với một nông gia nông dân nông dã có ý nghĩa như thế nào. Nếu như không có lá thư của Đường công..., Huyện lệnh đại nhân sẽ không chú ý tới “Tài học”. Nếu như không phải nghe nói chính mình làm đội chính, các thúc thúc bá trong tộc trưởng phòng cũng sẽ không nhớ tới phụ thân Lý Tích của mình tuổi tác đã cao, sớm hấn là nên hưởng thụ sự thật vẫn bồi phụng dưỡng.

“Đột đầu nhìn phụ kính, hai mươi năm sau nhìn con kính phụ thân!” Lý Húc dò xét lại quân doanh sau cơn tuyết đầu, nhớ tới những lời Cử thúc nói ra vào năm ngoái. Những lời trong lúc vô ý, hương nguyện có được căn bã đều ứng nghiệm hết. Cho dù là vì sự tôn kính của phụ thân, hấn cũng muốn tiếp tục kiên trì trong quân doanh lạnh giá này.

Nhưng, Cử thúc đã từng dạy rất nhiều người một đạo lý đơn giản nhưng lại không có tin tức gì. Trong cuốn thư đệ nhị phong gia mà Lý Húc đưa ra đã từng hỏi phụ thân, nhưng

trong thư hồi âm phụ thân lại không nhắc tới chữ nào đối với Tôn Cửu.

“Phỏng chừng là Ma Tử thúc không làm xong chuyện thỏa đáng!” Lý Húc thầm đoán. Hắn muốn tìm cơ hội để nói chuyện này với Kiến Thành, xem Đường công có thể hỏi qua về chuyện của Tôn Cửu hay không. Kết quả, dự định này vừa mới được Lưu Hoảng căn dặn, đã bị đối phương một lời phủ quyết.

“Ngươi ngàn vạn lần đừng nhắc tới Tôn Cửu nữa, cũng đừng nói với người khác là mình đã học qua bắn nghệ của hắn, phỏng chừng hắn gặp phải phiền toái lớn rồi!” Lưu Hoảng Cơ cẩn thận đóng kỹ cửa sổ, trịnh trọng dặn dò.

“Phiền phức?” Lý Húc kinh ngạc kêu lên. Chuyện này vốn là do quan viên địa phương ỷ thế hiếp người, hắn đã bỏ tiền ra để kiếm chút nợ, nhận sai lại nhờ người ta, chẳng lẽ các quan viên của Tôn Cửu cố hương căm hận hắn như vậy sao?

“Ngươi đúng là thằng ngốc, không thấy ngày đó khi ngươi nói đến sư thừa, Đường công và Kiến Thành huynh đều lộ ra vẻ mặt như thế sao?” Lưu Hoảng tức giận đến mức nói nổ tung trên đầu Lý Húc, thấp giọng chất vấn.

“Đường công từng từng quan tâm tới sư thừa của ta sao?” Lý Húc hồ nghi nghĩ. Sau khi suy nghĩ một hồi lâu, hắn mới tỉnh dậy, thời điểm mình mới gặp được Đường công, lúc ấy đối phương hỏi mình học Xạ nghệ với ai, còn mình nói ba người. Đường Công căn rằng quyết định sư phụ của mình xuất thân từ Giang Nam Vương gia, dường như sợ mình có quan hệ sâu xa với Cửu thúc.

“Nhớ kỹ, ân sư ngươi thụ nghiệp là lão nhân vô danh, xuất thân từ Giang Nam Vương gia. Không có nửa điểm liên quan tới Tôn An tổ!” Lưu Hoảng Cơ kéo bả vai Lý Húc, gần từng chữ một. “Nếu ngươi không muốn hủy hoại tiền đồ của mình, không muốn làm liên lụy người nhà, nhất định phải nói như vậy. Đường công thế hệ làm quan, trong triều đình có rất nhiều người, có thể khiến hắn cau mày phiền toái khẳng định là không nhỏ được!”

“Ừm!” Lý Húc gật đầu đáp ứng. Đối với trí tuệ xử sự của Lưu Hoàng Cơ, hẳn cực kỳ thuyết phục. Đối phương đã dạy như vậy, hẳn không có lý do gì mà không cảm kích.

Mấy ngày sau, khi quân đội Ty Khố tham gia phá vỡ ngưng miệng, Lý Húc đã nghe được một lời đồn. Một tháng trước, Trường Bạch sơn (Sơn Đông Chương Khâu), nhân vương bạc không muốn tòng quân, dẫn dắt một đám dân chúng khởi binh tạo phản. Nghĩa quân biên một bài quân ca, thật sự lưu truyền rộng rãi.

“Trước Trường Bạch sơn kẻ tri thế, thuận theo khổ Hồng La Miên. Râu dài xâm nhập giữa bầu trời, luân đao phát sáng mặt trời. Lên núi ăn hươu hoẵng, xuống núi ăn dê bò. Chợt nghe quan quân tới, xách đao lao về phía trước. Thí dụ như Liêu Đông chết, chém đầu bị thương thế nào...”

“Đám phản tặc này, cũng sống thoải mái đấy!” Tề Phá Ngung rõ ràng uống nhiều, đại nghịch bất đạo than thở.

“Cái này còn chưa phải tuyệt, một tháng trước, Thanh Hà có một gã họ Tôn đã giết Huyện lệnh tạo phản...” Vương Nguyên Thông ôm bả vai rắn chắc bị đun sôi, vừa gặm vừa nói: “Các người đoán tên hắn là gì, hắc hắc...” Vương Nguyên Thông dương dương đắc ý nhìn mọi người, giống như nhặt năm trăm râu tiền vậy, “Không đoán được hả, hắc hắc, sờ sờ, thám Dương Công! Quốc Công trộm dê!”

“Mạc Dương Công!” Mọi người ầm một tiếng cười to lên, nước rượu trong miệng phun ra khắp nơi.

“Ai, ai, cười chết ta rồi. Cái này, phản tặc này thật là buồn cười, cười, cười, cười chết ta!” Lục sự quan Tàn Tử Anh nằm nhoài bên cửa sổ, vừa cười vừa đập vách quán rượu.

“Mạc Dương Công!” Lý Húc len lén thở dài, đi đến bên cạnh Tàn Tử Anh, đưa tay đẩy cửa sổ ra.

Gió Bắc bao bọc bông tuyết gào thét mà vào, thổi tới hàm răng trên dưới hẳn không ngừng run rẩy.

“Cửu thúc không trộm dê của người khác.” Lý Húc thầm nói với bản thân: “Tuyệt đối không có!”

Đánh bạc 1 – Tôn An tổ, đời sau của Tùy Thanh Hà (Vĩ Hà cố thành). Đại nghiệp bảy năm, thủy tai ở quê nhà, ăn xin miễn nhiệm quân dịch. Quan phủ không cho phép bắt vợ con, bắt vợ con đều chết đói, An Tổ căm phẫn giết quan tạo phản, tự xưng là Thủ Dương Công.

Chương thứ hai xuất sĩ (5)

Tiếng cười trong tửu lâu rất nhanh đã ngừng lại, chính xác mà nói, tiếng cười của mọi người bị hai người Lý Húc và Tần Tử Anh nhét thẳng vào trong cổ họng. Bình thường Lý Húc rất ít khi cười, sắc mặt xanh mét, tay đặt lên chuôi đao bên hông, năm ngón tay không ngừng khép mở. Mà Tần Tử Anh thì mở to đôi mắt đầy thi ý, ngón tay thẳng tắp dò xét ra ngoài cửa sổ.

“Hỏa, Hỏa...” Từ nhỏ đọc đến lớn Tần Tử Anh khản trương đến mức không thể nói hết lời. Trên thực tế, cũng không cần phải hấn nói hoàn chỉnh, tiếng kèn lệnh xen lẫn trong gió bắc xuyên qua cửa sổ, làm mọi người nửa say lập tức đông lạnh mà tỉnh lại.

“Là hướng quân doanh!” Lưu Hoảng Cơ là người đầu tiên nhảy lên, xông xuống cầu thang. Thang gỗ đơn sơ bị hấn đập lung lay gần như tùy thời có thể rơi xuống.

Tiết Cốt Nhãn này, không ai bận tâm đến an nguy dưới chân. Cầu thang lắc lư càng lúc càng kịch liệt, toàn bộ tửu lâu đều lắc lư theo. Mấy tửu khách gian phòng bên cạnh thò đầu ra mắng chửi, nhìn thấy đám công tử ca nhanh chóng lao xuống, vội vàng rút đầu trở về. Đám người Vương Nguyên Thông không thích khi dễ người, nhưng bộ quần áo màu vàng kia bảo đảm bọn họ không bị người khác ức hiếp. (Chú 1)

“gia, gia, người còn chưa trả nợ!” Chương quỳ tửu lâu thấy mọi người muốn đi, vội vàng xông ra. Vương Nguyên Thông đẩy hấn ra, mắng: “Con bà nó, bị mù mắt chó của ngươi, gia gia lúc nào chịu nợ ngươi! Cút ngay, Đường Công điếm binh!”

Chương quỳ không dám ngăn cản nữa, vẻ mặt như đưa đám ngồi xổm bên cạnh khung cửa. Tề Phá Ngưng đi sau lưng Vương Nguyên Thông tiện tay ném một túi tiền xuống, kêu lên: “Tự đếm đi, số còn lại tồn tại trên quầy của ngươi. Nếu dám làm bẩn tiền của các ông đây, coi chừng cái miệng!”

“Này, này, không dám, tiểu nhân không dám!” Chương quỳ đã tự nhận không may mừng rỡ, ôm một túi tiền nhỏ liên tục thở

dài. Dựa vào trọng lượng hấn có thể đoán ra được, tiền đồng trong túi chỉ sợ có non nửa treo. Nơi Hoài Viễn trấn nhỏ bé, không có gì nổi danh. Năm trăm đồng tiền, đủ cho những ôn thần trước mắt này đến tám lần.

Sớm đã có tiểu nhị dắt chiến mã của mọi người tới gần, cũng không biết là do uống nhiều hay quá mức khẩn trương, đôi giày Tàn Tử Anh trượt tới trượt lui bên bàn cà ngựa cũng không nhận ra được. Lưu Hoảng Cơ thấy không kiên nhẫn, bàn tay duỗi ra, xách cổ hấn lên lưng ngựa. Trong tiếng thét chói tai của Tề Tử Anh, mọi người giật dây cương, như gió xông về đại doanh nhà mình.

Ven đường có các quan quân đi ra uống rượu gia nhập đội ngũ, trong chốc lát đã tụ tập thành một tiểu đội. Có người dẫn đầu, có người cản phía sau, mặc dù thường ngày ra ngoài thao cũng không phối hợp ăn ý như vậy.

Toàn bộ quân doanh đều bị tiếng kèn hiệu bừng tỉnh từ trong giấc ngủ, bình thường công tử ca vốn huấn luyện không ra sức giáp nghiêng nghiêng, sắc mặt trắng bệch đứng trong gió tuyết xem lửa. Mà ánh lửa chiếu sáng nửa bên ngoài thành, tiếng hô giết cùng trống trận thỉnh thoảng lại bị gió truyền vào tai.

Đường công Lý Uyên đã tới quân doanh từ lâu, dẫn theo con trai trưởng xây thành và hơn mười thị vệ cận thân lui tới tuần sát. Đám con non chưa trải qua chiến trường dưới trướng đã sớm biểu hiện như trong dự liệu của hấn, cho nên hấn cũng không cảm thấy tức giận, nhiều lắm là cười lạnh một tiếng với các quan quân chậm chạp trở về, hoặc trừng mắt lên một cái, rồi bỏ đi.

Chủ tướng trấn định khiến quân tâm hỗn loạn từ từ an ổn, sĩ tốt không chạy loạn nữa, ngượng ngùng tìm tới đồng bạn của mình, ở dưới hiệu lệnh của đoàn người xếp thành hàng.

“Huynh đệ, đang đánh giặc ở đâu?” Lý Húc nghe thấy trong đội ngũ gần đó có người nhỏ giọng hỏi.

“Nghe nói có mỹ nhân cố gắng qua sông, không cần thận đập sập mặt băng! Đại tướng quân của Tả Truân Vệ và Tân Thế Hùng đã dẫn người của hấn nghênh đón, hai bên đang giao

chiến trong đêm!” Một đội ngũ có thần trí hơi tinh táo thấp giọng trả lời.

“Tiên sư bà ngoại nhà nó chứ, lương thực cỏ mọc lại một đồng đều ngay cửa nhà người khác. Người ta đương nhiên muốn tới đốt rồi!” Có người nhỏ giọng oán giận, không cẩn thận giọng hơi lớn một chút thì bị gió thô tục thổi bay ra xa.

Lập tức có người lớn tiếng phụ họa: “Đúng vậy, không biết là tên vương bát đản nào, ồn ào suốt một năm còn không khai chiến. Đám gia hỏa bờ sông bên kia cho dù là đàn cũng chuẩn bị tốt!”

Trong nháy mắt, toàn trường lặng ngắt như tờ. Một câu khốn kiếp, khiến tất cả mọi người đều biến thành câm. Mọi người có lỗi tai dài đều nghe nói, lần đông chinh Cao Lệ này là hoàng đế bệ hạ của Thánh Minh đích thân mưu tính, thề phải làm cho Đại Tùy vĩnh tuyệt họa. Tên khốn kiếp như vậy không cần nhiều, một tên thì có thể giết sạch cả đám trong nhà.

Binh lính mắng chửi người tự biết mình lỡ lời, cúi đầu dốc sức liều mạng chui vào trong đám đông. Người tham dự nghị luận cũng đều cúi đầu, e sợ bị người có tâm ghi nhớ khuôn mặt mình.

“Điểm Mão!” Vào thời khắc mấu chốt, thanh âm Lý Uyên từ đội ngũ phía trước truyền đến, khiến tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Tư binh tòng quân rống cổ hòng, lần lượt hô tên của các quan quân trở lên. Từ thời kèn tự binh đến thời gian chính thức điểm binh cũng đủ dài, tất cả quan quân đều rất nể tình chạy về. Mặc dù đại bộ phận trong đó đều thở hồng hộc, còn có hai người vẫn luôn lắc lư, gió thổi tan mùi rượu trên người bọn họ, hun cho tướng sĩ phía trước tức giận đến mức mũi méo mó.

“Bắt đầu từ ngày mai, không muốn bị người ta đâm vào hắc đao, buổi tối đừng có rời quân doanh!” Lý Uyên nhíu mày, quát.

“Tôn lệnh!” Các tướng sĩ cùng lên tiếng trả lời. Nước sông Đại Tuy và Cao Lệ đã đóng băng, đội ngũ của đối phương có thể

giết từ trên mặt băng tới đây bất cứ lúc nào. Mùa này ở lại quân doanh so với đi dạo còn an toàn hơn nhiều.

“Đội ngũ trực dẫn binh mã bản bộ tuần kho, nghiêm phòng có gian tế chạy vào phóng hỏa. Những người còn lại giải tán, trở về ngủ!” Lý Uyên liếc nhìn đám gà mờ dưới trướng, lớn tiếng ra lệnh.

“Vâng!” Các tướng sĩ đáp ứng một tiếng, nhưng không hề động đậy, hầu như tất cả mọi người không thể tin vào lỗ tai của mình. Quay về doanh ngũ? Điều này sao có thể, một khi quân địch giết tới...?

“Trở về ngủ, đèn đen mù, đập sập mặt băng một lần, ai còn có lá gan dẫm nát lần thứ hai. Ngủ, dưỡng đủ tinh thần xem kịch vui ngày mai!” Lý Uyên phát phát tay, lặp lại mệnh lệnh của mình.

“Vâng, tướng quân!” Các binh sĩ cao hứng trả lời, hi hi ha ha tán đi. Đường công nói đúng, người Cao Lệ vận khí kém, mặt băng không đông lại liền nhanh chóng qua sông. Tối nay đã đập sập mặt băng một lần, chắc chắn sẽ không ngốc đến mức đi thử lần thứ hai.

Sắc mặt mấy người Lưu Hoảng, Lý Húc dần dần ngưng trọng. Bọn họ từng trải qua sinh hoạt ở tái ngoại, biết sông ở tái ngoại bất luận rộng lớn bao nhiêu mùa đông đều sẽ đóng băng. Từ giờ trở đi, gió Bắc và bông tuyết đều đông lạnh toàn bộ Liêu Hà. Biên giới giữa Đại Tùy và mỹ lệ gần trăm dặm, khắp nơi đều là cầu làm bằng băng.

Có nên nhắc nhở Đường công một chút không? Lý Húc dùng ánh mắt dò hỏi Lưu Hoảng cơ. Lão giả lại nhẹ nhàng lắc đầu, dư quang khóe mắt liếc xéo qua hắn.

Lý Húc theo Lưu Hoảng cơ ra hiệu nhìn lại, dưới ánh lửa ảm đạm, hắn nhìn thấy gia tướng Đường công Lý Nghiêm mang theo ba mươi mấy lão binh tâm phúc chậm rãi đi ra ngoài doanh trại. Hắn khẽ nghiêng đầu, trong lúc vô ý thấy được hai mươi mấy lão binh bách chiến khác, theo ở nhà đi về phía kho lương trọng địa.

“Hai người các ngươi trở về doanh đi, đừng có dẫn đầu hồ đồ nữa!” Lý Uyên đang tiến lên phía trước xoay người, phảng phất như dự liệu được biểu hiện của Lưu Hoảng Cơ và Lý Húc, nhìn bọn họ đầy ẩn ý, dạn dò.

“Vâng!” Hai người khom người lĩnh mệnh, bước về phía doanh trại của mình.

Đánh bạc 1: Quân Trang Đại Tùy, cờ đỏ.

Chương thứ hai ra sĩ (5)

“Hành động của Đường công rất được dùng binh!” Trên đường trở về phòng, Lưu Hoảng Cơ thấp giọng đánh giá.

“Minh Tùng âm thầm khản trương, có chừng mực cầm đúng chỗ!” Lý Húc gật đầu tán thưởng. Lời này không phải là vô môn ngựa Lý Uyên, đám đồng liêu của mình là người Húc hành lý gì rõ nhất, nếu như vừa rồi Đường công chỉ hơi biểu hiện ra vẻ khản trương một chút, phỏng chừng lúc này quân tâm đã hỏng mất.

“Ài!” Lưu Hoảng Cơ thở dài, dường như lo lắng cho vận mệnh của Hoài Viễn trấn. Tuổi của hắn lớn gấp đôi Lý Húc, những thứ nhìn thấy nhiều hơn rất nhiều so với mọi người. Đặt nghĩa lương ở biên cảnh hai nước, đây là một an bài vô cùng kỳ lạ. Nhưng nhìn xuyên qua sự kỳ quặc này, lại mơ hồ đoán ra một sự thật không thể cho ai biết.

Thấy đối phương không nói lời nào, Lý Húc cũng có phần ảm đạm. Năm ngoái vứt bỏ học phí, chính là vì trốn tránh cuộc chiến tranh này. Năm nay đến Hoài Viễn trấn đầu quân, cũng là vì tránh trở thành oan hồn lãng tử Liêu Đông. Nhưng cuối cùng cũng đã tới, mình vô luận trốn thế nào cũng không thoát...

Hai người đi tới đi lui, mỗi người đều nghĩ tới tâm sự của mình. Khoảng cách từ thao trường tới chỗ ở thoáng cái đã tới. Nhưng cả hai người dường như đã quên mất đường đi, đi vòng qua, lượn nửa vòng rồi lại nghiêng đi vòng trở về.

Trầm mặc một lát, Lưu Hoảng Cơ thấp giọng đề nghị: “Huynh đệ, chúng ta làm chút việc vì Đường Công!”

“Lưu đại ca, người nói xem, chúng ta làm thế nào!” Lý Húc gật gật đầu, thanh âm không lớn, nhưng lại phi thường quả quyết. Đường công có ơn tri ngộ với mình, mình quả thực nên có điều hồi báo. Huống hồ, vừa rồi hắn rời đi, thoáng nhìn qua ý vị sâu xa kia hiển nhiên có biểu đạt, mình đoán không được

tâm tư Lý Uyên, nhưng vấn đề này không làm khó được Lưu Hoảng Cơ tâm tư kín đáo.

“Giúp Đường Công giữ vững Hoài Viễn trấn! Nếu như đại quân không động đến, lương thảo mất trước, Đường Công khẳng định thân bại danh liệt!” Lưu Hoảng Cơ dừng bước, nhìn bầu trời tối như mực nói ra. Trong phút chốc, khí khái miệt thị thiên địa trên thảo nguyên cùng nhau phá vỡ lại quay về trên người hắn.

Đây mới chính là Lưu Hoảng cơ mà Lý Húc nhận ra, hơn một tháng ở trong doanh trại, ngày ngày Lưu Hoảng Cơ cùng mọi người cùng nhau hô rượu mua say kia cùng với hán tử cao lớn uy mãnh trên thảo nguyên cơ hồ là hai người hoàn toàn khác nhau. Đôi khi, Lý Húc thậm chí còn hoài nghi Lưu Hoảng Cơ có hay không có anh em ruột giống nhau.

“Thủ thế nào?” Lý Húc thấp giọng hỏi.

“Đầu tiên, chúng ta phải ổn định bản thân, ổn định đám huynh đệ bên cạnh! Cao Lệ nhân không dám chính diện quyết đấu với chủ lực của Đại Tùy, chỉ cần quân tâm Hoài Viễn trấn không tiêu tán, chúng ta sẽ có cơ hội hết sức chiến đấu!” Lưu Hoảng cơ suy nghĩ một chút, nói ra.

“Ta sẽ cố gắng hết sức!” Lý Húc cẩn thận suy nghĩ, trịnh trọng đáp ứng.

Đối với người có chức vị thấp kém, từ lịch quân chỉ văn văn có một tháng Lưu, Lý nhị nhân mà nói, ổn định quân tâm cũng không phải là chuyện dễ như trở bàn tay. Có thể nhờ quan hệ với người hoài viễn trấn tòng quân..., Bối cảnh trong nhà cũng không kém. Trước đây đoàn người cũng vì tránh chịu chết trên chiến trường, bao gồm cả Lý Húc và Lưu Hoảng Cơ, cũng có ý định giống nhau. Hôm nay nơi an toàn đã biến thành địa phương nguy hiểm, ai còn tâm tư đi nghe hai người mới. Mặc dù bọn họ là dòng chính Đường Công, cũng không thể để mọi người mang tính mệnh ra mạo hiểm.

Nhưng đã có kết giao rượu thịt một tháng, mọi người đều là bằng hữu, bằng hữu tự nhiên có thể đồng tâm, bao gồm cả phán đoán đối với thế cục trước mắt.

Cơ hội quan hệ này không cần Lý Húc tận lực đi tìm, khi hấn và Lưu Hoảng Cơ thương lượng xong đối sách rồi vòng trở về chỗ ở của mình trong quân, mấy bằng hữu đã đợi sẵn ở cửa phòng từ lâu. Vương Nguyên Thông, Vương Tử Anh, Võ Sĩ Hoạch, Trương Đức búng,... Gương mặt quen thuộc cũng không thiếu.

“Nhị vị, mong hai người trở về rồi!” Từ xa, Phá Ngung tiến lên chào hỏi.

“Ta và Lưu đại ca mới vừa đi làm việc riêng!” Lý Húc cười cười, thấp giọng trả lời. Lần đầu tiên có mục đích kết giao với người khác, hấn cảm thấy cực kỳ không được tự nhiên.

Biểu tình ngưng ngừng này lại biến thành thần bí trong mắt mọi người. Hấn là thế chất của Đường công, trong quân doanh mọi người đều biết. Hai người vừa rồi chậm chạp không về khẳng định đã bị Đường công triệu đi nghị sự. Mà kết quả nghị sự lại liên quan tới tính mệnh của mọi người.

“Lưu, Lưu đại ca, Lý huynh đệ, các người vẫn khỏe chứ!” Tần Tử Anh trơ mắt ra hỏi thăm. Xưa nay thân thể yếu ớt của hấn đột nhiên ”Béo” lên, từ cổ đến đầu gối đều căng phồng, sống như một con trâu hấp thu vậy.

“Đương nhiên là tốt rồi, chẳng lẽ ngươi hy vọng chúng ta chết cóng hay sao. Mọi người đứng ở đây làm gì, có việc vào phòng nói. Bểng thiên tuyết địa, các người không cảm thấy lạnh sao?” Lưu Hoảng Cơ cười ha ha, mở cửa, đưa mọi người vào trong phòng.

“Đúng, đúng, chúng ta vào phòng nói, vào phòng rồi nói, lão Tề, ta sẽ lấy rượu của ngươi nhanh chóng tìm người ôm vào!” Vương Nguyên Thông cười nịnh nọt, rồi cất bước đi vào trong. Toàn thân trên dưới sáu, bảy thanh đao va chạm vào nhau, mỗi một bước đi đều phát ra tiếng leng keng giòn vang.

Lưu Hoảng Cơ cười cười, theo thứ tự đưa đoàn người vào phòng, đóng cửa lại, thổi chậu than lửa, lại thuận tay treo trên chậu than một cái bình đồng đựng đầy nước, sau đó mới chậm rãi hỏi: “Mấy vị huynh đệ muộn như vậy không đi ngủ, tìm chúng ta có việc gì không?”

“Không có việc gì, không có việc gì, cứ qua đây xem thử!” Vương Nguyên Thông lau mồ hôi trên mặt, lời ra nuốt vào áp a áp ứng.

“Thật sự không có chuyện gì sao?” Lưu Hoằng Cơ biết rõ còn cố hỏi. Mọi người đã không nói thật, hắn cũng vui vẻ đi theo mọi người. Ngâm vi vô cùng kiên nhẫn, hắn không tin những người đang ngồi ở đây có ai có thể so được với mình.

“Lưu ca, chúng ta đều là huynh đệ tốt, đúng không?” Tề Phá Ngưng là người lớn tuổi nhất ngoại trừ Lưu Hoằng Cơ, định lực cũng kém cõi nhất, thực sự chịu không nổi, là người đầu tiên đưa ý kiến đến chính đề.

“Đương nhiên, vừa vào quân doanh đoàn người đều có giao tình liễu mạng. Trên sa trường chỉ có những huynh đệ bên cạnh mới cứu được tính mạng của người!” Lưu Hoằng sáng khoái trả lời.

“Bạn bè sống chết, giao tình sống chết!” Tần Tử Anh trong nháy mắt mặt tái nhợt, liên tục nói. Hắn đối với hai chữ sa trường quá miễn cảm, nghe có người nói, tim đập không thờ nổi.

“Hảo huynh đệ có chuyện gì thì phải nói thẳng, không thể giấu diếm, đúng không?” Tề Tử Anh đẩy Tần Tử Anh một cái, tiếp tục truy vấn.

“Đúng vậy, bằng hữu quý ở mối quan hệ. Nếu có chuyện chỉ nói nửa câu, vậy còn là bằng hữu cái gì!” Lưu Hoằng dùng cây tăm đồng đâm vào lửa than, cười trả lời.

Trong chậu than đã có liệt diễm màu hồng nhảy dựng lên, thiêu đốt bình đồng xì xì. Nhiệt độ trong phòng dần dần cao lên, mặt mỗi người đều bị ánh lửa chiếu thành màu đỏ.

“Vậy, Đường công định bao giờ dẫn mọi người rút lui khỏi Hoài Viễn trấn?” Tề Phá Ngưng rút cục lấy hết dũng khí, hỏi ra một câu quan trọng nhất. Nếu Đại Tùy đã bắt đầu chiến tranh với Cao Lê, nơi cất giữ lương thực vật tư không nghi ngờ gì là một đại hậu phương an toàn., Hiện tại mỹ nhân cao nhân chủ động tấn công Đại Tùy từ sông ranh giới, lúc trước ôm đại quân tiếp tế thuận tiện mà cố ý chọn địa điểm đóng

quân tại vùng đất đóng quân tại giới hà, trở thành nơi nguy hiểm nhất. Quân tử không đứng dưới bức tường, đoàn người đều là quân tử, lúc có thể chạy trốn cố gắng tránh chậm hơn so với những người khác.

“Rút lui, nếu như ngươi là Đường công, ngươi sẽ dẫn mọi người rút lui sao?” Lưu Hoảng Cơ đột nhiên nghiêm mặt, nhìn chằm chằm truy hỏi đồng loạt.

Đồng thời cả đám đều ngây ngẩn cả người, đến bây giờ hấn cũng không tưởng tượng mình đã trở thành chủ soái một chi binh mã, trong giây lát liền dịch chuyển vị trí, dưới sự trùng kích kịch liệt của ý nghĩ trong lòng, toàn bộ thân thể đều trở nên cứng ngắc.

“Ngươi, ngươi nói là, Đường công, Đường Công căn bản không có ý định rút đi?” Vương Viễn thông suốt từ trên xuống dưới rằng không ngừng chiến đấu, trên mặt chảy mồ hôi, thân thể phảng phất như lọt vào lỗ băng.

Mấy người bên cạnh than bồn sắc mặt đều trở nên trắng bệch, bọn họ đều đọc qua sách, từ nhỏ đã được huấn luyện qua thế gia đệ tử, tâm tư cũng chuyển không chậm. Theo Lưu Hoảng Cơ kiến nghị đổi vị trí khác nghĩ lại, nghi vấn lúc trước nhất thời trở nên rõ ràng.

Bất luận kẻ nào đem mình đặt lên vị trí của Lý Uyên, hấn cũng sẽ không bỏ đi. Hoài Viễn trấn cát giữ lương thực đủ để trăm vạn đại quân ăn, nếu không đánh mà đi làm lương thực rơi vào trong tay địch quân, chủ tướng bị thiên đao vạn quả cũng khó tạ tội. Nhưng nếu tử thủ nơi đây, chỉ bằng một ngàn hai trăm huynh đệ trong thành ăn bữa chờ chết, chỉ sợ không cầm cự được một canh giờ sẽ bị người Cao Lệ nghiền thành bột mịn.

“Đường công đương nhiên không định rút lui, căn bản không cần phải rút lui! Hoài Viễn trấn mặc dù nhỏ, kỳ thật vững như thành đồng!” Lý Húc thờ ơ trả lời thay Lưu Hoảng Cơ. Lần đầu tiên nói dối, hấn có chút khẩn trương, nhưng trước mặt người tâm tình so với mình còn khẩn trương hơn, ngược lại có vẻ trấn định vô cùng.

“Cổ như kim loại?” Ánh mắt mọi người đồng loạt hướng Lý Húc quét tới. Lý Húc thành thật thật ở trong quân doanh nổi tiếng, mọi người tuy rằng luôn cười hắc, nhưng tại thời khắc phi thường, lời hắc nói ra, so với người khác nói ra đáng tin hơn nhiều.

“Đúng vậy, mọi người không nhìn ra sao?” Lý Húc khinh thường nhìn mọi người, dựa theo lời giải thích của Lưu Hoảng Cơ trước đó mà giải thích: “Ba vạn đại quân dưới trướng Tân tướng quân đứng bên cạnh chúng ta, hòa thành tư thế sừng rắn với nhau. Quân địch công kích Tân tướng quân, chúng ta sẽ tập kích ở sau lưng. Địch nhân công kích như công xa., Tân tướng quân chắc chắn sẽ chém mất hai bên. Mà song phương giằng co một lúc lâu, đại quân Lô Long ta, Lư Thành ta chắc chắn sẽ tới, mỹ nhân thì lâm vào vòng vây, hiểm toàn quân tận mục...”

Đây là chiến lược trong lịch sử sách, đại quân Sở quốc đã từng lấy trận thế này chống cự Tần quân ba tháng. Đại Tùy không phải là kẻ yếu, thời gian ba tháng, cũng đủ phái ra trăm vạn viện quân.

“Chủ tướng phe địch không phải kẻ ngu, hắc ta sẽ không mạo hiểm đến đây để tấn công.” Lưu Hoảng Cơ cười lớn bổ sung, giống như vừa mới thảo luận qua cục diện hiện tại với Lý Uyên.” Đường công cho rằng, sau khi mặt sông đóng băng, quân địch ắt sẽ đánh lén, thủ đoạn quấy rối chủ yếu, tuyệt đối sẽ không chính diện giao thủ với chúng ta.”

Nghe xong lời này, thần sắc mọi người dần dần trở nên thoải mái. Tường thành ở Hoài Viễn trấn tương đối rắn chắc, nếu quân địch chỉ là một nhóm binh mã nhỏ tới quấy rối, rất khó vượt qua tường thành cao như vậy. Huống hồ nơi trú quân Đại Khanh quân cách đây không xa, chứng kiến Hoài Viễn trấn dấy lên phong hỏa, bọn họ có thể một ngày thời gian tới tiếp viện.

“Mấy vị ca ca yên tâm, có tình huống gì khác thường, Lưu đại ca và ta tuyệt đối sẽ không gạt đám người này!” Lý Húc vỗ vỗ vai Vương Nguyên Thông, thấp giọng hứa hẹn.

“Huống hồ hoàng thượng cũng sẽ không để cho Đường công thật sự mạo hiểm. Theo bối phận, bọn họ chính là anh em bà con!” Lưu Hoảng Cơ cúi đầu xuống, vẻ mặt thần bí nói với mọi người.

“Yên tâm, yên tâm!” Đám người Vương Nguyên Thông cười gật đầu. Hoàng thượng và Đường Công là thân thích, lời này mọi người đều đã nghe qua. Cho dù hắn có hồ đồ, cũng sẽ không đem biểu ca của mình đi chịu chết, mọi người theo lẽ thường phỏng đoán.

Khoảnh khắc đó, không ai nghĩ tới, Thánh Minh hoàng đế đã từng hạ độc chết ca ca ruột của mình. Đường, anh em bà con lại càng giết qua không chỉ một người. Chẳng qua là cảm thấy trận chiến sắp tới đã không còn khủng bố như trước nữa, tiếng gió ngoài cửa sổ nghe không còn chói khét như trước nữa.

“Đường công nói rồi, quân địch không dám đến công thành!” Trong đêm đó, không biết là ai đưa “Tin tức” dò xét từ chỗ Lưu Hoảng Cơ để lộ ra ngoài!

“Lưu Lữ và Lý đội trưởng cũng không có sốt ruột, còn đang cùng mấy đại nhân uống rượu ăn thịt, chúng ta gấp cái gì!” Có người vội trộm chạy đi kiểm tra tình huống báo cáo lại với đồng bọn. Chủ tướng nếu như chạy trốn chết, nhất định sẽ mang theo tâm phúc của mình. Mà tâm phúc của hắn vẫn còn say mê sinh mệnh tử, trước mắt dù có nguy hiểm cũng sẽ không quá lớn.

Nghĩ tới biểu hiện lúc đó Đường Công không chút hoang mang, tâm trạng mọi người càng ổn định, ôm đao kiếm chậm rãi đi vào mộng đẹp.

Sáng sớm ngày thứ hai, mọi người càng thêm bội phục phán đoán “Đường công”. Đêm qua đồn đài một chút cũng không sai, Cao Lệ sau khi bị đập vỡ mặt băng cũng bị vỡ mất một đoạn., Chủ động lui về Liêu Đông thành bên kia, Tả Lưu Vệ đại tướng quân Tân Thế phụ trách cảnh giới bên biên cảnh Đại Tuyền, cũng giám định thời tiết ác liệt, đem binh mã sở hữu lui vào quân doanh cách xa trấn phía bắc mười dặm. Địch ta hai bên lại lâm vào giai đoạn giằng co trước Lạc Tuyết, Tuyền quân

không vượt biên công kích, Cao Lệ quân cũng vui vẻ duy trì hòa bình tạm thời.

Một đêm xung đột kia trả giá là, một đội quân ngàn người cao lệ qua bờ đã bị tướng quân hùng hậu Tân Thế tiêu diệt hết, binh sĩ cao mỹ vô xác định ngã xuống sông chết rét. Mà thương vong của Đại Tùy hành quân bên bờ sông nghênh chiến cũng tử thương hơn bảy trăm người, trong đó có hơn năm trăm người bị thương.

Các huynh đệ Hoài Viễn trấn bảo vệ Toan Nghê nặng nề cũng “Chết trận” hai người, bọn họ lúc nửa đêm trộm chiến mã chuẩn bị bỏ trốn, kết quả vừa mới lao ra khỏi doanh môn đã bị trạm gác ngầm bắn xuống lưng ngựa. Lý Uyên trước mặt mọi người xử tử bọn họ, treo thủ cấp ba ngày, sau đó tuyên bố lấy đầu ngọ gập địch phải chiến tử mà chết, cũng thông báo cho quận huyện nơi họ chết trận.

Kết quả xử lý này khiến cho rất nhiều người khiếp sợ, nhưng không ai oán giận sự tàn nhẫn của Đường công. Tổng thể mà nói, Lý Uyên là một lãnh đạo không tệ. Hắn không được thuộc hạ hiếu kính, không thể bắt giữ thức ăn, hơn nữa lại lén lút ra ngoài uống rượu, những tiểu lỗi vi phạm quân kỷ cũng áp dụng thái độ mắt nhắm mắt mở.

“Đường Công xưa nay đối đãi mọi người không tệ, hai tên kia lúc lâm chiến lại coi là đào binh, thật sự không đủ nghĩa khí!” Tề Phá Ngưng thầm đánh giá. Điều này cũng đại biểu cho cái nhìn của đại đa số mọi người, con cháu thế gia đến trấn Hoài Viễn quân không có vũ kỹ cao, tiến bộ cũng không mạnh, nhưng bằng hữu nghĩa khí ít nhiều cũng có thể giảng giải một chút.

“Tù không có chương binh. Đường công rơi xuống như vậy, đã để tâm đến thể diện gia tộc bọn họ!” Lưu Hoằng Cơ thấp giọng phụ họa. Đây là một câu nói thật lòng, thế gia đại tộc tương đối để ý mặt mũi, nếu thi thể hai người kia lấy thân phận đào binh về quê hương, cả gia tộc đều sẽ hổ thẹn.

Trong tiếng nghị luận, ai cũng không có tâm tư đi tính toán cường độ huấn luyện là thập đột nhiên tăng sâu hơn rất nhiều, quân kỷ vì cái gì đột nhiên nghiêm ngặt rất nhiều, ngay cả

buổi tối không được chủ quan phê chuẩn không được phép xuất doanh quy củ mới., Tất cả đều được chấp hành. Hiện tại đoàn người từ hậu đội biến thành tiền phong, mà tiền phong chân chính vẫn còn ở Thiên quận trì trệ chưa phát. Mặc dù Đường công “thân tín” cho rằng, đoàn người chỉ cần thủ nửa ngày đã có thể để cho Cao lệ nhân chạy trời chết. Nhưng dưới tay nếu không có một chút cân lượng, vạn nhất Cao Lệ nhân đến công thành, nửa ngày cũng không kiên trì được như vậy.

Mà đào binh lại không làm được, đoàn người cũng chỉ có cố gắng thông qua huấn luyện con đường, mới có thể tránh cho trong vòng nửa ngày bị người chết trận.

Huấn luyện chính thức bắt đầu vài ngày, Lý Húc phát hiện đội của mình đã thành đội ngũ thom phức. Hóa ra bởi vì đội của hắn đang quá mức cứng nhắc, rất nhiều người hy vọng đổi được các đội khác để kiếm lương thực. Mà hiện tại, không những người của bản đội không nhờ cậy đổi đi, còn không ngừng có người thông qua Vương Nguyên Thông, cùng nhau phá đám người Ngung, hy vọng đổi lấy đội ngũ của hắn.

“Tất cả các binh sĩ của Lý đội Chính giáo đều rất thông minh, biết rõ thứ mà mình cần trước mắt là gì. Lý Húc dẫn đội luyện võ không phân biệt rõ ràng mà coi trọng thuật hóa giải, cơ hồ dạy cho mỗi một chiêu của mọi người đều đơn giản hữu hiệu. Đội ngũ như vậy không dễ tìm, ai không học theo tính mạng của mình để đùa giỡn.

“Chính giáo của Lý đội trưởng phối hợp rất tốt, ngày hôm trước ăn cơm đánh nhau, bốn người chúng ta đánh ngã bảy đội khác!” Binh sĩ dưới trướng Lý Húc tự hào khoe khoang. Cũng phối hợp chiến đấu, sau khi Lý Húc chỉ điểm lập tức trở nên thực dụng. Mặc dù biến hóa chỉ một chút như vậy, nhưng biến hóa này quả thực kém một chút là sinh tử.

Nghe xong những lời tán dương này, Lý Húc huấn luyện càng thêm chăm chú. Trong suy nghĩ của hắn, đây cũng là một loại phương thức mà mình có thể báo đáp Đường công. Kỹ xảo phá giải chiêu thức đến từ Đồng Tượng sư phụ, đội hình biến hóa phối hợp lẫn nhau đến từ Từ Đại Nhãn, những kiến thức cùng kinh nghiệm thực chiến cùng với kinh nghiệm thực chiến

của bản thân hẳn thấu hiểu, liền biến thành phương pháp luyện binh độc đáo của Lý thị.

Đường công Lý Uyên hiển nhiên cũng chú ý tới hiệu quả cao của luyện binh của Lý Húc, vài ngày sau, Lý Thế Dân lấy cơ thỉnh giáo bắn nghệ lần nữa chạy tới hỏi sư thừa của Lý Húc.

“Trọng Kiên huynh, người luyện binh thuật sư thừa kế từ vị danh tướng nào?” Lý Thế Dân đuổi tới hỏi. Từ ngày đó đầu tên thì thua Lý Húc, gần như cách mỗi ba, năm ngày hẳn sẽ đến quân doanh thỉnh giáo Lý Húc một lần bắn nghệ. Mà Lý Húc dựa vào ý nghĩ báo đáp ân tình Đường công, hẳn cũng đã tận tâm vô cùng.

“Bộ phận và phối hợp là học từ Mậu Công huynh, chiêu thức hóa giải là Đồng Tượng sư phụ dạy. Khi hẳn dạy ta, chính là đao thật thương thật đối luyện!” Lý Húc lau mồ hôi trên đầu, trả lời chi tiết.

“Hai người này đều là kỳ tài bất thế, Trọng Kiên huynh thật là phúc khí!” Lý Thế Dân thấp giọng tán thưởng, biểu tình trên mặt thật hâm mộ.

“Nếu như gặp được huynh trưởng Mậu Công, có lẽ các người có thể trở thành bằng hữu!” Lý Húc cười cười, trả lời rất nghiêm túc.

“Bằng hữu?” Lý Thế Dân kinh ngạc hỏi.

“Đương nhiên, chẳng lẽ thế dân không muốn quen biết mấy hào kiệt sao?” Lý Húc mỉm cười hỏi hai người không cảm thấy khác biệt chút nào về thân phận của nhau. Hẳn xuất thân lịch duyệt đơn bạc, luôn cho rằng quan hệ tốt nhất giữa nam nhân chẳng qua là bằng hữu. Cho nên cùng với Từ Mậu Công cũng được, cùng Lưu Hoảng Cơ cũng thế., Sự sợ hãi và xa lạ trong nội tâm của hẳn dần dần nhạt đi, sau đó rất thích ý giao hảo với bằng hữu. Lý Kiến Thành và thế dân mặc dù thân phận tôn quý, nhưng trong mắt một đứa trẻ thôn quê như ông ta, cũng chỉ là gia thế nhiều, cũng không cản trở mọi người ngang hàng luận giao.

“Đương nhiên, có thể giao được mấy người bằng hữu như Trọng Kiên huynh là phúc của thế dân!” Lý Thế Dân rất nhanh

điều chỉnh tốt tâm thái của mình, nhiệt tình đáp ứng.

“Thì ra hấn coi ta là bằng hữu!” Nhìn bóng lưng Lý Húc đi trong binh sĩ, Lý Thế Dân mỉm cười suy nghĩ.” Có một người bằng hữu không hề có tâm cơ như vậy, tựa hồ cũng không tệ!” Là Đường công tử, lớn lên như vậy, hấn tựa hồ cái gì cũng không thiếu, người duy nhất ít nhất chính là bằng hữu.

Loại người tính tình như Lý Húc, bằng hữu từ trước đến nay đều không thiếu. Hiện tại, hấn và Lưu Hoảng Cơ đã trở thành nòng cốt của các huynh đệ vốn cùng nhau ăn uống chờ chết. Đây không chỉ là bởi vì hai người bọn họ là dòng chính của Lý Uyên, mà còn có thể kịp thời mang đến “Quân tình cơ mật”. So với Lý Uyên mặt mũi quan trọng hơn là, vũ kỹ mà hai người bọn họ biểu hiện ra quá cao, ngay cả Lý Uyên phái tới hỗ trợ huấn luyện lão binh cũng không phải là đối thủ của hai người.

Đi theo bên cạnh hai hảo thủ võ công, tỷ lệ bị giết trên chiến trường sẽ giảm nhiều. Cho nên, đám người Vương Nguyên Thông, Tề Phá Ngưng cực kỳ may mắn vì mình lại nhặt được bảo vật. Chỉ là gần đây hai huynh đệ bảo bối không quá nể mặt mọi người, lúc chỉ điểm mọi người thuật phòng thân, so với huấn luyện sĩ tốt dưới trướng bọn họ còn ác hơn.

“Đứng vững vàng, nhìn kỹ, tay nâng lên, chú ý con mắt của ta!” Lưu Hoảng Cơ hét lớn, chuôi đao nặng nề kề sát vào bụng Vương Nguyên Thông. Người sau và người sắc súa lui lại mấy bước, đặt móng ngựa ngồi trên đất tuyết.

“Lại đến!” Lưu Hoảng dùng trường đao bằng gỗ chỉ vào Vương Nguyên Thông, lớn tiếng ra lệnh.

“Huynh đệ, đại ca, ta nghỉ ngơi chút, nghỉ ngơi một chút!” Vương Nguyên Thông thở hổn hển khoát tay, nước mũi chảy ra thật dài. Hấn tới trước Liêu Đông, hấn cùng vốn chưa từng cầm đao, dùng lời của hấn nói là hấn có lòng từ bi trời sinh, từ nhỏ đến thịt lớn ăn không ít, chính mình ngay cả gà cũng chưa từng giết.

“Người tưởng bị người ta chặt sao? Nếu như ta là mỹ nhân...” Lưu Hoảng Cơ so cái tư thế nhúc nhích đầu. Vương Nguyên Thông

lập tức nhảy dựng lên, phát điên mà đem đao gỗ trong tay chém về phía trước.

Hắn không muốn chết, trong nhà còn có Vạn Quán gia tài cần người kế thừa. Nếu như hắn hồ đồ bị Cao Lệ nhân cắt đầu, vừa vặn tiện nghi mấy ca ca chính thức.

“Tề huynh, tới giúp ta!” Lý Húc cười, dắt một con dê đực đến mảnh đất trống trước doanh. Đồng thời hắn ngừng lại nắm lấy một thanh đao, run rẩy đi tới. Đột nhiên hắn nhảy dựng lên, một đao đâm xuyên tim con dê.

“Dùng chậu gỗ đỡ máu, đó chính là thứ tốt!” Lý Húc ở bên cạnh lớn tiếng nhắc nhở, sắc mặt đã trắng bệch đồng thời cầm chậu gỗ lên, cố nén sự phiền não trong lòng xuống đem chậu gỗ đặt dưới thi thể dê.

Tên của hắn nghe đủ uy phong, chỉ là không thể thấy máu. Lúc mùa thu các binh sĩ giết dê cắt giữ thịt, hắn ở bên cạnh nôn mửa rồi tỉnh rồi mù. Hiện tại, hắn còn muốn nôn mửa, nhưng đối mặt với tử vong đã mở mắt ra.

Tần Tử Anh mặc giống như lạc đà, lắc lư đi lên trước. Lý Húc đuổi chân giầy hắn một cái, sau đó đeo vỏ loan đao lên cổ.

“Tần Lục sự, đắc tội. Giết một danh lục sự tòng quân, không biết ghi công mấy cấp?” Lý Húc cười hỏi.

” tòng quân Lục Sự, Bát phẩm, Ngũ, Ngũ cấp!” Tần Tử Anh thở hắt ra, đuổi năm ngón tay ra. Đột nhiên, hắn ý thức được đối phương đang nói với mình, tức đến mức lẫn lộn trên mặt đất, cố gắng đứng dậy, lại bị Lý Húc dùng một ngón tay đẩy xuống.

“Giết không chết đối phương, mặc giáp nặng bao nhiêu cũng vô dụng. Ngược lại làm liên lụy chính mình, bị người ta bắt sống, áp giải đến kinh thành đi hiến tù! Sau đó, Hạ tiểu thư đứng ở bờ sông...” Lý Húc cười bày ra tư thế nhìn thềm thường.

Tần Tử Anh tức giận đứng lên, đưa tay lột áo giáp. Một tầng hai, hai tầng, ba tầng, hắn đột nhiên dừng lại. Ngón tay truyền đến một cảm giác ấm áp, khiến trong lòng hắn hoàn toàn yên tĩnh. Đó là một bùa hộ mệnh làm bằng ngọc, dùng dây lụa

vàng buộc lên cổ hắn. Hắn nhìn xung quanh một chút, cẩn thận từng li từng tí nhét bùa hộ mệnh vào trong áo ngực áo.

Hạ tiểu thư là cháu gái của Hạ Nhược Bật tướng quân, đại nghiệp ba năm vì vụ án của tổ phụ mà bị lưu đày tới Liêu Đông làm doanh kỹ. Tần Tử Anh đã sai người chuộc nàng ra, sau này lớp thầy, hai người hẹn nhau cùng đi lũng loạn bên phải đi gặp cha mẹ của Tần Tử Anh.

Lý Húc cười cười, không ép buộc Tần Tử Anh tiếp tục luyện võ nữa. Mặc dù tuổi tác nhỏ hơn Tần Tử Anh rất nhiều nhưng hắn vẫn cảm thấy mình có thể nhìn thấu tâm tư của Tần Tử Anh. Ánh mắt hạnh phúc như vậy cũng đã từng có, chỉ là trước đây không lâu, mình hoàn toàn mất đi nó.

Hắn cười buông đao xuống, đi xách túi nước ở một bên. Trong mùa đông nước giếng lạnh như băng uống lên có một cỗ cảm giác thanh lạnh đặc biệt, đặc biệt như đang uống rượu. Hắn cười lắc đầu, lại đem túi nước đặt dưới chân, vung đao ngăn Tần Tử Anh đang cố gắng liều mạng.

Sau khi hai bên chính thức hiểu rõ nhau, Lý Húc phát hiện những bằng hữu ăn rồi chờ chết này, thật ra có rất nhiều chỗ đáng yêu. Bọn họ đã biết Lý Húc không phải con cháu thế gia gì đáng yêu., Nhưng bọn họ vẫn chẳng buồn quan tâm, vẫn xưng huynh gọi đệ với Lý Húc. Bọn họ biết Lý Húc tính tình cứng nhắc, sau khi uống hoa tửu mấy phen liền uống xong một mình rồi đi, lần sau vẫn phải gọi tiểu huynh đệ này cùng đi. Chức vị của bọn họ đều cao hơn Lý Húc, nhưng không hề ra vẻ quan tâm với hắn...

“Kỳ thật tư chất của những người này cũng không tệ, chỉ là trong lòng cố kỵ quá nhiều thôi.” Lý Húc nhẹ nhàng xoay cổ tay, đem lực đạo trên thân Tần Tử Anh Đạo gạt lệch, sau đó nghiêng người cất bước, đụng đối phương lao đảo một cái.

Nếu như không có cùng những người này ở trên đồng rượu lẫn lộn, bọn họ xuất phát từ tình yêu mặt mũi, tuyệt đối sẽ không tiếp nhận một người tuổi nhỏ hơn mình gần một vòng, chức vị cũng so với thiếu niên có chức vị thấp hơn mình dạy bảo. Nhưng nếu mọi người cùng uống rượu ăn thịt thành bằng hữu, vấn đề tuổi tác đã tự động bỏ qua rồi.

Đây cũng là một trong những dụng ý lúc trước của Lưu Hoảng Cơ khi mạnh mẽ lôi kéo mình uống rượu ăn thịt với mọi người. Đối với người, vị Lưu huynh này thậm chí còn thông minh hơn cả Mậu Công huynh.

Lý Húc hiểu rằng, trong lúc vô tình mình lại học được rất nhiều thứ từ Lưu Hoảng Cơ. Nhìn mấy bằng hữu xung quanh đi, trong lòng hẳn tràn đầy ảm áp.

Chương thứ hai xuất sĩ (lục)

Vào tháng chạp, thời tiết càng rét lạnh. Từ phương bắc đến nơi khế đan thông định trấn đến con sông già phía nam vào biển, khúc đất dưới hạ du gần ba trăm dặm đều kết băng. Lý Húc cười gió đen đến bờ sông tuần tra vài lần, chỉ thấy mặt băng cũng đã hiện lên màu xanh đen. Cho dù đến giữa đường sông, cũng không nhìn thấy dấu vết dã nhân ăn đan dã nhân đục băng lấy cá lưu lại.

“Thượng binh phạt mưu, chỉ cần đốt kho lúa ở trấn viễn trấn này. Thời gian tiến công của binh mã Đại Tùy ít nhất còn phải kéo dài thêm nửa năm nữa!” Lúc mọi người ngồi cùng nhau nghị sự, trong lời nói của Lý Kiến Thành mang theo lo lắng.

Là trưởng tử gia tộc và phụ tá đắc lực của phụ thân, ông thường tổ chức phụ tá dòng chính Lý gia tiến hành một vài buổi tụ hội nho nhỏ. Mặc dù quy mô đời này của Đường công đã nhỏ hơn rất nhiều so với thời điểm ông đảm nhiệm một phương đại lại, nhưng trong đó vẫn có không ít hào hiệp và trí sĩ nổi danh.

Bởi vì gần đây biểu hiện rất tốt, Lý Húc và Lưu Hoảng Cơ được Lý Uyên đặc biệt cho phép tham gia buổi tụ hội phụ đích hệ như vậy. Chỉ là hai người cũng không nhiều, mới đến, bọn họ còn cần thời gian để thích ứng bầu không khí nơi này.

Trong đại bộ phận thời gian, Lý Húc đều đang kích thích than củi trong chậu than. Bên ngoài thời tiết lạnh đến lợi hại, là lúc lạnh lẽo không giống bên bờ hồ Nguyệt Nha. Ở Tô Mẫn bộ trải qua mùa đông mặc dù cả ngày tuyết rơi, nhưng không khí rất khô, chỉ cần mặt trời mọc ra, chỉ cần mặt trời mọc xuống., Trên người lập tức sẽ bị phơi ẩm. Mà gió ở Liêu Đông bên này lại ẩm ướt đến mức có thể ngưng ra bọt băng, hơi nước ở trong lúc lơ đãng mà chui vào bất kỳ khe hở nào, cười ngửa chạy được nửa canh giờ, giáp mềm có dày mấy cũng sẽ đông lạnh thành mai băng. Người quần trên áo giáp cũng lạnh buốt, tựa như dã nhân ban mùa đông ăn cục đá dự hoặc từ dưới tầng băng mà ra.

“Sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ tới. Nếu như ta là Quốc chủ Lê Quốc cao giọng, tuyệt đối sẽ không chờ binh mã triều đình Đại Tùỳ đến Tề sẽ đánh!” Nhìn nhìn sắc trời ngoài cửa sổ một chút., Lưu Hoảng Cơ đưa ra phán đoán như vậy. Biên giới phòng ngự dài như thế, ba vạn binh mã dưới trướng Tả Lưu Vệ và Đại tướng quân Tân Thế, dùng để nắm khuỷu tay không khỏi. Mỹ nhân cao mỹ nếu như vùng binh lính đến công kích, tìm chỗ nào đó là có thể đi bộ qua sông. Nếu như không phải sợ hãi triều Đại Tùỳ dùng lực lượng nghiêng nước đến trả thù, bọn họ thậm chí có thể thừa dịp Liêu Hà Kết Băng mang toàn bộ ba quận Liêu Đông và Kết Băng lấy được toàn bộ vào trong túi.

“Ta đoán là vị hoàng thượng kia của chúng ta muốn tìm lý do thích hợp để khai chiến hơn, cho nên chuẩn bị đem Hoài Trấn coi là mối nhử đưa cho Cao Lệ nhân!” Thị vệ của Lý phủ thị Tiền Cửu Lung làm bầm oán giận. Nghe đến hai chữ Hoàng thượng, hắn luôn mang theo thanh âm khác thường, nghe đặc biệt châm chọc.

Hắn thì ra là tên đạo tặc bị tịch xử, bởi vì cung mã thành thạo nên mới được Lý Uyên chuộc ra khỏi mỏ đá. Trung thành với Lý gia thì trung thành, trí mưu thì rất không chịu nổi. Hơn nữa bởi vì mồm miệng rộng, nói chuyện dễ xúc động, luôn trở thành đối tượng công kích của mọi người.

Quả nhiên, tiếng nói của hắn vừa dứt, trước đó Hữu Huân vệ, Trương Tôn Thuận Đức nhíu mày: “Bây giờ không phải lúc phản nản, vấn đề là, nếu như Hoài Viễn trấn lương thảo có bất cứ sơ suất gì, trách nhiệm đều phải do một mình Đường công gánh chịu!” Hắn nhìn chung quanh mọi người, quyết định chủ đề nghị sự lần này: “Chúng ta chỉ muốn có cách nào có cách bình an vượt qua mùa đông này, không quan hệ chủ đề tốt nhất nên lén lút tán gẫu!”

“Hồ lô không có gạo, biện pháp tốt nhất hiện giờ là mở rộng lực lượng quân bảo vệ. Một bên tăng cường huấn luyện, một bên xem có thể mời Liễu Thành cùng Yến quận điều viện binh lại đây hay không. Còn có thám báo, tận lực tăng phạm vi tìm kiếm thêm một chút!” Trần Diễn Thọ tòng quân cau mày nói. Hắn là lão mưu sĩ theo Lý Uyên nhiều năm, xưa nay nổi danh

với cơ biến. Đến bây giờ, hấn cũng không nghĩ ra kế sách ứng đối quá tốt.

“Chỉ sợ là khó!” Ty Lĩnh tòng quân Mã Nguyên Quy mặt xanh mét lắc đầu. Từ sau khi tuyết rơi, bên phía Lô Long Xử không phải thêm binh mã mới tới. Tuy tướng quân đóng quân ở Liễu Thành, tuyên bố rằng hơn năm trăm binh sĩ tiến vào Hoài Viễn trấn tham gia hiệp phòng, nhưng đối với trấn Hoài Viễn cách núi Cao Lệ trọng trấn chưa tới bảy mươi dặm mà nói, chút viện trợ ấy rõ ràng chỉ như muối bỏ bể mà thôi.

“Cho dù có binh tới, Đường công cũng không có quyền điều khiển bọn hấn. Nếu chinh dân cường tráng nhập ngũ, lại được dạy dỗ!” Trương Tôn Thuận Đức thở dài một hơi, bổ sung.

Vấn đề lớn nhất trước mắt là Đường Công Lý Uyên không được đương kim Hoàng Thượng Dương Quảng tín nhiệm, chức vị từ chính tam phẩm mãi rơi xuống từ ngũ phẩm, lấy chức vị Quốc công ra làm tiểu lại mới chịu làm Ty Khố đốc úy. Đối với mấy nơi gần đây binh mã, ông ta không có quyền điều độ. Không phải thời khắc nguy cấp., Cũng không có quyền lực mở rộng quy mô bảo vệ lương thực. Thân phận bất cần khiến tướng lĩnh khác không cách nào trợ giúp, phải người không có tác dụng, nếu phải một lang sĩ mang theo mấy ngàn binh mã tới giúp đỡ phòng ngự, Lý Uyên sẽ nghe lệnh đối phương.

“Bắt đầu từ tháng đến, chúng ta đã tổn thất mười bốn lão binh, hai mươi bảy trinh sát!” Tiền Cửu Lung trừng mắt đỏ lên báo ra một chuỗi số. Những lão tốt bên dưới thuộc hạ bỏ qua công danh đi theo Đường Công, đều là trụ cột Lý phủ sinh tồn trong thời loạn lạc. Vứt một cái mất một cái, hấn cũng không muốn tro mắt nhìn huynh đệ bên cạnh bị hao tổn sạch sẽ.

Đoàn người mồm năm miệng mười, nhưng ai cũng không nghĩ ra biện pháp gì tốt hơn. Thời tiết không tốt, binh sĩ không chịu nổi một trận chiến, triều đình cất giấu tai họa, đủ loại nhân tố đều tụ tập một chỗ, thời khắc chuẩn bị phát động một kích trí mạng.

“Trọng Kiên, ngươi có ý kiến gì không?” Ánh mắt Lý Kiên Thành đảo qua mọi người cuối cùng dừng lại trên người Lý

Húc. Phụ thân đánh giá đối với thiếu niên này cực cao, lúc mọi người đều thúc thủ vô sách, có lẽ hẳn có thể mang đến một ít ý tưởng mới lạ.

“Nếu chỉ vì nấu lương khô, phái một ít tinh binh bất ngờ tập kích chỉ sợ hữu hiệu hơn công kích quy mô lớn!” Cách nhìn của Lý Húc so với mọi người tương đối lạc quan.” Từ sau lần đánh lén thất bại trước đó, Lý Hiến Uyên nói., Cao Lệ bên kia cũng không tiếp tục phát động công kích quy mô lớn. Gần đây hành vi quấy rối của Việt Giới không ít, hơn nữa theo tầng băng dày trên mặt sông càng ngày càng có dấu hiệu nhiều lần. Nhưng các huynh đệ trấn Hoài Viễn cũng chậm rãi dọa cho xuất ra chút lá gan. Mỗi lần đều có thể chủ động thượng thành nghênh chiến!”

“Người nói là mỹ nhân kia sẽ không dụng binh với quy mô lớn trong mùa đông?” Ánh mắt tông quân ngũ của Trần Diên Thọ lóe lên, thấp giọng hỏi.

“Khó nói được, mấu chốt là xem tướng lãnh của đối phương có nguyện ý mạo hiểm hay không. Trời lạnh đối địch ta thì ảnh hưởng rất lớn. Đặc biệt là hạ trại ở nơi dã ngoại, nguy hiểm rất cao.” Lý Húc lắc đầu, nói. Năm ngoái lúc mùa đông, Từ Đại Nhân cũng phân tích qua tác giả, nhưng lúc ấy Từ Đại Nhân phán đoán sai lầm., Thiếu chút nữa bị tác thủ Hề Nhân đánh lén thành công. Nhưng tình huống của Hoài Viễn trấn cùng Tô Tỳ bộ lại có khác biệt, tường thành Hoài Viễn trấn đủ cao, chỉ cần không bị địch nhân xuất kỳ bất ý đoạt cửa thành, kiên trì một hai ngày vẫn có hi vọng. Mà đội ngũ đóng quân dã ngoại phải thừa nhận khảo nghiệm của nghiêm đông giá.

Miệng hẳn khá ngốc, lẩm lời nửa ngày mà không có trọng điểm. Ánh mắt mọi người lập tức ảm đạm xuống, thế cho nên không để ý đến câu nói từ tinh binh bất ngờ bắt đầu của Lý Húc.

“Trọng Kiên huynh nói đúng, thời tiết quá lạnh, đối địch hai bên ta đều là một phiền toái lớn. Nếu như dốc toàn lực tấn công, một khi bị gió tuyết ngăn trở thì một khi bị gió tuyết cản lại., Chỉ sợ cái mất không bù nổi. Cứ nói hay dù sao cũng bình mã ít ỏi, Quốc chủ không nỡ tiêu tiền vốn lớn như vậy!” Lý

Thế Dân ngồi ở một bên đột nhiên đứng lên xen vào một câu. Quan điểm của ông ta và Lý Húc có chút tương tự. Xuất phát từ sự tôn trọng của địch thủ, ông ta không giống như mọi người, miệt thị xưng là nước ở Liêu Hà bên kia bờ sông là cao Lê, mà là chính thức danh tiếng, cao giọng nói xinh đẹp.

Đoàn người cười cười, không ai đem lời hai người bọn họ nói để ở trong lòng. Hai người tuy rằng dũng mãnh tuyệt luân, nhưng dù sao một người mười lăm tuổi, một người vừa đầy mười bốn, lịch duyệt so với những người khác căn bản là không cách nào so sánh.

“Tương lai Trọng Kiên huynh nói chuyện với ta, mọi người đừng hối hận không nghe chúng ta nhắc nhở!” Lý Thế Dân nhìn mọi người đang mỉm cười, lại nhìn Lý Húc không biết tức giận là vật gì, tức giận bất bình kêu lên.

“Vậy ngươi nói xem, chúng ta ngoại trừ tăng cường tuần tra ra, còn có phương pháp nào tốt không?” Lý Kiến Thành nhẹ nhàng sò sò trán đệ đệ, cười hỏi. Đệ đệ của mình cái gì cũng tốt, chỉ là quá bướng bỉnh một chút. Chuyện nhận định một khi bị người khác nghi ngờ, sẽ lập tức chọc giận tiểu hài tử.

“Dù sao cùng một con sông, bọn họ có thể tới, chúng ta có thể qua. Phái người qua bên kia mỗi ngày quấy rối, để cho câu cao mỹ nhân mệt mỏi ứng phó. Áp lực bên chúng ta tự nhiên sẽ dễ dàng!” Lý Thế Dân không chút do dự đưa ra một đề nghị lớn mật.

Vừa nói xong, ngay cả Lưu Hoảng Cơ đối với người bảo trọng nhị công tử cũng nở nụ cười khỏ. Kế hoạch có tính khả thi là chớ nghi ngờ, nhưng Đường công Lý Uyên dưới trướng chính là tinh binh. Dưới tình huống quân tình không rõ ràng tự bảo vệ đều không có lực lượng, ngược lại công kích đối phương, quả thực là người si nói mộng.

“Đại ca, huynh thấy sao. Trọng Kiên, huynh đừng chỉ nghĩ tới chuyện chơi với lửa nữa!” Lý Thế Dân có chút tức giận, trừng mắt kêu to. Nếu như mình là ca ca, những người này khẳng định không dám khinh thị đề nghị của mình. Nhưng mình sinh ra đã là đệ đệ, cho nên nói cái gì cũng không coi trọng. Mã

Nguyên Quy là như thế, ngay cả Lưu Hoằng Cơ vừa mới tới cũng bị người khác dạy hư rồi.

“Được rồi, được rồi, mọi người không phải cười người, mà là chúng ta không có binh mà phái!” Lý Kiến Thành sửa sang lại tóc cho đệ đệ, cười an ủi.

“Nếu có thể góp nhặt năm mươi cao thủ, ta nghĩ thử một lần xem sông!” Đột nhiên, Lý Húc từ trong lửa than ngẩng đầu lên, trịnh trọng nói.

Chương thứ hai xuất sĩ (lục)

Nghe lời ấy, mọi người thầm hô một tiếng tốt. Trong lòng đều nghĩ không ra Đường công coi trọng người này như thế, những thứ khác tạm thời không nói, chỉ riêng kiến thức cùng dũng khí này, đủ để khiến người ta kính trọng ba phần.

Lập tức, sĩ khí mọi người hơi tăng lên, có mấy võ sĩ thiếu niên liền chủ động xin đi giết giặc, nguyện cùng Lý Húc đi Liêu Hà tìm hiểu thực hư của quân địch. Mọi người dùng ánh mắt hỏi thăm Trần Diễm Thọ, vị phụ tá thủ tịch của phủ Đường Công nhẹ nhàng lắc đầu, chán nản nói: “Trọng Kiên dũng mãnh đáng khen, chỉ là tình hình bờ bên kia Liêu Hà chúng ta hoàn toàn không biết gì cả. Nếu tùy tiện tiến về, chỉ sợ...”

Hắn dừng lại không nói một lời, thuận tay mở ra một phần địa đồ. Đoàn người cúi người nhìn lại, chỉ thấy sông núi, con đường, dấu hiệu con sông rất rõ ràng. Mà bên kia Liêu Hà, bên kia bờ sông, ngoại trừ mấy con đường cùng mấy chỗ thành thị đại diện cho mấy điểm đen, trong tình huống quân đội đóng quân, địa hình, sông ngòi, sông núi lại là một mảnh trống rỗng!

“Chẳng lẽ trong quân không có bản đồ càng tỉ mỉ hơn sao?” Lý Húc ngạc nhiên hỏi. Hắn nhớ khi Tô cất tiếng, mắt Từ Đại phát động công kích Hề Nhân, từng phái người đem toàn bộ sông núi trong phạm vi ba trăm dặm xung quanh., Toàn bộ Hà cốc dò xét một lần, ngay cả mấy chỗ có thể giấu người trên mấy cái động hồ ly trên núi phụ cận cũng không buông tha. Mà Đại Tùy đã mưu đồ dụng binh cao giọng nhiều năm như vậy, thân là tướng lĩnh tiền tuyến Đường công Lý Uyên vậy mà không có một phần bản đồ dùng được!

“Đây đã là vấn đề chi tiết nhất rồi, vị trí cụ thể cùng thành thị còn là huynh đệ chúng ta dùng mạng đổi về! Bản đồ trong tay triều đình, chỉ sợ so với phần của chúng ta còn đơn giản!”

Trần Diễm Thọ thở dài lắc đầu. Lão cũng làm người mưu sĩ nhiều năm trong quân đội., Nhớ ngày đó, Việt Công Dương Tố đã bỏ ra gần ba năm để hiểu rõ địa hình phía Nam, hiện giờ

Hoàng đế đương kim chinh đông câu tú lệ, ngược lại lại rất tự tin với thực lực của Đại Tù!

“Cho dù có một bản đồ cụ thể, chúng ta cũng không thể đưa ra nhiều lão binh như vậy. Nếu phái thị vệ trong phủ đi, một khi có người đến tập kích, chỉ sợ nơi đây Hoài Viễn trấn biến thành một cái giá trống không!” Tiền Cửu Lung thấp giọng xen vào một câu. Tình xảo phụ nữ khó xử, đề nghị của Lý Húc cùng Lý Thế Dân hẳn cũng không phải chưa từng nghĩ tới. Chỉ là hiện giờ thực lực Đường công phủ tự bảo vệ còn khó khăn, nào còn có thể rút ra binh lực quấy rối người khác?

Mọi người lại dời ánh mắt về phía xây dựng, chuẩn bị nghe xong quyết định của Đường công trưởng tử. Lý Kiến Thành tuy rằng trong lòng có khuynh hướng đề nghị của Lý Húc, nhưng thấy mưu sĩ thủ tịch là Trần Diễn Thọ và thị vệ trưởng - Tiền Cửu Lung đều phản đối, cũng chỉ có thể đề ý niệm mạo hiểm xuống.

Nhìn lại ánh mắt nóng lòng muốn thử của đệ đệ và Lý Húc, hần áy náy nói: “Trọng Kiên sách lược quá hay, nhân thủ Đường Công phủ không đủ. Huống hồ sau sông cử tử nhất sinh, gia phụ nếu biết, nhất định sẽ không để cho mọi người tiến vào mạo hiểm. Chúng ta vẫn nên lấy bất biến ứng vạn biến đi, tăng cường đề phòng một chút, mấy đội hộ lương huấn luyện thêm một ít là được. Cách xa trấn đóng quân nhiều lương thảo như vậy, ta nghĩ triều đình chỉ sợ cũng không muốn để cho người ta chấp tay đáp lại!”

Mấy võ sĩ cường tráng của phái nhỏ nóng lòng muốn thử nghe nói như thế, cũng chỉ có thể gật đầu đáp ứng. Mọi người lại nghị luận vài câu, suy nghĩ chút sách lược trị liệu, chân đau chân chữa bệnh, sách lược khẩn cấp liền tự động giải tán. Trên đường lên ngựa, Lý Thế Dân lại đuổi theo ra ngoài., Kéo dây cương Hắc Phong, thấp giọng nói: “Kế sách của Trọng Kiên huynh rất hay, nhưng Tiền thúc và Trần thúc đều quá coi trọng, không dám mạo hiểm. Nếu như ta có thể gom ra năm mươi hảo thủ, chúng ta cùng đi, được không?”

Trong khi nói chuyện, đôi mắt to của nó nhìn chăm chăm vào Lý Húc, trong mắt lại tràn đầy khát vọng.

Lá gan Lý Húc có lớn hơn nữa cũng không dám mang nhị công tử đi mạo hiểm. Trong lòng hắn đang lo lắng làm sao ứng phó tên tiểu tử to gan lớn mật trước mắt này, Lý Thế Dân lại cười cười, nói: “Ta biết chắc chắn ngươi không dám dẫn ta đi, cũng được, ngày nào đó ta tự mình luyện một đám hảo thủ, tự dẫn theo mình đi, không liên lụy tới ngươi là được!” Nói xong, buông dây cương ngựa ra, tức giận xoay người về phủ, không hề liếc mắt nhìn đối phương.

Lại qua mấy ngày, Lý Uyên điểm binh tụ tướng, tuyên bố xem xét tình huống trước mắt, vì tăng mạnh đề phòng, một lần nữa điều chỉnh lại binh mã hộ lương phối hợp. Lấy xuất thân thế gia, trên vai vốn là người thừa kế chức phụ tá Hữu Huân, gần đây luyện binh đặc pháp cùng với rất nhiều lý do, tiến cử Lưu Hoằng Cơ làm tướng, quản lý bốn đoàn mười hai đoàn công tử quân hộ lương quân kia.

Bởi vì Lý Húc luyện binh đặc pháp, cho nên Đường Công hướng triều đình nâng đỡ hắn lên làm lữ khách. Trước khi triều đình chính thức ủy thác chức vị Hồ Dục lữ khách, thì ngoại trừ năm mươi tên binh sĩ trước kia dưới trướng hắn., Đường công lại từ Vũ Văn thuật lại năm trăm viện binh được Tướng quân phái tới chọn cho hắn năm mươi tên tinh nhuệ. Cũng đặc biệt nhấn mạnh một trăm binh sĩ dưới trướng Lý Húc, sau này hắn trực tiếp không chế, gặp tình huống khẩn cấp cũng không xin chỉ thị của bất cứ ai, trực tiếp sai khiến nhân mã bản bộ.

Quân chế Đại Tùy lấy ba trăm người làm đoàn, đoàn có giáo úy. Trăm người làm lữ khách, lữ khách có tỉ lệ. Năm mươi người làm đội ngũ, lập đội ngũ chính. Hơn một tháng trước, Lưu Hoằng Cơ và Lý Húc mới lấy công lao hiển mã., Phân biệt đảm nhiệm chức vụ đội trưởng và đội ngũ. Trong nháy mắt, một thủ lĩnh vượt qua một ngàn hai trăm hộ lương binh, làm chức vị phân tướng của lục phẩm. Một người khác cũng thăng lên một bậc theo, được quyền điều khiển cấp trên. Vô luận đãi ngộ chi long, hay tốc độ thăng quan nhanh chóng, ở dưới trướng Đường Công đều là hiếm thấy. (Chú văn)

Chúng tướng sĩ nhao nhao đứng dậy hướng Lưu, Lý hai người chúc mừng. Lý Húc đi theo phía sau Lưu Hoằng Cơ khách sáo

vài câu, nói vài câu cảm tạ Đường công đề bạt, cười tiến lên tiếp lấy ấn tín.

Trước mắt Lý Uyên vẹn vẹn chỉ đảm nhiệm một chức Đốc úy hộ lương, theo quân chế Đại Tùy, dưới trướng vẹn vẹn chỉ có thể an trí trưởng sử, binh Tào và Biệt Tướng. Lưu Hoảng Cơ mới đến, đã thực hiện chức vị phân tướng, đủ thấy Lý Uyên đối với hắn ta tin tưởng. Mà Lưu Hoảng Cơ cũng không phụ sự kỳ vọng của Đường Công, trở lại quân doanh, lập tức triệu tập lớn nhỏ tướng lĩnh nghị sự, tay tập trung tinh tể hoá phòng vệ kho lương.

Hắn làm người hào sảng trượng nghĩa, quan hệ với các quan quân vốn rất thân thiết. Có Vương Nguyên Thông, cùng nhau phá ngục, Tần Tử Anh từ xưa đến nay cùng các bằng hữu uống rượu thưởng hoa đều ủng hộ, phía sau lại có Đường công chống lưng, ai còn có thể nói một chữ không. Chỉ vài ngày công phu, bốn vị tướng sĩ hộ lương đều đồng ý với vị biệt tướng mới nhậm chức này, gặp phải đại sự nhỏ tình, cho dù Lý Uyên không có ở đây, cũng có thể tìm được người cốt lõi.

Không biết là cố ý hay là sơ sẩy, Đường công vừa cấp cho Lý Húc năm mươi quân tinh nhuệ, lại là năm mươi kỵ binh, cùng với năm mươi tên bộ binh ban đầu dưới trướng hắn khó có thể hợp tác. Đừng có đem Lưu Hoảng Cơ và Ty Lĩnh đồng thời đánh bại hai vị đại nhân kia, sau đó lại mở rộng cửa thuận tiện cho hai người., Đặc biệt chọn bảy mươi con quân mã đưa cho hắn. Kể từ đó, Hồ Dục lữ khách mang theo Lý Húc trở thành đội kỵ binh duy nhất trong Hộ Lương quân, chúng huynh đệ cưỡi một con ngựa cao lớn lui tới chạy như bay bên ngoài quân doanh, trong lòng rất đắc ý.

Không cần đoán, Lý Húc cũng biết chuyện kỵ binh tinh nhuệ có quan hệ với thể dân nhị công tử. Cho nên lúc hắn luyện binh cũng không đi cùng những đội ngũ khác, mà là đem một trăm huynh đệ dưới trướng kéo đến ngoài thành, ngày ngày dọc theo Liêu Hà phụ cận vòng quanh. Tịch Nguyệt Phong lớn, tuyết lạnh lùng., Các huynh đệ vừa lạnh vừa mệt mỏi, mỗi người đều kêu khổ thấu trời. Nhưng mọi người thấy mỗi lần Lý Húc ra ngoài huấn luyện đều là binh sĩ đi trước, chưa bao giờ lười biếng, đối với hắn cũng không có oán khí quá lớn.

Huống hồ ở Vương Nguyên Thông, đồng thời cũng phá vỡ những bằng hữu quản lý quân nhu giúp đỡ bọn họ., Điều kiện ở lại của Hồ Dục lữ là khôi giáp binh khí, lương thực bổ sung cho binh sĩ đứng đầu quân đội, mặc dù thân thể mọi người chịu chút đau khổ, cảm nhận được sự hâm mộ cùng đố kỵ khi ăn cơm cùng đi ra ngoài nhưng lại làm cho người ta vô cùng thích thú.

Đã có mục tiêu, Lý Húc mới phát hiện thì ra mình chỉ học được vỏ ngoài khi học đại nhãn về binh pháp của Từ Đại. Đội ngũ phối hợp, hiệu lệnh cơ bản chỉ có thể nâng cao mấy thứ này để tăng cao dung mạo và tác dụng chiến đấu của quân đội, thu thập như thế nào, phân tích tình địch, phân tích tình hình., Làm sao nắm chắc cơ hội, thế nào một trận chiến đã ngoại, làm sao trong đêm tối đánh lén đều có khả năng đem toàn bộ thuộc hạ rút lui, đối với tướng lĩnh một phương mà nói đều là phải nắm giữ học vấn. Lúc trước Từ Đại Nhãn mưu đồ định đánh lén Hề nhân, mưu tính huấn luyện ước chừng bốn tháng. Mà lúc này, chính mình lại không biết khi nào có mỹ nhân bài trí cao mà không nhìn được huy binh giết chết Liêu Hà.

Nghĩ đến đây, hắc không khỏi âm thầm hối hận bản thân không nên nói quá như vậy ở Đường công phủ. Nhưng đến bước này, lời nói cũng không cách nào thu hồi. đành phải moi ruột gan, đem những thứ mình đã học nhớ ra cẩn thận tìm tòi, nghĩ đến, tâm tư lại tập trung vào bút ký đã đọc trên lưng của Dương lão phu tử.

Năm đó Dương lão phu tử theo Công Việt Nam chinh, cách Nam Trần cũng là một con sông lớn. Chẳng qua con sông lớn kia rộng hơn chút, mùa đông không đóng băng mà thôi. Nghĩ đến bút ký của Dương phu tử, Lý Húc tâm tình chấn động, ngay lúc bộ thịnh soạn., Khi rảnh rỗi, hắc và Đồng Tượng sư phụ đã từng từ nam hay Bắc hai phương diện cẩn thận phân tích trận chiến đấu hơn hai mươi năm về trước. Hầu như mỗi một lần mất đi binh lực trong chiến dịch, Đồng Tượng đều cẩn thận giảng giải cho hắc. Lý Húc trong lòng ngoại trừ bội phục Dương Tố, nhớ kỹ chi tiết nhiều nhất, chính là cái máy tính kế tựu kia.

Vì thế, sau khi hấn nhăm vào luyện binh, dựa theo bút ký của Dương phu tử, lặng lẽ quy hoạch chi tiết dòng sông đánh lên. Lưu Hoảng Cơ thấy Lý Húc dụng tâm như thế, cũng không khỏi lại lấy chút kỹ xảo “Hạ lưu” khi chơi mã tặc với bằng hữu chỉ điểm hấn. Hai người thương lượng nhiều lần, trong lòng chậm rãi có bước hành động đại khái.

Trên bút ký Dương Công kể lại vô cùng nặng việc phải tìm hiểu tình hình địch như thế nào, trong đó chính mình phải ra gián điệp là một thủ đoạn chủ yếu để bổ sung, còn có tướng lãnh tướng quân địch thu mua chuộc địch., Sĩ tốt, lợi dụng buôn bán vắng lai, dân chúng nông dân nơi đây làm biện pháp phụ trợ. Trước mắt trời đông giá rét, thương nhân đứt đoạn. Nhưng thợ săn Đan tộc ngẫu nhiên còn có thể ở ngoài hoặc là chợ trong thành gặp phải, những thợ săn sống ở phụ cận nơi Hoài Viễn trấn đều sẽ nói tiếng Hán hoặc Đột Quyết., Lý Húc dựa theo cái gáo, giả dạng thành một tiểu thương nhân, vụng trộm đi tìm mấy thợ săn lão luyện thành thực nói chuyện phiếm, giúp đỡ một bên Liêu Hà cách Hoài Viễn trấn tương đối gần. Thành mới, bốn câu quân trọng trấn Ô Cốt cũng nắm giữ được ít nhiều.

“Nếu là Mậu công huynh ở đây, thấy phần mưu tính này của ta không biết sẽ phán xét thế nào!” Lý Húc nhìn địa đồ bờ bên kia càng ngày càng rõ ràng, trong lòng không nhịn được thâm nghĩ. Vào lúc này năm ngoái, Từ Đại Nhân từng mời chính mình cùng Tô Huệ bộ võ sĩ của mình thực hiện một bộ chiến thuật vạ người địch, mà mình còn đang bận rộn học cung tên và đao thuật. Hôm nay Mậu công huynh không ở bên cạnh, một mình tìm tòi chiến sách.

Thế sự vô thường, lại đến mức này! Lý Húc thấp giọng thở dài.

“Nếu như năm ngoái ta và Mậu Công là cùng một người, bộ lạc Tô Uế còn có thể dễ dàng bỏ qua ta sao?” Đột nhiên, một ý nghĩ kỳ quái chạy vào trong lòng. Ngực hấn nặng nề đau đớn một phen, trong lúc vô ý, gương mặt cười khổ nở nụ cười.

“Ngao – – hô” ngoài tám rèm, gió bắc đưa tới tiếng gào của sói hoang, cực kỳ giống lời triệu hoán của Cam La ở cánh

đồng bát ngát.

Bài 2: Sắp bốn mươi vạn chữ, trang sách vẫn không lo được mở rộng vì quyền sách. Tửu đồ không còn cách nào khác, mặt dày mời mọi người giúp mở rộng một chút, đi khắp nơi hò hét, rượu này tốt xấu không nói, nếu hèm quá sâu chắc chắn sẽ biến thành ghen tuông.

Chú 1: Tùy, Đô úy có thể quản lý tám trăm đến một ngàn hai trăm người, bên dưới có thể thiết lập lịch sử, binh Tào, đừng nói mỗi người một người, giáo úy sáu người. Binh sĩ ba trăm người làm đoàn, đoàn có Giáo úy; trăm người làm lữ khách, đoàn có tỉ lệ đoàn người; năm mươi người làm đội, đội có chính, mười người vi hỏa trưởng.

Chương thứ hai xuất sĩ (lục)

“Tại sao ngươi lại bỏ ta xuống?” Cam La trừng đôi mắt to màu vàng, nghiêm túc hỏi. Ánh mắt của nó trong suốt thâm thúy, tựa như mặt nước mùa đông Nguyệt Nha hồ. Gió lướt qua tuyết đã, trong thế giới màu hồng phấn, có Mực Ca đang cúi đầu ngâm xương.

“Ta, ta muốn về Trung Nguyên. Vậy, người ở bên kia sẽ không tiếp nhận ngươi!” Lý Húc nghe thấy chính mình như nói mê. Nhìn thấy nước mắt to trong mắt Cam La, gió thổi qua, Ngân Lang Phi Tuyết cũng tan đi, trong thế giới màu hồng phấn, tiên tịch thoát ti vũ động, như khói bay tới, hai đầu lông mày mỉm cười, thấp giọng nói: “Phụ thê Lộ Thủy, cái từ này thật đẹp. Hán nhân các ngươi nói rất biết!”

Tiếng kèn nghẹn ngào vang lên, Cam La, Đào Ngột thoát tơ đều biến mất không thấy. Đột Quyết ký sĩ mặc áo choàng màu đỏ tươi gào thét, trong tay cầm loan đao sáng như tuyết chém vỡ tất cả hi vọng. A Sử kia lại chạy đằng trước đội ngũ, trên mặt mang theo sự hiền lành đặc hữu của hắn.

“Ô ô ô ô ô” tiếng kèn lệnh liên miên nổi lên, Lý Húc đưa tay bắt lấy một chuỗi đao. Thanh hắc đao ngày đêm làm bạn kia biến mất, ở giữa không trung hóa thành đôi mắt u oán thoát ti.

“Phụ thuộc, đừng có bỏ ta xuống!” Đào Khoát bật khóc: “Phụ ly, đừng bỏ ta.”

“Ô ô ô ô ô” tiếng kèn lệnh vang lên như sấm, Đột Quyết thiết kỵ càng xông tới càng gần, càng lao càng gần.

“A... a...” Lý Húc quát to một tiếng, từ bên bàn đứng lên. Đầu vầng mắt hoa, hắn lại mềm nhũn ngã xuống, khoảnh khắc ngã xuống, hai tay đỡ lấy bàn đọc sách.

Hắn tận lực đứng vững thân thể, thấy rõ hoàn cảnh bên cạnh mình. Đây là chỗ mà Vương Nguyên Thông cố ý dành cho hắn, trong chậu than còn có hỏa diễm đang nhảy nhót, hết thấy vừa rồi, bất quá chỉ là giấc mộng Nam Kha.

“Ô ô ô ô ô ô ô” tiếng kèn kèn kêu thê lương từ trong mộng đuổi tới ngoài mộng. Lý Húc cầm hắc đao lao ra khỏi phòng, nhìn thấy ở trung tâm thành nổi lên mấy luồng lửa. Tiếng người la, tiếng ngựa khàn không dứt, toàn bộ quân doanh loạn thành một đồng cháo.

Có người thừa dịp loạn xông vào quân doanh, bị lão binh Lý phủ mai phục tại hắc ám dùng cung tên chặn ngoài cửa. Binh sĩ trực trực dưới sự dẫn dắt của quan quân cấp thấp xông lên hỗ trợ, lại bị một kẻ địch phản công giết chết. Đám bại binh suy đồi, đem cung thủ nhà mình tách ra. Người công kích bên ngoài thấy tiện nghi, hô to đề lên.

“Ai là người đương nhiệm, ở cửa xếp hàng. Người lui về phía sau, chém!” Lưu Hoảng Cơ xách theo một cái bước đi ngược dòng người tiến lên trước, liên tiếp hai lần đẩy ngang, đánh rớt binh sĩ ở ngoài cửa. Tần Tử Anh cùng Trương Đức Quân mỗi người mang theo một cái roi, không đầu không đuôi hướng tới đám binh lính kia mà quật xuống.

“Trốn cái gì mà trốn, có thể trốn đi đâu? Mất đi quân lương, mọi người một đường hỏi tội!” Tần Tử Anh vốn nhát gan ăn từng miếng đột nhiên không nói lắp, nói từng câu từng câu một gọn gàng trật tự. Hoảng động hướng binh lính lui về phía sau, kiên trì xoay thân thể.

“Giáo úy đương nhiệm, đi theo ta. Tất cả giáo úy còn lại, thu nạp nhân mã bản đội này!” Lưu Hoảng Cơ kêu to, vũ công vọt tới trước. Tần Tử Anh và Trương Đức Mậu ném roi ra, rút đao, theo sát phía sau Lưu Hoảng Cơ.

Giáo úy trưởng thành Dương Phương thấy vậy không dám tự mình xuất chiến, vội vung binh khí đuổi theo. Đội trưởng dẫn đội thấy chủ tướng dẫn đầu, cũng nhao nhao dùng bước chạy trời chết.

“Đừng hoảng hốt, ai về bản đội. Đội ngũ chính, trời buộc đội ngũ của ta!” Lý Húc hướng về phía đám người đang hỗn loạn trên sàn võ hét lớn. Giờ phút này việc Lưu Hoảng Cơ nên làm nhất là tập hợp binh mã chứ không phải dẫn đội xuất kích, nhưng nếu hắn không xuất kích, toàn bộ quân doanh sẽ sụp đổ!

“Cũng tốt, liều một người tính một người!” Lý Húc cười khở suy nghĩ, xoay người từ dưới đất nhặt cung và một giỏ tên người khác vớt xuống, nhanh chóng chạy về phía cửa chính.

“Các đội ngũ chính, ước thúc nhân mã bản đội. Các lữ đoàn thu thập sĩ tốt bản lữ. Các giáo úy, tập kết huynh đệ dưới trướng nghe lệnh!” Thanh âm Vương Nguyên Thông, đám người Vương Phá Ngung ở sau lưng Lý Húc vang lên. Mọi người đều là hảo huynh đệ, không có bản lãnh tiến lên giúp đỡ bạn bè cùng địch nhân dốc sức liều mạng, trước khi vất chân chạy trốn, an ủi công việc của quân tâm ít nhất cũng làm một chút.

Trong nháy mắt, Lưu Hoảng Cơ đã mang theo binh sĩ cùng xông tới giết chết một chỗ. Nhân số đối phương không nhiều lắm, không nghĩ tới trong lời đồn vị công tử ca lại có thể giết trở về nhanh như vậy, bất ngờ không đề phòng nên bị Lưu Hoảng Cơ đâm chết tại chỗ hai người. Người thứ ba bên cánh muốn đánh vào sau lưng Lưu Hoảng Cơ nhưng lại bị hai người Tần Tử Anh và Trương Đức gắt gao ngăn cản.

Tần Tử Anh là con cháu thế gia lập chí thi đậu công danh, căn bản không thể nào học được võ. Dao pháp của Trương Đức Đức Đức So với Tần Tử Anh cao minh hơn một chút, cũng chỉ đạt tới trình độ vũ động mà thôi. Trong nháy mắt, hai người đã bị địch thủ xáo trộn phối hợp, nguy hiểm vô cùng. Đang lúc kẻ đánh lén nhe răng cười định phát động một kích trí mạng, Lưu Hoảng Cơ cứ như con Du Long quét ngang trở về.

“Đang!” Chủ nhân thanh đoản đao bị Bộ Khuyết hất bay, phản ứng không kịp chính xác của thanh đao, phong nhận bộ cương như rắn tìm tới cổ họng của hắn.

“A!” Lưu Hoảng Cơ gầm lên một tiếng, lắc cổ đối thủ đem thi thể vút lên không trung. Kẻ bị đánh lén bị giày xéo đến yết hầu còn chưa chết, tay chân ở giữa không trung run rẩy, xoay quanh, hướng đồng bạn của mình bay đi.

Kẻ địch đột kích rõ ràng đã bị chiêu thức ấy của Lưu Hoảng Cơ dọa cho phát ngây, tốc độ tấn công bất giác trì trệ. Trong phút chốc, giữa không trung sao băng lóe lên, một ngọn đuốc đã bị Lý Húc coi như là một mũi tên bắn tới.

Những bó đuốc dính đầy mỡ trâu ầm ầm nổ tung, tia lửa bắn tung tóe khắp nơi. Ánh lửa lập tức tắt chiếu sáng nhân số đánh lên chính cửa không nhiều lắm. Có quan binh Đại Tùy Lưu Hoàng Cơ làm chủ tâm lập tức sĩ khí đại chấn, hò hét phản công đối phương.

Lưu Hoàng Cơ uốn thẳng râu dài đâm tới, lật tung một gã đánh lên. Vỗ nghiêng, một gã đánh lên khác quét đi nửa bên mặt, khi Mã tặc ra tay hấn căn bản không biết cái gì gọi là thương hại, chỉ cần đối đầu với người khác liền lập tức phân sinh tử. Trong nháy mắt, tên đánh lên thứ sáu lại mất mạng, đang lúc hấn vung vẩy muốn đuổi theo kẻ địch thứ bảy, một mũi tên xuyên qua thân thể hấn bắn thủng gáy địch nhân.

“Ai dám tranh người với lão tử!” Lưu Hoàng mất kiên nhẫn quát lên, mạnh mẽ quay đầu lại, lại nhìn thấy Lý Húc đang ở cửa doanh liêu mạng vẫy tay gọi mình.

Tâm tư kín đáo lập tức hiểu được ý của Lý Húc. Đề Tu đứng thẳng về chỗ cũ, hơn hai trăm binh sĩ lập tức như bột nước đánh vào nham thạch, lui về bên cạnh hấn.

“Thu binh trở về doanh trại. Có người tới gần tường doanh một trăm bước, bắn chết!” Lưu Hoàng hùng hổ quát to một tiếng, mang theo các huynh đệ đã đánh “Thắng trận” quay về. Khi đi ngang qua Lý Húc thì bước chân ngừng lại, cánh tay nhẹ nhàng khoác lên vai bạn tốt.

trật tự trong quân doanh đã chậm rãi khôi phục, đám binh lính trong lúc ngủ mơ bị đánh thức theo bản năng muốn chạy trốn nhưng lại bị đội trưởng ngăn cản. Khi mọi người tụ tập đến một số lượng nhất định thì dũng khí của mọi người bắt đầu tăng lên. Đặc biệt là khi từ trong tiếng hô giết đoán được phe mình chiếm thượng phong, trái tim đã nhảy ra khỏi cuống họng lại bị bọn họ nuốt vào trong bụng.

Lý Ký, Lưu Trục, Chu Văn Viễn không chịu trách nhiệm lập tức nhân cơ hội này ra lệnh cho ba giáo úy, phí hết sức chín trâu hai hổ rốt cục cũng làm cho binh sĩ yên ổn trở lại. Bọn họ ngẩng đầu nhìn lên, muốn tìm Lưu Hoàng Cơ xin chỉ thị một động tác tiếp theo, lại trông thấy tọa kỵ đang kéo đại nhân Hồ Dục khách, dường như đang tranh luận gì đó.

“Phủ Đường công và kho lúa, tất nhiên có một chỗ chính là mục tiêu chính thức của bọn họ!” Lưu Hoằng Cơ thấp giọng nói. Đây mới là nguyên nhân khiến phía trước hấn rối loạn từng tấc một, Đường công đối với hai người có ơn tri ngộ, nếu như có người đánh lên kho lúa đồng thời thành công, cả đời này hấn đều sống trong đau khổ.

“Đại ca không nhớ chúng ta làm sao thiêu hủy được đại doanh của A Sử? Nếu như kho lương thiếu, Đường Công có thể bình an vô sự không?” Lý Húc vừa sửa sang lại cung tên, áo giáp của mình, vừa thấp giọng hỏi lại. Vấn đề này hấn không cần Lưu Hoằng Cơ trả lời, nếu như lúc trước không phải là mất lớn của hấn và A Sử ở trong doanh trại hỗn loạn, đám người Lưu Hoằng Cơ căn bản không có cơ hội ra tay.

Giờ phút này tình thế hoàn toàn tương tự với đêm đó đám người ở trong doanh địa A Sử đại náo. Bất quá người phóng hỏa thành bị công kích, mà kẻ công kích không rõ phát ra từ đâu.

Lưu Hoằng Cơ gật đầu, không phản bác được. Lý Húc nói rất có lý, nếu kho lương bị đốt, theo thói quen của hoàng thượng đương kim, cả nhà Lý Uyên khó thoát chết trong kho lương. Nghĩ đến đây, hấn nhìn kỵ binh đang chờ xuất phát, bên cạnh là Lý Húc và Hồ Dục, tự mình nhường ra.

“Thuật bắn của Đường công không dưới ta và ngươi!” Lý Húc quay đầu lại, lớn tiếng hô. Hai chân kẹp chặt bụng Hắc Phong, mang theo một trăm kỵ binh giống nhau xông lên đường phố.

Trên đường phố, không ngừng có một nhóm nhỏ hắc y nhân phóng hỏa khắp nơi. Vũ Văn thuật lại năm trăm tên viện quân đại nhân phái tới cùng với Tung Hỏa giả đang phân công nhau hỗn chiến trong bóng đêm, tiếng đao thương va chạm và tiếng la giết vang lên thành một mảng. Dân chúng vô tội vừa dùng thùng nước đỡ lấy tai họa bay tới, vừa chịu đựng Minh Thương ám tiễn, tiếng khóc lóc cầu viện không dứt bên tai.

Lý Húc không có thời gian để ý tới sự quấy rầy, các huynh đệ đã tự tay huấn luyện của mình lao thẳng vào phủ đệ Đường Công. Đây là phương pháp giải quyết duy nhất mà hấn và Lưu Hoằng Cơ nghĩ ra trong thời gian ngắn nhất. Nếu quân địch trà

trộn vào trong thành đánh lên thì nhân số sẽ không quá nhiều. Nhà mình nếu rồi trận cước trái lại trúng kế của đối phương.

“Phía trước hình như có người chặn đường!” Võ sĩ Chủ ở trên lưng ngựa hướng về phía Lý Húc hô to. Gia đình hắn tài phú, nhưng bối cảnh lại không đủ sâu. Trong Hộ Lương quân “Tàng Long Ngọa Hồ” chỉ có một tên tiểu tử trà trộn vào. Bởi vì cùng Lý Húc và Lưu Hoảng Cơ có quan hệ mật thiết, tại Lưu, Lý hai người sau khi lên chức cũng phải dựa vào vị trí đội trưởng. Vừa rồi Lý Húc cùng Lưu Hoảng Cơ ra khỏi doanh trại nghênh địch, thiết thời hắn đem Hồ Dục quân tập hợp lại.

“Bất luận là ai, cứ xông tới là được!” Một đội chính Lý Lương do Lý phủ phái tới lớn tiếng đề nghị. Trong khi nói chuyện, ba người đã xông qua hai con phố, nhìn thấy phía trước năm mươi bước chân, hai mươi mấy người mặc nhung trang màu vàng đất Đại Tùy phong bế con đường.

“Có người thừa dịp loạn phóng hỏa, đường phố phong bế!” Một quan quân cấp thấp mặc binh khí cấp sáu Tào phục xanh lớn tiếng hô. Vốn tưởng rằng với chức quan của mình thì có thể ngăn cản được nhưng không ngờ đối phương dẫn đội là một tên xanh xao, tốc độ chiến mã chẳng những không giảm chút nào, ngược lại còn tăng tốc đạp lên đầu mình.

“Hồ Dục thiết kỵ, kẻ nào cản đường, tránh ra!” Lý Húc không chút do dự vung dây cương phóng về phía trước. Ngọn lửa từ phủ Đường công càng lúc càng lớn, phía trước cho dù là vách núi thì hắn cũng phải bước lên. Ngay khi chân trước sắp đạp trúng bả vai của binh Tào, thân hình Hắc Phong lao về phía trước nửa bước, một người một ngựa nhanh như chớp lướt qua đầu đối phương.

“A!” Binh Tào sợ tới mức ôm đầu, lăn sang hai bên đường. Võ Sĩ Hoạch và Lý Lương đi theo sau Chủ tướng, không chút khách khí nhảy qua người hắn. Một trăm kỵ binh khác thấy thế, chân ngựa đập nhẹ, theo phía sau đội ngũ dẫn đội đại nhân vọt tới.

“Lão tử, lão tử không xong với ngươi!” Tên Tào mặt đất bị dọa đến ngồi dậy, hướng về phía bóng lưng đám kỵ binh hô to.

Sau khi hô xong, mới nhớ tới nhiệm vụ mà cấp trên đội trưởng tạm thời giao, nhất thời bần rùn bước đặt mông ngồi xuống ven đường.

Một trăm kỵ binh này đã được Lý Húc huấn luyện hơn nửa tháng, phối hợp với nhau nhất định đã ăn ý. Xa xa nhìn thấy phủ Đường công, lập tức điều chỉnh tốc độ tổ hợp thành hai hàng ngũ công kích, phối hợp với nhau, đi sát theo sau Lý Húc.

Phủ Đường công trước sau, lúc này đã cháy thành một biển lửa. Mấy trăm võ sĩ áo đen vây quanh tường phủ, vừa trèo trèo, vừa ném bó đuốc vào trong. Trong bức tường phủ thỉnh thoảng có người thò đầu ra, dùng cương đao quét một nửa người tới cứu viện. Chỉ trong chớp mắt, lại có võ sĩ khác giẫm lên thi thể đồng bạn bỏ về phía bức tường phủ.

“Rút đao!” Lý Húc lớn tiếng thét ra lệnh. Hai đội kỵ binh đồng thời rút đao, nước thu ba thước trong ánh lửa phát ra ánh sáng chói mắt.

“Đằng trái đá phải, tách bọn chúng ra!” Lý Húc hô to, một nhóm ngựa lao thẳng tới quân địch bên trái cửa phủ. Võ Sĩ Hoạch mang theo năm mươi tên quân hộ lương đuổi theo hắn, năm mươi tên tinh nhuệ khác bị Lý Lương mang theo, như gió lốc lao về phía cánh phải quân địch.

Hắc y nhân tập kích Đường công phủ không nghĩ tới phía sau lại đột nhiên có viện quân đối phương đánh tới, nghe thấy tiếng vó ngựa vội vàng quay đầu, cũng không kịp tổ chức trận hình phòng ngự hoàn chỉnh. Hai đội kỵ binh trong nháy mắt vọt tới phụ cận, giơ tay chém xuống, ở dưới bức tường tạo thành một con đường máu.

Đây không phải lần đầu tiên hắn giết người, đao pháp của Lý Húc dần dần trưởng thành. Dưới sự phối hợp của gió đen, loan đao trong tay phát huy đặc điểm của lưỡi kiếm vô cùng nhuần nhuyễn. Một người áo đen chưa kịp giơ đao đã bị hắn cắt đứt cổ. Người áo đen thứ hai đứng trước chiến mã bị hắn dùng đao cắt ngang nửa vai, người thứ ba muốn chém chân hắn bên cạnh, lại bị hắn dùng loan đao quật lên ngực.

“A!” Người áo đen kêu thảm bay ra ngoài, chỗ ngực bắn ra huyết quang bốn phía, đồ rực rải đầy đường đá xanh. Đám hộ lương binh sau lưng Lý Húc vốn còn có chút khấn trương, thấy đội ngũ nhà mình thống lĩnh tàn nhẫn như thế, cũng bị dẫn động một thân sát khí, đập lên vết máu quân địch, làm lỗ hồng ngoài tường phủ càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn.

Đám người áo đen tấn công phủ Đường công không thể không buông tha mục tiêu trước mắt, tập trung đối phó với đả kích đột ngột xuất hiện. Mấy chục tên áo đen dưới tiếng quát lớn của thủ lĩnh nhanh chóng tập hợp thành đao trận ý đồ ngăn cản bước chân của Hắc Phong.

“Đi chết đi!” Lý Húc rống giận, dùng sức kéo dây cương. Hắc phong đau đớn phát ra ” thốn thốn!” Một tiếng hí dài, làm một đường cong mỹ lệ. Chiến mã lập tức biến thành đối lập với địch binh, không đợi hắc y nhân phát ứng, Lý Húc thò người vào lưng ngựa, rút trường đao ra.

“Phụt!” “Phụt!” Giáp mềm trên người hai gã áo đen bị trường đao cắt qua như giấy. Đao trận lập tức xuất hiện lỗ hồng. Võ sĩ Đồng không chút do dự dẫn các kỵ binh chen vào lỗ hồng. Tiếng vó ngựa như sấm rền vang lên, như mưa rào đem đao trận đập cho nát bấy.

Chỉ có binh lính đoàn binh gặp phải kỵ binh trên đất bằng, có bao nhiêu lực lượng cũng không phát huy ra được. Thủ lĩnh võ sĩ áo đen không cam lòng con vệt đùn sôi cứ như vậy bay mất, rống giận bức bách các võ sĩ lại lần nữa kết trận. Bên cạnh mới tụ tập mười mấy binh lính, đột nhiên, trên tường phủ bay tới một mũi tên lông vũ, đúng đúng là —— yết hầu của hắn.

“A!” Thủ lĩnh kêu thảm một tiếng, ngựa mặt ngã ngựa. Võ sĩ Chử Bằng thúc ngựa xông lên, giết tan võ sĩ áo đen xung quanh, một đao chặt đầu tên thủ lĩnh kia, dùng tay kéo búi tóc, giơ lên cao.

“Hồ Dục thiết kỵ, kẻ nào cản ta, chết!” Lý Húc nhân cơ hội hô to.

“Hồ Dục thiết kỵ, kẻ nào cản ta, chết!” Đám hộ lương binh đồng thanh hô lên. Thiếu niên y vào bối cảnh gia tộc hoành

hành trong thôn, bọn họ từng có uy phong nhưng chưa từng có giây phút nào uy phong như ngày hôm nay.

Người áo đen đã sớm chống đỡ không nổi nữa, giờ phút này thấy thủ lĩnh bị người nâng đầu lên, sĩ khí lập tức sụp đổ, kêu lên chạy trốn khắp nơi. Lý Húc ra lệnh cho hai đội ngũ đang hợp sức với sĩ tốt, kiểm kê thương vong, sau đó giờ đao lên yên, ôm quyền hướng về phía đầu lĩnh áo đen vừa mới bắn tên chết thi lễ, hô to: “Xa suất Lý Húc, phụng mệnh đến đây cứu viện Đường Công!”

“Bên ngoài tường có người nào?” Hắc Âm sáng lên một cây đuốc, Đường Công Lý Uyên đứng dưới bó đuốc, tay kéo trường cung, hạ giọng quát hỏi.

“Đao lữ dưới trướng Đường công Lý Húc!” Lý Húc lớn tiếng trả lời, quay đầu ngựa chạy đến bên cạnh một đồng liệt hỏa đang thiêu đốt. Ánh lửa bập bùng chiếu sáng một bộ nhung trang màu vàng, còn có nửa mặt áo choàng bị máu tươi của địch nhân nhuộm đỏ.

“Chia thành một đội truy sát địch nhân, một đội vào phủ cứu hỏa!” Lý Uyên trầm giọng ra lệnh, trên mặt không vui không giận.

“Lý Lương dẫn nhân mã đuổi địch, Võ Sĩ Hoạch dẫn theo đội hộ lương nhập phủ cứu hỏa!” Lý Húc lớn tiếng đem mệnh lệnh của Đường Công tinh lọc xuống. Đám kỵ binh nghe lệnh cả đội, sức chiến đấu khá mạnh là do Lý Lương mang theo, tiếp tục càn quét ngoài cửa phủ đã không còn là tàn địch nữa. Một đội khác nhảy xuống ngựa, xếp hàng đứng trước phủ đệ Lý Uyên.

Thời khắc nguy cấp cũng không để ý tới lễ tiết gì, một lát sau, cửa chính Lý phủ, cửa hông đồng thời mở ra, đón mọi người vào. “Mau mau hỗ trợ cứu hỏa!” Thủ tịch phụ tá Trần Diễm Thọ thấp giọng cầu khẩn. Thì ra, trong trận chiến vừa rồi, vệ sĩ Lý phủ từ xa đã rơi xuống hạ phong, thương vong vô cùng nghiêm trọng, căn bản không có lực lượng đối phó với người ta có ý đồ ném vào nhà nhật đuốc. Giờ phút này mượn gió thổi lửa, đốt hơn phân nửa phủ đệ thành núi lửa.

“Sĩ si, gọi các huynh đệ kết bè với nhau, lấy nước cứu hỏa!”
Vừa vào cửa, Lý Húc lập tức lớn tiếng ra lệnh.

Võ sĩ Chử đáp ứng một tiếng, ném đầu người trong tay đi, lập tức phân ra phái nhân thủ. Đội hộ lương binh này sức chiến đấu không mạnh, quân đội lại được Lý Húc huấn luyện tương đối chỉnh tề. Sau khi nghe lệnh, họ nhanh chóng chia làm tiểu đội, dưới sự dẫn dắt của tất cả mọi người cùng nhau tìm kiếm đồ dùng, múc nước diệt hỏa.

Lý Uyên ở bên cạnh im lặng nhìn Lý Húc phân phối nhiệm vụ cho sĩ tốt dưới trướng, đợi tất cả binh sĩ đều tản ra, mới chống trường cung, thấp giọng hỏi: “Trong kho lúa thế nào rồi, có ai thừa dịp hỗn loạn đánh lén không!”

“Người tới không nhiều, bị Hoảng Cơ huynh dẫn các huynh đệ đánh xuống. Đường Công cứ yên tâm, các huynh đệ ngay ngắn trật tự!” Lý Húc thấp giọng trả lời.

Bốn chữ cuối cùng nghe được Lý Uyên rất vui mừng, bên ngoài kho lương cùng doanh trại còn có một bức tường cao, nếu các binh lính không xuất hiện hỗn loạn, ít lượng quân địch rất khó tạo ra tai nạn gì lớn. Vừa định hỏi tình hình kho lương, đột nhiên nghe thấy một tiếng thét chói tai, tiểu công tử Nguyên Cát mặt xám mày tro từ hậu viện chạy tới.

“Cha, nhanh, nhanh cứu nhị tỷ. Tây viện, lửa cháy, chặn cửa, chặn cửa rồi!” Lý Nguyên Cát há hốc mồm, nói năng lộn xộn. mấy câu nói, lại như sấm sét đánh cho Lý Uyên lung lay, trường cung chống đỡ cánh tay “rắc” một tiếng, đoạn thành hai đoạn.

Lý Húc ngẩng đầu, đã hiểu rõ ngọn nguồn sự tình. Tây vượt viện chắc là nơi nữ quyến ở, Nhị tỷ trong miệng Nguyên Cát tất nhiên là Lý Uyển Nhi ngày đó nổi trống trợ uy cho mình. Vừa rồi tử tướng Lý phủ, tất cả sự chú ý đều tập trung xung quanh Đường Công, phòng vệ vượt viện lại không thể không suy yếu. Mà địch nhân thừa dịp loạn ném vào lửa, không người kịp thời xử trí, ở nơi đó gây ra tai họa càng lớn.

“Cứu hỏa, cứu hỏa!” Lý Uyên kinh hoàng kêu lên, vệ sĩ còn có thể đi lại, một đầu hướng Tây vượt viện chạy đến. Mới chạy

vào trong viện, bước chân đã bị ngọn lửa ép về. Máy phòng ở cho nữ quyền thì đã bị cháy lách cách, lúc nào cũng có thể ngã xuống, đập chết người cứu hỏa và người trong phòng bị lửa ngăn cản.

“Uyển Nhi, Uyển Nhi!” Phu nhân Đậu thị hò hét tê tâm liệt phế. Lý Kiến Thành, mặt Lý Thế Dân đen như đáy nồi, trên tay toàn là dấu vết khói lửa cháy, khàn giọng tổ chức nhân thủ hướng phòng ốc tới gần. Máy hộ lương binh che chở lẫn nhau cố gắng xông vào phòng, mới tiến lên vài bước, đã bị khói đặc và liệt hỏa bức bách hồi.

“Mẫu thân, đừng bỏ lại ta! Đừng bỏ lại ta!” Lý Uyển Nhi thanh âm bị ngọn lửa phụ trợ, có vẻ yếu ớt vô lực.

“Đừng bỏ lại ta, đừng bỏ lại ta!” Từng tiếng hô hoán như tiếng sấm quanh quẩn bên tai Lý Húc. Trong phút chốc, trước mắt hắt một mảnh huyết hồng. Mắt đỏ hồng, hắt vút loan đao, từ trong tay binh sĩ cướp lấy một thùng gỗ, đem nước bên trong đổ hết lên người. Sau đó dùng thùng gỗ che đầu mình lại, một đầu vọt vào trong đồng lửa.

“Trọng Kiên!” Phụ tử Lý Uyên đã tuyệt vọng lớn tiếng kêu sợ hãi. Không ai ngờ, lúc phòng ốc sắp bị đốt sập, Lý Húc còn bằng lòng liều mạng lao vào trong lửa cứu người.

Áo giáp da trâu dính nước bị lửa đốt, tản mát ra mùi tanh thối. Lý Húc không để ý tới tay, chân đau đớn, nhanh chóng xông qua liệt hỏa. Miệng thùng gỗ hơi tối sầm lại, theo sát phía trước không còn. Hắc vui mừng, biết mình còn sống chạy vào trong phòng.

“Người là ai?” Lý Uyển Nhi cùng đường đột nhiên thấy trước người có một hỏa nhân vọt tới, ngạc nhiên hỏi.

“Lý Trọng Kiên!” Lý Húc kéo thùng gỗ trên đầu xuống, lớn tiếng trả lời. Những nơi có khói bốc lên trên giáp da bị hắt nhanh chóng đập tan, ánh mắt tìm kiếm khắp nơi, nhưng lại không tìm được nơi nào có thể khiến Lý Uyển Nhi thoát thân.

Tình huống khẩn cấp, cũng không cho hắc nghĩ nhiều nữa. Cầm lên thùng gỗ, bao bọc đầu Lý Uyển Nhi và bả vai vào trong đó.

Lý Uyên Nhi có thân thể nhỏ nhắn hơn Lý Húc, thùng gỗ lớn như vậy nhưng vẫn bao lấy nửa người. Lúc này nàng sợ tới mức hét lên, khóc lóc cầu xin: “Trọng Kiên đại ca, đừng bỏ lại ta, cầu xin huynh, đừng bỏ lại ta!”

“Đi!” Lý Húc cúi người bế Lý Uyên Nhi lên, thuận tay kéo mấy bộ chăn đệm còn chưa đốt lửa trong phòng, liên tiếp ném tới liệt diễm. Mùa đông dày đặc lập tức bị đè ép tới mức đầu lửa bên cửa sổ trì trệ. Nói thì chậm, khi đó nhanh, Lý Húc cắn răng nhắm mắt, ôm đỉnh đầu thùng gỗ Lý Uyên Nhi, nhảy ra.

Không khí khô nóng thiêu đốt mũi người đau nhức, chợt mát lạnh, tiếp theo lại chợt mát lạnh, Lý Húc cảm giác được trước đầu không còn ngọn lửa nữa, vọt mạnh về phía trước mấy bước, dựa thế ngã nhào xuống đất. Vừa ngã, vừa lăn rất nhanh, lợi dụng mặt đất lạnh như băng ép tắt ngọn lửa trên người.

Hơn mười binh sĩ kinh ngạc đến ngây người lập tức tiến lên, đem thùng nước lạnh đổ xuống hân, hương vị thối hoắc hun người ta nước mắt giàn giụa, tro tàn bốc lên lửa lại đồng thời bị tưới tắt. Lý Uyên và Kiến Thành đồng thời xông lên trước, một người nâng Lý Húc, một người khác kéo chân Lý Húc, người kia rút tay lau đi bùn lầy cùng tro bụi trên mặt đối phương, lộ ra hai khuôn mặt tràn ngập hy vọng.

“Trọng Kiên!” Lý Uyên nhìn nữ nhi, nhìn thế chất mới thu được, trong lòng cảm động tột đỉnh.

“Con gái à!” Trong tuyệt vọng nhìn thấy kỳ tích, Đậu thị phu nhân hoàn toàn thất thố, ôm Lý Uyên Nhi tìm được đường sống trong chỗ chết lên tiếng gào khóc.

Hái xuống thùng gỗ xong Lý Uyên Nhi lại sợ ngây người, đầu tiên là nhìn mẫu thân ngây người trong chốc lát, sau đó nhẹ nhàng thoát khỏi tay Đậu thị, đi đến trước mặt Lý Húc đang giúp mọi người cởi áo giáp rửa vết thương, dịu dàng thi lễ, nói: “Trọng Kiên huynh, ta biết người sẽ không bỏ lại ta!”

“Phụ thân, đừng bỏ ta xuống.” Trong gió, mơ hồ có tiếng sói tru truyền đến, Lý Húc ngẩn ngơ, trước mắt lại là một mảnh phân hồng.

Chương thứ ba Hà Thảo (một)

Trong không khí tràn ngập hương vị thảo dược nồng đậm, trong lạnh thấu xương xen lẫn một tia ngọt ngào. Đây là mùi thơm ngát do phiến băng và bạc trắng lẫn cùng phát ra, Lý Húc phi thường thích loại mùi thuốc này. Lúc ở quê hương của Dịch huyện, mỗi khi hắn bị thương, mẫu thân liền hỏi lang trung trong huyện mua chút thảo dược., Đặt trong nồi bổ hoang bao nhiêu năm không nhìn ra. Đồng thời Trung phẩm còn nấu một nồi canh gà sau khi uống thảo dược xong là dùng dược lực. Cuối cùng không biết là công lao của canh gà hay là thảo dược mà hiệu lực của nó, dù sao nó cũng có thể tốt hơn trước khi bệnh, tinh thần cũng vô cùng phấn chấn.

Lý Húc xoay người nằm trên giường, không muốn cử động. Sau khi thoa qua thuốc, vết bỏng trên tay cùng chân đã không còn tri giác., Mấy chỗ bong bóng ở mép tai hắn cũng không đến mức làm hắn khó coi không thể nhìn thấy người khác. Hắn chỉ lưu luyến cảm giác ấm áp trong phòng này, không muốn ra ngoài tiếp nhận những ánh mắt hâm mộ hoặc khâm phục mà thôi. So với cái anh hùng hư ảo anh hùng trí dũng song toàn đêm hôm trước, hắn càng ưa thích những thiếu niên ở Dịch huyện nhà quê mang theo chút ánh mặt trời đầy người.

“Tĩnh thì đi ngủ hai vòng, các huynh đệ đều đang chờ uống rượu mừng công cho ngươi đây!” Lưu Hoằng Cơ thò đầu qua bên giường, ồm ồm nói. Lỗ mũi hắn hơi tắc, rõ ràng là đã bị gió lạnh trong trận kịch liệt đêm hôm trước. Nhưng so với sự hấp dẫn của rượu thì chút phong hàn ấy thật sự không đáng kể.

“A, A Khuyết” Lý Húc đuổi cái lưng dài vươn ra, đưa tay vịn vào giường lẳng. Cách một tầng vải dày, bàn tay bôi đầy mỡ lập tức bị đụng đau nhức. Hắn nhếch miệng, cố gắng ngồi thẳng dậy. Thấy Lưu Hoằng Cơ đang đứng bên giường, bên cạnh hắn còn có một thiếu nữ xinh đẹp mang theo nụ cười nhàn nhạt.

“Nhị, Nhị tiểu thư, sao người lại tới đây!” Lý Húc sợ hết hồn, vội vàng vươn chân đi tìm giày. Hắn không có khí phách vùng

no bụng đông, ở trước mặt con gái Đường công đuổi lung ngáp dài, thực sự là quá mất mặt.

“Phụ thân vào trong quân doanh trấn an tướng sĩ, ta liền vụng trộm đi theo.” Lý Uyên Nhi thè lưỡi, giả dạng một mặt quỷ rất buồn cười. Xưa nay nàng cố ý duy trì đại khí trong đoan trang nhất thời tan thành mây khói, thay vào đó là hình tượng một cô bé bướng bỉnh.

Lý Húc ngậy cả người, lúc này mới chú ý tới trên người đôi phương mặc một bộ nhung trang, dưới chân còn đạp đôi giày lớn đến thái quá. Hiển nhiên, nàng giả trang làm binh lính trà trộn vào đây.

“Người tốt nhất không nên chạy loạn, gần đây bên ngoài rất loạn!” Lý Húc suy nghĩ một chút, thấp giọng dặn dò. Có một số việc vẫn luôn quanh quẩn trong lòng hắn không đi, nhưng hắn lại không biết mình có nên nói cho Lý Uyên biết không. Đêm đó lúc dẫn đội cứu hỏa, đã từng có một tên Tào Tào Tào định ngăn cản Hồ Dục tộc tới gần phủ đệ Đường Công. Nếu không phải hắn nghe xong đề nghị của Lý Lương, chỉ sợ một nhà Đường công đã khó thoát khỏi độc thủ đánh lén.

“Ta không sợ, dù sao người cũng sẽ bảo vệ ta! Bên ngoài đều đang truyền, nói người một trận chém giết hơn hai mươi người áo đen, dùng năm mươi thiết kỵ phá địch hai ngàn, giết cho người đẹp hồn phi phách tán!” Lý Uyên Nhi cười trả lời một câu, ánh mắt từ trên xuống dưới bắn khoắn nhìn xuống người Lý Húc, dường như tự suy xét, tên tiểu tử ngốc trước mắt nhìn qua thoát nhìn có bản lĩnh lấy một làm mười.

“Đó là bọn chúng mù đèn tối!” Lý Húc bị nàng nhìn vậy có chút xấu hổ, nường cơ hội giày cùi đầu xuống. Đêm hôm trước hắn nhiều lần chém năm tên áo đen, lại bị người ta phóng đại đến hai mươi. Mà người áo đen vây công Lý Uyên phủ đệ cộng lại sẽ không vượt quá ba trăm, căn bản không có khả năng đạt tới hai nghìn. Nếu không người bị đánh tan chỉ có thể là Hồ Dục lũ. Nhưng những lời này hắn nói ra cũng vô dụng. Vừa mới trải qua một hồi tập kích, Hoài Viễn trấn cần phải đưa ra một đại anh hùng tới ổn định nhân tâm. Mà hắn vì Đường công phủ lập được đại công, chính là lựa chọn nhân từ.

“Có truyền tin bừa hay không ta mặc kệ, dù sao ngươi cũng phải bảo vệ ta!” Lý Uyên Nhi dùng đôi mắt đầy ý cười nhìn Lý Húc, lớn tiếng nhấn mạnh. Nói xong, nàng cũng không yên lòng mà ngồi xổm xuống, ngửa đầu nhìn thẳng vào mắt Lý Húc hỏi: “Trọng Kiên đại ca, ngươi sẽ bảo vệ ta, có đúng hay không?”

Thân thể Lý Húc run lên, trong phút chốc, hắn cảm giác như bị cái gì đó đâm trúng tim. Đau đớn, buồn đau, khổ khó nói nên lời. Đã từng có một cô gái cũng là ôn nhu đối đãi như vậy, nhưng khi cô bé cần bảo vệ nhất, mình lại không thể không lựa chọn rời đi. Phần đau đớn này không cần nhớ lại, chỉ cần hơi bị chạm đến, sẽ truyền khắp toàn thân trong khoảnh khắc.

“Trọng Kiên đại ca, huynh sẽ bảo vệ đệ, có phải hay không?” Lý Uyên Nhi không rõ nội tình, vẫn còn cố chấp truy vấn.

“Đúng, đúng, tất cả chúng ta đều bảo vệ nhị tiểu thư!” Lưu Hoảng Cơ nhìn thấy cổ Lý Húc đã bị hỏi đến đỏ bừng, cười tiến lên cứu huynh đệ tốt thoát thân.

“Ai cần các ngươi, ta cũng không phải quân lương!” Lý Uyên Nhi không lãnh tình lườm Lưu Hoảng Cơ một cái, đứng lên, thản nhiên đi ra ngoài. Trong nháy mắt đẩy cửa ra, gió lạnh thổi vào vạn đạo ánh sáng mặt trời.

“Tiểu nha đầu ngươi, càng ngày càng không có giáo dưỡng!” Lưu Hoảng Cơ như một đại ca ca giả vờ tức giận mắng. Nhìn bóng lưng Lý Uyên Nhi đi xa, quay đầu lại cười thúc giục: “Đã mặc chưa, đừng lè mề nữa. Tử Anh ở trong thành bày rượu, chờ đáp tạ ân cứu mạng của ngươi đây!”

“Ân cứu mạng?” Lý Húc u mê hỏi. Hắn căn bản không nhớ rõ mình đã từng kề vai chiến đấu với Tần Tử Anh lúc nào, càng đừng nói là đã cứu đôi phương một mạng.

“Là kỵ binh dưới trướng ngươi cứu hắn, cho nên công lao của ngươi tất nhiên được xem như là xác suất của ngươi!” Lưu Hoảng Cơ vỗ vỗ bả vai Lý Húc, thấp giọng giải thích.

Hóa ra, sau khi đánh lui được đợt tấn công đầu tiên của Hắc y nhân đối với kho lương, Tần Tử Anh đột nhiên nhớ tới nữ nhân mình an trí ở trong thành, cho nên mới hướng Lưu

Hoàng Cơ lên tiếng chào hỏi, rồi bất chấp tất cả chạy ra khỏi doanh địa. Kết quả gặp mấy tên hắc y nhân ở trước sân nhỏ, bị người ta chém đến luống cuống tay chân. May mà Lý Lương mang theo năm mươi kỵ binh tới kịp thời, mới đoạt lại được cái mạng nhỏ trong tay người áo đen.

“Huynh đệ chúng ta tổn thất lớn sao?” Nghe Lưu Hoàng cơ nói xong, Lý Húc cười khở hỏi. Từ đêm hôm trước sau khi đánh lui người áo đen, công lao kỳ diệu nói liền đập vào đầu hắn. Nếu đã bị nện đến mức đầu váng mắt hoa, hắn cũng không quan tâm có thêm một hai kiện nữa.

“Ngày đó người phán đoán đúng, người phóng hỏa là muốn điều hổ ly sơn. Người đi rồi, trước sau có năm ba người tấn công kho lương, bị các huynh đệ liều mạng giết trở về. Chúng ta chết trận hơn bốn mươi người, bị thương một trăm người. Cũng để cho đối phương lưu lại hơn ba mươi cỗ thi thể.” Lưu Hoàng Cơ suy nghĩ một chút., Thấp giọng tổng kết.” Người dẫn các huynh đệ kia huấn luyện tốt, chỉ chết trận bảy người, lại đánh đổ được hơn sáu mươi kẻ địch. Hộ Lương quân chúng ta trong tình huống đột nhiên bị tập kích, tổng cộng diệt địch hơn một trăm, cũng coi là một thắng lợi khó lường.”

“Trên đường đi ta gặp một binh Tào, không biết là thuộc hạ của ai!” Lý Húc nhìn xung quanh, thấp giọng hỏi ý kiến Lưu Hoàng Cơ.

“Nghe nói Vũ Văn thuật lại một binh lính họ Tào dưới trướng đại nhân đã chết, thi thể được phát hiện ở ngoài thành.” Lưu Hoàng Cơ cảnh giác nhìn quanh bốn phía, trả lời một đằng trả lời một nẻo.” Chuyện đêm qua có mỹ nhân cướp lương trong tay Đường Công cũng đã khiến cho phe ta nổi giận. Đại tướng quân Tân Thế Hùng của Tả Vũ Vệ, đại tướng quân Thiết Trụ Quân Vũ Văn đại tướng quân của Tả Mạc Vệ và Vũ Văn Văn Tuyên đều đã phái binh tới trợ giúp. Húc Tử, mùa đông của chúng ta năm nay coi như đã sống qua rồi!”

Giọng nói của hắn ta rất nhỏ nhưng lại nhấn mạnh ba chữ “Câu Cao” rất rõ ràng. Lý Húc biết bất kể là người áo đen vây công kho lương Lý Uyên phủ hay là nhóm người áo đen tấn công kho lương có phải không, món nợ hồ đồ này đều phải

tính trên đầu Cao Miếu Lệ. Đi theo Lưu Hoằng cơ lâu như vậy, hẳn ta đã dần dần có chút cảm ngộ đối với chuyện nhân tình, cười cười, thấp giọng mắng: “Cao Chiêu mỹ nhân chết tiệt, thế mà lẫn lộn nhiều gian tế vào thành như vậy!”

“Đúng vậy a, mỹ nhân chết tiệt!” Lưu Hoằng Cơ vừa chửi vừa lắc đầu, trong lời nói tràn đầy vẻ khinh thường hành vi âm hiểm của đối phương.

Người ở Hoài Viễn trần vốn không nhiều lắm, bị mỹ nhân một câu cao quấy nhiễu như vậy, trên thị trường lập tức lộ vẻ tiêu điều. Đã sắp sang năm, buôn bán hoa bịt cửa sổ, người bán bánh xe nổ đèn lồng thì không thấy ai. Hai bên đường phố vắng vẻ, chỉ có mấy chỗ bị đốt cháy đen tới mức phòng run rẩy trong gió lạnh. Mỗi khi gió lớn, vách tường đứt gãy lại ô ô có tiếng, dùng phương thức độc đáo của mình biểu đạt kháng nghị đối với kẻ phóng hỏa.

Tần Tử Anh bí mật đặt một căn nhà riêng ở trung tâm thành, so sánh với hoàn cảnh thê lương xung quanh thì nơi này như ngựa xe như nước. Vương Nguyên Thông, cùng nhau phá Ngưng, Võ Sĩ Hoạch, Trương Đức Dụ, còn có Dương Phương, Lý Ký, Chu Văn Viễn, xưa nay có thể nói đến một chỗ các huynh đệ. Mọi người đã trải qua một lần phong ba, trong lòng đều có cảm giác đại nạn bất tử. Quan hệ giữa đôi bên càng gần gũi, lời nói cũng càng không kiêng nể gì.

“Không ngờ Tử Anh huynh cũng có lúc dũng mãnh a, một thanh hoành đao, cứng rắn đấu bảy, tám gã tráng hán. Năm đó Triệu Tử Long trên sườn núi dài cũng bất quá như thế!” Rượu qua tam tuần, Vương Nguyên Thông lớn tiếng trêu đùa.

“Người mà Triệu Tử Long ôm chính là A Đẩu, nhưng Tần tướng quân chúng ta lại không hăng hái như vậy!” Chính Lý Lương cười trêu ghẹo: “Chúng ta đến đây, chắc chắn, người không thấy đâu, hai người tựa sát vào nhau, hạ quyết tâm đồng sinh cộng tử!”

Tần Tử Anh bị đám bạn bè cười đến sắc mặt đỏ bừng, đành phải liều mạng khuyên rượu. Mọi người lại không chịu lãnh tình, cùng nhau dỗ: “Nếu đệ muội ngay cả câu cao giọng mỹ nhân cũng không sợ, sợ chúng ta những huynh đệ này làm cái

gì. Không bằng đi ra gặp một lần, cũng là để chúng ta đánh giá thoáng qua ánh mắt Tử Anh một chút!”

“Các vị đại ca, các vị huynh đệ, Mai nhi nàng, nàng, nàng sợ...” Tần Tử Anh từ xưa đến nay vốn không nhanh mồm nhanh miệng, bị mọi người làm loạn, mồm miệng lại càng không rõ ràng. Tất cả mọi thứ lấp bắp, máu đều tràn đến tận cổ.

“Có loan đao ở phía trước không thêm đề ý, tiệc rượu thì sợ cái gì?” Vương Nguyên Thông Văn bỗng đứng thót lên câu thơ môi lừa không đúng miệng ngựa, trêu đùa nói.

Nghe lời ấy, mọi người càng thêm hưng hăng. Tần Tử Anh bị đoàn người nháo đến mức không còn cách nào khác, đành phải đi hậu đường tìm hôn thê để hỏi. Cháu gái của Hạ Nhược Bất tướng quân cũng hào phóng, thu dọn một chút, lập tức bung một bầu rượu đi ra, vén áo thi lễ, hướng tới đạo nghĩa mà các vị thúc bá tạ ơn tạ ơn nghĩa đối với Tử Anh.

Rượu đổ vào chén, vừa rồi một thúc thúc bá càng thêm vui vẻ vang đến đỏ mặt. Mỗi người đều cười hắc hắc đổ rượu xuống, nói năng lộn xộn hương hai vợ chồng Tần Tử Anh chúc phúc.

“Chư vị tức là Tử Anh Trạch, huynh đệ ruột thịt, hợp làm thiếp thân. Thương tốt gặp nhau, không thể tôn kính, nên lấy tiếng đàn trợ rượu, biểu thị tâm ý!” Hạ gia tiểu thư chính đón trang phục, lần nữa thi lễ, bỗng bèn đi vào sau bình phong, vung tay lên, trong phòng tràn ngập thanh âm giáo vàng ngựa sắt.

Mặc dù phần lớn mọi người đều xuất thân phú quý, nhưng rèn luyện trong quân doanh hơn nửa năm, cũng đã hun đúc ra vài phần hào hùng. Nghe tiếng đàn leng keng hữu lực này, ai nấy đều nhiệt huyết sôi trào. Bất giác đem rượu và thức ăn trên bàn coi là địch nhân, nuốt từng ngụm từng ngụm xuống.

“Ánh mắt Tử Anh tốt thật!” Lưu Hoằng Cơ vỗ bàn tán thưởng.

“Hạ tiểu thư là một nữ nhân hiếm thấy!” Lý Húc thấp giọng phụ họa. Đây là nữ tử thứ ba hắn đã gặp qua khoảng cách gần như vậy, so với ôn nhu thoát tơ của Đào Ngột, Hạ gia tiểu thư càng thêm săn sóc mùi vị. Mặc dù biết rõ nàng này từng rơi

vào phong trần, trong lòng hấn không những khó mà sinh lòng khinh thị, ngược lại đối với Tần Tử Anh tràn đầy hâm mộ.

Tương đồng với Lý Húc không chỉ có một mình Lưu Hoảng Cơ, Vương Nguyên Thông, Tề Phá Ngung bốn người cũng sinh kính nể, đều giơ chén lên, lần nữa cười chúc phúc bằng bằng bằng hữu.

“Tử Anh, chúc các ngươi bạch đầu giai lão.” Vương Nguyên Thông lè lưỡi, buông cái chén xuống, lập tức thấp giọng bổ sung một câu: “Nếu lần sau gặp nữ tử kỳ lạ như vậy, ta nhất định báo cho lão ca một tiếng. Ngươi cũng biết, vị trong nhà lão ca này, so với ngươi thì...”

“Vương đại ca, huynh coi như xong đi. Biết cái gì là có thể ngộ không thể cầu không?” Tề Phá Ngung cười trêu chọc.

“Cầu còn không được, không thể tha thứ!” Vương Nguyên bưng tỉnh rượu, từ trong bụng tràn ra một bài thơ. Mọi người đều cười, lần thứ hai hướng chủ nhân mời rượu. Trên mặt Tần Tử Anh cũng có chút men say, nâng ly cùng mọi người một đôi uống.

Được vợ như vậy cũng không uổng công chính mình cầm đao liều mạng với người khác, Đào Nhiên, hấn giống như là nghĩ đến đám mây vậy.

“Nếu không đánh nhau thì tốt rồi!” Lý Húc nghe tiếng đàn, trong đầu nghĩ được ý cảnh hoàn toàn không có chút quan hệ gì với tiếng đàn. Bất tri bất giác, hấn phát hiện mình đối với cuộc sống của Tần Tử Anh rất hiếu kỳ. Có một cô gái biết yêu thích nàng, có một người đáng để nàng đi rút đao vì nàng. Cuộc sống như thế, có phải so với kim qua sắt mã càng vui vẻ hơn hay không?

trùng đôi mắt say mê, hấn nhìn thấy Tần Tử Anh đang hạnh phúc lắc lư trước từng cái bàn rượu.

“Tử Anh có bấm báo phụ mẫu hay không?” Trong lúc Chu Văn Viễn nâng chén đối ẩm với chủ nhân, thấp giọng hỏi thăm. Hấn xuất thân ở bên phải lũng loạn Hữu Chu thị, có thể nói là lân cận với Tần Tử Anh nên cũng không cố kỵ hỏi.

“Viết, viết thư. Còn chưa hồi âm, đánh, đánh xong trận, ta liền dẫn nàng về nhà kết hôn.” Tần Tử Anh hạnh phúc nói năng lộn xộn.

“Ồ!” Chu Văn Viễn không nói thêm gì, lặng lẽ uống cạn chén rượu vàng. Lý Húc trong lúc vô tình nghiêng đầu, vừa vặn từ trong mắt nàng thấy được vài phần sầu lo.

Tiếng đàn sau tấm bình phong càng nhanh, dây cung lớn như cuồng phong bão táp.

Chú 1: thúc bá, nữ tử cổ đại kính xưng hô trượng phu huynh đệ.

Chương thứ ba Hà Thảo (một)

Mấy ngày sau, đại tướng quân Thiết Trượng của Tả Vũ Vệ và đại tướng quân tướng quân Hải Trùng từng người mang theo một vạn phủ binh vào trấn Hoài Viễn. Đại tướng quân Tân Thế Hùng của Tả Truân Vệ cũng rút được một vạn tinh nhuệ từ trong binh mã nhà mình, hạ trại ngoài cửa Hoài Trấn. Ba đại quân hô ứng lẫn nhau, hộ vệ kho lương vững như thành đồng. Kể từ đó, cao giai mỹ nhân ở bờ bên kia của Liêu Hà mặc dù có lương thực của Tâm Kiếp cũng không đủ thực lực.

Có an toàn bảo đảm an toàn, dân chúng của các trấn Hoài Viễn ngày ngày lo sợ đều âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Thời đại này trôi qua thật không vui, điều khiến người ta tiếc nuối duy nhất là đám phủ binh có sức chiến đấu cường hãn, đối đãi với bá tánh nhà mình cũng rất cường hãn. Mua đồ vật hiếm khi không nói đến việc trả tiền trả tiền., Hơi hầu hạ Bất Chu tắc lấy lão quyền cộng lại. Dân chúng bị bắt nạt, còn chưa có chỗ nào tố cáo đi. Quan chủ Hoài Viễn trấn Lý Uyên mặc dù xuất hiện tước vị, chức quan lại kém ba vị đại tướng quân đến vạn dặm. Đám phủ binh nháo sự, hấn căn bản không có sức quản, cũng không quản được.

Không chỉ dân chúng địa phương, mà các hộ lương binh trấn Hoài Viễn và quân bạn cũng náo loạn vô cùng không thoải mái. Những gia hỏa lẫn trong quân hộ lương trốn chạy lên chiến trường đại đa số đều là con cháu nhà giàu, cá nhân tính tình bất hảo mặc dù có chút bất hảo, việc ăn uống rượu và mua đồ mà không trả tiền lại là coi thường làm. Hai mặt so sánh hai bên xem nhau như là con cháu giàu có., Dân chúng tự nhiên nhìn hộ lương binh thân thiết, nhìn thấy phủ binh không được tự nhiên. Bọn phủ binh lãnh đạm tức giận bất bình, trên đường nhìn thấy hộ lương binh liền châm chọc khiêu khích, mắt trắng nhìn nhau, song phương bởi vì một lời không hợp phát sinh sự tình quần áo cũng thỉnh thoảng phát sinh.

Làm quân bảo vệ lương, Lưu Hoảng Cơ đương nhiên không dám gây phiền toái cho Lý Uyên, cho nên tận lực giảm bớt cơ hội ra ngoài của binh lính dưới trướng, ngay cả Hồ Dục của

Lý Húc quân, sau một năm cũng rất ít khi ra ngoài huấn luyện. Lý Húc thiên tính không phải là người thích đi dạo phố, không ra khỏi cửa doanh trại., Vừa vặn tìm cơ hội đem Đông Lâm, Tây Nhất thảo, toàn bộ những thứ tạp nham học qua lén sửa sang lại một lần. Thỉnh thoảng có chỗ ngộ ra, cùng Lưu Hoằng Cơ thảo luận với nhau, nhưng thu hoạch cũng không nhỏ.

Từ sau cứu hỏa, quan hệ giữa Đường công phủ và Lý Húc lại thân mật hơn một tầng. Đặc biệt là nhị công tử Lý Thế Dân, hầu như là rảnh rỗi là chạy tới quân doanh. Hoặc là nhìn Lý Húc luyện binh thế nào, hoặc theo hần lĩnh giáo tiên thuật, luận bàn võ nghệ. Mỗi khi hần đến, Lý Uyển Nhi luôn tìm lý do đi theo, ba người tuổi tác không lớn, đương nhiên có rất nhiều lời có thể nói với nhau.

Lý Thế Dân đi theo Đường công thấy nhiều việc đời, uyên bác ghi nhớ, mỗi lần đều mang đến một số câu chuyện mới mẻ trong triều đình. Tuổi của hần tuy còn nhỏ, nhưng kiến giải chuyện lại không kém chút nào. Lý Húc xuất thân thấp kém., Đối với những quốc gia đại sự này không có quá nhiều ý kiến. Nhưng đối với nơi ảnh hưởng đến sinh hoạt của bách tính, có cảm thụ bản thân, mỗi lần mở miệng, đều “Ích Hề đường”. Lý Thế Dân thường bị quan điểm của ông ta chọc giận đến hai mắt bốc hỏa, Lý Uyển Nhi lại ở bên cạnh vỗ tay trầm trồ khen hay, cảm giác thú vị.

Ngày hôm đó, ba người đang ngồi dưới bóng cây ngắm nhìn Lưu Hoằng Cơ luyện binh, đột nhiên có người giục ngựa từ ngoài cửa doanh chạy thẳng tới trường. Không đợi binh sĩ đáng để tiến lên ngăn cản, người ngồi trên lưng ngựa đã lăn xuống, đang nằm rạp trên mặt đất khóc lớn nói: “Mọi người mau mau hỗ trợ, quân đội, lão bà Tần Trùng Thân của Tần bị người ta cướp mất!”

Lão bà của Tần tông quân, đương nhiên chính là Hạ tiểu thư mà các quan quân đều nhận ra. Nàng vốn là họ Hạ Nhược, là cháu gái ruột của lão tướng quân Hạ Nhược Bật, bởi vì bị gia tộc liên lụy mới bị giáng xuống Liêu Đông chịu khổ. Quốc gia tông quân Tần Tử Anh chuộc thân cho y., Những câu chuyện xưa sau khi liêu minh bảo vệ quân hộ lương sớm đã lan truyền thành một giai thoại, các tướng sĩ nhắc tới cũng không khỏi

hâm mộ. Bây giờ nghe nói lão bà của Tần tham gia đào ngũ bị cướp, lập tức có hai mươi mấy tên quan quân từ trước đến giờ giao hảo với Tần Tử Anh nhảy dựng lên, hò hét một tiếng, bắt đầu cầm đầu xông ra ngoài.

“Mọi người không nên lỗ mǎng, để tránh gây họa cho Đường Công!” Lưu Hoǎng Cơ lớn tiếng hô, ý đồ lấy quân lệnh cấm các binh sĩ ra khỏi doanh trại. Đám công tử ca đã nín nhịn gần nửa tháng không chịu nghe, mồm năm miệng mười trả lời: “Đã bị người cười lên cổ, còn gọi là lỗ mǎng gì nữa. Đừng có giả bộ không biết là được, chúng ta tự làm việc!”

Nhìn thấy tình cảm quân hùng của các huynh đệ sôi trào, Lưu Hoǎng Cơ biết chuyện ngày hôm nay khó có thể bỏ qua, vội vàng gọi Vương Nguyên Thông đến, cùng nhau phá ngưng lại hai người, lớn tiếng ra lệnh: “Các người dẫn hai lữ khách đi bảo vệ viện của Tần tông quân trước, ta và Trọng Kiên sau đó sẽ đến!”

Mọi người chờ được chính là những lời này của hắn, lúc này ngay cả khi giáp binh khí cũng không cần thay đổi, xếp hàng lao thẳng tới trung tâm trấn. Đợi Lý Thế Dân, Lý Húc và Lý Quảng Nhi chen chúc đến bên cạnh Lưu Hoǎng Cơ, hai binh sĩ đã sớm chạy ra khỏi cửa doanh.

“Lưu đại ca dưới trướng thật lỗ mǎng!” Lý Thế Dân lớn tiếng kêu lên. Cùng lúc đó, lời của Lý Uyên cũng hô lên: “Vợ chồng bị người ta cướp không đi chém giết, còn gọi là nam nhân thế nào?”

“Nhanh chóng điểm binh đi, để tránh tình thế mở rộng!” Lý Húc nói lời cuối cùng, đề nghị lại là chấp nhận nhất.

Nơi Hoài Viễn trấn là mảnh đạn, từ doanh trại đến trung tâm thoáng cái đã tới. Xa xa, mọi người đã thấy ba mươi mấy lão tốt mặc giáp quân đội phủ đang cầm tảng đá đập mạnh vào cửa chính của Tần Tử Anh, lúc này gầm lên một tiếng, vung tấm thuẫn xông lên.

Đám phủ binh xưa nay làm mưa làm gió quen rồi, ai ngờ hôm nay lại đâm phải tổ ong vò vẽ. Do bất ngờ không kịp đề

phòng, nhất thời bị đánh cho chạy trời chết, mấy người gần Tần gia nhất chạy trời chết, bị phần nô bao vây ở giữa.

Tần Tử Anh là bằng hữu của mọi người, lão bà cướp của hấn chẳng khác nào đập lên đầu mọi người. Đám công tử bị vũ nhục lúc này nào quản trời cao đất rộng, loạn quyền nên loạn xạ, bàn chân to lớn bay tứ tung, chỉ trong chốc lát đã đánh cho đám phủ binh không kịp đào tẩu nằm tê liệt trên mặt đất.

Người khác sau khi tức giận còn không chịu ngừng, dứt khoát kéo đai lưng quần đối phương, buộc tất cả tù binh vào hồ lô.

“Tử Anh huynh đệ mở cửa, lão Tề tới cứu các người!” Đồng thời phá ngưng một tay nắm tù binh, một tay đập cửa.

Người thủ hộ bên trong sớm đã nghe được động tĩnh, bảy chân bốn cẳng dõng dõng gia dụng nóc nhà ra ngoài, cửa gỗ tàn phá “Ầm ầm” một tiếng ngã xuống, Tần Tử Anh mặt mũi bầm dập mang theo mấy cái thân tín, nước mắt đầm đìa nghênh đón. Hạ tiểu thư vốn ôn văn tao nhã theo sát phía sau, trong tay nắm chặt trủy thủ, trên cổ vết máu bỗng nhiên chảy ra.

“Con bà nó chứ, đánh cho ta tàn phế bọn chúng đi!” Vương Nguyên Thông nhìn thấy quang cảnh bên trong, tức giận quát lên. Lửa giận của đám binh sĩ còn lớn hơn lão, lại tóm được tên phủ binh đã tê liệt kia, xoay tròn nắm đầm rồi tiếp tục đi qua.

“Mụ nội nó, lão bà Tần tông quân các người cũng dám đoạt, khi dễ hộ lương quân ta không có ai sao?” Trương Đức Dụ vừa đánh vừa mắng.

“Đại gia tha mạng, đại gia tha mạng, tiểu nhân chỉ phụng mệnh tới tìm, phụng mệnh tới mời!” Đám phủ binh bị đánh khóc lóc cầu xin tha thứ.

“Con bà nó, đem vợ người mời đến cho đại gia chơi đùa, người có làm hay không!” Đám người một đồng chân to đá tới, bịt miệng người giải thích.

Trước khi Tần Tử Anh chuộc thân cho hấn, cầm kỹ cùng vũ kỹ của Hạ tiểu thư có thanh danh vang dội ở xa. Nếu là người không biết rõ tùy tiện tới cửa mời hấn hiến ca múa, cũng có thể thông cảm. Nhưng tiểu viện do Tần Tử Anh mua có quy

mô rất lớn, vừa nhìn mặt cửa đã biết đây là bình thường. Huống hồ trước khi hai bên xung đột, với tính tình tốt của Tần Tử Anh, khẳng định đã giải thích rõ ràng tất cả.

Biết giai nhân đã là người đàn bà, còn cưỡng ép người mời, cũng có chút ý thế hiếp người. Cho nên đoàn người tức giận bất quá, biết rõ mấy phủ binh này đều là phụng mệnh làm việc kẻ thế mạng, cũng không dừng tay.

Sương sương này đang đánh đã ghiền, cuối đường phố đột nhiên truyền đến một trận tiếng kèn vang, mấy trăm binh tinh nhuệ phủ binh sải bước lao tới.

“Bày trận nghênh địch!” Tề Phá thấy chuyện không ổn, vội vàng hạ lệnh chuẩn bị chiến đấu. Tốt xấu gì cũng được huấn luyện huấn luyện, binh sĩ hô lương hò hét một tiếng, rút đao nâng thuẫn, dưới hai đội ngũ dẫn đầu bày ra một bộ trận pháp phòng thủ, cứng rắn chắn trên đường đi của phủ binh.

“Con bà nó, xông lên đánh tan bọn chúng đi, đem nữ nhân cùng các huynh đệ cướp về đây!” Ở đối diện, một gã tướng lĩnh khuôn mặt màu vàng nổi giận dùm dùm ra lệnh.

“Giám thuẫn tường, trận hình phòng ngự, cung thủ giương cung, tới gần trong vòng năm mươi bước, bắn!” Tề Phá Ngưng cũng bất chấp tất cả, đứng ở trước trận vung đao hạ lệnh. Thua người không thua thế, gã không tin các phủ binh dám mạo hiểm chém giết cùng đồng liêu.

Đám cung thủ cuối đội ngũ lập tức nâng cung, tay và đùi run rẩy, vũ tiễn lại không chút do dự đặt lên cung tiễn. Đám phủ binh nhiều lần kinh kinh chiến trận, tự nhiên minh bạch đạo lý trận này không thể ngạnh kháng, từng người chậm rãi quay đầu nhìn xung quanh. Võ tướng mặt vàng thấy thế,, Đại tướng quân nghiêm nghị mắng: “Nuôi các ngươi nhiều năm như vậy mà không đoạt được một nữ nhân. Chẳng lẽ huynh đệ Tả Vũ Vệ ta đều vô dụng như vậy sao. Trận hình công kích, nâng thuẫn, có kẻ dám hướng chúng ta phóng tên, trực tiếp chém cho ta!”

Chúng phủ binh nghe lệnh, đồng thời nâng khiên bảo vệ trên thân, vừa tiến lên vừa sửa sang lại đội hình, trong nháy mắt

biến trận thành hình mũi tên, cả đội nhân mã như một mũi tên dài, chậm rãi dề lên phía trước.

Đây là đội ngũ công kích tiêu chuẩn, từ trên tốc độ và biến trận, đám hộ lương binh liền biết mình không phải là đối thủ của người ta. Hai tên Vương Nguyên Thông và Vương Nguyên Thông đi đầu thấy không dọa được đối phương, trong lòng cũng có chút chột dạ. Hạ tiểu thư quay đầu lại nhìn Hạ tiểu thư không ngừng rơi lệ, lại nhìn Tần Tử Anh mặt mũi bầm dập, dũng khí trong nháy mắt lại bị lửa giận đốt lên.

Đôi bên gật đầu, hai người kẻ vai sát cánh đứng ở trước trận của mình, vung cương đao la lớn: “Có kẻ tấn công hộ lương binh ta, lập tức mưu đồ tai họa quân lương. Mọi người cứ việc bắn tên, chuyện giết đầu của hai huynh đệ chúng ta gánh chịu!”

Hai người bọn họ một người phụ trách phân phối doanh trưởng phòng ốc, một người quản lý khí giới lương thảo, bởi vì nguyên nhân chức vụ có chút quan hệ cá nhân ở giữa các binh sĩ. Hơn nữa Tần Tử Anh là quan hệ với vô số người bắt đao cấp gia thư, đoàn người giờ phút này mặc dù trong lòng sợ hãi, xuất phát nghĩa khí cũng không thể rút lui. Lúc này mũi đao tiến về phía trước, dây cung về phía sau, tùy thời chuẩn bị hướng bạn quân phát động một kích trí mạng.

“Giết, giết, giết ra chuyện gì thì ta gánh!” Bản ý của võ tướng mặt vàng cũng uy hiếp, không nghĩ tới lại đá trúng cục sắt. Trong lúc nhất thời đâm lao phải theo lao, liều mạng hét lớn.

Mắt thấy ầu đã sẽ biến thành một hồi đại quy mô, đột nhiên, xa xa lại truyền đến một trận tiếng kèn lệnh. Dưới tinh kỳ triển khai, hơn trăm kỵ binh nhanh chóng bọc đánh tới sau lưng các phủ binh, đan xen lẫn nhau, bày ra một trận hình công kích.

“Phía trước chính là thuộc hạ của đại tướng quân Tả Vũ Vệ, đừng có nói tới hộ lương cho Đường công và Lưu Hoảng Cơ!” Kỵ sĩ mặc thiết giáp tiên phong tung người tiến lên, chấp tay ân cần thăm hỏi.

Tửu đồ chú: Cỏ không vàng, kiến kinh thơ? Tiểu Nhã.

Chương thứ ba Hà Thảo (hai)

Nghe thấy tiếng la đến từ phía sau, làm mặt vàng tướng quân không thể không từ bỏ dục vọng nghiền hai trăm hộ lương binh trước mặt thành bột mịn.

Từ tư thế và tư thế nắm đao của đối thủ, hắn có thể đoán trước mặt mình là một đám tân binh. Đối với loại gà mờ chưa từng ra chiến trường, thủ hạ thân kinh bách chiến đám phủ binh dưới trướng chỉ cần xung kích một lần là có thể giết sạch bọn họ.

Nhưng sau lưng thanh thiết kỵ kia đã triển khai hàng ngũ công kích cũng có thể đồng thời đánh cho phủ binh dưới trướng hắn tan rã. Khoảng cách gần như vậy mà không có bất cứ binh khí gì giúp đỡ., Bộ tốt có mạnh hơn nữa cũng không ngăn được kỵ binh xông lên. Võ tướng mặt vàng có chút buồn bực, hắn không biết đối phương làm thế nào để đi vòng qua phía đông trấn Hoài Viễn một chuyển đường nhỏ hẹp trở lại phía sau mình. Càng không hiểu chính là ai cho binh sĩ hộ lương lá gan bọn họ dám cùng Tả Vũ Vệ đại tướng quân tranh phong ghen tuông.

Những điều này đều không trọng yếu, hắn có thể biết rõ ràng tình trạng quần bách khi mặt đối mặt với địch nhân của mình đã đủ rồi. Sau lưng người mặc thiết giáp dị tướng không có ý định mở rộng xung đột, hắn đã biểu lộ đủ thiện ý. Thân là chủ tướng năm trăm phủ binh này, hoàng diện tướng quân cũng không thể không lấy ” thiện ý ” cùng một dạng đáp lại.

“Thương kỵ tướng quân Thu kiệt của Tả Vũ Vệ phụng mệnh ở đây chấp hành công vụ. Lưu tướng quân, thuộc hạ của người không có hộ lương trong doanh trại, sao lại chạy ra đường cái cả vậy!” Đám phủ binh nghe thấy chủ tướng của mình tức giận hầm hừ, giọng nói còn xa mới ban nãy truyền lệnh chiến đấu có khí phách.

“Ta nghe nói có người gây chuyện ở đầu đường, sợ tạo thành sự cố để uy hiếp quân lương an toàn, cho nên không thể không đến xem!” Lưu Hoảng Cơ khom người lần nữa trên lưng ngựa,

không kiêu ngạo không tự ti trả lời. Lúc đối phương xoay người lại thì hắn thấy rõ áo giáp của người này. Đó là trang phục của ngũ phẩm xa kỵ tướng quân, so với mình thì trang điểm này cao hơn một bậc.

Đối thoại kiểu này vốn không có nội dung gì, song phương lại hung hăng càn quấy, cũng không ai dám nói mình vì một nữ nhân mà đối diện với đao kiếm của bạn bè. Hai Chủ tướng nhìn nhau trong chốc lát, đột nhiên cười phá lên.

“Ha ha ha, Lưu tướng quân chấp hành công vụ, sao lại trối huynh đệ dưới trướng ta lại. Các huynh đệ, hai bên tản ra nghe Lưu tướng quân giải thích cho mọi người một lời!” tướng quân mặt vàng lúa kiết cười đủ rồi, mệnh lệnh âm dương quái khí.

Động võ, phe mình khẳng định chịu thiệt. Huống hồ nếu là giết người, tiền đồ của mình cũng sẽ bị ảnh hưởng. Trên chiến trường thắng không được, đành phải nghĩ biện pháp kiếm về ở trên quan trường. Dù sao Lý Uyên chỉ là hộ lương đốc úy, kém tướng quân nhà mình vô số bậc.

Chúng phủ binh thăm thử phào nhẹ nhõm, thu hồi binh khí lui về hai bên đường. Phía trước và tướng sĩ phía sau đều không phải kẻ địch, vì chút chuyện nhỏ như hạt vừng và người mình liều mạng vốn không phải là mong muốn của bọn họ. Huống hồ tướng quân đại nhân đã nhẹ nhàng thở ra, đoàn người không cần thiết cứng rắn cật lực.

“Ta nghe nói có người đập cổng lớn của Tàn tông quân dưới trướng ta, muốn cướp vợ của hắn. Ta còn tưởng là bị Cao Trảo Thương giết chết ở phía đối diện. Hóa ra là một hồi hiểu lầm, người đâu, thả các huynh đệ của Lưu Dung Quân ra!” Lưu Hoảng Cơ cười lớn ra lệnh.

Ý định của hắn cũng là dàn xếp ổn thỏa, tuy giờ phút này quân hộ lương dưới trướng chiếm thượng phong, nhưng nơi Hoài Trấn đóng quân có ba vạn phủ quân, hộ lương binh chỉ có một ngàn hai trăm người, không đủ nhét kẽ răng cho bất cứ một cỗ quân đội nào. Huống hồ bây giờ Đường công đang thất thế trước mặt Hoàng thượng, có thể không gây thêm phiền toái cho hắn thì sẽ tận lực không gây thêm phiền toái cho hắn.

Nghe thấy mệnh lệnh của chủ soái, đám người Vương Nguyên Thông và Phá Ngung đang rất khấn trương cũng vung trộm lau mồ hôi. Nếu Lưu Hoảng chưa đến, hôm nay mọi người nhất định phải khai báo. Vốn tâm tính đã quyết định, hai người rút dao cắt đứt dây lưng của tù binh, cười lệnh cho các huynh đệ thu hồi binh khí.

Đám tù binh bị đánh cho máu me khắp người, đỡ lẫn nhau, lão đảo chạy về phía bản đội. Mới đi được vài bước, quần đã rơi xuống đầu gối. Dưới ánh mặt trời, “Công việc” kia bị người ta nhìn rõ mồn một. Đám phủ binh đưa tay cởi quần, bước chân lại không cách nào đứng vững, lần lượt ngã xuống đất.

“Ha ha, ha ha, ha ha!” Đám hộ lương binh càn rỡ phá lên cười. Bị phủ binh khi dễ lâu như vậy, đám người hôm nay rốt cục tìm về được một chút tình cảnh. Tuy rằng quá trình hiểm trở nhưng kết quả thực khiến người ta tức giận.

Gió lập tức hơi chát, đem toàn bộ tiếng cười đọng lại ở trên đường phố. Đám hộ lương binh ý thức được mình thất thố vội vàng che miệng, tiếng cười ngọt ngào tắc nghẽn. Đám phủ binh đứng ở hai bên đường lại như bị người ta tát vô số bạt tai, trong phút chốc gương mặt tất cả biến thành màu tím đen.

“Lưu Biệt Tướng, người dẫn quân tốt đấy!” tướng quân mặt vàng nhạt râu dài từ trên lưng ngựa lên, chỉ Lưu Hoảng Cơ cười lạnh nói.

Đám phủ binh lại chậm rãi tập kết, năm trăm người tự động chia làm hai nửa, một nửa chỉ mũi dao vào đám người Vương Nguyên Thông và Tề Phá Ngung. Một nửa khác dùng tấm thuẫn bảo vệ thân thể, chuyển hướng Lưu Hoảng Cơ.

“Nạch tướng quân, tất cả tiền thuốc mà quân lính bị thương dưới trướng của ngài đều do Lưu mỗ trả, thế nào?” Lưu Hoảng Cơ cười lấy lòng trả lời kèm theo. Trong lòng âm thầm kêu khổ, vốn tưởng rằng một hồi phong ba cứ như vậy mà đổi phớ qua, ai ngờ được vài tiếng cười to làm cho toàn bộ cổ găng lúc trước đều tiêu hết.

“Dương dược tiền, Lưu tướng quân nói thật là nhẹ nhàng. Dầu sao cũng là dưới trướng Đường công, hộ lương binh có thể tùy

ý hành hung!” Tiếng cười của tướng quân lúa Kiệt càng ngày càng lạnh, ngay cả mặt trời giữa trưa cũng bị tiếng cười mang theo tiêu sất vang lên.

“Việc này không liên quan gì đến Đường Công.” Sắc mặt Lưu Hoảng Cơ cũng từ từ phát lạnh, “Có người xâm nhập phủ đệ tướng quân dưới ánh ban sáng ban mai, vũ nhục nữ quyến của quân ta, làm loạn quân tâm của ta. Lưu mỗ phụ trách dẫn binh bảo vệ kho lương ở Hoài Viễn trấn, có chức trách, không thể không hỏi!”

Những lời này hắn nói khí thực đủ, cơ hồ truyền khắp lỗ tai mọi người ở đây. Đám phủ binh khí ngập trời nghe được, binh khí trong tay bất giác lỏng lẻo vài phần. Nếu huynh đệ của mình vì một nữ nhân tranh giành tình cảm mà bị người ta đánh thành như vậy, khẩu khí này mọi người tuyệt đối không thể nhin nữa. Nhưng nếu là người mình đến nhà bắt nạt cướp vợ người ta, thật sự không thể trách đối phương tay đen như vậy.

“Bốp, bốp, bốp!” Xa xa đột nhiên truyền đến tiếng vỗ tay thưa thớt, tại thời khắc mấu chốt này thể hiện rất chói tai. Mọi người nghe được tiếng liếc mắt, chỉ thấy hai vị võ sĩ áo giáp tươi sáng dưới sự ủng hộ của hơn mười tên thị vệ, chậm rãi đi tới. Một tên tướng lĩnh râu quai nón vỗ tay một bên cười khen: “Chức trách chỗ nào, không thể không hỏi. Đường công mang binh tốt, Đường công mang quân tốt, Mãng mỗ rất bội phục, rất bội phục!”

Một câu nói, làm toàn trường lặng ngắt như tờ. Lý Húc đứng ở phía trước đội kỵ binh mở to hai mắt nhìn bốn phía, trông thấy Lý Uyển Nhi ăn mặc nam trang bên cạnh sắc mặt xanh mét. Lý Thế Dân cười trên lưng ngựa thì mở to hai mắt nhìn chằm chằm vào trung niên Vũ Tướng bên cạnh gã râu quai nón kia, trong đôi mắt cơ hồ bốc lửa.

Có thể làm cho tể độ Lý Uyên Nhi hận đến mức như thế, hẳn là Vũ Văn thuật lại không thể nghi ngờ. Như thế, đi ở Vũ Văn thuật lại thân phận lão tướng râu quai nón bên cạnh cũng không cần đoán, ngoại trừ đại tướng quân Thuần Thiết Trượng của Tả Vũ Vệ ra, trong toàn trấn Hoài Viễn còn ai có tư cách sánh vai cùng với đại tướng quân của Tả Cù Vệ!

Lập tức kinh động hai vị đại tướng quân, mọi người đều thầm nghĩ không ổn. Trong hai người này, trong đó có một vị đời công khanh trong nhà có vô số môn sinh nhà quê, là Vọng tộc số một số hai của Đại Tùy. Một người khác tính như liệt hỏa, gan to bằng trời. Thiếu niên khoái ý ân cừ., Giết người như ngóe, sau này làm thị vệ bên cạnh Trần Hoàng đế ban ngày cầm dù cho Hoàng đế, ban đêm còn tới bên ngoài trăm dặm làm cường đạo. Với thân phận của hai người này, cho dù là chỉ cần giơ một ngón tay út thôi Lưu Hoảng cũng sẽ bị nghiền thành từng mảnh nhỏ.

Đang lúc mọi người âm thầm lo lắng, chỉ thấy Lưu Hoảng Cơ điềm tĩnh tiến lên vài bước, ở trên lưng ngựa chấp tay làm lễ, cất cao giọng nói: “Hoàng đế Đại Tùy dưới trướng Hữu Huân thị, Hoài Viễn trấn hộ lương dừng đem Lưu Hoảng cơ, tham kiến lão tướng quân, Vũ Văn tướng quân! Văn bối Nhung Trang trong người không cách nào toàn lễ, xin hai vị tiền bối tha tội!”

Mấy câu nói rất bình tĩnh, không kiêu ngạo không siểm nịnh, ngay cả Lý Thế Dân tiểu quý lạnh lợi này cũng thầm kêu bội phục trong lòng. Bất kể là cái cuồng rơm rạ vừa rồi (Đế Kiệt), hay là thiết trượng hiện tại, hai người trong lời nói đều muốn đem Đường Công Lý Uyên kéo xuống nước. Mà Lưu Hoảng Cơ, một câu Hoàng đế Đại Tùy dưới trướng Hữu Huân, Hữu

Huân thị thị thi thiếp., Ngũ diệu hộ lương của Hoài Viễn trấn thì đem tất cả chuyện hôm nay hộ lương binh ôm lên đầu hấn. Hai đại tướng quân đương triều là Tam phẩm, Đường công Lý Uyên không trèo lên được, dừng âm ỉ với hộ lương lục phẩm như hấn, hiển nhiên quá mất thân phận.

Nghe Lưu Hoảng Cơ giới thiệu, lão tướng quân gạo sắt trượng hơi chậm lại, theo thói quen vuốt vuốt râu quai nón của mình, mang theo chút tức giận trầm giọng hỏi: “Người có bóng mát Hữu Huân thị, không biết đã cố ý có liên quan gì với Thứ Sử Lưu Thăng đại nhân?”

Hấn là người thô kệch từ tiểu binh từng bước leo lên địa vị cao của đại tướng quân, nói chuyện thô bỉ không có văn chương quen rồi, giờ phút này cho dù muốn cao nhã đôi môi lờ không ra gì. Lưu Hoảng Cơ lại không so đo vô lễ với hấn, treo bộ râu dài thật dài, lại lần nữa chấp tay, nghiêm mặt nói: “Văn bối bất tài, tuổi chừng ba mươi lại chưa lập được công lớn, thật sự là làm nhục thanh danh gia phụ.”

“Hóa ra là con của cố nhân, chẳng trách khí phách lại như vậy!” Thiết Trượng cười cười, giọng nói chuyện càng thêm hòa hoãn. Hôm nay hấn bày rượu mời đồng liêu, muốn tìm cơ đuổi một chút thời gian buồn chán chờ đợi đại quân tập kết. Trong bữa tiệc nghe người ta nói có một cô gái họ Hạ tên là Cầm, múa., Ca Tam Tuyệt, cho nên đặc biệt phái người tới cửa mời. Kết quả rượu và thức ăn đều nguội ngất, ca cơ còn chưa mời tới. Hấn tự giác mất mặt gọi gia tướng tới hỏi tỉ mỉ, mới biết được binh sĩ phủ và hộ lương binh vì ca cơ mà đánh nhau. Tướng lĩnh tướng lĩnh thuế kiệt dưới trướng tức giận không thôi, đã điểm năm trăm phủ binh lên đường trả thù.

Mấy tướng lĩnh không muốn làm lớn chuyện, cho nên mới đặc biệt chạy tới ước thúc bộ hạ. Ai ngờ phủ binh tinh nhuệ thiên hạ chẳng những không đòi lại công đạo, hơn nữa bị người ta dùng bộ binh và kỵ binh kẹp thành bánh thịt. Mặt này thật sự quá lớn, cho nên thiết trượng mới không thể thay thuộc hạ xuất đầu. Không nghĩ tới dẫn đầu thu thập phủ binh, lại là con trai của Thứ sử Lưu Thăng.

Mắt thấy một hồi phong ba sắp tan thành mây khói, đại tướng quân Vũ Văn của Tả Lư Vệ cười cười, giới thiệu với mấy vị tướng quân khác: “Người này đã là con trai của Thứ Sử Lưu Thăng, đệ nhất ái tướng dưới trướng Đường Công Lý Uyên. Văn võ song toàn, rất có phong cách cha hấn!”

Võ Cương lang cùng đi với thiết trượng bạc tướng sĩ tiền hùng, Ứng Dương Lang đem Mạnh Kim Xoa nghe Vũ Văn thuật lại, liên tục gật đầu theo. Đoàn người chỉ lo tán dương Lưu Hoảng dũng vũ, lại không bận tâm đến mặt mũi của Xa Kỳ tướng quân mạch kiệt. Mặt vàng của Xa Kỳ tướng quân quân lúa kiệt biến thành màu đỏ rực, giận dữ và xấu hổ đan xen vào thân phận của hấn, xuống ngựa, nằm trên mặt đất ai oán: “Thuộc hạ dùng binh vô phương, khiến huynh đệ dưới trướng bị người tùy ý vũ nhục, thỉnh lão tướng quân trách phạt!”

“Đồ vật không dùng được, đứng ở phía sau đó đi!” Hai hàng lông mày của thiết trượng lần nữa nhú lại, mở miệng tức giận mắng. Hấn ta khiển trách phạt mạch kiệt, quay đầu lại hỏi Lưu Hoảng Cơ: “Cháu nói gánh vác trách nhiệm bảo vệ địa phương trị an, lúa kiệt hấn dẫn binh lên đường, cũng không trách người thả binh vây khốn. Nhưng mấy vị huynh đệ kia không biết phạm phải sai lầm gì, lại bị sĩ tốt dưới trướng người lột quần!”

Niệm tình hương hỏa, lão tướng quân đã không muốn làm náo loạn sự tình quá lớn. Nhưng tình nhuệ của năm trăm phủ binh bị ba trăm hộ lương binh vây quanh, hơn nữa có mười mấy người bị sỉ nhục trước mặt mọi người, bất luận thế nào cũng phải tranh nhau trả lại một điểm mặt mũi. Nếu không, chẳng những ngày sau trước trước trước mặt đồng liêu hấn không ngẩng đầu lên được, các tướng sĩ dưới trướng cũng sẽ vì chủ soái mềm yếu mà thất vọng.

“Bẩm tiền bối!” Lưu Hoảng Cơ cười cười, thấp giọng trả lời.” Hai tên lữ khách phía trước là đến bảo vệ phủ đệ của Tần tông quân, vừa rồi văn bối nghe nói có người đến phủ cướp người, nên mới không thể không phái người đến chiêu cố. Về phần một trăm kỵ binh kia, là do văn bối sợ sự tình quá lớn, đặc biệt mang đến cho bọn họ nghỉ ngơi, không nghĩ tới lại không ý lại

mà chạy ngay sau lưng xe ngựa. Dưới trướng thế bá tinh nhuệ, thiên hạ nổi tiếng. Những người mang theo đám người này, nào dám khởi đầu quấy nhiễu.”

Dứt lời, hấn dùng khước mắt quét về phía Vũ Văn thuật lại, đối mặt với ánh mắt cười tủm tỉm của đối phương. Vũ Văn che mắt, Lưu Hoảng Cơ cũng cúi đầu theo, mọi người đều không nói chuyện, lẳng lặng chờ đợi thiết trượng quyết đoán.

Mấy câu nói đã cấp đủ bậc thiết trượng, lão tướng quân tự nhiên không thể tiếp tục truy cứu. Nhìn xem mười mấy tên xui xẻo xách theo quần, mặt mũi bầm dập kia, thở dài, nói: “Cũng được, tiểu tử ngươi miệng lưỡi ngọt ngào, đem kẻ mang đầu đánh người và ca cơ giao ra đây đi, chuyện tình hôm nay, hai ông cháu chúng ta cứ như vậy bỏ qua!”

Theo lẽ thường, đây đã là bước nhượng bộ lớn nhất của lão tướng quân. Đánh người chính là thuộc hạ của Lưu Hoảng cơ, thiết trượng lúa mạch tự nhiên sẽ không quá phận làm khó hấn. Mang người chịu tội thay trở về doanh trại, đánh vài roi, nhốt ba đến năm ngày, tự nhiên sẽ đem người thả trở về. Mà một ca cơ sao, lại không đáng để Lưu Hoảng Cơ quan tâm cho hấn. Loại đồ chơi dê tiện này, có ai còn có thể vì bọn họ đánh cược tiền đồ của mình.

Xa kỵ tướng quân lúa kiệt tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, trong lòng thầm trách ông chủ nhà mình đem tai người ta thuận theo. Tìm một người thế mạng, dễ dàng đem chủ mưu buông tha. Chính chẳng thể làm gì, không ngờ Lưu Hoảng Cơ lại không cảm kích, trên lưng ngựa lại thi lễ lần nữa., Chính sắc trả lời: “Là sĩ tốt dưới trướng lão tướng quân tự tiện xông vào phủ đệ quan quân, quấy rầy nữ quyến, cho nên hai bên mới xảy ra xung đột. Về phần lão tướng quân nói là ca cơ, vẫn bối không biết là người nào, cho nên thứ tội khó tuân lệnh!”

“Chính là tên tiểu bì của họ Hạ kia!” Một tên phủ binh mặt mũi bầm dập oán hận chỉ tay về phía cửa lớn Tàn phủ. Phía dưới lầu, Hạ gia tiểu thư đang nắm chặt đoản nhận, ngẩng đầu đứng bên cạnh vị hôn phu của mình.

“Hiền chất, lẽ nào ngươi thực sự muốn làm khó lão phu sao?” Thiết trượng có chút tức giận, xụ mặt chất vấn. Từ trước đến

nay ông ta vẫn luôn khách khí với một tên tiểu biệt như vậy, không nghĩ tới đối phương không nể mặt mình chút nào.

“Đó là thê tử kết tóc của Lục Sự thuộc hạ Tần Tử Anh, cũng không phải ca cơ gì!” Lưu Hoằng Cơ nhìn ánh mắt của thiết trượng, trịnh trọng trả lời.

“Thật sao?” Thiết Trượng sắc bén nửa tin nửa ngờ. Nếu như sự thật đúng như Lưu Hoằng Cơ nói, xung đột hôm nay quả thực là đã hiểu lầm. Ca Cơ kia nếu đã hoàn lương, thuộc hạ của mình không nên đến phủ người ta quấy rầy. Huống hồ trượng phu của đối phương còn là Lục Sự, chức vị tuy thấp một chút, nói thế nào cũng là đồng liêu trong quân. Truyền ra ngoài, mình đường đường một đại tướng quân cướp quan quân, lão bà bồi rượu dưới đáy, thật sự là tổn hại thanh danh nửa đời.

“Tùng nghe Đường công phong lưu, không nghĩ tới ngay cả thuộc hạ cũng tiêu sái như vậy. Công danh trên người, thế mà lại bằng lòng lấy tám người làm thê tử. Không biết là đệ tử nhà ai liều mạng với tiền đồ cũng không cần nữa?” Vũ Văn vượt vượt chồm râu, mỉm cười tán thưởng.

Một câu nói điểm tỉnh người trong mộng, đại Tùy triều tuy rằng đã không còn coi trọng môn đệ như tiền triều, nhưng con cháu nhà họ Lương cũng không dám lấy cái ** vào cửa.

Huống hồ người này có chức quan trọng người, nuôi ** làm ngoại thất còn có thể, cưới làm thê tử, nào dám đùa giỡn với tiền đồ của mình., Tự tưởng bị lừa, thiết trượng sắc bén giận tím mặt, ngón tay Lưu Hoằng Cơ, gào to: “Tiểu tử thú! lão phu một lần nhường người, người lại tiếp tục qua loa lấy lệ. Tiểu tử nào là trượng phu của hử, có lá gan bảo hử đi ra cho lão phu nhìn xem!”

Dứt lời, râu tóc đều dựng đứng, tựa như là dạ xoa bên trong ngôi chùa khiến người khác không rét mà run.

Trong phút chốc, vô số ánh mắt quét về phía vợ chồng Tần Tử Anh. Hạ tiểu thư cầm con dao sắc mặt nhất thời trở nên trắng bệch như tuyết, thân thể yếu ớt run rẩy như gió. Tần Tử Anh tuy tính tình mềm yếu, nhưng cũng là nam nhân có huyết khí.

Nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai thê tử, xoay người đi ra khỏi đám người.

Trước mắt bao người, Tần Tử Anh đi tới bên cạnh Lưu Hoảng Cơ, chấp tay về phía trước, lớn tiếng nói: “Ty chúc Đại Tù Hoài Lục sự tham gia tông quân Tần Tử Anh, bá kiến lão tướng quân lúa mạch. Không biết vợ chồng ty chúc có gì đặc tội, lại rước nhục lão tướng quân tới nhà?”

Xưa nay hần khúm núm, lúc này đứng trước mặt đại tướng quân Tả Vũ Vệ cấp ba, lại không thấy chút nào gầy yếu. Thiết trượng sắc bén bị khí thế của hần kìm nén có chút khó chịu, bất giác thu ngón tay lại, nổi giận hỏi: “Nàng thật sự là thê tử của ngươi?”

“Đã có lời ước Bạch Thủ, chỉ cần phụ mẫu trong nhà hồi âm, liền có thể kết hôn!” Tần Tử Anh nghiêm mặt trả lời. Biết rõ đối phương chỉ cần giơ tay là có thể nghiền mình thành mảnh vỡ, nhưng không muốn nhượng bộ chút nào.

“Ngươi là con cháu của Lương gia?” Thiết Trượng cười lạnh tiếp tục truy vấn. Hôm nay mặt mũi bị bẽ gãy, trước tiên gặp phải một tên hậu bối đầu óc có lỗ mãng, đặt bậc thang thật tốt không bị giẫm đạp, không những nói dối lừa gạt mà bản thân cũng không thể thu tay lại. Hiện tại lại mọc ra một tên nghèo kiết hủ lậu, căn răng nói muốn cưới tám người làm vợ. Hần không tin những lời này là thật, vô luận từ bất cứ góc độ nào, lý do thoái thác của Tần Tử Anh cũng giống như đám nhóc con họ lương đội xảo biện.

“Ty chúc xuất thân từ việc lũng loạn bên phải Tần gia, đời đời trong sạch!” Tần Tử Anh thản nhiên đáp. Từ khi hần chuẩn bị cưới Hạ Mai Nhi làm vợ, đã có vô số người tốt bụng lấy thân phận hai người làm văn chương. Độc chiếm Hữu Tần gia cũng coi như một đại tộc, nếu như cưới một doanh kỹ trở về phủ, gia tộc sẽ xấu hổ vì chuyện này. Nhưng hần không muốn để ý việc này, Tần gia là Tần gia, mình là Tần gia, cùng lắm thì mình bị gia tộc xóa tên, hai người tự lập môn hộ cũng vui vẻ tiêu dao.

Năm lang thiết trượng lúc trẻ là lục lâm đại thổ, hận nhất chính là người khác ở trước mặt mình khoe khoang gia thế trong

sạch. Gia thế trong sạch làm sao, ai sinh ra để làm hạt giống cường đạo? Nhìn tiểu tử nghèo kiết hủ lậu trước mắt, hấn nhin không được tức giận lên, ngựa mặt lên trời cười dài.

“Ha ha ha, có chim, lũng loạn bản lĩnh của Hữu Tàn gia, thế mà có thể cưới con trai làm vợ! Đi, lão lú của ta hôm nay nhận thua!”

Một câu, khiến toàn bộ hộ lương binh đỏ mắt một lần nữa. Hạ Mai Nhi xuất thân phong trần không giả, nhưng nàng nhận gia thế mệt mỏi. Thiết trượng và Vũ Văn thuật lại ý vào quan uy từng đột nhục người, biết rõ giai nhân đã là đàn bà, lại mở miệng một lần nhục nhã, năm lần bảy lượt. Mọi người cho dù là bần nặn, cũng có một tính thổ, lúc đó, có người ở dưới trướng liền mắng chửi.

“Con bà nó, không phải là một tên cường đạo sao, có gì đặc biệt đâu?”

“Nhạc Cơ thì làm sao, có mấy người là ai sinh cũng không biết!”

“Tên nào mắng người, lăn ra đây cho lão phu!” Thiết Trượng đột nhiên quay đầu lại, lớn tiếng rống giận. Từ khi hấn gia nhập dưới trướng Dương Tổ, còn chưa ai dám vũ nhục hấn như vậy. Hấn xuất thân Lục Lâm là nỗi đau cả đời, cho nên hôm nay bất luận thế nào, hấn cũng muốn xé tên chửi người ta thành từng mảnh nhỏ.

Mắt thấy lão tướng quân sắp phóng ngựa xông vào đám người, Lưu Hoằng Cơ giật dây cương, chắn ngang trước thiết trượng: “Lão tướng quân lú mạch, ngài muốn giết sĩ tốt dưới trướng ta sao?”

“Thằng nhãi ranh cắt ngay!” Thiết Trượng đưa tay là một roi ngựa, hung hăng quất về cái thằng không biết tốt xấu trước mặt này.

Không biết là bởi vì tránh không kịp hay không muốn trốn tránh, Lưu Hoằng Cơ bị kẹp roi sắt đánh mạnh vào mặt. Chỉ nghe một tiếng “Bốp” vang lên, tượng trưng cho mũ giáp có thân phận bay lên không trung, một vết roi màu xanh đen kéo

dài từ lỗ tai đến cằm, máu theo miệng vết thương tí tách chảy xuống.

Lưu Hoảng Cơ không hề tránh né, đứng trước thiết trượng đang lớn tiếng cười lạnh, phát tay đánh người, nộ khí trong lòng thiết trượng cũng giảm đi một ít, nhìn Lưu Hoảng Cơ, lạnh lùng hỏi: “Tiểu Tiểu đừng có cản ta, chẳng lẽ Đường Bình Tổ là người dạy bảo thuộc hạ như vậy sao?”

“Không biết lão tướng quân lúa mạch dùng thân phận và mặt tướng của đại tướng quân Tả Vũ Vệ để nói chuyện hay dùng thân phận người bình thường nói chuyện với văn bối?” Lưu Hoảng cơ cũng bị roi này đánh cho lửa giận, cười lạnh hỏi ngược lại.

Hơn hai trăm tên hộ lương binh lần thứ hai giờ binh khí, hôm nay vũ nhục mọi người chịu đủ rồi, nếu như lão gia hỏa họ Mã còn dám động thủ đánh người, không thể thiếu đoàn người cùng tiến lên liều mạng.

Đội ngũ năm trăm phủ binh cũng nhanh chóng được huy động, chỉ cần động thủ đánh nhau sẽ tạo thành một trận hỏa hoạn. Hai bên đều có thực lực ngang nhau, ai chuẩn bị được không kịp thì người đó sẽ chịu thiệt.

Đại tướng quân Vũ Dư Vệ kể lại, Hồ Bí lang hùng tướng tiền, đám người Ưng Dương Lang không ngờ tình thế lại đột nhiên phát sinh biến hóa như vậy, muốn tiến tới khuyên nhủ nhưng không biết mở miệng thế nào. Mà mắt thấy song phương nổi giận, Hoàng thượng truy cứu xuống thì mọi người đều không thoát khỏi liên quan. Đang lúc sốt ruột lại nghe thấy tiếng vó ngựa vang lên, một đám người quần áo xốc xếch chạy tới.

“Thuê lão tướng quân hạ thủ lưu tình. Mẽ lão tướng quân hạ thủ lưu tình!” Đường công Lý Uyên vừa giục ngựa vừa hô, đảo mắt đi tới gần, lặn xuống ngựa, ba bước là đến gần thiết trượng và Lưu Hoảng.

Lão mặc một thân quan phục, đầu đầy mồ hôi, hiển nhiên là đang lúc xử lý công vụ, đột nhiên nghe tin chạy đến đây. Đang giữa hai người trong cuộc cuộc, trước tiên chấp tay thi lễ với thiết trượng, sau đó hướng về phía Lưu Hoảng Cơ quát lớn:

“Lão tướng quân ở phía trước, một văn bối hậu sinh như ngươi sao có thể vô lễ như thế, còn không mau mau đi bồi tội với tiền bối!”

“Không dám, lão phu không có đức, không dám làm tiền bối người này! Đường công dẫn quân tốt, lấy ba trăm phá năm trăm, đánh cho Tả Vũ Vệ ta rơi hoa lưu thủy, lão phu bội phục!” Không đợi Lưu Hoảng Cơ nói, thiết trượng đã lạnh lạnh nói.

“Hạ quan thất lễ, hạ quan thất lễ. Sau khi trở về nhất định sẽ trách phạt bọn họ thật nặng!” Lý Uyên nén giận thỉnh tội với thiết trượng. Hắn vừa rồi đang ở phủ nha cùng mấy phụ tá nghị sự, đột nhiên nghe thấy binh lính hộ lương xảy ra xung đột với binh phủ. Vốn tưởng rằng đây là tranh cãi bình thường., Liền không quản nó. Dù sao tranh cãi xưa nay thường phát sinh, mỗi lần đều là các binh lương hộ lương nhịn nhường. Không ngờ tình thế trong nháy mắt liền mất đi không chế, xung đột biến thành quần áo quy mô lớn. Chờ hắn nghe nói đám người Tảo Thiết Trượng bị kinh động, lại lên ngựa đuổi theo đã không kịp.

“Không cần, người làm nhục bộ hạ ta ngay trên phố dưới trướng ngươi, mau giao ra người triệu sự đi!” Thiết Trượng dùng roi ngựa gõ gõ bàn tay, tức giận nói.

Lý Uyên tính tình mềm yếu, nổi tiếng trong đồng liêu. Một người khiêm tốn như vậy, ức hiếp hắn cũng không có ý nghĩa gì. Cho nên thiết trượng lúa mạch không có ý định tiếp tục âm ỉ nữa, chỉ lấy hai tên không có mắt đánh cho gần chết, để đám tân binh bị giáo huấn cũng thôi đi. Về phần ca cơ kia, dù sao mình cũng đã mắng đủ rồi, ai thích cười ai cũng không liên quan gì đến lão lúa mạch cả.

Trước mắt Lý gia đang trên đầu sóng ngọn gió, Đường Công nào dám dựng thẳng cường địch nữa. Thấp giọng thở dài, đem ánh mắt chuyển hướng nhìn những hộ lương binh kia, đang nghĩ trong đó tìm hai tử sĩ Lý phủ An An giao cho thiết trượng tạm thời cầu toàn. Lưu Hoảng Cơ lại một lần nữa xách cương ngựa lên cầu toàn., Lớn tiếng ngăn cản nói: “Đường công chậm đã, việc này là do tình hình hiện nay của Hoảng cơ, tất

nhiên sẽ do Hoằng Cơ tự mình đến kết thúc. Mẽ lão tướng quân, văn bối đã trúng roi ngựa của người mà người văn chưa trả lời yêu cầu của văn bối sao?”

“Cửu Cơ chớ vô lễ!” Lý Uyên lớn tiếng giận dữ mắng mỗ. Bất kể là ai, bản thân chủ soái như mình cũng không thể trêu vào đối phương, đây là một sự thật không thể làm gì được. Hai bên hôm nay càng nháo càng lớn, các huynh đệ chịu thiệt càng lớn, căn bản không có khả năng tìm lại đạo lý.

“Tiền bối, văn bối lấy thân phận người hầu trước Thiên Tử của Đại Tùy để hỏi tiền bối, cũng không phải lấy hộ lương dưới trướng Đường công để tra hỏi thân phận của ngài!” Lưu Hoằng Cơ lắc đầu, tiếp tục truy vấn.

Lý Uyên muốn yên ổn, loại tâm tư này Lưu Hoằng Cơ có thể thông cảm. Nhưng chuyện hôm nay căn bản không thể dùng phương pháp giải quyết Túc Sự Ninh Nhân, lúc trước mình đã thoái nhượng nhiều lần, nhưng thiết trượng chuyên về phương pháp châm ngòi chèn ép người khác. Nếu như mình đem quân dưới trướng giao cho Thiết Trượng xuất khí, sau này một ngàn hai trăm huynh đệ này sẽ thật lòng cống hiến cho Đường công.

“Quản Cơ huynh là nam nhi!” Lý Uyển Nhi thấp giọng bình luận. Dù sao tuổi còn nhỏ, nàng không thể hiểu nổi nguyên nhân phụ thân mềm yếu. Nàng nghiêng đầu nhìn đệ đệ, phát hiện Lý Thế Dân từ đầu đến cuối, ánh mắt không rời khỏi tay Vũ Văn nói ra.

“Người mang thiết trượng như tên, vẫn luôn bị họ Vũ cầm trong tay dùng làm binh khí.” Lý Thế Dân cười lạnh nói thêm: “Ngược lại là Hoằng Cơ huynh, tiến thoái có độ, chưa chắc đã ăn thiệt thòi lớn!”

Lý Húc nhẹ nhàng gạt đầu, âm thầm rút ra Kỵ Cung. Hắn không rõ rốt cuộc Lưu Hoằng Cơ muốn làm gì, nhưng có thể nhìn ra một roi kia của hắn là cố ý chịu đựng. Sau khi đánh người, ngọn lửa của Thiết Trượng sắt dần yếu đi, trước tiên còn phải bảo vệ quân lương giao hung thủ cùng nữ nhân, hiện tại nữ nhân không cần nữa, chỉ hỏi hung thủ, hai bên tiếp tục

mài mòn, chỉ sợ tướng quân lúa mạch cái gì cũng không kiếm được.

Đang lúc tức giận bất bình nghĩ như vậy, lại nghe thấy thiết trượng sắc bén do dự hồi lâu, cười lạnh trả lời: “Lấy thân phận đại tướng quân thì sao, lấy thân phận người bình thường thì sao?”

“Lấy thân phận đại tướng quân, mạch lão tướng quân dung túng thuộc hạ cưỡng ép xông vào nhà dân, nhục nhã tướng quân thế tử trước. Biết rõ đôi phương kết tóc, còn mở miệng nhục mạ ở phía sau, hơn nữa vô cớ đả thương bộ tướng, có ý đồ tàn hại sĩ tốt. Trong đó bất luận hạng nào, đều làm trái đại tôn quân pháp. Hoằng Cơ thân là Hữu Huân thị, tự nhiên muốn lấy công đạo với thánh thượng.” Lưu Hoằng Cơ lau vết máu trên cổ, cười lạnh nói.

“Nghịch Cơ, chớ có ăn nói linh tinh!” Lý Uyên vừa tức vừa vội, lớn tiếng quát. Lưu Hoằng Cơ lại dùng thân phận người hầu Hữu Huân nói chuyện, chính là biểu lộ việc này không liên quan gì đến Lý gia. Nhưng mình sao có thể để một thị vệ nhỏ nhoi cùng đại tướng quân đấu đá? Thực lực hai bên không cùng một cấp độ, nhân mạch cũng kém ngàn vạn tầng!

“Dù không nói đến tình huống đúng sai nhưng vẫn còn nhân tâm.” Lưu Hoằng Cơ lắc đầu, không chịu nghe theo mệnh lệnh của Lý Uyên.” Nếu như dùng thân phận người bình thường, tướng quân mạch đánh ta một roi này, là tiền bồi giáo huấn tiểu bối, Hoằng Cơ đành phải nhin. Nhưng nhục bằng hữu của ta, chính là làm nhục ta. Hoằng Cơ bất tài, nguyện cầm trường lương trong tay thỉnh giáo lão tiền bối một chút.”

“Nghịch Cơ!” Lý Uyên kinh hô một tiếng, con mắt gấp đến độ đỏ lên. Thiết Trượng sắt Đại Tùy quân là hung nhân số một số hai trong quân đội Đại Tùy, ở trước hai quân trận, vung thiết trượng hơn sáu mươi cân xuống, bình thường đem đối thủ và ngựa đánh sập toàn bộ. Lưu Hoằng Cơ một lời không hợp lời khiêu chiến với hắn, mặc dù không trái với quân luật Đại Tùy, cũng bằng tự mình tiến lên chịu chết.

Nghe xong lời nói của Lưu Hoằng, thiết trượng sắt không những không giận mà còn cười, chỉ thẳng mặt Lưu Hoằng Cơ,

nói: “Người có gan thì Lưu Thăng nuôi một đứa con tốt đấy!”

Với tư cách là đại tướng quân, thiết trượng đơn giản đương nhiên sẽ không e ngại lời buộc tội của một tiểu lệnh vệ. Nhưng nếu không dám tiếp nhận khiêu chiến của Lưu Hoảng cơ, chẳng khác nào thừa nhận võ kỹ của mình không bằng người khác, chỉ dám dựa vào quan vị khi dễ hậu bối.

Bình tĩnh ngẫm lại, hẳn biết chuyện hôm nay mình hoàn toàn không có lý. Đặc biệt là mấy câu nói vũ nhục thê tử nhà người ta, không biết sao lúc ấy lại lao ra. Có thể khiến hắn nhận sai cho một văn bối, hoặc là từ bỏ cơ hội trút giận cho các huynh đệ dưới trướng, thiết trượng cũng không làm được.

Trong lúc tiến thoái lưỡng nan, thiết trượng đưa ra một tay, liền định lấy thiết trượng giáo huấn Lưu Hoảng Cơ. Không đợi gia đình đem thiết trượng của hắn đưa tới, Lưu Hoảng Cơ lại lớn tiếng bổ sung một câu: “Chậm đã, Lưu mỗ còn có một lời muốn nói trước!”

“Nói!” Thiết trượng hấp dẫn trọn tròn hai mắt gầm lên.

Lưu Hoảng Cơ nhìn các huynh đệ căm phẫn, lại nhìn Lý Uyên đang hết cách, cười cười nói: “Nếu văn bối thua tiền bối, chuyện hôm nay coi như bỏ qua, sẽ không có ai nhắc lại nữa!”

“Nếu tiểu tử ngươi thắng, chuyện ngày hôm nay lão phu vĩnh viễn không truy cứu!” Thiết Trượng cứng đầu thuận miệng đáp. Đây vốn là một câu dụ dỗ giữa Lục Lâm Hào Kiệt, hắn thuận theo lời của Lưu Hoảng Cơ đáp xong, mới đột nhiên ý thức nói mình trúng bẫy lớn.

Ý nguyên ban đầu của mình vốn định truy cứu tội cầm binh quần ẩu của đối phương, kết quả mơ hồ hồ biến thành tư đấu. Mà đối phương không biết tại sao lại giống như đã từng làm hào kiệt lục lâm, giang hồ cắt lời cực kỳ thuận tiện. Mình vừa nói, chẳng khác nào đem tất cả mọi chuyện trước đó thả ra. Đánh thắng Lưu Hoảng Cơ., Cùng lắm chỉ đả thương một mình hắn, những binh lính vô lễ đấu riêng dưới trướng Đường công tự nhiên không dễ đi truy cứu. Vạn nhất thua nửa chiêu thức, chẳng những hôm nay toàn bộ hội trường mất đi, anh danh nửa đời cũng theo đó mà trôi theo.

Chưa giao chiến, tiên cơ mất hết. Thiết Trượng cầm binh khí thành danh, tâm tình lập tức trở nên nặng nề vạn phần.

“Nơi này quá hẹp, sao tướng quân lại không tới giáo trường chỉ điểm hần!” Vũ Văn thuật lại rất quan tâm đến thiết trượng đưa ra chủ ý, chỉ một câu đã phong kín đường lui của hai bên.

“Cũng được, lão phu lâu rồi không hoạt động gân cốt, tay cũng đã mọc rồi!” Thiết trượng cẩn thận đánh giá Vũ Văn, uy nghiêm đáng sợ trả lời.

Lý Uyên bắt đầu lùi về phía sau mấy bước, kéo lên chiến mã nhà mình. Hần không còn lực lượng có làm bất cứ chuyện gì nữa, nếu người bị khiêu chiến là Vũ Văn thuật lại, vô luận như thế nào hần cũng tự phụ thân phận sẽ không so đo với một tiểu tướng. Chỉ cần một câu phạm thượng, liền có thể khiến Lưu Hoảng Cơ vừa nghĩ lại.

Đáng tiếc, người Lưu Hoảng Cơ khiêu chiến lại là thiết trượng.

Nhưng Hận Vũ Văn thuật hết lần này tới lần khác lại gõ đình ở bên cạnh.

Ánh mắt đảo qua những hộ lương binh lòng đầy căm phẫn kia, đột nhiên, Lý Uyên đã hiểu rõ tâm tư của Lưu Hoảng cơ. Hần ngẩng đầu, khóe mắt hiện lên từng giọt lệ.

Tửu đồ chú trọng: Mễ Thiết Trượng, Đại Tùy Túc Tướng. Tính tình hào sảng, nghĩa khí. Lúc còn trẻ là trộm cắp, sau khi bị quan phủ bắt được lại biếm làm nô lệ, tặng cho Nam Trần Hoàng Đế làm nô lệ cầm ô. Ban ngày lúa mạch cho Hoàng đế bắt ô, buổi tối chạy ra ngoài trăm dặm giết người. Giết người rồi mới trở về lấy dùi. Được người nhận ra, bị người nhận ra bẩm báo đến quan phủ., Quan phủ không tin, bởi vì hần chưa bao giờ thiếu việc. Sau đó bị người ta thiết lập bẫy vạc trần chân tướng, Trần hậu chủ không nỡ giết hần ta, bị giáng xuống vùng đất bên ngoài. Sau khi Trần Vong tiến vào trong Dương Tổ quân, quan tăng lên tới đại tướng quân, đại nghiệp tám năm chết trận ở Liêu Đông.

Chú nhị: Vũ Văn thuật lại, tức là người cha văn hóa Vũ Văn, giúp Dương Quảng đoạt vị trọng thần, phạt một câu mỹ tướng,

ngược đãi sĩ tốt, vết nhơ loang lổ.

Bài: Đánh xe cả lên, xin mọi người ký sách ủng hộ, cảm ơn.

Chương thứ ba Hà Thảo (3)

Móng ngựa phảng phát kết sương, Lý Uyên liên tiếp giẫm hai lần, giày đều từ trong miệng bàn đạp trượt ra. Có thân binh bước nhanh lên đỡ lấy., Nhưng lại bị hấn đẩy cho một phát ngã lăn quay. Lần thứ ba hấn dứt khoát không giẫm lên bàn cà ngựa, nắm lấy lông nâu trên cổ ngựa bò lên chiến mã. Con ngựa tốt của Đột Quyết bị chủ nhân tóm đến “thịch thịch” rít gào, đứng tại chỗ đánh hơn nửa vòng mới ổn định được thân hình. Lý Uyên xấu hổ và giận dữ vỗ toạ kỵ một cái, đi theo đám người Mã Thiết Trượng xông về phía giáo trường thành nam.

“Các huynh đệ, xem đại soái thu thập tiểu tử này như thế nào!” lúa Kiệt tiến lên phía trước, hướng về phía bọn phủ binh lớn tiếng hô.

“Đi thôi, xem náo nhiệt đi!” Năm trăm phủ binh cùng lên tiếng reo hò, khí thế hung hăng đi giáo trường trợ uy cho chủ soái nhà mình. Đám hộ lương binh cũng không chịu yếu thế., Hàng ngũ được xếp theo sát phía sau. Hai đội ngũ so sánh, quân dung chỉnh tề càng thêm chỉnh tề. Mọi người đều biết Lưu Hoảng Cơ không có bất cứ phần thắng nào, nhưng hấn khiêu chiến Quy Thiết Trượng thuần túy là để thay các huynh đệ ra mặt. Cho nên các huynh đệ Hộ Lương quân thà rằng nhìn hấn bị thiết trượng đánh ngã ngựa cũng phải cho hấn một lần uy phong cuối cùng.

“Trọng Kiên huynh, người nói Lưu đại ca có thể thắng không?” Lý Thế Dân đuổi theo sau lưng Lý Húc, bất an hỏi. Lưu Hoảng Cơ là vì dẹp loạn việc này, cho nên mới không tiếc mạo hiểm khiêu chiến thiết trượng, điểm này hấn thấy rất rõ ràng. Nhưng làm như vậy thì cái giá phải trả có lớn hay không? Phụ thân đại nhân vì sao không cố hết sức ngăn cản trận tỷ thí không có phần thắng này? Lý Thế Dân chỉ cảm thấy đầu phình to, đáp án rõ ràng ngay ở trước mắt, nhưng lại không nắm được điểm mấu chốt trong đó.

“Lưu đại ca nhất định sẽ thắng!” Lý Uyển Nhi lớn tiếng thay Lý Húc trả lời. Vào thời khắc cuối cùng phụ thân ra ngoài biểu hiện cứng cỏi, trong lòng nàng rất khó chịu. Mấy năm gần đây, Lý gia chuyển suy vì thịnh suy, phụ thân đại nhân đều phải chịu đựng cái gì, con người gian nan, làm con gái càng vị sâu hơn so với làm con trai.

Náo động ngã tư trong nháy mắt khôi phục yên tĩnh vốn có, dòng người tan hết, bách tính chung quanh lặng lẽ đẩy cửa ra, thò đầu quan sát động tĩnh bên ngoài. Nguyên nhân đám binh đại gia đánh nhau, mọi người không rõ lắm, cũng không quá quan tâm. Nhưng ông trời phù hộ đám binh đại gia đổi chỗ động thủ, không để mọi người gặp vạ lây.

“Cha hấn, đó là nhà ai, như thế nào lại bị người ta đập thành bộ dáng như vậy!” Một phụ nhân trung niên dán vào cửa nhà mình chỉ chỉ cửa phủ Tần Tử Anh, thấp giọng hỏi thăm.

“Lão Tần gia, nghe nói còn là một chức quan nữa!” Hộ chủ cả người đầy vết vá thở dài trả lời. Vợ chồng xấu cùng phụ cận mới là bảo bối trong nhà, nhìn cảnh ngộ của Tần gia, lời đồn đại của hấn đối với mọi người càng tin chắc không đời.

“Đại ca Tần gia hình như vẫn còn ở đó! Ở bên kia!” Sau lưng vợ trẻ, trẻ con chỉ về một con phố trống rỗng, nói.

Hai người lúc này mới chú ý tới trong lòng đường còn có một nam nhân, giống như mất hồn, đang lảo đảo di chuyển về phía cửa lớn bị tàn phá. Tại cửa ra vào, tiểu nương tử Tần thị xưa nay không mấy lộ diện đang đứng dựa vào cửa, phảng phất như đang chờ đợi tướng công về nhà.

Nhà, Tần Tử Anh từng bước một đi về phía cánh cửa bị đập nát của mình, tay hấn vẫn nắm chặt, móng tay đã đâm vào lòng bàn tay nhưng lại hồn nhiên không phát giác. Tần Tử Anh hận, hấn hận chính mình những năm trước vì sao chỉ lo đọc sách, không luyện chút võ nghệ. Nếu không, hôm nay lão tặc gốc đầu với Thiết Trụ Trượng chính là hấn chứ không phải Lưu Hoằng Cơ không quan tâm chuyện này.

“Tử Anh!” Hạ Nhược Mai thấp giọng hô một tiếng. Đã từng qua lúc nào, nàng ngây thơ cho rằng ác mộng đều đã kết thúc.

Lại không ngờ, đàn ma đầu này đã tới, liền muốn theo mình cả đời.

Tần Tử Anh không trả lời, cúi đầu đem đá vụn gổ vụn ở cửa nhà từng khối dựng lên hướng góc tường ném đi. Đây là nhà của hắn, người khác có thể ở cửa ném đồ vật lung tung, nhưng chính hắn lại không thể. Có mấy tảng đá quá lớn, vượt qua phạm vi cương lực thừa nhận của hắn. Hắn lắc lư thả tảng đá xuống, lại lắc lư đem hòn đá dời lên, điểm một chút đem phế vật ngăn trở cửa đi sang bên cạnh.

Gió cuốn theo tuyết bay qua ngọn cây vào ngày đông, trong tiếng rít tràn ngập tuyết vọng. Mùa đông này sắp trôi qua, ánh mặt trời đã từ từ sáng lên. Chỉ là những cành cây đã trải qua sương giá, không biết còn cơ hội nào đợi đến lúc cành cây đầy cành cây nữa hay không.

“Tử Anh, thật xin lỗi!” Hạ Nhược Mai nức nở nói. Thiết Trượng nhục nhã làm người ta khổ sở, nhưng thương tổn cho người ta càng sâu hơn là câu châm ngôn kia: “Là một con đường tu luyện thân thể lại không cần nữa, vốn cho rằng hôn nhân chính là hai kết tóc làm bạn với nhau cho đến đầu bạc, không ngờ trong đó còn có nhiều mối quan hệ kéo dài không dứt như vậy.

Nghe thấy thê tử nức nở, Tần Tử Anh ít nhiều hồi tâm, đứng thẳng lưng lên, vươn tay vuốt vuốt mái tóc dài chỉnh tề của Hạ Nhược mai bị gió lạnh thổi loạn, thấp giọng an ủi: “Đừng khóc, cửa đập sập chúng ta lại mua một cái. Phòng ở chúng ta tìm người sửa. Đánh xong trận, chúng ta liền chạy ngược về lũng loạn!”

“Tử Anh, ta không nghĩ tới người phải trả giá nhiều như vậy!” Hạ Nhược Mai rút cuộc nhẫn nại không nổi, ôm ở trên vai trượng phu khóc rống thất thanh. lũng đoạn Hữu Tần gia lấy làm xấu hổ! Nhưng mình đã làm những chuyện làm hại tới người khác.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi...” Nàng nói năng lộn xộn nhưng lại không biết mình đã sai ở chỗ nào, ông trời sao lại bắt công với mình như vậy.

“Mai Nhi, không sao, không sao đâu. Bọn họ sẽ không tìm tới đâu, Lưu đại ca nhất định sẽ thắng, nhất định sẽ!” Tần Tử Anh vỗ nhẹ lên lưng thê tử, trong lòng đau đớn như bị dao cắt.

Địch khí Lưu Hoảng cơ sở thắng cực kỳ bé nhỏ, Tần Tử Anh mặc dù không thông thạo võ nghệ, nhưng trong lòng cũng biết rõ. Mãng Thiết Trọng mặc dù tuổi tác đã cao, nhưng uy danh nửa đời của hắn cũng không phải là vô ích. Nhớ năm đó người này từng một mình giết chết hơn ba mươi tên sơn tặc mà không tổn thương chút lông tóc nào, toàn bộ Đại Tùy đều bị chấn động. Sau khi tuổi tác lớn, sức mạnh có lẽ sẽ suy yếu theo, nhưng kinh nghiệm chiến đấu sắp tới sẽ theo thời gian tích lũy càng mạnh.

Nghe thấy trượng phu nhắc tới Lưu Hoảng cơ, Hạ Nhược Mai chậm rãi ngừng khóc. Hiện tại không phải lúc phát tiết ủy khuất, người khác vì trượng phu mà đi luận võ, trượng phu trong nhà co đầu không ra. So với một trượng phu dịu dàng săn sóc tốt hơn, nàng càng hy vọng Tần Tử Anh là một kỳ nam tử dám làm dám làm. Hợp tác Tần gia với Tần gia, không nên xấu hổ vì chuyện này, chung quy có một ngày bọn họ sẽ vì tử anh mà kiêu ngạo.

Ngẩng đầu lên, Hạ Nhược Mai lại nhìn bả vai hơi đơn bạc của Tần Tử Anh, hạ giọng khuyên nhủ: “Người đi trợ uy cho Lưu đại ca đi, ở đây ta sẽ thu thập!”

“Mai nhi! Ta...” Tần Tử Anh muốn nói một câu vĩnh viễn không phụ lòng nhau khiến thê tử an tâm, bờ môi lại bị một cây Nhu Di nhẹ nhàng đè xuống.

“Ta biết người!” Gương mặt tươi cười của Hạ Nhược Mai rơi lệ: “Cũng như người biết ta! Đi đi, ta bốc hơi bánh nướng chờ người trở lại!”

Sau khi hai vợ chồng chậm rãi biến mất khỏi cánh cửa đồ nát đó, một lúc sau, ở cửa lớn xuất hiện một con ngựa. Trên lưng ngựa có một người, nhanh chóng chạy ra ngoài thành.

“Này, thời đại này, làm quan nhỏ cũng có người bắt nạt như thường a!” Trong gió, có người thấp giọng đánh giá.

Tửu đồ: Tiến má má giáo, tửu đồ trịnh trọng hứa hẹn, đặt giá nếu vượt qua hai ngàn, cam đoan mỗi ngày hai tháng, mỗi lần càng không ít hơn bốn ngàn chữ. Mà số lượng đánh giá hôm qua, đồ uống rượu ngại ngừng nói. (Hàn đạo vẫn đừng quên những lời này)

Chương thứ ba Hà Thảo (3)

Càng đi về phía giáo trường, trong lòng Tả Vũ Vệ đại tướng quân Thiết Trượng càng hồi hận. Giáo trường Thành Nam là năm ngoái Lý Uyên điều động thanh niên trai tráng đặc biệt mở ra cho các tướng sĩ Tả Vũ Vệ, suy xét thấy Thiết Trượng tương đối lớn tuổi, Lý Uyên tinh tế làm người còn đặc biệt dựng một mái che bằng gỗ và cây trúc trên đài cao., Để hắn luyện binh nghỉ ngơi. Mà hôm nay, hắn lại mơ mơ hồ hồ so đo với Lý Uyên. Đánh thắng tên văn bối Lưu Hoàng Cơ này, cũng không có gì hay ho. Vạn nhất thất thủ giết chết đối phương, chỉ sợ nhà lúa mạch cùng Lý gia từ nay về sau liền kết hạ huyết cừu.

Mà nguyên nhân của tất cả những điều này chỉ là trần trụi! Thiết Trượng sắc bén oán hận nhìn Vũ Văn bên cạnh, thầm nghĩ. Hắn nhớ mang máng, ban đầu ở giữa quán rượu đưa ra ca hát, múa, cầm tam tuyệt, hình như chính là vị tướng quân Vũ Văn thuật lại. Mà hai lần tự mình nổi giận, hình như cũng là Vũ Văn thuật. Nghĩ tới đây, hắn càng thêm hồi hận về lỗi mẫn của mình, ngay cả cánh tay nắm roi ngựa cũng càng không còn chút sức lực nào.

Nhưng bây giờ đã là mũi tên ở trên dây, hắn không thể không nói. Cũng không biết là có người cố ý thông báo, hay là tin tức truyền ra vốn đã rất nhanh, tướng lĩnh Tả Vũ Vệ hai ba lượng ngựa chạy về giáo trường bên này. Lão tướng quân mạch đã gần mười năm không cùng người động tay chân, rất nhiều người đều muốn thấy lão tướng quân trong trăm vạn quân lấy được phong thái tướng quân cấp bậc chủ. trò hay ngay trước mắt, người nghe được tin ai chịu bỏ qua?

“Bảo các huynh đệ lấy chút tinh thần ra, đừng để cho người ta cười!” Lý Húc nghiêng người phân phó cho chính võ sĩ Đào Ngột dưới trướng mình. Người sau khẽ gật đầu., Chiêu chiến mã hướng mấy đám huynh đệ phóng đi. Nghe được lệnh, hai lũ khách và một đoàn kỵ binh nhanh chóng tỉnh táo lại, lấy thái độ nghiêm túc gấp đôi huấn luyện ngày thường mà vượt qua cửa lớn của giáo trường. Mặc dù nhân số bọn họ ít hơn

nhiều so với đám phủ binh chạy tới xem náo nhiệt, nhưng khí thế lại không thua chút nào đối phương.

“Trọng Kiên huynh cho rằng có hy vọng thủ thắng cho Hoằng Cơ huynh sao?” Lý Thế Dân tiến lên vài bước, chưa từ bỏ ý định mà hỏi. Hắn cho rằng, nếu như Lý Húc và Lưu Hoằng đã kết giao thời gian dài nhất, thì cũng có thể hiểu rõ về võ nghệ của Lưu Hoằng cơ.

“Ta không dám chắc, nhưng lão tướng quân lúa mạch chiến ý không đậm!” Lý Húc suy nghĩ một chút, rút cuộc đưa ra một đáp án khiến người ta hơi yên tâm. Chiến ý của lão tướng quân cũng không đậm, đây là kết luận mà hắn trải qua nhiều lần quan sát mới có được thông qua quan sát. Thông qua quan sát thuật của Từ Đại Nhân, Lý Húc thậm chí còn mơ hồ cảm thấy lão tướng quân thiết trượng giờ không muốn tỷ thí với Lưu Hoằng Cơ. Chỉ là tiếng gió đã truyền ra, bất cứ ai trong hai bên cũng không có cơ hội chủ động rời khỏi.

“Thật sao?” Ánh mắt Lý Thế Dân nhất thời sáng ngời. Hai cường giả tranh đấu, kiêng kỵ nhất là có nhân tâm mềm lòng. Lúc Lý Uyên giảng giải cho bọn nhỏ binh pháp và mưu lược, đã nhiều lần truyền thụ cái quan điểm này cho hắn. Nếu như sự thật đúng như Lý Húc nói, phần thắng của Lưu Hoằng Cơ sẽ tăng lên rất nhiều. Nhưng nếu Lưu Hoằng Cơ thật sự đánh ngã lão tướng quân lúa mạch tiên? Hình như cũng không phải là kết quả tốt đẹp gì!

Đang lúc ba thiếu niên suy nghĩ lung tung, Lý Uyên mang theo mấy thân vệ chậm rãi đi tới. Sắc mặt Đường công vẫn tiều tụy như vậy, chỉ là ánh mắt so với lúc này đã có thêm rất nhiều ý linh động.

“Trọng Kiên, người kết giao với Hoằng Cơ lâu nhất, võ nghệ của hắn so với người thế nào?” Nhân dịp không ai chú ý, Lý Uyên tiến đến trước Lý Húc Mã, thấp giọng hỏi.

“Bất luận kinh nghiệm đối địch hay võ kỹ, vẫn bồi đều theo không kịp. Chỉ ở trên hai hạng kỹ thuật cùng xạ thuật, vẫn bồi miễn cưỡng có thể so sánh cùng Hoằng Cơ huynh!” Lý Húc cẩn thận suy nghĩ, nghiêm túc trả lời. đáp xong, mới cảm giác được có người giật giật giáp da của mình, khẽ nghiêng đầu,

khỏe mắt dư quang thấy Vương Nguyên Thông lo lắng mặt mũi.

Đường Công Lý Uyên sẽ không vô duyên vô cớ hỏi mấy chủ đề này, vào lúc này hấn hỏi, nhất định là nghĩ đến biện pháp phá giải cục diện khốn đốn trước mắt. Lý Húc lắc đầu, không dám khiêm tốn, đem chênh lệch giữa hai người về mặt võ nghệ chi tiết.

“Lão tướng quân quan lúa của ta hình như chiến ý cũng không mạnh!” Lý Uyên nói tiếp, nhất thời khiến mọi người nhìn Lý Húc với con mắt khác xưa.

“Trọng Kiên ca ca vừa rồi cũng nói như vậy!” Lý Uyên Nhi cao hứng biểu công trên mặt đất, lại bị phụ thân nàng lườm một cái trở về.

Trùng xong con gái, Lý Uyên lại lần thứ hai từ trên xuống dưới quét mắt nhìn Lý Húc, mãi tới khi khiến Lý Húc nhìn tới muốn ngứa cả da đầu mới thấp giọng nói: “Hiện tại hai bên đều không muốn đánh, nhưng đều không xuống đài được. Tuổi của người so với Hoảng Cơ non nửa, nếu như người thay hấn xuất mã...”

“Trọng Kiên huynh (Ca huynh) làm sao lại là đối thủ của lão tướng quân!” Lý Uyên Nhi và Lý Thế Dân đồng thanh kháng nghị. Cùng Lý Húc Nhật ở chung bàn luận võ, ba người tuy rằng tính tình không hoàn toàn hợp nhau, quan hệ với nhau lại rất thân mật. Nghe nói phụ thân bắt Lý Húc đi chịu chết, huynh muội Lý thị vô thức phản đối.

“Đừng nói linh tinh!” Lông mày Lý Uyên nhảy loạn, không giận tự lâm nguy. Nhìn xem đôi phụ nữ, lại nhìn Lý Húc vẻ mặt mờ mịt khó hiểu, thấp giọng giải thích: “Thứ nhất, lão tướng quân lúa tự lo thân phận, chắc chắn không muốn tổn thương một hài tử nhỏ hơn hấn gần bốn mươi tuổi, cho nên Trọng Kiên dù thua cũng sẽ không bị trọng thương. Thứ hai, ta đoán chừng lát nữa sẽ có người thay lão tướng quân bạc ra sân...”

Hấn còn chưa dứt lời đã nghe thấy điềm tướng quân trước đài rồi loạn một hồi. Một lát sau, một tướng quân ngựa trắng mặc

ngân giáp vọt tới giữa thao trường.

“Lão tướng quân lúa mạch chính là thành nước chi giao, há có thể đơn giản giao thủ cùng người. mặt tướng bất tài, nguyện thay lão tướng quân lĩnh ngô Lưu Biệt tướng quân, tướng công dạy võ nghệ!” Người đến xoay quanh, ở giữa sân lớn tiếng hô.

“Ánh mắt của Đường công thật độc!” Đám người Vương Nguyên Thông thấp giọng tán thưởng. Vừa rồi Lý Uyên yêu cầu Lý Húc thay Lưu Hoằng Cơ xuất chiến, trong lòng mọi người đều rất không hài lòng. Mặc dù Lưu Hoằng Cơ có danh vọng cao trong đám tướng quân, nhưng cũng không nên sắp xếp Lý Húc xuất hiện thay hắn. Nếu bàn về tuổi tác, tuổi tác Lý Thế Dân chẳng phải là không thể nhỏ hơn Lý Húc, hắn đi giao thủ, lão thất phu chẳng phải là càng không chịu tổn thương hắn sao?

Bạch Mã tướng quân thoáng qua một cái, ý nghĩ của tất cả mọi người nhất thời nghịch chuyển. Vừa rồi hai người Lý Húc và Lý Thế Dân chỉ nhìn ra thiết trượng không muốn giao thủ cùng người khác, mà Lý Uyên lại trực tiếp suy tính hành động kế tiếp của đối phương. Kiến thức ánh mắt của y cao hơn mọi người không chỉ một bậc, ánh mắt độc đáo như thế, y tự nhiên có đạo lý riêng của mình.

Không đợi mọi người hiểu rõ chi tiết trong đó, Lý Húc đã đánh ngựa chạy ra ngoài từ lâu. Hắc Phong vóc người cao, cước lực nhanh, Lưu Hoằng Cơ cùng y đồng thời ra tay cản bản không đuổi kịp tốc độ của gã. Không đợi Lưu Hoằng Cơ phản đối, Lý Húc đã vọt tới trước mặt Bạch Mã tướng quân, giơ hắc đao, lớn tiếng hô: “Nếu tướng quân đã ra tay thay Mễ tiền bối, ty chức bất tài, nguyện ý cùng tướng quân chỉ giáo một chút!”

“Húc Tử!” Lưu Hoằng Đức lo lắng hô lên một tiếng. Vị tướng quân này là Võ Cương lang tướng quân dưới trướng Thiết Trượng lão tướng quân, Võ Mạch lang hùng, Lưu Hoằng Cơ năm ngoái lúc Tả Vũ vệ binh Mã Mảo vào Hoài Viễn trấn đã từng có duyên gặp mặt hắn một lần. Theo lời đồn trong quân, người này có dũng khí vạn phu bất đắc dĩ, Võ tướng tầm thường còn chưa tới một hiệp trước mặt hắn. Hôm nay bản

thân khiêu chiến lão tướng quân mạch, tất cả chỉ dựa vào một hơi, trong lòng vốn không có ý nghĩ cầu may. Nếu đặt nốt huynh đệ tốt vào, vậy thì khoản mua bán này đến cùng là lỗ rồi.

“Chẳng lẽ Hoằng Cơ huynh cảm thấy tài nghệ của ta không bằng người. Để Trọng Kiên thay người đấu một trận trước, ta thua người rồi lên cũng không muộn!” Lý Húc hướng Lưu Hoằng Cơ khoát tay áo, vừa cười vừa nói.

“Trọng Kiên, người tuổi nhỏ quá! Há có thể tỷ thí với tướng quân tiền!” Lưu Hoằng vừa vội vừa tức giận, lớn tiếng quát.

“Chúng ta đấu võ kỹ, lại không phải trẻ tuổi! Ta nghĩ, Tiền tướng quân cũng sẽ không coi thường ta chỉ vì tuổi tác!” Lý Húc lắc đầu, cười phản bác.

Ba người ở đây chỉ nói khoác không luyện, đám phủ binh phía dưới xem náo nhiệt đã có chút không kiên nhẫn. Nhất thời, có người lớn tiếng xôn xao, có người thì liều mạng dùng hoành đao gõ lên tấm khiên.

“Chiến!” “Chiến!” Các binh sĩ vừa đập thuẫn vừa rống to.

“Đang!” “Keng!” “Keng!” Tiếng kim loại va chạm vang lên không ngớt, chấn động khiến huyết mạch toàn thân người ta sôi trào. Lưu Hoằng Cơ thấy Lý Húc không đi, đành phải hất ngựa lui xuống.

Hắn vừa lui ra, tiếng ồn ào lập tức biến mất. Đến lúc này, mọi người xem náo nhiệt mới biết rõ, ra sân là một đứa bé bình, mặc dù nhân cùng mã thoát nhìn đều rất cao lớn, nhưng trên mặt mới mọc ra râu mềm, triệt để bại lộ tuổi thật của hắn.

“Là một thằng nhóc cười đại hắc mã!” Có người thấp giọng nghị luận.

“Đừng có nhỏ, nhưng cổ họng còn chưa mọc!” Có người không ngừng lắc đầu, trong lòng thầm mắng Đường công Lý Uyên Nhi diễn kịch, kiếm một mảnh tướng mười lăm tuổi, tiếng tăm lừng lẫy so tài, đây không phải chịu chết thì là đang làm cái gì.

“Đường công khinh người quá đáng, không ngờ lại phải đưa nhỏ lên đài!” Ở điểm tướng quân Vũ Vũ Văn thuật của đại tướng quân Tả Gia Vệ đứng trên đài xem cuộc chiến thì tự nói tự mình bình luận. Thanh âm không lớn, nhưng đủ khiến tất cả mọi người trên đài nghe được rõ ràng.

“Bản lĩnh không lớn ở tuổi tác!” Thiết trượng vuốt vuốt râu, lớn tiếng đáp. Hôm nay là lần đầu tiên, hắn không bị lời nói của người khác chọc giận.

Quyết định thay mặt Tiên sĩ Hùng là thiết trượng tạm thời đưa ra. Làm như vậy không phải là vì ông ta sợ tài nghệ của mình không bằng người, mà là do thuộc hạ ra mặt tỷ thí, bất kể thắng thua hay thua., Nỗi oán hận của hai bên đều sẽ không quá sâu. Mà đối phương lại phải ra một thể thân, càng hợp với ý định ban đầu của hắn. Hai người trong cuộc đều không lên sân, những người khác thay mặt tỷ thí, khí thế hùng hổ khiêu chiến liên biến thành trò chơi trong quân. Vô luận ai thua ai thắng, chủ soái đều có thể cười mà qua.

Nghĩ đến đây, thiết trượng liền vẫy vẫy tay, ra lệnh: “Người đâu, truyền lão phu nổi trống, trợ uy cho hai vị tráng sĩ!”

Vừa nói xong, tiếng trống trận lập tức vang lên ù ù. Tiên Sĩ Hùng và Lý Húc nghe thấy tiếng trống, chỉnh đốn y giáp, từng người đánh ngựa chạy ra hơn sáu mươi bước, xoay người đối chính diện, đồng thời giơ lên binh khí.

“Tiểu tử cẩn thận, Trường Hồng đến rồi!” Tiên sĩ Hùng hét lớn một tiếng, phóng ngựa vọt tới trước. Con ngựa dài tám trượng vững vàng, thẳng đến bên trái của Lý Húc.

Hắn ôm mục đích hòa giải mà đến, đương nhiên không muốn hạ tử thủ. Lý Húc đối diện cũng nhìn ra dụng ý của đối phương, tung người tới trước râu quai nón, nháy mắt đã xoay người vung tay, đem loan đao màu đen trong lòng bàn tay nặng nề đập vào chỗ nối với thân thể Côn Bằng.

Phá Toan Nghê! Đây là chiêu thức mà sư phụ đồng thợ đã luyện với hắn vô số lần. Lúc đó thợ đồng có nói trước, chiêu này không được kiểm nghiệm bất cứ thực chiến nào, không thành nghệ ý trời. Lý Húc không biết dùng Côn Bằng, Hắc

Loan đao tuy dài, nhưng so với chiều dài của Côn Bằng còn kém vô số thước, căn bản là không có điều kiện gì để đâm người khác. Cho nên, hấn chỉ có thể lấy bản lĩnh của đồng tượng sư phụ không nắm chắc đem ra đánh cược một phen.

Chỉ nghe “keng” một tiếng, râu dài giống như du long đột nhiên bắn ra, nhưng không mất đi không chế như Lý Húc đoán, mà từ đầu đến giữa cong cong, giảm phần lớn lực đập xuống. Lực lượng còn lại truyền tới cánh tay của Tiền Sĩ Hùng, đã không đủ để binh khí rời tay.

“Hảo tiêu tử!” Tiền Sĩ hùng vì đối thủ mà phát ra cương lực đặc sắc, hậu thủ kéo ra sau, cánh tay trước dùng sức, cái áo dài kia tựa hồ có sinh mệnh, giữa không trung run lên, mượn lực đạo của chiến mã lao tới trước, lần thứ hai quét ngang tới.

Vừa đảo mắt qua, nhân lực cùng mã lực hợp lại chỗ ít nhất hơn ba trăm cân. Nếu như dùng hắc đao hướng đỉnh ngoài, Lý Húc cam đoan mình sẽ bị một đao này quét xuống ngựa. Lúc này, hấn nghiêng người về phía trước, chủ động hất yên ngựa, đem thân thể nấp ở một bên khác trên lưng ngựa. Tiền sĩ Hùng sau khi bị quét sạch, thu chiêu không kịp, trơ mắt nhìn đối thủ từ bên người mình chạy tới.

Hai quân xông lên, kỵ binh song phương bình thường chỉ có cơ hội đối mặt một lần. Lần đầu tiên không thể đánh bại đối phương, phải đem người này giao cho đồng bạn phía sau mình. Bản thân thì mượn tốc độ của chiến mã phóng tới hàng kỵ binh thứ hai của địch nhân. Nhưng giờ phút này đang ở trên thao trường., Cho nên một lần đối mặt chấm dứt, song phương còn phải tự mình đem chiến mã trở về tái chiến. Lý Húc cùng Tiền Sĩ Hùng do chủ tính của chiến mã mà chạy ra năm sáu mươi bước rồi đều tự mình quay đầu ngựa.

“Được!” Dưới giáo trường, tiếng ủng hộ vang lên như sấm động. Võ Cương lang đem tiền sĩ hùng trong quyết đấu chiếm thượng phong, đây là kết quả trong dự liệu của mọi người. Nhưng hấn phóng thích thiếu niên kia rất xảo hợp, né được cơ trí, đao pháp cùng kỵ thuật thành thạo cũng khiến người ta mở rộng tầm mắt. Nam tử trong quân tính tình bình thường tương đối thẳng, tuy rằng trong phủ binh cùng hộ lương binh oán thù

rất sâu, nhìn thấy biểu hiện đặc sắc của đối phương, y nguyên sẽ xé họng ra hô hào cho hấn vài tiếng ủng hộ.

Hai người lần nữa thúc dục chiến mã, trường lương của Tiền Sĩ Hùng liền không cố ý lưu tình nữa. Thông qua vòng dò xét thứ nhất, hấn đã cảm giác được đối thủ không phải là thiếu niên tầm thường. Khi sự khinh thị vừa mất đi, lực đạo cùng tiêu chuẩn trên tay tăng lên rất nhiều.

Lý Húc dựa vào chiêu thức bất thành thực của đồng tượng sư phụ, miễn cưỡng đối phó được người thứ hai đối mặt. Không cần người nhắc nhở, hấn cũng biết mình không phải là đối thủ của Tiền tướng quân. Thanh Mã Bí kia sử dụng giống như tên Bộ giáo úy, không ngờ lại có tính đàn hồi. Khi đánh bẹp đầu, căn bản không thể để nó rời tay. Như vậy, hấn chịu thiệt thòi lớn ở trên binh khí. Mỗi lần đều là người khác tới trước, hấn hóa giải đối phương chiêu trước, mới có cơ hội trả lại.

Thứ ba, thứ tư, thứ năm, Lý Húc bận đến toát mồ hôi. Mỗi đến lần gặp mặt thứ sáu, cuối cùng hấn mới rút Lãnh Tử ra trả một đao. Tiền Thế Hùng hơi run run, đã đập tan thanh đao màu đen. Hai con ngựa khua loạn, còn thuận thế một tay quay lại ngựa, làm Lý Húc luống cuống tay chân.

“Tiểu tử, ngươi nếu không nhận thua, ta cũng không lưu tình!” Trong khoảnh khắc chiến mã quen thuộc, Tiền Sĩ Hùng rộng cổ họng hô to. Có thể đem loan đao sử dụng đến tình trạng này, thiếu niên này cũng coi như thân thủ không tầm thường. Đánh hấn xuống ngựa, thật sự có chút khiến người ta không đành lòng.

“Ta sắp bắn tên lạnh rồi, tướng quân cẩn thận!” Lý Húc không quay đầu lại trả lời. Xung quanh giáo trường quá mức ồn ào, cho nên lúc hai người nói chuyện đều dốc sức liềm mạng mở cổ họng. Trong lúc nói chuyện với nhau không khỏi đối phương nghe thấy, đám phủ binh đứng gần hai người cũng nghe được đại khái.

“Ha ha ha ha!” Toàn bộ người nghe được lời này, bao gồm cả bản thân Tiền sĩ Hùng cũng cười to lên. Trước khi phóng tên còn thông tri một tiếng, cái gì gọi là mũi tên lạnh.

Mặc dù vậy, mọi người vẫn ngừng ồn ào. Tiếng chiêng trống cùng tiếng gõ binh khí ảnh hưởng đến nhĩ lực, nếu như thiếu niên thật sự bắn tên, tiếng cung đã thành sự hỗ trợ duy nhất cho Tiền Sĩ Hùng phán đoán Lãnh Tiễn. Đoàn người dù là ái tài, cũng quyết không thể hỗ trợ Lý Húc.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Điểm tướng quân thiết trượng trên đài không rõ ràng lắm vì sao tiếng trống trận cùng thuận bài đột nhiên dừng lại, lớn tiếng quát hỏi.

Thừa dịp chiến mã của hai người còn chưa vòng trở về, có người lập tức đem lời Lý Húc nói truyền lên điểm tướng đài. Nghe được lời ấy, tất cả tướng quân đều không nhịn được mỉm cười. Thiếu niên cười hắc mã kia thua trận là chuyện sớm muộn, mọi người đều xuất thân ngũ ngũ., Trong lòng đối với kết quả cuối cùng rất rõ ràng. Nhưng người này dám chủ động tiến lên thay cấp trên tiếp chiến, lại có thể chống đỡ được năm chiêu thức của Tiền tướng quân, cũng coi như nhân tài khó gặp. Lúc này, rất nhiều người đều nổi lên lòng yêu tài, nhao nhao hỏi thăm về thân phận thiếu niên.

“Người này là cháu của Lý Uyên, nghe nói đã từng giết hai mươi thích khách cao giai! Nhìn thân thủ của hắn hôm nay, sợ rằng tương lai tiền đồ không thể hạn lượng!” Vũ Văn mỉm cười giới thiệu mọi người.

“Người Lý gia tài đông đúc a!” Có người gật đầu khen ngợi.

Cũng như vậy, người khác nghe sẽ có mùi khác nhau. Có tướng lĩnh là thật lòng hâm mộ Lý Uyên may mắn, người trong gia tộc vẫn bối tài ba. Có tướng lĩnh lại âm thầm cau mày, ước gì Tiền Sĩ Hùng nhất thời thất thủ, vung vẩy đánh thiếu niên ngã ngựa.

“Truyền lệnh của lão phu, bảo Tiền tướng quân đừng làm hắn bị thương!” Thiết Trượng lớn tiếng ra lệnh. Nhìn thấy thân pháp của Lý Húc, hắn vốn nổi lên lòng yêu tài, giờ phút này nghe nói là cháu của Lý Uyên, càng không muốn cho hắn có bất cứ sơ xuất nào.

“Vâng!” Hai bên thân binh đáp ứng một tiếng, vừa định xoay người đi truyền lệnh. Đột nhiên nghe thấy trong giáo trường

truyền đến một tiếng hét lớn: “Xem tên!”

Mọi người đều sửng sốt, tranh thủ thời gian ngưng thần, chỉ thấy Võ Cương lang cầm tiền sĩ Hùng đang ở trên yên ngựa đột nhiên ngửa người lên, sau ót đập mông ngựa, đoạn chính chính cây cầu sắt.

“Được!” Người trong nghề nhìn không được cao giọng reo hò. Đại Tùy triều là tướng quân áo giáp rất nặng, Tiền Sĩ Hùng lại tổ trọng tràng diện, trên người hắn giáp sắt dát bạc ít nhất cũng hai mươi lăm cân, sáu cân nặng. Người mặc áo giáp cồng kềnh như vậy còn có thể làm ra động tác né tránh linh hoạt như thế trên lưng ngựa, đích xác xứng với tên tuổi Bách Chiến túc đại tướng.

Tiếng uống thuốc kêu vang xong mới có người ý thức được, vừa rồi rẽ cây không có vũ tiễn hướng tướng quân hùng tướng quân Tiền Sĩ bay tới, thiếu niên đội hắc mã giờ cao một cây cung trong tay, trong miệng hô thanh âm khá lớn, đầu ngón tay ngay cả dây cung cũng không đụng.

“Gào!” Đám hộ lương binh cùng cất tiếng cười vang. Dám trêu cợt người trên võ trường như vậy, Lý Húc xem như là người đầu tiên. Ngay cả hôm nay hắn thua vào tay Tiền Sĩ Hùng, Hộ Lương quân cũng tranh nhau thể diện.

Đoàn người cười một tiếng như vậy, trên mặt Tiền Sĩ Hùng có chút không nhìn được. Hắn vươn người lên đã muốn cầm vĩ xông trận, vừa ngồi thẳng lên lưng ngựa, bên tai lại nghe thấy một tiếng cung tên.

“Hắc!” Tiền sĩ Hùng gầm lên một tiếng, vừa vặn ngửa người lên lại ngửa xuống. Đầu tiên là hoàn toàn yên tĩnh khắp nơi, sau đó lại là một tràng cười vang. Bầu trời màu lam trước mắt, làm gì có vũ tiễn nào bay qua.

Mang theo gần ba mươi cân áo giáp liên tục ngửa người hai lần, cho dù Vũ Giác Lang dũng mãnh đem tiền sĩ oai hùng, trên trán cũng toát mồ hôi. Sau khi biết bị Lý Húc trêu đùa một lần nữa, hắn không giận mà cười, chân nhỏ kẹp bụng ngựa, đôi giày khế chạm bàn chân vàng, vừa thẳng lưng, vừa xông tới.

Trong phút chốc, chiến mã xông lên trước hơn ba mươi bước. Tiền sĩ Hùng chậm rãi đứng thẳng dậy, vô luận đối phương có dùng chiêu nữa, hắn cũng không có ý định né tránh. Khoảng cách hai người chỉ có hơn một trăm bước, chỉ cần vọt tới gần, hắn khẽ giật mình là có thể đem đối phương đẩy xuống ngựa.

Đầu vừa ngửa ra, còn chưa kịp nhìn về phía trước, bỗng nhiên bên tai lại truyền đến một tiếng gió. Lấy kinh nghiệm nhiều năm lâm trận, hán hán biết rõ vũ tiền đã đến. Muốn lần nữa ngửa người, nào còn kịp.

Chỉ nghe thấy “Phanh” một tiếng vang thật lớn, ngay sau đó, Chung Nhi, trổng, Tỳ Nhi, Loan Nhi, Phi Nhi ở bên tai vang lên không ngừng. Thân thể phảng phất vọt vào một cái Thủy Lục đạo tràng, chung quanh đều là Phạm xướng Kim Minh. Trước mắt lại giống như mở gian phòng nhuộm, đỏ, cam, lục, lam, lam, cảm ti cao ngất.

Thật vất vả mới phục hồi tinh thần lại từ trong hỗn loạn, Tiền Sĩ hùng ngưng thần nhìn kỹ, chỉ thấy một thiếu niên dáng người khôi ngô nắm lấy một con tuần mã, đang cười tủm tỉm đứng trước tọa kỵ của mình.

“Tiền tướng quân võ nghệ cao cường, ty chức cam tâm thua hạ phong!” Lý Húc đứng trên mặt đất chấp tay cười nói. Hắn chỉ là một lữ khách, không thể tự xưng là tướng quân, cho nên chỉ có thể tự cho mình là ty chức.

Tiền sĩ Hùng thấy thế, vội vàng xoay người xuống ngựa, vừa chấp tay hoàn lễ vừa nói: “Tiểu huynh đệ tốt tiền pháp, Tiền mỗ tự nhận không bằng.” Dứt lời, cúi đầu tháo mũ sắt của mình xuống, chỉ thấy một cây điêu linh lạnh lẽo không chút sai lệch cắm trên mũ sắt, cao nửa điểm, khẳng định bắn bay. Thấp một tấc, phá toái không phải là mũ sắt, mà là mặt của chính mình.

Tửu đồ chú ý: Canh hai, mặc dù không có mấy người đặt bản phổ biến. Buổi sáng khiến tửu đồ hồ thẹn là ba44, mà chương đó đã vượt quá hai ngàn điểm đánh trộm ở một phương diện nào đó.

Chương thứ ba Hà Thảo (Bốn)

“Nếu không phải Tiền tướng quân hạ thủ lưu tình, ba người Lý mỗ đã xuống ngựa từ lâu, làm sao có cơ hội bắn tướng quân một mũi tên!” Lý Húc khiêm tốn nói, không dám tự nhận tỷ võ giành thắng lợi.

Tiền Hùng mặc một thân thiết giáp, vũ tiễn bắn ở trên người căn bản là không thể làm hấn mất sức chiến đấu. Mà bất chấp tất cả bắn vào mặt hoặc chiến mã của hấn, lại không có thiện ý đối với hấn hạ thủ lưu tình. Cho nên Lý Húc cho rằng mũi tên này bắn trúng đầu cơ xảo diệu thuần túy, miễn cưỡng tính toán thắng cũng không có gì để khoe khoang, không bằng thoải mái thừa nhận thất bại.

Thấy hấn khiêm tốn như vậy, Tiền Sĩ Hùng lại càng không dám tự nhận là thủ thắng, khoát tay áo, lớn tiếng nói: “Nếu vừa lên ngựa người đã dùng tiễn đả thương ta, ta nào có cơ hội đâm ra đệ nhất Giao Bằng. Thắng là thắng, lão Tiền ta cũng không phải là người thua không nổi!”

Hai người người đẩy ta nhường, ai cũng không chịu tự nhận thắng lợi. Đang lúc hăm hực tương thân, truyền lệnh binh đưa đại tướng quân Tả Vũ Vệ tới tướng lệnh, lệnh hai người cùng đến điểm tướng đài hỏi chuyện. Lý Húc cùng Tiền Sĩ Hùng nhìn nhau cười, dắt chiến mã, nâng nón sắt, sóng vai đi tới điểm tướng đài trước.

Giờ phút này, các huynh đệ chung quanh giáo trường náo nhiệt đến mức sắp đổ vách. Mọi người mặc dù đều có đối tượng ủng hộ nhưng không ai ngờ tới kết quả của trận tỷ thí này. Hộ lương binh đương nhiên nở mày nở mặt, đám phủ binh cũng cười đến ngã về phía trước. Hóa ra trong quân diễn võ quy củ, kỵ binh, kỵ binh trong quân đội so sánh với nhau., Tiên hạ mã vi bại, chỉ cần có một phương xuống ngựa, phe còn lại cho dù có tâm tổn thương, cũng không thể đuổi giết. Cho nên Tiền Sĩ Hùng tướng quân chiếm thượng phong một lần nữa yêu cầu đối phương xuống ngựa đầu hàng, để cho gã thu tay lại. Mà tên tiểu tử cười ngựa ngựa đen kia lại kiếm lời được một mũi

tên Tiền tướng quân, sau đó lại chạy đến bên cạnh tướng quân xuống ngựa. Lần thắng thua này đích xác đã không còn.

Đoàn người chỉ điểm, đều nói Tiền tướng quân vận khí kém, đánh nửa đời người lại bị một thằng nhóc chưa ráo máu đầu lừa. Ân oán song phương, giờ phút này sớm đã ném tới não rồi.

Điểm tướng đài, đại tướng quân Thuần Thiết Trọng của Tả Vũ Vệ, đại tướng quân Vũ Văn của Tả Lương Vệ, đám người cũng vui mừng khôn xiết. Mọi người từng thấy bản Lãnh tiền đả thương người trên võ trường, nhưng chưa từng thấy Lý Húc phóng Lãnh tiền quang minh chính đại như vậy. Càng chưa từng thấy rõ ràng tiến lên một bước, có thể đẩy đối thủ xuống ngựa, lại chủ động nhảy xuống nhận thua trong chốc lát., Tạch Thiết Trọng sai người mang mũ giáp của Tiền Sĩ Hùng lên, quan sát cẩn thận một hồi, sau đó đứng lên, đi tới bên tướng đài, hướng về phía Lý Húc hỏi: “Tiểu tử, trận chiến này rõ ràng ngươi thắng, vì sao lại muốn nhận thua?”

“Tiền tướng quân từ lúc bắt đầu đã hạ thủ lưu tình, ty chúc sao có thể không biết tốt xấu chứ. Huống hồ nếu thật sự là sinh tử so sánh, ai còn cho ty chúc cơ hội năm lần bảy lượt phô trương thanh thế!” Lý Húc chấp tay, khách khí trả lời.

Những lời này đáp rất hợp ý thiết trọng, lão tướng quân âm thầm khen ngợi tiểu tử vất mũi chưa sạch trước mắt biết tiến thoái. Gật gật đầu, ánh mắt chuyển hướng nhìn về phía hung hăng của Tiền Sĩ Hùng, hỏi: “Tiền nhỏ, một trận chiến này ngươi có thể nhận thua!”

“Mặt tướng vô năng, mặt đại tướng quân, cam chịu trách phạt!” Sĩ quan tiền hùng đỏ mặt chấp tay, đáp.

“Rõ ràng là Trọng Kiên xuống ngựa trước, Tiền tướng quân làm sao có thể tính là thua được!” Đường công Lý Uyên cùng đám người Lưu Hoảng Cơ cũng tiến lại gần, khiêm tốn lui bước.

Trước hai quân trận, chú ý chính là giáp mặt không được nhượng bộ, giờ tay nhắc chân không lưu tình. Hướng Tiền sĩ hùng loại cố ý đem trường cương đâm lệch không dám làm,

cách làm liên tiếp này của Lý Húc càng không có khả năng xảy ra. Nếu hai người vừa lên đài đã lấy mạng đánh nhau, kết quả của lần độ sức này quả thực khó lường.

“Thúc Đức không cần phải khách khí, rõ ràng là vị tiểu huynh đệ dưới trướng người thắng, lão hủ sao lại là người thua không nổi!” Thiết Trọng giờ phút này lại thông thoáng lên, vỗ tay về phía Lý Uyên, nói ra.

Chức vị Lý Uyên thấp hơn Thiết Trọng, vội vàng ôm quyền trả lại. Hai bên người một câu Đường công, ta một câu lão tướng quân, nhất thời thân mật như lão bằng hữu gặp gỡ nhiều năm không gặp, ném tất cả sự không vui về sau đầu.

“Đã như vậy, theo ý kiến của lão phu, cho dù song phương hòa nhau. Không biết ý lão tướng quân lúa mạch cùng Đường công như thế nào?” Tả Túc Vệ Đại tướng quân Vũ Văn chứng kiến giờ phút này trong lòng đều không có địch ý, dứt khoát thuận nước đẩy thuyền đi làm hòa lão đầu.

“Vũ Văn tướng quân rất biết nói chuyện, lão hủ lại khách sáo như vậy, há lại là kẻ keo kiệt kia!” Thiết Trọng quay đầu lại, cười quét mắt nhìn Vũ Văn, nói ra.

“Vũ Văn thuật lại công bằng như tướng quân, Lý mỗ đa tạ ý tốt của tướng quân!” Lý Uyên cũng nghiêng đầu, biểu đạt sự “cảm tạ” từ sâu trong nội tâm của Vũ Văn!

Chúng tướng lĩnh cùng cất tiếng cười to, đều nói hôm nay thấy được một cuộc luận võ đặc sắc. Tiền sĩ tài giỏi kinh người, thiếu niên mã đen có tu vi bất phàm, tán thưởng trong chốc lát, cơn sát xoay lại, nói với Lý Uyên: “Hôm nay huynh đệ dưới trướng ta gây chuyện trước, xem lão phu phân cao thấp, mong Đường công đừng so đo.”

Sự tình phát triển đến như thế, sớm đã vượt ra khỏi kỳ vọng của Lý Uyên. Làm một ngũ phẩm đốc úy chính trực, hãn như thế nào có thể so với đại tướng quân tam phẩm đang nắm trọng binh. Nói hai câu quản giáo không nghiêm, làm cho lời khách sáo mà kiêu ngạo của thuộc hạ, cười nói bỏ qua.

Ngay sau đó, Lý Uyên gọi Lưu Hoảng Cơ đến bồi tội cho lão tướng quân. Thiết Trọng thiếu tránh mà không nhận, kéo

cánh tay Lưu Hoảng Quân lên, nói: “Lão phu nhân hồ đồ, khó tránh khỏi không nhẹ không nặng. Đánh người một roi, mong thể chất chớ để trong lòng.” Dứt lời, sai người lấy ra một thanh hoành đao ngàn chùy bách luyện, coi như là tạ lỗi với Lưu Hoảng Cơ.

Lưu Hoảng Cơ nhiều lần từ chối không được, đành phải thu đao lại. Thiết Trượng lại gọi qua Tiền Sĩ Hùng, cảm ơn ông ta thay mình kết cục luận võ đấu đá. Sau đó sai người lấy hai mươi xâu tiền xanh, giao đến trên tay Tiền Sĩ Hùng, thấp giọng phân phó: “Đợi lát nữa mọi người giải tán, người cùng Hoảng Cơ đi một chuyến đến vị Tàn huynh đệ kia một chuyến., Đem đồ đập hồng lữ nhóc này coi như đền cho người ta. Nếu như không đủ tiền, cứ việc tìm Ty Khố tham gia quân đội chiếm. Nói cho tiểu ca Tàn gia, sau này chúng phủ binh ai dám đến phủ của hần quấy rối, chính là không cho lão phu mặt dài. Bảo hần nên động đao động đao, nên dùng tên thì chớ để ý đến tình cảm của lão phu là được!”

Lời này vừa nói ra, bốn tòa kinh ngạc. Người của Tả Vũ Vệ bị đánh còn phải bồi thường tiền, tương đương với thừa nhận chuyện hôm nay sai ở trên người mình. Lý Uyên thấy thế, vội vàng tiến lên cảm ơn, lúi thiết trượng lại không chịu thu hồi những lời vừa nói, lấy thân phận đại tướng quân cứng rắn ép đám người Lưu Hoảng Cơ nhận tiền., Một tay lôi kéo Lý Uyên, một tay kéo Vũ Văn Thuật, cười nói: “Không có lữ nhóc con hôm nay mà náo loạn, chúng ta cũng ít khi có cơ hội tập hợp. Đã đến trong quân ta, không bằng cùng đi uống cho thống khoái. Về phần bọn hậu sinh vẫn bồi làm sao chịu giày vò, để cho bọn chúng tự mình đi giày vò đi!”

Chúng tướng lĩnh cười ha ha, một hồi phong ba tại cười hì hì tan thành mây khói. Tiệc rượu của tướng lĩnh cao cấp đương nhiên không có vị trí không vào mắt Lý Húc và Lưu Hoảng Cơ. Hai người nhìn nhau, hướng về đám người Lý Uyên, Mỗ Thiết Trượng thi lễ cáo biệt. Tiền Sĩ Hùng có nhiệm vụ ở vai, lúc này cũng cởi áo giáp, dắt chiến mã đi theo.

Vừa rồi một trận chiến, Tiền Sĩ Hùng nhường cho quang minh, thua kém lỗi lạc, chúng hộ lương binh nhìn thấy hần, tự nhiên khách khí vô cùng. Lưu Hoảng Cơ an bài hai lữ khách mang

theo các huynh đệ trở về doanh trước, sau đó ở bên cạnh giáo trường gọi Tần Tử Anh, trước mặt Tiền Sĩ Hùng, đem thiết trượng nói ra ý tứ của mình, hy vọng hắn không để ý đến chuyện ngày hôm nay nữa.

“Một cái cửa viện nho nhỏ, sao đáng giá nhiều tiền như vậy! Huống hồ lão tướng quân lúa này không truy cứu sai lầm chúng ta đã thương sĩ tốt dưới trướng hắn, Tần mỗ đã vô cùng cảm kích, sao dám lại bồi thường!” Tần Tử Anh tiến lên chào với Tiền Sĩ Hùng, nhàn nhạt hồi đáp.

Gia cảnh của hắn không tệ, đồ vật bị hư hỏng vốn cũng không để trong lòng. Nhưng mấy câu vũ nhục của Thiết Trượng hôm nay lại để lại cho hắn ám ảnh nặng nề trong hôn sự của hai người Hạ tiểu thư. Lúc đó Tần Tử Anh cố ý đem chuyện nhà và cửa chữa trị ra làm lệch hướng đề tài của Hạ Nhược Mai., Trong lòng làm sao lại không biết đối phương muốn biểu đạt điều gì? Trong mắt hắn, thiết trượng và Vũ Văn nói ra mấy câu thương tổn mà Mai nhi lưu lại, há có tiền có thể bồi thường?

Trong lúc nhất thời, tình cảnh lại có chút lúng túng. Tiền sĩ hùng đại diện cho thiết trượng dời đến, phẩy đi bộ mặt của y chỉ sợ không có chút quan hệ tình cảm ban đầu giữa Đường công và lão tướng quân lúa. Lưu Hoằng Cơ xưa nay làm việc lão luyện, tiến lên kéo cánh tay Tần Tử Anh., Hắn mỉm cười đề nghị: “Tử Anh, không bằng chúng ta mời Tiền tướng quân về nhà ngồi một chút. Hắn là đệ nhất tướng quân dưới trướng lão tướng quân lúa mạch, đem ý của tướng quân đưa tới, ta nghĩ trong lòng Hạ tiểu thư cũng sẽ dễ chịu hơn một chút!”

Chuyện hôm nay, đều dựa vào Lưu Hoằng trượng nghĩa xuất đầu mới có kết quả như vậy. Tần Tử Anh là người tri thư đạt lễ, đương nhiên không thể không nể mặt Lưu Hoằng. Nhìn mọi người, lại nhìn nhìn vẻ mặt quần bách của Tiền Sĩ Hùng., Đành phải lộ ra vài phần tươi cười, khách khí trả lời: “Xin lỗi thì không cần, Tiền tướng quân nếu không chê, không ngại đến nhà ta ngồi một chút. Để tránh trong tương lai có người thừa dịp mạch lão tướng quân không chú ý, lại mượn danh trên đầu của hắn gây chuyện!”

“Không đâu, mạch tướng quân vừa mới nói, ai dám vào nhà người gây sự, chính là không nể mặt hần! Người của Tả Vũ Vệ ta tuy lỗ mãng, nhưng cũng không phải kẻ bụng dạ hẹp hòi!” Tiền Sĩ Hùng đỏ mặt chấp tay, trả lời.

Mọi người nói vài câu chậm rãi, cùng nhau lên ngựa đi thẳng đến nhà Tàn Tử Anh. Lý Uyên Nhi, tỷ đệ Lý Thế Dân là người thích náo nhiệt, đuôi cũng đồng dạng theo tới. Khi đến trước cửa nhà Tàn Tử Anh, lại lần nữa nhìn thấy hiện trường lằng lộn, Tiền Sĩ Hùng càng cảm thấy hổ thẹn, sớm nháy xuống lưng ngựa, khom lưng thu dọn đá vụn gỗ vụn ở cửa.

Hành động của hần thật sự như vậy làm cho Tàn Tử Anh có chút ngưng ngùng. Hần vội vàng tiến lên giơ tay đỡ lấy, mời Hồ Bí lang dẫn đại nhân vào uống trà trước.

“Thôi đành mặc kệ vậy. Ngày mai ta sẽ điều thêm một số huynh đệ tới, chuyện này cũng chỉ là chuyện trong một nén hương mà thôi!” Vương Nguyên Thông mời khách nhân vào phòng, vừa ồn ào nói.

“Đúng vậy, thưa lão tướng quân khách khí, tu viện này không cần như Hứa Tiền Tài!” Tề Ngưng cười phá lệ hoà giải. Hai người bọn họ một người quản lý doanh trưởng phòng ốc, một người quản áo giáp khí giới, giúp bạn mình tu viện tự nhiên là chuyện thuận tay dắt dê. Huống hồ Tiền Sĩ Hùng mặc dù chức quan cao, nhưng giá trị lại không lớn, đối với mọi người rất hợp tính.

Mọi người hì hì tiến vào sân nhỏ, cười giỡn yêu cầu em gái tự tay dâng trà. Không đợi đi tới cửa phòng khách, hai vú già vừa rồi đánh nhau không biết trốn về hướng nào, mắt đỏ hồng tiến lên đón.

Tàn Tử Anh vừa thấy sắc mặt hai người, hô hấp liền trì trệ, không để ý khách nhân xung quanh nhiều nữa, mở miệng hỏi: “Vương mục, Lý mục, vừa rồi các người đi đâu! Mai nhì đâu, bây giờ nàng thế nào?”

“Bẩm lão gia, phu nhân, phu nhân đã đi rồi!” Hai vú già nức nở đáp.

“Đi, đi nơi nào?” Tần Tử Anh mở miệng hỏi một câu, đẩy hai người vú già ra, nhanh chân chạy về phía hậu trạch.

Mọi người cũng bị mục vú già trả lời làm cho sợ ngây người, nhất thời không biết phải làm thế nào cho phải. Loảng xoảng một hồi lâu, Lưu Hoảng mới ổn định lại tâm thần, mở to hai mắt nhìn chăm chăm hai mục vú già chất vấn: “Hạ Nhược tiểu thư đi đâu rồi, tại sao các người không ngăn cản nàng!”

“Chúng ta, chúng ta bị nàng đuổi đi bán thức ăn. Đợi mua xong đồ ăn trở về, Hạ tiểu thư sẽ không thấy, con ngựa thường cưỡi kia cũng không thấy đâu. Chúng ta tưởng là phủ binh lại tới đây, từ phía tìm lão gia, không biết lão gia đi đâu!” Hai phó phụ đưa tay ra nước mắt nước mũi, khóc lóc nỉ non hồi báo.

“Có phủ binh tới sao? Hỏi có hỏi hàng xóm chưa?” Tiền sĩ Hùng cũng có chút gấp gáp, thanh âm tuy thấp, ngữ điệu nghe như là đang rống giận.

“Không, không có! Hàng xóm đều nói, chỉ thấy có người cưỡi ngựa đi ra ngoài, không thấy người ngoài tới!” mục vú già bị hấn dọa sợ hết hồn, lớn tiếng khóc lên.

Mọi người nghe vậy, cũng biết không hỏi ra được kết quả gì nữa. Lúc này đều tự dất chiến mã, chia nhau ra ngoài tìm kiếm. Từ xế chiều một mực dầy vò đến khi trời tối, cũng không tìm được bất cứ kết quả gì. Trên đường vắng ngắt thưa thớt, Không ai lưu ý đến một cô gái đang đơn độc đi qua. Chỉ có binh sĩ Quân Nam Môn nói, hai canh giờ trước đã từng thấy một con ngựa nhỏ màu giá lạnh mang theo một thiếu niên ra ngoài đi về phía tây. Bọn họ thấy đối phương ngựa thần tuấn, quần áo chỉnh tề, cho nên không dám can thiệp đặt câu hỏi.

“Mai nhi đi rồi, ta biết trong lòng cô ấy rất khổ sở. Ta đã đáp ứng với bảo vệ cô ấy, ta đã đồng ý rồi sao?” Tần Tử Anh ngây ngốc đứng trong sân lâm bẩm. Từ khi nghe người hầu báo cáo, cả người hấn mất hồn, trong tay cầm cỏ khô nở hoa, vừa không ra cửa tìm người, cũng không nghe mọi người khuyên bảo.

“Tử Anh đại ca, Mai nhi tử tử có thân thích ở phụ cận không?” Lý Uyển Nhi nữ hài tử cẩn thận, tiến lên thấp giọng nhắc nhở.

“Người của Hạ Nhược gia đều bị Hoàng thượng giết sạch, làm gì có thân thích gì!” Tần Tử Anh cười khở lắc đầu, nhìn cổ khô trong tay, bỗng dừng lại rơi lệ.

Lúc hai người mua lại trang viện này, Tần Tử Anh từ trên ngói nhà nhỏ xuống. Không biết tên gọi là gì, chỉ là cảm thấy cây cỏ này sinh mệnh lực rất mạnh, lại ở trong mái ngói, bằng vào một chút mưa có thể tạo ra hoa trắng sáng xinh đẹp. Cho nên, Mai Nhi giữ nó lại, cũng từng dùng nó để khắc nhạc phổ.

“Hạ Nhược gia?” Tên Tiền sĩ hùng hồn hỏi. Tới lúc này hắn mới nhận ra dòng họ này không tầm thường. Đại Tùy triều chỉ có một mình Hạ Nhược gia bị Hoàng đế chép lại, đó chính là gia tộc của đại tướng quân Hạ Nhược Bật.

“Nàng là cháu gái của Hạ Nhược Bật tướng quân!” Tề Phá Cương trả lời bằng giọng nói nhỏ. Thế sự vô thường, ai ngờ Hạ Nhược Bật năm đó uy phong bát diện cũng sẽ rơi vào kết cục tan cửa nát nhà. Ai ngờ tới, cháu gái của hắn muốn gả cho một gia tộc không tính là phú hào, lại còn bị người ta cho là gia môn xấu hổ?

Hoài Viễn trấn là một thành biên, ở gần Yên quận, Liễu thành đều ở ngoài mấy chục dặm. Một người phụ nữ nhỏ yếu một mình đi ra ngoài, bốn phía một mảng đen, kết cục của nàng mọi người không cần hỏi cũng có thể đoán được. Nhưng tất cả mọi người đều là quan quân, tùy tiện thoát đội, Vu quân pháp bất dung. Huống hồ người đã đi hai canh giờ, trừ phi xuất động một số đông nhân mã tung lưới khắp nơi, nếu không bất luận thế nào cũng không đuổi kịp.

“Tử Anh, kỳ thật như vậy cũng tốt. Người lũng loạn Tần gia dù sao cũng là hy vọng tộc!” lữ khách dẫn đường Chu Văn Viễn tiến lên vài bước, thấp giọng khuyên giải. Lời nói của Vũ Văn Thuật và Mãng Thiết Trọng hôm nay mặc dù đã thương người, nhưng trên thực tế cũng không có sai. Nếu như Tần Tử Anh không tiếc hết thảy cưới Hạ Nhược Mai quá môn, chẳng những vì gia tộc không thể dung, mà tiền đồ của bản thân sau này cũng bị hủy hoại trong chốc lát.

“Cái gọi là hào môn thế gia, chẳng qua chỉ là một khối thịt thối nát mà thôi. Chu huynh, người sinh ở trong đó, chẳng lẽ không

nghe thấy mùi thối sao?” Tần Tử Anh đột nhiên bộc phát ra vài phần cuồng vọng, cười lớn hỏi ngược lại.

“Tử Anh!” Chu Văn Viễn bị hỏi đến quẫn bách khó chịu, không nói gì.

Trong gió lạnh, mọi người đứng trang nghiêm, ngoại trừ Lý Húc cùng Võ Sĩ Hoạch xuất thân buôn bán ra, còn lại đều có thể coi là gia tộc giàu có. Mặc dù có gia tộc thịnh vượng, nhưng có gia tộc hơi yếu thế một chút. Một câu của Tần Tử Anh, tương đương đem tất cả mọi người đều mắng chửi vào, lúc này liền có người mặt lạnh lùng, nói ra: “Ồ chung lâu như vậy, lại không biết Tử Anh huynh có chí hướng đi xuống phía dưới hàng Đông, tục nhân chúng ta thực sự là trào cao!”

“Đào Cúc Đông Hàng, ha ha!” Tần Tử Anh lớn tiếng cười lạnh, trên mặt đầy nước mắt: “Mấy vị huynh đài chớ có hiểu lầm. Giờ phút này, ta ước gì mình là đại tướng quân của Trục Quốc, nhiều thế hệ anh em!”

Dứt lời, hắn không để ý tới mọi người, chỉ vẫy cây cỏ dại đã chết, trực tiếp đi thẳng về phía hậu trạch.

Sĩ quan tiền tài biết việc này đều do tướng quân nhà mình dựng nên, bất giác trên mặt ngưng ngùng, cáo từ trước. Mọi người lại đợi Tần Tử Anh trong chốc lát, thấy hắn trốn ở trong phòng không chịu ra, cũng đành phải về doanh trại nghỉ ngơi trước. Mọi người nói đến chuyện hôm nay đều lắc đầu tiếc hận cho hai người Tần Hạ. Lại ngẫm lại lời nói cuối cùng của Tần Tử Anh, trong lòng lại có chút băn khoăn. Cho nên cuối cùng đều mất đi hứng thú nói chuyện, vừa trở về quân doanh lập tức trở về phòng mình để ngủ.

“Ta ước gì mình là Trục Quốc đại tướng quân!” Câu nói cuối cùng của Tần Tử Anh một chút cũng không sai, nếu như hắn là tướng quân, cho dù là lang tướng, cũng không có phủ binh đuổi mù nào dám tới cửa ức hiếp. Nghĩ tới hôm nay toàn bộ mọi chuyện lên xuống xuống, Lý Húc trong lòng rung động không thôi.

Dưới ánh đèn, hắn lại nghĩ tới Tôn Cửu, Từ Đại Nhân, A Thế kia lại lỗ mãng, còn có ương ngạnh ngang ngược, nhưng

không mất đi vẻ lỗi lạc của thiết trượng. “Công danh nhưng đang lập tức lầy!” Những lời mà Từ Đại Nhân nói năm đó, cũng khiến cho lòng hấn nóng lên.

“Ta nhất định phải khiến người ta nhảy xuống!” Dưới ánh đèn tương tự, Tần Tử Anh nắm một cọng cỏ khô âm thầm thề.

“Mai nhi chỉ là một đóa hoa dại, rơi rải rác, cũng sẽ rơi dưới chân Tử Anh!” Nơi rượu say, lúc tình nồng đậm, một lời thề từng duyên chuyển hát nhẹ.

Tửu đồ: Tiền Sĩ Hùng, Đại Tùy Hồ Bí lang tướng, cùng Mãng Thiết Trượng chết trận Liêu Đông. Tuy rằng rất ít người đặt tên, nhưng vẫn tiếp tục cập nhật.

Chương thứ ba Hà Thảo (4)

Phong ba ầu ầu phong rất nhanh bình tĩnh lại, trừ đối với cảnh ngộ của hai người Tần, Hạ hai người cảm thấy tiếc hận, mọi người tại trong lòng cũng không lưu lại quá nhiều dấu vết. Người tuổi còn trẻ gặp phải trắc trở luôn dễ dàng bị quên lãng, nhưng những kia nan đề đối với cuộc đời người ta rồi cuộc có bao nhiêu ảnh hưởng, trừ thân phận người trong cuộc, người ngoài không biết được.

Cũng chính là không đánh không quen biết, sau khi phong ba qua đi, quan hệ Hộ lương binh và đám phủ binh lại thân mật hơn hẳn. Đặc biệt là qua lại giữa các tướng lĩnh, thường xuyên qua lại đi lại, biến hóa phát sinh trong vòng vài ngày. Lưu Hoảng Cơ, Đám người Lý Húc, Vương Nguyên Thông, Tần Tử Anh mỗi khi trở thành khách tốt của Tả Vũ Vệ Hồ Bí lang, tướng quân tiền sĩ hùng mạnh, Mạnh Kim xoa, Mão kiệt và các tướng quân của Tả Vũ kiệt đều ở trong nơi bảo vệ lương thực được xử lý như thượng khách. Lưu Hoảng Cơ thiên tính tùy hòa., Thích kết giao với hào kiệt, bản tính này của hắn cũng ảnh hưởng Lý Húc, hai người đều là rượu ngon, bất kể là đánh cược thế nào đều là đại thắng trở về, thời gian dài, cũng ở ngoài võ nghệ và dũng khí, lại xông ra tên tuổi giàu rượu.

Ngẫu nhiên Lưu Hoảng cơ hội này không thể thoát thân, Lý Húc chỉ có thể một mình đi dự tiệc. Mỗi khi đến lúc đó, hắn liền tận lực ít nói nhiều ăn nhiều, nghe được các tướng lĩnh chỉ điểm giang sơn trước mặt mình. Đám người Tiền sĩ hùng có chức vị cao hơn Lý Húc, đề tài mà hắn nói cũng là bí mật hắn chưa bao giờ nghe thấy. Trong tình huống như vậy, hắn không chen miệng vào được, cũng là chuyện bình thường.

“Ngày mai lão tướng quân muốn mời người uống một chén rượu, không biết Trọng Kiên huynh đệ có thể thưởng thức hay không?” Sau một bữa tiệc, Tiền Sĩ Hùng say lờ đờ đưa Lý Húc ra cửa, đột nhiên giữ chặt cánh tay của hắn hỏi.

“Cám mạch trừ lão tướng quân!” Tử ý trong bụng Lý Húc nhất thời tỉnh hơn non nửa, mở miệng hỏi. Nhìn xung quanh

không ai chú ý, thấp giọng bổ sung một câu: “Chỉ có một mình ta thôi sao? Lưu đại ca đâu?”

“Lão tướng quân lúa mạch chỉ ra lệnh cho ta mời người, chỗ Hoảng Cơ kia, ta không rõ lắm!” Tuy rằng Tiền Sĩ Hùng là một võ tướng, nhưng trả lời câu hỏi của Lý Húc rất có kỹ xảo.

Lý Húc không hỏi nữa, sớm muộn gì cũng sẽ đến, sau khi hắn ta bắn nát mũi sắt trên đỉnh đầu nhân hùng tiền, Lưu Hoảng Cơ đã từng nhắc nhở hắn ta.

“Lão tướng quân lúa mạch rất là ái tài!” Lưu Hoảng Cơ trời sinh tính thoải mái lại từng nói như vậy. Về phần Lý Húc ứng đối như thế nào thì Lưu Hoảng Cơ không có chỉ điểm. Hắn kiên trì cho rằng, đời này người ta có rất nhiều con đường phải tự mình chọn, người bình thường không thể vượt mặt làm thay.

Vì một buổi tiệc tối đột nhiên xuất hiện, Lý Húc chuẩn bị hao tâm tổn trí. Tả Vũ Vệ đại tướng quân đang ở quan cư tam phẩm trong triều, lời mời của hắn không phải chỉ một lũ khách nho nhỏ có thể từ chối. Mà việc Hộ Lương quân và phủ binh có thể chung sống hòa thuận hay không, rất nhiều tình huống còn phải xem tâm tình của vị lão tướng quân này.

Lương tướng quân Lạn Thiết Trọng khi không mặc nhưng trang thoát nhìn rất hiền hòa, hắn là người Giang Nam, vóc người cũng không quá cao, nhưng nhìn qua cực kỳ rắn chắc. Màu da hơi đậm, thuần một màu đen mắt và chòm râu trắng như tuyết tôn nhau lên. Mọi người phân chủ khách ngồi xuống, liền có mỹ nhân tiến lên hiến vũ, mấy khúc tay áo rộng rãi, ý rượu cũng chậm rãi nồng đậm.

“Tiểu tử, có biết vì sao lão phu mời người không?” Thiết Trọng tự rót cho mình một chén rượu, cầm trong tay hời. Có thị nữ chậm rãi tiến lên muốn làm đồ ăn cho hắn, bị hắn phát phát tay đuổi ra ngoài.

“Chắc là lão tướng quân uống một hơi lớn, trong quân không tìm thấy đối thủ, cho nên đặc biệt sai tiểu tử tới nâng chén!” Lý Húc mỉm cười trả lời: “Nhưng có lẽ lão tướng quân bị hư

danh của tiểu tử lừa gạt, tử lượng của ta rất thấp, chỉ là gan rượu đủ lớn thôi!”

Sau khi đi theo Lưu Hoảng cơ đã trải nghiệm nhiều, Lý Húc trong quá trình kết giao với tướng lĩnh cao cấp đã không còn câu thúc như trước nữa. Ngẫu nhiên còn có thể mở một vài trò đùa thanh nhã mà mình không muốn trả lời.

Nhưng một chiêu này hiển nhiên không có hiệu quả đối với thiết trượng lúa mạch, lão tướng quân lớn tuổi, cổ kị so với người khác cũng ít hơn. Lão cười đánh giá Lý Húc một lần, thấp giọng khen: “Hậu sinh này của ngươi cũng không giống biểu hiện bên ngoài, nhưng như vậy cũng tốt, thời gian qua thật sự rất thiết thời. Lão phu mời ngươi đến đây, đầu tiên là muốn cảm ơn ngươi ngày đó tiến thối không xong, không khiến lão phu khó chịu!”

“Ty chúc vô công, không dám nhận lời khen này.” Lý Húc đương nhiên biết rõ thiết trượng là chuyện ngày nào đưa ra, ở trên chỗ ngồi chấp tay trả lời.

“Nhóc con, trước mặt ta, kỳ thật ngươi không nên xưng là ty chúc!” Thiết Trượng lại liếc nhìn Lý Húc một cái, thở dài nói.

Câu nói này có chút đột ngột, chẳng những Lý Húc có chút sửng sốt, Tiền Sĩ Hùng cùng đi dự tiệc cùng Mạnh Kim tiên hai người cũng có chút khó hiểu. Yến hội đêm nay quy mô không lớn, chỉ có bốn người bọn họ, cho nên trong lúc nhất thời có chút xấu hổ.

Mỹ nhân Hiến Vũ bên dưới cũng cảm thấy bầu không khí biến hóa, bước đi chuyển chậm dần, thân hình xoay tròn làm cho Tự lý hoa cũng tan rã theo. Thuần thiết trượng phát phát tay, các mỹ nhân dừng xoay tròn, làm một cái lễ, lùi lại đi ra ngoài.

“Có lẽ ta nên khen ngợi ca múa!” Lý Húc thầm nghĩ trong lòng. Nhưng bài ca múa vừa rồi rốt cuộc ra sao, hẳn lại không đánh giá chính xác. Người có tư cách gọi vũ cơ vào trướng bạn rượu, ít nhất là quan lớn ngũ phẩm trở lên trong quân. Loại hiệu suất như hẳn, ngay cả nữ nhân cũng không được mang vào quân doanh, càng khỏi phải nói vũ cơ.

“Ngày đó người giao thủ cùng sĩ hùng, bắn trúng mũi tên trên mũ giáp của hấn xác thực xảo diệu!” Thiết Trượng lại cạn một bình rượu, giống như nhớ lại chuyện gì, thấp giọng nói.

“Là Tiền tướng quân nhường ta trước, nếu không, ta căn bản không có cơ hội rút cung ra!” Lý Húc bồi tiếp lão tướng quân uống một bình, khiêm tốn trả lời.

Xem ra gây náo động cũng không nhất định là chuyện tốt, ít nhất từ tình huống hôm nay thì có chút ít chuyện tốt. mấy ngày gần đây, chuyện hấn và quân sĩ tiền tài luận võ đã truyền khắp trong quân. Mọi người đều nói trong Hộ Lương quân có thể xuất ra một xạ thủ trăm bước xuyên qua Dương Thần, tán thưởng cung thuật của ông ta, trong giọng nói còn mang theo vài phần tiếc nuối rõ ràng.

“Nhưng đây không phải là mũi tên kia xảo diệu, mà là người đối phó với mấy đao của Trường Thương!” Thiết Trượng lần nữa uống cạn một chén, sắc mặt dần dần hồng nhuận, trợn tròn hai mắt, hấn thấp giọng truy hỏi: “Đây chính là nguyên nhân thứ hai mà ta tìm được người, Trọng Kiên có thể nói cho ta biết là ai đã dạy cho người mấy đao kia không?”

Nghe lời ấy, hai người Tiền Sĩ Hùng, Mạnh Kim Mâu đồng thời ngồi ngay ngắn lại. Ngày đó Lý Húc bị râu dài của Tiền Sĩ Hùng làm cho luống cuống tay chân, không ai chú ý tới hấn dùng chiêu gì trên loan đao. Giờ phút này bị lão tướng quân nhắc nhở, hai người bỗng ý thức được mấy lần đánh không phải là tùy ý, càng giống một bộ đao thuật thành thục hơn. Chỉ là do Lý Húc lâm chiến kinh nghiệm chưa đủ, cho nên mới không thể phát huy ra uy lực của nó.

“Là lúc ty chức ở tái ngoại du lịch, sư phụ đồng đức của Tô Vị bộ dạy bảo. Hấn hình như là họ Vương, nhưng không nói tên của mình cho văn bối!” Lý Húc thấy thiết trượng hỏi sư thừa của mình, dựa theo lời giải thích của bọn người Lưu Hoảng Cơ, cẩn thận giải thích.

“Là họ Vương sao, chính là hấn nói? Bên cạnh còn có người khác sao? Tô Tỳ bộ ở đâu?” Thiết Trượng đột nhiên buông chén rượu, vô cùng vội vàng hỏi.

“Tô Yết bộ là một bộ lạc nhỏ của Tạng tộc, ở giữa Nhược Lạc Thủy và Thái Di Hà vô định. Hiện tại người Đột Quyết che chở. Sư phụ nói người họ Vương, lấy đồng khí người ta rèn đao kiếm mà sống. Có một người con gái, hai đứa con trai.” Lý Húc suy nghĩ một chút, trả lời tận lực đem phạm vi Tô Yết bộ mở rộng đến toàn bộ khu vực hoạt động của Hộc tộc.

“Người yên tâm, ta và sư phụ người không phải kẻ thù. Mặc dù là vậy nhưng cũng đã rất nhiều năm rồi, không còn sức đi tìm hãn trên thảo nguyên!” Thiết trượng tựa như nhớ lại rất nhiều chuyện cũ đáng giá để nhớ lại, ánh mắt thâm thúy như đầm nước mùa thu.

“Lão tướng quân biết Đồng Tượng sư phụ?” Lý Húc kinh ngạc hỏi lại.

“Nếu như ta đoán không sai, hãn là hãn. Ngoại trừ hãn ra, cũng không có ai sẽ chạy tới ẩn cư trên thảo nguyên.” Thiết Trượng gật gù đầu, nói ra: “Đao trượng của người cũng là do hãn đánh, bây giờ chân hãn còn lưu loét sao? Có thể uống bao nhiêu rượu?”

“Là do sư phụ đánh. Bây giờ thân thể hãn rất rắn chắc, uống ba, áo ngũ bì mã mã tửu không thành vấn đề. Rượu kia so với rượu gạo sức mạnh lớn hơn, uống sẽ dễ dàng xông lên đầu!”

“Nơi này không có người ngoài, người có thể nói rõ chi tiết tình huống của hãn một chút được không?” Thiết trượng như cảm thấy hứng thú với chuyện của thợ đồng, cố chấp hỏi.

“Kỳ thực vẫn bồi biết cũng không nhiều!” Trong lúc vô tình, giữa Lý Húc và thiết trượng đã rút ngắn khoảng cách. Lý Húc lý giải, hãn đem đại khái quá trình học nghệ của đồng tượng học nghệ của mình nói qua một lần. Thiết trượng nghe vậy rất ngon lành, không truy hỏi chi tiết trong đó. Rất nhiều thứ trong lúc học võ Lý Húc căn bản không chú ý tới, tự nhiên cũng không thể nói ra. Có một số việc lại liên quan đến chuyện riêng tư của Lý Húc, cho nên hãn cũng trả lời đầy hàm hồ.

“Vấn bối lúc ấy ngu chột, không ngờ sư phụ Đồng Tượng là đại hiền tị thế ẩn cư, cho nên ngay cả cái tên của hắn cũng không hỏi tới!” Cuối cùng, Lý Húc ngượng ngùng tổng kết.

“Người hỏi hắn, hắn cũng sẽ không nói cho người tên thật, họ Vương, họ Tạ, có thể thế nào đây. Hùng Đồ bá nghiệp, bất quá là một giấc mộng Nam Kha, là lão phu chấp nhất!” Thiết Trọng lần nữa tự rót tự uống, trong giọng nói dần dần có mấy phần lãnh đạm cuồng ngạo.

Hai người Tiên Sĩ Hùng, Mạnh Kim Xoa cũng uống chung một chén. Hai người là tâm phúc của thiết trọng, mặc dù không biết lão tướng quân nói vậy là có ý gì nhưng từ trong lời nói có thể thể thể cảm nhận được sự thâm lương sâu nặng trong đáy lòng lão nhân.

“Hắn dạy người bao lâu?” Một lát sau, cây côn sắt lại hỏi.

“Đại khái khoảng năm, sáu tháng! Chỉ là tùy tiện luyện tập, chưa từng dạy cho người một cái kế hoạch nguyên vẹn.” Lý Húc tính toán, phát hiện bản thân cũng không nhớ rõ lắm thời gian cụ thể. Sư phụ Đồng Tượng đối với chỉ đạo của mình đều đứt quãng, tỉ mỉ mà làm. Nếu như chính thức tính toán, bản thân mình cũng chưa từng học võ với hắn.

“Mấy thức hôm đó là do bản thân người sáng tạo ra?”

“Là do đích thân sư phụ sáng tạo ra, nhưng sư phụ nói ông ấy cũng không nắm chắc!” Lý Húc gật gật đầu, thẳng thắn nói. Ngày đó nếu không phải Tiên Sĩ Hùng cố ý hạ thủ lưu tình, thì mình căn bản không chống đỡ nổi đối mặt thứ ba.

“Người chưa từng trải qua chiến trường, đương nhiên là không có chút nắm chắc nào khi thi triển ra rồi!” Thiết trọng cười lắc đầu, bình phẩm.

“Tiền bối giáo huấn rất phải!” Lý Húc khom người thụ giáo. Theo biểu hiện của Thiết Trọng hôm nay, hắn và Đồng Tượng sư phụ nhất định có quan hệ sâu xa nào đó. Nghĩ đến trước khi Nam Trần diệt vong trong quân, Mãng Thiết Trọng từng là thị vệ dưới trướng Trần hậu lĩnh. Hai người này hắn quen biết với đồng tượng, cũng không có gì kỳ quái.

“Cũng không tính là giáo huấn. Dù chiêu thuật có tuyệt, chưa từng trải qua thực chiến, cuối cùng cũng không nắm được tinh túy.” Thiết trượng tiếp tục đánh giá Lý Húc thêm một lần nữa, ánh mắt càng thêm ôn hòa.” Sư phụ ngươi vì sao để lại Tô Tỳ bộ, ngươi biết không?”

“Có người nói ông ta là vì một nữ nhân!” Lý Húc trả lời một câu hai quan hệ song quan. Từ trước tới giờ luôn luôn quan tâm đến thủ đoạn nhập vi tàn nhẫn, hai gương mặt khác nhau đầy tàn nhẫn đồng thời hiện lên trước mắt ông ta: “Nhưng vẫn bối cho rằng, sư phụ ở lại bộ Tô Vị có khả năng là vì một lời hứa!”

“Khó trách hắn sẽ nhìn trúng ngươi, tiểu tử ngươi thông minh hơn rất nhiều so với bề ngoài!” Thiết trượng như phi thường thưởng thức đáp án này, cười lớn nói.

Lý Húc cười tủm tỉm nhấp một ngụm rượu. Sư phụ ở lại Tô tiêm bộ không phải vì nữ nhân Trần gia kia, có thể nhận được câu trả lời ở chỗ thiết trượng, ông ấy rất vui mừng. Trong mắt ông ấy, sư phụ Đồng Tượng là một anh hùng, không nên vì một nữ nhân chỉ có cừu hận mà trả giá nhiều như vậy.

“Hai người sư phụ ngươi từng là tri giao, tuy rằng hắn sinh ra ở nhà phú quý, ta chỉ là một tên đạo tặc!” Thiết Trượng Mãng Hồi ức một lát, giải thích sơ lược. “Chỉ là tạo hóa trêu ngươi, hiện tại ta xem như đại phú đại quý, hắn lại thành kẻ ngoại dã!”

“Nhưng sư phụ rất vui vẻ, lão tướng quân sống cũng rất thoải mái!” Lý Húc nâng chén khuyển bảo.

“Chính xác, từ nhỏ thiếu cái gì, càng muốn truy đuổi cái gì. Đạt được càng khó, lão lai càng không bỏ xuống được! Can!” Thiết Trượng ngửa đầu, lật lại chén rượu.

“Làm!” Tiễn, Mạnh hai vị tướng quân sảng khoái uống chung. Chuyện cũ năm xưa sau lưng lão tướng quân bọn họ không muốn quan tâm, theo lão tướng quân sống thật sảng khoái, thăng quan rất chân thành, đối với đoàn người mà nói đã là đủ.

Vò rượu bên người rất nhanh đã trống không, thiết trượng vỗ tay, sai người lần nữa dọn lên mấy vò. Mùi rượu đại tướng

quân uống rất thuần hậu, mặc dù sức mạnh so với rượu riêng của cữu cữu Trương Bảo Sinh kém một chút, nhưng sau khi vào miệng cảm giác càng ôn nhuận nhu hòa., Những người rất thân thiết vừa nói chuyện vừa uống. Lần thứ ba đám thị vệ buông vò rượu xuống, Thiết Trượng buông cái chén xuống, nói: “Lấy thân thủ của ngươi, lưu lại dưới trướng Đường công có chút đáng tiếc. Đại chiến sắp tới, hộ lương binh căn bản không có cơ hội ra chiến trường. Sau này cho dù có thể phân chút công lao, cũng sẽ không quá...”

“Võ nghệ của văn bối không thuần thực, cung pháp còn hợp, nhưng khi chiến đấu song phương đều mặc áo giáp nặng!” Lý Húc giơ chén rượu lên, cười xin lỗi.

Diêm lão tướng quân có lòng lôi kéo, ông ta có thể từ trong lời nói bình thường của đám người Tiên Sĩ Hùng là biết được. Nhưng ngấm lại lợi ích Đường Công Lý Uyên đối với mình, ông ta thực sự không dám phụ.

“Trọng Kiên, tranh chấp giữa Thiên Phủ binh và Hộ Lương binh là do ai mà ra, ta nghĩ sau này ngươi cũng có thể đoán ra một hai!” Mễ Thiết Trượng thấy Lý Húc có ý từ chối thì thấp giọng nhắc nhở.

“Văn bối biết. Lão tướng quân chắc cũng nhìn ra có người đang âm thầm châm ngòi!” Lý Húc thản nhiên đáp.

“Không phải Vũ Văn tướng quân!” Thiết Trượng lắc đầu: “Hoặc là không chỉ có hắn, ta không đề cập tới những điều này, dưới trướng ta còn có Khuyết Khuyết làm giáo úy, nếu ngươi đồng ý...”

“Đa tạ ý tốt của lão tướng quân, nhưng Đường công đối với ta có ơn tri ngộ!” Lý Húc ngồi thẳng lên, không chút do dự trả lời.

Mặt Thiết Trượng không ngờ nghe được đáp án trong miệng Lý Húc nhanh như vậy, có chút ngây ngẩn cả người, trừng to mắt lần thứ ba đánh giá Lý Húc, sau nửa ngày mới cười lắc đầu, thở dài: “Cũng đúng, nếu không người nọ cũng sẽ không nhìn trúng ngươi, dạy ngươi học võ.”

“Bất kể thế nào vẫn bồi cũng cảm tạ ý tốt của lão tướng quân!”
Lý Húc cũng cười, nâng cái chén lên.

“Làm thôi!” Mãng Thiết Trọng cười lớn nâng chén rượu của mình lên: “Sĩ hùng, rảnh rồi hơn so chiêu với Trọng Kiên, đao pháp của hần cần luyện tập với người khác!”

“Vâng, tướng quân!” Sĩ quan tiền tài ngồi thẳng người, cung kính trả lời.

“Bệ hạ tại Nhị Nguyệt Giáp Dân (Kỳ Vọng Hải) dừng chân, sắp đến nơi. Nếu may mắn được bệ hạ triệu kiến, người hãy giải đáp cho tốt!” Thiết Trọng trong lúc xử lý xong một chén rượu cuối cùng, trong lúc vô tình nhắc nhở.

“Bệ hạ sao lại triệu kiến một lữ khách nho nhỏ?” Lý Húc vừa uống vừa nghĩ. Hần kết luận thiết trọng của hần nhất định đã uống quá nhiều, quyết định không để lời này trong lòng.

Chủ và chủ đều vui mừng tản đi.

Chương thứ ba Hà Thảo (5)

Hùng tướng quân Tiền Sĩ không phải là một lão sư đủ tư cách, hoặc là nói, hẳn bị hiềm nghi bắt đi trả thù riêng. Trong vòng năm ngày, hẳn ít nhất cũng khiến Lý Húc xuống ngựa hai mươi lần. Cũng may thời tiết chuyển ấm, mặt đất đã bắt đầu mềm nhũn ra, nếu so chiêu, trên binh khí của hai người đều bọc một tầng than trắng thật dày, nếu không, không cần tham gia trận chiến Liêu Đông, hiện tại Lý Húc đã có thể nhân họa trừ nô.

Nhưng những chuyện này cũng không uổng phí công sức, ít nhất Lý Húc hiểu được khác biệt trong lúc giao thủ hòa bình ở cương trảng. Nghĩ lại ngày đó mình lại to gan lớn mật thay Lưu Hoảng Cơ luận võ, trong lòng hẳn chỉ cười thầm bản thân ngu xuẩn. Nếu như ngày đó không phải do tài giỏi cùng tâm tư giải đáp, ba Lý Húc đi lên cũng không duy trì được năm chiêu.

“Thân thể, thân thể và chiến mã phối hợp. Động tác, động tác phải chuẩn, không nhanh, chuẩn. Đừng quan tâm chiêu thức., Chiêu thức là người chết, người là sống. Cẩn thận chút, Xi lại tới nữa!” Tiền Sĩ Hùng hô to gọi nhỏ, một lần đánh cho đã nghiền. Nho tử có thể dạy, đây là hẳn đánh giá Lý Húc. Suy đoán từ tình huống của lẫn nhau., Hẳn biết rõ Lý Húc cũng không phải là đánh chiếm căn cơ từ nhỏ. Thiếu niên này có thể lấy được thành tựu ngày hôm nay trên cung ngựa, tất cả đều dựa vào bản thân khắc khổ nỗ lực cùng nguyên nhân sau này gặp được đồng tượng tên là Đồng sư. Cho nên, Tiền Sĩ Hùng cũng không dạy Lý Húc sáo lộ, chỉ là lấy chiêu thuật bình thường của Mã Bí, lặp đi lặp lại, bồi dưỡng tốc độ phản ứng và khả năng ứng ứng biến của hẳn trên chiến trường.

Hai quân giao chiến vốn đã không thể lén so chiêu với nhau, trừ phi tâm của tướng lĩnh đối phương bị mờ heo dính rồi, nếu không, một đồng lớn đồ ngọc mới để đám binh lính không cần dùng đến., Không xông lên đơn đả độc đấu với người. Cho nên, trình độ phối hợp của nhân mã và tốc độ ứng biến tinh diệu hơn so với cá nhân. Có thể trong nháy mắt gặp gỡ nhị mã làm ra phản ứng chính xác, chính là mấu chốt để bảo vệ tính

mạng và thủ thắng. Hai con ngựa đan xen, ai thắng ai cũng không có tư cách đi truy cứu. Phía trước người còn có kẻ địch mới, người bỏ qua đối thủ của bản đội, tự nhiên có người của mình tiếp đón.

Theo suy nghĩ này, thủ hạ của Tiền Sĩ Hùng sử dụng đương nhiên là chiêu thức thường dùng nhất trên chiến trường, uy lực lớn nhất. Hắn theo quân chinh chiến nhiều năm, giết người vô số, chiêu thức giống nhau khi hắn sử dụng tự nhiên không thể so với người bình thường. Lý Húc có thể đối phó với chiêu này, tương lai lên chiến trường tự nhiên cũng không vì kinh nghiệm chưa đủ mà tùy tiện mất mạng. Như vậy, hắn ngã xuống ngựa có nhiều lần, nặng hơn nữa cũng không oan.

Từ khi tận mắt nhìn thấy cảnh ngộ của Tần Tử Anh và vị hôn thê, Lý Húc trong lòng lập chí muốn kiến lập công lao, tránh cho vợ con già trẻ bị người ta bắt nạt. Cho nên bị hán hán họ Hùng đánh cho dù đau đớn nhưng hắn cũng cắn răng kiên trì. Giống như là sau gần nửa tháng, võ nghệ của hắn chưa chắc đã đề cao bao nhiêu., Bản lĩnh của Lâm Trận biến lại cao hơn ngày hôm đó. Lúc bắt đầu thì Tiền Sĩ Hùng có thể dùng bảy phần sức lực, trong mười chiêu đánh hắn xuống ngựa, về sau, hắn cũng không thể dốc hết toàn lực để Lý Húc xuống ngựa, phí hết công sức.

Hai người hủy đi thời gian nhàn rỗi, Tần Tử Anh và Lý Uyên Nhi cũng tới tham gia náo nhiệt. Trong lòng sĩ Hùng tiền phủ ngày đó vì chuyện hôn thê Tần Tử Anh bức đi, cho nên cũng sáng khoái đáp ứng. Khiến người ta lau mắt mà nhìn chính là, thân thể Tần Tử Anh xuất thân văn chức tuy không rắn chắc bằng Lý Húc nhưng nghị lực kinh người hơn Lý Húc. Trên thao trường còn kinh khủng hơn., Từ trước đến nay không ai nghe thấy hắn kêu một tiếng mệt mỏi, kêu lên một tiếng đau đớn. Ngẫu nhiên Tiền Sĩ Hùng ra tay nặng nề đem hắn đánh ngã xuống ngựa, chỉ một lát mọi người có thể nhìn thấy hắn phủ đầy bùn đất trên lớp giáp da sạch sẽ, cắn răng bò lên yên ngựa lần nữa.

Lý Uyên Nhi mặc dù thân là nữ tử, lúc học võ cũng rất nghiêm túc. Ngoại trừ đi theo sĩ tiền tài hùng học mấy kỹ xảo phối hợp mã, kinh nghiệm giao thủ trước hai quân trận, nàng còn lười kéo

tất cả đối thủ có thể tìm được so chiêu. Lưu Hoằng Cơ, Vương Nguyên Thông, Lý Húc, phàm là có thể bị kéo đi theo nàng luyện tập cơ hồ mỗi ngày đều bị nàng quấy rầy mấy lần. Mọi người thấy nàng còn nhỏ tuổi, Lại là nữ hài tử nên phân biệt hạ thủ lưu tình, thường thường bị nàng tóm lấy một kẻ sơ hở đuổi theo đánh đến cùng. Chỉ vài ngày, Vương Nguyên Thông cùng nhau phá vỡ hai người liền sợ vị Nhị tiểu thư Lý gia này, nghe được tiếng cười của nàng lập tức chạy mất dép. Chỉ có Lưu Hoằng Cơ và Lý Húc bướng bỉnh không thoát được nàng, mỗi ngày đều tốn chút thời gian bồi tiếp nàng luyện.

“Trọng Kiên ca ca, huynh sẽ bảo vệ muội đúng không!” Lúc ít người, Lý Uyên Nhi ngựa cỏ thường xuyên truy vấn. Giống như cách mấy canh giờ không nhắc nhở, Lý Húc sẽ đem chức trách của mình quên đi. Vô luận nhận được câu trả lời chắc chắn của Lý Húc, hay là trả lời qua loa cho xong, nàng đều sẽ mặt mày hớn hở, quơ binh khí trong tay bổ sung: “Ta cũng sẽ tự bảo vệ mình, còn bảo hộ phụ thân, thế dân, Nguyên Cát, còn có mẫu thân cùng đại ca.”

Lý Húc mỉm cười, thay Uyên Nhi vuốt tóc bị gió thổi tan. Nguyên nhân Lý Uyên Nhi vì sao đột nhiên mê võ, trong lòng hẳn phi thường rõ ràng. Phủ binh và hộ lương binh xung đột ngày hôm đó, Đường công Lý Uyên rõ ràng đã lộ ra vẻ già nua. Tuy rằng chỉ trong nháy mắt đối với nữ hài tử miễn cảm mà nói, trong nháy mắt đã làm cho nàng hiểu được mình không thể không lớn lên. Nhìn Uyên Nhi lúc này, Lý Húc tựa như nhìn chính mình năm xưa rời khỏi huyện Dịch. Đến một ngày, có một lúc phát hiện ra phụ thân cao lớn khôi ngô không còn cường tráng như đại thụ, toàn bộ hài tử đều sẽ buộc mình mau chóng lớn lên. Về điểm này, binh dân hài tử cùng hài tử của Công Hầu không có gì khác biệt.

Xưa nay khi mọi người cùng nhau ăn rượu, đám người Tiên Sĩ Hùng luôn thích đàm luận một ít về chủ đề thảo phạt Liêu Đông lần này. Đối với những tướng lĩnh cao cấp phủ quân như Mạnh Kim tiên, Mễ Kiệt, Đại Tùy triều vì Đông chinh mà chuẩn bị, vị trí quân đội và hướng đi của triều đình đều rất bình thường. Nhưng đối với hai tiểu học phụ binh của Lý Húc

và Lưu Hoằng Cơ mà nói thì hẳn là chuyện rất bình thường., Những đề tài này cũng là bí mật lớn bọn họ phi thường khó tiếp xúc đến. Cái gì “Hoàng đế bệ hạ ở sông Nam Tang không phía Nam của Dao Thành Trúc Xã Tắc nhị đàn, thiết lập tường vuông, hành lễ xã hội”, cái gì “đại quân” ở Chính Nguyệt Tân Tị (Sơ Nhất) tề tụ tại quận Lam Quận, mọi người chưa từng quá năm.”, Tiếp nhận việc dạy dỗ “Nhờ rồi, cái gì mà “Chún sự của Hữu Thượng Phương Tri cố ý ngăn cản đông chinh, bị tước chức thành dân”, như là đủ loại, không giống nhau mà thôi.

Thông qua tư cách đàm luận của Đông Lân Tây thảo trên bàn, Lý Húc mơ hồ suy đoán ra đại khái động tĩnh của quân đội. Hoàng đế bệ hạ là năm nay chính thức hạ chiếu tuyên bố phạt câu cao giai, đại quân cụ thể chia làm một trăm mười ba vạn người, phân thành hai cánh trái phải, mười hai quân. Tả Nhất quân đi khắp nơi., Quân thứ hai Đoàn Trường Sầm Đạo, nhạc lãng đạo một mực trải bằng ở trên bản đồ xếp ngang mười hai quân. Mười hai quân lính phải cũng như thế, từ quân số đầu tiên đi kéo dài tới nhạc lãng đạo của nhạc lãng đạo quân thứ mười hai. Hai mươi tư đội ngũ cuộn cuộn, như thủy triều cuốn tới.

Điều khiến Lý Húc nghi hoặc chính là, trên bản đồ Liêu Đông mà thợ săn đưa ra trước mắt hắn miêu tả, căn bản không tìm ra được hai mươi bốn con đường có thể đi. Mã Tiêu Thủy (Cá lược giang) phía tây) còn dễ nói, ít nhiều có chút bằng phẳng., Theo khế đan thợ săn giảng, bên kia núi cao lần lượt từng cái một, đường có thể đi gộp chung cũng không quá ba cái. Nhị thập tứ đại quân như thế nào cùng nhau tiến, dời núi lấp biển, chỉ sợ chỉ có bệ hạ anh minh thần võ biết.

Nghi hoặc thì nghi hoặc, Lý Húc lại không dám đề cập những nghi vấn này với người khác. Từ trước đến giờ năm còn nhỏ tuổi hắn đã trải qua quá nhiều phong ba, mỗi lần kinh lịch, hắn đều trở nên cẩn thận hơn một chút. Tuy trong mắt người khác, lúc này hắn vẫn là một sự vụ chẳng hiểu gì., Tên tiểu tử ngốc có chút ngu ngốc. Nhưng Lý Húc tự mình biết, mình đã hoàn toàn không còn là đứa thiếu niên ngây thơ năm đó nữa. Có đôi khi, nhớ tới mình năm đó, hắn thậm chí có thể cười với bóng

người đơn bạc kia một tiếng, tuy rằng trong nụ cười này, ngẫu nhiên bao hàm vài phần thê lương không xứng với tuổi tác.

Theo đám người Tiên Sĩ Hùng lộ ra, đại quân Hoàng Thượng tuyển chọn từ chính nguyệt sơ tam theo liễm quân xuất phát. Mỗi quân cách bốn mươi dặm, liên doanh dần dần tiến lên. Mỗi lộ đại quân tiền bộ 1 bộ thổi phòng, trống lớn, trống nhỏ cùng Chử Bằng, trường minh, trung minh các loại, trống, kim cương các bộ., Diêm Nhị Diện, ca tiêu và Xi mỗi bộ, tiết kiệm một mặt, Ngô thổi một mặt, Ngô Xuy, hoành địch mỗi bộ bốn cụ, đại giác mười tám cụ, cái sừng nhỏ mà khô, khoe khoang đánh, ý muốn làm cho câu cao giọng Lê Quân thần cách hải nghe thấy nhạc trống, biết Đại Tùy thiên uy, không đánh mà tự đến thỉnh hàng. (Chú 1)

Bởi vì muốn bảo trì quân dung, cho nên binh mã rời đi không thể quá nhanh. Ngày đầu tháng hai, tứ bộ hạ tại Vọng Hải Vĩ Phủ (La Châu Liêu Tây huyện) Trục Lê Sơn thiết đàn, tưng Hoàng Đế cùng các đời chư thần. Ngày đầu tháng thứ hai, năm đại quân trên đường nghỉ ngơi một ngày., Ngày mùng sáu tháng hai tiếp tục tiến về phía trước. Lý Húc căn cứ theo đại quân từ quận Thiên Hải đi đến Vọng Hải theo tốc độ suy tính, nhanh nhất đến tháng sáu trung trung, hoàng đế bộ hạ có thể đi hết hơn một trăm dặm đường, đi tới ngôi nhà cuối cùng ở Liêu Hà Tây của trần Hoài Viễn.

“Lần này thực sự là vạn tuổi ngự giá thân chinh, chỉ cần có chiến công, tuyệt đối không có ai dám nuốt của ngươi. Tiểu tử, cung tên của ngươi bắn chuẩn như vậy, chẳng lẽ không muốn lấy chút công danh trở về sao?” Mỗi lần dự tiệc, Tiên Sĩ Hùng luôn mượn tửu kinh mà châm ngòi thổi gió. Mặc dù Lý Húc đã chính xác cự tuyệt ý đề bạt của lão tướng quân Thiết Trụ Trượng., Hần không cam lòng đối phương bị mai một trong quân hộ lương. Võ nghệ, thiếu niên trước mắt đều là thượng tuyển, có lão tướng quân lúa làm hậu đài, kiến công lập nghiệp chỉ ở sớm chiều. Trận chiến Liêu Đông căn bản không có gì lo lắng, không nhân cơ hội lập công trước mắt Hoàng thượng, đi theo Lý Uyên quốc công rơi vào thế bị liên lụy, không khỏi quá đáng tiếc.

Lý Húc cười cười, không nói nữa. Nếu ngự giá thân chinh sẽ không cần nuốt chiến công, hắn cũng không tin. Cứu thúc năm đó đi theo Tấn vương trước kia, hoàng thượng hiện nay chinh Nam, ai tu luyện bắn kỳ thì người đó nuốt. Dù sao có thể làm cho đại soái xưa nay vốn nổi tiếng là Cao Dĩnh đại văn thiên vị, chức vị nhất định sẽ không quá nhỏ.

Công danh Tự Tại lập tức lấy ngay, lời này không sai. Nhưng từ mắt Từ Đại đến Dương lão phu tử, không ai cho rằng phần thắng do đại Tùy nắm giữ.

Trong mộng, hắn muốn làm đại tướng quân. Nhưng trước khi trở thành đại tướng quân, hắn càng muốn bình an sống sót. Vì giấc mơ trẻ của mình, cũng vì phụ thân ở dịch huyện Lý gia được tôn kính có thể duy trì bình an vài ngày.

Chú 1: Tham kiến 《 Kinh Thư? Quân Lễ Lễ.

Chương thứ ba Hà Thảo (5)

Đại nghiệp tám năm xuân tam nguyệt, đại quân đông chinh cuối cùng cũng tới bờ Liêu Thủy. Đại quân đường trước sau kéo dài tới hơn tám mươi dặm, vó ngựa mang theo khói bụi che khuất bầu trời. Binh mã theo thứ tự đóng tốt doanh trại xung quanh Hoài Viễn trấn, phái tinh kỵ bảo vệ quan đạo, điều khiển dân tráng, dùng cát vàng một lần nữa lót đường cho ngựa bị người giẫm lên mai táng, dùng nước trong nước rửa sạch tro bụi trên hai hàng cây chờ mọi thứ thỏa đáng., Thiên tử ngự doanh thập nhị vệ, trong lục quân trước, ngoại quân hai vạn tướng sĩ, đỉnh đầu là nón trụ bạc, bộ ngực lụa, đập lên tiếng trống trận ù ù, đi vào cửa nam Hoài Viễn trấn. (Chú 1)

Theo phía sau tiền quân thiên tử là chín đội nội vệ kỵ binh. Mỗi đội trăm người, Kinh Cự Tranh. Mỗi đội tướng sĩ dưới mông chiến mã có màu sắc khác nhau, chín đội chiến mã màu sắc không giống nhau. Cưỡi sắc kỵ binh đi qua, trên đường lại đi tới chín người mà trấn viễn đã tuyển chọn, tuổi hơn bảy mươi., Con cái và con cái đều là hương lão, bọn họ cầm trong tay lục trúc vu miệt thị cây chổi, vừa làm ra bộ dáng quét dọn đường, vừa tiến lên phía trước, thỉnh thoảng còn cúi người xuống, “Bỏ trừ” thứ cỏ dại căn bản không tồn tại.

Đội sau khi quét sạch đường, cỏ dại ” nhỏ” xong, ngựa liền rộng một trượng chín thước của hoàng đế bệ hạ chậm rãi chiếu vào tầm mắt đám hộ lương binh ở Hoài Viễn trấn. Bọn họ có thể nhìn thấy., Cũng chỉ có thể là Ngự Cương mà thôi. Vì phòng ngừa thích khách tập kích, nhị quân trong thiên tử lục quân hai bên trái phải đem Ngự Khuyết hai bên bảo hộ chặt như nơm cối. Ngự Khuyết dưới sự dẫn dắt của bạch mã đi về phía trước một bước, thân thể đám tướng sĩ hai quân trái phải cũng theo phía trước phun trào một bước.

Văn võ bá quan đều đi theo bên cạnh Ngự Khuyết, để thuận tiện triệu Thiên Tử vào trong thương nghị quốc sự. Vì vất vả săn sóc đám quan lại, hoàng đế bệ hạ đặc biệt cho phép quan viên cấp ba trở lên, hương hầu trên chức tước quý mang theo gia quyến đồng hành. Đi cùng quan lại còn có khả hãn Tây

Đột Quyết, Cao Xương vương gia đồng hành., Thái tử Thổ Cốc Hồn cùng với Tây Vực, sứ giả các quốc gia Nam Dương, xe trượng của bọn họ xếp ở bên ngoài nội vệ, trước hậu quân của Thiên Tử Lục quân, do dân thường đặc biệt chiêu mộ hầu hạ sinh hoạt ngừng lại.

Nghi thức vào thành rộng rãi hùng vĩ, cho dù cách một câu cao giọng Lệ Lệ ” dã nhân” cũng có thể cảm nhận được khí thế cường đại của nó. Bởi vì trước đó trải qua nhiều lần diễn luyện, toàn bộ quá trình nghi thức đều có thể nói là hoàn mỹ. Một điểm lơ đãng duy nhất ở trên cửa thành, Hoài Viễn trấn là vì xây dựng lương thực thay đại quân chinh., Thủ lĩnh tường thành cùng cửa thành, giới hạn hẹp, khi thi công chỉ nghĩ đến thành phòng an nguy, không cân nhắc đến uy nghi thiên tử. Cho nên cửa thành độ rộng chỉ có thể song hành tứ mã, không đủ cho ngự liên thông qua. Nhưng chút vấn đề nhỏ này chưa đến mức thượng thư Vũ Vũ Khải vốn thông minh trừ danh. Lão đại nhân ra lệnh một tiếng hạ lệnh., Đã có mấy ngàn dũng sĩ xông tới, vai khiêng tay nâng lên, chỉ chút thời gian dỡ bỏ khung cửa ngoại thành cùng vò gổm thành, đem cổng tò vò mở rộng ra hơn bảy thước.

“Thiên uy đến, thế như bể gãy nghiền nát! Thăng hê Cao Nguyên, khắc nhật tất vong.” Vì để tránh cho hoàng đế bệ hạ vì phá hủy cửa thành trì hoãn thời gian mà trong lòng không thoải mái, các đại thần cầu thiện tụng đồng thời khom người chúc lành. Vì vậy, trong tiếng hoan hô của mọi người, ngự liên hơi dừng lại, chậm rãi mà đi, đi tới trên đường lớn Hoài Trấn không rộng rãi. (khẩu 2)

Cũng may kiến trúc của Hoài Viễn trấn đã được dọn dẹp, không có người nào có mắt không dám nhìn qua Thiên tử Ngự Khuyết. Thiên tử xa giá một đường thuận lợi, trải qua suốt hai canh giờ thị uy, ở đó đã xây sẵn hành cung. Bách quan cùng ngoại di sơn hô to., Từ chức, được cung giám tiếp dẫn tiến hành quân dịch phụ cận cung. Sau nửa canh giờ, thái giám nội cung ở cửa hành cung tuyên chỉ, triệu hồi văn võ bá quan cùng ngoại cung phiên nhập kiến, cùng nhau thương nghị việc.

” phô trương như thế, không trách được bọn họ đi chậm!” Lý Húc dắt chiến mã của mình, chậm rãi đi về phía quân doanh

ngoài thành mới mở ra. Binh lính hộ lương ở trong thành đã bị nội quân tiếp quản, bao gồm phòng xá và toàn bộ lương thảo bên trong, nhưng cái này không khác hơn một ngàn hai trăm người dưới trướng Lý Uyên có thể giải tán về nhà., Lần đông chinh này, trừ Thiên tử lực quân tuyên dương uy nghi Đại Tù cùng người cầm cờ các quân, các binh sĩ tiến về phía Lâm Đông tác chiến mỗi người còn mang theo ba thạch gạo bên người, hộ lương binh phải phụ trách tổ chức các binh dân giỏi phân loại những mễ này trong thời gian ngắn nhất, chuẩn bị đại quân thỉnh thoảng.

Trên đường người rất nhiều, tốp năm tốp ba tất cả đều là các quan quân nghênh đón Thánh giá rồi về doanh trại. Có người trên mặt mang theo vẻ đỏ đào sau say rượu, không cần hỏi, bọn họ chắc chắn là bởi vì đứng ở vị trí khá tốt, may mắn được chứng kiến Thiên Nhan. Có người trên mặt biểu tình đố kỵ lẫn ghen tỵ, hiển nhiên là thấy được những Ngự Lâm quân đỉnh đầu đội mũ bạc, thân khoác áo lụa, thân thể sặc sỡ kia., Trong lòng hối hận khi mình nhập ngũ vận khí kém, đã sắp xếp sai đội ngũ. Trong đám quan binh xen lẫn đại đội bách tính quần áo tả tơi, còn có từng đại đội bách tính quần áo rách rưới đầy xe độc lập, dắt lừa núi tấp nập đi về phía trước, bọn họ là các nơi trung phát tới phục dân tráng, tổng cộng hơn hai trăm vạn người, quy mô là gấp hai lần đại quân.

“Hôm nay cuối cùng ta cũng thấy được Hoàng thượng! Cũng không uổng công ở địa phương quỷ quái chim không thềm ỉa này đợi hơn nửa năm!” Cách thành càng lúc càng xa, Chu Văn đứng bên cạnh giáo úy hộ lương của Lý Húc cảm khái nói. Cấp bậc của hắn so với mọi người hơi cao hơn một chút, cho nên đứng ở vị trí khá gần xe ngựa của Hoàng đế, theo lẽ thường suy tính, cơ hội thấy mặt trời so với người khác cũng nhiều hơn một chút.

“Sao, hoàng thượng bề hạ trông ra sao?” Đám người Vương Nguyên Thông, Võ Sĩ Hoạch không chịu nổi hấp dẫn, nghe đối phương nói khoác như thế, lập tức xông tới.

“Cái này, cái này, dù sao cũng rất có uy nghi. Ánh mắt thoáng quét qua, liền làm cho trong lòng người ta toàn bộ loạn lạc!” Chu Văn Viễn đáp ứng hồi lâu, mới đỏ mặt trả lời.

“Đi, lão Chu người khoác lác đi, không sợ bị gió làm cho lú lừ à.” Vương Nguyên Thông dùng sức đâm một quyền vào đầu Chu Văn Viễn, tùy tiện mắng.

“Tên này xem chừng hết sức khản trương rồi, cái gì cũng không nhìn thấy. Nếu là ta, nhất định đem bộ ngực cất cao, bị Trùng Đồng vạn tuế quét tới, lập tức thăng lên ngũ cấp, lục cấp cũng không chừng!” Tề Phá Ngung cũng tới gần, mặt mũi tràn đầy khinh thường trêu chọc.

Hoàng thượng bề là thiên chi kiêu tử, ứng vận mà sinh, trạch bị vạn dân, có thể nhìn thấy hẳn một cái điều là phúc duyên rất giỏi. Mặc dù là trọng thần thân ở địa vị cao, trừ ngũ phẩm vẫn chức trở lên ngoài ra., Cũng không có cách nào mỗi ngày gặp được Hoàng thượng. Còn về võ tướng lĩnh binh đánh trận, như thiết trượng, Tân Thế Hùng đại tướng quân như vậy, ở bên ngoài thoát nhìn uy phong tám mặt, trở lại kinh thành cũng là ba ngày mới có cơ hội tham gia một lần triều hội. Căn cứ theo số lần gặp mặt Hoàng đế lần thứ hai mỗi tháng là bao nhiêu., Trên quan trường còn tự động phân loại bách quan thành Tam Tham quan, Lục Tham quan và Cửu Tham quan. Về phần võ phu bình thường, như Lý Húc, Vương Nguyên Thông bọn họ, nếu không phải hoàng đế ngự giá thân chinh, cả đời này đều không có cơ hội ở khoảng cách gần như thế tận mắt thấy thiên nhan. (Chùm ba)

” khản trương, ai không khản trương, lúc ấy ánh mắt vạn tuế quét qua, ta cảm giác mình bị hắn nhìn thấy, trong lòng nhất thời âm ập, cảm thấy nửa năm khổ cực này, cũng đáng giá!” Chu Văn Viễn không để ý tới mọi người đùa cợt, tự khoe khoang.

“Phi, chỉ có độ cao kia của ngươi, thả vào trong đám người kia cả một cái hố, trong một đồng đầu, vạn năm còn có thể nhìn thấy ngươi. Đồi Húc Tử còn không sai biệt lắm., Ít nhất là cái dáng vẻ của hắn, có dáng vẻ là làm lính!” Miệng Tề Phá Ngung như dây cung liên hoàn, đả kích khiến người ta không khách khí. Nhắc tới Lý Húc, mọi người lập tức nhớ tới chuyện năm ngoái hắn hiến ngựa vào doanh. Đường công lúc đó chọn ra ba mươi con tuần mã nói là hiến cho hoàng đế bệ hạ, bây giờ xe ngựa của hoàng đế đã tới Hoài Viễn trấn, thời cơ tuần

mã dâng lên cũng chính là trong vòng một hai ngày gần đây. Nếu vạn nhất long nhan đọc hết...

“Trọng Kiên, nếu là vạn tuổi triệu gặp người, người có trả lời đúng hay không. Nghe nói, Hoàng đế vừa nổi giận, liền chém đầu người. Vừa cao hứng, phong chức huyện Hầu, hương hầu gì gì đó của người, cũng không phải là không có khả năng!” Võ sĩ Chử cầm dây cương ngựa nhích đến gần bên cạnh Lý Húc, cười trêu chọc hấn. Nhà hấn cũng là thương, chưa từng làm quan, cho nên tràn đầy khát khao đối với quan trường.

“Khó mà nói, Húc Tử tuổi nhỏ, đáng đáp cũng rất thú vị. Hoàng thượng lần này nghe nói dẫn theo công chúa đồng hành, một khi bị coi trọng...” Chu Văn Viễn chịu đủ mọi người “Bất nạt”, rốt cục tìm được một quả hồng mềm để bắt nạt hơn mình, tận tình bóp xuống.

Lý Húc ngẩng đầu, trở lại vẻ tươi cười vô hại của mọi người. Được Hoàng đế triệu kiến, thưởng thức, giấc mộng đẹp nhất cử hoàng kim đẳng đạt hấn không phải chưa từng làm qua. Lấy nhân cách của Đường công Lý Uyên hấn đã từng làm người., Chắc chắn lúc hiển mã sẽ nhắc tới tên của hấn và Lưu Hoàng cơ. Mà lão tướng quân nói với hấn không rõ ràng lắm về tướng quân thiết trượng xưa nay, cũng có thể sẽ vì Hoàng đế mà làm quốc cử hiên. Bình thường nhớ tới khả năng được Hoàng đế triệu kiến, trong lòng Lý Húc phảng phất như có một ngọn lửa đang đốt. Nhưng hôm nay sau khi thấy Ngự Khuyết, ngọn lửa trong lòng hấn ngược lại lại bình thản trở lại.

Ngự Huyền cao lớn, mái che màu vàng thần bí, áo khoác màu đỏ, không ai không để lại ấn tượng cực kỳ sâu sắc trong đầu hấn. Nhưng không biết vì sao, Lý Húc tổng đều đem những vụ sư đó liên hệ với quê nhà nhảy thần một phen. Nhớ kỹ lúc nhỏ có một năm lên thượng cốc đại hạn toàn cảnh, các phụ lão cũng ở dưới bờ sông chỉ điểm cử hành nghi thức tế thiên long trọng. Nghi thức dùng hơn ba mươi con dê, năm con tuần mã, năm vạn người khuất, thế nhưng về sau, ông trời vẫn không có một giọt mưa nào. Nếu không phải một năm trước, các nhà có chút lương thực, hơn nữa lúc đó quận thủ đại nhân xử lý rất tốt, không biết bao nhiêu người toàn quận sẽ chết đói.

“Trọng Kiên, đồng thời tòng quân, Vương tòng quân, Chu giáo úy, mọi người đi chậm một chút!” Ngay lúc Lý Húc đang suy nghĩ bậy bạ, Lưu Hoằng Cơ cười một con khoái mã từ phía sau vội vàng chạy tới, ánh mắt đảo qua tất cả mọi người., Hấn thông báo một tin tức khiến người ta khiếp sợ đến điên cuồng: “Ngàn năm sau, Tả Vũ vệ, Tả Phản vệ, Tả Phản vệ, đóng quân, chúng ta bảo vệ kho lương có công, ngày mai cùng với ba vệ binh mã ở giáo trường của Tả Vũ Vệ, tiếp nhận giáo huấn của bộ hạ!”

“A!” Mọi người đồng thời kinh hô, trong phút chốc, trong miệng mỗi người đều có thể nhét một quả trứng gà nguyên vẹn vào.

Chú nhất: Thiên tử lục quân, tức trong, ngoài, trước, sau, trái, phải sáu quân.

Chú 2: Cao Nguyên, lúc đó cao giọng tên của Lê vương.

Chú 3: Tam Tham quan, tức mỗi tháng có thể gặp ba vị hoàng đế. Lục Tham, Cửu Tham cứ thế suy ra.

Ký vào danh sách liên tục tăng trưởng, cảm ơn mọi người ủng hộ.

Chương thứ ba Hà Thảo (lục)

Hoàng đế Đại Tùy bệ hạ cưỡi chiến mã đi vào quân doanh, phía sau là thượng thư bộ binh sỹ, đoạn văn võ chân, Thượng thư bộ công văn mẫu, thượng thư bộ hình vệ Văn Thăng, Thị Lang Độc Cô học, Thượng thư Hữu Thừa Lưu Sĩ Long, phò mã Vũ Văn Sĩ, Quan Đức Vương, Sí Cốt đại thần, tất cả văn võ đều một thân nhung trang, nhìn qua anh tư bùng bùng phần chân.

Văn võ bá quan và Ngự Lâm hộ vệ xếp đội đi qua phía trước trận hình vuông xếp thành từ các binh sỹ, ở trong tiếng hoan hô như trời long đất lở, được hoàng đế bệ hạ đi đến điểm tướng đài. Có nội hoạn chuyển đến hồ giường, hoàng đế bệ hạ cự tuyệt ngồi xuống, người mặc nhung trang đẩy thị vệ ra, “Đằng, Đằng, Đằng” tiến lên mấy bước, ánh mắt như thiểm điện đảo qua toàn trường.

“Tham kiến bệ hạ!” Hơn ba vạn tướng sỹ cùng cất tiếng hò hét, ôm quyền, đứng nghiêm, đoạn chính chính tiến về phía trước lấy quân lễ. (Chú Nhất)

“Các tướng sỹ vất vả!” Hoàng đế bệ hạ ôm quyền, đứng nghiêm, không ngờ cũng dùng quân lễ tương tự đáp lại.

“Xâm nhập nước sôi lửa bỏng, tại sao không chối từ!” Mọi người đồng thanh hô, cánh đồng bát ngát truyền về từng lớp từng lớp cộng hưởng, trong tiếng kinh đào hải hùng la hét, vô số người lệ nóng doanh tròng.

Giờ khắc này, mỗi người đều có cảm xúc bành bành trướng. Tráng sỹ trước mặt mặc nhung trang mới là Đại Tùy hoàng đế, đột nhiên mười sáu tuổi đột phá Quyết Quyết., Hai mươi tuổi lĩnh năm mươi vạn đại quân tiêu diệt hơn một trăm quận Giang Nam ba mươi châu, Dương Quảng. Mặc nhung trang trên người già, so với tên hoàng kim ngự liên kia thì phóng khoáng hơn nhiều, oai hùng hơn nhiều, mặc dù thiếu đi vài phần cảm giác thần bí, nhưng lại lập tức giành được sự tôn kính của ba vạn phủ binh cùng một ngàn hai trăm tướng sỹ hộ lương.

Trên điểm tướng đài, Dương Quảng phát phát tay, tiếng hoan hô dừng lại. Ánh mắt lại lần nữa nhìn quanh bốn phía, gã lớn tiếng nói: “Hôm nay trăm đến đây, là muốn nhìn một tráng sĩ đóng giữ nơi đây hơn một năm, xem tráng sĩ Đại Tùy ta trông như thế nào. Hôm nay trăm tới nơi này., Cũng là đến xem thử Vạn Lý giang sơn hai bên bờ Liêu Hà. Trăm đến đây, trăm thấy được, trăm không có thất vọng!” Dứt lời, ngón tay hần chỉ về phía đông, lớn tiếng quát hỏi: “Các huynh đệ, các người ai có thể nói cho ta biết bên kia là nơi nào không?”

“Lộ Đông!” Đám người trăm miệng một lời trả lời.

“Một bờ sông cách đây, các người có thể mang vùng đất đó đến cho trăm được không?” Dương Quảng cười nhẹ, lại hỏi.

“Chiến, chiến, chiến!” Các tướng sĩ phẩy tay hô to, âm thanh vang vọng đồng bằng.

“Chư khanh, các người nghe thấy không?” Ánh mắt Hoàng đế bệ hạ từ trên mặt các tướng sĩ thu hồi, chuyển hướng sang đám văn võ bên người.

“Nguyện làm con tốt tử tiền nhiệm cho bệ hạ, cử tử mà không hối hận!” Phò mã Vũ Sĩ lui tới, Thượng Thư, Hữu Thừa Lưu Sĩ Long dẫn đầu nói. Mấy lão thần trước đó có thái độ rất cẩn thận chính phạt cao xinh đẹp, không nghĩ tới hoàng đế bệ hạ lại có thể dễ dàng thúc giục ý chí chiến đấu của các tướng sĩ như vậy, khom người ôm quyền, thấp giọng trả lời: “Thần hôm nay, mới biết được mưu lược của bệ hạ xa vời!”

“Vùng đất Liêu Đông, ngàn dặm rộng lớn màu mỡ. Người nào lấy thì đều là họa lớn của triều ta. Trăm không muốn lưu lại mầm họa cho con cháu, cho nên đích thân đến đây!” Dương Quảng khoát tay áo thật lớn, thấp giọng giải thích với văn võ. râu quai nón, gã lại ngẩng đầu, hô to với các tướng lĩnh đứng đầu một trận bên trái: “Thạch lão tướng quân, nếu Trăm nhớ không lầm, người năm nay sáu mươi năm có phải không? Không biết thiết trượng trong tay đã từng có lão lưu?”

Mạt Thiết Trượng nghe thấy hoàng đế bệ hạ chỉ đến chỗ mình trước tiên, trong lòng cảm động khó giải thích. Hơi thúc ngựa phóng ngựa mấy bước đến điểm tướng đài, ôm quyền ngẩng

đầu, cảm khái đáp: “Vạn Tuế Thánh Minh, mặt tướng năm nay đích xác có sáu mươi năm, nhưng so với Triệu Chi Trung thì đúng là tráng niên. Thiết Trượng trong tay chưa già, hùng tâm mặt tướng chưa từng già!”

“Trẫm biết, uy phong của người năm đó chắc chắn sẽ không giảm.” Dương Quảng chấp tay đứng nghiêm, dùng quân lễ đáp: “Ngày khác trẫm sẽ làm tướng quân đánh trống phát cờ, để tăng cường sắc mặt!”

“Tạ ơn hồng ân của bộ hạ, mặt tướng tất giảm lên đất đôi địch, lấy quân uy Đại Tùy ta!” Tiếng thiết trượng phát ra như chuông đồng. Trong gió sớm, râu tóc bạc trắng của hắn bay lên, uy phong lẫm liệt.

Hoàng đế bộ hạ đưa mắt nhìn lão tướng quân trở lại bản đội, sau đó quay đầu về phía trung tâm trận hình vuông, cười cười, cao giọng hỏi: “Không biết năm đó Bình Ngô, đột phá cốc hồn, khoe khoang Đại Tùy quốc uy tại Lĩnh Nam, giương binh thế Đại Tùy ta ở Tây Vực giảng dạy Vũ Văn tướng quân, còn có thể cơm không?”

Mang theo mấy vạn tướng sĩ bình định ba Ngô Chiến loạn, ổn định nửa bức tường Giang Nam; một trận chiến cực kỳ rách nát, khai thác ra Côn Bằng Thiện cho Đại Tùy. Mà cuối cùng, bốn quận Tây Hải, Hà Nguyên, mấy vạn dặm cương vực, là tác phẩm đặc ý nhất mà tướng sĩ của Tả Phán vệ cùng với lão tướng quân đã dạy cho Vũ Văn cả đời. Giờ phút này nghe chính miệng Hoàng Đế bộ hạ nhắc tới, máu nóng của hơn vạn tinh nhuệ nhất thời sôi trào. (Chú ý 2)

“Lão thần kể lại, có thể cung cấp cho bộ hạ sử dụng!” Vũ Văn cũng thúc ngựa đi ra, đi tới trước điểm tướng đài đáp.

Giờ phút này, tâm tình hơn ba vạn sĩ tốt thụ được dưới đài đã sớm kích động như dầu sôi trên lửa nóng. “Chiến! Chiến! Chiến!” Vô số người dùng cương đao đánh lên khiên cứng, gào thét khàn cả giọng, hận không thể được trăm vạn đại quân lập tức vung đao qua sông. Cho dù Liêu Hà bờ đông là núi lửa, chỉ cần hoàng đế ra lệnh một tiếng, đoàn người cũng sẽ không chút do dự nhảy xuống.

Trong tiếng hò hét tầng tầng lớp lớp, hoàng đế Đại Tùy Dương Quảng lần lượt xem hết tả vũ vệ, Tả Cù vệ và tướng sĩ đóng quân Tả Tuân. Đợi chiến mã của đại tướng quân Tả Minh vệ Tân Thế Hùng trở về bản đội, ánh mắt Dương Quảng từ các tướng sĩ trung dũng thu hồi trên mặt, lại lần nữa nhìn về phía quần thần, lớn tiếng hỏi: “Cái gọi là binh mã chưa động, lương thảo đi trước. Chư khanh có biết, ai đang huy động lương thảo cho trăm ở Liêu Đông không?”

Thanh âm của hắn cũng không thập phần cao, vừa vắn trong tiếng hoan hô lên rơi vào lỗ tai đám hộ lương binh truyền vào tai. Đám tướng sĩ hộ lương lập tức đứng thẳng lưng, ưỡn ngực ngẩng đầu, chỉ cảm thấy bị Hoàng thượng hỏi như thế, đủ loại trắc trở ở vùng đất hoang này, tất cả đều đáng giá.

“Là Đường công Lý Uyên cùng một ngàn hai trăm huynh đệ dưới trướng hắn!” Thượng thư bộ binh Đoàn Văn Chấn động bước ra khỏi hàng, chấp tay trả lời.

“Đường công Lý Uyên, lương thực của trăm có thể cung cấp cho đại quân đông chinh không?” Dương Quảng phát tay ra lệnh cho Đoàn Văn Chấn quay về làm việc, đi đến gần sát mép đài cao giọng hỏi.

Lý Uyên phóng ngựa vội vã tiến lên, thi lễ trên lưng ngựa, sau đó cao giọng trả lời: “Hồi bẩm bệ hạ, Hoài Viễn trấn cùng đóng quân lương một vạn vạn cân, có thể cung cấp cho đại quân ba tháng. Liễu Thành, quận Yên, cũng đóng quân số lượng lương thực như một ngày, trong vòng một năm, tam quân không phải lo cơm áo!”

Nghe lời ấy, bệ hạ Đại Tùy hoàng đế bệ hạ hài lòng gật gật đầu, chấp tay đứng nghiêm hoàn lễ. Sau đó, hơi nâng cao một chút ra lệnh: “Người mau nói với trăm, hộ vệ vạn cân lương thảo ở tiền tuyến, người tổng cộng đã dùng bao nhiêu binh mã!”

“Trở về vạn tuế, mặt tướng thân là Ty Khô đốc úy, dưới trướng có một ngàn hai trăm người. Toàn bộ do Tân tướng quân, Vũ Văn tướng quân và lão tướng quân tiếp ứng, mới bảo đảm quân lương không mất chút nào!” Lý Uyên nghĩ nghĩ, cao giọng trả lời.

“Một nghìn hai trăm người!” Ngón tay Dương Quảng ướm đầm, cười ha ha.” Ta sai một lương tướng, lấy hơn ngàn quân tân binh làm lương thực, tên hề Cao Nguyên đóng quân hai mươi vạn lại không dám qua sông tranh giành. Các huynh đệ, các người nói xem, trăm vạn đại quân chúng ta lâm cảnh, tên hề Cao Nguyên dám nghịch quân Phong Anh của ta sao?”

“Không dám! Hắn không dám!”

“Chiến, chiến!” Tiếng hò hét vang lên, từng đợt từng đợt cao hơn một lần. Lý Uyên dẫn theo hơn ngàn tân binh tuần tra tại Hoài Viễn trấn hơn nửa năm, một câu cao đẹp quả thực không dám quang minh chính đại giao thủ với Đại Tùy một lần. Lần đầu tiên phái binh đánh lên kho lương trong đêm, còn bị một gã lữ khách dưới trướng Lý Uyên giết đến mức thua thiệt lớn. Thử nghĩ xem sức chiến đấu của quân địch chênh lệch như thế, các tướng sĩ tự nhiên lại thêm mấy phần tự tin có thể đánh bại địch.

Hai tay Dương Quảng ép xuống phía dưới, tạm thời ngăn lại tiếng hoan hô của mọi người. Gã lớn tiếng tuyên bố với tất cả các tướng sĩ xung quanh: “Lý tướng quân có công hộ lương, trăm sẽ không quên. Tam vệ tướng sĩ vì trăm giữ đất, trăm cũng không dám không đồng ý. Sau ngày hôm nay, trăm sẽ đem tên họ của các người ghi chép từng cái tên, dựa vào nơi có Tư truyền tin. Lệnh quận huyện hỏi từ gia tộc của các người, khiến cho các huynh đệ không còn nỗi lo về hậu phương, vinh quang trong thôn!”

“Quê lão, lấy bọn người làm vinh!” Dương Quảng giang hai tay, hô to với hơn ba vạn tướng sĩ.

“Nhập nước sôi lửa bỏng, không từ chối, xông pha khói lửa, không chối từ!” Các tướng sĩ dùng lời thề để trả lời tình nghĩa của hoàng đế, một số tân binh kích động tới mức mặt đầy nước mắt, nhưng chẳng ai quan tâm tới chuyện lấy tay lau đi.

Nhóm tướng sĩ hô to, thiết trượng, Vũ Văn thuật và Tân Thế Hùng ba vị đại tướng quân lại kết bạn tiến lên, tranh nhau làm tiên phong trên sông. Lý Uyên ở trong quân chỉ là Ty Khô đốc úy ngũ phẩm, trong tay binh vệ tướng ít., Đương nhiên không thể tranh đầu cùng mấy vị đại tướng quân. Đợi Dương Quảng

an ủi xong chư vị tướng quân, gã lại làm một cái lễ quân, thấp giọng tấu: “Khởi bẩm bệ hạ, mặt tướng vô dũng vô mưu, không dám tranh công bại. Nguyên hiến ba mươi con tuần mã Đột Quyết, để bệ hạ giảm đập lãnh thổ Liêu Đông!”

“Đột Quyết tuần mã? Ở đâu, dẫn trăm tới đây!” Nghe xong lời Lý Uyên nói, Dương Quảng vui vẻ ra lệnh. Trước khi lâm chiến có người hiến tuần mã, đây là một điềm lành rất lớn. Cho nên, y nóng lòng muốn trưng ra tuần mã cho mọi người xem, khích lệ tướng sĩ công thành đoạt lòng hùng tâm.

Lý Uyên đã sớm có chuẩn bị, trước tiên xin lỗi rồi khom người lui ra. Chỉ chốc lát sau, hần và hai cha con Kiến tạo thành ba mươi con tuần mã chậm rãi đi về điểm tướng đài. Ba mươi con tuần mã kia là được chọn lựa từ trong lương câu mà Lưu Hoàng cơ và Lý Húc., Thông qua một mùa đông dưỡng sức, ai nấy lông tóc bóng loáng, gân cốt cường tráng. Nhìn thấy một lương câu ngàn dặm không yên vô an đang gõ mũi vang dưới đài điểm tướng đào cát đập đất, mọi người trên đài không khỏi vui mừng hớn hở ra mặt.

“Ngựa này chính là hai tráng sĩ dưới trướng mặt tướng ngàn dặm xa xôi từ Đột Quyết tới, ủy thác mặt tướng hiến dâng cho hoàng thượng!” Lý Uyên nhảy xuống chiến mã, vượt một cọng lông ngựa tốt đứng đầu, kiêu ngạo nói.

Gần trận có hiến kỵ “dã nhân”, đây càng là điềm lành trong cát triệu. Hoàng đế Đại Tùý nghe xong, trong lòng càng thêm vui mừng, gật gật đầu, thấp giọng hỏi: “Không biết là hai vị tráng sĩ nào, Lý Khanh có thể nói ra tính danh tráng sĩ của trăm hay không!”

“Bẩm bệ hạ, là con trai của Thứ sử Lưu Thăng, Hữu Huân Lưu Hồng và con nhà Lương Lương của Cốc Lương, hai người bọn họ bây giờ đều ở trong quân bảo vệ lương thực!” Lý Uyên chấp tay, nghiêm mặt trả lời.

“Dem ngựa giao cho tổng quản nội cung thu đi, trăm giữ lại ban thưởng tướng sĩ có công. Gọi tráng sĩ đến đây, trăm muốn đích thân khen ngợi bọn họ!” Dương Quảng gật gật đầu, ra lệnh.

Sớm đã có nội vệ tiến lên giúp Lý Uyên chiếu cố chiến mã. Nghe lệnh này, mọi người chậm rãi xua đuổi nó, trong ánh mắt hăm mộ của mọi người đem tuần mã chạy tới một góc giáo trường. Hoàng Môn quan ra lệnh một tiếng, mấy thị vệ thay nhau đưa ý chỉ mới nhất của Đại Tùỳ hoàng đế truyền xuống.

“Trên thánh có chỉ, tuyên Hữu Huân thị Lưu Hồng, con nhà họ Lý Húc tiến lên tấn kiến!” Giọng nói của đám thị vệ trong phút chốc truyền khắp mọi ngõ ngách của giáo trường.

Chú 1: Bắt đầu từ đời sau, tướng sĩ thân khoác chiến trang chấp tay với đế vương, đứng trang nghiêm làm lễ tiết chính thức. Nhìn thấy võ tướng khoác trọng giáp quỳ cho hoàng đế, thật không biết khoác giáp trụ hơn 30 cân sau khi quỳ xuống, hấn đứng dậy như thế nào.

Chú nhị: Tây Vực tứ quận, hiện tại Thanh Hải, Cam Túc và Tân Cương một bộ phận. Tây Hải là Thanh Hải, Đào Thiệu ở phụ cận La Bố Bạc. Đại nghiệp bốn năm, Vũ Văn trịnh bày bản đồ Tứ Địa nhét vào bản đồ Đại Tùỳ.

Chú 3: Người như Tùỳ đế này có tinh thần rất mạnh phân liệt đặc thù, có lúc mờ mờ hiên hiên, có đôi khi đổ kỵ. Có thể bày mưu lập kế phái tướng sĩ đánh bại Đột Quyết và thổ lộ, cũng hồ đồ làm cho cao giọng đại bại. Trong lịch sử, phi tử và con gái của ông ta đều ít hơn Lý Thế Dân nhiều, cung điện tư nhân cũng ít hơn Lý Thế Dân, chỉ là hậu quả trị lý quốc gia hoàn toàn tương phản.

Chương thứ ba Hà Thảo (lục)

Từ khoảnh khắc nhìn thấy Lý Uyên hướng hoàng đế bệ hạ hiển mã, trái tim Lý Húc đã rầm rầm đập loạn không ngừng. Thật sự là bị lão tướng quân lúa mạch nói trúng rồi., Hoàng đế bệ hạ có thể triệu kiến mình! Hơn nữa hôm nay vị hoàng đế bệ hạ này hoàn toàn khác so với hôm qua ngồi trong ngự liễn. Cảm giác tòa ngự cương khổng lồ ngày hôm qua cấp cho Lý Húc đều trầm trầm tử khí, mà hôm nay đứng trên điểm tướng đài chỉ điểm Giang Sơn này, lại làm cho trong lòng người ta không tự chủ được dâng lên nguyện vọng dốc sức vì hấn.

“Trên thánh có chỉ, tuyên Hữu Huân hầu Lưu Hồng, con nhà họ Lý Húc tiến lên tấn kiến!” Bọn thị vệ cố ý kéo dài thanh âm xuyên qua đám người trùng trùng điệp điệp, nhưng không thể xuyên qua lỗ tai Lý Húc. Mãi đến khi bàn tay to lớn của Lưu Hồng Cơ từ sau lưng vỗ lên vai, Lý Húc khẩn trương đến mức không thở nổi mới hiểu được trong miệng thị vệ người vừa nói chính là mình.

“Hoàng thượng gọi ta, nên hành lễ như thế nào? Nói cái gì? Có nói cho hấn biết địa hình bên kia Liêu Đông không giống như hấn nghĩ?” Trong phút chốc, hàng ngàn vấn đề đồng thời tràn vào đầu Lý Húc, làm cho hấn thoáng cái trở nên choáng váng, cười ngây ngô, đi theo phía sau Lưu Hồng Cơ.

Điểm tướng đài, chúng văn võ đã sớm trông ngóng. Hoàng thượng hôm nay rất cao hứng, đoàn người ở quan trường, đã sớm luyện một bộ bản lĩnh quan sát lời nói từ lâu. Hoàng thượng cao hứng liền thích đề bạt người làm quan, người làm quan trong triều tương lai sẽ trở thành người tiến cử., Mà thế lực tiến cử hiển giả cũng sẽ theo biểu hiện của người được tiến cử mà nước lên thuyền lên. Một loạt đường cong vòng xuống, rất nhiều người ánh mắt bắt đầu tỏa sáng. Có hâm mộ, có ghen tỵ, có cam cam kết, phức tạp dị thường.

“Mặt tướng Lưu Hồng bá kiến Hoàng thượng, nguyện cho Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn vạn tuế!” Lưu Hồng

Cơ đi đến dưới đài tướng, đứng thẳng người, ôm quyền, khom người, sau đó đứng trang nghiêm.

“Mặt tướng Lý Húc gặp hoàng thượng, nguyên ngô vạn tuế, vạn vạn tuế, vạn vạn vạn tuế!” Lời nói cùng động tác của Lý Húc so với Lưu Hoằng cơ đều chậm hơn nửa nhịp, người sáng suốt vừa nhìn đã biết là đang học hiện tại. Mấy lão thần bị hấn làm cho buồn cười không thôi, nhưng không có ai phát ra tiếng cười nhạo ác ý. Mọi người lần đầu tiên gặp mặt đều từng khản trương. Bộ dáng Lý Húc hiện tại, khiến rất nhiều người không tự chủ được mà nhớ tới bản thân năm đó.

“Hai vị tráng sĩ miễn lễ!” Thân thể Dương Quảng giật giật, mỉm cười gật gật đầu.

“Tạ ơn bệ hạ!” Lưu Hoằng Cơ mang theo Lý Húc lần nữa khom người thi lễ, sau đó đứng thẳng người, ngẩng đầu, để Hoằng đế bệ hạ có thể không tốn sức mà nhìn rõ gương mặt của mình.

“Người là con trai của Thứ sử Lưu Thăng? Trẫm nhớ người là người Ung Châu, làm sao lại từ ngàn dặm xa xôi đến đây đầu quân?” Dương Quảng nhìn Lưu Hoằng cơ, truy hỏi, biểu tình trên mặt mang ý vị sâu xa.

“Khởi bẩm bệ hạ, mặt tướng muốn dốc sức vì nước, nhưng khổ nỗi trong nhà không có ngựa tốt. Cho nên mới tự tiện đến một chuyến Đột Quyết, cùng với bằng hữu về một cái vòng tròn lớn như vậy, chỉ sợ làm chậm trễ quân kỳ, cho nên mới chạy đến Liêu Đông hiến mã, hy vọng có thể vượt qua thời điểm xuất chinh!” Lưu Hoằng Cơ suy nghĩ một chút, cực kỳ nghiêm túc trả lời.

Chúng thần nghe vậy, lặng lẽ ghé đầu ghé tai. Rất nhiều người nhin không được hồi hận, mình sao lại ngốc như vậy, không nghĩ tới tiểu chiến mã lại đến thảo phạt vui cho Hoàng thượng. Chỉ có thượng thư bộ hình vệ Văn Thăng, Thị Lang Độc Cô học hai người cười trộm, toàn bộ triều đình chỉ có vài người bọn họ biết, hai tráng sĩ mua ngựa không dùng đồng tiền, mà là mấy chuyện đại đao.

“Người thật là có lòng.” Dương Quảng lãnh đạm khen thưởng một câu Lưu Hoằng Cơ, quay đầu nhìn Lý Húc, lại thấp giọng hỏi: “Bằng hữu cùng đi buôn ngựa với người ở tái ngoại, là vị tráng sĩ bên cạnh người sao?”

“Bẩm bệ hạ, đúng vậy!” Lưu Hoằng cất cao giọng trả lời, vẻ mặt không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh.

Hắn và Lý Húc hai người đều là người phương bắc địa đạo, khung xương tương đối lớn, cộng thêm hai người đều luyện qua chút võ nghệ, cho nên nhìn qua so với người bình thường khô ngô hơn xa. Đại chiến sắp tới, trong quân thiếu nhất chính là tráng sĩ, cho nên trong lòng hoàng đế Đại Tùy Dương Quảng rất vui mừng. Thánh Thiên Nhật Tử tại vị., Người chú ý nhất chính là Dã Vô hiền, cho nên hai tráng sĩ trước mặt nhất định phải chộp trong tay, quét qua bọn họ mấy lần, Dương Quảng quay đầu lại, thấp giọng trách mắng: “Đoàn Khanh, người có biết tội không?”

“Thần, thần không biết phạm sai lầm lớn thế nào, xin vạn tuế minh chỉ thị!” Thượng thư bộ binh Đoàn Văn chấn hoảng sợ, vội vàng xuất lớp trang nghiêm, cung kính thỉnh giáo.

“Nếu không phải Đường công tiến cử hiền hiền, hôm nay trăm sẽ bỏ qua hai vị tráng sĩ. Người thân là thượng thư bộ binh, dưới trướng có sĩ trung thành đến thế cũng không phát hiện, chẳng phải là sai rồi sao?” Dương Quảng cười cười, làm dậy vẻ mặt Đoàn Văn Tường vô tội.

Nguyên lai vạn tuế là đùa giỡn, trong nháy mắt Đoàn Văn Chấn đã trở lại trong bụng. Nghĩ nghĩ, hắn hướng Dương Quảng thấp giọng mở tấu: “Hồi bẩm bệ hạ, thần nhớ rõ trong quân thư từng có tên hai người bọn họ. Tư Thương úy úy Lý Uyên đã tiến cử bọn họ làm gương, bộ binh đã hỏi văn, chỉ là không biết hỏi văn có kịp đưa đến Hoài Viễn hay không!”

“Ai là hiệu suất của lũ khách, ai là tướng Biệt?” Dương Quảng gật gật đầu tiếp tục truy hỏi.

“Thần nhớ kỹ nhóm phục vụ, Lưu Hồng Lưu Hoằng cơ là biệt tướng, Lý Húc Lý Trọng kiên định làm lũ khách!” Đoàn Văn Chấn Lợi đáp xuống đất báo ra chức quan của hai người Lưu,

Lý. Theo lệ cũ của Đại Tùỳ, chức quan dưới ngũ phẩm là ủy thác trong phạm vi chức trách chư bộ thượng thư cùng phó xạ hai bên, Hoàng Đế xưa nay chưa từng hỏi tới. Nhưng hôm nay khó có được Hoàng Đế cao hứng, cho nên chư vị đại thần cũng không muốn làm trái ý của Dương Quảng, tùy ý để Đoàn Văn chân động tính tình của Hoàng thượng.

“Luu Hoảng cơ, Lý Trọng Kiên, ừm, chữ cũng không tệ!” Dương Quảng gật đầu, vừa cười vừa bình phẩm. Nghĩ nghĩ một chút, lại trách mắng: “Chẳng lẽ chức vụ Đại Tùỳ ta rất đầy sao. Luu tướng quân đã là Hữu Huân thị của trẫm, lại có công lao, vì sao mới truyền cho một chức quan nhỏ như thế?”

“Bẩm bệ hạ, Luu Hoảng cơ là tiền cử của Ty Khố đốc úy Lý Húc, thần chưa kịp nói rõ tài năng của mình!” Đoàn Văn Chân lên nhìn vị hoàng đế bệ hạ trước mặt, chậm rãi trả lời. Chức Ty Khố đốc úy bị hấn trong lúc vô tình cần rất nặng.

Luu Hoảng cơ là người lão luyện cỡ nào, nghe được đoạn đối thoại của quân thần, vội vàng khom người lần thứ hai, khiêm tốn từ chối: “Bẩm bệ hạ, mặt tướng vô đức vô năng, chức vị chia tay hộ lương, đã không có tác dụng. Xin bệ hạ tạm thời giữ lại địa vị cao, chờ đợi anh tài chân chính.”

“Nga!” Dương Quảng ngây cả người. Từ khi kế vị đến nay, hấn chỉ từng gặp một kẻ ngại chức quan nhỏ của mình, chưa từng thấy qua Luu Hoảng Cơ chê quan đại nạn như vậy. Hơi trầm ngâm một chút, lập tức đã hiểu được đạo lý trong đó, cười lắc lắc tay, nói: “Đường công, Lý Uyên vì trẫm đốc lương nửa năm, công lao khổ cực, theo lý cũng nên thăng chức. Huống hồ trẫm vừa mới nói chắc chắn sẽ không quên công lao của hấn, đương nhiên không thể ăn lời ấy. Chư khanh, các ngươi xem trẫm lấy chức gì để tạ ơn Lý Khanh công lao?”

Những lời này tuy là hỏi mọi người, trên thực tế chỉ vền vền có hai vị lão thần chỉ trả lời cho Dương Đạt và Tô Uy quyền cao chức trọng. Lúc trước Luu Hoảng Cơ không cách nào thăng quan, hai vị lão thần đã biết nguyên nhân bởi vì hấn trực tiếp thuộc dưới trướng Lý Uyên. Lý Uyên là Thương Úy của ngũ phẩm, Luu Hoảng Cơ được hấn đề cử làm biệt tướng ngũ phẩm. Nếu như Luu Hoảng Cơ tiếp tục thăng chức mà Lý

Uyên không thẳng, việc quản lý quân Hộ Lương sẽ xuất hiện rất hỗn loạn., Nạp ngôn Dương Đạt xuất ban, trước tiên hành lễ với Hoàng đế, sau đó lớn tiếng đề nghị: “Thần cho rằng Đường công công làm việc cho dân sự., Chuyên chịu việc thứ bổ nhiệm, khi thiếu thốn kỵ úy bổ nhiệm, Tổng đốc có khoảng cách xa, Liễu Thành, Yên quận ba nơi có lương thực!”

“Lão thần tán thành!” Nạp Ngôn Tô Uy lớn tiếng phụ họa theo.

Vệ úy thiếu khanh là một quan tứ phẩm, bình thường chuyên phụ trách quân giới, chuyên môn quản lý quân giới, đồ quân nhu. Lý Uyên lấy chức Tổng đốc ba địa lương thảo, kiến nghị này không thể không nói là cầm lòng. Dương Quảng suy nghĩ một chút, lập tức tiếp nhận hai đề nghị nạp lời đó, sai người lập tức làm thánh chỉ ngay tại chỗ, dùng công pháp đốc lương lương làm đốc, đốc úy Lý Uyên làm Vệ Thiếu Khanh, tổng quản Đông Hành, lương thảo của đại quân.

Nghe thấy Hoàng đế an bài như vậy, Lý Uyên vội vàng đứng ra, dùng quân lễ tạ ơn. Dương Quảng gật gật đầu, nói mấy câu lấy lòng, sau đó lệnh cho y trở về. Tiếp theo, hắn lại chuyển ánh mắt sang trên người Lưu Hoảng Cơ và Lý Húc, cười hỏi: “Lưu Khanh, trầm xử trí như vậy, ngươi có dám tiếp chỉ không?”

“Mặt tướng nguyện nghe theo bệ hạ an bài!” Lưu Hoảng Cơ vội vàng ôm quyền thi lễ, lớn tiếng đáp ứng.

“Đoàn Khanh, theo ý kiến của ngươi, Hoảng Cơ nên ban cho chức vụ gì?” Dương Quảng cười nhẹ, nghiêng đầu qua, hỏi thăm Thượng thư Bộ binh.

“Dựa theo công lao báo cáo trên quân thư, Lưu Hoảng Cơ đầu tiên có công hiến ngựa, sau đó lại liều mình hộ vệ kho lương, đánh lui những tử sĩ cao một câu, công lao vất vả có thể thăng làm đốc úy xe ngựa!” Đoàn Văn Chấn rất hiểu suy đoán tâm tư Hoàng đế, suy nghĩ một chút, tiến lên khai tấu.

“Phụ thân Lưu Thăng từng là Thứ Sử, xưa nay nổi tiếng hiền lành. Con trai hiền thần, lương tướng, Xa Kỵ đốc úy không khỏi quá nhỏ, khó có thể chào hỏi công thần. Không bằng hộ

chức Xa Kỵ tướng quân, thực truyền thụ quan tước ngũ phẩm chính thống, thống lĩnh tướng sĩ hộ lương trấn Viễn, Khanh thấy thế nào?” Dương Quảng suy nghĩ một chút, hỏi.

“Thần cho rằng, bệ hạ xử trí vô cùng thỏa đáng!” Đoàn Văn Chấn gật đầu đồng ý.

“Sau khi bệ hạ đã đối đãi hiền thần tốt như vậy, liệu có ai dám không làm giảm tử lực!” Hoàng Môn Thị Lang Bùi Quý Viên xuất lớp, tỏ vẻ tán thành. Lần này hắn đề nghị người làm việc cao đánh cao một chút, xưa nay đều nhận được tâm ý của hoàng đế bệ hạ. Quần thần thấy hắn ra mặt, cũng đều tỏ vẻ tán thành. Xa Kỵ tướng quân và Xa Kỵ Đô Úy tuy rằng đều là ngũ phẩm võ chức, nhưng cũng là ngũ phẩm., Nhưng quyền lực lớn nhỏ khác biệt một trời một vực, có người vốn không muốn trở ngại, nhưng ngấm lại Lưu Hoảng Cơ, vị tướng quân đánh xe này là do Hoàng đế đích thân vẽ, không cần quá lâu ngài ấy sẽ không chịu nghe lệnh của binh bộ nữa, không khỏi nuốt trở lại những lời phản đối bên miệng.

Trong ánh mắt hâm mộ của mọi người, Lưu Hoảng thi lễ, tạ ơn, hai tay tiếp nhận thánh chỉ, đi đến điểm tướng đài sau lưng Bùi Đình, được dẫn tới cuối hàng ngũ võ tướng.

Lý Uyên hơi căng thẳng cười nghiêng đầu, tràn đầy thiện ý nhìn Lưu Hoảng Cơ. Lưu Hoảng Cơ liếc mắt nhìn nhau, lông mày hai người đồng thời nhíu lại, thỏa mãn trong lòng không nói nên lời.

Bên cạnh tướng đài giờ phút này chỉ còn lại có một mình Lý Húc. Mất đi người dẫn đường là Lưu Hoảng Cơ này, hắn không khỏi có chút luống cuống tay chân. Cũng may hôm nay tâm tình Hoàng đế rất tốt, không ngại thần dân phạm tội quá nhiều. Cẩn thận quan sát thiếu niên có làn da ngăm đen, hoàng đế Dương Quảng với vẻ mặt hòa nhã hỏi: “Trẫm nghe người ta nói, người từng dẫn một trăm kỵ binh đánh tan hơn hai ngàn tử sĩ Cao Lệ, có chuyện tình này không?”

“Bẩm bệ hạ!” Lý Húc bắt chước bộ dáng ôm quyền đáp lời của quần thần, khom người trả lời: “Thần là đánh bảy đánh bạ, dùng một trăm kỵ binh đuổi hơn hai trăm tử sĩ áo đen đi. Hai ngàn, đúng là lời đồn đãi khen lớn!”

Nghe xong đối thoại của hai người, các văn võ đại thần đều nhìn theo. Bọn họ đều là hôm qua mới đến Hoài Viễn trấn, đương nhiên chưa từng nghe qua câu chuyện này. Kinh ngạc qua đi, ánh mắt nhìn về phía Lý Húc bất giác nhiều thêm vài phần tôn kính. Ngay cả tư thế ôm quyền mà hắn sinh khai, thoạt nhìn cũng thuận mắt hơn nhiều.

“Ồ?” Dương Quảng kinh ngạc a một tiếng, hiển nhiên đây cũng là đáp án hắn chưa từng đoán trước đó. Hắn quay đầu nhìn về phía binh sĩ tả Vũ Vệ, lại thấp giọng hỏi: “Lý Khanh, trăm còn nghe nói, người từng đánh bại tướng quân hùng tướng quân Tiên Sĩ trong sân đấu, lời này có phải là sự thật không?”

“Bẩm bệ hạ, thần, mặt tướng là của Tiên tướng quân cố ý cho ta. Thật sự động thủ mặt tướng ngay cả ba mặt cũng không thể đi được!” Mặt Lý Húc thoáng cái đã đỏ lên, lớn tiếng giải thích. Đi theo sau quân đội tiên sĩ học gần một tháng võ công, hắn đã sớm biết chênh lệch giữa mình và đối phương đến cùng là lớn đến mức nào. Cho nên, danh tiếng luận võ giành thắng lợi vô luận như thế nào cũng không dám tiếp.

Nhìn thấy thiếu niên trước mặt lại đỏ mặt đến tận cổ, trong lòng Dương Quảng càng cảm thấy gã thuần phác đáng yêu. Ngoài cao hứng, gã liền muốn mang đến cho gã một niềm vui thật lớn, nhưng lại không biết dạng chức quan nào mới tương đối thích hợp. Người thiếu niên này phỏng chừng còn chưa tới mười sáu tuổi, lại xuất thân dân thường, thụ được chức quan quá lớn., Không khỏi khiến quần thần bàn tán xôn xao. Nhưng quá nhỏ, lại hồ thẹn một lòng thẳng thắn. Nghĩ đi nghĩ lại, cho tới khi Lý Húc và những người khác trong lòng run rẩy, hắn đột nhiên nhớ tới một vấn đề mấu chốt, đột nhiên cất cao giọng, truy hỏi một câu: “Người họ Lý đã là đồng tộc với Đường Công rồi sao?”

“Bẩm bệ hạ, mặt tướng, mặt tướng và Đường công đồng tông. Theo tộc phổ, nên là văn bối của Đường công!” Lý Húc suy nghĩ một chút, quyết định trả lời đúng sự thật. Từ khi gia nhập trại quân doanh hộ lương, mọi người đều coi hắn là cháu của Đường Công Lý Uyên. Đặc lợi lâu ngày, trong lòng Lý Húc không khỏi có cảm giác tán thành phần tình thân vô ưu này.

“Không ngờ Lý gia vậy mà lại xuất hiện thêm một nhân tài nữa!” Dương Quảng cười to, cao giọng bình luận.

Nghe xong tiếng cười sang sảng của Hoàng đế bệ hạ, Lý Uyên vội vàng xuất lớp, thấp giọng hồi báo: “Bẩm bệ hạ, Trọng Kiên mặc dù cùng một tông với vi thần, nhưng lại cách xa nhau, xưa nay chưa từng gặp mặt. Chính vì đã vào quân ngũ, thần mới biết được hần là văn bối của vi thần!”

“Được rồi, vô luận hần có phải là văn bối của người hay không cũng là một nhân tài hiếm thấy. Đặc biệt là phần thắng thần này, trẫm rất thích. Trong Đoàn Khanh, Hộ Lương quân còn có chỗ nào thiếu, có thể bổ sung cho Lý lữ. Có câu là binh sĩ phụ tử đi đầu, đừng chia rẽ Lý Thiếu Khanh!”

“Lý Trọng Kiên là con nhà lành, có công hiến ngựa, luyện binh chi công, đánh tan đánh lén người đánh lén, ba công lao chồng chất, ứng thăng lên một cấp, làm giáo úy hộ lương!” Đoàn Văn vỗ mắt nhìn Dương Quảng, lại nhìn Lý Uyên, cẩn thận từng li từng tí tấu.

“Đáng tiếc đứa nhỏ này họ Lý!” Đám người Ngôn Dương Đạt nghe xong đề nghị của thượng thư bộ binh, Đoàn Văn chần, nhin không được khẽ lắc đầu. Hoàng đế bệ hạ đối với thiếu niên ưu ái xuất phát từ nội tâm, nếu như không phải câu cuối cùng không phù hợp với thánh ý, chỉ sợ từ nay về sau trong triều lại có thêm một vị tướng quân thiếu niên.

Từ khi triều đình Đại Tùỵ lập quốc đến nay, võ công hiển hách, từ vương công quý tộc đến dân chúng đều lấy tập võ mà vinh quang. Vài chục năm qua, tướng quân thiếu niên kiến công lập nghiệp vẫn luôn là những câu chuyện hấp dẫn trong triều đình. Trước đây có Tấn Vương, đại tướng quân Dương An, sau có La Nghệ, bộ khiển nai, nếu lại có thêm một Lý Trọng Kiên, lần chinh phạt Cao Lệ này trở về, con gái rất nhiều nhà liền lại có mục tiêu lựa chọn.

“Đáng tiếc!” Hình bộ Thị Lang Độc Cô Học cũng cảm khái trong lòng. Đồng dạng là tráng sĩ hiển mã, Lưu Hoàng Cơ không quên cựa chủ, trong mắt hoàng thượng chính là sĩ trung nghĩa. Lý Húc chỉ là bởi vì cùng họ với Lý Uyên, kết quả nhận

được dĩ nhiên là hoàn toàn tương phản. Thiên uy này, thật có chút khó dò đây!

“Đứa nhỏ này, lão phu còn nhắc nhở hẩn chú ý lời nói!” Võ tướng xếp hàng, lão tướng quân lúa thiết trượng trong lòng không ngừng thở dài. Nói thật nói thật là mỹ đức, nhưng việc quan trọng nhất của quan trường, chính là cuộn đầu lưỡi lên câu thông với người khác, bản lĩnh này sẽ không học được, trên quan trường vĩnh viễn không đứng vững được. Nghĩ lại, trong lòng lão tướng quân lại thoải mái, đứa nhỏ này tính chất như ngọc thô, chức vị quá cao, đối với hẩn chưa chắc là chuyện tốt. Ở phía dưới rèn luyện nhiều chút, nói không chừng thành tựu sau này càng lớn hơn.

“Thần, mặt tướng tạ ơn của bộ hạ!” Trong ánh mắt phức tạp của mọi người, Lý Húc cao hứng cảm tạ hoàng đế bộ hạ một hồi trong quan trường, cầm thánh chỉ của Mặc Ngân, hẩn nhin không được cảm xúc dâng trào.

Cuối cùng mình cũng làm được giáo úy, mặc dù chỉ là phụ binh, không thể so sánh với Hồ Bí thiết kỵ. Dù sao đây cũng là một khởi đầu tốt đẹp.

Tất cả đường đều là bước đầu tiên đi ra. Không có bước đầu tiên, cũng không có kết cục. Mang theo cảm kích từ đáy lòng, thiếu niên do dự tràn đầy chí hướng suy nghĩ.

Chương thứ ba Hà Thảo (7)

Thắng đến khi dưới sự ủng hộ của mọi người trở về cửa doanh, Lý Húc còn chưa phục hồi lại tinh thần từ trong sự hưng phấn thắng quan. Bản thân hắn không hiển hách bằng đại ca Lưu Hoảng Cơ, mà hắn thì không có căn cơ. Một tiểu tử bình gia có thể từ một đội ngũ trong không đến nửa năm thắng thắng lên tới giáo úy, không thể không nói ông trời chiếu cố, theo quân do Đại Tùy chế tạo., Ba trăm người làm đoàn, mỗi đoàn thiết lập một gã giáo úy, tam bộ. Đến cấp giáo úy, tức là chính thức trở thành một thành viên trong đội quan, có bổng lộc cố định có thể cầm, mà không phải vền vẹn miễn lao dịch trong nhà...

Nếu tin tức này truyền về cố hương, có lẽ cậu và phụ thân sẽ không bao giờ bị người ta tới cửa ức hiếp nữa. Lý Húc vui vẻ suy nghĩ, thuận miệng đáp ứng đề nghị ăn tiệc buổi tối của mọi người. Hộ Lương binh chỉ có một ngàn hai trăm người, lại có hai người được Hoàng thượng đích thân triệu kiến, đối với tất cả mọi người mà nói, bất kể là lúc đầu trong lòng có hăm mộ hay đổ kỵ, sau đó đều cảm thấy rạng rỡ.

Cửa doanh giờ phút này lại có một đồng người vây quanh. Nhìn thấy các quan quân trở về, đoàn người phân phát giải tán ra. Không đợi Lưu Hoảng Cơ mở miệng hỏi đã xảy ra chuyện gì, một người toàn thân đầy bùn, trên mặt bị người ta đánh cho bầm tím một trận, chạy qua chạy lại, vượt qua Lưu Hoảng Cơ, Vương Nguyên Thông, đến thẳng Lý Húc.

“Húc quan à, người đã trở về rồi, Ngũ ca tìm người phí khí thật tốt. Bọn họ, bọn họ thất tha thất thểu không cho ta tiến vào doanh trại, còn đánh, đánh, đánh! Hu hu hu hu” người đến cướp trước Lý Húc Mã, một nắm nước mắt nước mũi tè ra, khóc đến lộn xộn.

“Ngũ ca?” Lý Húc không hiểu nổi. Ca ca bỏ mình trong chiến trường ở Liêu Đông, sau này, mình ở trong nhà là độc đinh. Tuy rằng trong tộc còn có mấy đường huynh đệ, nhưng vì phụ thân là một tiểu thương, ra tay keo kiệt, cho nên mọi người

xưa nay rất ít tới nhà báii hội. Từ nhỏ đến lớn, trừ Ngũ Oa hạ quyết tâm với Cam La, chưa từng có ai coi mình là đệ đệ.

Nhớ tới tiểu lang Cam La, bí ẩn trước mắt hần bỗng nhiên sáng sủa. Tự xưng là Ngũ ca, không phải biểu huynh Ngũ Oa Trương Tú lại là ai? Chỉ là Trương gia Ngũ Oa một mực phóng khoáng lưu loát mà nổi tiếng trong thôn, trước mắt người này xiêm y tuy không tề, nhưng vạt áo khắp nơi đều là bản thiu, còn có hai vòng đen bóng quần quanh ở ống tay áo, hiển nhiên đó là kết quả của việc nước mũi khô tích lũy tháng ngày.

“Ngũ Ca, là Trương gia Ngũ ca sao?” Lý Húc nhảy xuống ngựa, hỏi dò. Người tới vẫn lo khóc, ngay cả họ cũng không báo, hần rất khó từ khuôn mặt đầy bùn đất cùng trên tóc nhìn ra bộ dáng tiêu sái số một số hai của nhân vật tiêu sái năm đó trong huyện học.

“Húc quan à, ta tìm thấy người đấy. Ta là Ngũ ca, ta là Trương Ngũ Oa đây!” Người tới nghe thấy Lý Húc hỏi, tiếng gào khóc càng thêm vang dội. Đám người Lưu Hoằng Cơ thấy là người nhà Lý Húc đến tìm thì chào hỏi, về doanh trại sửa sang áo giáp trước đã. Võ sĩ Chữ Bằng nhảy xuống khỏi tọa kỵ, kéo Hắc Phong vào trong doanh trại giúp mình.

“Ngũ ca, sao người lại tới đây. Chẳng phải người chuẩn bị vào kinh ứng thí à? Sao cũng bị chiêu binh rồi?” Lý Húc móc khăn ra đưa cho Trương Tú, tiện thể vỗ vỗ bả vai đối phương, thấp giọng truy hỏi.

“Triều đình, chiêu binh. Triệu Nhị Cầu tử, lấy tiền, không, hu hu, không làm việc!” Trương Tú nhận lấy khăn Cát trước kia chưa bao giờ sử dụng, lau lung tung trên mặt một cái, khóc lóc kể lể.

Bỏ ra ước chừng thời gian nửa nén hương, Lý Húc rút cục từ trong lời kể đứt đoạn đã hiểu rõ chân tướng sự tình. Mùa xuân năm ngoái, triều đình bắt đầu hạ lệnh trưng binh, Trương gia phái người đi quan phủ chuẩn bị điếm, lấy việc Trương Tú Học kiêm ưu đãi, cái có lên kinh thử đã thoát khỏi quân đội.

Đang lúc một nhà đóng cửa ăn mừng, không ngờ mưa gió lại thay đổi. Quận thượng nhận được mệnh lệnh của triều đình, nói là nam tử tuổi tác chưa phục vụ quân dịch, phải tự động đến báo cáo quan phủ, mang gia súc và quan phủ hướng về phía trước giao vận quân nhu. Trương gia lại đi chuẩn bị một chút, Triệu Nhị Cầu và nhà hộ sinh đại nhân lại mặt lạnh tanh., Chẳng những không chịu hỗ trợ, còn quăng lễ vật ra khỏi cửa, thỉnh Trương gia không được làm người xấu đi trước. Ngũ Oa bất đắc dĩ, đành phải đi xe ngựa, mang theo người hầu tiến về quan phủ báo danh, vì vậy chủ tớ của bọn họ bị nhét vào dòng lũ vận lương, cuộn cuộn đi tới Liêu Đông tiền tuyến.

“Làm quan gọi ta làm nhóm trưởng, mang theo năm người vận lương, một chuyến lại một chuyến, không dứt!” Trương Ngũ Oa khóc đủ rồi, dùng khăn tay đầy nước mũi lau mặt, thương tâm nói. “Tất cả dân tráng đều không cho về nhà, không cho phép rời khỏi đội ngũ. Ai dám trộm đào tẩu, bắt trở về liền một trận loạn côn. Đánh chết rồi, liền ném về hướng ven đường, mấy ngày liền thôi hoắc....”

“A!” Lý Húc thấp giọng sợ hãi kêu lên một tiếng, chỉ cảm thấy một cỗ khí lạnh xông thẳng lên não. Một lát trước, hắn còn vì uy phong hiên hách của Đại Tùy mà phấn chấn, thậm chí còn chủ động xin đi chiến, lập công danh vì nước giết địch lập công, để hồi báo ơn đức bạt của hoàng đế. Hiện tại, nhiệt tình trong lòng lại bị Trương Ngũ Oa nói ra được trong nháy mắt.

“Ta thực sự chịu không nổi, bảo Tiểu sắc chạy ra ngoài báo tin cho người trong nhà, rồi kêu cha ta nghĩ cách cứu ta. Ai ngờ nửa đường hắn lại bị người ta bắt trở về, đánh một trăm quân côn trước mặt mọi người, khóc lóc một đêm., Hôm sau liền chết. Ta vốn cho rằng lần này mình cũng chết chắc rồi, kết quả tháng trước đi tới Vụ Châu, nghe người ta nói người làm quan lớn ở đây, cho nên nhân cơ hội vận chuyển lương vào kho, trộm chạy tới đây tìm người!” Trương Tú rút cuộc ngừng nức nở, chậm rãi nói ra chuyện.

Tiểu sắc là thư đồng thiếp thân của Trương ngũ ca, lúc ở huyện học Lý Húc đã từng gặp đứa bé kia. Ở trong trí nhớ của hắn, người này tuổi tác không chênh lệch lắm với mình, là đồng bạn khó được cùng mình chơi. Không nghĩ trong nháy

mất..., Sinh mệnh của đối phương đã hoàn tất. Bây giờ mình đã là quan quân, hơn nữa còn trà trộn vào trong quân bảo vệ lương nhân rồi nhất của nhiệm vụ, cho nên không nhìn thấy những chuyện bên ngoài. Mà những người giống với nhà mình kia, đại đa số đều đang chịu đựng thống khổ vận mệnh.

“Húc quan, người có thể cứu ta một chút không, đợi thêm mấy tháng nữa, Ngũ ca khẳng định mệt chết rồi!” Trương Tú trừng mắt nhìn Lý Húc, lòng đầy kỳ vọng. Khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vết nứt và xuân lãng đầy vẻ mỉa mai, sợ mình nói sai mất câu nào đó, khiến đối phương phẩy tay áo bỏ đi.

Lý Húc không đáp lời, giờ phút này hắn căn bản không nghe thấy Trương Tú đang nói cái gì. Nhìn Trương Tú trước mắt, hắn bỗng nhiên hiểu rõ vì sao năm đó mình nói muốn lập công danh, nguyên nhân phụ thân đột nhiên phát ra đại hỏa. Công danh không phải người thường có thể lập, đột nhiên giáng lâm trước tai nạn., Con cái nhà giàu luôn luôn may mắn hơn những đứa trẻ nhà nghèo. Trương Ngũ Oa là con nhà giàu, có xe ngựa tòng quân, còn bị đánh bại như ăn mỳ. Bản thân không có tiền, nếu tiến vào vận chuyển như Ngũ ca, có lẽ thi thể đã bị lấp vào trong kênh mương ở hai bên đường từ lâu rồi.

“Húc quan, Húc quan, cầu người cứu ta đi. Ta biết trước kia khi dễ người, ta biết phụ thân đối với cữu cữu không tha, cầu xin người. Cầu xin người rồi!” Trương Tú đợi một lúc lâu, không nghe được Lý Húc đáp lời, vừa vội vừa sợ, nhìn không được lần nữa ghen ghét.

“Ngũ ca, Ngũ ca, người đừng nóng vội. Để ta suy nghĩ chút đã!” Lý Húc bị tiếng khóc gọi tỉnh táo lại, nhìn xung quanh một chút, thấp giọng nói.

“Húc quan, cầu người, cầu xin người nghĩ cho kỹ. Ngũ ca tương lai nhất định báo đáp người!” Trương Ngũ Oa vừa nghe đối phương khẩu khí buông lỏng, lập tức hét ra thành tiếng, nước mũi cùng nước mắt đều treo ở trên lông mi, hắn lại bất chấp đi lau.

“Ngũ ca, chúng ta nói chuyện một chút đi!” Lý Húc kéo cánh tay Trương Tú, kéo hắn rời khỏi cửa quân doanh. Ước chừng đi ra hơn ba trăm bước, trông thấy xung quanh thưa thớt nhân

ảnh, dừng lại thấp giọng hỏi: “Người ở quân nào, giáo úy là ai?”

“Làm gì phân quân, chúng ta là dân tráng, từ đâu tới, chỉ biên vào trong đội ngũ nào. Ta là đội ngũ đệ tam đội ngũ của thượng cốc, đội ngũ chính là Vương Thất, là một lão binh du côn què chân, tâm địa thật xấu xa!” Trương Tú nghĩ một chút, lớn tiếng trả lời.

Nếu như Trương Tú lúc này ở trong đại quân chinh chiến, Lý Húc muốn nâng lên nhân tình của tướng quân hùng tướng quân hoặc Lưu Hoảng Cơ, trừ hấn ra. Nhưng giờ phút này Trương Tú không thuộc về bất cứ binh mã nào, sự tình có chút khó xử. Bản thân ở một nơi không quen biết, mạo muội mất mát tìm đến cửa, vạn nhất đối phương không cảm kích, ngược lại muốn Trương Tú bị ủy khuất.

Cẩn thận suy nghĩ lại quá trình nhập ngũ của mình, trong lòng Lý Húc chậm rãi có một ý tưởng. Đến bây giờ, cũng chỉ còn cách giấu Trương Tú tới chỗ quân hộ lương trước thôi. Dù sao Hộ Lương quân sẽ không ra trận giết địch, huấn luyện hàng ngày cũng thoải mái hơn ở vận thầu đội nhiều.

“Người ở lại chỗ ta đi, ta xem thử có thể sắp xếp cho người làm quân canh hộ lương không.” Nhìn ánh mắt chờ mong của Trương Tú, Lý Húc thấp giọng phân phó.

“Vây, vây thì không được rồi. Quan phủ lão gia có nói, trừ phi chúng ta chết trên đường. Nếu không, cho dù có trốn vào đây, hòa thượng cũng chạy miếu không thoát được. Ca ca chạy thoát bắt đệ đệ, nhi tử chạy bắt cha...” Trương Tú bị lời của Lý Húc nói làm cho sợ hết hồn, xua tay lớn tiếng nói.

“Người là từ quân nhập ngũ, không phải trốn lao!” Lý Húc cười giải thích. Chẳng qua mới tách ra được một năm rưỡi, hấn phát hiện suy nghĩ của Trương Tú rất trẻ con. Tựa như đột nhiên rơi vào tay mình, mình trở thành đại ca ca, mà Trương Tú lại thành tiểu đệ đệ.

Thiếu niên không biết, khoảnh khắc hấn rời khỏi cổ hương, chênh lệch giữa hấn và đồng bạn đã bị kéo dẫn. Hấn còn tưởng rằng năm vị Ngũ ca của Trương gia ở trong vận lương đội bị

người ta ức hiếp đến choáng váng, đưa tay thay hắt phui đi tro bụi trên người, thấp giọng an ủi: “Ta nhờ người phát phân phần quân thư cho thượng cốc quận, nói thân thể của người cường tráng, bị đưa vào quan quân. Bọn họ không có thù với người, hà tất phải đem người từ trong quân kéo về!”

“Thật sao?” Ngũ Oa Tử Trương Tú trừng to mắt, khó tin hỏi.

“Yên tâm, có ta ở đây, chắc chắn ngươi sẽ không sao!” Lý Húc cười cười, nắm cánh tay Trương Tú lên, chậm rãi đi về phía quân doanh nhà mình.

Chương thứ ba Hà Thảo (7)

Trở thành sĩ quan chính thức đăng ký trong danh sách vẫn là tràn đầy chỗ tốt, chỉ ít tại lúc Trương Tú làm thủ tục nhập doanh cho con cái, Lý Húc đến nơi thuận buồm xuôi gió. Cái này còn chưa bao gồm Vương Nguyên Thông., Sau khi ba bằng hữu Đại Lực của Tề Phá Ngưng và Tần Tử Anh hỗ trợ. Nghe nói người tới là thân thích của Lý Húc, ba người một người ở bên cạnh lều vải của Lý Húc đặc biệt cho Trương Tú ra phòng riêng, một người đẩy áo giáp cùng tọa kỵ tốt nhất, người thứ ba không chút do dự phát quân thư về phía quận Cốc.

“Hắn là Ngũ ca của ta, ta không thể coi hắn là thân binh được!” Lý Húc hơi ngượng ngùng giải thích với mọi người. Mỗi quan quân đều có một hai người thân tín, mấy bằng hữu hiển nhiên đem con trai thứ ba Trương Tú là Lý Húc cố ý kiếm có giữ lại tâm phúc bên cạnh.

“Ta có thể làm thân binh giáo úy đại nhân, ta nguyện ý chiêu cố huynh đệ nhà mình!” Ngũ Oa Trương Tú phản ứng cũng không chậm, biết được đệ đệ tiện nghi của mình vừa mới được Hoàng đế bệ hạ tự tay thăng chức làm giáo úy, lập tức mình bạch chính mình nên đứng tại vị trí nào.

Làm nhân dân tráng kiện thời gian dài như vậy, hắn đối với thể chế quân đội Đại Tùy cũng có chút hiểu biết. Dưới trướng một giáo úy có thể có ba lữ đoàn, từng lữ thống có thể mang theo hai đội trưởng, đương nhiên, nếu hắn đồng ý tự mình kiêm một đội trưởng mà nói, loại cách làm này cũng không thể chỉ trích., Nhưng thông thường sẽ không có ai làm như vậy, như vậy sẽ làm cho người ta cảm thấy trong lòng thống lĩnh quân đội có bố cục quá mức keo kiệt. Mà thân binh của giáo úy đại nhân lại có cơ hội tiếp xúc với tất cả các quan quân, tương lai một khi trên đội bị khuyết thiếu, lấy thân binh bổ sung cho các thông lệ trong quân. Cho dù nhất thời không có cơ hội bổ sung, đãi ngộ khi thân binh so với những tên lính bình thường tốt hơn rất nhiều.

Trương Ngũ Oa nhìn thấy tiền đồ tốt đẹp đang vẫy tay với mình, hẳn rất may mắn hôm nay lá gan mình lớn, lại dám tìm đến trước cửa hàng anh em họ hàng. Cũng may là năm đó mình không ức hiếp biểu đệ quá tàn nhẫn, chí ít trong lòng cũng không để cho hắn ghi hận gì...

Lý Húc kinh ngạc nhìn Trương Tú, không biết làm sao tiếp nhận lựa chọn của đôi phương. Trước mặt người ngoài, hắn không muốn sửa lại mặt mũi biểu huynh, cũng không muốn cho người ta “thiếp phú quý” người ta ấn tượng xấu, lập tức vứt bỏ thân tình. Mặc dù trong trí nhớ của mình, phần thân tình này dày đặc hơn sương giá trên ngọn cỏ một chút.

“Sau này lý giáo úy khởi cư liền do người chiêu cố!” Tần Tử Anh rất hứng thú liếc mắt nhìn hai anh em họ, thấp giọng phân phó Trương Tú. Quay đầu lại, hắn lại chuyển đề tài đến tiệc rượu: “Hai khắc giờ Dậu ở thôn trang của Vương đại hộ chúc mừng người cùng Lưu tướng quân, đi sớm đi, dưới mí mắt hoàng thượng, ta không thể nào loạn quá muộn được!”

Thôn trang của Vương đại hộ chính là cái thôn trang mà lúc Lý Húc và Lưu Hoàng Cơ mới đến đánh đuổi chiến mã. Mặc dù số lượng dân cư và thổ địa của gia đình hắn không bằng một phần mười của Trung Nguyên hào môn, nhưng ở nơi hẻo lánh như Hoài Viễn trấn này, người này có thể coi là phú hào một phương. Hiện giờ toàn bộ trấn Hoài Viễn đã bị hoàng đế bệ hạ cùng hộ vệ lục quân của hắn chiếm cứ., Những quan quân nhỏ như hạt vừng và đậu xanh trong quân đội hộ lương này không có tư cách vào thành uống rượu, cũng chỉ có thể tìm một nhà dân sạch sẽ lưu loát, bỏ lại mấy trăm đồng tiền, góp lên mấy bàn náo nhiệt.

Đợi sau khi an trí xong Trương Tú, cũng dặn dò hắn rõ ràng ở trong hộ lương quân chú ý sự việc, Lý Húc một mình thúc ngựa ra khỏi doanh môn. Thời gian đã hơi chậm, cho nên hắn cưỡi ngựa rất nhanh, cơ hồ trong nháy mắt đã đem doanh địa bỏ lại phía sau, người cùng ngựa đồng thời hòa tan vào trong ráng chiều rực rỡ.

Đối với bức tường thành nơi biên thù mà nói, ba tháng vẫn là mùa xuân sớm đến. Gió có chút lạnh, làm cho người ta không

thể không lần lượt túm chặt dây lụa rải rác trên vai. Mà mặt trời phía chân trời màu vàng nhạt đem mặt mũi cùng tay phơi ải, làm cho người ta trong lòng luôn có một loại cảm giác buông bỏ tất cả y phục, thân thể trần truồng ôm lấy xuân sắc.

Xuân Phong đặc ý, dùng từ này để hình dung tâm trạng hiện tại của Lý Húc là thỏa đáng nhất. Mười sáu tuổi liền làm giáo úy, toàn bộ thượng cộc quận từ cổ chí kim, hầu như không có con em bình dân thứ hai có thể làm được. Ngày xưa xem thường đồng bạn của mình., Nếu như đuổi kịp cửa cầu mình hỗ trợ, mà chút việc lật vật kia cơ hồ là cái nhắc tay của mình. Nghĩ tới ánh mắt cảm kích và khóc linh hồn của biểu huynh, hẳn không khỏi có chút đặc ý, đến mức tiếng chuông ngựa vang lên kịch liệt cũng mất điếc tai ngơ.

“Tiểu tử, xem ra ngươi thật sự rất vui vẻ?” Một thanh âm chua xót đột nhiên vang lên bên người, khiến Lý Húc sợ tới mức rùng mình một cái.

Tay cầm chuôi đao, lúc Lý Húc thấy rõ người ý đồ giục ngựa song hành với mình bên cạnh. Tu thân, eo dài, mặt tuấn tú, lông mi dài, cặp mắt to linh động, khiến người ta vừa thấy đã biết hẳn là một tuyệt thế trí giả.

“Bái kiến Phò mã đốc úy!” Lý Húc nhẹ nhàng đeo dây cương khu vực, sau đó chấp tay thi lễ. Hắn nhớ rõ tên người này, buổi sáng khi gặp hoàng đế bệ hạ, người này đứng ở cuối đội ngũ văn võ. Ở trong một đồng văn võ, hẳn là anh tuấn phóng khoáng nhất. Lời nói cử chỉ lộ ra hương vị phiêu dật, khiến trưởng tử Đường công hiền vốn văn nhã nổi tiếng, Lý Kiến Thành cũng phải buồn bã thất sắc.

“Cũng không phải tại trong triều, ngươi hà tất phải hô chức quan của ta!” Người tới nhẹ nhàng đập đầu cái bụng ngựa, dùng tọa kỵ có thể đuổi kịp tốc độ của hắc phong. Từ những giọt mồ hôi lương thiện trên mũi và trán, xem ra lần truy đuổi này đã mệt lắm rồi. Đặc biệt là danh câu trên thảo nguyên, mặc dù Lý Húc không toàn lực phát ra toàn lực, cũng không phải là chiến mã tầm thường có thể theo đuổi dễ dàng.

“Vũ Văn đại nhân, ngài tìm mặt tướng có chuyện gì sao?” Lý Húc suy nghĩ một chút, có chút đề phòng hỏi. Giao tiếp với

người quá thông minh không phải chuyện thông minh, kinh nghiệm hơn một năm qua lại để hắn nói cho mình như vậy. Huống hồ người thông minh này xuất thân ở Vũ Văn gia, là con trai lão tướng quân, đương kim hoàng đế.

“Nhân tính ngu của ta, người gọi ta một tiếng Nhân huynh là được rồi!” Phò mã đốc úy Vũ Sĩ cùng với việc căn bản không để ý đến mùi vị kính trọng và xa xăm mà Lý Húc nói, cười cười, yêu cầu.

“Không dám, mặt tướng sao dám làm xằng bậy!” Lý Húc nhẹ nhàng lắc đầu, từ chối thiện ý của Vũ Văn sĩ.

“Ta cảm thấy mình không thể với tới, thật không?” Trong mắt Vũ Văn Sĩ hiện lên một tia đùa cợt, mặc dù lóe lên rồi biến mất, nhưng vẫn bị Lý Húc nhạy cảm bắt được.

Tiếp đó, Vũ Văn Sĩ nói giống như lưỡi đao đâm vào lỗ tai hắn, “Nhưng người tự nhận là con cháu Đường Công, sao lại không cảm thấy mình trào cao nhỉ?”

“Phò mã đốc úy đại nhân!” Lý Húc dùng sức kéo dây cương, dắt toạ kỵ lại. Hắc phong đang hưng phấn chạy trên đầu bị đầu lạc đà siết chặt mười phần không nhanh, chân trước giơ lên cao cao cao. Ngay sau đó, phát ra một tiếng kháng nghị mãnh liệt.

“Một con ngựa hoang tốt, không biết là do ai thuần phục!” Vũ Văn sĩ không để ý tới ánh mắt phẫn nộ của Lý Húc, khen ngợi.

“Phò mã úy đại nhân có chuyện mời nói thẳng mặt, nếu Lý mỗ từng đắc tội với đại nhân, Lý mỗ nguyện hướng đại nhân bồi tội!” Nếu như ánh mắt có thể giết người, giờ phút này Vũ Văn Sĩ cùng đầu người đã bay đến giữa không trung. Họ Vũ Văn khẳng định không có đồ tốt, từ sau khi ngày đó Hạ Nhược Mai rời đi, Lý Húc liền nghĩ như vậy. Hôm nay, cử chỉ Vũ Văn Sĩ làm tín niệm này càng thêm kiên định.

“Sáng hôm nay, người chưa từng gặp ta, ta cũng chưa từng gặp người. Vừa rồi ở bên ngoài dắt ngựa, trông thấy người vội vàng chạy qua, ta đột nhiên nhớ tới một vấn đề?” Vũ Văn Sĩ và lời nói dừng dừng: “Với gia thế của Đường công Lý Uyên,

tại sao ông ta lại chọn một người bình dân làm thế chất. Mà thế chất này lại vì Lý gia mà không tiếc tự đoạn tiền đồ!”

“Phò mã đốc úy đại nhân, ta và Đường công là đồng tông, trên tầng quan hệ gia phả này có thể tra xét. Sáng nay Hoàng Đế bệ hạ đề bạt ta, là bởi vì ta từng lập chút ít công lao nhỏ bé, mà không phải bởi vì ta là con cháu Đường công!” Lý Húc trợn mắt, tức giận nhấn mạnh.

Mình không phải dựa vào thế lực Đường Công mới có thể lên chức, tuy sự ủng hộ của Đường Công rất quan trọng, nhưng mình đích xác cũng đã làm rất nhiều chuyện trong hộ lương quân. Hấn chán ghét Vũ Văn Sĩ cùng với loại ánh mắt giống như cái gì cũng biết, càng ghét điệu bộ nói chuyện tự cho là đúng kia hơn. So với những cái này, cái dòng họ ghê tởm, Vũ Văn ngược lại làm cho người ta không miễn cảm hơn nhiều.

“Thật sao?” Vũ Văn sĩ quan sát từ trên xuống dưới Lý Húc, thấp giọng hỏi lại.” Hậu nhân của Phi tướng quân nhiều như vậy, vì sao Đường công Lý Uyên lại cố tình nhận ra đứa cháu này của ngươi, chẳng lẽ ngươi không cảm thấy kỳ quái chút nào sao?”

“Ta chỉ thấy kỳ quái tại sao Phò mã đốc úy đột nhiên quan tâm đến tại hạ!” Lý Húc thật sự không thể chịu nổi sự châm chọc khiêu khích của đối phương, nổi giận dùng dưng phản kích.” Vì sao Đường công nhận đứa cháu này của Lý mỗ, Lý mỗ không có hứng thú giải đáp. Chỉ biết là Đường công đối với Lý mỗ không tệ, kiếp này Lý mỗ cũng không phụ lòng kỳ vọng của hấn! Về phần người ngoài nhìn thế nào, Lý mỗ thực sự không quản được!”

“Hiện tại ngươi lại nói Đường công đối với ngươi không tệ, vừa rồi ai từng nói, tiền đồ của hấn là bằng công lao mà đến?” Phảng phất trời sinh vì để người khác khó chịu, Vũ Văn sĩ tiếp tục châm ngòi lửa giận của Lý Húc.

“Nếu không có Đường công đề bạt, Lý mỗ không vào được đại doanh hộ lương thực. Nếu không có Đường công tiến cử, Lý mỗ cũng không được gặp Hoàng thượng! Đây là sự thật, không ai có thể phủ nhận!” Lý Húc tức giận đến cả người run rẩy, ngực phập phồng bất định. ” Nếu như phò mã úy úy hoài

nghe thân thủ của Lý mỗ, có thể cười ngửa thử một lần. Lý mỗ nhất định sẽ không để cho người thất vọng!”

“Thế nào, bị ta đâm trúng chỗ đau, muốn giết người diệt khẩu sao?” Vũ Văn Sĩ cùng nhìn quanh một chút, làm ra một bộ dạng sợ hãi.

“Không dám, Lý mỗ miệng quá vụng về, chỉ là muốn tìm một biện pháp giải quyết nhanh gọn mà thôi!” Lý Húc nộ tới cực điểm, ngược lại trong đầu lại xuất hiện một tia thanh minh. Mục đích của Vũ Văn Sĩ là châm ngòi ly gián, nếu như mình không thể bị lừa thì..., Tức giận chính là hấn. Cho nên, giờ phút này trong lòng có bao nhiêu nghi vấn, mình đều phải thể hiện sự trung thành đối với Đường Công. Chỉ có như vậy, người nhảm chán mới không tìm được khe hở hạ thủ, âm mưu của hấn mới không thể thực hiện được.

“Nếu như chuyện trên thế gian đều dùng miệng để giải quyết, mà không phải động dao găm, há chẳng phải có thể ít chảy ra rất nhiều máu!” Vũ Văn sĩ nhìn quân doanh kéo dài phía tây bờ sông, lời nói như có điều ám chỉ.

“Lý mỗ hy vọng đại nhân ở trước mặt Hoàng thượng cũng dám giữ thái độ cao thượng!” Lý Húc rốt cục tóm được nhược điểm của đối phương, mở miệng phản kích.

“Lời nói thật nhất có thể nói ra chân tướng sự tình, đại đa số trong tình huống lại không dễ nghe!” Vũ Văn Sĩ nhún vai, chẳng hề để ý sự đả kích của Lý Húc: “Giống như buổi sáng người nói trước mặt Hoàng thượng, còn có những lời ta nói với người đêm nay, đều là nói thật, lại chỉ rước lấy phiền toái cho chính mình!”

“Lý mỗ không dám khi quân, huống hồ sáng nay hoàng thượng cũng không cảm thấy Lý mỗ thô bỉ!” Lý Húc không hiểu ý tứ của Vũ văn sĩ cùng với nửa câu đầu tiên, học bộ dạng đối phương nhún nhún vai, phản bác.

“Nếu như tất cả mọi người đều lừa gạt một người thì người lại nói thật. Người bị mọi người lừa gạt tuyệt đối sẽ không cảm kích người!” Có lẽ bởi vì lý lẽ và từ tốn, khẩu khí của Vũ Văn Sĩ hơi hòa hoãn một chút, tự giải thích.

“Bất kể đại nhân nói gì, Lý mỗ cũng sẽ không cảm kích đại nhân, chỉ coi nó là gió chiều thổi qua!”

“Nếu ta nói cho người biết, Hoàng Thượng vốn muốn ban cho người một chức quan cao hơn, thậm chí là Lưu Hoảng Cơ, lại bởi vì người nói mình là tộc chất của Lý Uyên, lời đến bên miệng lại đổi ý thì sao?” Vũ Văn Sĩ nhìn ánh mắt Lý Húc, cười truy vấn.

“Đường công có ơn tri ngộ đối với Lý mỗ, Thánh Thượng là vua của một nước, khí độ rất không bình thường. Về phần chức quan, Lý mỗ tuổi còn trẻ, tương lai có rất nhiều cơ hội thăng chức, phò mã đốc úy cho rằng có đúng hay không?” Lý Húc thản nhiên nhìn Vũ Văn Sĩ, hai mắt trong suốt như hồ nước.

“Vô luận trong lòng khiếp sợ cỡ nào, đối đầu với kẻ địch mạnh, đều không thể thể hiện ra ngoài mặt được.” Từ Đại Nhân ghé mắt vào tai hắc vang lên. Lý Húc không biết mình có làm được hay không, nhưng trong chớp mắt này, hắc quyết định cố gắng hết sức đi làm.

Không quá lâu, đến Vũ văn sĩ, hắc rõ ràng thấy được sự thất vọng.

“Tiểu gia hỏa, ta không biết người nói thật hay không, nhưng người so với nhìn qua còn thông minh hơn nhiều!” Vũ Văn Sĩ ngây ngốc một hồi lâu, rồi bỗng nhiên nói.

“Đại nhân đã nói rồi, lời nói thật nhất có thể nói ra chân tướng, hầu hết tình huống xảy ra đều không dễ nghe cho lắm!” Lý Húc trả lời tràn ngập Thiên cơ.

“Tiểu gia hỏa nhà ngươi thật thú vị!” Vũ Văn Sĩ cười khẽ, ánh mắt càng ngày càng nhu hòa: “Ta bắt đầu hiểu rõ vì sao Đường Công muốn lôi kéo ngươi, vì sao lão tướng quân lúa mạch đối xử tốt với ngươi như vậy!”

“Có người đối xử tốt với ngươi, chung quy so với mọi người đều chán ghét ngươi phải mạnh hơn một chút, đại nhân cho rằng là như vậy sao?” Lý Húc cười, bàn tay chậm rãi buông lỏng chuôi đao. Hắc phát hiện ra việc đối phó Vũ Văn Sĩ và

những người này, đem lưỡi dao đặt trên lưỡi thương có hiệu quả càng tốt hơn.

“Là như vậy, đặc biệt là có lúc người khiến người khác coi trọng giá trị.” Vũ Văn Sĩ gật đầu, ánh mắt chuyển hướng nhìn về tường thành nơi xa.

Trên tường thành, đã có tiếng gót tranh xa xa truyền đến. Hoài Viễn trấn muốn đóng cửa thành, đám quý tộc lại vào thành muộn nữa sẽ không thể không ở lại ngoài thành qua đêm.

“Ta đi đây, hôm khác sẽ lại đến tìm ngươi!” Vũ Văn Sĩ ôm quyền với Lý Húc, nói.

“Cẩn thận trên đường đi đại nhân!” Lý Húc cười toe toét ôm quyền hoàn lễ. Đối phương lớn tuổi hơn hẳn, chức quan cao hơn hẳn, nhưng không được hẳn cung kính chút nào.

“Xem ra lời nói thật đúng là khó nghe!” Vũ Văn Sĩ quay đầu ngựa, nhanh chóng chạy về phía cửa thành.

“Ý của đại nhân là câu nào?” Lý Húc cười hỏi đối phương.

Sắc trời đã hơi tối, trời chiều đang cố gắng chiếu ánh nắng cuối cùng xuyên qua từ phía sau. Bách Lý Liên doanh khắp nơi vang lên tiếng hát thô của các tướng sĩ đông chinh, rất là náo nhiệt.

Nhưng náo nhiệt là của người khác, giờ khắc này, Lý Húc cái gì cũng không có.

Chương thứ tư Trịnh Quốc Thương (một)

Thời gian trì hoãn trên đường dài, khi Lý Húc thở hồng hộc chạy tới trước bàn rượu, mọi người đã chờ tới bồng ruột. Thấy hấn rút cuốc cũng vào cửa, lập tức xông tới, mồm năm miệng mười trách cứ: “Người tiểu tử này, mới làm giáo úy đã dám kiêu ngạo. Lẽ nào hôm nay người ngựa da sao?”

“Chư vị ca ca chớ trách, sớm đã tới rồi, trên đường đụng phải một tên đáng ghét, bị hấn trì hoãn. Hôm nay tiểu đệ nhận phạt, nhận phạt!” Lý Húc giả bộ sợ hãi, chấp tay chịu khổ. Hấn tuổi nhỏ nhất, đương nhiên mọi người cũng không thể phạt hấn, tùy tiện đếm vài câu, cười kéo hấn vào chỗ ngồi.

Nơi Hoài Viễn trấn dựa vào Hồ cảnh, người bình thường ăn cơm đều ngồi trên ghế, vây quanh bàn. Nhà hộ chủ không phải quán cơm, cho nên đoàn người cũng đành phải nhập gia tùy tục, vây quanh ba chiếc bàn vuông. Cứ như vậy, quan hệ với nhau so với từng người càng thêm thân mật.

Chủ nhân đã sớm biết hôm nay chúng binh đại gia mượn nhà để mượn cơm, là vì cho Lưu, Lý hai người tổ chức tiệc quan, bởi vậy trước đó đã chuẩn bị cực kỳ dụng tâm. Về sau lại từ trong cái miệng rộng của đám người Vương Nguyên Thông mà biết được Lưu gia đã từng nghỉ chân tại nhà mình. Lý hai vị đại nhân hôm nay được hoàng đế ngự khẩu khâm điểm tướng quân và giáo úy., Càng là cảm thấy quý khí tràn đầy cả nhà, mặt mũi truyền ra. Gia chủ phân phó xuống dưới một tiếng, mấy nữ nhân trong phòng ở trên rượu và thức ăn sử dụng toàn thân giải mã. Cho nên mặc dù bãi rượu quan này bày ra hơi đơn sơ, không có quần cung trợ hứng, cũng không có vũ kỹ bồi tiếp, nhưng lại làm cho mọi người ăn đến mức mặt mày hớn hờ.

Rượu qua ba tuần, chúc mừng đáp tạ đã xong, đoàn người bắt đầu bụng bát rượu khiêu chiến lẫn nhau. Lưu Hoảng Cơ vừa mới tăng thêm danh hiệu Xa Kỵ tướng quân, theo lệ cũ binh bộ sẽ để cho chính hấn đề cử một ít lực thuộc hạ. Các tướng

lĩnh trong Hộ Lương quân xưa nay quan hệ tốt với hần, tự nhiên đều có cơ hội thăng quan. Loại này vừa không cần mạo hiểm ra tiền tuyến mạo hiểm., Chức vị cấp trên lại quan tâm rộng lượng ai mà không muốn tranh giành. Trong lòng mỗi người đều có tính toán riêng, khách sáo với nhau, chỉ chốc lát sau, bầu không khí tiệc rượu đã bị đẩy tới trần trụi.

“Húc Tử, vận khí ngươi quá tốt!” Tề Phá bùng bát rượu đi tìm Lý Húc, đỉnh đặc cùng chén với Lý Húc, nói: “Năm tháng, từ đội ngũ thăng lên tới giáo úy, lần đầu tiên lão ca ta thấy có người thăng quan nhanh như vậy. Đêm nay ta cảm ngươi là kẻ ngu, không phải là có người vừa ý ngươi, chuẩn bị kéo đi làm con rể chứ!”

“Có lý, có lý!” Khắp phòng cười to, âm thanh chấn động khiến cửa sổ vang lên ong ong.

Lý Húc Trọng Kiên đã có chức quan chính thức trong người, theo lý mà nói hần nên được trở thành Trọng Kiên hiền đệ. Nhưng hần tuổi còn nhỏ, người cũng hiền hòa, cho nên Tề Ngưng càng nguyện ý gọi hần là Húc Tử để tỏ lòng thân cận. Bình thường nói đùa một vài câu thanh nhã, cũng ưa thích lấy hần làm mở đầu. Chỉ có điều lần này lão Tề vui đùa rõ ràng là quá mức cao minh., Lý Húc căn bản không hiểu kỳ quái ở đâu. Thấy mọi người cười đến mức thở không nổi, trong lòng tò mò, kéo qua Tề Phá Ngưng, thấp giọng hỏi: “Tề đại ca, Hoài Viễn nơi này, thật sự có phong tục cướp con rể sao?”

“Phụt!” Vương Nguyên Thông vừa uống được nửa chén rượu lập tức phun xuống đất, vừa ho khan vừa cười nói: “Ta khục khục, xem, không khác lắm! Sai, khụ khụ, không nhiều, Húc Tử chúng ta tuổi, khụ khụ, tương mạo, khụ khụ...”

Mọi người cười đến gập cả cười, suýt chút nữa xóc cả nóc nhà lên. Đợi cười đủ rồi, mới mồm năm miệng mười nói cho Lý Húc về điển cổ con rể.

Hóa ra Ngụy Tấn hàng lâm, gia đình giàu có thì rất giảng môn đẳng hộ đối. Những danh môn đại tộc chân chính tuyệt đối không chịu thông hôn với dân chúng bình thường. Mặc dù bá tánh bình thường nhà nào cũng đều giàu có, kim ngọc chồng chất như núi, sau khi danh môn nghèo đến mức không có chỗ

lập trù, bán nhà bán đất lấp đầy về lúng túng, người trước cũng không có tư cách qua lại với người sau.

Tiên Đế của bản triều quyết định mở khoa cử, chọn hiền xuất không hỏi xuất thân. Cho nên rất nhiều con cháu bản gia cũng có cơ hội vào triều làm quan, nhất cử trở thành sĩ tộc mới. Vì đề cao địa vị gia tộc nhanh hơn, nhà giàu mới nổi liền nghĩ ra một kỳ chiêu., Chọn thiếu niên tài tuấn làm con rể. Mỗi khi kinh thành kiểm tra, bọn họ phải đi đặt bảng chờ. Nếu như người đồ võ có thiếu niên nhà nghèo, hơn nữa chưa đính hôn, thì trăm phương ngàn kế cướp lấy nhà con gái vào khuê phòng. Sau một đêm,, gạo nấu thành cơm rồi, người cao cấp muốn không kết thân cũng không được. Như vậy, thiếu niên bản gia sau này được vợ và người ở quan trường đón tiếp tiền tài, hàn môn giàu có cũng có cơ hội chen chúc vào hàng ngũ nhà giàu.

“Chỉ là chuyện cười mà thôi, không thấy nhà nào thật sự đi làm như vậy. Nói lời này không trúng đích, phỏng chừng Tử Anh lại muốn mắng mọi người thật giả bộ!” Tề Phá Ngung giảng xong điển cố, nhìn Tần Tử Anh đứng một bên không lên tiếng, cười giải thích.

“Ngày đó là tiêu đệ nhất thời tình thế cấp bách, chư vị huynh đệ chớ trách. Kỳ thật mọi người ai lại không muốn gia tộc thịnh vượng chứ. Nếu như không vì cái này, ai lại còn giở cửa sổ lạnh để khổ học, ai còn ra trận đánh trận!” Tần Tử Anh ngượng ngùng cười cười, trả lời. Phòng đầy người lớn, ngoại trừ Võ Sĩ Hoạch, những người khác đều có bối cảnh dạt dào. Trong lúc đầu óc tỉnh táo, Tần Tử Anh cũng không muốn vì vui vẻ mà đắc tội hết tất cả bằng hữu.

“Kỳ thực, sự việc một gia tộc lên xuống xuống núi không phải là chớp mắt. Người nào từng thấy qua cung điện bắt hủ chứ! Nhưng mà thiếu niên Húc Tử đắc chí, người coi trọng hân không ít đâu!” Lưu Hoảng sợ mọi người gọi lên chuyện đau lòng cho Tần Tử Anh, bưng chén rượu lên cười gia nhập vào đội ngũ trêu chọc.

Nghe Lưu Hoảng Cơ nói như vậy, hứng thú của mọi người rất cao, ai nấy đều yêu cầu Lý Húc thành thật nói ra rốt cuộc là ai

cản hấn lại. Lý Húc bắt đắc dĩ đành phải nói đường ra gặp văn sĩ Vũ Quốc.

“Vũ Văn đại nhân nói chuyện rất vui vẻ, ta không trêu chọc nổi hấn, đành phải để lỗ tai lại nghe hấn huấn luyện!” Lý Húc lắc đầu, cười khỏ hướng mọi người bảm báo. Về phần Vũ Văn Sĩ cụ thể nói cái gì, bị hấn trong lúc cười nói đều che giấu.

“Hóa ra là bị con rể của hoàng thượng kéo đi, không phải bị người ta kéo đi làm con rể!” Vương Nguyên Thông từ trước đến nay không có gì che chở, uống rượu vào càng sâu. trêu chọc vài câu thân phận của Vũ Văn Sĩ cùng hỏi: “Vũ Văn gia hấn chính là đệ nhất môn phái của bốn triều a, chẳng lẽ có nữ nhi đang đợi trong khuê phòng sao?”

“Phỏng chừng không ít. Vũ Văn kể đại nhân xưa nay luôn chăm chỉ gieo trồng!” Có người ở bên cạnh ồn ào đáp ứng. Là một thành viên của Hộ Lương quân, phàm là người trải qua trận tập kích không hiểu sao cùng ầu đả phong ba, đều sẽ không có quá nhiều hảo cảm với Vũ Văn gia.

“Thật là không ổn chút nào, Húc Tử lần này đã nếm mùi đau khổ. Nghe nói nam nhân của Vũ Văn gia xưa nay đều có bộ dáng phụ nữ, tâm tư cũng khó đoán. Nhưng nữ nhân nhà họ sao, ha ha, vừa vặn cùng nam nhân rơi xuống!”

“Đáng thương, đáng thương, đáng thương cho thiếu niên tài tuấn như Lý giáo úy!” Mọi người nhìn Lý Húc, mặt mũi tràn đầy vẻ thương hại. Cứ như hấn đã như sơn dương tiến vào miệng cọp, đợi con cọp lớn Vũ Văn gia này xử lý xong, đến khi thấy Lý Húc trong lòng sợ hãi, mới quay người lại, tìm kiếm chủ đề khác vui vẻ.

Đề tài trên bàn rượu từ trước đến nay chưa đến một chỗ cố định, mọi người đã vui vẻ, cũng không tính là gì. Nhưng Lý Húc lại trong lúc vô tình bị người ta nói có tâm sự, không hứng thú, đụng xung quanh mấy chén rượu, liền lặng lẽ quay trở về chỗ ngồi của mình.

“Ngươi cần thận một chút, người của Vũ Văn gia làm việc từ trước đến nay rất quái lạ!” Thấy mọi người chú ý đều dời đến

nơi khác, Tần Tử Anh vụng trộm kéo Lý Húc một cái, thấp giọng dặn dò.

“Người nhà hần rất khó xử với người khác sao?” Lý Húc suy nghĩ, lặng lẽ thỉnh giáo. quê quán hần là Dịch huyện hẻo lánh, dân phong tương đối thuần phác, xưa nay có rất ít người nhắc tới chương quỹ trong triều đình. Cho nên Lý Húc rất ít hiểu biết về quan trường đấu đá nhau., Thậm chí có thể nói căn bản là trống rỗng. Mà biểu hiện cổ quái của Vũ Vũ Sĩ đêm nay lại khiến người ta sinh nghi. Nói hần có ý xấu, trong lời nói của hần lại không thiếu lời trung thành đảo tai. Nói hần là hảo tâm nhắc nhở, Lý Húc lại không thấy rõ động cơ của hần ở đâu?

“Mỗi gia tộc vì lợi ích của nhà mình đều không từ thủ đoạn. Vũ Văn gia lớn, muốn có nhiều thứ, cho nên phong cách làm việc càng tàn nhẫn. Gia tộc nhỏ, những thứ có thể tranh giành cũng ít, cho nên nhìn bề ngoài có chút thiện lương. Thật ra bên trong đều là mặt hàng hóa!” Tần Tử Anh nhìn bốn phía không người nào chú ý tới hai người Lý Húc, lấy thanh âm cực thấp tổng kết lại.

Từ khi vị hôn thê bị Vũ Văn kể lại cùng thiết trượng hai lão gia hỏa ép phải bỏ nhà trốn đi, tính cách Tần Tử Anh bắt đầu trở nên cực đoan, lời nói cũng cực kỳ sắc bén. Lý Húc Bình Tố tổng cùng hần luyện võ, biết tâm tình hần và hần buồn bực, cho nên cũng không ngại thỉnh thoảng bị lời nói của hần gây thương tích. Nhưng Tần Tử Anh đánh giá một ít hành vi thể đại tộc, nhưng trong mắt Lý Húc lại là củi ba phần.

“Vũ Văn thế gia rất lớn sao?” Lý Húc rót cho Tần Tử Anh một bát rượu nhỏ giọng truy vấn.

Lưu Hoảng đến bàn khác cảm ơn các huynh đệ, chuyện náo nhiệt cũng từ bàn khác chuyển đến bàn khác. Lý Húc trong lòng có việc, Tần Tử Anh tâm tình không tốt, hai người vừa vặn ngồi cùng nhau vụng trộm trao đổi.

“Đại, đi già nói là di mạch Hoàng tộc tiên triều. Ở tiên triều cùng bản triều giao thế khi có công với tiên đế, giết cả đồng tộc của mình làm bồi bại. Cho nên tiên đế cố ý lưu lại thủ vũ văn gia hương hỏa. Đến đương kim thánh thượng này, lại bởi vì bình định có công, sinh tử có phúc., Tướng quân trong nhà,

thượng thư ra một đồng lớn! Trên thực tế, chỉ là một nô lệ chần dề, thời gian quật khởi cũng không được mấy ngày... ”
Tần Tử Anh dùng lời nói cực kỳ ngắn gọn khắc nhon hướng Lý Húc giới thiệu bối cảnh của Vũ Văn gia, tận lực nói móc mỉa năng lực.

Vũ Văn thuật lại sự khác biệt của họ Phá Dã, là nô lệ của Tộc sôi nổi về nhà của mình. Khi Ngụy Hiếu Đế cách lập, tất cả những người ưu tú thay đổi họ Hán. Chủ nhân của Phá Dã Đâu đổi họ Vũ Văn, làm nô lệ hẳn không thể không đi theo. Về sau tổ tiên Vũ Văn gia ở các triều đại thay đổi ánh mắt chỉ có một, chậm rãi thành lập gia tộc của mình. Đến Vũ Văn kể lại hạng người phụ thân Phụ Vũ Văn Thịnh này, đã lên làm trụ quốc đại tướng quân của Bắc Chu.

Khai hoàng nguyên năm, Bắc Chu khí lượng táng tận, Thiên lệnh xã tắc Vu Đại Tùy. Có rất nhiều con cháu Vũ Văn gia không thức thời làm phản, cử binh tạo phản. Vũ Văn kể lại thiếu niên tông quân, giết hết đồng tộc, lập công lao cho triều đình Đại Tùy, được đặc cách đề bạt lên thượng trụ quốc, khen quốc công.

Sau đó tại Đại Tùy gột rửa Giang Nam, bình định chiến tranh Tây Vực, công lao Vũ Văn thuật đều không nhỏ. Đương nhiên, công lao lớn nhất là bồi dưỡng một văn sĩ Vũ Văn tuần tiêu sái, kết thành thông gia với đương kim Hoàng Đế.

“Ta thật không may!” Nghe xong lai lịch của Vũ Văn thế gia, Lý Húc nhỏ giọng lầm bầm một câu. Nghĩ đến mình vừa mới xuất đầu ra một chút, liền chọc phải một phiền toái lớn như vậy, bất giác trong lòng có chút thấp thỏm. Lại nghĩ đến chuyện Vũ Văn sĩ và Đường Công Lý Uyên là cố ý lôi kéo, không thật tâm đánh giá hẳn, tâm tình càng buồn bực, ngay cả rượu uống vào miệng cũng đột nhiên biến thành vị đắng.

Tần Tử Anh thấy vẻ mặt cầu xin của Lý Húc, cho là hắn sợ hãi trong lòng, cẩn thận suy nghĩ một chút, lại thấp giọng an ủi: “Nhưng ngươi cũng không cần lo lắng, hôm nay ngươi biểu hiện trọng nghĩa trên đài tướng, Đường công tất nhiên trong lòng sẽ niệm tình của ngươi. Cho dù Vũ Văn gia không lôi kéo

được người mà còn muốn làm khó dễ người, có Đường công ở đây, bọn họ cũng cần cẩn thận cân nhắc!”

“Tranh nghĩa?” Lý Húc nghi hoặc hỏi. Ban ngày, hắn trả lời câu hỏi của hoàng đế bệ hạ, hại Đường Công vội vàng ra khỏi hàng giải thích hắn không phải cố tình thiên vị chiếu cố con cháu nhà mình. Bây giờ nghĩ lại, tình hình lúc đó thật không xấu hổ. Hành vi hồ đồ như vậy không phải là đại lượng với mình, sao lại cho rằng mình trượng nghĩa?

“Nếu như ta là người, khi Hoàng thượng hỏi câu trả lời kia, thì câu trả lời theo lý là “Trước đó đến đây chưa từng gặp mặt với Đường công, đến nơi này mới biết được đôi bên là đồng tộc.”, Không phải là tự nhận là con cháu của hắn. Người trả lời như vậy tương đương với tự cho là tâm phúc của Đường công. Tuy quét sạch hưng thịnh của rất nhiều người nhưng cũng họa phúc khó lường. Lúc đó Đường công vì tránh né hiềm khích thân thiết của người khác, mặt ngoài chắc chắn phải giải thích với Hoàng thượng một phen. Nhưng âm thầm cảm thấy người báo đáp tri ân tình trong lòng mình., Không vì tiền bạc động tới trước mắt. Sau chuyện, hắn tự nhiên sẽ coi thường người hơn. Lui một bước, cho dù hắn không thừa nhận ân tình hôm nay của người, người khác nếu biết rõ người là tâm phúc Đường công còn muốn hại người, tương đương trực tiếp khiêu khích Lý gia hắn, không khỏi không nhúng tay vào!”

“A!” Lý Húc há hốc mồm, nửa miếng thịt gà nhét ở cổ họng, nuốt không trôi cũng nôn ra. Nghe Tần Tử Anh phân tích, hắn rốt cục hiểu trả lời một câu hỏi của hoàng thượng, còn liên lụy đến nhiều lợi hại bị mất ở trong đó. Nếu trong mắt người khác mình đã là dòng chính Lý gia, cũng khó trách Vũ Văn Sĩ và chuyên môn tìm tới cửa châm ngòi ly gián.

Nhìn xem Lưu Hoảng Cơ đang nâng chén rượu cùng các huynh đệ ngồi trên bàn uống rượu ngắm nhìn Chu Tử Anh như say mà không phải say, hai mắt sáng như tuyết, nhìn lại Tần Tử Anh đang nghiêm túc phân tích tình thế cho mình. Hắn đột nhiên phát hiện, hóa ra người ta học vấn nhiều như vậy, cao hơn nhiều sách đã học từ nhỏ đến lớn.

“Nhìn những thế gia bên ngoài thì mỗi người đều rất hào hoa phong nhã, kỳ thật bên trong nội tạng của Cốt Tử Anh rất dơ.” Rượu của Tần Tử Anh hơi uống hơi cao, nằm sấp trên vai Lý Húc, nói thầm một cách mơ hồ không rõ., “Nhưng thế đạo này chính là thiết lập cho bọn họ, hấn nhìn Lưu Hoằng Cơ bị mọi người vây quanh như sao quanh mặt trăng, tiếp tục nói thầm bên tai Lý Húc: “Muốn làm chút chuyện nghiêm chỉnh, người hoặc phải phụ thuộc vào một thế gia, hoặc là tự mình lập ra một gia tộc, nếu không căn bản không có chỗ nào ra tay!”

.....

“Chuyện đặc ý nhất của lão phu kiếp này, chính là việc mình thành lập một gia tộc, có thể lưu lại mấy đời phú quý cho các người!” Trong Bách Lý liên doanh, lão tướng quân lúa sắt trượng nhìn ba đứa con trai của mình, vừa cười vừa nói. Ban ngày tiếp nhận hoàng đế xem, hấn chịu chút lạnh, buổi tối trở về trong doanh trại cảm thấy thân thể có chút trúc trắc. Theo quân lang cùng các con trai đều khuyên hấn đừng tranh giành công lao của Liêu nữa, lão tướng quân mỉm cười từ chối lời đề nghị này.

Năm đó Đại Trần đế quốc tan thành mây khói, vô số dân chúng chết bởi đao binh. Mà những thế gia đại tộc kia, lại luôn có thể bảo tồn một bộ phận, ở trong triều đình mới mưu đoạt phú quý.

Kẻ không may luôn là người thường, gia tộc càng lớn thế lực càng dễ sống qua mưa gió, trái phải xoay phải. Lão tướng quân cười cười, ánh mắt xuyên qua màn đêm, phảng phất lại thấy được mình hôm qua.

Mình tự tay thành lập một gia tộc, gia tộc họ lúa, gia tộc này không kém bất cứ thế gia trăm năm nào. Cuộc đời có thể như vậy, là đủ rồi!

Tửu đồ: hôm nay có việc, chỉ có thể tạm thời gác lại. Cảm ơn mọi người đã ký một kinh nghiệm.

Chương thứ tư (Chút nhì)

Trong núi say không biết thân là khách, đêm đó, Lý Húc xưa nay nổi tiếng tửu lượng rõ ràng đã uống hết, cười trên lưng ngựa miễn cưỡng quay về quân doanh, cảm xuống bất tỉnh nhân sự. Đợi đến ngày thứ hai hắc tử Nam Kha quốc chu du trở về, đã là mặt trời lên cao, làm trễ nải thao luyện buổi sáng.

Trương Tú mới vào quân doanh, làm việc rất cẩn thận. Thấy Lý Húc tỉnh lại, vội vàng chạy vào trong lều múc nước rửa mặt cho hắn. Lý Húc không dám ở bên cạnh anh họ mình bày giá quan, sống chết không chịu nghe lời. Trương Tú lại nhất quyết muốn làm hết trọng trách thân binh, không chịu buông tay. Hai người lôi kéo một phen, nói năng đủ mọi chuyện, Trương Tú Tài mới buông xuống chậu nước rửa mặt. Không đợi Lý Húc rửa sạch khuôn mặt., Hắn lại dùng khay bưng lấy một bát cháo nóng hằm hập, một đĩa thịt tương, một đĩa thức ăn, mấy món điểm tâm tinh xảo trở về, vừa thay Lý Húc ở trên bàn bày dụng cụ ăn, vừa cười vừa nói: “Phòng bếp là Giáo úy đại nhân mới nóng qua đây, bọn họ nói ngài bây giờ là giáo úy rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể mang thức ăn tới!”

“Ừm!” Lý Húc đáp bừa một tiếng, có chút không thích ứng với thân phận mới của mình, càng không thích ứng để Trương Tú tới hầu hạ. Bất luận năm đó Trương Tú trong trường ở huyện học xem thường mình như thế nào, hai nhà dù sao cũng là biểu hiện thân thiết nhất của cô., Phần thân tình này tuy rằng hơi mỏng, nhưng luôn luôn ở đây. Hắn vừa ngồi ăn cơm, vừa suy nghĩ làm sao bố trí một vị trí thích hợp cho biểu ca trong quân doanh, miễn đi việc khó xử mỗi ngày. Lại nghe thấy Trương Tú bị đá ra ngoài., Vừa đi ra ngoài, vừa nói: “Buổi sáng hôm nay tiểu thư Đường công đã tới tìm ngươi, thấy ngươi còn ngủ, đợi bên ngoài lều một lát đã đi rồi. Ta hỏi nàng không cần đánh thức ngươi nữa, nàng nói không cần!”

“Tiểu thư nhà Đường công?” Lý Húc dừng nửa miếng điểm tâm lại bên miệng, suy nghĩ một chút, mới hiểu được Trương Tú đang nói tới Lý Uyển Nhi. Ngẫm lại xưa nay mình và nàng cùng nhau luyện võ não loạn, nhưng vẫn không quá để ý thân

phận tiểu thư nhà Đường Công của đối phương, miệng bất giác khô khốc.

Uyển Nhi rất thích chạy vào quân doanh, trước khi ta chưa tới Hoài Viễn trấn, có phải nàng đã như vậy không? Lý Húc lén lút tự hỏi mình. Vấn đề này hẳn không cách nào tìm được đáp án, huynh đệ Lý gia một người khôn khéo, trước mặt bọn họ nói chuyện hơi không chú ý, khiến người ta dễ dàng nghĩ tới cấp độ sâu xa.

Vấn đề là, dự định của Lý Húc lại chưa chắc có người nào tưởng tượng sâu xa như vậy. Lý Uyển Nhi có chút hợp ý với mình, điểm này người sáng suốt có thể nhìn ra được. Nhưng loại hợp ý này có hay không, Lý Húc đau không lại định. Hắn có kinh nghiệm thất bại một lần cũng không dám dễ dàng suy đoán tâm tư của thiếu nữ. Bây giờ, tình cảm đối với hắn mà nói tựa như đặt trước mặt cô lang, một phương diện khát vọng sự ấm áp trong đó, mặt khác lại không biết đoàn hỏa điểm kia có đem thi cốt mình đốt cháy hay không.

“Trọng Kiên huynh, ta biết ngay người sẽ không bỏ lại ta mà!” Thiếu nữ mặt mũi tràn đầy khói lửa đi ở trước mặt mình, dịu dàng cúi đầu.

“Trọng Kiên ca ca, huynh sẽ bảo vệ muội, đúng không!” Thiếu nữ đầu đầy mồ hôi, con mắt khao khát hỏi dồn.

“Nói khoác hết sức đi, sói sao có thể nuôi lớn được chứ!” Thiếu nữ khịt khịt cái mũi, cười nói.

Mấy gương mặt khác nhau của Lý Uyển Nhi từ trong bữa sáng tỏa ra nhiệt khí, dịu dàng khiêu vũ vây quanh trước mặt Lý Húc. Mỗi khuôn mặt đều là một phần ký ức khác nhau. Chỉ là gương mặt này luôn bị một lớp vải che lại, khiến người ta không thể thấy rõ trong ánh mắt rớt cuộc ẩn chứa niềm ưa thích, hay là tò mò và thưởng thức đơn thuần.

“Gương Thủy phụ thê, từ này thật đẹp. Hán nhân các ngươi thật là biết nói chuyện!” Thân ảnh Đào Ngột thoát ti như khói bay tới, đem gương mặt khác nhau trong trí nhớ của Lý Uyển Nhi vọt đến thất linh bát lạc.

Lý Húc lắc đầu, khẽ thở dài. Có lẽ nàng chỉ thích luyện võ với ta thôi, dù sao toàn bộ quân doanh chỉ có một mình ta tương tự với tuổi tác của nàng. Trong lòng, nàng tự nói với bản thân như vậy.

“Húc Tử, Đường Công có phải muốn nhận ngươi làm con rể? Nếu không, tại sao hắn đối với ngươi tốt như vậy!” Trương Tú cười sạch nước rửa mặt đi trở về, đem đầu đặt ở trên bàn, nhìn trừng vào mắt Lý Húc, thần kinh cười hề hề mà hỏi.

“Đừng nói lung tung, muốn ăn thì ngồi xuống cùng ăn!” Lý Húc cầm một miếng điểm tâm, dùng sức bịt miệng anh họ.” lũng đoạn với thế hệ công khanh của Lý gia, không thể nào kết thân với một giáo viên nhỏ được!”

Nói xong, đầu óc của hắn cũng lập tức thanh tỉnh. Từ Đại Nhân đã từng nói, thế gia Trung Nguyên vì lợi ích gia tộc, làm việc sẽ càng tuyệt tình hơn so cả Học Bộ. Tình hình như hắn và Đào Khoát thoát tở, gia tộc Trung Nguyên sẽ không chút do dự mà chia rẽ hai người, căn bản không cần tìm lý do gì.

“Nhưng ta nghe người ta nói, càng là tiểu thư của hào môn thì càng thích Lạc Phách Tài Tử!” Trương Tú vừa ăn từng miếng từng miếng nhỏ để cung cấp cho quan quân, vừa bắt đầu mộng giúp Lý Húc: “Huống hồ bây giờ ngươi thăng quan nhanh như vậy, lại được hoàng thượng ban thưởng!”

“Được rồi, theo như người nói, ta có nên viết thơ hay không, tặng một bài viết cho tâm tích. Trừ tài tử nghèo đói đãi với đại hộ tiểu thư là thật lòng, những công tử Vương Tôn khác nhất định là hư tình giả ý! Ta thấy người ở trong quán trà nghe người ta nói chừng chú nghe nhiều rồi, phán đoán bệnh, không phải chỉ là ngại chỗ ta thoải mái, muốn trở về vận chuyển gân cốt trong đội ngũ lương thực!” Lý Húc nặng nề buông bát xuống, thấp giọng quát lớn.

Trương Tú thấy biểu độ nổi giận, vội vàng dùng miếng điểm tâm bịt miệng. Sau khi ăn từng miếng từng miếng, lại nghĩ tới một việc, đứng dậy, bẩm báo với Lý Húc đang chuẩn bị đi ra ngoài: “Có một đội quân họ Võ cũng đang đến thăm giáo úy đại nhân, để lại một cái gói nhỏ, sau đó bỏ đi. Giáo úy đại nhân, có muốn ta thay người mở nó ra hay không!”

“Ở đâu, ta tự mình mở. Ta bảo người đừng nói lung tung, không phải cùng người bày ra quan kiêu. Lúc đầu không có chuyện gì, vạn nhất bị người rảnh truyền đi, đối với ta và Đường công đều không có lợi!” Lý Húc thực sự không có cách nào làm gì được vị biểu ca mặt dày này của mình, cười cười, thấp giọng giải thích với hắn.

“Cái này, ta hiểu. Không phải là thay người tính toán sao, không làm chủ tướng mưu đồ, muốn ta làm thân binh làm gì!” Trương Tú buông bát, đứng dậy đi ra doanh trướng, một lát, lại cầm một cái bao nhỏ đưa vào. ” Nói với người, ta cam đoan không truyền lục Nhĩ!” Nói xong, đem cái bọc đến trước mặt Lý Húc, cũng không nhìn, thu thập đồ ăn rồi đi ra cửa.

Võ sĩ Chử để lại cái bọc đó làm bằng vải Cát, nhìn bề ngoài thì thấy rất bình thường. Sợi dây buộc trên bao vải lại là một cái nút thắt hoa mai tinh xảo, bên trên còn dán dán dán thiếp bái. Nếu như trên đường đi bị lén mở ra, cuối cùng người thu được bọc đồ có thể nhìn ra dấu vết mở ra.

“Võ huynh đúng là người cẩn thận!” Lý Húc lắc đầu cười, dùng dao đen cắt đứt dây buộc. Sau khi vỏ được mở ra, bên trong lộ ra một cái ngọc như ý tinh xảo. Trên chuôi ngọc, một lão tiên râu bạc đang mỉm cười chỉ vào mặt trời trên không trung. Thăng ngày càng cao, đây là lời chúc mừng mà người vừa mới làm quan đều thích nghe. Võ sĩ Lam tinh tế, thế mà có thể trong thời gian ngắn như vậy có thể tìm được một phần quà tặng thích hợp như thế.

So với tâm tư của Lý Uyển Nhi, tâm tư của Võ Sĩ Hoạch dễ nói là sáng suốt. Hắn có xuất thân ngang với Lý Húc, trong nhà đều là tiểu thương. Chỉ là sinh ý của Võ gia hơi lớn một chút., Nghe nói ở Thính Châu phàm là người bán gỗ đều có liên quan đến võ gia. Gia cảnh tuy rằng giàu sang và đông đúc, nhưng ở quan trường Võ Sĩ Hoạch lại không có chỗ dựa nào cứng cỏi cả., Cho nên hắn ở trong đội hộ lương chỉ có thể làm nhóm trưởng. Sau đó bởi vì đi gần với bọn Lưu Hoảng Cơ, theo Lý Húc lên chức mà lên làm đội trưởng. Bây giờ Lý Húc lại thăng một cấp trở thành giáo úy, vị trí vốn là vị trí đoàn khách lại xuất hiện chỗ trống. Là “đế chính” luôn theo bên cạnh Lý Húc, vị trí này hiển nhiên là Võ Sĩ Hoạch.

“Một giáo úy dưới trướng có thể có ba lữ hiệu!” Lý Húc nhớ lại, tối hôm qua trên đường trở về doanh trại, Lưu Hoảng Cơ đã từng cùng mình nhắc tới chủ đề tương quan. Hộ Lương quân bởi vì biểu hiện đột nhiên xuất hiện, mà hôm nay chủ tướng lại biến thành Xa Kỳ tướng quân, cho nên đã bị Binh bộ hạ lệnh mở rộng. Có hơn chín trăm tân binh sắp từ những đội khác rời đi, giao cho Lưu Hoảng cơ chỉ huy.

Cho nên, danh ngạch mà một vị giáo úy Lý Húc nắm trong tay không chỉ là một vị trí mà hẳn đã bỏ trống. Theo ý của Lưu Hoảng Cơ thì đội nhân mã mà Lý Húc dẫn theo ngoại trừ một nhóm kỵ binh ban đầu, hai vị tu sĩ còn lại đều được tân binh bổ sung, trực tiếp bổ sung thành một đoàn kỵ binh.

Vị trí lữ khách của Võ Sĩ Hoạch khẳng định phải giữ lại, mặc dù hẳn không đưa ra khỏi Ngọc Như Ý này, Lý Húc cũng muốn đem bộ kỵ binh ban đầu giao cho hẳn. Đây là quy củ bất thành văn của quân doanh, hẳn tuy ngốc một chút, còn chưa đến mức ngu ngốc phá hư quy củ. Hai vị trí còn lại nên sắp xếp cho ai đây? Hắn nghĩ lại, trong lòng loạn cả lên.

Suy đi nghĩ lại, Lý Húc biết mình xử lý chuyện này quả thực không được. Từ sau khi rời khỏi thảo nguyên, cơ hồ mỗi chuyện đều do vị lão đại như Lưu Hoảng Cơ này tay chỉ dạy. Cho nên, hẳn dứt khoát không nghĩ nữa, chỉnh lý lại trang phục thường dùng lúc không tác chiến, trực tiếp đi tới ngoài doanh trướng của Lưu Hoảng.

Lưu Hoảng Cơ vừa vặn không có ra cửa, nghe thân binh bẩm báo Lý Húc tìm đến, vội vàng tươi cười đi ra đón. Hai người bắt tay vào trong trướng, đợi thân binh bưng trà, lui ra, sau đó cao hứng bắt đầu chủ đề hôm nay.

“Bộ y phục của giáo úy này không tệ, còn có vẻ tinh ranh hơn cả bộ lữ khách kia. Để ta đoán xem, ngươi gặp phải chuyện khó khăn rồi, đúng không?” Lưu Hoảng Cơ đặt chén trà xuống, đánh giá y phục Lý Húc, cười ha hả hỏi thăm.

“Đương nhiên không thể gạt được Hoảng Cơ huynh!” Lý Húc cười cười, thẳng thắn thừa nhận. “Ngươi cũng biết, ta không hiểu quy củ trong quân doanh lắm, lại không có người nào thích hợp để chỉ điểm, đành phải chạy tới làm phiền ngươi.”

“Nói xong, chuyện gì?” Lưu Hoằng Cơ cười đáp ứng: “Hiện giờ Đường Công chương quản ba vùng lương thảo, không có thời gian quản chuyện trong quân doanh nữa. Hắn đã dặn dò, nếu có gì khó xử, hai huynh đệ chúng ta sẽ thương lượng!”

“Là chuyện do lũ khách phân phối, ngày hôm qua Hoằng Cơ huynh sẽ nói cho ta ba chỗ trống. Mà ta không biết nên sắp xếp như thế nào.” Lý Húc đỏ mặt, nhỏ giọng trả lời.

Nghe Lý Húc nói xong, Lưu Hoằng Cơ vươn bàn tay to ra, dùng sức gãi gãi gáy của mình. Sở dĩ mình trực tiếp dùng quân đội tân binh mở rộng, chính là vì để vị hảo huynh đệ này có cơ hội đoàn tụ vài người. Tương lai trên chiến trường hay trên quan trường, mọi người đều có thể chiếu cố lẫn nhau. Chỉ là hắn vạn vạn lần không nghĩ tới, thường thức đơn giản như vậy Lý Húc lại không hiểu.

“Nghịch Cơ huynh, người cũng biết đấy, ta bần nhảo không đỡ được tường!” Lý Húc thấy vẻ mặt kinh ngạc của Lưu Hoằng, trong lòng càng cảm thấy hổ thẹn, cúi đầu xuống, cẩn thận từng li từng tí lắm bầm.

“Thôi được, người chưa từng trải qua, tự nhiên không hiểu! Là ta sơ suất!” Lưu Hoằng Cơ cười an ủi Lý Húc một câu, sửa sang lại suy nghĩ, thấp giọng hướng về hắn chỉ điểm: “Nếu như trong quân đội khác gặp phải tình huống này thì...!”, Thông thường người phải sắp xếp hai người mình tín nhiệm, để lại một người cho cấp trên dưới chót! Giáo úy người là ta trực tiếp quản, lãnh đạo trực tiếp chính là đại ca ta đây, cho nên không cần giữ lại, ba vị trí đều để người người tin được là được!”

“Toàn bộ đoàn kỵ binh này của người đều là kỵ binh, biên chế lớn hơn người khác. Cho nên ngoại trừ chỉ có quân số là có, thì còn có Ty binh, Tư Thương, Ty kỵ ba người cùng tham gia tòng quân, một cái chinh phạt hành quân, cũng xem như triều đình chính thức biên chế, có bổng lộc cũng có thể lấy!” Lưu Hoằng Cơ dừng một chút, lại bổ sung.

Nghe đến đây, đầu Lý Húc càng to hơn. Ba vị khách đã sắp xếp cho hắn vắt hết óc, thoáng cái lại có thêm bốn kẻ tham gia tòng quân, không biết hắn tìm ở đâu nữa? Lưu Hoằng Cơ thấy

về mặt khó xử của hắn không giống như là ra mặt, suy nghĩ một chút rồi thấp giọng chỉ điểm: “Tỷ lệ của các người có thể sắp xếp Võ Sĩ Hoạch làm một cái., Hắn ta theo người một thời gian dài như vậy, sau khi người lên chức hắn ta cũng không được nhắc nhở, người khác nhìn thấy cũng sẽ nói người là người bội bạc. Còn hai vị trí khác, một cho Lý Lương, dù sao hắn ta cũng từ phủ Đường công đi ra, nguyên lai cũng đã làm đội trưởng dưới trướng người. Tên còn lại là người tự chọn lọc từ những người bình thường kết giao với chúng ta., Muốn từ một cấp này lên, người chỉ cần nhìn trúng hắn, không cần quan tâm hắn là ở giáo úy nào, ta đều có thể trực tiếp điều cho người. Chẳng qua người tốt nhất trước tiên hỏi ý tứ của hắn, dù sao để hắn nhận tình của người là được. Hành quân lục sự người dứt khoát điều Tần Tử Anh, tính hắn cô quái một chút, tâm vẫn cẩn thận., Bình cấp điều động, sẽ không ai nói mấy lời vô nghĩa. Còn về ba kẻ tham gia quân đội khác, người để bọn lão Vương, lão Tề tiến cử đi, thủ hạ của bọn họ cũng có một đám con cái, ngày thường đều quản lý lương thực thảo khí giới, thuận tiện hơn người tự chọn!”

Chỉ ngẩn ngẩn nói mấy câu, Lưu Hoảng Cơ đã đem toàn bộ mạch lạc của một đoàn kỵ binh móc nối với Lý Húc, không khỏi làm cho người ta bội phục kinh nghiệm của hắn. Lý Húc cảm tạ liên thanh, tìm giấy bút ghi nhớ đề nghị của Lưu Hoảng Cơ. Hai người lại hàn huyên vài câu về quân vụ, Lưu Hoảng Cơ thấp giọng dặn dò: “Trọng kiên cố.”, Bây giờ tốt xấu gì người cũng là Lục phẩm giáo úy, mọi việc đều phải lưu tâm nhiều một chút. Quan trường không thể so với cương trường, ai mạnh hơn yếu liền có thể thấy rõ ràng. Chuyện quan trường từ trước đến nay phức tạp, không cẩn thận làm sai chuyện, có thể hủy đi tiền đồ cả đời!”

“Tạ Hoảng Cơ huynh chỉ điểm!” Lý Húc ngồi ngay ngắn lại thân hình, ôm quyền hướng Lưu Hoảng trịnh trọng nói. Gần nửa năm qua, ở phương diện xử sự làm người, Lưu Hoảng Cơ rất nhiều chỉ đạo đối với hắn. Mặc dù lời nói của Lý Húc không mấy khách khí, nhưng trong lòng vẫn rất cảm kích Lưu đại ca.

“Chúng ta không thể cứ ăn cơm trong nồi được, ta cũng không thể nào có cơ hội chỉ điểm cho người được. Huống hồ chút bản lĩnh thấp kém ấy của ta đều phải chịu thiệt thòi. Người tuổi còn trẻ, sau lưng lại không có ai chống lưng, sau này gặp chuyện có thể sẽ càng nhiều hơn! Gặp nhiều chuyện để nghĩ, có đôi khi coi mình là đối phương, có lẽ sẽ nhìn thấy rõ ràng hơn!” Lưu Hoằng Cơ cười lắc đầu, nói ra.

Lời này nghe có chút cổ quái, giống như hai người sẽ chia tay ngay lập tức. Lý Húc kinh ngạc buông chén trà xuống, lớn tiếng truy hỏi: “Sao Hoằng Cơ huynh lại nói lời ấy, chúng ta vẫn còn kém nhau, sao lại tách nhau ra được. Huống hồ có người ở bên cạnh chỉ điểm, sai lầm của ta cũng sẽ ít hơn!”

“Chúng ta hai người vừa gặp đã hợp ý, ta mang người đến trấn Hoài Viễn, chính là muốn giúp người mưu mô một hồi phú quý. Trên quan trường nhân tình bạc trắng, người trọng nghĩa khí như người không nhiều. Ta giúp người, cũng trông cậy vào tương lai bản thân ở trên chỗ vắng vẻ chiếu cố! Một chút tâm tư nhỏ này, đến hôm nay, làm ca ca, cũng không gạt người.” Hai mắt Lưu Hoằng Cơ đối mặt với ánh mắt thẳng thắn của Lý Húc, thấp giọng trả lời.

Lời nói tuy vạn phần sảng khoái, nhưng cảm giác giữa hai người lại lập tức có chút ý vị lạ lẫm. Suy nghĩ chốc lát, Lý Húc học bộ dáng của Lưu Hoằng Cơ gãi gãi đầu, cười khổ nói:

“Nếu Vô Hoằng Cơ huynh hỗ trợ, ta hiện tại còn phải đào binh trên thảo nguyên. Có thể làm được chuyện ngày hôm nay, tất cả đều là Hoằng Cơ huynh và Đường Công cho. Nếu người có chuyện gì, đừng ngại nói thẳng ra. Hoằng Cơ huynh cũng biết, ta thực không quá nghiền ngẫm tâm tư người khác!”

“Ta nói lời này không phải là muốn người nhận ân tình của ta. Mang người đến quân doanh, chính là muốn cùng mưu phú quý với người. Nhưng trước mắt lại một cuộc phú quý lớn hơn đang chờ người, ta cũng không biết có nên để người đi hay không!” Lưu Hoằng Cơ gật gật đầu, nói ra.

“Đại phú quý, là Hoằng Cơ huynh nói chuyện Vũ Văn Sĩ cùng ngày hôm qua đến tìm ta sao?” Lý Húc suy nghĩ, truy hỏi. Có thể khiến Lưu Hoằng Cơ nói chuyện áp a áp ứng, chỉ có thể là

chuyện này. Hôm qua ở trên bàn rượu nhiều người, chính mình cũng không có cơ hội đem sự tình đi đầu giải thích rõ ràng. Lưu Hoằng Cơ là văn bối thế hệ Lý gia, trong lòng khó tránh khỏi có chút khúc mắc.

“Đúng vậy, Vũ Văn thế gia rõ ràng là muốn lôi kéo ngươi. Bọn họ là đệ nhất môn của Đại Tùy, mà Đường Công hiện tại đang là lạc phách!” Lưu Hoằng gật đầu thừa nhận Lý Húc đoán không sai.

“Đường công có ơn tri ngộ với ta, hướng hồ, hấn vẫn luôn đối xử với ta như con cháu!” Lý Húc cho Lưu Hoằng cơ một nụ cười kiên định, thẳng thắn trả lời. Không cần bất cứ ai khuyên bảo., Hấn cũng sẽ không đầu nhập vào Vũ Văn thế gia. Cho đến nay, người của Vũ Văn gia không có một người nào lưu lại ấn tượng tốt cho hấn tất nhiên là một trong những nguyên nhân đó. Ngoài ra, ở sâu trong nội tâm, Lý Húc cũng cảm thấy có một tia tình thân với Đường công. Mặc dù Vũ Văn sĩ và Vũ Văn sĩ không ngừng châm ngòi châm ngòi., Đường công Lý Uyên hoàn toàn là vì lợi dụng chính mình. Nhưng người của Vũ Văn gia cũng chưa chắc đã có thiện ý gì. Hướng hồ mình dù đầu nhập vào môn hạ của người khác vẫn bị lợi dụng như cũ. Cùng bị người ta lợi dụng, còn không lưu lại nơi này, ít nhất trong hộ lương quân còn có mấy bằng hữu để nói.

“Ngươi có thể nghĩ như vậy, ta an tâm. Việc học vẫn làm quan chính là làm người. Kỳ thật Vũ Văn gia mặc dù đặc thế, nhưng ngươi đi chỉ là dệt hoa trên gấm. Dù sao cũng coi như cùng thuyền dưới trướng Đường công, chỉ cần đem đoạn thời khắc gian nan này chịu đựng qua, người khác cả đời không quên ân tình của ngươi!”

“Học vẫn làm quan, thiết yếu là người làm việc! Tạ Hoằng Cơ huynh chỉ điểm, Trọng Kiên nhớ kỹ!” Lý Húc chấp tay trả lời lần nữa.

Hai người cười đối mặt, trong lòng lại không hẹn mà cùng thờ dài. Nói ra, khúc mắc giữa hai bên cũng không còn. Nhưng ai cũng hiểu, nguyên lai loại tình cảm huynh đệ kia đã theo gió mà đi.

Thời khắc này, Lưu Hoằng Cơ không biết mình lấy được nhiều hay mất đi nhiều hơn. Lý Húc cũng vậy.

Chương thứ tư (hai)

Trầm mặc một lát, ánh mắt hai người lần nữa nhìn nhau, lại lần nữa mỉm cười. Lưu Hoằng Cơ lắc đầu, tự giễu nói: “Kỳ thật có mấy lời ta cũng không thể khẳng định là đúng, nhưng vẫn nhin không được lấy ra khuyên người. Vấn đề làm người tại tốt làm sư phụ, lời Thánh Nhân nói, xem ra quả thực không giả!”

“Là Hoằng Cơ huynh chăm sóc ta, sợ ta chịu thiệt.” Lý Húc cười đáp lại.

Lưu Hoằng Cơ lắc đầu, thở dài. Suy nghĩ một chút, cuối cùng không muốn trong lòng Lý Húc sinh ra ngăn cách gì, thấp giọng dặn dò: “Tâm địa thuần lương, võ nghệ xuất chúng, lại khiên tôn hiếu học, tương lai tiền đồ chưa chắc chỉ giới hạn ở đây. Chỉ là một số quan trường thông thường cần phải chú ý nhiều hơn, nếu không có ai nói cho người, chỉ sợ tương lai sẽ chịu thiệt ở phương diện này!”

“Xin Hoằng Cơ huynh chỉ điểm!” Lý Húc nghiêm mặt đáp ứng. Cùng với Lưu Hoằng Cơ đột nhiên từ bạn bè biến thành quan hệ đồng liêu có lợi hại tương liên với nhau, hẳn cũng cảm thấy phi thường tiếc hận. Muốn làm một số chuyện để bù đắp, trong lúc nhất thời lại không tìm được cách nào để bù đắp.

Lưu Hoằng Cơ lại lắc đầu cười khổ, tựa hồ có thiên ngôn vạn ngữ không biết nên nói gì. Trầm ngâm một lát, thấp giọng hỏi: “Người cũng đã biết, từ lúc Ngụy Tấn tới nay, các triều chính đều bị một ít thế gia đại tộc nắm giữ. Không có bằng chứng nào người muốn xuất đầu, luôn vạ phần gian nan?”

“Ta biết, rất nhiều người sau lưng đều có một gia tộc. Tựa như Nguyên Thông huynh xuất thân từ Hoài Nam Vương gia, lão Tề xuất thân từ Tề gia giữa sông, Tử Anh...” Lý Húc mỉm cười nói ra lý giải của mình đối với thế gia, còn chưa nói hết lời, Lưu Hoằng Cơ đã cười đến không thở nổi.

“Người nói bọn lão Vương, lão Tề, ha ha, huynh đệ, ha ha, quả thật là người!” Lưu Hoảng Cơ ngửa mặt lên trời, vừa đám bàn vừa nói.

Qua một trận vờ ngớ ngẩn của Lý Húc, bầu không khí trong quân trường ngược lại trở nên ấm áp hơn đôi chút. Lưu Hoảng Cơ cười đủ rồi, sai người đi vào lau nước trà dính trên bàn, sau đó lắc đầu tiếp tục nói: “Bọn họ làm sao có thể coi là gia tộc gì chứ, thật ra bao gồm cả Lưu gia ta., Cũng không phải là hào môn chân chính gì. Chẳng qua mọi người đều vì muốn mình nở mày nở mặt, cải trang đại hộ mà thôi! Đệ tử thế gia chân chính, đâu còn cần phải như chúng ta đến quân doanh phục vụ! Bọn họ sinh ra đã là cầm ấn tín, nếu là từ quân đội, ít nhất phải bắt đầu từ tướng quân ngũ phẩm!”

Lý Húc nhớ lại công pháp của Từ Mậu đã từng nói, hẳn luôn hy vọng có thể chen vào gia tộc. Cho nên, từ nhỏ hẳn đã coi hẳn như hy vọng được bồi dưỡng của gia tộc. Thế nhưng những hào môn chân chính kia lại vô cùng xem thường Từ gia, khinh thường qua lại với hẳn. Nếu như dùng tiêu chuẩn tương tự để so sánh, Từ Mậu Công như vậy cũng không tính là hào môn, những đồng bọn trong quân doanh quả thật có “Gian trang đại hộ”. Nghĩ tới đây, hẳn cười cười, tán thành lời thoái thác của Lưu Hoảng cơ.

“Người lẫn lộn trong hộ lương quân thì sao, trong nhà con đường so với bách tính bình thường nhiều hơn chút, trong đó có lẽ còn có mấy con cháu quận thủ, Huyện lệnh, đây là sự thật. Nhưng gia tộc của mọi người đều cách thế gia giàu có rất xa. Cái gọi là hào môn, là chỉ những người trong nhà kia từng làm quan lớn cực phẩm, môn sinh cự cự triều. Sơn Đông có vương., Thôi, Lư, Lý, Trịnh Ngũ Đại Tính, Quan Trung thì lấy Vi, Bùi, Liễu, Quan., Tiết, Dương, Đỗ, lại thêm Vũ Văn gia hiện tại, còn có đám người Tạ gia, Vương gia, Trần gia, tổng cộng cũng chỉ có hai mươi mấy người. Thế nhân đều lấy kết giao làm vinh quang với bọn họ., Mà những gia tộc này lại thường cầu kết với nhau, quyền khuynh triều dã. Lịch đại lịch triều Hoàng Đế đều biết thế gia đương triều chính không phải xã tắc phúc, nhưng lịch đại Hoàng Thượng cũng không có biện pháp giải quyết. Đến triều chính, tiên hoàng khai khoa cử

sĩ, không phân cao thấp cũng có thể thông qua thi ủy quan, chính là vì phá vỡ truyền thống này. Nhưng dù sao khoa cử thời gian ngắn, trước mắt vẫn là thế gia đương chính!”

“Mà những người được đề cử lên làm quan kia, không phải con trai nhà này, chính là cháu nhà nào cũng vậy. Bọn họ thống trị địa phương không còn thích hợp nữa, tai họa khiến dân chúng gánh lấy hai người. Hết lần này tới lần khác người lại không cách nào bắt được bọn họ., Lưu Hoảng Cơ lắc đầu vô cùng bất mãn với tình huống trước mắt. Muốn thay đổi tình huống này thì mình phải đi tới vị trí nhất định. Trong quá trình hướng về phía trước, có một số cái giá phải trả là không thể không trả.

“Đại Tùy triều sắp bị đám gia hỏa này đục khoét, chỉ là hoàng thượng còn chưa biết mà thôi. Hoàng đế bệ hạ thích nghe người ta tán dương, thích khoe khoang võ công cái thế của mình. Giống như lần phạt này, Hoa Húc mưu đồ khắp triều đã hơn hai năm, để tranh luận không thôi. Nhưng không ai mở mắt quan sát địa hình Liêu Đông một chút, cũng không ai suy nghĩ một mình, vạn nhất chiến bại, trở về cho Đại Tùy hậu quả gì.”

“Cửu Cơ huynh nói kẻ nhục thực, đúng không?” Lý Húc thấp giọng xen vào một câu.

“Không phải kẻ ăn thịt bĩ, mà là thế gia hào môn đặt tâm tư vào việc mưu lợi cho gia tộc như thế nào, trong mắt căn bản không có dân chúng hay quốc gia, làm việc cũng không chú ý gì đến đạo nghĩa. Vô luận là ai sơ ý một chút đắc tội với bọn họ, kết quả bình thường đều tan xương nát thịt!” Lưu Hoảng Cơ lắc đầu, mặt mũi tràn đầy vẻ bất đắc dĩ.

“Thế gia đại tộc đều là thịt mục nát đã thối nát từ trong xương cốt!” Tàn Tử Anh tức giận nói ra lại hồi âm trong lòng Lý Húc. La Nghệ tướng quân từng nói, “Người không phải gia súc, không cần danh chũng!” Câu nói này nghe ra khiến người ta nhiệt huyết sôi trào, dưới tế phẩm cũng chưa chắc không có ý xúc động phần nộ.

“Cho nên, ngày sau người ở trên quan trường, tận lực đừng đắc tội người của những gia tộc này. Sau khi gặp phải có thể

tránh thì tránh đi, không thể tránh thì nhin nhường một chút. Chúng ta những con cháu hàn môn này muốn thành tựu một chút, luôn phải trải qua nhiều phen trắc trở!” Lưu Hoảng cơ suy nghĩ một chút, tổng kết lại.

Chí hướng lớn nhất của Lý Húc năm đó chẳng qua chỉ là cái máng trong huyện, nào từng hiểu rõ nửa điểm đạo làm quan. Ân sư Dương lão phu tử thụ nghiệp của hắn cũng chỉ cho Dương Tổ làm phụ tá, chưa bao giờ chính thức đặt chân vào quan trường, hơn nữa còn cực kỳ khí phách làm ăn của người ta., Dương nhiên càng sẽ không chỉ điểm đệ tử bốn nguyên tại quan trường. Lưu Hoảng Cơ hôm nay một phen lí do thoái thác, tương đương tại Lý Húc trước mắt lại đẩy ra một cánh cửa, để cho hắn thấy rõ ràng sự việc trong môn không ô uế. Mặc dù tình huống bên trong môn phái tạm thời hắn không cách nào tiếp xúc, nhưng trong lòng ít nhiều cũng có chút đề phòng.

Lời dặn dò này khiến Lý Húc không khỏi cảm động. Suy nghĩ một chút, hắn lại chấp tay với Lưu Hoảng Cơ, nói: “Đa tạ Hoảng Cơ huynh chỉ điểm, ngày sau ta nhất định sẽ cẩn thận, cố gắng không tự mình tìm phiền toái cho mình!”

“Kỳ thực, Đường công ở chỗ Lý gia, cũng coi như là một hào môn!” Lưu Hoảng Cơ khoát khoát tay, ý bảo Lý Húc không nên quá phận.” Nhưng trước mắt Đường Công đang đi ngược vận, cho nên chúng ta không thể không cẩn thận mọi chỗ!”

“Đường công đi ngược ý trời? Hôm qua Đường Công không phải vừa thăng thành Thiếu Khanh sao?” Lý Húc không hiểu hỏi lại. Bắt đầu từ hôm qua, luôn có người nói Đường công thất thế. Nhưng nếu quan tứ phẩm mà thất thế, đến tột cùng bộ dáng thế nào mới tính là may mắn đây?

“Đường công gia nhiều thế hệ đam giết, tiền bối đã từng làm trụ quốc, tổng quản An Châu. Lúc tiên hoàng còn tại thế, Đường công vốn là quan lớn địa phương. Hắn và đương kim thánh thượng là bà con thân nhất., Quan hệ giữa hai bên cũng rất thân mật, về sau thánh thượng nghe người khác nói bậy, lập tức giáng hắn thành một tên tiểu lại lục phẩm. Qua hai ba năm, Đường công mới từ từ leo đến vị trí ngày hôm nay!” Lưu

Hoàng Cơ thấp giọng giải thích với Lý Húc. Hai người bây giờ đều là phụ thuộc vào tướng lĩnh Lý gia, tình huống chi tiết của gia tộc Lý thị., Hấn đương nhiên muốn cẩn thận nói rõ ràng với Lý Húc. Làm như vậy tốt có hai cái, thứ nhất miễn cho Lý Húc đánh bậy đánh bạ, trong lúc lơ đãng tổn hại lợi ích nhà mình. Thứ hai, cũng có thể làm cho Lý Húc, một kẻ phụ tá mới làm ăn an tâm, sẽ không dễ dàng bị người khác lôi kéo.

“Ai hư vậy, lại gây khó khăn cho Đường Công?” Lý Húc không hiểu dụng tâm lương khổ của Lưu Hoàng cơ, chỉ lo cho mình tò mò, truy vấn mà thốt ra.

“Cũng không phải là ai mắc mưu, là có người tạo ra dân gian đầu, nói cái gì “Đào Lý Tử, hồng thủy quán quanh Dương Sơn.” Kết quả vạn tuổi cảm thấy là họ Lý nguy hiểm đến Đại Tùy xã tắc, cho nên muốn giết Đường công. May có triều thần khuyên giải, mới bị hạ thấp mấy cấp, đặt vào vị trí thiếu giám trong điện xem ngày sau, về sau lại giáng xuống làm đốc úy của Hoài Viễn trấn!” Lưu Hoàng cười khổ.

“Hoàng thượng làm sao lại tin lời này được, thiên hạ có nhiều người họ Lý như vậy, nếu giết sạch sẽ, chẳng phải là máu chảy thành sông rồi!” Lý Húc kinh ngạc nói. Nói xong mới ý thức được mình đại nghịch bất đạo, lại dám phê bình đương kim Thánh Thượng. Ngẫm lại hôm qua vị anh Minh Đế Vương đã nhen nhóm ý chí chiến tướng sĩ trên đài kia, trong lòng hấn thế nào cũng không thể liên hệ được một tên hồ đồ mê tín với đương kim Hoàng thượng.

“Có thể hoàng thượng không tin, nhưng hấn sợ người khác tin, uy hiếp đến giang sơn Đại Tùy!” Lưu Hoàng Cơ thở dài, giống như đang báo cáo bất bình cho cuộc gặp gỡ Lý gia vậy. ” Tuy nhiên, bây giờ phong ba cuối cùng cũng đã kết thúc, dựa theo những lời nói vạn tuế ngày hôm qua, có thể hấn đã không muốn truy cứu việc này nữa rồi!”

“Ta thấy Đường công đã một lần nữa có được sự tín nhiệm của bệ hạ!” Lý Húc gật đầu đồng ý. Trong lòng hấn lại nghĩ tới lời của Vũ Văn sĩ cùng Tàn Tử Anh, nếu lúc ấy chính mình không tự nhận là văn bối của Lý Uyên, có lẽ được trao cho chức vị sẽ cao hơn một chút. Nhưng lời này hấn không thể cùng Lưu

Hoàng Cơ đề cập đến., Nói cũng không đưa tới bất kỳ tác dụng chính diện nào. Đối phương không còn là lần đầu gặp mặt, tên đầu sở chỉ vào mũi máng người dạy dỗ bằng hữu của hắn, bản thân cũng không còn là tên ngốc ngây thơ mê tình hiểu kia.

Cơ hồ trước một đêm, mọi chuyện đều thay đổi. Có lẽ biến hóa đã sớm bắt đầu, chỉ là chính mình tù túng, một mực không nhận ra mà thôi.

Giảng giải xong kinh lịch khúc chiết của Đường Công ở quan trường, Lưu Hoàng Cơ nhìn bên ngoài thời gian còn sớm, lại vô cùng nghiêm túc chỉ điểm Lý Húc ngày thường như thế nào cùng thượng cấp, hạ cấp và đồng liêu kết giao chi đạo. Tuổi của hắn so với Lý Húc lớn gấp đôi., Mặc dù tự giấu mình là đệ tử hàn môn, ở phương diện lý giải cùng sự cố nhân tình, dù sao cao hơn Lý Húc không chỉ một chút. Có một số lời khuyên khiến Lý Húc tự cảm thấy mình được lợi không ít, có vài lời khuyên khuyên tuy rằng nhất thời Lý Húc không thể nào hiểu được., Cũng coi như trưởng lão dạy bảo ghi nhớ trong lòng. Hai người nói chuyện một chút, trong lúc bất tri bất giác đã đến buổi chiều chưa đến, thân binh tiến đến hỏi xem tướng quân xe ngựa có truyền cơm hay không, Lý Húc nhanh chóng đứng lên, chuẩn bị cáo từ.

“Không bằng cùng nhau uống rượu, ta gọi lão Tề chuẩn bị một ít rượu ngon đến, mấy người chúng ta ở trong quân doanh len lén uống!” Lưu Hoàng Cơ suy nghĩ một chút, cười đề nghị.

“Đại quân đang chuẩn bị vượt qua, cần phải cẩn thận một chút. Vạn nhất bị đội tuần tra bắt được, nếu buộc tội thì thể diện của mọi người đều không tốt!” Lý Húc cười, cự tuyệt ý tốt của Lưu Hoàng. Mọi người vốn có thói quen len lén uống rượu trong quân doanh., Đường công Lý Uyên cũng mở một con mắt, nhắm một con mắt. Nhưng giờ phút này trăm vạn đại quân tập trung xung quanh, mỗi ngày có gần thiên tử cận vệ giám sát quân kỷ. Tại doanh lén lút uống rượu, hôm nay đã trở thành một hoạt động vô cùng nguy hiểm.

“Cũng tốt, đợi bọn hắn đi qua sông đánh giặc, chúng ta những huynh đệ không cần ra chiến trường lại uống cho thống

khoái!” Lưu Hoằng Cơ gật gật đầu, cười nói.

“Ừm, hy vọng đại quân sớm ngày đánh hạ bình thỏ!” Lý Húc từ đáy lòng cầu nguyện nói.

Mặc dù hẳn không xem trọng kết quả cuộc chiến này, nhưng vẫn kỳ vọng Đại Tùy có thể thuận lợi càn quét đỉnh cao một câu Lệ Lê, ngược lại không phải vì bản thân có thể phân một ít công lao, mà là vì một câu phụ thuộc Tô Khánh năm đó ở Tô Khánh bộ, Tô Triết phụ thuộc.

“Một kẻ nhu nhược không muốn chiến đấu cho tộc nhân của mình, sẽ vì bộ lạc người khác mà đổ máu sao?” Qua thời gian dài, Lý Húc đã quên những lời này đang gây đau đớn cho mình. Trong lòng hẳn, lại đồng ý với lời đồn Trung Nguyên là bộ lạc của mình. Tuy rằng, bộ lạc này thực sự quá lớn, các trưởng lão bộ lạc cũng không đồng lòng.

Vừa đi, vừa suy nghĩ, trong lúc bất tri bất giác, hẳn đã đi trở về bên cạnh doanh trướng của mình. Vừa định đẩy cửa, sau lưng đột nhiên truyền đến vài tiếng “Quạ quạ” làm người ta tức giận kêu lên: “Ha ha, có người bắt đầu phiền não. Ta hôm nay trông thấy hai tiểu hài tử đào đất cát, đào lấy một cái thi thể!”

Không cần đoán, Lý Húc cũng biết người đang nói chuyện là ai. Ngoại trừ người của Vũ Văn gia, người khác không có thói theo thích chọc người khác ghét gì. Hẳn quay đầu lại, nhìn đối phương một cái, Phương Hưng tìm một cái lí do thoái thác, lại nghe Vũ Văn Sĩ nói tiếp: “Hai tiểu hài tử dốc sức liềm mạng đem thi thể chôn xuống, nói cái gì cũng không biết. Thi thể thì ngay tại đây, mỗi ngày đều ở trong lòng bọn họ!”

“Phò mã độc úy đại nhân tìm tại hạ có chuyện gì sao?” Lý Húc nhíu mày, không vui hỏi. Lưu Hoằng Cơ đã từng dặn dò, nói với hẳn tận lực nhường nhịn. Vì lẽ đó, trong lòng hẳn dù phiền thế nào cũng không muốn trực tiếp trở mặt với người Vũ Văn gia.

“Ta đã sớm tới tìm ngươi, kết quả nhìn thấy ngươi đi tới doanh trướng của Lưu tướng quân. Ta ở bên ngoài chờ, chờ hơn hai canh giờ, rốt cuộc mới chờ được ngươi đi ra!” Vũ Văn Sĩ và

biết rõ mình không được hoan nghênh, vẫn cố gắng chen vào cửa doanh trường của Lý Húc.

“Ta và Hoảng Cơ huynh là hảo bằng hữu, tự nhiên là nói nhiều với nhau một chút!” Lý Húc cười cười, trả lời.” Trong quân doanh lập tức khai cơm, những đại đầu binh như chúng ta ăn như thức ăn, phỏng chừng Phò mã úy đại nhân ăn không quen!”

“Lúc không có xung đột lợi hại thì bất luận kẻ nào cũng có thể làm bằng hữu!” Vũ Văn Sĩ và đẩy cửa lều Lý Húc ra, đặt mông ngồi xuống.

“Đám người Vũ Văn gia gần đây luôn có chủ ý với Trọng Kiên!” Đường công Lý Uyên là Lý Trường Tử thành, thấp giọng bẩm báo phụ thân. Lý Uyên là phụ thân đã làm hết phận sự vụ trong gia tộc, bình thường sẽ để bọn nhỏ tham dự. Như vậy, một mặt mọi người có thể ngồi chung một chỗ cảm nhận được sự ấm áp trong gia đình, mặt khác, cũng có thể bồi dưỡng năng lực xử lý thực tế của mấy đứa con trai.

lũn loạn Lý gia đi đến hôm nay đã không dễ dàng, mấy thế hệ người khổ tâm kinh doanh mới có được kết quả này. Trong mấy nhi tử phải xuất hiện một người kế thừa mạnh hơn bậc cha chú mới có thể khiến sự huy hoàng của Lý gia vĩnh viễn tiếp tục duy trì.

Thân là con cháu thế gia, sinh ra bọn họ không phải sinh ra vì mình.

“Trọng Kiên huynh không phải là người dễ dàng bị người ta lôi kéo. Huống hồ, hấn dần dần như vậy, có lẽ căn bản không cảm giác được Hoảng thượng cố ý hạ thấp ban thưởng đối với hấn!” Không đợi Lý Uyên nói ra, Lý Uyên Nhi đã giành nói trước. Nhắc tới Lý Húc Lỗ Động, nàng lại nhớ tới cử chỉ của đối phương rất thú vị. Thiếu niên họ Đái này khác với tất cả con cháu thế gia mà mình quen biết, đôi khi ngây ngốc, đôi khi lại mười phần khiến người khác yêu thích.

“Ta sợ là Lưu đại ca đã gặp chuyện gì đó. Hoảng thượng công minh với chức quan phụ thân, trên thực tế đem chút binh quyền cuối cùng đó đổi sang đoạt lấy. Nếu Lưu đại ca bị người

ta lôi kéo...” Lý Thế Dân có chút lo lắng nhắc nhở phụ thân. Lý Húc bắt quả chỉ là giáo úy, tuổi tác xấp xỉ mình, tài hoa không hiển lộ, mặc dù bị Vũ Văn gia lôi kéo., Đối với Lý gia cũng không tổn thất quá lớn. Nhưng Lưu Hoảng Cơ thì khác, võ nghệ của ông ta cao cường, làm người khéo léo, hơn nữa tổ có thể phục chúng. Một khi nơi ông ta xảy ra phiên toái, cố gắng mấy năm gần đây của Lý gia liền mất đi hơn phân nửa.

Hộ lương binh không phải chỉ là một đám công tử ăn uống chờ chết, rất nhiều đại gia tộc chỉ chú ý tới binh quyền bắt phủ binh, không chú ý tới giá trị ẩn tàng của công tử ca. Gia tộc sau lưng bọn họ tuy rằng không tính là khổng lồ, nhưng số lượng lại nhiều đến một ngàn hai trăm tiểu gia tộc. Có một ngàn hai trăm hộ chính đang quật khởi ủng hộ, thực lực của Lý gia tăng lên một mảng lớn.

Đây mới là nguyên nhân thật sự khiến Lý Uyên bao dung che chở binh khí hộ lương vào lại, người khác không đoán được, nhưng người tu thành và người đời sẽ không không hiểu tâm tư của phụ thân.

“Nếu như họ Lưu không biết tốt xấu, thì một đao giết chết hần!” Lý Nguyên Cát sững sờ nói xen vào một câu, đưa tới một đồng trợn mắt. Hần nhìn sắc mặt của phụ thân, chán nản chui vào lòng mẫu thân.

“Tên Hoảng Cơ này, biết rõ tiến thoái, cho nên các người không cần lo lắng hần sẽ phản bội Lý gia chúng ta.” Lý Uyên và bọn nhỏ đều nói xong, mới chậm rãi đưa ra đáp án của mình. Hần nhìn hai đứa con trai đã trưởng thành, còn có một đứa con gái nhiều tuổi chưa qua đời, suy nghĩ một chút., Tiếp tục nói: “Húc Tử là hài tử thuần lương, tri ân báo đáp, Vũ Văn gia phí bao nhiêu tâm tư, phỏng chừng cũng không có tác dụng gì. Thành tựu tương lai của hần chưa hần dưới Hoảng Cơ, trước mắt theo nhà chúng ta, ngược lại làm trễ nải tiền đồ.”

“Hần là một tiểu tử nông thôn, tiền đồ còn không phải là do ngài cho!” Lý Nguyên Cát thò đầu ra khỏi ngực mẫu thân, ồn ào một câu, sau đó nhanh chóng rút đầu trở về.

“Các người thì sao, cũng cho là như vậy à?” Lý Uyên ngoài ý muốn quát mắng con nhỏ lắm miệng, cười cười hỏi những con

cháu khác.

“Lý gia chúng ta quả thực đối với hấn không tệ, ta nghĩ Trọng Kiên trong lòng cũng rõ ràng điểm này, nếu không sẽ không ngay trước mặt văn võ cả triều thừa nhận quan hệ cùng chúng ta!” Lý Kiến Thành nghĩ nghĩ, trả lời đầu tiên. Gã vẫn luôn nghĩ đối phương coi như một người thân thích tìm đến nương tựa Lý gia, kết giao nhiều rồi, trong lòng đối với Lý Húc cũng sinh ra một tia thân tình.

“Hấn có lòng cảm kích, cho nên cũng dốc hết toàn lực hồi báo cho chúng ta.” Lý Thế Dân suy nghĩ một chút rồi trả lời. Lý Húc sẽ không bị Vũ Văn gia lôi kéo, điều này hấn không nghi ngờ. Nhưng Lý Húc xem như là dòng chính của nhà mình sao, đối với chuyện này trong lòng hấn cũng không có bao nhiêu phần nắm chắc. Người này tuy bề ngoài chất phác, nhưng trong lòng lại có chút chủ ý chết chóc, chuyện hấn đã nhận định, người khác rất khó thuyết phục hấn quay đầu lại.

“Lưu đại ca cùng Trọng Kiên huynh đều rất có tài hoa, phụ thân giúp hấn, bọn họ mới có cơ hội xuất đầu. Nếu như phụ thân không giúp bọn họ, bọn họ cũng có thể ra mặt, nhưng khẳng định phải hao phí nhiều thời gian hơn!” Lý Uyên Nhi có chút khác biệt với cách nhìn của Lý huynh đệ và đệ đệ, càng trọng về phương diện thưởng thức năng lực của Lưu, Lý hai người.

“Hai người bọn họ đều không phải người theo người thành sự, nếu như vì phụ không giúp bọn họ, sớm muộn gì bọn họ cũng bị người ta chú ý tới!” Lý Uyên gật gật đầu, thản nhiên nói:

“Chuyến chinh này, mấy chục nước thuộc hạ theo bên cạnh đại quân xem chiến. Nếu như thắng, cũng có thể chấn nhiếp bọn man di. Nếu đại quân xuất sư bất lợi, sợ rằng...” Hấn thở dài, lắc đầu: “Chỉ sợ tương lai thiên hạ đại loạn!”

“Trước khi loạn lạc đến, chúng ta giúp đỡ một người nhiều hơn một người, tương lai sẽ có thêm một người bạn!” Ánh mắt đảo qua trên mặt mấy người con gái cái cái hiểu cái không, trong lời nói của Lý Uyên tràn ngập sầu lo.

Chú 1:1, là bài cuối Tùy Đồng dao, nguyên văn là: Pháp luật tồn tại, đạo đức tại, cờ trắng thiên tử xuất Đông Hải. Quả đào,

chớ Lãng ngữ. Hoàng Lương lượn núi, uyển chuyển trong hoa viên, uyển chuyển thuộc về Côn Bằng. Quả đào, hồng quần quanh Dương Sơn, tựa như chuyển hoa trong rừng. Mạc Lãng ngữ, ai nói, đào tử, hồng thủy quần Dương Sơn. Giang Nam dương liễu thụ, Giang Nam Lý Vinh. Giang Liễu Phi Miên đi đâu, kết quả Lý Hoa Tùng tất nhiên thành. Nói đến Lý Mật làm, kết quả cuối cùng là tiện nghi cho Lý Uyên.

Chương thứ hai (2)

Cùng Vũ Văn Sĩ nói chuyện là một loại dẫn vật, lưỡi người này tựa như lưỡi của độc trùng, đỏ tươi trong miệng quay cuồng, mỗi một lần phun ra đều là nọc độc ” trí mạng”. Nếu có người lại bắt chước mấy tiếng tê tê vang lên., Lý Húc tuyệt đối sẽ không hoài nghi người này là con rắn ngàn năm chuyển thể, sinh ra là để cho hắn không vui. Nhưng hắn lại không thể đuổi đối phương đi, nói nhẹ, Vũ Văn đại nhân xem như gió thoảng bên tai, nói nặng rồi, dựa vào thân phận phò mã đốc úy đối phương có thể giúp hộ lương quân chế tạo ra vô số phiền toái.

Đối mặt với khuôn mặt anh tuấn trước mặt, Lý Húc cảm thấy tuyệt vọng đối với cuộc đời mình. Nếu như có thể thoải mái tác chiến bờ bên kia của Liêu Hà và đám văn sĩ nói chuyện phiếm, hắn hiện tại tình nguyện đi bờ sông bên kia chiến tử, ít nhất như vậy sẽ chết thống khoái một chút, không cần chịu được sự cay nghiệt vô cùng trước mắt của thằng nhãi này.

Cũng may, hơn trăm vạn đại quân không có khả năng một mực dừng lại tại bờ Tây của Liêu Hà. Đại nghiệp tám năm (612) giáp ngọ: Mười lăm ngày, hoàng đế Đại Tùy bệ hạ tự mình đốc sư, triển khai cường công về phía Liêu Hà Đông. Người đảm nhiệm tiên phong chính là Tả Vũ Vệ, Tả Khâu Vệ và Tả Phán Vệ ba lộ đại quân kế hơn sáu vạn người, tất cả đều là quân tinh nhuệ của phủ đệ, không có một binh dân nào được chiêu mộ lâm thời.

Thượng thư bộ thư, Văn Khải phụng mệnh tạo cầu nổi cho đại quân, trong hơn bốn vạn gia súc kéo dài hơi thở ra nước tiểu, khiêng ván gỗ, gậy trúc cùng cọc ngắn trước đại quân nhảy vào trong con sông lạnh như băng. Bắc Quốc xuân lai muộn., Nước Liêu Hà đang xuân sang, vừa lạnh vừa gấp, thời gian chưa đến nửa nén hương, đã có hơn trăm tên công tượng tham dự xây cầu bị nước sông cuốn đi, những người kiên trì dưới nước cũng bị nước sông đông đến mức bờ môi tím tái, động tác tay chân càng ngày càng không có sức.

“Lấy rượu tới, bảo các thợ thủ công thay phiên nhau lên bờ nghỉ ngơi. Trước khi xuống nước, mỗi người phải uống hai chén rượu mạnh!” Hoàng đế bệ không muốn làm bạo quân, chỉ ít trong mắt ông ta, ông ta không muốn nhìn thấy bách tính của mình bị đông chết.

Mệnh lệnh của hần rất nhanh được truyền xuống, sau một lát, Xa Kỵ tướng quân Lưu Hoảng Cơ mới nhậm chức mang theo huynh đệ hộ lương quân, rượu ngon chuẩn bị cho mấy ngàn vò quân là để ăn mừng bên bờ Liêu Hà. Có người ở bên bờ nhóm lửa trại, dùng ngói sập nung nóng rượu. Đám thợ thủ công sắc mặt xanh đen đến gần, uống rượu, nướng, lại xuống sông. Lên bờ, uống rượu...

Cây cầu nổi khó khăn mở rộng về bờ bên kia, lúc sắp tới giữa sông, tiếng hát của mỹ nhân không thể ngồi yên ở bờ sông. Bọn họ không phải Tổng Tương công, không hiểu được câu “nhân nghĩa” để kẻ địch lên bờ rồi tái chiến. Mấy ngàn chiến sĩ thân khoác trọng giáp lao về phía bờ., Dùng cự thuẫn dựng thẳng lên một bức tường gỗ. Sau bức tường gỗ, mấy ngàn võ sĩ mặc giáp nhẹ đẩy tới bốn mươi mấy cỗ xe nỏ công thủ thành, dùng ngư mã kéo dây cung, đem mũi tên dài còn lại của trượng đưa lên trên sàng nỏ.

Liêu Hà đang nồm nóng, mặt nước gập gió rất lớn, khoảng cách khá xa, cung tên bình thường căn bản không thể gây phiền toái cho đối phương. Vì vậy, chủ soái hai bên không hẹn mà cùng nghĩ tới sàng nỏ, một trận chiến nỏ kéo dài khoảng cách giữa hai bờ.

Tiếng nước cuộn cuộn nhanh chóng bị tiếng nỏ phá không mang đến che lấp, người thứ nhất ngã vào trong nước sông, bị sóng nhẹ nhàng cuốn, nổi lên một gợn sóng màu đỏ rồi biến mất không thấy gì nữa. Tiếp theo là người thứ hai, người thợ thủ công và bình tráng ngoài gỗ trong tay không có bất cứ vũ khí nào né tránh, trơ mắt nhìn từng cây gỗ thô to bay tới, đồng thời xuyên qua thân thể mấy người.

Công tượng và dân tráng rối loạn, muốn chạy trốn, bên người đều là dòng nước chảy xiết, rời khỏi cầu nổi, không biết sẽ bị nước sông cuốn đi đâu. Muốn lùi, đường lui lại bị đồng bọn

của mình ngăn trở, mà trên cầu nổi lên, mấy trăm tên thủ công cầm roi da và hung thần giám sát sắt đá trong chớp mắt bức lên.

“Đừng loạn, đừng loạn, bọn họ không phát triển được!” Thị lang bộ công Hà Kiệt mang theo hơn mười thị vệ chết nguy hiểm chạy qua chạy lại trên nửa cây cầu, cố hết sức cổ vũ dũng khí của các thợ thủ công.

“Đừng loạn, chúng ta trên xe nổ đèn rồi!” Trong tiếng la tuyệt vọng tràn ngập khẩn cầu.

Chiếc sàng nổ của đại triều đại Tùy đích xác đã mở lên, mặc dù động tác chậm hơn đôi thủ nửa nhịp, nhưng chất lượng lại hoàn mỹ hơn xa so với những món đồ chơi quê quê mùa do mỹ nhân Cúi cao làm. Đại tướng quân Tả Khuyết Vệ Vũ Văn kể lại một tiếng ra lệnh, giường nổ đồng thời phát uy, các công tượng ở trong sông loạn thành một đoàn chỉ cảm thấy ánh sáng trên đỉnh đầu tối sầm, ngay sau đó liền nghe thấy tiếng kêu thảm thiết thê lương ở bờ sông bên kia.

Đó là tiếng kêu tuyệt vọng của mấy trăm người đồng thời vang lên. Mũi tên Đại Tùy Đại ở tinh cương, thuần sắt như xé giấy, dễ dàng xuyên thấu tường khiên các binh sĩ cao cú dựng thẳng lên, cắt vỡ thạch giáp hoặc thiết giáp sau bức tường thuần như cắt đậu hũ, đem thuẫn, giáp và cả chủ nhân của chúng đánh trên mặt đất.

“Đừng loạn, đừng loạn, tiếp tục tạo cầu, tiếp tục tạo cầu! Người lui về phía sau, giết ngay tại chỗ “Công bộ thượng thư vũ giáp âm thanh khàn cả giọng kêu to. Trăm vạn đại quân đều đang nhìn hẩn, nếu bởi vì động tác của công bộ thông thả mà gây binh phong, vị hoàng đế tâm cao khí ngạo phía sau kia không bỏ qua được người hẩn là phải gánh vác trách nhiệm.

Mấy thợ thủ công trốn lên bờ bị đám binh sĩ dùng bước chân đâm chết trên bờ, máu theo nước sông tản ra, cùng huyết dung bị tên bắn chết nhuộm đỏ nửa bờ sông. Đi tới cũng là chết, lui cũng là chết, các thợ thủ công không thể lựa chọn chỉ có thể cúi đầu, một bên dùng dây thừng buộc chặt cây gậy trúc dùng để cầu nổi, một bên cầu khẩn Bồ Tát phù hộ, đừng để một mũi tên nổ rơi xuống xung quanh mình.

Vật kia uy lực cực lớn, dù sao mỗi lần chỉ có mấy chục cây, Tuyệt Vong không quên cúi đầu, trong hiện thực hoang đường mà tự mình sáng tạo ra một cái hy vọng không điên.

Số lượng xe nổ cao to ít, chơi không nổi hai quân đôi phó. Mục tiêu của bọn họ là thợ thủ công cài tên lên cầu nổi giữa sông, hơn mười người thợ thủ công như kiến trên gỗ nổi bị mũi tên nổ lật xuống, hơn mười người thợ thủ công dưới sự uy hiếp của mũi tên và râu dài, lấp vào vị trí đồng bạn bỏ mình.

Trên chiến trường, sinh mệnh vốn như sâu kiến.

Trường nổ nhô lên cao, tiếng gió hiu hiu, máu tươi tứa ra, sinh mệnh như sen chảy xuống.

Hơn trăm vạn con kiến tụ tập ở Liêu Hà Tây, trơ mắt nhìn nước lụt từ từ biến thành màu đỏ. Bọn họ không giúp được gì, vô chủ ra lệnh, cho dù bọn họ có thể giúp đỡ cũng không thể động đậy.

“Lôi!” Tả Phong Vệ đại tướng quân Vũ Văn giơ cao bảo đao, uy phong凛冽.

“Lôi ——” Hơn mười tên thân binh cùng cất tiếng hô to. Trong tiếng kèn lệnh, mười tên binh sĩ đồng thời động dây cương của gia súc, mười thốt kéo ngựa chậm rãi hướng về phía trước cất bước. Cánh tay nổ chỉ chỉ chít phản đối, chậm rãi bị kéo thành nửa câu, ba tên tráng hán nâng lên một cái nổ lớn, hung hăng kẹp ở trên rãnh nổ.

Mấy trăm tên, hơn một ngàn nổ binh lặp lại động tác như nhau, hơn ba trăm cây nổ lớn dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng chói mắt.

“Thả!” Vũ Văn thuật lại nặng nề chém xuống bảo đao.

“Ô!” Hơn ba trăm thanh mâu tử vong mang theo tiếng gió bay lên giữa không trung, xẹt qua mặt sông, bắn về phía võ sĩ cao to.

Hàng cao giai binh sĩ xinh đẹp đầu tiên giờ tám thuận bị đập nát, trên tử thi dựng lên hàng tám thuận thứ hai. Trong khoảnh khắc, tám thuận thứ hai lại sụp xuống, mấy mũi tên cự nổ đâm

xuyên qua các lỗ thủng của tử thi, bay về phía cổ nỏ do mỹ nhân cao giai mở ra.

“Khởi thuận, bảo hộ xe nỏ, nâng thuận, bảo hộ xe nỏ!” Võ tướng cao giọng hô to một tiếng, khàn cả giọng. Phần lớn bộ binh bình đứng hai bên xe nỏ đều chạy hết, chỉ có số ít người dừng mãi không để ý tới sinh tử giờ lên tám khiên gỗ tròn nhỏ. Phía trước xe nỏ nhà mình bày ra trận địa hình nửa vòng tròn. Mũi tên xé gió bay đến căn bản không phải con người có thể ngăn cản, “Phốc” một tiếng, tám chấn tứ tán, người bay ngược ra sau, trên xe nỏ được bảo hộ trống không, tự dưng xảy ra một trận mưa máu.

Tàn suất bắn ra của chiếc xe Cao Trảm Lệ trong nháy mắt bị đảo loạn, những chiếc cầu nỏ mà đại nhân thợ thủ công và dân tráng dùng tính mạng xây kéo dài về phía trước từng chút một. Giai điệu Mỹ Nhân chinh đồn những chiếc xe nỏ còn sót lại, tiếp tục công kích cầu nỏ; đại nỏ Đại Tù lại đập nát tường thuận của mỹ nhân cao hơn một chút, đập nát xa nỏ phía sau tường thành...

Mấy đội nỏ binh câu cao không thể chịu đựng được cảnh ngộ bị đánh không hoàn thủ, len lén điều chỉnh mục tiêu, bắn tên nỏ qua bờ sông. Đại Tù Tả Kiệt vệ binh lập tức xuất hiện thương vong, nhưng xưa nay huấn luyện nghiêm ngặt để bọn họ nhanh chóng điều chỉnh tốt phòng tuyến trong đả kích của địch nhân, đem tên nỏ báo thù nhắm vào địch nhân bờ bên kia bắn tới.

Bất kể là số lượng nỏ xa hay về chất lượng nào, quân Tù đều chiếm ưu thế tuyệt đối. Càng nhiều loại cao giai Lệ Oa Xa bị phá hủy ngay tại chỗ, triệt để mất đi năng lực phóng xuất, bộ phận nỏ xa vẫn còn khó khăn chống đỡ, nhưng đối với tướng sĩ Đại Tù đã không tạo thành uy hiếp quá lớn.

“Lui về phía sau, bắn cầu, rút lui, bắn cầu!” Dẫn đội cao giai Cừ Soái dẫn đội chú ý tới tình huống thập phần bất lợi với phe mình, lớn tiếng ra lệnh.

Cao Câu Lệ binh sĩ đã chèo chống đến cực hạn, đuổi theo Tỳ Hưu chậm rãi, mười mấy cỗ xe nỏ còn sót lại cách xa tầm bắn Đại Tù nỏ binh, ở ngoài hai trăm bước bờ sông một lần nữa

chỉnh đội. Sau nửa khắc, mũi tên nổ lại nghiêng nghiêng bay tới, bắn lên từng cột nước cực lớn ở hai bên cầu nổi.

“Đem nổ xa đẩy lên cầu nổi, một câu cao mỹ nhân ép thật xa!” Vũ Văn thuật lại lớn tiếng quát lệnh. Tả Phán vệ cánh tay giơ lên, đem khí giới hạng nặng công thành đẩy lên cầu nổi còn chưa hoàn công. Trung Dũng binh sĩ chống cây nổ, đón lấy tiếng rít trên đỉnh đầu, hướng đường công kích tuyến thứ nhất.

Chưa tới nửa canh giờ sau, mỹ nhân đã lui lại phía sau, cây cầu nổi Đại huyện lại lần nữa kéo dài về phía trước hai mươi mấy bước. Đôi bên đều đứng vững, lại bắt đầu một đợt đơn điệu bắn tên là, mỗi bên trả giá hơn trăm sinh mệnh, sau đó lại lần nữa điều chỉnh khoảng cách giữa hai bên.

Cầu nổi từng tắc từng tắc, dùng tính mạng làm tiền đặt chân, cách bờ sông bên kia đã không còn đủ một trăm bước. Từng đại đội cung thủ câu mỹ bất chấp tất cả vọt lên, tiến hành bắn chum lại đối với người thi công trong lòng sông. Đại Tùy Tả Nhiễm Vệ thì đẩy xe đẩy chéch xe công thành lên cầu nổi, từ trên cao nhìn xuống chống lại các cung thủ nguy hiểm trí mạng ở bờ bên kia.

Nước sông càng ngày càng đỏ, càng ngày càng sền sệt, cơ hồ ngưng trệ. Người thi công kêu lên khẩu hiệu bi thương, buộc từng cây gậy trúc, gõ vào cây cầu. Bọn họ không biết vì sao hoàng đế bệ hạ lại đánh Liêu Đông, trong lòng cũng không lập tức lấy công danh hào hùng hùng chí. Bọn họ chỉ muốn trước khi một mũi tên bay tới, cây cầu đã được hoàn thành. Như vậy bọn họ có thể còn sống rút khỏi chiến trường, hèn mọn như sâu kiến mà tiếp tục sống sót.

Mà giờ khắc này, phía trước là nổ tiễn, phía sau là trường mâu.

Giờ Thân một khắc, tám ván gỗ đầu tiên được dựng lên trên bờ bên kia.

Tửu đồ chú ý: Bắt đầu hàng tuần là tiền cử giải thưởng, mời mua một lượng rượu. Đêm nay còn đôi mới...

Chương thứ tư (3)

Nhìn cầu nổi dùng tính mạng để bố trí trước mắt mình, trăm vạn tướng sĩ hoan hô như sấm động.

Quân nhân hộ lương chỗ Lý Húc mặc dù ít, nhưng hô lên so với bất cứ binh mã nào cũng kích động. Có thể trà trộn vào quân hộ lương, trong nhà ít nhiều cũng có cách, cho nên, tỉ lệ các binh sĩ trong đội ngũ này biết chữ cao hơn các quân khác. Từ trước đến nay người đọc sách đều có một loại lãng mạn thực tế không thực tế., Bọn họ đã từng đọc vô số bài ca ca được viết bằng sắt và máu trong cổ thơ, hôm nay, bọn họ tận mắt nhìn thấy cuộc chiến thật sự, tuy chỉ mở đầu, nhưng hoàn toàn phá vỡ ấn tượng lấy được trong sách vở.

Cảnh tượng trước mắt này không chỉ có thể dùng từ bi tráng để hình dung. Dùng hai chữ thảm thiết để khái quát, lại có vẻ quá đơn bạc. Trong tiếng hò hét của tướng sĩ hai quân, máu đỏ như kiến biến mất trước mắt sinh mệnh, khiến người ta lòng tràn ngập kính sợ đối với Thiên Thần, kính sợ đối với vận mệnh và giết chóc.

Buổi sáng, đám công tử ca hộ lương quân không biết mệt mỏi hò hét phát cờ bên bờ. Bọn họ có thể nhìn thấy từng người từng người bị dọa mất đi gương mặt màu máu, có thể nghe thấy răng của mình và người khác đang không ngừng va chạm với nhau., Thậm chí có thể cảm giác được đuôi và thân thể người bên cạnh đang không ngừng run rẩy. Tuy tiếng xé gió ở gần đó khiến bọn họ muốn bịt kín lỗ tai của mình, nhưng vào giờ khắc này, đại đa số mọi người lại không ngờ tới việc chạy trốn chết., Bọn họ đều là trong số đó, đa số đều nhờ quan hệ với nhau lẫn vào trong Hộ Lương quân, chính là vì tránh cho đi ra chiến trường. Nhưng trong nháy mắt khi cầu nổi hạ xuống, nếu có người ra lệnh, bọn họ sẽ rút binh khí, không chút do dự xông về phía bờ bên kia.

Tả Vũ Vệ, Tả Phản vệ và Tả Lưu Lưu vệ cùng lúc khởi động ba mũi tiên phong, chống lại dòng người cầu nổi, xông lên bờ Liêu Hà Đông. Đám phủ binh qua bờ biển dưới tổ chức giáo

tướng cấp thấp, nhanh chóng chinh đội. Trọng giáp binh, đao thuẫn thủ gần trước, binh binh trường thương, giáp nhẹ chiếm trung, cung thủ rơi xuống, từng trận hình nhỏ nhanh chóng thành hình ở bờ sông bên kia.

Mỹ nhân câu cá sấu như châu châu phần nộ lao tới, ùn ùn kéo đến. Bọn họ định chiếm cứ bãi sông, đẩy đám Tùy quân vừa mới lên bờ vào nước lạnh. Phương trận do các phủ binh tạo thành vẫn sừng sững như bàn thạch không hiểu, chẳng những công kích của cao giai mỹ nhân lần lượt vỡ nát mà còn không ngừng kéo dài hai bên đầu cầu,, Vì các huynh đệ qua sông lần lượt đưa ra đủ không gian đặt chân. Quá trưa ánh mặt trời chính liệt, chiếu mặt sông đỏ tươi như hỏa diễm, vô số tướng sĩ phủ binh thì xuyên qua sông suối thiêu đốt, dùng máu của mình, để chiếu sáng bầu trời màu đỏ, hơn nữa còn thêm đậm đặc một khoản.

“Tiền tướng quân, nhìn kia, Tiền tướng quân đi qua!” Một giọng nói non nớt vang lên bên tai Lý Húc. Hắc nghiêng đầu, trông thấy người con trai thứ hai nhà Đường công la to. Khi Lý Húc đi theo Lý Vũ vệ, Võ Lâu đem tiền sĩ hùng luyện võ, Lý Thế Dân từng ở bên cạnh vụng trộm, bởi vậy, hắc vô cùng quen thuộc với bộ ngân giáp trên người như lông chim của Tiền sĩ.

Lý Húc chỉ vội vàng quét mắt nhìn Lý Thế Dân một cái, chuyển ánh mắt về bờ sông bên kia. Binh sĩ qua cầu quá nhiều, tầm mắt của hắc luôn bị cái đầu người run run che đi. Nhưng toàn bộ cảnh tượng trên chiến trường gần như giống nhau, sau khi ánh mắt ở một chỗ nào đó bị ngăn cản, chuyển tới chỗ tiếp theo nhìn thấy cảnh tượng cường liệt tương tự.

Đây là thảm liệt hùng vĩ không thể so sánh với việc chém giết giữa các bộ lạc thảo nguyên. So sánh ra, Lý Húc hai năm tới đây tham gia tất cả trận chiến, bao gồm cả một lần bị Lý Đại Nhân điều khiển đánh tan hang ổ của Hề Bộ., Trình độ kịch liệt không bằng một phần mười trận chiến trước mắt. Về phần Mã tặc trên đường về Trung Nguyên tham dự huyết chiến với Hùng Quyết Lang Ky, so sánh với trận chiến bờ sông bên kia quả thực là một đứa bé chơi bòn, căn bản không đáng nhắc tới.

Lý Húc nghe thấy tiếng hít thở nặng nề của mình, cũng cảm nhận được trái tim mình hầu như nhảy ra khỏi cổ họng. Hắn cảm thấy toàn thân bị gió thổi cứng ngắt, máu chảy trong mạch máu lại như bị đốt cháy khiến toàn thân hắn đau đớn, ngoại trừ khàn giọng hò hét trợ uy bên ngoài., Hắn không biết mình còn có thể làm gì cho các tráng sĩ qua sông. Nhưng rất nhanh, hò hét trợ uy cũng biến thành xa xỉ, cổ họng hắn đột nhiên khàn xuống, phát ra âm thanh như tiếng chiêm.

Thân ảnh tướng quân Tiền Thế Hùng lại xuất hiện trong tầm mắt hắn, chiến mã đã bị địch nhân dùng loạn mâu đâm chết, lập tức tướng quân biến thành võ sĩ dưới chân, nhưng không ảnh hưởng chút nào đến hành động của hắn. Chỉ thấy hắn hất râu lên, xung quanh phảng phất nhiều hơn một khoảng trống, sau đó lại quét qua, khe hở trong nháy mắt tăng lớn, binh sĩ phủ Đại Tuyền sau lưng nhanh chóng bổ sung đầy khe hở mà tướng quân xông tới, chen người cao giọng về phía xa xa.

Lý Húc không nhìn rõ được bao nhiêu người ngã xuống dưới râu dài của Tiền Sĩ Hùng, chỉ thấy ngân giáp trên người đối phương từ từ biến thành màu hồng phấn. Sau đó, hắn trông thấy chòm râu dài bị gãy lìa, bị tên Tiền Sĩ hùng thuận tay ném vào trong quân doanh, tên võ tướng này bị đâm trúng, cười ngửa. Tiếp theo, hắn nhìn thấy gã ta cầm ngang một thanh đao trong tay, như bước vào chốn không người.

Mỹ nhân cao giọng không chống nổi, Lý Húc vô cùng cao hứng suy nghĩ. Trong lúc bất tri bất giác, hắn đã coi mình như là một thành viên trong đám lính sông, vô cùng khát vọng giành lấy thắng lợi. Nhưng trong khoảnh khắc ánh mắt chệch đi, hắn đột nhiên cảm thấy cực kỳ sợ hãi.

“A!” Rất nhiều tướng sĩ Đại Tuyền xếp hàng chờ xuất phát ở bờ Tây đều phát ra một tiếng kêu sợ hãi, sau đó, bờ sông một mảnh tĩnh mịch. Ở trên mặt sông yên tĩnh như chết, mấy chiếc thuyền ăn nước rất sâu, khói đặc bốc lên theo dòng nước lũ lao xuống.

“Phanh!” Tiếng va đập như trọng chùy nện vào trong lòng mọi người, ngay cả tiết luật do bàn trống đập ra cũng dừng lại một chút. Ngay sau đó, cây cầu nổi trên thượng du vừa mới dựng

lên bị thuyền lửa đánh tan, binh sĩ đang ở dưới sông ầm ầm rơi vào dòng sông màu đỏ.

Bị mấy chiếc thuyền phía trước ngăn trở đường, tốc độ Hỏa Thuyền của đội bậc thang thứ hai giảm bớt nhưng lại như phân phát bốc cháy, như sắp sụp đổ đến nơi. Tai nạn trước mặt không thể tránh khỏi, không ai còn có thể giữ được bình tĩnh. Đám phủ binh trên cây cầu thứ hai xô đẩy lẫn nhau, kêu thảm, định tránh vận mệnh tử vong, nhưng Hỏa Thuyền vẫn theo dòng nước, chậm chậm đánh về phía bọn họ.

Binh lính phía trước cố gắng lui về phía sau, binh sĩ phía sau lại không kịp tránh ra đủ không gian cho bọn họ, vô số người trước khi va chạm cầu nổi đã rơi xuống nước, vô số người bị mình mặc áo bào giẫm dưới chân, còn có vô số người trơ mắt nhìn liệt hỏa phóng tới mình.

Tất cả những điều này chỉ diễn ra trong thời gian mấy hơi thở, người trên bờ lại cảm giác như mấy vạn năm quang âm lưu qua dài dằng dặc. Hỏa thuyền thiêu hủy đạo phù kiều thứ hai, bản thân cũng bị lật úp hơn phân nửa. Nhưng vẫn có năm chiếc, sáu chiếc bị dòng nước mang theo, không thể tránh né nhằm phía cầu phù thứ ba.

Phía đông Liêu Hà, mỹ nhân đã bày ra xu thế bại trận đột nhiên có dừng khí, hò hét hướng các phủ binh phát động phản kích. Trong rừng cây phương xa, sau gò đất, hàng vạn câu mai phục mỹ lệ nổi lên, cầm theo loan đao, trường mâu, cung tên, thiết xoa, một đám quạ đen như muốn nuốt hết đám phủ binh ở dưới sông.

Mượn chiếc cầu nổi thứ ba qua sông chính là tướng sĩ Tả Vũ Vệ, đợt thứ nhất xông qua nước, bước lên cao một câu xinh đẹp không chế đất đai cũng là bọn họ. Mắt thấy hai tòa phù kiều khác phát sinh thảm kịch, các tướng sĩ đang qua sông hoảng hồn, xô đẩy nhau lui về bờ Tây, toàn bộ đội ngũ lại không cách nào nhúc nhích mấy may.

Ngon lửa tử vong từng bước một men theo nước sông đỏ như máu áp sát tới, trong trăm vạn tướng sĩ trên bờ đã có hơn phân nửa nhắm hai mắt lại. Thất bại hôm nay đã không thể tránh khỏi, mặc dù trước mắt tức đoàn người còn ngửi được mùi

thắng lợi. Nhưng thủ lĩnh của đối phương đa mưu túc trí, dự địch dự dõ., Cây cầu quay, phản công, tất cả động tác đều bị bắt gọn gàng. Trong nháy mắt khi thuyền lửa xuất hiện, mấy ngàn tướng sĩ cùng mấy trăm binh sĩ Tả Vũ Vệ trên cầu nổi thứ ba đều đã viết xong vận mệnh của mình, cho dù Tôn Ngô trùng sinh, cũng không cách nào thay đổi được kết cục thảm này.

Có người đã nghẹn ngào khóc lóc, bi ai vì huyết chiến bờ sông bên kia khóc lóc cùng nước sông. Có người trừng lớn đôi mắt bị thương, đưa mắt nhìn các huynh đệ ở trên cầu nổi thứ ba đi hết đoạn cuối cùng của sinh mệnh. Đột nhiên, bọn họ nhìn thấy trên cây cầu nổi thứ ba, lão tướng quân thiết trượng đang vỗ cánh tay hô to., Không ai nghe thấy hấn hô cái gì, lại phát hiện đám người trên cây cầu nổi đột nhiên yên tĩnh, ngay sau đó, các binh sĩ phía trước cầu giờ cao binh khí, hò hét phóng về bờ bên kia, phóng tới tử vong.

“Các huynh đệ, đều là chết trận, chết trận đến bờ bên kia!” Trên cây cầu nổi thứ ba, tướng sĩ Tả Vũ Vệ loạn thành một đồng nghe thấy lão tướng quân của bọn họ hô như là gọi. Tiếp đó, liền thấy lão tướng quân nhảy xuống chiến mã, cầm cây thiết trượng mà lão ỷ thành danh, từ trên cầu nổi nhảy xuống.

Bên bờ cao bắn lên cao, đem bóng lão nhân nuốt hết. Bọt nước tan hết, thân hình cao lớn lại hiện ra trước mặt mọi người. Nước sông lạnh như băng không đến eo Tịch Thiết Trượng, vô số người ở bờ sông phía tây la hét tên lão tướng quân, lão không quay đầu lại, vung thiết trượng, gọi tên binh sĩ ở trong cầu kiều như đang bâng hoàng giấy dựa cùng sĩ tốt giấy dựa ở trong nước, triệu hoán bọn họ cùng đi bờ đông phó chết.

Cầu sắp bị đục gãy, nước sâu không thể quay đầu, chờ chết, chết đã được rồi? Các tướng sĩ hò hét, một người lần lượt nhảy xuống cầu nổi, theo sau thiết trượng, xông lên bờ bên kia. Bên bờ sông, đám quân tháo chạy đang cố gắng quay đầu lại hướng cầu kiều lắc lư một cái, theo sát, đoàn người tụ lại ở phía sau thiết trượng, hò hét xông về phía địch nhân vây quanh, áo bào cô lập không có viện khí.

Cầu lam thiết trượng không biết bị xe thuyền húc gãy từ lúc nào, cũng không biết có bao nhiêu binh sĩ theo hấn xông về phía đám địch nhân. Ngay khoảnh khắc từ khi nhảy xuống nước, hấn không hề quay đầu lại, ném một tiếng công nghiệp và vô số bí mật ra sau đầu.

Một câu mèo mị sát mang theo tiểu đội kỵ binh xông tới, ý đồ tách đám phủ binh cuối cùng này ra. Thuần Thiết Trượng nghênh đón, tay vung trượng xuống, một câu mèo dài Lê Thiển và chiến mã của hấn cùng nhau giải tán. Những nữ nhân cao giai còn lại có ý định báo thù cho chủ nhân, bị bảy tên phủ binh chặt làm tóa kỵ.

Có người kéo một con ngựa kém cỏi, thiết trượng nhảy lên, vung trượng tiếp tục xông tới. Ứng Dương Lang mang theo Mạnh Kim tiên mang theo tiểu đội phủ binh theo sát phía sau lão tướng quân, giống như mười mấy năm qua, tự mình cầm mũi tên gậy đao cho chủ soái. Lại một đội mỹ nhân cao lớn lao lên., Tướng quân cầm đầu định lợi dụng tốc độ của chiến mã đâm rớt thiết trượng, trường lương đâm tới nhưng lại bị thiết trượng nghiêng người nắm trong tay. Tiếp theo, một cây thiết trượng quét ngang, đánh rơi người đẹp cao một câu xuống đất.

Máu như sương lan ra xung quanh chiến mã, nhuộm đỏ mái tóc bạc của lão tướng quân. Đã bao lâu rồi không chém giết sáng khoái như vậy, thiết trượng cũng không nhớ rõ ràng lắm. Hấn chỉ nhớ rõ mình như một người mười sáu tuổi hoặc mười bảy tuổi đã bị ép làm sơn tặc, theo sau Đại đương gia, cướp xá.

Đại đương gia là người tốt, mỗi lần cướp được đồ vật hấn luôn chia đều cho mọi người, ngẫu nhiên hấn còn sẽ tặng một bộ phận chiến lợi phẩm cho dân chúng nghèo khổ xung quanh sơn trại. Nhưng dân chúng vẫn không thích hấn, khi quan phủ đến tiêu diệt, những dân chúng bình thường từng tặng cho quan quân, đưa lên đường nhỏ trên sơn trại.

Đại đương gia chết trận, Thuần Thiết Trượng nhớ kỹ mình bị bắt làm tù binh, sau đó được thứ Thử sử Quảng Châu Âu Dương Kiệt coi là nô lệ hiến cho Hoàng đế lúc đó. Khoảnh khắc đó, Thiết Trượng rút cuộc cũng ý thức được, làm giặc không bằng làm quan. Làm quan ngẫu phát thiện, dân chúng

sẽ cảm thán mang ơn. Làm ngày làm giặc một việc thiện, vẫn sẽ bị người ghét bỏ.

Lại một nhóm binh sĩ cao giai xinh đẹp vây quanh, bị thiết trượng đánh tan. Trên thiết trượng đã dính máu không biết bao nhiêu người, một thân chinh bào cũng là vết máu loang lổ. Thiết trượng lúa vàng cười ha ha, lấy trượng làm thương., Không ngừng đâm về phía trước, mỗi lần đâm, chắc chắn sẽ khiến một tên quân địch ngã xuống đất. Đội ngũ hơn trăm người hấn mang theo đã tiếp cận Tiền Sĩ Hùng bị địch nhân bao vây, ngân giáp sớm đã biến thành màu đỏ tươi, Tiền Sĩ Hùng nhìn thấy chủ soái đang tới gần mình, mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng như tuyết.

Đại Trần hoàng đế bệ hạ ưa thích Thuần Thiết Trượng dũng mãnh, để hấn làm thị vệ cầm dù. Mãng Thiết Trượng nhớ kỹ mình không thích chuyện thị vệ hoàng gia làm, mỗi ngày rời khỏi hoàng cung, tức là chạy đến ngoài trăm dặm cướp của người giàu chia cho người nghèo. Sau này, chuyện này bị người vạch trần, hoàng đế bệ hạ lại không giết chính mình, chỉ để cho mình về nhà.

Lại một đám mỹ nhân câu cao vây quanh, thiết trượng cảm thấy có chút mệt mỏi. Tuổi đã cao, thường thường lực bất tòng tâm. Nhớ tới tuổi trẻ, mình chưa bao giờ cảm thấy mệt mỏi trước mặt địch nhân. Mặc dù là dưới trướng Dương Tổ, đôi mắt mấy chục vạn đại quân, tâm tình cũng trầm tĩnh như vậy.

Năm đó, binh mã Đại Tùy phía nam cũng nhiều như mỹ nhân một câu trước mắt, văn võ toàn triều dồn dập đầu hàng, đã là ô thiết trượng bình dân lại đầu hàng, đầu hàng Tùy quân, hấn muốn tự tay chặt đầu Dương Tổ, báo đáp ân ngộ của Hoàng đế Đại Trần bệ hạ. Nhưng không đợi hấn có thể chịu đựng đến gần chức vị Dương Tổ, Hoàng đế bệ hạ đã bị bắt, sau đó Đại Trần cử quốc đầu hàng.

“Nam Trần đã chết, sau này ngươi theo ta làm đi!” Thiết Trượng sắc bén nhớ kỹ âm mưu của mình bị hàng tướng vạch trần, sau đó Tấn Vương điện hạ, cũng chính là từng chữ mà Đại Tùy hoàng đế bệ hạ đã từng nói qua. Hấn không hề quan tâm bản thân mưu đồ làm loạn, cũng không truy hỏi hành động

sau lưng còn có ai là chủ sứ, chỉ dùng một câu xoa đi tất cả hồi ức liên quan tới Nam Trần trong lòng mình.

Quân địch trước mắt đột nhiên ít ỏi, thiết trượng thấy mình đã hội tụ với đội ngũ của Tiền Sĩ Hùng. Hấn nghiêng đầu nhìn sang phía Mạnh Kim Mâu, phát hiện trên thiết giáp trước ngực viên hổ cấm ít nhất năm mũi tên, trường đao trong tay vẫn lóe sáng như cũ.

“Cầu gãy mất!” Thiết Trượng lần nữa mở miệng.

“Đại soái nói đi đâu?” Tiền Sĩ Hùng chém ngã một tên tiểu bồi uyển chuyển, cười hỏi thăm, giống như đang hỏi tùy ý muốn đi ra ngoài.

Mãng Thiết Trượng dùng binh khí chỉ về phía trước, đám phủ binh còn có thể đứng thẳng ngẩng đầu lên, nhìn thấy trên gò đất xa xa, chủ soái giai xinh đẹp dựng cờ lên cao cao.

“Tả Vũ vệ!” Ứng Dương cao to hét lớn Mạnh Kim tiên, mang theo một tiểu đội binh sĩ phóng tới chủ trận quân địch.

“Tả Vũ vệ!” Tiền sĩ hùng hậu không cam lòng ở phía sau, mang theo một đội binh sĩ khác cùng Mạnh Kim xoa sóng vai đột nhập.

“Tả Vũ Vệ, theo lão phu a!” Âm dương quái khí của thiết trượng vang lên cao cao giọng, tất cả tàn binh có thể đứng lên đi theo chủ soái, trực tiếp đâm vào mi tâm một câu mỹ lệ.

Hai bên bờ Liêu Hà, tất cả mọi người đều sợ ngây người. Không ai có thể dự liệu được, một tàn binh chưa tới năm trăm người không khẩn cầu đầu hàng sống sót, thế mà lại phát động xung kích liều chết với bốn vạn đại quân. Trong lúc nhất thời, những chiến kỳ mạnh mẽ nhao nhao nghiêng ngã, mà bên phía Liêu Hà bên kia, các tướng sĩ Đại Tùy không thể qua cầu nổi đồng thời rút đao, phát ra kính ý cao nhất về phía bờ sông bên kia.

Không có ai quan tâm loại cử động này có hay không nghi ngờ, ngay cả Hoàng đế bệ hạ cũng không quan tâm. Từ khi nhìn thấy thiết trượng lão tướng quân nhảy lên bờ bên kia, tay của Đại Tùy hoàng đế bệ hạ Dương Quảng liền không dừng lại. Lão giống như phát điên quơ trống khua, đem trống trống

da trâu gõ vang rung trời. Tùỳ quân đánh trống đồng thời nhớ lại chức trách của mình, đi theo Hoàng đế bệ hạ tấu ra tiết luật làm các dũng sĩ tấu ra trò khai ca.

Như tiếng trống trận, thiết trượng, Tiền Sĩ Hùng, Mạnh Kim xoa, còn có vô số Phủ binh không ai biết rõ tên vọt vào trong đại quân Hồ Bà.

Dưới sự chú ý của trăm vạn người, thiết trượng của lão tướng quân bước ngang, râu tóc tung bay.

Mấy hơi thở sau, tiếng trống đột ngột dừng lại. Dương Quảng buông trống ra, nước mắt rơi như mưa.

Tửu đồ: Bỏ phiếu, má bên cạnh hoa tươi đề cử vé, cảm ơn.

Chương thứ tư (Bốn)

Ngày thứ nhất chiến đấu theo tiếng trống ngừng lại mà kết thúc. Đại tướng quân Tả Vũ Vệ đại tướng quân Thiết Trượng, Võ Cương lang tướng quân Tiền Hùng và Ứng Dương Lăng đem mười một vị tướng quân từ Ngũ phẩm trở lên bỏ mình tại Liêu Hà Đông. Tả Vũ, Tả Phán, tả Lưu, sĩ tốt của Tả Phán trong lúc cầu nổi bị phá hủy đã cùng với hơn sáu ngàn người đang bị vây hãm trong trận địa địch không một ai sống sót.

Tận mắt chứng kiến lão tướng quân thiết trượng lấy thân hi thân quốc, hoàng đế Đại Tùy bệ hạ vừa đau vừa giận. Sau khi thu binh trở về doanh, kiểm tra trách nhiệm cầm đầu đánh mất lợi, thị vệ lệnh cho thượng thư Vũ Dư bộ phụ trách đốc Tào Phù Kiều đẩy ra doanh môn trăm đầu thị chúng. Văn võ bá quan lần lượt thay Vũ Văn Khải cầu tình, để nộ thiếu giải, truyền lệnh đem Vũ Văn Khải bị tước chức làm dân, lấy Công Bộ Thị Lang làm thị vệ tạm thời tiếp nhận chức vụ của hắn.

Là buổi tối, có người ở trong quân doanh phá nút thắt, ai nghe cũng khóc không ra nước mắt.

“Hoàng thượng còn không thật sự giết Vũ Văn Khải đầu đầu, làm bộ trấn an tâm tư các tướng sĩ mà thôi. Ai không biết Vũ Văn Khải cùng Vũ Văn thuật lại người một nhà, đồ chơi ly kỳ trong Bình Tổ cung đều là bọn huynh đệ bọn họ lấy được đấy!” Lúc ăn cơm chiều, Lý Uyển Nhi ngồi ở bên cạnh Lý Húc vụng trộm nói thầm.

Hoàng đế bệ hạ không cho phép nữ quyền đến bờ sông quan chiến, Lý Uyển Nhi lại không chịu nghe lệnh, trộm một bộ quần áo tiểu binh xen lẫn trong quân hộ lương. Đám người Mảo Thiết Trượng hướng một câu quân trận mỹ lệ khởi xướng xung kích, tiểu cô nương khóc lóc hồ đồ. May mà lúc ấy trăm vạn đại quân không rơi lệ, mới không phát giác ra đó là nữ giả nam đích thực.

“Câu Cao nhân quá âm hiểm, rõ ràng muốn có loại thủ đoạn hèn hạ như xuôi dòng phóng hỏa thuyền này. Cây cầu nổi chắc đến đâu cũng không chịu được đựng vào. Chuyện ban ngày,

đích xác không phải trách nhiệm của Vũ Văn Khải!” Lý Húc nhìn đồng lửa trước mắt, ồ ồ trả lời. Cái mũi hắc có chút cứng ngắc, tiếng nói lúc nói chuyện rất nặng. Đây là bởi vì buổi chiều nhiều nước mắt rơi xuống., Tuy thời gian ở chung với đám người Mãng Thiết Trượng chưa tới một tháng, nhưng sự quan tâm phát ra từ nội tâm của đối phương khiến hắc hết sức cảm động. Đặc biệt là Võ Cương Lang hùng tướng tiền sĩ, đối với Lý Húc mà nói, người này có thể nói là thầy cũng bạn. Không nghĩ tới trong trận chiến đầu tiên, mình sẽ mãi mãi mất đi vị bằng hữu này.

“Chưa chắc là mỹ nhân âm hiểm, dài như vậy một đoạn sông, những gia hỏa bộ binh không biết sẽ phái người đến thượng du để cảnh giới sao?” Lý Thế Dân tức giận ném một cây củi vào đồng lửa, thấp giọng mắng.

Đoàn người nhìn hắc, ai cũng không đáp ứng. Binh bộ chỉ bài trí, phương án tấn công cơ hồ là do một tay hoàng đế bệ hạ ôm. Nếu thật sự truy cứu trách nhiệm chôn vùi thiết trượng, hoàng đế bệ hạ đầu tiên phải tạ tội anh linh người đã chết. Những đạo lý này trong lòng mọi người đều rất rõ ràng, nhưng không ai dám tùy tiện nói bừa. Vì tham gia sự kiện chinh chiến mà đầu tiên., Hoàng đế bệ hạ đã lần lượt giáng tội giam sự của Hữu Thượng Phương Thước, cấp cho Hứa Thiện Tâm và Khâm Thiên giám thuật sĩ tố chất. Hôm nay, ngay thượng thư bộ binh Đoạn Văn Chấn cũng “không nói lời nào, người khác làm sao còn có tư cách “lẽ lười”?

“Nếu như là ta dẫn binh, nhân dịp một câu cao một câu mỹ nhân mừng công tối nay, vụng trộm dùng bè gỗ vượt sông đi!” Lý Thế Dân thấy không có ai để ý đến mình, đứng dậy, quay đầu đi nơi khác. Hắc không thích bầu không khí hiện tại của Hộ Lương quân, từ buổi chiều sau khi thu binh trở về doanh trại, mọi người đều ôm đầu, ngoại trừ rơi lệ, thì không ai nghĩ cách báo thù cho lão tướng quân họ Lúa.

“Một đám phế vật, nếu như ta là...” Tiểu gia hỏa đề thanh đao ngang bên hông xuống, khoác lên vai bị gió đêm thổi bay phát phới.

Trước đồng lửa, sắc mặt mọi người đều rất ảm đạm. Trong đám người bọn họ, ngoại trừ Lý Húc, căn bản không ai chính thức thấy qua máu. Lần đầu thấy chiến đấu quy mô lớn như vậy, rung động trong lòng không nói nên lời. Mặc dù trong lúc xem trận chiến giữa dòng sông mọi người bị chấn động, bị thương, phần nộ tràn ngập, hận không thể tự mình lao tới bờ bên kia, thế là Thiết Trượng lão tướng quân cầm thuẫn giờ cờ. Đợi sau khi thu binh trở về doanh, lý trí và yếu đuối đều trở lại trong cơ thể mọi người.

Có lẽ nhìn thấy tử vong, mới trân quý sinh mệnh. Giờ phút này, mọi người không chỉ vì áo bào hi sinh mà bị thương, trong lòng bọn họ càng nhiều chính là sợ hãi tương lai. Cự nỏ không có lý trí, sẽ không bởi vì nhà ai có tiền, liền tránh đi ngực ai. Nước sông cũng không nói tình cảm, sẽ không vì ai đọc được nhiều sách, liền đem hắc xông lên bờ.

Mặc dù trước mắt hộ lương binh không cần nhắc đao xung phong liều chết, nhưng ai cũng không dám bảo đảm, ngày nào đó đối mặt với mấy vạn quân địch không phải là mình.

Lý Húc mặc dù đã trải qua chiến trận, nhưng cảm giác trong lòng cũng không tốt hơn bao nhiêu so với mọi người. Võ nghệ của Mãng Thiết Trượng và Tiền Sĩ Hùng cao bao nhiêu, hắc so với bất luận người nào bên cạnh lửa trại đều rõ ràng, lấy võ nghệ hai người cao như vậy mà còn muốn hãm trong quân trận., Bản lĩnh kém cỏi đó của mình càng không đáng nhắc tới, hành quân đánh giặc không phải là cuộc tử võ của giáo trường, võ nghệ cá nhân có thể tạo ra tác dụng cực kỳ bé nhỏ ở đây. Sự chỉ huy sai lầm, sự chuẩn bị trước khi chiến đấu, bất cứ chi tiết nhỏ nào đều ảnh hưởng rất lớn tới thắng bại của cuộc chiến.

“Có lẽ lúc ấy ta nên theo Từ huynh học thêm một ít binh pháp!” Đối diện với đồng lửa, thiếu niên yên lặng suy nghĩ. Ngọn lửa bập bùng làm khuôn mặt hắc sáng ngời tối sầm lại, trẻ con bên ngoài tăng thêm vài phần thần bí và thành thực.

Bữa cơm tối nay ăn cực kỳ chán nản, thậm chí ngay cả thịt bò và rượu mạnh mà Hoàng đế Đại Tùy ủng hộ sĩ khí cũng không thể điều động cảm xúc của mọi người. Ăn cơm xong, rất nhiều tướng sĩ sớm đã về lều ngủ nghỉ ngơi. Trong lòng mỗi người

đều biết bản thân là kẻ hèn nhát nhát., Ai cũng không hi vọng sự mềm yếu và khủng hoảng của mình bị người ta nhìn ra. Chỉ có núp ở dưới chăn, bọn họ mới có thể trị khỏi thương tích vô hình. Có lẽ đợi đến khi những vết sẹo vô hình này đều chết lặng, bọn họ mới có thể chân chính được gọi là nam nhân.

“Trọng Kiên đại ca Diên” Lý Uyển Nhi đưa mắt nhìn Tề Phá Ngưng, đám người Vương Nguyên Thông đứng dậy rời đi, quay đầu lại kêu lên với Lý Húc.

“Hừm, chuyện gì?” Lý Húc thu hồi ánh mắt khỏi ngọn lửa, thấp giọng hỏi.

“Ngươi, ngươi sợ không?” Lý Uyển Nhi cắn cắn môi, lông mày cau lại, ánh mắt bị ánh lửa chiếu sáng bùng lên.

“Sợ cái gì?” Lý Húc đề phòng hỏi lại. Hắn đoán không ra Lý Uyển Nhi hỏi là có ý gì, trước mặt nữ nhân, nam nhân vô thức giả mạo dũng cảm một chút.

“Ta, ta nhắm mắt lại, chính là mỹ nhân câu cao khắp núi!” Lý Uyển Nhi cúi đầu, cây côn trong tay không ngừng hát lên giữa tro tàn, phảng phất có thể từ trong đó lấy ra pháp bảo Thần Tiên phòng thân gì đó.

Đường công gia cảnh đặc thù, tiểu cô nương ở Hoài xa trần không có đồng bạn gì có thể nói chuyện. Ca ca cùng phụ thân mỗi ngày bận muốn chết, đệ đệ trời sinh là người không sợ hãi, hoặc là hắn cố ý biểu hiện không sợ hãi, dù sao đều giống nhau. Bởi vậy, có chút lời nàng chỉ có thể lẩm bẩm tự nói, nhưng cái câu mệnh đề tử vong quá lớn, tự nhủ hiển nhiên không thể làm cho sâu trong nội tâm nàng đạt được an bình.

“Không có việc gì, không sợ. Nếu như ngươi mệt, ta lập tức dẫn mấy người đưa ngươi cùng thế dân về phủ đệ lâm thời của Đường Công.” Tâm tư Lý Húc vĩnh viễn kém xa tay chân, có lẽ là cố ý, có lẽ thật sự không hiểu cô gái hiện tại cần nhất, hắn trả lời vượt xa Lý Uyển Nhi mong đợi.

“Ta quên, ngươi từng giết người.” Lý Uyển Nhi nghiêng đầu, cười cười với Lý Húc, trên mặt lộ ra một đôi lúm đồng tiền xinh xắn. Màu da của nàng không giống như các cô gái bộ lạc Tô giới, nhưng rất mềm mại, bị lửa trại chiếu sáng từ mặt bên,

chóp mũi cùng ngón tay gần như trong suốt, tựa như một khối lớn mã não mới tạo vừa rồi.

“Ta chưa chủ động giết người, vậy thì là vì tự bảo vệ mình.” Lý Húc trong lòng có chút tức giận không hiểu, thanh âm bất giác đề cao một chút. Vừa nói xong, hắn lập tức cảnh giác đến chính mình thất thố, quay đầu quay đầu., Nhanh chóng hướng chung quanh nhìn một chút. Cũng may, đồng bạn bên cạnh đồng lửa gần đó đã đi gần hết. Lưu Hoằng Cơ và Lý Thế Dân ngồi cách đó năm mươi bước, đang tranh luận cái gì đó trong lúc thi đấu, không ai chú ý tới chuyện gì xảy ra ở bên này.

Lý Uyên Nhi cúi đầu xuống, tiện tay tiếp tục đùa giỡn tro tàn. Mấy cục than củi chưa đốt hết được bị nàng lấy lên, một lần nữa ném vào đồng lửa. Lửa trại nhảy nhẩy, bắn ra mấy trăm ngôi sao, sét đánh nổ vang, phiêu phù ở giữa không trung.

“Ta không cố ý!” Lý Húc cảm thấy có chút áy náy, thấp giọng xin lỗi. Hắn biết rõ mình cũng sợ, vừa nhắm mắt lại, đầu tiên là nhìn thấy một cái mũi tên nhỏ có máu và đen che kín, giống như mình là một thành viên trong tay thợ thủ công tạo cầu, căn bản không có chỗ ẩn nấp, cũng không thể quay đầu. Nhưng những lời này không thể nói, không thể nói với ai. Hắn bây giờ là giáo úy, phải giữ uy nghi quân nhân. Huống hồ đối phương còn là một nữ nhân, ân công kiêm luôn con gái của cấp trên.

“Không có việc gì!” Lý Uyên Nhi đánh độ cho Lý Húc một cái tươi cười, tiếp tục nói: “Ta không phải nói người giết người, ta chỉ muốn nghe cổ sự người đánh thắng trận ở Bộ Phúc Quốc một chút. Thế dân còn chưa chơi đủ, ta không muốn về phủ quá sớm!”

Lý do này rất phù hợp, ít nhất Lý Húc không cảm thấy có gì không ổn. Cúi đầu suy nghĩ một chút, hắn bắt đầu kể lại việc Từ Đại Nhân luyện binh tại Tô xạ bộ như thế nào., Làm thế nào để trợ giúp Tô Khánh bộ đánh tan sự tiến công của Hề Nhân. Câu chuyện kia rất đặc sắc, có thể làm người ta tạm thời quên đi cảnh tượng thê thảm buổi chiều nhìn thấy. Càng quan trọng hơn là chuyện xưa đã bị người ta hỏi thăm rất nhiều lần,

hiện tại Lý Húc có thể kể chuyện thoải mái đồng thời xóa đi tất cả ký ức mà mình không muốn đề cập đến.

“Người nói, cảnh ngộ Đại Tùy chúng ta lúc này, giống như Tô gỏi bộ vẫn là như cường chủ!” Trong nháy mắt mềm yếu qua đi, thiếu nữ kiên cường lại bắt đầu quan tâm đến quốc gia đại sự.

“Khó mà nói được, Tô Khánh bộ và Tác Đầu Hề bộ còn quá nhỏ, chỉ có thể đánh bại một lần. Một lần thua, thì toàn thua. Đại Tùy và Cao Lệ đều là quốc gia lớn, có thể thắng thắng rất nhiều lần!” Lý Húc suy nghĩ, trả lời.

Đây là kết luận mà đêm nay hắn suy nghĩ thật lâu mới đưa ra, nhưng kết luận này rõ ràng không thể khiến Lý Uyển Nhi cảm thấy an ủi được. Lại một lát sau, Uyển Nhi buông mặc côn xuống, phủ tro bụi trên tay, đứng lên hỏi: “Vậy tương lai ngươi sẽ chủ động xin đi giết người sao? Đi bờ sông đối diện kiến công lập nghiệp?”

“Ta, ta không biết!” Lý Húc ngây người, không hiểu tại sao đối phương lại hỏi như vậy. Hiện tại hắn thật sự mê mang, nguyên lai khi ở cùng một chỗ với Từ Đại Nhân, không cần hắn nghĩ, Từ Đại Nhân mỗi lần đều an bài tốt bước tiếp theo của hai người. Sau khi gặp Lưu Hoảng cơ, cũng không cần hắn vì chuyện tương lai mà quan tâm., Lưu đại ca yên lặng thay hắn dự định, thẳng thắn chỉ rõ con đường hắn cần phải đi. Mà hiện tại, mắt Từ Đại đã mở ra, Lưu đại ca đã cao lên rồi, đã quen với việc được sắp xếp, hắn đột nhiên phát hiện mình có rất nhiều lựa chọn, mỗi con đường đều tràn đầy mê hoặc, nhưng mỗi con đường dường như cũng không dễ đi như vậy.

“Người thật đúng là ngốc!” Lý Uyển Nhi đột nhiên nổi giận, nhắc chân đá bay mặc côn bên người bay ra ngoài.

“Nhị tỷ, ngươi tìm ta sao?” Lý Thế Dân bị tiếng nói bên này làm kinh động, quay đầu lại la lớn.

“Đi, về nhà!” Lý Uyển Nhi nổi giận dùng dưng quát lớn một câu. Lý Thế Dân sợ tới mức vội vàng chạy tới, hoảng hốt không kịp đợi hỏi: “Sao vậy, Nhị tỷ, ai chọc tỷ?”

“Mệt rồi, chúng ta về nhà đi, đừng để mẹ lo lắng!” Uyển Nhi đột nhiên nở nụ cười, xoa đầu đệ đệ nói. Đệ đệ càng ngày càng cao, đã chậm rãi vượt qua mình, mắt thấy sắp trưởng thành một nam nhân khôi ngô. Mẹ đã từng nói, nam nhân sinh ra đã phải kiến công lập nghiệp, nếu không, sẽ không người nào để mắt tới. Hơn nữa, càng là người xuất thân hàn vi, càng coi trọng công lao hơn so với tính mạng.

“Ai thích chết thì người đó đi chết đi, liên quan gì tới ta!” Bước lên bàn đạp, Lý Uyển Nhi nhỏ giọng lầm bầm.

“Tỷ, tỷ đang nói cái gì thế?” Lý Thế Dân lại sợ hết hồn, kinh ngạc hỏi.

“Ta nói, sau này ngươi đọc nhiều sách, lấy dao múa đao lộng bông!” Lý Uyển Nhi lớn tiếng quát một câu, quay đầu nhìn Lý Húc cùng Lưu Hoảng Cơ từ xa đi tới, ra sức quát chiến mã một roi.

Chiến mã đau đớn nhảy về phía trước hơn một trượng, tung bốn vó ra, trốn vào trong bóng đêm phía xa xa.

Chương thứ tư (Bốn)

Lý Húc không biết vì sao Uyển Nhi lại đột nhiên tức giận, nề mặt Đường công, chuyện này hẳn không tính là quá so đo. Hoàng Cơ huynh đã từng nói với hắn, con cháu nhà giàu sang lại có chút quái gở, tính tình như Đường công, đã là loại không thể hòa thuận nhất.

Hắn nghĩ ngợi lung tung, Lưu Hoàng Cơ bên cạnh trong lòng lại kinh ngạc không hiểu. Từ sau khi đến Liêu Đông, Lưu Hoàng Cơ mang theo Lý Húc và Uyển Nhi, hai tỷ đệ thế dân quen lẫn lộn trong thói quen., Ba người luôn luôn coi Lý Uyển Nhi là đệ đệ của mình. Tới bây giờ, mới đột nhiên ý thức được Lý Uyển Nhi là một nữ hài tử, hơn nữa năm ngoái cũng đã kịp với Huyền Huyền, nếu như để nàng tự do qua lại quân doanh và Lý Húc chơi đùa ngày đêm như vậy, chỉ sợ sẽ khó tránh khỏi một ngày nào đó có chút rắc rối. (Chú 1)

Mặc dù quan hệ thân thiết với Đường công gia, Lưu Hoàng cơ dù sao vẫn là ngoại nhân, biết có mấy lời vô duyên với mình, nhưng lại không đành lòng để Lý Húc phạm sai lầm phá hủy tiền đồ, nghĩ tới nghĩ lui, rốt cục trên đường trở về doanh làm bộ không thèm để ý nói một câu: “Tính cách Uyển Nhi này, tương lai gả người, chỉ sợ có tướng công của nàng ta dễ chịu!”

“Cũng tốt rồi, xưa nay rất hòa nhã, hôm nay có lẽ nhìn đỏ mắt nhiều quá, trong lòng có chút phiền muộn! Huống hồ người có thể cưới nàng nhất định sẽ có khuôn mặt, không đến mức chuyện gì cũng so đo cùng nữ nhân!” Lý Húc cười cười, thiện ý thay Lý Uyển Nhi giải thích. Cẩn thận ngẫm lại tình hình lúc ấy, hắn bỗng nhiên phát hiện Uyển Nhi bộ dáng tức giận rất đẹp mắt, có loại hương vị không mấy thấy con gái.

“Cũng đúng, để Sài công tử tự cầu phúc đi. Uyển Nhi qua cửa đoán chừng cũng chính là chuyện sáng suốt hai năm nay!” Lưu Hoàng Cơ cười lắc đầu, dường như thấy được trượng phu tương lai của Uyển Nhi làm sao ăn quả đắng trước mặt thê tử mình.

“Lưu công tử, không biết là gia đệ tử của quý tộc kia?” Lý Húc ngậy cả người, tò mò truy hỏi: “Uyển Nhi định hôn rồi sao, vậy sao lại quanh quẩn ở bên ngoài chơi?”

“Ặc, người còn không biết à, người này họ là Sài tên Thiệu. Con trai thân củi của Ba Lộc quận, Thiên Ngưu chuẩn bị của đương kim Thái tử điện hạ, lần này Vạn Tuế Đông chinh, lưu lại Thái tử giám quốc, cho nên Mộc công tử mới không đi theo đại quân đến Liêu Đông. Hai người hấn và Uyển Nhi từ nhỏ đã được đính hôn, đương kim Hoàng Đế từng đích thân chứng kiến hai nhà lễ vật trao đổi!” Lưu Hoằng Cơ bình thản nói, phảng phất như đang nói một chuyện rất bình thường.

“Ồ, vậy cũng thật là môn đăng hộ đối!” Lý Húc cười đánh giá, vẻ mặt không chút sợ hãi.

Chứng kiến bộ dạng thờ ơ của Lý Húc, Lưu Hoằng Cơ âm thầm mắng mình nhiều chuyện. Nghĩ đến Lý Uyển Nhi kia từ trước đến nay chính là bậc cân nhắc không nhường tính cách râu ria, mặc dù con gái nhà hiểu chuyện từ sớm, nhưng nàng cùng Lý Húc có tuổi tác gần gũi., Chơi cùng một chỗ nhắm chừng cũng là huynh đệ tình huynh đệ nhiều hơn một chút, tình nhi nữ chưa chắc đã có. Về phần vị hảo huynh đệ này của mình, từ trải nghiệm ở Tô Khánh bộ của hấn, chỉ sợ đối với chuyện nam nữ thật sự rất tốt. Hiện tại trong lòng hấn phỏng chừng ngay cả giới tính Uyển Nhi cũng không quan tâm., Càng không cần nói đến có cái gì mà không phân biệt. Huống hồ hai người lại là cùng họ, sớm đã có danh phận huynh muội đồng tộc, hài tử tốt gia đình, hấn là biết được phong tục giữa cùng họ không thể kết hôn...

Nghĩ đến đây, Lưu Hoằng Cơ ánh mắt bất giác nhìn về phía Lý Húc có chút áy náy. Đang lúc suy nghĩ làm thế nào để đổi chủ đề khác, lại phát hiện người nọ đang nhìn thẳng phương xa. Hấn ngậy ra, theo ánh mắt của Lý Húc nhìn lại, chỉ thấy ở phía đông có mấy điểm hỏa quang chậm rãi hướng đến vị trí quân doanh, trong màn đêm tối đen, nhìn qua vô cùng quỷ dị.

“Đi theo ta xem một chút, người đi theo sau lưng ta năm mươi bước, nếu có dị trạng, lập tức giục ngựa quay về doanh cảnh báo!” Lưu Hoằng Cơ rút đao, thấp giọng phân phó Lý Húc.

Lý Húc gật đầu, lặng lẽ dừng bước chiến mã. Sau khi cách Lưu Hoảng xa khoảng năm mươi bước, hắn chậm rãi rút ra Giác cung. “Lưu đại ca vẫn đang muốn bảo vệ ta”, Lý Húc đại ca vô cùng cảm kích tình nghĩa của đối phương. Mặc dù hôm nay Lưu đại ca ra vẻ vô tình nhắc tới, khiến người ta nghe xong cảm thấy lạnh cả người.

“Ta biết mình không thể với tới nổi, nhưng ta căn bản chưa từng có ý định leo lên cao!” Trong bóng tối, mặt Lý Húc thay đổi trong nháy mắt. Lưu Hoảng không ngờ được, trẻ con có lỗi nhiều hơn nữa cũng sẽ từ từ học cách che giấu bản thân. Càng không nghĩ tới, hắn không phải là người đầu tiên cùng Lý Húc nhắc tới đề tài nhảm chán này. mấy ngày trước, Vũ Văn Sĩ và Lý Húc đã từng mỉa mai Lý Húc có ý đồ gia nhập rêu, leo cao ngọn rồi.

“Người không cần giải thích, cùng nàng kết giao, sẽ bị người khác nghĩ rằng sẽ có lợi! Mọi người đều chuyên tâm tin tưởng phán đoán của mình, vì sao phải nghe người giải thích. Huống hồ, ai biết người nói có đúng hay không!” Trong đêm tối, lời Vũ Văn Sĩ và những lời nói như rắn độc phun ra.

Buồn bực, bướng bỉnh, thê lương, chua chua cay đua nhau tràn vào trong lòng Lý Húc. Hắn cảm thấy lỗ mũi chua cay, khóe mắt có thứ gì đó đang chuyển động. Nhưng hắn cố hết sức không để cho nước mắt lăn xuống, người khác nói như thế nào, đó là chuyện của người khác. Chuyện duy nhất hắn có thể làm chính là không để tình thế phát triển như người khác tưởng tượng.

Trong lúc nhất thời, hắn có chút thương nhớ mình ngày đó, hối hận vì ngày đó Tả Vũ Vệ không đáp ứng thiết trượng nhập hắn. Nếu ngày đó đáp ứng lão tướng quân, một trong những tướng lĩnh chiến đấu trên bờ sông bên kia chính là mình, tuy nghĩ lại kết quả có chút khiến người ta sợ hãi, nhưng tránh được những chuyện nhảm chán trước mắt mà làm nhục.

Cách đó không xa, chiến mã của Lưu Hoảng đã cùng người đến gần, đèn lồng trong tay đối phương đã chiếu sáng trang phục và xe ngựa của mình. Là một nhóm mỹ nhân có câu cao, hô hấp của Lý Húc lập tức căng cứng, cong khuỷu tay kéo dây

cung vững vàng đặt mũi tên lên trên cánh cung. Trong phút chốc, tất cả bất mãn đều bị hấn quên lãng.

“Chúng ta là sứ giả, hai nước giao binh không chém sứ giả. Đại Tùỵ là nước thượng triều, lễ nghi!” Người tới theo bản năng cảm thấy trong bóng tối nguy hiểm, hướng về phía màn đêm sau lưng Lưu Hoảng Cơ dùng ngôn ngữ của người Hán lưu loát hô lên. Ngay sau đó, Lý Húc nhìn thấy phụ cận mình có vô số ánh đèn lóe lên, một nhánh binh mã Đại Tùỵ mai phục đã lâu nhanh chóng hướng tiết tấu của vị đại mỹ sứ cao giai vây quanh.

Cao Chiếu sứ giả vì nghị hòa mà đến, trên xe ngựa của bọn họ là thi thể của Tiên Sĩ Hùng tướng quân. Bị tướng sĩ tuần tra lục soát qua, sau khi dẫn vào quân doanh, sứ giả trình lên một phần chương cho hoàng đế Đại Tùỵ. Trên tấu chương, Cao Lệ thủ tướng hi vọng Đại Tùỵ hoàng đế thông cảm cho Đại Tùỵ hoàng đế, sợ mất mạng “Tiểu quốc, dám bị vây khốn thú”, tha thứ cho hành vi lỗ mãng hôm nay không thể không nghênh chiến.

Di thể cao nhân của Tiên Sĩ Hùng được mỹ nhân câu cao thu thập tỉ mỉ, tất cả vết máu đều đã lau sạch sẽ. Mỹ nhân cao giọng nói bọn họ tôn trọng dũng sĩ, tôn trọng dũng sĩ., Cho nên không có trù giáp cùng binh khí của tướng quân Tiên, về phần lão tướng quân Thiết Trượng và chín vị tướng lĩnh Đại Tùỵ khác chết trận ban ngày, cao giai mỹ nhân cũng đã đem di thể của bọn họ cất kỹ. Thuần Chi Văn Tuệ thông cảm cho tướng sĩ Đại Tùỵ, cho nên nguyện ý thu lấy một ngàn lượng phí vận chuyển thi thể đưa cho Đại Tùỵ.

Tùỵ Đế Dương Quảng không chút do dự đáp ứng yêu cầu bồi dưỡng võ tướng của sứ giả, đồng thời ước định cùng với câu cao giai mỹ nhân, ngày mai ngưng chiến một ngày, hai quân ở trên sông đón thi thể, về phần câu cao có câu mỹ nhân lui quân, Dương Quảng chỉ trả lời một câu: “Một ngày sau, ta sẽ sai người tiếp tục lên cầu, đánh thì hạ, chứ vị tự nghĩ kĩ!”

Sứ giả cao giai còn muốn nguy biện, văn võ đương trường đồng thời rút kiếm ra khỏi vỏ. Sứ giả sợ hãi, đành phải liên tục lộn nhào thối lui ra ngoài. Đợi sứ giả quân địch bị áp giải ra

khởi doanh trại, chư tướng nhao nhao thỉnh chiến với hoàng đế, yêu cầu cự tuyệt những di thể hoàng kim bằng mạch thiết trượng tiền chuộc., Tới nay trực tiếp vượt qua, san bằng Liêu Đông Thành thành bình địa, Dương Quảng lại nói: “Lần đông chinh này, rất nhiều bang khả hãn đi theo trăm làm tùy tùng. Nếu thất tín với người khác, tương lai há có thể khiến bọn họ tin phục! Câu nói cao đẹp chính là nước nhỏ man di, đoán cũng chơi không ra quá nhiều trò. Vả lại Hoàng Kim cho hẳn ta, sớm muộn gì trăm cũng sẽ thu lại lợi nhuận.”

Chư tướng bất đắc dĩ, đành phải tuân mệnh. Ngày thứ hai, mỹ nhân quả nhiên đã dùng quan tài gỗ chở mười thi thể còn lại tới. Vũ Văn thuật đại biểu cho Đại Tùỵ bệ hạ ở bờ sông dùng vàng mạ thiết trượng chuộc lại di thể. Nhớ tới giao tình thường ngày của mình với thiết trượng, Vũ Văn tướng quân vừa khóc vừa quay về quân doanh.

Lúc chính ngọ, Dương Quảng đang đứng trước mặt đại quân, tự mình cầm lụa trắng rửa mặt cho thiết trượng mạch. Dưới chiếu gỗ Thiết Trượng đánh số lượng thu nhập là: “Chí Khí quả táo, tri thức kiêu ngạo, đền tội cùng người dưới trướng, trước tiên bước lên trận địa cao nghĩa liệt, thân tử vong công đức. Lời này chí chân thành, theo hoài niệm thương tiếc, đặc biệt vinh, dùng để khen ngợi phẩm đức.” Trước mặt mọi người tặng nó là Quang Lộc đại phu, Túc Quốc Công, Võ Liệt.

Đại tướng quân Vũ Dư Vệ Đại Tướng Quân kể lại, đại tướng quân của Tả Lưu Truân - Tân Thế Hùng, đại tướng quân Hữu Kiệt Vệ Trọng Văn, hơn trăm tướng lĩnh của đại tướng quân Tả Kiêu Vệ - Kinh Nguyên Hằng đều mặc áo trắng, đi thương ngũ thiết trượng, linh cữu linh cữu tại vùng ngoại ô. Tàn binh tả Vũ Vệ dùng đao đâm cánh tay, vẩy máu làm mứt hoa quả của lão tướng quân. Ba quân thấy vậy đều nổi giận.

Ngày thứ ba, Đại Tùỵ hoàng đế bệ hạ điều động trung nỏ xa của quân đội xếp ở bờ sông. Sau đó sai thị lang của Công Bộ Hà Tông lên hai cây cầu nổi. Cây cầu nổi vừa mới xây dựng được một nửa, mỹ nhân cao giọng lại điều khiển nỏ xa tới quấy rầy, bị Vũ Văn thuật chỉ huy nỏ binh bắn một trận trở về đập trở lại.

Quá trưa, cầu nổi dần dần tới gần bờ bên kia, cao một cú mỹ nhân ở bên bờ xây hàng rào cách đó trăm bước, lấy cung thủ mai phục tại hàng rào bằng đất bắn giết thợ thủ công, Đại Tùy phủ binh dùng bè gỗ chở cự thuẫn, hai bên dùng nỗ mạnh bắn tên lẫn nhau, chém giết cả một ngày, mặt trời dần lặn, tự mình dùng binh.

Đêm đó, đại câu mỹ lệ tử sĩ bị hủy đi cây cầu chưa thành, binh mã bị tướng quân vương nhân ái của Hữu Khuyết vệ công cung kính mai phục bắt được. Nhân cung cùng Tiên sĩ hùng hậu có quen biết, muốn vì gã mà báo thù, sẽ bị bắt giữ cao giai tử sĩ tất cả buộc sa bao ném vào trong Liêu Hà.

Sáng sớm ngày thứ tư, Hà Khứ tiếp tục chỉ huy thợ thủ công xây cầu, nói một câu vĩ đại chứng kiến cầu nổi từ từ hình thành, giờ lại trò cũ, lại lần nữa đặt thuyền lửa xuống thượng du. Kết quả thuyền không đợi đến gần cầu nổi., Đã bị cọc gỗ và dây sắt trong lòng sông ngăn ở bên ngoài. Hóa ra tiến độ của Hà Khứ ban ngày thì công cầu gỗ mặc dù chậm, lại vùng trộm thiết hạ cọc bảo vệ hai bên cầu treo, còn dùng số tiền lớn chiêu mộ tử sĩ bơi qua sông, dùng nham thạch bên bờ làm cơ sở, nối liền vào nhau với cọc gỗ và cọc gỗ.

Cây cầu lơ lửng dưới sự hùng hực chiếu rọi vững bước kéo dài về phía trước, khúc gỗ lớn ngoài cùng kia, lại một lần đặt lên bãi sông phía bờ đông.

Chú 1: Thái Minh (Tinh), nữ tử cổ đại tuổi mười lăm, đeo trâm cài tóc lên, tên là Lân, có nghĩa là đã trưởng thành, có thể gả cho chồng.

Chú nhị: Sự tích của đám người Mãng Thiết Trượng gặp Nghiên Thu? Thiết Trượng truyền vâng. Nguyên văn như dưới: Liên lụy, cầu chưa thành, đi bờ Đông mấy trượng, tặc lớn đến. Thiết Trượng nhảy lên bờ, chiến với tặc, chết. Vũ Bí Lang đem tiên sĩ hùng, Mạnh Kim Xoa cũng chết, trái phải càng không ai bằng. Để vì vậy mà rơi nước mắt, mua được xác hân...

Tử đồ cho rằng, mặc dù Dương Quảng là một hoàng đế hồ đồ, nhưng đám người thiết trượng lại chiến đấu vì nước, sự tích không nên chôn dấu trong lịch sử.

Chú 3: Chương thứ sai, Quốc Thương (3) tiếp theo chính là Quốc Thương (Tứ), tửu đồ sai, xin lỗi. Xin đừng quên đề cử khách quý, ngài ủng hộ là động lực ta viết sách.

Chương thứ tư Quốc Công (5)

Cầu nổi tiếp bờ, binh lính Tả Vũ Vệ dẫn đầu dưới sự dẫn đầu của Vương Nhân Cung gào thét qua sông. Bốn ngày trước một trận chiến, đại bộ phận tướng lĩnh cao cấp của Tả Vũ Vệ chết trận theo thiết trượng Thuần, chủ soái nổi tiếp không người. Vương Nhân Cung bởi vì cầu hộ mà có công., Hôm qua mới từ vị trí Tả Vũ Vệ tướng quân thăng chức đến chức đại tướng quân của Tả Vũ Vệ, cho nên, hấn vội vã lập công mới để đền bù sự tín nhiệm của hoàng đế bệ hạ. Mà sĩ tốt của Tả Vũ Vệ ngày trước cũng lấy việc chủ tướng bị giết làm hổ thẹn, anh dũng liều mạng. Các tướng sĩ đồng tâm hiệp lực, cứng rắn đẩy mỹ nhân cao nhao nhao tiến đến đoạt cầu lên rời xa bờ sông.

Nước sông lập tức đỏ lên.

Vương Nhân cung kính cầm trong tay một trượng tám bộ cương, cắm thẳng vào quân trận một câu mỹ lệ. Ở phía sau hấn, hơn trăm tên trường mâu binh cùng hơn ngàn tên đao thuẫn thủ xếp thành một hình chùy, đi nhanh về phía trước. Đây là đội ngũ công kích tiêu chuẩn, Vương Nhân Cung không thích phòng thủ., Cầu phía sau mặt quá hẹp, tử thủ bờ sông sẽ chỉ làm cho bên mình không thi triển được. Mà xông vào trong quân địch chém giết, thì vừa vặn giảm bớt áp lực hai bên cầu nổi. Chỉ cần có thể kiên trì thể công nửa nén hương, các tướng sĩ Đại Tùy có thể thông dong ở trên bãi sông tạo thành đạo quân trận thứ hai. Đạo quân trận thứ hai đã thành, người cao bé khó thoát khỏi bại một lần.

Ở phía sau hấn đều là những binh lính lâu năm làm binh sĩ phủ lớn tuổi, kinh nghiệm chiến đấu và khả năng chiến đấu đều không phải những sĩ tốt cao giai mỹ nhân có thể so sánh. Quốc lực Đại Tùy cường thịnh, vũ giáp cùng binh khí mà các phủ binh bố trí đều cực kỳ hoàn mỹ. Tên của mỹ nhân kia bắn lên người hấn., Chỉ cần không bắn trúng vị trí máu chốt, ba tên phủ binh sau khi trúng vẫn có thể hô quát say sưa chiến. Mà mỹ nhân chỉ cần bị đại hoành đao trong tay phủ binh chém trúng một nhát, sẽ lập tức gân cốt chia lìa.

Chỉ trong chốc lát, Vương Nhân Cung đã đâm bốn vị cao giai Lệ Võ Tướng xuống ngựa. Một gã không biết tộc nhân nước nào là Cừ soái vung vẩy cây Thiết Cưu Cốt vọt tới, ý đồ bằng tốc độ cùng trọng lượng binh khí của chiến mã húc đổ Vương Nhân Khuê. Hai người đến gần, trong nháy mắt Vương Nhân Cung kính đột nhiên ngồi xổm xuống, hướng mũi nhọn về phía trước tấn công., Đuôi chuột sắp chạm đất, tên Cừ Soái kia không kịp thu thế, chiến mã đụng phải mũi nhọn. Trong nháy mắt, ngựa chết, gập ghềnh, người cưỡi ngựa bay lên cao, đáp xuống dưới chân Vương Nhân.

Cừ soái chưa bị rơi xuống đất đã lồm cồm bò dậy. Vương Nhân cung kính, rút đao, một đao chém đứt thủ cấp địch nhân, vén mái tóc trong tay lên cao, giơ lên cao hướng giữa không trung.

“Tả Vũ vệ, báo thù!” Vương Nhân cung tay nâng một viên huyết hồ lô, ngửa mặt lên trời thét dài.

“Báo thù!” Hơn ngàn tử sĩ cùng hô quát, sải bước tiến lên, lần nữa ép cho mỹ nhân cao giọng lui lại mấy bước.

Vương Nhân cung kính đem đầu tướng địch coi như ám khí ném ra, mũi chân đồng thời ngoắc một cái, rõ ràng đá văng cái Thiết Tiêu Cốt nặng hơn bốn mươi cân. Một tay hất chụp một cái, một tay cầm cây Thiết Tiêu Cốt, một tay cầm đao, một tay cầm Thiết Cưu Cốt Thi, phối hợp hai bên lại bước vào trận địa địch.

Mấy câu vũ tốt đẹp ý đồ giáp công hấn, lại bị phủ binh phía sau Vương Nhân Cung liều mình ngăn lại. Mấy tức sau, đội hình truy thủ lại xâm nhập vào trong Cao Miểu quân hơn ba mươi bước, “Trùy vĩ” khổng lồ theo “Trùy Đầu” tiến về phía trước, đã lách ra cái lỗ lớn rộng hơn mười trượng trong Cao Cú Lệ quân trận.

Mặt đối mặt lấy cứng chọi cứng, trong gần hai mươi năm tới đại phủ binh vẫn chưa từng gặp đối thủ. Trùy trận hai bên, các binh sĩ cao giai né tránh, cố hết sức né tránh quái vật khát máu này. Có những binh sĩ cao to thông minh ý đồ vây đánh bao vây, công kích phía sau hàng ngũ chùy hình trận, lại phát hiện

binh lính Tả Vũ vệ không ngừng qua sông ở giáo úy, dưới sự dẫn dắt của đám người tự động bổ sung tới cuối chùy trận.

Tiêm trùy tử vong càng lúc càng lớn, càng lúc càng sắc bén. Một câu Lệ Thủ Tướng phát giác tình thế không ổn, triệu tập trọng binh định mạnh mẽ bẻ gãy cây chùy sắt cắm trong lòng mình. Dưới sự điều khiển của hắn, vô số ngôn ngữ khác biệt dừng sĩ bị câu cao vàng son chiêu mộ, lao về phía mũi nhọn của thanh chùy. Về mặt Vương Nhân cung kính không chút sợ hãi., Tả Dao hữu chùy, hô quát say chiến đấu, lực bảo vệ “Kích chùy” không cong, một lát công phu, toàn thân hắn đã ướt như trong huyết trì vớt ra, nhưng không người nào có thể khiến hắn lui về phía sau nửa phần.

Quân chế Đại Tùy, toàn quốc thường bị binh mã chia làm mười hai vệ, mỗi vệ có một minh đại tướng quân, tướng quân hai người. Tuy rằng giữa đại tướng quân và tướng quân chỉ còn kém một bậc, nhưng rất nhiều võ tướng cả đời làm tướng quân., Cũng không nhìn thấy hy vọng trở thành đại tướng quân. Ba ngày trước, Vương Nhân cung vẫn là Hữu Tu vệ tướng quân. Mà buổi sáng hôm qua, hắn đã bước lên đỉnh cao kiếp sống quân nhân, trở thành một trong mười hai đại tướng quân. Hơn nữa thống lĩnh là Tả Vũ Vệ dũng mãnh thiện chiến, là binh mã chính thống mà hoàng đế Đại Tùy bệ hạ coi trọng nhất.

Đại tướng quân ban đầu của Tả Vũ Vệ là thiết trượng, anh hùng cái thế, uy tín ở trong đám binh lính rất cao. Nếu như người tiếp nhận hắn là kẻ nhu nhược không dám xung phong ở phía trước, căn bản không cần hy vọng có thể làm tướng sĩ dưới trướng lão tướng quân bình thường quy hàng. Vương Nhân cung kính từng theo Dương Tổ xuất chinh, biết rõ đạo thống binh. Cho nên, hôm nay bất luận về công hay việc tư, hắn đều không có lý do rút lui.

Sự thật đúng như hắn mong muốn, Vương Nhân Cung hôm nay anh dũng chiếm được sự tôn kính của toàn bộ tướng sĩ Tả Vũ Vệ. Mỗi khi hộ vệ bên cạnh hắn ngã xuống, lập tức có người chủ động bổ sung, hai cánh của chủ tướng được bảo vệ không bị địch nhân cười lên. Trong nháy mắt, chùy hình bộ trận của hắn đã xâm nhập hơn hai trăm bước, chỉ cần tiến thêm

mấy trượng nữa, binh phong có thể tiếp xúc đến Cao mỗ diệt soái kỳ.

Hộ vệ ở bên trái Vương Nhân Cung đột nhiên ngã xuống, không có địch nhân chém trúng hấn, mà là lúc trước hấn bị thương quá nặng, qua được lúc này đã hết sức dốc sức. Một tên binh sĩ cao giai xinh đẹp chứng kiến cơ hội, giờ mâu cung kính sườn trái của Vương Nhân. Cùng lúc đó, binh lính cao xinh đẹp cung kính đứng phía trước đột nhiên bỏ qua phòng ngự, dùng thân thể đỡ hấn thành một đao, sau đó giang hai tay nhào tới.

“Bảo vệ ta!” Vương Nhân Cung hô to xin giúp đỡ, mặc kệ trường mâu bên cánh tới, dùng Thiết Tranh Cốt Đóa trực tiếp đem chính diện địch binh đập bay. Một mặt thiết thuẫn theo âm thanh mà đến, đập bay thanh trường mâu nọ nhất định phải được. Ngay sau đó, một thanh hoành đao từ phía sau thuẫn bay ra, tương lai đầu của kẻ tập kích đảo xuống cổ.

Trường mâu rơi xuống, bị người cầm thuẫn một tay chụp lấy. Người tới cánh tay vòng một cái, mộc mâu bị coi như thiết chùy sứ, cứng rắn đem ba gã binh sĩ cao giai mỹ lệ nện ngã xuống đất. Lập tức, mũi mâu đâm thủng một tên địch tướng khác từ chính diện đánh tới cổ họng Vương Nhân cung kính.

“Hảo hán tử, xin hỏi tính danh?” Áp lực trước mắt trong nháy mắt giảm đi, Vương Nhân cung lớn tiếng hỏi. Hấn nhìn ra người tí hon lực rất lớn, thuận tay đem các đốt Thiết Tiêu Cốt nhét vào đôi phương.

“Lưu Vũ Chu ở giữa sông!” Người tới lớn tiếng trả lời, tiếp nhận Thiết Cương Côn Bằng, một tay bức lui binh sĩ Cao Bản Lệ đã giết tới, sau đó thuận thể đưa trường mâu cho Vương Nhân tộc.

“Ta mệt, tráng sĩ có dám thay ta làm trận thủ không?” Vương Nhân Cung đón trường mâu trong nháy mắt truy hỏi một câu.

“Có gì không thể!” Lưu Vũ Chu cười lớn nói, tà tà vượt qua nửa bước, thay thế vị trí Vương Nhân cung, trở thành mũi nhọn của toàn bộ Chùy Trận.

“Bảo vệ Lưu đội trưởng, mọi người xông trận đoạt cờ!”
Vương Nhân cung ở phía sau Lưu Võ Chu giờ cao trường
mâu, lớn tiếng kêu gọi.

“Đoạt kỳ, đoạt cờ!” Tả Vũ Vệ tướng sĩ lớn tiếng hô hào. Dưới
sự cung kính của Vương Nhân, hấn theo sát phía sau trận địa.

Tả Vũ Vệ anh dũng khiến áp lực mà tướng sĩ Tả Phản Vệ gặp
phải trên một cây cầu nổi ở bên phải giảm bớt ít nhất phân
nửa. Đại tướng quân tả Nguyệt Vệ chỉ ý vào non nửa đời
người đã sớm vượt qua tuổi tự mình lĩnh quân chiến chung. So
sánh với Vương Nhân Cung, hấn càng đề ý hiệp ước chư quân.
Chỉ thấy từng đội tướng sĩ Tả Phản Vệ đang điều động cầu kéo
dài., Trên bãi sông xếp thành một trận hình vuông nhỏ, mấy
phương trận phối hợp hỗ trợ lẫn nhau, rất nhanh liền lại, biến
thành một phương trận cỡ lớn, vững vàng bóp chặt đầu cầu.

Một đám tướng sĩ cao giai thấy phe mình không lay chuyển
được Tả Vũ Vệ, ý đồ trước đánh bại Tả Phản vệ, cử động này
chính giữa vũ văn thuật lại bầu không khí. Chỉ thấy lão tướng
quân vung tay lên, hơn ngàn chiếc nỗ xa bờ sông bên kia đồng
thời phát uy, “Hồng” một tiếng, vạn nỗ bay lên không, binh
mã cao giai mỹ lệ tương lai tấn công bắn lên cao vài thước.

“Trọng giáp binh, tiến về phía trước!” Vũ Văn đứng ở đầu cầu
lớn tiếng quát. Mệnh lệnh của hấn lập tức biến thành kèn lệnh,
truyền tới tai tướng sĩ đứng đầu tiên.

Bộ binh trọng giáp phía trước trận địa sải bước về phía trước,
gắt gao đứng ở tầng ngoài cao nhất đội ngũ mỹ binh mã. Binh
sĩ hai bên có thể nhìn rõ biểu cảm đối phương ở khoảng cách
đối diện, lấy cương đao cùng đoản mâu đâm vào nhau, từng
tầng từng tầng người ngã xuống, từng tầng người đập đồng
bạn hoặc là thi thể kẻ địch dán sát đối thủ.

Không có tiếng hò hét, cũng rất ít người hô quát, phía trước
trận hình, chỉ có binh khí va chạm với nhau “Ba”, tiếng “bang”
cùng nhục thể bị đâm xuyên “Phốc!” “Phốc!” thỉnh thoảng
vang lên thân thể, rất nhanh đã bị “Ba” nặng nề này làm “Ba”
“Bang”, “Phốc”, “Phốc”, âm thanh “Phốc” vang lên, từng binh
sĩ mặt mày xanh mét kiên trì, xem trận đội của phe nào đầu
tiên sụp đổ. Có người trước khi chết tinh thần đã sụp đổ, cút

đái theo mép chiến ủng chảy xuống. Trong không khí, mùi máu tanh nồng đậm cùng mùi phân hòa quyện cùng một chỗ, hun cho người ta nghĩ đến buồn nôn.

“Tuyển mâu thủ, bổ xung vị trí trước!” Vũ Văn tường thuật đã quen với tử vong., Mùi tanh và phân trong không khí căn bản không quấy nhiễu được sự chỉ huy của hắn. Nhẹ nhàng huy động cờ sừng, trường mâu giáp nhẹ xếp sau trận lập tức xông lên phía trước, bọn họ là binh chủng rẻ nhất trong Đại Tùy quân., Mỗi người chỉ có thể dùng một thanh trường mâu cán gỗ, áo giáp da ngắn trên người cũng chỉ có thể che khuất chỗ yếu hại, không bị mũi tên làm bị thương. Nhưng tốc độ chạy của bọn họ lại là nhanh nhất trong quân, sức sát thương được hình thành trong lúc chạy nhanh, ngoại trừ kỵ binh, các quân đều là mạnh nhất. Bộ binh trường mâu dài hơn một trượng, cao hơn tám thước, từ đồng bạn đang tận lực lao lên cản đường, cắm thẳng vào mũi mâu.

Một vòng tập chầm chầm dứt, các tiền quân cánh phải câu cao chuẩn bị sụp đổ. Rất nhiều sĩ tốt vứt binh khí bỏ chạy, bị đội độc chiến bắn chết trước mặt. Thân vệ của chủ tướng cánh phải tiến lên phản kích, trùng giáp lẫn trận hình với trường mâu như con nhím, nhưng không tìm thấy chỗ nào có thể xuống tay, đành trơ mắt nhìn trọng giáp binh của quân địch kéo lại khoảng cách, chậm rãi hướng đại trận phe mình đè ép.

“Cung thủ, chuẩn bị đặc từ” Vũ Văn giơ lên một cái cờ lệnh màu đỏ cao cao. Tiếng xé gió thê lương quanh quẩn ở hai bên cầu nổi. Nghe được tiếng góc, các cung thủ vừa vịn ở trên bãi sông lập tức giương cung tên hướng lên bầu trời phía trên.

“Thả!” Vũ Văn thuật lại cờ lệnh vung lên. Trong nháy mắt, tên lông vũ như phi châu bay lên không, lướt qua sĩ tốt một bên của mình, lướt qua phía trước câu cao mỹ nhân. Giữa quân tiên phong và quân đội quân địch, tạo thành một trận mưa tên.

Vũ tiến đồng loạt bắn ra, cái cần không phải mức độ chuẩn xác mà là mật độ công kích trên diện tích. Phủ binh Tả Phán vệ huấn luyện huấn luyện có hiệu quả cao nhất hoàn thành mục tiêu này. Ba đợt bắn nhanh qua đi, tiên phong và trung quân cao giọng một câu vũ mã bên cánh phải xuất hiện một

khu vực tử vong trước đó, sĩ tốt đảm nhiệm tiền phong mắt đi trợ giúp, nhất thời sau lưng phát hư, càng không ngăn được bại thế.

“Xông lên cho ta, các người muốn vong quốc diệt chủng sao?” Xa xa xem cuộc chiến, chủ soái câu mỹ nhân lớn tiếng rít gào. Bờ sông phía Đông, số lượng binh sĩ của mình gấp năm lần đối phương, lại bị quân địch ép lui về phía sau liên tiếp. Nếu cứ như vậy lui ra, trận chiến ngày hôm nay chắc chắn phải thua.

“Người lùi về sau, giết chết ngay tại chỗ!” Có võ tướng cao giọng hô lớn, mang theo thân vệ của mình đi nhanh về phía trước. Mỗi lần nhìn thấy một người chạy tới trước mặt, mặc kệ là thuộc hạ của ai, quay đầu lại chính là một đao.

Giết chóc máu tanh ngăn chặn toàn quân bại cuộc, các binh sĩ chạy trốn không thể không quay người, đối mặt với đao phong của quân địch lần nữa. Chủ soái Câu Cao nhìn thấy tình thế nguy cấp, huy động lệnh kỳ, điều động tất cả binh mã bên cạnh lên. Hơn bốn vạn binh sĩ cao giai mỹ lệ cùng chưa đến một vạn tướng sĩ tiền phong Đại Tùy ác chiến ở bãi sông, huyết vụ trên chiến trường bốc lên che khuất ánh mặt trời trên đỉnh đầu.

“Nếu như ta lại có thêm một vạn binh mã...” Đại Diễn chủ soái giai Văn Tuệ tuyệt vọng nghĩ. Toàn quân áp sát, bằng vào ưu thế nhân số, sĩ tốt Cú Cao thoáng ổn định gót chân. Thế công của Đại Tùy quân đã chậm lại, thời khắc giằng co, bất cứ cọng rơm nào cũng có thể đè chết cả lạc đà.

“Ô ô ô ô ~ “

Giống như nghe được lời cầu nguyện của hắn, có tiếng kèn thê lương từ dưới sông Liêu Hà đi ngược gió.

Tửu đồ chú ý: Nhìn thấy vấn đề người đọc nghi ngờ tạo cầu, thật ra tửu đồ cũng không hiểu loại chiến thuật này của Tùy quân. Nhưng sách sử ghi chép như vậy, tửu đồ đành phải tôn trọng lịch sử trong khâu Đại Hoàn.

Chương thứ tư (5)

Lý Uyển Nhi đứng bên cạnh Lý Húc, vừa nhảy vừa kêu. Nhìn dáng vẻ hưng phấn đó, Lưu Hoảng Cơ thật sự không hiểu nổi nữ tử như con nhím kia là thiên kim nhà ai. Mới qua một đêm nàng đã quên sạch tất cả mọi chuyện, mặc một bộ đồ mệnh nhỏ trộm được, cùng trăm vạn đại quân đứng sĩ phát chờ hò reo.

Lý Húc đứng bên cạnh tử đệ Lý Thế Dân thì vẻ mặt trang trọng, từ lúc bắt đầu trận chiến hôm nay, ánh mắt hắn không hề rời khỏi bờ sông bên kia. Loại tư thái này khiến Lưu Hoảng Cơ càng thêm áy náy và đa nghi, đồng thời cũng như vậy., Cũng mơ hồ cảm giác được Lý Húc trên người khác với tất cả mọi người. Nếu như dùng một từ để hình dung trạng thái hiện tại của Lý Húc, cách duy nhất thích hợp chính là trầm tĩnh, phi thường trầm tĩnh. Đây là một loại quen biết với tuổi tác không bằng nhau, Lưu Hoảng Cơ nhìn thấy trong mắt, thậm chí có chút hoài nghi Lý Húc và thiếu niên trên thảo nguyên có phải là cùng một người hay không.

Giờ phút này, trong mắt Lý Húc không chỉ nhìn thấy máu và lửa. Trải qua khản trương và kích động lúc ban đầu, đầu óc của hắn chậm rãi tỉnh táo lại. Hồ sơ về dụng binh ghi chép của Công Công Dương Tố, lời giải thích của sư phụ Đồng Tượng và luyện binh cương lúc bình thường được tổng kết giao hòa hợp với nhau. Đủ loại chỗ mơ hồ trước kia giờ phút này đối mặt với chiến trường bờ Liêu Hà Đông, thoáng cái trở nên hết sức rõ ràng.

“Bách luyện chi binh, tiến thoái có trật tự. Lấy một là mười, hòa tan canh sôi, tuyết rơi...” Lúc trước diễn võ ở Bộ Tuyên, Từ Đại đã từng tổng kết nguyên nhân hắn không ngừng thao luyện sĩ tốt như vậy. Mà bờ bên kia Liêu Hà., Cảnh chiến đấu của phủ binh và Cao Trảm quân chính là diễn biến theo diễn biến của lời nói này. Nhóm Đại Tù Sĩ Tốt đầu tiên đi qua sông đều đã trải qua huấn luyện thời gian dài, chiến đấu giữa bọn họ phối hợp với đối thủ vượt xa không chỉ một cấp. Trước mắt trên chiến trường, số lượng Tù quân nhân ít hơn đối thủ, nhưng vững vàng không chế chủ động chiến trường, không có

muu lược muu lược thích hợp trợ giúp người nào dưới thế công hùng hổ của Tùy quân, chỉ có tư cách bị động chịu đòn.

Hai vị tướng quân qua sông, Văn Tường và Vương Nhân Cung từ xa hô ứng lẫn nhau, dùng phương thức sở trường của mình bày ra uy thế Đại Tùy quân. Lý Húc phát hiện, phong cách tác chiến của hai vị đại tướng quân hoàn toàn khác nhau. Dùng lời nói của Việt Công Chiến Ký để hình dung, Vương Nhân Cung kính dùng binh giáp thế tiến công, một bước qua sông, công kích của tướng sĩ Tả Vũ Vệ cứ nối tiếp một lớp., Giống như một tảng đá khổng lồ đập trúng, căn bản không cho đối thủ cơ hội thở dốc và điều chỉnh chiến thuật. Mà Vũ Văn Thuật dùng binh trọng điểm của tướng quân ở hình, dưới sự điều động của hắn, các binh chủng phối hợp thập phần ăn ý, từ xa nhìn lại, mấy ngàn binh mã như cùng một người, từng chiêu từng thức đều thực hiện đâu ra đấy.

Lấy sự cung kính của Vương Nhân, tướng sĩ cần phải có lòng tham chiến đấu, có chết cũng không quăn nhau. Lấy Vũ Văn thuật lại đấu pháp, binh sĩ bình thường phải huấn luyện gấp bội, không phải bách luyện lão binh thì không thể phối hợp thành thạo như thế. Nhìn tư thế oai hùng của hai vị tướng quân, trong lòng Lý Húc đột nhiên dâng lên một loại ý niệm trong đầu., Nếu như mình ở trên vị trí Vương Nhân Cung hoặc Vũ Văn thuật, mình sẽ làm thế nào? Loại ý nghĩ này đốt đến đầu lưỡi hần khô, trong lòng khó chịu như có lửa nung. Nhưng đồng thời lại có một thanh âm lạnh lùng nói với chính mình: “Câm miệng đi, ngươi chỉ là con trai của dân thảo, không có chỗ dựa, đời này cũng không có khả năng làm đại tướng quân!”

“Có một ngày, ta sẽ đứng trong vạn mã quân, thể hiện được oai hùng này!” Có người bên tai Lý Húc nhỏ giọng thì thầm, phảng phất như đang đọc tâm sự của hắn ta. Lý Húc kinh ngạc nghiêng đầu một cái, thấy Lý Thế Dân nắm tay siết chặt, hai mắt nhìn chăm chăm vào vương nhân bờ sông bên kia cung kính tướng kỳ.

Cảm giác được có người nhìn chăm chú, Lý Thế Dân bỗng nhiên ý thức được mình thất thố, ngượng ngùng cười cười,

nhìn Lý Húc cười hỏi: “Trọng Kiên huynh, câu cao đẹp không chống đỡ nổi nữa, người nói có đúng không?”

“Nếu như bọn họ không thể hủy đi cầu nổi giống lần trước, khẳng định sẽ tan tác!” Lưu Hoằng Cơ giành trước bình xét thay Lý Húc. Hắn ta vô cùng si mê cách dùng binh đánh trận với Lý Thế Dân, đảo mắt nhìn qua lỗ tai bị lời nói của mình hấp dẫn đến đây, thấp giọng giải thích: “Các người xem ta là những tướng kỳ cao giai., Bắt đầu loạn rồi. Điều này nói rõ tướng lĩnh các bộ đã mất đi lòng tin đối với thắng lợi. Tuy bọn họ đều đang di động về phía trước, nhưng không phối hợp với nhau. Một khi cục bộ thất bại, khẳng định bị động, căn bản không thể văn hồi tàn cuộc!”

“Cầu hủy cũng vô dụng, tướng sĩ qua sông đã triển khai một đại trận, ít nhất cũng là một vạn binh mã!” Tần Tử Anh cũng đi tới góp vui. Từ sau khi thê tử mất tích, hắn ở trên võ công, binh pháp không ít hơn, nhìn kịch chiến trước mắt, trong lòng tự nhiên có một ít kiến giải độc lập.

“Đại Tùy phủ ta đã trải qua huấn luyện, lúc đã chiến có thể một địch năm. Một vạn binh mã qua sông, nói lớn ít nhất phải lấy năm vạn người để ứng phó. Trừ phi bọn chúng còn có phục binh, nếu không đã thua!” Tần Tử Anh nhỏ giọng tổng kết, trong lòng đột nhiên rất kinh ngạc thầm nghĩ, nếu chỉ bằng vào phủ binh đã đủ để càn quét Liêu Đông., Hoàng đế bệ hạ lâm thời xuất chinh nhiều bách tính nhập ngũ như vậy để làm gì. Quáa người câu mỹ nhân huấn luyện không tốt, nhân số tuy nhiều nhưng không chiếm được thượng phong, nhưng dân chúng được hoàng đế bệ hạ đề bạt cưỡng ép tới còn không bằng một câu mỹ nhân, xua đuổi bọn họ lên chiến trường, không phải cản trở phủ binh sao?

Mượn hắn một ngàn lá gan, Tần Tử Anh cũng không dám đem vấn đề này nói ra dưới công chúng. Trên thực tế, mọi người cũng không có thời gian nghe hắn bình luận. Tình thế chiến trường Liêu Hà Đông thay đổi trong nháy mắt, mới có mấy câu thời gian, lại có một đội ngũ mới gia nhập chiến đoàn.

“Phục binh!” Lý Uyển Nhi kinh ngạc kêu lên. Sợ mọi người hô hấp đều trì trệ. Nhưng đoàn người rất nhanh chẳng phân tôn

ti đồng thời cho nàng một cái mắt khinh bỉ, lấy trả thù tiểu cô nương giật mình.

Đích xác là phục binh, nhưng không phải là mỹ nhân câu cao. Chiến kỳ màu đỏ đậm và áo giáp màu vàng đất bắt mắt báo cho song phương giao chiến, có một nhánh quân Đại Tùỵ sinh lực quanh co từ hạ du kéo tới vây đánh. Trong phút chốc, tình thế chiến trường cấp bách chuyển hướng, ba binh mã Đại Tùỵ chính diện qua sông đồng thời bắt đầu một vòng xung phong mới, tướng sĩ Đại Tùỵ đi vòng trở lại bên cánh trái thì cán cân trường mâu, nghiêng nghiêng nghiêng đậm về phía sau lưng đại mỹ nhân cao giai.

Là binh mã của Hữu ngự vệ, Lý Húc từ trên cờ hiệu nhận ra thân phận đối phương. Trong giây lát, hấn ý thức được toàn bộ chiến thuật của phe mình đã an bài. Bốn ngày trước, sứ giả Cao Lệ đến đây “Bán thi thể”. Bản thân mình và Lưu Hoàng Cơ mặc dù không có tư cách tiến vào ngự trướng của hoàng đế bệ hạ nghị sự, lại nghe nói Hoàng Đế cho phép Cao Lệ nhân ngưng chiến một ngày, cũng sai người tái tạo lại ý chỉ cầu phù.

Nguyên lai, cái gọi là ngừng chiến, tạo cầu, đều là nguy trang của một câu mỹ nhân bị hấn tê liệt. Sát chiêu chân chính nằm ngoài trăm dặm, quan binh Đại Tùỵ Minh Tu sạn đạo, ám độ Trần Thương. Mặc dù hôm nay cường độ Liêu Hà không thể thành công, đại quân lén lút qua sông cũng có thể tạo thành một “Kinh hỉ” cho mỹ nhân cao một câu xuất kỳ bất ý.

Dưới đả kích hai tầng này, giai điệu mỹ nhân nhanh chóng tan vỡ.

Hoàn bại, đột nhiên xuất hiện đại quân triệt để phá hủy ý chí chiến đấu của bọn họ. Không đợi chủ soái hạ đạt mệnh lệnh rút lui, tất cả tướng lĩnh, binh sĩ cùng với trọng kim chiêu mộ dũng sĩ nhanh chân bỏ chạy, cho dù đối thủ gần trong gang tấc, bọn họ thà bị người chém chết sau lưng, cũng không muốn quay đầu lại chiến một trận.

“Nồng trông, nổi trông cho trầm!” Dương Quảng la lớn ở soái đài, tiếng trông ù ù rất nhanh vang lên. Nghe tiếng trông, Tùỵ quân vượt sông liền tăng tốc bước chân, như bầy sói đuổi theo

sau lưng Cao Chiêu mỹ nhân xé nát từng miếng da thịt đầm máu của đối thủ.

Vương Nhân kính sát phát điên, hắn không nghĩ tới viện quân có thể chạy tới vào thời khắc máu chót. Kể từ đó, dững cảm biểu hiện hôm nay của hắn đã có một kết cục hoàn mỹ. Vốn kế hoạch của hắn cho địch nhân sau khi nhất định sẽ sát thương, lập tức thu đội ngũ, chờ đợi đại quân phía sau tiến lên trợ giúp. Hiện tại, hắn chỉ có thể nghĩ cách làm thế nào để khuếch trương chiến quả.

Dùng một ngàn dững sĩ xông trận, trực tiếp khiến quân địch tan vỡ, lịch sử chinh chiến Đại Tùy tất nhiên sẽ ghi lại huy hoàng hôm nay của hắn. Nghĩ đến đây, Vương Nhân cung kính giờ trường mâu đã đứt gãy: “Tả Vũ vệ!”

“Tả Vũ Vệ Khuyết” năm trăm tướng sĩ Tả Vũ Chu còn lại chưa tới năm trăm Tả Vũ Vệ đều hô to từ bi, cuối cùng bọn họ cũng có thể rửa sạch nhục nhã trước kia, thế là lão tướng quân nhận được thù hận ngày đó.

“Chỉ chém đầu, không bắt tù binh!” Vương Nhân cung kính cắn răng, lớn tiếng ra lệnh.

“Chỉ trảm thủ cấp, không bắt tù binh!” Lưu Vũ Chu vô thức truyền lại lời nói của chủ tướng quân. Sau khi nói xong, hắn đột nhiên ý thức được mệnh lệnh của tướng quân nhà mình hình như không hợp với lòng khoan dung của hoàng đế bệ hạ. Nhưng nhìn đôi mắt đang giết đỏ, hắn đột nhiên tỉnh ngộ ra dụng ý của mệnh lệnh này.

Binh lính của Tả Vũ Vệ trung thực mà chấp hành mệnh lệnh của chủ tướng, bốn ngày trước, áo bào qua sông không ai sống sót. Hôm nay, tình thế đảo điên, bọn họ dùng thủ đoạn tương tự trả thù cho mỹ nhân một câu. Về phần hoàng đế bệ hạ trách tội, mọi người không cần lo lắng, tất cả đều có đại tướng quân của chúng ta gánh vác.

Vị vương nhân nhà ta cung kính đại tướng quân.

Tả Lương Vệ, Tả Vũ Vệ, phải ngự vệ ba nhánh đại quân cùng tiến, một mực đuổi giết ra hơn bốn mươi dặm mới dừng bước. Liêu Đông Thành đã nhìn, lo lắng quân địch trong thành phản

công, Vũ Văn thuật lại mệnh lệnh cho binh sĩ dừng truy kích. Tư cách trong quân của hắn cao hơn nhiều so với chủ tướng hai vệ khác, bởi vậy binh mã của Tả Lư Vệ dừng lại, hai vệ khác cũng lập tức thu lại bước chân.

Đại quân tấu vang vang dội, hạ trại ở Liêu Hà Đông, vừa dọn dẹp chiến trường, vừa phái người tiếp ứng trăm vạn đại quân còn lại.

Là địch, cùng chém đầu hơn một vạn hai ngàn tên cấp. Sau khi đầu hơn một vạn hai ngàn binh sĩ coi như chiến lợi phẩm hiến cho hoàng đế Đại Tùy bệ hạ, nhìn đầu Như Sơn, sứ giả các quốc gia theo quân quan chiến sợ tới mức mặt vàng như đất.

Cừ soái đúng mực lập tức tỏ vẻ, lần xuất chiến tiếp theo, binh mã sở hữu ông ta muốn làm tiên phong cho đại quân. Vị Khả Hãn Tây Đột Quyết La cũng nhiệt tình tuyên bố, đợi đại quân Ban sư, ông ta tự mình dâng rượu dê dê béo, tẩy trần cho tráng sĩ viễn chinh. Mà quan lại khiến cho Bách Tế Sứ khóc ròng lên, khẩn cầu Thánh Khả Hãn nhanh chóng dọn dẹp ổ cày phi cao giai, trừ bách phần hàng năm bị quấy nhiễu.

“Trẫm vì Giải Dân treo ngược mà đến, cũng không phải chủ nhân thích giết chóc. Trận chiến ngày hôm nay, chính là không thể làm theo. Tiểu biểu khiển trách, trông chừng tự hối!” Đại Tùy hoàng đế bệ hạ, Thiên Khả Hãn Thiên Quảng khoát tay với mấy chục vị quốc sứ, ngăn bọn họ tán tụng và hiến mị. “Người sáng nay bị treo dân phạt tội, không phải vì công danh. Đại quân đặt chân tại chỗ, không phải đặt chân vào chỗ giết chóc.”

Quay đầu lại, hắn đắc ý phân phó các tướng: “Sau này hễ là quân sự tiến công, đều cần tấu báo cáo, không được tự ý! Cao Lệ như hạ, tức là nên thu nạp, không được phóng binh!”

“Vâng!” Hai mươi tư hướng chủ tướng đại quân, mấy chục quốc sứ đồng thời khom người.

“Hừ, ai lừa trẫm một lần, trẫm sẽ lừa hắn hai lần!” Nhìn về phía Liêu Đông Thành nơi xa, Thánh Nhân Khả Hãn đắc ý nghĩ.

Tửu đồ: Rút vé!

Chương thứ tư (lục)

Bề ngoài Liêu Đông Thành có hai màu xanh đen, so với hoàn cảnh núi non nước đen chung quanh thì có vẻ cực kỳ hoành tráng. Đại Tùỳ triều đã chuẩn bị hai năm, cao giai mỹ nhân cũng vì phòng ngự mà gia cố hai bức tường thành tại Liêu Đông Thành., Bức tường bên ngoài tòa thành này chồng chất một tầng cột đá, tường trong thì dùng Tam Hợp Thổ cùng gạo tương đúc, mặc dù cỗ xe nổ mạnh mẽ nhất bắn lên, cũng chỉ có thể ở bên ngoài da tích lũy hỏa tinh, căn bản không thể phá hư tường thành mấy may.

Vì đối phó với Tùỳ quân leo thành, ngoài thành Liêu Đông đã có rất nhiều mặt ngựa. Mỗi cái mặt ngựa lồi ra đều có hy vọng dựng nên gạch đá. Ở trong vọng lâu, thủ quân bằng cung tên và đá có thể phong bế bất cứ góc chết phòng ngự nào. Còn nếu công kích muốn đánh sập ý chí phòng thủ thì không thể không trả giá cao gấp ba so với bình thường.

Sau trận chiến Liêu Thủy thất bại, Ất Chi Văn Tuệ đem toàn bộ binh mã co rút vào trong Liêu Đông Thành, mặc cho Tùỳ quân khiêu chiến như thế nào ngoài thành, binh mã Đại Tùỳ sẽ không xuất đầu lộ diện. Binh mã Đại Tùỳ là vì giải dân mà treo ngược mà đến, bởi vậy, hoàng đế bệ hạ nghiêm cẩn tướng sĩ quấy rầy bách tính xung quanh. Tướng sĩ Đại Tùỳ là nhân nghĩa chi sư, cho nên, đào rỗng Đại Lương Thủy và xua đuổi dân chúng đi làm tiên phong cũng bị Hoàng đế bệ hạ quát bảo ngưng chiến thuật bất nhân.

“Trẫm muốn Man di tiểu quốc cảm nhận được sự nhân từ của thiên triều!” Hoàng đế bệ hạ nói như vậy với văn võ bá quan bá tánh. Nhân giả vô địch thiên hạ, câu cao mỹ nhân phá hư cầu nổi, buôn bán thi thể lão tướng quân, trong trận chiến ở Liêu Hà bọn họ đã phải trả giá đầy đủ. Trong trận chiến kế tiếp, Đại Tùỳ muốn ân uy song hành, hơn nữa thì ân khiến cho bách tính Liêu Đông phải quy tâm.

“Xì! Không biết ngày nào mà chúng ta thua trận, mỹ nhân có chịu nhân từ với chúng ta hay không nữa!” Lưu Hoằng Cơ lên

lút nói thầm với mấy người bạn.

“Trăm vạn đại quân của chúng ta đâu rồi, làm sao có thể chiến bại chứ?” Tề Phá mở to hai mắt, lớn tiếng kháng nghị loại suy đoán không chịu trách nhiệm này của Lưu Hoảng Cơ. Mặc dù mình không có lá gan lên chiến trường, nhưng dù sao cũng là con dân triều đình Đại Tùy, loại lời nguyên rủa chiến tranh đánh bại quân đội nhà mình, bất luận thế nào hắn cũng không muốn nghe thấy.

Đại bộ phận người trong Hộ Lương quân đều có tâm tư giống như Tề Quốc ngưng tụ. Bao gồm cả Lý Húc và Lý Thế Dân vẫn luôn khó coi trong chiến tranh công kích, cũng thường xuyên chờ đợi phán đoán lúc trước của mình là sai lầm. Lấy sức chiến đấu mà quân đội ngày đó biểu hiện ra tại Liêu Hà., Bắt được Cao Trảm quả thật là chuyện sớm chiều. Điều kiện tiên quyết là Hoàng Đế bệ hạ có thể để cho mọi người buông tay hành động, chứ không giống như bây giờ luôn bị danh tiếng nhân nghĩa mà giờ khuỷu tay.

“Ông trời sẽ phù hộ Đại Tùy, không phải đã sớm hạ xuống dấu hiệu lành lặn rồi sao!” Vương Nguyên Thông đối quân hơi không quá thuận lợi, nhưng rất quan tâm Dịch Kinh, Bát Quái cùng với các tin đồn dân chúng. Dựa theo ông ta suy đoán, Ngũ Hành Bát Quái và Thiên Tiên gợi ý đều dự triệu thắng lợi phạt Liêu, chỉ là một câu đại mỹ nhân ngu muội, không hiểu thuận theo thiên thời mà thôi. (Chú nhất)

Lưu Hoảng Cơ khịt mũi coi thường lời nói của Vương Nguyên Thông: “Nếu ông trời muốn Đại Tùy giành thắng lợi, sao không cho một trận địa chấn đi ra, làm sụp đổ tường thành Liêu Đông. Nếu không, cũng có thể để thủ tướng Thuần Chi Văn Tuệ hiểu chút sỉ nhục của võ nhân!”

Mọi người bắt đầu dĩ cười khở, đều biết rõ hai loại giả thiết tuyệt đối không có khả năng thực hiện được. Ông trời gần đây cho Đại Tùy rất nhiều dấu hiệu tốt, đầu tiên là có người tại Vọng Hải nhìn thấy một con cá voi dài chừng hai mươi trượng đọng lại, sau khi giết chết nó, đem Kinh Cốt hiến đến trước tế đàn do hoàng đế bệ hạ hành kinh nơi đây xây dựng. Tiếp theo, bờ biển lại xuất hiện hai con chim khổng lồ năm màu rực rỡ,

hai cánh mở rộng ước chừng một trượng, kêu vang ngày đêm, thanh âm vang vọng hơn mười dặm.

Cao Trảo quốc tam đại hải, cự kinh mắc cạn mà chết tự nhiên có nghĩa là cao giai sắp diệt vong. Mà hai cự điều kia, hẳn là Phượng Hoàng trong truyền thuyết, chỉ có Thánh Nhân lúc lâm thế mới xuất hiện. Vì dấu hiệu của cát tường này, hoàng đế bệ hạ đã mang theo phần lớn văn quan đi Vọng Hải đồn, cũng ngâm thơ ghi lại.

Vấn đề là, đại thủ tướng câu Mỹ tướng không chịu An Thiên mệnh. Bọn họ dựa vào tường thành và da mặt dựa vào nơi hiểm yếu chống đỡ. Mỗi khi tướng sĩ Đại Tùy giành được chủ động trong cuộc chiến công thành, một câu Cao Thủ tướng lập tức lấy ra cờ trắng, tuyên bố chuẩn bị đầu hàng, thỉnh cầu quân Tùy cho thời gian ước thúc dân loạn trong thành nhất định. Sau khi rời khỏi tường thành, thủ tướng lập tức tu bổ chỗ hồng cho quân sĩ, bổ sung hòn đá, tên nỏ, đợi thời gian đầu hàng xong, bọn họ lại chọn ra chiến kỳ.

Trong vòng nửa tháng, mỹ nhân câu cao đã đầu hàng đi lặp lại ba lần. Mỗi lần đều khúm núm, giả bộ hồi cải đầu đón không muốn sống. Mỗi lần đạt được, lập tức trở mặt, đứng trên lầu địch mắng to tướng sĩ Tùy quân ngu xuẩn. Mà thượng thư Hữu Thừa Lưu Sĩ Long phụ trách an ủi Bách tính Liêu Đông, lại nắm giữ quyền quyết sách cuối cùng, hẳn không gật đầu, các tướng lĩnh cho dù trong lòng có nén giận, cũng không thể giết vào thành.

“Lần thứ tư rồi, nếu như còn có ai tin một câu mỹ nhân cao giọng, nhất định đầu hẳn sẽ bị lừa đá!” Một ngày sau, Lý Thế Dân thấp giọng oán giận.

“Chuyện này nên do hoàng thượng quyết định. Trước khi bệ hạ đi quan sát Phượng Hoàng nhảy múa, đã từng hạ lệnh, bất luận tình huống thế nào, nếu mỹ nhân cao giọng xin mời hàng, không được tự tiện công kích.” Lý Kiến Thành đã xử lý qua vài năm chính vụ, biết rõ Thượng Thư - Hữu Thừa Lưu Sĩ Long sở dĩ mắc mưu, cũng có nỗi khổ không thể nói, thấp giọng giải thích thay cho y.

“VẬY vì sao mọi người không trực tiếp xin chỉ thị của hoàng thượng!” Lý Thế Dân tức giận hừ một tiếng nói. Ông ta không tin văn võ bá quan ngốc, hoàng thượng cũng phạm phải sai lầm tương tự. Trận chiến ở Liêu thủy, hoàng đế bệ hạ dùng cầu nổi, âm thầm sai người từ chỗ hạ du trì hoãn kế sách, điều này thể hiện toàn bộ trí tuệ hơn người của ông ta.

“Vũ Văn Thuật đại nhân đã phái người đưa tin tới báo cáo bệ hạ, ba ngày sau sẽ có tin tức báo về!” Lưu Hoảng Cơ thở dài, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Một trăm vạn đại quân bị Liêu Đông Thành kéo dài gần hai tháng, mỗi người đều cảm thấy rất nhàm chán. Hộ Lương quân là một trong những kẻ nhàm chán nhất. Ban đầu, mọi người còn hứng thú đến dưới tường thành hò hét trợ uy cho dũng sĩ nhà mình, đến bây giờ, ngay cả quan chiến cũng không có hứng thú.

Trận chiến trước mắt này bất luận đánh như thế nào, kết quả cuối cùng đều giống nhau. Chỉ cần mỹ nhân câu cao lấy ra bạch kỳ, tùy quân phải rút xuống. Về phần những huynh đệ chết trận dưới tường thành, phảng phất không phải là đằm của nhà mình, căn bản không ai suy xét đến sự hi sinh lúc trước của bọn họ có đáng hay không.

Ba ngày sau, tín sứ từ Vọng Hải lập tức mang thánh chỉ về cho hoàng đế bệ hạ, cho phép câu cao giai mỹ nhân lần thứ tư đầu hàng. Bệ hạ trong thánh chỉ giáo Bách Quan muốn rộng lượng, quân thần thiên triều thượng, không thể chấp nhận với man di hề hề. Ngày xưa Gia Cát thừa tướng từng bảy bắt giữ Mạnh, vĩnh viễn bình định Nam Man. Hôm nay Cao Thủ Tướng mới lập đi lập lại bốn lần mà thôi, sớm muộn gì bọn họ cũng có ngày vui lòng phục tùng.

Vũ Văn Thuật lại ý chỉ của tướng quân, đưa ý chỉ của hoàng đế bệ hạ vào thành Liêu Đông, thủ tướng Vu Văn Tuệ cảm ơn mang ơn. Trải qua cảm kích, ngày thứ hai hấn mở cửa Tây thành, đem làn sóng đầu tiên đầu tiên vào thành bị hàng hóa bắn thành con nhím. Vũ Văn Thuật giận dữ, vùng sư công thành, đại quân dùng chùy công thành đem cửa phía tây ngoài

thành đập nát. Giai mỹ nhân không chống nổi, lần thứ năm dựng thẳng cờ.

“Là tướng quân cao cường ép ta làm như vậy, ông ta là cháu của Vương ta, ngoại thân không thể không tuân mệnh. Ngoại thân đã giết ông ta, hy vọng phần nộ của tướng quân Thiên triều tạm thời ngừng!” Át Chi Văn Tuệ tự mình leo lên thành lâu, dùng một cái đầu người be bét máu thịt tạ tội với Tùy quân.

“Người tướng lão phu ngốc sao?” Vũ Văn kể lại lời mắng của lão tướng quân, thôi động đại quân tiếp tục cường công. Cao Cú Lệ nhân mưu kế thất bại, lấy toàn bộ bản lĩnh ra chống cự. Đại quân huy quân công kích cả ngày mà không thể đột phá cửa thành.

Thành Liêu Đông đã bị nhuộm thành màu đỏ như máu, một nửa là máu của tướng sĩ Đại Tùy, một nửa là máu của quân đội mỹ thủ câu cao. Chiến kỳ cao một câu mỹ lệ vẫn được dựng đứng trên tường thành như cũ, không ai đoán được nó còn dựng đứng được bao lâu. Tướng quân dũng mãnh cung kính mang tướng quân Tả Vũ Vệ xông lên., Lại bị đá vụn đập xuống. Vũ Văn thuật tướng quân nổi tiếng về mặt cơ trí dùng tiếng đông đánh đông đánh tây, vây ba thiếu một, giao trá viện trợ lừa gạt thành đủ loại thủ đoạn, vẫn không khiến mỹ nhân cao giọng từ bỏ chống cự.

Kẻ tấn công bò lên đầu tường, bị chém rơi xuống. Người phòng ngự thò đầu ra, bị bắn thành con nhím. Địch ta trong lúc chiêu hàng cùng chịu chơi trò chơi này không thể chơi tiếp nữa, cuối cùng mỗi người xuất ra toàn lực. Từng trận bị kịch máu và lửa ở ngoài tường thành mỗi ngày đều biểu diễn, mỗi ngày đều lặp đi lặp lại chuyện cũ.

Từ từ, Lý Húc phát hiện mình đã chết lặng dưới chân tường thành. Hắn không còn phần nộ như lúc đầu thấy được nữa. Quân địch bị nỗ tiến bắn xuống từ tường thành, hắn không kích động như lúc vừa lên chiến trường. Tử vong và chém giết giống như đã trở thành một phần trong cuộc sống, mỗi ngày đều có thể gặp nhau, cũng không còn gì mới lạ.

Có đôi khi, hần đột nhiên cảm thấy những cái áo bào chết trận đó tựa như hoa mầu dưới đất, nói không chừng một ngày nào đó, bọn họ sẽ bò ra từ trong bùn đất. Ý nghĩ này khiến hần cảm thấy rất sợ hãi, thậm chí hoài nghi chính mình gần đây có phải vì gặp phải chuyện gì đó quá nhiều hay không., Cho nên bị mất đi tâm trí. Nhưng nhìn thấy biểu hiện của đồng bạn xung quanh, Lý Húc rốt cục yên lòng. Bởi vì chiến đấu một thời gian dài, không chỉ có một mình hần, rất nhiều người đã bắt đầu bất thường, chỉ là biểu hiện của mỗi người bất đồng mà thôi.

Vương Nguyên Thông biểu hiện nhiều lần lật xem một quyển “Dịch Kinh” đã được lật xem, trải qua nghiên cứu của hần, các loại tình huống đều cho thấy, một câu Cao Thủ Quân đều ủng hộ không quá Nguyệt Hạ tuần. Về phần Dịch Kinh tại Trung Nguyên đến Liêu Đông có vì thủy thổ không phục mà mất đi hiệu lực hay không thì không thể nào biết được.

Biểu hiện của Tần Tử Anh là liên tục nghiên cứu dùng chiến thuật gì có thể nhanh chóng hủy diệt Liêu Đông Thành, mặc dù với chức vị của hần căn bản không có cơ hội đề nghị với các vị đại tướng quân. Nhưng điều này cũng không cản trở hần và Lý Thế Dân mỗi ngày ở trên mặt đất vạch mưu. Trong kế hoạch của hần, mỹ nhân đã bị tàn sát ba lần., Thủ tướng Vu Thành Văn Tuệ bị băm thành nhân bánh, ném vào nước sông cho cá ăn. Mà cá cũng chẳng thèm ăn thịt tên vô sỉ này, chỉ có rùa đen mới không chê bản.

Phương thức tiêu hao thời gian của Võ Sĩ Hoạch là đánh bạc với đám binh sĩ, cược hoàng đế bệ hạ có cho phép cao một câu mỹ tướng tướng quân đầu hàng lần thứ năm hay không. Vũ Văn thuật lại lần này tướng quân từ chối đối phương đầu hàng, cử động cường công thành đã bị đám văn thần chủ trương cáo thị hoàng đế bệ hạ, chỉ là thánh chỉ của bệ hạ còn chưa trở về.

Ý chỉ của hoàng đế bệ hạ khoan thai đến chậm, hần cũng không thể nhìn được, cho phép chư quân cường công. Nhưng mùa mưa cũng theo thánh chỉ đến, làm cho đại địa Liêu Đông trở nên lầy lội.

Trong tháng năm, Liêu Đông bắt đầu mưa. Nước mưa tí tách từ đầu đã không có kết thúc, thời tiết ẩm ướt khiến uy lực sàng nỗ và xe đá giảm bớt đi nhiều. Không có hai loại vũ khí sắc bén công thành duy trì, các binh sĩ phủ có huấn luyện tinh tế đến đâu thì trong lúc tấn công mạnh mẽ cũng không chiếm được thượng phong.

Song phương công thủ không hện mà cùng ngừng lại chiến đấu. Một bên để các tướng sĩ nghỉ ngơi dưỡng sức, một bên chờ đợi trời quang. Tướng lĩnh hai bên đều hiểu, sĩ khí lẫn nhau đều đã tới biên giới sụp đổ. Có thể đánh thắng hay thủ hộ của Liêu Đông Thành hay không, phải xem giao thủ lần đầu của hai bên sau khi trời quang.

“Không bằng đào ra Đại Lương Hà, nó cách tường đông bắc không đến hai dặm!” Nhìn qua nhánh sông Liêu Hà càng ngày càng rộng, Tần Tử Anh nhỏ giọng nhắc nhở mọi người.

Đây là biện pháp mà hai tháng trước đã từng bị Thượng thư và Lưu Thừa Sĩ Long phủ quyết, nhưng đó là hai tháng trước, lúc ấy mọi người vẫn còn tuyệt vọng chưa hoàn toàn tuyệt vọng với danh dự của mỹ nhân cao giọng. Hiện giờ ngoại trừ một số ít văn thần thì trên dưới Đại Tùy đều không còn hoài nghi quyết tâm quân địch tử chiến đến cùng.

Trong hộ lương quân, ngoại trừ Lưu Hoằng cơ, tất cả mọi người đều nói nhẹ, không có tư cách để nói với các đại tướng quân. Lưu Hoằng Cơ chỉ là người được mọi người thỉnh cầu, mang Tần Tử Anh viết ra kỹ càng công thành mới đi gặp Vũ Văn kể lại cho tướng quân. Hắn đi cả ngày, cuối cùng mặt đen lại về quân doanh.

“Hoàng thượng đã từ Vọng Hải đón Bắc về, mười ngày sau mới đến. Bệ hạ có lệnh, trước khi ngài đến không được phép công kích bất cứ thứ gì ở Liêu Đông Thành!” Lưu Hoằng Cơ ném phương án công thành của Tần Tử Anh xuống bàn, oán hận nói.

Chú 1 điểm Vọng Hải, hiện tại ở bờ biển phía tây huyện.

Chú nhị: phiên muộn chết đi, càng xem ghi chép về việc thành tích trong sử sách về đánh bại càng buồn bực. Mọi người đặt

ra chút sách giáo dục và an ủi Bì Hâm một chút đi. Hôm nay lại càng làm, ghi sổ nợ lục vốn.

Chương thứ tư (lục)

Trên đường bị dội một ít mưa, bởi vậy sắc mặt Đại Tùy hoàng đế bệ hạ có chút khó coi. Nhưng điều này cũng không gây trở ngại hấn biểu đạt sự phẫn nộ của mình với quần thần, hoặc là nói, sắc mặt Thanh Bạch càng làm cho sắc mặt của hấn tăng thêm chút cảm giác khó có thể dự đoán.

Mười hai vị đại tướng quân hai mặt nhìn nhau, trăm vạn đại quân tốn thời gian khoảng hai tháng rưỡi, lại không chiếm được tòa thành trì đệ nhất của địch quốc. Không cần hoàng đế bệ hạ chỉ trích, mọi người đều không thể đùn đẩy chính mình thất trách. Huống hồ trận chiến này còn có mấy chục quốc sứ, vương tử ở bên cạnh quan sát, mặt mũi Đại Tùy triều, đến đây mọi người đã bị mất hết rồi.

Tả Nhiễm Vệ đại tướng quân Vũ Văn thuật lại cúi đầu, không muốn nói một chữ. Mười hai đại tướng quân Vệ với tư cách và sự từng trải của hấn là lâu nhất, cũng lấy quan hệ của hấn và hoàng đế bệ hạ gần nhất, xưa nay toàn bộ đoàn người chỉ có một mình hấn là thiên lôi sai đâu đánh đó, hôm nay hấn đã biến thành người câm, những tướng lĩnh khác không còn dũng khí nói chuyện. Từng ánh mắt nhìn chằm chằm vào mũi giày, dường như trên đó viết sách lược phá địch.

“Làm sao vậy, sao lại không nói gì. Chẳng lẽ lúc trẫm không có ở đây, cổ họng của các người đều bị một câu cao giai thích khách cắt đứt sao?” Dương Quảng thấy mọi người không chịu lên tiếng, trong lòng càng thêm tức giận, trợn tròn hai mắt giận mắng mỗ.

Chiến sự của Liêu Đông thật làm cho người ta tâm phiền, vốn là mình chơi vui vẻ ở Vọng Hải, cho rằng ở gần biển vượt qua cái mùa hè tươi đẹp này, liền có thể nghe được tin tức một câu cao giọng thần phục. Không nghĩ tới ý chí chống cự của cao nhân lại mạnh như vậy, càng không nghĩ tới rời khỏi mình, chư vị tướng lĩnh ngay cả đánh trận cũng sẽ không đánh.

“Khụ khụ, trăm vạn tuế, vi thần có bản khải tấu!” Thượng thư Lưu Thế Long thấy tất cả mọi người đều không chịu tiếp

Hoàng đế, trong lòng có chút chột dạ. Thiện ý trấn an bách tính Liêu Đông., Là đề nghị mà hắn và mấy danh sĩ đương triều đưa ra cho Hoàng đế của hắn. Cú cao Nhị Thủ Tướng năm lần bảy lượt chơi giả để kéo dài thời cơ chiến đấu, cũng là dưới sự dung túng của hắn mới có chút thành công. Nếu như các võ tướng đột nhiên đẩy trách nhiệm sang, chỉ sợ tiền đồ của mình khó mà giữ được. Thay vì ngồi chờ chết, không bằng chủ động xuất kích, chuyển mâu thuẫn sang nơi khác.

“Có gì cứ nói, người họ khan cái gì. Chẳng lẽ trong quân của trẫm không có thuốc cho người ăn sao?” Dương Quảng hung hăng trừng mắt nhìn Lưu Thế Long, không khách khí trách cứ.

“Lưu Thế Long là một tên vô dụng, đại thần cả triều không phải uất ức không có mấy người. Sớm biết làm hoàng đế phiền toái như vậy, trẫm tội gì phải giành phần công lao này!” Đại Tùỳ hoàng đế bệ hạ nổi giận đùng đùng nghĩ nghĩ. Nhưng hồi hận không có chỗ mua thuốc, nếu mình đã ngồi bảo tọa hoàng đế rồi thì phải chịu trách nhiệm này.

“Vi thần cho rằng, cao trì ở thành Liêu Đông rất sâu, dễ thủ khó công, quân ta bị vây khốn ở dưới thành lâu như vậy, chưa chắc đã là phúc!” Lưu Thế Long đỏ mặt khom người, thấp giọng tấu lên.

“Xì, tường thành cao to, chẳng lẽ còn cao hơn tường thành Kiến Khang thành, Đại Lương Hà còn sâu hơn Dương Tử Giang hay sao?” Dương Quảng xì một tiếng, dùng thái độ cực kỳ ác liệt cắt ngang lời thoái thác của Lưu Thế Long. “Quân ta bị vây khốn phía dưới thành kiên cố như thế nào, vì sao đất đá cũng không cầm nổi. Khi trẫm chưa từng lĩnh binh sĩ nào, không biết nên công thành như thế nào?”

Lưu Thế Long bị hỏi như mũi tên liên châu của Dương Quảng nghẹn đến mặt đỏ tía tai, thở hắt một hồi lâu, mới run rẩy đáp: “Thần không dám, thần chỉ cảm thấy nếu cứ tiếp tục hao tổn như vậy, vô ích vô ích!”

“Lưu Khanh muốn khuyên trẫm lui binh à. Hai năm qua, chẳng lẽ Lưu Khanh vẫn một mực lâm triều sao?” Dương Quảng kéo dài thanh âm, lạnh lùng chất vấn.

Đa số quan văn trong triều vốn không tán thành việc tấn công Liêu Đông, câu cao hoàn mỹ tiểu quốc, bình định nó, chưa chắc có thể tăng thêm uy phong đại quốc. Một khi dùng binh thất bại, ngược lại làm uy tín quốc gia ở xung quanh vừa mới kiến thiết bị tổn thất. Nhưng Hoàng Môn Thị Lang Bùi Thủ đề nghị phải đánh, bản thân hoàng thượng cũng kiên trì, mọi người đành phải thuận theo ý tứ của hoàng thượng.

Lưu Thế Long trước khi xuất binh, không dám Hoàng đế gián ngôn, đại quân trước mắt vừa bị ngăn cản liền sinh thoái ý. Thái độ biến hóa trước sau, không khỏi có chút quá nhanh. Dương Quảng chất vấn vừa ra khỏi miệng, chẳng những đám võ tướng cảm thấy tức giận, đám quan văn nhìn Lưu Thế Long cũng thấy chói mắt, trong nháy mắt, trong ngực trướng liền náo nhiệt hẳn lên.

“Vạn tuế, thần cho rằng, lời gián ngôn của Lưu đại nhân hoàn toàn là trách nhiệm trốn tránh.” Đại tướng quân Hữu Phong vệ Vu Trọng tiến lên một bước, lớn tiếng nói.” Chúng ta mỗi lần chiếm thượng phong, câu nói cao xinh đẹp lập tức xin hàng. Mà Lưu đại nhân thì lấy danh nghĩa nhân nghĩa, ngăn trở chúng ta tiếp tục công kích. Đại quân lao sư vô công, đều bởi vì vậy mà thôi. Vạn Tuế dời chức trách phủ sứ của Lưu đại nhân, cho phép chúng ta tự động công kích. Cao Túc đại tướng đã sức cùng lực kiệt, ngày đông có thể đánh xuống!”

“Lời này của Vu đại nhân có thể nói là bạc tâm!” Lưu Thế Long lúc này lạnh mặt, lớn tiếng phản bác: “Từ ngày năm tháng năm mươi bảy tháng năm, các ngươi cường công Liêu Đông Thành hơn mười ngày đều không có hiệu quả. Bỏn phủ an ủi bên cạnh, sao dám gánh vác trách nhiệm công thành bất lợi!”

“Kéo từ tháng ba sang tháng năm, sư phụ lính già mỗi một, sĩ tốt đã không còn ý chí chiến đấu, đương nhiên không thể đánh bại một thành kiên cố nào. Nếu quân ta thừa dịp thắng lớn xông lên, chỉ sợ không những Liêu Đông thành đổi tay, Ô Cốt, trong nước hai thành đều không thành vấn đề!” Trọng Trọng Văn nổi giận dùng dũa vạch trần lời ngụy biện của Lưu Thế Long.

Hắn ta cũng là lão tướng chinh chiến nhiều năm, tư cách trong quân chỉ đứng sau Vũ Văn thuật lại. Trước khi xuất binh Liêu Đông, hắn ta đã từng kiến nghị hoàng đế bệ hạ binh thần tốc, kỳ binh lấp lóe. Nhưng đề nghị này đã bị quần thần phủ quyết trong thảo luận của triều đình. Các văn thần đều cho rằng lần phạt tội này của Đại Tùy., Là nhân nghĩa chi sư, hoặc là không phát binh, hoặc là đường đường chính chính xuất kích. Mà hoàng đế bệ hạ vừa vận thích Trần binh trăm vạn, cùng nhau tiến lên khí thế, cho nên không muốn dùng quỷ đạo thủ thắng.

Đánh giặc không phải du sơn ngoạn thủy, không thể giảng bài tràng. Trên chiến trường càng không có nhân nghĩa đạo đức gì, chiến thuật có thể đánh bại địch nhân đều là chiến thuật tốt. Vu Trọng Văn không chỉ một lần hướng hoàng đế bệ hạ nói, mỗi lần đều bị các quan văn dẫn kinh theo điển thuật bác lại. Năm đó khi Chu Vũ Vương phạt Trụ là thế nào?, Lúc Đại Vũ phạt Đường đường chính như thế nào, binh lính không đánh mà e người. Các quan văn thần có chiến lược năm vị Tam Hoàng làm bằng chứng, mà giấc mộng của hoàng đế bệ hạ cũng trở thành Thiên Cổ Minh Quân giống như Ngũ Đế Tam Hoàng. Võ tướng căn bản bọn họ không nghe lọt tai.

Các tướng quân thấy Trọng Văn và Lưu Thế Long ồn ào tại chỗ, dồn dập tiến lên hỗ trợ. Tất cả võ tướng đều cho rằng lâu công không thấp, bị mấy tên cổ hủ văn thần cầm đầu là Lưu Thế Long kéo chân sau. Các quan văn tuy bất mãn với Lưu Thế Long, nhưng cũng không thể thay người từng trải., Lập tức ôm lấy đám võ tướng vô năng chỉ trích. Trong lúc nhất thời, trong ngự trường loạn thành một cục, chúng thần nói đạo lý của người, ta nói chứng cứ, so với ở thôn còn náo nhiệt hơn.

“Đủ rồi!” Dương Quảng càng nghe càng tức giận, nhấc chân đá bay ngự án ra ngoài. tấu chương, văn chương, giấy, bút mực, bay tán loạn khắp nơi.

Đám đông đại thần ồn ào nhìn thấy ngự án bay ở giữa không trung, đã biết Dương Quảng nổi giận, vội vàng xếp hàng, đồng thời khom người bồi tội: “Bọn ta nhất thời tình thế cấp bách, ngự tiên thất lễ, thỉnh bệ hạ trách phạt!”

“Oan phạt, sao trẫm dám trách phạt các người! Các người, trong mắt các người còn có Hoàng đế là trẫm này sao?”
Dương Quảng chỉ tay vào mọi người, tức giận đến toàn thân run rẩy run rẩy.

Làm hoàng đế là một hoạt động cố sức không có gì tốt, người xem một mạch văn võ tề đồng thời cả triều, có mấy người tâm tư đang mưu cầu quyền lực cho quốc sự. Nếu không phải mưu đồ quyền vị của bản thân thì cũng là mưu lợi gia tộc. Còn không phải là võ tướng ôm đoàn, văn thần kết bè. Tóm lại là kết đảng., Không có thứ gì tốt. Hôm nay hần triệu tập quần thần nghị sự, vốn đã từng nghĩ ra một phương án thích hợp để công thành. Bị mọi người làm âm ỉ như thế, ý nghĩ lúc đầu sớm đã quên. Chỉ cảm thấy ủy khuất, phần uất, ngay cả nước mắt cũng thiếu chút nữa chảy xuống.

“Thần, thần biết tội!” Chúng thần thấy Hoàng đế bệ hạ tức giận đến mức này, đồng thanh cáo tội. Dương kim bệ hạ không phải người nhu nhược, nếu như hần thật sự tức giận, sớm muộn gì cũng sẽ làm cho người hần tức giận rơi đầu. Mọi người có thể giúp hần nghe lời, tốt nhất là để hần ngoan ngoãn mà nói cho tốt.

“Chia đều nên tìm mấy người đến thu thập, nếu không bọn chúng cũng không thêm để trẫm vào mắt!” Trong lòng Dương Quảng thầm nghĩ, ánh mắt lướt tới lướt lui trên mặt mọi người, dường như đang tìm một nhân tuyển thích hợp.

Văn võ bá quan câm như hến, trong cái ngự trường to như vậy, chỉ còn lại tiếng hít thở nặng nề. Hoàng thượng nổi giận, Hoàng thượng muốn giết người, mỗi người đều ý thức được điểm này, cho nên, mỗi người đều cố hết sức không tiếp xúc với ánh mắt của Dương Quảng, để tránh làm thứ này.

Nhìn thấy bộ dạng này của mọi người, Dương Quảng lửa giận trong lòng càng mạnh hơn.” Tại sao gã lại lớn tiếng quát: “Vừa rồi các người không phải là huyền náo vui vẻ sao, tiếp tục đi.” Nếu có người nhét cho gã một thanh kiếm, gã hận không thể cắt đầu tất cả mọi người xuống. “Ồn ào, ồn ào, ồn ào, nghe cao giọng một câu mỹ nhân có thể bị nước bọt của

các người dìm chết đuối hay không! Nhìn các quốc sư thưởng thức tài giải thích của các người đi!”

“Bệ hạ bớt giận, thần vô năng, có phụ quân ân, cam chịu bệ hạ trách phạt” Dương Văn đại phu Dương Quang Lộc ra khỏi hàng khom người, thừa nhận sai lầm với Dương Quảng.”
Chiến sự ở Liêu Đông, các thần đều vô năng gây nên, tội không thể tha, mong bệ hạ gọt tước thần để cảm tạ thiên hạ.”

“Được rồi, hôm nay trẫm không muốn truy cứu!” Dương Quảng thấy chúng thần bắt đầu chịu thua, bắt đắc dĩ khoát tay áo nói. Sau khi kế vị, chính mình đã giết rất nhiều trọng thần không thức thời như Cao Dĩnh, Hạ Nhược Bật, bởi vậy mà rơi xuống thanh danh dễ giết. Nhưng nói một cách bình thản, mình đối với đám thần tử này vẫn là tràn đầy rộng lượng, mấy thần tử phạm vào sai lầm đều bị chính mình khoan dung bao dung. Nhưng đám gia hỏa này một lần nữa lại tái phạm đến nghịch lân của trẫm!

Đám văn võ nhìn nhau, đều thầm nghĩ Dương Văn Tư biết đối nhân xử thế. Chiến sự lúc trước có quan hệ không lớn với hắn. Trước mắt hắn lại chủ động gánh vác trách nhiệm công kích bất lợi, hoàng đế bệ hạ cho dù tìm người chịu tội thay cũng không thể tìm được người tốt lành này. Sau chuyện này, còn cảm thấy hắn thông cảm với quân tâm. Mà đám quan lại không thể không nghĩ rằng hôm nay hắn ra mặt vì mọi người, tương lai trên quan trường thiếu nhân tình trả lại cho hắn.

“Vạn tuế, thần có một kế, có thể nhanh chóng đánh hạ thành kiên trước mắt!” Phò mã đốc úy Vũ Sĩ vẫn không tham dự tranh chấp giữa song phương, giờ phút này thấy đoàn người đều bình tĩnh lại, rốt cuộc tìm được cơ hội, tiến lên nói.

“Nói, người có biện pháp gì?” Dương Quảng thở dài một hơi, truy hỏi. Văn võ mãn triều, cuối cùng tìm được một người làm chính sự, điều này làm cho trong lòng hắn cảm thấy an ủi một chút.

“Kẻ hèn Cao Nguyên, xâm phạm Đại Tù Thiên Uy của ta. Bệ hạ khoan dung, lại cho người cơ hội hối cải, không chịu độc toàn lực tấn công, ông ta lại khinh bệ hạ có thiện niệm niệm., Lấy oán báo đức!” Vũ Văn sĩ mở miệng, đem lửa giận đẩy lên

phương diện cao giọng, tiện thể đem trách nhiệm của đoạn thời gian trước tăng lên mức độ đạo nghĩa vô sỉ của Man di. Với kinh nghiệm theo chính trị nhiều năm, hẳn cho rằng đương kim hoàng đế bệ hạ là người trong lòng. Chỉ cần người có thể khiến hắn vui lòng., Thỉnh thoảng phạm chút sai lầm, hẳn chẳng những sẽ không truy cứu, còn sẽ chủ động thay người che giấu. Mà một khi người chọc giận hắn, vô luận hiền hay ngu ngốc, sớm muộn gì cũng sẽ thân bại danh liệt. Trước mắt chính là một cái lấy lòng hoàng đế bệ hạ, vả lại không đắc tội với cơ hội tuyệt hảo của chúng thần, không để hắn bỏ qua.

“Ừm, quả thật trăm có hơi khoan dung với Cao Nguyên!”
Dương Quảng gật đầu thừa nhận sai lầm của mình. Lưu Thế Lũ lo lắng chính là làm chậm trễ quân cơ của mình, nguyên nhân chủ yếu là do chính mình, điểm này thì Hoàng đế bệ hạ còn rõ hơn ai khác. Nhưng dưới tình huống vừa rồi, ông ta không thể chủ động đứng ra chịu tội thay cho Lưu Thế Long, mà Lưu Thế Long lại không thông cảm với tâm tư của Hoàng đế bệ hạ, chỉ muốn trốn tránh trách nhiệm. Vu Trọng còn ngu xuẩn hơn, lại đi buộc tội Lưu Thế Long, đây chẳng phải là đánh vào mặt trăm sao?

Vẫn là Phò mã làm việc! Ánh mắt Hoàng đế bệ hạ toát ra vài phần khen ngợi, kiên nhẫn nghe kể sách tiến vào phá thành mà Vũ Văn Sĩ và văn thần này hiến dâng.

“Nếu như tên hề cao nguyên kia không biết tốt xấu, bệ hạ cũng nên để hắn nhìn thiên uy. Trước mắt nước sông Đại Lương Hà đang cấp bách, quân ta nếu bất ngờ nhét ở thượng du dòng sông, sau đó xuất kỳ bất ý thả nước xuống. Liêu Đông Thành có chắc chắn, dù sao cũng không phải nước giếng của Kim Thành!” Vũ Văn Sĩ chậm rãi nói, không cảm thấy kể sách nhanh nhẹn của người khác là một loại sỉ nhục.

“Kế này rất tốt, chỉ là sát thương có hơi nhiều, sợ tổn thương thiên hòa!” Ngự sử đại phu Bùi Uẩn tiến lên nhắc nhở.

“Thần cho rằng hành động lần này có đức thất nhân quân!” Tả Kiêu vệ trưởng sử Du Nguyên cũng bước ra biểu thị phản đối.

Dương Quảng nghiêng đầu về phía hàng văn thần, muốn nghe xem hai vị nạp ngôn đề nghị. Thấy được mặt của Hữu Quang

Lộc đại phu Dương Tư và hoàng môn thị lang Bùi xù, hần mới đột nhiên nhớ ra, nguyên bản Dương Đạt Nguyệt sơ đã ốm đau, nấp lời Tô Uy giờ phút này cũng bệnh không dậy nổi, đồng thời nhiễm bệnh trên giường., Còn có binh bộ thượng thư đoạn văn chân, công bộ thượng thư Vũ Vũ Giáp. Mấy ngày trước theo sự báo cáo bí mật của Vũ Văn, trong quân tựa hồ có ôn dịch lan tràn, chỉ là gần đây mưa to, cho nên sĩ tốt nhiễm dịch bệnh không nhiều, còn chưa khiến lòng quân dân khủng hoảng.

Mấy quan văn xì xào bàn tán, cũng hiểu được loại chiến thuật này quá mức âm tàn. Nhưng không làm như vậy, sợ rằng với sĩ khí trước mắt, Liêu Đông Thành rất khó bị đánh hạ. Huống hồ mọi người một khi lên tiếng phản đối, khó tránh khỏi trong tương lai chiến sự không thuận thì lại bị đám võ tướng chỉ trích. Cho nên, mọi người vẫn lấy không ra mặt làm lựa chọn tốt nhất.

“Mặt tướng đồng ý đề nghị của phò mã độc úy!” Tả Vũ Vệ, đại tướng quân Vương Nhân cung tiến lên nói. Từ bi, Vũ Văn Sĩ đã nói, biện pháp xử lý mặc dù tàn nhẫn chút ít, một dòng lũ lớn buông xuống, phỏng chừng toàn bộ Liêu Đông thành sẽ không còn mấy người sống sót. Nhưng chính mình lại là diệu kế hi sinh nhỏ nhất. Chỉ có rút ra cứ điểm như Lãm Đông, đại quân mới có thể tiếp tục tiến lên, nếu không, sau lưng có lưu một cái đinh như vậy, từ đầu đến cuối là tai họa.

“Gần đây mưa gió nổi lên, chỉ sợ là trời ban đất khắc chế Đại Tùy ta. Nước ngập Đoạn Đông Thành, sau đó thừa cơ gỡ thành mới và Ô Cốt trong nước. Mùa đông năm nay, đại quân có thể dừng ngựa ở Liêu Đông Tam Thành. Đợi sang năm xuân, một hơi giết chết nước Tát, chiếm được bình địa!” Vũ Văn một mực bảo trì trầm mặc, cuối cùng đứng ra, tán thành gián ngôn của con trai. (Chú ý nhất)

Quan trường của ông ta lặn lội nhiều năm như vậy, rất biết cách đối nhân xử thế. Ông ta sai nhi tử tham lam thượng sách của đám người Lưu Hoàng Cơ, nhưng cũng không đưa ra tuyệt đối, nói xong kế sách công bại., Lại đem phân tích mấy ngày trước Lưu Hoàng Cơ thuật lại cho Dương Quảng.” Xa kỵ tướng quân Lưu Hoàng Cơ từng hướng thần góp lời, nói ngày

đông tháng tám lập tức biết bay tuyết. Quân ta nếu có thể thu được ba thành Tát thủy bờ bắc, chung quanh là vô hiểm có thể thủ hộ. Tên hê Cao Nguyên mặc dù có thể kéo dài hơi tàn một mùa đông, nhưng mùa xuân cũng sẽ bị trời buộc trước ngựa của bộ hạ!”

Lưu Hoảng cơ lúc tìm Vũ Văn trình bày nói, còn từng nhắc qua thời tiết Liêu Đông. Trước mắt lập tức là tháng sáu, qua tám tháng, hai bên bờ Liêu Hà sẽ bắt đầu tuyết rơi. Cho nên thời gian có thể đánh trận chỉ còn lại sáu mươi ngày. Đại quân năm nay hoàn toàn bình định Liêu Đông, đến đây đã thành nhiệm vụ không thể hoàn thành. Cùng với hãn miễn cưỡng chống đỡ, không bằng lấy một chút chiến quả, bức bách Cao Lệ quốc vương cắt đất xin đầu hàng.

“Ồ, trăm không ngờ thời tiết của Liêu Đông lại lạnh như vậy!” Dương Quảng có chút thất vọng nói. Nhớ lại năm đó mình dẫn quân thảo phạt Nam Trần vô cùng thuận lợi, gần như công không phân thắng bại, trăm vạn hùng binh tới hạn, thế mà lại muốn đánh một trận chiến hai năm qua, trong lòng không khỏi có chút không cam lòng.

“Đều là do đám ngu ngốc các ngươi, ở dưới Liêu Đông Thành trì hoãn hơn hai tháng!” Hãn nổi giận đùng đùng nhìn lướt xuống phía dưới, trong lòng mắng thầm. Nhớ năm đó vùng binh nhanh như chớp, bắt được Trần hậu chủ, khiến cho thượng du Nam Trần Thủy sư nổi tiếng đem đám người Chu La Hầu không thể không đầu hàng huy hoàng, đột nhiên, Hoàng đế bộ hạ có một sự chú ý thật tốt.

“Câu hê hê cao giọng lừa gạt trăm, trăm cũng lừa gạt bọn họ một chút!” Dương Quảng đột nhiên nở nụ cười, lớn tiếng nói: “Nếu như trăm mang theo bảy mươi vạn đại quân vây mà không tấn công, các ngươi nói xem, câu cao giai Lệ Thủ sẽ nghĩ như thế nào?”

“Cao nguyên giáo trá, trong Liêu đông thành phỏng chừng đã sớm chuẩn bị trữ lương.” Quân thần không chút do dự trả lời. Nhìn từ ngoại quan của Liêu đông thành, mỹ nhân cao giọng đã chuẩn bị đầy đủ trong thời gian dài, vây quanh thành chưa chắc đã là một kế sách khả thi.

“Trẫm còn có ba mươi mấy vạn đại quân khác, có thể chọn hết binh sĩ tinh nhuệ trong phủ!” Dương Quảng khẽ lắc đầu, cười thâm quần thần lắc lư.

“Bệ hạ muốn đột kích địch hậu!” Vũ Văn là người phản ứng đầu tiên, kinh ngạc kêu lên.

“Đúng vậy! Tên hèn Cao Nguyên kia chắc chắn không nhìn ra diều kế của trẫm!” Dương Quảng không nghe ra sự hoài nghi trong lời kể của Vũ Văn, vô cùng cao hứng nói tiếp.” Nếu gã không chịu giao ra Liêu Đông Thành, trẫm liền vây mà không công, trẫm lập tức phát ra một đạo thánh chỉ đưa cho Hộ Nhi tướng quân., Lệnh cho thủy sư đi tới vùng đất đồng bằng. Các người mang theo tinh nhuệ từ trên mặt đất đi vòng qua, phối hợp cùng thủy sư. Đợi tam quân tề tựu, một lần hành động liền hạ xuống. Thằng hèn Cao Nguyên bị trẫm bắt được, những con giặc khác có gì đâu mà lo!”

Năm đó Đại Tù binh phạt Nam Trần đã từng dùng qua diều kế như vậy. Hiện giờ, chuyện hèn hèn cao siêu chẳng qua chỉ là một Nam Trần Nhĩ khác! Hoàng đế bệ hạ cao hứng nghĩ, hai mắt tỏa ra quang mang nóng rực.

“Bệ hạ thánh minh!” Đám văn võ đồng thanh khen ngợi. Lần trước khi vượt qua Liêu Hà, bệ hạ đã tính toán khéo léo để quân phòng thủ bị lừa, lần này vẫn là bệ hạ tự mình đưa ra kế sách phá địch đầu tiên.

“Kế sách này thực sự có thể thực hiện được sao?” Về mặt Vũ Văn hơi chần chờ. Gã muốn nhắc nhở hoàng đế bệ hạ câu cao giọng cùng khí hậu khác nhau một trời một vực, xem về mặt nhiệt tình của đồng liêu khắp triều, xem chủ quân ra vẻ đắc ý, âm thầm thở dài một hơi, đem toàn bộ gián ngôn chôn sâu trong đáy lòng.

Chú 1: Sart nước, tức là Thanh Xuyên Giang.

Chương thứ tư (7)

Bầu trời bị mưa tẩy qua, rất tinh khiết, tinh khiết như một khối bảo ngọc. Đương nhiên, khối bảo ngọc này có màu lam, lam khiến người ta không thể nhìn gần. Mái ngói xanh tới dưới bầu trời, cỏ lau bay lên với tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được, một bên phát triển vòng eo trong gió nhẹ., Từ trên lá cây phun ra cột nước tinh tế. Như suối phun, Cam Lộ từ trên trời rơi xuống trả lại cho bầu trời. Ánh nắng chói mắt ở trong suối phun trùng điệp huyền hóa thành thất sắc, đỏ, cam, lục, lục, lục, mỗi loại màu sắc đều ẩn chứa một loại ý cảnh bất đồng.

Lý Húc thích loại thi ý yên tĩnh này, chiến tranh đã rời xa hơn một tháng. Tuy sáu mươi vạn đại quân vây quanh bên ngoài thành Liêu Đông, mỗi ngày đều phát cờ hò hét vài tiếng, nhưng ai cũng biết bọn họ đang diễn trò., Đại Tùy đã phái chủ lực khác bỏ qua Liêu Đông Thành, sau khi xâm nhập vào phe địch, thủ lĩnh Liêu Đông Thành cũng biết Át Văn Tuệ, nhưng gã không thể đưa tin ra ngoài thành, sáu mươi vạn đại quân vây quanh ở ngoài thành tuy rằng tinh nhuệ không nhiều lắm, nhưng với nhân số sung túc, tuyệt đối có thể cam đoan trong Liêu Đông Thành ngay cả một con ruồi cũng không bay ra ngoài được.

Hơn một tháng trước, hoàng đế tinh nhuệ của anh minh thân võ bộ hạ tự mình hạ lệnh phái Tả Tu Vệ đại tướng quân Vũ Văn thuật lại, đại tướng quân Hữu Tu Vệ Trọng Văn, đại tướng quân Tả Kiêu Vệ đại tướng quân Kinh Nguyên Hằng bọn ba mươi vạn quân tinh nhuệ của chín vạn phủ binh tinh nhuệ vòng qua Liêu Đông., Đánh thẳng tấp vào ranh giới. Bộ lạc trấn giữ ven đường nhìn gió mà hạ xuống, thủ lĩnh thành Ô Cốt cao tự xưng là muôn đánh lén đại quân từ sau lưng, bị lão tướng Trọng Văn tương kế tựu kế, phá hoại bên bờ nước sặc sỡ, tự xưng là tiểu tặc bị trận trảm, hơn một vạn người toàn quân bị diệt.

Kế tiếp, viễn chinh quân đưa về tất cả đều là tin tốt. Binh mã Đại Tùy vượt qua mã mại nước nhất định thắng, tiền phong đã chỉ thẳng ranh giới. Mà đại tướng quân hộ nhi từ đường biển

tiền công cũng Tổ Tổ Thủy mà lên, ở bờ đông tây sáu mươi dặm xuất đại phá mỹ quân câu cao, chém đầu không tính.

Duy nhất khiến người ta cảm thấy tiếc nuối chính là Đông chinh đại quân thả ra câu cá mỹ quốc tướng công đức cao. Tặc này chạy tới Tùy doanh lừa gạt hàng ngũ, Vũ Văn thuật và Trọng Văn ngầm bố võ sĩ, chuẩn bị bắt sống. Liêu Đông phủ sứ Lưu Thế Long lại lấy hai nước giao binh với nhau., Không giết sứ Tiết vì lý do này mà thả Át Chi Văn Đức đi. Vũ Văn thuật và hai vị lão tướng quân Trọng Văn có ý kiến bất hòa với vị văn tướng quân họ Lưu Thế Long này, đem tâu cáo buộc dùng khoai mã đưa đến trước mặt Hoàng đế. Đại Tùy hoàng đế bệ hạ nổi giận mắng chửi Lưu Thế Long là lòng dạ đàn bà, đã phái Phò mã đốc úy Vũ Sĩ cùng với thánh chỉ đi tới trong quân mật thám.

Nếu tình thế luôn thuận lợi như vậy mà nói, một tháng sau, đại quân có thể chiến thắng rồi! Trong quân hộ lương, rất nhiều người hưng phấn suy đoán. Có thể bình an kiếm một khoản chiến công áo giáp về quê, cơ hồ là hy vọng của mỗi người. Ngoại trừ một số ít gia hỏa công lợi lộc tâm rất nặng, không ai nguyện ý tiếp tục hao tổn.

Tin tức khiến Lý Húc càng cao hứng là đến từ quê hương của hắn. Phụ thân gần đây để lộ trong một phong thư, bởi vì giáo tử có phương pháp, hắn đã bị trong tộc đẩy thành hương lão, có tư cách tham dự quyết sách lớn nhất trong tộc. Mấy chủ chi trong tộc đều nói hắn kiến thức trác tuyệt., Nếu có thể khiến con trai mình được đương kim thánh thượng khâm điểm làm giáo úy, khẳng định cũng có thể dẫn dắt toàn tộc tái hiện lại huy hoàng của tổ tiên. Việc làm ăn của quán rượu cũu cũu cũng dần dần có khởi sắc, ít nhất sai dịch quan phủ không dám tới vơ vét. Theo như trong thư phụ thân đến nói, ở phía tây huyện thành, một tên vô lại nào đó trả nợ ba năm trước đây., Từ Ngôn khóc ròng xin xỏ bảo sinh thúc khoan dung độ lượng, đừng chấp nhặt với tiểu ngô. Sau khi tửu quán dần dần khôi phục nguyên khí, một số thân thích nhiều năm không qua cũng bắt đầu đi lại, đặc biệt là phụ thân Trương Ngũ Oa trương lên quý giá., Từ khi biết được con trai đi Lý Húc quân, hắn chợt nhớ ra mình từng có một đệ đệ, một muội muội, liên

tiếp đến nhà cậu của Bảo Sinh bái phỏng nhiều lần, còn đặc biệt lên xe ngựa, đích thân đến Lý gia đón muội muội của mình về thăm người thân. (Chú thích)

“Đây đều là ơn diu dặt của Đường công, con ta không thể quên!” Trong thư, lão Lý Tích lại dặn dò con trai. Nó là người từng trải trải qua phong sương, trong lòng càng hiểu được cảm ơn. Thân tình đột nhiên trở về bất nguồn từ đâu, ông lão hiểu rất rõ ràng hơn bất luận kẻ nào.

“Con sẽ không phụ ân đức của Đường công!” Lý Húc đảm bảo cho cha một quyển sách nhà. Nhà Đường Công Lý Uyên đối xử với mình không tệ, thiếu niên biết mình không thể phụ lòng sự bồi dưỡng của người khác. Huống chi bây giờ, Uyên Nhi và thế dân là bằng hữu mà hần nói tới.

Xa xa truyền đến tiếng ồn ào, đem ánh mắt Lý Húc từ trong phong cảnh xung quanh hấp dẫn, là mấy nhóm bằng hữu ở trên bãi sông đánh cầu (Quả cầu ngựa), huynh đệ Lý gia và Lưu Hoảng Cơ đều là hảo thủ. Từ sau khi đại quân viễn chinh xuất phát,, Các giáo viên hộ quân buồn chán ngán ngoảnh mặt lại bờ sông tìm cơ hội giết một trận. Đẳng cầu to bằng nắm tay này trong mắt rất nhiều người so với chiến sự Liêu Đông còn trọng yếu hơn, rất nhiều người vì cơm nước không suy nghĩ. Các tướng lĩnh khác cũng âm thầm đánh cầu làm vui, hoàng đế bệ hạ cho là có thể trợ giúp các tướng sĩ luyện tập mã thuật cùng chiến đấu phối hợp lẫn nhau, cho nên vẫn giữ thái độ bao dung đối với trò chơi này.

Hai mươi tên người cưỡi ngựa chạy băng băng trên bờ cát, tràng diện thập phần náo nhiệt. Trong mắt Lý Húc, Lưu Hoảng Cơ cùng nhau chiếm ưu thế ngưng tụ ở một phương, Lý Kiến Thành mấy lần đánh ra quả cầu, nửa đường đều bị Lưu Hoảng Cơ chặn lại. Lưu Hoảng Cơ mỗi khi chặn đứng quả cầu đều bị chặn lại., Sau đó vung trượng cho Tề Phá Ngưng, vị trí của Tề Ngưng vừa vặn là một kích với Vương Nguyên Thông, bởi vậy hần không cần liên tục chạy được quả bóng cũng có thể giao lên tay Vương Nguyên Thông. Tiếp ứng Vương Viễn thông chính là Tần Tử Anh, động tác của hần lấy âm nhu làm chủ, xuất chiêu mười phần tàn nhẫn...

Bên Lý Kiến Thành, kỵ sĩ xuất sắc nhất hẳn là Lý Thế Dân, tầm mắt của ông ta rất tốt, đầu óc linh hoạt, có thể điều động tất cả mọi người. Nhưng bởi vì tuổi tác, kỹ thuật và lực cánh tay của ông ta đều không bằng người, cho nên phát huy không ra tác dụng trí mạng. Bởi vậy, mặc dù có Lý Uyển Nhi giúp đỡ cho ca ca và đệ đệ đánh trống trợ uy, nhưng bội bài Lý gia vẫn liên tiếp thất bại trận.

“Trọng Kiên, sao ngươi không đi thử xem!” Trong giây lát, thanh âm Trương Tú vang lên sau lưng, dọa Lý Húc nhảy dựng. Qua mấy tháng kết giao, Lý Húc phát hiện vị anh họ này của mình có tiềm chất đặc biệt làm trinh sát, hẳn gần như có thể xuất hiện ở bất cứ chỗ nào mà người không kỳ vọng tưởng hẳn xuất hiện, hơn nữa có thể lặng yên không một tiếng động.

“Ta không biết!” Lý Húc nhẹ nhàng lắc đầu. Đây là một câu thật lòng, luận năng lực không mã, bất cứ ai trong sơn đều không thể so sánh với hắn. Nhưng luận kỹ thuật bắn cầu, ngay cả Lý Uyển Nhi cũng cao hơn hắn rất nhiều.

“Có gì khó đâu, ta dạy cho ngươi!” Trương Tú không chút do dự tự giới thiệu, ánh mắt nhìn về phía Lý Húc tràn ngập kinh ngạc.

“Muốn đi chơi đùa thì tự ngươi đi chơi đi, ta không thích!” Lý Húc lắc đầu, xoay người đi về phía chiến mã của mình. Hắn chán ghét ánh mắt kinh ngạc của Trương Tú, ánh mắt giống nhau, mấy ngày hôm trước hắn mới lĩnh giáo qua trong mắt Lý Uyển Nhi. Nghe nói hắn sẽ không đánh cầu, lúc đó Lý Uyển Nhi trừng mắt cơ hồ có thể so được với trứng gà, giống như chính mình thấy được một người què đang chạy rất nhanh.

Ánh mắt này khiến Lý Húc rất đau thương, phảng phất như trong nháy mắt giữa hắn và Lý Uyển Nhi, tỷ đệ Lý Thế Dân đã cách nhau một bức tường thật dày. Lúc không có tường cao, mọi người có thể giống như bằng hữu bàn tán trò chuyện vui vẻ. Có bức tường tồn tại, lập tức khiến người ta nhớ tới địa vị giữa nhau chênh lệch lớn như vậy.

“Chỉ có lên sân học mới có tư cách lên sân khấu, ngươi cũng không phải không biết!” Trương Tú hướng về bóng lưng Lý Húc tức giận nói thầm. Hắn không rõ biểu đệ đột nhiên phát

sinh cái gì, không phải là có ai không biết chơi bài, có ai trời sinh đã đánh tới. Người nào có thể có kết cục, chưa từng tiêu qua bảy lần trên gậy, công phu của tháng tám!

Hắn bội phục biểu đệ thuật tinh lương, cho rằng biểu đệ sau khi học qua, kết quả liền có thể đánh cầu trăm trận trăm thắng. Nhưng lại một mực quên mất trước khi rời khỏi Dịch huyện, biểu đệ này của mình chính là thót lừa Thanh Hoa. Một người trong nhà ngay cả ngựa tốt cũng không chuẩn bị nổi, làm sao có rãnh rỗi cùng tiền tài đến chơi cầu thang?

Lý Húc không để ý tới Trương Tú oán giận, cười ngựa chậm rãi đi về phía quân doanh. Tâm tình tốt ngày hôm nay bị một câu nói của Trương Tú phá hủy, hắn hiện tại chỉ muốn về trong lều vải đi che đầu ngủ một giấc. Nhưng bất luận ngựa chạy nhanh bao nhiêu, tiếng hò hét của Lý Uyển Nhi ở bên ngoài bụi cỏ vẫn quán quanh bên tai, như thế nào cũng không lảng đi được.

Lý Húc không biết mình có hay không yêu mến Lý Uyển Nhi, chỉ biết mình tuyệt đối không thể động tâm với nhị tiểu thư Lý gia. Hai bên gia thế cách biệt quá lớn, hướng hồ Uyển Nhi đã có hôn ước với Sài gia.

Húc Tử còn nhỏ, hắn còn không rõ, cho dù không có hôn ước chết tiết kia tại, tính cách hai người cũng không hợp nhau. Lúc này hắn tuy đã bắt đầu lớn lên, nhưng không trưởng thành đến mức rõ ràng chuyện nam nữ. Mỗi người đều có hoàn cảnh trưởng thành của chính hắn, tựa như một con chim cùng một đuôi cá, có thể rất hiếu kỳ với nhau, nhưng bất luận bên nào đi vào thiên địa của đối phương, đều sẽ không nhận được kết cục như mong muốn.

“Nếu như ta có thể làm đại tướng quân...” Có đôi khi, Lý Húc kích động nghĩ. Nhưng giấc mơ của hắn rất nhanh liền bị mình dùng nước lạnh dội tỉnh dậy. Đây không phải là thiếu niên trong đầu tràn ngập mộng tưởng không thực tế khi ở Dịch huyện, hắn cảm giác mình đã trưởng thành, đã biết người và người từ khi xuống đời sẽ có chênh lệch.” Công danh nhưng lại lập tức lấy ra “, Những lời này nghe thoáng làm nhiệt huyết sôi trào, nhưng trận huyết chiến ở Liêu Đông để cho hắn biết,

trong một vạn đệ tử bình thường, chưa chắc có một ai có thể sống sót đạt thành mộng tưởng của mình. Mà những con cháu thế gia kia, công lao của bọn họ đều có thi thể của người khác để chất đống.

“Cho dù sau khi thành đại tướng quân thì sao chứ, tâm tư của ta mà nàng cũng đoán không ra!” Lý Húc cười khỏ, đưa tay vỗ gáy mình. Mộng trẻ tuổi chính là một giấc mộng, không có bất cứ khả năng nào biến thành sự thật. Lý Uyển Nhi có lẽ đối với mình rất tốt., Nàng thích chơi đùa với mình, hi vọng nghe mình kể những chuyện ly kỳ cổ quái ở tái ngoại. Nhưng nàng cũng đối xử tốt với người khác như vậy, trước mặt mấy người Lưu Hoàng Cơ, Vương Nguyên Thông, cũng giống như tiểu muội muội.

“Có lẽ, nàng đi đến bên cạnh ta, cũng chỉ là bởi vì hiếu kỳ!” Lý Húc cười tự an ủi mình, trong miệng đột nhiên cảm thấy có chút khỏ, có một cảm giác chua xót từ trong lòng trào lên đến tận đáy mắt.

“Ô ô ô ô!” Trong khu rừng đột nhiên vang lên tiếng kèn lệnh, hoàn toàn cắt đứt tâm sự của hắn.” Đường Công tự tướng nghị sự một chút, lập tức ý thức được tiếng sừng đến từ trong quân hộ lương. Đây chính là chuyện rất lâu rồi hắn cố sức kẹp chặt bụng ngựa, nhanh như chớp lao vào quân doanh.

Chú 1: Cổ lễ, sau khi nữ tử xuất giá, nếu như không phải nhà mẹ đẻ phái người tới đón, không được chủ động về nhà.

Chú nhị: Đánh cầu, đánh cầu ngựa cổ đại. Đầu nguồn không rõ, thời đại Đường thịnh hành nhất. Hai bên tranh tài đều là mười người, lấy công môn vào quả cầu để chiến thắng. Bởi vì có lợi cho việc phối hợp quân đội, cho nên hai đời Tùy Đường thượng võ, hoàng gia, quý tộc phú hào vô cùng lưu hành. Đến nay đã có hoa văn gương đồng lấy đánh cầu làm bối cảnh Đường triều lưu truyền xuống.

Tửu đồ chú ý: Một dải cỏ lau ở Cẩm Châu sẽ phun nước, rất nhiều năm trước từng thấy, không biết bây giờ còn phun hay không?

Chương thứ tư (7)

Từ khi Đường công Lý Uyên lên chức trấn an Thiếu Khanh, phụ trách quản lý quân giới thực thảo ba trấn, hắn đã thật lâu không can thiệp vào vận hành của quân hộ lương. Lần này đột nhiên kèn lệnh vang lên trong quân, các tướng sĩ chấn động, Tu Lam, tướng lĩnh từ giáo úy trở lên tập trung đông đủ, đứng dưới trướng, yên đợi Đường công phân phó.

“Đông Hành đại quân đến tin, ngày hôm trước đã cùng câu cá chép ký kết thành đồng minh. Cao Nguyên hề xưng thần, nguyện cắt toàn bộ đất đai bắc cho Đại Tùy, vĩnh viễn không đổi ý!” Đường công Lý Uyên cao giọng tuyên bố với mọi người một tin tức tốt phần chấn trong lòng.

Giáo chúng tướng hộ lương xưa nay của Lý Húc, Lưu Hoảng Cơ kết giao rất thân thiết, bị đối phương ảnh hưởng quá nặng, đối với tình cảnh đông chinh này, đều không ôm thái độ lạc quan gì. Đột nhiên nghe tin tức mau chóng truyền đến, mọi người trong lòng nhất thời hạ xuống một tảng đá lớn, cùng nhau vỗ tay lẫn nhau, lớn tiếng hoan hô.

Trên mặt Đường công Lý Uyên không mang theo nửa điểm vui sướng, nhẹ nhàng ấn tay xuống, đè xuống đám người phát ra tiếng ồn ào, tiếp tục nói: “Hứa quốc công công văn đồng thời sai ngựa đánh tin, nói trong quân lương thực có lỗ hổng rất lớn, xin hộ lương thực quân vận chuyển mười vạn thạch, lương thực đến bờ tây tiếp ứng!”

Vừa dứt lời, mọi người đều sửng sò. Hứa quốc công công văn xưa nay cùng Đường Công Lý Uyên không hợp nhau, điểm này mọi người đều biết. Nếu đại quân đã tập trung vào thắng cục, hắn tuyệt đối không có đạo lý đem công lao phân cho Đường Công một nửa. Trong phút chốc, biểu tình trên mặt mọi người biến thành hoang mang, mấy tâm tư kín đáo như Trương Tôn Thuận Đức, Trần Diễn Thọ, Mã Nguyên Quy, trong mắt đã lộ ra một mảnh sầu lo.

“E là quân lương đã gãy!” Trần Diễn Thọ là người đầu tiên đứng ra, lo lắng phân tích. Mặc dù làm phụ tá cao cấp của Lý

phủ, hẳn biết tin tức Vũ Văn cầu viện cũng không sớm hơn những người khác. Sáng nay thư báo tin tức của đại quân mới đến ngự trướng của Hoàng đế bệ hạ, mà Vũ Văn thuật lại tin hương thực khẩn cấp báo tin tức, đuổi ngựa nhanh chóng đuổi theo.

“Bây giờ đưa lương thực cho Mã Nhung Thủy, ven đường còn phải phòng bị loạn phi tập kích quấy rối, nhanh cũng phải bảy ngày mới có thể đến!” Thị vệ trưởng Đường Công phủ Tiền Cừu Lung thấp giọng bổ sung. Luận kế, hẳn tự nhận không bằng đám người Trương Tôn Thuận Đức. Luận về kinh nghiệm hành quân đánh giặc, ở đây mọi người không có ai cao hơn hẳn.

“Nếu có thể đưa đến còn tốt, sợ nhất không có gì để cho mỹ nhân nói mà không giữ lời!” Mã Nguyên Quy đem tâm trạng mọi người cùng nhau đánh vào mười tám tầng địa ngục. Ở dưới thành Liêu Đông, đoàn người đã lĩnh hội đầy đủ những câu cao giai mỹ nhân xảo trá cùng Vô Tín, nếu như bọn họ giả ý cầu hòa, đợi khi Vũ Văn kể lại đám người triệt quân rút đuôi đuổi theo, dọc đường chặn giết khắp nơi, không có lương thảo chèo chống ba mươi vạn quân tùy quân nguy ngập trời sớm tối.

“Vũ Văn thuật lại lão thất phu này, vậy mà không sớm nói cho chúng ta biết!” Con mắt của Tiền Cừu Lung lập tức đỏ lên. Hẳn từng nhập ngũ, biết rõ khổ và khó khăn khi làm quân. Nếu như thật sự chiến bại, đám tướng lĩnh sau khi bị bắt còn có thể đầu hàng địch quốc, hoặc làm tù binh bị đối thủ lấy ra chuộc chuộc, mà đám binh lính chỉ có thể là một thân thể không đầu mà thôi.

Cao Vốn là binh sĩ khuynh quốc, cho nên mới góp vào hơn hai mươi vạn người. Không có một vị tướng quân nào dám mạo hiểm thu nhận nhiều người dân bản bộ như vậy, từ khi Tần tướng trắng lên đến Sở Bá Vương Hạng Vũ, nhân số vượt xa bản quân chỉ có một biện pháp xử lý. Nguyên nhân trong đó chưa hẳn tất cả đều là thiên tính tàn nhẫn của bọn họ, trình độ cao hơn là vì không có biện pháp giải quyết càng an toàn hơn.

Huống hồ, mỹ nhân nói một câu cao giai đã được khai hóa chưa được bao lâu, tính tình vốn đã man hơn người Trung Nguyên.

Trong quân trường lập tức yên tĩnh trở lại, chúng tướng sĩ đưa mắt nhìn nhau, sắc mặt so với tuyết còn trắng hơn. Cũng không biết qua bao lâu, Lưu Hoảng Cơ thở dài, là người đầu tiên đứng ra nói: “Nếu như sự thật đúng như Trần đại nhân tính toán, chỉ sợ chúng ta còn chưa vận chuyển lương thực đến đây., Đại quân đã sụp đổ. Nhưng bất luận thế nào, chúng ta không thể ngồi nhìn đại quân diệt vong không để ý tới. Chi bằng trước tiên gom góp hai ngàn con chiến mã, vận chuyển một vạn thạch lương thực tới cứu giúp. Sau đó, Đường công lại báo lên thánh thượng, triệu tập dân chúng từ từ phát lương, cố gắng có thể cứu càng nhiều người hơn!”

“Chỉ sợ thánh thượng không chịu tin đại quân sẽ chiến bại!”
Trần Diễn Thọ vẻ mặt đau khổ, cười thảm.

Nếu như không phải bản tính quen thuộc của Vũ Văn thuật, phụ tá dưới trướng Lý Uyên cũng không dám phỏng đoán đại quân sẽ gặp nguy hiểm. Trước mắt, Hoàng thượng đang đắm chìm trong tin vui phạt công. Trong thời điểm máu chóts này có người nói với Vũ Văn có khả năng đại bại trở về, không bị ông ta coi như cố ý quấy rối nhả hứng của người khác mới là lạ.

Đường công Lý Uyên trước mặt hoàng đế bệ hạ vốn đã không được sủng ái, xưa nay nói chuyện với Vũ Văn lại không hòa thuận, hần đi nhắc nhở đại quân đã lâm vào nguy cấp, cho dù không bị trách phạt cũng không có ai tin tưởng. Nghĩ đến điều này, vẻ mặt của mọi người càng khổ, thật sự là mặc người vất hết óc suy nghĩ, cũng không nghĩ ra được một người như hoàng đế bệ hạ tin tưởng sự trung thành của Đường Công, lại có thể kịp thời đưa lương thảo đến trên tay Vũ Văn thuật lại kể sách.

“Cứ theo ý kiến của Hoảng cơ mà làm!” Một lát sau, Đường công Lý Uyên thở dài một cái, kiên quyết nói.

“Vâng!” Lưu Hoảng Cơ lớn tiếng đáp ứng, xoay người định đi ra ngoài. Mới dịch chuyển thân thể, lại bị Lý Uyên gọi giật.

“Chậm đã, người về kho lấy lương thực trước đi. Sau khi gom đủ chiến mã, ta sẽ trực tiếp phái người tới doanh trại. Quy mô nhỏ hướng tiền tuyến tiếp viện là trách nhiệm của ta, không cần phải thỉnh chỉ với Hoàng thượng. Đội vận lương đêm nay xuất phát không ngừng một khắc.” Lý Uyên bước lên phía trước mấy bước, tới gần Lưu Hoảng Cơ, thấp giọng dặn dò.

“Mặt tướng tuân mệnh!” Lưu Hoảng Cơ biết chuyện quan trọng, chấp tay hành quân lễ với Lý Uyên, nghiêm mặt trả lời.

“Một đoàn kỵ binh của Trọng Kiên, tốc độ hành động nhanh nhất, người mang theo toàn bộ, trước tiên tìm hiểu tin tức đại quân.” Lý Uyên tiến lên vỗ nhẹ lên vai Lưu Hoảng Cơ, giọng nói nặng nề vô cùng: “Xây thành và Cửu Lung cũng đi cùng người, trận Cửu Lung đánh thắng qua rồi., Mọi việc đều nghe hẩn đề nghị. Các người những người này hậu sinh, không đánh trận gì, nhưng hiện tại cũng không có biện pháp. Không thể để cho ba mươi vạn đại quân chết đói trên đường rút binh! Đi đi, có thể cứu một người coi như một người, không cứu được người khác, cũng phải để cho mình bình an trở về!”

....

“Vâng, mặt tướng tuân mệnh!” Hai người Lý Kiến Thành, Tiền Cửu Lung đồng thời đáp ứng, không đợi đám người Trương Tôn Thuận Đức phản đối, liền cầm lên quân lệnh từ trên bàn đầu giá.

“Đường công, thế tử...” Trương Tôn Thuận Đức há hốc mồm, muốn kiến nghị Lý Uyên không nên phái con trai đi mạo hiểm, xem sắc mặt đối phương, nửa câu còn lại bị nghẹn trong bụng.

Lý Uyên rời khỏi vai Lưu Hoảng cơ, cố hết sức đứng thẳng. Trong nháy mắt, vẻ mặt hẩn ta từ thản nhiên biến thành trang trọng, giống như đang tiễn thiên quân vạn mã xuất chinh.

“Lưu Hồng nghe lệnh!” Lý Uyên đứng vững thân hình, la lớn.

“Cạt tướng!” Lưu Hoảng Cơ nghiêm mặt, đứng thẳng.

“Lập tức vào kho điều lương, chiến mã vừa đến, ngay lập tức xuất phát!” Lý Uyên đem lệnh đưa đến tay Lưu Hoảng Cơ, tiếp đó, cầm một lệnh khác: “Lý Húc nghe lệnh!”

“Có ty chúc!” Lý Húc bước về phía trước nửa bước, đứng trang nghiêm.

“Người dẫn binh mã bản bộ đi, dò đường trước mặt Lưu Hoảng Cơ. Nếu có tin tức của đại quân, lập tức phái khoái mã hồi báo!”

“Ty chúc tuân mệnh!” Lý Húc lớn tiếng đáp ứng, trong tiếng nói mang theo một chút khản trương. Vừa rồi mọi người nghị luận, hần một chữ cũng nghe rõ. Nhưng trước mắt trừ hết hết sức cứu người, hần chẳng quan tâm đến bất cứ nguy hiểm gì.

“Chu Văn Viễn!” Đường công cầm lấy tướng lệnh thứ ba.

“Có ty chúc!” Chu Văn Viễn cổ lầy dứng khí tiến lên, trong lòng có chút sợ hãi, còn có một chút hưng phấn.

Binh mã hộ lương quân chỉ để lại kho lúa năm trăm người, còn lại đều bị Lý Uyên phái ra ngoài. Có người theo Lưu Hoảng Cơ đi vận chuyển lương thực, có người đến tòa thành mới được mỹ nhân ẩn giấu ở phụ cận, thành nội nước có hai hướng cảnh giới, tránh cho những mỹ nhân cao giọng trong thành nghe được gió thổi cỏ lay, lại có ý đồ đánh lại lương thảo đại quân. Đợi giáo viên tướng đều đi xa, Lý Uyên vẫy tay, gọi hai trái tim phụ tá đến bên cạnh.

“Thuận Đức, diễn thọ, hai người các người dẫn dắt tất cả thị vệ Lý gia chúng ta, mấy ngày nay theo dõi chặt chẽ cầu nổi trên sông. Chỉ cần xây thành bọn họ không trở về, bất luận mệnh lệnh của ai cũng không thể khiến người ta hủy cầu!” Lý Uyên trầm giọng ra lệnh.

Nếu như quân tình thật như Trần Diễn Thọ suy đoán, trong vòng năm ngày, bảy mươi vạn đại quân vây công Liêu Đông tất nhiên quân tâm dao động. Hoàng đế bệ hạ từ lúc mười sáu tuổi lĩnh binh tới nay, chưa từng thua trận. Hần không dám cam đoan, sau khi nghe nói phạt sĩ thất bại, bệ hạ có thể biểu hiện dũng cảm như hần lúc bình thường hay không.

“Đường công nên câu thông với triều thần, nghĩ biện pháp để bệ hạ làm kẻ xấu nhất!” Trần Diễn Thọ tiếp nhận tướng lệnh, trầm thấp nhắc nhở một câu. Vũ Văn kể lại một câu cùng đám người Lưu Thế Long mang ba mươi vạn đại quân đường vòng

bất ngờ tập kích, nhân số mặc dù chỉ chiếm một phần ba đại quân đông chinh đại quân., Nhưng trong đó có bảy thành trở lên là phủ binh. Nhiều năm qua, Đại Tùy binh uy phong vô địch thiên hạ, dựa vào những phủ binh tinh nhuệ được huấn luyện này. Nếu như bọn họ táng tận, thì chuyện Hoàng đế bệ hạ cần suy nghĩ lại không chỉ có một mình Liêu Đông.

“Nạp Tô Uy bệnh nặng, Thượng thư bộ binh Đoàn Văn chấn bệnh tật!” Lúc không có ngoại nhân bên cạnh, lưng Lý Uyên lại cồng lên. Cái nhà gặp mưa rào, từ lúc xuất chinh đến nay, có thể khiến Vạn Tuế nghe thêm vài câu quyền thần bệnh tật của gián ngôn tới bệnh tật., Chết đi, bây giờ trong triều, không phải là hạng người không nhìn thấy tận mắt, chính là kẻ phụ thế. Đối với kẻ xui xẻo Lý Uyên là Hoàng đế không chào đón, mọi người còn trốn không kịp, có ai nguyện ý cùng hấn trao đổi cách nhìn chiến cuộc!

“Hoàng Môn Thị Lang Bùi Duy gần đây được sủng ái!”
Trưởng Tôn Thuận Đức thấy Đường công buồn bực vì chuyện tiết lộ cho Hoàng đế, thì thâm ở một bên nhắc nhở.

Nghe lời ấy, Lý Uyên cảm thấy trong cổ họng đều bắt đầu nổi lên khổ thủy. Hoàng Môn Thị Lang Bùi Dĩ xuất thân từ Hà Đông Bùi gia, đối với tiên hoàng thụ thiên và thượng vị đều lập công lớn. Người này biết rõ hoàng đế bệ hạ chí hướng cao xa, cho nên chinh Đột Quyết, phạt khế đan., Lấy cao Xương, đề nghị mở mang bờ cõi là một đề nghị liên tiếp. Hoàng đế Đại Tùy theo lời gián ngôn của hấn, kế vị mười năm qua hầu như hàng năm đều hưng binh chinh phạt quốc gia bất thần, tiêu xài quốc lực đến cực hạn. Lần đông chinh này, cũng là Bùi Đức vẫn chủ trương như trước. Xin hấn hướng hoàng đế bệ hạ nhắc nhở để ý tới việc quân bại phong hiểm, chẳng phải là ngang bằng với hổ lột da sao!

“Bùi Thành Tổ Hoài gian hiểm, khéo gặp mặt, là một tiểu nhân không hơn không kém. Nhưng tiểu nhân thường giỏi thăm vắn thời thế. Hấn ưa thích danh mã châu ngọc, Đường công hợp ý, hiểu rõ tình thế, với tính cách của hấn, chưa chắc chịu làm cô thân tận trung thành vì nước của Liêu Đông. Huống hồ trong triều tương lai, người này cũng là một trợ

lực!” Trần Diễm Thọ suy nghĩ một chút, cũng phụ họa theo đề nghị của Trương Tôn Thuận Đức. (Đánh bạc)

“Cũng chỉ có thể như thế!” Lý Uyên thở dài, nói. Vô luận trong lòng không tình nguyện cỡ nào, hắn hôm nay cũng phải đi bái kiến Bùi đại nhân một chút. Mặc dù không vì ba mươi vạn đại quân đông chinh, cũng vì con mình, vì Lý gia tương lai...

Tám trăm hộ lương binh nhanh chóng tập kết, những người rảnh rỗi đều bắt đầu ngựa mất đi tiền tuyến đưa lương thực, sự hưng phấn trong lòng cao hứng vượt xa sự sợ hãi.

Để tránh cho quân tâm hỗn loạn, Lưu Hoảng Cơ nghiêm khắc ra lệnh cho những phỏng đoán không được tướng quân bắt lợi tiết lộ ra ngoài.” Đây chẳng qua chỉ là phỏng đoán, chưa chắc đã là thật. Nếu bởi vì lời đồn nhiều mà làm chậm trễ quá trình vận chuyển lương thảo, chớ vị biết rõ sẽ xử trí như thế nào đối với quân pháp!” Lão lớn tiếng dặn dò mấy người bạn thân thiết xưa nay.

“Vâng! Tướng quân cứ yên tâm!” Giáo huấn các tướng tham gia vận chuyển lương cùng lên tiếng đáp ứng. Lưu Hoảng Cơ ngày càng mong chờ, thời khắc mấu chốt mọi người đồng ý cùng hắn vượt qua cửa ải khó khăn.

Lý Uyên lợi dụng chức quyền trong tay tập hợp chiến mã, theo chiến mã tiến đến, còn có Lý Kiến Thành và Tiền Cửu Lung, Lý phủ thị vệ Phiền Hưng cũng mang theo hai mươi tên thân binh theo phía sau xây xong, đây là lần đầu tiên Đường công thế tử một mình chấp hành quân vụ, bọn họ muốn thề chết bảo vệ sự bình an của hắn.

Lý Uyển Nhi và Lý Thế Dân chạy tới trước khi đại quân xuất phát, bọn họ và ca ca bọn họ xây thành hình ảnh từ thuở nhỏ không rời nhau, cho nên đặc biệt chạy tới tiễn đưa ca ca. Hai người đều mặc nhung trang, thoạt nhìn anh tuấn bạc phát. Vừa vào quân doanh, Lý Thế Dân liền xông tới trước những binh lính chờ xuất phát, một tay nhắc dây cương, một tay kéo cương., Một tay giơ lên, phảng phất hắn là chủ soái lần này xuất chinh. Lý Uyển Nhi thì hiếm khi thể hiện ra thái độ ôn nhu của một thiếu nữ, đi đến bên cạnh Lý Kiến Thành, thấp

giọng dặn dò: “Ca ca trên đường cẩn thận một chút, ven đường chú ý hai bên rừng cây, sơn cốc bí mật. Mỹ nhân cao cú không muốn đầu hàng, chắc có kẻ ngoan cố sẽ tùy cơ hội hành động!”

“Người cứ việc yên tâm, chúng ta một người song kỵ, nơi đây đến giữa ngựa mạ nước lại chiếm đa số nhiều bằng phẳng!” Lý Kiến Thành gật gật đầu, cười an ủi. Lần đầu tiên độc lĩnh binh mã một đường, trong lòng gã cũng không dám chắc. Nhưng làm một quân can đảm, vô luận như thế nào cũng phải làm ra một bộ dạng rộng lớn.

“Ca ca có chủ trương là tốt rồi!” Uyên Nhi cho huynh trưởng nhà mình một cái mỉm cười, giục ngựa, tới gần Lưu Hoằng Cơ dặn dò: “Lưu gia ca ca, người cũng phải cẩn thận một chút. Ta biết người võ nghệ của mình cao cường, nhưng lĩnh binh đánh trận...”

“Được rồi, ta cam đoan đưa ca ca người và các huynh đệ dưới trướng bình an trở về!” Lưu Hoằng tùy tiện cắt ngang lời nói của Lý Uyên Nhi. Có thể vì Lý gia mà dốc hết chút sức lực, hấn phi thường cao hứng. Về phần ven đường hung hiểm, đối với hắn đã sớm lưu lạc nhiều năm, đó bất quá chỉ là một đĩa thức ăn khai vị mà thôi. Mỹ nhân cao lớn hung hăng hơn nữa, hung ác vượt qua mã tặc và người Đột Quyết trên biên quan sao?

Lý Uyên Nhi chép miệng, kháng nghị Lưu Hoằng cơ tự anh hùng. Quay đầu lại, nhìn thấy Lý Húc, nụ cười trên mặt nàng từ từ ảm đạm đi.

“Trọng Kiên đại ca!” Lý Uyên Nhi thấp giọng kêu lên, nàng muốn nói vài câu những lời dặn dò với Lưu Hoằng cơ, lại đột nhiên phát giác từ ngữ không có thích hợp có thể biểu đạt ý tứ của mình.

Tuổi của Lý Húc chỉ lớn hơn nàng mấy tháng, đôi đũa với Lưu Hoằng Cơ mà coi hắn như ca ca, Uyên Nhi có chút không nguyện ý. Nhưng ngoài việc coi hắn như ca ca ra, con gái nhất thời lại không tìm được phương thức khác để biểu đạt sự quan tâm của mình. Nghĩ tới nghĩ lui, rốt cục cũng dè dặt thanh

âm, con muỗi như muỗi nói làm bầm một câu: “Người phải cẩn thận một chút, bình an trở về!”

“Ta biết, người cùng thể dân cũng cẩn thận một chút!” Lý Húc trả lời so với Lý Uyển Nhi cẩn dạn càng không biết giới hạn. Hai người nhìn nhau một chút, đều cười cười, nhẹ nhàng đem đầu ngựa mở ra.

Năm trăm người, hai ngàn con ngựa, mang theo một vạn thạch cứu mạng lương thảo nhanh chóng chạy về phía đông. So với bảy mươi vạn đại quân phía dưới Liêu Đông Thành, số lượng nhân mã này cực kỳ bé nhỏ, ngoại trừ vài cặp mắt không nổi, hầu như không ai chú ý đến hướng đi của bọn họ.

“Lúc đầu ta muốn nói...” Lý Uyển Nhi đứng ở trên sườn núi, nhìn ca ca cùng mọi người đi xa, yên lặng suy nghĩ.

“Người đã đáp ứng sẽ bảo vệ ta! Đã đáp ứng!” Nàng ta bẻ một cành liễu, Phích Lịch đi, đánh cho bụi đất mù mịt.

Chú 1: Bùi Hoa Tòng, Tùy Đường danh thần, người đề nghị chủ yếu là Đông chinh cao lệ ba lần đông chinh. Từng ở Bắc Chu, Tùy, Vũ văn hóa cùng làm quan lớn dưới trướng Đường làm, lấy nhã nhặn, liêm kính trở thành mẫu người đời sau.

Tửu đồ thủ tín cập nhật, xin vé. Ký hiệu đã đột phá bảy trăm, xin nhiệt tâm thư hữu bày tỏ lòng cảm tạ từ tận đáy lòng về tửu đồ.

Chương thứ tư (Tám)

Để bảo đảm quân lương có thể kịp thời đưa tới, đại tướng quân Vũ Văn thuật lại của Tả Cù Vệ là một gia tướng đặc lực theo hấn rất nhiều năm. Người này tên một chữ Trọng, võ nghệ cao cường, bản lĩnh nhận đường cũng rất cao. Cho dù như thế, đêm đầu tiên, đội đưa lương thực cũng chỉ đuổi ra hơn một trăm dặm.

Không phải đám người Lưu Hoảng Cơ không tận tâm bỏ chạy, mà là trong cao một câu Lệ Cảnh căn bản không có một con đường rộng rãi thẳng tắp như một con cháu Đại Tùy bình thường. Tất cả con đường của Liêu Đông tất cả đều là do người khác giẫm đạp đi ra, có chỗ căn bản là không có đường, toàn bộ dựa vào thể đi của sông núi tự nhiên hình thành, có chỗ thoát nhìn bằng phẳng như gương., Đội hộ lương không thể không đi vòng một vòng lớn. Nếu không, theo hướng dẫn đường người Vũ Văn Trọng nói, đó là chưa từng có người đi qua đầm lầy, chỉ thấy dã thú đi qua, cho tới bây giờ chưa thấy bất cứ vật sống nào đi ra.

Trời sắp sáng, đoàn người hạ trại ở sườn núi không biết tên. Căn bản không cần Lưu Hoảng cơ hạ lệnh cẩn thận khói lửa, không ai còn tâm tư kiếm cơm ăn nóng. Gần như khi nghe được kèn hơi nghỉ, các tướng sĩ lập tức như đám cua tan rã. Chỉ chốc lát sau, trong khắp nơi vang lên tiếng ngáy như sấm.

“Mỗi con ngựa của chúng ta mới mang theo ngũ thạch lương thực, các tướng sĩ đều là trang phục nhẹ nhàng, còn một thành loại dáng vẻ này. Đông chinh quân phần lớn là bộ binh, mỗi người lại phải mang theo tam thạch quân lương...” Nhìn tướng sĩ nằm bảy tám lần xung quanh, Tiền Cửu Lung lắc đầu không ngừng.

Bách Lý “Nhanh” hấn và một gia tướng khác của Lý phủ khác nổi tiếng là vô cùng nổi tiếng, hấn và Phiên Hưng cũng đã mệt đến gân cốt nhũn ra. Nếu vương phải thể diện trước mặt bọn tiểu bối, hai người mới không xuống ngựa lập tức ngã xuống. Một bên sửa sang lại hành trang, một bên hầu hạ Lý Kiến Nhất

hoạt động gân cốt. Lúc này, Lý Kiến Thành dựa vào bọn họ lại mệt mỏi đến nỗi không chịu đi đường, hai chân tách ra, mỗi một bước đều là tám chữ đoạn chính.

“Chuyện này, cứ tiếp tục như vậy, nhưng không thể được, ban ngày hành quân, còn có khả năng gặp phải cao giai mỹ du kỵ! Không cần, không cần chiến, chúng ta liền thất bại!” Lý Kiến Thành bỗng dịch chuyển vài vòng, thở hắt hắt nói.

“Kêu mọi người nghỉ ngơi cho tốt, nghỉ ngơi ổn thỏa rồi mới đi. Ban ngày hành quân, tận lực khống chế tốc độ, không thể đi quá vội, vừa đi vừa cảnh giới bốn phía. Nếu như gặp phải những mỹ nhân nhỏ bé, phải giải tán sự tình. Nếu như đại đội cao giai mỹ nhân ngăn đường, hãy trực tiếp xông tới!” Lưu Hoảng Cơ cau mày đề nghị.

Đây là chiến thuật thông dụng khi đối phó với đám quan quân tiểu trù và thương đội để đối phó với đám mã tặc chặn giết, mặc dù trong quá trình công kích sẽ có tổn thất nhất định, nhưng dựa vào tốc độ chiến mã, đại bộ phận nhân mã và đồ quân nhu đều có thể được bảo toàn. Lấy một nhánh cô quân thâm nhập bất trắc, đây cũng là lựa chọn tốt nhất để sống sót.

Nghe xong lời nói của Lưu Hoảng cơ, sự hưng phấn trong lòng đám người Vương Nguyên Thông, Tề Phá Ngưng hoàn toàn biến mất. Mọi người không có tư cách tham gia nghị sự của Lý Uyên và tâm phúc, đều cho rằng lần đưa lương này đơn giản giống như là ra ngoài tán tâm vậy, cho nên ban ngày khi Lưu Hoảng điểm binh, bọn họ chết đi sống lại, vô lại đi theo. Thật không nghĩ tới, lần đi ra ngoài này lại khó đi như thế, hơn nữa tản ra còn có thể đem mạng nhỏ bỏ đi.

“Lưu tướng quân, Lưu đại ca, ta, đệ, các huynh đệ chưa từng đánh trận nào a!” Tề Phá mặt dày nhất, gã hung hăng tiến lên, nhẹ nhàng kéo góc áo Lưu Hoảng Cơ, nhắc nhở.

“Sáng mai, ta mang theo một trăm lão binh ở phía trước, Trọng Kiên dẫn hãn đoàn hậu, người Lý phủ tới bảo vệ hai bên mã đội. Các người trốn ở giữa mã đội, trói chân ngựa lại. Chỉ cần chưa hạ tọa kỵ, hoặc bị bắn trúng tên, sẽ không xảy ra chuyện gì!” Lưu Hoảng Cơ hất tay khỏi tay Tề Phá Ngưng,

cầm cành cây trên mặt đất, nhẹ nhàng vẽ ra ý đồ phân phối binh lực.

Giờ phút này, đã không còn người không muốn tham chiến trở về Liêu Đông, chỉ có khả năng lớn nhất tránh được tổn thất trên đường. Trong đoàn kỵ binh của Lý Húc, có một trăm tên phủ binh mới bổ sung, sức chiến đấu so với Hộ Lương quân mạnh hơn một chút, cho nên Lưu Hoảng Cơ đem bọn họ an bài ở đầu đội ngũ. Hai mươi thị vệ mà Lý phủ phái tới đều có thân thủ không tồi., Nhưng nhân số quá ít, cho nên chỉ có thể do hai người Tiền Cửu Lung và Phiền Hưng mỗi người một nửa hộ bên cánh. Trong đám người, Lý Húc có kỹ thuật cao nhất, tiễn cũng bắn chuẩn nhất, do dẫn đầu quân đoạn hậu, đội ngũ hậu vệ khả năng bình an thoát thân lớn nhất...

Khách qua mây tháng liền, Lưu Hoảng cơ sở mã tặc phong phú, căn cứ đặc điểm của binh mã bản bộ rất nhanh lấy ra một phương án hành quân. Đám người Tiền Cửu Lung vốn còn có chút lo lắng cho kinh nghiệm của Xa Kỵ tướng quân mới nhậm chức không đủ, không chỉ huy được một nhóm tân binh lớn như vậy. Nghe lời đề nghị của Lưu Hoảng Cơ., Tất cả lo lắng lập tức tan thành mây khói, trong lòng còn âm thầm bội phục Đường công Lý Uyên sẽ dùng người, thời khắc thích hợp lại phái một người biết được chiến thuật của mã tặc đi vào.

“Quản Cơ huynh, ta và người kẻ vai sát cánh làm tiên phong mở đường!” Nghe xong đề nghị của Lưu Hoảng cơ, Lý Kiến Thành chủ động xin đi.

“Tử Cố là một quân chủ soái, quân tâm có bình an hay không, những người chúng ta có thể thuận lợi trở về hoài viễn trấn hay không, đều rơi vào trên người ngươi. Cho nên, ngươi không thể tự mình mạo hiểm, biểu hiện càng thoải mái, trợ giúp cho mọi người cũng càng lớn!” Lưu Hoảng Cơ lắc đầu, cự tuyệt thỉnh cầu của Lý Kiến Thành.

Lý Kiến Thành vốn định thân làm gương, không nghĩ tới Lưu Hoảng Cơ lại suy nghĩ lâu dài như vậy. Nhìn quanh trái phải, thấy đám người Tiền Cửu Lung, Phiền Hưng không có dị nghị, đành phải gật gật đầu, tiếp nhận sự an bài của Lưu Hoảng Cơ.

Mấy nhân vật trọng tâm lại thương lượng một lần, bổ sung thêm một ít chi tiết. Sau đó phái thân binh hô đội quan quân từ chính đội trở lên, lạng lẽ bố trí nhiệm vụ tiếp theo. Ngày hôm sau chờ mọi người dưỡng đủ tinh thần, ăn điểm tâm xong., Đội hộ lương lại lần nữa rút doanh tiến về phía trước. Máy quan quân chủ yếu tản ra, chăm chú bảo vệ đội lương thực bốn phía. Nhìn thấy trận hình biến hóa, tất cả mọi người đều minh bạch chuyến đi này cũng không phải là du sơn ngoạn thủy, từng người bất giác sắc mặt tái nhợt, ngay cả cánh tay nắm dây cương cũng dựng đứng lên.

Cũng may nơi đây cách Liêu Đông Thành khá gần, mỹ nhân câu cá xung quanh đều bị Tùy quân đánh sợ, không dễ dàng tiến lên gây chuyện. Ngẫu nhiên ở trong đội ngũ có một ít du kị xuất hiện, thấy chiến mã kéo theo khói bụi che trời, không đoán ra được đội vận lương hư thực, đều tránh ra xa.

Sau khi đi được hai canh giờ, tâm tình khẩn trương của mọi người dần dần bình phục. Đều nói một câu mỹ nhân nhất gan, chưa chắc dám vượt nhẹ râu cộp đại quân. Đám Vương Nguyên Thông, Tần Tử Anh chưa từng ra chiến trường sắc mặt cũng dần dần hồng nhuận, một bên kẹ giữa đại đội nhân mã đi về phía trước, vừa cười hì hì vừa cười đùa với nhau.

“Lão Tề, ai cũng nói một câu cao giọng nữ nhân rất **, làm sao một đường không thấy các nàng ra ngoài hoan nghênh Vương sư?”

“Ba mươi vạn Quang côn ngang nhau, bao nhiêu nữ nhân cũng chia xong rồi, làm gì còn nước canh để lại cho chúng ta!” Tề Phá Ngung mặt thèm thường trả lời.

Đàn ông kia cười vang, kinh hồn sợ định, sắc mặt lập tức, mồm năm miệng mười nói về chỗ tốt của mấy cô gái trong gò má cao gần trấn Hoài Viễn, nhao nhao kêu lên lần này nhất định phải theo đại quân giết đến ranh giới bằng phẳng, đem mấy cô gái Cao Ngũ Lê Vương tộc moi ra, ném thử rút cuộc là mùi vị gì.

Chúng tân đinh đặc ý nói, bọn Lưu Hoảng Cơ, Tiền Cửu Lung lại càng ngày càng hoảng sợ. Theo lẽ thường, sau khi đại quân ngàn dặm quanh quẩn địch, không tấn công những thành thị

ven đường cũng có thể bình thường., Khu vực máu chốt vẫn phải cho nhân thủ để chuẩn bị bắt trặc hoặc là dùng để bảo vệ hậu cần tiếp tế. Có thể hộ lương đội đi một đêm gần nửa ngày trời, ven đường lại không nhìn thấy một cứ điểm tạm thời do Tùy quân thành lập. Tình cảnh như vậy có chút kỳ quặc rồi. Theo lý thuyết, Tả Cù Vệ đại tướng quân Vũ Văn đã giảng giải hành ngũ mấy chục năm, tuyệt đối không thể phạm sai lầm như vậy mới đúng.

Buổi chiều giờ Thân, đội hộ lương lại chôn nồi nấu cơm trong một sơn cốc. Thừa dịp mọi người không chú ý, Lưu Hoảng Cơ len lén gọi Vũ Văn Trọng đi bên cạnh, thấp giọng hỏi thăm bố trí ven đường của đại quân Đông chinh. Nghe Lưu Hoảng Cơ hỏi, Vũ Văn Trọng cũng nhú mày., Xem xét xung quanh một chút, bằng âm thanh cực nhỏ trả lời: “Ở gần An doanh đêm qua, vốn có một doanh trại tạm thời. Bên trong đóng quân hơn năm trăm binh lính, lúc ta trở về đưa tin còn ở nơi đó đổi ngựa. Nhưng sáng nay người đi ngang qua nơi đó., Vậy mà một đội ngũ bằng phẳng, ngay cả hàng rào gỗ cũng không nhìn thấy. Vượt qua hàng rào phía trước, vượt qua thượng du Ô Cốt Thủy, còn có một bảo trại. Theo tốc độ hiện tại, chạng vạng tối chúng ta có thể đến...”

“Sao người không nói sớm?” Không đợi Vũ Văn Trọng nói hết lời, Lưu Hoảng Cơ cau mày trách cứ.

“Ta, ta sợ nói ra sẽ ảnh hưởng tới lòng quân!” Vũ Văn Trọng cũng biết tình thế không ổn, nhỏ giọng nói với Lưu Hoảng Cơ.

Đối phương là người Vũ Văn gia, Lưu Hoảng cơ dù tức giận cũng không làm gì được hắn, nhìn rừng rậm không biết dài bao nhiêu vạn năm cùng đồi núi giống như chưa bao giờ có người qua, thở dài, tiếp tục truy vấn: “Xuyên qua sườn núi phía trước, cách doanh bàn bên cạnh Mã Nghi Thủy còn xa không? Ta hỏi là phải mất bao lâu mới đến được, đừng có nói với ta khoảng cách ngắn nhất!”

“Bay qua xà cạp phía trước, lại dọc theo sơn cốc hướng nam chuyển đến bên Ô Cốt Thủy. Đi dọc theo bờ sông phía Đông, với tốc độ trước mắt, tối đa hai ngày, nhiều nhất ba ngày là có thể đến Hồ Đầu sơn bên cạnh Mã Túc Thủy. Cái trại ở gần đó,

người dân địa phương gọi là Triều Khâu, là khởi điểm của Tần Trường Thành, chúng ta còn có một ngàn năm trăm binh sĩ đóng giữ! Trong thời gian ngắn, hẳn là sẽ không dễ tay!” Vũ Văn Trọng do dự một chút, cẩn thận trả lời.

“Một ngàn năm trăm người?” Lưu Hoằng Cơ dờ khóc dờ cười. Trên bản đồ do quân đội Đại Tùỳ đưa ra, căn bản không có vị trí nào như Đàm Cốc. Nhưng thông qua Lý Húc lên tìm được địa đồ của gã thợ săn khế Đan, hẳn biết đại khái phương hướng của Đàm Cốc. Ở tại Ô Cốt Thành, du ngoạn bốn mươi dặm, nếu như mỹ nhân nào cao giọng phát binh ở Ô Cốt Thành, nửa ngày là có thể giết đến dưới Triều Bạc trại.

“Lúc trước không phải đã tiêu diệt toàn bộ quân phòng thành Ô Cốt sao, tại sao không thừa cơ hạ xuống thành Ô Cốt?”

“Lúc trước Lưu Thế Long đại nhân chủ trương binh thần tốc, cho rằng trong Ô Cốt thành khả năng còn có quân địch, chưa hẳn có thể đơn giản bị chúng ta đoạt mất. Một khi nó công không được như Liêu Đông thành, ngược lại phá hủy an bài của bệ hạ. Cho nên chúng ta mới chỉ đoạt được Bạc Tỳ Hưu, để tiếp ứng đại quân chiến thắng!”

Nghe được lời ấy, sắc mặt Lưu Hoằng Cơ càng kém hơn. Chín đại quân chủ tướng quân mỗi người đều là lão tướng quân trải qua nhiều năm chiến đấu, lại nghe một quan văn chỉ huy mà không lưu lại đường lui cho mình, thật sự coi đại quân một câu cao một nước đều trở thành tượng đất. Nếu mình là tướng lãnh câu cao, nào còn cần tiếp chiến nữa., Phái người đoạt lấy vững nước sắc sở, sau đó dờ xuống cây cầu nổi ngựa mạ nước. Sau đó chặn bờ Tây đại giang không cho Tùỳ quân quay đầu, không đến nửa tháng, ba mươi vạn binh mã khẳng định hóa thành tro bụi!

Đang lúc lo lắng, lại nghe thấy phụ cận trung quân truyền đến một trận náo động. Lưu Hoằng Cơ lo lắng cho an nguy của Lý Kiến Thành, tranh thủ thời gian nghiêng đầu qua hỏi bên kia đã xảy ra chuyện gì. Một lát sau, Vương Nguyên Thông cầm một thanh Lục u đồ vật đi tới, vừa đi vừa cười hiên bảo: “Cốc Nha Tử, chúng ta đào được mầm, bên dưới đất, khắp nơi đều có thể đào được!”

Dứt lời, hắn cầm lấy một đồng bột phấn đặt ở trước mắt Lưu Hoằng Cơ, nó ướt sũng tỏa ra một mùi chua. Trong đó mấy hạt vỏ không sạch sẽ đã mọc ra một mầm mới dài hơn ba tấc, sinh ý dạt dào.

“Là quân lương Đại Tùy!” Có người nhỏ giọng thì thầm một câu, trong giọng nói tràn đầy kinh ngạc.

Chương thứ tư (8)

Đoàn người cắm trại sơn cốc rất lớn, cũng tại đáy cốc đào được mầm. Từng cốc vật chôn dấu cũng không nhiều, ba cân mà thôi, có thể ngàn vạn điểm chôn cất tính toán xuống., Nơi này ít nhất cũng chôn ba vạn quân lương, lập tức mọi người nghị luận xôn xao, cũng không biết quân lương này là người phương nào chôn. Nếu như quân nhu quân nhu bị người ta chôn, mỹ nhân Cú Cao tất nhiên sẽ mang tất cả lương thảo đi mới đúng. Mặc dù trong kho hàng không thể mang đi, phóng hỏa thiêu hủy hoặc chôn vùi ở một chỗ, hiển nhiên cũng phân tán khí lực. Khổ nỗi lại đào nhiều hố nhỏ như vậy, gieo trồng các loại lương thảo chôn xuống!

Lưu Hoảng Cơ hướng về phía Lý Kiến Thành liếc mắt ra hiệu, cổ tay Vũ Văn Trọng đem hắc kềm kéo đến rừng cây. Nhìn xem khoảng cách với tướng sĩ đội hộ lương đã xa, hắc kềm một tiếng rút ra yêu đao, hung tợn kềm lên cổ đối phương, thấp giọng chất vấn: “Nói, đây là có chuyện gì? Rốt cuộc đại quân còn có lương thảo hay không?”

“Lưu tướng quân, Lưu tướng quân, ngài tạm biệt, đừng...”
Luận võ thuật, Vũ Văn Trọng không hề dưới Lưu Hoảng Cơ. Nhưng nhìn ánh mắt đằng đằng sát khí của đối phương, hắc kềm không thể hiện chút lòng phản kháng nào được. Một bên xin tha, một bên lấp bắp nói: “Còn, còn nữa, ít nhất, ít nhất tướng vẫn còn!”

“Thối lắm, tướng quân lúc nào sẽ không ăn!” Lý phủ vệ sĩ Tiền Cửu Lung cũng cuống lên, một cước đá Vũ Văn Trọng ngã chổng vó, lại đạp một cước lên ngực đối phương, nổi giận mắng: “Tới nước này mà ngươi còn không chịu nói thật, có tin không? Bây giờ các ông đây sẽ giết ngươi, sau đó quay đầu trở về trấn Hoài Viễn!”

“Đừng, đừng!” Vũ Văn Trọng liên tục xua tay, cũng không biết là cầu mọi người đừng giết hắc kềm, hay là cầu mọi người đừng quay đầu lại phía tây. Kết quả nửa ngày, cuối cùng mới thở ra được một hơi, nói: “Lúc ta phụng mệnh trở về cầu

lương thực, đám sĩ tốt đã bắt đầu giết ngựa. Giáo úy trở lên mỗi ngày còn có thể cam đoan hai bữa cơm khô, hiệu suất đội ngũ, dòng chính, cũng chỉ có thể thừa thớt từng chút một!”

“Con bà nó, cái đó còn gọi là có lương thực. Nếu đã đứt đoạn, tướng quân nhà người không tranh thủ thời gian rút lui, còn chờ gì nữa?” Tiền Cử Lung tức giận đến mức nện một quyền lên trên cây, nện cho cây tung to ngang hông người bay qua lắc lại.

“Cử Lộ đại quân, không cùng cấp với nhau. Giám quân chỉ là một mình Lưu Sĩ Long, tự nhiên sự tình gì cũng do Lưu đại nhân đến khiêu chiến. Huống hồ một câu cao nhân đã mời mỹ nhân hàng, đoàn người đành phải chậm rãi lui binh., Để tránh bị người ta nhìn ra quân lương thiếu thốn, tái sinh ý niệm hối hận trong đầu!” Vũ Văn Trọng từ trên mặt đất bò dậy, thấp giọng giải thích thay cho chủ tướng nhà mình. Chuyện cho tới bây giờ, y cũng hiểu không cách nào giấu diếm tình hình thực tế với mọi người, đành phải nói rõ ràng tình hình sau này như ống trúc đổ đầu.

Nguyên lai trước khi hành quân đường dài, dựa theo lệ cũ tác chiến ở Trung Nguyên, mỗi binh sĩ đều mang theo gần ba thạch khẩu lương thực. Bọn phủ binh thân thể cường tráng, trong quân lại chuẩn bị chở ngựa, cho nên mang theo chút đồ quân nhu này vốn không phải nói chơi. Nhưng ai biết được địa hình Liêu Đông phức tạp, đại quân lại tìm không thấy phương hướng thích hợp, con đường đi núi, hoặc là đầm lầy, hoặc là đầm lầy, trên con đường gian nan như vậy, mỗi người có vẻ hơi nhiều nha đầu. (Chú giải)

Sau khi đi được hai ngày, sẽ có binh lính len lén đào hố trong doanh trướng, chôn lương thực để giảm bớt gánh nặng. Tướng lĩnh các cấp cho rằng sau khi Mã Túc Thủy, đại quân có thể chinh phạt lương thực ngay tại chỗ, cho nên ngầm đồng ý với hành vi này. Kết quả, hành động chôn cất lương thực càng ngày càng mãnh liệt, về sau, cơ hồ mỗi binh lính đều bắt đầu chủ động giảm bớt gánh nặng cho mình.

Đại quân vượt qua Mã cốc nước xong, liên tục chiến đấu mau lẹ, đánh cho quân đội cao một câu mỹ lệ không dám nổi trận.

Lúc này, quân lương đã gần như mong mỏi, Vũ Văn kể lại tướng quân chủ trương rút quân, nhưng giám quân Ngọc Sĩ Long lại bởi vì mình thả ra Cao Lệ tướng tử tướng Ất Văn Đức, sợ lao công vô công, sau khi trở về được nhận làm người chịu tội thay, cho nên quyết không đồng ý rút quân chủ trương.

Chín vị tướng lĩnh mỗi người có ý kiến riêng, không ai thuyết phục được ai, đành phải nghe theo Lưu Sĩ Long an bài, thừa thắng vượt qua nước Tát, uy bức cách bình địa., Chuẩn bị cùng thủy binh của Hộ Nhi tướng quân hội hợp, mượn một ít lương thực đối phương. Ai ngờ khi ba mươi vạn đại quân đến dưới thành Bình Bạt, bởi vì tham công tùy tiện tiến vào, đã bị mỹ nhân cao giọng đánh lui, căn bản không cách nào đến địa điểm chỉ tụ hợp cùng đại quân. Mà mỹ nhân cao cú lúc này còn làm tường đồng hoang, thiêu hủy toàn bộ nông dân ngoài thành.

Nghe đến đây, quý công tử ngay cả Lý Kiến Thành chưa đánh trận cũng biết tiền đồ Tùy quân không ổn, vội vàng tiến lên vài bước, lớn tiếng chất vấn: “Vậy còn chờ gì nữa, hoặc là xông vào thành đi, hoặc là tranh thủ thời gian lui lại, giết Đà Mã ven đường!”

“Vốn là đã nói đưa vào chỗ chết rồi, mà lúc này cái câu cao đẹp lại cắt đứt cầu hòa. Trước khi xuất chinh, bệ hạ từng nói, một khi câu cao được phép thần phục, thì không được đánh nữa. Vì vậy, đại quân đành phải tiếp nhận ước hẹn giữa Cao Nguyên, giả bộ như lương thảo sung túc, chậm rãi lui về!” Vũ Văn Trọng cười khổ lắc đầu, chính mình cũng cảm thấy lần này đông chinh, quả thực giống như hài tử chơi bòn nhão vậy.

“Đã lui đến đâu rồi, trước khi người trở về!” Lưu Hoảng Cơ lôi địa đồ da dê mà Lý Húc khổ cực vẽ ra từ trong tay thân binh ra, chỉ vào một đạo ở phía trên, phía tây một đạo Mặc tuyến, nói năng lộn xộn truy vấn. Giờ phút này, đã không còn cách nào mắng ai là tên khốn kiếp nữa rồi, đúng như sở liệu của mọi người hôm qua, đại quân đông chinh, ký thác toàn bộ hy vọng sinh tồn vào một vạn thạch quân lương này.

“Lưu Giám quân trước tiên điều động báo cáo mau lẹ, sau đó Vũ Văn tướng quân phái mấy tên nhỏ trở về. Dọc theo đường

ngựa không ngừng vó chạy sáu ngày, thêm nữa ngày hôm qua và ngày hôm nay đã qua tám ngày. Thời khắc đó tốc độ rút quân, có lẽ đại quân đã vượt qua được Tát thủy, đạt đến mức này...” Ngón tay Vũ Văn Trọng đặt ở một gò núi vô danh đối diện với bờ nam kênh đào nước khuê Hương, thấp giọng nói.

Tám ngày, dưới tình huống không có lương thảo cung ứng đại quân đã đi được tám ngày, còn phải cầu lão thiên phù hộ cho Cao mỗ, để cho mỹ nhân đồng ý thừa nhận Minh phủ thành hạ! Lưu Hoảng cơ tức giận đến hai mắt phát lạnh, hận không thể bắt Vũ Văn Trọng lại dùng cốc mực nát nghiền chết. Nhưng giờ phút này hiển nhiên không phải là lúc truy cứu trách nhiệm., Đội hộ lương có thể đến sớm một khắc, ba mươi vạn đại quân liền có thể trở về thêm mấy người. Huống hồ đám người Vũ Văn lại làm bộ làm tịch, cách làm từ từ rút lui cũng không có thể tính là sai. Nếu như hành động lần này có thể lừa gạt mỹ nhân một câu, nói không chừng đại quân còn có hi vọng sống sót.

Nghĩ đến đây, hấn nhanh chóng ra lệnh cho những thân binh thông báo cho các tướng sĩ, dùng tốc độ nhanh nhất để nấu cơm, sau khi ăn xong cơm xong hấn lập tức chạy đi. Từ trên khe núi đã đào lên, đã có binh lính đoán được viễn chinh quân sắp cạn lương thực. Bởi vậy mọi người cũng hiểu được suy nghĩ của Lưu Hoảng, kiếm chút cơm ăn đầy bụng rồi đuổi chiến mã chạy qua dãy núi.

Vùng này đã là ngọn nguồn của nước Ô Cốc và nước Đại Lương, thế núi khá dốc. Giữa đường, không ngừng có ngựa giẫm rỗng tảng đá mà gãy chân, mọi người đều bắt chập đau lòng. Bảy tay tám chân đem lương thực dòi dòi đến trên lưng gia súc khác., Sau đó đem chiến mã bị thương đẩy từ trên sơn đạo rộng thùng thình vào thâm cốc. Nghe tiếng kêu thảm trước khi tọa kỵ buông xuống, trong lòng mỗi người đều nao nao, giống như bị đẩy xuống chính mình. Đồng thời trong lòng mỗi người đều chờ đợi, hy vọng vượt qua ngọn núi này., Có thể thấy hơn ba mươi vạn áo bào bình an xuất hiện ở phía xa xa. Trong lúc nhất thời, đoàn người không sợ hãi như lúc sáng sớm vừa mới xuất phát, sắc mặt tuy xanh mét nhưng động tác tay chân lại không chút rơi xuống.

Mọi người không để ý tính mạng mà chạy đi, sau nửa đêm, đại đội nhân mã rốt cục thành công vượt qua dãy núi. Vùng núi này mặc dù không thể tính là cao, nhưng từng ngọn nối tiếp nhau. Vừa mới xuống dốc, lại bắt đầu trèo lên một ngọn núi khác. Thật vất vả mới gặp được một gò đất hơi phẳng lặng, nương ánh trăng nửa đêm trước, lại nhìn thấy một doanh trại tối như mực chiếm cứ trên đường mọi người.

“Là ở đây rồi, doanh trại của chúng ta! Khi ta trở về từng ở đây thay đổi tọa kỵ!” Vũ Văn Trọng cao hứng hô to, thúc ngựa định xông lên núi nhưng lại bị Lưu Hoảng Cơ kéo lấy dây cương, vội vàng không kịp đề phòng, cả người thiếu chút nữa ngã xuống ngựa.

“Người nhìn sơn trại xem, sao lại không có bó đuốc!” Lưu Hoảng Cơ xanh mặt, thấp giọng nhắc nhở.

Vũ Văn Trọng sừng sốt, trong nháy mắt hiểu ra chuyện không ổn. Nhảy xuống chiến mã, rút từ bên hông ra một đôi đao ngang, rón ra rón rén sờ lên.

“Người đâu, nâng đuốc lên, triển khai đại trận kỳ theo ta lên núi, nếu như có người tiến công, lập tức đánh trả!” Lưu Hoảng Cơ nhảy xuống ngựa, lớn tiếng ra lệnh. Nếu như lúc này sơn trại đã bị mỹ nhân câu cao chiếm cứ, trải qua gần nửa đêm người ta hô ngựa hí, đối phương đã sớm biết Tùy quân tới gần rồi, Vũ Văn Trọng một mình sờ vào, căn bản không có bất cứ tác dụng gì.

Lập tức có thân binh tiến lên, nâng cờ lên thay Lưu Hoảng Cơ. Một trăm tên lão binh được chọn làm tiên phong lớn tiếng hò hét, một tay nâng thuẫn, một tay giơ đuốc, lấy đơn vị làm nhóm nhỏ, chậm rãi đẩy lên sườn núi. Ngoài dự đoán của tất cả mọi người, trong sơn trại vừa không có ai nghênh đón bạn bè, cũng không có ai phản kích, cho đến khi thân ảnh Vũ Văn Trọng xông tới cửa trại, cũng không nhìn thấy bên trong xuất hiện bất cứ động tĩnh gì.

“Xông vào!” Lưu Hoảng Cơ rút yêu đao ra, dẫn đầu nhảy vào doanh trại. Trong doanh trại rộng lớn trống rỗng, trên mặt đất, bị người ta vút bỏ binh khí lạnh lẽo ánh lên ánh trăng, chiếu vào trong lòng người phát lạnh. Có người ném đuốc vào chỗ ở

tạm thời mà gỗ và cỏ tranh dựng, nương theo ánh lửa nhảy lên, nhìn thấy đủ loại vũ tiễn cắm đầy cửa sổ và nóc nhà.

“Tên này đã bị đánh lén, quân địch đã rút lui!” Vũ Văn Trọng xông vào vòng nửa vòng, chạy về nói.

“Trước hết kiểm tra toàn bộ doanh xem có dấu vết gì lưu lại không!” Lưu Hoằng Cơ hạ giọng ra lệnh.

Chúng lão binh đáp ứng một tiếng, chia nhau vào doanh trại lục soát, ước chừng nửa nén hương sau, mấy nhóm trưởng lục tục trở về báo cáo, đều nói nơi đây đã trở thành một doanh trại trống không, không có bất kỳ binh sĩ nào trấn giữ, ngay cả thi thể cũng chưa từng tìm thấy.

“Trước hết an bài mọi người nhập doanh, chú ý không được uống nước giếng ở đây. Lát nữa phái người đi tìm tòi bốn phía, xem gần đây có suối núi không!” Lưu Hoằng Cơ tuy rằng nghi ngờ nhưng vẫn ra lệnh cho mọi người nhập doanh tu chỉnh. Nếu có quân địch xuất hiện ở phụ cận, đội hộ lương trước tiên phải khôi phục thể lực. Nếu không, chẳng những lương thảo không thể vận chuyển được tiền tuyến, mà bên mình còn có nguy cơ bị người ta tiêu diệt.

Cái doanh bàn bị người ta bỏ đi này mặc dù có chút đơn sơ, nhưng cũng tốt hơn là nằm ngủ trong sơn cốc. Hành quân gấp gáp cả ngày, sĩ tốt sớm đã sức cùng lực kiệt, nghe được lệnh, lập tức theo thứ tự nhập doanh, đổ xuống liền là tiếng ngáy liên miên không ngớt. Lưu Hoằng cơ sở dĩ đã sớm cạn kiệt, nghe được..., Lý Kiến Thành, Lý Húc cùng mấy vị tướng lĩnh khác cũng mệt đến mức cơ bắp bủn rủn, nhưng cũng không dám ngủ, sau khi sắp xếp xong xuôi mọi thứ cho nhân thủ, lập tức phái lão binh ra xung quanh thăm dò động tĩnh xung quanh, đoàn người tụ lại trong một căn phòng khá yên tĩnh, thấp giọng thương thảo kế hoạch ngày mai.

“Xem tình huống, mỹ nhân đã bắt đầu phản kích rồi!” Tiền Cửu Lung là người đầu tiên đứng ra, ném ra tất cả mọi người một mực không muốn đối mặt, nhưng lại phải đối mặt với một chủ đề.

“Nếu như hai câu mỹ nhân xung quanh sơn trại bắt đầu phản kích, chỉ sợ Đàm Đạp trại cũng chưa chắc có thể bảo vệ được!” Lý Kiến Thành nhìn thoáng qua Vũ Văn Trọng hai mắt đỏ ngầu, trầm giọng nói.

Dưới tình huống bị bao vây, một ngàn năm trăm binh sĩ thủ vững sau tường trại bằng gỗ hai ngày. Mỹ nhân câu cao đã quyết định vây khốn viên chinh, bọn Đàm Triều trại nhất định phải có được. Cứ theo suy đoán này, cho dù đội vận lương chạy tới, tất nhiên sẽ không có cách nào nộp lương thực lên tay của tướng quân với Vũ Văn.

Là tiếp tục đi tới hay là lui lại quyết đoán, đáp án là rõ ràng. Nhưng mọi người ai cũng không muốn mở miệng nói trước, vô luận là ai đưa ra một chữ lui trước, tính mạng ba mươi vạn đại quân chẳng khác nào bị chính tay hấn vứt bỏ. Tuy rằng chút quân lương này cho dù bình an đưa đến bên cạnh Mã Nhung Thủy, chỉ sợ đông chinh quân cũng không có cơ hội ăn được một hạt gạo trong đó.

Không đợi mọi người đưa ra kết luận, Vũ Văn Trọng “Bịch” một tiếng quỳ rạp xuống đất, không nói một lời, “Thùng, thùng, thùng, thùng” không ngừng dập đầu. Mặt đất trong doanh phòng rất cứng rắn, mới vài cái, trán của hấn đã xuất hiện máu tươi. Lưu Hoảng Cơ và Lý Kiến Thành thấy vậy, thu binh hướng tây càng không nói nên lời. Đưa tay đỡ Vũ Văn Trọng đứng lên, đầu gối đối phương lại như mọc rễ, chết chắc trên mặt đất.

Song phương đang lôi lôi lôi lôi, giằng co không thôi, bỗng nhiên cửa phòng “Bang” một tiếng bị người đá văng ra. Khách khanh dẫn Lý Lương lao đầu vào, không biết là bởi vì giật mình hay phần nộ mà quân lễ cũng không để ý tới. Ngón tay chỉ ra ngoài cửa sổ, sắc mặt trắng bệch, bờ môi run rẩy, sau nửa ngày mới run rẩy phun ra mấy chữ.

“Người, người, đầu người, nhanh, mau đi!” Nói xong, hấn há miệng, nước mắt, nước mũi cùng với lương khô buổi chiều ăn vào trong bụng đồng thời lăn xuống.

Mọi người thấy Lý Lương kinh sợ thành như vậy, biết bên ngoài chắc đã xảy ra đại sự gì đó. Kéo tay Lý Lương, bước

nhANH về phía sâN nhỏ. Lý Lương nôn ra một ngụm nước bắN trên mặt, cuối cùng cũng thở ra một hơi, khóc lóc mắN chửi: “Sau núi, bờ sông phía sau núi, trời cao nói một câu Lệ Phi Oa, bọn chúng không phải người, không phải người!”

“Đừng khóc, lòng quân là trọng. Có chuyện gì xảy ra, dẫn chúng ta đi xem!” Lưu HoằN Cơ khẽ quát một tiếng, ngăn lại tiếng khóc của Lý Lương.

Người sau được người khác nhắc nhở, đột nhiên nhớ tới lúc ở trong quân doanh, trong đó có hơn một nửa là tân binh chưa từng thấy qua máu, gã cắn răng ngừng lại, kéo cổ tay Lưu HoằN Cơ kéo ra ngoài. Thời khắc máu chổT, mọi người cũng không để ý tới trách cứ hắN thất lễ, đi theo phía sau hắN, lảo đảo đi xuống sườn núi. Trước tiên nghe thấy tiếng nước chảy, sau đó liền ngửi thấy mùi tanh tươi xộc vào mũi.

“Khởi hỏa!” Lưu HoằN trong lòng biết không ổn, đứng vững thân thể, lớn tiếng ra lệnh.

Mấy tên thị vệ Lý phủ theo đuôi tới đồng thời giơ đuổC về phía trước, nương theo ánh lửa nhảy nhót, mọi người trông thấy một cái phậT tháp to như vậy, từ tháp cơ đến đỉnh tháp bò đầy ruồi bọ và giòi bọ. Chợt thấy ánh lửa, con ruồi chắN kinh, mây đen bay lên, nháy mắt lộ ra chất liệu của phậT tháp.

Là đầu người, mấy trăm cái đầu chồng chắT một chỗ. Trên đầu mỗi người đều có một đôi mắt tròn tròn.

Chú 1: 1, Thay vì hai mươi bốn cân, hôm nay thực hành phủ binh chế cỡ hai mươi bốn cân. Tùy đại thực hành, mỗi một nhóm ngựa chuyên dùng để cung cấp vận chuyển (có thể dùng lừa), tức là ‘Lục Đà Mã’. Cho nên mỗi người mang theo ba thạch lương thực, bảy mươi hai cân hành quân ở địa khu bình nguyên không tính quá nặng.

Chương thứ năm không có nhà(một)

Mặc dù đám người Lưu Hoảng Cơ tận lực không kinh động mọi người, vẫn có một số tướng sĩ âm thầm chiếm được tin tức tướng sĩ Đại Tùy đóng ở doanh trại bị tàn sát. Theo tin tức lan tràn, càng ngày càng nhiều huynh đệ hộ lương ủa tới tiền đưa đoàn người mặc áo bào của mình, đầu tiên là tốp năm tốp ba, sau lại kết đội thành đàn, cuối cùng gần tám trăm binh sĩ hộ lương vây chặt phật tháp đến mức nước chảy không lọt.

Nhìn thấy đôi mắt không nhắm lại kia, phản ứng đầu tiên của mỗi người đều là cuồng thổ không ngừng. Vừa nôn mửa, vừa dùng thanh âm nam khoang bắc chửi rửa gào khóc. Sau khi gào khóc, chính là sự tĩnh lặng như chết, bi phần giơ cao bó đuốc, như núi đá đứng bên cạnh Phật tháp không nhúc nhích, lấy sự trầm mặc của mình để bảo vệ anh linh đã đi xa kia.

Gia hỏa trốn trong hộ lương quân tám chín phần mười không coi trọng trận chiến thảo phạt cao giọng này. Bọn họ không muốn vì cảm giác vinh dự không thể giải thích của hoàng đế bệ hạ mà chiến tử Liêu Đông, càng không muốn để cho cửa hàng xương trắng của mình hùng tâm bùng bùng con đường phong hầu nào đó. Bọn họ rất ít có dã tâm lập tức lấy công danh hiệu, lý tưởng cao nhất của từ trước tới giờ chẳng qua chỉ là kiếm chút công lao cho quân công., Để trong gia tộc mình chiếm được vị trí kế thừa tốt hơn. Bọn họ cũng giống như tất cả người bình thường ở thời đại này, đại bộ phận mọi người đều tham sống sợ chết, đại bộ phận mọi người đều tham tài háo sắc, đại bộ phận mọi người sợ bắt nạt kẻ yếu., Có tiện nghi đã nghĩ muốn chiếm nhiều một chút, có chỗ khó khăn đã muốn trốn ra xa, nhưng vào giờ khắc này, tuyệt đại bộ phận trong bọn họ đều không muốn trở mắt nhìn ba mươi vạn người áo choàng hãm tại Liêu Đông bị câu nói mỹ nhân cắt xuống, chôn thành phật tháp.

Lưu Hoảng Cơ sai người dỡ mảnh gỗ xếp xung quanh tháp Phật, đổ dầu ăn lên. Sau đó Lý Kiến Thành tự tay thiêu đốt một phật tháp được chôn vùi năm trăm sinh mệnh. Trong khoảnh khắc hỏa diễm bùng lên, Lưu Hoảng Cơ lớn tiếng ra

lệnh toàn quân trở về doanh nghỉ ngơi. Còn việc ngày mai lựa chọn như thế nào đã không phải do mấy tướng lĩnh bọn họ quyết định. Vào thời khắc này, bất cứ người nào dám can đảm nói không buông tha đều bị tôn sùng làm tử địch của toàn bộ Đại Tù.

Giờ khắc này, tâm trí của hắn ta cũng không hoàn toàn bị bi phần mà căm phần. Lưu Hoảng Cơ thậm chí còn tỉnh táo biết một khi mỹ nhân đã phát động phản kích, thì có nghĩa là bọn họ sẽ không tiếp tục tuân thủ mệnh lệnh xưng thần nữa. Đồng thời cũng có nghĩa là ba mươi vạn viễn chinh quân, dưới tình huống không có viện binh nào lương thực., Chịu đựng vây công từ bốn phương tám hướng. Dưới tình huống này, viễn chinh quân có thể bình an triệt hồi ngựa mạ nước đến địa điểm ước định tiếp viện cực kỳ bé nhỏ, hơn nữa hơi vô ý một chút., Hắn và tám trăm huynh đệ hộ lương dưới trướng sẽ thay đổi thành một đồng Phật Tháp khác. Nhưng, đoàn người đã không còn lựa chọn. Cho dù chờ ở phía trước là núi đao biển lửa, tám trăm người này của hắn cùng dưới trướng, cũng chỉ có thể giống như thiêu thân nhào tới, nghĩa vô phản cố.

“Có lẽ còn có thể cứu về được một ít!” Cơ hồ mỗi người đều chờ mong mà nghĩ. Sáng sớm ngày thứ hai, không cần các tướng lĩnh thúc giục, mọi người liền nhanh chóng sửa sang lại hành trang thật tốt, sau đó lạnh lùng ăn chút lương khô., Chợt cười lên chiến mã, nhanh chóng đuổi gia súc tiếp tục tiến về phía đông. Thanh âm kêu khổ đau trước đây nghe thấy không thấy, khi hành quân từng khiến người ta buồn bực, tiếng ồn ào cũng không thấy nữa. Tất cả mọi người đều bảo trì trầm mặc, ở trong trầm mặc vùi đầu vào, tốc độ hành quân của bọn họ nhanh như thế., Cho nên khi trời vừa qua trưa, bọn họ đã hoàn thành kế hoạch cả ngày trong kế hoạch. Đến xế chiều, Lưu Hoảng Cơ không thể không ra lệnh cho mọi người dừng bước, để tránh việc thể lực hao tổn quá độ, khi quân địch tập kích sẽ không tổ chức được chống cự hữu hiệu.

Lúc chạng vạng tối, ở một ngọn gò núi khác, mọi người phát hiện nơi đóng trại thứ hai còn sót lại của Đông chinh quân. Đồng thời cũng phát hiện ra tòa Phật Tháp đầu người thứ hai. Dựa vào ánh nắng mặt trời đang dần dần ảm đạm., Thậm chí

các lão binh ở trong sơn cốc đã tìm được thi thể binh sĩ được xếp thành tường thành. Trong đó phần lớn tay người bị trói ở phía sau, vết thương duy nhất trên người ở trên xuống dưới trên cổ. Bọn họ là bị mỹ nhân câu cao chạy đến sơn cốc đồ sát. Đối với mỹ nhân câu cao mà nói, Tùy quân là kẻ xâm nhập, không thể thương hại.

Lưu Hoảng Cơ dẫn các huynh đệ đem di thể của bọn họ cùng thủ cấp gom lại một chỗ, sau đó phóng hỏa đốt hết toàn bộ sơn cốc. Khói đặc che hết ngày trời, ngoài mấy chục dặm đều có thể thấy được. Cách làm này vô cùng bất lợi cho việc che giấu hành tung của đám Hộ Lương quân., Nhưng Lưu Hoảng Cơ cho rằng đi tới bây giờ, mọi người không cần che giấu hành tung nữa. Đội hộ lương đã dọc theo lộ tuyến Đông chinh quân đi hai ngày hai đêm, mỹ nhân Cú Cao gần đó không thể không phát hiện ra sự tồn tại của đội binh mã này. Đối phương sợ dĩ không phái binh tới chặn giết., Chủ yếu nhất là không cách nào phân biệt được thực lực chân chính của đội ngũ này. Dù sao, hơn ba ngàn con chiến mã khi tiến lên bụi mù ở phía xa xem ra phi thường đồ sộ. Những mỹ nhân thắng lợi trong tay không cần phải ngăn cản một đội ngũ nhân số không rõ sức chiến đấu cùng đội ngũ chạy tới phía đông chịu chết.

Buổi sáng ngày thứ hai sau khi phóng hỏa thiêu hủy sơn cốc vô danh, đoàn người rút cục cũng đi ra dãy núi liên miên không ngừng. Tại phụ cận một con sông có chút rộng lớn, có một nhóm mỹ nhân đang nghỉ ngơi và một nhóm người đang nghỉ ngơi. Đột nhiên thấy quân địch xuất hiện, binh lính hai bên đồng thời thổi kèn lệnh. Ngay sau đó, Lưu Hoảng Cơ vũ động trường liễn, giục ngựa vọt vào giữa sĩ tốt của cao giọng nói.

Một trăm tên lính già được chọn làm tiên phong nhanh chóng giết tới, theo sau Lưu Hoảng Cơ, xông lên bảy lẻ tám với những kỵ binh không kịp nhảy lên ngựa., Gia đình Lý phủ hộ vệ đảm nhiệm đội ngũ lương thực dưới sự dẫn dắt của Tiền Cửu Lung và Phiên Hưng cũng xông lên theo. Tiếp theo, đám tân binh Tề Tử Anh cùng Vương Nguyên Thông được bảo vệ ở trung tâm đội vận lương hò hét làm cho mỹ nhân Cao Thiên Tức dẫn tới sự phẫn nộ của bọn họ. Lập tức đội ngũ Lý Húc

được Lý Kiến Thành coi như một quân sinh lực đẩy vào chiến trường, chiến đấu đã sắp kết thúc. Cao Đạm mỹ nhân nghỉ ngơi bên bờ sông không ngờ còn có “chủ lực” Đại Tùy đột nhiên từ trong núi đánh giết lại., Dưới tình huống binh lực chiếm ưu thế tuyệt đối, bọn họ đã bị làm cho luống cuống tay chân. Khi bọn họ chứng kiến càng lúc càng nhiều kỵ binh từ trong sơn cốc lao ra thì không dám ham chiến, tứ tán chạy trốn.

Đội hộ lương lấy cái giá nhỏ đã năm chết hai mươi thương tiêu diệt hơn hai trăm địch, lấy được thắng lợi huy hoàng trong trận chiến này. Bọn họ không đuổi giết huynh đệ của quân địch, đang vui lấp trận chiến, sau đó bổ sung cho mỗi người một đao cho những thương binh cao giai xinh đẹp nằm trên mặt đất, tiếp tục men theo bờ sông tiến về phía trước. Vào lúc giữa trưa, Lưu Hoảng Cơ ra lệnh cho đại quân nghỉ ngơi ở bờ sông., Cho tất cả ngựa uống nước, cho tinh liêu ăn. Đồng thời, hắn cẩn thận phái ra mấy đội lão binh, thăm dò tình huống chung quanh. Đợi sau khi dàn xếp ổn thỏa mọi chuyện, Lưu Hoảng Cơ gọi Vũ Văn Trọng chịu trách nhiệm dẫn đường cho đoàn người, thấp giọng hỏi: “Nếu chúng ta một mực đi dọc theo bãi sông, với tốc độ trước mắt, mấy ngày có thể đến miệng đầm nước?”

“Nếu như cứ đi dọc theo bờ sông, thì sẽ có một ngày nhiều thời gian chắc chắn có thể tới miệng hồ. Nhưng chúng ta phải đi vòng ở giữa đường...” Vũ Văn Trọng nhẹ nhàng chỉ chỉ chỉ địa đồ kẹt tại Ô Cốt thành bờ Nam, thấp giọng đề nghị: “Theo tình hình trước mắt, trong thành khẳng định có quân trấn giữ. Chúng ta nếu cứ đi dọc bờ sông, đôi phương nhất định sẽ xuất binh chặn giết!”

“Người đã từng nói, quân phòng thủ Ô Cốt thành bị Trọng Văn đại nhân đánh tan, thủ bị chúng ta chém nát! Sự thật là như vậy sao?” Lưu Hoảng Cơ nhíu mày, thấp giọng truy vấn.

“Đúng là như thế, nhưng đó là gần một tháng trước...” Vũ Văn Trọng đỏ mặt, giọng nói mang chút áy náy. Gặp phải “Phật tháp” đêm trước, hắn cũng biết hy vọng sống sót của Đông chinh quân đã rất xa vời. Tướng sĩ hộ lương bằng lòng không để ý sinh tử đến cứu viện, phần nhân tình này khiến hắn

cảm động. Cho nên, hẳn hy vọng có thể trong phạm vi đủ khả năng, cố gắng hết sức tránh tổn thất của đội Hộ Lương.

“Người đi gọi tướng lĩnh trong quân tới đây, nói ta có chuyện quan trọng cần thương lượng với bọn họ!” Lưu Hoảng Cơ không để ý đến Vũ Văn Trọng mà thấp giọng phân phó một câu. Loại giọng nói bình thường của cấp trên đối với cấp trên khiến Vũ Văn Trọng nghe được hết sức thoải mái, đáp ứng một tiếng rồi nhanh chóng chạy về phía đại đội. Chỉ trong chốc lát, Lý Kiến Thành, Tiền Cửu Lung và đám người Võ Sĩ Hoạch vội vàng tụ tập lại.

Trải qua mấy ngày chung, Lưu Hoảng Cơ đã hoàn toàn được mọi người tín nhiệm. Nhưng vì tỏ vẻ tôn kính đối với những người khác, hẳn vẫn đem tướng lĩnh vai chính đến đây, cùng nhau thương nghị kế hoạch hành động tiếp theo. Tham khảo bản đồ mà Lý Húc đã kiếm được., Lưu Hoảng Cơ dùng nhánh cây vẽ ra vị trí hộ lương đội và vị trí cuối cùng của đội ngũ này trên bờ sông, sau đó dùng cành cây chọc một lỗ trên đường mà mọi người phải đi qua, thấp giọng nói: “Đây là Ô Cốt thành, với tốc độ hành quân trước mắt, giữa trưa ngày mai chúng ta phải đi ngang qua thành đối diện., Chúng ta đang ở bờ Bắc, một câu cao giai mỹ thủ quân đang ở bờ sông phía nam. Nhưng con sông này không rộng, nơi cạn có thể cưỡi ngựa vượt qua! Nếu như đi vòng qua, chúng ta phải đi đường vòng về phía bắc một ngày. Nếu trực tiếp đi qua bờ bên kia thành, có thể không thể đánh với quân thủ vệ một trận!”

“Ta xem là vòng quanh đi vòng, chúng ta mặc dù vừa đánh trận thắng, nhưng đó là đánh bảy đánh bạ đánh tới. Nếu như Cao mỗ phái năm ngàn binh sĩ đến chiến đấu, chúng ta khẳng định toàn quân bị diệt!” Không đợi những người khác tỏ thái độ, Tiền Cửu Lung giành nói trước., Hẳn có tư cách cao nhất nên hành động cũng cẩn thận nhất. Lấy quan điểm của hẳn, chiến đấu trước mắt của hộ lương quân hoàn toàn dựa vào cừu hận trong lòng chèo chống. Mà chỉ có cừu hận, quân đội huấn luyện không đủ thì không cách nào chống đỡ lâu dài. Khi chiến đấu thuận buồm xuôi gió không thành vấn đề, một khi gặp phải ngạnh cốt, mọi người rất nhanh sẽ bị người đánh về nguyên hình.

Lý Lương, Võ Sĩ Hoạch, Vương Nguyên Thông ba người đều tán thành quan điểm của Tiền Cửu Lung. Đoàn người ngày ngày lẫn lộn trong Hộ Lương quân, các huynh đệ có bao nhiêu cân lượng, không ai hiểu rõ hơn bọn họ. Nhưng hai người Tề Phá Ngưng và Tần Tử Anh lại đưa ra đề nghị hoàn toàn trái ngược, bọn họ cho rằng không ai có thể hiểu rõ hơn bọn họ., Cho dù đoàn người đi đường vòng cũng chưa chắc không tới được quân địch. Không bằng thừa dịp hiện tại sĩ khí đang vượng vượng, một cổ tác khí xông qua Ô Cốt thành. Nếu như quân đội viễn chinh đã rút đến miệng Loan Chu, nghe thấy tiếng hô giết nhất định sẽ phái người đến tiếp ứng. Hai bên chỉ cách bốn mươi dặm, lại không bị núi cao ngăn cản, kỵ binh trong vòng một giờ có thể giết tới.

“Nếu như quân đông chinh còn chưa tới miệng neo đậu thì sao?” Vũ Văn Trọng xen vào một câu không đúng lúc.

“Nếu như quân đông chinh còn chưa tới miệng neo đậu, Vũ Văn đại nhân, người cho rằng mỹ nhân sẽ để chúng ta quay trở về theo đường cũ hay sao?” Tần Tử Anh lắc đầu, cười lạnh hỏi ngược lại.

Vũ Văn Trọng áy náy nghiêng đầu, tránh ánh mắt uy hiếp của Tần Tử Anh. Hắn không cần trả lời vấn đề này, tất cả mọi người đều biết đáp án của vấn đề này, chỉ là đoàn người tận lực không nghĩ tới nó mà thôi. Khi nhìn thấy phật tháp đầu người lựa chọn đông tiến, mọi người đã đem vận mệnh giao cho thượng thương thủ rồi.

Bầu không khí nhất thời có chút nặng nề, lần này mạo hiểm là chủ động chịu chết, hay là có thể kịp thời cứu lại mấy chục vạn cái sinh mệnh? Đáp án ngay tại trước mắt, mỗi người đều muốn nhanh chóng bỏ ra đáp án này, mỗi người càng sợ tận lực tránh né sự thật.

“Người và Trọng Kiên có kinh nghiệm tác chiến tái ngoại, vẫn là hai người các người quyết định!” Trầm mặc một lát, Lý Kiến Thành thở dài, đề nghị.

Lưu Hoảng cơ chuyển ánh mắt về phía Lý Húc, trong mắt đối phương, hắn thấy được sự tín nhiệm cũng giống như lần đầu gặp mặt. Chính sự tin tưởng này đã làm hắn động tâm, khiến

cho hắn muốn tặng đôi phương một hồi phú quý. Lại không ngờ tới, sau cùng tặng cho đôi phương lại là một trận mạo hiểm không cách nào trốn tránh. Nghĩ đến điều này, Lưu Hoằng Cơ khẽ thở dài, thấp giọng hỏi: “Trọng Kiên, người thấy thế nào, đừng ngại nói ra cho mọi người nghe một chút!”

“Khu vực này vắng người, chúng ta không biết tình hình quân địch như thế nào, quân địch khẳng định không biết tình hình của chúng ta” Lý Húc gật gật đầu, mỉm cười nói. Hắn hiểu rõ lúc này Lưu Hoằng cơ cần ủng hộ ra sao, đã đến thời khắc này, hắn tự nhiên muốn cung cấp bất cứ thứ gì cho đôi phương.

“Nếu như chúng ta hư trương thanh thế, lấy ra chút cờ xí đặt ở bốn phía đội ngựa, đem chiến sĩ phân tán, làm ra bộ dáng đại đội nhân mã đông tiến...” Lý Húc nhìn nhìn Lưu Hoằng cơ, ánh mắt tựa như hai người quen biết nhau trên thảo nguyên một ngày nọ.

“Cho nên, không bằng chúng ta thay đổi đội ngũ, đem toàn bộ tinh nhuệ đặt ở đầu đội ngũ để thị uy!” Lưu Hoằng Cơ cười gật gật đầu, nói ra một kế hoạch to gan làm loạn: “Chúng ta không trốn không trốn, tối nay nghỉ ngơi ở bờ sông. Sáng sớm ngày mai sẽ xử lý công kích Ô Cốt thành!”

Chương thứ năm không có nhà (một)

Buổi chiều, Hộ Lương quân một lần nữa thay đổi trận hình, nguyên lai Lý Húc và bộ hạ đảm nhiệm hậu vệ bị điều đến trước đội ngũ. Nguyên lai bọn tân binh được bảo vệ trong đội ngũ làm chiến kỳ phân tán ở hai bên đội vận lương. Hai người Tiền Cửu Lung cùng Phiền Hưng mỗi người mang một đội lão binh Lý phủ, bảo trì khoảng cách hai dặm với đội ngũ này, đảm nhiệm trinh sát. Lưu Hoảng Cơ ra lệnh cho bọn họ là, Gặp phải trinh sát địch nhân đơn độc lập tức đánh giết. Gặp phải lượng lớn du kỵ, vừa cảnh báo vừa nhanh chóng trở về, chờ đợi đại quân tiến về trợ giúp.

Đồng thời, Hộ Lương quân điều chỉnh tốc độ tiến lên, không vội đầu chạy nữa, mà bày ra tư thế chuẩn bị chiến đấu với quân địch bất cứ lúc nào, dọc theo Ô Cốt Thủy từ từ đẩy về phía trước. Số lượng chiến mã trong đội ngũ này ước chừng gấp bốn lần số lượng nhân viên., Vốn đã rất lộ ra thanh thế, qua sự điều chỉnh của đám người Lưu Hoảng Cơ, bọn họ lập tức càng lúc càng rêu rao. Từ xa nhìn lại, giống như có hơn vạn thiết kỵ đang hành quân, bất kể là ai che ở trước mặt cũng sẽ bị nghiền cho nát bấy.

Loại chương nhãn pháp quả nhiên đã lừa gạt rất nhiều người, từ xế chiều đến thái dương xuống núi, hộ lương quân ít nhất gặp binh sĩ cao giai mỹ nhân số không dưới năm trăm. Mỗi một lần nhìn thấy tinh kỳ Quân Tùy rải đầy bãi sông đều sợ tới mức chạy trốn chết. Không có một đội ngũ nào dám bày ra trận thế dò xét hư thực của thiết kỵ.

“Kẻ địch mà cao nhân hình như cũng là tân binh!” Lý Húc nhìn về phía xa xa, ngay cả chiến kỳ cũng không dám quay đầu lại, lén lút nói thầm.

“Bọn họ đều là bộ tộc phụ cận, lúc trước chạy không thấy bóng dáng. Hiện tại thấy chỗ tốt, lại quay đầu lại đánh lạc Thủy cầu!” Vũ Văn Trọng tức giận giải thích nguyên nhân Lý Húc không dám đánh một trận.

Nguyên lai, các bộ lạc các Liêu Đông đông đảo, rất nhiều danh nghĩa bộ tộc do cao giai Lệ quốc vương quản hạt, trên thực tế bọn họ không nghe bất luận kẻ nào hiệu lệnh. Lúc đầu viễn chinh quân đi ngang qua các nơi, những bộ lạc này vọng phong mà đi. Trước mắt tin tức Tùy quân chiến bại truyền ra., Đương nhiên bọn họ định xông lên trước đục nước béo cò, bộ lạc như vậy nhìn thấy hơn vạn người chính quy quân đội, khẳng định không có can đảm tiến lên đánh một trận. Cho nên, kế sách nghi binh của Lưu Hoằng dùng đúng thời điểm, cho dù không lừa được quân phòng thủ thành Ô Cốt, ít nhất cũng có hiệu quả tránh cho bộ lạc ven đường quấy rối.

Chính giữa trưa ngày hôm sau, cái “Thiết kỵ” thanh thế thật lớn này mở đến phụ cận Ô Cốt thành. Vào một tháng trước, quân phòng thủ thành Ô Cốt đã đại thương nguyên khí quả nhiên không có dũng khí qua sông chặn đường, cách sông, bọn hấn đóng chặt tất cả cửa thành., Các binh sĩ trèo lên tường thành, kéo căng dây cung của nỏ xa, nhắm chặt tên nỏ không lồ ở hướng cửa bắc đối mặt với bãi sông. Nếu như Tùy quân cường công thành này, nơi đó chính là điểm dừng chân đầu tiên cho bọn họ sau khi qua sông. Thủ quân có thể cam đoan đối phương vì cướp đoạt bãi sông này, không thể không trả giá hơn một ngàn sinh mệnh.

Khiến thủ quân thở phào một hơi, điều làm cho đội quân kia hoàn toàn do kỵ binh tạo thành, ít nhất đại quân đánh một trăm quân cò lịch cũng không có ý niệm qua sông. Hơi dừng lại ở bờ sông bên kia, bọn họ liền chuyển hướng đi đến Triều Hi trại. Trong nháy mắt quân địch đã đi xa, bọn họ liền đưa mắt đánh giá xung quanh, phát hiện giữa đội kỵ binh dường như có chút trống trơn, lập công xin hấn lập tức hướng chủ tướng mới nhậm chức báo cáo thành quả quan sát này.

“Tướng quân, chúng ta có đuổi theo hay không!” Chúng ta nhìn tay nắm yêu đao, khát vọng chủ tướng có thể đưa ra một đáp án khẳng định. Từ trước đến giờ đã bắt đầu., Mỗi đồng bạn ra khỏi thành chặn giết tàn binh Đại Tùy, mỗi người đều có thu hoạch lớn. Đám tướng sĩ Đại Tùy tuy rằng đói như cừ non, không có bất cứ sức hoàn thủ nào, nhưng thiết giáp trên người cùng thanh hoành đao bên hông lại là hàng thật giá thật,

so với “Bình khí độc môn” mỗi người Cao Chiêu tự chuẩn bị trước đây, bình khí do Công bộ Đại Tùý thống nhất chế tạo cũng tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

“Bốp!” Tướng quân dùng một cái tát vang dội đáp lại ân cần nhìn bàn tay. Chủ tướng mới nhậm chức vừa đánh vừa cao giọng mắng: “Con bà nó, sao lại không có trí nhớ chứ. Lần trước nghe xong lời các người nói, Cao tướng quân đuổi theo địch nhân kết quả trúng quỷ kế của người ta. Lần này người ta lại cố ý tỏ ra yếu thế, các người lại còn muốn gạt ta đi chịu chết...”

Hơn vạn tướng sĩ như trong mộng tỉnh lại, nhìn phương hướng bụi mù đi xa, rất bội phục phán đoán của gia chủ.

Qua Ô Cốt thành, bên bờ sông bắt đầu xuất hiện di thể tướng sĩ chết trận của Đại Tùý. Mỗi người đều bị lột sạch sành sanh, thân thể gầy trơ cả xương lộ ra chân tướng đoạn lương thực của bọn họ. Lưu Hoàng Cơ không cho phép đội ngũ dừng lại nhặt xác người chết, ngược lại ra lệnh đại quân bước nhanh hơn. Đậu Khang trại sắp đến nơi rồi, đáp án mà mọi người chờ đợi kia đã ở ngay trước mắt.

Càng đến gần Mã Noãn Thủy, đại quân gặp phải binh sĩ Lê Tán dừng du tẩu càng nhiều. Mỗi một đội đều chỉ có mười mấy người, mỗi một đội đều đoạt đến cao hứng bừng bừng, đột nhiên nhìn thấy một đội ngũ giương cờ hiệu Đại Tùý xuất hiện., Rất nhiều binh sĩ cao giai xinh đẹp đều sợ ngây người, mấy nhóm thậm chí không muốn sống vung đao, đón đầu ngựa Lý Húc lao lên. Nghênh đón bọn họ tự nhiên là một cơn mưa tên dày đặc, binh sĩ Cao Trảo trong lúc kinh ngạc ngã xuống, chết cũng không dám tin lúc này còn có một mũi binh mã Đại Tùý có sức chiến đấu.

Thắng lợi nho nhỏ lại không khiến mọi người cảm thấy cao hứng chút nào. Âm Quát mỹ nhân càng cảnh giác lại càng buông lỏng, càng nói rõ tình trạng viễn chinh của Đại Tùý chênh lệch nhiều lắm. Mọi người tăng tốc phi hành về phía trước, đi hơn mười dặm, đột nhiên nhìn thấy phía trước bốc lên một làn khói đặc.

Chưa đợi Lưu Hoằng Cơ hỏi thăm, Phiên Hưng đảm nhiệm trinh sát đã chạy về báo cáo một tình hình thù địch mới nhất: “Khởi bẩm tướng quân, phía trước có một nhóm bộ binh cao giai, không đến năm trăm, giống như đang nấu cơm vậy!”

“Trọng Kiên, người dẫn đội đi lên chém hết, đừng để sót một tên!” Lưu Hoằng quyết đoán ra lệnh.

Lý Húc nghe lệnh, lập tức dẫn đầu nhân mã bản bộ xông nhanh lên phía trước. Nghe được tiếng vó ngựa kịch liệt, một bộ binh cao to dứt khoát nhanh chóng đứng dậy nghênh chiến. Đồng dạng bộ binh số người làm sao là đối thủ của kỵ binh, không đợi Lưu Hoằng Cơ dẫn đầu đại đội nhân mã xông tới, vũ khí cao vút đã tan thành mây khói.

Võ Sĩ Hoạch và Lý Lương dẫn dắt kỵ binh dưới trướng đuổi theo sau lưng, chém cao một cú nhảy mỹ nữ chạy tứ tán xuống đất. Tỷ lệ của lũ khách thứ ba dưới trướng Lý Húc là Cao Tường mới được hấn đề bạt, nhậm chức không lâu, còn không hiểu được tính cách chủ tướng của mình., Cho nên không tham dự truy sát quân địch, mà dẫn theo hơn mười tên binh sĩ nghiêm túc quét dọn chiến trường. Khi đang chuyên tâm thanh lý đồ quân nhu đối phương vứt bỏ xuống, hấn bỗng phát hiện bên đồng lửa có mỹ nhân nấu cơm có di động một chút.

“Bảo hộ đại nhân!” Cao Tường sợ hết hồn, nhanh chóng kích thích đầu ngựa chắn ngang trước mặt Lý Húc. Vài lão binh nhào tới, trong đồng lửa bên cạnh bùn đất xách ra một “quái vật” đang cựa quậy.

Là người! Lý Húc ngây người. Ngay sau đó, một cảm giác buồn nôn vọt thẳng tới cổ họng. Quái vật kia là người, nhưng đã mất đi hình dáng. Đám binh sĩ cao giai xinh đẹp vừa rồi chém xuống hai tay của hấn, hai chân, chỉ giữ lại một sinh mệnh nguy cấp để bọn họ lấy lòng.

“Lấy nước ra!” Lý Húc nhảy xuống ngựa, cố nén cảm giác quay cuồng trong bụng tiếp nhận người sống sót từ trong tay binh sĩ này. Người này không thể nghi ngờ là binh lính Đại Tuyền loạn lạc, nhưng ánh mắt đã sớm tán loạn, căn bản không chịu nổi huy hiệu nhà mình.

” cháo, cháo, cho ta húp cháo. Cầu xin người, để ta làm một con quỷ no!” Người được cứu được đung đưa trong cánh tay Lý Húc, thì thào nói. Vô luận Lý Húc hỏi cái gì, hấn trước sau đều là một câu nói kia.

“Đại quân đâu, đại quân ở đâu. Tân đại tướng quân đâu rồi, Tân Thế hùng đại tướng quân?” Vũ Văn Trọng từ trên khẩu hiệu của binh sĩ nhận ra nó thuộc về Tả truân quân, nhảy xuống chiến mã, ôm lấy thân thể đối phương truy hỏi.

” cháo, cho ta húp cháo. Hỏi cái gì, ta nói hết cho người!” Binh sĩ được cứu dùng con mắt vô thần nhìn Vũ Văn Trọng một cái, thì thào mà khẩn cầu.

Tiền Cửu Lung sai người đem lương khô bỏ vào trong nước trộn thành một đồng khét lẹt, dùng cổ tay sắt đưng lên, bung đến trước mặt người được cứu. Mùi lương thực lập tức bay ra khiến người này tinh thần phấn chấn. Hấn lập tức há mồm, cắn chặt lấy mép chén sắt.

“Còn nữa, còn có, để ta cho người ăn!” Tiền Cửu Lung lớn tiếng kêu lên. Người này lại không chịu nghe lời hấn, trong miệng Hà Hà phát ra tiếng, lấy tốc độ nhanh nhất, đem hàm hồ hút vào trong miệng.

Có người lấy ra một cái chậu than, Lý Húc nhẹ nhàng đặt người bị thương lên trên đồng than. Sau đó hấn tới một bát khác, một muống đưa vào miệng người bị thương. Không biết bao nhiêu ngày không có đồ ăn, người này mấy lần cắn trúng cái chìa khóa đồng, mỗi lần cái răng cùng cái thì phát ra tiếng va chạm, ánh mắt hấn đều sáng lên một chút, như quỷ hỏa nhảy lên, sau đó nhanh chóng lại ảm đạm đi.

Sau khi chén thứ sáu dán vào bụng, cuối cùng người bị thương cũng ổn định lại được chút tinh thần. Hấn khẽ gật đầu, hấn đưa chìa khóa đồng của Lý Húc sang một bên, sau đó như tiếng thở dốc hỏi: “Người, người là Tùy Nhân à, là bộ hạ, là bộ hạ phải các người tới cứu chúng ta phải không?”

“Chúng ta là quân hộ lương của Đại Tùy, phụng mệnh đến đây dâng lương thực! Đại quân đâu, đại quân đến đâu rồi?” Lý Húc đặt chìa khóa đồng xuống, vội vàng hỏi.

“Đại quân?” Người bị thương giống như nói mê, cố gắng nghĩ đến vấn đề của Lý Húc, đột nhiên, hắn cười nhẹ lên, trên gương mặt dơ bẩn, nụ cười kia thoát nhìn rất quý dị.

“Đại quân, không phải đang ở trước mặt ngươi sao?” Hắn cười, tựa như đang phát hiện chuyện vô cùng thú vị nào đó, đột nhiên, nụ cười của hắn yên lặng, đầu mềm oặt ngã ở một bên.

Thiên địa ngay lập tức chỉ còn lại tiếng gió thổi: “Đại quân đang ở ngay trước mặt ngươi!” Mỗi người đều nghe được đáp án này. Đại quân đông chinh đã sụp đổ, đây đã là sự thật không thể bàn cãi. Mà bây giờ đội hộ lương đã cách bọn họ đến đích đến của Đàm Khang trại chưa tới hai mươi dặm!

“Chôn hắn đi!” Lưu Hoảng cơ tiến lên phía trước thấp giọng ra lệnh. Lúc này, hắn cũng đang lòng rối như ma, không biết là tiếp tục dẫn dắt vận lương đội tiến lên hay là nhanh chóng rút lui. Hiện giờ, hai loại kết quả lựa chọn trên cơ bản không khác nhau quá lớn, vô luận Hướng Tiền hay hướng về sau tiêu diệt toàn bộ đại quân viễn chinh mỹ nhân chẳng mấy chốc sẽ như bầy sói bò sát tới đây.

“Báo cáo tướng quân, hai bên trái phải có chiến đấu. Sĩ tốt xinh đẹp đã vây công một rừng cây, nhân số không quá năm mươi!” Ngay lúc mọi người không thể đưa ra quyết định, Phiền Hưng đảm nhiệm thám báo lại chạy về, lớn tiếng báo cáo.

“Giết đi, cứu người kế tiếp là người cuối cùng!” Lưu Hoảng Cơ ra lệnh không chút do dự.

Các kỵ binh đang nén một cỗ phiến muộn lập tức vọt tới, như cắt dưa, chém mỹ nhân một cú ngã xuống đất. Hai mỹ nhân bị đánh cho ngơ ngác, hoảng hốt chạy bừa, sau khi đâm vào rừng cây mới lao ra không đến mười bước, hai mũi tên bay ra trước mặt, cắm bọn họ xuống mặt đất.

“Lâm tử là ai? Giáo úy Đại Tùy Lý Húc đang ở đây!” Lý Húc chấp hai tay lại hô lớn. Hiện giờ điều mọi người cần hiểu nhất chính là việc viễn chinh quân vẫn còn tồn tại, trong rừng cây

những người còn sức chiến đấu không khác gì ông trời đã đem tin tức mà mọi người cần đưa đến trước mặt ông ta.

“Không còn người, quý chết đói còn có hai đứa!” Trong rừng cây, mơ hồ truyền đến âm dương quái khí trả lời. Theo sát sau, hai gia hỏa ăn mặc như hộ săn diu nhau đi ra, lão đảo đi ra.

Trương Tú mang theo thân binh của Lý Húc đi tới., Muốn lục soát thân thể đối phương lại bị người này thô lỗ dùng tay đẩy ra. Người đầu vừa đẩy, vừa mắng: “Chỉ với chút khí lực ấy của ta, còn có thể động tới giáo úy đại nhân nhà ngươi. Tránh ra, tránh ra, để ta nhìn xem ân nhân cứu mạng là ai!”

Dứt lời, người này đỡ lấy thân cây bên người, cố gắng ngẩng đầu, để lộ ra khuôn mặt mà Lý Húc không muốn nhìn thấy nhất.

“Ha ha, không nghĩ tới người đã cứu ta chính là ngươi!”

Người này môi trắng bệch như quỷ, chỉ có một cái lưỡi, miệng vẫn đỏ tươi chuyển động.

“Ta cũng không nghĩ tới, người cứu lại là ngươi!” Trong phút chốc, Lý Húc hoàn toàn quên đi lời dận dò của Lưu Hoằng Cơ ngày đó, vừa mừng vừa giận, vừa phản kích.

Chương thứ năm không có nhà(hai)

Vũ Văn Sĩ với khí quan tốt nhất trên người thì dùng đầu lưỡi, liếm liếm như gió cuốn mây tan sạch sẽ bốn chén khét let, không đợi đám người Lưu Hoàng Cơ đặt câu hỏi, hắn chủ động nói cho mọi người biết chuyện viễn chinh quân.

Hơn mười ngày trước, sau khi bị ép phải trả lời câu cao câu hòa, viễn chinh quân chậm rãi lui về phía sau. Ai ngờ Cao mỗ lại không tuân thủ tín ngưỡng, thấy Tùy quân rút lui, lập tức quấy nhiễu dọc đường. Vì để tránh cho quân địch nhìn ra sơ hở của quân địch, binh mã Đại Tùy kết thành phương trận, tạm thời chiến đấu., tháng bảy Nhâm Dần (284) lui đến bờ sông Tát thủy. Quân đội vừa qua, mấy chục vạn câu mỹ nhân giết khắp nơi. Lúc này các sĩ tốt đã liên tục giết bốn, năm ngày chỉ dựa vào cháo cháo quả, đã sớm đói đến vầng đầu hoa mắt, nào còn sức tái chiến. Nhất thời, binh mã chín đường đều tan rã, đại tướng quân Tân Thế Hùng của Tả Truân chết trận tại chỗ, các quân bị bắt giết nhiều vô số kể.

Một đòn đặc thủ của mỹ nhân cao to, sau đó lập tức dẫu đuôi giết chết. Từ bờ bắc Sart nước dẫu tới bờ nam kênh đào, một hơi giết ra hơn ba trăm dặm. May mà có Vương Nhân Cung, hai vị tướng quân Lý Cảnh gia dũng mãnh, tự mình dẫn dắt tử sĩ diện, viễn chinh quân mới tránh được vận mệnh bị tiêu diệt. Lúc đến đại quân xây trên cầu nổi trên nước mã mạ nước đã sớm bị mỹ nhân phá hư, các tướng sĩ may mắn còn sống lấy củi cùng da dê làm bè, hao hết sức chín trâu hai hổ mới vượt qua được ngựa mạ nước.

Đoàn người vốn tưởng rằng lần này có thể thoát ra được, ai ngờ mới vừa lên bờ, tướng sĩ các thành trước khi đông chinh đã kết đội chém giết với bộ tộc lớn nhỏ phía sau. Sau một phen kịch chiến, mấy vạn người may mắn còn sống sót cũng đã thất linh bát lạc. Hôm nay, chín nhóm chủ soái binh mã ngoại trừ Tân Thế Hùng có thể xác định được chết trận, những người khác đều không có tin tức. Về phần binh lính bình thường, lại càng chết, giải tán, không thừa lại một phần.

Một phen lời nói của Vũ Văn Sĩ như mưa xối xả, dập tắt tia hy vọng cuối cùng trong lòng mọi người. Mọi người nguyên vốn còn trông cậy vào tốt xấu gì đem ba mươi vạn đại quân tiếp ra một hai vạn, lần này mạo hiểm cũng coi như không uổng phí. Bây giờ, chẳng những một vạn thạch lương thực phải lãng phí, đoàn người có thể bình an trở về trấn Hoài Viễn hay không cũng là vấn đề. Vương Nguyên Thông., Đám người Tề Ngung vô cùng tức giận, không để ý Vũ Văn Sĩ đang ở ngay trước mặt, chửi ầm lên, đại tướng quân Tả Lương Vệ Vũ Văn thuật lại chuyện hại người. Lý Kiến Thành, đám người Tiền Cử Lung tuy rằng lão luyện thành thực, nhưng cũng ử rũ đến mức không dám nói mấy câu an ủi Vũ Văn sĩ.

Chỉ có Lưu Hoảng cơ còn không cam lòng, tiến lên nửa bước, bẻ ngang bả vai Vũ Văn sĩ, hỏi: “Người có biết phụ cận còn có tàn binh Đại Tùy, Bạc Bạc trại hay không? Lúc trước lệnh tôn không phải cùng Đường công ước định sẽ tiếp nhận tiếp tế từ nơi đó sao?”

“Tàn binh, ta không rõ lắm. Đoàn người lúc ấy tự mình liều mạng, làm sao còn quan tâm tới người khác.” Vũ Văn Sĩ lắc đầu, cười khô trả lời: “Về phần Đào Ngột trại, gia phụ đích xác phái ba ngàn kỵ binh lui về phía sau, đến Đàm Xi trại nghênh đón quân lương. Buổi sáng ta nghe huynh đệ chạy nạn nói, cái trại kia vẫn còn trong tay chúng ta. Bất quá bị cao giai mỹ sĩ vây vài chục tầng, không có lương thực, trừ phi mọc cánh, nếu không ai cũng đừng mong sống sót trở ra!”

“Ta phải đi cứu Mễ Ngô trại!” Lưu Hoảng Cơ đột nhiên nói ra một câu khiến tất cả mọi người giật nảy mình.

“Lưu đại ca, chúng ta...” Lý Kiến Thành nhìn thoáng qua Vũ Văn Sĩ, nuốt nốt nửa câu sau về bụng. Trước mặt người ngoài, gã không muốn nghi ngờ uy tín của Lưu Hoảng Cơ. Nhưng quân hộ lương thoát nhìn có quy mô khổng lồ, toàn bộ tướng sĩ gộp chung một chỗ lại cũng chỉ có hơn tám trăm. Dùng mấy trăm vạn người đi trêu chọc một số đại quân cao to, kết quả là không phân cao thấp với ăn bánh bao thịt đánh chó.

“Phải có người quay về báo cáo tin viễn chinh quân chiến bại cho bệ hạ biết. Huynh đệ bị nhốt của Đàm Triều trại không thể

không cứu chúng ta, nếu không không sau ba ngày ba đêm..., Bọn họ nhất định sẽ bị câu cao mỹ nhân tàn sát toàn bộ.” Lưu Hoảng Cơ suy nghĩ một chút, tận lực giảng giải cho mấy vị tướng lĩnh chủ yếu cách nhìn của hắn: “Nếu như bây giờ toàn bộ chúng ta rút hết về, thì câu đại mỹ nhân sẽ đuổi giết bốn phía. Mọi người có khả năng cũng không ai có thể quay trở lại được. Nếu như một bộ phận người rút về trước., Một bộ phận khác tối nay giết về phía Triều Bạc trại, mỹ nhân nói một câu cao thì không cách nào biết rõ hư thực của chúng ta. Cho dù cứu không được bao nhiêu huynh đệ, ít nhất có thể cho nhóm người rút lui trước đó tranh thủ một ngày...”

“Thật sự là nghe con mới sinh không sợ cộp!” Không đợi Lưu Hoảng Cơ nói xong, Vũ Văn Sĩ và lạnh lùng xen vào một câu. Những lời này vốn không hề hạ thấp nghĩa, từ đầu lưỡi của hắn lặn xuống lại khiến người ta cảm thấy vô cùng chói tai.

“Lưu mỗ là tên hèn, cũng không dám quên chức vụ đó!” Lưu Hoảng Cơ quét mắt nhìn Vũ văn sĩ và một cái, nhàn nhạt trả lời.

Mũi tên lạnh bắn vào tảng đá, Vũ Văn Sĩ với hiệu quả gì cũng không thấy. Hắn nhún vai, dưới thân binh hầu cận thân cư trú còn sót lại nâng đỡ, lắc lư hướng túi lương thực của binh sĩ đi đến.

Lý Kiến Thành nhìn bóng lưng của hắn nhếch miệng khinh thường cách làm người của hắn. Hơi chần chờ một chút, sau đó thấp giọng nói với Lưu Hoảng Cơ, “Nếu như Hoảng Cơ huynh đã có đối sách, tiểu đệ nguyện trợ giúp Hoảng Cơ huynh một tay, tự mình dẫn binh đi giải vây Tước Xi trại. Về phần tên phế vật Vũ Văn gia, xin Hoảng Cơ huynh hộ tống hắn về lòng đất, để có người tự mình chứng minh lần viễn chinh này thất bại!”

“Tử Cốc không thể đi!” Lưu Hoảng Cơ lắc đầu, cự tuyệt lòng tốt của Lý Kiến Thành.

“Chẳng lẽ Hoảng Cơ huynh cho rằng võ công và kỹ thuật của ta đều không bằng người sao?” Lý Kiến Thành trong nháy mắt lạnh mặt, làm bộ có vẻ rất bất mãn hỏi lại. Tuy rằng tiến lên để rút lui hai con đường về đều nguy hiểm trùng trùng, dù sao xác

suất lùi lại con đường nhân mã kia lớn hơn một chút. Bản thân là con trai trưởng của Đường Công, thời khắc mấu chốt như thế nào cũng phải lấy ra chút dũng khí hơn người, như vậy mới không khiến gia tộc mất mặt.

“Tử Cô có chỗ không biết, lui về phía sau nguy hiểm cũng không nhỏ hơn tiến lên giải vây. Nếu như chia ra, thì sau khi binh mã lui lại phải mang theo một nửa ngựa, trước khi trời tối giống trống khua chiêng hướng tây đi, làm cho người ta cho rằng chúng ta vô vọng nhìn thấy cứu viện là vô vọng., Đã toàn quân rút lui, thẳng đến đêm mới có thể thu cò xí, lương thực chôn xuống, lặn lẽ biến mất trong bóng tối! Biện pháp này phi thường mạo hiểm, nếu bị kẻ địch nhìn thấu tình huống thật của chúng ta., Tất cả mọi người sẽ phải đối mặt với tai ương ngập đầu!” Lưu Hoảng thấp giọng giải thích với Lý Kiến Thành, “Cho nên, Tử Cô phải tự mình chủ trì việc rút lui của đại quân, có thể kịp thời mang tin tức viễn chinh chiến bại trở về hay không, có thể đem những người như chúng ta làm hoàng đế bệ hạ ở Liêu Đông để cho một mình người biết hay không, sẽ rơi vào trên người người!”

Những lời này chẳng khác nào từ biệt sinh tử quyết, Lý Kiến Thành không cách nào tranh đấu với Lưu Hoảng nữa, hai mắt đỏ hồng gật đầu, thấp giọng nói: “Đình Cơ huynh cứ yên tâm, ta chỉ cần thở phào một hơi, nhất định không để cho lịch sử của chư vị quên!”

“Vậy là tốt rồi, tụ tập huynh đệ chúng ta nói rõ ràng chân tướng với bọn họ!” Lưu Hoảng Cơ vươn tay ra vỗ tròng điệp lên bả vai Lý Kiến Thành. Sau đó hai chân cất bước, đi nhanh đến trước mặt các huynh đệ.

Huynh đệ hộ lương từ lúc nhìn thấy Vũ Văn Sĩ đến lúc đó, đã biết được lần cố gắng này uổng phí toàn bộ. Giờ phút này, mọi người đang lo lắng chờ đợi an bài chính tướng bước tiếp theo, nhìn thấy Lưu Hoảng Cơ đến gần, lập tức đứng chỉnh tề trước rừng cây.

Lưu Hoảng Cơ cười cười, ánh mắt chậm rãi lướt qua các huynh đệ ở chung đã hơn chín tháng, sau khi nhìn rõ từng khuôn mặt một, hắng giọng một cái, lớn tiếng nói: “Những lời

vừa rồi của Phò úy đại nhân vừa rồi., Chắc hẳn mọi người cũng nghe thấy, ta cũng không lặp lại lần nữa. Viễn chinh quân đã tán loạn, nhiệm vụ chúng ta đưa lương thực đến đây đã kết thúc! Nhưng, còn mấy ngàn huynh đệ của Đàm Tổng trại bị vây khốn ở đó, chúng ta không thể trơ mắt nhìn đầu bọn họ bị cắt thành phật tháp. Mà hành động vĩ đại đưa lương thực ngàn dặm này của chúng ta..., Cũng cần phải có người đem về cho hoàng đế bệ hạ biết. Cho nên, ta quyết định chia đội ngũ thành hai nửa, một nửa đánh về, giết về Hoài Viễn trấn đi đưa tin. Một nửa khác xông về phía trước đón các huynh đệ bị nhốt tại Bạc Trại. Về phần bên nào có cơ hội sống sót nhiều hơn một chút., Thành thật mà nói, Lưu mỗ cũng không rõ ràng lắm. Cho nên Lưu mỗ không điểm binh, chư vị tự chọn là hướng về phía trước giết hay là hướng về phía sau giết. Nếu nguyện ý cùng với Lưu mỗ, xin hãy đứng ở bên cạnh Lưu mỗ. Nguyên ý mang những việc của bọn ta về Đại Tùy, xin đứng yên bất động!”

Dứt lời, Lưu Hoảng Cơ tự mình lui về phía sau ba bước, đứng cầm đao dưới một cây cổ tùng.

Trước rừng cây một mảnh yên tĩnh, chỉ có gió thổi thông sóng gào thét truyền vào lỗ tai mọi người. Tám trăm tên hộ lương tráng sĩ ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người, nhất thời cũng không biết nên lựa chọn như thế nào. Mọi người đều biết tám phần mười là đã chết, cho nên không muốn từ bỏ thế giới hoa tươi bên ngoài thân. Nhưng mắt thấy mấy ngàn bào trạch sắp biến thành đầu tháp mà không cứu, lại không ai hung ác hơn trái tim này.

Chần chờ một lát, Lý Húc chậm rãi đi về phía Lưu Hoảng Cơ. Hai người là bằng hữu, cho dù giờ phút này trong lòng có chút sợ hãi, hẳn cũng không muốn đơn giản ném một mình Lưu Hoảng Cơ xuống. Võ Sĩ Hoạch, Lý Lương, Cao Tường dẫn ba lữ khách gặp giáo úy nhà mình tiến lên., Cười lắc đầu, bước nhanh theo sau. Ba người vừa động, đội trưởng đội ngũ Hồ Dục cũng từ trong đám người bước ra. Ngay sau đó, các đoàn tướng sĩ các lữ khách khác “Phân phật” đi ra một đoàn, bước nhanh đứng ngàng đầu sau lưng Lưu Hoảng Cơ.

Trương Tú mang theo mấy thân binh cộ sát bên người Lý Húc, bị một quyền của Lý Húc đập bay ngược về.” Người đừng có theo, quay người đi xa, trong lều có một cái rương, đồ vật bên trong giúp ta về quê hương.” Lý Húc dừng một chút, thản nhiên nói: “Nếu ta không về được, xin người chiếu cố cha mẹ ta và Bảo Sinh cứu cứu một chút!”

“Húc Tử!” Trương Tú miệng nhếch lên, nước mắt tuôn rơi.

“Mau qua đó, đừng để hai nhà chúng ta mất mặt!” Lý Húc phảng phất như đột nhiên biến thành ca ca Trương Tú, giúp đối phương lau mặt, thấp giọng dặn dò.

“Húc Tử! Nhất định người sẽ trở về!” Trương Tú đưa tay lau lung tung mắt, lảo đảo đi tới một phương khác. Đối diện Lưu Hoảng Cơ, Lý Kiến Thành, Tiền Cửu Lung, Vương Nguyên Thông, đám người Vương Phá Ngưng đồng loạt đứng thẳng người, dẫn đầu hơn bốn trăm tướng sĩ sau lưng đi tới đám người Lưu Hoảng Cơ hành quân lễ.

“Bảo trọng!” Đám Lưu Hoảng Cơ, Lý Húc, Tàn Tử Anh dùng quân lễ trả lại. Hai bên nhìn nhau một chút, đồng thời ngửa mặt lên trời cười to. Sau khi cười xong, Lý Kiến Thành liền mở ra trận thế, đuổi theo hơn một ngàn con chiến mã, trùng trùng điệp điệp quay đầu về phía tây.

Ánh mặt trời chiếu từ phía tây xuống, rọi sáng hơn trăm lá chiến kỳ cao cao. Hô hô, trên mỗi lá chiến kỳ đều có một chữ “Tùy”.

Chú 1: Nước Tát, tức Thanh Xuyên Giang hiện tại, Mã Túc Thủy, tức là vịnh Lục Giang hiện tại. Lúc Cao Miêu là một cái đại bộ lạc Đông Phương, sau đó bị Đường tiêu diệt, không có liên quan trực tiếp đến cao lệ nhân hiện tại.

Chương thứ năm không có nhà thứ năm (2)

Không đợi đám người Lý Kiến Thành đi xa, Lưu Hoằng Cơ và các huynh đệ Lý Húc lập tức ra lệnh cho các huynh đệ còn lại kéo ngựa trốn vào rừng cây. Những người lựa chọn ở lại Cung Uyển trại giải vây, đều là hảo hán gạt bỏ sinh tử ra bên ngoài, cho nên Lưu Hoằng Cơ cũng không cần nói nhiều làm gì thừa nữa. Hắn biên chế bản thân thành ba lữ khách, để lại một đội huynh đệ canh giới ở bốn phía trong rừng, sau đó phát tay, ra lệnh cho những người còn lại đi nghỉ ngơi ở trong rừng.

Tình biết chính mình lần này tám phần sẽ một đi không trở lại, trong lòng mọi người ngược lại trở nên kiên định hơn chút. Chỉ chốc lát sau, trong rừng cây liên vang lên tiếng ngáy trầm thấp. Lưu Hoằng Cơ và Lý Húc không dám ngủ, ôm binh khí tuần tra bên ngoài rừng cây. Đi một lát, Lưu Hoằng Cơ thả chậm bước chân, áy náy nói: “Lôi kéo người đến Liêu Đông, vốn định tặng cho người một trận phú quý. Ai ngờ, đưa ngược lại người đến bên cạnh Mã Nhung Thủy...”

“Lưu đại ca sao lại nói lời ấy, nói thật, chí nguyện lớn nhất của ta năm đó cũng chỉ là ở nơi trà trộn vào căn cứ của kẻ khác, có thể là Đại Tế Uy, hắc hắc...” Lý Húc chỉ vào nón sắt trên đầu, thẳng thắn nói đùa: “Đã sớm ưa thích điên rồi, cho dù thật sự chết trận sa trường, đời này cũng coi như không bơi nhọ tổ tông!”

“Xem chí hướng của người kìa!” Lưu Hoằng nghiêng người nện một quyền của Lý Húc, cười mắng: “Nếu ta là người thì cũng phải làm tướng quân chết trận thôi!”

Hai người nhìn nhau cười, đều cảm thấy tâm tình thoải mái. Phảng phất lại nhớ tới mấy ngày nay cùng nhau bắt tay xông vào thảo nguyên, trừ tình bạn, không thấy một chút bụi trần.

“Lưu đại ca bình sinh chí hướng là cái gì? Đại tướng quân sao, vẫn là Quan Quân Hầu?” Lý Húc cười đủ rồi, câu được câu không hỏi liên hỏi.

“Khi làm Thứ Sử ở nơi này, cũng giống như cha ta vậy!” Lưu Hoảng Cơ thấp giọng trả lời, “Gia phụ khi còn sống không thiếu tiền tài, kết quả sau khi ông ấy mất, mẫu thân và ta đều bị khinh bỉ. Trước kia thân thích, bạn bè đột nhiên đều xa, giống như ta vừa mới nhiễm ôn dịch vậy!”

Nói đến đây, ông ta nhin không được khẽ thở dài, “Cho nên, ta liền lập chí đời này nhất định phải làm được việc Thứ Sử, Quận Thủ, để mẫu thân không còn bị người ta khinh bỉ nữa, tương lai nếu ta có nhi tử, cũng không bị người ta bắt nạt nữa!”

“Lưu đại ca không có con trai sao?” Lý Húc kinh ngạc hỏi. Cùng Lưu Hoảng Cơ đã kết giao lâu như vậy, hẳn một mực không quan tâm đối phương có phòng không. Giờ phút này nghe đối phương nhắc đến con cái, đột nhiên ý thức được Lưu Hoảng Cơ đã hơn ba mươi tuổi! Cái này tuổi còn không có con nối dõi chẳng những ở cổ hươg của mình không nhiều lắm, mà tìm khắp toàn bộ Đại Tùy cũng chẳng được mấy người!

“Mặc dù ta có Hư Tước của Hữu Huân thị, nhưng không có quan bổng. Người ăn cơm cũng sắp không nổi, nữ nhi nhà ai chịu gả!” Lưu Hoảng Cơ lắc đầu cười khổ.

“Nếu chúng ta có thể còn sống trở về, nói không chừng triều đình sẽ lại thăng quan cho đại ca!” Lý Húc vừa cười vừa nói, trong mắt lại lóe lên mấy phần khát vọng đối với tương lai. Ba mươi vạn đại quân toàn quân bị diệt, Lưu Hoảng Cơ lại mang theo hơn ba trăm người nghịch lưu mà lên. Theo ánh mắt của mình, chức quan như vậy mới là trụ cột Đại Tùy, hoàng đế bệ hạ hẳn là có thể thưởng thức.

“Ba mươi vạn đại quân đều đã sụp đổ, Hoàng Thượng bất luận thế nào cũng không thể thưởng thưởng công lao của mấy tiểu binh chúng ta. Nếu không, trên mặt những đại tướng quân kia sẽ rất khó chịu. Cho nên, chuyện này chúng ta làm ăn lỗ vốn, ngoại trừ đối chiếu với lương tâm của mình, sẽ không có quá nhiều người nhớ rõ!” Lưu Hoảng Cơ lần nữa lắc đầu, phủ định sự lạc quan mù quáng của Lý Húc.

“Vậy cũng đúng!” Lý Húc thay đổi gương mặt uể oải, giọng chân đá bay một cành cây khô: “Nhưng cứu một người là một

người, những người đó quan tâm!”

Lưu Hoảng Cơ kinh ngạc nghiêng đầu, chợt phát hiện vị tiểu huynh đệ bên cạnh tuổi tác đã nhỏ hơn một nửa nói chuyện với nhau rất có Thiền cơ, “Đúng, người sống sót sẽ nhớ rõ!” Hắn vừa cười vừa nói, đột nhiên trong mắt bắn ra tinh quang bốn phía, cảnh giác đặt tay lên chuôi đao.

“Có người!” Lý Húc cũng nghe thấy tiếng vó ngựa từ ngoài rừng truyền tới, vọt tới trước vài bước, ôm loan đao giấu sau cái cây bên cạnh rừng. Cách đó không xa, năm con tuấn mã chạy vội đến, dẫn đầu là một con chiến mã đáng người đơn độc yếu ớt, hầu như không đứng vững, hai tay ôm chặt lấy cổ chiến mã.

“Là Vũ Văn Sĩ qua, còn có Vương Nguyên Thông, Lão Tề, bọn họ sao lại chạy trở về rồi?” Lưu Hoảng Cơ buông chuôi đao ra, có chút mất hứng nói thầm.

Nếu như giờ phút này phụ cận có quân địch xuất hiện, đám người Vũ Văn Sĩ và Vũ Văn Sĩ khẳng định sẽ bị bắt sống. Tráng sĩ hộ lương giấu trong rừng cũng sẽ vì bọn hắn lỗ mãng mà bại lộ. Nhưng giờ phút này không phải thời điểm trách cứ bọn hắn, trước tiên phải làm rõ đám người Lý Kiến Thành có gặp phải phiền toái hay không mới là việc quan trọng nhất.

“Lý công tử không gặp phiền toái gì, lão Tề ta cảm thấy mỗi ngày mọi người đều cùng nhau uống rượu, thịt mỗi ngày cùng nhau ăn. Các người đi liêu mạng với người khác, lão Tề không đi theo, có chút không trượng nghĩa!” Tề Phá ngưng nhìn thấy Lý Húc, cười cười đi theo, thấp giọng giải thích.

“Một người như Tử Anh uất ức như vậy, đều cầm đao đi lên rồi. Lão Vương ta quay đầu lại, tương lai mọi người lại tụ tập với nhau, các người còn không mau ép ta xuống đầu lười đi. Buôn bán này, lão Vương ta cảm thấy có chút thiệt thòi!” Vương Nguyên Thông nhảy xuống ngựa, cọt nhả ồn ào.

“Bọn nhỏ giọng chút, các huynh đệ đang nghỉ ngơi!” Lưu Hoảng Cơ thấp giọng quát lớn, tiếp nhận dây cương ngựa của hai vị bằng hữu, nhiệt lưu trong lòng bắt đầu khởi động.

“Vũ Văn gia nhiều chuyện xấu xa không liên hệ với các người!” Vũ Văn Sĩ và một thị vệ khác được Vũ Văn Trọng đỡ xuống ngựa, vừa thở hỏn hển, cái lưỡi móc ra phân nhánh.” Vũ Văn gia tính toán một chút, tỷ lệ giết chết những người còn sống về phía trước càng lớn. Một khi cứu được các huynh đệ bị nhốt, chúng ta bên này liền có hơn ba ngàn người. Hơn ba ngàn người cùng nhau đi về hướng tây, khẳng định so với hơn bốn trăm người càng an toàn hơn!”

Đến lúc này, cũng không ai có ý tranh cãi gì với Vũ Văn Sĩ. Lý Húc cười cười, quay người đi vào sâu trong rừng, từ trên đà mang xuống một cục than, đưa cho người của Vũ Văn gia., Ba người bọn họ nằm xuống nghỉ ngơi, Vũ Văn Sĩ không có ý định buông tha cho Lưu, Lý hai người, thân thể vừa ngã xuống, lập tức dùng tay chống nửa cái đầu lên, thấp giọng hướng Lý Húc truy vấn: “Hai vị tướng quân không sợ chết có kế sách phá địch không? Đừng nói với ta là các người lừa hơn ba trăm huynh đệ đi theo, chính là vì để cho bọn họ nhào tới làm Thiên Thu Hùng Quỷ chứ!”

“Lưu mỗ đang phiền não vì chuyện này, nếu như Bạc Bạt trại biết chúng ta đến cứu viện, nội ứng ngoại hợp song phương chưa chắc không phá được vòng vây của mỹ nhân cao giai. Nhưng bốn phía xung quanh đều là quân địch, thật sự khó đưa ra một tin tức!” Lưu Hoảng Cơ chấp tay, thấp giọng đáp lại. Mặc dù ấn tượng của hắn đối với những người của Vũ Văn gia không tốt, nhưng Vũ Văn Sĩ chưa kịp trở về cùng sống chung với mọi người, phần dũng khí này đã giành được sự tôn kính của hắn.

“Người bên trong Triều Hi trại cũng không phải kẻ ngu. Nghe được động tĩnh, chẳng lẽ bọn chúng còn bó tay chờ chết sao?” Vũ Văn sĩ cười cười, tiếp tục châm chọc khiêu khích.

Nghe những lời ấy, Lý Húc không khỏi vui vẻ trong lòng, ngồi xổm xuống, thấp giọng truy hỏi: “Phò Mã độc úy có nghĩa là chỉ cần chúng ta làm lớn chuyện, người bên trong sẽ tự lao ra!”

“Bọn chúng bây giờ đang đợi dê béo, có bất cứ cơ hội nào đều muốn nhảy ra ngoài. Về phần làm thế nào để làm lớn tiếng,

chắc chắn không làm khó được hai kẻ Vạn phu không chịu
dừng tướng!”

“Xin Phò mã độc úy vui lòng chỉ giáo!” Lưu Hoảng ngay ngắn
chỉnh tề dạy quân lễ cho Vũ Văn Sĩ, truy hỏi.

Vũ Văn Sĩ nói chuyện khó nghe, hành vi quái gở, nhưng trong
lúc gã không chú ý đến lợi ích của gia tộc, đầu óc lại là số một
số hai trong đám con cháu thế gia. Gã nói như vậy nhất định
đã nghĩ ra kế sách phá địch, vì sự an toàn của các huynh đệ,
Lưu Hoảng Cơ không tiếc lời nói lạnh lẽo của đối phương.

“Hai người các ngươi không phải am hiểu phóng hỏa nhất
sao? Năm đó thiêu đốt cả Đột Quyết đại doanh, đêm nay tiếp
tục cháy. Chút trò ấy, chẳng lẽ còn cần ta tới dạy ngươi sao!”
Vũ Văn Sĩ cùng với con mắt trắng tinh quét qua Lưu Hoảng,
khinh thường nói.

“Phóng hỏa? đốt cháy người ta?” Lý Húc đứng phắt dậy, theo
bản năng muốn sờ chuôi đao. Nhìn dáng vẻ dương dương đắc
ý của Vũ Văn Sĩ và Vũ Văn Sĩ, trong nháy mắt hiểu ra đối
phương không có ác ý.

“Kế này rất hay!” Lưu Hoảng cơ cùng Lý Húc nhanh chóng
trao đổi ánh mắt một chút, đều từ trong lòng đối phương đọc
được hai chữ “Bội phục”. Trước mắt trong rừng cây chỉ có hơn
ba trăm huynh đệ, ngựa vận lương cũng chỉ còn lại gần nghìn
con. Nếu để cho kinh mã đi đạp doanh thì..., Chắc chắn sẽ có
hiệu quả lớn hơn so với người khác. Hơn nữa ở trong bóng tối,
ánh lửa rõ ràng nhất. Chỉ cần ánh lửa trong quân doanh của
địch cháy lên, dù các huynh đệ của Đàm Tri trại phản ứng có
chậm chạp đến đâu cũng sẽ biết cơ hội phá vòng vây đã đến.

Nghĩ đến đây, hai người đồng thời khom người, hướng Vũ
Văn Sĩ cùng lần nữa hành lễ: “Đa tạ phò mã độc úy chỉ điểm!”

“Các ngươi có thể cứu nhiều người trở về, an toàn của ta cũng
nhiều hơn! Chúng ta không nên không nợ!” Vũ Văn sĩ và mặt
mũi chua xót, cau mày trả lời.

Mặc dù hấn vẫn mang dáng vẻ khiến người ta chán ghét, ấn
tượng của Lưu Hoảng Cơ và Lý Húc đối với thế gia đệ tử
trước mắt lại không tự chủ được tốt hơn rất nhiều. Hai người

lập tức lấy nhánh cây làm bút, trước mặt đối phương trình bày rõ từng bước đánh lén địch doanh trên mặt đất. Đợi thương lượng xong mọi thứ xong xuôi, hấn ngẩng đầu lên hỏi ý kiến Vũ Văn Sĩ: “Khu Úy đại nhân, ngài cảm thấy an bài như vậy có được không?”

“Hành động giết người phóng hỏa, các người còn giỏi hơn cả ta!” Vũ Văn Sĩ trợn mắt, tiếp tục dùng lưỡi phun ” nọc độc”.

“Phò mã độc úy quá khen, lửa này là do Đại Tùy đặt, chỉ cầu phá địch, không cần để ý thanh danh sau lưng!” Lưu Hoảng cười cười trịnh trọng trả lời.

“Các người chẳng lẽ không lấy làm lạ, ta làm sao biết các người phóng hỏa trộm chiến mã của người ta hay sao?” Vũ Văn sĩ thấy công kích không được Lưu Hoảng Cơ đôi chủ đề, đắc ý hỏi.

“Trước mắt là trời còn sớm, nếu như độc úy đại nhân nguyên ý nói, Lưu mỗ rửa tai lắng nghe. Nếu không muốn nói, Lưu mỗ sao dám miễn cưỡng độc úy đại nhân!” Lưu Hoảng Cơ lần nữa chấp tay, lễ phép coi như vũ khí phòng thủ tốt nhất.

“Lần sau dâng ngựa cho hoàng thượng, nhớ kỹ ngựa tốt nhất của người ta nhé. Có mấy loại, chưa bao giờ bán người Đột Quyết cả, trừ phi người dùng dao trả tiền.” Vũ Văn sĩ buông cánh tay xuống, ôm lấy thân thể, chua chát mà nói ra. ” Còn nữa, tiểu tử cười ngựa đen kia, đừng nói với ta người người không biết tọa kỵ dưới khó là Phiêu Miêu, chuyên kỵ của Đột Quyết vương tộc!”

Nói xong, cũng không để ý tới hai người lúng túng, “Độc xà” nhắm mắt lại, nhẹ nhàng ngáy.

Chương thứ năm không có nhà(3)

Kế nghị binh buổi chiều rất có hiệu quả, mỹ nhân đang vây khốn Triều trại nghe nói có một nhánh quân sinh lực quy mô hơn vạn Đại Tùy từ Ô Cốt thành giết đến, đã đánh sĩ và Cừ Soái một trận thật khản trương. Mọi người chưa kịp đánh hạ Triều Hi trại đã âm thầm hối hận., Trinh sát du đang ở bên ngoài lại nhanh chóng hồi báo, Tùy quân đột nhiên lùi lại hai mươi dặm, trước mắt đã rút khỏi Ô Cốt Thành, rất nhanh dọc theo con đường bọn họ đang chuyển hướng về phía Liêu Tây.

Nghe được tin tức này, các tướng quân và Cừ soái thở phào nhẹ nhõm một hơi, ngay lập tức hạ lệnh các huynh đệ tiếp tục bảo vệ chặt chẽ doanh bàn, để tránh Tùy quân của Đàm Triều trại nhân cơ hội đột phá vòng vây. Về phần tiến công, tạm thời nên phóng ra một chút đi. Trong Triều Hi trại có không ít gia hỏa trọng nỏ, vì mấy ngàn tên sắp chết đói mà kéo huynh đệ nhà mình vào trong đó có chút không đáng kể.

Trên thực tế, quy mô của Đàm Ngô trại cực kỳ nhỏ, quân thủ vệ bên trong nhiều lắm sẽ không vượt quá bốn ngàn người, nếu mỹ nhân kia quyết tâm công trại..., Có thể trong vòng hai canh giờ đã nghiền nát phòng ngự của thủ quân bảo vệ. Nhưng từ sau khi bất ngờ tập kích bất ngờ vùng nước Tát vàng lấy được đại thắng huy hoàng, mỹ nhân béo nhất tiện nghi quen rồi, không hề đối phó địch nhân có sức chống cự nữa, Tùy quân không có lương, sự thật này cả thiên hạ đều biết, chỉ cần bao vây toàn bộ Triều Hi trại., Không cần đến mười ngày trong đó thì mọi người sẽ chết đói mất. Áo giáp, đao mâu, cung nỏ Đại Tùy triều được chế tạo có chất lượng mạnh hơn gấp trăm lần chế tạo từ câu mèo, đến lúc đó mọi người có thể tùy ý đi vào hái, căn bản sẽ không gặp phải nửa điểm chống cự.

Dùng loại tính toán như ý này, mười mấy thành thị đến từ các thành thị khác nhau, đều giờ lên cao một cái cờ hiệu, làm đội ngũ của Đàm Khuyết trại chật như nêm cối chật như nêm cối. Trong bọn họ có quân chính quy của triều đình Cao Cú Lệ, có địa phương đến từ nội thành, Thương Nham trại và ca ca dừng

trang bị vũ trang mạnh mẽ., Còn có dút khoát chính là bộ lạc Tu tộc, bởi vì tham câu cao giai mỹ nhân đưa ra tiền thưởng, công Quốc chủ vụng trộm đến Liêu Đông lộng phong. Dù sao trong mắt binh sĩ Đại Tù, tất cả Đông tộc Liêu đều không khác nhau là mấy, mọi người không sợ sự tình bại lộ, dẫn tới Đại Tù tìm Tôn Vụ tính sổ.

Mười mấy binh mã tụ tập lại một chỗ, khó tránh khỏi có chút phối hợp bất tuần. Mà kẻ hở trong đó chính là cơ hội tối nay của Lưu Hoảng Cơ.

Nửa đêm, Lưu Hoảng Cơ và Lý Húc mang theo ba trăm huynh đệ lặng lẽ tiến gần đến quân địch. Mỗi tướng sĩ ngoại trừ tọa kỵ ra, trong tay còn dắt thêm hai con chiến mã. Đuôi của mỗi con chiến mã cùng trên lưng đều buộc một bó củi khô to khét lẹt. Vì tránh cho vó ngựa phát ra tiếng kêu., Lưu Hoảng Cơ còn dùng túi lương thực bao lấy móng ngựa. Mặc dù làm như vậy sẽ khiến lượng lớn quân lương không thể không vứt bỏ trong rừng cây, nhưng quân đông chinh quân đã bị diệt sạch, cho dù có nhiều lương thực hơn nữa cũng vô dụng.

Vũ Văn mang theo ba mươi mấy người, tụ tập hơn năm trăm con chiến mã còn lại cùng hơn một ngàn mỹ nhân thảo luận hai dặm về phía bắc doanh trại cao có mỹ nhân, ngoại trừ trông coi lương thực ra, bọn họ còn phụ trách chế tạo thanh thế. Cho nên trước mặt mỗi người đều có mười mấy bó củi khô, trong tay mỗi người ngoại trừ lửa cháy, đều cầm một cây số.

Mượn bóng đêm yểm hộ, ba người Lưu Hoảng Cơ, Lý Húc, Võ Sĩ Hoạch đều mang theo một huynh đệ, từ ba vị trí bất đồng ở phía bắc lặng lẽ tới gần chỗ Cao Trảo doanh. Vào lúc trời sắp tối, Lưu Hoảng Cơ mặc y phục từ trên người các binh sĩ xinh đẹp kia lột ra quan sát khắp nơi., Phát hiện vùng này phòng thủ cực kỳ yếu ớt, không biết là do chủ quan hay là thật sự không hiểu, quân địch lại không bố trí sừng hươu. Hơn nữa bức tường xây dựng cũng phi thường đơn sơ. Hàng rào gỗ ngoài cùng cũng không cao bằng năm thước (Hán Xích), chiến mã tăng tốc có thể từ phía trên nhẹ nhõm nhảy qua.

Lý Húc dẫn đầu đội ngũ tới gần doanh trại địch, trên nửa đường, hắn đặt vũ tiễn lên dây cung. Cửa doanh địch không biết là lính gác của dân tộc nào đang nói chuyện phiếm bên đồng lửa, một người trong đó đột nhiên nghe được động tĩnh khác thường, ngẩng đầu nhìn xung quanh, vừa mới chuyển hướng chính xác vị trí, dưới cổ họng đã có một mũi tên lông vũ.

“Ách!” “Ách!” Gương mặt lính gác cao to trong nháy mắt bị nghẹn thành màu tím xanh. Hắn đau đớn, hai tay vung vẩy tuyệt vọng, đột nhiên, yết hầu lại có không khí mát mẻ tràn vào phổi, sau đó, hắn mang theo nụ cười thỏa mãn ngã xuống.

Đợt công kích đầu tiên là binh lính tốt do Lý Húc chọn ra cao thủ bắn tên. Bảy mươi bước chân cố định bia ngắm, mỗi người đều không thất bại. Một đợt đả kích này hiệu quả xuất sắc, binh sĩ cao giai hốt hoảng gặp địch không kịp phát ra cảnh báo đã bị Lý Húc cùng các huynh đệ bắn rớt bên cạnh đồng lửa.

“Tăng tốc!” Lý Húc thu cung, rút đao, hạ giọng ra lệnh.

Một trăm tên tráng sĩ lòng mang tâm liệu chết lập tức đá mạnh vào bụng ngựa, chiến mã đau đớn ngẩng đầu muốn rít lên, đầu lưỡi lại bị chủ nhân dùng côn gỗ cùng dây da ghì chặt, chỉ có thể phát ra tiếng thở dốc trầm thấp. Buồn bực đến cực điểm chiến mã đem lửa giận trút xuống mặt đất, móng ngựa dùng sức đánh xuống mặt đất, trong khoảnh khắc vượt qua bảy mươi bước, nhảy qua doanh tường của người cao giai mỹ nhân.

“Phóng hỏa!” Thân thể Hắc Phong vừa rơi xuống đất, Lý Húc lập tức lớn tiếng ra lệnh. Lập tức, hắn điều khiển Hắc Phong chạy qua đồng lửa, đốt củi khô trên người hai con ngựa khác, sau đó nhanh chóng buông dây cương trong tay ra. Ngọn lửa nhanh chóng từ đuôi ngựa kéo dài đến mõng ngựa, gánh vác sứ mệnh chiến mã đạp doanh dang rộng bốn vó, như lưu tinh hướng chỗ sâu trong doanh trại lao tới.

Hơn sáu trăm ngôi sao nhanh chóng tán loạn trong đại doanh cao một câu, sau lưng chúng là ba trăm thanh cương đao sáng như tuyết. Sau khi thả ngựa lửa xong, đám người Lý Húc, Lưu Hoảng Cơ, Võ Sĩ Hoạch lập tức triển khai công kích, không

đội quân địch phản ứng gì đã đập đổ doanh trướng tầng thứ nhất.

“Núi lửa!” Nhìn thấy trong doanh trại địch toát ra ánh lửa, Vũ Văn Sĩ lớn tiếng ra lệnh. Ba mươi tên binh sĩ đánh mỗi lửa, nhanh chóng đốt cháy hơn một ngàn đồng củi xếp hàng. Sau đó, bọn họ thổi kèn hiệu tiến công.

“Ô ô ô ô”, trong đêm khuya, đột nhiên bộc phát ra tiếng kèn kinh thiên động địa. Xa xa, phảng phất có hơn mười vạn đại quân đánh đuốc, hướng bài cao giai mỹ nhân liên doanh đánh tới.

Toàn bộ Hồ Đầu Sơn bị tiếng kèn liên miên này làm thức tỉnh.

Lý Húc không muốn cho kẻ địch có cơ hội tỉnh lại, thanh đao đen trong tay hắn như khát máu, mỗi lần vung lên đều cướp đi sinh mệnh của hắn. Trên tay trái hắn là một bó đuốc, mỗi lần dùng tay phải chặn trước mặt., Cao nhân nửa tỉnh nửa mê, sau khi đưa mỹ nhân đến Phật quốc, bó đuốc ở tay trái lập tức liếm lên lều trại quân địch. Bị thể lửa bức bách, mỹ nhân cao vút nấp trong lều trại định cầm binh khí phản kháng, thân thể không thể không lao ra ngoài, còn chưa kịp thích ứng ánh lửa bên ngoài, thân thể bọn họ đã bị kỵ binh phía sau Lý Húc trực tiếp dùng chiến mã lăn lộn trên mặt đất.

Ba con hỏa long thật lớn nhanh chóng hướng trung tâm doanh trại kéo dài. Lấy hỏa long làm trung trục, còn có mấy trăm hỏa cầu không theo quy luật quay cuồng khuếch tán, đó là chiến mã lưng mang củi và củi. Bọn chúng tối nay nhất định phải chết trận, nhưng chúng dùng tử vong đổi lấy hy vọng sinh tồn của vô số người.

Đầu lưỡi chiến mã đều bị ghì chặt, vô luận kinh hoàng cỡ nào, thống khổ cỡ nào, chúng nó đều không thể phát ra tiếng kêu vang dội. Trong miệng các chiến sĩ đều ngậm cây côn, vô luận khăn trương cỡ nào, hưng phấn cỡ nào., Bọn họ cũng không dám gào thét. Giết chóc, bọn họ chỉ giết chóc không một tiếng động, lặng lẽ đẩy cái chết về phía trước. Loại chém giết quỷ dị này so với tiếng sừng liên miên ở phía xa càng khiến người ta sợ hãi, mỹ nhân vừa tỉnh ngủ dậy nhanh chóng hồng mặt, rất nhiều người không cần suy nghĩ, thân thể tràn

trường chạy ra doanh bàn, không có bất cứ phương hướng nào bỏ chạy tứ tán.

Nhưng địch nhân của bọn họ lại không biết thương hại, chỉ cần có vật sống che trước mặt, lập tức không chút do dự thúc ngựa đạp tới. Người nửa tỉnh nửa mê động tác bình thường thua xa linh hoạt, cao giọng mỹ nhân thường thường không kịp phát ra một tiếng kinh hô, đã bị móng ngựa đạp ngã trên mặt đất., Chính là một cái móng trước của một con chiến mã khác. Sức nặng to lớn không phải thân thể huyết nhục có thể thừa nhận, không cần ba con ngựa, là có thể chấm dứt một sinh mệnh tươi sống. Máu và lửa đúc thành liên đi thông tới địa ngục, địa ngục ngay tại hai bên đường, những binh sĩ cao to bị đạp bị thương lại không bị đạp chết,, Nông phu, người chăn nuôi mùa thu đang giã giũa, kêu thảm thiết, tiếng sau thê lương hơn tiếng trước, tiếng sau tuyệt vọng hơn tiếng trước.

Võ sĩ Đông bị tiếng kêu thảm thiết của một mỹ nhân cao giọng khiến da đầu run lên, không giống Lý Húc và Lưu Hoảng Cơ ”Hữu kinh”, đây là lần đầu tiên hắn phải dẫn binh thực chiến., Con rồng lửa của hắn uy hiếp so với hai con rồng lửa nhỏ hơn nhiều. Loại tình huống này vô hình trung dẫn tới ác tính tuần hoàn, một số binh sĩ cao giai mỹ nhân mới từ trong giấc mộng tỉnh giấc, theo bản năng đem bóng tối xung quanh Võ Sĩ Hoạch biến thành khu vực an toàn, liều lĩnh lao về phía bên này.

Võ Sĩ Hoạch đẩy mạnh tiến bộ thông thả coi là một loại sỉ nhục. Hắn xuất thân thương nghiệp, nếu như không phải có cảm giác đồng bệnh tương liên với Lý Húc, lại leo tiếp ba năm, hắn cũng không leo lên được vị trí đoàn người. Bình thường đoàn người đùa giỡn, ngẫu nhiên trào phúng một ít hộ hộ bốc phét leo lên quyền quý, nói người vô ý, nghe vào tai Võ Sĩ Hoạch lại cảm thấy đối phương chính là mình.

Toàn bộ Đình Châu, sinh ý gổ hầu như đều không chế dưới trướng Võ gia. Nếu như Võ gia không tính là nhà giàu mới nổi, những người bán hàng rong đánh vật nhỏ nhất khác đều có thể coi là ăn mày. Cho nên, Võ Sĩ Hoạch vẫn luôn ghen hòng, muốn tìm cơ hội chứng minh con cháu xuất thân từ “Hàn môn” không kém con cháu nhà quan lại. Con cháu xuất

thân “Hàn môn”, cũng có thể bằng hành vi vinh quang của mình mà làm toàn bộ gia tộc.

Mấy mỹ nhân câu cao giọng không một tác nâng đao chắn trước ngựa của Võ Sĩ Hoạch, hấn không chút do dự vung đao chém tới. Đám người đối phương hiển nhiên đã trải qua huấn luyện chính quy, tuy không có áo giáp hộ thân nhưng không chút hoang mang. Một người nhảy lên, hấp dẫn sự chú ý của hấn, một người cúi thấp lặn qua bên cạnh định tạo kỳ tích. Một người khác trực tiếp nhảy qua bên cạnh, giữa không trung đánh về phía yên ngựa của Võ Sĩ Hoạch.

Võ sĩ Chử vội vàng thu đao, chém bay người vừa bỏ xuống giữa không trung ra ngoài, sau đó kéo nhẹ dây cương, dùng chân trước của ngựa đạp lên người dũng sĩ câu mị hoặc đang định chặt chân ngựa. Ngay lúc này, gã bỏ nhào người vừa nhảy ra, trực tiếp vung đao chém về phía bắp chân của Võ Sĩ Hoạch.

“Đi chết đi!” Một thanh âm đột nhiên bộc phát trong bóng tối. Đồng thời phá áp lực, đem mỹ nhân cao giọng tập kích Võ Sĩ Hoạch chọn trên mũi nhọn.

Tốc độ chiến mã cực nhanh, Trường Thương vác thi thể mỹ nhân lên cao xông về phía trước. Gia hỏa bình thường huấn luyện lười biếng vô tình thay thế Võ Sĩ Hoạch thành lưỡi đao của người đi đường, áp lực chung quanh bỗng nhiên tăng mạnh, Trường Thương trong tay vì nặng thêm một người nên căn bản không nghe sai sử.

Hơn mười thanh cương đao đồng thời hướng đông cứng chém tới, mỹ nhân không mặc quần áo phảng phất như bị điên, căn bản không để ý đến nguy hiểm khi bị chiến mã đạp chết.

“Lão Tề ta toi đời rồi!” Tề Phá Ngưng lung tung dùng râu dài quét ngang hai người, sau đó nhắm mắt lại. Trong phút chốc, gã có chút hối hận, sau đó, trong lòng dâng lên một mảnh an bình.

Tửu đồ: Tùy Sử, Liêu Đông chiến bại, mãnh tướng Tiết Thế Hùng quân bị vây ở Bạch Thạch sơn hơn trăm tầng, tứ phía tên

rơi như mưa, Tiết Thế Hùng chọn hơn hai trăm kỵ binh làm tử
đội, tung hoành xung phong, phá vây hoàn trả.

Chương thứ năm (Hạ ba)

Ba trăm tráng sĩ ôm tâm chí quyết tử lao đến, nhưng bọn hắc lại không muốn nhìn thấy đồng bạn mình chết trận ở trước mắt. Không đợi lưỡi đao của địch nhân tới gần thân thể đồng loạt phá vỡ thân thể ngưng tụ, Vương Nguyên Thông cách hắc gần nhất vung một cây giáo dài lửa lao tới bên cạnh bằng hữu.

Võ nghệ của Vương Nguyên Thông và Tề Phá Ngưng ở giữa tám lạng người nửa cân, nhưng binh khí của hắc lại chiếm tiện nghi lớn. Vì tiện khi phóng lửa trong doanh trại, Vương Nguyên Thông cố ý đem một bó củi khô treo ở trên ngựa, củi khô bắn ra vô số hồng tinh, làm cho mỹ nhân cao giai không ngừng lui về phía sau, những gia hỏa ngay cả áo giáp cũng chưa liệu mạng tiến lên có lẽ không sợ chết. Thân thể bọn chúng và bộ lông không có ý chí kiên cường như nhau. Liên tiếp kêu thảm thiết, sau đó đồng loạt phá vỡ nguy cơ thành an. Võ Sĩ Hoạch cùng vài tên kỵ binh khác giết lên, đem hắc và Vương Nguyên Thông ngăn chặn ở trong đội ngũ công kích.

“Cám ơn!” Tề Ngưng thấp giọng nói, Phương Dục cười ngựa tiếp tục xông về phía trước, bỗng nhiên, hắc nghe thấy một hồi âm thanh “khắc khắc” quỷ dị.

“Có người bắn tên!” Bọn kỵ binh trong lúc chạy như điên lớn tiếng hô lên. Mỹ nhân cao to điên rồi, căn bản không quan tâm đến áo bào trạch phụ cận. Bọn họ áp dụng phương thức bắn chum dày đặc này, sát thương lớn nhất khẳng định là người một nhà.

Bầu trời đêm đen như mực đột nhiên sụp xuống một khối, gần trăm mũi tên lông vũ gào thét rơi xuống, bắn về phía mỹ nhân cao to đang chắn trước đám kỵ binh, bắn ngã chiến mã đang nổi lửa, bắn về phía Đại Tùy kỵ binh.

Tử vong không chút dấu hiệu báo trước lao nhanh đến, vô tình cướp đi sinh mệnh của chiến mã và kỵ binh bên ngoài cùng. Vương Nguyên Thông trúng hai mũi tên, cơn đau từ ngực truyền đến khiến hắc suýt nữa ngã ngựa xuống đất. Người huynh đệ không biết tên dẫn ngựa đang đứng phía trước bị bắn

thành con nhím., Tiến lên vài bước, một đám người cầm đầu cắm vào thân thể. Võ Sĩ Hoạch bị người ta bắn trúng bắp đùi, kỵ binh giáp triệt tiêu đại bộ phận lực đạo cung tiễn, nhưng mũi tên trong thịt theo con ngựa xóc nảy một chút kích thích kinh lạc của hấn.

Tốc độ công kích của đội nhân mã đột nhiên chậm lại, theo sát sau bọn họ, bọn họ nhìn thấy vô số mỹ nhân Cú Cao xông lên, đưa tay chém chết đầu lâu của đồng đội. Mấy chục con mắt lập tức đỏ lên, Vương Nguyên thông tay bẻ gãy mũi tên trên người, lập tức dùng Hỏa Đình đập hai binh sĩ cao giai mỹ lệ lăn xuống đất. Võ Sĩ Hoạch không để ý đau đớn trên đùi, hét lớn một tiếng, vung đao quét ra một mảnh sương máu.

“Bên trong chắc chắn là chức quan, theo ta lên!” Tiếng hét thê lương của võ sĩ vang vọng trong trời đêm.

“Giết, giết làm quan. Giết một tên đủ vốn, giết a!” Vương Nguyên Thông khàn cả giọng hô to, một cây râu dài khiến cho binh sĩ bên cạnh liên tục lui về phía sau.

Càng nhiều binh sĩ câu cao liên thủ xông lên, ý đồ chế tạo sát khí cho cung thủ hàng sau. Võ Sĩ Hoạch bất chấp trên đỉnh đầu truyền đến vũ tiễn gào thét, một thanh hoành đao múa như bánh xe chuyển động. Hai bên bánh xe, huyết quang quay cuồng, bốn, năm mỹ sĩ trước sau mệnh lệnh đi hoành tuyền.

Đột nhiên, hấn nhìn thấy phía trước tổ chức bắn tên người, một con chiến mã húc tới. Tướng lĩnh dị tộc mặc nửa áo giáp kia quay người muốn chạy, bị chiến mã hung hăng đá trúng lưng, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, kêu thảm ngã xuống đất.

Bọn kỵ binh giết đỏ mắt, đập đổ toàn bộ cung thủ, sau đó, trực tiếp xông về doanh trướng đối phương muốn bảo hộ. Khoảng cách song phương đã không đến trăm bước, dưới ánh lửa, bọn họ thấy được một gã mập thân hình cao lớn đang tự mình dìu mình xuống lưng ngựa.

“Chạy đi đâu!” Võ Sĩ Hoạch thúc ngựa lên trước, lao thẳng vào tên mập. Tên này là kẻ làm quan, giết hấn chính là trận trăm tướng quân của đối phương. Mặc dù mình chết trận theo

sau, tên tuổi hai người cũng phải được ghi vào lịch sử Đại Tùy.

Thân thể mập mạp rất nặng nề, trong lòng lại hoảng sợ, bò mấy lần cũng không bò lên lưng ngựa. Nghe tiếng Võ Sĩ Hoạch kêu, hấn ngược lại nhảy xuống, đoạt lấy một thanh loan đao từ trong tay thân binh, chính diện đón chiến mã của Võ Sĩ Hoạch.

“Con bà nó chứ!” Tề Phá Cường xông lên với tốc độ cao, binh khí của hắn dài hơn Võ Sĩ Hoạch, đánh với bộ binh là có lợi nhất. Trường Thương lập tức đâm thủng một thân binh nhào tới, mượn quán tính đem mập mạp đâm xuống đất bùn.

“Chặt thủ cấp của hắn, phóng hỏa thiêu hủy lều trại này!” Mấy tên kỵ binh nhổ ra cơn gió trong miệng, lớn tiếng nhắc nhở. Giết chết chủ tướng quân địch có thể dao động quân tâm, đây là thường thức mà mỗi binh lính đều biết. Đồng loạt phá tan ngưng nhảy xuống ngựa, không để ý loan đao đánh tới bên người, ôm lấy tên mập còn lăn lộn trên mặt đất, đem hắn nâng đến bên cạnh Võ Sĩ Hoạch.

Chiến mã xoay quanh, phá tan ngưng tụ, Võ Sĩ Hoạch ngăn cản quân địch không chút do dự vung đao, chém bay một thủ cấp cực lớn lên không trung.

Huyết quang văng khắp nơi!

“Hài cân đại nhân chết rồi!” Vô số binh sĩ trần trụi kêu khóc. Bỗng nhiên, bọn họ giống như thủy triều tán đi bốn phía.

“Chíp nặng là thứ gì!” Tề Phá Ngưng nghe không hiểu ngôn ngữ của đối phương, áp lực xung quanh buông lỏng, lập tức chạy lên nhặt thủ cấp của đối phương lên. Thuận tiện lấy một cây đuốc trên mặt đất ném vào cái lều lớn màu đỏ sậm cách đó không xa.

Đầu cuối hè, tất cả doanh trại mùa hè đều do Cát, Ma hoặc tơ lụa làm thành, cực kỳ dễ đốt. Gian nhà lớn màu đỏ sậm hiển nhiên là hàng thượng đẳng, bị đốm lửa dính liền, nhanh chóng bốc cháy.

Quân địch mất đi chủ tướng lập tức đại loạn, áp lực ngăn trước mặt đám người Võ Sĩ Hoạch chợt giảm. Mấy kỵ binh học theo

dáng vẻ Vương Nguyên Thông, bốc đuốc ở trên binh khí, không chút khách khí vọt mạnh về phía trước. Không kịp mặc giáp bảo vệ mỹ nhân cao hơn một chút cùng chiến sĩ bộ tộc phía đông bị đốt thành lợn rừng, tuyết lở lui về phía sau.

Giờ phút này, phía bắc cả tòa liên doanh đều dâng lên ánh lửa, cao một câu mỹ nhân, lam nhân, còn có chiến sĩ phía đông khác không biết tên bị đốt chạy đông trốn tây. Quá hỗn loạn xây dựng thành thống lĩnh không tiện, các doanh lũy khác không bị hỏa diễm tác động đến muốn qua cứu viện, cũng không cách nào kịp thời làm ra hành động hữu hiệu.

Ánh lửa tiếp tục kéo dài về phía trước, chiến mã đạp đổ tất cả ngăn cản ở trước mặt. Có người ở trên đường bị lãnh tiễn bắn xuống lưng ngựa, nhưng tốc độ của cả đội ngũ không giảm chút nào. Địch nhân phía trước so với địch nhân càng nhiều, giết chết địch nhân phía trước, chẳng khác nào báo thù cho các huynh đệ hạ chiến mã. Mọi người đều cho rằng tối nay mình phải chết, mỗi người trước khi chết đều đem lực lượng sinh mệnh của mình phát huy đến cực hạn.

Dưới sự công kích không màng sinh tử, đạo doanh thứ hai của mỹ nhân, doanh trại thứ ba sụp đổ trong vòng nửa canh giờ. Vì cổ quân thủ vệ chết đói trong thành Hách Khuyết, mỹ nhân kia đầu tư đầy đủ binh lực. Tầng tầng doanh trại chồng chất không ngừng, đột phá tầng tầng lớp lớp lại càng nặng.

Vài tướng sĩ của doanh trại hy sinh vì vậy có thể thắng lợi cho câu “Mỹ tướng câu” đóng quân ở doanh bàn thứ năm. Hắn là tướng lĩnh từ nội thành chạy tới trợ giúp, xuất thân từ Tu gia họ Cao một tiếng đại danh Lệ, tổ tiên từng có hiệu quả quá độ dưới trướng Tần Đại Vương, bởi vậy được ban cho họ Sa. Mấy đời hạ xuống, lam câu đã không còn nhớ rõ dòng họ ban đầu, nhưng thói quen tác chiến ở Trung Nguyên đối với hắn vẫn bảo trì rất tốt.

Đêm nào cũng ngủ, ngựa uốn lượn không cho sĩ tốt dưới trướng mình ngủ trên đồng than, mà lệnh cho bọn họ đem chậu than trải trên mặt đất, đem giỏ tên gói gói xuống phía sau đầu. thói quen này làm cho bọn họ rất nhanh phản ứng đối với vụ doanh. Sau khi nhìn thấy trong vài tòa đại doanh phía trước

dâng lên ánh lửa ngút trời, Câu Câu Câu Câu Mệnh lệnh sĩ tốt dưới trống nhanh chóng xếp thành trận hình vuông, ở phụ cận doanh trướng nhà mình ung dung chờ lao động.

Tốc độ tiến công của quân địch khiến hấn không kịp chế ngựa, nháy mắt ngay khi phương trận vừa mới xếp xong, mấy ngàn tên lính chạy tới kêu khóc.

“Bắn chết!” Nghe câu không chút do dự ra lệnh. Cung thủ nghe lệnh giương cung, gạt bỏ áo bào của mình thành một hàng trong vũng máu.

Sát lục lãnh khốc khiến đám loạn binh đầu óc choáng váng tìm về mấy phần lý trí, bọn chúng hét lên một tiếng, lách qua phương trận đoạt mệnh, va vào đá ngầm như nước lũ chảy khỏi mặt bên cạnh trận.

Không chờ binh lính tan hết, Lưu Hoảng cơ mang theo một đội kỵ binh đã vọt tới. Những mỹ nhân đến từ nội thành không chút do dự thả dây cung, bao phủ đồng bào và Tùy binh vào trong cùng một khu vực mưa tên.

Chỉ trong tích tắc khi mũi tên rơi xuống, hai gã thân binh của Lưu Hoảng Cơ thúc giục tọa kỵ ngăn trước ngựa của chủ tướng. Lúc Lưu Hoảng Cơ giãy giụa từ dưới di thể của thân binh thò đầu ra, hai mươi mấy kỵ binh xông lên đầu tiên đã có một nửa điều tàn.

Tốc độ tiến lên của hỏa long nhất thời đình trệ, tất cả mọi người đều thấy rõ ràng đạo cam bầy tử vong phía trước. Không đợi Lưu Hoảng Cơ đột nhiên bị đá kích làm cho tỉnh táo hơn, lữ suất Lý Lương hét lớn một tiếng, xông lên phía trước.

“Các huynh đệ, chúng ta không thể ngừng được!” Lý Lương ra sức quát bụng ngựa, xông về phía địch trận.

Hoàn toàn chính xác, đoàn người không thể đình chỉ công kích. Đám người bị nhốt tại Triều trại áo bào còn chưa kịp làm ra hưởng ứng, cho nên, bọn họ dù thế nào cũng phải đem giết chóc và hỗn loạn tiếp tục tiến hành.

Hơn hai mươi kỵ binh nhanh chóng giết ra, theo sau Lý Lương nhằm phía địch trận. Vừa chạy, các kỵ binh vừa kéo giãn

khoảng cách với nhau. Đây là đội hình kỵ binh Đại Tùỵ xông trận, giữ khoảng cách nhất định tránh cho bọn chúng toàn quân bị tiêu diệt dưới vũ tiễn của địch nhân. Đồng thời, hàng kỵ binh phía sau có thể cùng đám kỵ binh phía trước tách ra, tạo thành một áp lực mới đối với quân địch.

“Hộ lương quân, ba tầng trận!” Lưu Hoảng Cơ trầm giọng gầm lên, nhảy lên một con chiến mã do thuộc hạ nhường ra, vọt vào trong bụi mù của đợt kỵ binh thứ nhất.

Ba mươi kỵ, không chút do dự chạy thành một hàng với Lưu Hoảng, xuyên qua ánh lửa và khói bụi, bọn họ nhìn thấy đám người Lý Lương đang hò hét tiến lên trong mưa tên. Có chiến mã đã ngã xuống, trên lưng chiến mã vĩnh viễn mất đi người cưỡi ngựa, có người trúng mấy mũi tên còn đang tiếp tục tấn công.

Ba mươi mấy kỵ binh cuối cùng kẹp bụng ngựa đi theo đám Lưu Hoảng Cơ, bọn họ là nhóm thứ ba, cũng là nhóm cuối cùng của đội ngũ.

“Xông lên!” Lý Lương vung thanh đao ngang, phóng tới vũ tiễn dày đặc. Hắn nghe thấy tiếng vũ tiễn đánh vào thiết giáp, nghe thấy tiếng gió gào thét bên tai, nghe thấy tiếng vó ngựa sau lưng, nghe thấy tiếng kèn lệnh xa xa như hổ gầm long ngâm.

Tiếng hổ gầm long ngâm vang lên, đội hình Lý Lương ngã xuống. Chiến mã cũng theo thân thể tàn phế của hắn ta, hung hăng đánh vào trận địa của mỹ nhân Cúi cao, tạo thành một dòng sông màu máu.

Tiếng kèn lệnh đến từ cách đó hai dặm.

“Chém gió, thổi kèn, lớn tiếng, lớn tiếng!” Vũ Văn Sĩ cùng với hơn ngàn đồng lứa điên cuồng gào thét, ánh lửa chiếu sáng gương mặt tái nhợt của hắn. Nghe tiếng la giết ở xa xa, nhìn ánh lửa cháy lên trong đại doanh xinh đẹp, hắn đột nhiên cảm thấy một tia hồi hận.

“Dùng ba trăm kích mấy vạn, đây thật sự là chuyện điên rồ mới có thể làm.” Hắn mỉm cười suy nghĩ, “Lão tử lần này chắc

chấn là bị đói bụng hồ đồ, vậy mà chạy về cùng hai người Lý gia chịu chết! “

Nếu như không phải bị câu “phế vật Vũ Văn Gia” của Lý Kiến Thành kích thích, Vũ Văn Sĩ chắc chắn sẽ không xúc động đến tự tìm đường chết. Nhưng giờ khắc này trong lòng hắn lại cảm thấy một hơi thống khoái chưa từng có. Không có lợi ích của gia tộc, không liên quan đến việc thăng quan phát tài, chỉ vì lương tâm của mình, lương tri của mình...

“Lương tâm với lương tâm ta có thứ này sao?” Vũ Văn Sĩ cười khở tự hỏi, nhớ tới bả vai dầy dưa không rõ trách nhiệm cùng lợi ích, hắn bỗng nhiên rất hâm mộ loại con cháu hàn môn như Lý Húc.

Hắn muốn cất giọng hát dài, nhưng lại vĩnh viễn lạc đường trong tiếng hùng hục và hô giết kia.

“Có đi hay không đi có phản, bình nguyên lúc sinh hê siêu xa. Mang trường kiếm hê áp chế Tần Cung, thủ thân ly tâm bất khiển...” Vũ văn sĩ đem kèn lệnh đặt ở bên miệng, “Ô ô ô” thổi đến khàn cả giọng.

Lưu Hoảng cơ thành công xông vào trận địa địch, lập tức rơi vào vòng vây quan trọng. Kỵ binh là thiên địch của bộ binh, lời này áp dụng cho số lượng song phương chênh lệch không nhiều lắm. Giờ phút này, kỵ binh trong trận đang xung phong liều chết còn lại bốn mươi mấy tên, mà quân địch chung quanh ước chừng có bốn ngàn.

Cây giáo dài trong tay hắn đã bắt đầu trở nên nặng nề, mũi tên bị kẹp trong khe hở của thiết giáp cũng thoáng cái chui vào trong thịt. Nhưng tay hắn lại không thể dừng lại rút tên, giờ khắc này, chỉ cần động tác hơi chậm, người ngã xuống khẳng định là chính mình.

Cứ quần chiến như vậy, kết quả cuối cùng khẳng định là mình một phương toàn quân bị diệt, Lưu Hoảng Cơ không đánh mất lý trí, hắn hi vọng mình có thể tìm được một điểm đột phá. Hắn đã phát hiện địch quân chủ cách mình không đến hai mươi bước, nhưng khoảng cách hai mươi bước này dù có như thế nào cũng không thể rút ngắn.

Chủ tướng đối phương là người biết tri binh, sẽ không ngu đến mức đơn đả độc đấu với địch nhân đang lâm vào tuyệt cảnh. Lão cẩn thận từng li từng tí thu binh mã trong tay lại, giống như một con Thương Lang cẩn thận chỉ huy đàn sói tới gần con mồi của mình. Một kích cuối cùng đã không còn xa, động tác của lão từ tướng lãnh Tùy quân đã thấy được trạng thái mệt mỏi. Chỉ cần đánh mệt mỏi đến một trình độ nhất định, lão có thể phát ra một kích cuối cùng.

“A!” Một võ sĩ cao to bị Lưu Hoảng Cơ dùng cặp râu dài của mình hất tung chiến đoàn ra xa. Nhưng, võ sĩ cao giai thứ hai lại nhanh chóng nhào tới, nhanh chóng di chuyển để tìm nhược điểm giữa chiến mã và người. Người đẹp thứ ba sau khi thấy Lưu Hoảng Cơ xuất hiện trên yên ngựa thì tốc độ đã không cách nào thoát khỏi công kích từ sau lưng, người thứ tư thì cười gằn cầm thương đâm thẳng vào bụng...

Cây giáo dài trong tay Lưu Hoảng Cơ đâm xuyên qua yết hầu của mỹ nhân đang ở gần mình nhất, giống như độc xà nhanh chóng thu hồi, cắn đứt cổ một mỹ nhân khác. Sau đó lão quét ngang một cái, gạt mạnh trường thương đâm vào bụng ngựa. Ngay sau đó, lão kẹp chặt bụng ngựa, dùng phương pháp tăng tốc né tránh địch nhân ở hậu phương.

Thể lực chiến mã bị hấn nghiền ép đến cực hạn, nhảy một cái đã vượt qua khoảng cách hơn một trượng. Đến từ sau lưng tập kích thất bại, trong nội tâm Lưu Hoảng Cơ nhin không được mà cuồng hỉ một trận. Nhưng nụ cười của hấn nhanh chóng bị đông cứng lại trên mặt, bởi vì người kia luôn bảo trì khoảng cách nhất định với hấn, chính là mỹ chủ lúc này cũng thúc ngựa đi về phía trước một bước, chỉ cần vượt qua một bước liền đánh tới bên cạnh Lưu Hoảng Cơ.

Bộ râu dài của Lưu Hoảng Cơ bị thân binh của địch nhân gác ở bên ngoài. Hấn vứt bỏ Tỳ Hưu, rút đao, lưỡi đao còn chưa kịp nhắc lên, lưỡi đao của địch tướng đã chém tới bên cổ hấn.

Lưu Hoảng Cơ không chút do dự áp cái ót về phía yên ngựa, nếu như trong quá trình chạy với tốc độ cao, động tác này đủ để né tránh loan đao của địch nhân, cứu hấn trở về. Nhưng bây giờ tốc độ chiến mã gần như không còn, ánh đao trong tay

địch cầm một dải lụa ngoặt trên không trung, trực tiếp quất xuống bụng hấn.

Lưu Hoảng Cơ bỏ ngựa, rơi xuống đất, trong nháy mắt tọa kỵ ngã xuống, một bước vọt tới bên bụng tướng quân, hoành đao trong tay hung hăng đâm vào bắp đùi trước mắt. Hấn nghe thấy một tiếng kêu đau, sau đó nhìn thấy địch tướng ngã ngựa trước mắt mình, tiếp theo, bốn, năm địch binh vây hấn lại, ánh đao vừa lạnh vừa vội.

“Giết hấn, giết hấn cho ta!” Nghê Câu lớn tiếng hô. Tùy tướng trước mắt này quá hung hấn, làm cho người ta không thể không từ bỏ ý định bắt sống hấn bán tiền trong đầu.

Bỗng nhiên, thanh âm của hấn ngừng lại. Không thể tin nổi nhìn thấy một mũi tên xé rách trọng giáp của mình, sau đó, hấn mang theo mộng tưởng phát tài đầy đầu ngã xuống.

Lý Húc và Võ Sĩ Hoạch trước sau dựa sát lại, lao vào phương trận do Toan Nghê bố trí tỉ mỉ. Trong tình huống không ai có lý trí thì sẽ không dễ dàng sử dụng kỵ binh trùng kích phương trận có chuẩn bị, nhưng hôm nay nha hoàn không cẩn thận gặp phải hơn ba trăm tên điên. Võ sĩ Chử Bằng thúc giục chiến mã, giải khai một con đường máu vây khốn mấy tầng quân địch bên người Lưu Hoảng Cơ. Lý Húc e rằng cứu viện không kịp, bắn một mũi tên lạnh ở ngoài ba mươi bước.

Nhìn thấy gia chủ nhà mình sắp bị giết, binh sĩ cao giai xinh đẹp trong trận lập tức rối loạn. Có người định xông tới báo thù cho tướng quân đại nhân, nhưng có rất nhiều người nghĩ cách trốn tránh. Ngay khi bọn họ do dự, sau lưng đột nhiên vang lên tiếng vó ngựa kịch liệt.

“Giết!” Hơn hai trăm kỵ binh máu me từ một bên khác xông vào phương trận, một con ngựa gầy đứng đầu tiên, có tráng hán cầm trong tay cây thoa sắt, không ai cản nổi.

Chương thứ năm không có nhà (Bốn)

Lý Húc nhận ra binh khí trong tay người tới, ngày đó ở Liêu Thủy Đông Tiêu, Lưu Vũ Chu cầm trong tay một cây Thiết Tiêu Cốt, giống như các tướng sĩ của Tả Vũ Vệ, quân trận của cao giọng xinh đẹp đã thất linh bát lạc. Ngày đó, hắn đã từng nhiệt huyết sôi trào vì cử chỉ vĩ đại của đối phương, hôm nay, hắn biết mình có thể dừng cảm giống như đối phương.

“Hướng bên này xông lên!” Lý Húc vừa phóng ngựa giẫm lên một câu mỹ sĩ, vừa hô to với Lưu Vũ Chu. Đám mỹ nhân cao giọng che mặt chịu địch trước mặt hắn giờ phút này đã hoàn toàn mất đi tác dụng, đại bộ phận mọi người bỏ binh khí, không có con ruồi chạy điên như dại. Trong lúc bối rối, mỗi một người thậm chí còn chủ động đưa thân thể đến dưới móng ngựa, bị chiến mã đạp mạnh một cái, kêu thảm thiết, cốt nhục chia lìa.

“Bên này, bên này, tách ra một câu mỹ nhân!” Võ sĩ Võ Sĩ Hoạch mang theo hơn mười tráng sĩ bảo vệ lương đồng thanh hô to. Thanh âm của bọn họ hấp dẫn sự chú ý của người phá vòng vây, Lưu Vũ Chu ngẩng đầu, nhìn thấy Lý Húc đang đạp lên sự nổi loạn, tinh thần lập tức đại chấn, tiện tay hạ xuống làm thấp thấp hai binh sĩ cao giai xinh đẹp che ở trước mặt nửa thước, hét lớn: “Các huynh đệ, Hoàng Thượng phái người đón chúng ta. Tăng thêm chút nữa đi!”

Kỵ binh theo sau Lưu Vũ Chu đã hết sức mệt mỏi rốt cục cũng thấy được viện quân gần trong gang tấc, trong nháy mắt sĩ khí tăng vọt. Không ít người ở giữa bọn họ nhận ra Lưu Hoảng Cơ và Lý Húc, ngày đó hoàng đế bệ hạ bệ hạ đích thân truyền thụ chức quan cho hai người, không biết hôm nay đã làm hỏng bao nhiêu võ sĩ tâm phong Hầu chí chí. Giờ phút này, hai vị tướng lĩnh hoàng đế bệ hạ tự mình truyền chức đã đánh tới, trăm vạn đại quân còn có thể xa không?

Trong lòng có hi vọng, người có thể bị kích phát sức sống lớn nhất. Hơn hai trăm kỵ binh hò hét, đột nhiên khí thế như hổ. Trước sau hai bên đồng thời đả kích, phòng tuyến cuối cùng

của mỹ nhân vỡ tan tành. Hai tướng sĩ nhanh chóng hội tụ lại một chỗ, không đợi Lưu Võ Chu mở miệng hỏi, Lưu Võ Chu lớn tiếng kêu lên: “Phía sau còn có ba nghìn hai trăm bộ tốt, Lưu tướng quân, là Hoàng Thượng phái người tới cứu chúng ta sao?”

“Sĩ tử Hòa, mang theo Lưu đội đang hướng ra phía ngoài, đạo vào chính giữa kia, đem tất cả vật còn sống chắn trước mắt dọn dẹp sạch sẽ. Trọng Kiên, người và ta dẫn người đoạn hậu. Lưu đội trưởng, theo tỷ lệ võ hành tiến về phía trước!” Lưu Hoảng Cơ không rảnh giải thích với đối phương là mình bị ai sai khiến mà đến, cũng không rảnh để ý tới Lưu Võ Chu đang ở trong đội vệ binh trái Vũ Vệ như thế nào lại chạy đến bên trong Bạc Bạt trại, thò tay chỉ chỉ vào đầu Hỏa Long trên đường, lớn tiếng ra lệnh.

Võ sĩ Chử Bằng ngăn người, theo bản năng muốn cự tuyệt chuyện xấu này. Nhìn ánh mắt mệt mỏi của đám người Lưu Hoảng Cơ, hấn cắn răng gật gật đầu rồi phóng ra ngoài.

“Các huynh đệ, đi theo ta!” Lưu Hoảng Cơ vui vẻ la lên. Những cao giọng xinh đẹp trước mắt đâu đâu cũng có ánh lửa, không biết bao nhiêu binh mã Đại Tùỵ đang phóng hỏa khắp nơi. Có viện binh tới đây, mọi người được cứu rồi, bọn kỵ binh hướng về phía bọn họ, quên hết tất cả mọi mệt nhọc.

Giờ phút này, con đường đã biến thành một dòng sông hỏa diễm. Bên bờ sông, tất cả lều trại đều đang thiêu đốt, thi thể người cùng ngựa đều bị đốt cháy đen, đổ dầu ra ngoài., Ngọn lửa văng khắp nơi, tai nạn từ trên trời giáng xuống chỉ huy kinh nghiệm hỗn loạn của mỹ nhân câu cao đánh cho choáng váng. Có người đứng trong dòng sông lửa khóc lóc, có người cầm mộc mâu phí công đánh cho liệt hỏa, còn có người mò mịt ngồi xồm trên mặt đất, hai tay ôm đầu, nhìn qua bị chém chết cùng đồng bạn đang ngăn người.

Bọn họ không rõ vì sao lại xuất hiện loại kết quả này, những Tùỵ quân bị lừa kia rõ ràng đã đói không xách nổi đao. Những kẻ xâm lấn kia rõ ràng đã bị đánh tan, đầu bị dòn thành phật tháp, thi thể bị dựng thành tường vây, từ đầu nguồn mã hoàng thủy kéo dài đến miệng biển. Câu nói cao rõ ràng đã đạt được

toàn thắng, làm sao trên đất bằng lại toát ra một mũi quân đội sinh lực của địch nhân, hơn nữa nhánh quân sức mạnh này lại ra tay tàn nhẫn như thế!

Không đợi mỹ nhân nói cao rõ ràng hết thấy, đột nhiên tiếng vó ngựa lại để cho đám người còn sống bị đá kích một lượt trước đó hồn phi phách tán. Võ Sĩ Hoạch mang theo hơn bốn mươi huynh đệ hung thần ác sát lao về, nhìn thấy vật sống quay đầu chính là một đao. Phía sau bọn họ là vô số kỵ binh, tráng hán dẫn đầu mang theo một cục sắt cực lớn...

Không ai có thể lấy dũng khí chống cự, phản ứng duy nhất của người sống sót chính là co giò chạy trốn, né tránh những hung thần ác sát này. Có người không kịp né tránh, đã bị Võ Sĩ Hoạch dùng hoành đao giẫm đổ. Có người may mắn tránh được đao phong của hộ lương quân, lại không thoát khỏi cái tổ sắt của Lưu Vũ Chu.

Tốc độ xông ra ngoài so với xông ra ngoài ít nhất phải nhanh gấp ba lần, một lát sau, Lưu Vũ Chu đã mang hai trăm kỵ binh mang theo mỹ nhân cú mèo xông ra vây quanh. “Đại quân ở bên kia, người đi trước đi!” Võ sĩ Tư chỉ về phía đám lửa thanh thế thật lớn ở đằng xa, lớn tiếng nói. Sau đó, quay đầu ngựa, lần thứ hai xông vào doanh trại của mỹ nhân cao giai.

“Này!” Lưu Vũ Chu thấp giọng hô một tiếng, không rõ vì sao đám người Võ Sĩ Hoạch lại không dẫn đường đến điểm cuối cùng. Đột nhiên, gã phát hiện ở bên cạnh Võ Sĩ Hoạch chỉ có bốn mươi mấy binh sĩ.

“Bọn họ không phải do Hoàng thượng phái tới! Bọn họ chỉ có mấy người như vậy mà thôi!” Chân tướng làm cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, lại làm cho người ta cảm thấy kính nể như thế. Lưu Vũ Chu giống như bị người ta dội một thùng nước lạnh vào đầu, toàn thân trên dưới, từng tấc da thịt, từng cái lỗ chân lông đều toát ra từng tia hàn khí.” Lưu tướng quân giống như bị thương, còn có Lý giáo úy kia, bên cạnh hắn cũng không có mấy huynh đệ...”

“Chúng ta không thể nhìn thấy người ta liệu mạng được, nếu bị thương sẽ đến bên cạnh được! Người có thể huy động được thì giết về đây với ta!” Lưu Vũ Chu điên cuồng kêu lên, quay

đầu ngựa đuổi theo Võ Sĩ Hoạch đang chạy trốn. Hơn hai trăm tên Tùy binh vừa thoát khỏi Sinh Thiên sừng sờ nhìn về phía đám lửa ở phía xa, sau đó nhìn về phía Lưu Vũ Chu đang phát điên cùng Võ Sĩ Hoạch, gần một nửa số người dứt khoát quay đầu ngựa lại.

Chỉ huy cao giai mỹ nhân hỗn loạn chịu đựng không nổi sự chà đạp của đám kỵ binh nhiều lần, chạy trốn ra xa xa đều trốn đi. Người bị thương cũng dùng hai tay bò, tận lực rời xa thông đạo tử vong kia. Đám Đại Tùy binh sĩ kia là người điên, bọn họ đi xung quanh khu vực ít nhất bốn lần, không ai nguyện ý liều mạng với tên điên, cho dù áo giáp trên người đối phương có đáng giá hơn nữa cũng không ai nguyện ý.

Lần thứ tư khi Võ Sĩ Hoạch xông vào doanh trại Cao Trảm, con đường đã được dọn dẹp khá sạch sẽ. Trên đồng lều trại cháy khô nhảy ra ngọn lửa, chiếu sáng thông đạo dùng máu thịt đúc thành này. Hơn ba ngàn bước chân hỗ trợ lẫn nhau, dưới sự chỉ dẫn của kỵ binh chạy ra khỏi vòng vây, một tướng quân mặc giáp vàng cưỡi ngựa thi lễ với mấy tên hộ vệ thân binh của Võ Sĩ Hoạch., Bị hấn không chút khách khí bỏ qua. Giờ khắc này, Võ Sĩ Hoạch không quan tâm ai có thể thưởng thức hấn, khiến hấn có con đường làm quan thuận lợi. Hấn quan tâm chính là đội ngũ cuối cùng, nơi đó có áo bào đồng sinh cộng tử với hấn., Lúc đầu bọn họ có ba trăm người, bây giờ, vô luận còn lại bao nhiêu, đoàn người cũng phải cùng nhau đi ra khỏi doanh trại câu nói cao xinh đẹp.

Hấn nhận được Vương Nguyên Thông, nhận được sự phá tan của Tề Quốc, nhận được sắc mặt trắng bệch, cả người toàn là máu, ở cuối đội ngũ, hấn thấy được Lưu Hoằng Cơ được người khác dìu đỡ, nhìn thấy Lý Húc ôm thi thể của Lý Lương, chậm rãi đi về phía mình. Hấn còn hy vọng xa vời nhìn lại mấy khuôn mặt quen thuộc, ánh mắt nhìn đến là một bầu trời đã tắt lửa.

“Không cần tìm nữa, toàn bộ đều ở đây rồi!” Lưu Hoằng Cơ đi qua bên cạnh Võ Sĩ Hoạch, thấp giọng nói.

Chương thứ năm không có nhà (Bốn)

Nghe xong lời nói của Lưu Hoảng cơ, mọi người đều rơi lệ, nhìn nhìn ánh lửa đầy trời bên cạnh, hận không thể cho trận hỏa hoạn này vĩnh viễn cháy xuống, đốt cho mỹ nhân mất nước diệt chủng mới tốt.

Đêm đó, tráng sĩ hộ lương quân giết vào doanh trại địch ba trăm, mang thương quay về, chỉ có sáu mươi ba người.

Là năm thứ nhất, Mẫn Quân thần dùng thi thể Tùy quân đắp lên bức tường thành, bờ bên bờ nam kênh đào nước kéo dài đến trăm dặm. Đây là tàn binh được đám người Lưu Hoảng Cơ cứu ra từ trong Bạc Vụ trại, lại là một trong những đội ngũ xây dựng nguyên vẹn nhất sau khi Mã cáp thủy binh bại trận.

Đội ngũ này hoàn toàn dựa vào hy vọng trong lòng chèo chống, mới diu dặt nhau chạy khỏi vòng vây, một mực lao đến trước mặt Vũ Văn sĩ, mọi người tin tưởng tuyệt đối là hoàng đế bệ hạ phái tinh binh đến cứu giúp. Nhìn thấy mấy ngàn cây đuốc cùng ba mươi mấy tên sĩ tốt thổi kèn hỏa kia sắc mặt cũng bắt đầu phát xanh, mới biết nơi đây chỉ bố trí nghi binh, toàn bộ viện quân khác, đều đã gặp mặt mọi người ở trong doanh trại.

Mọi người vừa sợ vừa sợ, có người nhát gan liền muốn cướp ngựa đi trước. Vũ Văn Sĩ sắc mặt lạnh lùng, cầm theo đao hoành đứng ở trước ngựa, lớn tiếng mắng: “Các ngươi vẫn là mang theo con sao, ân nhân cứu mạng còn ở trong doanh trại địch., Mình đã muốn chạy? Liều Đông lớn như vậy, bốn phía đều là quân địch, các ngươi có thể chạy đi đâu? Cho dù có chạy về Trung Nguyên, các ngươi có mặt mũi đối mặt với tổ tông không? Hôm nay đoàn người hoặc là cùng tiến cùng lui với ân nhân cứu mạng, muốn từ Vũ Văn sĩ và thi thể của ta bước lên trên thi thể. Muốn làm bạch nhãn lang đoạt lương thực cùng ngựa trốn trước, nhưng môn nhi cũng không có!”

Xưa nay hãn miệng lưỡi lảng lệ ác liệt, lúc này trong lòng tức giận, lời nói càng bén nhọn cay nghiệt. Muốn đoạt ngựa số người, mặc dù nhiều, nhất thời ai cũng không có dũng khí tiến

lên chém chết phò mã úy úy đại nhân đương triều của Hoàng đế. Sau khi giăng co mấy hơi thở, lại có mấy chục tên sĩ tốt dưới trướng Lưu Vũ Chu thúc ngựa chạy tới, bảo hộ Vũ Văn Sĩ đến sát bên người.

Đám tàn binh tự giác chột dạ, bị Vũ Văn Sĩ dùng ánh mắt ép liên tục lui về phía sau. Quay đầu nhìn lại doanh trại đã kéo dài mấy chục dặm, lại e sợ quân địch đuổi theo, bản thân lại lâm vào vòng vây. Đang lúc bàng hoàng vô thức..., Chợt nghe thấy có người cao giọng nói: “Phò Mã đại nhân mắng rất đúng, nếu chúng ta đi ngay bây giờ thì đời này đừng hòng ngẩng đầu trước mặt người khác. Huống hồ chúng ta cũng không biết đường, đi cũng không được xa. Không bằng chờ tráng sĩ cướp trại trở về, cả đám cùng quay về Liêu Tây!”

Mọi người nghe tiếng quay đầu lại, chỉ thấy đạo quân Bàng Tự đã cưỡi con ngựa già gầy gò của Tiết Thế Hùng từ từ xuống dưới lửa. Sau khi đại quân bên bờ sông bị những mỹ nhân nói cao đánh tan, người này dẫn theo hơn mười tên thân vệ xông vào trong Triều Nguyệt trại. Bạt Hoảng trại có thể thủ vững đến hôm nay, toàn bộ dựa vào hắc ở trong đó thuyên chuyển. Đêm nay đoàn người có thể thành công thoát đi., Cũng do toàn bộ Tiết tướng quân nhìn thấy ánh lửa ngoài doanh trại nên quyết định thật nhanh, bèn bỏ trại mà phá vòng vây. Bởi vậy, Tiết Thế Hùng cực kỳ phụ sự tín nhiệm trong đám tàn binh này, nghe hắc nói như vậy, mọi người không khỏi tạm thời bỏ qua đủ loại ý niệm trong đầu.

Tiết Thế Hùng ngũ nhiều năm, lúc gặp Lưu Hoảng, đã mơ hồ cảm thấy tướng sĩ đến đây cứu viện không nhiều lắm. Khi nhìn thấy mấy ngàn cây đuốc này, lập tức hiểu được cái gọi là viện quân, chính là nửa đường đụng phải mấy người như vậy. Bộ dạng bội phục., Trong lòng khó tránh khỏi cảm giác phẫn nộ, lập tức nhảy xuống chiến mã, cao giọng hô lên: “Tiết mỗ bình sinh tự xưng dũng, hôm nay mới biết thế nào là đại dũng đại trí. Đại trí đại dũng như thế không thể bất kính, mọi người xếp thành hàng, theo ta đi nghênh đón dũng sĩ trở về!”

Dứt lời, tự mình đứng ở trước cây đuốc ôm quyền đứng trang nghiêm. Chúng quân sĩ thấy Tiết tướng quân như thế, cũng đột

nhiên nhớ tới tính mạng mình nhờ có nhiều người khác cứu. Từng người đổ mặt cả đội, ôm quyền thi lễ với Tiết Thế Hùng.

Tu Lam, Lưu Hoảng cơ và đám người Lý Húc chạy tới. Đối đầu với đại địch, hai người không dám khách khí quá nhiều với Tiết Thế Hùng, lập tức đề nghị mọi người rút lui. Còn mấy ngàn cây đuốc kia, thì ở lại tiếp tục phát huy hơi sức nóng. Ngay cả mỹ nhân cao giai trong doanh cũng không biết rốt cuộc có bao nhiêu quân địch đã đến., Lại không dám đuổi theo. Cho dù như thế, bọn tàn binh cũng không dám tiếp tục đi dọc theo Ô Cốt Thủy nghênh ngang về nhà, mà là dưới sự dẫn đường của Vũ Văn Trọng vội vã chạy về hướng bắc một đêm, đến lúc trời sáng, mới tìm một sơn cốc bí mật tạm thời đóng quân.

Hơn ba ngàn người kia đã mấy ngày không ngủ thấy hương vị quân lương, bước chân dừng lại, lập tức la hét muốn chia gạo nấu cơm. Vũ Văn sĩ lại nghiêm mặt, chỉ cho phép mỗi nhóm người lính nửa đấu gạo đi nấu cháo, về phân tán binh mất đi xây dựng đã mất rồi., Còn bảo bọn họ tự tổ chức, cứ mười người bọn họ đẩy một nhóm trưởng đến, đăng ký họ mới cho phép nhận khẩu phần lương thực. Đám quân sĩ tức giận chửi ầm lên, muốn cướp đoạt thô bạo nhưng lại bị Vương Nguyên Thông mang theo người dùng song đao đập ngược trở lại.

“Chúng ta không màng sống chết, chẳng lẽ cứu tất cả đều là những con súc sinh không có lương tâm sao? Hoài Viễn trấn cách nơi này hơn tám trăm dặm, một ngày ăn sạch tất cả lương thực, ngày mai các ngươi sẽ chờ câu cao giọng mỹ nhân đến cắt đầu đi!” Vương Nguyên Thông Khí hừ hừ mắng chửi, đem người dẫn đầu nhào sự lẫn loạn trên mặt đất. Một số quan quân có lý trí cũng minh bạch Vương Nguyên Thông nói không sai, bởi vậy ở bên cạnh trơ mắt nhìn, chính là không chịu ra mặt cho huynh đệ nhà mình.

Giằng co hơn một canh giờ, đám quân sĩ rút cuộc cũng đã ăn điểm tâm. Đạo quân màu son đem Tiết Thế Hùng trấn an huynh đệ dưới trướng, ngượng ngùng đi tới trước mặt tráng sĩ hộ lương tạ lỗi. Nhìn thấy bọn Lưu Hoảng, Lý Húc mang thương tích trên người, Tiết tướng quân trong lòng cảm động khó hiểu., Cung kính chấp tay đứng nghiêm, nói: “Các huynh

đệ đã đói ngất, thần trí mơ hồ, cho nên mới lại làm việc lỗ mãng, chư vị ân công không nên so đo trong lòng. Tiết mỗ cam đoan, việc này tuyệt đối sẽ không phát sinh lần nữa!”

“Tiết tướng quân khách khí, đoàn người giờ phút này đồng sinh cộng tử, nào còn phân biệt cái gì. Chỉ là quân lương thực sự không nhiều, không để cho đoàn người thoải mái ăn!” Lưu Hoàng Cơ được hai tên thân binh nâng đỡ, đứng lên hoàn lễ.

“Tiết mỗ biết đạo lý này! Chư vị đại ân, Tiết mỗ không dám nói lời cảm tạ. Nếu lần này may mắn thoát được sinh thiên, trước mặt bệ hạ, nhất định tâu lên công lao chư vị cứu giúp!” Ánh mắt Tiết Thế Hùng đảo qua mọi người, thành khẩn nói.

Nếu như nói lời này trước tối hôm qua, đám người Lý Húc chắc chắn sẽ vô cùng vui mừng. Tiết Thế Hùng là dũng tướng nổi danh đương triều, có tiến cử của hắn, hy vọng thăng quan của mọi người lại tăng thêm vài phần. Nhưng trải qua một trận huyết chiến đêm qua, giờ phút này mọi người thà để lại toàn bộ công danh trên người, cũng muốn đánh thức huynh đệ tốt chết trận kia dậy. Bởi vậy biểu hiện trên người không khỏi, chỉ là thần nhiên chấp tay, coi như đáp lại.

Tiết Thế Hùng thân là tướng quân tam phẩm, chức vị cao hơn mọi người nhiều. Thấy đoàn người lãnh đạm với tướng quân đại nhân như vậy, thân binh bên cạnh hắn bất giác bất bình, trong lỗ mũi hừ nhẹ một tiếng, định tiến lên quở trách. Mới đi chuyển bước chân, lại bị tướng quân nhà mình dùng ánh mắt trừng lại.

Lưu Hoàng Cơ làm người lão làng, nhìn thấy hành động của mấy tên thân binh, đã biết rõ Tiết Sĩ Hùng khó chịu, thở dài, thấp giọng hướng đối phương giải thích: “Đêm qua đánh một trận, các huynh đệ tử thương thảm trọng. Mọi người lúc này trong lòng cực kỳ khổ sở, nếu có chỗ thất lễ, kính xin Tiết tướng quân thông cảm!”

Nghe lời ấy, Tiết Thế Hùng cũng buồn bã. Hắn thở dài, trả lời: “Nếu không có các huynh đệ liều mình cứu giúp, đầu của Tiết mỗ chắc chắn sẽ bị tên tặc tử cao giọng nói xinh đẹp cắt đi thắp một mối. Đại ân cứu mạng trước mặt, Tiết mỗ sao dám châm ngòi lung tung. Chư vị huynh đệ cứ yên tâm, ngày khác

đội chinh đồn binh mã, Tiết mỗ cần phải quay lại đây, lấy máu của mỹ nhân trả thù cho tráng sĩ đã chết!”

“Chuyện báo thù, cũng không vội nhắc tới, cứ loạn như vậy, không cần mỹ nhân truy sát, chúng ta tự thiêu đốt! Ai còn mạng trở lại Liêu Tây!” Vũ Văn Sĩ xích lại gần, mang theo vài phần trách mắng nhắc nhở.

“Đó là tất nhiên!” Tiết Thế Hùng gật đầu, trên mặt không khỏi hiện ra vài phần xấu hổ. Đồng thời, trong lòng hắn âm thầm cảm thấy thừa thốt., Không rõ quan hệ giữa Vũ Văn gia và Lý gia như thế nào đột nhiên tốt lên. Từ sau khi Lý Uyên thất sủng trước mặt Hoàng thượng, vũ văn giảng giải rất tốt liền trong sáng tối ngăm hạ thủ với Lý Uyên. Không nghĩ tới thời khắc mấu chốt, đưa lương thực cứu Vũ Văn thuật lại là bộ tướng của Lý Uyên. Mà đêm qua liêu minh bảo vệ lợi ích của Lý Uyên bộ, lại là con trai Vũ Văn thuật lại.

Nghĩ lại một chút, giờ phút này đoàn người đều hăm sâu trong Cao Trảo Lệ Cảnh, còn có thể còn sống trở về nước hay không còn chưa biết. Lúc này lại phân chia nhà của các người, không khỏi quá thiếu tâm cơ. Nghĩ đến đây, nghi hoặc trong lòng đã được giải quyết, bồi thêm một khuôn mặt tươi cười, thấp giọng bổ sung: “Cho nên, Tiết mỗ mới phải mấy vị tráng sĩ trợ giúp. Ta thấy binh lính bài mỹ câu cao, nhân số tuy đông nhưng lại thiếu huấn luyện. Nếu giao chiến chính diện với nhân số, chưa chắc là đối thủ của chúng ta...”

“Ba mươi vạn người đã không còn chiến đấu, còn gì mà dũng mãnh...”

“Tiết tướng quân có chuyện gì cứ việc nói, chúng ta nghe theo hiệu lệnh của ngài là được!”

Vũ Văn sĩ theo đuôi, hai người Lưu Hoảng Cơ gần như đồng thời trả lời. Tiết Thế Hùng lại chấp tay, hạ thấp thanh âm giải thích cho mọi người: “Hơn ba ngàn binh mã của chúng ta vốn là tinh binh bách chiến, đói khát lâu ngày mới mất đi ý chí chiến đấu. Nếu như có thể dưỡng túc tinh thần bọn họ, tất có thể giết ra một con đường máu. Chỉ là những người này thực sự không phải tất cả đều là thủ hạ của Tiết mỗ...”

“Không phải thuộc hạ tướng quân, vậy bọn họ là thuộc hạ của ai?” Vũ Văn sĩ cau mày truy hỏi, căn bản không thông cảm cho Tiết Thế Hùng khó xử.

Tiết Thế Hùng lại thở dài, đem nhánh binh mã này thuộc từng cái một. Nửa tháng trước, Vũ Văn kể lại lão tướng quân từng phái mấy ngàn kỵ binh trở về, ở Bạc Mẫn trại chờ đợi quân lương tiếp tế. Bởi vậy, sau khi thất bại trong trận chiến Tát thủy., Mấy chục vạn đại quân đều coi Bạc Mẫn trại trở thành cọng cỏ cứu mạng. Một trận chiến mã yểm nước, sĩ tốt may mắn thoát khỏi Sinh Thiên đều hướng về phía Triều Xi trại liều mạng, đợi chạy trốn tới trong trại, mới biết được mấy ngàn thiết kỵ kia ra khỏi trại đi cứu viện đoàn người, đã sớm bị mỹ nhân cao một câu diệt sạch hết ở trên đường rồi.

Đoàn người Lục Thần vô chủ, định xoay người lại trốn, một câu cao mỹ nhân đã vây quanh doanh trại bốn phía. Bất đắc dĩ, mọi người đề cử Tiết Thế Hùng này là người có chức vị cao nhất trong đám tàn binh làm thủ lĩnh, xuất thân từ đội ngũ của Tả Vũ Vệ là Lưu Vũ Chu cũng bởi vì hắn dũng mãnh thiện chiến, nên được Tiết Thế Hùng tạm thời đề bạt làm kỵ binh.

Mỹ nhân trên cao tính cách tàn nhẫn, sau khi bắt được tù binh thì chém giết ngay tại chỗ. Tàn binh trong trại bị uy hiếp thành một sợi dây thừng, liều mạng chống cự, đánh lui nhân số mỹ lệ cao hơn mười lần. Về sau, mỹ nhân kia thấy cường công thương vong quá lớn, đổi lại dùng sách lược cường công tổn thương, chuẩn bị đem tàn binh trong doanh trại chết đói. Đám người Lưu Hoảng Cơ, Lý Húc liều chết đánh tới, mọi người mới có cơ hội chạy thoát....

“Tiết tướng quân nếu đã bị đề cử làm đầu lĩnh, vậy tiếp tục hiệu lệnh mọi người là được. Chúng ta bất tài, nguyện dưới trướng tướng quân giúp một tay!” Nghe Tiết Thế Hùng giới thiệu xong, Lưu Hoảng Cơ lập tức tỏ thái độ.

“Cả đám người đều do Lưu tướng quân cứu, tướng lĩnh quân này, nên được Lưu tướng quân đảm nhiệm mới đúng!” Tiết Thế Hùng liên tục khoát tay, nhỏ giọng khiêm nhường.

Lính binh đánh giặc, tối kỵ nhất lệnh xuất hiện nhiều môn. Tiết Thế Hùng chức quan tuy cao, nhưng trước mắt quân

lượng, sĩ tốt thiện chiến, bao gồm cả những kỵ binh dưới trướng Lưu Võ Chu, đều bị Lưu Hoảng Cơ khống chế. Cho nên, hãn tình nguyện để Lưu Hoảng Cơ hiền lành, cũng không muốn trong tương lai hành quân để mọi người không biết phải làm thế nào.

Lưu Hoảng Cơ lại không có tâm tư tranh giành quyền lãnh đạo tàn binh này, lắc đầu nói: “Tướng quân hành ngũ nhiều năm, lịch duyệt, kinh nghiệm và chức vị đều rất cao đến mặt tướng, cho nên binh mã này vẫn do tướng quân hiệu lệnh, Lưu mỗ sẽ toàn lực hiệp trợ, phân ưu cho tướng quân!”

“Không bằng như vậy, Tiết tướng quân làm chủ, còn làm phó tướng quân. Quân lương lại do Vương tham gia chủ quản, kỵ binh liên do Lý giáo úy thống lĩnh. Đoàn người chia công tác, tận lực mang toàn bộ nhân mã từ trong tuyết cảnh ra ngoài!” Không đợi Tiết Thế Hùng từ chối lần nữa, Vũ Văn Sĩ và đề nghị ra mặt.

Hắn là con rể đương triều hoàng đế, chức vụ mặc dù không cao, nhưng địa vị lại là số một số hai tôn quý. Do hắn đề nghị, mọi người há có thể không tuân theo. Huống hồ đề nghị này cũng không có gì là lạ, vừa vặn chiếu cố cho tương lai có thể phát sinh xung đột khắp nơi. Cho nên mọi người đều mở miệng biểu thị đồng ý, mồm năm miệng mười lưỡi, chỉ chốc lát công phu đã phủi sạch quan hệ trong quân.

Ngay sau đó, Tiết Thế Hùng triệu tập tất cả các đội quan quân trở lên, nói rõ mục đích cho mọi người biết. Mọi người thấy ân nhân cứu mạng đều không phản đối chi binh mã này lấy Tiết Thế Hùng làm chủ, tự nhiên nhao nhao gật đầu đáp ứng. Tiết Thế Hùng cảm tạ sự tín nhiệm của mọi người trước., Sau đó bổ nhiệm Lưu Hoảng Cơ làm phó tướng của chi binh mã này, cùng với chủ tướng chưởng quản quân vụ. Vũ Văn Sĩ và làm giám quân, chịu trách nhiệm đốc thúc tướng sĩ tuân thủ hiệu lệnh, nghiêm túc kỷ luật. Vương Nguyên thông làm chủ nhân nghề hành quân bạc nhược., Tề quân phá ngưng thành Tư Thương tông quân, chịu trách nhiệm quyết định chi tiêu quân lương mỗi ngày, đồng thời tổ chức nhân thủ bắn săn dọc đường, bổ sung quân nhu. Sau đó tập hợp toàn bộ kỵ binh lại., Cùng với việc lựa ra hơn trăm con ngựa có cước lực tương đối

mạnh mẽ, hợp thành một đoàn kỵ binh. Chức vụ giáo úy do Lý Húc tạm lãnh, Lưu Vũ Chu chỉ huy. Lại tìm hơn năm mươi tên lính già có kinh nghiệm, cưỡi chiến mã đảm nhiệm trinh sát, do Vũ Văn Trọng, hai người Vũ Văn Quý phụ trách thống lĩnh.

Đội sau khi xác định được đoàn đội quan quân, Tiết Thế Hùng lại triệu tập tất cả tàn binh còn lại, xây dựng hỗn loạn, chia sơ lược thành chín đoàn, từng đoàn sai khiến giáo úy, đội chính. Sau đó lại lần nữa hướng đoàn người mình quân kỵ, tỏ vẻ mặc dù đang hỗn loạn, nếu có người một mình rời khỏi đội, hoặc là không tuân lệnh, cũng thích hợp với quân pháp Đại Tù.

“Các huynh đệ, chúng ta còn có hai ngàn thạch lương thực, bốn trăm chiếc chở ngựa.” Tiết Thế Hùng nhảy lên một tảng đá lớn, hướng về mọi người hô. Con số này là hắn mới hỏi từ miệng Vương Nguyên Thông, ngay khi vừa nhảy lên tảng đá, hắn đã đẩy một phần ba con số lương thực lên.

“Nếu như ăn tiết kiệm, mỗi người một cân gạo tính, chúng ta có thể ăn thêm mười lăm ngày nữa, mà từ chỗ nước này đến mười hai ngày lộ trình. Ở giữa có núi, có sông, còn có vô số câu cao mỹ nhân. Ta không muốn miễn cưỡng đoàn người., Chỉ muốn hỏi một câu, các người muốn ngồi chờ chết ở đây hay là theo ta trở về nhà của mình! Muốn về nhà, rút đao của các người ra!” Tiết Thế Hùng nâng giọng, giận dữ hét với mọi người, phảng phất giờ phút này, hắn vẫn dẫn dắt mấy vạn tinh nhuệ chiến đấu.

“Về nhà thôi!” Các tướng sĩ vùng tay hô to.

“Nói lại lần nữa, nếu các người đồng ý cúi đầu thì chỉ có chết, còn lại theo ta về nhà thôi!”

“Về nhà, về nhà, về nhà!” Các binh sĩ lớn tiếng la lên, giờ lên một mảnh rừng rậm do đao mâu tạo thành.

Chương thứ năm vô gia (5)

Thu gom tàn binh, bước quan trọng nhất là thu nạp tàn binh ở trong lòng. Tiết Thế Hùng không hổ là lão tướng quân hành ngũ nhiều năm, chỉ một câu “Về nhà” đã khơi dậy khát vọng cầu sinh của tất cả mọi người. Trong lòng lại lần nữa có mục tiêu, biểu hiện của đám sĩ tốt liền không hề hỗn loạn như lúc mới vừa thoát ly thiên thời. Mệnh lệnh mà chủ tướng phát ra có thể được chấp hành một cách thuận lợi, trật tự khi đại quân tiến vào cũng tốt hơn ban đêm rất nhiều.

Tuy rằng trước mắt đã xâm nhập vào phe địch, mỹ nhân câu cao bất cứ lúc nào cũng có thể đuổi theo. Nhưng Tiết Thế Hùng lại không cho các tướng sĩ nắm mọi cơ hội chạy trốn hết thảy, buổi sáng ngày thứ nhất và buổi chiều đều đi hai mươi dặm, liền chọn một khu vực có nguy hiểm có thể thủ, có nguồn nước để dùng, dựng trại trại cho mọi người nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, đại quân nghỉ ngơi đến giờ Tỵ mới rút doanh, buổi chiều đi ba mươi dặm đường, đến giờ Thân ba khắc, lại sớm bố trí doanh trại. Tiết Thế Hùng vừa phái thám báo bốn phía tìm hiểu quân địch hành động., Một bên phái ra sĩ tốt xạ nghệ tương đối xuất chúng theo Vương Nguyên Thông đến xung quanh doanh địa săn thú. Đồng thời còn chọn hơn ba trăm thân thể cường tráng, khi ở nhà đã từng làm nông binh sống, đến trong sơn cốc tìm kiếm rau dại, nấm, hoa vàng, cải thiện thức ăn cho đoàn người.

Cứ như vậy ba ngày đi xuống, bụng đám sĩ tốt dần no nê, cảm giác khủng hoảng trong lòng dần dần giảm đi, mệt mỏi trên thân thể cũng chậm rãi khôi phục. Tiết Thế Hùng thấy vậy, lại phái ra ba đoàn bộ tốt thích hợp, tập kích một bộ lạc Du Mục hẻo lánh., Dưới sự không phòng bị của đối phương, tất nhiên Tù quân sẽ giành được toàn thắng, ngựa dê, ngựa mã đoạt không dưới trăm đầu, theo đuổi chạy trốn mười lăm dặm mới chịu chiến thắng. Tiết Thế Hùng vui mừng, mỗi người đều nhớ kỹ đại công cho xuất chiến tướng sĩ một lần., Thưởng gạo lương đấu. Đồng thời hạ lệnh đem súc vật cướp bóc giết sạch, nướng thành thịt cho mọi người bồi bổ. Trong lúc nhất thời,

thú này hoan thanh lôi động, cơ hồ mỗi người tin tưởng ở dưới tướng lĩnh anh minh như thế, đoàn người có thể bình an rút về Liêu Tây.

Thấy Tiết Thế Hùng sẽ thu mua nhân tâm như thế, trong đám hộ lương quân liền có người ngầm sinh bất mãn. Trước mắt đây nhánh binh mã này được cứu ra, lương thực mà mọi người dùng cũng là từ Liêu Tây vận chuyển tới, ngay cả địa đồ hành quân hiện tại, đều là do giáo úy hộ lương quân Lý Húc vẽ ở Hoài Viễn trấn, mà không phải là bản đồ địa hình của Liêu Đông trong Đại Tùyn quân! Nhưng tất cả sự tán thưởng đều bị một mình Tiết Thế Hùng gánh lấy, đạo lý này là gì?

Tìm cơ hội rửa vết thương, Võ Sĩ Hoạch tiến đến bên cạnh Lưu Hoảng Cơ, nhỏ giọng biểu đạt sự oán giận của mình. Lưu Hoảng Cơ lại không tức giận, cười cười, thấp giọng an ủi: “Tiết tướng quân kinh nghiệm phong phú, dùng binh lão đến., Vô luận thanh danh vọng, năng lực xa hơn trên ta, binh mã về tay hãn chỉ huy không có gì đáng trách. Đoàn người giờ phút này còn đang trong nguy hiểm, một chút hư danh mặc dù tranh giành có tác dụng gì! Huống hồ lúc trước cứu người chúng ta cũng không phải là vì khiến người ta cảm kích, hoạt động lông gà vỏ tỏi, sĩ tiêu không nên nhìn quá!”

“Ba mươi vạn đại quân đều bị người ta hất tung lên, còn khoe khoang cái gì mà dụng binh lão!” Võ sĩ Lam khinh thường nhếch miệng, nhỏ giọng thì thầm.

“Lộ Đông binh bại, thực sự không phải chỉ là tướng sĩ quá đáng! Nếu như...” Lưu Hoảng thận trọng nhìn khắp nơi, nuốt nửa câu sau vào trong bụng.

Từ lúc ban đêm đập doanh, quân địch hoảng loạn biểu hiện lên suy đoán, một binh sĩ mỹ lệ cao xa không được xưng là dũng mãnh thiện chiến. Nếu như hai bên đều buông tay chạm chân, mười vạn Tùyn quân đủ có thể càn quét nửa Liêu đông. Viễn chinh quân không đến một tháng từ bờ Liêu Thủy Đông đánh thẳng tới dưới thành Bình Hạo., Không phải nói là dũng mãnh phi thường. Vũ Văn kể lại sách lược ứng đối lương thực của tướng quân tại thời điểm cuối, cũng coi như là đúng quy củ. Một trận chiến tất thắng như vậy rơi vào kết quả như thế, chỉ

sợ tội không nên trách phạt đám tướng sĩ. Nhưng người nên phụ trách rốt cuộc là ai, lại không phải một tướng quân xa kỵ nhỏ nhỏ như Lưu Hoảng Cơ có thể bình luận lung tung được.

“Xẹt!” Võ sĩ Chử phun một luồng ác khí vào mũi, không để ý tới Lưu Hoảng Cơ, quay đầu đi tìm Lý Húc cầu. Lại thấy Lý Húc nằm úp sấp trên phiến đá giống như con vịt, đang dùng miếng vải vụng về lau vết thương trên lưng. Khi đêm xuống khỏi doanh trại, trên lưng hắn đã trúng hai mũi tên tên, mà vị trí bị thương kia vừa vặn ở giữa hai xương bả vai, khí lực của mình bị phế bỏ.

“Để ta giúp ngươi!” Võ sĩ Oánh Oánh đi tới, đoạt lấy vải ướt trong tay Lý Húc.

Áo giáp trên người Tùy quân đều là do Tiên hoàng làm ra, chế tạo hoàn mỹ, tính chất kiên cố, cho nên tên bắn không bắn sâu vào trong cơ thể Lý Húc. Nhưng bởi vì thời tiết nóng nực, nên mấy ngày liền đại quân hành tẩu tất cả đều là khu đồi núi rậm rạp, ẩm ướt nặng nề, cho nên vết thương trên lưng Lý Húc có chút lây nhiễm, nhìn qua đỏ hồng một mảng lớn, thật là sợ người.

Nhìn bộ dạng chật vật của Lý Húc, Võ Sĩ Hoạch nhìn không được lắc đầu. Đến suối nước đem vải ướt một lần nữa rửa sạch, sau đó dính nước muối đặc, lau từng chút một mùi mủ xung quanh vết thương, lau lau bên cạnh, nhỏ giọng lầm bầm: “Tiết đại tướng quân kia quá biết dùng người, biết rõ người bị thương, còn mỗi ngày để người mang theo đội tiền đội kỵ binh lui tới chiếu cố...”

“Bị thương ngoài da, không quan trọng.” Lý Húc cắn chặt răng, cố gắng biểu hiện bản thân thật thoải mái. Nước muối sau khi thấm vào vết thương, cảm giác ngứa ngáy của người ta nhẹ đi một chút, nhưng cảm giác thiêu đốt bỏng bỏng lại khiến người ta run rẩy.

“Còn không quan trọng, nếu không phải giáp trụ của giáo úy trên người ngươi chắc chắn, hai mũi tên này đã sớm lấy mạng của ngươi!” Võ Sĩ Hoạch rất không hài lòng quát lớn. Mặc dù Lý Húc là cấp trên trực tiếp của hắn, nhưng tuổi của hắn đã đánh nhiều hơn Lý Húc rất nhiều, quan hệ hai bên lại gần, cho

nên nói chuyện với nhau cũng không có nhiều phân chia tôn ti như vậy.

“Giáp giáp giáo úy? Khục...” Lý Húc đau đến hít một hơi lạnh, hỏi.

“Đương nhiên, người cho rằng giáp này đẹp sao? Quy củ của ta là càng cao, áo giáp càng vững chắc, trên giáo úy, giáp lót bên trong đều thêm Toan Thiết Xích. Bọn Lão Tề lại tốt với người, cho nên bộ giáp này của người so với giáo úy bình thường sử dụng lại dày hơn một chút...” Võ Sĩ Hoạch thấy được Phá Ngưng ở cách đó không xa đang tấy thương, cố ý cất cao giọng nói chuyện.

Hắn tự nói cao hứng, lại không phát hiện lưng của thủ hạ đột nhiên cứng ngắc, không cẩn thận, vải ướt trực tiếp bôi vào vết thương, đau đến mức thân thể Lý Húc run rẩy, cả người cứng ngắc như một con cá chết.

“Ách Khuyết...” Lý Húc không nhìn được phát ra một tiếng than nhẹ.

“Xong ngay thôi, xong ngay thôi!” Võ sĩ Chử vội vàng an ủi Lý Húc. Vừa rồi tay hắn quá nặng, huyết dịch ở miệng vết thương lại chảy ra. Cũng chính là Lý Húc, nếu đổi lại là người cấp trên khác, nhất định sẽ cho hắn một cái bạt tai thật to.

“Không, không có việc gì!” Lý Húc uể oải vô lực, từ khi gia nhập Hộ Lương quân, áo giáp của hắn đều do lão Tề chủ động phối hợp. Từ chính đội trưởng, lữ khách đến giáo úy, mỗi khi tăng một cấp, Tề Phá đều phái người đưa lên áo giáp mới, thuận tiện thu hồi bộ dáng ban đầu không hợp thân phận này. Lý Húc đã quen với cách chiếu cố này, chỉ cảm thấy giáo mặc giáp khác biệt là vì trang phục quân đội nghiêm túc, không nghĩ tới khả năng phòng hộ của hắn có thể có khác biệt lớn như vậy.

Nhìn trộm về hướng đồng bạn đang lau vết thương gần đó, hắn bỗng nhiên phát hiện, sáu mươi ba người ngày trước khi bước quân về, trong đó có nhóm trưởng, đội trưởng, dẫn đội thống lĩnh rõ ràng chiếm một bộ phận rất lớn. Tu vi trở lên, chỉ có một mình Lý Lương chết trận, sáu đội chính cũng chỉ chết trận

một cái, ba mươi nhóm trưởng đến nay còn có hai mươi hai người sống sót, mà binh lính bình thường sau khi bị bắn trúng mũi tên của địch nhân lại còn xa mới “May mắn” như vậy!

Hắn lén nhìn về phía Lưu Hoảng Cơ, trông thấy lão đại ngày thường chăm sóc bản thân lúc này đang nằm phơi nắng trên một phiến đá trên bầu trời. Hai thân binh nhẹ nhàng giơ chân, ngồi xổm bên cạnh hắn dùng vải trắng lau vết thương cho hắn. Cách Lưu Hoảng Cơ không xa là Vũ Văn sĩ đến, tên gia hỏa này rất cục cựa cũng an tĩnh đang ngồi trên một khối đá ném trà thượng phẩm., Mà Vũ Văn gia có hai gia tướng, vô luận Vũ Văn Quý dũng mãnh dị thường hay là Vũ Văn Trọng trung thành tận tâm, đều cúi đầu thổi lửa, một người dùng nồi sắt cướp được thay cho Vũ Văn Sĩ và trà nấu táo, người kia đang cẩn thận từng li từng tí nướng một con thỏ hoang mới bắt được.

“Hóa ra làm giáo úy còn có chút chỗ tốt này!” Lý Húc thở dài, giọng nói đầy uể oải. Ngày đó ba trăm tráng sĩ bước vào doanh trại, mình còn cho rằng mọi người cũng gặp phải nguy hiểm tương tự. Bây giờ mới biết, hóa ra trước khi chết, sinh mệnh con người cũng khác nhau như thế.

“Đương nhiên, nếu không ai còn liều mạng bò lên!” Võ sĩ Oánh Oánh khinh thường trả lời một câu, cầm theo miếng vải bẩn thỉu đến bên dòng suối tẩy rửa.

Bên dòng suối là từng đồng từng đồng sĩ tốt bình thường. Bọn hắn ăn cũng không chú ý nhiều như vậy, tạm thời dùng phiến đá mài thành cái nồi nấu, ngẫu nhiên có người bỏ xuống một miếng thịt, hoặc là mấy cây nấm, là có thể kích phát ra tiếng hoan hô nhỏ.

Khoảnh khắc đó, Lý Húc không biết mình nên vui hay nên buồn. Hắn đột nhiên cảm thấy rất xúc động, rất muốn tìm người đánh một trận. Nắm chặt nắm tay, nhưng trên người không nhắc lên nổi nửa phần lực đạo.

Một cái chớp mắt này, muốn tìm người đánh nhau không chỉ có một mình Lý Húc. Bên ngoài mấy trăm dặm, cá ngựa bên cạnh nước bành trướng, câu cao tương lệ quốc văn đức cũng đặc biệt phiền muộn. Một đám vịt đã nấu chín toàn bộ vỗ cánh

bay lên không trung., Đảo mắt đã biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi. Mặc dù ngày đó quân địch đột phá vòng vây, Át Chi Văn Đức không có ở đây. Nhưng để một đám người lớn như vậy chạy ra ngoài, chiến tranh tiêu diệt phía đông gần như hoàn mỹ đã xuất hiện vẻ tịch mịch. Nếu từ góc độ toàn cục mà nhìn, tỳ vết này còn không chỉ là một chút nhỏ nhỏ!

Lợi dụng nhược điểm hư danh quân chủ quân địch thích hư danh này, Lê Quân thần cao giọng đem hai diệu kế đầu hàng và bội tín sử dụng lặp đi lặp lại, chơi một cách đặc sắc tuyệt luân. Hơn ba mươi vạn binh sĩ võ trang đến rằng Tùy quân., Cứ như vậy, sống sờ bị kéo chết trong Liêu Đông cảnh. Trận thắng này không thể nói là rộng lớn, ở Cao mỗi quốc gia, danh vọng của vương quốc Cao Nguyên và thừa tướng Át Phó văn đức thoáng cái tăng lên đến đỉnh điểm trước nay chưa từng có! Tuy rằng thủ đoạn thủ đoạn thủ thắng của bọn họ nhìn có chút không vẻ vang gì., Nhưng chỉ cần kết quả tốt, ai quan tâm quá trình và thủ đoạn đây? Huống hồ chơi xấu là cái đẹp của tiểu quốc. Nếu tiểu quốc nào đó quang minh chính đại với đại quốc, quốc gia này khẳng định là tự mình tìm chết.

Đây là cơ hội quật khởi mà thượng thương ban thưởng cho trời cao, trước mắt, gần bảy mươi vạn binh mã Đại Tùy ở bên ngoài Liêu Đông thành đã lòng quân pháp phòng. Nếu như Cao Miêu phái người đem tin tức viễn chinh binh sĩ không còn sót lại mã hoàng thủy, tiến hành thôi động, bộ dáng như Tùy quân hùng mạnh chắc chắn không đánh mà lui. Binh sĩ cao cú mượn uy thế đại thắng giết chết Liêu Thủy, chưa chắc không thể bắt được thế hệ tổ tông suốt mấy đời đều tha thiết ước mơ của mình.

Chỉ là điều kiện tiên quyết để phản công là trong cao giai mỹ cảnh không còn kẻ địch tàn phế nữa. Liêu Đông đại địa có rất nhiều hướng về Tần Mộ Sở địa tiểu bộ lạc, bọn họ có thói quen đi theo cường giả. Hôm nay, Cao Thiên đại thắng, bọn họ có thể theo sau Cao Trảo đả mùa thu. Nếu như hậu lộ cao giai vũ mã bị người ta cướp mất., Bọn họ nhất định sẽ không chút do dự lập công chuộc tội cho hoàng đế Đại Tùy hoàng đế bệ hạ. Cho nên, tàn binh chạy trốn kia nhất định phải nhanh

chóng tìm ra. Chỉ cần bọn họ vẫn còn tồn tại một ngày, đại quân Cao Cú Mỹ sẽ không vô ưu vô lự mà giết chết Liêu Hà.

Nhưng tàn binh này lại biến mất trong bóng đêm. Át Chi Văn Đức từng đi tới doanh địa bị đối thủ vứt bỏ, chứng kiến mấy ngàn đồng lửa đã tắt. Từ số lượng dấu chân và phân ngựa xung quanh đồng lửa tính ra, hẳn biết nhân số quân địch đêm nay đến cướp doanh tuyệt đối không vượt quá một ngàn. Chính là một ngàn tử sĩ này đây., Chẳng những tạo ra thương vong lớn gấp ba lần một câu mỹ quân, hơn nữa còn cứu được tàn binh đói bụng mấy ngày nay ra ngoài. Nếu để cho tướng lĩnh một ngàn tử sĩ này trốn ở sau lưng đại quân Cao Cú Lệ, chỉ riêng Át Chi Văn Đức vĩnh viễn sẽ có cảm giác gai nhọn treo sau lưng.

Lão phái năm ngàn kỵ binh truy sát Ô Cốt Hà hai ngày nhưng lại không phát hiện ra bất kỳ tung tích nào của địch nhân. Theo như thủ lĩnh thành chủ Ô Cốt báo lại, đích xác ngày đó có một đội kỵ binh có ý đồ cường công Ô Cốt Thành, nhưng sau khi thủ quân đón đánh, quân địch để lại mấy trăm thi thể, quân địch hoảng sợ rút lui. Đến nay, những thi thể kia vẫn còn chất đồng bên cạnh Ô Cốt Thủy.

“Một vạn thiết kỵ, nếu quân địch có một vạn thiết kỵ, dám ngu ngốc các ngươi đã sớm ném Ô Cốt thành đi rồi!” Át Chi Văn Đức chửi mắng đám tin tức Ô Cốt thành. Y tuyệt không tin có một vạn thiết kỵ từng xuất hiện gần Ô Cốt thành, chỉ có một khả năng duy nhất đó là binh mã này dùng tốc độ nhanh chóng di chuyển, lừa gạt được thủ lĩnh Ô Cốt thành, đồng thời cùng một ngày trời đánh lén liên doanh bên ngoài Bạc Cốt trại.

Lợi dụng kỵ binh hành quân nhiều lần, tạo cho quân địch cảm giác sau khi áp cảnh lại rút lui, nửa đêm lại nhanh chóng xông lên Liên doanh, sau đó như gió cuốn đi! Nếu như sự thật là như thế, chi kỵ binh này có thể nói là một chi Thiết quân, bọn họ một ngày một đêm ngựa không ngừng vó chạy hơn hai trăm dặm, hơn nữa còn có thể lực quyết tử trùng kích về phía đại doanh Cao Trảo Lệ.

“Nhưng nếu như làm như vậy, những binh lính từ Triều Hi trại xông ra đi đâu rồi? Không lẽ lại dẫn theo mấy ngàn binh mã

đến cướp quân đến đây à!” Ất Chi Văn Đức nghĩ trăm mối mà vẫn không có lời giải đáp. Từ khi dâng lên Tùy quân Chủ trọng Tùy, hấn đã có được một phần bản đồ Liêu Đông do các tướng lĩnh ban phát, ở trên bản đồ đó., Con đường mà Tùy quân nắm giữ chỉ có con đường là từ Đại Lương Hà Chuyển Ô Cốt Thủy, trên địa đồ của Đại Tùy quân, ngoại trừ nội quốc và Phù Dư thành, các địa vực khác đều trống rỗng. (Chú thích)

“Người đâu! Đừng cho ca, đây gỗ cùng tam trại Thương Nham lưu thủ đưa tin!” Đột nhiên, Ất Chi Văn Đức kêu to lên. Đây cũng không phải là trống rỗng, thân là Thừa tướng câu cao, hấn biết mấy tồn tại ở biên giới hoang sơn dã lĩnh vừa mới quy phụ câu hoa mỹ không bao lâu, các trại tư binh bây giờ đều tụ tập dưới trướng mình, nếu lúc này trong tay Tùy quân có một tấm bản đồ, mấy bảo trại chính là nữ nhân cởi bỏ quần áo.

“Đưa tin cho Tam trại, bảo bọn họ chớ chú ý động tĩnh xung quanh. Bản Tướng lập tức phái đại quân đuổi tới, cho dù đào sâu ba thước đất cũng phải móc Tùy Nhân ra!”

“Truyền tin cho tam trại, ngàn dặm lửa đốt!” Trong đồng ruộng trống trải, khoái mã đưa tin gõ ra một tràng âm thanh trống vàng.

Chú 1: 1, tức là bốn bình. Trong nước lập tức tập hợp lại. Anh trai phía sau chớ trại, tức là đã thông hóa, trên địa đồ thay Tùy lại không có thành trì, Đường ở đây thiết hạ ca chớ châu.

Chương thứ năm vô gia (5)

Tiết Thế Hùng tướng quân không thích trốn trong núi bị đào, vào ngày thứ năm sau khi rời khỏi Bạc Bạt trại, hấn đột nhiên suất lĩnh đại quân xuất hiện phụ cận Thương Nham trại ở phía đông bắc Bạc trại hơn bốn trăm dặm. Trước tiên dùng hơn ba trăm tàn binh già nua đóng giả làm bộ lạc người lam nhân, đánh cướp thôn trang phụ cận Thương Nham trại, đơi Ba Dã Vương của Thương Nham trại suất quân xuất sơn tiêu diệt, hơn ba ngàn Tùy quân đột nhiên từ trong rừng cây xông ra.

Thương Nham trại quân đình đại bộ phận đều bị Ất Văn Đức điều đến phụ cận Mã Khánh Thủy chặt đứt đường lui Tùy quân, toàn bộ binh mã lưu lại trong trại bất quá hơn bảy trăm người, hơn nữa nhiều là hạng người già yếu. Điểm binh lực này căn bản không đủ nhét kẽ răng cho Tiết Thế Hùng, chiến đấu chỉ kéo dài không đến nửa canh giờ, Ba Dã Vương bị mũi tên lạnh bắn chết, toàn quân bảy trăm binh lính bị diệt.

Lập tức, Tiết Thế Hùng tiến lên dùng thế sét đánh không kịp bưng tai giết vào kho Nghiệp trại, sau khi tung binh một phen, đốt cháy cả đồng đá vụn, sau đó, quân xuất khỏi kho đá, chỉ thắng binh phong cách doanh trại không đến trăm dặm, dừng có đóng trại. Ca chớ có đóng trại sợ quá đóng chặt quân, không dám nghênh chiến. Tiết Thế Hùng cũng không mạnh mẽ nghênh chiến, sai người một tay đem hoa màu trong ruộng trại thiêu sạch sẽ, sau đó lại biến mất ở sâu trong dãy núi.

Ba ngày sau, Tùy quân nghênh ngang xuất hiện ở trước trại gỗ. Quân thủ doanh Mộc Đát trại không thể ngăn cản, trơ mắt nhìn mấy con ngựa của bộ lạc Du Mục bên ngoài “vù trại” không còn kịp đào tẩu. Sau đó, cả đội tùy quân thoát thai hoán cốt, sau khi được thêm hai đoàn kỵ binh, còn làm cho gần một ngàn binh sĩ có chiến mã thay đi bộ thay.

Tàn binh khôi phục sức sống không còn chậm chạp bò trong núi nữa, bọn chúng dùng tốc độ một ngày một đêm cưỡng ép quân đội một trăm năm mươi dặm né tránh đại quân câu mã đến đây cứu viện Mộc Đát trại, trước tiên đi hướng bắc vẫy

một thương, tạo thành hình tượng chuẩn bị đầu nhập vào nước Điền của Đại Tùý thần thần. Lập tức hướng nam, nước lũ chảy thành sông chạy tới thành mới.

Liêu Đông bị quấy rối, các bộ lạc đã quen với hình tượng của Tùý quân là nhân nghĩa, đột nhiên phát hiện, tàn binh đánh cò Đại Tùý có thể so với đạo phi. Đạo phi đánh cướp chú ý đến phúc căn, sau khi cướp được tiền lương thường sẽ không gây họa cho hoa màu trong đất nữa., Gia súc trong lan, nơi đám tàn binh này đi qua, ngay cả giếng nước cũng không buông tha. Đuổi theo phía sau năm vạn câu đại quân cao to, trong vô hình bị người ta ngăn cách, đất đai thanh dã, tiếp tế khó cung cấp., Không thể không dừng lại lần lượt đến gần bộ lạc, bảo trại xin lương thảo. Mà chủ nhân các bảo trại và đầu lĩnh bộ lạc sau khi vượt qua so sánh lại nhận rõ một sự thật như vậy, cho dù thỏa mãn nhu cầu bình thường của năm vạn quân chính quy, so với thỏa mãn ba ngàn đạo phi bắt chẹt vợ vét tài sản còn khó hơn nhiều.

Đầu tháng tám, tàn binh đã tu sửa mười hai ngày phá vây nhưng không thể quay về Mục Tây theo kế hoạch ban đầu mà bị quân phòng thủ của tân thành ngăn cản ở bờ bắc. Tình huống phía trước không rõ, Tiết Thế Hùng không dám trực tiếp xuyên qua quân địch ngăn cản, quay đầu lại hướng Đông Sát tướng trở về.

“Bọn hấn sắp xong đời rồi, binh mã của chúng ta ở ngay gần Mộc Cột trại. Hai bên giáp công, mỗi người một ngụm nước bọt cũng có thể dim đám tùy quân này chết đuối!” Thành Tân lưu thủ nhìn khói bụi đi xa, cao hứng nói. Vì mau chóng giải quyết con sói hoang dạo chơi chung quanh này, hấn lưu lại hai vạn binh sĩ thủ thành, dẫn dắt một vạn tinh nhuệ truy kích quân địch.

“Đánh tan hấn, chúng ta về nhà!” Sau khi nghe được tin tức thủ quân thành mới theo đuôi tới, Tiết Thế Hùng cười lạnh một tiếng, lệnh cho đại quân dừng bước trên một sườn núi vô danh ở bờ sông.

triền núi kia là một gò đất dài chừng hai mươi dặm, ở bên rìa dãy núi, bị nước tiểu sa mạc cắt thành hai bộ phận Nam Bắc.

Bởi vì Tiết Thế Hùng ở đây kết trại đóng ngựa, năm sau, gò đất này có một cái tên hơi vang dội, đóng sườn núi.

Lý Húc và Lưu Vũ Chu đều dẫn đầu một đoàn kỵ binh mai phục ở trong một vùng đất trũng cách sườn bắc năm dặm. Liên tục nhiều khách xâu lại bốn, bọn cường đạo năm ngày, sĩ tốt tâm trạng rất bức bối. Bộ hạ Lưu Vũ Chu vẫn còn tốt., Bọn họ đã thấy người đẹp nào đối đãi với đồng bào của mình như thế nào, cho nên khi đồ sát bách tính đối phương, cảm giác chẳng qua chỉ là lấy oán báo oán. Quân sĩ hộ lương ban đầu dưới trướng Lý Húc rất khó tiếp nhận loại cách này, trong bọn họ có rất nhiều người cũng từng đọc sách như Lý Húc., Trong mắt binh mã đến từ Trung Nguyên vương triều vẫn là nhân nghĩa chi sư, nơi đi qua mùa thu không hề phạm. Lại không nghĩ tới lại giết nhân dân, lược người dê bò, đốt phòng ốc lều trại, hủy hoại màu người ta, loại chuyện này cần bản thân tự tay tới hoàn thành.

Nhưng tất cả mọi người không thể không thừa nhận, biện pháp này của Tiết Thế Hùng rất hữu hiệu. Cho tới tận khi gặp phải tân thành thủ quân, các bộ lạc cùng bảo trại lớn nhỏ ven đường cơ hồ tránh xa ba ngàn tàn binh vừa mới xuất đầu này. Có bộ lạc còn vụng trộm đưa tới dê bò cùng xào gạo, chỉ cầu lá cờ của Vương Sư không xuất hiện ở phụ cận bãi chăn nuôi của họ.

“Con bà nó chứ, không ngờ lão tử lại làm cường đạo như vậy đã ghìen lắm rồi!” Trình độ của lão lữ là Cao Tường đứng bên cạnh Lý Húc, lặng lẽ nói thầm. Với tốc độ tiến lên của tân thành thủ quân, bọn họ đi vào khu phục kích còn cần một khoảng thời gian, dưới dục vọng khát máu thiêu đốt, Cao Tường cảm thấy sống mũi run lên, muốn nói mấy lời vô nghĩa để dời sự chú ý của mình.

“Hôm nay cho dù chết, ta cũng đủ vốn. Vô luận như thế nào, chúng ta đem Cao Mi Lệ tạp chủng gieo vạ lây!” Một lữ khách khác đề bạt lên, Nguyên Trọng Văn liếm môi khô khốc hưởng ứng. Hắn đến từ phủ binh Lạc Châu, phục kích Ba Dã Vương., Bởi vì trận chém giết hai gã đầu bếp của đối phương, được ghi công một lần, thưởng một nữ nhân cướp của đại hộ gia đình trong trại. Cho dù hôm sau nữ nhân kia đã bị Tùy quân bỏ lại,

trong lòng Nguyên Trọng Văn vẫn hết sức thỏa mãn mình đã trở thành nam nhân một lần.

“Nhân nghĩa là làm bộ cho người ta nhìn, phía sau tướng quân nào không có mấy ngàn bộ bạch cốt xếp chồng ở đó!” Võ sĩ Chử Vụng trộm nhìn thoáng qua Lý Húc càng ngày càng nghiêm túc cười nói, nhỏ giọng nói. Khi nào làm ra xung đột với sở học bình sinh của mình thì phát sinh xung đột với nhau., Hơn nữa đột nhiên phát hiện làm ác so với làm việc thiện càng dễ sinh tồn, hắn không thể không tìm cho mình một lý do để an tâm. Sau khi tìm được lý do này, ánh mắt đọc sách trong lúc nhất thời trở nên ngang ngược và thô bạo.

Không riêng gì hắn, loại khí tức thô bạo này gần như lây nhiễm tất cả mọi người. Một bên là về nhà cùng sinh tồn hấp dẫn, trong đó còn kèm theo khoái cảm báo thù giết chóc và cướp đoạt, bên kia là ôm lý niệm trong lòng bị cắt đầu thành phật tháp, mỗi người đều biết mình nên lựa chọn cái gì.

Tương lai trở lại Trung Nguyên, có lẽ trong một đêm khó ngủ nào đó, bọn họ sẽ nhìn hai tay tự trách mình. Nhưng hiện tại, bọn họ theo bản năng lựa chọn một con đường sinh tồn.

Mặc cho con đường sinh tồn này phải lót theo vô số thi thể.

Lý Húc kéo hắc phong đứng hàng đầu trong đội ngũ. Tâm của hắn cũng nôn nóng giống như đám võ sĩ Võ Sĩ Hoạch, ánh mắt giống như cắn máu mọi người. Ánh mặt trời chiều chiếu từ phía tây, chiếu đến khiến hắn không thể không híp mắt lại, nhưng trong nháy mắt hai con ngươi chuyển động, lộ ra ánh mắt hung ác.

Hơn mười ngày qua, hắn không tham dự trả thù đối với dân chúng cao giai xinh đẹp, cũng không hưởng thụ được những nữ nhân cướp đoạt. Nhưng hắn chấp hành mấy lần tàn sát tù binh cùng cướp sạch bộ lạc mệnh lệnh. Có một số tù binh không thể xưng là binh lính., Bọn họ chỉ là trẻ con cùng trẻ con cầm lão nhân cùng đao thương vẻ mặt, nhưng Lý Húc vẫn không chút do dự sai người chém bọn họ đến bên cạnh hố đất do đối phương tự tay đào. Ba mươi vạn không giết tù binh, nhân nghĩa chi sư không hạ thấp thân thể đều ở bên cạnh Mã Nhung Thủy, không ai dám mạo hiểm giống như vậy nữa.

“Ta dẫn theo ba trăm người bước vào doanh trại, hai trăm ba mươi bảy người chết rồi, ta còn sống, bởi vì ta là giáo úy, bọn họ không phải!”

“Ta giết sạch những tù binh và dân chúng này, vì chính mình mà về nhà. Bởi vì ta là người Tùy, bọn họ là mỹ nhân câu cao!” Trong mỗi ngày, ý nghĩ hỗn loạn khiến cho thiếu niên gần như điên cuồng. Những ý niệm cổ quái tra tấn người khác này hẳn không có chỗ nào để nói, cũng sẽ không có ai lý giải.

Lưu Hoảng Cơ là một huynh trưởng tốt, hẳn biết chỉ điểm cho Lý Húc về phương diện xử sự làm người. Nhưng hẳn không thể lý giải nổi sâu não trong lòng Lý Húc đối với cái chết của đồng bọn. Cũng không thể lý giải tại sao trong mắt Lý Húc, dân chúng địch quốc lại giống cha và cậu của mình. Hẳn sinh ra đã là Hữu Huân vệ, tuy rằng từng nghèo túng, nhưng dù sao cũng quen thuộc bậc cao nhân.

Vũ Văn Sĩ và Vũ Văn Sĩ càng không phải là đối tượng để nói chuyện, từ chỗ của hắn, Lý Húc chỉ có thể thu hoạch được đả kích cùng giễu cợt. Mặc dù trước mắt không có lợi ích gia tộc để tranh giành, Vũ Văn Sĩ cùng lười nhìn có vẻ bình thường. Nhưng dù sao hắn xuất thân cao quý, hoàn cảnh sinh trưởng của Lý Húc không hợp với nhau.

Mấy ngày liên tiếp, sự uy hiếp và sự áy náy khi tử vong khiến thiếu niên càng lúc càng suy sụp. Lời của hắn càng lúc càng ít, nhưng tính cách lại càng ngày càng quái gở. Bất kể là trưởng lão bộ lạc tới xin tha đồng bạn của mình hay đến đây xin tha., Trong lòng hắn luôn mang theo một loại xúc động muốn rút đao. Loại cảm giác thô bạo này rất dọa người, ít nhất có hai trưởng lão Vô Danh bộ lạc vì chuyện này mà cầm loan đao màu đen trong tay, tùy thời có thể đánh trả cho thiếu niên kia hai mươi con dê. Mà những binh sĩ mới bổ sung thêm vào đám người dưới trướng Lý Húc, cũng theo bản năng mà phục tùng những thiếu niên tuổi tác nhỏ hơn mình gần một nửa.

“Giáo úy đại nhân nhà ngươi như một con mãnh thú!” Có người lên trao đổi cái nhìn với Võ Sĩ Hoạch.

“Giáo úy đại nhân nhà ta từng bị Đột Quyết gọi là phụ ly, phụ ly là cái gì, các ngươi có biết không, chính là Lang Vương!”

Võ Sĩ Hoạch dùng những lời giảng để nói, khoe khoang mọi người: “Năm đó, giáo úy nhà ta mới chỉ mười bốn tuổi, một mình xông vào doanh trướng của Đột Quyết, chém chết hơn ba mươi người!”

“Trách không được, trách không được thanh niên như vậy đã làm giáo úy!” Các phủ binh lặng lẽ tán thưởng. Trừ cảm kích với ân cứu mạng ra, trong lòng tăng thêm vài phần sợ hãi.

Lý Húc không nghe được những lời này, từ ngày Trương Tú đi theo Lý Kiến Thành Đông Phản, bên cạnh hắn ta đã không còn tâm phúc thích mách lẻo. Mấy thân binh lúc Mã Đạp Liên doanh đều chết trận, thân vệ lâm thời kéo đến tuổi tác quá lớn, căn bản không có tiếng nói chung với thiếu niên.

Có đôi khi, Lý Húc rất muốn chiến tử, ảo tưởng mình chiến tử cường liệt trong quân địch, lưu lại một hình tượng quang huy vạn tượng cho hậu nhân, đồng thời cũng không cần để ý tới vô số phiền não trong lòng nữa. Nhưng mỗi lần lao vào trong quân địch, hắn lại theo bản năng vung đao., Những chiêu thức lâm chiến sư phụ đồng thợ dạy hắn tuy rằng rải rác, sau khi được tướng quân tài giỏi giỏi chỉ điểm, lại trở nên tuyền thật dụng. Sau ba chiêu trên chiến trường, quân địch đối diện đã thấp xuống. Ngay sau đó, Lý Húc không thể không ngưng thần đối phó với đối thủ tiếp theo, mãi tới khi toàn bộ chiến đấu kết thúc.

Mỗi lần chiến đấu kết thúc, người thiếu niên đều kinh ngạc phát hiện, ở giữa đao quang cùng huyết vũ, mình phiền não ít nhất, tiện tay vung đao mang đến không phải khoái cảm, mà là yên tĩnh tĩnh., Hầu như có thể không nghĩ gì đến sự tập trung cùng yên tĩnh. Loại cảm giác này càng ngày càng khiến hắn khát vọng chiến đấu, sát khí trên người cũng càng ngày càng đậm đặc. Trên chiến trường, Võ Sĩ Hoạch, Cao Tường vừa bổ sung, Nguyên Trọng Văn đều đặc biệt thích đi bên cạnh Lý Húc, bởi vì gần đây trên người Giáo úy đại nhân đột nhiên xuất hiện cảm giác tàn nhẫn, mặc dù lúc bình thường đâm người khó chịu, nhưng kết quả trên chiến trường lại thường là đánh đâu thắng đó.

Đột nhiên, thiếu niên giống như con sói giờ ngón tay lên, hai đoàn, sáu trăm kỵ binh đồng thời dùng tay che miệng ngựa lại. Quân địch xuất hiện, theo ánh nắng chiều chậm rãi xuất hiện trên cánh đồng bát ngát phương xa.

Trong nháy mắt yên tĩnh trở lại, mọi người phát hiện nơi đây gió thổi rất lớn, gió từ đông bắc hướng về phía tây nam. Đồng thời, ánh mặt trời ở phía tây rất chói mắt.

Đồng thời khi bị quân địch phát hiện, Tân Thành thủ hộ cũng phát hiện con mồi của mình. Hắn từ quy mô quân địch, hắn thậm chí đoán được phụ cận sẽ có mai phục, cho nên hắn ra lệnh cho sáu ngàn binh sĩ áp đảo., Hai ngàn binh sĩ canh gác bên sườn, hai ngàn binh sĩ làm hậu vệ. Bên kia bờ sông, hắn không bỏ bất cứ binh sĩ nào. Tùy quân không thể có chiến thuyền lên bờ, nếu không bọn họ sớm đã xuôi dòng vượt qua thành mới, căn bản không cần tốn nhiều công sức như vậy để dẫn quân đến.

Cao Lộc không định cố thủ, mặc dù như thế hắn có thể đem quân địch ngăn chặn, cho đến khi năm vạn đại quân theo đuôi đến. Nhưng nếu làm như vậy, công lao phân nhánh cho hắn sẽ mỏng đi rất nhiều. Dưới trướng mình một vạn người này là tinh nhuệ, hắn không tin một vạn tinh nhuệ không cách nào đánh tan ba ngàn tàn tở.

Tiết Thế Hùng cũng không có ý định thủ, mặc dù địa thế của Tùy quân rất chiếm tiện nghi. Nhưng cung tiễn trong quân không đủ, song phương một khi giằng co thời gian dài, một phe mình cũng không chiếm tiện nghi. Cho nên, khi mỹ nhân cao giai vừa mới tới gần gò đất, hắn liền đánh trống trận, điều động toàn bộ binh lính trên sườn núi ngoại trừ thân vệ đi xuống.

Hai nhánh quân đội mặc phục màu khác nhau chậm rãi bước tới gần, một nhánh chiếm địa lợi, có hai mươi ba đội quân quân (bách nhân), một nhánh khác chiếm cứ bầu trời, có sáu mươi đội quân. Mặt đất dưới chân bắt đầu chậm rãi rung động, đầu tiên là rất nhỏ, sau đó càng ngày càng lớn, phẳng phất như động đất, làm cho lòng người run lên.

Đột nhiên bầu trời tối sầm lại, núi lở, âm thanh của nước sông hoàn toàn biến mất.

Hơn vạn mũi tên lông vũ bao trùm bầu trời, vô số người bắt đầu gia tăng tốc độ chạy, vô số người trong quá trình chạy trốn chết dưới tên, ngay cả hừ hừ cũng không có, ngã thẳng xuống. Đồng bọn phía sau không chút do dự giẫm qua thi thể hân, tiếp tục vọt tới trước vũ tiễn của quân địch. Nước sông lập tức đỏ lên, không biết máu từ đâu chảy tới, cũng không biết thân thể ai.

Cung thủ song phương đều chỉ nới lỏng dây cung hai lần, liền rút yêu đao ra. Trong khoảng cách gần như vậy, thanh thế cung tên tuy lớn, nhưng hiệu quả thực tế chưa hẳn lý tưởng. Chân chính có thể tạo thành sát thương đại quy mô, còn là thanh âm đao lung, đao thép vào xương, đả kích sĩ khí đối với sĩ khí địch nhân lớn hơn nhiều.

Dưới tà dương, một dòng máu cuộn cuộn chảy về phía tây!

Chú: Liêu thủy là nhánh của Liêu Hà, chảy về phía đông nam vào Liêu Hà.

Chương thứ năm không có nhà (lục)

Song phương vừa mới bắt đầu tiếp xúc, Tân Thành thủ hộ bắt đầu hồi hận. Lúc đầu phán đoán của hắn không sai, nhóm Tùy quân trước mắt này đích thật là một đám tàn binh tổ hợp lung tung, từ những khu vực sơ hở trong trận hình của bọn họ có thể nhìn ra, những người này ở cùng một chỗ tác chiến không bao lâu.

Nhưng là, đám tàn quân này tổ hợp lại với nhau, thế mà trên người lại bộc phát ra sức chiến đấu kinh người. Số người so với đối phương còn ít hơn một nửa, vậy mà chính diện vọt vào phương trận của cao giai mỹ nhân. Trong đội ngũ của bọn họ tồn tại vô số chỗ thiếu sót, nhưng vào lúc này, những chỗ thiếu sót kia lại như là cương trùy.

Đầu thứ nhất thiết đi, liền đem một cái đồng cao một câu mỹ nhân rơi xuống một tầng dày.

Binh sĩ cao một câu đi trước kêu thảm thiết ngã xuống, khó có thể tin nhìn thấy hoành đao của địch nhân từ trong thân thể của mình rút ra, mang theo một mảng huyết quang đâm về phía đồng bạn bên cạnh. Ngay sau đó, hắn nghe thấy đồng bạn kêu thảm thiết, thấy đồng bạn ngã xuống bên cạnh mình, thấy một Tùy nhân tướng mạo không khác mình, liền cười lớn ngã xuống giữa đám bụi bặm.

Thế công của mỹ nhân Cú Cao đột ngột dừng lại, nương theo tiếng va chạm cực lớn, đội ngũ địch ta hai bên nháy mắt đã thay đổi hình dáng. Các binh sĩ mặt đối mặt dùng tấm thuẫn đề lên đối thủ, dùng hoành đao., Trường mâu ở giữa khe hở thuẫn cùng cánh tay đâm vào nhau, không ngừng có người kêu thảm thiết ngã nhào, song phương hàng ngũ đều không chịu lui về phía sau nửa bước. Người còn sống thì dẫm lên thân đồng bạn, theo sau bỗng dựng vung đao mâu, người bị thương lớn tiếng kêu khóc, lại khẩn cầu không có bất cứ thương hại gì.

Binh lính xông lên hàng trước đã nhanh chóng liêu mạng, nhưng binh lính hàng sau lại bất chấp tất cả xô đẩy lẫn nhau, máu thịt bay tứ tung!

Tùy quân ra sức đẩy ưu thế địa lợi về phía trước, cố gắng chen lên sườn núi của mỹ nhân cao một câu, bằng vào ưu thế nhân số dùng sức lao xuống, cố gắng ép Tùy quân thành thịt vụn. Thời gian giằng co ngăn ngui mà dài đằng đặc, vô số sinh mệnh trở lại vòng tay trên mặt đất, vô số linh hồn bay lên không trung, quuyến luyến đôi thân thể của mình trong gió, không cừu hận, chỉ có sự quuyến luyến đối với sinh mệnh.

Trường phong hiu quạnh, nước chảy thăm thẳm, nghiêng nghiêng rừng núi sông nhuộm một màu đỏ vàng tươi. Trường thiên hạ, cỏ xanh giữa, chiến kỳ như lửa bay múa cuộn cuộn.

Mỹ nhân cao giọng từ từ lui về phía sau, tuy nhân số bọn họ gần gấp ba lần đôi phương nhưng sát khí bộc phát trên người đôi phương không chỉ gấp trăm lần.

Người đàn ông trước mắt tựa như người chèo chống hai bên bờ sông, mỗi một bước tiến lên đều phát ra một tiếng kêu chĩnh tề. Mà danh hào kia giống như ma chú, ngăn ngùn chỉ có hai âm tiết, lại khiến vô số người hai mắt đỏ như máu, quên cả sống chết.

Cao Lộc có thể nghe hiểu hai chữ Hán kia, tuy rằng theo gió truyền đến, nhưng hai chữ này lại làm cho hắn không rét mà run.

“Khởi bầm Khúc gia!” Một tên vô danh sĩ tốt ở hàng trước vung đao hét lớn, mạnh mẽ chen vào giữa mấy binh sĩ cao vút. Đao mâu đâm tới khắp nơi rất nhanh làm cho máu chảy trên người hắn như suối, máu chảy hết, trước khi dùng hết, hắn lại làm cho ba mỹ nhân mất đi sức chiến đấu.

“Về nhà!” Một sĩ tốt ngã trên mặt đất khàn cả giọng gào thét, theo thế núi lăn xuống, ôm lấy một cái chân của mỹ nhân cao. Hai người quay cuồng trong vũng máu, đánh nhau, đao, đầu gối, răng, toàn bộ có thể dùng trên công kích vũ khí dùng hết, thẳng đến song phương đồng quy bụi đất.

“Các huynh đệ, hồi Uyển gia của Lưu Hoảng!” Lưu Hoảng Cơ cầm trong tay một cái chân, quét ngang, đập dọc, đâm xéo, giống như hổ điên. Những mỹ nhân có câu hát cao che ở trước mặt hắn nhanh chóng bị giết ra một cái lỗ thủng, vô số binh sĩ

Đại Tù theo lỗ thủng chui vào, làm cho sơ hở của trận địa càng mở rộng ra.

Giờ phút này, bọn họ không chiến đấu vì công danh, không chiến đấu vì đế vương, bọn họ một lòng chỉ muốn về nhà.

Mặc dù nhà ở Liêu Thủy Tây Thiên Lý phía tây, mặc dù nhà kia chưa hẳn xa hoa.

Có lẽ, đó chính là một cái thổ kỹ rách nát nát, miễn cưỡng che gió che mưa, có lẽ, chính là mấy cây gỗ cùng mấy bó cỏ tranh chất thành ổ củi, nhưng thiên hạ to lớn, lại không có chỗ nào so với nơi đó càng thêm ấm áp.

Đó là nơi duy nhất người có thể buông lỏng bản thân mình. Bất luận ở bên ngoài người là anh hùng cái thế hay là hạng chuột nhắt nhu nhược, bất luận người mặc cẩm bào hay là quần áo bó sát cơ thể, nó đều mở rộng một cánh cửa với người. Những gương mặt bên dưới ngọn đèn chưa chắc đã rất xinh đẹp sẽ rất hoan nghênh người, cho người một chén cơm nóng, một nồi nước nóng. Sau đó lẳng lặng nghe người kể những câu chuyện chưa chắc đã xuất sắc nhưng lại rất chi tiết.

Nó sẽ bao dung tất cả mọi thứ của người. Cho dù trên người người ngoại trừ chồng chất vết thương thì nó sẽ nói cho người biết, có một cánh cửa vĩnh viễn vì người mà để lại. Có một ngọn đèn vĩnh viễn chiếu thẳng vào người. Có một đám người, vĩnh viễn lấy người làm tự hào.

“Về nhà!” Các tướng sĩ hô to, không màng tới sống chết.

Đại đa số mỹ nhân đề giai không nghe nổi đối phương đang gọi cái gì, nhưng bọn họ có thể cảm nhận được sự cuồng nhiệt trong mắt đối phương. Bọn họ bắt đầu do dự, lùi bước.. Một số binh sĩ đứng ở cuối trận bị chen lấn bắt đầu thả lỏng bước lui về phía sau. Lực lượng chen chúc ở phần lưng chột nhẹ, các sĩ tốt ở hàng trước chịu áp lực cực lớn lập tức lui nhanh về phía sau. Như thủy triều đánh vào đá ngầm, bọn họ lấy tốc độ nhanh hơn so với phía trước lao xuống, lưu lại binh khí cùng thi thể một mảnh đất.

Khai chiến chưa được một khắc, thành mới canh gác đã không thể không phái binh mã dự bị tham gia vào chiến trường, đồng

thời, hấn ra lệnh đảm nhiệm sĩ tốt cánh giới bên cánh tiến vào chính giữa, phòng ngừa quân địch công kích bản trận của hấn. Khí thế công kích của Tùy quân quá thịnh, quân phòng thủ mới của tân thành rất khó hoàn thành mục tiêu tiêu diệt địch, trong tình huống như vậy, hấn chỉ có thể rút lại phòng thủ, dựa vào nhân số tiêu hao sức chiến đấu của đối phương.

Đại quân tai to sau lưng Tùy Nhân cũng không xa, Cao Tuyền có nắm chắc, chỉ cần mình kiên trì qua một buổi chiều, sáng sớm là có thể thấy hy vọng thắng lợi.

Hai ngàn binh mã dự bị đầu nhập vào cũng không thể cứu vãn được chiến cuộc, song phương chỉ giằng co trong thời gian vô cùng ngắn, mỹ nhân nói cao kia lại bị ép xuống. Có một bộ phận áp lực đến từ địch quân, còn có một bộ phận áp lực đến từ chính bọn họ, áp lực lớn hơn nữa đến từ tinh thần, “Về nhà!” “Về nhà!” tiếng hô vang lên như trời long đất lở làm tay chân người ta luống cuống.

“Về nhà!” “Về nhà!” Về tới nhà!” Trên sườn núi truyền đến âm thanh khiến cho đám kỵ binh sôi trào nhiệt huyết. Nhưng bọn họ không thể động dậy, hai đoàn kỵ binh thống nhất được thiếu niên lãnh huyết đứng đằng trước chỉ huy, mà thiếu niên đứng bên cạnh một con tuần mã màu đen lại không có bất cứ thủ thế nào.

Lý Húc có thể cảm nhận được ánh mắt sốt ruột sau lưng, hấn nghe thấy rằng mình đang va vào nhau cồm cộp, đao trong tay cũng như phát điên, lúc nào cũng chuẩn bị rời khỏi vỏ. Nhưng hấn không thể động dậy, đây là một đòn trí mạng, quyết định sinh tử trong một đòn.

Xa xa, trận hình quân địch đã bắt đầu co rút lại, chiến đấu càng ngày càng khốc liệt. Triền núi có thể cung cấp xu thế bị quan binh Đại Tùy dùng hết, mỗi khi tiến lên một tấc, mọi người đều phải trả giá bằng máu. Nhưng con đường về bằng máu kia thủy chung bất khuất kéo dài về phía trước, bất luận cao thấp có bao nhiêu người lao lên, cũng không thể ngăn cản bọn họ mảy may.

“Về nhà!” Tướng sĩ Đại Tùy quát lên điên cuồng, sát khí xông thẳng lên đầu trâu. Tiếng nói mỹ nhân cao dần trở nên mềm

nhũn, càng ngày càng yếu, có người bắt đầu chạy về hai bên trận hình., Có người bắt đầu quay đầu lại xem chủ soái có làm phép rút khỏi chiến trường hay không. Loại suy nghĩ chán nản này làm cho tâm thành thủ nóng lòng như lửa đốt, đành phải không ngừng điều động sĩ tốt từ trong đội ngũ bên cánh canh gác bổ sung cho chính phía trước, không ngừng thu nhỏ trận hình. Lúc này, sách lược chiến đấu của hắn đã từ đối công hoàn toàn chuyển thành rút lại phòng ngự, nhưng vẫn không cách nào một lần nữa đoạt lại quyền chủ động trên chiến trường.

Bất đắc dĩ, Cao Lộc cắn răng điều toàn bộ nhân mã phòng ngự bên cánh trở về, tiền phong của Tùy quân sắp phá tan phòng tuyến của ông ta rồi, ông ta không thể không mạo hiểm một phen.

Cùng lúc đó, Tiết Thế Hùng đứng ở trên sườn núi tự tay giơ giáo lớn màu đỏ máu lên bên người.

“Các huynh đệ, giết ra một con đường!” Tiết Thế Hùng giọng cao đầu, liều mạng lay động.

“Các huynh đệ, về nhà!” Lý Húc đột nhiên vung tay, nhận nhau, lên ngựa.

“Giết Sát Chỉ Khanh” Sáu trăm thiết kỵ nhấn nãi đến cực hạn như nước lũ lao ra sơn cốc, tự động chia làm hai đội hình giống như trường mâu, một mâu từ bên sườn cắm thẳng vào trung tâm của câu quân trận mỹ lệ, một mâu ngoặt qua, đánh về phía sau lưng Cao Trảo Quân.

Tướng sĩ cao giai mỹ lệ bị quân địch đột nhiên xuất hiện làm cho sợ ngây người, bọn hắn không nghĩ tới chủ soái quân địch lại có thể nhẫn nhịn như thế, đến thời khắc cuối cùng mới xuất ra một kích trí mạng. Bọn hắn nghĩ được sát khí đầy trời do móng ngựa mang đến, nhưng trong tay bọn hắn đã không còn quân cờ nào dùng được nữa.

Không có thời gian bọn họ cân nhắc biến trận, cây thứ nhất “Trường mâu” đâm nhanh đến, đối mặt sĩ tốt cao giai cuống quýt quay người nghênh chiến, “Trường mâu” chỉ hơi trì trệ,

sau đó liền như bẻ cành khô đâm vào sườn mềm của Cao Trảm quân.

Lưỡi mâu là Lưu Vũ Chu, lưỡi mâu là Vũ Văn Trọng và Vũ Văn Quý, Vương Nguyên Thông, cùng nhau phá tan Ngung Ngung và ba đại đội nhân mã tạo thành chuỗi mâu vừa thô vừa dài. Trường mâu nhập trận, sự cân đối của mỹ nhân lập tức bị đảo loạn., Chủ tướng liều mạng lắc lư chiến kỳ, điều người đến phong bế lỗ hồng, lại chỉ có thể trơ mắt nhìn một cây thiết nghiên xương ở trong trận tung hoành, ở phía trước cùng hai tầng áp lực bên sườn, trong nháy mắt, phương trận lập tức sụp đổ nguy hiểm.

Thiết Tiêu Cốt Hoa mà Lưu Vũ Chu sử dụng trong trận chiến Liêu Thủy là do đại tướng quân Vương Nhân kính cẩn giao cho hắn. Ngày đó, Tả Vũ Vệ, Dư Bộ Nhân dưới sự dẫn dắt của Vương Nhân, xếp đội xông trận, dựa vào đội ngũ kỵ binh cao hơn một vạn đại quân hoa lệ liên tục lui về phía sau. Ngày đó, toàn bộ hai bờ sông, đều nhớ kỹ cán chiến kỳ uy nghiêm của Tả Vũ Vệ.

Hôm nay, Tả Vũ vệ đã không còn tồn tại nữa. Vương Nhân Cung tướng quân không biết đã đi nơi nào, áo bào đồng sinh cộng tử đều được chồng lên ở bên cạnh ngựa. Lưu Vũ Chu có thể tìm được chỉ là mấy người bên cạnh hắn. Nhưng mấy người này, lại quyết không chịu để rơi vào mạch thiết trượng lão tướng quân. Vương Nhân Cung đại tướng quân dựa vào uy danh đúc từ máu nóng mà có.

“Tả Vũ vệ!” Lưu Vũ Chu hét lớn, vung cây Thiết Tiêu Cốt lên đập nát một gã tướng lĩnh cao giọng xinh đẹp đang đánh tới trước mặt.

“Giết!” Vài tên lính già rống giận, móng ngựa đập lên thi thể địch tướng, lượn ra một con hẻm máu trong đám người. Mấy đội mỹ nhân thân binh phục màu sắc từ hai bên tiến tới, ý đồ muốn chặt đứt đám người Lưu Vũ, nhưng lại bị Vương Nguyên Thông và Phá Cương đồng thời mang theo kỵ binh ngành kháng sang hai bên.

“Giết sạch bọn chúng, chúng ta về nhà!” Vương Nguyên Thông hét lớn, một cái Trường Kiền Vũ rung động vù vù, hắn

dùng thủ pháp Đào Ngột như cũ, nhưng chỉ công không thủ. Hai tráng sĩ hộ lương quân bên cạnh hấn cầm hoành đao, gắt gao bảo vệ Vương tòng quân, chỉ thủ không công.

Ba người anh dũng tiến về phía trước, dùng binh khí chém ra con đường về nhà.

Nhà là một tác đất, một tác bất luận người đi tới chỗ nào, từ đầu đến cuối đều không dứt bỏ được đất đai.

Nhà là một sợi ánh sáng, bất luận núi lở phía trước, hay là vòng quanh hồ sỏi, người lại thủy chung thẳng tắp không rần chắc, ánh đèn dững cảm hộ vệ.

Bọn họ muốn về nhà, trên con đường này, người chặn giết người, Phật chặn nhục.

Dưới thế công cường đại của Tùy quân, binh sĩ cao cú mỹ chạy trốn tứ tán. Bọn họ thật sự không chống đỡ nổi nữa, những Tùy quân đang chém giết phía đối diện kia không phải là người, bọn họ là một đám voi, là một bầy voi quấy luyến với cây cỏ ở chốn cố viên. Bất luận là ai làm con đường của bọn họ, kết cục tất nhiên cũng sẽ tan xương nát thịt.

“Đẩy lên trên, xông lên trên!” Cao Lộc nghe thấy thanh âm của mình mang theo tiếng nước nổ, hấn không thể nào không khóc, Thiết Tranh Cốt Đóa bên cạnh đã cách hấn không đến hai mươi trượng, binh sĩ chính diện lại ôm đầu chạy về, chạy qua bên cạnh hấn, cũng không quay đầu lại nhìn về phía đông.

Mà phía đông bắc, một làn khói bụi đang cuốn tới với tốc độ cao, nơi khói bụi đảo qua, chỉ để lại thi thể.

Tiếng rống, ngựa khàn khàn, thân thể người chết, người tuyệt vọng khóc lóc, roi da quất trái tim Cao Lư. Đột nhiên, hấn không la hét điên cuồng nữa, nhắc râu dài lên, lao về phía đóa Thiết Tiêu.

Khoảnh khắc đó, Cao Lô nghe thấy bốn phía đều yên tĩnh. Gã biết mình sẽ chết trận, nhưng gã phải đồng quy vu tận với Thiết Tiêu. Binh sĩ xung quanh rối rít nhường ra một con đường, nhìn tướng quân nhà mình quyết đấu với tướng quân địch, ngay lúc này, đột nhiên có một cơn gió thổi chéo qua., Cao Lộc nghiêng đầu theo bản năng, sau đó, ông ta nhìn thấy

một mũi tên dài từ chỗ cổ mình thò ra. Trong bụi mù, có một thiếu niên thu cung kinh đao, vó ngựa lướt qua, cuốn lên một mảng huyết quang.

“Phốc!” Lưu Vũ Chu vung cánh tay, đem thi thể Cao Lộc quét xuống tọa kỵ. Ngay sau đó, hắn nhắc cây thiết nghiên xương lên, một chùy đập gãy cờ soái câu mị nhân cao.

“Về nhà!” Bọn kỵ binh lớn tiếng hò hét, trong câu cao mỹ nhân lui tới rong ruổi, qua lại lại mỗi lần đều đập lên huyết vụ trùng trùng điệp điệp. Tại biên giới huyết vụ, mỹ nhân câu cao giống như nổ đàn cừu đông trốn tây trốn tây, căn bản không dậy nổi ý niệm chống cự. Vô số người hoảng hốt không chọn đường nhảy vào hạt nước nhỏ, bị sóng cuốn, kêu thảm hướng phía tây nam trôi đi.

Tù quân phía trước xông lên đuổi theo mỹ nhân một câu cao vút, chém ngược lại, nhảy qua thi thể bọn họ, lại đuổi theo mục tiêu kế tiếp, chém xuống, nhảy qua, không rời không bỏ...

Tà Dương không đành lòng nhìn cảnh tượng thảm thiết này, lặng lẽ đem đầu trốn vào sau tầng mây. Trong nháy mắt đám mây màu máu nhuộm đỏ một màu trời cao, màu máu trải khắp thiên hạ, là một con sông lớn màu máu.

Có một cây chiến kỳ màu đỏ như máu cắm vào bờ sông lớn, lão tướng quân Tiết Thế Hùng một tay giơ cờ, một tay cầm đao, râu tóc tung bay.

Có người nâng đồng bạn bị thương lên, có người ôm lấy người chết trong đồng xác chết. Dưới chiến kỳ, mọi người chậm rãi hội tụ, hội tụ thành một quân trận đỏ như máu.

“Các huynh đệ, chúng ta về nhà thôi!” Tiết Thế Hùng phát tay, dẫn theo tất cả huynh đệ còn sống bước dọc theo bờ sông hướng về phía tây.

Nước sông đỏ như máu chảy cuộn cuộn.

Tửu đồ chú ý: Hôm nay có việc gấp phải xử lý, nên thay đổi giấy tờ. Chỉ trình định duyệt đã sắp đặt phá tám trăm, cảm tạ mọi người ủng hộ.

Chương thứ năm không có nhà (lục)

Tiểu Liêu Thủy Tiêu đi về phía tây, lướt qua thành mới, lẩn át mọi việc, gặp nhau ở phía nam Liêu Đông Thành và Đại Lương Hà, cùng nhau tiến vào con sông lớn. Hơn mười ngày qua, trên sông lớn mỗi ngày đều có thi thể trôi xuống, Tùy quân đóng quân ở bờ Tây đã sớm tập mãi thành thói quen với việc này., Ngoại trừ ngẫu nhiên có người nhớ đến tình nghĩa đầm lầy, phá cỏ thành hương, lá là tiền, đốt lên một làn khói xanh để tiễn đưa các huynh đệ đang trôi nổi trên biển rộng. Trong đại bộ phận thời gian này, mọi người đều không quan tâm đến xác chết mục nát ở giữa sông. Mặc cho ăn thịt gia súc cùng con bộ ngựa so với châu chấu nhỏ hơn không bao nhiêu lần cử hành thịnh yến, thanh thoi hát vang.

Không phải bọn họ tàn nhẫn, mà là bọn họ đã sớm chết lặng. Con sông trước mắt đã trở thành con sông tử vong danh xưng với thực, sau khi tin tức viễn chinh chiến bại truyền đến, đại quân bị vây khốn ngoài thành Liêu Đông hoảng sợ rút lui về phía sau, binh sĩ lúc thoái quân bị đẩy xuống cầu nổi chết đuối đã lấy hàng vạn để tính. Hai mươi tư đường chinh chiến đại quân Liêu., Ngoại trừ Vệ Văn Thăng có một quân có thể bảo toàn, các quân khác đều tổn thất thảm trọng. Thảm hại nhất chính là ba mươi vạn binh tinh nhuệ vòng vèo tương đồng kia, đến nay kẻ trở về Liêu Tây còn chưa tới hai ngàn bảy trăm người, còn lại, đều đã làm Thiên Thu Hùng Quỷ.

“Dát!” Một con Toan Nghê ở trên ngọn cây chộp mắt thảm thiết kêu lên, vỗ cánh hướng giữa lòng sông lao đi. Lại có “đồ ăn” trôi xuống, lần này nhìn như tươi non chút, nó phải nhanh chóng đi chiếm vị trí tốt, nếu không địa phương có thể đặt chân khẳng định lại bị đám đồng bạn chen chúc đến vây quanh.

Sự thật chứng minh con chim ngốc này lo lắng là dư thừa. Trong lòng sông đột nhiên có quá nhiều thi thể trôi xuống, nhiều đến nỗi đám quạ đen căn bản không cần đi tranh đoạt. Một ít cá không biết tên liền tụ tập ở phía sau những di thể

này, hai cái vây cùng đuôi ở trên mặt sông màu đen quét ra dòng nước thật dài.

Binh lính trông coi cầu canh cũng nhìn thấy cảnh tượng thế thảm do thương du kéo tới, bọn họ tụ tập ở bên cầu nghị luận. Đại quân rút về Liêu Tây đã mười ba ngày, theo lý thuyết tướng sĩ bị bắt đã sớm bị những mỹ nhân một câu tàn sát hầu như không còn, không có khả năng còn có nhiều người lần lượt bị ném vào Liêu Hà. Huống hồ, đầu lâu những thi thể này hình như đều ở trên cỏ, không bị mỹ nhân cao giai cầm đi đóng phạt tháp.

“Giáo úy đại nhân, có vớt được không?” Một binh sĩ có tiếng nói nhỏ với giáo úy nhà mình.

“Kiếm cái rắm, nhiệm ôn dịch thì làm sao đây, cũng không phải mùa đông!” Giáo úy canh cầu nhìn xung quanh, tức giận quát lớn. Hai cây cầu nổi này đã sớm bị thiêu hủy, cỏ đốt lửa cùng mỡ bò chất đóng ở bờ sông đều sắp mọc meo, nhưng Vũ Văn thuật già đi dưới đất kia lại không ngăn cản không cho mọi người cử động., Nói nhảm tử hán còn chưa có tin tức, ngày mai đã có thể trốn trở về. Chịu trách nhiệm mang ý đồ đi xa, Vệ úy, Thiếu Khanh, Yên quận, Lý Uyên cũng theo đó mòm mẫm náo nhiệt, phái một đứa con tới cầu để giám sát hàng ngày, buộc mọi người phải đợi thêm vài ngày nữa mới được.

Chờ, cái bà nội Hoàng thượng của hán sao mình không chờ? Thua trận, hán võ mông một cái rồi chạy về Trung Nguyên. Còn lại Vệ Văn Thăng tướng quân dẫn theo không dưới ba vạn tướng sĩ đóng ở đây, một khi mỹ nhân cao lớn thừa thắng xông tới, ba vạn tướng sĩ chẳng phải là một miếng thức ăn trong đĩa của người ta sao?!

“Lão đại, bộ quần áo xác chết kia hình như là cao giai mỹ nhân, sẽ không bị người của chúng ta giết chứ?” Có người không lộ ra ánh mắt, hạ thấp thanh âm tiếp tục tìm kiếm chân tướng.

Trả lời hán là một bàn chân lớn, tên giáo úy hộ cầu giơ chân đá cái rắm thối một cái, lại một cước đạp xuống, tay cầm chuôi đao uy hiếp: “Không có tâm can, đừng nói lung tung. Bờ sông phía Đông làm sao còn có binh mã của chúng ta, mặc dù

có, đại bại ai còn có lá gan đối đầu cùng mỹ nhân cao giai. Khẳng định là nội loạn của mỹ nhân câu cao, người nếu không muốn qua sông làm thám tử, thì ngậm miệng thôi lại cho ta!”

“Vâng, vâng!” Binh tốt bị đánh mặt như đũa đâm, liên tiếp gập đầu.

Giáo úy hộ cầu ánh mắt lạnh lùng, đảo qua tất cả huynh đệ phụ cận: “Các người cũng nghe đây, nhắc nhở nhau, ai còn muốn sống về nhà ôm trẻ con thì đừng nói lung tung!” Nói xong, ánh mắt hần quét qua một cái lều cách đó không xa, hai đầu lông mày lộ ra vẻ âm lãnh: “Ba mươi vạn huynh đệ đều để lão khốn kiếp chà đạp sạch sẽ, chúng ta dựa vào cái gì đi bờ sông bên kia chịu chết. Đều do cha mẹ nuôi, ai ti tiện hơn ai!”

Trong lều trại, lão nhân bị người ta mắng dưới đất là tên khốn đột nhiên rung mình một cái, gắng gượng chống đỡ thân thể muốn ngồi dậy, nhưng trước mắt xương cốt hần thực sự suy yếu, vậy mà ngay cả chống đỡ hai lần, cũng không thể toại nguyện đứng dậy. Gia tướng đứng bên ngoài lều trại nghe được động tĩnh bên trong, Lão giả nhanh chóng xông lên đỡ. Nhưng lão giả lại không cảm kích mà một tay đẩy nhà ra. Bàn tay lão mãnh liệt đánh xuống mặt đất, kèm theo một tiếng hét dài “Hắc hắc” vang lên rồi đứng lên, bước chân lắc lư vài cái mới ổn định được thân hình.

“Thế bá coi chừng!” Thanh niên ngồi đối diện lão giả cũng đứng lên, thấp giọng khuyên nhủ.

“Cẩn thận, hắc hắc, chỉ hận chính ta không chiến chết ở Liêu Đông!” Lão giả lo lắng đi về phía cửa trướng, để ánh mặt trời giữa trưa chiếu sáng mái tóc hoa râm của mình. Lão không mặc nhung trang và quan bào trên người, thoạt nhìn không khác gì phụ thân nhà bình thường, nếp nhăn trên mặt già nua tung hoành, nhìn về phía bờ đông Liêu Hà, hai mắt tràn đầy lo lắng.

“Vũ Văn thế bá không cần ủ rũ, mặc dù hoàng thượng giáng chức của ngài, nhưng ông cũng biết sai không phải là ngài. Thay vì hoàng thượng khí tiêu tan, nhất định sẽ lại dùng tới lão nhân gia ngài!” Người trẻ tuổi cũng đi ra khỏi lều trại, ánh

mặt trời nháy mắt chiếu sáng bả vai rộng rãi của ông, gương mặt ôn hòa, còn có một đôi mắt mang theo vẻ mệt mỏi.

“Thế tử Đường công và Vũ Văn đại nhân đều ở đây!” Đám sĩ tốt bên bờ sông kinh hãi, đều cẩn thận ngậm miệng lại. Chính là hai người kia kiên quyết phản đối việc thiêu hủy cầu phù, trên sông xuất hiện thi thể binh sĩ cao vút tuyệt đối không thể để bọn họ biết rõ, nếu không, lấy lực lượng sau lưng hai người này, nói không chừng lại gây ra chuyện gì đó mới mẻ. Thời kỳ này, đương binh chỉ là động miệng, muốn đem toàn bộ mạng vào.

“Từ Cô à, người thật sự nhìn thấy sĩ tử cùng đứa nhỏ kia đi cứu Bạc Bạt trại sao?” Vũ Văn nhìn qua Lý Kiến Thành, lần thứ một trăm hỏi cũng là vấn đề như vậy. Vị lão tướng quân từng quát tháo phong vân giờ phút này lại gầy yếu như vậy, phảng phất có luồng gió thổi tới, có thể làm thân thể của hắn bị gãy thành hai đoạn.

“Nhân huynh nói hắn muốn bảo vệ danh dự của Vũ Văn gia! Lúc ấy ngoại trừ hắn, còn có hơn ba trăm huynh đệ bên người Hoàng Cơ cùng Trọng Kiên, bọn hắn hẳn là có hi vọng thành công!” Lý Kiến Thành gật gật đầu, cố chấp trả lời. Gã không tin Lưu Hoàng Cơ và Lý Húc sẽ thất thủ tại Liêu Đông, hai người đều là bạn tốt của hắn, một là anh em thế giao của hắn, một là huynh đệ ruột thịt của hắn, giống như hắn.

“Hơn ba trăm người, lão phu tạo nghiệt! Ba mươi vạn đại quân mất tích, lại để cho ba trăm người đi vào chỗ chết!” Vũ Văn thuật lại tự nói thầm, chậm rãi hướng bờ sông đi vài bước. Không biết là bởi vì ngồi quá dài chân rỗi, hay là thân thể vốn đã suy yếu., Mỗi một bước đi, hắn đều như muốn té ngã. Nhưng mỗi lần thân thể ngã xuống, hắn đều gắng gượng chống đỡ đứng lên, tựa như một gốc cây già đã sống không biết bao nhiêu năm, bất khuất không dập đất đồng thời mưa gió hoà hợp.

Thị vệ Vũ Văn gia không dám đi đỡ, tính khí lão tướng quân bọn họ biết, bất cứ lúc nào cũng không chịu thừa nhận tuổi tác mình đã cao. Huống hồ, nguyên nhân khiến tướng quân nhà mình suy yếu trước mắt cũng không ở trên thân thể.

“Thế bá không cần tự trách, mọi người đều đã nói rồi, đây không phải trách nhiệm của ngài!” Tuy rằng Lý gia và Vũ Văn gia xưa nay không hòa thuận, nhưng giờ phút này, Lý Kiến Thành cũng không đành lòng cho thêm Sương.

Trận thất bại ở Đại Tùy lập quốc đến nay chưa từng trải qua này không chỉ có Vũ Văn thuật lại một người. Tin tức Lý Kiến Thành đem viễn chinh chiến bại trận đưa đến quân doanh ngày đó, thượng thư bộ binh Đoàn Văn chấn hộc máu mà chết, đại quân rút về Sa Tây Lộ, thượng thư Vũ Vũ Giáp của Công bộ nguyên bản., Tư Không Quan Đức Vương lần lượt bị bệnh. Sau đó, hoàng đế bệ hạ đưa toàn bộ các đại tướng quân trốn về từ Liêu Đông vào ngục giam chờ đợi thẩm vấn, Vũ Văn thuật lại bởi vì ngày xưa công huân rất cao, cho nên chỉ bị xử phạt vì dân thường.

“Hiền chất không nên an ủi lão phu nữa, ngày đó nếu lão phu không tham hư danh, kiên trì rút quân...” Vũ Văn lắc đầu, khóe miệng chảy ra một tia nước bọt sáng lấp lánh, không ai nhắc nhở, chính gã cũng không cảm thấy được.

Ban đầu ở ven nước Mã Nhung, nếu như mình kiên trì rút quân, chín vị đại tướng quân khác hẳn cũng nên đi theo, dù sao tư lịch của bọn họ đều thấp hơn mình. Nhưng vì sao mình không kiên trì chứ? Lão nhân thống khổ nghĩ, trong lòng tràn đầy áy náy.

Nhất thời hồ đồ, bản thân chẳng những chôn vùi ba mươi vạn đại quân, hơn nữa còn chôn vùi một đứa con trai xuất sắc nhất của Vũ Văn gia. Nếu ngay cả tình thân với hoàng đế bệ hạ cũng mất đi, huy hoàng của Vũ Văn gia cũng sắp kết thúc rồi.” Tạo nghiệt a, tất cả đều là nghiệt do ta tạo ra.” Khóe miệng Vũ Văn thuật màu đen không ngừng run rẩy, gió thổi qua, đem mái tóc xám trắng của hắn lướt vào trong gió.

Lý Kiến Thành không biết nên nói gì để an ủi Vũ Văn, đành phải đứng bên cạnh lão nhân, cùng hắn hướng về phía Đông nhìn. Giờ phút này, trên cánh đồng phía đông của bờ Liêu Hà hoàn toàn yên tĩnh, chỉ là thỉnh thoảng có tiếng kèn truyền đến, đó là tiếng thám báo của Cao Trảo quốc đang chào hỏi lẫn

nhau. Tuy rằng trận chiến ở Liêu Đông đã kết thúc nhưng chiến tranh giữa hai nước vẫn còn xa xa chưa chấm dứt.

“Người nói là, sĩ với bọn họ thật sẽ bình an trở về?” Vũ Văn nhìn bờ sông bên kia ngẩn người, nhếch nhếch miệng, lại hỏi.

“Khẳng định có thể trở về, nhất định có thể!” Lý Kiến Thành thề chắc nịch. “Chỉ cần chúng ta lưu lại cho bọn họ cây cầu này!” Gã chỉ vào hai cây cầu gỗ cách đó không xa.

Hoàng đế bệ hạ sớm đã hạ đạt ý chỉ thiêu hủy cầu nổi. Vệ Văn Thăng tướng quân phụ trách trấn thủ biên cảnh Đại Tùy chỉ là e ngại thể diện Lý gia cùng Vũ Văn gia, mới miễn cưỡng đồng ý trước khi phát hiện đại quân mỹ nhân, không ra lệnh cho binh sĩ cử hỏa. Chỉ dựa vào mặt mũi Lý gia là duy trì không được mấy ngày, lúc này, Lý Kiến Thành nhất định phải giữ chặt Vũ Văn thuật lại, để ông ta không buông tha hy vọng cứu vãn con trai.

“Ô ô ô ô ô ô!” Bờ sông bên kia truyền đến vài tiếng kèn lệnh, thê thiết mà dài. Chân trời phảng phất có một tầng mây màu vàng nhạt, chậm rãi, tầng mây vàng kia càng bay càng gần, bỗng, toàn bộ quạ đen ăn thi thể trên mặt sông bay lên, kéo tít ánh mặt trời giữa trưa.

Là quân địch! Lý Kiến Thành và Vũ Văn đồng thời nắm chặt chuôi đao bên hông. Gia tướng hai nhà nhanh chóng chạy đến, bảo hộ chủ nhân ở phía sau. Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, tầng mây màu vàng càng lúc càng gần, ba hướng đông nam, đông bắc, mấy cổ khói bụi mù mịt khác nhau xông lên giữa không trung.

“Khởi Hỏa Kiều!” Một truyền lệnh binh cười khoái mã, nhanh chóng từ bờ sông chạy qua. Lý Kiến Thành bước nhanh nghênh đón, lại bị binh sĩ bên bờ sông ba chân bốn cẳng đẩy sang bên cạnh.

“Không thể đốt, còn có tướng sĩ không trở về!” Lý Kiến Thành lớn tiếng kháng nghị, nhưng không ai nghe, nhao nhao đẩy đám thủ vệ đại Tùy tới, ném từng miếng mỡ bày nhầy vào trong củi khô.

“Không thể đốt, cầu xin các người. Không thể đốt! Chờ một chút, ta muốn gặp Vệ đại tướng quân! Ta muốn gặp Vệ đại tướng quân!” Lý Kiến Thành liều mạng đẩy đám binh sĩ xung quanh ra xa, mang theo gia đình chạy lên cầu, một cước đá bay dầu bò, đá văng củi. Các tướng sĩ hộ cầu lại không để ý tới hắn, đem càng nhiều củi và mỡ trâu chặn lên mặt cầu.

“Lý công tử, người tránh ra đi. Đã mười ba ngày rồi, không thể lại có người trở về nữa!” Một gã quan quân mặc trang phục ngũ phẩm thấp giọng khuyên nhủ. Hắn nghe người ta nói qua sự tích anh dũng của tráng sĩ hộ lương, nhưng hắn không thể vì một truyền thuyết, hủy diệt toàn bộ Đại Tùy.

“Lý công tử, ngài lui lại đi!” Mấy tên sĩ tốt tiến lên, kéo cánh tay Lý Kiến Thành lên.

Thân thể Lý Kiến Thành từ từ mềm nhũn ra, gã không chống cự nữa mà tùy ý để đối phương kéo mình ra khỏi đồng củi. Tên đại nhân kia nói rất hay, mười ba ngày rồi, đại quân đã rút lui khỏi Liêu Thủy Thập Tam Thiên, mình và Lưu Hoàng Cơ đã chia ra mười sáu ngày, ba trăm người hãm trong địch cảnh mười sáu ngày., Có thể còn sống trở về trừ phi có kỳ tích phát sinh. Hắn nhìn về phía Vũ Văn kể lại, lại chỉ thấy lão tướng quân không nói một lời, thân thể già nua run rẩy, tựa như một ngọn gió nhỏ.

Ngọn lửa bay lên trời, che mất con đường mỹ nhân cao lớn đi về phía Liêu Tây. Các binh sĩ giữ cầu thở phào nhẹ nhõm, lần lượt rút khỏi cầu lửa, tập kết thành đội trên bãi sông.

Đột nhiên, có người chỉ vào bờ bên kia Liêu Hà hét âm lên.

“Hong kỳ, chiến kỳ màu đỏ!” Vài binh sĩ ánh mắt nhạy cảm thét chói tai, ai nấy sắc mặt trắng bệch trong nháy mắt.

Hoàn toàn chính xác, xa xa có một chiến kỳ màu đỏ tươi bị nghiền nát đẩy ra đường chân trời, lấy tốc độ so với mấy đám khói bụi khác càng nhanh hơn, lao về phía cầu nổi đang nổi hỏa.

Dưới lá cờ đỏ là một đám tướng sĩ mặc áo lệnh Đại Tùy. Bọn họ nhanh chóng phóng tới cầu nổi, xông về phía hỏa diễm, lại bị hỏa diễm từ trên cầu cứng rắn bức trở về.

Bọn họ đứng tại bờ Liêu Hà Đông, so với cố viên của mình chỉ cách nhau có một cây cầu. Chung quanh, hàng vạn câu mã nhân giục ngựa đánh tới, trong khoảnh khắc giống như thủy triều nuốt hết bọn họ.

“Tiểu Tam Nhi!” Vũ Văn kể lại lão tướng quân rên rỉ chạy về hướng bờ sông mấy bước, phun ra mấy ngụm máu, đầu đâm vào trên bãi sông.

” Hoảng Cơ huynh!” Lý Kiến Thành lệ rơi đầy mặt, hướng về chiến trường bên kia bờ sông quỳ xuống, cúi đầu thật sâu.

Bờ sông bên kia, một cây cờ đỏ phiêu diêu trong bụi mù, phiêu diêu, rốt cục, tại trong bụi mù biến mất không thấy gì nữa.

Quyển thứ hai tên công hiệu sai, cuối cùng quyển cuối cùng.

Chương thứ nhất xuất đầu (một)

Trước mắt là một con sông bị thiêu đốt, quạ đen bay lượn giữa không trung, sói hoang ở cách đó không xa tru lên, cánh đồng bát ngát là của chúng nó, khắp nơi đều là bữa tiệc của chúng nó. Lũ áo bào chạy tán loạn trong bầy sói, có người ở đây lo lắng kêu khóc, có người đang thống khổ, có người nằm trên mặt đất không nhúc nhích, liều mạng hưởng thụ một luồng ánh mặt trời cuối cùng trong cuộc sống.

Ánh mặt trời cũng đỏ rực, đỏ đến mức tựa như cây cầu đốt cháy trên sông. Vô số câu cao mỹ nhân rồng giận đánh tới, lần lượt chém ngã từng đồng bọn đội hộ lương thực. Lý Húc muốn rút đao nghênh chiến nhưng lại phát hiện mình căn bản không cách nào nhúc nhích, chỉ có trơ mắt nhìn đầu đồng bạn bị câu nói mỹ nhân cắt xuống, chông chắt thành từng tòa Phật tháp. Hòa thượng khoác cà sa ngồi trên đầu tháp lảm bảm kinh văn cổ quái., Khói đen bốc lên, đầu trâu, mặt ngựa, dạ xoa, tiểu quỷ lần lượt bò ra, dùng xiên thép xoa xoa xoa lên thi thể không đầu. Những thi thể không đầu kia còn chưa chết., Chỉ là không thể lên tiếng, bọn họ dùng sức giãy dựa trên mũi xoa, chân vung lên, sau đó bỗng nhiên bốc cháy, như liệt diễm đốt lên bầu trời lửa.

Bỗng nhiên, những quỷ quái kia đều biến thành áo bào của mình, khoác áo giáp chỉnh tề, kết thành trận hình vuông, đứng trang nghiêm. Trên Phật tháp chất đầy đầu người, hoàng đế Đại Tùy bệ hạ mặc nhung trang, ra sức phát tay: “Hôm nay trẫm đến đây, là muốn nhìn một tráng sĩ đóng giữ nơi đây hơn một năm, cho Đại Tùy ta thấy bộ dáng như thế nào. Hôm nay trẫm đến đây, cũng là để nhìn ngắm ngắm qua giang sơn vạn dặm hai bên bờ Liêu Hà. Trẫm đến đây, trẫm thấy rồi, trẫm không thất vọng!”

Hắn ta lớn tiếng hô to chỉ về phía đông: “Các huynh đệ, ai trong số các người có thể nói cho ta biết bên đó là nơi nào không?”

“Lộ Đông!” Đám người trăm miệng một lời trả lời.

“Một bên sông, các người có thể mang vùng đất kia tới cho trẫm?” Hoàng đế bệ hạ đứng trên đống xương khô cười nhẹ, lại hỏi.

“Chiến, chiến, chiến!” Các tướng sĩ phẩy tay hô to, âm thanh vang vọng đồng bằng.

Hoàng đế bệ hạ cười bay lên, trôi dạt giữa không trung. Sau đó vô số mỹ nhân và Đại Tùy binh mã chiến đấu với nhau. Lý Húc phát hiện mình bị kẹp trong dòng người tiến về phía trước, bị lạc phương hướng. Bốn phía đột nhiên nổi lửa, một câu mỹ nhân cười chiến mã hỏa diễm đánh tới. Hắc vụ đao., Trường đao trong tay đột nhiên gãy đoạn, lúc này, khói lửa hoàn toàn biến mất, hắc nhìn thấy mình đang đứng trên bờ sông huyết hồng, nhìn thấy từng người từng người một chết trận trước mặt...

“Trốn, trốn hướng bắc!” Có người hô lớn cách sông. Lý Húc Sách điều động gió đen hướng thượng nguồn sông bỏ chạy, đầy trời vũ tiễn vây quanh hắc xoay quanh. Mấy cây vũ tiễn bắn thủng thiết giáp, hắc lại không cảm thấy đau đớn, chỉ cảm thấy gió bắc ập tới chính mình thổi không nổi, mỗi một lần hít thở đều vạn phần khó khăn.

Có mỹ nhân cao giọng kẹp lấy, bị hắc dùng đao chặt xuống ngựa. Vũ Văn Trọng chết rồi, chết ngay trước mũi ngựa của mình, một võ sĩ cao giai bị chém trúng thất lưng hắc, máu theo miệng đao phun ra như thác nước.

Sau đó là Vũ Văn Quý, hắc dùng thân thể tiểu quỷ giữa không trung bay tới đâm về phía Vũ Văn Sĩ. Vũ Văn Sĩ và khủng hoảng há cái miệng rộng, cái lưỡi phun nọc độc kia luôn không phát ra nửa điểm thanh âm.

Vương Nguyên Thông biến mất, cùng nhau phá vỡ ngưng tụ biến mất trong một mảnh rừng. Nguyên Trọng Văn, Cao Tường theo Lưu Hoảng Cơ ngăn cản một đám quân địch, Lưu Hoảng Cơ hô to mệnh lệnh những người khác đi trước. Chiến mã Tàn Tử Anh bị bắn chết, hắc ôm một ma quỷ nhảy vào Liêu Hà. Nước sông xoay tròn, cuốn thân thể yếu ớt của gã vô ảnh vô tung...

Cuối đường, Liêu Hà rẽ hướng đông ngăn cản đường đi, một câu cao mỹ nhân theo đuổi không bỏ. Bỗng nhiên, hắc phong phát ra một tiếng hí dài, hướng về phía nước sông đang gào thét nhảy xuống...

“A a ——” Lý Húc kêu to tỉnh lại, trông thấy Tảo Xuân ánh mặt trời trèo lên cửa sổ dày của nhà mình. Lưu Hoảng Cơ, Tần Tử Anh, cao giọng nói mỹ nhân, ma quỷ đều biến mất, mình đang nằm mơ. Nơi này đã không còn là Liêu Đông, đây là nhà của mình ở thượng cốc.

Thiếu niên xoay người ngồi dậy, mặc quần áo chỉnh tề, từ dưới đất nhẹ nhàng đẩy cửa sổ. Gió sớm thổi qua mặt khiến hắn có cảm giác hơi lạnh, không quá thoải mái, nhưng có thể khiến người ta cảm thấy mình vẫn còn sống dưới ánh mặt trời Trung Nguyên.

Đã từ Liêu Đông trở về được nửa năm, hắn cuối cùng cũng bị cùng một giấc mộng dọa tỉnh lại. Giống như có một phần hồn phách bị vấy ở bờ sông Liêu Hà, sau khi toàn quân bị diệt lại không thể quay về cơ thể của mình nữa. Lý Húc lắc đầu, xua tan ý nghĩ mệt mỏi trong mộng cảnh và tâm lý cổ quái đi ra ngoài, bưng chậu rửa mặt đến phòng bếp múc nước.

“Thiếu gia tỉnh rồi?” Trung thẩm cười đi tới, đưa tay đoạt chậu rửa mặt của Lý Húc.

Lý Húc lắc đầu, trốn tránh cự tuyệt, lại bị Trung thẩm đoạt lấy chậu rửa mặt: “Vậy làm sao được, thiếu gia bây giờ nói thế nào là quan nhân, sao có thể tự mình làm mấy việc này. Cho người thấy, còn không phải là nói ta với lão trung không hiểu quy củ...”

Lão thái thái liên miên không ngừng đếm xuống, ôm chậu rửa mặt đi về phía phòng bếp. Lý Húc không thể lay chuyển được lão nhân, đành phải bất đắc dĩ cười cười, đứng trong sân hưởng thụ ánh nắng mùa xuân. Lão du già trong nhà đã treo tiền, qua mấy ngày nữa là có thể vượt xuống nấu tiền cỏ cây du, húp cháo. Lý Húc nhớ rõ mình trước khi chưa rời nhà, mỗi năm mùa xuân đều có thể thơm ngọt uống vài lần.

Tuổi trung thẩm không nhỏ, tay chân lại rất nhanh nhẹn, trong nháy mắt đã mang chậu rửa mặt trở về, cự tuyệt yêu cầu rửa mặt Lý Húc trong sân, trực tiếp đi thẳng vào phòng của hắn, đặt chậu lên giá gỗ. Ngay sau đó, gỡ khăn tay trên giá gỗ xuống, đổi lại một tấm khăn khác mới rửa sạch, lại đưa tay thử ôn độ, cuối cùng mới gật đầu với Lý Húc, nói cho hắn biết bây giờ có thể rửa mặt.

“Ta tự tới, Trung thẩm, người nghỉ ngơi một chút.” Lý Húc không quen được người hầu hạ, vừa thoang nước thánh, vừa tạ Tuyết Trung thẩm giúp hắn lau mặt. Lão Trung thẩm thấy hắn nói rất kiên quyết, đành phải buông khăn tay xuống, người lại không chịu đi, liên tục lải nhải mấy cái: “Ta đây tay chân vụng về, muốn hầu hạ cũng bất chu toàn! Ta nói đi mua cho người mua cho người nha hoàn đi, người lại không chịu. Người xem những quan lại kia, ai không thuê nha đầu đó...”

“Thẩm nhi, ta không phải là quan nhỏ gì cả. Quân thư đã tới rồi, chờ Trương Ngũ ca của ta chuẩn bị xong hành lý, ta liền theo hắn về trấn Hoài Viễn báo danh!” Lý Húc lạnh nhạt nói, cắt đứt La Đản của Trung thẩm.

“Cái gì! Lại phải đi! Đánh xong rồi, sao còn trả lại?” Trung thẩm đứng bên cạnh Lý Húc bị dọa nhảy dựng lên, thanh âm lập tức cao hơn gấp mấy lần. Cô hô lớn như vậy, những người khác trong nhà cũng bị kinh động, một lát sau, trong sân liền truyền đến tiếng bước chân nát vụn.

“Húc Tử, Húc Tử!” Mẫu thân đứng ngoài cửa sổ, thấp giọng la lên.

“Ai, ta đang rửa mặt!” Lý Húc đáp ứng, cầm khăn tay lau khô nước trên mặt, không đợi Trung thẩm hỗ trợ, tự mình bung chậu rửa mặt đi ra ngoài.

“Lại làm cái gì đó, chọc Trung thẩm tức giận!” Mẫu thân từ ái cười cười, hỏi.

“Không, ta chỉ nói quân thư đã đến, mấy ngày nữa sẽ tới Liêu Đông!” Lý Húc vô cùng bình tĩnh giải thích với mẫu thân, phảng phất như đi Liêu Đông đánh một trận chiến, thoải mái như đi dạo phía sau núi.

Hai nữ nhân đều không nói gì, nhìn Lý Húc bùng nước rửa mặt đi tới góc sân, ngồi xổm xuống, cẩn thận đổ nước xuống lòng đất.

Đứa nhỏ này đã trưởng thành, không còn là Húc Tử lúc nào cũng cần các nàng chiều cổ nữa. Lưng hắn đã rộng hơn Lý phụ, vóc người cao hơn cả trung thúc cả một đầu. Biến hóa càng lớn chính là loại trầm ổn cùng an tĩnh trên người hắn, phảng phất chuyện gì cũng không đáng ngạc nhiên, cho dù trời sập xuống, cũng có thể vung cánh tay ngăn cản.

Thân hình cao lớn này đã bắt đầu tỏa sáng, mấy ngàn đệ tử Thượng cốc tiến về trước Mục Đông, còn sóng trở về, hơn nữa lấy được công danh chỉ có một mình Húc Tử. Không những thế, hắn còn vì biểu ca Trương Tú Mưu đến chức vị đội trưởng, làm cho hàng xóm xung quanh đều hâm mộ đến đỏ cả mắt.

Từ sau khi Húc Tử trở về, quận thủ đại nhân đưa tới danh thiếp mời Lý giáo úy tới phủ uống tiệc. Huyện lệnh đại nhân tự mình đến nhà, biểu diễn giáo tử Lý Phù có phương pháp, bồi dưỡng một cái cột trụ cho quốc gia. Huyện học Lưu lão phu tử cũng đã tới, từng cái từng cái nam tử Húc. Còn có rất nhiều người Lý Phụ và Trung thúc chưa bao giờ giao lưu, đột nhiên đều biến thành họ hàng xa của Lý gia.

“Nghe nói Húc Tử nhà ngươi bị Đường công nhìn trúng, muốn nhận làm nghĩa tử?” Có nữ quyến mượn cơ hội thân thích đi, lôi kéo Lý Trương thị không ngừng truy vấn.

“Nghe nói trên chiến trường Húc Tử nhà ngươi cứu phò mã đương triều, hoàng thượng muốn đích thân cảm tạ hắn sao?” Có người thần thần bí bí hỏi Lý Trương thị.

“Đứa bé kia có phúc, từ khi còn nhỏ ta đã nhìn ra rồi!” Phụ thân của Trương gia tiểu ngũ khi tới nhà, chính miệng tuyên dương.

Lý Trương thị không biết những lời đồn đãi này truyền ra từ đâu, cũng không biết trả lời người ta như thế nào. Nàng càng không giải thích, đoàn người càng coi đây là thật. Có người thậm chí còn lấy chữ bát từ con gái nhà, hỏi hai nhà có thể

thân thiết thêm không. Còn có đồng bọn vẫn bồi dút khoát lấy ra khế đất, yêu cầu cả nhà đóng vai môn hạ Lý giáo úy.

Lý Trương thị kiêu ngạo vì con trai của mình thật sâu, nhưng nàng lại cực kỳ lo lắng cho con mình. Thân hình cao lớn trước mắt này lại gánh vác quá nhiều thứ không nên gánh vác như hấn, đôi khi lại gánh vác thứ gì đó ở tuổi này., Trung thâm và Lý Trương thị đều có thể cảm giác được nặng nề trong đó. Tiểu viện Lý gia thì lớn hơn một chút, tiếng la hét lúc ác mộng ai cũng có thể nghe thấy. Mỗi khi nghe thấy tiếng kêu tuyệt vọng, Lý Trương thị và Trung thâm đều cảm thấy trong lòng như bị dao cắt. Nhưng các nàng không dám hỏi, cũng biết mình hỏi không ra từ miệng Húc Tử.

Vết thương trên người có thể dùng thuốc trị liệu. Có lẽ vết thương trong lòng chỉ có thể để lại thời gian để giải quyết.

“Ài!” Hai nữ nhân gần như cùng lúc thở dài, vén y phục lên lau khóe mắt. Giờ khắc này, các nàng cũng không rõ rốt cuộc là mình thích cái tên vô lại kia, trên mặt tràn ngập ánh mặt trời, thỉnh thoảng còn làm nũng với cha mẹ, vẫn ưa thích cái gã trầm ôn, dày nặng như núi đá trước mắt này.

Có lẽ, cái kia Dương Quang thiếu niên cùng phụ mẫu tri kỷ hơn chút, chí ít hấn cái gì đều nói cùng phụ mẫu, sẽ không đem tất cả sự tình giấu ở trong lòng.

Chương thứ nhất xuất đầu (một)

Nhìn thấy hai lão nhân khỏ sở, trong lòng Lý Húc cũng dâng lên ý định chia tay. Không muốn mẫu thân lo lắng, hắn cười cười, thấp giọng an ủi: “Ta chỉ đi bảo vệ lương thực, lại không cần đánh trận, không có nguy hiểm gì!”

“Không có nguy hiểm gì, không có gì nguy hiểm người bị thương một thân đó. Ai chẳng biết cao một câu mỹ nhân hung ác, ai cũng nói Liêu Hà Thủy chảy ngược, tráng sĩ đi...” Trung thắm nóng vội, lớn tiếng phản bác. Nói xong liền dứt lời, đột nhiên ý thức được mình không nên trước khi thiếu gia tới, miệng phun hai ngụm nước miếng, lại giẫm mạnh lên mấy cái lên trên nước bọt, ngượng ngùng giải thích: “Ngài nhìn miệng ta, phu nhân thiếu gia đừng trách, ta già rồi có chút hồ đồ...”

“Con nói hắn là vì muốn tốt cho hắn!” Lý Trương thị vội vàng ngắt lời của Cố thắm, hạ giọng an ủi: “Huống hồ hắn từ nhỏ đã được con nuôi lớn, không giống con ruột thịt của con...”

“Chài xong rồi, ta đi xem lửa!” Không đợi Lý Trương thị nói xong, Trung thắm cúi đầu chạy trốn. Vừa đi, vừa vẩy áo lau mắt.

“Con đừng trách cô ấy, Trung thắm muốn tốt cho con!” Lý Trương thị nhìn con trai mình, lập tức tái mặt, nhỏ giọng khuyên bảo.

“Ta biết! Ta không trách hắn!” Lý Húc bắt lực cười cười với mẫu thân, che giấu nỗi chua xót chảy ra từ hai đầu lông mày. Trung thắm nói mấy câu có lòng tốt, lại như một thanh chùy lớn đập mạnh vào ngực hắn.” Liêu Hà nước sông chảy ngược, tráng sĩ một đi không quay đầu lại.”, Lời này nói cũng không sai chút nào. Ngày đó ba trăm hộ lương tráng sĩ Mã Đạp Liên doanh, cứng rắn từ bên bờ tử vong kéo về hơn ba ngàn huynh đệ. Đoàn người mang theo khát vọng chuyển chiến ngàn dặm, phá tan trùng điệp ngăn cản, không ngờ, rời khỏi nhà cách đó gang tấc lại nhìn thấy hai ngọn lửa.

Cây cầu bị chặt đứt, đại môn nhà mình đặt trước ngưỡng cửa đã âm ỉ đóng lại. Hai ngàn sĩ tốt tuyệt vọng đối mặt với hơn mười vạn câu cao giọng mỹ lệ truy binh, không có khả năng lại lần nữa sáng tạo kỳ tích. Dựa vào lực chân của chiến mã, đám người Lý Húc, Lưu Hoảng Cơ lao ra khỏi vòng vây, vừa đánh vừa trốn, một mực trốn tới bờ bên kia của thành Võ Lệ La, mới bị thành thủ quân dùng bè gỗ đón lấy. (Chúm điểm)

Ba trăm năm mươi tráng sĩ mang trong lòng nguyện ý phải chết, tổng cộng trở về hai mươi ba cái! Vương Nguyên Thông, cùng nhau phá ngung, Tần Tử Anh, vô số huynh đệ tốt trong lúc đào vong đã biến mất trên đường, hơn ba trăm huynh đệ hộ lương dùng tính mạng đổi về, chỉ còn lại một tướng quân họ Tiết, còn có một phò mã độc úy họ Vũ Văn!

Húc Tử cũng không muốn người nhà lo lắng, nhưng lúc này hắn đã không còn lựa chọn. Cho dù không vì công nghiệp, hắn cũng phải về Hoài Viễn thăm gia lần thứ hai. Hơn ba trăm huynh đệ chôn xương đông kia hơn phân nửa là thuộc hạ của hắn, hắn phải khiến các huynh đệ chết nhắm mắt.

“Nếu đi, ngươi phải cẩn thận một chút!” Lý Trương thị cũng cười cười, đưa tay thay con trai đi vuốt tóc bên tai, đột nhiên lại phát hiện mình muốn làm đệm chân, mới có thể đến lỗ tai con trai. Lý Húc lặng lẽ cong đầu gối xuống, thỏa mãn tâm nguyện của mẫu thân. Bên tai, hai tay mẫu thân vẫn ấm áp như trước, chỉ là trong lúc bất tri bất giác, đôi lòng bàn tay mềm mại đã trở nên hơi mập, bôi lên mặt có chút tê tê đau, đau đến tận đáy lòng.

“Lúc chiến tranh, tận lực đừng xông về phía trước. Vạn nhất về sau, chạy trốn nhanh chút!” Lý Trương thị ghen ngào dặn dò, trong nháy mắt giơ tay lên, nàng thấy trong mắt nhi tử có lệ quang mơ hồ.

Bởi vì nhắc tới quân thư, cơm sáng của cả nhà có chút nặng nề. Lý gia hiện tại không giống như năm đó quần bách, vì tấm bổ thân thể cho Húc Tử, sáng sớm mỗi ngày, thịt khô, Mù muối, món mặn đặt trên bàn ăn cũng có thể xếp lên năm sáu dạng. Một số ít nguyên lai Lý Húc thích ăn, nhưng chỉ khi ăn mới ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, bây giờ cũng thành đồ ăn

vật nhàn nhạt. Chỉ là hôm nay mọi người đều không có khẩu vị gì, chọn một miếng cỏ, rồi đặt chén đĩa xuống.

“Khi nào thì đi?” Lão Lý Tích nhìn qua ngoài cửa sổ màu xanh dần, thấp giọng truy vấn.

“Chậm nhất trong tháng này, Hoàng thượng đã khởi động lại Vũ Văn lão tướng quân, hơn nữa còn chiêu mộ dũng sĩ trong dân là Kiều Quả. Binh mã chưa động, lương thảo đi trước!” Lý Húc ngồi nghiêm người, thấp giọng giải thích với phụ thân.

Cái gọi là Kiều Quả, tức dân gian dũng mãnh hơn người lập tức mưu cầu công danh. Năm ngoái trong trận đại chiến Liêu Đông, binh tinh nhuệ của phủ binh mất đi hầu như không còn, cho nên..., Lần này Đại Tùy không thể không dùng vàng bạc để chiêu mộ dũng sĩ. Nhìn từ báo cáo của quan phủ vài năm sau, lần này Đại Tùy hoàng đế đã lấy đủ vốn liếng. Chính trăng ban trưa, ông ta hạ lệnh các nơi tiếp tục hướng Liêu Tây vận lương. mừng ba, hạ lệnh triệu tập dũng quả dũng cảm. Chính Nguyệt hai mươi ba tháng giêng., Đại xá thiên hạ, cho phép tử tù đến Liêu Đông lập Công chuộc tội. Hai mươi tư vị vệ văn đã từng hạ lệnh phóng hỏa thiêu hủy cầu chở con sông này để trở về Trường An, mặc cho thượng thư bộ hình, phụ tá giám sát hoàng tôn Dương Càn. Hai mươi lăm năm sau, hạ lệnh cho các tướng sĩ trở về quận Lam tập kết...

Mặt lão Lý Tích run rẩy một chút, muốn nói gì đó, nhưng thủy chung không nói ra khỏi miệng. Trầm mặc hồi lâu, mới lẩm bẩm dặn dò: “Bây giờ ngươi đã hứa với quốc gia, rất nhiều chuyện phải tự mình có chủ ý, Lý gia ta, ha ha, Lý gia ta đã năm, sáu đời chưa từng có quan lớn như vậy...”

“Lý gia ta đã mấy đời không có ra quan lớn như vậy rồi, ngươi có thể cầu cái kia Đường công, để cho hấn an bài ngươi rời xa chiến trường hay không?” Lão Lý Tích ở trong lòng lặng lẽ hỏi. Hấn biết, Lý gia hiện tại thịnh vượng phồn vinh đều là nhờ từ ở bên ngoài dùng mạng đổi về, hiện tại hiện tại., Hấn so với hai năm trước càng sợ mất đứa con này hơn. Nhưng hấn rất cục nịnh được những tư tâm này, thì thảo bỏ sung nửa câu: “Ngươi yên tâm, cha biết, từ xưa đến nay, trung hiếu không thể hai thành!”

“Phụ thân!” Lý Húc không ngờ phụ thân lại nói ra những lời đường hoàng như vậy, không khỏi ngây ngốc một hồi. Rất nhanh hần liền hiểu được nỗi khổ tâm của phụ thân, gật đầu, thấp giọng đáp lại: “Con biết, con tận lực bảo vệ chính mình!”

“Người lớn rồi!” Lý Tích trừng lớn hai mắt nhìn con trai.

“Ừm!” Lý Húc thấp giọng đáp ứng. Ánh mắt nhìn về phía mẫu thân, trông thấy mẫu thân chậm rãi đứng lên, yên lặng thu dọn bát đĩa rải rác trên mặt bàn. Lưng mẫu thân đã hơi vác, chân đã không còn lưu loát như ban đầu nữa. Thời gian chậm tới không có chút nào trì hoãn tốc độ già yếu của nàng, quần áo mới may, ngược lại phụ trợ nếp nhăn trên mặt nàng càng thêm rõ ràng.

Lý Húc muốn đứng lên hỗ trợ, nhưng lại bị mẫu thân nhẹ nhàng đặt lên ghế: “Hai ông cháu các người nói khó lắm, ta đi thu thập, có Trung thẩm giúp đỡ!” Dứt lời, bà nâng chén đĩa lên đi ra ngoài, tiếng bước chân dồn dập vang lên bên tai Lý Húc.

“Đừng lo lắng hai người mẫu thân người, hai người chúng ta đều còn rất rắn chắc!” Lý Tích nhìn bóng lưng thê tử, thấp giọng nói.

“Ừm!” Lý Húc đáp ứng, quay đầu lại, trông thấy bông hoa trên tóc mai phụ thân.

“Tiền hương hỏa trong đám văn bồi hiếu kính tộc đã có phần của ta rồi. Ta không buôn bán nữa, Triệu Nhị ca bên trong huyện cũng đã lâu không đến nhà rồi!” Lão Lý bỗng nhiên dừng lại, lặp lại rất nhiều lần những lời đã nói rất nhiều lần.

“Nếu như không đủ tiền, ta sẽ đem mấy thứ ta mang về bán!” Rốt cuộc Lý Húc cũng tìm được một đề tài tương đối thoải mái, cười hướng phụ thân đề nghị.

“Những ngọc thạch kia...” Lão Lý Tích mỉm cười khế lắc đầu: “Ta đã thương lượng với mẹ người, đó là do người cực khổ trở về, muốn giữ lại người làm vợ con!”

“Cần gì nhiều như vậy!” Lý Húc không nhịn được cười phụ thân hoang đường: “Những ngọc khí kia, đá đó là hiếu kính của ngài và mẹ, vài ngày nữa ngài bán đi vài món, có thể mua

một tòa nhà lớn một chút, thuê mấy nha hoàn hầu hạ mẹ ta. Nếu mẹ ta nguyện ý, cũng có thể cho cậu của Bảo Sinh mượn chút tiền vốn!”

“Mẫu thân người không phải mẹ người phú quý, vất vả nửa đời rồi, cái gì cũng có thể khiến người ta hầu hạ, ngược lại còn bị tật xấu!” Lão Lý Tích bị hiếu tâm trẻ con ngây thơ cảm động, vừa vui vẻ vừa nói: “Trái lại người, hiện tại tốt xấu gì cũng là người trong quan phủ, tương lai lấy vợ, khẳng định cũng không thể tìm được một nữ tử nhà quê. Đem những ngọc khí, tảng đá này giữ lại, tốt xấu gì cũng là ra tay được làm sinh lễ!”

“Còn sớm lắm!” Lý Húc nghe rằng với phụ thân, cười rất vui vẻ: “Hơn nữa bây giờ ta chỉ là giáo úy, cũng chẳng tính là chức quan gì...”

“Đứa nhỏ này của người, lão Lý gia ta tổng cộng xuất ra mấy giáo úy? Trước đó vài ngày có bà cụ đến cửa đưa tám chữ, đều bị mẹ người và ta cùng quay về. Hai chúng ta nghĩ đi, chờ người lần này từ Liêu Đông trở về, nếu tâm tình tốt, người có thể làm theo tâm ý của chính người chọn một người... “Theo nụ cười trên mặt nhi tử, lời nói của lão Lý Tuyên cũng dần dần thoải mái.

Đứa nhỏ Húc Tử này sinh ra phúc khí, từ khi sinh ra đã gặp được nhiều năm. Năm này qua đi, thân thể xương cốt rắn chắc, bộ dáng cũng chỉnh tề. Năm đó lúc đọc sách, đã có rất nhiều con gái nhà theo dõi. Hôm nay lại được quan y, càng gần xa mục tiêu bà đỡ cố gắng của bọn họ. Một đoạn trước thấy lòng dạ hài tử nặng, Lý Tích cùng thê tử cũng không muốn mang những chuyện này đến phiền lòng hấn, hôm nay khó được hấn lại vui vẻ chút, không bằng đem đại sự chung thân cho hấn nói cho rõ ràng.

Nghĩ đến đây, lão Lý Tích Thanh hắng giọng một cái, thấp giọng nói: “Năm trước, lúc người đưa thư, nói muốn thành thân. Ta và nương người đều vui mừng thay người. Sau này người đi Liêu Đông, có một số việc chúng ta cũng không hỏi lại. Nhớ đến nữ nhi Tô Khánh bộ kia cũng là tốt, chỉ là nàng

thân là con gái tộc trưởng, rất nhiều chuyện chưa chắc đã do chính mình...”

Lý Húc lẳng lặng nghe phụ thân nói, hắn không nghĩ tới kiến giải của phụ thân nhìn như già nua phân tích vấn đề lại độc đáo như thế. Giấc mộng năm đó, trong lòng hắn đã trở thành hồi ức vĩnh viễn. Nhắc tới, không đau nữa, không hối hận nữa, chỉ là trong ưu thương xen lẫn sung sướng nhàn nhạt.

“Bây giờ, chuyện kia cũng đã qua gần hai năm rồi!” Lão Lý Tích liếc mắt nhìn nhi tử, tiếp tục nói: “Những người nên buông bỏ thì phải buông, người không thể sống cả đời trong hồi ức. Hai mẹ con không trông cậy vào con nên lấy một tiểu thư như hoa như ngọc về, chỉ cần người đẹp, tương lai có thể đối tốt với con, chúng ta cũng vui vẻ rồi!”

Lý Húc lẳng lặng lắng nghe, nụ cười chậm rãi lóe lên trong khóe mắt. Con người không thể cứ sống trong hồi ức mãi được, nhưng những phiền muộn ôn nhu trong hồi ức lại khiến người ta khó quên.

Bỗng nhiên, thảo nguyên trong trí nhớ đã biến thành dòng sông nóng bỏng, có người ở bờ sông bên kia lớn tiếng hô “Chạy”, trốn hướng bắc, Trọng Kiên, chạy hướng bắc...”

Hắn ta cười gật đầu với phụ thân, mặc cho trí nhớ của mình cười chiến mã đi thẳng về hướng bắc.

Đánh số một: Võ Lệ La, ở chỗ rẽ của Liêu Hà, hiện nay huyện Pháp Khô có di chỉ của nó. Nghê Đế công kích Liêu Đông, vì bảo tồn mặt mũi, đổi thành Liêu Đông.

Chương thứ nhất xuất đầu (hai)

Ngày đó, trong tiếng chém giết khắp nơi, một câu hô hoán kia lại rõ ràng như thế. Đám người Lý Húc cùng Lưu Hoảng Cơ nghe xong lời nhắc nhở của bờ bên kia, mới có thể giết ra một con đường máu trong loạn quân., Tất cả mọi người đều đoán được người đứng sau việc phái mấy chục người đứng ở bờ sông cùng nhau hô to là ai. Sau khi Lưu Hoảng Cơ sự đã nói, Lý Kiến Thành không phải là một người có trí tuệ, chủ ý này khẳng định không phải là gã nghĩ ra được. Mà Vũ Văn thuật lại chuyện này nghe nói là vừa nhìn thấy thân ảnh của lão tướng quân, lúc này liền té xỉu ở trên bờ sông.

“Chạy, trốn về hướng bắc, Trọng Kiên, chạy về phía bắc trốn ” Lý Húc mơ hồ nghe thấy trong mười mấy người kia la lên xen lẫn một tiếng nữ nhân nôn nóng. Mỗi lần hấn từ trong ác ma tỉnh lại, thanh âm kia liền vang vọng bên tai. Hôm nay, đến khi hấn dất tọa kỵ ra khỏi nhà, tiếng kêu vẫn quanh quẩn không chịu tản đi.

Hắn nhớ rõ lúc mình và Lưu Hoảng Cơ, Võ Sĩ Hoạch ở phía tây dưỡng thương, Lý Uyển Nhi đã từng tới thăm hỏi số lần mọi người. Nàng hoặc là theo sau Lý Kiến Thành, hoặc là đồng hành cùng Lý Thế Dân, mỗi lần tới đây, đều rất ít nói chuyện., Chỉ là nghe nam nhân đàm luận được mất một lát tại chiến sự tại Liêu đông, liền yên lặng đứng dậy đi ra ngoài. Nữ hài tử Lý Nhị tiểu thư đột nhiên biểu hiện ra khiến mọi người rất buồn bực, Võ Sĩ Hoạch còn vụng trộm nói đùa, nói cái gì mà con gái đại mười tám thay đổi, bất luận con gái nhà ai lớn đến đoạn gả, cũng sẽ từ sư tử đột nhiên biến thành cừ non.

Húc Tử không dám đoán về ôn nhu của Lý Uyển Nhi là vì mình, tuy sâu trong nội tâm của hắn khát vọng sự thật là như thế. Lý Uyển Nhi thích tìm Lý Húc luyện võ, nói chuyện phiếm, đây là chuyện mà toàn bộ hộ lương quân đều biết. Nhưng Lý Uyển Nhi thích hết thảy mọi thứ có thể khiến nàng tò mò, ví dụ như mèo nhỏ lông lá quái dị, chó con..., Ngựa, dê bò, thậm chí là phong tình tái ngoại, áo quần của người đan, trang phục của lam nhân.” Nàng vô ý lộ ra vẻ hiếu kỳ với Húc

Tử.” Lưu Hoằng Cơ từng cảnh cáo mọi người như vậy, Lý Húc cũng mơ hồ tán thành vấn đề này.

“Nàng chỉ hiểu kỳ thôi, ừm, tò mò.” Húc Tử an ủi bản thân từng lần một: “Hoàn cảnh hai nhà khác nhau lớn đến thế, con gái quốc công công đối với cuộc sống của dân chúng tò mò, có gì ghê gớm đâu!” Về phần những lý do này có thể lừa gạt được chính hắn hay không, Húc Tử tận lực không suy đoán.

Trong vòng hai tháng thanh phong, thiếu niên thân đầy ánh mặt trời vừa suy nghĩ, vừa tin ngựa từ cương đi về phía quán rượu cữ cữ. Lập tức đi về phía Liêu Đông, hắn muốn cáo biệt cậu của mình. Bảo Sinh cữ cữ không có con, năm đó vẫn luôn coi Húc Tử như con ruột thịt.

Có một vài gian khách sạn nay đã trở nên vô cùng náo nhiệt. Từ sau khi tin tức Lý Húc được quốc công đương triều tán thưởng truyền ra, Triệu nhị ca cầm đầu một nha môn bang phú lớn nhỏ thì rất ít khi đến hái gió thu, một số kẻ vô lại vô lại khi dễ Trương Bảo Sinh tuổi già vô lại, cũng quy củ trả lại tửu trưởng mấy năm qua. Không còn những chi tiêu này nữa., Bảo sinh cậu, hầu bao dần dần đầy đặn. Hắn lại kịp thời tuyển một tên tiểu nhị lanh lợi, thuê một tên đầu bếp lớn từ chức tại tửu lâu trong thành, khổ tâm kinh doanh, toàn bộ khách sạn chậm rãi khởi tử hồi sinh.

Trong mắt Lý Húc, khí sắc trên mặt cậu đã tốt hơn nhiều so với năm đó, ngay cả biểu hiện của Chủ Trương Lưu thị cũng không còn kinh hãi như trước nữa. Nhìn thấy cháu trai ra cửa, Trương Lưu thị vội vàng đứng dậy đi châm trà, vừa đi, vừa thấp giọng nói: “Húc quan à, mau vào đây ngồi đi. Thúc cữu của ngươi đang lo lắng phái người đi tìm ngươi đấy, buổi chiều ngày hôm qua, có một quý nhân mang đến cho ngươi một món quà!”

“Quý nhân?” Lý Húc kinh ngạc hỏi. Hắn ngược mắt nhìn cậu của mình, lại phát hiện cậu mình híp mắt lại, giống như đang ngấm một món trân bảo nhìn mình.

“Đêm qua, lúc đóng cửa đã có một quái nhân đến!” Trương Bảo Sinh vừa kéo cháu trai ngồi xuống, vừa chậm rãi giải

thích.” Hấn vừa vào cửa, không chút thức ăn, hỏi ông chủ khách sạn này có phải là cậu của Lý Húc không!”

“Không ngờ lại có người lỗ mãng như vậy?” Lý Húc cười cười, nói ra. Loại phong cách hành sự này, cực kỳ giống như mấy bằng hữu của hấn ở trong hộ lương quân. Trong giây lát, hấn ý thức được mấy bằng hữu làm việc bỏ mặc không bị trói buộc kia đã vĩnh viễn rời đi, trong lòng nhin không được lại buồn bã một trận.

“Ta nói với hấn là, hấn liền gọi rượu và thức ăn, mời ta ngồi xuống cùng ăn, còn không ngừng đánh ta nghe chuyện gần đây của ngươi!” Bảo Sinh cứ cứ dương dương đắc ý lái nhái. Bởi vì đứa cháu ngoại vì được người khác tôn kính, tôn kính hơn so với đôi phương rất nhiều.

“Chẳng lẽ bọn lão Tề vẫn còn sống?” Lý Húc bị ý nghĩ toát ra trong lòng làm cho hoảng sợ, vội vàng cắt ngang lời nói của cậu, vội vàng hỏi: “Hấn nói cho ngài tên của hấn sao? Nói không biết hấn đi nơi nào?”

“Ta cũng cảm thấy kỳ quái, hỏi tên hấn, hấn không chịu nói, chỉ nói hấn có một bằng hữu cực thân thiết với ngươi, cho nên đặc lệnh hấn đem tới cho ngươi một món quà. Ta thỉnh giáo tên họ của vị bằng hữu kia, hấn nói ngươi xem lễ vật sẽ biết.”

Dứt lời, cậu của Bảo Sinh nhảy xuống ghế, trực tiếp lôi kéo Lý Húc đầu đầy nước mưa đến hậu viện xem lễ vật. Ngay cả nước trà đã đun sôi cũng không thưởng thức một chút nào, tức giận đến mức thất thanh đứng ở cửa phòng vắng to: “Lớn tuổi như vậy rồi, ngươi không có cái nào yên tĩnh? Húc quan mới vừa vào cửa, ngay cả nước miếng ngươi cũng không cho hấn uống...”

“Lát nữa lại uống, nữ nhân nhà ngươi thì biết cái gì. Húc quan bằng hữu này khẳng định là có chuyện muốn nhờ, tặng quà xong sợ hấn không nhận, mới nghĩ ra một biện pháp cổ quái như vậy.” Nói xong, Bảo Sinh cứ cứ đã đi tới trong sân, từ dưới chòi hóng mát lấy ra một cái bọc vải dầu thật dài, hai tay ôm lấy bày ra trước mặt Lý Húc.

“Bên trong là cái gì, ta không dám thay người mở ra. Ta tính toán, hẳn có thể là con cháu gia đình giàu có gần đây, nghe nói thanh danh của người, cho nên muốn cùng người kết giao một phen. Bất quá...” Bảo Sinh cứ ngỡ ngỡ nhiên nhủ thầm, chính mình lại lật đổ thuyết pháp của mình: “Nếu trước kia hẳn không quen biết người, làm sao biết tên cậu?”

“Nghe ngóng xung quanh! Hiện tại Húc Cô Nguyệt đang có tiền đồ như vậy! Dịch huyện chỉ lớn chừng lòng bàn tay, nghe ngóng đánh bộp xung quanh, ai mà không biết cữu cữu của hẳn là ai chứ!” Trương Lưu thị cũng đuổi theo ra ngoài, hiển nhiên đối với lễ vật thần bí mà người thần bí tặng, trong lòng nàng cũng rất hiếu kỳ.

Bị cậu và Tỳ Hưu lật qua lật lại như vậy, trong lòng Lý Húc cũng cảm thấy chuyện này có chút cổ quái. Hẳn cẩn thận từng li từng tí cởi dây thừng mềm mại trong bao, lại triển khai một tầng vải bố thật dày, hai tầng đồng lửa, đập vào mắt là một cây trường côn đen sì.

Hắn cố nén tâm tình kích động, dùng hai tay cầm trường côn lên, sau đó nhẹ nhàng rũ xuống lông dê quấn trên đỉnh côn bông, một cây mã liên dài tám trượng, cán cò màu đen lập tức chắn ngang trước mặt ba người.

“Hay cho một cây trâm dài!” Trương Bảo bật thốt lên khen, đưa tay sờ sờ chiếc nghiên mực, búng ra, giữa ngón tay truyền đến một cảm giác ôn nhuận như ngọc.

“Sợ là đáng giá không ít tiền chứ! Húc quan ngược lại vừa lúc cần đến! “Phù Trương Lưu thị cho dù không biết phân biệt binh khí, cũng từ trên màu sắc nhu nhuận của cán giáo, nhìn ra vật ấy không phải là vật phàm.

Lý Húc không trả lời câu hỏi của hai vị trưởng bối, cẩn thận nắm chặt cây nghiên, giống như đang cầm một bảo vật vô giá. Trong phút chốc, chuyện cũ cùng với Từ Đại Nhân cùng trải qua ở tái ngoại, từng màn từng màn hiện lên trước mắt. Trận chiến lần thứ hai sắp bắt đầu, Từ Đại Nhân hiện tại đang làm gì? Nếu như ở cùng với bằng hữu, hẳn lại nên chỉ điểm giang sơn, dự đoán trận chiến này sẽ thất bại.

“Húc Tử, Húc Tử!” Trương Bảo Sinh thật cẩn thận gọi to. Về mặt cháu trai đột nhiên trở nên trịnh trọng khiến lão nhân rất bất an, Húc quan bây giờ là người trong quan trường, người trong quan trường có quy củ trong quan trường, mình vô duyên vô cớ thu lễ thay hấn như vậy, sợ là sẽ mang đến cho hấn rất nhiều phiền toái...

“Nếu không, đem thứ này gói lại đi. Đợi gặp lại người kia, gọi cữu cữu người trả lại cho hấn!” Trương Lưu thị so với trượng phu lưu loát hơn, lớn tiếng đề nghị.

“Không phải, đây là một vị bằng hữu không gặp được trong thời gian rất lâu đưa cho. Cho nên có chút ngốc!” Lý Húc tung ra một bàn tay, gãi gãi đầu, áy náy giải thích với hai vị trưởng bối.

“Vị bằng hữu này của ngươi hình như rất có tiền đúng không?” Tỳ Hưu kinh hãi bình tĩnh lại, hỏi dò.

“Rất nhiều tiền, cũng rất giữ chữ tín!” Lý Húc gật gật đầu trả lời, sau đó vội vàng hỏi cậu: “Ông ấy nói người muốn tặng lễ vật bây giờ đi đâu rồi? Cuộc sống sống thế nào rồi?”

“Không, không nói. Người nợ rất quái dị, ăn xong cơm, bỏ lại lễ vật cùng một xâu tiền đồng, vội vàng đi gấp. Ta nói không dùng được nhiều như vậy, hấn lại chết sống không chịu thu tiền về!” Trương Bảo Sinh cùng thê tử có chút lúng túng nhìn nhau, cùng lên tiếng trả lời.

Ăn một bữa cơm thưởng một xâu tiền, đây là tửu khách xuất thủ hào phóng nhất bọn họ bình sinh từng thấy. Đợi đến khi hai người từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại đuổi theo ra ngoài, người nợ đã sớm đi xa. Không cần nói tình hình cụ thể của người tặng lễ, ngay cả hướng đi của hấn cũng chưa nói rõ.

“Phòng chừng hấn đi tới sốt ruột, không cố nói chuyện. Người dâng lễ vật tên là Từ Mậu Công, chính là lần trước ta rời nhà, trong thương đội vóc dáng cao cao, quần áo rất sạch sẽ!” Lý Húc nhìn thấy hai vị trưởng bối xấu hổ, vuốt ve chòm râu dài, hạ giọng thay hai người giải vây.

“A, ta nhớ ra rồi, là công tử nhà Từ gia, cửa hàng trong nhà khắp nơi đều là tên kia!” Bảo Sinh cữu cữu che cái ót, như

bừng tỉnh đại ngộ nói: “Không phải hấn và ngươi có nút thắt cùng nhau sao? Sau đó không cùng ngươi một đường đầu quân?”

“Hấn nói trận chiến Liêu Đông, có bại mà không thắng, cho nên không chịu đi cùng ta!” Lý Húc thiện ý che giấu những gì mình và Từ Đại Mục đã trải qua ở tái ngoại.

“Hóa ra là Từ công tử sai người tặng quà, chẳng trách lại ra tay hào phóng như vậy. Người ta là hào môn địa đạo, không giống đứa nhỏ Ngũ Oa kia, đầu tay không có tiền, còn bày đặt khắp nơi phú hào!” Trương Lưu thị cũng nhớ tới thiếu niên áo lam từng xuất hiện ở nhà mình ngày đó., Ngoài tán thán, còn không quên thuận đường đả kích Trương gia tiểu Ngũ một chút. Từ năm ngoái khi Liêu Đông trở về, tên Ngũ Oa này không ít dẫn người đến tửu lâu ăn cơm, mỗi lần đều không chịu trả chân, dựa vào Bảo Sinh cứ cữ giảm giá cho nó.

“Đừng nói lung tung, Ngũ Oa Tử kia là mới vừa xuất phát tiền đồ, trong lòng cao hứng!” Trương Bảo trời sinh tính tình phúc hậu nói, không muốn sau lưng nghị luận văn bối, trùng thê tử một cái, nhỏ giọng quát lớn.

Hấn ở trước mặt thê tử vốn đã không có phu khí gì, không trùng mắt còn đỡ, trùng mắt trái lại còn dẫn lửa giận của Trương Lưu thị lên. Cũng mặc kệ cháu trai bên ngoài ở trước mặt, Bảo Sinh lập tức dựng lông mày liễu, tròn tròn mắt hạnh, lớn tiếng phản bác: “Cái gì gọi là nói lung tung, ngươi tính đi, từ đông đến tháng năm ngoái hấn trở về., Đến trưa ngày hôm sau, hấn ở chỗ chúng ta đã gặp biết bao nhiêu lần bằng hữu, đánh bao nhiêu lần gió thu. Nói là xuất phát cao hứng, Húc Quan người ta làm giáo úy, cũng không thấy ở cùng cửa sổ, trước mặt bằng hữu làm lá tội gì lớn! Hấn được lắm, ý vào Húc quan chiếu cố phối hợp với đội chính, liền khoe khoang khắp nơi, sợ người khác không biết hấn làm quan!”

“Ngươi, ngươi nhỏ giọng một chút, đừng, đừng để khách nhân tiền viện nghe thấy!” Trương Bảo nhìn vẻ mặt lúng túng của Lý Húc, thấp giọng cầu xin thê tử.

“Nghe thấy không thì nghe thấy, vốn hấn là một đại hộ cải trang!” Giao Bằng tức giận hừ hừ ném hai đứa cháu trai vào

phòng sau.

“Ai, người chính là tính tình này!” Trương Bảo không biết làm sao, đỏ mặt lên giải thích cho cháu trai. Lý Húc lại cảm thấy tình cảnh trước mắt đặc biệt ám áp, lắc đầu, thấp giọng nói: “Ngũ ca quả thực là quá mức, ngày nào đó ta nhìn thấy hần, bảo hần đến trả tiền. Hần nợ hần nhiều lắm, không cần ta thay hần làm đệm một chút trước!”

“Không cần, không cần trả. Một chút đồ ăn, rượu cũng không đáng giá mấy!” Nghe đứa cháu trai nói, Trương Bảo Sinh liên tục xua tay. Dường như nhớ ra chuyện gì đó, hần dừng lại, tiếp tục nói: “Sao lại không thấy người mời sư trưởng và đồng môn? Mời mời đi, đừng để người khác nói người vừa lấy được công danh, đã quên bằng hữu rồi!”

“Ta ở thượng cốc quận, không có bằng hữu gì!” Lý Húc lắc đầu, cười khỏ. Năm đó bởi vì gia cảnh tương đối nghèo khó, toàn bộ huyện học bên trong không có mấy người nguyện ý cùng hần nói chuyện. Duy nhất từng đối với hần nhiều người là ân sư Dương phu tử., Nhưng bây giờ đối phương lại không biết đi đến nơi nào. Sau khi Lý Húc trở về, từng đến huyện học bái phỏng ân sư, bắt đặc dĩ vò huyệt, mấy vị phu tử trong huyện đều nói Dương lão sư vô thanh vô tức rồi đi, ai cũng không rõ hần rốt cuộc đi nơi nào.

Nghĩ đến đây, Húc Tử kéo ống tay áo Trương Bảo Sinh, thấp giọng hỏi: “Cậu, cậu đã nghe nói Dương phu tử đi đâu chưa?”

“Người nói Dương lão phu tử à, trước khi đi ta từng mua vài hũ rượu, nói trên đường giải buồn uống.” Trương Bảo Sinh vỗ vỗ đầu, cố gắng nhớ lại nói. “Ta trò chuyện với hần vài câu, hỏi hần đi đâu. Hần nói con của người quen cũ mời, đi mời người ta làm phụ tá gì, bảo ta chờ người trở về, lên tiếng chào hỏi người! Người xem trí nhớ của ta, sao lại quên mất chuyện lớn như vậy!”

“Cậu đang bận chuyện, không sao, cậu từ từ suy nghĩ đi!” Lý Húc sợ Trương Bảo bối rối, đem mấy lời mấu chốt lưu lại Dương phu tử quên mất, vội vàng thấp giọng an ủi lão nhân.

“Hắn nói con đường làm quan gian nan, cần người tự giải quyết cho tốt. Thà làm việc cho muôn dân trăm họ, chớ gõ chiêng cho quân vương!” Trương Bảo trí nhớ không tệ, loáng thoáng nói ra lời nhắn của Dương phu tử: “Hắn còn nói sau này gặp nhau gian nan, không cần người tìm hắn. Còn nói cái gì mà thân thể thể gian, người không như ý, cưỡng cầu mười thứ, chưa hẳn đã thú vị, không bằng lùi một bước trời cao biển rộng!”

“Người không như ý có mười tám chín phần mười!” Lý Húc thưởng thức lời nhắn của Dương lão phu tử, một lúc lâu không nói gì. Có thể khiến Dương phu tử không để ý tuổi lớn như vậy còn đi hỗ trợ, hắn là nhi tử của Việt Công Dương Tố. Cũng chỉ có đương kim Lễ bộ Thượng Thư Dương Huyền Cảm, mới có phần tình nghĩa này của cố nhân chi tử.

Nhưng hắn tìm ngàn dặm xa xôi tìm Dương phu tử để làm gì? Thiếu niên vuốt ve râu dài trong tay, trong lòng sóng cả cuộn cuộn!

Chương thứ nhất xuất đầu (2)

Ngay tại thời điểm Lý gia tràn ngập những nỗi lo xa xôi, Trương gia ở ngoài mười dặm cũng bắt đầu vì đám trẻ con thu thập hành trang. Vốn ý tứ của Trương phụ, nếu đưa trẻ Ngũ Oa đã lăn lộn lên một cái chức quan nho nhỏ., Không ngại nhờ những người quen tìm kiếm từ trên xuống dưới, tìm lý do ở nhà thêm chút thời gian. Đợi đến khi Liêu Đông chiến cuộc rõ ràng, lại quyết định đến quân lập công, hay là chuẩn bị lên thi. Nhưng đề nghị này vừa ra khỏi miệng đã bị Ngũ Oa bác bỏ ngay lập tức.

“Vạn nhất gây ra chuyện bất chu toàn, giống như lần trước bị người ta bắt đi vận lương, không cần thận thì đào nương máng. Thay vì đến lúc đó lại đi cầu Húc Tử cứu mạng, không bằng hiện tại thành thành thật thật đi theo phía sau hắn. Húc Tử là người nhân nghĩa, hắn hiện tại mới vừa làm hữu úy, ta chính là đội trưởng. Ngày khác hắn thăng chức, ta chính là hiệu suất, ta chính là hiệu suất của bản thân., Hắn nếu làm đại tướng quân, đánh trận thân huynh đệ, ta ít nhất cũng làm xe ngựa khô, so với mỗi ngày đọc thuộc sách để chuẩn bị thi cũng không đỡ được nhiều! Hơn nữa, hiện tại hoàng thượng nào có tâm tư làm khoa cử, một câu mỹ nhân như vậy không nể mặt lão nhân gia...” Trương Ngũ Oa rung đùi đắc ý, lặng yên trong mộng đẹp thăng quan phát tài.

Từ năm ngoái từ Liêu Đông trở về, hắn đã một ngày không đọc sách. Đọc sách vô dụng, công danh còn đang lập tức lấy. Đạo pháp của Húc Tử, công pháp Húc Tử, công nghiệp của Húc Tử, Lý Húc tất cả đều trở thành hình mẫu của hắn. Lúc không có người, hắn liền tưởng tượng mình thành Lý Húc, nhiệt huyết sôi trào trong mộng chém giết một phen.

Tuổi Lý Húc nhỏ hơn hắn, năm đó lúc đọc sách ở huyện học không bằng hắn, đánh nhau cũng không có trình độ của hắn. Nhưng đi ra ngoài lịch lãm một năm lại trở nên lợi hại như vậy. Trương Ngũ Oa tin tưởng, một ngày nào đó mình cũng có thể giống biểu đệ, nhanh chóng xuất đầu lộ diện trên lưng ngựa.

Loại ý nghĩ này của hắn ảnh hưởng đến thiếu niên thanh niên xung quanh. Tuy năm ngoái có rất nhiều con cháu lên quận thượng cốc một đi không trở lại, năm nay khi Hoàng Đế hạ lệnh chiêu mộ dũng sĩ trong dân làm dũng sĩ đối chức kiêu quả, thành Dịch huyện nhỏ nhỏ thế mà có gần trăm người can chiêu mộ. Tuy rằng rất nhiều con em sau khi được cha mẹ biết được tin tức, lại cứng rắn kéo về nhà, cuối cùng trong nha môn vẫn còn lưu danh bốn mươi mấy người.

“Đi, đi, người không sợ một đi không quay đầu lại!” Trương phụ lớn tiếng rít gào. rít gào đủ rồi, lại không thể không chuẩn bị tốt cho con trai, binh khí tốt. Ngũ Oa tử ở nhà xếp hàng nhỏ nhất, luôn là thịt trong lòng hắn. Mặc dù tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng có thể bảo vệ hắn nhiều hơn một phần, người nhà đã muốn bảo vệ hắn nhiều thêm một phần.

“Nào có đáng sợ như vậy, cái gì mà Liêu thủy cút về hướng đông, tráng sĩ một đi không quay đầu lại. Đó đều là nói bậy, năm ngoái ta theo Húc Tử từ Liêu Tây giết đến bên cạnh Mã Túc Thủy, mấy trăm người đi tới đi lui, cũng không nhìn thấy mỹ nhân cao giọng nào dám ra nghênh chiến!” Ngũ Oa tự phụ thói phong, không nhìn thấy chút nào trên mặt lão phụ.

Vận lương đi lịch sử Anh Hùng Mã mạ nước một chuyến, đã bị hắn lần qua lộn lại nói qua mấy trăm lần. Cái gì lấy tám trăm để đảm đương hai vạn mỹ nhân cao giọng sợ hãi không dám ra mặt nha, cái gì mà ba ngày ba đêm mạnh mẽ quân đội năm trăm dặm, kịp thời đem tin tức binh bại đưa về trong tay Hoàng thượng nha. Cùng với Lý Húc cùng Lưu Hoảng Cơ dẫn người đi giải cứu viện trạch bị nhốt trong áo bào, chính mình chủ động tham gia cũng bởi vì bảo vệ thể tử Đường Công mà không thể không quay đầu lại hành động vĩ đại như vậy., Mỗi lần đều bị gã thêm mắm thêm muối, mỗi lần càng lúc càng đặc sắc. Khi kể chuyện, dường như gã cũng trở nên thành thạo đao mã, trở thành dũng tướng vạn người không đỡ được, có thể thoải mái tiến vào bảy lần trong đại quân cao giọng xinh đẹp.

“Nếu mỹ nhân cao giọng yếu như vậy, làm sao Đại Tùy lại chiến bại được?” Ca ca của Ngũ Oa, Trương Trục nhìn gương mặt kiêu ngạo của đệ đệ không vừa mắt, thấp giọng chất vấn.

“Không phải là có gian thần từ giữa gây khó dễ sao, tên Lưu Sĩ Long kia không cho phép các tướng sĩ buông tay tấn công, vì tên của một người mà hủy đi ba mươi vạn đại quân! Lần này Hoàng Thượng đã đem hấn chém đầu thị chúng, cả đám thả ra đánh, khẳng định có thể đem một câu cao giọng hạ thấp!” Trương Ngũ Oa hướng ca ca bữu môi, mặt mũi tràn đầy cao thâm. “Nếu như bây giờ không đi kiếm công danh, đợi Cao mỗ nhất quyết đấu, xung quanh Đại Tùy lại không có chiến sự, muốn lập công thật khó khăn!”

“Tốt, tốt, ngươi đi lập công, đi làm tướng quân, chúng ta sẽ không làm trể nải tiền đồ của ngươi!” Trương Trục cũng không có biện pháp nào khác với đệ đệ của mình, đành phải tại hạ mệnh người chuẩn bị ngựa khô lương đồng thời., Sau khi chuẩn bị dâng một phần hậu lễ cho Lý gia, mặc dù hai nhà đi lại không nhiều lắm, nhưng Ngũ Oa Tử một năm qua được Lý Húc chiếu cố nhiều hơn. Huống hồ, nếu như sự thật đúng như lời Ngũ Oa nói, thời cơ Lý gia Húc Tử bay lên trời, chỉ còn chờ ngày, Trương gia nếu không thừa dịp hiện tại gần gũi, tương lai vượt cửa bắt được thân thích, người ta cũng chưa chắc chịu nhận.

“Thật đấy, các ngươi đừng lo lắng vớ vẩn!” Ngũ Oa Tử khoác lác đủ rồi, ngồi xổm bên cạnh phụ mẫu đang chỉ huy người hầu bọc đồ, thấp giọng an ủi. “Thì ra Húc Tử được Đường công thưởng thức., Lại là giáo úy của hoàng thượng khâm điểm. Lần này tại Liêu Đông còn cứu được phò mã úy úy Vũ Văn đại nhân và Tiết Thế Hùng mà hoàng thượng ưa thích, dựa vào mấy mối quan hệ này, bất kể tướng quân nào cũng không dám để hấn sơ suất. Ta ở bên cạnh hấn, nửa bước không rời, hấn không việc gì ta cũng có thể lăn lộn bình an!”

“Hừ, nếu Húc Tử thật sự có thể bỏ tay như ngươi nói thì làm sao không thấy Hoàng thượng thăng quan cho hấn?” Trương Trục Khí lầm bầm.

“Hai mươi bốn nhánh đại quân đều đã thất bại, ngay cả Vệ Văn Thăng tướng quân toàn quân trở về cũng chỉ rơi vào một chức quan không kém, Hoàng Thượng làm sao có thể chỉ một mình Húc Tử làm quan? Đó không phải là công khai nói rõ rằng hấn chỉ là con rể bị cứu ân riêng, không để ý đến đại sự

mất nước sao? Lần này trả lời Vệ đại tướng quân đã thăng lên làm Thượng thư Hình bộ, phụ tá giám quốc Hoàng Thái Tôn, Húc Tử thăng quan không phải là chuyện mất nhìn đấy!”

“Người ta là người, hắc là hắc. Hắc bị giam ở Liêu Đông, cũng không thấy ai phái người qua sông cứu hắc?” Trương Trục còn không phục, thành tâm trong lời nói của đệ đệ chọc cây gai lông.

“Ai nói không cứu, Đường công phái toàn bộ gia tướng ra tìm, chính là không nghĩ tới Húc Tử bọn họ từ nơi khác chạy một vòng trở về. Cầu gãy ngày đó, các người đều không thấy. Đường công thể tử cách bờ sông khốc lớn, Lý Thế Dân và Lý Uyển Nhi hai người mang thân binh chạy dọc theo sông, vừa chạy vừa gọi tên Húc Tử...” Trương Ngũ Oa chu miệng, tán thưởng.

Biểu đệ chẳng những rất được Đường công thưởng thức, rất có thể còn được hai cô con gái Đường Công ái mộ, nhưng lời này là Trương Tú không thể nói. Lúc về nhà, biểu đệ từng chính miệng dặn dò, khoát lác cũng được., Lại không cho phép tin đồn lung tung truyền ra ngoài. Lỡ như bị hắc nghe được lời đồn vô căn cứ của người xấu, vô luận là xuất phát từ miệng ai, trách nhiệm đều là tiểu ngũ Trương gia. Ngũ hài tử tuy rằng tuổi tác lớn hơn biểu đệ của mình, nhưng trong lòng giết mình, biểu đệ của mình bị giết trở về từ trong Vạn Mã quân, thật sự đắc tội với hắc, cái truyền thuyết này vạn nhất cần chết hơn mười biểu đệ cho mình một cái, chỉ sợ bản thân bị hủy hết tiền đồ.

“Nhưng Uyển nhi thật sự rất thích Uyển nhi, lẽ nào hắc không nhìn ra sao?” Trương Tú ngồi chồm hổm trên mặt đất, vẻ mặt đầy thần bí nghĩ.

“Có cần dạy Húc Tử mấy chiêu hay không, hắc hình như thật sự rất ngốc đấy!” Hắc nghĩ, nghĩ tới, nước miếng từ khoe miệng chảy xuống, ướt nhẹp đầy trẻ tuổi.

Tửu đồ chú ý: Buổi tối còn có một canh giờ, ký hiệu ủng hộ.

Chương thứ nhất xuất đầu (3)

Ngũ Oa Tử Trương Tú là người dám làm, sau khi lên thượng cốc quận, dọc đường hắn bắt đầu hướng biểu đệ đối đãi với nữ nhân. Chỉ là Húc Tử hình như không quá hứng thú với cái này, mỗi khi Trương Tú nói đến chỗ cao hứng đột nhiên dừng lại, phát hiện biểu đệ luôn trầm mặc nhìn về phương xa.

Cực kỳ thất vọng trầm mặc, nữ nhân ở trong quân luôn là đề tài để người ta bàn luận, vô luận hiểu hay không hiểu, nói đúng cùng sai, chỉ cần có người chịu trả lời, mọi người có thể trong tranh luận trao đổi một buổi tối. Nhưng Lý Húc luôn từ chối cho ý kiến., Trương Tú rất khó tiếp tục đề tài một mình. Bộ dạng của đối phương tựa như một vị tướng quân cố chấp, cho dù người bày mưu tính kế cho hắn như thế nào, hắn không nói người đúng, cũng không nói người sai, vẫn dựa theo suy nghĩ cố định của mình đi vây trận xung kích.

Thái độ này không khỏi làm tổn thương lòng tự ái của người khác. Sau mấy lần thử nghiệm, Trương Tú từ bỏ cố gắng trong tuyệt vọng. Hắn nhìn theo ánh mắt của Lý Húc về phương xa, chỉ thấy khắp nơi đồng bằng rộng rãi mọc đầy thực vật xanh thẫm, một số nông phụ tay chân vung về đang khom lưng., Không biết trong ruộng rút ra cái gì. Giữa ruộng, là con non mà các nàng không có ai trông coi, có con đang khóc, có con lăn lộn ở trong bùn đất, có con lớn tiếng kêu to đuổi theo con bướm đang vội vàng bay qua.

“Thật nhiều rau họ, bọn họ trồng nhiều rau họ như vậy để bán cho ai?” Trương Tú bỗng nhiên nhớ tới một vấn đề quái dị, hỏi.

“Mạch yến!” Lý Húc trả lời ngắn gọn mà mạnh mẽ, lập tức đập bẹp luôn cái mặt đỏ hồng.

Đứng nguyên tại chỗ một lúc lâu, Ngũ Oa Tử Trương Tú mới vuốt ve tọa kỵ đuổi theo. “Cổ Ngữ cười nhân mã đúng là tiêu không phân, hình như chính là nói với ta thế này!” Hắn ngưng ngưng cười rồi giải thích: “Trước đây ta đã từng xem qua lúa mạch trong kho, dài thì ra sao, lần đầu chú ý tới đấy!”

“Lời cao mỹ nhân cũng là loại lúa mạch, năm ngoái trở về chém giết, chúng ta đã phóng hỏa đốt rất nhiều! Không biết mùa đông này, bọn họ có cơm ăn không!” Lý Húc không quay đầu lại, nói đầy ẩn ý.

Nghe xong lời này, Trương Tú nhin không được muốn cười biểu đệ cổ hủ. Ba mươi vạn huynh đệ đều đã cho người xếp đồng phật tháp, còn quân đội phương có cơm ăn hay không! Trong mắt hắn, câu cao đẹp nhân chính là cảm thú Man tộc chưa khai hóa, ăn tươi nuốt sống, không được ăn thì vừa lúc, chết đói cũng bớt đi phí sức chinh phạt đại quân.

Không đợi Trương Tú cân nhắc nói ra ý nghĩ của mình, Lý Húc lầm bầm một mình truyền vào lỗ tai hắn ta.” Nếu như hàng năm đều phái người đi đốt một lần, phỏng chừng không tới ba năm, câu nói cao đẹp thì nên vong quốc đi!”

“A!” Trương Tú giật mình kinh ngạc đến trợn mắt há hốc mồm. Cho tới nay, biểu đệ trong lòng hắn đều rất trung hậu, hơi có chút ngốc, nhưng vận khí tương đối tốt với bộ dáng của nam hài nhà bên. Hắn trước giờ không nghĩ tới đối phương lại trở nên tàn nhẫn như vậy., So với câu cao mỹ nhân còn ác độc hơn. Cẩn thận nhìn khuôn mặt cương nghị của Lý Húc, Ngũ Oa Tử biết biểu đệ không phải nói đùa nữa. Đột nhiên, hắn cảm thấy sau lưng có chút lạnh, một làn gió lạnh lẽo từ sau cổ chui vào, cột sống một mực vọt lên yên ngựa.

“Tranh thủ thời gian mà đi thôi, đừng làm chậm trễ việc xuất chinh!” Lý Húc hồn nhiên không có ý thức được mình đã dọa được đối phương, nhìn thấy sắc mặt Trương Ngũ Oa có chút không bình thường, thấp giọng phân phó.

“Ai, ai!” Trương Ngũ Oa luôn miệng đáp ứng, giục ngựa kết hợp cùng Lý Húc. Vừa mới đuổi kịp, lại nhin không được kéo dây cương, để tọa kỵ của mình và hắc phong giữ khoảng cách vài thước. “Người là ngu tính quá mạnh!” Hắn ngượng ngùng giải thích: “Con ngựa này của ta có chút sợ nó! Để cho nó rời đi một chút, tiết kiệm được, tiết kiệm được...”

“Tùy ngươi!” Lý Húc không thèm để ý, nghiêng đầu nhìn phong cảnh của hắn. Đã gần ba tháng, bờ ruộng hoa đã đỏ trắng, giống như đi dạo náo nhiệt. Giữa không trung, từng

mảng lớn tiền du bị gió thổi bay lả tả, giống như trận tuyết lớn tiếp theo.

“Biểu đệ đã thay đổi!” Ngũ Oa tử nhìn những thiếu niên cùng lứa bằng tiền bay múa vờn quanh, yên lặng suy nghĩ. Biến hóa này bắt đầu từ lúc nào, nó cũng không chú ý tới. Dù sao, hành vi biểu đệ hiện tại so với mùa hè năm ngoái rất khác biệt. Mùa hè năm ngoái, nó khiến người ta cảm thấy tự nhiên, tự tại. Mà hiện tại, trên người nó thỉnh thoảng lại tản mát ra một cỗ hàn khí băng hàn.

Hắn là sau khi từ Liêu Đông Sát trở về! Trương Ngũ Oa ở trong lòng như suy đoán. Sau khi được đón vào quân doanh, Húc Tử cho tới bây giờ chưa từng đề cập với các huynh đệ muốn báo thù, cũng không cùng người khác một tiếng mắng chửi đám Vệ Văn Thăng tướng quân nhu nhược sợ chiến. Hắn rất bình tĩnh mà run rẩy., Thậm chí còn không oán giận vì sao không thể xây dựng thành thế tử cầu nối. Chuyện đầu tiên hắn làm sau khi dưỡng thương xong chính là mượn tay Lưu Hoảng Cơ tướng quân xây dựng lại Hồ Dục doanh. Đồng thời đem toàn bộ huynh đệ cùng hắn trở về làm quan quân, còn tiện thể mang đến cho biểu huynh một chức vị chính đội.

Dù sao, đi theo hắn ta sẽ không thiệt thòi! Ngũ Oa Tử Trương Tú thầm nói. Bất chước dáng vẻ của Lý Húc, thưởng thức phong cảnh xung quanh. Trên đồng ruộng các nữ nhân sinh sống đa dạng, rất ít nam nhân lộ diện. Không có biện pháp, biên dân lấy chịu khổ nhẫn nại làm tên, đại chiến sắp tới, mỗi quận đều cần lao lực vận lương.

Lúc đi qua Lô Long cứ điểm, hai người gặp được một đám kiêu quả tiến đến Liêu Đông kiếm công danh. Dẫn đội là một đại hộ tử đệ rách nát, họ Chu, lớn lên mười phần tráng kiện. Từ những người này chiến mã và binh khí., Ngũ Oa Tử Trương Tú đã kết luận trong túi bọn họ không có bao nhiêu dây dưa. Nhưng người này hết lần này tới lần khác tự xưng là Chu Công, lời nói cử chỉ có chút cuồng ngạo. Thấy Lý Húc cùng Trương Ngũ Oa chỉ có hai người, liền tiến lên mời đồng hành, mới đi không đến hai dặm, lại bắt đầu dò xét nội tình của hai người.

“Hai người các người đi tòng quân hay là đi chiêu mộ Kiều Quả?” Đệ tử họ Chu bày ra một tư thái cao cao tại thượng, tùy tiện hỏi thăm.

“Chúng ta là đội Hộ Lương, nhận được quân thư, phụng mệnh đi hoài viễn trấn bá danh!” Trương Tú Tử khó khi không kiêu ngạo một hồi, vội vàng đáp một câu, giục ngựa đuổi theo bước chân Lý Húc.

“Hộ lương thực, vậy có tiền đồ gì, không bằng theo ta đến Tả Lương Vệ, ta có một người thân thích ở đó làm Tư Mã, cam đoan các người đi nhận chiếu cố.” Con em họ Chu mang theo mấy đồng bọn đuổi theo, bày ra một bộ dáng bố thí đề nghị.

Đối phương chỉ có hai người, nhưng lại dẫn theo bốn con ngựa, bất kể là cưỡi ngựa hay chở ngựa dưới trướng đều thần thái hơn mình. Đặc biệt là thiếu niên cao lớn kia, trong hành động của hắn lộ ra một loại ngạo nghễ cao cao tại thượng, tựa như một vương giả trời sinh khiến cho những con ngựa khác không dám đi song song.

Nơi này là núi cao hoàng đế xa, nếu lừa được ngựa của đối phương, cơ hội đi Liêu Đông lấy công danh càng nhiều. Cho dù đánh bại trận, có ngựa tốt cũng dễ dàng đào tẩu! Họ Chu kia chuyển ánh mắt, bắt đầu có chủ ý với đối phương.

“Tên của chúng ta đã vào quân sách, không thể tùy tiện sửa đổi. Ý tốt của huynh đài, chúng ta xin cảm ơn!” Trương Tú nhìn thấy bộ dáng tham lam của đối phương, trong lòng mơ hồ dâng lên vài phần không vui. Hắn vốn chính là cái gai nhọn, chỉ là trước mặt biểu đệ kiêm cấp trên hàng đầu mới thu liễm. Nếu như không phải có Lý Húc ở bên cạnh, hắn hôm nay khẳng định sẽ bày ra tư thế đội ngũ đang hấp hối này.

“Thật đấy, chỉ cần vị tiểu huynh đệ này nhường ngựa lại cho ta, ta ra giá tiền thích hợp, đồng thời bao hắn làm người trong nghề! Có thân thích của ta hỗ trợ, cơ hội tăng lên rất nhiều!” Đệ tử họ Chu không chút để ý đối phương lạnh nhạt, trực tiếp đuổi tới kéo dây cương cương của Lý Húc.

Lý Húc giơ tay, vừa vặn dùng dây cương ngăn cổ tay đối phương lại. Con em họ Chu ngây ra một lúc, lại thò tay ra, Lý

Húc lại giật dây cương, lần thứ hai đẩy cổ tay hấn sang bên cạnh.

“Xoẹt, tiểu gia hỏa đưa tay ra không tệ. Bằng không, chúng ta đánh cược một lần? Người thua, hắc mã dưới khó thuộc về ta. Ta thua, thiên lý mã này thuộc về người?” Gã họ Chu chỉ con ngựa già nhìn không ra lông đang cười của mình, nói khoác mà không biết ngượng.

“Tránh ra, bằng không đừng trách chúng ta không khách khí!” Trương Tú bị chọc giận triệt để, làm nhiều năm ác thiếu, hôm nay hấn mới phát hiện ra trên thế gian này còn có người so với mình còn đáng ghét hơn.

Thiếu niên vô lại đi cùng đường với con em họ Chu thấy lão đại kéo tay áo lên, lập tức bao vây xung quanh. Đường lớn này người đi đường không nhiều lắm, đối phương người đơn thế đơn, đoạt ngựa của bọn họ quán quanh, mọi người vừa vặn đi vào trong quân làm lễ gặp mặt.

“Người thật sự muốn tỷ thí sao?” Lý Húc đột nhiên mở miệng, cười hỏi Chu Bì một câu.

“Đương nhiên, chỉ cược với thú cười của chúng ta thôi. Lão tử này là truy phong câu ngàn dặm, ngựa tốt, ở nhà chỉ ăn trứng gà vỏ đỏ, ngày nào cũng có bốn tên đầu bếp hầu hạ. Cùng người đánh cược với người con lừa đen nhỏ kia., Là nhìn người tuổi còn nhỏ, không muốn chiếm tiện nghi của người!” Bát Bì họ Chu lớn tiếng nói. Lý Húc cái đầu khá lớn, nhưng xem tướng mạo không quá mười bảy tuổi. Lấy hấn nhiều năm trên đường phố bắt nạt mù vù già, từ trong bát ăn mày cướp tiền tích lũy kinh nghiệm đánh nhau, thu thập một tên tiểu tử choai choai như vậy không cần nói chơi.

“Bốn con ngựa bọn ta cược các người sáu con ngựa, muốn cược thì cược, không cược thì nhường đường!” Trương Tú thấy Lý Húc muốn động thủ với đối phương, vui vẻ xem trò cười của đám lưu manh, cười đồ thêm dầu vào lửa ở bên cạnh.

“Người không ngốc đâu!” Các vô lại binh sĩ mồm năm miệng mười ồn ào: “Bốn con ngựa đánh cược với sáu lượng câu của chúng ta, sao không có hai người đánh sáu người chúng ta!”

“Vậy cũng được, so binh khí hay là quyền cước?” Lý Húc không thèm để ý tiếp một câu.

“Quyền cước, không, binh khí!” Vô lại họ Chu lại sửng sốt, nhìn thân thể Lý Húc, do dự trả lời: “Chỉ điểm thôi, lớn, đại, đại gia ta cũng không muốn đả thương tính mạng người!”

“Tùy người!” Lý Húc thấp giọng trả lời hai chữ, cúi người lấy binh khí từ trên đà xuống. Sáu tên vô lại kia thấy hắn bắt đầu đùa giỡn binh khí, cũng đồn dập nhảy ra, vây xung quanh nửa vòng, không nóng vội rút yêu đao ra.

Từ Mậu Công đưa Hắc Hồng hơi dài, Lý Húc tuy rất âm áp nhưng không nắm chắc việc dùng nó một chọi sáu. Do dự một chút, hắn vẫn lựa chọn Hắc Loan Đao. Võ nghệ của Trương Tú rất bình thường, nếu hai bên chính thức giao đấu, Lý Húc nhất định phải cam đoan trong vòng một hiệp đầu tiên áp chế đối thủ.

Lý Húc nhẹ nhàng rút thanh Hắc Loan đao từ trong vỏ ra, trong lòng lại gặp luồng bình tĩnh đã lâu không gặp. Nhìn nhìn Trương Tú cầm đao trong tay, nóng lòng muốn thử, hắn dùng tay trái nhẹ nhàng buông dây cương cương ngựa, đang định thúc dục vật cưỡi, lại nghe thấy đối diện truyền đến “keng” một tiếng, Bát Bì cầm binh khí ném xuống đất.

“Ngài, ngài nói là Hoài Viễn trấn, có Hoài Viễn trấn hộ lương quân?” Không để ý mấy ánh mắt kinh ngạc liếc nhìn xung quanh, khuôn mặt vô lại họ Chu cười bồi hỏi.

“Vâng!” Lý Húc gật gật đầu trả lời.

“Ngài họ Lý, Mộc Tử Lý?” Vô lại họ Chu hai mắt nhìn chăm chăm vào loan đao trong tay Lý Húc, truy hỏi. Thanh loan đao này quá cổ quái, thân đao dài hơn so với hoành đao, lại giống như loan đao của thảo nguyên kéo cong, độ rộng của lưỡi đao gấp hai có thừa, nghe đồn đại quân Liêu Đông chỉ có một người sử dụng loan đao như vậy.

“Đến cùng thì người cũng không so được nữa, vậy thì nhận thua đi!” Trương Tú không chịu nổi mà lớn tiếng quát hỏi đối phương.

“Ta, ta sao dám động thủ với giáo úy đại nhân chứ. Đại nhân ngài đại lượng, đại nhân đừng coi thường tiểu nhân, bụng lớn có thể chống thuyền, bụng lớn có thể chứa được chuyện thiên hạ...” Lời nói a dua từ vô lại trong miệng cuồn cuộn như nước thủy triều, mồ hôi trên trán cũng lăn xuống như dòng suối. Đến lúc này, mấy tên lưu manh khác cũng minh bạch vì sao lão đại nhà mình bỏ đao nhận thua, há mồm, binh khí trong tay “Đình đương” theo thứ tự hạ xuống đất.

Chính là thanh Hắc Ma đao này, năm ngoái các lão binh từ trong quân trở về có truyền thuyết nói rằng có một giáo úy họ Lý cầm hắc sắc ma đao trong tay đi theo Tiết Thế Hùng tướng quân chuyển chiến ngàn dặm, ra vào từ trong Vạn Mã quân. Mọi người vừa rồi chắc chắn là bị oan quỷ phụ thể, không ngờ lại muốn cướp chiến mã của Lý giáo úy. Một khi đối phương vung đao lên, không biết bên này có bao nhiêu người chém đầu?

“Nếu như không đo nữa, liền làm phiền các người đem hành lý trên lưng ngựa dỡ xuống, ta vội chạy!” Lý Húc nhìn lướt qua đám người sắc mặt trắng bệch, lạnh lùng ra lệnh.

“Vâng, vâng, giáo úy, giáo úy đại nhân, mã cho ngài, chúng ta làm sao có thể đi Liêu Đông được!” Bọn Bát Bì vể mặt cầu xin đối phương một cái nhân tình, nhưng thấy Lý Húc không có ý thu binh khí lại, đành phải nhao nhao nhảy xuống ngựa, đem hành lý của mình dỡ vào bụi cỏ ven đường.

“Ha ha, cảm ơn, đa tạ, đa tạ!” Trương Tú vừa cùng đám người Bát Bì cười ha ha, vừa xỏ một khối dây cương của sáu con ngựa tẻ, thấy Lý Húc cười gió đen, mang theo hai con Đà Mã đã chậm rãi đi xa., Hắn run lên dây cương trong tay, kéo sáu con ngựa tốt đuổi theo, trước khi đi còn không quên quay đầu lại, trêu chọc đám Bát Bì: “Ta làm đội chính ở Hộ Lương quân, nếu các người tới đầu quân, ta cam đoan các người được chiếu cố! Đừng quên a, là đại đội chính dưới trưởng hộ lương quân Lý giáo úy!”

Dứt lời, khoái mã thúc ngựa đuổi theo Lý Húc. Trên đường đi chỉ cảm thấy gió bên tai nhẹ nhàng nhu hòa, cảm giác ý thể hiệp người, thật tốt!

Năm ngày sau, bọn họ đã tới Hoài Viễn trấn. Trải qua hơn nửa năm vắng lặng, trấn nhỏ nơi biên thùy này lại lần thứ hai biến thành một quân doanh cực lớn. Sáu quân thị vệ của hoàng thượng sắp đến nơi, cho nên doanh trại của hộ lương quân lại lần nữa dời ra ngoài thành, vẫn là trên sườn núi nhỏ tương tự, cũng phụ trách nhiệm vụ giống nhau. Chỉ là trải qua một năm, tâm trạng mỗi người đều khác nhau rất lớn so với năm ngoái.

Trong quan quân, hai người Võ Sĩ Hoạch và Nguyên Trọng Văn không xin nghỉ về nhà, cho nên hai người bọn họ sớm an bài tốt doanh trưởng cho Lý Húc và Trương Tú. Biết giáo úy đại nhân nhà mình thích luyện võ sáng sớm, võ sĩ bỗng đặc biệt ở trước trưởng Lý Húc để lại một mảng đất trống lớn, hơn nữa còn dẫn người dùng đá tảng san phẳng mặt đất, bột đá xung quanh rải ra đường ngăn cách.

“Đại nhân nhìn xem còn có nhu cầu gì không, Lưu tướng quân đã từng phân phó, tất cả yêu cầu của đoàn Hồ Dục, tông quân các cấp đều phải thỏa mãn!” Tư Thương mới đầu tông quân Tần Hành sư giúp Lý Húc An ăn xong hành lý, tươi cười hỏi.

“Tạ ơn Tần tông quân, bây giờ không còn chuyện gì nữa. Tương lai có việc cần, ta sẽ đích thân đến tìm người!” Lý Húc mỉm cười trả lời. tông quân này cũng họ Tần, cùng họ của Tần Tử Anh thất lạc bên bờ sông Liêu Hà. Không biết giữa bọn họ và nhau có phải có huyết mạch tương liên hay không.

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn lại đau thoáng một chút. Ánh mắt vô thức nhìn về phía luyện võ trường trống trải, bên tai phảng phất lại nghe thấy tiếng cười của mọi người. Mùa xuân năm ngoái, nhớ rõ mình ở đây lúc đánh ngã Tần Tử Anh, lần lượt dùng ánh mắt chờ mong đem đối phương kéo lên lần nữa.

Nhưng hôm nay, cho dù mình có dùng ánh mắt nhìn xuyên qua, cũng không có khả năng kéo mấy bằng hữu từ trên vùng đất đen bên kia bờ Liêu Hà lên.

“Phá Liêu, Phá Liêu!” Xa xa trong một hàng rào thật lớn truyền đến các tướng sĩ khàn cả giọng la lên. Trên cờ của hàng doanh, Lý Húc biết đó là đại doanh của Tả Lương Vệ mới xây dựng. Vũ Văn thuật lại lão tướng quân cách chức nửa năm, lại được hoàng đế hạ thăng chức làm đại tướng quân, Khai Phủ

nghi và tam ty. Tổng suất mười hai quân binh mã bên trái lộ, là sĩ phó của đại tướng quân Dương Nghĩa thần, lâm hà luyện binh, đợi hoàng đế bệ hạ đến mới thảo phạt cao lệ một câu.

Dựa vào hàng ngũ Tả Phán Vệ Doanh là Tả Vũ Vệ, đại tướng quân vương nhân cung tiền năm ngoái dẫn quân vượt sông Liêu Hà có công, được gia phong làm Tả Quang Lộc đại phu, nuôi dưỡng Thiên Hộ. Tòa doanh trại bên cạnh lũy Tả Vũ Vệ Doanh có vẻ hỗn loạn là nơi đám kiêu quả tập trung báo danh, lần lượt chiết khấu., Quả Nghị, võ lực, hùng võ các loại kỳ hiệu, mỗi mặt chiến kỳ đỏ tươi, mơ hồ đều có mấy trăm tráng sĩ ở xếp hàng thao diễn. Thịnh thoảng truyền đến tiếng hò hét cùng với đại quân của mấy doanh khác hò hét hô ứng lẫn nhau, chấn động khiến tai người vang lên ơng ơng.

Năm ngoái tiền thể độ sông đã từng là sĩ khí và uy phong trên đại quân hiện tại trở lại rồi, tuy nhiên năm nay các binh mã tập hợp ở đây lấy tân binh làm chủ, có rất ít người từng đi theo các tướng quân đông chinh tây chinh chiến tinh nhuệ phủ binh nhiều năm., Cũng rất ít người nhớ rõ năm ngoái ở bờ bên kia đã xảy ra bi kịch như thế nào, trải qua một mùa đông qua một mùa xuân nữa, những người đó đầu đắp thành phật tháp đã sớm hư thối sụp xuống, trong xương trắng mọc đầy cỏ hoang.

“Theo Lưu tướng quân nói, lần này đại quân qua sông, sẽ không hạ thủ lưu tình với mỹ nhân một câu cao nữa!” Võ sĩ Côn Bằng lặng lẽ đi đến bên cạnh Lý Húc, thấp giọng nói.

“Ừm!” Lý Húc thản nhiên đáp lại, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm phương xa, nhìn chằm chằm vào Liêu Hà như gắm vóc bay lượn trên bầu trời.

“Mấy ngày nay có rất nhiều võ sĩ tìm người.” Nhìn bóng lưng đi tòng quân xa của Tàn sư, dè thấp thanh âm báo cáo: “Thế tử Đường công mời người trở về trước, hần muốn đích thân tắm rửa cho người. Tiết Thế Hùng tướng quân phái hai đứa con trai của hần tới mời người tới doanh trại uống rượu, nói muốn đáp tạ ân cứu mạng của người.”

Võ Sĩ Hoạch nói, từ trong tay áo lấy ra một cái bài thiếp tinh xảo, giao cho Lý Húc. Trên danh thiếp viết rất phóng khoáng, vừa nhìn liền biết là nhân vật ra khỏi ngũ, Lý Húc nhẹ nhàng

mở bài thiếp, nhìn thấy nội thư có tên là Tiết gia huynh đệ, một người tên là Vạn Quân, một người tên là Vạn triệt, hai cái tên đọc lên rất mạnh mẽ giống như bút tích.

“Phò mã đốc úy buổi sáng cũng tới!” Võ sĩ nhe răng cười lấy ra tấm bài thiếp thứ hai. “Đại biểu cho phụ thân hãn, Vũ Văn đại tướng quân nói chờ ngươi về doanh trại, muốn đích thân tới đây đáp tạ ơn cứu mạng!”

“Giúp ta chuẩn bị ba phần lễ vật, Sĩ Hoạch!” Lý Húc nhận thiếp chào, thấp giọng phân phó: “Đều đừng quá quý trọng, trong tay Trương Tú có chìa khóa của ta!”

Giờ phút này, hãn biết rõ mục đích mời khách của ba nhà. Hãn không muốn cự tuyệt.

Chương thứ nhất xuất đầu (3 xuôi)

Võ Sĩ Hoạch rất vui vẻ vì cấp trên của mình không cự tuyệt thiện ý của hai nhà khác, bất kể là Tiết đại tướng quân hay Vũ Văn đại tướng quân đều không phải là những kẻ mà một giáo úy nhỏ nhoi có thể đắc tội. Đối phương chỉ cần hơi sử dụng chút thủ đoạn là có thể khiến cho Hồ Dục doanh lại đối mặt với một lần nguy hiểm toàn quân bị diệt., Ông ta không đề nghị Lý Húc phá phí quá nhiều. Ba nhà Lý, Tiết, Vũ Văn đều không coi trọng chuyện cướp đoạt con chuột nhắt phía dưới thỏa mãn dục vọng của mình, kết giao với những người này, lễ vật chỉ là một loại thái độ, mà không đại biểu cho giá trị của bản thân.

Lý Kiến Thành rất thích đao ngang Lý Húc tặng, mặc dù so với bất cứ món đồ nào của Lý gia sưu tầm mà nói, hoành đao Lý Húc tặng cũng không được mang lên mặt bàn.” Kỳ thực đương huynh trưởng của ta tặng người một món lễ vật, chúc mừng người khỏi thương thế mới trở lại!” Thế tử Đường Công vuốt ve vỏ đao, cười đuổi mặt ra. “Nhưng mà tặng binh khí cho người thôi.”, Không có gì có thể sắc bén hơn thanh hắc đao của người. Tặng người là ngựa, trong toàn bộ quân đội lại không tìm thấy luồng hắc phong thứ hai! Cho nên, ta nên mời người uống rượu đi, gọi Lưu huynh cùng một lúc, trong nhà có rượu Lan Lăng Tinh của mấy vò Ngự Tứ, ba cái chúng ta tìm chỗ thanh tịnh không say không về!”

“...”

“Tính cả ta nữa, bốn người cùng uống rượu chắc chắn còn náo nhiệt hơn cả ba người!” Lý Thế Dân từ sau tấm bình phong đi ra, lớn tiếng kháng nghị. Tiện tay đoạt lấy thanh đao trong tay Lý Kiến Thành, cẩn thận chơi đùa hai lần, rất nhanh lại vĩnh mờ: “Có lễ vật của đại ca, ta và nhị tỷ, Trọng Kiên huynh sẽ không quên hai người chúng ta chứ!”

“Hồ đồ, chúng ta cũng không phải là tham quan, nào có đạo lý tự mình đòi lễ vật với khách nhân!” Lý Kiến Thành cướp đoạt lại đao ngang, mỉm cười quát lớn.

“Có thể thu được lễ vật của Trọng Kiên huynh, ta chỉ là làm một tên tham quan thì có làm được gì!” Lý Thế Dân thuận miệng ứng phó.

“Nói vậy, cũng không sợ phụ thân đánh người!” Lý Kiến Thành thấp giọng cảnh cáo.

“Nếu là cha biết, con liền nói là thân giáo của người, con chẳng qua là noi theo đại ca mà thôi!” Lý Thế Dân chân chân hữu từ chối mà phản kích.

Bầu không khí tương thân tương ái đối của hai huynh đệ Lý Húc tương đối hâm mộ. Đợi hai người nào loạn đủ rồi, cầm lấy ba cái hộp vuông nhỏ từ bên cạnh, đưa vào tay Lý Thế Dân, vừa cười vừa nói: “Ba món đồ chơi nhỏ này, đưa cho thế dân, Uyển Nhi và Nguyên lành, đều là đặc sản của quê hương ta, để mọi người xem mới lạ!”

“Ta cũng không phải là trẻ con!” Lý Thế Dân thấp giọng kháng nghị, hiển nhiên, cảm thấy hứng thú với dao sắc trong tay ca ca hơn so với hộp lễ vật trong tay mình. Đợi khi mở hộp lễ vật thứ nhất ra, ánh mắt hắn lại lập tức bị “Trò vật” bên trong hấp dẫn, tròn to hai mắt, há mồm, vẻ mặt cao hứng dâng trào.

Bên trong hộp là một loạt Đào Nhân, mỗi cái đều chỉ to bằng ngón cái, phân biệt nặn thành tướng quân, quan quân, binh lính bộ dáng giống nhau như đúc. Càng khó có được là mặt ngoài mỗi Đào nhân đều có màu đỏ, xanh, vàng ba màu. Nhìn qua tinh thần phấn chấn, khôi giáp tươi sáng. Nếu sắp xếp lại từng cái hộp Đào Nhân theo cấp bậc mà có thể theo đại tướng quân, tướng quân, Phiêu Kỵ xếp thẳng đến đầu bếp, vừa vặn đại biểu một phủ tướng sĩ.

“Khó được bọn hắn thiêu đốt sinh động!” Ánh mắt Lý Kiến Thành cũng bị người góm hấp dẫn, gã tiến lên nói.

“Nơi này cũng không có phần của người!” Lý Thế Dân hướng ca ca giả bộ mặt quỷ, hai tay làm ra tư nhân, tư thái bảo hộ vật phẩm. Lúc rảnh rồi hắn đàm luận trên giấy với Uyển Nhi, luôn cảm thấy không có đao thật thương thật đến tận hứng. Bây giờ có Đào Nhân, có thể cùng Nhị tỷ vẽ đất làm trận, một bên là

câu nói cao đẹp, một bên là Đại Tù. Từng tướng quân đại diện cho nhất phủ binh mã, một nhóm trưởng đại biểu một đội tiểu binh, thường tới phân thắng bại.

Đào nhân là Lý Húc mua trước khi rời khỏi quận thượng cốc. Lý Uyển Nhi thích thu thập các vật cổ quái, hẳn cũng vô thức mà bắt đầu lưu tâm đặc sản địa phương. Lúc mua nghĩ không thể để cho người ta nói ra khâu này thị phi, cho nên mới tặng cho Lý Thế Dân và Nguyên Mục mỗi người một bộ. Giờ phút này thấy Lý Thế Dân thích, Lý Húc cũng cảm thấy rất vui vẻ., Hái vài cái Đào Nhân, thuận miệng hỏi: “Uyển Nhi đâu, tỷ đệ các người không phải ngày ngày muôn hình ảnh không rời sao, hôm nay sao lại không thấy nàng?”

“Nhị tỷ, mấy ngày hôm trước chơi đùa quá phát điên, bị mẹ nhốt trong hậu viện làm nữ hồng. Phỏng chừng không có ba, năm không phóng thích. Lát nữa ta tặng lễ vật của Trọng Kiên huynh, đỡ bị ghen ra một góc!” Lý Thế Dân thuận miệng đáp, tiện tay mở hai hộp khác ra, dưới ánh mặt trời tỏ vẻ thưởng thức.

“Uyển Nhi nếu biết vị anh họ này của người ngoài ngàn dặm còn muốn nàng, không biết vui mừng bao nhiêu đâu!” Lý Kiến Thành tiến lên vỗ vỗ bả vai Húc Tử: “Mặc kệ bọn hán chơi đùa trẻ con, chúng ta đi uống rượu, hôm nay không say không về!”

“Không say không về!” Ánh mắt Lý Húc từ trên tượng đất thu hồi lại, trong phút chốc tràn đầy ý cười.

Dù Lý Húc tửu lượng tốt, trong vòng ba ngày cũng say ba lần. Một lần cùng Lý Kiến Thành, Lưu Hoàng Cơ và Lý Thế Dân, một lần cùng các huynh đệ trong doanh của Võ Sĩ Hoạch, lần thứ ba theo Lưu Hoàng Cơ, lão tướng quân già, Tiết Thế Hùng và hai huynh đệ Tiết gia. Đối với vị này tuổi không lớn, nhưng dũng mãnh dị thường, dũng mãnh dị thường., Thiếu niên làm việc vừa hào phóng, mọi người ngoài xem trọng, tại trên bàn rượu khó tránh khỏi nâng đỡ một chút, luôn coi hán như mục tiêu chủ yếu để mời rượu. Lý Húc thì có rượu phải uống, uống thì tất nhiên hết, mấy lần tiệc rượu tới, cũng rơi vào thanh danh sáng khoái.

Không ai nhìn thấy Húc Tử cúi đầu xuống, trong mắt lộ ra vẻ đau thương, mọi người đều hứng thú thảo luận về sự dũng cảm khi Mã Đạp Liên Mỹ của hắn, vui vẻ nói chuyện hắn bắn chết một tên Cao Trảo tướng quân, nhưng đều bỏ qua cơ trí của những thứ căn bản không phải là thứ mà thiếu niên nhân để ý. Chỉ có Lưu Hoảng Cơ lão vẫn còn sống., Ngẫu nhiên chú ý tới tửu lượng của Lý Húc lớn hơn trước kia, trên đường kết bạn từ Tiết Thế Hùng tướng quân doanh trở về, mang theo vài phần men say trêu: “Hình như so với ban đầu thì ngươi dễ say hơn, chẳng lẽ bị thương mấy lần, sức uống cũng nhỏ hơn sao?”

“Không còn cách nào khác, có khi ta vừa nâng chén lên, liền nhớ tới mấy người lão Tề!” Lý Húc thở dài thấp giọng trả lời. Trước mặt Lưu Hoảng Cơ, hắn giấu diếm không được, cũng không muốn giấu giếm quá nhiều tâm sự. Các huynh đệ cùng nhau uống rượu hồ đồ ngày đó giờ chỉ còn lại Lưu Hoảng Cơ, ba người Võ Sĩ Hoạch, Húc Tử không muốn mất đi càng nhiều tình hữu nghị.

Lưu Hoảng Cơ yên lặng. Hắn biết Lý Húc trọng tình trọng nghĩa, đây cũng là một trong những nguyên nhân hắn nhất định phải đưa Lý Húc đến dưới trướng Đường Công mưu cầu phú quý. Nhưng hắn lại không nghĩ tới chuyện này đã qua hơn nửa năm, tiểu huynh đệ vẫn canh cánh trong lòng đối với cái chết của đồng bọn.

Đây không phải là chuyện tốt, người có lúc không thể sống quá rõ ràng. Nghĩ đến đây, Lưu Hoảng Cơ thấp giọng khuyên giải: “Chuyện quá khứ cứ để cho hắn qua đi, cho dù ngươi có thương tâm, bọn họ cũng không có khả năng quay lại. Người sống sót thế nào cũng phải nhìn về phía trước, hướng hồ Đường công đã....”

“Nếu chỉ vì cứu một mình Tiết tướng quân, chúng ta cần gì phải bồi thường hơn ba trăm huynh đệ?” Lý Húc nhẹ nhàng lắc đầu, cắt đứt lời nói của Lưu Hoảng Cơ. Cái tên Đường Công Lý Uyên không phụ nhân nghĩa?, Tất cả huynh đệ hộ lương quân chôn xương tại Liêu đông, hắn đều dùng hết khả năng tranh giành vinh quang sau lưng cho bọn họ. Năm ngoái chết trong ba mươi vạn người khó khăn của Liêu Đông, tỉ lệ hơn ba trăm huynh đệ hộ lương quân lưu lại tên tuổi là cao

nhất, tỉ lệ người nhà được triều đình an ủi và khen ngợi cũng là nhiều nhất. Nhưng những thứ này có thể bù đắp được cái gì? Có thể khiến người chết tỉnh dậy sao? Lý Húc không dám tin tưởng.

“Húc Tử, quên chuyện này đi. Tử Cố lúc ấy đã cố hết sức!”
Lưu Hoảng Cơ dừng chiến mã, vội vàng khuyên bảo.

“Cho tới bây giờ ta vẫn chưa từng trách thành huynh, hấn chỉ là một trường sử trong quân, ngay cả chuyện Vũ Văn kể lão tướng quân cũng ngăn cản không được, hấn càng không cách nào ngăn cản.” Lý Húc lần nữa lắc đầu, làm sáng tỏ hiểu lầm của Lưu Hoảng Cơ đối với mình.

Lý Kiến Thành là người trọng tình trọng nghĩa, đối với chuyện cầu nối bị thiêu hủy, gã đã nhiều lần ở trước mặt Lưu, đảm người Lý Hiên bày tỏ áy náy. Lý Húc cho tới bây giờ cũng không trách gã, gã đồng ý với Lý Quảng cơ mà đánh giá Lý Kiến Thành, “Kẻ này chắc không phải là người nóng vội!” mà khi đó sự tình phát sinh đột nhiên, không có bất kỳ phụ tá nào ở bên cạnh Lý Kiến Thành bày mưu cho mình, gã theo khuôn phép không có khả năng dựa vào sức một mình ngăn cản mệnh lệnh của Vệ đại tướng quân.

Lý Húc thậm chí không trách Vệ Văn Thăng tâm ngoan. Hy sinh mấy trăm tàn binh có thể còn sống, do đó bảo vệ toàn bộ đại địa Liêu Tây, đối với Vệ đại tướng quân đã quen nhìn thấy tử vong không phải là lựa chọn sai lầm. Đổi lại Vũ Văn kể lại, Lý Uyên thậm chí Lưu Hoảng cơ ở trên vị trí đó, cũng đều sẽ đưa ra quyết định giống như vậy.

Hoảng đế bệ hạ hạ hạ hạ lệnh hủy cầu không sai, Vệ đại tướng quân chấp hành nhiệm vụ hủy cầu không sai, phụ lòng mấy trăm huynh đệ lấy mạng nhờ Đường công thế tử cũng không sai. Sai chỉ là những người chết đi kia, thân phận bọn họ quá thấp kém. Nếu trong bọn họ thật sự huyết mạch mỗi người giống như mình thời phòng cao quý bình thường, hai cây cầu nối kia cũng sẽ không bốc cháy lên.

Nói cách khác, nếu như đại tướng quân kể lại lúc ấy không bị tước chức làm dân, thượng thư bộ công văn áo không bị bệnh chết, Vệ đại tướng quân tuyệt đối sẽ không dưới tình huống

biết rõ Vũ Văn Sĩ và có hi vọng sống sót, còn hạ lệnh thiêu hủy hai cây cầu nổi.

Hiện tại Húc Tử chỉ trách bản thân mình và đám người mặc áo bào ti tiện, không ai là con cháu của đại tướng quân, hay vương công quý tộc gì đó. Từ sau khi còn sống trở lại Liêu Tây, hẳn đặc biệt hiểu được vì sao Từ gia muốn dốc hết toàn lực bồi dưỡng mất Từ đại thành gia tộc! Đặc biệt lý giải vì sao chí hướng cả đời của Từ đại nhân là làm cho gia tộc có thể quật khởi thành hào môn!

Chân tướng trong mắt mỗi người đều liên quan đến kinh nghiệm của bản thân, trong mắt mỗi người đều có chân tướng mà bản thân cho rằng.

Giờ phút này, Húc Tử nhìn thấy chân tướng: Thế giới này là vì thế gia hào môn mà thiết lập, con cháu bách tính bình thường cũng hèn mọn, chết cũng không người để ý.

“Húc Tử, ngươi phải từ từ thích ứng!” Lưu Hoảng Hậu thở dài, lời nói thâm thía dạy bảo.

“Ừm!” Lý Húc thấp giọng trả lời, Lưu Hoảng Cơ đã từng nói qua, trên đời này có rất nhiều quy tắc không hợp lý, nhưng người không có sức mà thay đổi, cho nên nhất định phải học cách thích ứng. Nếu không, trừ việc làm cho chính người bị thương tổn, sẽ không có bất kỳ kết quả nào khác. Lý Húc biết mình lĩnh ngộ tương đối muộn, nhưng đã lĩnh ngộ, chính mình liền thử đi làm, cố gắng thích ứng từng quy tắc nhìn không thấy kia.

“Chỉ là trong lòng ta có chút khổ sở! Ta sẽ cố gắng thích ứng!” Lúc sắp đến cửa quân doanh, Lý Húc ngẩng đầu, đưa cho Lưu Hoảng một nụ cười thẳng thắn.

Chương thứ nhất xuất đầu (Bốn)

Phảng phất như đã dự liệu được trình độ bồng tay của Lý Húc sau khi trở về, người của Vũ Văn gia sau khi hắn trở về ngày thứ năm mới bung lễ vật tới chơi. Loại cử chỉ giúp cho Lý Húc đối với dòng họ Vũ Văn có hảo cảm không khỏi lại nhiều hơn một chút, trên thực tế thì..., Bỏ qua nhân tố Đường công Lý Uyên, Vũ Văn kể quả thật chưa từng làm chuyện gì bất lợi với Húc Tử. Tuy rằng mỗi lần nghe Vũ Văn Sĩ và nói chuyện đều là một loại dẫn vật đối với hắn.

So với Vũ Văn đại tướng quân năm ngoái tung hoành ương ngạch, hôm nay Vũ Văn thuật lại tình trạng già nua tất hiện. Tuy rằng trên người mặc một bộ nhung trang tinh xảo, nhưng vẫn không tôn lên chút khí khái oai hùng nào của hắn. Vị đại tướng quân này bình sinh chỉ đánh một lần thất bại, trong vòng nửa năm dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được già đi rất nhanh., Khóe mắt đầy nếp nhăn, còn có nửa bên phải vẫn luôn cứng ngắc, đối mặt với nửa bên trái, không ngừng nhắc nhở lão giả trước mắt mọi người đã tiến vào tuổi xế chiều.

Người duy nhất không lọt vào ánh mắt Trì Mộ chính là Vũ Văn kể lại, tinh quang trong hai mắt chuyển động bắn ra bốn phía, dường như có thể thoáng cái xuyên thấu đến đáy lòng của người ta. Dưới ánh mắt này chăm chú nhìn, Lý Húc ước có chút bức bối bất an., Hắn miễn cưỡng chống đỡ để khuôn mặt không chủ động né tránh sự chú ý của Vũ Văn. Hắn là ở trong cớ đại bò dậy, nhìn hết những bí ẩn của sinh vật nằm trên mặt đất lầy lội, ở trước một lùm gỗ lim cao quý xa lạ, cỏ tranh không cần thiết phải biểu diễn hèn mọn của mình với đối phương.

Cúi người càng thấp lại càng bị ám ảnh.” Làm như vậy, không có bất cứ chỗ tốt nào đối với chính ta!” Húc Tử âm thầm nhắc nhở mình, ngênh đón ánh mắt hùng hổ của Vũ Văn, mỉm cười ôn hòa của đối phương. “Vốn tướng quân nên tự mình tới cửa bái kiến Vũ Văn lão tướng quân và phò mã úy úy đại nhân, chẳng qua là mới vừa trở về sự việc phức tạp, không cần

thận làm chậm trễ. Trong đó thất lễ mong lão tướng quân thông cảm nhiều hơn!”

“Lý giáo úy không cần khách khí, người đối sĩ đã có ân cứu mạng, lão phu đã sớm ở trước mặt cảm tạ. Chẳng qua năm ngoái lão phu cũng triền miên trên giường bệnh, nghĩ tới muốn cảm ơn người cũng là hữu tâm vô lực. Hôm nay đã có cơ hội đến nhà, chúng ta cũng nên nói lời khách sáo đó!” Khuôn mặt trái Vũ Văn thuật lại nở nụ cười, nhưng gương mặt phải vẫn như cũ không chút biểu tình. Bộ dáng này làm cho hắn nhìn như đang mở miệng giấu cợt, mặc dù trong lời nói của hắn không có bất kỳ lời bất mãn nào.

“Mặt tướng không dám tranh công, phò mã độc úy là dựa vào bản lĩnh của mình mà giết ra khỏi vòng vây!” Lý Húc đưa tay mời vào trong lều của mình, mỉm cười trả lời.

Khi người không rõ ý đồ của đối phương, nụ cười mỉm là tâm thuật tốt nhất. Lời sư phụ Đồng Tượng đã từng chỉ dạy cho hắn kỹ xảo chiến đấu, đặt trong đám người cũng có tác dụng. Trước nụ cười vô hại của Lý Húc nhân, nụ cười trên mặt trái chậm rãi tản ra., Tuy mặt phải vẫn cứng đờ bất động như trước, trên hai cặp mắt cũng mang theo vài tia thân thiện: “Sĩ cùng đứa nhỏ này có bao nhiêu bản lĩnh, ta làm phụ thân còn không rõ? Không có người, hắn đã sớm bị cắt đầu bên cạnh Mã Bính Thủy, nào còn có cơ hội theo đại đội quay về!”

“Phò mã úy trí hơn người, nếu không có hắn, chúng ta cũng không có khả năng dễ dàng xông vào liên doanh Hồ Mi mỹ nhân, dùng kế nghi binh cứu được Tiết Thế Hùng tướng quân!” Lý Húc cười đem cha con mình đưa vào phòng ngủ của mình, thuận tay treo lên như cửa sổ. Ánh mặt trời mùa xuân thoáng cái từ trên bầu trời bắn vào, chiếu sáng từng góc ngách trong doanh trướng.

“Khi Liêu Thủy gặp nguy hiểm ở sườn Đông, giáo úy đại nhân vẫn liệu mình bảo vệ. Nếu không có giáo úy đại nhân, cha con ta hôm nay chỉ là một con đường quỷ quái!”

“Đã là áo bào nên tự nhiên giúp đỡ lẫn nhau. Lúc ấy Lý mỗ căn bản không nhớ rõ là họ gì! Chẳng qua là không muốn cho

bất cứ ai ngã xuống trước mặt ta!” Lý Húc lắc đầu, thấp giọng trả lời.

Đây là một câu thật lòng, lúc phá vòng vây tình cảnh vô cùng hỗn loạn, Lý Húc ý ngựa lạnh lợi, vài phen xông lên đầu mọi người. Lại mấy phen trở về, cứu những đồng bọn bị địch kỵ vây công đi. Lúc đó rút cuộc đã cứu ai, hoặc rút cuộc bị ai chặn lại tập kích sau lưng, hắn hoàn toàn không nhớ rõ. Trong lòng chỉ muốn còn sống chạy ra, để càng nhiều người còn sống sót lao ra.

“Giáo úy đại nhân không nhớ rõ, Vũ Văn gia cũng không dám quên!” Vũ Văn thở dài, trong giọng nói đầy cảm khái.

“Đại tướng quân khách khí rồi!” Lý Húc cầm lên tách trà vừa được nấu xong, rót cho mỗi vị khách nhân một bình: “Chỗ ta không có trà đãi khách gì, nếu hai vị đại nhân không chê, tùy tiện uống một ít cỗ hòng trơn bóng!”

Nói xong, hắn lại xách lên một cái bình đồng đựng đầy nước lạnh khác, cẩn thận từng li từng tí treo ở trên chậu than bị gió thổi sáng lên.

“Có trà uống là tốt rồi, ta nhớ mấy lần trước Lý giáo úy tới đây chỉ có nước lạnh!” Vũ Văn Sĩ nhếch miệng, lại bắt đầu lè lưỡi đỏ.

“Năm ngoái Phò mã độc úy đến thật không khéo, bánh trà của ta sớm đã dùng hết. Bánh trà lần này từ quê nhà mang về, phỏng chừng có thể dùng một, hai tháng!” Lý Húc nhẹ nhàng tìm cho mình một lý do, đem công kích của Vũ văn sĩ hóa giải vô hình.

“Vậy chúng tỏ lão phu có lộc ăn!” Vũ Văn ngồi trên ghế, nhấp một ngụm trà, cười nói. Trong giây lát, hắn nhíu mày, bưng trà lên, nhấp một ngụm, cỗ hòng nhúc nhích vài lần, kinh ngạc truy hỏi: “Hình như thủ đoạn nấu trà của Nam Nhân khác biệt lớn với phương bắc. Chẳng lẽ trong nhà Lý giáo úy có người đến từ Giang Nam?”

“Văn bối dùng phương pháp nấu nướng theo lời giảng đạo, đánh bậy đánh bạ, hy vọng có thể hợp với miệng hai vị đại

nhân!” Lý Húc cũng bung một chén trà nhỏ lên, thưởng thức, mỉm cười đáp lại.

“Người luôn đánh bại đánh bại, tiến vào trong quân hộ lương là đánh bại đánh bại. Cứu được một nhà Đường Công Lý Uyên, cũng là đánh bại đánh bại. Có được cái tên này, vẫn là đánh bại đánh bại. Trọng Kiên huynh đệ, người đánh bại đánh bại này vận khí tốt, lúc nào mới có thể cho ta một ít chứ?” Vũ Văn Sĩ vội buông chén trà xuống, cười trêu ghẹo.

“Dùng thân phận cùng hành vi của Phò mã độc úy, đoán chừng sẽ không coi trọng chút vận may này của ta!” Lý Húc mỉm cười lắc đầu.

“Người chưa từng nghe nói những lời muốn nói này à?” Vũ Văn Sĩ trời sinh thích đấu võ mồm với người ta, thấy Lý Húc đáp lại, lập tức bắt đầu một vòng “Công kích” mới.

“Ta còn biết nhân lực của mình quá nghèo!”

“Lực lượng một người có chỗ cạn, sao không giả làm bàn tay người khác mà lên. Huống hồ con đường này lại dài lâu, một mình cô tịch không khỏi!”

“Xin độc úy đại nhân thứ cho ta biết mà có hạn!” Không muốn dây dưa không ngừng nghi với đối phương, Lý Húc rất dứt khoát thừa nhận chính mình vô tri.

“Biết người không đủ mới có thể bắt đầu sở trường. Hoạn người, không ít người biết, mà nhiều lần biết cũng không có đứt đoạn...” Vũ Văn Sĩ lại không muốn như vậy buông tha cho Lý Húc, tiếp tục phun ra nuốt vào đầu lưỡi huyết sắc mà khiêu chiến.

Vũ Văn tỏ vẻ hứng thú nhìn con trai đấu võ mồm với Lý Húc, không mở miệng ngăn cản, cũng không giúp bất cứ ai. Gần nửa năm không gặp, hắn đột nhiên phát hiện thiếu niên trước mắt thông minh hơn rất nhiều. Nếu như nói năm ngoái mình đã đem một khối ngọc thô coi là đá thì năm nay khối ngọc thô bắt đầu phóng ra bảo quang. Bất luận kẻ nào, chỉ cần còn con mắt, đều có thể nhìn ra màu sắc ôn nhuận trong đó.

Chỉ là khối ngọc quý này lại phơi ở trên đài của Lý gia, điều này không khỏi làm cho người ta không cam lòng. Nhưng làm

sao mà không động thanh sắc mà trộm nó đến Vũ Văn gia, lại là một khiêu chiến vô cùng khó. Vạn nhất nắm chắc không tốt phạm vi trong đó, chỉ sợ chẳng những làm mâu thuẫn giữa Vũ Văn gia và Lý gia sẽ trở nên càng sâu hơn. Khối ngọc này tương lai tỏa sáng bốn phía, Vũ Văn gia cũng khó tránh khỏi bị mũi nhọn của nó làm bị thương.

“Chỉ cần sinh ra trên đời này, khó tránh khỏi liên hệ với người khác. Nếu luôn đặc biệt hành động, tự nhiên khó tránh khỏi mệt mỏi. Nếu có thể mượn lực sử lực, sẽ chỉ càng đi càng xa, càng dễ dàng. Cái gọi là đắc đạo đa trợ, chưa chắc đã là đạo đạo đạo đạo. Mà là phương pháp kết giao với người khác...” “Vũ Văn Sĩ lải nhải không ngớt nói, lời hôm nay không sắc bén như ngày xưa, thay vì tranh đấu với người ta, không bằng nói là muốn nói bóng nói gió để giáo dục Lý Húc. Một lát sau, bản thân Lý Húc cũng nghe ra ý tứ trong đó, dứt khoát ngậm miệng không nói, mặc cho Vũ Văn Sĩ nói trên trời dưới đất hoa như mưa. (Chú ý nhất)

Một lát sau, ba người đều không nói gì, cực kỳ kiên nhẫn bưng chén trà lên, chậm rãi thưởng thức hương vị như mùa xuân. Theo bóng mặt trời di động, một bình nước suối khác lơ lửng trên lửa lại có tiếng sôi như châu. Lý Húc đi tới, múc nước, rót trà, rót vị, bồi dưỡng, lặng lẽ nấu xong một bình trà xuân mới, thay đổi trà cũ trong chén của hai vị khách, sau đó cũng rót cho mình nửa chén, nâng chén dâng lên giữa lông mày mờ.

Vũ Văn thuật và Vũ Văn sĩ mau chóng ngồi thẳng dậy, kinh ngạc nâng chén đáp lễ. Đến lúc này, hai người mới đột nhiên cảm giác được, chủ nhân nơi này hẳn là Lý Húc, mà không phải là hai người đốc úy cùng đại tướng quân địa vị cao cao khoa tay múa chân ở trên tay.

Người chủ nhân dùng trà lễ đối đãi chủ nhân, nếu khách nhân nói bừa, không khỏi làm ô uế bầu không khí trong doanh trướng này. Hai cha con nhìn nhau bằng con mắt, ngoại trừ ngạc nhiên ra, đều nhìn thấy vẻ tán thưởng trong mắt đối phương.

Mặc dù bộ trà đun đãi khách này của đối phương có chút xa lạ, lại giờ tay nhắc chân nói cho người tới chơi, chủ nhân nơi này

độc lập và rất mạnh.” Khối ngọc thô này không thuộc về Lý gia, thiếu niên này vẫn luôn có ý đồ với vận mệnh chúa tể của mình!” Vũ Văn giải đáp đáp đáp không khỏi tiếc nuối trong lòng, nhưng trong phút chốc so với tiếc nuối càng thêm nhẹ nhõm và vui vẻ.

Trầm mặc một lát, Vũ Văn thuật lại đặt chén trà xuống, vừa cười vừa nói: “Lý công tử không tham công tự ngạo, nếu lão phu cưỡng ép báo ân gì đó, không khỏi đại sát phong cảnh!”

Lý Húc cười cười không trả lời, xách ấm đồng lên, bỏ nửa chén trà vào chén trà trước mặt lão tướng quân.

“Nhưng lão phu thân phụ trách thống soái đại quân, chuyện này là vì quốc cử hiên, không thể không làm.” Vũ Văn tiếp tục cười nói: “Trà này rất ngon, lão phu hy vọng khi còn sống có thể uống loại hương vị này!”

“Như có thời gian, hoan nghênh lão tướng quân thường tới bồn doanh ngồi chơi!” Lý Húc nâng bát làm lễ. Vũ Văn kể lại phải tiến cử hấn, đáp án này hấn đã sớm biết. Nhưng trải qua hôm nay trao đổi tiến cử, cũng không giống với ước nguyện ban đầu của Vũ Văn.

Lý Húc biết mình đã nắm được một vài thứ, hấn hy vọng mình sẽ làm tốt hơn.

Chú 1: Lạc Hoa Như Vũ. Trong truyền thuyết Phật giáo, cao tăng giảng kinh tại Kim Lăng, ba ngày ba đêm không dứt, trên trời hoa rơi như mưa. Đến nay lưu lại đài di tích Vũ Hoa và Vũ Hoa thạch.

Chương thứ nhất xuất đầu (Bốn)

“Ta sớm biết hấn có chí khí, nhưng không ngờ chí hướng của hấn lại cao như vậy!” Trên đường trở về, Vũ Văn Sĩ phảng phất như vẫn còn nhớ tới hương vị trà xuân lúc vừa rồi, hứng thú dạt dào nói.

“Thanh niên à, có ý tưởng này là chuyện tốt!” Vũ Văn nhìn chăm chăm đám mây ở phương xa, tinh quang lưu chuyển trong đôi mắt. Giờ phút này, biểu lộ trên mặt không phải là biểu hiện hiền lành của Lý Húc doanh trưởng, thay vào đó là một loại mỉm cười khiến người ta suy nghĩ, giống như thưởng thức, hoặc như trào phúng.

Nói rất thẳng thắn, trước trận chiến Liêu Đông, Vũ Văn không hề lưu ý đến tiểu tử bản gia kia. Dù sao ở Vũ Văn thị nhất mạch gốc rễ vững vàng, có môn sinh cũ trải rộng trong triều đình. Trong những người này tùy tiện kéo ra một người., Tất cả đều đáng lời kéo hơn hấn Lý Húc. Mặc dù biểu hiện của thiếu niên có tiềm chất của ngọc thô, nhưng cái thứ thô này cũng cần thợ thủ công cực kỳ cao minh, tiêu tốn rất nhiều kiên nhẫn và thời gian để tạo hình. Đã kéo dài mấy trăm năm, Vũ Văn gia tộc không có cái giá lớn như vậy, cũng không cần thiết phải trả cái giá lớn như vậy.

Huống hồ người này xuất thân cực kỳ hèn mọn, gia thế và nhân giới hạn chế hấn lật lọng. Cho dù tương lai có thể đạt tới tiểu thành, thành tựu cũng sẽ bị hạn chế trong phạm vi cố định. Nếu như không có bối cảnh Đường công, Vũ Văn gia tộc cũng không thèm để ý tới Lý Húc. Một giáo úy xuất thân hèn mọn biểu hiện xuất sắc hơn nữa., Cũng không đáng để phò mã úy úy đại nhân phải thương lượng. Nhưng có Lý Uyên tồn tại, giá trị con người của thiếu niên lập tức trở nên bất đồng. Đào ra nó, đối với Vũ Văn gia tộc chưa chắc có thể trợ giúp được bao nhiêu, đối với Lý gia đã thế lực đơn bạc, lại là vô nghĩa với một kích nặng nề.

Cho nên, Vũ Văn Sĩ mang theo vài phần tâm tình đùa giỡn, đến tìm Húc Tử, đây đưa không dứt với hấn. Chính là vì loại

dây dưa này khiến cho hần ngày càng rõ ràng mà khai quật ra giá trị của thiếu niên.

Hần ta báo cáo phát hiện của mình cho phụ thân, Vũ Văn thuật lại không dám làm bậy đối với cách giải thích của nhi tử. Từ xưa đến nay, người xuất thân bình dân là cỏ, con cháu thế gia là cây, cây có cao đến đâu cũng không cướp được ánh mặt trời của cây.

Điều khiến Vũ Văn nói không kịp chính là, trong cuộc chiến Liêu Đông, khối ngọc thô của Lý Húc đột nhiên tỏa sáng rực rỡ. Thoáng cái, chẳng những thế gia Vũ Văn chú ý tới, Bùi gia., Vương gia, Độc Cô gia, cùng rất nhiều tiểu gia tộc không cách nào tranh đấu với Vũ Văn gia cũng chú ý tới hào quang trên người thiếu niên. Các thế gia đại tộc sẽ không để ý đến một người trẻ tuổi từ tầng dưới chót đứng lên, nhưng các đại tộc thế gia cũng không keo kiệt mà nhận lấy sự thuận phục của một nhân tài như vậy. Theo Vũ Văn kể lại sự hiểu biết, chí ít đã có năm gia tộc tiếp xúc với thiếu niên.

Nhưng Lý Húc lại từ chối cho ý kiến. Sự bướng bỉnh của thiếu niên khiến Vũ Văn có chút tiến thoái lưỡng nan, mặc dù trong mắt hần thành tựu tương lai của Lý Húc vẫn có hạn., Nhưng mặc kệ nó trưởng thành dưới trướng Lý Uyên, sẽ luôn có một ngày, người này sẽ trở thành cặp cánh trên người con hổ Lý Uyên đang ngủ đông. Đối với Vũ Văn gia tộc luôn có khe hở với Lý gia mà nói, mặc kệ kẻ địch lớn mạnh chính là đâm vào lòng mình. Cho nên, bọn họ không thể không lo lắng.

Nhưng, hết lần này tới lần khác, thiếu niên này lại có ơn cứu mạng đối với Vũ Văn sĩ. Nếu như Vũ Văn gia tùy tiện ra tay hãm hại, không những sẽ làm cho răng anh hùng thiên hạ lạnh lùng răng., Hào kiệt đến đây phụ thuộc Vũ Văn gia cũng sẽ cảm thấy tâm băng, có thể mặc kệ hần trưởng thành thành thành thành cánh tay Lý Uyên, lại chẳng khác nào bỏ qua tương lai của gia tộc mình. Sau khi cân nhắc, Vũ Văn Tường thuật lại chuyện cha con quyết định bãi phỏng ân nhân cứu mạng một lần, cho thiếu niên một cơ hội, cũng cho Vũ Văn thế gia một cơ hội báo ân.

Rất vui, tuy thiếu niên “Không hiểu phong tình” lại lấy một loại phương thức khác để tránh khỏi phong tình trước mắt.

“Cha còn muốn nhờ bệ hạ bảo vệ hần?” Vũ Văn Sĩ khẽ cười cười, hỏi.

“Đương nhiên, cha ngươi ta đã chịu trách nhiệm vì quốc cử hiên, làm sao có thể coi như là ân nhân cứu mạng của ngươi vậy! Huống hồ hần là ân nhân cứu mạng của ngươi, Vũ Văn gia ta không thể để cho người ta nói là không báo ân được!” Lão hồ ly nhìn nhi tử, nửa bên mặt trái lộ ra nụ cười vui vẻ.

“Ừm, cha ngàn vạn lần đừng bảo đảm hần làm quan quá nhỏ! Nếu không, người ta sẽ bảo người nói Vũ Văn gia chúng ta có công bất thiện!” Tiểu Ngân Hoàn lè lưỡi, nụ cười nơi khóe mắt làm cho người ta không rét mà run.

“Đúng vậy, với tài hoa của Húc Tử, đặt dưới trướng Lý Uyên chẳng phải là oan ức sao!” Vũ Văn sĩ cười đến khóe mắt cũng đã mở ra, mặt phải không biểu tình cũng bắt đầu run rẩy không ngừng. Tính chất của Ngọc đã hoàn mỹ hơn trước rất nhiều., Cũng là muốn bán cho người khác chơi. Nếu như Ngọc muốn chính mình nắm chắc vận mệnh của mình, mọi người không ngại đem nó đặt cao hơn một chút, cao hơn một chút... Một ngày nào đó nó sẽ bởi vì không có chỗ dựa mà rơi xuống, đến lúc đó là đem nó nhét vào trong ngực hoặc tùy ý thịt nát xương tan, phải xem tâm tình lão phu đến đâu.

“A Thiếp!” Lý Húc đột nhiên hắt hơi một cái, thổi tan mấy làn hơi nước. Trong doanh trướng tràn ngập hương trà nhàn nhạt, thưởng thức trà xanh, thiếu niên vẫn đang nhớ lại ứng đối vừa rồi của mình.

“Hần là không có gì không thể động!” Lý Húc cười nghĩ. Lần đầu tiên cùng người đấu tâm cơ, hần đối với cử chỉ của mình rất không nắm chắc. Nhưng hần tin tưởng mình đã cho cha con Vũ Văn thị ám chỉ đủ điều.

Phụ tử Vũ Văn thị cũng không ác độc như tin đồn đã truyền ra, ít nhất đối với chính mình, bọn họ không có biểu hiện bất cứ ác ý gì. Hần không muốn đem chi tiết trao đổi vừa rồi của song phương nói cho Lưu Hoằng, bởi vì Húc Tử biết, với cách

làm người của Lưu đại ca, hấn khẳng định bất mãn với ý tốt mà mình từ chối Vũ Văn nói ra ngay tại chỗ.

“Lựa chọn Vũ Văn gia tuyệt đối không bằng chọn Lý gia, bởi vì Lý gia hiện tại cần người trong tuyệt đưa than, đi Vũ Văn gia chỉ là dẹt hoa trên gấm!” Ngày đó, Lưu Hoảng cơ khuyên bảo có đạo lý nhất định. Nhưng Húc Tử hi vọng chính mình không phụ thuộc vào bất kỳ kẻ nào mà tồn tại độc lập.

Đã từng bị vứt bỏ một lần, hấn không muốn thân thiết với bạn bè bên cạnh mình bị người ta không chút do dự vứt bỏ, cũng không muốn trở thành vật hi sinh tranh quyền đoạt lợi của các thế gia. Hấn muốn dựa vào sức mình bảo vệ mình, bảo vệ người bên cạnh mình. Hấn còn muốn giống như La Nghê, từ một bình dân trưởng thành thành một anh hùng, thậm chí thành lập gia tộc của mình.

Nếu như lúc này Từ Đại Nhãn đứng bên cạnh, gã nhất định sẽ chỉ điểm cho Lý Húc, nói cho gã biết sự việc của quan trường không đơn giản như gã tưởng tượng. Thân ở trong đó gặp phải nguy hiểm, xa xa cao hơn trên chiến trường mình thương âm tiền.

Thế nhưng, Từ Đại Nhãn không ở đây, giờ phút này Húc Tử chỉ có thể dựa vào chính mình.

Hấn tỉnh tỉnh mê, con đường mà Húc Tử lựa chọn thông tới thành công gian nan nhất. Hấn rất坦然 nhiên, bởi vì hấn hoàn toàn không biết tí gì nguy hiểm xung quanh.

Chương thứ nhất thấy năm 【

Trước khi nguy hiểm xảy ra, lão hồ ly có kinh nghiệm luôn ngửi được mùi vị của nó trong gió.

“Gần đây, giống như hai người Hoằng Cơ và Trọng Kiên ra tay có thể nóng bỏng!” Trần Diễm Thọ có danh hiệu mưu sĩ đệ nhất Lý phủ là Trần Diễm Thọ đặt trên bàn đọc sách, thấp giọng than nhẹ.

Trên thư án để rất nhiều bản chép lớn lớn nhỏ nhỏ, có cái đến từ trong triều, nhìn qua chẳng qua chỉ là lời hỏi thăm theo lễ nghĩa. Có cái đến từ trong quân, trong ngôn từ tràn ngập tôn kính. Còn có cái hộp gỗ màu đen chứa tin tức đặc biệt mà Lý gia thu thập được, cơ hồ mỗi phong đều quan hệ đến hưng suy của gia tộc.

Giờ phút này, bên cạnh Trần Diễm Thọ là một phong thư của đồng liêu trong triều gửi lại. Có một vị nhân vật then chốt lễ phép hướng Đường Công bày tỏ cảm tạ sau khi nhận được lễ vật rồi. Tại dương dương rải rác mấy trăm chữ ca ngợi gia thế cao quý cùng làm người trượng nghĩa, sau khi Vu Tín kết thúc cuộc chiến giành được lễ vật., Không chút để ý nhắc tới gần đây có mấy vị Đại tướng quân lần lượt dâng thư lên cho đương kim bệ hạ, một gã kỵ tướng quân họ Lưu trong hộ lương quân và một gã giáo úy họ Lý, cũng khẩn cầu hoàng đế bệ hạ điều hai người bọn họ vào quân đội của bọn họ dốc sức vì nước.

“Thúc Đức huynh tuệ nhãn ý anh tài, đảm bảo tráng sĩ hành ngũ, biệch châu ngọc tự cát bụi. Tiểu đệ ngửi được, cũng làm cảm bội...” Ngắn ngủi vài hàng chữ, khiến phong thư bình thường có giá trị tiến vào hộp đen.

“Đem phong thư này thu lại đi, tìm người đem một lão tham gia ngàn năm mua được từ tay lam nhân đưa đến cho Bùi đại nhân. Thuận tiện hỏi hần một chút, bệ hạ đoán chừng lúc nào mới đến, chúng ta sớm chuẩn bị ngựa trưởng cho bệ hạ!” Lý Uyên cười khò lắc đầu, thấp giọng phân phó.

Có người muốn đào Hoảng Cơ và Trọng Kiên đi, năm ngoái trong trận chiến Liêu Đông, tám trăm hộ lương quân là điểm sáng duy nhất trên chiến trường hắc ám. Các đại tướng quân đều không ngốc, bọn họ biết bọn họ phải làm gì đúng rồi. Những thế gia đại tộc cũng rất thông minh., Lý gia hiện tại thức khó xử, nuôi không nổi Thiên Lý câu, bọn họ vừa vận tới thu Thiên Lý câu làm môn hạ. Về phần con thiên lý câu này sau lại là kéo xe hay là đẩy xe, đó là chuyện sau khi cầm tới tay, các gia chủ lớn nhỏ tạm thời sẽ không cân nhắc.

Không phải là Hoảng Cơ cùng Húc Tử sai, mỗi người đang ngồi đều thanh tỉnh mà nhận thức được điểm này. Nhưng lại trở mắt nhìn hai thanh niên tiền đồ viễn siêu bị gia tộc khác đào đi mà bất lực, cảm giác này thật sự làm cho người ta không dễ chịu chút nào.

“Bên phía Hoảng Cơ không cần lo lắng, hắn đã là tướng quân xa mã. Vạn tuế mặc dù có phong thưởng, cũng sẽ không nâng hắn lên quá cao. Lương thảo trấn Hoài Viễn cần có người bảo hộ, cho nên tạm thời vạn tuế còn không thể không để Hoảng Cơ ở dưới trướng Đường Công!” Mã Nguyên Quy thở dài., Nhỏ giọng phân tích: “Cần phải nghĩ cách là Trọng Kiên, theo thuộc hạ báo cáo, từ khi hắn trở lại quân doanh, đã có năm, sáu đại tướng quân mời hắn đi uống rượu. Vũ Văn gia và Tiết gia còn tự mình đến cửa bái tạ ơn cứu mạng của hắn!”

“Hắn đích xác có ân với hai nhà, loại qua lại bên ngoài này, bất luận kẻ nào cũng không thể chỉ trích cái gì!” Trần Diễn Thọ nhíu mày, bình luận.

“Đúng vậy, cho dù Trọng Kiên thi ân không mong báo đáp, những người kia cũng muốn thay đổi bộ dáng cho những người khác xem!” Trương Tôn Thuận Đức đảo mắt qua Lý Kiến Thành, mơ hồ lộ ra vài phần thất vọng.

“Vấn đề đều xuất hiện trên người thế tử!” Trương Tôn Thuận Đức yên lặng nghĩ. “Nếu lúc ấy ông ta và Lưu Hoảng Cơ cùng tiến cùng lui, chứ không phải nhát gan sợ chết dẫn người chạy về trước. Giờ phút này Tiết gia và Vũ Văn gia hẳn là cảm tạ Lý gia. Cho dù Đường công không chủ động yêu cầu của bọn họ báo đáp., Quan hệ giữa hai bên cũng sẽ hòa hoãn hơn một

chút. Dưới tình huống Lý gia đang gian nan cất bước trong triều đình, có thêm hai cường viện hoặc ít đi hai đối thủ, đều có thể liên quan đến sinh tử của gia tộc”.

“Nhưng thế tử trốn trở về, còn nói đây là do Lưu Hoảng Cơ an bài. Là võ tướng phụ thuộc Lý gia, Lưu Hoảng Cơ có thể khiến thiếu chủ hăm sâu trong hiểm địa sao? Dưới tình huống lúc đó, làm trưởng tử một nhà, cần phải xuất ra chút dũng khí cùng quyết đoán, dứt khoát lựa chọn đồng sinh cộng tử với thuộc hạ. Như vậy, không những có thể làm cho các tướng sĩ quy thuận, cũng sẽ vì chính hãn mà đánh ra một đại lộ kim quang.”

“Đáng tiếc, thế tử không hiểu!” Trương Tôn Thuận Đức nhìn Lý Kiến Đức với ánh mắt đầy bi ai: “Hắn không chỉ không hiểu mà cuối cùng ngay cả đường lui của thuộc hạ cũng không bảo vệ được. Trận hỏa hoạn kia nổi lên., Thiêu lạnh bao nhiêu trái tim? Ngoại trừ đi theo tử sĩ nhiều năm, không có một trợ thủ nào sụp đổ sẽ chết vì một gia chủ ngay cả đường lui bọn họ cũng không bảo vệ được hiệu lực. Con người hy vọng là dựa vào năng lực và thủ đoạn để củng cố, không phải chỉ dựa vào cảm tình. Đáng tiếc, tất cả những chuyện này đều là thế tử Lý Kiến Thành không hiểu!”

Khuôn mặt Lý Kiến Thành từ từ đỏ lên, gã có thể từ trong ánh mắt của Trương Tôn Thuận Đức cảm nhận được sự thất vọng trong lòng đối phương. Quả thật, trước mắt bị đụng đến cục diện chính mình có trách nhiệm, nhưng gã đã cố hết sức, hơn nữa vẫn luôn nỗ lực bù đắp cho quan hệ giữa hai người Lưu Hoảng Cơ và Lý Húc. Vì sao những người này đều không nhìn thấy, vì sao những người này luôn yêu cầu càng cao!

“Ta và Hoảng Cơ, Trọng Kiên khi ăn rượu đã trò chuyện qua với bọn họ về lựa chọn sau này!” Lý Kiến Thành hắng giọng thành thanh âm, thấp giọng báo cáo với mọi người” Hoảng Cơ cảm thấy Lý gia sẽ không bao lâu nữa có thể quật khởi. Trọng Kiên cũng đã nói qua quan hệ tri ngộ của phụ thân với gã, ta nghĩ nhất định sẽ báo đáp!”

“Có hồi báo!” Trương Tôn Thuận Đức tức giận đến mức thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi của mình. “Đường công, ta cho

rằng Trọng Kiên đã hồi báo được ân tri ngộ của ngài, bây giờ chúng ta phải bỏ chút lợi ích mới đến cho hắn. Bằng không...”

“Nếu Trọng Kiên là Hoàng cơ thì tốt rồi! Ban đầu nếu chúng ta có thể giúp hắn chức vị cũng sẽ cao hơn một chút!” Mã Nguyên Quy buồn bực bổ sung. Nếu ngày đó Đường công an bài cho Lý Húc chức vị cao hơn chút, những đại nhân vật trước mắt sẽ cân nhắc việc mượn sức hắn và thu hoạch của bọn họ, có tỉ lệ chính xác hay không. Nhưng hiện giờ Lý Húc chỉ là một giáo úy., Mấy vị đại tướng quân tùy tiện ra tay cũng có thể đẩy hắn lên đốc úy., Xa Kỵ tướng quân thậm chí còn đứng trên vị trí Hồ Bí lang tướng ngũ phẩm. Đương nhiên, trong tay đối phương cũng “không có một chức vị thích hợp cho Lý Húc. Đại chiến sắp tới, hoàng đế bệ hạ sẽ không truy cứu một đại tướng quân nho nhỏ làm trái quy tắc. Huống hồ trên người Lý Húc cũng đích xác có công tích chói mắt.

“Trừ chuyện riêng ra, chúng ta thật sự không có nhiều chuyện quan trọng cho lắm!” Đường Công Lý Uyên nhìn mọi người, lắc đầu cảm thán.

Bản thân hắn hiện tại cũng chỉ là một Vệ úy Thiếu Khanh, khiến cho thanh niên trẻ tuổi có quan hệ không sâu xa này buông bỏ tiền đồ rộng lớn một mực đi theo hắn, Lý Uyên tự hỏi mình không có phần hi vọng này.

“Thật ra trong tay chúng ta còn có thể nắm được trọng trù!” Giọng Trần Diễn Thọ đầy vẻ thê lương: “Trọng Kiên là người trọng tình nghĩa...” Hắn nhìn Lý Uyên, lại nhìn chư vị đồng liêu đang ngồi: “Chỉ là cái giá này, có phải quá lớn với Đường công hay không?”

“Trần tiên sinh, người không thể dựa vào phỏng đoán để làm ô uế danh dự của Lý gia!” Lý Kiến Thành chột đứng lên, đỏ mặt chỉ trích. Gã biết Trần Diễn Thọ muốn nói gì, cũng biết Lý Húc sớm đã ngấm sinh tình cảm với Uyển Nhi. Nhưng Lý phủ không thể vì muốn lấy một giáo úy mà lập con gái ruột của mình. Tin tức này nếu truyền ra ngoài, tất cả thế tộc địa vị không chênh lệch mấy với Lý gia còn không phải đều sẽ cười rộ rỡ sao?

Trần Diễm Thọ chấp tay với Lý Kiến Thành, bày tỏ lòng biết ơn lỗi với mình: “Thuộc hạ lỗ mãng, hy vọng thế tử không nên để ý!”

“Thôi, tiên sinh cũng là vì Lý gia!” Xúc động qua đi, Lý Kiến Thành cũng ý thức được sự thất thố của mình, khoát tay áo, nói ra.

“Cũng không tính là lỗ mãng, Trọng Kiên xác thực có lòng ái mộ nhi tiểu thư. Chỉ là nếu Đường công đồng ý hôn sự này, không khỏi lại gây nên đại địch là Sài gia!” Trương Tôn Thuận Đức đứng lên, cẩn thận mà khiêm tốn đề nghị: “Nếu chọn một con thứ gả cho Trọng Kiên, với tiền đồ tương lai của Trọng Kiên, đối với Lý gia, chưa chắc có thể xem như là bồi nhọ...”

“Tuổi của Kính Nhi cũng không chênh lệch mấy so với Uyên Nhi!” Lý Uyên thở dài một hơi, trầm tư nói. Nếu để Lý Húc cưới một con gái của mình, cả đời hắn cũng sẽ mang lặc ấn của Lý gia. Nhưng vào lúc này Lý gia phái người đi cầu hôn, mục đích không khỏi quá rõ ràng.

“Ta có thể phái người tới đón Kính Nhi, tính tình của nàng rất giống với Uyên Nhi. Nhưng thời gian chưa chắc đã kịp, hơn nữa Trọng Kiên vất vả có một cơ hội, chúng ta lại để cho hắn bỏ qua, thật sự có chút đáng tiếc!” Lý Uyên tiếp tục nói. Nếu như mình đứng trên góc độ Lý Húc, liệu có vì một cái hôn nhân mà không hài lòng mà từ bỏ tiền đồ hay không? Chỉ sợ cho dù miễn cưỡng đáp ứng, trong lòng cũng sẽ cảm thấy vô cùng tiếc nuối!

“Đường công có thể trước đem công lao Trọng Kiên dè ép xuống dưới, hoặc lấy sự vụ phức tạp trong hộ lương quân giữ hắn một đoạn thời gian. Chờ thai nhi tiểu thư đến, để nàng cùng Trọng Kiên làm quen trước một chút, cùng ba người thể dân luyện võ. Sau đó tìm một cơ hội nói cho hắn biết., Uyên Nhi có hôn kỳ với Sài Thiệu. Ta nghĩ Trọng Kiên cũng rất thông minh, hắn hẳn là hiểu nỗi khổ tâm của Đường công!” Trương Tôn Thuận Đức cau mày, thuận theo suy nghĩ của bản thân nói tiếp.” Đợi đến khi lão nhận hôn sự do chúng ta an bài cho, Đường công mới tiếp tục liên lạc cố bảo vệ hắn đến nơi khác làm quan, như thế thì...”

“Vấn đề là, làm như vậy có thể sẽ có phản tác dụng!” Lý Thế Dân chỉ có thể nghe tư cách bên cạnh rớt cuộc không kìm nén được nữa, xung phong mở miệng nói.” Trọng Kiên nếu quả thật yêu thích Nhị tỷ thì sẽ không tiếp nhận những người khác. Công lao của hắn lớn như vậy, khi người khác đẩy lên trên, chúng ta ép xuống dưới, chẳng lẽ những người có ý đồ khác sẽ không để lộ ra chi tiết sao!”

Trưởng Tôn Thuận Đức sừng sốt, nuốt nửa đoạn đề nghị sau cùng: “Nhị công tử nhắc nhở đúng, là ta lỗ mãng!” Gã cười sửa lời, trong ánh mắt như có điều suy nghĩ.

“Theo ta thấy, Trọng Kiên là người có chủ ý, người khác chưa chắc đã có thể dễ dàng kéo hắn qua. Cuộc sống sau này còn dài, hà tất phải tranh giành trong thời gian ngắn như vậy.” Lý Thế Dân đứng dậy, chậm rãi nói ra suy nghĩ của mình.

“Đúng vậy, người này tuy rằng xuất thân hàn vi, nhưng tâm chí kiên định dị thường!” Ánh mắt Trần Diễn Thọ cũng bắt đầu sáng lên, mỉm cười biểu thị đồng ý.

“Nếu như không có bất kỳ gia tộc nào làm chỗ dựa, hắn rất nhanh sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích! Khi đó Lý gia lại vươn tay giúp đỡ...” Hắn kinh ngạc nghĩ, càng nghĩ càng cảm thấy Nhị công tử không thể xem thường.

“Thế dân nói rất có lý, Đường công không ngại thì cũng mang theo một quyền, tấu lên công lao của Lưu tướng quân và Lý giáo úy trong cuộc chiến Liêu Đông. Trọng Kiên là người hiểu biết, hắn sẽ biết chúng ta thật lòng vì tính toán của hắn!” Trên mặt Mã Nguyên Quy cũng chậm rãi hiện lên nụ cười.

“Nhưng như vậy, Trọng Kiên sẽ bị điều đến quân doanh khác!” Lý Kiến Thành do dự nhắc nhở. Nếu như chỉ đứng ở góc độ bằng hữu, gã sẽ rất cao hứng thay Lý Húc. Nhưng gã là thế tử, không thể không cân nhắc toàn bộ gia tộc.

“Được rồi, được rồi!” Lý Uyên phát phát tay, cắt đứt sự im lặng của con trưởng: “Theo như lời đề nghị của thế dân, ta sẽ tự mình tấu chương, thỉnh công thay Hoằng Cơ và Trọng Kiên!” Hắn quay sang, nhìn vẻ mặt có chút lúng túng của Lý Kiến Thành., Lại cười nói thêm một câu: “Người cùng Hoằng

cơ và Trọng Kiên đi lại nhiều hơn, vô luận bọn họ đến nơi nào, dù sao cũng là từ Lý gia chúng ta đi ra. Bọn họ phát triển tốt rồi, đối với Lý gia cũng là hào quang. Bình thường người quan tâm nhiều làm gì, nếu hai người bọn họ có gì khó xử, ta sẽ hết sức giúp đỡ giải quyết.”

“Vâng!” Lý Kiến Thành đứng dậy trả lời. Phụ thân định buông tay như vậy sao? Hắn cảm thấy có chút đáng tiếc, nhưng có thể làm bằng hữu với Trọng Kiên mãi cũng không tệ. Thằng nhóc này rất giảng nghĩa khí, trong lòng không có nhiều tạp nham tạp nham như vậy, nói chuyện với hắn cũng không cần quá cố kỵ.

“Người thích thể nào thì thể ấy, không cần lo chuyện của đại nhân!” Lý Uyên mỉm cười hướng đứa con thứ hai gật gật đầu, dặn dò. “Nhưng đừng kéo Nhị tỷ của người nữa, tỷ ấy đã lớn rồi, không thể tiếp tục hồ đồ nữa!”

“Vâng!” Lý Thế Dân cao hứng đáp ứng. Từ ánh mắt của phụ thân, ông ta đã được ông ta thưởng thức hiếm thấy.” Chỉ là Nhị tỷ nghĩ đến chuyện không thể lôi kéo Lý Uyên Nhi cùng đi, Lý Thế Dân lại cảm thấy có chút đáng tiếc. Nhị tỷ muốn gả cho Khôn Thiệu, điều này trong lòng ông ta cũng hiểu rõ. Nhưng Nhị tỷ thích cười ngửa với Trọng Kiên, đi săn, luyện võ, nói chuyện phiếm, đây cũng là sự thật!

“Nhị tỷ có thật sự thích Trọng Kiên huynh hay không?” Trong đầu tiểu gia hỏa đột nhiên hiện lên một ý niệm ranh mãnh, hắn muốn tìm cơ hội hỏi đáp án. Không mang theo bất cứ mục đích gì, chỉ là hiếu kỳ.

Lúc chạng vạng tối, Lý Thế Dân chui vào phòng Uyên Nhi, dùng cơ mật nghị sự ban ngày đòi lấy đáp án của Nhị tỷ.

“Tiểu quỷ đầu, đừng có ăn nói linh tinh.” Lý Uyên Nhi đâm vào đầu đệ đệ, mang theo chút tức giận nói. “Trần phu tử chết tiệt, hắn biết cái gì! Ta làm sao có thể thích Trọng Kiên, hắn lại không biết đánh cầu. Vừa bướng bỉnh, quần áo cũng không chỉnh tề, còn đồ dành cảm giác bản thân có bản lĩnh lớn!”

Lý Thế Dân há hốc mồm, Nhị tỷ nói Trọng Kiên huynh sao, sao nghe cái tên Trọng Kiên huynh trong mắt mình lại hoàn

toàn không cùng một người? Trong lúc kinh ngạc, hắn trông thấy Nhị tỷ tức giận đỏ mắt, nước mắt tuôn ra như mưa. “Người xem cử chỉ đó của hắn đi.”, Căn bản không giống như đã làm. Hắn không có mắt nhìn, lại mặt mũi tốt, đã có lỗi thì không cho phép người ta nói. Vì nửa chức quan, trong nháy mắt đã quên đi hứa hẹn của mình, loại người này sao có thể so sánh với Sài Thiệu! Trần phu tử chết tiệt, Trương Tôn Thuận Đức chết tiệt, sao bọn họ có thể nói như vậy chứ!”

“Nhìn huynh tức giận, không phải cha không đáp ứng bọn họ sao!” Lý Thế Dân nhìn mà đau lòng, chạy ra khỏi khăn tay đưa cho đệ. Nhị tỷ không thích Trọng Kiên, hắn rút cuộc đã biết đáp án. Nhưng vì sao Nhị tỷ lại tức giận như vậy? Vì mấy câu nói nhảm đó sao?

Một vấn đề khác được hắn giấu ở trong lòng, đợi rất nhiều năm sau mới tìm được đáp án. Khi đó, hắn đã cưới cháu gái của Trương Tôn Thuận Đức, bắt đầu cuộc đời chinh chiến huy hoàng trong kế hoạch của thê huynh trưởng Tôn Vô Kỵ. Trong mấy năm ngắn ngủn, hắn đã gặp qua vô số kỳ nữ tử, cũng đã nếm trải vô số nước mắt.

Có một số đáp án, khi còn trẻ không hiểu được. Đợi lúc hiểu được, phong cảnh lúc đó của người đó, sớm đã trở thành hồi ức.

Chương thứ năm lần thứ năm]

Chín năm đại nghiệp Ba Cửu Nguyệt Mậu Dần (16 ngày), hoàng đế bệ hạ từ Đông Đô Lạc Dương lên đường, bắt đầu lần thứ hai ngự giá thân chinh. Bốn tháng năm, thiên tử lục quân đi tới Lam Châu. Bốn tháng mười ba, hoàng đế bệ hạ bày lục súc ở bờ biển, thủy tửu, tế điện anh linh chết trận năm ngoái ở Liêu Đông.

Cùng ngày đó, mười bảy vị đại lại địa phương liên danh thượng thư, mời hoàng đế bệ hạ thận trọng cân nhắc chuyện chinh phạt. Chư thần cho rằng, “Trung Quốc mệt mỏi, vạn thừa không nên cử động nhiều, thiên tử lấy thân vạn thừa tự mình chinh phạt, không những sẽ tạo thành lãng phí quốc lực, hơn nữa sẽ dẫn đến nội chính hỗn loạn.

“Trẫm thân chinh còn không thể khắc chế, không phải trẫm, ai có thể khắc chi!” Đại Tù Thiên Tử ném tờ giấy xuống đất, nổi giận mắng mỗ. Đêm đó, Thánh giá đóng quân nhìn biển bồng nhiên hành cung, xử lý các loại chính vụ trì hoãn.

Năm ngoái lúc này, Dương Quảng hết sức thỏa thuê, cho rằng trận chiến này có thể bình định được tình hình. Cuối cùng hơn ba mươi vạn đại quân chết trận tha hương, đổi lại người ta chỉ cười nhạo những câu cao to. Năm nay, chư thần không muốn lại đánh nhau nữa, dân chúng cũng không muốn đánh tiếp nữa. Mà hoàng đế như gã lại không thể không tiếp tục chiến tranh.

Dương Quảng cho rằng, Đại Tù quốc hoàn toàn dựa vào binh lực mới trấn trụ được Chư Lăng tứ phương. Nếu như trên chuyện chinh phạt cao thấp mà yếu đuối, các bộ tộc xung quanh sẽ noi theo. Kể từ đó, binh họa liên miên, chiến sự xung quanh Đại Tù sẽ càng nhiều, bọn giặc cướp bên trong cũng sẽ càng thêm hung hăng ngang ngược.

“Trẫm không phải là không quan tâm dân lực, mà là cười lên hổ khó xuống a!” Dương Quảng thở dài nhìn đồng người cười trên ngự án cao như ngọn núi, ra vẻ phản đối cao thấp thảo luận một câu tấu chương, không ngừng lắc đầu.

“Vạn tuế hà tất phải để ý tới những lời thoái thác bừa bãi kia, bọn hán chẳng qua là vì tranh một cái thanh danh ái dân tốt mà thôi!” Hoàng Môn Thị Lang Bùi Hoa luôn Thiện Thiện Thiện Giải Thánh Ý, một bên khom người khuyên giải.

“Bọn họ đều là kẻ hồng hách, ngay cả Bùi Khanh cũng là người ngay thẳng. Nhưng mà, ta nghe người ta nói Bùi Khanh là một tên gian xảo cơ mà?” Dương Quảng quay mặt qua tầu chương, cười khổ chất vấn.

“Thần vốn là gian liêm, nhưng đi theo bên cạnh Thánh Nhân, không thể làm gì khác hơn là trực thần!” Bùi Quý Thành gật gật đầu, bất động thanh sắc vỗ hông ngựa Dương Quảng.

“Nói cách khác, Thánh Nhân ở Đường triều không còn gian tà rồi!” Dương Quảng thở dài, nói.

“Bệ hạ mắt sáng như đuốc!” Bùi Quý đứng cười trả lời.

“Cái thứ miệng lưỡi trơn tru nhà ngươi!”

Mặc dù biết đôi phương nói tất cả đều là a dua nịnh nọt, Dương Quảng cảm thấy trong lòng có chút nhẹ nhõm. Làm Hoàng đế không phải vì mắng chửi chư thần, Hoàng đế phải có tôn nghiêm của Hoàng đế. Hoàng Môn Thị Lang Bùi Thủ bất kể là trung hay gian, ít nhất hán có thể thông cảm cho đế vương chỗ nào cũng nghĩ cho Hoàng gia. Mà những kẻ ngăn cản phạt kia, bọn họ vỗ ngực, có mấy người thật lòng vì bách tính?

“Được rồi, trẫm sẽ nghe lời ngươi, không để ý tới đám lam nhân kia. Dem tầu chương này phong bế, một chữ cũng không phê chuẩn quay về!” Dương Quảng dùng mũi chân đá vào ngựa án, ra lệnh. “Ngươi có cái gì không phản đối quân bại, lựa chọn vài phần nhớ lại nghe một chút. Trẫm không tin trên dưới cả nước ta, không ai biết được đại cục!”

“Ai, thần còn có một đồng tầu chương của võ tướng, thần sẽ đưa tới cho bệ hạ!” Bùi Quý Bài hơi khom lưng, xoay người chạy ra khỏi Ngự Thư Phòng. Chốc lát sau, cầm hai mươi mấy tờ tầu chương quay ngược trở về, vừa thở dốc vừa nói: “Tả thập nhị đại tướng quân chủ động xin chiến đấu.”, Nói không cần bệ hạ đích thân tới, bọn họ có thể xé tan Liêu Đông thành

đất trắng! Thủy Sư giương buồm chờ phát, tướng quân bảo hộ tướng quân lúc nào cũng chuẩn bị báo thù cho tráng sĩ tử trận năm trước. Trương Tu Đà tướng quân khởi tẩu, ông ta đã đánh tan đạo phỉ Hà Nam, đang đuổi theo đuổi giết. Nhưng vì nhiều quan viên địa phương nổi lên rối loạn nên không đồng tình mà thương cảm cho bách tính, hy vọng bệ hạ có thể phái hiền thần tuần sát nơi, cứu trợ nạn dân.”

“Cái chuyện Trương Tu Đà này, hấn còn quản cả chuyện quan văn!” Dương Quảng lắc đầu, cắt đứt hồi báo của Bùi Quý củ.” Hạ xuống đạo thánh chỉ cho Đông Đô, nói để thượng thư bộ lạc hiền hòa tình cứu tế. Trẫm nhớ rõ lương thực trong thương khó các nơi có thể ăn được mấy chục năm, để đám nạn dân ăn cháo, nhưng như thế nào cũng không đến mức làm sụp đổ Đại Tù!”

“Ài, ài, hoàng thượng thánh minh!” Bùi Quỳnh luôn miệng khen: “Thần thay bách tính thiên hạ tạ ơn hoàng thượng.”

“Dân chúng trong thiên hạ đều là con dân của trẫm, Quan Khanh thì chuyện gì!” Dương Quảng đưa tay vỗ đầu vai Bùi Thủ, trêu ghẹo, “Những quan viên địa phương kia càng đến thì lá gan càng nhỏ, cùng trẫm thôi võ lực của giặc cỏ lên trời. Kết quả Trương tướng quân vừa tới, không phải đã giải quyết toàn bộ rồi sao? Lại nghĩ, còn có một sai sót khác nữa, thừa dịp trẫm còn chưa tới Liêu Đông, chúng ta có thể xử lý chút ít đã! Tránh cho việc đánh nhau, trẫm mặc dù muốn xử lý cũng không có thời gian!”

“Có, có!” Bùi Quý không chút nóng nảy, thuận miệng trả lời. Đột nhiên, tay của hấn ngừng lại, trong miệng không tự chủ được phát ra một tiếng tán thưởng.

“Ồ, mấy phần tẩu chương này thật kỳ quái!”

“Quái lạ cái gì? Chẳng lẽ trên trời lại hiện tường thụ sao? Ai nói với trẫm trẫm là người thay trẫm giết hấn. Năm ngoái nếu như không phải bọn họ lấy tường thụ lừa gạt trẫm, trẫm cũng không đến nỗi hôn mê nhiều lần!” Dương Quảng cười lạnh một tiếng, hỏi.

Dù sao cũng là thua trận, tuy rằng giết Lưu Thế Long chịu tội, nhưng toàn bộ kế hoạch tập kích đều là tự tay mình lập ra.” Không cho phép giết loạn địch dân chúng, đối phương sau đầu hàng phải trả mệnh lệnh “chỉ vì mình nhất thời nhân từ, lần này chuyện tương tự tuyệt sẽ không phát sinh nữa, câu nói cao siêu tái diễn, cho dù bọn họ đầu hàng, Đại Tùy cũng sẽ không đáp ứng nữa!

“Trên trời không có gì tốt lành, mà giống với nhóm tầu chương mấy ngày trước, mấy vị đại tướng quân đều tiến cử cùng hai người. Bao gồm Vũ Văn kể lại đại tướng quân, còn có, ha, còn có Đường công Lý Uyên!” Bùi Quý Thành ra vẻ kinh ngạc kêu lên: “Đây đúng là hiếm có, từ sau khi thân vào triều, chưa từng thấy qua Đường công và Vũ Văn tướng quân có ý kiến nhất trí!”

“Lại là Lưu Hoảng Cơ và Lý Trọng Kiên?” Dương Quảng vỗ tay giành lấy tầu chương, từng người từng người lần qua lật lại, lại một đám ném trở về trong lòng Bùi Thủ Thành.” Hai người này hiện tại rất nổi bật sao? Chẳng lẽ thật sự sinh ra ba đầu sáu tay hay sao?”

“Theo ý kiến của thân, hai người này chưa chắc có bao nhiêu bản lĩnh. Chỉ là năm ngoái chư quân đều đã thất bại, hai vị này mang theo ba trăm tráng sĩ chuyên chiến ngàn dặm, cứu được một tướng quân, một đốc úy, xem như là hãnh diện khó có được. Trước mắt đại quân lại vào Liêu Đông, các tướng quân cần thêm chút chuyện đặc ý để khích lệ sĩ khí, cho nên mới từ trong đám người đẩy hai người bọn họ ra ngoài!” Bùi Quỳnh không chút hoang mang, nói ra lý do đã sớm được chuẩn bị.

Mấy phong tầu chương đều là hẩn xem qua từ trước, tỉ mỉ an bài đến cùng nhau, thậm chí ngay cả phân nào trước, phân nào sau đều cẩn thận sắp xếp lại. Đường Công Lý Uyên và Vũ Văn thuật đại tướng quân đều cấp hậu lễ cho hẩn, mời hẩn chiếu cố Lưu Hoảng Cơ và Lý Húc, làm quan nhiều năm như vậy, khó được nhìn thấy hai nhà túc địch tề tâm. Việc này không đặc tội bất cứ hào môn nào, hơn nữa chuyện thù hoa trên gấm, Bùi đại nhân há có thể cự tuyệt!

“Cũng có lý, theo Khanh thấy, trăm nên thưởng cho hai người bọn họ một phong thưởng lớn?” Dương Quảng gật gật đầu, hỏi.

“Năm ngoái chư quân đều thất bại, theo lý thuyết nói hai người bọn họ cũng không có công lao gì, bệ hạ không phong thưởng bọn họ, tự nhiên có đạo lý không phong thưởng. Nhưng vốn mục đích khích lệ sĩ khí, bệ hạ ban cho bọn họ chức quan nhỏ, cũng là một biện pháp tốt!” Bùi Thủ khom người, nói một phen không lọt một giọt nước.

“Hảo xấu cũng đã bảo người nói rồi! Cụ thể làm thế nào thì người lại bị mây mù bao phủ, đáng chết!” Dương Quảng nhú mày, ra vẻ thập phần bất mãn.

“Bệ hạ ra khỏi miệng thành hiền, chuyện nhỏ bực này, nào có phân thân khoa tay múa chân!” Bùi Quý Quý cười cười, trả lời.

“Đúng vậy!” Dương Quảng gật gật đầu, nói ra. Chuyện Lưu Hoảng Cơ và Lý Húc dẫn ba trăm tráng sĩ ngựa đạp liên doanh, năm ngoái hẳn đã nghe đồn qua về Phò mã, đốc úy Vũ Sĩ. Lúc ấy không phong thưởng, một là vì chư quân mới bại trận., Toàn bộ đại tướng quân bị xử tội, thời điểm này không có lý nào được ban thưởng hai võ tướng tâng dưới chót. Thứ hai là Lưu, Lý hai người đều xuất thân dưới trướng Lý Uyên, nghĩ đến Lý Tự này, trong lòng hoàng đế Đại Tùy bệ hạ cảm thấy không được tự nhiên.

Nhưng thưởng phạt không rõ, đích xác là bất lợi cho kế hoạch phạt. Vô số kiêu quả đầy nhiệt tình tới gia nhập quân đội, chính là vì kiến công lập nghiệp. Có ví dụ của hai người Lưu Hoảng Cơ và Lý Húc ở phía trước bày biện, lúc tác chiến mọi người khó tránh khỏi trong lòng suy giảm, có mười phần khí lực cũng chỉ lấy ra được sáu phần.

“Thần nghe nói hiện tại Hộ Lương quân có hơn hai ngàn bốn trăm người, Lưu Hoảng Cơ lấy thân phận Xa Ky tướng quân mang nhiều sĩ tốt như vậy, chức quan đích xác hơi nhỏ một chút!” Thấy bộ dáng Dương Quảng hình như rất nguy nan, Bùi Lô Mi Mi Miêu ngấm nghĩ, thấp giọng đề nghị.

Dương Quảng nhẹ nhàng nghiêng đầu, dùng ánh mắt Gia Hứa liếc nhìn Hoàng Môn Thị Lang của mình. Luận lại thì Bùi Cổ ngoài làm người khéo léo ra thì năng lực vẫn rất mạnh. Chỉ cần nói đơn giản một câu, liền thay mình giải quyết được một vấn đề lớn. Lưu Hoằng Cơ và Lý gia giao hảo, không sao cả, trăm có thể chỉ thắng quan cho hắn, không gia tăng thêm số lượng binh sĩ dưới trướng hắn. Như vậy, cho dù chức quan của hắn có cao hơn nữa, cũng không thể làm nổi sóng gió quá lớn.

“Người nói, trăm lấy chiến công đảm nhiệm chức Lưu Hoằng Cơ làm Ứng Dương Lang Tướng, người có thể thưởng cho hắn công lao không?”

“Đó là ân điển của bệ hạ, ta cho rằng Lưu thị tử khảng định sẽ cảm kích khóc linh mau!” Bùi Quý tuân theo ý tứ của Hoàng đế mà trả lời. Trong lòng không nhìn được vui vẻ, Lý Uyên chỉ phó thác một cái là hắn làm được, xuống triều, lập tức có thể tu thư cho Đường công, phỏng chừng sau khi hồi âm lại là một phen hậu lễ.

“Ừm!” Dương Quảng vừa đi dạo, vừa gật đầu: “Trăm muốn các dũng sĩ trong thiên hạ nhìn xem, phạm là người thật lòng vì nước mà dốc sức, trăm tuyệt đối sẽ không bạc đãi bọn họ. Về phần Lý Húc kia...” Hắn lại bắt đầu do dự, người này họ Lý không tốt, lần trước mình rất coi trọng hắn, nhưng quan hệ giữa hắn và Lý Uyên thật sự khiến người ta không yên lòng.

“Theo Vũ Văn thuật lại lão tướng quân, trước khi có mặt ở Liêu Đông, người này căn bản không quen biết Đường công. Là Đường công ái tài, cố ý nhận một tộc chất!” Bùi Quý đứng bên cạnh mỉm cười, giải thích giống như nói đùa cho Lý Húc.

“Thật chứ?” Dương Quảng nhíu mày, lớn tiếng hỏi.

“Bọn họ một nhà ở lưng loạn hữu dụng, đời công khanh. Một gia đình tại thượng cốc, làm nông nghiệp, quý tiện quả thực là trên trời dưới đất, sao có thể là một nhà!” Bùi Quý Quý trình trình trọng trả lời. Trong lòng lão hiểu rõ, Phần lễ vật còn lại của mình đã được bình an vô sự. Trong thư Vũ Văn gia đã dặn dò, cho dù thế nào hắn cũng cho Lý Húc một chức vị không nhỏ hơn so với Lưu Hoằng Cơ. Dựa vào lý giải của Bùi Quý đối với Dương Quảng, một khi hắn thích người nào đó, thường

sẽ đặc cách đề bạt. Đối phương xuất thân càng hàn vi, thì càng thêm ân huệ.

“Thì ra là thế, trách không được Vũ Văn kể lại chuyện lão tướng quân cũng tiến cử hấn. Trẫm còn tưởng hấn là kẻ ngoài cử không tránh thù, Lý Uyên là nội cử không tránh thân. Thì ra, hai người bọn họ đều không hiền đức như trẫm tưởng tượng!” Dương Quảng bừng tỉnh đại ngộ nói. ” Ngày đó trẫm vừa thấy hấn, liền cảm thấy hấn chất phác, không giống kẻ gian xảo như người Lý gia, hóa ra là căn nguyên của hấn ở đây!”

“Đúng vậy, Lý Uyên yêu tài nóng lòng, nhận đưa cháu này. Ngài nói nó còn nhỏ tuổi, sao dám cự tuyệt ý tốt của Đường công!”

“Ha ha, chỉ mong lúc đầu Lý Uyên có lòng tốt!” Dương Quảng cười lớn nói: “Ngươi thay trẫm sáng tạo ra một phần ý chỉ, nói trẫm muốn hấn ta giết địch có công, phong hấn ta làm, cũng phong cho hấn ta một lang tướng. Nhưng mà, một Hộ Lương quân an bài hai tướng quân, có phải hơi nhiều quá không?”

“Thần cho rằng, bệ hạ đối với hấn đã ban ơn như thế, vừa vặn có thể dùng để khích lệ các Kiêu Quả ra sức hiệu!” Bùi Quý Tông khẽ gật đầu, lại cố gắng vì phần lễ vật thứ ba. Phần lễ vật này là Tiết Thế Hùng Đại tướng quân đưa tới., Giá trị muôn đời. Tiết tướng quân vừa được bệ hạ tự mình chỉ điểm cho đại sự phía Đông Bắc, mặt mũi Bùi Mi Thành và ” Khổng Phương huynh” hấn không thể không đưa. Còn Tiết Thế Hùng vì sao lại mời hấn thay Lý Húc làm thống soái một doanh kiêu quả, Bùi Đức cũng không rõ ràng lắm, hấn nhận hối lộ nguyên tắc cũng ngăn cản hấn đi thám thính chân tướng phía sau màn.

“Chỉ huy dũng quả, ừm, hấn trẻ tuổi vũ dũng, hoàn toàn xứng với trách nhiệm này!” Dương Quảng ngẫm nghĩ một chút rồi nói: “Trẫm đã từng hạ chỉ xây dựng một mình Thiên Hạ Kiêu Quả mười doanh, đang cần mấy thủ lĩnh thích hợp. Vậy bái hấn làm tướng lĩnh chính ngũ phẩm hùng vũ thạch, thống lĩnh một đại dũng quả là được rồi. Ngươi dùng khoái mã phát lệnh đi, để hấn mau chóng gia nhập doanh trại luyện binh. Lúc trẫm

đến Liêu Đông, phải tự mình nhìn xem chư thần tiến cử cho trẫm có phải là một hiền tài hay không!”

“Vâng! Thần tuân mệnh!” Bùi Quý khom người đáp. Phần hậu lễ thứ ba đã tới tay, tâm tình của hần phi thường vui sướng.” Có phải là tặng những kẻ may mắn kia một bức thư, chúc mừng hần một chút, tiện thể đòi chút lễ vật hay không?” Bùi Quý Mi vừa viết thánh chỉ thay Dương Quảng, vừa cân nhắc.”, Tên gia hỏa không có căn cơ này từ trước đến nay rất nhanh, vạn nhất sau này hần thất thế, nếu mình nhận quà, không thể không ra tay cứu giúp!” Nghĩ đến đây, hần mỉm cười lấy lại thánh chỉ, nhẹ nhàng thôi khô nét mực trên đó.

Tin tức Lý Húc được đặc biệt đề bạt tới Hoài Viễn trấn trước. Nghe được tin tức này, có người thất vọng, có người cao hứng, cũng có người cau mày, trong lòng chua chát, không nói ra được thái độ đối với kết quả này.

Trong mấy vị đại tướng quân, điều cao hứng duy nhất chính là Tiết Thế Hùng từng được Lý Húc cứu mạng. Vì mưu được chức vị này cho ân nhân cứu mạng, ông ta trả giá ròng một vạn quan máu thịt tốt. Trước đó, cho dù vì con trai ruột của mình, Tiết đại tướng quân cũng chưa từng bỏ ra tiền vốn lớn như thế.

“Đối với chúng ta không có bất kỳ chỗ tốt, có cái gì có thể cao hứng!” Tiết Vạn Kiệt không hiểu hành vi của phụ thân, tức giận hừ hừ hỏi thăm.

Tiết gia mặc dù không lớn như Vũ Văn gia, nhưng tại Đại Tùy cũng coi như là hy vọng tộc. Lưu Hoằng Cơ và Lý Húc đối với phụ thân có ơn cứu mạng, Tiết gia ở trước mặt Hoàng thượng tiến cử bọn họ cũng đủ rồi, cần gì phải bồi thường gia sản của mình cho người khác mưu đồ?

“Ngươi biết vì sao Tiết gia kéo dài đến nay, chưa từng xuất hiện đại nhân vật gì, nhưng cũng không gặp đại họa gì sao?” Tiết Thế Hùng dùng mí mắt len lén nhử, cười hỏi.

“Con không biết, xin phụ thân chỉ rõ!” Tiết Vạn Vạn Kiệt tức giận chấp tay, làm tư thái khiêm tốn thỉnh giáo.

“Chính là chưa bao giờ hại người, khi giúp được người thì giúp người một tay. Bọn hấn một đám cáo già không có ý tốt gì, đẩy Trọng Kiên lên chức vị cao như vậy, chính là muốn xem hấn sau này làm sao ngã xuống. Cha cho hấn chức vị hùng võ lang, độc lĩnh một doanh binh quả thần kỳ, sau lưng hấn bị người đâm dao sẽ gặp nguy hiểm nhỏ hơn chút ít., Nguy hiểm ngã xuống sẽ ít hơn! Kiêu Quả không phải quân chính quy, đánh thắng, tất nhiên đáng mừng. Đánh bại, xem ở vị hoàng đế bệ hạ sáng lập ra chế độ này, ai dễ hạ tử thủ truy cứu trách nhiệm?” Tiết Thế Hùng mỉm cười, tay phải khẽ vuốt chòm râu của mình.

“Nếu cha đã vì hấn nhiều như vậy, tại sao không cho hấn biết?” Tiết Vạn Quân tiến lên, hỏi theo chủ đề của phụ thân.

“Hấn là người thông minh, sớm muộn sẽ biết chân tướng. Sau khi biết rõ, tự nhiên sẽ báo đáp các huynh đệ các người. Thế đạo sắp loạn, chúng ta khắp nơi thiện duyên, thêm nhiều bằng hữu, sẽ có thêm một con đường!” Tiết Thế Hùng thở dài, thăm thẳm trả lời.

Chú ý: Đại nghiệp chín năm (613 năm) Chính Nguyệt, Dương Quảng hạ chiếu lại chinh chiến thiên hạ tập hợp binh sĩ trong Thiên Hạ quận, cũng chiêu mộ dân là Kiêu Quả, đi châm ngòi, quả nghị, võ có thể, hùng võ... các binh sĩ chỉ huy.

Chương thứ nhất Thượng 6...

Cho dù trước đó đã nghe được chút phong thanh, Lý Húc vẫn bị vận may từ trên trời giáng xuống “Đập” một cái. Từ khi nghe được bốn chữ “Hùng Võ lang tướng” bắt đầu nổi lên, hắn liền phát hiện thân thể cùng miệng mình bắt đầu không nghe sai sử., Vất vả lắm mới một tử cảm tạ thánh ân, lại quên cấp cho trung quan truyền chỉ “Khởi tiên chúc mừng”. May mà võ sĩ Lam phản ứng nhanh, phát hiện sắc mặt lãnh đạm, lập tức nhắc nhở, mới dùng ba mươi quan tiền “Tiền rượu” làm cho chức quan truyền chỉ lại cao hứng hẳn lên.

Trung quan kia cũng là người đi trước ngự đi nhiều năm, nhìn thấy biểu hiện của Lý Húc liền biết hắn là kẻ còn con nít, vừa không có kinh nghiệm lại vừa không ai chiếu cố. Cho nên cũng không chấp nhặt với hắn, nói một chút “Mạc Phụ thánh ân”, cố gắng nói lời khen miễn cưỡng, dẫn dắt tùy tùng, nâng cái bọc nặng nề đánh về phủ.

Sau khi tiễn biệt khâm sai, ba người ngồi trong doanh trướng của Lý Húc lại bắt đầu ngẩn người. “Húc Tử thăng quan, Húc Tử làm lang tướng!” Trương Tú Tử lắm bảm: “Hai cấp, thăng liền hai cấp đó. Cả cái huyện của chúng ta, trăm năm qua cũng chưa từng làm quan lớn như vậy!”

Biểu hiện của hai người Lý Húc và Võ Sĩ Hoạch còn ổn trọng hơn hắn, một bên nhìn thánh chỉ trên bàn, ánh mắt nhìn thẳng vào mặt đất nửa ngày cũng không động. Một bên cúi đầu quan sát mặt đất, dường như trên mặt đất có thể mọc ra một đóa hoa. Ước chừng qua thời gian hơn nửa nén hương, rốt cuộc Võ Sĩ Hoạch từ trên mặt đất ngẩng đầu lên, khàn giọng hỏi: “Trọng, Trọng Kiên, Trọng Kiên đại nhân, người ở trong triều không có thân thích gì khác chứ?”

“A, ta!” Lý Húc chợt nghiêng đầu khỏi thánh chỉ, trừng đôi mắt to vô tội: “Không, không, không, nếu ta có thân thích, năm đó không cần xuất lập nữa!”

“Vậy thì kỳ quái!” Võ sĩ Hoạch dùng sức xoa mặt một cái, để xác nhận mình không phải đang nằm mơ: “Từ sau hai lần

thăng thành, xưa nay là trên ngũ phẩm Vô Hàn môn, ngoại trừ La Nghệ tướng quân, rất nhiều võ tướng giống như người xuất thân, bốn ba cả đời cũng chỉ là xa sĩ ngũ phẩm. Vị trí lang tướng xưa nay chỉ có ân huệ sau khi chết mới có thể kiếm được...”

“Hai cấp ah, Húc Tử một bước liền vượt qua!” Ngũ Oa Tử Trương Tú còn chưa kịp tỉnh táo từ trong trùng kích cực lớn, thì thào nói.

“Thật ra là cấp bốn!” Võ sĩ Chử nghiêm mặt nói: “Xi Ky tướng quân và Hùng Võ lang tướng quân đều là cấp năm Chính Ngũ phẩm, nhưng địa vị hai người lại nằm trên trời dưới đất. Chức vị tất cả lang vương bản triều được bệ hạ cải tạo ba năm, do Phiêu Ky tướng quân diễn hóa ra. Phiêu Ky tướng quân vốn là quan cấp 4., Bệ Hạ đổi Phiêu Ky phủ thành Ứng Dương phủ, Phiêu Ky tướng quân đổi thành Ứng Dương Lang Tướng. Tuy rằng vị trí lang tướng tăng nhiều, chức tước cũng tứ phẩm rơi xuống ngũ phẩm nhưng vẫn giữ lại quyền lực mở phủ. Chỉ cần truyền thụ khuyết điểm., Thủ hạ có một đồng chức vị trống rỗng có thể tự mình định ra! Cho nên vị trí mỗi một lang tướng đều bị thế gia hào phú nhìn chăm chăm gắt gao, người không có chút bối cảnh, căn bản đừng nghĩ đến lấy được. Về phần xuất thân hàn môn như ta và người, chỉ có thể thở dài mà thôi! Muốn chen vào, cũng không có khả năng!”

“A!” Con mắt Trương Tú trùng đến tựa như ngọn đèn, đầu ngón tay co duỗi, phảng phất vừa mới học được đếm không hết, “Một, hai, ba, bốn! Là bốn cấp, liên tục tăng lên bốn cấp, Húc Tử, trên phần mộ lão Lý gia các người thật sự bốc lên khói xanh rồi!”

Lý Húc nhếch miệng, không biết nên nói gì mới tốt. Chính thức cũng giống như Võ Sĩ Hoạch, biết rõ quân chế của triều đình, hắn mới trở nên không biết phải làm sao.

Tự Tôn Văn Đế bắt đầu, chức vị võ tướng bị từng bước hạ thấp. Trong đó Phiêu Ky tướng quân hạ xuống chính tứ phẩm, xa kỵ tướng trượng hạ xuống chính ngũ phẩm, so với Bắc Chu Khai Phủ, nghi thức cùng cửu mệnh (Đơn vị) thấp hơn rất

hiều. Triều đình ba năm đại nghiệp thay đổi Phiêu Kỵ phủ vì Ứng Dương phủ., Trưởng quan phủ xưng ứng dương tướng, chính ngũ phẩm; so với Phiêu Kỵ tướng tướng (Chính tứ phẩm) lại thấp hơn một cấp. Mà về sau lại tăng thêm các loại lang tướng cũng chiêm tỉ lệ này, đều là ngũ phẩm. Quan chức nhanh chóng áp súc mang đến rất nhiều hỗn loạn cho quân đội Đại Tùy, đều là ngũ phẩm tướng tá, lang tướng nóng cửa hơn xa kỵ tướng quân gấp trăm lần, mà xa kỵ tướng quân lại so với xa kỵ úy giá trị cao hơn rất nhiều.

Trong sự mong đợi của Lý Húc, mơ tưởng lớn nhất của hắn là mình có thể được thăng làm tướng quân xe ngựa. Vị trí Hùng Võ Lang Tướng này vượt xa sự mong đợi của hắn. Hắn cần phải làm những gì, bắt đầu từ nơi nào, hắn không chuẩn bị trước, giữa đám binh lính lại không có bất cứ đầu mối nào.

“Chỉ sợ sự tình bên trong không đơn giản như vậy!” Sau khi dần dần tỉnh táo lại, Võ Sĩ Hoạch trong đầu tràn ngập hoài nghi. Hắn cũng xuất thân thương nhân, mặc dù gia đạo hào phú., Lại được liệt vào hàng ngũ hàn môn giống Lý Húc, chính vì có gia thế bối cảnh tương tự nên giao tình giữa hai người mới sâu đậm hơn so với những người khác một chút. Lúc suy xét vấn đề cũng có thể hiểu được đối phương dựa vào điều kiện và cảm thụ bên ngoài. Từ khi các đại nhân vật gần đây gặp phải lễ vật khác thường với Lý Húc mới suy đoán ra được., Võ sĩ Húc biết Húc Tử sắp thăng quan. Nhưng hắn cho rằng cho dù có Đường công tiến cử, Lý Húc cùng lắm leo lên chức đốc úy xe ngựa, lại đi lên trên., Được kỳ ngộ bất thể và chiến công tuyệt thế mới có thành tựu. Bằng không sẽ khẳng khẳng một mực đầu phục gia tộc Vũ Văn thị, lấy thân phận môn sinh của Vũ Văn gia, cũng có thể ở lúc các thế gia đại tộc trao đổi lợi ích đạt được cơ hội thăng chức. Ngoài ba điều này ra, con đường của Hàn Môn không còn cách nào khác!

Nhưng Húc Tử nhảy dựng lên, vượt qua biệt tướng ngũ phẩm, chính ngũ phẩm xa kỵ úy, tướng quân xe ngựa ngũ phẩm, một bước là từ giáo úy bước lên vị trí giáo tướng chính ngũ phẩm, đây chính là mục tiêu mà rất nhiều người nỗ lực cả đời cũng không đạt được! Về phần thực khuyết của thống soái doanh

quân, càng là chuyện tốt vô số con cháu thế gia có danh tướng hư danh đánh võ đầu không tranh được!

“Lý, Lý đại nhân, người, người ở trong triều sử dụng tiền?”
Võ sĩ bỗng nhiên suy nghĩ nửa ngày, vẫn không giải thích được, dò hỏi lại một câu. Thân phận mới của Lý Húc khiến hắn rất khó thích ứng, không biết nên vẫn như trước không chút cố kỵ thay hắn bày mưu tính kế, hay là giữ một khoảng cách với hắn.

“Võ huynh, bộ dạng cũ, lúc không có ai gọi ta là Húc Tử, bằng không, toàn thân ta không được tự nhiên!” Lý Húc giơ tay lên trán mình kéo ra mấy đạo hồng ấn, dựa vào đau cảm để cho mình thanh tỉnh: “Người cũng biết, ta không phải là người có tiền. Vừa rồi ta 30 quan, trong đó hơn phân nửa là của Ngũ ca!”

“Cũng đúng!” Võ sĩ Đồng cau mày đáp lại. Lý Húc không keo kiệt, nhưng hắn thật sự không phải là con cái nhà có tiền. Trong quân hộ lương tùy tiện kéo ra một đội quan quân từ chính đội trở lên, mức độ ăn mặc đều xa hoa hơn cả Lý Húc. Nếu nói hắn chịu tiêu tiền đi mua quan, vậy thì đúng là chuyện ma quỷ như tảng đá nở hoa, nhưng hạng nhất không có ai chiếu cố, hạng hai không tiêu tiền, dựa vào cái gì mà triều đình lại thiên vị hắn như vậy?

“Võ huynh cũng biết, ngoại trừ Đường Công, ta không biết bất cứ quan lớn nào. Cho dù muốn tiêu tiền, cũng không tìm được cửa thu lễ người ta!” Lý Húc cười khổ đứng lên, vừa giải thích, vừa mở lại thánh chỉ., Chức quan Hùng Vũ lang viết rõ ràng ở trên đó. Ngôn từ Gia hộ của Hoàng thượng và mệnh lệnh mà mấy ngày sau phải đích thân tới Hùng Vũ doanh xem, cũng ở trên đó viết rất rõ ràng. Nhìn thân thể chữ mạnh mẽ kia, Lý Húc đột nhiên cảm thấy trong lòng trống rỗng, dường như không hề hay biết mà tới gần trong một đám sương mù dày đặc, xung quanh không có ánh sáng, không có thanh âm, cái gì cũng không nhìn thấy, lại không biết sau khi sương mù tan đi về đâu!

“Có lẽ hoàng thượng rất coi trọng người!” Võ sĩ Đào Ngột mệt mỏi thở dài, nói ra. “Nếu người đã là tướng quân hùng võ, còn

dẫn theo một doanh dũng quả, sẽ không có khả năng lại do Đường công quản hạt nữa. Con đường sau này phải được tự mình cẩn thận!”

“Đội hộ lương này xuất thân từ môn hạ Đường công, Hoàng thượng nếu có thêm quan của ta, tự nhiên đối với Đường công và Lưu đại ca cũng sẽ tiến hành Gia cố!” Lý Húc thấp giọng trả lời. Sau khi hưng phấn qua đi, đầu óc của hắn cũng chậm rãi thanh tỉnh lại., Không phụ thuộc bất cứ hào môn nào, đây là mục tiêu hắn tha thiết ước mơ. Nhưng sau khi đạt được mục tiêu này, đồng nghĩa với việc tất cả mưa gió đều muốn tự mình gánh vác, không có đại thụ nào có thể hóng mát, không có chút bối cảnh nào.

Lý Húc muốn mời Võ Sĩ Hoạch đi theo mình xây dựng hùng vĩ doanh mới, nhưng lại bị Võ Sĩ Hoạch uyển chuyển nói xin cảm ơn.” Ta không muốn lại đi Liêu Đông, Húc Tử, không phải là ta không giúp người. Trận năm ngoái ta đánh sợ rồi, bây giờ thành ác mộng, vẫn là đầy đất tử thi. Người vẫn nên tìm chút viện trợ mạnh mẽ đi., Những người trong tay do người làm chủ trống rỗng, chắc hẳn có rất nhiều người theo dõi. Nếu như ta phán đoán không sai, những tướng quân kết giao với người sẽ nhanh chóng giới thiệu cho người lệ thuộc, có thể cho mình mượn một phần trợ lực cho mình mượn một phần trợ lực. Con đường sau này sẽ dài đấy!” Võ sĩ Chử thắng thần nói ra, trong nụ cười có chút khổ sở, còn có chút bất đắc dĩ.

“Thôi được, ta cố gắng đề cử Đường Công, đề cử vị giáo úy này lại cho người!” Lý Húc biết rõ Võ Sĩ Hoạch không phải là khách khí với mình, trước đây mỗi lần thăng cấp, Võ Sĩ Hoạch đều chủ động tìm tới cửa yêu cầu bổ khuyết. Lần này mình chủ động yêu cầu, hẳn lại cự tuyệt, chắc là có khổ tâm bất đắc dĩ.

“E rằng, trong tay Đường công có người được chọn.” Võ sĩ Oánh Oánh mỉm cười lắc đầu: “Dù thế nào đi nữa, ta cũng thừa nhận ân tình của nàng là được. Tại nơi cần người xuất lực, đừng quên Vũ ca của nàng!”

Trong lúc nhất thời, có nỗi u sầu nhàn nhạt xen lẫn trong bầu không khí vui mừng, khiến Lý Húc và Võ Sĩ Hoạch đều trở nên trầm mặc. Lý Húc cười cười, cẩn thận thu hồi thánh chỉ, ấn tín, còn có áo giáp triều đình ban phát. Võ sĩ cười dữ tợn nhìn Húc Tử bận rộn, không nói lời nào, cũng không tiến lên hỗ trợ.

Không phải tất cả mọi người đều có vận may như ngươi, Võ Sĩ Hoạch nhìn bằng hữu, yên lặng nghĩ. Thế giới này có một loại tường vô hình, do vô số đôi tay bảo vệ, ngăn cách thế gia và hàn môn. Tuy rằng nó lấy mắt thường không nhìn thấy được., Nhưng một người đụng phải, rất ít khi không rơi vào kết cục vỡ đầu chảy máu. Võ Sĩ Hoạch đồng ý ở xa xa ủng hộ ủng hộ cho Húc Tử, nhưng lại không muốn tự mình cũng đi lên đấm một cái. Lý Húc trong tay có khoái mã trường đao, còn Võ Sĩ Hoạch của hắn lại chỉ có tâm tư cẩn thận có thể dựa vào.

Chú ý: Đây là bút giả tham chiếu quân đội Tùy theo suy đoán, quân chế cải cách của Dương Quảng đã nhiều lần bị phá, cho nên trong quân chức Tùy Thư ghi chép rất lộn xộn, người cầm bút nếu có sai lầm thì kính xin mọi người chớ trách.

Chương thứ nhất ra đề (lục)

Thắng đến một khắc trước khi đi vào quân trường của Lưu Hoảng cơ nghiệp, Lý Húc mới từ miệng đối phương biết được Lưu Hoảng Cơ cũng sẽ lên làm lang tướng. ” Ứng Dương lang tướng! Tướng quân nhà ta được thắng làm Ứng Dương lang tướng!” Thân binh Lưu Hoảng Cơ ngẩng đầu ưỡn ngực, cố ý đem hai chữ ” Ứng Dương” nhấn mạnh. Dường như không như vậy, không cách nào biểu hiện ra chức này là một trong những quân chế truyền thống Đại Tùy, so với hùng võ lang độc đáo do hoàng thượng Lý Húc sáng chế ra có phần quy củ rất nhiều.

Lý Húc khiêm tốn cười cười, không có thời gian so đo với những thân binh mới tới. Quan hệ giữa hắn và Lưu Hoảng Cơ không cần dựa vào chức vị của nhau để duy trì, trong lòng Húc Tử nếu như không có Lưu Hoảng Cơ lúc đầu giới thiệu giới thiệu hòa bình thì hắn vĩnh viễn sẽ không đi tới vị trí này., Lưu Hoảng Cơ đối với hắn mà nói, đã là huynh trưởng, lại là lão sư và bằng hữu. Lần tiền tên này sau khi khâm sai kia vội vã đến bái phỏng, mục đích chính là trước khi bản thân mình thay đổi, nghe Lưu đại ca đề nghị đối với mình. Dù sao Lưu Hoảng Cơ xử sự nhiều hơn so với hắn, hơn nữa đối với hoạt động trên quan trường cũng thấy rõ ràng hơn nhiều so với đệ tử hàn môn như hắn.

Nhưng mà biểu hiện của Lưu Hoảng cơ không giống lý Húc mong đợi, sau khi tiếp nhận lời chúc mừng của Lý Húc, hắn chỉ cười nhạt một tiếng, sau đó sai người vào trường hiến trà, chúc mừng Hùng Vũ lang tướng mới vinh thăng.

“Hùng Vũ lang tướng gì chứ, còn không phải là nhờ Lưu đại ca chỉ điểm ta mới đi được tới hôm nay sao!” Lý Húc lắc đầu, cảm khái nói.

“Bằng không, Trọng Kiên hiền đệ võ nghệ siêu quần, tài hoa hơn người, cho dù lúc trước không có Lưu mỗ, sớm muộn gì cũng sẽ trở hết tài năng!” Lưu Hoảng Cơ châm thêm chút

muối vào chén trà, vừa thổi tạp chất trên mặt nước, vừa qua loa lấy lệ.

Trong lời nói của hắn ta có ý vị lãnh đạm cho dù là thân binh đứng ngoài trường cũng có thể cảm giác được rõ ràng. Lý Húc biết mình đã làm Lưu Hoảng khó chịu ở chỗ nào, nhất thời cũng không có phương pháp giải thích nào tốt. Khuôn mặt tươi cười của y, thấp giọng thổ lộ: “Nếu như không có Hoảng Cơ huynh dìu dắt, hiện tại ta còn không biết sống ở nơi nào đây?, Sao có thể có cơ hội đi vào trong quân, về phân bổ dạng trở hết tài năng, đó lại càng là một câu nói đùa, võ nghệ trong quân ở trên ta chỗ nào cũng có, nếu không phải Đường công đốc sức tiến cử, ta nghĩ vị trí lang tướng này dù thế nào cũng không đến trên đầu ta!”

“Người có thể nghĩ như vậy, thì tốt! Trọng Kiên, sau này người tự lập môn hộ, làm chuyện gì chớ quên uống nước rồi uống vào!” Lưu Hoảng Cơ thổi nước bọt, nhàn nhạt trả lời.

Một dòng khí lạnh giá từ giữa hai người dâng lên, chậm rãi tràn ngập toàn bộ quân trường. Lý Húc cảm thấy thân thể của mình có chút cứng ngắc, muốn rời khỏi đây, trong lòng hết sức không cam lòng. Trầm mặc cả nửa ngày trời, mới lại lần nữa ngẩng đầu khỏi chén trà, thấp giọng nói: “Sao ta lại quên ân tình của Đường công và đại ca, người cũng biết rồi đây, ta không phải, không phải loại thấy lợi quên nghĩa đó...”

“Cái này cũng chưa chắc, thời gian lâu dần, cái gì cũng sẽ thay đổi!” Lưu Hoảng Cơ ngắt lời Lý Húc, để chén trà xuống, cười quan sát vẻ mặt của đối phương. Hắn nhìn thấy nụ cười của Húc Tử chậm rãi đông cứng, trong lòng cảm thấy vui sướng như bị kim châm đâm.

“Lưu đại ca, chẳng lẽ ta không phải là huynh đệ trong quân bảo vệ lương thực sao?” Đôi môi Lý Húc run run, trong miệng đầy mùi máu tươi. Hắn biết mình đã mất đi tình hữu nghị của Lưu Hoảng cơ, hơn nữa còn có thể vĩnh viễn mất đi. Vào thời điểm năm ngoái, hai người đã từng vì nguyện trung thành với gia tộc Đường Công mà sinh ra ngăn cách, nhưng trong mười mấy ngày chuyển chiến ở phía đông., Máu và mồ hôi lại dính lại vết rách trên thân bạn. Không nghĩ tới, trên thực tế, máu và

mồ hôi cùng nhau căn bản không thể pha lẫn nhau, nó chỉ che dấu vết rách, sau khi vết sẹo rơi xuống, ai cũng có thể thấy vết rách càng ngày càng sâu.

“Trọng Kiên hiền đệ tiền đồ rộng lớn, Lưu Hồ sao có thể liên lụy người.” Lưu Hồ nhìn chăm chăm vào mặt Lý Húc tàn nhẫn nói. Giờ khắc này, hắn cảm giác được trái tim mình rất lạnh, giống như bị đóng băng rơi xuống phía dưới. Rơi vào ngực cùng xương sườn đều bắt đầu khó chịu, nhưng hắn không thể không nói rõ ràng. Húc Tử sai rồi, ngay từ đầu hắn đã đi sai đường. Mình phải nhận được chút giáo huấn, nếu không hắn vĩnh viễn không hiểu được mình sai ở chỗ nào.

“Trong mắt ta, Hồ huynh lại vĩnh viễn như huynh trưởng!” Lý Húc thở dài, cười khổ giải thích: “Ta tự thấy chưa từng làm chuyện gì thẹn với lương tâm với trời đất cả. Nếu như Hồ huynh cảm thấy ta mới có thể có hạn, không xứng để Hùng Võ Lang vị trí này, cứ nói thẳng đi, huynh đệ chúng ta một trận, căn bản không cần phải đi vòng vòng lớn như vậy!”

“Đường công có ơn tri ngộ với người!” Lưu Hồ gõ chén trà vào bàn đọc sách, lớn tiếng nói. Lý Húc càng không phục, trong lòng hắn càng cảm thấy uất ức. Mình đã nhận ra năng lực và phẩm chất của tên tiểu tử này nên mới giới thiệu hắn với Đường Công, nhưng cuối cùng lại không có thành ý muốn nuôi dưỡng một con lang mắt trắng.

“Chức vị của ta càng làm càng cao, càng có thể hồi báo Đường công càng tốt. Chẳng lẽ Lưu huynh gọi là báo đáp, chính là vĩnh viễn đi theo phía sau Đường Công hay sao!” Lý Húc cũng buông chén trà xuống, nhỏ giọng rít gào.

Hắn cảm thấy trong mũi có thứ gì chua xót, nhưng hắn kiềm chế không cho bất cứ thứ gì tuôn ra. Không ai có thể nhìn thấy sự mềm yếu của hắn, Lưu Hồ cũng không được. Máu hơn ba trăm người đã dạy Húc Tử kiên cường, cho dù người khác cho hắn sai lầm, hắn cũng không quay đầu lại, cứ theo như ý mình mà đi.

Bầu không khí trong phòng thoáng cái trở nên thập phần khẩn trương, hai lang tướng vừa vinh thăng dùng con mắt màu đỏ

đối mắt nhau, giống như hai con báo sắp nhảy dựng lên. Thân binh ngoài cửa biết điều khép màn trướng lại, xa xa chạy đi. Ở bên cạnh, bọn họ có một lá gan châm chọc khiêu khích, nếu các đại nhân vật động nắm đấm, bọn họ nên tránh cho xa những thân binh nhỏ như mình.

“Người dám nói người chưa từng cầu người khác hỗ trợ sao?” Lưu Hoảng Cơ trong mũi phát ra một tiếng cười lạnh, nhìn chằm chằm vào Lý Húc, dường như đã nhìn thấu sự dối trá ẩn sâu trong nội tâm của hắn.

“Mỗi lần người ta mở tiệc chiêu đãi, đều là mở tiệc chiêu đãi hai người chúng ta. Phụ tử Vũ Văn thuật đích xác đã tới doanh trướng của ta, ngoại trừ uống trà, ta chưa từng đáp ứng bất cứ chuyện gì của bọn họ!” Lý Húc không chút sợ hãi đối mặt với Lưu Hoảng Cơ, khóe miệng cũng hiện lên nụ cười lạnh tương tự. “Ta nhớ người từng nói, bằng hữu tương giao, quý ở một chữ tín. Người nếu tin hắn, người khác nói cái gì người vẫn tin hắn. Nếu như trong lòng người sinh nghi...”

Những lời này cực kỳ đúng chỗ, Lưu Hoảng cơ bản trong lòng nổi giận, nghe hắn nói như vậy, ngược lại cảm giác mình có chút đuối lý. Dựa vào lý do chén trà trên bàn quay đầu lại, trầm mặc nửa ngày, mới chậm lại thanh âm nói: “Hùng Võ lang mặc dù lấy chức vị này ra, nhưng cũng có rất nhiều người một mực theo dõi! Nếu như không ai giúp người hoạt động, cho dù người công lao lớn, cũng không thể bổ sung được!”

Lý Húc cười khở lắc đầu: “Ta làm sao biết ai tốt bụng như vậy, buông thánh chỉ xuống, liền vội vàng chạy tới hỏi người. Ai biết người lại nổi cơn thịnh nộ như vậy! Người biết gia sản của ta dù muốn hoạt động cũng không có được phần tiền tài kia. Nếu là người khác muốn lôi kéo ta, cần gì phải không điều ta xuống dưới trướng hắn. Phí đại kinh như vậy thay ta tìm một kẻ không thu trời đất như Hạng Quả doanh tướng, nếu sau đó ta đổi ý, hắn còn có thể lập tức chuyển ta xuống?”

“Cũng đúng, Lưu Hoảng cơ nhíu mày, biểu tình có thêm vài phần ngưng trọng khi phản nộ: “Với phong cách hành sự của hai cha con Vũ Văn gia kia, nếu không đem người nắm trong lòng bàn tay thì sẽ không yên tâm. Mấy vị tướng quân khác

mặc dù yêu tài, nhưng như thế mới không thể sử dụng, bọn họ cần gì phải phí sức vì một người không liên quan đến người. Dù sao, sau này người không làm việc dưới trướng Đường Công nữa, có chuyện gì, không cần có người che dấu cho người nữa, tự mình giải quyết cho tốt đi!”

“Sớm biết như thế, ta còn không bằng thành thành thật thật làm giáo úy. Đã không có đại nhân vật che gió chắn mưa ở trên, lại không có bằng hữu hỗ trợ bày mưu tính kế, với chút bản lĩnh nhỏ bé của ta, chỉ sợ không cần đến mấy ngày, sẽ bị người ta tính kế. Đến lúc đó mất mặt quan bãi chức, hay là phát đến Lĩnh Nam đi bắt voi, ai mà biết được!” Lý Húc làm ra một vẻ mặt khổ sở, đáng thương tha thiết nói.

Hắn chờ mong Lưu Hoằng Cơ có thể nở một nụ cười cho mình, tuy rằng tình hữu nghị giữa hai người không thể không giảm xuống, nhưng hắn vẫn lưu luyến ân tình lúc trước. Sau nửa ngày ngược mắt nhìn, Lưu Hoằng cơ mới quay đầu lại, cười khổ một cái, nói: “Cũng không khó khăn như vậy đâu., Người không có căn cơ, đau khổ một phen là không tránh được. Nếu chuyện gì cũng có thể ăn, đi thẳng, để người ta không phạm sai lầm. Thứ hai, hai công lao mình bạch ở đây, chỉ sợ muốn đem người dời xuống đây cũng khó tìm lý do?”

” Hoằng Cơ huynh có thể chỉ điểm cho tiểu đệ một chút được không!” Lý Húc đè nén nỗi khổ trong lòng, nhân cơ hội này mà ra sức thỉnh giáo. Loại cảm giác này rất nhục nhã, giống như bị người ta tát một cái rồi phải đến tận cửa bồi tội vậy. Nhưng hắn không thể không nhẫn nại, Húc Tử biết rõ, nếu hôm nay mình không nhịn được sự lạnh nhạt của Lưu Hoằng Cơ, thì sau này cái bạt tai của những người khác mà đánh tới chỉ có thể càng ác hơn, càng nặng hơn!

Lưu Hoằng Cơ không khỏi cảm thấy mềm lòng, không biết làm sao mà đáp ứng yêu cầu này. Cho dù hắn biết rõ rằng tình hữu nghị giữa hai người vĩnh viễn không thể trở về được, nhưng để mặc cho Lý Húc bị người ta biến thành bia ngắm, hắn vẫn không thể làm được.

“Hậu nhân mới, theo lệ phải bái người lãnh đạo trực tiếp. Kiêu Quả doanh là do Hoằng Thượng tự mình hạ chỉ chiêu mộ,

không thuộc về bất cứ hành quân nào, cho nên người lãnh đạo trực tiếp chính là Binh bộ và Hoàng thượng.” Lưu Hoảng nghe thấy lời mình nói giống như đang giảng bài, bình tĩnh, rất rõ ràng, nhưng không mang theo một chút cảm tình.” Người lãnh đạo trực tiếp buổi bãi phòng không cần làm chuyện này., Còn lại là thuận theo quan hệ trong doanh, cấm chỉ hành lệnh. Người ứng chinh kiêu quả đại đa số không phải con nhà lành, bên trong lấy buôn bán vô lại, trốn nô lệ và phạm nhân được đặc xá chiếm đa số, những người này đều không phải loại hiền lành gì, đối với bọn họ chẳng những muốn thi ân mà còn phải học cách lập uy.”

“Lưu đại ca nói chính là ân uy song thi?” Lý Húc nhìn chăm chăm vào chén trà trong nước, thấp giọng hỏi thăm. Hắn cảm thấy mình đặc biệt giống như những lá cây ngâm trong nước ấm, quay cuồng phập phồng, không một khắc là có thể tự do. Thật vất vả mới có thể ổn định, cũng bị ngâm hết mùi vị, nên hướng ra ngoài hất đi.

“Nhưng trong đó có một số là con cháu đại hộ có tên là Phong Hầu Mộng, người cũng không nên chậm trễ. Thân phận của bọn họ cũng dễ phân biệt, từ cách ăn mặc đều có thể nhìn ra được tu dưỡng khác với tất cả người bình thường.” Lưu Hoảng Cơ nhấp một ngụm trà., Tiếp tục bổ sung: “Tiếp tục còn lại là quan quân cấp thấp, trong Kiêu Quả doanh sẽ có quan quân của các tướng quân đề cử, theo thường lệ cũng giữ lại cho người rất nhiều chỗ trống, sắp xếp nhân thủ cho mình. Người có thể mang nhiều người quen qua đó, để tránh cho cuối cùng chỉ huy mọi người bất động!”

“Các huynh đệ Hộ Lương quân, phỏng chừng không mấy ai nguyện ý đi theo ta. Mọi người đều muốn ở lại phía sau tránh họa, đối với việc kiến công lập nghiệp không có hứng thú!” Lý Húc lắc đầu, cười khổ. Lưu Hoảng cơ có thể làm đến bước này khiến hắn rất thỏa mãn, song phương đã sinh sôi nảy nở như thế, hắn không thể yêu cầu người khác làm nhiều hơn.

“Người cố gắng hết sức đi, ta sẽ cho đi. Mặt khác, đồ quân nhu hậu cấp ta cũng sẽ không thiếu người!” Lưu Hoảng Cơ đưa tay vỗ vỗ bả vai Lý Húc, đột nhiên phát hiện ra, so với lần đầu hai người quen biết, Lý Húc con lại cao hơn rất nhiều, bả vai cũng

càng thêm rắn chắc. Ngồi ở chỗ đó, giống như một ngọn núi nhỏ, trong trầm mặc lộ ra sự ổn trọng.

“Tự giải quyết cho tốt!” Lưu Hoằng Cơ lắc đầu, mỉm cười căn dặn, “Ta nghĩ, bổ nhiệm của ngươi chắc chắn là nằm ngoài dự đoán của rất nhiều người, không bao lâu nữa sẽ có người hướng dưới trướng của ngươi cài người thân tín. Nếu như người tới thật sự có tài hoa, có thể giả bộ hồ đồ, ngươi sẽ rất mơ hồ! Nếu là có người có chủ tâm làm vương chân, cũng đừng có nương tay!”

“Ừm!” Lý Húc gật đầu: “Cảm ơn Hoằng Cơ huynh, ta sẽ cố gắng hết sức!”

“Không phải cố gắng hết sức, ngươi nhất định phải làm được!” Lưu Hoằng Cơ đứng lên, “Nếu như sự thật đúng như lời ngươi nói, lần này ngươi lên chức, chỉ sợ sau lưng có rất nhiều bí mật không muốn người khác biết. Mặt ngoài thoát nhìn phong quang rạng rỡ, kỳ thật đối với ngươi chưa hẳn hoàn toàn là phúc. Những thứ trên quan trường, thường thường so với hai quân giao chiến còn hung hiểm hơn!”

“Cho nên ta muốn thỉnh Hoằng Cơ huynh chỉ điểm nhiều hơn, ngươi cũng biết, đối với những thứ này, ta không có kiến thức gì!” Lý Húc nhún vai, nói ra.

“Đi bái tạ Đường công với ta. Nếu như hấn không quan tâm đến việc ngươi có tự lập môn hộ, nhất định sẽ đưa ra chủ ý giúp ngươi. Hấn đã trải qua rất nhiều chuyện, tầm mắt cũng dài hơn ta và ngươi!” Lưu Hoằng Cơ đi ra cửa trướng, phân phó thân binh đi chuẩn bị chiến mã thay hấn.

“Ta cũng đang muốn gặp mặt cảm ơn Đường Công!” Lý Húc đứng lên, nhẹ nhàng buông chén trà nhỏ xuống. Nước đã nguội, trong chất lỏng màu nâu vẫn có vài mảnh trà cuối cùng quay cuồng không cam lòng.

Giờ phút này, Đường Công Lý Uyên gia cũng bao phủ trong bầu không khí vui sướng. Đại Tùy hoàng đế bệ hạ có chỉ, bởi vì Lý Uyên có công với tư cách quốc cử hiền, cho nên đặc biệt ban cho Đường công tử thứ dân Lý Thế Dân một chức quan Thiên Ngưu bị thân. Mặc dù đây là một chức quan phổ thông

trong đám con cháu thế gia., Nhưng có thân phận này, Lý Thế Dân có thể danh chính ngôn thuận nghe sai ở dưới trướng phụ thân, cũng có thể được Lý Uyên tiến cử đến môn hạ bạn tri giao của người bạn tốt khác, để tìm kiếm càng nhiều cơ hội kiến công lập nghiệp. (Chú 1)

Biết được hai nhân tài mới xuất môn đến bái phỏng, Lý Uyên tu luyện thành công, thế dân tự mình nghênh đón ra phía trước. Lưu Hoảng Cơ và Lý Húc dùng lễ văn bồi chào hỏi, Lý Uyên chấp tay về, sau đó cười lớn mời hai người vào trong viện nói chuyện.

“Lão phu đang chuẩn bị mở tiệc ăn mừng thế dân đã có được công danh, hai người các ngươi tới rồi, không ngại thì cùng ăn mừng đi, tránh cho lão phu phải chia nhau chuẩn bị cho các ngươi, uống phí rất nhiều tiền tài!” Lý Uyên giả bộ vô cùng keo kiệt, cau mày đề nghị.

“Thế bá cũng tiết kiệm tiền!” Lưu Hoảng Cơ và Lý Húc trăm miệng một lời trả lời, sự nghi ngờ trong lòng nháy mắt giảm đi rất nhiều.

Đường công là người có khí độ, điểm này hai người Lý hai người không thể không thừa nhận. Đối với việc Lý Húc thoát ly, trong tiệc rượu hẳn chẳng những không chút bất mãn nào lộ ra, ngược lại chủ động bày cho Lý Húc cửa hàng đi xuống.

“Công lao liều mạng đổi lại của Hoảng Cơ và Trọng Kiên, ai có thể giết chết được chứ? Từ ngày hai người các ngươi bình an trở về, lão phu đã biết hai người các ngươi sẽ phải ra ngoài trải qua một phen mưa gió rồi. Cùng với kẻ ăn mày chết tiệt đó lưu lại các ngươi tiền đồ ở chỗ lão phu, không bằng nhìn các ngươi phong thê tử!”

“Đa tạ thế bá đã tiến cử!” Lý Húc cùng Lưu Hoảng Cơ cảm động đứng lên, lại lần nữa thi lễ.

“Cám ơn cái gì, đây là công lao thực tế. Người tiến cử các ngươi không chỉ có một mình lão phu. Lão phu vốn tưởng hai người các ngươi đều sẽ bị điều vào hành quân, theo hầu bộ hạ. Không ngờ một người vẫn còn ở dưới trướng lão phu, một người khác sao?, Lại có một doanh binh mã trẻ tuổi như vậy!”

Lý Uyên nhấp một ngụm rượu, cảm khái nói: “Hai người các người cần phải cẩn thận, làm quan lớn cỡ nào thì phải đảm đương trách nhiệm bấy nhiêu. Hoằng Cơ không thể bơi đen cho cha mẹ, Húc Tử cũng gánh vác trọng trách quật khởi của gia tộc!”

“Đa tạ Đường công dạy bảo!” Lưu Hoằng Cơ khom người thi lễ.

“Bất luận ở quân đội nào, văn bồi vẫn là thể chất của ngài!”

Lý Húc nghiêm túc, ôm quyền. Chỉ chớp mắt, hần cảm giác được khối băng trong lòng đang từ từ tan chảy.

“Ngồi xuống, ngồi xuống, gia yển sao, không cần khách khí!”

Lý Uyên nâng chén rượu, ra lệnh cho hai văn bồi chớ có khách khí, “Lão phu đã già rồi, có thể thấy hậu sinh văn bồi có tiền đồ, vui vẻ hơn so với việc nhìn mình thăng quan. Sau này nếu Hoằng Cơ và Trọng Kiên gặp chuyện gì khó xử, cứ việc nói ra. Giúp lão phu chưa chắc đã giúp được, nhưng giúp người nắm bắt chủ ý, khẳng định sẽ không quá tệ!”

“Đa tạ thể bá, tiểu chất vô cùng cảm kích!” Lý Húc lại muốn đứng dậy, nhìn chén rượu Đường Công giờ cao, cười ngồi ngay ngắn, rót một giọt rượu trong chén vào miệng.

“Không cần cảm ơn, hai người các người đều không phải phe vật vì việc của con người. Dù không có nhiều kinh nghiệm lắm, nhưng học được lại nhanh hơn bất kỳ ai khác!” Lý Uyên ngửa chén rượu trong tay lên, trong nụ cười tràn đầy cổ vũ.

Rượu rất đậm, đốt đến khuôn mặt nhỏ nhắn của Húc Tử đỏ bừng. Nhiệt khí thuận theo tứ chi lưu kinh huyết mạch, từng chút một âm áp thân thể hần. Ta có phải hiểu lầm Đường công hay không? Có phải là quá mức mong manh? Không nên truy cầu công danh quá sớm? Có nên nghe Lưu đại ca không, dựa vào Lý gia dựa vào., Cùng vui vẻ cộng hưởng với bọn họ? Giờ phút này, trong lòng Húc Tử có vô số nghi vấn, mỗi nghi vấn đều khiến đầu óc hần choáng váng. Hần không tìm được đáp án, đành phải rót rượu vào bụng.

“Hai người các người, từ nay về sau cũng được coi là đi vào hàng ngũ quan lớn, làm việc, nên nghĩ nhiều thêm một chút!

Thông thường các người vô tình nói một câu, là có thể quyết định người khác cả đời! Trong lúc vô tình làm một việc, sẽ khiến người ta ghen ghét cả đời. Cho nên, cẩn thận, cẩn thận, mãi mãi cũng không sai!” Lý Uyên vừa uống rượu, vừa giới thiệu tâm đắc của vị quan.

Lý Húc cùng Lưu Hoảng Cơ liên tục gật đầu, liềm mạng đem những kinh nghiệm này ghi vào trong lòng.

Rượu càng uống càng náo nhiệt, một số chuyện phiền phức xưa nay khó mà nhắc tới cũng đều bị mọi người nhớ tới. Đường Công Lý Uyên hoặc mình phân tích bí ẩn trong đó, hoặc đề đám người Trần Diễn Thọ tham mưu phân tích từng vấn đề một. Kể từ đó, không chỉ người đặt câu hỏi rất có thu hoạch, người nghe cũng được lợi ích không nhỏ.

Đường công là một quan lớn có kinh nghiệm phong phú, mấy phụ tá dưới trưởng giải thích cũng rất độc đáo. Mọi người mồm năm miệng mười, một bên chúc mừng ba người trẻ tuổi từng bước cao lên, tiền đồ như gấm. Một bên đem những phiền toái trong tương lai có thể gặp phải nói chuyện phiếm liệt kê ra, nhắc nhở lẫn nhau, tìm ra biện pháp giải quyết. Mọi người càng nói càng vui vẻ, khoa tay múa chân, bất giác trời tối mịt.

“Đại chiến sắp tới, lão phu cũng không giờ trò gặt ánh nến uống đêm, tránh cho người khác hạ giọng.” Lý Uyên thấy sắc trời đã tối, vỗ vỗ tay một cái, sai người hầu đi vào bỏ đi rượu và đồ ăn, đổi trà mới. “Mọi người chờ chốc lát, uống một chén trà giải rượu. Lão phu còn chưa mang tới lễ vật của văn bối!”

Nói xong, hắn phân phó một vị gia tướng vài câu. Gia tướng gật gật đầu, vội vàng chạy vào hậu đường.

“Văn bối sao có thể để cho thế bá hao tổn!” Lưu Hoảng Cơ và Lý Húc vội vàng nói lời cảm tạ.

“Đừng từ chối, nếu các người vẫn coi ta là trưởng bối!” Lý Uyên nương theo vài phần ý rượu, đỉnh đạc nói: “Hai hài tử các người, một người cha chú thanh liêm, không lưu lại tích góp nào. Một người xuất thân hàn vi, chắc hẳn cũng sẽ không dư tiền. Hôm nay làm lang tướng, ăn mặc tương tự, kết giao

với người khác, làm sao có thể không cần tiền. Chẳng lẽ tướng quân môn hạ Lý Uyên ta còn bị người ta chê cười hay sao!”

Lưu Hoảng Cơ và Lý Húc thấy Đường Công khăng khăng như thế, không dám khách khí nhiều nữa. Sau một lát, mười mấy gia đình khiêng hai cái rương gỗ đi đến. Lý Kiến Thành tiến lên chỉ huy mọi người mở nắp ra, đem hai khay vàng óng ánh cùng một cái bao vải nâng tới trước mặt Lý Uyên.

“Số vàng ấy là quà cáp mà lão phu cấp cho các người. Cầm đi giữ lại làm phần thưởng cho các huynh đệ, kết giao với đồng liêu. Không ai được từ chối, từ chối ta liền đánh hấn!” Lý Uyên trừng mắt, trêu chọc văn bối.

“Ta cũng muốn một phần!” Lý Thê Dân nhảy lên kháng nghị.

“Phần gia nghiệp này của lão phu, tất cả đều là của huynh đệ các người, còn không đủ!” Lý Uyên dựng râu trừng mắt, làm ra một bộ dáng tức giận.

Mọi người đều cười, khuyên nhủ Lưu Hoảng Cơ và Lý Húc nhận lấy số vàng. Hai văn bối từ chối không được, đành phải lần nữa đứng dậy tạ ơn, sau đó nhận lấy một bàn Kim Nguyên bảo.

Hoàng kim sắc chân đèn phát ra quang mang nhàn nhạt, chiếu lên mặt người thấy âm áp, trong lòng cũng âm áp không gì sánh được.

“Cái này là một bộ áo giáp. Lão phu có được từ Tây Vực, Hoảng Cơ ở hậu phương không dùng đến, Trọng Kiên cũng là ít ngày đi Liêu Đông, có một bộ áo giáp phòng thân tốt, liền nắm chắc thêm một phần an toàn trở về!” Lý Uyên tự mình mở túi vải trên tay gia đình, nâng lên một bộ áo giáp.

,

.

Toàn thân áo giáp có màu đen, mặt ngoài hiện lên một tầng mềm mại, nước ở dưới đèn dập dờn đi. Giáp này không biết làm bằng chất liệu gì, nhìn rất nặng nề, Đường công Lý Uyên dùng hai tay nâng cũng có vẻ hơi cố sức. Lý Húc thấy vậy, vội

vàng chạy tới, khom người nhận lễ vật từ trong tay Lý Uyên, bốn mắt nhìn nhau trong nháy mắt, ánh mắt bất giác hơi ướn át.

“Cảm ơn thế bá!” Lý Húc ôm áo giáp đen, khom người thi lễ.

“Cẩn thận một chút, vi tướng a, cũng không chỉ là ra trận giết địch đơn giản như vậy!” Lý Uyên nhìn Húc Tử, mặt mũi hiền lành.

Chú ý: Thiên Ngưu chuẩn bị, chính ngũ phẩm võ chức, chương quản một bộ hoàng cung thị vệ. Đa số là hư chức, trưởng tử chuyên môn ban cho công thần.

Chương thứ hai Hồ Sồ (một)

Chương thứ hai Hồ Sồ (một)

Ngày thứ hai, Lý Kiến Thành tiễn cử hơn mười binh lính phủ già đến hỗ trợ, Húc Tử thiên ân vạn tạ nhận lấy, tạm thời giao toàn bộ bọn họ làm đội chính, đội phó, sáu việc, tòng quân chức vị cấp thấp, bí mật bố trí chút ít nhiệm vụ., Để bọn họ tự mình đến báo danh cho Hùng Võ Kiêu Quả doanh. Sau đó, Lý Húc lôi Lưu Hoảng cơ, ở trong Hộ Lương quân khuyên bảo vài tên quan quân có chí cầu đoạt công danh, thỉnh bọn họ tạm thời trở thành phụ tá cho mình. Trước khi đi, Lý Húc lại từ trong đội ngũ Hồ Dục kéo cung ngựa thành thạo năm mươi tuổi, lão binh ngày thường quan hệ gần gũi với mình coi như thị vệ thân, tập trung giao cho Trương Tú thống lĩnh.

Kế tiếp mấy ngày sau, Húc Tử bận bịu đến sứt đầu mẻ trán. Tình huống của Hùng Võ doanh quả nhiên như Lưu Hoảng Cơ đoán trước đó, bên trong ngư xà hỗn tạp, không những sĩ tốt không giống các huynh đệ trong hộ lương quân trung thành nghe lời như vậy, mà các quan tướng cũng y vào bối cảnh sau lưng nhau nên căn bản không để thanh niên lang tướng mới tới vào trong mắt.

Dựa theo đề nghị của mấy lão phụ tá phủ Đường công trước tiệc rượu, Lý Húc cũng không lập tức phát tác. Vừa sắp xếp quan quân được đưa đến vị trí mấu chốt trong Hộ Lương quân, vừa dành thời gian báai kiến các đại tướng quân đã từng tỏ ý tốt của mình. Vô luận đã vào trong doanh trại của vị tướng quân nào., Mặc kệ đối phương đã từng làm chuyện có lợi cho mình hay không, đều báai tạ đối phương tiễn cử đức. Sau đó Húc Tử lấy danh nghĩa văn bối, thỉnh tiền bối trong quân chỉ điểm phương pháp trị binh lược. Mấy đại tướng quân thấy tiểu bối hậu sinh biết điều như thế., Nguyên lai trong lòng mặc dù có chút bất mãn và thất vọng, cũng không thể làm gì khác hơn là tạm thời gác lại một bên, sau khi tự mình truyền cho hắn một ít “Bí quyết” mà mọi người đều biết, liền bắt đầu đề cử đến dưới trướng hùng vũ doanh “Phó tướng”.

Lý Húc thu lại từng ”Hiền tài” mà các tướng quân đề cử, đều không nhận chức, tạm thời dùng thân phận phụ tá bình thường để nghe. Đồng thời, đối với các loại thư đề cử, tráng sĩ danh thiếp đến đây nhập bọn, vui vẻ nhận hết, dùng thân phận thân vệ an bài cho hai bên trái phải mình.

Đám người Hùng Võ Kiêu Quả đầu đầu nhón nháo mấy ngày, đại bộ phận đều nhận được chỉ thị phía sau màn, chủ động im hơi lặng tiếng. Cũng có số ít mấy người không nể mặt, có ý muốn bức lang tướng mới tới đi. Lý Húc đầu tiên là nhường chỗ, đợi ”Chí Đầu” thực sự quá lợi hại., Đột nhiên phát tác, ra lệnh cho thân binh của mình từ trong hộ lương quân mang đến bắt giữ những người dẫn đầu gây sự. Trước tiên lấy việc ”miệt thị cấp trên, không phục nghe theo quân lệnh”, mỗi người đánh tám mươi cây gậy lớn. Sau đó bất luận là chức vị cao hay thấp, tất cả đều bị biếm làm binh sĩ bình thường.

Có người trong lòng oán hận, nửa đêm dẫn người mặt che mặt chạy đến trong trướng Lý Húc, hạ độc thủ trả thù. Vừa sờ vào lều trại, đã bị thân binh mai phục tại chỗ tối vây quanh. Lý Húc cũng không hỏi đối phương lai lịch, lệnh cho thân binh kéo cung bắn chum, đem những người bị mặt này mỗi người như lông nhím, ngày hôm sau coi như gian tế cao câu mỹ nữ treo trên cột cờ thị chúng.

Các tướng sĩ của Hùng Võ Kiêu doanh không nghĩ tới thủ đoạn của thiếu niên mới tới lại tàn nhẫn như thế, danh tiếng thoáng cái đã bị đánh mất hơn phân nửa. Lúc này Lý Húc mới bắt đầu chỉnh đốn trật tự trong quân, căn cứ vào kết quả quan sát của tâm phúc, đem một nhóm quan quân cấp thấp có ý xấu bị loại bỏ, đem chức vị tráng sĩ được các vị đại nhân tiến cử bổ sung. Sau đó căn cứ theo mật báo của Trương Tú cùng đám thân binh., Đem một số quan văn không tận lực cũng đá ra khỏi quân doanh, dùng các đại tướng quân tiến cử ”Hiền tài” đến bổ sung vị trí của bọn họ. Còn về phần những người thành thật đồng ý làm, tận chức tận trách, thì lấy một lượng lớn đất thịt thưởng xuống, để cho bọn họ từng người một lao động mà không oán trách.

Mấy ngày sau, Hùng Võ Kiêu Quả doanh cuối cùng cũng có chút dáng vẻ của quân doanh. Lý Húc nổi trống tụ tướng, nói

cho mọi người biết Hoàng đế bệ hạ sắp sửa đích thân tới bản doanh giáo sĩ tốt, nếu như mọi người đồng tâm hiệp lực, bản lang sẽ được Hoàng đế khen ngợi, chỗ tốt tất nhiên không thiếu phần của mọi người. Nếu có người có chủ tâm quấy rối, bản lang tướng trước khi buông lời giết người lập uy, khẳng định cũng phải làm một chút.

Các tướng sĩ biết được sự lợi hại của lang tướng đại nhân, lần lượt nghe lệnh. Lý Húc theo đề nghị phụ tá của phủ Đường Công cùng với tâm đắc luyện binh của mình, bố trí lại từng nhiệm vụ luyện binh trong thời gian ngắn. Giáo duyệt sắp sửa xong., Giờ phút này lại luyện cái gì thực sự ứng chiến với địch đã không còn kịp nữa. Nhưng phương diện gì mà có thể hiện rõ quân dung, phương diện nào thì giỏi nhất là lừa gạt cấp trên, cao nhân của phủ Đường công sớm đã tìm hiểu rõ ràng cho Húc Tử. Cho nên bây giờ dù mọi người có ôm chân Phật trong trận chiến cũng không đến nỗi không tìm ra bất cứ manh mối nào.

Từ đó về sau, không mưa gió nữa, các tướng sĩ Hùng Võ Quả Doanh biến thành một phong cảnh bên bờ Liêu Hà. Chỉ thấy bọn họ mặc giáp chỉnh tề, binh khí lóe sáng, hô khẩu hiệu, xếp đội chạy dọc bờ sông. Vô luận quan binh binh, sáng nay xếp đội chạy ra mười dặm, buổi chiều còn phải xếp thành hàng chạy về. Buổi tối, còn phải chọn đèn ở trong doanh trại luyện tập đội ngũ.

Canh Ngọ bốn tháng (hai mươi bảy), chư quân vượt qua hồng thủy, tiến đến vây công Liêu Đông Thành. Mười mấy kiêu quả doanh lại bởi vì không có sức chiến đấu, nên bị Tả Lộ quân thống soái Vũ Văn thuật lại tất cả đều ném vào đội dự bị ở phía Tây Liêu Hà.

Cứ như vậy, Lý Húc càng có nhiều thời gian luyện binh hơn. Mỗi ngày luyện từ sáng sớm đến nửa đêm, tùy thời chuẩn bị biểu hiện trước mặt hoàng đế bệ hạ.

Đại Tùy triều vẫn thực hiện chế độ phủ binh, mà phủ binh lấy con cháu nhà lãnh làm chủ. Tỳ rể, tội phạm, ăn mày... bình thường không được quân tiếp nhận, mặc dù có cơ hội đầu quân, nhưng quân công cùng phần thưởng bọn họ thu được

cũng ít hơn một nửa so với binh lính xuất thân của người ta. Năm ngoài đại quân đông chinh, chôn vùi ba mươi vạn quân lính tinh nhuệ của ba mươi vạn phủ binh, cho nên triều đình năm nay mới nhớ tới chủ ý chiêu mộ Kiều Quả vào doanh.

Hoàng đế bệ hạ từng chính miệng thánh chỉ đáp ứng, bất luận xuất thân quý tiện, chỉ cần gia nhập lương quả, sau này sẽ dùng danh tiếng lương thiện đối đãi. Lệnh này chỉ cần gọi một tên lưu manh vô lại các nơi, nhân hán tàn bạo, còn có kẻ ở rể không có chí hướng, những khổ tù về nhà đều được bổ nhiệm nhao nhao vào doanh. Những người này ít nhiều cũng có chút bản lĩnh đánh từng đàn đánh từng đàn, bởi vậy, sĩ tốt của Hùng Võ Kiều Quả doanh mặc dù kỉ luật tản ra, thể chất lại tốt hơn nhiều so với binh sĩ chính quy. Mỗi ngày cường độ luyện binh của Lý Húc tăng lên, cũng không cần lo làm người mệt chết. Vì không để Lý Húc vừa bò lên ngôi liền bị người chuyển xuống, Đường công và Lý Uyên đích thân nghênh ngang đại khai quân môn, lương thực quân đội, thủy giới, thịt đại, các loại đồ ăn, đều được ưu tiên cung cấp lương thực cho các hùng vĩ. Lý Húc đứng về phía doanh nhân cho mình tranh giành một hơi, khiến người khác không ngại ngùng, mỗi ngày chỉ cần cùng đám binh sĩ cùng nhau chạy trốn, chỉ cần mỗi ngày ăn cùng nhau, cũng có thời gian

Ban đầu đám sĩ tốt vốn có chút oán hận, bị thi thể treo trên kệ cao dọa sợ, mới không thể không dụng tâm luyện tập. Về sau thấy lang tướng đại nhân cùng mình chịu khổ, áo giáp, khí giới, khí giới bản bộ nhân mã..., Đối đãi của bếp ăn cũng giống như hơi cao so với các kiều quả doanh khác, sự bất mãn trong lòng dần dần nhỏ xuống. Đợi Lý Húc lại lấy trọng kim ban thưởng cho mấy lữ khách xuất sắc huấn luyện, cũng kịp thời tiến cử mấy lữ khách không phải xuất thân dòng chính trở thành giáo úy, mọi người càng tâm phục hân. Như lại thêm nửa tháng, ba ngàn gián điệp chiêu mộ kiều quả lại biểu hiện ra chút phong mạo tinh nhuệ phong mạo.

Lúc này, bên phía Liêu Hà đã hùng hực khí thế, ngự liên của hoàng thượng cũng đánh tới hạ úy chiến của Liêu Đông Thành. Vì lần này chinh phạt đã chiếm được giáo huấn lần trước nên cho phép tướng quân các nơi buông tay buông chân

ra, cho nên chiến sự tiến hành rất thuận lợi., Vương Nhân cung kính tiến công thành mới (Kim Sa Trữ phủ thuận bắc), lấy ba vạn quân địch lớn phá tan ngàn kỵ, tiến tới vây thành, nhất cử khắc. Đại tướng quân Tả Kiêu Vệ - Kinh Nguyên Hằng, Hữu ngự vệ tướng quân Trương Cẩn., Hữu Võ Hầu tướng quân Triệu Hiếu mới chờ đám túc tướng bại trận lần trước vây đánh khắp nơi, đều có thành tích. Đến trung tuần năm tháng, ngoại trừ Đông thành lâu không thể đánh hạ được, thành trì mưu phản, tấn thành, Kiến An, Phù Dư, các tiểu thành lân cận Liêu Hà đều rơi vào tay Tùy quân.

Về chuyện đọc qua tân binh, bản thân hoàng đế bệ hạ đã sớm quên rồi. Lý Húc không biết dùng tiền, các đại lão trong triều đương nhiên sẽ không tạo cơ hội khoe khoang trước mặt hắn. Đám kiêu quả của Hùng Võ Kiêu Quả luyện xong đội hình luyện trận, luyện xong trận hình phối hợp, cuối cùng còn cần cung tên để thực chiến bao trùm, cưỡi ngựa chạy vòng, tập luyện tập các loại khoa học, vẫn không đợi được bất cứ cơ hội biểu hiện gì.

Các kiêu quả đỏ mắt nhìn người khác, nhao nhao xin Lý Húc chiến đấu. Lý Húc thấy sĩ khí có thể dùng, tự tay viết thỉnh chiến thư đưa đi, lại như đá chìm đáy biển. Vì lòng quân tâm an ổn, hắn không thể không nghĩ chút biện pháp khác để phân tán tinh lực của các tướng sĩ. Đầu tiên là làm một chút đấu kỹ phạm vi nhỏ, đấu sức chơi một chút., Dùng tiền thưởng dè chủ ý của mọi người đi. Sau này, thi đấu, độ sức, đùa giỡn nhảm chán, hắn dứt khoát đem hơn vạn sĩ tốt chia làm hai bộ phận, ở bờ Tây chơi công phòng diễn luyện.

Ở trong bút kí Dương phu tử tặng, có rất nhiều giải thích rõ ràng về sự phối hợp của chiến trận. Năm đó Lý Húc chỉ vì lấy lòng phu tử, tử ký cứng nhắc, không làm cái gì thâm nhập lý giải. Giờ phút này đối chiếu tình huống thực tế của hùng vũ kiêu quả, kết hợp với kinh nghiệm của bản thân ở trong bộ quan sát và hộ lương quân, xem kỹ phần bút ký này, rất nhiều chỗ vốn không hiểu rõ lại bỗng nhiên mở rộng ra, sau khi hiểu thấu phương pháp luyện binh., Húc Tử lại theo thứ tự ghi lại vận trù, mưu kế, quanh co, chiến đấu, phục kích, lý giải đối với dụng binh bất giác tăng cao thêm một tầng.

Mỗi khi có điều ngộ ra, hắn lại len lén thực hành trong doanh trại của mình một chút. Dù sao đám kiêu quả nhàn rồi phát hoảng, lang tướng đại nhân chơi càng nhiều thủ đoạn mới càng nhiều, bọn họ càng thêm làm thời gian. Từ từ, Lý Húc cũng có chút tâm đắc đối với một số trận hình dã chiến và trận cơ Lâm trận, mỗi khi báo cáo chiến đấu ở sườn đông của Liêu Hà, hắn đều có thể cùng đám thân tín đầu tiên là phân tích một phen lợi hại.

Thời gian xuất chinh đơn giản mà bận rộn. Lý Kiến Thành vẫn thường xuyên đến trong doanh đi dạo, lôi kéo Lưu Hoàng Cơ và Húc Tử uống rượu nói chuyện phiếm tại chỗ không ai chú ý. Lý Thế Dân cũng giống như lúc trước cứ cách nhau ba bữa cơm để đi thỉnh giáo võ nghệ, ngẫu nhiên có được, chắc hắn sẽ vui vẻ dị thường. Lý Uyển Nhi lại rất ít khi lộ diện nữa., Cho dù ngẫu nhiên xuất hiện trước mặt Húc Tử một lần, cũng là cúi đầu nói mấy câu rồi vội vàng bỏ đi, không còn càn quấy tùy hứng giống như ban đầu nữa. Thái độ vội vã trở nên lạnh lùng khiến Lý Húc cảm thấy có chút buồn bực, nghĩ lại thân phận chênh lệch với nhau, thiếu niên trong lòng rất nhanh lại thoải mái.

“Dù sao nàng cũng là con gái của Đường công, ta không thể trèo cao được!” Lần này Húc Tử nhìn thân ảnh Uyển Nhi, mỉm cười suy nghĩ. Hắn cảm giác được trong miệng có chút vị đắng nhàn nhạt, đồng thời cũng lần lượt bị khát vọng chua xót đốt cháy trong lòng xuất nhân hoà.

Cuối tháng năm, đại quân đường trái chinh đông lại lần nữa tới gần Mã Túc Thủy. Đại quân đường phải dưới sự chỉ huy của hoàng đế, tạo túi vải trăm vạn, chất thành ba mươi bước lớn ở ngoài thành Liêu Liêu Liêu, cá sông ngang với thành. Đồng thời, hoàng đế Đại Tùy bệ hạ đặt gián điệp cuối cùng cho Liêu Đông Thủ Quân: “Nếu không đầu hàng, ngày thành bị phá, chó gà không tha!”

Liêu Đông Thủ quân hồi thư: “Chỉ nguyện đánh một trận!” Đại Tùy hoàng đế bệ hạ tức giận, triệu tập sáu mươi vạn đại quân chuẩn bị san bằng thành này. Hai bên chém giết trên tường thành cả ngày lẫn đêm, khó phân thắng bại. Sĩ tốt mệt

mỗi, có người đột nhiên phát hiện Đại Tùy còn có một nhánh quân hùng mạnh ở bờ Tây Liêu Hà.

“Bệ hạ, thần nghe thấy trong lòng có Kiêu Quả doanh luyện binh, gần đây đã có quy mô!” Hoàng Môn Thị Lang Bùi Thủ cúi người ghé vào tai Dương Quảng, thấp giọng nhắc nhở.

“Đúng vậy, không phải ái khanh nhắc nhở, trẫm đã gần quên mất!” Dương Quảng vui mừng, lập tức rút lệnh tiễn ra.

Ngày mùng một tháng sáu, đế lệnh mười hai vạn Kiêu Quả độ Liêu, hùng vũ doanh đứng đầu chư doanh.

Tửu đồ chú: Hôm nay thay đổi rồi.

Chương thứ hai Hồ Sồ (một)

Đường công Lý Uyên được xây dựng xong, thế dân cùng một đám thân vệ, nhìn theo hướng mười vạn Kiều Quả vượt qua Liêu Hà. Đám kiều quả không được huấn luyện tốt trật tự rất hỗn loạn, không ngừng có người từ trên cầu nổi bị đẩy xuống nước. Mỗi khi đến lúc này..., Người trên cầu luôn cười vang, vừa “Chào hỏi” nhau, vừa ném dây thừng cứu mạng cho cha mẹ hai bên. Người trong nước kéo dây thừng, vừa khóc vừa mắng, giọng nói êm tai không ngừng.

“Đùa đấy, bọn chúng biến chiến tranh thành trò đùa con nít!” Lý Uyên lo lắng nghĩ. Hắn không cho rằng hơn mười vạn du côn vô lại đến được Liêu Đông đã đủ để đột phá thành Liêu Đông. Sáu mươi vạn đại quân chưa hoàn thành nhiệm vụ., Tăng thêm mười vạn người không có tác dụng gì. Nguyên nhân đánh không lại Liêu Đông Thành không phải là do binh lực không đủ, mà là bởi vì trong trăm vạn đại quân bây giờ hầu như tất cả đều là binh sĩ mới. Những binh lính phủ già có kinh nghiệm đều bị chôn vùi trong trận chiến hồ đồ năm ngoái rồi, đám tân binh trước kia đến máu còn chưa thấy, làm sao có thể đánh hạ một tòa thành kiên cố chứ?

Đại Tùy triều lấy tốc độ làm cho người không tưởng tượng được suy bại xuống dưới, nếu như nói lần đầu tiên chinh chiến thất bại là bởi vì Hoàng đế bệ hạ tùy hứng hồ nháo, hướng quan trọng tiếng Hán cổ hủ làm hỏng việc thì đúng hơn., Lần tấn công thứ hai của Liêu Đông Thành là để in đậm quân lực của Đại Tùy. Mỗi khi nghĩ đến điểm này, trong lòng Lý Uyên luôn cảm thấy rất mất mát. Đại Tùy thời Thanh niên của hắn không giống với bộ dáng như hôm nay. Đại Tùy năm xưa có thể chưa chuẩn bị chút nào., Ngăn cản được hai mươi vạn đại quân của Đột Quyết điên cuồng tấn công, sau đó giết những tên cướp bóc đến từ thảo nguyên rồi chạy trốn chết. Đại Tùy năm đó chỉ dùng bốn mươi mấy vạn người đã hoàn toàn bình định Nam Trần Trần., Kim Lăng, Nhạc châu, những thành trì được xưng cổ như thành đồng vách sắt đều hạ xuống. Nhưng bây giờ, con hồ này lại mất đi hàm răng và móng vuốt năm đó,

ngoại trừ bộ dáng ra thì vũ lực đã không đủ để đánh chết một con nai hoang.

Đại Tùy triều già rồi, hắc cũng già rồi. Ánh mắt Lý Uyên nhìn về phương xa, chăm chú vào đội ngũ đầu tiên, lúc này đang sửa sang lại đội ngũ nhân mã. Bộ giáp đen trong đội ngũ là bộ giáp đen hắc lẩy được khi còn trẻ từ Tây Vực khi còn trẻ., Năm đó Lý Uyên từng mặc nó đi theo đại tướng quân, Dương Tố Bắc Đại Mạc. Hôm nay, bộ áo giáp này đã quá nặng đối với việc phát phúc, sau khi mặc nó vào không bao lâu mồ hôi trên mặt sẽ lã xuống như mưa.

Bên kia bờ sông, Húc Tử mặc áo giáp màu đen, cưỡi chiến mã màu đen thoát nhìn vô cùng chói mắt. Mặc dù cách một con sông cạn, nhưng cũng vô cùng chói mắt., Lý Uyên cũng có thể phân tích hắc tử trong đám người. Tên văn bối bị Đường công Lý Uyên Bạch tuyển về này giống hệt Lý Uyên năm đó. Bề ngoài khiêm tốn không cam lòng, cao ngạo, “Hắc là một con hổ chưa bị người thuần phục!” Lý Uyên mỉm cười nghĩ: “Một ngày nào đó hắc sẽ hiểu thế giới này không đơn giản như hắc nghĩ vậy!”

“Trọng Kiên luyện binh luyện không tệ!” Đệ nhất mưu sĩ Đường Công phủ Trần Diễn Thọ tiến lên nói. Mặc dù huấn luyện không đủ, nhưng trong dòng người lộn xộn, hơn một vạn binh sĩ của Hùng Võ Kiêu Quả vẫn như cũ lộ ra vẻ hạc giữa bầy gà. Chuyên môn để ứng phó việc huấn luyện quân dung của hoàng đế., So sánh với các doanh khác cũng do Kiêu Quả tạo thành, Hùng Võ doanh giống với quân chính quy hơn, mà biểu hiện của các doanh khác giống như sơn tặc giặc cỏ hơn.

“Nếu như cho hắc thêm một năm thời gian nữa, nói không chừng Trọng Kiên có thể huấn luyện ra một đội quân tinh nhuệ chân chính có thể chiến đấu!” Lý Uyên không quay đầu lại, ánh mắt nhìn về bờ bên kia. Ai sẽ là người đầu tiên ra tay thuần phục cái đầu hổ non này, hoặc là trở thành cái chết dưới móng vuốt hổ non kia chứ., Hắc không muốn biết, hắc có đủ khả năng đảm bảo, những lao tù cùng gông xiềng vô hình kia đủ để Húc Tử va vỡ đầu chảy máu. Đâu chỉ một ngày Húc Tử

mệt mỏi, mệt mỏi, đương nhiên sẽ nhớ tới Lý gia ẩm áp. Khi đó hẳn lại quay về, sẽ trở thành người đắc lực nhất Lý gia.

“Ý của Đường công là, lực lượng của chư doanh Kiêu Quả còn chưa đủ để đánh một trận?” Trần Diên Thọ cười cười, truy vấn.

“Sáu mươi vạn đại quân cũng không thể đánh hạ thành thị, người cho rằng đi một nhóm giặc cỏ là có thể giải quyết sao?” Lý Uyên lắc đầu, hỏi ngược lại, quay đầu ngựa chậm rãi hướng tây. Trên bờ sông những người Lý gia khác xem náo nhiệt thấy thế, vội vàng thúc giục chiến mã đi theo.

“Không phải nói bệ hạ đã chống đối triều đình và đầu hàng rồi sao?” Mê hoặc hỏi ra từ miệng Lý Kiến Nhất, vừa rồi hẳn đã nghe phụ thân và Trần phu tử nói chuyện không rơi xuống đất lỗ tai một chữ. Mặc dù Húc Tử đã thoát ly Lý gia, xây dựng hay là hy vọng hẳn có thể làm được việc mà người khác không thể hoàn thành. Có lẽ là vì mặt mũi, có lẽ ở sâu trong nội tâm, giờ phút này hẳn đã thật sự coi Húc Tử là bằng hữu.

“Nếu như ngày chỉ tay, bộ binh sẽ không điều dừng quả tiến lên. Tướng quân đầu tiên vào thành thăng ba cấp, phong Vạn hộ, là chính miệng vạn tuế hứa hẹn. Nếu quả này rất dễ hái được, người sẽ đem ra chia cho người khác sao?” Lý Uyên quay đầu lại nhìn nhi tử, nhàn nhạt trả lời.

“Người của hân vong ân phụ nghĩa, lại nói không giữ lời, đến phiên ai lập công cũng không tới phiên hẳn!” Lý Uyên Nhi lời nói vô cùng sắc bén, kể từ ngày Lý Húc được bổ nhiệm làm lang tướng, nhắc tới Húc Tử, nàng chính là bộ dáng nghiêng răng nghiêng lợi này.

“Đúng là không tới lượt hẳn, nhưng không phải do nhân phẩm của hẳn không tốt. Trong mười đại doanh Kiêu Quả này, trừ Trọng Kiên ra, những binh sĩ cầm đầu khác không phải xuất phát từ gia đình giàu có sao? Cơ hội phong thê tử tốt bọn họ không thể nhường cho người khác. Nhưng như vậy cũng tốt, Trọng Kiên không cần xông lên tường thành đi chịu chết!” Lý Uyên trừng mắt nhìn nữ nhi, thấp giọng giải thích.

“Cha cho rằng trong thời gian ngắn như vậy, Liêu Đông Thành rất khó bị đánh hạ?” Lý Thế Dân cũng chạy tới, truy hỏi.

“Cái lũy đất rộng ba mươi bước, chỉ có thể cam đoan người của chúng ta xông lên đầu tường. Sau khi xông lên đầu tường, còn phải tìm Mã Đạo Hạ thành, trăm quan khoá. Địa phương càng hẹp, ưu thế về nhân số lại càng không hiện ra. Ngược lại, sức chiến đấu của lão binh và binh sĩ lại là mấu chốt nhất....” Lý Uyên không trả lời thẳng vấn đề của con trai, mà dùng kinh nghiệm chiến tranh để phân tích vấn đề khó khăn trước mắt.

“Bất quá, câu cao mỹ nhân cũng không hao tổn bao lâu. Vũ Văn Thuật đại nhân đã ở cạnh ngựa đôn cây tạo ra cầu, thuỷ binh hộ nhi tướng quân cũng đã giương buồm ra biển! Liêu Đông Thành cho dù có thể thủ đến đông, mặt bằng phẳng bị chúng ta lấy xuống, câu cao giai mỹ nhân cũng mất nước!” Lý Kiến Thành một sương tình nguyện phân tích. Làm con dân triều đình Đại Tùy, ông ta luôn hy vọng quốc gia của mình có thể trăm trận trăm thắng.

“Hy vọng lần đông chinh này của chúng ta có thể hao tổn đến mùa đông!” Lý Uyên cười khổ nói. Được xây dựng là huynh trưởng tốt, là bạn tốt nhưng lại thiếu ánh mắt chiến lược của một gia chủ tốt. Đây chính là chuyện hấn lo lắng nhất. Thời loạn lạc sắp đến, mỗi gia tộc đều có cơ hội phát triển lên trên, đồng thời cũng có khả năng biến mất. Trăm năm trước, trên đại địa Giang Nam, mọi người đều nói là Vương Tà, bây giờ còn ai nhìn thấy cửa sổ của hai nhà Vương Tà gia ở đâu?

“Thượng thư bộ Lễ Dương Huyền Cảm đại nhân nói đường sông kênh đào bị nước bùn lấp kín, tạm thời không phát ra được quân lương!” Trần Diễn Thọ không đành lòng nhìn thành, tiếp tục khiến phụ thân thất vọng, cố ý đem một ít tạp vụ nhìn như lông gà vỏ tỏi nhắc lại lần nữa.

“Tên Dương đại nhân này cũng vậy, sao không đề cập sớm một chút. Đại quân đã xuất phát hơn một tháng, hấn lại hô lên chuyện nước sông ứ đọng nữa?” Lý Kiến Thành nhú mày, mở miệng nói. Đột nhiên, gã dường như ý thức được điều gì, ánh mắt quét về phía Trần Diễn Thọ, lại nhìn thấy ánh mắt của

Trần Diễm Thọ đang nhìn về phía mình, bên trong tràn đầy cổ vũ.

“Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?” Lý Kiến Thành trợn mắt há hốc mồm, sau một lúc lâu, mới lắp bắp hỏi. Gã là trường sử, rất rõ ràng về số lượng dự trữ lương ở các nơi phía Liêu Tây. Nếu Dương Huyền cảm thấy tạo phản, cắt đứt đường làm ăn, không quá hai tháng, trăm vạn quân Liêu sẽ không có lương thực để ăn!

“Chúng ta không có bất cứ chứng cứ nào để chứng minh ý đồ mưu phản của Dương Huyền! Dương gia hai đời đều là Thượng Trụ Quốc, huyền cảm lại thuần một chút ưu cảm hiền danh. Lý gia chúng ta không gánh nổi một cái danh nghĩa “Làm hại hiền”, cũng không thể hướng hoàng thượng nói bậy bạ!” Lý Uyên cau mũi, phảng phất trong không khí cũng tràn ngập vị đắng chát.

Dương Huyền cảm thấy là nhi tử của trụ quốc Dương Tổ trước kia, tướng mạo anh vĩ, văn võ song toàn, thời niên thiếu đã vang danh thiên hạ. Từ sau khi hắn kế thừa tước vị Sở quốc công, môn hạ hiền giả tụ tập, anh tài vô số. Ngay cả con trai của Quan Đức Vương Dương Cung Cung nói, danh tướng con của Hàn Trảm Hổ Hàn Thế, Hàn Thế Thuần và thiếu niên mới có tiếng., Người đời tập kích quận trưởng Bồ Sơn Lý mật đều làm phụ tá của ông ta. Người này năm đó từng theo Vũ Văn kể về cùng Tây chinh thổ cốc, chiến công rất cao. Sau khi chuyển nhậm địa phương, quan sát tham ô, buộc tội gian phạm, cũng khiến cho việc trị hạ ca vũ vũ thái bình. Nếu như một người biết trị quốc như vậy, lại biết điều binh lược ở hậu phương tạo phản, quốc vận của triều Đại Tùy tràn đầy nguy cơ!

Trước lúc đông chinh, đã sớm có lời khuyên can hoàng đế bệ hạ, thỉnh ngài không giao chuyện tiền lĩnh vận quân lương cho Dương Huyền Cảm. Nhưng Dương gia sinh thời trong triều vô số, bất cứ người nào cũng đảm bảo hơn những từ bất gió của Ngôn quan nhiều. Sau một phen âm thầm hoạt động, hoàng đế bệ hạ chẳng những không hoài nghi lòng trung thành của Dương Huyền, còn ban cho hắn không ít vàng bạc châu báu, để trấn an hắn.

Cho dù có chứng cứ xác thực, Lý Uyên cũng không dừng khí tố cáo Hoàng đế bệ hạ. Đại Tùỳ hoàng đế bệ hạ không tin người nhất chính là họ Lý, một khi hấn hoài nghi có sai, đối với Lý gia chính là họa diệt môn. Cho nên, việc duy nhất Lý Uyên có thể làm trước mắt chính là phát quân thư, hết lần này tới lần khác thúc giục Lễ bộ Thượng thư Dương đại nhân đã sớm đem lương thảo cất giữ ở Trung Nguyên đến đây.

“Bệ hạ lấy binh khí khuynh quốc một mình ở Liêu đông, mang theo quân lương của các quận còn lại chưa tới một tháng. Nếu lương thực chậm chạp không đủ, đại quân nguy hiểm!” Đêm đó, quân thư Lý Uyên đưa ra cách đây bốn trăm dặm lại một lần nữa đưa tới tay Dương Huyền cảm.

“Đại quân không nguy hiểm, ta làm sao có thể thành công được! Lý thúc đức này, thật là mẹ chồng!” Dương Huyền cảm thấy khinh thường địa tướng quân thư ném xuống đất, trong lòng tràn đầy khinh miệt Lý Uyên.

Lục Nguyệt Ất Tị (sơ tam), Dương Huyền cảm thấy phản ứng, thiên hạ chấn động.

Chương thứ hai Chương (hai – hai)

Liêu Đông Thành như một tảng đá trong nhà xí, đen kịt bốc mùi tanh tưởi.

Chiến tranh thời gian dài đã làm tòa cô thành này trên bốn vách tường dính đầy máu người, ruồi bọ màu đen ở trên vết máu màu đen tìm kiếm thức ăn. Mỗi khi có hòn đá hoặc tên nổ nện xuống, các trùng tử khát máu kia liền “Xèo” một tiếng, như khói bụi bay lên bầu trời, cùng bùn đất đá bay tung tóe lên, che khuất mặt trời tái nhợt.

Đây tuyệt đối không phải là một loại cảnh sắc làm cho người ta thoải mái, nhưng Lý Húc lại không thể không hàng ngày đối mặt với nó. Hôm nay, hắn đã là thống soái một doanh, dưới trướng có một vạn chiến binh, hơn hai ngàn phụ binh, không thể giống như giai đoạn đầu của trận chiến Liêu Đông, cảm thấy chiến sự nhàm chán có thể trở về doanh trại của mình ngủ.

Nhưng trên chiến trường, hắn lại đúng là không có việc gì làm. Một câu mỹ nhân cao to dùng hòn đá và bùn đất tự mình chặn tất cả cửa thành Liêu Đông, tướng sĩ đại Tùy căn bản không cần cảnh giới có khả năng có quân địch đánh lên. Nhưng bọn họ cũng không tấn công được vào trong thành Liêu Đông., Cho dù ngoài thành có các tướng sĩ dùng bùn cát lũy thành Ngư Lương Đại Đạo, dọc theo con đường này có thể từng bước một đi tới trên tường thành. Nhưng những mỹ nhân cao lớn thủ rất thông minh, bọn họ dùng hàng rào gỗ và bao cát đem tường thành ngăn cách thành một đoạn ngắn., Tùy quân tấn công đầu tường hoặc đứng trên thành chịu đựng vũ tiễn hai bên lâu địch, hoặc tiếp tục lao lên, từ trên tường thành cao hơn hai trượng nhảy xuống, muốn mở rộng chiến quả hai bên tường thành, nhưng tuyệt đối không thể.

Ở nơi gần tường thành trong thành, một câu mỹ nhân đào vô số chiến hào, dỡ bỏ tất cả phòng ốc gần tường thành, người gan lớn nhảy vào trong thành, cho dù không lập tức ngã chết, cũng sẽ bị quân địch ủa lên chém vỡ. Cho nên, đối mặt với

thành Liêu Đông, binh mã Đại Tùy ở sau khi đến, quân đội mạnh mẽ vẫn như cũ vô kế khả thi.

Năm ngày trước, khi nhóm kiêu quả lần đầu tiên đến dưới thành Cao Trảm Lệ, mấy tên lang tướng vì gia nhập danh sách công thành thứ nhất đã nhao nhao mặt đỏ tía tai. Binh bộ Thị lang Da Tánh đại nhân đến đây giới thiệu tình hình chiến đấu đã nói, tướng sĩ cao giọng xinh đẹp trong thành đã thành nỗ lực hết đà, chỉ cần dũng sĩ Đại Tùy ta khởi xướng một đợt xung kích, là có thể đoạt được cả tòa thành thị.

“Công đầu tiên, thăng ba cấp, thưởng vạn hộ!” Dưới cái thưởng lớn, không ai không đỏ mắt. Trừ một tướng quân họ Bùi và Lý Lang Tướng không có căn cơ, tám lang tướng còn lại đều phải tranh công đầu. Bùi tướng quân không tranh công là vì gia thế hiển hách., Hơn nữa trên người vốn có phong tước của đại phu Quang Lộc, không đáng tranh giành với bọn tiểu bối. Nguyên nhân Lý Lang Tướng không tranh giành là vì ông ta tự biết mình. Vô số đệ tử thế gia thanh danh hiển hách còn chưa tới, đâu có cơ hội như ông ta đây?

Ngư Lương Đạo chật hẹp không cách nào chứa được quá nhiều binh mã đồng thời phát động công kích, cho nên kinh nghiệm binh bộ cân đối, đem tám doanh dũng sĩ tích cực mời chiến chia làm tám lớp, mỗi lớp mạnh mẽ công kích một ngày. Nếu như doanh nào không kiên trì được cả ngày, thì sẽ thay phiên nhau dẫn binh lên đỉnh trại.

Ngày đầu tiên, sau khi một vị lang tướng xuất thân Thiên Thủy Triệu thị dẫn đầu công thành. Thế công từ giữa trưa kéo dài đến nửa đêm, trước sau hơn ba ngàn Kiêu Quả chết trận ở hai bên Ngư Lương Đại Đạo, cũng không thể khiến lỗ hổng trên đầu thành tăng thêm nửa phân. Sau nửa đêm, lang tướng họ Triệu che mặt khóc, thừa nhận thất bại, tự buộc đến trung quân thỉnh tội. Hoàng đế bệ hạ cười mà giải quyết, mệnh tam quân nghỉ ngơi, ngày mai tái chiến.

Ngày thứ hai, Quả Nghị lang đem Nguyên Vĩ dưới sự yểm hộ của cường cung nỗ lực, dẫn binh lính dưới trướng công tui đất lên thành, ý đồ ở một bên tường thành khác chọt ra một con đường lớn cho Hạ thành. Các tướng sĩ bận rộn cả ngày,

sức cùng lực kiệt, ném vào trong thỏ nang nhưng tất cả đều bị những mỹ nhân cao to trong thành dùng bánh xe độc luân đẩy đi. Trời chưa đến tối, Nguyên Kiêu tự nhận chiến bại, chủ động xin lỗi trung quân. Dương Quảng thấy mặt mũi của sử nguyên thọ của mình, tha thứ cho hắn.

Lang tướng rút được vòng tấn công thứ ba tên là Ngu Thế, là đường huynh đệ của nội sử Thị Lang Ngu Thế Cơ. Có hai vị lang tướng đại nhân trước đây dạy dỗ công thành, hắn không dám khinh địch nữa, một mặt thỉnh cầu chủ soái dùng nỗ xe cùng thạch pháo áp chế quân đội mỹ lệ xung quanh Ngự Đại Đạo., Một bên phái tử sĩ giơ thang mây xông lên đầu tường. Nhưng chiều dài thang mây không cách nào đủ dài đến mặt đất trong thành, một câu cao giọng đem phụ cận tường thành đào đến thấp hơn nhiều so với ngoài thành. Ngu Thế thì vô kế khả thi, chỉ chuyên biến tốt đẹp hơn công kích trên tường thành cao một câu mỹ nhân tạo thành chướng ngại vật, trải qua một ngày huyết chiến., Hắn phá hủy mười hai hàng rào, dỡ hủy ba đồng cát, nhưng lúc chạng vạng tối lại bị một mũi tên độc bắn trúng mặt, chết trận tại chỗ.

Đám kiêu quả chưa trải qua huấn luyện nghiêm khắc, hoảng sợ lui lại sau khi chủ tướng chiến đấu, té xuống Ngự Đạo cùng người nhà có hơn hai trăm người rơi xuống tường thành.

Ngay sau đó, vòng tấn công thứ tư và thứ năm cũng không thành công quay về, nhóm kiêu quả ôm tâm lập công mà đến, một khi phát hiện công lao dễ kiếm như bọn họ tưởng, sĩ khí hạ xuống với tốc độ cực nhanh. Hôm nay, vòng công kích thứ sáu vừa mới phát động chưa tới một canh giờ, Lý Húc bên cạnh đã dự liệu được tiến công thất bại.

“Chúng ta không nên chỉ tập kích một điểm này. Tiến công càng một điểm, càng có lợi đối với phương phòng thủ. Thay vì để mấy chục vạn đại quân ở dưới thành hao tổn, không bằng dùng ngư đạo để hấp dẫn sự chú ý của quân thủ thành, phái kỳ binh theo hướng khác công thành. Hoặc là lũy thêm mấy cái ngư đạo, mấy phương hướng đồng thời hướng vào trong thành giết!” Lý Húc thấp giọng nói nhỏ với mấy tên tướng lĩnh cấp thấp dưới trướng mình.

Binh pháp có nói, mười thì vây lại. Lấy số lượng trước mắt địch với binh sĩ hai bên cân nhắc, sách lược tiến công thích hợp nhất là vây thành chứ không phải cường công. Nhưng thời tiết thích hợp cho chiến đấu ở địa khu Liêu Đông thực sự quá ngắn ngủi., Một khi chiến hỏa kéo dài đến tám tháng sau, đột nhiên tuyết lớn rơi xuống đối với binh lính Trung Nguyên mà nói là vô lý với tai ương ngập đầu. Cho nên, hoàng đế bệ hạ lựa chọn cường công Liêu Đông Thành chưa hẳn đã sai, nhưng thủ đoạn cường công lại quá đơn độc.

“Đại nhân nói rất đúng, nhưng sẽ không có ai nghe lời chúng ta đâu!” Hùng Võ doanh dừng thấp giọng đáp lại Mộ Dung La. Hắn là một binh lính có kinh nghiệm hành ngũ gần hai mươi năm, tự mình mở hoàng trong năm trước., Đang ở trên quân chức lục phẩm. Mộ Dung là người họ Hồ, tổ tiên sát nghiệp quá nặng, cho nên dòng họ này xưa nay không được các thế gia Trung Nguyên tiếp nhận. Mà Mộ Dung La bản thân lại không có quan hệ gì với văn gia quý vũ tôn trong quân., Cho nên lăn lộn gần mười mấy năm cũng chỉ là giáo úy, còn chưa tiến vào được Thiên tử lục quân khá nhiều. Lý Húc khi tới Hùng Võ Kiều doanh đã nhờ các giáo viên cấp thấp vào doanh để hạ mã uy cho tân trưởng quan. Mộ Dung La vì không có bối cảnh., Cho nên không dám tham dự. Kết quả vì họa được phúc, người dẫn đầu gây sự đều bị Lý Húc hạ tay độc ác bắt lại. Hắn cùng một vị khác xuất thân thấp kém hai người Lý An Viễn lại bởi vì hành động kín tiếng mà được thăng chức.

Lý Húc bắt đắc dĩ cười khổ, hắn biết Mộ Dung La nói có đạo lý. Tuy thời gian chen vào danh sách Võ Tướng Đại Tùy rất ngắn, nhưng Húc Tử đã cảm giác được bức tường vô hình bên cạnh: “Tiểu tử gặp vận cứt chó là ai vậy, phụ thân hắn lập công lớn gì, tổ tiên từng xuất hiện danh sĩ gì?”, Người khác xì xào bàn tán khiến hắn cảm thấy không thoải mái. Mặc dù hắn là hậu nhân của Phi tướng quân Lý Quảng này, thân phận là hàng thật giá thật, nhưng hiện giờ Đại Tùy tán thành hai người Lý gia một là Lý gia thuộc quận Triệu, người còn lại là lũng loạn bên phải Lý gia, có thể tính là đồng tông với hắn nhưng mấy trăm năm qua không có qua lại gì.

Ngũ phẩm lang tướng là “Lục tham quan”, mỗi tháng chỉ có sáu lần cơ hội tham gia triều nghị. Mà mỗi sáng sớm, vào giờ dậy thì theo lệ thường, bọn họ cũng chỉ có thể đứng ở vị trí số hai bên sườn tây của võ tướng. Dưới cùng chính là vị trí đứng đầu trong lục quân Thiên tử - lục quân, mà những vị trí Giáo úy Nội Phủ, phẩm cấp đối với tướng quân ngoại phủ cao hơn mình ba cấp thường thường đều khinh thường.

Không có ai tiên cử, lúc điểm binh sớm Lý Húc rất khó được hoàng đế bệ hạ chú ý. Bởi vì đứng ở quá xa, hẳn thậm chí thường không nghe rõ hoàng đế bệ hạ đang nói cái gì. Cho nên, công lao và danh tiếng hẳn không tranh được, chuyện bày mưu tính kế cũng không tới phiên tấn tẩn lang tướng nho nhỏ như hắn.

“Cái giá trên nhiều đường cường công quá lớn, hai ngày nay ta nhìn qua các lộ binh mã khác, đều là tử đệ Lương gia lâm thời thu nhận từ địa phương. Rất ít có người từng làm lính qua lại., Tường thành cao như vậy, đối phương thủ tướng là một kẻ hung ác có thể chinh chiến, xông lên cũng là chịu chết. Huống hồ sĩ khí chúng ta thấp như vậy., Không mấy ai chịu tiến lên liều mạng!” Hùng Võ doanh Trường Sử Tử Minh thấp giọng phân tích cho gia chủ nhà mình. Hắn là phụ tá mà Tiết Thế tướng quân đề cử cho Húc Tử, người trông rất giống quỷ bệnh lao, quan trường và sa trường kinh nghiệm đều rất phong phú. Lúc vừa tới dưới Liêu Đông Thành, Lý Húc sờ dĩ không liều lĩnh lỗ mãng đi đoạt lập quân lệnh, may mà có hắn và một Lý gia khác giới thiệu để mưu đồ tuyển chọn.

“Kỳ thật như vậy cũng tốt, chúng ta không kiếm được cơ hội lập công nhận thưởng, ít nhất cũng không có sai sót gì!” Ngũ Oa Tử Trương Tú cười ha hả nói. Tiểu tử này tuy hiện tại là thị vệ trưởng của Lý Húc, nhưng nhân số dưới trướng không nhiều lắm., Nhưng cấp bậc lại là chức quan chính lục phẩm được triều đình công nhận. Hàng năm có bổng lộc cố định có thể lấy, giáo úy đồng cấp trong quân đội, tòng quân cũng phải xem trọng một con. Cho nên hắn rất thỏa mãn với tình huống trước mắt, căn bản không muốn nghĩ nhiều hơn.

“Vậy thì không được rồi, hiện tại người một nhà chúng ta không thể nói hai lời!” Đừng để Mộ Dung La nhìn bốn phía,

thấp giọng nói.” Kiều Quả xây dựng lâm thời, bình định sau này phải giải tán. Nếu như chúng ta không có chút công lao thực tế nào., Chỉ còn lại một cái chức quan, sau này rất khó bổ sung vào trong hai phủ ngoài kia. Sau trận chiến này, những binh sĩ ngoại phủ kia cũng cần rất nhiều giải giáp quy điền, không có nhiều tướng tá đảm nhiệm. Trừ phi trong triều đại nhân có chỗ dựa lớn hoặc chịu dùng tiền...”

“Ta sẽ cố hết sức nghĩ biện pháp!” Lý Húc nhìn vào trong mắt mọi người tràn ngập khát vọng, thấp giọng an ủi. “Mỗi người đều có giấc mơ xuất nhân hoà nhập, ngồi ở vị trí này, người nhất định phải biết yêu cầu của đám thuộc hạ, cũng phải tận lực đừng để bọn họ thất vọng...” Trước khi đi đường, Lưu Hoàng Cơ dặn dò vẫn còn vang vọng bên tai hắn. Húc tử có chút u buồn, nhìn về phía Liêu Đông Thành tối như mực tỏa ra mùi tanh tươi, hắn không có biện pháp nào.

“Lý tướng quân!” Mộ Dung La đột nhiên đẩy bả vai hắn ta một cái, thấp giọng gọi.

Lý Húc từ xa thu hồi ánh mắt, nhìn thấy mấy người mặc trang phục thị vệ của hoàng cung đang đi nhanh về phía mình. Những người đó đều xuất thân cao quý, chưa bao giờ nguyện ý kết giao với con cháu hàn môn như Húc Tử này.

“Hoàng thượng lệnh cho người nhanh chóng đến trung quân nghị sự!” Một thị vệ đi đầu lạnh lùng nói.

“Mặt tướng tuân mệnh!” Lý Húc đứng nghiêm trang, ôm quyền, nhỏ giọng đáp lại. Trường sử Triệu Tử Minh phát ra một tiếng ho nhẹ, thị vệ trưởng Trương Tú vội vàng dẫn người xông tới, nặn lên khuôn mặt tươi cười kéo cánh tay thị vệ đi đầu.

“Mấy vị tướng quân chớ vội trở về bị hủy mạng, lang quân nhà chúng ta trước kia chưa từng thấy hoàng thượng...” Trương Tú hiển lộ nụ cười, nhét một thỏi vàng nhỏ vào lòng bàn tay thị vệ kia.

“Thương vệ lang tướng trẻ tuổi của nhà ngươi mặt lập tức tươi cười, tay nắm chặt, dựa vào trực giác tốt đẹp đối với vật màu vàng trắng, làm cho Lý Húc đánh giá. “Thật ra chuyện này rất

đơn giản, chúng ta từ từ đi, ta vừa giảng giải cho lang tướng nhà ngươi.”

Chương thứ hai Hồ Ban (2)

Quan viên trong đại trường ở trung ương rất nhiều, nhìn thấy Lý Húc vào cửa, mọi người đồng loạt nghiêng đầu. Xem kỹ, ngờ vực, thậm chí mang theo ánh mắt khinh miệt khiến người ta rất không thoải mái, trước mặt bao người nhìn vào mắt mọi người., Lý Húc không khỏi cảm thấy miệng mình khô khốc, trái tim cũng không chịu thua kém mà điên cuồng nhảy loạn. Cũng may lúc đến đây, mấy tên thị vệ Hoàng cung kia nể mặt Khổng Phương huynh đã cẩn thận dặn dò mọi lễ tiết khi hấn tấn kiến Hoàng đế, Húc Tử mới kiên trì hành lễ với võ tướng xong, sau đó đứng nghiêm, chờ Hoàng đế bệ hạ hỏi.

“Trẫm nghe nói năm ngoái khi đại quân chiến bại, người từng dẫn ba trăm tướng sĩ giết về phía Liêu Đông, có việc này không?” Giọng nói của hoàng đế bệ hạ từ phía trước truyền đến, nghe rất nôn nóng.

Lý Húc không biết tại sao lúc này Hoàng Thượng lại nhớ đến công tích của mình, do dự một chút rồi quyết định trả lời:

“Khởi tâu bệ hạ, năm ngoái khi về Liêu Đông cứu người là do Đường công Lý Uyên đại nhân sai khiến, do Ứng Dương lang dẫn dắt Lưu Hoảng Cơ đại nhân. mặt tướng lúc ấy chỉ là một gã giáo úy dưới trướng Lưu tướng quân, thật ra không lập được công lao gì!”

“Không lập được công lao gì, chính là nói trẫm không nên thưởng cho người?” Dường như hoàng đế bệ hạ đang tức giận, giọng điệu rất là mỉa mai.

“Mặt tướng không dám!” Lý Húc sợ tới mức lại hành lễ, lớn tiếng trả lời.

“Ồ, cũng có chuyện không dám làm trong Vạn Mã quân giết ra như vậy?” Thanh âm từ phía trước truyền tới có vẻ bình thản hơn một chút, mang theo chút ý cười truy hỏi.

“Mặt tướng sợ cũng vô dụng đối với quân địch, cho nên không sợ nữa. Nhưng giờ phút này, là...” Lý Húc nghe thấy tiếng nói của mình bắt đầu lắp bắp, cũng nghe thấy tiếng xì xào bàn tán

của đám quan lại. Hắn biết mình lại xấu hổ, muốn hung hăng bóp mình một cái, nhẫn nại với hoàng đế Đại Tùy bệ hạ vẫn còn ở trước người, chỉ có thể cố gắng tỉnh táo lại, đè nén sự khản trương trong lòng xuống.

“Là thiên uy của trăm khiến ngươi sợ sao? Ngươi ngẩng đầu lên, xem kỹ trăm có gì đáng sợ!” Nhìn thấy trên trán Lý Húc đã có mồ hôi bắt đầu lăn xuống, thanh âm trên ngự án càng thêm nhu hòa, mang theo giọng điệu vui đùa ra lệnh.

“Mặt tướng, tôn chỉ mặt tướng!” Lý Húc hạ quyết tâm, dùng sức ngẩng đầu lên nhìn về phía trước: “Là phúc hay không không phải họa, là họa thì không tránh khỏi!” Trong lòng hắn yên lặng lắm lắm, ánh mắt gặp người trung niên sau ngự án ở trên không trung, sau đó lại thấp giọng hạ xuống, rơi vào trên mặt đối phương.

Sắc mặt hoàng đế bệ hạ có chút tái nhợt, thân thể rõ ràng gầy yếu. Cho dù giờ phút này người mặc cẩm giáp hoa lệ, cũng không che giấu được sự yếu ớt trên bờ vai. Cánh tay dưới bả vai hắn có chút mềm nhũn, nắm đấm vô lực nắm chặt, mấy dòng máu màu xanh đen từ dưới làn da tái nhợt lần lượt nhảy ra. (Chú 1)

“Hoàng đế bệ hạ già rồi!” Lý Húc thiếu chút nữa đã đem câu nói ân cần hỏi thăm mang theo ý thương hại này nói ra. Đây không phải là Đại Tùy hoàng đế bệ hạ năm trước hăng hái, hăng hái. Năm ngoái trận chiến bại bất ngờ kia đối với hoàng đế bệ hạ đã kích rất nặng, thậm chí thoáng cái đã rút đi hơn phân nửa tự tin từ trên người hắn.

“Trăm có vẻ mặt khiến trăm sợ hãi sao? Lý tướng quân?” Dương Quảng đánh giá người tướng lĩnh trẻ tuổi nhất xuất thân dân triều Đại Tùy từ trên xuống dưới, mỉm cười truy hỏi.

“Thần không phải sợ, thần vì thiên uy của bệ hạ mà cả kinh!” Lý Húc nhìn Dương Quảng thấp giọng trả lời. Sau khi hạ quyết tâm, đầu óc hắn trở nên thanh tỉnh hơn nhiều, lời tăng bốc trong điển cổ cũng rất tự nhiên lăn ra khỏi miệng.

Cho dù không sợ hãi thì giờ phút này cũng phải nói ba phần sợ hãi. Trong sử sách từng ghi lại người Chung thị huynh đệ gặp

chủ quân, một người “ưa mồ hôi” như mưa, một người ” hân mồ” không dám trả lời xảo diệu. Mặc dù hoàng đế trước mắt không phải hoàng đế vương triều đình, nhưng từ xưa đến nay, sự vui mừng của hoàng đế hẳn không chênh lệch quá nhiều.

“Ừm, người rất giỏi!” Dương Quảng “ừ” một tiếng, đối với câu trả lời của Lý Húc coi như thoả mãn. Từ khi lên ngôi vị hoàng đế đến nay, hẳn đặc biệt tiếp kiến qua rất nhiều quan viên cấp thấp, võ tướng và con cháu của văn võ quan. Những người kia hoặc là vừa vào cửa liền cúi đầu khom lưng cúi đầu khom lưng., Liền sợ đến mức ngay cả thở mạnh cũng không dám; hoặc là cố ý giả ra một bộ dáng tùy tiện không sợ gì, cử chỉ thất lễ. Hành động như Lý Húc trên miệng kính sợ, nhưng thanh niên trẻ tuổi đứng thẳng tắp như vậy, ở tại vị nhiều năm như vậy, Dương Quảng vẫn là lần đầu tiên gặp được.

Lòng hiếu kỳ khiến lời nói của Dương Quảng bất tri bất giác đã bắt đầu nhiều lên, sau khi thảo luận xong tướng mạo của mình có hung ác hay không, vị Hoàng đế Thánh Nhân này cười bổ sung: “Người không cần phải khiêm tốn, mỗi người mất công. Trẫm đều nhớ kỹ, mỗi người phạm sai lầm, trẫm cũng đều biết. Trẫm nghe người ta nói ở thời khắc sinh tử, người lần lượt quay người cứu viện, có chuyện này không?”

“Khởi tâu bệ hạ, mặt tướng lúc ấy chỉ là không đành lòng nhìn đồng bạn chết trận!” Lý Húc trả lời dứt khoát lưu loát dứt khoát. Hắn chợt phát hiện hoàng đế bệ hạ không tức giận vô thường như trong truyền thuyết, ít nhất cho tới bây giờ, hoàng đế bệ hạ đứng trước mặt mình cùng một quan viên trung niên bình thường không có gì khác biệt quá lớn.

“Nếu như năm ngoái dưới trướng trẫm mỗi một tướng quân giống người, ba mươi vạn tinh nhuệ của trẫm sẽ không còn lại Liêu Đông!” Dương Quảng cười khổ lắc đầu, không biết vì hành vi bỏ lại một mình chạy trốn cho tướng quân, hay là đau lòng vì người ta cắt tính mạng của ba mươi vạn binh lính phủ lão trong ba mươi vạn đầu thấp.

Nghe xong lời này, mồ hôi trên trán Lý Húc vừa rơi xuống lại toát ra. “Mặt tướng, mặt tướng lúc ấy chỉ là phát triển mang tính mãnh liệt, tính cách phát triển! Không biết tiến thoái,

không biết đại thể!” Hấn cho dù tự cho mình thanh cao, cũng không dám dẫm lên đầu tất cả các tướng quân khác, đành phải nói trước không đáp lại lời sau giải thích.

“Trẫm ngược lại hi vọng tướng sĩ Đại Tùy ta nhiều một chút tính cách ác liệt như vậy!” Dương Quảng hất tay áo lên, gầm nhẹ.

“Bệ hạ, thần biết tội!” Văn võ trong đại trướng đồng thời khom người hướng Hoàng đế nhận tội. Có người xấu hổ cúi đầu, có người lại dùng ánh mắt oán độc quét nhìn Lý Húc vài lần.

“Từ đâu tới tiểu tử nhà quê này vậy! Không ngờ còn có người khen hấn là người thức thời!” Ngự sử đại phu Bùi Uẩn trong lòng thầm mắng. Tên lang tướng hoàng môn thị lang này nghe nói là của nhà mình Bùi Quý Thành tự mình đề cử cho hoàng thượng, Bùi Quý Kiêu luôn có danh tiếng người, lần này sợ rằng đã nhìn lầm.

Đang lúc bách quan oán thầm, sau ngự án lại truyền đến mệnh lệnh của hoàng đế bệ hạ: “Bỏ đi, trẫm đã nói chuyện này không truy cứu, các người còn xin lỗi cái gì. Lý tướng quân, bản đồ mới mà binh bộ ban phát nghe nói là do người vẽ, việc này là thật sao?”

“Vâng, thần. Đúng là thần dựa theo miêu tả của thợ săn phụ cận, thần đã vẽ qua một bức bản đồ Liêu Đông. Năm ngoái khi đại quân đông chinh vẫn chưa hoàn thành., Cho nên không dám lấy ra bêu xấu. Sau này bức tranh này bị Tiết Thế Hùng đại tướng trưng dụng, sau đó đi đâu thần cũng không biết!” Lý Húc suy nghĩ, cẩn thận trả lời. Có sự giáo huấn vừa rồi., Lúc này bất luận thế nào hấn cũng không dám chiếm công lao vẽ địa đồ làm của riêng. Tuy rằng bản đồ năm nay chính là bức mà năm ngoái hấn vẽ ra, nhưng hấn cũng không muốn hoàng đế bệ hạ lại nói một câu: “Nếu Đại Tùy Võ Tướng của ta cũng giống người như vậy...” Vân Vân Phi, Hoàng đế bệ hạ nói phỏng chừng sẽ nhanh chóng cứu quên mất, nhưng vạn nhất bất cứ một đại lão nào trong triều đình so đo, mình chắc chắn sẽ không chịu nổi.

Chú 1: Giáp: Quân phục Tùy Đường, nhẹ nhàng hoa lệ, hiệu quả phòng hộ rất kém, chỉ dùng để trang phục võ tướng.

Tửu đồ chú ý: Viết vôi vàng, phát tài cũng ít, buổi tối trái phải còn có một tiết, hoan nghênh mọi người đến lúc đọc.

Chương thứ hai Hồ Ban (2)

Húc Tử xuất thân hàn vi, quan viên lớn nhất từng thấy trước quân đội chẳng qua chỉ là người giúp việc ở trong nha môn mà thôi. Mặc dù đến lúc này, trong mắt hắn những thế gia hào môn kia đều là tồn tại không thể vượt qua giống như chur thần trên trời. Nhưng Dương Quảng lại nhìn xuống chur thần ở góc độ nhìn xuống, trong mắt hắn, công hầu huân quý giá cũng được, tiểu lại thảo dân cũng tốt hơn., Đều là con dân của hắn, cho dù có chỗ bất đồng, trong đó khác biệt cũng không quá lớn. Cho nên, giờ phút này, hai người quân thần không có khả năng tâm hữu linh tê, ngược lại, một người càng sợ nghe thấy cái gì, một người khác lại khẳng khẳng muốn nói cái gì đó.

“Người thật là có tâm tư đó, khụ, thật đáng tiếc cho công khanh triều đình...” Dương Quảng trước mặt vô số văn võ liên tục lắc đầu.

“Bệ hạ, nếu không có bộ hạ, chur vị đại nhân bộ binh đồng tâm hiệp lực, chỉ bằng một mình vi thần, chỉ sợ vẽ không kỹ càng địa đồ Liêu Đông như vậy!” Lý Húc lúng túng đến mức cổ cũng biến thành màu tím, không đợi chur vị đại nhân mở miệng thỉnh tội, nói trước.

“Ồ!” Long mày Dương Quảng nhíu chặt, nhìn gương mặt đỏ hồng của Lý Húc, lại nhìn đám văn võ đại thần mặt không biểu tình bên cạnh, một lát sau, cuối cùng y đã hiểu ra chỗ khó xử của thiếu niên, “Công lao của ai thì là của người đó, công lao của văn võ bá quan tuy lớn hơn người nhiều nhưng đều ở chỗ khác, không nằm trên bản đồ này!”

Thở dài, hắn lại bổ sung: “Lần trước là trầm phỏng chừng không đủ đối với thế cục của Liêu Đông, cho nên mọi người mới chưa chuẩn bị đầy đủ. Trầm đã từng ra tay, cần gì phải chịu tội cho người khác. Lúc người đại bại có thể dương quốc uy Đại Tùy ta, trầm rất vui mừng. Năm nay lại dâng lên bản đồ này, trầm...” Dương Quảng nhìn Lý Húc., Trong lòng tràn đầy hảo cảm đối với thiếu niên trước mắt. Hắn muốn ban cho thiếu niên một chức quan nữa, nhưng nghĩ lại đối phương tấn

chức lang tướng chưa tới hai tháng, nếu như lại lần nữa đặc cách đề bạt, trong chur thần chắc chắn sẽ có người gián đoạn. Hấn cười cười, nói: “Trẫm ban cho ngươi Bách Luyện Bảo Dao một cái, giúp ngươi ở trên cương trường đại chiến thần uy, lại giết địch lập công cho trẫm!”

“Tạ ơn bệ hạ long ân!” Lý Húc lui nửa bước, khom người, chấp tay sát mảy, sau đó đứng nghiêm. Ngự Tứ Bảo Dao chưa chắc có hắc đao của hấn dùng thuận tay, cũng chưa chắc thật sự có tinh hoa bách luyện, nhưng vô luận đổi là ai cũng sẽ không thật sự cầm bảo đao ngự tứ chém đầu kẻ địch. Thứ này đại biểu cho sự tôn sùng trong quân Đại Tùy, đại biểu cho quân công được Hoàng đế tán thành ghi tạc trong lòng. Người nắm giữ đao này, cơ hội ngày sau tăng lên vượt xa các đồng liêu khác.

Nếu như nói khi Lý Húc mới vừa vào quân trường, ánh mắt mọi người nhìn về phía hấn đa số đều là khinh miệt mà nói. Lúc này, trong ánh mắt khinh miệt này lại tăng thêm rất nhiều ý tứ không đồng ý. Có người bắt đầu tính toán thiếu niên trong trường này có được gia tộc mình sử dụng hay không, cũng có người bắt đầu cân nhắc địa vị của mình có sắp phải đổi mặt uy hiếp hay không. Chức vị trong triều cũng nhiều như vậy., Thế gian hào môn vọng tộc cũng không phải cố định mấy cái, tân quân trung quyền quý quật khởi, thường thường ý nghĩa chiếm mất lợi ích của người khác. Đây là thiên cổ bất biến thức, không phải sức người có thể thay đổi.

Thời điểm không có xung đột lợi ích, tất cả mọi người đều có thể làm bằng hữu. Cho dù có xung đột lợi ích thì sao? Có ra tay muốn bóp chết những thế lực lớn lên kia?

Trong ánh mắt phức tạp của mọi người, thị vệ nội đình nâng lên trăm đao luyện. Hoàng đế Đại Tùy hoàng đế bệ hạ tự tay lấy, treo ở bên hông Lý Húc: “Cố gắng làm đi, trẫm coi trọng ngươi!” Ngay khi Lý Húc lại khom người bái tạ lần nữa, Dương Quảng đã đưa bả vai hấn lên, trong nhà trường giả hiền từ dãn dò.

“Thần, mặt tướng xông pha khói lửa, muôn lần chết không chối từ!” Lý Húc thấy điệu bộ mình nói đã thay đổi. Hấn

không thể kiềm chế được sự kích động đến từ sâu trong lòng mình. Sách sử lúc trước từng đọc nói cho hắn biết, làm võ tướng sợ nhất chính là không được quân vương thưởng thức, từ cổ chí kim, không biết có bao nhiêu hào kiệt đang chờ đợi bị mai một đời. Mà ông trời lại chiếu cố mình như thế, lúc mình mười bảy tuổi đã gặp một đế vương vĩ đại tuệ nhãn nhận người.

“Trẫm chờ mong câu trả lời của ngươi!” Dương Quảng cười cười, thấp giọng dặn dò. Ngay khi ánh mắt rời khỏi thân thể Húc Tử, trên mặt hắn đột nhiên hiện lên một tầng mây bay, rất nhanh đã nhạt đi, không để lại bất cứ vết tích gì.” Giáp của ngươi, hình như rất hoàn lương sao?” Hoàng đế bệ hạ mỉm cười hỏi.

“Là quà chúc mừng Đường công tặng cho Mạt tướng!” Trái tim Lý Húc còn đang ngâm trong máu nóng, không hề đề phòng trả lời.

“Giáp giáp tốt, nếu như trẫm đoán không lầm, đây là giáp diệp dùng ngô sắt Tây Vực chế tạo, bên trong lót da tê giác đúng không?” Nụ cười trên mặt Dương Quảng càng ngày càng đậm, tựa như đám mây tích lũy mưa.

“Mạt tướng không biết, mạt tướng cho tới bây giờ chưa từng mua áo giáp!” Lý Húc cúi đầu nhìn giáp lá tối như mực trên người mình phủ đầy ánh sáng xanh, có chút lúng túng hồi đáp. Bộ giáp này là Đường công Lý Uyên ban tặng sau tiệc rượu, bởi vì màu sắc rất tương xứng với gió đen, cho nên lúc Lý Húc chiến đấu luôn thích mặc ở trên người. Hôm nay thị vệ cung đình đột nhiên tới tuyên triệu, binh lính thời gian, hắn căn bản không kịp đi thay phục sức, cho nên chỉ có thể mặc áo giáp tới chào hỏi.

Nghe xong lời Lý Húc nói, Dương Quảng hơi sững sờ, nụ cười trên mặt lập tức hóa thành vẻ hiếu kỳ: “Chưa từng mua áo giáp, lẽ nào ngươi tò mò về việc tò mò sao?”

Theo lệ cũ của Đại Tùy, con em nhà họ Lương tông quân phải tự chuẩn bị chiến mã và binh khí. Nhưng rất nhiều nhà giàu thường thường mua một bộ giáp tốt giá cao ở bên cạnh, đồ vật trong quân đội tuy rằng thống nhất phối trí, nhưng chất lượng

chưa chắc có chỗ cao tự mình mua, mặc vào cũng chưa chắc có người vừa người mua. Mà Lý Húc thế mà cho tới bây giờ chưa từng mua áo giáp, năm đó gia sản của hắn nghèo khó hoàn toàn chính xác vượt qua sự tưởng tượng của Hoàng đế bệ hạ.

“Không, không chuẩn bị. Mặt tướng, mặt tướng lúc trước toàn bộ tiền đều mua ngựa!” Lý Húc vô cùng xấu hổ nói. Hắn không thể nói mình nghèo được, nếu không chẳng khác nào chỉ trích hoàng đế bệ hạ không yêu quý bách tính., Để cho tráng sĩ xuất hiện chiến trường ngay cả áo giáp cũng không mua nổi. Hắn càng không thể thừa nhận chính mình năm đó vì trốn tránh binh dịch chạy ra bên ngoài, nếu không tội danh khi quân rơi xuống, bản thân hắn cũng không đủ đau đầu. Cho nên, hắn đành phải dùng một lời lừa bịp, không có nói dối mà đổ mặt so với bị bắt đi cổ tay.

“Trẫm đã quên chuyện ngươi đi ra ngoài thành tiêu ngựa!”
Dương Quảng bưng tỉnh đại ngộ nói.

Quân thần hai người bọn họ lải nhải không ngớt, một nửa công vụ, một nửa chuyện riêng tán gẫu, văn võ bá quan lại có chút lúng túng. Mọi người ngời nhìn ta một chút., Ta nhìn ngươi, cũng không hiểu gần đây hoàng đế bệ hạ buồn bực không thôi, tâm tình sao lập tức lại tốt lên. Hôm nay có người đề nghị hoàng đế bệ hạ triệu kiến Lý Húc, là vì tư vấn với hắn về tình huống địa lý Liêu Đông. Mắt thấy gần nửa canh giờ trôi qua, hứng thú trò chuyện của hoàng đế bệ hạ còn chưa chuyển tới chiến sự.

“Trẫm nghe người ta nói ngươi và Đường công là đồng tộc? Trước đó ngươi không qua lại?” Dương Quảng suy nghĩ một chút, lại hỏi.

Câu hỏi của hắn hôm nay tất cả đều tùy ý làm, không có bất cứ điều gì có thể đi theo, điều này làm khổ tâm đinh Lý Húc mới vượt qua quan trường. Mỗi vấn đề đều cẩn thận từng li từng tí suy nghĩ, sợ đáp sai. Nhưng đáp án của mỗi vấn đề luôn không khiến cho tất cả mọi người hài lòng. Giờ phút này lại một lần nữa nghe thấy hoàng đế bệ hạ hỏi về quan hệ giữa mình và Lý Uyên., Lý Húc trầm ngâm một chút, thấp giọng hồi tấu: “Theo

bối phận, Đường Công đích thật là tộc thúc mặt tướng. Nhưng ngày đó cuối cùng gia nhập quân, lại bị Lưu Hoằng Cơ tướng quân dẫn tiến, không ngờ có thể nhận nhau với gia tộc thúc của mình ở Hoài Viễn trấn!”

Đây đã là câu trả lời tốt nhất mà Húc Tử có thể nghĩ ra. Sau khi tổng kết qua câu hỏi của lần trước, hắn biết rõ nguyên nhân Dương Quảng không thích Lý Uyên. Thông qua khẩu khí vừa rồi của Dương Quảng, hắn cũng có thể nghe ra sự mong đợi trong câu hỏi của hoàng đế bệ hạ, nhưng Đường Công đối với hắn không tệ, cho nên Húc Tử thật sự không thể thuận theo tâm ý hoàng đế bệ hạ, phân tách mình và Lý Uyên ra.

Đáp án này, làm cho khắp triều văn võ biến sắc. Vô luận thích Húc Tử, trong lòng mọi người không khỏi đồng thời kêu lên “Đáng tiếc”. Thiếu niên trước mắt cũng quá bướng bỉnh, biết rõ một gốc đại thụ sắp đổ, nhưng lại ôm chặt không chịu buông. Chẳng qua như vậy cũng tốt, đoàn người sau này không cần phí sức gạt bỏ hắn. Chỉ bằng vào câu trả lời hôm nay của hắn, trong thời gian ngắn cũng không chịu được cơ hội thăng chức một lần nữa.

“Trẫm biết rõ, ngươi dù sao cũng họ Lý!” Dương Quảng cười cười, trong lòng không khỏi có chút mất hứng. Đương nhiên, hắn không thể để lộ ý nghĩ chân thật trước mặt thần tử mà quay người đi về phía ngự án, vừa đi vừa thấp giọng hỏi:

“Trẫm nhớ đã từng nói với ngươi, sau khi đến Liêu Đông phải dạy binh mã của ngươi. Hiện giờ, Hùng Võ Kiêu Quả Doanh có thể đánh một trận đấy chứ?”

“Khởi tấu bệ hạ, Hùng Võ Kiêu Quả doanh nguyện vì bệ hạ tử chiến một trận!” Lý Húc lớn tiếng trả lời, vòng quanh, lảng tránh câu hỏi của Dương Quảng.

Hùng Võ Kiêu Quả doanh chỉ huấn luyện chưa đến hai tháng, bày ra cái giá để lừa gạt người khác cũng được, nếu thật sự lấy ra công thành, kết quả sẽ không tốt hơn so với những nhà sư khác. Nhưng tình huống lúc này đã không cho phép hắn rút lui nữa, bất kể phía trước là vực sâu vạn trượng hay núi đao biển lửa đều không thể không ôm đầu xông về phía trước.

Sau khi thấp thỏm, trong lòng Húc Tử âm thầm tính toán, rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể thuyết phục được Hoàng thượng phái thêm mấy nhánh binh mã khác từ những vị trí khác tiến đánh. Như vậy trên đường đi mình chịu chống cự sẽ ít hơn một chút, thương vong cũng sẽ không thảm trọng như vậy.

“Lực chiến đấu của đám kiêu quả so với tám trăm tráng sĩ năm trước theo người đi Liêu đông, như thế nào?” Ý nghĩ của Dương Quảng lại như thiên ngoại phi tiên, khiến cho Lý Húc vĩnh viễn theo không kịp tung tích.

“Khởi bẩm bệ hạ, năm ngoái tướng sĩ hộ lương quân tiến về phía Liêu Đông đều đã được huấn luyện khoảng một năm.” Lý Húc lén nhìn lướt qua sắc mặt của hoàng đế bệ hạ, không biết đáp án này có làm hoàng đế bệ hạ thất vọng hay không.

Dương Quảng lắc đầu, vẻ mặt không chút gợn sóng. Lý Húc trả lời trong dự liệu của gã, trải qua hơn một tháng chiến đấu công thành, gã đã thanh tỉnh nhận thức được sức chiến đấu của binh mã dưới trướng mình bây giờ còn thua xa so với đám lão binh năm ngoái. Ngẫm lại năm ngoái mình đã từng được giáo huấn một chút Tả Vũ, tinh binh của Tả Mạc và tam vệ của vùng đóng quân., Ngẫm lại lão tướng quân thiết trượng cùng đại tướng quân Tân Thế hùng mạnh, trong lòng hấn bất giác trăm vị trần tạp, thở dài, thử thăm dò hỏi: “Nếu trẫm lệnh cho tướng sĩ dưới trướng người một lần nữa đi tới Mã Túc Thủy, người có thể đi được không?”

“Có gì không thể! Mạt tướng nguyện ý đi tới” Lý Húc thẳng người lên, lớn tiếng trả lời. Hấn không biết vì sao hoàng đế bệ hạ thở dài, nhưng chỉ bằng tình nghĩa vừa rồi đối phương tự mình buộc lên bảo đao của hấn, Húc Tử cũng muốn có hồi báo. Huống hồ lúc này quân địch bờ Mã Nhung Thủy Đông hầu như bị binh mã Đại Tùy trống trơn, trừ lúc đi ngang qua vài thành thị cô linh cần phải cẩn thận một chút, dọc đường hầu như không gặp phải bất kỳ trở ngại nào khác.

Các quan viên văn võ lập tức trở nên náo nhiệt hấn lên, lần lượt tiến lên bàn tính cho Dương Quảng. Người ta nói là trận chiến hung hấn, phái một người danh tiếng không nổi mới

đảm đương trọng trách, không phù hợp với người dùng binh đao. Nhờ Anh thân dẫn đại quân đến, chỉ mời Lý Húc làm người dẫn đường, chính là không ai tỏ ý ủng hộ Lý Húc chỉ huy.

Từ trong lời bàn tán của mọi người, Húc Tử chậm rãi nghe ra chút manh mối. Không biết vì nguyên nhân gì, binh mã Đại Tùy dự định rút lui khỏi Liêu Đông, nhưng Vũ Văn thuật lại gần ba mươi vạn đại quân đã chuẩn bị vượt qua nước động ngựa, cho nên..., Trước mắt phải có người đến tiếp ứng, bảo đảm đường lui và lương đạo của đại quân đông chinh không bị mỹ nhân một câu cao nhân nhân nhân nhân nhân thừa cơ che mắt. Mà trước mắt, mấy đại tướng quân tiếng tăm lừng lẫy đều xuất chiến bên ngoài, triều đình không phái ra ngoại đội lĩnh quân thích hợp. Hơn nữa đối với tình huống địa lý Liêu Đông, không ai quen thuộc hơn hai người Lý Húc và Lưu Hoảng Cơ.

“Không biết là ai mù mắt đề cử ta?” Lý Húc cau mày, nhìn khắp xung quanh. Đây không phải việc tốt đẹp gì thập toàn thập mỹ, năm trước chính mình đi cứu người, kết quả Vệ Văn Thăng tướng quân đốt cầu nổi., Để hơn ba ngàn huynh đệ giết phá vòng vây chết ở cửa Đại Tùy. Lần này mình lại đi cứu viện, nói không chừng chờ đại quân đi tới bờ sông Liêu Hà, hy vọng cầu nổi lại bị người phá hủy. Cho nên, hắn cũng vội vã không tranh công lao này, đứng tại chỗ lẳng lặng chờ mọi người thảo luận ra kết quả.

“Được rồi, được rồi, trăm biết mọi người gián ngôn đều là vì quốc gia!” Cánh tay Dương Quảng ép xuống dưới, ngăn mọi người nghị luận, ánh mắt nhìn sang phía Lý Húc, tiếp tục hỏi: “Nếu như chúng ta không được huấn luyện kiêu quả, vậy tại sao người còn nguyện ý đến Liêu Đông kiến công? Chẳng lẽ người không sợ nhiệm vụ không hoàn thành sẽ bị trăm giáng tội hay sao?”

“Hay là để ta đi?” Lý Húc ngậy người một chút, trong lòng vui mừng khi được mọi người nhìn trúng, cũng nổi lên vài phần lo lắng tương lai. Nhìn ánh mắt mong chờ của Dương Quảng, hắn hơi trầm ngâm rồi cao giọng trả lời: “Bệ hạ hỏi chuẩn bị huấn luyện Kiêu Quả, thần tất nhiên phải nói thật. Nhưng mấy nha đầu cao vút trong Cô Thành ven đường không biết tình

hình thực tế của quân ta, bọn chúng đã bị Vũ Văn tướng quân đánh hạ lá gan, sao dám ra khỏi thành phạm quân uy của Đại Tùy ta!”

Đáp án này là ở rất nhiều văn võ không ngờ tới, ánh mắt mọi người lập tức trở nên sắc bén, trong đó không thiếu tán thưởng.

“Người còn muốn thêm binh mã nữa không?” Dương Quảng gật đầu, mỉm cười truy hỏi. Vốn hôm nay mục đích hấn triệu kiến Lý Húc cũng chỉ là dò hỏi tình hình địa lý của Liêu Đông mà thôi, nhưng nhìn thấy cử chỉ hiền hậu của thiếu niên này mang theo trầm ổn mà thôi., Đột nhiên ý đồ muốn giao nhiệm vụ dẫn dắt viện quân cho hắn. Có thể nói, thiếu niên trước mắt này ngoại trừ nhớ mãi không quên ân đức của Đường Công Đức là một điều bất ngờ, khí độ sắc bén biểu hiện ra ở các phương diện khác đều khiến hắn vô cùng tán thưởng.

Tuổi trẻ thì sao chứ, năm đó lần đầu tiên trầm lĩnh binh cũng chỉ mới mười sáu tuổi. Người xuất thân hàn vi thì làm sao, Mã lão tướng quân, La Nghệ tướng quân đều xuất thân hàn vi, nhưng hai người bọn họ anh dũng so với so với bất luận kẻ nào. Đối với triều võ trong triều cảm thấy Dương Quảng thất vọng không muốn lại nghe mấy lời ngang ngược của đám quan lại, triều Đại Tùy cần rót chút máu tươi mới, nếu không từ trên xuống dưới sẽ vĩnh viễn tử khí trầm lắng như vậy.

Lý Húc biết rõ mình nhất định không trốn thoát, đồng dạng là đi mạo hiểm, dẫn đường cho người khác, còn không bằng tự mình mang binh tới tự tại. Cẩn thận suy nghĩ một chút, trả lời: “Nếu là đi đón lão tướng quân rút binh của Ứng Vũ Văn, nhiều người ngược lại kêu căng tiếp viện khó khăn. Mạt tướng chỉ hy vọng bộ hạ đáp ứng hai việc mạt tướng, mạt tướng nhất định không phụ sự ủy thác của thánh thượng!”

“Nói, trăm cố hết sức làm được, để cho người không còn phải lo lắng gì nữa!” Sắc mặt Dương Quảng âm trầm, trình trọng hứa hẹn. Năm ngoái người hạ lệnh thiêu hủy cầu phù chính là Hoàng đế bộ hạ của gã, nếu như Lý Húc đề xuất trước khi gã trở về không được thiêu hủy cầu phù, chẳng phải là làm cho mình quá mất mặt sao!

“Mặt tướng ân điển của bệ hạ.” Lý Húc lại thi lễ: “Thứ nhất, mặt tướng thỉnh bệ hạ tiếp tục phái người tấn công Liêu Đông Thành, không để cho mỹ quân thần cao giọng cảm thấy ý định rút quân! Thứ hai, mặt tướng hi vọng bệ hạ cho phép ta buông tay làm việc, không bị ràng buộc bởi đạo nghĩa!” Lý Húc nhìn mọi người, lớn tiếng thỉnh cầu.

Trong lúc bất tri bất giác, cảm giác câu nệ và sợ hãi trên người hắn đều biến mất hết, thay vào đó là sinh cơ bừng bừng trên người thanh niên.

“Điều thứ nhất, trăm chuẩn. Điều thứ hai sao? Là vì sao?” Dương Quảng hơi chút chần chờ, truy hỏi. Có lẽ là vì nhớ tới thời niên thiếu của mình lúc còn trẻ, có lẽ bởi vì đã quen được sự thành thực của quần thần, cần có cảm giác mới mẻ. Y phi thường thưởng thức con ghé mới sinh trên người Lý Húc phát ra mà không sợ cộp không sợ dững cảm.

“Mặt tướng năm ngoái từng phóng hỏa đốt toàn bộ ruộng lúa ven đường!” Lý Húc cắn răng đáp lại. Hắn lại nhớ tới đám áo bào bên bờ sông Liêu Hà, nếu đã muốn đi Mã Túc Thủy, không ngại hung hăng trả thù một câu mỹ nhân.” Bò Nam Mã Tư Thủy cao giọng lăm mọng sơn nhiều, đất bằng ít. Lương thực toàn bộ là do phương bắc cung ứng. Mặt tướng năm ngoái đốt một lần, năm nay lại đốt một lần, sang năm khai xuân, xem những người này ăn cái gì!”

“Thanh niên thật độc ác!” Bùi Bùi Uẩn kinh ngạc nghĩ. Hắn cùng đồng liêu giết người bình thường, thường thường đều tìm được lý do đạo nghĩa. Mà thanh niên này phát khởi, rõ ràng một chút đạo nghĩa cũng không nói. Nhìn bộ dáng người trẻ tuổi nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng hắn đột nhiên dâng lên một trận ác hàn.

Nếu như hắn không trêu chọc tới mình, mình cần phải xuất thủ đối phó hắn sao? Cùng lúc đó, rất nhiều người bắt đầu do dự.

“Vạn tuế, hành động lần này tuyệt đối không được. Trong nhóm người này, mỹ nhân câu cao ắt chết đói vô số.” Nội Thị Lang Ngu Thế Cơ ra khỏi hàng, quay đầu lại nhìn lướt qua Lý Húc, lớn tiếng chất vấn: “Thiếu niên, mấy chục vạn sinh linh xinh đẹp có tội gì? Người muốn hạ độc thủ?”

“Cao câu mỹ sinh linh vô tội!” Lý Húc khom người, phi thường lễ phép trả lời.” Nhưng ba mươi vạn tướng sĩ bị xếp thành phật tháp và tường thành năm ngoái, cũng là sinh linh!”

Hắn không muốn đắc tội với vị quyền thần số một số hai trong triều đình Ngu Thế Cơ, hắn cũng không muốn bị văn quan và lịch sử hậu thế giả lên án. Nhưng bất kể là ai ngăn cản hắn thay thế áo bào báo thù, hắn đều không chút do dự phản kích.

Kết thù tất báo, đây là ngày hắn trốn thoát, trong lòng Húc Tử đã đồng ý với lời hứa hẹn của anh linh ở bờ Đông.

Đã hứa hẹn, vĩnh sinh sẽ không thay đổi.

Tửu đồ: cập nhật, ha ha, sớm hoàn thành nhiệm vụ.

Chương thứ hai Hồ Sồ (hai phần ba)

Lý Húc còn trẻ, tuy đã trải qua rất nhiều trắc trở, nhưng tâm trí còn xa mới trưởng thành đến mức cơ trí bình thản. Hắn từng tận mắt nhìn thấy đầu lâu của đám áo bào lông lầy bị câu nói mỹ nhân kéo thành phật tháp., Cho nên trong một đoạn thời gian dài đời người khó tránh khỏi sẽ bị thù hận che mắt.

Nhưng suy nghĩ vẫn võ khắp triều lại không thể cực đoan giống như người trẻ tuổi. Đại Tùy triều thảo phạt cao xinh đẹp, đánh chính là danh nghĩa đấng dân phạt tội, nếu như ở cảnh nội đối phương giết người cướp đoạt dễ như trở bàn tay., Sẽ khiến toàn bộ đông chinh mất đi đạo lý chi tiết, hình tượng thánh nhân thiên tử của hoàng đế hoàng đế Đại Tùy cũng sẽ bởi vậy mà ngã xuống. Cho nên, kế tiếp Ngu Thế Cơ, rất nhanh lại có mười mấy văn thần ra mặt phản đối đề nghị của Lý Húc đốt hết hoa màu của đối phương, vì bảo đảm danh tiếng của bậc thầy nhân nghĩa., Thậm chí có người kiên quyết phản đối đưa trọng trách tiếp ứng đại quân trở về vào tay một “Tàn bạo dã đồ tể”. Mà quan điểm của các võ tướng lại hoàn toàn ngược lại, bọn họ cho rằng bản triều còn phải tiến hành Đông chinh lần thứ ba, cũng không ngại phá hoại ở trong nước cao có cuộc quốc gia đẹp đẽ, lần này trước khi thu dọn hoa màu bị thiêu hủy càng nhiều, lần sau đông chinh cũng sẽ được thưởng càng nhẹ nhàng.

Đối với việc dẫn binh tiếp ứng Ứng Vũ thuật lại, chúng tướng quân cũng không cảm thấy hứng thú lắm. Giống như lúc trước Lý Húc nghĩ đến đây, đây là một nhiệm vụ gân gà. Dẫn một cánh thiên sư nhập ngũ, cho dù bình an tiếp nhận Đông chinh đại quân, công lao cũng thuộc về Vũ Văn dẫn theo ba mươi vạn binh mã thuật lại lão tướng quân. Mà một khi trên đường xuất hiện sơ suất gì, liền phải gánh vác rất nhiều trách nhiệm không liên quan, không khéo ngay cả tính mạng mình cũng phải đặt vào nhiệm vụ lần này.

Trong trường trung quân trong phút chốc náo nhiệt hẳn lên, đám văn thần phản đối đề nghị này rồi tiến tới phản đối chủ tướng đương nhiệm của Lý Húc, đám võ tướng lại ủng hộ đề

ng nghị này, phát triển đến khi ủng hộ lãnh binh của Lý Húc, hai bên đều tự cho là đúng, tranh luận không ngớt.

“Được rồi, được rồi, viện quân vẫn do Lý Lang tướng thống lĩnh. Chỉ là không cần làm sát thương và phá hoại vô vị, cụ thể như thế nào, Lý Lang Tướng tiện nghi làm việc cũng được!” Dương Quảng phát phát tay, cắt đứt tranh chấp của mọi người. Làm đại Tùy hoàng đế bệ hạ vẫn luôn phụ nhân nghĩa, nhân từ., Hãn tự nhiên không thể hiểu rõ đề nghị ủng hộ Lý Húc. Nhưng Lý Húc đề nghị phá hoại hành động, đích xác là một biện pháp không tệ. Cho dù không phải vì báo thù cho các tướng sĩ, đối với quốc lực của địch quân rất có hiệu quả. Cho nên hãn dứt khoát lựa chọn hòa tan, không khẳng định, cũng không phủ định, để Lý Húc tự mình suy xét.

Phổ nghị đại phu Ngu Thế Cơ là tâm địa “Bồ Tát”, nghe Dương Quảng quyết đoán xong vẫn phản đối Lý Húc lĩnh binh.” Vạn tuế, Lý tướng quân giết...”

“Ngu ái khanh yên tâm, trăm phái Giám quân cho hãn là được. Sĩ quan, lần này người đi theo Lý Lang Tướng, hành quân đánh giặc sẽ cho hãn ta ra chủ ý, cũng đừng để hãn ta giết người vô tội!” Dương Quảng mỉm cười cắt ngang lời gián ngôn của Ngu Thế Cơ.

“Thần, tôn chỉ!” Vũ Văn sĩ nầy giờ vẫn trốn sau lưng văn quan văn bước nhanh ra khỏi hàng, vui vẻ nhận lệnh.

“Chuyện gì, hai người các người thương lượng quyết định. Tối nay đại quân xuất phát suốt một đêm, trăm sẽ ra lệnh cho bách quan phối hợp với các người chuẩn bị!” Dương Quảng nhìn Lý Húc đang thất vọng, lại nhìn Vũ Văn sĩ đang nóng lòng muốn thử, thấp giọng dặn dò.

“Vâng, tôn mệnh mặt tướng!” Lý Húc bắt đắ dĩ đành phải nhận lệnh trên mặt đất. Lại để Vũ Văn Sĩ và làm giám quân, so với hoàng đế bệ hạ bác bỏ việc hãn thiêu hủy hoa mẫu mã nhân mà làm cho người thất vọng. Con rể đương triều này có cái đầu lưỡi dài ra, từ khi hai người nhận thức nhau đến nay, Lý Húc cũng không nghe thấy câu nói làm người ta thoải mái.

Quả nhiên, mới ra khỏi trung quân trưởng, Vũ Văn Sĩ trào phúng nói lời mỉa mai làm vỡ đầu đập tới.” Ha ha, Lý tướng quân quả nhiên là hảo hán tử trọng tình trọng nghĩa, phóng tay ra là không thèm, người phú quý không cần, nhớ mãi không quên là tình cảm thúc chắt với Đường công! Ai, chính là không biết Đường công đưa áo giáp cho tướng quân, trong lòng nghĩ chính là thân tình nhiều chút, vẫn là nhiều tiền hơn một chút!”

“Chỉ cần mình nghĩ ra giá tiền không phải là được rồi!” Lý Húc liếc hẩn một cái, nghiêm mặt trả lời.” Nhận ơn nhỏ giọt nước, nên báo đáp trào tuyền. Vũ Văn lão tướng quân đề cử đức, Lý mỗ cũng không dám quên!”

Đường công Lý Uyên tặng giáp vàng, khẳng định có mục đích lôi kéo. Điểm này Lý Húc ở sau rượu đã suy nghĩ rất rõ ràng. Nhưng hẩn đồng thời tỉnh táo nhận thức được nếu như không có Lý Uyên đặc cách đề bạt và tiến cử lúc trước, cũng không có người hôm nay. Huống hồ vô luận người khác nói cái gì, mình làm nguyên tắc không thể từ bỏ.

“Ha ha, hay cho giọt nước, nên lấy Dũng Tuyền tương báo! Nhưng không biết có người tiền đồ của mình đã mất, còn có thể lấy gì báo đáp người khác? “

“Chuyện tương lai, tương lai hãy nói. Hiện tại Lý mỗ hết sức giúp Vũ Văn lão tướng quân mở đường thoái lui, chính là đủ khả năng đề hồi báo!” Lý Húc tự biết đấu võ mồm không lại Vũ Văn Sĩ, dứt khoát đem nhiệm vụ trước mắt ra chống đỡ. Đông chinh quân soái là Vũ Văn sĩ và cha, hẩn tin tưởng cho dù người này có đục ngẫu, cũng không muốn lấy tính mạng cha mình nói đùa.

Lời vừa nói ra, quả nhiên đã bịt miệng Vũ Văn Sĩ lại. Mặc dù trong bụng có lời phản kích, phò mã úy đại nhân thật sự có chút sợ chộc giận Lý Húc đại nhân, hại đối phương cố ý xuất công bất lực. Nhịn cả buổi, hẩn mới làm bầm bở sung một câu: “Ta không nhìn ra Lý Uyên có cái gì tốt. Rõ ràng cây to này sắp ngã, ngươi còn ôm nó không tha!”

“Nếu Lý mỗ là căn đăng nhi, tự nhiên phải sớm trèo cành cao!” Lý Húc cười cười, thần nhiên trả lời. Hẩn hiểu ý của Vũ

Văn thuật lại sự lôi kéo của cha con, ở Đại Tù triều., Thực lực của Vũ Văn gia cũng vượt xa Lý gia. Nhưng hắn không muốn làm cây mây, không muốn ỷ lại vào người khác ban ân mà sống. Hắn muốn tranh giành một bầu trời cho chính mình. Có lẽ bởi vì đủ loại nguyên nhân, bản thân đã định trước không thể trở thành một gốc cây đại thụ chọc trời. Nhưng bản thân mình ít nhất có thể lựa chọn làm một gốc cỏ dại, không cần nhìn sắc mặt bất luận kẻ nào, ở dưới ánh mặt trời tự do tự tại hít thở cỏ dại.

“Lý lang tướng chí không nhỏ!” Vũ Văn Sĩ nghe thế nào thì ý vị trào phúng đều tán thưởng.

Lý Húc nhún vai, không tiếp tục tranh cãi với người này. Con cháu quốc công vĩnh viễn sẽ không hiểu ý nghĩ của tiểu tử bình dân, giống như hắn không lý giải được vì sao phải tuyên thệ thân phục, cha con Vũ Văn gia mới có thể yên tâm.

Vũ Văn sĩ thấy Lý Húc không nói lời nào, cũng mất đi niềm vui thú cãi nhau. Hiện giờ cứu viện đại quân đông chinh quan trọng hơn, tranh đấu giữa các gia tộc có thể tạm thời gác lại phía sau đầu. Nghĩ như vậy, suy nghĩ của hắn lại chậm rãi đi vào quỹ đạo, trầm mặc một lát, thấp giọng dò hỏi: “Nói đi, trước khi lên đường cần giám quân ta làm cái gì?”

“Triệu tập chiến mã, có thể điều động bao nhiêu điều bấy nhiêu.” Lý Húc gật gật đầu, đem vấn đề khó giải quyết nhất giao cho Vũ Văn Sĩ xử lý.

Chương thứ hai Hồ Ban (3 điểm dưới)

Từ khi Lý Húc đi đến trung quân đại tướng, đám người Trương Tú, Mộ Dung La, Lý An Viễn bắt đầu thấp thỏm bất an nghị luận. Lấy sức chiến đấu của hùng vũ doanh hiện nay, công kích Liêu Đông Thành không phân biệt là tiến lên chịu chết. Nhưng nếu như lang tướng đại nhân thật sự mang hoàng mệnh quay về, mọi người bất luận thế nào cũng không thể kháng chỉ được?

“Thật là xui xẻo mà! Kiêu Quả doanh chúng ta quả nhiên đều là những đứa trẻ không mẹ gì cả!” Đốc úy Lý An Viễn phần nộ chửi bới.” Sáu mươi vạn đại quân công thành cũng không làm gì được bọn họ, đám đại nhân tâm địa đầy đặn kia không muốn thông minh chút nào chỉ biết dùng mạng người lấp vào! Chiến tích của sáu doanh kia rõ ràng là không công bằng chúng ta!”

“Cũng chưa chắc, nói không chừng quân địch đã là nỏ mạnh hết đà. Lần này chúng ta xông lên, vừa vận lập công đầu tường!” Trương Tú nhìn thoáng qua phía xa, trên con đường cá lại bị nhuộm đỏ một lần nữa, trong mắt hiện lên chút hi vọng chiến thắng. Hắn trời sinh là Nhạc Thiên Phái, chết không biết sẽ có mùi vị ra sao. Trên tường thành nơi xa, cao giai mỹ nhân dựng lên cung tiễn lâu san sát phần mộ, nhưng hắn lại có thể tùy ý làm như không thấy.

“Cũng đúng, đã nhiều ngày như vậy, theo đạo lý tiền của mỹ nhân câu to cùng hòn đá cũng tiêu hao không sai biệt lắm!” Trường sử Triệu Tử Minh ở bên cạnh phụ họa. Tuy biết đây là một phía tình nguyện đắc ý, nhưng làm tâm phúc mưu sĩ, hắn không thể dẫn đầu dao động quân tâm.

“Đương nhiên không cần hai người các người đi công thành đầu tiên!” Giáo úy Lý Mạnh hung hăng cho Trương Tú một cái tát. Hắn vốn là chiến bộ trong đội hộ lương quân, bị Húc Tử đục đẽo kéo đến Khoa Quả Doanh. Chức quan đích thực là thắng, nhưng một cái mạng cũng bằng bán cho Húc Tử.

“Vẫn nên nghĩ xem thế nào mới mất đi người chết đi!” Lý Húc nhắc tay nhắc Mộ Dung La lên, dùng liếc nhìn mọi người, nói. Nếu như Hùng Võ Kiêu Quả phụng mệnh công thành, đợt công kích đầu tiên nhất định phải rơi vào đầu hắn. Quân trung lẫn lộn non nửa đời người mới có vị trí này, hắn không muốn để cho người nhà lập tức nhận sự an ủi của triều đình.

Thanh Đông kích tây, dẫn nước rót vào thành, vây ba Khuyết một, dự định xuất chiến, kinh điển chiến lược trong truyền thuyết bị đám người liệ vào một đồng lớn. Nhưng không có khả năng thực hiện. Ngay cả các tướng tá cũng than thở, oán trách vận mệnh không đủ, có người đột nhiên phát hiện lang tướng đại nhân đã trở về.

“Truyền lệnh, toàn thể Hùng Võ doanh rút lui, về doanh nghỉ ngơi, đêm nay xuất phát đi ngựa mạ nước!” Nhảy xuống lưng ngựa, Lý Húc lớn tiếng ra lệnh.

“Cái gì, đi Mã Noãn Thủy!” Mọi người mừng rỡ. Không cần đi cường công Liêu Đông Thành, đầu mọi người đã được bảo vệ vài ngày.

“Tướng quân, chỉ một doanh của chúng ta hay còn huynh đệ nào khác?” Triệu Tử Minh thân là trưởng sử trong quân, đương nhiên phải đảm đương trọng trách của chủ tướng thế thân. Giờ phút này tuy trong lòng vui mừng nhưng ngoài miệng vẫn cẩn thận truy hỏi.

“Chúng ta chỉ là một doanh, lát nữa sẽ có người thông báo cho mọi người đi lĩnh mã. Nhớ kỹ, thông báo cho các huynh đệ, có thể lĩnh bao nhiêu, trên đường chúng ta toàn nhờ vào nó!” Lý Húc cố gắng giữ bình tĩnh: “Nếu huynh đệ không biết cưỡi ngựa thì làm hậu đội, được Mộ Dung tướng quân dẫn đường chậm rãi đuổi theo đại đội nhân mã!”

Chuyện này hình như không dễ dàng như vậy? Mấy người đem tá nhìn về mặt Húc Tử, có chút xấu hổ nghĩ. Trừ Mộ Dung La ra, bọn họ đều không có kinh nghiệm thực chiến. Trong ấn tượng hiện tại từ Liêu thủy đến Mã Túc Thủy một đường thông suốt, người đẹp đều sợ hãi rút cổ trong thành, giống như rùa đen không dám xuất đầu.

“Chẳng lẽ còn có người nào dám can đảm ngăn cản đại quân tiến lên sao?” Trường sử Triệu Tử Minh hỏi dò.

“Khi đi không có!” Lý Húc thở dài gật đầu. Hắn không biết mình phải chẳng nên nói cho mọi người biết nhiệm vụ lần này thực tế. Là dùng lời nói dối thiện ý để duy trì quân tâm? Hay là dùng phong thưởng sau khi hoàn thành nhiệm vụ để khích lệ sĩ khí? Làm sao điều động binh mã? Làm sao đảm bảo các huynh đệ bình an trở về? Trước mắt có ngàn vạn nỗi lòng nhưng không có cách nào.

“Nếu có mắt to thì tốt rồi!” Trong cơn mê man, Húc Tử lại nhớ tới Từ Mậu Công. Nhưng lúc này trước mặt lão là vô số con mắt ẩn chứa chờ mong và tín nhiệm. Trong phút chốc, hắn cảm thấy trên đầu vai truyền đến sự nặng nề.

Nếu như có Từ đại nhân, hắn sẽ an bài thế nào? Nếu đổi lại mình là Lưu Hoảng cơ, thì sẽ xử lý tình huống này thế nào đây? Nếu như là Tiết Thế Hùng, lão tướng quân thì sao? Lý Húc chậm rãi suy nghĩ, chậm rãi truyền từng mệnh lệnh xuống.

Lý Mạnh ném thử chọn lựa người thành thạo nhất đảm nhiệm thám báo, Triệu Tử Minh mang theo văn chức đi chuẩn bị quân lương, vật tư. Mộ Dung La đi chuẩn bị quân đội, thu nhận đội sĩ tốt. Lý An Viễn dẫn theo một đám người có số lượng tọa kỵ hiện nay, chuẩn bị theo giám quân đại nhân mới tới nhận chiến mã... Ngoan ngoãn chịu khó, Lý Húc Tướng xếp thành hàng mục nhiệm vụ tế hóa, phân công. Đây là lần đầu tiên hắn làm tướng lĩnh, hắn theo bản năng mà nghĩ cách làm được điều tốt nhất.

Sau khi Lý Húc trở lại quân doanh của mình được một canh giờ thì giám quân Vũ Văn chính thức nhậm chức. Với tư cách con cháu thế gia Vũ Văn, hắn quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, liền đưa tay bắt lấy một vạn năm ngàn con chiến mã thượng đẳng dưới trướng Bùi Tĩnh đại nhân., Nhìn thấy Vũ Văn thuật lại mặt mũi của đại tướng quân, Bùi Tĩnh đại nhân còn cung cấp giá năm ngàn bộ kỵ binh chuyên dụng khinh giáp, hơn một ngàn canh trường hàm cho Hùng Võ Kiêu Quả doanh, được coi là ủng hộ hành động cứu viện lần này.

“Không biết những chiến mã này có thỏa mãn yêu cầu của lang tướng đại nhân không?” Vũ Văn Sĩ ngồi ở vị trí chủ tướng, sau đó dương dương đắc ý hỏi thăm.

“Đương nhiên là đủ, Vũ Văn đại nhân thật là cao tay!” Lý Húc mỉm cười khen ngợi.

“Muốn làm một số chuyện, người nhất định phải đạt được vị trí nhất định!” Vũ Văn Sĩ nhún vai, bắt đầu thuyết phục giáo dục theo thường lệ.

Lý Húc cười cười, xoay người xuất trường đi kiểm tra tình huống chuẩn bị của các tướng sĩ. Đối phó với Vũ Văn Sĩ, biện pháp tốt nhất để hắn có thể tìm được chính là giữ im lặng. Dù sao lần này là cứu viện cha của đối phương, hắn không sợ đối phương không tận tâm.

Trong quân doanh người hô ngựa hí, đã sớm loạn hết cả lên. Không cần đi cường công Liêu Đông Thành, tất cả mọi người đều rất hưng phấn, mặc dù ngày mai đối mặt nguy hiểm có lẽ còn lớn hơn trước mắt. Truyền lệnh binh chạy như bay trong quân doanh., Đem mệnh lệnh của các tướng lĩnh cấp đưa đến mỗi góc ngách. Tên kiêu quả bình thường gia cảnh cao hứng dắt chiến mã mới tới tay, nóng lòng muốn nhảy lên lưng ngựa. Đám tự dẫn ngựa tốt đến đầu quân thì cười mắng ở bên cạnh chỉ trở., Phảng phất như mình đã được thăng cấp làm giáo viên kỹ thuật, môn sinh đệ tử đầy người. Có người dương dương đắc ý mặc giáp nhẹ của kỵ binh mới phát trên vai, đi tới đi lui khoe khoang thân hình tốt của mình. Có người trông mong nhìn thấy râu dài do các quan quân dẫn tới, hận không thể xông lên trước đánh cướp một phen...

“Ta muốn tận lực dẫn bọn chúng trở về!” Húc Tử vừa đi vừa nghĩ. Ánh mặt trời tháng sáu rất độc, phơi nắng khiến trán và mũi xương mũi của hắn có chút đau nhức, nhưng hắn lại không chịu trốn vào bóng cây, thân thể thẳng tắp, chậm rãi tuần tra trong quân đội.

“Tướng quân đại nhân!” Có binh sĩ nhìn thấy lang tướng trẻ tuổi, chủ động tiến lên thi lễ.

“Miễn lễ, mọi người tranh thủ thời gian chuẩn bị. Kỵ thuật bất tinh hoặc thể lực khiếm khuyết, chủ động nói ra với đội ngũ của mình!” Lý Húc đáp lễ, mỉm cười dần dò. Làm như vậy không tính là trưởng thành, có thể tính là trầm ổn hay không? Hắc không quá chắc chắn. Nhưng hắc muốn biểu hiện của mình giống như một tướng quân đáng để dựa vào.

“Tướng quân đại nhân thật là khí phách!” Phía sau truyền tới một âm thanh quen thuộc, khiến Lý Húc không thể không dừng biểu diễn. Là Lý Kiến Thành, Húc Tử nghe thấy câu nói đùa ấy, xoay người, nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc.

Lưu Hoảng Cơ, Lý Kiến Thành, Lý Thế Dân cùng Võ Sĩ Hoạch mấy người hiển nhiên là tự mang trần xa vội vàng chạy tới, mỗi người đều chạy đầy bụi đất. Mồ hôi màu đen trên mặt bọn họ vẽ ra vô số đường vân, nhìn từ xa giống như tiểu quỷ mới từ trong địa ngục chạy ra. Nhưng nụ cười dưới bùn nhão kia khiến người ta cảm thấy âm áp, Lý Húc sai bước nghênh đón, cùng mấy bằng hữu nhất cúi chào.

“Không nghĩ tới bộ hạ nhanh như vậy đã để cho ngươi một mình lĩnh quân xuất chinh!” Trong lời nói của Lưu Hoảng Cơ, ý vị lo lắng có nhiều hơn là hâm mộ. “Tận lực cẩn thận một chút, mấy thành thị ven đường cũng không bị đại quân đánh hạ!”

“Ta sẽ cố gắng!” Lý Húc mỉm cười gật đầu, không cho rằng Lưu Hoảng Cơ coi thường năng lực của mình. Mặc dù quan hệ của hai người trước mắt đã từ từ xa cách, nhưng sâu trong nội tâm, hắc vẫn coi Lưu Hoảng Cơ là một huynh trưởng lão luyện thành thực.

“Lúc nào có thể quơ quơ một thương thì đừng liều mạng, tuy rằng mỗi kiêu quả dưới trướng ngươi thoát nhìn to lớn thô kệch nhưng sức chiến đấu chưa chắc đã bằng được lão binh trong hộ lương quân chúng ta!” Võ Sĩ Hoạch tiến về phía trước, đề nghị.

“Cảm ơn!” Lý Húc thấp giọng đáp ứng, ánh mắt đảo qua nửa người trên của Võ Sĩ Hoạch, phát hiện áo giáp trên người đối phương, mũ giáp và vai hộ vệ vẫn treo tiêu chí của một lữ khách.” Vào trong trướng ngồi một chút, ta sẽ cho thân binh đi

lấy nước rửa mặt cho các người!” Hấn bước lên một bước kéo dây cương do Lý Kiến Thành làm thành. “Cách đây một đoạn thời gian, mọi người vừa vận đề nghị cho ta!”

“Không cần tây, trời quá nóng, lại nói, một hồi trở về còn phải làm bản!” Lý Kiến Thành lắc đầu, nhìn xung quanh một chút, phát hiện thân binh của Lý Húc cùng sĩ tốt dưới trướng đều biết điều trốn ở nơi xa, thấp giọng nói: “Có thể sớm xuất phát một khắc đã sớm xuất phát một khắc, sớm đi về sớm. Khi nào cố gắng hết sức đừng cản phía sau, nhiệm vụ lần này không dễ dàng như vậy, nói cũng sẽ không dễ lại cho người!”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Lý Húc giảm thấp giọng truy hỏi. Buổi sáng ở đại trướng trung quân, văn võ thảo luận cả buổi, nhưng không một người nói cho hắn biết nguyên nhân cụ thể đại quân muốn rút lui khỏi Liêu Đông. Mà hắn và Vũ Văn Sĩ lại không nói chuyện với nhau được, vừa rồi lại quên từ trong miệng vị Phò mã giám quân dò hỏi tin tức nội tình.

“Người tiễn chúng ta ra khỏi doanh trại, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện!” Lưu Hoằng Cơ và đám người Lý Thế Dân lục tục nhảy xuống ngựa, kẹp Lý Húc vào giữa.

Lý Húc vẫy vẫy tay về phía sau, ra hiệu cho các thân binh không cần theo tới đây. Sau đó xoay người, túm lấy cánh tay trên của Lý Thế Dân: “Nhị công tử lại rắn chắc hơn không ít, gần đây luyện võ không ít lần chịu khổ!”

“Không đối luyện với người, tẻ nhạt vô vị!” Lý Thế Dân lắc đầu thở dài, giả bộ như một thiếu niên lão luyện.

Năm người cười hi hi đi ra khỏi cửa doanh, đi vòng quanh trung quân rời xa hoàng đế bệ hạ. Ước chừng đi được chừng hai dặm, nhìn xung quanh không còn một gương mặt lạ lẫm nào đang lẩn lút, Lý Kiến Thành dừng bước chân lại., Thanh âm cực nhỏ lộ ra: “Thượng thư bộ lễ Dương Huyền Cảm đại nhân tạo phản, ngay ngày sơ tam tháng này, chuyện tình phát sinh. Bây giờ, tin tức Lê Dương, Đông đô đến nơi này đã bị ngăn chặn, ai cũng không biết bước tiếp theo phản quân chuẩn bị làm gì!”

“A!” Lý Húc cảm thấy đầu mình ong lên một cái, trong nháy mắt trước mắt hiện lên gương mặt của Dương lão phu tử. Nếu Dương Huyền cảm thấy gọi phu tử đến đây là để phụ tá tạo phản, với tính cách của phu tử, nhất định phải tận tâm cống hiến sức lực cho nhi tử cố chủ. Chỉ là giờ phút này binh lính khuynh quốc hầu như đều tập trung ở Liêu Đông, Dương Huyền cảm thấy mặc dù tạo phản, nhưng có mấy phần nắm chắc thành công?

“Lý Mật cũng dưới trướng Dương Huyền cảm, người này rất có tài năng, làm việc âm ngoan sắc bén. Nếu thằng nhãi đó cho Dương Huyền cảm ứng được chủ ý, khẳng định sẽ kiến nghị hấn lên phía Bắc tấn công quận Thiên, cắt đứt đường lui đại quân!” Lưu Hoảng Cơ nhìn bốn phía, nhỏ giọng phân tích.” Lương binh cất giữ ở Liêu Tây chỉ đủ cho đại quân ăn hai tháng, cho nên người nhất định phải chạy về sớm một chút!”

“Hoàng thượng đáp ứng trước khi ta trở về, ngài tiếp tục sai người tấn công Liêu Đông Thành!” Lý Húc mở miệng nói, nói xong mới ý thức được mình lỡ mồm. Lúc đáp ứng điều kiện của mình, chắc chắn bệ hạ đã biết tin tức quân lương không đủ. Sở dĩ ông ta không chút do dự cam đoan, sở dĩ ông ta không hề do dự, vì để cho mình an tâm mà đi đỡ lão tướng quân của Ứng Vũ kể lại. Nếu đại quân dự định sẽ không thể trở về, vì giang sơn xã tắc, hoàng đế bệ hạ cũng nhất định phải rút nhân mã trở về bức tường này. Khi đó, ba mươi vạn quân đông đúc và cả kiêu quả thần của mình lại thành tro bụi. Nghĩ đến đây, mồ hôi lạnh trên lưng Lý Húc chảy đầm đìa xuống.

“Có đôi khi hoàng thượng cũng phải nghe lời gián ngôn của bá quan!” Lưu Hoảng Cơ biết Lý Húc đang suy nghĩ gì, cười khỏ khuyên bảo hấn.” Tin tức này vốn không nên nói cho người biết, là Đường công sợ người chịu thiệt...”

“Cảm ơn Đường công!” Lý Húc chấp tay chào mọi người.

“Đừng khách khí như vậy!” Lý Kiến Thành mỉm cười trả lễ thay phụ thân. “Gia phụ cũng muốn rời khỏi Hoài Viễn trấn, Hoàng thượng tạm thời ban cho y chức vụ Thủ Tróc Sứ, để y ra Trấn Kinh Sử, điều động binh mã Tây Bắc đề phòng bọn giặc cỏ khắp nơi mượn cơ hội sinh sự!”

“Thay ta chúc mừng Đường công!” Lý Húc lại thi lễ, phi thường cao hứng chúc mừng. Thủ Tróc Sứ là một quân chức rất lớn có quyền lực, có thể điều động các phương phụ cận các nơi binh mã. Nhìn từ an bài của hoàng thượng, nghi ngờ của hắn đối với Lý gia đã chậm rãi suy yếu đi. Tiếp tục như vậy, cuộc sống của cả nhà Đường công sẽ càng ngày càng khá hơn.

“Gia phụ nói, nếu như tương lai con cần, có thể tùy thời đến phát triển tìm người!”

“Chờ từ Liêu Đông trở về, ta sẽ tới nhà chúc mừng thế bá!” Lý Húc hướng mọi người bảo đảm. “Mấy người các ngươi cũng phải cẩn thận...”

“Chúng ta khẳng định sẽ an toàn hơn ngươi! Tiểu tử ngươi, ha ha!” Lưu Hoàng Cơ đảm bảo vai Lý Húc, trong giọng nói không khỏi tiếc nuối. Đối với việc Húc Tử rời đi, đến giờ hắn vẫn chưa thể bỏ qua.

“Ta cố gắng không để Đường Công mất mặt chính là được!” Lý Húc cười cười, đem xấu hổ che giấu đi. Bây giờ không phải lúc nói những chuyện đáng tiếc này, hắn cần phải tận lực tìm hiểu tình huống Trung Nguyên. Gia đình Dương phu tử trong tay phản quân, nhà Từ Đại Nhãn cũng cách Lê Dương không xa.” Dương Huyền cảm thấy trong tay lấy đâu ra binh lính? Lại có thể uy hiếp đến Đông Đô an toàn?”

“Binh lính gì chứ, đều là thuyền phu trên kênh đào, còn có lương thực dân tráng. Mọi người đều nói, nếu như ba mươi vạn binh sĩ phủ năm ngoái đều ở đây...” Võ sĩ do dự một chút, theo thói quen nuốt nửa câu còn lại vào bụng.

Nửa câu tin tức đối với Lý Húc mà nói đã đủ rồi. Nếu như năm ngoái ba mươi vạn binh lính phủ kia không chôn xương Liêu Đông, bất luận kẻ nào cũng khó lay động căn cơ của Đại Tùy. Nhưng bây giờ thì khác, dưới trướng Hoàng thượng cũng là một đám nông phu, trong tay phản quân lâm thời chiêu mộ được.

Nếu như mình là Dương Huyền cảm giác, chắc chắn sẽ chặn đại quân ở ngoài tường thành. Trước đó có phản quân, sau lưng có người đẹp, trăm vạn đại quân ai cũng muốn chạy

thoát! Lý Húc cảm thấy trái tim mình càng ngày càng lạnh, nặng trĩu rơi thẳng xuống. Đột nhiên, hắn nhớ tới một người, phảng phất sau mưa thấy được ánh mặt trời, mặt mũi vui mừng.

“La Nghệ tướng quân ở Vụ Châu, hoàng thượng hai lần đông chinh, đều không đem Hồ Bí thiết kỵ ra!” Hắn thấp giọng kêu lên, giống như phát hiện được bí mật động trời nào đó.

Năm ngàn thiết kỵ kia có thể nói là toàn bộ đội quân tinh nhuệ nhất Đại Tùy, có bọn họ ở đây, Dương Huyền cảm thấy chưa chắc dám đi lên phía Bắc.

“La Nghệ?” Mọi người đồng thời ngậy người, trên mặt đồng thời lại đồng thời hiện lên vẻ vui mừng. Một ngựa ở phụ cận quận Miêu là chiến trường tốt nhất, cụ trang thiết kỵ Đại Tùy phát huy uy lực. Dương Huyền cảm thấy trong tay đều là nông phu chưa được huấn luyện, nếu như mang theo nông phu võ trang vừa rồi đi chọi cứng với đám thiết kỵ Đại Tùy Hồ Bí, bất kể nhân số hai bên kém bao nhiêu, chờ đợi hắn đều là kết cục đầu rơi máu chảy.

“Ta sẽ mời Đường công đem phân tích của ngươi chuyển tấu cho hoàng thượng!” Lưu Hoằng Cơ cao hứng cam đoan. Hắn lắc đầu, phát hiện trong lúc vô tình Lý Húc hình như lại lớn lên rất nhiều.

“Có điều kiện này, đại quân không cần phải rút lui vội vã như vậy!” Lý Thế Dân nhìn thấy đám Húc Tử không lớn hơn mình bao nhiêu, mặt đầy vẻ khâm phục. “Ngươi nhất định phải bình an trở về, ta còn phải xin ngươi dạy ngựa bắn!”

“Nhất định không phụ kỳ vọng của nhị công tử!” Lý Húc dùng sức ôm bả vai thế dân, vừa cười vừa nói.

Mọi người đồng thời cười to, trong lòng đều cảm thấy tình hữu nghị đang lưu động. Lý Kiến Thành, Lưu Hoằng Cơ, Lý Thế Dân, võ sĩ Côn Bằng lần lượt nhảy lên lưng ngựa, quay đầu ngựa lại hướng mặt trời lặn.

“Nhị muội vốn dĩ cũng nghĩ tới việc sông đưa muội, nhưng muội ấy lâm thời có chuyện không thể thoát thân được!” Lý Kiến Thành thúc ngựa lượn lờ, thấp giọng thay người truyền

lời.” Nàng ta nói chúc muội một đường bình an, sớm ngày trở về!”

Dứt lời, hấn giật dây cương, dẫn đầu chạy ra ngoài.

“Uyển Nhi?” Lý Húc phảng phất nhớ lại cái tên này trong trí nhớ, thì thảo lắm bầm. Uyển Nhi hiện giờ thế nào rồi, nàng phải xuất giá không? Cảm giác trong lòng nhu hòa, có chút đau đớn, càng nhiều hơn là bỏ qua tiếc nuối.

“Ta quên mất huynh đệ sẽ chuyển cho ngươi một kiện đồ vật!” Võ Sĩ Hoạch đi theo mọi người hơn trăm bước, lại tìm cái có đem chiến mã kéo về. Lát nữa nhìn lại không một ai theo mình quay về, hấn từ trên chiến mã cúi người, ghé sát bên tai Lý Húc nói: “Uyển Nhi tháng sau kết hôn, Sài gia đã phái người tới đón.”

Hấn ngẩng đầu, nhìn gương mặt không chút gợn sóng của Lý Húc: “Uyển Nhi nhờ ta chuyển cho ngươi một câu, nàng nói, xưa nay nàng chưa từng tức giận với ngươi!”

“Ta biết! Thay ta chúc mừng nàng!” Lý Húc mở miệng, vui vẻ nở nụ cười. Mãi đến khi Võ Sĩ Hoạch chạy thật xa, nụ cười của hấn vẫn còn đọng trên mặt.

Dưới ánh tà dương, lòng người thiếu niên như thu thủy.

Tửu đồ: Có chút việc gấp phải xử lý, từ ngày mai bắt đầu ngừng đổi mới năm ngày. Cuối tuần sau tiếp tục cố gắng. Rất xin lỗi mọi người chờ, đồ uống cam đoan mỗi lần sau khi bắt đầu sẽ cập nhật không ít hơn bốn ngàn chữ. Trước mắt đặt hàng số, hắc hắc, bí mật, dù sao cũng không đến hai ngàn. Sau hai ngàn, tửu đồ khẳng định sẽ giữ lời.

Chương thứ hai Hồ Sồ (Bốn lượt)

Người ngoài cửa sổ hô ngựa khàn giọng, “Có chuyện gì sao! Chẳng qua là chuyển nhà đi nghiên cứu, lại biến thành tư thế như xuất binh đánh giặc! Về phần, động tĩnh lớn như vậy!” Uyển Nhi trong lòng, kim thêu lại lộn xộn, xuyên thấu qua băng vải, đâm thẳng vào ngón tay nàng. Huyết châu cùng nước mắt đồng thời lăn ra, nàng ném dây lưng, ủy khuất vươn ngón tay về phía bờ môi, vừa định dùng miệng đi mút vào, bên cạnh lại đưa tới một cái khăn tay trắng nõn.

“Tỷ, ta đến giúp tỷ!” Chủ nhân của chiếc khăn tay mang theo vài phần ngây thơ kêu lên.

“Lấy ra, ai dùng ngươi hiến ân cần!” Lý Uyển Nhi lớn tiếng nổi giận nói, nguyên nhân giống như chủ nhân cụt tay đều đến từ khăn tay.” Thị kiểm, ra ngoài cửa hô một tiếng, bảo bọn họ làm ít động tĩnh một chút. Làm việc biết làm, sẽ không làm việc, cút ngay!”

Nửa câu sau nàng ta là hướng về phía thị nữ ở cửa ra vào nói, chưa từng thấy tiểu thị nữ nào đáp ứng một tiếng với chủ nhân đoàn người như vậy, như con chuột bị dọa dấn sát vào chân tường chạy ra ngoài. Rất nhanh, tiếng ồn ào trong sân liền ngừng lại, cùng lúc đó, trong phòng lại truyền đến tiếng nức nở nhỏ.

Uyển Nhi quay đầu lại, có chút lúng túng nhìn nàng cùng cha, dị mẫu muội muội Lý Tích của mình. Kính Nhi tuổi còn nhỏ hơn thế dân một tuổi, vừa mới được phụ thân sai người từ quê đón đến Hoài Viễn trấn, cả người còn đắm chìm ở trong sự hưng phấn đoàn tụ với người nhà mình. Nàng không nghĩ tới dị mẫu tỷ tỷ một mực đối với mình không tệ lắm đột nhiên trở nên lạnh như băng., Bất luận mình dùng cách nào để nhắc ý tiếp đón, đều không chiếm được chút sắc mặt tốt đẹp nào của đối phương. (Chú giải đồ đã thay đổi, tốc độ cực kỳ lý tưởng. Thỉnh mọi người cố gắng tập trung đọc bản chính thức, rượu đồ thập phần cảm tạ)

Hương vị máu tanh tràn ngập trong miệng, Uyển Nhi dùng sức mút ngón tay, không biết nên nói một câu như thế nào để an ủi muội muội. Nàng không phải cố ý muốn thương tổn Kính Nhi, nàng có thể thề với trời., Cho tới bây giờ mình cũng chưa từng ôm tâm tư khi dễ muội muội. Mặc dù là có chủ tâm khi dễ, cũng không ai có thể làm gì được nàng. Cùng là con gái của Đường công, thân phận của con trai đang xuất sắc khác nhau như trên trời dưới đất, không có người vú già nào đui mù vì một đứa con gái thứ xuất báo cáo bất bình trước mặt Đậu phu nhân, Lý Huyền Nhi cũng sẽ không có dũng khí trước mặt phụ thân báo cho tỷ tỷ.

Tay Lý Tích rất khéo, Mẫu Đơn nàng thêu ra bị nước mắt thấm ướt, sau đó càng lộ ra vẻ kiêu diễm. Đó là áo cưới mới của Lý Uyển Nhi, ở bên nhà tập tục, nếu như áo cưới của tân nương tử do tỷ muội mình thêu trên tay., Nó sẽ phù hộ cho nàng hạnh phúc cả đời, nhẹ nhàng lau đi nước mắt, ngón tay nhỏ nhắn trắng nõn của nàng tiếp tục xuyên qua trên thái dương, trong phòng không còn tiếng nức nở, nhưng mỗi lần kim may đâm xuống, đều giống như đâm vào trên ngực Lý Uyển Nhi.

“Ta, ta không cố ý. Ta chỉ là thấy phiền trong lòng!” Uyển Nhi đến bên cạnh muội muội, nhẹ nhàng ôm lấy bả vai của nàng. Hành động này rõ ràng tỏ ra thân phận tốt nhưng làm cho Ngọc nhi sợ tới mức thân thể run rẩy một chút, sau khi vững tin không có bị thương tổn gì thì đôi mắt tràn đầy hơi nước mới chậm rãi quay lại.

“Tỷ tỷ không cố ý, muốn xuất giá, trong lòng loạn, nguoi chớ để ở trong lòng.” Lý Uyển Nhi miễn cưỡng bộ dáng tươi cười, trong lòng không khỏi cảm thấy ủy khuất. Kính Nhi được phụ thân đưa đến để chuẩn bị mượn sức tiểu tử ngốc đầu kia., Đồng bạn sau khi thể dân luyện võ chính là nàng. Nếu không phải hoàng đế hạ lệnh đột nhiên hạ chỉ lệnh phụ thân đi tọa trấn thái dương, mà tiểu tử ngốc kia cũng vừa vặn đi Mã Túc Thủy, lúc này nàng đã giống mình lúc đó, vui vẻ nhìn thiếu niên tóc đen mồ hôi như mưa.

“Ta biết, nhị tỷ là không nỡ phụ thân cùng đại nương!” Lý Tích Nhi cười cười thiện ý, lại giơ tay xoa xoa khóe mắt. Trước khi đến đây, mẫu thân đã mất đi sự sủng ái của mẫu

thân không ngừng dặn dò., Lệnh cho nàng không nên phát sinh xung đột với mấy vị ca tử tử chính thức.” Mẹ biết yêu cầu như vậy làm oan ức cho con, nhưng đây là mạng của con. Ai bảo con lúc đầu thai phải nhận mẹ chứ! Cha con có thể ở trong mười mấy huynh đệ tử muội đột nhiên nghĩ tới con, đã là tạo hóa của con, con phải trân trọng, tuyệt đối đừng tự mình không lên được mặt bàn!”

Vì biểu hiện có thể lên đài, nàng nhất định phải cẩn thận mọi chỗ, không thể đi nhầm bước nào, nói sai một câu. Lúc người khác cười, nàng phải cười theo., Người khác không vui, nàng cũng không thể lộ ra nửa điểm tư thái vui vẻ. Về phần phụ thân vì sao đột nhiên bắt đầu câu nệ mình, Lý Quỳnh Nhi cũng không dám hỏi. Nữ nhi thứ xuất còn có thể có gì yêu cầu xa vời, có thể ở trong lòng phụ thân chiếm được vị trí lớn như vậy, đã là phúc phận nhiều năm tu được.

“Không riêng gì luyện tiếu, dù sao trong lòng rất loạn, thoáng cái trở nên trống trơn, lập tức lại sung mãn!” Uyển Nhi thở dài, thấp giọng nói ra.

“Ta nghe người ta nói “Ngọc nhi cẩn thận nhìn xung quanh một chút, phát hiện sẽ không có người nghe lén, đề thấp thanh âm để lộ với tử tử. ” Sài công tử rất anh tuấn, văn võ song toàn, đã từng là một trong những cánh tay tín nhiệm nhất của Thái tử điện hạ! Năm đó theo Thái tử điện hạ ra ngoài săn bắn, từng tay không đánh chết một con hổ!”

Khó được tử tử có thể nói tâm sự với mình, tiểu cô nương lập tức đem ủy khuất trong lòng ném lên chín tầng mây. Dưới đôi mắt to trong veo, khuôn mặt nhỏ nhắn biến thành màu sắc như hoa đào, phảng phất người lập tức xuất giá không phải là Uyển Nhi, mà là chính nàng.

“Không nên nghe người khác ăn nói lung tung!” Cánh tay Uyển Nhi siết chặt, siết cho muội muội nhe răng nhếch miệng. Đây không phải là phương thức nữ hài tử nên biểu đạt tình cảm, nhưng lại làm cho trong lòng Kính Nhi đột nhiên trở nên rất ấm áp. Tiểu cô nương dựa vào tử tử, ngẩng mặt lên nói: “Nhưng người ta đích xác đều nói như vậy, còn nói Nhị tử và

Sài công tử là lang tài nữ sắc, tựa như Kim Đồng Ngọc Nữ dưới trướng Tây Vương mẫu!”

“Người đã bao giờ thấy Ngọc Nữ chỉ biết vung đao chém thương, đuổi không được kim chỉ hay sao?” Lý Uyên Nhi phì cười một tiếng, hỏi ngược lại. Nàng có chút hâm mộ muội của mình, tiểu cô nương ngây thơ hồn nhiên, còn có tuổi tác tràn ngập ảo tưởng đối với hôn nhân. Mà bản thân, suy nghĩ của nàng lại hoàn toàn là sự thật! Chỉ trong thoáng chốc, Uyên Nhi phát hiện mình có chút già, dường như già hơn tuổi thật rất nhiều so với mình. Nụ cười lại từ từ đọng lại trên mặt nàng, từng chút một đông kết thành băng.

“Nhị Kỵ Uyên tỷ, tỷ làm sao vậy?” Lý Quỳnh nhay cảm cảm được tâm tình của tỷ tỷ biến hóa, trong đôi mắt tinh khiết tràn ngập bất an.

Đó là một loại ánh mắt khiến Uyên Nhi không đành lòng tổn thương, mặc dù nghĩ đến một chuyện, nàng đau lòng đến mức hận không thể tìm người đánh tới đánh một trận. Trọng Kiên đại ca muốn cưới nàng, Trọng Kiên đại ca muốn bảo vệ nàng cả đời! Nhưng Trọng Kiên đại ca lúc đó rõ ràng đã đáp ứng muốn bảo vệ ta, hắn nói không giữ lời! Hắn...

Uyên Nhi cảm thấy trong lòng tức giận, nước mắt không chịu được lăn xuống. Nàng vươn tay, dùng sức lau hai cái, thuận tiện áp chế nguồn nước mắt. Vị mặn xèo lại theo lỗ mũi chảy ngược vào yết hầu, khiến cho miệng đầy mùi vị đắng chát, phảng phất vừa mới uống một chén lớn nước mắt.

“Nhị tỷ, tỷ không thích Sài công tử thật sao?” Lý Quỳnh Nhi bị dọa đến choáng váng, co người lại, bất an truy vấn.

“Ta lại chưa gặp hắn, sao có thể nói là thích hay không thích!” Lý Uyên Nhi lắc đầu, thở dài một tiếng. Thích thế nào, không thích thì làm thế đó đi., Chẳng lẽ mình còn có thể ở ngay lúc mấu chốt này dựng thẳng cường địch cho Lý gia sao. Hôn sự này có vô số địa vị như phụ thân chứng minh, nếu như bất cứ bên nào hủy hôn, nam nữ hai nhà đều sẽ kết hạ cừu oán không giải được. Mà Lý gia vừa mới từ trong đáy cốc bò ra ngoài, không cho phép lại trêu chọc bất cứ phiền toái gì nữa.

Lui vạn bước thuyết phục, mặc dù phụ thân thật sự thương yêu chính mình, chủ động đi giải trừ hôn ước này thì có thể làm được gì chứ. Lý Uyển Nhi nhìn đám mây trôi nổi ngoài cửa sổ, thấp giọng thở dài. Cái tiểu tử nông thôn ngày thơ kia cho tới bây giờ cũng không nói hấn yêu thích mình, mình cũng không biết mình có thích hấn hay không.

“Thì ra Nhị tỷ đang lo lắng!” Lý Tích tự cho là thông minh suy đoán: “Không cần sợ, nữ tử xinh đẹp như Nhị tỷ, có ai lại không thương tiếc. Huống hồ cha thương người như vậy, hấn cũng sẽ không để người gả cho một gia hỏa không có tiền đồ!”

“Tiểu súc sinh, đừng đoán lung tung, chờ người trưởng thành sẽ rõ!” Uyển Nhi vươn ngón tay, đâm nhẹ lên trán muội muội một cái.

Lớn lên, từ này thì ra là ước mơ của bản thân. Hiện tại lại phát hiện, lớn lên cũng không phải là chuyện làm cho người ta vui vẻ. Nếu như mình là Kính Nhi tuổi này., Lại có rất nhiều thời gian có thể tiêu xài. Gia hỏa ngày thơ kia cũng sẽ có thời gian nhiều để suy xét xem hấn có thích mình hay không, cũng sẽ có đủ thời gian để kiến công lập nghiệp. Chờ đến khi cánh chim của hấn đầy đủ đến lúc có thể độc hưởng một vùng trời xanh, thì sự tình của hai người kia lại có thể có thêm một loại lựa chọn khác.

Nhưng bây giờ, hấn lại xa xa không lớn lên. Mà mình đã mười bảy tuổi, đã đến tuổi không thể không lập gia đình. Hấn có thể tiếp tục u mê mê mê, mà thanh xuân của mình lại rút cuộc tiêu hao không nổi.

Lý Uyển Nhi đột nhiên cảm thấy ông trời thật không công bằng, thật không công bằng. Nam nhân đến mười tám tuổi còn có thể xưng là thiếu niên, nữ nhân đã đến mười tám tuổi chưa gả một chữ già. Nàng lại một lần nữa mang theo vài phần hâm mộ nhìn về phía Kính Nhi, lại phát hiện muội muội đang chống má, vẻ mặt đầy ước ao suy nghĩ việc trong lòng.

Nàng đang hy vọng lớn lên! Uyển Nhi nhạy cảm suy đoán. Nàng cảm thấy trong lòng có chút bi thương, ần ần lại cảm thấy có chút hâm mộ. Dùng ngón tay vuốt qua mái tóc dài trơn tuột của muội muội, Uyển Nhi thấp giọng hỏi: “Tiểu Thiên,

mấy năm qua muội đã học võ chưa, có biết cưỡi ngựa hay không?”

“Ách!” Lý Tích từ trong ảo tưởng lấy lại tinh thần, hoang mang rối loạn đáp: “Chưa, chưa học qua. Mẹ nói nữ hài tử tập võ sẽ khiến đầu ngón tay biến lớn, khung xương biến lớn!” Nàng nhìn tỷ tỷ, đột nhiên ý thức được lời này nói quá lỗ mãng, lại không kịp chờ được bổ cứu nói: “Ta nói tỷ tỷ sau khi tập võ còn dễ nhìn hơn, nương không cho phép ta so với muội!”

“Đứa nhỏ ngốc này!” Lý Uyển Nhi bị lời nói của muội muội chọc cho buồn rười rượi, vuốt ve tóc của đối phương thờ dãi.

“Nhưng đi tới Hoài Viễn trấn, đại ca cùng nhị ca lại không bắt ta luyện võ. Bức ta phải co đầu ngón chân, đá chân, mỗi một lần đều khiến cả người đau đớn!” Lý Tích thè lưỡi, dí dỏm oán giận: “Nhưng mà, luyện xong võ rồi, trong lòng quả thực rất thoải mái, lúc ngủ ngay cả mộng cũng không làm!”

“Người về sau cố hết sức đặt tâm tư lên trên luyện võ!” Uyển Nhi bắt được bàn tay muội muội, trong lời nói tràn đầy yêu thương. Hai tay rất mềm mại, hoàn toàn không có lực đạo trên ngón tay mình. Nếu như đi xách đao động thương, chỉ sợ không đến một canh giờ liền có thể mài chảy máu.

“Sau này người cố gắng luyện võ, cái này đối với hạnh phúc tương lai của người rất trọng yếu!” Uyển Nhi nhìn khoe mắt mờ mịt của muội muội, thấp giọng dặn dò. cười một cô bé dịu dàng như vậy cả đời hẳn là sẽ rất hạnh phúc đi. Nụ cười trên mặt nàng càng ngày càng đậm, phảng phất như lại một lần nữa nhìn thấy con ngựa đen đang bay nhanh dưới ánh mặt trời.

Vào mùa xuân năm đó, ngựa đen lướt qua, từng có trêu hoa rơi đầy đất.

Từ đó: ngừng nghỉ nghỉ, tiếp tục cập nhật.

Chương thứ hai Hồ Sồ (Bốn lượt)

Cưỡi ở trên lưng Hắc Phong, Lý Húc được bọn thị vệ ôm nhau đi về phía đông.

Đại quân đi chính là con đường mà năm ngoái đội hộ lương đi bằng ngựa mạ nước. Kinh nghiệm chứng minh, bởi vậy đường đi đến ngựa mạ nước ngắn nhất, thế núi trên đường cũng bằng phẳng nhất. Không tiện ở chỗ có mấy thành thị cùng sơn trại trên đường còn bị mỹ nhân cao giọng khống chế, xuất phát từ sợ hãi đối với Tùy quân trả thù, mỹ nhân bên trong có chung một mối thù địch, dùng mạng vệ bảo vệ thành trại an toàn.

Kiều Quả doanh bày ra một tư thế tiên công oai phong bức người, nghênh ngang tiến về phía trước. Có đôi khi, bọn họ thậm chí cố ý buông lỏng đề phòng, dụ dỗ những câu cao Thủ quân xinh đẹp trên đường ra khỏi thành công kích. Nhưng cao giai Thủ lĩnh đều là các thủ vệ ở trường cương., Từ đám người ngựa ngoài thành tạo nên bụi mù, bọn họ có thể đoán được số lượng quân địch ít nhất phải hơn hai vạn. Đã chiến với hai vạn kỵ binh đang nổi danh, nên mỹ nhân sẽ không ngu xuẩn lựa chọn như vậy. Do đó, từ thành Liêu Đông đến Ô Cốt Giang, Hùng Võ Kiêu Quả doanh một đường thẳng tiến không trở ngại.

Khi còn ở quê cũ, các kiêu quả đã không phải đèn cạn dầu. Hành quân đêm đầu bởi vì sợ bị địch nhân chặn giết, kỷ luật quân sự còn có thể bảo trì. Buổi chiều ngày hôm sau khi đi ngang qua Bạch Nhai thành, quân đội Câu Cao Thủ Quân không dám ra khỏi thành ngăn trở., Để cho lòng cảnh giác của bọn họ giảm bớt đi nhiều. Ngày thứ ba, toàn bộ doanh từ trước đến giờ chưa gặp nửa địch nhân, kiêu ngạo của đám kiêu quả lập tức tăng vọt. Đến sáng ngày thứ tư, đại bộ phận người bắt hảo đều triệt để bại lộ. Có người đặt trên bình nguyên mà không đi đường nào không đi., Cố ý phóng ngựa giẫm cao một câu mỹ nhân, đó là hoa mẫu chưa kịp thu hoạch. Có người đi ngang qua thôn xóm không người, thuận tay phá hủy khung cửa nhà dân, đẩy ngã tường sân. Còn có nhân tạo cơm không quá mất đi mỗi lửa, đem hoa mẫu xung quanh trồng một đồng

lớn. Nếu là trồng trọt, quân pháp quan các cấp đều theo bản năng làm như không thấy.

Thấy các trưởng quan không quan tâm mình phá hỏng đồ vật như thế nào, đám kiêu quả càng muốn làm gì thì làm. Tới buổi chiều ngày thứ tư, nơi đại quân đi qua thường không sót lại thứ gì., Từ xa nhìn lại, tình cảnh kia so với dịch châu châu còn thảm hơn gấp mười lần. Ngày thứ năm, có một số công chức cấp thấp cuối cùng chịu không nổi dày vò lương tâm, mời hùng vũ lang đại nhân chú ý hành động ước thúc thuộc hạ. Mọi người tận tình khuyên bảo đạo lý với Lý lang trẻ tuổi được đặc chỉ., Nói cho hắn biết dưới thiên hạ, hắn không phải vương thổ. Đám mỹ nhân đào tẩu cao một câu, theo lý mà nói, đó cũng là con dân của thánh nhân, hoàng đế Đại Tùy thánh nhân, bệ hạ, nhân nghĩa thầy không thể phí phạm bọn họ như vậy. Lời trung thành này thật lòng nói ra., Lang tướng đại nhân gật đầu lia lịa, nhưng gật đầu thì gật đầu, Lý Lang Tướng vẫn làm như cũ không thấy sự hung ác của đám kiêu quả. Có người tức giận nên trực tiếp phản ánh vấn đề đến chỗ Giam quân Vũ Văn, Vũ Văn Giám quân hình như cũng không muốn để ý tới chuyện này, chỉ là kéo dài tiếng hỏi ngược lại một câu: “Các người đã cho rằng Cao mỗ là con dân Đại Tùy, sao bọn hắn không hòa theo hoan nghênh Vương sư?”

Người nghe không khỏi cứng họng, bọn họ đích xác không cách nào trả lời nghi vấn của Vũ Văn giám quân. Có mấy tên nhân lúc khe hở muốn “có chỗ làm” thậm chí vạ phần thất vọng, bọn họ đập nát đầu cũng không nghĩ ra, Vũ Văn đại nhân sao lại cùng người của Lý gia đi chung một cái quần? Hai bên rõ ràng là thâm cừ đại hận sao, sao lại âm thầm cấu kết nghiêm mật như thế?

Vũ Văn sĩ không quan tâm người khác muốn nghĩ gì. Hắn không phải là Lý Húc, bất kể là trong số văn chức cấp thấp hay võ tướng kia có tâm tư gì, cũng không thể di chuyển con rử của hoàng đế bệ hạ mảy may., Đối với hoa mầu mỹ nhân câu cao bị chà đạp thôn xá, Vũ Văn Sĩ và Lý Lang Tướng càng thêm hứng thú. Trải qua quan sát liên tục vài ngày, hắn phát hiện Lý Húc trưởng thành hơn so với năm ngoái nhiều, xử lý vấn đề cũng cay độc hơn nhiều., Cho tới bây giờ, hành

động của Lý Lang không lưu lại nhược điểm nào cho người khác. Tuy trải qua một phen bị đám kiêu quả chà đạp so với phóng hỏa thiêu đốt không tốt hơn bao nhiêu, nhưng ước thúc thuộc hạ không nghiêm cùng với cố ý phóng hỏa tàn hại dân chúng là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Sau việc này, bọn Ngôn quan dù muốn buộc tội Lý Húc, tội danh do do La Tạo dệt ra cũng không cách nào khiến hắn bị thương gân động cốt.

“Cuối cùng thì tiểu tử này cũng hiểu rồi!” Nhìn Lý Húc đang hành quân cách mình không xa, Vũ Văn Sĩ và Cảm khái vạn phần. Cổ Ngưu Vân: Sĩ biệt ba ngày thay đổi cách nhìn, nhưng từ ngày đó được chọn làm giám quân cho đến bây giờ., Cùng Lý Húc chỉ có mấy canh giờ chưa gặp mặt, mà trên người đối phương phát sinh biến hóa cực lớn, lại làm chính mình không dám tin vào cùng một người. Thiếu niên trước mắt này không còn là xúc động kia., Sự nhiệt tình sau khi sinh ra, hắn đã dần dần trở nên bình tĩnh, trở nên thế sự, khéo léo. Những cử chỉ thành thực này lại không che đi sự sắc bén của hắn.” “Có lẽ hắn còn chưa học được cách che đây!” Vũ Văn Sĩ cùng một phía tình nguyện nghĩ. Bây giờ trong mắt hắn, Húc tử giống như một thanh cương đao đã khai đao, vô luận che đây thế nào cũng không che được trên phong nhận phát ra quang mang lẫm lẫm.

Ba ngày qua, Vũ Văn Sĩ quan sát từ các góc độ của Lý Húc. Từng góc độ một., Điều làm cho hắn cảm thấy gia tộc của mình cần phải gia tăng thể đánh bạc thêm lần nữa. Hơn hai tháng trước, phương thức bảo đảm an toàn của gia tộc Vũ Văn gia khiến cho Hoàng thượng tăng lên chức quan của đối phương chẳng qua là vì làm cho Lý Uyên không có năng lực không chế thiếu niên này nữa. Bây giờ, việc Vũ Văn gia cần làm lại là một lần nữa khoát dây cương cho con hổ con đã rời khỏi tay Lý Uyên.

Liên tiếp ba ngày, Vũ Văn sĩ và phát hiện Lý Húc rất ít nói chuyện. Ngoại trừ giao cho mấy tướng lĩnh tâm phúc nhiệm vụ hằng ngày, cũng ở mấy nơi hiểm yếu lưu lại năm trăm đến một ngàn sĩ tốt trấn giữ bên ngoài, trước mắt cái miệng lang tướng trẻ tuổi này hầu như là đóng chặt. Trên mặt cũng biểu hiện vẻ mặt cùng hai mắt, hắn thời khắc nào cũng đang trầm tư. Ngẫu

nhiên lắc đầu., Có lẽ trong mắt thả ra chút ánh sáng hưng phấn, tức là hấn lại hiểu thấu đáo huyền cơ gì đó, hoặc đối với hành động tiếp ứng lần này lại có diệu kế gì đó. Nhưng cụ thể đối phương nghĩ tới điều gì, Lý Húc không nói, Vũ Văn Sĩ cũng không tiện truy vấn.

Nếu như giờ phút này Vũ Văn Sĩ có thể nhìn thấy suy nghĩ chân thực trong nội tâm Lý Húc, hấn tuyệt đối sẽ tức giận đến hộc máu tại chỗ. Trên thực tế, trong vòng ba ngày, Lý Húc muốn quân vụ toàn bộ cộng lại cũng không mất hai canh giờ. Hơn nữa, hấn còn đang nghĩ tới câu nói lúc Võ Sĩ Diêm Lâm đi rồi, “Nàng nói, cho tới bây giờ nàng chưa từng sống qua khí của người!” Mặc dù chỉ là một câu ngắn ngủi, nhưng lại làm Lý Húc vô cùng thương thức.

Húc Tử biết, mình cho tới bây giờ cũng chưa từng trách Uyển Nhi. Cho dù hấn có một vạn phần nắm chắc rằng tương lai mình có thể trở nên nổi bật, có thể bá đại tướng quân, phong Vạn Hộ Hầu, hấn cũng không có tư cách để một nữ tử cả đời hạnh phúc chờ đợi ngày mình thành công. Thanh xuân của nữ hài tử rất ngắn, chờ chút nữa sẽ già đi. Phân trách nhiệm này, Húc Tử tự biết không cách nào gánh vác nổi, cũng không gánh vác nổi.

“Ta thật sự thích Uyển Nhi sao? Như yêu thích Đào Thuộc thoát tơ vậy?” Lý Húc bỏ ra thời gian thật dài, mới đưa ra đáp án đầy đủ cho mình. Năm đó ở bên bờ Nguyệt Nha hồ, lúc biết mình không chờ được Đào Ngột thoát tơ nữa, hấn nhớ rõ bản thân cảm thấy là đau lòng muốn chết. Cái loại tư vị khắc cốt minh tâm này., Cho đến bây giờ còn khiến người ta không thể quên. Mỗi lần nhớ lại, như bị người ta dùng ngựa đâm mạnh vào ngực, từ đáy lòng đến toàn thân đau đớn. Nhưng đối với việc Uyển Nhi xuất giá., Lý Húc trong lòng lại có một cảm giác bất đồng. Không phải đau, cũng không oán, chỉ là có cảm giác thất vọng thật sâu, giống như thất vọng khi thấy kẹo bị người ta cướp đi.

Uyển Nhi khác với bất kỳ cô gái nào hấn từng gặp, nàng xuất thân từ hào môn, rộng lượng, thành thực, có lúc tùy hứng, nhưng nhiều lúc lại giống phụ thân hấn cơ trí quyết đoán, khí độ hùng hồn. Nữ tử như vậy từ ngày xuất hiện đã nhất định

hấp dẫn Húc Tử lớn lên ở một tầng khác, nhưng lúc này Húc Tử đã dần minh bạch, bị hấp dẫn và có năng lực có được, thật ra là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Hắn trên lưng ngựa dần dần tiêu sái, ánh mắt cũng không còn mê mang. Hắn biết, mình nhất định phải nắm chặt thứ trước mắt, mới có thể yêu cầu xa vời tương lai. Trước khi mình chân chính đạt đến một vị trí nào đó, có vài thứ, nhất định là một loại xa xỉ.

Nhưng khoảng cách với loại xa xỉ này đã không còn xa nữa, mùa thu ba năm trước chính mình nhìn Hoàng đế bệ hạ. Nhìn Đại tướng quân, Đại Thượng Thư trong truyền thuyết, tựa như hiện tại ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm đen dần dần, xa xôi., Không chỉ không chân thực. Khi đó, hoàng đế bệ hạ trong mắt mình, nói một câu đại nghịch bất đạo, quả thực là một tên phá gia chi tử, hồ đồ. Hoa Viên đầy đầu óc cũng mập, không một tên nào có được trí tuệ cùng viễn kiến., Mình đã dần dần tới gần tinh không này, nhìn càng rõ ràng, càng cẩn thận. Những hành động lúc trước tưởng rằng là hồ đồ, trên thực tế sơ tâm chưa hẳn hồ đồ. Mà những hành vi tâm thường kia, thường thường đều bao hàm rất nhiều huyền cơ. Chỉ là những người này nhìn như nhẹ nhàng băng quơ nhất cử nhất động, đối với dân chúng dân chúng đều là sinh tử quan trọng. Cho nên., Húc Tử biết rằng mình không thể quay đầu lại đi làm một bách tính nữa, hắn muốn xâm nhập tinh không kia, giống như năm đó Từ Đại Nhân nói, phải ở nơi đó thành lập gia tộc của mình. Như vậy, hậu nhân của mình sẽ không bởi vì tâm huyết của một quan viên nào đó mà đi xa, những khổ nạn đã từng trải qua kia, sẽ vĩnh viễn không được lặp lại trên người hậu nhân của mình.

Sau khi trời hoàn toàn tối đen, Lý Húc lệnh cho toàn quân hạ trại ở trong một sơn cốc. Hắn không thể đi quá nhanh, binh pháp có mây, ngàn dặm xung kích, chắc chắn sẽ dâng lên tướng quân. Hắn chỉ là một tiểu lang tướng, không dám mang theo thuộc hạ mạo hiểm xông lên đại tướng quân.

Mệnh lệnh này khiến toàn quân hoan hô cho hắn, cho tới bây giờ, trừ một số ít tướng lĩnh tâm phúc ra, đại đa số các kiêu quả còn chưa biết mục đích cuối cùng chuyến đi này của bản

quân là gì. Hành quân du sơn ngoạn thủy mấy ngày nay rất vui vẻ, cũng khiến cho người ta hết sức mệt mỏi. Bởi vậy, có thể nghỉ ngơi một chút, vừa đi vừa chơi vừa là nguyện vọng lớn nhất của bọn họ.

Duy nhất không tán thành mệnh lệnh của Lý Húc là Vũ Văn Sĩ, hần lần đầu tiên sai khiến chức trách giám quân, sau khi hoàn toàn ổn định lại đại quân, vô cùng tức giận xâm nhập quân trưởng Lý Húc.

“Lang tướng đại nhân, cứ như vậy đi, chúng ta có phải hơi chậm một chút hay không?” Nhìn lướt qua tướng lĩnh cấp thấp trong trướng bởi vì bị quấy nhiễu mà lộ ra có chút mờ mịt, Vũ Văn Sĩ tận lực đem giọng điệu của mình nói uyển chuyển. Vô luận trước mắt hay là tương lai, gia tộc Vũ Văn có cơ hội giao tiếp cùng đối phương rất nhiều. Là một thế hệ trẻ tuổi trong gia tộc, Vũ Văn Sĩ và Vũ Văn Sĩ đều không muốn mâu thuẫn quá rõ ràng.

Lý Húc không trả lời chất vấn của văn sĩ Vũ Vụ, hần sai người chuyển một cái ghế đầu tới cho đại nhân giám quân, sau đó mang bản đồ bằng da dê cực lớn bày ra trước mặt mọi người đến ngay dưới mắt Vũ Văn Sĩ. Đó là một tấm bản đồ mới được ban bố của quân đội Đại Tùy, sau khi phóng đại bản đồ Liêu Đông vẽ ra một tấm Sa Đông., Có một đường mực màu đen từ Hoài Viễn trấn vẽ thẳng từ đây đến tận Triều Ngô trại. Sau đó, từ Hạo Khuyết trại rẽ sang phía đông bắc, tiếp theo đi giữa núi rừng phía bắc là một vòng tròn thật lớn., Cuối cùng quay trở về Liêu Hà. Phạm là người đã tham gia giải vây doanh trại năm ngoái, giải vây hành động đều biết rõ, hắc tuyến này là lộ tuyến hành quân của ba trăm tráng sĩ hộ lương quân năm ngoái. Trên đường đi, từng cọng cây ngọn cỏ đều khắc xuống ấn ký khó mà tiêu trừ trong lòng bọn họ.

Trước mắt Kiều Quả doanh đi trên cùng một tuyến đường một phần tư, vừa thoát ly Đại Lương Thủy Vực, đi tới đầu nguồn Ô Cốt Thủy. Hướng đông nam có thể men theo Ô Cốt Thủy đi đến Ô Cốt Thành, sau đó thẳng đường thẳng tiến. Tiếp theo đường khá bằng phẳng, những thành thị câu tú lệ dọc đường, sơn trại cũng không nhiều, trong đó có một cái có tính uy hiếp lớn nhất là Ô Cốt Thành, Lý Húc đã dùng than khắc nó lên.

“Người là lo lắng quân phòng thành Ô Cốt sẽ ra khỏi thành nghênh chiến?” Vũ Văn Sĩ thấp giọng truy vấn. Năm ngoái Lưu Hoảng Cơ và Lý Húc từng dùng kế nghi binh lừa gạt thủ lĩnh thành Ô Cốt, lần này lại cùng đối phương chơi chiêu như nhau, đối phương đích xác có khả năng không hợp.

Lý Húc lắc đầu, không trả lời mà đưa cục than trong tay cho Vũ Văn Sĩ, sau đó truy hỏi: “Nếu như đại nhân giám quân là đại tướng cỡ lớn một câu mỹ tướng, nghe được chút tin tức không xác định, lại không cam lòng nghênh ngang rút lui của địch nhân, sẽ lựa chọn chặn giết ở đâu?”

Khi không suy xét lợi ích của gia tộc mình, Vũ Văn Sĩ có tâm tư vô cùng nhạy cảm. Mắt nhìn trên bản đồ một chút, lập tức cầm cục than trong tay đi đến một sơn cốc vô danh cách vị trí đại quân trước mắt không đến năm mươi dặm. Nếu muốn ngăn cản Kiều Quả doanh mà nói., Đối với quân địch địa hình có lợi nhất, chính là sơn cốc vô danh cách đây năm mươi dặm. Đồng dạng, nếu đi theo tuyến đường kéo dài từ mã bành thủy rút binh, sơn cốc vô danh kia cũng là nơi đại quân phải đi qua.

Khởi than rơi xuống, Vũ Văn Sĩ tràn đầy lửa giận lập tức biến mất không còn một mảnh. Nếu như tin tức nội loạn Đại Tùy hoàn toàn chính xác đã bị câu cao mỹ nhân biết được, dù thế nào nhao nhao cũng sẽ chụp lấy cái sơn cốc vô danh phía xa xa này, chặn đường viễn chinh này, đại quân không thể không đi đường vòng, đường xá càng xa, sĩ khí lại càng thấp kém.

“Hạ quan mấy người cho rằng: “Triệu Tử Minh hành quân thi lễ với Vũ Văn Sĩ, chậm rãi giải thích: “Trước mắt chúng ta hành quân càng vội, mỹ nhân câu cao càng cảnh giác. Cho nên mấy ngày nay lang tướng đại nhân không ước thúc quân kỷ., Chính là vì không để cho quân địch nghi ngờ trong lòng!” Hắn trà trộn vào quan trường nhiều năm, rất xảo diệu đem hành vi dung túng của Lý Húc làm hại dân chúng quy kết lên hành động quân sự: “Nhưng thủy binh không lên bờ, đại quân lại đi tuần tra bên cạnh Mã Nhung Thủy, nói một câu mỹ nhân hồ tính đa nghi...”

Những lời tiếp theo không cần hắn phải nói nữa, chư vị đang ngồi đây không người nào cho rằng hắn phân tích không có

đạo lý. Hoàng đế bệ hạ thuật lại mệnh lệnh rút quân cho Vũ Văn lão tướng quân, trước đó Đại Quả doanh đã phát ra, dựa theo tốc độ suy đoán của Quân Thư mà suy đoán., Ngày tháng Vũ Văn lão tướng quân nhận được thánh chỉ có lẽ ở hôm qua hoặc là hôm nay. Nếu như sau khi hắn nhận được thánh chỉ lập tức đi về phía tây, câu ngạn mỹ nhân cách Mã Bính Thủy khẳng định không cách nào đuổi theo truy kích, dưới tình huống không mượn địa thế, mấy thành thị còn sót lại bên trong Liêu Đông cảnh căn bản không có cơ hội ngăn cản ba mươi vạn quân Đông.

Người cao giai xinh đẹp ngăn chặn lão tướng quân chỉ còn có một cơ hội duy nhất ở Vô Danh cốc, mà Hùng Võ Kiêu Quả doanh phải đối mặt thử thách đầu tiên cũng ở Vô Danh cốc.

Ba chi nhân mã, đồng thời đem ánh mắt tụ tập tại một điểm trên điểm.

Tửu đồ chú: đọc đồ đã sửa xong, hẳn mọi người sẽ không nhìn phiên bản trộm rượu cũ nữa.

Chương thứ hai Hồ Sồ (5)

Ngày thứ hai, đại quân vừa mới tới gần cốc Vô Danh, đã thấy trinh sát nhà mình vội vàng chạy về. Đó là ba trăm tử sĩ mà thống soái trinh sát Lý Mạnh Mạnh năm ngoái đi giải vây ở Đàm Khuyết trại, lão binh còn lại, vô luận là kinh nghiệm hay là dũng khí đều xuất sắc. Mặc dù như vậy, hắn cũng cảm dưới trướng những tên gà mờ chưa từng đánh trận.

“Quân địch, phát hiện quân địch!” Mấy trinh sát vừa giục ngựa lao như điên, vừa khàn cả giọng kêu to, sợ rằng chủ thượng không nghe thấy cảnh báo của bọn họ.

“Mẹ ơi, làm sao bây giờ?” Trong đại đội nhân mã, có kẻ nhất gan toét miệng hô lên. Tuy rằng trong lòng mọi người đều rõ ràng nhiệm vụ lần này không đơn giản là phóng hỏa phá phòng, nhưng bỗng nghe nói gặp phải tin tức quân địch, vẫn là nhịn không được chân nhũn ra.

“Thế nào, tự cầu phúc thôi!” Có người vừa ồn ào vừa nhìn về phía trung quân. Hùng Võ Lang - Lý đại nhân là kẻ hung ác giết người không nháy mắt, hắn không dẫn đầu chạy trốn, mọi người không ai dám chạy trốn. Nhưng muốn mọi người dùng dao liễu mạng với địch nhân thì không ai cam tâm tình nguyện.

“Ai nha nha nha, bụng, bụng của ta! Sáng sớm ăn không thích hợp!” Có ngời chồm hồm trên mặt đất ôm lòng.

“Chân của ta, mẹ ơi, ai đạp chân của ta...”

Đám kiêu quả hỗn loạn kêu la, nỗ lực tạo áp lực cho chủ tướng., Điều khiển bọn họ thất vọng chính là tình huống này sớm đã nằm trong dự liệu của các tướng lĩnh chủ yếu. Vì vậy không cần Lý Húc hạ lệnh, giáo úy Trương Tú dẫn theo hơn trăm thân binh xông vào trong đám người: “Nhờ cái gì mà la hét! Kinh cấp của nhà bếp ngày hôm qua đã đi đâu rồi? Chẳng lẽ đám người các ngươi đều là loại hèn nhất bắt nạt quả phụ ở nhà sao?”

Đám người Trương Tú vung roi, vừa mắng vừa tát, đánh cho đám kiêu quả đỏ mặt tía tai. Đến đây bọn Liêu Đông nên chiêu mộ Kiêu Quả, trên cơ bản không có ai xuất thân như lương gia, trong mấy vạn người hầu như chỉ tùy tiện lôi ra một nhân vật “tướng ngang ngược” trước khi tòng quân. Những người này sĩ diện, biết ăn nói nghĩa khí, bình thường sợ người ta nói mình uất ức nhất, giờ phút này bị Trương Tú mắng chửi, tuy trong lòng sợ hãi, nhưng trên miệng mỗi người lại mạnh mẽ hăn lên.

“Ai mà sợ, không phải chúng ta là ăn lương khô từ sáng sớm rồi sao! “

“Chẳng phải chỉ mấy mỹ nhân một câu cao sao, tới một người ta một người, tới hai người...” Có người rút hoành đao, lắc lư cho mình thêm can đảm.

Các cấp tướng lĩnh không nghe bọn họ nói linh tinh, dựa theo mệnh lệnh của trung quân truyền đến một lần nữa điều chỉnh đội hình. Binh mã tán loạn dựa theo yêu cầu của huấn luyện mà xếp thành đội ngũ, thân thể khỏe mạnh ở phía trước, xanh xao ở phía sau. Hai cánh trái phải thả khinh kỵ binh cảnh giới, đội ngũ cuối cùng có đốc chiến đội gương cung giám sát.

Chờ toàn bộ doanh trại an bài binh mã, ý kiến của mấy tướng lĩnh hạch tâm đã được trao đổi không sai biệt lắm. Một câu mỹ nhân chiếm cứ sơn cốc, rõ ràng đánh cho người ta tan rã đại quân đông chinh là chủ ý. Sơn cốc kia là vách núi cheo leo giữa hai con sông lớn, địa hình chật hẹp., Bờ cát có thể cho đại quân đi qua hai bên bờ sông chỉ rộng không đến năm trượng. Trước mắt cao giai mỹ nhân đứng cuối sơn cốc có trọng binh cản đường, Hùng Võ Kiêu Quả doanh không có lựa chọn nào khác ngoài việc cường hành công kích cướp đoạt sơn cốc.

“Triệu Trường sử mang theo phụ binh hạ trại ngay tại chỗ, văn chức thủ hộ, các tướng sĩ khác theo ta, bày trận cách địch năm trăm bước!” Lý Húc huy động lệnh kỳ, la lớn. Lần đầu tiên chỉ huy trên vạn người tác chiến, trong lòng hắn cũng khẩn trương. Nhưng chung quanh có nhiều đôi mắt nhìn chăm chăm, chính mình chỉ giả bộ, cũng phải giả bộ ra chút ít trấn tĩnh tự nhiên.

Dưới mệnh lệnh của hấn, Hùng Võ Kiêu Quả doanh tự động chia làm hai bộ phận trước sau. Hành quân trưởng sử, Triệu Tử Minh chỉ huy hơn hai ngàn phụ binh trong ánh mắt hâm mộ của mọi người, chặt cây, dựng doanh trại. Còn hơn chín ngàn tướng sĩ còn lại chia thành đội tiến tới, chậm rãi tới gần sơn cốc tử vong.

Chiếm cứ quân địch trong sơn cốc hiển nhiên cũng là vội vàng mà đến, ngựa điêu khắc cưỡi ngựa còn chưa xong. Hàng rào gỗ ngã trái ngã phải phơi nắng cuối mùa hè, mùi bóng loáng nồng đậm ngược gió đều truyền đến ngoài nửa dặm. Khi sơn cốc xuất hiện trong tầm mắt Lý Húc, mỹ nhân nấp sau hàng rào cũng phát giác ra sự áp bức của Tùy quân, lập tức thổi kèn hiệu chiến đấu lên.

“Người mang theo năm đoàn xung phong, trước tiên thăm dò một chút sức chiến đấu của quân địch, đừng vội lập công!” Lý Húc từ trong lòng thân binh nắm lấy lệnh tiền, giao cho Lý An Viễn. Hùng Võ Kiêu Quả doanh mặc dù có hơn một vạn binh mã., Sơn cốc phía trước lại không chứa được nhiều người chém giết như vậy. Huống hồ hơn một vạn Kiêu Quả này chỉ trải qua huấn luyện không đến hai tháng, nếu một chọi một đánh nhau, đa số trong bọn họ đều có thể nắm chắc tất thắng. Mà tranh đoạt Hùng Cương Trường lại không đơn giản như ở đầu đường đập viên gạch vào đầu người khác như vậy.

Lý An Viễn nhếch miệng cười khổ tiếp nhận tướng lệnh. Hấn và Mộ Dung La, Lý Mạnh thử xem như là dòng chính do Lý Húc một tay đề bạt. Lúc này, trưởng hệ thế lực thay chủ tướng bán mạng không hề thương lượng. Một ngàn năm trăm tên kiêu quả sắc mặt tái nhợt nhanh chóng được hấn lôi ra khỏi đại đội, mọi người cảm thuận, khom người dịch chuyển về phía sơn cốc.

Cách hai trăm bước là có vũ tiễn bắn ra từ các vũ tiễn rải rác từ các doanh trại hoa mỹ. Khoảng cách xa như vậy, vũ tiễn căn bản không tạo thành uy hiếp trí mạng. Thấy tình cảnh này, bắp chân căng gan cũng bắt đầu run rẩy, dũng khí trong gan càng lúc càng lớn, hò hét tăng nhanh bước chân.

Câu nói mỹ nhân cao hơn phản kích rất quyết đoán. Khi đám kiêu quả dồn sát hàng rào gỗ năm mươi bước thì có mấy đội bộ binh mặc binh trọng giáp chạy ra khỏi trận chiến. Song phương vừa mới giao thủ, đám kiêu quả đã dùng động tác lưu loát hơn lúc tiến công thu lại, hơn bốn mươi thì thể bị bọn chúng ném trước trận địa địch, sau khi lui lại, còn có gần trăm người bị mũi tên sau lưng bắn trúng thành số hiệu bị thương.

“Lực chiến đấu của đối phương không mạnh, có rất nhiều người là lính mới!” Lý An Viễn tháo mũ giáp ra, ngượng ngừng bẩm báo với chủ tướng và giám quân đại nhân. Mệnh lệnh mà Lý Húc ban nãy đã để lại cho hấn chỗ trống đầy đủ, vì vậy hấn không bị quân pháp truy cứu bởi một chút trở ngại nhỏ.

“Quan trọng phòng thủ của bọn họ không ở phía chúng ta!” Vũ Văn Sĩ nhíu mày, thấp giọng phân tích. Hấn cũng không yêu cầu kiêu quả có thể đánh tan những kẻ cản đường như cây trúc kia, từ biểu hiện vừa rồi của hai phe địch ta, chỉ sợ trong thời gian ngắn, kiêu quả rất khó thu được chiến quả gì.

“Nếu không, chúng ta tìm người thử leo lên vách núi?” Trương Tú nhìn vách đá hai bên sơn cốc, thăm dò hỏi.

“Vây cũng vô dụng, trên vách đá không có đủ đá, mũi tên từ trên bắn xuống cũng mất đi lực đạo!” Vũ Văn Sĩ lắc đầu, phủ định đề nghị của Trương Tú.

Sơn cốc trước mắt rất dài, hai bên sơn cốc vách đá dựng đứng như đao gọt, trừ phi có thể đem toàn bộ vách đá đẩy ngã, nếu không đỉnh thạch bích chiếm cứ hai bên vách đá không có tác dụng gì. Cho nên binh mã câu cao giai mỹ nhân cũng tập kết tại đáy cốc., Lợi dụng ưu thế địa hình chật hẹp chống đỡ Tùy quân tiến công, sắp từ mã mạ nước lui về nơi đây ba mươi vạn Tùy quân, mà trước đó Tùy quân tiếp ứng trong mắt tướng lĩnh Cao Trảo Lệ Quân thì nhiều nhất chỉ hai, ba vạn, bọn họ đương nhiên muốn đem trọng điểm phòng ngự tập trung ở một chỗ khác của sơn cốc.

Bất kể trọng điểm phòng ngự của đối phương ở đâu, Hùng Võ Kiêu Quả doanh đều phải tiến công. Đợt công kích thứ hai rất nhanh đã được tổ chức lại, năm đoàn kiêu quả dưới sự dẫn dắt

của một tên đốc úy khác lại lần nữa tới gần cốc khẩu. Hai bên chém giết khoảng một phút đồng hồ sau, đám kiêu quả lại nhao nhao rời khỏi tiếp xúc với quân địch.

Đám kiêu quả triều Đại Tùy có tố chất thân thể cao hơn quân địch một mảng lớn, độ thuần thực và sĩ khí lại kém xa đối phương. Người thủ vệ mồm cao giọng tương đối thuần thực, ý chí cầu thắng cũng cao hơn Tùy quân, nhưng vóc người so với đám khí giới trong tay và kiêu quả lại có chênh lệch rất lớn. Cho nên, trong hai lần chiến đấu, thương vong của hai phe địch ta cũng không lớn, thái độ sợ hãi với bên kia cũng chậm rãi giảm đi.

Lý Mạnh vô cùng tức giận, chủ động xin một đoàn lão binh và bốn đoàn kiêu quả lại tấn công tới trước cốc. Một trận mưa tên qua đi., Trải qua hai lần tiếp xúc với chiến lực của Tùy quân, mỹ nhân đã có chút hiểu biết hô hào vọt ra. Song phương lao vào bãi sông bên Tây Bắc chiến đấu thành một đoàn, đều cố gắng cho đối phương một bài học thấm trọng. Lần chiến đấu này kéo dài gần nửa canh giờ., Lý Mạnh đã ném trái sự phản kích thành công của lão binh trong tay đánh bại quân địch, nhưng bốn đoàn kiêu quả còn lại không thể nắm bắt được cơ hội thoát qua. Ngay khi các huynh đệ Lý Mạnh Phần sắp xếp cho chiến thắng xông vào hàng rào gỗ, các tướng sĩ cao giai mỹ tướng trong cốc đã điều chỉnh lại bố trí.

Hàng ngàn thanh trường mâu câu cá trêm đến hàng rào gỗ, chặn kín miệng cốc thành một con nhím lớn. Sau bức tường thành Lâm Mâu, hơn ngàn tên cung thủ không hề có mục tiêu triển khai Đại Tùy Kiêu Quả. Khi đụng phải đội ngũ Kiêu Quả giống như gặp phải bọt nước đá lui về bản trận. Trong quá trình lui lại, không ngờ lại có hơn hai trăm người mặc áo bào bị thương dưới mũi tên loạn tiễn đột ngột.

Mặt Húc Tử hơi đỏ lên, hẳn biết Kiêu Quả dưới trướng mình thiếu huấn luyện, lại không nghĩ tới sức chiến đấu của các huynh đệ lại chênh lệch như thế. Từ góc độ này của hắn, vũ tiễn mỹ nhân câu cao bắn ra xa gần không đồng nhất, tiết tấu hỗn loạn, căn bản không giống một đội binh mã chính quy. Nhưng vũ khí này không chính quy, vẫn so với kiêu quả doanh dưới trướng hắn rất chính quy!

Lần thứ tư, lần tấn công cường đại thứ năm vẫn không có tiến triển. Địa hình chật hẹp hạn chế sức chiến đấu của hai bên. Kiêu Quả doanh có tuần mã dài, nhưng không thể tổ chức kỵ binh mạnh mẽ. Một câu cao nhân liên tục phản kích đặc thủ song không thể thừa dịp mở rộng chiến quả.

Dần dần Vũ Văn sĩ cũng mất kiên nhẫn, phụ thân hắn là thống soái ba mươi vạn quân Đông Hành., Đoạt không được miêng núi này, liền không thể cam đoan ba mươi vạn quân đông chinh bình an rút lui. Một chủ soái không có kinh nghiệm cùng một giám quân không có tâm tình thương lượng ngăn ngừa, sau đó lấy ra một sách lược chưa chắc có được cao minh. Hai người dùng số tiền lớn trong doanh chiêu mộ đoàn dám chết trên dưới năm trăm người, do Vũ Văn Sĩ tự mình mang theo hướng sơn cốc.

Vũ Văn Sĩ mặc dù thân phận cao quý, nhưng võ nghệ lại không kém bất cứ tướng lĩnh nào xuất thân hành ngũ. Được năm tên tử sĩ Vũ Văn gia bảo vệ, gã bốc tên lên, thuận lợi xông tới trước doanh trại của mỹ nhân một câu cao. Tầm thuấn lớn ở tay trái bỗng nhiên bỏ ra, đánh vào trường mâu trước mặt. Tiếp đó, tay phải giơ đao bổ vào trong đám người cao giọng xinh đẹp.

“Đi theo ta, giết sạch bọn chúng!” Vũ Văn Sĩ hét lớn, giày chiến bước qua hàng rào gỗ.

“Giết sạch bọn chúng, giết sạch bọn chúng!” Vô số mỹ nhân cao giọng hò hét xông tới, vây tướng sĩ Đại Tùy của phò mã đốc úy và đột đột phá hàng rào thứ nhất vào giữa.

Chương thứ hai Hồ Sồ (5 điểm dưới)

Vũ Văn Sĩ với công phu trên tay cũng không kém hơn công phu trên lưỡi của hắc. Dưới sự phối hợp của năm tử sĩ Vũ Văn gia, hoành đao của hắc ở trong quân địch tạo thành từng mảnh thác máu. Không có bất kỳ tiểu đội cao to nào có thể ngăn cản tổ hợp sáu người này. Bọn họ giống như một vòng xoáy tử vong, xoay qua xoay lại trong quân địch, mỗi lần cuốn một vị cao giai mỹ nhân vào trong vòng xoáy, sẽ ném ra một thi thể.

Nhưng những mỹ nhân câu cao xung quanh càng giết càng nhiều, càng giết càng dày. Cũng không phải mỗi kẻ quả đều có sức chiến đấu giống như Vũ Văn gia, phụ thân của những người khác cũng không bị ngăn chặn ở một bên khác của sơn cốc.

Vũ Văn Sĩ kịp chém ngã một tên cầm trường mâu, quay người lại, hoành đao của hắc lại quét vào yết hầu một gã khiên thủ. Mặt của tên thủ hạ không cách nào hô hấp trong nháy mắt nghẹn thành màu tím đen, hắc ném thuận bài đi, liều mạng lấy tay che cổ mình lại., Hắc lại một lần nữa cảm thấy mùi vị không khí, sau đó, ngửa mặt ngã xuống đất. Vũ Văn Sĩ nhìn cũng không thèm nhìn đôi phương, lao đầu vào Hoài Báo dũng sĩ không biết đến từ bộ lạc Liêu Đông nào, sau một khắc, hoành đao của hắc như cây tằm thịt đâm vào thân thể người này.

Ngay sau đó, hắc liền nghe thấy bên trái truyền đến một tiếng rên, là Vũ Văn Nghĩa, gia tướng mười bốn tuổi bán mình Vũ Văn gia, đã làm gia tướng hai mươi năm trong gia tộc Vũ Văn. Vũ Văn Sĩ và quan tâm nghiêng đầu, thấy Vũ Văn Nghĩa lấy tay cầm mũi mâu đột nhiên mọc ra trước ngực, máu đen, chảy qua giáp ngực, cặp mông bảo vệ, rơi ở trên bờ cát.

“Thiếu chủ, mau lui lại!” Vũ Văn Nghĩa dùng hết khí lực toàn thân nói ra câu cuối cùng, buông tay, cũng buông tha chấp nhất đối với sinh mệnh. Tên cao giai một câu Lệ Mâu kia ý đồ hất di thể của hắc ra, không đợi rút trường mâu ra, đã nhìn thấy Vũ Văn Sĩ ánh mắt như lửa.

Hai thanh trường mâu lập tức bị chặt đứt, bỏ mâu, nhanh chóng thối lui, thân thể ẩn vào phía sau đồng bọn của mình. Hai đồng bọn lập tức xuất mâu chặn đường Vũ Văn Sĩ và truy kích. Vũ Văn Sĩ cùng một đao đâm gãy trường mâu về phía bụng mình, đối với một thanh trường mâu khác cũng không thèm nhìn, trực tiếp đánh về phía hung thủ giết chết Vũ Văn Nghĩ.

Trước khi đâm trúng mục tiêu, một thanh trường mâu khác đã bị Vũ Văn Phúc cầm lấy. Thiếu chủ tướng phải báo thù cho Vũ Văn Nghĩ, các gia tướng hiểu được tâm tư của hắn. Vũ Văn Sĩ vội vã phóng một thanh đơn đao, đá bay một tên cung thủ, lại chém ngã một tên cầm trường mâu, lại đâm chết một gã đao thủ, hò hét chém giết, như giòi bám xương truy đuổi cừu địch. Gần rồi, rút cục hắn đuổi tới bên bờ Ô Cốt, đem địch thủ không còn đường lui chém vào trong nước sông đỏ như máu.

“Giết - Sát Uyển Sát!” Hắn hét lớn, nhìn rõ con đường máu gần hai mươi bước dài sau lưng. Dọc theo đường đi, hắn ít nhất chém ngã bốn kẻ địch, nhưng bả vai, trên đùi cũng chịu không hết một lần. Gia Đình Vũ Phúc vẫn bảo vệ hắn đã ngã xuống, hôm nay vẫn còn che lưng hắn là Vũ Văn Kiếm cách đó không xa., Hai cái chết Vũ Văn gia Vũ Văn An và Vũ Văn tu đã lâm vào trọng vây địch, không thể quan tâm lẫn nhau. Ở chỗ xa hơn, là đám kiêu quả bị quân địch vây quanh. Thời khắc nguy cấp, bọn họ ai nấy đều rất dũng mãnh, nhưng bọn họ lại không hiểu làm thế nào ngưng tụ lực lượng phân tán ra.

“Cùng nhau gom lại, mọi người cùng tiến lên!” Vũ Văn Sĩ kêu lên, một đường thẳng hướng Vũ Văn An, đối phương trước khi thành quỷ hạ đao, hắn và Vũ Văn Kiếm thành công tới mục tiêu. Ba người dựa lưng vào, tạo thành một trận nhỏ phóng tới Vũ Văn tu. Đang lúc không biết bị máu tươi của địch nhân làm cho lão đảo trên đường rơi xuống, khi bọn họ chém lật lại đối thủ cuối cùng thì Vũ Văn tu đã đầu lìa khỏi thân thể.

“Khụp về, xông về phía trước!” Có người ở phía xa lớn tiếng hét lên. Vũ Văn Sĩ biết lần công kích này thất bại, quay đầu phóng ra ngoài doanh trại. Trong bốn phía, cao giọng mỹ nhân lại không muốn để cho nhóm cường địch này chạy thoát, từng

tầng tầng tầng vây tới, xuyên qua từng tầng lại tăng thêm một tầng.

Vũ Văn sĩ động tác chậm một chút, bị người dùng loan đao quét ra một mảng hồng sắc trên bờ vai. Hắn nhìn đau vặn người, hoành đao đâm vào bụng đối thủ. Vừa định rút đao, lại cảm thấy nơi chân truyền đến đau đớn kịch liệt. Là trường mâu, Vũ Văn Sĩ và cảm thấy rõ ràng binh khí đâm vào bắp chân lớn nhỏ, hắn loạng choạng ngã về phía trước vài bước, xoay người lại, dùng hoành đao quét qua nửa bên đầu của người đột kích.

Máu nóng phun đầy mặt hắn, đồng thời cũng làm tỉnh lại lý trí của hắn. Mình muốn chết ở đây, trong phút chốc, Vũ Văn Sĩ trở nên vô cùng thanh tĩnh. Bất luận đao pháp của hắn sắc bén cỡ nào, tử sĩ bên cạnh trung thành cỡ nào, tử vong đã vây quanh thân thể hắn. Vết thương trên chân không phải chỗ thứ nhất trên thân thể hắn, cũng không phải chỗ cuối cùng. Mỗi khi có một kiện binh khí đâm thủng chiến giáp, thể lực của hắn sẽ bị tiêu hao mất một phần.

Câu nói mỹ lệ đủ người, đủ để tiêu hao đến lúc hắn dùng hết toàn lực mà chết.

Giải quyết khốn cảnh trước mắt chỉ có một khả năng, đó là Lý Húc bất chấp tất cả phái người tới cứu hắn. Nhưng Lý Húc lại làm như vậy sao? Trong khoảnh khắc đó, Vũ Văn Sĩ hoài nghi bản thân mắc mưu Lý Húc.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Lý Húc, Vũ Văn Sĩ đã rất tán thưởng thanh niên trẻ tuổi này. Như thưởng thức danh mã, bảo đao. Vì lợi ích của gia tộc, hắn cố gắng nhét Lý Húc vào dưới trướng. Vì đạt được mục tiêu này, hắn có thể không từ thủ đoạn. Khuyên bảo., Lợi dụ, móc mĩa, uy hiếp, thậm chí sau lần trước đối phương có ơn cứu mạng với mình, phương thức báo đáp của Vũ Văn gia vẫn riêng biệt. Thông qua tiền cử Lý Húc làm lang tướng, bọn họ thành công cách ly gián đối phương có quan hệ với Đường Công Lý Uyên.

Vũ Văn Sĩ biết rõ mình chưa bao giờ coi Lý Húc là tướng lĩnh Đại Tùy ngang hàng với mình. Thiếu niên xuất thân như cọng cỏ này không uy hiếp được an toàn của hắn, cho nên hắn có

thể không kiêng nể gì mà đả kích đối phương, trêu cợt đối phương, để xem đối phương xấu mặt thế nào., Khiến đối phương buồn bực là vui. Nếu đối lại là người khác đối xử với mình như vậy, Vũ Văn Sĩ hay biết, mình khẳng định sẽ dùng mọi biện pháp đưa người này vào chỗ chết. Mà hiện tại, vừa vặn là cơ hội tốt trời ban cho Lý Húc.

Nếu ta là Lý Húc, Vũ Văn Sĩ và tuyệt vọng nghĩ. Ta chỉ cần án binh bất động, là có thể khiến Vũ Văn Sĩ và Tụ Quang Vinh tuần quốc. Sau đó lại bồi hồi vài ngày ở phía tây sơn cốc, đại quân ba mươi vạn viễn chinh sẽ tan thành mây khói. Kiều Quả doanh chỉ có hơn một vạn tân binh, hẳn không đánh hạ được sơn cốc trước mắt này. Ở trong sự âm thầm của Lý Uyên và đồng đảng trong triều, hoàng thượng sẽ không truy cứu trách nhiệm thống soái của Kiều Quả doanh.

Một cảm giác bi thương dâng lên trong lòng Vũ Văn sĩ, hẳn hoàn toàn tuyệt vọng. Mọi chuyện đều là mình gieo ác nhân, hôm nay tất cả sai lầm đều kết thành quả. Vận mệnh của mình đã nắm trong tay một tiểu tử vất mũi chưa sạch, mà khoảng cách giữa tiểu tử vất mũi chưa sạch kia và Vũ Văn thế gia rất sâu.

“Lão tử giết một người! Đủ bản!” Hắc khản giọng nhào tới, chém từng người một mỹ nhân câu cao, sau đó trơ mắt nhìn Vũ Văn kiếm cùng Vũ Văn An ngã xuống bên cạnh mình. Trong ánh đao bóng kiếm, Vũ Văn Sĩ hoàn toàn bị lạc mất phương hướng, hắn cười điên cuồng xông về phía trước, về mặt dữ tợn như lệ quỷ vừa ra khỏi địa ngục, người nơi nào nhiều người liền phóng tới.

Rất nhanh đã kết thúc, trường mâu sáng loáng đã được đưa tới ngực.” Giết hai người một người!” Vũ Văn Sĩ và điên cuồng cười, không để ý tới trường mâu nữa mà vùng đao quét về phía kẻ địch gần nhất.

“Đang!” Một tiếng kim thiết giao minh chói tai làm động tác của Vũ văn sĩ dừng lại một chút. Lập tức, hắn cảm thấy sau gáy bị xiết chặt, có người xách giáp cổ hắn nhanh chóng lui về phía sau. Vài cây trường mâu cùng đâm tới, một nửa thất bại,

một nửa còn lại đều bị người này dùng loan đao bộ dạng không giống lời đồn thành hai đoạn.

“Khôn kiếp, ngươi là nhất quân chủ tướng!” Vũ Văn Sĩ lớn tiếng chửi mắng, hai chân không tự chủ được luân chuyển lui về phía sau, trong tay đã chém thành đao cưa giống như hoành đao lướt nhanh qua thân thể mỹ nhân câu cao cạnh bên. Hắn biết rõ tên hỗn đản nào không lẽ phép mang theo áo giáp bảo vệ cổ của mình như vậy, ngoại trừ tên hỗn đản Lý Húc kia ra, không ai có lá gan lớn như vậy, cũng không có người có khí lực lớn như vậy.

Năm trước lúc này, tại Liêu thủy chi tây, cũng là tên khôn kiếp này chém giết nhiều lần, giống như điên cứu một lại một gã mặc áo bào. “Chúng ta không thể bỏ lại bất cứ huynh đệ nào!” Ngày đó, tên hỗn đản kia điên cuồng kêu la. Hôm nay, tên khôn kiếp không muốn sống lại trở về, không nhiều lời một câu, lại dùng hành động chứng thực lời hứa của mình.

Vũ Văn Sĩ cảm thấy trong lòng âm áp, hắn cảm thấy trong mắt có đồ vật nóng đang lăn: “Còn đi được không?” Người phía sau thở hồng hộc hỏi, Vũ Văn Sĩ cùng gật đầu, sau khi đổi phương buông ra cổ giáp của mình, dùng sống lưng dán chặt vào lưng người này.

“Húc Tử, đem đám người phân tán gom lại cùng một chỗ!” Vũ Văn Sĩ thở hổn hển một hơi, lớn tiếng đề nghị. Người đứng sau lưng dừng lại một chút, sau đó nhanh chóng chéch đi. Trong nháy mắt tiếp theo, Vũ Văn Sĩ và Lý Húc dán sát sau lưng, giết chết một nhóm mỹ nhân khác. Lý An Viễn, Lý Mạnh Hưởng., Trương Tú, Triệu Dịch An, còn có một thân ảnh hắn quen thuộc hoặc không quá quen thuộc đi theo, gia nhập chiến đoàn, xua tan những mỹ nhân câu cao, tụ lại thành đoàn đoàn với những đầm lầy lâm vào tuyệt cảnh.

Mỹ nhân câu cao dần không cầm cự được, chậm rãi lui về phía sau. Càng ngày càng nhiều kiêu quả bước qua hàng rào gỗ, chen vào chỗ sâu trong sơn cốc. Song phương đều có ý định mạnh mẽ gia nhập chiến đoàn, bắt đầu giằng co với nhau, kéo giãn khoảng cách với nhau, chừa ra chỗ cho cung thủ dùng võ.

Sau đó, từng người lui về phía sau, thối lui ra khỏi phạm vi vũ tiễn sát thương của đối phương.

“Bẩm tướng quân, chúng ta công phá được một tầng!” Lý Mạnh toàn thân đầy máu đi tới báo cáo.

“Dừng truy kích, chữa trị doanh trại tại chỗ! Chuẩn bị tái chiến!” Tiếng Lý Húc lại lần nữa vang lên sau lưng Vũ Văn Sĩ, nghe vẫn còn chút non nớt, nhưng lại mang theo một cỗ uy nghiêm không thể nghi ngờ.

Các tướng sĩ nghiêm nghị nhận lệnh, không chút nào nghĩ tới lang tướng đại nhân của mình. Ngay tại nửa nén hương trước, thanh hắc đao không chịu buông tha một huynh đệ đã thực sự giành được sự tôn kính của mọi người.

Chương thứ hai (lục)

Mặc dù viện trợ kịp thời, năm trăm huynh đệ đi theo Vũ Văn Sĩ xông vào hàng rào quân địch trước còn chết trận gần bốn trăm người. Hơn một trăm người còn sống sót hầu như đều bị thương tích, không có mười ngày nữa tháng tu dưỡng đã không thể tham gia chiến đấu. Mà sơn cốc vô danh trước mắt này rất dài., Hùng Võ Kiêu Quả doanh chỉ chiếm được một đoạn rất nhỏ lối vào. Trong thời gian ngắn, bọn họ đã không còn lực lượng phát động công kích. Mà có thể đem hàng rào chiến đấu hăng hái đoạt được hay không, theo tình huống trước mắt mà nói, đáp án không hề lạc quan.

Cơ hồ tất cả tình huống đều bất lợi đối với Tùy quân, điều khiến người ta vui mừng nhất chính là trong trận chiến đầu tiên đã xuất hiện tỷ lệ thương vong lớn như vậy, sĩ khí của Hùng Võ Kiêu Quả doanh không ngờ lại không hoàn toàn sụp đổ. Có lẽ bởi vì tâm trí của đám kiêu quả xuất thân từ phổ phường vốn cứng cỏi hơn người bình thường rất nhiều, có lẽ bởi vì hành vi mà chủ tướng mới phẫn đấu quên mình trong thời gian ngắn đã cảm động bọn họ. Bất kể là xuất phát từ nhân tố nào,, Tóm lại, động tác chấp hành mệnh lệnh của đám sĩ tốt bắt đầu trở nên tích cực. Mà những người sau lưng có bối cảnh bất đồng, mục đích khác nhau gia nhập hùng vũ kiêu quả doanh, quan quân cấp thấp cũng bắt đầu vô tình hay cố ý hướng chủ tướng biểu đạt sự ủng hộ của bọn họ.

Đây không phải là lúc trước Húc Tử dựa vào cổ tay cùng uy áp mà nhận được, sự ủng hộ này phát ra từ nội tâm mọi người, theo thời gian trôi qua, cuối cùng đem toàn bộ Hùng Võ Kiêu Quả kết thành một khối thiết bản.

Vũ Văn Sĩ nhạy cảm nhận ra được tâm tính biến hóa của các tướng sĩ, hẳn có chút may mắn thay cho Húc Tử, đồng thời cũng cảm giác được một tia ghen ghét mơ hồ. Nhưng những việc này đều không quan trọng., Chuyện quan trọng nhất trước mắt là giúp Lý Húc đưa kẻ sách vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt. Sơn cốc hẹp dài chặn đứng đường truyền tin tức, nếu đại quân đông chinh không biết ở đối diện sơn cốc còn có

một viện binh, bọn họ tuyệt đối không dám ở lại bên cốc quá lâu. Nếu như hai chi Tùy quân không thể thuận lợi hội hợp với nhau trong vòng ba ngày., Chủ soái chinh chiến Đông Chinh quân tuyệt đối sẽ chọn đường vòng. Như vậy, ba mươi vạn đại quân chẳng khác nào bước lên một con đường không lối về, toàn bộ Vũ Văn gia tộc cũng sẽ vì ba mươi vạn tướng sĩ tử vong lâm vào vực sâu vạn kiếp bất phục.

“Hoàng Đế bệ hạ đã tha thứ cho phụ thân một lần, không có khả năng tha thứ lần thứ hai!” Vũ Văn Sĩ buồn bực nghĩ nghĩ. Bả vai trái cùng bắp chân phải truyền đến đau đớn kịch liệt khiến hắn thỉnh thoảng nhe răng nhếch miệng, nhưng đau đớn ngăn ngui qua đi, sắc mặt rất nhanh lại khôi phục trạng thái cứng ngắt.

Loại vẻ mặt này thoát nhìn đặc biệt giống như hắn đang cố nén đau để tránh cho bản thân phát ra dục vọng, trong lúc vô ý vì hắn có được vài ánh mắt tán thưởng. Ở bất cứ thời đại nào, quân nhân đều thưởng thức tính cách rắn rỏi. Đặc biệt là loại người ăn ngon mặc cảm y tử nhỏ như hắn, chỉ cần trên người biểu hiện ra một chút khí phách của người bình thường, sự tôn kính đạt được thường thường thường thường sẽ là của người khác.” Nếu đại nhân đau lòng mà nói., Không ngại hô lên tiếng, trời nóng, nước muối này phải đậm một chút mới tốt!” Tôn Văn Tấn cười dãn dãn, Cát Bố trong tay nhanh chóng xử lý sạch sẽ máu đen xung quanh các vết thương.

“Không, không, không đau!” Vũ Văn Sĩ giải thích đứt quãng. Xung quanh người quá nhiều, vì để tránh ảnh hưởng lòng quân, hắn không thể nói ra lo lắng của mình. Loại biểu hiện muốn nói lại càng làm cho người ta hiểu lầm hắn đang nén đau, mấy tướng lĩnh trung cấp dồn dập tiến tới, tỏ vẻ thân phục với đại nhân giám quân.

“Giám quân đại nhân là người cứng rắn cứng cỏi!” Giáo úy Lý Mạnh thoải mái vỗ một cái lên bờ vai trần trụi của Vũ Văn Sĩ, khen. Bờ vai nhỏ nhắn mềm mại của đối phương vượt xa dự liệu của hắn, Lý Mạnh Thiển nhanh chóng rút tay về, khó có thể tin nhìn bàn tay thô ráp của mình., Ngay sau đó phát ra một tiếng sói tru kinh thán: “Ai ya, đại nhân giám quân ăn cái gì mà ngon thế, da thịt này còn xinh hơn cả tiểu nương!”

“Oanh!” Mấy tướng lĩnh trung cấp bật cười, trắng trợn không chút kiêng dè. Có người dút khoát lớn mật tìm nơi Lý Mạnh tát qua, vừa lắc đầu, vừa dùng mũi ngửi trên bàn tay mình có để lại hương thơm hay không.

“Da thịt của Giam quân đại nhân!”

“Chắc chắc, thật sự còn mỏng hơn cả tiểu nương!”

“Giám quân đại nhân, nếu không phải có Phò mã, nhất định sẽ có rất nhiều nữ oa dán sát cửa!”

Mọi người cười đùa ầm ĩ, không hề để ý tới mấy câu binh mã mỹ lệ hoạt động cách hàng rào này hơn ba trăm bước.

Vũ Văn Sĩ và người khác phiến nhất là người khác nói hấn có tướng nữ nhân. Việc này nếu phát sinh vào lúc bình thường, hấn nhất định sẽ nghĩ biện pháp chặt đầu những kẻ lấy mình ra làm tượng đá. Nhưng hiện tại, hấn chẳng những không cảm thấy tức giận chút nào., Ngược lại hấn cảm thấy rất hợp với nhóm du côn thô kệch này. Nghe mọi người cười một hồi, hấn chống đầu khỏi đồng than, cười mắng: “Đừng chỉ biết nghĩ tới đàn bà, suy nghĩ xem sao lại qua sơn cốc trước mắt này quan trọng hơn. Nếu buổi chiều mà chịu lỗ vốn như buổi sáng, mọi người đều đền trừng cũng không đủ!”

Biểu tình trên mặt mọi người dần dần trở nên trang trọng, mọi người đều có bản lĩnh “trong đau khổ” nhưng bản lĩnh gặp phải ứng biến đều không đủ. Tuy tuổi của họ đều lớn hơn Lý Húc không ít., Nhưng kinh nghiệm thực chiến lại không thể nhiều hơn đứa trẻ mười bảy tuổi như Lý Húc. Minh Tư đau khổ suy nghĩ một lát, có người đề nghị dò: “Hay là chúng ta tìm mấy người thân thủ tốt trèo lên hai bên vách đá dựng đứng, từ trên xuống dưới ném đuốc?”

“Con bà nó chứ, vách đá cao như vậy, khi con mới có thể leo lên được. Mặc dù leo được lên tới cây đuốc cũng sẽ không chính xác. Vạn nhất bị gió thổi nghiêng, thật sự kêu là dẫn lửa thiêu thân!” Đốc úy Lý An Viễn mắng chửi bác bỏ. Vách đá trước mắt có khoảng bảy cái., Cao tám trăm thước, nếu như đứng ở phía trên nhìn xuống, đoán chừng hai bên tướng sĩ đều thành con kiến nhỏ. Khoảng cách xa như vậy, ngay cả thần xạ

thủ cũng không thể bảo đảm bắn trúng mục tiêu. Từ trên cây đuốc hương xuống dưới, sao có thể thu được hiệu quả mong đợi.

“Cái này thì chưa chắc, mấy ngày nay luôn cạo gió ở phía Tây!” Trương Tú nhảy tới tranh cãi với Lý An Viễn: “Cho dù bó đuốc bị gió thổi nghiêng, cũng chỉ có thể thổi tới doanh địch thôi!”

“Hi vọng gió hỗ trợ, chi bằng người trực tiếp phóng hỏa trong doanh trại của mình đi!” Lý An Viễn không chút khách khí phản bác. Hắn rất quen thuộc với Trương Tú, ngày thường đấu võ mồm đã quen nên việc khích bác của đôi phương đã trở thành bản năng của hắn.

“Ta đang muốn đề nghị lang vương hỏa thiêu đại nhân liên doanh!” Trương Tú hất cằm lên, dương dương đắc ý. Lửa thiêu đốt liên doanh là hắn nhìn thấy trong chí cương tam quốc gia, trong sơn cốc trước mắt cây cối rất nhiều, như đốt lên một mối lửa... Trương Tú si mê nghĩ, phỏng phát đã nhìn thấy mấy vạn đại quân câu nói mỹ lệ ở dưới diêu kế túi gấm của mình hóa thành tro bụi.

“Trương giáo úy, người nhìn xem đó là cái gì đi!” Sự phiến não đang xoay quanh Vũ Văn Sĩ cùng với sự buồn bực trong lòng cũng bị cử động của mọi người làm dịu đi vài phần, chỉ chỉ cách đó không xa là khu vực phản xạ ánh mặt trời, hắn thấp giọng hỏi.

“Hà, Ô Cốt, Ô Cốt Thủy...” Thanh âm Trương Tú từ từ nhỏ đi, biểu lộ ử rữ trong nháy mắt viết đầy mặt. Ô Cốt Giang đi thẳng qua hạp cốc, trước mắt chính là mùa dòng nước dồi dào nhất, cho dù có người có ý định phóng hỏa, cũng căn bản không có khả năng đốt được bên bờ sông.

Đoàn người lại chậm rãi khôi phục yên tĩnh, đối với cục diện nguy hiểm trước mắt, mỗi người đều bó tay không có cách nào. Nếu như trận chiến này phát sinh ở bình nguyên, tướng sĩ của Kiêu Quả doanh tuy huấn luyện không đủ, nhưng dựa vào chiến mã cùng râu dài, cũng có hy vọng xông vào trận địa của đối phương tạo ra một con đường. Nhưng chiến trường song phương trước mắt chỉ có mấy trăm bước rộng, không những

không thể dùng chiến thuật tập kích, cho dù là bộ binh bộ binh cường công, mỗi lần cũng chỉ có thể lên tới hơn ngàn người.

Một buổi sáng, hơn tám trăm huynh đệ phải trả giá lớn, đoàn người chỉ phá được một đợt quân địch. Cứ theo tiến độ và tỉ lệ tử trận này, muốn đột phá toàn bộ sơn cốc ít nhất cần mười ngày, điều kiện tiên quyết còn phải có một vạn viện binh từ Liêu Đông Thành chạy tới!

Có người len lén nhìn về phía Lý Húc, hy vọng hắn có thể nắm bắt được chủ ý, trước mắt, thiếu niên này đã trở thành tâm phúc của mọi người. Nhưng từ sau khi ổn định doanh lũy, người này đứng bên cạnh hàng rào gỗ, nhìn những mỹ nhân tiếng nói xa xa vẫn không nhúc nhích. Đám tướng lĩnh lúc trước đùa giỡn âm ỉ, còn có nghị luận hiện tại, phảng phất hẳn đều không nghe thấy, hoặc là nghe thấy mà không quan tâm lắm.

Lý Húc đứng như nham thạch, gió tây thổi tới mức tóc hắn bay lên không trung như từng sợi tơ. Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm ở ngoài hơn ba trăm bước, nơi đó, một người đẹp như con kiến bận rộn nói lớn., Dùng tảng đá cùng hàng rào gỗ gia cố từng đợt doanh trại. Tầng tầng doanh lũy là cao giọng mỹ tướng sĩ như đàn kiến. Đối phương đã bắt đầu coi trọng trọng quân của mình, không ngừng có cờ xí mới từ chỗ sâu trong sơn cốc di động đến khu vực phía trước do mỹ nhân cao giai không chế. Những binh sĩ cao giai vội vã chạy tới đại đa số đều mặc áo giáp, lá sắt trên áo giáp sáng lập lờ dưới ánh mặt trời.

Là Vương giả có trọng giáp bộ binh, là chiến bộ binh phòng thủ. Lý Húc có thể đoán được, chiến đấu tiếp theo sẽ càng ngày càng khó khăn. Nhóm kiêu quả khuyết thiếu huấn luyện gần như không có khả năng đạt được thắng lợi trong trận chiến này, cho dù đối diện sơn cốc có binh mã Đại Tùỵ kịp thời chạy tới, hai chi Tùỵ quân không cách nào câu thông cũng khó có thể phối hợp hữu hiệu.

“Trước mắt quan trọng nhất không phải là tổ chức một trận tấn công tiếp theo, mà là để Vũ Văn lão tướng quân biết chúng ta

đang ở bên kia sơn cốc!” Húc Tử rút cuộc quay đầu, khó khăn nói với đoàn người.

“Ta cũng cho là như vậy!” Vũ văn sĩ cười khỏ đáp lại. Khó có được một lần, hắn không tiếp tục đả kích Lý Húc nữa, mà chủ động tỏ vẻ đồng ý với ý kiến của hắn.

Mọi người nhìn nước sông cuộn cuộn chảy về phía đông nam, yết hầu không hện mà cùng động dậy một chút. Sau khi trời tối đen, tìm mấy thủy tính tử sĩ tốt bơi đến bờ sơn cốc bên kia?

Đây có lẽ là một biện pháp giải quyết. Nhưng điều kiện tiên quyết là trong Kiêu Quả doanh có thể tìm ra tử sĩ như vậy, cao giọng nói ai cũng không bố trí cạm bẫy gì ở trong lòng sông.

Hy vọng thành lập một điều kiện sau này gần như không tồn tại.

“Nếu như lang tướng đại nhân chỉ muốn truyền tin tức, ta có thể có biện pháp!” Lang Trung Tôn luôn bận rộn xử lý vết thương cho các tướng quân đột nhiên ngẩng đầu, thấp giọng nói ra.

Chương thứ hai Hồ Sồ (Lục Túc)

Tùy quân trước mắt đã nỗ lực hết đà, các mỹ chủ tử hữu của Ô Cốt cốc đã biết một điểm này. Trên thực tế, ngoại trừ đám kiêu quả biểu hiện sức chiến đấu vào buổi sáng khiến hấn hơi kinh ngạc, đối với sự xuất hiện của Hùng Vũ kiêu quả doanh cùng với đại khái nhân số của cả Kiêu Quả doanh, hấn đều hiểu rất rõ.

Hấn biết chủ tướng của đối phương tên là Lý Húc, là một tiểu bối hậu sinh vừa thăng cấp tới vị trí lang tướng, dũng cảm vô mưu. Hấn cũng biết nguyên nhân Vũ Văn thuật lui quân là do trong Đại Tùy quốc có người tạo phản., Cắt đứt trăm vạn lương thực cung ứng của đại quân. Thậm chí hấn còn biết sở dĩ Đại Tùy quốc phái một tên tiểu tử vuốt mũi chưa sạch đến cứu viện đại quân đông chinh như vậy là bởi vì có người không muốn thấy Vũ Văn nói rõ nguyên nhân còn sống trở về. Mà nguyên nhân hấn có thể thu được tin tình báo cũng rất đơn giản, bởi vì trong triều Đại Tùy có người muốn liên thủ với Cao Trảo chia ra như Họa Giang Sơn.

Quốc gia không phải là người bình thường có cơ hội bán, người đưa tin là Đại triều Binh Bộ Thị Lang Học Tư Chính. Vì để báo đáp ơn tri ngộ của Sở Quốc Dương Tổ, hấn thậm chí đã đem toàn bộ binh lực Đại Tùy bố trí ở Liêu Đông về thành bản vẽ bản vẽ., Phái thân tín lật núi vượt đèo đưa đến Ô Cốt thành.” Nếu Vương xuất nghĩa sư đứng trước, Sở Công tấn công phía sau...” Học Tư Chính nhờ Ất Văn Hưng chuyển giao cho Cao Trảo Lệ vương, kích động dâng trào nói. Để có được câu cao giai mỹ nhân ủng hộ, hấn thay Sở Công Dương Huyền cảm ứng câu cao giai mỹ nhân., Sau khi chuyện thành công, đối phương có thể nắm trọn lãnh địa. Binh mã Trung Nguyên sẽ không xuất hiện ở ngoài bức tường thành này nữa, về phần câu cao mỹ nhân xử trí như thế nào lưu lạc ở ba quận Liêu Liêu, Học Tư Chính không đề cập tới một câu.

Toàn bộ Liêu chi địa, nơi toàn bộ vực nào có thể thỏa mãn mộng tưởng câu đại mỹ mĩ ời? Ất Chi Văn Hưng nhận được mật tín Học Tư Chính, cả đêm cử người vượt qua mã

hoàng hoàng thủy, đem tin tức Đại Tùỵ nội loạn đưa tới trên tay quốc quân Cao Nguyên cùng thừa tướng cao công văn đức. Vì không làm chậm trễ cơ hội ngàn năm khó gặp này, Ất Chi Văn Hưng triệu tập tất cả nhân thủ có thể triệu tập trong Ô Cốt Thành, gắt gao nhét vào Ô Cốt Cốc.

Chỉ cần thủ tại chỗ này ba, năm ngày, đại quân quốc vương sẽ vượt qua Mã Thoa Thủy. Mười vạn đại quân tinh dạ đuổi theo, tuyệt đối có thể cắn đuôi Vũ Văn thuật lại lão nhân. Đại Tùỵ quốc quân nhân số xa chinh mặc dù chúng, lại vừa không có lương thảo, lại không nhìn thấy đường về. Chờ đợi bọn chúng giống như năm ngoái, vẫn là một vận mệnh toàn quân bị diệt.

Vì quốc gia của mình, Ất Chi Văn Hưng có thể không tiếc bất cứ giá nào. Ô Cốt cốc hẹp dài bị hấn cưỡng ép chia làm mấy đoạn, mỗi đoạn dùng cự thạch loạn mọc làm thành lũy. Mỗi thủ lĩnh dưới trướng, mỗi người chịu trách nhiệm bảo vệ một doanh lũy, bất luận doanh lũy của bất luận kẻ nào bị quân địch công phá, chủ chốt đều phải ngừng đầu lên.

Loại phòng thủ tử thủ này hiệu quả phi thường tốt, tuy rằng cho tới bây giờ các tướng sĩ còn chưa nhìn thấy ba mươi vạn quân Đại Tùỵ rút lui chật vật về phía trước, nhưng viện quân phía tây sơn cốc lại bị bọn họ đụng đầu vỡ máu chảy. Những binh lính hốt hoảng kia đến viện quân đã không thích ứng với địa hình chật hẹp trong sơn cốc, lại không có kinh nghiệm chiến đấu gì, mặc dù dựa vào dũng mãnh của chủ tướng đã cướp đi một doanh lũy, nhưng trả giá phải trả ít nhất một ngàn.

“Thức thời thời mau chóng rời đi!” Ất Chi Hưng mỉm cười suy nghĩ. Cả một buổi chiều, hấn đều không ngừng hướng phía tây sơn cốc phái tinh nhuệ. Hấn muốn đối thủ nhận rõ thực lực chân chính của mình, không dám tùy tiện phát động công kích. Đương nhiên, có thể đem tiểu tử vắt mũi chưa sạch kia dọa đến mức ngoan ngoãn rút quân là tốt nhất, mặc dù dọa không chạy được hấn, Ất Chi Hưng cũng nắm chắc đêm khuya đem doanh trại đã mất đi đem về.

Thủ đoạn khoe khoang của hấn dường như có hiệu quả, buổi chiều không đến chiều, Tùỵ quân phía tây sơn cốc chủ động buông tha cho doanh trại đầm máu của bọn họ, toàn bộ binh

mã chậm rãi lui về phía sau, một mực lui ra ngoài cốc rộng rãi., Vừa mới bắt đầu chặt cây, dựng lên quân doanh. Thông qua an bài ở chỗ cao nhất, Ất Chi Văn Hưng biết đối phương mang theo rất nhiều chiến mã. Cái tên Lý Húc tiểu bối vô danh kia tựa hồ rất hứng thú với sự xung kích của kỵ binh, từ sau khi rút khỏi sơn cốc, cờ của hắn vẫn luôn cắm ở giữa bầy ngựa.

Kỵ binh? Ất Chi Văn Hưng không tin chiến mã của đối phương có thể tăng tốc độ lên trên bãi sông chật hẹp. Huống hồ có nhiều hàng rào tạm thời dựng lên ngăn cản như vậy, chiến mã cho dù xông lên cũng chỉ rơi vào kết cục đâm đầu chết tươi.

Chủ tướng phía đối diện đích xác là một kẻ mới không có kinh nghiệm mang binh, vừa mới qua thân, trong đội ngũ của hắn đã bốc lên khói bếp. Khi sương khói vừa mới dâng lên, Ất Chi Hưng còn sợ đối phương chó cùng rứt giậu, mạo hiểm phát hỏa công. Đảo mắt thấy nước sông mãnh liệt dưới chân, hắn nâng lên cổ họng trái tim lại đập vào trong bụng.

Có thể phóng hỏa bên cạnh dòng nước lớn như vậy, trừ phi tiểu tử họ Lý kia là Hỏa Thần chuyển thế!

Tiểu tử họ Lý không phải là Hỏa Thần chuyển thế, hắn chỉ là muốn ăn cơm sớm một chút mà thôi. Xa xa khói bếp càng ngày càng đậm, còn mang theo mùi cỏ dại nhàn nhạt. Loại cỏ này là loại tiểu dân phổ phàm mùa hè nhuộm muối, trong rừng cây Liễu Đông đâu đâu cũng có. Thuần Văn Hưng đặc ý hít mũi một cái, hắn rất thích mùi thơm sau khi cỏ dâng lên. Thứ này nghe nói có thể đề thần tỉnh não, tị tà tà đuổi tà., Không đúng, hắn đột nhiên mở mắt, liếc mòng nhìn về phương xa. Hắn nhìn thấy vô số làn khói nhẹ càng ngày càng đậm, cuối cùng hội tụ thành một cổ hắc vụ, giống như một con rết từ trên bầu trời hướng đỉnh đầu mình bò nhào xuống.

“Tùy nhân phóng hỏa!” Đứng ở trên nhánh cây nhìn tay lớn tiếng hô báo.” Không phải lửa, không phải lửa, bọn họ, khụ khụ, bọn họ thả là được!” Một người khác nhìn bàn tay bị tiếng ho khan kịch liệt che đi.

“Lấy, khụ khụ, lấy nước, khụ khụ, chặn lại, chặn ở mũi miệng!” Ất Chi Hưng vừa lớn tiếng ho khan vừa ra lệnh. Thân binh hấn liều mạng đem chỉ đích tướng chỉ lấp lại hô lên, tiếng la bị tiếng ho khan cao hơn một trận bao phủ.

Tùy quân không có phóng hỏa, bọn họ đang thả khói. Một con sông lớn như vậy, cho dù phóng hỏa, thế lửa cũng lan tràn không đến toàn bộ sơn cốc. Nhưng phóng khói với phóng hỏa bất đồng, khói có thể theo gió bay ra bốn phía. Mà gió tây mạnh mẽ, vừa vãn đem tất cả sương mù bên ngoài sơn cốc từ miệng cốc cuộn cuộn rót vào, rót vào.

Mùi thơm của A Thảo biến mất, thay vào đó là mùi hôi thối nồng nặc. Mỗi khi hô lên một hơi, hấn đều cảm thấy đầu vầng mắt hoa. Hấn nhìn thấy trên khóe miệng một thân binh của mình chảy ra nước miếng thật dài, mà một thân binh khác đang kẹt cổ họng liều mạng thở dốc, cả thân thể cung thành hình dạng một con tôm.

Hấn không thể không được thân binh nâng đỡ lùi về phía sau, khói quá dày, giống như còn mang theo độc. Rốt cuộc là độc gì, Ất Chi Văn Hưng không rõ lắm. Nhưng loại khói độc này đã khiến cho rất nhiều tướng sĩ dưới trướng hấn mất đi sức chiến đấu, thân thể vô số người thành dạng tôm luộc, vừa lớn tiếng ho khan, vừa liên tục chảy nước miếng không ngừng.

“Là khói phân ngựa, lấy khăn ướt, bịt miệng mũi, ngăn chặn miệng mũi!” Một tên tùy quân lão đạo lao về phía bãi sông, đâm vào trong nước Ô Cốt. Nước sông lạnh lẽo hóa giải bệnh trạng của hấn, nhưng tơ máu đã theo lỗ mũi hấn chảy ra.”

Không chỉ bởi vì phân ngựa, độc tính của nước phân ngựa không lớn như vậy.”, Đoạn Trường Thảo, Xà Tiên Hoa, năm bước ngã, đại Diệp Huyền...” Dựa vào kinh nghiệm hành y nhiều năm, lang trung phân giải ra ít nhất mười mấy loại hương vị độc thảo thông thường. Hấn tuyệt vọng nhìn vách đá cao mấy trăm thước hai bên lòng sông, thân thể mềm nhũn ngã xuống.

Những binh sĩ cao giai của doanh lũy đầu tiên giật mình như chim tước nhảy qua hàng rào gỗ, nhanh chân chạy vào sâu trong khe núi. Ngay sau đó là doanh trại thứ hai, thứ ba, thứ

tư, bất luận chủ tướng chửi ầm ĩ cũng tốt, giết người lập uy cũng được, ai dám ở tại chỗ hun khói. Bọn họ chưa chắc sợ chết, nhưng nếu sương mù dày đặc, người sắt cũng chịu không nổi.

Át Chi Văn Hưng bị thị vệ vây quanh lui vào sâu trong sơn cốc, hắn không trách tướng sĩ dưới trướng chưa đánh đã lui. Hắn chỉ có thể trách quân địch chủ tướng quá hèn hạ, quá vô sỉ, lại nghĩ ra loại kế sách hun khói này. Sở dĩ lựa chọn Ô Cốt cốc ngăn cản quân địch., Hắn chính là nhìn trúng hai đầu phía trước sơn cốc này, chính giữa chật hẹp, hai bên vách đá cao ngất. Tuyệt đối không nghĩ tới, loại địa hình này đồng thời cũng vì thế tiến công dày đặc của đối phương mà tạo ra đầy đủ điều kiện.

“Rút lui, rút lui, rút về trung tâm, khắc khắc, khắc khắc, cả đội, cả đội!” Thuần Chi Văn Hưng ngất ngây ra lệnh, dẫn dò tướng lĩnh tâm phúc đem binh hồng thu vào trong sơn cốc. Sơn cốc này đủ hẹp dài, Tùy quân chế tạo khói đặc có thể lan đến nửa sơn cốc tây bắc, nhưng không thể đem toàn bộ sơn cốc đổ đầy. Hơn nữa, khói đặc đối với thương tổn của song phương là ngang nhau, cao trào mỹ nhân từ bỏ hàng rào, Tùy quân cũng không có cách nào đạt được.

Vừa dứt lời, Át Chi Hưng đã nhìn thấy mấy điểm hồng quang từ trong khói đặc vọt ra.” Hỏa, Hỏa, Hỏa!” Các binh sĩ kinh hoàng hô to, xô đẩy rời xa bãi sông nước.

Sắc mặt Át Chi Văn Hưng trong nháy mắt trở nên xanh lét, không thể nào, Tùy Nhân không thể lại xông qua sương khói dày đặc như vậy để phóng hỏa. Nhưng trên thực tế, chính là có vài chùm lửa thuận theo dòng sông xông xuống dưới., Đem khói đặc đưa đến dưới mắt hắn. “Băng! Băng!” Theo tiếng “Băng!” “Băng, băng băng”, ngọn lửa tận cùng nhất liên tiếp đụng gãy hai mỹ nhân câu cao bị kéo rụng mạng lưới, cắm đầu vào trên bờ cát. Hồng Tinh cùng khói đen lập tức lao lên, xen lẫn hơi nước màu trắng, yêu dị như lệ quỷ phun ra khói độc.

Kia đích thực là sương độc hàng thật giá thật, trên bè gỗ không có ai, chỉ có đốt lửa bỏ củi cùng phân ngựa to. cứt ngựa ướt nhẹp xen lẫn đủ loại độc thảo xen lẫn cùng một chỗ., Bị liệt

hỏa nường ra khói đặc trí mạng.” Con sông này nằm trong con mắt ” Ất Chi Văn Hưng” hướng Đông Lưu lộ ra tuyệt vọng. Vì phòng ngừa Tùy quân cường ép từ trong lòng sông đột phá, hoặc là ban đêm vụng trộm bơi xuống hạ du cùng ba mươi vạn Tùy quân khác, hấn lệnh cho người bố trí hàng trăm cọc ngầm trong nước sông., Kéo xuống hàng trăm lưới đánh cá. Mà hiện tại, những cọc ngầm cùng lưới đánh cá này đều trở thành trợ thủ tốt cho quân địch. Thuyền độc, gỗ phía thượng du xông xuống bị cọc gỗ cùng lưới đánh cá ngăn lại, ở khúc sông khác nhau, địa điểm khác nhau, tạo ra vô số sát cơ.

“Tránh xa, khụ khụ, hà đạo, tránh xa sương mù, rời xa, khụ khụ!” Ất Chi Văn Hưng che cổ họng của mình, dứt quãng liên tục phát ra mệnh lệnh.

“Sơn cốc này cũng đủ dài!” Hấn choáng váng mơ hồ. “Sương mù không có khả năng tràn ngập cả sơn cốc!” Hấn cảm thấy hai chân như nhũn ra, hoàn toàn dựa vào thị vệ nâng đỡ mới tránh cho mình ngã xuống. “Cho dù từ bỏ nửa đoạn sơn cốc trước, nửa đoạn sau còn có thể dùng!” Hấn bỏ qua thị vệ, giãy dụa cúi người xuống, nâng một nắm cát ướt trên bãi sông lên, dán miệng từng ngậm từng ngậm hít thở.

Gió trong sơn cốc càng lúc càng lớn, khói đã bắt đầu nhạt đi. Vô số binh sĩ kéo lấy binh khí chạy qua bên cạnh hấn, cờ xí, khiên, cung tên rơi đầy đất.

“Đứng lại hết cho ta, chỉ bằng khói đặc, bọn chúng đoạt không nổi sơn cốc! Đều đứng yên cho ta.” Ất Chi Hưng cất tiếng. Hấn đứng thẳng lưng, nhìn thấy bầu trời phía tây rực rỡ như lửa.

Chương thứ hai (lục: hạ)

“Có ra chưa, nhanh lên, nhanh lên, ra không ạ!” Trương Tú mang theo hơn một trăm thân binh dùng vải trắng che lỗ mũi, ở bên ngoài bày ngựa ồm ồm thúc giục.

“Sắp rồi, sắp rồi, Giáo úy đại nhân, ngài chờ một chút, sắp xong rồi, sẽ xong ngay thôi!” Mã phu thủ hưng phấn kêu lên, thanh âm nghe tựa như vừa mới lấy được Kim Nguyên bảo. Một trăm tên phụ binh, Khô Tù tay cầm túi cỏ lên, thanh âm tựa hồ vừa mới lấy được. Đáng thương nhìn chăm chăm vào mộng chiến mã. Rốt cuộc, có vài con chiến mã bị bọn họ nhìn chăm chăm đến ngượng ngùng, cái đuôi cao cao ngang trời đứng dậy. Mã phu phụ cận hoan hô một tiếng, vồ qua, dùng túi cỏ ẩm thực đón lấy phân ngựa còn nóng, tích góp lại một chỗ, gom thành một cái phân lớn, lấy tốc độ lao tới nâng dưới chân Trương Tú.

“Đưa về phía trước, trước đó đưa tới, Lý đốc úy chờ ở phía trước!” Trương Tú dùng nhánh cây kiểm tra độ dày của phân ngựa, cáo mượn oai hùm ra lệnh. Hai phụ binh nâng đồng phân ngựa lên, nhanh chóng chạy về miệng cốc, bóng người xanh um chặn lại, để lại mùi thối nồng nặc.

Không đợi mùi phân ngựa bị gió thổi tan, bóng cây chia ra, mấy tên sĩ tốt mặt mũi tràn đầy than đen lại chạy tới, vừa chạy vừa hô: “Trương giáo úy, nhanh lên, nhanh lên, lang tướng đại nhân lệnh cho con nhanh lên một chút, không đủ cung ứng nữa rồi!”

“Sắp rồi, sắp rồi, nhanh thôi, kéo ra rồi!” Tiếng trả lời của Trương Tú bị liên tiếp làm cho vang lên.

“Nhanh, nhanh lên, đem chiến mã kéo hết phân phân đi, hôm nay còn chưa kịp kéo ra phân đi một nhóm!” Mã phu thủ vừa cười, vừa ra lệnh.

Trong tiếng ồn ào, đám phụ binh kéo dây cương chiến mã, đem chiến mã làm xong ” công hiến” kéo đến trên sườn núi xa

xa ăn cỏ. Tướng sĩ hậu doanh thấy phía trước có đất trống, lại đem hơn một ngàn chiến mã khác chạy tới trước sơn cốc.

“Còn lại một ngàn thốt cuối cùng, thật sự hết rồi!” Binh sĩ đưa ngựa thấp giọng báo cáo.

“Đi nơi hoang dã mà hái, có bao nhiêu là tốt bấy nhiêu. Còn cả mấy thứ như Độc Ngô Tử, Đoạn Tràng thảo, hái được bao nhiêu thì hái về bấy nhiêu!” Trương Tú không cam lòng mà la hét.

Nhóm phụ binh cười vang chạy đi, dưới sự dẫn dắt của hành quân trưởng sử Triệu Tử Minh, Tử Minh, toàn bộ núi đồi tiếp tục tìm kiếm độc tính thực vật. Lang tướng đại nhân phát minh một loại chiến thuật hoàn toàn mới, phỏng chừng sẽ không bị người ghi vào sử sách, nhưng hiệu quả tuyệt đối là nhất lưu. Chiêu này vừa xuất ra, giai điệu mỹ nhân liên tiếp bại lui, tướng sĩ Đại Tùy cũng không có bất cứ thương vong nào.

“Chuyện gì, nào có dùng phân ngựa chiến đấu! Hạ Cửu Lưu thủ pháp!” Trong đàn ngựa có người mặc quần áo tù binh nhỏ giọng chửi bới.

“Cái này gọi là thượng binh phạt mưu, người hiểu không? Người quân hấn hạ lưu hay thượng lưu, thắng chính là dòng thứ nhất!” Một khổ tù mập mạp khác lớn tiếng phản bác.

“Người hiểu, người hiểu không, người vẫn còn biết điều này!” Một tù nhân khác hậm hực hoàn miệng. Mấy trăm người vây quanh hơn một ngàn con chiến mã chờ thu thập phân ngựa, đoán chừng từ cổ chí kim dùng binh thì đây là lần thứ nhất trong lịch sử. Nhưng đại đa số mọi người lại vui vẻ không biết mệt, ít nhất, chiêu thuật dùng phân ngựa phá địch tuy rằng hơi thú vị một chút, so với để bọn họ dốc sức liều mạng mang theo dao găm tiến lên còn thoải mái hơn.

“Hừ, năm đó lão tử cũng là Chu công sau, lưu niên bất lợi...” Cao nhân đỏ mặt thay mình giải thích, lại rước lấy một tràng cười vang.

“Người, động tác lưu loát chút, nước phân ngựa đều rơi xuống đất, ta nói người, to con, đầu ngẩng cao lên ngẩng lên., Tìm kiếm đánh không phải!” Thanh âm Trương Tú từ phương xa

truyền đến, cắt đứt sự tranh chấp miệng lưỡi của đám tù nhân. Gã có chút không đợi được nữa, mang theo vài tên hộ vệ tự mình xông vào trong bày ngựa để giám sát “Xương phân”. Ở dưới chân tên khổ tù cao cao thay bản quân, Trương Đại giáo úy nhìn thấy mấy quả phân rải rác, lập tức, gã giơ roi ngựa trong tay lên cao cao.

Khổ tù cao nhân tranh thủ thời gian khom lưng xuống, cũng không để ý dơ bẩn, dùng hai tay nâng phân ngựa lên: “Ta đây nhất, Trương tướng quân, ngài thông cảm chút, ngài thông cảm cho ta!”

Trương Tú nghe người này nói rất cung kính, roi ngựa trong tay liền đánh không nổi nữa. Vừa mới đem về giận dữ giả thành mặt rời đi, đột nhiên thấy rõ khuôn mặt khổ tù của tên to con kia, cánh tay lập tức lại giơ lên cao cao.

“Người không phải là nó....” Trương Tú nhảy ra nửa bước, thân thể ẩn bên trong hai thân binh. Gã này đã từng thấy tên tay nâng phân ngựa ở trước mắt, chính là tên hậu nhân Chu công công lúc mùa xuân trên đường đến Liêu Đông đã từng có ý đồ đoạt lấy hãn và hành lý của Lý Húc. “Đời đời Công Khanh, tổ tiên đã từng làm trọng thần của Trữ Quốc, sau khi nói rõ ràng là tới Tả Phán vệ nương tựa làm thân thích của cao quan, nhưng không biết vì sao lại lưu lạc đến giữa Đại Giác và Đại Vũ Kiêu Quả Doanh!

“Bái kiến Trương đại nhân, người quen, người quen!” Phụ binh họ Chu cầm hai tay phân ngựa, ngượng ngùng cười. Thi lễ cũng khó, không thi lễ cũng khó. Hãn lúng túng cười rất nhanh đem mấy khổ tù phụ cận hấp dẫn tới, bên trong mỗi khuôn mặt đều có trí nhớ như mới, chính là đám tặc vật ngày đó giúp “Chu công tử” cản đường cướp bóc.

Đám thân binh đi theo Trương Tú cũng phát giác bầu không khí giữa hai bên có chút huyền diệu, mấy người thông minh một chút lập tức đặt tay lên chuôi đao. Trong toàn bộ Hùng Võ Kiêu Quả Doanh, chức quan của giáo úy thân binh Trương Tú mặc dù không cao, nhưng hãn là thân thích của lang tướng đại nhân gia tăng dòng chính. Nếu có gian tế làm bị thương

Trương giáo úy, tất cả thân binh cũng không tránh khỏi bị liên lụy.

“Chu công tử” là người rất thông minh, nhìn thấy thân binh cầm chuôi đao, vội vàng quỳ gối xuống: “Trương tướng quân, ngài đại nhân không nhớ tiểu nhân. Mấy người chúng ta vốn muốn đến cửa tạ tội, nhưng thân phận ngài so với chúng ta còn kém xa vạn dặm, một mực không có cách nào tới gần ngài!”

“Trương tướng quân, ngài đừng bần loạn thủ, lúc đó chúng ta cũng không có mặt!” Sau lưng Chu công tử, mấy tiểu đệ cũng lục tục quỳ xuống. Địa vị hai bên hiện tại chênh lệch quá lớn, nếu như lúc này Trương Tú công báo tư thù, bọn họ căn bản không có lực lượng phản kháng.

Trương Tú hiện tại lớn nhỏ cũng là tên giáo úy lục phẩm ăn bổng lộc quốc gia, không chút thiệt thòi nào đương nhiên sẽ không để ở trong lòng. Nhìn thấy đối phương tay cầm phân ngựa, dáng vẻ khúm núm nịnh nọt của nô lệ, cũng không muốn lại tự hạ thân phận và khó xử nữa. Dùng chuôi roi gõ gõ nhẹ lên vai Chu công tử, âm thanh dài ra hỏi: “Ta nói sao ngươi lại trà trộn vào tình trạng này. Sớm nói với ta một tiếng, ta cũng sẽ không để cho ngươi chịu uất ức ở đây!”

“Nói ra rất dài dòng, nói rất dài dòng!” Hai tay Chu công tử phân ngựa, nụ cười sáng lạn như ánh nắng chiều.

“Nói ra thì dài dòng lắm, chỉ là nương tựa không tới, gặp bạn không quen đúng không?” Trương Tú dương dương đắc ý đưa ra kết luận: “Đem bảo bối này bỏ vào trong túi đựng cỏ, ngươi to con như vậy làm mã phu đáng tiếc, về sau theo ta. Có Trương Tú ta một ngày, khẳng định sẽ không bạc đãi ngươi!”

“Tình cảm tốt, vậy tốt quá!” Chu công tử lập tức bị bàn tay to lớn đánh bại, hấp tấp trả lời. Y nhìn quanh bốn phía, bước nhanh chạy đến bên cạnh một túi phân ngựa gần nhất để xuống phân ngựa, trong ánh mắt hăm dọa của đám mã phu, quay đầu thi lễ với Trương Tú Tú: “Tiểu Chu Đại Ngưu, cảm tạ giáo úy đại nhân đã bồi dưỡng!”

“Đi, đi, đi theo ta, trước tiên đi theo ta thu dọn phân đã. Tiến về phía trước gấp gấp, hôm nay chúng ta phá địch hoàn toàn

dựa vào nó!” Trương Tú dùng roi da chỉ vào đàn ngựa, hăng hái nói.

“Tiểu nhân tuân mệnh!” Chu Đại Ngưu vái dài, đứng trang nghiêm, uy phong bát diện.

Trong chốc lát, đám phụ binh dưới sự giám sát của Trương Tú đã gom đủ năm túi phân ngựa mới mọc. Chu Đại Ngưu biểu hiện trước mặt cấp trên mới., Tự mình vác một bao lớn, cúi đầu hướng phía trước chạy đi. Năm nay hấn lưu niên bất lợi, đầu tiên là nửa đường bị người ta “Cướp vật cười”, làm chậm trễ thời gian tập kết tại Liêu Đông. Đến Tả Nhiễm vệ nương tựa thân thích., Lại bởi vì quà tặng quá mỏng mà quên đi tình thân vốn đã yếu ớt không chịu nổi, không biết làm được một gã kiêu quả bình thường, lại phải lén lút vận chuyển đến Hùng Võ Kiêu Quả doanh. Lúc ở Kiêu Quả doanh, lại bởi vì dẫn đầu đánh nhau làm loạn, bị Minh Pháp tham gia quân ngũ phản khổ địch, cùng mấy tiểu tùy tùng phát cho ngựa dưới tù đoàn.

Giờ phút này gặp được Trương Tú, đôi phương có thể không màng hiềm khích lúc trước, lập tức để cho Chu Đại Ngưu có cảm giác hạnh phúc tha hương gặp người quen. Bởi vậy, gã thâm hạ quyết tâm cố gắng biểu hiện, tranh thủ sớm ngày chiếm được sự vui vẻ của cấp trên, để mấy tiểu huynh đệ của mình cũng có thể thoát ly bể khổ.

“Tiến về phía trước, về phía trước, đồng lửa ở nơi này đã bị dập tắt!” Chu Đại Ngưu cúi đầu, nghe thấy mệnh lệnh bên cạnh. Gã bước nhanh hơn, tiếp tục chạy về phía trước, chạy qua hàng loạt đồng lửa đã bị nước lạnh tưới dập tắt, trước khi mệt đến mức gần ngã sắp xuống đất, đồng phân trên bả vai cuối cùng cũng được người đỡ lấy.

“Tại đây đi, quay lại thúc giục giáo úy Trương giáo nhanh một chút. Lại có ba, năm trăm phân ngựa, chúng ta có thể đoạt được toàn bộ sơn cốc!” Có người đứng bên cạnh hòa khí ra lệnh. Chu Đại Ngưu dùng tay đỡ đùi., Mượn khe hở nghỉ ngơi dò xét cảnh vật chung quanh. Sơn cốc nơi đây đã xâm nhập có một khoảng cách, xem tình hình, cao giả mỹ nhân công thể không thể không từ bỏ bên ngoài doanh trại. Mà tướng sĩ phe mình lại thể không buông tha, nương phong thế, đem phát ra

khói độc từ đầu từng bước một hướng về chỗ sâu trong sơn cốc.

Mấy đợt binh sĩ dùng sọt ngựa còn sót lại chưa dập tắt chạy về phía trước, Chu Đại Ngưu bị sương khói trong sọt phân thoang thoang hun khiến trong bụng một trận dờn sông lấp biển. Khói độc đã gần tắt còn khó ngủi như vậy., Khó trách những mỹ nhân cao giai kia không thể không lui về phía sau. Nhưng các huynh đệ một phương quản lý sao lại không sợ khói chứ? Hắn nhìn lại xung quanh, trông thấy ngoại trừ những người đưa phân thối với mình ra, xung quanh mỗi người đều được bọc trong một lớp vải thật dày.

“Đem mấy tảng lửa gần đó dập tắt, đổ thêm chút nước, các huynh đệ phía trước đã chịu không nổi rồi! Động tác nhanh nhẹn, đẩy phân ngựa chưa đốt hết về phía trước!” Có người bên tai hắn lớn tiếng hô.

“Nhanh lên một chút. Gọi Tôn đại phu, súp giải độc đến chưa! Nhanh lên, bên kia lại có người trúng độc, nhanh lên, khiêng xuống và khiêng xuống!”

“Ngươi, mấy người các ngươi, sao không quần vải tắm!” Có người phát hiện Chu Đại Ngưu vừa thờ hồn hển vừa xem náo nhiệt, xông tới lớn tiếng chất vấn.

Chu Đại Ngưu muốn trả lời, há mồm, lại cảm giác được nước miếng tí tách chảy đầy ngực. Gã cảm thấy đầu của mình cũng bắt đầu choáng váng, dưới chân bắt đầu xoay tròn.” Ta trúng độc rồi! Cứu, cứu...” Gã vươn tay kêu cứu, không đợi người tới lao tới, đã cảm đầu ngã xuống đất.

Người quát mắng hắn là giáo úy, nhìn thấy đám người Chu Đại Ngưu mềm nhũn, vội vàng gọi qua mấy huynh đệ, ba chân bốn cẳng đem bọn họ nâng lên.” Có người trúng độc, nhanh lên, đóng lửa ngoài cốc nhanh chóng dọn dẹp sạch sẽ!” Chu Đại Ngưu đầu óc choáng váng nghe được có rất nhiều người bên cạnh hô, trông thấy rất nhiều người chạy tới chạy lui. Sau một khắc, hắn hoàn toàn mất đi tri giác.

Khi mở mắt ra lần nữa, Chu Đại Ngưu phát hiện mình nằm ở trên bãi sông ngoài sơn cốc. Huynh đệ nằm cạnh đó có mấy

trăm người, trên đầu mỗi người đều dựng vải bố ướt đầm. Mười mấy binh sĩ tay chân tương đối lợi hại, dưới sự chỉ huy của một gã lang, lần lượt đổ nước thuốc cho mọi người. Sau khi uống xong, không ngừng có người bò dậy, chạy đến bờ sông, nôn mửa từng ngụm từng ngụm. Nghe động tĩnh, bọn họ gần như nôn hết ra.

“Súc nghiệt!” Chu Đại Ngưu nghe thấy tên lang trung kia ở phụ cận đỉnh đầu mình lớn tiếng thở dài.

“Chúng ta có thể bình bát huyết nhận chiếm nửa sơn cốc, nhiều dựa vào diệu kế của Tôn tiên sinh. Đây tính toán tạo nghiệt thế nào đây, tiên sinh cũng không tính, dựa theo tình hình sáng hôm nay..., Hành động này chẳng khác gì cứu được bao nhiêu mạng sống rồi trở về!” Có người cười khanh khách trên đỉnh đầu. Chu Đại Ngưu run rẩy một cái, hắn biết người nói chuyện là dùng minh pháp để tòng quân Tần Cương. Tất cả phụ binh và phạm sai lầm bị ném vào đội lao tù trong Kiêu Quả đều do những người đó không chế. Mọi người không thích hợp chuyển làm chiến binh, khi nào thì khổ dịch kết thúc bằng một câu nói của người này, bởi vậy rất nhiều người nghe thấy tên của Tần Quốc so với chuột thấy mèo còn thành thật hơn.

“Ai!” Tùy quân lang trung Tấn cười khở thở dài: “Tần tham gia quân đội có chỗ không biết, kế sách này, sao có thể xuất từ tay Tôn mỗ!”

Nghe nói như thế, Chu Đại Ngưu vô thức vênh tai lên. Gã ở sơn cốc trong thời gian ngắn, trúng độc vốn đã không sâu. Gã sợ hãi vừa mất đi, lòng hiếu kỳ lập tức bị cuộc nói chuyện trên đỉnh đầu nhắc lên.

Kế sách hiểm độc như vậy, tuyệt đối không phải một tên thầy thuốc có khả năng nghĩ ra được. Chu Đại Ngưu tin tưởng vào phán đoán của mình. Từ chuyện Tần tham quân và Tôn lang nói chuyện phiếm một câu, gã dần dần biết được “Độc kế” bắt đầu ra khỏi lồng giam.

Nguyên lai, vào buổi trưa, nhìn thấy Hùng Võ Lang không thể truyền tin tức cho Lý đại nhân, có thể sẽ xuất hiện ở một chỗ khác của sơn cốc Vũ Văn kẻ rõ đại nhân mà sốt ruột, Tôn

Lang Trung nhất thời lẩm miệng, liền căn cứ kinh nghiệm hành y nhiều năm, đề nghị lang đại nhân ở sơn cốc bên cạnh điểm mấy đồng phân ngựa, lợi dụng phân động vật bị thiêu đốt mà sinh ra đặc điểm “không tan” của sương mù, nói cho đại quân ở phụ cận có đại quân chạy tới sơn cốc Tây Bắc.

Lần hành động tiếp ứng viễn chinh quân, văn sĩ giám quân cùng văn sĩ giám sát lợi dụng quan hệ của cha chú mang đến hơn một vạn năm ngàn con chiến mã. Cho nên, thu thập chút phân ngựa đương nhiên không phải nhiệm vụ khó khăn gì. Nhưng sự tình xấu liền hồng ở chỗ Tôn lang trung quá mức tâm thiện. Lúc Lý tướng quân phái người thu thập phân ngựa, hẩn dặn dò một câu: “Không nên thu thập quá nhiều, khói phân ngựa có độc, sẽ hun cho người ta thối rửa!”

Một lời bưng tỉnh người trong mộng, nghe Tôn lang trung nói vậy, Lý lang tướng cùng Vũ Văn giám quân không hẹn mà cùng nghĩ tới hai vị đại nhân dùng câu cao cú mỹ nhân. Sông lớn trong sơn cốc vô danh xuyên thẳng qua, lửa không thể đốt lên, nhưng lại là nơi tốt để phóng khói. Bên này núi cao ngang dọc, trong trăm dặm có một lỗ hồng lớn như vậy, cho nên chỉ cần miệng cốc có khói, nhất định sẽ bị gió núi thổi vào trong cốc.

Chủ tướng và giám quân đều không để ý tới thanh danh, binh sĩ phía dưới tất nhiên không từ thủ đoạn. Trong đám kiêu quả có rất nhiều người ở trước khi cần chiêu mộ nhập ngũ chính là lưu manh trong chốn giang hồ, lấp cái ống khói, hạ độc xuống rồi, thuận gió vẩy cát trong mắt mọi người, bọn họ am hiểu nhất là chiêu âm hiểm. Rất nhanh chóng, bọn họ đã trở nên cực kỳ am hiểu., Trong phân ngựa ướm át được cho thêm vào hạt đậu, Đoạn Tràng Thảo, năm bước độc, Xà Tiên Thảo, Độc Tiêu Tử các loại đất đai sinh trưởng “Thêm liệu”, khói đặc cháy ra cuộn cuộn hương trong sơn cốc rót vào.

Mới đầu, Lý Húc và Vũ Văn Sĩ chỉ định thử mà thôi, không hy vọng khói độc có thể mang đến hiệu quả khắc địch chế thắng. Nhưng sau khi khói độc dâng lên không đến nửa nén hương, hai vị tướng quân đã lần lượt thay đổi chủ ý. Hiệu quả của khói độc quá tốt rồi., Thật tốt ngoài dự đoán của mọi người, cách hơn một ngàn bước, mọi người đi ngược gió đều có thể

nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của mỹ nhân cao giọng trong sơn cốc. Vì vậy, càng ngày càng có nhiều phân ngựa bị chất đống đến miệng sơn cốc, càng ngày càng nhiều chất độc cỏ bị đặt trên đống lửa.

Tiếp đó, sự xuất hiện của độc hỏa mộc sắp xếp thành chương. Nhìn thấy thế công của hun khói có thể thay mình liều mạng tiến lên, ai không muốn đem chiến quả khuếch trương đến mức lớn nhất. Từ đốc úy, giáo úy đến tiểu binh, hợp mưu hợp sức, vô số đề nghị được mọi người đề nghị nói ra. Vũ Văn giám quân cùng Lý Lang Tướng hai người đưa ra đề nghị sàng lọc tuyển chọn, luôn chọn biện pháp độc nhất, độc nhất để thực hiện.

Từ luồng khói thứ nhất bay lên đến bây giờ, chỉ trải qua nửa canh giờ. Tin tức phía trước truyền về, non nửa sơn cốc đã đổi tay. Giờ phút này Lý Lang Tướng đang chỉ huy đoàn người đem đống lửa độc dịch về phía trước, rất có khả năng không đánh mà khuất phục binh lính. Mà toàn bộ Tụ Quả doanh vì độc vụ chiến phải trả giá chỉ là hơn bảy trăm vết thương rất nhỏ khi trúng độc, trước mắt đều nằm ở trên bãi sông chờ Tôn Trung dẫn người tới cứu chữa.

“Kế này không thể lâu dài, qua trung đoạn, sơn cốc sẽ từ hẹp dần. Hiệu quả khói độc sẽ giảm nhiều!” Chu Đại Nguu nghe thấy trên đỉnh đầu mình có người tổng kết.

“Phân ngựa cũng không đủ rồi, sớm biết thứ kia hữu dụng, ngày hôm qua sẽ cho chiến mã ăn nhiều một chút!” Chu Đại Nguu nằm rạp ngẩng đầu, nhỏ giọng xen vào một câu.

“Ngươi yên tâm, Lý tướng quân đã sớm chuẩn bị. Đợi lát nữa khói trong cốc tan hết, hắc sẽ lập tức dẫn người giết tới. Dù sao chúng ta ở thượng phong, sĩ khí huỳnh đệ đang vượng!” Một vị giáo úy bị bóng lớn tiếng đáp lại. Nhắc tới Lý tướng quân, giáo úy đại nhân nhà mình, mặt mũi tràn đầy tự hào.

“Hắc hắc, đoán chừng không ai có thể ngăn được thanh hắc đao của Lý tướng quân chúng ta!” Chu Đại Nguu cũng đỡ lấy.

“Ngươi cũng đã gặp Lý tướng quân động thủ với người khác?” Phụ cận, mấy tên bị trúng độc nhẹ đều ngẩng đầu lên, hướng

Chu Đại Ngưu hăm mộ hỏi.

“Đương nhiên là thấy rồi, ta quen biết với tướng quân già lắm rồi!” Chu Đại Ngưu không chút khách khí thối phòng, không thèm để ý đến mình vẫn còn mặc quần áo tù nhân.

“Trên đường đến Liêu Đông, đúng lúc thấy tướng quân chúng ta cùng người động thủ. Có mấy tên gia hỏa muốn cướp chiến mã của tướng quân chúng ta, ta vốn định qua đó hỗ trợ, không đợi đến trước mặt con trai, chỉ thấy tướng quân chúng ta rút đao ra, bỏ như vậy, bỏ một cái...” Chu Đại Ngưu khoa tay múa chân khoa tay thối phòng, trước mắt lại lác qua thanh loan đao đen sì kia.

Đao này, bất bại. Hiện tại hấn bắt đầu tin tưởng.

Chương thứ hai Hồ Sồ (thất)

Trên thực tế, chủ nhân của loan đao không phải là bất bại, mà là thua không nổi.

Húc Tử không có lão luyện thành thục như Lưu Hoảng cơ sở, cũng không có sự khéo léo thể tục như Vũ Văn Sĩ, nhưng đối với cảnh ngộ vi diệu trước mắt của mình, hắn lại không hoàn toàn không biết gì cả. Trong triều đình có rất nhiều tướng lĩnh có kinh nghiệm phong phú hơn hắn rất nhiều., Hắn cũng không phải là người được chọn để lĩnh binh tiếp ứng Vũ Văn thuật tốt nhất. Nhưng sở dĩ nhiệm vụ này rơi vào trên đầu của hắn, đầu tiên là bởi vì nhiệm vụ này người tránh không kịp, thứ hai mới là sự thương thức của Hoàng đế bệ hạ đối với hắn.

Húc Tử hiểu rõ điều này, nhưng hắn biết rõ mình không có lựa chọn tốt hơn. Nếu như muốn duy trì độc lập cùng tôn nghiêm của mình sinh tồn trong quan trường Đại Tùy, hắn nhất định phải nắm chắc tất cả cơ hội. Cho dù cơ hội này trong mắt người khác xem thường, thậm chí nguy hiểm trùng trùng.

Trận chiến này, chỉ có chiến thắng, hắn mới có cơ hội đứng vững gót chân ở vị trí lang tướng. Vạn nhất thất bại, hắn sẽ thua không còn gì cả. Hắn không có thực lực của quốc công phụ thân., Hoàng đế nhạc phụ, cũng không có Lưu Hoảng cơ, đám người Lý Kiến Thành vốn sinh ra đã có quan hệ nhân sinh. Ông ta chỉ là một tiểu tử thôn quê đánh bậy đánh bạ xông vào hiểm phong, bất luận là ở trong mắt người khác không có trở ngại gì, đều có thể gọn gàng đánh thẳng vào trong cốc sâu.

Bởi vậy, không đợi luồng khói độc cuối cùng tan hết, Húc Tử liền mang theo sáu trăm tử sĩ tiềm phục đến sơn cốc chật hẹp nhất. Trong sơn cốc độ khó thấy được rất thấp, trong lòng sông còn có hỏa mộc xếp hàng phun ra sương độc., Nhưng những điều kiện bất lợi này hắn không thể chú ý hết được. Các tướng sĩ của Kiêu Quả doanh huấn luyện không đủ, Húc Tử không nắm chắc dẫn theo bọn họ ban đêm phát động cường công. Nếu chạng vạng tối hôm nay không nhất cổ tác khí đem mỹ nhân cao giai đuổi ra khỏi sơn cốc, đến ngày mai, ai cũng

không thể bảo đảm phong hội sẽ hướng về phương hướng nào thôi!

Khói phân ngựa không phải loại bí tịch cao thâm mật trắc gì, chỉ cần gió đổi hướng, câu cao mỹ nhân có thể dễ dàng trả lại chiêu thức nguyên dạng cho Tùy quân. Đối với tác dụng của độc thảo trên đại địa Liêu Đông, bọn họ chắc chắn biết rõ hơn đám kiêu quả của Hùng Vũ doanh.

Húc Tử triệu tập tất cả các lão binh cùng dũng khí biểu hiện xuất sắc khi huấn luyện của hộ lương quân tổ hợp thành đội bậc thang đầu tiên công kích. Trong sơn cốc chỗ quá hẹp, người một lần xông qua hai đoàn đã là cực hạn. Bởi vậy, hãn chỉ có thể phân chia số lần phát động công kích quân địch.

Lý Mạnh được hãn lưu lại ở đội công kích thứ hai, Lý An Viễn được hãn đặt ở đội thứ ba, xuất thân đốc úy Thôi gia Bác Lăng Thôi Tiềm cùng một vị giáo úy khác được hãn đề cử tới xếp vào hàng ngũ đệ tứ công kích, Mộ Dung La đảm nhiệm hậu vệ cũng bị Húc Tử điều lên tiền tuyến., Chịu trách nhiệm chỉ huy đợt tấn công thứ năm, đội công kích thứ sáu được giao cho Triệu Tử Minh, đội thứ bảy công kích cầu thang giao cho Tiết Văn Cử... Vũ Văn Sĩ bị thương cùng với phụ trách chương quản đội đốc chiến, nếu như phát hiện người chần chờ không chiến, giám quân có quyền trực tiếp chấp hành quân pháp.

“Từ chính giữa tiền thẳng về phía trước, đột phá một doanh trại thì nhảy xuống tiếp theo, đừng để ý tới kẻ địch sau lưng, đừng cho kẻ địch có thời gian thở dốc!” Lý Húc quay đầu lại nhìn, thấp giọng dặn dò, câu cao mỹ nhân lui không xa lắm, lúc trước bọn họ xây thành từng doanh trại rất vất vả, lúc này thà rằng chịu chút khói cũng không đành lòng buông tay toàn bộ doanh trại trong hạp cốc.

“Cũng ngàn vạn lần đừng cho người của chúng ta thời gian thở dốc!” Húc Tử lại nhìn đám kiêu quả phía sau dùng vải ướt che mũi miệng, con kiến dạng sắp xếp đội trưởng thành một cái, trong lòng âm thầm cầu khẩn. Đám dũng sĩ bộ lạc Kiêu Quả dưới trướng hãn cực kỳ giống dũng sĩ bộ Tô Khuynh năm đó, dùng lời đánh giá chiến sĩ Hộc tộc Từ Đại Nhãn năm đó để hình dung., Dù là cá nhân cũng không tồi, nhưng chính thể tác

chiến thì thiếu năng lực. Chiến đấu thuận gió thì càng đánh càng hăng, một khi chịu nhục thì không còn đảm khí. Cho nên, Húc Tử phải nhân lúc mọi người còn đang hưng phấn vì độc kế đạt được, đem sức chiến đấu của Kiêu Quả doanh phát huy đến mức lớn nhất.

“Giám quân đại nhân đề nghị mình không nên làm tiên phong!” Trương Tú dán sát vào vách đá, thấp giọng cầu xin: “Đúng là gan binh, toàn bộ Dục Quả doanh chúng ta đều là tân binh, một khi người...” Nửa đoạn sau hắc không thể nói thêm nữa, kiêng kỵ nhất trong lúc đánh giặc là phạm lệnh.

“Không ai thích hợp hơn mình!” Lý Húc lắc đầu trả lời: “Người đi hỗ trợ Vũ văn sĩ và đại nhân, sau khi đội ngũ công kích trước đó xông qua, một lớp sau nhất định phải lập tức đuổi theo. Người nào tránh khỏi chiến trường, giết!”

Nói xong, hắc lại một lần nữa che kín màn vải trước lỗ mũi, dẫn đầu xông về phía tường thấp của mỹ nhân cao cú.

Hơn sáu trăm tên dũng sĩ đảm nhiệm tiên phong nhanh chóng theo sau Lý Húc, trường xà cũng đánh về phía con mồi. Khói độc trong sơn cốc vừa mới bắt đầu nhạt đi, câu cao mỹ nhân còn chưa kịp điều chỉnh chiến thuật, thế công của độc khói nửa canh giờ..., Tổn thất tạo thành cho bọn họ còn tổn thất lớn hơn cả của Tùy quân. Rất nhiều tướng lĩnh còn đang choáng váng đầu óc nôn mửa, không quan tâm gì đến doanh trại đã từ bỏ. Mà đám quan sát thấy chỗ đứng cao nhất lúc trước, bởi vì bị khói đặc hun cho tàn nhẫn nhất, giờ phút này toàn bộ đều đã chết hết.

Vì bảo tồn thực lực, bộ binh trọng giáp có sức chiến đấu mạnh nhất được Át Chi Văn Hưng điều đến một bên khác của sơn cốc để đối hơi. Bởi vậy, trước mắt những người đảm nhiệm nhiệm vụ ở tiền phương đều là những võ sĩ bộ tộc cùng nông phu có sức chiến đấu kém nhất đi tới. Khi bọn họ tỉnh tỉnh mê phát hiện nguy hiểm tới gần, cánh tay Lý Húc đã trèo lên tường đá.

“Công kích!” Húc Tử hô to một tiếng, cả người như điều hâu từ trên tường đá lướt qua. Hai mỹ nhân ngồi chồm hổm trên mặt đất thở dốc, cuống quýt nhắc binh khí nghênh chiến, bị

Húc Tử cả người lẫn binh khí chém thành hai đoạn, mặc kệ kẻ địch phụ cận vội vàng xông tới., Hấn trực tiếp hướng phía trước giết tới. Mỗi lần vung đao, tất nhiên sẽ chém một người ngã xuống đất. Trong khoảnh khắc đã tiến về phía trước hơn hai mươi bước. Hơn mười tên thị vệ bảo vệ gắt gao bên sườn hấn, vội vàng lao tới đánh ngã từng tên.

Chúng kêu quả gào thét xông lên, đem lỗ hổng càng mở rộng. Chủ tướng xông vào hàng thứ nhất, cực đại cổ vũ sĩ khí bọn họ. Năng lực chiến đấu cùng sĩ khí của mỹ nhân cao lớn bị khói độc công kích cũng đã giảm xuống rất nhiều. Có người bước chân lão đảo, trường mâu trong tay cũng không vững. Có người đầu váng mắt hoa xông lên phía trước., Bị đám kêu quả đẩy nhẹ, binh khí liền rời tay. Sau mấy hơi thở, mỹ nhân trong hàng ngũ đao doanh thứ nhất liền sụp đổ. Dững mãnh lui sang hai bên vách đá, ý đồ mạo hiểm tự bảo vệ mình. Tiểu gan vút binh khí xuống., Quay người bỏ chạy. Binh khí của đám kêu quả dính đầy máu, đồng thời phát hiện chiến đấu dễ dàng hơn mình tưởng tượng nhiều, dũng khí càng cường tráng, theo sát chủ soái nhà mình, không chịu rút lại phía sau nửa bước.

Đám kêu quả phối hợp lẫn nhau như trước, nhưng khí thế như cầu vòng, trong nháy mắt đã phá tan hàng rào đầu tiên của đợt tiến công lần này. Một câu cao, một người mỹ nhân lưu lại thông đạo cho binh sĩ hành tẩu giữa hai hàng rào, đám loạn binh bại trận ùn ùn chen vào trong đó. Các dũng sĩ Đại Tù triều theo đuôi đuổi tới, đem quân địch trôn chặm rãi chém đầu xuống đất.

Húc Tử theo chiến sĩ quân nhu của quân địch, từ chỗ thông đạo chen vào hàng rào thứ hai. Tầm mắt vừa mới trở nên khoáng đạt, hấn liền thấy một cây thước đo đâm tới. Hấn vận thân vượt qua Nghê Phong, trường đao dọc theo cán Côn Bằng đẩy về phía trước, bước chân tăng nhanh, bước chân nhanh hơn., Hấn nhìn thấy một vị tướng lĩnh mỹ câu môn mặc cẩm bào, đang kinh ngạc mở to hai mắt nhìn. Ngay sau đó, tướng lĩnh cao giai mỹ lệ đã mất đi bốn ngón tay của tay trái, bỏ lại chòm râu dài, xoay người bỏ chạy về phía sau. Húc Tử vọt tới trước vài bước, dùng sống song dao sau lưng quấy nhiễu mấy

thanh binh khí, sau đó thuận lợi để đao phong tìm lên kiện cảm bào giá cả xa xỉ kia.

“Dát!” Cảm bào từ bả vai đến phần eo bị cắt mất đao khẩu, máu chảy ra như thác nước. Tướng lĩnh câu cao tiếp tục chạy trốn năm, sáu bước, khí lực toàn thân bị rút khô, cảm đầu ngã xuống. Ngăn lấy một câu mỹ nhân cao giai khác của Húc Tử thấy thế, buông tha đối thủ., Quay người tranh đoạt thi thể tướng quân nhà mình, đám kiêu quả sao chịu nhường ra công lao đã tới tay, mười mấy thanh hoành đao chém qua, ngón tay cùng cánh tay rơi đầy đất. Trong nháy mắt, đầu người tướng lĩnh cao giai xinh đẹp đã bị nhấc tới bên người Húc Tử, thân binh của hắn tìm một cây trường mâu, đầu óc như hồ lô máu tiếp tục đi tới.

Địch nhân chống cự rất mềm yếu, bọn họ căn bản không nghĩ tới đám kiêu quả dám mạo hiểm Độc Yên phát động công kích. Đao doanh trại thứ hai với tốc độ còn nhanh hơn tuyết lở sụp xuống, đám tán binh như ruồi nhặng không đầu chạy loạn khắp nơi. Phụng mệnh Lý Húc tướng lệnh, đám kiêu quả đảm nhiệm tiền phong chỉ việc công kích ngăn cản địch nhân trước mắt., Đối với người chạy về phía nước sông đã dán thân thể lên trên vách đá với người nhát gan, bọn họ căn bản không thèm ngó tới. Những người kia tự nhiên có đội cầu thang phía sau tới thu thập, Lý tướng quân đã đuổi theo quân địch giết vào doanh trại tiếp theo, đoàn người không thể nhìn Lý tướng quân tự đi mạo hiểm., Giết chết, có người chết trận trong chiến đấu, vị trí của hắn được bù đắp lại ngay lập tức. Không ai nghĩ tới bản thân có chết trận hay không, lúc này, bọn họ chìm đắm trong máu tươi của địch nhân, vô cùng sáng khoái!

Trong hàng rào thứ ba nằm rất nhiều loại màu sắc trùng độc nặng nề, mấy cái trên cổ mấy lão Tát treo đầy cái nồi lớn đang nhảy múa vây quanh ba cái nồi lớn, trong nồi bốc lên chất lỏng màu xanh lục, đó là thần dược bọn họ hái từ trong núi dã, chỉ cần bọn họ toàn tâm toàn ý hoàn thành đoạn điệu nhảy này., Thần dược có thể có hiệu quả. Trong quá trình nhảy múa, bọn họ đã bắt đầu trao đổi với chúng thần trong cõi U Minh. Thần tiên đáp ứng bọn họ, chỉ cần uống nước thuốc trong nồi đồng

vào người trúng độc, là có thể khiến các dũng sĩ nhảy nhót tung bừng như ban đầu.

Tiếng gào khóc của đám bại binh cắt đứt lời nói mê của Thần Linh, lão Tát dẫn đội ngẩng đầu lên, trong miệng lớn tiếng phát ra liên tiếp lời nguyên rủa. Đối lại là bình thường, tộc nhân nghe được nguyên rủa khẳng định sẽ quỳ xuống đất xin tha., Cầu xin hãy tha thứ bọn họ tấn công thần linh. Nhưng hôm nay, những tên gia hỏa bất kính với thần linh kia lại vòng qua thân thể đầy Tát vàng chạy tới, có người còn không cần thận đá đổ nồi đồng nấu thuốc. Chết lủng màu xanh lục tung tóe khắp nơi, đem những màu sắc nằm dưới đất chảy ra kêu khóc thảm thiết.

Lão Tát dẫn đội lập tức quyết định, quay người gia nhập đám người chạy trốn, uy lực truy kích thế mà vượt qua nguyên rủa, tất nhiên không phải đám thần côn như bọn họ có khả năng ngăn cản. Về phần đồng bào trúng độc nằm dưới đất, cứ để bọn họ tự cầu phúc đi. Binh mã Đại Tùy từ trước đến nay là nhân nghĩa chi sư, rất ít sát hại tù binh.

Trong nháy mắt tiến vào doanh trại tiếp theo, lão Tát phát hiện lương tâm đầy mình, vội vàng quay đầu lại nhìn tộc nhân bị mình bỏ lại. Lão nhìn thấy giày chiến ma quỷ bước lên thân thể tộc nhân, một thanh hắc đao vây quanh cổ tộc nhân tung bay, bên cạnh con ma quỷ cao lớn kia., Còn vô số ác quỷ và dạ xoa, trên mặt bọn họ chỉ có con mắt, không có mũi và miệng. Mặc áo giáp màu đỏ, cầm theo đao sắc bén, nhìn thấy một người liền giết chết một người.

“Quỷ a!” Lão Tát hét thảm một tiếng, đụng ngã mấy đồng bọn, liền mạng chạy về phía đông sơn cốc.

Đám kiêu quả ướm át dùng lưỡi đao từ trong người trúng độc mạnh mẽ cắt ra một lối đi, địch nhân không có sức hoàn thủ, không có nghĩa là bọn họ nhất định phải thương hại. Năm ngoái lúc này, đối với tướng sĩ Đại Tùy đối không nhắc nỗi binh khí, mỹ nhân cao cú không có bất cứ sự đồng tình nào. Khi tình thế nghịch chuyển, bọn họ cũng không cần trông cậy vào đám kiêu quả để có thể lấy đức báo oán.

“Theo sát binh sĩ, theo sát hấn, đừng cho bọn chúng cơ hội thở dốc!” Lý Húc xông lên phía trước, ngăn cản các huynh đệ tiếp tục lãng phí thời gian trên người người trúng độc. Lý Mạnh Hật chỉ huy đội thang thứ hai đã lao lên, lá cờ của hấn cách đội thứ nhất chỉ có nửa rào rào. Mỹ nhân cao giai mất đi sức chống cự tự nhiên có hấn đến thu thập, giờ phút này nhiệm vụ của đám tiên phong chính là theo sau quân địch, khuếch đại chiến quả đến mức lớn nhất.

“Quý mới để ý mấy tên gia hỏa trúng độc này đây. Các huynh đệ, theo đội ngũ lang tướng đại nhân, công lao không thể để cho bọn hấn toàn bộ vơ vét!” Lý Mạnh nhìn về phía soái kỳ cách đó không xa, lớn tiếng kêu la.

Quá sung sướng, trận đánh này thật quá sảng khoái. Cho dù là năm ngoái theo ba trăm huynh đệ hộ lương chuyển chiến ở Liêu Đông, mọi người cũng chưa từng nhăm nháp qua loại tư vị như chém dưa thái rau này. Đại Tùy quân công nhớ thế nào sao? Trăm mấy đầu một bậc? Lý Mạnh cảm thấy đầu mình có chút không xài được, ngực hoàn toàn bị hào khí của mây khô nhồi vào.

“Đại Tùy, Đại Tùy!” Các tướng sĩ của đội thang thứ ba lớn tiếng hò hét, giục đám người đội thứ hai mặc áo bào tăng tốc vọt tiến lên trước. Giờ khắc này, đầu của vô số người đều choáng váng, nhưng không phải bởi vì trúng độc.

Hàng rào ở phía trước càng ngày càng rộng, quân địch cũng càng ngày càng nhiều. Một câu chủ soái mỹ nhân đã điều chỉnh chiến thuật, rất nhiều sĩ tốt thân khoác trọng giáp nghênh đón quân tiên phong Kiều Quả của Lý Húc. Nhưng vài đạo binh bị đánh lui lại phía trước lại ngăn cản đường đi của bọn họ, hai phe mục tiêu khác nhau chen chúc nhau, xô đẩy lẫn nhau, tiếng mắng chửi và tiếng khóc lóc vang lên khắp nơi.

Có một đoạn hàng rào gỗ bị đè sập, đám binh lính chạy trời chết bị áo bào của mình đập ở dưới chân. Còn có vài tên trọng giáp tinh binh bị đồng bọn của mình đẩy ngã, người chạy trốn không chút do dự giẫm lên thiết giáp. Rất nhanh binh sĩ ngã trên mặt đất liền ngừng mắng chửi, cũng không phát ra thân thể, thiết giáp xẹp lép, máu theo giáp chậm rãi chảy ra.

Lý Húc lại lần nữa đuổi kịp đội hình của đám bại binh, dùng hắc đao từ phía sau hạ gục một võ sĩ có câu ngạn, hắc lại dùng đao chém xuống một cái chân từ trong dòng người, một cánh tay, một cánh tay, một đám binh bị tan rã không quay đầu lại, dè bẻo tùy ý để hắc chém giết. Hắc bị thương nằm trên mặt đất, hai mắt đăm đăm. Người tiếp tục chạy trốn cũng lộ vẻ dờ ẫn, trừng mắt nhìn nhau.

“Keng, keng, keng!” Hắc nghe thấy một chuỗi tiếng chiêng. Bản năng dừng bước, ngay sau đó, hắc liền thấy được đầy trời vũ tiễn, đen nghịt mặt đất, mỗi một mũi nhọn đều phản xạ ánh chiều tà.

Chương thứ hai Hồ Sồ (thất)

Cách tránh tên trong hỗn chiến mà sư phụ Đồng Tượng truyền thụ cho có hai loại, thứ nhất là lặn sau đất, lợi dụng chỗ yếu hại của cái hồ trên mặt đất để bảo vệ. Loại thứ hai là trốn sau lưng một người gần đây, bất luận đối phương là địch hay là bạn. Nếu như trước trận chiến ở Liêu Đông năm ngoái, Lý Húc khẳng định giờ phút này đã ngã xuống. Nhưng hôm nay, hắn lại không chút do dự nắm lên một tên hảo binh cao to che trước ngực mình.

Vũ tiễn bắn vào thân thể, phụt phụt, tiếng kêu thảm thiết kích thích lỗ tai của người bị thương, trong nháy mắt kia, Húc Tử thậm chí cảm nhận rõ ràng được sinh mệnh trong cơ thể đối phương đang từng chút một trôi qua. Hắn ngây ngẩn một chút, không biết từ lúc nào mình lại trở nên tàn nhẫn như vậy. Nhưng nháy mắt tiếp theo, máu tươi của đồng bạn lại đổ mắt của hắn.

Lấy vũ tiễn bắn chết binh lính phe mình, tránh cho kẻ chạy tan tác trùng kích bản trận. Đây là chuyện binh đạo rõ ràng trên bút ký của Dương phu tử đã từng ghi chép trên đó. Binh sĩ không biết tay, nghe lời từ bút ký của Dương phu tử đến mắt Từ Đại truyền lại, sau đó là thiết trượng..., Mấy người Lưu Hoảng cơ sở chỉ đạo, cơ hồ mỗi người đều từng hướng Húc Tử trình bày đạo lý này. Trong Hùng Võ Kiêu Quả Doanh mà Húc Tử tự mình nắm giữ, cũng có đội quân chuyên môn độc chiến. Nhưng trơ mắt nhìn những cung thủ cao giai đem binh sĩ hai bên đánh địch ta đồng thời bắn giết vào bức tường thấp, vẫn làm cho hắn cảm thấy lòng đầy căm phẫn.

Áo giáp trên người đám kiêu quả rất rắn chắc, nhưng không nghĩa là khoảng cách gần như vậy có thể ngăn cản vũ tiễn tập kích. Vòng thứ nhất trong đợt bắn, có hơn bảy mươi tên kiêu quả xông lên đầu tiên ngã xuống. Cung thủ câu mã rất nhanh cong cung, bắt đầu đợt bắn thứ hai không phân biệt. Đám kiêu quả bị vũ tiễn ép lui về phía sau, tàn binh câu mã lệ thất bại bỗng nhiên từ trong đả kích khôi phục tinh thần, chạy trốn tứ tán.

“Cừu cung đòi lệnh” Cao giai giáo úy tiếng hô lớn. Hiệu quả ngăn chặn không sai, Ất Chi tướng quân đáp ứng hoàn thành nhiệm vụ trọng thưởng cho hấn. Đang lúc hấn đắc ý vì tuyệt thế chiến công của mình, hấn nhìn thấy một bộ thi thể cắm đầy vũ tiễn vọt tới.

“Thả, mau bắn tên!” Giáo úy lớn tiếng ra lệnh, vô số vũ tiễn bắn lên thi thể hoạt động kia. Thi thể tiếp tục vọt tới trước, sát vào tường thành, đột nhiên bay lên trời, nhắm vào đầu đám cung thủ nện xuống.

Húc Tử ném thi thể ra ngoài, cả người như báo nhảy vào đội ngũ cung thủ. Đám cung thủ hoảng sợ chạy tới kinh ngạc ngây người, bọn hấn không nghĩ tới có người thế mà còn có thể sống sót dưới mưa tên dày đặc như vậy xông vào hàng ngũ bọn hấn. Trong nháy mắt, Lý Húc dùng trường đao mở một lỗ máu trong đội ngũ cung thủ, câu nào cung tiễn thủ bắn lên cũng lập tức dừng lại.

Lý Húc rống giận, dùng đầu gối lên bụng một cung thủ. Lấy người bị thương làm tấm khiên, hấn chặn một đòn trí mạng từ bên trái đâm tới. Sau đó, hắc đao vung lên một tia ô quang., Rồi cắt đứt cánh tay cầm đao còn lại, năm đó sư phụ Đồng Tượng dạy bảo chiêu thuật không có đường sơ hở, hoàn toàn là căn cứ theo binh khí của đối phương tùy cơ ứng biến. Trải qua sự chỉ điểm của tướng quân Tiền Thế Hùng năm đó, lại trải qua hơn một năm rèn luyện trên sa trường, Húc Tử đã hoàn toàn hiểu được tinh túy của sư phụ.

Đó căn bản không phải võ công, chỉ là kỹ xảo giết người trên chiến trường. Vô luận binh khí của đối phương là dài hay ngắn, là nhẹ là quan trọng, thắng bại là quan trọng nhất, hai lần đối mặt phải quyết ra. Dùng khinh thương đổi đòn nặng, lấy vị trí mình muốn hại đổi lấy một đòn trí trí mạng cho địch nhân, trong luận võ bình thường không có ai dám làm như vậy. Mà trên chiến trường, đây chính là khác biệt giữa sinh và tử.

Có một sát thần như vậy từ trên trời giáng xuống, các cung thủ không có dũng khí tiếp tục phong tỏa con đường tiến lên của Tùy quân. Bọn họ trước tiên phải đánh trúng tinh lực để giải quyết sát thần này, trì hoãn đến một khắc sau., Không biết có

bao nhiêu cánh tay cầm cung bị hấn chặt xuống, dòng chảy ngược hướng bộ binh giáp nặng phía trước cũng ùn ùn kéo tới, bọn họ không thể cho phép một cái gai nhọn đâm vào trên lưng mình. Chỉ là địa hình thật sự quá hẹp, đám cung thủ muốn tránh cũng không được., Bộ binh mặc trọng giáp muốn chen chúc bên cạnh Húc Tử nhưng không thể đến gần, thời gian chen chúc trong chậm rãi trôi qua, cung thủ tới gần Húc Tử không thể không cầm cung làm vũ khí ngăn cản trường đao của hắn. Mà trường đao trong tay hắn lại vô cùng sắc bén, thường thường chỉ một cái đã đem chủ nhân một cung cùng một cung đồng thời cắt thành hai đoạn.

Húc Tử vung đao, tạo ra một vòng huyết bộc. Trên người mang theo vũ tiễn, nhưng hắn không cảm giác được đau đớn. Máu bắn tung tóe khắp mặt hắn, nhưng hắn không ngửi được mùi tanh trong đó. Áo giáp không còn nặng nề nữa, đùi không còn cay, hắn đã mất cảm giác, đã không còn tư duy tư duy., Đã không còn chính mình. Trong mắt hắn, người chung quanh dần dần biến thành rối gỗ, thời gian cũng lập tức đình chỉ, thế giới ngưng đọng, đóng băng tất cả mọi người, chỉ có một thanh trường đao màu đen, ở trong đám người nhẹ nhàng vũ động, múa, tận tình thu gặt sinh mệnh.

Hai cung tiễn thủ ngã xuống, bộ binh trọng giáp ở phía sau bọn họ rút cuộc cũng chen qua. Người kia một tay cầm đao, một tay cầm khiên. Hắn dùng tấm khiên đỡ được một đòn trí mạng của hắc đao, lưỡi dao sắc bén như rắn độc đâm vào phần eo của Húc Tử. Thân thể Húc tử lúc trước bị lưỡi dao sắc bén đâm trúng đã lệch qua cổ rắn. Tiếp đó, hắc đao như có sinh mạng xoay lại, đem đầu chủ nhân lưỡi kiếm sắc bén quét lên giữa không trung.

“Phốc!” Máu tươi phun ra khỏi cổ như suối, nhuộm đỏ toàn bộ bầu trời. Người chung quanh nhao nhao né tránh, Húc Tử huy động trường đao đuổi theo, chém ngã từng sinh vật sống đứng bên cạnh mình. Hắn chém đứt một cây cung và chủ nhân của hắn, chém vỡ một cây trường mâu, đoạt lấy một cái khiên, dùng nó chặn một thanh hoành đao, tiếp theo hắn dùng tấm khiên đập nát mũi đối thủ, dùng đao đen cắt cổ họng một người khác.

Binh khí xung quanh đột nhiên tản ra, phân tán loạn xạ về phương xa. Húc Tử cất bước đuổi theo, chân lại bị một kẻ bị thương ôm chặt lấy. Hắc vung đao giải quyết kẻ bị thương, lại ngẩng đầu lên, xung quanh đã không còn đối thủ. Mấy tấm áo giáp quen thuộc xuất hiện trước mắt hắn., Tiếng hò hét của đồng bọn bảo hắn kịp thời thu đao. Là Kiều Quả của triều Đại Tùy, các huynh đệ giết lên, đem các cung thủ, trọng giáp binh, khinh giáp binh như dê đuổi vào đội ngũ binh lính.

“Tướng quân đại nhân bị thương rồi!” Một giáo úy phát ra tiếng kinh hô, xông lên định đỡ Lý Húc. Nhưng lại bị Húc Tử dùng loan đao máu chảy đầm đìa ngăn cách đối phương ngoài năm bước. “Thiếu La do dự, dẫn người dính vào, đừng cho bọn chúng thêm thời gian!” Hắc lớn tiếng ra lệnh. Tên giáo úy kia sợ tới mức run lên, lập tức xoay người chạy về phía trước, vừa chạy vừa hét lớn: “Tướng quân đại nhân có lệnh, bám chặt bọn chúng, giữ chặt lấy bọn chúng!”

Thân binh của Lý Húc cũng lao tới vây quanh chủ tướng. Thấy sự quan tâm trong mắt mọi người, Húc Tử cười một tiếng, vung đao chặt đứt mũi tên ngoài áo giáp. Giáp của Đường công đưa cho nặng hơn một chút, nhưng hiệu quả phòng hộ vô cùng tốt. Mũi tên lạnh này đều bị áo giáp của đại bộ phận lực đạo che mất, còn lại một bộ phận đã không đủ để trí mạng.

“Các huynh đệ, xông lên đi, đừng để cho một mình tướng quân dốc hết công lao!” Lý Mạnh ôm đội quân thứ hai hô to gọi nhỏ chạy qua bên cạnh Húc Tử. Sơn cốc phía trước đã càng lúc càng rộng, rộng đến mức đủ để nhét cả hai đội chờ đồng thời công kích. Đội Song thang đầu tiên do Húc Tử mang theo vừa rồi đánh trúng quân địch, tổn thất rất lớn, trong đợt tấn công kế tiếp, Lý Mạnh Hinh và thuộc hạ của gã là người đứng đầu.

Lý Húc mang theo hơn ba trăm dũng sĩ còn lại tiếp tục đi tới, lại phá tan một doanh trại của quân địch, hai đội công kích trên thung lũng tương đối rộng rãi hợp thành một đôi mũi tên đi ngang. Mấy nhân cao to cũng triệu tập càng nhiều binh sĩ xông lên, hai bên bắt đầu tranh đoạt chiến trường từng tấc một. Đối với những kẻ chạy trốn hướng bản trận kia, hai bên bắt đầu tranh đoạt., Đội đốc chiến quyết đoán thực hiện quân

pháp. Người mất đi dũng khí không dám tiếp tục trùng kích doanh trại nhà mình, xoay người bỏ chạy về phía Ô Cốt Hà. Nước sông là một nơi tị nạn tốt, đội đốc chiến không có thời gian bắn giết bọn họ, Tùy quân cũng không rảnh ra tay vào sông đuổi giết tù binh.

Khói độc đã hoàn toàn tan đi, mặt trời lặn về phía Tây đem tia sáng cuối cùng xuyên qua sơn cốc, cùng máu người nhiễm đỏ nước sông, nhuộm đỏ bờ cát, nhuộm đỏ từng khối nham thạch lớn nhỏ. Xung quanh mỗi khối đá đều có người liều chết chém giết. Đánh tới mức này, đám kiêu quả đã hoàn toàn quên đi sự sợ hãi. Mà lui tới vị trí trước mắt, người đẹp cú cú nhảy cũng không thể lui lại.

Lại lui nữa là phải rời khỏi Ô Cốt cốc. Đứng trên một vùng đất chặn đường ba mươi đại quân một khi lòng muốn về nhà thì một câu binh mã mỹ lệ này căn bản không đủ cho người ta cười ngửa!

“Tấn công, công lên, kẻ lui về phía sau giết không tha!” Át Chi Văn cao giọng khàn cả giọng kêu lên. Vượt qua hơn phân nửa sơn cốc, địch quân cũng không phải quá nhiều, đem bọn họ đưa về xong., Chính mình một bên có thể lấy lại nửa sơn cốc, thời gian không thể trì hoãn, càng kéo dài giết càng nhiều địch nhân. Những Đại Tùy Kiêu Quả kia mỗi người đều điên cuồng chém giết, căn bản không quan tâm hai bên đông hay ít, cũng không quan tâm sinh tử cá nhân. Nếu như bọn hắn toàn bộ giết qua đoạn đông của sơn cốc, Át Chi Hưng không dám cam đoan mình còn nắm chắc chiến thắng.

Lý Mạnh hừ một tiếng chém bay một tên không biết đến từ tộc nhân nào, gã không cắt đầu đối phương mà lao thẳng về phía đối thủ. Thân binh của gã cũng không để ý tới việc thay chủ tướng bỏ cho địch nhân một đao, cầm thuẫn liều mình bảo vệ hai sườn của gã. Một thanh trường mâu bị chém làm hai nửa, lại thêm một thanh nữa bị chém đứt nửa thân thể, binh lính của thang binh thứ hai dùng gã làm mũi đao, đâm thẳng vào sâu trong trận địa của địch một tấc.

Hắn ta là kẻ bị Húc Tử kéo mạnh vào trong Hộ Lương quân, đến làm giáo úy dưới trướng Húc Tử vốn không phải là ước

nguyện ban đầu của hắn ta. Lúc ấy Lưu Hoảng Cơ tướng quân tự mình tìm hắn ta nhờ hắn ta bảo vệ Lý Húc, cũng ở thời cơ thích hợp biểu đạt thiện ý của Đường Công, hắn ta mới không thể không đến. Mà sau khi đến Kiều Quả doanh thì hắn ta không thể không đến., Hắn dần dần bắt đầu thường thức tên lang tướng tuổi còn nhỏ hơn mình. Trước mắt, tính mệnh đưa đến địa phương quỷ quái này có chút thua thiệt hay không, Lý Mạnh ném đã không suy nghĩ nữa. Nhiệm vụ trên vai rất cuộc như thế nào hoàn thành, cũng không gây nên phiền não. Hắn chỉ nhớ rõ nhiệm vụ mà Lý Húc giao phó, xông về phía trước., Lao về phía trước, không cho kẻ địch có cơ hội để thở lấy hơi, phá tan bọn họ, mãi tới khi đoạt được toàn bộ sơn cốc này.

Kẻ địch xung quanh càng giết càng nhiều, Lý Mạnh càng cảm thấy mệt mỏi. Trong khoảng thời gian chiến đấu, hắn ta nhanh chóng quay đầu nhìn lướt qua, thấy được lá cờ soái của Lý Húc đang tiến lên phía trước, “Các huynh đệ, giết đi!” Hắn rống to một tiếng, hắn ta lại vung thanh hoành đao thêm một nhát chém vào yết hầu của một nữ nhân cao giai mỹ nữ.

Chiến thuật bày sới Ất Văn Hưng thu được hiệu quả, hai binh mã Đại Tùy xông lên đầu tiên dần dần giảm xuống, lực công kích cũng càng lúc càng yếu. Cao giọng mỹ nhân, thợ săn, khế đàn võ sĩ, vô số sinh hoạt tại Liêu Đông, vì tiền tài và hoa viên chiến đấu, dũng sĩ bộ tộc thay phiên nhau xông tới, từ bên ngoài Tùy quân xé xuống từng khối huyết nhục. Mỗi lần, ở giữa bọn họ cũng có vô số sinh mệnh ngã ở dưới tà dương, vĩnh sinh không dậy nổi.

“Nói cho người khế đàn Hắc Thủy bộ, chém đổ cây cờ lớn kia ta cho hắn tám vạn thạch lương thực, nói cho lam nhân Bạch Nham bộ, giết hán tử kia ta cho hắn năm mươi, không., Năm trăm con dê!” Ất Chi Hưng hỗn hển, chỉ vào chiến kỳ của Lý Húc hô to. Hắn không cho rằng người dưới soái kỳ nhất định là chủ soái Tùy quân, cái này không phù hợp quy tắc tác chiến, chủ một quân tuyệt đối sẽ không tự mình làm tiên phong., Vạn nhất chết trận, hắn chính là không chịu trách nhiệm đối với toàn quân binh mã. Nhưng mặc kệ người kia là ai, đầu của hắn phải có quyết định, từ khi hắn trông thấy lá chiến kỳ kia, người này đã mang theo hơn một trăm huynh đệ phía sau hắn thẳng

tấp tiến về phía trước hơn bốn mươi bước. Mỗi một bước, bọn họ đều phải dùng sinh mệnh mười mấy tên dũng sĩ cao to đến nương chân.

Dưới chiến kỳ màu đỏ, tên hán tử cao lớn mặc áo giáp màu đen, tay cầm đao đen đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua hướng hắn bên này. Trong lòng Át Chi Văn Hưng không khỏi dâng lên một trận hàn ý, lập tức ngậm miệng. Hán tử áo giáp đen kia không phải người, ánh mắt rõ ràng là đến từ một con mãnh thú bị thương. Sau một khắc, Át Chi Hưng sờ đầu của mình, lại lần nữa giơ lệnh kỳ lên.

Hắn ta điều động một chi lực lượng tinh nhuệ cuối cùng bên người mình, đó là tư binh của hắn ta, sẽ không dễ dàng đầu nhập vào chiến trường. Nhưng xa xa hán tử giáp đen kia cho hắn ta cảm giác quá mức kinh khủng, Át Chi Văn Hưng không thể không nhanh chóng giết chết người này trên chiến trường.

Hai nhóm võ sĩ bộ tộc, cùng một nhóm trọng giáp bộ binh từ ba hướng hướng đi Húc Tử kẹp lấy. Cho bọn họ thời gian không nhiều lắm, đội thang thứ ba công kích Tùy quân đã vọt lên, sâu trong sơn cốc còn có càng nhiều binh mã đang tràn ra phía ngoài. Nếu như để mặc cho những người này tụ tập dưới chiến kỳ của tên võ sĩ mặc giáp đen kia, lấy sức chiến đấu tối nay của Tùy quân biểu hiện ra, thắng bại của trận chiến này khó liệu.

Lý Húc lại nhìn thoáng qua vị trí Át Chi Văn Hưng, hắn đã có thể xác định người đứng ở đằng xa không ngừng huy động lệnh kỳ kia là chủ soái quân địch. Đối diện cơ hồ toàn bộ binh mã đều vây quanh người này điều động, nếu như có thể giết hắn, phòng ngự của mỹ nhân cao một câu lập tức sẽ sụp đổ.

Húc Tử chém võ sĩ câu cao lệ một cú trước mặt mình, thuận tay mò cung sau lưng, vươn tay tới nửa đường, mới đột nhiên nhớ tới hôm nay mình bộ chiến, không mang theo pháp bảo giết địch mà cậu của mình tặng cho. Hắn chỉ về hướng thanh đao đen theo hướng Át Văn Hưng, làm động tác công kích, thân binh sau lưng lập tức vung chiến kỳ, mũi cờ nhắm ngay chủ tướng quân địch.

“Giết cái tên ở dưới chiến kỳ kia!” Lý Mạnh ném ra phản ứng, mang theo thuộc hạ của mình nhằm về trung quân câu cao mỹ nhân.

Lý Húc huy động hắc đao, lại lần nữa chém ra một con đường máu giữa quân địch.

Có người mua khế đan được mỹ nhân câu cao thuê vọt lên, dừng sĩ lam tri được văn chương của Át Chi Hưng mua chuộc, mấy trăm kẻ thân khoác trọng giáp câu tinh nhuệ kết thành phương trận, đón lấy Lý Húc đỉnh tiền đến.

Người địch ta tựa như lúa nước, từng tầng từng tầng đổ xuống, vung hắc đao. Lý Mạnh đang vung ”cưa”, từng tác một, khó khăn nhích tới vị trí Át Chi Văn Hưng, tựa sát vào nhau.

Át Chi Văn Hưng nhìn chằm chằm Húc Tử, hấn rút yêu đao nạm bảo thạch của mình ra, tay run run, chậm rãi đem yêu đao ấn trở về. Tiếp theo, hấn rút đao ra, sau đó lại chậm chậm ấn trở về. Người khế đan không ngăn được hổ đen kia, lam nhân cũng không có, gia đình dưới trướng mình đã được huấn luyện nghiêm chỉnh, khí giới hoàn mỹ, lại bị con hổ bên cạnh hấn không chịu bao nhiêu công kích của huấn luyện kiêu quả chính quy ép lui về phía sau.

Bọn họ thật sự chưa từng trải qua huấn luyện sao? Át Chi Văn Hưng hoài nghi tình báo của mình lại có vấn đề. Hộc Tư Chính sẽ không chơi khổ nhục kế chứ? Hấn đột nhiên kinh ngạc, mồ hôi lạnh theo mũi giáp tí tách chảy xuống.

Bỗng nhiên, hấn nghe thấy phía xa truyền đến tiếng hò hét, không thể không quay đầu lại, phát hiện hàng ngàn Tùy quân đang giẫm trên mặt nước đang vọt tới.

Điều này sao có thể? Át Chi Hưng dùng sức lau đôi mắt mơ hồ mồ hôi, rốt cuộc nhìn rõ hư thực địch nhân. Chân bọn họ không đạp trên mặt nước mà là từng cái bè cực lớn. Buổi chiều những mọc phiệt lửa kia xuôi dòng xuống, phá hủy đại bộ phận cọc gỗ và lưới đánh cá trong lòng sông. Hiện tại, đường sông hầu như thông suốt trở thành đường tắt để tiến công Tùy quân.

“Các huynh đệ, giết đi, đừng để cho công lao của Lý tướng quân bị cướp sạch!” Người Bác Lãng Thôi Tiềm, Hoàng Dương Nhân Tiết Văn, mỗi người đều dẫn theo một đội nhân mã nhảy lên bờ sông, xông vào bên cánh của những mỹ nhân cao vút. Những mỹ nhân cao vút cảnh giới bên cánh hầu hết đều là những thương binh trúng độc buổi chiều, thể lực còn chưa khôi phục hoàn toàn, đột nhiên gặp phải đả kích, đội ngũ lập tức sụp xuống một mảng lớn.

“Gào!” Tàn binh tị nạn ở bờ sông cùng đám thương binh trúng độc chạy trốn tứ tán, xông vào trận hình nhà mình.

“Đội độc chiến, độc chiến đội!” Át Chi Hưng hồn hển. Bị một đám gà mờ không hề có kinh nghiệm đánh cho bộ dáng chật vật này, điều này làm tổn thương lòng tự tôn của hắn rất lớn. Vô luận như thế nào, hắn cũng phải đem địch nhân đuổi về. Hắn còn có đội độc chiến, còn có thân binh vệ đội, cho dù mang thân binh cùng đội độc chiến đi ngược dòng tới, hắn cũng phải chém đầu cao ngạo cách đó không xa.

Tướng quân phụ trách độc chiến không có hồi âm, phía sau lại truyền đến tiếng ồn ào lớn hơn. Át Chi Văn Hưng không thể không quay đầu lại, hắn nhìn thấy phía ngoài sơn cốc khói bụi cuộn cuộn, không biết có bao nhiêu binh mã từ phía sau đánh tới, từng đạo phòng tuyến hắn tiến hành hủy hoại.

“Đại Tù Đông chinh binh trở về rồi!” Thân thể Át Chi Hưng loạng choạng, hắn có chút đứng không vững. Trong ánh mắt mơ hồ, hắn thấy huynh đệ dưới trướng mình buông tha chống cự, làm dề chạy trốn tứ tán. Mà đám Đại Tù kiêu quả không chút khách khí từ sau lưng đuổi theo bọn họ, đuổi theo một tên là chém một tên.

“Quân đội của bọn họ không chinh, trận hình tán loạn” Át Chi Văn Hưng bị phần không hiểu: “Bọn họ không đánh trận, hoàn toàn dựa vào sức dũng mãnh!” Trong lúc nổi giận, hắn rút bảo đao ra, mang theo vệ binh của mình xông về phía chủ soái của Kiêu Quả.

Người mua khế đan chạy mất, lam nhân bị thu mua bỏ chạy, nhưng Át Chi Văn Hưng không thể chạy, trên người hắn vác tôn nghiêm gia tộc mình. Hắn lao về phía thanh hắc đao, nhằm

phía tên tướng quân giáp đen giết chết vô số tướng quân áo
choàng kia. Mà tên tướng quân giáp đen cũng lao về phía hấn,
chiến giáp ướt sũng kéo theo thân thể mệt mỏi.

Hai nhóm người rút cuộc đụng phải một chỗ, ầm ầm nổ tung,
trong nháy mắt, vô số sinh mệnh trở về bụi bặm.

Chương thứ ba chìm nổi (một)

Chu Đại Ngưu cưỡi trên lưng một con tuấn mã, theo đại đội nhân mã cao hứng bừng bừng lui về phía đông.

Lần này Liêu Đông đến không uổng công, ngay ngày hôm qua, Hùng Võ Kiêu Quả Doanh lấy một cái giá trị thương vong hơn hai ngàn binh mã đánh tan quân địch gấp mấy lần mình, cũng vì ba mươi vạn viễn chinh quân mà đả thông đường về nhà, cái công lao này đã được báo lên trên. Từ chủ tướng cho tới binh sĩ, mỗi người đều có cơ hội được ban thưởng. Là một thành viên của Hùng Võ Kiêu Quả doanh, lại đang phấn đấu quên mình trong thế công của khói độc, về phần trúng độc thì Chu Đại Ngưu đương nhiên cho rằng công lao của mình sẽ nhiều hơn so với các trường hợp khác. Cái này còn chưa tính Trương giáo úy đã đáp ứng chiếu cố. Nếu như lúc báo cáo công với triều đình, Triệu Trường sử có thể nể mặt Trương giáo úy mà nhắc tên mình lên mặt mũi, Chu Đại Ngưu có thể đoán được, mình thoát ly hàng ngũ binh lính bình thường, trở thành nhóm trưởng, ngày tháng lễ khách đã không xa!

“Nói không chừng Trương giáo úy sẽ tiến cử ta làm thân binh cho Lý lang tướng!” Trong mắt Chu Đại Ngưu tràn ngập sắc thái mộng ảo: “Nhưng ta làm quân cờ, hay là làm thân binh cho Lý tướng quân đây?” Gã rất nhanh đã bắt đầu vì sự lựa chọn của mình mà sầu lo, làm hiệu suất của các huynh đệ, có thể thống lĩnh hơn một trăm huynh đệ. Mỗi ngày la lối om sòm, suy nghĩ một chút thật sự là uy phong bát diện. Có thể làm thân binh cho tướng quân, thì có thể theo hăc cùng xung phong hăm trận, cơ hội lập công lên chức càng nhiều, cơ hội được người ta ngưỡng mộ cũng lớn hơn. Nhớ lại trong quân truyền thuyết Lý lang tướng cách mười mấy bước dùng phi kiếm chém xuống uy phong thủ tướng địch. Chu Đại Ngưu cảm thấy lúc ấy mình thật ra đã đứng bên cạnh tướng quân đại nhân.” Một kẻ địch giết tới, ta dùng đao ngăn cản, bảo vệ chỗ yếu của tướng quân đại nhân!” Gã nằm mơ, lại một mũi tên

dài bay lên lưng ngựa, ta không đỡ kịp, ưỡn ngực nghênh đón....”

Ngay lúc mấy ngàn mỹ nhân “giết” một mình hấn chết mấy ngàn ác tày trời cao, trong lúc nguy cấp “Cứu” mấy trăm lần, cũng là lúc trăm linh một lần thay Lý Húc đỡ một thương trí mạng, đồng bọn kêu gọi đập nát mộng đẹp của hấn. “Đại Nguru, Đại Nguru, tỉnh lại, Trương giáo úy gọi người!” Tên đồng bạn không biết tôn trọng anh hùng kia lớn tiếng hô, phảng phất như Chu Đại Nguru trời sinh đã là kẻ điếc.

“Nói bậy bạ cái gì! Ai gọi ta?” Chu Đại Nguru bắt mẫn trừng to mắt, nói năng lộn xộn: “Ai, Trương giáo úy nào, cung trưởng trương hay là lập chương sớm nhất. Cái gì, Trương giáo úy, mỗ mỗ của ta, sao các người không sớm gọi ta!”

Cuối cùng hấn cũng hoàn toàn tỉnh táo lại từ trong mộng, đưa tay lau nước miếng, dọc theo thông đạo mà lệnh binh lưu lại trong quân phóng ngựa về phía trước. Mới chạy được năm, sáu bước, chỉ nghe thấy phía sau có một kẻ mắng nhiếc quen thuộc, đồ ngu, ta ở bên cạnh người, người muốn chạy đâu!”

Chu Đại Nguru dẫn theo tọa kỵ, ngượng ngùng quay đầu lại. Gã trông thấy giáo úy thân binh Trương Tú đang đứng ở ven đường, xung quanh, trên khuôn mặt toàn bộ áo bào lông lấy mang theo nụ cười nhỏ nhắn, nhìn mình như nhìn quái vật.

“Vừa rồi, vừa rồi cười ngựa ngủ, ngủ mơ hồ! Giáo úy đại nhân, giáo úy đại nhân chớ trách!” Chu Đại Nguru đưa tay sờ sờ gáy mình, lúng túng giải thích.

“Không có việc gì, mọi người hôm qua đều mệt rồi. Người có thể ở trên lưng ngựa ngủ khôi phục thể lực, cũng coi như là một loại bản lĩnh!” Trương Tú mỉm cười thay Chu Đại Nguru tìm bậc thang. Vừa mới đánh xong một trận thắng lớn, tâm tình mọi người đều không tồi, không cần phải dựa vào một chút chi tiết nhỏ mà quá mức chân thật.

“Vây, vậy giáo úy đại nhân có gì phân phó?” Chu Đại Nguru hỏi dò, trái tim lập tức đập thành thịch như trống trận.” Giáo úy đại nhân thật sự muốn đề bạt ta, cuối cùng ta cũng gặp

được quý nhân đang kích động suy nghĩ: “Ta sắp xuất nhân đầu phục, ta có cơ hội phong thê tử, ta...”

“Người đi theo ta, ta có việc cần an bài làm cho người...”

Trương Tú cười vẩy vẩy tay, mang theo thân binh rời khỏi đại đội. Đoạn đường này coi như khá rộng rãi, hắn có công vụ xử lý sung túc.

“Ai, ai, ta đây, cái này...” Đại Ngưu hạnh phúc bước nhanh về phía trước, lưng dừng lại như cổ thụ ven đường.

Chúng kiêu dương đưa mắt nhìn Chu Đại Ngưu rời đi, trong mắt tràn đầy hâm mộ. Trận đánh ngày hôm qua cực kỳ đặc sắc, sau khi trở về, lang tướng đại nhân muốn không thăng quan cũng khó. Ngay lúc này Chu Đại Ngưu gặp phải vận cứt chó nên được giáo úy thân binh Trương đại nhân thưởng thức, cuộc sống sau này đương nhiên là phúc tinh chiếu rọi. Ai chẳng biết Hùng Vũ lang đại nhân là hán tử có nghĩa khí, có một phần công lao của hắn thì người bên cạnh sẽ được chia một phần!

“Các người nói xem, lần này chúng ta trở lại Liêu Tây, hoàng thượng sẽ ban thưởng lang tướng đại nhân như thế nào?” Một nhóm binh sĩ đi ngang qua nhìn bóng dáng Chu Đại Ngưu đi xa, hâm mộ hỏi.

“Cái này cũng khó nói, lang tướng đại nhân nhà chúng ta là một tay Hoàng thượng đề bạt. Lần này hắn lộ mặt, cũng tương đương với việc Hoàng thượng tự mình lộ mặt. Lần này, không cần thận có thể trực tiếp phong hậu vận hộ!” Giáo úy Vương đi phía trước đội ngũ cười ha hả đáp lại. Hắn là Húc Tử từ trong đám Hộ Lương quân mang tới đây., Bởi vì biểu hiện xuất sắc, cho nên từ tiểu binh một đường thăng lên giáo úy. Loại quan quân chính thống như hắn, quan hệ cùng chủ tướng thường là một tôn cùng nhục, nhất vinh câu vinh, cho nên giá trị với sự phong thưởng của triều đình cũng lớn nhất.

“Ừm, đại nhân chúng ta có dũng có mưu, cũng thật cho bộ mặt vạn tuế!” Có người tiến tới, vênh váo tự đắc địa điểm bình luận.

“Đương nhiên, người không thấy biểu hiện của đại nhân chúng ta từ khi nhập ngũ tới nay, hẳn ta chưa bao giờ bại trận!”

Ngày hôm qua đánh một trận thật quá đẹp, Vương Thất cân muốn thay gia chủ mình khiếm tốn cũng không tìm được nơi để khiếm tốn. Hùng Võ Kiêu Quả dẫn đầu lợi dụng địa thế và hướng gió, áp dụng chiến thuật độc yên độc lệnh gần nửa quân địch đã mất đi sức chiến đấu. Sau đó lại lấy ít đánh nhiều, đánh tan bảy doanh trại của địch. Tuy rằng nguyên nhân chủ yếu dẫn đến việc binh mã số lượng cao bị mỹ binh toàn quân sụp đổ là do ba mươi vạn Đông chinh quân kịp thời đuổi tới., Sau khi chếp xong đường lui của đối phương, nếu như không có tướng sĩ Dục Huyết của Kiêu Quả doanh chiến đấu hăng say, ngay cả đường về Đông chinh quân cũng không thông, nào có cơ hội nhặt được món hời lớn như vậy trên đường lui quân!

Trận chiến này khiến người tiếc nuối duy nhất chính là không thể bắt sống chủ tướng Ất Chi Hưng của quân địch. Vị thành chủ Ô Cốt thành lưng vận đến cực điểm này đang cố gắng vãn hồi bại cục cuối cùng, bị một thanh trường mâu không biết từ nơi nào bay tới bắn thủng ngực.

“Đúng vậy a, tên gia hỏa tên Ất Chi kia còn muốn khảo Ba cho tướng quân chúng ta, kết quả ngay cả bên người tướng quân cũng không dám tới gần, đã bị đại nhân phi tay một mâu đóng trên mặt đất!” Không ai biết được thanh phi mâu này xuất phát từ tay ai, đám kiêu quả đương nhiên đem công lao chủ tướng quân địch ghi lại trên đầu.

“Đáng tiếc, nếu bắt sống, chúng ta có thể áp giải hắn đến Hoàng thượng hiến bắt!” Giáo úy Thôi tiêm không tiếc mà thở dài. Đội ngũ hắn đang đứng cách chiến trường xa xôi, không nhìn thấy tình cảnh lúc đó. Nhưng nếu đổi lại là hắn ở góc độ của Lý Húc, hẳn chắc chắn sẽ không tiếc bất cứ giá nào để bắt sống Vu Văn Hưng. Cùng một lúc báo đáp, tóm lấy chủ tướng quân địch và chủ tướng quân địch mang đầu hắn đi báo công, dù sao thì cũng đã xảy ra náo động không giống lúc trước.

“Đại nhân chúng ta là thành toàn danh tiếng của hắn, nếu không, lập tức bắt giữ hắn!” Vương Thất cân lớn tiếng giải

thích thay Lý Húc. Mặc dù biết rõ tình huống lúc đó, đã mệt đến mức sắp nằm sắp xuống mặt đất Húc Tử không có khả năng có khí lực đi bắt địch tướng, hắn vẫn nguyện ý đem hình tượng tướng quân nhà mình nâng cao hơn chút.

Húc Tử là mặt mũi của Hộ Lương quân. Hoặc là nói, Húc Tử giống Vương Thất cân, xuất thân tương đối hàn vi, lại muốn dựa vào nỗ lực bản thân thay đổi địa vị của con người ra hình mẫu. Rất nhiều người cũng giống hắn, khi mới sinh ra không có mang theo Kim Tịch, không có cha làm quốc công, hoa không hết. Mọi người năm đó giống nhau trong lúc hoạn nạn thoải mái cùng nghèo khó, muốn chia sẻ một ít trách nhiệm cho cha chú, muốn làm cho nhà mình trông có vẻ hào hoa hơn một chút.

Đoàn người một mực không tìm được con đường Quang Diệu Môn, trong vòng hai năm, đội ngũ ngũ phẩm lang tướng được đoàn người nắm giữ mộng tưởng.

Người chỉ cần cố gắng, là có hy vọng thay đổi địa vị của mình. Húc Tử có thể làm được, Vương Thất cân cũng có thể làm được, Trương Tú cũng có thể làm được, vô số xuất thân đồng dạng, những người không cam lòng bình thường tương tự đều có thể làm được.

“Không giống nhau, thật sự là không giống!” Thôi không nhịn được lắc đầu. Nếu như có thể tiếp tục hiến dâng Ất Chi Văn Hưng dưới trướng Chủ Bằng, đám đại lão triều đình muốn che giấu công lao của đại nhân cũng không thể che giấu được! Nhưng dâng lên một cái đầu người, rất nhiều công tích đều có thể bị các công khanh lựa chọn bỏ qua. Lang tướng đại nhân tuy cơ trí, nhưng kinh nghiệm quan trường ít hơn một chút.

“Làm sao không giống?” Vương Thất cân cau mày hỏi. Hắn không thích Thôi Tiềm, hoặc là nói trời sinh nhìn đối phương không được tự nhiên.” Phải biết rằng đây là rút quân, trăm vạn người chưa lập bất cứ công lao gì, chỉ có Hùng Võ Kiêu Quả doanh chúng ta ở thời khắc đại bại lui thế này giữ lại chút thể diện cuối cùng cho Đại Tùy!”

“Ta thấy chuyện này khó nói, mặc dù thông lộ chúng ta liệu chết mở ra, nhưng ba mươi vạn đại quân dù sao cũng là Vũ

Văn Thuật lão tướng quân mang về! Huống hồ lần này chinh chiến lại là ủng công vô ích, văn võ cả triều cũng không được phong thưởng., Hoàng thượng sao có thể một mình phong thưởng cho đại nhân của chúng ta!” Giáo úy Thôi tiềm bày ra một bộ dáng cao thâm, thấp giọng giải thích. Hắn xuất thân ở Bắc Lăng Thôi thị, lịch duyệt so với những người khác phong phú hơn chút, đưa ra quan điểm cũng khác biệt mỗi lần giống mọi người.

“Cái này thì chưa chắc, năm ngoái khi chúng ta từ Liêu Đông Sát trở về, mọi người cũng cho là giống như ngươi!” Vương Thất cân càng nhìn Thôi giáo úy càng khó chịu: “Lúc ấy ai cũng cảm thấy Lưu tướng quân và Lý tướng quân đang bận rộn, kết quả qua nửa năm, hoàng thượng cho bọn họ hai cái đều thăng vài cấp!”

“Tình huống lúc đó khác với bây giờ!” Giáo úy Thôi lặng lẽ nhìn ánh mắt căm thù xung quanh, thấp giọng phản bác. Dưới tình huống như vậy đã quét sạch hứng thú của mọi người., Là một loại hành vi vô cùng mất công, nhưng Thôi giáo úy biết quy tắc của quan trường vẫn không nhận được mà tạt một gáo nước lạnh vào mặt mọi người. Trong lòng càng khẳng định hy vọng càng lớn thì sự thất vọng trong tương lai càng lớn. Là cấp trên của ba trăm người khác, hắn không muốn khi ở vào tình huống này thì các huynh đệ dưới trướng mình bởi vì quá thất vọng mà gây ra nhiều loạn gì đó.

“Tình huống lúc đó sao lại không giống nhau? Ngươi nói thử xem? Ta đây là lang tướng đại nhân có chỗ nào xin lỗi ngươi, ngươi đã không hi vọng hắn được Hoàng thượng đề bạt như vậy!” Sắc mặt Vương Thất cân từ từ khó coi, đội ngũ của y sánh vai cùng với đội ngũ của Thôi Tiềm, nhân mã dưới trướng không ít so với đối phương, giữa nhau lại không thống lĩnh lẫn nhau, cho nên y cũng không cần nể mặt đối phương.

Nghe Vương Thất Cân hỏi, bất kể là thuộc hạ Vương Thất cân, hay là người dưới trướng Thôi Tiềm, ánh mắt đều trừng về phía Thôi Tiềm. Trước cuộc chiến ở Vô Danh cốc, lang tướng đại nhân chỉ biểu thị một chức quan. Nhưng sau trận chiến ở Vô Danh cốc., Húc Tử lại trở thành đại anh hùng trong lòng toàn thể kiêu quả. Bình thường cùng mọi người đồng cam

cộng khổ, khi chiến đấu đi trước sĩ tốt, khi nguy nan không buông tha một huynh đệ, cấp trên như vậy ở đâu tìm được? Cái gọi là danh tướng cổ đại, cũng không ở nơi này. Người nói xấu hẳn sao có thể có lương tâm?

“Không phải ta không hy vọng, là tình huống không đơn giản giống như mọi người nghĩ!” Giáo úy Thôi Tiềm tri phạm vào nhiều người tức giận, trong lòng dâng lên một loại cảm giác vô lực của người đọc sách gặp được binh lính: “Năm nay đông chinh, triều đình cần dựng lên cho mọi người một khuôn mẫu, cho nên mới dùng cả tay phong thưởng Lưu, Lý hai vị tướng quân. Hơn nữa, năm ngoái...”

“Theo ý người, hoàng thượng không có ý định đông chinh lần thứ ba sao?” Vương Thất cân nắm chặt lời nói của đối phương, đuổi theo không tha.

“Hoàng thượng tính như thế nào, ta cũng đoán không ra. Nhưng năm ngoái Lý tướng quân chỉ là giáo úy hộ lương, thăng liền hai cấp tới Hùng Võ lang tướng. Hẳn hiện tại là quan ngũ phẩm, nếu lại thăng, chính là quan tứ phẩm Hồ Bí tướng quân. Trước mắt Đại Tùy ta làm được vị trí này không đến ba mươi người, cơ hồ mỗi người đều là sau khi đóng cửa!”

“Sợ, theo như người nói, con cháu bình dân sẽ không có cơ hội làm được từ tứ phẩm trở lên! Tổ tiên những tướng quân kia đều không có một người nghèo?” Vương thất cân lớn tiếng phản kích. Hắn xuất thân đối lập hàn vi, chứng mắt nhất có vài người ý vào thân phận thế gia coi trời bằng vung. Thế gia làm sao vậy được thế gia?, Vũ Văn Sĩ là con cháu thế gia, năm lần bảy lượt đều cần Lý tướng quân cứu mạng hắn. Lý Kiến Thành cũng là con cháu thế gia, năm ngoái đoàn người giao lại đường lui cho gã nhưng gã ngay cả cây cầu cũng không nhìn được. Cái gọi là hào môn chính là thói nát đến tận xương cốt! Những lời lúc trước Tần Tử Anh từng nói bị Vương bảy cân ghi nhớ trong đầu.

“Có cơ hội, đương nhiên là có cơ hội. La Nghệ tướng quân xuất thân hàn vi, cuối cùng cũng làm Hồ Bí tướng quân!” Thôi Tiềm không biết làm thế nào đành phải đầu hàng với mọi người. Nói tới nói lui, là đi tìm được chủ đề mẫn cảm này, đây

đúng là tự mình tìm lấy tội. Trong đám kiêu quả xung quanh, chỉ có mình hấn xuất thân từ hào môn mà thôi., Hấn không muốn tất cả thuộc hạ đều coi mình là kẻ địch. Cẩn thận nhìn sắc mặt mọi người, hấn lại thấp giọng bổ sung một câu: “Mặc kệ Hoàng thượng phong thưởng Lý tướng quân như thế nào, đối với ban thưởng của mọi người sẽ không ít đâu. Dù sao chúng ta cũng đã cắt đầu một đồng tướng sĩ câu cao, sao lại dựa theo đầu người ghi công, triều đình tự có phép độ tương ứng!”

“Cái này còn tạm được!” Mọi người thấy Thôi Tiềm phục mềm nhũn, cũng không tiếp tục tỏ vẻ quá đáng với hấn nữa. Làm Kiêu Quả là vì cái gì, không phải là vì triều đình đáp ứng phong thưởng sao? Nhiệm vụ cứu viện lần này có công lao lớn như vậy...! Mọi người hào hứng bừng bừng tiếp tục thảo luận, căn cứ theo quân quy Đại Tùy tính toán thu hoạch của mình, mỗi người đều cố gắng hết sức không nhắc tới Lang Tướng đại nhân cùng với Trình tiên đồ của hấn nữa., Đó là chuyện triều đình, người không có thực lực không thể nào can thiệp. Tuy rằng đoàn người vừa rồi phán thắng Thôi giáo úy, nhưng trong lòng mọi người đều biết rõ, kỳ thật lời nói của Thôi giáo úy cũng không phải hoàn toàn không có đạo lý. Lý Lang Tướng xuất thân hàn vi., Đây là lúc hấn mới nhậm chức, bị một số người cố ý phát tán ra sự thật. Tuy rằng đã trải qua khảo nghiệm sinh tử, mọi người sẽ không vì lang vương xuất thân hàn vi mà mất đi sự tôn kính đối với hấn, nhưng người trong triều đình sẽ nghĩ như thế nào, nhưng không ai đoán được!

Chương thứ ba chìm 【 Hạ nhất 】

Rời khỏi đội ngũ rất xa, sau khi xác định không có khả năng có người khác nghe lén, Trương Tú mới chậm rãi dặt chiến mã đi.” Mấy huynh đệ kia của người đâu rồi? Bọn họ đi đâu?” Câu đầu tiên của Chu Đại Ngưu làm gã mừng rỡ. Có thể mau chóng được đề bạt và trở thành thân binh của Lý tướng quân hay không, những kẻ này đều rất quan trọng với Chu Đại Ngưu. Nhưng trọng yếu của nó so sánh với việc nhanh chóng cứu mấy đồng bọn của mình thoát khỏi khổ lao đoàn, quả thực là bé nhỏ không đáng kể.

“Hồi bẩm giáo úy, giáo úy đại nhân, mấy người bọn họ còn đang ở trong đội tù. Đúng, là ta mang theo bọn họ cùng đến, đầu quân. Tiến vào đoàn lao tù khổ., Mấy người chúng ta cũng là một đạo, một đạo đi vào!” Chu Đại Ngưu kiềm chế không được nội tâm kích động, lấp bắp trả lời. Một câu của Trương giáo úy ngày hôm qua đã khiến gã hoàn toàn thoát khỏi bế khổ. Nếu hôm nay Trương giáo úy có thể lôi đám đồng bọn mình ra, vậy mình làm trâu ngựa cho đối phương mấy năm cũng đáng.

Khổ Tù Đoàn không phải là nơi người đợi, công việc dơ bẩn nhất trong quân đều do khổ tù phạm vào sai lầm gánh vác. Bọn họ ra chiến trường giết địch, sẽ không có bất cứ công lao gì. Mà một khi chiến sự không thuận, thường thường sẽ bị chủ tướng bỏ lại đầu tiên. Ngẫm lại trải qua hơn hai tháng đau khổ, viền mắt Chu Đại Ngưu lập tức đỏ lên, “Bịch” một tiếng từ trên lưng ngựa lăn xuống đất, hướng về phía Trương Tú tần gõ đầu liên hồi.

“Đứng lên, đứng lên, ngươi đập đầu làm gì? Ta chẳng qua là hỏi ngươi mấy câu mà thôi. Ta không nói với ngươi sao không truy cứu nữa!” Trương Tú hiểu lầm ý tứ của đối phương, cho là Chu Đại Ngưu sợ hấn trả thù riêng, mỉm cười giải thích. Vốn gã không phải là người ưa thích ghi thù, huống hồ trước mắt Húc Tử đang thiếu vốn liếng chân chính, giống như Chu Đại Ngưu loại người không có căn cơ, công danh người lại

trọng, kỳ thật là một ứng viên thượng giai thân tín để nuôi trồng.

“Tạ ơn, Tạ Lý tướng quân và Trương đại nhân khai ân. Nhưng ta, mấy huynh đệ kia của ta còn ở trong khổ tù đoàn, cầu xin Trương đại nhân nghĩ giúp chút biện pháp!” Chu Đại Ngưu vừa gật đầu nghĩ cách!”, Một bên cầu xin. Hắn tuy thích khoác lác, đôi khi còn thích làm một giấc mộng ban ngày, trong lòng lại không ít hơn bất cứ kẻ nào. Trước mắt đã có cơ hội nịnh bợ được một ” Thượng tằng”, tất nhiên phải cố gắng một lần cho các huynh đệ. Thành hay không được đều phải thử một lần, dù sao các huynh đệ đã rơi vào hoàn cảnh như thế này, cho dù Trương giáo úy không chịu đáp ứng giúp đỡ, đối với bọn họ mà nói cũng sẽ không có tổn thất gì.

“Đứng lên, đứng lên, ta phải làm rõ tình huống trước đã rồi mới tính!” Trương Tú không lập tức đáp ứng Chu Đại Ngưu cầu xin, mà là hỏi nguyên nhân cụ thể đối phương tiến vào Khổ Lao doanh. Cái này không phải bởi vì hắn không có lực lượng hỗ trợ, mà là hắn cần phải hiểu rõ tình hình của đối phương. Trước mắt đứng vào thời điểm dùng người, trận chiến ngày hôm qua, thân binh của lang tướng đại nhân chết trận gần nửa. Tổn thất rất lớn, nhưng đồng thời cũng cho hắn cơ hội chuẩn bị đội cận vệ của mình.

“Chúng ta cũng không phải cố ý gây sự, khi chúng ta vừa tới Hùng Võ Kiêu Quả, Lý tướng quân còn chưa tới. Trong doanh mấy biệt tướng, đốc úy không phục lẫn nhau., Có một đội lữ khách họ Tào đồng ý cho ta làm đội trưởng...” Chu Đại Ngưu quỳ trên mặt đất, dứt quăng nói ra những gì mình gặp phải sau khi tiến vào Kiêu Quả doanh. Thì ra, trước khi Lý Húc được Hoàng thượng khâm điểm là Hùng Võ lang tướng, mấy nhân vật hạch tâm trong Hùng Võ Kiêu Quả doanh luôn vì lang tướng mà mình tranh ám đấu. Mọi người đều có bối cảnh., Ai cũng không tiện tự mình ra mặt hạ độc thủ, vì lẽ đó âm thầm lôi kéo một nhóm dòng chính, do huynh đệ dưới trướng thay thế lão đại ra mặt náo loạn. Đùa giỡn qua lại, văn đầu liền biến thành toàn bộ võ hành., Mỗi ngày đều có người ra tay đánh nhau trong quân doanh. Mấy người Chu Đại Ngưu ra tay một lần quá ác, đánh đối phương trọng thương, kết quả đáp ứng

“Cho dù trời có sập xuống cũng để hấn gánh chịu!” Tỷ lệ Tào Duẩn chống không nổi, khiến cho hấn cùng mấy huynh đệ sau khi trúng một bữa quân côn, toàn bộ bị đưa vào khổ tù đoàn.

“Sau đó thì sao, tên họ Tào kia chạy đi đâu?” Trương Tú nghe Chu Đại Ngưu nói xong, trừng mắt truy vấn.

“Sau khi Lý tướng quân tới, quân độc ác chính là, Vương tổng úy được điều chức cùng Tào Du, xác suất Tào Hành Giả cũng rời khỏi Hùng Võ doanh với hấn!” Chu Đại Ngưu nghiêng răng, oán hận nói: “Nếu không phải hấn đi sớm, chờ ta ra khỏi Khổ Tù đoàn, bất kể tính mạng cũng phải trừng trị hấn!”

“Với cái dáng vẻ ngốc nghếch đó của ngươi, chỉ sợ không ra khỏi Khổ Tù đoàn đã bị người ta giết chết rồi.” Trương Tú lắc đầu, tiến lên cho Chu Đại Ngưu một cước. “Ngươi đứng lên đi, đợi lát nữa khi trên đường đã kích, ta sẽ dẫn Khổ Tù đoàn đi nhận người huynh đệ kia của ngươi. Nếu phạm sai lầm nghiêm trọng, ta sẽ cùng Tàn tông quân bắt chuyện một chút!”

“Ôi chao, cảm ơn đại nhân, cảm ơn Trương đại nhân!” Chu Đại Ngưu dựa thế lăn một vòng về phía sau, tiếp tục đập đầu với Trương Tú, mới cao hứng bưng bưng đứng dậy.” Sau này cái mạng này của Chu mỗ chính là của đại nhân, đại nhân nói đông, ta tuyệt không đi về phía tây, trong gió lại đến, đi vào trong mưa, cho dù là núi đao biển lửa, nhú mày một chút coi như ta nhát gan!”

“Ngươi đừng vội vàng đồ chú, ta cứu ngươi thứ nhất là nhìn khối đầu của ngươi rất lớn, làm người cũng không giống không nghĩa khí. Thứ hai, là cần ngươi sau này cố gắng vì lang tướng công hiến, nửa đường chặn giết mệnh quan triều đình, hấn cũng không có ý định truy cứu. Tiểu tử ngươi tương lai nếu không có lương tâm...” Trương Tú đánh giá Chu Đại Ngưu một hồi, lạnh lùng nói.

“Đại nhân cứ việc yên tâm, nếu Chu mỗ có lỗi với lần tài bồi này của tướng quân, khiến cho ta bị thiên lôi đánh, cho dù sinh ra bao nhiêu đứa con cũng không có tám chín phần mười, phệ toàn bộ từ trong miệng đi ra ngoài!”

“Con mẹ ngươi chứ, đừng bắt con trai ta thề, ai biết vợ ngươi còn đang động chân động gân ở bắp chân nào chứ!” Trương Tú thấy đối phương nói đến mức thật sự bản thủ, liền tiến lên đập một cước, vừa cười vừa mắng.” Mấy ngày nay ngươi đi theo ta trước đã., Học tập làm sao mất sắc. Lang Tướng đại nhân bên người đang thiếu nhân thông minh, học tốt, ta sẽ cho ngươi thân vệ đội đang làm! Nếu là chính ngươi không chịu thua kém, lão tử phái ngươi đi lao tù lại ngồi xồm mười năm tám năm, xem ngươi ăn không đủ phân ngựa!”

“Khà khà khà, hắc hắc, dù sao ta cũng sẽ không phụ lòng đại nhân là được!” Chu Đại Ngưu mở miệng, lộ ra hàm răng vàng đầy miệng.” Xem ra Trương đại nhân muốn nhận ta làm thân binh rồi, tương lai mình có thể theo Lý tướng quân xung phong hãm trận, nếu như có kẻ địch từ bên trái xông tới, ta một đao như vậy, vụn một cái như thế...” Gã lại bắt đầu mơ ban ngày, trong hai mắt tất cả đều là vì sao.

Mang theo cảm giác hạnh phúc khó tin, Chu Đại Ngưu phụng bồi Trương Tú đi loạn trước đội ngũ. Đối phương là thân binh úy của lang tướng đại nhân, đương nhiên đi tới đâu cũng có người giúp đỡ. Trải qua một buổi sáng lựa chọn kỹ càng, ngoại trừ mấy huynh đệ khó khăn của Chu Đại Ngưu, Trương Tú lại từ tầng dưới chót chọn ra hơn một trăm thân thể cường tráng khác, người cũng không có bối cảnh gì, một cỗ binh khí phụ tá của Lý Húc bổ sung vào.

Bởi vì tiền đồ cả đời đều được đặt lên người biểu đệ Lý Húc, Trương Tú không thể không dùng hết vô số mưu đồ thay biểu đệ. Trước mắt, ngoại trừ Húc Tử, không ai có thể cho hắn sự tín nhiệm lớn như vậy. Cũng không ai có thể để cho hắn thăng quan nhanh như vậy. Loại quan hệ này giống như một gốc cây dây leo, nếu đổ xuống, dây leo leo có cao hơn nữa cũng phải chết héo. Trương Tú biết “Căn” của mình hiện giờ ở nơi nào, cho nên sẽ không bỏ qua cơ hội cắm rễ vững chắc mọi cơ hội.

Thân binh ban đầu của Lý Húc ngoại trừ một trăm người theo Hộ Lương quân mang ra, còn lại đều là do hắn đảm nhiệm binh tướng lĩnh của Hùng Võ Kiêu doanh, mấy vị đại tướng quân đại lực lượng dẫn dắt thanh tú mới đưa cho. Mục đích những người này tặng hắn có thể là xuất phát từ hảo tâm.,

Nhưng cũng không thể loại trừ khả năng có người cố tình cài tai mắt vào bên cạnh hắn. Cho nên, Lý Húc vẫn luôn xây dựng nền tảng thân binh hoàn toàn đáng tin cậy, trong quân cơ bản không có bí mật gì đáng nói., Sau khi hắn đem phần lớn các huynh đệ trong Hộ Lương quân xếp vào làm quan quân, vẫn thể hiện rõ ràng. Mỗi khi hắn triệu tập quan quân chủ yếu cùng phụ tá nghị sự, cử chỉ thân binh của hắn nhìn qua cực kỳ nghi ngờ., Một số chuyện tư liên quan đến tiền đồ cá nhân, Húc Tử thậm chí không dám cùng đám người Trương Tú thương lượng ở trong trung quân trưởng. Đoàn người thường thường phải làm như không có chuyện gì xảy ra, đi ra ngoài doanh địa, mới có thể lạng lẽ tiến hành trao đổi.

Nếu như nhiệm vụ của tướng quân chỉ là lĩnh binh đánh giặc, Húc Tử cũng có thể dùng thái độ không để ý tới việc này. Dù sao nhiệm vụ của thân binh là bảo vệ chủ tướng, vạn nhất chủ tướng chết trận, đám thân binh thường thường phải sau khi cướp lại di thể chủ tướng tập thể rồi tự chôn cất tập thể. Cho nên ở trên chiến trường., Vô luận những thân binh này mang theo nhiệm vụ gì mà đến, bọn họ cũng sẽ không làm không hết nhiệm vụ. Nhưng tại bên ngoài chiến trường, chính là một chuyện khác. Ai cũng không muốn chính mình nhất cử nhất động đều ở dưới sự giám thị của người khác, hơn nữa người giám thị bản thân cũng là kẻ bụng dạ khó lường.

Ngày hôm qua, trong thời khắc mấu chốt đã giết chết một mâu của Ất Văn Hưng, khiến cho Húc Tử không thể không đem nhiệm vụ xây dựng hoàn toàn thuộc về đội ngũ thân binh của mình nhắc tới trên phương diện hành trình. Cách ít nhất hai mươi bước, một mâu xô xuyên quân địch chủ tướng, ngay cả Lý Húc cũng không thể cam đoan mình có chính xác và lực cánh tay như vậy. Nhưng hết lần này tới lần khác hơn trăm thân binh cùng với Kiều Quả cũng không ai chú ý tới là ai quăng ra một mâu kia, cũng không ai dám lĩnh công lao này.

Giết chết Ất Chi Hưng khẳng định là một trong những thân binh. Húc Tử có thể cam đoan phán đoán của mình sẽ không sai lệch quá lớn. Đám kiều quả đều vì phong thê tử mà đến, bọn hắn sẽ không khiếm tốn đem công lao lớn như vậy nhường cho người khác. Mà vị thân binh dũng mãnh dùng một

mâu mầu chốt kia không chịu thừa nhận, thì khẳng định là vì che dấu điều gì đó.

Hắn rút cuộc muốn che giấu cái gì? Chẳng lẽ nhận được công lao giết chết chủ tướng quân địch, lại bại lộ thân phận của hắn sao? Nhưng sau khi bại lộ thân phận, đối với người này và người của hùng vũ kiêu kê có cái gì hại? Theo đại điều quân quy, chém chủ tướng quân địch là một công lao cực lớn., Môn hạ có người lập chiến công như vậy, đương gia chủ phải cao hứng vì bảo vệ hắn làm quan mới đúng, cần gì phải che che giấu giấu, khiến hắn có kỳ công mà không được thưởng?

Nằm trên cang dùng cán và Cát Bồ chế thành, Lý Húc trăm mối vẫn không có cách giải. Vết thương lớn nhỏ trên người khiến hắn rất phiền nhiễu, càng khiến hắn bức bối là tình cảnh của bản thân. Từ khi thoát khỏi ngày đầu tiên dưới trướng Đường Công, hắn cảm thấy bản thân như xông vào một làn sương mù dày đặc. Xung quanh đều là tiếng gọi hữu hảo, nhưng dường như mỗi phương hướng đều bày đầy cạm bẫy.

“Có lẽ là bởi vì ta đã tới gần!” Nhìn đám mây trôi trên bầu trời, Húc Tử khẽ thở dài một tiếng. Mùa hè sắp kết thúc rồi, những đám mây màu đen kia đông một khối, tây một khối du dương trên bầu trời tinh khiết. Ánh mặt trời ở sau tầng mây lộ ra, để mỗi một áng mây đen kéo qua, khiến bản thân chúng là màu đen, nhìn qua tràn đầy mê hoặc.

Chương thứ ba chìm nổi (2)

Nếu như lúc này Lưu Hoằng Cơ vẫn còn bên cạnh, hắn sẽ nói cho Húc Tử biết, tai mắt của các thế gia đại tộc xếp vào Hùng Vũ Kiêu Quả doanh chưa hẳn là nhằm vào hắn, những hành động lôi kéo và bài xích trước mắt cũng không hoàn toàn là vì Húc Tử có xung đột lợi ích gì với người khác. Những động tác nhỏ này chỉ là bản năng phản ứng của những nhà hào phú, bất kể người nào xuất thân thấp kém mà đi đến bước này đều phải đối mặt với cửa ải khó khăn như nhau.

Những thế gia hào môn kia tựa như cá chép được nuôi dưỡng trong hồ nước, ngẫu nhiên phát hiện bên cạnh mình có thêm một con cá chạch, tự nhiên phải tập thể phòng bị và bài xích hành động. Còn con cá chạch vô tình xông vào kia ôm mục đích gì, có thật sự uy hiếp đến sự sinh tồn của mọi người hay không, đám cá chép sẽ không suy xét đến. Bọn họ chỉ cần thấy rõ ràng hình dạng của cá chạch so với mình bất đồng, cũng đã vì hành vi của mình mà tìm ra đủ lý do.

Húc Tử không hiểu, cho nên hắn chỉ có thể ở sau mỗi lần chịu thiệt học khôn, trong lúc lão đạo chậm rãi lĩnh ngộ cuộc sống của mình. Toàn bộ mê mang cùng hoang mang trong sinh mệnh đều cần hắn tự mình phải đối mặt, thẳng đến một ngày nào đó tương lai, hắn đột nhiên có thể lĩnh ngộ được quy tắc quan trường hoặc chân lý nhân sinh.

Chính vì không hiểu, cho nên trước mắt việc duy nhất hắn có thể làm chính là nằm trên cáng nhìn đám mây trên bầu trời ngân người. Vết thương trên người hắn lớn nhỏ có hơn hai mươi chỗ, nhìn qua phi thường khủng bố., Trên thực tế đều là chút ngoại thương, mặc dù hiện tại hắn đứng dậy cưỡi ngựa, cũng sẽ không tạo thành ảnh hưởng quá lớn đối với vết thương khép lại. Nhưng Húc Tử không nguyện ý sớm từ trên cáng bò xuống, Vũ Văn thuật lại sau khi lão tướng quân còn chưa an bài tốt sẽ do tướng lĩnh nào phụ trách đoạn hậu, hắn không cần thiết phải đứng lên làm anh hùng ở tiết điểm này.

Trước khi xuất phát, Lý Kiến Thành và Lưu Hoảng Cơ đặc biệt dặn dò hần nhanh chóng trở về Liêu Tây. Nằm trên cang cổ trang bị thương nặng, là phương pháp tốt nhất để kẻ Húc Tử có thể nghĩ đến để trốn tránh đoạn hậu nhiệm vụ. Lợi dụng thủ đoạn này., Chẳng những chạy thoát khỏi lệ thường ngày hôm nay mà còn thoải mái thoát khỏi bữa tiệc ăn mừng mà Đại nhân cố ý bày ra cho tướng sĩ Hùng Vũ Kiêu Quả doanh đêm qua. Còn về phần trọng trách đi Trung quân nhận nhiệm vụ thì dưới tình huống chủ tướng bị thương nặng tất nhiên phải quy Vũ Văn sĩ và Giam quân làm thay.

Húc Tử muốn nhắc nhở Vũ Văn kể lại tình huống thực tế cho Vũ Văn tướng quân, hiện nay Hùng Võ Quả doanh tướng quân đã không cách nào lĩnh binh. Nếu như dưới tình huống đó Vũ Văn thuật lại việc lão tướng quân vẫn muốn lưu lại doanh binh đoạn hậu, đội ngũ này đương nhiên chỉ huy đội quân phải là phò mã đốc Vũ Văn Sĩ theo. Về phần lão hồ ly chịu không chấp nhận đưa con trai ruột của mình đi mạo hiểm, Húc Tử tin tưởng đối phương sẽ có chừng mực.

Trên thực tế, Vũ Văn Sĩ bị thương nặng hơn Lý Húc rất nhiều. Áo giáp trên người hần không hoàn mỹ bằng trên người Húc Tử, công phu thuộc hạ cũng kém xa Húc Tử. Trong sự cường công của buổi sáng hôm qua..., Vũ Văn Sĩ toàn thân bị thương nhiều chỗ, trong đó có một chỗ mâu bị thương ngay tại bắp chân, thế nên hần hiện tại ngay cả năng lực đứng thẳng thời gian dài cũng không có. Nhưng Vũ Văn Sĩ vẫn kiên trì chạy tới trung quân doanh của phụ thân., Mục đích làm vậy của hần không phải để nhắc nhở phụ thân chú ý tới sự tồn tại của Hùng Võ Kiêu Quả Doanh, mà hoàn toàn ngược lại, hần hy vọng phụ thân có thể tạm thời quên mất Lý Húc, ít nhất là không nên nóng vội chuyện mượn sức đối phương vì gia tộc Vũ Văn.

“Người nói là có người cố ý đem quân đông chinh táng ở Liêu đông?” Sau khi chúng tướng tán đi, Vũ Văn cau mày truy hỏi con mình. Năm ngoái Trung Phong lưu lại ấn ký trên người nó còn chưa biến mất hoàn toàn, cho tới hôm nay, nửa bên mặt phải của nó vẫn không chút biểu tình. Điều này khiến nó nói chuyện rất kinh khủng, cho dù đối mặt với con mình cũng rất khó biểu hiện ra một chút dịu tình.

“Vạn tuế phái người báo cho ngài rút quân xong, Triệu Võ lại không cách nào liên quan tới việc phái người dẫn đầu đội ngũ thứ hai đến đây tiếp ứng đạt thành nhất trí. Ta tra không được hắc thủ phía sau màn chuyện này, vì để an toàn, mới không thể không nói huy động Hoàng Thượng phái Lý Húc đến tiếp ứng.” Vũ Văn Sĩ cùng gật gật đầu, nhỏ giọng trả lời.

“Vậy thì trách rồi, chẳng lẽ bọn họ không sợ ta sau khi trở về trả thù sao?” Vũ Văn ánh mắt âm lãnh như đao, quét tới quét lui khắp nơi, lại có người dám âm thầm tính toán thế gia Vũ Văn đến, chẳng lẽ hán không sợ đoạn tử tuyệt tôn sao. Phải biết rằng từ sau khi Dương Tổ và Cao Dĩnh chết, Vũ Văn gia chính là đại tộc đệ nhất trong quân. Bình thường tướng quân nhìn thấy người của Vũ Văn gia mà thở mạnh cũng không dám ra, là ai mà to gan như vậy, lại dám chủ động vuốt chòm râu cọp!

“Chỉ sợ, bọn họ càng nguyện ý tin ngài không thể về đến bờ Tây được!” Vũ Văn Sĩ lắc đầu, giảm thấp thanh âm nhắc nhở. “Hoàng thượng đã độ lượng hơn ngài một lần, nếu như lần này ba mươi vạn đại quân không thể toàn quân quay về, chỉ sợ sang năm chúng ta phải ở Lĩnh Nam này gặp mặt rồi!”

Đây cũng không phải là nói quá. Đương kim hoàng đế Dương Quảng là người rất coi trọng nghĩa khí, xưa nay rất bao dung đối với trọng thần có được cùng mình. Vũ Văn kể lại năm trước có tang sư nhục quốc sự, mà năm nay vẫn có thể làm chủ soái dẫn binh., Chính vì hoàng đế bệ hạ niệm tình cũ. Nhưng loại bao dung này cũng không phải mức độ vô hạn, năm ngoái hán dẫn dắt các võ tướng đẩy tội chiến bại lên đầu giám quân Lưu Thế Long, đã đắc tội với một lượng lớn văn thần. Năm nay, trong tình huống không có giám quân bao che thì mọi người vẫn không thể toàn lực phản bội trở lại., Những văn thần kia chắc chắn sẽ dựa thế phản công, đến lúc đó dù hoàng đế bệ hạ đang khoan hồng độ lượng, nhưng cũng không thể không mượn đầu người của Vũ Văn kể lại cho người đọc sách biết một câu trả lời.

Nghĩ đến đây, mặt trái Vũ Văn Sĩ mãnh liệt run rẩy vài cái, khóe miệng cùng khóe mắt đồng thời vận vẹo thành hình vòng

cung. Mặt phải vẫn bình tĩnh như đá, hai bên tương đối, có vẻ như hấn càn thêm dữ tợn.

“Còn nữa, lần này chúng ta từ Đông Lai lại bị mỹ nhân nói một câu cao một nửa đường. Nếu như không có nội ứng, ta không tin Khuất Văn Hưng dám ra khỏi thành nghênh chiến!” Vũ Văn Sĩ nhìn sắc mặt phụ thân, tiếp tục nói.

Lần này Hùng Võ Kiêu Quả doanh tiếp ứng trên đường gặp phải ngăn cản quả thực rất kỳ quặc. Theo thời gian suy tính, nếu như không có ai cố ý để lộ tin tức như mỹ nhân câu Cao, thì quân phòng thủ Ô Cốt thành căn bản sẽ không xuất hiện trên con đường chinh phục quân đội để sớm rút lui. Mà theo khẩu cung của tên tù binh ban đêm hôm qua thì..., Át Chi Văn Hưng thậm chí đem tất cả nam nhân trong thành xếp vào trong quân, ở tại Ô Cốt Thành quân số không đến năm trăm, hơn nữa tất cả đều là hạng người già yếu bệnh tật. Nếu như không nắm chắc tất thắng, tin tưởng năm ngoái có thể bị tám trăm hộ lương quân dọa co đầu rút cổ trong thành, cũng sẽ không mạo hiểm lớn như vậy.

Rốt cuộc là ai đem động tĩnh của Tùy quân báo cho Át Chi Hưng biết chứ? Cái độc thủ phía sau màn này nhất thời khó tra tìm được. Mấy đại thế gia trong triều đình sớm đã bị sự hưng vượng của Vũ Văn gia tộc làm đỏ mắt, loại chuyện không để ý đến ba mươi vạn quân đông quân tử sống này, mượn sức mạnh của địch quốc làm suy yếu chính địch, mỗi người nhà bọn họ đều có thể làm được.

Năm trước bởi vì quấy nhiễu chiến sự mà đám văn thần bị các võ tướng bài xích cũng có thể mượn cơ hội ra tay. Sau khi Đại Tùy nhất thống thiên hạ, văn võ tranh đoạt quyền lực một mực chưa từng đình chỉ. Vũ Văn gia là hào môn đệ nhất trong quân, cũng là mục tiêu hàng đầu của mọi người dùng văn trị quốc. Những người này trước giờ không từ thủ đoạn, không từ thủ đoạn, đem chuyện quân tình tiết lộ cho mỹ nhân, bọn họ chẳng những có năng lực làm, cũng chắc chắn sẽ làm được.

Một nhân vật khả nghi khác chính là một vài tiểu gia tộc đã từng bị Vũ Văn gia chèn ép, như thân tín của Đường Công Lý Uyên, Đông Bắc đại sứ Tiết Thế Hùng. Nhưng lực ảnh hưởng

của những người này trong triều đình rất thấp, tuy rằng khá giống với Vũ Văn gia, mượn cơ hội hãm hại ngược lại là nhỏ nhất.

Đối với tất cả người biết rõ nội tình nhất chính là Át Chi Văn Hưng, nhưng hấn hết lần này tới lần khác ở trên chiến trường bị Lý Húc ra trận chém, khiến cho Vũ Văn gia ngay cả cơ hội hỏi khẩu cung cuối cùng cũng không có được!

“Có phải là tiểu tử kia hay không!” Trầm tư một lát, Vũ Văn đem ánh mắt nhìn chăm chăm nhi tử, mang theo vài phần hung tàn truy hỏi.

“Hắn không thích nhà chúng ta, lại còn không học được cách mượn đao giết người!” Vũ Văn Sĩ tay nâng bàn trà, thiếu chút nữa nhảy từ trên ghế xuống. ” Át Chi Văn Hưng cũng không phải do hắn giết chết! Tồi qua hắn đem tất cả Kiêu Quả bên người tìm tới trước mặt, muốn tìm ra người đã lập công trăm tướng. Kết quả các huynh đệ đều không chịu liều lĩnh, mọi người lại đùn đẩy mới đẩy được công lao lên đầu hắn!”

“Cũng đúng, tiểu tử thôn quê này cũng không có sử dụng thủ bút lớn như vậy!” Vũ Văn nhún vai, biểu tình trên mặt trái trong nháy mắt biến thành khinh miệt.” Thương thế trên người người như thế nào? Nếu như bị thương nặng thì không được lộn xộn!”

“Ta, thương thế của ta không có việc gì! Hắn, hắn không phải là một nông thôn bình thường!” Vũ Văn Sĩ trả lời một lần nữa khiến Vũ Văn Giả kinh ngạc. Nhìn ánh mắt cổ quái của phụ thân, hắn lại nhe răng nhếch miệng bổ sung một câu., “Ta đã thấy trong đám nông thôn tiểu tử, không một tên nào có tâm cơ như hắn. Tê Sát! Người này lịch duyệt nông cạn, nhưng tốc độ học tập cực nhanh. Khuyết Sát! Lĩnh binh khi đánh giặc tâm tư cũng chuyển tới cực nhanh. Khuyết Sát! trưa ngày hôm qua Tôn Trung Trung vừa nhắc tới khói báo độ, hắn đã lập tức nghĩ đến biện pháp dùng khói độ làm tan rã ý chí chiến tranh của địch!”

Vừa rồi quá kích động kéo đến miệng vết thương, chỗ bấp chân đau như đao. Vì không muốn phụ thân lo lắng, Vũ Văn

Sĩ tận lực đem cảm giác thống khổ biểu hiện ra, nhưng trong lúc nói chuyện, hắc bất tri bất giác hít một hơi lạnh.

“Hình như con ta rất thương thức người này?” Vũ Văn cau mày hỏi. Đây là một chuyện vượt quá dự liệu của hắn. Hắn có ba đứa con trai đích xuất, trường tử văn cùng quyết đoán tàn nhẫn nhưng hành động quá mức lỗ mãng. Nhị tử Vũ Văn lại có trí tuệ theo đuổi xa hoa, hoa mà không thực. Chỉ có đứa ba con này hợp tâm ý hắn nhất, vừa linh hoạt biến hóa., Lại hiểu được lấy hay bỏ, duy nhất không đủ chính là làm người có chút tự cho mình thanh cao. Trong bối phận người trẻ tuổi có thể được hắn coi trọng anh hùng cực ít, giống như hôm nay năm lần bảy lượt tán thưởng một người, cũng vì vậy mà có tình huống mở miệng nói, đây là lần đầu tiên giữa phụ tử.

“Không chỉ là thương thức, mà là bội phục!” Vũ Văn Sĩ vội lắc đầu, lại khẽ gật gật đầu. ” Rất khó tưởng tượng, một người chưa bao giờ độc lập dẫn binh qua., Biết được chiến binh tào lao đến truy đuổi mãnh liệt của quân địch. Chiến quả ngày hôm qua ngài cũng thấy đấy, Hùng Võ Kiêu Quả đánh chết hơn hai ngàn người nhưng lại đánh cho hơn ba vạn binh mã câu cao giọng mỹ lệ tan rã! Đây không phải là một câu dũng mãnh của thất phu có thể giải thích được, những kiêu quả kia sức chiến đấu ban đầu ra sao, tin rằng trong lòng ngài cũng biết rõ!”

“Hắn thật sự là một nhân tài, càng như vậy, ta càng không yên tâm hắn!” Vũ Văn lau nước bọt khòe miệng, lắc đầu cười khổ. “Người đừng quên hắn là một tay Lý Uyên đề bạt, mặc dù trước mắt đã không còn do Lý Uyên khống chế, nhưng quan hệ với Lý gia vẫn là ngó sen liên kết.”

“Với tính cách của hắn, chưa chắc sẽ ngủ đông quá lâu dưới bóng tối của Lý gia!” Vũ Văn Sĩ đứng trên giường gỗ nghiêng thân thể, tận lực để huyết mạch trên đùi có thể chậm rãi mở ra, ngồi quá lâu, trên bụng còn có máu tươi chảy ra toàn bộ quần vải trắng., Nhưng hắn không có thời gian để ý tới, trước mắt rất nhiều chuyện trọng yếu hơn so với xử lý vết thương, đặc biệt là liên quan đến quyết định vận mệnh của hùng vũ kiêu quả doanh, nếu như hắn không sớm nói ra, phụ thân có đầy đủ biện pháp khiến chi binh mã này không thể về được Liêu Tây.

“Ba, tận lực an bài hấn đoạn hậu, lần này ngài phải nghe ta.”
Vũ Văn Sĩ cùng nhìn phụ thân, thanh âm yếu ớt như muỗi kêu.

“Nghe người! Sĩ đến, người có biết người đang nói cái gì không?” Long mày Vũ Văn thuật đột nhiên nhảy dựng lên, hai bên mặt đồng thời dựng lên.

“Đừng để cho Hùng Võ Kiêu Quả sau này!” Vũ Văn sĩ vừa nói ra vừa mang theo vài phần cầu xin: “Người này tương lai rất có khả năng sẽ thành lập gia tộc của mình, chúng ta dù không thể thu phục hấn, cũng không cần gây thù chuốc oán với hấn!”

“Người giống như đang cầu tình cho hấn?” Long mày Vũ Văn thuật lần thứ hai nhảy nháy, truy vấn.

“Ngày hôm qua hấn lại cứu ta một lần, cũng cứu được ngài một lần. Ta nghĩ, nếu như có cơ hội, ta muốn kết giao bằng hữu với hấn! Các huynh đệ hùng vũ kiêu quả doanh đối với ta đều tốt, ta nghĩ, ta muốn giúp bọn hấn!” Vũ văn sĩ cúi đầu, khó khăn thừa nhận. Hấn không dám nhìn vào mắt phụ thân, sợ từ bên trong nhìn thấy thất vọng. Đối với con cháu thế gia đại tộc mà nói..., Trong quá trình làm việc thường ngày, lợi ích gia tộc thường đặt ở vị trí thứ nhất, hai chữ bằng hữu tuyệt đối là một loại xa xỉ. Phẩm Nhu Quả Quả, giảng tình cảm, trọng nghĩa khí, ở trong mắt thế gia so với tiêu xài tiền tài, ức hiếp lương thiện tội ác còn nặng hơn. Người sau cùng lắm là phá hư danh tiếng của gia tộc, người trước lại có khả năng chôn vùi trong tranh đấu.

“Thì ra là như vậy!” Ngữ khí Vũ Văn chậm rãi hòa hoãn lại, trong nháy mắt, hấn “Hiểu” ý đồ của nhi tử. Lão Tam muốn bảo vệ Lý Húc, tự mình thu lấy một cái dòng chính. Vũ Văn gia cơ nghiệp tương lai nhất định sẽ biến mất, sĩ với mặc dù thông minh, dù sao cũng là lão tam.

Gia tộc quyền lực truyền dài không truyền nhỏ, đây là quy củ của Vũ Văn gia. Nếu như lão tam muốn thành lập cho mình một lớp bên ngoài gia tộc, làm phụ thân đích xác là không nên phản đối. Làm rõ mục đích ” vâng lời nhi tử”, Vũ Văn nở nụ cười hiền từ.

Hắn tiến lên một bước, vỗ vỗ bả vai con trai một cách hòa ái: “Ta đáp ứng ngươi, ngươi cứ làm theo ý mình đi. Sau khi trở lại Liêu Tây, ta cũng tận lực giữ lại Hùng Võ Kiêu Quả doanh cho ngươi, không cho Hoàng thượng trực tiếp giải tán nó. Nếu như các ngươi có thể lập được ít công lao trong lúc thảo luận về Dương Huyền cảm., Ta nghĩ binh mã này vĩnh viễn sẽ bảo vệ thủ hạ của ngươi. Ai, cha già rồi, có đôi khi nghĩ ít, không có nhiều đồ để lại cho ngươi và trí tuệ! Sau này ngươi có gì cần phụ thân hỗ trợ, cứ việc nói thẳng, cha có thể giúp ngươi sáng tạo chút tiện lợi, liền sáng tạo chút tiện lợi!”

“Cảm ơn cha!” Vũ Văn sĩ hai tay chống lên mặt bàn, kích động nói. Lão không nghĩ tới phụ thân mình vậy mà đáp ứng sáng khoái như vậy. Người không làm việc cho ta thì ta giết người. Đây là nguyên tắc của thế gia đại tộc từ Ngụy Tấn tới nay xử sự. Mà hôm nay, phụ thân xưa nay nghiêm khắc lại vì mình phá lệ một lần.

Hai thân binh tiến lên nâng đỡ, bị Vũ Văn Sĩ cùng dùng tay đẩy ra. “Đi, chuẩn bị ngựa cho ta!” Hắn thấp giọng ra lệnh. Hắn muốn nhanh chóng đáp ứng tin tức phụ thân đồng ý bảo vệ hùng vũ kiêu quả doanh không bị giải tán cho các huynh đệ trong quân. Vũ Văn thế gia không phải gia tộc không biết ơn không báo, hắn vì phụ thân quyết định tự hào, hắn muốn chia sẻ kiêu ngạo của mình với tất cả huynh đệ của mình.

“Thật ra ta lôi kéo hắn độc sức vì nhà chúng ta, đối với hắn mà nói cũng không phải là chuyện xấu!” Vũ Văn cười thuật lại đưa con mình đến quân trưởng, trong ánh mắt lóe lên một tia nhân tính hiếm thấy: “Nếu như ngươi muốn để hắn lại cho mình làm cánh tay, thì cần phải cẩn thận chút, trước mắt triều đình coi trọng hắn, cũng không chỉ có Vũ Văn thị chúng ta!”

“Ta biết!” Vũ Văn Sĩ dừng bước, không biết làm thế nào đành cười khổ. Nhìn phụ thân cười một cách cao thâm khó lường, đột nhiên hắn cảm thấy vết thương trên đùi rất đau, đau đến khắc sâu xương cốt.

Chương thứ hai chìm nổi (2)

Nghe được tin tức Vũ Văn Sĩ cùng với đám Hùng Võ Kiêu Quả mang về, trên dưới khắp nơi vui mừng. Vui mừng nhất chính là những tên quan quân vừa mới trà trộn vào nơi đây không lâu, điều này có nghĩa là từ nay về sau bọn họ không cần tìm kiếm tung tích công việc khắp nơi nữa. Ngoài cảm kích, mọi người đối với hảo cảm của Vũ Văn Sĩ thoảng cái đã xuất hiện không ít. Người này vốn dũng cảm chiến đấu, tâm tư kín đáo., Lại chịu tận tâm tận lực mưu đồ tương lai cho đoàn người, đương nhiên là nhắm đèn lồng mà cũng khó tìm được hảo giám quân. Còn về phần hấn bình thường nói chuyện cực kỳ khắc nghiệt, mắt cao hơn đầu, niệm tình hấn ngậm kim muôi xuất thế, cũng không ai nguyện ý so đo với hấn.

Mà Như Trường sử Triệu Tử Minh, giáo úy Lý Mạnh hay Minh pháp đi tòng quân Tần cương thì không cho là đúng. Bọn họ cho rằng thiên hạ không có lương khô, Vũ Văn kể lại cha con đã chủ động lấy lòng Hùng Võ Kiêu Quả doanh, trong lòng khẳng định có chủ ý gì đó không thể cho ai biết. Bởi vậy, mọi người lén lút nhắc nhở Húc Tử nhiều lần., Xin hấn đừng có đề phòng hảo ý đối với Vũ Văn Sĩ nhiều hơn. Lý Húc nghe những lời này, mỗi lần cười, không phụ họa cũng không phủ định, làm cho trong lòng mọi người rất là mát mát, không rõ lang tướng đại nhân rốt cuộc cất giấu ý niệm gì.

Lý Húc trong lòng nào có ý kiến gì, trước mắt vô luận mưu trí hay là nhân mạch hấn căn bản không cùng đẳng cấp với Vũ văn sĩ. Tình huống trước mắt, hấn cũng chỉ có thể đi bước nào hay bước ấy thôi., Vuốt ve tảng đá qua sông. Vũ Văn thế gia không dễ chọc, Lý gia, Tiết gia, Bùi gia., Những gia tộc lớn nhỏ Dương gia này cũng không phải chỉ một mình hấn có thể chọc được. Dù sao hiện tại khắp nơi đang lấy lòng mình, Húc Tử dứt khoát lấy lý do đã giả bộ hồ đồ, đem hảo cảm yếu đuối lẫn nhau duy trì, thừa dịp người khác chưa hết kiên nhẫn, hấn cố gắng làm cho thực lực của mình nhanh chóng phát triển lớn mạnh, bởi vì thiếu đi lịch duyệt và cao nhân chỉ điểm cho mỗi người., Húc Tử vẫn ngơ ngác hiểu chuyện trong quan

trường. Nhưng năm đó trên thảo nguyên dạy dỗ hẳn nhận thức rất rõ ràng, người khác muốn lợi dụng người chủ yếu là vì người có giá trị lợi dụng, chứ không phải biểu hiện của người rất kính cẩn. Một khi lợi dụng trên người mình mất đi giá trị, vô luận quan hệ thân thiết với đối phương như thế nào, cũng khó thoát được người khác coi như là vận mệnh mất đi của người dùng qua.

Lợi dụng thời gian giả bệnh tiết kiệm, Húc Tử âm thầm tổng kết kinh nghiệm lần đầu mình dùng máu và mạng người đổi về. Có chút kinh nghiệm, như thế nào ngưng tụ lòng quân như thế., Cái gì mà kích lệ sĩ khí, ở trong bút ký mà Dương phu tử truyền cho hẳn có thuật lại tương ứng. Lúc này đối chiếu với thực tiễn, lý giải của Húc Tử đối với những binh đạo này lại sâu thêm một tầng. Có chút kinh nghiệm., Lại là trên bản bút ký của Dương phu tử cũng không có ghi chép, sau khi đánh tan một phần quân địch, liền bám chặt không buông, lợi dụng binh lính của quân địch trùng kích trận cước của chính bọn họ., Đem khủng hoảng lan truyền như ôn dịch, cuối cùng quân địch tan vỡ, lại cần bản thân Húc Tử cảm ngộ tổng kết. Tuy trong thời gian ngắn không nắm bắt được mấu chốt trong đó, nhưng những kinh nghiệm rời rạc đã như ánh nắng ban mai, thấm vào sương mù trước mắt hẳn từ lúc nào không hay, khiến hai mắt Húc Tử nhìn về phía Lâm Tri kỳ không còn mờ mịt như ban đầu nữa mà là từng điểm hào quang của bản thân hẳn.

Cùng lúc đó, Trương Tú cũng được hai người Lý Mạnh và Triệu Tử Minh trợ giúp xây dựng lại binh lính của Húc Tử một lần nữa. Ba người đều không có ấn tượng tốt với Vũ Văn Sĩ, vì vậy tận lực tránh cho xuất hiện người liên quan đến Vũ Văn gia tộc. Vũ Văn Sĩ phát giác được có người đang đề phòng hẳn., Nhưng cũng không kém mấy quan quân cấp thấp mười vạn tám ngàn dặm với mình, mỗi ngày ngoại trừ đi trung quân để lại căn nguyên, thời gian khác đều lẳng lặng nằm trên cang dưỡng thương, rất ít quan sát sự vụ cụ thể trong quân đội.

Hắn đột nhiên thay đổi tính tình, Lý Húc trái lại cảm thấy không tiện đem hẳn sang một bên. Mượn cơ hội bàn luận cụ thể cơ hội hạ bút cho triều đình, Húc Tử chủ động tiếp cận đối phương. Vũ Văn Sĩ thấy Húc Tử biết tốt xấu nên cũng buông

xuống, cẩn thận chỉ điểm cho hấn cụ thể cách nói, những lời nào không ngại khoa trương, nội dung nào nhất định phải khiêm tốn, giống như liên tục vài ngày, Húc Tử tự giác được lợi không ít.

Về phân công lao cụ thể phải phân chia ra sao mới có vẻ công bằng, làm sao để biểu hiện ra một số người mới có thể khiến thế lực khắp nơi trong Hùng Võ Kiêu Quả duy trì cân bằng trước mắt, Lý Húc dưới sự phụ tá của mấy người thân tín cũng đưa ra trọn vẹn phương án tham khảo. Hấn ôm tâm tư thỉnh giáo., Hấn đưa phương án đưa cho Vũ Văn Sĩ cùng xem, Vũ Văn Sĩ cũng không tiếp tục cười nhạo ấu trĩ của hấn nữa, ngược lại đưa ra mấy đề nghị rất có nhắm vào, do Húc Tử tự quyết định cuối cùng có tiến bộ hay không.

Ba ngày sau, phần tấu chương đầu tiên của Húc Tử cho Hoàng thượng rốt cục cũng phát ra. Bốn ngày sau, ở trong không khí hòa hợp của một phái, rốt cuộc đại quân xuyên qua Ô Cốt Thủy và núi non trùng điệp của thượng du Đại Lương Thủy, đi tới phụ cận Bạch Nhai thành. Bởi vì trên đường đến viện quân, rốt cuộc cũng xuyên qua Ô Cốt Thủy và Sùng Sơn., Đám người Húc Tử đều dừng binh mã ở mấy chỗ mấu chốt trên thủ con đường, lần viễn chinh binh rút lui này phi thường thuận lợi. Từ sau khi đi qua Vô Danh cốc, dọc theo đường đại quân căn bản không nhận được tin cảnh báo gì, cho nên khi thấy thám báo dò đường thờ hồng hộc chạy về phía trung quân, tất cả mọi người đều quá sợ hãi.

Sau một lát, trung quân có mệnh lệnh truyền ra, cũng không phải bởi vì phía trước phát hiện địch quân ngăn cản đường, mà là lúc Đại Tù làm Thiếu Diêm Bì phụng mệnh tiến đánh Bạch Nhai thành, bị độc tiễn bắn trúng, sau đó rút quân trên đường bỏ mình. Giờ phút này toàn quân binh mã đều đã tan, cao giọng mỹ nhân đuôi đuôi theo, trước mắt đã đuổi kịp Đại Lương Thủy.

Cái gọi là Bạch Nhai thành, bất quá chỉ là một nơi ở phía đông bắc Liêu Đông Thành ngoài ba mươi dặm, nằm trong một đạn hoàn của bờ Bắc Đại Lương Thủy. Bởi vì địa thế hiểm yếu, thủ tướng Cao Giải lại là một con rùa đen rút đầu, có tiếng là thủ không công. Cho nên Đại Tù viễn chinh binh quân trải

qua nơi này cũng không tiện đường bắt lại. Trước mắt lại không biết vì nguyên nhân gì mà người này có can đảm, mang theo không đến năm ngàn binh mã đã dám vượt râu Đại Tùỳ Hồ.

Lúc này, Vũ Văn thuật phái một vạn tinh nhuệ tiến lên nghênh chiến. Hai bên địch ta ở bờ Nam Đại Lương Thủy ác chiến một hồi, một câu Cao Quân Lệ chết trận hơn phân nửa. Còn lại không đến hai ngàn tàn binh sĩ sĩ khí sụp đổ, mượn bè gỗ lúc tới trốn về phía bắc Lương Thủy.

Quân tiên phong viễn chinh đã không đủ lương thảo, vì vậy Vũ Văn thuật cũng không tham công truy kích. Nghênh ngang rút quân trước mặt một mỹ nhân, một ngày sau, thuận lợi cùng sáu mươi vạn đại quân còn lại gặp mặt tại Liêu Đông Thành.

Quân doanh Đại Tùỳ thành Liêu Đông đã trở thành một đồng hồ hỗn loạn. Thì ra sở dĩ làm thiếu giám Diêm Bì phụng mệnh đi tấn công Bạch Nhai thành là vì Học Tư Chính hai ngày trước Đại Tùỳ binh bộ đột nhiên mang theo thân tín trốn về hướng đó. Tình huống cung cấp vật tư cho Đại Tùỳ quân., Tình huống kỹ càng thuộc hạ của Liêu Đông, cùng với phạm vi ảnh hưởng của thế lực phản loạn trong nước, làm nhân vật số hai của Binh bộ, Học Tư Chính đều biết rất rõ. Hấn bình an đào tẩu, tương đương đem lưng của trăm vạn đại quân bán cho cao một câu mỹ nhân., Hoàng đế Đại Tùỳ Dương Quảng không khỏi tức giận. Dưới sự phản nộ, Hoàng đế đã mất đi sự bình tĩnh nên có, từ bỏ việc tiếp tục tấn công Liêu Đông Thành, hai ngày liên tục tra xét phản quân nghiêm ngặt, từ dưới trưởng Phó Xạ, tất cả mọi người có liên quan đến phụ tử Dương Huyền cảm đều bị bắt đi.

Sở Quốc Công Dương Tố Võ song toàn, trước sau chấp chưởng Đại Tùỳ quân vụ hơn hai mươi năm, trong quân hơn phân nửa tướng lãnh xuất thân từ môn hạ của ông ta. Ngoài ra, từ năm khai hoàng thứ mười hai, ông ta bắt đầu báỉ tạ, văn thần trong môn sinh cũ không thể đếm hết. Dương Quảng bắt đầu tra xét., Liên quan rất lớn. Trong hai ngày này, lại có hơn hai trăm quan viên văn chức dưới Thượng thư bị bắt giam, võ tướng bắt đầu từ tướng quân đến giáo úy, hiệu suất của quân

đội, là các quan quân lớn nhỏ bị bắt đến Khổ Lao doanh thăm vấn càng vô cùng vô tận.

Cao sĩ Lễ Bộ Thị Lang vì giao du với Hộc Tư Chính mà bị giáng chức bắt voi lung tung. Vương giáp và vương công văn đại văn mà Dương Quảng giao hảo cũng bởi vì có khúc thơ ngán hòa hợp với Dương Huyền mà bị biếm làm lính gác. Có mấy người còn kết giao thân thiết với Hộc Tư Chính, lại chưa có võ tướng nào đứng trước mặt Hoàng đế bệ hạ cãi trắng thậm chí bị trực tiếp đẩy ra ngoài cửa chặt đầu thị chúng., Căn bản không cho bọn họ cơ hội giải thích. Trong lúc nhất thời, văn võ bá quan người người cảm thấy bất an, không đợi tuyên bố chiến bại, quân tâm đã đại bại. (Chú 1)

Vũ Văn tường thuật, vội vàng đi Ngự Doanh Tấn kiến Hoàng Đế. Nhìn thấy lão tướng quân vào trướng, Dương Quảng từ trên long ỷ đi xuống, kéo tay đối phương, ngựa mặt lên trời thở dài nói: “Từ khi trầm kế vị đến nay, chưa từng cô phụ chư khanh. Vì sao chư khanh lại phụ trầm đến đây!” Dứt lời, rơi lệ không thôi.

Hứa quốc công Vũ kể tuy rằng thích lộng quyền, nhưng cũng biết lúc này không phải lúc đã kích chính địch, sau khi bồi vài giọt nước mắt, thấp giọng khải tấu: “Bệ hạ nhìn xa trông rộng, muốn mưu kế cơ nghiệp thế lực của Đại Tùy vạn thế. Bầy người mắt ngắn, sao có thể lý giải thanh âm rỗng ngậm của Cửu Thiên. Chỉ là trước mắt rồi binh khí thế chính thịnh, bệ hạ nên sớm quay quân tiêu diệt. Không đủ lương thảo, vương sư lại cô đơn ở hải ngoại, không phải là mưu kế lâu dài!”

Nghे cánh tay trọng thần nói vậy, oán khí trong lòng Dương Quảng cũng giảm đi đôi chút. Hắn vốn không hồ đồ, chỉ cần chỉ điểm một chút là đã biết lúc này không thể truy cứu tội của Bách Quan, mà nên trở về bảo vệ giang sơn xã tắc trước. Dương Quảng sững sờ rơi nước mắt một lát rồi thở dài ra lệnh: “Theo ý của Khanh gia, trầm không so đo với bọn họ. Năm đó Ngụy Vũ Phần Tín chắc cũng vậy!”

“Ngụy Vũ Chỉ có ba phần thiên hạ, sao có thể sánh vai với bệ hạ!” Vũ Văn báo nhanh chóng khom người, cảm tạ sự tín nhiệm của bệ hạ.

Quân thần hai người ngồi đối diện thở dài một hơi, Dương Quảng hỏi lần này đông tiến cuối. Vũ Văn cổ động lưỡi như ằm, đem hai bên địch ta như thế nào ở Mã Túc Thủy hai bờ bên giằng co như thế, thăng hê Cao Nguyên làm sao sợ tới mức lá gan cũng nứt ra, thở dài chỉ là thời điểm ngàn cân treo sợi tóc Đại Tùy không thể không rút quân., Vừa mới để cho mỹ nhân câu cao có thể kéo dài hơi tàn. Nói đến đoạn đường trở về sơn cốc vô danh, Vũ Văn kể lại công lao của nhi tử Vũ Văn Sĩ và tướng sĩ Hùng Võ Kiêu Quả doanh theo thứ tự, cuối cùng lại lần nữa đứng dậy, hướng hoàng đế bệ hạ biểu đạt lòng biết ơn phái dũng tướng tiếp ứng.

“Vậy Lý lang tướng lĩnh dùng thủ đoạn gì?” Dương Quảng nghe Vũ Văn thuật nhắc tới Hùng Võ Kiêu Quả Doanh, thuận miệng hỏi một câu.

“Ánh mắt bệ hạ như đuốc, lại đảm bảo cho người hành ngũ! Lý tướng quân dũng mãnh tuyệt luân, mỗi lần chiến đều phải xuất thân làm gương, chém tướng đoạt cờ, chẳng khác nào lấy đồ trong túi!” Vũ Văn đứng dậy, vô cùng trịnh trọng trả lời.

“Nói như vậy, hấn là một mãnh sĩ khó được!” Dương Quảng cười cười, bình phẩm. Chỉ có dũng sĩ mới làm tướng, không thể làm đẹp trai, lần này tuy công lao cứu viện lớn nhưng cũng chỉ có thể tạm hoãn suy nghĩ thăng quan cho hấn một chút mà thôi.

Ngày thứ hai sau khi hội sư, hoàng đế Đại Tùy bệ hạ tuyên bố rằng những người có quan hệ gì với cha con Dương Tổ cũng bỏ qua. Người bị chém đầu đã được mai táng hậu hĩnh, ngoại trừ cao sĩ ở vạn dặm ra thì mọi người còn lại đều sai người trở về. Đình nghị sau đó, Dương Quảng hạ chỉ ra., Lệnh Hoàng Môn Thị Lang Bùi Quý thủ quản quân vụ, tổ chức binh mã Ban Sư. Lão nạp lời Tô Uy xuất quan tuần tra, trấn an các nơi. Hứa Quốc Công Vũ kể lại thống lĩnh mười hai Vệ phủ binh trở về chinh phục Dương Huyền Cảm, đóng quân các nơi ven đường đều được hấn điều đi. Xét thấy Hùng Võ Kiêu Quả lập được chiến công, triều đình quyết định chuyển doanh này thành binh quả phủ đệ., Bỏ hai chữ Kiêu Quả đi, trực tiếp xưng là Hùng Võ doanh, lệ thuộc vào Tả Kỵ Vệ, một trong những binh lính phủ cận vệ của thiên tử. Đợi sau khi lĩnh binh

trượng tượng ứng, binh mã sẽ đi theo Hứa quốc công công báo cáo với dân tặc.

Đồng thời, triều đình hạ lệnh trừ mười hai Vệ Tứ Phủ thường xuyên điều động binh mã Kết đội trưởng khác, đợi sau khi binh qua Thiên quận sẽ trả lương. Bởi vì trăm vạn đại quân lao sư vô công, cho nên một loạt hứa hẹn phong thưởng lưu lại đợi Ban sư rồi mới bàn lại. Sau khi tin tức truyền ra, chư quân oán than nói. Cùng lúc đó hai đêm canh giờ nhỏ trại rút doanh trại về Tây Phán., Lại có mấy vạn binh sĩ ào ào tản đi. Nhất thời chúng nhân tâm hùng hổ, tranh nhau đoạt đường, loạn thành một đoàn. Chư đạo phân tán, dòng người cuộn cuộn, vô phục bộ ngũ.

Sáng sớm tháng sáu mươi chín, thủ lĩnh Liêu Đông Thành phát hiện binh mã Đại Tùy đã đi hết, ngoài thành vốn nặng nề vứt bỏ như núi, e là, thế mà không dám ra khỏi thành một nháy. Đợi thêm bốn, năm ngày nữa, quân lệnh phía sau đưa tới, tướng lĩnh Liêu Đông mới mở cửa thành, đuổi theo truy sát. Ngoại trừ mấy ngàn tàn binh sau khi đánh tan, không thu hoạch được gì ở bờ Liêu Thủy Đông.

Mỹ nhân cao giai chinh đồn binh mã, muốn đoạt mệnh tây, đại tướng Đông Bắc Tiết Thế Hùng lãnh nhân mã bản bộ Cách Hà đối đãi. Đối với tên ác ma giết người không bắt mắt này, đại quân thần xưa nay kiêng kị. Hai bên giằng co nửa tháng sau, câu mỹ nhân lương thực hết, không thể không rút về Liêu Đông Thành. Chư quận Đại Tùy Tây Bắc lại có thể bảo toàn.

Tướng sĩ Hùng Võ doanh công cao, mà triều đình lại không có kịp thời ban thưởng. Các tướng sĩ khó tránh khỏi có chút oán hận, đối mặt với loại tình huống này, Lý Húc nhất thời bó tay không có cách nào. Giám quân Vũ văn sĩ thấy vậy, lặng lẽ sai người sửa sang lại một phần hậu lễ rồi đưa đến trên tay Hoàng Môn Thị Lang Bùi Thủ. Vì vậy, sau khi đại quân rời khỏi tường thành, thánh chỉ của Hoàng đế liền truyền tới trong quân. Tướng tá tá các cấp., Đều có sự thăng chức. Binh sĩ bình thường, cũng án theo công lớn nhỏ, ban phát đồng tiền, vài vốc các vật làm phần thưởng. Chỉ là đối với một chủ tướng, một kẻ giám quân, hoàng đế bề hạ ở trong thánh chỉ cố gắng

có thừa, đối với chuyện phong thưởng, lại không đề cập tới một chữ.

Tửu đồ: Thăng cữu cữu của huynh muội cao sĩ Liêm, Trưởng Tôn Vô Kỵ, Trưởng Tôn huynh muội từ nhỏ đã tang cha, cao sĩ Liêm đem nó nuôi lớn, hơn nữa làm chủ gả muội muội của Trưởng Tôn Vô Kỵ cho Lý Thế Dân, bởi vì bị Dương Huyền cảm liên lụy, cao sĩ liên sĩ, mãi đến sau khi Đại Đường thành lập mới có thể trở về.

Chương thứ ba chìm nổi (3)

Vũ Văn Sĩ vô cùng thất vọng về nội dung thánh chỉ. Dựa vào mặt mũi cùng lễ vật dày như vậy của phò mã đốc úy, lại cấp cho bằng hữu không được một bậc thăng chức! Tại sao có thể có loại chuyện không thể nói lý này xảy ra! Nếu lập được công lao như vậy thì cũng là một gã con cháu thế gia, cho dù là xuất thân từ Lý Uyên, Tiết Thế Hùng Tam Lưu thế gia, chỉ sợ hiện tại người lập công cũng đã sớm phong hầu hầu bá rồi!, Thậm chí độc lĩnh một vệ binh mã, nhưng mà, trừ mấy câu tốt ra, Lý Húc đến nay cái gì cũng không có được. Không những chức quan của hắn chưa từng có bất cứ biến hóa nào, ngay cả triều đình chuyên môn thiết lập chiến huân vì quân công tạ ơn, hắn cũng không kiếm được nửa chuyển nửa chuyển. (Chú thích)

“Thì ra không có mặt mũi của Vũ Văn thế gia, ta cái gì cũng không làm!” Thất vọng, Vũ Văn Sĩ bắt đầu thương xót mình.” Nếu như giờ phút này đổi lại là phụ thân hoặc đại ca ra mặt, thì triều đình những quan viên kia đều không khách khí mà nói chuyện vui vẻ với Húc Tử, nhưng đổi lại là ta, đồng dạng đề nghị cũng không quan trọng!”

Hắn chỉ oán giận, căn bản quên mất lúc này quân chức Húc Tử đã thực sự cao hơn hắn nửa cấp. Dưới tình huống như vậy, nếu triều đình lại để Húc Tử thăng quan, hoặc ban cho Húc Tử tước vị., Sau này hắn vĩnh viễn sẽ không bao giờ muốn đem Húc Tử thu nạp dưới trướng mình. Vũ Văn kể lại đã từng dùng biện pháp này để khiến Húc Tử thoát ly khỏi sự nắm giữ của Lý Uyên, cũng bị ngăn cản như vậy, hắn đương nhiên không thể dễ dàng tha thứ cho việc xuất hiện trên đầu con trai mình. Cho nên, Vũ Văn thuật lại võ công mà lão tướng quân vẫn tận lực trước mặt Hoàng đế tán dương Lý Húc., Sau khi hắn hình dung thành một đả thủ hư phu anh dũng. Vì tạo cơ hội cho nhi tử, hắn thậm chí ám chỉ tâm phúc của mình, trước khi Vũ Văn Sĩ không nhận được công lao, ai cũng không được ra mặt thay thế tiểu tử nghèo hèn kia nói chuyện. Nhưng loại biện pháp tình nguyện này lại bị các gia tộc khác liên thủ chống lại., Ở trong mắt Vũ Văn thuật lại, lập công được thưởng chỉ là một

đưa con trai của hắn. Nhưng trong mắt người khác, ý nghĩa thực lực của Vũ Văn gia lại lớn mạnh hơn một tầng, đã uy hiếp đến thế lực cân bằng của mấy đại gia tộc trong triều đình.

Triều đình trước mắt muốn áp chế Húc Tử cũng không chỉ có mỗi Vũ Văn thị. Chính như ngày đó Vũ Văn thuật lại, Dương, Vương, Ngu, Đậu, những thế gia đại tộc này cũng không kỳ vọng ở giữa bọn họ đột nhiên nổi lên một người không rõ lai lịch., Lập trường lỗ măng hậu sinh bất định. Từ khi đại quân đánh bại Liêu Đông Ban sư, mỗi ngày buộc tội Hùng Võ Lang, đem Lý Húc mượn cơ hội luyện binh bài xích dị kỷ, tấu chương của binh sĩ tàn hại đều có thể xuất hiện hai phần ở trong ngự trướng của hoàng thượng, ba phần. Về phần Thát buộc tội Húc Tử trên đường đông tiến giết người phóng hỏa, có ý định hủy diệt hình tượng Thiên Triều suy thoái, lại càng thêm hiêm thấy.

Ngoài dự liệu của mấy đại gia tộc là trong triều đình có một ít Ngôn quan xuất thân Nhị Lưu gia tộc lại bắt đầu ủng hộ Lý Húc. Bọn họ cho rằng: triều đình lúc này đang dùng người, thưởng phạt không rõ ràng., Ngoài ra còn bất lợi cho việc cổ vũ hào kiệt vì quốc hiến thân. Hơn nữa quốc gia nên coi trọng năng lực của nó chứ không phải xuất thân. Từ khi tiên hoàng tại vị, Đại Tùy đã bắt đầu nhấn mạnh nguyên tắc này, mỗi khi suy yếu đều là thực chất., Lại nhiều lần có người giơ tay chống đỡ. Trước mắt Hùng Võ Lang đem tào ngộ của Lý Húc coi như là một ví dụ sống sờ sờ. Hắn không phạm bất cứ sai lầm nào, hơn nữa hai lần trước mã hoàng thủy cứu về áo choàng của mình. Loại kỳ công thế hệ này triều đình không những không phong, không thưởng, còn tùy ý để một số tên gia hỏa có ý đồ khác tiến hành chèn ép công thần, thật sự là làm cho anh hùng trong thiên hạ rét run.

Mặc dù ở Đông, Tây hai đô đều có trọng thần lưu thủ, nhưng một số thần tử không dám tự tiện quyết định đại sự mỗi ngày đều phải cưỡi ngựa chạy đáo đáo đáo đưa đến Dương Quảng. Hơn một năm nay bởi vì Đông chinh thất bại., Trên biên cảnh Đại Tùy, từng cái bộ lạc từng thần phục kia ngo ngoe muốn động, mà thổ phỉ thổ phỉ các nơi cũng giày vò bất diệt. Mỗi ngày nhìn thấy những tấu chương này, Dương Quảng xem đến

mức nhưc đầu, cho nên liên tục ngày sau các thế lực trong triều hướng về một tên tiểu bối vô danh lẫn lộn nước bản, thật sự không câu nổi dục vọng bị hấn can thiệp.

Nhưng chư thần lại không thể hiểu được sự khoan dung của hấn ta, ngay ngày hôm trước, xuất thân Ngự Sử Đại Phu Bùi Gia Quan Lũng gia, Bùi Uẩn lại lần nữa đề nghị., Để cổ vũ các tướng sĩ làm việc vì nước, triều đình hấn là trùng điệp phong thưởng các tướng sĩ ở đông chinh năm nay lập được đại công. Mà xưa nay hoàng môn thị lang hiểu được ý thánh cũng mạo muội đồng ý việc này, đề nghị hoàng đế bệ hạ lập tức ban tước tước cho Lý tướng quân, đề nghị huynh đệ Bùi thị vừa đề nghị..., Trong khoảnh khắc toàn bộ triều đình liên rối loạn! Chúng văn võ phóng ra sao điều động lực lượng cả nước, nhanh chóng đánh tan cảm giác Dương Huyền cùng các nơi phản loạn đại sự không đề cập tới, vì hạt vùng và hạt đậu xanh nảy lên mâu thuẫn, Dương Quảng tức giận đến cả người run rẩy., Y theo tính tình của hấn, khoái đao trăm loạn mặt chước mà thẳng cấp cho Lý Húc hai cấp, khóa một Bá tước, cũng không phải là quyết sách bất hợp lý gì. Nhưng trải qua nhiều năm chấp chính, lại khiến hấn ép Thánh dụ lao lên miệng trở về trong bụng.

Bùi Uyên Huyền và những đồng liêu phát ngôn từ trước đến nay không phải là người trượng nghĩa nói thẳng, nếu như không có ý đồ gì, bọn họ sẽ không ra mặt vì một văn bối hậu sinh vô danh. Huống hồ Lý Húc không phải xuất thân từ danh môn, đến nay không liên quan tới Bùi gia. Bùi Uẩn vì thỉnh công hấn, không tiếc đắc tội với những hào môn khác, hy sinh quá lớn.

Nghĩ đến đây, Dương Quảng lại lần nữa trì hoãn quyết định của mình. Kết quả ngay lúc gã do dự, có người nhắc lại chuyện cũ mà Lý Húc thừa không rõ của mình.” Kinh thần âm thầm phái người đến thăm hỏi, Lý Húc và phản tặc Tôn An Tổ đã từng quá thân cận, ở Liêu Đông có người từng tuyên bố Tôn An Tổ có quan hệ thầy trò với gã!”

“Đem người này đánh bay ra ngoài cho ta!” Dương Quảng đập mạnh lên án, sai người đem kẻ mặt báo đưa ra khỏi Ngự trướng, tự kiểm điểm lại mình. Tôn An Tổ ở trong loạn phi

hỏa đã chết gần một năm, vẫn có người đui mù nhắc tên hắn. Nhưng năm đó Lý Húc từng kết giao với hắn thì sao chứ, Lý Húc vào Liêu Đông làm việc cho nước trước, Tôn An Tổ tạo phản ở phía sau, hai người cũng không có nửa điểm liên quan!

Chúng thần thấy Hoàng đế bệ hạ nổi giận, tiếng tranh luận giữa nhau lập tức nhỏ lại. Cuối cùng, mọi người đưa ra một phương án quy chính, triều đình lập tức ban thưởng cho tướng sĩ hùng vũ doanh lập được đại công, nên thăng quan, nên ban tiền thưởng. Đối với tướng lĩnh cùng giám quân của Hùng vũ doanh, lại vì công lao của hai người bọn họ quá lớn, muốn lưu lại đợi quân thần sau khi mọi người thảo luận xong lại tiếp tục định đoạt.

“Đây chính là điều trăm muốn sao?” Dương Quảng nhìn một giáo huấn trên ngự án, cười lạnh. Hai ngày trước, chuyện cần thảo luận công khai quyết định, đến nay quân thần vẫn chưa thương nghị ra kết quả, ý chỉ được phong thưởng không xuất hiện., Binh bộ không thể đưa quân đội hùng vũ doanh anh dũng thiện chiến đến vị trí mấu chốt tiêu diệt phản tặc. Triều đình bên này quá lè mề, mà Dương Huyền cảm thấy muốn biểu đạt việc tạo phản hợp lý và nói dối để tạo ra được tính tạo phản, thì lại theo bước chân lưu dân chạy nạn ở các nơi càng truyền càng rộng.

Trong lời đồn đãi mà nói, hôm nay thiên tử đặc vị, là dựa vào quỷ kế hại ca ca của mình mới lấy được quyền kế thừa ngôi vị hoàng đế. Vì củng cố quyền vị, hắn đem một ca ca ruột, hai đệ đệ ruột thịt hại chết toàn bộ. Thậm chí đại tướng quân Dương Dẫn từng uy chấn thiên hạ cũng chết vì âm mưu của hắn.

Nếu như chỉ công kích để giành lấy hoàng quyền mà không từ thủ đoạn, Dương Quảng còn không cảm thấy vô cùng ủy khuất. Chứng cứ những chuyện này xác thực cũng được, bắt gió cũng tốt, dù sao gã lấy thân phận đệ đệ cướp đoạt vị trí trứ quân là chuyện không thể bàn cãi. Nhưng lời đồn bên trong nói gã tham quyền háo sắc, bởi vì cướp đoạt phi tử của Trần hậu viện không đáng mà ghi hận trong lòng, tiến vào mà vô tội tru sát công thần, thật khiến gã không thể chịu đựng được.

Cao Dĩnh thật sự là bị hấn hạ chỉ xử tử. Nhưng Cao Dĩnh ở trong cuộc tranh đoạt đế vị vẫn đứng về phía Dương Dũng, hơn nữa bản thân hấn ở thế lực trong quân bàn tán đan xen vào nhau, bất kỳ một đế vương nào đoạt được ngôi vị hoàng đế nào, cũng sẽ không khoan dung tha thứ một tồn tại mang theo ánh sáng lâu dài như vậy. Nói hấn bởi vì hăm mộ hoàng hậu Nam triều Trương Lệ Hoa không được mà hận Cao Dĩnh., Quả thực là ngấm máu phun người. Dương Quảng tự vẫn phong lưu phóng khoáng, Nam chinh diệt trần năm đó chỉ mới hai mươi tuổi, với thân phận thiếu niên anh kiệt hai mươi tuổi để hăm mộ một người già nửa trẻ, người mù mới có thể làm ra loại chuyện vớ vẩn này!

“Trừ Cao Dĩnh, trăm chưa bao giờ bạc đãi bất cứ kẻ nào đến đây!” Diệp Văn nhìn Dương Huyền cảm hiệu triệu anh hùng khởi binh phế quân trong thiên hạ, Dương Quảng ủy khuất thờ dài. Thượng thư tả phó xạ Tô Uy là tướng mạo cũ của phụ thân, mình bổ nhiệm hấn làm Phó Xạ, cất lời, trên vị trí văn chức nhất phẩm đã là mười mấy năm. Hấn cất lời Dương Đạt bắt đầu nhậm chức từ tiên đế, chính mình lại để hấn nhậm chức đến chết. Còn có Tiêu Huyền., Dương Ước, Bùi Hỏa, Bùi Bồng Uẩn, Vũ Văn thuật lại những người này, có người nào không phải là lão thần mười năm hai mươi năm, mình hà tất phải đối xử chậm trễ bọn họ. Nói mình thích tàn sát công thần, chứng cứ ở đâu, sự thật ở đâu?

“Nếu như so với ai mà không ham sắc đẹp, trăm khẳng định xếp hạng năm trong số các đế vương thanh tâm quả dục đời trước! Nếu bàn về ai không loạn sát công thần, trăm cũng có thể xếp vào top mười trong các đời đế vương. Nếu bàn về võ công, Đế vương nào từng chiếm đoạt địch quốc trước hai mươi tuổi? Nếu bàn về nghiên cứu, nơi nào được gọi là Thiên Khả Hấn một cách quốc gia như vậy!” Dương Quảng càng nghĩ càng ủy khuất, trong đôi mắt gần như có lửa giận.

Nhưng trăm lại là vua của một nước, không thể hạ mình và thô phỉ thô phỉ tranh luận. Hết lần này tới lần khác, dân chúng vô tri kia lại lấy việc truyền bá lời đồn đại làm niềm vui, chưa bao giờ nghĩ đến việc nói rõ thật giả của hấn. Ánh mắt giống như hỏa diễm tuần tra khắp nơi, hấn muốn tìm thứ gì để phát tiết

tức giận một chút. Liếc tới quét lui, ngoại trừ một đồng tấu chương nhảm chán ra, thật sự tìm không được phế vật có thể ném xuống phía dưới.

“Rầm!” Dương Quảng quét toàn bộ tấu chương trước mặt xuống đất. Mấy tên thái giám hầu hạ hấn mặc tấu chương trong ngực tranh thủ thời gian xông lên phía trước, bắt đám thần tử chép chữ mẫu vào ngực moi thứ trong ngực: “Không nên cử động!” Dương Quảng lớn tiếng ngăn lại, đi lên trước đoạt tấu chương trong ngực đám thái giám, cười lớn ném về phía giữa không trung.

“Trẫm không phải là hôn quân!” Hấn mang theo vài phân si ngọc gào thét điên cuồng: “Bọn họ đều đang vu oan, vu không!” tấu chương bay lượn trên không trung như lông ngỗng, đám thái giám sợ tới mức trốn ở góc lều trại run lẩy bẩy.

“Các ngươi tới đây, cùng trẫm đá một cái!” Dương Quảng một cước đá gãy tấu chương rơi xuống giữa không trung, vừa phát tiết vừa mời đám thái giám. Gã đột nhiên hiểu vì sao mấy ngày nay người buộc tội Lý lang tướng lại nhiều như vậy, rất đơn giản, bởi vì gã không có cách nào giải thích cho mình.

“Ngươi không có cách nào biện giải vì chính mình, trẫm cũng không có cách nào giải thích!” Dương Quảng cười điên cuồng, phát hiện tình cảnh của mình và tên lang tướng trẻ tuổi kia không có gì khác nhau. Giờ khắc này, hấn cảm thấy mình thậm chí còn không bằng Lý Húc. Tốt xấu gì phía Lý Húc cũng còn có Hoàng đế làm chủ, mà mình thì sao chứ, ngoài ngôi vị Hoàng đế ra thì chẳng có thứ gì cả.

Chú 1: Sách lược, một loại phương pháp ban thưởng chiến công của Tùy Đường trong năm hưng thịnh cùng loại với ghi công ở thời hiện đại. Dùng chuyển làm đơn vị, sách huân chuyển sang cấp 1, cao nhất là Thập Nhị Chuyển, cho nên trong Mộc Lan Từ có ngôn ngữ “Chiêu Huân thập nhị chuyển”.

Chương thứ ba chìm nổi (3)

Một đôi tay trắng nõn lặng lẽ đưa ra, đem tấu chương trên mặt đất quy tụ lại một chỗ. “Đừng thu thập!” Dương Quảng kêu to, trong chớp mắt khi nhìn thấy chủ nhân của bàn tay, trong lòng gã phần uất hóa thành ủy khuất. xông lên trên, gã lại lần nữa đem đối phương quy tụ đến cùng một chỗ đá tan, vừa đá, vừa lớn tiếng ra lệnh, “Không được phép, trẫm ra lệnh người không được chọn, dừng lại, những thứ này đều là phế liệu!”

Chủ nhân bàn tay lại không chịu tôn chỉ, ngồi chồm hồm trên mặt đất dịch chuyển về phía trước vài bước, một lần nữa gấp lại tấu chương tứ tán.

“Trẫm đã nói không cho người thu dọn nữa mà!” Dương Quảng gầm thét, đá bay tấu chương lần thứ hai, chủ nhân lại lần nữa đi hái. Hắn lại đá tiếp, lại đá tiếp, thu dọn... Rốt cuộc, chủ nhân của Dương Quảng và tay đều mệt cả, hai người thở hồn hển ngồi trên đồng than, nhìn nhau cười khổ.

“Ai, người tên nào?” Dương Quảng quay đầu nhìn xung quanh, tìm kiếm mục tiêu phát tiết kế tiếp. Mấy tên thái giám lập tức sợ tới mức run cầm cập, giống như chuột bị dọa dấn đầu lên vách tường của ngự trướng.

“Bệ hạ đừng trách bọn họ. Nếu là quốc sự thì thiếp thân không nên tới đây. Nhưng phu quân phu quân làm hỏng chuyện nhà nên thiếp không thể không tới!” Chủ nhân của bàn tay dụi dằm trả lời, phảng phất như đang ngồi trước mặt mình vậy.

Đối với thê tử Tiêu thị, Dương Quảng trước nay kính yêu có thừa. Thê tử xuất thân ở phương nam họ Tiêu, bất luận huyết mạch, nhân phẩm hay dung mạo, trí tuệ, trí tuệ,..., Đều là nhân tài vạn dặm chọn một. Thời gian kết tóc nhiều năm qua, xuân phong đặc ý cũng vậy, thời gian lo lắng đề phòng cũng tốt, hai người đều một mực nâng đỡ lẫn nhau. Ở Tấn Vương phủ, những ngày vì tranh đoạt hoàng vị làm bộ tiết kiệm, họ Tiêu không oán giận cuộc sống gian khổ. Khi đi vào hoàng cung mẫu nghi thiên hạ, họ Tiêu cũng không bởi vì vui vẻ quá mức mà quên đi bổn phận của một thê tử.

“Ài!” Dương Quảng bất đắc dĩ thở dài, đưa tay đẩy tấu chương ở bên cạnh ra. Hắn không muốn thê tử nhìn thấy một số nội dung tấu chương nào đó trên đó. Những quan viên địa phương ngu ngốc như heo vì tỏ lòng trung thành, căn cứ theo lời đồn đãi của bộ phong bắt ảnh trong dân gian nói cho hắn “Nghịch Nhĩ trung ngôn.”

Tiêu hậu mỉm cười dịch chuyển thân thể, tay chân khép lại tấu chương xung quanh đến bên cạnh mình, nhặt từng phần lên, đặt chồng thành chồng. Nàng cố hết sức không để ánh mắt mình quét đến tấu chương, hậu cung can chính sẽ bị người lên án, trượng phu đã rất phiền, nàng không muốn lại thêm cho hắn một phiền toái khác.

“Ài!” Dương Quảng lại than thở, nghiêng người, chỉnh đốn lại một đồng tấu chương xung quanh cánh tay của mình.

“Thiếp thân tới đây, bệ hạ nghỉ ngơi một chút!” Tiêu Hậu dịu dàng dặn dò. Động tác tay đẩy nhanh tốc độ, làm mềm lòng hai người.

Hai vợ chồng cười cười, đều thấy được quan ái trong mắt đối phương. Hai thân thể mệt nhọc chậm rãi tới gần, tới gần cuối cùng cũng tựa vào nhau, tạo thành lực chống đỡ cho nhau.

“Bệ hạ cần gì phải nổi nóng như vậy!” Tiêu hậu đưa tay chỉnh lại tấu chương đến bên chân, thấp giọng an ủi.

“Bộ Phong Tróc Ảnh bọn họ bịa đặt lung tung!” Dương Quảng thẳng tắp thân thể, tận lực làm cho thê tử thoải mái một chút.” Nếu như tạo ra cái khác ta còn có thể chịu đựng được, có một số việc ta căn bản không có khả năng đi làm, bọn họ lại như tận mắt thấy, nói đến cùng!”

“Lời đồn dừng ở trí giả! Bệ hạ không để ý tới nữa, đã sống lâu, tự nhiên sẽ bình ổn!” Tiêu Hoàng Hậu giương vai, dùng toàn bộ ôn nhu để cảm thụ sự kiên cố bên người.

“Bọn họ nói ta sắc lang, dâm côn, trầm mê sắc đẹp hoang phế triều chính, còn...” Dương Quảng bất đắc dĩ lắc đầu: “Còn vì tham nhan sắc Trương Lệ Hoa không được, cho nên đã giết Cao Dĩnh!”

“Phốc!” Tiêu Hoàng Hậu không nhịn được cười ra tiếng.

“Chuyện này, mấy thứ này không thể kiểm chứng được. Mặc dù bệ hạ thật sự thích nữ nhân nào cũng là chuyện riêng của bệ hạ, liên quan gì đến bọn họ chứ!”

Dáng vẻ của nàng rất đẹp, tuy không còn trẻ nữa nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy lều vải sáng lên một chút, sau đó thì giác mọi người lại chậm rãi khôi phục như thường.

“Chẳng lẽ ngươi không tức giận chút nào sao?” Dương Quảng kinh ngạc hỏi.

“Trương Lệ Hoa đã chết hơn hai mươi năm, cho dù năm đó nàng chưa chết, đến bây giờ cũng đã hơn sáu mươi tuổi, bà lão da gà tóc bạc, ta không khỏi tranh giành cái gì với bà ta? Còn về mấy tỷ muội trong cung này, bệ hạ trầm mê ai, không thích ai, không ai rõ hơn ta, cần gì phải nghe người ngoài nói bậy!” Tiêu Hậu nhìn đám mây trôi ngoài cửa sổ, âm u trả lời.

Trượng phu không phải người háo sắc, nếu như nói hấn trầm mê mỹ sắc, khả năng trầm mê chính mình. Mình nói thích phong quang giang nam, hấn liền mang mình xuống Dương Châu. Mình nói ở Trường An không quen, hấn liền mang mình tới Lạc Dương. Mình không muốn tách hấn ra quá lâu., Cho nên viễn chinh cao đẹp, hấn cũng ở cùng một chỗ với mình. Có lẽ làm như vậy có chút quá phận dung túng, nhưng giữa phu thê dân gian còn chú ý cái người ân ta yêu, hoàng đế Đại Tùy triều đối với hoàng hậu ôn nhu hơn một chút, chẳng lẽ nhất định là tội lỗi sao?

“Ngươi mặc dù chỉ là một nữ tử, nhưng so với những quan viên kia thông minh hơn nhiều!” Dương Quảng cười khổ khen ngợi một câu, rồi dùng đầu gối kể lại phần tấu chương vừa rồi dốc hết sức đẩy xa, bắt đầu triển khai., Đẩy đến dưới mí mắt thê tử, đó là tấu chương của một tên quan nhỏ xuất thân từ Khúc Túc Không gia, dân cư này luôn miệng nói không tin lời đồn dân gian, lại khuyên Hoàng Đế cần chính trị ái dân, rời xa hậu cung, làm ra tỷ lệ đạo đức cho người trong thiên hạ. Hiển nhiên ở trong xương tủy, người này đã đem toàn bộ lời đồn đãi kia coi là sự thật.

“Đây là chuyện riêng của bộ hạ, bọn họ rời xa, tự nhiên nhìn không hiểu lắm. Niệm tình một lòng trung thành, bộ hạ cũng đừng truy cứu nữa!” Tiêu Hoàng Hậu nhìn lướt qua tấu chương, mỉm cười đề nghị.

“Trẫm lại truy cứu như thế nào. Nếu thật là giáng chức hẳn, người đọc sách trong thiên hạ đều sẽ cho rằng trẫm không biết tốt xấu. Nhưng lưu lại tên hồ đồ này, không biết mấy ngày nữa hẳn sẽ lại thêm ngọt ngạt cho trẫm thế nào!” Dương Quảng lại ném tấu chương lên không trung, nhìn nó chậm rãi rơi xuống., Trẫm chậm rãi bay tới trước.” Nếu trẫm thật sự ít trở lại hậu cung mấy lần, thêm mấy lần triều là có thể ngăn trở phản tặc. Trẫm cũng đồng ý đáp ứng hẳn. Nhưng sợ trẫm làm vậy, đám phản tặc vẫn như cũ không thừa nhận!”

“Có người tạo phản, tự nhiên là đi tiêu phủ đồng trọng. Triều đình binh mã không đến, tặc nhân sao có thể tự mình buông binh khí trong tay!” Tiêu Hoàng Hậu lắc đầu, mỉm cười. Đại khái cũng là cảm thấy một số quan viên suy nghĩ quá mức mong muốn, trong mắt hiện ra vài phần trào phúng.

“Trẫm cũng nói như vậy, nhưng có người hết lần này tới lần khác đem những chuyện liên quan đến mình nói ra. Nói thật, cho dù là quốc sự, cũng có một vài người kiến thức kém xa người!” Dương Quảng cũng lắc đầu theo, thuận tay di chuyển tấu chương vừa mới được chỉnh lý lại, một phần trình bày ra trên mặt đất.

“Người nhìn bọn chúng xem, đây chính là quan viên của Đại Tù ta. Nhìn xem, bọn thổ phỉ bọn chúng thả khắp nơi, bọn chúng không quan tâm, nhưng đều đang quan tâm cái gì? Người xem phần này, lại nhìn phần này, lại nhìn thêm một chút nữa...” Ngón tay của hắn chỉ điểm, một phần đưa cho thế tử xem kỹ một chút.”, Một đồng lớn như vậy, bên kia còn có một chồng, có mấy phần là công việc đứng đắn. Lấy chức quan nhất phẩm, danh tước cực phẩm, cả ngày đi dây dưa một ngũ phẩm lang tướng. Trẫm cũng không biết bọn họ là sự tình quá ít nhàn rồi, hay là cảm thấy ngày làm quan quá dài, cần phải về nhà nghỉ ngơi một chút!”

Tiêu Hoàng Hậu vốn không muốn làm chính trị, lại không muốn trượng phu tiếp tục bức bối, không thể làm gì khác hơn là nửa đẩy nửa đẩy theo ngón tay Dương Quảng, nhìn tấu chương trên mặt đất vài lần, đảo qua vài cái dưới., Lòng hiếu kỳ của nàng lập tức bị khơi dậy. Bản tấu chương trước mắt bị mở ra có hơn mười phần, ngoại trừ một phần nói địa phương thiên tai thỉnh cầu triều đình cứu tế, một phần nói là hoạn hoạn hoạn nghiêm trọng, quan phủ chính phạt thất bại ra, còn lại thế mà đều là vây quanh lấy một tên ngũ phẩm lang tướng Lý Húc không nên ban thưởng mà viết.

“Lý tướng quân này từng đắc tội rất nhiều người ư?” Tiêu Hoàng Hậu nghiêng đầu nhìn trượng phu, kinh ngạc hỏi.

“Hắn vừa lên làm lang vương không đến ba tháng, có thể có cơ hội đắc tội ai chứ?” Dương Quảng ử rử cúi đầu trả lời. Hắn cảm thấy bị sỉ nhục, là vì quan viên văn võ Đại Tù làm hắn mất mặt trước mặt thê tử.

“Hắn, hắn xuất thân từ Lý gia ở Thanh Hà hay là lũng loạn Lý gia?” Trên người Tiêu Hoàng Hậu không hổ là huyết mạch của gia tộc Nam Tề Vũ Đế, câu thứ hai đã tiếp cận trọng điểm.

“Nếu như Lý gia xuất thân từ Thanh Hà hoặc lũng loạn Lý gia thì tốt rồi, ít nhất cũng có người thay hắn khiêu khích!” Dương Quảng tiếp tục lắc đầu cười khỏ, trong triều không còn ai khó làm quan, câu nói này hắn đã từng nghe nói qua, bây giờ xem ra quả nhiên là Kim Ngọc Lương Ngôn.

“Vậy hắn đã làm ra chuyện gì?” Tiêu Hoàng Hậu tiếp tục truy hỏi.

“Năm ngoái khi đại quân lui về nghịch hướng mà đi, với việc cứu Tiết Thế Hùng bên cạnh Mã Túc Thủy. Mấy năm nay trầm lại phái hắn đi Mã Thoa Thủy, thuận lợi nổi lại Vũ Văn thuật lại với ba mươi vạn đại quân! Trầm vừa định thưởng cho hắn, nhưng đột nhiên hắn lại biến thành mười ác không tha trong miện quần thần!”

“Bệ hạ nói như vậy, thiếp thân cũng hơi hiểu rõ!” Tiêu Hoàng Hậu đảo mắt một vòng, ánh mắt linh động như nước.

“Người hiểu cái gì rồi! Nói nghe chút coi!” Dương Quảng vừa chỉnh lại khúc chiết, vừa hỏi.

“Người này lập công quá nhiều, chư thần tấu chanh, đề phòng hấn đặc biệt sủng ái thôi!” Tiêu Hoàng Hậu cố ý dùng một chữ “nữ nhân” để hình dung tâm tư của quần thần, từ ngữ này cần phải chuẩn xác như thế, thế nên mấy tên thái giám trốn ở góc lều cũng nhin không được mà bật cười thành tiếng.

“Các người rút ra bên ngoài đi!” Dương Quảng ngẩng đầu, cười ha hả quát lớn. Những lời này của thê tử nói ra thật quá hả giận, hoa lệ đầy triều, nguyên một đám nhìn qua quang minh lỗi lạc, trên thực tế mức độ khoáng đạt của ngực còn không bằng một đám nữ nhân đang ghen tuông.

“Lời hôm nay không ai được truyền ra ngoài, nếu không, đừng trách trẫm không khách khí!” Hướng về phía bóng lưng đám thái giám, hấn ta lại lớn tiếng bổ sung một câu. Quay đầu lại, vươn hai tay ôm thê tử vào trong ngực, vừa cười vừa hỏi:

“Vậy người nói trẫm nên làm gì bây giờ?”

“Sẽ không, sẽ không có ai thay hấn nói chuyện đâu!” Tiêu Hoàng Hậu cảnh giác nhìn xung quanh, phát hiện xung quanh không có dấu hiệu của thần tử, thân thể mềm nhũn, ung dung nằm vào lòng trượng phu.” Hấn xuất thân hàn vi, những chư thần cánh tay bên cạnh người chắc chắn xem hấn không vừa mắt. Nhưng đám người này trước giờ không hòa thuận, không đến mức đoàn kết đối phó với một tiểu tử hậu sinh!”

“Nếu tất cả bọn chúng đều buộc tội một người, trẫm thật sự sẽ không quá khó xử. Cùng lắm thì cho hấn một chức vị hư, sau đó để hấn về nhà chờ, làm xong tâm tư quần thần, cũng đỡ phải phiền toái cho bản thân!” Dương Quảng lại lấy ra mấy phần tấu chương khác, thi triển trước mắt thê tử lần lượt.” Nhìn, những thứ này là khen hấn, quả thực đem hấn tán thành cháu trai chuyển thế, Ngô Khởi tái sinh. Trẫm nếu không trọng dụng hấn, chính là không biết anh tài, hồ đồ!”

“Người này thực sự lợi hại như vậy sao?” Tiêu Hoàng Hậu không dám tin những lời đang tấu chương kia, hơi ngòai thẳng lên một chút, lần lượt nhìn lại, Bùi Hoa Viễn, Bùi Uẩn, Vương An Chi, Dương Kính Đức... Một đồng lớn quan văn quen

thuộc và không quen thuộc của mình, đều đang tận lực chứng minh công lao của Lý Húc.

Những quan văn này cơ hồ nhất trí cho rằng, Lý Húc trong hai lần đông chinh đều lập được công lớn. Đặc biệt lần cuối cùng, nếu như không có hắn, ba mươi vạn đại quân căn bản không có khả năng bình an về tây.

“Ta hiểu rồi, đây là mượn thể phân sủng!” Tiêu Hoàng Hậu cười, lại nói ra thuật ngữ chuyên dụng của đám nữ nhân hậu cung.

Chú: Tiêu hậu, tức Tiêu Phi, Lương Giản Đế trong truyền thuyết, con gái của Lương Văn Đế Tiêu Trước, chính thê của Tùy Dương Quảng. Sau khi Lương vong Tiêu Kỵ nương tựa vào Bắc Chu, sinh ra cô gái này. Sau Tùy vong nàng được nhận được Đột Quyết, sau đó về Đường, được an bài ở kinh thành., Tám mươi chín tuổi, theo như ghi chép của chính sử, Dương Quảng có tình cảm rất thân thiết với họ Tiêu, dẫn đến phi tử mà Dương Quảng đã nạp vào cực ít, hoàn toàn khác với hoàng đế Hoa Tâm trong dã sử. Tiêu Hậu năm Dương Quảng mười bảy tuổi đã sinh hấn ra Dương Chiêu, tính theo tuổi tác sinh con gái. Tính toán tuổi tác nàng khi về Đường đã quá sáu mươi, cho nên Dã Sử mới nói Lý Thế Dân nhận được vào hậu cung, chỉ đơn thuần là nói vớ vẩn.

Chương thứ ba chìm nổi (Bốn)

Cái gọi là mượn thế chia sủng, là một loại thủ đoạn mà các phi tần tiền triều sử dụng để tranh đoạt địa vị trong hậu cung. Nếu như phát hiện hoàng đế bệ hạ luôn may mắn cho phi tử nào đó, mà đối với người khác không thêm ngó tới. Người bình thường bị lạnh nhạt đã nghĩ trăm phương ngàn kế tiến cử một người xuất thân thấp hèn, nhưng nữ tử dung mạo xinh đẹp dĩ thường đưa cho hoàng đế dạng này., Sự chú ý của Hoàng đế thường bị người mới thu hút, chuyển sang lạnh nhạt với sủng phi lúc trước. Mà mỹ nữ không có căn cơ kia rất dễ đối phó, khi mọi người đã khiến nàng thất thế, tất cả phi tử đều trở lại vị trí bình thường, lại bắt đầu một đợt đấu mới.

Ý nghĩa trong lời nói của thê tử nhỏ bé, Dương Quảng không khỏi vỗ tay. Gã vẫn không biết rõ Bùi Nhã cùng Bùi Uẩn huynh đệ làm sao đột nhiên đổi tính, vì một tiểu bối vô danh hậu sinh không tiếc đắc tội quần thần. Qua một chút tĩnh lại thê tử, mới giật mình hiểu ra dụng ý của Bùi thị huynh đệ. Nguyên lai hai người này bản ý không vì nước cử hiền, mà muốn mượn cử cử đại hán đến phân công lao mông manh Vũ Văn.

Nếu như ba mươi vạn đại quân toàn lực trở về công lao đều quy về trên đầu Hùng Vũ doanh, tự nhiên nói lên Vũ Văn không chỉ công lao mà ngay cả việc rút quân bình an cũng phải dựa vào một tên tiểu bối vô danh cứu giúp. Lại tính đến tội làm nhục quốc sự năm ngoái của gã, cho dù Vũ Văn năm nay có thể thuận lợi bình định lại sự phản loạn của Dương Huyền cảm, tội công song song, Vũ Văn gia muốn phát triển thế lực một bước lớn mạnh, cũng tuyệt đối không thể.

“Về phần mấy quan văn của Bùi Uẩn, Bùi Quý Thành này, nếu như thần thiếp nhớ không lầm, bọn họ đều xuất thân tiến sĩ!” Tiêu Hậu chỉ chỉ mấy văn thần còn lại giờ tấu chương Lý Húc, mỉm cười nhắc nhở.

“Người không nói, trăm thật sự không chú ý đến!” Dương Quảng đem tấu chương trong tay hợp lại ném lên trên ngự án,

mọi chuyện đều chân tướng rõ ràng, buộc tội Lý Húc, chỉ sợ hấn trưởng thành quá nhanh mà thôi., Uy hiếp lợi ích nhà mình, mà người đốc sức bảo vệ Lý Húc chẳng qua là mượn cơ hội này làm yếu đối thủ trong triều đình bọn họ. Về phần những Ngôn Quan không phải sĩ tộc xuất thân, sở dĩ đại lực bảo vệ Lý Húc là vì phát tiết sự bất mãn thời gian dài đối với thế gia đại tộc. Không có ai thật sự xuất phát từ công tâm, cũng không có ai thật tâm vì nước mà mưu.

Nghĩ đến đây, Dương Quảng không khỏi tức giận tùy tâm sinh.” Đám sát tài này, quả thật ngay cả nữ nhân của trẫm cũng không bằng!” Gã lớn tiếng mắng, ngực phập phồng phập phồng, tựa như một cái bễ da dê đang thổi phì phò.

“Chư khanh tài hoa cao hơn thiếp gấp trăm lần, chỉ là trước tiên mưu tính tự nhà mình, sau đó mới mưu đồ thay bệ hạ!” Tiêu Hậu lười biếng đưa tay ra, thở dài.

“Trẫm sẽ hạ chỉ phong cho Lý Húc một chức quan lớn!” Dương Quảng lớn tiếng tuyên bố, hấn trở nên xúc động, thường là không suy xét hậu quả.” Hấn không phải không có chỗ dựa sao, trẫm liền làm chỗ dựa cho hấn. Xem những thế gia vọng tộc kia, ai từng vượt qua Dương gia ta!”

“Vậy rất có thể bệ hạ đã hại hấn!” Tiêu Hoàng Hậu ngồi dậy từ trong lòng trượng phu, trịnh trọng phản đối.” Nhìn lại từ tấu chương lúc trước, người này không phải người khéo léo tám bề. Bệ hạ đột nhiên đề bạt hấn lên một địa vị cao, quần thần ngoài sáng tất nhiên sẽ phản đối không nói, mà trong tối cũng xem hấn như cái đinh trong mắt! Bệ hạ cần phải biết chúng nhân khẩu hào kim, tiêu hủy diệt xương cốt!”

“Có trẫm chống lưng cho hấn, sợ cái gì?”

“Nếu như hấn trở thành mục tiêu công kích, chỉ sợ lập tức sẽ có vô số mưu kế ở phía trước chờ hấn. Mặc dù bệ hạ tin nhiệm hấn, nếu hấn bị mắc sai quốc pháp., Chỉ sợ ngài cũng khó bảo vệ chu toàn cho hấn.” Tiêu Hoàng Hậu kéo ngang góc áo, ngồi ngay ngắn xuống trước mặt trượng phu. “Bệ hạ suy nghĩ cẩn thận, từ khi triều đình khai giảng tới nay, bao nhiêu tuần tú xuất thân hàn môn đều đã bị hồng chết. Thêm nữa trên đầu

bọn họ tất cả tội danh đều là chứng cứ xác thực sao? Sợ rằng bệ hạ rõ ràng hơn bất luận kẻ nào khác!”

Dương Quảng không tự chủ mà cọ cọ thân thể về phía sau, giống như thê tử quỳ thẳng người. Từ khi hai bên hạ xuống, địa vị giữa sĩ tộc và hàn môn chênh lệch như trời với vực. Bản triều mặc dù vì đánh vỡ loại giới hạn này mà cố gắng hơn rất nhiều., Nhưng thu hoạch được lại không có mấy tâm sự. Bắt đầu từ tiên hoàng, thỉnh thoảng bên trong văn thần võ tướng thỉnh thoảng xuất hiện mấy người xuất thân hàn môn tô điểm, nhưng bọn họ nếu như không tìm một thế gia phụ thuộc vào gia tộc., Chẳng mấy chốc sẽ bị tranh đấu quyền lực đánh tới mức thi cốt không còn. Mấy thế gia liên thủ, bản thân mình cũng không có cách nào chống cự lại, huống chi Lý Húc là loại tân thủ không gốc không rễ không có cơ sắc bén này. Cho dù hắn bị đại tộc hào môn ám sát, triều đình sợ rằng cũng không thể tìm ra hung thủ chân chính đến giải oan cho hắn.

“Vậy trăm nên làm thế nào?” Dương Quảng thì thảo hỏi.” Trăm vẫn là chủ nhân quốc gia này sao? Những người cầm bồng lộc của trăm, nhận chức quan của trăm, có mấy người thật lòng làm việc cho trăm! Trăm muốn đề bạt một thanh niên tài tuấn, cũng phải xem sắc mặt của các thế gia, sớm biết như thế, trăm tranh ngôi vị hoàng đế này để làm gì!”

Hắn càng nghĩ càng thương tâm, càng nghĩ càng thương tâm. Nhiều năm như vậy, trừ một cây thiết trượng, một La Nghiê, chính mình cơ hồ không thể thuận lợi nhô lên bất cứ anh tài nào. Ngược lại đang nghĩ cách giết người, những thế gia hào phú kia toàn lực phối hợp, bởi vì con mắt của bọn họ một mực nhìn chăm chăm quyền vị của người bị giết, chờ đợi mọi người xong việc sẽ chia cắt!

“Bệ hạ cũng không cần phiền não, thiếp thân nghe nói lúc ở Nam triều, quyền lực thế gia càng lớn, nhưng vẫn có con cháu hàn môn bộc lộ tài năng. Dù sao cũng phải từng bước một, bệ hạ năm nay đề bạt một tiến sĩ hàn môn, sang năm đề bạt một tướng quân hàn môn xuất thân, sớm muộn gì cũng có thể thành lập cân bằng giữa sĩ thứ và triều đình!” Tiêu Hoàng Hậu thấy trượng phu thất vọng, lại dịu dàng mở miệng an ủi.

“Vớ chuyện trước mắt này, người nói trăm nên xử lý như thế nào?” Dương Quảng suy nghĩ một chút, truy hỏi. Thê tử xem như xuất thân từ hoàng tộc Nam triều, chắc hẳn đã nghe nói qua rất nhiều loại sự tình tương tự. Trong đó có một số tiền lệ chưa hẳn hoàn toàn phù hợp với tình huống trước mắt, có chút giống nhau đến thăm khảo một chút, chung quy tốt hơn so với không có.

“Bệ hạ lại thăng quan cho hắn, chỉ sợ đại bộ phận quần thần đều phải phản đối. Đã như vậy, sao không ban cho hắn tước vị, để cho hắn thoát ly khỏi hàn môn. Qua ba năm năm, chờ hắn lập thêm chút công lao, quần thần đối với thân phận mới của hắn cũng tán thành. Bệ hạ tự nhiên muốn đề bạt thế nào thì đề bạt như thế đó!” Tiêu Hoàng Hậu suy nghĩ một chút, đề nghị.

“Thật sự là một ý kiến hay, không biết kẻ này xuất từ đâu!” Dương Quảng vỗ tay, cười to, biểu cảm trên mặt nhanh chóng chuyển sang vui mừng.

“Thần thiếp tự nghĩ bậy. Thần thiếp sinh ra ở Giang Bắc, chuyện cũ trong triều, sao có thể biết quá nhiều được!” Tiêu Hoàng Hậu cười cười, trong giọng nói lộ ra vài phần đắc ý.

Tiền triều không phải là không có tiền lệ, chỉ là tiền lệ này nàng không thể nói với trượng phu. Năm đó, Tống Vũ Đế, Lưu Dụ cũng bị Nam Tấn hoàng đế đề bạt như vậy. Nếu như mình ăn ngay nói thật, khẳng định là đã hại người thanh niên kia. Huống hồ, người này lại còn họ Lý.

Nghĩ đến dòng họ Húc Tử, ánh mắt Tiêu Hoàng Hậu bắt giắc tối sầm lại: “Ta hôm nay nghĩ ra đúng sao?” Nàng âm thầm hỏi trong lòng: “Những chuyện quỷ tượng vu Bắc kia, vẫn là không tin đi! Thiên hạ nhiều họ Lý như vậy, người nào không xuất thân cao quý hơn hắn!”

Dương Quảng không thấy bóng ma trong mắt thê tử, giải quyết phiền não của hắn thật lâu, hắn cảm thấy vô cùng cao hứng, vô luận thiếu niên này có quan hệ với Tôn An tổ hay không, bản thân cuối cùng cũng tạ ơn công lao của hắn. Nghĩ đến Tôn Cửu., Trong lòng hắn lại dâng lên một cỗ tư vị khó tả. Năm đó vì tích lũy công lao cho mình, quả thật mình có lỗi với Tôn An tổ.” Nhưng lần này được phong thưởng cho đệ tử của

hắn, coi như trả công lao nợ hắn lại cho hắn đi!” Dương Quảng nghĩ như vậy, chậm rãi đứng lên, đi tới trước bàn đọc, bắt đầu tự tay định ra Định Thánh chỉ.

Khi hắn ở Thiên Đình thứ hai chuẩn bị phong thưởng Lý Húc cùng Vũ Văn Sĩ, rồi nói ra quyết định của hai người, phía dưới quả nhiên vang lên một mảnh thanh âm tranh luận. Dương Quảng phát phát tay, ra lệnh cho mọi người yên lặng, sau đó lấy ra phương án trung tâm của mình.

“Mấy vị Khanh gia đều nói như già thành mưu quốc, trầm hiểu rõ trong lòng. Nhưng quốc gia hiện nay là thời điểm cần dùng người, cầu hiền không nên quá mức nghiêm khắc. Cổ nhân thiên kim mua xương ngựa, trầm hôm nay không ngại noi theo một chút. Lý Húc có công trăm tướng giết địch, cũng có bỏ qua dung túng bộ hạ tàn sát dân chúng, sau khi thành công sẽ hoàn toàn bù đắp., Trầm cho rằng triều đình vẫn khen ngợi sự dũng mãnh của hắn. Bởi vậy trầm quyết định phong hắn làm Tam đẳng trung dũng bá, sách lược tứ chuyển, văn lĩnh hùng vũ doanh, mặc cho hùng vũ lang tướng, chúng Khanh gia cho rằng cách xử trí của trầm có thể tính là công đạo không?”

“Bệ hạ thánh minh!” Hoàng Môn Thị Lang Bùi Dĩ là người đầu tiên ra khỏi hàng đồng ý. Mặc dù không thể thay Lý Húc mưu cầu chức quan cao hơn, nhưng vì hắn mà mưu được tước vị, cũng coi như là hắn ngằm đưa tới hiếu kính. Huống hồ phong tước có thể thế tập kích tử tôn, từ một mức độ nào đó mà nói so với thăng quan còn có lợi hơn nhiều.

“Bệ hạ nhìn xa trông rộng, xã tắc thật may, quốc gia thật may mắn!” Ngự sử đại phu Bùi Uể oải tiến lên giảng hòa. Hoàng thượng nếu đã ban thưởng tước vị Lý Húc, chẳng khác nào chú ý tới Vũ Văn thuật lại hai lần đông chinh đều phí công vô ích. Cái ngáng chân nho nhỏ này khiến cho thần không biết quỷ không hay, chỉ sợ chờ Vũ Văn thuật lại lão già này, không kịp kêu đau nữa.

“Hoàng thượng vạn tuế!” Mấy quan văn cấp thấp lớn tiếng hoan hô. Cuối cùng đẩy một con cháu hàn môn lên xuất tước, mọi người thắng bước đầu tiên. Bước thứ hai chắc cũng sẽ không xa. Năm ngoái đông chinh, Vũ Văn thuật lại trách phạt

binh bại trên người văn thần. Món nợ này, đoàn người sớm muộn gì cũng phải tính sổ với hắn.

Thấy huynh đệ Bùi gia và một ít quan văn cấp thấp đồng ý chủ trương của hoàng thượng, mấy đại gia tộc vẫn toàn lực chèn ép Lý Húc cũng không thể không tiếp nhận kết quả này. Công lao của người nợ rõ ràng, hoàng thượng không thăng quan cho hắn, không tăng thêm số lượng sĩ tốt của quân sĩ dưới trướng., Chỉ ban cho hắn Hư tước, đã tương đương với biên tướng đồng ý buột tội của mọi người.” Mọi việc nhìn lâu dài, tương lai nói không chừng người này còn có thể trở thành trợ lực nhà mình!” Mọi người nghĩ như vậy, không thuận miệng tán thưởng quyết sách của bệ hạ sáng suốt.

Đợi đến khi thảo luận đến lúc phong thưởng cho Vũ Văn Sĩ, mọi thứ trở nên đơn giản. Vũ Văn gia gốc rễ thâm sâu trong triều đình, ai muốn gây khó dễ với Tam công tử của Vũ Văn gia chứ. Huống hồ người này còn là con rể của hoàng đế bệ hạ, phản lại phong thưởng của hoàng đế đối với hắn chẳng khác nào trực tiếp đắc tội với Đế Vương gia.

Dương Quảng thấy mọi người không phản đối, lập tức hạ chỉ phong thưởng Vũ Văn sĩ. Vũ Văn sĩ và chức quan ban đầu là thư độc ngũ phẩm, lần này tiếp ứng đại quân có công, cho nên thăng lên hai cấp, làm vũ nha lang tướng, từ tứ phẩm, vẫn thực thụ hùng vũ doanh giám quân, ban thưởng tước bách hương hầu, ăn năm trăm hộ. (Chú 1)

Lần này, thứ tự chức vị giữa giám quân và chủ tướng Hùng Võ doanh rốt cuộc cũng về tới quỹ đạo. Theo chế độ Đại Tùy quân, Võ Cương lang tướng sẽ đổi thành tướng quân hộ quân, là tứ phẩm chính. Võ Nha lang tướng là phó tướng của Võ Cương lang, từ tứ phẩm. Ứng Dương tướng mặc dù đều là lang tướng., Nhưng sửa lại là Phiêu Kỵ tướng quân, cho nên mới là chính ngũ phẩm. Húc Tử đảm nhiệm chức vụ hùng vũ lang trước khi đông chinh, Dương Quảng tạm thời tăng chức quan lên cùng cấp với Ứng Dương lang, cũng là chính võ phẩm, so với Vũ Văn sĩ và chức vị trước mắt thấp hơn nửa cấp.

“Vạn Tuế Thánh Minh!” Vũ Vũ Vũ Vũ Vũ Vũ Vũ Vũ Vũ Vũ kể đầu tiên nhảy ra, hoan hô cho quyết định của hoàng đế bệ hạ.

“Vạn tuế Cao Thiên chú mục Viễn!” Quân thần đồng thanh tán thưởng.

“Ừm!” Dương Quảng đặc ý nhìn xuống phía dưới, hắng giọng một cái, nói ra quyết định tối trọng yếu của mình.” Lần này tiến về trước tiếp ứng đại quân viễn chinh của Liêu Đông, Lý Húc xung phong hãm trận, không tránh né đá, trận chém địch, dùng khí phách ba quân sĩ của ta, cắt đầu vạn cấp, dương oai cho Đại Tù quốc ta. Vì thế trăm ban tặng miễn tử kim bài một mặt, bề nghề ba ngàn quân, dùng để bày tỏ ý chỉ muốn triều đình anh hùng thượng võ!”

“Bệ hạ khảm”, bất kể là mấy thế gia trọng thần, hay là hàn môn tân duệ, ai cũng không nghĩ tới Dương Quảng đem mai phục bố ở chỗ này.

Tất cả mọi người đều trở tay không kịp.

Đánh bạc 1: Quân chế Đại Tù, tướng quân hộ quân đổi tên là Võ Cương lang tướng, chính tứ phẩm, chính tướng phó của Võ Nha lang.

Chương thứ ba chìm nổi (4)

Triều đình thánh chỉ tại bờ bắc Truy Thủy đuổi theo hai người Vũ Văn Sĩ và Lý Húc. Hai người thấy khâm sai đi tới, vội vàng ra lệnh cho hùng võ doanh đóng quân tại chỗ, bày hương án, dẫn đầu tướng sĩ dưới trướng rửa tai lắng nghe Thánh giáo.

Đạo thánh chỉ thứ nhất vừa đọc xong, Hạp doanh tướng sĩ liền sôi trào. Mấy ngày gần đây mọi người đều được phong thưởng, triều đình chỉ có công lao của chủ tướng cùng giám quân đại nhân là chưa từng nhắc tới. Loại an bài khác thường này, đã dẫn phát rất nhiều suy đoán. Có người cho rằng, lần này triều đình tất nhiên phải ban thưởng cho giám quân và lang tướng một cái thưởng lớn., Cho nên thánh chỉ mới đến chậm. Có người lại cho rằng triều đình hành xử chưa từng có công đạo, luôn kéo dài không thưởng, nói không chừng là muốn đoạt lấy phần công lao kia của lang tướng đại nhân, thưởng cho công tử vương tôn nào đó. Nếu như công lao đều cho người khác cũng tốt, chỉ sợ cuối cùng tất cả công lao đều thuộc về Vũ Văn Sĩ và một người., Nếu như vậy, giám quân và chủ tướng bất hòa, thì tương lai cả đoàn sẽ rất khổ sở. Giờ phút này nghe nói Vũ Văn Sĩ và Lý Húc một người phong ấn hương hầu, một người tấn làm Bá tước, tảng đá trong lòng mọi người rốt cục cũng rơi xuống đất. gỡ lên thiết thuận, không ngừng hoan hô.

“Chư vị đừng vội, nhà chúng ta còn có hai thánh chỉ!” Thái giám truyền chỉ đảo mắt một vòng, từ trong tay cầm lên phần thứ hai của tờ lụa, hắng giọng trong trẻo, lớn tiếng thì thầm: “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu chỉ là. Trẫm nghe thấy người am hiểu võ giả keo kiệt, người có thể chiến đấu thì ngừng lại...” Văn Tứ Dung nói Lục Phẩm., Vô cùng tối nghĩa. Dương dương tiêu sái hơn bốn trăm lời, thế mà đều là trách cứ và bất mãn. Vũ Văn Sĩ chưa từng thấy qua loại trận chiến này, còn có thể cười lấy lòng. Lý Húc, Triệu Tử Minh, Mộ Dung La mấy con báo, thì sợ tới mức mồ hôi lạnh đầm đìa, mặt như màu đất.

Trong phút chốc, toàn quân trên dưới lặng ngắt như tờ. Thật vất vả chống lại Khâm sai đại nhân đem triều đình trách cứ xong, mấy tướng lĩnh tâm phúc đang chuẩn bị tiến lên thay tướng quân nhà mình phân trần vài câu, nhưng khâm sai kia lại mỉm cười, tiện tay lấy ra thánh chỉ thứ ba. Một phần thánh chỉ này lại viết đủ đơn giản thẳng thắn., Có lẽ là hoàng đế bệ hạ cảm thấy Lý Húc xuất thân hàn vi, chắc hẳn do ít đọc sách cho nên tâm sự chỉ có khoảng trăm chữ. Nói cho Lý Húc hoàng gia rất thưởng thức hành vi dũng cảm lúc trước của hắn, đặc biệt ban tặng miễn tử kim bài một mặt, nhìn ba ngàn tám, lấy Gia Kỳ trung dũng.

Kim bài miễn tử? Lý Húc quả thực không thể tin vào lỗ tai mình. Hành vi phong tước cho triều đình một cái tát, hắn có thể miễn cưỡng có thể lý giải vì thiên tử không chế hạ chi đạo. Tuy hắn là trung dũng bá cấp ba, không có tước vị, không có thực vật, so với ăn của Vũ Văn sĩ năm trăm hộ bách hương hầu không kém chút nào., Nhưng nếu xuất thân đã không tốt bằng người khác, Húc Tử cũng có thể nhận mệnh biết Túc Thường vui vẻ. Nhưng chuyện hoàng đế bệ hạ khâm tặng miễn tội kim bài, lại khiến hắn hoàn toàn choáng váng hạnh phúc. Phải biết rằng, Đại Tùy triều chỉ mới lập quốc sơ và bình định Nam Trần., Vài mặt miễn tử kim bài đã ban cho đám công thần có hạn. Hiện tại những lão thần nhận được kim bài miễn tử như Dương Tố, Cao Dĩnh, Hạ Như Bất đã chết bệnh chết., Bị giết chết, ngoại trừ một bản duy nhất có ghi chép ra thì hầu như không ai có thể hưởng thụ được vinh dự đặc biệt như vậy. Hơn nữa từ khi đương kim Thánh Thượng đăng cơ tới nay, bọn họ chưa từng ban cho bất cứ kim bài miễn tử nào. Hôm nay thứ ban tặng là phần đầu tiên, cũng là mặt duy nhất!

Húc Tử cảm thấy máu trong mạch máu mình đều bị đốt lên, từ đỉnh đầu đến đầu gối, toàn thân nóng lên, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bay lên như hơi nước. Tục ngữ nói, anh hùng vừa già, nếu như không có anh minh quân vương thưởng thức, rất nhiều người sẽ chết yếu cả đời. Khương Tử rằng dài hơn tám mươi tuổi, hậu nhân hâm mộ hắn thiếu khỏe mạnh. Lý Quảng uy chấn đại sa mạc, bởi vì không chiếm được mắt xanh của Hoàng đế, nên không có được mặt mũi của người anh

minh., Cả đời cũng không thể phong Hầu. Mà bản thân mình, sẽ bá tước, phong bá, ban tặng kim bài miễn tội, chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, hắn như nằm mơ, chỉ cần nhảy một cái là xong. Loại kỳ ngộ này, trước kia Húc Tử không dám tưởng tượng, bây giờ trong lòng Húc Tử tràn ngập cảm kích.

“Chúng thần bái tạ hồng ân của bệ hạ!” Vũ Văn Sĩ kéo dài thanh âm, hô to bên tai Húc Tử. Nghe được các huynh đệ phụ cận sơn hô tạ ơn tiếng, Lý Húc mới từ trạng thái đờ đẫn phục hồi tinh thần. Vừa cao giọng bái tạ hoàng đế bệ hạ ban ân, vừa lấy ánh mắt ý bảo Trương Tú, lệnh hấn nhanh chóng đi chuẩn bị cho Khâm sai đại thần Trình Nghi.

“Hai vị tướng quân bận rộn công việc, chúng ta sẽ không quấy rầy nhiều nữa!” Khâm Sai lần lượt nâng thánh chỉ và kim bài cho Vũ Văn sĩ và Lý Húc: “Ý của thánh thượng, chắc hẳn hai vị tướng quân đều hiểu rõ, chiến sự Đông Đô đang rất căng thẳng...”

“Văn công công xin yên tâm, Kiêu Quả doanh chúng ta lấy kỵ binh làm chủ, đi cả ngày lẫn đêm, trong vòng nửa tháng nhất định có thể đến Lạc Thủy!” Vũ Văn sĩ cùng hai tay nâng chỉ Tề Mi, cung kính trả lời.

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.” Văn Sai nhìn Vũ văn sĩ và Lý Húc, lại nhìn Trương Tú đang cầm một cái khay vội vã chạy về, cười dạn dò: “Xưa nay loạn binh đều như cướp, nghĩ tới Lê Dương dân chúng, có thể ngày ngày chỉ cạy vào Vương sư.” Dứt lời, lại không chịu nhận quà tặng của hai người, giao cho vật phẩm ban thưởng xong, xoay người cáo từ.

Lý Húc cùng Vũ Văn Sĩ tiễn hai người ra khỏi cánh cửa kia thật xa, mới tán thưởng quay về trung quân. Trong đám thái giám thế mà cũng có người không tham tiền, đây là chuyện ngoài dự liệu của Húc Tử ngày hôm nay. Liên tiếp khiếp sợ đã đánh tan tâm trí của hấn, đi theo Vũ Văn Sĩ và Vũ Văn Sĩ phía sau., Hấn ngất ngây đi vào đại trường, hôn mê bất tỉnh mà ngồi lên vị trí Soái, ngất ngây mà nhìn chư tướng và hai thánh chỉ bày ra trước mắt, một kim bài. Hấn không biết nên nói cái gì nên làm.

“Nếu như không gặp, già anh hùng.” Giờ khắc này, hấn chỉ muốn đến may mắn của mình, chủ công lúc thiếu niên có thể gặp được lúc tuệ nhãn nhận biết anh tài. Còn về phần đủ loại đau đớn lúc ở nông thôn, lại quan lại ngang ngược, chính lệnh khắc nghiệt, lúc này thế mà đều bị hạnh phúc liên tiếp này làm phai nhạt, chủ động ẩn vào sâu trong trí nhớ.

“Văn công là một trong những thái giám mà bệ hạ tín nhiệm nhất, khi tấn cấp lên Tấn Vương đã đi theo bên cạnh, rất ít khi ra ngoài.” Vũ Văn sĩ nhìn thấy Lý Húc mờ mịt, biết rõ hấn nhất định thích choáng váng, hạ giọng, dùng vài lời nói linh tinh để phân tán sự chú ý của hấn.

“Đúng vậy, bệ hạ đại ân!” Lý Húc thuận miệng thở dài một tiếng, ánh mắt vẫn ngưng đọng trên kim bài, cứ như vừa nhìn thấy nó sẽ mọc cánh bay đi.

“Người này họ Văn tên Thương, hoàng thượng khâm chỉ ban cho một đao nhỏ, nghe nói tài văn chương không dưới Ngũ Thế Cơ đây!” Vũ Văn sĩ cười cười, tiếp tục nói nhảm.

“Đúng vậy, bệ hạ phái hấn đến đây tuyên đọc thánh chỉ, đủ thấy đối với khí trọng của ta với người!” Lý Húc vẫn không rời thánh ân.

“Hừ hừ!” Vũ Văn sĩ tức giận ho khan, định bảo Lý Húc quay đầu lại, ho khan vài tiếng nhưng đều không có kết quả. Hấn tức giận đến mức vỗ mạnh lên bàn, thấp giọng mắng: “Chuyện người gây họa cho mỹ nhân nghe, bệ hạ rất tức giận. Viết thánh chỉ lớn như vậy trách cứ một người, xưa nay ta chưa từng nghe nói qua!”

“A, thật không?” Lý Húc rút cục từ trong vòng xoáy hạnh phúc rút hồn phách về, trừng to mắt hỏi.

“Người cái này...” Vũ Văn Sĩ và song quyền nắm chặt, hận không thể tiến lên hung hăng bạt tai mấy người Húc Tử đem hấn đánh thức.” Tên ngốc tử, người có biết vì sao vạn tuế phát thánh chỉ cho ta ba phần thánh chỉ, vì sao lại đem phong thưởng lưu lại hôm nay? Người sau này nếu như không muốn u mê bị người ta chơi chết, thì tốt nhất cho ta tỉnh táo một chút!”

Hắn ta bị thái độ của Lý Húc bức bách, cho nên dùng từ rất nặng. Lời này vừa nói ra chẳng những khiến Lý Húc tỉnh táo lại, mà các chư tướng còn lại trong trướng cũng thần sắc nghiêm nghị. Hôm nay mọi người đều bị hạnh phúc từ trên trời giáng xuống làm cho phát mộng., Chủ tướng và giám quân được hoàng đế bệ hạ tán thưởng, điều này có nghĩa là tiền đồ của tất cả tướng sĩ trong toàn doanh đều đi theo. Còn về phần thánh chỉ tràn ngập những lời trách cứ kia, lúc trước đoàn người còn có vài phần sợ hãi, sau khi nhìn thấy kim bài, đã sớm quên nó ra ngoài chín tầng mây.

Vũ Văn Sĩ đối với mọi người không có ác ý, điểm này chư tướng từ hành vi hắn tận lực mưu cầu chức quan cho mọi người đều có thể nhìn ra được. Đối với quan trường phong vân, chư vị đang ngồi trong quan trường không ai có nhiều kiến thức với Vũ Văn Sĩ, cho nên sau khi Húc Tử khôi phục bình thường, chuyện đầu tiên làm chính là thỉnh giáo Vũ Văn Sĩ.

“Xin Vũ Văn giám quân chỉ điểm!” Lý Húc chấp tay, khiêm tốn thỉnh cầu Vũ Văn sĩ và chỉ điểm sai lầm.

“Nếu như ta đoán không sai, thánh chỉ thứ nhất là sau khi đình nghị mà phát. Đại biểu cho chư vị phó cốt thần sứ sứ giả của bệ hạ đem công lao của ta và người đã đạt thành nhất trí ý kiến.” Vũ Văn Sĩ thở dài, thấp giọng giải thích với mọi người. Gặp một người “Đồ ngốc” như vậy coi là mình xui xẻo, về sau kết giao bằng hữu cùng gia thế với mình cũng không sai biệt lắm, tránh cho việc thay hắn quản nhiều như vậy, hắn chưa chắc đã nhận mối quan hệ giao tình của mình!

“Bất luận người hay không thừa nhận, dọc theo đường đi tướng sĩ Hùng Võ doanh phóng hỏa phá phòng trong cao một câu Lệ Cảnh, chính là quá đáng. Được một số người dụng tâm khác thổi phồng, đủ để cho người làm quan bãi chức. Cho nên, người được tước vị rồi., Quân chức lại không có thăng chức. Mặc dù ta vừa thăng quân chức lại được tước vị, e rằng tám chín phần mười là dựa vào mặt mũi phụ thân, mà không phải chiến công của bản thân!” Vũ Văn Sĩ lời nói tràn ngập bất đắc dĩ, đây không phải kết quả hắn muốn thấy. Nếu triều đình dựa

theo thực tế ban thưởng cho hấn, mặc dù không dày như vậy, nhưng lại làm cho tâm tình của hấn thoải mái hơn rất nhiều.

“Vậy gọi là gì sai, câu cao mỹ nhân có khi nào nói qua đạo nghĩa với chúng ta!” Lý Mạnh nhếch miệng, bất mãn hỏi.

“Lý lang đem tán loạn quá nhanh, xúc động lợi ích của người khác. Không có nhược điểm, người ta còn muốn bắt lấy hấn. Huống chi Đại Tùy quan quân ta vẫn lấy nhân nghĩa chi sự tự xưng!” Vũ Văn sĩ trừng mắt nhìn Lý Mạnh, phản bác: “Đúng sai không phải chúng ta nói sai, phán phán quyền trong tay người ta, cho nên người hoặc là đừng phạm sai lầm, hoặc là đừng để người ta nắm được nhược điểm!”

“Cái ý chỉ trách cứ này, chắc hấn là chư thần buộc tội rồi!” Lý Húc nhẹ gật đầu, một trái một phải.

“Lúc này, triều đình đang ở thời khắc dùng người, cho nên không thể cầu xin người ta làm thập toàn thập mỹ. Nếu như đặc cách đề bạt, thì phải để cho chúng ta biết địa phương nào làm không phụ ý triều đình. Cho nên, thánh chỉ bị trách phạt theo thánh chỉ khen thưởng. Trước giờ lên, sau đó kiểm tra!” Vũ Văn sĩ gật đầu, đáp lại.

“Đã như vậy, hoàng thượng còn ban cho Lý tướng quân kim bài để làm gì?” Trường sử, Triệu Tử Minh tiến lên vài bước, thấp giọng truy hỏi. Mặc dù biết đối phương làm vậy là vì tốt cho Húc Tử, nhưng hấn vẫn không quen nhìn bộ dáng cao thâm khó lường của văn sĩ Vũ Văn.

“Đây chính là ý của hoàng thượng, trên thực tế, nếu triều đình muốn giết một người, kim bài này cũng không có tác dụng! Thứ này, Cao Dĩnh nguyên soái từng có, Hạ Nhược Bật lão tướng quân cũng từng.” Vũ Văn sĩ chỉ chỉ kim bài, cười chế nhạo. Cao Dĩnh cùng Hạ Nhược Bật đều là bị xét gia diệt tộc, tiên hoàng ban tặng kim bài tại trong tay, ngay cả một hậu nhân cũng không bảo vệ được.

“Nhưng Hoàng Thượng ban cho người kim bài, chẳng khác nào nói hấn coi trọng người. Tương lai nếu như có người cố ý lấy trứng gà ăn phẩn, chẳng khác nào lấy mặt bệ hạ! Trong khoảng thời gian ngắn, người sẽ là phúc của mình. Tương lai

như thế nào, Trọng Kiên chính mình phải tự suy nghĩ thật kỹ!”
Vũ Văn sĩ nhanh chóng bấm nhẹ soái án, lên tiếng.

Chương thứ ba chìm nổi (5).

Tình huống Lạc Dương ở Đông Đô như Khâm sai công công đã truyền chỉ, quân dân Hạp Thành ngày đêm trông ngóng viện binh đến. Không biết là cố ý làm, hay là có nổi khổ tâm khác, phản tặc Dương Huyền cầm dùng binh thức cực kỳ không hợp lẽ thường. Ngày thứ ba tháng sáu, hấn ở Lê Dương đảo thành phản bội, chinh tập phu, dân cường tráng hơn một vạn người nhập ngũ. Ngay sau đó, phương thức phản tặc cực kỳ không phù hợp với lẽ thường., Hấn phát sư về hướng tây chiếm lấy, kết quả sau khi tấn công bờ sông hai ngày không có kết quả, phản quân lại quay đầu tấn công về phía đông tu võ. Huyện lệnh tu võ Vương Huyền Nghĩa dẫn dắt bách tính tới cửa ải Thanh quan, Dương Huyền cảm thấy không có thang mây, xông vào xe ngựa vật xông quan, quay người lại, tiếp tục chạy về phía đông nhào vào bến đò Cấp huyện, từ hướng nam qua sông Hoàng Hà.

Sau khi qua sông, phản quân từ bỏ cứ điểm ven đường ở thành thị, dọc theo Hoàng Hà đề lớn lao thẳng về phía tây Lạc Dương., Vừa cường mộ bách tính nhập ngũ. Đến bên ngoài Lạc Dương Thành, số lượng binh mã tổng số đã tới mười vạn. Dương Huyền ra lệnh cho đệ đệ Dương Tích điều động ba nghìn quân số là quân tốt ở bên trái xuôi xuôi nam Lạc Thủy Tây tiến, lệnh cho đệ đệ Dương Huyền dẫn theo năm ngàn tinh binh theo quân bên phải từ Bạch Tư Mã Bí vây công Lạc Dương., Tự mình dẫn nhân mã bản bộ làm hậu quân, tiếp ứng mọi nơi. Thượng thư bộ binh lưu thủ ở Đông Đô thấy xu thế quân địch hung mãnh, không thể không đi bắt vịt lên chuồng., Phái Hà Nam lệnh Hề thiện ý dẫn binh năm ngàn người chống lại Dương Tích Thiện, phái quân tướng sĩ Bùi Hoàng Sách dẫn đầu nghênh chiến Dương Huyền. Đạt chế thiện ý không thông binh sự, năm ngàn tinh binh lại bị ba ngàn dân bộ lạc Dương Tích Tích trưng ra lạc hoa lưu thủy. Bùi Hoàng Sách độc mộc khó chống đỡ, vừa đánh vừa chạy, đảo mắt đã thất bại bốn trận, từ vùng ngoại ô đánh thẳng đến dưới chân tường thành Lạc Dương.

Lão tướng quân Vũ Văn nhận được văn thư cấp báo của Đông Đô, lệnh các nhánh binh mã chia nhau tiến lên, ven đường tự động tiếp tế, cần phải chạy tới Lạc Dương trước ngày cuối tháng này. Bởi vì đã sớm tiếp ứng Đông chinh binh trở về, Vũ Văn Sĩ và cướp đoạt hơn một vạn năm ngàn con chiến mã cho nên trong viện quân có Hùng Võ doanh đi nhanh nhất, ngày trước đã vượt qua 《Thủy huyện, lên Đại Tù đạo từ Đại Tù đạo.

Hơn vạn tướng sĩ phóng ngựa lao nhanh, như nước lũ từ trên đường lớn lăn qua. Đường quan tiên hoàng tổ chức dân chúng xây dựng trên thế gian lại bằng phẳng lại thẳng tắp, từ 《Thủy Nam huyện cho đến huyện Cấp huyện bờ nam Hoàng Hà cho đến bờ sông vàng., Mấy ngàn dặm thông suốt. Ngoại trừ mấy chỗ vượt qua dãy núi tương đối chật hẹp, đại bộ phận đường sá rộng rãi cũng có thể đi được sáu ngựa. Dựa theo tốc độ hành quân trước mắt, trong vòng mười ngày, Hùng Võ doanh sẽ là chi viện quân đầu tiên từ Liêu Đông chạy tới phụ cận Lạc Dương.

Biết được tin tức quan binh sắp đi qua, bách tính quan đạo đã sớm né tránh. Trước mắt đã là tuần trước, hạt lúa mạch vàng vàng vẫn chưa có người thu. Hạt lúa mạch vàng vàng bị nước mưa đánh, lập tức có mầm lúa mạch mới từ trên cây dâu dài ra. chim tước thành đàn ở trong ruộng lúa mạch vui hát ca, nhảy nhót, nghe tiếng vó ngựa vỗ cánh chấn động., Như mây khói trốn về phương xa. Trên đường hành quân, mọi người thường xuyên nhìn thấy đủ loại chuột đồng, hoảng sợ chuột, còn có những con vật nhỏ bé không biết tên kéo cái bụng tròn vo, lưng la lung lay đi ngang qua quan đạo, trong nháy mắt sắp bị móng ngựa đạp thành thịt vụn, lăn vào bờ ruộng lũng loạn.

“Từng nhìn thấy kẻ chà đạp đồ vật, chưa từng thấy kẻ nào chà đạp như vậy!” Chu Đại Ngưu ở bên cạnh Lý Húc, lâu bầu không thôi, lúc ở quê hương, y cũng từng sờ qua cây cà, ít nhiều cũng biết chút ít hoa màu khó khăn. Dân chúng trước mắt ở đây đang bỏ ra một mớ lúa mạch ngon không thu., Lại tùy ý cho nó nảy mầm trong lòng đất, cho chim sẻ ăn thịt chuột, đây không phải hành vi phá gia là gì? Không thu lương thực, quan phủ sang năm lấy cái gì giao, dân chúng nhai cái

gì? Chẳng lẽ ông trời từ bi, sẽ dùng gió lớn đem cốc cho người ta về tận nhà hay sao?

“Không có biện pháp, các nam nhân vẫn còn ở quận Thiên Thiên, không có mấy ai có thể kịp thời chạy về! Trước mắt trong nhà đều là nữ nhân và trẻ nhỏ, có tâm tư thu thu thu, cũng không có lực lượng này!” Trương Tú ở bên cạnh lớn tiếng giải thích giúp cha già quê hương của mình. Huyện Tôn cũng thuộc quản lý của thượng cốc quận, cách quê quán hân và Húc Tử chỉ hơn một trăm dặm., Hoàng thượng vì chinh chiến, đem mấy thanh niên trai tráng biên quận quát không còn một mảnh. Giống dạng đại hộ, gia chủ này của Trương gia đều sắp tự mình xuống ruộng. Những gia chủ kia mua không nổi đồng phó, thuê không nổi trường công, tiểu hộ gia đình đoàn công, còn không phải chỉ có thể mắt nhìn hạt cải nát trong đất hay sao?

“Đều do Dương Huyền cảm thấy tên này gây sự. Nếu hân không tạo phản ở hậu phương, năm nay chúng ta đã bình định Liêu Đông. Liêu sự đã được giải quyết, triều đình không cần phải điều động dân chúng nữa, hoa màu trong đất có người thu, chúng ta cũng không cần chạy đi vất vả như vậy!” Trương sử Hùng Võ doanh, Triệu Tử Minh thề son sắt giải thích với mọi người.

Đây là lời giải thích của hân và Lý Húc, Vũ Văn sĩ và mấy tướng sĩ hạch tâm đang thương nghị. Vũ Văn thuật lại mệnh lệnh các nhánh binh mã ven đường tự động tiếp tế, hơn ba mươi vạn quân châu châu qua đi, quan khổ trên mặt đất không cần hy vọng còn lại thứ gì. Quan quân bắt đắc dĩ phải làm, cho nên khoản sổ sách thối nát này nhất định phải dựa trên cảm nhận của Dương Huyền.

“Chờ bắt được tên khốn kiếp kia, chúng ta điếm hân lên Thiên Đãng!” Chu Đại Ngưu tức giận hừ hừ mắng.

“Con bà nó chứ, chỉ có bản lĩnh làm phản trong ổ thôi. Có năng lực đi đánh một câu mỹ nhân đi!” Mấy tên thân binh lớn tiếng phụ họa.

Tiếng vó ngựa rất vang, cho nên lúc các binh sĩ nói chuyện thả ra rất nhiều tiếng. Đủ loại phản nân cùng các loại sóng nghị

luận truyền vào lỗ tai Húc Tử, khiến cho tâm tình của hắn đặc biệt phiền loạn.

“Nơi đây cách huyện Dịch không đến hai trăm dặm. Cưỡi ngựa một ngày một đêm có thể chạy tới chạy lui.” Hương Kiền đậm đặc sâu muộn không ngừng tập kích hắn, để hắn mấy lần muốn ra lệnh cho tướng sĩ dừng bước lại. Tuy tước vị cùng kim bài mang đến hưng phấn vẫn còn, nhưng càng rời nhà càng gần, cảm giác nhớ hương càng mãnh liệt. Đã hơn nửa năm không về nhà., Húc Tử rất muốn cho Hùng Võ doanh tu chính trong hai ngày, như vậy thì mình và Trương Tú có thể kiếm cơ lén trốn về nhà, để phụ thân cùng mẫu thân nhìn thánh chỉ cùng kim bài, cùng với chính mình chia sẻ niềm vui thành công.

Cổ nhân đám người, “Phú Quý không về quê, giống như đường đêm áo gấm!” Húc Tử không cần để cha mẹ và hương thân khoe khoang bản lĩnh của mình, có tiền đồ. Hắn chỉ là muốn nhìn nụ cười trên mặt mẫu thân, hoặc là ngồi cạnh bàn, bồi tiếp phụ thân uống thêm một chén rượu đục. Sau khi lên làm Hùng Võ Lang Tướng, hắn đã ném qua rất nhiều rượu ngon. Cho tới tận bây giờ, bất cứ loại rượu nào cũng không đậm như rượu riêng của cậu.

Nhưng Vũ Văn sĩ và mấy câu nói hắn đã nói vào buổi sáng hôm qua lại nặng trĩu đè nặng trong lòng hắn, khiến hắn không thể không xốc lại tinh thần, đốc thúc các tướng sĩ tranh thủ thời gian đi ra chiến trường.

“Trong thời gian ngắn, đối với người là phúc. Tương lai như thế nào, Trọng Kiên tự mình phải suy nghĩ kỹ!” Sau cuộc chiến vô danh cốc, Vũ Văn sĩ không còn lè lưỡi như độc xà, nhưng lời nói của hắn càng ngày càng thú vị. Húc Tử biết, ngày hôm qua trước mặt nhiều tướng sĩ như vậy, Vũ Văn sĩ nhiều lời chỉ nói một nửa. Nhưng muốn nói ra lời nhắc nhở cùng phân tích lân traỏ, đã để cho hắn được lợi không ít.

Húc Tử không thể trông cậy vào Vũ văn sĩ và Lưu Hoàng cơ được, mọi việc đều phải giải thích rõ ràng cho chính mình. giao tình giữa hắn và Vũ văn sĩ không sâu đậm như vậy, còn lâu mới tới mức không biết nói gì. Hắn cũng không phải gia

thần của Vũ Văn gia, Vũ Văn sĩ cũng không có trách nhiệm dẫn dắt hần. Đêm hôm qua ngủ trước giấc ngủ., Húc Tử đem thánh chỉ cùng Vũ Văn Sĩ phân tích tổng hợp lại suy đoán ra một kết luận. Trong triều đình mấy đời nhà giàu có rất có khả năng sẽ bài xích mình, mà Hoàng Đế bệ hạ sở dĩ ban cho mình kim bài chính là vì nhắc nhở những nhà giàu kia rằng Hoàng gia chống lưng cho mình.

“Ta là thần của hoàng đế bệ hạ!” Kết luận này đã từng khiến Húc Tử kích động gần nửa đêm. Là con dân Đại Tùỵ đã đọc qua rất nhiều lời trung nghĩa, giờ phút này hần cảm nhận được ân tri ngộ của hoàng đế bệ hạ đối với mình. Nhưng sau khi tỉnh táo lại, hần lại bắt đầu mơ hồ lo lắng cho tương lai của mình.

Hoàng đế bệ hạ đối với sự ủng hộ của mình có thể duy trì được bao lâu, Húc Tử không có chút tự tin nào. Tâm tư của đế vương, không phải loại gà mờ mới vừa vào quan trường như hần có thể đoán được. Từ trong ám chỉ của Vũ văn sĩ, Húc Tử mơ hồ cảm giác được Hoàng đế bệ hạ giống như là một người cao hứng lên chức không quan tâm, nhưng sau chuyện như vậy rất dễ quên mất người đã hứa hẹn. Rất nhiều con cháu nhà giàu có quen biết với Húc Tử đều có loại tật xấu này., Bởi vì sinh hoạt quá thuận lợi, bọn họ nhìn vấn đề thường rất mơ tưởng xa vời. Sau khi gặp phải trắc trở, lại đặc biệt dễ dàng tự phê. Cùng bằng hữu kết giao, bọn họ thích dễ dàng hứa hẹn, nhưng hần là lúc thực hiện lời hứa, bọn họ lại quen trốn tránh trách nhiệm!

Húc Tử biết mình không nên dùng ánh mắt của người bình thường để phỏng đoán một hoàng đế, cũng hiểu ý nghĩ này có chút đại nghịch bất đạo, nhưng khi dính đến vận mệnh của bản thân, hần cũng nhịn không được liền đem tình huống xấu nhất suy đoán.

Suy xét tới nghĩ lui, Húc Tử quyết định mình hay nghe Vũ văn sĩ, tận lực giảm bớt nhược điểm. Cho nên, tuy rằng gia môn ngay trong gang tấc, hần vẫn quyết định không trở về thăm. Hôm qua nửa đêm sau., Hần đứng lên dưới ngọn đèn viết một phong thư, hẹn thăm phụ mẫu một chút tin mừng mình thu được phong tước cùng miễn tử kim bài. Sáng nay trước khi đại

quân xuất phát, hấn bảo Trương Tú phái một đội khoái binh khoái mã đáng tin đưa về nhà. Thuận đường, Húc Tử sai thân binh tướng hoàng đế bệ hạ ban cho một ngàn năm trăm người mang về Lý gia, hai trăm người đưa cho Trương gia.

“Có những Côn Bằng này, cha cùng cậu có thể tích trữ chút lương thực, vượt qua mùa đông năm nay sang năm đi!” Cưỡi trên ngựa, Húc Tử buồn bực nghĩ. Dựa theo cảnh tượng dọc đường đi liên tục mấy ngày nay nhìn thấy cảnh tượng, sang năm có nhiều chỗ rất có khả năng sẽ ảm ỉ lương thực. Đặc biệt là các quận ở Hà Bắc, liên tục hai năm thời gian thanh niên trai tráng được đưa vào quân ngũ. Trong nhà dân chúng chỉ còn lại nữ nhân, người già và trẻ nhỏ, sản lượng ruộng tự nhiên sẽ giảm xuống rất nhiều.

“Thật không biết sang năm bọn hấn ăn cái gì? Cho dù nhà có tiền, nhưng đi đến đâu mua lương thực?” Thanh âm của Chu Đại Ngưu lại lần nữa không thích hợp vang lên bên người, những người xung quanh nghe thấy trong lòng đều bốc khói. Gã và năm tên huynh đệ khó khăn của gã đều bị Trương Tú lôi ra khỏi Khổ Lao doanh làm thân binh. Bởi vì không đánh không quen, Trương Tú an bài cho Chu Đại Ngưu làm đội trưởng, quản lý năm mươi người quân hạt., Hầu hạ chủ tướng ăn uống sinh hoạt hàng ngày. Nếu như nguyện làm quan quân, Chu Đại Ngưu làm cũng coi như tận tâm tận lực, chỉ là một cái miệng này của gã, ngoại trừ ba hoa khoác lác, chưa bao giờ được nhân nhả như vậy.

“Chu đại ca, Sát Uyển” đi tới bên cạnh Trương Tú, Tiên Tiểu Lục đưa ngón tay ra nhắc nhở Chu Đại Ngưu không nên quá kiêu ngạo. Tiếng vó ngựa xung quanh tuy loạn, nhưng tiếng nói chuyện của mọi người vẫn còn có thể có một câu không nhỏ truyền đến lỗ tai chủ tướng. Vừa rồi khi Chu Đại Ngưu làm nhảm, lông mày Lý đại nhân nhíu lại mấy lần. Nếu như tiếp tục như vậy nữa, chộc giận chủ tướng, nói không chừng ngày nào đó hấn lại phải quay về Khổ Lao doanh chịu tội.

“Lang tướng đại nhân thì sao?” Chu Đại Ngưu hạ thấp giọng hỏi, căn bản không ý thức được Lý Húc nhíu mày là vì mình nói lung tung.” Làm sao vậy, Tiểu Lục Tử, người nói sao?” Y mang dây cương ngựa về phía trước, không buông tha truy

vấn. Tâm địa tốt của Tiền Tiểu Lục sợ bị người hiểu lầm nghị luận chủ tướng sau lưng, lúng túng đỏ bừng mặt, liều mạng tránh sang ven đường nhưng không thoát được giời bám vào xương của Chu Đại Ngưu.

“Ai chộc đại nhân mất hứng, Lục Tử, người nói đi, đại nhân đối với chúng ta ân trọng như sơn, ai chộc hấn, chính là huynh đệ chúng ta...” Chu Đại Ngưu liên tục làm nhảm, e sợ người khác không biết lòng trung thành của hấn.

Hai người tới gần quá, bất giác đã làm rối loạn đội hình kỵ binh. Giáo úy Trương Tú giục ngựa dựa lên, giơ tay lên một cái roi da. Con trâu lớn bị đánh rớt cục nhớ lại mình đã là một đội trưởng, vì mọi người cười vang mà chạy về vị trí của mình. Vừa nghe răng trợn mắt hít hà, vừa ân cần thăm hỏi cha mẹ Trương Tú.

“Đồ chó chết, lại dám đánh lão tử. Nếu không phải thấy người có ân với lão tử!” Hấn ở trong bụng đem Trương Tú dùng chiêu thức khác nhau “Giết” bảy lần, lại ở trên chiến trường khác nhau “Cứu” Trương Tú Nhược Hạo, trong lòng rớt cuộc khôi phục cân bằng. Sau khi buồn chán chán quịt lại một nén hương, lại bắt đầu vụng trộm nghiên cứu dáng người cùng binh khí của lang tướng đại nhân.

“Trách không được thân thủ hấn tốt, bộ dạng cao như vậy, rộng như vậy, tự nhiên thân thể đại lực không kém!” Chu Đại Ngưu yên lặng thầm nói trong lòng, “Nếu như ta trông giống hấn như vậy, nói không chừng cũng có thể làm lang tướng. Vậy áo giáp màu đen kia không tệ., Không biết giá trị của thanh đao này bao nhiêu tiền. Thanh đao Đại Hoành này cũng không tệ, dường như chưa từng thấy đao nào rộng lớn như vậy, thanh đao gấp như vậy không biết hấn mua từ đâu. Còn có tấm kim bài ngày hôm qua, không biết là màu vàng ròng hay là mạ vàng.” Mắt hấn sáng lên, ước mơ mông mông một ngày nào đó bản thân cũng có thể kiếm được một khối kim bài hoa. Đột nhiên, ánh mắt hấn nhìn theo một con chiến liên khác đang công bên cạnh hấn.

“Con ngựa này xem ra không tệ, lang tướng đại nhân hình như chưa sử dụng qua? Hấn sẽ chỉ Hải Trãi sao? Không để hấn giữ

lại Trường Thương làm gì chứ?” Chu Đại Ngưu ngẩng đầu lên, quan sát bốn phía. Hắn muốn tìm người hỏi vấn đề này một chút, lại nhìn thấy đại quân ở chỗ trống bên trái quan đạo, có mấy con ngựa dịch nhanh chóng tới gần.

“Quân tình khẩn cấp, quân tình khẩn cấp. Phụng mệnh của Vũ Văn đại tổng quản truyền tin Lý tướng quân, quân đội Đông Đô có biến. Quân tình Đông đô có biến!” Người đưa tin vừa đánh ngựa chạy vội vừa lớn tiếng báo cáo.

Chu Đại Ngưu lòng hiếu kỳ nhất thời bị móc ra, duỗi dài cổ, hai mắt nhìn chăm chăm người đưa tin. Gã nhìn thấy quân thư bọc lửa đỏ bị Trương Tú theo tay người đưa xuống, nâng lên cho Lý Húc. Sau đó nhìn thấy Lý Lang Tướng triển khai quân thư, sắc mặt lập tức xảy ra vô số lần biến hóa.

Lúc hạ trại chạng vạng tối, lòng hiếu kỳ của Chu Đại Ngưu rốt cuộc cũng thỏa mãn. Bên ngoài trung quân đại tướng, hắn nghe thấy các tướng lĩnh tòng quân Triệu Tử Minh tiến về phía trước nghị sự thuật lại tin tức mới nhất phía trước: “Bùi Hoàng sách lại lần nữa binh bại, vô cùng phiền toái. Từ đó về sau, binh bại binh đều không dám vào thành, đều hạ xuống cảm giác huyền cảm.”

Trong hàng tướng, có con trai của Hàn Trảm Hồ được khai quốc Nguyên Huân, Hàn Thế, con trai Quan Vương Dương Cung, con của nội sử Xá Nhân Ngưu Nhu, con trai của Đại tướng quân tới hộ nhi vực sâu, con trai của ngự sử đại phu Bùi U của Bùi Xá, con trai của Trịnh Thiện Nghiễm, con trai Chu La Hầu, Chu Trọng, bốn mươi con trai quý phái Chu Huân.

Trong phản tặc, từ đây có liên quan tới đương triều thất khanh. (Chú nhị)

Lạc Dương rơi vào tình thế nguy hiểm.

Đánh dấu 1, tức Bạch Mã Sơn, tại Bắc Khuyết sơn Nam Lạc Dương Bắc Khuyết sơn, Bắc Lộc.

Bài 2: Về đám người Lai Uyên ném Dương Huyền cảm nhận, thấy Vu Diễm tư trị thông giám mà không thấy Vu Diễm Chữ 《cự》. Có thể là bịa đặt cho Tư Mã Quang, quyền sách làm tiểu thuyết, cho nên chọn cách gọi hoa một chút.

Chương thứ ba chìm nổi (5).

“Tháng này tháng nọ mừng tám, Phiên Thượng Thư lấy chiến sự gây khó dễ cho Bùi Hoàng Sách. Chư tướng nghe thấy tin Hoàng Sách chết, đều không dám vào thành.” Tiếng đọc quân của Trường sử Triệu Tử Minh vang vọng trong trung quân trưởng. Các tướng lĩnh của Hùng Võ doanh rất hiếm khi im lặng một hồi, trong cả đại tướng trừ Hạ trùng ngẫu nhiên không biết điều hòa với bên ngoài vài lần, còn lại cái gì cũng không có.

“Từ ngũ phẩm trở lên, tính thêm mười một người, kẻ trộm thất phẩm trở lên, bốn mươi ba người...” Triệu Tử Minh len lén nhìn thoáng qua Lý Húc cùng Vũ Văn Sĩ ngồi ở trên cùng., Tận lực giữ cho thanh âm của mình có vẻ bình tĩnh. Hắn không rõ cảm nhận của chủ tướng và hai vị đại nhân giám quân sau khi xem phần quân thư này sẽ thế nào. Dù sao Triệu Tử Minh cũng biết rõ bất cứ tướng lĩnh nào có chút kiến thức đối với triều đình Đại Tùy, sau khi nhìn thấy phần quân báo này thì tâm can cũng run rẩy. Giống như bây giờ của hắn, mỗi khi đọc ra một cái tên quen thuộc, dạ dày tim phổi thậm đều run rẩy.

Cái danh sách này quá kinh khủng, thật không biết Phiên Thượng Thư lưu thủ ở Đông Đô làm sao có thể làm được việc này. Hắn gần như dồn toàn bộ các đệ tử cường tráng đương triều ở Đông Đô vào một phương. Mà phụ thân của những người này, hoặc là cận thân bên người đương kim thánh thượng, hoặc là lúc này trong tay cầm trọng binh.

“Ngày thứ mười, phản quân bá Dương Cung là hành binh trưởng sử của Đông đại tướng quân, Ngu Nhu làm hành quân, xuất binh thủ từ đạo!” Nghĩ đến câu này, trong lòng Triệu Tử Minh lại khẽ run rẩy, Dương Cung nói là con trai thứ của Quan Vương, phụ thân của Ngu Nhu là trọng thần Ngu Thế Cơ bên cạnh Hoàng đế, lông cánh hai nhà cộng lại., Chiếm hai thành của văn thần. Miễn cưỡng trấn định tâm thần, hắn tiếp tục đọc văn tự trên sách quân: “Bái Lai Thành Bình Nam tướng quân, Chu Trọng phó chi, lấy Y Dung đạo. Bái Hàn Thế

Tí làm nghịch tướng quân, lĩnh binh tấn công Huỳnh Dương, sai lang tướng Cố Giác, Trịnh Nghiễm tấn công Hồ Lao Quan!”

Mấy quan viên văn chức lấy ra một phần Đại Tù quân đồ, dùng bút than phác họa từng cái động tĩnh quân địch ở phía trên. Phần tình hình Tiên Hoàng chế tạo ở các quận Hà Nam lúc bấy giờ là vẽ rất kỹ càng, mỗi một chỗ sông núi, đường xá xung quanh Đông Đô Lạc Dương, Sông ngòi đều đánh dấu rõ ràng rành mạch. Dương Huyền cảm giác rất dung túng người, đối với đệ tử quý tộc đến đây đầu hàng, hẳn đều ủy thác trọng trách. Hiện tại, những con cháu thế gia này dẫn theo phản quân, phong tỏa tất cả thông đạo từ mặt nước đến đất Lạc Dương.

“Vi phúc dòng dõi theo giặc, vì lý do này nên sai người đi du thuyết quận huyện xung quanh Đông Đô...” Triệu Tử Minh mơ hồ cảm giác được có một ngọn lửa đang thiêu đốt xung quanh mình. Hắn hơi nghiêng đầu, nhìn thấy hai mắt màu đỏ của đốc úy Lý An Viễn.

“Đám phá của này!” Lý An Viễn không nhin nổi nữa, cuối cùng cũng mắng ra tiếng. Hắn đi đầu, tiếng đọc sách của Triệu Tử Minh lập tức bị các tướng lĩnh mắng chửi.

“Cái gì, xương cột sống so với đàn bà còn mềm hơn!”

“Phản đại nhân lỗ mãng, đây không phải là bức mọi người đi theo địch sao?” Triệu Tử Minh không biết làm sao đành phải dừng đọc, vừa thấp giọng hô thay kẻ trộm, vừa hướng về phía chiếc ghế nỏ của Vũ Văn Sĩ mà nói. Nhưng động tác nhỏ của hắn chẳng những không khiến cho mọi người coi trọng, mà còn mang đến càng nhiều công kích.

“Cái gì cũng không thể có lý do trộm. Đám đệ tử ăn trộm này, ăn vô ích nhiều năm bổng lộc!” Lý Mạnh ném thử phản bác lớn tiếng. Trong mắt gã, ăn thêm một phần cơm thì phải làm thêm một phần việc. Đệ tử thế gia sinh ra đã hưởng bổng lộc triều đình, đương nhiên là phải trả giá nhiều hơn cho quốc gia. Mà phản quân công thành, bọn họ lại đầu địch trước sợ sau, không chỉ là người nhà cha mẹ bọn họ.

“Con bà nó, bình thường nhìn qua năm người sáu người. Tất cả đều là một ít thương đầu màu bạc!” Mộ Dung La hiếm khi nhất trí với Lý Mạnh một lần. Hắn ở trong quân rèn luyện gần nửa đời người, nếu như không phải cuối cùng được Lý Húc thưởng thức, cho đến sáu mươi tuổi cũng chưa chắc có thể đạt tới ngũ phẩm. Mà những thế gia đệ tử, trong bụng mẹ mang theo tước vị, Sinh ra đã có quan tọa, thứ mà người bình thường đã phấn đấu cả đời, bọn họ có thể vươn tay là có người đưa đến lòng bàn tay. Tùy tiện bỏ sung khuyết, chính là bắt đầu từ lục phẩm. Vô luận là nhân vì quân công được thưởng hay là Mục dân có công, đồng dạng cũng làm, công lao bọn họ thu hoạch vĩnh viễn lớn hơn người khác.

Xưa nay hưởng thụ nhiều ưu đãi khiến người ta đỏ mắt như vậy, nhưng tới thời khắc cần tận trung vì nước, bọn họ lại nhanh chóng biến mất.

“Làm công tử bột à, từ nhỏ đã được nuông chiều, đương nhiên không có xương đầu gối rồi!” Mọi người nhao nhao mắng, căn bản quên luôn, đại nhân giám quân Vũ Văn Sĩ cũng là quân là quần là áo lụa có tiếng không hơn không. Không tính là hào môn trong quân như Vũ Văn thị, trong triều Đại Tùy có bảy đại gia tộc, nhưng trong Thất gia kia thì không hơn không kém., Ngoại trừ hoàng thân Dương gia, thực lực sáu nhà còn lại chấp vá lại mới có thể chống lại được Vũ Văn thị của hào phú trong quân. Nếu như nói đến chuyện vực sâu, đám người Trịnh Nghiễm là công tử bột, thì Vũ Văn sĩ và đám ăn chơi trác táng, gia thế chỉ tốt hơn những công tử ca đầu hàng này, không kém bất cứ ai trong số đó.

Vũ Văn Sĩ và Vũ Văn Sĩ sắc mặt âm trầm như nước. Hắn rất tức giận, nhưng lý trí nói cho hắn biết, lúc này không phải là lúc so đo với các chúng tướng. Hùng Võ doanh vừa mới từ tạm thời biên chế thành binh lính phủ Đại Dong của Đại Tùy, bối cảnh trong nhà thực sự là vô cùng cứng rắn., Sẽ không đến trong Kiêu Quả doanh mưu đồ. Cho nên, toàn bộ Hùng Võ doanh ngoại trừ hắn là giám quân ra, những người khác đều không phải là con cháu thế gia. Nếu bởi vì vài câu oán giận mà cùng mọi người trở mặt, giờ khắc này mình tuyệt đối là số cực ít.

Một khi đã quyết định làm một phen sự nghiệp ở Hùng Vũ doanh, hắn cũng không muốn bị mọi người bỏ xa. Về phần mình lúc nào đã làm ra quyết định, Vũ Văn Sĩ với mình cũng không rõ lắm. Có lẽ là vào lúc đang thay Lý Húc cầu tình, bị phụ thân hiểu lầm mới bắt đầu thôi! Dù sao, từ đó về sau, sĩ và sẽ tận lực không lợi dụng dư âm của cha chú cùng gia tộc, mà là tận lực dựa vào bản lĩnh của mình đi giải quyết một loạt vấn đề.

Hắn dùng dư quang khỏe mắt liếc nhìn Lý Húc, lại nhìn thấy Lý Húc dùng một loại ánh mắt vô cùng lý giải, an ủi mình. Vũ Văn sĩ không khỏi sửng sốt, hắn vạn vạn lần không nghĩ tới vào lúc này., Thế mà Húc Tử có thể giữ tỉnh táo đầu óc. Phải biết rằng, sở dĩ Dương Huyền cảm thấy đối với Dương Cung mà nói, Hàn Thế Cương và những người khác không có chút nghi ngờ nào mà ủy thác trọng trách, chính là muốn lợi dụng đầy đủ thân phận trước mắt của bọn họ., Bất luận viện quân muốn tới gần Lạc Dương từ bất cứ phương hướng nào, đều phải ác chiến một hồi với đám con cháu thế gia đi theo địch. Vạn nhất chiến bại, quân pháp triều đình không dễ để đùa giỡn. Mà vạn nhất trên chiến trường thắng lợi, xử lý mấy tên con cháu thế gia kia, đối với người dẫn đầu quân là một khảo nghiệm gian nan.

“Ha ha, tiểu tử ngốc không rõ bối cảnh của những người này!” Vũ Văn sĩ đột nhiên hiểu rõ vì sao Lý Húc lại thờ ơ nhìn cái tên trên sách quân, dờ khóc dờ cười. Chủ tướng đại nhân trước mắt này phỏng chừng lần đầu tiên nghe đến tên những người trong quân sách, cho nên không đem tiếng người liên hệ với gia tộc phía sau bọn họ!

“Xem ra hồ đồ cũng có chỗ tốt cho hồ đồ!” Vũ Văn Sĩ cùng bị Lý Húc biểu hiện triệt để tức giận, ngồi thẳng người, trước mặt chúng tướng mắng người cùng sự tình không liên quan đến mình.

“Cười mắng do người, thật không dễ dàng!” Lý Húc âm thầm tán thưởng sự hàm dưỡng của Vũ văn sĩ. Sau khi nhận được quân thư, hắn ta đã lên nghiên cứu tên người trên đó, không có công lao gì., Nhưng thanh niên như vậy lại làm ra chức quan hiển hách như vậy, lai lịch của những người này, Húc Tử cho

dù có ngu đến đâu cũng không chịu nổi., Cũng đoán được một hai. Nhưng là, khác với chúng tướng, hắn cũng không có đem hành vi đầu địch của bọn người Hàn Thế Minh liên hệ với xuất thân của bọn họ. Mặc dù cho đến nay còn là kiếp sống trong quan trường ngăn ngại., Húc Tử đã rõ ràng cảm giác được môn thế gia bài xích. Nhưng hắn nhớ kỹ những lời Từ Đại Nhãn đã từng nói với mình trong một tửu quán: “Nếu có người vì xuất thân gia tộc mà khinh thường người, loại côn nhân này người không để ý tới là được, nhưng không thể vì vậy mà hỏng tâm tình của mình. Nhưng nếu chỉ bởi vì xuất thân của đối phương mà người tự ti, hoặc là không muốn kết giao với hắn, đó là lỗi của người. Không khác gì khinh thường người khác!”

Đôi mắt to đầy ý khuyên bảo, Húc Tử chưa bao giờ dám quên. Mặc dù trong thời điểm khác biệt, hắn vẫn rất miễn cảm với xuất thân của con người. Nhưng trong càng nhiều thời gian, hắn cố gắng đem Vũ Văn sĩ, đám người Lý Kiến Thành xem mình là đồng loại, không tận lực phân chia địa phận và địa vị khác biệt giữa nhau., Đây mới chính là nguyên nhân hắn hôm nay không gia nhập vào danh sách thảo luận thanh danh. Ngoài ra, thúc đẩy mọi người, Húc Tử cũng không dám cam đoan mình trong tình huống như vậy, có thể trong lúc bại lui trong thành bị uy thác và đầu hàng Dương Huyền chúng, kéo dài hơi tàn kéo dài hai loại hành vi này. Từ trong sách đọc qua, hắn bội phục kẻ trước, nhưng bản năng cầu sinh nói cho hắn biết, kẻ sau cách hiện thực càng gần hơn một chút.

“Chư vị yên lặng một chút, nghe Triệu Trường sử tướng quân đọc sách xong!” Thấy Vũ Văn Sĩ không nổi giận, Lý Húc cũng thu hồi ý niệm thay chúng tướng hoà giải trong đầu. Vỗ vỗ bàn trước mặt, mệnh lệnh chư tướng an tâm một chút, chớ nóng nảy.

“... Quân đội loạn phi của Hàn Tướng quốc tụ tập hơn mười vạn người. Lục Hồn, Hưng Thái, Dương Thành đã bị hãm vào tay giặc. Theo lời cấp báo của thái thủ trong sông, trước mắt tặc quân đã tụ tập hơn ba mươi vạn người. Đại nghiệp chín năm chín tháng mười ba tháng mười ba.” Cuối cùng Triệu Tử

Minh đọc xong câu cuối cùng trong sách quân, giờ tay áo lau mồ hôi lạnh trên trán.

Căn cứ tình báo trong quân sách, nhân số trước mắt đã tăng lên ba mươi vạn người. Vũ Văn thuật lại sau khi lão tướng quân lệnh các lộ tướng lĩnh nhận được quân thư, cả ngày cả đêm đi viện trợ Lạc Dương. Nhưng tình huống trước mắt, nhóm viện quân đầu tiên đến phụ cận Lạc Dương chưa chắc đã có kết quả tốt.

Tham chiếu luật pháp triều Tùy Đại Tùy, tội phản loạn là không thể tha. Những công tử huynh đệ đầu nhập vào phản quân sau khi bị bắt khẳng định khó thoát khỏi cái chết. Mà tướng quân bắt làm tù binh của bọn họ đâu? Ai có thể cam đoan sau này hãn không trở thành cái đinh trong mắt gia tộc công tử gia!

Nguy hiểm ẩn giấu ai cũng có thể nhìn thấy, nhưng ai cũng không thể chủ động đem một vài đề tài mẫn cảm nói ra. Đặc biệt là mấy người Lý An Viễn, Thôi Tiềm và Mộ Dung La ở trong quân lẫn lộn đánh bao nhiêu năm vào mặt rồi., Bọn họ rất rõ ràng thủ đoạn lợi hại của những thế gia hào phú kia. Nói thật, tại triều Đại Tùy đặc tội hoàng đế không chặt chẽ, ít nhất hoàng đế sẽ cho người chết rõ ràng, mà người không có bối cảnh gì nếu trở mặt với những thế gia kia., Mà căn bản không dự liệu được đối phương sẽ dùng thủ đoạn tàn khốc gì để trả thù. Những thế gia hào môn kia đã kéo dài mấy triều đại, trong tay có trên trăm loại phương pháp xử lý chính thể. Hơn nữa, dựa vào những người này liên tục cấu kết với nhau trong triều đình, có thể cam đoan bọn họ sau khi phạm tội đào thoát sẽ bị xử phạt đáng có nên làm.

Thừa dịp tất cả mọi người rơi vào trầm mặc, Trường sử Triệu Tử Minh chỉ huy mấy cái bàn gỗ phụ tá cấp thấp chuyển đến, dùng thủ hương liệu và địa hình Lạc Dương. Đây là một loại phương thức phân tích tình cảm địch nhân được viện thủ của tướng quân Hán Phục Ba sáng tạo ra., So với suy diễn quân tình trên bản đồ thì tình hình hiện tại có hơi trực quan, nhưng cụ thể thao tác lại có độ khó vô cùng lớn. Nếu như không phải Vũ Văn Sĩ và Lý Húc hai người kiên trì, Triệu Tử Minh căn bản sẽ không đi kiếm những quý chiêu phí thần phí sức này.

Dãy núi cao thấp chập chùng cùng quy mô của tường thành dày nặng, tâm tình chur tướng càng thêm trầm trọng. Thử dẫn ý kiến, theo mấy huyện thành chung quanh lần lượt bị phản quân bắt, Đông Đô Lạc Dương đã hoàn toàn trở thành một hòn đảo cô độc. Vừa rồi còn có người thăm mắng Phiền Tử ngu xuẩn trong lòng., Không nên tự ý tru sát trọng thần, ép nhiều người như vậy theo giặc như vậy. Mà nhìn thử tượng và tính toán ra tình thế, mọi người không thể không thừa nhận mức độ bất đắc dĩ của cái nắp chim. Địch chúng ta ít, nếu không có quân lệnh nghiêm ngặt ước thúc và thống nhất chỉ huy, Lạc Dương thành đã sớm trở thành vật trong túi của kẻ phản loạn.

“Vô luận như thế nào, chúng ta đều phải đi chậm một chút!” Thân binh úy lớn gan nhất, mở miệng trước tiên là ý tưởng xấu xa.” Dù sao viện quân cũng không chỉ đoạn đường này của chúng ta, chúng ta trên đường kéo dài vài ngày, chờ người khác đem con đường này đã thông lại rồi mới xông lên. Chỉ cần không giao thủ với đám phá gia bại kia, không ai trách được chúng ta!”

Hôm nay Hùng Võ doanh mới đi được hơn tám mươi dặm, đối với một nhánh kỵ binh thuần khiết tạo thành đại quân mà nói thì tốc độ này đã làm cho người ta không thể chịu đựng được. Nhưng Trương Tú vẫn hy vọng có thể chậm hơn chút nữa, tốt nhất là chờ đến khi các nhánh chiến mã khác kết thúc, Hùng Võ doanh mới “đúng lúc” đuổi tới hiện trường.

Không cầu công lao nhưng cầu không quá đáng. Đề nghị này của hãn đại biểu cho rất nhiều quan quân vừa được phong thưởng. Mọi người đi tới bước này không dễ dàng, không cần thiết phải vì bình định, ngược lại đem tiền trình và tính mạng góp vào. Huống hồ cho dù Hùng Võ doanh giết tới phụ cận Lạc Dương, hơn ba mươi vạn binh mã của đối phương, Hùng Vũ doanh sao có thể rung chuyển được?

“Chỉ sợ ai cũng có thể nghĩ tới chiêu này!” Đừng đem Mộ Dung La nhẹ nhàng lắc đầu: “Ngoại trừ Hùng Võ doanh chúng ta, bất cứ chiến mã nào cũng không có nhiều như vậy! Nếu như kỵ binh trên quan đạo đi chậm hơn bộ binh, chỉ sợ không cần những thế gia kia tìm phiền toái, bộ binh Bùi đại nhân là người đầu tiên xông ra cùng mọi người không qua được!”

Những gì Giám quân Vũ Văn Sĩ và tổng quản quân ban tặng, Hùng Võ doanh tới Sa Đông tiếp ứng việc tập hợp chiến mã đều ở lại trong quân. Sau trận chiến ở Liêu Đông, Hùng Võ doanh tổng cộng còn lại hơn một vạn binh lính, có thể cho kỵ binh chở chiến mã cộng lại cũng đủ một vạn năm mươi lăm ngàn binh lính., Sáu ngàn bản. Trước khi nhận được một phần quân báo mới nhất, đoàn người đều vì năng lực hành quân cùng năng lực đột kích của bản quân mà tự hào, nhưng hiện tại, năng lực hành quân hơn người ngược lại thành nhân tố chủ yếu ngăn cản mọi người lười biếng.

“Đúng đấy, chúng ta là bộ binh tốt lắm, muốn đi chậm bao nhiêu thì chậm bấy nhiêu!” Có người nhỏ giọng thì thầm.

“Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta chỉ có một cái mệnh hèn, sao xứng giao thủ với công tử hào môn!” Có người nhìn lướt qua giám quân cao cao tại thượng, lại bắt đầu châm chọc khiêu khích.

Trước mắt khốn cảnh mà Hùng Võ doanh gặp phải tất cả đều là do mấy con cháu thế gia tạo thành, hận nhà và nhà cửa, tự nhiên sẽ có người nhìn Vũ Văn Sĩ không vừa mắt.

“Nói những lời bực tức kia cũng vô dụng! Cứu viện không kịp thời, bộ binh chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ với chúng ta. Triệu Tử Minh hành quân Triệu Tử Minh dùng mí mắt “Giáp” một cái, bất mãn nhắc nhở.

Mấy kẻ nói năng kỳ quái nhún vai một cái, chính mình cũng cảm thấy không có gì thú vị. Trong chư tướng của Hùng Võ doanh, ngoại trừ giám quân Vũ văn sĩ ra thì bối cảnh những người khác đều không quá sâu đậm. Rèm pha cũng tốt, bất mãn cũng thế, ý lại vẫn phải đánh. Nếu không triều đình truy cứu trách nhiệm trộm cơ hội, không có trọng thần hỗ trợ giải thích thì mọi nỗi khổ tâm của mọi người cũng không ai có thể thông cảm được.

Trong trung quân tướng lại trầm mặc, trầm mặc như thời tiết trước cơn mưa đông. Chúng tướng không oán giận nữa, mà vắt hết óc suy nghĩ kế sách phá cục. Nhưng trừ đối với quân lệnh Dương Phụng âm vi phạm chiêu thức này, tìm không ra biện pháp khác có thể không dẫn lửa thiêu thân.

Thôi Tiềm và Triệu Tử Minh lại đưa mắt về phía Lý Húc, từ sau cuộc chiến vô danh, hai người đã quen với việc lấy Húc Tử làm tâm phúc. Lúc ấy cơ hồ khó giải quyết cục diện vây khốn, đều bị lang tướng đại nhân dễ dàng dùng một mồi lửa giải quyết. Bây giờ cũng chỉ là nghĩ một đối sách né tránh phong hiểm, cuối cùng chắc hẳn Lý tướng quân không biết.

Song biểu hiện của Húc Tử khiến mọi người thất vọng. Từ khi bắt đầu nghị sự tới giờ, hắn chỉ duy trì trật tự vài lần. Cần quyết đoán, lang tướng đại nhân không một ai làm. Giám quân Vũ Văn đứng bên cạnh hắn cũng như vậy cau mày, nhắm chặt hai mắt, không biết là đang nghĩ đối sách hay đang mượn cơ hội mê man.

“Này, lão Triệu, mấy nhánh viện quân khác đã đến vị trí nào rồi?” Trương Tú dùng tay chọc chọc Triệu Tử Minh, thấp giọng truy vấn.

“Còn chưa từng cự Mã Hà, một nhánh đi nhanh nhất cũng bị chúng ta rơi xuống gần trăm dặm!” Triệu Tử Minh suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Tuy nhiên nghe nói viện quân từ kinh thành tới đây đã qua Tuyên Cơ Trì, tổng cộng bốn vạn cấm quân tinh nhuệ, do Vệ Văn Thăng đại tướng quân dẫn dắt, tiện đường đào tổ phần của Dương Huyền Cảm gia, nghe nói như vậy có thể phá hoại phong thủy!”

“Họ Vệ này, cũng không phải là thứ tốt lành gì!” Trương Tú hướng mặt đất nhổ ra một bãi nước bọt, dùng chân hung hăng nghiền xuống.

Thông qua lộ xác tổ tiên của người ta để mưu cầu thắng lợi cuộc chiến, thiết thời có thể hắn nghĩ ra được! Mấy tên tướng lĩnh cấp thấp xuất thân hộ lương quân nhẹ nhàng lắc đầu. Ngẫm lại năm trước Thu Vệ đại tướng quân không đợi đoàn người trở về cử chỉ phóng hỏa cầu, hành vi của người này năm nay trong mắt mọi người thật ra không khó lý giải.

Nghe được cái tên Vệ Văn Thăng, Vũ Văn Sĩ và tinh thần đột nhiên khôi phục lại.” Binh mã của Vệ đại tướng quân đã đến nơi nào, những binh mã khác đâu. Tử Minh, người có thể đánh dấu rõ ràng trên bản đồ không?”

“Thuộc hạ tận lực!” Triệu Tử Minh gật gật đầu, cầm cục than đi về phía tấm bản đồ da dê ở giữa đại tướng. Không phải chủ soái, lại tự tiện nghe ngóng hướng đi của đồng quân, là một cử chỉ phạm vào kiêng kị. Nhưng thời khắc lợi hại lúc mấu chốt., Triệu Tử Minh cũng không nghĩ nhiều như vậy.” Nghe tin quân báo mới nhất cùng thuộc hạ giảng giải, Vệ đại tướng quân đã đến nơi này.” Triệu Tử Minh dùng khối than vẽ một mũi tên ở gần dòng nước vùng Lạc Dương Tây Bắc, “Dương Huyền cảm tự mình dẫn đội nghênh đón, phỏng chừng mấy ngày tới sẽ quyết chiến.” Hắn ngừng lại.” Lại tìm một tấm da dê sạch sẽ khác, vẽ hơn mười đường vòng cung ở phía trên, chỉ vào một đầu bên phải nói: “Chúng ta ở đây, theo tốc độ hành quân bình thường, trong vòng mười ngày nhất định phải đến bờ bắc Hoàng Hà. Mà các lộ binh mã bộ binh khác hỗn hợp, tốc độ hành quân chậm nhất có thể là bằng một nửa chúng ta.”

“Ừm!” Vũ Văn Sĩ thở dài một hơi. Hắn hiểu rõ ý của Triệu Trường Sử, cho dù kéo dài thời gian thì người xông lên đầu tiên hẳn là Hùng Võ doanh. Trừ phi giám quân hắn vận dụng lực lượng gia tộc đem tất cả trách nhiệm gánh vác, nếu không, mọi người không còn lựa chọn nào khác.

“Lạc Dương Thành có cao hơn tường thành Liêu Đông Thành không?” Ngay lúc Vũ văn sĩ khó xử, Lý Húc cũng đi tới, thấp giọng hỏi thăm.

“Sang Đông Thành so với Lạc Dương của Đại Tùỵ chúng ta chỉ có thể coi là một tặc trại!” Vũ Văn Sĩ nghiêng đầu, nhìn không được lại trào phúng một câu, lại có người lớn như vậy còn chưa từng thấy Lạc Dương thành sao? Trong lòng hắn dâng lên vài phần khinh miệt. Nhưng lời của Húc Tử rất nhanh đã khiến hắn khinh miệt chuyển thành kinh ngạc.

“Mặc dù Dương Huyền Cảm hạ nhân số nhiều, nhưng không có khí giới công thành, trong thời gian ngắn, hẳn không công được Lạc Dương!” Lý Húc vây quanh thử trừ đạo một vòng, lại liếc mắt nhìn địa đồ da dê, thấp giọng nói.

“Chúng ta cũng không thể cố gắng kéo dài thời gian!” Vũ Văn Sĩ lớn tiếng phản bác. Hắn tại trong lòng thề, không hề dựa

vào lực lượng của gia tộc. Nếu cố ý chậm trễ chiến cơ, Lý Húc không có căn cứ căn bản không chống đỡ nổi một lượt buộc tội của các Ngự sử.

“Không trì hoãn nữa, ngày mai chúng ta bắt đầu ngày đêm kiêm trình, vẫn nên do Mộ Dung tạm biệt đoạn hậu, không theo kịp đại đội trực tiếp tránh ở ven đường chờ đợi thu nhận. Lý giáo úy mang theo trình sát xuất động, một người mỗi người song kỵ, trên đường gặp bất kỳ người cưỡi ngựa nào, đều trực tiếp chụp xuống!” Lý Húc gật gật đầu, cho Vũ Văn Sĩ cùng một người làm cho mọi người yên tâm cười.

“Người muốn đi đôi phó Hàn Thế Cương!” Mộ Dung La kêu lên sợ hãi. Hàn Thế Cương đã là con trai của lão tướng quân Hàn Cẩm Hổ, sau khi trở thành danh tướng thì có danh tiếng thiện chiến. Mặc dù gia tộc thế lực sau lưng hẳn nhìn qua dễ chọc chút so với những người khác, nhưng dùng binh đạo, Vũ Văn Sĩ và Lý Húc hai người cộng lại cũng chưa chắc là đối thủ của Hàn Thế Cương.

“Ta không nắm chắc có thể thắng được Hàn Thế Kiệt!” Lý Húc lắc đầu, không để ý mọi người thừa nhận bản lĩnh dùng binh của mình trước mặt mọi người.

“Ta, ý ta không phải vậy. Ta là nói, quân địch đông thế mạnh, chúng ta đi, như muối bỏ biển, chưa chắc đã giúp được nhiều đại ân!” Mộ Dung La vô cùng hồ thẹn giải thích. Tuy tính tình chủ tướng rất nóng nảy nhưng vừa rồi mình quá xúc động, rõ ràng đang ở trước mặt nghi ngờ năng lực của đại nhân.

“Ta không muốn liều mạng với bọn chúng, cũng không thuyền qua sông!” Không đợi Mộ Dung La biểu đạt hết áy náy với hẳn, Húc Tử cầm cục than lên, ở bờ bắc Hoàng Hà vĩnh viễn vẽ một vòng tròn trên thành thị ven kênh đào.” Ta đánh tòa thành cô độc này, không trêu chọc bất cứ kẻ nào ở bờ Nam!”

Lê Dương, trọng địa lương thực của Đại Tùy Truân nhảy vào mắt mọi người. Dương Huyền cảm giác có thể nuôi sống ba mươi vạn đại quân, chính là dựa vào quân lương trữ trong Lê Dương Thương. Mà giờ phút này quân chủ lực của quân đội đều vội vàng ở vùng đất công thành ở bờ nam Hoàng Hà, bản ghi chép tướng lãnh nguyên vụ lưu thủ Lê Dương Thành,

trước đây chỉ là huyện úy, không có bất kỳ kinh nghiệm lĩnh binh nào.

Chú 1: Tại Nam Huỳnh Dương Đông Bắc sông Kim Hà.

Bài 2: Y Đạo, vị trí ở ven hồ Y Thủy. Vị trí không rõ từ đạo, phương vị trong quyển sách biên soạn cho người viết.

Tửu đồ chú: Chuyện cuối năm, hôm nay phát chậm. Ngày mai cố gắng phát hai chương, xin lỗi.

Chương thứ ba chìm nổi (lục)

“Quả thật là nghe con mới sinh không sợ cộp!” Vũ Văn Sĩ đẩy đám người ra, dùng ngón tay chỉ chỉ vị trí đại quân trên bản đồ, lại chỉ chỉ chỉ Lê Dương, Huỳnh Dương cùng Lạc Dương, lắc đầu cười lạnh. Giờ khắc này, vẻ mặt trên mặt hắn nói là khen ngợi, không bằng nói là đang giễu cợt.

Nếu đổi lại là trước kia, Vũ Văn Sĩ khẳng định lấy bốn chữ “Thất phu chi dũng” để đả kích Lý Húc. Hiện tại đổi lại như khen ngợi, đã là để lại mặt mũi cho đối phương. Lê Dương Thành là một tòa thành ở phía bắc Hoàng Hà, vĩnh viễn tể dục lương thực cho bờ nam kênh nam trấn. Thành này cách trọng binh phản quân tập kết của Lạc Dương hơn ba trăm dặm., Đường thủy đi lại rất thuận tiện. Ngoài ra, khoảng cách giữa phản quân và Lê Dương bộ tộc Hàn Thế Cương hiện nay đang đánh vào Huỳnh Dương thành cũng chỉ có hai trăm dặm. Hai thành thị đi về phía nam, bắc kênh đào tương liên. Một khi phản quân đúng hạn đem Huỳnh Dương bắt lại, nương theo hai con đường thủy đào bình thường, trong ba ngày chắc chắn có thể chạy tới Lê Dương chiến trường.

Mà vị trí của Hùng Võ doanh trước mắt là biên giới giữa quận quận Hà Gian và quận Thượng Cốc, cách Lê Dương hơn một ngàn dặm. Lý Húc ở ngoài ngàn dặm phát hiện kẻ hở của quân địch, sau đó vọng tưởng một kích trí mạng. Loại hành động này không phải dũng cảm của thất phu là cái gì? Sợ rằng không đợi đoàn người chạy tới Lê Dương được., Quân phòng thủ đã sớm chuẩn bị. Một khi hùng võ doanh tập kích ngàn dặm lại hạ xuống dưới thành rắn, Hàn Thế Cương, Chu Trọng lãnh binh lại từ đường thủy đánh tới, tất cả mọi người đều chết không có chỗ chôn.

Chúng tướng lĩnh bất đắc dĩ lắc đầu, vẻ hưng phấn trên mặt lập tức bị thất vọng và hoang mang thay thế. Vũ Văn Sĩ được chỉ điểm không sai, Dương Huyền cảm giác không phải người ngu., Y sẽ không vứt bỏ tổng sản lượng cất giữ tương đương với Lê Dương Thương mà cả năm Đại Tùy thu được. Trước mắt sở dĩ y đặt binh mã ở phía Nam Hoàng Hà là vì y biết tốc

độ Đông chinh đại quân trở về không nhanh như vậy. Nếu như y có thể đánh Lạc Dương tới bến Hoàng Hà trước khi đông chinh, chèn ép bách quan, thân thuộc con tin., Còn lương thực của Lê Dương Thương hoàn toàn có thể không cần. Mà một khi có binh mã của triều đình ở phương diện trước khi hấn đánh hạ Lạc Dương đã uy hiếp đến Lê Dương Thương, để duy trì quân tâm cùng sĩ khí của phản quân, Dương Huyền khẳng định phải trọng binh của đại tướng đến đây liều mạng.

“Có lẽ đây là biện pháp duy nhất, chúng ta không có quá nhiều lựa chọn!” Trường sử Triệu Tử Minh trầm tư một lát, ý kiến bắt đầu nghiêng về phía Lý Húc. Ngay trước mặt mọi người, hấn đem bản đồ da dê của các quận ở bờ nam bắc của Hà Bắc đánh ở cùng một chỗ., Trên bản đồ, tất cả lực lượng của hai bên địch ta đều không rơi xuống tiêu ký rõ ràng.” Nếu như chúng ta không mạnh mẽ tấn công Lê Dương “Hấn dùng vị trí của các vệ văn tăng bằng than, phải bay về phía tây, vượt qua Nghiêu Trì Sơn, vượt qua Hoàng Hà ở phía tây, ở nơi đó cùng Vệ Văn Thăng đại tướng quân đối mặt với Dương Huyền cảm nhận chủ lực!”

Hấn bĩu môi, không muốn tiếp tục đề tài vô nghĩa này nữa. Các tướng sĩ rối loạn, đồn dập biểu thị kháng nghị. Hợp tác với Vệ Văn Thăng, còn không bằng cứng đối cứng với phản quân. Vệ đại tướng quân am hiểu nhất bảo tồn thực lực, người hợp tác với hấn thường chết đến trước mắt cũng không biết ai bán đứng.

“Vương ốc sơn có hơn một ngàn người, chúng ta dắt ngựa đi, làm sao mà bò qua được!” Đừng nói Mộ Dung La đường hoàng, phủ định giả thiết của Triệu Tử Minh. Với độ cao của Vương ốc sơn, bộ binh trèo qua núi này đều rất gian nan, còn Hùng Vũ doanh hiện giờ đều là kỵ binh.

“Vô nghĩa, có bản lĩnh thì ta có vượt qua được Việt vương ốc sơn cũng không được!” Trương Tú nhảy dựng lên, lớn tiếng nói. Năm ngoái, bài học giáo huấn ở bờ Tây của Liêu Hà rõ ràng lộ liễu, Lý Húc và Vũ Văn Sĩ có thể quên luôn sẹo, nhưng oan hồn của mấy huynh đệ Hộ Lương quân cũng không quên ý.

Quả nhiên, hắn vừa dứt lời, giáo úy Lý Mạnh Thước liền đứng ra tỏ vẻ ủng hộ. Hắn là một trong ba ngàn tráng sĩ của bờ Tây bị tiêu diệt còn sống, hận thấu xương vệ văn thăng. Mặc dù giờ phút này hai bên đều dốc sức vì Đại Tùy., Lý Mạnh lại ước gì Vệ Văn Thăng bị Dương Huyền cảm giác giết chết. Theo hắn thấy, thời điểm này Hùng Võ doanh không hạ độc thủ ngay sau lưng cho họ Vệ đã là khoan hồng độ lượng rồi. Lao Sơn lộ suối chảy qua kẻ vai chiến đấu với đối phương, quả thực là tự tìm đường chết!

“Được rồi, được rồi, trước mắt quan trọng nhất không phải là oán giận, mà rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ!” Lý Húc thấy mọi người không đề xuất được ý kiến tốt hơn, đành phải lần nữa mở miệng cắt đứt lời nghị luận của mọi người.

Mọi người đều nhìn về phía hắn, biểu hiện đêm nay của lang tướng đại nhân có chút nôn nóng, theo ấn tượng trước đây, tính tình của hắn hòa bình hơn hôm nay nhiều. Có lẽ là bị quân vụ bức bách, các tướng sĩ nghĩ, lục tục đứng thẳng.

“Ý của ta là, chúng ta vẫn phải đánh lên Lê Dương!” Lý Húc nhìn Vũ Văn Sĩ, lại nhìn mọi người, quyết đoán nói. Hắn không có quá nhiều thời gian để thảo luận sách lược đối địch. Hoàng đế bệ hạ vừa ban thưởng đang chờ hắn hồi báo. Con mắt các đại lão trong triều đang nhìn chằm chằm Lang Tướng quật khởi đột nhiên quật khởi này. Mà trong đám phản quân, có thể còn có ân sư truyền nghề của hắn bố trí vận chuyển.

“Toàn bộ doanh trại của chúng ta đều là tình huống của kỵ binh, Dương Huyền cảm giác khẳng định không biết!” Lý Húc dừng một chút, chậm rãi nói ra lý do mình kiên trì tấn công Lê Dương: “Quan đạo phụ cận Lê Dương thông suốt bốn phương, mặc dù chúng ta đánh lên không thành, cũng có thể nhanh chóng trốn xa.”

“Người dứt khoát nói thẳng, chúng ta đánh không lại thì chạy!” Vũ Văn Sĩ cười khẽ, trong giọng nói không còn mang theo ý trào phúng nữa. Cũng chính là loại người xuất thân hàn vi như Lý Húc, mới không quan tâm tên tướng giả như vậy. Một kích không trúng, xoay người bỏ chạy, đây là chiến thuật thường dùng của Mã tộc thảo nguyên, mà không phải đường

đường là quan quân Đại Tùỵ. Nhưng trước mắt, chiêu thuật này lại phi thường thực dụng.

“Thứ nhất, phản quân không đuổi kịp chúng ta. Thứ hai, Dương Huyền cảm thấy từ Lạc Dương chia ra bảo vệ Lê Dương, chẳng khác nào chúng ta kiềm chế quân địch, làm dịu thể công của quân địch đối với Lạc Dương!” Lý Húc gật gật đầu thừa nhận tâm tư của mình lại lần nữa bị Vũ Văn Sĩ đoán được. Chuyện này không có gì mất mặt cả, Vũ Văn Sĩ và thiên tư vốn thông minh hơn người, lịch duyệt thâm sâu hơn mình không chỉ nửa điểm.

Hắn mỉm cười đi trở về chỗ chủ soái, giờ lệnh tiễn, phát ra từng phái. Sau đó ở trong ánh mắt khích lệ hoặc khâm phục tuyên bố, hành trình mới bắt đầu sáng sớm ngày mai, đêm nay, mọi người còn có thể thống khoái ngủ một giấc ngon.

Ngày thứ hai, Hùng Vũ doanh đột nhiên gia tốc.

Quan đạo bên cạnh Đại Tùỵ cách mỗi trăm dặm đều đặt một dịch trạm. Tướng sĩ Hùng Vũ doanh chạy như điên dọc theo quan đạo, gặp được một dịch trạm thì dừng lại nghỉ ngơi một lần. Mỗi khi đoàn người nghỉ ngơi, Vũ Văn Sĩ liền mang theo thân binh dùng thân tướng Vũ Nha lang tướng., Đem lương mã trong dịch trạm vơ vét sạch sành sanh, mà những chiến mã chạy tinh nhuệ kiệt sức kia, xem tình huống không theo kịp tốc độ đại đội, thì bị Vũ Văn Sĩ và làm vật thể chấp, cưỡng ép nhét cho dịch tốt.

“Đây chính là quân mã Đại Tùỵ, bảo ăn cho tốt, chờ hậu vệ Mộ Dung của chúng ta dừng đem lúc theo tới đây giao cho hăh! Yên tâm, bản tướng quân sẽ không tham ô dịch mã của người!” Vũ Văn Sĩ cười nói với dịch tốt: “Đúng rồi!”, Việc này người có thể báo cáo chi tiết, ta họ Vũ Văn, biểu thị nhân tâm. Không cần lộ ra thân phận phò mã úy úy úy của hăh, dòng họ Quang Vũ Văn liền khiến dịch sĩ không dám cãi lệnh hăh. Rất nhiều dịch mã cùng mã liều bị điều vào trong Hùng Vũ doanh, khả năng lớn nhất cam đoan tốc độ hành quân của các tướng sĩ.

Đêm đó đoàn người chỉ ngủ không quá ba canh giờ, ngày thứ ba không sáng lại tiếp tục chạy như điên. Rất nhiều chiến mã

đã rời khỏi buổi sáng, Lý Húc ra lệnh cho binh sĩ không theo kịp đại đội ngũ thay đổi tọa kỵ, chiến mã đã mệt mỏi kiệt sức ngã xuống ven đường, để lại cho Mộ Dung La đảm nhiệm hậu vệ tới thu nhận.

Buổi chiều, những binh lính thân thể yếu cũng không chịu nổi nữa, sắc mặt tái nhợt, thân thể lung lay trên yên ngựa. Vũ Văn Sĩ và chấp thuận cho phép người yếu rời khỏi bản đội, tập trung ở dịch trạm ven đường chờ đợi hậu vệ thu nhận. Các tướng sĩ còn lại tốc độ không giảm, tiếp tục men đường hướng về phía tây nam bay nhanh.

“Chúng ta so tốc độ với Dương Huyền, xem hắn đánh bại Lạc Dương với tốc độ nhanh hay nhanh hơn so với chúng ta giết tới dưới Lê Dương Thành!” Trường sử Triệu Tử Minh và giáo úy Trương Tú làm động viên cho các huynh đệ như vậy.

“Hoàng thượng vừa ban thưởng cho chúng ta, chúng ta không thể không báo ân. Chúng ta là người đầu tiên chạy tới đập nồi cơm của Dương Huyền cảm, công lao lớn như vậy thì triều đình chắc chắn thấy được!”

“Phá cái nồi cơm của hắn!” Các binh sĩ cười vang đáp lại, bần lầy và mồ hôi chảy đầy mặt. Không ai ngờ được bọn họ lại có tốc độ nhanh như vậy. Hai ngày nay, các đội viện quân khác đã bị Hùng Võ doanh kéo ra hơn hai trăm dặm. Sự chú ý của Dương Huyền cảm thấy phải tập trung hết ở phía chủ lực, đối với đội quân nhỏ vừa mới chuyển thành phủ binh này, hắn chưa hẵn để ở trong lòng.

Mặc dù phản quân chú ý tới đội kỵ binh đang phi tốc chạy tới này, chủ tướng của bọn họ cũng khó mà nhận được tin tức. Lý Mạnh Thước dẫn đầu trinh sát tìm tòi phạm vi trong năm dặm phía trước đại quân, nếu như ở trên quan đạo phát hiện gia hỏa cưỡi ngựa chạy về phía nam, bất luận hắn là thương nhân hay dịch sĩ, toàn bộ đều bắt hậu thẩm.

Hùng Võ doanh không cho phép bất luận kẻ nào đi dọc theo quan đạo vượt qua đội ngũ của bọn họ. Quan đạo dưới chân là lộ tuyến tốt nhất để đi tới Lê Dương, nếu dọc đường có người lòng hướng Dương Huyền cảm, ý đồ cảnh báo cho phản quân, cũng chỉ có thể theo sau đại quân chậm rãi đuổi theo. Nếu đưa

tín nhân đi đường nhỏ, hấn đến phụ cận Lạc Dương, thời gian chắc chắn sẽ đến sau khi quan quân đến Lê Dương.

Đêm thứ ba, Hùng Võ doanh ở phụ cận Lôn Thành nhận được quân tình khẩn cấp hướng bắc truyền đến. Huỳnh Dương Thủ chính là bộ tộc cũ của Hàn Cầm Hồ, không đành lòng động thủ với cố nhân chi tử, dẫn đầu toàn thành đầu hàng. Hàn Thế Trát binh không dao máu bắt Huỳnh Dương, quay đầu hướng bắc, cùng Cố Giác hợp lực tấn công Hồ Quan.

“Tranh lợi năm mươi dặm mà thắng được tướng quân!” Lý An Viễn có chút lo lắng cho huynh đệ của mình. Nếu như Hàn Lập có thể dễ dàng hạ gục Hồ Lao quan, Hùng Võ doanh sẽ mất đi việc chạy tới Lê Dương. Hai ngày tới, binh sĩ bị tụt lại gần bảy trăm. Cứ theo tốc độ này giảm xuống, binh mã cuối cùng có thể tới gần Lê Dương sẽ không vượt quá năm ngàn.

Năm ngàn sư phụ mệt mỏi, bất luận đối mặt với phản quân mà Lê Dương Thủ Quân và Hàn Thế Cương dẫn dắt, đều không chịu nổi một trận chiến.

“Chúng ta phải chạy qua, Hàn Thế Cương chưa chắc kịp thời hồi sư Lê Dương. Cho dù hấn kịp thời hoàn sư, tình huống của phản quân cũng giống chúng ta.” Thời khắc mấu chốt, Húc Tử đột nhiên biểu hiện cực kỳ quyết cường.

Hấn không muốn bỏ dở giữa chừng, bất kể đối thủ là Hàn Thế Kiệt cũng được, nguyên vụ cũng tốt. Là lừa hay ngựa thì khi chạy mới biết được.

“Đồng thời, phản quân không có áo giáp!” Húc Tử cố hết sức khắc chế mọi mệt cùng mềm yếu trong nội tâm, lớn tiếng nói. Giờ khắc này, hấn phát hiện chính mình thập phần khát vọng giao thủ cùng Hàn Thế Cương.

Chú 1: Trên một đoạn văn tự liên quan tới Mã viện phát minh ra sa bàn nguyên thủy thấy văn tự Hán thư, ngựa viện truyền nhu.

Chú nhị: Tốc độ rút lui của Tùy quân, sử sách ghi lại, tuần sáu tháng hai mươi tám rút lui khỏi Liêu Đông, mà đầu tháng tám, Vũ Văn thuật lại đã đánh tan chủ lực của Dương Huyền, cho

nên giả thiết sách vở là Quan đạo của kỵ binh ở ven đường
mỗi ngày có thể chạy hơn một trăm năm mươi dặm trở lên.

Chương thứ ba chìm nổi (lục)

Lý Húc biết chúng tướng giáo sớ cái gì. Gia tộc sau lưng Hàn Thế Cương tuy không cường đại như sau lưng các tướng lĩnh khác, nhưng bản thân Hàn Thế Cương lại là một thanh niên tài năng xuất chúng từ lâu. Nghe nói người này có năng lực lĩnh ngộ và kỹ năng võ kỹ trên phương diện binh pháp, hơn mười năm trước đã được Sở Quốc Công Dương Tổ tán dương. Mấy năm gần đây vì thiên hạ thái bình., Mặc dù hắn không có cơ hội lĩnh binh đơn độc, nhưng tài danh lại càng lan truyền càng rộng. Có người thậm chí thề son sắt khẳng định, hai mươi năm sau, đời tướng lĩnh thế hệ Đại Tùy lục lần lượt trở thành cỏ dại., Hàn Thế Minh thuật lại kế thừa Vũ Văn trở thành người đứng đầu quân đội, thiếu niên tài俊 còn lại, con trai thứ năm của Như Lai Hộ Nhi, Hồ Bí tướng quân La Nghệ, đều không đủ nói.

Húc Tử không tin năng lực dụng binh của Hàn Thế Cương thật sự mạnh như trong truyền thuyết. Hơn nữa, danh khí của đời phương càng lớn, càng làm trong lòng hắn dâng lên ý niệm kích động. Sau khi tòng quân, hắn đã tiếp xúc với một ít tử đệ quý tộc có danh vọng, như Lý Kiến Thành, Vũ Văn sĩ cùng các loại. Kinh nghiệm nói cho hắn, những người này trừ khả năng nhạy cảm ra ngoài động lực đối với phong vân của quan trường ra., Mặt khác, cũng không khác mình là mấy. Bọn họ cũng có sở trường và không am hiểu phương diện, cũng có lúc khiếp đảm và mất đi bình tĩnh. Đối mặt nguy cơ cũng sẽ kinh hoảng thất thố, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vô luận biểu hiện bên ngoài cùng nội tâm cảm thụ, bình thường như thế nào, bọn họ sẽ như thế nào.

“Nếu như ta đánh bại Hàn Thế Huyền trong dã chiến!” Lý Húc không nhìn được ảo tưởng, ánh mắt tựa như một thiếu niên ở thư viện, luôn hy vọng đạt được thành tích nhiệt liệt hơn nhiều so với đồng môn sư huynh. Hắn không úy kỵ danh tiếng Hàn Thế Cương, về phần gia thế của đối phương, nếu như không phải Hùng Võ doanh chủ động công kích hắn, mà là hắn mang theo phản quân đuổi giết tới, gia tộc Hàn thị dù không nói đạo

lý, cũng không thể yêu cầu hùng vũ doanh bị đánh không hoàn thủ a?

Ôm tâm trạng này, hấn dẫn Hùng Võ doanh điên cuồng di chuyển. Ven đường đều có người và chiến mã không cầm cự được tụt lại, nhưng những binh lính còn lại càng ngày càng tinh ranh. Bắt đầu hành quân đường dài chạng vạng tối ngày thứ sáu, Hùng Võ doanh rút cuộc dừng bước trong một huyện thành nhỏ tên là An Dương. Nơi đây cách Lê Dương chỉ hơn một trăm dặm., Cách bến đò của huyện Cấp cũng chưa tới hai trăm dặm. Hành tung của đại quân đã không cách nào tiếp tục ẩn tàng, cho nên Lý Húc cùng Vũ Văn Sĩ và dứt khoát để các binh sĩ tiến vào huyện thành, nghỉ ngơi dưỡng sức cho tốt.

Một ngày mới đến, Hùng Võ doanh chia làm hai bộ phận. Binh mã chủ lực lặng yên hành quân dọc theo đường lớn từ An Dương đến Lê Dương. Mặt khác, hơn ba trăm binh sĩ tình trạng thân thể đã không thể tham gia chiến đấu do Lý An Viễn chỉ huy, hiệu lệnh của Hùng Võ doanh tiếp tục hướng bến đò đi đến Cấp huyện, bày ra một bức tranh có tư thế sắp công chiếm lấy huyện, chặt đứt liên hệ phản quân hai bờ Nam Bắc của Hoàng Hà Nam Bắc.

Khi đại quân đi qua huyện Thang Âm, Vũ Văn Sĩ và Lý Húc phát hiện kế sách nghi binh của mình đúng là nhiều hơn điều này. Địch quân sẽ không bị lừa bởi nguyên nhân chủ tướng của quân địch thông minh đến thế nào mà là địa vực rộng lớn từ An Dương Vĩnh Tẩy đến nay., Ngoại trừ mấy bảo trại cô đơn cùng bốn cửa đều dùng hòn đá lấp kín bên ngoài thành Thang Âm, trên cơ bản đã không có người ở. Nơi không có khói người, tự nhiên cũng sẽ không có thám báo phản quân cùng mật thám ẩn tàng ở phụ cận, hành động đại quân bị tiết lộ khả năng càng không thể nào bàn được.

Trên thực tế, mặc dù Dương Huyền cảm giác mai phục mật thám trong những thôn trang không còn người ở lại, nhưng những người kia cũng không thể phân biệt ra Hùng Võ doanh là quan quân., Vẫn là hưởng ứng tiếng kêu gọi từ phụ cận của thổ phỉ chạy tới Lạc Dương trợ chiến. Từ sau khi Dương Huyền cảm thấy ở Lê Dương giờ lên ”hạch tâm”, các quận Hà Nam các thổ phỉ mã tặc ẩn nấp ở thâm sơn lĩnh đều xuống núi.

Những người này đánh nhau với cái cờ “Vì thiên hạ giải gấp rút”, bốn phía cướp bóc., Bức người làm trộm. Không đến một tháng, đội ngũ của mỗi người đã bành trướng mấy chục lần. Trong đó người quy mô lớn nhất như bộ lạc Hàn Tương quốc, nhân số đã đạt tới hơn mười vạn. Mặc dù quy mô hơi nhỏ một chút, số lượng đội ngũ cũng trên một vạn.

Trải qua liên tục mấy ngày hành quân đường dài, giờ phút này Lý Húc cùng Vũ Văn Sĩ và binh sĩ dưới trướng hai người còn có năm ngàn xuất đầu. So với quy mô lưu tặc thổ phỉ hoành hành trong thôn, bọn họ quả thực chính là một con mã tặc bé nhỏ không đáng kể., Đám người này ngoại trừ số lượng chiến mã nhiều hơn một chút, cũng hoàn toàn nhìn không ra khác biệt gì so với giặc cỏ. Đặc biệt là trên người áo giáp bản thủ, còn không có lớp cánh buồm trên người phản quân. Đám hươu bào quy mô lớn một chút ở phụ cận trừ phát tài cũng biết kiếm chút gấm vóc., Bọn họ làm một món Miên giáp sạch sẽ chỉnh tề, chiến bào, mà những kỵ binh gọi là hóa tử lồi thoi lếch thếch này lại tự xưng là quan quân Đại Tùy, hỏi trong thiên hạ ai dám tin.

Lý gia tập, Chử gia trại, Chu gia trang, trước sau có ba bốn thôn xóm kết trại tự thủ, sau khi nhìn thấy Hùng Võ doanh liền điểm lên khói báo động. Bọn họ đem quan quân coi là thổ phỉ, dùng trường cung đại nỏ ân cần thăm hỏi. Khiến người ta dở khóc dở cười nhất chính là huyện Thang Âm huyện., Nhìn thấy Hùng Võ doanh tới gần tường thành, huyện lệnh này đầu tiên là sai người hướng ngoài thành bắn loạn một trận. Sau đó tự mình leo lên thành lâu, thỉnh giáo các hảo hán cần bao nhiêu hiều kính mới bằng lòng rời đi. Nếu số lượng thích hợp mà nói, Thang Âm Huyện lệnh nguyện ý xuất ra gia sản của mình mưu cầu đường sống cho bách tính. Nếu số lượng quá nhiều, huyện canh Âm tình nguyện chiến đến cuối cùng một nam nhân ngã xuống.

Lý Húc cùng Vũ Văn Sĩ cũng không có thời gian giải thích với những người này, mang theo các huynh đệ vòng qua thành. Ở phía đông nam cách huyện Dương Âm năm dặm, mọi người xuyên qua cầu nổi vượt qua kênh đào vĩnh viễn, đi về phía nam.

“Bái kiến đồ vật, chưa từng thấy người nào chà đạp như vậy!” Trương Tú loay hoay lắm bả, đem lời miêu tả mấy ngày trước của Chu Đại Ngưu nói với dân chúng Cốc quận nguyên bản trả lại cho Chu Đại Ngưu. Hắn nói như vậy cũng không phải bởi vì cái bụng gà nhỏ, phong thái chung quanh Lê Dương quả thật không giống nhân gian. Nếu như đem lúa mạch quận thượng cốc chín thành cảnh tượng không người thu được gọi là thê lương mà nói, địa khu chung quanh Lê Dương chỉ có thể dùng vẻ thê thảm không đành lòng chứng kiến.

Khắp nơi là nông điền bị đạp thành đất hoang, khắp nơi đều là phòng ốc bị thiêu hủy. Có một số ngói và tường gạch còn hiện lên màu xanh đen, phẳng phất lửa lớn vừa mới bị nước mưa gội tắt không lâu. Có chút phơi đất đã bị mưa gió làm mềm, chỗ đứt gãy lại mọc ra màu xanh mới đầy lông lá.

“Ta, đất đai của quận Nhữ Nam chúng ta mập hơn cái này, người cũng tốt bụng hơn cái này, so với người này cũng yêu quý lương thực!” Chu Đại Ngưu mặt đỏ cổ thô, giải thích thay người quê nhà của mình: “Không tin người hỏi Tiểu Lục, nó sẽ ở phòng bên cạnh nhà ta, biết rõ bản tính của người Nhữ Nam chúng ta!”

Hắn quay đầu nhìn về phía đồng bọn cầu viện, từ trước đến nay Tiền Tiểu Lục giao hảo với hắn không chịu lại ra oai phủ đầu vì Đại Ngưu. Khắp bờ Nam, loạn binh khắp nơi so với bờ Bắc còn nhiều hơn. Theo tin tức buổi tối ngoài lều Trung quân nghe lén, đội ngũ của Hàn Tướng quốc đã tấn công Dương Vũ, Nguyên Vũ., Phong Khâu chờ địa, trước mắt ông ta đang ban bố lệnh cho Dương Huyền tấn công Tương Thành. Đám thổ phỉ xung quanh Tương Thành nhao nhao hưởng ứng, thiêu hủy vô số thôn trại. Mà Nhữ Nam cách Tương Thành không quá trăm dặm, tuy rằng binh mã của Dương Tương Quốc đang giương cờ hiệu “Thay Thiên Hành Đạo”, nhưng giết người và đốt nhà cũng là một phần thiên đạo trong mắt bọn họ.

“Dù sao thì Nhữ Nam chúng ta thật sự rất tốt! Địa phương cũng giàu có và đông đúc!” Chu Đại Ngưu bắt đắc dĩ lại lo lắng gằm nhẹ. Việc đám phản quân làm cùng với Hùng Võ doanh ở Liêu Đông đối với những mỹ nhân cao giai sỡ soạng làm giống nhau. Chúng đều không kiêng nể gì phá hư nơi đó,

nơi chúng đi qua chỉ còn lại đất khô cằn. Chu Đại Ngưu không biết quê hương của mình đã biến thành bộ dạng gì, gã đột nhiên phát hiện ra mình cực kỳ khát vọng chiến đấu. Không phải vì công lập nghiệp, cũng không phải để khoe khoang.

Hắn muốn để quê hương của mình khôi phục an bình. Tuy rằng những ngày an bình, đại đa số mọi người đều trải qua một bữa ăn no nê quần bách. Nhưng ít nhất đại đa số người có thể còn sống, không giống như bây giờ không có chỗ dung thân. Chu Đại Ngưu bức thiết hướng chủ tướng bị các huynh đệ vây quanh nhìn lại, từ trong mắt đối phương, hắn thấy được cùng một dạng lo lắng cùng phần nộ.

Con mắt Lý Húc đã sớm đỏ lên. Khi binh sĩ Liêu Đông phá hoại, trong lòng hắn không có bất cứ gánh nặng gì, thậm chí còn mang theo khoái ý báo thù. Mà giờ phút này khi nhìn thấy phản quân của Dương Huyền cảm thấy dùng thủ đoạn tương tự đối đãi với đồng bào của mình, hắn bất giác cảm thấy phần nộ.

“Phu tử có phải đã chết trong loạn quân không?” Ý nghĩ này khiến Lý Húc trong lòng như bốc khói. Nếu như phu tử ở bên cạnh Dương Huyền cảm, hắn chắc chắn sẽ không cho phép thảm kịch xảy ra. Trong trí nhớ của Húc Tử, ân sư thụ nghiệp là một người trí tuệ có thiện lương mà lại có thông cảm. Có hắn phụ tá., Dương Huyền cảm ứng sẽ không tàn hại bách tính mới đúng, nhưng sự thật không đơn giản như hắn đoán, Dương Huyền được xưng là “Giải dân treo ngược” giết đồng bào của mình, cũng không mềm lòng hơn so với giết giặc ngoài khác. Nếu như bọn họ giết người là vì cướp đoạt nguồn tiếp tế., Loại tội ác này còn có thể tha thứ. Nhưng trên thực tế, lương thực trong kho Lê Dương đã ăn nhiều năm, phản quân cướp bóc thôn trại chung quanh, thuần túy là để phát tiết!

Loạn binh như phi, Húc Tử cảm nhận sâu sắc chuẩn xác từ của cổ nhân. Từ khi qua mương máng, trong không khí vẫn tràn ngập mùi hôi thối hoặc đậm đặc. Hắn rõ ràng nơi xuất phát từ loại mùi này, năm ngoái lúc đi Mã Bắc Thủy đưa lương thực, trên đầu những người bị cao trả lời một câu mỹ nhân lũy thành bảo tháp tản ra hương vị tương tự.

Loại hương vị này lần lượt va chạm lý trí của hắn, mấy lần vươn tay về phía hắc đao, hắn lại cố nén lửa giận đem tay xé ra. Cách sào huyệt phản quân đã rất gần, đám tướng sĩ không thể hành quân gấp gáp như mấy ngày trước. Bọn họ cần chậm rãi tiến lên, trên đường hành quân khôi phục thể lực tiêu hao gần đây.

“Lý do đều sẽ rất dễ nghe, bao gồm cướp bóc cùng giết người!” Vũ Văn Sĩ hết sức cố hết sức dùng ngôn ngữ bình hòa trấn an chủ tướng. Hắn cũng bị Dương Huyền cảm giác kinh ngạc ngây người, mặc dù những con cháu thế gia xuất thân kia trong mắt những con cháu dòng dõi của hắn coi thường như con kiến hôi. Nhưng nếu như đám sâu cái kiến đều chết đói, tiếp theo muốn chính là nghĩ vương chết đói, kiến chúa và lính kiến. Cùng một con kiến gặp nạn, cả đám không ai chạy thoát được.

“Hy vọng trong tương lai bọn họ có dũng khí đối mặt với nghiệt do chính mình tạo ra!” Lý Húc lẩm bẩm đáp lại một câu. Hắn không muốn lại phải vì người nào đó hoặc là trận chém giết người nào đó. Trừ ân sư Dương phu tử ra, những người này đều đáng chết. Mặc kệ bọn họ là con của ai, gia tộc từng lập được đại công lao gì.

Ngay lúc hắn cảm giác được cả người mình sắp bị lửa giận đốt trụi, lúc đi tới chỗ cách chỗ năm dặm, thám báo phát hiện tình kỳ quân địch.

“Ô ô ô ô ô ô!” Tiếng cảnh báo liên tiếp truyền đến từ phương xa, Húc Tử dẫn chiến mã đi, tay phải cầm hắc đao khát máu đã lâu.

Ô ô, tiếng cảnh báo càng lúc càng gấp, giày vò tinh thần con người. Ngoại trừ giáo úy Lý Mạnh Mạnh xông thẳng về phía trung quân, những người khác đều tránh xa bản quân, thúc ngựa tránh sang cánh bên. Đi theo trinh sát là một cột khói lớn, che khuất cả bầu trời.

“Quân địch ra khỏi thành nghênh chiến, đại khái hơn ba vạn người, đánh nhau là cờ hiệu quận trưởng Lê Dương, đa số đều là bộ binh, có không đến trăm con ngựa!” Lý Mạnh thở hắt ra báo cáo lại. Trên vị trí đầu lĩnh trinh sát, hắn làm việc vô

cùng tận. Lý Húc gật đầu, ý bảo hấn đã hoàn thành nhiệm vụ. Sau đó giơ thanh đao đen lên cao, chỉ xéo về phía trước: “Đoạt đứng lên sườn dốc phía trước, công kích trận hình phía trước!”

“Tướng quân có lệnh, vạch chiến sườn dốc phía trước kia, xếp đội hình công kích bên trái phía trước!” Truyền lệnh binh tiếp nhận lệnh kỳ từ trong tay quan kỳ, giơ lên cao, lớn tiếng hô hào hướng phía sau đội ngũ chạy đi.

Cả đội nhân mã bỗng nhiên tăng tốc, bay vòng quanh đồng hoang, trước đó quân địch xông lên một sườn núi đầy nhẹ phía trước bên phải. Lấy chủ soái làm trung tâm tản ra, sắp xếp thành một hàng ngũ sừng trâu to lớn.

Đại Tù binh mã lấy đoàn làm đơn vị cơ bản, khi chiến đấu chia làm trước sau tả hữu trung ngũ quân. Nếu như có thể huấn luyện người đông đủ, năm binh lính có thể lại biến hóa ra hình trận như nhận, trăng khuyết, mũi nhọn, mũi nhọn. Mà trước mắt huấn luyện của Hùng Vũ doanh còn xa mới đạt tới tình trạng tùy ý biến trận, cho nên chỉ có thể miễn cưỡng bày ra các hình thái sừng trâu, phân ra hai cánh trái phải cùng trung quân để ứng phó biến hóa trên chiến trường.

“Nhanh, nhanh lên, cố gắng hết sức!” Trương Tú Tú của thân binh giáo úy thờ hồng học, thúc giục đám người Chu Đại Ngưu từ trong bọc hành lý sau lưng ngựa tìm ra một ngọn cờ lớn sạch sẽ, cột vào trên râu dài, do mấy người hợp lực mà cầm mạnh xuống mặt đất.

“Đại Tù” “Hùng Võ” hai bên tinh kỳ, bốn chữ màu vàng đón gió phấp phới.

“Hùng Võ, hùng võ!” Lý Húc phóng ngựa ra khỏi hàng, vung đao hò hét trước mặt quân đội. Hơn bốn ngàn người lập tức theo sau, giơ ngang đao và râu quai nón lên một rừng sắt.

Bụi mù đối diện chậm rãi ngưng kết, phản quân lục tục ngừng lại, vừa nghị luận, vừa kinh ngạc nhìn về phía chiến kỳ tung bay cao cao trên sườn núi.

“Số lượng huấn luyện quân địch rất kém!” Lý Húc nhanh chóng phán đoán trong lòng. “Binh khí của bọn họ rất kém, áo giáp rất kém, đội hình rất kém, chủ tướng?” Ánh mắt của hấn

nhìn về phía trung quân đối phương, lại thấy một đám gia hỏa mặc gấm vóc.

bút ký của Dương phu tử, Tùy quân đột nhiên gặp phải thân thể thiếu huấn luyện, áp dụng chiến thuật cực kỳ đơn giản.

“Quân địch không có chuẩn bị, chúng ta đánh một mạch mà tan. Một hồi, ta mang kỵ binh cánh trái đánh thẳng vào quân trong đó, sĩ và huynh từ mặt bên vòng qua, đánh lùi đường lui!” Lý Húc quay đầu lại, ra lệnh cho Vũ Văn sĩ. Ánh mắt chuyển hướng nhìn Trương Tú, lời của hắn trở nên nghiêm khắc: “Ngươi, mang theo mấy người Đại Ngưu bọn họ giữ cờ, người chưa chết hết, chiến kỳ thì không thể nghiêng!”

“Như thế nào lại là ta khấn cầu tuân mệnh!” Trương Tú cãi lại nửa câu, nửa câu sau bị ánh mắt Lý Húc mạnh mẽ ép cho trở về trong bụng.

Vũ Văn Sĩ dường như bị đả kích gì đó, tốc độ phản ứng chậm hơn ngày thường rất nhiều.” Ngươi gọi ta cái gì?” Gã như người trong mộng mới tỉnh, căn bản không chú ý tới Húc Tử dùng thân phận chủ tướng hạ mệnh lệnh cho giám quân có vượt quyền hay không.

“Các đoàn cánh trái, theo ta!” Lý Húc nhảy lên phía trước, nâng đao hô to. Tiếng vó ngựa kịch liệt lập tức che mất thanh âm của Vũ Văn sĩ. Mười đoàn binh mã như nước lũ lao xuống triền núi, lấy Lý Húc làm lưỡi đao, đánh thẳng vào trung quân đối phương.

“Trọng Kiên, ngươi cẩn thận!” Vũ Văn sĩ thầm thì trong lòng, quay đầu lại nhìn lướt qua binh mã cánh phải ở phía sau, giờ râu dài trong tay lên.

“Diệp phải, vòng qua vòng lại với ta, giết mẹ nó!” Vũ Văn Sĩ phóng ngựa lao xuống sườn núi, trong lòng cảm thấy thoải mái không nói nên lời.

Chương thứ ba chìm nổi (7)

Đội kỵ binh công kích tiêu chuẩn nhiều gấp đôi, giữa mỗi một đội nặng nề, cùng một thành viên trong đội ngang hàng đều có khoảng cách cố định. Như vậy mới có thể càn tốt phòng ngừa vũ tiễn quân địch cùng bắn. Lúc xung phong, một bộ đội kỵ binh và vị trí hàng kỵ binh phía sau cũng phải đan xen vào nhau., Để tránh tiếp xúc với quân địch, tốc độ chợt giảm mà dẫn tới ngộ thương. Các tướng sĩ của Hùng Vũ doanh chưa trải qua huấn luyện quân trận nghiêm ngặt, tự nhiên không cách nào đạt tiêu chuẩn động tác. Dưới sự chỉ điểm lớn tiếng của các tướng quân bọn họ, vừa miễn cưỡng kéo giãn khoảng cách giữa nhau trong lao nhanh, đã đến gần phản quân một trăm bước.

Cũng may trình độ huấn luyện phản quân còn kém hơn, một số vũ tiễn thừa thốt bắn tới, lại có một nửa không bắn trúng vị trí của các kỵ binh. Một nửa vũ tiễn từ trên đỉnh đầu đám kỵ binh hạ xuống, đại bộ phận cũng không bắn trúng mục tiêu. Chỉ có số ít vũ tiễn may mắn hoàn thành sứ mệnh, lực đạo lại bị giáp ngực cùng mũ giáp chống đỡ, thương vong tạo thành như trẻ con gãi ngứa.

Bọn kỵ binh thấy đối phương sức chiến đấu kém như vậy, hưng phấn tru lên. “A a a khả lý”, “Ngao ngao ngao ngao”, bọn họ tru lên như ác lang, theo tiếng trống trận thúc dục nỗ lực hướng về phía trước. Mặc dù chỉ có hơn ba ngàn người, nhưng khí thế giống như trăm vạn người. Móng ngựa nhấc lên khói che khuất bầu trời., Phản quân che khuất tầm mắt, phản quân đối diện có chút sợ hãi, run rẩy hai tay phóng ra tầng vũ tiễn thứ hai. Bởi vì khoảng cách song phương quá gần, vòng mưa tên tạo thành thương tổn hơi lớn một chút. Nhưng bọn kỵ binh đã không thu được tốc độ, bọn họ không nhìn áo bào tử vong bên người, liều mạng giã ngựa, ép tốc độ tọa kỵ đến cực hạn.

Lý Húc thu hồi hoành đao, tiếp nhận trường liên từ tay thân binh, tay cầm, khuỷu tay trầm xuống, râu dài ngang dọc, duỗi thẳng, mượn tốc độ của chiến mã phóng tới chính giữa trận địa

của địch nhân. Cùng lúc đó, kỵ binh và chủ tướng xông vào hàng đầu làm động tác tương tự, nhắc tay, khuỷu tay, khuỷu tay trầm tĩnh, ngồi thẳng xuống, khẽ khom lưng, nhắm vào ngực địch nhân của Tỳ Hưu.

Bọn họ không hề gào thét nữa, nín thở, bên tai ngoại trừ tiếng vó ngựa âm âm cùng tiếng mũi tên kêu ra thì không còn tiếng tạp âm nào khác. Loại tử vong trầm mặc này so với tiếng hò hét vừa rồi càng khủng bố hơn., Bàn chân của phản quân đã buông lỏng, có người chịu không nổi áp lực trên chiến trường ý đồ bỏ trốn, chấp hành quân pháp vô tình của giáo chúng giáo. Một số quan quân cấp thấp hô to gọi nhỏ, dùng cương đao chém giết kẻ lui bước, dùng mũi đao ép về phía huynh đệ nhà mình tiến lên nghênh chiến.

“Nghênh đón, đưa mâu lên đón, đưa đầu mâu đẹp chéo!” Một tướng lĩnh phản quân quần áo chỉnh tề hô to. Đồng thời mang theo thân binh của mình ra làm mẫu cho các huynh đệ sau lưng. Bộ binh dày đặc thật là biện pháp tốt để đối phó với sự trùng kích của kỵ binh., Nhưng hẳn có thể dạy bọn phản quân kỹ xảo chiến đấu sau lưng, lại không cách nào đề cao dũng khí trong thời gian ngắn. Chỉ có không đến năm mươi người theo sau, những người khác thế mà lại muốn quan sát. Cái do dự này là trí mạng, tiền phong do năm mươi người tạo thành trong nháy mắt bị thiết kỵ đập nát, các tướng sĩ của Hùng Vũ doanh không dừng lại chút nào, nương theo quán tính va vào chủ trận quân địch.

Lý Húc cảm thấy trên cánh tay truyền đến một luồng lực đạo to lớn, hắn nhìn thấy một địch binh chỉ có bố giáp hộ thân bị mình đẩy lên trên đầu của Toan Nghê. Lực va chạm sinh ra làm cho cán Côn Bằng chột cong lại, biến thành hình cung. Khi mũi nhọn đem địch nhân đẩy rời khỏi mặt đất, bộ râu dài lại đột nhiên bật ngược lên. Lực lượng trên cán Toan Nghê chậm rãi phóng ra toàn bộ, đem thi thể địch binh bắn ra ngoài, ở giữa không trung rơi xuống một chuỗi mưa máu.

Húc Tử căn bản không kịp làm ra tư thế điều chỉnh, râu dài của hắn lại tiếp xúc đến mục tiêu khác. Mũi nhọn sắc bén như cắt đậu hủ đâm xuyên quân địch, uốn lượn, bắn ra, lại có một cổ thi thể bay lên giữa không trung. Dựa theo đó, Tuyên

Phong của hắn tìm người thứ ba, đâm ngã hắn, mượn quán tính của chiến mã kéo dài ra xa, sau đó run rẩy ngã xuống, mặc cho sinh mệnh kia chưa kết thúc quay cuồng giãy dụa trên mặt đất.

Mã Tư thật dài đôi phó với bộ binh không có áo giáp, không hiểu được bộ binh kết trận tự bảo vệ, uy lực trong nháy mắt phát huy đến cực hạn. Đại bộ phận kỵ binh bên người Húc Tư dùng chính là dùng cứng rắn, không có đủ năng lực hòa hoãn cùng khả năng sức lực của chiếc Phù Lục trong tay, nhưng dựa vào tốc độ của chiến mã., Quân địch của bọn họ vẫn tạo thành sát thương cực lớn. Tiền quân phản bội như tuyết lở sụp xuống, thân thể có người lại bị đâm thủng, cả người như mất quả giấy dựa phía trước, kêu rên. Chủ nhân râu dài mặt mờ mịt, không biết ứng phó tình huống này ra sao., Chỉ cắn răng, dùng lực lượng toàn thân bình định thân thể Côn Bằng, ép thấp xuống, thẳng đến khi mũi nhọn chạm tới mục tiêu kế tiếp, lực lượng bàn tay không nắm chắc sẽ tăng vọt.

Trong khoảnh khắc, đối thủ thứ năm ngã xuống trước Lý Húc mã. Đó là một người trung niên khoảng bốn mươi tuổi, lưng hơi còng, bộ dạng giống cừu cừu Trương Bảo Sinh. Nhìn thấy chiến mã của Lý Húc xông tới, hắn sợ tới mức ném gậy gỗ trong tay, xoay người bỏ chạy. Trong lúc kinh hoàng, nhưng không biết tránh sang bên cạnh. Mũi nhọn sắc bén từ sau lưng hắn đâm vào, trước ngực đâm ra, mang theo thân thể của hắn xông lên phía trước mười mấy bước, sau đó ném hắn xa xa vào trong đám người.

Mã Dao tựa như một con rắn đen không bị chủ nhân khống chế, đem tất cả sinh mệnh chặn trước ngựa nuốt hết. Trong phút chốc, Lý Húc trong lòng cảm thấy có chút không đành lòng. Nhưng tiếng hò hét trên chiến trường rất nhanh làm hắn thanh tỉnh, quân địch là phe mình gấp năm lần, thời khắc sinh tử không cho phép mềm yếu. Cánh tay nhấc lên, hắn lần thứ hai đem trường cương bình định, tùy ý để cho một điểm hàn quang trên đầu Toan Nghê, dưới sự điều khiển của chiến mã cướp đi một sinh mệnh mới.

Chủ tướng quân địch nổi trống trận, thúc giục hai cánh trái phải khép lại phía trung tâm. Số người kỵ binh đến đây xong

trận không nhiều, chủ tướng phản quân phi thường may mắn mình có thể phát hiện điểm này. Hấn không ngừng tăng nhân thủ, không ngừng tăng phần thưởng, thậm chí còn phái tất cả thân vệ, gia tướng của mình đi về phía trước.

“Vây bọn họ lại, bao vây bọn họ, tốc độ của bọn họ quá chậm, chậm quá!” Nửa năm trước, cùng lắm chỉ huy hơn hai mươi người nhiều lắm., Hiện giờ lại nhảy lên trở thành thống soái của quân chủ ba vạn người, Lê Dương, Nguyên vụ vốn đã khàn giọng hò hét. “Giết, giết, kẻ lui về phía sau giết!” Trống trận trước mặt bị hấn gõ vang như sấm sét. Hấn nhìn thấy dòng người đang di chuyển, không ngừng có kẻ nhát gan bị thân binh của mình chấp hành quân pháp!, Nhưng dũng khí bị cương đao ép ra lại không duy trì được bao lâu, khi những người chèo thuyền và dân khỏe phát hiện thủ đoạn giết người phía trước hung ác hơn những người đốc chiến phía sau, bọn họ thường thường dùng tốc độ nhanh hơn so với phía trước lui về phía sau, ép cho trận hình bản quân không ngừng co rút lại, không ngừng vỡ tan, sắp sửa vỡ tan đến dưới chân chủ tướng.

“Nguyên Thăng, Nguyên Thăng!” Nguyên Vụ vốn nghe thấy thanh âm của mình đã đổi điệu. Nguyên Thăng là cháu của hấn, tuổi trẻ cũng có dũng khí. mấy tháng trước khi hấn thương lượng với người nhà của hấn để có thể tiếp nhận sự lôi kéo của Dương Huyền cảm hay không, thì Nguyên Thăng là người đầu tiên nhảy ra, biểu thị muốn thành lập một công lao trong loạn thế.

Thân ảnh chất nhi nguyên thăng xuất hiện như nguyên trong tầm mắt lão, mang theo gia đình Nguyên gia cùng hai mươi tên nha sai của huyện Lê Dương xông ngược về phía kỵ binh địch. Một tên kỵ binh địch nhanh chóng xông ra ngoài thi thể, bị Nguyên Thăng dùng đao chém đứt cây liễu. Trong nháy mắt tiếp theo, Nguyên Thăng lại một đao chém đối phương xuống ngựa, mang theo đám gia đình từ mặt nghiêng phóng tới một tên kỵ binh địch khác.

“Giết, giết, giết!” Nguyên Vụ kêu to, chùy trống trong tay đập loạn một hồi. Lực chiến của những kỵ binh kia cũng không có gì đặc biệt sao? Tốc độ chạy trốn so với vừa rồi rõ ràng chậm

hơn! phe mình dù sao cũng đông người, dù sao cũng là chính nghĩa!

Hùng Võ doanh kỵ binh bị thi thể phản quân chặn đường, đã vọt tới giữa trận địa địch, soái kỳ của phản quân gần trong gang tấc. Nhưng phản quân xung quanh cũng càng ngày càng nhiều, có người đang đào tẩu, lại trùng hợp ngăn trước chiến mã. Có người nghịch hướng đánh tới., Suy nghĩ Phốc phốc, đè lại tất cả khe hở trong đám người giống nhau. Mã Bí đã không thi triển được, tốc độ chiến mã cũng hầu như biến thành bất động. Bọn kỵ binh từ sau lưng rút ra hoành đao, chém loạn khắp nơi. Chiến mã bị người ta máu đỏ mắt cũng cất tiếng gào thét điên cuồng., Chân trước nâng lên cao, trực tiếp đá vào cổ người cản đường. Người bị đá trong miệng phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, thân thể ngã ở trên lưng đồng bạn. Đồng bạn của hắn lại hồn nhiên không phát hiện, giống như con ruồi không đầu va vào nhau.

Có người xách rìu lao về phía Húc Tử, bị Lý Mạnh ném thử dùi chiến mã đá lăn trên mặt đất. Không đợi người này bò dậy, chân sau chiến mã lại đạp lên lưng hắn. Người này giống như con cua đang bốc hơi, tứ chi run rẩy một hồi, hoàn toàn mất đi năng lực hoạt động. Lý Mạnh định cười ngựa lại tiến lên vài bước, vung mạnh thanh đao ngang, cắt xuống mấy cánh tay. Chủ nhân trên cánh tay ném binh khí xuống., Dùng một tay khác che vết thương, trong miệng phát ra tiếng khóc tê tâm liệt phế. Lý Mạnh Vị lại không biết thương hại, lại vung ngang đao đối với người bị thương. Chém lộn một cái, lại chém đổ cái kia, người thứ ba che ở trước mặt hắn xoay người đào tẩu, va đập huynh đệ nhà mình ngã trái ngã phải.

“Giết!” Người Bác Lăng Thôi bí mật thúc giục chiến mã, đụng vào lỗ hồng mà Lý Mạnh chém ra, ba vó ngựa va đổ, bốn quân địch., Người cũng xông về phía trước hơn mười thước, bên cạnh hắn nhất thời không còn người một nhà, tình huống rất nguy hiểm. Mấy tên phản quân nhìn thấy rõ như vậy dùng gậy gỗ không đầu không đuôi đánh tới, bị Thôi Tập Tập Tiềm dụng lưng đao ngăn lại từng cái một. Đang lúc hắn chuẩn bị phản kích, một cọc gỗ vót nhọn không ngại đâm vào bờ hông chiến mã lạnh lẽo., Súc sinh đau đón thét dài, giò chân trước

lên, té ngã khỏi lưng ngựa. Con ngựa bất chấp tất cả xông về phía trước, giẫm đạp lục, bảy tên quân địch, cuối cùng bị người đâm chết từ bên cạnh. Phản quân luống cuống tay chân sau khi đối phó chiến mã xong lại định công kích Thôi Tiềm, lại bị một thanh trường đao màu đen quét ra ngoài vòng tròn.

“Đừng để ý xung quanh, cứ thế mà đi về phía trước!” Lý Húc giết hết quân địch đang vây quanh Thôi Tiềm, quay đầu lại, lớn tiếng ra lệnh trên lưng ngựa. Thời gian huấn luyện của Hùng Võ doanh quá ngắn., Tất cả huynh đệ đều có chung một tâm huyết dũng, nhưng căn bản không hiểu được nắm chắc được cơ hội trên chiến trường. Nếu những người này đều là trải qua huấn luyện hàng năm, hộ lương quân, bọn họ sẽ buông bỏ quân địch trái phải lao thẳng đến chủ tướng phản loạn. Nhưng hùng vũ doanh huynh đệ lại đem quá nhiều tinh lực tiêu hao ở trên chém loạn, lãng phí tốc độ tọa kỵ mang đến.

Không gian xung quanh đã không thể để trường lương phát huy uy lực, cho nên Húc Tử đổi lại thanh loan đao màu đen thường dùng. Ánh đao màu đen lặn qua đầu người, tạo nên một mảnh thác nước màu máu. “Đi theo ta, đừng ham chiến!” Hắc la lớn, dùng hành động bày tỏ cho mọi người.” Tướng quân có lệnh, đừng ham chiến, đuổi theo!” Đám thân binh đồng thanh hô to, đưa mệnh lệnh lên cao nhất.

Thôi Tiềm lại tìm một con chiến mã, đi theo bên cạnh chủ tướng. Lý Mạnh Khẩu hò hét vọt tới, chém ngã quân địch một bên khác của chiến mã Húc Tử. Ba người hợp lực tiến lên, không ngừng mở rộng lỗ hổng trước mặt. Đám kỵ binh lâm vào hỗn chiến lại chậm rãi tìm được trung tâm, thu lại trận hình, dùng đao phong của Lý Húc tiếp tục chém vào hạch tâm của địch trận. Xung quanh vẫn không ngừng có phản quân vọt tới, bị bọn kỵ binh dùng hoành đao chém cho một lớp ngã lăn trên mặt đất.

Một đội quân địch tay cầm đao ngang tiến lên đánh ngược dòng người, hung hãn dị thường. Đám người này đều mặc áo giáp, binh khí trong tay cũng tốt hơn nhiều so với những người khác. Bọn họ chẳng những công kích Tùy quân, cũng công kích huynh đệ nhà mình. Chỉ cần có người chạy trước mặt bọn họ, đã bị bọn họ vác lên một đao chém.

Thủ lĩnh nhóm người này tuổi tác xấp xỉ Lý Húc, bộ dạng rất trắng trẻo, trên mặt ngưng trọng nhiều vết máu, nhưng trong tiếng la vẫn mang theo vẻ nhả nhặn. “Giải dân treo ngược!” Hắc tiến lên mấy bước, dùng đao quang ngăn đầu ngựa của Lý Húc: “Thay Thiên Hành đạo!” Hắc lại ngôn từ chính nghĩa tuyên bố, đao như dải lụa, cuốn về phía cổ của Hắc Phong.

Lý Húc dùng hắc đao chặn lại một kích trí mạng của chiến mã, tiếp theo trong nháy mắt, hắc cùng địch tướng đánh một trận. Đồng bọn của người tới có ý đồ hỗ trợ, bị thân binh của Lý Mạnh, Thôi Tiềm và Húc Tử chặn ở bên ngoài. Nhân lúc cả đám đang truy đuổi nhau chém giết, những phản quân khác lại nhao nhao chạy ra xa vài chục bước.

Lý Húc vung đao xóa khỏi cổ đối thủ, địch tướng nhanh chóng lui về phía sau, tránh ra lưỡi đao. Sau đó bước tới trước, dùng lưỡi đao đi tìm cánh tay của Húc Tử. Húc Tử trở tay vung về, binh khí hai người rắn chắc đụng phải một chỗ. “Keng!” Đao ngang của địch thủ quá đơn bạc, bị loan đao màu đen của Húc Tử chém thành hai đoạn. Một đoạn bay lên giữa không trung, một đoạn khác bị chủ nhân của nó cầm trong tay, dùng ánh mắt khó có thể tin được chăm chú nhìn.

“Phốc!” Loan đao của Lý Húc trực tiếp chặt đứt cổ địch tướng. Sau đó, hắc nghe thấy tiếng trống trận xung quanh đột nhiên dừng lại, ngẩng đầu lên, hắc trông thấy tên quân địch chủ vẫn luôn nổi trống kia ném chùy trống đi, rút từ bên hông ra bảo kiếm trang sức, kêu to vọt tới mình.

“Thăng nhi!” Nguyên vụ vốn khóc rống lên. Cháu của hắc đã chết, chết ở trên tay tên kia cầm hắc đao, cười hắc mã, áo giáp toàn thân đều là thủ hạ của ma quỷ. Hắc không thể chấp nhận được chiến quả này, Thăng nhi chỉ có mười bảy tuổi, là hi vọng của Nguyên gia đời tiếp theo. Hắc muốn báo thù, tự tay giết chết tên hắc giáp tướng quân kia, băm thây vạn đoạn, tro bụi.

“Lão gia!” Vài tên gia đình xông lên, liều mạng ôm lấy eo nguyên vụ.” Lão gia, chúng ta rút lui thôi, thừa dịp đội ngũ còn chưa đại diệt!” Quân gia trung thành khóc lóc khuyên bảo. Trận chiến này không có khả năng chiến thắng, quân địch quá

ác độc mà., Dân chúng cường đại chinh phạt từ lão gia Vĩnh Tế tới căn bản không phải đối thủ của người ta. Vừa rồi bị đá kích, đoàn người không kịp đào tẩu, cho nên còn có thể miễn cưỡng ngăn cản thế công của quân địch. Trước mắt thiếu gia chết trận, trong quân không có đại tướng, ai còn dám tiến lên vuốt râu hổ của địch tướng.

“Rút lui? Người nói về thành?” Nguyên Vụ vốn phần nộ chất vẩn. Dùng ba vạn kích mấy ngàn, cái này đại thắng, tại sao mình lại có mặt mũi về Lê Dương. Nhưng hắn nghe được trả lời lại là một tiếng khẳng định: “Đúng, về thành, hồ cao của Lê Dương, chúng ta thủ vững chờ viện!” Quân gia, hộ viện nhao nhao gật đầu, tán thành với lão gia anh minh quyết định.

“Truyền lệnh của bốn đại nhân, hậu đội...” Nguyên Vụ vốn từ từ khôi phục lý trí, lớn tiếng quát. Hắn muốn trấn định tự nhiên hô một câu “Hậu đội biến tiền quân, vừa chiến vừa lui!” Mệnh lệnh còn chưa hô xong, sau lưng đã truyền đến tiếng hô giết kịch liệt.

“Giết, đừng đi nguyên vụ!” Vũ Văn Sĩ dẫn theo hơn hai ngàn huynh đệ, trung quân từ sau lưng trực tiếp đảo ngược nguyên vụ. Hắn cuối cùng cũng hoàn thành chiến thuật vòng quanh, kịp thời chạy tới phía sau phản quân. Vì tạo cho địch nhân hỗn loạn quá lớn, hắn lưu lại ở phía xa hơn năm trăm con chiến mã, do hai mươi huynh đệ xua đuổi, lui tới rong ruổi.

“Hắn gọi ta là sĩ và huynh!” Tâm tình Vũ Văn Sĩ ảm áp, ảm áp khiến hắn toàn thân thư thái, đặt tên tự không gọi thẳng tên người, trong mắt con cháu thế gia đây là một loại hành vi vô cùng không lễ phép. Người được gọi là vì biểu đạt chính mình kháng nghị, thường thường không tiếc tuyệt giao với người thất lễ. Nhưng Vũ Văn Sĩ và người kia lại cảm thấy gọi mình là “Sắc tử”, khách khách khí một tiếng “nhân nhân” hơn là “Vũ Văn giám quân” người càng khiến người ta cảm thấy thoải mái.

Vũ Văn Sĩ biết rõ mình đã dung nhập vào đồng binh lính du côn này, như nước hòa vào nước. Mặc dù những người này xuất thân hàn vi, kiến thức thiển cận, có vô số tật xấu. Nhưng trong đám binh sĩ này, hắn lại cảm giác mình như giao long

trong nước, tự do, thích ý, tùy thời đều có thể phát động một đợt sóng gió.

Hắn dùng sóng máu do móng ngựa đập ra triệt để đánh tan phản quân chống cự. Dương Huyền cảm thấy bất an, binh mã chủ lực chính là do người chèo thuyền, dân phu chấp vá mà thành. Giờ phút này đội ngũ mặc dù bành trướng đến ba mươi vạn, nhưng dân chúng cùng nhao tặc đục nước béo cò lại chiếm đại đa số trong đội ngũ. Mà vì sớm ngày bắt được Lạc Dương, mà đại đa số, Dương Huyền cảm giác lại nghe theo đề nghị của Vi phúc chi mạch, điều toàn bộ người có thể chiến đấu đến phía nam Hoàng Hà, cho nên lúc này lưu lại Lê Dương làm nơi thủ hộ cho phản quân, là nhánh sức chiến đấu yếu nhất trong phản quân.

Lòng tin của những người này đã sớm bị Lý Húc dẫn người chém đứt hơn phân nửa, lại bị Vũ Văn Sĩ và dẫn người xông ra sau lưng, lập tức mất đi dũng khí tiếp tục chiến đấu. Yên Trần lệnh đến từ sau lưng bọn họ không biết bao nhiêu quan quân, cho nên đại bộ phận mọi người tuyệt vọng ném đao mâu xuống đất, ôm đầu ngồi xồm. Một số ít gan lớn hơn một chút., Hai chân buông ra, bỏ chạy tứ tán. Bọn họ không hy vọng mình có thể tránh được chiến mã, chỉ muốn so với đồng bạn chạy nhanh hơn chút, nhanh hơn chút nữa. Còn về phần nơi hoang dã bị bọn họ chà đạp qua có thể tìm được thức ăn hay không, có vận mệnh gì chờ ở phía trước, bọn họ không hề quan tâm.

Gia đình đưa nguyên vụ tới chiến mã, mời hắn lên ngựa đào tẩu. Nguyên vụ đem đôi giày bước vào bàn đạp, dùng sức, chân lại trượt ra. Hắn lần nữa đuổi chân, lần nữa dùng sức, đùi run rẩy, sử không ra nửa phần lực đạo.

Quản gia trung thành cúi người, dùng bả vai đem nguyên vụ buộc vào lưng ngựa. Nguyên Vụ vốn đầy cảm kích mà liếc mắt nhìn quản gia một cái, vừa định giơ roi, chiến mã dưới khổ đột nhiên phát ra một tiếng rên rỉ, mềm nhũn ngã xuống đất. Ngay trong lúc hắn chật vật từ dưới đất bò dậy, gia đình bên cạnh từng người một bị mũi tên lông vũ bắn ngã.

“Đại thế đi!” Trong lòng Nguyên Vụ phát ra tiếng gào thét cuối cùng, rút bội kiếm ra, ý đồ tự chặt đứt bản thân. Cánh tay vừa mới nâng lên, bên tai lại nghe thấy “Đinh” một tiếng, theo sát, có một cỗ lực lượng khổng lồ đánh trúng chuôi kiếm, Thanh Phong ba thước bay lên trời xanh.

“Nguyên đại nhân, người thua rồi!” Lý Húc giơ tay lên, đặt một mũi tên khác lên cánh tay.

Chương thứ ba chìm nổi (7)

Nguyên vụ vốn chậm rãi đứng thẳng thân thể, tất cả đều kết thúc. Chính như chủ tướng đối phương nói, mình thua, thua sạch sẽ. Cái này gọi là “thuận theo thiên mệnh, giải dân treo ngược nghĩa.”, Từ lúc bắt đầu chính là một hồi nháo kịch. Bản thân hắn dẫn theo ba vạn đại quân, nhưng không đến một canh giờ lại bị một tiểu tướng vô danh không rõ lai lịch, chức vị bất quá chỉ là hạng năm, lại dùng bốn ngàn kỵ binh quần áo không chỉnh tề đánh tan. Dựa theo tỉ lệ này, dưới trướng Sở Công được xưng là ba mươi vạn người, có thể lên làm đại quân đối phương được mấy vạn người?

Sau khi người ta cực độ tuyệt vọng, thường thường biểu hiện ra sự bình tĩnh khác thường nào đó. Trước mắt Nguyên vụ vốn là như thế, hắn không định tự sát nữa, cũng không nghĩ làm thế nào báo thù cho cháu mình nữa mà rất lễ phép chấp tay với Húc Tử, giống như bằng hữu ban đầu khách khí hỏi: “Tướng quân từ đâu tới, có thể nói cho tại hạ biết được không?”

Lý Húc bị biểu hiện cổ quái của Nguyên Vụ làm cho sửng sốt, hắn còn chưa kịp trả lời thì Lý Mạnh đã vọt tới, dùng mũi dao chỉ vào mặt Nguyên Vụ, cao giọng mắng: “Các ông đây từ Liêu Đông ngàn dặm xa xôi chạy về đây, nếu không phải mấy tên tiểu nhân các ngươi gây chuyện ồn ào, các ông đây hiện tại sớm đã san bằng một câu cao giọng!”

“Sa Đông?” Nguyên Vụ vốn kinh ngạc hỏi lại. Hôm nay hắn chỉ dám lĩnh quân nghênh chiến, cho rằng người đến bất quá là quận phụ cận tạm thời chấp vá lại, ý đồ thừa dịp đại quân chủ lực vây công Lạc Dương mới đến đây thu lượm binh mã tiện nghi. Buổi sáng hôm nay theo mật báo, binh mã từ Liêu Đông vội vã chạy về được bảy trăm dặm, căn bản không có khả năng xông đến dưới Lê Dương Thành nhanh như vậy.

“Nguyên mỗ đã nhận thua, tướng quân làm gì lừa gạt kẻ sắp chết như ta?” Nguyên Vụ vốn không muốn tin lời Lý Mạnh nếm, cười lạnh một tiếng, kháng nghị nói.

“Chúng ta đích thật là đến từ Liêu Đông!” Lý Húc thấy nguyên vụ vốn không định phản kháng nữa, thu hồi cung, lễ phép trả lời. Lê Dương Thành vẫn còn trong tay phản quân, mà nguyên vụ vốn là nhân vật máu chót để cướp lấy Lê Dương, bởi vậy Húc Tử không dám đối với hắn có chút chậm trễ. Trả lời xong., Hắn lại gọi Trường sử Triệu Tử Minh và giáo úy Thôi Tiềm, mệnh lệnh hai người đi ước thúc các tướng sĩ, không cho phép bọn họ thương tổn những binh sĩ buông binh khí xuống. Đối với những binh lính đã chạy trốn rất xa, cũng không cần tiếp tục đuổi giết, để bọn họ tự mưu sinh đường.

Nguyên vụ vốn lẳng lặng mà nhìn Lý Húc an bài xong tất cả, kết quả này là hắn muốn cùng đối phương thương lượng. Minh mưu phản, tội cũng chỉ là cái chết. Nhưng những nông phu và người chèo thuyền kia không có tội, quan quân triều đình không nên đuổi tận giết tuyệt bọn họ. Thấy đối phương không cần mình mở miệng thỉnh cầu, liền thỏa mãn nguyện vọng cuối cùng của mình., Tâm tình của hắn an tâm hơn một chút, thê lương cười cười, hỏi: “Tướng quân đã không cho phép Nguyên mỗ tự sát cảm tạ thiên hạ, lại chuẩn bị xử trí Nguyên mỗ như thế nào?”

“Lê Dương Thành còn trong tay ngươi, ta không hi vọng lại chết người! ” Lý Húc lại sững sốt, vội vàng trả lời. Trong suy nghĩ của hắn, đại bộ phận phản tặc hắn là bộ đáng cùng hung cực ác, như vậy mới xứng đáng với những sự hung ác mà mình nhìn thấy ở ven đường. Mà cơ trí và thẳng thắn thẳng thắn nói ra ngoài dự liệu của hắn, thậm chí khi hắn vừa mới hạ lệnh không cho tàn sát tù binh, đối phương dường như đã đoán ra toàn bộ tâm tư của hắn.

Giao tiếp với người quá thông minh là một chuyện khiến người ta đau đầu, Húc Tử biết bằng miệng mình chưa chắc có thể thuyết phục được nguyên vụ. Đang lúc hắn moi ruột gan nghĩ ra một câu lí do thoái thác, nguyên vụ vốn lại mở miệng trước, “Lạng tướng đại nhân muốn lệnh Nguyên mỗ hiến thành, xin hỏi đại nhân, làm như vậy đối với Nguyên mỗ có chỗ tốt gì chứ?”

“Chỗ tốt?” Con mắt Lý Húc lập tức trợn trừng. Hắn không muốn cường công Lê Dương Thành, nhân số các huynh đệ Hùng Võ doanh có hạn, mà Lê Dương Thành luôn là kho lương Đại Tùy, tường thành chắc chắn sẽ không quá đơn bạc, nhưng tránh cho sinh linh tiếp tục dùng câu đố đở này, hiển nhiên không đả động được nguyên vụ. Dựa theo luật pháp Đại Tùy., Nguyên vụ vốn là nòng cốt phản tặc, khẳng định sẽ bị xét nhà diệt tộc. Khi một người biết rõ cả nhà hắn đều sẽ bị giết sạch, lại có người khuyên hắn đối với bách tính phát thiện tâm, đây chẳng phải là cùng hổ lột da sao?

“Đồ chó chết, còn chọc giận người!” Lý Mạnh gầm thét nhảy xuống ngựa, đi lên là vài năm đám già. Gặp qua làm tù binh, chưa từng thấy tên tù binh nào trâu bò như vậy. Hôm nay không đánh cho hắn răng rơi đầy đất, Lý Tự của mình liền viết ngược. Nhưng sau ba lần, nắm đấm của hắn lại không đập tiếp được nữa. Nguyên Vụ vốn bày ra một bộ dáng thản nhiên, không trốn, không tránh, không cầu xin tha thứ, không cần trần trụi, phảng phất như đang chịu đòn căn bản không phải chính hắn.

“Dừng tay! Dừng làm tổn thương Nguyên đại nhân!” Lý Húc vội vàng mở miệng quát bảo ngưng lại. Giáo úy Lý Mạnh ném thủ lực đạo trên nắm tay không nhỏ, một khi đánh chết nguyên vụ vốn là chuyện dễ dàng, mọi người công thành còn phải tốn nhiều công sức.

Lý Mạnh hừ lạnh đứng ở một bên, hai mắt không ngừng dò xét trên nguyên vụ. Người này rất kỳ quái, quả thực không giống một tù binh. Từ sau khi bị đánh tan, tướng sĩ phản quân còn lại đông nghẹt quỳ rạp trên mặt đất. Mà “Quận thủ” mới nhậm chức chưa được hai tháng, cử chỉ lại có thể dùng bốn chữ bình thản ung dung mà hình dung.

“Vị giáo úy đại nhân này thật lớn sức!” Nguyên Vụ vốn lần nữa thẳng lưng, lau máu trên mặt, ngạo nghễ nói. Dừng một chút, hắn lại chấp tay với Lý Húc: “Đa tạ tướng quân hạ thủ lưu tình, Nguyên mỗ suốt đời khó quên!”

“Đắc tội rồi!” Lý Húc không thể không lấy lễ trả lại. Khí độ và đảm lược của đối phương đã được hắn tôn kính, nếu như

người ta có chết cũng không sợ, quả thật không ai làm gì được hắn.

Vũ Văn Sĩ kết thúc truy sát phản quân, vội vàng chạy tới. Cách thật xa, hắn liền thấy được một màn kỳ quái này. Dựa vào trực giác, hắn đoán được Lý Húc bắt sống nguyên vụ vốn là vì binh không huyết nhận bắt được Lê Dương. Nhưng giữa sĩ đại phu chơi đùa với Húc Tử hiển nhiên không hiểu, nguyên vụ trước mắt vốn vênh váo, so sánh ra, Lý Húc và đám người Lý Mạnh Nhận lại phần nộ, phảng phất vừa mới đánh một trận thua.

Vũ Văn Sĩ nhảy xuống chiến mã, mỉm cười đi về phía Nguyên vụ, đứng vững trước mặt đối phương năm thước, ôm quyền, phụ tâm, khom người dùng lễ nghĩa ngang hàng làm chấp tay: “Vũ Văn Sĩ nghe danh Nguyên đại nhân đã lâu, một ngày được gặp, vô cùng vinh hạnh.”

“Nghe danh công tử đã lâu, hạnh ngộ, hạnh ngộ!” Nguyên Vụ vốn nghiêng nửa người, chấp tay trả lại. Hắn từng nghe qua danh tự Vũ Văn Sĩ, cũng biết phân lượng Vũ Văn thế gia. Ngẫm lại hôm nay chính mình thua dưới tay phò mã úy úy úy Đại Tùy, trong lòng lại càng thêm thản nhiên.

Nếu như lúc này có người trùng hợp đi qua, căn bản sẽ không tin Nguyên Vụ cùng Vũ Văn Sĩ trước nửa nén hương còn là sinh tử đối thủ. Hai người khách khí khí chào hỏi, khách khí khí hỏi han ân cần, khách khí khí cảm thán tạo hóa trêu người, lại ở trên chiến trường gặp gỡ. Khách khí khí khí đem những người khác trong Hùng Võ doanh và Lý Húc coi như cái cọc gỗ.

Các tướng sĩ truy đuổi quân địch chạy về, lần lượt hướng chủ tướng giao lệnh. Chịu trách nhiệm thu liễm vết thương, kiểm kê số lượng quân số chết trận cũng hoàn thành nhiệm vụ, cầm một chồng danh sách người, chờ chủ tướng và giám quân đại nhân kiểm tra. Các sĩ tốt phụ trách thu nhận tù binh, thu hoạch chiến lợi phẩm cũng gần hoàn thành nhiệm vụ, đi lên phía trước thỉnh giáo công việc như thế nào. Thấy Vũ Văn đại nhân và địch tướng tán gẫu náo nhiệt, trợn mắt há hốc mồm đứng bên cạnh Lý Húc.

“Lúc này thắng bại đã rõ, đại nhân tội gì phải kéo bách tính toàn thành chôn cùng?” Vũ Văn Sĩ cùng Nguyên Vụ bản cảm thán đủ vận mệnh, chậm rãi chuyển hướng cuộc nói chuyện chính đề.

“Nguyên mỗ đã nhận thua, Nguyên mỗ vừa rồi chỉ hỏi thăm, nếu Nguyên mỗ hiển thành, chư vị tướng quân lấy gì thù lao!” Nguyên Vụ thu hồi vẻ tươi cười, lần nữa lộ ra bộ dáng lạnh nhạt, trả lời.

Thái độ này lại chọc giận rất nhiều tướng lĩnh, đoàn người rồi rít vây quanh, muốn giáo huấn người này thêm một chút. Vũ Văn Sĩ lại khoát tay chặn mọi hành động của mọi người lại.” Sau khi lấy được Lê Dương, ta sẽ chém đầu người thị chúng. Về phần người nhà của người, bất luận già trẻ, toàn bộ đều trở thành tư nô của Vũ Văn gia!” Hấn suy nghĩ một chút, trình trọng nói. Phảng phất vừa mới cùng Nguyên Vụ vốn là một khoản giao dịch.

Tất cả mọi người bao gồm cả Lý Húc đều ngẩn ngơ, trước đó dùng một người nói với đối phương chính mình sắp giết hấn, còn muốn biến người nhà của mình thành nô lệ. Điều kiện “Cám ơn” này cũng chỉ có Vũ Văn Sĩ mới có thể nghĩ ra! Nhưng hết lần này tới lần khác nguyên vụ vốn chỉ ăn được cái này, nhắm mắt lại suy nghĩ một chút, rồi đi tới trước mặt Vũ Văn Sĩ và ngựa, quỳ rạp xuống, khấu đầu tạ ơn.

“Nguyên mỗ đa tạ Vũ Văn tướng quân!” Nguyên Tư phủ tay tới trán, cúi đầu thật sâu. Bái, lại bái, ba lạy!

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Vũ Văn Sĩ nhận nguyên vụ, bản ba lạy. Sau đó dùng hai tay đỡ đối phương lên. “Tên của tướng quân quá lộ ra, ta cũng chỉ có thể như thế!” Hấn khách khí giải thích, giọng điệu tràn ngập bất đắc dĩ.

Nguyên vụ vốn nhẹ nhàng lắc đầu, lui lại mấy bước. Gia tướng Vũ Văn gia lại dắt một con ngựa tới, dìu nguyên vụ leo lên.

“Xin hỏi hai vị tướng quân, đám sĩ tốt này định xử trí như thế nào?” Nguyên vụ leo lên lưng ngựa vốn đã khôi phục tư thế cao cao tại thượng, ngạo nghễ truy hỏi.

“Cái này?” Lý Húc đưa mắt nhìn Vũ Văn sĩ hy vọng đối phương có thể nói ra tìm được một phương án thích hợp. Vừa rồi Triệu Tử Minh, Hà Thôi đã đem lệnh của hấn truyền xuống, trừ một số tướng sĩ cá biệt chạy rất xa ra thì đại bộ phận binh sĩ đều đã giục ngựa trở về. Trước mắt hùng vĩ doanh trại chỉ có hơn bốn ngàn người., Mà chung quanh quỳ trên mặt đất chờ đợi tù binh được xử lý cao hơn hai vạn! Dưới tình huống toàn bộ chiến cuộc không rõ ràng, đem nhiều tù binh như vậy thu nạp bên người, tuyệt đối là trời buộc. Một khi cùng quân địch giao chiến đột nhiên bắt làm tù binh, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

“Xin Nguyên đại nhân chỉ giáo!” Vũ Văn Sĩ không chút do dự đưa ra cơ hội tính kế cho Nguyên vụ.

“Lưu trữ lương thực của Lê Dương ít nhất cũng đủ cho mười vạn đại quân tiêu hao năm năm! Bọn họ...” Nguyên vụ vốn cười lạnh chỉ vào tên tù binh quỳ trên mặt đất lạnh run: “Đại nhân cho rằng, bọn họ biết mình đang làm gì sao?”

“Bọn chúng biết rõ, bọn chúng chỉ là không có lựa chọn mà thôi!” Không đợi Vũ Văn Sĩ kịp trả lời, Lý Húc lạnh lùng xen vào một câu. Hấn bỗng nhiên cảm thấy rất hối hận, hối hận vừa rồi không tự mình ra tay đánh họ Nguyên một trận. Tay phải nắm trên chuôi đao, hấn nghe thấy ngón tay của mình vang lên tiếng kẽo kẹt.

Tửu đồ chú ý: tin tốt, sau khi trải qua sự sửa đổi của siêu cân, quyển sách hướng dẫn cuối cùng cũng được xuất bản, các hoa thư hiệu lớn thời kỳ gần đây sẽ lần lượt tìm đến. Xin người thích quyển sách này chuyển cáo với nhau. Sau đó, dựa theo yêu cầu của một bộ phận, hấn quân trong sách này thống nhất đổi thành hàng Nguyên Tổng quân. Bởi vậy lịch sử được tạo thành sai lầm lẫn lộn với tên của nó, đồ uống rượu ngoại trừ về xin lỗi ra thì không còn cách nào khác.

Chương thứ ba chìm nổi (8)

“Trọng Kiên, tiên sinh cũng là vì những người này mà suy nghĩ!” Vũ Văn Sĩ cùng một bên giải thích thay nguyên vụ, một bên lắc đầu liên tục với Lý Húc.

“Hừ!” Lý Húc hừ lạnh một tiếng, xoay người đi kiểm tra an ủi danh tính của mình, cảm giác trong lòng so với ăn một trăm con ruồi còn khó chịu hơn. Đối với sự bình tĩnh cùng dũng khí nguyên vụ sau khi chiến bại, hẳn rất bội phục. Nhưng người này coi thái độ của dân chúng như chó rơm, thật sự làm người ta chán ghét. Tuy rằng dũng khí của những tù binh kia hơi kém một chút, sức chiến đấu cũng vô cùng yếu ớt, nhưng đó chỉ là những bách tính vô tội hiền lành trung thực giống như cừu cừu Trương Bảo. Nếu không phải Dương Huyền có cảm giác, nguyên vụ vốn là loại người có dã tâm quá lớn, giờ phút này những tù binh này còn ngoan ngoãn ở nhà làm nông chơi, ai lại chạy tới làm ăn chứ!

Trước mắt chiến bại, nguyên vụ vốn còn bày ra một tư thái thánh nhân cao cao tại thượng, phảng phất chính hắn có thể gánh vác hết tất cả trách nhiệm, dựa vào dũng khí và trí tuệ có thể vì trị xuống “Quần tào lang” mưu được một con đường sống. Lại nghĩ nếu như không phải mấy người bọn họ vì hư danh cùng tham niệm, ngay cả áo giáp cùng binh khí cũng không có đã dám hốt hoảng gây sự, những người kia sao rơi vào hoàn cảnh như thế!

Các tướng lĩnh khác của Hùng Võ doanh vốn cũng không có thiện cảm gì với nguyên vụ, thấy Lý Húc tới kiểm tra chiến quả, lập tức cố ý cất cao giọng: “Hồi bẩm tướng quân, ta chết trận hai trăm mười hai người, trọng thương bốn mươi bảy người, nhẹ bị thương sáu trăm người. Người có thể chiến đấu còn khỏe mạnh hơn., Bốn ngàn ba trăm năm mươi tám! Năm mươi tám có thừa, bắt tù binh tướng sĩ quân địch hai vạn ba trăm ba mươi ba. Trong đó giáo úy sáu mươi người, đừng đem mười một người. Lang tướng một “Trương Sử Tử Minh” cầm quyền sách trong suốt lớn tiếng đọc. thống kê lại một chút số

cũng không chính xác như thế, nhưng là vì nhục nhã bản nguyên vụ, hấn cố ý đọc con số này.

“Ngụy Quận Thủ Nguyên Vụ đầu hàng, đang chờ tướng quân xử lý!” Triệu Tử Minh đem thanh sách nộp lên, dùng khước mắt “Trát” nguyên vụ một cái, ôm quyền, đứng trang nghiêm, sau đó xoay người đứng ở một bên.

“Bẩm tướng quân, trận chiến này thu được hai mươi mặt tinh kỳ, một trăm năm mươi bộ áo giáp, hoành đao hơn năm trăm thanh, đao thái sáu ngàn, thiết xoa sáu ngàn, một vạn bốn ngàn cây gậy gỗ!” Tư Vô Thương tòng quân Tần Hành sư cố ý đem gậy gỗ đọc dài, để mỗi người ở đây đều có thể nghe được rõ ràng.

Chư tướng của Hùng Võ doanh lớn tiếng cười vang, nguyên vụ vốn tựa như không nghe thấy tiếng cười của người khác, tiếp tục trấn định tự nhiên và thảo luận quân vụ cùng Vũ Văn sĩ. Tu Lam, Lý Húc đem tạp vụ trong quân xử lý xong, Vũ Văn sĩ cũng kết thúc hành động tra hỏi nguyên vụ. Mấy nhân vật trọng yếu trong quân hơi thương lượng với nhau., Để lại Trường sử Triệu Tử Minh và một ngàn binh mã, phụ trách chiếu cố thương binh bên mình, áp giải tù binh chậm rãi tiến về phía Lê Dương. Hơn ba ngàn tướng sĩ khác đi theo Lý Húc cùng Vũ Văn sĩ, do nguyên vụ bản dẫn đường, trực tiếp đi lấy Lê Dương.

Phản quân lưu lại Lê Dương thành đã sớm biết tin tức phương binh mã toàn quân bị diệt, vội vàng như kiến bò trên chảo nóng. Đợi thấy quận thủ quận nguyên vụ dẫn quân địch đến lấy thành, không nhắc nổi bất cứ dũng khí nào chống cự, ngoan ngoãn dựa theo mệnh lệnh của nguyên vụ khai thành đầu hàng.

Lý Húc cùng Vũ Văn Sĩ mừng rỡ, lập tức phái người tiếp quản phòng thủ thành, sắp xếp binh lính, đóng kho dự trữ, chỉnh đốn trị an từ chạng vạng tối cho đến nửa đêm., Mới nhớ tới đánh một trận thắng lớn như vậy, vẫn chưa phái người tới chủ soái báo tin. Hai người tranh thủ thời gian thương lượng từ ngữ thống nhất ý kiến, viết lại tình huống đã chiến ban ngày cùng lúc chạng vạng tối của thành, chia làm hai phần, một

phần sai phi mã bầm báo lão tướng quân Vũ Văn kể lại. Một phần dùng sơn đen cẩn thận, dùng tốc độ gấp rút hồi báo Đại Tùy hoàng đế bệ hạ.

Đội người đưa thư phụng mệnh rời đi, hai người lại nhớ tới lúc này Lý An Viễn còn mang theo mấy trăm binh mã hướng về phía huyện Cấp. Nhanh chóng lại phái thân binh ra ngoài, đường lớn ven đường chặn đường Lý An Viễn, lệnh cho hãn nhanh chóng dựa vào Lê Dương. Tiếp theo, lại phái người của Trương Tú dẫn tiếp ứng Triệu Tử Minh., Lệnh cho hãn mang toàn bộ hàng binh trở về Lê Dương, an bài ở quân doanh giám sát trong thành. Chờ hết thấy mọi việc tạp nham bận rộn xong, trời đã sáng choang. Tình huống địch ta không rõ, hai người cũng không dám nghỉ ngơi, tùy tiện kiếm chút đồ ăn, liền mang theo thân binh ra ngoài tuần sát thành phòng vệ.

Lê Dương Thành nằm bên nương, là nơi cất giữ lương thảo và trọng địa của Đại Tùy, bởi vậy trên tường thành tu sửa vô cùng cao lớn. Mặt ngựa, nhà kho tàu, tháp tên, một đồng kiến trúc phòng thành đều có. Trên tường thành có lượng lớn cây lãn gỗ, lôi đài, đỉnh đập, móc câu dài sắc bén. Hai bên chính đông và chính bắc có hai tòa lầu các cao lớn, còn có hơn mười chiếc sàng tử nỗ, chỉ là niên đại đã xa xưa, không biết có dùng được hay không.

Dân cư trong thành không nhiều lắm, dân cư rất ít. Ở trong thành trì ngay ngắn, cách mỗi hơn ba mươi bước là một kho lúa được xây bằng gạch đá. Mỗi kho lương tròn năm trượng, cao hơn hai trượng. Hơn mười kho lúa cộng lại, lương thảo bên trong ước chừng mấy ngàn vạn thạch. Chính như lời của Nguyên vụ hôm qua, cho dù là mười vạn đại quân ăn vào năm năm cũng chưa chắc có thể tiêu hao hết số lương tồn thực vật này.

“Nhiều lương thực như vậy!” Vũ Văn Sĩ nhìn qua một bên, vừa lắc đầu. Lúc trước quyết định khinh binh tập kích Lê Dương, đánh cho vốn là thừa dịp phản quân không chuẩn bị, đem kho lương thiêu hủy một phen. Nhưng hôm nay nhìn thấy nhiều lương thực như vậy, lại nhìn thấy thành trì cao lớn như thế, trong lòng hãn không khỏi nâng cờ bất định.

“Đúng vậy, nhiều lương thực như vậy!” Lý Húc lấy tiếng thờ dài hòa hợp. Giờ phút này thứ hắn nghĩ không phải là Lê Dương thành cao lớn như thế nào, mà là trên thượng cốc quận không ai thu hoạch lúa mạch cùng ruộng đồng bị thiêu hủy chung quanh Lê Dương. Ba mươi vạn thương binh hồi viện đại quân vứt bỏ tiếp tế trên đường, nếu như đem lương thực của Lê Dương lưu lại, đại quân cũng không cần phải đi chinh phạt bốn phía nữa. Những bách tính xung quanh năm nay sẽ dễ chịu hơn một chút.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được ý không muốn. Tuy rằng xuất phát của đối phương bất đồng, nhưng lại nghĩ tới một chỗ.

“Thành này tu sửa rất là chắc chắn, nếu như ngày hôm qua không phải nguyên vụ bản lĩnh chúng ta vào thành, bằng vào hơn bốn ngàn huynh đệ chúng ta, trong thời gian ngắn rất khó có thể vào cửa thành!” Vũ Văn Sĩ vội vàng gật gật đầu với Lý Húc, vừa cười vừa nói.

“Đương nhiên rồi, chúng ta là lính tốt mà đến, cái gì vừa tay cũng không có! Mặc dù tạo ra thang mây, không có ba năm ngày, cũng không tạo ra đủ số lượng!” Lý Húc gật đầu đáp lại, trong mắt tràn ngập ý cười.

“Chúng ta không có khí giới công thành thuận tay, Dương Huyền cảm giác chưa hẳn đã có. Mặc dù Hàn Thế Cương đã tự mình đến, ta cũng không tin hắn có thể tay không bò lên đầu tường!” Vũ Văn Sĩ và chỉ điểm sông núi xa xa, lớn tiếng nói.

“Vũ Văn lão tướng quân nhận được tin báo nhanh chóng của chúng ta, chắc chắn sẽ tới cứu viện vào ban đêm. Nếu Hàn Thế Cương dám ở lại trong thành lâu, ta và người bảo hắn đến cũng không được.” Lý Húc chậm rãi ngẩng đầu lên, trong lòng hào khí vạn trượng.

Hai người nhìn nhau cười to, quyết định thủ vững đến cùng. Lý Mật cũng được, Hàn Thế Đoàn cũng được, danh tiếng đều do người khác truyền ra. Tam lang cùng Lý gia tiểu tử của Vũ Văn gia không có danh tiếng lớn bằng bọn họ, lịch duyệt

hiều, nhưng nếu chính thức đánh nhau, nói không chừng hươu chết vào tay ai.

Nếu đã quyết định thủ thành, lúc này hai người bắt đầu thảo luận binh lực bố trí. Trước mắt hùng vũ doanh còn có thể tham gia chiến đấu tướng sĩ chỉ có hơn bốn ngàn người, đem toàn bộ bọn họ an bài lên tường thành hiển nhiên là suy nghĩ ngu xuẩn. Ngoại trừ áo bào của mình bên ngoài., Hai người còn có thể dùng chính là tù binh trong thành, trước mắt những người kia đều bị giam giữ trong quân doanh chờ xử trí, trải qua một trận đả kích ngày hôm qua, mỗi người đều ngoan ngoãn như cừu non. Triệu Tử Minh dùng một ngàn binh mã áp giải hơn hai vạn tù binh, trên đường không có bất cứ kẻ nào có ý đồ đào tẩu.

“Chính là gan binh, đem quân đội trưởng trở lên đổi thành người của chúng ta! Có những quan quân này trấn giữ trong đó, bọn họ muốn tạo phản cũng không được!” Vũ Văn cầm một tảng đá trên mặt đất vẽ ra một chuỗi số.” Hai vạn người, cần hai ngàn thủ lĩnh. Thêm nữa đội trưởng, hiệu suất quân chính, giáo úy, huynh đệ Hùng Võ doanh chúng ta, hơn phân nửa đều tạm thời đòi quan mới nghiệm!”

“Lưu lại ba đoàn kỵ binh chờ lệnh, nếu quân địch tấn công quá trắng trợn, ta còn có thể dẫn người ra ngoài liều chết một hồi!” Lý Húc nắm chặt cành cây, ngồi xồm bên cạnh Vũ Văn Sĩ.

“Tam công tử càng lúc càng giống binh lính du côn!” Mấy gia tướng của Vũ Văn thị nhíu nhíu mày, trong lòng thầm mắng: “Đều là bị tên tiểu tử này dạy bảo, không biết tên tiểu tử nhà quê này có chỗ tốt gì mà khiến Tam công tử và hãn hợp ý như vậy!”

Oán thầm thì oán, đám gia tướng vẫn làm tận chức tản ra, cảnh giới bốn phía, để tránh người rảnh rỗi tới gần quấy rầy hai vị đại nhân thương lượng quân vụ. Vũ Văn sĩ và Lý Húc ngồi xồm dưới một kho lương cực lớn, lấy đất làm án, lấy đá làm bút, chậm rãi phác họa ra hình dáng đại khái phòng thành.

“Nói với bọn tù binh, nếu như bọn hãn có thể lập công ở thủ thành lập thì ghi công giống như binh Đại Tùy phủ, được

thường!” Lý Húc lại kiểm tra kết quả thương thảo của hai người một lần nữa, thấp giọng bổ sung.

“Ừm, tội xấu đầu tiên là nguyên vụ. Ác đầu đã là đền tội, phối hợp thì không hỏi. Đợi tối hôm nay hỏi xong tình hình thù địch, lại mời Nguyên tiên sinh ăn một bữa rượu, chúng ta liền đưa hấn lên đường!” Vũ Văn Sĩ ném hòn đá xuống, phúi phúi tay đứng dậy, vẻ mặt đặc biệt thoải mái.

“Lợi dụng kẻ sách hàng tốt thủ thành, không phải là Nguyên vụ hiển cho người sao?” Lý Húc nhẹ nhàng buông nhánh cây trong tay xuống, trong lời hỏi mang theo vẻ kinh ngạc không che giấu được. Hấn vốn tưởng rằng nguyên vụ lại hiển dâng thành, lại hiển kẻ, niệm tình thái độ cung thuận của hấn, ít nhất Vũ Văn Sĩ sẽ cân nhắc cầu tình cảm trước mặt Hoàng đế, miễn cho hấn một cái chết. Lại không nghĩ tới Vũ Văn Sĩ và căn bản không để ý đến tính mạng của nguyên vụ trong lòng.

“Đương nhiên rồi, người đừng thấy hấn theo phe địch, nhưng trong lòng hấn cũng là tướng sĩ dân chúng tốt. Hấn nói tướng sĩ trộm cướp đều là do hấn cưỡng ép bắt tới, trong lòng không có gì thị phi thiên ác. Đề nghị ta một lần nữa chinh đồn bọn họ., Cùng huynh đệ Hùng Võ doanh bảo vệ Lê Dương!” Vũ Văn Sĩ thở dài, trả lời. Trong mắt hấn, bản năng Nguyên Vụ giao ra Lê Dương Thành sau khi chiến bại, không mất đi danh sĩ nho nhã. Nhưng danh khí trong phản quân càng lớn, hành tung càng khó che giấu.

“Nhưng hấn đã lập công, lập công chuộc tội rồi sao?” Lý Húc mắt không biết từ lúc nào đã trừng lớn, hấn không thích nguyên vụ, theo hấn thấy, người này làm việc từ đầu đến chân đều rất kỳ quái, đem già trẻ trong nhà đều tặng cho người khác làm nô lệ, đầu của mình cũng sắp bị chém đứt, lại giống như cam chịu. Nhưng Vũ Văn Sĩ và người ta vừa khen người ta như vậy, vừa nghĩ cách cắt cử chỉ của người ta, lại cũng quá ngoài dự đoán của mọi người.

“Đại Tùy chúng ta, sẽ không truy cứu tội chết!” Vũ Văn Sĩ vỗ vỗ bả vai Lý Húc, giống như an ủi tiểu đệ đệ giải thích cho hấn: “Hiện tại ta sẽ giết hấn, tương lai hoàng thượng sẽ không diệt tộc hấn. Người nhà của hấn nếu đã thành nô lệ của Vũ

Văn gia, Hình bộ tự nhiên cũng sẽ không truy cứu đến cùng. Nếu chúng ta coi hấn như tù binh hiến cho hoàng thượng, chỉ sợ tương lai chỉ sợ bản thân hấn sẽ bị lãng trì, thê nhi trong nhà., Lão già, còn có huynh đệ, con cháu đều không thoát khỏi cái chết! Nếu gặp phải một tên cực lại xét xử vụ án này, cho dù là mấy cái bàng chi, bà con của Nguyên tiên sinh, cũng phải sung quân đến nơi đóng quân, lần này đi, vĩnh viễn cũng không thể nào về được!”

“A!” Miệng Lý Húc há to, đã có thể nhét xuống một quả trứng gà. Cái luật về phản loạn của Đại Tùy triều, hấn nguyên lai không hiểu chút nào, cho nên vẫn luôn ảo tưởng mình có thể ở trên cương trường gặp được ân sư thụ nghiệp Dương phu tử, sau đó vụng trộm giấu ân sư đi, đợi tiếng gió thì lại thả đi. Bây giờ hấn lại phát hiện loại ý nghĩ này có bao nhiêu ngây thơ, ngây thơ đến mức làm cho người ta bật cười.

“Các nơi Trung Nguyên đều có quy củ, không phải con cháu vọng tộc không thể làm lại. Nguyên vụ mặc dù chỉ là Huyện uỷ, nhưng Nguyên gia ở trên phương diện này cũng coi như là đại hộ. Cả nhà già trẻ cộng lại cũng có trên trăm cái. Chúng ta giết hấn, thật ra là đã cứu cả nhà hấn!” Vũ Văn Sĩ nói giống như sấm sét, tiếng nổ vang trên đầu Lý Húc.

Chương thứ ba chìm nổi (8)

Sau khi đám tù binh bị chinh biên kết thúc, nguyên vụ vốn nằm trước mặt tân binh lại bị chém đầu thị chúng. Trong khoảnh khắc khi cương đao giơ lên, rất nhiều người đều nâng đầu chân lên cao, cái cổ dài như vịt, ngừng thở, giống như vậy bọn họ có thể càng nhìn thấy chi tiết. Cương đao vừa rơi xuống, đầu người lại “Oanh” một tiếng trôn về phía sau, cực kỳ giống một đám ruồi bọ bị chấn kinh.

Đao phủ của Lê Dương huyện nhảy lên cao như suối phun, giơ đầu người rơi vào trong bụi bặm lên cao, giơ cao khắp nơi, khoe khoang bốn phía. Một đao đoạt mạng, kỹ xảo của hắn lại tăng lên rất nhiều. Hơn một tháng trước cùng ở cái thao trường này, hắn vừa mới xử tử Du Nguyên tướng quân không chịu kiểm tra thời thế của Dương Huyền huyện một phen. Lúc ấy chém hai đao, sau khi đầu người rơi xuống dơ dáy đến rồi tỉnh rồi mù.

“Hắn trước khi chết không ngâm thơ!” Có người tiếc nuối thở dài.

“Cũng không nháy mắt, ta nhìn thấy rồi, không nháy lấy một cái!” Có người lên tiếng thề thốt, bộ ngực thẳng tắp, giống như không phải như vậy không đủ để chứng minh dũng khí của hắn.

“Tướng quân nói giết hắn, chúng ta coi như không có tội, không biết có tính là được hay không!” Trong đám người, có lính mới nhìn qua hơi già dặn thấp thỏm bất an nói thầm.

Câu nói này đại biểu cho tiếng lòng của đại đa số mọi người, mọi người dồn dập ngẩng đầu, dùng ánh mắt mong đợi nhìn lên soái đài. Trên khán đài, tuổi của hai vị tướng quân đều không lớn. Một người khuôn mặt trắng nõn, vóc người cân xứng, nhìn qua như ngọc thụ lâm phong. Một người cao lớn, trên mặt có rất nhiều râu đen, ánh mắt lạnh như băng, vừa nhìn đã biết không giống vẻ khoan dung.

“Hắn là vậy đi!” Trong thanh âm trả lời mang theo ngờ vực. “Chủ mưu trăm, hiệp không hời” Lời nói là chính miệng tên tướng quân mặt trắng kia nói, xem phục sức, chức quan của hắn hình như lớn hơn tướng quân mặt đen một chút. Tên tướng quân mặt đen từ đầu đến cuối không nói một câu, nghiêm mặt, không biết đang suy nghĩ gì.

Là chủ tướng một quân, Lý Húc không thể không tới giám hình, tuy hắn thích việc mặt đối mặt giết chết đối thủ chứ không phải trói địch nhân thành một nhóm chém giết. Cảnh tượng trước mắt khiến hắn cảm thấy rất quen thuộc., Cực kỳ giống như ở Tô Yết bộ, nhìn cảnh tượng tượng tượng Tạc nhân lấy trưởng lão Hề tộc chiến thắng tể trời. Nếu có người ở bên cạnh hỏi thêm một câu, “Nguyên vụ bản, người nguyện ý dùng máu của mình rửa tội nghiệt tộc nhân sao?” Cảnh tượng này lại càng giống. Đi hơn hai năm, Húc Tử bừng tỉnh cảm giác mình như đi một cái luân hồi.

Đám khán giả dưới đài, Húc Tử cảm thấy bộ dạng của bọn họ giống cậu, Trương Bảo Sinh và phụ thân Lý Tích, khuôn mặt già nua sâu khổ giống nhau, cũng bị bả vai áp lực cuộc sống như vậy. Cho nên, khi Nguyên Vụ xem bọn họ là cỏ cây không đầu không đuôi., Húc Tử không giải thích được tại sao lại nổi giận. Nhưng hôm nay, biểu hiện của những người này lại càng giống Vương mặt rỗ, Đỗ Lăng và Trương lão tam hơn, hai trông mắt tham lam giống như đang chảy nước miếng dơ bẩn nhìn xem náo nhiệt như nhau.

Nghĩ đến Trương lão tam cùng Vương mặt rỗ, Húc Tử không tự chủ được lại nhớ tới Tôn Cửu. Vương mặt rỗ lúc đó lấy nhiều ngọc khí của mình đi chuộc cháu Cửu, cuối cùng lại để cho Cửu thúc lên đường tạo phản này. Hắn thực sự đem những ngọc khí kia dùng đến trên người Cửu thúc sao? Lý Húc hiện tại có chút hoài nghi., Hắn cũng thật lo lắng cho vận mệnh của Tôn Cửu. Sức chiến đấu của nghĩa quân, mấy ngày hôm trước Húc Tử đã ở vùng ngoại ô Lê Dương thành lĩnh giáo qua. Nếu hai năm nay bị quan quân vây quét, kết cục Cửu thúc tuyệt đối sẽ không dễ chịu bản gốc nguyên vụ.

Húc Tử biết mình có thể có thành tựu ngày hôm nay, cùng ba vị ân sư thụ nghiệp dạy mật thiết không thể phân biệt. Dương

phu tử chỉ điểm binh pháp cùng học vấn của mình, Cử thúc chỉ điểm tiền thuật cùng làm người của mình, ẩn cư ở Tô Trát bộ đồng sư phụ dạy nhiều nhất., Táp nhất, nhưng ngay cả họ mình cũng không biết tên. Cử thúc là giặc cỏ, hơn nữa rất có thể đã chết dưới đao quan quân. Dương phu tử làm phụ tá của Dương Huyền Cảm, hiện tại mình đang mang theo binh mã., Đoạt quân lương của hắn, kẹt chặt chẽ lấy cơ hội sinh tồn của hắn. Nếu như Dương Huyền cảm thấy chiến bại, phu tử bị lăng trì, Dương sư mẫu còn có mấy sư tử đã xuất giá sẽ bị bắt về chém đầu. Muốn cho phu tử không chết, chỉ có Dương Huyền cảm giác chiến thắng. Nhưng dựa vào loạn quân ngay cả binh cũng không có, hắn có khả năng chiến thắng sao?

Trong đám người xuất hiện vài tiếng xôn xao, cắt đứt trầm tư của Húc Tử. Hắn giương mắt nhìn xuống dưới, trông thấy Minh Pháp đi tòng quân Tần Cương làm cho đầu người của nguyên vụ dựng lên, bung đến điểm tướng đài mời Vũ Văn Sĩ và tự mình kiểm tra. Lý Húc thần thờ nhìn lướt qua di dung của bản thân nguyên vụ, gạt đầu, dờ dẫm nhìn Tần Cương bung khay đi xa, đi tới trước cột cờ của trường đấu, dùng dây thừng treo đầu người lên.

Khán giả dưới đài vẽ mặt hưng phấn, nhìn chăm chăm vào đầu người dần dần lên cao, mãi cho đến đỉnh cột. Sau đó, có mấy người mặc phục sức người hầu, bên hông quần lấy Bạch Cát đi đến tướng đài, trước tiên bái tạ hai vị tướng quân ân đức, tiếp theo dùng cánh cứu đi thi thể vốn có.

Họ là người nhà Nguyên vụ, bây giờ là nô bộc của Vũ Văn sĩ. Khi bọn họ đứng lên trước đài điểm tướng, Húc Tử có ý đồ từ trên mặt bọn họ tìm được một tia thù hận. Nhưng hắn rất nhanh thất vọng, trên mặt người Nguyên gia ngoại trừ bi thương ra thì không còn cái gì khác.

Lý Húc không hiểu vì sao người Nguyên gia lại kính cẩn nghe lời như vậy. Dựa theo kiến thức của hắn, mắt thấy người nhà đột tử trước mắt, người bình thường ít nhất sẽ biểu hiện ra chút phần nộ. Mà người Nguyên gia lại phảng phất tiếp nhận loại vận mệnh này, hoặc từ rất lâu trước đã đoán được kết cục hôm nay, biểu hiện ra sự tỉnh táo quả thực có thể khiến người ta hít thở không thông.

“Chỉ có như vậy, bọn họ mới có cơ hội bảo toàn gia tộc của mình!” Sau khi kết thúc nghi thức giết chóc, người Bác Lăng bí mật giải thích với Lý Húc: “Trở thành nô lệ của Vũ Văn gia, sau này hoàng thượng sẽ không tiếp tục truy cứu tội tạo phản nữa. Nếu tương lai có người dưới trướng Giam quân Vũ Văn quân lập công, còn có thể thỉnh cầu gia chủ khôi phục dòng họ ban đầu!”

Bác Lăng Thôi thị là một trong những dòng họ lớn hiện nay, cho nên Húc Tử tin tưởng lời Thôi Tiềm nói là biểu hiện chính xác của Nguyên gia. Người nhà của Nguyên Vụ, tương đương với dùng một cái mạng và nổi nhục của thế hệ người, đổi lấy cơ hội để kéo dài toàn bộ gia tộc. Nhưng điều này có đáng hay không? Lý Húc phát hiện mình càng lúc càng gần họ thế gia, càng xem không hiểu quy tắc trong đó. Tất cả đều vì gia tộc mà xem xét quy tắc., Hình như là quy tắc làm việc của những thế gia này. Dưới yêu cầu của nguyên tắc này, bọn họ có thể từ bỏ tất cả, chính nghĩa, uy tín, tình bạn, thậm chí tôn nghiêm và sinh mệnh của con người.

“Lời của Thôi Tiềm hiển nhiên chỉ là nguyên vụ.” Không tính là khôn khéo. Những người khôn khéo kia từ trước đến nay chỉ đặt cược hai đầu, một đầu mua lớn, một đầu mua nhỏ, người thắng đều không thiệt!”

“Người nói là bên phía Dương Huyền cảm?” Trong lòng Lý Húc đột nhiên như bắt được thứ gì đó, hắn không tự chủ được dừng bước.

Còn không có tin tức quân địch đến đoạt thành, cho nên trước mắt không khí trong Lê Dương Thành tương đối nhẹ nhàng. Cách đó không xa, các lính mới mang theo các lão binh của hùng vũ doanh, xếp hàng trở về quân doanh. Đại đa số mọi người đều cao hứng bừng bừng phấn khởi., Như thể vừa trải qua một trận luân hồi chuyển thế vừa rồi. Đám người Tần sư hành, Lý An Viễn, Triệu Tử Minh đứng một bên chỉ trở, dùng ánh mắt bắt bẻ phân xét đội ngũ nào đầu óc cũng tốt hơn., Sức chiến đấu sẽ càng mạnh. Xa hơn, là Lý Mạnh Trung chịu trách nhiệm điều khiển thám báo, hắn đang bố trí nhiệm vụ cho một đám thám báo sắp xuất phát. Phần lớn thám báo là lão binh của hùng vũ doanh, cũng có một số gương mặt mới., Là Lý

Mạnh Nhật tự mình lựa chọn ra từ trong đám lính hàng, mỗi người đều rất cường tráng, rất thông minh. Từ hôm nay trở đi, bọn họ sẽ được các lão binh mang theo, ra ngoài chấp hành nhiệm vụ cho Đại Tùy. Lý Mạnh từng đồng ý với bọn họ, sau khi kết thúc bình định, liền đề bạt bọn họ tiến vào Hùng Võ doanh, chính thức trở thành một thành viên của Đại Tùy binh lính.

“Đương nhiên, Lang Tướng đại nhân cho rằng đám người Hàn Thế Minh, Chử Nhu đi theo địch nhân hoàn toàn là do binh bại không dám trở về thành sao? Phiền toái có lớn gan hơn nữa, cũng không dám dễ dàng đắc tội nhiều thế gia như vậy!” Thôi Tiềm cùng Lý Húc sóng vai đứng, thấp giọng nhắc nhở.

Hơn bốn mươi đệ tử hậu duệ quý tộc, nếu như cam đoan dám xử tử toàn bộ bọn họ, đợi sau khi bình định xong xuôi, tên Đông Đô này chỉ thủ tại một chỗ nhất định sẽ bị mấy đại thế gia liên thủ đến đục xương thối tro. Nếu như không phải hoàn toàn là bởi vì sợ hãi quân pháp xử trí, những người kia tại sao phải tranh nhau đầu hàng chứ?

Bọn họ đang mua lớn nhỏ! Húc Tử sáng mắt lên, rốt cuộc cũng hiểu rõ ám hiệu của Thôi Tiềm, hơn bốn mươi con cháu thế gia lần lượt theo địch, chỉ là vì lợi ích của gia tộc. Trong gia tộc, phải có người đứng về phía phản quân, có người đứng về phía Đại Tùy, như vậy, bất kể triều đình và phản quân hai bên thu hoạch thắng lợi cuối cùng, vinh quang gia tộc đều sẽ theo chiến thắng mà huy hoàng.

Thật sự là như vậy sao? Lý Húc không dám tin. Đối với một gia tộc, đây có lẽ là phương thức sinh tồn, kéo dài, lớn mạnh chính là sách lược tốt nhất. Nhưng đối với những người gánh vác vận mệnh của các gia tộc đó., Trong khoảnh khắc lựa chọn, hắn đã biết mình có thể trở thành kẻ bỏ cuộc. Trong thời điểm chiến tranh kết thúc, người thất bại sẽ bị gia tộc vứt bỏ vô tình. Không có tư cách tiến vào tổ phần, không có tư cách hưởng thụ việc tế tự của đời sau, cũng không có ai nhớ rõ tất cả những gì bọn họ phải trả vì gia tộc.

“Không tin, ngươi xem người đầu nhập vào Dương Huyền cảm, có mấy ai là con trưởng trong gia tộc?” Thôi Tiềm thấy

vẻ mặt của Lý Húc tràn đầy nghi hoặc, lại đẩy ra một chứng cứ nữa.

Lai Uyên, Kỳ Nhu, Hàn Thế Thương, Bùi Kiều, Trịnh Nghiễm... Trước mắt xuất hiện rất nhiều cái tên. Lý Húc bỗng phát hiện, trong đó hầu như không có ai là con trai trưởng của gia tộc. Hắn cảm thấy đầu mình hơi choáng váng, cột sống có chút lạnh lẽo, có luồng khí lạnh kéo dài từ gốc xuống tới tận bàn chân.

Bị mất Từ Đại Nhân ảnh hưởng, kiến công lập nghiệp, cho đến khi thành lập gia tộc của mình, đã trở thành mục tiêu của đời người Húc Tử. Mà những gia tộc như vậy lại lạnh như băng, tàn khốc như thế. Nghĩ đến điều này, trong lòng Húc Tử có chút chột dạ. Hắn đột nhiên phát hiện ra rất mờ mịt, gần như không biết mình đang làm gì. Hắn phát hiện mình thật sự rất ngốc, vừa không hiểu được bậc cha chú của mình, cũng không hiểu những thế gia kia.

Hắn giống như một sợi lông chim trôi nổi trong nước, chìm nổi trong sóng, không có mục tiêu, cũng không nhìn thấy bờ bên kia.

Chương thứ tư bỏ qua (một)

Có câu là đời người như lên núi, chung quy không phải lúc nào cũng mờ mịt nhất. Trước mắt trạng thái Húc Tử đúng là như vậy, luận tước vị quan chức, hẳn là sĩ tộc trung dũng bá Đại Tuyền, đã là không hơn không kém. Nhưng nhìn ánh mắt cùng sự tình về thuộc về lòng, hẳn vẫn quyến luyến cha lão hương thân của mình.

Ngẩng đầu nhìn lên trên, những hào môn đại hộ nhiều thế hệ kia như cách một bức tường thủy tinh cực lớn, hẳn thấy được nhưng không vào được. Cúi đầu xuống phía dưới xem, khuôn mặt tươi cười cùng giọng nói của bậc cha chú đã sớm mờ hồ., Vô luận hẳn lưu luyến như thế nào, đều không về được điểm khởi đầu. Hẳn cứ như vậy mà treo lên không trung, tìm không thấy đường, cũng không biết bước tiếp theo nên đi hướng nào. Mà gió khắp nơi không ngừng thổi tới, từng chút một đem nhiệt tình của thiếu niên nhân thổi lạnh, trong lòng càng ngày càng chết lặng.

Cũng may lần này hẳn không bị “xoẹt” bao lâu, tướng sĩ dưới trướng Dương Huyền không cho hẳn thời gian hồi tiếc. Buổi chiều ngày hôm sau sau khi Nguyên Vụ bị giết, bọn trinh sát mang về liên tiếp tin tức xấu.

Vệ Văn Thăng chiến bại, bốn vạn phủ binh bị người dưới trướng Dương Huyền cầm, ngay cả áo giáp cũng không có hộ tống và đạo tặc đánh một trận toại bởi hoa lá. Vệ Văn Thăng được xưng nhất đại danh tướng trong hai ngày liên tục bại mười hai trận, may mà có Phiền Tử che phủ từ trong Lạc Dương thành xuất binh kiềm chế mới tránh được vận mệnh toàn quân bị diệt vong., Đồng thời, Hàn Thế Kiệt mang theo phản quân thuận lợi đánh hạ Hồ Lao quan, để lại Cố Giác phản bội trấn thủ thành này, sau đó tự mình mang theo bảy vạn đại quân vượt qua Hoàng Hà, dọc theo kênh mương vĩnh viễn đánh về phía Lê Dương.

“Người đã nghe ngóng rõ ràng ai làm chủ mưu kế của hẳn chưa?” Sau khi nghe giáo úy Lý Mạnh Huấn phụ trách trình

sát báo cáo lại, Húc Tử nhin không được truy hỏi. Hàn Thế Ngao dùng binh nhanh chóng quyết đoán, gần như mỗi một bước đều phù hợp với những tình yếu trong bút kí của Dương phu tử. Nếu như phu tử hiện giờ ở dưới trướng của hần, hai thầy trò không thể không gặp nhau bằng đao.

“Là Bồ Sơn công Lý Mật.” Giáo úy Lý Mạnh ném câu trả lời lớn tiếng, “Theo thám báo để thăm dò được tin tức, từ khi thu nhận thư xá người Vi Phúc cùng dòng dõi, cảm giác của Dương Huyền liền dần dần xa cách với Lý Mật. Cho nên hiện giờ Lý Mật làm trường sử cho Hàn Thế Cương, đồng thời chịu trách nhiệm thay phản quân liên lạc sơn tặc khắp nơi!”

Lý Mật? Là hần? Trong cửa huyện nha lâm thời làm soái điện lập tức vang lên một trận bàn tán xôn xao. Bồ Sơn công Lý Mật, cái tên này mọi người quá quen thuộc. Gia thế của hần, tài trí của hần, phẩm hạnh của hần, gộp chung lại quả thực là hoàn mỹ. Nếu có con em nhà người làm cho cha mẹ thất vọng., Đại đa số phụ mẫu dưới tình huống không khách khí mà chỉ ra, khi Lý Mật lớn tuổi như người, liền sẽ như thế. Lúc nói chuyện trên mặt trường bối thất vọng cùng hăm mộ, chịu dạy dỗ vẫn bối thì á khẩu không trả lời được, tự ti mặc cảm.

Về phần đại danh của Lý Mật, Húc Tử cũng sớm như sấm bên tai. Lúc ở huyện học đọc sách, hần thậm chí từng coi nó là tấm gương. Cao tổ phụ của người này là Lý Diễn Quan Trích Chân Hương Công, tổ phụ Lý Diệu là Hình Quốc công tiên triều., Phụ thân Lý Quảng là một danh tướng, được phong làm Thượng Trụ quốc, Bồ Sơn Công. Là người thừa kế một trong những gia tộc hiển hách nhất trong triều, Lý Mật từ nhỏ đã có chí khí., Đúng là đọc sách, văn võ lẫn lộn. Có một lần cưỡi trên lưng bò đọc sách, nhất thời nhập thần, không ngờ lại đụng phải xe của đại tướng quân Dương Tổ. Mà Dương Tổ chẳng những không trách tội., Ngược lại đối với sự khắc khổ và ca ngợi của Lý Mật rất nhiều. Cái này càng nâng cao thanh danh của Lý Mật, khiến cho con em quyền quý trong Kinh Thành đều lấy kết giao với Lý Mật làm vinh quang. Sau khi thừa kế tước vị phụ thân, Lý Mật trọng nghĩa khai tài, danh tiếng càng vang dội. Đương nhiên đương kim Hoàng Đế mộ danh triều, bái hần làm Thân vệ đại đô đốc. Mà Lý Mật thế mà

không vì phú quý mà động, làm tướng quân không đến nửa tháng, liền cáo từ bệnh.

“Pháp chủ thiện mưu, thế cương dũng mãnh, trận chiến này tất nhiên là một trận chiến cứng rắn!” Tư Thương quân địch Tần Hành sư lắc đầu, hướng đồng bạn bên cạnh cảm thán. Sở chủ tướng nghe xong sẽ mất hứng, cho nên hắn cố gắng đè ép thanh âm xuống cực thấp. Nhưng giờ phút này mọi người đều đè nén thanh âm thật nhỏ, hắn than thở so với lời nói bình thường càng rõ ràng hơn truyền vào tai chủ tướng.

“Dương Huyền cảm thấy để cho Lý Mật không dùng, ngược lại dùng Vi Phúc Hậu, thật sự là...” Thôi Tiềm lắc đầu thay Lý Huyền đuổi tới có chút tiếc hận. Theo lời bản tính khi còn sống, Lý Mật là vì có giao tình tốt với Dương Huyền, quan tâm bằng hữu nghĩa khí mới không thể không tham gia phản quân. Hắn từng hiến dâng cảm tình cho Dương Huyền., Trung, hạ ba kế. Thượng sách là phản quân nhảy vào sâu ngàn dặm, thẳng tiến về phía Thiên Mi quận, đem trăm vạn quân Đại Tùy quân vây chết đói ở ngoài bức tường thành. Trung sách là vùng binh tây tiến, cướp bóc trung gian., Lợi dụng địa hình hiểm yếu chung quanh Trường An, rất nhiều ưu thế nhằm vào chỗ hiểm. Như vậy, Đại Tùy Đông chinh binh mặc dù kịp thời hồi sư, cũng không có biện pháp tiến vào Hàm Cốc quan, hạ sách là công chiếm Lạc Dương gần Lê Dương nhất, áp chế quân nhà bách quan, ép tướng sĩ tham gia Đông Hành đầu hàng. Lúc ấy chư mưu sĩ bên cạnh Dương Huyền Cảm phần lớn khuynh hướng tiến bắc, nhưng Dương Huyền cảm giác lại lựa chọn hạ sách gần tấn công Lạc Dương.

“Muốn đánh, ta sẽ đánh Lý Mật và Hàn Thế Cương, người khác tới, ta còn ngại đánh còn không thoải mái!” Thấy mọi người đều tán dương Lý Mật, giáo úy Trương Tú không vui hét lên.

Lời vừa nói ra, cả phòng chấn động. Đợi ánh mắt mọi người đều nhìn sang, Trương Tú lại tự giác thất thố, ngượng ngừng quay đầu sang Lý Húc cùng Vũ Văn Sĩ, đang lúc mong giải thích: “Ý của ta là, chúng ta không thể cứ ở trong nhà mà tiêu diệt uy phong của người khác. Lý Mật rốt cuộc lợi hại bao nhiêu, không phải cũng đánh xong rồi mới biết được sao.

Trước mắt chúng ta không nói phá địch như thế nào, ở chỗ này khen hấn có chỗ tốt gì!”

“Trương giáo úy nói rất hợp ý ta.” Vũ Văn Sĩ dùng ngón tay bóp án, tán dương Trương Tú nói có đạo lý.” Lý Mật kia bắt quá chỉ là một tên mua danh chuộc tiếng mà thôi. Nhà hấn mấy đời làm công, thế mà nghèo đến mức ngay cả ngựa cũng cười không nổi, nhất định muốn làm trâu chạy đến va chạm vào nghi thức của lão tặc Dương Tổ. Lời này nói ra lừa gạt hài tử còn được, hay là để cho hấn gặp quỷ đi!”

“Con bà nó, lừa quỷ à!” Mấy tên giáo úy xuất thân hàn vi cất tiếng cười to. So với Thôi Tiềm, Triệu Tử Minh thì những người đọc sách khá nhiều, bọn hấn lại không sợ hãi nhất là danh tiếng của Lý Mật. Sách đọc nhiều chưa chắc đánh được trận chiến, người gia thế tốt bình thường đều không có bản lĩnh. Đương nhiên, văn sĩ Hồ Nha nhà ta ngoại trừ đại nhân ra, hấn là đặc lệ người gia thế tốt lại có bản lĩnh.

“Đem sách treo ở trên sừng trâu vừa đi vừa đọc, đích xác có cái vẻ lừa bịp. Thậm chí tam sách thượng trung hạ, theo ta thấy cũng không có đạo lý gì!” Lý Húc thấy sĩ khí đoàn người đã bị Vũ văn sĩ điều động, mỉm cười ở bên cạnh bổ sung.

“Tất cả chúng ta đều là kỵ binh, từ Thượng Cốc quận chạy tới đây, còn chạy được hơn sáu ngày, các huynh đệ cũng ném đi trên đường hơn phân nửa. Dưới trướng Dương Huyền cảm đều là dân tráng lâm thời bắt được, không có ngựa, hấn sao có thể trở về Thiên quận trước đại quân, huống hồ trên đường hơn một ngàn dặm., Quan quân ở từng cửa thành quan quan lại không phải ăn cơm trắng, há có thể để mặc hấn tung hoành ngang dọc sao? Chỉ sợ hấn chân trước hướng bắc giết tới, chân sau bị Phiền Tử che bắt Lê Dương. Đến lúc đó hấn ăn cơm cũng không có chỗ, nào có đánh đâu! Coi như là có thể đứng hạn chạy tới Thiên Khuyết quận, chẳng lẽ loạn quân cầm gậy gỗ còn có thể cùng Hồ Bí thiết kỵ dưới trướng La Nghệ tướng quân ngạnh tiếc hay sao!”

Ngày đó tại Liêu Đông, Húc Tử ở trước mặt Lý Kiến Thành và Lưu Hoảng Cơ đã từng nghi ngờ lý mật, trong đó, hạ tam sách. Bây giờ có kinh nghiệm từ quận Qua chạy tới Lê Dương cùng

nhận thức sơ bộ sức chiến đấu của phản quân, càng cho rằng đó là lý luận suông.

Trong mắt hần, lý mật cái gọi là trung sách, cũng chỉ có thể lấy ra để lừa gạt ngoại lai. Nghe nói, trực tiếp trong quan, dựa vào sự bế quan giữa trung nguyên cùng trung nguyên tử thủ, giống như có thể tránh cho triều đình binh mã tiếp tục tây tiến. Vấn đề là, thời điểm ấy Quan Trung trong tay Vệ Văn Thăng., Dương Huyền cảm giác từ Lê Dương hướng vào trong quan giết, đầu tiên phải giải quyết chính là dọc đường kia từng cửa ải hùng quan. Vệ Văn Thăng không cần phải xuất chiến, dựa vào nguy hiểm mà thủ thì có thể tiêu hao hết khí lực của phản quân, làm sao có thể cho bọn chúng cơ hội tây tiến. Đến lúc đó, phản quân vô vọng tiến tây, đường lui lại bị Lạc Dương thủ quân chặt đứt, càng là chỗ chết không có chỗ chôn.

“Đúng vậy, cách đây cũng hơn tám trăm dặm. Năng lực sử dụng binh của Vệ Văn Thăng lão tướng quân lại kém, tử thủ ở Quan cũng giữ được. Dương Huyền hần cảm giác ngay cả một con sông nhỏ nhỏ cũng đánh không được, dựa vào cái gì đi lấy ổ Truy Quan! Nhắm mắt mộng du sao, vậy có thể nhảy lên ngàn dặm!” Vũ Văn Sĩ và võ bàn lớn tiếng nói., Tán thưởng thay Lý Húc. Lúc trước hần cố ý đem tài học nhân phẩm của Lý Mật nói không chịu nổi như thế, chính là vì thông qua giáng thấp đối thủ để tăng cường lòng tin của các tướng sĩ. Trước mắt Lý Húc bổ sung phân tích, vừa lúc hợp ý hần. Bởi vậy, mỗi khi nghe được chỗ đặc sắc, hần liền vỗ bàn khen hay, thuận tiện mang đến hai câu châm chọc Lý Mật.

Vũ Văn Sĩ vốn đã có cái tên có độc, mắng chửi người, không một câu nào chưa xót khắc bạc. Trước mắt lại có Lý Húc thực sự và đạo lý làm nền, trong lúc nhất thời, chủ tướng chỉ điểm giang sơn, giám quân đánh tiết tấu hòa hợp, thế mà đem lý mật dụng binh nói sạch sẽ.

“Về phần hạ sách trong mắt Lý Mật, đối với phản quân ngược lại là biện pháp thực sự có thể thực hiện được nhất. Chỉ là Dương Huyền cảm thấy lúc mới bắt đầu nâng binh lên đánh cờ bất định, trước giết về hướng quận trong sông, lại vòng về tu vũ, sau đó lại hướng Cấp huyện, chỉ ở bờ bắc Hoàng Hà liền chậm trễ hơn nửa tháng. Chờ hần qua sông, trong thành Lạc

Dương đã chuẩn bị kỹ càng, tự nhiên cái gì cũng không vót được!” Húc Tử đối mặt với mọi người, chậm rãi nói ra.

Từ lúc thái bộ cùng Từ Đại Nhân luyện binh bắt đầu tính toán, đến nay Húc Tử đã có kinh nghiệm lĩnh binh tác chiến hơn ba năm. Cho nên cái gọi là thần cơ diệu toán trong mắt người khác cao minh, trong mắt hắn tự nhiên là trăm ngàn lỗ hổng.

Nếu một mình Lý Húc hạ thấp đôi thủ, miệng hắn mới chắc chắn không sắc bén như Vũ Văn Sĩ. Nếu Vũ Văn Sĩ và một tên địch tương miệt thị, hắn nói chuyện không đáng tin tới tiêu chuẩn thành thật của Húc Tử. Hai người hợp tác, chém gió một lần, hiệu quả lập tức tăng gấp bội. Hùng Võ doanh chúng tướng vốn đối với tổ hợp của Hàn Thế Cương và Lý Mật có chút sợ hãi., Hai người phụng chủ tướng và giám quân hô lớn, sự khiếp sợ trong lòng lập tức biến thành chiến ý. Trong lúc nhất thời, đều cảm thấy bảy vạn nhân mã phản quân quả thực là công lao đưa tới cửa, mọi người nhân cơ hội này mà không chém thêm một cái đầu thì thật có lỗi với cơ hội trời ban này!

“Nếu không phải tướng quân đại nhân phân tích thấu triệt, chúng ta thật đúng là bị hư danh của Lý Mật lừa gạt. Mật tướng quân cả gan xin một cái lệnh của hai vị đại nhân, đợi khi Lý Mật đến, trước tiên ra khỏi thành xưng là một cân hai!” Giáo úy Thôi Tập Tiềm Linh là người thông minh nhất, là người đầu tiên nhảy ra tỏ thái độ.

“Đừng tranh giành nữa, công lao lần trước đều bị các người lập, lão Lý ta đánh vào Cấp huyện. Lần này về tới buôn bán lớn, cũng đến lượt lão Lý ra trận đầu tiên rồi!” đốc úy Lý An Viễn vội vàng lao ra ngăn cản. Lúc trước hắn bị Lý Mật danh tiếng làm cho khiếp sợ, vẫn không dám lớn tiếng trút giận. Hiện tại ngấm lại, những phản quân này ngay cả binh mã và tu võ giả đóng ở sông cũng không lấy được, lập tức thấy được cơ hội lập công muốn ra khỏi thành nghênh địch với Thôi Tiềm.

“Làm việc dò đường ta đều là để Lý Mạnh ăn, khi đánh giặc các người lại chiếm tiện nghi trước, cái này có chút không công bằng!” Lý Mạnh cũng nhảy ra ủng hộ mù mịt. Lý Húc và Vũ Văn sĩ hy vọng thấy được biểu hiện của mọi người, trong lòng già sáng sủa như gương. Chính là không sợ cùn cù không

sợ lười, chỉ sợ có người không có mắt, nên mới tùy tiện quấy rầy.

Lý Húc quay đầu nhìn về phía Vũ Văn sĩ, đúng lúc ánh mắt Vũ Văn sĩ cũng quét về phía hắn. Hai người nhìn nhau cười, đều thấy được sự thương thức và bao dung trong mắt đối phương.

Chú 1: Gia thế Lý Mật cùng phương thượng hãn dâng, trung, hạ tam sách, kiến sử thư, không bịa đặt. Khi còn bé ta đọc cổ sự dụng công khắc khổ của Lý Mật, trên xe cũng kẹp một từ gốc. Đáng tiếc không đụng vào Dương Tố, đụng vào cây lớn.

Chương thứ tư bỏ qua (quần sau)

Hai người tuy nói năng và khả năng chế nhạo Lý Mật, nhưng lúc dùng binh cũng không dám coi thường. Giờ phút này phản quân tất nhiên chưa trải qua huấn luyện nghiêm túc gì, trình độ huấn luyện của Hùng Võ doanh cũng không tốt hơn đối phương là bao. Chẳng qua là trải qua một trận huyết chiến đẫm máu ở Liêu Đông., Chỉ là có thêm dũng khí mà thôi. Cầm đám tướng sĩ trình độ huấn luyện như thế đi khi dễ Nguyên Vũ, quan văn đối hành quân đánh trận không hiểu gì còn có thể được. Nếu mang theo hơn bốn ngàn huynh đệ rời khỏi thành đi nghênh chiến bảy vạn đại quân thống soái đời sau như Hàn Thế Cương cùng Lý Thế Mật thì đúng là sống không nổi nữa rồi.

Bởi vậy, Vũ Văn Sĩ và Lý Húc ngăn đám tướng hồ đồ. Sai Triệu Tử Minh tới thử thủ trù tính, ngay trước mặt mọi người, từng người suy diễn ra phương án công thủ của Lê Dương Thành. Trường sử Triệu Tử Minh kia cũng là người có tâm cơ, từ sau khi đại quân vào thành., Vẫn tận tâm nghiên cứu thế núi xung quanh Lê Dương. Phụ tá dưới sự chỉ điểm của hắn, bảy tay tám chân, chỉ chốc lát đã dùng thử thước chất ra hình dáng đại khái của Lê Dương thành. Triệu Tử Minh dùng ngón tay lau một cái rãnh nhỏ ngoài tường thành Vĩnh Tế Cù, dùng trù mã làm hình sông núi tứ phương, toàn bộ bản đồ tuy hơi thô ráp, nhưng nhìn qua cũng hiểu rõ.

Lê Dương Thành kẹp giữa Hoàng Hà và Vĩnh Tế Cù, địa thế xung quanh rất bình ổn. Cách ba dặm phía tây thành có một dãy núi lớn, được coi là vị trí quan trọng, chỉ là cách quá xa thành., Lúc này sĩ tốt chiến đấu lại thực sự suy yếu, cho nên Lý Húc cùng Vũ Văn Sĩ cũng không dám phân binh làm sừng chống lưng. Biện pháp ổn thỏa nhất trước mắt chính là đóng chặt bốn cửa, co đầu rút cổ không ra. Lê Dương Thành chính là trọng địa đóng quân, vì phòng ngừa giặc., Tu luyện trên tường thành khá cao lớn. Nếu mọi người cố gắng tử thủ, chỉ cần không gây ra sai lầm gì quá lớn trên phương diện chỉ huy, không có mười ngày nửa tháng Lý Thế Cương cùng Hàn Lập

không thể vào trong thành. Ngoài ra, địch nhân nếu liều mình cường công..., Những cây cỏ, lời thách đặt trên tường thành cũng có thể phát huy công dụng. Tiếc nuôi duy nhất chính là những sàng nổ khai hoàng thời trong thành, bởi vì niên đại quá xa xưa, đã không cách nào tiếp tục sử dụng. Nếu không thừa dịp đám người Lý Mật không chuẩn bị đánh hấn vài cái, đám người làm không tốt lại có thể lập được kỳ công một lần nữa.

Chúng tướng sĩ thương lượng, chậm rãi tính toán chi tiết thủ thành. Thành này nếu bốn phương, cho nên binh mã hùng vũ doanh cũng chia làm bốn phần. Từ Triệu Tử Minh, Lý Mạnh Trung, Lý An Viễn và Thôi Tiềm mỗi bên năm ngàn binh mã phụ trách một mặt tường thành, còn lại hơn một ngàn hùng vũ doanh không phân tán đến chính giữa hàng binh đi làm quan, thì thống nhất lưu lại cho Lý Húc cùng Vũ Văn Sĩ, do hai người bọn họ phụ trách đối với khắp nơi tiến hành trợ.

Còn có một vài tàn binh già yếu thực sự không lên được chiến trường thì để lại cho Minh Pháp đi tòng quân Tần Cương. Lê Dương Thành là nơi Dương Huyền cảm thấy khởi nghiệp, khi quân địch công thành, nói không chừng có người có ý đồ nội ứng ngoại hợp. Tần Cương làm việc cẩn thận nghiêm khắc, vừa vặn có thể đảm nhiệm chức trách trấn áp phản loạn.

Lại qua một ngày, Hàn Thế Ngao lĩnh binh giết tới. Bảy vạn người này tính là chủ lực của phản quân, áo giáp binh khí nhìn qua mạnh hơn không ít so với dưới trướng của bốn nguyên vụ ngày trước, nhưng gia hỏa tầm thường trong tay binh sĩ vẫn lấy gậy gỗ và dao phay làm chủ. Thấy quân địch không chịu ra khỏi thành đã chiến, Lý Mật cùng Hàn Thế Cương cũng không nóng nảy công thành, lĩnh binh ở ngoài cửa thành giống trống khua chiêng một lần, sau đó đem quân doanh cắm ở trên đỉnh núi lớn phía tây của Lê Dương Thành.

“Đám phản quân này thật kỳ quái, kho lúa đều bị chúng ta bùng, nhưng lại không chịu đoạt về!” Trương Tú đứng trên thành lâu, chỉ trở về phía tỉnh kỳ nơi xa.

“Bọn họ càng gấp gấp đoạt lại Lê Dương, càng ở trước mặt chúng ta có vẻ ung dung thoải mái. Như vậy, người không rõ thì cho là bọn họ tự tin mười phần, không đợi chiến đấu., Khí

thể trước tiên đã yếu đi ba phần! Không tin vào các người chờ xem, tối muộn nhất hôm nay, phản quân khẳng định sẽ tấn công quy mô lớn!” Vũ Văn Sĩ cười giải thích. Hắn xuất thân tướng môn, thể diện và chiến lược hẳn gặp qua nhiều hơn người khác một ít. Cho nên một số phán đoán về tình hình đối địch cũng có thể góp vào.

Quả nhiên, mới qua buổi chiều giờ Thân, phản quân đã gấp rút từ trên núi lớn giết xuống. Lúc này, trong tay chúng tướng sĩ trừ dao phay cùng gậy gỗ, lại có thêm mười mấy cây đại thụ làm thành, còn có mấy chục cái thang mây mới chế. Do các binh sĩ hàng trước khiêng, nhìn qua khí thế hùng hổ.

“Lý Pháp Chủ đúng là không giữ được bình tĩnh, vớ cây đều không bóc ra hết, rất có ý tứ lấy ra làm thang mây!” Vũ Văn Sĩ cùng nhìn thoáng qua dưới thành, nhàn nhạt bình luận.

Chúng tướng nghe vậy trông về phía xa, quả nhiên tại rìa thang mây trông thấy một mảng lục u đồ vật. Lúc này chỉ điểm điểm, đem cái phát hiện mới này truyền đi. Đám tù binh bị cưỡng ép nhập ngũ bị bắt làm cho sợ muốn chết, thấy chúng giáo trò cười tự nhiên, lá gan liền hơi lớn một chút. Đợi quân địch tới gần, thấy rõ ràng thang mây cùng vớ cây gỗ trên chùy, càng thấy hình tượng đối phương buồn cười, trong lúc vô tình, tâm tình khẩn trương nhẹ nhõm không ít.

Kỹ xảo công thành của phản quân rất thiếu thốn, vừa mới tới gần tường thành, đã bắn lên mấy lượt. Phát hiện tiền pháp huynh đệ nhà mình thực sự không thu được hiệu quả giết địch gì, cờ hiệu trung quân biến đổi, lập tức có tử sĩ nâng chùy và thang mây nhào về phía cửa thành và tường thành. Người thủ thành sử dụng vũ kỹ trong lúc tám cân, mũi tên chặn lại mấy lần, trơ mắt nhìn khí giới công thành và tường thành tiếp xúc.

“Ném gỗ lăn!” Lý An Viễn nhảy dựng lên, quát lớn.

Binh sĩ thủ thành buông cung, từ lỗ châu mai nâng cây lăn, theo thang trời nện xuống. Dưới thành liên tiếp vang lên tiếng kêu rên, phản quân định leo thành cùng Phù Vân bậc thang đều bị đập ngã, thế công lập tức chậm lại. Mấy lão binh Hùng Võ doanh tham gia chiến đấu Liêu Đông thừa cơ cào móc câu., Cuối bậc thang, mép tường thành dùng sức kéo một cái,

mặt ngoài còn mang theo vỏ cây mây không cắt được tường thành, theo hướng móc câu trượt ngã, đánh phản quân dưới thành vắng ngược lại một mảng lớn.

“Thả đinh đập!” Lý An Viễn một đòn đắc thủ, tiếp tục phát uy. Các tướng sĩ thủ vệ ở trên cửa thành thả móc sắt ra, dài hơn năm thước, rộng hơn hai thước, tấm gỗ dày che kín đinh sắt kèm theo tiếng xích sắt đập xuống. Đang ôm cây đại thụ cùng cường địch ngoài cửa thành gọi là không vội vàng bất ngờ, bị đóng đinh vỡ mười mấy cái. Người may mắn còn may mắn còn sót lại sức đập búa rời tay rơi xuống đất. Phích Lịch đi, ép cho người tông môn ngã ngựa đổ.

Sĩ khí của phản quân vốn không cao, trúng một đòn đón đầu, lập tức như thủy triều lui về phía sau.” Đùng lẫm phí cây gỗ, bắn tên, nhắm thẳng vào quân địch!” Lý An Viễn thấy khí thế của quân địch hơi chậm rãi lập tức thay đổi sách lược. Dưới sự dẫn dắt của lão binh của Hùng Vũ doanh, binh sĩ mới nhập ngũ nhất cung trên đầu thành lên, thò nửa người ra, vội vàng lùi lại phía sau, bắn một trận mưa tên về phía quân địch.

Đội xạ kích lúc này hiệu quả tốt hơn nhiều so với vừa rồi. Đám quân địch vội vàng chạy trốn không có cung thủ yểm hộ, cũng không có tấm khiên che chắn, thương vong vô cùng nghiêm trọng.” Tiếp tục bắn tên: “Tiếp tục!” Lý An Viễn la to, đốc thúc các huynh đệ đáp tên, từ sau lưng lại có năm, sáu mươi tên vận khí không tốt chết trên đường rút lui.

“Thu hoạch, thu đinh đập. Dừng bắn, đình chỉ bắn tên!” Lý An Viễn ở đầu tường chạy tới chạy lui, hưng phấn đến đổi giọng. Lúc tấn công Lê Dương, hấn bởi vì dẫn binh hướng phía huyện Cấp huyện vờn mà không thể lập công, cho nên hôm nay cố ý đoạt lấy Tây Môn Lai dễ dàng bị quân địch tấn công nhất., Phản quân đem toàn lực chú ý dồn tới cửa Tây. Sau khi hiệp thứ nhất kết thúc, huynh đệ dưới trướng hấn tổn thất không đến hai mươi người, mà người chết và người bị thương dưới tường thành, cộng lại cũng chừng hơn ba trăm người. Chiếu theo bộ dạng này trở lại, có thể có mấy chục người ở trên đầu hấn, cho dù không được thăng quan nữa, sách huân tam chuyển cũng có thể đảm bảo.

Quân địch vội vàng lui ra, tập trung lại, trước mặt hai bên địch ta, vừa rồi dẫn đội phản bội bị chấp hành quân pháp. Trải qua uy hiếp đơn giản cùng động viên, phản quân dưới sự dẫn dắt của một tân đốc úy, lần nữa nhằm hướng tường thành áp chế bắn ra. Đầu tiên là vũ tiễn áp chế xạ kích, sau đó nhanh chóng xung phong. Nâng thang lên thì thể đồng bọn, vận dụng sinh mệnh để tạo ra kỳ tích.

Lý An Viễn quyết định không cho quân địch cơ hội sáng tạo kỳ tích, một tay cầm thuẫn, một tay cầm đao, ở trên tường thành chạy tới chạy lui, căn cứ tình huống thực tế không ngừng điều chỉnh chiến thuật. Phịch, mộc, lôi, đinh, cào móc, cuối cùng khí giới phòng ngự đầu tường Lê Dương thành đã phối hợp nhiều năm phát huy tác dụng. Phản quân xông tới gần, lại bị từng lớp từng lớp nện chết dưới tường thành. Thi thể rất nhanh đông thành, phản quân lại giẫm lên thi thể đồng bọn, như con kiến leo lên đầu tường.

Trong lúc chiến đấu vừa mới bắt đầu, động tác của thủ quân còn có chút xa lạ, thời gian dần trôi qua, bọn họ giết người đã có kinh nghiệm. Dưới sự dẫn dắt của “lão binh”, đám lính mới một lần lại một lần nữa đem kẻ địch trên thang mây dùng gỗ lăn rơi xuống, một lần lại một lần dùng móc câu đem hồng mây cuốn lên, một lần lại một lần buông đinh đập xuống, lại quấy động kêu vang, đem đinh mang theo máu và thịt nát kéo lên.

Binh lính hai bên rất nhanh đã bắt đầu chết lặng, Tùy quân thủ thành trông thấy đồng bọn trúng tên, lăn lộn giãy dụa ở bên cạnh mình, không còn sợ hãi, cũng không đi lên cứu người. Phản quân công thành tro mắt nhìn một loạt áo choàng trước mặt biến thành tàn tật, nhưng lại coi như không thấy, trong miệng ngâm dao phay, tiếp tục cố gắng dọc theo cầu thang hướng về phía đầu tường.

Rốt cuộc, có người leo lên đầu tường, dùng dao phay chiếm một địa bàn. Không đợi hấn phát ra tiếng hoan hô, mười mấy thanh trường mâu đồng thời đâm tới, xé toạc hấn như xiên thịt. Ngay sau đó, thi thể chưa tắt thở bị quân phòng ngự vung mạnh ra, bay lượn giữa không trung, giãy dụa, sau đó rơi xuống tuyệt vọng, rơi vào bụi bặm.

Một hàng mũi tên mới bắn lên tường thành, làm trường mâu thủ đứng quá mức gần lỗ châu mai bắn bị thương bốn năm cái. Bị thương người ta khó tin mà nhìn máu mình dọc theo mũi tên phun ra, buông mâu, lấy tay che, nhưng cũng không cách nào che vết thương lại. Hắn chạy lão đảo trên đầu thành mấy bước, đột nhiên, bị thi thể dưới chân vấp phải, kêu thảm thiết ngã xuống đầu tường thành.

Lại có mười mấy binh sĩ phản quân bò lên, binh sĩ mới nhập ngũ của Hùng Võ doanh có chút bối rối, định chỉ động tác gõ mục phía dưới tường thành, rút đao xông về người công thành cách mình gần nhất. Sai lầm thường thấy này dẫn tới càng nhiều địch nhân xông lên đầu tường, trên tường thành bắt đầu một tiểu đoàn chém giết giữa hai bên, trên mỗi một khối điểm đặt chân đều nhuộm đầy máu tươi.

“Đừng hoảng hốt, tiếp tục ném đá, ném đá!” Lý An Viễn tức giận đến hai mắt đỏ bừng, lớn tiếng ra lệnh cho các lão huynh đệ dưới trướng ước thúc sĩ tốt, phòng ngừa càng nhiều phản quân trèo lên đầu tường. Bản thân y thì mang theo thân binh, hướng về một đám địch nhân gần nhất phóng đi.

Một thanh đao phay và cả bàn tay cầm đao bị Lý An Viễn hất bay đi, hắn không chút do dự. Hắn cầm phản quân tay cụt hét thảm đá xuống tường thành. Một cây gậy gỗ vót nhọn từ bên cạnh thò ra. Lý An Viễn dùng sống đao ngăn cản cây gậy gỗ, lại tiếp tục chém gậy cổ chủ nhân mọc bông.

Địch nhân nối liền không dứt, giống như giết thế nào cũng giết không hết. Ngay lúc Lý An Viễn cảm giác được phe mình sắp tan vỡ, trước mắt đột nhiên sạch sẽ. Đội quân cuối cùng xông lên đầu tường bị Vũ Văn Sĩ và thân vệ đẩy vào góc chết.

Đợt tấn công thứ hai chỉ kéo dài được một khắc đồng hồ, tướng lĩnh của hai bên địch ta cũng cảm giác dài đằng đặc qua một ngày. Rốt cuộc, phản quân tham dự tấn công mất đi dũng khí, hoảng hốt rút lui về phương xa. Lý An Viễn đưa tay lau mồ hôi trên mặt, lại cảm thấy đầu tóc dính đầy máu, không biết từ lúc nào đã dính đầy.

Quân địch dưới thành lại bắt đầu biến trận, tinh kỳ cuộn cuộn không ngừng, tiếng kim cổ vang lên không dứt. Sau khi tất cả

tiếng ồn ào náo động dần dần nhỏ đi, hơn hai trăm tráng hán quần áo giáp chỉnh tề, dùng cự thuẫn bảo hộ một tướng quân áo vàng đi về phía Lê Dương thành.

“Lý tướng quân, Lý tướng quân!” Phản quân la hét, hoan hô cho gia chủ nhà mình. Theo tiếng hoan hô, các tráng hán cách tường thành khoảng một trăm năm mươi bước dùng cự thuẫn dựng lên một bức tường gỗ. Kim Giáp tướng quân từ sau tường gỗ vươn nửa người ra, trước phát phát tay, để tiếng hoan hô chung quanh hạ thấp xuống một chút, sau đó ôm quyền hô to về phía đầu tường: “Vị anh hùng nào thủ thành, có thể đi ra gặp không!”

“Anh hùng thủ thành, tướng quân nhà ta mời người gặp.” Các tráng hán vênh vác tự đắc hò hét, cứ như bọn họ đã nắm chắc thắng lợi trong tay.

“Có bản lĩnh thì lộ đầu ra, đừng làm rùa đen rút đầu!” Vô số phản quân lớn tiếng ồn ào, thanh âm chấn động Tiêu Hán.

“Tên khốn Lý Mật kia, nếu lão tử còn dùng được cái sàng nỏ, sẽ trực tiếp đem người đi phơi nắng!” Vũ Văn Sĩ và Vũ Văn Sĩ bỗng nhiên mắng. Hoạt động mở miệng, Hùng Võ doanh lấy ông ta là giỏi nhất, cho nên ông ta không thể không lộ ra thân thể từ lỗ châu mai., Hư ôm song quyền đáp lại nửa lễ, trong nháy mắt tiếng ồn ào xung quanh lại thấp xuống lần nữa:

“Pháp chủ huynh, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ, nhiều năm không gặp, người nhìn qua càng thêm phong lưu phóng khoáng! Cho dù Phan An tái sinh, Tống Ngọc phục thế, chỉ sợ tướng mạo cũng sắp thua ở trên huynh đài rồi!”

Kim Giáp tướng quân dưới thành chính là Lý Mật, nghe thấy Vũ Văn Sĩ và mang theo thương bổng hấn cũng không giận. Dem tám thuẫn chắn chắn ở trước mặt đẩy qua một bên, phóng ngựa tiến lên vài bước, thành khản khuyên bảo: “Nhiều năm không gặp, không nghĩ tới lời nói của hiền đệ nhân đức vẫn sắc bén như vậy. Vệ Văn thắng binh mai phục, Đông Đô chỉ ngày nào cũng xuống tay được, hiền đệ nhân gian làm sao buồn khổ thủ hộ Lê Dương, thay hôn quân chôn cùng?”

Tiếng nói của hấn vang dội, cách hơn một trăm bước, vẫn làm cho mỗi người trên đầu thành nghe được rõ ràng. Một ít binh

lính vừa mới gia nhập hùng vũ doanh không rõ tình huống chiến trường, không khỏi bị lời nói của hắn mê hoặc, ngẩng đầu nhìn Vũ Văn Sĩ, tha thiết chờ hắn trả lời.

Phản quân dưới thành tự giác ngừng lại tiếng la, một đôi mắt nhìn chăm chăm Vũ Văn sĩ lui tới, chờ xem hắn trả lời như thế nào.

“Pháp Chủ huynh nếu có thể đánh hạ Lạc Dương, hơn nữa còn nói ta không chậm! Nếu như tự cảm thấy thành không có hi vọng công thành, lương thảo cũng đã cạn kiệt, không bằng hiện tại chủ động hàng ta. Huynh đệ hai người lĩnh binh diệt cảm của Dương Huyền, ta thêm quan tiền tước, người cũng có thể đắc tội lập công. Bằng không., Chỉ sợ trong vòng ba ngày, ta đông chinh mấy chục vạn đại quân tập trung ở đây, đến lúc đó pháp chủ huynh muốn đầu hàng, chỉ sợ cũng không có cơ hội!” Vân Sơn Vụ Tráo lừa gạt, Vũ Văn Sĩ chưa từng tìm được đối thủ. Một nửa lời nói thật, một nửa nói dối trở lại, ngược lại làm cho trên mặt tướng sĩ bên cạnh Lý Mật lộ ra vài tia kinh hoảng.

“Người ta nói vậy sai rồi!” Lý Mật thấy mình đối địch với Vũ Văn Sĩ không sánh được, lập tức quay đầu đi cướp đoạt đạo nghĩa chế cao điểm. “Ta thân là Bồ Sơn Công, nhà chồng chất vạn vàng, về phần phú quý, không có gì để cầu. Người hôm nay không để ý đến phá nhà diệt tộc, nhưng vì thiên hạ giải quyết ngược lại lo lắng, cứu lấy mệnh lệnh của Lê Nguyên. Nếu có thể diệt trừ mê quân, cứu nạn dân, ta mặc dù tan xương nát thịt, có gì đáng oán trách!”

“Người nói hôn quân là ai, ta không biết. Nhưng ta biết cái câu trên cao là người ngoài, có người ở thời khắc mấu chốt chúng ta tác chiến với ngoại địch, ở trong ổ tạo phản, đem ngàn dặm sông vàng hai bờ sông thật sự làm thành một mảnh hoang vu.” Vũ Văn sĩ chập ngón tay chỉ vào mặt đất ngoài Lê Dương thành bị đốt trụi, lớn tiếng quát hỏi: “Pháp chủ huynh, người không phải không biết những hoa màu này là ai thiêu rụi một mối lửa chứ. Xin hỏi pháp chủ, đây là Giải Dân treo ngược hay là mưu tài hại mạng đây chứ!”

Hùng Võ doanh vừa chạy tới Lê Dương, chuyện hoa màu ngoài thành bị đốt đương nhiên không liên quan tới họ. Từ xưa tới nay, binh lính hốt hoảng gây sự, quân kỷ không có ai là không xấu. Điểm này Lý Mật muốn giải thích cũng không giải thích được. Đầu ngón tay chỉ thành, hắn vừa định nói đây chẳng qua chỉ là kẻ sách nhất thời thôi., Tương lai Sở Quốc Công và mình tất nhiên sẽ bồi thường cho người bị hại. Vũ Văn Sĩ thừa dịp hắn nghẹn lời lại truy đuổi thêm một câu, “Đúng rồi, Pháp Chủ huynh tự nhiên không để ý. Ta ở Liêu Đông nghe nói, Pháp Chủ huynh cùng Sở công đã đem Hoàng Hà ngàn dặm màu mỡ đều cắt cho mỹ nhân cao một câu. Lúc này đốt đất hoa màu, tương đương đốt cao giai mỹ nhân, pháp chủ huynh như thế nào lại đau lòng đây!”

Quận Lê Dương nằm bên bờ sông vàng, giờ phút này binh lính trong thành cũng đều lấy dân chúng phụ cận đường sông làm chủ. Đoàn người nghe Vũ Văn Sĩ và những lời nói thật giả này, tức giận đứng lên. Trong phút chốc, dưới thành một mảng âm thanh ồn ào, sắc mặt Lý Mật Khí xanh đen., Đầu tường ngón tay, mảng to Vũ Văn Sĩ và nói dối gạt người, không biết liêm sỉ. Vũ Văn sĩ và Vũ Văn sĩ lại khua môi múa mép, ngược lại quát lên: “Ta nói dối? Rốt cuộc là ai nói láo? Người dám nói Dương Huyền cảm thấy khởi sự?, Không liên lạc được mỹ nhân cao giai? Người dám nói Lạc Dương Thành đã bị các người đánh hạ, quân thủ thành đánh mất ý chí chiến đấu? Người dám nói trong quân người còn có lương thực, đủ mấy chục vạn binh mã ăn mấy tháng? Người dám nói người có thể thoải mái đánh bại Lê Dương, ta sẽ không đem kho lương đó thiêu hủy toàn bộ?”

“Trả lời, trả lời!” Lý An Viễn đứng bên cạnh Vũ văn sĩ, kiễng chân la lên.

“Đáp án, trả lời!” Trên tường thành, lão binh mới của Hùng Vũ doanh cùng lên tiếng truy hỏi.

“Người, người!” Vốn Lý Mật muốn nhiễu loạn quân tâm của Hùng Võ doanh, nhưng không ngờ quân tâm của mình lại bị Vũ Văn Sĩ nói bậy, tức giận quay người lại, thúc ngựa bỏ đi. Vũ Văn Sĩ cười ha hả, hướng về phía bóng lưng Lý Mật tiếp

tục hô: “Pháp Chủ huynh, Hoàng Thượng có chỉ, chỉ tru đầu ác, hiệp không hỏi. Người có thể hiểu rõ ràng!”

“Chỉ diệt đầu ác, hiệp không hỏi! Các huynh đệ, mọi người giải tán hết đi!” Lý An Viễn ở bên cạnh đổ thêm dầu vào lửa. Lời của y bị quân phòng thủ trên tường thành hô lên, khiến phản quân dưới thành xôn xao.

“Nhóc con, đầu võ mồm với ta!” Vũ Văn Sĩ dờ dặt đắc ý tổng kết. Quay đầu lại, cố gắng nghe Lý Húc đánh giá biểu hiện vừa rồi của mình, đột nhiên phát hiện không biết lúc nào đã không thấy bóng dáng Húc Tử đâu.

“Lý tướng quân đâu? Các người có thấy ai không?” Vũ Văn Sĩ lớn tiếng truy hỏi. Bỗng nhiên, hần cảm thấy trong thành tiếng huyên náo có chút bí ẩn. Trong gió không chỉ là tiếng náo động của các huynh đệ tây tường thành, trong tiếng gió mơ hồ còn ẩn giấu sát cơ.

“Lúc vòng tấn công đầu tiên của quân địch vừa mới kết thúc, Lý tướng quân đã xuống thành!” Có binh sĩ lớn tiếng bẩm báo. Sức chiến đấu của phản quân dưới tường thành kém như vậy, chắc hẳn không đáng để Lý tướng động thủ một lần.

“Tường thành phía tây giao cho người!” Vũ Văn sĩ kéo Lý An Viễn qua lớn tiếng dặn dò. Sau đó, gã mang theo thân binh, chạy nhanh xuống tường thành, nhảy lên chiến mã, bay nhanh hướng một bên Lê Dương thành khác.

Chạng vạng tối ánh nắng có chút nóng, Vũ Văn Sĩ cảm giác được có mồ hôi từ trên trán lăn xuống, lau thế nào cũng không lau sạch sẽ.

Chương thứ tư bỏ qua (hai)

Mới chạy ra khỏi phạm vi bóng tối của tường thành phía tây, Vũ Văn Sĩ liền thấy đối diện có một thót chiến mã vội vàng hướng mình lao tới. Người trên lưng ngựa chính là Trương Tú, nhìn thấy Vũ Văn Sĩ đến, hấn ngay cả lễ cũng không thêm bận tâm, nằm trên yên ngựa thở hổn hển kêu lên: “Vũ, Vũ Văn đại nhân, Vũ Văn đại nhân, tướng quân mời tranh thủ thời gian, tranh thủ thời gian dẫn người đến tăng viện thành, thành đông, quân địch, quân địch, quân địch, giết người, liền giết vào đến đây!”

“A!” Vũ Văn Sĩ cả kinh loạng choạng, thiếu chút nữa ngã từ trên ngựa xuống.” Lý tướng quân đâu?” Hấn giơ roi ngựa chỉ vào Trương Tú lớn tiếng truy hỏi: “Lý tướng quân ở đâu? Hấn nói gì vậy?”

“Lý, Lý tướng quân đã dẫn thân binh đi, đi chặn cửa thành rồi. nhường, bảo ta tới cầu viện, nhanh, nhanh, chậm thôi là không kịp nữa rồi!” Trương Tú lau mồ hôi, vừa hô vừa quay đầu ngựa.

Ngoài thành Tây lại truyền đến tiếng hô giết kịch liệt, quân địch bắt đầu lần thứ ba cường công. Vũ Văn Sĩ không kịp quay đầu lại, theo sau Trương Tú Mã xông thẳng về phía trung tâm. Phụ cận huyện nha còn tập kết hơn một ngàn huynh đệ Hùng Võ doanh. Đó là gia sản cuối cùng của hấn và Lý Húc để lại. Ngoại trừ Lý Húc không có cách nào tự mình chạy về điều binh, chỉ có người giám quân như hấn có quyền phân công đám binh mã này.

“Sao ta lại đần như vậy chứ, ngay cả tiếng đông kích đông của Tây Kế ta cũng không nhìn ra!” Vũ Văn Sĩ cùng một bên điên cuồng phi ngựa chạy như điên, vừa hồi hận vừa suy nghĩ. Hôm qua phân phối nhiệm vụ phòng thủ rõ ràng như vậy., Lý An Viễn chủ động xin đi giết giặc, giành lấy nhiệm vụ phòng vệ Tây Thành gian khổ nhất. Trong các vị tướng lĩnh hạch tâm có năng lực thực chiến kém cỏi nhất là Trường Sử Tử Minh được Vũ Văn Sĩ và Lý Húc an bài ở Đông Thành. Mọi người đều

cho rằng Lý Mật vội vàng đoạt lương thực., quyết sẽ không bỏ gần tìm xa, không tấn công thành tây mà công thành đông. Ai ngờ phản tặc Lý mật am hiểu nhất lại chơi chính là âm mưu, chiều hôm nay tiếng bàn tay này của hắn vang lên “Tây kích”, chẳng những hấp dẫn thành công chủ lực của người phòng thủ trong thành, mà còn trùng hợp đánh trúng nhược điểm phòng ngự của Lê Dương Thành.

Vũ Văn Sĩ biết mình quá mức khinh thị Lý Mật, người này đã có thể bề nghề Dương Huyền cảm giác tạo phản, trong tay khẳng định không chỉ có chút thực lực biểu hiện ra buổi chiều. Nếu như không phải Húc Tử phản ứng nhanh, chỉ sợ Lê Dương thành bây giờ đã rơi vào địch thủ, trong lúc cấp bách sinh loạn., Vũ Văn Sĩ liền dự định điều động nhân mã từ hai môn phái Nam Bắc gần đây, vừa mới đem mệnh lệnh này phân phó cho gia tướng của mình, Trương Tú Nhiên chạy ở phía trước lại quay đầu, lớn tiếng hô: “Lý, Lý tướng quân lệnh cho người chỉ mang binh mã dự bị, không được rời khỏi tường thành phía dưới rút quân!”

“Biết, người nhanh đi bảo vệ Lý tướng quân đi!” Vũ Văn Sĩ dùng ngữ khí vô cùng không kiên nhẫn trả lời. Trương Tú trong lời nói dùng một mệnh lệnh khiến hắn cảm thấy vô cùng chói tai. Vô luận theo quân quy Đại Tùy hay chức quan trước mắt, Lý Húc làm chủ tướng cũng không có tư cách hướng Vũ Văn sĩ và giám quân này ra lệnh. Nhưng trước mắt hắn không thể tranh giành những hư lễ này., Thủ thành quan trọng hơn. Một khi cửa thành phía đông bị quân địch công phá, mọi người sẽ phải đối mặt với chiến bại, chủ tướng, giám quân gì chứ, rơi vào tay Lý Mật cũng khó thoát một kiếp.

Lý Húc phán đoán có đạo lý, cao thủ trong đám phản quân có binh khí. Nếu như binh mã xuất hiện ngoài thành Đông cũng chỉ là diễn trò, quân địch trọng điểm đặt ở phụ cận Nam Môn hoặc Bắc Môn, binh mã rút lui cũng không thể tiếp tục phái đi nữa. Nghĩ đến đây, quân số của địch tập trung ở gần cửa Nam hoặc Bắc., Vũ Văn Sĩ nhú nhú mày, thu hồi mạng chạy từ hai môn điều binh Nam Bắc về huyện nha. Cũng may lúc này dân chúng trong thành đều bị Lý Húc nghiêm lệnh nhốt ở trong nhà, nếu không hắn thật khó chạy nhanh trên đường như vậy.

Chiến mã cách cửa nha môn còn mấy trăm bước, đã thấy hơn một ngàn huynh đệ hùng vũ doanh dự bị đã xếp thành hàng đứng trên đường.

“Đội ngũ đã tập kết xong, xin Giám quân đại nhân ra lệnh!” Minh Pháp đi quân địch nhìn thấy bóng dáng Vũ Văn Sĩ đuổi theo, tiến lên lớn tiếng bẩm báo.

“Các huynh đệ, đi theo ta!” Vũ Văn Sĩ và Chi Thành Đông, hô to về phía đám áo bào: “Tiếp viện Lý tướng quân!”

“Tiếp viện Lý tướng quân!” Hơn một ngàn huynh đệ cùng hò hét, cất bước lao nhanh, đuổi theo chiến mã đang chạy như điên về phía cửa Đông.

Từ Liêu Đông đến Lê Dương xử sự, xử sự công bằng, đối đãi người phúc hậu, hùng võ lang chiến đấu phải xuất thân làm gương, từ lâu đã trở thành tâm phúc của đoàn người Lý Húc. Mặc dù Vũ Văn Sĩ không tới kịp, các huynh đệ cũng phải mạo hiểm bị quân luật trừng phạt đi cứu viện lang tướng đại nhân. Lang Tướng đại nhân ở cương trường không chịu bỏ lại một cái áo choàng, trong thời điểm máu chót mọi người tự nhiên cũng không thể ruồng bỏ hẳn.

So sánh với nửa thật nửa giả ngoài thành Tây, gần cửa Đông thành truyền đến tiếng hò hét đặc biệt tiêu sát. Càng gần cửa thành, tiếng kêu càng mãnh liệt, kèm theo tiếng binh khí va chạm ầm ỹ và tiếng mũi tên xé gió, từng đợt từng đợt khiến người tê cả da đầu. Khi Vũ Văn Sĩ và người vọt tới cửa thành, xuyên qua tường người, hẳn đã thấy được áo giáp quân địch.

Phản quân không biết dùng phương pháp gì, thế mà trong khoảnh khắc công phá hai cửa thành chủ thành. Trước mắt, rất nhiều phản quân như thủy triều từ cửa thành tràn vào, mà Hùng Võ Lang mang theo mấy trăm binh lính của mình, chia ra ba hướng chắn trên đường phố phụ cận cửa thành.

Làm Vũ Văn sĩ và cảm thấy vui mừng chính là lúc tiểu tử ngốc kia cực thích nhất một mình xông lên phía trước, lúc này bộ dáng đã có vài phần chủ tướng, không có tự mình xách đao đấu với người, mà là theo lý trí trấn giữ ở một nơi cách cửa thành khoảng sáu mươi bước có thể chỉ huy. Chỉ là lúc hẳn

điều độ binh mã., Diêm tiêu tử cũng không quên giết địch. Chỉ thấy hấn cầm trong tay một cây cung bộ, cài tên đứng. Đứng bên cạnh hấn thân binh đội Chính Chu Đại Ngưu, ôm nửa bình vũ tiễn, đang chuẩn bị hướng trong tay tướng quân bắn tên.

“A!” Một tướng lĩnh phản quân kêu thảm một tiếng, bị Lý Húc phát ra mũi tên lạnh bắn ngã. Thế công quân địch đình trệ một chút, quan quân thủ thành lập tức ra sức vọt tới trước. Đánh đổ mấy tên sĩ tốt phản quân vì tướng lĩnh chết thảm mà phân thần, đẩy phòng tuyến về phía trước bốn, năm bước. Rất nhanh, lại có một cờ tướng của phản quân dựng lên dưới cổng thành, khôi phục sĩ tốt quân quân phản quân sĩ khí hò hét, lại lần nữa bức lui quan quân thủ thành phụ cận cửa thành.

Trang bị của đám phản quân và sức chiến đấu của bọn chúng quả thực cách biệt một trời một vực với những kẻ làm nghi binh ở ngoài thành Tây. Trong tay phải mỗi người bọn chúng đều sử dụng thuần một loại hoành đao của Đại Tùy, trong tay trái cầm Đại Tùy bộ thuẫn nặng nề nổi tiếng., Mũ giáp trên người là mũ giáp sắt nung để chế tạo thời hoàng kim, ngay cả giáp da cũng là Đại Tùy quân giáp da trâu trải qua nhiều tầng da trâu thêm dày. Ưu thế vũ khí mất đi thì mất đi., Lão binh Hùng Võ doanh hòa quyện với Lê Dương Thành tạo thành quân phòng thủ không ngăn được đối phương công kích. Tuy rằng giờ phút này nhân số chen chúc ở cửa thành chính gấp ba lần đối phương, lại bị phản quân bức lui về phía sau liên tiếp. Nếu không phải Lý Húc mang theo người đứng sau đốc chiến, chỉ sợ nội môn Lê Dương Thành đã sớm rơi vào tay phản quân.

Tuy bình thường bị lý Húc ngốc nghếch, cử chỉ thô cực kỳ khi khái phá bụng. Nhìn thấy đối phương an toàn, Vũ Văn Sĩ vẫn chấn động tinh thần. Mắt thấy phòng tuyến bên mình bị chặt, hấn vội vàng tăng tốc chạy nhanh tới gần Lý Húc, lớn tiếng hô: “Các huynh đệ đừng hoảng hốt, viện quân cũng tới!”

“Các huynh đệ đừng hoảng sợ, viện quân ở phía sau các người!” Một ngàn lão binh đi theo Vũ Văn Sĩ cùng cất tiếng hò hét. Không gian xung quanh cửa thành quá mức chật hẹp, mọi người trong chốc lát không cách nào tiến lên hỗ trợ. Bởi vậy, chỉ có thể tiến hành cứu viện đối với áo bào của mình.

Nghe thấy tiếng hô từ sau lưng, sĩ khí của các quan binh đang tiếp chiến với quân địch đại chấn, đồng tâm hiệp lực, lại tiếp tục đẩy quân địch về cổng thành.

“Người lập tức đưa năm trăm người lên thành, đầu tường đang nguy cấp!” Lúc này, Lý Húc cũng nhìn thấy Vũ Văn Sĩ đến, lớn tiếng ra lệnh.

“Tốt, người cẩn thận một chút!” Vũ Văn Sĩ đáp ứng một tiếng, rồi gọi lên hai đoàn lão binh, dọc theo Mã Đạo thẳng đến đầu tường, căn bản không có để ý đến vấn đề mà mình và Lý Húc đang tính toán đến cùng là ai chỉ huy ai.

Trường sử Triệu Tử Minh ngã xuống trên con đường ngựa nối liền với tường thành, bị một đám tân binh vây quanh, không biết là sống hay chết. Đa số lão binh mặc áo hào phục Hùng Võ doanh Đại Tùy đều bị đẩy xuống., Tân binh đứng trên mã đạo thúc thủ vô sách, không ngừng mất dũng khí chạy từ đầu tường xuống, lại bị các lão binh trên ngựa chặn đường.” Vì sao không cho chúng ta xuống thành!” Đám tân binh tuyệt vọng gào khóc, liều mạng chen lấn về phía trước. Lão binh Hùng Võ doanh cản đường không chút khách khí, trực tiếp dùng lưỡi đao trả lời chất vấn của bọn họ.

“Dừng tay!” Vũ Văn Sĩ hét lớn, dẫn theo gia tướng nhanh chóng chen vào lễ đường và tường thành. “Chuyện gì xảy ra?” Hấn lớn tiếng chất vấn, không đợi binh lính chung quanh trả lời, một đám tân binh đã kêu khóc chen lấn về phía hấn.

“Giám quân đại nhân, ngài không nói bỏ qua chuyện cũ sao?” Tân binh dẫn đầu vừa khóc vừa chỉ trích.” Người nói không tính, mượn đao giết người!”

“Cái gì?” Vũ Văn Sĩ bị hỏi tới ngẩn cả người, lúc này mới phát hiện, trên đầu thành căn bản không có quân địch cùng thang mây mà hấn đoán trước, chỉ có vô số tân binh Hùng Võ doanh mặc trang phục dân tráng cầm dao phay, gậy gỗ “bụp” “bụp”, “bụp” chém loạn lên. Không ai quan tâm đối thủ của mình là ai, dường như không chém ngã tất cả mọi người bên cạnh, bọn họ đã không còn đường sống.

“Tất cả dừng tay cho ta!” Vũ Văn Sĩ vận chân đầm đá vào tường thành. hoà thành, đây là chuyện xui xẻo nhất lúc tân binh lâm chiến, hết lần này tới lần khác tất cả vận rủi đều bị Hùng Võ doanh đuổi kịp. Không đợi hắn làm được gì, mấy tân binh chen chúc đến bên cạnh hắn đột nhiên đồng thời giờ dao phay.

“Muốn chết!” Gia tướng của Vũ Văn gia rút đao, chém tên tân binh có ý đồ mưu sát giám quân xuống đầu tường.” Giám quân nhào tới giết chúng ta, đoàn người liều mạng với chúng!” Trên tường thành lập tức có người lớn tiếng ầm ĩ. Ở gần Mã đạo, tận mắt nhìn thấy đám tân binh đã giết người của Vũ Văn sĩ không chém giết đồng bạn nữa mà đổ mắt lao tới.

“Các huynh đệ, có mật thám bị lừa, có mật thám gây xích mích!” Vũ Văn Sĩ lớn tiếng giải thích cho mình. Sống chết trước mắt, ai chịu nghe hắn giải thích, càng ngày càng nhiều tân binh buông tha cho đối thủ, cầm theo đao mang theo máu xông về phía Mã đạo.

Một chiêu ly gián thật hay! Vũ Văn Sĩ lập tức hiểu được vì sao quân địch trong thời gian ngắn như vậy liên tục công phá hai cửa thành chủ và cửa thành. Lý Mật lợi dụng Hùng Võ doanh thu hoạch lượng lớn tân binh, các quan quân đối với binh sĩ không quen biết sơ hở, sắp xếp rất nhiều mật thám tiến vào., Những mật thám này vốn trốn ở trong Lê Dương thủ quân, sau khi đầu hàng bản nguyên vụ, bọn họ không thể không đầu hàng theo. Nhưng thấy Lý Mật cùng Hàn Thế Cương lĩnh quân đến đây, bọn họ lập tức nhân cơ hội phản bội.

“Tới gần Mã đạo giả, giết chết tất cả!” Vũ Văn Sĩ lớn tiếng hạ lệnh. Lúc này hắn đã không còn lựa chọn nào khác, thà rằng giết lầm ngàn người, không thể thả một tên mật thám lao tới dưới cửa thành. Thân vệ bên cạnh hắn nâng đao nghênh đón., Loạn quân từ trên đầu thành lao xuống cùng một chỗ. Loạn tốt không có binh khí hợp thành đương nhiên không phải đối thủ của hùng vũ doanh lão binh, trong nháy mắt đã bị chém chết mười mấy tên, còn lại phát ra một tiếng kêu rên, lại nhao nhao hướng vào trong tường thành rút lui.

“Truyền lệnh xuống mấy tên thủ tướng ở mấy bên tường thành khác. Kẻ nào xao động bất an, giết!” Vũ Văn Sĩ không chút do dự truyền lệnh đồ sát tới toàn quân.” Nếu như mấy mặt khác trên tường thành cũng có mặt thám ả núp, không biết bọn Lý An Viễn có thể chịu được tình cảnh này hay không.” Nghe tiếng kêu thảm thiết gần trong gang tấc vang lên., “Vừa rồi hấn thống khổ suy nghĩ. “Vừa rồi chắc chắn Triệu Trường Sử cũng hạ lệnh như vậy!” Vũ Văn Sĩ đột nhiên ý thức được vì sao lúc này mình đi lên, phát hiện tất cả lão binh đều bị chặn ở trên ngựa. Đây đã là phương án xử lý tốt nhất, mặc dù Trường sử Triệu Tử Minh không thể bảo vệ đầu tường cùng cửa thành, nhưng hấn đã tìm được biện pháp xử lý khẩn cấp trong thời gian ngắn nhất.

“Tử Minh, người tuyệt đối đừng chết!” Vũ Văn sĩ yên lặng cầu xin trong lòng. Cổ nén hồi hận trong lòng ngẩng đầu lên, hấn nhìn thấy loạn binh trên tường thành lại chém giết lẫn nhau. Vô số người u mê chết dưới đao của đồng bạn, vô số người tuyệt vọng chém bay áo bào bên cạnh mình., Sau đó bị những người khác chém thành thịt vụn, có người trong lòng tuyệt vọng tra tấn điên cuồng, trực tiếp nhảy xuống khỏi tường thành. Có người vớt binh khí, ngồi xỏm trong lỗ châu mai. Nhưng loại hành động cầu xin tha thứ này cũng không mang đến cho bọn họ càng nhiều an toàn. Chiếc áo đầm giết người đỏ mắt xông tới, không nói lời nào chém chết hấn.

“Giết!” “Giết hấn!” “Giết!” “Giết!” “Giết!” “Giết!” Tiếng la giết bên dưới tường thành cao hơn sóng trước, không phân biệt được là đến từ quân địch hay bản thân. Vũ Văn Sĩ lòng nóng như lửa đốt, con mắt như dò xét trên tường thành. Cửa Đông chia làm hai trọng ngoài, giữa hai tầng cửa thành là một tòa thành trông phạm vi mười trượng., Nếu như tình huống trên tường thành không hỗn loạn như lúc này, Tùy quân đứng ở đầu tường hoàn toàn có thể từ trên cao nhìn xuống, tại tứ diện đối mặt quân địch xông vào Nhiên thành tiến hành đả kích. Mà hiện tại, hấn lại chỉ có thể đứng ở trên mã lộ, trơ mắt nhìn các huynh đệ tự giết lẫn nhau.

Bỗng nhiên, một bộ kiện sắt thật lớn chiếu vào tầm mắt Vũ Văn Sĩ. Đó là tiếng kêu như sắt thép không chế cửa thành, chỉ

có lay động nó, hàng rào sắt đảm nhiệm vị trí nội thành mới bị treo lên. Địch quân địch trong thời gian ngắn như vậy xông vào trong thành., Chắc chắn không phải dùng lực mạnh mẽ phá hủy hàng rào sắt. Vũ Văn Sĩ cảm thấy có linh quang chớp động trước mắt mình, ánh mắt hần xuyên qua đám người, quét về phía một đám tốt chạy loạn gần đó, phát hiện đám người kia không tự giết lẫn nhau., Mà là bình tĩnh đứng ở bên, cảnh giác nhìn xung quanh. Tay trái của đám gia hỏa này mỗi người, đều buộc một sợi vải đen tạm thời. Mặc dù bộ giáp bản thủ phụ trợ không chói mắt chút nào, nhưng cũng đủ để bọn họ phân biệt đối với nhau.

“Các người xếp hàng tiến về phía trước, ra lệnh cho tất cả mọi người buông binh khí xuống, không buông binh khí xuống, giết không tha!” Vũ Văn sĩ sau khi gọi qua văn tín Giáo úy thân binh của mình, lớn tiếng ra lệnh.

“Giám quân đại nhân có lệnh, tất cả tân binh bỏ vũ khí xuống, kẻ nào không buông tay, giết không tha!” Vũ Văn Tín la lớn, mang theo ba trăm thân binh mặc áo giáp tươi sáng, vọt thẳng lên đầu tường thành.

“Buông vũ khí xuống, không thả người, giết không tha!” Đám thân binh lớn tiếng hô. Trong bọn họ có rất nhiều người là võ sĩ do Vũ Văn gia bồi dưỡng nhiều năm, thân thủ mạnh hơn rất nhiều so với người bình thường. Trên tường thành chật hẹp, chưa được huấn luyện loạn binh không phải là địch thủ của đám sát tinh này., Trong khoảnh khắc, trên tường thành đã bị đẩy ra một con đường máu. Tốt xấu kiên trì không hạ vũ khí, loạn tốt còn chưa kịp buông vũ khí, toàn bộ đều bị thân binh cùng Vũ Văn Sĩ chém ngã, máu, nước sông theo tường thành chảy xuống.

“Mọi người đừng mắc mưu, bọn họ muốn giết tất cả mọi người!” Trong loạn quân, có người lớn tiếng kháng nghị. Không đợi hần hiệu triệu được người khác đồng ý. Vũ Văn thư ném ra một thanh trường mâu, trực tiếp đóng đinh người này ở lỗ châu mai.

Máu huyết chấn động khiến loạn quân chậm rãi khôi phục trật tự, phần lớn loạn binh phát hiện mình không còn lực lượng

phối hợp thành thạo, vũ khí áo giáp hoàn mỹ chống lại, ngoan ngoãn buông vũ khí. Một số ít người không chịu tuân lệnh, bị đám thân binh chém ngã. Chậm rãi, các thân binh nắm giữ chủ động, chậm rãi tiến về phía trước, từng chút từng chút nhích tới gần trung tâm tường thành.

“Người dẫn người đi lên, chuyên bắt người trên cánh tay có giấy đen.” Vũ Văn Sĩ thấy cử động khẩn cấp của mình có hiệu quả, gọi nhà đem Vũ Văn Song, thấp giọng ra lệnh.

Vũ Văn vốn là người thông minh, nghe lời thiếu chủ, ánh mắt lại hướng lên tường thành thoáng nhìn, lập tức minh bạch căn nguyên hỗn loạn của các binh sĩ ở nơi nào. Hắn phát phát tay, mang theo hơn hai mươi tên gia đình Vũ Văn gia chạy lên đầu tường, trong lúc đang ngồi chồm hổm trong loạn binh, đem mấy tên cánh tay quần băng vải đen nhất nhất nhất kéo ra.

“Các huynh đệ, bọn hăn nói dối lừa gạt người, thu hoạch xong tính sổ!” Người bị bắt kêu khóc lớn, định gây ra hỗn loạn lần nữa. Gia đình Vũ Văn gia nhanh chóng đánh ngã Vũ Văn gia, dây thừng buộc chặt, sau đó cởi sợi vải tiêu chí thân phận trên vai hăn.

“Chính những người quần vải đen này thông thạo, trong ổ phản, hại chết nhiều người như vậy!” Vũ Văn giờ cao tâm vải đen, lớn tiếng tuyên bố. Đám thân binh kinh hoàng thất thố quay đầu lại, nhìn thấy tấm vải đen trong tay Vũ Văn, lại nhìn cánh tay trái của mấy tên gia hỏa bị bắt được, lập tức cũng hiểu ra ngọn nguồn sự tình.

“Hàn tướng quân ở ngay ngoài thành. Các huynh đệ, chúng ta liều mạng với bọn chúng!” Tên mật thám canh giữ bên cạnh cái kèn sắt thấy thân phận mình bị nhận ra, không đợi Vũ Văn Tín dẫn người giết đến bên cạnh, tự đánh một mình.

“Buông vũ khí, người không buông, giết không tha!” Đám thân binh Vũ Văn Sĩ lại hô to lần nữa, ngăn Tân binh muốn tiến lên liều mạng cùng mật thám, sai bước đi đến hướng thiết kêu vang.

Các thân binh bỏ binh khí lại, chủ động tránh ra một con đường. Vũ Văn Tín dẫn người xông lên, nhanh chóng chém chết một

đám mật thám lớn nhất. Cá lọt lưới thấy đại thế đã đi, trước khi đám thân binh giết đến, lẳng lẽ cởi xuống miếng vải trên tay. Động tác rất nhỏ này giấu diếm được Vũ Văn Tín, nhưng không giấu diếm được người bên cạnh bọn họ. Vài tân binh mắt đỏ mắt ném binh khí, nắm chặt tác phẩm, đẩy hẳn xuống đầu tường.

Phản quân ngoài thành phát hiện biến hóa mới trên đầu thành, bắn lên từng hàng mũi tên, để kéo dài hỗn loạn xuống dưới. Nhưng Vũ Văn Sĩ chưa kịp ổn định thế cục trên tường thành, vũ tiễn chỉ có thể chế tạo sát thương., Lại không cách nào gây ra hỗn loạn mới. Mạo hiểm tên tuổi của quân địch, Vũ Văn Sĩ không ngừng phát ra mệnh lệnh, dùng lão binh của Hùng Võ doanh thay mặt tân binh trên tường thành, sai người áp giải tân binh sơ ý lấy kinh hồn ban đầu., Đưa đến trong dân cư phụ cận Mã đạo nghỉ ngơi. Lão binh mới lên thành đều là hùng vũ doanh tinh nhuệ trải qua trận chiến Liêu đông chiến, tuy độ huấn luyện so với Đại phủ binh Đại Tùy còn có chênh lệch nhất định, nhưng trên chiến thắng hai lần lập nên sự tự tin đảm bảo sĩ khí của bọn họ. Bọn họ giờ cao tám khiên, lục tục đi lên tường thành, không chế từng lỗ châu mai, không chế lợi khí thủ thành xung quanh.

“Đỉnh đỉnh chuẩn bị!” Vũ Văn Sĩ dùng hoành đao chỉ chỉ quân địch trong Câu Hồn thành, lớn tiếng ra lệnh.

Không biết là xuất phát từ tự tin, hay là vì tiết kiệm thời gian, phản quân thế mà không giả thiết thang mây ở ngoài tường thành phía Đông.” Lý Mật, người hôm nay thua là thua trong tự tin!” Vũ Văn Sĩ và hung tợn nghĩ, hoành đao dưới ánh chiều tà bổ ra một đạo kim quang.

Chú 1:1 thành trì cổ xưa và phương pháp phòng hộ trên tường thành thời cổ đại tham khảo xác thực, thành này mới được xây dựng ở thời đại Hán, Tùy Đường xây dựng lại, vào tám mươi năm đầu, bởi vì địa phương đó quá mức nghèo nàn, thành cổ này vẫn chưa bị chính phủ địa phương phá hủy, cho nên đến nay vẫn bảo tồn hoàn hảo.

Chương thứ tư bỏ qua (2)

Bố trí mười mấy cái đỉnh ở chung quanh thành vò thành là lợi khí thủ thành nhất đẳng. Từng cái đỉnh dài hơn năm thước, rộng hơn hai thước, nặng tới hơn sáu mươi cân, phía trên che kín đầy đỉnh rỉ sét, từ trên tường thành cao hơn hai trượng rầm một tiếng nện xuống, ngay cả phía dưới đựng phải lạc đà, cũng bị đập nát tả qua, huống chi là người sống sờ sờ không ngừng.

Ánh đao theo sau Vũ Văn Sĩ cùng hồi lạc, chỉ nghe “Rầm rầm” “Rầm rầm!” Tiếng vang không dứt bên tai, mười mấy thanh đỉnh chặt xuống, lại bị các tướng sĩ rung lên, rơi xuống., Trong khoảnh khắc, phản quân đến gần vách tường bị nện đến mức người ngã ngựa đổ. Phản quân chen chúc ở trong vò thành ngăn cản không nổi, đành phải liều mạng rời xa tường thành, chen vào đồng bạn của mình. Trong một tòa Câu Dư thành nhỏ hẹp, nào có nhiều chỗ trống như vậy để chen, mắt thấy đỉnh rơi xuống ở giữa không trung xoay quanh một cái, đem đám xui xẻo dưới đáy lại quét bị thương ba phần., Năm người, sau đó bị Tùy quân trên tường thành lay động kêu vang, “Rầm rầm!” “Rầm rầm!” quấy lên, tiếp đó lại dùng trường mâu đẩy ra xa khỏi tường thành, kéo theo xích sắt, xoay quanh trên không trung rồi nện xuống.

“Ngồi xổm nâng thuẫn, ngồi xổm nâng thuẫn!” Trong Câu Thành phụ trách chỉ huy tướng lĩnh phản quân lớn tiếng ra lệnh, các sĩ tốt cách tường thành khá gần ngồi xổm xuống, dùng tấm khiên che khuất bầu trời trên đầu. Đỉnh đập xuống ban đầu chưa quét đến bất kỳ mục tiêu nào, sau đó bị xích sắt mang theo một đường cong xinh đẹp vẽ ra., Trước khi rơi xuống điểm thấp nhất, treo vài tấm thuẫn lên. Tiếng kim loại chói tai cọ xát vang lên trên đỉnh đầu phản quân, binh sĩ trốn ở dưới tấm khiên sắc mặt tái nhợt, bị tiếng ồn ào tra tấn cơ hồ điên cuồng. Tiếng lau tai chói tai chấm dứt., Bọn họ biết dựa vào lực lượng quần thể may mắn tránh thoát một kiếp, ngẩng đầu đồng bạn bên cạnh, lại phát hiện lần này cánh tay áo bào bên người bị tấm thuẫn rủ xuống bên người, cả người đã sớm bị đập bất tỉnh.

“Các huynh đệ hậu hàng lui vào trong cổng tò vò, huynh đệ hai bên dựa vào chính giữa. Cung thủ, phong tỏa tường thành đỉnh đầu, phòng ngừa quan quân lại đóng đinh!” Tướng lĩnh phản quân đứng ở trong thành vò phi thường cơ trí, sau khi phát hiện nhược điểm công kích võ đỉnh lại lần nữa điều chỉnh chiến thuật.

Binh lính phản quân đứng gần cửa ngoài như được đại xá lui vào cổng tò vò, sĩ tốt tới gần hai bên tường thành liều mạng chen vào đội ngũ nhà mình, đem đội ngũ chen thành một sợi mỳ. Chính giữa sợi mỳ, hai mươi mấy tên cung thủ kéo bước cung, nhắm ngay đỉnh tường thành phía trước bắn nhanh một vòng.

“A!” Vài tên quan binh Đại Tùy đang bị vũ tiễn bắn trúng, kêu thảm ngã xuống. Trên không trung nội môn bị cái đinh kéo lên mất đi sự dẫn dắt, lập tức mềm nhũn rơi xuống. Sĩ tốt phản quân thấy được cơ hội., Dùng hoành đao cùng mộc côn nện vào xích sắt phía sau đỉnh. Sau mấy vòng đập mạnh, xích sắt thô to chịu không nổi lực đạo mạnh như vậy, “Răng rắc” một tiếng đứt gãy, trong phản quân vang lên một trận hoan hô, lập tức đem mục tiêu công kích chuyển hướng mười mấy mặt đinh đóng khác.

Trên đầu thành, quan binh cũng quơ lên cung tên, triển khai đối kích với phản quân. Trong đám lông vũ rực rỡ, có người mạo hiểm tính mạng rung động vang dội, bay lên đỉnh. Cũng có người không tiếc bất cứ giá nào để bị mũi tên bắn thành gai, trong nháy mắt cái đinh lại bắn lên, kéo xích sắt nhuốm máu lại, ra sức kéo xuống. Vì thắng lợi, binh lính hai bên đều phải trả một cái giá lớn, dần dần, đóng đinh có thể sử dụng cũng càng ngày càng ít, lực lượng uy hiếp của quân địch cũng càng ngày càng kém.

“Khoái Mộc chuẩn bị!” Vũ Văn sĩ ngồi xổm sau lỗ châu mai lại lần nữa hạ lệnh. Tướng sĩ dưới lệnh mang đại lượng cây cỏ xông vào bốn phía tường thành của Phụng Thành. Mặc dù chiếm cứ nhân số cùng địa thế, cung thủ của quan quân lại không chiếm được bao nhiêu tiện nghi. Trong vò thành cùng cung thủ địch thủ ở gần cửa thành huấn luyện vô cùng thỏa đáng., Mỗi một lần bắn ra vũ tiễn đều có thể bao trùm một khu

vực nào đó trên tường thành. Đây không phải là trình độ mà lính đánh xe và dân tráng tập trung lại, Vũ Văn Sĩ thậm chí hoài nghi Dương Huyền cảm và Lý Mật tạo phản., Chỉ ít chuẩn bị năm năm trở lên để chuẩn bị, những binh sĩ phản quân cảm thuần kia cũng có thể xưng là tinh nhuệ, trong lần phản kích trước đó, cũng có thể nói là phản kích., Vũ Văn Sĩ nhìn thấy ít nhất mười mấy người bị mũi tên bên mình bắn trúng, mà những người trúng tên lại vung đao chém gãy cán tên, sau đó đuổi theo đội ngũ, tiếp tục trùng kích về phía quan quân gần cách cửa thành.

“Thả!” Vũ Văn sĩ hét to, đồng thời vung đao ngăn một mũi tên bắn về phía mình. Sĩ tốt Hùng Võ doanh ngồi xổm phía sau lỗ châu mai nhô người ra, đem hai mươi mấy cân gỗ lãn cao cao quá đỉnh đầu, sau đó nặng nề ném xuống. Trong hũ nhỏ hẹp lập tức hạ xuống một trận mưa cọc gỗ. Tám khiên vỡ vụn., Người dưới tám khiên trực tiếp bị cây lãn nện gãy cổ, đập gãy cột sống, kêu thảm thiết giã vụn trên mặt đất. May mắn người không bị trúng không thì liều mạng chen vào trong thành động, hoặc là lui ra ngoài cổng tò vò ngoài thành. Chỗ đó an toàn nhất, sẽ không đá rơi xuống vũ tiền.

“Cung tiền phản kích, cung thủ phản kích. Những người khác nâng khiên, nâng thuẫn!” Địch tướng trong Câu Thành kêu khàn cả giọng. Dưới sự không chế của hắn, các cung thủ từ trong cổng tò vò chạy ra, vừa chạy vừa quăng lông trắng về phía tường thành. Đám phản quân ngoài thành cũng hò hét tới gần tường thành., Đem càng nhiều vũ tiền bắn lên giữa không trung. Mấy huynh đệ hùng vũ doanh giơ lên cành cây đồ ăm ăm xuống đất, vũ tiền từ giữa không trung chui vào giữa áo giáp bọn họ, nháy mắt đã chặt đứt sinh cơ của bọn họ. Xa xa lại có các huynh đệ mới chạy tới, nhặt khúc gỗ lãn trong vũng máu, ném mạnh xuống đất.

Vũ tiền gào thét ở giữa không trung, thanh âm gỗ lãn nện ở trên tám khiên như sấm sét. Địch ta trong nháy mắt này đều xuất hiện thương vong cực lớn, vô số sinh mệnh quy về cát bụi. Phản quân bị thương là bởi thành Câu Thành quá mức nhỏ hẹp, bọn họ đối với đá kích từ trên trời giáng xuống tránh cũng không thể tránh. Thủ quân bị thương chủ yếu là do huấn luyện

không đủ, không hiểu làm sao lẩn tránh nguy hiểm trên chiến trường.

Sau khi giằng co một lát, quân địch trong vò thành dần dần không duy trì được nữa. Tướng lĩnh phụ trách chỉ huy kia không thể tránh được một lần sinh tử chi kiếp gần đây, bị một mũi tên mất đi phương hướng bắn trúng mắt. Mũi tên kia trực tiếp xuyên qua đầu của hắn, mũi tên từ sau gáy chui ra., Tướng lĩnh mất đi chỉ huy một lượng lớn màu đỏ trắng, phản quân trong Câu Thành lập tức mất đi dũng khí, mượn một lần bẻ gối lặn xuống, dùng tấm thuẫn che kín đầu, bỏ chạy ra ngoài thành.

Chủ tướng phản quân quyết đoán chấp hành quân kỷ, một loạt binh sĩ trường mâu xông lên, trước mặt địch ta, chọc người nhát gan thành thịt xiên. Ngay sau đó, lại có một đội binh lính hung hãn dưới sự dẫn dắt của một tên giáo úy xông vào trong tòa thành., Phía trước bốc lên mũi tên cùng lặn gối lồi thạch xuyên qua khu vực tử vong giữa hai tường thành, xâm nhập vào trong Lê Dương Thành. Hàng phía sau núp ở dưới cửa thành ngoài, chờ tướng sĩ phía trước sau chiến tử, đem không gian lưu lại, bọn họ không chút do dự giết tới.

“Cũng may bọn hắn không có thang mây!” Vũ Văn Sĩ khom người ở lỗ châu mai sau khi chỉ huy đám phản quân cùng cử chỉ dừng mãi, cả người phát lạnh. Từ phương đông tiến công binh sĩ phản quân Lê Dương Thành không nhiều, nhưng hầu như mỗi người đều là kẻ liều mạng. Trong vò gồm thương vong lớn như vậy cũng chưa để bọn hắn mất đi dũng khí tiếp tục tấn công., Nếu nhóm người này khiêng thang mây cùng chùy đập thành lao tới, chỉ bằng đám huynh đệ số một ngàn Hùng Võ doanh trên tường thành này, chưa chắc có thể ngăn trở được ba đợt cường công của đối phương.

“Đáng tiếc chưa kịp chế tạo thang mây!” Ngoài tường thành, Triệu Đông tướng quân Hàn Thế Kinh ngạc tiếc nuối. Hắn đã phát hiện lực lượng bố trí phòng thủ ở phía đông tường thành rất yếu kém, bất luận là quân địch vừa rồi của mình bị mật thám tác động khiến cho choáng váng đầu óc., Vẫn là bọn họ đã khôi phục trật tự hiện tại, chỉ cần một bên mình đặt thang mây lên, không tới một canh giờ..., Tường thành phía đông tất

nhiên đôi tay. Nhưng vì bảo đảm tốc độ đánh lên lần này cùng tính chất đột ngột, hấn không thể mang thang mây, cũng không có thời gian chế tạo khí giới công thành. Thế cục trước mắt vì diêu vạn phần, ở ngoài Lê Dương thành trì hoãn thêm một ngày, đám thủ hạ huynh đệ này sẽ thêm một phần nguy hiểm bị diệt toàn quân.

“Ngô tướng quân, vòng tiếp theo người dẫn người lên!” Hàn Thế Tuyên ngẩng đầu nhìn huyết sắc trường thiên, hạ giọng ra lệnh.

“Vâng!” Một tướng quân mặt đồng có thân hình cao lớn bước ra khỏi đội ngũ. Hấn phát tay về phía sau, lập tức có hai đoàn, hơn sáu trăm quân tinh nhuệ mặc thiết giáp đi theo. Trong tay mỗi người đều là những người lưng dày đeo vòng tay, trong mắt mỗi người đều lóe lên sự kiên nghị.

“Không sợ chết mà tiến về phía trước ba bước, lưu lại không trướng!” Tướng quân mặt đồng lớn tiếng quát.

Sáu trăm tên trọng giáp bộ binh đồng loạt tiến về phía trước ba bước, không có bất cứ kẻ nào hơi chần chờ. “Huynh đệ tốt, chúng ta hôm nay đồng sinh cộng tử!” Tướng quân mặt nạ bằng đồng tình kêu lên, sau đó xoay người bước về phía cửa Lê Dương Đông.

“Đồng sinh cộng tử!” Sáu trăm trọng giáp cùng hô quát, đi theo sau lưng vị tướng quân mặt bằng đồng cổ, bước chân khiến đất rung núi chuyển.

Thế cục phụ cận cửa thành đã dần dần nghiêng về phía quan quân, đạt được trợ giúp từ phía trên tường thành, áp lực của các huynh đệ chặn quanh cửa thành giảm đi. Dưới sự chỉ huy của Húc Tử, bọn họ từ ba phương vị phía bắc, tây, nam từng bước ép về đông, đem phòng tuyến quân địch chèn ép càng lúc càng tới gần cửa thành.

“Cây gỗ chuẩn bị! Ầm!” Vũ Văn Sĩ lại một lần nữa vung ngang đao, gỗ cuộn cuộn và lôi thạch như mưa lập tức rơi xuống, ép phản quân từ cửa thành phụt ra ngoài thành ngạnh sinh tiến vào trong thành.

“Các huynh đệ, đẩy bọn chúng ra ngoài!” Lý Húc nhảy bén bắt được chiến cơ, rút từ bên hông ra Hắc Loan đao, đi đầu phóng tới quân địch.

Tướng lĩnh phản quân ngăn cản phía trước hắn không kịp trở tay, bị một đao chém thành hai đoạn. Ngay sau đó, hắn dùng hắc đao cắt đứt cổ một tên phản quân, cánh tay một tên cung thủ. Hai tên phản quân ý đồ giáp công hắn, lại bị Chu Đại Ngu dùng tám chân gắt gao giữ chặt một trong số đó.

“Bảo vệ tướng quân!” Chu Đại Ngu khàn giọng kêu lên. Dùng đầu gối đỡ thuấn, dựa vào một thân man lực, đẩy đôi thủ liên tục lui về phía sau. Đột nhiên, hắn cảm giác được phía trước lực cản chợt giảm, thân thể thiếu chút nữa ngã nhào. Sau đó, hắn thấy được gương mặt thân mật của Tiền Tiểu Lục.

“Đại Ngu, ta chém đầu một bậc, chém đầu một bậc!” Tiền Tiểu Lục vung vẩy thanh hoành đao dính máu, dương dương tự đắc.

“Lừa cái gì, bảo hộ tướng quân!” Chu Đại Ngu trừng gãi một cái, múa tám thuấn, tiếp tục dùng tám thuấn bảo vệ sườn trái của gia chủ mình.

“Đem địch nhân giết ra ngoài, đóng cửa thành. Các huynh đệ, đến đây, đem địch nhân giết ra, đóng cửa thành!” Các tướng sĩ của Hùng Võ doanh hò hét, khí thế hùng dũng như cầu vồng. Từng bước ép quân địch vào cổng tò vò, từng bước một đẩy quân địch ra một bên cổng tò vò thành. Từng bước từng bước ổn định gót chân trong cổng thành, đẩy phản quân ra ngoài thành.

Phản quân dần dần lui về phía ngoại môn, quan quân dần chiếm cứ ưu thế trong Câu Thành. Vũ Văn Sĩ lau mồ hôi trên đầu, mỉm cười đứng thẳng lên.

Thắng lợi ngay trước mắt, chỉ cần một lần nữa đóng lại cửa thành, trừ phi là thần tiên, nếu không ai cũng không có biện pháp thuận lợi giết tới Lê Dương dưới tình huống thiếu thôn khí giới công thành.

Chỉ cần giữ được ba ngày, Hàn Lập muốn sống thì không thể không rời khỏi Lê Dương Thành.

Bỗng nhiên, nụ cười của hắn cứng đờ.

Hắn nhìn thấy ngoài thành khói bụi, trong ánh mắt kinh ngạc của hắn, hai đoàn trọng giáp phản quân, như thiết chùy nện vào trong Câu Thành, đem huynh đệ nhà mình cùng lão binh hùng vũ doanh đang bại lui truy kích ra, đồng thời đập chia năm xẻ bảy.

Chương thứ tư bỏ qua (3)

Từ khi Lý Mật khởi xướng đợt tấn công đầu tiên của Lê Dương Thành, Húc Tử đã ý thức được cử động của địch nhân có gì đó không đúng.

Hắn có thể cười nhạo Lý Mật mua danh chuộc tiếng, cũng có thể cười nhạo quân trang bị phản quân thấp kém, nhưng hắn quyết không dám khinh thường trí tuệ của người bày mưu tính kế cho phản quân. Trên thực tế, đáy lòng Húc Tử có một loại trực giác, ân sư thụ nghiệp của mình là Dương lão phu tử giấu ở trong quân trận đối diện. Trận công phòng chiến trước mắt này, Lê Dương công phòng thủ., Cũng như một trận thi nhỏ nhỏ giữa sư đồ năm đó, là sư phụ kiểm tra đo lường một trận học nghiệp của mình. Chỉ là năm đó ở thượng cốc quận, kỳ thi hay không khen thưởng chẳng qua là mấy câu, hoặc là không đau không ngứa, đánh vài cái. Mà hôm nay, trong hai thầy trò tất nhiên có một cái phải trả giá bằng tính mạng của mình.

Húc Tử không biết là hy vọng mình thông qua cuộc kiểm tra này, hay là không thông qua được, hắn chỉ có thể bình tĩnh lại tâm tình, nghiêm túc ứng phó. Dương phu tử năm đó vô ý trò chuyện một ít tâm đắc chiến thuật, còn có toàn bộ chiến lược tương tự như trên bản bút kí kia., Từng chữ từng chữ được hắn lật ra, mang theo vài phần kích động ôn tập ở trước mắt. Sau vài trận chiến kinh điển, hắn đánh giá rất nhạy cảm, khả năng tiến công ngoài thành Tây là một cái bẫy. Theo đợt công kích đầu tiên của quân địch kết thúc., Loại cảm giác này càng thêm mãnh liệt trong lòng hắn. Lấy tình trạng quần bách trước mắt của phản quân, Lê Dương Thành liên quan đến sinh tử tồn vong của bọn họ, bọn họ hẳn là không quan tâm tất cả để tranh giành mới đúng. Mà cử chỉ của Lý Mật lại quá thông dong, thông dong đến mức làm cho người ta không thể tin tưởng hoàn toàn thực sự của hắn.

Cho nên Húc Tử sau khi đợt tấn công đầu tiên của phản quân liền lặng lẽ rời khỏi đầu tường, chạy về phía Lê Dương Thành. Hắn không yên lòng, hắn cần tự mình lại kiểm tra một lần nữa

những phòng ngự tường thành khác, kết quả, ở cửa Đông Thành, hãn trùng hợp đón được phản quân chen chúc mà vào.

Tác phong của quân địch cùng huynh đệ nhà mình chen chúc cùng một chỗ, không phân rõ người bên cạnh là địch hay bạn. Mà phản quân đánh vào trong thành lại mặc kệ nhiều như vậy, vùng hoành đao, bọn họ đem tất cả mọi người ngăn trước mặt chém ngã. Binh sĩ dưới trướng Đông Môn khóc lóc chạy trốn giữ mạng, trong khoảnh khắc đó, bọn họ đã tuyệt vọng. Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, dừng khí lại một lần nữa về tới trong lòng bọn họ.

“Các huynh đệ, chặn cửa thành! Phản quân vào thành, mọi người đều không được sống tốt!” Binh sĩ Hùng Võ doanh loạn hết cả lên nghe thấy có người hét lớn sau lưng. Ngay sau đó, bọn họ nhìn thấy gia chủ nhà mình cầm cây cờ lớn kia. Binh doanh Thân Binh doanh các huynh đệ như một bức tường thành vững vàng bóp chặt con đường cửa thành. Ở chính giữa bọn họ, tướng quân nhà mình cầm sừng cung trong tay, mỗi mũi tên đều bắn ngã xuống đất của quân địch.

“Lý Chí, Hàn Kiến, dẫn người phong tỏa hai bên đường, có kẻ chạy loạn ở hai bên đường, giết không tha!” Sau khi Lý Húc ổn định xu thế suy sụp, lập tức hạ đạt mệnh lệnh thứ hai. Hai thân binh lữ khách phía sau hãn nhanh chóng dẫn người xông về hai bên đường phố, thừa dịp hỗn loạn, đem người mình và quân địch đồng thời chặn ở giữa đường.

Tân binh chạy trốn không có dừng khí va chạm thân vệ chủ tướng, không thể không dừng bước. Phản quân sau lưng không lưu tình chút nào, gươm đao chém ngã bọn họ. Loại hung ác không phân biệt địch ta rất nhanh kích thích công phần, dưới sự cổ động của người hữu tâm, dục vọng cầu sinh của đám tân binh lại lần nữa chiến thắng sợ hãi.

“Các huynh đệ, xoay người giết trở lại a. Bọn chúng vào thành, toàn thành giết sạch!” Mấy thân binh lanh lợi hô to trong đám người.

“Các huynh đệ, giết giặc lập công, ngay hôm nay!” Đám người Trương Tú, Chu Đại Ngưu đứng bên cạnh Lý Húc cùng cất tiếng hô to: “Lý tướng quân tới, chúng ta sẽ không bại!”

“Lý tướng quân, Lý tướng quân đến rồi!” Lão binh của Hùng Vũ doanh hét lớn, xoay người giết trở lại. Dưới cờ, đứng chính là tuổi tác nhỏ hơn bọn họ., Nhưng mức độ cùng tiến thối với bọn họ, Lý lang tướng. Có hẳn, hùng vũ doanh sẽ không thua, mọi người đều có mộng tưởng phong hầu sẽ không bị phá diệt. Công danh nhưng lập tức lấy ngay, có bao nhiêu nam nhi mộng tưởng như vậy trở thành đại tôn quả. Nhưng sau khi nhập ngũ., Vô số tiền bối trong quân lại nói cho bọn họ biết, triều Đại Tùy chú trọng đẳng cấp, chú trọng dòng dõi, đệ tử xuất thân hàn môn nếu không phụ thuộc thì khó mà ra mặt. Tại thời điểm bọn họ gần như tuyệt vọng đối với nhân sinh của mình., Lý tướng quân lấy chính mình làm ví dụ nói cho bọn họ biết, đó là những lời nói dối lừa gạt. Nam nhân chỉ cần cố gắng, khẳng định có cơ hội trở nên nổi bật. Bởi vì trước ba năm, tình trạng của Lý tướng quân còn quẫn bách hơn bọn họ, gia thế còn hàn vi thấp hơn bọn họ. Mà hiện tại, lão lại là Hồ Bí lang tướng của Đại Tùy triều, là quan lớn không có nhiều hào môn đệ tử ngũ phẩm.

Có chủ tướng trấn trường, đám mật thám trà trộn vào trong đám tân binh sẽ không thể gây ra sóng gió lớn hơn nữa. Rất nhanh, bọn họ hoặc bị phản quân tự giết chết. Hoặc là bởi vì kích động bản trận, bị đám thân vệ vô tình chấp hành quân pháp. Sau khi gạt bỏ độc khuyết, Hùng Vũ doanh lại khôi phục lực lượng., Bị chặn ngay gần cửa thành, nửa bước cũng không nhường. Hai bên địch ta bắt đầu giằng co dưới cửa thành, phản quân nhất thời không cách nào mở rộng chiến quả, Hùng Vũ doanh nhất thời cũng không cách nào đoạt lại cửa thành.

Giằng co mấy hơi thở sau, Lý Húc liền phát hiện trạng thái hỗn loạn trên tường thành. Hắn lập tức phái Trương Tú đi cầu viện cho Vũ Văn Sĩ. Sau khi đôi phương mang viện quân chạy tới, Hùng Vũ doanh chậm rãi lấy được thế chủ động trên chiến trường. Làm bốn nhóm đội quân kiêu chiến và sức chiến đấu cùng trang bị của đội dự bị vốn dĩ mạnh hơn rất nhiều tân binh sau khi hỗn hợp lại., Quân quân Vũ Văn lại vô cùng kịp thời không chế thế cục trên tường thành, dưới sự trợ giúp của quân thủ thành, quan quân Đại Tùy dần dần đẩy phản quân ra khỏi cửa thành.

“Các huynh đệ cố thêm chút sức, đẩy bọn chúng ra!” Các lão binh của Hùng Võ doanh hò hét, từng lớp từng lớp công kích phản kích về phía phản quân. Đến từ trước mặt và trên đỉnh đầu, hai tầng áp lực khiến phản quân không ngừng lui về phía sau, chỉ trong chốc lát, nửa vò thành dễ như trở bàn tay. Nhìn thấy quân địch không đủ sức quân địch, ý chí chiến đấu của các huynh đệ Hùng Võ doanh càng lúc càng dồi dào, đua nhau tiến về phía trước, mắt thấy đã sắp tiếp cận cửa thành bên ngoài.

“Đại Ngưu ca, Đại Ngưu ca, ta lại chém ngã một tên!” Giọng nói của Tiền Tiểu Lục vang vọng quanh quần trong Câu Thành. Gã đi theo Chu Đại Ngưu từ quận Nhật Nam đi mua Kiêu Quả, vốn định đoạt một cái công danh. Riêng Quang Tông Diệu Tổ, ai ngờ sau khi đi Liêu Đông không mấy ngày, lại bị đánh thành tù nhân. Sau cuộc chiến Liêu Đông, gã và Chu Đại Ngưu bị Trương Tú lôi ra khỏi khổ tù nhân, lại trở thành thân vệ chủ tướng.

“Đẹp, đẹp cho chết mẹ ngươi!” Chu Đại Ngưu nhỏ giọng nói thầm, đổ kị trong lòng bốc lên nước sôi. Sau khi đem ý chí chiến đấu của mọi người khích lệ, chủ tướng Lý Húc liền đình chỉ xung phong xung phong xung phong., Vị trí soái kỳ cũng từ từ di chuyển theo hướng trung tâm của đội ngũ xung phong. Là cận vệ của tướng quân đại nhân, Chu Đại Ngưu tất nhiên không thể bỏ lại chủ tướng mặc kệ, giống như Tiền Tiểu Lục cùng binh sĩ bình thường cùng đi đoạt chiến công. Nhưng hẳn lại không thể chịu đựng được công lao gần trong gang tấc như vậy mà cứ như vậy mất đi, tức giận đến nổi hai mắt bốc lửa, hận không thể đem Tiền Tiểu Lục trở về thay đổi vị trí với mình.

Trước khi tiến vào Thân vệ đoàn, chính mồm thân binh úy Trương Tú đại nhân từng nói với hắn, lang tướng đại nhân thích thân tiên sĩ tốt, cho nên làm thân vệ, huấn luyện của bọn họ so với sĩ tốt phổ thông nghiêm khắc hơn nhiều., Cơ hội lập công cũng cao hơn rất nhiều so với những người khác. Trước mắt hầu hết các lữ khách của Hùng Võ doanh đều xuất thân thân cận vệ giám quân hoặc chủ tướng đại nhân, chính là minh chứng tốt nhất về điều này. Chu Đại Ngưu nhớ rõ, bắt đầu từ

trận chiến ở cửa thành đến bây giờ, ít nhất Tiền Tiểu Lục hướng hẳn khoe khoang năm lần chiến quả. Trăm thủ chiến quả cấp năm, sau khi trận chiến này kết thúc, chức vị Tiền Tiểu Lục quyết sẽ không thấp hơn lão đại hán.

Đột nhiên, Chu Đại Ngưu cảm giác được thể công của mình bị đình trệ. Ngay sau đó, gã nhìn thấy mấy đội quân toàn thân bao bọc bởi da sắt, chỉ lộ ra hai mắt là người chạy ngược dòng người vọt vào trong Câu Tú thành. Người ngăn cản đường đi của bọn họ., Cả phản quân lẫn Hùng Võ doanh đều bị bọn họ hất ngã xuống đất. Tiền Tiểu Lục vẫn luôn xung phong liều chết phía trước không kịp lùi lại, bị ba thanh đao vòng cực lớn đồng thời chém trúng, cả người lẫn binh khí bị chém thành mấy khúc.

“Tiểu Lục tử!” Chu Đại Ngưu cảm thấy trong lòng đau như cắt. Tiền Tiểu Lục là do gã chơi từ nhỏ đến lớn, cùng nhau đánh nhau khắp nơi, cùng bị đánh đồng bạn. trơ mắt nhìn đối phương chết thảm trước mặt, sự đả kích này gã thật sự không chịu nổi.

Đề Thuần cầm đao, Chu Đại Ngưu liều lĩnh xông về phía trước. Đạp qua mấy bộ thi thể, hoành đao hất ra một mảnh kim quang, nặng nề chém vào vai một tên phản quân. Bên tai chỉ nghe thấy “khắc khắc” một tiếng, sắc bén đến mức có thể chém đầu ngựa từ trên cổ ngựa một đao chém xuống Đại Hoành đao nhưng chỉ chém thấu áo giáp quân địch., Hăm ngập đầu vai địch binh, không cách nào xâm nhập thêm nửa tấc. Nói thì chậm, khi đó nhanh, đao đầu Hoàn Hoàn Hoàn trong tay binh sĩ phản quân bị thương vung mạnh, mạnh mẽ đem binh khí của Chu Đại Ngưu đập thành hai đoạn.

Luận về độ sắc bén, đao đầu dày đeo sau lưng còn thua xa đao Đại Hoành mà Đại Tùy quân đã quen dùng. Nhưng luận về sức nặng cùng độ dày, đao vòng đầu lại cao hơn ít nhất gấp ba lần đao mạnh mẽ. Phản quân lần nữa xông vào Triều Thành mỗi người đều là đại hán vạm vỡ, đao đầu dày tới gần hai mươi cân đeo trên lưng ở trong tay bọn họ tạo ra thanh đao gió ô ô. Các huynh đệ hùng vũ doanh giết tới., Hoặc là binh khí chém trúng thân thể đối phương nhưng không thể tạo thành vết thương trí mạng, hoặc là binh khí bị người ta dùng Hoàn Thủ

Đao đập gãy, trong nháy mắt biến thành dùng tay không tác sát đối phó Thiết Giáp Cương Dao của quân địch.

Hai tên phản quân thiết giáp đồng loạt cất bước, một trái một phải, dùng đao vòng đầu hướng Chu Đại Nguu bổ tới. Chu Đại Nguu cầm thiết thuẫn, lợi dụng bản lãnh tả ngạnh khổ luyện trong thân vệ đoàn đánh ra. Gã bị người ta ép liên tục lui về phía sau, chật vật không chịu nổi, đột nhiên, gã lại bị thi thể dưới đất vấp ngã một cái, ngã về phía sau theo Tỳ Hưu.

“Xong rồi, thù của tiểu lục không cách nào báo được rồi!” Chu Đại Nguu bị phần nghĩ. Hắn nhìn thấy một thanh cương đao bổ về phía mình, sau đó cảm thấy nơi cổ truyền đến một luồng đại lực, kéo cả người hắn nhanh chóng lui về phía sau.

“Dẫn theo các huynh đệ rút lui!” Chu Đại Nguu tìm được đường sống trong chỗ chết nghe thấy lang tướng đại nhân phân phó như thế. Gã nâng đôi mắt kính hồn sơ định lên, nhìn thấy Lý tướng quân lại lần nữa rút thanh đao đen của mình ra, đứng ở đầu đội ngũ nhà mình.

Một lưỡi đao vòng đầu bổ tới, bị Lý tướng quân chém bay lên không trung. Sau đó, thanh đao máu tanh kia bổ đôi thiết giáp nặng ra, chém quân địch phía trước thành hai nửa.

“Trường mâu đoạn hậu cùng ta, những người khác lui vào nội thành!” Húc Tử rút đao trên thi thể địch nhân ra, lớn tiếng ra lệnh. Ngay sau đó, hắn lui về sau một bước, né tránh một kích từ bên cạnh chém tới, đao đen nghịch thế quán lên cổ người nọ.

Thiết hoàn bện thành bộ giáp cổ như đậu hũ bị hắc đao cắt rách, giáo úy quân địch mặc thiết giáp che yết hầu, tròng cặp mắt khó tin ngồi chồm hồm xuống đất. Hai thân binh bên cạnh hắn ý đồ thay giáo úy nhà mình báo thù, bị Lý Húc một đao bổ trở về. Thế công của quân địch nhất thời chậm lại., Dựa vào cơ hội thở dốc khó có được này, huynh đệ Hùng Võ doanh điều chỉnh trận hình, tay cầm đao thuẫn vây ở giữa đội ngũ, tay cầm trường mâu xếp ở ngoài cùng của đội ngũ.

“Đừng ham chiến, lui về phía sau!” Lý Húc vừa ngăn cản phản quân tiến công vừa ra lệnh. Đám trọng giáp bộ binh mới xông

lên này bất luận ở mức độ trang bị hoàn mỹ hay là ở phương diện huấn luyện quân tốt đều là tăng gấp mấy lần Hùng Võ doanh Kiều Quả. Đối thủ như vậy không cách nào địch lại, giờ phút này lựa chọn tốt nhất của Hùng Võ doanh là rút về thành, bỏ xuống hàng rào ngăn cách nội thành cùng đầm lầy thành, sau đó lợi dụng đá gỗ lăn trên tường thành để giải quyết chiến đấu.

“Cắt chặt bọn chúng, giữ chặt bọn chúng!” Sau khi binh sĩ mặc thiết giáp, tướng lĩnh phản quân lớn tiếng hạ lệnh. Không thể để cho Tùy quân rút lui vào nội thành, chỉ khi đánh vào đám tùy quân này, quân Tùy trên tường thành xung quanh thành Triều Thành mới sợ ném chuột vỡ bình. Nếu không, một khi quân địch trên tường thành phóng tay chân, thiết giáp bộ tốt liền đối mặt tai họa ngập đầu. Loại lực phòng ngự vô cùng đất đỏ này mặc dù tốt, nhưng trọng lượng khôi giáp cũng hạn chế sự linh hoạt của bọn chúng.

“Không cần hốt hoảng, vừa chiến vừa lui. Tay trường mâu, dùng sức đâm về phía trước!” Húc Tử vung đao chém ngã một gã quân địch đuổi theo quá gần, lớn tiếng ra lệnh. Mười mấy cây trường mâu tụ tập xung quanh hắn ra sức đâm về phía trước, đâm xuyên thiết giáp thật dày, cho địch nhân một đòn trí mạng. Một tầng phản quân xông lên đầu tiên kêu thảm thiết ngã xuống, áo bào của bọn chúng lại không chút do dự đập lên thân thể huynh đệ nhà mình, vung đao quét ngang, đồng thời cắt đứt mấy cây trường mâu.

Nội thành công tò vò rất hẹp, huynh đệ hùng vũ doanh nhất thời không cách nào toàn bộ lui về nội thành. Người rơi ở phía sau không thể không xoay người nghênh địch. Không ngừng có quân địch xông lên bị chém ngã, đâm thủng., Cũng không ngừng có huynh đệ Hùng Võ doanh ngã xuống dưới cương đao của quân địch. Song phương có gương mặt tương tự, mang theo dũng khí tương tự, thậm chí vì tương tự mà trần trọc chém giết. Huyết trụ một đao tiếp một đao tung tóe, nhuộm đỏ một bức tường thành màu xám xanh.

Vũ Văn Sĩ ngây người đứng trên tường thành, không biết mình nên làm gì. Nếu như Húc Tử không ở trong vò gốm, giờ phút này hắn sẽ không chút do dự lệnh cho sĩ tốt đáp xuống hàng

rào sắt, cách ly người trong vò thành cùng quân địch bên ngoài một đạo. Sau đó dùng đá gỗ cuộn cuộn từ bốn phương tám hướng đánh xuống, đem toàn bộ đám người bên dưới không phân biệt được địch ta đập thành bánh thịt.

Từ không quân binh, cái từ này không chỉ nhắm vào địch nhân mà còn bao gồm tất cả tráng sĩ đứt tay trong mọi lúc thiết kỵ. Nhưng giờ, mệnh lệnh mà hấn hạ bệ không truyền xuống thực tế thì không thể truyền đi được., Mặc dù giờ phút này hấn có dũng khí hạ lệnh đóng cửa nội thành, đám mặc áo bào trên tường thành cũng sẽ không chấp hành. Vũ Văn Sĩ biết, Húc Tử là trung tâm của đội ngũ này, những kiêu quả bên cạnh đúng là đã nhìn thấy kinh nghiệm tự thân của chủ tướng., Mới ôm đầy hy vọng ở lại Hùng Vũ doanh vì tiền đồ và tương lai của mình mà chiến đấu. Nếu như hôm nay hấn dám hạ lệnh vứt bỏ Húc Tử, bất kể kết quả Lê Dương chiến, đại bộ phận kiêu quả sẽ không thừa nhận hấn là giám quân nữa. Thậm chí, năm ngày đều thông qua phương thức hành thích của giám quân như hấn để đòi lại công bằng cho lang tướng đại nhân.

Vũ Văn Sĩ không hiểu lý Húc dùng thủ đoạn gì nắm giữ trái tim huynh đệ của Hùng Vũ doanh. Nhưng hấn lại có thể nghe thấy tiếng hò hét lo lắng xung quanh đầm lầy, có thể thấy được rất nhiều binh lính vẫn đứng bên cạnh Lý Húc, cùng chủ tướng đại nhân tiến thoái. Có thể khiến rất nhiều người ngay cả tên hấn người cũng không nhớ nổi người đã cùng sống cộng tử, đây là vinh quang cỡ nào. Vì một tướng giả có thể làm cho sĩ tốt chết nhanh đến mức thế này., Phu trả lời làm sao được. Chỉ phút chốc, Vũ Văn Sĩ liền cảm thấy máu toàn thân mình sôi trào, hận không thể nhảy xuống thành, đổi tên thiếu niên được các binh sĩ ngưỡng mộ đổi thành mình.

Có một đám huynh đệ như vậy bên người, đủ để tung hoành thiên hạ. Vũ Văn Sĩ cùng cảm khái, dùng hoành đao chỉ về một bên cửa thành: “Đến đó ném gỗ cút, chặt đứt quân địch, chém đứt quân địch!” Hấn nghe thấy thanh âm của mình đã thay đổi, sau đó nhìn thấy hơn trăm huynh đệ phía trên tường thành chen chúc nhau chạy tới đỉnh cửa thành, chạy như mưa rào đem gốc cây cuộn cuộn, lôi thạch, thậm chí cả thi thể phản loạn giả cùng nện xuống.

Phản quân trong Câu Thành không ngờ Vũ Văn Sĩ còn có chiêu này, nhất thời bị đập ngã ngựa đổ, toàn bộ tiết tấu công kích lại lần nữa chậm lại. Huynh đệ Hùng Võ doanh trong Câu Thành nắm chặt cơ hội chiến cơ, nhanh chóng lui về phía sau, lại thêm một đám người dừng ở bên ngoài thuận lợi trốn về trong thành.

Hàn Thế Cương nhanh chóng điều chỉnh bố trí, lệnh cho toàn bộ cung thủ đều tới gần tường thành, chông chất mưa tên bắn vào trong phòng địch nhân. Bốn cây cột gỗ chống đỡ địch nhân trong nháy mắt đã phủ kín bạch vũ, vũ tiễn không bị lâu địch nhân ngăn trở đâm thủng trời cao, đâm thủng áo giáp, đem hơn mười tên Đại Tùy bọc bọc cao nhấc lên cuộn cuộn bắn thành gai nhím.

“A a a!” Huynh đệ Hùng Võ doanh bị thương rú thảm từ trên cửa thành hạ xuống, cùng khúc gỗ trong tay, hoàn thành công kích lần cuối cùng đối phó với quân địch. Chiến tướng thiết giáp được phe mình trợ giúp càng đánh càng hăng, sải bước tiến lên, chém đối thủ, chen lấn về phía cửa thành.

Đại đa số huynh đệ hùng vũ doanh đều lui vào trong thành, cửa nội thành chỉ còn lại hai mươi mấy binh lính chịu trách nhiệm đoạn hậu. Bọn họ lấy chủ tướng làm trung tâm, kết thành một trận hình vuông nhỏ. Dừng lại rồi đi, mà quân địch như bầy sói cắn tới bốn phía, xé mảnh thịt binh sĩ tận cùng bên ngoài ra. Quân địch đã nhìn ra Húc Tử là đám người này, thậm chí toàn bộ hạch tâm của Lê Dương thủ quân. Bọn họ biết nếu như mình cắn trúng hai mươi mấy người trước mặt, cửa nội thành Lê Dương thành vĩnh viễn không dám đóng lại.

Thế nhưng, bọn họ nghĩ sai rồi.

“Đóng cửa thành!” Lý Húc đánh ngã đối thủ của mình, hướng về phía Vũ Văn Sĩ trên tường thành rống to. Trên người hắn đã bị vài chỗ thương tích, thiết thời nhờ có Lý Uyên áo giáp rắn chắc mới không đánh mất sức chiến đấu. Nhưng may mắn loại lực chiến đấu này sẽ không kéo dài quá lâu, sức chiến đấu của quân địch xông tới này càng ngày càng mạnh, hắn không thể

bảo đảm chính mình còn có thể thuận lợi đánh bại đối thủ tiếp theo.

“Cái gì!” Vũ Văn Sĩ cùng kinh hãi, khó tin mà tròn tròn hai mắt.

“Không thể nhốt, không thể nhốt!” Trên tường thành, các binh sĩ trung dũng lớn tiếng kháng nghị. Có người theo Mã Đạo chạy xuống tường thành, ý đồ trợ giúp chủ soái nhà mình. Có người thì phun mưa tên xông vào thành ôm, đem lượng lớn đá cùng gỗ lăn nện xuống.

Lấy mạng đổi mạng, sĩ tốt hùng vũ doanh trong vòng tay ôm lấy ném gỗ lăn xuống, đập đổ mấy tên phản quân. Mũi tên của phản quân đồng thời cũng bắn thủng thân thể bọn chúng, không ngừng có người lao vào thành lâu, giờ một lúc thạch cuộn cuộn. Cũng không ngừng có binh lính thiết giáp tràn vào trong thành, giẫm lên huyết tương đẩy mạnh về phía trước.

“Đem theo hấn, giữ chặt hấn! Đừng thả hấn đi!” Chủ tướng bộ binh thiết giáp mang theo thân vệ vọt vào đầm lầy, dùng xiên thép chỉ vào Lý Húc hô to. Vài tên binh sĩ muốn biểu hiện trước mặt gia chủ, hăng hái xông lên phía trước. Nhưng mà, bọn thủ hạ của bọn họ thực sự không đủ, không đến ba chiêu đã làm quỵ dưới đao của Húc Tử.

Một đợt chém giết mới đã kết thúc, lại vài tên sĩ tốt đoạn hậu ngã xuống, cửa thành, ngoại trừ Lý Húc ra, chỉ còn lại không tới mười binh lính hung hấn. Đoàn người cười lạnh, tụ tập quanh chủ tướng, tựa như một khối đá ngầm, gắt gao ngăn trở sóng người tràn về cửa thành.

“Tránh ra, để ta!” Chủ tướng thiết giáp phản quân, lách qua sĩ tốt bên người, uốn thẳng hướng Húc Tử đánh tới.” cầu quan nhận lấy cái chết!” Hấn lớn tiếng quát lớn, thân thể bay lên không, người theo xoa đi, trong nháy mắt đã nhào đến trước người Lý Húc.

“Keng, keng, keng!” Lý Húc liên tiếp đối phương đâm ba thóa từ giữa không trung tới, lùi lại nửa bước, vung đao chém vào hông địch tướng.

“A!” Binh lính hai bên địch ta đều phát ra một tiếng kinh hô. Máy lần này nhanh như điện quang thạch hỏa, không đợi bọn hấn kinh hô chấm dứt, tên tướng lĩnh phản quân họ Ngô kia giữa không trung vận mình, thiết xoa thuận thế hạ xuống, chặn một đao trí mạng của Húc Tử, sau đó phiêu nhiên rơi xuống, đâm tới.

“Keng!” Lý Húc lại chặn được một kích trí mạng của đối phương, nhưng bị lực lượng cực lớn từ trên hắc đao truyền tới chấn cho hai cánh tay tê dại.

“Keng!” Ngô tướng quân nhanh chóng lui về sau, nhìn đối thủ dừng mãnh như mình, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc.

“Là người!” Hai người đồng thời kêu lên. Sau một khắc, lại vung binh khí đánh tới một chỗ.” Người lại làm cầu quan!” Ngô tướng quân tức giận mắng, hận không thể đâm đổ Lý Húc.” Lý Húc vừa ngăn trở, vừa truy hỏi. Hắc đao tạo ra một luồng ô quang, lại ép Ngô tướng quân lùi lại mấy bước.

“Đóng cửa thành!” Lý Húc hô to lần nữa, tay trái cầm lấy xích sắt buộc nửa khối đỉnh, hai chân dùng sức mạnh, cả người nhảy lên giữa không trung. Thân thể hấn dựa vào xích sắt dẫn dắt vẽ ra một vòng tử vong ở giữa không trung, vòng qua giáp mặt và cổ phản quân, giáp mặt và cổ phản quân đều được tạo thành bởi thiết hoàn., Phòng ngự yếu kém nhất, phạm là kẻ bị hắc đao chém trúng, đều vỡ vụn. Chủ nhân mặt nạ hoặc là che mặt, hoặc là che cổ, kêu thảm ngồi chồm hổm trên mặt đất.

“Kéo bọn Lý tướng quân lên, đóng cửa thành!” Cuối cùng Vũ Văn sĩ cũng hiểu được suy nghĩ của Lý Húc, trong tiếng ra lệnh mang theo vẻ mừng rỡ như điên.

Sĩ tốt quân địch cũng biết rõ tính toán của Lý Húc, hò hét xông lên. Bị mấy tên sĩ tốt cuối cùng bên cạnh Lý Húc bức lui từng người. Sau khi quân địch thối lui, thân vệ may mắn còn sống sót bắt lấy khóa sắt trên đỉnh đầu, chân đạp tường thành, phối hợp với đồng bạn trên thành cực nhanh bay lên cao. Đồng thời, bọn chúng còn chưa quên hung hăng bổ vài nhát, khiến quân địch không cách nào thuận lợi tiếp cận.

Hàng rào sắt lấp kín cửa thành ầm ầm rơi xuống, ngăn cản thù hận trong ngoài tường thành. Lý Húc cùng vài tên thân vệ cuối cùng nhanh chóng bay lên không trung, trong ánh mắt khó tin của quân địch tiếp cận lỗ châu mai.

“Chuẩn bị Mộc Lôi thạch cút!” Lý Húc nhìn Ngô Hắc Hống dưới chân, la lớn. Đi mau, trong lòng hấn thềm cầu nguyện. Nếu còn không đi thì sẽ muộn mất. Hấn không có cách nào lớn tiếng, chỉ hy vọng Ngô Hắc Hống biết thời thế của thảm vận.

“Ô!” Một cây cương xoa đen thui bay tới, sượt qua mặt Húc Tử, bắn vào tường thành màu nâu xanh.

“A!” Tướng sĩ Hùng Võ doanh trên thành kinh hãi tới mức mồ hôi lạnh chảy đầy người. Đến khi nhìn thấy cương xoa bay lên không, bọn họ lại hưng phấn hét điên cuồng một hồi: “Lý tướng quân, Lý tướng quân bình an!”

“Lý tướng quân, Lý tướng quân!” Dưới thành, tiếng hoan hô vang dội.

“Khụ khụ!” Húc Tử bị bụi đất văng lên làm cho bụi đất bắn lên, thân thể không tự chủ được ngừng lại ở giữa không trung một lát. Sau đó, cánh tay hấn mạnh mẽ kéo xích sắt, mũi chân giẫm lên cán xiên, cả người lần thứ hai vọt lên năm, sáu thước, như một con điều hâu, vững vàng hạ xuống đầu Lê Dương thành.

“Chuẩn bị cút Mộc Lôi Thạch!” Húc Tử leo lên đầu tường, lập tức dùng hắc đao chỉ hướng quân địch, kéo dài mệnh lệnh. Trong ánh mắt quan thiết của hấn, hấn thấy Ngô Hắc Ngục mang theo bộ hạ thiết giáp, hoảng hốt tháo chạy.

Chương thứ tư bỏ qua (3)

Hùng Võ doanh các huynh đệ dùng “cộcn mộc lôi thạch” lưu lại mười mấy quân địch không kịp rút lui, tiếp theo, chiến đấu ngoài Đông Thành liền lâm vào trạng thái giằng co nặng nề. Phản quân trang bị dưới trướng Hàn Thế Minh đã được huấn luyện tốt, đã được huấn luyện nghiêm chỉnh., Nhưng lại thiếu vũ khí công thành trợ giúp, nhất thời bọn họ không thể làm gì được tường thành cao lớn của Lê Dương thành. Hùng Võ doanh huynh đệ chiếm ưu thế địa lợi, sĩ khí dâng cao, nhưng quân địch không tiến vào đầm lầy., Bọn họ cũng không có cách nào tạo sát thương lớn hơn được. Đa số thời gian, hai bên đều dùng vũ tiễn bắn ra lẫn nhau, mũi tên nhọn phản quân bắn ra từ bầu trời rơi xuống, cắm khắp trên đầu tường là lông trắng dày đặc. Mà góc chết gần sát tường thành phía sau lỗ châu mai bên cạnh tường thành kia..., Còn lại trở thành nơi tránh gió lý tưởng của quân đội. Bọn họ co rút thân thể ở nơi đó, dùng tấm khiên che bắp chân, thỉnh thoảng thò đầu ra thả một mũi tên lạnh như quân địch thị uy. Mặc dù hầu hết vũ tiễn dưới tình huống đều cách mục tiêu một trăm ngàn dặm, nhưng bắn cũng không ngừng.

Lý Húc ôm hắc đao của mình, co rút dưới bức tường bên cạnh địch lâu thờ dốc. Chiến đấu vừa rồi quá khản trương, giờ phút này chuyển nguy thành an, hắn cảm thấy toàn thân mềm nhũn., Không dậy nổi nửa phần lực đạo, mà mấy vết thương nho nhỏ trên cánh tay cùng bắp đùi cũng bắt đầu đau lên, theo nhịp tim của mình, thoáng cái giống như có dao găm đâm vào trong thịt. Những chuyện này cũng không khiến hắn phiền não nhất, giờ phút này hắn đau đầu nhất lại phát hiện một người bạn ở trong quân địch. Một người từng cứu giúp lẫn nhau, trước mắt lại không thể không liều mạng người sống bằng hữu của ta.

Ngô Hắc Kiệt và bộ binh thiết giáp dưới trướng của hắn không rút về quá xa. Hắn không cam lòng thất bại, giờ phút này đang đứng trên quan đạo cách cửa thành không đến một trăm năm mươi bước, chờ đợi cơ hội tiến công tiếp theo. Một ít vũ tiễn

bắn xuống trên đầu tường đã mất đi sức mạnh ở vị trí này, mặc dù bắn trúng nhưng cũng đã không còn cơ hội., Cũng không cách nào xuyên thấu thiết giáp. Trừ người bạn tốt đã từng kia, Ngô Hắc Hồng không tin trong Lê Dương thành còn có người thứ hai có thể ở khoảng cách xa như vậy ra uy hiếp trí mạng cho mình. Hắn đem bình khí trong tay đổi thành cự thuẫn trong tay thành cự hoàn hoàn đầu đao, bắt an đi qua đi lại. Không biết là vì luyện tiệp mất mát của cương xoa trong Tụng thành., Vẫn xuất phát từ nguyên nhân khác, Húc Tử nhìn thấy hắn mấy lần định phóng tới cửa thành, nhưng mấy lần lại lui về giữa đường.” Hắc muốn nói chuyện với ta!” Lý Húc cảm thấy trong ngực có một luồng tức nghẹn đến khó chịu, hắn cũng muốn từ trên tường thành thò đầu ra., Hỏi thăm Ngô Hắc Trữ Quân một chút, du hiệp giang hồ không làm, vì sao lại làm chuyện bắt hắn phải xét xử gia phản tặc diệt tộc. Nhưng sau vài lần cân nhắc, xúc động trong lòng Húc Tử cuối cùng cũng bị lý trí đè ép xuống. Hắc đã không còn là tên Húc Tử kia nữa, danh tiếng và quan tước đã trở thành một phần của tính mạng hắn. Mà những thứ mang trên thân càng nhiều, thường thường làm việc càng cần cân nhắc hậu quả.

“Người quen?” Vũ Văn Sĩ nhanh chóng chạy đến sát tường nữ, vừa cười vừa hỏi.

“Không tính là quá quen thuộc, một đạo tại tái ngoại tiểu ngựa mà thôi!” Lý Húc nhún vai, miễn cưỡng trả lời. Hắc biết biểu hiện khác thường của mình không thể gạt được Vũ Văn sĩ, dứt khoát thừa nhận dứt khoát. Trải qua thời gian dài kết giao như vậy, hắc cũng phát hiện Vũ Văn Sĩ cũng không đến mức ghê tởm như mình tưởng tượng.

“Dùng dao trả tiền đi!” Vũ Văn Sĩ và đầu lưỡi sắc bén thành công đổi cho hắc một cái bạch nhãn, cười cười. Hắc tiếp tục nói: “Tên kia thân thủ tốt, khó trách cùng người đi tổn hại A Sử, A Công! Đáng tiếc đi không phải chính đạo, uống phí phụ một thân võ nghệ!”

“Tính cách của hắc rất giống ngươi!” Lý Húc dùng hắc đao đập đôi giày chiến của văn sĩ, ý bảo đối phương cố gắng rút chân về phía tường để tránh bị tên bắn bị thương.” Hắc nói tắt

cả những tên bại hoại thập ác không tha, cho nên đời này sống không ra vào công môn, chết không vào địa ngục!”

“Thật sao?” Vũ Văn Sĩ và mặt dăng lên một tầng tiếu ý bốn cợt, “Có thể hiệu lệnh hai đoàn thiết giáp trong phản quân, ít nhất cũng là độc úy. Khó được quan lại của phản quân không phải là quan chức sao? Nếu Dương Huyền cảm thấy may mắn lấy được thiên hạ, chẳng lẽ hấn chịu tặng công danh liều mạng cho người khác sao?”

Nếu như hai người kia buông tay đánh một trận đầu miêng, tràng diện nhất định sẽ rất đặc sắc. Lý Húc quay đầu lại nhìn thấy Ngô Hắc Hồng đứng trang nghiêm trong quan đạo ngoài thành, lại nhìn Vũ Văn Sĩ lè lưỡi ra khoe uy phong, không phải không có ác ý mà nghĩ. Về đề tài này, hấn không có ý định thảo luận quá sâu, cho nên chủ động chú ý chuyển dời sự chú ý sang tình hình chiến đấu.

“Triệu Trường Sử bị thương thế nào? Có nguy hiểm đến tính mạng không?”

“Đã trúng ba đao, vết thương rất lớn. Cũng may, đều là đao phay chém vào nhau, không thương tổn đến xương. Có Tôn lang trung, hấn không chết được!” Vũ Văn Sĩ cùng nộ cười trên mặt càng ngày càng đậm, phảng phất như phát hiện được chuyện gì đặc ý, vui mừng khôn xiết.

“Cười cái gì, ta cũng đã nói là không thân với hấn!” Lý Húc bị Vũ Văn Sĩ cùng cười đến sợ hãi, nghiêm mặt nhấn mạnh.

“Quen thuộc cũng vô dụng, cương trường không có cha con! Hấn không giết người, không có nghĩa là người khác không đâm người một đao!” Vũ Văn Sĩ và Lợi đáp lại một câu, sau đó, đưa tay ở phía trên vòng bảo vệ của mình so sánh, xấu xa nở nụ cười: “Người đoán Triệu Trường sử có một đao trúng nơi nào đó, bấp dùi lệch thêm nửa tấc nữa...”

Lý Húc nhìn theo hướng Vũ Văn Sĩ cùng tay, đột nhiên hấn hiểu rõ Triệu Tử Minh thiếu chút nữa bị thái giám chém thành quần cảnh, trong lòng cảm thấy buồn cười, lại nổi lên vài phần bất mãn đối với Vũ Văn Sĩ. “Có cái gì buồn cười, hấn là

huynh đệ chúng ta! Người là giám quân Hùng Võ doanh, là phò mã đương triều...”

Hóa ra Phò mã đốc úy cũng thô tục như vậy! Húc Tử bị phát hiện mới của mình dọa nhảy dựng, mẫn cảm ngậm miệng lại. Trong lòng hấn, đại bộ phận thế gia hào môn xuất thân đều nho nhã lễ độ, lạnh lùng âm hiểm. Cho dù quen biết Vũ Văn Sĩ như vậy, hấn cũng không nghĩ tới đôi phương còn có mặt ác tục như vậy.” Dường như càng ngày càng ác liệt “Húc tử bị chính mình phát hiện ra khiếp sợ không thôi., Đồng thời cảm thấy quan hệ với Vũ Văn Sĩ nhanh chóng bị rút ngắn. Trong nháy mắt, ấn tượng của đám người Lý Kiến Thành, Lưu Hoảng Cơ, Lý Uyên, Vũ Văn thuật trong lòng Húc Tử càng thêm rõ ràng.

“Ôi, ta quên người còn chưa thành thân!” Vẻ mặt Vũ Văn Sĩ như có điều suy nghĩ bị vẻ mặt của Húc Tử mê hoặc, một bên phỏng đoán nguyên nhân đôi phương không vì thương thế của Triệu Tử Minh mà cảm thấy may mắn.” Không sao, bao trên người ta. Sau trận chiến này, người khẳng định một lần hành động thành danh! Rất nhiều người ước gì đem con gái đưa lên cửa.”

“Giám quân đại nhân, quân địch còn đang công thành!” Lý Húc lúng túng đến đỏ lỗ tai, thấp giọng kháng nghị.

“Cường nỏ hết tai! Ta không tin Hàn Thế Cương hấn có thể dùng tay đem tường thành sụp đổ. Nếu như hấn lại phái người tiến vào Câu Hồn thành, vừa vặn chúng ta lại góp thêm một đám thủ cấp đi lĩnh công!” Vũ Văn Sĩ và tự tin trả lời. Hấn phi thường thích bộ dáng quần bách của thiếu niên, ở trong đám bằng hữu trước kia của mình., Nhắc tới hôn sự sẽ không nhiều người đỏ mặt lắm. Đám gia hỏa kia từ nhỏ đã có thị nữ bên người hầu hạ, không đến mười bốn tuổi đã hiểu thế nào là đạo nhân. hôn nhân đại đa số bọn họ mà nói là một cuộc giao dịch, giao dịch giữa gia tộc và gia tộc. Vũ Văn Sĩ nhìn Húc Tử mặt đỏ tai tía tai., Bỗng nhiên nhớ tới vợ con của mình. Đã kết hôn nhiều năm rồi, Vũ Văn Sĩ không nhớ rõ trận giao dịch kia xảy ra khi nào, hấn chỉ biết, cưới một công chúa quyết không có ý nghĩa hạnh phúc.

“Tương lai người để ý nữ nhi nhà ai, ta thay người đi nói chuyện!” Vũ Văn Sĩ vỗ vỗ bả vai Lý Húc, dùng mỉm cười che dấu cảm khái trong lòng. Hắn rõ ràng chính mình cũng không phải hoàn toàn nói đùa, Lý Húc nhanh chóng quật khởi như vậy, lại không có thiếu niên tướng quân gia tộc dựa vào., Làm quan hệ thông gia với một gia tộc, quả thật có thể bảo trì bản thân độc lập, lại có thể có được phương thức cường viện tốt hơn. Mà một số gia tộc đối với môn hộ không coi trọng lắm, cũng không keo kiệt gả ra một đứa con gái thứ xuất, để mượn sức một vị tân tú trong quân có tiềm lực.

Lý Húc cười cười, không trả lời: “Thật sự sẽ một lần thành danh sao?” Hắn không dám nghĩ tới tiền đồ của mình lại bằng phẳng như vậy. Nhưng sau một khắc, các loại chờ mong lại ùn ùn ứa vào trong lòng hắn. “Sẽ thăng quan? Hay là thêm tước? Hay là ban cho thực vật?” Hắn không hài lòng nghĩ, tưởng mình mặc áo gấm về quê, trên mặt cha mẹ tươi cười thỏa mãn. Cha nói chắc chắn: “Húc Tử.”, Người vì Lý gia ta mà tranh đoạt hết, gia gia người khi còn sống, liền nói người là một cây trâm cho mộ phần Lý gia ta!” Mà mẹ thì sao, mẹ lại hạnh phúc mặc quần áo gấm vóc hoàng gia ban cho, sau đó không cam lòng hỏi mình, vì sao không tranh thủ thời gian tìm vợ, để cho nàng cũng sớm sinh con trai.

“Đào Tị Ti đã gả rồi!” Đột nhiên, một cảm giác ưu thương lan khắp toàn thân Lý Húc. Hắn chậm rãi đứng lên, dùng thuận che thân, chậm rãi đi về phía Mã Đạo.

“Người đi đâu?” Vũ Văn Sĩ vội hỏi, không rõ thiếu niên này đã phạm vào càn nào, vừa rồi nhắc tới quân công, trên mặt ánh mắt trời xán lạn, đảo mắt liền xuất hiện mây đen dày đặc.

“Giờ phút này bình an đông môn, ta đi mấy cái tường thành khác tuần tra một chút!” Húc Tử không quay đầu lại, đưa lưng về phía Vũ Văn Sĩ trả lời, vết thương trên đùi theo động tác, chậm rãi chảy ra mấy giọt máu. Bị ánh nắng chiều trên thành chiếu, có vẻ cực kỳ hồng diễm. Mấy mũi tên bay tới, Húc Tử rung động hắc đao, đem mũi tên bổ thành hai nửa.

“Bảo vệ tướng quân, bảo vệ tướng quân.” Trương Tú mang theo hơn mười tên thân vệ nhanh chóng theo sau, vây quanh

Húc Tử một bức tường lá chắn.

“Thỉnh Tôn lang trung, mời Tôn lang trung, trên người tướng quân có thương tích, tướng quân bị thương!” Chu Đại Ngưu kinh hoàng thất thố hô.

“Đừng cả kinh, loại vết thương nhỏ này, bỏ đi là tốt nhất!” Lý Húc dùng song dao vỗ vỗ bả vai của Chu Đại Ngưu, thấp giọng ra lệnh. Hắn không muốn kinh động nhiều người hơn nữa, đau đớn có thể khiến hắn tỉnh táo lại, có thể khiến hắn quên đi rất nhiều phiền não, có thể khiến hắn biết mình đang làm gì, sẽ không vì sự quấy nhiễu chung quanh mà lạc đường.

Đại Tùy tướng quân, trong lòng những trưởng lão Tô gởi bộ kia, phân lượng hắn là có thể so được với một tên Đột Quyết vương diệt a. Chỉ là tất cả cái này, đến cũng đã quá muộn, không phải tạo hóa trêu người, mà là mình cùng Đào Ngột thoát tơ, gặp gỡ thật sự quá sớm.

Thiếu niên chậm rãi xuống ngựa, bước chân cũng từ từ kiên định.

Hai bên tường thành Nam Bắc Lê Dương thành cũng không bị địch nhân công kích, bởi vậy., Đám mật thám trên cánh tay quần đầy những mảnh vải đen kia không đợi được hành động gì, đã bị thủ tướng được Vũ Văn Sĩ và thân binh nhắc nhở dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai bắt lại. Phản quân ầm núp trên tường thành phía tây biểu hiện ly kỳ, biểu hiện của đám phản quân ầm núp., Không biết là bởi vì Lý Mật yếu thế khi biểu diễn trò tiến công quá mức bức bách mà khiến bọn họ tuyệt vọng tiền đồ, cũng bởi vì nguyên nhân này mà hẳn ta bị Vũ Văn Sĩ cùng với cảm giác liên quan đến Hoàng Hà nằm ở phía Bắc lấy đất đai của Hoàng Hà ra nhượng lại cho lời đồn mang lại cho mỹ nhân câu này., Ý chí chính giữa bọn họ không kiên định trước khi nhận được lệnh từ phản quân của thành, lén lút hướng Lý An Viễn thẳng thắn hành động. Sau khi nhận được tin tức tình báo Lý An Viễn lập tức hành động, gạt bỏ toàn bộ cánh tay quần đầy vải đen ra khỏi đội ngũ thủ thành. Khi Lý Mật biết được Đông Thành bất ngờ tập kích thất bại mà muốn ở phía tây Lê

Dương Thành gây ra hỗn loạn, trả lời y chỉ là một trận mắng trào phúng.

khẩn trương chiến đấu ở thái dương lạc sơn hậu thảo cỏ kết thúc, Hàn Thế Cương mang theo phản quân tinh nhuệ kiệt sức không biết đi đâu. Lý Mật cũng mang theo đảm nhiệm nghi binh huynh đệ rút lui khỏi Đại Bộ Sơn. Làm là đánh giá thấp thực lực thủ quân, tổng cộng phản quân bỏ lại ước chừng hơn bốn ngàn thi thể, đại bộ phận đều ở phía tây thành. Cực nhiều chiến đấu bên sườn đông thành tuy cao hơn Thành tây xa xa., Nhưng những phản quân đảm nhiệm nhiệm vụ chủ công trang bị hoàn mỹ, huấn luyện tốt, cho nên cơ hội thối lui toàn thân cao hơn nhiều so với đảm nhiệm nhiệm vụ giả binh ở sườn đông Lê Dương Thành.

Cho dù biết khả năng quân địch công thành vào ban đêm rất nhỏ, Lý Húc vẫn an bài ba trăm người gác đêm ở các sườn tường thành.” Yêu cầu huấn luyện của Dạ tập đối với binh sĩ vô cùng cao!” Vũ Văn Sĩ lắc đầu, cười cợt Lý Húc nhát gan. Nhưng thấy Lý Húc vừa băng bó vết thương xong, hấn lại nhanh chóng thay đổi chủ ý: “Trong một bộ phận quân phản quân tương đối thiện chiến, may mà số lượng bọn chúng không nhiều, hơn nữa hôm nay chết trận không ít!”

Giữa các tướng lĩnh, hấn dẫn phát một trận cười vang, đồng thời cũng để lại một cái bóng trong lòng mỗi người. Có thể làm Húc Tử bị thương loại này người không nhiều, ít nhất cũng mang theo số lượng binh mã, chư tướng Hùng Võ doanh đều không nắm chắc có thể đạt được chiến tích như thế. Nếu có hai trăm quân địch huấn luyện đến loại trình độ này lúc nửa đêm mạo hiểm bò lên Lê Dương Thành, mọi người không nắm chắc có thể bảo đảm thành không mất.

“Tốt nhất chúng ta nên học câu cao mỹ nhân, nhét chết toàn bộ bốn cửa thành!” Giáo úy Thôi thấp giọng đề nghị. Đây là biện pháp quyết định tử thủ Liêu Đông của Cao mỗ, hấn đem toàn bộ di chuyển đến Lê Dương, xem như là một việc học sống.

Lý Húc cùng Vũ Văn Sĩ thương lượng một chút, lập tức đem nhiệm vụ bố trí xuống. Tính mạng quan trọng hơn mặt mũi,

ngóc mới giả bộ quân tử trước lương quân trận, sau khi dùng bao cát chặn tất cả cửa thành, Vũ Văn Sĩ và Húc Tử lại sắp xếp nhân thủ., Giơ lên một đồng cát, tách tường thành thành một đoạn ngắn cách nhau năm trượng. Giữa mỗi đoạn tường thành chỉ cho một người đi qua, vạn nhất một đoạn tường thành thất thủ, binh lính ở khu vực lân cận có thể nhanh chóng dùng túi cát bịt kín cùng đoạn liên hệ bị thất lạc.

Lý Mạnh thường xuyên dẫn người phá hủy phòng ốc gần tường thành, Lý An Viễn mang theo người cầm đầy cọc gỗ ở bên trong. Chiêu thức của cao giai mỹ nhân thủ đông, được mọi người căn cứ theo tin tức nghe được của mình mà bố trí ở trong thành Lê Dương. Lương thực trong thành đủ mạnh để hùng vũ doanh ăn trong hai mươi năm. Bọn họ không tin, cao giai mỹ nhân chặn lại sách lược sáu mươi vạn Tùy quân, muốn đối phó với phản tặc sẽ không thu được hiệu quả kỳ diệu.

Đoàn người một mực bận rộn sau nửa đêm mới luân hồi huyện nha nghỉ ngơi. Lý Húc nằm trên giường gỗ rộng lớn, cảm giác được từng đợt mệt mỏi dâng lên, lại khó có thể chìm vào giấc ngủ. Vết thương trên người theo quân lang trung tấn làm nhiều thuốc, hiện tại đã không cảm giác đau đớn. Nhưng tràng cảnh chiến đấu ban ngày lúc nào cũng ở trước mắt hắn, khiến hắn vô luận nhắm mắt thế nào, đều không thể làm được như không thấy.

“Người lại làm cầu quan?” Húc Tử nghe thấy Ngô Hắc Hồng hỏi thăm vào tai mình. Lúc này trước mắt hắn không chỉ có Ngô Hắc Hồng, mà còn nói không nhiều lắm, nhưng người này rất phúc hậu, thú y ngu tiến đạt; hết sức đỉnh đặc, một lòng muốn chứng minh mình là chủ nhân thảo nguyên chính tông, Lưu Quý Chân còn có..., Cuối cùng thì người cuối cùng xuất hiện trước mắt hắn chính là đôi đũa nhiệt tình, nhưng đây là một thổ tài chủ tất giáo. Trong mơ mơ màng màng, Húc Tử nhớ tới người chủ trì quán rượu Ngô Hắc Hồng, Ngu Tiến tiến hình như cũng là một nhóm với Trương Khai. Giật mình một cái, hắn giống như bị dội một gáo nước lạnh, ý nghĩ trong nháy mắt trở nên đặc biệt rõ ràng.

Lưu Hoảng Cơ ngày đó nói: Đông gia Trương Lượng mưu đồ rất lớn, cũng không phải là người có dũng khí, chỉ sợ tương lai

sẽ hại người hại mình. Những lời này chỉ ra không phải Lý Mật chính là cảm giác của Dương Huyền.” Nếu lúc ấy ta không lựa chọn đi theo Lưu đại ca, mà là đi theo Trương Quang!” Húc Tử vô cùng sợ hãi, cảm giác toàn thân lạnh lẽo.

Lý gia nhiều thế hệ trung hậu, nếu trong nhà có một tên loạn phỉ, cha mẹ nhất định sẽ thương tâm mà chết. Húc Tử đối với tình cảnh ngày đó vẫn còn sợ hãi. Trải nghiệm bản thân nói cho hắn biết, đám người Ngô Hắc Trãi, Trương Minh đều không phải hạng người đại gian đại ác, nhưng đọc qua sách và hoàn cảnh trưởng thành vẫn làm hắn không cách nào tin tưởng lựa chọn của Ngô Hắc Quy.

Khi trời sắp sáng, rốt cuộc Húc Tử cũng ngủ. Mơ mơ màng màng, hắn mơ thấy cùng Ngô Hắc Hồng một lần nữa gặp lại, sau lưng hai người đều mang theo binh khí, không chút do dự vọt tới đối phương.

“Ô ô ô ô ô khẫu” tiếng kèn kèn lệnh thê lương ở trong thiên địa quanh quẩn, Húc Tử ngang đao trước ngực, lưỡi đao hướng xuống phía dưới, sống đao đổ xuống bên ngoài. Đây là Phá Khuyết được đồng sư phụ Đồng Thế Hùng tướng quân chỉ bảo. Ngô Hắc Húc một phát đâm tới, Húc Tử lật tay, một đao chém đứt cương xoa, lại một đao chém vào cổ Ngô Hắc Hồng.

“Ô ô ô ô ô ô ô” tiếng kèn lệnh không ngừng vang lên, hắn nhìn thấy máu từ cổ Ngô Hắc Giao phun ra, nhuộm đỏ bầu trời màu đen.

“Ô ô ô ô ô ô!” Tiếng kèn ở bên tai. Húc Tử xoay người ngồi dậy, hướng ngực mình đập một quyền, mạnh mẽ đè nén sự kinh hoàng trong lòng. Định tập kích, hừng đông rồi, tiếng cảnh báo chói tai đem hắn từ trong mộng cảnh kéo trở về. Mấy thân binh xông vào trong phòng, bảy chân bốn cẳng giúp Lang Tướng đại nhân mặc áo giáp vào., Xông vào là giáo úy thân binh Trương Tú: “Bên ngoài tường thành phía tây phát hiện một nhóm quân địch lớn, nâng rất nhiều bao cát!” Trương Tú vừa báo cáo, vừa thay Lý Húc mang mũ giáp, đeo binh khí.” Đội dự bị đã tập kết, chư tướng chờ người chỉ thị tiếp tục!”

“Lệnh cho chư tướng mỗi người tự bảo vệ tường thành, đội dự bị đi vào trong huyện nha vừa nghỉ ngơi vừa đợi lệnh. Binh sĩ

thân đi theo ta đến thành Tây để tham chiến!” Lý Húc chỉnh lại mũ giáp, hạ lệnh không chút do dự.

Khi hấn mang theo thân binh chạy tới địch lâu phía tây thành, quân địch tấn công đã bắt đầu. Mấy ngàn tên tráng hấn tay cầm khiên lớn cảnh cây bện thành, trên thân không mặc gì, cách tường thành ba mươi bước dựng lên một bức tường gỗ màu xanh lục. Sau bức tường gỗ, ít nhất hơn ba ngàn tên cung thủ thay phiên dẫn cung tên thay nhau kéo cung., Áp lực lên quân sĩ trên tường thành không cách nào ngăn đầu, mà hàng vạn binh sĩ phản quân khiêng bao cát, nhanh chóng hướng tường thành di động. Trong giây lát, bọn họ liền dùng túi rom cùng bùn cát trải ra một thông đạo rộng ba thước, dài hai mươi mấy trượng.

Bỏ lại đồng cát, binh sĩ phản quân đi vòng vài bước, cũng không quay đầu lại hướng phương xa chạy đi. Một đợt binh sĩ mới chạy tới, dùng bao cát đem thông đạo tăng thêm một tầng. Trong tiếng kim cổ rung trời, một con cá lớn dần dần thành hình dùng công thành, đuôi cùng mặt đất hình thành dốc, đầu và đầu hơi ép gần đầu tường thành.

Cung thủ trên đầu thành liệu mạng phản kích, không ngừng có sĩ tốt phản quân vác túi cát bị bắn ngã xuống dưới thành. Thế nhưng những binh sĩ kia lại như trúng tà, căn bản không để ý tới sinh tử của đồng bọn. Giẫm qua vũng máu, vượt qua thi thể đồng bọn, ném túi cát hướng Ngư Lương Đạo, quay người chạy về bản trận. Trong trận, có binh sĩ dùng xẻng gỗ bóp lên bùn cát, chất đầy túi cỏ, một lần nữa đặt túi cỏ lên bả vai người lập đường.

“Truyền lệnh cho Tần tòng quân, bảo hấn kéo binh mã dự bị đến phòng trống ngoài thành Tây, vừa ăn cơm nấu, vừa chờ đợi chiến đấu. Lệnh cho huynh đệ các tường thành khác thay phiên dùng cơm, lúc nào cũng chuẩn bị đến trợ giúp!” Lý Húc quan sát động tĩnh của quân địch trong chốc lát, thấp giọng ra lệnh.

Lần này không phải là giả vờ giả vịt, ngày hôm qua Ngô Hắc Quy không phân ra sinh tử cùng hấn mang theo mấy trăm thiết giáp bộ tốt, đứng ở ngoài hai trăm bước, chờ đợi thời khắc

Ngư Lương Đại Đạo đến đầu tường. Mỗi một tên bộ tốt thiết giáp đều kéo tấm lưới sắt che chắn khuôn mặt, người trên tường thành không nhìn thấy vẻ mặt của bọn họ, nhưng cảm giác được sát khí tận trời trong đội ngũ.

“Lệnh cho Lý An Viễn chuẩn bị trường mâu, chờ Thiết Giáp Quân xông lên, các huynh đệ dùng trường mâu nghênh chiến!” Lý Húc suy nghĩ một chút, phát ra lệnh bài tướng thứ hai. Kinh nghiệm chiến đấu ngày hôm qua cho thấy, hoành đao rất khó tạo thành thương tích trí mạng đối với quân địch mặc thiết giáp. Nhưng trường mâu có thể tìm được hai khe hở hoặc những khe hở nhỏ hoặc là phòng thủ yếu của hai chân đối phương.

“Để Tần Hành Sur mang dầu cải trong kho lương đến hai trăm thùng, đặt ở trên tường thành cùng Mã Đạo phụ cận chờ lệnh!” Vũ Văn Sĩ suy nghĩ một chút, bổ sung ở bên cạnh.

Đây là một biện pháp ác độc, Lý Húc ngẩng đầu nhìn Vũ Văn Sĩ, trong mắt đối phương thấy nụ cười nồng đậm. Lý Mật đủ thông minh, lại có thể nghĩ đến lợi dụng ưu thế nhân số để xây dựng công thành, nhưng mà vận khí của hắn thật sự kém đến cực điểm., Đại Tùy phủ binh vừa mới dùng chiêu này ở ngoài Liêu Đông thành, biện pháp tấn công và phương thức phá giải phòng thủ, các tướng sĩ của Hùng Vũ doanh ở tại Liêu Đông thành thấy rất rõ ràng.

“Để các huynh đệ thêm chút sức, sau khi bắt được Lê Dương, mỗi người được chia ba trăm cân lúa!” Lúc thiếu niên Lý Mật nổi danh khắp thiên hạ, có thể không biết Húc Tử và Vũ Văn Sĩ đã nghĩ ra kế sách ứng phó. Nhìn thấy triền Ngư Đại Đạo càng lúc càng tiếp cận đầu tường, y khẽ phe phẩy quạt lông, hăng hái.

Dương Huyền cảm thấy nhân lúc Đại Tùy lấy khuynh quốc chinh chinh phạt quân đội khởi binh tạo phản hoàn toàn là chủ ý của Lý Mật. Mặc dù lúc Dương Huyền cảm động cử binh Lý Mật cũng không có ở Lê Dương, hơn nữa sau khi đối phương mở màn, giả bộ như muốn thành toàn bằng hữu mới không thể không đến hỗ trợ. Nhưng vì giờ khắc này, ông ta lại cho gia

tộc vinh quang càng thêm đậm đặc, ông ta đã chuẩn bị thời gian rất lâu.

Mấy năm nay, hào kiệt triều Tam Sơn Ngũ Nhạc, bang phái Thiên Nam Địa Bắc, rất ít từng nhận được ân huệ của hắn. Dựa vào tài hoa hơn người của mình., Còn có xuất xứ kiệt xuất quan trường cùng dân gian, Lý Mật cho rằng phụ tá Minh chủ lấy được thiên hạ hắn là chuyện truyền bá khắp nơi mà định ra. Đáng tiếc Dương Huyền cảm thấy người này không chịu hoàn toàn tuân theo ý kiến của mình, đáng tiếc bọn người Vi Huyền từ đường khắp nơi đều giơ khuỷu tay về phía mình. Càng đáng tiếc Nguyên vụ vốn là vô năng, thế mà lại bị hai tên tiểu tử vắt mũi chưa ai biết đến mang theo mấy ngàn binh mã toàn quân bị diệt.

Thông qua việc dò xét và tìm hiểu mật thám thì Lý Mật đã nắm được lai lịch của thủ vệ và phó tướng tại Lê Dương Thành. Không đáng để y nghiêm túc ứng đối với binh lão tướng của Đại Tùy phủ, mà là hai tên vô lại đánh bậy đánh bạ cướp được Lê Dương. Tên của một người trong số đó là Lý Mật tương đối quen thuộc với tên tuổi của y., Là Phò thủ úy úy Vũ Sĩ đứng đằng sau. Trong ấn tượng của Lý Mật, người này ngoại trừ tướng mạo khá tuấn tú thì không có sở trường nào khác. Một người khác dứt khoát ngay cả tính danh hắn cũng chưa từng nghe nói qua, vậy mà cũng dám dẫn một ít binh mã giằng co cùng bảy vạn đại quân dưới trướng hắn.

Tuy rằng ngày hôm qua sau khi tập kích Đông thành thất bại, Đông tướng quân Hàn Thế Vũ Dư cùng Đốc úy Ngô Hắc Tiêu đều khen võ nghệ đối phó với địch tướng, nhưng Lý Mật không cho đó là lời nói thật. Gia hỏa đánh bại để che giấu sự vô năng của mình, ai không đem bốn sự địch thủ khen ngợi lên trời! Người này không phải là sau khi tướng môn, cũng không phải đồ đệ danh sư, dựa vào cái gì lại có bản lĩnh mạnh như vậy?

“Lý quân sư, Lý quân sư?” Có tiếng gọi thấp truyền đến, lay tỉnh Lý Mật từ trong trầm tư. Hắn quay đầu lại, nhìn thấy một gương mặt già nua mà sần khở. Vì quá mức vất vả, người này đã gây đến mức không còn mấy lạng thịt, bộ xương khô đặt

trên một bộ trường bào màu xám xanh, giống như gió thổi qua có thể bị thổi ngã.

“Dương Trường sử, có chuyện gì?” Lý Mật nhíu nhíu mày, hỏi. Người gọi hắn là Dương, nghe nói đã từng đi theo phụ thân của Dương Huyền Cảm, đã từng được Sở Quốc Công Dương Tố bình định Nam Trần, trải qua vô số trận chiến. Nhưng Lý Mật không nhận ra một chút khí chất lão mưu trí trên người đối phương, ngược lại, người này kiến thức nông cạn vô cùng, luôn theo hắn mà hát ngược lại, lúc trước Dương Huyền cảm thấy khởi binh., Lý mật đưa ra thượng sách, trung hạ tam sách, trong đó có rất nhiều kế khả thi nhất, bắc tiến ngàn dặm, tập kích quận Thiên, đem trăm vạn đại quân chết đói ở ngoài tường thành chính là bị người này từ chối.

“Lý quân sư, người nhìn đầu tường, tướng địch đã chồng chất rất nhiều bao cát trên tường thành, chia tường thành thành vài đoạn. Ngươi Lương Đạo đi lên, chỉ sợ cũng khó mở rộng thành quả chiến đấu!” Dương lão phu tử thở phào một hơi, dùng thanh âm run rẩy nói. Lão vốn không định nhắc nhở Lý Mật, nhưng lại không đành lòng nhìn bảy vạn đại quân gấp cánh cứng thành phía dưới, cân nhắc hồi lâu, mới run rẩy khuyên bảo.

“Không sao, ta đã ra lệnh cho tất cả đội quân trọng giáp dưới trướng Ngô tướng quân mang theo một sợi dây thừng dài. Chỉ cần xông lên đầu tường, liền có thể dùng dây thừng buộc chặt lỗ châu mai rơi vào trong thành, cướp lấy cửa thành, thả đại quân vào!” Lý Mật phe phẩy quạt lông vũ, mỉm cười nói ra huyền cơ dùng binh.

“Nhưng quân địch ở trong thành cũng ẩn giấu trọng binh!” Dương phu tử nhìn về phía Địch Lâu xa xa, tiếp tục nhắc nhở. Trên lá cờ của Lê Dương Thành có một chữ “Lý” lớn, theo trình sát hồi báo, tướng lĩnh thủ thành họ Lý họ Lý., Tên Húc, chữ Trọng Kiên. Dương phu tử có bảy phần nắm chắc người kia chính là đệ tử của mình. Nhưng lão ta không dám nói ra, đề tài này quá tàn nhẫn. Trực giác nói cho lão ta biết, nếu như thủ thành thật sự là Trọng Kiên, Lý Mật chưa chắc có thể thuận lợi bắt được Lê Dương.

Mà Lê Dương không thể không lấy, ba mươi vạn đại quân tụ tập ở ngoài Lạc Dương thành trông đợi lương thảo nơi này. Ngoài ra, sau khi thu hồi Lê Dương, liền có thể khiến quan binh Đại Tùỵ đường xa tới mất đi tiếp tế. Đông chủ bên kia lại điều binh mã Tậỵ Hoàng Hà bờ Nam mấy bến đò, ở con đường phía trước bị chặn lại, tình huống Vũ Văn thuật nhất thời khó có thể uy hiếp đến sau lưng đại quân.

Đạo thiên sư này không cần báo cáo Vũ Văn kéo dài thời gian quá lâu ở bờ bắc Hoàng Hà, sau khi mọi người thu phục Lê Dương, chỉ cần thủ vững trong nửa tháng là có thể thu được hiệu quả. Lui một bước nói, chỉ cần Thiếu đông chủ lại lần nữa rơi vào bẫy bắt Lạc Dương trước khi bắt được Lạc Dương, ba mươi vạn đại quân sẽ được tiếp viện lần nữa, hơn nữa còn có thể lấy quan lại làm con tin, uy bức đương kim thánh thượng trao đổi.

“Không sao, Ngự Lương Đạo chỉ là một trong những thủ đoạn công thành, ta còn sai người nhanh chóng chế tạo hơn một trăm chiếc thang mây trong đêm, hai cỗ xe công thành.” Lý Mật dùng quạt lông chỉ chỉ đại quân ẩn nấp trong rừng cây sau lưng, cười giải thích: “Đội Ngự Lương Đại Đạo và đầu tường nối liền, các nhánh binh mã liền đồng thời xuất động. Số lượng quân địch thua xa ta, tất nhiên không thể quan tâm!”

“Huống hồ chỉ cần leo lên đầu tường, đứng vững gót chân, ta có thể không ngừng phái người đi lên, hủy đi những chương ngại trên đầu thành. Theo ta được biết, quan quân Đại Tùỵ trong thành đường xa chạy tới chỉ hơn bốn ngàn người, còn lại toàn bộ đều là tàn binh dưới trướng thủ hạ Nguyên Quận. Hắn lấy bốn ngàn quân thống lĩnh hai vạn hồ nghị, sĩ khí tất nhiên sẽ không quá cao. Chỉ cần chúng ta khai cục thuận lợi, địch nhân tất nhiên lòng quân đại loạn, không cần quá lâu sẽ sụp đổ!”

“Nguyên cát ngôn như quân sư!” Dương phu tử chấp tay, lui sang một bên, không cần thiết lại đề nghị nữa, bất kể mình nhắc nhở cái gì, trong miệng Lý Mật đều có kế sách ứng đối. Còn về đối sách không dùng, muốn đánh nhau mới biết được, hiện tại hai quân còn chưa phát sinh tiếp xúc, kết quả rất khó dự liệu.

“Nghe nói phu tử từng ẩn cư ở huyện Dịch?” Dương phu tử không tiếp tục quấy rầy nữa, Lý Mật lại đột nhiên hứng thú với kinh lịch cá nhân hẳn.

“Giảng quân sự hỏi, Thượng cốc quận trị ngay tại huyện Dịch, tiểu lão nhân từng ở quận học đòi sinh hoạt!” Dương phu tử suy nghĩ một chút, khách khí trả lời.

Ngư Lương Đạo càng ngày càng cao, phản kích của thủ quân cũng càng ngày càng kịch liệt, không ngừng có huynh đệ không ngừng khiêng đồng cát bị mũi tên bắn trúng, kêu thảm từ trên Ngư Lương đạo lặn xuống, máu tươi của bọn họ nhuộm đỏ cả lối đi. Quân sư Lý Mật lại làm như không thấy, phảng phất kinh nghiệm cá nhân Dương phu tử, so với tính mạng mấy trăm tên sĩ tốt còn quan trọng hơn gấp vạn lần.

“Chủ tướng quân địch phía đối diện cũng là người Thượng cốc, không biết có liên quan gì với phu tử không?” Lý Mật dùng quạt lông điểm chỉ vào địch lâu Lê Dương thành từ xa, cười hỏi.

“Làm sao có thể, học sinh ta dạy, lớn tuổi nhất chỉ có mười tám, chín tuổi, chức quan phụ bồi cao nhất chỉ là nhà nhỏ, Huyện úy. Thanh danh không nổi, sao có thể bá tướng Phong Hầu?” Dương phu tử vuốt râu hùm, cười ha ha trả lời.

“Cũng đúng, triều đình lúc nào lại trọng sử dụng đệ tử hàn môn vậy!” Lý Mật biết rõ quy tắc quan trường Đại Tùý gật gật đầu, nói ra. Hắn không hề liên hệ lung tung với tướng lĩnh trên đầu thành và Dương lão phu tử trên đó nữa, người họ Lý kia nghe nói là tộc diệt của Lý Uyên, con cháu thế gia đứng đắn cũng mời tiên sinh vào nhà, ai lại chạy đến huyện học để sống qua lại với những con cháu cấp thấp này!

“Triều đình mở một môi quan hệ tốt, chỉ là có chút chậm!” Dương phu tử ngẩng đầu, ánh mắt nhảy qua tướng sĩ bản quân, xa xa nhìn về phía Lê Dương Thành. Trên tường thành, hai cây giáo lớn màu đỏ phân phật phân phật, tựa như hai ngọn lửa đang nhảy múa.

“Đại Tùý, Hùng Võ” Trong đó có bốn chữ lớn treo hai bên cờ lớn.

“Lý” trên một cây cờ lớn khác, dòng chính được tôn lên rất nhiều màu sắc.

“Hắn là đệ tử của ta, truyền nhân y bát của ta!” Dương lão phu tử nhìn cờ tướng của Hùng Võ doanh, yên lặng suy nghĩ. Trong lúc bất tri bất giác, nước mắt già nua đã rơi đầy.

Chương thứ tư bỏ qua (4)

Ánh mặt trời từ dưới đầu tường dần dần lên tới sau gáy người, cái mũ sắt bắt đầu nóng lên. Mây trên bầu trời từ từ bị gió thổi tan, sau đó, gió cũng ngừng thổi., Toàn bộ bầu trời tạo thành một mảng màu xanh lam tinh khiết. Chiến kỳ của địch ta hai bên đều rũ xuống, đặt ở trên cột cờ không nhúc nhích. Tiếng nước chảy róc rách biến mất, tiếng gió tiêu điều cũng ngừng, tiếng hò hét dưới thành lại càng mãnh liệt, mang theo đau đớn cùng tiếng rên rỉ tuyệt vọng của người chết.

Đỉnh cao nhất của Ngư Lương đại đạo còn cách tường thành một người cao hơn, đám phản quân còn đang tiếp tục cố gắng xây đường. Ở khoảng cách gần như vậy, những binh lính khiêng bao cát quả thực là bia sống cho cung thủ. Mỗi một tầng cát chồng lên, đều có khoảng một thành người vận chuyển ngã ở trên thuyền cá. Tướng lĩnh phản quân đối với tất cả cái này đều coi như không thấy, chỉ là ra lệnh binh sĩ đem tiếng trống thúc chiến càng vui hơn.

“Để cho Tần tông quân phái người vận chuyển một ít bao cát lên, đẩy hai bên lỗ châu mai cá của Ngư Lương Đạo lên cao thêm hai thước!” Lý Húc tính toán công trình của quân địch tiến triển một chút, lớn tiếng ra lệnh.” Còn có tường nữ bên ngoài nhà Địch cũng thêm hai lớp cát, phòng ngừa mũi tên lạnh của phản quân!” Hắc chỉ chỉ bức tường thấp bên cạnh nhà Địch, tiếp tục bổ sung.

Cung thủ phía sau tường thành, cũng không phải là nhóm quân địch tinh nhuệ nhất, nếu là Húc Tử tự mình chỉ huy, hẳn khẳng định giữ lại nhóm tinh binh kia tại thời khắc hôm qua tập kích Đông Thành chính thức bắt đầu công thành. Cho nên mệnh lệnh của hắn đang tạo ra một cái bình chướng đối với đầu tường hai bên Ngư Lương Đạo, phòng ngừa quân địch chính thức tiến công binh sĩ tấn công Bắc Võ doanh tiến hành áp chế vũ tiến.

“Khả năng là không kịp chuẩn bị nhiều bao cát như vậy!” Trương Tú ở một bên nhỏ giọng nhắc nhở.

“Dùng túi lương thực, thà lãng phí còn hơn so sánh sức mạnh của phản quân!” Vũ Văn Sĩ và quyết định quyết định. Nhìn bốn phía một chút, hắn lại truy thêm một câu: “Mang địch lâu và chính giữa tường thành Ngư Lương Đạo ngăn cách di chuyển, giữ vững khoảng cách giữa địch lâu và tường thành!”

Phản quân đang xây dựng ngư đạo quá mức tới gần cửa thành, bởi vậy Địch Lâu cùng Ngư Lương Đạo hầu như kề sát tường thành. Đêm qua sĩ tốt của Hùng Võ doanh cả đêm phân cách tường thành thành thành vài đoạn, đồng thời cũng ở trên thông đạo giữa địch lâu và tường thành tạo thành từng khoảng cách, khoảng cách này khiến thủ quân không tiện so với trở ngại đối với địch quân càng lớn hơn., Cho nên Vũ Văn Sĩ nắm chặt thời gian đem bao cát chuyển đến chỗ hắn. Trong Địch Lâu địa hình rộng lớn, không sai biệt lắm có thể cất giấu hai bộ binh (hai trăm người). Thời khắc mấu chốt từ trong địch lâu giết ra một mũi quân đầy sức sống, tuyệt đối có thể đánh cho kẻ tấn công trở tay không kịp.

Nhìn thấy quân thủ thành bắt đầu đắp cát trên tường thành, phản quân dưới thành nhìn không được chửi ầm lên. Đối với bọn họ mà nói, điều này thật không công bằng. Ngư đại đạo của bọn họ đang gia tăng độ cao đồng thời còn phải bảo trì độ dốc, mà chỉ cần thủ vệ quân chỉ cần đẩy cao bên ngoài tường thành, sẽ làm bọn họ trả giá gấp ba hoặc là cao hơn. Nếu như tường thành trên tường thành có thể không có hạn chế tăng lên mà nói, Ngư Lương Đạo vĩnh viễn cũng không đủ đầu tường.

Cung thủ quân địch sau tường thành bắt đầu điên cuồng xạ xạ, Bạch Vũ như mưa đá rơi xuống phía đầu tường. Không ít binh sĩ trên đường vận túi lương thực cùng bao cát bị thương, áo bào chung quanh nhanh chóng khiêng bọn họ lên đưa xuống dưới thành. Sau đó có người vác túi lương thực trong vũng máu, đặt hắn lên vị trí đáng lẽ phải để vào.

“Hai ngày, chúng ta chỉ cần giữ vững hai ngày, hai ngày sau, viện quân chạy tới, mọi người đều là công thần. Chuyện trước đây, bảo đảm sẽ không có ai so đo!” Lý An Viễn mang theo một tấm thuẫn, chạy tới cổ vũ cho các huynh đệ.

“Giám quân đại nhân nói rồi, chỉ cần giữ vững Lê Dương, mỗi người phân ra mười thạch mạch tử, hai thạch tinh mễ, quyết không thua kém!” Hãn thở hắt ra một hơi., Tiếp tục cổ động, phân chia lương thực cho binh sĩ là ý tưởng lâm thời nghĩ ra. Nông điền chung quanh đều bị phản quân phá hư hết, vô luận trận chiến này ai thắng ai thua, bách tính chung quanh thành thị đều phải đối mặt với vấn đề không có cơm ăn. Cho binh lính mới nhập ngũ biết bọn họ có phân chia lương thực, chẳng khác nào cho cả nhà bọn họ hy vọng sống sót lớn nhỏ. Vì người nhà mình có thể được bao nhiêu, đám sĩ tốt không thể không đem vận mệnh của mình liên hệ đến an nguy của Lê Dương Thành.

Vũ Văn Sĩ không muốn so tốc độ xây thành với quân địch, cho nên khi che đậy vật phẩm cao đến mức có thể phòng bị vũ tiễn bắn chum lại, hãn liền hạ lệnh đình chỉ động tác hàng rào.” Không cần tiếp tục vận cát nữa, tranh thủ thời gian đem dầu cải xông lên, mỗi đoạn tường thành ít nhất năm thùng!” Hãn chỉ đất trống trong lâu Đồi địch: “Chỗ đó đặt thêm mấy thùng, chất đồng như tiệm gạo. Lát nữa mọi người dùng cũng thuận tiện!”

“Chuẩn bị tốt những đồ vật dẫn lửa đi. Khi quân địch công thành, mọi người sẽ dùng lửa thiêu chết con bà nội nó!” Lý Húc suy nghĩ một chút, thay Vũ văn sĩ bổ sung thêm.

Hai người nhìn nhau cười, đều cảm thấy ăn ý với nhau. Vũ Văn Sĩ và đi tới bên cạnh Lý Húc, chỉ chỉ bộ tốt thiết giáp đang bắt đầu hoạt động dưới tường thành, nhỏ giọng nhắc nhở: “Nhóc thứ nhất theo Ngư Lương Đạo xông lên, nhất định là những tinh nhuệ này. Chúng ta phải đánh hạ bọn chúng, nháy mắt một cái khí thế của phản quân!”

“Trước tiên thả bọn họ đến gần đã, sau đó dùng dầu gội Ngư Đạo ướt nhẹp, dùng lửa thiêu!” Lý Húc gật gật đầu, trên mặt không có một tia thương hại.

“Người bạn kia của người chắc chắn sẽ xông lên đầu tiên. Húc Tử, sa trường không phụ tử, lúc này nếu không phải hãn chết thì chính là chúng ta chết!” Vũ Văn Sĩ vẫn có chút không yên lòng, thở dài nhấn mạnh.

“Đến chỗ Tư Thương tòng quân lấy cho ta một cây Tam Thạch Cung, hai cây Bộ Cung bình thường. Lại điều ba bình Phá Giáp Trọng Tiễn!” Lý Húc không trực tiếp trả lời Vũ Văn Sĩ, mà truyền lệnh cho Đại Ngưu Chính Chu của đội thân binh.

“Ai!” Đại Ngưu vẫn còn đắm chìm trong đau lòng đồng bạn đáp ứng một tiếng, xoay người chạy đến bên cạnh nhà địch, thân thể nhẹ nhàng nhảy lên, giống như con khỉ theo dây thừng treo bên hông rơi xuống. Thông đạo giữa hai bên tường thành bị cách thành vài đoạn quá hẹp, thân vệ cùng truyền lệnh binh từ trên xuống dưới hết sức không tiện. Cho nên, các thân binh dứt khoát buộc mấy sợi dây dài trên cột của nhà địch, cần hạ thành trực tiếp đi vào thông đạo “Nhanh lệ”.

Chạy ra mười mấy bước, Chu Đại Ngưu mới ý thức được lang tướng đại nhân mệnh lệnh mình đi lấy cái gì. Lực đạo dùng cung của bộ binh Đại Tùy bình thường chỉ khoảng một thạch, rất nhiều binh sĩ phía nam sử dụng cung lực chỉ có một thạch. Người có thể kéo được hai thạch cung, ở trong quân đã có thể xưng là tráng sĩ. Bởi vậy, những người xem thường võ phu nghèo kiệt hủ lậu mới có thể dẫn hai thạch cung, không bằng nhận biết một chữ! ” Mà ngữ điệu, mà lang tướng đại nhân lại muốn tự mình đi lấy ba thạch cung, thật sự là khó hiểu. Loại cung tiễn ở trong quân đội ngày thường chỉ là bày biện, ngoại trừ người bán sức cánh tay, cũng rất ít người kéo được, càng rất ít có người có thể kéo ra cung cứng rắn như thế về sau còn có thể bảo trì được một chữ chuẩn.

Hắn quay đầu lại, muốn xác minh lại mệnh lệnh chủ tướng một lần nữa. Chuyển ý nghĩ lại biểu hiện của lang tướng đại nhân từ trận chiến Liêu Đông tới nay, lại bước nhanh hơn.

“Lang tướng đại nhân nói tam thạch chính là tam thạch, bằng thân thể hắn, tứ thạch cung cũng được kéo ra!” Chu Đại Ngưu bên cạnh chạy, vừa làm chủ tướng kiểm soát. Làm hắn ngạc nhiên là, Tư Thương tham gia quân ngũ Tần Hành sư cũng không kinh ngạc chút nào vì mệnh lệnh của Lý Lang Tướng. Nghe Chu Đại Ngưu nhấn nhủ xong, hắn nhanh chóng từ trong kho binh khí tìm ra vật phẩm cần thiết, cũng sai người kéo đầu chiến mã, giúp Chu Đại Ngưu cầm ba cây cung, ba giỏ Phá Giáp Tiễn treo trên lưng ngựa.

Phá giáp tiến so với vũ tiễn bình thường dài hơn một chút, mũi tên màu lam đen, lạnh lẽo làm người ta nhớ tới tiếng động vật nào đó. Chu Đại Ngưu ở trên đường đi rút ra một mũi tên ước lượng, cảm giác được mũi tên này nặng hơn nhiều so với mình bình thường dùng. Trước khi cắm tên vào bình tên, hắn phát hiện tất cả mũi tên đều dùng dầu ngâm, vừa mềm vừa dẻo. Đầu mũi tên là hình tứ lăng, hai bên mỗi cạnh đều khắc rất sâu rãnh.

Chu Đại Ngưu giục ngựa chạy đến dưới lầu Địch Lâu, bắt đầu dùng dây thừng đem cung và tên của mình treo lên. Sau đó gã giao chiến mã cho binh sĩ đang nghỉ ngơi dưới thành, tự mình leo lên dây thừng trở về địch lâu. Hắn là thân binh đội chính, không muốn trốn tránh chức trách của mình. Mặt khác, hắn muốn đứng ở bên cạnh chủ tướng, tự tay báo thù cho huynh đệ tốt Tiên Tiểu Lục của mình.

Ngư Lương Đạo cách đầu tường chỉ có khoảng nửa người, lực phản kích đến từ trên tường thành càng lớn hơn. Liên tiếp mấy nhóm sĩ tốt phản quân khiêng bao cát chạy đến, đều bị trường mâu đầu tường đâm ngã trên mặt đất, Lý Mật thấy thế., Xa xa, chiến kỳ lắc lư, rút toàn bộ người làm bằng xe ngựa về. Theo tiếng kèn kèn nghen ngào, thuẫn cương dưới thành chậm rãi dịch chuyển sang hai bên Ngư Lương Đạo. Một đám cung thủ mới dưới sự yểm hộ của thủ vệ nhanh chóng chạy lên, thay thế cung thủ vẫn luôn đối phó với quân thủ thủ thành.

Húc Tử dùng ngón tay vuốt dây cung ba hòn đá lớn, thử nghiệm lực đạo của nó. Từ sau khi rời khỏi bộ lạc Tô Tỳ, mỗi ngày hắn đều không quên luyện tập bắn nghệ. Cử thúc cho rằng, chiếu tài không có khiêu khác, quen thuộc là bí quyết số một.” Thật ra còn có hai chữ bí quyết.”, Đoàn người đều hiểu, không có hắn, “Tay nghệ” mà thôi. Người luyện thêm mấy lần, tự nhiên có thể lĩnh ngộ đạo lý trong đó!” Cử thúc trên đường cứ nhét vào miệng hắn từng nói qua. “Cử thúc có thể cũng ở trong đám phản quân đó chứ! ” Húc Tử kinh ngạc vì suy nghĩ lớn mật của mình, nhưng rất nhanh hắn đã làm cho mình bình tĩnh lại, dùng toàn bộ tinh thần đi cảm thụ lực lượng của cung điện.

Quân địch bắt đầu tấn công, các cung thủ bắn ra vũ tiễn lệnh bầu trời tối sầm lại. Theo tiếng xé rách khí lưu, trên tường phòng hộ vừa mới dựng đầy lông vũ trắng. Hạt cát vàng, gạo trắng, từ trong lỗ rách của túi cỏ chảy ra, như thác nước dọc theo tường thành bắn xuống.”, Nâng thuẫn, cúi người, ngồi xổm người!” Tiếng hô của các quan quân vang lên liên tiếp. Cùng với tiếng người hô bạn, mái ngói trên đỉnh đầu phát ra tiếng vỡ vụn “Bốp bốp”, trụ gỗ bên người phát ra tiếng “Hốp, hự”, đóm lửa va chạm xa xa bắn tung tóe, tiếng ma sát rộn người khiến người ta khó chịu.

Có tân binh bởi vì nâng thuẫn quá cao, thuẫn bài trong tay ngược lại biến thành bia ngắm. Mười mấy mũi tên dài đồng loạt bắn tới trên mặt thuẫn, tấm khiên làm bằng gỗ không chịu nổi trùng kích lớn như thế, trong phút chốc chia năm xẻ bảy. Binh sĩ dưới thuẫn không chờ từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại, đã bị vũ tiễn từ trên trời rơi xuống cướp đi sinh mệnh. Huyết Khê chảy dọc theo khe hở của tường gạch tràn ra khắp nơi, nhuộm đỏ quần áo đồng bạn, đôi mắt cũng nhuộm đỏ.

Theo khe hở của tấm khiên, Húc Tử trông thấy bộ tốt áo giáp của phản quân bắt đầu di động. Hắn điều hòa hô hấp, rút mũi tên rách trong giỏ tên, cắm vào túi lương thực bên cạnh. Quân địch tiến lên mười bước, hắn rút mũi tên thứ hai, cắm bên cạnh mũi tên thứ nhất.

Bộ binh thiết giáp dưới thành đập lên tiếng trống, đi lên con thuyền. Ngô Hắc Hồng giơ cự thuẫn đi ở phía trước đội ngũ. Từ đại lộ cá bao cát đi ra không đủ vuông vức, người mặc trọng giáp ở bên trên rất khó đi nhanh. Vì bảo đảm đợt công kích thứ nhất lấy được chiến quả, Ngô Hắc Quy cố ý chậm bước chân lại, chờ huynh đệ phía sau cùng nhau đi vào khoảng cách xung phong với mình.

Mũi tên đến từ đầu tường đóng đinh đinh đang đang ở trên tấm khiên sắt của bộ binh thiết giáp, không có bất cứ hiệu quả gì. Một cái khác vũ tiễn dán lên mép khiên bắn trúng người cầm khiên, lại xuyên không thủng trọng giáp trên người người người cầm thuẫn. Những trọng giáp này là Dương Huyền cảm thấy hết gia tài chế tạo ra bảo bối mà Dương Huyền kiếm được., Tổng cộng mới hơn tám trăm bộ. Bên ngoài mỗi bộ áo

giáp đều sắp xếp chi chít vảy thép, bên trong lót da trâu dày đã bôi dầu. Vũ tiễn tầm thường bắn ở trên mặt giáp cách hai mươi bước, căn bản là gài ngựa cho người mặc giáp.

Mũi tên rách trên túi lương thực chậm rãi cắm thành một hàng chỉnh tề. Tám mươi bước, Lý Húc quyết định không chờ nữa. Hắn cúi người, rút một mũi tên dài, cài vào cánh tay, sau đó đứng dậy trong nháy mắt phát lực, kéo căng Tam Thạch Cung.

Ánh mắt của hắn, mũi tên phá giáp đầu nhọn cùng Ngô Hắc Hồng xa xa nối thành một đường thẳng tắp. Húc Tử không còn hô hấp, mũi tên cùng cánh tay cung cũng không hề chớp động nữa. Ánh mắt của hắn vững vàng cắn chặt lấy Ngô Hắc Hồn, thuận theo đầu, cổ, bả vai, trên dưới bắn khoăn. Theo một tiếng “Băng”, mũi tên phá giáp như tia chớp lao ra khỏi tường khiên, lao thẳng tới Ngô Hắc Kiệt.

Cự thuẫn trong tay Ngô Hắc Trãi nhanh chóng giơ lên, sau đó cả người từ trên Ngư Lương Lộ ngã xuống. Hắc chưa kịp ngăn cản mũi tên giáp rách kia. Húc Tử nhìn thấy rõ ràng mũi tên phá giáp đã húc nát giáp vai Ngô Hắc Hồng, sau đó cả người hắn rời khỏi mặt đất.

“Ngô tướng quân!” Các bộ binh thiết giáp kinh ngạc đến ngây người, bọn hắn không nghĩ tới có người có thể bắn chuẩn như vậy, như vậy quá nhanh. Mấy thân binh trang bị người kinh hoàng thất thố leo xuống ngư đạo, đi cứu hộ tướng quân nhà mình. Các sĩ tốt khác phát một tiếng hô, thế mà ở ngoài bảy mươi bước bắt đầu xung phong.

Mặc thiết giáp nặng hơn bốn mươi cân chạy bảy mươi bước, còn trông cậy vào có thể lực leo qua tường thành cao hơn nửa người, ngay cả Lý An Viễn tự xưng là người có lực lượng mạnh mẽ cũng không nắm chắc được. Sau một khắc, Lý An Viễn kinh hãi dị thường ở sau bao cát lớn tiếng hô lên: “Trường mâu chuẩn bị, trường mâu chuẩn bị. Đoan Bình, Sát!”

“Giết!” Ba mươi mấy thanh trường mâu đột nhiên đâm từ đầu tường ra, đem bộ binh trọng giáp đánh tới lại mất đi sự linh hoạt đâm ngã ở dưới thành. Nhân cơ hội quân địch phát động, mũi mâu giống như độc long nhanh chóng rút về, sau đó lại nhanh chóng đâm tới ngực một nhóm bộ binh giáp nặng.

“A!” Một bộ binh trọng giáp cánh tay trèo lên lỗ châu mai, nhưng chưa kịp dùng sức phun ra một ngụm máu tươi, ngựa mặt ngã xuống. Áo bào phía sau hấn không chút do dự đập lên thân thể hấn, đưa nửa người trên vào tường thành., Hất đao, thanh đao đầu hoàn sau lưng lại quét sạch. Cột mâu dài đến hai trượng, quân thủ có thể giữ lại thân thể của mình cùng tường thấp không gian đủ lớn. Đao quang dán sát đao vòng đầu, trường mâu đâm trở về. Không sai lệch, vừa vịn trên ngực kẻ tiến công.

“Phụt!” Một luồng máu tươi như suối bắn ra, nhuộm đỏ lỗ châu mai, sau đó phun về phía bầu trời xanh thẳm, dọc theo thi thể người chết chiến tử ngã xuống vẽ ra một đường cong thê mỹ.

“Phụt!” Vô số mũi tên từ giữa không trung rơi xuống, bắn trúng người cầm mâu. Huyết tuyến dịch ta và hai bên đan vào nhau, rơi xuống đầu tường rục rờ như mưa.

“Tinh mẽ, mười thạch!” Tay trường mâu cầm đầy mũi tên dùng đưa ngã ở đầu tường. Trong sự lưu lại duy nhất khiến hấn nhớ tới hứa hẹn của Vũ Văn Sĩ. Thập thạch tinh mẽ, đủ cho một nhà hấn ăn cả năm. Sang năm thu hoạch vụ thu, bán lương thực có thể mua trâu bò. Bị móng ngựa chà đạp, đất đai lửa đại vẫn màu mỡ như cũ, đào một cái chính là lương thực.

“Để các huynh đệ thêm chút sức, vào thành trước, thưởng gạo tám trăm cân! Cốc Thập Thạch!” Ngoài tường thành, Lý Mật huy động quạt lông, hạ đặt mệnh lệnh tổng công.

Vô số thang mây nâng tới, vô số mũi tên lông vũ bắn lên, vô số sĩ tốt không có áo giáp tay cầm dao phay, gậy gỗ lao lên.

Vô số linh hồn đơn thuần ở trong huyết quang bay lên, bay về phía Trường Thiên xanh lam, nước biếc tinh khiết.

Chương thứ tư bỏ qua (5)

Người chỉ huy phản quân kinh nghiệm cực kỳ già, dưới hiệu lệnh của hắn, mũi tên bắn lên đầu tường tiết tấu đều đều đều đều đặn, rơi dày đặc. Mỗi một đợt tên xuống, đều có thể tạo thành sát thương cực lớn cho đầu tường. Đặc biệt là phụ cận con cá chiến đấu kịch liệt nhất., Mũi tên phản quân vậy mà có thể hướng lên trên bay lên, sau đó ở giữa không trung quẹo ra một đường vòng cung hoàn mỹ, lướt qua huynh đệ của bọn họ, vượt qua tường thành, thẳng tắp đánh tới đỉnh đầu quân phòng thủ.

Song phương địch ta tồn thất đều có thể nói là thảm trọng. Từ việc binh sĩ hai bên chính thức phát sinh va chạm đến bây giờ cũng chỉ là trong thời gian mấy tức, thi thể ngã trên Ngưu Lương đạo đã vượt qua trăm bộ. Mà ở trên tường thành đôi địch, thủ quân cũng đôi ba đợt. Vũ Văn sĩ và tướng sĩ không ngừng đem tướng ở trong phòng địch lâu ra ngoài, lại không ngừng nhìn thấy thi thể các huynh đệ bị khiêng tiến vào phòng địch.

“Đáng chết, ta không có cơ hội bố trí bẫy rập!” Vũ Văn Sĩ lâm bầm chửi bới, hận không thể lôi tên cung thủ giả của địch ra ngoài, xé thành hai nửa.

“Người này nhất định xuất thân từ binh sĩ phủ Đại Tùy!” Húc Tử cau mày, phán đoán đối với tướng lĩnh chỉ huy cung thủ phản quân. Theo như bút ký của Dương phu tử, lúc Việt Công Dương Tổ luyện binh thì..., Đối với yêu cầu của võ tướng và xạ nghệ và binh lính hoàn toàn khác nhau. Yêu cầu của ông ta đối với võ tướng là chuẩn, trong vòng năm mươi bước có thể bắn trúng đầu thỏ rừng nhô ra khỏi mặt đất. Mà yêu cầu đối với binh lính lại có thể trong thời gian ngắn nhất, dùng tốc độ nhanh nhất, bắn nhiều mưa tên nhất vào khu vực chỉ định của võ tướng.

Yêu cầu này nghe khiến người ta khó hiểu, nhưng nhìn cảnh tượng trước mắt, người sẽ càng thán phục tạo nghệ dụng binh của Dương Tổ. Tình huống trên chiến trường thay đổi trong

nháy mắt, làm tướng giả không thể có thời gian chỉ định mục tiêu cho mỗi một cung thủ., Hắc phán đoán đại khái khoảng cách giữa địch nhân và mình, sau đó để binh sĩ dưới trướng bắn mũi tên đến khoảng cách đó. Mấy trăm mũi tên phô thiên cái địa nện xuống, căn bản không cần chuẩn xác, dựa vào trình độ dày đặc cũng có thể khiến địch nhân không chỗ để trốn.

Lại một mũi tên từ giữa không trung nện xuống, đập lên tường thành đá vụn bắn tung tóe. Trong nháy mắt khi Bạch Vũ bay lên không trung, Húc Tử nhìn thấy cành cây dựng nên sau tường thành có một lá cờ hình sừng quơ quơ.

“Ồ kia rồi!” Húc Tử khom người kéo mũi tên thứ hai, nhắm vào tường khiên trước cờ sừng, sau đó nhanh chóng khom người, kéo mũi tên thứ ba, dùng cùng quỹ tích với mũi tên thứ hai bắn ra. Mũi tên không gió, mũi tên thứ nhất vô thanh vô tức đâm vào tường khiên, đánh bay tám khiên nhánh cây trước mặt địch tướng. Đuôi mũi tên thứ hai theo đó mà đến, mạnh mẽ bắn vào ngực người được tám khiên bảo vệ.

Húc Tử ném Tam Thạch Cung đi, hắc không đủ sức để liên tiếp mở cung cứng như vậy ba lần. Trên thực tế, cũng không cần hắc bắn lần thứ ba. Chỉ huy cung thủ tiến hành áp chế đối với đầu tường, tướng địch ngửa mặt hướng thiên địa ngã xuống, cờ lệnh rời tay bay lên giữa không trung, dẫn tới đám cung thủ hỗn loạn.

“Phá vỡ thùng dầu, đẩy từ đầu tường xuống!” Vũ Văn Sĩ và Húc Tử phối hợp vô cùng ăn ý, thừa dịp vũ tiễn địch quân vừa tan, lớn tiếng ra lệnh.

Cánh tay trường mâu đồng thời đâm về phía trước, bức bộ binh sĩ thiết giáp áp sát đầu tường ra xa vài thước. Binh sĩ hàng phía sau xông lên, hai người nâng lên một cái thùng gỗ đựng đầy dầu cải, dùng dao găm đâm lung tung mấy đao, đồng tâm hiệp lực ném thùng dầu về phía lương ngư đạo.

“Rầm rầm” thùng dầu theo sườn dốc, nhanh chóng lăn xuống. Đánh ngã mấy tên thiết giáp bộ tốt, đem dầu cải rắc đầy con đường. Mấy phản quân nhanh xông tới lỗ châu mai chửi ầm lên, dưới chân hơi mất cảnh giác, lại bị bùn đất rắc một cái, lăn theo bờ hồ lô trượt về phía mặt đất.

“Lại ném, đâm thêm chút nữa!” Vũ Văn Sĩ không buông tha.

“Nhóm thùng gỗ thứ hai được ném lên đầu tường, húc cho bộ tốt thiết giáp trên bước đường Ngư ngã trái ngã phải. Thiết Giáp quân tức giận vung đao chặt, đem thùng gỗ bổ ra từng lỗ hổng thật lớn. Dầu cải trong suốt chảy ra, nước trơn bóng như nước trái bần cát, mùi mỡ xông vào mũi, khiến người ta chảy nước miếng ròng ròng.

Mùi máu tươi bị hòa tan, mùi thức ăn tràn ngập trong không khí. “Tránh ra!” Trong ánh mắt kinh ngạc của địch nhân, Lý An Viễn dùng cây cung sừng chọn một mũi tên lửa lao ra khỏi lầu đối thủ. Hắn buông lỏng tay, bắn tên lửa đến dưới gót chân thiết giáp hộ Ngư Lương đạo. Ngay sau đó, hơn hai mươi vị lão binh giờ tên lửa lao ra, bắn Ngư Lương Đại Đạo thành một con Hỏa Long.

Thiết giáp bộ tốt đang lao tới trước tới nay chưa từng gặp phải chiến thuật vô sỉ như vậy, kêu loạn lên rồi bỏ chạy về phía sau. “Vũ Văn Sĩ cùng la lớn điên cuồng. Càng nhiều thùng dầu bị đâm rách, lăn xuống khỏi xà đạo, đuổi theo gót thiết giáp binh, đem liệt hỏa dẫn lên người bọn họ.

Chiến đấu lập tức đình chỉ, phản quân đang giờ thang mây kinh ngạc dừng bước, trơ mắt nhìn quân tinh nhuệ nhà mình, thiết giáp bộ tốt toàn thân trang bị hơn vạn tiền quay cuồng giãy dụa trong biển lửa. Đám cung thủ vừa khôi phục thần trí sau khi đánh chết trận, há hốc mồm, không cách nào phán đoán trước mắt tai nạn liên tiếp là Ác Ma hay là sự thật.

Thủ vệ trên đầu thành cũng sợ ngây người, bọn họ không nghĩ tới lực sát thương của liệt hỏa lại lợi hại như vậy. Hơn ba trăm tên thiết giáp bộ tốt chỉ có đội hình bình an thoát đi, còn lại mười mấy người bình an bị cuốn vào biển lửa. Có người lão đạo chạy đến bên bờ Ngư Đạo, tung người lăn xuống. Áo giáp dính đầy mỡ rau nhưng lại đem ngọn lửa đưa tới trong vùng mỡ dưới Ngư Lương Đạo, ở nơi đó dẫn phát một cỗ liệt diễm khác.

Còn có hơn ba trăm bộ binh thiết giáp may mắn làm đội kỵ binh thứ hai, không tham gia cường công. Mất đi chủ tướng, lại tận mắt thấy đồng bạn chết thảm mất hết dũng khí cùng lý

trí của bọn họ, từng người dựa vào thuẫn, cầm đao, đứng ở đuôi Ngư Đạo như tượng đất. Bất luận tiếng trống thúc chiến sau lưng gấp gáp bao nhiêu, cũng không ai chịu đi về phía trước nửa bước.

“Tiếp tục tiến công, tiếp tục tiến công, dùng đất cát diệt hỏa!” Một tướng quân giáp vàng cười chiến mã mang theo vài chục tên thị vệ vọt xuống dưới thành, dùng roi da đánh thức tướng sĩ phản quân đang ngủ người trong rừng. Như tướng sĩ phản quân mới tỉnh dậy từ trong ác mộng phát ra một tiếng kêu thảm, kêu loạn lao về phía tường thành.

Có binh lính giơ cao bùn đất từ bản trận quân địch chạy lên, ý đồ dùng đất cát dập tắt ngọn lửa trên xà nhà. Nhưng thế lửa quá lớn, hành động của bọn họ nhất thời không thu được hiệu quả rõ rệt. Kim Giáp tướng quân phần nộ chạy dưới tường thành, trực tiếp hạ chỉ lệnh cho các tướng sĩ cấp thấp. Dưới sự đốc thúc hạ lệnh của hắn., thang mây lại bắt đầu xê dịch về phía trước, dòng người lại bắt đầu nhúc nhích về phía trước, các cung thủ phía sau tường khiên lại bắt đầu hướng về đầu tường phóng ra bạch vũ. Chỉ là tất cả động tác đều chậm lại, tiếng kêu cũng không có hữu lực như trước nữa.

Húc Tử cầm bộ cung bình thường lên, lại lần nữa đặt phá giáp tiến lên cánh cung. Trường tiễn bay về phía kim giáp tướng quân, lại bởi vì chiến mã chạy mà mất đi không còn một mảnh. Vũ tiễn mang theo tiếng rít dọa người kia nhảy dựng, nhanh chóng hướng nhà địch nhìn một chút, hắn đánh ngựa chạy ra khỏi phạm vi công kích của vũ tiễn.

“Người này chính là Hàn Thế Cương, nếu vừa rồi ngươi có thể bắn chết hắn, hôm nay chúng ta đã thắng một nửa trận này!” Vũ Văn Sĩ theo sát phía trước, chỉ vào tên Kim Giáp tướng quân kia, la lớn.

Lý Húc dùng một nụ cười khổ để trả lời Vũ Văn Sĩ. Trong thời gian cực ngắn đã tạo ra ba lần cung mạnh, đến bây giờ cánh tay hắn vẫn còn nhũn ra, nếu không, một mũi tên cuối cùng này cũng không đến mức đi lệch.

Nhóm bậc thang đầu tiên kéo lên tường thành, phản quân mạo hiểm Mộc Lô thạch nhanh chóng leo lên trên, vài tên thủ vệ

dùng cảm từ lỗ châu mai thò ra thân thể, ý đồ dùng vuốt móc câu kéo câu thang, lại bị cung tiễn thủ phản quân bắn chết từng cái.

“Có thể phái người dùng tên lửa phá vỡ tường khiên hay không!” Lý Húc chỉ vào tường bảo vệ tường chắn nhánh cây cung thủ dưới thành, hét lớn về phía Vũ Văn Sĩ.

“Người nói cái gì, tên lửa, để ta nghĩ xem!” Vũ Văn Sĩ dùng tay che lỗ tai, đáp lại. Sau một lát, hắn bắt đầu sai người thu thập vải bố, áo choàng của tướng quân, ống tay áo của binh lính, ống quần, tất cả vải Cát xung quanh có thể giặt xuống đều được hắn thu thập. Sau đó, hắn mang tới một thùng dầu mỡ, thấm ướt tấm vải, sai người bọc vải dầu lên trên mũi tên, từng nhánh phát ra cho các cung thủ.

Từng lỗ châu mai bắt đầu bắn tên hỏa tiễn, lần lượt đóng trên tường thuẫn của quân địch dưới thành, gây nên từng luồng từng luồng khói nhẹ. Thuẫn bài nhánh cây bên thành không kịp phòng lửa, tay khiên quân địch kinh hoàng thất thổ, từ sau thuẫn bài thò ra binh khí, dốc sức liều mạng đập. Khói nhẹ lại dần dần chuyển nồng đậm, theo số lượng mũi tên bắn tới trên tấm thuẫn tăng lên, liệt điểm rớt cuộc bốc lên.

Cánh tay trần của hắn lần lượt vút ” bó đuốc” xuống, đứng bất động tại chỗ. Thân trên của bọn hắn lập tức khiến cho thủ vệ trên đầu thành chú ý, vô số vũ tiễn bay tới, vây quanh ngực bọn hắn gào thét “Con mẹ nó!” “Các đại hán cánh tay trống không kêu thảm một tiếng, quay người đào tẩu, đem đội ngũ cung thủ đánh cho thất linh bát lạc.

“Đi vòng, đi vòng đến chỗ cách đó hai trăm bước, trận pháp của ta sẽ lập tức đưa thuẫn tới ngay!” Mũi Hàn Thế Lam đều bị các tướng sĩ biểu hiện tức giận, dưới sự bảo vệ của vài tên thị vệ, thúc ngựa đi chặn kẻ đang chạy trốn. Lý Húc nâng cung, nhắm vào cổ Hàn Thế Cương., Không đợi mũi tên rời khỏi tay, thị vệ đã ngăn được tầm mắt của hắn. Hắn đưa mũi tên hạ chỉ, ngắm về phía ngực Hàn Thế Kiệt, mục tiêu nhanh chóng biến thành tấm khiên của thị vệ. Sau đó điều chỉnh góc độ của cánh cung, Húc Tử buông dây cung ra, như sao băng lướt qua chiến trường, đâm thẳng vào cổ chiến mã.

Thân ảnh Hàn Thế Cương lập tức biến mất trên chiến trường, mấy chục thị vệ đồng thời xông tới.” Hàn Thế Cương trúng tên, Hàn Thế Cương trúng tên rồi!” Trương Tú hét lớn trong phòng địch. Ngay sau đó, Chu Đại Ngưu cùng với thị vệ của Lý Húc đồng thanh hô lên, truyền tin tức này vào lỗ tai mỗi người trên chiến trường.

Phản quân công kích lại chậm lại, cơ hồ tất cả mọi người đều nhìn về vị trí rơi ngựa của Hàn Thế Lam. Nhân cơ hội này, thủ quân trên đầu thành giờ móng vuốt, đem thang mây vừa mới dựng lên hết sức kéo về phía bên cạnh, thang mây không tình nguyện, phát ra một hồi kháng nghị kéo kệt kéo kệt, sau đó âm âm đổ xuống.

“Dập lửa, phóng hỏa!” Vũ Văn sĩ lớn tiếng ra lệnh.

Trước đó, dầu cải bày ở từng đoạn tường thành đều bị giội xuống. Thủ quân từ trên tường thành bỏ lại đồ dẫn lửa, đốt thi thể dưới thành, thang mây còn không kịp chạy khỏi cùng nhau nhen lửa, trong khói đặc cuồn cuộn dâng lên, tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai.

“Hàn tướng quân không chết, Hàn tướng quân không chết. Mọi người đừng mắc mưu, đừng để bị lừa!” Tên thị vệ của Hàn Thế Kiệt kêu lên, cố gắng ổn định quân tâm. Địch nhân quá hèn hạ, từ hai bên giao thủ cho tới bây giờ, bọn hắn không có một chiêu nào có thể thấy được. Nhưng hết lần này tới lần khác, những chiêu thức này hết sức hữu hiệu, rõ ràng lại để giữa hai tên trở tay liên tiếp lấy Hồ Lao, Huỳnh Dương hai tòa thành hiểm yếu, đối với Lê Dương Thành Hàn tướng quân không làm gì được.

“Bản tướng quân còn đây!” Hàn Thế Lao từ trong vòng vây của thị vệ đi ra, nâng đao hô to. Vừa dứt lời, một mũi tên “Vèo” bay tới dưới chân hắn tạo nên một loạt bụi đất. Bọn thị vệ vội vàng tiến lên, đem tám khiên Hàn Thế Cương vây quanh, ôm chặt lấy hắn, chậm rãi lui về phía sau.

Lý Húc tiếc hận buông cung xuống. Mũi tên đó không phải do hắn bắn ra, có người trước tiên dọa cho Hàn Thế Cương nhảy dựng. Hắn quay đầu lại, vừa vặn trông thấy Chu Đại Ngưu giờ bước cung lên, đem một mũi tên khác đặt lên cung. “Đừng

lãng phí, mục tiêu bắn đến gần dùng tên bình thường!” Lý Húc nhanh chóng nhắc nhở. “Úc!” Chu Đại Ngưu đang hưng phấn nghe vậy xoay người, xin lỗi đặt Phá Giáp Tiễn xuống, trốn vào giao giới giữa địch lâu và tường thành.

“Đang đang, đang, keng keng!” Bản trận của địch quân địch vang lên tiếng chiêng thanh thúy, Lý Mật đem toàn bộ sĩ tốt đều rút về. Sĩ khí Đại Tụ, dưới lửa trên tường thành quá lớn, đợt công kích đầu tiên tiếp tục nữa cũng không có bất cứ ý nghĩa gì. Hắn không phải hung hãn vô mưu, biết rõ điều chỉnh tiết tấu tiến công như thế nào.

“Bảo đội dự bị lên đây, bảo tướng sĩ thủ thành sáng nay đi xuống ăn cơm!” Lý Húc buông cung xuống, đưa tay lau mồ hôi trên trán.

Từng khu vực ở phía tây tường thành vang lên tiếng nức nở. Rất nhiều binh lính bị cưỡng ép vào hùnh vũ doanh đều là đồng hương, chơi đùa với nhau từ nhỏ đến lớn, lần trước mọi người may mắn cùng nhau tìm được đường sống trong chỗ chết, những ngày tốt lành không mấy ngày, lại bị kéo trở lại trước tử vong.

“Mang người chết xuống, đặt vào trong sân trống. Đội sau khi quân địch rút lui rồi an táng cho tốt!” Vũ Văn sĩ thở dài, hạ giọng ra lệnh.

Mệnh lệnh này khiến rất nhiều binh sĩ càng khóc càng thêm đau lòng, gần như biến thành gào khóc. ” hiệu gì, hiệu lệnh, đánh giặc nào có ai không chết người!” Quan quân cấp thấp lớn tiếng quát, đem tiếng khóc đè xuống. Mọi người nức nở đứng dậy, nâng hương thân của mình lên., Đồng bạn, xuyên qua cửa nhỏ các thành, theo Mã Đạo đi tới dưới thành. Huynh đệ phụ trách nấu cơm mang cơm trắng nóng hổi tới, thịt ngựa hầm, các binh sĩ bùng bát lên, dùng đũa gấp thức ăn bình sinh chưa ăn mấy lần, nhưng không cách nào đem thức ăn đặt vào trong miệng.

“Ăn đi, trận này, đánh thêm trận nữa!” Một lão binh vừa lên làm trùm trù, vỗ vỗ mấy tên lính mới an ủi.

“Còn đánh nữa à?” Tân tốt trừng lớn nước mắt, phát ra kháng nghị không phát ra tiếng động nào.” Hấn cúi đầu, nhỏ giọng lầm bầm: “Không oán không cừ địa!”

“Người cho rằng ta muốn đánh à! Nếu không phải bọn hấn tạo phản, lão tử ở Liêu Đông đã lập được bao nhiêu chiến công rồi!” Lão binh buông bát cơm xuống, oán hận mắng.

Tân tốt cúi đầu, không nói thêm gì nữa. Lời của người trưởng thành khiến hấn không hiểu. Hấn biết, hoa màu trong hoa màu đang lúc thích người thì Dương đại nhân nói đến đại nhân tạo phản, để đoàn người làm binh trừ gian cho nước, sau đó gian tặc lại biến thành đương kim hoàng thượng., Tội danh viết một tờ giấy thật lớn, rất hợp vận, đáng tiếc một chữ mình cũng nghe không hiểu. Sau đó thân phận mình liền biến thành nghĩa sĩ, do Nguyên đại nhân dẫn dắt thủ hộ Lê Dương. Tiếp theo Nguyên đại nhân lại biến thành phản tặc, bị quan quân trước mặt bắt lấy., Sau đó, thân phận của mình cũng từ phản tặc biến thành quan quân, đối mặt địch nhân thì từ nghĩa sĩ biến thành phản tặc. Biến tới biến đi lui, cả người cũng biến hồ đồ rồi. Chỉ là trưởng quan hứa hẹn càng ngày càng tốt, người chết bên cạnh cũng càng ngày càng nhiều.

“Tóm lại kiên trì một ngày rưỡi, sống sót được gạo chính là thắng lợi!” Lão binh đào hết cơm và thịt trong chén, buông đũa xuống, dặn dò một câu thật lòng.

“Còn sống nhận gạo!” Tân binh lau nước mắt, nuốt khối thịt vào bụng. Lời hứa hẹn của gạo, Nguyên đại nhân cũng từng nói, nhưng hấn đã chết, hứa hẹn không thể đếm xuể. Thời gian gần đây nhóm người này đã thực hiện lời hứa, bất kể như thế nào mình cũng phải sống sót, sống tới lúc đó mới thực hiện được.

“Húc Tử, người có tin hay không, đánh xong trận này, Hùng Võ doanh chúng ta sẽ trở thành tinh nhuệ có thể tung hoành thiên hạ!” Vũ Văn Sĩ cùng buông đũa xuống, chỉ vào lính mới cũ đang lục tục đi trở về tường thành, thấp giọng nói.

“A, tinh nhuệ!” Lý Húc đang vui đầu ăn cơm thiếu chút nữa nghẹn lời, chần chờ hỏi. Tinh nhuệ trong lòng hấn, chính là Hồ Bí thiết kỵ trong miệng Bộ giáo úy. Người ta nhanh chóng

nhét nước bọt vào rất nhiều năm, tân binh dưới trướng mình mới lên chiến trường được vài ngày, sao có thể so sánh?, Bị Vũ Văn Sĩ và đám người nhắc nhở, Húc Tử thật sự cảm thấy những sĩ tốt trước mắt đã thay đổi. Nguyên lai trong số bọn họ có mấy người thoát nhìn mờ mịt đờ đẫn, không hề có sinh cơ. Trước mắt, sinh cơ trên người những người này cũng không nhiều lắm, lại mang theo một cỗ sát khí nồng đậm.

“Đây chính là vốn liếng để hai người chúng ta lập thế trung lập!” Vũ Văn Sĩ nhìn từng đội sĩ tốt trung dũng, yên lặng suy nghĩ. Không có gia tộc chèo chống, có một nhánh nhà hoàn toàn thuộc quyền quản lý của chính mình cũng không tệ. Dựa vào nhánh kinh khách này, không lo không cách nào kiến công lập nghiệp.

Công danh nhưng lại lập tức lấy.

Chương thứ tư bỏ qua (5)

Cùng một thời gian, người khác nhau lại mơ thấy bất đồng.

Tân binh mới gia nhập Hùng Vũ doanh nghĩ làm thế nào chống cự qua được hai ngày gần đây, còn sống lấy được mười thạch tinh mễ, hai thạch cốc vật. Vũ văn sĩ nghĩ làm thế nào dẫn dắt đại quân dưới trướng chậm rãi thành hình này thành nhiều công hơn. Mà Húc Tử lại nghĩ, làm sao sau khi trận chiến này kết thúc, lén lút bảo toàn tính mạng của ân sư Dương phu tử và bạn tốt Ngô Hắc Hồng.

Hắn cố ý dùng cung mạnh bắn bị thương Ngô Hắc Hồng ở khoảng cách gần chính là để cho đối phương rời khỏi đại đạo cá rêu. Tuy một đòn nặng kia có thể khiến Ngô Hắc Hồng nằm sấp vài tháng, thậm chí vĩnh viễn mất đi một cánh tay. Nhưng bất luận kết quả thế nào, đều tốt hơn so với việc dẫn người công thành, bị dầu lửa thiêu chết.

Nhưng bây giờ, Húc Tử lại bắt đầu lo lắng Ngô Hắc Trãi có thể bình an đào tẩu hay không. Tướng lĩnh phản quân Lý Mật không giống là kẻ thương tiếc sinh mệnh người khác, điểm này..., Từ hành động điên cuồng không có áo giáp cùng vũ khí của dân tráng tham dự công thành của hắn có thể suy đoán ra được. Một khi các đội binh mã Đại Tùy đuổi tới, khi Đại Tùy đào tẩu, Lý Mật chắc chắn sẽ không để thương binh chạy thoát. Còn nếu Ngô Hắc Trãi bị thương nặng ở bên người mà bị bắt, lấy tính cách bướng bỉnh cùng cái miệng sắc bén của gã, kết cục tuyệt đối sẽ không dễ hơn nguyên vụ.

Làm sao bây giờ? Húc Tử nhìn khói bụi ngoài thành, bắt đầu tâm sự nặng nề lo lắng cho thất bại của kẻ địch. Hắn không phải một chủ tướng đủ tư cách, không coi mạng người như cỏ rác. Hắn cũng không phải một sĩ tộc mới xứng đáng., Hung ác không lòng tới lấy tính mạng bằng hữu đổi lấy công danh của mình. Trải qua nhiều mưa gió như vậy, hắn vẫn là con trai của một số người tình nguyện ở trong lòng đất thiện lương, có chút nhu nhược. Hắn biết nhược điểm của mình rất muốn chết, nhưng mà trong thời gian ngắn không thay đổi được.

Lúc ăn cơm, Húc Tử thậm chí ảo tưởng Lý Mật có thể ý thức được Lê Dương thành là một khối xương khó gặm, trước khi ba mươi vạn binh sĩ Đại Tùy khác chưa giết, đã dứt khoát rút lui. Đây là kết cục tốt nhất., Hấn không cần tiếp tục đuổi giết đồng bạn từng đồng sinh cộng tử ngày xưa, các huynh đệ trong Lê Dương thành này cũng không cần phải đối mặt với tử vong uy hiếp nữa. Nhưng ý nghĩ này hiển nhiên có chút ngây thơ, Lý Mật cùng Hàn Thế Cương chỉ là đem đội ngũ chinh đồn lại, sau nửa canh giờ, bọn họ lại triển khai một đợt công kích tiếp theo.

Đứng ở đầu Lê Dương Thành, Húc Tử nhìn không thấy tình huống phát sinh ngoài mấy trăm dặm, trên thực tế, Lý Mật đã không thể thất bại. Thành Lê Dương nhỏ nhỏ giờ phút này đã trở thành cở cứu mạng phản quân, mất đi cọng rơm này, ba mươi vạn người khởi xướng sẽ vạn kiếp bất phục.

Mấy ngày trước, đệ đệ Dương Huyền cảm giác Dương Huyền khi giao chiến với Vệ Văn bị tên bắn chết. Dương Huyền cảm thấy bị thông quá độ, tiến thoái như thường, lại bị thủ hạ bại tướng che mắt đường lui, tổn thất mấy trăm người thân tín phụ tá. Dương Huyền cảm thấy giận dữ, hồi sư tấn công Lạc Dương, Vệ Văn Thắng lại quay người giết trở về, định tập kích sau lưng hấn. Đội Dương Huyền cảm ứng được Dương Huyền Thắng, hấn lại mang theo binh mã ra khỏi thành, chém giết điên cuồng.

Dương Huyền tự xưng là thiện binh thiện chiến lại bị hai gã “Vô sĩ Tùy Tướng” giày vò đến mệt mỏi không chịu nổi, ngay lúc này, mật thám lại đưa tới tin tức càng làm cho người ta chán nản. Biết được Lê Dương bị Hùng Võ doanh đánh hạ, thì ra các Đại Tùy phủ tập trung tinh thần đêm tối, đang từ bốn phương tám hướng hướng hai thành thị Lạc Dương và Lê Dương ủa tới.

Tổng lĩnh biên quân, đại tướng quân tả toại phái Vũ Dư lang tới tiếp viện Vũ Dư Văn sĩ. Nghe nói quân tiên phong đã đến quận Thanh Hà, cách Lê Dương chỉ có hai ngày lộ trình. Vũ Vệ tướng quân đột nhiên xuyên qua phía tây Lô Kính quan quay đầu về phía nam, men theo quan đạo ở các quận Hà Đông lao thẳng xuống sông. Mà thủy binh chương quân thủy

sư Đại Tù cũng đang dọc theo Hoàng Hà Nghị ngược dòng, khí thế hùng hổ đánh về phía Lạc Dương.

Đề Dương Quảng yên tâm, hấn đến bảo vệ hai đứa con trai khác phái đi gặp mặt Thánh thượng, đảm nhiệm vai trò con tin trước mặt mọi người, đồng thời tuyên bố, đem con trai của kẻ địch đến Uyên Trừu Gia tộc. Hành động diệt thân đại nghĩa lần này của hấn được triều đình tán thưởng cao độ, Dương Quảng sau khi nhận được tấu chương của hộ nhi lập tức hạ chỉ., Gia tước cho hấn một bậc, cũng tuyên bố với tất cả quan viên, trong Bách Quan gia có con cháu bị binh thế hàng giặc, triều đình không truy cứu trách nhiệm gia tộc. Mà những con cháu quan viên đã đầu nhập vào Dương Huyền cảm giác kia, chỉ cần có thể tỉnh ngộ, thoát khỏi phản quân, triều đình cũng sẽ niệm trên công lao của cha hấn.

Viện quân mãnh liệt tiến đến, tin tức cử chỉ triều đình và Lê Dương thất thủ ảnh hưởng đến một chỗ, khiến cho lòng phản quân đại loạn, rất nhiều người cảm thấy tuyệt vọng đối với tiền đồ. Thừa dịp Dương Huyền cảm thấy bất ngờ., Trong số hơn bốn mươi đệ tử mặc áo bào quý tộc đầu hàng của hấn, rõ ràng có mười bảy tên len lén chạy ra khỏi quân doanh, không rõ tung tích. Trong hơn hai mươi người còn lại, ngoại trừ bị hấn ủy thác trọng trách., Ở tiền tuyến đang chém giết một số ít người, những người còn lại đều biểu hiện có chút xao động bất an. Mà những thổ phỉ có ý đồ trong thời loạn thế lập được công, xuất binh hưởng ứng cảm giác của Dương Huyền, sau khi mất đi sự hấp dẫn của lương thực quân bạc Lê Dương, cũng không chịu nghe gã điều động nữa. Đám phỉ tự mình giết chóc cướp bóc các quận huyện xung quanh Lạc Dương, ngược lại càng thêm trọng lượng tiếp tế của Dương Huyền Cẩm Quân.

Dương Huyền cảm thấy tay chân luống cuống, hỏi han hữu võ hầu đại tướng quân Lý Tử Hùng, Lý Tử Hùng cho rằng có hai người Lý Thế Cương và Hàn Thế Cương tấn công Lê Dương thành, phá thành đã là chuyện trong tầm tay. Mà Tả Kiêu Vệ đại tướng quân đột nhiên thông hiểu chuyện binh sự, nếu hấn dẫn người từ trong sông qua sông, thì thắng bại khó quyết định., Không bằng phân binh cự tuyệt, đột ngột thông suốt

không thể cứu sống sông, vệ mất viện binh. Dương Huyền cảm thấy lấy kế sách của Lý Tử Hùng làm lương thiện, chia binh mã làm hai đường, một đường do Lý Tử Hùng dẫn dắt tiếp tục vòng vo với Vệ Văn Thăng cùng Phiên Tử ngoài thành Lạc Dương. Một đường khác do chính hãn dẫn dắt, Bắc Thượng Hà Dương đi ngăn cản nổi khuấy liên thông.

Kết quả, hãn vừa mới chia một phần quân, Lý Tử Hùng đã bị Vệ Văn Thăng cùng Phiên Tử cái liên thủ đánh cho thất bại. Không được, Dương Huyền cảm thấy đành phải quay đầu giết trở về, đem hai chi binh mã lần nữa sáp nhập lại, toàn lực ứng phó với Phiên, Vệ nhị tướng. Mặt khác, lại phái người dùng tám trăm dặm khoái mã đưa báo cho Lý Thế Cương cùng Hàn Thế Cương, mệnh lệnh hai người phải bắt Lê Dương trước khi Vũ Cương lang đến, bắt lại.

“Nếu không có lương thực của Lê Dương, quân tâm tiêu tán. Quân tâm giải tán thì ta và người thân bại danh liệt, Pháp Chủ huynh cao tài, tự giải quyết cho tốt!” Dương Huyền cảm thấy trong quân thư tăng thêm sức ép cho Lý Mật, nước mắt câu lệ mà viết.

Tình huống tình huống vạn phần nguy cấp, Lý Mật tuyệt không muốn anh danh cùng mộng tưởng của mình đều hóa thành nước chảy. Bởi vậy, hãn động sĩ tốt, phát động công kích mãnh liệt đối với Lê Dương Thành.

Trong tiếng trống trận kịch liệt, phản quân lần nữa ép gần tường tây Lê Dương. Hiển nhiên Lý Mật tổng kết nguyên nhân đợt công kích thứ nhất thất bại, lượt công kích này, hãn chỉ huy rất thận trọng, toàn bộ binh mã hầu như là cùng tiến cùng một lúc., Không cho quân thủ thành bất cứ cơ hội nào để phá hủy một mình. Đi đầu đội ngũ, đương nhiên vẫn là người đảm nhiệm nhiệm vụ yểm hộ. Bọn họ vẫn để trần cánh tay, chỉ có cự thuẫn do nhánh cây bện thành làm vũ khí. Nhưng, trên mỗi mặt cự thuẫn đều dính đầy bùn.

Lê Dương Thành kẹp giữa Hoàng Hà cùng Vĩnh Tế Cừ, dưới mặt đất nguồn nước phong phú. Tùy tiện tìm một chỗ đào xuống bảy thước, cũng có thể đào ra nước giếng. Điểm này, đã từng lo lắng quân địch chặt đứt nguồn nước trong thành Lý

Húc cùng Vũ Văn Sĩ, rất rõ ràng, tổ chức tiến công Lý Mật cũng rất rõ ràng.

Lý Mật không chỉ đem bùn ẩm ướt dùng trên tấm thuẫn, rất nhanh, các huynh đệ hùng vũ doanh đã ý thức được chỗ cao minh của địch tướng. Nhưng đối với bọn họ mà nói, đây tuyệt đối không phải là tin tức tốt lành gì.” Mụ nội nhà nó, tên khốn Lý mật này, loại thủ đoạn dơ bẩn này, quả nhiên hẳn nghĩ ra được.” Trương Tú Tú chỉ vào quân địch dưới thành, tức giận hừ hừ mắng.

Ở phương hướng ngón tay hấn, hàng vạn dân cường tráng, để trần cánh tay, dùng túi cỏ giơ lên bùn ẩm ướt, lướt qua đội binh mã của mình, không thềm đệm xia gì đến vũ tiễn từ trên đỉnh đầu rơi xuống, nhanh chóng xông lên tường thành Lê Dương, xông lên trên thuyền cá đại đao.

Thủ quân không chút khách khí bắn mấy trăm tên dân lên đường chết giữa đường, nước bùn màu đen rơi trên mặt đất, trộn lẫn cùng máu đỏ, từng đồng rất bắt mắt. Không bị vũ tiễn bắn trúng người lại không chịu dừng bước chút nào, giơ túi cỏ, trong miệng phát ra tiếng hò hét tuyệt vọng, tiếp tục nhằm phương hướng mục tiêu.

“Phụt!” Đợt đầu tiên lao tới đám dân dưới trướng Lê Dương Thành bỏ xuống bùn, quay đầu, vòng qua hàng ngũ công kích của bản phương. Đợt công kích thứ hai tiếp tục xông lên, đắp lên thi thể cùng vết máu của người đi trước, một lớp bùn thật dày. Đợt thứ ba, đợt thứ tư, đợt công kích thứ năm,, Người hầu trước sau tiến lên. Cung thủ bắn cánh tay đều mềm nhũn, nhưng không thể ngăn cản bùn lầy và trên con đường cá dưới tường thành kéo dài. Dưới tường thành khắp dân tráng chạy nhảy, thời gian vô cùng vô tận, liên tục lấp tên, kéo cung, trong quá trình buông tay, công kích cầu thang càng lúc càng gần tường thành, thông qua binh lính bảo vệ và bảo vệ mà “chiến tranh”, bọn họ đã thu được thời gian chuẩn bị đầy đủ.

dầu dễ cháy, không thể lấy thủy đồ. Lầy bùn, lập diệt. Người ở nhà sống qua ngày có thường thức như vậy, Lý Mật rất thông minh., Đầu tiên hấn dùng bùn lầy biến rề Lê Dương thành thành đầm lầy không cách nào châm lửa. Sau khi đầm lầy hỗn

tạp máu thịt cơ bản thành hình, đám dân cường tráng nâng lên càng nhiều bùn đất, cách tường thành bảy mươi bước chắt lên mấy toà núi bùn. Nếu như thủ quân giao chiến lần nữa phóng hỏa, những dân tráng này sẽ lợi dụng bùn quý của bọn họ như núi non phá giải.

Đột nhiên, tiếng trống ngừng lại, trên chiến trường hoàn toàn yên tĩnh. Dân tráng vận chuyển bùn đất trả cái giá hơn hai ngàn để hoàn thành nhiệm vụ, xếp hàng, chậm rãi lui về phương xa. Thuần Hồng, thang mây., Cung thủ, thiết giáp quân đều dừng lại cách Lê Dương Thành khoảng ba mươi bước, ngửa đầu nhìn về phía tường thành bị nhuộm đỏ và bị hun đen. Sau đó, tiếng trống long trời lở đất lại dâng lên, đám phản quân bộc phát ra một tiếng hò hét, chen lấn xông về phía Lê Dương.

Vũ tiễn đến đầu tường Lê Dương thành trước sĩ tốt, âm ỉ, tấu lên âm phù tử vong. Lần này mưa tên bắn còn dày đặc hơn lần trước, thủ quân bị đè sau lỗ châu mai, hầu như không nhắc nổi đầu lên. Mà Lý Mật thì như một tên ăn mày đột nhiên bộc phát., Hận không thể tiêu xài toàn bộ tích góp trong túi một lần.” Cung tiễn, tiếp tục bắn, không được dừng lại.” Hắn đứng cách đó hai trăm bước, phất cờ hò hét. “Núi mây, thang mây cũng đừng ngừng. Thiết Giáp quân, Thiết Giáp quân xông lên Ngự Đạo!”

Trong đám quân sĩ phản quân gần tường thành có người bị mũi tên của mình bắn bị thương. Đại đa số trong bọn họ đều chỉ có bố giáp trên thân, căn bản ngăn không được mũi tên chuẩn đầu rơi từ giữa không trung. Giáo úy phía trước đốc chiến, các đội ngũ cũng không có ý dừng lại, dùng lưỡi đao uy hiếp huynh đệ của mình, bóc lên mưa tên địch, đem thang mây dán lên mặt tường thành màu xanh đen.

Trên đầu thành lập tức có móc câu ló ra, giữ chặt mép thang mây. Không đợi chủ nhân vượt móc, vũ tiễn dày đặc rơi xuống, bắn chết hẳn ngay tại lỗ châu mai. Rất nhiều vũ tiễn chệch hướng, đem người mình chống thang đưa lên trên Hoàng Tuyền Lộ. Dưới thành, vô số con mắt bắt mình nhìn nhau, đồng loạt tiếp nhận vận mệnh bị thương này.

“Cung tiễn chuyển đổi mục tiêu, tập trung lực lượng bắn chết quân thù trên bước cá!” Nhìn thấy bên mình bị ngộ thương nghiêm trọng, Lý Mật rút cục nhân từ một hồi, lệnh tiễn thủ tạm thời ngừng áp chế trên không thang.

Mũi tên, gió lốc nghiêng về phía ngư đạo, càng gấp gáp, miệng tường thành trong nháy mắt dài ra như lông nhím, thủ quân cung thủ ẩn thân sau lỗ châu mai cúi đầu, co lại quanh thân thể., Run rẩy. Đối phương công kích quá kịch liệt, bọn họ căn bản không có cơ hội phản kích. Binh lính mặc thiết giáp hành tẩu trên Ngư Lương Đạo giờ cao tám thuấn, nghênh ngang lao về phía trước, ngẫu nhiên có song phương mũi tên bắn lên thiết giáp của bọn họ, “keng!” bắn ra một chuỗi tia lửa, không có bất cứ tác dụng nào khác.

Từng phản quân dưới thang bắt đầu leo tường thành, tốc độ phi thường nhanh. Mất đi tiên cơ thủ quân dùng hòn đá cùng cây gỗ lẩn dộc sức liều mạng ngăn cản, lại không cách nào vẫn hồi xu thế sa sút của phe mình. Sau bùn đất tường chắn, có cung thủ ở dưới tấm khiên một bên che chở của mình., Bay thẳng đến cách tường thành chỉ có mười bước, ngẩng đầu nhìn lên. Binh sĩ thủ quân trúng tên mềm nhũn nằm trên tường thành, máu theo tường thành chảy xuống như nước suối, bôi lên vết máu đã biến thành màu đen một lớp màu đỏ thật dày.

“Ô ô ô ô ô khò khè!” Tiếng trống, thanh âm thúc giục già, trên Ngư Lương Đại Đạo đập trên bùn lầy đi tới thiết giáp bộ tốt cách tường thành đã không đến sáu mươi thước, đối diện với thủ quân của Ngư Lương Đạo vẫn bị ép không ngẩng đầu lên nổi. Lý Húc ở trong phòng tổ chức binh sĩ của Dịch Lâu., Vài lần có ý định tiến hành phản chế cung tiễn thủ của địch quân, nhưng số người có thể chứa được ở trong dịch lâu quá ít, tài bắn cung của binh sĩ Hùng Võ doanh lại chưa trải qua huấn luyện nghiêm khắc, căn bản không có cách nào tạo thành uy hiếp hữu hiệu cho đối phương.

“Nhiều cường công một chút, chọn trọng điểm đột phá!” Đây là chiến thuật công thành mà Lý Húc tổng kết khi tấn công Sa Dương. Lúc đó người khác nói nhỏ, không thể để cho đề nghị của triều đình biết được. Mà hiện tại, Lý Mật chọn sách lược giống thế để đối phó hẳn., Nhưng hiệu quả rất lớn. Đem trọng

điểm công kích đặt ở gần Ngư Lương Đạo, các nơi khác lấy mưa tên yểm hộ vây quanh cường công, phân tán binh lực cùng lực lượng thủ vệ. Một khi nơi nào đó công kích được thang mây, thì không phải trọng điểm chuyển hướng, khiến quân phòng thủ không kịp đề phòng.

Chiến trường Liêu Dương, người công kích nhiều, quân lính ít đi. Số lượng phản quân trên chiến trường Lê Dương, quân phòng thủ gấp ba lần. Đứa trẻ tạo hóa trốn ở trên bầu trời, vùng trộm cười nhạo “Đồng khối” trong hỏa lò. Bọn chúng sắp bị hòa tan, cửa lò đã đóng lại, cuối cùng một khối than đã gia nhập, chỉ thiếu một chút gió mà thôi.

Gió, đột nhiên thổi từ phương đông tới, thổi tới mức cờ hiệu rung động phàn phật, Húc Tử từ bên hông chậm rãi rút đao đen ra, dùng gạch gạch tường lau sạch lưỡi đao màu đỏ.

“Ta muốn rút các huynh đệ trên Ngư Lương Đạo về, giảm bớt áp lực những phương hướng khác!” Vũ Văn Sĩ vọt tới bên cạnh Lý Húc, thấp giọng đề nghị.

“Truyền lệnh cho các huynh đệ trên Ngư Lương Đạo lui vào địch lâu. Lệnh cho Lý đốc úy, chặn cửa nhỏ giữa tường thành và tường thành bên trái của ngư đạo!” Lý Húc không chút do dự tiếp nhận đề nghị này. Cho đến nay, Vũ văn sĩ vẫn chưa cho hắn chủ ý xấu xa, cho nên Húc Tử đối với giám quân của mình vô cùng tín nhiệm.

Truyền lệnh binh cung chạy ra ngoài, mấy giây sau, đang dùng thuẫn che chở đối với các huynh đệ Ngư Lương Đạo, lui vào trong địch lâu. Thiết bộ tốt giáp của quân địch nhay bén bắt được cơ hội chiến đấu, đột nhiên gia tốc, lao đến mấy bước cuối cùng, cánh tay khẽ chống, nhảy lên đầu Lê Dương Thành.

“Truyền lệnh của các huynh đệ, tấn công thẳng vào Lương Đạo!” Lý Mật nhìn thấy bóng dáng thiết giáp quân xuất hiện trên tường thành, quát long giọng lên cao trên cao. Giờ phút này, hắn cảm giác mình đã hóa thân thành một kẻ trí giả cổ đại, trong lúc trò cười, quân địch hóa thành tro bụi.

Chương thứ tư bỏ qua (lục)

Ngay khi hai mươi mấy tên thiết giáp bộ tốt leo lên tường thành, vì để tránh ngộ thương, cung thủ lập tức đem trọng tâm công kích dịch tới chỗ hấn. Theo âm thanh thê lương, càng nhiều binh lính như phát điên xông lên Ngư Lương đại đạo, dọc theo lộ tuyến dùng thi thể bộ binh thiết giáp đi lên, rất nhanh dừng mãnh lao về phía trước., Tốc độ lao tới của bọn họ chậm lại, ngư Lương Đạo quá hẹp, đoàn người chỉ có thể theo thứ tự tiến lên. Mà đám thiết giáp bộ tốt lên thành trước lại không cách nào mở rộng điểm dừng chân, bọn họ từ trong hưng phấn tỉnh táo lại đột nhiên phát hiện, trừ một đoạn tường thành nhỏ đang đối diện với Ngư Đạo, mình không thể đi đâu được!

Phía trước không có đường, trọng giáp nặng mấy chục cân từ đầu tường cao hơn hai trượng nhảy xuống, thần tiên cũng phải ngã chết. Bên phải chòng cát cao hơn đầu người, thông hướng các thông đạo khác đã bị chặn lại, một bên khác của bao cát., Vô số trường mâu lóe ra hàn quang. Mà địch lâu bên trái là tình cảnh mà đám thiết giáp bộ tốt không muốn tin nhất. Năm, sáu hàng, số lượng đến hơn trăm quân địch tinh nhuệ đang ở nơi đó lao ra, hầu như trong tay mỗi người đều có một cây trường mâu vừa thô vừa to.

“Giết!” Vũ Văn sĩ dẫn theo gia tướng tự mình tiến lên, dùng chòm râu dài đâm thủng một tên thiết giáp tốt với vẻ mặt mờ mịt. Cánh tay trước nhấc lên, cánh tay sau hạ xuống, hấn dùng sức nâng thi thể địch nhân lên cao cao, văng về phía con cá.

“Giết!” Vài tên gia tướng của Vũ Văn thị cùng gầm lên, trường mâu đâm nhanh, đem quân địch gần mình nhất đâm lật. Thân thủ bọn chúng hơn xa binh sĩ bình thường, trong nháy mắt, hai mươi mấy tên bộ binh thiết giáp dẫn đầu lên thành đã ngã xuống một nửa. Nửa còn lại bị lão binh Hùng Võ doanh dùng trường mâu xua đuổi, không ngừng lui về phía sau.

Hai gã thiết giáp bộ tốt kẻ sát tường thành trèo lên lỗ châu mai, vung đao nhào về phía Vũ Văn Sĩ bên cánh. Lý Húc

mang theo thân binh nghênh đón, đao đen vung lên, chém đứt chiếc cổ giáp phòng hộ yếu nhất của đối phương, đem hai thi thể không đầu đẩy xuống tường thành. Thiết Giáp quân ở gần tường thành bỗng nhiên cả kinh, đẩy lẫn nhau lui nhanh về phía sau. Binh lính phía sau xông tới lại không rõ ràng trong đó, ra sức đẩy về phía trước, hò hét, lại đẩy đám thiết giáp quân về phía tường thành.

“Con bà nó!” Chu Đại Ngưu nhìn thấy tiện nghi, trường mâu trong tay dán lỗ châu mai đâm xuống. Một gã phản quân thiết giáp đang bị người phía sau chen lấn lên tường thành, ngực và lỗ châu mai đều dựng thẳng lên, thấy trường mâu Chu Đại Ngưu đâm tới, Hấn nhanh chóng né tránh, nhưng người phía sau hấn chen quá chặt, căn bản không cho hấn đủ không gian để trốn tránh. Trường mâu trong tay Chu Đại Ngưu từ khe hở giữa hai cây giáp diệp đâm vào, nhô ra sau lưng quân địch. Hấn dùng sức kéo trường mâu ra phía ngoài, cột máu lập tức phun ra cao cao, làm tung tóe mấy tên thiết giáp bộ binh xung quanh.

“Một!” Chu Đại Ngưu hét lớn, đưa mâu đâm xuống một gã quân địch. Cơ hội không nhiều lắm, trước khi từ địch lâu lao ra, giáo úy Trương Tú nói cho hấn biết, muốn trả thù cho Tiểu Lục, phải hành động trước khi thiết giáp bộ tốt đầu tường bị giết sạch. Một khi Vũ Văn Sĩ và hai vị đại nhân Lý Húc phối hợp với nhau giết hết thiết giáp bộ tốt leo lên tường thành, vũ tiền của quân địch khẳng định sẽ lại lần nữa bao trùm tới.

Hai binh sĩ mới chiêu mộ giờ trường mâu, học theo dáng vẻ như trâu lớn đâm về quân địch đang leo thành. Chỉ nghe “rắc” một tiếng, cán mâu bị quân địch dùng hoàn thủ đao cắt đứt, hai người thu thể không kịp, trực tiếp dùng đoạn mâu chống đỡ trên ngực địch nhân. Bộ tốt thiết giáp bị đâm trúng đau đớn kêu một tiếng đau đớn, lui nhanh về phía sau. Sĩ tốt phía sau xông lên trước ra sức đẩy thân thể bọn chúng gắt gao đẩy về phía tường thành.

“A!” Sĩ tốt phản quân ngực trúng nửa cán mâu đau đến mức kêu lên thảm thiết. Hoàn Thủ đao dùng sức vung lên, đã chặt đứt một lần, lại một lần nữa gãy cán mâu. Hai gã tân tốt Hùng Võ doanh xoay người định chạy trốn, đột nhiên sau lưng lạnh

lẽo, toàn bộ thân thể đều mất đi trực giác. Quay đầu lại, bọn họ nhìn không biết hai quân địch khác lên thành lúc nào cười nghiêng ngả lao về phía mình, lưỡi đao rộng lớn rút ra sau lưng mình, sau đó lại là một đao.

Trước khi ngã xuống, bọn họ trông thấy Lý tướng quân dẫn thân binh trở về cứu viện. Kẻ địch bị đánh bị thương, bị Lý tướng quân dẫn thân vệ tới mép tường thành bên kia. Sau đó, hai gã tân binh cảm giác được tầm mắt của mình dần dần mờ hồ, trước khi vĩnh viễn rơi vào trong bóng tối, bọn họ vui mừng nhìn thấy quân địch bị lang tướng đại nhân một cước đá xuống đầu tường.

“A!” Bộ tốt giáp sắt bị thương bị Lý Húc trực tiếp đá từ trong tường thành xuống. Tường thành cao hai trượng, Húc Tử không cần quan tâm sống chết của hãn nữ. Xoay người, Húc Tử đón đối thủ của Trương Tú Tú, trước tiên một đao chém bay hoàn thủ của đối phương, sau đó lại một đao chém đứt áo giáp của đối phương.

Trên tường thành, khu vực hai bên ta chém giết vô cùng nhỏ hẹp. Hơn hai mươi tên thiết giáp tốt dẫn đầu bò lên tường thành rất nhanh đã bị Húc Văn Sĩ cùng Vũ Văn Sĩ cùng chém giết sạch sẽ. Thừa dịp cung thủ địch quân chưa kịp phản ứng, hai người mang theo thân binh nhào về phía rìa tường thành. Một ít binh sĩ phản quân đang tính leo lên, cánh tay phủ lên tường thành, phủ kín đầu tường thành., Mới dùng sức chống đỡ nửa thân trên, Lý Húc và Vũ văn sĩ cùng mang người nhào tới, một trái một phải, đem những bia ngắm không thể đánh được đưa lên đường xuống hoàng tuyền.

Ngư Lương Đạo đã giả mạo bị đột phá tường thành che khuất rất nhiều quân địch. Thắng lợi trong tầm mắt, bọn họ tập trung toàn bộ chú ý đến lối vào đột phá, thậm chí quên mất càng nhiều trợ giúp cho đám thang leo mây. Nắm lấy cơ hội, Lý An Viễn tổ chức một đợt phản kích hung ác, đổ cây lăn cùng lô thạch dồn dập nện xuống, nện nát bét binh sĩ quân địch cố gắng leo lên thang.

“Dùng dầu gội, dùng ho khan gội dầu vào thang!” Lý An Viễn lớn tiếng nhắc nhở huynh đệ dưới trướng mình. Đây là

Đại Tùỵ Kiêu Quả lấy máu đỏi đợc kinh nghiệm tại Liêu Đōng Thành, đỏi phđ người bđ thành giỏi nhất. Mấy tên lđo binh trung dūng dūng dao chēm rách thūng dđu, nāng lēn., Cđ thūng dđu cđi tūy lēn thang. Sĩ tđt của quân địch vị dđu thang mđy trānh khđng kíp lập tūc bị tām rửa mđt cđi. Vđi tên dūng sĩ quân địch vān đāng cđ gāng ở thang mđy cđ gāng bưđc chân tron tuđt, tđc đō leo lēn lập tūc đđi giām. Hūng Vđoanh huynh đē đēm đūđc thđ ra khđi tường thành, trực tiếp đđt thang.

Bđn mưđi mđy con rōng lửā liēn tiếp nhđy lēn tường thành, từ xa nhìn lđi cānh sđc rđt đđo sđ. “Cứu hođ, cứu hođ, đđo đđn! Khđng cđ thang mđy, lđo tử cđt xưōng ngưđi!” Lý Mậ Sđt chiēn đđc hai trām bưđc phong đđ đđ mđt sđch., Lđn tiếng chửi mđng, nhđc nhđ các binh sĩ sđu này dūng thang mđy khđng đē đđy ngđ, dūng bñ lđy trên mđt đđt đđp tđt lửā.” Cứu lửā, trưđc cứu hođ!” Thān binh của Lý Mậ cùng kēu gđo, đēm mēnh lēnh chủ tūyōng truyēn xūōng dūyōi thành. thang mđy lān lượ ngđ xūōng, áp lực cōng kich trên tường thành giām nhiēu. Cāng nhiēu hōn đđ cūng gđ lān nēn xūōng, đēm phān quân tđi gān tường thành nēn chđy trđi chēt.

“Cung thủ, cung thủ, bđn chūm, bđn chūm lđi!” Hān Thē Kiēt dūng ngưđā ngưđā chỉ vē phđi đđu tường, lđn tiếng ra lēnh. Cung thủ tñnh tđo lđi, trānh thủ thđi giān giưōng cung tēn lēn, áp chē quân phōng thủ đđt nhiēn hūng hāng đēn lđ chđu mđi lān nửā. Xūng quānh Ngư Đđo, bđn hđn khđng dām dūng mưđ tēn bđo trūm, hai bēn tđ đūng quđ gān chđ đđ, bđn hđn khđng dām bđo đām khđng thē khđng tđn thưōng huynh đē nhđ mñh.

“Khđng sđi biēt lām, chūān bị rút lui địch lđu!” Vủ Vān Sĩ cùng dūng trưōng mđu bức lui mđy tên sĩ tđt quân địch cđch trưōng thành gān nhất, quāy đđu hđ vđi Lý Húc.

“Cđc huynh đē, rút Vđ Địch Lđu vē!” Lý Húc dūng hđc đđo quēt ngāng nửā cđi đđu cđn lđi trên tường, lập tūc hđ lēnh rút lui.

Cđc huynh đē Hūng Vđoanh che chđ lān nhđu lui vđo phōng địch, đēm mđt đđoān tường thành nhđ nām đđy thi thē đē cho phān quân mđt lān nửā. Nhìn thđy mđt phưōng cử chỉ khđ tin

như này, thật vất vả mới vọt tới bên tường thành mấy tên phản quân vậy mà đã mất hết dũng khí leo lên, đứng ở trên thuyền Ngư, ngơ ngác ngẩn.

“Ngư Đạo, Ngư Lương Đạo!” Lý Mật tức giận ném quạt lông xuống, cầm cờ lệnh ra sức lay động.

Nhìn thấy đám cung thủ chủ tướng lần nữa chuyển hướng cung sừng, dùng bạch vũ bao trùm đã không còn một bóng người, đối diện với huyết sắc tường thành Ngư Lương Đạo.

“Nổi trống cho ta, trước như thành giả, tăng ba cấp, hàng hóa trong thành tùy ngài lấy!” Lý Mật thấy sự chống cự trên đầu thành lần nữa biến mất, hướng về phía truyền lệnh binh hô to.

Truyền lệnh binh bước lên chiến mã, chỉ thị mới của quân binh nhanh chóng được đưa ra ngoài.

Tiếng trống trận gấp gấp như sấm sét, thúc dục binh sĩ Lương đạo dũng mãnh lao lên bước chân lao nhanh đi chịu chết. Dưới sự hấp dẫn của quân lệnh và dục vọng phát tài, vài tên thiết giáp bộ tốt đi đầu do dự, tay trái dựng lên tường thành. Vừa cố gắng nâng cao thân thể lên, vừa dùng tay phải múa loạn trước người. Phản ứng của phòng thủ lần nữa làm bọn họ mừng rỡ, tướng sĩ trong phòng thủ khả năng quá mệt nhọc, không lập tức phát động phản kích.

“Các huynh đệ, lên đi!” Một gã lữ khách mặc trang phục hò hét, ra sức leo qua tường thành. Hắn thông minh không định đi cướp đoạt nhà địch, mà là dưới sự yểm hộ của đồng bạn, nhanh chóng chạy tới một bên tường thành khác.

“Bọn hần sợ, lên!” Trên Ngư Lương đạo, nhìn thấy phía trước xuất hiện phản quân buông lỏng lớn tiếng ồn ào, liên tiếp hai ba chỗ bò lên đầu tường, xông về lỗ châu mai bên trong tường thành.

“Ta dẫn người xung phong, người ở đây điều hành!” Lý Húc lớn tiếng dặn dò Vũ văn sĩ. Hắn vung tay lên, dẫn đầu đám thân vệ của mình lại lần nữa nhảy ra cửa phòng đối địch.

Thân binh của hần đều là tráng hán trăm dặm chọn một, binh khí trong tay cùng áo giáp trên người cũng là chất lượng thượng thừa nhất trong Hùng Võ doanh. Dưới tình huống nhân

số cục bộ chiếm ưu thế, quân địch trên tường thành căn bản không phải là đối thủ. Rất nhanh, bò lên tường thành này đám phản quân liền bị giết tản ra, thật vất vả mới có được chỗ đứng, cũng lần nữa trở lại dưới chân thủ quân.

“Phong bế ngoại tường, phong bế ngoại tường!” Lý Húc chém đối thủ, quay đầu lại lớn tiếng ra lệnh.

“Các huynh đệ, đóng cửa đánh chó!” Trương Tú dẫn theo hai mươi mấy tên thân vệ xông về biên giới tường thành, cách tường thành lỗ châu mai, ra sức tung tóe, lần lượt đẩy lui tướng sĩ của quân địch đang xông tới.

Lý Húc mang theo đám người Chu Đại Nguru quay lại, đánh giết về phía mấy con cá lọt lưới dán trên tường thành. Phản quân không ngăn cản được, đều bị đâm ngã.

“Nhảy vào thành!” lũ khách quân địch thấy tình thế không ổn, la lớn. Hai tay kéo dây thừng, chân dùng sức đạp xuống theo lỗ châu mai tường thành. Vị trí này tới gần cửa thành, có đủ huynh đệ theo một khối trượt xuống., Đoàn người liền có cơ hội đem cửa thành mở ra bỏ thêm nhiều huynh đệ hơn. Hắn vừa kéo dây thừng nhanh chóng trượt xuống, vừa hưng phấn xây dựng tuyệt thế công huân, căn bản không chú ý tới hành động của thủ vệ đối với hắn không để ý tới, cứ như hắn đã thành một người chết.

Hai chân dũng cảm của lũ khách cuối cùng cũng đạp lên mặt đất, bỏ lại dây thừng, lao thẳng vào cửa thành. Sau khi lao ra vài bước, hắn cùng với hơn mười huynh đệ dừng mãnh đều ngây dại. Túi cát, đồng cát dày đặc từ mặt đất mãi cho đến đỉnh cổng tò vò. Không cần nói tới mười mấy dũng sĩ nhảy xuống, dù là nhảy xuống ba ngàn tinh nhuệ, trong lúc nhất thời cũng không thể làm gì được những bao cát này.

Hàng trăm trường mâu từ bốn phương tám hướng xông tới, Minh Pháp tham gia quân đội dự bị mang theo huynh đệ Tần Cương, trào phúng nhìn gia hỏa tự chui đầu vào lưới, không nói một lời. “Keng!” Thống lĩnh phản quân nghe thấy phía sau mình có tiếng binh khí rơi xuống đất, “Keng” một tiếng nữa!” “Ài cung” hắn tuyệt vọng thét dài một tiếng, xoay đầu đao lại, cắt đứt cổ mình.

Sau khi thu gặt hơn năm mươi tính mạng xong, Lý Húc lại rút về Địch Lâu. Binh sĩ thiết giáp trên Ngự Lương Đạo đã không còn nhiều, kế hoạch của hắn và Vũ Văn Sĩ chính là tiêu hao hết sạch sẽ đám tinh nhuệ phản quân này. Giết sạch những tinh nhuệ này, lực công kích của phản quân sẽ giảm đi. Là hạch tâm của Hùng Võ doanh cùng Vũ Văn Sĩ, hắn có thể thông dong điều động nhân thủ đi ứng phó tình huống dị thường trên tường thành.

“Lần tiến công tiếp theo để ta đối phó, người lược trận trong phòng địch!” Vũ Văn Sĩ và nghênh đón Lý Húc, thấp giọng thương lượng với đối phương. Cách trời tối còn vài canh giờ, nhiệm vụ phòng thủ còn rất gian khổ. Lý Mật không phải là gia hỏa dễ nhận thua, Vũ Văn Sĩ và Húc Tử phải luân phiên xuất chiến, tiết kiệm thể lực.

“Được!” Lý Húc gật gật đầu, dùng một chữ đáp lại. Chém giết vừa rồi dùng sức quá mạnh, những vết thương trên người hôm qua lại bị động, mồ hôi thấm đẫm, thấm vào vết thương vừa đau vừa ngứa.

Vũ Văn Sĩ vỗ nhẹ lên vai Húc Tử, xoay người đi đến chỗ giáp giới của địch lâu và tường thành chuẩn bị. Cung thủ dưới trướng Lý Mật lần nữa dùng vũ tiễn bao trùm một đoạn tường thành. Đợi sau khi trận bắn chum này kết thúc, một vòng đầu mới sẽ bắt đầu.

“Không biết tình huống Lý đốc úy bên kia như thế nào rồi?” Vũ Văn Sĩ cùng ngẩng đầu nhìn về phía đầu tường xa xa. Thang mây của quân địch lại dựng lên, phủi tường thành. Vô số binh lính phản quân như sâu kiến leo lên thang mây, chậm rãi hướng lên trên mà di chuyển. Mũi tên lạnh cùng hòn đá thủ quân không ngừng đánh xuống, đánh ngã người bò nhanh nhất kia.

“Bọn họ đang tranh cái gì?” Vũ Văn Sĩ đột nhiên cảm thấy hành vi của quân địch hết sức hoang đường. Dường như đang tranh nhau đi về phía tuyệt lộ. Nghe nói con kiến chuyển nhà cũng là như vậy, chỉ cần con kiến dẫn đội bò về phía trước, phía trước cho dù là chảo dầu, con kiến khác cũng không sợ hãi chút nào. Ý nghĩ hoang đường trong nháy mắt dâng lên

khíến hấn phân thần, thiếu chút nữa bị bắn từ mặt đất thành tên rách tướng.

“Quan tâm hấn tranh cái gì, dù sao cũng là một chữ tranh!” Vũ Văn sĩ hậm hực nói thầm một câu, dùng sức chính đốn chòm râu dài trong tay. Con râu dài trong tay còn đâm chìm hơn hai mươi tâm huyết xuân thu, từ lúc tám tuổi trở lên, dưới giám sát của phụ thân và ca ca không ngừng khổ luyện.

“Người là con trai của gia tộc Vũ Văn, hết thấy đều vì gia tộc!” Cao chưa tới một phần mười được ông ta dạy bảo.

“Sĩ si, người còn nhớ dòng họ của mình chứ?” Sau khi thái giám truyền đạt thánh chỉ lập gia đình thay hoàng thượng rời đi, phụ thân vội vàng quát với Vũ Văn sĩ đang đầy hưng phấn.

“Đám tiểu tử Vũ Văn gia, theo ta lên!” Vũ Văn Sĩ cười lạnh, cầm râu dài chỉ về phía trước.

Chương thứ tư bỏ qua (lục)

Vũ tiễn như mưa đá từ trên bầu trời hạ xuống, ở trên tường thành đối diện Ngư Lương Đại Đạo tạo thành một mảnh huyết vụ, trên thi thể ngổn ngang lập tức mọc ra lông trắng, cũng mặc kệ là thủ quân hay phản quân, vũ tiễn không có ánh mắt cùng tâm thần phân biện sự khác biệt trong đó. Có một gã thiết giáp bộ tốt hiển nhiên còn chưa hoàn toàn khí tuyệt., Trong lúc đến từ “Phanh đá” ở địa ngục gian nan nhô đầu lên, từng tắc từng tắc bò hướng trong lều đối địch, phía sau kéo theo một vết máu thật dài. Từng lớp vũ tiễn rơi xuống, nện lên trên áo giáp của hắn, cho đến cuối cùng có từng chiếc giáp điệp rậm rạp xuyên thấu qua!

“Lý Mật điên rồi!” Húc Tử lau máu trên mặt, thấp giọng mắng. Trên người hắn lại bị thương thêm mấy chỗ, trên cánh tay phải có một chỗ đặc biệt nghiêm trọng. Đường công, Lý Uyên đưa tặng chất lượng hắc giáp tuy tốt, nhưng không làm được đao thương bất nhập thời khắc này., Cơ nhục màu đỏ cùng áo giáp vỡ nát ở nơi đó cùng nhau mở ra, tựa như miệng trẻ con lớn lên. Hai người Chu Đại Ngưu cùng Trương Tú cầm hồ lô thuốc, liều mạng hướng trên vết thương rải thuốc bột. Thuốc vỡ vụn nhưng rất nhanh bị máu huyết cuốn đi, không có bất cứ hiệu quả gì.

“Không có việc gì! Dùng miếng vải buộc một đạo ở đây!” Trung Tôn Tấn dùng ngón tay chỉ lên trên vết thương, thờ ơ ra lệnh. Ngày hôm nay chứng kiến tử vong nhiều lắm, vết thương nhỏ trước mắt đã không gây ra được cho ông ta kinh ngạc.

“Tướng quân đại nhân, của tướng quân đại nhân.” Chu Đại Ngưu chỉ cái đầu như huyết hồ lô của Lý Húc, muốn nói lại thôi.

“Đó là máu của người khác!” Tôn Tấn trợn mắt, xoay người đi về phía người bị thương. Động tác lạnh như băng này làm rất nhiều thân vệ tức giận, có mấy người tức giận muốn xông lên, xách thầy thuốc Vô Lương trở về đánh đau, Lý Húc lại dùng tay trái ngăn lại hành vi lỗ mãng của bọn họ.

“Chính xác là của người khác!” Hắc hạ giọng giải thích. Máu tươi trên mặt là của người khác, vừa rồi luân phiên chém giết ít nhất cũng có ba tên dũng sĩ quân địch bị hắc chặt xuống đầu tường, một người trong số đó còn cao hơn hắc nửa cái đầu, sau khi bị hắc đao chém trúng thì máu như suối phun phun phun ra, nhuộm đỏ cả trời đất.

Mặt trời trên bầu trời đã ngả về phía tây, trong hơn nửa ngày, phản quân ngoại trừ ngẫu nhiên mấy lần leo lên tường thành, lại bị huynh đệ của Hùng Vũ doanh liều chết đuối xuống bên ngoài, còn lại không thu hoạch được gì khác. Mà Ngư Đại Đạo của Lý Mật dùng để kiến công lập nghiệp thì thành Quỷ Môn Quan, vô số phản quân từ nơi này xông lên, nhưng không ai có thể quay đầu lại.

“Lão thiên thật chó chết, còn chưa chịu làm đen!” Vũ Văn Sĩ thở hắt đi lên phía trước, lớn tiếng oán giận. Giờ phút này hắc cũng giống từ trong huyết trì vừa tắm, toàn thân ướt sũng. Trên trán trái lại có một vết thương nhẹ từ đuôi lông mày kéo dài xuống dưới tai., Khiến tướng mạo vốn nho nhã thêm vài phần sắc bén. Không thể không nói, tiểu tử này càng ngày càng có phong vị nam nhân, cảm giác âm nhu trên người đều bị dương cương chi khí thay thế, cả người đứng ở đó, tựa như cương đao vừa mới ra khỏi vỏ.

“Ta đoán chừng sau khi trời tối bọn họ sẽ chọn đèn dạ chiến. Càng đánh xuống, sĩ khí của bọn họ càng thấp. Qua tối nay, bọn họ phải luôn đề phòng viện quân của chúng ta giết tới!” Lý Húc đứng ở góc độ đối phương suy nghĩ một chút, trả lời.

Theo hắc và Vũ Văn Sĩ thôi toán, sau khi nhận được tin Lê Dương thành bị đánh hạ, đại quân các hướng khác nhất định sẽ kiên trì hướng bờ sông Hoàng Hà. Lấy tốc độ hành quân của các phủ binh, sớm thì tối mai, chậm thì ngày mai mặt trời lặn, khẳng định có một nhánh quân có sức mạnh thuộc về phe mình có thể chạy tới. Lưu lại cho Lý Mật cùng Hàn Thế Cương đích xác không nhiều lắm, cho nên cũng trách không được đối phương liều mạng vì thương vong với mình.

Công thành liều mạng là tiêu hao! Không biết vị binh gia nào tổng kết ra một cái lý lẽ như vậy. Bất quá là chiến đấu hơn ba

canh giờ, dưới thành ít nhất có hơn bảy ngàn thi thể. Húc Tử và Vũ Văn Sĩ đã điều động binh mã dự bị bổ sung vào các bộ phận nguy cấp trên thành, Hàn Thế Cương cùng Lý Mật phụ trách đội ngũ công thành, cũng thay đổi vài cái.

Các tướng lĩnh Hùng Võ doanh căn cứ biện pháp mỹ nhân cao giai thủ Liêu Đông chế định ra phương thức phòng ngự phi thường hữu hiệu, lượng lớn quân địch bị tiêu hao phí công kích vô ích. Theo tốc độ tiêu hao như vậy, cho dù cuối cùng đánh hạ Lê Dương, phản quân công thành cũng thành một tàn binh.

Mấy lần trải nghiệm có đi không trở về đã đả kích sĩ khí phía dưới nghiêm trọng. Nghe được mệnh lệnh công kích, bọn họ không hề quên mất sống chết giống như lúc sáng. Có người còn xuất công không xuất lực, lớn tiếng hò hét tiến lên, sau khi bị quân thủ vệ ngăn cản liền nhanh chóng đào tẩu. Chiến đội đốc chiến dưới trướng Lý Mật xử quyết không ít “người thông minh” như vậy, nhưng sau khi công kích bắt đầu, vẫn có lượng lớn tướng sĩ làm ra vẻ giả dối làm thủ lĩnh chiến đội.

“Ừng ục ục ục ục ục...”

“Ô ô ô ô ô ô!”

Tiếng trống trận dưới tường thành càng lúc càng nặng nề, tiếng kèn lệnh cũng giống tiếng ve sầu của Thu Thu, một tiếng sau vô lực. Nghe tiếng trống đòi mạng, đội ngũ công kích các lộ cũng không lập tức gia tốc, mà như kiến hướng về phía trước nhúc nhích, vừa đi vừa có người không ngừng quay đầu lại.

Trước kia phát sinh loại tình huống này, chủ hội phản quân sẽ lập tức phái người tiến lên thúc chiến. Nhưng lúc này, người đốc chiến lại không kịp xông lên. Đang quan sát động tĩnh của quân địch cùng với Húc Văn Sĩ, kinh ngạc nhìn về phương xa, vừa vặn thấy được cảnh quan kỳ lạ trong chủ trận quân địch.

Lý Mật và Hàn Thế Cương đang tranh chấp! Đứng trên lầu địch, Húc Tử và Vũ Văn Sĩ không nghe được chủ tướng quân địch ngoài hai trăm bước đang thảo luận cái gì. Nhưng bọn hắn có thể nhìn ra, Hàn Thế Cương rất tức giận, vừa nói vừa

không ngừng vung vẩy cánh tay. Lý Mật thì ném quạt lông, trong tay cầm một cây trâm dài., Không ngừng chỉ chỉ trỏ về phía Ngư Lương Đạo. Một lát sau, Hàn Thế Kiệt đá bay một mặt cự thuẫn bên cạnh, oán hận bỏ đi. Lý Mật dùng sức ** bứt đất trong tay, sau đó huy động lệnh kỳ, ra lệnh cho sĩ tốt dưới trướng tiếp tục tấn công.

“Hàn Thế Cương không nỡ rời bỏ tướng sĩ dưới trướng hân. Nhưng Lý Mật không muốn cuộc chiến ngày hôm nay kết thúc tại đây!” Vũ Văn sĩ giơ tay chỉ vào đám thi thể dày đặc dưới tường thành, thấp giọng phân tích nguyên nhân hai vị tướng lĩnh hạch tâm đối phương tranh chấp.

“Hàn Thế Cương lúc này đề xuất dị ý, là vô bổ trong chuyện này!” Lý Húc suy nghĩ một chút, từ góc độ phản quân trả lời. Đồng dạng thân là chủ tướng một quân, hân hiệu cảm thụ của Hàn Thế Cương lúc này. Nhưng chủ tướng và tướng quân trước mặt tướng sĩ toàn quân mất mặt, lại là một hành vi vô cùng không thể nói lý., Hân lên nhìn thoáng qua Vũ Văn sĩ bên cạnh, hơi giật mình, Vũ Văn Sĩ cũng lên nhìn lại. Ánh mắt hai người chạm nhau, nhanh chóng tránh đi, trên mặt lập tức đều hiện lên vẻ tươi cười.

“Hình như tên quân sư Lý mật này còn muốn tính toán Hàn Thế Kiệt hơn!” Trương Tú chỉ vào quân địch dưới thành, lớn tiếng công bố phát hiện mới của mình.

“Hàn Thế Cương là phản đồ, Lý Mật là tâm phúc của Dương Huyền. Phản quân nơi đó, tự nhiên là chủ tướng quyền lực của quân sư!” Vũ Văn Sĩ nhún vai, mặt mũi tràn đầy khinh miệt chuyển chủ đề sang nơi khác.” Dương Huyền cảm thấy nếu như thật sự dùng người, thì không nên đem hai tên này đặt ở một đường, người Lý Mật này, mà nói..., Chỉ có thể dùng để mượn sức hào kiệt, dựa vào danh tiếng vang dội của hân, thật có thể lừa gạt một đồng người. Dùng để lĩnh binh đánh trận...” Hân không tiếp tục bình luận nữa, nắm lấy Chử Bằng đi tới chỗ tường thành cùng địch lâu tiếp đón. Lần này lại tới phiên hân dẫn đội nghênh địch, bất luận Lý Mật có phải là hư danh hảo hay không, thủ vững Lê Dương thành mới có tư cách phán xét.

“Truyền lệnh cho Tần tòng quân, để hấn phái một trăm năm mươi người thân thể rắn chắc nhất lên, trực tiếp từ trường tác leo lên lầu đối địch!” Lý Húc xoay người, ra lệnh cho Chu Đại Ngưu. Dựa vào kinh nghiệm tích lũy của hấn đoán được lần tiến công quân địch này sẽ không quá mãnh liệt. Vừa hay hấn có thể phân thân, bổ sung các bộ vị quan trọng cho tường thành. Hấn dùng mũi đao chỉ chỉ khu vực trung tâm tường thành nghiêng về phía nam, còn có mấy chỗ sát góc tường thành., “Ở đó, bên cạnh Lý đốc úy còn có Tôn giáo úy phụ trách địa hình, bổ sung thêm một đội, nói cho Tần tham quân, chọn thân thể rắn chắc đi trước!”

“Vâng!” Chu Đại Ngưu ôm quyền đứng nghiêm, sau đó xoay người chạy về phía trường tác buộc bên trong phòng đối địch. Cả ngày, hấn đã bò ba độ từ chỗ này lên bò xuống, tay chân đều có cảm giác leo ra, vài cái thả lỏng, người liền rơi xuống mặt đất. Sau đó hai chân dùng sức, giống như ngựa hoang chạy về phía dân cư tàng binh.

Huỳnh đệ dự bị ở trong đội ngũ hạ dân đợi lệnh khi thấy Chu Đại Ngưu lập tức xông tới: “Sao rồi?” Quân địch lui sao?” Thương thế của Lý tướng quân như thế nào?” Mọi người không thềm để ý sắc mặt quân địch Tần Cương, hôm năm mệnh mười hồi.

“Lý tướng quân ra lệnh!” Chu Đại Ngưu tay trái đỡ đầu gối mình, tay phải chỉ vào tường tây Lê Dương Tây đang vang lên tiếng hô giết, thở hồng hộc truyền lệnh: “Lên ba đội mạnh nhất của địch lâu, thừa dịp bây giờ leo lên thang leo lên. Trên tường thành cũng bổ sung thêm ba huỳnh đệ, đội đốc úy Lý An Viễn kia, còn có đội trưởng Tôn Tường, Trương Giang chịu trách nhiệm bổ sung cho từng đội. Muốn có thân thể cường tráng nhất!”

Đội dự bị nhanh chóng hành động, sau mấy tức hơn ba trăm cao thủ đi ra khỏi nhà dân. Dựa theo yêu cầu của Lý Húc., Leo lên tường thành cần nhân thủ trợ giúp nhất. Khi bọn họ lần lượt leo lên vị trí mà Trường Tác và Mã Đạo lục tục chạy tới vị trí, cuộc chiến của bốn Luân đã tiếp cận kết thúc. Sĩ khí giảm mạnh, phản quân không kiên trì được nửa nén hương đã bị các huỳnh đệ thủ thành đuổi xuống. Lý Mật then quá hóa

giận tự nhiên lại phái tiễn thủ tiến hành trả thù. Nhưng bận rộn gần bốn canh giờ, đám cung thủ cũng không còn sức lực, trình độ vũ tiễn dày đặc cùng lực đạo đều giảm đi rất nhiều.

Lý Mật Minh Kim, trừ người cầm thuẫn cùng người cung thủ ra, tất cả đều rút lui về bản trận. Trên tường thành, thủ quân dưới sự dẫn dắt của Lý An Viễn cùng Vũ Văn Sĩ, phát ra tiếng hoan hô dụng tâm kín đáo.

“Úc...ặc...ặc...ặc...ch..., lui binh đi, nếu không đi nữa thì không có cơ hội đâu!”

“Đi thôi, các huynh đệ, chỉ bắt chủ mưu, hiệp không hỏi!”

Từng tiếng hoan hô trên đầu tường cao hơn từng cơn sóng, khiến phương công kích cảm thấy tức giận. Một lát sau, trong phản quân lại có vài tướng lĩnh cấp thấp tác chiến bất lợi bị kéo ra khỏi đội ngũ như kẻ thế mạng. Một số tướng lĩnh không phục, vây quanh Lý Mật la to. Hàn Thế Cương lại ôm hai tay xem náo nhiệt ở phía xa., Không chịu thay quân sư giải vây. Bỗng nhiên, Lý Mật nắm lấy trường liên nằm dọc trên mặt đất, quét ngang một cái, đem tướng lĩnh vây quanh hấn bức lui lại mấy bước. Sau đó cổ tay khẽ lật, râu dài chỉ về phía một vị Đô úy đứng gần hấn nhất.

Tất cả mọi người, kể cả tướng sĩ thủ quân đứng trong lầu xem náo nhiệt đều ngây cả người, không ai ngờ Lý Mật Võ Nghệ mặc trường bào nho giả lại xuất sắc như thế. Trong ánh mắt kinh ngạc của Húc Tử và Vũ Văn Sĩ, tên đốc úy kia tránh trái tránh phải né phải né phải, nhưng thủy chung vẫn không tránh khỏi đầu nhọn của Lý Mật. Hấn rút cuộc không thể chịu được loại nhục nhã này., Dùng mũi nhọn trên ngực không hề né tránh. Lý Mật hình như hỏi gì đó, tên đốc úy kia không ngừng lắc đầu. Lý Mật lại truy hỏi, người nọ vẫn lắc đầu như cũ. Bỗng nhiên, tướng sĩ phản quân ùn ùn lui về phía sau, Lý Mật dùng trường liên mang theo sự hoài nghi đốc úy của hấn chọn đứng lên, ném về phía chiến trường xa xa.

“Phân phạt!” Hơn mười tên tướng lĩnh toàn bộ vây lại. Ngay sau đó, từ sau lưng Lý Mật cũng lao ra hơn mười tướng lĩnh. Song phương giằng co, la hét, giương cung bạt kiếm, một lúc

lâu, lại không ý thức được trên tường thành có người đang ché giấu.

Trên tường thành vang lên tiếng cười đứt quãng, bất kể là lão binh tham gia chiến dịch Liêu Đông hay là tân binh bị bức ép nhập ngũ, trong lòng mọi người đều sinh ra ý khinh miệt đối với phản quân. Qua gần một ngày khổ chiến, quan hệ giữa tân binh và các lão binh nhanh chóng trở nên âm áp. Dưới sự bức bách của phản quân, bọn họ rất nhanh tán đồng thân phận người trong nhà. Trước mắt thấy phản quân lộ vẻ xấu mặt, lòng tin nhất thời tăng vọt.

Hàn Thế Cương rút cuộc cũng không nhịn nổi nữa, đi tới, lớn tiếng quát. Xung đột cả hai bên đều hậm hực lui ra, vài kẻ thế chấp bị trói ở bên ngoài đội ngũ cũng bởi vậy mà chạy trốn từ cỏi chết. Lý Mật cùng Hàn Thế Cương lại bắt đầu tranh chấp, một lát sau, Lý Mật Tướng Trường Khuyết lại cắm vào trong bùn đất, đi tới trung quân, tự mình đánh trống trận.

Tiếng trống trận “Ừng ục ục ục” lại lần nữa phát ra. Tiếng kèn lệnh thê lương hòa với tiếng ngâm nga phát ra như tiếng con mãnh thú kêu rên.

Hàn Thế Kiệt xoay người lên ngựa, dưới sự bao bọc của bọn thị vệ, chạy về phía Lê Dương Thành. Vừa bay nhanh, trong miệng hắn vừa gào thét, áo giáp toàn thân rực rỡ như thiên thần.

Hàng vạn tướng sĩ phản quân theo sau chiến mã của Hàn Thế Kiệt, nhấc lên một cỗ sóng người. Vị trí mà Ba Phong chỉ, chính là Lê Dương.

Tiếng trống trận “Ừng ục ục” liên miên không dứt. Một chi đội ngũ khác từ sau sóng người phân ra, nhanh chóng đánh về phía Ngư Mãng đại đạo. Đi đầu là hơn mười thiết giáp binh còn sót lại. Phía sau thiết giáp binh là mười mấy tráng hán, nâng mấy cái cán gỗ thật dài. Sau đó, ước chừng hơn ba trăm binh khí khác nhau, áo giáp cũng khác nhau một trời một vực., Một người có thân hình cao lớn, mặt mũi tràn đầy sát khí, sau đó, là mấy ngàn dũng sĩ không có áo giáp, vải xanh bao bọc đầu, đi lại chỉnh tề, ánh mắt kiên định.

“Đây mới là máu của Lý mật!” Vũ Văn Sĩ đầu ngón tay chậm rãi khép lại khỏi bụi của Ngư Lương Đạo, thấp giọng nói. Trong phút chốc, trong lời nói của hắn thể mà lại mang theo một tia khản trương.

“Đề cung thủ chuẩn bị!” Lý Húc dùng mệnh lệnh trả lời. Hắn lại lần nữa nắm cung dưới chân, đặt vũ tiễn lên ống cung. Hắn lại nhìn thấy ở đuôi đội quân địch, lại thấy được hai người quen không muốn nhìn thấy nhất, hai chỉ huy sĩ tốt công thành địch tướng.

Một người trong đó có dáng người hết sức bình thường, nhìn qua như một lang trung giang hồ, chẳng qua cầm trong tay không phải hồ chống đỡ, mà là một thanh đại đao cán dài lưng dày. (Chú 1)

Một người khác, lại trông như người buồn, mặt đầy tức giận.

Oanh Nhất Hồ Cốt là một loại đánh dấu của người làm y gia khi xưa, còn gọi là “Chung Linh”. Theo truyền thuyết thì Dục Vương Tôn Tư là kẻ đầu óc coi rẻ, nhưng thực tế thời gian xuất hiện còn sớm hơn Tùy Đường.

Chương thứ tư bỏ qua (7)

Cây cung trong tay chỉ là bộ cung phổ thông, Lý Húc không nắm chắc hạ thủ lưu tình với hai vị cố nhân. Mũi tên trước mắt run rẩy, hần nhắm thẳng lang trung trong giang hồ đứng ngoài quân đội địch, không đợi ngón tay buông ra, thân thể tiến lên đột nhiên quơ quơ, biến mất trong đám người đang xông tới phía trước.

Húc Tử đột nhiên cảm thấy trong lòng mình thoải mái một hồi, mặc dù hần biết bỏ cung cây trường cương Tam Hoàn đao trong tay hần sau một khắc đồng hồ có thể xuất hiện ở bên tường thành, nhưng vẫn như cũ không muốn để lão Ngưu mất mạng trong tay mình. Hần nhanh chóng thay đổi khẩu khí, đem cung tên chuyển hướng sang gian thương Trương Minh. Trương Minh đi ở ngoài hàng cũng giống như dự cảm vậy., Thân thể nhanh chóng rút vào sau thân binh, tay Húc Tử không thể không buông ra, dùng vũ tiễn bắn trúng một tráng hán khiêng cự mộc. Tên tráng hán kia kêu thảm thiết ngã vật xuống, cự mộc tuột tay, trượt ngã người chung quanh năm, sáu tên.

Trên tường thành đối diện địch lâu và Ngưu Lương Đạo lần lượt có vũ tiễn bay ra, đem tướng sĩ phản quân bắn hạ hơn mười người, hành tẩu trên thuyền Ngưu Lương Đạo đội hình có chút loạn, nhưng rất nhanh đã trở về bình thường. Người chưa bị bắn trúng nâng lên cự mộc từ trong vũng máu, đi ở phía trước trọng giáp bộ binh dùng tấm chắn dựng lên một bức tường di động, hơn ba trăm tráng sĩ áo giáp khác nhau cùng cất tiếng hô, cao cao bãi giờ lên binh khí trong tay...

Sau một khắc, ngư Tiễn Đạt lại xuất hiện ở trong tầm mắt của Húc Tử. Không đợi Húc Tử dí mũi tên lên dây, thân thể của hần lại lần nữa ẩn vào trong đám người. Hần và Trương Quang đã thông qua tiếng mắng của Ngô Hắc Ngục., Biết Húc Tử đang ở trên lầu thành. Trên thảo nguyên, mũi tên lấy tính mạng người ngoài một trăm bước, sớm đã để lại cho hai vị hào kiệt ấn tượng sâu sắc. Hai người bọn họ không muốn trước khi tới gần tường thành bị người khiêng xuống, cho nên lúc tổ

chức tấn công, tận lực không để mình trở thành mục tiêu rõ ràng.

Lý Húc không có thời gian cố gắng tìm mục tiêu, quân địch tới quá nhanh, hắn cần dùng tốc độ nhanh nhất chế tạo tử vong. Lại một hán tử nâng cự mộc ngã xuống dưới vũ tiễn của hắn, ngay sau đó, là một tử sĩ cầm búa lớn. Húc Tử nhanh chóng giương cung cài tên., Lại bắn trúng một gã cầm đoản mâu, nhưng áo giáp trên thân người nọ rõ ràng là một kiện bảo bối. Mũi tên Phá Giáp chỉ bắn vào nửa đầu mũi tên, đã bị tăng bên trong của áo giáp chặn lại.” A ahahaha, người cầm mâu che đoản vũ tiễn, giờ nửa cán tên hướng đầu tường rống giận thị uy. Húc Tử nhanh chóng bắn ra một mũi tên, lần này bắn trúng cổ họng người nọ.

Võ sĩ giáp sắt cầm cự thuận lần nữa tới gần tường thành, bọn họ không leo lên, mà nhanh chóng tản đi về phía hai bên đội ngũ. Cự mộc nặng nề rút cuộc cũng có dụng cụ, vài tên phản quân đồng loạt dùng sức, đem một đầu cự mộc dựng lên tường thành. Trong nháy mắt, hai ba tráng hán nhấc gỗ gỗ bị bắn ngã, nhưng phản quân phía sau giẫm thi thể bọn họ chạy tới, bốc lên mũi tên lạnh trên tường thành, đặt một cây gỗ lớn khác lên đầu tường.

Hai cây cự mộc tạo thành một cây cầu cong hoàn mỹ giữa tường thành và Ngư Lương Đại Đạo. Cây gỗ thứ ba đã nâng tới gần, nhưng đám thiết giáp bộ tốt không kiên nhẫn chờ đợi nữa, bọn họ nhảy lên cầu gỗ, theo sườn dốc xông lên đầu tường, sau đó những gia hỏa áo giáp khác nhau kêu to., Giống như đàn sói vồ mồi. Trong nháy mắt, phản quân xông lên hơn ba mươi người, trong đó có người quát lên một tiếng, giờ ngang đao chỉ hướng bắc, tất cả mọi người lập tức quay người, nhanh chóng nhào về phía địch lâu.

“Tới hay lắm!” Vũ Văn Sĩ dẫn theo một đội huynh đệ nghênh đón, song phương lập tức triển khai chiến đấu kịch liệt. Bọn áo giáp cùng binh khí hỗn tạp bảy tám tên gia hỏa trận hình không chỉnh tề, nhưng mỗi tên đều có thân thủ không tồi. Vũ Văn Sĩ nhanh chóng dùng trường liên đâm chết hai gã địch thủ., Hộ vệ bên cạnh đồng thời ngã xuống hai tên, đội hình chỉnh tề lập tức xuất hiện khoảng trống, dũng sĩ phản quân lập

tức bắt được chiến cơ thoát qua này, không để ý sinh tử lao lên, xông tới gần trận hình các hộ vệ.

Đọc theo sườn dốc do cự mộc dựng thành, càng có nhiều tử sĩ phản quân lao lên. Có người bị bắn trúng, trong nháy mắt ngã xuống nhào về phía thân vệ của Vũ Văn Sĩ cùng ngã xuống, ôm đôi phương cùng nhau xuống tường thành. Có người mang theo binh khí lấy một địch hai ở đầu tường nhỏ hẹp lại không chút rơi xuống hạ phong.

“Người ở đây lược trận!” Lý Húc bắn ra mũi tên giáp cuối cùng, ném bộ cung cho Trương Tú. Vũ Văn Sĩ không kịp chống đỡ, bọn tử sĩ đi theo phía sau bộ binh thiết giáp, mỗi người đều là những kẻ liều mạng. Bọn họ là hào kiệt giang hồ Lý Mật và Dương Huyền cảm thấy trọng tiền thuê được., Hai quân bày trận mà chiến, những người này không có tác dụng gì. Đi vào không gian thu nhỏ để chém giết, những người này kinh nghiệm giết người lại hơn xa các huynh đệ của hùng vũ doanh.

Một tráng hán cầm thanh đao bầu sau lưng nặng nề lao lên, Húc Tử vọt về phía trước nửa bước, nháy mắt khi cánh tay đối phương vừa mới nâng lên, dùng đao đen đâm thủng yết hầu của hắn. Hắn nhanh chóng xoay người, đao đen theo lực lượng chuyển động của thân thể rút ra khỏi cổ họng địch nhân. Máu phun như suối, quấy nhiễu tầm mắt một phản quân khác, đao đen của Húc Tử lướt qua cổ người này, đem đầu cùng nón sắt cùng quét lên giữa không trung.

“Giết hắn, giết hắn!” Húc Tử nghe thấy kẻ địch đang hô to, tiếp theo, càng nhiều người hướng hắn đánh tới. Huynh đệ bên cạnh lần lượt ngã xuống, khiến cho hắn đột nhập vòng vây quân địch. Hắn chém ngã địch nhân phía trước nhưng không kịp lui lại. Cánh bên trái, trước mặt, nghiêng về phía sau, đều có người giơ cao binh khí lao tới.

Chu Đại Ngưu chém đôi thủ của mình ra, nhào tới trước, dùng một tấm thiết thuẫn dốc sức che chắn cánh Lý Húc. Một cây búa, một thanh hoành đao đồng thời bổ tới, đập tới mức hai tay Chu Đại Ngưu tê dại. “A Trát Đại Tế Ti” phát ra tiếng kêu khàn cả giọng., Nhưng hắn không chịu buông tha chức trách

của mình. Hắn khóc lóc la hét, hai tay nắm thuẩn, liều mạng chen lẫn ra ngoài. Bỗng nhiên hắn cảm thấy áp lực phía trước giảm nhẹ, một gã địch nhân biến mất trước mắt. Một người khác kinh sợ nhìn hắn., Miệng há ra có thể nhìn thấy thịt nhỏ trong cổ họng. Chu Đại Ngu đã biết nguyên nhân kẻ địch kinh hoàng, hai tay tiếp tục tiến lên phía trước, sau đó đá mạnh từ dưới tấm khiên ra một cước. Đây là âm hiểm chiêu thuật đánh bao trùm cả dãy phòng tuyến, vẫn như cũ hữu hiệu ở trước hai quân đội. Phía trước đôi giày chiến sắt truyền đến một lực cản to lớn, quân địch kêu thảm thiết, ngựa mất hướng trời hạ xuống tường thành.

“Bảo vệ tướng quân, bảo hộ tướng quân!” Chu đội lớn tiếng kêu gào. Hắn không có thời gian tính toán chính mình giết chết mấy kẻ địch. Hắn là đội chính, bình thường ăn mặc đều cao hơn các đội ngũ khác, nhưng nếu ở trước trận địa của hai quân nhìn chủ tướng chết trận, theo quân luật, hắn và tất cả thân binh đều phải tự tử.

Càng nhiều huynh đệ hùng vũ doanh muốn lao ra khỏi phòng đối địch, nhưng trên tường thành chật hẹp không thể chứa thêm nhiều người. Một gã quân địch ngã xuống, trên thuyền Ngu lập tức dâng lên một người mới, tiếp nhận vị trí của hắn. Một gã thủ quân ngã xuống, song phương vì chỗ đặt chân, còn phải trải qua một phen chém giết.

“Bảo vệ giám quân đại nhân, bảo hộ giám quân đại nhân!” Tiếng hô của Vũ Văn Tín cũng khàn cả giọng như Chu Đại Ngu. Đội này tình thế của bọn họ còn thảm hơn cả đội của Lý Húc. Từ sau khi trận hình của quân địch bị tách ra, đám gia tướng đã rơi vào tình trạng chiến đấu của bản thân. Thân thủ mọi người đều không tồi, nhưng đấu pháp của địch quân quá hung tàn., Hầu như là đang lấy mạng đổi mạng. Gia tộc Vũ Văn gia không thích ứng với loại đấu pháp liều mạng này, liên tục có người bị chém ngã hoặc đẩy xuống tường thành. Vũ Văn Sĩ đến gần bên người càng lúc càng trống không, quân địch lần tới trước, râu dài đã không phát huy ra uy lực...

Vũ Văn Tín ném trường mâu ra, bắn ngã một tên quân địch đang xông tới trước mặt. Hắn cúi người nhặt lên một thanh đao vòng đầu, chém chết một đối thủ khác, sau đó nhanh

chóng dựa vào Vũ Văn Sĩ, ý đồ dùng binh khí của mình đổi lấy râu dài trong tay Vũ Văn Sĩ. Không đợi hai chủ tớ tới gần nhau, mấy tên tử sĩ phản quân lại rống giận nhào tới.

Vũ Văn Sĩ và run rẩy, đâm vào ngực của một người trong đó.” A Tú cầu khẩn “Tên phản quân sĩ tốt kia lớn tiếng rú thảm, vứt binh khí xuống, hai tay nắm chặt cây sào. Vũ Văn Sĩ và khuỷu tay, muốn đem kẻ cận kề tử vong vung ra. Địch nhân vây quanh lại bắt lấy đồng bạn dùng tính mạng để đổi lấy cơ hội, song đao đại kiếm dán lên cán Côn Bằng, nhanh chóng trượt về hướng cổ tay Vũ Văn sĩ cùng cổ tay.

Vũ Văn Sĩ và Khí Cơ, nhắc chân, đá trúng đũng quần quân địch. Hắn cảm thấy mình nghe thấy tiếng trứng gà vỡ vụn, nhìn thấy đồ đệ vong mạng cầm kiếm bản rộng trong tay miệng phun máu tươi. Nhưng tên liều mạng kia lại không ngã xuống, giang hai tay ôm lấy bả vai Vũ Văn Sĩ. Sau đó, hàm răng trắng hếu mở ra hồng quang, cắn vào yết hầu của hắn.

Vũ Văn Sĩ nghiêng đầu, cổ trong lúc ngàn cân treo sợi tóc thoát khỏi miệng sói. Đối phương nhanh chóng nghiêng đầu, hàm răng ngậm một mảng da thịt ở rìa cổ Vũ Văn Sĩ và hộ cảnh. Đau đớn tê tâm liệt phế khiến Vũ Văn Sĩ cùng lớn tiếng kêu la. Hắn chuyển động thân thể, định đem đôi thủ ngã xuống tường thành. Đối thủ lại ôm chặt lấy bả vai của hắn, hai chân lập tức kẹp chặt lấy eo của hắn.

“Cứu ta là phải!” Vũ Văn sĩ hét lớn, hai tay nắm lại mãnh liệt đánh vào lưng địch nhân. Lực đạo cực lớn chấn bị thương nội tạng của kẻ cắn người, lỗ mũi, tai đều chảy máu, nhưng hàm răng cùng tứ chi lại như dính vào người Vũ Văn sĩ, sống chết không chịu buông ra.

Vũ Văn Sĩ còn đang dây dưa với người khác, huynh đệ hùng vĩ doanh khác cũng lâm vào khổ đấu. Sau mấy hơi thở, Vũ Văn Sĩ và cảm giác được bước chân của mình bắt đầu hư phù, lực lượng toàn thân theo cổ nhanh chóng trôi qua. “Cứu ta!” Vũ Văn Sĩ hoảng sợ kêu to. Hắn từng nghĩ tới vô số loại tử pháp, kể cả uống rượu say khướt., Rơi xuống sông chết đuối, bị cừu nhân Vũ Văn gia mua thích khách ám sát. Hắn trước

nay không nghĩ tới, mình sẽ tại một hồi chiến đấu sắp chấm dứt, bị người cắn chết tươi.

“Hy vọng phụ thân đừng vì vậy mà khó xử như vậy!” Trong nháy mắt tiếp theo, Vũ Văn Sĩ tuyệt vọng đến cực điểm di chuyển hai chân đã nhũn ra, từng chút từng chút tới gần tường thành bên trong. Bên kia không có bao cát, nhảy xuống đối đáp cũng dễ dàng. Ngay tại trên mặt hắn hiện lên nét tươi cười, đầu địch nhân đột nhiên bay lên cao cao cao.

“Phụt!” Trước mắt ngoại trừ một màu đỏ, cái gì cũng không nhìn thấy. Vũ Văn Sĩ cảm giác được có người kéo bờ vai của mình lui về phía sau mấy bước, hắn đưa tay lau đi máu trước mắt, xoay người, nhìn thấy Lý Húc vung hắc đao, chặn hai tên phản quân đang xông lên.

“Ta nhất định sẽ báo đáp ngươi!” Vũ Văn Sĩ trong lòng tự nói với mình. Hắn nhặt lên một thanh hoàn thủ đao, thuận tay vuốt cặp mắt Vũ Văn Tín đang đặt dưới chân mình. Địch nhân đã không chế nửa mặt tường thành đối diện của Ngư Lương Đạo., Nhưng non nửa tường thành và toàn bộ nhà địch vẫn còn trong tay mình. Dưới sự chỉ huy của một gã lang quân xông lên tường thành đang phá hủy bao cát giữa hai đoạn tường thành giữa hai đoạn tường thành. Lý An Viễn ở một đoạn tường thành khác định tổ chức nhân thủ ngăn cản, lại bị quân địch thuận theo thang mây kéo lên gắt gao cuốn lấy.

“Tất cả mọi người ở gần ta, đem bọn chúng đuổi xuống!” Lý Húc đứng trên tường thành giơ đao hô to. Toàn thân hắn đều là màu đỏ, không biết có bao nhiêu là của chính mình, có bao nhiêu là của người khác. Chính Chu Đại Ngư thân đội giơ lên một cái thuẫn, một thanh đao., Đứng bên trái hắn, giáo úy thân binh Trương Tú không biết đã có dũng khí cố ý cãi lệnh từ lúc nào, lao ra từ địch lâu, cầm hoành đao đứng ở phía bên phải của hắn. Hai người cũng bị thương, nhưng nụ cười trên mặt lại hào hùng vạn trượng.

“Hướng Lý lang giết kẻ địch xuống!” Vũ Văn Sĩ nâng đao rống to, bước nhanh tới, chen vào giữa Chu Đại Ngư và Lý Húc. Bốn người đứng thành một hàng, hô to hướng địch nhân

đề ép tới. Bốn thanh đao, một mặt khiên, cùng hô ứng, bức lui quân địch trước mặt mấy bước.

Các huynh đệ Hùng Võ doanh lần lượt tiến lên, chen vào phía sau Lý Húc cùng Vũ Văn Sĩ, tạo thành một cái phương trận nhỏ nhỏ. Phương trận đi tới đi lui, đẩy ngược từng kẻ địch. Khoảng trống chung quanh dần dần tăng thêm, càng nhiều người xông tới, lấp vào không gian dùng mạng sống đổi lại, đoạt lại một đầu tường mất đi.

Mấy chỗ tường thành xa xa cũng có quân địch leo lên, giáo úy thủ thành phát cờ cầu viện. Lý Húc và Vũ Văn Sĩ không kịp thoát thân, chỉ có thể dốc hết sức thúc giục phương trận, tranh thủ nhanh chóng giải quyết chiến đấu trước mắt. Nhưng tình thế phát triển không bằng mong muốn của bọn họ, không ngừng có sĩ tốt phản quân thông qua cây cầu gỗ lớn dựng thành xông lên đầu tường thành. Đạo phản quân kia dùng cầu nghiêng do mạng người chôn chặt tuy đơn sơ vô cùng, lại có thể làm quân địch bổ sung nguồn gốc không ngừng.

Ba trăm hào kiệt giang hồ tiêu hao hơn phân nửa, Lý Mật ở trong quân nổi trống trận chiến, đem những thanh bố bao bọc đầu, tráng sĩ trên người chỉ có bố giáp hộ thân cũng xua đuổi theo tường thành. Những người này so với các giang hồ hào kiệt còn muốn dũng cảm hơn, tử vong ở trong mắt bọn họ giống như thành một vụ cướp, ở hàng trước chỉ cần có người ngã xuống., Lập tức có người đền vị trí của hắn. Trong nháy mắt, địch ta hai bên xô đẩy, cùng nhau dùng binh khí chém giết, trận tuyến không ngừng biến ảo. Về phần đoàn người giữa lẫn nhau có thù hận gì, song phương vì cái gì mà chiến, trong mười người chết đi, chín người đối với việc này hoàn toàn không biết gì cả.

“Đội dự bị, toàn bộ đội dự bị áp đảo!” Lý Húc chém ngã một kẻ địch, quay đầu lại, hướng về phía nhà địch la lớn. Ở lại trong lầu hiệu lệnh của quân địch, trong thành Lê Dương, pháp môn minh pháp nóng lòng như lửa đang chiến đấu với Tần Cương lập tức mang theo tất cả mọi người đánh về phía nhà địch. Dựa theo từng sợi dây thừng dài, bọn họ nhanh chóng bò lên. Mỗi người leo lên lầu đối địch, lập tức gia nhập chiến đoàn.

Tốc độ bổ sung sức mạnh một phương phòng thủ kém xa tốc độ bổ sung quân địch. Tác dụng của Ngư Lương Đạo cuối cùng cũng được thể hiện hoàn toàn. Từng nhóm dũng sĩ bao bọc vải xanh lao lên, sức chiến đấu của nhóm dũng sĩ không có áo giáp này không cường hãn bằng hào khách giang hồ lúc trước, nhưng lại hơn người nhiều, ngã xuống một nhóm, lập tức bổ sung thêm một nhóm.

Mặt trời phía tây không chịu nổi mùi máu tanh trên sa trường, từng chút từng chút trầm xuống. Gió thổi huyết vụ lên bầu trời, đem đám mây cũng nhuộm thành màu đỏ. Nắng chiều đem thể giới màu đỏ tiếp tục mở rộng, nhuộm đỏ núi sông nơi xa xa., Hoàng Hà nhuộm đỏ cả tường thành, nhuộm thành một mảng huyết quang. Trên đầu thành bị nhiệt huyết cùng chiều tà nhuộm đỏ, thi thể càng ngày càng gia tăng. Binh sĩ hai bên bị thi thể ràng buộc đến mức không bước nổi bước chân, lại giẫm lên áo bào trạch hoặc là địch nhân được tàn khu., Đột lộ máu tươi, dùng sinh mệnh tạo cho đối phương càng nhiều chướng ngại. Không ai có thể thua, phe thua không có ngày mai. Không có cha con trong sa trường, giờ phút này, cho dù đứng trước mặt là huynh đệ ruột thịt cũng không chút do dự mà một đao chém xuống.

Lý Húc cảm giác được cánh tay mình đã mất tri giác, hắc đao càng ngày càng nặng. Huynh đệ bên cạnh lại đổi một khúc, trư Trương Tú, Vũ Văn Sĩ gần hãn nhất cùng Chu Đại Ngưu ra, những người khác tất cả đều là gương mặt xa lạ. Địch nhân vẫn như cũ cuộn cuộn không ngừng chạy tới, phảng phất căn bản không biết mệt nhọc.

Khi Tần Cương đứng ở bên cạnh y, thay thế Chu Đại Ngưu đã lâm vào trạng thái nửa cuồng loạn, Húc Tử biết đội dự bị đã dùng hết. Thủ quân các tường thành khác có lẽ sẽ chạy tới, nhưng bọn họ cũng không ngăn cản được phản quân điên cuồng tiêu hao chiến như vậy. Hãn biết mình có lẽ đã không có cơ hội thủ thắng, nhưng hãn không muốn bỏ thành bỏ chạy.

Hãn không muốn thua dưới tay Lý Mật, không muốn Vũ Văn Sĩ đến, Ngưu Tiến Đạt cùng đám người Trương Quang xem thường, cũng không muốn để Dương phu tử, ân sư thụ nghiệp của mình đến thất vọng.

Ngưu tiên Đạt cùng Trương Quang đều đứng ở đằng xa chỉ huy, không có gia nhập một tuyến chiến đấu. Thủ quân đã xong, trên mặt bọn họ lộ ra vẻ không đành lòng và thương hại. Nhưng bọn họ không có ý định khuyên hàng Húc Tử, từ khi gặp gỡ thiếu niên nặng nề ở thảo nguyên này, bọn họ liền biết, người này là một hán tử nổi tiếng. Trên sa trường, bằng hữu chỉ cần tiến đối phương một đoạn đường, không cần thiết tại thời khắc đối phương tuyệt vọng còn làm nhục.

Sắc trời dần dần chuyển tối, thủ quân canh giữ bên ngoài kiến trúc địch đã không còn lại hai trăm người, bọn họ vẫn còn kiên trì. Thương thế trong lâu địch nhân nắm cung tên, cố gắng trợ giúp cuối cùng cho áo bào của mình. Tướng sĩ phản quân vải xanh vẫn như cũ không cách nào hoàn thành mục tiêu đã định, thanh hắc đao trước mắt quá điên cuồng, có nó ở đây, quân phòng thủ dường như vĩnh viễn không bị đánh thủng.

Ngưu Tiên cùng Trương Lượng nhìn nhau, thở dài giơ lên binh khí. Trời sắp tối, hai người không có nhiều thời gian trì hoãn. Húc Tử đã kiệt sức, hai người bọn họ một người tiến lên đều có thể kết thúc chiến đấu. Nhưng bọn họ lại có chút do dự, không muốn tự mình động thủ trước.

Bỗng nhiên, xa xa truyền đến tiếng vó ngựa kịch liệt. Ngưu, Trương hai người sửng sốt, đều cho là mình nghe lầm, cơ hồ đồng thời nghiêng đầu nhìn quanh. Dưới ráng chiều đỏ sẫm, bọn hán nhìn thấy một hồng kỳ vung lên. Sau cờ đỏ, là vô số kỵ binh mặc áo giáp màu vàng đất.

Kỵ binh đi đầu nhanh chóng xông về phía Lý Mật, xông lên chặn lại quân binh, xông lên ngựa. Đợt kỵ binh thứ hai theo con đường đầu tiên thúc ngựa xông tới, đem nỗi sợ hãi và hỗn loạn truyền về toàn bộ chiến trường. Đợt thứ ba, đợt thứ tư, đợt thứ năm, chiến mã phi như bay, giơ cao ngang đao, như rừng đao sau đó là bụi mù kéo theo móng ngựa cuộn cuộn.

“Giết, chó đi Lý Mật!” Trong bụi mù, vô số tướng sĩ cùng kêu la.

“Các huynh đệ, chém hết địch nhân!” Lý Húc giơ hắc đao kêu to. Cuối cùng viện quân cũng tới, thời gian một ngày đã chạy tới chiến trường. Lý Mật đã xong, hán sẽ không có cơ hội lật

đổ vốn rồi. Tinh nhuệ của phản quân đều tập trung ở gần tường thành, trung quân của hãn chỉ có mấy ngàn dân khỏe tạm thời mang theo mộc thuẫn và mâu trúc, dưới binh lính, căn bản không có khả năng ngăn cản sự tấn công của kỵ binh.

Tướng kỳ của Lý Mật bị chém ngã, Hàn Thế Cương bị thân binh kéo ra khỏi chiến trường. Thân tín của hai người đều không hài lòng đối với nhau, vậy mà không hề cứu viện, ngược lại còn nhanh chóng lui về phương xa hơn so với thi đấu. Thấy chủ tướng bày ra tỉ lệ như thế, tráng hán cảm thuấn, đảm nhiệm cung thủ trợ giúp., Dũng sĩ nâng thang mây đồng thời làm ra một động tác, trốn đi càng an toàn. Binh sĩ phủ Đại Tùý đến nghe nói có ba mươi vạn. Phía trước là thành kiên cố, phía sau là đại quân vũ trang đến tận răng, bọn họ không có bất cứ cơ hội nào để thắng.

Quân địch trên Ngưu Lương đạo như thủy triều lui xuống. quân địch trên đầu thành căn bản không cần xua đuổi, chính mình liền nhảy xuống phía dưới. Ngưu tiên cùng Trương Quang đều là lão thủ trên giang hồ, có vô số biện pháp không chế bại quân. Nhưng lúc này, biện pháp của bọn họ lại không dùng được.

“Đi thôi!” Ngưu Tiên Đạt thở dài một tiếng, quay người nhảy lên tường gỗ, theo dòng người dũng mãnh tiến về phía Ngưu Lương Đạo, nhìn về phía Lý Húc đầy ý vị, cũng quay người chạy trốn khỏi tường thành.

Mấy trăm quân địch đột nhiên như ruồi bọ tản đi, khiến tất cả mọi người trong Hùng Võ doanh không kịp trở tay. Trong lúc nhất thời, bọn họ lại quên mất truy kích. Đứng trên tường thành nhìn quân địch chạy trốn khắp nơi, không biết phải làm sao.

“Chúng ta thắng rồi!” Không biết ai thở hển hển nói ra câu đầu tiên.

“Chúng ta thắng rồi!” Có người vút binh khí, ngồi xổm xuống cạnh thi thể dưới chân, hai tay ôm lấy đầu.

“Chúng ta thắng!” Vô số người lớn tiếng hoan hô, trong tiếng hoan hô xen lẫn nước nở.

Húc Tử dùng hắc đao dí vào tường thành, chống đỡ chính mình không ngã xuống. Hấn nhìn thấy phía xa cái kia bề cao cao ngất chiến kỳ, cũng nghe thấy tiếng hoan hô như sấm sét dưới thành Thượng thành. Thắng lợi tới quá đột ngột, hấn rõ ràng không cảm giác được chút vui sướng vì thắng lợi.

Hấn thở hổn hển, đưa mắt nhìn về phương xa. Hấn nhìn thấy Ngưu Tiến Tiến vừa đánh vừa lùi, nhìn thấy kẻ hoảng sợ trốn tránh, nhìn thấy chiến kỳ, binh khí, thang mây, trống trận của quân địch.

Xa xa, mặt trời xuống xuống, hấn phảng phất nhìn thấy một đám tóc hoa râu, phất phới theo gió.

Tửu đồ: San hô. Ngày mai nghỉ ngơi một ngày, muốn biết hậu sự như thế nào, xin hậu thiên tiếp tục tới góp vui.

Chương thứ tư bỏ qua (7)

Từng tiếng hoan hô trên tường thành cao hơn một sòng, rất nhanh, các tướng sĩ chịu trách nhiệm phòng thủ ba mặt tường thành khác cũng nhận được tin tức, đồng loạt gia nhập vào., Bầu không khí vui vẻ được đẩy lên đỉnh điểm, bọn họ đã bảo vệ Lê Dương, bọn họ thay đổi toàn bộ chiến cuộc. Tuy rằng nửa tháng trước, bọn họ còn thuộc về đám người yếu ớt vừa mới được nhét vào danh sách binh lính phủ. Nhưng sau trận chiến này, tên của Hùng Võ doanh và thành thị đầy kiêu quả ở dưới chân, vang vọng toàn bộ Đại Tùy.

Trong bụi mù không ngừng có kỵ binh lao ra, không chút lưu tình chém cho phản quân đã sụp đổ ngã xuống đất. Đám người mất đi ý chí chiến đấu hoặc là vứt bỏ binh khí, quỳ trên mặt đất cầu xin mạng sống, hoặc là cất bước khóc lóc chạy trốn thật xa., Không ai dám lấy dũng khí đề kháng, cũng không ai thèm thuồng lương thực trong thành. Nếu như giờ phút này người hoan hô trên tường thành cùng người chạy trốn ở dưới thành cẩn thận quan sát tình huống trên chiến trường, mọi người sẽ kinh ngạc phát hiện nhân số kỵ binh còn xa mới nhiều như mình tưởng tượng. Mặc dù móng ngựa mang theo khói bụi tận trời, nhưng chiến mã đạp trên khói bụi lao ra càng lúc càng thưa thớt.

“Có điểm lạ!” Vũ Văn Sĩ đến cạnh Lý Húc thấp giọng nói. Lúc đầu kích động nhưng sau khi tỉnh táo lại, hắn rốt cục phát hiện số lượng kỵ binh dưới thành không bằng một phần mười.

“Không phải viện quân, là huynh đệ chúng ta ném ở trên đường!” Lý Húc thu hồi hắc đao, tận lực ép thanh âm cực thấp. Viện quân số khả năng chưa đủ năm ngàn, thuần một sắc kỵ binh. Đi theo đoàn kỵ binh truy kích quân địch còn có rất nhiều chiến mã không yên, phóng tầm mắt nhìn toàn bộ Đại Tùy., Duy trì loại quái vật này chỉ có một đội ngũ so với chiến mã chỉ có một, đó chính là Hùng Võ doanh dưới trướng mình. Một ngày trước, ngàn dặm tập kích Lê Dương, hắn cùng Vũ Văn Sĩ cùng chiến mã thể lực không chống đỡ nổi đều ném hết

ở dịch trạm ven đường, giao cho dừng đem Mộ Dung La thu nhận. Tính toán thời gian, các huynh đệ có thể tới kịp lúc.

“Người nói xem, người nói dưới thành là Mộ Dung dừng đem già yếu của chúng ta bệnh tật!” Vũ Văn Sĩ và đám tán loạn ở xa xa, mở to đôi mắt đỏ như máu. Bỗng nhiên, hắn bắt đầu cất tiếng cười to, đám ngực dậm chân, nước mắt cuồn cuộn chảy xuống, làm cho máu tươi trên mặt chảy thành màu trắng.” Lý Mật mua một khối đậu hũ đập chết: “Hắn vừa cười, vừa khóc lóc vừa mắng chửi.” Cái gì mà tài hoa hơn người, cái gì danh chấn thiên hạ, cái rầm chó, tất cả đều là do thổi ra, con mẹ nó là thổi ra ngoài.”

Thời niên thiếu đã được Sở Công Dương Tô khen ngợi, bao nhiêu năm qua vẫn luôn là hình mẫu con cháu thế gia Đại Tùy học tập, góc treo đọc sách, lòng dạ khe rãnh. Đôi mắt với một đối thủ như vậy, Vũ Văn Sĩ và nói trong lòng mình không sợ hãi., Đó là các tướng sĩ giả bộ ra vẻ an ủi dưới trướng. Khi hắn phát hiện mình rốt cuộc đã đánh bại tấm gương và tấm gương nhiều năm qua, mà tên kia chỉ là một cái đầu thương màu bạc mua danh chuộc tiếng, cảm giác trong lòng tuyệt đối không thể chỉ dùng từ cao hứng để hình dung.

“Trời tối, bọn họ đã là nỗ mạnh hết đà, lại không nghĩ tới vào lúc này lại có người của chúng ta đánh tới.” Húc Tử mỗi một cười nhẹ, thấp giọng đáp lại. Danh khí đối thủ vốn không mang tới cho hắn bao nhiêu áp lực, bởi vậy, vào thời điểm này, hắn ngược lại càng có thể thấy rõ ràng được mấu chốt của việc kẻ địch thất bại.

Trên dưới phản quân một mực lo lắng viện quân Đại Tùy tiến đến, cho nên toàn bộ sự chú ý của bọn chúng đều tập trung vào thám báo chủ lực do lão tướng quân suất lĩnh, thế nên bỏ qua uy hiếp đến từ hướng Tây Bắc. Đến khi Mộ Dung La dẫn theo các huynh đệ của Hùng Võ doanh nhanh như chớp xông vào chiến trường, đánh như sét đánh không kịp bưng tai., Đánh cả ngày, phản quân vừa mệt vừa đói đương nhiên không có thời gian đi cân nhắc đội ngũ này có phải chủ lực của Đại Tùy hay không. Cho nên, bọn chúng không thể tránh khỏi sụp đổ, tan vỡ vô cùng triệt để.

Nhân tố thắng được chiến tranh không chỉ là dụng binh, có lúc còn cần một chút vận khí. Không thể nghi ngờ, tất cả vận may của ngày hôm nay đều rơi vào trên đầu Hùng Võ doanh. Đối với kẻ thù bên ngoài cấu kết, hủy diệt người của quốc gia mình, có thể là thần linh trong cõi u minh cũng cảm thấy phẫn hận này ti tiện.

“Có đuổi theo hay không?” Vũ Văn Sĩ cười đủ rồi, lau mặt rồi hỏi lại. Viện quân chính thức đoán chừng còn phải chờ một lần nữa, hai ngày nữa mới có thể tới. Nếu như nhân cơ hội này mà tiêu diệt được hồn phi phách tán, sợ rằng sau khi cơn khiếp sợ qua đi, gia hỏa vô sỉ này sẽ tụ tập binh mã đến gây phiền toái cho mọi người.

“Ta muốn đuổi, nhưng chúng ta làm sao rời khỏi thành?” Húc Tử nhún nhún vai, dùng vẻ mặt cười khổ đáp lại câu hỏi của Vũ Văn Sĩ. Hắn biết Vũ Văn Sĩ với sự lo lắng cái gì, nhưng bốn cửa thành Lê Dương thành đêm qua đều bị mọi người dùng bao cát bịt kín. Mặc dù lúc này đóng ở phía nam, hai bên tường thành phía bắc xây dựng nguyên vẹn, điều bọn họ ra ngoài cũng không phải chuyện dễ dàng.

“Người chỉ cần cho phép bọn họ ra khỏi thành đuổi giết, đoạt công lao là được. Còn làm thế nào ra khỏi thành thì bọn họ sẽ nghĩ cách!” Vũ Văn Sĩ cười cười thần bí, chỉ điểm.

Lý Húc biết rõ ý đồ xấu xa trong bụng Vũ Văn Sĩ, thời khắc này không thể để mất, hắn không thể không ôm thái độ thử một chút phát ra quân lệnh. Yêu cầu lệnh kỳ “Quân giữ thành hai thành nam bắc” ra khỏi thành bỏ chạy” bị trối cờ, cao cao bay lên. Tiếng hoan hô trên hai mặt tường thành Nam Bắc bỗng nhiên chậm lại., Sau đó, tiếng hoan hô càng cao hơn lại lần nữa vang lên. Rất nhanh, Húc Tử kéo thân hình mệt mỏi bò lên tầng cao nhất của tường thành Nam Bắc liền thấy một màn phát sinh làm cho người ta khiếp sợ, các tướng sĩ đem dây thừng buộc bên tường thành bên trong nhanh chóng chuyển dời đến trên tường thành bên ngoài., Sau đó, có binh sĩ từ đầu tường nhảy xuống, chạy đến thành tây, nhấc lên thang mây phản quân bị vứt bỏ. Sau đó, từng đại đội quân thủ vệ theo thang mây, nối đuôi nhau mà xuống.

“Người ở lại thủ thành, ta ra khỏi thành đi xem một chút!” Lý Húc nhìn Vũ Văn Sĩ một cái, mặt đầy vẻ bội phục. Tiếp theo, hắn liền nắm lấy binh khí, nhanh chóng chạy xuống cầu thang. Khi hắn dẫn theo hai mươi mấy thân binh còn có thể đi được, theo Ngự Lương Đại Đạo của phản quân chạy tới dưới thành, Giáo úy Thôi Tiềm và Lý Mạnh Nhận đã dẫn theo hai ngàn sĩ tốt cường tráng nhất xếp thành chờ lệnh.

“Hai người các người lĩnh quân bám đuôi truy sát, chú ý đừng rơi vào cạm bẫy quân địch!” Húc Tử dùng ánh mắt quét qua trên mặt các huynh đệ một lượt, lớn tiếng ra lệnh. “Vâng! Mặt tướng định không làm nhục mệnh!” Hai người Thôi, Lý đáp ứng một tiếng, mang theo sĩ tốt dưới trướng, một đường hò hét phóng về phương xa.

“Chúng ta cũng đuổi theo một đoạn!” Húc Tử kéo thân thể mệt mỏi không chịu nổi, quay đầu lại nói với đám người Trương Tú. Tướng lĩnh cấp bậc này của hắn đã không cần dựa vào đầu người để tích lũy chiến công nữa. Nhưng không tự mình tiến “Lý Mật” một đoạn đường, trong lòng Húc Tử cảm thấy lo lắng.

Trương Tú gật gật đầu, dẫn theo các huynh đệ đi theo sau lưng chủ tướng. Trời còn chưa tối hẳn, cả đám người máu me khắp người nhưng sĩ khí dâng cao, trong ánh sáng mờ này càng thêm bắt mắt. Rất nhanh sau đó, có một đội kỵ binh phát hiện chủ tướng của mình, mọi người cùng hoan hô tụ lại bên cạnh Lý Húc, tiện đường dẫn theo mấy con tọa kỵ trống không.

“Tướng quân đại nhân tới, tướng quân đại nhân tự mình tới nghênh đón đoàn người!” Bọn kỵ binh hưng phấn truyền tin tức này khắp chiến trường.

“Tham kiến Lý tướng quân!”

“Bái kiến tướng quân đại nhân!” Không ngừng có quan quân chạy tới gặp mặt Lý Húc, đồng thời mang theo càng nhiều tọa kỵ trình sát. Từ quan quân đến binh sĩ, trên mặt mỗi người đều tràn ngập sùng bái. Lý tướng quân là người giỏi về chế tạo kỳ tích., Hắn chế tạo một lần ở Liêu Đông ngoài Lê Dương Thành. Về phần thắng lợi hôm nay, mặc dù hoàn toàn do Mộ

Dung La chỉ huy, nhưng các tướng sĩ theo bản năng thuộc về công lao của Húc Tử.

Xung quanh dần dần tụ tập hơn hai trăm kỵ binh, Lý Húc nhảy lên chiến mã, quay đầu chấp tay với Lê Dương Thành, làm động tác nhờ vả. Sau đó phóng ngựa đuổi theo hướng quân địch bỏ chạy.

“Tiểu tử này, từ lúc nào trở nên tham công như vậy!” Vũ Văn Sĩ cười lắc lắc đầu, chậm rãi đi xuống lầu địch. Đây là một trận đại thắng, sau khi bình định xong, Húc Tử và hãn sẽ đứng trước mặt là một đại đạo kim quang sáng lạn vô cùng. Đây là hãn dựa vào hai tay đánh ra, không ỷ lại vào nửa điểm thế lực của Vũ Văn gia tộc. Hãn lại lau mặt, kiêu ngạo ngẩng đầu lên.

“Bảy cân, Mộ Dung đừng ở đâu!” Lý Húc trong bay nhanh quay đầu hỏi một người mặc trang phục giáo úy bên cạnh. Hãn nhớ người này tên là Vương Thất cân, là tự mình từ bên trong Hộ Lương quân mang tới. Trên đường chạy tới Lê Dương, người này bởi vì chiến mã bị ngã gãy chân, lúc ấy an trí ở dịch trạm gần đó.

“Đã dẫn đội đuổi theo rồi, chúng ta ít người, Mộ Dung đừng nói là không thể cho phản quân cơ hội thở dốc, tránh cho bọn chúng nhìn ra hư thực!” Vương Thất uốn ngực lên, lớn tiếng trả lời. Lãng tướng đại nhân có thể hô tên mình ngay trước mặt mọi người, khiến hãn vô cùng tự hào. Tuy rằng lão huynh đệ từ Hộ Lương quân đi theo Húc Tử cũng chỉ có năm mươi mấy người, chỉ cần còn sống, Vương Thất cân chính mình cũng có thể miêu tả ra chính xác từng khuôn mặt quen thuộc.

“Vậy chúng ta cũng đuổi theo đi! Trời hoàn toàn tối đen thì thu binh!” Lý Húc xách dây cương ngựa, tăng nhanh tốc độ tiến lên. Mộ Dung La là tướng lĩnh hợp cách, phán đoán của hãn phi thường chuẩn xác. Trong bay nhanh, Húc Tử đột nhiên phát hiện dưới trướng mình mới có người đông đúc. Lý Mạnh nếm, Mộ Dung La., Thôi Tiềm, Triệu Tử Minh, gần như mỗi người đều là hảo thủ một mình đảm đương một phương. Sau trận chiến này thêm thời gian, có lẽ mình thật sự có thể tạo ra một đội thiết kỵ Hồ Bí khác. Nghĩ đến đây, hãn cảm thấy nhiệt

huyết dâng lên, sự mỏi mệt trên người nháy mắt giảm bớt rất nhiều.

Trên chiến trường tình thế vô cùng hỗn loạn, đông một cỗ, tây một cỗ, khắp nơi nằm rạp trên mặt đất, chờ đợi người chém. Một đội kỵ binh một đội nhỏ ở bên cạnh những kẻ mất hết dũng khí, nhanh chóng xông qua, không ai dừng lại bắt tù binh. Nếu như có tù binh bất hạnh ngăn cản đường đi của bọn họ., Bọn kỵ binh liền lập tức dùng hoành đao cùng vó ngựa mở ra một con đường. Mà những người bị tàn sát thì khóc lóc bỏ chạy về phía xa hơn, chạy ra mấy bước, phát hiện không có móng ngựa đuổi theo, hai chân liền nhũn ra, lần nữa bịch một tiếng quỳ rạp xuống đất.

Sau thời gian ước chừng đuổi được non nửa nén hương, lá cờ của Lý Mạnh thưởng xuất hiện trong tầm mắt của Húc Tử. Chiến mã không cách nào ra khỏi thành, dùng kỵ binh đổi thành bộ binh như các huynh đệ bộ binh đi cũng không nhanh lắm, hơn nữa trật tự vô cùng hỗn loạn. Bọn chúng phát hiện một đám phản quân đứng ngơ ngác trong vùng đất hoang dã hoang vắng, lục thần vô chủ., Sau đó, có hơn hai trăm binh lính mang theo binh khí khác nhau phân ra khỏi cờ của Lý Mạnh nếm, vây đám lính bị hổng này lại, mệnh lệnh cho bọn họ buông binh khí, quỳ xuống. Ngay sau đó, ở trước mặt Húc Tử xảy ra một màn khiến người ta khiếp sợ.

Các huynh đệ Hùng Võ doanh vung binh khí tiến hành tàn sát kẻ đầu hàng. Bọn họ không chút do dự dùng đao phay, gậy gỗ, trường mâu được nhặt trên chiến trường, hoành đao đâm vào thân thể đối phương. Trong tiếng khóc cầu xin tha thứ giết chết bọn họ, sau đó dùng lưỡi dao sắc bén gõ đầu một cái, ném vào trong túi cỏ đã chuẩn bị sẵn từ trước.

Phản quân bị giết hại không dám phản kháng, lớn tiếng khóc lóc chạy trốn tứ tán. Các huynh đệ Hùng Võ doanh sớm đã có chuẩn bị vây quanh bốn phía, dùng vũ tiễn, ném mâu đánh ngã từng tên một vào trong màu hoàng hôn đỏ rực. Giờ khắc này, trời và đất là màu đỏ, con mắt mỗi một kẻ giết người cũng lóe lên màu đỏ, lóe lên lóe lên, cực kỳ giống bầy sói xuất hiện trên thảo nguyên sau đêm.

“Dừng tay, ai bảo các người làm như vậy!” Lý Húc nhìn đến nỗi mắt hết can đảm, xông lên phía trước, quát lớn ngừng lại.

“Ai da, la hét cái gì mà người, giả mạo từ bi sao. Không giết bọn họ, chúng ta lấy gì để tạ tội, lấy gì mà lập công? A!” Một tân binh hùng vũ doanh lưng đeo áo giáp buồm về phía Lý Húc, lớn tiếng phản bác. Vào doanh quá muộn, hắn còn chưa kịp làm quen với giọng nói của chủ tướng. Cho nên, Lý Húc ở sau lưng coi như một tên tân binh nhân tiện tay mềm yếu.

“Lang tướng đại nhân lệnh các người dừng tay!” Vương thất cân vung roi ngựa, đánh tới. Lực đạo cực lớn trên roi mang theo thân thể tân binh vòng nửa vòng, đem hắn đánh ngã trong vũng máu.” Lang tướng đại nhân có lệnh, không được giết loạn!” Trong đội kỵ binh lại truyền đến tiếng Trương Tú mỗi một không chịu nổi. Lần này, tất cả mọi người nghe rõ, nắm binh khí nhỏ máu, ngay người đứng bên cạnh một đồng thi thể.

Bọn kỵ binh nhanh chóng tiến lên, quây thành một vòng lớn. Kẻ giết người bận rộn và kẻ bị giết đang gào khóc cầu xin tha thứ đều bị trấn trụ, có người cởi hành lý bị nhuộm máu trên lưng xuống, lặng lẽ ném xuống đất. Có người còn cắn giận bất bình nhưng thấy lửa giận trong mắt Lý Húc cùng đám kỵ binh giờ cao ngang đao, cũng không thể không cúi đầu.

“Ai, ai bảo các người làm như vậy?” Lý Húc dùng roi ngựa chỉ huynh đệ dưới trướng của mình, tức giận gầm lên. Trong số những người này đa số đều là tân binh vừa mới gia nhập Hùng Võ doanh, bọn họ còn mặc áo giáp giống phản quân, áo giáp làm từ vải buồm xuôi gió., Binh khí cầm trong tay đủ mọi màu sắc. Nếu không cẩn thận phân tích, căn bản các người không nhìn ra bọn chúng khác gì với phản quân, khuôn mặt cũng vàng chóc thô ráp, cũng bị sinh hoạt ép tới mức mỗi một eo, đồng dạng trong mờ mịt lóe ra con mắt giảo hoạt.

Uy danh, đám sĩ tốt bị uy danh của chủ tướng không dám cãi lại. Thế nhưng, bọn họ cũng không phục, chân ở trên đất bùn dùng sức nghiền ra một cái hố nhỏ. Huyết tương của kẻ bị giết liền hội tụ lại, ở trong dịch máu ngưng tụ thành một cái hõm nhỏ, đỏ sẫm đỏ thẫm, chói mắt khiến mắt người ta phát nóng.

“Bọn họ là vì chuộc tội!” Phát giác sự tình không ổn Lý Mạnh lặng lẽ chạy tới, ghé vào trong chiến mã Húc Tử bấm báo. Hắn cũng không cho rằng giết tù là một loại tội ác, hiện giờ nhân số hàng binh của Hùng Võ doanh gấp mấy lần những binh sĩ già, chỉ có thông qua giết chóc mới có thể khiến cho đám lính canh hoàn toàn phóng thích lệ khí trong lòng. Cũng chỉ có cách dùng máu tươi, tân binh và các lão binh mới có thể bám chặt lấy nhau.

Mà những kẻ vô tội bị giết, bọn họ chỉ là vật hy sinh không thể không nỗ lực trong quá trình Hùng Võ doanh hy sinh, chất dinh dưỡng, đúng như vậy mà thôi.

“Tha tội?” Húc Tử chợt phát hiện ra từ này mình rất quen thuộc. Thật lâu trước đây, người thắng trên thảo nguyên sau khi bắt được người bại cũng làm những việc tương tự.

Thậm chí trước đây không lâu, đích thân giám sát chém bỏ vốn gốc nguyên vụ đã chiến bại đầu hàng.

Chỉ là hai trận trước đồ sát đã làm ra việc lớn và thần bí, mà trận này lại có mất một cách đơn giản thô ráp.

“Người có nguyện ý chuộc tội không?” Trong cơn ngỡ ngàng, Lý Húc nghe thấy một âm thanh như sấm nổ bên tai. Hắn nhìn thấy trong thiên địa, màu máu vô biên vô tận hướng về phía mình lao tới, vừa ướt vừa dính, ép cho người ta không thể thở nổi.

Tửu đồ chú ý: Hôm nay chỉ mới thay đổi, không còn cách nào, chúc mừng, chuyện quá nhiều. Đã vào quê nhà hắn, tửu đồ cũng phải theo tục chứ?

Chương thứ tư bỏ qua (Tám)

“Đừng giết người vô tội, dẫn bọn chúng về thành!” Lý Húc nén cơn tức giận trở lại trong bụng, hạ giọng ra lệnh. Hắc không thể trực tiếp hạ lệnh trừng phạt những kẻ giết người kia, nhóm người này là thuộc hạ của Lý Mạnh Trung, nếu Húc Tử trực tiếp xử phạt bọn chúng, sẽ thương tổn uy tín của Lý Mạnh nắm lấy đội ngũ. Mà kẻ sau càng sẽ không xử phạt bất cứ kẻ nào đối với kẻ giết người., Từ trong ánh mắt của hắc, Húc Tử nhìn thấy cũng là hưng phấn sau khi khát máu. Thậm chí sau khi cưỡi ngựa đi xa, Húc Tử còn nghe thấy Lý Mạnh hơi hưng phấn quát lớn: “Sau này xuống tay lưu loát một chút, đừng cho tướng quân đại nhân nhìn thấy. Hắc tâm địa mềm nhũn, quá quan tâm đến tên tuổi...”

Ngắt trở về bàn luận với Lý Mạnh là không có hành vi lý trí, Húc Tử tận lực khắc chế chính mình không đi làm như vậy. Xuất phát từ tôn kính đối với cấp trên, Lý Mạnh Trung khẳng định sẽ tỏ vẻ thay đổi trước sau. Nhưng Húc Tử có thể cam đoan chỉ cần mình quay người lại, đối phương sẽ vẫn cố chấp với ta., Không phải vì người làm thế nào, mà là người khác có thể lý giải hành vi của người như thế nào. Giống như giờ khắc này, Húc Tử không thể làm cho Lý Mạnh hiểu được thiện ý của mình là nguyên tắc làm người chứ không phải mềm lòng, đồng dạng, Lý Mạnh cũng không thể làm cho hắc ta hiểu được, giết chóc là để nâng cao sĩ khí và lực lượng của đội ngũ.

Trong lòng có chút lo lắng, dùng nguyện vọng thiện lương kia nguy tạo ra một hình tượng hùng hậu, uy vũ nhân nghĩa âm âm sụp đổ, quá trình truy kích tiếp theo cũng trở nên đơn giản vô vị. Khắp nơi đều bận rộn giết chóc, không chỉ là thủ hạ của Lý Mạnh Trung mà còn cả đám thủ hạ của hắc ta., Thuộc hạ của Thôi Tiềm, kỵ binh dưới trướng Mộ Dung La đều đang tiến hành “Trò chơi” giống nhau.” Đây chính là chiến tranh “Húc Tử” ép buộc chính mình tiếp nhận hiện thực, “Đây chính là sự thật!” Hắc lần lượt nói cho mình biết trong lòng, nhưng máu chảy đầm đìa lại lần lượt làm tổn thương ánh mắt của hắc,

khiến cho hấn không thể không lần lượt dừng lại lại quát bảo ngưng những tên ác độc đó.

Đám sĩ tốt không hiểu cử chỉ quái dị của chủ tướng, bọn họ hợp tình giải thích cho hành vi của mình.” Bọn họ không chịu buông vũ khí!” “Sau khi buông vũ khí xuống không chịu phụng mệnh chinh đội!” “Cả đội sau không chịu hành quân của Lê Dương Thành!” Lý do giết tù binh rất nhiều, tùy tiện tung một tráo đã là cả đồng lớn.

Trên thực tế, những thân binh phía sau, còn có Trương Tú, Vương Thất Căn đám người cũng không ủng hộ chủ tướng ngụy thiện. Từ trong ánh mắt của bọn họ, Húc Tử có thể cảm nhận được sự nghi hoặc rõ ràng. Húc Tử biết rõ., Chỉ là xuất phát từ sự tôn kính đối với mình, bọn họ mới không gia nhập thịnh yến giết chóc mà thôi. Về phần lý do giết người, kỳ thật không cần tìm nhiều như vậy, trên lưng ngựa trói một người sống áp giải trở về thành còn tiết sự hơn nhiều, mà công lao cả hai lại chênh lệch không ra gì.

Sau khi ngăn mấy đợt “Trò chơi” quá mức náo loạn, Húc Tử tuyệt vọng buông tha nỗ lực. Hấn không còn tự tìm phiền não, mà là tận lực đẩy nhanh tốc độ, lách qua sự tội ác đang phát sinh, thẳng đến Đại Phôi Sơn. Lão bản Lý Mật đứng ở nơi đó, đuổi tới dưới chân núi., Có thể trước khi Lý Mật quay đầu giết trở về cảnh báo cho các huynh đệ, đồng thời, trong lòng Húc Tử còn cất giấu một nguyện vọng không thể nói trước được. Lần này ra khỏi thành, hấn không phải vì giết địch lập công, mà là hi vọng mình có thể tìm được Dương lão phu tử, còn sống mang hấn từ trên chiến trường đi.

Tỷ lệ xuất hiện loại tình huống trước hiển nhiên không lớn, Lý Mật cùng Hàn Thế Cương hai người trốn rất vội vàng, phần lớn phản quân đều bị hấn vớt bỏ trên đường. Mặc dù sau đó bọn họ phát hiện bị lừa gạt trên đường., Cũng khó mà chinh đồn ra một đội ngũ khả chiến đi vào Lê Dương trả thù. Sau đó tỉ lệ xuất hiện loại tình huống này cũng rất xa vời, phản quân chạy tứ tán, phương hướng nào cũng có, Húc Tử không thể cam đoan ân sư tuổi cao cùng con đường mình đi là cùng một thứ.

Khi trời hoàn toàn tối đen, bọn họ đuổi tới dưới chân núi của phơi lớn. Doanh trại địch Lý Mật lưu lại trên sườn núi đã bị người ta nhóm lửa, ánh lửa ngút trời chiếu sáng nửa mặt sườn núi. Trên sườn núi không có ai, chỉ có bóng cây theo ánh lửa nhảy lên không ngừng lay động.

“Chúng ta thu binh đi!” Trương Tú ghé vào yên ngựa đề nghị. Gã mệt đến mức cả người gân cốt đều đã rã rời, chịu đựng chức trách của mình, mới cần rảnh chịu đựng đến bây giờ. Cái gì là mở rộng chiến quả, cái gì ngăn cản quen thuộc sát tù lĩnh công, những chuyện này Trương Tú hoàn toàn không muốn quản. Gã hiện tại nghĩ duy nhất chính là nhanh chóng trở lại Lê Dương, tắm rửa, sau đó ngủ say mấy ngày.

Húc Tử không trả lời đề nghị của Trương Tú, chỉ là nhẹ nhàng quay đầu ngựa. Đoàn người bắt đầu đi về, vừa đi vừa thu nạp những chiến sĩ đơn độc bị thất lạc của đại đội nhân mã. Rồi lại từ hai dặm trở về, đoàn người tìm được đường thông đến Lê Dương, cùng lúc đó, rừng cây ven đường đột nhiên vang lên một hồi xôn xao.

“Người nào ở đó?” Vương Thất cân mang ngựa chặn trước người Húc Tử, tay kia đồng thời giơ lên cao cao cao thanh trường đao. Trận chiến này giành được toàn thắng, nếu là thời khắc cuối cùng đem chủ tướng đưa cho địch nhân bắt tới thì mọi người đã phí công vô ích rồi.

Trong rừng cây biết rõ dài dòng, tiếng ồn ào càng lúc càng lớn, sau vài nhịp thở, Vương Thất cân nhẹ nhàng buông vũ khí. Không phải phản quân, mà là bảy, tám huynh đệ nhà mình, tên gia hỏa Vương Thất cân trước mặt mặc đồ chính phục kia, tên là Ngô Nghiễm, đã từng cùng hắn ở trong dịch trạm chờ đợi qua đội hậu đội của Hùng Võ doanh.

“Tham kiến Lý tướng quân!” Ngô Nghiễm nhanh chóng tiến lên vài bước, đứng vững vàng, ôm quyền hướng về phía Lý Húc: “Bẩm tướng quân, chúng ta đã bắt được một chức quan lớn, đang chuẩn bị áp giải hắn về thành!”

Nói xong, hắn nhìn Vương Thất cân, ánh mắt lộ ra vài phần đắc ý.

Các huynh đệ kéo chiến mã, lục tục từ trong rừng cây chui ra, đi đến trước Lý Húc Mã ôm quyền thi lễ.

“Tham kiến tướng quân!”

“Tham kiến tướng quân, tham kiến Vương giáo úy!” Tiếng la chán động ngọn cây trên đầu vang lên ơng ơng. Vừa rồi đoàn người nghe thấy tiếng vó ngựa trên quan đạo, vì tránh né tiếp xúc cùng quân địch mới chui vào rừng mai phục. Lại không nghĩ người đầu tiên chui vào vòng mai phục chính là gia chủ. Giờ phút này được giải trừ nguy hiểm, tâm tình lập tức trở nên phi thường thoải mái, bởi vậy thanh âm thăm hỏi có thể lớn bao nhiêu.

“Thôi! Bình an mọi người!” Lý Húc ôm quyền hoàn lễ. Ánh mắt lướt qua mọi người, trực tiếp hướng con ngựa chiến cuối cùng nhìn lại. Người ngồi trên lưng con ngựa không phải là Hùng Võ doanh huynh đệ mà là một gã tù binh. Hắn cắt đôi tay, cúi đầu không nói. Có lẽ bởi vì nghe mọi người hỏi thăm, người này chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt vừa vặn đối diện với ánh mắt của Húc Tử.

“Dương...” Trương Tú đi sau lưng Lý Húc hoàn toàn không có vẻ mệt mỏi, há mồm hô một chữ, tiếp theo trong cổ họng lại không có động tĩnh gì, há hốc mồm, đủ để nuốt toàn bộ cây đuốc trong tay.

“Cửu nông phu Dương Kế, tham kiến Lý tướng quân!” tù binh ngồi trên lưng ngựa khom người, nhanh chóng lấy lại tinh thần để tự giới thiệu trước khi Lý Húc và Trương Tú khiếp sợ.

“Dương, Dương tiên sinh!” Lý Húc nuốt nước bọt, vô cùng khó khăn hoàn lễ. Là Dương phu tử vẫn luôn tìm kiếm trên chiến trường, ông trời mở mắt, không ngờ lại khiến hai thầy trò gặp nhau dưới tình huống như vậy. Mấy năm không gặp, lúc này Dương phu tử đã tiều tụy không giống bộ dáng, thân thể cường tráng đã từng gây cộm trở nên khô gầy, giống như một tấm da bọc xương.

Nhìn thấy vẻ mặt chủ tướng như thế, đội ngũ chính Ngô Nghiễm càng tin tưởng chính mình bắt được đại nhân vật, vừa xoa xoa tay, vừa lớn tiếng biểu công: “Lão gia hỏa này tuy bộ

dáng đơn nhược, tay chân lại rất nhanh nhẹn. Lúc bắt hấn, mấy người ty chức thật sự phí hết khí lực, nếu không phải Ngụy huynh đệ đi vòng qua ngăn hấn, chúng ta thật không biết phải hao tổn với hấn đến khi nào!”

“Đúng vậy, đúng vậy, lão già này cực kỳ trơn trượt!” Một sĩ tốt được điểm tới tên Ngô Nghiễm lộ ra biểu tình được sủng ái như sợ, tiến lên mấy bước, lớn tiếng chứng thực.

“Người tên Ngô Nghiễm, người thì sao, huynh đệ họ Ngụy thì sao, tên là gì? Đi theo tên giáo úy nào?” Lý Húc ngăn chặn xúc động muốn xông lên chào phu tử, mỉm cười hỏi.

Hấn nhất định phải giữ tỉnh táo, phu tử mới vừa tự giới thiệu, chính là vì nhắc nhở song phương không thể nhận nhau. Nhưng cứ như vậy giao phu tử lên, chờ triều đình bình định hậu hình xử quyết, Húc Tử tự hỏi không cách nào làm được.

“Bẩm tướng quân!” Ngô Nghiễm nghe thấy chủ tướng hỏi chức quan của mình, lập tức ưỡn ngực ngay. “Ty chức là đội trưởng đội thứ ba của bốn lữ khách thứ hai. Huynh đệ họ Ngụy này tên là Ngụy Đình, là thủ lĩnh dưới trướng ty chức!”

“Đem bọn chúng, còn có tên của hơn mười huynh đệ này nhớ kỹ, về thành nghị công sau đó!” Lý Húc quay đầu lại lớn tiếng phân phó Trương Tú. Vô số ý nghĩ xoay tròn trong đầu hấn, cùng lúc đó, hấn còn giả bộ một lòng vì việc công, cố gắng giấu diếm mấy trăm đôi mắt xung quanh.

“Tuân lệnh!” Trương Tú thân binh úy nhanh chóng chạy ra từ sau lưng Lý Húc, lần lượt hỏi tên họ của các binh sĩ. Đi theo Ngô Nghiễm huynh đệ thấy binh sĩ đại nhân tướng đại nhân muốn đích thân giáo úy ghi tên mình, đều cảm thấy đây là vinh quang lớn lao. Khi Trương Tú đi tới trước mặt mình, lập tức ưỡn ngực ngẩng đầu lên., Dùng khí lực lớn nhất hô to tên họ, giữa kho ngựa không có giấy bút, cho nên Trương Tú mỗi lần hỏi một cái tên liền lặp lại mấy lần, cho đến khi đem tên tất cả mọi người đều nhớ kỹ, mới chạy về trước Lý Húc Mã Phúc Mệnh.

“Tên tù binh này giao cho bản tướng quân tự mình áp giải, các người về thành trước đi. Mỗi người của Ty Khố dẫn theo hai

quan tiền thưởng, công lao khác hãy nhớ kỹ, đợi sau khi bản tướng quân và giám quân đại nhân thương lượng xong, lại tiếp tục định đoạt!” Lý Húc gật đầu, hạ lệnh với đội Chính Ngô.

“Tạ tướng quân thưởng!” Các quân sĩ mừng rỡ, lại ôm quyền thi lễ lần nữa. Đại Tù quân có đẳng cấp thâm nghiêm, với thân phận trước mắt của Lý Húc, cho dù là nuốt hết công lao của bọn họ, cũng không ai dám nói nửa chữ không. Trước mặt lại lĩnh tiền., Vừa ghi công chính là chuyện đẹp mà đèn lồng khó tìm. Ngay lập tức có người hét lên, đoàn người không dám lấy tiền và công lao, thà đưa tù binh cho Lý tướng quân, lấy ý nghĩa xưa nay chiếu cố tướng quân bình thường, Lý Húc không có thói quen mạo hiểm cầm chiến công dưới trướng., khoát tay áo, cười nói: “Ý tốt của mọi người là ta xin nhận, công lao là công lao, khẳng định không thể thiếu các người. Về phần thưởng tiền sao, đều là tiền của triều đình. Các người không lĩnh, cũng không rơi vào tay ta. Còn không bằng nhà mình nhận, rảnh rồi tiện thể đưa về cho cha mẹ con trong nhà!”

“Ân nghĩa của tướng quân, chúng ta thật khó quên!” Bọn người Ngô Nghiễm thấy Lý Húc nói như vậy, đành phải lên tiếng cảm ơn lần nữa, sau đó dẫn huynh đệ dưới trướng đi với vẻ vô cùng hưng phấn.

Quay đầu, Lý Húc lại nhìn Dương phu tử lần thứ hai. Thấy tóc mai phu tử tái nhợt, mặt đầy tro bụi, trong lòng bất giác thương cảm. Trước mắt bao người, hắn không thể tiến lên nhận thức, cố nén nước mắt quay đầu ra, hướng về đám người Vương Thất cân phân phó: “Các người về thành trước đi, người này trong phản quân thân phận không thấp, ta muốn thẩm vấn hắn, sau đó đi theo!”

“Vậy thì tốt, chúng ta chờ đại nhân ở nửa dặm phía trước.” Vương Thất cân người rất thông minh, nhìn thấy cử chỉ của Lý Húc Phương vừa rồi, đã biết bên này khẳng định có bí mật gì. Hắn biết thân phận thấp kém, sự riêng tư của đại nhân vật hay là biết càng ít càng tốt, bởi vậy cũng không hỏi nhiều, mang theo huynh đệ dưới trướng đồng loạt giật giật dây cương.

Thấy mọi người đều đi xa, phụ cận chỉ có Trương Tú và vài thị vệ bên cạnh mình, Lý Húc nhảy xuống ngựa, chậm rãi đi về phía ân sư thụ nghiệp. Thiên ngôn vạn ngữ, không biết nói từ đâu, trong lúc nhất thời, giọng nói có chút nghẹn ngào.

“Dẫn quân đoạt được Lê Dương, chủ soái quan quân bắt sống bản nguyên vụ, chính là ngươi?” Dương phu tử nhìn đệ tử chậm rãi đi về phía mình, thấp giọng hỏi thăm.

“Chính là đệ tử. Đệ tử tới chậm đã để cho ân sư chịu khổ rồi!” Lý Húc xoa xoa mặt, bước nhanh hơn, rút dao cắt đứt dây thừng trên người Dương phu tử.

“Ngươi là Trương Tú, là biểu huynh Trọng Kiên?” Dương phu tử hoạt động cánh tay tê dại, quay đầu về phía Trương Tú.

“Học sinh Trương Quý Trực, bái kiến phu tử! Nhiều năm không gặp, không biết phu tử luôn luôn khỏe chứ?” Trương Tú ở bên cạnh Lý Húc vội vàng khom người thi lễ. Bắt đầu từ thời khắc Húc Tử bắt đầu để hắc ghi chép tên của đám người Ngô Nghiễm, hắc đã biết chuyện hôm nay rất tệ. Biểu đệ là người trọng tình, nhưng trước hai quân trận cùng đối thủ giải thích tình nghĩa, bất luận nhìn từ góc độ nào đều là muốn chết.

“Tốt, tốt, các ngươi đều đã trưởng thành rồi!” Dương phu tử vuốt vuốt chòm râu thưa thớt, xúc động thở dài. Lão vừa rồi tự báo gia môn vì Hoảng nông Dương gia, chính là vì để tránh cho sư đồ gặp nhau ở thời điểm này. Nhưng môn hạ đệ tử chấp nhất làm rồi, lão tự nhiên không có cách nào ngăn cản thân phận làm tù binh. Giờ phút này nhìn hai môn sinh lớn lên, trong lòng vừa vui mừng, lại khổ sở, trong lúc nhất thời lại cam lòng bác tạp, không rõ rốt cuộc có mùi vị gì.

“Ân sư năm đó dạy bảo, đệ tử chưa bao giờ dám quên!” Lý Húc cùng Trương Tú lần nữa thi lễ, nói lời cảm tạ.

“Đúng vậy, các ngươi là đệ tử do ta dạy dỗ. Thanh xuất từ Lam mà trắng, băng thủy vì vậy mà giá lạnh.” Dương phu tử mỉm cười lắc đầu. Nhìn thấy đệ tử thắng được mình, làm thầy nên cao hứng mới đúng. Nhưng loại tình huống trước mắt này, đích xác khiến người ta không cao hứng nổi. Thở dài một

tiếng, ông tiếp tục hỏi: “Người chạy ngàn dặm, số sĩ tốt còn lại dưới trướng hẳn là không nhiều lắm nhỉ?”

“Đệ tử mang theo một vạn kỵ binh xuất phát từ Dịch Thủy, đi cả đêm, khi đến Lê Dương, huynh đệ dưới trướng chưa tới năm ngàn!” Lý Húc không biết vì sao Dương phu tử lại đặt toàn bộ tâm tư vào chiến sự, suy nghĩ một chút, vô cùng nghiêm túc trả lời.

“Năm ngàn kỵ binh, ba vạn lão già yếu Phá Nguyên vụ, trận chiến này có thể nói là kinh điển. Sau đó người thu nạp đám bại binh dưới trướng bản vụ Nguyên Vụ, mang theo bọn họ cùng thủ vệ Lê Dương, cũng coi như là to gan!” Dương phu tử mỉm cười bình luận, phảng phất như cuộc chiến đã thảo luận đã kết thúc, so với an nguy của bản thân quan trọng hơn nhiều.

“Là do Nguyên vụ hiến kế trước khi chết, để cho chúng ta đánh tan đám lính bị bắt làm tù binh, xếp vào dưới trướng, cùng thủ vệ Lê Dương!” Lý Húc gật đầu, thành thật trả lời.

“Nguyên vụ vốn là kẻ ngu, kế sách này cũng không ngốc!” Dương phu tử cười bình luận: “Sau đó thì sao, ai chỉ điểm người cưỡng chế bốn cửa Lê Dương, còn ngăn cách tường thành thành thành vài đoạn hả?”

“Là lúc huynh đệ ở ngoài Liêu Dương thành, nhìn thấy biện pháp thủ thành người đẹp dùng để giữ thành!”

“Kế sách này có hiệu quả, nhưng vô cùng thiếu suy nghĩ tiến thủ. Bên trong thành Liêu Dương, số lượng các binh sĩ mỹ lệ không bằng Đại Tù Thập Nhất, tất nhiên không thể không dùng loại chiến thuật rút đầu này. Mà dưới trướng người đã có năm ngàn binh sĩ có thể chiến, lại còn là kỵ binh., Cần gì phải nhét Lê Dương bốn cửa đều vào. Làm như vậy nhìn như an toàn, nhưng tương đương với tuyên bố với đối phương người không có lòng tin thủ thắng. Tướng sĩ bên ta nhân số tuy đông, chiến giả chân chính cũng chỉ có mấy ngàn, thực lực song phương chân chính tương đương ngang nhau., Chưa chắc người không ra khỏi thành đánh một trận! Lưu lại một cửa tử thủ, ba cửa khác đều có thể dùng làm thông đạo phản kích, nhanh chóng trở về, một kích liền đi., Ta cho dù bên này có nhiều người, sao dám toàn lực công thành?” Dương phu tử

tính toán về sự đối lập giữa hai bên khi địch ta, phân tích bằng ngữ điệu bình thường đi học. “Mà người bày ra tư thế tử thủ không xuất ra được, Lý Mật tự nhiên lớn mật tiến công, nếu không phải viện quân tới kịp, chỉ sợ giờ phút này hai địa vị sư đồ chúng ta sớm đã đổi nghịch!”

“Ân sư giáo huấn cực kỳ đúng!” Lý Húc nghe mà mồ hôi lạnh túa ra trên trán, thành thành thật thật thừa nhận cách làm của mình thiếu nợ chu toàn. Trong nháy mắt quân địch bị đánh bại, hắn còn tự hào vì bố trí của mình. Giờ phút này nghe Dương phu tử nói một phen, mới phát hiện chính mình dùng thuật binh, cách thất đăng đường khá xa. Nếu không phải Lý Mật sơ suất, không phải Mộ Dung La trùng hợp đánh tới. Chiến cuộc Lê Dương đích xác còn rất khó lường.

“Thi phu tử một câu, giống như đám mây gặp mặt!” Trương Tú ở bên cạnh lớn tiếng phụ họa. Hành động lần này của biểu đệ, phi thường phù hợp tiêu chuẩn chiêu hiền sĩ trong truyền thuyết. Mà Dương phu tử đích xác là đại hiền, nếu đem hắn nói hàng, nạp vào trong Hùng Vũ doanh, sau này mọi người đánh trận khẳng định càng có nắm chắc.

“Các người làm rất tốt, ta chẳng qua là đàm binh xong, hiểu rồi thôi!” Dương phu tử khiêm tốn cười cười, trả lời. Nghĩ nghĩ, có lẽ cảm thấy đề tài công phòng chiến của Lê Dương đã nói xong, lại truy hỏi một câu: “Người tự mình dẫn người truy sát quân ta, nhưng đề đề phòng ta phản công sau khi ra tay?”

“Đúng vậy, ngoài đêm nay đến không phải viện binh, mà là ta quăng ở trên đường những huynh đệ kia!” Lý Húc gật gật đầu, không dám nói dối trước mặt ân sư.

“Người có thể yên tâm, Lê Dương nếu bị người bảo vệ, đại thế của quân ta đã mất, Lý Mật và Hàn Thế Cương đều là người thông minh, sẽ không lĩnh binh đến đây mạo hiểm nữa!”

Dương phu tử chấp hai tay sau lưng, quay đầu nhìn về phương xa. Bóng đêm đen như mực, không biết từ khi nào mây đen đã che khuất toàn bộ tinh quang. Đường đã đi tới điểm cuối, có đệ tử như thế, hẳn cả đời này cũng có thể nói không có tiếc nuối.

“Tạ ơn ân sư chỉ điểm!” Lý Húc và Trương Tú nhìn nhau, mặt mũi đầy mê hoặc. Biểu hiện của Dương phu tử quá mức khác thường khiến hai người thập phần thấp thỏm, trong lòng rất nhiều lời đều bị kìm nén, không biết nói từ đâu ra.

“Động thủ đi, nhanh lên một chút, đừng để ta bị người làm nhục rồi sau đó chết!” Dương phu tử cười cười, tự mình đưa ra đáp án.

Chương thứ tư bỏ qua 【Hạn tám】

Đệ tử này xuất sắc, tuy gia thế bần hàn nhưng hấn dễ học, trầm ổn, gặp chuyện có thể bảo trì bình tĩnh. Khuyết điểm duy nhất là quá thuần hậu, loại tính cách này đặt trong dân gian., Đúng là không thể tốt hơn. Đặt ở trên quan trường, lại là một chỗ thiếu hụt trí mạng. Dương phu tử đưa lưng về phía Lý Húc, lẳng lặng chờ đợi lần đầu đón cuối cùng kia. Sau khi đầu qua, hai sư đồ hai người đều hoàn mỹ, mình không hối hận mà đi xong đoạn nhân sinh cuối cùng, Húc Tử cũng bỏ sung đủ khuyết điểm trên tính cách của hấn.

Đây là biện pháp giải quyết tốt nhất mà Dương phu tử nghĩ ra. Đại trượng phu nên hiểu được nên lấy hay bỏ, vứt bỏ một lão đầu vô dụng để đổi lấy công lao hiển hách cả đời, đồng thời đem tai họa ngầm mà sư môn liên lụy tiêu diệt vô hình, đây mới là hành vi của trí giả.

Nhưng đao mong đợi kia lại không thể chém xuống.

Lý Húc chậm rãi tiến lên, nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay Dương phu tử. Cũng giống như nhiều năm trước, hấn cầu phu tử thay mình lấy chữ, thành tâm thành ý cầu khẩn: “Ân sư!” Thanh âm truyền đến bên tai không lớn, nhưng rất rõ ràng, “Nếu cảm giác của Dương Huyền đã mất, phu tử cần gì phải hi sinh vì hấn. Bây giờ ta là chủ tướng của Hùng Võ doanh, phu tử chỉ cần hàng, ta hấn là có thể bảo vệ người an toàn!”

“Người hiểu rõ bao nhiêu về Thánh Thượng hiện nay?”

Dương phu tử không quay đầu lại, đưa lưng về phía Lý Húc hỏi.

“Thánh Thượng đương kim, trong mắt đệ tử, đương kim Thánh Thượng là người tốt, rất trọng tình nghĩa!” Lý Húc ngây ra một chút., Miệng thì thảo trả lời. Hình tượng Dương Quảng trong lòng hấn những năm gần đây một mực phát sinh biến hóa. Năm đó lúc cảm nhận được sự bức bách của quan phủ ở huyện Dịch huyện, Húc Tử cảm thấy Dương Quảng là một hôn quân, tàn bạo bất nhân, ở bên bờ sông tiếp nhận kiểm duyệt duyệt., Đồng thời khi được chúng nhân trao cho chức vị

giáo úy, Húc Tử cảm thấy Dương Quảng là một đế vương chí hướng Cao Viễn, chỉ là làm việc quá mức xúc động, có lúc không giảng đạo lý gì, về sau nhìn thấy Dương Quảng vì lão tướng quân lúa mạch rơi lệ., Húc Tử lại cảm thấy hắn có tình có nghĩa, là một hảo hán tử trọng tình, giữ lời hứa. Tiếp theo được ban tặng Kim bài tội lỗi, hình tượng của Dương Quảng trở nên càng thêm nhân từ mà anh minh. Nhưng trên đường đi ngàn dặm, đôi mắt khắp Lê Dương, hoa màu mà Húc Tử thu hoạch mấy ngàn dặm không người thu hoạch được khiến cho thân thể hắn cuộn trào, đồng thời cảm nhận được thiên uy không thể thu liễm mang lại cho dân chúng.

Trước mặt lão sư, ông ta không dám hồ đồ lương tâm vì công lao tưng đức của Dương Quảng, nhưng cũng không muốn coi Dương Quảng như một vị hôn quân, cho nên đành phải lựa chọn một mặt có nhân tính nhất trên người Dương Quảng để trả lời câu hỏi của lão sư.

“Không sai, hắn đối với người phục tùng mình trọng tình trọng nghĩa, nhưng đối với người đắc tội mình từ trước đến nay là đuổi tận giết tuyệt. Trọng Kiên, chuyện trên quan trường, người vẫn quá ít trải nghiệm!” Dương phu tử thở dài, tiếp tục nói: “Ta nhiều năm trước từng kết giao với hắn, tính tình đối với hắn rất rõ ràng. Huống hồ Dương Huyền Cảm là thiếu chủ của ta, cha hắn có ân với ta, ta không thể gánh nỗi!”

“Nhưng Dương Huyền cảm nhận rõ ràng không trọng dụng ân sư, hơn nữa giờ phút này đại thế của hắn đã mất!” Lý Húc gian nan nghĩ ra lí do thoái thác. Hắn vốn không phải là kẻ lắm mồm nhanh miệng, trước khi cấp bách lời khuyên hàng cày khô khan.

“Phu tử có thể ra khỏi núi vì hắn, đã báo đáp cố chủ. Cử chỉ của hắn thất thố, rõ ràng không phải người có thể phụ trợ. Cho nên phu tử rời đi, cũng không có người có thể nói phu tử làm không đúng!” Miệng Trương Tú mới tốt hơn Lý Húc, cười ở một bên phụ họa.

“Nếu lão phu đã rời núi phụ tá hắn, bất luận kết quả thế nào đều phải gánh vác, không có gì phải từ bỏ. Các người động tác

nhANH một chút, đừng để lão phu mất đi dũng khí!” Dương phu tử khoát tay, cắt ngang lời khuyên của Trương Tú.

Trời không quá nóng, nhưng mồ hôi trên trán Lý Húc cuộn cuộn, hắt lên thân thể mệt mỏi lao ra khỏi thành, mục đích chủ yếu là muốn tìm đường sống cho ân sư, sao chịu rút đao giết hại được? Nghĩ đi nghĩ lại, hắn hạ quyết tâm, thấp giọng nói: “Nếu phu tử không muốn hàng, có thể ẩn cư trong núi rừng, chỉ cần ngài không về Dương Huyền cảm giác chỗ đó, thầy trò chúng ta sẽ không gặp nhau trước trận đâu.”

“Ẩn cư trong núi rừng, ngươi muốn thả ta sao?” Thân thể Dương phu tử đột nhiên run rẩy một chút, xoay người lại, kinh ngạc hỏi. Y từng ở trong Đại Tùy quân lăn lộn nhiều năm, biết rõ hai quân trận trước tư thả địch tướng là tội danh gì, môn hạ đệ tử dám tự cho mình mạo hiểm, làm cho hắn cảm động, lại cảm thấy thất vọng.

“Đệ tử có một tấm kim bài miễn tử, chắc không sao đâu!” Lý Húc nuốt nước miếng, cười khổ đáp lời: “Hắn chỉ Trương Tú: “Hắn là giáo úy thân của ta, chủ tướng, hắn không thể không theo!”

“Ngươi thật muốn thả ta đi?” Dương phu tử phảng phất chưa bao giờ nhận ra Húc Tử, lại lần nữa dò xét đệ tử của mình, trong ánh mắt tràn ngập mê hoặc.

“Ừm!” Lý Húc kiên định gật đầu, từ trong tay thân binh kéo qua một con chiến mã, kéo thú cưỡi tới Dương phu tử lúc này tới, giao cho lão nhân.

“Ngươi á, thật là thất vọng!” Dương phu tử đột nhiên tức giận, lửa giận thiêu đốt con mắt của ông ta.” Ngươi có biết mình đang làm gì không? Ngươi có biết người bình thường từ nhỏ làm binh sĩ đã lăn lộn bao nhiêu năm trên mũi đao không! Ngươi có biết vạn nhất chuyện này bị người ta phát hiện, tiền trình của ngươi bị hủy hết, sẽ không có cơ hội lên trời!” Hắn lớn tiếng quát hỏi, tuyệt đối không muốn lãnh tình.

Kẻ thù tự phóng túng không phải tội nhẹ, cho dù Húc Tử có miễn tử kim bài hay không, bị người có tâm bắt được nhược điểm., Tiền đồ cả đời cũng bị hủy sạch. Hắn biết đối với một

đứa nhỏ xuất thân gia đình nhà giàu như Lý Húc mà nói thì mục tiêu kiến công lập nghiệp này quan trọng đến cỡ nào. Rất nhiều người thà rằng ăn trâu thức ăn, cũng muốn đem đứa con đưa đến huyện quận học chữ., Chỉ là trông cậy vào một ngày nào đó bọn họ có thể trở nên nổi bật, khiến phụ mẫu thân bằng hữu đều được vinh quang. Mà Húc Tử, lại vì cái lão đầu tử sắp chết này mà từ bỏ mọi thứ.” Phần tình nghĩa này hẳn quá nặng, lão phu không thừa nhận nổi!” Trong lòng Dương phu tử kêu to, chờ đợi tiếng quát mắng của mình có thể làm cho đệ tử phân biệt rõ ràng nặng nhẹ thị phi.

Húc Tử lại kiên định nhìn hẳn, vẫn không nhúc nhích. Hai người giằng co hồi lâu sau, Dương phu tử đột nhiên bình tĩnh lại, thở dài thật dài: “Thôi, người kiếp này chịu thiệt, nhất định sẽ ăn đến mức thẳng thắn và Thuần Hậu này. Nếu không trải qua mấy lần trắc trở, chắc hẳn cũng không thay đổi được tính nết này. Vì sự chịu phần tâm ý này của ngươi, toàn bộ thanh danh của ngươi đi!”

Nói xong, rõ ràng xoay người lên ngựa, cũng không quay đầu lại hướng Tây Bắc mà bay đi.

“Trọng Kiên, ngươi thả hẳn đi như vậy?” Trương Tú khẩn trương kéo Lý Húc một cái, thấp giọng nhắc nhở.

“Dù sao hẳn cũng là ân sư của chúng ta!” Lý Húc lắc đầu thở dài, nhìn theo bóng lưng Dương phu tử biến mất trong đêm tối, không giải thích thêm một chữ.

“Nhưng chúng ta làm sao bàn giao với Vũ Văn giám quân đây!” Trương Tú giận dữ giậm chân, gấp gáp đến mức vò đầu bứt tai. Sau nửa ngày, rốt cuộc hẳn cũng nghĩ ra một chủ ý: “Được rồi, nói hẳn nửa đường không thành thật, bị một đao của ngươi bổ xuống!” Hẳn trừng mắt nhìn Lý Húc lần nữa, quay đầu phóng tới mấy tên thân binh, dặn dò bọn chúng nhất định phải giữ miệng như bình.

“Bí mật này không thể bảo vệ được!” Húc Tử nhìn Trương Tú bận rộn, cười khỏ lắc đầu. Quyết định này rất gian nan, hẳn nhất thời xúc động làm rồi, sau đó lại không cảm thấy có gì đáng hối hận.

“Một ngày là thầy, cả đời làm thầy. Vô luận tương lai làm buôn bán vi phạm, sư môn cuối cùng sẽ mở rộng với người!” Ngày đó, phu tử không vì lý do buôn bán mà vứt bỏ, hôm nay gặp lại, hắn cũng không dám phụ lòng vì phu tử của kẻ trộm. Chỉ là nguyên nhân bên trong, không cần giải thích cùng người, mặc dù giải thích, bên người cũng chưa chắc có người nghe hiểu.

Nhìn theo phương hướng Dương phu tử biến mất một lát, Húc Tử phi thân lên ngựa, mang theo thân binh chạy về phía Lê Dương.

Tiếng vó ngựa dần dần biến mất, bóng đêm dài đằng đẵng, đen kịt như mực.

Trong bóng tối, Dương phu tử nhảy xuống chiến mã, chậm rãi đi về phía Vĩnh Tế Cù.

Thiên hạ vạn thủy đồng nguyên, phần cuối sông này, hẳn là nối liền với Lưu La Giang.

Chương thứ năm trở về (một)

Khi Húc Tử xử lý xong việc vặt bên người, rốt cục có thể lên giường nghỉ ngơi, bầu trời phía đông đã chậm chậm bắt đầu tỏa sáng. Vết thương đã xử lý vẫn rất đau, trước đó vài ngày ở Liêu Đông vết thương cũ cũng bắt đầu ngứa ngáy, tiếng ve kêu ngoài cửa sổ không ngừng không nghỉ., Hương vị thảo dược tràn ngập trong phòng cũng theo đó tham gia náo nhiệt, từng luồng từng luồng đánh tới, kích thích người ta chỉ muốn hắt xì một cái. Nhưng đây cũng không phải nguyên nhân khiến hắn không ngủ được, Húc Tử trừng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ bóng đêm, tựa như hai luồng lửa thiêu đốt.

Bộ dáng kiên quyết của phu tử lúc rời đi khiến trong lòng Húc Tử cảm thấy bất an. Trong trí nhớ của hắn, Dương phu tử lấy “Thái Sơn sụp đổ trước mặt” để yêu cầu đại nho của mình, cho dù là cừu địch sinh tử, cũng sẽ dùng lễ phép làm áo giáp của mình. Nhưng lần này, phu tử lại không hề nói lời cáo biệt gì, trực tiếp nhảy lên chiến mã.

“Vi sư nhận phần tâm ý này của ngươi, toàn bộ thanh danh của ngươi đi!” Sau khi nghĩ lại, câu nói này giống như ám chỉ kết quả nào đó không may nào đó. Húc Tử ép buộc mình nhắm mắt lại, không nghĩ lung tung chuyện xấu nhất. Nhưng mỗi câu phu tử nói đêm qua, lại rõ ràng xuất hiện trong lòng hắn, theo lời nói để lại dấu vết truy tìm, đường đi của phu tử đã có thể với tới.

Mấy lần muốn trở mình đứng lên, vọt tới ngoại ô tìm hỏi ân sư. Vài lần lại đem xung động mạnh mẽ đè xuống. Đã qua hơn ba canh giờ, vô luận phu tử lựa chọn con đường nào, hiện tại đã sớm đi xa rồi. Dáng tươi cười hiền lành của lão nhân nhất định trở thành hồi ức cuộc đời mình, là sống hay chết, gặp lại cuối cùng là vô duyên.

“Ít nhất, ta không làm sai!” Húc Tử thở dài, không biết làm sao an ủi mình. Ở trong huyện học, phu tử một mực dạy dỗ hắn làm một người chính trực, thiện lương, có dũng khí, có kiến thức, hành vi của người có kiến thức đêm qua, hắn cũng

không có dạy bảo từ bỏ lời dạy của phu tử. Nghĩ như vậy, làm cho tâm tình của hắn bình tĩnh đi không ít. Trạng thái của cả người cũng dần dần thoát ly khỏi xúc động, chậm rãi trở về lý trí.

Hắn cần phải tranh thủ thời gian tìm cách gạt chuyện tù binh mất tích sang một bên. Đêm qua trên đường trở về, Trương Tú đã bịa ra một lời nói dối tương đối hoàn chỉnh, khiến cho Vương Thất cân và kỵ binh dưới trướng hắn tin tưởng. Tên tù binh tuổi già kia chỉ là một tên tham gia quân đội bình thường, bởi vì không chịu nói thật với hành tung của Lý Mật, hơn nữa còn định cướp bóc ngựa đào tẩu, đã bị Húc Tử một đao chém chết. Mà đám người Vương Thất cân cũng không tỏ vẻ nghi ngờ gì đối với lời nói dối này. Mưu phản là một tội danh rất lớn liên lụy, hoặc là biết có quá nhiều người giết chết, chính là một trong những thủ đoạn tốt nhất để bảo vệ lợi ích của gia tộc và tiền đồ cá nhân. Húc Tử không phải người đứng đầu loại chuyện này, cũng vĩnh viễn sẽ không là người cuối cùng.

“Có thể đề thăng Ngô Nghiễm lên hai cấp, bỏ cho một chức giáo úy thiếu thốn. Dù sao tướng lĩnh hiện nay trong quân đội còn chưa đủ. Về phần mấy người Ngụy Đình, sau khi trời sáng sẽ nhờ Trương Tú tìm được bọn họ. Mỗi người thăng một cấp, cùng nhau kéo vào trong binh đoàn thân cận để nghe!” Trong lòng Húc Tử tính toán, chuẩn bị dùng tiền tài và chức quan thu nạp những người có liên quan đến việc này. Biện pháp giải quyết tốt nhất là tìm cơ hội giết người diệt khẩu. Thân là lang tướng, hắn đem mấy tiểu binh phái ra đi chịu chết dễ dàng. Nhưng Húc Tử cảm thấy như vậy không công bằng, đám người Ngô Nghiễm bất quá là muốn ra mặt cơ hội, giống như hai năm trước đây chính hắn vậy. Đưa cho mấy người này tiền thưởng cùng tương ứng chức vị, bọn hắn hẳn là cho rằng công lao đã nhận được thù lao hợp lý.

Nhưng Vũ Văn Sĩ quan ải sẽ không dễ chịu, Húc Tử đối với bằng hữu như độc xà này từ trước đến nay luôn kiêng kỵ, hắn khẳng định sẽ đoán ra chút manh mối, cũng sẽ không tin tưởng Trương Tú giải thích. Còn hắn sẽ cầm thủ đoạn này làm cái gì, hoàn toàn quyết định bởi tâm tình của hắn.

Vũ Văn Sĩ sẽ truy cứu đến cùng chuyện này, vạch trần triều đình sao? Húc Tử không nắm chắc. Mặc dù Vũ Văn Sĩ và mấy lần nói muốn báo ân ở trước mặt hắn, nhưng phương thức báo ân của Vũ Văn gia tộc hắn đã lĩnh giáo qua, người thông minh, dễ dàng dừng để lộ chuyện được báo đáp này là tốt nhất.

“Tùy hắn vậy, dù sao ta cũng không thẹn với lương tâm!” Suy nghĩ rất nhiều biện pháp, nhưng không tìm được một kế sách nào khả thi, Húc Tử quyết định liều chết gánh đến cùng. Cùng Vũ Văn Sĩ hai lần sinh tử đồng bộ, hắn không tin đối phương vẫn như cũ trăm phương ngàn kế để bức mình vào đường cùng.

Sự việc phát triển không bất bất như hắn nghĩ. Sau khi đại thắng, Vũ Văn Sĩ cũng bận rộn xoay vòng, căn bản không có thời gian chú ý một việc nhỏ là tù binh nửa đường mất tích. Đội hai người mang theo đám phụ tá lớn nhỏ đăng ký danh sách; đem toàn bộ thu vật tư vào kho, thống kê rõ ràng chiến công của tất cả mọi người;., Thỉnh thưởng luận công với triều đình, cũng đem hơn bốn ngàn kỵ binh mới lão huynh đệ cùng Mộ Dung La mang đến hợp nhất, sau đó thời gian đã đến buổi chiều ngày thứ ba sau cuộc chiến. Không đợi ngồi xuống thở dốc, thám báo lại được báo cáo, viện quân của Võ Cương Lang đã chạy tới mười dặm quanh Lê Dương Đông.

” chức vị Trần tướng quân trên cả ta và ngươi, chúng ta ra khỏi thành nghênh đón đi!” Vũ Văn Sĩ nghe xong báo cáo, đứng dậy thương lượng với Lý Húc.

Lý Húc ở trong quân đã sớm nghe đại danh Trần Lăng, biết người này có Bình Diệt Lưu cầu (chước), Thác Địa Thiên Lý công lao, không dám chậm trễ, suy nghĩ một chút, đáp: “Trần lão tướng quân là tiền bối cao nhân, ta và ngươi đương nhiên phải ra khỏi thành nghênh đón. Chỉ là phòng vệ của Lê Dương Thành này không thể sơ sẩy.”

Ngay sau đó, Vũ Văn Sĩ cùng Húc Tử điểm binh phái tướng, do hai người Lý An Viễn, Mộ Dung La thống lĩnh đại quân, lưu lại trong thành trấn giữ. Đề phòng vạn nhất, tây, bắc, tây ba cửa thành đều đóng lại, chỉ lưu lại một cửa Đông cung đại

quân ra vào. Sau đó, hai người mới tự mình mang theo thân binh, nghênh đón Lê Dương.

Mới được hai dặm, Trần Lăng đã đánh lui lá cờ trên quan đạo. Lão tướng quân nghe nói phản quân đã bị đánh lui, vô cùng kinh ngạc, nhảy xuống ngựa, kéo tay Vũ Văn Sĩ cản lại, lớn tiếng khen: “Phò mã quả nhiên là lấy cửa cộp con, lão phu nghe nói quân đội giặc thế lớn, cả đêm tối chạy tới nơi này đoạt công lao. Không nghĩ tới vẫn tới chậm, ngay cả nửa phần mỗ cũng không vớt được!” Nói đi, cười ha ha ha.

Đám tướng sĩ đi theo Trần Lăng cũng nhao nhao tiến lên, khen công lao Vũ Văn Sĩ phát mưu lập kế. Trong lúc nhất thời, từ ngữ tốt cuồn cuộn, khen Vũ Văn Sĩ cùng khuôn mặt đều đỏ bừng. Thật vất vả mọi người mới nghỉ ngơi một chút, Vũ Văn Sĩ và kéo tay Lý Húc, giới thiệu nó cho mọi người: “Lần này phá địch, toàn bộ đều nhờ võ công của Lý Lang Trác Tuyệt, điều động có phương hướng. Ta chỉ là giám quân, ngẫu nhiên mưu kế mà thôi, chư vị tán thưởng, nhân nhân phải hổ thẹn!”

Bọn Trần Lăng lúc này mới phát hiện “Hùng Võ doanh ngoại trừ giám quân ra thì nguyên lai còn có một gã lang tướng tọa trấn, vội vàng cười tiến lên chào hỏi. Lý Húc quân chức, phân chia đều không chiếm ưu thế, đành phải chủ động thi lễ với mọi người.

“Hổ Bí lang đem Lý Húc, cung nghênh chư vị tướng quân!” Húc Tử ôm quyền, đứng trang nghiêm, đem sự khó chịu trong lòng che giấu dưới vẻ bề ngoài lễ phép.

“Nguyên lai là tam quân dũng mãnh, tại Liêu Đông liên tục phá mười hàng trại mỹ nhân, Lý lang tướng, trách không được phản quân ở dưới Lê Dương Thành nháy mắt mà về.” Trần Lăng cùng tướng lĩnh dưới trướng nhận quân lễ của Húc Tử, cũng đứng nghiêm hồi kính. Ánh mắt mọi người từ trên xuống dưới đánh giá thiếu niên cao lớn khôi ngô trước mặt này, trong lòng rất tò mò.

Bọn họ cũng không hoàn toàn là cố ý khinh thị Húc Tử, từ khi được Hoàng đế đích thân ban cho Kim bài miễn tội, cộng thêm Trung Dũng bá, Đại Tùy một loạt tước xá trong triều không ai không biết đại danh của Lý Húc. Nhưng theo như lời đồn,

người này chỉ là một kẻ có dũng có mưu, khi đánh giặc thì rất thích dũng mãnh. Người như vậy có thể mang theo mấy ngàn tân tốt đánh hạ Lê Dương Húc., Cũng có thể đánh lui Lý Mật - một trí giả danh tiếng vang dội, quả thực nằm ngoài dự đoán của mọi người. Cho nên, điều giải thích duy nhất của mọi người đối với điều này chính là bên người gã to con còn có một trí giả không phân cao thấp với Lý Khuynh, mà theo kết cấu của tướng sĩ trong Hùng Võ doanh được phân tích, tên trí giả này đương nhiên không phải là Vũ Văn Sĩ.

“Có thể đánh tan bảy vạn đại quân phản tặc, toàn do tướng sĩ sai khiến, thời cơ trùng hợp mà thôi. Lý mỗ làm việc hết sức, cũng không tính là công lao gì!” Húc Tử cười cười, thản nhiên trả lời.

Lão tướng quân Trần Lăng nghe Lý Húc trả lời giấu kim trong bụng, bất giác lại nhìn hắn thêm vài lần. Càng xem, càng phát hiện trên người nữ tử trẻ tuổi mới nổi trong quân đội này mang theo khí độ trấn định trầm ổn.” Tiểu tử này không hoàn toàn là một người lỗ mãng, chỉ là tính tình thật sự hơi kém một chút!” Trong lòng của hắn thầm khen, hỏi vài câu về tình huống tổn thất của Lê Dương Thành, đem bầu không khí lúng túng trước mắt che giấu đi.

Vừa hỏi xong, mọi người mới biết được hai ngày trước, Hùng Võ doanh lại sáng tạo kỳ tích thứ hai ở Lê Dương. Hóa ra mọi người cho rằng Lý Mật lui binh là vì đã biết được viện quân đến đây., Toàn sư không thể không đi. Tuyệt đối không nghĩ tới, dựa vào mấy ngàn kiêu quả cùng hai vạn sĩ tốt, Vũ Văn Sĩ cùng Lý Húc thế mà tương lai bị kẻ địch hoàn toàn đánh tan. Mặc dù Lý Húc khiêm tốn nói là thời cơ trùng hợp, nhưng có thể đem hai người Lý Mật và Hàn Thế Cương giết chết để chạy trốn trọn thắng, vô luận như thế nào cũng không thể chỉ dùng hai chữ ” Vận Khí” để hình dung.

Lúc này, chúng Túc Tướng thu hồi tâm tư khinh mạn, cùng đám người Lý Húc đi tới, vừa đi vừa nghiên cứu chi tiết về công kích của Lê Dương. Vũ Văn Sĩ và đầu lưỡi vốn đã tinh xảo., Toàn bộ quá trình kể ra từ miệng hắn, tự nhiên là đặc sắc vạn phần. Đặc biệt là lần đầu tiên tranh đoạt chiến đấu kịch liệt cùng kỵ binh cuối cùng, quả thực chính là tình thế thắng

bại trước mắt đại nghịch chuyển, nếu không phải ý chí chiến đấu của các tướng sĩ hùng vũ doanh sục sôi, hai vị chủ tướng trầm tĩnh bình tĩnh., Toàn bộ chiến cuộc Lạc Dương không thể không sửa lại. Về phần Mộ Dung La vào thời khắc máu chót giết ra, phá tan hành động vĩ đại của trung quân Lý Mật, tự nhiên cũng thuận lý thành chương mà bị Vũ Văn Sĩ và Húc Tử nói thành kỳ chiêu hấn đã an bài trước đó, hoàn toàn giữ chặt, từng bước tinh diệu, không khỏi Lý Mật cùng Hàn Thế Cương không hợp.

Miệng Lý Húc chậm chạp, không nói ra được nhiều mưu lược tinh diệu như vậy. Mỗi khi chúng tướng duy trì bầu không khí, đặc biệt chuyển sự chú ý sang hấn, hấn liền tận lực nói ngắn gọn bố trí phòng ngự cụ thể của Lê Dương thành một chút, cùng với nguồn gốc cụ thể những chiêu thuật này. Mọi người nghe xong truyện náo nhiệt của Vũ Văn Sĩ rồi dùng biện pháp cụ thể của chim Húc đối chiếu lại, ngược lại đối với ấn tượng lão có tính lão luyện nặng.

Chỉ có điều ấn tượng này cùng với lời đồn đại trong quân đi quá xa. Có người sau khi đột nhiên phát hiện liền cảnh giác, chủ động giữ khoảng cách với Húc Tử. Có người lại bội phục sự dũng cảm của Húc Tử, chủ động trao đổi với hấn cách nhìn của toàn bộ chiến cuộc.

Chương thứ năm trở về (có một)

Khi kẻ địch còn chưa bị tiêu diệt hoàn toàn, các võ tướng đã ở chung rất dễ chịu. Theo mọi người đồng một câu tây nói chuyện với nhau, Húc Tử dần dần biết rõ tình huống mới nhất ở Lạc Dương.

Ngay trong mấy ngày huynh đệ hùng vũ doanh liều mạng với Lý Mật, đột ngột dẫn quân chạy tới bến đò Hà Dương, giăng co với phản quân. Dương Huyền cảm quân bị Vệ Văn Thăng và Phiên Tử quân lấy, không ra tay mà điều viện quân, bị đột ngột nắm lấy thời cơ, đột phá phòng tuyến bờ Nam Hoàng Hà.

Giờ phút này, Hộ Nhi tướng quân suất lĩnh thuyền Đại Tuyền Thủy sư nghịch lưu mà lên, tiên phong đã đến Kỳ Uyên, cách Lê Dương không đến trăm dặm. Vũ Văn kể lại đại quân chủ lực do lão tướng quân thống soái cũng đã đến Quan Thành, đợi Thủy sư dựng cầu nổi, liền có thể đi qua Hà Nam tiến đến. Lại thêm binh mã cần binh từ huyện gần đây chạy đến, binh phong chỉ về phía Lạc Dương, thêm một đạo quân tiên phong đã vượt qua bốn mươi vạn, còn cao hơn nhân số biểu hiện bên ngoài của phản quân.

Người đánh giặc không cần xem bản đồ nữa, đều biết cảm giác của Dương Huyền đã giảm đi rồi. Từ sau khi Dương Huyền ưỡn ngực chiến đấu, một Vệ Văn lên đã cùng với một tên phản quân giăng co, hơn nữa còn có một tên dũng mãnh lấy thiện chiến mà nổi danh bất ngờ, phản quân lại càng là thủ đoạn không thể quan tâm. Mà đánh không được Lạc Dương, bọn họ cũng chỉ có thể chờ đợi mấy chục vạn đại quân còn lại chậm rãi vây kín, tiêu diệt hết bọn họ ở dưới thành Cố.

“Thật không biết Dương Huyền cảm giác làm sao mà dần như vậy, sau khi khởi binh lại không qua sông đến thẳng Lạc Dương, rõ ràng lại đi tới đi lui ở bờ Hoàng Hà Bắc!” Phần thắng đã nằm trong tay, đám võ tướng “Cầu Tri Dục” bắt đầu tràn lan, nhao nhao suy đoán chiến lược cổ quái khi phản quân khởi binh lúc vừa mới xảy ra.

Từ khoảng cách gần hơn phân tích, địa điểm Giang Hà tốt nhất từ khi Lê Dương khởi binh là ở ngoài một trăm dặm. Mà Dương Huyền để cảm giác gần bên dò như vậy thì không cần, lại đi trước mấy trăm dặm tấn công vào trong sông, sau đó lại quay đầu lại tấn công tu vũ., Cho đến khi lãng phí thời cơ, mới vội vàng từ Cấp huyện qua sông. Loại hành vi cổ quái này nếu là phát sinh trên người một đám sơn tặc giặc cỏ thì còn dễ hiểu, phát sinh sau khi đóng cửa, hơn nữa bên người có vô số mưu sĩ, quả thực làm người ta không thể lý giải.

“Vậy còn không phải đơn giản sao, bởi vì bên cạnh hấn có Lý Mật là đại danh sĩ sao!” Thân binh giáo úy Trương Tú thật sự nhin không được, ở trong một bang lớn tiếng chen vào nói. Lời của hấn lập tức khiến cho tướng sĩ của Hùng Vũ doanh cười vang. Không trách bọn họ thất lễ, mọi người thật sự có tư cách cười như vậy. Từ khi Lý Mật cùng Hàn Thế Cương bỏ lại tướng sĩ công thành đang chạy trốn chết thì sau đó rời đi., Đại danh sĩ này đã trở thành danh xưng của một kẻ lừa đảo trong Hùng Vũ doanh. Thì ra mọi người sau khi tướng môn, thanh niên tài tuấn toàn thân tán thưởng lẫn nhau còn có chút kiêng kị, mà bây giờ, nhắc tới tên tuổi bọn họ thì vẻ mặt chỉ có khinh miệt.

Trong khách quân, ngược lại có rất nhiều tướng lĩnh không đồng ý loại quan điểm này. Hỏi rõ ràng nguyên nhân mà chủ nhân nơi đây bật cười, mấy lão tướng quân đã trải qua rất nhiều sóng gió lắt đầu, bảy mồm tám lưỡi phản bác: “Lý mật mới có thể không kém như vậy, hấn chỉ là nhất thời thất thủ mà thôi. Huống hồ Dương Huyền cảm giác ở trong một chi binh mã phái hai chủ tướng, nhất định sẽ tạo thành chỉ huy hỗn loạn, thời khắc nguy cấp các tướng sĩ không có chỗ nào là biết!”

“Dương Huyền cảm giác không tín nhiệm Lý Mật, nếu không hấn sẽ giữ Lý Mật ở bên người, mà sẽ không phái hấn đi trợ thủ cho Hàn Thế Cương.”

Có rất nhiều lời nói ra, nhưng không ảnh hưởng đến sự giao lưu giữa hai tướng lĩnh Tùy quân. Cho dù như thế nào, Lý Mật đã thất bại, cảm giác của Dương Huyền đã không thể như nguyên do lại Lê Dương Thương, lại tổn thất rất nhiều nhân

thủ. Nếu tình hình chiến đấu thật sự giống như miêu tả tướng sĩ Hùng Võ doanh vậy., Bảy vạn phản quân hoàn toàn sụp đổ, như vậy, Cấp Quận cùng Hồ Lao Quan cách đó không xa, Huỳnh Dương Thành biến thành ba quả trứng chim trần trụi ở nơi hoang dã, chỉ cần có móng ngựa nhẹ nhàng tiến lên giẫm một cái là có thể đập vỡ nát nó.

Vũ Dục lang đem Trần Lăng phi thường giỏi nắm chắc cơ hội, binh mã bộ lạc chỉ ở Lê Dương sửa sang một đêm, sau khi bổ sung lương thực, liền hướng Cấp quận phát động cường công. Lý Mật cùng Hàn Thế Cương tụ tập tàn binh trên đường mai phục, ý đồ bất ngờ xuất thủ hạ mã uy cho Tùy quân, bất đắc dĩ binh mã hai bên chênh lệch sĩ khí quá xa, Tùy quân trúng mai phục mạnh mẽ xông ra khỏi vòng vây mai phục, sau đó quay đầu lại, đem chủ lực phản quân cắn chặt.

Trong một ngày hai bên liên tục tác chiến bảy lần, vết máu từ ngoài ba mươi dặm đổ xuống dinh Thị huyện Cấp Quận. Hàn Thế Cương và Lý Mật ý đồ lui vào trong huyện thành thủ vững, đốc úy Lý Bạc dưới trướng Trần Lăng lại mang theo năm trăm sĩ tốt theo đuôi phản quân xông vào trong thành. Trong cuộc chiến ở hai bên, Lý Mật cùng Hàn Thế Cương lại thua, bất đắc dĩ lui về bên bờ huyện.

Trần Lăng đắc thế không buông tha, một mặt phái binh mã tướng Triều Ca, Tùy Hưng hai tòa thành nhỏ thu vào trong túi, một mặt dẫn đại quân đuổi địch. Song phương giao thủ lần thứ ba ở bên Cấp huyện, Lý Mật hiệu bắt chước cổ nhân bội thủy bày trận, lấy các sĩ tốt thời gian hiểu được đại đạo lý đưa vào chỗ chết này, liên tục trải qua mấy tràng thất bại tướng sĩ phản quân lại không muốn chết hẳn., Song phương vừa mới giao thủ, liền chạy dọc theo bờ sông. Trong phút chốc, thân binh bên cạnh Hàn, Lý hai người đều bị loạn quân tách ra, căn bản không tổ chức được chống cự hữu hiệu. Nếu không phải Lý Mật lanh lợi, đặc biệt lưu lại mấy chiếc thuyền bí mật, hai người suýt chút nữa bị Trần Lăng bắt sống.

Vượt qua Hoàng Hà, Lý Thế Ngân và Hàn Lập một đường chạy như điên, lần lượt bỏ qua Linh Xương, Tảo, Nguyên Vũ, Dương Võ bốn thành trì không dễ phòng thủ, tất cả binh mã bờ Nam đều tập trung lại, đưa Huỳnh Dương cùng Cổ Giác

hội hợp. Vừa rồi đứng vững gót chân ở Huỳnh Dương Thành., Trần Lăng lại dẫn quân đuổi theo, song phương ở dưới Huỳnh Dương thành lại là một trận ác chiến, thời khắc thắng bại khó phân, Vũ Văn thuật, hộ nhi đến mang theo hai chi sinh lực quân đuổi tới, bằng vào ưu thế binh lực ngành sinh đoạt Đông, hai bên cửa thành Bắc, làm cho Hàn Thế Cương cùng Lý Mật không thể không bỏ thành, dẫn theo tàn tốt chạy về Hồ Lao quan.

Hồ lao quan là lá chắn cuối cùng của Lạc Dương, đánh mất cửa ải này, các lộ Tùy quân có thể vây kín. Lý Mật lòng nóng như lửa đốt, đưa thư mời mọi người đến trợ chiến ở các lộ đạo phủ xung quanh Lạc Dương. Tiếc rằng giờ phút này vách tường đồ sập, những hào kiệt được ông ta gọi là huynh đệ kia lại dòn dập bội tín, cho dù là thư của Lý mật phái đi nữa cũng không bao giờ chịu xuống núi nữa.

Lý Mật bất đắc dĩ, đem toàn bộ binh mã giao cho Hàn Thế Cương, một thân một mình tiến về Dương Huyền Cẩm Quân cầu viện. Không đợi Dương Huyền cảm giác quyết định có nên phái binh hay không, con trai Ngu Thế Cơ Ngu Nhu lại lâm trận đầu địch, nửa đêm mở cửa chính Hồ Lao Quan ra. Hàn Thế Cương suy nghĩ không kịp trở tay, trước sau chết trận, thiên hạ đệ nhất hùng quan chuyển mất đổi tay.

Ngày thứ hai sau khi Hồ Lao Quan bị đoạt, Lý Húc cùng Vũ Văn Sĩ cũng phụng mệnh áp giải đủ ba mươi vạn đại quân ăn lương thảo hai tháng rồi chạy tới. Nhìn thấy nhi tử, Vũ Văn vô cùng cao hứng, trong đêm đó mở tiệc mừng công., Các trưởng lão trong đám đồng môn kéo con trai bá làm tướng. Các vị hộ, Chu Pháp Thượng tướng, đều nhao nhao chúc mừng, đều đạo Vũ Văn gia xuất hồ tử. Vũ Văn thuật lại, rất không đắc ý, ngay cả khuôn mặt phải luôn trong gió cứng ngắt cũng có dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp.

“Tiểu Tam Nhi, người như thế nào lại nhớ tới diệu kế tập kích ngàn dặm này, nói cho vì phụ nghe một chút!” Sau đêm, Vũ Văn thuật còn chưa từ trong vui sướng bình tĩnh lại, ở trong phòng lôi kéo tay nhi tử truy vấn.

Nhi tử trưởng thành, không có chuyện gì có thể so sánh với nhìn trẻ con có tiền đồ càng làm cho phụ thân cao hứng hơn. Ngoài ngàn dặm phát giác quân địch sơ hở, một đòn trí mạng. Chiêu này mặc dù là phụ thân mình ở thời kỳ toàn thịnh cũng không ngờ tới. Tuy Lê Dương Thành công thủ chiến chỉ là trận đầu tiên tiêu diệt phản quân, nhưng trận chiến này lại một lần hành động tập trung toàn bộ chiến cuộc.

Mất đi Lê Dương, Dương Huyền cảm thấy dùng vốn liếng để tụ tập thổ phỉ cướp để đánh mất. Kết quả của toàn bộ chiến dịch đã được sắp xếp trên mặt bàn. mấy ngày liền, những đội nhân mã khác giành được thắng lợi tuy rằng một hồi liên tiếp, nhưng đó đều là dẹt hoa trên gấm, không có bất kỳ một trận công lao nào lớn hơn trận đánh lén của Lê Dương Kỳ.

“Cha, đó là Húc Tử, là Lý Lang Tướng, con chỉ là ở bên cạnh bổ sung một chút. Lúc thủ thành cũng là do hấn ta nhìn thấu âm mưu của Lý Mật!” Vũ Văn Sĩ ngồi đối diện phụ thân., Cao giọng nhấn mạnh vài phần. Lúc tiệc tối, hấn muốn mở miệng cắt đứt sự khoe khoang của phụ thân. Tướng lĩnh hạch tâm của các hùng vũ doanh như Lý Húc, Mộ Dung La, Lý An Viễn đều đang ngồi ở nơi cửa trướng, mỗi ánh mắt của mọi người đều nhìn lại, làm cho Vũ văn sĩ cùng các tướng sĩ đều nóng mặt.

“Hấn dũng mãnh, người trí tuệ, đây là một cách phối hợp tuyệt diệu. Người yên tâm, cha biết tấu chương cho hoàng thượng viết thế nào, công lao này rất lớn, không thể thiếu một phần của đứa con họ Lý tiểu tử kia!” Vũ Văn Sĩ không nghe ra sự bất mãn trong lời nói của con trai, tự mình giải thích.” Chức quan người cao hơn hấn, tác dụng lớn hơn hấn, tự nhiên công lao lớn nhất. Về phần hấn, còn có những tướng lĩnh dưới trướng người, người tự nhiên có thể lén hứa hẹn chút lợi ích, cũng để cho bọn hấn tận tâm cống hiến cho Văn gia chúng ta!”

“Công lao trong hai trận chiến, đích xác là của Lý Lang Tướng đứng đầu. Tất cả huynh đệ hùng vũ doanh đều tận mắt nhìn thấy!” Vũ Văn Sĩ lần nữa nhắc nhở phụ thân. “Nếu như ta ôm công lao này lên đầu mình, sợ rằng sau này vĩnh viễn không thể nào phục chúng!”

“Chẳng lẽ ngươi không muốn lĩnh công?” Vũ Văn nhất thời hiểu được tâm tư của con trai, ánh mắt có chút thẳng, hai bên gương mặt lại bắt đầu cứng đờ.

Hoàng đế Đại Tùy rất thông hận người phản loạn, đã từng hứa hẹn kẻ phản bội phong Bình Vạn Hộ ăn lời hứa. Dựa vào nhân mạch của Vũ Văn gia và đại lực của chư vị lão tướng quân trong triều đình, phần công lao này rõ ràng sẽ rơi vào trên đầu Vũ Văn sĩ. Nhưng hôm nay nhi tử đột nhiên phát ngốc, muốn tặng cho một người không liên quan, loại ý nghĩ này đích xác không cách nào khiến Vũ Văn kẻ lại.

“Con muốn lĩnh tự mình nên nhận cái kia. Cha, người đừng nhúng tay. Trọng Kiên lại cứu con một mạng, đây đã là lần thứ ba. Nếu như con tham công phụ nghĩa, người trong thiên hạ đều sẽ chê cười Vũ Văn gia chúng ta!” Vũ Văn Sĩ thấy sắc mặt phụ thân bắt đầu biến lạnh, mềm ngữ cầu.

“Nực cười, là ai xem? Ai sợ? Ngươi biết trận chiến này công lao lớn bao nhiêu không?” Vũ Văn thuật lại ánh mắt lảng lệ quét tới, làm cho sĩ cùng quan có chút phiêu hốt.

Vốn tưởng rằng tiểu tử này có tiền đồ, không nghĩ tới hắn càng ngày càng không tranh khí. Đến bây giờ, thế mà còn chưa thể thu thập được một hán tử nông thôn dễ bảo. Hơn nữa, hắn lại bắt đầu suy nghĩ cho đối phương khắp nơi. Đây còn là binh sĩ Vũ Văn gia ta sao, Vũ Văn càng nghĩ càng giận, hô hấp dần dần nặng nề, cổ họng như sắp phun lửa.

“Ta biết, nhưng ta không thể làm như vậy!” Vũ Văn Sĩ cúi đầu xuống, cắn răng trả lời. Hắn không dám đối mặt với phụ thân, từ nhỏ đã không dám. Khi phụ thân dùng chân đạp nát cả món đồ chơi, nhét vào trong tay hắn không dám, khi phụ thân yêu cầu hắn hối hận hôn sự cùng biểu muội, đi cưới công chúa Đại Tùy, công chúa., Hắn cũng không dám. Nhưng hôm nay, hắn muốn cố chấp một chút, bởi vì giữa mình và Húc Tử không chỉ có ân tình, sĩ tử biết, đó là bằng hữu duy nhất của mình có thể vỗ vai, không động cái gì mà tâm cơ nói chuyện cười.

“Ngươi có biết đệ hạ sẽ đối xử với Hùng Vô doanh như thế nào không? Nó trong tay ngươi chính là binh mã đã mở rộng đến gần ba vạn người phải không?” Vũ Văn thuật lại một chữ.

Lê Dương đánh một trận, Hùng Võ Kiêu Quả danh chấn thiên hạ, triều Đại Tùy vừa mất binh mất tướng tại Liêu Đông, khẳng định không nỡ đem đội ngũ mới quật khởi này giải tán. Không những thế, bằng vào kinh nghiệm nhiều năm, Vũ Văn có thể nói ra, về sau Binh bộ đối với nhân số, lương thảo, khí giới, đồ dự trữ đều sẽ được chiếu cố trước tiên. Bởi vậy, nhánh binh mã này mặc dù được xưng là một doanh, nhưng quy mô thực tế không lâu sau sẽ tương đương với binh sĩ Đại Vệ phủ.

Người có thể dẫn dắt binh sĩ Nhất Vệ phủ, chức quan ít nhất cũng phải là một tướng quân tam phẩm. Dựa vào binh mã trong tay, người này sẽ chiếm cứ một vị trí trong quân đội Đại Tùy.

Nếu chiếm cứ vị trí này chính là một thiếu niên anh hùng, ba mươi năm sau, hẳn có thể trở thành người đứng đầu trong Đại Tùy quân.

“Ta biết, ta chỉ muốn làm giám quân, không muốn làm chủ tướng!” Vũ Văn Sĩ bắt buộc phải ngẩng đầu lên, nhìn mặt phụ thân trả lời. Ngày đó thu xếp xếp hàng binh thủ thành, hẳn không suy nghĩ nhiều như vậy. Nhưng nhìn thấy cuộc chiến trước mắt hai người Lý Mật và Hàn Thế Cương, trong nháy mắt hẳn nghĩ tới vấn đề của Hùng Võ doanh sau này là chủ đạo quyền. Đồng thời, hẳn phát hiện Húc Tử cũng nghĩ đến. Ánh mắt hai người vội vã, lại vội vàng kể chuyện cười, chính là nguyên nhân này.

Vũ Văn Sĩ không muốn tranh với Húc Tử, cũng cảm giác mình không tranh nổi Húc Tử. Có Hùng Võ doanh của Lý Húc cùng Hùng Võ doanh không có Lý Húc ở đây thì khác, hẳn chính mắt thấy đội ngũ này chậm rãi phát triển lớn mạnh, hẳn biết rõ sự khác biệt nơi đây.

Một con hổ không đầu không thể được gọi là hổ, Vũ Văn Sĩ của hẳn cũng có thể làm hổ tâm, nhưng vĩnh viễn không thể làm được hổ đầu. Hơn nữa, thông qua kết giao thời gian dài như vậy, Vũ Văn Sĩ không nắm chắc thu phục Húc Tử cho mình dùng. Tuy rằng làm như vậy, có thể có lợi cho chính hẳn và Húc Tử, nhưng chỗ hơn người của Húc Tử chính là ở hành

vì đặc biệt của hắn. Nếu như bị người ta thu phục, hắn cũng không còn là Húc Tử nữa.

“Không phải là ngươi có muốn hay không, mà là Vũ Văn gia chúng ta cần gì không cần!” Vũ Văn thuật lại từ từ đứng lên, bị cái bóng như ngọn đèn dầu kéo dài đặt lên vai con trai mình. ” Lúc nào cũng đừng quên dòng họ của ngươi!”

Vẫn là vì Vũ Văn thế gia, mà không phải vì ta. Vũ Văn Sĩ cảm thấy trong lòng phát lạnh, từ trước ngực một mực lạnh đến bắp chân. Hắn không muốn tiếp nhận nhiệm vụ này, cũng không muốn mất đi sự tôn kính hữu nghị dùng máu huyết đổi lấy huynh đệ” Nhà chúng ta đã là thế gia đệ nhất trong quân, đã chiêu mộ rất nhiều người ghen ghét!” Hắn lớn tiếng phản bác, cố gắng thuyết phục phụ thân từ bỏ.

“Đó là bởi vì ta ở đây, mà ta không thể nào sống mãi được!” Vũ Văn vỗ vỗ bả vai của đứa con trai, xoay người rời khỏi giường.

Vũ Văn Sĩ muốn đuổi theo nhưng trọng lượng trên vai phụ thân ép tới hắn không cách nào di chuyển được hai chân. Hắn ngơ ngác ngồi ở đó, mãi tới khi ánh sáng đầu tiên chiếu rọi tới khi phụ thân mang theo thân thể trong gió một lần tuần doanh, trắng đêm không về.

Nghĩ đến đây, Vũ Văn sĩ theo bản năng sờ lên bội đao. Hộ thủ nuốt vào miệng là một con hổ, tiêu chí của Vũ Văn gia, không biết từ lúc nào đã bị gió thổi lạnh, có chút lạnh.

Luồng hàn ý này đã xâm nhập vào tận xương tủy và khiến huyết thống của hắn cứng lại.

Chương thứ năm trở về (2)

Sau khi trời hoàn toàn sáng lên, tướng sĩ Đại Tùy đánh lui phản quân một lần đánh lên, Dương Huyền Cảm đi đường cả đêm, hữu hiệu tránh thoát đám trinh sát Vũ Văn phái ra đã ngoại tuần sát, nhưng không chạy qua được mặt trời mới bắt đầu thu. Vì thế, Dương Quang mới có thể tránh được., Trận chiến tập kích ban đêm biến thành tao ngộ chiến, vừa mới rời giường, quan binh đang buồn ngủ lao ra khỏi Hồ Lao, cùng phản quân mỗi một không chịu nổi đánh u mê. Chủ tướng hai bên ta nửa canh giờ sau phát hiện ai chiếm không được tiện nghi gì, vì vậy tự mình thu binh.

Có hơn sáu vạn phản quân chạy tới vượt râu hổ, mà giờ khắc này, quân tùy quân tập kết ở Hồ Lao quan lại cao tới ba mươi lăm vạn người. Nếu số lượng tướng sĩ dưới trướng tập kích gấp năm lần quân địch, Vũ Văn thuật lại tự nhiên sẽ không ản núp ở quan nội chờ quân địch tấn công. Sau khi ăn xong bữa cơm đầu tiên, ông lại lần nữa điều binh khiển tướng, dùng thủy sư đại đô đốc đến bảo vệ quân địch., Vũ Khuyết lang chọn binh mã của hai người Trần Lăng làm cánh trái, dùng tướng quân của Hữu ngự vệ Trương Cẩn, binh mã của Hữu Võ Hào tướng quân Triệu Hiếu Tài làm cánh bên phải, tự mình dẫn trung quân, lấy quân đội của Vũ Văn Sĩ và đội quân hùng vũ doanh làm hậu vệ, xuất quan khiêu chiến.

Quân đội phản quân dùng phương trận truyền thống nhất nghênh địch, ngoại trừ mấy ngàn binh lính đứng ở tận cùng phía trước, đại đa số người trong bọn họ không có khôi giáp. Nhưng sĩ khí của đội ngũ này hiển nhiên so với Lý Mật, Hàn Thế Cương là mang theo đội ngũ nhân mã hơi cao hơn một chút., Quân hình cũng rất chỉnh tề. Mấy ngàn lá chiến kỳ màu sắc lộn xộn phần phật phiêu đảng trong gió sớm, nhìn qua thậm chí có một loại khí thế kiên quyết. Mà những nông phu cầm thẻ trúc, mộc bổng, cũng có thể đứng sừng sững trước mặt quân địch gấp mấy lần mình, không có chút dấu hiệu sợ hãi nào.

“Kẻ địch lúc này dẫn quân chạy tới là một kẻ hiểu được dụng binh!” Vũ Văn Sĩ nghe thấy phía sau mình có người đang thấp giọng nghị luận. Những lời này phi thường hữu kiến, hắn quay đầu lại, ý đồ cùng đối phương tán gẫu vài câu, lại nhìn thấy mấy đôi mắt mang theo vẻ sợ hãi.

Thôi Tiềm, Mộ Dung La, Lý Mạnh thử, những người này đã từng vỗ vai hắn ta, cười hắn ta giống như tên tiểu mặt trắng nhìn thấy giám quân quay đầu lại., Lập tức ngậm miệng lại, ngẩng đầu ưỡn ngực. Bọn họ đang cố gắng biểu đạt tôn kính với cấp trên của mình, nhưng giờ phút này biểu hiện ra sự tôn kính lạnh lùng như băng. Vũ Văn Sĩ thấy trong miệng mình nổi lên mùi vị đắng, lại không biết nói gì để giảm bớt bầu không khí. Gã trước nay luôn mồm leo mép nổi tiếng là trầm mặc một lần hiếm thấy, cười cười cười., Lão chậm rãi nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn về phía Húc Tử đang đứng cùng mình. Trên mặt đối phương, lão chỉ thấy một sự chuyên chú và trấn định khác. “Lão đang quan sát quân địch! Không bị bữa tiệc tối hôm qua ảnh hưởng!” Vũ Văn Sĩ thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy thân thể sau cơn hôn mê cả đêm không ngủ nổi, hai chân mềm nhũn hầu như không thể kẹp chặt được con ngựa.

Kèn lệnh trầm thấp vang lên, thê lương mà buồn bã. Vũ Tiềm xẹt qua bầu trời trong xanh, ở trên đại địa chiếu ra một tầng bóng râm nồng đậm. Chớp mắt sau, bóng ma tán đi, mấy ngàn đóa hoa màu đỏ nở rộ dưới ánh mặt trời, có một số “Hoa tươi” trên còn bốc lên khói xanh nhàn nhạt, phảng phất như linh hồn sinh mệnh đang vui vẻ nhảy múa.

Tiếng gió, tiếng hò hét, tiếng trống trận, tiếng khóc, đan xen vào nhau, tấu lên một khúc ca thảm thiết. Vũ Văn Sĩ cùng với tinh thần ra lệnh cho Vũ Văn Sĩ nghe, chính mình lắng nghe vô số sinh mệnh biểu diễn thê thảm., Không dám cúi đầu. Đây mới chỉ là vừa mới bắt đầu, thân thể chân chính còn ở phía sau. Trời xanh không quy định nhiều người, vũ khí áo giáp tốt, bên thắng lợi nhất. Chủ soái hơi chút sơ sẩy, tướng lĩnh nào đó nhất thời chủ quan sơ ý, thậm chí một trận gió lớn, một trận mưa, đều có thể thay đổi toàn bộ chiến cuộc.

Sau ba lần thử thăm dò lẫn nhau kích xạ, hai bên địch ta cách nhau hai trăm năm mươi bước ổn định trận tuyến. Cái này xấp

xỉ là khoảng cách cực hạn dùng bộ cung bình thường có thể đến, vũ tiễn đến đây đã sớm là nổ mạnh hết đà. Mặc dù song phương có năng lực cầm bốn thạch cung, ở khoảng cách xa như thế, hấn cũng không thể cam đoan bắn trúng mục tiêu.

Tiếng trống trận và tiếng mắng chửi theo sát vang lên trong quân trận song phương, đỉnh tai nhức óc. Nghe nói, làm như vậy có thể gia tăng sĩ khí bên mình, đả kích lòng tin quân địch. Nhưng Vũ Văn Sĩ chưa bao giờ cho là như vậy., Ngoại trừ thô phỉ ra, không có bất kỳ một tướng quân nào nói cho đoàn người thuộc hạ của hấn biết chiến đấu là bị người ta ghét bỏ, song phương đều sẽ cho rằng mình là chính nghĩa, về phần đến cùng ai là người không phải, phải chờ một bên ngã xuống mới có thể rõ ràng.

Quả nhiên, trong tiếng chửi mắng ồn ào đó, Vũ Văn Sĩ tranh luận ra câu ” trợ Trụ vi ngược!” “Dùng hổ vẽ đường cho giặc. Còn bên mình, thì lấy “phản tặc!” “Ph ác ôn!” “Câu kết cao đẹp, chết không yên lành!” theo tiếng đánh giá, tiếng trống cũng càng lúc càng mạnh, dường như mũi đao vô hình, người tới chỗ ta trên không trung.

Nơi yên tĩnh nhất giờ phút này là dưới soái kỳ của hai bên. Hai vị chủ tướng và phụ tá nòng cốt hai bên đều không tham dự mắng chiến, bọn họ chỉ ngồi trên ngựa chiến khí định thần nhàn nhã lắng nghe đối phương sáng tạo lời nói.

“Cha đang tìm kiếm sơ hở của đối phương. Chủ tướng quân địch hiển nhiên cũng ôm tâm tư như nhau!” Vũ Văn Sĩ đột nhiên lĩnh ngộ được mục đích chính thức của chủ tướng song phương. Ông lập tức theo thói quen quay đầu, cố gắng đem phát hiện này cùng với Húc Tử chia sẻ. Tuy đã sóng vai đánh vài trận thắng, trận chiến sau đó tinh túy của hai người sau đó, nhưng lại không nắm giữ nhiều., Vũ Văn Sĩ vồ hụt một cái. Húc Tử đã không còn ở trên vị trí cũ của hấn, Hùng Võ doanh dưới lá cờ, chỉ có Trương Tú ôm một đồng lệnh kỳ, còn buồn ngủ ngây người đứng đó.

Phát hiện Vũ Văn sĩ tới gần, Trương Tú vội vàng xóc lại tinh thần, ánh mắt nhẹ nhàng lựa chọn phía trước bản quân. Vũ Văn sĩ nhìn theo ra hiệu của Trương Tú, phát hiện Lý Húc

đang cười hắc phong, chậm rãi vây quanh huynh đệ nhà mình dò xét. Vương Thất cân, Lý An Viễn, Ngô Động, Tần Cương, Tần Hành sư, những tướng lĩnh nòng cốt của Hùng Vũ doanh cấp bậc khác nhau này bị hấn gọi ra, ở bên tai phân phó vài câu rồi nhanh chóng chạy về đội ngũ.

“Thằng nhóc ngốc này muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn chủ động thỉnh chiến?” Vũ Văn Sĩ cùng kinh ngạc nghĩ.

Bởi vì bị thương quá nhiều, thân thể Húc Tử bị lang lang trung Tần bao phủ đầy vải thuốc, trong thời gian ngắn đã không cách nào mặc vào bộ thiết giáp màu đen kia nữa. Cho nên hôm nay hấn mặc một bộ áo giáp da mềm lớn, cánh tay,, Cái đùi, sau lưng, trước ngực, các nơi đầy túi, nhìn qua rất là buồn cười. Loại chim Húc trang phục này nếu như dẫn đầu xung phong trước., Hiên nhiên giống như cung tiễn thủ của đối phương cung cấp bia ngắm. Mà Vũ Văn Sĩ biết phụ thân mình khẳng định sẽ vô cùng cao hứng đáp ứng yêu cầu thỉnh chiến của Húc Tử, lặng lẽ thay Vũ Văn gia lấy đá cản này xuống. Hấn thúc chiến mã đuổi theo, chuẩn bị hành vi lỗ mãng của ngăn cản Húc Tử mới chạy ra vài bước, đột nhiên nhìn thấy Lý Húc giờ cao thanh hắc đao lên cao, sau đó nặng nề vung xuống.

“Chỉ theo âm mưu, hiệp không hỏi!” Các tướng lĩnh trung tâm của Hùng Vũ doanh cùng hô to.

“Chỉ truy đuổi chủ mưu, hiệp không hỏi!” Ba vạn tướng sĩ Hùng Vũ doanh phát ra một tiếng hò hét tương tự.

“Chỉ truy đuổi chủ mưu, hiệp không hỏi!” Chỉ truy đuổi âm mưu, phối hợp không hỏi!” Tiếng hò hét lấy hùng vũ doanh làm trung tâm, giống như gợn sóng hướng ra phía ngoài truyền ra. Không có râu ria, không có biến hóa, vĩnh viễn đơn giản một câu. Nhưng một câu đơn giản này lại vượt qua vạn ngôn ngàn lời, che lại tiếng ồn ào giữa hai quân, đè ép tiếng trống, một chữ không rơi xuống đất đánh vỡ tai tướng sĩ phản quân.

Đây là các trò phát minh của Vũ Văn Sĩ và Lê Dương thủ vệ, Lý Húc chiếu đến đả kích quân địch Hồ Lao quan, hiệu quả vẫn như cũ. Tiếng la của phản quân rất nhanh mềm đi, ngay cả tiếng trống cũng mất đi lực đạo. Lão tướng quân Vũ Văn vô

cùng am hiểu nắm chắc cơ hội., Hấn nhẹ nhàng phân phó lệnh binh truyền lệnh vài câu. Rất nhanh, trống trận trung quân đã bắt đầu chủ động phối hợp với tiếng hò hét của các huynh đệ Hùng Võ, kèm theo tiếng trống như sấm rền, hơn ba mươi vạn tướng sĩ cùng rống lên một câu hứa hẹn.

“Chỉ truy đuổi chủ mưu, hiệp không hỏi!” Âm thanh long trời lở đất đánh thẳng vào phản quân, rất nhiều người lao tới sắc mặt trắng bệch, tay cầm binh khí cũng run rẩy theo.

Trong các triều đình các đời luật pháp, mưu phản đều là tội tịch nhà diệt tộc, tướng sĩ phản quân vô luận là tự nguyện hay dễ dàng, bị bức ép gia nhập cũng được, ngoại trừ số ít người thế lực gia tộc cực kỳ khổng lồ, những người khác từ ngày đầu tiên cầm đao, đều minh bạch mình đã đi vào một con đường không có lối về. Mà Dương Huyền cảm giác Dương Huyền., Trong quá trình huấn luyện hàng ngày, Lý Mật luôn nhấn mạnh cũng chính là điểm này. Hoặc là thành lập tân triều đình, phong hầu bá tướng hoặc là chết trận, muốn về nhà trông nom ngày bình an của vợ con nhưng môn nhi cũng không có.

Mà hôm nay, lại có người sau khi nói chiến bại với bọn họ là còn đường sống. Tuy rằng hứa hẹn này rất có thể là nhất thời qua loa lấy lệ, nhưng vẫn làm cho tướng sĩ phản quân tiền đồ dần dần cảm thấy tuyệt vọng thấy được một đường ra.

Tuy rằng, lối ra này không có bất cứ vinh quang nào.

“Đừng nghe bọn hấn nói láo!” Chủ tướng phản quân không thể thừa nhận được sự phiêu lưu của lòng quân, không thể không tự mình vọt ra ngoài trận, cổ vũ sĩ khí binh mã nhà mình. Người này ít nhất hơn năm mươi tuổi, trước ngực tung bay một đám râu mép trắng như tuyết, vừa phóng ngựa ở trước mặt huynh đệ nhà mình lui tới., Hấn vừa lớn tiếng gào thét: “Đừng tin bọn họ, bọn họ nói dối! Hôm nay hoặc là chiến thắng, hoặc là chết trận. Chết thì chúng ta cũng chết ở trước cửa nhà mình, để chúng ta đi qua Liêu Đông để mất mạng!”

“Hoặc là chiến thắng, hoặc là chết trận. Chết ở Hà Nam, không đi Liêu Đông!” Thân binh già tướng quân túm giữ lấy hấn, dùng thanh âm yếu ớt cùng ba mươi vạn người hò hét đối kháng.

Mấy chục người phát ra tiếng hô rất đơn giản, lại như một tia nắng xuyên thấu mây mù. Hy vọng sống sót ở trong mắt tướng sĩ phản quân lại lần nữa tan vỡ, bọn họ lại lần nữa nắm chặt binh khí trong tay, tức giận thiên ung. Liêu Đông, đó là một nơi giống như địa ngục, tuy trong chợ búa không thiếu kẻ vô lại nguyện ý đi đến tranh đoạt công danh. Nhưng đối với bách tính bình thường mà nói, đó lại mang ý nghĩa một đi vĩnh viễn không quay đầu lại.

“Đã chết ở Hà Nam, không đi Liêu Đông!” Có người giơ cao gậy gỗ, theo tiếng hò hét của vị lão tướng quân kia, dần dần, người gia nhập càng ngày càng nhiều, mấy vạn người, mấy vạn người, trên cao cao cao giơ đao phay, gậy gỗ, gậy gỗ trong tay lên. Giờ khắc này, bọn họ không phải phản tặc, bọn họ chỉ là một đám người mạo hiểm cầu sinh, tất cả làm tất cả chẳng qua chỉ là sống sót, vì để tổ phụ mình được khai thác và cày cấy ra đất đai, hèn mọn sống sót.

Nếu như chết, cũng là chết ở bên cạnh tổ tiên, linh hồn ở trong đêm có thể cùng quê hương nhìn nhau.

Chương thứ năm trở về (2)

Trong phút chốc, hơn ba mươi vạn đại quân khí thế lại bị sáu vạn phản tặc ép xuống. Đánh giặc là vì cái gì, trong mười phủ binh chỉ sợ có tám người không rõ ràng. Bọn họ cũng không có tâm tư suy nghĩ, thân là dân chúng Đại triều Đại Tùy., Trong nhà có nam nhân bị biên soạn danh sách binh lính là một chuyện may mắn. Bởi vì điều đó có nghĩa là dù có không xuất chiến thì bọn họ vẫn có thể được hưởng thụ đãi ngộ miễn trừ các lớp học. Mặc dù lúc chiến đấu bọn họ trang phục, vũ khí nhẹ (binh khí cung tiễn), Lương thực Hoàn Đao cùng lương thực trên hành trình đi nhận tội lần này đều phải tự chuẩn bị, gánh nặng không nhỏ, nhưng dù sao chiến tranh cũng không phải là việc phát sinh hàng năm. Hơn nữa, mọi người mỗi năm đều tập kết ở châu quận một đoạn thời gian để tiếp nhận huấn luyện., Cũng ít nhiều học được một ít kỹ xảo giết người và tự vệ trên chiến trường. Mà những người bất hạnh kia không được xếp vào phủ binh, không những xưa nay phải nộp lương thực phục dịch, một khi phát sinh chiến tranh quy mô lớn, còn phải tạm thời bị điều đi làm vận tải quân cho dân tráng khỏe mạnh. Đụng phải quy mô chiến tranh vượt quá tầm thường, thậm chí sẽ giống hai lần dịch Lãm Đông trước, không trải qua huấn luyện nào, trong tay mỗi người lập tức phát đao được xếp vào danh sách chính thức chiến đấu.

Đoàn người xưa nay đi theo tướng quân đều vô tri vô giác cùng chiến đấu với địch nhân. May mắn lập công, được thưởng, thì có thể dùng tiền thưởng thêm vào mấy mẫu đất, hoặc làm một bộ xiêm y mới cho vợ con. Nếu như bất hạnh chết trận., Vậy cũng không còn cách nào khác, dù sao cũng chết đói trên đường xuất chinh, tùy tiện thêm thì cốt vào khe nương kết cục tốt. Ít nhất mọi người còn có thể lưu lại chút dấu vết trong danh sách bỏ mình trong quân đội, gặp được chỗ quan tốt một chút, người nhà còn có thể được chút ân cần an ủi.

Nhưng hôm nay, sáu vạn kẻ tạo phản lại nói rõ cho các phủ binh biết, rốt cuộc vì sao đôi phương lại chiến đấu.” Chết ở Hà

Nam, không đi Liêu Đông!” Yêu cầu này rất hèn mọn tới mức người nghe không đành lòng, lại khiến đám phủ binh run rẩy. Đám phủ binh do dự, lùi bước, bọn họ trải qua trận chiến khốc liệt như Liêu Đông, so với người phản loạn càng hiểu rõ hơn so với Liêu Đông hung hiểm, càng hiểu được cảm giác xa hoa rời quê.

Sĩ quan quân khí rơi xuống nghìn trượng: “Chỉ truy đuổi chủ mưu, hiệp ước không hỏi!” Tám chữ, hô lên rồi không để ý khí thế hùng hồn nữa, thậm chí có người xấu hổ ngậm miệng.

“Nồng trống, nổi trống!” Vũ Văn kể lại phát hiện phương - Khí Tự, lớn tiếng ra lệnh. Mấy trăm cái trống lớn đồng thời vang lên ở trong quân trận, một làn sóng, ý đồ đem tiếng la hét địch nhân bao phủ. Mà tên quân địch kia đối với sự sống bình an thấp hèn cầu, lại lần lượt như tiếng mặt trời xuyên thấu ra, chiếu sáng ánh mắt mọi người.

“Đã chết ở Hà Nam, không đi Liêu Đông nữa!”

“Đã chết ở Hà Nam, không đi Liêu Đông nữa!” Đi kèm là tiếng hò hét thê lương, bi tráng, người tạo phản bắt đầu di chuyển về phía trước. Không phân trước đội hậu đội, trọn vẹn sáu vạn binh mã, giống như thái sơn áp xuống quan quân gấp mấy lần mình. Bước chân chinh tề, ý chí kiên định.

“Bọn chúng làm như vậy quả thực là đang chịu chết!” Vũ Văn Sĩ nghe thấy chính mình sau lưng các tướng lĩnh nghị luận. Lần này, hẳn không đồng ý với ý kiến của mọi người. Không phân biệt được trật tự hướng về phía trước, trước đó không cần sự áp chế của cung thủ bắn ra, cự thuận cùng trọng giáp bộ binh phía trước đội ngũ thiếu khuyết nghiêm trọng., Theo lẽ thường mà phân tích, cách làm của phản quân quả thật là tìm đường chết. Nhưng hành vi nhìn như tìm chết trước mắt này lại mang theo hào khí coi như chết không sòn, loại hào khí này ép đám quan binh Đại Tùy không góc đầu lên nổi, cánh tay cung thủ cầm cung đều đang run rẩy.

Trong vòng mấy tháng, những người có thể huấn luyện được hàng vạn binh mã hành động chỉnh tề như thế tuyệt đối không phải là kẻ lỗ mãng. Vũ Văn sĩ cùng với cảm giác lạnh lùng trong lòng không khỏi dâng lên nỗi sợ hãi. Đây không phải là

dấu hiệu tốt đẹp, mặc dù năm ngoái sâu hãm Liêu Đông., Khi theo các huynh đệ chuyển chiến ngàn dặm, hẳn đều không có cảm giác này. Hắn vô thức ngẩng đầu nhìn lên tâm lý Lý Húc của hùng vũ doanh, Vũ Văn sĩ và phát hiện ra vẻ mặt của đối phương cũng âm trầm giống như mình, trong vẻ âm trầm còn kèm theo vài phần kính nể. Hắn biết mình không sai., Húc Tử đối với dấu giắc trên quan trường có khiếm khuyết, năng lực nắm chắc đối với chiến cuộc lại vượt xa rất nhiều lão tướng sa trường. Lúc này ngay cả sắc mặt hắn cũng thay đổi, điều này nói rõ trận chiến trước mắt đúng là nguy cơ tứ phía.

“Sĩ ái huynh, người có biết người kia không?” Lý Húc dùng mũi đao chỉ về phía ngoài một trăm bảy mươi bước, thấp giọng hỏi thăm. Hắn là chỉ chủ tướng quân địch. Sau một lát, hàng ngũ phản quân đã tiến về phía trước gần một trăm bước, tên tướng quân râu bạc kia thúc giục chiến mã, vẫn đi ở hàng thứ nhất của phương trận.

“Hình như đã thấy, quá xa, không thể xác nhận!” Vũ Văn Sĩ hấp lợi trả lời. Đêm qua ý đồ công lao của phụ thân đại nhân đoạt người rõ ràng như vậy, Húc Tử thế mà còn gọi mình là sĩ cùng huynh. Vũ Văn Sĩ cảm thấy phi thường ngoài ý muốn, lại phi thường do dự. Bình thường cùng người kết giao với nhau., Đoàn người bình thường đều gọi hắn là đốc úy đại nhân, quen thuộc chút thì gọi hắn bằng hiệu, gọi hắn là nhân nhân huynh. Cái tên “Sĩ ái huynh” này không ra cái gì, ngoại trừ đám hùng vũ doanh này ra, không ai dám kêu lên.

Tư vị Vũ Văn Sĩ rất lưu luyến “Sĩ và huynh” trong ba chữ này biểu đạt ra cảm giác như thế, bởi vì chính hắn không biết cảm giác ấm áp này còn có thể bảo tồn được bao lâu nữa. Loại cảm giác ấm áp này khuấy động lên ngực hắn, ngay cả sát khí ngút trời trên người quân địch cũng như bị hòa tan đi không ít. Tay hắn lạnh lẽo, lần nữa nhìn về phương xa, theo khoảng cách giữa phản quân và bản quân càng ngày càng gần, rốt cuộc phân biệt ra thân phận tướng quân râu bạc.

“Húc Tử, người này là Lý Tử Hùng, đại tướng quân Hữu Vệ Vệ Đại tướng quân Lý Tử Hùng!” Vũ Văn Sĩ nghe thấy thanh âm của mình đã khẩn trương đến biến sắc. Lý Tử Hùng là lão tướng ở sa trường nổi danh cùng phụ thân hắn, bởi vì dòng họ

quá kém, bị dương kim thánh thượng trực xuất ra quân đội. Người này dưới một cơn tức đầu phục Dương Huyền cảm, trong phản quân, hẳn là tướng lĩnh duy nhất từng có kinh nghiệm thực chiến trước khi tạo phản.

“Lý Tử Hùng, hẳn rất nổi tiếng sao?” Lý Húc hỏi câu tiếp theo khiến Vũ Văn Sĩ thiếu chút nữa tắc thở. Hẳn rồi cuộc mình bạch tại sao Húc Tử chỉ biểu hiện ra sự kính trọng đối với địch nhân trên mặt, mà không giống mình vì quá khấn trương. Cái tên ngốc đối với quan trường hoàn toàn không biết là nhân vật như Lý Tử Hùng, danh khí đối phương lớn hơn nữa, hẳn nghe qua cũng là một thành viên bình thường trong phản quân, không khác gì đám người Lý Mật.

Vũ Văn Sĩ không có thời gian phổ cập kiến thức gia nhập quân đội và hệ phái cho Húc Tử và quân đội Đại Tùy, ngay trong khoảng thời gian hẳn và Lý Húc nói chuyện, quân địch đã dần dần bước vào tầm bắn hữu hiệu của bộ cung. Theo tiếng kèn lệnh thê lương, bầu trời lại bắt đầu tối đi, vũ tiễn lấy hàng vạn để tính bay lên không, sau đó rít lên hạ xuống. Phần lớn không bắn trúng mục tiêu, một số nhỏ xuyên qua giáp bố mỏng trên thân phản quân, đóng đinh kẻ bất hạnh trên mặt đất.

Trận hình phản quân trong nháy mắt trở nên có chút chênh lệch, nhưng rất nhanh khôi phục lại chỉnh tề. Nhóm tinh nhuệ đi phía trước giờ cao khiên lên, chặn áo bào của mình và phía sau. Đám tân binh đi ở hàng phía sau giẫm lên thi thể tử trận, bù đắp chỗ trống của bản trận. Cuối cùng đội ngũ mấy ngàn tên cung thủ dừng bước, dẫn cung đứng tại chỗ. Mũi tên lông vũ và mũi tên của quan quân giao nhau giữa không trung, một bộ phận va chạm, rơi xuống đất. Một bộ phận khác nện vào đại trận của quan quân.

“Ô ô ô ô ô ô!” Tiếng kèn giống như dã thú bị thương đang hí dài, làm cho người ta tóc dựng thẳng. Tiếng kèn hai bên thổi đều là tiếng kèn tiến công, tiếng sau thê lệ hơn tiếng trước, tiếng sau so với tiếng trước thì kiệt ngạo không kém. Vũ Văn Sĩ cùng với phụ thân thấy có một phương trận nhỏ thoát ly đại đội đối diện với quân địch. Đi đầu là ba hàng thân khoác trọng giáp, bộ binh cầm khiên lớn, hàng thứ tư, hàng thứ tư tới hàng thứ mười, tất cả đều là tay cầm trường cương.

Khắp bầu trời đều là trường tiễn bay múa, mang theo tiếng rít như độc xà thổ tín, từ giữa bầu trời rơi xuống cướp đi sinh mệnh. Địch ta song phương không ngừng có người ngã xuống, tần suất bước chân các binh sĩ không ngừng lại chút nào. Lấy máu tươi cùng tử vong làm dây liên kết kết., Khoảng cách giữa phản quân và quan quân chậm rãi rút ngắn lại, chậm rãi rút ngắn đến chưa đầy ba mươi bước. Vì để tránh ngộ thương binh mã phe mình, mưa tên không thể không ngừng lại. Ngay sau đó, lại là một trận trốg trốg kịch liệt, binh sĩ hai bên địch ta lớn tiếng hò hét, gia tốc vọt tới trước.

Tướng sĩ hai bên sắp phát sinh tiếp xúc, Vũ Văn Sĩ phát giác mình sắp nghe được hai chi đội ngũ va chạm phát ra tiếng nổ vang. Hắn theo bản năng há hốc mồm, chuẩn bị nghênh đón va chạm chói tai kia. Dự liệu tiếng va chạm trong đoán trước đó lại không vang lên đúng hạn, giương mắt nhìn lại, hắn kinh ngạc phát hiện trận hình quân địch đột nhiên phát sinh biến hóa., Phương trận to lớn một phân hai, một bộ phận nhỏ tiếp tục tiến về phía trước, cuốn lấy tiên phong quan quân. Đại bộ phận lại nghiêng về bên trái, đi theo sau chiến mã của Lý Tử Hùng, lao thẳng tới cánh phải quan quân.

“Đúng là bọn chúng điên rồi!” Tuy rằng đồng tình với phản quân, Vũ Văn sĩ vẫn không thể không ngửa mặt lên trời thở dài. Năng lực không chế phản quân của Lý Tử Hùng tướng quân khiến người ta bội phục, trừ hắn ra, không ai có thể làm cho một đám dân phu chưa được huấn luyện nghiêm trọng sắp phát sinh biến hóa trận hình trong chớp mắt khi hai quân phát sinh ra, cũng thay đổi hướng công kích. Nhưng hắn chọn sai hướng chủ công, cánh trái của quan quân và thủy binh lính của tướng quân phụ tá của Trần lăng tướng quân cùng Trần lăng tướng quân thống lĩnh, trong hai đội ngũ này bố trí mặc dù số lượng lớn, bắn ra vũ tiễn tuy dày đặc hơn cánh phải, nhưng bởi vì mục đích tác chiến của xưa nay cần, binh khí trường thương và trọng giáp lại không có nhiều. Nếu Lý Tử Hùng dẫn dắt khí thế như hồng, tấn công thành công chém giết yêu thú của phản quân, trong tương lai giáp quân Tả tướng quân và Trần lăng đánh tan đội quân yếu, xua tan bọn yếu đi trận chiến hôm nay, hắn hy vọng chiến thắng. Còn có hy vọng hắn chiến thắng.

Vậy mà người này lại chọn cánh phải của quan quân làm cửa ải đột phá, nơi đó là hai chi phủ binh mà tướng quân của Hữu ngự vệ, Trương Cầm, Hữu Võ Hầu tướng quân Triệu Hiếu Tài thống lĩnh. Cho dù số lượng binh khí phối hợp, ví dụ bộ binh giáp nặng và tính hoàn chỉnh của quân đội đều hơn xa thủy binh sư và binh mã cần binh địa phương.

Vũ Văn Sĩ nhìn qua Húc Tử, phát hiện người sau nhìn vào trong chiến trường, vẻ mặt vẫn ngưng trọng như cũ. Ở chỗ ánh mắt hắn nhìn chăm chăm, quan quân tiên phong cùng phản quân đảm nhiệm ngăn chặn đã chính thức phát sinh tiếp xúc, tiếng kim thiết giao minh trong chốc lát thay cho tiếng trống thay thế., Trở thành giai điệu chính trên chiến trường. Hàng ngàn người khi lần đầu tiếp xúc đã ngã xuống, càng nhiều người dẫm lên thi thể đồng bạn đang chém giết. Thuần thủ của hai bên dùng khiên lớn đỡ thuần của đối phương, xô đẩy lẫn nhau, thỉnh thoảng từ sau thuần rút đao ra, chặt một cánh tay., Cọc gỗ từ trong thi thể rút ra, như rắn độc lè lưỡi đỏ hồng, lại xuyên qua khe hở của tấm khiên đâm về phía trước. Có người bị trường mâu đâm trúng, chết trận tại chỗ. Có người lại nửa sống nửa chết, phí công ôm bụng, lăn lộn trong vũng máu.

Vài thanh trường kiếm, sống dày, đại khảm đao từ trong đội ngũ quan quân thò ra, phá tan mâu trúc chặn, bổ mâu và chủ nhân của mâu thành hai nửa. Binh khí của bọn họ quá chiếm ưu thế, đừng phải cái gì đều là một đao cắt đôi, trong quân địch cơ hồ không có thứ gì khen ngợi Phong Anh., Chi đao trận này xâm nhập trung tâm phản quân, phía sau để lại một thông đạo do chân gãy tạo thành. Rất nhiều quan quân theo lỗ hổng tràn vào, ý đồ phân cách trận hình phản quân. Đúng lúc này, đột nhiên có mấy tên sĩ tốt phản quân mặc bố giáp từ trong vũng máu xoay người ngồi dậy, hai tay ôm lấy hai chân địch nhân.

Quả thật, ngoại trừ dũng khí một khi chết đi, bọn họ cũng chẳng có gì. Nhưng ngay cả chết cũng không sợ, cần gì phải né tránh lưỡi đao của địch nhân. Trận hình tiếp tục biến hóa, rừng rậm mâu và cương đao bị cắt đứt tầm mắt của tất cả mọi người, một lát sau, mười mấy tên dân chúng mặc áo giáp lớn

mạnh mang theo đại đao lưng dày của quan quân từ trong trận giết ra.

Binh khí, áo giáp quan quân, trình độ huấn luyện đều cao hơn phản quân, nhưng trên người bọn chúng lại không có dũng khí cầu chết như phản quân. Trong lúc nhất thời, số lượng binh mã đến gần một vạn quân tiên phong vậy mà bị hai vạn tử sĩ Lý Tử Hùng lưu lại cuốn lấy, hơn nữa bị kéo liên tiếp lui về phía sau.

Các tướng sĩ Hùng Võ doanh trốn ở giữa trận xem cuộc chiến trợn mắt há hốc mồm, bọn họ không nghĩ tới song phương lần đầu tiếp xúc với nhau lại có kết quả như vậy. Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Lý Tử Hùng mang theo bốn vạn phản quân còn lại tăng tốc bước chân, bỏ lại áo bào dây dưa với quan quân, bóc mưa tên, càng lúc càng gần cánh phải quan quân.

“Người nói lại lần nữa, thì ra lão tướng quân kia đã làm quan gì?” Lý Húc đột nhiên quay đầu lại, hét to về phía Vũ Văn Sĩ.

“Đại tướng quân Hữu Võ Hầu!” Vũ Văn Sĩ rống to đáp lại. Âm thanh trên chiến trường âm ỉ quá, hai người tuy đến gần nhưng chỉ có thông qua rống to mới có thể để đối phương hoàn toàn nghe rõ lời mình nói.

“Là vì đắc tội bệ hạ, vị Lý lão tướng quân Lý Đông ba tháng trước bị giáng chức làm dân chúng!” Lý Húc lo lắng vung hắc đao lên truy vấn. Hắn nhớ ra, lúc mình vui đầu luyện binh ở Liêu Đông., Nghe nói có một vị đại tướng quân bị tước chức. Trong quân đồn đại, nguyên nhân chân chính khiến hắn mất mặt là do họ Lý, ngầm hợp với đồng dao. Húc Tử nhớ rõ lúc trước mình vụng trộm cười hoàng đế bệ hạ quá mất cảm, thiên hạ họ Lý nhiều như vậy, chẳng lẽ mỗi người đều là số mệnh làm hoàng đế sao?

“Là hắc, đại tướng quân của Hữu Võ Vệ, Lý Tử Hùng!” Vũ Văn Sĩ nôn nóng trả lời, không rõ đối phương hôm nay như thế nào đột nhiên trở nên lú lủi. Tiếp theo tiếng la hét của Lý Húc bị kim thiết va chạm, Lý Tử Hùng mang theo chủ lực phản quân thành công đột phá được vũ tiền chặn đường, tiếp

xúc với cánh tay phải của quan quân, hai bên lớn tiếng hô quát, thanh âm chấn vân tiêu.

Húc Tử đang chỉ hướng trung quân, mà trung quân đang dang lệnh kỳ, ra lệnh cánh trái di chuyển về phía trước, nuốt Lý Tử Hùng ở giữa chiến trường cùng đám tử sĩ nhà mình dây dưa. Chiến trận lập tức muốn bắt đầu chuyển động, sau khi nuốt nhóm tử sĩ này, quan quân Đại Tùy quân trái, phải, phải..., Ba quân đoàn hội hợp, vây chặt Lý Tử Hùng lại. Chiến cuộc phát triển đến bây giờ, hồi hộp không thôi, nhưng sao vẻ mặt của Húc Tử lại lo lắng như vậy? Đột nhiên, Vũ Văn Sĩ cũng lĩnh ngộ được cái gì, hung hăng cho tọa kỵ một roi, nhanh chóng lao về phía trung quân.

“Không cần phải cầu khẩn” Hắc hô đến mức khàn cả giọng, liều mạng dùng roi da rút ra chặn đường. Nhưng đã không kịp, tiếng trống lại vang lên, binh mã cánh trái đạp lên điểm trống đi về phía trước, vẽ một cái mặt quạt hoàn mỹ trên chiến trường, từ bên cánh hướng về mỗi nhử mà Lý Tử Hùng lưu lại.

Vũ Văn Sĩ chán nản mang theo chiến mã, chạy về Hùng Võ doanh. Ba mươi mấy vạn đại quân đã toàn bộ khởi động, ra lệnh một chút, căn bản không ai có thể cứu vãn. Một đội binh sĩ chạy qua trước ngựa của hắn, hắn mờ mịt tránh đi, lại một đội chạy qua, hắn không để ý lơ đãng, hai mắt xuyên qua đám người, xuyên qua mây mù, nhìn chăm chăm về phía cánh phải nhà mình.

Cánh phải trên chiến trường hét giết rung trời, quan quân không đánh tan dân tráng, ngược lại bọn họ bị dân cường đánh cho liên tục lùi về phía sau. Tướng quân ngự vệ Trương Cẩn, tướng quân Hữu Vũ Hầu Triệu Hiếu mới lớn tiếng hét ra lệnh, không ngừng phái thân binh áp giải nhưng thế nào cũng không ngăn được đại quân cánh bên phải hỗn loạn.

“Các huynh đệ, đừng làm cùng Hoàng đế, chúng ta không thể đi Liêu Đông nữa!” Lý Tử Hùng xung phong xông lên đầu đội quan quân. Binh tướng, đốc úy, giáo úy của Hữu Võ Hầu dón dập né tránh, căn bản không muốn tiến lên nghênh địch. Đối phương là đại tướng quân tiền nhiệm của Hữu Võ Hầu, chấp

chưởng binh mã này nhiều năm, yêu binh như con trai, một nửa tướng lĩnh trong quân từng chịu ân huệ của hắn.

Sau khi Lý Tử Hùng bị bãi quan, Hữu Võ Hầu chỉ có một mình tướng quân, không có đại tướng quân.

Hôm nay, các huynh đệ nhớ mãi không quên Đại tướng quân trở về, người dẫn đầu phía sau lại là mấy vạn phản phỉ!

Tử đồ: đoàn tuần tự. Ngày mai nghỉ ngơi một ngày. Hậu thiên tiếp tục. Đừng trách ngẫu nhiên nghỉ ngơi nhiều, xuân tiết trường giả, lúc các người sa đọa khắp nơi, ngẫu nhiên không nghỉ ngơi.

Chương thứ năm trở về (3)

Trên sa trường, sự thương hại đối với địch nhân là hung tàn đối với mình. Đám quan binh của Hữu Võ Hầu không muốn hạ độc thủ với đại tướng quân mình, bọn phản phỉ sau lưng đại tướng quân sẽ không lưu tình. Trong khoảnh khắc, ở chỗ tiếp xúc của hai quân, cánh bên phải quân lính sập xuống một mảng lớn. Sau đó, tốc độ quân trận tan rã, toàn bộ đại quân của Hữu Võ Hầu tan rã.

“Đánh tới, giết tới!” Hữu Võ Hầu tướng quân Triệu Hiếu Tài thẹn quá hóa giận, tự mình xách Xi tiến lên. Lý Tử Hùng đã rời khỏi Hữu Võ Hầu hơn ba tháng., Mà tướng quân của hắn thủy chung không chế không được sĩ tốt dưới trướng. Chiến đấu hôm nay vô luận kết quả cuối cùng như thế nào, tiền đồ cá nhân hắn đã hoàn toàn bị hủy. Triều đình sẽ không khoan dung một tên phế vật không có bất cứ năng lực thống nhất nào, trong quân những người cạnh tranh nhìn chằm chằm vào vị trí đại tướng quân của Hữu Võ Hầu, cũng sẽ không chút do dự mà bỏ đá xuống giếng.

Mấy binh lính của Hữu Võ Hầu chạy trốn khỏi ngựa của hắn, bị hắn dùng giáo dài đâm chết. Một tên đốc úy chạy đến bên cạnh hắn, cố gắng giải thích vài câu cho các huynh đệ dưới trướng, hoặc là hắn tốt bụng, muốn cho tướng quân đại nhân một cái chủ ý. Tất cả đều không quan trọng, không đợi hắn mở miệng, Triệu Hiếu mới đưa tay khế giật mình, đẩy thân thể hắn lên giữa không trung.

“Người lui về phía sau coi như là ví dụ!” Triệu Hiếu mới la hét điên cuồng, đem thi thể đốc úy vứt ra hơn trượng. Trong nháy mắt tiếp theo hắn liền kéo chiến mã cao cao, dùng vó ngựa đạp ngã hai tên nhất gan đoạt đường chạy trốn.

Hữu Võ Hầu các huynh đệ vượt qua hắn, bất chấp tất cả chạy trốn về phía sau. Mọi chuyện đã trể, nếu trước khi Lý Tử Hùng đánh tới, Triệu Hiếu không phải trốn trong đội ngũ mệnh lệnh người khác chịu chết mà là đứng cảm như bây giờ nghênh đón Lý Tử Hùng xông lên. Có lẽ Hữu Võ Hầu sẽ không sụp đổ

nhANH NHƯ VẬY. Sau khi quân đội sụp đổ hắN mới nhớ ra trách nhiệm của tướng quân, nhưng sau khi quân đội sụp đổ lại không cần một tướng quân chỉ biết uy làm phúc.

Lại có một đợt loạn binh vọt tới, bị Triệu Hiếu Tài và đám thân binh của hắN chặn lại. Mấy tên nhát gan bị chém chết chạy trốn nhanh nhất, máu tươi khiến người khác nhớ lại vinh dự của quân nhân. Khoanh tay chịu chết là một loại sĩ nhục, cho nên bọn họ giờ binh khí lên, cùng thân binh đốc chiến giết cùng một chỗ.

Đám loạn quân dựa vào chỗ tốt của người đông thể mạnh, nhanh chóng dọn dẹp chướng ngại dọc đường. Thấy Triệu Hiếu mới cầm roi kêu to, mọi người dứt khoát hoặc không làm, hai không thôi, lập tức kéo hắN từ trên chiến trường xuống, lại thuận tay chém ngã tướng kỳ của HỮU VŨ HẦU.

Đảo cờ, tuyên bố HỮU VŨ HẦU toàn quân bị diệt. Binh bại trong chớp mắt cuộn trào mãnh liệt như nước thủy triều, chẳng những phá vỡ hàng ngũ của mình mà còn kéo theo hộ vệ nhân mã tương ứng bên cánh phải. HỮU NGỰ VỆ tướng quân Trương Cẩn định vẫn hồi cục diện., Sử dụng binh mã bản bộ kết trận tự bảo vệ mình.” Liệt trận, bày trận. Có kẻ xông trận, giết!” Thân binh của hắN vung lệnh kỳ, khàn giọng kêu to. Trọng giáp binh khí kêu to., Cánh tay khiên và tay râu dài nhanh chóng tập kết, phối hợp với nhau tạo thành vài con nhím sắt cực lớn. Đáng tiếc, bọn chúng không phải tiếp xúc với phản quân, mà là người một nhà của HỮU VŨ HẦU bị đánh bại. Một vài sĩ tốt HỮU VŨ HẦU chân nhanh nhẹn quay người đi., Vòng qua chớp nhẹn lạnh lẽo âm trầm, chạy thoát khỏi khe hở giữa vài con nhím sắt. Càng nhiều loạn binh thì đứng trước gai sắt không biết làm sao. Dưới áp lực của quân địch phía sau, bọn họ cầu xin, xô đẩy, dùng khiên đập, dùng bả vai chống đỡ, ý đồ tìm một cái thông đạo chạy trốn khỏi đám phản quân.

“Giết!” Đối mặt với loạn binh nguy hiểm đến mức an toàn của bản trận, Diệp Ngự vệ tướng quân Trương Cẩn không chút do dự hạ lệnh chặn giết. Mấy trăm chòm râu dài từ sau tấm khiên đâm ra, khoanh khắc đẩy lui loạn quân hơn một trượng. Một số người tránh không kịp bị trường liên đâm thủng., Chết ngay tại chỗ, máu lập tức đổ đỏ mắt mọi người, chỉ do dự một chút

thời gian, loạn quân của Hữu Võ Hầu liền giơ lên cương đao trong tay, râu dài, không phải đối mặt phản quân, mà là hướng về phía áo bào của Hữu Ngự vệ.

Quan binh của Hữu Võ Hầu trình độ huấn luyện không hề thua kém so với các huynh đệ của Hữu ngự vệ, áo giáp trên người cùng binh khí trong tay cũng hoàn mỹ như các huynh đệ Hữu ngự vệ. Hai chi quan quân ở trước mặt phản quân tự giết lẫn nhau, con nhím sắt nhất thời chia năm xẻ bảy. Lý Tử Hùng thấy tiện nghi cũng đồng dạng., Lập tức dùng vũ tiễn hướng loạn quân hô to. Bất luận là quan binh bắn ra từ hữu ngự vệ hay là hữu vũ hầu đều khiến cho cục diện càng ngày càng loạn. Trong nháy mắt, phòng tuyến của ngự vệ bên phải cũng xuất hiện dấu hiệu sụp đổ, cánh phải của quan quân tràn đầy nguy cơ.

Trương Cẩn không thể không sai người thổi kèn cầu viện, thỉnh cầu trung quân tiến hành trợ giúp hần. Lá cờ của Hữu Võ hầu tướng quân Triệu Hiếu Tài đã ngã vào trong loạn quân, bản thân hần ta sống chết chưa biết. Nếu lá cờ của Hữu ngự vệ cũng bị phản quân chém ngã, quan quân tướng mất đi toàn bộ cánh tay phải.

“Ô ô ô ô ô ô!” Tiếng kèn gào thét, một lần lại một lần, tựa như quỷ hồn phát ra tuyệt vọng gào thét. Trung quân lại không có bất kỳ câu trả lời nào, chiến đấu đã tiến vào trạng thái nóng bức, mấy chục vạn người ở thời khắc sinh tử phát ra reo hò, đủ để nhấn chìm tất cả những thanh âm khác.

Mấy hơi thở sau, soái kỳ của Lý Tử Hùng đã tới gần trung tâm cánh phải.

“Cầu viện, cầu viện Vũ Văn tướng quân!” Trong tiếng gầm gừ của Trương Cẩn tràn ngập hương vị tuyệt vọng. Dưới tình thế cấp bách, hần phái tất cả truyền lệnh binh bên cạnh ra ngoài.” Nói cho Vũ Văn Báo tướng quân, chỗ ta nhiều nhất chỉ có thể giữ được nửa nén hương!” Ngay khi tên truyền lệnh cuối cùng bước lên chiến mã, hần nhận lấy cái râu dài từ tay thân binh.

“Đại tướng quân, đại tướng quân, Hữu Dực, Hữu Dực hình như nguy hiểm!” Dưới soái kỳ, rốt cuộc có người phát hiện thế cục nghiêm trọng, lớn tiếng báo cáo với Vũ Văn.

“Dùng kèn lệnh liên lạc, hỏi Trương, Triệu hai vị tướng quân có chống nổi hay không!” Vũ Văn cau mày, ra lệnh.

Phản quân có thể kích động cánh phải của mình, đây là tình huống Vũ Văn không kịp chuẩn bị. Nhưng hắn không tin có được binh khí của phủ đệ lương vệ, số lượng lên tới tám vạn người không ngăn được một lần tiến công của phản phi. Ngoại trừ đảm nhiệm hậu vệ, Hùng Võ doanh ở mức độ kém cỏi nhất trong huấn luyện, hắn đã đem toàn bộ binh mã áp sát lên phía trước. Chỉ cần hai cánh trái cùng trung quân của mình hợp lực ăn hết hơn hai vạn loạn phi chính giữa chiến trường, quan quân Đại Tùy có thể nối đuôi nhau thành vòng tròn, hoàn toàn bao vây phản quân dưới trướng Lý Tử Hùng ở trung tâm.

Đây là một kế hoạch hoàn mỹ, không cần binh mã cánh phải một mình đánh tan chủ lực phản quân. Bọn họ chỉ cần đứng vững, lui một vạn bước mà nói, chỉ cần không sụp đổ quá sớm, kiên trì đến lúc tiêu diệt hai mươi vạn huynh đệ còn lại của chiến trường, coi như hoàn thành sứ mạng của hai vạn phản quân.

“Hữu Dực loạn quá, không có trả lời!” Chủ bài phụ trách liên lạc các lộ binh mã trên chiến trường lớn tiếng báo cáo.

“Vấn đề huynh đệ trên xe thì tình huống cụ thể ra sao. Lệnh cho mấy huynh đệ khác đẩy nhanh tốc độ tiến công!” Mắt Vũ Văn lộ ra hung quang, trầm thấp thanh âm giống như rắn rít lên.

Trong suy nghĩ ban đầu của Vũ Văn thuật lại, Lý Tử Hùng ở lại chiến trường hai vạn người, chính là tử tù đã trói hai tay lại, bọn quan binh cần làm, bất quá là xông lên, chặt đầu bọn họ. Trong chiến trường, phản quân cường hãn vượt quá dự liệu của hắn. Những người này hô to “Không đi Liêu Đông”, đối mặt quan binh gấp mười không so được với mình, vậy mà nửa bước không lùi. Bọn họ giống như căn bản không sợ chết, hoặc là nói, chết đối với đại đa số người trong bọn họ mà nói, ngược lại là một loại giải thoát.

Tuyển xa Vọng Vọng thủ dùng cờ tín hiệu đem tình huống mới nhất truyền xuống, ý tứ biểu đạt rất rõ ràng, nhưng lại làm sắc mặt Vũ Văn kẻ lại bên người trong nháy mắt trở nên trắng

bệch: “Bẩm đại tướng quân, cánh phải, hình như không duy trì được nữa. Phía trước, Hộ Nhi tướng quân hỏi, có thể để các huynh đệ rút lui để cho cung thủ thủy binh phát huy tác dụng lớn hơn không?”

“Nói vậy!” Vũ Văn giờ tay thường cho quan cờ bài một cái vòng cổ, thuận thế nhảy xuống chiến mã, sải bước phóng đi.” Ngay cả trên chiến trường thả tám vạn con heo để cho Lý Tử Hùng giết, hắn cũng phải giết tới hai canh giờ! ” Hắn không tin tin được người phụ giúp truyền tin tức, hắn phải tự mình đem tình hình thù địch nhìn cho rõ ràng. Đối phương bất quá chỉ là một đám nông phu vừa mới từ trong ruộng lũng ngẩng đầu lên mà thôi, bọn họ có đạo lý gì đối địch với quan quân?

Nhảy lên thùng xe, men theo thang an áp leo lên thang. Vũ Văn đem một tay đẩy đến một góc, tự mình xem xét thế cục chiến trường. Hắn nhìn thấy đội ngũ cánh phải của mình còn chưa đến một phần ba, loạn phỉ chính giống như châu chấu, theo đại trận quan quân đẩy ngang tới. Nhân số gấp hai lần đối phương đem binh khí, tầm thuẫn ném cho địch nhân., Chạy trốn tứ tán, trốn ở đằng trước nhất là tướng sĩ của Hữu ngự vệ, phải ngự vệ đuổi theo phía sau là Hữu Võ Hâu, tướng sĩ Hữu Võ Hâu, đuổi theo phía sau không có áo giáp, trên binh khí không có bất cứ đồ vật gì sáng bóng. Một bộ phận loạn phỉ vừa chạy vừa khom lưng, một lần nữa đứng thẳng dậy, binh khí trong tay đã bắt đầu bắn ra hàn quang.

Đó là hoành đao trường cương không phát huy được tác dụng trong tay quan quân. Sau khi phản phỉ đạt được, như hổ thêm cánh.

Vũ Văn cảm thấy trước mắt tối sầm, cổ họng ngọt ngào, rất là ghê tởm. Hắn cố gắng xông đến cổ họng nuốt một ngụm máu vào trong bụng, cố làm ra vẻ trấn định nhìn về phía trước đại quân. “Lão phu chỉ cần các ngươi kiên trì nửa nén hương nữa thôi!” Vũ Văn thuật trong lòng cầu nguyện, “Nửa nén hương, chỉ cần nửa nén đủ. Các huynh đệ nhất định có thể tiêu diệt toàn bộ hai vạn tàn binh phía trước, giết từ sau lưng Lý Tử Hùng tặc, chém đầu của hắn!”

Hắn an ủi chính mình, kỳ vọng đến bảo vệ con trai, đám người Trần Lăng có thể cho mình đáp án vừa ý. Tình cảnh trước mặt cách đó không xa lại một lần nữa làm trước mắt hắn biến thành màu đen. Hai vạn, không, chỉ còn lại một vạn phản quân ôm thành một đoàn, ở dưới hoàn công kích của mình gấp mười lần, giống như con kiến trong dòng chảy xiết.

Đám quan binh hò hét lao lên, bóc từng mảng phản quân ở tít bên ngoài. Đám phản quân ở tầng trong lập tức giơ binh khí lên, thay thế vị trí áo bào chết chóc. Bả vai bọn chúng kê vai, lưng kê lưng, không hoảng sợ chạy loạn., Cũng không phải quỳ gối thỉnh cầu tha mạng. Ngoài tiếng hò hét “Ninh Tử Hà Nam, không đi Liêu Đông”, bọn họ thậm chí chưa từng phát ra bất cứ tạp âm nào khác. biểu đạt duy nhất biểu hiện phản nộ chính là thẻ tre Mộc Côn trong tay, vững vàng đứng thẳng, mũi nhọn hướng ra ngoài.

Chương thứ năm trở về (3)

Tám vạn quan quân võ trang tới tận rằng, đối mặt với một nửa số lượng phản phi chỉ có mình không có hai vạn nông phu kiên trì lâu dài trước mặt hai mươi vạn đại quân? Vũ Văn dù thế nào cũng không thể tin được đáp án này. Hắn lại nhanh chóng nhìn lướt qua cánh bên phải của mình, phát hiện binh mã cánh phải vẫn như mặt băng không ngừng tan vỡ. Hầu như tất cả mọi người đang trốn, ở trước mặt quân số không bằng mình một nửa., Vũ khí của tên phản phi thấp kém vô sỉ bỏ trốn trước mắt. Không hỏi lý do, không cần lấy cớ. Nếu như những tên nhát gan này chịu quay đầu nhìn lại, bọn họ sẽ phát hiện áo bào sau lưng chỉ có rất ít người chết trận., Rất ít người bị bắt, phản quân căn bản không tạo thành sát thương lớn cho người mình, bọn hắn cũng không muốn dây dưa với tán loạn, chỉ là gắt gao dán chặt lấy quan quân, như bóng tùy hình, một mực đuổi theo đám quan binh đã mất đi dũng khí, hướng về trung quân bức bách.

“Phế liệu!” Vũ Văn thấp giọng mắng một câu, quay đầu nhìn về phía trước. Hắn thấy lại một đám phản quân bị quan binh phanh xuống, đại đa số trong đó chết trận tại chỗ. Lại có một số ít người chậm rãi bò dậy trong vũng máu, dùng một cơn đứt gãy chống đỡ thân thể tàn phế, sừng sững trước mặt đồng bạn.

Máu huyết đã hoàn toàn nhuộm bầy giáp trên thân những người kia thành màu đỏ, bọn họ lại không biết đau, cũng không chịu quỳ xuống đất cầu xin tha thứ. Chỉ là lớn tiếng hét lên, không sợ hãi một chút nào lần nữa đâm tới đao mâu.

“Ninh Tử Hà Nam, không đi Liêu Đông!”

“Ninh Tử Hà Nam, không đi Liêu Đông!”

Tiếng hò hét tuyệt vọng vang lên, tiếng sau lớn hơn tiếng trước.

“Bọn hắn đang cầu chết!” Vũ Văn thuật lại từ động tác của phản quân, nhìn ra ý đồ của những người kia. Lý Tử Hùng

phân ra hai vạn người làm mỗi nhữ, chính là vì kéo dài thời gian! Lợi dụng hai vạn sinh mệnh này để thắng lợi!, Hãn dùng thân phận đại tướng quân của Hữu Võ Hầu để nhiễu loạn cánh phải quan quân, sau đó dùng thế sét đánh không kịp bưng tai vượt qua Hữu Võ Hầu. Sau đó, hãn mượn loạn binh của Hữu Võ Hầu để tấn công Tả Ngự Vệ., Lại mượn loạn binh của Hữu ngự vệ phản quân công kích trung quân quan binh. Chiêu này đặt tên trên chiến thuật là Quyển châu, sáng tạo cho đại tướng quân Vương Dương Duẫn, mấu chốt là tìm kiếm đối phương lúc mỏng lúc mỏng lúc nhỏ., Lấy một chút đột phá hỗn loạn để mở rộng toàn quân đối phương. Năm đó khi Tây chinh, Dương Nhân từng dùng chiêu này lấy hai vạn tùy quân làm đại phá Đột Quyết mười vạn Lang kỵ, đánh người Đột Quyết hơn mười năm không dám gõ cửa. Thế nhưng năm đó Đại tướng quân Dương Xán mang theo biên quân mạnh nhất của Đại Tùy, mà lúc này Lý Tử Hùng dùng mấy vạn huấn luyện bất tỉnh, áo giáp thiếu hụt một tên phản tặc!

Vũ Văn thuật lại cảm giác cổ họng mình ngọt ngào, ánh mặt trời trước mắt càng ngày càng tối. Hãn không cách nào tha thứ cho sự sơ sẩy của mình, cái gì cũng cân nhắc, thậm chí cân nhắc tới cơ hội không cho tiểu tử thôn quê kia lập công lần nữa, duy chỉ xem nhẹ chính là thân phận ban đầu của Lý Tử Hùng và uy vọng của hãn ở Hữu Vũ Hầu., Mấu chốt để mưu đồ thắng lợi chính là tốc độ, nếu như quan binh có thể trước khi cánh phải tan vỡ gây nguy hiểm đến trung quân, ăn tươi đội ngũ phản quân phía trước, thì đại trận vẫn có thể khép lại, phản quân vẫn khó thoát khỏi vận mệnh bị bao vây. Nếu như để phản quân cướp đoạt tiên thủ, kết quả trận chiến này chỉ sợ thắng bại khó lường!

Hãn nhanh chóng phán đoán đối với tình thế, cân nhắc có nên ném hậu vệ vào cánh phải không. Làm như vậy tương đương với việc cho tên nhãi ranh kia cơ hội lộ mặt lần nữa, sau này Vũ Văn gia cũng càng ngày càng khó thu phục hãn. Đồng thời, binh sĩ của Hùng Võ doanh chiếm đa số những người mới nhập hàng, một khi bọn họ cũng bị loạn binh làm sập, trong tay mình sẽ không còn quân cò để dùng nữa.

Ngay khi Vũ Văn đang do dự không dứt, thì một đội binh mã Đại Tùy đã vọt tới giữa chiến trường. Tướng quân cầm đầu cao chín thước (Chú thích), cao lớn vạm vỡ. Trong tay là một cây ngựa cao lớn như Giao Long rời nước, sau mấy cú đâm đã xé rách đám phản quân đang ôm thành một vết thương đầm máu.

“Là con trai lão phu!” Vũ Văn mỉm cười vui mừng, mặt phải vẫn như cũ treo như đá, biểu đạt không ra bất cứ tình cảm nào. Y thu hồi vẻ mong đợi tinh binh mà tướng tử Vũ Văn hóa mang kia có thể lập kỳ công, như vậy, liều mạng hi sinh thêm sĩ tốt ở cánh phải, nhiều thêm một phần nguy hiểm, y cũng không cần đem một quân cờ cuối cùng trong tay thêm vào.

Mấy tên phản phi giờ cao trường mâu, nỗ lực liều mạng với Vũ văn hóa. Không trải qua huấn luyện bọn hãn chỉ có một thân dũng khí nhưng không cách nào thương tổn đến văn hóa và phân phú của Vũ, nhẹ nhàng đẩy hai thanh mộc mâu đã dùng sức quá mạnh, Vũ văn hóa nghiêng hướng về một đòn mãnh liệt. Một cơn gió nổi lên giữa không trung, xé rách Bộ Giáp, xương sườn., Trái tim, lưng sau lưng đối thủ thấu ra. Ngay sau đó, cánh tay hãn dùng sức hất lên trên, Mã Tiêu bắn lên, ném thi thể đã tức giận tới mặt hai kẻ địch khác.

“A!” Hai kẻ địch đồng thời kêu thảm ngã xuống, Vũ Văn và chiến mã mang theo, dùng móng ngựa đạp bọn họ thành bánh thịt. Sau một khắc, dũng sĩ Đại Tùy bên cạnh hãn cũng theo tới, đao mâu song song giờ lên, làm lỗ hồng lại rộng thêm vài thước.

“Các huynh đệ, lên cho ta!” Vũ Văn hóa hét lớn, trong tiếng la tràn ngập kiêu ngạo. Gần đây mắt Tam đệ quá mạnh, cho nên vị trí người thừa kế gia tộc như nó tràn ngập nguy hiểm. Đây không phải là dấu hiệu tốt lành gì, Vũ Văn hóa cần một chiến công cấp thiết, cố định vị trí của mình.

Trận hình phản quân nhanh chóng sụp đổ vào trong, Vũ Văn và thân binh giết vào, thoải mái như hổ vào bầy dê. Thế nhưng, đàn dê cũng có trí tuệ của đàn dê, rất nhanh, hãn phát hiện tốc độ của mình đã chậm lại. Chiến mã bị dây thừng ràng buộc, không cách nào tiến thêm một bước. Hãn rút hoành đao

ra chặt đứt dây ngựa, lại phát hiện có vô số cây trường mâu đồng thời đâm về phía mình.

Vũ Văn hóa biết mình xông tới quá nhanh, dẫn tới hãm sâu trong trận địa địch. Hắn nghe thấy cách đó không xa tiếng trống như sấm, hình như có các huynh đệ lấy hàng vạn để tính để tự mình sáng tạo lỗ hổng này xông vào. Quân địch xung quanh lại không màng sống chết chặn lại, dùng tính mạng làm cái giá để bỏ khuyết lỗ hổng này.

Một thanh trường mâu dán mặt đất đâm xuống xâm nhập vào bụng chiến mã, chiến mã trọng tiền mua được từ Tây Vực phát ra một tiếng rên rỉ, nặng nề ngã xuống đất, ép người đánh lên gãy gân gãy xương. Vũ Văn hóa va chạm với chiến mã ngã xuống đất lập tức vùng bàn đạp ly khai, dùng râu dài ngăn cản ba cây mâu gỗ, nhưng tìm được sơ hở, hung hăng đâm vào giáp vai của hắn.

“Đang!” Áo giáp cương thiết hấp thu hết lực đao ngưng tụ trên mũi mâu gỗ, lõm sâu vào trong nửa tấc. Mũi mâu cùng giáp vỡ cùng đâm vào trong thịt, đau đến mức Vũ Văn hóa toát mồ hôi lạnh. Hắn một tay vùng vẫy gai nhọn đánh ngã hai tên phản phi, sau đó một cước đá nát xương sườn kẻ đánh lên. Lực sát thương cực lớn làm cho địch nhân chung quanh ngây ra một chút, nhưng rất nhanh, càng nhiều mộc bổng cùng trúc đâm tới, giữa không trung còn có đao phay đao bay xuống.

Mấy thân binh liều chết bảo vệ xung quanh chủ tướng, nỗ lực bảo vệ cho Vũ Văn hóa cùng theo đường xa trở về. Đám phản phi xung quanh lại không chịu tránh xa, thà rằng chết trận cũng phải giữ lại Vũ Văn hóa để lột da. Nếu như đến Liêu Đông cũng là chết, không bằng chết trận ở trước cửa nhà mình. Nếu như có thể tạm thời tóm lấy một đám người trước đó., Đoàn người coi như không tạo phản vô ích. Đám phản phi mỉm cười xông lên, một người ngã xuống văn hóa. Vũ Văn hóa và thân binh bên người cũng càng ngày càng ít, chỉ còn lại hai ba người, thở hổn hển, lưng dựa vào nhau giãy dụa.

Lại có hơn mười tên phản phi hợp giết tới, một tay cầm Vũ Văn hóa của Côn Bằng ép cho chúng không ngừng lui về phía sau. Đám thân binh từ bỏ đối thủ của mình, liều mình ngăn

trước mặt hắn. Phản phi ngã xuống hai tên, thân binh cũng ngã xuống một người. Thứ ba, thứ tư tên phản phi ngã xuống, Vũ Văn hóa đậu trên đùi một mâu, bên cạnh cũng chỉ còn lại một tên thân binh cuối cùng.

Mấy cây mâu gỗ đâm tới, đưa thân binh cuối cùng của Vũ Văn gia lên đường xuống Hoàng Tuyền. Vũ Văn hóa và nổi giận, một tay vung vẩy chòm râu dài xông tới. Đám loạn dân phía trước rồi rít lui lại, né qua Phong Anh. Đám bạo phi sau lưng lại dùng cọc gỗ đâm vào lưng cùng đùi của hắn.

Nghe thấy tiếng gió sau lưng truyền đến, Vũ Văn hóa đột nhiên xoay người, như roi cao quét ngang, quét bay mấy cọc gỗ. Hắn mệt mỏi thở hổn hển, cảm giác mình như một ống bễ bằng lửa. Hai cái chân cũng bắt đầu không nghe lời run rẩy, lúc nào cũng có thể nhũn ra., Hắn ngã sấp xuống. Hắn không thể chịu đựng được thất bại như vậy, hắn la hét yêu cầu cùng phản phi đối diện quyết một đực cái. Đám phản phi lại không hiểu cái gì gọi là công bằng, từ vũng máu nhật lên một cục bùn, trúc ký, đá mũ giáp, lộn xộn ném tới.

“Đang!” Một cái mũ giáp đập trúng mũ giáp Vũ Văn hóa, tiếng kim loại va chạm thật lớn va chạm cùng hai tai nổ vang, trước mắt là sao vàng bay loạn. Hắn gầm thét xoay người, cố gắng xem xem ai đang đánh lên sau lưng mình. Nhưng có càng nhiều “ám khí” bay tới, đánh cho áo giáp toàn thân hắn vang lên “Phanh” “Phanh”.

“A a a Diêu a!” Vũ Văn hóa biết mình đã chết, đã cầu giống như chó hoang chết ở dưới tảng đá cùng khối gỗ. Hắn giơ cao mã liên, ngửa mặt lên trời thét dài, tiếng kêu thê lương lao thẳng lên trời. Sau đó, hắn cười ngửa, nhanh chân hướng cột mâu gần mình nhất phóng tới.” Ông giết chết Vũ Văn tướng quân đi!” Hắn khóc lóc, khóc không thành tiếng giống như mình khinh thường nhất. Chết tiệt trong dự liệu nhưng khoan thai đến chậm, đám phản phi trước mặt lần lượt ngã xuống, sau đó hắn cảm giác được có mấy cây châm sau lưng, đồng thời đâm vào trong thịt.

“Có người bắn tên, đáng chết!” Vũ Văn sau khi dừng bước tức giận xoay người. Gã không thể cảm kích ân cứu mạng của đối

phương, loại bắn loạn này không phân biệt địch ta, rõ ràng có ý định bắn chết cả già và phản phi.

“Trên người người là một bộ thiết giáp, sẽ bị bắn bị thương, sẽ không bị bắn chết!” Một người mặc chiến giáp đại tướng quân cười giải thích một câu. Sau đó, vung thanh hoành đao trong tay, chỉ huy từng bước bên cạnh bắn ra mưa tên mới.

Tốc độ sát thương của vũ tiễn đối với quân địch cao hơn nhiều so với bộ binh tiếp chiến. Chỉ có bộ giáp hộ thân, số lượng phản phi ít ỏi của thuần bài trong khoảnh khắc ngã xuống mấy trăm người. Cùng lúc đó, quá gần với phản tặc, binh lính Đại Tùy phủ chưa kịp rút về, cũng bị bắn chết bảy tám chục cái. Máu huyết hai bên tụ tập cùng một chỗ., Dòng suối chảy qua đất đai khô cạn, không biết là linh hồn con người hay là hít thở đại địa, máu chảy qua, thế mà dâng lên mấy làn khói nhẹ, quanh quẩn, hướng ngoài chiến trường phiêu tán.

“Hộ nhi! Người, cái cầm thú này!” Vũ Văn hóa hét lớn, hận không thể vịn gãy cổ đối phương. Thiết giáp gì đó, cứu mạng, đối phương căn bản không có ý định cứu mình. Một đợt vũ tiễn cùng một đợt đồng dạng, không phân biệt địch ta bắn hàng! Nếu như không phải giáp trụ của Vũ Văn gia rắn chắc, vận mệnh của mình hôm nay cũng giống như áo bào bị bắn chết.

“Chuyện cấp bách từ quyền, lệnh tôn sẽ hiểu cách làm của ta!” Thủy sư, Đại đô đốc hộ nhi đưa tay chỉ chỉ trung quân, sau đó tiếp tục tiến hành tàn sát đại nghiệp của hắn. Từng đợt mưa tên từ phía sau hắn bay ra, bắn phản quân ngã trái ngã phải. Một lát sau,, Hai vị tướng quân Trần Lăng và Chu Pháp Thượng cũng áp dụng chiến thuật tương tự, triệt hồi đại bộ phận quan binh tiếp xúc với phản phi, hy sinh số ít trong bộ phận không kịp triệt hạ, lợi dụng tên địch không đủ tẩm thuần cùng áo giáp sơ hở, tiến hành đồ sát đến cùng.

“Ninh Tử Hà, không đi Liêu Đông!” Đám phản phi vẫn lớn tiếng hét lớn, không ngừng đem trận hình của mình co lại. Bọn chúng chỉ là một đám kiến trong nước, trong lúc nguy cấp, ôm làm một đoàn. Dùng thân thể bảo vệ áo bào trạch, đồng thời cũng được mình mặc áo bào bảo vệ. Vũ tiễn như nước lũ từ

trên trời giáng xuống, trước tử vong, bọn chúng không đầu hàng, cũng không chạy tán loạn, chỉ dựa vào lẫn nhau, tranh thủ cho đồng bạn xa xa một chút thời gian cuối cùng.

Vũ Văn hóa không nhìn nổi nữa, hấn dùng thân thể bị thương kéo lên, ngẩng đầu nhìn về phía trung quân. Hấn nhìn thấy bên cạnh soái kỳ phụ thân dâng lên mấy cây cờ sừng, theo quân lệnh Đại Tù. Những cờ xí này biểu đạt chính là không tiếc bất cứ giá nào để tiêu diệt phản phi, tiến nhanh về phía cánh phải báo lệnh.

“Thực sự bao gồm hi sinh ta?!” Thân thể Vũ Văn Văn loạng choạng, mềm nhũn ngồi chồm hồm trên mặt đất. Hấn không biết phụ thân có phải vừa rồi đã tận mắt thấy mình xâm nhập vào trong địch trận hay không. Nếu như đáp án khẳng định, vì sao phụ thân hạ lệnh không tiếc bất cứ giá nào, chẳng lẽ hấn không biết làm như vậy chẳng khác nào tự tay mình đưa con mình lên đường hoàng tuyền hay không?

Vì sao? Vì sao? Hấn nghe thấy linh hồn của mình đang hò hét. Một thanh âm lại rõ ràng từ sâu trong linh hồn vang lên, giải đáp nghi hoặc trong lòng hấn.

“Vì gia tộc Vũ Văn!” Đây là đáp án bình tĩnh. Không phải đến từ phụ thân, không phải đến từ tổ phụ, mà đến từ linh hồn thế hệ trước của Vũ Văn gia. Từ khi nhớ lại, văn hóa và thân là con trưởng đã được dạy, vì bảo toàn lợi ích của gia tộc, gia chủ có thể hi sinh tất cả.

Mà hôm nay, lợi ích của Vũ Văn gia chính là trận chiến tất thắng. Ba mươi vạn binh lính đối phó với sáu vạn nông phu chiến tranh, gia chủ Vũ Văn gia, đại quân tướng lĩnh Vũ Văn không dậy nổi.

“Phí phải thì sao, còn cần phái sĩ cùng Lý tướng quân lên nữa sao?” Một lát sau, suy nghĩ rõ ràng hết thấy văn hóa Vũ Văn và ngẩng đầu lên, một lần nữa giải đọc lệnh kỳ trung quân. Hấn nhìn thấy phụ thân đã ra lệnh cho hùng vũ doanh bổ sung cánh phải, cũng nghe thấy ở chiến trường bên phải truyền đến tiếng hô giết âm ỉ so với trước mắt. Nhưng hấn không thể tin, phản phi của Lý Tử Hùng lại có thể đánh tan phòng tuyến đại quân bên phải.

“Tam đệ lại muốn lập công sao?” Vũ Văn Nhân yên lặng suy nghĩ, ném ngựa liền xuống sau lưng, rút ra một mũi tên trong khe hở áo giáp.

Phê 1: Hán xích, ước chừng 1 thước vì hiện tại 2cm.

Tửu đồ: Chuyện con cháu thế gia nhao nhao đầu hàng phản quân, gặp Vu Sử. Trong đó, tiền tri thông giám giới thiệu nhiều nhất. Nhưng lại không có bất cứ tư liệu nào ghi chép lại gia tộc của những người này bị liên lụy. Tương tự tội ác nếu là ở thời Đường thay mặt., Kết quả chỉ sợ nghiêm trọng hơn nhiều. Cù đế đối với kẻ tạo phản chân chính hình như rất khoan dung, đối với kẻ không tạo phản lại bị người vu hãm, ngược lại rất tàn nhẫn. Cho nên sau đó mọi người cũng lần lượt tạo phản.

Chương thứ năm trở về (Bốn)

Từ lúc hai bên địch ta chính thức phát sinh tiếp xúc đến bây giờ mới gần nửa canh giờ, Vũ Văn Sĩ lại cảm giác chính mình giống như đang chờ một trăm xuân thu nôn nóng.

Toàn bộ binh mã bên cánh phải đang sụp đổ, loạn binh chạy nhanh nhất đã lan đến Hùng Võ doanh. Phái tới đâm thân binh cảnh báo cho Trung quân từng đợt, mà chỗ phụ thân đến nay không có bất cứ hồi phục nào. Nghe tiếng trống như sấm cùng tiếng gầm như biển gầm, Vũ Văn Sĩ cảm giác trên trán mình đã bắt đầu “Xương khói”. Hắn không thể nào tưởng tượng được sau khi toàn bộ cánh phải sụp đổ, ba mươi vạn quân Tùy, gia tộc của mình và triều đình Đại Tùy sẽ gặp phải kết cục như thế nào!

Một khi trận chiến này thất bại, Lạc Dương thành sẽ không còn là toàn bộ của Đại Tùy thành. Đánh mất một chi phủ binh cuối cùng Đại Tùy triều, cũng sẽ giống như bị nước mưa ngấm vào tường đất nhanh chóng co quắp ngã xuống. Mà gia tộc Vũ Văn thị, sẽ trở thành tế phẩm đầu tiên của triều Đại Tùy, danh dự tích lũy hơn trăm năm, tài phú và quyền lực đều sẽ theo đó tan thành mây khói.

Mà hiện tại hắn lại không thể có bất cứ động tác gì, trung quân không phát ra mệnh lệnh trước, làm hậu vệ giám quân hắn tự tiện phát ra bất cứ mệnh lệnh nào, đều có thể hỏi tội chém đầu.

Ngay tại thời điểm hắn vội vàng bí quá hoá liều, phía trung quân rốt cục nhắc lên một chuỗi cờ sừng màu vàng kim.

“Hùng Võ doanh hoả tốc trợ giúp hữu dực!” Lệnh kỳ biểu đạt ý tứ đơn giản, Vũ Văn Sĩ và Mã Tiêu Cao giờ lên cao, chỉ về phía trước, “Hùng Võ doanh, theo ta phá địch!”

“Phá địch!” Đáp trả lời thừa thớt, một chút sức lực cũng không có. Vũ Văn Sĩ dùng sức ghì chặt dây cương, ghì chặt chiến mã đã lao ra khỏi hàng ngũ, giò móng trước của mình lên cao. “Các huynh đệ, theo ta giết giặc!” Hắn quay người, lại cao giọng gọi một câu. Tiếng vang xung quanh vẫn thừa thớt, Mộ Dung La, Lý An Viễn, Thôi Tiềm, Lý Mạnh Thiềm, mấy nhân

vật nòng cốt của Hùng Võ doanh đều không có động tác gì, bọn họ đưa mắt nhìn về phía Lý Húc, chờ đợi mệnh lệnh chính thức của chủ tướng.

Hai dòng mồ hôi từ trên thái dương Vũ Văn Sĩ nhanh chóng chảy xuống, trong nháy mắt hắn đã minh bạch nguyên nhân chủ tướng từ chối đi theo mình. Lý Húc không nhúc nhích, mình chỉ là giám quân, có quyền tham tán quân vụ, giám sát chủ tướng., Nhưng không có quyền lực dẫn binh xuất kích. Bình thường đoàn người là bằng hữu, chủ yếu đem tính tình Lý Húc nhu hòa, không tranh quyền, cho nên các tướng sĩ cũng không tận lực cân nhắc chủ tướng và giám quân ai hạ lệnh cho bọn họ. Mà trải qua bữa tiệc tối hôm qua, gia tộc Vũ Văn chuẩn bị bồi dưỡng con cháu nhà mình cùng Lý Húc tranh quyền đã biểu lộ ý đồ vô cùng rõ ràng. Lúc này các tướng sĩ lại nghe lệnh, tự nhiên phải cân nhắc thân phận chủ tướng và giám quân.

“Vũ Văn gia ta sẽ không...” Vũ Văn Sĩ cảm giác được lời nói của mình lẫn lộn ở cổ họng, không có dũng khí nói ra. Hắn muốn hứa hẹn một câu, Vũ Văn gia sẽ không quên mọi người hôm nay là mục đích. Nhưng trải qua một buổi tiệc tối hôm qua..., Chỉ sợ giờ phút này toàn bộ Hùng Võ doanh đều biết Vũ Văn gia báo đáp ân nhân như thế nào. “Vũ Văn gia báo đáp”, những lời này sớm đã trở thành trò cười trong lòng mọi người. Trừ phi là thăng ngóc, không ai lại tin tưởng Vũ Văn thế gia cao quý sẽ đem chỗ tốt của mình ghi tạc trong lòng.

“Húc Tử!” Vũ Văn Sĩ quay mặt lại, hướng về phía Lý Húc hô to. Lý Húc không thể chống lại lệnh bài vào thời khắc mấu chốt, nếu không cho dù có kim bài miễn tội bảo vệ tính mạng, Đại Tùy quân luật cũng không tha cho hắn. Nhưng thân là chủ tướng của Hùng Võ doanh, hắn lại có vô số biện pháp cùng với vô số thủ đoạn làm giảm bớt sức chiến đấu dưới trướng. Vũ Văn sĩ nhanh chóng dùng sức mình độ người., Bây giờ cũng có thể nghĩ ra mười mấy biện pháp Dương Phụng âm làm trái. Hắn có thể kéo dài thời gian, có thể xuất công bất xuất lực, hắn thậm chí có thể cẩn thận xuất kích, sau đó kiếm cơ nhanh chóng từ trên chiến trường rút đi. Có Hữu Võ Hầu cùng Hữu Võ ngự vệ làm bia đỡ đạn, người có thể trong loạn quân

toàn sư mà lui, triều đình tuyệt sẽ không cho rằng hấn tránh khỏi cuộc chiến.

Vũ Văn Sĩ và Bình Tổ vốn so với Lý Húc cơ trí hơn nhiều, giờ phút này việc quan hệ đến an nguy của gia tộc, hấn lại không khỏi tâm thần không loạn. Hấn rút cuộc minh bạch lý do vì sao Lý Húc chịu sự xa lánh rõ ràng như vậy, sau đó còn có thể bình tâm tĩnh khí kết giao với mình.” Hấn đã sớm dự liệu được hôm nay, hấn đã nghĩ ra biện pháp trả thù!”, Vũ Văn Sĩ cảm giác mình càng lúc càng lâm vào trong một âm mưu to lớn.” Đám người Lý An Viễn, Mộ Dung La đã sớm cấu kết với hấn, chính là muốn Vũ Văn gia bại danh liệt!” Vũ Văn Sĩ cùng dùng bàn tay lau mặt một cái, lau mồ hôi, nước mắt và bụi đất trên mặt không khỏi rồi tỉnh rồi mù. Hấn biết khó trách người khác., Báo ứng sớm muộn gì cũng trở về, hôm nay đúng lúc. Lần thứ ba giờ giáo dài, tiếng hô của Vũ Văn Sĩ trở nên điên cuồng: “Các huynh đệ của Vũ Văn gia, xông tới đây với ta. Để bọn chúng nhìn máu của chúng ta!”

Nói xong, hấn buông dây cương, giục ngựa hướng ra phía ngoài. Tọa kỵ dưới khó uyển chuyển chuồn đi!” Phát ra một tiếng rít, chân trước dựng thẳng lên, thiếu chút nữa làm giám quân Vũ Văn rơi vào trạng thái điên cuồng ngã lăn trên mặt đất.

“Bình tĩnh đi, cứ đi lên như vậy, có bại cũng không thắng được.” Lý Húc không biết từ lúc nào đã vọt tới bên cạnh Vũ Văn Sĩ, dùng sức kéo dây cương ngựa của đối phương.” Loạn binh quá nhiều, trực tiếp xông lên không có bất cứ tác dụng gì! Người xem hộ vệ bên phải, bọn họ không ít hơn chúng ta.” Miệng hấn cứng, nói không nên lời. Về quan tâm và lực lượng trên cánh tay đã khiến người điên lập tức tỉnh táo lại.

Hữu Võ Hầu đã sớm sụp đổ, phải là Ngự Vệ định ngăn cản Hữu Võ Hầu và phản phi, cũng bị đám quân tháo chạy tán loạn. Giờ phút này Hùng Võ doanh tùy tiện tiến lên, tương đương với lập lại bi kịch của phải ngự vệ. Bọn họ chỉ có không đến ba vạn binh mã., Hơn sáu vạn quân lạc trong trạng thái hốt hoảng tuyệt đối không ngăn cản được sáu vạn quân bám theo đám bại binh hò hét giết tới bốn vạn tên phản phi. Vũ Văn Sĩ biết Húc Tử nói không sai, rốt cục cũng hiểu được

đám người cũng không phải cố ý trả thù Vũ Văn gia không có người trong mắt. Nhưng làm sao bây giờ? Soái kỳ của Hữu ngự vệ đã bắt đầu dao động rồi, nếu như Hùng Võ doanh không tiến lên trước, quan quân vĩnh viễn sẽ có cơ hội vẫn hồi bại cục!

“Người mang bộ tốt chậm rãi đẩy tới bên cạnh phải ngự vệ, sau đó dùng cung nỏ bảo vệ trung quân!” Lý Húc dùng hắc đao chỉ chỉ chỗ hữu kinh ngự vệ cùng trung quân tiếp đón, dùng khẩu khí không cho phép nghi ngờ ra lệnh.” Bài chéo trận, dùng kèn lệnh đánh tan quân chạy vòng. Vô luận là loạn quân hay phản phi, chỉ cần tới gần, lập tức bắn giết!”

“Ừm!” Vũ Văn Sĩ tâm trí đại loạn gật đầu lia lịa, tựa như mặc cho người ta bày ra một con rối. Đây là một biện pháp không thành, có thể thu được hiệu quả nhất định. Nhưng điều kiện tiên quyết là phản phi không chạy gấp như vậy sau loạn quân. Nếu không loạn quân sẽ coi hùng vũ doanh như một gã ngự vệ khác, không chút khách khí dùng đao kiếm đối phó.

“Kh Ky quân dừng mãnh, ra khỏi hàng!” Lý Húc dàn xếp Vũ Văn Sĩ cẩn thận, quay đầu lại hướng về phía các huynh đệ mình hết lớn. Vũ Văn thuật lại tất cả những công lao trong quá khứ đều được đưa lên đầu con trai của hắn. Nhưng hôm nay, phát sinh sự thực mấy chục vạn lần áo bào trước mắt, không ai có thể gạt bỏ được.

Mộ Dung La và Lý Mạnh từng người mang theo hơn hai ngàn kỵ binh ra khỏi bản trận. Đây là lần cuối cùng đuổi tới Lê Dương, không bị đánh tan chính hợp đến các đoàn kỵ binh khác. Qua hai trận chiến của Lê Dương kiểm chứng, Lý Húc và Vũ Văn Sĩ đều coi trọng lực công kích của đội kỵ binh thuần túy, cho nên bọn họ đem những kỵ binh này giữ lại, đơn độc bện thành một thể thống nhất, cũng đặt tên là Tụ Ky Quân.

“Phá Mã cụ trang!” Không đợi Vũ Văn Sĩ và Vụ Húc Từ muốn làm gì, hắn đã nghe được một mệnh lệnh lớn mật mà hoang đường.

Đại kỵ binh phòng hộ nghiêm mật, thường thường cho chiến mã chân trước cũng mặc áo giáp. Hùng Võ doanh không phải

phủ binh chính quy, cho nên mã khái vẫn chưa thống nhất chuẩn bị. Một bộ phận chiến mã bao bọc rất chặt chẽ, một bộ phận trên thân chiến mã lại không có bất cứ che đậy gì.

Đại chiến trước mắt, Lý Húc không nghĩ ra biện pháp tăng cường phòng hộ cho chiến mã, lại ra lệnh cho tướng sĩ dưới trướng dỡ bỏ toàn bộ chiến mã, hẳn rồi cuộc muốn làm gì?

Các tướng sĩ ngây người một chút, không thể hiểu được mệnh lệnh hoang đường này. Nhưng xuất phát từ lòng tin của chủ tướng, bọn họ dồn dập nhảy xuống chiến mã, rất nhanh cắt đứt dây thừng buộc cương ngựa, đem áo ngựa nặng nề ném xuống đất.

“Lên ngựa, nâng đao, chém đồ tất cả những người ngăn cản trước mặt các ngươi!” Lý Húc giơ cao hắc đao, coi xét lần cuối trên chiến trường. Lá cờ của ngự vệ đã đổ xuống., Rất nhiều binh lính tan tác đang hướng về phía trung quân và hậu vệ vọt tới. Tốc độ tấn công của quân địch rất nhanh, gần như là một bước không ngừng. Mà chỗ trung quân của mình lại dâng lên một chuỗi cờ chiến màu đỏ. Đó là lệnh thúc giục chiến tranh, Vũ Văn thuật lại lời của lão già đã không cần chờ thêm nữa, lần này Hùng Võ doanh xuất kích thành bại quan hệ tới sống chết của toàn quân.

Đối phó với cục diện trước mắt này, chỉ có dùng tốc độ nhanh đối phó. “Giết!” Loạn đao trong tay Lý Húc đột nhiên chém xuống, thúc dục vật cưỡi, nhanh như chớp phóng về phía loạn quân.

“Giết!” Mộ Dung La, Lý Mạnh thúc giục chiến mã, lưỡi đao tạo thành mũi nhọn hợp lại với Lý Húc. Năm ngàn kỵ binh âm thầm lao tới, chớp mắt đã hợp thành một thanh cương đao không gì không phá được ở phía sau lưng Húc Tử.

Không có hộ giáp, chiến mã chạy lên cực kỳ mau lẹ, sau mấy tức đã lao tới trước loạn binh. Đám loạn binh vội đầu bỏ chạy đột nhiên nghe thấy tiếng sấm âm âm, sợ đến mức quên cả tránh né. Móng ngựa không chút do dự đạp qua người bọn họ, máu thịt bắn tung tóe, tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai.

“Tránh ra, đi đường vòng!” Đám kỵ binh Hùng Võ doanh lớn tiếng quát mắng, tốc độ không giảm chút nào. Đám binh sĩ không bị chiến mã đạp ngã sợ ngậy người, há hốc mồm, khóc không ra tiếng khóc., Có người tuyệt vọng kêu to, nâng đao lao nhanh về phía chiến mã. Binh khí vẽ ra một tia chớp trên không trung rồi hạ xuống. Người này giơ đao, vai trúng một đòn nặng nề, một con chiến mã khác va chạm với hắn, khiến cả người hắn trực tiếp va chạm giữa không trung.

“Phanh!” “Phanh!” Tiếng va đập nặng nề bên tai không dứt. Hoảng loạn thất thố, căn bản không nhớ nổi đám tán binh bị đánh bay ra khỏi hàng ngũ chiến mã liên tiếp, tạo thành nhiều lỗ hổng trong đám người. Đám binh sĩ chạy hơi chậm phát hiện phía trước là tử lộ, không có dũng khí ngăn cản chiến mã, kêu thảm thiết, chạy trốn tứ phía.

Tốc độ chiến mã càng lúc càng nhanh, đám chày chạy trốn cũng càng lúc càng nhanh. Chiến trường trước mắt dần dần trống trơn, ánh mắt xuyên thấu qua cuồn cuộn chinh trần, Húc Tử nhìn thấy soái kỳ được Lý Tử Hùng tướng quân giơ lên cao cao kia.

“Không được ngừng, mãi đến khi ngã xuống!” Hắc múa hắc đao, kêu ngạo tuyên bố.

“Đừng có ngừng, mãi đến khi ngã xuống!” Các Kiêu Quả kêu ngạo phát ra tuyên ngôn của mình, đi theo phía sau chủ tướng, đâm thẳng vào bản trận phản quân.

Đánh số một: Quân chế Đại Tùy, đoàn trở lên trực tiếp làm quân. Nhưng khi tác chiến, trong quân có thể chia trước, sau, trái, trung, phải một bộ phận, cho nên có lời giải thích của quân nội phân quân.

Chương thứ năm trở về (Bốn)

Kinh kỵ binh đột nhiên xuất hiện trên chiến trường khiến tốc độ tiến quân của phản quân nhất thời chậm lại.

Bộ binh đối phó với công kích của kỵ binh thường thấy hai loại, một loại là dùng cung nỏ giết thương ở xa, một loại khác là kết thành thương trận dày đặc cố thủ. Mà điều kiện đạt thành hai loại phương thức này thì phản quân đều không đủ. Trong tay bọn họ không có đủ cung cứng và trường mâu, bọn họ cũng không dám dừng bước.

Kể từ khi chính thức bắt đầu tiếp xúc với quan binh, bọn họ vẫn luôn đuổi giết đối phương, hoàn toàn dựa vào tốc độ đẩy mạnh để nắm giữ chủ động trên chiến trường. Một khi dừng bước truy sát lại thì..., Những đám binh lính trên chiến trường phát huy tác dụng lớn hơn cả bản thân phản quân là có thể thở phào nhẹ nhõm một hơi, tiếp theo, bọn chúng sẽ ở dưới sự quét lớn của các quan quân các cấp chậm rãi khôi phục lý trí. Sau khi đám binh lính hoàn toàn tỉnh táo lại từ trong kinh hoảng, phản quân dựa vào hơn hai vạn huynh đệ hi sinh đổi về sẽ không còn ưu thế nữa!

Không dừng lại, không cách nào ngăn cản công kích của kỵ binh. Dừng lại, phải mất đi chủ động chiến cuộc. Ngay tại lúc tướng lĩnh các cấp phản quân vẫn còn do dự, kỵ binh gào thét tới. Không cần vung đao, chỉ dựa vào lực lượng chiến mã, các huynh đệ Hùng Võ doanh ngay chính giữa đội ngũ phản quân đã mở ra mấy lỗ hồng., Càng nhiều chiến mã từ lỗ hồng bước vào, giẫm đổ lá cờ màu đỏ trước mặt, xé rách lỗ hồng phun máu càng sâu, càng xé càng rộng, như một cái khe rãnh nhìn không thấy đáy, trực tiếp khuếch trương ra phía cuối trận.

“Trời không giúp ta!” Đại tướng quân Võ Hưu tiên thiên Lý Tử Hùng đánh vào đáy lòng phát ra một tiếng gào thét. Hai quân tiếp xúc trong nháy mắt, đầu tiên hiện lên trong lòng hấn không phải kế sách phá địch, mà là bất đắc dĩ đối với vận mệnh. Bằng vào tâm mà nói, Lý Tử Hùng rất xem thường Vũ Văn chỉ huy mới có thể. Trong mắt hấn chỉ có thể thấy., Vũ

Văn tướng quân thời niên thiếu cùng Vũ Văn tướng quân hiện tại hoàn toàn không cùng một người. Người này tuổi trẻ uy danh hiển hách, đến già lại hồ đồ, tham sống sợ chết., Trừ ức hiếp đồng liêu, lừa gạt bên dưới thì không có bất kỳ thành tựu gì. Cho nên, Lý Tử Hùng mới dám mạo hiểm lấy yếu đánh mạnh, lưu lại một bộ phận người hấp dẫn chủ lực quân địch, mà binh mã chủ lực một phương của mình lao thẳng vào cánh phải yếu nhất của quan quân.

“Lấy yếu chấn mạnh, lấy mạnh tấn công yếu, xua tan công chủ, như hình với bóng, ngăn cản kẻ địch., Không gì không phá tan!” Một chiêu mang rèm che đảo, máu chốt là ở chỗ nắm chắc chiến cơ và tốc độ công kích. Chỉ cần khâu yếu kém của mình so với địch nhân ở trên chiến trường kéo dài thời gian dài, thắng lợi cơ hồ cũng tới tay một nửa. Biện pháp lấy nửa trái cây thắng lợi kia chính là gắt gao giữ chặt những binh hồng kia, xua đuổi bọn họ, để bọn họ phát huy lực phá hoại so với huynh đệ nhà mình còn lớn hơn.

Khoảng cách đến khi kỵ binh xuất hiện, Lý Tử Hùng hoàn toàn làm được mấy điều. Hắn nhìn thấy chính mình hoàn toàn rửa sạch sỉ nhục trên người Hoàng đế bệ hạ, đánh một trận định càn khôn, thành công liền thành danh. Nhưng kỵ binh chết tiệt xuất hiện, còn là lấy tốc độ sở trường khinh kỵ binh. Hai chân cùng bốn chân chiến mã so tốc độ, kẻ ngốc cũng biết phương nào sẽ chiến thắng.

Dưới sự tấn công nhanh chóng của kỵ binh, phản quân thương vong vô cùng nghiêm trọng. Những dân cường tráng chỉ có bố giáp hộ thân chạy trước mặt chiến mã căn bản không biết chống cự như thế nào. Bọn họ sững sờ nhìn kỵ binh đang hướng mình lao tới, kêu la hoảng sợ nhưng vẫn không thoát khỏi bước chân chạy trốn., Tất cả nơi kỵ binh đi qua biến thành địa ngục. Chết đối với sĩ tốt phản quân mà nói đột nhiên biến thành một chuyện cực kỳ xa xỉ, so với chết còn đáng sợ hơn là nửa chết nửa sống nửa chết. Vô số người hai tay ôm lấy ruột bị móng ngựa đập ra, khóc lóc cầu khẩn, quay cuồng giãy giụa trong vũng bùn màu máu.

“Dừng lại, dừng lại, kết trận, kết trận!” Lý Tử Hùng nhìn thấy hai mắt đỏ ngầu, không thể không hạ lệnh các huynh đệ kết

trận tự vệ, tiếp tục xông về phía trước., Bọn họ có lẽ sẽ duy trì ưu thế trong chốc lát nữa. Nhưng sau khi thắng lợi ngắn ngủi, đội ngũ này sẽ hoàn toàn đánh mất sức chiến đấu. Nghe được phương hướng trung quân truyền đến tiếng kèn, phản phi đang chạy trốn đột nhiên dừng bước. Nhưng đối thủ của bọn họ lại không chịu dừng lại, điều khiển con ngựa cao to như ngọn núi nhỏ điên cuồng giẫm lên người.

Trong lúc vội vàng, không trải qua huấn luyện nghiêm khắc, dân trai tráng sao có thể kết thành trận hình phòng ngự chắc chắn? Càng nhiều người thành vòng tròn dưới ngựa, không bị vó ngựa đạp trúng người không biết phải làm sao, không nghe thấy kèn lệnh vội vàng của trung quân., Cũng quên trong tay mình còn có binh khí. Lý Tử Hùng đột nhiên phát hiện mình lại sai, sai đến thái quá. Nếu như không phát ra mệnh lệnh “Dừng truy kích, kết trận tự bảo vệ, thủ hạ chỉ đội ngũ này bị quan quân kỵ binh lao ra sau một dòng sông máu., Còn có khả năng đuổi kịp đánh tan quân địch, cùng Vũ Văn thuật lão tặc liều mạng cá chết lưới rách. Mà đoàn người lại một mực ngừng lại, sau khi dừng lại vẫn không đủ thời gian và năng lực kết trận chống cự xung kích chiến mã.

Mấy hàng tướng sĩ phía trước nhất nhao nhao bị chiến mã húc đổ, bị móng ngựa giẫm thành thịt vụn. Sau đó vận mệnh đồng dạng quang lâm đến trên người đội ngũ ở trung tâm. Mọi người cơ hồ lơ đãng nhìn cái chết đến, tổ chức không nổi chống cự, cũng không dám đào tẩu. Hàng thứ tư, hàng thứ năm, thứ sáu, sóng máu dọc theo đao phong do kỵ binh tạo thành cuộn ngược ra ngoài, đem nỗi sợ hãi theo tiếng vó ngựa tỏa ra khắp nơi.

Hàng thứ bảy phản quân ngã vào phía trước hắc phong, Lý Húc dùng hắc đao chém bay đối thủ thứ tám. Đối thủ thứ chín của hắn là một thiếu niên dáng người gầy gò, con mắt to tròn, trên mặt tràn ngập sợ hãi. Nhìn thấy chiến mã vọt tới phía mình, thiếu niên không chịu chạy trốn, mà kiên cường giơ cộc gỗ trong tay lên.

“Phốc!” Một thanh trường mâu bay vọt đến, uy hiếp thiếu niên đến trước khi Lý Húc an toàn, đem hắn đóng đinh trên mặt đất. Húc Tử cảm thấy trong lòng không đành lòng, nhưng vẫn

như cũ thúc dục chiến mã, từ thi thể thiếu niên giẫm lên. Cơ hội thắng bại ngay trong nháy mắt, hắn không có tư cách thương hại người khác. Lần này, hắn là vì mình mà chiến, thắng, không ai tái sử dụng quyền lực cùng lời đồn làm bản danh dự của hắn nữa, thua, hắn và thiếu niên đã chết cũng không còn gì cả.

Từ khi rời khỏi phụ mẫu, chiến tranh liền đi theo bước chân của ông ta, chiến đấu hết lần này đến lần khác, vì tình hữu nghị, vì báo ân, vì trách nhiệm, vì yêu, vì mộng tưởng của hoàng đế Đại Tùy bệ hạ.

Chỉ có lần này, chiến đấu của Húc Tử hoàn toàn vì bản thân hắn.

Vì bản thân hắn ta lớn mạnh lên, không còn bị người khác bắt nạt nữa.

Hắn là một người có thể đứng dậy từ tầng dưới chót nhưng lại không cho rằng sinh mệnh và tôn nghiêm của mình thấp kém như cỏ dại. Có lẽ trong quá trình trưởng thành hắn đã từng phủ phục, có lẽ hắn từng bị gió thổi rách vòng eo, gương mặt cũng bị thổi đỏ nhưng rốt cuộc có một ngày nó sẽ đứng thẳng dưới ánh mặt trời.

Cùng là ánh mặt trời, không ai có thể khiến hắn tự nhận mình thấp hèn hơn người khác. Nghèo khó không thể, không thể dùng vũ lực, quyền thế lại càng không làm được.

Hắn vung đao, xông về phía trước, vung đao, chém bay người ngăn cản, chém ra một cái thông đao màu máu. Cho dù con đường phía trước gian nan cỡ nào, đao đã nằm trong tay mình Húc Tử rồi.

Năm tên dân mạnh tạo phản dưới một tổ chức của một lão binh phản quân mặc giáp da kết thành một hình mâu trận cờ nhỏ. Bọn hắn biểu hiện ra dũng khí và trấn định phi thường khiến người ta khâm phục, nhưng góc độ nâng mâu lại quá cao. Đối với kỵ binh, kỵ binh lao nhanh tới, chắc chắn ngựa gai còn hữu hiệu hơn đâm người ta. Trước khi Lý Mạnh Mạnh và Mộ Dung La xông tới, Lý Diễm La đã lao tới trước Lý Húc., Mã Tiêu trong tay nhẹ nhàng nhoáng lên, lấy ra hai

thanh mộc mâu đối với mình, ngay sau đó, mũi nhọn như độc xà thổ tín đâm vào thân thể người cầm mâu.

Tốc độ chiến mã, cánh tay người cộg lại, người bị thương ở đầu kia nhanh chóng lui về phía sau. Bị Xi Phong đâm xuyên qua, trong miệng dân cường tráng phát ra tiếng kêu thảm thiết, nặng nề đập vào vai đồng bạn, đánh hấn ngã, sau đó vẽ ra mấy vết máu ở chỗ xa hơn.

Dân trai tráng bị đánh ngã trên mặt đất cũng mất đi cơ hội sống sót, chiến mã trực tiếp giẫm lên người bọn họ, đạp xuyên bụng bọn họ. Mâu trận nhất thời vỡ vụn, lão binh đỏ mắt vùng trường mâu, muốn cá chết lưới rách với Mộ Dung La, Lý Húc chạy qua bên cạnh, đao đen quét ngang, cắt ra một đạo huyết quang.

“Ô ô ô ô ô ô ô ô!” Tiếng kèn vang vọng trong thiên địa, như khóc như than. Càng nhiều tướng sĩ phản quân xông về phía chiến mã, ý đồ dùng sinh mệnh ngăn cản bước chân của các huynh đệ hùng vũ doanh. Nhưng trang bị cùng trình độ huấn luyện của bọn họ thật sự quá kém, chỉ bằng bộ binh dũng mãnh huyết dũng mà thôi., Cho dù thế nào cũng không phải là đối thủ của kỵ binh, một tướng lĩnh phản quân cưỡi ngựa tốt xông về phía trước, chỉ một chiêu đã bị người Húc Tử chặt đứt tọa kỵ. Hai con dân tạm thời làm thân binh muốn cướp thi thể người này, mới tới gần con ngựa yếu ớt kia đã bị Vương Thất cầm một đao giết chết.

“Tránh ra, tránh ra, kẻ đầu hàng không giết!” Vương Thất cân điên cuồng vùng ngang đao, tự chủ trương tuyên bố đặc xá đối với phản quân. Đối phương lại không chịu nhận ân tình của hắn, ba cây gậy gỗ theo sát phía trước đâm tới. Vương Thất cân cúi người, dùng hoành đao va đập vào một cây trong đó, hai cây khác lại vũng vàng đâm vào ngực chiến mã.

Chiến mã bị thương liên thanh hí dài, đứng thẳng người lên, đem Vương Thất cân ngã xuống. Theo sát, chiến mã phát điên vọt vào trong phản quân, đem kẻ chặn đường dòn dập đập ngã. Cây trúc, cọc gỗ, cọc gỗ tích lũy, đâm nát bụng chiến mã. Con súc sinh này kêu thảm ngã xuống, đem một tên phản quân không kịp tránh né liền đè cho hộc máu tại chỗ.

Vương Thất cân từ dưới đất bò dậy, khắp khễnh xông lên liều mạng với địch nhân. Mới lao ra được mấy bước, thân thể đột nhiên bị người ta xách từ sau lưng lên, đặt ngang ở yên ngựa. “Tránh đường, đừng tìm chết!” Người cứu tính mạng của hắn lớn tiếng mắng, Vương Thất cân ngẩng đầu, nhìn thấy đồng bạn của mình, mới bỏ sung cho khuôn mặt vàng quen thuộc của giáo úy Ngô Nghiễm.

Bọn kỵ binh giết đỏ mắt từ chỗ Vương Thất cân, Ngô Nghiễm xông qua bên cạnh hai người, không thèm để ý đến lá chắn trường mâu trước mắt. Có người may mắn, dùng binh khí ngăn trường mâu, đâm chết đối thủ, tiếp tục vọt mạnh về phía trước. Có người bất hạnh đụng phải mũi mâu, bỏ mình tại chỗ. Con chiến mã bỏ mình tại chỗ, không thể dùng bước tiếp tục lao về phía trước, đến cuối cùng hoặc là gặp phải dững sĩ có thể kéo dây cương mới thôi.

“Đề ta đi bắt một con ngựa!” Ngô Nghiễm rùng mình, đem vật cười tặng cho Vương Thất cân, tự mình nhảy vào trong bụi mù. Một khắc sau, hắn cười một con súc sinh vô chủ xuất hiện cách đó không xa.” Ca bảy cân tiếp tục xông lên, không chết không ngừng!” Hắn quay đầu lại kêu to, sau đó đẩy nhanh tốc độ, tiến vào đội ngựa đang lao tới.

“Không được ngừng, mãi cho đến khi ngã xuống!” Vương Thất cân giơ đao lên lần nữa, hội tụ cùng huynh đệ nhà mình. Mấy ngàn kỵ binh hội tụ thành một dòng lũ, đạp cho tất cả chướng ngại vật ngăn cản trước mặt, nhấn chìm tất cả.

“Kết trận, kết trận đi!” Kẻ địch hét lớn bên tai, khàn cả giọng. Lý Húc không thèm để ý những nhận định bị bỏ lại phía sau, liều mạng chà xát gió đen, ép tốc độ chiến mã tới cực hạn., Mười mấy phản quân trường mâu thủ không đợi tụ hợp đến một chỗ, đã bị hắn dùng móng ngựa đạp đổ một trong số đó. Hắn vung đao, chém ngã một người khác, vắn thân, muốn tiếp tục chém, trước mắt lại không có đối thủ. Mấy tên tiền thủ kinh ngạc ngây người bị gió đen quăng ra sau, ném cho đồng bạn lần lượt xông lên.

Sau lưng đột nhiên vang lên tiếng hoan hô, vang dội như tiếng sấm. Húc Tử đột nhiên quay đầu lại, nhìn thấy chiến mã của

các huynh đệ lần lượt từ trong đám phản quân lao ra ngoài. Hắn quay đầu nhìn về phía trước, rốt cuộc cũng hiểu lý do hoan hô của các huynh đệ. Chỉ trong nháy mắt, hàng ngũ phản quân đã bị mọi người xuyên qua một nhóm người thông thấu qua., Phía trước đã không có địch nhân ngăn cản. Trên mặt đất dưới chân, đâu đâu cũng có Hữu Võ Hầu, các tướng sĩ canh giữ bên phải đều rút bỏ trường liễn, hoành đao, thuẫn bài, chiến kỳ.

“Người đâu, nâng chiến kỳ lên cho ta!” Lý Húc Mã xoay vòng vòng một vòng, vung đao chỉ chỉ về phía người bên cạnh, lớn tiếng ra lệnh. Đó là một cây tướng kỳ bị chặt đứt cờ, không biết đến từ Hữu Võ Hầu, hay là Hữu ngự vệ.” Quân kỳ Đại Tùy, không nên ngã xuống như vậy!” Hắn xoay tròn quanh thân ngựa, lại bổ sung thêm một câu, vừa điều chỉnh hơi thở, vừa cung kính tiễn huynh đệ của địch trận ra bên cạnh.

Lấy lời động dẫn đầu thân binh đem lá cờ tàn phá nhặt lên, cột vào trên một cái bộ binh. Vù vù, lá cờ vương bị bụi bặm làm bắn một lần nữa đón gió phấp phới. Hơn bốn ngàn tướng sĩ hùng vũ doanh máu me khắp người xuyên qua trận địa địch, vây quanh cả đội tướng kỳ, sừng sững ở trong trận. Ở trong trận địch, chỉ có thi thể cùng ôn dịch lan tràn như sợ hãi.

Bọn họ thành công, thành công chặn đứng bước chân phản quân, cũng trả giá rất nhỏ đem trận địa của địch giết xuyên qua.

Bọn họ thành công rồi, nói với các lão tướng quân kiệt ngạo của triều Tùy Đại Tùy, sự sắc bén mới này không thể bỏ qua.

Càng nhiều cờ xí bị các huynh đệ nhặt lên, rung lên bụi đất, dựng thẳng lên, diễu võ dương oai phía sau phản quân trận.” Đáng tiếc Đại Giác nhà chúng ta để lại Vũ Văn giám quân kia!” Trương Tú thấp giọng oán giận một câu, sau đó giơ cao cờ sừng theo tướng quân xung phong trong tay, ra sức vung về phía các tướng sĩ.

“Hùng Vũ doanh, Hùng Vũ doanh!”

“Hùng Vũ doanh, Hùng Vũ doanh!” Hơn bốn ngàn tướng sĩ hưng phấn điên cuồng hét lên, trong lúc nhất thời mọi người

quên hẳn thương thế trên người đang mệt mỏi. Hùng Võ doanh là đội ngũ có thể sáng tạo kỳ tích bắt đầu từ Liêu Đông., Đoàn người không ngừng sáng tạo ra một kỳ tích. Vô luận ai muốn dựa vào quyền lực trong tay tiêu diệt những kỳ tích này đều không làm được. Cho dù triều đình bị lừa gạt, sử quan quên mất, chiến trường máu chảy đầm đìa này, những phản quân về mặt sợ hãi luôn luôn nhớ tới sự tồn tại của bọn họ.

“Các huynh đệ, chúng ta giết tới trước mặt địch nhân, cờ dựng thẳng!” Trong tiếng hoan hô tự hào của mọi người, Lý Húc lại lần nữa chém xuống đao đen trong tay.

“Giết tới trước mặt bọn chúng, dựng thẳng đại kỳ của chúng ta lên!”

Trong phút chốc, hơn bốn ngàn kỵ binh lại lần nữa hình thành một lưỡi đao sắc bén, không gì không xuyên thủng, sắc bén không thể đỡ.

Chương thứ năm trở về (5)

Nhìn khinh kỵ Đại Tùỵ ngựa xe nhẹ đường quen xông vào trong trận, Lý Tử Hùng giận không thể át. Hấn vung lệnh kỳ trong tay, phái hai ngàn giáp sĩ tinh nhuệ nhất bên người đi lên. Vừa rồi đại trận bị kẻ địch giết thủng, đó là vì các huynh đệ nhà mình đang xông tới phía trước, trở tay không kịp. Mà hiện tại đoàn người cũng đã dừng bước tiếp chiến, vô luận thế nào cũng phải đáp ứng bằng màu sắc.

Nhưng tướng lĩnh quân địch thông minh hơn hẳn tướng tượng nhiều, ngay tại các nhánh đội ngũ tản ra nhường đường cho giáp sĩ tinh nhuệ, các kỵ binh phóng tới tâm trận đột nhiên chuyển hướng, không chịu tiếp xúc cùng giáp sĩ, mà là cắt nghiêng một góc độ hoàn mỹ, đánh vào điểm yếu của bên quân trận.

“Ngăn bọn chúng lại, ngăn cản bọn chúng!” Lý Tử Hùng tức giận đến hai mắt bốc lửa, không ngừng vũ động lệnh kỳ. Binh lính dưới trướng vẫn trung dũng như cũ, tự biết bọn chúng mất đi đường sống thì chết trận cũng không muốn né tránh chiến mã quân địch. Nhưng thực lực hai bên vẫn có thể., Không, phải nói trang bị chênh lệch quá lớn. Mỗi khi ngăn một con chiến mã chạy như điên, sĩ tốt phản quân phải trả giá ít nhất ba đến bốn mạng. Mà sức sinh trong lúc chạy băng băng té kia còn mang theo quán tính lớn lao tới trước mười mấy bước, kéo nhiều người chôn cùng bồi táng cho mình cùng kỵ sĩ trên lưng ngựa!

Đây là binh lính phủ Đại Tùỵ sao? Lý Tử Hùng không thể tin vào mắt mình. Ở trong trí nhớ của hắn, binh sĩ phủ Đại Tùỵ tuy rằng mỗi mười người đều trang bị sáu chiếc chỏ ngựa, nhưng đó đều là gia súc kéo đồ vật, căn bản không thể dùng ở trên chiến trận. Tứ phủ thập nhị vệ tuy rằng đều bố trí kỵ binh chuyên môn biên chế., Tuy nhiên, giá cả của bọn chúng rất đắt đỏ, làm cho một bộ binh khí chậm chạp, người và ngựa đều được bao bọc cực kỳ chặt chẽ, công kích và lực phòng ngự kinh người., Nhưng chưa từng có được nhóm kẻ mất mạng trước mắt này giống nhau, tốc độ trùng kích nhanh như gió.

Huống hồ trải qua một trận chiến năm ngoái ở Liêu Đông, cụ trang giáp tốc độ lui về sau chậm lại, đã sớm bị mỹ nhân câu cao tiêu diệt ở bờ nam Mã mạ nước, cụ thể Lý Tử Hùng biết được, trước mắt với quốc lực Đại Tùy đã không cách nào một lần nữa chế tạo ra nhiều bộ trang phục như vậy! (Chú 1)

Trước mắt có thể lấy ra nhiều kỵ binh dũng mãnh như vậy, chỉ còn lại có hai biên quân của Yểm huyện và Tây Cương. Mà nhiệm vụ của biên quân là phòng bị người Đột Quyết xâm lấn, không đến thời khắc sinh tử, Dương Quảng căn bản không nỡ bỏ qua Hồ Bí thiết kỵ cùng với giáp tinh Tây Cương của huyện vàng rồng điều đến trung tâm!

Đây không phải là bộ trang giáp lớn, đại Tùy trang giáp kỵ sẽ không dùng đến chiến thuật hèn hạ như thế! Lý Tử Hùng thống khổ đưa ra kết luận, với khinh giáp hay chiến tranh thì không phải chiến thuật bình thường., Trong các trường hợp chiến tranh trước kia, chỉ có Tiết An từ thời đại Lưu Tống mới chọn ra loại đấu pháp này. Lưu Tống vương triều đã kết thúc hơn một trăm năm mươi năm, hôm nay, loại chiến thuật vong mệnh mà chủ tướng dũng lực và năng lực thống lĩnh này yêu cầu rất cao về năng lực liêu mạng lại một lần nữa xuất hiện trên chiến trường! (Chú ý 2)

Giáp sĩ tinh nhuệ không đuổi kịp, binh sĩ bình thường không ngăn được, trong chớp mắt, Lý Húc mang theo các huynh đệ của Hùng Võ doanh lại giết nhau giữa đám phản tặc, mang theo tiếng gió rít gào lao thẳng tới trước mặt quân địch.

“Biển cò” giương cò!” Đám người Mộ Dung La, Lý Mạnh hô to gọi nhỏ, triển khai một mặt chiến kỳ Đại Tùy sau khi từ địch trận, một lần nữa dựng thẳng lên trước mặt phản quân. Hữu Võ Hầu tiền quân, Hữu Võ Hầu tiền quân tả quân, tiền quân sáu đoàn, tả quân hỗ dục, cò xí to nhỏ điều võ dương oai trước trận pháp phản quân. Không có một bên thuộc về Hùng Võ doanh, nhưng vì có hùng vũ doanh, chúng nó lại một lần nữa tung bay trong gió.

“Các người còn có thể chiến hay không?” Lý Húc hướng phía trung quân nhìn ra xa một cái, sau đó lớn tiếng hỏi huynh đệ của mình.

“Chiến!” “Chiến!” “Chiến!” Hoàn đao, Trường Hồng, dưới ánh mặt trời tạo thành một mảng rừng sắt thép. Có kinh nghiệm xung trận đầu tiên, cái thứ hai đối với giết xuống, các huynh đệ chỉ tổn thất hơn hai trăm người. Cho nên sĩ khí mọi người đang mạnh mẽ, hận không thể buông bỏ chủ lực, một mình tiêu diệt phản quân.

“Vậy thì tốt, lần này chúng ta chia làm ba đường, trên đường không dây dưa, xem ai là người nhanh nhất vọt tới phía sau địch trận!” Lý Húc cười cười, lớn tiếng ra lệnh. Tình huống biến hóa của địch trận hắn thấy được, có thể chính diện ngăn trở kỵ binh chỉ có những người có áo giáp hộ thân mà thôi., Tay cầm bộ binh tinh nhuệ phản quân, Húc Tử không muốn các huynh đệ liều mạng với quân địch tinh nhuệ, nhiệm vụ chủ yếu của hắn là ngăn quân địch, chia cắt, tiêu hao sức mạnh sinh trưởng của đối phương, giúp chủ lực tranh thủ thời gian. Vì vậy, hắn dứt khoát lấy giết xuyên qua trận địa của địch làm mục tiêu, không lấy làm nhiều chuyện giết chóc làm chuyện.

“Được, ta đi đường trái!” Mộ Dung La cầm tẩu thuốc cười lớn, kéo chiến mã chạy nửa đường vòng cung, vừa chạy vừa gọi các huynh đệ dưới trướng: “Các đội bên phải của Kiêu Kỵ quân, đi theo ta!”

“Vâng!” Hơn ngàn kỵ binh đồng thanh đáp ứng, giục chiến mã, cùng Mộ Dung La phóng về phía cánh trái của địch nhân.

“Điềm Kỵ quân tả dực, theo ta lên!” Lý Mạnh quát lên điên cuồng, sau đó xông lên trước, phóng tới cánh quân phải của địch. Hơn ngàn kỵ binh đi theo phía sau hắn, vung lên khói bụi ngập trời.

“Các đoàn còn lại đi theo ta, giết tới phía sau bọn họ!” Ngón tay trước hất đao trong tay Lý Húc lần nữa chỉ vào giữa trận. Tinh nhuệ của phản quân vừa rồi đi theo đoàn người chiến mã không lớn không nhỏ, giờ phút này chính đang nghiêng về phía trung tâm nhà bọn họ điều chỉnh. Trước mắt, phụ cận trung quân của Lý Tử Hùng vừa vặn có điểm đột phá.

Ba đội kỵ binh, cuốn lên khói bụi ba đường, lại lần nữa đánh về phía phản quân.” Trong trận địch vang lên tiếng kêu gào kinh hoàng, tuy ôm quyết tâm phải chết, nhưng sự thật hai lần

bị đối thủ đâm thủng bản trận đã tạo ra một cái bóng cực lớn trong lòng mỗi người. Địch nhân lại giết tới, lần thứ ba, mọi người ngẩn được sao? Vô số ánh mắt nhìn về phía Lý Tử Hùng, thân thể vô số người run rẩy, sắc mặt xám trắng, lại vẫn nắm chặt mộc bổng, thủ trục trong tay.

“Các huynh đệ, người quên vì sao mà tạo phản không?” Lý Tử Hùng giờ ngựa liến, lớn tiếng quát hỏi. Cơ hội thắng bại chỉ ở trong chớp mắt, lần thứ hai đột phá đội ngũ nhà mình trong quân địch., Lý Tử Hùng đã hiểu rõ kết cục chiến đấu hôm nay. Hắn đã không còn cơ hội điều động những loạn quân kia đánh sâu vào Vũ Văn trận, mà tiếng hò hét truyền tới từ trong trận pháp quân lại đang giảm bớt. Phóng mắt nhìn lại, đã không nhìn thấy các huynh đệ kia đã đảm nhiệm nhiệm vụ chủ lực của quân địch, chiếu vào mắt, tất cả đều là quần áo màu vàng của quân quân.

“Không đi Liêu Đông, không đi Liêu Đông!” Các thân binh bên cạnh đồng thanh hô to, chúng tướng lĩnh lệ rơi đầy mặt. Hơn sáu vạn huynh đệ dưới trướng, kỳ thật là một mũi tinh nhuệ cuối cùng trong tay Dương Huyền Cảm tướng quân. Hôm nay đoàn người chiến bại, ý nghĩa lần cử nghĩa này triệt để thất bại. Ông trời không muốn mất đại Tùy., Vào thời khắc mấu chốt phải tướng quân thiếu niên điên cuồng đi, khiến cho bạo quân và triều đình có thể tiếp tục kéo dài hơi tàn. Nhưng đoàn người còn phải tiếp tục chiến đấu, bởi vì trận chiến này đã không còn liên quan đến thành bại, mà liên quan đến vinh dự của người làm tướng.

“Thà Nam Ninh Tử, không đi Liêu Đông, Ninh Tử Hà Nam, không đi Liêu Đông!” Tiếng la càng lúc càng lớn, thê lương bi tráng. Giáp mỏng, binh khí đơn sơ của quân sĩ phản quân giờ hai chân lên, cắn răng, nghênh đón chiến mã đang gào thét lao tới. Một người bị ngựa đánh bay, lại một người xông lên. Hai người bị chiến mã húc ngã, lại có hai người xông lên.

Đã không còn đường sống, bọn họ cần gì phải sợ chết!

“Vậy thì để ta!” Một tướng lĩnh phản quân vung trường đao, dẫn theo hơn trăm binh sĩ tách đám người ra, đánh về phía Lý Húc.

“Các huynh đệ, giết một cái đủ gốc, giết hai cái kiếm một cái a!” Một tướng lĩnh xuất thân sơn tặc giờ cao cây búa, lao đi hô hào.

“Ầm ầm ầm!” Tiếng trống trận như sấm rền, chấn động đến mức da đầu phát tác.

“Ô ô ô ô ô” tiếng kèn thê lương như ca, đâm vào lưng người ta phát lạnh.

Hai gương mặt giống nhau, đồng dạng cũng phục, đội ngũ ngôn ngữ chém giết cùng một đạo. Bọn họ có lẽ không quen biết nhau, có lẽ chính là hàng xóm láng giềng, có lẽ là từ nhỏ đã đập bùn cùng lớn lên. Vì mục tiêu bất đồng, đối mặt cờ xí, giờ lên binh khí trong tay.

Lần thứ ba đột kích tiến triển không thuận lợi như dự đoán, Lý Húc làm chủ tướng rõ ràng cảm nhận được lực cản phía trước đang không ngừng tăng lên. Đám phản phỉ mất đi đường sống liều mạng, thà rằng bị móng ngựa giẫm nát, cũng phải liều mạng cho đối phương một đao. Trong nháy mắt, trên người Húc Tử lại thêm hai vết thương, tuy rằng không nặng, nhưng đau đến mức trước mắt tối sầm.

Cách đó không xa xuất hiện một hàng trường mâu, là Lý Tử Hùng mang theo thân binh của mình tiến lên đón. Húc Tử không dám liều lĩnh bị vây ở trong trận địa địch nguy hiểm, chéo về phía con chiến mã. Trương Tú đi theo hấn, cao cao cao vung cờ lệnh. Hơn ngàn huynh đệ lần nữa chuyển hướng, cắt ra một đường vòng cung màu máu.

Biên giới đường cong, không ngừng có huynh đệ bị quân địch tấn công, cũng không ngừng có quân địch bị chiến mã đạp đổ, bị trường cương hất bay.” Tăng tốc, không cần ham chiến!” Húc Tử dùng sức vung loan đao, tiếng hò hét như sói tru. Hấn cộ sát trung quân của Lý Tử Hùng lao tới, bên tai, mũi tên lưu động vang lên.

Đại bộ phận các huynh đệ đều thành công đột phá quân địch ngăn cản, chỉ có vài chục người ở cuối đội hình bị chặn lại. Giống như vài viên đá ném vào trong biển rộng, bọn họ rất nhanh đã bị loạn quân bao phủ. Đội ngũ của địch nhân đã

không thể gọi là đội ngũ, bọn họ tự chiến đấu, vì giết một địch nhân mà không tiếc đem đội ngũ của mình chen thành một đồng cháo.

“Bọn họ đã thất bại!” Lý Húc trong lòng xác nhận đồng thời hung hăng kẹp chặt lấy cái bụng ngựa, đánh ngã vài tên cuối cùng chặn đường, nhằm thẳng về phía điểm cuối của sự chỉ định.

“Ô ô ô ô ô” tiếng kèn ở sau lưng vang lên, mang theo vui sướng vì thắng lợi. Húc Tử đứng ở dưới lá cờ của ngự vệ phải quay đầu lại, trông thấy một bộ râu lớn quen thuộc xuất hiện ở một phương khác của địch trận. Không phải phản quân, là của Hùng Võ doanh. Vũ Văn sĩ và các huynh đệ khác đang chậm rãi đẩy mạnh bản trận phản quân, đồng thời, còn có mấy vạn binh lính từ trong sự khiếp sợ giảm bớt tinh thần.

Sau khi gặp phải vũ tiễn của hùng vũ doanh chặn đường, đám binh lính vô cùng phần nộ. Ban đầu bọn họ định liều mạng với kẻ cản đường, nhưng rất nhanh đã phát hiện phía sau an toàn hơn nhiều so với phía trước. Áp lực sau lưng biến mất., Đột nhiên biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi. Đám người ở trong tiếng quát mắng của quan quân các cấp quay đầu lại, lập tức nhìn thấy một màn làm cho người ta kinh ngạc. Không đến năm ngàn kỵ binh lao về phía phản quân sợ hãi như quỷ thần của bọn họ, đâm thủng hàng ngũ đối phương, sau lưng quân địch một lần nữa dựng cờ vút bỏ mọi người.

Tiếp theo, những kỵ binh kia lại lần nữa đâm thủng đối phương, dựng cờ trước trận tiền, sau đó lại xông ra như con hổ dữ giết về phía phản tặc.

“Đó là lá cờ của Hữu Võ Hào chúng ta!” Có người kinh ngạc thốt lên.

“Hữu ngự vệ, Hữu ngự vệ chúng ta...” Có người nhận ra cờ hiệu nhà mình, sau đó hổ thẹn không biết xấu hổ. Sự sợ hãi trong lòng từ từ bị xấu hổ thay thế, mọi người lại bắt đầu nhật dũng khí.

Chủ lực của Hùng Võ doanh sẽ không ngồi nhìn huynh đệ nhà mình cùng người khác liều mạng, ngừng loạn binh đánh loạn

lại rồi lập tức ép về phía trước. Trong đám loạn binh bên phải, bên phải ngự vệ có người đỏ mặt, chủ động gia nhập vào danh sách phản công. Theo thời gian trôi qua, càng ngày càng nhiều tướng sĩ gia nhập phản công, rốt cục ở ngay phía trước phản quân, ngưng tụ thành một dòng lũ sắt thép.

Tướng sĩ phản quân vẫn dũng mãnh như trước, vẫn không màng sống chết. Nhưng kết quả chiến đấu đã không thay đổi bởi mấy người dũng cảm và dũng cảm, xa hơn nữa, Đại Tùý cánh trái cùng trung quân chậm rãi áp tới, một đạo vây về phía con mồi của mình.

Chú nhất: Một bộ giáp thép, là trọng kỵ binh lúc triều đình thịnh thịnh, nhân mã đều được thiết giáp. Theo thợ rèn phát hiện, một kiện trang bị bằng sắt nguyên vẹn ước chừng bốn mươi đến năm mươi cân, giáp đặc chế có thể đạt đến một trăm cân. Sau đó bởi vì giá chế tạo đắt đắt và cơ động, nên chế nhập vào trong khinh kỵ binh.

Chú nhị: Chiến lược kinh điển của khinh kỵ binh, Lưu Tống và Bắc Ngụy Thiêm Tây hội chiến, đối mặt trận hình nghiêm mật của Bắc Ngụy, Tiết An đều cởi bỏ áo choàng, chỉ có hai loại áo bào đỏ thẫm, ngựa cũng đi làm trang phục, lao nhanh vào trong giặc trận, mãnh khí rít gào, đối đầu với kẻ địch, không gì không đáp nổi. Kẻ nào cam lòng, không thể giáp công, như kẻ địch đêm bốn, mỗi người vào, không ai không thể đánh bại.”

Chương thứ năm trở về (5)

Lý Tử Hùng thấy huy kỳ mà Vũ Văn kể đã bắt đầu đẩy về phía mình, trong lòng càng thêm tuyệt vọng. Hắn dẫn binh nhiều năm, cũng hiểu được nên lấy hay bỏ. Lúc này hạ lệnh lưu lại một vạn binh mã dây dưa cùng Vũ Văn Sĩ, những người khác đồng thời quay đầu, đoạt đường từ góc Tây Nam chiến trường.

Lần này lại là một phen quang cảnh khác, Húc Tử mang theo nhân số kỵ binh chỉ có một phần mười đôi phương, vô lực chính diện ngăn trở địch nhân đào tẩu, đành phải đem đại bộ phận phản quân thả qua, sau đó bám đuôi đuổi giết. Lý Tử Hùng lại quyết đoán, mỗi khi có kỵ binh đuổi tới, liền lưu lại ngàn người đoạn hậu. Những đoạn hậu kia tự biết không còn đường sống, đương nhiên là tử chiến đấu, không ngã xuống tuyệt đối không bỏ qua. Như là dây dưa hai lần, huynh đệ hùng vũ doanh không gia tăng quá nhiều chiến quả, ngược lại bị thương không ít huynh đệ. Mấy vị tướng lĩnh hạch tâm thấy được không đủ bù mất, lục tục không có chiến ý. Tìm cơ hội xin chỉ thị Húc Tử một chút, thu binh cỏ.

Trên đường trở về doanh trại không ngừng có huynh đệ các lộ phủ binh tiến tới, cùng các kỵ binh nghe ngóng quá trình bọn họ xông trận, trên mặt từng khuôn mặt đều lộ vẻ bội phục. Thì ra tất cả mọi người nghe nói cánh phải suýt nữa sụp đổ, Trại cho sự ủng hộ của Hùng Võ doanh, Hữu Võ Hâu, các tướng sĩ kia vì muốn thoái thác trách nhiệm, chống đỡ trở về mặt mũi, tự nhiên đem sức chiến đấu của quân phản quân của Lý Tử Hùng khuếch đại lên mấy lần. Mà đối mặt với địch nhân cường đại như thế, Hùng Võ doanh chỉ mới có năm ngàn kỵ binh đã xông tới, sức chiến đấu đương nhiên cao hơn phản quân không biết bao nhiêu lần. Cứ theo tính toán như vậy, lấy tinh kỵ Đại Tùy phủ binh, tự nhiên lại là một huynh đệ hùng vũ doanh cũng không dám thừa nhận kết quả thú vị này.

Đêm đó, Vũ Văn kể lại tại trung quân vầy vầy yên hội, vì các tướng sĩ ăn mừng. Lần này lão gia hỏa cũng không hề thổi phồng con trai mình nữa, mà vô cùng khách khí mời Lý Húc ngồi bên cạnh hắn. Trước mặt một đám lão tướng quân,

Húc Tử nào dám ngồi, vội vàng đứng dậy chối từ, tự xưng chỉ là may mắn đắc thủ, thật ra không có công lao gì.

“Đâu có, đâu có, hiền chất thiếu niên anh hùng, đừng quan tam quân. Hôm nay nếu không phải người ra sức ngăn cơn sóng dữ, anh danh một đời của mấy lão già chúng ta đều bị hủy bởi tay Lý Tử Hùng kia.” Vũ Văn thuật lại nửa bên mặt tươi cười, nửa bên mặt không ngừng co giật: “Cho nên chỗ ngồi lần này, hiền chất đương nhiên ngồi được!”

“Cửu tướng chức vị thấp kém, thỉnh thoảng kiến công, sao dám ở trước mặt chư vị lão tiền bối khen ngợi!” Lý Húc mặc võ tướng ôm quyền, liên tục chấp tay chào mọi người.” Huống hồ tướng cũng không phải một mình ta đánh, luận công, chỉ sợ mọi người đều nhiều hơn người mới này một chút. Cho nên lần này lên tiếng, mời mấy vị lão tướng quân ngồi.” Hắc nhìn ra cửa, lại cười bổ sung một câu: “Mặt tướng vẫn ngồi ở cửa trướng mà thôi, nơi đó lạnh lạnh, cũng vừa vặn phù hợp với thân phận mặt tướng!”

“Tiểu tử ngươi, hôm nay chúng ta là ngồi xếp vị trí luận công lao, cũng không phải luận công chức. Gọi người ngồi, đều là nam nhi trong quân đội, hà tất lễ mễ mầu thân!” Thấy Lý Húc thoái thác, một chức quan gần với Vũ Văn thuật lại, lão tướng quân da ngăm đen nhảy dựng lên nói.

Húc Tử nhớ tới người này, hôm qua trước tiệc rượu, người này hình như không mua trướng của văn sĩ Vũ Lâm.” Lão tướng quân nâng đỡ, văn bối vốn không nên làm bộ làm tịch, nhưng hôm nay đại thắng, công lao đều đồng tâm hiệp lực với các tướng sĩ. Ta bắt quá chỉ tận chức trách của mình mà thôi, thật sự không dám mạo hiểm!”

Các tướng quân thấy Húc Tử rất biết nói, ấn tượng trong lòng đối với hắn rất tốt. Lúc trước hắn lưu lại cho mọi người ấn tượng chỉ là một tên mãng phu xuất thân nghèo hèn, có dũng cảm vô mưu. Trải qua một trận ác chiến hôm nay, mọi người càng thêm khắc sâu ấn tượng đối với vẻ mặt dũng mãnh của hắn. Đối với vẻ cơ động lễ phép của hắn, cũng từ từ có chút nhận thức.

Mặc dù trong Đại Tù quân rất chú trọng xuất thân dòng dõi, nhưng hôm nay công lao của Hùng Võ doanh rõ ràng, ai cũng không muốn che dấu nữa, cho nên mọi người lần lượt mở miệng, với thân phận trưởng giả, khuyên Lý Húc nắm chặt thời gian ngồi trên thủ tịch.

“Cảm tạ đại tướng quân!” “Cảm tạ tiền bối!” “Cảm tạ tướng quân” Lý Húc liên tiếp chấp tay. Giờ phút này trong lòng hắn đang đắc ý, trên mặt lại còn muốn làm một bộ khiêm tốn. Mọi người sở dĩ cho rằng hắn dũng cảm vô mưu, tất cả đều là do Vũ Văn kể lại quy hoạch của lão thất phu này. Cho nên đoàn người càng tán dương lợi hại, hắn càng muốn biểu hiện lễ nghĩa nho nhã. Lưu Hoảng Cơ từng nói, lễ tiết là áo giáp của văn nhân., Càng là người nho nhã lễ độ, càng lưu lại cho mọi người ấn tượng sâu sắc, gia giáo tốt bụng. Húc Tử trước kia không phải thập phần để ý, hiện thực bức hắn không thể không đem một ít thủ đoạn thể tục mà Lưu Hoảng Cơ dạy ra đối phó.

“Tiểu tử này tuyệt đối không phải kẻ lỗ mãng!” Hộ nhi cười gian xảo đứng ở phía đối diện Húc Tử thấp mấy lần, âm thầm đánh giá. Hắn tuy rằng cũng xuất thân hào môn, tổ phụ, bậc cha chú đều từng có chức vị huyện hầu, nhưng khi còn trẻ từng bởi vì kẻ thù tay kiếm kẻ thù trốn chạy trốn về quê mình tránh họa., Kết giao với rất nhiều anh hùng lỗ mãng. Cho nên đối với người xuất thân bản hàn, đến bảo vệ con cái gì cũng không thành kiến. Giờ phút này nghe Lý Húc nói câu câu trả lời không kiêu ngạo không siểm nịnh, đối với Vũ Văn mà nói chủ soái vừa lễ phép, lại biết cách giữ vững khoảng cách, trong lòng bất giác hảo cảm đối với hắn tăng lên nhiều.

“Vũ Văn tướng quân không biết lại muốn tính kế nhân gia cái gì?” Vũ Dư Lang cầm chén rượu của Trần Lăng, hứng thú xem “biểu diễn” trước bàn tiệc. Trong các vị lão tướng quân, trừ Vũ Văn thuật ra, hắn và Húc Tử giao tiếp sớm nhất, đã phát hiện Vũ Văn không có ý tốt gì đối với thiếu niên. Nhưng cuộc đời hắn trải qua thăng trầm, kiến thức nhân gian rất nhiều, bởi vậy nguyên tắc xử sự tùy ý xem náo nhiệt, cũng không loạn tiếp tục hồ nước đục.

“Lão thất phu ngược lại xoay chuyển rất nhanh, trong mắt ngày hôm qua còn chỉ có nhi tử nhà mình. Hôm nay lại bày ra

một bộ dáng binh sĩ khúc chiết.” Chu pháp còn nửa nghiêng thân thể, trong ánh mắt tràn ngập khinh thường. Hắc vẫn luôn không để ý năng lực chỉ huy Vũ Văn thuật, đặc biệt là hôm nay, nếu không phải Vũ Văn thuật lại lão nhị nhất định phải cố tình bày hư huyền bố cái Nhạn Hành đại trận gì đó., Cái gì mà “Đánh trái thì phải ứng, đánh trái thì trái ứng, trung quân tương hợp, tất cả cùng nhau tấn công”, mọi người cũng không đến nỗi nhờ một người trẻ tuổi tới cứu mạng.

Mọi người đều có tâm tư riêng, bởi vậy mặc dù ngoài mặt đều khách khí, nhưng trong lòng lại muốn xem xem Lý Húc giải thích ” nhiệt tình” như thế nào. Người của Vũ Văn gia từ trước đến nay không thấy ai cao hơn mình, câu nói vừa rồi “Dừng Quan tam quân, cứu vớt anh danh mọi người, đã cấp cho thiếu niên một cái bẫy không nhỏ. Mà thiếu niên cũng đáp rất hay, nhắc tới công lao của mọi người, chính là không chịu nói sự điều chế của Vũ Văn sĩ.

“Hiện chất nếu như còn không ngồi, lão phu đành phải đem cái soái vị này nhường cho ngươi. Dù sao hôm nay lão phu chỉ huy điều độ vô phương, toàn bộ nhờ vào các tướng sĩ dùng mạng mới bảo toàn được thanh danh!” Vũ Văn thấy Húc Tử một mực từ chối, giả ra bộ dáng tức giận, quát lên.

“Không dám, nếu không phải có đại soái ở đây, Lý Tử Hùng cũng sẽ không chớp mắt mà quay về!” Lý Húc lần nữa chấp tay thi lễ, đáp lại.

“Ai da, tiểu tử nhà ngươi, thật là phiền phức!” Người đến hộ nhị thấy trước bàn có hai người giằng co bất phân thắng bại, từ chỗ ngồi của mình đi ra, giữ chặt cánh tay Lý Húc, oán giận.” Là lão phu kéo ngươi vào trong ngồi, lần này thế nào cũng được chứ.” Nói xong, hắc đi ngang vài bước, cưỡng ép đè tên Húc Tử vào sau lưng của Vũ Văn.

“Như thế, vẫn bồi cung kính không bằng tuân mệnh!” Lý Húc cười ngồi thẳng thân hình, lần thứ ba hành lễ với mọi người. Quan trường này ứng thù khó hơn xung phong trận nhiều, hắc thâm nghĩ trong lòng, cảm giác mồ hôi sau lưng đã bắt đầu lăn xuống phía dưới, ướt nhẹp, mấy chỗ vết thương mới cũ ngứa ngứa.

Một đám võ tướng uống rượu mừng công, không thiếu chuyện bàn luận tình hình chiến đấu ban ngày. Mọi người người một lời, ta một câu, đều nói tên Lý Tử Hùng kia tuy có lương tâm xấu xa, nhưng thực sự có mang binh có phương pháp. Sáu vạn phản tặc dưới trướng hắn bất luận là tử sĩ đảm nhiệm nhiệm vụ ngăn chặn hay là chủ lực xung kích cánh bên phải., Mỗi người anh dũng cường hãn, huấn luyện nghiêm chỉnh, trang bị hoàn mỹ, nếu không phải Vũ Văn lão tướng quân chỉ huy trấn định, Tiểu Lý tướng quân dũng cảm cơ trí, trận ác chiến hôm nay có thể đánh tới nửa đêm mới có thể thấy được phân tích.

Trên người phản quân biểu hiện ra sự dũng mãnh, Lý Húc vô cùng bội phục, cũng lý giải vì sao đối phương anh dũng như vậy. Nhưng nói phản quân huấn luyện nghiêm chỉnh, thì không khỏi quá mức phát triển chí khí người khác, tiêu diệt uy phong của mình. Còn về trang bị hoàn mỹ, lại càng là tám cây gậy đánh bừa. Nếu như trong tay cầm gậy gỗ, phản quân mặc giáp bố trí cũng có thể nói là trang bị hoàn mỹ, quan quân Đại Tùy trang bị răng võ trang, có thể nói là tay cầm thần binh lợi khí.

Nhưng ở trường hợp này, nói thật chưa chắc là một loại đức hạnh tốt. Húc Tử buồn bực trong lòng, cúi đầu tiếp tục nghe mọi người nói khoác. Nghe kỹ non nửa canh giờ, mới phát hiện mọi người nói chuyện rất có lý lẽ, giống như trước đó đã được sắp xếp tốt, trước tiên đem phản quân khen hoa rơi loạn., Dem lần chiến đấu này khen khôn khéo vô cùng. Sau đó bắt đầu nói thuộc hạ của mình anh dũng, liều mạng quên mình. Đặc biệt là một số tên gia hỏa chức quan không cao, thời càn không có biên giới. Mà Vũ Văn thuật lại, các lão tướng quân tới bảo vệ thì mỉm cười lắng nghe, còn lâu mới bổ sung được vài câu, tuy không nói nhiều nhưng tổng kết lại từng câu từng câu.

“Xem ra bọn họ là chuẩn bị hướng triều đình báo công!” Húc Tử cẩn thận suy nghĩ một chút, rút cuộc minh bạch một tác dụng khác của Khánh Công Tử. Hóa ra mọi người ngồi chung một chỗ là vì thống nhất kịch bản, để tránh đến lúc đó có người đem da trâu thổi rách, hoặc là bởi vì vót được giới mà

đem công lao của người khác đặt lên đầu mình, không cần thiết gây tranh chấp.

Nghĩ lại một chút kiến thức, Húc Tử trong lòng dần dần có nắm chắc. Nếu Vũ Văn lão tặc mở đại hội khoác lác để mình lên làm thượng khách, xem ra công lao hôm nay hẳn sẽ không có ý định xâm chiếm nữa. Đang lúc nghĩ có người hỏi đến mình, nói như thế nào mới không để lộ ra thái hạc giữa bầy gà, bên tai đột nhiên nghe thấy có người đề cập đến tình hình chiến đấu ở cánh phải.

Hóa ra trong đám phản quân ở cánh phải có ba ngàn trọng giáp bộ binh tiên phong, năm ngàn tên nổ áp giải hậu trận. Bọn chúng gian trá giảo hoạt lợi dụng hữu nghị của Hữu Võ Hầu tướng quân, đột nhiên phát động tập kích. Hữu Võ Hầu tướng quân Triệu Hiếu mới có lòng từ bi, vốn muốn khuyên Lý Tử Hùng đầu hàng, lại bị đối phương dùng mũi tên lạnh ám toán, toàn bộ dựa vào thân binh trung dũng, mới rút ra một mạng từ trong loạn quân.

Tướng sĩ Hữu Võ Vệ xung phong phản kích, tướng sĩ phải dũng mãnh chống cự, chỉ có điều quân địch thế lớn, vừa đoạt được tiên cơ, mới dẫn đến cánh phải nguy cấp trùng trùng...

Lý Húc nghiêng đầu, muốn xem xem trận chiến “áy ra” này trong miệng ai. Không ngoài dự liệu, hẳn nhìn thấy gương mặt già nua đỏ bừng của tướng quân Ngự Vệ Trương Cẩn.

Hữu vệ tướng quân Trương Cẩn ở trong quân coi như người thành thật, không dám khoác lác. Nhưng hôm nay Hữu Võ Hầu và Hữu ngự vệ hai quân đều bị tiêu diệt, Hữu Võ Hầu tướng quân Triệu Hiếu đã bị thương nặng, sinh tử chưa biết chừng. Đối mặt với tình huống nghiêm trọng như vậy, hẳn không thể không thôi cho quân địch mạnh một chút. Nếu không, mọi người sẽ bị triều đình trách tội chưa nói, các huynh đệ chết trận cũng không nhận được sự an ủi.

Thấy ánh mắt Lý Húc quét về phía mình, mặt Trương Cẩn càng hồng hơn. Hắn miễn cưỡng bịa ra vài cái cớ, đứng dậy, bưng chén rượu đi tới trước mặt Lý Húc: “Nếu không phải tiêu Lý tướng quân trượng nghĩa, cái mạng này của Trương Cẩn đã

giao cho lão tặc Lý Tử Hùng rồi. Đại ân cứu mạng không dám nói lời cảm ơn, Trương mỗ xin kính trước!”

Thái độ của hắn kính cẩn như vậy khiến Lý Húc vô cùng ngại ngùng. Hắn tranh thủ đứng dậy, hai tay nâng chén rượu quá trán trước, lại khom người đáp lễ: “Trương tướng quân quá khiêm tốn, quân địch thế lớn. Nếu không phải Trương, Triệu hai vị tướng quân liều mạng dốc sức chiến đấu, tiểu tử cũng không có cơ hội thông dong chuẩn bị! Rượu này, kính tướng quân!”

Chỉ mấy câu, chẳng những tán thành đối phương khoác lác, còn thuận tiện cho hai vị bại quân đội mũ cao. Việc này đổi lại là lúc trước, Húc Tử có đánh chết cũng không được. Nhưng hôm nay không giống như trước kia, có Vũ Văn thuật lại lão tặc ở bên cạnh nhìn chăm chăm, hắn không dám đi sai một bước, nói sai một câu, đặc tội bất luận kẻ nào.

Tâm thái căng thẳng như vậy, cơ bắp trên người trong lúc vô tình căng thẳng, kéo vết thương, đau như tim động. Đợi cung kính tiễn Trương Cận Quy về chỗ, Húc Tử cũng ngồi xuống, không nhìn được hít một hơi lạnh.

“Lý tướng quân chẳng lẽ không thoải mái!” Ngồi đối diện Lý Húc, đôi mắt chăm chú nhìn, lớn tiếng hỏi.

“Ban ngày, ban ngày bị thương!” Lý Húc thấy ánh mắt mọi người đều tập trung về phía mình, sợ dẫn phát hiểu lầm, đành phải ăn ngay nói thật.

“Thương tích ở nơi nào, có từng hay không ngại!” Vũ Văn bày ra một bộ dạng quan tâm văn bối, tha thiết truy vấn.

“Nơi ngực, không ngại, đã được thuốc rồi!” Lý Húc khoát khoát tay, ý bảo mình không có chuyện gì lớn. Nói thì dễ dàng, mồ hôi trên trán lại không chịu nghe lời, một viên tiếp một viên lăn xuống dưới.

“Đã đổ mồ hôi lạnh, còn nói không sao. Đợi lão phu xem xét một chút!” Hộ Nhi từ chỗ ngồi phía sau đứng lên, nhanh chân vài bước vọt tới bên cạnh Lý Húc. Không nói gì, đẩy võ tướng Thường Phục của Lý Húc ra, đem mấy miếng vải loang lổ vết máu phơi bày trước mặt mọi người.

“Hít!” Các tướng lĩnh đang ngồi ở đây nhìn thấy sinh tử, cũng bị băng vải trên người Húc Tử làm cho kinh sợ hít vào một ngụm khí lạnh. Khí hậu nóng bức như thế, trước ngực Húc Tử, bả vai cùng bên hông, rộng hẹp thế mà quần mười hai chỗ, ba chỗ “Bổ đỉnh”. Phía trên không có vết máu, chắc hẳn vết thương đã bắt đầu khép lại. Có vết thương trên “Bổ đỉnh” lại là một mảng đỏ thẫm, đang có vết máu từ dưới băng vải thẫm thấu ra.

“Việc này cũng không ngại, nếu là lão phu, sớm đã nằm trong quan tài đi rồi!” Hộ nhi hữu tâm giúp đỡ Húc Tử, lớn tiếng nói.

“Không sao, vẫn bồi tuổi còn trẻ, chịu được lâu!” Lý Húc xấu hổ như một tấm vải đỏ, hạ giọng trả lời.

“Nam tử hán đại trượng phu sao, còn bị thương xung phong hãm trận, là việc cứng rắn, có gì mà thẹn thùng!” Chu pháp còn thấy Lý Húc đỏ mặt, cười trêu ghẹo.

Các tướng quân lĩnh binh nhiều năm, chuyện ” lỗ mãng” như Húc Tử không tránh mũi tên như vậy lại rất ít khi làm, nhìn vết thương trên người hắn và mấy chỗ đã khép lại, chum đầu ghé tai, nhao nhao khen ngợi khí phách của hắn. Hộ nhi thấy có cơ hội, sai người rót một chén rượu, tự mình dùng tay phải bưng băng vải trước ngực Húc Tử, lớn tiếng hỏi: “Tiểu tử, có thể nói cho lão phu biết vết thương này khi nào không?”

“Hôm nay, lần thứ nhất xông trận!” Lý Húc suy nghĩ một chút rồi đáp.

“Mang rượu lên, lão phu kính người!” Đến hộ nhi hai tay nâng chén, buồn bực nhấp một ngụm rượu trong đó.

Lý Húc thấy lão tướng quân uống đến hào khí, đành phải đi theo. Phương Dục mặc quần áo xong, lại tới hộ nhi chỉ vào một chỗ băng trên xương sườn hắn hỏi: “Nơi này, khi nào thì vết thương?”

“Lần thứ hai xông trận, có thể, có lẽ là lần thứ ba, không rõ lắm!” Lý Húc đỏ mặt, thấp giọng trả lời.

“Rượu, lão phu lại mời người một ly. Nếu là lần đầu tiên lão phu thụ thương liền lui ra, không dám xông trận lần thứ hai!”

Bảo vệ Thiên nhi vỗ tay, khen ngợi.

Các thân binh hầu hạ tướng quân uống rượu tranh thủ thời gian tiến lên, rót đầy bình rượu cho hai người. Bảo vệ nâng chén cụng ly với Lý Húc, lại uống cạn chén rượu.

“Lý tướng quân vì sao không mặc thiết giáp?” Ban ngày mạo hiểm xung trận, thiếu chút nữa khiến cho Hộ Nhi cùng Lý Húc hai người đoạt hết danh tiếng trong quân địch, nhin không được truy hỏi một câu.

“Lý tướng quân ở Lê Dương đã bị thương, trên người băng vải quá nhiều, không thể mang giáp sắt!” Trả lời hần không phải ai khác, chính là Vũ Nha tướng quân văn sĩ đến kịp.

Vũ Văn hóa hung hăng trừng mắt nhìn đệ đệ, trong lòng giống như đánh ngã bình năm vị thuốc, chua chua cay cay vị gì cũng có. Muốn tiến lên làm đối phương có tật xấu, các tướng lĩnh lại không cho hần cơ hội, mỗi người bùng chén rượu vây quanh, dồn dập rót rượu cho Lý Húc.

“Đạo thương này, hình như có chút thời gian, lúc nào!” Chu Pháp còn chỉ vào một khối băng vải đổi màu, truy vấn.

“Bên ngoài Lê Dương Thành, bị thương khi tác chiến với Nguyên Vụ!” Lý Húc suy nghĩ, trả lời đúng sự thật.

Mọi người lại là kinh ngạc than thở một lần nữa, lần thứ hai khuyên bảo. Húc Tử biết danh tiếng của mình hôm nay đã lớn, vô luận hậu quả là họa hay phúc, tóm lại đã không thể vãn hồi. Vì vậy cũng không hề khiêm tốn, có người mời rượu, liền nâng chén cạn. Có người hỏi, liền ăn ngay nói thật. Bất tri bất giác, uống liền mười mấy chén, hơi rượu dâng lên, trên mặt càng đỏ, lá gan cũng càng ngày càng lớn.

“Vết thương này đâu, cũng là ngoài Lê Dương thành sao?” Chu pháp còn kính nể Húc Tử dũng mãnh, cùng hần cạn hai chén, sau đó lại nâng chén rượu thứ ba lên.

“Lộ Đông, vô danh cốc!” Lý Húc nhìn phụ tử Vũ Văn thị, bình tĩnh hồi đáp. Đó là cứu Vũ Văn sĩ kịp thời bị thương, trận chiến này cũng đã cứu Vũ Văn thuật cùng ba mươi vạn viễn chinh quân. Nghĩ Vũ Văn gia báo đáp, khóe miệng hần hiện lên vài tia cười lạnh.

Vũ Văn từ từ đỏ mặt, hẳn không ngờ tiệc rượu lại có kết quả như vậy. Hôm nay hẳn vốn định nhân cơ hội này mượn sức Lý Húc một lần, xem đối phương có thể dùng phương thức của Hoài nhu thu phục đối phương dốc sức vì Vũ Văn gia hay không. Ai ngờ Hộ Nhi lại chen một chân vào, phá hỏng kế hoạch của hắn.

Vết thương kia là vì cứu sĩ, khôi kia, khôi kia cũng đúng. Vũ Văn thuật trong lòng yên lặng tính toán, hơi có chút cảm động. Giống như tiểu tử kia cứu sĩ cùng rất nhiều lần, mình trước nay chưa từng nghĩ báo đáp hắn như thế nào. Mỗi khi hắn lập công mới, bản thân tính toán luôn kéo hắn vào doanh trại Vũ Văn gia. Nhưng điều này không phải sao? Tiểu tử này xuất thân hàn vi như thế, không có Vũ Văn gia làm chỗ dựa, hắn sao có thể ở triều đình đứng vững?

“Khôi này thì sao?” Vũ Văn ngẩng đầu, trông thấy có người chỉ vào một vết sẹo sau lưng Húc Tử hỏi. Vết thương đó không quá lớn, nhưng vị trí rất nguy hiểm. Một khi xâm nhập thêm vài phân, liền có thể lấy mạng của Húc Tử.

“Sa Đông, bên cạnh dịch ngựa mạ nước, vào lúc này năm ngoái!” Lý Húc giờ chén rượu lên, say bí tỉ trả lời. Đây là lần đầu tiên hắn cứu Vũ Văn Sĩ, cũng bắt đầu tiếp nhận việc làm bằng hữu của đối phương. Chuyện rất xa xôi, xuất thân bất đồng, bằng hữu cũng rất vất vả.

Chương thứ năm trở về (lục)

Trận rượu này uống say đến nửa đêm mới bỏ qua. Đám người Trương Cản, Bảo nhi, Trần Lăng đều say mê, Vũ Văn Nhân không thể không cống hiến sức lực cho cha mình, đưa các lão tướng quân trở về doanh trại của mình. Rượu Húc Tử tuy lớn nhưng bị mọi người vây quanh một thời gian dài như vậy, bước chân cũng trở nên trống rỗng. Vũ Văn Sĩ và không yên lòng về sự an toàn của hấn, gọi toàn bộ tướng lĩnh các doanh hùng vũ tới cùng một chỗ, ra lệnh cho mọi người bảo vệ Lý tướng quân trở về doanh.

Đêm nay, gia chủ đã lộ mặt, Hùng Võ doanh ai nấy mặt mày hớn hờ, đứng trên lưng ngựa nói chuyện một chút, kể lại những hành động vĩ đại ngày hôm nay tam xông vào trận địch, thổi phồng sự dũng mãnh của tướng quân nhà mình, vô cùng khoái ý. Rượu say khướt nói chuyện phiếm một hồi, có người phát hiện Vũ Văn Sĩ chưa cùng đoàn người đi chung, miệng lập tức trở nên cay nghiệt. “Vũ Văn lão nhân kia muốn nuốt công lao của đại nhân nhà ta, sợ là tuyệt đối không được!”

“Hi hi! Người, các người không nhìn thấy lão già Vũ Văn sắc mặt đỏ hồng, cơ hồ đã chảy máu! Không biết, còn tưởng rằng rượu hôm nay đều bị một mình hấn uống hết hay sao!” độc úy Lý An Viễn trên lưng ngựa lắc qua lắc lại., Câu trả lời dứt quãng. Hấn xuất thân hàn vi, trên quan trường một mực buồn bực không được chí hướng. Húc Tử gần đây gặp phải xa lánh, hấn lúc trước cũng trải qua, cho nên đối với cảm giác ủy khuất trong lòng chủ tướng đại nhân, đồng cảm. Ngoài đồng tình, không khỏi có ý báo bất bình, cho nên thấy Vũ Văn hôm nay bị lung túng, cảm giác phi thường thống khoái.

“Chúng ta tướng quân cứu hấn ba lần, hấn một lần cũng không nhớ được. Lần này bị người nhắc nhở, then thùng một chút cũng đúng!” Mộ Dung La ở bên cạnh cười lớn đáp lại. Hấn và Lý An Viễn đều là Húc Tử đề bạt, trong lòng tự nhiên đem mình quy về một hệ khác của Húc Tử. Vũ Văn Thái Húc Tử nói, tương đương với cũng đang chen lấn vào bọn họ, cho nên ước gì lão tặc xấu mặt.

“Muốn nói Giám quân chúng ta cũng là hào kiệt, hết lần này tới lần khác lại gặp phải một người cha như vậy!” Giáo úy Lý Mạnh Xưa nay vốn không thích gây chuyện nên cũng không hài lòng với hành vi của Vũ Văn thuật lại, chỉ ghé miệng nói nhỏ.

Nghe vậy, mọi người của Hùng Vũ doanh đều than thở. Vốn đoàn người cùng Vũ Văn Sĩ ở chung khá tốt, người này trừ miệng mũi khắc một ít ra thì không có cái gì bệnh xấu. Mà dưới tay công phu không tồi, nhìn từ xa cũng làm người ta bội phục. Nhưng thủ đoạn làm việc của gia tộc thật sự quá mức bá đạo, mọi người hận nhà tan nát, không khỏi sinh không cùng hân.

“Vũ Văn thuật lại lão nhân không phải là người có lòng tham. Hôm nay bị đắc tội không nhẹ, sợ là sau này sẽ tìm Lý tướng quân gây phiền toái!” Nhắc tới thủ đoạn làm việc của gia tộc Vũ Văn, giáo úy Thôi yếu ớt thấp giọng, lo lắng nhắc nhở.

“Sao nào, có mấy chục vạn đôi mắt nhìn thấy công lao, hân còn có thể xóa đi nữa à!” Lý An Viễn tròn mắt phản bác.

“Hân hôm nay đã để cho tướng quân chúng ta làm thủ tịch, tự nhiên sẽ không nghĩ đến công lao của tướng quân nhà chúng ta nữa. Nhưng đến mấy người hộ nhi lão tướng quân già vò như vậy, ngược lại đem tướng quân nhà chúng ta bỏ qua đối lập với hân. Vũ Văn gia này là hào môn đệ nhất trong quân, ai ui., Vị tướng quân Ngự Vệ kia, Trương Cẩn có chức vị không cao, chỉ cần Vũ Văn nói một câu trừng mắt, người này ngay cả lời nói cũng nói không được. Ài...” Thôi Tiềm khẽ lắc đầu, vừa nói vừa thở dài. Quan trường của triều Đại Tùy này., Khi nào chỉ dựa vào công lao là có thể thăng quan. Không cần nói Lý Húc tuổi còn trẻ như vậy, tư lịch cùng căn cơ đều rất nông nổi, mặc dù là lão tướng quân nhiều năm lăn lộn trong quan trường, cũng không dám đắc tội Vũ Văn thuật nửa điểm. Hôm nay trên tiệc rượu đoàn người nhìn như có một ngum ác khí, thực tế gặp phiền toái vô cùng vô tận, không biết lúc nào mới là cái đầu.

Hân thở dài, ngược lại làm cho mọi người thanh tỉnh rất nhiều. Mọi người ngẫm lại mình trải qua nhiều năm, cũng đích xác

cảm thấy cái sọt hôm nay bị đâm khá lớn. Vũ Văn thuật mặc dù không thể động tay động chân trên quân công, nhưng hẳn đã là đại quân chủ soái, các phương diện khác có thể xuống tay độc ác rất nhiều, tùy tiện sử dụng chút chiêu thức, sợ rằng đều có thể làm cho Húc Tử ứng phó một hồi.

Nếu mọi người không phản kháng, chỉ biết trơ mắt nhìn hắn đem công lao mà đám người kia đoạt được toàn bộ vào trong tay đứa con nhà mình, thực khiến người ta không cách nào cam tâm. Huống hồ nếu hôm nay Húc Tử không tỏ thái độ, tương lai còn không biết sẽ bị khi dễ thế nào! Nói đi nói lại, loại người này không có bản lĩnh khác, thủ đoạn hại người thiên hạ vô song. Người đắc tội hắn, sẽ không thể không đề phòng hắn.

Đoàn người nghị luận đến nghị luận, càng nói càng cảm thấy uất ức, lại không nghĩ ra bất cứ biện pháp ứng đối hữu hiệu nào.

“Nhìn các người nói xem, tựa như trời sập. Chẳng lẽ đắc tội với người Vũ Văn gia tộc, liên vĩnh viễn không có ngày nổi danh!” Giáo úy Trương Tú không phục, tức giận hừ hừ hỏi.

“Thật ra là có biện pháp!” Giáo úy Thôi Tiềm phục câu nói của Trương Tú, trịnh trọng trả lời: “Chỉ có xem Lý tướng quân có chịu làm hay không thôi!”

Mấy người bọn họ đều là nòng cốt của hùng vũ doanh, cũng không có quá nhiều kiêng dè lẫn nhau. Nghe Thôi Tiềm nói có biện pháp làm cho Húc Tử không bị Vũ Văn trả thù, mấy vị khác lập tức vây quanh, mồm năm miệng mười thúc giục: “Mau nói, mau nói, đã đến lúc nào rồi, người còn hỏi phục nữa!”

“Ta cảm thấy Vũ Văn lão tặc thay con mình đoạt công, cũng không phải cố ý nhằm vào tướng quân nhà ta.” Thôi Tiềm sửa sang lại ý nghĩ một chút, chậm rãi giải thích với mọi người.

“Cũng đúng, những hào môn đại họ như bọn họ, căn bản không xem người khác là người!” Lý Mạnh từ trên lưng ngựa thẳng lưng lên, nổi giận đùng đùng.

“Cũng không thể hoàn toàn nói như vậy, họ lớn có chỗ khó xử của họ lớn!” Sắc mặt Thôi Tiềm Vô bỗng đỏ lên, thấp giọng biện hộ.” Duy trì một gia tộc trăm năm không suy, cần phải cẩn thận khắp nơi, không dễ dàng kết thù với người khác, cũng dễ dàng thi hành nhân từ. Một khi tiến cử được người khác., Người nọ tất nhiên là dòng chính nhà mình, tương lai phải cho gia tộc gấp mười thậm chí gấp trăm lần hồi báo. Quy củ này dù nhà ai cũng không dám xấu, không phải cố ý chèn ép nhân tài, mà là sợ làm hỏng quy củ, những người đã được tiến cử kia cảm thấy tiền trình tới quá mức dễ dàng, không chịu đựng tâm bán mạng cho gia tộc của ân nhân.”

“Theo người nói như vậy, Vũ Văn hôm nay còn yên tâm rồi sao?!” Lý An Viễn nghe vậy bực bội, dùng roi ngựa chỉ vào Thôi Tiềm chất hỏi.

“E rằng là vậy, chẳng qua vô luận hãn muốn ân cũng được, thì lôi kéo cũng được, đều bị lão tướng quân bảo vệ trẻ quý vàng rồi!” Thôi Tập quán ngẩng đầu, thanh âm trả lời không nóng không lạnh.

“Nếu như đã đắc tội người khác rồi, vậy người nói người có biện pháp gì?!” Nghe Thôi cảm thấy trấn định như vậy, Lý An Viễn không cảm thấy chán nản, uể oải truy vấn.

“Đại Tùy triều ta ngoại trừ cao quý trong quân, trong triều còn có bảy họ lớn, hỗ trợ lẫn nhau, thực lực chưa hẳn kém Vũ Văn gia. Năm đó Hồ Bí tướng quân La Nghệ có thể ra mặt, chính là bằng vào Đại tướng quân vương được diu dắt...”

“Huynh đệ thôi không phải khuyên ta đầu nhập vào các hào môn khác, cho người ta đâm lưng bóp chân đi! Vậy thì trực tiếp theo về phía Vũ Văn thế gia, trong đó có khác biệt sao?” Lý Húc một mực không nói gì đột nhiên xoay người lại, nghiêng đầu truy hỏi.

Giọng nói của hãn không cao, nhưng ánh mắt lại vô cùng trong suốt, nhẹ nhàng quét tới, lại khiến Thôi Tiềm đỏ mặt. Trong lúc nhất thời, mọi người đều lâm vào trầm mặc, chỉ nghe tiếng vó ngựa vang lên, khiến người ta gấp gáp, loạn lạc làm người ta khó chịu.

“Ta đã sớm nói rồi, không phải là không có biện pháp. Chỉ là, chỉ là Lý tướng quân không chịu làm thôi.” Một lúc lâu sau, Thôi Tiềm lắc đầu, thì thào trả lời.

“Ý tốt của huynh lùi ta xin nhận, nhưng như vậy lại khiến cuộc đời ta không thể được thống khoái!” Lý Húc ngẩng đầu nhìn vàng trắng khuyết trên không trung vừa mới mọc lên, thở dài nói. Trong lúc đám người hộ nhai mời rượu về phía mình, hắn đã cảm thấy một số khó khăn trong đó. Nhưng một ngụm ác khí chui ra không được, trong lòng dù sao cũng cảm thấy khó chịu.

Hôm nay, ác khí xả ra, quả thực nên nghĩ tới đạo tương lạnh tị hung. Vũ Văn gia lôi kéo mình vô số lần, lần lượt không có kết quả, nói vậy trong lòng đã cực kỳ tức giận.

Biện pháp mà Thôi Tiềm nói, Húc Tử đã từng nghĩ tới, nhưng thực sự làm không được.

Nếu đây là đường ra duy nhất, hắn tình nguyện vĩnh viễn không thăng chức.

Nghĩ tới kết cục vĩnh viễn không được thăng chức này, trước mắt Húc Tử đột nhiên có vài phần sáng sủa.” Cũng chỉ là làm lang tướng cả đời mà thôi. Chí hướng năm đó của ta chỉ là làm huyện úy, bây giờ đã là lang tướng, sao ngược lại càng ngày càng không biết thỏa mãn?”

Hắn nghĩ như vậy, bị liệt tửu tác động, ý nghĩ buông thả trong đầu càng ngày càng mãnh liệt. Nghĩ tới từ bỏ, Húc Tử đột nhiên phát hiện mọi phiền não đều bị giải quyết dễ dàng.

“Chẳng qua là không thăng chức được sao, cùng lắm thì bỏ rơi chức quan mà thôi, về nhà săn thú làm ruộng đi., Cũng may ngựa mặt lên người hơi thở. Dù sao hiện tại ta cũng có chút tích góp, dễ dàng sẽ không chịu đói nữa! ” Hắn quay đầu nhìn về phía mọi người, phát hiện tất cả mọi người đều nhìn về phía mình, có người ý đồ khuyên bảo, có người thì trong mắt say mang theo ân hận cùng tiếc hận.

“Sợ gì, nam tử hán đại trượng phu, công danh nhưng đang lập tức lấy. Cấp ba mua chức quan đổi được, không bằng không muốn!” Húc Tử trong lòng xúc động một hồi, tức giận nói ra.

“Đúng, cùng lắm thì chúng ta cũng mặc kệ. Xem lần sau Vũ Văn lão nhân gặp nạn, ai lại liều mình cứu hấn!” Đám say đầu tiên là sững sốt, tiếp theo ồn ào đáp lại.

Người uống rượu, vốn khí huyết đã bốc lên, vừa sảng khoái nói ra, tất nhiên càng nói càng kích động. Trong lúc nhất thời, mọi người đều tự giác hào khí làm mây khô, mồm năm miệng mười nói một hồi say sưa, có người dứt khoát gõ bàn đập vàng, hát khúc mộc ca trong quân đội.

“Đại trượng phu, lập công danh, lập công danh hề an ủi bình sinh.” Roi ngựa rơi vào trên bàn đập vàng, tiết tấu lưu loát mà khẳng khái.

“Trong lòng tự có khe rãnh, giữa thiên địa mặc cho ta đi!” Mộ Dung La duỗi thẳng cổ, dường như muốn mang toàn bộ ủy khuất nhiều năm được phun vào bầu trời đêm.

“Đao trong tay, chén rượu trong tay, xách rượu lên trước đao trận.” Lý An Viễn đánh ngựa đuổi theo Mộ Dung La, vỗ vai đối phương hát.

“Túy gục ngã sa trường, trăm năm sau quân cũng mục!” Thôi Tiềm lắc đầu, bỏ đi tâm tư lo lắng, vung roi đuổi theo tiết tháo của mọi người.

“Phú cùng quý, lập tức lấy, trường cương tám trượng làm bút...” Trong miệng ngâm nga khúc nô a thô bỉ không có văn, Húc Tử nhẹ nhàng nở nụ cười, trong bóng tối, hai mắt càng ngày càng sáng ngời.

Chương thứ năm trở về (lục)

Khi còn trẻ dám uống rượu, uống rượu thì dễ xúc động, sau kích động quá sẽ dễ dàng mặc kệ không quan tâm, miệng không giữ kín. Nhưng mỗi khi tỉnh rượu, xung động theo đó kết thúc chính là hối hận, đương nhiên, còn có chút đau đầu.

Đầu đau nhức, đau nhức kịch liệt. Húc Tử gõ đầu mình, giãy dụa từ trên giường ngồi dậy, thân bình thị vệ ngoài lều nghe thấy động tĩnh trong nhà, vội vàng xông vào hầu hạ. Húc Tử khoát tay, dặn dò đôi phương rót cho mình một chén nước lạnh, sau đó bảo hấn lui xuống.

Thật sự phải từ quan không làm sao? Húc Tử cảm giác có chút luyến tiếc. Từ trong đội ngũ bò đến lang tướng, mình tự vác đao kiếm đi ra. Nếu như giãy dụa cũng không giãy dụa, đem tất cả mọi thứ chấp tay cho người ta cảm thấy đáng tiếc. Nhưng đơn thương độc mã dây dưa cùng Vũ Văn thế gia, mình xác thực lại không có thực lực đó. Ngồi yên một chút suy nghĩ, hấn rút cục nhớ lại một chút suy nghĩ trước khi ngủ.

Nếu như tìm một gia tộc mới có thể giải quyết phiền toái trước mắt, hấn tình nguyện đầu nhập vào Lý Uyên, ít nhất ngay từ đầu đôi phương còn trả giá rất nhiều ân huệ. So với sự hùng hổ bức nhân của Vũ Văn, so với những gia tộc khác có ý đồ từ trong vớt một vụ, hình tượng Lý Uyên trong lòng hấn càng hòa ái dễ gần hơn một chút, cũng càng dễ dàng ở chung.

Đề nghị của giáo úy Thôi Tiềm tàng hấn không cách nào tiếp nhận. Nhưng đề nghị này nhìn như thờ ơ lại làm cho Húc Tử nhớ tới rất nhiều chuyện ẩn giấu ở mặt ngoài. Ví dụ như xuất thân từ đám người dưới trướng mình, lai lịch, ai thân cận với mình một chút, ai có thể bảo trì xa cách hơn, cùng với kẻ đứng sau lưng những người này là người nào, đại biểu cho gia tộc nào.

Bên người chư tướng, Thôi Tiềm xuất thân Bác Lăng Thôi thị, nghe nói Thôi gia và Bùi gia nhiều thế hệ thông gia, đồng khí liên chi, bởi vậy đứng sau không phải là hiện tại còn kiêm

quản binh bộ hoàng môn thị lang Bùi Phục Thành., Chính là Ngự sử đại phu Bùi Uẩn. Cho nên, tối nay trong miệng hắn mới nói trong triều có thất đại thế gia, thế lực không thua gì Vũ Văn thuật lại lời nói của loại quân trung huân quý báu này. Húc Tử biết Thôi Tiềm Tử muốn thay thế Thôi gia lôi kéo mình, hắn cũng không cho rằng loại hành động này có quá nhiều ác ý. Vũ Văn gia cũng tốt, Lý gia cũng vậy., Thôi gia cũng thế, trong mắt những thế gia đại tộc này, mình tựa như một con ngựa không buộc trên chiều cổ. Ai cũng muốn xông lại lấy một cái yên ngựa, ai cũng muốn thu phục mình dốc sức vì bọn họ. Cho dù thủ đoạn khác nhau, mục đích cuối cùng lại không lớn.

“Có thế lực Thôi gia làm chỗ dựa, lui tương lai sẽ nhanh chóng thăng lên!” Lý Húc uống một ngụm nước lạnh, đè nén cảm giác buồn nôn lẫn lộn trong bụng. Trường sử Triệu Tử Minh là phụ tá mà Tiết Thế Hùng tướng quân đưa tặng, phía sau đại biểu cho một nhóm huy hoàng khác trong quân. Giáo úy Lý Mạnh Nhất Phần cùng Ty tham gia quân đội Tàn Hành sư, hai người đó là người Đường Công Lý Uyên phái tới., Sau này tự có tiền đồ. Ngoài ra, còn có minh pháp đi tòng quân Tàn Cương, rốt cuộc hắn là ai đưa vào hòng vũ doanh? Húc Tử phát hiện mình nhớ không rõ lắm. Mọi người xưa nay ở một nơi quá mức hòa nhã, rất ít đấu đá câu tâm, cho nên thường xuyên dễ dàng quên mất những chi tiết này.

Kiểm tra nhiều lần, Húc Tử phát hiện chư tướng bên cạnh không có bối cảnh, hoặc có thể nói là liên kết chính mình ích lợi lại chỉ có ba người Mộ Dung La, Lý An Viễn, Trương Tú! Ngoài ra, miễn cưỡng có thể tính là Chu Đại Ngưu, Ngô Nghiễm, Vương Thất cân những quan quân cấp thấp bị mình một tay đề bạt từ binh sĩ bình thường.

Kết quả này khiến hắn bật cười khanh khách. Nghĩ lại bản thân đã làm tướng quân mấy tháng mà bây giờ mới hiểu ra chút chuyện ở trên quan trường Đại Tùy! Thế mà đến trước mắt mới phát hiện ra bản thân thật sự không có gì để ỷ lại vào lớp đích hệ. Điều này khiến hắn cảm thấy rất mất mát, đồng thời, trong lòng cũng càng thêm kiên định, muốn chống lại một chút.” Bác bác bác một phen., Hùng Võ doanh không thể

chấp tay cho người khác được” Hắc cười khở lắm lắm. Cho dù có thua thì cũng sẽ không mất đi quá nhiều, bởi vì trong tay mình có rất ít vốn liếng.

Nghĩ vậy, trong lòng Húc Tử chậm rãi tính toán ra một ít chương trình. Đầu tiên, hắc cảm giác mình cần phải đi đường cho các huynh đệ sau khi thất bại. Mộ Dung La, Lý An Viễn hai người lẫn lộn nửa đời người mới leo lên được cấp năm, hai người đều rất trọng nghĩa, nếu vì chuyện của mình liên lụy đến bọn hắc mà mất mặt., Cũng không đúng lắm. Trương Tú làm giáo úy thân binh thời gian rất lâu, cũng nên ra ngoài rèn luyện một chút. Về phần mình, Húc Tử đưa tay nhét kim bài vào gối trước khi ngủ: “Nếu hoàng thượng đã ban cho ta tấm kim bài này, người khác ép tội danh lên đầu ta, hắc sẽ không coi như không thấy đâu!”

“Hoàng thượng sẽ không ngồi nhìn Vũ Văn kể chuyện hồ đồ!” Húc Tử uống nước lạnh trong con, chậm rãi lại nằm xuống. Trước khi vào mộng, hắc nhớ tới La Nghệ, nhớ tới Dịch Thiết Trọng, nhớ tới rất nhiều người gặp được sau khi rời nhà. Bóng những người kia lác lác trước mắt hắc, mỗi người đều nói cho hắc rất nhiều đạo lý làm người và xử sự, lời của mỗi người hắc đều nhớ kỹ, khi thì mơ hồ.

Buổi sáng tỉnh lại, trong gương đồng rõ ràng có hai cái vòng mắt màu đen. Húc Tử nhe răng một cái với mình, không màng mệt nhọc, trước khi đến trung quân thì đi tìm Vũ Văn sĩ. Vũ Văn sĩ với hai ngày này hiển nhiên cũng không ngủ yên, nghe được thân binh thông báo, chống lại một vòng mắt màu đen đi ra đón. Hai người chỉ điểm nhau, nhìn nhau cười to.

“Có một số việc, ta muốn tìm sĩ và huynh thương lượng một chút, không biết sáng nay cả sĩ và huynh có rảnh không.” Lý Húc chậm rãi thu hồi vẻ tươi cười, hỏi thăm.

“Vừa vặn, ta cũng có một số việc cần tìm người. Không bằng chúng ta đến trung quân của mình, vừa xử lý công vụ, vừa thương lượng!” Vũ Văn sĩ vội vàng suy nghĩ linh tề, gật gật đầu, đáp lại.

Hai người lại nhìn nhau cười, sóng vai đi tới trường soái hùng vũ. Lần lượt ngồi xuống nhìn nhau, đột nhiên lại mất đi hứng

thú nói chuyện.

Rời khỏi Vũ Văn thuật lại nơi đó còn có một khoảng thời gian, giờ phút này bên ngoài soái trường của hùng vũ doanh không có người nào khác, bởi vậy lộ ra thập phần yên tĩnh. Mấy đạo ánh sáng mặt trời từ cửa sổ mở rộng cửa sổ tiến vào, chiếu sáng trong quân trường, ngay cả trong không khí cũng thấy rõ ràng rành mạch., Có thể nhìn thấy một vài con côn trùng nhỏ bé không biết tên bay múa trong ánh nắng mặt trời, phảng phất như ánh nắng mai sẽ biến mất lưu luyến không rời. Bọn họ rất hạnh phúc, bởi vì bọn họ chỉ cần nắm chắc hiện tại, không cần bày mưu tính kế cho tương lai.

“Ngày hôm qua, đa tạ ngươi!” Vũ Văn Sĩ nhìn tro bụi trong ánh mặt trời cùng Thu Lệ, thở dài, đánh võ trầm mặc. Người nên tới trước, kẻ nào tới cũng trốn không thoát. Hai ngày liên tiếp, hắn đã hiểu rất rõ ràng.

“Chức trách, nhân nhân huynh đại nhân đừng khách khí!” Lý Húc biết lời nói nên nói cuối cùng cũng phải nói, lắc đầu cười trả lời.

“Không phải khách khí, lúc ấy ta đã không có chủ ý. Mà ngươi có thể lập tức quyết định, dẫn quân phản công Lý Tử Hùng bản trận, đích xác có thể xưng là ứng biến kịp thời. Ta đã nói toàn bộ tình hình lúc đó với gia phụ, ông cũng đáp ứng hướng triều đình thỉnh công cho ngươi!” Vũ Văn Sĩ suy nghĩ một chút, dùng từ ngữ chậm rãi bắt đầu cẩn thận.

Thỉnh công hòa thượng tấu, chính giữa có chênh lệch rất lớn. Lý Húc không để Vũ Văn Sĩ cùng thất vọng, thoáng chần chờ một chút, lập tức hiểu rõ phân biệt trong đó. Bất kỳ một chủ tướng nào nói rõ vị trí đó trên Vũ Văn, cũng sẽ không thừa nhận là bởi vì mình khinh địch, thiếu chút nữa dẫn đến một hồi bại trận., May mắn là tiểu tử hậu sinh không có danh tiếng nên ứng biến kịp thời mới có thể ngăn cơn sóng dữ. Vũ Văn thuật lại nếu như không làm như vậy, hắn không phải Vũ Văn thuật lại. Ở đây, Húc Tử đã không cảm thấy kinh ngạc chút nào. Biết rõ lập trường của nhau, hắn nói chuyện cũng càng ngày càng khách khí, tận lực không chế tâm tình của mình, làm đến không chút dấu vết.

“Vũ Văn lão tướng quân phụ trách khổng chế toàn cục, mất mát trong cuộc chiến hôm qua, hẳn chắc chắn rõ hơn hai người chúng ta!”

“Đúng vậy, chuyện gia phụ cần lo lắng rất nhiều!” Vũ Văn Sĩ không theo kịp giới hạn bổ sung một câu. Nhìn thấy ánh mắt Lý Húc, trong lòng đột nhiên cảm thấy có chút chột dạ.

Hai người không hẹn mà cùng nghiêng đầu sang, cơ hồ đồng thời thở dài, lại cười quay đầu về phía đối phương.

“Ta...” Hai người gần như đồng thời mở miệng, đồng thời dừng lại.

“Nhân nhân huynh, mời” Lý Húc lật tay phải ra bên ngoài, làm ngón tay thỉnh trước.

“Người là chủ tướng, hay là người nói trước đi!” Vũ Văn Sĩ không kịp lắc đầu, trên mặt từ đầu đến cuối mang theo mỉm cười.

“Mời Giám quân đại nhân!” Lý Húc cũng mỉm cười lắc đầu, khuyên nhủ. Hắn có thể cảm giác rõ ràng được sự khổ sở trong lòng mình, thậm chí còn mơ hồ cảm giác được Vũ Văn Sĩ và mình đều khổ sở như trong lòng. Nhưng hắn cố gắng làm cho nụ cười của mình thoát nhìn rất tự nhiên, như vẻ mặt tự nhiên và vết thương trên mặt Vũ Văn Sĩ, về phần vết thương sâu sắc trong ánh mắt, không cần phải che giấu cũng không che giấu được.

“Như thế, ta liền giành trước. Hai lần chiến tranh Lê Dương chúng ta đều là Hùng Võ doanh một mình đánh, cụ thể đã trải qua nhân viên liên quan, nhu cầu cấp báo cáo triều đình. Ta muốn cùng Trọng Kiên thương lượng chi tiết trong đó, không biết hôm nay Trọng Kiên tới tìm ta, có phải là vì chuyện giống nhau không?” Vũ Văn Sĩ do dự một chút, chậm rãi từ trong ống tay áo thường phục lấy ra một quyển công lao bạc, đặt ở trước mặt Lý Húc.

“Đúng là như thế, lần này nhân nhân huynh lại cùng ta nghĩ đến một chỗ!” Lý Húc nhanh chóng nhìn lướt qua mặt ngoài của bộ công lao, cười đáp lại. Hắn không định lật xem nội dung trong đó, Vũ Văn Sĩ và giám quân, báo chiến sự và lệnh

Thỉnh công cho các tướng sĩ, thân là chủ tướng, Húc Tử không có tư cách can thiệp.

Sau một khắc, hấn đẩy công lao về bên tay Vũ Văn Sĩ: “Có một số tướng sĩ tác chiến anh dũng, ta muốn khiến bọn họ có công có lỗi. Chiến đấu với phản quân sắp tới, tự thắng một số người cũng tốt để cổ vũ sĩ khí!”

Vũ Văn Sĩ thấy Húc Tử như thế, biết hấn đã đề phòng mình. Trong lòng khổ sở tới cực điểm, nhưng trên mặt lại không dám biểu hiện ra. Sau khi trầm ngâm một lần nữa, thấp giọng trả lời: “Đó vốn là chuyện nằm trong phận sự của người, không cần thương lượng với ta. Hôm nay Hùng Võ doanh ủng hộ gần ba vạn người, đích xác cần sớm ngày nâng đỡ mấy người, để thuận lợi điều động chỉ huy.”

“Đây là ta nợ người, nhất định sẽ trả lại!” Vũ Văn Sĩ nghe thấy tim mình đang gào thét, hấn biết rõ đuôi lý của mình, cũng không muốn cùng Lý Húc giáp mặt xé mặt, theo thói quen bưng chén trà trong tay lên che giấu nỗi khổ trong lòng, lại quên bên trong căn bản không có trà, há miệng hút một cái, tất cả đều là không khí lạnh lẽo.

“Cũng không cần nhiều, chỉ vài người mà thôi. Mộ Dung La, Lý An Viễn, Triệu Tử Minh bọn họ đã có ba người từ ngũ phẩm võ chức, người và ta chỉ có thể hướng Binh bộ báo cáo công, lại không có quyền tiến cử!” Lý Húc dời ánh mắt khỏi Vũ Văn Sĩ và tay run rẩy, nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, thở dài nói.

Hấn cảm thấy trong lòng rất lạnh, so với lúc hiểu lầm với Lưu Hoảng cơ còn lạnh hơn gấp mười lần. Trong đại bộ phận thời gian, Lưu Hoảng Cơ đối xử với hấn như đệ đệ của mình, trong lòng hấn cũng coi Lưu Hoảng Cơ như một huynh trưởng để tôn kính. Tình nghĩa giữa song phương vẫn một mực, mặc dù giữa đôi bên có chút hiểu lầm, sau này khả năng cũng được hòa bình. Mà cùng Vũ Văn Sĩ trò chuyện xong chuyện hôm nay., Tình bạn từng sóng vai chiến đấu liền vĩnh viễn biến mất. Húc Tử biết, vô luận trong lòng đau khổ thế nào, Vũ Văn Sĩ và vĩnh viễn là con trai thứ ba của Vũ Văn gia. Giống như chính

mình, bất luận là không muốn bỏ qua tình bạn như thế nào, mình vĩnh viễn là Lý Húc, đến huyện Cốc Dịch.

Vũ Văn sĩ ở trong lòng hắn cũng không phải là người xấu. Húc Tử tin tưởng mình cũng không phải. Nhưng đại bộ phận ác nghiệp trong thế giới này, cũng không nhất định đều là tay người ác.

“Lúc không có xung đột lợi ích thì tất cả mọi người đều có thể làm bằng hữu!” Húc Tử nhớ rõ những lời này Vũ văn sĩ đã nói ra. Hắn hiện tại rốt cục cũng hiểu được, lời này nói ra tình diệu cỡ nào.

“Công lao ba người bọn họ, ta sẽ viết chương cho bộ binh, báo cáo chi tiết. Còn nữa, hùng vũ doanh chúng ta đánh hạ Lê Dương, huyết chiến đánh lui Lý Mật toàn bộ trải qua... Ta đều sẽ báo cáo thật!” Vũ Văn Sĩ giống như lời thề thốt lập ra hứa hẹn. Hắn buông chén trà trống không xuống, thu tay về, bắt đầu thưởng thức gân xanh tung hoành trên mặt bàn tay. Đôi tay đã trở nên thô ráp, không giống tay mình năm đó. Sức mạnh có thừa nhưng trí tuệ lại kém xa không đủ.

Trong sự giáo dục của hắn, ít nhất có một trăm phương pháp có thể “ám mưu” nghiền nát” Lý Húc. Đối phương muốn làm gì, chút thủ đoạn nhỏ này trong mắt Vũ Văn Sĩ hắn, so với kéo dài thời gian không đáng nhắc tới. Nhưng hắn không muốn làm như vậy, ít nhất, không muốn làm trực tiếp, tàn nhẫn như thế. Tuy biết rõ những thứ viết trong vận mệnh, không phải cá nhân muốn kháng cự thì kháng cự được. Giải quyết sớm một chút, so với kéo dài so với kéo dài thoải mái hơn rất nhiều.

“Húc Tử là người thông minh, hắn biết rõ ta đã nhượng bộ như thế nào, hy vọng, hắn trải qua việc này có thể học cách bảo vệ mình!” Vũ văn sĩ và mỉm cười đưa ra quyết định, hắn vẫn luôn tin tưởng Húc Tử thông minh hơn so với người khác tưởng tượng.

“Như vậy, ta sẽ không quấy rầy đại nhân giám quân nữa!” Lý Húc chấp tay, chậm rãi đứng lên. Thân thể hắn trông càng cường tráng hơn, tuy dưới bộ thường phục võ tướng có rất nhiều vết băng vải. Nhưng băng vải này chỉ có thể gia tăng

cảm giác uy nghiêm trên người hắn, lại không tổn hại đến sự cường tráng của bản thân hắn.

“Ta về nghỉ ngơi một lát trước đã, hôm nay điếm nguyên liệu trong Hùng Võ doanh, ta không đi ứng.” Vũ Văn Sĩ cũng đứng lên theo, chấp tay hoàn lễ.” Bận rộn mấy ngày này, thật đúng là mệt mỏi.” Gã duỗi lưng dưới ánh mặt trời, tươi cười sáng lạn như mùa thu.

Tửu đồ chú ý: bài thơ trong quân đoàn một khúc, là bài hát từ xa xưa. Không phải là không biết bài thơ cổ “Tú Ngộ Ngộ Hải” Đường thế hệ cười, chỉ là cảm thấy có mấy câu ngắn có khả năng xuất hiện trước bài thơ, chỉ là sau này được thi nhân sửa chữa lại tổng kết mà thôi. Giống như kéo cung cầm cổ, dùng tên làm thơ dài câu như vậy.

Chương thứ năm trở về (7)

Sau khi nghe Vũ Văn kể, Trung quân ứng được Mỗ trở về, Lý Húc lập tức ở trong Hùng Võ doanh thăng trưởng, ở trước mặt mọi người tổng kết mấy trận đánh gần đây bị mất, tuyên bố muốn ban thưởng cho những người dũng cảm khi chiến đấu. Tất cả ban thưởng nguyên tắc là do tác dụng và số lượng chém đầu có được trong cuộc chiến của con người, chỉ xem biểu hiện, không hỏi xuất thân.

“Tạ tướng quân!” Chúng kiêu quả nghe thấy lời ấy, bất giác vui mừng như sấm dậy. Đoàn người ăn lương thực chính là vì muốn đoạt lấy công danh. Nhưng thế lực trong quân bàn câu đan xen, con em bình thường muốn dựa vào chiến công nói ra sao. Mấy đội binh mã sau khi chiến, phân công đều dựa vào núi cao, quan hệ thân cận với chủ tướng, cũng là dưới trưởng Lý tướng quân nên đoàn người mới có cơ hội công bằng như vậy.

“Đây đều là do các ngươi dùng máu đổi lại, không cần cảm tạ bất cứ ai!” Lý Húc phát tay, đề xuống tiếng hoan hô của mọi người. Căn cứ biểu hiện của mọi người ở trên chiến trường gần đây, hắn tuyên bố tăng cường Chu Đại Ngưu, Sầm Văn Tĩnh, Lữ Khâm hơn mười người làm hiệu suất thành khách. Sau đó, lại đề bạt mấy lữ khách chiến dũng cảm làm giáo úy, tăng thêm văn thư, mệnh lệnh cho mấy người trực tiếp đi nhậm chức., Húc Tử chấp tay về hướng hoàng đế bệ hạ “Lân lưu”, tuyên bố mình đã tiến cử Thôi Tiềm, Lý Mạnh Trung, Vương Thất Cân, Trương Tú bốn người làm đốc úy, Binh Tào. Trước mặt quân đội trong Hùng Võ doanh bận rộn, binh nhiều tướng ít, cho nên bốn người trước tiên bổ sung thực hư, chờ binh bộ trả lời xong mới chính thức lĩnh ấn tín.

“Đa tạ tướng quân tiến cử!” Đám người Thôi Tiềm, Trương Tú đồng thời ra khỏi hàng, đứng nghiêm chấp tay, sự cảm kích tràn ngập trong lời nói. Mấy người ở trong quân, biết một ít quy củ bất thành văn. Húc Tử hiện tại là Chính Ngũ phẩm lang tướng, có quyền lực tự mình ủy thác quan quân ngũ phẩm trở xuống. Về phần Hướng Binh bộ đề danh bảo vệ võ tướng ngũ

phẩm, đó là trách nhiệm của hấn. Cái gọi là đợi binh bộ trả lời, chẳng qua là theo lệ mà thôi.

“Tự giải quyết cho tốt, Hùng Võ doanh chúng ta không nên xoá bỏ công lao của bất kỳ ai!” Lý Húc gật đầu, ra lệnh cho bốn người tạm thời trở về đội. Tiếp theo, hấn tuyên bố trước mặt mọi người., Vũ Văn giám quân và mình đã hướng về phía triều đình thỉnh công cho ba người Mộ Dung La, Lý An Viễn, Triệu Tử Minh. Bởi vì ba người này đã là quan cư ngũ phẩm, cho nên rút cuộc Binh bộ ban thưởng thế nào, hấn và Vũ Văn giám quân đều không thể nhúng tay. Nhưng công lao ba người ghi lại trong Lê Dương Chiến, vĩnh viễn không bị ai bỏ sót.

“Tạ tướng quân!” Mộ Dung La, Lý An Viễn đồng thời rời khỏi hàng, lớn tiếng cảm ơn. Đây là lần thứ hai hai hai người bọn họ được Binh bộ đề cử, cũng là lần thứ hai bình sinh. Đánh nhau trong quân nhiều năm như vậy cho tới bây giờ, hai người chưa bao giờ được coi trọng như vậy.

“Về sau sự việc trong quân, còn phải nhờ cậy các người!” Húc Tử ngồi ngay ngắn trên ghế soái, nghiêm túc khuôn mặt dặn dò.

“Chúng tôi nguyện làm tướng quân như Thiên Lôi sai đâu đánh đó!” Mộ Dung La và Lý An Viễn đồng thời đáp lại. Triệu Tử Minh trọng thương chưa lành, hiện giờ trong Hùng Võ doanh ngoại trừ Lý Húc cùng Vũ Văn Sĩ ra thì chức vụ hai người là cao nhất. Lý Húc vội vàng tổng kết Lê Dương Chiến, trong lòng hai người rất rõ ràng. Húc Tử cần hỏi báo ra sao, trong lòng hai người cũng sáng như tuyết.

Chúng tướng sĩ trong lòng cảm kích, lại nhìn thấy hy vọng nổi bật, mỗi lần chiến càng thêm anh dũng, liên tiếp mấy lần tranh đấu với phản quân, biểu hiện đều không thua kém gì các lộ phủ binh khác. Bọn lão tướng quân đến bảo vệ con, Trần Lăng thấy vậy, đều tán thưởng Tiểu Lý lang có phương pháp trị quân, thế mà trong thời gian ngắn ngủn vài tháng đã đem một nhóm kiêu rau bướng bỉnh không kém dẫn thành tinh binh. Thêm nữa, thời gian, hùng vũ doanh tất nhiên là cây liễu nhỏ bé của Đại Tù.

Húc Tử biết rõ có người chủ tâm muốn nướng chính mình lên lửa, cho nên cũng không lui tới nhiều với chúng tướng. Phàm là trung quân có lệnh phân phó xuống, tự mình tận tâm làm việc, cố gắng không để cho người ta tìm được nhược điểm nào. Nếu như đánh lại sáu, bảy cuộc chiến, dưới sự nỗ lực của các đội binh mã, Tùy quân nhanh chóng đoạt lại từ trong tay Lý Tử Hùng, Bách Hoa cốc, Dương Vũ, quân tiên phong cách Lạc Dương Thành càng ngày càng gần.

Lý Tử Hùng kia dụng binh thủ đoạn rất nhiều, tướng sĩ dưới trướng cũng đều dùng tử lực, chỉ là nhân số so với binh khí Tùy trong tay chênh lệch quá xa, cho nên mỗi thời khắc máu chót đều thất bại trong gang tấc. Lý Tử Hùng bất đắc dĩ, liên tiếp từ bỏ mấy yếu điểm chiến lược, toàn bộ binh mã trong tay đều tập trung ở bờ Tây Y Thủy, bằng nước kết trận, muốn quyết một trận sinh tử cùng quan quân.

Lúc này là Trọng Thu, nước sông rất gấp. Quan quân dựng lên mấy lần cầu nổi, đều bị Lý Tử Hùng điều động tử sĩ phóng hỏa thiêu hủy. Vũ Văn thuật lại giận dữ, lấy ra bản lĩnh giữ nhà của mình, trước lấy cung cứng nổ cứng bắn ra một mảnh thông đạo, sau đó mệnh tinh binh trực tiếp cướp bè gỗ. Lý Tử Hùng không sợ hãi, dẫn dắt phản quân tấn công, máu tươi của hai bên đều nhuộm đỏ cả Y Thủy, quan quân y nguyên không thể đoạt được một khối điểm đặt chân trên bờ sông.

Đến hộ nhi, đám người Chu Pháp Thượng cho rằng dây dưa với Lý Tử Hùng như vậy cũng không có ý nghĩa gì, đại quân chậm trễ ở bên bờ Y Thủy Hà, không bằng đi vòng về phía bắc, đến Tây Bắc Lạc Dương cùng Vệ Văn Thăng., Đột ngột hai người hội sư. Chỉ cần mọi người đánh bại được Dương Huyền, Lý Tử Hùng tự nhiên cũng không gây nên sóng gió gì. Vũ Văn thuật lại nuốt không nổi mấy lần trong tay Lý Tử Hùng chịu thiệt, kiên trì từ chính diện đột phá phòng tuyến phản quân. Chúng tướng lại khuyên bảo, Vũ Văn thuật đột nhiên trở mặt, nâng tư thế chủ soái lên, đánh văng tất cả mọi người ra khỏi trung quân trướng.

“Lão gia hỏa này, từ lúc tới đây mua tính mạng của người khác không coi ra gì!” Lý Húc trong lòng thầm nói, theo sau mọi người đi ra trung quân. Đối với sự cố chấp và ngu xuẩn của

Vũ Văn thuật, hắn cũng cảm thấy không thể chịu đựng nổi. Lý Tử Hùng của bờ Y Thủy rõ ràng đang ôm ý định kéo dài thời gian, Dương Huyền cảm thấy bản thân không có mặt ở đây, hắn đem chủ lực của Đại Tùy kéo dài thêm một ngày ở ven sông Y Thủy, Dương Huyền cảm thấy thêm một phần cơ hội chạy trốn.

“Dương Huyền cảm thấy muốn chạy?” Đột nhiên, một đạo linh quang lóe lên trong lòng Húc Tử.” Dương Huyền cảm thấy đã bỏ qua việc tấn công Lạc Dương, nếu không Lý Tử Hùng sẽ không biết rõ không phải là đối thủ của quan quân, vẫn liên tục đối đầu với đại quân triều đình! Đây chính là thủ đoạn trước sau của người này, chính là hy sinh một bộ người, để bảo toàn chủ lực!”

Ý nghĩ này giống như ngọn lửa đốt Lý Húc kinh hoàng khó hiểu. Từ kinh nghiệm giao thủ với Lý Tử Hùng vài lần, suy luận này cơ bản là chính xác. Nhưng hắn hết lần này tới lần khác lại không thể khiến Vũ Văn nói rõ đạo lý này, chuyện lão tướng quân dụng tường, Vũ Văn như hắn càng không thể làm gì được.

Đang lúc suy nghĩ miên man, sau lưng lại có người đuổi theo.” Vũ Văn lão tướng quân có lệnh, cho người đi trung quân tra hỏi!” Truyền lệnh binh ngăn trước mặt Lý Húc, bỏ lại một câu, đầu cũng không cúi xuống, xoay người rời đi.

Chúng tướng Hùng Võ doanh lộ vẻ giận dữ, nhưng người bên cạnh lại chẳng biết làm sao cả.” Trong mắt con chó, người luôn cao bằng nó!” Lý Húc cười cười, trêu chọc, ý bảo mọi người trước tiên quay về doanh, còn mình thì đi theo sau truyền lệnh binh, chậm rãi đi về đại trướng của trung quân.

Cuối cùng mưa gió cũng sẽ tới, nếu như không tránh khỏi, chẳng bằng sớm đi đối mặt một chút. Hắn điều chỉnh bước chân cùng hô hấp, phát hiện trong lòng mình thế mà mơ hồ mang theo vài phần chờ mong.

Sau khi thông báo, một gã thân binh dẫn Húc Tử vào trong quân, chúng tướng lĩnh cũng đã cáo lui, giờ phút này trong đại trướng của trung quân có vẻ trống rỗng, lộ ra vài phần quạnh quẽ. Vũ Văn thuật lưng về phía cửa ra vào, đang đứng trước

bản đồ da dê nghiên cứu đối sách phá địch. Nghe được tiếng bước chân sau lưng, hắn quay đầu lại, cho Lý Húc nửa gương mặt khách khí.

“Có một số việc, ta muốn đích thân hỏi ngươi, cho nên mới phải người gọi người trở về. Thất lễ, Lý tướng quân chớ trách!” Phong cách nói chuyện của hắn và Vũ Văn sĩ hoàn toàn khác biệt, từ ngữ, ngữ khí đều rất chú ý, lại khiến người ta cảm thấy cũng không được tự nhiên. Phảng phất như đối diện là một con Ngân Hoàn Xà chứa đầy nọc độc trong miệng, mà không phải một lão nhân nhiều năm hơn sáu mươi.

“Lão tướng quân khách khí. Ngài có gì phân phó, mặt tướng nguyện ý công hiến sức lực!” Lý Húc hành quân lễ, cẩn thận trả lời.

“Đừng câu nệ như vậy, ngươi cứ việc ngồi.” Vũ Văn chỉ ghế ngồi bên cạnh mình, làm một thủ thế mời.” Ngươi đối với cha con ta đều có ơn cứu mạng, lại là bằng hữu của con. Theo lý mà nói, chúng ta nên thân cận bao nhiêu mới phải!”

“Mặt tướng cung kính không bằng tuân mệnh!” Lý Húc chấp tay tạ ơn. Hắn không đoán được ý tứ trong lời nói của Vũ Văn nên dứt khoát không đoán nữa, thoải mái chờ lão gia tử tự nói rõ chủ đề.

“Ở cạnh ta cũng có thể có chỗ cho ngươi.” Vũ Văn sĩ nhìn sắc mặt Lý Húc, tận lực nhấn mạnh một câu.

Rất xin lỗi, dốc sức cho Vũ Văn gia, ta thực sự không có can đảm này. Báo đáp của Vũ Văn gia quá đặc biệt, đặc biệt đến mức người khác không thể chịu đựng nổi. Lý Húc thầm nói trong lòng, mặt vẫn mỉm cười đề phòng như trước: “Có thể dưới trướng lão tướng quân công hiến cho quốc gia, mặt tướng vô cùng vinh hạnh!” Hắn cố gắng nhấn mạnh hai chữ quốc gia, để cho Vũ Văn có thể nghe được rõ ràng rành mạch.

Nghe xong câu trả lời của Lý Húc, Vũ Văn quả nhiên không nói dài dòng nữa. Hắn cảm khái xoa xoa tay, một bên mặt vẫn tràn đầy hiền lành, một bên khác sắc mặt cứng rắn như đá ngầm. “Lần này ta tìm ngươi xác thực là vì quốc sự. Ngươi cũng nghe được đề nghị của chư vị lão tướng quân rồi đấy, ta

biết người nắm chắc cơ hội chiến đấu rất nhạy cảm, cho nên muốn nghe cái nhìn của người đối với cường ép Y Thủy!”

Đề tài này nằm ngoài dự đoán của Húc Tử, hẳn vốn tưởng rằng lần này Vũ Văn gọi hắn tới đây khẳng định là cùng mình khoe khoang, yêu cầu mình đem binh quyền của Hùng Võ doanh giao cho Vũ Văn Sĩ. Không ngờ được, đối phương thật sự đem tâm tư đặt vào quốc sự. Một số việc trước tiên cần nói rõ ràng thì lập tức mất đi tác dụng. Bất quá, như vậy cũng là cho hắn một cơ hội biểu đạt ý kiến.

“Không biết gần đây lão tướng quân có nhận được tin tức ủy khuất của tướng quân không, Lạc Dương thành hạ chiến sự thế nào rồi?” Trước khi nói ra quan điểm của mình, Lý Húc hỏi trước một câu.

“Hai ngày nay Thu Thủy tăng vọt, Lạc Thủy và Cốc Thủy đều đầy. Tín sứ phụ trách của Tướng quân phải quanh quẩn một vòng lớn mới có thể đến đây, bởi vậy tin tức của ta vào ba ngày trước. Ba ngày trước Dương Huyền cảm thấy đã nếm mùi thất bại, đang ở phía bắc Lạc Dương thành tu chỉnh. Mấy đường sơn tặc cùng hắn xem náo nhiệt cũng bị đột ngột đánh cho tàn phế, tự mình trốn vào trong núi!” Vũ Văn suy nghĩ một chút, trả lời.

“Lão tướng quân tướng Dương Huyền cảm vẫn còn sức để tái chiến với tướng quân sao?” Lý Húc gật đầu, tình huống này cũng không khác lắm so với phán đoán của hắn, trước mắt mấu chốt là phải biết thực lực của quân địch còn thừa bao nhiêu. Chiến đấu phàm chiến, thực lực đôi bên cần không chênh lệch nhiều lắm. Có thực lực rồi mới có thể tính kế chiến tranh, không có thực lực, mưu kế tinh diệu hơn nữa cũng chỉ là tìm cái chết mà thôi.

“Ta có thực lực sao?” Húc Tử đột nhiên cảm nhận được từ trên người Dương Huyền Đạo chính mình, cảm thấy gió thu mát lạnh thổi vào quân trường, hết sức khiến người ta tỉnh táo.

Chương thứ năm trở về (7)

“Đến lúc này rồi, hấn còn lại thực lực gì. Phần lớn tướng lĩnh có thể đánh nhau đều chết trận, mưu sĩ bên cạnh cũng không còn lại mấy người. Ngay cả Vi Phó Gia phế vật cũng vụng trộm đào tẩu. Đã không có quân sư, lại không có lương tướng, hấn nào còn là đối thủ của tướng quân.” Vũ Văn mỉm cười trả lời, trong giọng nói mang theo vài phần đắc ý.

Vi phúc kế thừa từng là thư xá người, từng có danh tiếng là trí giả. Dương Huyền cảm giác cực kỳ tín nhiệm hấn, hầu như đại sự tiểu tình đều muốn hỏi hết kế hoạch của hấn. Bây giờ ngay cả Vi Toàn kế thừa cũng vứt bỏ cảm giác của Dương Huyền mà đi, nội bộ phản quân hiển nhiên đã tách tướng sĩ ra. Chỉ cần mấy nhánh quan quân hội hợp một chỗ, phản quân tất nhiên không thoát kết cục tan thành mây khói.

“Nếu không có thực lực tác chiến, sao hấn còn phải ở lại Lạc Dương thành chờ chúng ta tụ họp?” Lý Húc đứng lên, dùng ngón tay vẽ một vòng tròn trên bản đồ, truy hỏi.

Vị trí trước mắt thuộc hạ Vệ Văn Thăng nằm ở phía Bắc của Lạc Dương, bộ hạ đột ngột nghiêng về phía tây bắc Lạc Dương, vô cùng phiền toái che phủ trong Lạc Dương thành. Sau khi triều đình đột phá được Y Thủy, từ Đông Nam đánh úp lại, phản quân Dương Huyền cảm thấy chính là cá trong chậu. Ý đồ tác chiến của Vũ Văn thuật rất rõ ràng, bất luận kẻ nào chú ý một chút cũng có thể nhìn thấy rõ ràng. Dương Huyền cảm thấy không phải người ngu, hấn cũng sẽ không ngồi dưới Lạc Dương Thành chờ quan quân vây công.

Chỉ trong nháy mắt, Vũ Văn thuật lại đã hiểu ý của Lý Húc. Hấn lập tức đứng dậy, ba bước cùng đi tới trước địa đồ da dê. “Lý tướng quân hảo nhãn lực, không trách được con ta vẫn luôn khen ngợi.” Hấn vừa dùng ngón tay tán dương vị trí mà Lý Húc đã đi qua, vừa tán dương. Thần thái kia, hệt như một vị hiền phụ đang tán dương nhi tử của mình.

“Ta cũng đoán bậy một lúc, không biết có chính xác hay không!” Lý Húc lui về sau nửa bước, khiêm tốn trả lời. Rốt

cuộc lại có được Vũ Văn kể chuyện một lần nữa ở trước mặt khen ngợi, trong lòng hấn không tự chủ dâng lên vài phần kiêu ngạo.

“Nếu ngươi là cảm giác của Dương Huyền, ngươi sẽ chạy theo hướng nào!” Sau khi đo lường vài lần, Vũ Văn thuật hoàn toàn tán thành suy nghĩ của Lý Húc, quay đầu lại, cực kỳ trịnh trọng tư vấn.

“Ta sẽ phản hướng phá vòng vây, lao thẳng tới Trường An!” Lý Húc hơi suy tư một chút, thấp giọng trả lời. Lý Tử Hùng Hoa trả giá lớn như vậy cản phía sau, hiển nhiên sẽ không để cho Dương Huyền cảm thấy chạy trốn vào trong núi làm thô phi giặc. Hấn đương nhiên muốn thực hiện một mục đích lớn hơn., Điểm ấy giống như là làm ăn, trả một cái giá lớn, là muốn được hồi báo. Mà thứ duy nhất có thể bù đắp được sự hy sinh của Lý Tử Hùng chính là thành Trường An. Đó là quốc đô Đại Tùy Đại Tùy., Trước mắt đại bộ phận quân vệ đều bị Vệ Văn Thăng đưa đến phụ cận Lạc Dương, chỉ cần Dương Huyền cảm giác thuận lợi đột phá vòng vây, thừa dịp quan quân không phản ứng trước khi tới dưới thành Trường An, mục đích của hấn liền đạt tới một nửa. Nếu Dương Huyền cảm thấy may mắn lấy Trường An xuống, quân giới cùng lương thảo bên thành có thể làm cho sức chiến đấu của phản quân nhanh chóng nâng cao một bậc thang., Người chịu trách nhiệm hấp dẫn chủ lực của triều đình chính là Lý Tử Hùng cho dù có phải trả giá lớn hơn nữa, thì lần thu hoạch này cũng đáng giá. Hơn nữa, quốc đô Đại Tùy triều đã mất, thiên hạ đương nhiên sẽ chấn động. Đến lúc đó phản loạn nổi lên, quan quân lại không để ý tới phương này, ngược lại làm cho Dương Huyền cảm thấy có cơ hội thở dốc.

Nghĩ đến đây, Lý Húc kinh hãi trong lòng, hoàn toàn buông bỏ phòng bị đối với Vũ Văn, vội vàng đề nghị: “Để phòng ngừa vạn nhất, mặt tướng đề nghị lão tướng quân nhanh chóng phái một nhánh binh mã vòng qua Đông đô, chặn đường tiến quân của phản quân. Hiện giờ quân phòng thủ ở gần thành Đông Đô, một khi phản quân thật sự chó cùng rứt giậu...”

“Đúng vậy, đúng vậy, như vậy có thể là đại sự không ổn rồi!” Vũ Văn đột nhiên cười lên quỷ dị, phảng phất như nhặt được

đại tiện nghi gì đó, hai mắt hoàn toàn nheo thành một đường: “Nhưng phải ai đi đây? Có đội binh mã nào có tốc độ nhanh như vậy không?”

“Mặt tướng nguyên.” Hai tay Lý Húc ôm quyền định chủ động xin đi. Hùng Võ doanh có một đội kỵ binh độc lập nhanh chóng vòng qua Đông Đô tây tiến, cho dù không ngăn cản được Dương Huyền cảm giác đi đường., Cũng có thể dọa hấn sợ tới mức không dám công kích Trường An. Nói được nửa câu, hấn đột nhiên nhận thấy nụ cười Vũ Văn bao hàm ý tứ khác, tuyệt đối không phải vì nhìn thấu âm mưu của địch nhân mà lộ ra nụ cười, mà như một con sói già, dồn con mồi nhất định phải được vào góc chết.

“Hôm nay lão thất phu tìm ta quyết không vì thảo luận quân tình?” Húc Tử đột nhiên tỉnh ngộ, tóc gáy sau lưng thoáng cái dựng hết lên, mượn việc thảo luận quân tình làm cho người ta buông lỏng cảnh giác, sau đó lại lấy chuyện người quan tâm nhất làm mồi, khiến người ta hoàn toàn mất đi phòng bị, tiếp theo đó, nhất định là một kích trí mạng, không để lại bất cứ dấu vết nào. Lão thất phu quá tinh thông đạo hại người, chính mình căn bản không phải đối thủ của hấn.

Đang lúc khẩn trương, Húc Tử nghe thấy Vũ Văn cười nhạt nói: “Thật ra, tiểu Lý tướng quân mang theo kỵ binh hùng vũ doanh, là nhân tuyển tốt nhất để chặn giết phản quân. Vạn tuế đã từng đồng ý, giết Dương Huyền cảm phong hầu vạn hộ. Lý tướng quân à, lão phu rất muốn chúc mừng người trước đó!”

“Mặt tướng không biết lão tướng quân nói vậy là có ý gì! Mặt tướng chỉ muốn trừ gian cho nước, trước đó không nghĩ tới cá nhân phú quý!” Lý Húc tận lực trấn định lại bản thân, trả lời.

Cho đến tận bây giờ, Vũ Văn thuật còn chưa xuất ra sát chiêu, chính mình không thể rối loạn trận cước trước mặt hấn. Cho dù như thế nào, ngày hôm nay cũng phải đánh cược một lần, nếu không, gặp được một đối thủ cường hấn liền né tránh, bản thân sẽ vĩnh viễn không thể có được một chỗ ở trong Đại Tùy quân. Húc Tử trong lòng cổ vũ mình, ngẩng đầu lên, mỉm cười đáp ra một phòng tuyến.

Vũ Văn thuật ngắn gọn vài câu đã đụng phải phòng tuyến của Húc Tử tan rã.” Nhưng để cho người một mình lĩnh binh đuổi giết Dương Huyền Cảm, lão phu có chút không yên lòng. Ta nghe nói bộ chủ bộ hành quân Dương Kế là ân sư thụ nghiệp của người, người ở ngoài thành Lê Dương vốn bất hủ, lại vụng trộm thả đi!”

“Hắn làm sao lại biết được?” Lý Húc không đáp lại chỉ cảm thấy mồ hôi từ trên trán chảy ròng ròng xuống. Trách không được mình làm sao đề bạt thân tín, nắm binh quyền của Hùng Võ doanh, Vũ Văn Sĩ cũng không quan tâm. Thì ra trong tay phụ tử họ cất giấu kế sách nhất kích tất sát!

Đệ tử thân tín của phản quân một mình lĩnh binh đi truy sát phản quân, mặc dù hoàng đế bệ hạ ở đây, hắn cũng sẽ không tín nhiệm ta như vậy. Lý Húc trừng mắt ghi lại Vũ Văn, da đầu phát nổ, lòng bàn chân phát lạnh, trong hai mắt cơ hồ bốc cháy. Chỉ một chiêu liền bại, hắn thua không cam lòng, nhưng một chút biện pháp cũng không có.

Nếu như Vũ Văn thuật lại lúc này gọi thân binh tiến vào, Húc Tử biết rõ mình không dám phản kháng. Lý gia chưa từng có một phản tặc, hắn không thể sỉ nhục danh dự tổ tiên. Thứ duy nhất có thể bảo hộ bản thân trước mắt chỉ có Hoàng thượng ban cho miễn tội kim bài. Nhưng tư phóng tội danh của phản quân làm nhột, không biết có thể triệt tiêu trong phạm vi kim bài không.

“Khụ, người là thanh niên, cái gì cũng tốt, chỉ là làm việc không cân nhắc hậu quả.” Vũ Văn tường thuật thấy mình đã hoàn toàn chiếm thượng phong, cười xoay người, đi qua bên cạnh Lý Húc lúc thì nhẹ nhàng vỗ vỗ vai đối phương, sau đó nhẹ nhàng ngồi xuống ghé soái, vô cùng đắc ý.

Thiếu niên trước mắt này trên người chất chứa lực lượng giống như sương mù. Nếu lão tam sĩ đã không thể sử dụng loại lực lượng này, Vũ Văn gia đành phải thay đổi ước nguyện ban đầu.

“Kỳ thực, chuyện này có thể lớn có thể nhỏ. Tôn sư người trọng đạo, được ân trịch nước, liền báo Dũng Tuyền. Loại

phẩm chất này rất hợp khẩu vị của lão phu! Ta thích!” Vũ Văn giờ hai chân lên, vừa cười, mặt khác lộ ra sát cơ nồng đậm.

“Hắn muốn làm giao dịch với ta!” Đột nhiên bị đả kích khiến cho Húc Tử tỉnh táo lại, hiểu ý tứ ẩn dấu trong lời nói Vũ Văn: “Hắn vẫn muốn thu phục ta thay Vũ Văn gia làm việc. Nếu như ta nghe theo, thì có thể mang theo Hùng Võ doanh đi truy sát Dương Huyền, nhận được tước tước Vạn Hộ Hầu!”

“Nhưng ta có cái gì có thể trả giá!” Húc Tử mờ mờ ước đoán tự mình tính toán tiền vốn của mình, hắn phát hiện mình kỳ thật cái gì cũng không có. Vốn tưởng có thể khống chế hùng vũ doanh, kết quả, chỉ có số ít người biết bí mật lại rơi vào trong tay phụ tử Vũ Văn thuật lại. Hiện tại, hắn cảm giác mình lại thành tên tiểu tử nghèo kia vừa mới rời khỏi Dịch huyện., Ngoại trừ tôn nghiêm, không có thứ gì khác. Mà tôn nghiêm là thứ không thể dùng để bán, mình có thể cúi đầu với Vũ Văn, nhưng cúi đầu lâu sẽ trở thành lưng còng.

Vũ Văn bừng bừng hứng thú nhìn sự biến hóa của ánh mắt và biểu cảm của Húc Tử, hắn hâm mộ gương mặt cùng con mắt sinh động như vậy. Bản thân mình hình như trước giờ chưa từng có được ánh mắt và gương mặt sinh động như thế, cho dù trước khi chưa bị trúng gió, cũng chưa từng có. Hắn bỗng nhiên có chút không đành lòng., Cảm thấy mình nên nghe theo đề nghị của nhi tử, thả thiếu niên trước mắt ra một lần. Nhưng loại thiện niệm thoáng qua này rất nhanh đã bị lợi ích gia tộc bao phủ. Thiếu niên trước mắt tài hoa xuất chúng, nếu Vũ Văn gia không có được sự thuận phục của hắn., Tuyệt đối không thể để lại cho người khác. Tuy tương lai hắn chưa chắc có thể trở thành mối đe dọa của Vũ Văn gia, nhưng “Người không dùng cho ta, tất hủy. Đây là nguyên tắc xử sự của Vũ Văn gia, không thể lấy ra mạo hiểm.

Thời gian dần qua, Vũ Văn thuật lại thấy vẻ mặt hoảng loạn của Húc Tử một lần nữa tỉnh táo lại, phảng phất như chưa từng xảy ra chuyện gì, trên mặt thiếu niên lại nở ra nụ cười mỉm. Tuy nhiên ở khóe miệng hắn, Vũ Văn lơ mơ thấy được một vệt máu.

“Cảm ơn ý tốt của lão tướng quân, ta mới sơ học nông, thật sự không chịu nổi trọng dụng!” Húc Tử dùng mỉm cười đáp ra phòng tuyến mới, lạnh nhạt trả lời.

“Ài, lão phu cảm thấy tiếc cho ngươi quá!” Vũ Văn thở dài một tiếng, chuẩn bị sai người vào trướng giải quyết vấn đề. Hoàng thượng rất sủng ái tiểu tử này, mình không thể giết hắn. Nhưng dùng một chút thủ đoạn nhỏ để hắn bị đánh cho tan tác, giống như không nói chơi vậy.

“Đúng vậy, lão tướng quân trả lời mọi cách về mặt tướng. Thế nhưng mặt tướng không biết tốt xấu, tự mình cắt đứt tiền đồ nhà mình!” Lý Húc tháo mũ sắt trên đầu xuống, nhẹ nhàng nâng lên tay phải, cởi mũ giáp cùng áo bào võ tướng trên người, hắn không còn là quan viên Đại Tùyn nữa. Tất cả đều kết thúc, mặc dù đột nhiên tới, nhưng cũng không khiến người ta quá khổ sở.

Khuôn mặt Vũ Văn thuật bỗng nhiên giật giật, hắn hiểu rõ sự phần nộ ẩn chứa trong lời nói của Lý Húc. Tiểu tử này đang trào phúng Vũ Văn gia ta lấy oán trả ơn! Hắn cũng không xem xem bản thân xuất thân như thế nào, cũng dám đòi báo đáp lại Vũ Văn gia! Vũ Văn giận không kiềm được, hận không thể ngay lập tức gọi võ sĩ vào trướng., Đem Lý Húc đẩy ra cánh cửa đồng cắt đầu thị chúng, nhưng hắn không dám làm như vậy, ân nhân ba lần được cứu giúp, bị chính mình bỏ đá xuống giếng hại thân bại danh liệt. Lời này truyền ra, đối với Vũ Văn gia không có bất cứ chỗ tốt nào.

“Hắn ở khắp trời muốn mặc cả!” Vào thời khắc mấu chốt, Húc Tử dùng bản lĩnh từ mắt to truyền thụ cho mình, cố gắng phân tích ánh mắt cùng biểu cảm của Vũ Văn. Tấm mặt Trung Phong có một nửa là không thể cử động, một nửa khác, sau khi sát khí trùng trùng điệp điệp che dấu suy yếu. Húc Tử thấy đối phương muốn cái gì, hắn quyết định làm một cuộc giao dịch cuối cùng với Vũ Văn gia.

“Bộ chủ bộ phản quân Dương Kế ở huyện dạy học, mà huyện học là tình nghĩa tiên hoàng bệ hạ sáng lập, ưu đãi không chỉ một người mặt tướng. Cách nói của đệ tử, đúng là vô căn cứ!” Lý Húc nhìn ánh mắt Vũ Văn thuật lại, chậm rãi giải thích.

Hắn biết Vũ Văn sẽ hiểu ý tứ của mình, đối phương thông minh gấp mười mình, không cần phải nói quá thẳng.

“Còn trận chiến ở Lê Dương, phần lớn tù binh đã gia nhập hùng võ doanh. Mấy tên đầu cầm cổ chạy trốn, bị giết...” Húc Tử không để ý tới ánh mắt sắc bén của Vũ Văn, tiếp tục bổ sung.” Còn về sau khi chết trận, có mặt tướng nào muốn học huyền hay không, mặt tướng thực sự không để ý đến!”

Hắn quyết định đánh chết không nhận nợ, nếu Vũ Văn nói ra thanh danh gia tộc không quan tâm, cứ việc truy xét đến cùng, mang binh sĩ đêm đó tìm đối chất với mình.” Bản lĩnh của tên tù tội, ta cũng sẽ làm!” Nhìn Vũ Văn thuật đã nổi gân xanh trên trán., Húc Tử quyết định vì mình làm việc nhẹ nhàng mà trả giá đắt: “Về phần nhiệm vụ chặn giết Dương Huyền Cẩm, mặt tướng kỳ thật không phải là lựa chọn tốt nhất. Ba trận mặt tướng ở Lê Dương và Hồ Lao chắc chắn sẽ bị thương không dưới mười cái, một lần nữa thống nhất quân hành quân đường dài, thật sự lực bất tòng tâm!”

“Ồ!” Vũ Văn thuật lại một hơi thở dài, con mồi hoàn toàn chiếm thế thượng phong nhưng lại cản trở, quả thực có chút ngoài dự liệu của hắn. Nếu người trẻ tuổi trước mắt đã biết điều này, vậy tạm thời nghe người này đưa ra điều kiện giao dịch đi. Thứ nhất có thể nghĩ cách lấy những thứ mà gia tộc cần, thứ hai cũng sẽ không để nghi ngờ của mình quá khổ sở.

“Mặt tướng đề cử thống soái Vũ Văn giám quân hùng võ doanh, đường vòng chặn đường Dương Huyền cẩm. Vũ Văn giám quân xưa nay phụ sự mong đợi của mọi người, do hắn thay thế mặt tướng, nhất định có thể khiến mọi người tin phục!” Lý Húc vuốt ve trâm cài cài cài trên mũ giáp., Cười trả giá, Vũ Văn gia chủ mưu đồ binh quyền của Hùng Vũ doanh, nếu mình nhất định mất đi nó, không bằng đem giao cho một người có thể tin tưởng. Huynh đệ đi theo Vũ Văn sĩ, so với những người khác của Vũ Văn gia thì tốt hơn nhiều.

Hắn cảm thấy rất may mắn vì mình đã sớm sắp xếp một số thứ, nếu không thất bại hôm nay sẽ liên lụy đến rất nhiều huynh đệ bên cạnh. Hôm nay, thứ thua trận chỉ là một phần

của mình, nghĩ lại thật đáng tiếc, nhưng lại không có chút hối hận nào.

“Đúng vậy, đúng vậy, Lý lang công lao cao, cũng nên nghỉ ngơi một chút đi. Chàng cứ ở trong Hồ lao dưỡng thương đi, đợi bình định cảm giác của Dương Huyền, bệ hạ luận công ban thưởng., Nhất định sẽ cho ngươi thêm một phần khen thưởng!” Vũ Văn mỉm cười hài lòng, thiếu niên trước mắt quá thiện giải nhân ý. Lão Tam nếu như muốn thuận lợi tiếp quản Hùng Võ doanh, đích xác không thể kích động nhiều người tức giận, xem ở phương diện thiếu niên biết điều, liền để cho hắn lãnh chức phú nhân rồi đi. Dù sao Đại Tùy triều cũng không thiếu võ tướng, chỉ cần trong tay không có binh, cũng sẽ không sợ hắn nổi sóng gió gì.

“Mặt tướng muốn về nhà xem một chút! Thuận tiện dưỡng thương!” Lý Húc nói xong tâm sự trong lòng, trên vai cũng cảm thấy nhẹ nhõm. Đã lâu không về nhà, hắn thật sự muốn xem xem nhà mình có hình dạng gì.

“Về đi, về đi. Phú Quý không về quê, giống như đường thủy đêm. Ở bên cạnh cha mẹ tận sức hiếu đạo, ngày nào đó triều đình cần, lão phu còn phải triệu hoán ngươi.” Vũ Văn mỉm cười dặn dò, hiền lành tựa như một trưởng bối trung hậu.

Cái này thật sự là một kết quả làm người ta ưa thích. Thời niên thiếu khí thịnh, đặt ở nông thôn phơi nắng mấy năm, chờ tráng chí hào hùng đều khuấy động, hắn không khỏi không cúi đầu.

Chương thứ năm trở về: thượng số tám.

Sau khi ra khỏi trung quân, Lý Húc mới phát hiện áo bào của mình đã ướt đầm mồ hôi. Gió thu lạnh lẽo cuốn lá khô từ bốn phương tám hướng thổi tới, thổi cho ống tay áo người ta bay múa, khớp xương mát lạnh. Mà những vết thương trên người hoặc mới hoặc cũ không hện mà cùng bắt đầu khó chịu, vừa đau vừa ngứa, giống như có mấy vạn con kiến bò trên vết thương.

“Hương đối thủ yếu lộ sẽ chỉ khiến hấn được một tác lại muốn tiến một thước!” Húc Tử cảm giác thân thể mình như nhũn ra, nhưng hấn hết sức thẳng lưng lên. Mấy thân binh gặp chủ tướng sắc mặt xám như tro, cố gắng tiến lên hỗ trợ, bị hấn dùng tươi cười cùng thủ thế ngăn cản ở một bên.

“Chúng ta về doanh!” Sau khi nhảy lên hắc phong, trước sau hấn xoay người trên lưng ngựa, cười nói mệnh lệnh. Móng ngựa ồn ào như mưa, nhanh chóng rút trung quân đại tướng ra sau lưng. Chạy ra được, trong lòng Húc Tử đột nhiên thoải mái được giải thoát. Hấn ngẩng đầu ngắm bầu trời trên lưng ngựa, bầu trời vẫn xanh lam, ánh nắng ban mai rực rỡ chói mắt.

Không có tiếng trống vàng, giữa thiên địa hoàn toàn chính xác rất yên tĩnh. Húc Tử có thể nhìn thấy cây cối xa xa được ban ngày dát lên một tầng vàng, lá đã bắt đầu ố vàng như vàng, tỏa ra nhu quang. Gần đó, từng tòa doanh trướng liên miên cũng biến thành màu vàng nhạt, mặc dù trên một ít lều trại đánh đầy vá, nhưng được ánh mặt trời chiếu, những mảnh vá đó cũng trở nên nhu hòa, nhu hòa khiến người ta lưu luyến.

Hùng Võ doanh nằm ở biên giới liên doanh mười dặm, chinh tề hơn các doanh trại khác một chút. Đã đến thời điểm ăn bữa thứ hai, một luồng khói lửa nhàn nhạt phiêu đảng trong doanh trại. Rất quen thuộc, cũng rất ấm áp., Mấy tháng qua, Húc Tử như quen với nhà mình, thói quen tất cả mùi vị trong doanh. Nhưng từ nay trở đi, hết thảy đều không liên quan tới hấn nữa.

Hắn thua trận chiến, một chút phản kháng cũng không thua sạch sẽ tiền vốn.

Về phương diện quyền mưu, Húc Tử chỉ là một đứa nhỏ vừa tập tễnh học bộ, mà Vũ Văn lại là một người khổng lồ lực có thể nâng đỉnh. Cho nên, cuộc chống lại này hắn thua không chút oan uổng. Sau khi suy nghĩ rõ ràng điểm này, hắn không muốn dây dưa thêm nữa, sau khi ăn cơm xong là tụ họp nghị sự, tuyên bố mình sắp về nhà dưỡng bệnh. Trong lúc dưỡng thương, tất cả sự vụ ở Hùng Võ doanh đều do Tổng Văn giám quân thay thế.

“Vậy sao được, Hùng Võ doanh chúng ta không có người thì gọi là Hùng Võ doanh sao?” Mộ Dung La là người đầu tiên nhảy ra, lớn tiếng phản đối.

“Đại nhân không thể đi!” Trương Tú vừa mới ra ngoài đảm nhiệm chức vụ đốc úy cũng lao ra ngăn cản. Giờ phút này, hắn xanh mặt, trong hai mắt tràn ngập phần nộ.

“Đại nhân không thể bỏ chúng ta lại sao? Ban ngày rõ ràng là đang ngoan ngoãn, sao lại nói đi cuối đội ngũ, vài tên giáo úy vừa thăng chức, có tư cách vào nghị sự trong quân cũng rống cổ hống hô to. Bọn họ cách trung tâm phòng ba xa xôi, không biết mấy ngày nay đã xảy ra chuyện gì, cho nên trong tiếng hô tràn ngập lo lắng và thất vọng.

Tiếng người huyên náo, vô luận là đứng về phía Lý Húc hay là các tướng quân giữ thái độ trung lập không ai không khiếp sợ trước tin tức này. Đội ngũ này có thể nhanh chóng quật khởi trong chiến đấu, vất vả lắm mới phối hợp ăn ý với các tướng sĩ cùng một số người nghĩ kế, mà là mấy tướng lĩnh chủ yếu dừng mãi. Dưới sự dẫn dắt của Lý Lang quân, Hùng Võ doanh như một thanh thần binh lợi khí., Người cầm đầu vô địch, không gì không phá nổi. Nhưng nếu như lang tướng đại nhân rời khỏi, đao của hùng Võ doanh chẳng khác nào mất đi đao, lấy ra đòn củi chặt xương còn hợp, dùng để tác chiến thì khí thế bức người lúc trước đã không còn sót lại chút gì.

“Dương Huyền cảm giác đã bỏ trốn rồi, cần phải có người dẫn kỵ binh vòng qua Lạc Dương để chặn hắn. Thương thế trên người ta vẫn chưa khỏi, thật sự không còn sức đâu mà đi luôn

đêm!” Lý Húc nhìn lướt qua vị trí giám quân còn trống, cao giọng giải thích với mọi người. Hắn không muốn cho tất cả mọi người biết chân tướng sự việc, đã hứa sẽ giao Hùng Võ doanh cho Vũ Sĩ, không cần thiết phải gây ra quá nhiều phiền toái cho người tiếp nhận.

Lý do này chưa chắc đã thông suốt, bởi vì theo góc độ dụng binh nhìn, đại quân xuất phát càng sớm thì càng nắm chắc chặn được Dương Huyền ở nửa đường. Mà Vũ Văn Sĩ cùng Vũ Văn Sĩ lúc này lại không ở trong quân doanh nữa, cho dù hắn trong vòng một canh giờ chạy về, giao ấn tín, chuẩn bị tiếp nhận ấn tín, cũng phải tốn mấy canh giờ. Nếu như suy tính, thời gian xuất phát của đại quân ít nhất trì hoãn đến sáng sớm ngày mai, trong khoảng thời gian này địch nhân có thể chạy được hơn mười dặm.

Nhưng lý do này lại khiến tâm tình của Húc Tử dễ chịu hơn một chút. Ít nhất, cân nhắc từ góc độ quốc sự., “Hy sinh của hắn không có ích lợi gì, hắn bỗng nhiên hiểu vì sao Vũ Văn lại chủ động xin đi giết Dương Huyền cảm, “Lão già này chắc chắn ta sẽ chú ý đến đại cục!” Kết luận này khiến cho Húc Tử càng thêm bội phục thủ đoạn của Vũ Văn gia. “Nhưng lão già này có thể không kiêng nể gì đem chuyện nhà mình đặt trước mặt quốc sự!” Một kết luận khác khiến hắn cảm thấy vô cùng hoang đường, hoang đường!”, ” Nhục thực giả cũng không phải là vô mưu, nhưng thứ tự nhục thực giả suy xét sự tình khác với chúng ta! ” Húc Tử không nhớ rõ câu tức giận này là từ miệng của ai. Nhưng xem kinh nghiệm bản thân mình, đám ” nhục thực giả” của Đại Tùy triều đích xác ưu tiên cân nhắc ở đại đa số tình huống, lợi ích của gia tộc mà không phải quốc gia này.

Các tướng lĩnh Hùng Võ doanh hiển nhiên không hài lòng với lời giải thích của Húc Tử, tiếng nghị luận của bọn họ tuy thấp xuống, nhưng biểu tình trên mặt lại càng thêm kích động. Sau khi nhỏ giọng trao đổi vài câu, càng nhiều người ý thức được chân tướng sự việc. Có người lựa chọn trầm mặc, có người lòng đầy căm phẫn.

“Đại nhân đến lúc này vẫn còn có ý định vì người của Vũ Văn gia!” Lý Mạnh ném nhanh ra khỏi đội nhóm, đứng ở trước mặt

soái án chất vấn. “Có phải bọn họ ép người, đại nhân, chúng ta không thể làm như vậy được. Chỉ cần một câu nói của người, các huynh đệ bỏ qua, chúng ta đều đi dưỡng thương, muốn lập công, để cho người của Vũ Văn gia tự mình lập!”

Hắn quay đầu lại, mượn lực lượng cánh tay biểu thị quan điểm của mình: “Đại nhân cứu được ba lần tổng quản Vũ Văn, cuối cùng còn rơi vào kết quả như vậy. Chúng ta không có lợi ích gì đối với Vũ Văn gia, tương lai không biết sẽ bị bọn họ dẫn vật thể nào! Không làm được, mọi người bỏ qua. Chúng ta cùng Lý tướng quân dưỡng thương đi!”

“Không làm nữa, ai muốn làm thì làm!” Thôi Tiềm, Vương Thất cân, Trương Tú, còn có mấy giáo úy bị Lý Húc một tay đề bạt cũng ồn ào theo, không thể trách mọi người, càng có nhiều người tham gia., Vũ Văn thuật lại lão tặc càng không có cách nào bắt mọi người. Có người ôm tâm lý đục nước béo cò tham gia, có người lại e sợ thiên hạ không loạn. Trong lúc nhất thời, tiếng la hét càng lúc càng lớn khiến cả quân trưởng đều run rẩy theo. Đám thị vệ đang trực bên ngoài trưởng không biết bên trong có chuyện gì xảy ra, liên tiếp khom người xuống, duỗi cái cổ dài hướng phía trong nhìn trộm.

“Mấy người các ngươi lui ra!” Lý Húc dùng sức vỗ mạnh lên chủ án, đứng lên, lớn tiếng quát. Các huynh đệ có tấm lòng này, để hắn cảm thấy rất ấm áp. Nhưng hắn không thể vì việc riêng của mình mà phá hư tiền đồ của tất cả mọi người. Toàn bộ giáo của Hùng Vũ doanh đều giống như mình, là nhờ vào công danh của đao đầu liếm máu mới đổi được, bản thân không nên đem bọn họ cuốn vào trong tranh chấp, để bọn họ thật vất vả mới lấy được tiền đồ ra để mai táng.

Ánh mắt hắn đảo qua các tướng, cả người trông vô cùng uy nghiêm.” Nếu các ngươi còn coi ta là bằng hữu thì đừng tự chủ được mà hồ đồ!” Hắn khó nhọc nuốt nước bọt, nuốt luôn thứ bị chặn trong cổ xuống: “Ý tốt của tất cả mọi người, đây là lựa chọn của ta tự nguyện. Chúng ta xách đao lên ngựa. Chúng ta xách đao lên., Cũng chính vì để đổi lấy tên công danh. Mỗi người đều phải bảo vệ cho tốt phần mình, bởi vì tiền đồ của đoàn người đều không dễ dàng gì, đều là dùng mạng để đổi lấy, vứt bỏ như vậy, không đáng...”

Húc Tử không biết nên nói gì, nói năng lộn xộn. Trong lòng có vô số lời nghẹn đến khó chịu, lại vụng về biểu đạt: “Ta chỉ dưỡng thương, còn là Hùng Võ lang tướng. Nói không chừng ngày nào đó còn có thể trở về, còn có thể cùng mọi người lập công lập nghiệp!” Trong nháy mắt khi nước mắt chảy ra, hắn làm ra một tư thế ra lệnh cho mọi người tản đi: “Tất cả lui ra, sớm chuẩn bị đi. Tối mai sớm ngày mai, các người phải dẫn binh xuất phát!”

Các tướng sĩ dần dần yên tĩnh, Lý Mạnh đi đầu ồn ào, đám người Trương Tú cũng khổ sở cúi đầu. Lang tướng đại nhân nói đúng, công danh của đoàn người đều không dễ có được. Đều là người của tiểu hộ bình dân ra ngoài mưu sinh., Không giống những thế gia đệ tử, sinh ra đã có công danh tại người. Từ khi thành lập Hùng Võ doanh đến bây giờ, bao nhiêu người mang theo hạt giống phong thê tử liền ngã xuống. Có thể nhìn thấy nhân sinh chỉ có vài người, mọi người cho dù có nghĩa phần, cũng không có bản tiền chủ trì công đạo cho Lý Lang Tướng.

“Ai!” Có người thở dài đi ra khỏi quân trướng.

“Cái này con mẹ nó không công bằng!” Có người thấp giọng chửi bới, nhưng lại không thể làm gì được, nhìn Lý Húc chậm rãi ngồi xuống rồi bất đắc dĩ lắc đầu, theo sau dòng người chuyển ra cửa trướng.

Đám người Mộ Dung La, Lý An Viễn, Trương Tú, Thôi Tiềm lần lượt tỉnh táo lại, lắc đầu thở dài. Một lát sau, Mộ Dung La bước đến bên soái án, tay vỗ vai Húc Tử. “Điều Tử.”, Ta đi xuống. Theo lý thuyết, không có người, hôm nay đã không có Mộ Dung La ta, ta nên thủ cái lò lạnh này. Liêu Đông còn chưa bình định, đoán chừng người sẽ được sử dụng lần nữa. Nhưng người cũng biết, trong nhà ta còn một đồng người...” Y không thể tiếp tục nói chuyện nữa, trong lúc nhất thời mặt đỏ sang tai, hận không thể tát cho mình mấy bạt tai.

“Mộ Dung huynh từ đâu tới, công danh của người là do mình cực tới, không phải là bất cứ ai ban ân!” Lý Húc lau mặt, chậm rãi ngẩng đầu: “Lát nữa ta còn có việc nhờ Mộ Dung

huynh đây, mấy năm nay, ta cũng tích lũy được chút vốn liếng...”

“Người yên tâm, ta lập tức đi tìm người, đem toàn bộ gia sản của người hộ tống về huyện Dịch!” Mộ Dung La cắt lời Lý Húc, lớn tiếng hứa hẹn. Trên đường từ Liêu Đông đến Lê Dương, bọn họ từng ở tại quận Thượng Cốc. Mộ Dung La nhớ kỹ, lúc đó trong quân có người giúp Lý Húc đưa tiền cho nhà một lần. Lấy thân phận của hắn bây giờ, an bài người hoàn thành chuyện này chỉ là nhắc tay nhắc chân mà thôi.

“Để cho Mộ Dung huynh phí tâm. Ta định một mình dạo chơi một vòng, mấy tên nhà giàu kia, người sai người trực tiếp đưa đến nhà ta là được!” Lý Húc vỗ vỗ hai vai, mỉm cười dạn dò. Hắn không muốn làm ra dáng vẻ như tiền tài như phân đất, đám người bọn hắn, không có tư cách nhìn tiền tài như phân đất.

“Húc Tử, còn gì cản cứ việc phân phó. Người yên tâm, mấy người chúng ta tuyệt đối sẽ không để người đi trà lạnh!” Lý An Viễn tiến đến, đại biểu cho mấy người khác hứa hẹn. Mọi người có thể giúp chỉ có một việc, đã bị Mộ Dung La ôm trọn. Giờ phút này ngoại trừ hứa hẹn cùng hữu nghị, những người khác quả thực không có gì để cho Húc Tử.

“Đâu có đâu có, dù sao chúng ta cùng đánh nhau trên mũi đao!” Lý Húc hé miệng, nụ cười vẫn rực rỡ như cũ.

“Trong tay người có kim bài, hoàng thượng hẳn là sẽ không quên người!” Thôi Tiềm cúi đầu, dùng âm thanh vô cùng nhỏ nhắc nhở. Hắn không rõ rốt cuộc đã xảy ra biến cố gì, làm cho toàn bộ tình thế đột nhiên thay đổi. Nhưng với lý giải của nàng về quan trường Đại Tùy, lần này sự khó khăn của Húc Tử cũng không tính là quá nghiêm trọng. Tuy rằng đã mất đi chỗ trống, nhưng chức vị và tước vị vẫn còn, lúc nào cũng có thể xoay người.

“Với danh tiếng của người này, chỉ cần chịu gật đầu, chắc sẽ có không ít người ra mặt thay hắn nói chuyện.” Trong lòng Thôi Khảm lý trí đã có kết luận như vậy. Hắn không muốn thuyết phục Húc Tử nữa, hắn biết một ngày nào đó Húc Tử sẽ giác ngộ.

Mấy tướng lĩnh trung tâm chào hỏi, lục tục đi ra khỏi quân trường trung quân. Trương Tú vừa mới bù đắp cho Trương Thiếu Nhi từ ngũ phẩm đến cuối cùng, bước chân thả rất chậm. Hắn đã hiểu tại sao biểu đệ không để mình làm giáo úy thân binh của hắn nữa., Mà lại căn bản là không muốn thương lượng với chính mình mà thả ra lãnh binh. Thì ra mấy ngày trước biểu đệ đã chuẩn bị tốt cho ngày hôm nay. Đáng tiếc chính mình ngu ngốc, lại vì đột nhiên lên chức mà cao hứng bồng bồng.

“Nếu hắn đã đoán được thời khắc này, hắn là sẽ không quá khổ!” Trương Tú an ủi chính mình, xoay người lại đi về phía Lý Húc.” Húc Tử, ta,...” Khó khăn lắm hắn mới trở mặt một lần, quần bách đến mức tay chân không chỗ để vào. Trong quân thường lệ, một tướng lĩnh nào đó từ chức, thân tín của hắn sẽ rời đi theo. Lý Húc ở Hùng Võ doanh không cài người thân tín gì cả, nếu như cưỡng ép tính cả việc thiên vị cho hắn, Trương Tú là lựa chọn duy nhất trong đó.

“Biểu ca, sau này người tự giải quyết cho tốt. Chuyên cần luyện võ, bình thường cố gắng hết sức tìm vài cái võ nghệ tốt, đặt ở bên người làm thân binh! Lúc đánh giặc đừng chỉ nghĩ tới công lao, trước tiên muốn mạo hiểm cái đã!” Lý Húc vòng qua soái án, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Trương Tú. Hắn hiểu tâm tư của Trương Tú Tú, thật vất vả mới chịu được đến vị trí hiện tại, không ai có thể dễ dàng từ bỏ.

“Húc Tử, ta, ta...” Trương Tú bỗng nhiên khổ sở, nước mắt bùm bùm rơi xuống phía dưới. Biểu đệ vẫn mạnh hơn hắn, bắt đầu từ lúc theo huyện học tập, hộ lương quân, Hùng Võ doanh, cho đến bây giờ, hắn cuối cùng cũng có cơ hội vượt qua biểu đệ, nhưng trong lòng lại không cảm giác được chút vui sướng nào.

“Đừng nói nữa, ta hiểu!” Lý Húc lắc đầu, chậm rãi bước ra khỏi trung quân. Hắn hiểu cái gì cũng hiểu, lúc còn đang đối kháng với Vũ Văn, hắn đã biết có chuyện gì xảy ra.

Biết Dương phu tử là sư phụ của y, nhưng khi tận mắt thấy tất cả hành động của Húc Tử, chỉ có một người. Những người

khác biết được cho dù bị Vũ Văn gia lôi kéo, cũng sẽ không đem mọi thứ ra làm rõ ràng như thế.

Lý Húc rảo bước, đem trung quân đại tướng của Hùng Vũ doanh vút ra phía sau.

Trên con đường của con người, trở ngại là lão sư tốt nhất. Hẳn ta đã thua, cũng học được rất nhiều điều.

Chương thứ năm trở về (lớp tám)

Trong lúc hành kinh đã định, Lý Húc nghe được tin tức Dương Huyền cảm bị tiêu diệt. “Tin tức tốt, tin tốt, quan quân ngày trước đại thắng, Dương tặc cảm giác huyền cảm của Thượng Lạc truyền đầu!” Gã sai dịch phụ trách tuyên bố tin tức này dùng sức gõ chiêng đồng, kêu đến khàn cả giọng. Nhưng dân chúng trên đường phố hiển nhiên không cảm thấy quá hứng thú với chuyện này., Nơi mà Dương Huyền cảm thấy bị giết chết đại khái cách quận Hằng Sơn có chừng một ngàn bốn dặm, năm trăm dặm, đối với đại đa số bọn họ sinh đến chết không rời quê quán quá trăm dặm mà nói thì Thượng Lạc cũng xa xôi như lưu cầu. Nơi đó xảy ra chuyện gì, mọi người không quan tâm, cũng không quan tâm.

Nhưng quan phủ không nhìn như vậy, theo tiếng hô của đám sai dịch, báo cáo phủ ngay tại cửa nha môn dán ra ngoài. Lý Húc tiến lên liếc mắt nhìn một cái, biết được Dương Huyền cảm giác là ở Khuẩn hương cách Tôn quan không đến trăm dặm bị quan quân đuổi kịp. Theo báo cáo trên, chiến đấu diễn ra vô cùng kịch liệt. Phản phi thế mà bày ra một đại trận dài đến hơn năm mươi dặm, tinh kỳ che khuất bầu trời, mà vì báo đáp hoàng ân., Hạ An Lê Thứ, quan quân dưới sự dẫn dắt của Vũ Văn, người người anh dũng, người người tranh trước, đánh cho Dương Huyền cảm thất bại một ngày ba lần, quân lính tan rã. Cuối cùng, hai phe quyết chiến ở Hoàng Thiên Nguyên., Phản phi toàn quân bị diệt. Dương Huyền cảm thấy mười mấy tùy tùng đột phá vòng vây, chạy trốn đến Mộ Dung Thú. Hắn tự biết mình không có sức để về trời, ra lệnh cho đệ đệ Dương Tích giết chết mình. Sau khi Dương Tích Thiện Sát giết chết Dương Huyền cảm, lập tức tự sát, chưa chết, kể cả một đạo quan quân đầu của Dương Huyền cảm cũng bị bắt được.

Wu Văn thuật lại công lao thật lớn, cho nên báo cáo có khoa trương gấp mười lần, Húc Tử cũng sẽ không cảm thấy ngạc nhiên. Khiến hắn ngạc nhiên chính là ngăn chặn bước chân tiến về phía tây của Hùng Võ doanh không phải là tướng sĩ Hùng Võ doanh trong dự liệu, mà là lương thảo của quận

Hoàng nông. Căn cứ theo báo cáo trên báo cáo, Dương Huyền cảm thấy mình có thể có thể bị quan quân đuổi tới trước, dựa vào kết quả trận thủ nơi này., Hấn lưu lại thành Hoàng nông ba ngày ba đêm, cho đến khi thám báo thấy cờ hiệu truy binh, mới không thể không lần nữa rút đội hướng tây. Vì vậy, quan quân “không ngủ không nghỉ”, đuổi theo không bỏ”, cuối cùng thuận lợi dẹp yên một hồi phản loạn vớ vẫn nhất từ khi triều lập Đại Tùý đến nay.

“Phản quân không ăn được cơm tự nhiên chạy không nhanh!” Húc Tử cười cười, đem ánh mắt thu hồi từ trên báo của tòa nhà. Dương Huyền cảm thấy tại sao phải mạo hiểm tấn công Quảng Nông quận, hấn đã hoàn toàn hiểu rõ, là bởi vì lương thảo bổ cấp đã hoàn toàn đoạn tuyệt, uy hiếp đến sự sống của phản quân. Mà Vũ Văn sở dĩ có thể nhanh chóng chấm dứt chiến sự., Cũng bởi vì phản quân thiếu thốn vật tư, nên đã đói đến mức không còn sức chiến đấu. Về phần trường xà trận kéo dài năm mươi dặm kia, chỉ Vũ Văn thuật mới thích tạo ra loại thanh thế lớn và vô dụng này. Dưới trướng Dương Huyền đã không còn bao nhiêu nhân mã làm như vậy, mỗi dặm chỉ có thể để hơn trăm người, còn chưa đủ lót ngựa cho quan quân.

“Sĩ và huynh bọn họ vậy đánh hành động không thành công!” Lý Húc vừa kéo ngựa ra khỏi thành, vừa phỏng đoán nguyên nhân Hùng Vũ doanh không thể hoàn thành nhiệm vụ. Thiên Công không đẹp, Đại Vũ Tuyền, nước sông ven đường tăng vọt là một cách giải thích hợp lý. Còn có một loại khả năng là có người cố ý tránh cự chiến, kháng nghị Vũ Văn thuật lại việc lão tặc tùy ý làm bậy. Sau đó một loại suy luận khiến Húc Tử cảm thấy có chút khoái ý trả thù., Đồng thời lại mơ hồ vì vận mệnh các huynh đệ lo lắng. Vũ Văn Sĩ và một tên gia hỏa rất có cổ tay, trước kia không biểu hiện ra là do hấn tận lực che dấu tài năng. Sau này, vì để nắm giữ toàn quân, người này không chừng sẽ làm ra những hành động tàn nhẫn gì đó.

Nhưng hiện tại mình đã ở ngoài ngàn dặm, lo lắng cũng là toi công. Húc Tử lắc đầu, đem ý nghĩ lung tung này vút vào trong bụi mù do vó ngựa thổi.

Cảnh sắc ven đường rất hoang vu, so với lúc Húc Tử dẫn binh đi qua còn hoang vu gấp mười lần. Lúc ấy trong ruộng đất còn

có nhiều lúa mạch chưa có ai thu, cho nên trên mặt dân chúng không có màu sắc rau. Mà bây giờ, lúa mạch trong đất đã tan hết, ven đường bắt đầu xuất hiện lượng lớn lưu dân. Bọn họ kết bè kết đội., Trong đó phần lớn là lão nhân, nữ nhân và trẻ con, mang toàn bộ tài vật đeo ở trên lưng, không có mục đích đi dọc theo quan đạo hướng nam lưu lạc. Mùa đông phía nam đến muộn, nhiệt độ không rét lạnh giống như ở phương bắc., Cho nên mọi người sống qua mùa đông hi vọng sẽ lớn hơn một chút, mà quan phủ các nơi đối với việc này làm như không thấy, triều Đại Tùy không cho phép dân chúng tùy ý di chuyển, nhưng quan viên nào cũng không dám đem lưu dân ngăn trên mặt đất mình quản lý, người chết đói, bọn họ sẽ bị buộc tội. Một khi có người noi theo hành động của Dương Huyền mà lên, ô sa trên đầu bọn họ lại càng tràn ngập nguy hiểm.

Nhìn thấy Húc Tử cười con ngựa to đầu to đi ngược lại mình. Trên mặt đám lưu dân đều hiện lên vẻ chán ghét. Chính những “đuôi cười ngựa” cầm binh khí này đã cướp đi một miếng lương thực cuối cùng trong nhà bọn họ. Bọn họ căm ghét những người này đến mức độ ác độc., Hơn nữa còn phá vỡ cảm giác yên ổn trên cuộc sống của Dương Huyền. Nhưng không có người nào thử kéo Húc Tử từ trên lưng ngựa xuống, chia cắt hành lý của hắn. So với kẻ chạy nạn ăn không đủ no, Lý Húc quá cao lớn, cái đầu gần chín thước cùng râu quai nón trên mặt, làm cho người ta nhìn qua cũng không dám tùy tiện mạo phạm.

Lý Húc từng có ý đồ làm người tốt, hắn đem mấy cái nút thắt đưa cho mẫu thân đang ôm một đứa bé. Khi hắn vừa xoay người chuẩn bị lên ngựa đi xa, sau lưng lập tức truyền đến tiếng khóc thê lương. Húc Tử quay đầu, nhìn thấy mẫu tử hai người bị một đám gia hỏa quần áo tả tơi đẩy vào vũng bùn ven đường., Giao Bằng lẫn qua một bên, bên trên dính đầy bùn đất. Sau đó, mấy con Toan Nghê bị người nhanh nhất tay chân cướp được, liều mạng nhét vào trong miệng, những người khác thì vừa đám cước đá vào gia hỏa của Giao Bằng, vừa ý đồ móc từ khoe miệng ra một đám cặn bã.

“Các người muốn làm gì!” Húc Tử hét lớn một tiếng, dùng sống dao lược xua tan đám người, đỡ hai mẹ con kia lên. Các lưu dân ầm ầm tản ra, như ruồi bọ trốn xa. Nữ nhân dùng ánh mắt oán hận trừng mắt nhìn Húc Tử, sau đó nhắm thẳng tay đoạt lấy Toan Nghê hất từ trong hành lý, tiếp theo buông đứa bé xuống, nhanh chóng rơi xuống đất cởi áo ra.

“Cho!” Nữ nhân trong ánh mắt khiếp sợ của Húc Tử nằm ở ven đường, hai tay ôm chặt lấy Tỳ Hưu, mở hai chân ra. “Tới đây! Nhanh lên!” Nàng dùng mệnh lệnh vuông vức mơ hồ không rõ, định dùng thời gian nhanh nhất hoàn thành một khoản giao dịch. Trên thân thể dính đầy bùn đất cùng uế vật, mồ hôi cùng mùi vị cổ quái đậm tới mức người ta muốn rơi lệ.

Lý Húc không dám dùng ánh mắt khinh nhờn thân thể thánh khiết kia, hất lấy ra một nắm đồng tiền, làm tặc bỏ tới bên cạnh nữ nhân, sau đó nhảy lên ngựa, chạy trốn như chạy nạn. Hắn thậm chí không dám quay đầu lại, không dám nhìn xem nữ nhân đã mặc quần áo hay chưa, đám lưu dân không dám nhìn lại, lại lần nữa cướp mất thức ăn từ trong miệng mẹ kia. Hắn trốn đi, mãi tới khi trông thấy thành thị tiếp theo.

Tại tiệm ăn của Ngu huyện thuộc quận Bác Lăng, Húc Tử nghe nói tin tức hoàng đế đại xá. Trừ mấy tên “Đầu thủ ác” ra, các con cháu thế gia tham dự tạo phản hồi lỗi hoàn toàn bị ân xá. Hoàng đế bệ hạ ngay cả hứng thú phán bọn họ lao dịch cũng không có, chỉ ra lệnh các vị đại thần đem con cháu nhà mình đưa về nhà, trông coi cho tốt. Trong đó, Ngu Nhu trước khi có trận chiến đã được trao quan, trực tiếp leo lên vị trí tứ phẩm võ tướng.

Húc Tử hiểu rõ chính mình lại bị lừa rồi. Nếu những gia hỏa có họ tên trong phản quân đều có thể bị Hoàng đế bệ hạ buông tha, Dương phu tử nếu là phụ tá bất đắc chí trong phản quân càng sẽ không bị truy cứu trách nhiệm, về phần hành vi lén thả ân sư, chỉ sợ cũng không phải chuyện lớn gì, căn bản sẽ không bị triều đình trừng phạt.

“Sao ta lại dần như vậy chứ!” Lý Húc không kịp hồi hận, không nhìn được nặng nề vỗ bàn một cái. Kết quả, lão chương

quầy của quán cơm sớ tới mức vọt tới với tốc độ vô cùng tương xứng.

“Quân gia, ngài còn muốn điểm gì?” Lão chương quỹ vừa cúi đầu khom lưng vừa dùng thanh âm run rẩy hỏi. Từ khi đổi phương vào cửa hàng này của hắn, lão nhân vẫn luôn cầu nguyện trời cao phát ra từ bi, phù hộ cho mình tránh được tràng kiếp nạn này. Mà trời cao không nghe thấy lời cầu khẩn của hắn, quân gia vẫn nổi giận, chuẩn bị khiến hắn chịu không nổi.

Trong tiệm vốn có rất ít thực khách, không có mấy người đồng thời đứng lên, đem tiền cơm đặt ở một góc bàn, lặng lẽ chạy ra ngoài. Quân gia phiền toái, bọn họ cũng không dám quản. Những gia hỏa này đều là những kẻ liều mạng từ Liêu Đông trở về, giết người, đi vào khe núi ngoại ô, không mấy ngày có thể tụ tập một nhóm nhân mã. Chọc cho bọn họ, cả nhà trên dưới, ngay cả hàng xóm láng giềng cũng không được an sinh.

“Không, không cần đâu, kết trưởng!” Lý Húc nhớ tới hành động của mình khiến lão nhân sợ hãi, áy náy cười cười, nói. Hắn không lấy làm lạ bị người khác coi mình là binh du côn., Mặc dù sau khi rời khỏi Hùng Vũ, hắn không mang theo tùy tùng nào, cũng hoàn toàn cải biến trang phục mà dân chúng bình thường gặp. Nhưng thời gian dài cuộc đời quân lữ đã ở trên người hắn đánh xuống một đạo ấn ký thật sâu. Vô luận đi đến đâu, không đến nửa nén hương thời gian, mọi người sẽ phân biệt ra thân phận của hắn, tiếp theo đứng ở xa xa sang một bên.

“Quân gia, ngài nói kết trưởng à?” Lão chương quản không cách nào tin tưởng lỗ tai của mình được. Hai tháng qua, Bình đại gia trong quá khứ ông ta đã thấy nhiều rồi, ai cũng nói hoàng thượng chấp thuận cho bọn họ ăn không uống miễn phí dọc đường. Không những không đoạt được sỉ nộ đã coi như là khai ân, ai từng trả một văn tiền. Ông ta dùng âm thanh rung động xác nhận lại một lần nữa, sau khi nhận được sự khẳng định của Lý Húc, mới vén góc áo lên lau mồ hôi lạnh trên trán, lắp bắp nói: “Tiểu nhân.”, Sinh ý nhỏ, không, không, không dám tính tiền, quân gia nếu ăn quen, thưởng, thưởng tiền vốn đi. Năm, ba, ba đồng là đủ rồi!”

“Ba vẫn?” Lý Húc kinh ngạc hỏi. Lý Húc kinh ngạc mở quán cơm, hắn biết hôm nay mình ăn một mâm thịt lừa, ba củ cải này giá nào. Mặc dù lúc mình ở nhà Đại Tùy ăn lương thực tiện nghi, bữa cơm này ba vẫn tiền cũng không đủ. Hắn chỉ lo lấy làm lạ, biểu tình quá mức khoa trương lại dọa lão chương quỹ sợ tới mức liên tục khoát tay.”, Không cần nữa, quân gia ăn quen là được rồi, được rồi, tiểu nhị, mau cắt cho quân gia ba cân thịt lừa nữa, phải có cơ bắp nở hoa, không được có chút thịt nào!”

“Ai, lập tức tới ngay! Quân gia chờ một chút!” Tiểu nhị lên tiếng đồng ý nhanh chân bỏ chạy. Vừa chạy, vừa ở trong bụng ân cần thăm hỏi tên binh cướp tổ tông bát đại không biết xấu hổ kia.” Bạch Nhãn lang ăn thịt người không nhả cặn, sớm muộn gì cũng lừa gạt được! Thứ gì, chỉ biết bắt nạt dân chúng bằng phẳng...”

Nhìn bộ dạng gà bay chó chạy trong quán cơm, Lý Húc biết mình lại gây họa, tông quân đã lâu, không ngờ mình lại quên mất đạo lý đối nhân xử thế của bên ngoài. Nghĩ tới đây, hắn áy náy từ trong túi hành lý móc ra ba mươi mấy miếng thịt ngon, nhét vào tay lão chương quỹ một bên, một bên âm ức mà giải thích: “Lão trượng đừng hoảng sợ, ta không phải tới cướp đồ. Số tiền này ngươi hãy cất đi, bữa cơm hôm nay lại mang theo thịt ở phía sau!”

“Gia, gia không dùng nhiều như vậy, không dùng được nhiều như vậy!” Lão chương quỹ sợ tới mức run rẩy, đem toàn bộ tiền đồng đều ném xuống đất. “Bịch” một tiếng nằm xuống, lão nhân vừa nhặt, vừa lớn tiếng giải thích: “Thật sự không cần dùng nhiều như vậy a, quân gia, ngài tới đây ăn cơm, đã thưởng cho tiểu lão nhân mặt mũi rồi!”

Một bàn tay đột nhiên vươn tới trước mặt cắt đứt tiếng gọi của lão nhân. Đó là một bàn tay cũng mọc ra một cái kén, ngón tay dài mà mạnh mẽ, nhưng vô cùng thô. Giữa lòng bàn tay là mấy đồng tiền, không phải bố thí, là trả bằng đất.

Lão nhân ngẩng đầu, mờ mịt khó hiểu nhìn Lý Húc đối diện. Hắn đã nhìn ra, hậu sinh trước mắt là một người tốt, hoàn toàn không phải mặt hàng cùng một đường với đám lính cướp kia.

Đột nhiên nghĩ tới cái gì, hắn nhảy dựng lên, chạy vài bước về phía hậu viện, vừa chạy vừa dặn dò: “Sau khi ngài qua, ta lập tức sẽ lấy thịt cho ngài. Tiểu nhị ơi, đừng thêm gia vị nữa, quân gia là người tốt, người tốt là thế nào!”

Nửa câu sau là dặn dò tiểu nhị, Lý Húc nghe mà sửng sốt, chợt bật cười khanh khách. Năm đó ở tửu quán của cữu cữu, hắn đã từng hạ lượng thuốc chuẩn bị cho Triệu Nhị Cẩu đến đây thụ phong. Nước mũi, cắt tai thoa mấy đồng lớn, Triệu Nhị ca lại ăn ngon như vậy. Hôm nay, chuyện tương tự thế lại phát sinh trên người mình, hắn nhìn nhìn thức ăn còn lại trên bàn, trong bụng có chút buồn nôn, cảm giác trong lòng đột nhiên trở nên thập phần thân thiết.

Nó trở về trong cuộc sống của mình, nhà cách cửa không đến hai trăm dặm, cố gắng chạy, chỉ cần hai ngày là có thể về nhà đoàn tụ với cha mẹ. Nghĩ đến hai cha mẹ đã hơn nửa năm không gặp, nụ cười trên mặt nó càng đậm, hận không thể chấp cánh bay trở về, xem rốt cuộc trong nhà đã biến thành bộ dáng thế nào rồi.

Lão chương quỹ nhanh chóng trở về, mặt mũi tràn đầy áy náy: “Quân gia, ngài chờ một chút, ta để bọn họ nấu một bình trà ngon cho ngài. Thịt lừa vừa muốn nấu, còn nóng hầm mới lạ., Bảo đảm sạch sẽ.” Hắn luống cuống tay chân, như kẻ trộm bị bắt tới hiện hành, nhìn rượu và thức ăn trên bàn, chỉ lên trời thề: “Cái này, cái này cam đoan là sạch sẽ. Tiểu lão nhân lấy mặt của tổ tiên Vương gia bảo đảm!” Dứt lời, lão nhân gấp một đôi đũa, gấp thức ăn Lý Húc ăn còn lại, nhét liên tiếp vào trong miệng.

Chú ý: Một đến Hoàng Thiên Nguyên, tức là Đồng Đỗ Nguyên, ở tây bắc Linh Bảo huyện Hà Nam, về phần ghi chép tư cách và thông giám liên quan đến Dương Huyền cảm phản loạn cụ thể. Người uống rượu cho rằng, Vũ Văn kể lại trên tư trị thông giám suốt hai mươi tám ngày từ lúc Liêu Đông Hối sư thứ hai mươi tám trở về, mừng tám tháng một tại Thượng Lạc Bình định định cảm xúc của Dương Huyền., Cộng với ghi chép của phản quân hơn năm mươi dặm, nhìn từ trên bản đồ, khoảng cách đường thẳng giữa vệt và sông xanh đến Đồng Đỗ Nguyên là một ngàn sáu trăm dặm, Vũ Văn kể lại quân đội

mỗi ngày đi một trăm dặm, mới có thể chạy tới đúng hạn.
Đương nhiên, còn có một loại khả năng là năm đó là tháng
bảy, nhưng không cách nào kiểm chứng.

Chương thứ năm trở về (8)

Một cảm giác nhẹ nhàng tràn ngập trong tửu quán nhỏ. Húc Tử cười, trên mặt lão nhân cũng lộ ra vẻ tươi cười. Một lát sau, tiểu nhị đã đun xong ấm trà, bung luôn ấm trà tới trước mặt khách nhân. Mặc dù là trà thô thường gặp nhất trên phố, cán lá và tán cây rõ ràng có thể thấy được, nhưng mùi vị thuần hậu cam mỹ, uống vào trong miệng vẫn ấm áp đến tận đáy lòng.

“Quân gia đang làm chuyện gì vậy!” Lão chủ quán quĩ thấy trong tửu quán đã không còn khách nhân nào khác có thể chào hỏi, lão ngồi đối diện Lý Húc, cũng rót cho mình một chén trà, câu được câu không gần gũi.

“Về nhà, đi tới cốc. Cách chỗ ngài không xa, cũng chỉ hơn hai trăm dặm đường!” Lý Húc đặt chén trà xuống, cười trả lời.

“Thượng cốc a, nơi đó chính là nơi thịnh vượng, đều nói thượng phong thượng thủy!” Tiểu nhị mang theo vẻ mặt áy náy đi tới, vừa thu thập bát đĩa trên bàn, vừa tới gần thăm hỏi. Cử chỉ của khách nhân hần đã nghe lão chủ quán quĩ nói qua, chẳng những ăn không lấy không, còn được khen thưởng hậu hĩnh. Loại khách nhân này trong mấy năm cũng không gặp được một người, hầu hạ hần chu toàn, nếu có thể thu được một hai đồng, lão bà hài tử liền nhiều thêm một phần tươi cười.

“Sơn thủy không tệ, chính là có chút hẻo lánh!” Lý Húc nghe người ta khen quê hương của mình, trong lòng cực kỳ hưởng thụ, ý cười trên mặt cũng càng đậm.

Mở cửa hàng, đánh giá sắc mặt là hạng nhất. Tiểu nhị ca thấy vẻ mặt của khách nhân, biết vượt mong ngửa của mình rất vừa vặn. Bung chút cơm thừa canh thừa, lại không chút dấu vết truy thêm một câu. “Nhìn ngài nói, sao có thể gọi là vắng vẻ, nhà ngài thế nhưng là hết đại nhân vật ra. Xa ta không nói, chỉ nói gần vài năm. Thượng cốc Lý gia có Lý lão gia, văn võ song toàn...”

“Lý lão gia?” Hai mắt Húc Tử trừng thành chuông đồng, không rõ từ lúc nào quê hương của mình lại có thanh danh như vậy.

“Đúng vậy, ngài không nghe nói sao? Có một lão gia họ Lý đọc được một cuốn sách tốt, khiến cho một tay còng xuống! Được hoàng thượng khâm điểm tướng quân, phong ấn cái gì trung dũng bá kia. Trăm dặm quanh đây đều sáng sủa!” Điểm tiểu nhi dùng chân gạt rèm cửa, thanh âm dần dần hướng phòng bếp đi tới.

“Đứa nhỏ này người đến phát điên, quân gia ngài đừng chấp nhặt với nó!” Lão Trương lo lắng quý khách lạnh nhạt, vội vàng nhận lấy câu nói của tiểu nhi ca.

“Không sao, ta nghe hẳn nói thật thú vị!” Lý Húc lắc đầu cười. Lý lão gia văn võ song toàn, trung dũng bá, câu nói này hẳn là của chính mình. Nhưng cái đánh giá đọc được tuyệt hảo này còn không khiến người ta đỏ mặt, khiến người ta phấn chấn? Húc Tử ngẫm lại cái áo dài treo sau lưng một con chiến mã khác, trong lòng rất hồ thẹn.

“Đây là lời đồn của hàng xóm láng giềng, nói là có Lý gia, văn võ song toàn. Năm ngoái khi hoàng thượng đánh Liêu Đông, đại tướng lĩnh binh không cẩn thận gánh vác đám man tử kia, người chết chắc rồi. Chỉ có Lý gia đề bạt ngựa thúc ngựa., Mấy ngàn dặm đường giết tới giết lui, cứu được mấy vạn người, chính mình thế mà ngay cả một sợi lông tơ cũng không bị thương. Cái này không, Hoàng thượng vừa cao hứng, liền phong hẳn làm Trung Dũng bá. Lý gia lập tức nổi danh ở thượng cốc quận, nghe nói ngay cả quận thủ đại nhân cũng đi vài lần đây!” Lão chương quỹ mặt mũi tràn đầy hâm mộ, hận không thể nuôi được một đứa con trai cũng có tiền đồ giống vậy.

“A, ta đã nhiều năm không về nhà, thật đúng là không có chú ý tới!” Lý Húc bung lên bát trà gốm, nhẹ nhàng thổi một hơi, thổi tan hơi nước trước mắt.

Lúc thiếu niên, mộng tưởng của mình đúng là tung hoành ngang dọc, hào khí can vân. Nhớ năm đó cùng Từ đại nhân một phen, vì không có tiền mua đồ, còn thực ảo não vài lần.

Nhưng từ khi có được râu dài, chỉ có lúc không muốn sống dám lấy ra đùa giỡn. Thời khắc máu chót, bảo vệ tính mạng vẫn là dựa vào hắc đao bên hông.

Nghĩ đến giấc mộng khi còn niên thiếu, trong lòng Húc Tử dậy lên cảm giác như đã qua một đời. Bóng lưng của thiếu niên kia giống như đưa tay chạm vào, nhưng thiếu niên kia không giống với mình lúc này.

“Họ gì của quân gia?” Chương quỹ kiến thức hơn nhiều, so sánh Lý Húc và phú kiệt cười ngửa trong truyền thuyết trước mắt với Liêu Đông một chút, âm thầm để lại tâm tư. Không giống, hẳn thâm đánh giá trong lòng. Quân gia trước mắt nhiều lắm cũng chỉ là đội trưởng, ăn đơn giản, người cũng không chút kiêu căng. Người ta nói tướng quân đều là một bữa ăn hết nổi hai vai heo., Sao hẳn ăn lại ít như vậy, hơn nữa cũng sẽ không ăn Côn Bằng không đáng tiền này. Nhưng khí độ cử chỉ của người thiếu niên trước mắt này đích xác không tầm thường. Cái gì nhỉ, tên gọi là thông dong, đúng, thông dong, chính là trên người Tiên Nhị Gia đi lại trong nha môn cũng tìm không ra cảm giác thông dong như vậy.

“Miễn quý, họ Trương!” Lý Húc do dự một chút, báo ra dòng họ của cữu cữu.

“Họ Trương, đó cũng là gia tử lớn. Ta nghe nói trên quận thượng cốc có Trương gia là bà con của Lý gia, sóng vai xông vào Liêu Đông với hẳn, huynh đệ đồng tâm, cũng lập được đại công!” Trong khi nói chuyện, tiểu nhị tay chân lạnh lẽo lại lao về, trong tay cầm một gói lá sen dầu sôi.” Đây là thịt lừa ba cân, nổi gân thẩu xương. Ngài cất đi, thích ăn lần sau lại tới!”

Lời này nói chính là Trương gia tiểu ngũ đi! Húc Tử thở dài trong lòng. Huynh đệ đồng tâm, mình cũng từng nghĩ như vậy. Nhưng chí hướng của Ngũ ca rất cao, mình không đuổi kịp giấc mộng tưởng của hẳn. Hẳn chậm rãi đứng dậy, lại lấy năm đồng tiền đặt trong tay chạy đường, sau đó xách thịt lừa lên cáo từ chương quỳ.

“Tạ ơn quân gia, quân gia ngài đi thông thả! Lần sau lại đến, ta sẽ cho người chọn thịt tốt nhất!” Tiểu nhị ca liên thanh nói cảm ơn. Sắc mặt quân gia sao lại đột nhiên thay đổi, chẳng lẽ

ta nói sai gì sao? Hấn siết chặt nắm đấm, cảm nhận được trọng lượng của đồng tiền. Quân gia không thích người ta nhắc tới họ Trương, hấn đưa mắt nhìn Lý Húc nhảy lên chiến mã, cẩn thận nhìn bộ dáng của gió đen, trong lòng run rẩy, ngây ra tại chỗ.

“Muội thích choáng váng, còn không vào nhà thu thập đi. Chỉ biết khoe khoang!” Vương chương quỹ đi ra tiễn khách quay đầu lại, trông thấy bộ dáng thất hồn lạc phách của tiểu nhị ca, đưa tay thưởng cho hấn một cái cổ.

“Ài, ài. Chương quỹ, chương quây, ngài xem con ngựa nhỏ dưới khó của quân gia đi, ngài xem cái gã ở con ngựa thứ hai kia kìa. Ngài xem, đó là Toan Nghê phải không? Là Toan Nghê phải không?” Tiểu nhị chỉ vào bụi mù xa, nhỏ giọng kêu to.

“Huyền Lân, là hấn, mỗ mỗ của ta, thật sự là hấn!” Vương chương quỹ đột nhiên tỉnh ngộ, kích động đến mức vỗ đùi mình kêu lộp bộp mấy cái.” Nhanh nhanh, nhanh chóng đem bọn Liễu Tứ Nhi hôm trước trêu đùa kẻ hèn hèn hèn này. Mượn miệng hấn cùng hàng xóm láng giềng hét to, nói Thượng Cốc Lý gia. Trung Dũng bá Lý gia được hoàng thượng khâm phong ném thử thịt lừa nhà chúng ta, lớn tiếng khen hay đó!”

Lúc này gặp phải quý nhân! Chương quỹ và tiểu nhị nhìn nhau cười, cảm thấy cuộc sống vô tình và hi vọng.

Húc Tử không biết ở sau lưng có lưu lại truyền thuyết gì, hấn chỉ lo tâm sự tình vui đầu chạy đi. Nếu về đến nhà, cha cùng mẹ hỏi chuyện trong quân ta, ta nói với bọn họ như thế nào đây? Chuyện của Dương phu tử nói cho bọn họ không nói? Chuyện Ngũ ca không kể sao?

Có mấy lời, nói với cha mẹ, chỉ khiến họ thêm phiền não. Có một số lựa chọn, vốn rất khó giải thích rõ ràng. Húc Tử trên lưng ngựa đang khiếp đảm, càng nghĩ, phiền não càng như mây đen bao phủ cả người hấn vào trong.

Xuyên qua dịch thủy, cách quê hương càng ngày càng gần. Húc Tử cẩn thận giấu hết phiền não, tìm một rừng cây chui

vào, thay quần áo sạch sẽ, sau đó quan đạo vội vàng hướng nhà đi. Mặt trời ở phương bắc rơi xuống sớm, trời đã tối đen. Hai bên đường không có người đi đường, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng sói tru. Không có đêm tối của ánh trăng, là thời gian săn bắn tốt nhất của dã thú.

Gió đen dựng thẳng lỗ tai, toàn thân tràn đầy cảnh giác. Một con chiến mã khác bị tiếng sói tru dọa cho run rẩy, Nhâm Húc Tử quát lớn thế nào nó cũng không chịu đi nhanh. Không có biện pháp, Húc Tử đành phải nhảy xuống lưng ngựa, dắt nó đi về phía trước, theo mùi vị khói bếp, chậm rãi tới gần cố hương của mình.

Nửa năm không thấy, trong thôn không có gì thay đổi, vẫn yên tĩnh như cũ, lộ ra một vẻ an bình và an lành. Nhà hắc ở góc đông của thôn sát bắc, rất yên tĩnh. Mấy năm nay gia cảnh chuyển biến tốt đẹp, phụ thân mời người lật lại tường vôi, cho nên đình viện nhìn rất chỉnh tề, trong đơn sơ lộ ra thịnh vượng.

Cửa sân đều mở rộng, hôm nay hình như là có khách ở đây. Cách thật xa, Lý Húc liền trông thấy ánh đèn bên nhà. Hắc nhẹ nhàng nhảy xuống ngựa, chuẩn bị theo cửa hông vào nhà. Lần trước hắc về nhà dưỡng thương, một số trưởng bối trước kia chưa bao giờ đồng ý tới trong nhà ngồi xe ngựa, thăm hỏi như đèn kéo xe., Không phải là muốn đem con cháu của mình nhét vào trong quân làm quan, chính là muốn đánh một chút gió thu đi. Khuôn mặt tươi cười hư tình giả ý nghĩ đến bây giờ, còn làm cho người ta cảm thấy cả người không được tự nhiên. Húc Tử hôm nay không muốn cùng bọn họ đáp lễ, chỉ muốn ngồi xuống cùng người nhà của mình, nghe mẩu thân lai nhai, nhìn mái tóc hoa của phụ thân.

Bên sân tiếng ồn ào xôn xao rất lớn, rất nhiều người, đang tán gẫu việc nhà thường đi ra ngoài. Lý Húc tăng nhanh cước bộ, đem chiến mã cùng mình đều trốn ở dưới bức tường. Ở thôn trấn thiếu người ta, trong sân không nổ đốt nhiều đèn lồng, cho nên hắc cũng không cần lo lắng có người chú ý tới sự tồn tại của mình.

“Lý gia chúng ta có thể có ngày hôm nay, đều nhờ Đại Mộc Bá nuôi được con trai tốt!” Một thanh âm từ trong sân truyền

đến, trong lời nói mang theo âm mộ. Là trưởng phòng Như Mộc Nhị bá, Húc Tử nhớ rõ người này. Năm đó người này vì thúc dục hương hỏa tiền trong tộc, càng đến cuối năm càng tới muốn tới gần cửa Lý gia.

“Không phải sao, trước mắt là thập lý bát hương, nhắc tới Lý đại bá, có ai không biết lão nhân gia ông ta phúc khí lớn, tạo hóa lớn như vậy. Húc Tử tuổi còn trẻ như vậy đã phong ấn bá, bá tướng, sau này còn không phải là được phong hầu, phong công. Đại mộc bá à, tương lai ngài nói không chừng cũng có thể được Hoàng thượng ban thưởng, phong cái gì mà Hương Hầu huyện hầu đấy chứ!” Nói lời này hẳn là tuần tú của ba phòng, trừ hạ thu phong, ông ta rất ít khi tới cửa, sao gần đây lại rảnh rỗi thế?

“Này, Húc Tử đứa bé kia là vận khí tốt. Các người đừng khen hẳn, tương lai có tiền đồ, còn không phải là vẫn bồi Lý gia chúng ta!” Thanh âm phụ thân cũng truyền ra, mơ hồ mang theo vẻ tự hào.

“Không thể nói như vậy, vẫn là đại mộc bá giáo tử của hẳn có phương pháp. Chúng ta lên cốc Lý gia ẩn núp nhiều năm như vậy, lần này rốt cục hãnh diện. Hẳn đại mộc bá, ngài đừng để ý tiền, trong bao nhiêu tộc bổ sung. Huyện lệnh đại nhân buông lời., Thừa dịp còn chưa đông lạnh, nhất định phải đem phủ đệ Trung Dũng bá làm xong. Lúc hoàn công, lão nhân gia ông ta muốn đến cửa chúc mừng ngài!” Lại một âm thanh mang theo men rượu truyền vào tai Lý Húc, cái giọng điệu chanh chua chua kia, ngoại trừ tộc trưởng đại nhân, người khác còn nói ra.

“Không cần, không cần. Huyện đã cấp cho không ít. Mấy ngày hôm trước, thân binh của Húc Tử lại đặt một ít vải bố và thịt trở về, nói là hoàng thượng ban cho. Có một vị tướng quân họ Mộ Dung còn nói, nếu không đủ, bảo ta lúc nào cũng có thể gửi thư cho quân đội. Ta tính toán, dùng đến tòa nhà mới làm xong cũng đủ rồi.” Phụ thân hiền lành cười, cảm giác thân thiết vẫn như trước.

“Các huynh đệ đã đưa tài sản của ta đến đây! Cha kia hẳn là biết ta đã từ quan, làm sao không nghe hẳn nói cho người khác biết?” Lý Húc đứng trong bóng tối, trong lòng đầy kinh ngạc.

“Khuyết cái gì cứ nói, bao ở trên người ta! Lý gia chúng ta nhiều năm như vậy đã xuất hiện một quý nhân, phủ đệ của hần thể nào cũng không thể tu hàn giá, để người khác cười đi!” Tộc trưởng đại nhân uống rượu say, bộ ngực đập bốp bốp.

“Không thiếu, không thiếu! Húc Tử luôn chuyển tiền cho người nhà, ta vẫn luôn không tiếc tiền. Giờ đây cho dù có mời người tới ăn, sơn cửa sổ vẫn có chút giàu có!” Phụ thân đi theo sau lưng một đám khách khứa, kiêu ngạo đi ra ngoài cửa. Tiêu Sắt trong gió thu, eo ông lão uốn thẳng.

“Cha đang bảo vệ thể diện cho ta, ông ấy không muốn để người khác biết ta bị mất chỗ thật.” Lý Húc đột nhiên cảm thấy sống mũi cay cay, một thứ từ trong mắt tuôn ra ngoài.

Không phải ta tranh công danh cho mình. Đứng trong bóng tối tường nhà mình, Lý Húc rút cuộc cũng biết lập tức lấy công danh là bao hàm toàn bộ. Hần không phải chiến đấu vì mình, cũng chưa bao giờ là một người chiến đấu hăng hái. Phụ thân, mẫu thân, cậu, trung thúc, tất cả những người quan tâm hần đều lặng lẽ đứng sau lưng hần.

Gã đứng trong bóng tối tường viện, yên lặng nhìn phụ thân đưa tất cả khách nhân rời đi. Không dám ra gặp mặt phụ thân, cũng sợ hai con chiến mã phát ra bất cứ tiếng động dị thường nào.

Hần biết mình không thể về nhà. Thật ra, trong khoảnh khắc hần rời đi năm đó, cuộc sống đã qua, đã trở thành quá khứ. Hần đã trưởng thành, nên gánh vác trách nhiệm đối với nhà mình. Hần không thể lại lùi bước vì khó khăn và áp lực khi còn bé, trốn tránh, bởi vì trong mắt cha mẹ, hần đã là trụ cột của nhà này, là đứa con khiến bọn họ kiêu ngạo nhất.

Trong bóng tối của bức tường, Lý Húc rút cục hoàn toàn trưởng thành.

Hần dắt ngựa, chậm rãi đi ra ngoài thôn. Xe ngựa của hoàng đế bệ hạ đang đi dọc theo kênh đào nam, hiện tại đuổi theo vẫn còn kịp.

“Ta nghe thấy tiếng vó ngựa, là cơn gió đen của Húc Tử!” Trương Lý thị cầm đèn lồng đi ra cửa phòng, đón đại trượng

phu đang đóng cửa.

“Ta cũng cảm thấy là lạ, giống như Húc Tử đã trở về. Chẳng qua thân binh của Mộ Dung tướng quân nói Húc Tử bị Hoàng thượng điều đi làm việc. Sao hắn lại có thời gian về nhà?” Lão Lý Tích thối tắt đèn lồng trong sân, thuận tay tiếp nhận cái chén trong tay thê tử, sau đó cùng Lý Trương thị dìu nhau., Đi về hướng chính phòng, tiểu viện này sắp chuyển cho người khác, trong huyện mùa hè chuyên môn rải đường cho phủ Húc Tử Trung Dũng Bá, sau khi sửa xong, cả nhà muốn chuyển vào. Trung Dũng bá, ngẫm lại cũng thấy khiến người ta tự hào.

“Đúng vậy, hài tử bận rộn như vậy, làm sao có thể trở về được!” Lý Trương thị đưa tay lau mi mắt, nhẹ giọng thở dài.

Tiếng vó ngựa như có như không, rốt cuộc hoàn toàn biến mất. Cửa phòng kết một tiếng, đem toàn bộ ngăn cách bên ngoài phòng.

Đêm ngoài phòng dài dằng dặc, Lý Húc phóng ngựa bay nhanh, bỏ lại thôn nhỏ sau lưng.

Hắn biết lần này không nên trốn về nhà. Kỳ thật, ngay khi rời khỏi cố hương năm đó, hắn đã trở về không được. Vĩnh viễn không trở về được.

Con đường này, không có điểm cuối.

Quyển Đại Phong Ca thứ ba cuốn cuối cùng.

Tửu đồ: Xin tiếp tục chú ý cuốn tranh hoa viên thứ tư, bề nghệ Dương Châu chậm rãi.

Cổ cánh tay thứ nhất (một)

Mới đến tháng chín, trên trời thế mà đã có tuyết bay, ùn ùn bay lên, một lần liền không dứt. Nếu như năm ngoái, đây cũng là dấu hiệu tốt lành. Gió lạnh thổi tới đem sâu bọ chưa kịp tiến vào đất đều chết cứng, tuyết lại cho đất đai đen bóng loáng thêm nước, đến năm sau thêm chút vất vả, nhà cái khẳng định có thể xuống đất thu hoạch tốt.

Nhưng năm nay không thành, năm nay đại nghiệp chín năm chắc chắn là một năm nhiều tai nạn. Mùa hè là mùa xuân để thảo phạt, gia đình nhà giàu trên quận biên cũng bị điều đi Liêu Đông nghe sai. Chờ bọn họ trở về ngàn dặm xa xôi, phần lớn lúa mạch đã mốc meo trong lòng đất. Dân chúng không có đủ thức ăn, thời tiết lại lạnh, trận tuyết này rơi lâu rồi, không biết bao nhiêu người sẽ bị đông chết trong nhà.

“Ai!” Thượng Cốc quận thủ Ngu Hà ôm tay trần đồng thau, thở dài không ngừng. Nếu là năm trước, thiên tai cũng tốt, nhân họa cũng được, chết có mấy nô tử cùng đầu chết cũng không chặt. Thảo dân sao., Bất quá là một con số trên sách, nhiều mấy vạn mấy vạn mấy vạn, chỉ cần làm quan biết làm việc, bồi dịch cũng có thể lừa gạt qua. Nhưng năm nay đặc thù, xa giá của hoàng đế bệ hạ liền dừng ở thượng cốc quận., Dừng lại chính là ba ngày. Những ngự lâm thị vệ, văn võ đại thần kia đều không phải là người mù, dân chúng trong nhà không bốc khói bếp, trên mặt người đi đường có chút sắc thái, bọn họ đều có thể thấy được. Một khi ai không trượng nghĩa đem chuyện này chọc giận Hoàng thượng, trên cốc quận này, hai mươi mấy phụ mẫu quan to nhỏ nhỏ không thể nào chịu nổi.

Cũng may cho đến bây giờ, bệ hạ vẫn chưa có dấu hiệu tức giận. Theo lời gia thúc bốn gia đi lại bên cạnh Hoàng đế chỉ điểm, Ngu Hà biết được tâm tình Hoàng thượng không tệ, tuy rằng sớm hơn một chút, bởi vì Đại tướng quân Hữu Ngự Vệ đại quân độc đoán chuyên hành., Tự tiện làm chuyện của đại tướng quân, nhưng đến trưa hôm nay, mọi chuyện đều thuận lợi. Nghe nói nguyên nhân nhất định là do Đại tướng quân

Hữu Vệ Vũ Văn thuật lại, người này bình định cảm giác phản loạn của Dương Huyền, thuận tay đem phản quân của Lương quận nhân Hàn Tương quốc cũng tiêu diệt. Thủ cấp đám giặc cướp đã dùng tro bụi bọc lại, đưa đến Đông Đô thành chờ đợi thánh giá trở về kiểm tra., Dương Huyền cảm, bọn người Lương Quốc cướp bóc tang vật mà các châu huyện tụ tập được, cùng với tích góp trong nhà Sở Công Dương Tổ cũng bị quan quân tịch thu. Vũ Văn thuật lại không dám sờ trường, đưa tất cả tài bảo đưa vào hoàng cung Đông Đô chờ bệ hạ xử trí.

“Vũ Văn đại nhân rất giỏi làm quan đấy!” Nhìn bông tuyết bay múa ngoài cửa sổ, Thượng Cốc quận thủ bất ngờ hâm mộ nghĩ. Vũ Văn kể lại chuyện tự tiện đảm nhiệm đại tướng quân trong quân, hẳn cũng có nghe qua. Quê quán vị tướng quân bị Vũ Văn kể lại tước chức kia vừa vặn ở dưới quận Thượng Cốc, người này còn ở trong huyện học còn đọc sách, theo lẽ thường theo lẽ thường., Vị cha mẹ ở Ngu Hà này cũng coi như được nửa ân sư của đối phương. Nhưng vị ân sư này Ngu Hà cũng không dám nhận, thiếu niên tên Lý Húc kia làm việc lỗ mãng, thế mà ngay cả đệ nhất hào quý vũ văn báo lại cũng dám đắc tội với lão tướng quân, cùng hẳn có quan hệ, tương lai nói không chừng sẽ bị liên lụy.

Không có quan hệ nhiều với đối phương, cũng không có nghĩa là Ngu Hà đối với chuyện của thiếu niên không quan tâm. Hơn hai tháng trước, Ngu Hà còn tới ngôi “Tụ Đồng Lu” ở sau quan trường Đại Tùy dò xét cha mẹ đối phương. Nhìn thấy đối phương trong nhà có chút ghét lạnh, hẳn còn cố ý ra lệnh trong huyện vẽ ra một tấm da bằng đất tại nơi tráng lệ ven biển., Cho triều Trung Dũng Hầu khởi phủ đệ, nói thế nào, Lý Húc này cũng là hào kiệt dưới sự quản lý của hẳn mà ra, vạn nhất ngày nào đó thật sự trở thành cánh tay đắc lực của bệ hạ, nói không chừng mấy vị quan phụ mẫu Thượng Cốc quận còn có thể tới cửa ôn lại chuyện cũ.

Chuyện quan trường, Ngu Hà tự nhận coi như là thành thực. Triều chính trước mắt mặc dù còn nắm trong tay hào môn đại gia tộc, nhưng từ khi tiên hoàng khai khoa tới nay, một ít quan viên xuất thân nhà nghèo đã dần dần ở trong triều tạm lộ. Hai

bên một phải bảo toàn lợi ích nhà mình., Một cơ hội để tranh thủ lúc nói chuyện, khó tránh khỏi va chạm vào nhau. Chuyện lớn nhỏ trong triều, một khi dính vào chuyện này, thị phi chẳng phải cũng không được rõ ràng. Người liên lụy vào, sẽ nhanh chóng thăng chức, đảo mắt đã thân bại danh liệt là chuyện thường xảy ra, người trong cuộc thường cũng không biết sau lưng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lấy việc trung dũng bá bị Hứa quốc công đoạt mất lang tướng hùng vũ doanh ra nói đến, nếu chuyện này không liên quan đến song phương, chỉ sợ hoàng thượng cũng sẽ không nghe nói. Dù sao khai phủ nghi tương đương tam ti, thượng trụ quốc đại tướng quân, chức vị Hứa quốc công so với một cái hái trứng nho nhỏ cũng không có trung dũng bá, ngũ phẩm hùng vũ tướng cao hơn rất nhiều, cho dù giết hấn, cũng như giết chết một con sâu nhỏ, vén lên không nổi bao nhiêu sóng gió.

Nhưng hết lần này tới lần khác cái tên trung dũng bá xuất thân hàn môn kia, lại để cho mấy gia đình cùng xuất thân tiểu hộ, dựa vào khoa cử được quan, Ngự sử nổi lên lòng chung kẻ thù, hơn nữa có mấy người tận lực thôi động, lập tức buộc tội Vũ Văn giở ra quyền hành., Ý đồ mở rộng tâu chương thực lực nhà mình như tuyết rơi bay đến đầu án của Hoàng đế bệ hạ, mà Vũ Văn gia nuôi mấy con “Chó” kia cũng không nhàn rồi, rải rác, bắt đầu từ Lý Húc tự tiện xử trăm nguyên vụ bắt đầu viết lên, đến khi chưa nhận chính lệnh triều đình liền thu nạp phản quân, mở rộng thực lực Võ doanh hùng mạnh, không qua hộ bộ cho phép phân chia riêng các loại lương thực quận Lê Dương, tổng bộ các loại rừng dữ tợn tổng la liệt vào mấy chục con.

“Xì! Hấn chia một phần lương thực cho sĩ tốt, nhưng dù sao đại bộ phận đều để lại cho triều đình. Nếu bị phản tặc đoạt lại, đừng nói toàn bộ Lê Dương Thương, triều đình ngay cả một hạt lúa cũng không vớt được!” Về lý, quận trưởng lo không cho rằng cách làm của Lý Húc có gì sai. Nhưng hấn không dám đem lời này nói rõ ra. Loại bàng chi như hấn, các tiểu bối trong bang phái lớn cũng không vớt được!”, Thế lực của phe nào cũng không đắc tội nổi. Cho nên biện pháp tốt nhất là xoay trái xoay phải, hai bên đặt cược tiền cược. Làm như vậy

tuy vĩnh viễn không có cơ hội độc lập, hô phong hoán vũ, nhưng cho dù thua, cũng không thể thua quá nhiều, sớm muộn gì Đông Sơn cũng có cơ hội tái khởi.

“Đại nhân, mời huyện học Lưu lão phu tử đến, đang ở nhị đường cung phụng đại nhân!” Quản gia Ngu Đạt đi đến sau lưng Ngu Hà, khom người nhắc nhở.

“Mời hân đến thư phòng của ta. Phu tử là danh sĩ địa phương, phải dâng trà ở thư phòng!” Ngu Hà gật gật đầu, quay lưng về phía lão quản gia phân phó một câu.

Hắn không muốn ở địa phương nhị đường xử lý công vụ nói chuyện với Lưu lão phu tử. Chuyện hắn muốn hỏi hôm nay, là tộc thúc xa nhà mình, nội thị lang bên cạnh hoàng đế, Ngu Thế Cơ đại nhân tham chương triều chính phân phó xuống. Cụ thể đã đưa ra kết luận như thế nào báo cáo lên trên cũng cần phải cân nhắc. Cho nên người biết càng ít, đối với hắn càng an toàn.

Lão quản gia ùng ùng chạy ra ngoài, một lát sau, huyện học là tư cách già nhất, là Lưu lão phu tử có vọng người cao nhất được dẫn tới thư phòng. Người hầu đưa lên một bình trà, cũng được lão quản gia ra hiệu, khom người rút lui. Thư phòng lập tức chỉ còn lại ba người, ở trong từng làn hương nghe tuyệt vời, có vẻ nhàn nhã dị thường.

“Hôm nay đại nhân mời học sinh đến...” Lưu lão phu tử rất là hiểu chuyện, biết rõ mình không có tư cách uống trà ở thư phòng đại nhân quận thủ, thoáng dùng nước trà làm ấm yết hầu, liền chủ động hỏi dụng ý của Quận thủ đại nhân.

“Cũng không có chuyện gì khác. Dịch huyện chúng ta gần đây có hai vấn đề nổi danh, làm phụ mẫu địa phương, ta tự nhiên phải chú ý một chút. Nếu không, một khi Hoàng thượng hỏi, ngay cả những thứ chính trị này ta cũng không biết, chẳng phải là muốn làm trò cười sao!” Chén trà ngon, Ngu Hà Cái đuổi lưng một cái, phi thường tùy ý nói ra.

“Học sinh hiểu. Học sinh hiểu. Hai học sinh này đều là đệ tử do học sinh tự tay dạy bảo, nhớ năm đó khi bọn họ học ở huyện học đã nhận định bọn họ khí vũ bất phàm, luôn có ngày

ra sức vì quốc gia!” Nhắc tới hai học sinh nổi tiếng nhất huyện chó, Lưu lão phu tử mặt đầy tự hào, thanh âm bất tri bất giác đề cao thêm mấy phần.

“Thật sự là môn sinh đắc ý của phu tử? Bỏn quan thật phải chúc mừng phu tử rồi!” Ngu Hà ngồi thẳng người, nhẹ nhàng vỗ tay với Lưu lão phu tử.

“Không dám, không dám. Là hoàng thượng đức bị nội, đại nhân trị chính có phương pháp. Cho nên hai học sinh bọn họ mới có cơ hội thành tài!” Lưu phu tử vội vàng đứng lên, khom lưng vái dài.” Quận thủ đại nhân thở dài cho ta!” Lão phu tử đắc ý đến mức trước mắt tóe ra tia lửa., “Đây là vinh quang mà ai cũng không có. Thủ hộ một quận cho ta cái thân thể vải vóc này, chỉ vì hai cái hậu sinh này có tiền đồ!” Lão nhân cảm giác được tâm hạnh phúc của mình cơ hồ bật ra cổ họng, càng hạ quyết tâm muốn đem Lý Húc và Trương Tú về làm môn hạ của mình.” Lão phu tử đã đi rồi, phỏng chừng cả đời này sẽ không trở về. Công lao và thể diện đều là của lão phu, người khác không ai cướp được!”

“Là dạy thư ngộ nhân của ngươi, làm gì có công lao gì. Phu tử đừng khiêm tốn quá, nếu không cha mẹ ta cũng sẽ xấu hổ.” Ngu Hà khoát khoát tay, ngăn lại a dua nịnh hót của Lưu phu tử.

“Nếu không phải đại nhân chú trọng trị lý, huyện huyện ta sao có thể có thành tựu như ngày hôm nay!” Lưu phu tử khéo léo, chủ động đem một bộ phận “Công lao” nhường cho Ngu đại nhân. Từ ý tứ phán đoán trên lời nói hôm nay của Ngu đại nhân, hẳn cảm giác hai người Lý Húc cùng Trương Tú lại lập công lớn gì đó, cho nên triều đình chú ý đến huyện học., Hướng quận chủ đại nhân hỏi. Nếu như trả lời đúng, hai đồ nhi công lao lớn như vậy, lão sư còn có thể không nhận chút khen thưởng chứ? Cho dù không có cách nào nhập sĩ đi, nhưng ít nhất không thiếu phần thưởng bằng lụa.

“Lão già này không xương, phỏng chừng dạy bảo không ra được loại đồ đệ cứng nhắc như Lý Húc. Xem ra lời đồn là thật, ân sư thụ nghiệp của Lý Húc là phu quân Dương Kế!” Một bên tán gẫu, trong lòng Ngu Hà đã có phán đoán như thế nào.

Nhưng báo cáo với tộc thúc của mình thì sao? Hấn có chút lảm bảm.

Lưu phu tử lại nhìn không ra Ngu đại nhân ẩn tàng huyền cơ sau khi cười, tự liên miên căn nhắc đem năm đó Lý Húc cùng Trương Tú hai người học cầu học ở huyện như thế nào, mình như thế nào ngăn người không mệt, dạy bọn họ cách làm người đạo lý, như thế nào truyền thụ binh pháp, triết tiêu bọn họ. Chỉ nói đến nước bọt tinh hạt văng tung tóe, ngay cả bông tuyết trên trời cũng mang theo màu sắc rực rỡ.

“Cũng tốt, có người nguyện ý làm sư phụ của hấn, đỡ phải rất nhiều phiền toái!” Ngu Hà bóc chén trà ra, nhẹ nhàng thổi tan như khói bụi. Tiểu tử kia được Hoàng thượng ngự ban cho kim bài, nghe nói là trên đường về quê, còn vừa vận dụng phải xe giá của Hoàng thượng. Thiên hạ nào có chuyện trùng hợp đó, nói không chừng lần này Hoàng Thượng giá lâm sơn cốc thâm sơn cùng cốc này chính là để giải quyết chuyện của hấn.

Ngu Hà không thể đoán ra dụng ý của bên trên, nhưng đã suy nghĩ kỹ nên trả lời như thế nào với triều đình. Loạn thế sắp tới rồi, làm quan sao, nếu như có thể hồ đồ một chút, cần gì phải tinh táo như vậy!

Cổ cánh tay thứ nhất (một)

tấu chương được lên làm thủ vệ quận Cốc cẩn thận chu đáo trải qua mấy lần chu toàn, thời gian đã là buổi tối ngày hôm sau. Dương Quảng từ trong một đồng tấu chương cầm nó lên, nhìn lướt qua, trên mặt lập tức lộ ra ý cười. Ngay sau đó, nụ cười của gã càng ngày càng đậm, đột nhiên, tiếng cười như nước lũ vỡ đê bắn ra, chấn động làm cho cửa sổ vang lên ong ong.

“Hồng rồi, chúng ta phỏng đoán sai thánh ý!” Nội Sử Thị Lang Ngu Thế Cơ sợ tới mức run cầm cập, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt.

tấu chương thủ thượng cốc quận là hần đã trải qua kiểm tra nên mới đặt lên ngự án, mặc dù cùng ám chỉ ban đầu của hần không hoàn toàn giống nhau, nhưng cơ bản phù hợp với kết quả thánh cần. Nhưng không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, hoàng thượng nhìn nó thế mà lại bộc phát ra tiếng cười thê lương như thế, quyết không là dấu hiệu tốt lành gì.. Mặc dù hoàng đế Đại Tùy bệ hạ rất khoan dung với các sủng thần, nhưng không có nghĩa là khi hần nổi giận thì sẽ không kiềm chế giết người. Trên thực tế, đối với người mạo phạm uy nghiêm của hần, hoàng đế bệ hạ xử phạt tuyệt không lưu tình.

“Lẽ nào Hoàng Thượng không định trọng dụng trung dũng bá? Vậy tại sao hần vẫn để người này bên cạnh!” Ngu Thế Cơ cúi đầu buồn bực suy nghĩ. Hai năm gần đây, đặc biệt là từ sau khi Liêu Đông chiến bại, tâm tư bệ hạ càng ngày càng khó đoán. Dùng từ ngữ đại nghịch bất đạo để hình dung, nói hần là hỉ nộ vô thường cũng không quá đáng. Đối với Ngu Thế Cơ không có chức vụ Phó Xạ lại đi làm nô phó xạ mà nói,, Điều này tương đương với vô hình trung tăng thêm áp lực phụ chính của hần. Bởi vì Ngu đại nhân cùng Vũ Văn thuật lại, Bùi Quý Hoa, Bùi Uẩn... các đại thần khác không giống nhau, hần không có mục tiêu cố định, phỏng đoán tâm tư đế vương, là ưu tiên hàng đầu trong suy nghĩ của hần.

“Ha ha, được lắm, ha ha ha, hay cho một kẻ làm quan Ngu quận thủ!” Dương Quảng tấu chương trong lòng bàn tay, vừa cười, vừa đấm mạnh lên bàn đọc sách. Âm thanh huyền não cực lớn đã kinh động rất nhiều người, các võ sĩ đứng hầu ngoài cửa thậm chí cầm chuôi đao, chỉ cần bệ hạ mở miệng, bọn họ lập tức xông ra, tóm lấy một tên quý xui xẻo nào đó đui mù đưa tin hỏi.

Ngu Hà là cháu bốn đời của Ngu Thế Cơ, nội thị lang Ngu đại nhân không đành lòng trông mắt nhìn cháu trai mình xui xẻo. Thừa dịp hoàng đế bệ hạ còn chưa làm ra quyết định bắt người, hắn vội trộm dùng con mắt hướng bên cạnh ngự án, ông thái giám thái giám cầm lò than trắng bạc phát ra một tín hiệu cầu cứu.

“Hoàng thượng, hoàng thượng cẩn thận bị chọc giận thân thể!” Văn Tường nổi giận dùng dùng trừng mắt nhìn Ngu Thế Cơ, sau đó giảm thấp thanh âm khuyên bảo. Hắn đối với thị phi trong triều không quá quan tâm, so sánh ra thì không đáng quan tâm., Điều hắn quan tâm hơn chính là ông ta là kiến khang một cá nhân của Dương Quảng. Bắt đầu từ năm xưa, Văn Tường từ nhỏ đã bầu bạn cùng Dương Quảng, cảm giác được bệ hạ già yếu bên cạnh mình. Không đúng, Đế Vương gia không nên được gọi là già yếu, mà phải nói là càng vững vàng hơn nữa., Nhưng tinh thần của bệ hạ đích xác không bằng lúc trước, cả người nhìn không giống như lạc quan ban đầu, hùng tâm bừng bừng như vậy. Có một thời điểm khác, Văn Tường thậm chí thấy hoàng đế bệ hạ đang vội vã vội vã rơi lệ ở những nơi người khác không nhìn thấy được lén lén rơi lệ, tựa như một đứa bé bị ủy khuất.

Văn Tường biết mình không nên phỏng đoán hoàng đế bệ hạ như vậy, nhưng có lúc hắn thật sự cảm thấy hoàng đế bệ hạ rất đáng thương. Mấy năm gần đây ông trời đui mù, từng nhóm tai họa lớn nhỏ dồn dập phủ xuống triều Đại Tù. Đầu tiên là thái tử chết, khiến bệ hạ ném thử đầu đón xương cốt tách rời. Sau đó Liêu Đông thảm bại, sau đó Dương Huyền cảm thấy tạo phản, ngay sau đó Dư Hàng Dân bắt đầu khởi binh., Đông Hải Nhân Bành Hiếu tập trung lại để đánh cấp. Gần nhất lại xuất hiện Tổng Tử Hiền, Môn hướng Hải Minh, Đỗ Phục Uy,

Phụ Công Hữu, Miêu Hải Triều. Không biết vì nguyên nhân gì mà dân chúng vốn luôn yêu đuổi đột nhiên trở nên ngang ngược, lần lượt đấu giá gốc này còn nặng hơn cả Cửu Tộc.

Mà những tên văn võ cả triều này cũng không khiến người ta bớt lo, hôm nay người cần ta một cái, ngày mai ta nhéo người một cái. Vất vả lắm mới có thể xuất hiện một Lý lang tướng hợp tâm ý bệ hạ, còn bị những lão cáo già này nắm trong tay sử dụng dao.

“Tức giận, trăm tức giận cái gì chứ.” Dương Quảng cười đủ rồi, đem tấu chương của Ngu Hà đến góc phòng ném đi, lớn tiếng nói.” Ân sư truyền nghiệp Lý Lang không phải là Dương Kế, lão nhân họ Dương kia chỉ là một giáo viên bình thường học huyện, không có bản lĩnh gì. Trẫm đang nghĩ xử lý chuyện Lý Lang vì báo ân báo sư mà chịu trách nhiệm, phân tấu chương này vừa dâng lên, còn cần trẫm quan tâm sao?”

“Cái này Thượng Cốc quận thủ chắc hẳn không biết nội tình, bị hạ nhân lừa gạt rồi. Thần lập tức phái người hành xử với hắn, nhất định đem chuyện này tra được nước đá chảy ra!”
Ngu Thế Cơ tiến lên, ra sức bảo đảm.

Tên hoàng môn thị lang Bùi Quý vâng mệnh trấn an tên Man tộc lũng loạn khu vực bên phải, trước mắt trọng trách bày mưu tính kế cho Dương Quảng đại bộ phận đều rơi vào trên người Ngu Thế Cơ và ngự sử đại phu Bùi Uẩn. Mà Bùi Uẩn kia là một tên gia hỏa sợ thiên hạ không loạn, lần này các ngự sử tố cáo Vũ Văn thuật, chính là hắn chống lưng. Người này lặn lội lung tung như vậy., Khiến cho một lòng muốn cùng đất bùn cơ phi thường lớn. Vũ Văn thuật một phương kia, Ngu Thế Cơ tự cảm thấy tội không nổi. Mà những quan văn kia cùng Bùi gia, Ngu Thế Cơ cũng không muốn trêu chọc quá nhiều. Cho nên hắn mới quanh co, làm ra một khúc tấu chương chẳng ra cái gì, kết quả ngược lại xúc động thiên uy.

“Không cần, hắn làm tốt lắm!” Dương Quảng khoát tay áo, ngữ khí nói chuyện làm cho người ta nghe không ra là khen hay trào phúng.” Ngu Thế Cơ, cái Ngu Hà này là của Ngu gia người đúng không, hắn biết cách làm người, sao người không cho Lại bộ thăng chức của hắn lên một bậc a?”

“Thần không dám thiên vị...” Sắc mặt Nội Sử Thị Lang Ngu Thế càng tái nhợt, so với tuyết ngoài cửa sổ còn trắng hơn ba phần. Hoàng đế bệ hạ lần này thật sự tức điên rồi, rốt cuộc có chỗ nào không đúng đây? Hắn trăm mối vẫn không có cách giải. Dựa theo suy đoán của ngày hôm qua, rõ ràng là hoàng đế bệ hạ không muốn truy cứu trách nhiệm tranh chấp bất cứ phương diện nào của hai bên. Làm sao buổi tối hôm nay, hắn đã hoàn toàn thay đổi quê.

“Sao không dám, nội cử không tránh thân, ra ngoài không tránh thù sao?” Khóe miệng Dương Quảng hơi nhếch lên, tiếp tục châm chọc khiêu khích.” Nếu không phải trước đó trăm biết được, phỏng chừng bản gia người sẽ viết Dương Kế vào sổ sách trong huyện học, hoặc dứt khoát nói cho trăm biết huyện huyện Dịch huyện chưa từng xuất hiện người này, tránh cho tất cả mọi người đều phiền não cùng phiền não!”

“Thần, thần đích thân đi thăm dò, đích thân đi thăm dò!” Ngu Thế Cơ hận không thể quỳ trên mặt đất, ôm đùi Dương Quảng cầu xin đổi phương tha thứ. Bệ hạ không phải tức giận vì Lý Hà khai thoát thay., Bệ hạ là đám người tức giận nói dối. Có thể nói thật cho Hoàng đế biết có chỗ tốt gì không? Lý Lang Tướng đã thả người, tội nặng có thể trọng. Mà Vũ Văn kẻ lão thất phu cùng tiểu quỷ Lý Lang cũng không dây dưa nhiều vào chuyện này. Vũ Văn kẻ rõ lý do đá đầu tiểu quỷ Lý gia ra khỏi Hùng Vũ doanh là lý do đổi phương lấy công tự ngạo, miệt thị cấp trên. Tiểu quỷ họ Lý làm tuyệt hơn, ngàn dặm xa chạy đến xe của Hoàng thượng nghênh đón., Không kêu oan, không cáo trạng, chẳng qua là tự mình chăm sóc vết thương thật tốt, nhàn rồi không có việc gì, cho nên đặc biệt đến bên cạnh Hoàng thượng nghe sai phái.

Dương Quảng thở dài một hơi thật dài, “Thôi bỏ đi, việc này dừng ở đây đi.” Hắn đứng lên, nhẹ nhàng đi dạo trong phòng. Khi Lý Húc xuất hiện trong đội ngũ triều sớm, hắn đã đoán được tiểu tử kia chết trong tay lão hồ ly kia rồi. Khi đó hắn đã nhận được ba phần tấu chương rồi., Một bản là Vũ Văn Sĩ viết lại, về quá trình hai lần công thủ của Lê Dương và cách xử lý tốt hậu quả. Trên tấu chương, phò mã nhiều lần thay Lý Húc thỉnh công, cho rằng không có người này nắm chắc chiến cuộc

và tác chiến không sợ chết, Lê Dương Thành căn bản không hạ được, sau đó cũng không thể giữ vững được.

tàu chương thứ hai là đến từ Vũ Văn thuật, lão tướng quân “Vô cùng rộng lượng” ghi công lớn vào đầu cuộc chiến Hồ Lao Quan, đồng thời nói rõ lý do để Lý Húc về nhà dưỡng thương, một mặt là vì tiếc tài, không đành lòng để hấn mang trọng thương tác chiến. Mặt khác là cân nhắc lâu dài cho Đại Tùy, khoảnh khắc ngạo khí của người trẻ tuổi, để sau này hấn càng có thể sử dụng nhiều hơn.

Phần tàu chương thứ ba là do Hộ Nhi tướng quân viết, hấn hết sức dốc sức bảo vệ Lý Húc triều đình, cho rằng tuổi trẻ trí dũng song toàn, là tài năng hiếm có trên trụ cột. Nguyên nhân cụ thể chính là vì biểu hiện của người này trong trận chiến Hồ Lao, để hộ nhi cho rằng đại tướng quân Võ Hầu trước kia là Lý Tử Hùng giao hoạt gian trá, may mà Lý Húc biết được thủ đoạn này, mới cam đoan quân uy của Đại Tùy chưa từng rơi vào tay phản tặc.

“Đám lão già này hồ đồ rồi thì rối loạn thôi, hà tất phải lôi kéo thêm một tên nhóc không hiểu chuyện chứ!” Dương Quảng lúc ấy nghĩ như vậy, sở dĩ Vũ Văn đột nhiên trở nên rộng lượng, không có nuốt riêng toàn bộ công lao, chắc hẳn cũng bởi vì bọn người Hộ Nhi đẩy Lý Húc ra ngoài gây chuyện, mà đến tàu chương bảo vệ con, rõ ràng là nói Vũ Văn dùng binh sai lầm, thua thiệt cho Hùng Võ doanh bỏ cứu kịp thời mới tránh được một trận thất bại.

Lúc ấy Dương Quảng không tức giận. Các tướng quân đấu đá lẫn nhau, là truyền thống của Đại Tùy. Nhìn từ góc độ Hoàng gia, ông ta cũng không hy vọng các lão tướng quân dưới trướng đoàn kết quá mức. Về phần chuyện Lý Húc bị chen chúc, Dương Quảng không có ý định truy cứu sâu hơn. Dù sao chức quan của tiểu tử kia vẫn còn, lại vừa lập được công lao, đợi đến lúc trở lại Lạc Dương luận công ban thưởng, cho hấn thăng quan tiến tước, sau đó một lần nữa truyền cho thiếu thốn thì thôi.

Nhưng Lý Húc xuất hiện không được mấy ngày, sự tình trở nên phức tạp. Đám ngự sử thay phiên thượng bản, tố cáo Vũ

Văn, thủ quyền mưu phạm nước, bụng dạ khó lường. Mà mấy quan viên có quan hệ mật thiết với Vũ Văn gia cũng hăng hái phản kích, buộc tội Lý Húc sở trường phân quân lương, thu mua nhân tâm. Song phương càng đánh càng kịch liệt, kết quả vạch trần tất cả bí mật ẩn giấu dưới lòng thầm kín ra ngoài. Dương Quảng lần nữa kiểm tra, mới phát hiện trong đám quần thần không có ai là người tốt cả!

Sự tình không phải do Lý Húc khơi mào, hẳn là lang tướng ngũ phẩm mỗi tháng chỉ có sáu lần lên triều, không có giao tình với đám Ngôn quan viên, cũng không có năng lực tạo nên sóng gió lớn như vậy. Theo suy đoán của Dương Quảng, hắc thủ phía sau màn hẳn là Bùi Uẩn của ngự sử đại phu, nội sử lệnh Tiêu Vũ các loại. Bọn người này sớm đã đổ mắt với quyền lực của Vũ Văn gia, vì Lý Húc báo không bằng bọn họ chỉ là một cái nguy trang để ứng phó với người ngoài cuộc.

Đối với việc này, Dương Quảng cũng đã sớm tập mãi thành thói quen rồi. Các quyền thần hạn chế lẫn nhau, mới càng thuận tiện cho việc điều khiển quân giả cho thuận tiện. Nhưng mọi người lại đặt một đồng quốc sự không chịu quản, không phân biệt thời gian hay nhẹ nhàng đấu nhau khiến hẳn không thể chịu đựng được. Hắn quyết định tự mình quan tâm đến việc này, thông qua quá trình xử lý sự tình cụ thể biểu hiện cụ thể trong quá trình này., Nhìn xem trong quần thần ai trung thành hơn chút, chuyện của ai quan tâm triều đình nhiều hơn đối với chuyện nhà mình. Kết quả, hẳn bỗng nhiên phát hiện cả triều văn võ, ngoại trừ mấy quan hạt vừng nhỏ như Lý Húc và Lý gia vừa bước vào quan lộ, những người khác đều đang lấy công làm việc tư.

Đồng thời, những người này cũng đều đánh vào lý do đường hoàng.

Trẫm là đại Tùy, thì ra là thế này! Dương Quảng cảm thấy trong lòng lạnh lùng, lạnh còn hơn cả băng thiên tuyết địa bên ngoài. Hắn nhớ rõ phụ thân trước lúc lâm chung nói với mình, Tô Uy, **, Bùi Duy đều là lương thần, Cao Dĩnh, Vũ Văn thuật lại, Lý Tử Hùng đều là danh tướng. Kết quả, những lương thần tướng này hoặc là phản bội chính mình, hoặc là trở nên tầm thường vô vi, chỉ biết tranh quyền đoạt lợi.

“Chẳng lẽ là trẫm thật sự không có phúc sao?” Dương Quảng oán hận đẩy thi vệ ra, duỗi tay kéo cửa sổ, bông tuyết tung bay phấp phới bị thổi bay vào, lập tức che kín mặt hắn.

Tửu đồ chú ý: Lấy được sách trong sọt lựa, cũng không tệ lắm. Hy vọng những người đọc sách nên mua có phiên bản ủng hộ một chút. Tửu đồ ở đây đa tạ.

Chương thứ nhất là cánh tay (hai)

“Bệ hạ!” Đám người Ngu Thế Cơ, Văn Tường đồng thời hô lên. Bên ngoài gió tuyết đang lớn, bọn họ lo lắng Dương Quảng bị gió lạnh thổi vào thân thể bị thương.

“Đi ra ngoài!” Dương Quảng không quay đầu lại, mà quát lên một tiếng trầm thấp.

“Bệ hạ bớt giận, thần, thần nhất định hết sức xử lý tốt việc này, thỉnh bệ hạ bớt lo.” Ngu Thế Cơ lau mồ hôi lạnh trên đầu, thấp giọng cầu khẩn. Hắn biết mình không có tài mưu tính như Bùi Bảo, cũng không giống Vũ Văn kể lại thiện binh thiện chiến như vậy, có thể đi bên cạnh Hoàng đế nhiều năm như vậy, tất cả đều dựa vào trí nhớ hơn người và sự tín nhiệm của Hoàng đế. Một khi Hoàng đế không còn tín nhiệm, ngày tốt lành của mình cũng sẽ đến nơi.

“Đi ra ngoài, tất cả các người ra ngoài hết, cắt hết cho ta!” Hai tay Dương Quảng vịn khung cửa sổ, lớn tiếng rít gào. Thái giám, thị vệ, đại thần, tất cả mọi người đều sợ đến mức như chuột bị dọa mà chạy. Trong nháy mắt, trong phòng tạm thời trung bình vào hành cung chỉ còn lại một mình gã, thấp giọng thở dốc, tựa như một đầu dã thú bị thương.

Bên ngoài tuyết rơi rất nhanh, gió đêm ướt lạnh giống như dao cắt hướng mặt người. Dương Quảng không né, không tránh, thỏa thích hưởng thụ hàn ý giống như cương đao cạo xương. Một lát sau, gã thở hổn hển quay đầu lại, kéo thân thể đến bên bàn đọc sách, vung tay lên, quét toàn bộ tấu chương rơi xuống đất, lại nhắc chân, đá bay thư án làm từ gỗ đàn.

Vị Hoàng đế từng chỉ huy mấy chục vạn đại quân tác chiến này có khí lực rất tốt, thư án gỗ đàn bị hất đá bay ở giữa không trung vẽ lên một đường vòng cung, đâm vào vách tường bao lấy dải lụa, một phân thành hai. Dương Quảng lại không cam lòng, đuổi tới, dùng mũi chân hất một nửa thư án lên., Ngã vào một bên vách tường khác, lại ngã tiếp, lại đá tiếp, cho đến khi đem toàn bộ thư án khôi phục thành một đống gỗ gỗ nguyên thủy, rốt cuộc hất mệt mỏi, hai tay ôm đầu gồi ngồi

xổm bên cạnh chậu than, nhìn bên trong nhảy lên ngọn lửa màu lam, lệ rơi đầy mặt.

“Một đao công công, bệ hạ, ngài ấy...” Ngoài cửa phòng, Ngu Thế Cơ chấp tay chào lão thái giám Văn Tường, thăm dò hỏi. Tiếng đánh binh bang bang trong phòng ngừng lại, điều này nói rõ cơn giận của hoàng đế bệ hạ đã tiêu tan gần hết. Không biết rốt cuộc hoàng đế bệ hạ muốn xử lý chuyện này như thế nào thì hắn không dám đi chấp hành lung tung nữa.

Lão thái giám Văn Tường hừ mũi một tiếng đáp lại. Mặt Ngu Thế Cơ hắn thật sự ngứa mắt, nếu không phải thẳng nhai này vô năng, mọi người đêm nay cũng không cần phải lo lắng sợ hãi như thế. nộ khí của hoàng thượng, người cho rằng dễ dàng dẹp yên như thế sao. Hắn có đôi lúc không truy cứu trách nhiệm của một số người, là bởi vì hắn không muốn so đo. Mà chính là những người hắn không muốn so đo, lại y vào sự sùng ái mà kiêu ngạo, lần lượt làm bệ hạ thất vọng.

Trong mắt Văn Tường, Dương Quảng tựa như một khối băng bị cháy. Một mặt vô cùng nóng bỏng kia khiến người ta cảm thấy như tắm gió xuân, thậm chí có thể nướng trui người ta. Nhưng một mặt âm lãnh lại khiến người ta không rét mà run. Loại tính cách này rất thích hợp trong lúc tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, bởi gã có thể khiến cho người dưới trướng không tiếc chết, còn đối địch với những phái trung gian khác thì không thể không cân nhắc hậu quả đắc tội với gã, nhưng dùng để trị lý quốc gia thì chưa chắc là thật sự...

Văn Tường không muốn chửi bới Hoàng đế đã lớn lên cùng mình từ nhỏ. Đối với người khác, Dương Quảng là một đế vương uy nghiêm, đối phương chẳng những là đế vương, hơn nữa còn là đồng bạn, đáng để tín nhiệm và bảo vệ. Nghĩ đến đây, hắn thở dài, lại nhìn lướt qua đám thái giám Ngu Thế Cơ và đám thái giám nom nớp lo sợ, đưa tay đẩy cánh cửa khép hờ trước mặt ra.

“Ai cho người vào? Đi ra ngoài!” Dương Quảng nhanh chóng đưa tay lau mặt, quát khế.

“Ta nhìn chậu than một chút xem trong chậu than còn than hay không, sau đó rời đi!” Văn Tường chậm rãi đi tới trước, bước

chân tận lực đặt nhẹ nhàng, phảng phất như sợ thanh âm đi đường sẽ hù dọa người trong phòng. Lão đi tới bên tường, rón ra rón rén đóng cửa sổ lại. Sau đó đi đến bên cạnh chậu than Dương Quảng, ngồi xổm bên cạnh chậu than màu bạc, dùng đôi đũa sắt mạ bạc chắt thành từng cục than Ngân trên chậu than mở ra, nhìn vào bên trong, thấp giọng hỏi: “Bệ hạ hy vọng lửa chậm một chút, vẫn nên nôn nóng một chút!”

Khi làm tất cả những thứ này, hắn cố gắng hết sức không nhìn vào mắt Dương Quảng nữa. Bất kỳ một nam tử trưởng thành nào cũng không muốn để người khác nhìn thấy mí mắt sưng đỏ của mình. Trong lòng lão thái giám Văn Tường, Dương Quảng là một hoàng đế, đồng thời cũng là một nam nhân rất nề mặt.

“Người tùy tiện thêm vào, chuyện này cũng làm phiền lắm!” Dương Quảng dịch người về phía sau, ảo não oán giận. Người ở bên cạnh đối xử tử tế với hắn, đây là một thói quen không nhiều lắm của hắn. Lão thái giám Văn Tường hầu hạ hắn hơn ba mươi năm, ngay cả biệt danh “Đao” này cũng là hắn lấy. Cho nên tuy lúc này tâm tình vẫn bức bối như trước, nhưng Dương Quảng lại không muốn lại nổi giận đối với Văn Tư Báo một lần nữa.

“Bệ hạ không nói rõ chính mình muốn làm cái gì, chúng ta là người dân đen, làm sao hiểu được cách làm thế nào. Không để ý tới suy nghĩ của bệ hạ, không phải là lại chọc giận bệ hạ sao?” Văn Tường thuận thực dùng ngân sạn từ trong túi than vàng đào ra mấy khối vuông nửa tắc, hương gỗ thô chỉnh tề, vừa hướng trong chậu than, vừa đáp lại.

Trong than bỗng lập tức nhảy ra vài luồng lửa màu vàng óng, chiếu vào trong phòng đột nhiên sáng ngời. Sau đó, ngọn lửa lại nhanh chóng yếu đi, mấy đạo khói mù mang theo mùi thơm chậm rãi dâng lên, vãn thành một đám, ở trong phòng chậm rãi tàn灭.

“Người là đang thay bọn họ nói chuyện sao? Họ Ngụ cho người lợi ích gì?” Con mắt vô thần của Dương Quảng nhanh chóng sáng lên, mơ hồ có ánh lửa nhảy lên. Nhưng rất nhanh, ánh lửa cũng trở nên ảm đạm với tốc độ hư diệt trong chậu

than. Một đao công công là cô nhi, trên đời không có thân nhân, nếu như hỏi bên cạnh có thần tử nào là thanh liêm nhất., Dương Quảng biết lão thái giám bên cạnh mình tuyệt đối có thể đứng hàng đầu không thẹn với ai. Nhiều năm qua, ngay cả tài sản mình ban cho gã cũng mang theo sọt tơ đi chu tể người khác, hồi lộ của ngoại thân, gã này đương nhiên sẽ không đi thu.

Văn Tường dùng đôi đũa bạc ghim hai con mắt trên than củi, lộ ra than đỏ dưới than đen, sau đó nhẹ nhàng che lòng than lại. “Ta chỉ quan tâm đến tâm tình bệ hạ, về phần bọn họ “hắn kiêu ngạo chỉ chỉ ra ngoài cửa: “Không phải chủ nhân của ta, ta chờ không đến!”

Trong hậu cung, tất cả con cháu trực tiếp dùng “Ta” đáp lời, là quyền lực Dương Quảng ban cho một mình Văn Tường. Lão thái giám nói đi nói lại thuận miệng, căn bản không để cho người ta cảm thấy vô lễ. Vì nhà mình giải thích xong, ông ta lẳng lặng ngồi bên cạnh Dương Quảng, giống hoàng đế bệ hạ, hai tay ôm đầu gối, nhìn ngọn lửa.

“Lão già chết tiệt này!” Ngu Thế Cơ núp ở ngoài cửa nghe lén tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Hắn vốn tưởng rằng một đao công công mềm lòng, tiến vào trong nhà cầu tình với mọi người, kết quả lão đầu tử vậy mà lại đứng khoanh tay đứng nhìn diễn trò. Đang lúc hắn gấp đến độ giống như con kiến trên chảo nóng, lại nghe thấy trong phòng truyền đến tiếng hỏi của Dương Quảng.

“Theo ý người, trăm nên làm thế nào?”

“Trời ạ, cuối cùng người cũng được mở mắt. Một đao công à, người lại nói thêm mấy câu hay nữa đi!” Ngu Thế Cơ nhìn trần nhà trên đỉnh đầu gian nhà bên ngoài, thì thào cầu nguyện.

Có lẽ nghe được tiếng cầu nguyện của hắn, Văn Tường không tiếp tục im lặng suy nghĩ, cười trả lời: “Nếu có người làm chuyện gì không hợp với bệ hạ, bệ hạ cứ việc đoạt quan tước trục lui là được. Không thể chọc giận thân thể của mình, ta là hoạn quan nội, nửa điểm chuyện ngoại triều này cũng không hiểu!”

“Lão tặc bất tử này!” Trong lòng Ngu Thế Cơ lại bốc lên khói đặc. Khấp triều văn võ, nếu như nói người nào được bệ hạ tín nhiệm nhất, xếp trước Ngu Thế Cơ, sẽ là Văn công công. Người này xưa nay là người hiền lành, nhưng hôm nay đưa ra chủ ý này, quả thực là bỏ đá xuống giếng.

Kỳ quái là, nhưng không ai bị đá đập vào. Dương Quảng nghe xong lời Văn Tường nói, chẳng những không nhảy lên tuyên bố đuổi Ngu Thế Cơ ra khỏi triều đình, ngược lại thở dài một tiếng, miễn cưỡng trả lời: “Ài, đôi lại ai cũng không phải cùng một dạng, chưa chắc đã làm được mấy người trăm thuận lòng đâu.”

“Tạ ơn trời đất!” Ngu Thế Cơ đột nhiên cảm thấy tâm tình thả lỏng, thân thể như bị rút gân cốt mềm nhũn ra. Thời gian dài duy trì một tư thế bất động, hao hết tinh thần cùng thể lực của hắn. Nguy cơ cuối cùng cũng giải trừ, cả người lập tức không còn chống đỡ.

Hai thị vệ khấn trương giống Ngu Thế Cơ nhanh mắt nhìn nhanh, nhẹ nhàng gác lên vai hắn. “Đa tạ!” Ngu Thế Cơ cúi xuống bên tai đối phương, lầm bầm nói. Ánh mắt hắn theo khe cửa, lại rơi vào trên vai Văn Tường công công. “Người này rất cơ trí đó!” Trong lòng Ngu Thế Cơ có chút khó chịu, ngoài sự cảm kích, lại mơ hồ nổi lên vài phần ghen tỵ.

“Nếu bệ hạ không định xử trí bất cứ kẻ nào, tại sao lại tức giận như vậy chứ?” Trong phòng, Văn Tường ngồi bên cạnh chậu than thấp giọng hỏi.

“Đúng vậy, tại sao trăm lại tức giận như thế chứ?” Nhìn từng chút từng chút ánh lửa từ dưới than củi rỉ ra, Dương Quảng kỳ quái mà nghĩ. Hắn nhớ lúc đầu mình đích xác không có ý định xử trí Vũ Vũ Văn Sĩ, cũng không có ý định xử trí Lý Húc.

Nhưng sau đó Ngự Sử Đại Phu Bùi Uẩn và mấy tên quan lớn tiếng buộc tội Vũ Văn Sĩ, rõ ràng đem ba chi tinh binh đều bắt vào tay Vũ Văn gia., Chính mình liền giận tím mặt. Sau đó, là Lại Bộ Thượng Thư Ngưu Hoảng và mấy tên Ngôn quan khác giải thích cho Vũ Văn, đem lỗi riêng của Lý Húc để khâm phạm lộ ra. Tiếp theo, sự tình tiếp theo liền rối loạn, văn võ cả triều chia làm mấy phái khác nhau., Ngón tay nhau chỉ trích,

không một ai là người tốt, không làm chuyện tốt. Mấy ngày nay, chuyện duy nhất khiến cho mình vui vẻ chính là một nhóm phản tặc lớn nhất ở Lạc Dương đã tiêu diệt Lương tướng quốc phụ cận Lạc Dương, thu hoạch được lượng lớn nước bản tặc.

Trong mấy ngày gần đây, tất cả mọi chuyện phát sinh như lửa trong chậu than dần dần trở nên rõ ràng, Dương Quảng cảm thấy rất nhụt chí. Không đáng giá, tất cả đều không đáng. Lòng gà vỗ tỏi một chút chuyện con con cũng không đáng., Kéo qua kéo lại đã bị phóng đại vô hạn. Ban đầu chỉ là Vũ Văn thuật cùng Lý Húc hai người có lỗi, mình đã lấy lòng bao dung của một đế vương tha thứ cho bọn họ. Nhưng hiện tại, hai tên gia hỏa lúc đầu gây nên phiền toái đã lui ra phía sau màn, lại có một đám người chạy như đèn kéo quân tới trước mặt mình.

“Trẫm cho phép người ra chủ ý thay trẫm, tạm thời mặc kệ chuyện này phát sinh ở ngoài triều, hay là trong đình!” Dương Quảng nặng nề thở dài, mở hai chân ra, ngồi trước chậu than. Hắn cảm thấy quá mệt mỏi, quả thực muốn nằm trên mặt đất ngủ không tỉnh. Văn võ trong triều, kiến thức thế mà còn không bằng một tên thái giám. Hoàng đế như vậy, mình làm sao có thể làm được!

“Theo ý kiến lão nô, đây là thị phi, nguyên bản giữa Vũ Văn lão tướng quân cùng Lý Tiểu Tướng quân không liên quan đến hắn!” Văn Tường nhìn về phía cửa ra vào một cái, sau đó quay đầu lại, thấp giọng nói.

“Vốn cũng không có người khác xảy ra chuyện gì, muốn chơi đùa với quá nhiều người!” Dương Quảng gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với phân tích của Văn Tường.

“Người khác đúng sai, trước hết bệ hạ tạm thời phóng một chút. Trước tiên tách công lao của Vũ Văn lão tướng quân và Lý tiểu tướng quân ra, phần thưởng nên thưởng, địa điểm nên phạt. Nếu đánh đổi thì không thưởng, nếu công tội không phạt...”

“Vậy thì trừng phạt phần thưởng!” Dương Quảng vỗ đùi, lớn tiếng nói.

“Bệ hạ thánh minh!” Văn Tường kịp thời nịnh hót một câu.

“Vũ Văn thuật lại sao, hấn vì trẫm mà dẹp bỏ cảm xúc của Dương Huyền Quốc, lại diệt Lương tướng quốc. Vận dụng cân nhắc có phương pháp, đúng là công lao to lớn!” Tâm tình Dương Quảng từ từ khôi phục, đầu óc cũng dần thanh tỉnh lại.” Vũ Văn kể rõ chỗ tốt nhất là biết rõ tâm tư của trẫm, giống như người khác ra vẻ!” Sâu trong nội tâm gã tăng thêm một câu đánh giá đối với sủng thần dưới trướng mình., tịch thu vật tư của phản quân, hoặc tự chủ trương phân bộ, hoặc giả vờ thanh liêm nộp quốc khố. Duy chỉ Vũ Văn thuật tướng quân thà rằng cống cái hư danh nịnh bợ, cũng phải đem tài bảo giao cho hoàng gia xử lý. Những năm gần đây, người khác buộc tội Vũ Văn rõ ràng tham lam., Dương Quảng lại biết rõ hơn phân nửa tội danh trong đó là Vũ Văn tướng quân thay mình gánh. Năm đó tranh vị với Dương Dũng, lôi kéo quần thần cản tiền, lấy lòng người trong tộc của mẫu thân, mấy cậu ruột họ Độc Cô cản có tiền, mà ngoài mặt mình lại phải làm ra tư thế thanh liêm, uống cho Vũ Văn thuật tướng quân nuốt hết vật tư, mới cam lòng đưa ra đủ các loại thủ đoạn để hoàn thành, kế thừa ngôi vị hoàng đế. Sau khi kế thừa ngôi vị hoàng đế xong, chính mình lại làm ra tư cách thanh liêm, lỗ mãng., dư đảng trấn an Dương Dũng, củng cố triều chính, loại trừ uy hiếp tiềm ẩn còn cần lượng lớn tiền để giải quyết. Quốc khố lúc đó không thể khinh suất, tất cả chỗ tối tiêu phí, đương nhiên chỉ có thể dựa vào thủ đoạn che dấu tài chính của đám người Vũ Văn thuật.

“Nhưng hấn bài xích dị kỷ, sắp xếp thân tín ở trong quân, cũng thật là sai lầm lớn!” Nói xong công lao Vũ Văn trình bày xong, Dương Quảng lại nhớ tới tấu chương của đám Ngôn quan. Vũ Văn thuật lại những điều khác xác thực chạm đến nghịch lân của hấn., Sở dĩ Tả Ngự Vệ không chế đã là đội quân tinh nhuệ nhất trong mười hai binh mã Đại huyện phủ Thường Chuẩn. Mà thừa dịp lần tiêu diệt Dương Huyền cảm này, người này lại chộp hùnh vũ doanh cũng tinh nhuệ trong tay. Theo người biết chuyện báo cáo, Vũ Văn thuật lại văn hóa của đứa con trai khác, hiện giờ thế thân của Hữu Vũ Hầu

tướng quân Triệu Hiếu mới không chế binh mã của Hữu Vũ Hầu.

Ba nhánh quân đội cộng lại, số lượng tổng binh sĩ đã vượt qua mười lăm vạn. Dương Huyền cảm thấy tạo phản, bất quá dựa vào mấy nghìn gia đình và hai vạn người chèo thuyền, thả mười lăm vạn binh mã vào cùng một nhà, mặc dù đối với Vũ Văn kể lại sự sùng ái, Dương Quảng cũng không muốn mạo hiểm như vậy.

“Kỳ thực, tên Phò mã này biết tiên thời, từ việc hấn xếp toàn bộ công lao của Lê Dương vào đầu Lý tướng quân thì có thể nhìn ra được!” Văn Tường hạ thấp giọng phân ưu thay Dương Quảng bên cạnh.

“Phò mã thật sự là người biết tiên lùi!” Dương Quảng gật gật đầu, trên mặt lộ ra vẻ đùa cợt, động tác không giống với thân thể mình lắm.

Vũ Văn Sĩ đại bộ phận công sức hai trận đánh của Lê Dương đều đưa cho Lý Húc, biểu hiện bên ngoài có vẻ vô cùng rộng lượng. Nhưng dựa vào tính kế ca ca ruột đoạt vị Dương Quảng lại có thể nhìn ra một tia âm mưu trong đó. Chỉ cần thời điểm hấn bình tĩnh, loại âm mưu này căn bản không thể gạt được con mắt của hắn. Vũ Văn Sĩ và Vũ Văn sĩ làm như vậy., Một mặt có thể khiến cho một tướng sĩ Hùng Võ doanh quy tâm. Mặt khác, tội danh phân chia quân lương và hàng tướng bị chém đầu nguyên vụ cũng đồng dạng rơi vào trên một người Lý Húc.

“Tính ra, Vũ Văn tướng quân có hai công lao, một lần vượt qua, hẳn là công lớn hơn! Còn về phần thỉnh cầu khác, nếu đã chọc phải lời chỉ trích của đám quan kia, bệ hạ cân nhắc kỹ càng là được, không cần phải tức giận!” Văn Tường suy nghĩ theo ý tứ của Dương Quảng, đề nghị.

“Cao minh!” Ngu Thế Cơ ở ngoài cửa nghe lén âm thầm gio ngón tay cái, một đao công không hổ là một đao công công, một đao này chém xuống vừa đúng chủ ý của Vũ Văn gia, lại làm cho Vũ Văn gia nói không ra lời. Trong lòng Vũ Văn lão tặc mặc dù có oán khí cũng chỉ có thể oán giận đám quan ngôn nhị quan đui mù, trách không được những người khác.

Đang lúc tán thưởng, chợt nghe trong phòng có người quát:
“Ngu thế cơ, đừng ở bên ngoài nghe lén, lặn vào đi cho trẫm.
Trẫm đang chờ người đưa ra chỉ đó!”

“Thần, thần tội, tội đáng chết vạn lần!” Ngu Thế Cơ bị bắt, lão
đảo lao vào, khom người bồi tội.

“Được rồi, người nhớ kỹ ý tứ của trẫm!” Dương Quảng khoát
khoát tay, không muốn truy cứu quá nhiều về các chi tiết. Ngu
Thế Cơ không có dũng khí, vừa rồi mình bảo hấn cút, hấn
khẳng định chỉ dám trốn ở cửa ra vào chờ, khi nào thì mới biết
mình khí thuận, khi nào mới dám tiến vào xin lui.

“Thần, tôn, tuân mệnh!” Ngu Thế Cơ lần nữa thi lễ, nhìn tư
thái của Dương Quảng và Văn Tường, không dám đứng nói
chuyện với Hoàng đế, lách qua, ngồi xổm đối diện với Văn
Tường.

Bình quân thần nghị sự, kết quả cuối cùng từ trước đến nay là
do Ngu thế cơ ghi tạc trong lòng, đợi sau khi lui, lại bịa ra,
buổi sáng ngày thứ hai đưa đến trong cung dụng ấn. Khó có
được người này trí nhớ tốt, lại chưa bao giờ mắc sai lầm. Hôm
nay, quân thần tự nhiên cũng tuân theo lệ cũ như vậy. Chỉ chốc
lát công phu, về phần thưởng Vũ Văn thuật lại vấn đề thuộc về
Hùng Vũ doanh.

“Vũ Văn đại tướng quân có công, thưởng lụa năm ngàn tấm,
ban ruộng vạn mẫu! Đợi trở lại Đông Đô, trẫm muốn đích thân
cho hấn một chén chúc mừng công. Tướng quân Hữu Võ Hầu
Triệu Hiếu Tài bất tài, thôi hấn đi. Trước mắt tên phản phi
Trương Kim đang hung hăng càn quấy., Kêu binh bộ Thị Lang
Phùng Hiếu dẫn binh mã của Hữu Võ Hầu đi tiêu diệt hấn,
việc này không dễ làm, phải một lão nhân đi cũng ổn thỏa hơn.
Về phần Hùng Vũ doanh, trước tiên cứ để Vũ Văn sĩ theo
sau!” Dương Quảng nghĩ thông suốt tất cả các tiết nhỏ, mỉm
cười đưa ra quyết định cuối cùng.

“Bệ hạ thánh minh!” Hai người Ngu Thế Cơ, Văn Tường đồng
thanh khen ngợi.

“Ta thấy các người còn ước gì được làm trẫm hồ đồ!” Dương
Quảng nhìn qua chậu than, thấp giọng oán giận một câu.

Trong chậu than, ngọn lửa từ tầng dưới cùng đã hoàn toàn đốt cháy than củi mới gia nhập, ánh sáng màu đỏ ảm áp xuyên qua lồng than hình cầu hoa, chiếu sáng đôi mắt người.

“Thần không dám!” Ngu Thế Cơ đỏ mặt đáp lại.

“Lý Húc kia, ngàn dặm tập kích, thay trăm đoạt lại Lê Dương, chặt đứt lương thảo phản quân, là một đại công. Giữ vững Lê Dương, đánh tan Lý Mật, Hàn Thế Cương, là đại công thứ hai. Hồ lao quan sau khi nhận ra âm mưu của Lý Tử Hùng., Quyết đoán xuất kích, chính là đại công thứ ba!” Dương Quảng vừa nói vừa bấm ngón tay: “Giết chết kho báu không tính là quá đáng. Nếu không thì không thể nào trấn an lòng quân tốt, thu nạp phản quân cũng không tính là quá đáng. Bằng không y lấy cái gì để thủ thành cho trăm. Về phần tư phân quân lương thì phân rất nhiều, không truy cứu tội của đám hàng tốt kia thì thôi, hà tất phải lãng phí lương thực của trăm!”

“Tính sơ qua một hồi! Nhỏ quá!” Ngu Thế Cơ thấy trên mặt Dương Quảng không có vẻ giận dữ, thuận theo lời nói của đối phương nói.

“Ừm, nhỏ quá.” Dương Quảng gật đầu, đồng ý cái nhìn của Ngu Thế Cơ. Trên tổng thể, lòng hán vẫn có thiện cảm với Lý Húc vượt qua cả bình luận, đặc biệt là đối phương sau khi bị ủy khuất, không ầm ĩ không náo loạn, trực tiếp đến tìm cách làm việc cho chính mình, khiến Dương Quảng lại một lần nữa cảm thấy mình thân là Đế Vương lực lượng.

“Trăm cho hán kim bài, chính là định chống lưng thay hán! Vũ Văn thuật tên ngu xuẩn này, người của trăm mà hán cũng dám ức hiếp!” Dương Quảng đưa ba ngón tay ra, tức giận nghĩ.

“Nhưng hành vi hán tự ý khâm phạm, đích xác là không thể cổ vũ!” Văn Tường công công ở một bên thấp giọng nhắc nhở. Bệ hạ còn có hai ngón tay cuộn lại, dùng sai phương triệt tiêu một nhánh, không tạo thành uy hiếp gì đối với sự an toàn của thanh niên nhân. Nếu như lập tức để hán thăng lên quá cao, sợ rằng sẽ làm cho đám người Bùi Uẩn mượn có nháo sự này nhận được ám chỉ sai.

“Vũ Văn tướng quân không tấu lên việc này, không biết người khác lấy được tin tức ở đâu! Có thật hay không!” Ngu Thế Cơ tranh thủ thời gian giải thích cho Lý Húc. Hắn làm vậy không phải vì trả lại Lý Húc trong sạch, tộc chắt nhà mình làm việc hồ đồ, bệ hạ còn chưa nói có truy cứu hay không. Nếu có thể đồng thời che lấp, đương nhiên là hợp ý nhất.

“Lấy phong cách hành sự của tiểu tử kia, việc này tám chín phần mười là thật!” Dương Quảng do dự một chút, lại vươn một ngón tay ra. Lúc trước Lý Húc đã biết rõ Lý Uyên không được triều đình coi trọng., Cũng không gạt sạch quan hệ, với loại ân oán rõ ràng này của hắn, chỉ sợ chuyện cá nhân thả Dương phu tử tám chín phần là thật, nhưng Vũ Văn kể lại lại không đem lý do liệt kê việc này trách mắng đối phương, hiển nhiên hắn cũng không có chứng cứ xác thực, hoặc là lấy chuyện này cùng đối phương làm giao dịch.

“Được rồi, trẫm đã từng nói sẽ che chở hắn! Hắn là người biết báo ân, đương nhiên sẽ hiểu được làm thế nào để báo đáp trẫm!” Dương Quảng suy nghĩ một chút rồi giơ ngón tay cuối cùng lên, dặn dò với Ngu Thế Cơ: “Theo luật của Đại Tùy ta, lập được một lần công đầu, lúc thăng chức sẽ là một cấp. Hắn ta sẽ hoàn thành được ba mục công đầu bằng hai mục công., Chỉ thăng lên một cấp quân chức, làm vũ nha lang tướng đi. Về phần tước vị, cũng thăng một cấp, từ tam đẳng bá đến nhị đẳng bá, ban thực vật 500 mẫu. Người viết thánh chỉ, đem công lao thăng chức, cùng sai lầm của hắn đều viết rõ ràng. Trước nghị công, sau đó lại xấp thụ.”

“Tôn chỉ!” Ngu Thế Cơ lớn tiếng đáp ứng, tâm tình mười phần vui vẻ. Hoàng thượng không truy cứu chuyện Lý Húc thả Dương phu tử, phỏng chừng thượng cộc quận thủ làm việc không tốt cũng có thể qua loa cho xong. Vũ Văn gia và Bùi gia âm ỉ, mình họ Ngu bị liên lụy, thật đúng là thập phần mất hứng.

“Thân thích kia của người làm việc nghiêm túc, ngược lại tự tiện phỏng đoán suy nghĩ của trẫm, mưu toan hiển mị hoặc tranh công, loại người này., Để hắn về nhà đi!” Phương thức tư duy của Dương Quảng, vĩnh viễn không phải người khác có khả năng quản lý. Xử lý xong gút mắc giữa Vũ Văn và Lý

Húc, hắn liền nhớ tới chuyện bị người ta lừa gạt. Mặc dù là quận thủ Ngu lòng mang thiện ý, nhưng hắn vẫn cảm thấy không thể tha thứ. Nếu tất cả mọi người đều như Ngu Hà làm như vậy, văn võ trong triều chẳng phải sẽ trở thành kẻ nịnh nọt sao?

“Sau này, bất luận là ai có ý đồ lừa dối trăm, chiếu toàn bộ như vậy!” Dương Quảng nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của Ngu Thế Cơ, thề son sắt bổ sung.” Bộ Phong bắt ảnh, không có chuyện gì không phải, cũng luận xử. Tất cả ý chỉ các người trước hết, nếu có lý thì đưa lên, không có lý lẽ thì đừng lấy ra làm phiền trăm!”

“Bệ hạ sao có thể giao trọng trách lựa chọn tấu chương giao cho người này, vậy chẳng phải là bệ tắc nhìn chăm chú sao?” Văn Tường đột nhiên ngồi thẳng dậy, cố gắng ngăn cản mệnh lệnh hoang đường này. Nhìn ánh mắt mệt mỏi của Dương Quảng, lời nói đến miệng hắn lại nuốt xuống: “Thôi bỏ đi, Ngu Thế Cơ không có lá gan đó đâu!” Hắn yên lặng nghĩ, “Nếu Ngu Thế Cơ thật sự dám làm xằng làm bậy, nhà ta cũng sẽ nhắc nhở bệ hạ!”

“Vâng! Tôn chỉ!” Trong lòng Ngu Thế Cơ vui buồn đan xen, thanh âm run rẩy đáp ứng. Xuyên thấu qua ánh lửa trong chậu than, hắn nhìn thấy vận khí của mình và Ngu gia thịnh vượng như than.

Chú 1: Lực lượng ký ức hơn người của Ngu Thế Cơ và ghi lại thánh chỉ bằng ký ức để lập nên, thấy sách sử. Chính vì y trí nhớ tốt, Dương Quảng rất coi trọng nó.

Một cổ cánh tay thứ nhất (2)

Xe ngựa Dương Quảng tổng cộng dừng lại tại thượng cốc quận năm ngày, đợi đến khi tuyết hoàn toàn ngừng rơi mới rời đi. Nguyên nhân cụ thể vì sao hoàng đế bệ hạ quang lâm thăm sơn cùng cốc, dân chúng Thượng cốc không rõ lắm. Nhưng điều này cũng không ngăn cản hành vi bọn họ dựa theo xe giá nam hạ của hoàng đế đột nhiên thay đổi đường đi diễn dịch ra rất nhiều truyền thuyết., Chính vì thượng cốc quận chủ Ngụ Hoành chính sự bạo liễm, bị thánh minh bệ hạ phát hiện, cho nên bệ hạ tự mình đến cốc xử lý quan lớn tham lam này. ủng hộ truyền thuyết này căn cứ vào bão tuyết đồng thời ngừng lại mà xuất ra báo cáo cho phủ đệ., Theo văn tự trên đó viết, quận thủ Ngụ Hà bởi vì “Tiền cung cấp đồ ăn cho hoàng đế” mà bị miễn chức, bị đuổi về quê cũ, vĩnh viễn không dùng.

Dân chúng luôn lương thiện, trong suy nghĩ của bọn họ, thiên tử thường là hóa thân của chính nghĩa và chính nghĩa Thánh Minh. Về phần đám tham quan ô lại cười trên đầu bọn họ làm mưa làm gió, những chuyện bọn chúng làm đều là giấu giếm hoàng thượng. Một khi bị hoàng thượng phát hiện, trọng đồng thân chiếu hậu., Tham quan sẽ được nghiêm trị, bọn họ trên đầu sẽ khôi phục sáng sủa. Mặc dù bất cứ chuyện gì quận trưởng mới làm cũng sẽ không khác với quận trưởng tiền nhiệm, hoàng đế bệ hạ cũng không có tỏ lòng thương hại gì đối với những người bị đông cứng chết, nhưng đoàn người tình nguyện tin tưởng truyền thuyết, cũng không nguyện ý tin vào hai mắt của mình.

Nguyên nhân thứ hai mà hoàng đế bệ hạ quang lâm đến quận Cốc được lưu truyền rộng rãi hơn, hơn nữa còn có càng nhiều người ủng hộ trong dân gian. Rất nhiều người thậm chí thề son sắt lấy đầu làm chứng, bọn họ tự mình nghe Ngự Lâm quân và các quân gia từng nói qua., Hoàng thượng bệ hạ đến thượng cốc, là vì nhìn nơi sinh của Trung Dũng bá đại nhân một chút. Vị vua thượng cốc quận dân chúng này nhắc tới, mọi người cảm thấy trên mặt Đại Dũng bá cấp hai có ánh sáng là ái tướng của hoàng đế bệ hạ, đã từng ngựa độc đỉnh cứu được mấy chục

vạn đại quân ở Liêu Đông. Cho nên hoàng đế bệ hạ đích thân tới cốc, xem đến cùng là dạng gì như thế nào bồi dưỡng ra một vị thần có công vì Đại Tùy.

“Biết danh tính trung dũng của Lý gia một mình xông vào Liêu Đông không, đó là người của Lý gia trang chúng ta lên cốc. Thôn họ liền ở thôn chúng ta!” Trong một khoảng thời gian rất dài, người đi lại trên sơn cốc đều sẽ tự hào giới thiệu với đối phương.

“Đứa bé Húc quan kia a, từ nhỏ đã có tiền đồ. Cái gọi là ba tuổi coi lớn, bảy tuổi xem già. Năm đó ở huyện học hơn mười học sinh, ta xem trọng hai anh em họ họ họ!” Lưu phu tử không biết chính vì lời nói dối của mình làm Quận Thủ đại nhân mất quan., Trong huyện học của Uế nói khoác. Bị lời đồn ảnh hưởng, năm thứ hai bắt đầu xuân, đến huyện Dịch huyện học báo danh học đột nhiên có thêm hơn một trăm người, tuy rằng năm trước là năm tai nạn, hơn nữa trên con đường sau xuân cũng không thái bình.

Những chuyện phát sinh sau lưng này, Húc Tử hoàn toàn không hiểu. Hắn không biết thân ảnh sau lưng mình trong lúc vô tình đã trở thành truyền thuyết. Hắn cũng không biết bất tri bất giác, hắn đã trở thành thần tượng được rất nhiều bậc phụ huynh dùng để giáo dục hài tử.

“Ba tuổi xem lớn, bảy tuổi coi lão, nhớ năm đó Lý gia Húc quan lớn như người mà...” Làm cha mẹ người ta nhìn đứa nhỏ dính đầy bùn đất, luôn giống như là quả trách. Mà đứa nhỏ bị quả trách không dám lấm mồm, trong lòng lại đem bọn chúng cướp đi cơ hội chơi đùa, tên ác ôn họ Lý kia tưởng tượng thành lưu manh lớn nhất thiên hạ, thổ phỉ.

Húc Tử lúc nào cũng bận rộn, từ sáng sớm bận đến tối. Từ khi gia nhập đội ngũ tùy tùng của hoàng đế bệ hạ trong huyện, hắn đã hoàn toàn mất đi khái niệm thời gian. Rất nhiều lúc, hắn thậm chí không biết chính mình đang bận cái gì, dù sao một ngày tiếp theo cũng đã trôi qua trong quá trình chào hỏi và bái vọng đồng liêu, sáng sớm tiếp theo, hắn sẽ phát hiện một đồng thiệp mời mới, cùng một đồng việc vặt mới.

Trước khi hoàng đế xa giá rời khỏi thượng cốc, Húc Tử rút một buổi chiều chạy về nhà nhìn thử. Lần này, có cái cố hoàng đế xa giá đóng giữ 《Thượng Cốc, hẳn có thể đường đường chính chính chính mà về nhà mình. Trong tộc không phân rõ hư chức hay thiếu thực khuyết điểm khác nhau., Thấy Húc Tử lại thẳng quan, hơn nữa tước vị cũng từ tam đẳng bá biến thành bá nhị đẳng, càng kính sợ hẳn. Rất nhiều bạn chơi lúc nhỏ cũng trốn tránh né mà tiến đến trước cửa nhà Lý gia., Đánh một tiếng chào hỏi, nói mấy câu khách sáo, từ đó đạt được một loại thỏa mãn. Loại kính sợ và thỏa mãn này khiến người ta cảm thấy rất xa lạ, nhưng Húc Tử đã bắt đầu quen rồi, cho nên cũng không quá để ý. Hắn quan tâm chính là nếp nhăn trên khóe mắt và nụ cười trên mặt mẫu thân.

“Người cũng lão đại không nhỏ rồi, nên tìm một người vợ rồi!” Mẫu thân từ trong phòng bếp bung lên một mâm lớn xào trứng gà bóng dầu, vừa lệnh cho con ăn vừa cảm râm.

“Ừm, nam nhân lập nghiệp trước, sau thành gia, hiện tại thành tựu của người có lẽ đã coi là lập nghiệp. Nếu coi trọng nữ oa nhà ai, cha tìm người đi làm mai cho người!” Phụ thân đặt cái chén rượu nặng nề lên bàn, thưởng thức tư vị hạnh phúc nóng bỏng, hài lòng đề nghị.

“Cha, không vội, không vội, con còn nhỏ! Con còn nhỏ!” Lý Húc hoảng hốt không vội châm chén rượu cho cha, lại dùng trứng gà lấp đầy bát cơm trước mặt mẫu thân, ý đồ dùng rượu thức ăn thay mình ” chặn tai”.

“Nó còn nhỏ lắm, sắp mười tám thôi. Trước thôn Lưu Nhị Oa còn nhỏ hơn người hai sinh nhật, giờ đã là nửa năm rồi!” Mẫu thân lấy chiếc đĩa gỗ bát, giả bộ nổi giận, giả bộ than phiền. Ngay sau đó, nàng đem trứng gà xào trong chén nhét vào bát của con trai. Mặc dù hôm nay nhà còn khá rộng, không thiếu mấy thứ này. Nhưng mẫu thân vẫn giữ lại thói quen xem con trai ăn đồ ăn. Đó là ký ức của nàng, cũng là vui vẻ của nàng.

“Trước đó vài ngày di mẫu của người sai người đến hỏi, nhị cô cô của nàng đã chiêm quan, xem có thể hôn thêm lần nữa không. Lần này người trở về nếu thời gian dài sẽ gặp., Chúng ta tranh thủ thời gian đi tới nhà nàng một chút. Nhà nàng ở

Bắc Bình (Chú thích), là bang chi xa của Bắc Lãng lão Thôi gia. Đi theo Lý gia chúng ta đến Cốc Lý gia tính là môn đăng hộ đối.” Lão Lý Tích lại cạn một chén rượu, cao hứng giới thiệu với nhi tử. Bắc Lãng Thôi gia là người của vọng tộc nổi tiếng gần xa., Nghe nói từng làm Tể tướng chính là mười mấy người, con cháu nhà y cho dù nghèo khó nghèo túng nghèo túng, cũng không dễ dàng thông hôn với tiểu hộ. Hôm nay người của Thôi gia có thể trần trọc tìm tới cửa, nói rõ con trai quả thật có tiền đồ, để người dòng dõi thư hương đều nhìn bằng con mắt khác. (Chú 2)

“Biểu tẩu của di mẫu... Nhị cô nương nhà?” Húc Tử một hơi không thở nổi, thiếu chút nữa khiến trứng gà trong miệng nghẹn chết. Nhị cô cô của di cùng cô cô nhà mình là thân thích gì, hẳn thực sự không rõ lắm. Nhưng một tay Tiểu Huê từng xách đao lên., Hình tượng một tay xách gà bỗng nhiên xuất hiện ở trước mắt. Nếu như đôi mắt ám áp của con người đổi thành đôi mắt hồ ly của Vũ Văn thuật, thì tất cả ám áp không còn sót lại chút gì, chỉ còn lại sự lạnh lẽo như băng tuyết.

“Ăn từ từ, đừng nghẹn nữa!” Lý Trương thị vội vàng đứng dậy, dùng sức đánh thay con. “Đều lớn rồi, ăn cơm còn nghẹn ở trong cổ họng.” Nàng kéo tay áo, lau mồ hôi lạnh trên trán Lý Húc: “Không phải là đi xem mắt nhau sao, ỷ người đánh rồi, còn sợ cái này!”

“Mẹ, ta về cùng hoàng thượng, sáng sớm mai phải đi về nam!” Lý Húc sợ hai ông lão hiểu lầm, khẩn trương giải thích thay mình. Chi nhánh của thế gia đại tộc, loại hôn nhân này cũng không dễ kết hôn. Vừa rồi bị răn cấm một lần, trước khi chưa biết rõ ẩn dấu vòng vèo sau hôn nhân này, hẳn cũng không dám tùy tiện mạo hiểm.

“Sao, đi luôn?” Lão Lý mặt trắng run rẩy, đổ hết nửa chén rượu lên vạt áo.

“Nhìn người kia!” Lý Trương thị nhìn tiểu nhân xong lại tới Cổ lão, cầm khăn lụa chuyển cái đĩa, tay chân luống cuống. Nhân lúc nhi tử cùng trượng phu không chú ý, nàng xoay người, nhẹ nhàng lau đi nước mắt. Con trai là nhân vật trên

quan trường, mình không thể làm vương chân hấn. Từ khi hấn lên làm chính đội trưởng, nhà này đã trụi lủi rất nhiều. Làm mẫu thân, nàng hiểu mình cần phải biết đủ.

Cho dù mỗi lần mẹ con gặp nhau đều là mấy câu nói rồi mới từ biệt. Cho dù là đối với một bát của con trai thích ăn thịt ở trên không giám thị, so với cuộc sống ở bên người nó ngày càng khốn đốn, nó tình nguyện nhìn con trai dần dần đi xa.

“Nhìn người xem, hài tử không phải ở bên cạnh Hoàng thượng nghe được sao? Từ xưa đến nay, khi nào trung hiếu có thể lưỡng toàn vượt qua!” Lão Lý Tích vỗ vỗ bả vai thê tử, nói ra một câu cực kỳ không xứng với thân phận của mình. Lời này là ai đến nhà mình, đã từng nói khi thấy nhà mình trống rỗng? Lão Lý Tích đã không nhớ rõ, nhưng ông ta học được những lời này để an ủi thê tử với mình.

“Ta chỉ cảm thấy, cảm thấy Húc Tử còn chưa kịp xem xét Trung Dũng Hầu phủ vì hấn trong tộc. Còn chưa, còn chưa kịp đi vào ở một ngày!” Lý Trương thị tay chân luống cuống, bụng cái khay cũ đã không còn đồ ăn trên bàn lên, vội vàng đi vào phòng bếp.

“Tòa chóc kia không phải là chưa làm sao? Mùa đông năm nay trước tiên cho hấn nước sốt, sang năm mở xuân trở về, hấn không đúng lúc ở!” Lão Lý Tích hướng về bóng lưng thê tử hô một câu, quay đầu, cho con một khuôn mặt tươi cười, “Đừng học theo mẹ người, nữ nhân nhà hấn tóc dài, kiến thức ngắn, hảo hảo trung cho Hoàng thượng, chờ lần sau trở về, cả nhà chúng ta chuyển sang phòng mới, uống rượu, đem cậ của người kêu đủ uống!”

“Mùa xuân sang năm, nếu triều đình không có việc gì, ta nhất định sẽ trở về!” Lý Húc giờ cao đôi dũa, cánh tay đột nhiên nặng tựa vạn quân.

“Tiên công hậu tư, tiên quốc hậu gia! Đạo lý này, cha hiểu! Con yên tâm, thân thể cha còn không già, nhà này còn có thể chịu đựng được!” Lão Lý Oánh cười cười, lại một lần nữa giờ chén rượu lên đưa đến bên miệng, cánh tay run run liên tục vãi cái, rót cục một giọt quỳnh tương chưa vẩy đều vào miệng.

“Ta nhất định sẽ trở lại thăm các người!” Nhìn cha mẹ, cười cha mẹ, trong lòng Lý Húc cũng dâng lên vài phần thương cảm. Hắn rất hối hận lần trước có gia tộc nên không vào, lại rất cao hứng vì mình cuối cùng cũng bước ra bước này. Ngày mai dọc đường sẽ rất mệt, trong lòng hắn rất rõ ràng. Phong Tuyết, thị phi, đúng sai., Âm mưu, lời đồn từ nay về sau sẽ làm bầu bạn với hắn, mỗi bước đều có thể là bụi gai, hơi không cẩn thận sẽ ngã vào vực sâu vạn trượng. Nhưng hắn biết mình phải đi, ngẩng đầu ưỡn ngực đi về phía trước.

Bởi vì sau lưng hắn ta, cha mẹ luôn luôn dựa sát vào nhau, tóc bạc, nếp nhăn đầy mặt.

Chú 1: huyện Bắc Bình thay thế, hiện tại là huyện Bắc Bắc Ly.

Chú nhị: Bắc Ngụy Nhất Triều, Thôi thị là tướng giả sáu người, cho nên có người chi Thôi gia tới cửa cầu hôn, có nghĩa là Lý gia dần dần được sĩ tộc thừa nhận.

Một phần cánh tay thứ nhất (3)

Từ phía nam của huyện Dịch, xe ngựa của Hoàng đế đi cùng với Lý Húc khi về Bắc là một con đường lớn, nhưng cảnh sắc ven đường nhìn thấy lại hoàn toàn bất đồng. Quan viên ở hai bên đường đã sớm biết được tin tức nơi đó nên sớm ném hết nhân thủ vào trong khe rãnh., Lưu dân ăn xin ven đường cũng bị đám quân binh cưỡng ép xua tan. Lại thêm một trận tuyết lớn đột nhiên đến, toàn bộ đại địa lập tức một mảnh trắng xóa sạch sẽ, không nhìn thấy trong ruộng đất hư thối thi thể, cũng không nhìn thấy trong mắt bách tính ẩn giấu ai oán.

Ai oán như lửa, sớm muộn gì cũng bùng hực cháy. Lý Húc mơ thấy nữ nhân dùng thân thể thay bánh, còn có người cầm mộc côn, dao phay, mạnh mẽ chắn trước chiến mã của mình. Mỗi khi từ trong ác mộng tỉnh lại, mồ hôi trên lưng hắn đều ướt sũng, bộ phận hạ thể ngẫu nhiên cũng là một mảng băng lãnh. Nhưng ác mộng này hắn lại không cách nào nói cho bất cứ ai biết, không có bất luận kẻ nào có thể chia sẻ nỗi sợ hãi này.

Hắn không có can đảm đem tai tình quận huyện ven đường bẩm báo cho Hoàng thượng biết, hắn là võ quan, không thể nói chuyện nhẹ nhàng. Trải qua một lần phản bội thân ly hắn học được càng cẩn thận bảo hộ lợi ích của mình. Trên thực tế, mặc dù hắn có dũng khí phản ứng dân gian tặc giạt mình., Hoàng đế cũng không có cách nào để cho hoàng đế nghe được. Hiện tại hắn có chức quan từ tứ phẩm võ tướng, mỗi tháng có thể lên triều sáu lần. Đến trễ hoặc quần áo bất chỉnh, thì sẽ bị trừ đi một tháng bổng lộc. Nhưng bởi vì nguyên nhân đối với kết quả chiến sự tại Liêu Đông quá mức thất vọng, Dương Quảng đã mượn cơ thời tiết ác liệt hủy bỏ đại bộ phận triều sớm. Từ Yểm huyện đi đến Bắc Lăng Lăng., Hơn một tháng, Húc Tử mới chỉ lên triều hai lần. Lần đầu tiên bị Hoàng đế nhìn thấy, Hoàng đế hỏi hắn một câu tại sao người không ở nhà dưỡng thương cho tốt? Hắn đáp một câu bị thương đã lành, nguyện tiếp tục vì bệ hạ mà xông tâu., Sau đó, không còn cơ hội tiếp tục cùng Hoàng đế nói chuyện nữa. Lần thứ hai lên triều phát sinh sau mười ngày, trong triều các quan viên ngôn ngữ bởi vì hắn

và Vũ Văn đề cập đến ai tranh chấp nhau, từ sáng sớm cãi vã đến xế chiều, đem người trong cuộc hẳn ngược lại gạt qua một bên.

Sau đó, hoàng đế bệ hạ cũng không cho bất cứ người nào cơ hội bị khấu trừ bổng lộc. Sớm trở thành thùng rỗng kêu to, hoàng đế tìm các loại cơ tránh cho có tham dự. Mặc dù phát sinh chuyện động trời, các quan lại cũng cần đưa tấu chương vào Bùi Uẩn, đám người Ngu Thế Cơ, do hai đại thần thân tín của hoàng đế bệ hạ phụ trách căn cứ nội dung tấu chương, chia làm nhẹ, nặng, chậm, gấp bốn loại, theo thứ tự chuyển cho hoàng thượng xử lý.

Dưới tình huống như vậy, Húc Tử mặc dù viết tấu chương dâng lên, nhưng cũng phải qua tay đám người Ngu Thế Cơ, Bùi Uẩn. Mà tấu chương thể chế không hợp thể này nhất định bị đánh trở về., Căn bản không có cơ hội để hoàng đế bệ hạ nhìn thấy, Húc Tử lén báo phỏng mấy quan văn, kỳ vọng bọn họ có thể vì dân mà thỉnh mệnh. Nhưng các quan văn nhiệt tình tuyên bố chính nghĩa thay hãn, tựa hồ đối với việc dân đói hoang phát sinh trong dân gian thờ ơ, mặc cho các quan viên địa phương đến đón giá mở miệng khoác lác mưa thuận gió hoà, quốc thái dân an, cảnh tượng thịnh thế khi xe giá đến Bắc Lãng., Cuối cùng Thái sử đại nhân thật sự không còn mặt mũi gì nữa, vào trong yết kiến, thỉnh cầu Dương Quảng hạ chỉ cứu trợ thiên tai. Dương Quảng kinh hãi vô cùng., Triệu tập quan viên các bộ phận cùng đại thần thân tín đến cùng một chỗ nghị luận nửa ngày, cuối cùng ra một cái “Bởi vì phản phi tàn sát bừa bãi, cho nên quân chuẩn nhà kho các nơi không thể khinh động kết luận ” Hạ chỉ lệnh quan viên địa phương tự mình nghĩ biện pháp.

“Trừ Dương Huyền cảm giác ra, trong nhà có lương thực ăn, còn ai dám làm phản phi?” Lý Húc rất bất mãn với nội dung thánh chỉ, nhưng vô kế khả thi. Triều đình như thế này không phải là triều đình lý tưởng mà hãn từng được người ta dạy học lúc đọc sách. Trong miệng tiên sinh, lý tưởng của triều đình hãn là hoàng đế cần chính trị yêu thương dân., Các thần tử cúc cung tận tụy, trung thành bất khả chiến bại. Mà sự thật bày ra trước mắt hãn lại không được như vậy. Húc Tử rất thất vọng,

không tìm thấy bất cứ cách nào để phát tiết. Cũng may sau mấy năm lẫn lộn, hắn đã học được cách che giấu tâm tình của mình nên mới không gây ra phiền toái gì.

Hắn là một con sói độc vừa mới đi vào trong bầy sói, trước tiên học cách thích ứng, mới có thể chia sẻ một phần thức ăn thuộc về mình. Bốn phía con mắt đều đỏ bừng, nếu hắn thật sự lộ ra sơ hở, chủ nhân những con mắt kia sẽ không chút do dự xông lên cho hắn một ngụm.

Bác Lăng là nơi cư trú của gia tộc Thôi thị, gia tộc này đã từng xuất hiện sáu Tể tướng và mười bốn vị Liệt Hầu ở triều Bắc Ngụy, cho nên có rất nhiều trạch viện phú lệ đường hoàng. Biết được ngự giá trải qua, người của Thôi gia đã ra khỏi mấy trạch viện tốt nhất để cung cấp cho Hoàng thượng nơi đóng quân., Cùng hiến dâng Bách Bích hai đôi, Tiền hai mươi vạn quan biểu thị lòng trung thành. Dương Quảng hết sức cao hứng Thôi gia có thể thiện giải nhân ý như thế, vì vậy trước khi gã rời khỏi quận Bác Lăng, Thôi gia lại có thêm một vị Tam đẳng hầu, một vị Tam phẩm tướng quân và một vị quận trưởng.

” thắng quan như vậy thật nhanh!” Húc Tử lần nữa thấy được sức mạnh của thế gia. Hắn đã là một trong những võ nhân thắng quan nhanh nhất, đánh hơn hai năm, trên người chịu mười mấy vết thương mới đổi được chức võ nha lang tướng. Còn người Thôi gia lấy giá hai mươi vạn quan tiền, liền “Mua” lên chức vị càng cao.

Những chuyện giống như vậy làm người ta có kiến thức tùy ý có thể thấy được, Húc Tử hầu như mỗi ngày đều tăng thêm hiểu biết đối với quan trường Đại Tù. Trước kia hắn cùng những nhân vật cấp cao này cách nhau một bức tường thủy tinh, chỉ có thể nhìn lên, nhưng lại không cách nào bước vào phạm vi của đối phương. Hiện giờ hắn đã bước một chân vào, vì không bị đá ra ngoài nữa, cho nên không nên lại mơ mơ hồ hồ hiểu rõ quan hệ chi tiết sau lưng đám quan viên nữa.

Sau khi để ý một chút, Húc Tử đã phát hiện ra.

Lúc Tiên Đế còn sống, tông cộng có mười sáu người đảm nhiệm chức vị kiểu người hầu hoặc nạp ngôn, trong đó bảy

người thân là thế gia, chín người trong quân chiến công hiển hách, được xưng là quân trung huân quý giá. Mà mười hai vị của triều chính và những người đang làm việc nô bộc làm quyền quyền hành không ngờ lại có tới mười người xuất thân thế gia.

Tiên Đế thiết lập chế độ khoa cử sĩ, nhưng khi tiên đế còn tại vị, người có xuất thân khoa cử không một ai có thể vượt qua quan cao cấp ba trở lên. Đương kim thánh thượng thích người đọc sách, nhưng hôm nay trong triều đồng thời có được quyền lực và danh tiếng Ngưu Thế Cơ và Bùi Uẩn đại nhân, cũng đều là sĩ tộc Giang Nam, ai cũng không có ứng phó qua khoa học.

Đại Tùy từ triều đình đến địa phương, thậm chí ở quận huyện, mặc dù là nhà cái, nhà ăn tiêu lại tầng chót như vậy, cũng rất ít xuất thân khoa cử cùng hành ngũ. Bản triều có quy định bất thành văn, phạm là kẻ làm lại, cần gia thế trong sạch, có thân sĩ thân báo tiến cử. Mà những thân sĩ sĩ nơi đó tiến cử nhân tài, tuyệt đối sẽ không là thảo dân không có bối cảnh gì!

So sánh một chút sự thật trước mắt, lại nghĩ tới mộng tưởng không thực tế khi mình học tập huyện, Húc Tử nhìn không được muốn ngửa mặt lên trời thở dài. Hắn càng lý giải vì sao chí nguyện của Từ Đại Nhân năm đó lại thành lập gia tộc của mình. Triều đình này quả thực được thiết lập vì thế gia đại tộc, người xuất thân bình dân thường dưới tình huống bình dân chỉ có tư cách cúng bái, căn bản không có cơ hội nói ra những lời mình muốn.

Húc Tử không biết hiện tại mình tính hàn môn hay là sĩ tộc. Hắn có chức quan sĩ tộc, tước vị, nhưng vẫn bảo trì một đôi mắt hàn môn như cũ. Loại thân phận lo lắng không yên này làm hắn cực kỳ cô đơn, càng cố gắng dung nhập cảnh vật xung quanh, đối với cô độc lĩnh hội càng sâu.

Trong trường của Ngự Lâm quân có rất nhiều thiếu niên tuổi tác xấp xỉ với Húc Tử, bọn họ mãi nguyện, chờ mong một ngày nào đó có thể kiến công lập nghiệp. Cho nên, mọi người rất ngưỡng mộ những gì Lý Húc đã trải qua mấy năm nay. Khi biết Húc Tử có ý hay gặp nhau trong tiệc rượu, bọn họ đều

thích náo loạn, yêu cầu Lý Húc kể một câu chuyện sau Liêu Đông và Lê Dương thành.

Mỗi khi Húc Tử kể xong những câu chuyện nhuộm máu kia, trong mắt đại đa số mọi người lại thấy không phải bội phục, cũng không phải tôn kính. “Nếu như lúc ấy ta dẫn binh, từ trên đỉnh sơn cốc leo lên đỉnh, từ trên cao nhìn xuống!” Nói đến cuộc chiến ở Vô Danh cốc, có người vung cánh tay ra sức khoa chân múa tay.” Nơi cao mười mấy trượng, tùy tiện ném một tảng đá nặng ngàn cân. Cao Chiêu tướng lãnh ngốc thật, ngay cả điểm này cũng không nghĩ tới!”

Người này nói đến nước bọt văng tung tóe, căn bản không nghĩ tới làm thế nào leo lên ngọn núi dốc đứng như vậy. Mặc dù leo lên núi, đi đâu cũng tìm được nhiều tảng đá như vậy.

“Nguyên vụ căn bản không giống dụng binh, nhiều người như vậy, ít nhất phải bày một cái Bát Quái đại trận. Sống, chết, kinh, tri... Chiến mã xông vào., Vân di vụ hợp, lập tức lạc phương hướng!” Đối với Lê Dương trận chiến đầu tiên, có người cái nhìn lại càng đặc biệt. Kẻ nói chuyện là một kẻ am hiểu biết nhiều chuyện, sắc mặt tái nhợt, môi đen xanh. Từ miệng người khác biết được Húc Tử từ miệng, chỉ có người thường dùng ngũ thạch tán mới có thể có được sắc mặt hư ảo như thế. Sắc mặt trắng bệch, bọn họ cách cảnh giới Thiên Nhân hợp nhất lại gần một tầng.

“Khi Lý tướng quân thủ thành, tại sao lại không chồng chất củi gỗ ở gần tường thành và đường phố. Trước tiên cứ đưa quân địch vào, sau đó đốt hết củi...” Có người tưởng tượng ra ngọn lửa hùng hực bay lên không trung, hai mắt sáng ngời. Về phần lương thực trong Lê Dương thành có thể vì vậy mà bị nhen lửa hay không, căn bản không nằm trong phạm vi suy nghĩ của hắn.

Giáo viên Ngự Lâm quân xuất thân đều rất cao quý, hầu như từ trong bụng mẹ đã có công danh. Gia đình có bối cảnh và cuộc sống ưu việt hùng hậu khiến cho bọn họ nhìn thấy những người địa vị không bằng mình lúc trước có thói quen bao quát, mà Húc Tử lại không học được cách để mặt mũi giả bộ một nụ cười đầy mê hoặc, đối với những người này khoa tay múa

chân ra về., Hấn có thể qua loa qua loa cho xong, thực sự là qua loa cho xong, dứt khoát giả bộ không nghe thấy. Các thiếu niên thấy mình “cao kiến” không bị người ta nhận., Ai nấy tức giận đến nổi trợn lồi đình. Nhưng bọn họ lại không có dũng khí giáp mặt tỷ thí võ kỹ với Lý Húc một phen: “Tên Lý Húc mới tiến bộ kia ánh mắt lạnh đến mức sợ người, tỷ thí với tên điên này, khí thế bị thua ba phần trước!”

“Sớm biết như vậy là loại tư vị này, lúc ấy không bằng..” Lý Húc không chỉ một lần cảm thấy hối hận vì cách làm của Hùng Vũ doanh. Nếu lúc ấy hướng Vũ Văn thuyết phục chịu thua, sau đó dương phụng âm làm trái thì sao? Hấn không biết nếu làm như vậy, khả năng mình lưu lại Hùng Võ doanh được bao nhiêu. Nhưng hấn biết, trong khoảng thời gian mình rời khỏi quân doanh thật sự rất cô độc.

Gió trên đường Nam Hành lạnh lẽo, trái tim của thiếu niên cũng từ từ trở nên rét lạnh, như tuyết đọng hai bên đường lớn đen lầy tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo. Mỗi khi đội ngũ tìm được nhà cửa lớn nhà cửa mà xây dựng lại, hấn luôn hoài niệm năm tháng chiến đấu mình đã đi qua. Vô luận là ở tại Hùng Võ doanh hay Hộ Lương quân, Húc Tử cho tới bây giờ chưa từng cô độc như vậy. Tuy rằng kết cục cuối cùng là kết cục., Hấn không thể không từ trong hai đội ngũ này mà rời đi, hơn nữa trước sau lại khác xa so với việc hai băng hữu chọn lựa nhau. Nhưng hấn hoài niệm những câu đố kia trước khi bóc mở, sóng vai chiến đấu, đổ máu. Mỗi lần trong đêm tối quay đầu nhìn lại, tựa như đã thú nhìn vào lửa trại.

“Ta nhất định phải nghĩ cách trở lại trong quân, đó mới là nơi ta nên ở!” Trước chậu than ôm đầu gối, Húc Tử sừng sốt nghĩ.

Cổ cánh tay thứ nhất (3 nút)

Mọi chuyện luôn làm rất gian nan, khó khăn.

Đại triều Đại Tùy vào mùa hè xuất động hơn một trăm vạn đại quân tiến công Liêu Đông, sau khi trở về quận Thiên, phần lớn binh mã giải tán ngay tại chỗ, chỉ có số ít vài đội ngũ nội phủ binh cùng đi bình định còn duy trì biên chế nguyên vẹn, biên chế giải tán rồi. Các binh sĩ có thể tự mình về nhà, vừa thanh lý ruộng đất chờ lệnh triệu hồi. Mà các tướng quân không có chuyện gì để làm, đành phải đi theo phía sau hoàng đế xa giá. Cho nên, trước mắt theo thánh giá trở lên tam phẩm võ chức trở lên đã có hơn hai mươi người. Tứ phẩm, tứ phẩm các loại lang tướng càng nhiều không đếm xuể. Trong đó gia thế hiển hách, hoặc là đã nhiều năm qua hoa giáp, đương nhiên không quan tâm đến việc nhận một phần bổng lộc thanh thoi đi chơi bởi hoa lá. Mà những tướng lĩnh Thiếu tráng tuổi chừng ba mươi vừa rồi, trong lòng có chút kiến công lập nghiệp, không thể không nhưc đầu tìm kiếm chỗ trống.

Tăng nhiều chao ít, vị trí thực thiếu tự nhiên quý thái. Mà Húc Tử hiện tại thân là Võ Nha lang tướng tứ phẩm, chức vị không cao không thấp. an bài hẳn ra ngoài độc lĩnh một quân, tư lịch thì có vẻ quá đơn bạc. Cấp dưới cho tướng lĩnh khác, lại quá mức hiển hách chiến công. Bởi vậy, hẳn chỉ có thể chậm rãi chờ đợi, trong quá trình chờ đợi tu thân dưỡng tính.

Một năm này là năm Tốn, có hai tháng chín. Hạng nhất tháng chín, thế lực hải tặc Đông Phương Hiếu nhanh chóng bành trướng, uy hiếp đến sự an toàn của châu quận, triều đình sau khi nhận được tấu báo, cho rằng thế lực tặc nhân không lớn, không dùng đến hưng sư động chúng, cho nên phái con trai của Hộ Nhi tướng quân đến lãnh đạo đi chinh phạt.

Khi tháng chín thứ hai đến, Dư Hàng đạo tặc Lưu Nguyên tiến vào bắt Niết Lăng, Đông Dương sẽ chấp tay, xây dựng bốn khu, thực lực khuếch trương đến toàn bộ khu vực Đông Nam ven biển. Ở dưới sự ủng hộ của đám người Chu Tiếp, Quản Sùng, Lưu Nguyên Tiến tự lập làm đế. Triều đình tức giận,

cảm thấy cần phải trọng binh tiêu diệt, cho nên sai phái đại tướng quân ở vùng đóng quân Thổ Khâu Thổ Thổ, đại phu Quang Lộc dẫn ngư Câu La xuất chinh.

Theo đuôi xa giá của hoàng đế bệ hạ, Húc Tử từ quận Bác Lăng đi tới quận Hằng Sơn, lại từ quận Hằng Sơn đi tới quận Triệu quận. Mắt thấy tháng chín sắp qua rồi, hấn vẫn không có bổ sung thêm bất cứ khuyết điểm nào.

Cuối cùng Húc Tử cũng cảm thấy có mùi vị hạ sinh, buồn bực bất đắc chí, nhưng lại không có cách nào. Hấn đã sử dụng tiền của người sử dụng rồi, người nhận lễ luôn tươi cười đón chào, mỉm cười khen chiến công trác tuyệt của hấn, sau đó mỉm cười đưa hấn ra, để hấn kiên nhẫn chờ đợi.

Thời gian chờ đợi, không biết khi nào mới tính đến cuối.

Đáng thương là cuối cùng Húc Tử cũng hiểu vì sao Vũ Văn lại gấp gấp cầm Hùng Võ doanh trong tay mình đi như vậy. Đó là nhánh duy nhất có quy mô không lớn không nhỏ, thích hợp cho Niên Thanh tướng làm chủ soái đội ngũ. Trong tay có một đội ngũ như vậy chẳng khác nào cưới một con tuần mã phi nhanh trên đường gia quan tiến tước. Chẳng những có thể một mình kiến công lập nghiệp, hơn nữa còn có thể thành lập thế lực thuộc về mình trong quân., Vị trí quan trung dũng bá của mình lại tăng lên, cũng là gỗ không gốc, cá không nước. Mà Vũ Văn Sĩ và có được hùng võ doanh, chẳng khác nào khiến Vũ Văn gia ở trong quân lại diễn sinh thêm một điểm sinh cơ bưng bưng.

Húc Tử dần dần trưởng thành càng hiểu được huyền cơ trong quan trường, cũng càng ngày càng bất đắc dĩ. Chờ đợi ngày bổ khuyết, hấn quen biết rất nhiều võ tướng nhà giàu, nhưng rất ít khi kết bạn. Hấn tận lực để bản thân hợp lại, uống rượu mua say với các tướng lĩnh, cố gắng quên phiền não trước mắt, sau nửa đêm, đầu óc lại dị thường thanh tỉnh.

Con Húc Tử đáng thương chỉ học được da lông quan trường, lại không hiểu tinh túy của quan trường. Trước mắt chủ quản Bùi Tịch đại nhân bộ binh đi tuần Tây Bắc, mấy vị đại nhân bộ binh khác hoặc là không dám đắc tội với Vũ Văn, hoặc là nói

không sai. Dưới tình huống như vậy, hẳn đương nhiên tặng bao nhiêu lễ cũng không có hiệu quả.

“Lý tướng quân, hay là ngài chờ một chút. Bùi Tịch đại nhân sắp trở về rồi, mãnh tướng như ngài, tất nhiên đại nhân sẽ sắp xếp hợp lý. Công việc chinh phạt Lữ Tinh lần này đã có người do triều đình chọn. Chủ soái, phó tướng,, Đã có, hạ quan thật sự không có biện pháp hỗ trợ!” Binh bộ thừa vụ Lang - Ngưu Khánh Chi vừa thấp giọng giải thích, vừa đem Húc Tử đưa ra ngoài sân. Dân trạch lâm thời trung gia làm nha môn Binh bộ quá mức hạn hẹp, ba bước là đưa đến cửa. “Làm áp giải lương quan, vậy làm sao được. Ngài là Võ Nha lang tướng, cứng rắn phải dùng đao trên đó! Ngài đi từ từ, hạ quan không xa tiễn!”

Đại môn “Két” một tiếng, lại một lần nữa đẩy hy vọng của Húc Tử vào trong gió lạnh đang gào thét. Hắn bắt đầu đi về phía chiến mã của mình. Đã đến Ngụy quận, lại đi hơn hai trăm dặm nữa chính là Lê Dương. Hơn ba tháng trước, mình và Hắc Phong tung hoành rong ruổi trên mảnh đất kia, hăng hái. Mà hiện tại, chủ nhân như mình nhân rồi, Hắc Phong cũng theo đó rút xuống.

Hắn vươn tay ra, nhẹ nhàng lau đi sương hoa trên đầu mã lạc. Hắc Phong cũng cảm giác được chủ nhân bắt đầu đi, cúi đầu, nhẹ nhàng liếm liếm mu bàn tay của hắn. Trong mùa đông dài đằng đằng, đây là sự ấm áp duy nhất. Húc Tử cười cười, dùng sức vỗ vỗ cổ ngựa, khiến lão bằng hữu tức giận. Hắc phong lắc đầu, lông nâu bay múa, tiếp theo phát ra một tiếng hí dài, tịch tịch mà thê lương.

“Một con đặc biệt trùng điệp, cuối cùng già yếu vô tư, chỉ sợ không phải là điều mong muốn!” Trong gió lạnh, truyền đến một tiếng ân cần thăm hỏi đặc biệt.

Lý Húc nghe vậy quay đầu lại, thấy một khuôn mặt tràn đầy nụ cười. Khuôn mặt này hắn đã từng thấy khi còn ở Liêu Đông, lúc ấy hắn vừa được hoàng đế bệ hạ khâm điểm làm giáo úy. Ngày đó, người này đứng trong đội ngũ văn quan, nụ cười cũng giống như ngày hôm nay, mang theo vài phần tiêu điều.

“Bái kiến Độc Cô đại nhân!” Lý Húc tiến lên vài bước, ôm quyền thi lễ. Hắn nhớ rất rõ cái tên người hầu Hình bộ Thị Lang độc cô học tên, lúc trước truy nã cự tặc từ đạt nghiêm các nơi trong quận Đại Tùy, văn cáo hoang đường của Lý Phú Lê, chính là từ người này viết xuống.

“Lý tướng quân không cần khách khí, trời lạnh tanh, lễ đến lễ đi phiền toái!” Độc Cô Học giữ tọa kỵ, từ trong áo da vươn tay, còn chấp tay ngang hàng.” Lý tướng quân không chê lạnh sao, trời băng đất tuyết, không ở trong phòng nhóm lửa, còn trơ mắt ếch ngồi xuống nơi này ăn cơm đóng cửa!”

Lý Húc biết vừa rồi mình bị người từ chối đã rơi vào trong mắt vị Độc Cô đại nhân và tùy tùng của hắn, cười khổ một chút, không trả lời. Thôi Tiềm nói với hắn, thế gia hào môn sẽ không giúp mình không có quan hệ lợi ích, trừ phi người có chỗ hữu dụng đối với bọn họ, đem những đau khổ nói ra với bọn họ, ngoại trừ tăng thêm chút vốn liếng vào lúc Tiêu Dạ, sẽ không còn công dụng gì khác.

“Người gấp gấp đi bỏ khuyết như vậy làm chi?” Độc Cô Học dường như không cảm giác được sự mâu thuẫn sau khi phát cười của Húc Tử, dùng roi ngựa chỉ chỉ về cánh cửa đóng chặt, thấp giọng bổ sung một câu: “Bọn chúng đều là người đất đá cản, động tác thế nào cũng phải người khác sai khiến. Xin bọn chúng, một chút tác dụng cũng không có!”

“Đây là con đường duy nhất mặt tướng biết!” Lý Húc kéo dây cương, phi thân lên ngựa. Đây không phải một câu thật lòng, cách khác có rất nhiều. Từ lúc hắn nhàn rồi, đã có mấy người loáng thoáng ám chỉ trước bàn tiệc rượu, con gái nhà nào đó con thứ ra còn ở trong khuê phòng chứ: Một lão nhân tuổi hơn năm mươi, đầu gối vẫn còn hơi yếu., Mong chờ có một nghĩa tử kế thừa gia nghiệp; người nào đó môn hạ đệ tử vô số, lại không người thành tài, y bát chờ truyền...

“Kiến công lập nghiệp, ừm, công danh phú quý, người người đuổi theo, đến đâu mới là điểm cuối cùng chứ?” Độc Cô Học cố ý bước chậm lại, đợi tọa kỵ của Lý Húc đuổi theo.

“Mặt tướng chỉ muốn xuất lực vì nước.” Lý Húc suy nghĩ một chút, cực kỳ cẩn thận trả lời. Hắn đoán không ra Độc Cô Học

hôm nay không có việc gì lại đi bạn thân với mình, nhưng đối phương quả thật đã từng có ân với mình. Nếu như không nói chuyện với nhau vài câu rồi phát roi bỏ đi, thật sự là mất lễ phép.

“Người trưởng thành thật rồi, không ngờ còn biết nói chuyện như vậy!” Thị Lang hình bộ Độc Cô Học lắc đầu than nhẹ, không biết là muốn biểu đạt ý khen ngợi, hay là châm chọc. Hắn hôm nay giống như nhàn nhã lợi hại, cố gắng dây dưa với võ nha tướng Lý Húc.

Lý Húc lại dùng nụ cười lần nữa trả lời. Hắn vốn không giỏi về ngôn từ, trong lòng đã có phòng bị, mở miệng càng cẩn thận hơn. Độc Cô học thấy hắn nói chuyện không mấy hứng thú., Cũng mỉm cười ngậm miệng lại. Hai người cùng tùy tùng chia làm hai sóng, chậm rãi xuyên qua màu xám xanh, tản ra khói trắng nhàn nhạt. Đội ngũ khổng lồ đi theo Hoàng đế tự mình trở về tạo cho tòa thành nhỏ này rất nhiều nan đề khó khăn cho nơi gọi là An Dương này., Hai bên đường chính bộ dáng hơi chỉnh tề phòng ốc bị cưỡng ép làm quan thự. Cho nên, đường lớn thành thị cơ hồ không nhìn thấy người đi đường, hai bên đường phố cũng không có khói bếp, gió cuốn tuyết tan dưới mái hiên thổi ra thanh âm ô ô, để cho người nhìn không được hoài nghi chính mình có phải tiến nhập quỷ vực hay không.

“Cứ theo đà này, đạo phủ các nơi sẽ càng ngày càng nhiều, chỉ sợ triều đình đem toàn bộ võ tướng đi ra cũng không đủ dùng. Đến lúc đó, còn sợ không có người đánh sao?” Đi trong chốc lát, Độc Cô học dùng roi ngựa chỉ chỉ về phía tường thành nguy nga xa xa, bỗng nhiên nói.

Đây là một câu nói đại nghịch bất đạo, trần thuật lại là một sự thật. Mùa thu, dân gian bởi vì thanh tráng khuyết thiếu, không thu được đầy đủ lương thực. Triều đình vì sang năm tiếp tục chinh phạt cao xinh, không chịu giảm thuế phú các nơi. Mùa đông năm nay lại ra kỳ địa lạnh, bắt đầu từ quận thượng cốc., Gió tuyết hầu như đồng thời đuổi theo bước chân ngựa giá, dân chúng vừa lạnh vừa đói, ở giữa chết rét làm giặc cỏ, đại đa số trong bọn họ khẳng định sẽ lựa chọn về sau. Mà triều đình vì cung cấp tiếp tế cho lính phi, càng phát không dám vận dụng

lượng thực dự trữ trong kho hàng. Cứ tuần hoàn như thế, kết quả tất nhiên như Độc Cô đại nhân nói, Húc Tử không cần lo lắng không có cuộc chiến.

Lý Húc cười cười, tiếp tục giữ im lặng. Hắn không dám tiếp chuyện, đối phương họ Độc Cô, là tộc nhân của Hoàng Thái hậu cố chấp, cho dù như thế nào thì khi hoàng đế bệ hạ nhìn vào mẫu thân hắn cũng sẽ không truy cứu. Nhưng người khác thì lại không được, bọn họ đã không có tiền vốn để ầu tả, thành thành thật thật mà nói ba lời mới là phương thức sinh tồn tốt nhất.

“Không ngờ gặp ghênh nho nhỏ, thế mà lại khiến Lý tướng quân tung hoành khắp vạn dặm phía đông suy sụp như vậy!” Độc Cô Học thở dài một tiếng, tiếp tục nói nhảm.

“Cuối cùng là võ tướng, không thể nói nhẹ chính sự!” Lý Húc hờ hững trả lời một câu. Đã bồi tiếp đối phương đi rất xa, nói theo lễ tiết, hôm nay hắn đã làm đủ rồi. “Nếu như Độc Cô đại nhân không có chuyện gì khác, mặt tướng xin cáo từ trở về doanh trại!”

“Không vội, theo ta nhìn phong cảnh ngoài thành một chút!” Độc Cô Học lắc đầu, dùng giọng điệu gần như cầu xin nói.

“Mặt tướng cung kính không bằng tuân mệnh!” Lý Húc không thể cự tuyệt, đành phải phụng bồi người này tiếp tục lang thang không mục đích trong gió lạnh. Mấy con tọa kỵ rất nhanh xuyên qua cửa thành, đi vào đường lớn dơ bẩn. Bên ngoài tường thành là một thế giới khác, túp lều to nhỏ lầy quan đạo làm trục chính, tản mát đi về quây hàng xa xa bảo vệ hoàng đế bệ hạ an toàn., Lưu dân, ăn mày địa vị thấp hèn nhân gia đều bị quan phủ đuổi tới nơi này, trước khi ngự giá chưa rời đi, bất luận gió bên ngoài lớn bao nhiêu, bọn họ đều không được tiến vào trong thành tránh rét lạnh.

Tọa kỵ của Độc Cô Học dừng lại trước một túp lều. Chủ nhân trong túp lều nghe thấy tiếng vó ngựa, kéo cánh cửa nhỏ do cành cây và cành cây cắm thành nhô ra nửa cái đầu. Đợi nhìn rõ ràng trước mặt là hai vị lão gia mặc quan phủ cùng mấy tên sai dịch khiến mình không có nhà để về, hắn sợ hãi kêu lên một tiếng, lao ra khỏi “Cửa”, vất chân lên cổ trốn về phía xa.

Hành động của người này ảnh hưởng tới rất nhiều “hàng xóm”, rất nhanh sau đó, trong túp lều xung quanh Lý Húc và Độc Cô Học đã không còn ai nữa. Những bách tính quần áo tả tơi kia chạy ra xa, giống như một khi đi chậm sẽ gặp đại nạn lâm đầu vậy. Đợi đến khi bọn họ cho rằng khu vực an toàn thì mới đến được., Mọi người xoay người, lặng lẽ ngồi xổm xuống thành một bức tường, bả vai kề sát vai, hả hê trong gió lạnh. Bọn họ không biết mục đích của hai vị đại lão gia ở đâu. Nhưng bất luận đối phương làm gì, bọn họ đều không có sức lực, tạm thời cũng không có dũng khí đi chống cự.

Ngày vận mệnh của rất nhiều người được sinh ra đã được viết xong, có lẽ bọn họ đã từng giãy giụa. Nhưng khi phát hiện ra tất cả giãy dựa đều phí công, bọn họ đã học được cách nhẫn nại.

Nhẫn nại tất cả thống khổ, mãi tới một ngày không thể chịu đựng nổi.

“Người có thấy không, đây cũng là Đại Tuyền!” Độc Cô Học báo một tiếng thở dài, tuổi của hắn vốn lớn hơn Lý Húc rất nhiều, bởi vì được chăm sóc tốt, nhìn qua lại giống như vẻ ngoài chỉ ngoài ba mươi tuổi. Chẳng qua lúc nói chuyện hết hứng thú, trong giọng nói mang theo cảm giác tang thương khó tả.

“Mặt tướng thấy được, lúc mặt tướng còn nhỏ, trong nhà cũng rất nghèo!” Lý Húc gật gật đầu trả lời. Cảnh sắc nhìn thế này sớm muộn gì cũng chết lặng. Đối với đám người Độc Cô học mà nói, có lẽ còn có thể bày tỏ một chút bi thiên thương nhân. Đối với hắn mà nói, đó là chuyện hắn đã trải qua, cũng là kiếp này cũng không muốn lặp lại nữa.

“Mà kia, cũng là Đại Tuyền!” Độc Cô học chỉ chỉ tường thành màu xám xanh sau lưng. Lúc mùa thu vì phòng ngự đám loạn phi, tường thành An Dương vừa mới lật qua tu bổ. Tầng đá xanh dán trên tường thành rất mới, khiến cho cả tòa thành đều như vừa mới khởi công xây dựng lên.

Tường thành màu xanh xây dựng ở trên một túp lều tàn phá, nhìn qua so sánh rõ ràng. Cho dù Cực Lạc thế giới cùng A Tì

địa ngục phóng tới, chênh lệch cũng chưa chắc có thể rõ ràng như thế.

“Mặt tướng biết!” Lý Húc khẽ nở nụ cười. Hắn hiểu khái niệm cô độc muốn diễn tả. Trong thế gia hào môn hắn quen biết, người này có thể tính là một trong số ít người còn có trách nhiệm.

Trong ngoài tường thành đều là Đại Tùy, một mặt là phồn hoa, một mặt là nghèo khó. Có lẽ không lâu sau, bên ngoài thành sẽ phát sinh một trận chiến, làm võ giả, người nhất định phải lựa chọn một mặt đi bảo vệ.

“Thật ra tính cách của ngươi không thích hợp ở lại trong triều!” Cô độc cũng nở nụ cười, kéo cương ngựa, dẫn mọi người trở về.

“Đại nhân đại nhân, mặt tướng một mực nghĩ biện pháp ngoại phóng!” Lý Húc gật gật đầu, sự đề phòng trong lòng dần dần buông lỏng. Đối phương không phải là đại biểu cho một gia tộc nào đó đến mời chào mình. Đây là một người nhìn thấy từ xa, hắn đã cảm giác được ngọn lửa có tính phá hoại đến từ tầng dưới lòng đất.

Dã hỏa một khi cháy lên, có thể không phân rõ ai họ Vũ Văn, ai họ Độc Cô, cũng không so đo huyết mạch người nào cao quý, huyết mạch người đó đê tiện.

“Chỗ dựa lớn nhất của ngươi là Hoàng thượng, căn bản không cần nói nhảm với người khác!” Độc Cô Học hung hăng quát roi vào mông ngựa, nhanh chóng chạy về phía cửa thành.

“Hoàng thượng?” Lý Húc ngây người, chợt nhớ tới kim bài trong lòng. Hắn lập tức hiểu rõ toàn bộ ám chỉ của Độc Cô học, đồng thời trong lòng lại hoang mang.

Hoàng thượng còn nhớ ta không? Húc Tử cười ở trên lưng ngựa, choáng váng nghĩ.

Một gã tùy tùng cước bộ chậm chạp, kéo xuống một đồng phân ngựa. Sau đó, lần nữa gia tốc, theo đoàn người cùng nhau xông vào thành An Dương. Không đợi tiếng vó ngựa biến mất, trong túp lều phía xa xa lập tức có mấy thiếu niên ăn mày, để trần cái chân sưng đỏ, giẫm lên phân ngựa.

Mã phân ngựa mới mẻ có thể trị giá vết thương, tiểu ăn mày
đầu tiên vọt tới mục tiêu cảm thụ được sự ấm áp trong đám
phân thối, nở nụ cười, mặt mũi tràn đầy hạnh phúc.

Cổ cánh tay thứ nhất (Bốn)

Ngày ngày thứ ba hấn cùng Độc Cô Thị lang ngẫu nhiên gặp, Húc Tử lại được hoàng đế bệ hạ triệu kiến. Khi truyền đạt thánh thượng lão thái giám Văn Tường xoay người, Lý Húc lập tức được vô số ánh mắt hâm mộ bao quanh. Hấn đã sớm chuẩn bị tâm lý, không chút hoang mang thu thập một phen, chậm rãi theo phía sau Văn Tường.

“Gặp bệ hạ sau mới tự lo, cái gì nên nói, những lời không nên nói trước hãy nghĩ kỹ đã. Bệ hạ thật vất vả mới có chút dáng vẻ tươi cười, người cũng đừng không biết tốt xấu phá đi tâm tình tốt của bệ hạ!” Đợi mọi người rời xa một chút, Văn Tường cũng không quay đầu lại, thấp giọng bỏ lại một câu như vậy.

“Đa tạ công công chiêu chiêu!” Lý Húc tiến lên vài bước, trong bộ áo bào chuẩn bị trước đó nhét một cái nhẫn phỉ thúy vào tay Văn Tường. Liên tục mấy tháng qua cầu người khắp nơi, hấn đã quen với quy củ quan trường. bỗng lộc mỗi tháng tới tay cơ bản không còn, ngay cả những tên hồng hào lấy được từ trong bộ phận của Tô Khánh, cũng không thể không cầu cấp cứu.

Thời gian đã trôi qua gần ba năm, mùi máu tanh trên những tài bảo kia đã bị vàng sáng tẩy rửa sạch sẽ. Húc Tử cơ hồ quên mất năm đó mình làm sao lại chán ghét những thứ tài phú mà mình giành được, chỉ có ngẫu nhiên nhìn thấy trong đó vài món, mới nhớ lại một số người nào đó, có một số chuyện, có một số tiếc nuối vì trẻ tuổi vô tri mà lưu lại.

Phẩm chất thu thập của người chế tạo không tinh mỹ bằng người Trung Nguyên, nhưng lớn bằng khối đầu, tính chất thuần khiết. Một khối thúy lớn như vậy, ít nhất cũng phải hai ba mươi quan tiền. Lý Húc trải qua mấy năm lăn lộn trên thế gian, đã ý thức được giá trị của đám bảo vật này. Văn lão thái giám lại giống như hấn năm đó, đối với vẻ đẹp mê người tỏa ra từ trên phỉ thúy làm như không thấy.

“Người giữ lại đi, ta lại không úp cung cài tên, mấy thứ này để làm gì chứ?” Hắc nhẹ nhàng lắc lắc ống tay áo, nhét cái nhẫn phi thủy vào trong ngực Lý Húc.

Lý Húc đã quen với biểu hiện của quy tắc chốn quan trường nên kinh hãi lắp bắp, phản ứng đầu tiên là mình đã tặng quà sai, tiếp theo nhớ ra Vũ Văn Sĩ và những lời đã từng nói qua. Vị một đao công công trước mắt là người duy nhất trong loạn quan không nhận lễ, tặng quà cho hắc chẳng những không có hiệu quả hồi lộ, ngược lại còn phản tác dụng.

Mặt thiếu niên nhất thời đỏ lên, từ tai đến cổ toàn là lửa đốt cháy. Hắc hồi hận chính mình sau khi cao hứng liền sơ sẩy, lại tìm không thấy bậc thang. Một đôi chân đi nhanh cũng không được, thả chậm cũng không được, quả thực so với làm tặc bị bắt đi còn xấu hổ hơn.

Trong ngoài công công hành tẩu nhiều năm, nhìn thấy vẻ mặt như vừa bị người tát một cái của Húc Tử lập tức hiểu ra hành động của mình quá đáng. Hắc biết Húc Tử là nhập gia tùy tục, cho nên cũng không muốn để đối phương khó xử, chủ động chậm bước chân, chờ Húc Tử đuổi theo., Cười cười, thấp giọng giải thích: “Xưa nay nhà chúng ta không tốt, vật quý trọng như vậy, vẫn nên để lại cho người khác thỏa đáng. Lại nói, người có bản lĩnh không cần chiếu cố, người không có bản lĩnh được chiếu cố nhiều hơn nữa, cũng là A Đẩu đỡ không dậy nổi!”

“Công công nói rất đúng!” Trời lạnh, mồ hôi trên trán Lý Húc rõ ràng có thể thấy được. Nghĩ đến mình là một người có tứ chi khỏe mạnh, hành động lại không bằng một tên thái giám, hắc xấu hổ đến mức không thể tìm kế đất chui xuống. Nhưng theo lệ cũ của quan trường triều Đại Tùy cứ như vậy mà thôi., Người không thích ứng với nó đi tới đâu cũng không chịu đựng nổi. Chính mình làm như vậy chỉ là trôi theo dòng nước, không thể coi là ăn hồi lộ làm trái pháp luật được. Ngay lúc sâu trong lòng hắc tự giải đáp, bên tai lại truyền đến một tiếng thở dài trầm thấp.

“Ha ha, quang cảnh mới có mấy năm, ngoại đình liền biến thành như vậy, muốn xuất lực vì quốc gia còn phải tiêu tiền,

trách không được các quan viên càng ngày càng không chịu thua kém!” Văn Tường chấp tay sau lưng, biểu tình trên mặt đầy oán giận. Không đợi Lý Húc đáp lời, lão thái giám lại tự mình lắc đầu, xoay người lại dặn dò: “Những lời này không nên nói ở trước mặt bệ hạ., Người không quản được thì chỉ khiến bệ hạ phiền lòng thôi. Chuyện dân gian thì ít nói thành hay hơn, người chỉ là một tên lang tướng võ nha, luôn luôn nhớ kỹ thân phận của mình, làm hết trách nhiệm của mình là được, được rồi, được rồi!”

“Mặt tướng tuân mệnh!” Lý Húc ôm quyền đứng trang nghiêm, cảm tạ Văn công công nhắc nhở. Gần đây tâm tình bệ hạ không tốt lắm, văn võ bá quan đã sớm truyền tin tức đi. Ai cũng sợ Tấn kiến Hoàng đế nhất thời ứng đối sai lầm, nháy mắt đem một hồi may mắn biến thành bất hạnh. Có mấy câu chỉ điểm này của Văn công công, chẳng khác nào trước khi khảo nghiệm trộm được phạm vi đề cập tới tiên sinh. Học sinh ứng phó, lập tức thoải mái tự nhiên hơn nhiều.

Sáng nay tâm tình Dương Quảng so với mấy ngày trước lại tốt hơn chút ít, ăn xong điểm tâm, bắt đầu tập trung tinh thần xử lý quốc sự. Có mấy quận huyện xuất hiện đại bộ phận phản tặc, vô cùng kiêu ngạo. Quan viên địa phương vô lực tiêu diệt, khẩn cầu triều đình phái tinh binh cường tướng trợ giúp.

“Xì! Tinh binh cường tướng, mọi chuyện đều đến tìm thăm, còn nuôi đám phế vật các người làm gì?” Dương Quảng thấp giọng mắng một câu, biểu hiện vô năng vô cùng bất mãn đối với các quan viên. Trong giây lát, gã chợt nhớ tới hôm qua lúc triệu kiến người nhà mình thăm vấn., Trong lúc vô tình nghe được chuyện cười về Lý Lang Tướng, nhớ tới thiếu niên đã bị bỏ hoang ba tháng, đoán chừng góc cạnh trên người đã mài mòn không sai biệt lắm, cũng phù hợp điều kiện cường tướng ở những nơi cần, vì vậy, hắn quyết định nhìn xem thiên lý mã này.

Húc Tử tiến lên hành lễ quân thần, được ban cho một chỗ ngồi. Hắn không dám ngồi, ba lần bái tạ mới quệt nửa cái mông. Nhìn dáng vẻ cẩn thận của hắn, Dương Quảng cười lên, lớn tiếng khoát khoát tay, lớn tiếng ra lệnh: “Đừng giả bộ.

Trầm biết người không sợ. Trong Vạn Mã quân đều giết vài người ra đánh giết, thấy trầm còn có thể giống mèo, ai tin!”

“Thiên uy của bệ hạ còn hơn thiên quân vạn mã.” Lý Húc vuốt hông ngựa, sau đó ngồi vững người.

“Người cũng biết cách nói chuyện!” Một ý cười trào dâng khoe miệng Dương Quảng. Gã biết rõ Húc Tử nói là một câu nịnh hót, nhưng loại lời nịnh hót vô cùng khó hiểu này ở trong lỗ tai mà so với âm thanh ca công Tụ Đức ngày thường quen nghe thì mới hơn nhiều.” Thế nào, vết thương trên người của người đã khỏi hẳn chưa?” Gã cười hỏi, đồng thời cũng cảm giác được lực lượng của thân thể mình đang từ từ khôi phục.

Trên người thiếu niên ngây ngô trước mắt này tràn ngập hương vị ánh mặt trời, mỗi lần nhìn thấy người trẻ tuổi này, Dương Quảng đều cảm thấy mình cũng có thêm vài phần sức sống. Đây là một trong những nguyên nhân khiến gã tán thưởng Lý Húc, mọi người đều hi vọng thanh xuân mãi mãi, Đế Vương gia lại càng không thích già yếu.

“Bẩm bệ hạ hỏi, vết thương trên người mặt tướng đã hoàn toàn khỏi hẳn rồi!” Lý Húc tận lực đè nén trái tim gần như sắp phun ra khỏi cổ họng, ngẩng đầu đón lấy ánh mắt của Dương Quảng.

“Bệ hạ hỏi tình trạng thân thể của ta, là muốn phái ta đi lĩnh binh sao?” Hắn vui vẻ nghĩ, vì lưu lại ấn tượng trầm ổn hữu lực cho Dương Quảng, hắn cố ý ngồi thẳng tắp, hai mắt cũng quyết không nhìn loạn, trực tiếp đối đầu với ánh mắt của Dương Quảng.

Trong mắt Húc Tử, giờ phút này sắc mặt Dương Quảng so với mấy tháng trước ở Liêu Đông càng tiều tụy hơn chút, thân thể cũng càng lộ vẻ suy yếu. Kết quả hai lần chinh phạt vô công mà trở về dường như đã đè bẹp thân thể và tinh thần của hắn. Bây giờ, cỗ thân thể này đã hoàn toàn không còn khí phách như năm ngoái lúc giáo sĩ bên bờ sông duyệt, ngược lại, năm đó Húc Tử cách Ngự Cương cảm giác được cỗ Mộ Khí kia nồng đậm hơn, nồng đậm đến mức làm cho người ta không cách nào thích ứng.

“Ừ hừ!” Sau lưng Hoàng đế truyền đến một tiếng ho nhẹ dọa Lý Húc nhảy dựng. Hắn biết mình đã để mắt lại trên mặt bệ hạ quá lâu, vượt qua một thần tử nên giữ lễ phép. Hắn vội vàng cúi đầu xuống, chôn tất cả những gì mình quan sát được vào trong lòng.

“Một đao, đừng hù dọa người thanh niên!” Dương Quảng không để ý đến Lý Húc lỗ mãng, quay đầu lại quát lớn với Văn công công một câu. Đợi khi ánh mắt chuyển đến chỗ Lý Húc, y lại để ý hình tượng của bản thân.” Trẫm nhìn qua có vẻ đã già hơn trước, người còn nhớ lần đầu trẫm gặp người là khi nào không? Bộ dáng thế nào, chính người còn có ấn tượng gì không?”

“Bệ hạ nhìn qua tiêu tụy hơn nhiều! Nhưng trong lòng thần vẫn nhớ rõ phong thái oai hùng của bệ hạ khi chỉ điểm cho ba ngàn dặm quanh núi Liêu Đông Lý Giang!” Lý Húc không biết nên trả lời câu hỏi của hoàng đế như thế nào mới được, đành phải nói một nửa thật lòng, lại bổ sung thêm một câu an ủi có thiện ý.” Bệ hạ lúc ấy nói., Phải xem xem tráng sĩ canh giữ ở đây ra sao. Bệ hạ nói, chúng ta không làm ngài thất vọng! Ngày đó, chư tướng tranh nhau thỉnh chiến, tiếng hô của các huynh đệ làm nước sông cũng phát lạnh!”

“Ừm...” Văn Tường muốn ho khan, đột nhiên lại nghẹn lại. Gã rất hối hận vì vừa rồi vì sao mình không dặn dò nhiều, thiếu niên trước mắt quá lỗ mãng, thế mà tùy tiện liền nhắc tới trận chiến Liêu Đông lần đầu. Phải biết rằng, đó là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng bệ hạ, trong cung đình này, bất luận là ai nhắc đến, tiếp theo nhất định là một trận mưa to gió lớn.

Mưa to chậm chạp không thấy, nhưng trong không khí lại tràn ngập mùi đau thương.” Đúng vậy, trẫm vẫn nhớ năm đó, lão tướng quân lúa thượng phong bộ dáng nghênh ngang. Ngày đó nước sông đều đã đỏ, hết thủy vẫn còn trước mắt!” Dương Quảng thở dài phụ họa một câu, trong giọng nói mang theo mấy phần thương cảm, vài phần kịch liệt.

Đoạn ký ức kia cứ rung động trong lòng như thế, làm cho rất nhiều người nghĩ tới mà cảm xúc dâng trào. Dương Quảng nhắm hai mắt lại, gương mặt như đã uống rất nhiều rượu,

trong nháy mắt đã xuất hiện một mảng lớn ửng hồng. Ngón tay y duỗi ra bất định, hiển nhiên là đang nỗ lực ổn định cảm xúc của mình. Qua hồi lâu, cuối cùng y cũng thoát khỏi trí nhớ của mình, thở dài một tiếng, trầm mặc không nói.

Trong phòng lâm thời trung gia hành cung rất yên tĩnh, nhưng không xuất hiện trường hợp Văn công công lo lắng không khống chế được. Ngược lại, quan hệ quân thần đột nhiên bị rút ngắn đi rất nhiều. Hiển nhiên, Dương Quảng nhớ lại năm đó mình anh tuấn đồng thời cũng nhớ lại biểu hiện ngây ngô của võ tướng trước mặt.

“Thời gian trôi qua thật nhanh, năm đó trăm đề bạt người làm giáo úy, còn sợ người không chịu được trách nhiệm. Đảo mắt, người chém tướng đoạt cờ, đã thành Võ Nha lang tướng trẻ tuổi nhất hiện nay của Đại Tùy ta.” Một lát sau, Dương Quảng mở hai mắt, thở dài nói.

“Ân tri ngộ của bệ hạ, mặt tướng vĩnh viễn không quên!” Lý Húc nhanh chóng đứng lên, thi lễ lần nữa. Cái cảm tạ này phát ra từ nội tâm, mặc dù vì tầng quan hệ này của Lý Uyên, Dương Quảng vẫn luôn tin tưởng hấn mạnh khi yếu., Thái độ cũng là lúc tốt lúc xấu. Nhưng xét tổng thể mà nói, Dương Quảng mãi vẫn không quên thăng quan cho hấn, mà trên cơ bản có thể có công tất thưởng. So với những người quanh quẩn tại vị trí võ công lục phẩm cả đời, Húc Tử biết mình rất may mắn nên vẫn luôn cảm ơn Dương Quảng.

Chú ý: 1, bổ sung thêm một phần chú ý, Thừa Vụ Lang, tức viên ngoại lang, văn viên tán quan bát phẩm, làm phó thủ thị lang, xưa nay quản lý văn án kiêm xử lý tạp vụ, khi thị lang xuất hiện có thể bổ vị. Dương Quảng kế vị trước tiên phế bỏ viên ngoại, sau đó thiết lập thừa vụ lang, chức trách không thay đổi.

Cổ cánh tay thứ nhất (Bốn)

“Tiểu tử này thật ra là đánh rắn theo côn!” Văn công công vừa rồi còn đang lo lắng biểu hiện của Húc Tử bất giác ngạc nhiên. Hôm nay cho tới bây giờ có hai chuyện khiến hắn cảm thấy khiếp sợ, thứ nhất, bệ hạ nghe người nhắc tới trận chiến đầu tiên ở Liêu Đông thế mà lại không tức giận. Thứ hai, thiếu niên nhìn qua móng vuốt kia biểu hiện chính thể không những không quá ngây ngô, mà còn rất thân cận với bệ hạ.

Ngay sau đó, chuyện làm Văn Tường khiếp sợ lần thứ ba phát sinh. Nghe xong lời thổ lộ của Húc Tử, Dương Quảng không giống như trước kia, chỉ mỉm cười hoặc là cười ha hả mà bỏ qua câu nói nhảm này, mà đứng lên, đi đến bên cạnh Lý Húc, hai tay đề bả vai của hắn lại.

“Trẫm tin tưởng ngươi!” Đối mặt với Lý Húc mặt mũi tràn đầy thành khẩn, hoàng đế Đại Tùy, Dương Quảng cũng mặt mũi thẳng thẳng.

“Bệ hạ!” Lý Húc và Văn Tôn đồng thời hô lên một tiếng, trong thanh âm tràn đầy cảm kích, mà giọng nói Văn Tường lại ẩn giấu sự bất mãn. Làm hoàng đế, hắn cần phải bảo trì cao cao tại thượng, giữ khoảng cách với thần tử, như vậy mới phù hợp với thiên chi kiêu tử của hắn, không giống thân phận phạm nhân. Mà Dương Quảng lại đứng tại chỗ ẩn một cái, tương đương với việc đem chính hắn tự mình từ đám mây giáng xuống trần, rơi vào phạm trần. Từ nay về sau cùng với những tục tử phạm phu trên thế gian không có chút khác biệt nào. (đọc đầu lưới văn học lần đầu)

“Một đao!” Dương Quảng quay đầu lại, trợn mắt nhìn Văn Tường. Văn công công biết mình đã làm càn, tranh thủ thời gian cúi đầu xuống, rũ tay xuống đầu gối. Dương Quảng cũng không truy cứu sâu sắc sự vô lễ của y, quay đầu về phía Lý Húc, cười truy hỏi: “Ngươi có biết trẫm vì sao tin tưởng ngươi không?”

Lúc này Húc Tử đang cảm động đến lệ nóng doanh tròng, đột nhiên nghe hoàng đế bệ hạ hỏi như thế, nhẹn không được ngay

ngốc, thuận miệng đáp: “Mặt tướng không biết, thỉnh bệ hạ chỉ điểm!”

“Bởi vì ngươi thành thật!” Dương Quảng ấn bả vai Lý Húc xuống, ý bảo đối phương ngồi xuống, sau đó quay người lại, chậm rãi đi về phía “đọa rỗng” của mình. Hôm nay y mặc trên người một bộ Long bào sắc sỡ hoa văn, dáng vẻ có chút mềm mại, dán lên trên người., Dương Quảng không chút che giấu bộ lung công lộ ra uy nghi Đế vương của mình, vừa đi vừa cười ha hả nói: “Trẫm thích cái giọng chân thành này của ngươi, ngươi biết rõ Lý Uyên không chịu sủng ái ở chỗ trẫm mà vẫn muốn nhận mình là tộc thúc. Ngươi biết rõ Dương phu tử kia là khâm phạm của triều đình mà còn dám lên thả đi...”

Không đợi Dương Quảng nói xong, Húc Tử sợ tới mức lại từ chỗ ngồi nhảy dựng lên. Sự tình của Dương phu tử không nói rõ ràng, nanh vuốt của Vũ Văn gia lúc buộc tội mình cũng nói là bắt gió bắt hình, không chi tiết. Sau khi thăng quan tiến tước kết quả, Húc Tử cho rằng việc này cứ như vậy mà mơ hồ đi qua, không nghĩ tới Dương Quảng lại biết rõ ràng như lòng bàn tay, căn bản không bị lời đồn giả tạo kia mê hoặc.

“Mặt tướng tội đáng chết vạn lần, mời bệ hạ xử phạt!” Nghĩ đến đây, tóc gáy Lý Húc đều dựng thẳng lên, ôm chặt song quyền trang nghiêm trước mặt Dương Quảng, không nhúc nhích, thở mạnh cũng không dám thở mạnh nửa lần nữa.

“Ngươi biết tội là tốt rồi, trẫm há lại là người vừa mù vừa điếc!” Âm thanh của Dương Quảng chột lạnh chột nóng, trong nháy mắt lại từ trong hồng trần di chuyển đến trên đám mây. Người khác đi vòng đến trước “Long ỷ”, cũng không vội ngồi xuống, hai tay chống đỡ trên ngực án, tỉ mỉ đánh giá Lý Húc., Mãi đến tận khi trông thấy giọt mồ hôi từ trên trán đối phương lăn xuống, mới thở dài, thấp giọng nói: “Trẫm không điếc không mù, chỉ là không muốn tranh cãi thật lòng với những thần tử các ngươi mà thôi. Nếu như trẫm muốn trị tội ngươi, giờ phút này ngươi đã ở trong đại lao từ lâu rồi. Cố ý lừa dối trẫm, còn có thể tăng thêm quan tiến tước., Trên đời làm gì có chuyện tốt như vậy? Về phần Dương Kế, ngươi cũng không cần phải lo lắng, Dương Huyền kia đã thất bại, lão già hơn sáu mươi tuổi Dương Kế còn có thể làm ra sóng gió gì chứ. Trẫm

đã hạ chỉ rằng tội không thể hiện như hấn, chỉ là nhất thời bị kẻ phản bội che mắt, không truy cứu ngay được.”

“Còn không mau tạ ơn!” Văn Tường kéo cổ họng ở một bên góp lời.

“Tạ ơn bệ hạ long ân!” Lý Húc giơ tay nhắc chân, tiến lên một bước, hai chân quỳ xuống, cúi đầu thật sâu. Nháy mắt vừa rồi biến hóa quá đột ngột, hấn cảm giác được chính mình tựa như vừa trải qua một lần sinh tử. Tâm thần hoảng loạn không chịu nổi, căn bản không kịp nghĩ ra bất cứ hành động ứng phó chính xác nào.

Nhưng Dương Quảng lại trực tiếp đề bậc thang lại cho gã, chẳng những buông tha mà còn cho ân sư của gã một con đường sống. Phần quân ân thâm trầm này khiến cho Húc Tử không thể không khắc sâu trong phế phủ.

“Người đứng dậy đi, ngồi xuống nói chuyện!” Dương Quảng khoát tay áo phân phó.

“Tạ ơn bệ hạ rộng lượng!” Lý Húc vẫn cúi đầu một lát, sau đó mới ngồi dậy, vẫn giơ tay lên, hai đầu gối lên, hai tay rũ bên người, cung kính đi trở về chỗ của mình.

Đây là một cái lễ vật chấp tay hoàn chỉnh dùng cho quân thân. Húc Tử mấy lần lên triều đều là qua loa cho xong, chỉ có lần này, sự tôn kính phát ra từ sâu trong lòng hấn, nặng nề mà thành kính.

Dương Quảng đem mọi cử động của Húc Tử đều để ở trong mắt, vô luận là lúc trước khủng hoảng, hay là về sau cảm kích, tất cả phản ứng của thanh niên trẻ tuổi đều không xuất phát từ ngoài dự liệu của hấn. Dương Quảng bình thường cũng từng có ân huệ tương tự với các thần tử khác, nhưng vô luận là Vũ Văn thân mật vô gian thuật lại, hay là thiện Giải Quân tâm Ngu Thế Cơ., Khủng hoảng và cảm kích trên người bọn họ đều là giả vờ, vừa nhìn liền biết là đang làm bộ làm tịch. Chỉ có người thanh niên trước mắt này đối với sự tôn kính của hấn là thật, đối với quân ân cảm tạ hết sức chân thành. Điều này làm cho tâm tình Dương Quảng lại tốt hơn rất nhiều, càng cảm giác được chính mình còn có lực không chế cường đại.

“Ngươi hạ chi đạo, chẳng lẽ trẫm còn cần ngươi tới dạy bảo sao?” Dương Quảng quay đầu lại, đặc ý liếc nhìn Văn Tường, sau đó ngồi ngay ngắn lại, nhẹ nhàng khoát tay áo. “Ngươi là ái tướng của trẫm, nếu như chút chuyện nhỏ này mà trẫm cũng không thể dung túng, vậy thì còn làm gì được đế vương nữa!” Hắn dừng một chút, tiếp tục ra lệnh: “Ngẩng đầu lên, đừng có học đám quan văn. Trẫm thích dáng vẻ ngẩng đầu ưỡn ngực, tư thế oai hùng rạng rỡ của ngươi!” (Đầu tóc, kính nghe bản chính”

“Mặt tướng tuân mệnh!” Lý Húc đáp ứng, chậm rãi ngẩng đầu lên. Ánh mắt và ánh mắt quân vương đối lập nhau, từ trong đôi mắt đối phương thấy được ý cười nồng đậm.

“Nếu ngươi không chịu phụ lòng người khác cho quan lớn Cao lộc hậu, tương lai chắc chắn sẽ không phụ trẫm. Cho nên, trẫm tin ngươi!” Dương Quảng mỉm cười, nói với Lý Húc: “Tạ ơn bệ hạ!”

“Ngươi không cần cảm ơn ta, lúc nào cũng nhớ tận trung vì nước là được. Trẫm nghe nói ngươi đi khắp nơi cầu xin người khác, hy vọng được phái ra ngoài tác chiến, có việc này không?”

“Bệ hạ thánh minh, thần, thần là lao lực mệnh, đi theo sau ngự giá hưởng phúc, ngược lại không quen thói quen!” Lý Húc len lén lau sạch mồ hôi trên quan bào, thấp giọng trả lời. Đây là đáp án sau khi gặp phải Độc Cô học, hắn tận lực chuẩn bị tốt. Không hoàn toàn là thật, nhưng ít nhất nghe cũng sẽ không khiến đối phương cảm thấy chói tai.

“Ừm, ngươi ở trong quân học thói quen, rảnh rồi hoàn toàn đúng là không thoải mái lắm. Năm đó trẫm cũng có cái dạng này, nhưng không thể kiềm hết tay gấu được...” Quả nhiên Dương Quảng tiếp nhận lấy lý do của Lý Húc, suy nghĩ một chút rồi nói. Hắn lại nhớ tới năm đó lãnh binh Bắc Kích Đột Quyết, chuyện cũ của Nam Bình Trần triều đã trôi qua bao nhiêu năm, tình cảnh lúc ấy còn rõ mồn một trước mắt.

“Loại chuyện này, ngươi nên đến tìm trẫm chứ không phải tìm quan lại Bình bộ!” Dương Quảng khẽ thở dài, chuyển đề tài về chuyện chính.” Trẫm đã đưa ngươi Kim bài miễn tội, chẳng

khác nào thừa nhận người đã làm cánh tay của trẫm. Thỉnh cầu của người, sao trẫm có thể bỏ mặc được chứ?!”

“Mặt tướng đa tạ bệ hạ!” Lý Húc đứng lên, khom người lần nữa, ôm quyền, đứng trang nghiêm, thi triển võ tướng chi lễ. Dương Quảng cười khoát tay áo, lại bổ sung một câu: “Tặng lễ sao, cũng không cần đưa cho người khác, trực tiếp đưa đến trong cung của trẫm là được!”

“Mặt tướng, mặt tướng...” Lý Húc chần động, không biết phải trả lời câu này như thế nào. Hai tay lục lọi trong ống tay áo một hồi lâu, hắn mới ý thức được Hoàng đế bệ hạ nói lại là một câu đùa.

“Được rồi, được rồi, thiên hạ đều là của trẫm, trẫm thiếu người chút châu báu này sao? Đừng tìm, người có một viên trung thành, chính là lễ vật tốt nhất đối với trẫm!” Dương Quảng cười ha ha, trong nháy mắt giữa hai hàng lông mày khô phục lại dáng vẻ trẻ tuổi.

“Thiếu niên này thật ra lại hợp ý với bệ hạ.” Văn Tường đứng ở sau Dương Quảng cười ha hả suy nghĩ. Lâu lắm rồi không thấy bệ hạ vui vẻ như vậy, làm cho một vị nội thần như hắn cũng thấy thoải mái theo. Hắn không khỏi nhìn Húc Tử, phát hiện thiếu niên này ngoại trừ bộ râu trên mặt còn có chút đậm hơn so với người trẻ tuổi bình thường., Bả vai hơi rộng hơn người khác một chút, cũng không có gì đặc biệt. Nhưng hắn quyết định ghi nhớ thiếu niên vào trong lòng. Hoàng đế bệ hạ rất bảo trì tính cách ngắn gọn., Phạm là thần tử hợp ý với hắn đều là quan vận bề bộn. Những người này từ trước tới giờ dù sinh ra chút thị phi, cũng sẽ không bị nghiêm ngặt truy cứu trách nhiệm. Hiện giờ trong danh sách cận thần của bệ hạ lại phải tăng thêm một người, tuy rằng người này xuất thân hàn vi, làm việc cũng có chút tay chân động chân.

“Mặt tướng định lấy máu địch tới báo đáp tín nhiệm của bệ hạ!” Lý Húc moi ruột gan, rốt cuộc cũng nghĩ ra một câu thô lộ phù hợp. Quay về quân, đây là giấc mộng hắn mong đợi đã lâu. Là Hùng Võ doanh sao? Hắn lại nhớ tới gương mặt chân thành của đám người Mộ Dung La, Lý An Viễn. Đột nhiên,

Vũ Văn sĩ, Trương Tú, khuôn mặt cũng hiện lên trong trí nhớ, đâm vào lòng hấn đau đớn.

“Hùng Võ doanh, người không thể trở về. Đây là sự sắp xếp khác của chi binh mã này, ngoài ra, Phò mã cũng là ái tướng của trẫm, trẫm không thể nào thay đổi được!” Dương Quảng tin tưởng mình đã hoàn toàn thu phục được con thiên lý mã trước mắt này, vừa cười vừa nói.

“Mặt tướng nghe theo sự sai phái của bệ hạ!” Lý Húc suy nghĩ một chút rồi trả lời, tâm trạng không khỏi có chút thất vọng.

Dương Quảng rất nhạy cảm cảm nhận được tâm tình của thanh niên tuổi trẻ, hôm nay tâm tình của gã rất tốt, trực giác nhạy cảm và cách nghĩ đều tăng lên rất nhiều.” Tư tâm của Vũ Văn lão tướng quân quá nặng, người đi dưới trướng hấn, không tới mấy ngày lại bị hấn bắt được bím tóc nhỏ. Trẫm biết tật này của hấn., Nhưng người không phải thánh hiền, ai có thể không phạm lỗi.” Dương Quảng ngẫm lại, nói tiếp: “Dùng người để sử dụng sở trường, mà có thể bù đắp khuyết điểm, người nói xem lời trẫm nói có đúng không?”

“Bệ hạ thánh minh!” Lý Húc thuận theo ý tứ của Dương Quảng mà trả lời. Ta không thấy sở trường của Vũ Văn lão tướng quân ở đâu? Hấn có thể oán thăm, nhưng lời này tuyệt đối không thể nói rõ.

“Các người đều là cánh tay của trẫm, cho nên trẫm không hy vọng nhìn thấy các người đấu đá lẫn nhau. Đặc biệt là người, còn rất trẻ tuổi, có rất nhiều cơ hội kiến công lập nghiệp!” Dương Quảng nghiêng người ngồi trên ghế, tận lực làm cho chính mình cảm thấy thoải mái.” Trẫm phái người đi một nơi khác, chủ nhân là Trương Tu Đà, hấn có thể dung túng người, trước mắt lại đang thiếu cánh tay đắc lực. Người đi rồi, đồng tâm hiệp lực, địa phương nhất định có thể khôi phục an bình.”

“Tạ ơn ân điển của bệ hạ!” Lý Húc lại chấp tay tạ ơn một lần nữa. Cái tên Trương Tu Đà này với hấn mà nói như sấm bên tai, thời gian gần đây trong quân ngũ nhàn rỗi, đa số chiến tích mà hấn nghe được từ trước tới nay đều liên quan tới người này. Người này từng khai hoàng mười bảy năm theo tướng quân Vạn Tuế đại quân bình định có công, được tiên đế truyền

thụ cho nghi thức, ban cho ba trăm tấm. Tám năm đại nghiệp người này đánh tan phản tặc vương bạc ở huyện Đại Đại huyện., Chém đầu mấy vạn cấp, đánh cho Vương Bạc chạt vật mà chạy. Chạy trốn tới lâm viên, Trương Tu Đà lại từ phía sau đuổi theo, sau một trận ác chiến, chém đầu vạn kẻ, thu được côn tạc không kể xiết. (Chú nhất)

Năm nay mùa hè, Vương Bạc thừa dịp quan quân Đại Tùy ở Liêu Đông, lại liên hợp quần tặc, tụ tập mười vạn chúng định tấn công Chương Khâu, sau khi bị Trương Tu Đà biết được, dùng hai vạn bộ kỵ đánh tan, mười vạn phản tặc gần như toàn quân bị diệt, vền vện có Vương Bạc, Thạch Hạo, Hách Hiếu Đức đám người vền vện mang theo mấy trăm thân vệ thoát nạn sinh thiên.

Thân là một gã dũng tướng, tính tình Trương Tu Đà tuy không nóng nảy nhưng trái lại lòng dạ cực kỳ nhân từ. Những nơi binh mã đi qua, Thu không phạm tội. Dân chúng cảm kích ân đức của hắn, thường chủ động tặng vật tư lương thực cho quân đội. Ngoài ra, Trương Tu Đà tướng quân vốn là người có đại độ, dưới trướng đốc úy, Phó đô đốc một khi có chiến công, tức là thỉnh thưởng cho triều đình, chưa từng lấy tất cả công lao thuộc hạ làm của mình.

Cùng với một tướng quân dũng cảm, rộng lượng cộng sự như vậy, Húc Tử đương nhiên là vô cùng nguyện ý. Chỉ là binh mã dưới trướng Trương Tu Đà, mà bản thân mình lại là tướng lĩnh phủ binh, vốn giữa đôi bên không cùng cấp với nhau, bỗng nhiên đi tới một chỗ, quan hệ quả thực có chút khó sắp xếp.

“Người đừng coi thường hắn, nếu luận chiến công, hắn ở Đại Tùy ta chính là số một. Trẫm vẫn luôn muốn điều hắn đến Tả Hữu Vệ thống quân, chỉ là nơi trị an hỗn loạn, không ai có thể thay thế hắn mà thôi! Trước mắt mặc dù hắn chỉ có chức vị quận thừa, nhưng Hà Nam chính là trọng địa, quận thừa cũng là quan tứ phẩm. Không kém gì võ nha lang người!” Dương Quảng sau khi thấy Lý Húc tạ ơn lập tức trầm mặc không nói, cho là hắn khinh thường Trương Tu Đà, cười bổ sung.

“Bệ hạ yên tâm, sau khi thân đi, nhất định sẽ tận tâm tận lực!” Lý Húc nhận ra Dương Quảng sinh lòng hiểu lầm, vội vàng

cam đoan.

“Người tranh thủ thời gian với từng tên giặc cỏ ở các quận Hà Nam của hãn mau chóng tiêu diệt. Lập nhiều chiến công một chút, trăm sang năm còn muốn chinh chiến, khi đó điều người trở lại, cũng rất hữu dụng!” Dương Quảng mở ra một bức họa trên bàn, thấp giọng dặn dò người trên đó.

Đó là chân dung của Trương Tu Đà, sau khi Dương Quảng ra lệnh cho quan viên địa phương sau khi vẽ xong thì đưa đến tay. triều Đại Tùy không phải là không có danh tướng, nhân tài của triều Đại Tùy đông đúc, triều đình Đại Tùy., Chỉ là xem xem người trong quân sử dụng như thế nào mà thôi. Đợi bình định địa phương, Trương Tu Đà tướng quân, Tần đốc úy còn có Lý tướng quân trước mắt đều điều đến bên người. Đến lúc đó mình lại triệu tập tinh nhuệ Nội Ngoại phủ, không tin không bắt được một câu cao giai lệ nhỏ! Không tin không rửa sạch được sự nhục nhã vô cùng thường sinh này!

Nghĩ như vậy, cảm xúc Dương Quảng lại dâng trào, sắc mặt đột nhiên trở nên đỏ bừng, đỏ bừng như được Sương đánh trúng Mũi Đơn hoa.

Đánh dấu 1: Đồng Nghi, thay mặt một loại quan chức, làm tướng lãnh binh dưới đại tướng quân, tiền thân của Xa Kỵ tướng quân. Lúc ấy là tứ phẩm võ chức, sau lại là chính ngũ phẩm.

Chú nhị: án nhị – quan chế địa phương, quận chia lên, trung, hạ, quận thủ là tam đến tứ phẩm. Kinh triệu, Hà Nam thì câu thông Doãn Doãn, quận doãn vi tam phẩm. Quận thừa dưới Doãn, từ tam hoặc tứ phẩm chính. Lúc đó các quận Hà Nam bao gồm đại bộ phận Sơn Đông và Giang Tô, An Huyên Tây hiện tại, địa vị cùng loại với thị trường trực thuộc hiện tại.

Chương thứ hai, trắng sẫm (một)

“Đến cùng Trương Tu Đà là người như thế nào?” Hắc có thể chưa được ta sao?” Trên đường về Nam Hành, Húc Tử ở trong tay Vũ Văn kể lại vẫn luôn thấp thỏm bất an. Sau khi qua Tề Hà, hắc cuối cùng cũng không phiền não nữa bởi vì phiền toái càng lớn hơn tìm tới hắc. Một đám vô lại theo sau đi lên, mục tiêu chính là đám hắc phong cùng hành lý trên lưng một con vật cưỡi khác dưới khổ hắc.

Húc Tử mấy lần phóng ngựa chạy như bay, hy vọng bằng tốc độ có thể thoát khỏi nhóm người này. Lịch thành nơi hắc định đến cách nơi này không xa, khoái mã thúc roi, trong vòng nửa canh giờ có thể nhìn thấy cửa thành mở rộng. Nhưng bọn lưu dân kia hiển nhiên vô cùng quen thuộc địa hình nơi này., Mỗi khi Húc Tử cho rằng mình đã vút bọn chúng đi rất xa, các lưu dân luôn có thể từ trong đường nhỏ rẽ ngang hoặc một góc núi nào đó chui ra, thối một loại khẩu hiệu thê lương, thông báo vị trí cụ thể của đồng bọn “dê béo”.

Lý Húc đối với nhóm lưu dân này vô cùng bất đắc dĩ, nếu hắc rút đao ra, mười mấy hán tử quần áo tả tơi này, cho dù là ai cũng muốn sống sót rời khỏi. Nhưng hắc không muốn dưới đao của mình có thêm mấy tính mạng vô tội nữa. Những người đó cũng là nạn bất đắc dĩ, trên đường đến quận Tề nhậm chức, Húc Tử đã gặp phải rất nhiều bi kịch.

Đất đai của các quận ở sông nam so với các quận ở Hà Bắc phì nhiêu hơn xa, Hoàng Hà lao nhanh qua khiến cho ở đây mỗi một bùn đất đều có thể tróc ra dầu. Dưới tác dụng dinh dưỡng cùng thời tiết sung túc, cho dù là mười một tháng mười một., Điền dã cũng không thiếu bóng bẩy. Những thứ xanh biếc chính tề kia có phải là lúa mạch hay không? Húc Tử không dám xác nhận. quê quán hắc mỗi năm chỉ có thể trồng một đóa hoa màu, thu xong lương thực mùa đầu tiên, mặc dù nắm chặt thời gian rải hạt giống xuống, mạ non dài ra cũng không cách nào sống nổi.

Theo Húc Tử suy đoán, địa khu thổ nhượng phì nhiêu, khí hậu ôn hòa hẳn là giàu có hơn mới đúng. Dù sao nơi này ở phía nam Hoàng Hà, gần Đông Hải, thời điểm đại quân Vũ Văn đường xá xa xôi trở về cứu viện Lạc Dương., Chưa từng lãng phí qua những nơi này, loạn binh của Dương Huyền cảm cũng không ảnh hưởng đến nơi đây. Nhưng trên đường đi nhìn thấy sự thật lại hoàn toàn trái ngược với dự đoán của hắn, người nhìn thấy phong cảnh ven đường, trừ phi trái tim của hắn là đá làm, nếu không đều có thể hiểu tại sao trên không các quận Hà Nam lại có khói lửa dày đặc như vậy.

Các quận ở Hà Nam xác thực giàu có, đặc biệt là thành thị, tùy tiện một huyện nhỏ vô danh kéo ra, cũng so với các thị trấn trên quận vu vu của Húc Tử thì rộng gấp mười lần. Tường thành cao to, quan nha chỉnh tề, đường thẳng tắp, cửa lớn màu đỏ son, những thứ này đều là cảnh tượng dễ nhìn thấy. Nha môn quận phủ quận thượng cốc so sánh với các huyện Vân huyện Hà Nam, nhiều lắm cũng chỉ có thể coi là người đã bại. Nhưng sau khi ra khỏi thành hai dặm, trước mắt chính là một thế giới khác. Một gian lại một gian lều cỏ tranh rậm rạp, từ trước đến nay chỉ nhìn không thấy đầu. Chỉ có ba thước, nhiều nhất là cửa sổ cao năm thước, không có cửa sổ, chỉ là một cái ổ lúa mạch, hai mắt buồn bã, sâu khổ.

Hoàng đế ngự giá chưa đi qua nơi này, bọn họ không phải bị quan phủ cưỡng ép đuổi ra. Trừ quan phủ ra, còn có một loại vật gọi là tiền, khiến bọn họ mất đi tư cách ở trong thành.

Ở khu lều trại cách tường thành gần nhất luôn có hai cái chợ náo nhiệt. Trên chợ không có loại thịt, cá, lương thực, lá trà, sinh hoạt phải cung ứng, bên trong chỉ có một loại hàng hóa., Đó chính là người sống. Nam hài ba trăm tiền, nữ hài một trăm tiền, tuổi trẻ nửa treo, thiếu phụ một treo ruồi, cùng thiếu nữ cấp sách. Nếu như người là đại mua chủ, buôn người sẽ giảm bớt cho người. Thỉnh thoảng có người quần áo đẹp để quý giá đi ngang qua quan đạo., “Chưởng quỹ” lập tức vung vẩy roi da trong tay, đuổi gia súc ra khỏi đám đông. Mà những nam nữ buộc dây thừng giữa mắt cá chân, trên đầu cắm ngọn cỏ, thì mặc người bày ra như tượng đất. Bọn họ không biết phản kháng, cũng đã mất đi ý tứ phản kháng, lạnh như băng giống

như cương thi, chỉ có ngẫu nhiên bị gió bắc thổi hất hơi mới khiến người ta minh bạch bọn họ còn đang hít thở.

“Chẳng lẽ quan phủ nơi này cũng quản sao?” Lúc ở dịch trạm uống ngựa, Húc Tử từng hướng một dịch sĩ lớn tuổi oán giận. Lão tốt kinh ngạc nhìn hắn một cái, giống như gặp một con quái vật kêu to lên.” Đại nhân, nếu lòng tốt của ngài tốt..., Bỏ ra năm ba tiền mua mười mấy đồng. Đây là tính mạng của bọn họ! Có người mua, bọn họ vì nô làm tỳ còn có thể sống sót. Nếu chịu đựng đến lúc xanh vàng không tiếp theo còn không tìm thấy người mua, buôn người chê lỗ vốn đuổi bọn họ thì bọn họ sẽ chết đói ngay!”

Nghe xong dịch tốt, Húc Tử minh bạch mình lại bởi vì sự thông cảm tràn ngập mà làm trò cười. Vì thế, hắn càng thêm chán ghét những phản phi kia. Nếu như không phải những người kia giết chóc cướp đoạt khắp nơi, triều đình sẽ không cần nuôi nhiều như vậy. Như triều đình không nuôi nhiều như vậy binh, thuế má cũng sẽ không nặng như vậy. Nếu không có thuế má nặng nề như vậy., Các lưu dân có thể an cư lạc nghiệp. Húc Tử dùng suy luận đơn giản nhất khiến mình tê cứng, về phần thính này có giải thích hay không, hắn không dám nghiên cứu, truy cứu tới cùng, hắn sợ buổi tối mình sẽ gặp ác mộng.

Làm tướng lĩnh quan quân từng trải qua chiến đấu tiểu phi, Húc Tử quyết không tin lời đồn phản bội “Thế Thiên Hành Đạo”. Sự thật ngoài thành Lê Dương nói cho hắn, phá hoại nghiêm trọng nhất đối với dân gian, chính là các loại phản phi danh tiếng chính nghĩa. Kỷ luật quân sự của quan quân dù có bại hoại, ít nhất cũng sẽ bị thu liễm trước mặt hoặc là chủ tướng ở thành thị. Mà phản phi thì không như vậy, bọn họ căn bản không có kỷ luật quân đội.

Trong rừng cây bên trái đường lớn lại vang lên tiếng huýt sáo, lần này là ba lần, biểu thị lưu dân chủ thúc chiến mã lại nhiều thêm một đợt. Húc Tử chán ghét trừng mắt với nơi mà nó nhớ tới, sau đó giật dây cương, tăng nhanh tốc độ hai con chiến mã. Hắn có chút hối hận vì mình quá tin tưởng vào kinh nghiệm trước đây. Húc Tử chán ghét trừng mắt nhìn chỗ đó, sau đó giật giật dây cương, tăng nhanh tốc độ của hai con

chiến mã. Hắn có chút hối hận vì bản thân đã quá tin tưởng vào kinh nghiệm trước đây., Trước khi nhậm chức, Tạ Tuyệt thân binh do các đồng liêu giới thiệu. Nếu lúc này có ba, năm tên thân binh tại đây, cho dù bọn họ ôm các loại mục đích đến đây, ít nhất cũng có thể hù dọa những lưu dân to gan kia, khiến đối phương không dám tùy tiện tiến lên khiêu khích.

“Ken két ặc ặc ặc —!” Nhìn thấy Lý Húc đào tẩu, cái còi lại vang lên ba tiếng, lần này là hai dài một ngắn, giống như đang truyền đạt mệnh lệnh gì đó. Ngay sau đó, trên đường lớn phía trước bỗng có một sợi dây thừng bản thủ mọc lên: “Núi này là ta mở ra, cây này là ta bỏ...” Hai mươi mấy người áo rách, tay cầm gậy gỗ từ phía sau rừng cây nhảy ra, cản đường của Húc Tử.

“Một chút ý mới cũng không có!” Húc Tử cúi đầu, rút thanh hắc đao bên hông ra, trong nháy mắt giơ tay, hắn đã đem dây thừng chặt thành hai đoạn. Gió đen cùng một con chiến mã chở hành lý khác bắt đầu hí dài hai tiếng, giống như thị uy chạy qua người ngăn đường trước mặt, sau lưng để lại một mảnh tiếng chửi mắng.

“Tiểu tặc, có gan đừng đi!” Phía trước đều là người của chúng ta, người chạy không thoát!” Đám lưu dân dùng giọng điệu quái dị, mồm năm miệng mười quát lớn.” Kẻ ngốc mới chơi với các người!” Húc Tử dùng lời của phương bắc quan trả lời một câu, đẩy nhanh tốc độ, dọc theo quan đạo xông lên trườn núi phía trước.

Đây là một vùng đồi núi, mỗi một gò đất cũng không cao, nhưng từng ngọn từng ngọn. Chiến mã chạy trên địa thế này rất hao tổn thể lực, cũng rất dễ gặp nguy hiểm. Chắc chạy nửa nén hương, Húc Tử giảm tốc độ. Hắn cho rằng đám lưu dân sau khi chứng kiến đao pháp của hắn, hẳn là sẽ đuổi kịp.

Không đợi hắn cùng hắc phong thở ra một hơi, tiếng huýt gió lại lần nữa vang lên ở phía trước bên trái. Lần này càng thê lương, càng dồn dập, còn kèm theo tiếng vó ngựa mơ hồ. Húc Tử phát hiện tình thế có chút không đúng., Các lưu dân hẳn là không có gan lớn như vậy. Hắn rõ ràng nhớ rõ, ba tháng trước trên quan đạo của mình ở các quận ven sông cũng từng gặp

lưu dân, thân thể những người đó còn cường tráng hơn so với lúc này, nhưng những người kia chưa bao giờ dám đánh ngựa.

Một đám ” kỵ binh” nghiêng từ trên mặt đất lao ra, ba người phía trước cưỡi ngựa, một người ở giữa cưỡi một con la tai dài, sau lừa còn có mười mấy người, vung dao phay và mâu trúc, tọa kỵ dưới khó là con lừa dùng để kéo xe.

“Đứng lại, đứng lại, ngươi (Tân) là người gì, đánh cái kia (Lai) từ đâu đến). Không cho phép vang thiên triệu tiến về phía Hướng Tiên. Thủ lĩnh dẫn đội đeo một lá cờ giác màu xám trắng, vừa nhắm phía Húc Tử vừa phóng tới., Vừa lớn tiếng ồn ào, trên người hắn không có bất kỳ áo giáp nào, binh khí trong tay cũng là vết sẹo, chỉ buộc dao vào mũi nhọn. Bởi vì trang bị trên dưới toàn thân rất nhẹ, nhân mã trong khoảng cách ngắn xung phong cực nhanh, trong khi nói chuyện, hắn đã vọt tới bên cạnh Húc Tử.

“Phụt!” Lý Húc chỉ một dao, đã chém người tới và binh khí trong tay hắn thành hai đoạn. Gặp phải tên phản phi, Húc Tử không dám hạ thủ lưu tình. Văn thư và ấn tín đều đặt trong tay một tọa kỵ khác, một khi rơi vào tay đám phản phi, đối phương chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua tên Vũ Nha lang tướng sắp đi hiệp trợ Trương Tu Đà tiêu diệt đám phản tặc này.

Hắn nghe được tiếng gió vù vù, đó là tiếng mũi tên xé gió. Trong tay tặc binh có cung, nhưng tiễn pháp rất kém, hoặc là bởi vì không nỗ lực bắn chết hai con tuấn mã. Những mũi tên dài chất độc kia bay qua hai bên rất xa, rất nhanh đã mất đi lực lượng, ở trên mặt đất hai bên quan đạo tóe lên một dải khói bụi.

“Cung lực không đến một thạch!” Húc Tử bằng kinh nghiệm dùng máu đổi lấy ở trên sa trường đưa ra kết luận. Giác cung của hắn liền treo ở phía sau yên ngựa, nhưng hắn không dám lấy cung hoàn kích. Phía trước phản phi càng ngày càng nhiều., Tiếng hò hét hướng quan đạo áp tới. Cũng may bọn họ chạy không đủ nhanh, hoặc có thể nói là không ai muốn dẫm vào vết xe đổ của tên đầu lĩnh kia. Toàn bộ phản phi đều hết

sức bảo trì tư thế giống với đồng đội, để không phải là kẻ đầu tiên chạm vào lưỡi đao đen sì lấp lánh hàn quang kia.

“Giết hắn, giết hắn!” Đám loạn phỉ hùng hổ hô lên. Thanh âm càng ngày càng cao, lá gan cũng càng lúc càng lớn.” Ai ngăn được hắn thì có thể một con ngựa!” Không biết là tên đầu mục nào ra lệnh, trọng thưởng cho nhiều dũng phu, có người lớn gan nhảy lên quan đạo, dùng gậy trúc trong tay đâm chân Húc Tử. Gió đen từ bên cạnh hắn bay nhanh qua, cánh tay Húc Tử dùng sức vụt xuống phía dưới., Ngay sau đó, sóng máu chói mắt dưới ánh mặt trời nhảy lên, mang theo một cỗ sương mù nhảy lên giữa không trung, sau đó sương khói càng lên cao, linh hồn bay đi, máu như cánh hoa bị gió thổi tan.

“Giết hắn, giết hắn, giết Thổ căn nhi, giết hắn báo thù cho Thổ căn nhi!” Đám loạn phỉ phát điên kêu gào, không có bất kỳ đội hình nào, đồng loạt xông lên.

Húc Tử chém ngã kẻ đầu tiên có ý đồ cản đường, lại gạt kẻ thứ hai. Rất nhanh, tính mạng kẻ thứ ba ngã xuống dưới đao của hắn. Đám tặc nhân giết mình, giống như ruồi bọ tản ra hai bên đường. Nhưng không biết thủ lĩnh của bọn hắn lại đưa ra cái giá gì, những tên nhát gan này lại tham lam kêu gào xúm lại lần nữa tiến lên, tất cả binh khí đều hướng về Húc Tử, gần như không có ai dám làm tổn thương chiến mã.

Rất nhanh, quần áo trên người Húc Tử đã ướt đẫm máu, không còn một giọt nào của hắn cả, tất cả đều là của người khác.

Đám loạn phỉ này còn kém xa trình độ huấn luyện của phản tặc dưới trướng nguyên vụ., Cơ hồ là mạnh mẽ hướng về mũi đao. Húc Tử không nhớ rõ rốt cuộc mình đã chém bao nhiêu người, nhưng hắn nhìn thấy hắc phong dùng chân trước đá bay ít nhất ba cái. Dây cương bị một con hoa cú xanh đen buộc trên yên ngựa cũng không cam chịu yếu thế, liên tục đá cho vào, căn bản không cho bọn tặc nhân có cơ hội tới gần nó.

“Gào!” Đội ngũ thổ phỉ bị Húc Tử xông ra khỏi một dòng sông máu, con đường phía trước lại rõ ràng lần nữa. Húc Tử vung đao đánh bay một tên tặc nhân tích cực nhất đuổi theo, sau đó nhanh chóng ngẩng đầu. Con đường trước mắt dẫn tới một gò đất khác, trên gò đất có một lương đình cho lữ khách

qua nghỉ ngơi. Vách tường bốn vách Lương đình cao ba thước, mấy người cưỡi ngựa đang đứng ở bên trong quan sát.

Những người kia mặc thiết giáp đại tôn võ tướng! Tinh thần của Húc Tử đột nhiên rung động, hấn phát hiện đồng bọn. Gần như cùng lúc đó, người trong chòi nghỉ mát cũng phát hiện ra hấn, hai tên tay ngựa ở lại trong đình nghỉ mát, giường cung cảnh giới, hai tên khác đánh ngựa xông lên gò đất, một trái một phải, nhanh chóng vọt tới phụ cận hấn.

“Ngăn lại, ngăn lại! Đừng để bọn chúng tới gần, đừng để cho chúng tới gần!” Phản quân la hét lộn xộn, khàn cả giọng. Mấy chục tráng hán từ trong đội ngũ nhà mình thoát ra, ý đồ ngăn cách người Húc Tử và người tới đây cứu viện. Một lượng lớn mũi tên, mũi tên trúc, gậy gỗ từ trong quân địch bay lên, phản phi đồ mắt, rốt cuộc không ai quý trọng hai con chiến mã bên cạnh Húc Tử.

“Bọn chúng cực kỳ kiêng kỵ người lao xuống!” Lý Húc ý thức được nguyên nhân quân địch lạnh lùng hạ sát thủ. Hấn tự hỏi bản lĩnh không có đem tất cả vũ tiễn chém một đao tiếp theo của mình, một bên đem hắc đao múa thành chùm sáng bảo vệ chỗ yếu hại của mình cùng với hắc phong, một bên liều mạng thúc dục tọa kỵ, ý đồ dùng tốc độ thoát đi sinh thiên.

Đại bộ phận mũi tên lông vũ đều mất đi mục tiêu, hai cây trúc thương bị hắc đao đánh bay, còn có một cái bụng chim Uẩn Thanh đâm trúng. Cúc Hoa Thanh trên tay hành lý phát ra một tiếng rên rỉ thống khổ, mềm nhũn ngã xuống. Lý Húc một đao chặt đứt dây cương, tránh cho hắc phong bị Vũ Hoa Thanh xé rách bị kích. Sau đó, hấn nhanh chóng quay đầu ngựa, lấy nửa đường cực ngắn xoay quanh, quay trở về, chặt đứt toàn bộ cánh tay đang tới gần Cúc Hoa.

Vài tên ý đồ cướp lấy hành lý, ôm bả vai nhảy ra, tay che tay cụt, trơ mắt nhìn máu từ miệng vết thương phun ra. Bọn hấn không nghĩ tới Lý Húc là người liều mạng không bỏ tiền, trong mắt tràn đầy phần nộ cùng khó hiểu. Mấy tức sau, sắc mặt mấy người trắng bệch, lần lượt ngã xuống đất.

“Thật có lỗi!” Húc Tử nói thầm trong lòng. Trong nháy mắt này, hấn thật sự có chút thương hại đối với địch nhân. Rất

nhANH, sự thương hại trong lòng của hắn liền biến thành sợ hãi, càng nhiều người nhào về phía đám sói bị ngã xuống đất, như sói đói ngất đi trông thấy con mồi.” Trên lưng ngựa có rất nhiều của cải, nếu không gia hỏa cầm hắc đao sẽ không bỏ chạy.” Đám trộm kia nghĩ như vậy, tranh nhau chen lấn về phía sau.

“Bên trong không có tiền! Tránh ra!” Húc Tử gầm lên, dùng tốc độ nhanh nhất vung đao cắt đứt dây thừng hành lý bị chặt đứt. Sau đó cúi người, một tay cầm hành lý, đặt lên lưng Hắc Phong. Cánh tay kia nhanh chóng vũ động loan đao, chém xuống càng nhiều cánh tay và đầu lâu hơn.

Gió đen chở quá nhiều gánh nặng thân thể không còn linh hoạt nữa, ở trong đám người tả xung hữu đột, nhiều chỗ bị thương. Lý Húc bị nhốt trong đám người cũng luống cuống tay chân, hắn tức giận đến hai mắt đỏ ngầu, đao đao đều là sát chiêu. Một cây mâu gỗ đâm bị thương cánh tay hắn, chủ nhân cây mâu gỗ khí lực quá nhỏ, không thể thương tổn đến gân cốt hắn. Húc Tử vỗ tay đoạt lấy mâu gỗ, sau đó một tay đâm mâu gỗ vào yết hầu người tới.

Hai thanh liêm đao, ba cây gậy gỗ. Thời khắc nguy cấp, cảm giác của Húc Tử trở nên cực kỳ nhạy cảm. Hắn nhớ lại tất cả chiêu thức mà sư phụ Đồng Tượng năm xưa dạy bảo. Hắn đập bay một thanh liêm đao, chém ngã chủ nhân của một thanh liêm đao khác định làm tổn thương Hắc Phong. Đồng thời, nghiêng người né tránh mũi nhọn của cây gậy gỗ., Lưỡi đao theo gậy gỗ trượt xuống, nương theo quán tính của chiến mã, chặt xuống vài ngón tay. Còn có hai cây gậy gỗ không kịp đối phó, Húc Tử cơ bắp căng cứng, ý đồ cứng rắn chống đỡ hai cái này. Đau đớn trong dự liệu không truyền đến, trên đỉnh nghỉ mát bay ra hai mũi tên, đem chủ nhân mộc bổng bắn ngã trước chiến mã của Húc Tử.

Lúc này, viện binh từ tả hữu giáp công mà đến cũng giết thủng đội ngũ ngăn chặn. Là hai gã thanh niên đáng người cùng Húc Tử cao lớn không sai biệt lắm, đều là râu dài. Dựa vào lực trùng kích của chiến mã cùng khả năng đàn hồi tốt, bọn hắn chỉ vung cánh tay mấy lần, đã đem đám tráng hán liều mạng tiến lên chọi bay lên giữa không trung.

Một tên đạo tặc vung tứ chi từ giữa không trung hạ xuống, kẹp lấy tướng lĩnh bên trái Húc Tử đâm trường liễn một cái, nháy mắt đâm xuyên cổ đạo tặc. Ngay sau đó, hắn dùng sức hất một cái, ném thi thể về phía địch nhân. Sau đó đạo tặc cách Lý Húc gần nhất lập tức xoay người, lập tức cúi người, nhanh chóng dùng tiểu đao cắt vào mũi hai người.

“Ta muốn ghi nhớ!” Người này ném mũi vào túi da trên yên ngựa, sau đó cười cười với Húc Tử, lộ ra hàm răng trắng tinh chinh tề.

“La Sĩ Tín, La Sĩ Tín!” Húc Tử nghe thấy đám loạn phi hoảng sợ kêu to, lập tức phát hiện bên cạnh mình trống trơn. Đám đạo tặc nhanh chóng lui về phía sau, sợ chạy rơi vào sau đồng bạn.

Tên tướng lĩnh phía bên phải đang cưỡi ngựa đuổi theo, râu dài tung bay, chỉ trong nháy mắt đã chọc ngã bốn năm quân địch. Hắn lượn nửa vòng, rõ ràng đã đẩy lui quân địch chung quanh hơn hai mươi bước. Sau đó, người này nhanh chóng quay về, dẫn theo tên tướng lĩnh bên trái, bảo vệ hai cánh của Lý Húc.

“La sĩ Lịch Thành!” Một khuôn mặt trẻ con mọc ra, tướng lĩnh tuổi trẻ thu thập cái mũi địch nhân ngưỡng mộ mỉm cười, vươn một bàn tay máu chảy đầm đìa về phía Lý Húc.

“Thượng cốc Lý Trọng Kiên!” Lý Húc đưa tay, cùng đối phương song chưởng công kích.

“Tàn thúc của Lịch Thành Tần bảo! Ra mắt Lý tướng quân!” Một tướng lĩnh Đại Tùy khác lập tức vươn tay ra, tấn công hai tay Lý Húc. Ba con chiến mã quay đầu, nhanh chóng chạy về phía đình nghỉ mát.

“Người chính là Lý Trọng Kiên xông vào Liêu Đông kia?”

“Người chính là thư tín La sĩ được Hoàng Thượng đặc biệt sai người vẽ bức tranh cho quần thần xem?”

“Nghe tiếng Tần tướng quân đã lâu, không ngờ lại gặp nhau ở đây!”

“Tần mô cũng đã nghe danh Lý tướng quân từ lâu!”

Ba người hàn huyên, căn bản không để ý sau lưng có bao nhiêu ánh mắt ác độc.

Tử đồ chú: Nếu cảm thấy có thể đọc sách này, mời đến bản luyện tập chính thức. Đa tạ.

Chương thứ hai, tráng sĩ (một)

Nửa tháng trước, đạo phi tặc quận Bắc Hải Quách Phương lần nữa xuống núi bò, ý đồ tại cuối tuổi đến Kỳ Xuyên kiếm một vố. Trương Tu Đà dẫn đầu các huynh đệ quận Tề Quốc hung hăng thưởng thức đám phản phi “Bạo tặc” một phen, đem bọn chúng một mực đuổi theo vào Nghiêu Sơn mới dâng áo giáp trả lại. Đêm qua nửa đêm cả đám người vô cùng vào thành, phân tán về nhà nghỉ ngơi. Ai ngờ sáng nay mới vừa ăn điểm tâm xong, đã có thám mã chạy về báo cáo, nói Bùi trưởng tài, ba ngày trước hai gã đại tặc Thạch Tử Hà công phá huyện Trường Thanh quận Tế Bắc, cướp bóc sạch lương thực súc vật trong thành. Hôm nay chính khí thế vượt biên mà đến, binh phong trực chỉ vào lịch thành. (Chú thích)

Sự phát thương binh, triệu tập quận binh đã không kịp. Trương Tu Đà không còn cách nào khác đành khẩn cầu quận trưởng thay mặt Bùi Tỏa đã toạ, tự mình suất lĩnh tâm phúc thích đem Tần thúc bảo, La Sĩ tin cùng Độc Cô Lâm ba người ra khỏi thành tìm hiểu tình địch. Đoàn người vừa chạy tới Tây Phóng đình hạc đình., Nhìn thấy tặc binh giống như mây đen từ chân trời cuốn tới. Mấy người không đành lòng nhìn phụ lão hương thân bị cường binh tàn sát, nhanh trí trực tiếp ở đình nghỉ chân lôi chiến kỳ. tặc quân sợ Trương Tu Đà thanh danh, thấy dưới trướng chỉ có ba thuộc hạ, sợ gặp mai phục mai phục., Cho nên đem binh mã dừng lại gần Tây Phóng Hạc đình, không dám phát động công kích. Đang lúc địch ta giằng co bất phân thắng bại, sau lưng tặc quân đột nhiên truyền đến tiếng la giết rung trời, có dũng sĩ một mình cưỡi ngựa, xuyên trận mà qua.

Trương Tu Đà bội phục người này anh dũng, vội vàng ra lệnh cho Tần thúc bảo và La Sĩ đi tiếp ứng. Kết quả vừa lúc đón được cánh tay của triều đình.

“Mặt tướng Lý Trọng Kiên, phụng mệnh đến đây chờ Trương lão tướng quân điều khiển!” Lý Húc nhìn thấy một vị lão tướng quân mặc thiết y Đại tướng tứ phẩm dưới đình, biết người này chắc chắn là Trương Tu Đà không thể nghi ngờ.

Hắn nhảy xuống chiến mã, vội bước tới hai bước, ôm quyền thăm hỏi.

“Lão phu nghe nói triều đình phái Lý tướng quân đến trợ trận, ngày đêm chờ đợi. Không nghĩ tới Lý tướng quân thế mà trong lúc nguy cấp, từ sau lưng quân địch giết đến trước mặt lão phu!” Trương Tu Đà vừa rồi nhìn thấy Húc Tử một mình xông vào trận địa của địch, cũng phi thường bội phục vũ dũng của hắn. Giờ phút này nghe hắn báo danh họ, lập tức xoay người xuống ngựa, chấp tay nghiêm túc, trình trọng trả lễ quân.

“Vũ úy, Phó úy quận trưởng của Lịch Thành, Độc Cô Lâm bái kiến Lý tướng quân!” Một võ tướng khác đi theo Trương Tu Đà cũng tiến lên chào hỏi. Chức quan của hắn hơi thấp hơn so với Lý Húc, theo quân quy, phải chủ động thi lễ với cấp trên. Nhưng các quận binh từ trước đến nay không cùng một hệ thống với binh sĩ phủ, triều đình đột nhiên buông xuống một kẻ tướng tứ phẩm đến chính giữa bọn họ, quả thực khiến người ta không thoải mái.

“Bái kiến Độc Cô đốc úy!” Lý Húc nghiêng người, hai tay ôm quyền hoàn lễ. Mới đến, hắn hết sức miễn cảm với phản ứng của tướng lĩnh bản địa. Hai người Tần thúc Bảo và La Sĩ vừa cùng đóng vai chiến đấu với hắn, hai người đã từng thấy qua thân thủ của đối phương., Tự nhiên cảm thấy thân thiết một chút. Trương Tu Đà vốn có danh tiếng là người dung túng, lại là cấp trên của hắn, cũng sẽ không có ý bài xích hắn quá nhiều. Nhưng vị Độc Cô Đốc úy này lại làm cho người ta có cảm giác lạnh như băng, cử chỉ cử chỉ đều toát ra thái độ cự ngoại ngàn dặm.

Kẻ địch trước mắt, Húc Tử không có thời gian so đo cùng người khác. Hắn nhìn xung quanh một chút, nhanh chóng quan sát tình huống hai bên địch ta. Phát hiện đình nghỉ mát bên người đã không xa lịch thành, ở đây loáng thoáng có thể nhìn thấy tường thành của lịch thành, dân chúng đại đội đang chen chúc hướng vào trong thành, hai đội binh lính cầm binh khí đứng thẳng,, Xem ra là đang duy trì trật tự trong thành. Trừ cái đó ra, không nhìn thấy bất cứ một phương tướng sĩ nào của mình. Mà phía dưới gò đất, tặc quân chen chúc mà đến ít nhất

hơn một vạn năm ngàn người. Xem cờ hiệu đến từ hai cỗ thế lực, một cỗ cờ xám, một cỗ quân kỳ khác là màu đỏ sậm.

“Quân địch đang đến với khí thế hung hãn!” Lý Húc chấp tay với Trương Tu Đà, thấp giọng tổng kết nói. Gò đất dưới chân vừa vặn chắn trên đường thông tới lịch thành. Nếu quân địch không muốn đi vòng xa, nhất định phải đi xuyên qua con đường lớn cạnh đình nghỉ chân. Trương lão tướng lựa chọn một điểm vô cùng lý tưởng để ngăn chặn, nhưng binh sĩ dưới trướng hần mai phục ở đâu thì Lý Húc không hề phát hiện.

Không đợi hần tiếp tục đặt câu hỏi, tặc quân dưới chân núi lại lớn tiếng kêu la. Bọn hần đã nghe lịch duyệt thành giàu có, hung hăng tiến tới, lại bị bốn người ngăn cản ở dưới một cồn đất nhỏ, thời gian dài khó tránh khỏi tâm tình bực bội. Giờ phút này thấy đối phương rõ ràng không coi mình ra gì, chỉ lo nói chuyện phiếm, tức giận chửi ầm lên. Lời nói dơ bẩn ở phía nam lan ra khắp nơi, khiến người ta nói chuyện mặt đối mặt không thể nghe rõ.

La Sĩ giận dữ, bắt chuyện với Trương Tu Đà, lại lần nữa nâng nanh lên ngựa xông xuống gò đất. Một bên phóng ngựa phóng như bay trước mặt quân địch, vừa quát mắng: “Có gan đi ra đơn đả, chẳng lẽ các ngươi đều là Bát phụ bán thịt sao, ngoại trừ mắng cái gì cũng sẽ không biết!”

tác chiến của hai quân, so sánh với tướng lĩnh mưu lược, quân đội tổ chất. Cũng không phải lưu manh tranh đoạt địa bàn, nào có loại chiến pháp đơn độc này. Nhưng giờ phút này các quận binh đang tập kết, trong thời gian ngắn không cách nào ra khỏi thành nghênh chiến. Cho nên đám người Trương Tu Đà có thể trì hoãn bước chân phản quân một chút, tự nhiên phải kéo dài thêm một chút.

Đám phản phi không biết La Sĩ đáng tin cậy, bị hành động đột nhiên của hần dọa cho hoảng sợ, thanh âm trong nháy mắt nhỏ xuống. Có lòng đồng ý lao lên, La Sĩ tin lại không chịu đứng tại chỗ chịu đòn, thúc giục chiến mã nhanh chóng lượn một vòng trước mặt quân địch, đem uy phong trút xuống đủ rồi quay người lại chạy trở về gò đất., Hần ta lại lao xuống, vừa xông vừa mắng: “Có gan thì đơn đả, mụ nương hèn hạ hơn ai

đó!” Không đợi đối phương có bất cứ phản ứng gì, lại nhanh chóng quay về. Bùi Trường Tài, đám người Thạch Tử Hà nổi trận lôi đình, lại không có cách nào làm gì hắn.

Một đám sơn tặc không kiềm chế được, dẫn đầu phát động công kích. Bọn họ đuổi theo bước chân La Sĩ, ý đồ trả lại màu sắc. Trên đỉnh nghỉ mát, Độc Cô Lâm thấy La Sĩ cô lực, cũng dẫn ngựa lao lên. Hắn vừa hướng La Sĩ dựa sát, vừa kéo sừng cung, trong nháy mắt đem quân địch đuổi theo đánh ngược lại ba người.

Thế công quân địch bị vũ tiễn ngăn cản, lập tức chậm lại. La Sĩ bỗng nhiên cầm tọa kỵ đứng tại chỗ đánh một vòng, như con rết quay lại, đâm tới trước ngực một người gần nhất. Đó là một hòa thượng tay cầm thiết côn, chạy quá nhanh., Cho nên cùng bản đội thoát ly, thấy trước mắt đột nhiên xuất hiện một con râu dài, không kịp trốn tránh, đành phải dùng côn sắt đẩy mạnh. La Sĩ tin sao lại để hắn đập râu dài tới, cánh tay nhẹ nhàng run lên, tránh xa côn sắt. Sau đó lật tay một cái, không chịu nổi hòa thượng tịch mịch đâm xuyên tim.

“Nha!” La Sĩ lạnh lạnh hét lớn một tiếng, ra sức đẩy thân thể hòa thượng ra, trực tiếp lao thẳng về phía đám người xông lên gò đất kia. Một tên phản phi chạy ngược sườn núi đang thở hồng hộc, trong giây lát giữa không trung đột nhiên đập xuống một người, tránh không kịp tránh né., Ngay tại chỗ lại bị đập ngã hai tên. Không đợi những tên khác kịp tỉnh táo, La Sĩ đã đưa giáo dài đến. “Phụt!” “Phụt!” hai tiếng, đem hai tên tặc binh đang đối diện với mình đâm tới, sau đó chồm râu dài rơi xuống, đem hai tên còn lại ngã trên mặt đất chọc chết.

Mấy cái này phát sinh trong chớp mắt, tặc nhân căn bản không kịp làm ra phản ứng hoàn toàn. Chờ bọn hắn phát hiện bị thua thiệt, La Sĩ tin lại đánh ngựa chạy xa, Độc Cô Lâm kéo giác cung cắt đứt phía sau, có người dám đuổi, đón đầu chính là một mũi tên.

Bọn phản phi giương cung lên hoàn thủ, chất lượng cung tên trong tay quá mức thấp kém, không thèm để ý đến mục tiêu đang di chuyển nhanh chóng. Ngẫu nhiên có hai mũi tên bắn

trúng, lực đạo lại quá yếu, căn bản xuyên không thủng giáp sắt trên người La Sĩ và Độc Cô Lâm.

“Trương tướng quân sao lại dẫn theo ba người nghênh chiến?” Lý Húc nhìn xung quanh, phát hiện xung quanh không có dấu hiệu phục binh, bèn nhỏ giọng hỏi.

“Bọn quận binh nửa đêm hôm qua mới phân tán về nhà nghỉ ngơi, giữa binh sĩ hốt hoảng rất khó triệu tập!” Trương Tu Đà cười khò lắc đầu, giải thích.

“Trời ạ!” Lý Húc trong lòng thầm kêu bội phục, hắn vốn cho là lá gan mình đã đủ lớn, không ngờ lại đụng phải người to gan như vậy. Dưới Lê Dương Thành, Hùng Võ doanh lấy năm nghìn đôi ba vạn, đã sáng tạo ra một kỳ tích tác chiến quan quân Đại Tùy mấy năm gần đây. Giờ phút này thế mà bốn người Trương Tu Đà lại lấy cứng chọi cứng hai vạn đạo phi, vô luận trận chiến này là thua hay thắng, sau này mọi người đều có thể coi nó như một truyền thuyết.

“Lý tướng quân sợ hãi sao, ta vừa rồi thấy ngươi che chở hành lý nhà mình, cũng là không sợ hãi!” Độc Cô Lâm vừa vặn đánh ngựa chạy về lương đình, nghe thấy Lý Húc chê bên mình ít người, nhin không được châm chọc khiêu khích.

“Trong hành lý, là quân thư và ấn tín của triều đình. Lý mỗ mặc dù nhát gan, cũng không dám để nó rơi vào tay tặc nhân!” Lý Húc cười cười, từ trong hành lý lấy ra quân thư cùng ấn tín giao cho Trương Tu Đà kiểm tra. Độc Cô Lâm cùng La Sĩ hai người đều là gia hỏa mắt cao hơn trán, từ biểu hiện lúc bọn họ tác chiến có thể nhìn ra được. Ở trước mặt người kiêu ngạo, Húc Tử không muốn mình bị người ta coi thường.

Trương Tu Đà xem qua quân thư và ấn tín một lần, trả lại cho Lý Húc. Ngay từ đầu hắn ta đã không nghi ngờ thân phận thật sự của Lý Húc, tuần mã, hắc đạo, thanh niên trẻ trung lại mọc râu quai nón, những đặc thù này quá rõ ràng, nếu tặc quân muốn tìm người giả mạo, thật đúng là khó tìm ra được.

“Ngươi bị thương, về thành nghỉ ngơi cái đã.” Từ trước đến nay hắn luôn khoan hậu, thấy vết thương trên vai Húc Tử đang chảy máu, thấp giọng đề nghị.

Húc Tử nhẹ nhàng lắc đầu, chậm rãi thu hồi ấn tín. Kinh nghiệm trong quân nói cho hắn biết, nếu hôm nay mình rút lui trước, sau này vĩnh viễn không cần phải lớn tiếng trước mặt quân binh quận Tề quận. Nghĩ tới đây, hắn lại quét mắt một vòng về phía gò đất, phát hiện khí thế của bọn thổ hạ lưu đã không còn kiêu ngạo như vừa rồi nữa, trong tay La Sĩ Tín đã chịu một tổn thất lớn, bọn họ đang chuẩn bị chiến lược tấn công ổn thỏa hơn.

“Mặt tướng cần một chút thời gian!” Húc Tử một bên giải thích với mọi người, một bên lấy dao găm từ trong hành lý ra. Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hắn vung dao cắt bỏ vai chỗ quần áo bị thương, sau đó dùng mũi dao nhẹ nhàng lấy ra gai gỗ còn lưu lại bên trong thịt. Tiếp theo, lấy một túi thuốc bột vàng, niêm phong vết thương lại. Sau đó, cắt xuống một đoạn ống tay áo, đem vết thương cùng bột thuốc bọc lại.

“Nơi này, có bốn người chúng ta là đủ rồi!” Tần thúc Bảo thấy Lý Húc đau đến mức đổ mồ hôi đầy đầu, lại không nói tiếng nào, trong lòng cũng dâng lên vài phần bội phục, tiến lên vỗ vỗ vai hắn, đề nghị.

“Nếu đã đến, coi như ta một cái.” Lý Húc mỉm cười khoan hậu, đồng thời từ trong hành lý lấy ra áo giáp Đường công đưa tặng. “Thúc Bảo huynh phát tay một cái, giúp ta buộc lại dây chuyền cản sau lưng một buộc!” Hắn cười thỉnh cầu, cẩn thận đem thiết giáp mặc chỉnh tề.

Chú 1 điểm: Ngưu Sơn, ở phụ cận hôm nay sơn đông Bắc. Tế bắc quận, hôm nay sơn đông bình âm một mảnh. Trường Thanh huyện hôm nay Trường Thanh huyện, cách lịch thành chưa tới trăm dặm.

Chương thứ hai, trang số (hai)

Trương Tu Đà nhìn thấy chim Húc Tử trong lúc nói cười kéo gần quan hệ với bộ hạ dưới trướng mình, nhin không được lại liếc mắt sang người thanh niên còn trẻ. Danh tiếng vũ dũng của Lý Húc hẳn ta sớm đã nghe qua, đồng liêu trong miệng nói ra những lời này., Hòa Dũng Vũ được gọi là kiệt ngạo ngang ngược của người này. Nghe nói người này từng đánh qua nhân vật số một trong Đại Tùy quân sau cuộc chiến Hồ Lao Quan. Vì vậy mới chọc cho Vũ Văn lão tướng quân nổi giận, không thể không đoạt chức quan của hắn. Ai biết tiểu tử này không phục., Lại chạy đến trước mặt Hoàng Đế cáo ngự trạng, quấy cho văn võ cả triều đến không thể sống yên ổn. Khiến người ta sợ hãi than thở, một phen tức quyết tiền xử lý, Vũ Văn từ xưa đến nay uy phong bát diện rõ ràng không chiếm được tiện nghi gì. Chẳng những làm mất đại quân của Hữu Võ Hầu đã tới tay một nửa, hơn nữa còn trở mặt nhìn Hoàng Đế bệ hạ thêm tức chức quan của Lý Lang Tướng.

Đối với Vũ Văn thuật lại lão tặc, Trương Tu Đà xưa nay không có cảm tình gì. Nhưng cái này cũng không phải là hành động mà hắn ta tán thành được với những thượng cấp mạo phạm trong truyền thuyết, cậy cao ngạo mà kiêu ngạo. Những kẻ kiêu ngạo bình thường đều là đâm đầu, bọn họ thường vì quá kiêu ngạo để bản thân và những người xung quanh phải trả một cái giá thật lớn., Lão tướng quân với kinh nghiệm dọc người mấy chục năm có thể đảm bảo điểm này. Cho nên, lão đối với việc triều đình phái Lý Húc phái mình tới tiêu diệt phi an bài cũng không mười phần hài lòng. Trên thực tế, quận binh quận Tề hiện tại thiếu không phải là dũng tướng, danh tướng gì đó., Mà là vật tư tiếp tế. Mấy năm gần đây dây dưa với phản phi nhiều lần, dân gian càng đánh càng nghèo, đã không thể gánh vác nổi trang bị của các quận binh hư hỏng. Vì đèn bù lỗ hỏng, lão tướng quân đã bị ép sử dụng rất nhiều thủ đoạn không muốn sử dụng, nhưng vẫn không thể gom đủ binh khí cùng áo giáp đủ tư cách cho các sĩ tốt dưới trướng.

Nếu như Trương Tu Đà cưỡng ép thu phí nuôi binh ở dân gian, nhất định có thể vơ vét đến số tiền lớn. Nhưng hán ta không đành lòng làm như vậy, trong mắt lão tướng quân, cái gọi là phản phi..., Đại đa số đều là dân chúng không thể sống nổi. Lúc đầu mục đích tạo phản của bọn họ chẳng qua là để có cơm ăn, phát hiện cầm dao ăn so với đào mỏ ở trong ruộng có hiệu quả tốt hơn, mới trở thành giặc cỏ đi khắp nơi cướp gia đình. Dân chúng địa phương khác, Trương Tu Đà không có quyền hỏi, nhưng trong phạm vi phòng ngự của bản thân, Trương Tu Đà không muốn làm chuyện cướp lương tâm.

Phản quân dưới gò núi lại bắt đầu cô động, ước chừng hơn ba trăm tên tráng hán mặc áo vải xám, trên đầu bao bọc khăn xám giờ cao tám khiên, xếp hàng lên. Đây là Hôi sam quân Thạch Tử Hà của Thạch Tử Hà., Khăn trùm đầu xám xịt trên đầu là tiêu chí của bọn họ. Hai đạo phi hợp lại đánh cướp, quyền lực và thu hoạch giữa hai bên lại phân biệt rõ ràng. Từ một mức độ nào đó, bọn họ cũng là người làm ăn, làm sinh ý lấy mạng người đời tiền. Trương Tu Đà cười cười., Thu hồi ánh mắt từ xa lại. Phản tặc như thế, quan quân Đại Tùy thật ra cũng không khác bao nhiêu. Quận binh đánh giặc, các phủ binh rất ít khi hỗ trợ. Lần này hoàng đế bệ hạ phái một tướng lĩnh gia nhập quận binh tác chiến đã là phá vỡ lệ cũ.

“Quân địch không hòa thuận với quân địch!” Lý Húc xách cung đi tới bên cạnh Trương Tu Đà, hạ giọng hỏi ý kiến đối phương.” Mặt tướng cho rằng chúng ta đánh vào một phương đau đớn, hơi hạ thủ lưu tình với bên kia, đã lâu lắm rồi, chắc chắn bọn họ muốn náo loạn lên!”

“Trên đầu có quần khăn đầu màu xám, thủ lĩnh gọi là Thạch Tử Hà, năm đó là một thợ bunn nổi tiếng. Bên hông quần băng vải trắng là một nhóm khác, thủ lĩnh tên Bùi trưởng tài, là một tên lưu manh bán chuột bán thuốc chuột., Người này thật xấu xa!” Trương Tu Đà gật gật đầu, không trực tiếp trả lời đề nghị của Lý Húc. Người trẻ tuổi không giống kẻ kiêu căng không kém cỏi như trong truyền thuyết, cũng không giống kẻ không có đầu óc như trong truyền thuyết, trong lòng hán lại lần nữa thay đổi đánh giá đối với Lý Húc: “Có lẽ có người có lời nói xấu sẽ làm hán bị thương!” Lão tướng quân âm thầm nghĩ,

quay đầu lại., Hướng mọi người ra lệnh.” Một lát sau sĩ tử và Trọng Mộc xuất kích, giết tan đám Hôi sam quân tiêu diệt này, không nên gây ra quá nhiều sát thương. Hai trận thứ hai thúc bảo và Trọng Kiên có thể giết bao nhiêu giết bấy nhiêu. Người của Thạch Tử Hà bại, binh mã của Bùi Trường Tài khẳng định sẽ giết tới!”

Trọng mộc là chữ của Độc Cô Lâm, thanh niên thế gia hiền hách này không phục Lý Húc, Trương Tu Đà đã sớm đề vào mắt. Cho nên hắn đặt La Sĩ Tín và Độc Cô Lâm vào một tổ, tuy rằng phối hợp từ tính cách, Lý Húc và hắn tổ hợp lại thì thích hợp hơn.

“Tuân mệnh!” Lý Húc cùng mấy người khác đồng thời chấp tay.

“Ta và Trọng Kiên đánh vòng thứ nhất! Sĩ tử và Trọng Mộc mới vừa xuất kích qua, trước tiên hòa hoãn khẩu khí một chút!” Tần thúc bảo xuất hiện là người xưa nay luôn cẩn thận, suy nghĩ một chút đề nghị.

“Ừm! Cũng được.” Trương Tu Đà gật đầu, đáp ứng: “Hai người các người cứ lên ngựa trước đi. Sau khi lão phu bắn mũi tên thứ nhất thì lập tức lao xuống!”

“Tôn mệnh!” Lý Húc cùng Tần thúc Bảo đáp ứng một tiếng, phi thân nhảy lên tọa kỵ.

Dáng người Tần thúc tương đương với Lý Húc, nhưng bả vai còn rộng hơn Lý Húc vài tấc. Tay ông ta cầm một con râu dài tám trượng, lưỡi mác dài nửa xích so với con giun bình thường, hai bên đều có phong nhận, thấy binh khí của Lý Húc quá mức ngắn nhỏ bé., Tần thúc bảo chủ động thúc ngựa chắn trước người đối phương.” Ta xông vào giết đầu mục của bọn họ, người dùng cung tên quấy rối những người khác, chế tạo cơ hội cho ta. Lưu tặc khác với quân chính quy, chỉ cần đầu lĩnh dẫn đội vừa chết, những người khác lập tức không còn can đảm!”

“Thúc Bảo huynh không nên gấp gáp, khoảng cách này, ta hẳn là có thể bắn trúng!” Lý Húc cười, dùng cung hướng trung ương quân địch chỉ chỉ, đang chỉ về phía đầu mục giặc cỏ cầm

mộc thuẫn, thân hình khom lưng đi tới. Tên kia chiến trường kinh nghiệm không nhiều, nửa người đều lộ ra bên ngoài thuẫn. Đối với Húc Tử mà nói, khoảng cách này quả thực chính là một khối bia sống.

Lông mày Tần thúc bảo kinh ngạc nhảy nhảy, hắn không nghĩ tới Húc Tử lại có lòng tin với tài bắn của mình như vậy.” Gió trên núi hướng về nhiều thay đổi!” Hắn thiện ý tìm bậc thang cho Húc Tử. Tâm tình đối phương vội vã dựng uy tín, hắn rất hiểu, là một người đã bốn mươi ba tuổi, lăn lộn trên vị trí quan quân cấp thấp nhiều năm, hắn có thể hiểu được bi ai của một cây gỗ vô dụng. (Chú ý)

Không đợi Lý Húc giải thích tiếp, quân địch đã bắt đầu xung phong. Nghịch ngược sườn núi, tốc độ di chuyển của bọn họ cũng không nhanh, chạy tới chạy lui, đội hình bắt đầu trở nên tán loạn. Trương Tu Đà lặng lẽ lấy tên, tính toán khoảng cách giữa phản phỉ và mình. Một trăm bước, chín mươi bước, bảy mươi bước, hắn buông dây cung bắn ra một mũi tên lệnh.

“Xẹt” mũi tên dài phát ra một tiếng rên rỉ thê lương, từ trước ngực một gã giặc cỏ chạy ở phía trước bắn vào. Thân hình người nọ bỗng nhiên cứng đờ, lùi lại phía sau mấy bước, té ngã, ngã ùng ục xuống sườn núi. Bảo của Tần thúc nhanh chóng dập đầu xuống núi, Hoàng Phiêu Mã dưới khó phát ra một tiếng rít “Leng”, bốn vó bay lên không, bay thẳng xuống. Kỹ thuật của hắn mười phần tinh xảo, chiến mã dưới khó cũng là một con ngựa tốt hiếm thấy, hai con nhảy vọt, đã lao vào trong trận địa của địch nhân.

Tay vung lên, Tần thúc bảo Tướng cách mình gần nhất hất bay hai người. Sau đó chân phải đạp lên bàn đạp ngựa, ra lệnh tọa kỵ chạy một đường chéo, tách ra hàng ngũ quân địch, thẳng đến tiểu đầu mục trong đội ngũ.

Hắn tiếc thay phát hiện ra mình đã vô huyệt mình, trên người tên tiểu đầu mục kia cắm hai mũi tên, một mũi bắn lên trên ngực, một mũi khác thì bắn vào hốc mắt. Bất luận là một mũi nào cũng đủ trí mạng. Tần thúc bảo nhanh chóng nhìn lướt qua Lý Húc, sau đó râu dài trong tay quét ngang nửa vòng, đem mấy tên giặc cỏ định đoạt lại thì thể đầu mục rút ngược ra, ngay sau

đó mặt bên cắt ngang, đem kẻ địch kinh hoàng thất thố một người tiếp nối xuống sườn núi.

Trước khi gió đen xông vào trận địa, Lý Húc bắn ra ba mũi tên trúng định sẵn. Hắn bắn chết tên đầu mục của nhóm người này, lại bắn chết tên kỳ thủ gươm cò vãi xám kia. Phản quân rất nghèo, quần áo trên người dính đầy tro bụi, càng không có khả năng mua được áo giáp. Cho nên ba mũi tên này một chút cũng không lãng phí, trực tiếp đoạt đi hai cái mạng sống.

Không để ý tới cho địch nhân bất luận thương hại gì, Húc Tử Tàng Cung, rút đao. Trong nháy mắt khi chân trước của hắc phong bước vào trong trận, mượn theo quán tính dùng đao cắt đi bộ ngực một người. Máu phun ở sau lưng hắn, tung tóe tới gần mấy tên loạn phi. Những người đó phát ra tiếng kêu khàn cả giọng thảm thiết, nhắm mắt chặt vật mà chạy.

Húc Tử không đuổi giết bọn họ mà lại khua ngựa cắt ngang, hắn cũng đi một đường chéo, ngược lại với phương hướng của Tần thúc. Nhiệm vụ của hai người là phá tan hoàn toàn quân địch chứ không phải làm sát thương thêm.

Trong nháy mắt lao xuống gò đất, Húc Tử phát hiện Tần thúc bảo là tướng lĩnh. Người này biết nếu để La Sĩ tin và Độc Cô Lâm hoàn thành nhiệm vụ này, khẳng định giết chóc quá nặng. Cho nên hắn chủ động xuất kích ở vòng đầu tiên, đã bù đắp những lo lắng không chu toàn của chủ tướng, lại không làm hỏng mặt mũi đồng僚.

Đối với giặc cỏ không được huấn luyện gì, chiến mã hầu như là khắc tinh tự nhiên của bọn họ. Bọn họ không biết làm thế nào để lợi dụng trường binh khí trong tay, cũng không biết bảo hộ lẫn nhau. Hắc đao của Húc Tử rất nhanh đã gạt bỏ người thứ hai, đó là một người hơn bốn mươi tuổi., Nam tử râu ria xồm xoàm kia nhìn thấy chiến mã đang phóng tới mình, người này do dự một chút, không ôm đầu chạy như những đồng bạn khác. Sự dừng cảm trong chốc lát này khiến hắn phải trả giá bằng mạng sống, đao đen sắc bén chặt đứt mạch máu trên cổ hắn. Nam tử dừng cảm đi từng vòng một ở tại chỗ., Ngón tay dùng sức ôm cổ, ý đồ đem sinh mệnh cùng huyết dịch lưu lại trong cơ thể. Qua vài vòng, hắn lao đảo ngã xuống. Hai mắt

trùng thật lớn, lưu luyến nhìn ánh mặt trời cuối cùng trong sinh mệnh.

Sau khi chạy được một trăm năm mươi bước, Húc Tử lại quay đầu ngựa. Bên cạnh hắn đã không còn kẻ địch, trước lưỡi đao sắc bén, đám đao phi không còn dừng khí để nổi lên nữa. Hắn thả chậm tốc độ, chậm rãi rút về lương đình. Cách đó không xa, Tần thúc bảo vật cũng kết thúc đuổi giết quân địch, giục ngựa lao về phía hắn.

“Ta đã giết bốn người! Vết thương đại khái hai mươi mấy người!” Tần thúc bảo đưa tay vỗ vỗ bả vai Húc Tử. Hắn không khen tài bắn cung của đối phương tốt, đã bị chiến quả chứng minh sự thật không cần phải khen ngợi. Hắn hiện tại cần bố trí lại vị trí chính đáng, đem đối phương coi là bằng hữu, đồng thời cũng là một đối thủ không tồi.

“Ta đã giết bảy người, thương thế chắc chắn còn ít hơn so với ngươi.” Lý Húc cười cười, đáp lại Tần thúc một quyền.” Ta sẽ không dùng cương đao này, thanh đao này quá sắc bén...” Tần thúc bảo so với chính mình am hiểu không chế binh khí, Húc Tử không thể không thừa nhận. Trong tay đối phương là Trượng Bát Trường Bồng như đã có sinh mạng, có thể tùy ý thi triển. Diễm hắn tự thấy không làm được, bằng hữu quen biết dường như cũng không ai có thể làm được.

“Chúng ta đi nghỉ ngơi, lại xem sĩ tín và trọng mộc. Sĩ Tín dùng pháp môn Côn Bằng ở phía trên, tài bắn của Trọng Mộc không thua gì ngươi!” Tần thúc gật gật đầu, lý giải ý tứ không phục trong lời nói của Lý Húc, tuy nhiên lão cũng không tức giận, nam nhân mà, trong lòng phải có loại không chịu thua này.

“Nguyện ý ủng hộ hai người bọn họ!” Lý Húc cười lớn, cùng Tần thúc nắm bảo vật cùng quay về. Bọn họ lần lượt nhảy xuống ngựa, tìm một nơi thoải mái ngồi xuống. Dưới triền núi lại truyền đến tiếng kêu giết, hai người đối với cử chỉ của địch nhân coi như không thấy. Có Trương lão tướng quân ở trung tâm điều độ, có hai huynh đệ đáng tin nhiệm xung phong phía trước, bọn họ rất yên tâm với an nguy của mình.

Chú 1:1, Tần thúc sinh ra vào mùa đông, chuyện trong sách là chín năm đại nghiệp. Cho nên nó hư niên 40 tuổi. Chiến đấu lần này là sự kiện chân thật, cụ thể phát sinh vào mùa xuân chín năm đại nghiệp. Người bút chuyển nó đến mùa đông, là bút nhạc của tiểu thuyết, người trong nghề chớ trách.

Chú nhị: Tình bạn đề cử 《 Bích Không 》 Sáu lăm điểm, liệt kê nhân đại lý, danh sách 《 đại lý 》 》 sáu sáu sáu sáu.

Chương thứ hai, trang số (hai)

Nhìn thấy các huynh đệ dùng máu nhuộm đỏ sườn núi, Bùi Trường Tài thầm nghĩ: “Lão Thạch này có lừa ta hay không? Hắn lúc đầu nói Trương Tu Đà trúng kế diệu hổ ly sơn của Quách Phương, chạy tới bên hồ nước! Sao lúc này Trương Tu Đà lại chạy về, dưới trướng còn mang theo bốn tên ma đầu giết người không chớp mắt!”

Bùi Trường Tài đã từng tự mình trải nghiệm qua sự lợi hại của Trương Tu Đà, khi đó hắn còn làm một lữ khách dưới trướng lang vương bạc bể, cuộc sống cũng đang vui vẻ. Vương Bạc được xưng là đệ tử đích truyền của Nam Hoa lão tiên., Biết rõ một ngàn năm trước đã phát sinh cùng năm trăm năm sắp phát sinh tất cả mọi chuyện. Có thể tính ra được ai đời này có thể kiếm được bao nhiêu tiền tài, mưu cầu phú quý bao nhiêu. Hắn tính ra quan quân Đại Tùy sẽ thua khi Liêu Đông binh bại cho nên dẫn dắt một nhóm huynh đệ tạo phản. Hắn nhắm vào tâm tư của mọi người., Cho nên mới soạn một bài hát, nói cho hắn biết tất cả mọi người đi theo hắn có thể được ăn cay. Hắn gần như tính toán được tất cả mọi chuyện, nhưng hắn không tính được Trương Tu Đà của quận Tề là khắc tinh của mình. Nghe nói nơi này là đất đai giàu và đông đúc của quận Tề., Hắn mang theo các huynh đệ tới kiếm một phen. Kết quả bị Trương Tu Đà từ Hoa Sơn một mực đuổi đến Đại Sơn, lại từ Đại Sơn đuổi tới bờ bắc Hoàng Hà, ngay cả giày khoai quần ba sợi dây da cũng chạy mất một con. May mà có bụi cỏ lau rậm rạp phụ cận Lâm Ấp, mới lấy được một cái mạng từ dưới đáy chuồng vịt hoang.

Lần đó, Bùi trưởng mới ngồi xổm trong bùn lầy ba ngày ba đêm, chỉ đợi đến dawn trước ngực sau lưng, mới cả gan bò lên bờ. Sau khi lên bờ, hắn nghe nói Vương Bạc lại triệu tập bộ hạ cũ, thôi toán ra mọi người theo hắn tương lai nhất định có thể phong hầu bá tước. Bùi trưởng tài lúc này nghĩ ra tâm tư, không nghe Vương mỗ lừa. Minh thu thập hơn một trăm tàn binh, ở bên cạnh Cự Dã Trạch quận Đông Bình kéo đội ngũ.

Đương sơn tắc hành nghề, cùng đầu đường tụ tập không sai biệt lắm, ai tâm địa ngoan đảm lớn, thủ hạ ai nhiều huynh đệ, ai có thể ăn được. Bùi Trường mới lợi dụng hấn ở dưới trướng Vương Bạc học được kinh nghiệm chân lý cùng mình ở đầu đường lưu manh, lẫn lộn đầy phong thanh, chỉ cần hơn nửa năm, đội ngũ bên cạnh sẽ từ hơn một trăm người lúc trước phát triển đến hơn vạn.

Hấn là người nhanh nhẹn, thích đi dạo giữa thôn trại. Chọn tốt mục tiêu rồi làm một đồng rồi đi, nếu như đối phương biết thức thời, chịu tiền miễn tai họa, hấn cũng sẽ không ép người ta vào việc đập nồi bán sắt. Bởi vì tuân theo nguyên tắc khí phát tài, cho nên đội ngũ của hấn chưa từng bị trở ngại gì. Ngược lại ở trên đường Lục Lâm, danh tiếng rất tốt, xứng đáng với cái danh nghĩa nghĩa là nghĩa tắc này.

Vốn dĩ Bùi Trường là khối xương cốt này ở quận Tề mới là không muốn gặm, nhưng hấn không chịu nổi Bộ Ngạn của Thạch Tử Hà. Thạch Tử Hà kia là người có khát vọng lớn, hấn cho rằng phóng nhãn nhìn khắp các quận phía nam sông, sơn trại lớn nhỏ có hơn trăm người, trước mắt cứ tự chiến đấu như vậy., Ai cũng không thể có thành tựu gì. Hai năm nay triều đình bận bịu đánh cao một câu mỹ nhân, một mực không ra tay chinh trang địa phương, mọi người còn có thể sống thoải mái tự tại. Nếu như triều đình ngày nào đó không đánh cao một câu, đem mục tiêu chủ yếu nhắm ngay anh hào các nơi, thì mọi người đều thành châu châu sau mùa thu, không ai nhảy được quá lâu.

Nếu như không muốn bị triều đình nhất diệt, đoàn người cũng chỉ có thể liên kết cùng tiến hành ước định phú quý. Nhưng hợp binh một chỗ là vấn đề mấu chốt khó giải quyết, đó là ai tới làm đại thủ lĩnh. Vốn lang vương hiểu thế bạc nhược là lựa chọn không tồi, nhưng theo hấn từ từ bại trận., Bộ lý do đánh bói toán mệnh này đã không thể nuốt trôi. Cho nên, Thạch Tử Hà cho rằng, trước khi triều đình bắt đầu đem ánh mắt từ Liêu Đông thu hồi đến, ai xông ra nổi danh lớn nhất., Ai là có thể thay thế Vương Bạc trở thành ngọn nguồn của lục lâm ở Hà Nam. Mà thủ đoạn tăng trưởng danh tiếng thuận tiện nhất chính là tìm một người có tiếng tăm lớn hơn so với bất kỳ

người nào để đối phó, một khi thành công kiếm được tiện nghi ở trên người người này, cho dù là một trận thắng nhỏ bé không đáng kể, cũng đủ để cho các hảo hán khác tâm phục khẩu phục.

Tìm khắp các quận Hà Nam, người có tiếng tăm lớn nhất chính là Trương Tu Đà. Hơn một năm qua, đã có mấy chục hảo hán có danh có họ hư ở trên tay người này. Chính diện đánh bại Trương Tu Đà, đoàn người ai cũng không có bản lĩnh đó. Nhưng thừa dịp hấn không chuẩn bị đâm một đao từ phía sau, lại không là vấn đề gì.

Cho nên, Thạch Tử Hà đường xa chạy đến Cự Dã Trạch, hợp binh cùng Bùi Trường mới cùng nhau mưu tính đại nghiệp. Kế hoạch của hấn là dẫn đầu binh mã chuyển hướng ở Tề quận, Lỗ Quận cùng Tế Bắc giao giới. Vừa nghe được tin tức Trương Tu Đà rời khỏi lịch thành, đám hảo hán lập tức phát binh xét sào huyệt của hấn. Trương Tu Đà quan bái Tề quận thừa, nếu như hấn làm mất lịch thành thống trị quận Tề, không cần các đại hán Lục Lâm động thủ, văn võ bá quan triều Đại Tù cũng không tha cho hấn.

Để thực hiện mục tiêu này, Thạch Tử Hà dùng mười con trâu, ba mươi nữ nhân trẻ tuổi xinh đẹp và năm mươi xâu tiền đồng mới mời hảo hán Quách Phương đến quận Bắc Hải, để hấn xuất binh dẫn dắt Trương Tu Đà rời đi khỏi lịch thành. Sau đó, Thạch Thạch., Bùi hai vị hảo hán mang theo huynh đệ dưới trướng thừa dịp Trương Tu Đà không có ở đây, lao thẳng vào thành. Đi được nửa đường, mọi người còn thuận tay buôn bán một chút, đem Trường Thanh quận Tế Bắc cùng quận Tề quận cướp sạch không còn, gom góp quân lương đầy đủ cho hai đội ngũ.

Ai ngờ so với kế hoạch ban đầu thì chậm hơn một ngày, lại bị Trương Tu Đà đuổi về. Trước mắt, người này đã chặn trong thả hạc đình ở phía tây thành Tây không đến năm dặm ở Viên Hạc lĩnh. Muốn nói thả Hạc lĩnh kia cũng không lớn, các huynh đệ vòng qua, nhiều lắm là lãng phí một canh giờ. Nhưng tên Tu Đà kia là ai vậy, không có mai phục hay hậu chiêu, hấn dám dùng bốn người nghênh chiến hai vạn đại quân?

Ngay từ lúc bắt đầu chiến đấu, Bùi trưởng mới cảm thấy bên trong có chút rối rắm. Hắn đặc biệt quan tâm, phái con trai to của mình Bùi Quang mang theo thám báo tìm tòi sau. Sự thật quả nhiên không ngoài sở liệu, trinh sát mới phái đi không bao lâu, một tên hung hãn còn hơn Trương Tu Đà giết từ sau lưng đoàn người. Cũng may người này không mang theo bất cứ binh mã nào, nếu không thả Hạc Lĩnh cho hai vạn huynh đệ này không phải để người ta gói sủi cỏ.

Từ trắng hán cưỡi ngựa đen, cầm đao đen đi vào hàng ngũ, Bùi Trưởng Tài nghĩ bỏ binh. Kẻ thiện chiến không đánh trận, ai có thể cam đoan tên đen kia không phải người truyền tin., Đi theo sau chiến mã của hắn còn có rất nhiều quan quân có thể giết tới bất cứ lúc nào. Nhưng ý nghĩ này của hắn đã bị Thạch Tử Hà đè ép xuống rồi. Thạch Tử Hà cho rằng Trương Tu Đà có khả năng sẽ phô trương thanh thế, nếu như lần này hai người tới đây giống trống khua chiêng, không thăm dò thực lực đối phương một chút liền rời đi, sau khi tin tức truyền ra chắc chắn sẽ bị các hào kiệt của Tam Sơn Ngũ Nhạc làm trò cười.

“Phi! Người không nỡ bỏ ba mươi nữ nhân và năm mươi xâu tiền!” Bùi trưởng tài trợn mắt hét lên. Quy khí, hắn rút cuộc không thể lay chuyển được Thạch Tử Hà, đành phải ước định với đối phương, thay phiên hai bên phái người đến thăm dò. Mỗi đợt người không vượt quá ba trăm, một khi phát hiện quân địch có mai phục, lập tức rút lui binh.

Kế sách này phi thường công bằng, Thạch Tử Hà chẳng những không có ý kiến, còn chủ động phái Hôi tam quân dưới trướng mình xung phong. Bùi trưởng mới thấy đối phương làm việc trượng nghĩa, cũng tạm thời bỏ lui binh. Nhưng sau ba lượt thăm dò, hắn phát hiện mình lại chịu thiệt thòi lớn. Trương Tu Đà và tướng lĩnh dưới tay hắn khi dễ người, gặp Hôi tam quân Thạch Tử Hà tiến lên, bình thường đều xua tan sự tình. Mà đến phiên Bạch Đái quân của hắn xuất đầu, thì lại không chút lưu tình hạ sát thủ.

Ba đợt trước thăm dò tổng cộng dưới trướng Thạch Tử Hà tổn thất không đến bốn mươi huynh đệ. Mà Bạch Đái binh của hắn lại bị hai La sĩ Thiên Sát cùng Độc Cô Lâm hai người dùng

râu dài đâm chết tổn thương hơn bảy mươi người. Phàm là người dưới sự tin tưởng của La sĩ chạy trốn., Không ai nguyện ý lao về phía trước, những người khác cũng bị kẻ bại trận lây nhiễm, Nhâm Bùi trưởng mới đem tiền thưởng một lần công kích từ sáu tiền đề cao tới mười miếng thịt, đều không điều động nổi sĩ khí các huynh đệ.

Thạch Tử Hà cho rằng, năm người đối diện mặc dù là sắt đánh, cũng có lúc giết người mệt mỏi. Nếu khi đó phục binh còn chưa xuất hiện, tức là phía trước căn bản không có mai phục. Cho nên, không để ý Bùi trưởng tài phản đối, hấn rất nhanh tổ chức lần công kích thứ tư.

“Bọn họ nhìn người trông lão Thạch thuận mắt!” Bùi trưởng tài hừ hừ. Đến lúc này, hấn vô cùng hoài nghi Thạch Tử Hà cầu kết với quan phủ, nếu không, vì sao Trương Tu Đà nhanh như vậy đã chạy tới Lịch Thành bên hồ nước., Ai báo tin cho hấn? Quách Phương kia cũng là đại phú một phương, huynh đệ dưới trướng ít nhất cũng có hơn bảy ngàn người. Nếu như hấn thật sự dây dưa với Trương Tu Đà, sẽ bị đánh bại nhanh như vậy sao? Còn nữa, Thạch Tử Hà mỗi lần tấn công đều giống như diễn kịch., Hầu như đi cùng một con đường, trước tiên lão đảo leo dọc theo sườn đất lên trên, bò lên bò về phía trước, lá cờ đã bị người ta bắn ngã. Sau đó tên Tùy tướng râu dài kia đánh bên trái, Tùy tướng cầm đao đen đánh bên phải, hai bên tựa như đã ước định, còn chưa giao thủ, chiến đấu đã kết thúc nhẹ nhõm.

Càng xem, Bùi trưởng mới phát hiện ra sự hoài nghi của mình càng có lý. Mắt thấy, người của Thạch Tử Hà lại thất bại. Lần này số người bọn họ tổn thất càng ít, ngoại trừ tiểu tốt cầm cờ cùng thủ lĩnh dẫn đội, những người khác hầu như không tổn thương mấy may. Mà hai tên Tùy tướng mặt vàng, một tên râu quai nón cùng một tên mặt đen, rõ ràng cũng không nghiêm túc đuổi giết. Âm giống như con vịt theo đám lính đánh tan tác vài bước, sau đó liền nghênh ngang trở về lương đình.

“Phụ thân, chuyện này không thích hợp. Người nhìn những quan binh kia, như thế nào chỉ giết chúng ta?” Bùi Tử Tài hai đứa con trai Bùi Khô ghé lại, nhỏ giọng nhắc nhở. Cách nhìn của hấn cùng phụ thân mình cực kỳ tương tự, nếu là công kích

của bạch mang quân hành động thất bại, đối phương cũng không có hảo tâm như vậy. La sĩ tin cơ hồ là đuổi theo mông binh lính đuổi, thẳng đến đại quân bốn trận, mới lưu luyến không rời đem chiến mã quay về.

“Đúng là không thích hợp, ta cảm thấy Thạch đương gia đang chơi đuổi hổ nuốt sói!” Bùi trưởng tài ba con trai Bùi Tịnh đọc sách mấy ngày, kiến giải hết sức rõ ràng.

“Đừng lảm nhảm, bảo huynh đệ chúng ta cũng chậm chậm một chút. Nếu đánh không lại, đừng ham chiến!” Bùi Trường Tài nhìn bốn phía, trầm giọng phân phó.

Đã có những lời này của Đại đương gia, đám lâu la sao chịu liều mạng. Các tu sĩ tin tưởng cuỡi ngựa mới từ trên triền núi lao xuống, huynh đệ Bạch đeo quân đội đã cùng lúc dưới trướng tiểu đầu mục quay người lui về phía sau. Chỉ có hai người chạy trốn quá hoang mang, nửa đường té ngã bị La sĩ đuổi kịp đâm chết, những người khác đã hoàn thành sứ mạng.

“Bọn ranh con mà mẹ trẻ nuôi chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao?” La sĩ tin giết không đã nghiền, dùng chòm râu dài nâng đầu của mình lên quát tháo khiêu chiến giữa sườn núi. Độc Cô Lâm thì bụng thương cung, mũi tên Lang Nha cài ở trên cung ngấm đám người dưới chân núi. Trận chiến hôm nay đánh thật thống khoái, so với bất cứ trận chiến nào trước đây đều đã nghiền. Điều duy nhất khiến người ta cảm thấy không thỏa mãn chính là có người bắn ta còn trên cả mình.

“Lý lang tướng lúc xuất thủ cơ hồ không cần ngắm nhĩa!” Trong lòng Độc Cô Lâm tính toán chênh lệch trên phương diện bắn nghệ với Lý Húc. Sau này chính mình phải cố gắng gấp bội, người của Độc Cô gia, cũng không thể để một tiểu tử vô danh vượt qua.

Hắn tùy tiện bắn một tên xui xẻo dưới chân núi, sau đó quay đầu nhìn về phía lương đình. Trận ác đấu tiếp theo đến phiên Tần thúc bảo và Lý Trọng Kiên, có hẳn hai người, mình có thể yên tâm vào trong lương đình thở một hơi.

“Quận binh sao còn chưa tới, thời gian dài, ta sợ bọn giặc cỏ sẽ chó cùng rứt giậu!” thả pháo đài trong đình hạc, Tần thúc

bảo vừa sửa sang lại yên ngựa, vừa thấp giọng hướng chủ tướng nhắc nhở. Đoàn người đã ra khỏi thành hơn một canh giờ, trong khoảng thời gian này, gia đình ở trong thành cùng các quân binh xung quanh thành hẳn là nhận được tin tức, tập kết xong xuôi. Thái Thủ Trù là một kẻ khôn khéo, gã hẳn là biết dựa vào lực lượng bốn người căn bản không ngăn được hai vạn quân địch.

“Lão Bùi, người của người sao có thể không đánh mà chạy?” Dưới gò đất, khuôn mặt Thạch Tử Hà cũng đầy vẻ ngờ vực. “Không đợi giao thủ liền lui về phía sau, đây không phải là mất mặt mũi hảo hán Hà Nam chúng ta sao?”

“Ta cảm thấy nơi này bên cạnh khảng định có bẫy!” Bùi trưởng tài chột dạ, không dám trực tiếp trả lời Thạch Tử Hà, nói chung hẩn.” Chúng ta hay là lui đi, Trương Tu Đà là một người tinh tế, hẳn sao có thể mạo hiểm như thế!”

Vì đề suy đoán của mình càng có sức thuyết phục, Bùi trưởng mới chỉ vào mấy người trong đình nghỉ chân: “Người xem, Trương Tu Đà luôn nói nhỏ với tên nam tử mặt đen kia. Xem, hẳn xoay người thế nào chiến mã lại xuống núi!”

Bùi Trưởng Tài là chỉ Tàn thúc bảo, đối phương đang dặt tọa kỵ đi về phía khác thổ Khâu. Xem bộ dáng không chút hoang mang, giống như một người đang du sơn ngoạn thủy. Điều này càng kiên định hẳn cho rằng trước mắt là phán đoán của cái bẫy, “Ta buôn bán chỉ là gặp là thu, dù sao cũng đã đánh hạ huyện Trường Thanh, vé chúng ta đủ vốn rồi!”

Thạch Tử Hà không để ý tới lời nói của Bùi trưởng tài, ánh mắt hẳn cũng chuyển hướng sang Tàn thúc bảo. Người này muốn làm gì? Chẳng lẽ phụ cận đình nghỉ mát thực sự có mai phục sao? Hẩn một lần lật đổ phán đoán của mình., Một lần nữa lại một lần dụ hoặc đến từ sâu trong nội tâm.” Nếu như ta liều lĩnh giết tới thì sao?” Đột nhiên, trong lòng Thạch Tử Hà dâng lên một cái ý nghĩ điên cuồng mà lớn mật.” Đánh chết Trương Tu Đà báo thù cho các huynh đệ, dùng thủ cấp của lão tặc hiệu lệnh thiên hạ...”

Dường như cảm nhận được ánh mắt điên cuồng dưới chân núi kia, Trương Tu Đà đột nhiên nhúc nhích. Ngay sau đó, hẳn

nhANH chóng bước đi hai bước, đuổi theo bảo vật của Tần thúc.

“Người nói với Thái Thủ đại nhân, chất nhi của Đường Công Lý Uyên, tướng lĩnh Lý Húc Lý Trọng Kiên được bệ hạ sủng ái nhất đã đến rồi, liền ở bên cạnh ta. Còn nữa, tộc đệ của một vị tướng quân Độc Cô Giai của Tru Quốc, Độc Cô Lâm cũng không chịu một mình lui về trong thành!” Trương Tu Đà nhìn xuống dưới núi, chỉ có hai người nghe được dặn dò.

Chú 1: Hoa Sơn Trung Hoa Sơn là Sơn Đông, ở bên cạnh lịch thành, không phải Thiểm Tây Hoa Sơn.

Chú nhị: chép chép sử sách, trận chiến này mới bắt đầu, Trương Tu Đà chưa kịp triệu tập binh mã, chỉ dẫn theo bốn người xuất chiến. Hậu quân binh đuổi tới, đánh tan quân địch. Không phải tửu đồ tùy ý bịa đặt. Mặt khác, có học giả cho rằng Tùy Đường Thời không có ngựa đánh bàn chân, theo sử liệu liên quan, bàn đạp ngựa Trung Quốc xuất hiện muộn nhất không muộn bằng Đông Hán. Trên bức tranh thời kỳ Ngụy Tấn đã có hình vẽ kỵ binh và ngưi chân ngựa.

Chú 3: Tuyệt Tình đề cử 《 Bích Không 》 rất diện lý, 《 Đại lý nhân tạm thời ghi 》 số sáu trăm sáu trăm sáu mươi tư, 《 Thương Hải Kinh sáu trăm sáu trăm sáu mươi sáu.

Chương thứ hai, tráng sĩ (3)

Nhìn thấy trên mặt ngựa chổng chát củi cao cao, Tần thúc Bảo đã biết mọi người hiểu lầm Bùi tô trời. Thái thú đại nhân không cố ý muốn chậm trễ chiến cơ, ông thật sự không cố ý muốn hại chết tất cả mọi người.

Đột nhiên xông ra ngoài tường thành, để bù đắp phòng ngự góc chết trên mặt ngựa lúc này đã chát đầy củi khô, đại nhân Thái Thủ quận Tề Quốc mặc một bộ quan bào Đại Tùy sạch sẽ chỉnh tề, trên cổ đeo ấn tín., Mặt mũi tràn đầy nghiêm nghị. Thời tiết mười một tháng, gió trên đầu thành hơi lớn, lão đại nhân lại không sợ lạnh chút nào. Không đợi Tần thúc mở miệng cầu viện, hấn rồng cổ họng hướng phía dưới thành hô: “Thúc Bảo.”, Nếu như người cũng đi theo Trương Quận thừa tự mưu đường của mình, lão phu cũng không thể trách người. Làm phiền người xem nhiều năm qua lão phu cũng không có chỗ nào khoan dung, mang cho Trương tướng quân một câu, cứ nói lão phu chúc hấn thuận buồm xuôi gió. Nếu như hấn muốn binh không chém máu đoạt lấy lịch thành, người xem thử một tay!” Lão thái thủ chỉ củi khô dưới chân, một tay giơ đuốc trên cao trên cao. “Lão phu sẽ không có nửa điểm võ nghệ, lại có thể bỏ cái mạng này đến báo hiệu quốc gia!”

“Vậy sao được!” Tần thúc bảo tức giận đến mức mặt mũi biến thành màu đen, thiếu chút nữa té từ trên lưng ngựa xuống. Cũng may lão làm người bình tĩnh, thừa dịp Bùi Thái Thủ không hạ lệnh phóng tên vôi vàng giải thích: “Đại nhân, đại nhân không nên hiểu lầm, Trương Quận thừa nhận không đầu hàng quân địch. Tặc quân bị chúng ta ngăn ở ngoài tả hạc đình, ta trở về không phải là khuyên hàng, mà là thay đại nhân đến cầu viện binh!”

Quân binh trên tường thành vốn không tin Trương Tu Đà sẽ theo địch, nhưng ba tướng lĩnh có uy vọng nhất đều theo Trương Tu Đà xuất chiến bên ngoài, những người còn lại không có chủ tâm cốt, cho nên mới bị Bùi Chi Quân nói không dám ra khỏi thành tùy tùng. Giờ phút này nghe Tần thúc bảo giải thích, đoàn người lập tức ồn ào hấn lên., hoan hô, chuẩn bị

xông xuống ngựa đạo đi mở cửa thành. Bùi Dục lại không chịu tin lời nói của Tần thúc, quay đầu đi, liền thanh quát lệnh, dựa vào lực lượng gia tướng thân binh cưỡng ép quân thúc các quân binh., Một lòng dùng tử thủ đại nhân chuyển ánh mắt về phía dưới thành, giờ kích chỉ: “Tần tướng quân, vốn lão phu cho rằng ngươi là quân tử, không ngờ ngươi cũng học theo cách ăn nói lung tung. Dùng bốn người ngăn trở mấy vạn tặc quân, ngươi cho lão phu là kẻ ngu sao?”

Phóng Hạc đình cách lịch thành không đến năm dặm, đứng trên tường thành có thể thấy rõ bóng người ở nơi xa. Nhìn từ phương hướng lịch thành, Trương Tu Đà từ sau đến thả hạc đình, vẫn ngồi dưới đình nghỉ mát ngắm phong cảnh. Tà quân từ đầu đến cuối đều đi lên một người., Sau khi cùng Trương Tu Đà, Tần thúc, La sĩ chào hỏi vài câu, khách sáo khách sáo. Sau đó đám người La sĩ tin đi một chuyến xuống núi, một chuyến trở lại. Tình hình đó rõ ràng là hai bên đang bàn điều kiện, đâu giống như là đang liều mạng!

Trong gió lại mơ hồ truyền đến tiếng hô giết, Bùi Dục đối với chuyện này mất điếc tai ngơ, nhưng Tần thúc bảo lòng nóng như lửa đốt. Kế nghị binh của Trương tướng quân không được bao lâu, một lát sau, tặc nhân khẳng định giẫm lên máu của Trương tướng quân giết xuống dưới tường thành. Đến lúc đó, e rằng lão gia hỏa trên tường thành ngoại trừ thân thể ra sẽ không có bất cứ kế sách nào có thể lui địch.

Cố gắng kiềm chế xúc động đem Bùi thọc từ trên đầu thành bắn xuống, Tần thúc khua chiêng gõ trống, lớn tiếng phản bác: “Các huynh đệ, Trương đại nhân mấy năm nay chinh phạt khắp nơi., Giết bao nhiêu thổ phỉ cướp. Hắn như thế nào lại là người thay đổi liên tiếp theo địch nhân. thổ phỉ nào gan lớn, dám tiếp nhận Trương đại nhân đầu hàng.” Quay đầu lại nhìn về phương xa, Tần thúc bảo lại đem mục tiêu nhắm ngay Bùi ngụy Chi: “Bùi đại nhân không tin Tần mỗ, không tin Trương đại nhân và La sĩ tin tưởng., Chẳng lẽ còn không tin vào lòng trung thành của Độc Cô Lâm, hắn là em trai của Trụ Quốc Độc Cô Tín đại tướng quân, là bà con của đương kim hoàng thượng. Tâm phúc của bộ hạ là Lý Húc Lý Trọng Kiên cũng tới, đang kê vai sát cánh chống lại Trương đại nhân. Hắn chính

là công thần đã cứu ba mươi vạn đại quân từ Liêu Đông về, chẳng lẽ đại nhân ngay cả hấn cũng không tin nổi sao?”

Hai câu cuối cùng cực kỳ sắc bén, Bùi Thừa cho dù một lòng dùng thân báo thù tại xã tắc, cũng không thể không cân nhắc hậu quả tiếp tục do dự. Vạn nhất Tần thúc bảo nói thật, hành động của mình hiện tại chỉ sợ sẽ không lưu lại Thiên Thu Anh danh như trong tưởng tượng. Độc Cô gia sẽ tìm Bùi gia tính sổ khoản nợ này, hoàng đế bệ hạ cũng sẽ không cam lòng bỏ qua. Vạn nhất trong phủ binh có mấy tên tướng lĩnh bụng dạ khó lường nổi lên lý do báo thù cho Lý Trọng Kiên...

Bùi Dục do dự, bó đuốc trong tay đột nhiên bốc lên khói đen. Sinh tử cá nhân là nhỏ, gia tộc lợi ích lớn nhất. Suy nghĩ nhiều lần, hấn cuối cùng quyết định bỏ qua cơ hội tuần quốc, dùng đuốc chỉ cửa thành, thấp giọng ra lệnh: “Khai thành, Hồ Dục, Ứng Dương hai doanh binh quận theo Tần đốc úy ra ngoài cứu viện đại nhân. Những người còn lại tiếp tục ở đầu tường đợi lệnh!”

“Vâng!” Quận binh đáp ứng một tiếng, lập tức mở rộng cửa thành, xông ra ngoài. Tần thúc bảo không thêm buồn bực cùng Thái thú đại nhân, kêu lên một tiếng “Các huynh đệ theo ta!” Dẫn mọi người đánh về phía tả Hạc Đình. Không tính là trên đường chậm trễ, Chỉ cần Bùi Nhĩ ở dưới tường thành đưa ra quyết định sẽ bỏ ra thời gian nửa nén hương. Hấn không biết nghi binh không quá cao minh lúc này có còn bị người ta nhìn thấu hay không, nếu như lộ liễu, Trương đại nhân gần năm mươi tuổi có cơ hội sống sót hay không? Tất cả đều phải xem vận khí, Tần thúc bảo khí tức giận nghĩ., Quay đầu nhìn lướt qua tường thành cao lớn của huyện thành, hấn nhìn thấy Bùi nghịch thay một cây đuốc mới, lại đứng ở trên đồng củi khô kia, râu tóc tung bay, ống tay áo phấp phới.

Giờ phút này chiến đấu bên ngoài đình hạc đã tiến vào trạng thái giằng co, Trương Tu Đà mang theo ba người, giằng co cùng mấy trăm tên Hôi sam quân. Thạch Tử Hà sau khi lại trả giá bằng tính mạng của hai tiểu đầu mục, rốt cục đã quyết định tự mình tới thử xem phía trước rốt cuộc có cạm bẫy hay không. Hấn được hơn ba mươi tên thân binh che chở., Đứng ở cuối danh sách công kích, giám sát hai tên lữ sĩ tinh nhuệ tấn

công lên trên. Những chỗ có thể leo trèo trên sườn núi không quá rộng rãi, chỉ có thể buông sáu trăm người này xuống. Nếu như không phải bởi vì chen lấn mà nói, Thạch Tử Hà hận không thể nhét hết tất cả vạn người dưới trướng lên.

Đám giặc cỏ mặc áo lưới màu xám, người mặc áo hào quần màu xám giơ cao tấm khiên làm từ gỗ liễu, cẩn thận từng li từng tí bò lên trên. Không ai nguyện ý đi nhanh, buổi sáng chiến đấu đã làm hao tổn sĩ khí mọi người. Bọn họ đều là lâu la bình thường, không cần phải cân nhắc thật dài như Sơn đại vương phải làm như vậy., Cũng không có cái gì gọi là chí hướng to lớn. Giờ phút này, điều duy nhất bọn họ nghĩ tới chính là, mấy người phía trước không dễ chọc, tuy mới có bốn người, nhưng áo bào bên cạnh mình không có ai là địch thủ của đối phương. Đặc biệt là tên La sĩ thích cắt mũi người kia., Quả thực là sát tinh hạ phạm. Phạm người giao thủ với hắn, khẳng định không có cơ hội sống sót. Còn có gia hỏa đầu bị ánh mặt trời làm biến thành màu đen, râu quai nón, cung tên trong tay như mọc mắt, mặc cho người phòng thủ thế nào cũng không được.

Một mũi tên bay vào đám người, đám giặc cỏ lập tức dừng lại. Khoảng cách thả hạc đình còn hơn một trăm hai mươi bước, người trong đình lại dám mở cung ở khoảng cách này! Sau giây phút ngạc nhiên ngẩn ngui, có người bắt đầu thét lên: “Lục đương gia, Lục đương gia, Lục đương tiến trong nhà.” Nghe tiếng hô, bước chân đám lâu la lập tức chậm lại, không ngừng có người quay đầu lại, hy vọng trước khi mình bị mũi tên bắn trúng, có thể nghe thấy mệnh lệnh rút lui của Đại đương gia.

“Nhanh lên, hắn bắn không nổi mấy mũi tên!” Từ phía sau tấm thuẫn, Thạch Tử Hà lộ ra nửa bên mặt, hướng về phía các huynh đệ hét lớn.” Không phải chỉ là mấy mũi tên thôi sao? Mọi người đã làm việc này rồi...”

Thanh âm hắn tắc nghẽn, một gã thân binh tiến lên, dùng thân thể thay hắn ngăn cản Bạch Vũ đang bay tới. Sau đó, tên thân binh kia như bị người ta đẩy vào ngực, ngã ngửa lên trời, rốt cuộc không có cơ hội đứng lên.

“Bảo hộ Đại dương gia, bảo vệ Đại dương gia!” Không biết là thiên tài gì dưới tình thế cấp bách hô lên mệnh lệnh như vậy. Trong phút chốc, đám lâu la giờ tám thuẩn không hện mà cùng lui xuống đất. Khoảng cách giữa Thạch Tử Hà và Thạch Tử Hà đã nâng lên một thuẩn, lại lần nữa tạo ra một tầng phòng hộ đủ để ngăn trở ánh mặt trời. Khoảng cách với Thạch Tử Hà xa, thì bả vai và hai bên tường thành được phòng hộ lại có một chữ.

“Lên, lên, con mẹ nó, lên hết cho ta.” Thạch Tử Hà hoàn toàn bị chọc giận, nhặt tám thuẩn trên thi thể thân binh lên, đập từng tên lâu la tới gần mình ngã ngựa đổ.” Con bà nó, lão tử nuôi đám phế vật các ngươi thế nào đây! Đều lên hết cho ta, lại chạy về phía sau, lão tử tự tay đốt Thiên Đăng của hần!”

Bọn lâu la bị đánh cho mặt mũi bầm dập, bọn họ không dám kháng cự dâm uy của Nghịch Đại trại chủ, run rẩy bắt đầu lần tiến công thứ hai. Bùi trưởng lão mới thấy quân đội Bạch Đái của mình không có việc gì, vì biểu hiện thành ý hợp tác của song phương, lão ra lệnh cho các huynh đệ dùng phương thức Đạp Ca trợ uy cho bạn bè. Nghe lệnh, hơn vạn lâu la kề vai, bước chân cũng có tiết tấu giống nhau.

“Hải tử tốt bên phía Cự Dã Trạch, rõ ràng là khó Hồng La Cẩm.” Đây là chiến ca lúc Vương Bạc tạo phản, Bùi Trường Tài kéo cán đơn đả tọa, khổ sở không biết chữ, không thể làm được chiến ca thuộc về mình, cho nên đành phải mượn chiến ca của Vương Bạc, véo đầu đi tán loạn một phen, lấy ra cổ vũ sĩ khí.

“Xâm nhập hoành thiên bán, luân đao chói mặt trời.” Trên sườn núi lại có người bị bắn trúng, đội hình bỗng nhiên trì trệ. Tiếng ca đập dưới chân núi cũng ngừng lại, sau đó lại vang lên.

“Nhập Trạch ăn hoẵng bọ ngựa, ra ngoài ăn dê bò.” Tiếng ca dần cao vút, đám lâu la ước ao trước kia chưa từng trải, sau này có thể sẽ có được cuộc sống giàu có, mặt đầy hạnh phúc. Tiếng ca sục sôi cổ vũ mọi người, sĩ khí đám giặc cỏ chậm rãi khôi phục. Trên triền núi, giờ khiên gỗ hướng về phía người bò lên cao, bắt đầu gia tốc xung phong.

“Các huynh đệ, nỗ lực thêm chút, trước tiên người đi qua đình, thưởng dê một đầu, nửa chén nửa đấu!” Thạch Tử Hà thấy quân tâm có thể dùng, trốn ở sau lưng đám thân binh lớn tiếng ra lệnh.

“Dương một đầu dê, tửu nửa đấu!” Đầu mục lớn nhỏ cùng lên tiếng hưởng ứng, tiếng hoan hô như sấm động. Lịch Thành trước kia chưa từng bị bất cứ tiếng ngựa nào thúc ngựa qua, rất nhiều phú hộ xung quanh quận huyện dõng cả nhà vào. Nếu như hôm nay có thể thuận lợi xông qua phòng tuyến bốn người trước mắt tạo thành, đánh vào trong thành...

“Có lẽ lúc ăn cơm tôi có thể được chia một miếng thịt chứ!” Tiểu đầu mục xông lên trước nhất mỉm cười ngả nhào, một mũi tên bay tới xé đứt yếm hầu của hắn. Chưa kịp kêu lên, máu đã tràn đầy miệng của hắn, tanh hôi ngọt ngào., Mang theo mùi thịt tươi mới. Lần trước ngửi thấy mùi thịt là hai ngày trước, đoàn người vừa chiếm lấy huyện Trường Thanh. Lần thứ nhất, lần thứ nhất là hai năm trước rồi nhỉ., Khi đó hắn thay trang chủ đại nhân thu lương thực về, trên đường đi may mắn dùng hòn đá đánh trúng một con thỏ bị thương sau chân. Da thỏ thì đổi nửa đấu gạo, thịt thỏ thì ăn dưa dưa muối hơn mười ngày. Đó là ngày hạnh phúc nhất của hắn trong đời, so với cái chết còn yên bình hơn.

“Đột nhiên nghe thấy quan quân đến, nâng kiếm trôi về phía trước. Thí dụ như Liêu Đông chết, chém đầu bị thương “Tiếng ca hùng hồn cỡ nào, đám lâu la đập lên máu của đồng bọn xông lên phía trước. Bọn họ có lẽ ngu muội, thô lỗ, bọn họ ngay cả cầm binh khí cũng không học được, nhưng vào giờ khắc này, không ai có thể phủ định sự dũng cảm của đại đa số người trong bọn họ.

Chú 1: Bích Không bạn bè đề cử Xi Bích Không óng ánh sáu trăm năm mươi bốn, 《 đại lý nhân đại lý số sáu trăm sáu trăm sáu mươi tư, 《 Thương Hải Kinh sáu trăm sáu trăm sáu mươi sáu.

Chương thứ hai, tráng sĩ (3 điểm dưới)

Buổi sáng mấy lần xuất kích quá thuận lợi, cho nên Lý Húc có chút khinh thường đám đạo tặc dưới sườn núi. Khi rút lui được đám người La Sĩ Tín về, y cười nói nếu như bọn giặc cỏ dụng binh vẫn luôn “Cẩn thận” như buổi sáng, thì bốn người có thể ngăn cản đối phương nửa tháng nữa. Nhưng rất nhanh, Húc Tử liền phát hiện mình cười không nổi, kèm theo tiếng ca rung trời, có tới hơn sáu trăm tên giặc cỏ xông lên sườn núi.

“Đê một đầu, rượu nửa đấu!” Đám đầu mục đưa ra khen thưởng thô bỉ không chịu nổi, từ đầu đến chân cũng không rời một chữ “Ăn” nào. Nhưng một chữ “Ăn” đơn giản, lại làm cho đám lâu la nhát gan tất cả đều điên lên.” Đang ăn nai hoẵng, ra ngoài ăn thịt trâu bò!” Bọn họ hừ một tiếng không thực tế., Mọi người đồng loạt xông lên, không ngờ lại ép cho La Sĩ và Độc Cô Lâm không thể không lui về phía sau.” Thí dụ như Liêu Đông chết, chém đầu nào mà làm bị thương đám giặc cỏ cao cao hướng về phía trước, đập lên thì thể mặc áo bào, nghĩa vô cố.

Ai đã biến những nông phu trung thực, ngực không chí lớn thành đạo phỉ? Lý Húc không dám nghĩ đến đáp án trong đó. Giờ phút này hẳn không có thời gian cảm ngộ nhân sinh, cũng không có dũng khí cắt thịt nuôi chim ưng. Vì kéo dài bước chân của bọn giặc cỏ lao tới trước mặt mình, hẳn chỉ có không ngừng giương cung cài tên, mỗi một lần buông lỏng, tất có một người nghe thấy ngã xuống.

Sau khi ngồi yên trên lưng ngựa bắn ra mục tiêu năm mươi bước, Húc Tử hầu như không cần ngắm thẳng. Dây cung bật phát ra một tiếng vang thanh thúy, hắn đem một gã lâu binh định đánh lên La Sĩ sau lưng bắn ngã xuống đất. Sau đó, hắn nhanh chóng rút từ trong túi đựng tên ra một cái Phá Giáp Chùy, nhắm vào một tên tiểu đầu mục khác dẫn đội đang xung phong liều chết.

Tên dài ở giữa không trung phát ra một tiếng kêu nhỏ xé rách giáp vải bắn vào ngực tên tiểu đầu mục kia. Hắn hừ một tiếng,

tiểu đầu mục của chiến ca chần chờ nhìn về phía lương đình, phun ra một ngụm máu, chậm rãi đổ xuống. Đội hình bọn giặc cỏ lại rối loạn., Nhân cơ hội này, La Sĩ Thư liên tục vung vẩy, bức lui mấy người bên cạnh mình. Địch nhân quá nhiều người, đường núi lại không bằng phẳng, khiến cho một thân bản lĩnh của hắn có chút không thi triển được. Đang lúc buồn bực, trong ánh sáng khóe mắt hắn nhìn thấy phía sau mình có ánh kim loại chớp động.

“Muốn chết!” La sĩ bỗng nhiên vung mạnh bàn càn ngựa, ép cho chiến mã nhảy về phía trước vài thước. Ngay lập tức, hắn lấy Côn Bằng làm côn, xoay người quét ngang. Trên người Giao Bằng đột nhiên truyền đến một lực cản to lớn, một gã giặc cỏ đánh lén thất bại bị dùi cào trúng, bụng lòi ruột ra. La sĩ thư không có thời gian kiểm tra chiến quả của mình, nhanh chóng vặn vẹo thân thể, thân thể còng theo tiếng gió quét về, đập bay hai thanh mộc bổng đâm tới trước mắt.

Một sợi dây thừng từ giữa không trung bay tới, như rắn độc cuốn lấy thân ngao. La sĩ dùng sức hồi đoạt, tiểu lâu la quân địch ở đầu kia của sợi thừng dài nắm chặt dây thừng không chịu buông. Khí lực tên tiểu lâu la chặn dê này xuất thân không lớn bằng La Sĩ, cả người lẫn “Binh khí” bị rút nhanh chóng tới gần chiến mã. Hắn vội sinh trí, hai chân cắm thật sâu vào trong bùn đất, nhanh chóng đi tới bị thế núi ngăn cản., Tiểu lâu la lớn tiếng kêu thảm thiết, toàn bộ thân thể đều cong thành hình tam giác, bùn đất dưới chân cũng bị chân nó cứng rắn lật ra hai cái rãnh sâu mang máu. Nhưng ngay lúc này, một gia hỏa không sợ chết nhìn thấy tiện nghi, vung đao lao thẳng đến chiến mã La sĩ tin.

“Vô sỉ!” La sĩ tức giận chửi ầm lên, nhưng không cách nào kịp thời kéo Toan Nghê bảo hộ tọa kỵ của mình. Ngay tại lúc lòng hắn nóng như lửa đốt, một mũi tên dài phá không bay tới, bắn tới người đánh lén cổ chiến mã. Ngay sau đó, mũi tên thứ hai gào thét bay đến, chính giữa cổ họng tên tiểu lâu la đang kéo dây thừng kia.

“Sĩ tử, Trọng mộc, dựa vào lương đình bên này!” Trương Tu Đà vừa đặt tay lên cung, đồng thời lớn tiếng ra lệnh. Đám phản phỉ liều mạng, uy danh La Sĩ tin tưởng đã không thể trấn

áp được bọn hắc. Kế tiếp chính là một cuộc ác chiến có chênh lệch thực lực, kết quả như thế nào cũng không thể biết trước được. Hắc buông dây cung, bắn giết đám lâu binh dây dưa với rừng Độc Cô. Sau đó hắc phi thân xuống ngựa, thuận thế cưỡi xuống một cây mâu sắt bên cạnh chiến mã.

Nếu như là hai quân đánh nhau trên đất bằng, tác dụng của chiến mã không thua gì lệnh võ tướng. Nhưng bốn người không có cách nào đối nghịch với mấy trăm địch thủ đang đổ mắt. Nếu như không muốn chạy trốn thì dùng phương thức đi bộ đối phó với địch nhân càng tốt hơn. Trương Tu Đà nghiêng đầu qua, Thử đề nghị Lý Húc cũng đi bộ tiếp chiến. Lại thấy Húc Tử ở trên lưng ngựa nhanh chóng bắn ra một mũi tên, sau đó nhảy xuống tọa kỵ. Ngay khi thân thể vừa rơi xuống đất, lại phát ra mũi tên thứ hai, bắn về phía đối diện, trở thành một đối thủ dũng cảm nhất.

“Lão phu vô năng, khiến Lý Lang Tướng phải chịu mệt rồi!” Trương Tu Đà vô cùng có lỗi nói một câu. Hắc ta vung mâu đánh văng một gã đối thủ đang vọt tới trước mặt. Tiếp đó, hắc ta dùng mâu làm côn. “Ô!” Mạt đất vung mạnh một vòng tròn lớn, phạm là kẻ bị thiết mâu đụng phải đều gãy xương.

“Có thể kẻ vai chiến đấu cùng Trương đại nhân là vinh hạnh của tiểu tử!” Lý Húc nhanh chóng trả lời một câu, buông dây cung, bắn chết lâu la xông đến bên cạnh Độc Cô Lâm. Thế công của đám giặc cỏ rất mãnh liệt, một bức kinh phong không chết không thôi. La sĩ và Độc Cô Lâm thử xông vào Lương đình bên này, đều bị địch nhân quán lấy gậy gao, không cách nào thành công hội hợp với “Chủ lực”.

“Người, lui về sau vài bước, vào đình!” Trương Tu Đà cũng không quay đầu lại, mệnh lệnh. Trải qua kiểm nghiệm thực chiến của một buổi sáng, hắc đối với cánh tay mà Hoàng đế hạ phái tới vô cùng hài lòng. Người thiếu niên này chẳng những đầu óc tỉnh táo, mã thuật, Đao pháp và xạ nghệ cũng có thể coi là nhất lưu. Đặc biệt là cây cung trong tay hắc, Trương Tu Đà phân biệt ra đây là cực phẩm bộ tộc của Đại Tuyền trong thời đại khai hoàng, cánh tay ngắn mà lực đủ. Có thể dùng loại cung này thành thạo đến mức này, trong gần mười năm Trương Tu Đà không nhìn thấy người thứ hai, có

thể sử dụng cây cung này như mũi tên mà còn có thể bắn không hư, Trương Tu Đà có thể tự bảo đảm đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy.

Lý Húc vô cùng ăn ý lùi lại phía sau mấy bước, cả người rúc vào trong lương đình. Bốn phía lương đình có một rào chắn cao ngang hông, người đứng ở trong, tính an toàn tăng lên rất nhiều. Ngoài ra, chiêu thức múa mâu của Trương Tu Đà cũng nhanh chóng khép lại, khoảng cách hắn quá gần, cũng ảnh hưởng tới sự phát huy của lão nhân gia.

Trương Tu Đà không còn nổi lo về sau, binh khí vung mạnh càng thêm thuận tay. Một người một mâu kẹp lấy một cơn gió, nhanh chóng chạy giữa địch nhân. Thạch Tử Hà phái vài thủ hạ tinh nhuệ tới, ý đồ cuốn lấy hắn. Bị một mình lão tướng quân một mâu, cả người lẫn tâm khiên đập nát. Ngay sau đó, Trương Tu Đà hét lớn một tiếng, vọt tới trước mấy bước, cứng rắn phá tan đội ngũ của đám đạo tặc, đi tới trước chiến mã mà La Sĩ tin tưởng.

“Đi theo ta, dựa vào lương đình!” Trương Tu Đà lớn tiếng ra lệnh. Sau đó vung mâu đập mạnh, đánh ngã hai tên lâu la ngăn trước chiến mã của La Sĩ, tiếp theo trường mâu đâm tới, trực tiếp hất tên còn lại lên không trung.

La Sĩ vốn hung dữ như dã hổ, được Trương Tu Đà cường viện này, ai ngăn cản được hắn. Lập tức hai người chiếu cố lẫn nhau, liền mâu múa lượt, từ trong đám người bước ra một đường máu., Xông về đình nghỉ mát mà Lý Húc dùng vũ tiễn tóa trần. Hai tên loạn phỉ to gan ra sức đuổi theo, mới chuyển động bước chân, bị Lý Húc một mũi tên giết chết. Đám đạo phỉ khác nhìn thấy thi hài của mình khắp nơi trên đất, người của đối phương rõ ràng không ai có thể lưu lại, cả kinh kêu lên một tiếng, khí thế lập tức lại là một chữ.

“Người che chở Lý tướng quân, đừng để người khác tới gần lương đình!” Trương Tu Đà vứt bỏ La Sĩ thư, xoay người lần thứ hai giết vào đám địch. Trong nháy mắt, thiết giáp trên người hắn lần lượt bị mấy thanh binh khí đâm trúng, nhưng đối phương đã đâm trúng hắn đồng thời đã bị mâu sắt quét ra.

Bởi vì lực đạo không kịp dùng chân, mỗi một vết thương đều không thể khiến hắn bị thương nặng.

Trong nháy mắt, Trương Tu Đà lại vọt tới trước ngựa Độc Cô Lâm, râu quai nón và áo giáp trên người đều bị máu nhuộm đỏ bừa. Những lâu la lâu la kia thấy bộ dáng hung thần ác sát của hắn, trong lòng sợ hãi, có mấy tên vứt bỏ binh khí bỏ chạy về phía xa. Trương Tu Đà không rảnh đuổi theo, dùng mũi mâu chỉ về phía tả hạc đình, dẫn theo Độc Cô Lâm lần nữa giải khai một con đường máu trong đám người.

Bốn người tụ hợp, đứng ở phụ cận đình nghỉ mát tử thủ bất công, cục diện lập tức thay đổi. Sơn tặc nỗ lực xông lên trước lập công đầu tiên phải đề phòng bị Húc Tử dùng vũ tiễn đón lấy. Thật vất vả mới tránh thoát được vũ tiễn, lại phải đối mặt với hai cây trâm cài tóc dài., Một thanh Thiết Tích Xà Mâu, đơn đả độc đấu, La Sĩ trong tay một cây râu dài cũng đã làm cho người uy phong võ mật, đồng thời đối mặt ba hảo thủ không thua gì La Sĩ tin tưởng. Bọn lưu tặc mặc dù có dũng khí kia, cũng không có bản lĩnh kia.

“Xông lên, xông lên, đích thân Trương lão nhân cũng ra trận rồi, bọn họ chỉ có bốn người, căn bản không có mai phục.” Thạch Tử Hà núp trong đám người khàn cả giọng hô lên. Hắn phát hiện mình đã cược, Trương Tu Đà đúng là đang phô trương thanh thế. Bốn người vậy mà dám đối cứng với hai vạn đại quân, lá gan của lão già này quả thực là sắt thép mà.

Đám giặc cỏ đã tới gần đình nghỉ chân nhìn nhau, mệnh lệnh của Thạch Tử Hà bọn chúng đều nghe rõ mồn một, loại tình huống trước mắt, kẻ ngu cũng biết phụ cận căn bản không có mai phục. Nếu như bọn chúng vẫn duy trì tình thế vừa rồi, không quan tâm tất cả xông về phía trước, chỉ cần một mũi cũng có thể khiến Trương Tu Đà lão nhi mệt chết.

Nhưng bọn họ ai cũng không muốn xông lên làm người đầu tiên, không cần nói đến người đứng đầu trong mười người xông lên, cũng chưa chắc đã có cơ hội được ban thưởng từ đại đương gia đồng ý. Lão già râu ria bị máu nhuộm đỏ còn có khí lực hơn so với thiếu niên, cây Thiết Tích Xà Mâu ở trong tay lão quả thực có thể làm roi được rồi. Trực tiếp bị đập chết còn

dễ nói, vạn nhất bị đánh gãy xương sống lưng, trong sơn trại không có quy củ nuôi “Bạch Ẩn no”.

“Các người còn muốn chiến sao, cứ việc lên đây!” Trương Tu Đà cầm thiết mâu đứng giữa La Sĩ Tín và Độc Cô Lâm, uy phong lẫm liệt. Năm đó, hắn bốn mươi chín tuổi, so với đám đàn ông già già hơn Hoàng Trung, coi như là một người trẻ tuổi.

Đám giặc cỏ nổi tiếng ồn ào, không ai nguyện ý xung phong.” Giết lão già, thưởng mười con dê, năm độ rượu!” Thạch Tử Hà nghiêng răng, tăng phần thưởng lên gấp mười lần. Vừa dứt lời, hắn bỗng cảm thấy kinh hoàng, theo bản năng tránh sang bên cạnh, mũi tên xé gió làm lông tóc dựng đứng. Ở ngay bên cạnh hắn, một thân binh mặc chiến giáp da heo kêu thảm ngã xuống.

“Xúi quẩy!” Lý Húc lăm bằm, lại đặt mũi tên lên cánh tay cung. Cả buổi sáng này cong cung nhiều lần quá, hắn rõ ràng cảm giác được hai cánh tay của mình đã bắt đầu run run. Vì không muốn ảnh hưởng tâm tính của đồng bọn, hắn lấy biên độ nhỏ thở hổn hển vài hơi, cố gắng đoan cung thân, đem mũi tên ngắm về phía một tiểu đầu mục ở gần Trương Tu Đà nhất.

“Đánh thì không đánh, lùi cũng không lùi, các người rút cuộc muốn làm gì!” Trương Tu Đà trừng mắt, chất vấn quân địch. Nếu như Thạch Tử Hà sai người bắn tên, trong khoảng khắc sẽ bắn hắn và ba người còn lại thành con nhím. Vì không cho kẻ địch có thời gian suy nghĩ, lão tướng quân không thể không cố làm ra vẻ hư ảo từng lần.

“Giết, giết tới, cho dù toàn thân hắn được làm bằng sắt, cũng không chống đỡ nổi nhiều người chúng ta như vậy!” Thạch Tử Hà tiên phong dẫn đầu binh mã, lại chen lấn tiến lên hơn sáu trăm người. Bùi trưởng tài giống như Thạch Hà., Ẩn thân chính giữa đám thân binh, lớn tiếng đưa ra chủ ý cho đám giặc cỏ. Nếu như phía trước không có mai phục, đương nhiên hắn không thể để cho Thạch Tử Hà một mình lập được toàn bộ công lao. Xe ngựa hợp lực đánh cướp, ai xuất lực nhiều hơn thì người đó cầm đầu, lúc có thể chia chỗ tốt, Bạch Hổ binh từ trước đến nay đều không cam lòng ở sau người đó.

“Giết đi, các người có được hay không, không được liền xuống, để chúng ta lên!” Bùi Quang Tử Bùi Quang khẩu của Bùi trưởng tài không thua gì cha hắn, đối với quân tiên phong áo xám tiên phong cản đường châm dầu vào lửa đốt gió. Huynh đệ dưới trướng Thạch Tử Hà tự nhiên không chịu đem công lao nhường cho người khác trong thời khắc cuối cùng. Mấy tên tiểu đầu lĩnh lấy ánh mắt ra hiệu cho nhau, đột nhiên hô to một tiếng, đồng thời mang theo mười mấy huynh đệ đánh về phía Lương đình.

“Để cho bọn họ kiến thức một chút cái là cái gì là Tề Lỗ nam nhi!” Trương Tu Đà hét lớn, rung động thiết mâu, nghênh đón địch nhân đang xông lên đầu tiên. Tàn thúc bảo có thể mang viện binh đến hay không, hiện tại đã không cần hắn suy nghĩ nữa. Chiến đến nơi này, địch ta hai bên sinh tử có mạng.

Binh khí của hắn một mâu đánh bay địch nhân, lại một mâu đâm xuyên đối phương. Sau đó rút thiết mâu ra, nhanh chóng lui về phía sau. Hai tên đạo tặc hò hét đuổi theo, bị La Sĩ tín và một người Độc Cô Lâm xử lý sạch sẽ. Ngay sau đó, thân hình Trương Tu Đà lại lần nữa vọt tới trước. Ở trong bụi binh khí đem một gã đầu mục giặc cổ kêu gào rất vui vẻ đập vỡ đầu. Không đợi những người khác kịp phản ứng, thiết mâu Trương Tu Đà quét ngang tạo ra nửa vòng. La Sĩ tín bảo vệ bên trái hắn ta, Độc Cô Lâm ngăn phía bên phải quân địch của hắn ta. Động tác của ba người phối hợp ăn ý, giống như một người mọc ra ba đầu sáu tay. Dưới sự tấn công của quân tặc, không chút rơi xuống hạ phong.

“Qua bên kia, chếp đường lui của hắn!” Có người lớn tiếng đưa ra chủ ý cho quân Hồi sam quân. Đám đạo phỉ anh dũng tiến về phía trước, từ hai cánh chụp về phía lương đình. Đám người Trương Tu Đà chỉ có thể ngăn cản chính diện, nếu như từ bên hông bọc lại rồi vây quanh hắn. Cho dù thật sự là thân thể ba đầu sáu tay thì khi tới cũng chỉ là phí công vô ích.

Quân địch vừa cải biến chiến thuật, áp lực mà Lý Húc phải thừa nhận lập tức tăng mạnh. Hắn chỉ có một cây cung, mà đối phương xông lên lại là hai mươi mấy cái. Hắn nhanh chóng buông dây cung, bắn tên đạo phỉ đang chạy trốn nhanh nhất kia. Sau đó kéo cung bắn ngược lại người thứ hai, không đợi

hắn dựng mũi tên thứ ba lên dây cung., Hạng ba tên lâu la đạo phi tay cầm khúc gỗ bằng nền trắng đã tới gần lương đình, cận thân vật lộn, trường thương binh đương nhiên sẽ không e ngại cung thủ. Trong miệng phát ra một tiếng hoan hô đặc ý, lâu la đạo phi đem một đầu gọt nhọn của cây nền trắng nhắm ngay ngực Húc tử. Một kích này, hẳn nhất định phải được. Ngay cả đồng bạn bên cạnh cũng không đành lòng tranh công cùng hắn., Cố gắng giảm tốc độ vọt tới, mũi gậy sáp trắng không truyền đến lực đạo mong đợi. Tiểu lâu la phát hiện mình thế mà lại đâm hụt một mâu trên khoảng cách không đến năm thước. Hắn cuống quýt đoạt lại binh khí, lại phát hiện cột nền trắng bị cung tiễn thủ kia kẹp dưới cánh tay. Ngay sau đó, hắn lập tức phát hiện mình lại đâm hụt một mâu ở khoảng cách không đến năm thước., Hắn nhìn thấy Húc Tử như ảo thuật rút một thanh trường đao màu đen từ dưới đất lên, tiếp theo, hắn phát hiện mình bay đến giữa không trung, nhìn thấy trong lịch thành khói bếp lượn lờ, đường đi xinh đẹp tựa như tiên cảnh nhân gian.

Đầu lâu mất đi thân thể thờ dài từ giữa không trung rớt xuống, Lý Húc một cước đá bay thi thể không đầu, nhảy ra khỏi chòi nghỉ mát như cọt con, đi ngược dòng người lao thẳng tới. Đám giặc cỏ không ai ngờ hắn lại dùng chiêu này, tránh né không kịp, lại bị hắn một hơi chém ngã ba tên. Máu phun như suối, nhuộm đỏ cả bầu trời mùa đông.

Con mắt của Húc Tử đỏ lên, lão chỉ có một người, không bảo vệ được lưng đám người Trương Tu Đà. Thêm nữa Trương Tu Đà, bên này lão chỉ có bốn người, không trấn giữ được quan đạo dưới chân.” Không có bất kỳ biện pháp nào!” Lão lớn tiếng rống giận, xông về phía quân địch của một bên lương đình, sau đó không thèm phối hợp với đám người Trương Tu Đà, một người một đao, thoát ly trung tâm của chiến đoàn, từ chỗ quân địch rơi xuống, trực tiếp cắt thẳng về phía Thạch Tử Hà đang trốn phía sau đám người.

Không ai ngờ Húc Tử lại làm như vậy, kể cả Thạch Tử Hà vốn luôn cẩn thận từng li từng tí một cũng không có. Lưu Phối vẫn luôn đề phòng chính là có người ở cự ly xa dùng vũ tiễn ngăn trở chủ soái nhà mình, lại chưa từng nghĩ chỉ có bốn quân địch

đột nhiên xuất hiện kỳ binh phản kích. Chờ bọn hấn nghe được tiếng kêu sợ hãi của Thạch Tử Hà, toàn bộ chiến trường đã rối loạn, Húc Tử lớn tiếng rít gào., Dã thú cứng rắn phá tan rào cản của hai tiểu đội. Trong nháy mắt, trên người hấn đã bị thương bốn năm chỗ, nhưng khoảng cách với chủ tướng quân địch cũng thu nhỏ lại chưa đầy ba mươi thước.

Bên cạnh Thạch Tử Hà có rất nhiều thân binh, giết hấn là nhiệm vụ không thể hoàn thành trong đám người. Nhưng tình thế trên chiến trường khiến người ta không thể nào giữ được tỉnh táo mà suy nghĩ, mấy lần trước trong đợt công kích thử nghiệm trước, thanh trường đao màu đen biểu hiện ra sức chiến đấu quá kinh người, đám lâu la quan tâm đến an nguy của Thạch Tử Hà thì không dám lấy tính mạng của Đại đương gia làm tiền đặt cược.

Trương Tu Đà lại dùng mâu sắt đâm chết một đôi thủ, tiếp đó hấn ta nhảy cảm phát hiện xung quanh mình quân địch thừa thốt đi rất nhiều. Đám đao phỉ nhao nhao xoay người về phía sau, cũng không quay đầu lại. Trương Tu Đà sững sờ một chút., Rất nhanh đã hiểu được nguyên nhân trong đó. Lý Lang Tướng vốn được ông ta bảo hộ ở sau lưng không biết bắt đầu từ khi nào, cũng không biết dùng biện pháp gì, đã lao tới bên cạnh chủ tướng quân địch. Chủ tướng quân địch đuổi theo nhanh chóng lui về phía sau cùng thân binh. Mà ở phía sau Lý Lang Tướng, mấy trăm sĩ tốt áo xám kêu to đuổi theo không bỏ.

“Hảo hán tử!” Trương Tu Đà trong lòng thầm khen, hấn rất thích phó thủ này. Mặc dù song phương ở chung với nhau không đến nửa ngày, mặc dù lập tức đoàn người sẽ cùng nhau chết trận. Nhưng trên đường đi có người dũng cảm làm bạn, tuyệt đối sẽ không có ai cảm thấy tịch mịch. Dùng thiết mâu chỉ về phía Thạch Tử Hà, Trương lão tướng quân hạ lệnh tổng tiến công với hai người Độc Cô Lâm: “Cùng ta xông lên giết người họ Thạch!”

“Vâng!” Tiếng trả lời không chỉ có hai người đến từ La Sĩ Tín và Độc Cô Lâm, ở trên sườn núi, mấy trăm người âm âm đáp ứng. Trương Tu Đà kinh hỉ quay đầu lại, thấy Tàn thúc bảo mang theo bốn mươi mấy tên kỵ binh xông lên sườn núi, mà

trên con đường phía sau hẻm, còn có vô số tráng sĩ Tề quốc hò hét đánh tới.

“Thúc Bảo, nhanh đi cứu Lý Lang Tướng!” Trương Tu Đà cao hứng đến nỗi đổi giọng, chỉ vào Lý Húc theo sát Thạch Tử Hà Chiến Kỳ không nổi kêu la: “Nhanh, nhanh, mau...!”

“Vâng!” Tần thúc hai chân đập nhẹ một cái, thuận theo triền núi mà xuống. Đội hình bọn giặc cỏ trên sườn núi vốn đã vô cùng hỗn loạn, bỗng nhìn thấy Tần thúc Bảo mang theo đại đội nhân mã lao xuống, cho rằng mình gặp phải mai phục vẫn một mực cẩn thận đề phòng., Quân đội áo xám Thạch Tử Hà xua tan đội hình trắng nõn của Bùi Trường Tài, Bùi Trường Tài mang quân hốt hoảng chạy trốn, lại xông tán dưới chân núi. Hối sam quân xem cuộc chiến, tiếng gió dồn dập, cây cỏ Giai Bình.

Chú 1: Bích Không bạn bè đề cử Xi Bích Không óng ánh sáu trăm năm mươi bốn, 《 đại lý nhân đại lý số sáu trăm sáu trăm sáu mươi tư, 《 Thương Hải Kinh sáu trăm sáu trăm sáu mươi sáu.

Bài 2: Nếu như bằng hữu xem sách vẫn còn có thể đọc được sách, xin hãy gọi nút vé khách quý một chút. Mỗi ngày mỗi người đều có một tấm vé quý miễn phí, nếu như đưa cho đồ uống rượu, tửu đồ xin đa tạ.

Chương thứ hai, tráng sĩ (Bốn lượt)

Trong trận chiến kịch liệt ngắn ngủi, trên người Húc Tử bị rất nhiều vết thương, toàn bộ nhờ vào áo giáp tinh lương mới không đến mức mất mạng. Hắn không biết viện quân đã đuổi kịp, cũng không ý thức được phía sau mình xảy ra chuyện gì. Hắn chỉ cảm thấy bốn phía xung quanh mình đều là giặc cỏ, dừng lại khẳng định chỉ có con đường chết. Cùng chết như vậy, không bằng trước tiên cứ một đao chém chết tên thổ phi có lá gan rất nhỏ ở phía trước.

Một tên lâu la trốn quá chậm bị Húc Tử đuổi theo sau lưng, một đao chém đứt nửa bả vai. Căn bản không để ý thảm trạng giày dụa của đối phương trên mặt đất, giày Húc Tử đạp qua thân thể người này, đuổi theo một tên giặc cỏ khác. Sau lưng chém ngã, tiếng bước chân nặng nề và tiếng hít thở như kéo ống bễ khiến người ta cảm thấy sồn tóc gáy, có tên tiểu đầu mục không chịu nổi áp lực này, tuyệt vọng quay đầu liều mạng, bị Húc Tử dùng một đao quét bay đầu.

“Phốc!” Máu loãng màu đỏ nhảy dựng lên như suối phun, bắn đầy mặt Húc Tử. Hắn dùng tay lau một cái, tiếp tục truy kích bóng người phía trước. Thạch Tử Hà chạy tới nơi nào, hắn đã không còn nhìn thấy. Giờ phút này, thế giới trước mắt Húc Tử đã hoàn toàn biến thành màu đỏ, trời, đất, mây, đất., Núi, một mảnh đỏ thẫm. Hắn nhớ tới lần đầu mình giết người, thế giới đó cũng là đỏ. Lần đầu giết người là vì sao? Hắn vừa chạy vừa mơ mơ màng màng. Vì mạng sống, là vì mạng sống, nếu mình không giết những tên Hề kia, mình sẽ bị bọn chúng giết chết.

Húc Tử không muốn chết, nhưng hắn cảm giác được mình đã không duy trì được nữa. Hắn nhớ tới ngày xuân ở Tô Tỳ bộ tiêu diệt bộ lạc Cầm Đầu kia, ở trong một mảnh thế giới màu đỏ yên tĩnh, Tô Khánh phụ thuộc nâng đao, giống như giết gà cắt Ô Nhất Cốt mạch máu lão nhân. Sau đó, để máu tươi màu đỏ phun vào trong một thùng gỗ màu đỏ.

Tô Yết bộ giết người là vì cung phụng Trường Sinh Thiên, để Trường Sinh Thiên Tứ cho bọn họ dừng khí và vận may. Ta

giết người là vì cái gì? Đám giặc cỏ này giết người là vì cái gì? Không có đáp án, Húc Tử cảm giác được thế giới màu đỏ trước mắt đang lay động, một bóng người bị hắn đuổi theo, người kia đột nhiên quỳ xuống dập đầu, khóc lóc.

“Người nguyện ý chuộc tội sao?” Lý Húc nghe thấy một giọng nói không phải của mình phát ra từ trong miệng mình, sau đó, hắn vung đao, cắt cổ họng của kẻ đầu hàng.

Mấy tên giặc cỏ đã quỳ rạp xuống sườn núi bị cảnh tượng này dọa cho sợ ngây người, bọn hắn kêu thảm một tiếng, đứng lên, lao đảo tiếp tục chạy trốn chết. Húc Tử như uống rượu say, từng tên từng tên một chém ngã bọn hắn. “Thuộc tội!” “c tội!” mỗi lần bị chém ngã một tên, hắn đều lâm bầm kêu lên một tiếng. Thế giới trước mắt càng ngày càng đỏ, đỏ như máu.

Hắn không muốn tiếp tục giết chóc nữa, nhưng không dè nén được ý niệm điên cuồng trong lòng. Lần đầu tiên giết người, hắn nhớ kỹ bản thân vì sống sót. Về sau tất cả giết chóc, Đột Quyết nhân, một câu mỹ nhân, đại dân chúng phản loạn, hắn nhớ rõ bản thân mình đều còn sống.” Ta chỉ vì muốn sống thật tốt, ông trời ơi!, Sao người không để cho ta sống tốt một chút đi!” Hắn vung đao chắt vắn trời, miệng phát ra mấy chữ “Uy Giả a”, giống như Thương Lang đang tru lên. Mỗi lần ta vừa mới có một chút hạnh phúc, người phải vô tình lấy đi hắn. Bằng hữu Đào Ngột, hộ lương quân, huynh đệ của Hùng Võ doanh còn có tình hữu nghị, thân tình,...

“Thì ra, ta cái gì cũng không có!” Hắn cười ha ha, đuổi theo một nhóm địch nhân khác chạy không nổi. Những người kia nhìn thấy một ma quỷ toàn thân đầy máu, nhe răng cười, không dám nghênh chiến, chạy tứ tán. Húc Tử giơ đao đuổi theo, bỗng nhiên hắn nghe thấy sau lưng có tiếng vó ngựa dồn dập.

“Đi chết đi!” Lý Húc hét lớn, vịn người bỏ. Bên tai chỉ nghe thấy tiếng “Sang lang!” Một tiếng giòn vang, thanh hắc đao đã trở thành một phần của sinh mệnh của hắn lại bị người ta đánh bay lên giữa không trung.” Rốt cuộc cũng đã tới!” Húc Tử cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm lạ thường, thân hình thẳng tắp, mỉm cười nghênh đón tử vong đang đến.

Đưa tới trước mắt hắn không phải là một cây đao, mà là một bàn tay to lớn mạnh mẽ.” Lý tướng quân, Lý tướng quân, ta là thúc bảo!” Tên võ tướng đánh bay binh khí của Lý Húc, nhảy xuống, đỡ lấy thân thể Lý Húc. Lý Húc mơ mơ màng màng mở to hai mắt, phát hiện cảnh sắc xung quanh lại rõ ràng. Tàn thúc bảo dùng bàn tay to đỡ mình, cách đó không xa, La Sĩ tin rằng đang dắt Hắc Phong và Độc Cô Lâm chạy tới.

“Tặc quân lui rồi?” Lý Húc dùng sức dụi mắt, kết quả đem cảnh sắc trước mắt vò thành một mảnh huyết hồng. Có người thật thà cười đưa tới một cái khăn tay, Húc Tử lau sạch máu trên mặt, lần này lại lau sạch máu trên mặt,, Cuối cùng hắn cũng thấy rõ tình huống trên chiến trường. Khắp nơi chung quanh đều là phản phi quỳ trên mặt đất thỉnh cầu đầu hàng, Tàn thúc mang theo hơn bốn mươi kỵ binh bảo vệ bên cạnh mình, còn có hàng ngàn quân binh Đại Tùy dọc theo quan đạo chạy tới, theo đuôi xa xa bụi mù đuôi giết.

“Lý tướng quân thật giỏi võ nghệ, một mình đập trận, dọa cho Thạch Tử Hà ôm đầu chạy trốn!” La Sĩ Thư đi lên trước, cười cười giơ ngón cái. Dáng dấp của hắn rất anh tuấn, cao lớn bên cạnh, làn da trắng nõn, khi cười với người khác, trong miệng sẽ lộ ra hàm răng trắng nõn.

“Là lúc các huynh đệ tới kịp!” Lý Húc cười khiêm tốn. Hắn cảm thấy cả người như nhũn ra, đây là biểu hiện sau khi chiến đấu đã thoát lực.

Có những quân binh có tiếng chạy đến, thay Húc Tử nhặt thanh hắc đao lên. Mọi người đều thấy binh khí của vị tướng quân trước mặt bị Tàn thúc đánh cho lão đảo bay, nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng đến sự kính trọng của mọi người đối với hắn. Người này là một anh hùng, một thân một mình đuổi Thạch Tử Hà chạy khắp núi. Tàn đốc úy lúc này tâm thần đại loạn, nếu hai người thật sự giao thủ, Tàn đốc úy chưa chắc có thể giao nộp binh khí thuận lợi như vậy.

“Lý tướng quân, xin thứ cho vừa rồi Tàn mỗ lỗ mãng!” Tàn thúc đón lấy hắc đao, hai tay dâng trả lại cho Lý Húc. Đối phương là tướng quân phủ binh, hắn là đốc úy quân binh. Mặc

dù cấp bậc của hai bên không chênh lệch nhiều lắm, nhưng nếu không có hiểu lầm gì thì không nên phát sinh thì tốt hơn.

“Thúc Bảo huynh khách khí, nếu như không phải thúc Bảo huynh kịp thời đem ta tỉnh lại. E rằng hôm nay ta không điên mất rồi!” Lý Húc hai tay tiếp nhận hắc đao, cười trả lời. Hắn biết Tần thúc bảo kia xuất phát từ lòng tốt, nếu không, hôm nay chính mình còn không biết phải điên bao lâu. Hắn biết mình vừa rồi giống như vừa mới làm một giấc mộng., Cảnh tượng trong mộng phi thường thống khổ, lại phi thường chân thực. Nghĩ đến đây, Húc Tử lại dùng khăn tay lau mặt, cảm giác trong lòng lạnh lùng, hết sợ rồi.

“Lý tướng quân chiến đấu quá lâu, bị tinh lực làm cho mê hoặc. Lên ngựa đi, lát nữa có thể khôi phục lại!” Tần thúc thấy ánh mắt Húc Tử vẫn có chút mê man, cười nhẹ dặn dò. Rất nhiều người lúc mới lên chiến trường, thấy máu đều sẽ phát sinh tình huống tương tự.” Nhưng Lý tướng quân từng thân kinh bách chiến mà?” Tần thúc Bảo đột nhiên cảm thấy chuyện này có chút kỳ quặc. Xuất phát từ sự cẩn thận, hắn đem sự mê hoặc giấu ở sâu trong bụng.

Chiến đấu rất nhanh kết thúc. Bốn ngàn quân binh đuổi theo hơn hai vạn giặc cỏ giết ra hơn hai mươi dặm, mãi đến khi sắc trời bắt đầu tối, mới lục tục thu binh về doanh. Trận chiến này tổng cộng có hơn bảy trăm tên giặc cỏ bị trận chém, hơn năm ngàn giặc cướp bởi vì bị thương hoặc chạy mất đội bị bắt, mà toàn bộ binh lính quân cùng tổn thất không đến sáu mươi người.

Tề quận thái thú xử lý mọi việc xác định giặc cỏ bị đánh lui, mang theo phụ lão trong thành khua chiêng gõ trống nghênh đón ra khỏi thành. Đối với bản thân không thể phán minh tình, kịp thời ra khỏi thành tiếp ứng sai lầm, Bùi tổn phi thường hổ thẹn. Đêm đó mở tiệc mời rượu tạ tội, hắn một lần nữa đem rượu bồi tội. Đám người Trương Tu Đà cùng Tần thúc bảo lại không hề tỏ vẻ gì không vui, ngược lại quay đầu hướng về lão thái thú kính rượu, cho rằng hắn đã cố gắng hết chức trách, điều hòa lẫn lộn!”

Lý Húc đứng bên cạnh nhìn mà thảm than phiền, hẳn biết nếu như mình đổi lại vị trí Trương Đà, cho dù không trở mặt với Bùi Thái Thủ, ít nhất cũng phải oán trách trước mặt mọi người một phen. Nhưng hai người Trương Tu Đà, Tần thúc bảo dường như đều quên mất nguy hiểm trong trận huyết chiến, nụ cười trên mặt càng sáng lạn hơn. Mặc dù là La Sĩ tâm khí thấp phần cao ngạo cùng Độc Cô Lâm, cũng mỉm cười cùng nâng chén tương bồi, căn bản không để chuyện ban ngày ở trong lòng.

“Xem ra chuyện trên quận huyện cũng giống như trong triều đình, sau lưng tràn đầy huyền cơ!” Lý Húc nhìn đồng bạn liên tiếp nâng chén, trong lòng trầm nghĩ. Đột nhiên, hắn cảm thấy trước mắt có linh quang chợt lóe, mình phảng phất bắt được cái gì đó, tựa như người đang đi lại trong sương mù đột nhiên nhìn thấy ánh nắng mặt trời., Trong lòng đầy vui sướng, cẩn thận nghĩ lại nhưng không bắt được gì. Lại nhìn Bùi Kiều Chi, lại cảm thấy lão gia hỏa này không cổ hủ như mình tưởng, những mắt mát vô tâm của đôi phương đều có thể tha thứ, tuy thiếu chút nữa hắn đã đẩy mọi người vào tử địa.

Đang nghĩ ngợi lung tung, Bùi Thừa Chi lại giơ chén rượu lên chuyển hướng ánh mắt về phía ông ta.” Lão phu nghe thấy triều đình phái một viên hủ tướng đến đây hiệp trợ tiểu phi, đang chuẩn bị phái người đi nghênh đón. Không ngờ lần đầu tiên gặp mặt Lý tướng quân lại là trên đường khai hoàn. Tướng quân vì Tề quận ta mà chảy máu, lão phu dùng chén rượu mỏng này kính tướng quân, để tỏ lòng biết ơn bá tánh quận Tề ta!”

“Không dám, không dám. Mạt tướng chỉ là tận chức thủ hộ mà thôi, nguyện cùng lão thái tử uống chung!” Húc Tử tranh thủ đứng lên, phi thường khách khí trả lời. Trong lúc vô tình, ở trên quan trường học được mấy câu cùng hư lễ đã được hắn thuần thục ứng dụng, ứng phó rất thông dong, thoải mái hào phóng.

“La đốc úy và Độc Cô Đốc úy hôm nay huyết chiến đánh lui địch, lão phu bất tài, nguyện lấy cái chén này làm Hạ công cho hai vị!” Bùi Thiên Đản, lại đích thân đem chén Kính La sĩ Hạ Độc Cô Lâm, hai phó Đốc úy chức vị thấp hơn Lý Húc cũng

vội vàng đứng lên nâng chén, trong miệng nói mấy lời khiêm tốn, uống một hơi cạn sạch chén rượu.

“Chư vị hôm nay đều vì bảo vệ quê hương mình chảy máu, quê hương già, ân tình đối với chư vị vĩnh viễn không quên!” Bùi Thừa lại lần nữa nâng chén, hướng về phía chúng giáo úy trong quân binh, thống lĩnh đoàn người nói: “Mời uống đầy chén nhỏ, ngày sau ra sức giết giặc, bảo vệ quê hương!”

“Nguyện cùng lão đại nhân uống chung!” Đám giáo úy, đoàn người cũng nâng chén tương ứng, trong lúc nhất thời, trong phòng chén tới ly lui, bầu không khí rất là hòa hợp.

“Lần này ta huyết chiến đánh lui địch, bắt hơn năm ngàn sáu trăm tên tặc khấu làm tù binh. Trong đó có hơn hai ngàn tên Hồi sam quân, mặt tướng chuẩn bị thả đi, lấy tâm lý ly gián hai cánh giặc cỏ.” Đợi Bùi lão thái thú kính trọng xong một vòng rượu, Trương Tu Đà đáp lễ hấn ta, sau đó vừa cười vừa nói.

“Trương tướng quân muốn làm gì, cứ việc phòng thủ làm. Triều đình bên kia ứng đối thế nào, sẽ có lão phu an bài!” Bùi đế tâm tình rất tốt, cười ha ha cùng Trương Tu Đà uống một chén, không nói gì đáp ứng.

“Còn lại hơn ba ngàn người, chúng ta còn xử lý theo phương thức cũ?” Trương Tu Đà đặt chén rượu xuống, cười hỏi.

“Đương nhiên theo cách cũ, bọn họ cướp bóc khắp nơi, chẳng lẽ còn có thể buông tha hay sao! Phương thức cũ, tướng quân cứ làm!” Bùi Chi Đản cười to, lại uống chén rượu. Từ dáng vẻ tươi cười của lão, giống như vừa mới hoàn thành một vụ làm ăn lớn vậy.

“Chư vị đại nhân bày mưu nghĩ kế, khiến cho lương thảo chúng ta không thiếu, công lao an dân bảo cảnh này, chư vị đại nhân nên đương nhiệm vị trí đứng đầu “Đội hai vị thái thú cùng quân thừa uống xong, Tần thúc bảo tiến lên, đại biểu quân binh hồi kính văn quan, thuộc tính Tề quận.

“Không dám, không dám, tất cả chúng ta đều có chức trách, không dám tham công huyết chiến của các huynh đệ!” Kim, Hộ, Pháp, sĩ Tào Chủ bộ vội vàng đứng dậy, cười cùng Tần

thức uống với quân công. Đại Tù triều tổ chức quân công, Tù Đường từ đương kim thánh thượng bắt đầu, có người thăng quan quân công đã nhanh như ban đầu. Nhưng thân là chức văn, không phí một đao chia ra rất nhiều công lao trong tay, vẫn làm cho các quan văn vô cùng vui vẻ.

“Lừa hoang đều thuộc lang tính, vết thương không chết ắt sẽ trở về trả thù. Lần này chúng ta chỉ khiến nó bị thương chút xíu, không đả thương gân cốt. Theo ta suy đoán, trong vòng nửa tháng nó sẽ ngóc đầu trở lại!” Đợi mọi người uống xong, Tần thúc Bảo lại nâng chén rượu lên, cười giải thích.

“Các vị tướng quân cứ việc giết giặc, trừ ác làm hết. Còn về phần ” táng chủ nhà giàu tiếp tế” liếc mắt nhìn Bùi Quý Nương, sau khi được đối phương ám chỉ, đáp lại vô cùng khí phách, “Chúng ta hết sức dịch chuyển một lần, khẳng định gom góp đủ cho các tướng quân ăn một hai vạn người một tháng lương thực, lừa ngựa, chăn nuôi súc vật cũng quyết không thiếu nợ.”

“Như thế, thúc bảo đại biểu huynh đệ đa tạ các vị đại nhân trượng nghĩa!” Tần thúc Bảo lão luyện gõ đình cát, sau đó nâng chung, uống một hơi cạn sạch.

“Nguyện ở cửa thành thấy các tướng sĩ một lần nữa chiến thắng!” Quan văn lớn nhỏ, thuộc lại cũng ly cung, về mặt láng láng, thích ý nói không nên lời.

“Nếu như lúc trước ta...” Nhìn Tần thúc bảo, hai người Trương Tu Đà dẫn tướng sĩ dưới trướng thuần thực chu toàn cùng quan văn, hai mắt Lý Húc càng ngày càng sáng ngời. Lúc trước cuộc sống của mình tại Hộ Lương quân rất thoải mái, đó là bởi vì chức vị của mình thấp., Không có xung đột gì với người khác. Ngoài ra, Lưu Hoàng Cơ kinh nghiệm lão luyện đem toàn bộ tạp sự giúp mình đoạt lấy. Ở Hùng Vũ doanh, văn chương trên những quan trường này đều là Vũ Văn sĩ góp mặt để làm, mặc dù tam công tử của Vũ Văn gia từ trước đến nay không nhúng tay vào, nhưng người này đối với sự phát triển của Hùng Vũ doanh không thể bỏ qua.

Cuối cùng Húc Tử cũng hiểu ra vừa rồi mình đột nhiên lĩnh ngộ được điều gì. Những khó khăn trắc trở lúc trước của bản

thân chưa chắc đã là do vận mệnh trêu đùa. Có một số việc rõ ràng bản thân không làm quá quen thuộc. Giống như trước mắt, nếu như Trương Tu Đà tướng quân nắm được nhược điểm của đối phương không buông tha, có lẽ hẳn tạm thời khiến Bùi Chi Đản cúi đầu. Nhưng sau khi xả được một ngụm ác khí, tình cảnh của đám quân binh tất nhiên càng ngày càng gian nan.

Quan hệ giữa người với người, có lẽ không chỉ có thể dùng thị phi để cân nhắc đúng sai. Có đôi khi lựa chọn sáng suốt lùi lại nửa bước, chừa cho nhau chút đường sống, dung túng một số sai lầm, ngược lại có thể khiến cho hai bên sau này nỗ lực tốt hơn.

Ở trong quan trường, thời điểm khác nhau, có nguyên tắc nhượng bộ, không có nghĩa là khuất phục, mà là một phương thức khác đi tới. Mà một vị cứng nhắc, thường thường sẽ làm cho tình thế vốn không tính là tệ càng thêm hồng bét.

Húc Tử phát hiện mình tới đúng chỗ, hẳn giờ chén rượu lên, cười đi về phía Bùi Chi lão đại nhân. Vết thương vừa mới bọc xong có chút đau đớn, nhưng sau cơn đau, người sẽ trở nên thanh tĩnh, càng thêm thành thực.

Chú 1: Bích Không bạn bè đề cử Xi Bích Không óng ánh sáu trăm năm mươi bốn, 《 đại lý nhân đại lý số sáu trăm sáu trăm sáu mươi tư, 《 Thương Hải Kinh sáu trăm sáu trăm sáu mươi sáu.

Bài 2: Nếu như bằng hữu xem sách vẫn còn có thể đọc được sách, xin hãy gọi nút vé khách quý một chút. Mỗi ngày mỗi người đều có một tấm vé quý miễn phí, nếu như đưa cho đồ uống rượu, tửu đồ xin đa tạ.

Chương thứ hai, tráng sĩ (Bốn lượt)

“Lúc không có xung đột lợi ích, tất cả mọi người đều có thể làm bằng hữu!” Húc Tử nhớ rõ Vũ Văn Sĩ từng nói với mình những lời này. Lúc đó hắn mới biết quan trường phong vân, đối với lời nói này một lần coi là chí lý. Nhưng tại lễ mừng mừng công nhìn xem bọn người Trương Tu Đà coi như là bằng hữu của mình., Húc Tử mới phát hiện, Vũ Văn Sĩ chỉ nói đến cùng một tầng diện quan hệ giữa người và người, kết giao với người càng sâu hơn về tầng lớp lớp thật ra là: Khi lợi ích có thể cùng chia sẻ, người không phải bằng hữu cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau!

Dưới ám chỉ của Trương Tu Đà, một bộ phận lớn tướng lĩnh quận tướng đều tặng cho quan văn cùng tiểu lại địa phương của phủ thái thú. Mà đám người Lão Thái Thủ Bùi nghịch hồi báo cho mọi người biết., Lương thảo đầy đủ cùng số lượng dân chúng khỏe mạnh, giữa hai bên thân mật phối hợp khiến sức chiến đấu của quận binh nhanh chóng khôi phục, buổi chiều ngày thứ tư mở tiệc ăn mừng, Trương Tu Đà đã mang theo hơn một vạn sáu ngàn quận binh xuất hiện ở quan đạo quan đạo chí đại sơn của lịch thành.

Nghe nói có những tin tình báo được ẩn dấu trong đám tặc binh được phóng thích để ngoài thành xả thân tổng về đây, cả hai nhóm giặc cỏ sau khi bị thiệt thòi lớn ở ngoài thành đều không dám trực tiếp chạy về quận Tế Bắc. Bọn chúng ở quận Tề, qua một vòng ranh giới giữa quận Liêu Bắc và quận Tế Bắc, lặng lẽ trốn vào núi Đại Đại Sơn. Địa hình xung quanh Đại Sơn phức tạp, cây cối tươi tốt, vừa vặn là nơi để cung cấp hơi thở cho đám giặc cỏ bị dọa sợ vỡ mật này.

Trương Tu Đà triệu tập toàn bộ binh mã dưới trướng, thề phải đem đạo phi từ trong Tề quận ra ngoài. Dưới trướng hắn có tổng cộng hơn hai vạn năm ngàn người, trong đó có hơn năm trăm kỵ binh nhẹ giáp, răng của bọn chúng là binh lính quận và bảo vật do La Sĩ dẫn đầu. Nhiệm vụ của hai người là tiên phong, kiểm tra động tác tiến thêm một bước của giặc cỏ, đồng thời thu thập tất cả trình sát quân địch dọc đường.

Hơn hai vạn bốn ngàn người còn lại, có hơn tám ngàn tân binh nhập ngũ không đến nửa năm, Trương Tu Đà không muốn đưa bọn hấn mạo hiểm, chỉ cho phép bọn hấn đảm nhiệm nhiệm vụ vận chuyển vật tư, quét dọn chiến trường và phát cò hò hét. Một vạn sáu ngàn quân binh già còn lại được Trương Tu Đà chia làm tám doanh, mỗi doanh hai ngàn người, đều do một phó úy chỉ huy.

Lý Húc được Trương Tu Đà giữ lại ở bên cạnh hấn ta cùng một đạo thống lĩnh trung quân. Đây cũng không phải lựa chọn của Húc Tử nhất, nhưng lão tướng quân cảm thấy trong trận chiến đầu của Húc Tử hai ngày trước đổ máu quá nhiều, lại lĩnh quân xung phong liều chết sẽ làm thân thể bị thương, cho nên từ chối thẳng thừng từ chối thỉnh cầu độc lĩnh binh mã một doanh của hấn ta.

“Người hiện tại đã là Hồ Nha lang tướng, nếu như mỗi trận chiến đều tự mình dẫn đội xung phong, vậy giáo úy dưới trướng cần các người làm gì?” Thời điểm lão tướng quân nói những lời này, trong mắt lão rõ ràng ẩn hàm ý cười. Đây là lúc tổng quản sử hành quân tuổi thanh niên vạn năm chinh phạt phần uất tộc phản loạn theo, sử tướng quân nói với hấn. Bây giờ rốt cuộc tìm được một tiểu bối đến giáo huấn, Trương Tu Đà hết sức thoải mái.

“Chẳng phải lão tướng quân cũng vung lưỡi mâu sống sắt tấn công trước sao? Không bằng lần quyết chiến này ngài nghỉ ngơi một chút, ta thay người đi xung phong!” Húc Tử có thể nhìn ra Trương Tu Đà không có ác ý với mình, mỉm cười đáp lại.

“Cái đó không giống, năm nay lão phu đã bốn mươi chín, những gì nên trải qua đều đã trải qua. Người còn là một tiểu tử choai choai, không có nữ nhân, không sinh con trai đương nhiên phải cẩn thận gấp đôi!” Trương Tu Đà nhẹ nhàng lắc đầu, phủ quyết. Trong nháy mắt khi nhắc tới tuổi tác, trong mắt lão tướng quân, Lý Húc rõ ràng thấy được một tia bất đắc dĩ.

Từ thủ đoạn dụng binh của Trương Tu Đà cùng cách xử sự khéo léo của người khác, Húc Tử cho rằng đối phương là một

chủ soái ưu tú không dưới bất cứ phủ binh đại tướng quân nào. Nhưng triều đình vì sao lại đặt một tên danh tướng đã bị truyền công vào chỗ này, mà không được giao trọng trách trong phủ binh, chỉ sợ sau lưng che giấu không ít kỳ quặc.

“Trong đó mấu chốt nhất vẫn là vấn đề xuất thân!” Húc Tử âm thầm phán đoán. Trương Đà nguyên tịch Quảng nông, Hoàng Nông Trương thị cũng giống như thượng cốc Lý thị, tính là hậu duệ danh nhân, nhưng cũng không phải là họ lớn gì. Mà Trương Quận thừa hiên nhiên không có gặp gỡ lão tướng quân Thiết Trụ Mã, cho nên ngàn dặm tuần mã lão như xe muối, cũng không đáng trách.

Nghĩ đến những điều này, hắn không khỏi tức giận bất bình vì cảnh ngộ của Trương Tu Đà. Nhưng hắn ta cũng là người không có căn cơ bồi cảnh, ồ còn không mang nổi mình ồ, không giúp được ai. Trầm ngâm hồi lâu, mới tìm được một lý do thích hợp, cười giải thích: “So với Hoàng Trung, tướng quân chẳng phải cũng là tráng niên chính đáng sao?”

“Đúng vậy, lão phu đang lúc tráng niên!” Trương Tu Đà kinh ngạc vì ánh mắt nhạy cảm của Lý Húc, liếc nhìn đối phương một cái, cười tự giễu. Hắn quay đầu lại nhìn đội ngũ đang hành quân rất nhanh, thấp giọng hỏi: “Trước khi người tới quận Tề, có gặp được bệ hạ hay không. Triều đình sang năm còn muốn đông chinh sao? Có kết luận được không?”

“Bệ hạ nói, chờ ta đi theo lão tướng quân bình định địa phương đạo phỉ, liền triệu hồi người ta về phủ binh thống soái. Lần đông chinh lần thứ ba, đến lúc đó lão tướng quân nhất định có thể dẫn dắt một nhánh binh mã, đảo thẳng cục!” Rốt cuộc Lý Húc đã tìm được một chủ đề có thể làm người ta cao hứng, nói.

“Hi vọng khi đó thiên hạ thái bình đi!” Trương Tu Đà nhìn Tề Lỗ đại địa trong mùa đông, thở dài một hơi.

Trong mộng tưởng của Trương Tu Đà, làm một tướng quân hợp cách, hắn hi vọng mình có thể có cơ hội giống Vệ Thanh, bỗng nhiên bệnh đi giống như khai cương vì quốc gia khai cương. Hắn hi vọng bản thân cũng có cơ hội phong Lang Cư Tư, hoặc đánh dấu lại giới trụ. Đại trượng phu lập tức lấy công

danh, Thượng vệ xã tắc, hạ An Lê Thứ. Mặc dù da ngựa bọc thây, cũng không uổng kiếp này.

Nhưng thời gian tinh hoa nhất của hắn lại lãng phí toàn bộ để tác chiến với giặc cỏ. Đối thủ không phải là danh tướng, hào kiệt, mà là một tên tặc xấu xa, vừa thả cuộc xuống. Từng người đánh bại bọn họ, khiến cho bọn họ gà bay chó chạy, không có bất cứ chỗ nào để đắc ý. Hơn nữa một đợt đao phủ bị tiêu diệt, một lớp mới rất nhanh đã sinh ra. Bọn họ tựa như cỏ dại ở trong ruộng, trừ đi từng gốc cây.

Bọn họ như sói trong đồng hoang, bị thương, trốn vào trong núi tự liếm sạch vết thương. Không mấy ngày, lại lao ra sơn cốc cắn người.

Giờ phút này, vừa mới bị Trương Tu Đà đánh cho thất bại thảm hại ở ngoài lịch thành, một quân sĩ áo xám và quân Bạch Đái quân trốn ở trong một thôn trang nhỏ ở biên giới Đại Sơn tu dưỡng sinh cơ. Vì phòng ngừa bị quan quân tìm được tung tích, Bùi trưởng mới hạ lệnh đem mười mấy nam nhân duy nhất trong thôn giết sạch. Các nữ nhân thì căn cứ tiêu chuẩn thẩm mỹ của hắn xếp hạng một cái, do các đầu mục lớn nhỏ dưới trướng của mình theo trình tự lựa chọn.

Đại Sơn thuộc phạm vi quản hạt của quận Tề, theo lẽ thường, Bùi Trường Tài và Thạch Tử Hà không nên dừng lại ở đây. Nhưng lúc mọi người đến Tích Bắc quận gây nghiệt quá nặng, quận thừa quận Phụng Bắc sau khi nghe được tin tức bọn họ chiến bại ở ngoài thành, lập tức triệu tập nhân mã chuẩn bị đánh chó nước xuống. Cho nên, bọn họ tạm thời không cách nào lấy được đạo tể Bắc lui về hướng đầm lầy khổng lồ. Mà từ quận Lỗ Vệt chạy về phía sau., Lại phải đi qua Bá Thành, Lương Phụ, Cung Khâu địa, đường xá quá xa xôi, một vùng trị an cũng không tốt lắm. Một khi bị tiếng ngựa quất gió khác làm đen, hai người thật vất vả mới tích góp được chút vốn liếng này đã là của hồi môn cho con người.

Tả Mạc nghĩ Tây Tư, hai vị đại đương gia vẫn quyết định lưu lại phụ cận Đại Sơn. Thứ nhất, năm đó Vương Bạc đại đương gia dẫn dắt người đến thăm vùng này, cho nên gần đây ít người, không có kẻ nào to gan lớn mật phát hiện tung tích

nghĩa quân, đi báo tin cho quan phủ. Thứ hai, rất nhiều huynh đệ bị đánh tan, chạy trốn khắp nơi trong quận Tề Quốc. Nếu có cơ hội, hai người bọn họ vẫn hy vọng có thể thu nạp được các huynh đệ.

Sự thật chứng minh lựa chọn của hai người rất có lý, ngày thứ hai sau khi vào núi, đã có huynh đệ bị đánh tan dọc theo sơn trại âm thầm đi theo. Còn có một bộ phận tù binh bị quan quân phóng thích, phát hiện doanh sinh không thể cứu sống., Không được coi trọng nghề cũ. Thạch Tử Hà vô cùng vui vẻ, bởi vì điều này có nghĩa là thời gian hẩn ở trong núi phải ngủ đông rút ngắn đi nhiều. Nhưng Bùi trưởng tài phi thường không hài lòng, bởi vì quan phủ thả ra tù binh tất cả đều là Hôi sam quân, bạch mang quân bị bắt lại một người không phóng thích.

Hành vi này rõ ràng nặng bên kia càng khiến Bùi Trường Tài nghi kị. Tuy trong đại bộ phận thời gian, hẩn cũng cảm thấy cử động này của quan phủ, châm ngòi ly gián mang ý vị rất rõ ràng. Nhưng nhìn xem huynh đệ Hôi sam quân nhanh chóng khôi phục thực lực cùng huynh đệ bên người thừa thốt, đồ kị lại đốt đỏ mắt hẩn.

Trong núi kém xa đồng bằng ẩm áp, mười một tháng gió thổi tới mức chói cũng nhẹ rãng. Nhưng Bùi trưởng tài trong lòng lại như bị đốt một mối lửa, nướng tới mức miệng miệng khô lưỡi rãt. Hẩn vốn là kẻ ôm người gần vạn người., Tên đương gia dặm chân một cái, toàn bộ đầm lầy Cự Dã đều lãc lư, bây giờ lại không thể không mang theo hơn hai ngàn người trốn trong núi sâu đào hang chuộť. Nếu không phải lão quân sư quản lý đồ quân nhu bớť đi kịp thời, bảo vệ đại bộ phận đồ quân nhu cướp đoạt từ huyện Trường Thanh., Trước mắt hơn hai ngàn huynh đệ này đều phải đi uống gió tây bắc. Mà tất cả nghiệt đều là Thạch Tử Hà tạo ra, nếu người này không lấy lợi ích lớn đánh hạ lịch thành dụ hoặc, Bùi trưởng mới cho rằng mình tuyệt đối sẽ không đi trêu chọc Trương Tu Đà.

Trước mắt ngược lại xong rồi, lịch thành chưa đánh hạ, còn phải luôn đề phòng Trương Tu Đà lão tặc đến đây trả thù. Nếu như trước mùa xuân sang năm còn không khôi phục được nguyên khí, không biết còn cừu gia nào sẽ tìm tới cửa.

Suy nghĩ tới nghĩ lui, Bùi trưởng mới nghĩ tới một ý kiến tự bảo vệ mình. Đó là hỏa tốc đem Thanh sam quân và Bạch Đái quân hợp nhất. Hai nhà mặc dù đều bị thương nặng, trong lúc chạy trốn chạy trốn tán đi không ít huynh đệ, nhưng sau khi sát nhập còn có thể gom được hơn bảy ngàn người.

“Cha, vậy không được, giờ phút này chúng ta có hơn hai ngàn huynh đệ. Người họ Thạch kia có hơn năm ngàn thủ hạ. Hơn nữa, binh khí trường đoản trong tay đám áo xám cũng nhiều hơn chúng ta!” Bùi Quang đưa con trai lớn của Bùi Trưởng Tài nghe xong chủ ý của phụ thân, lập tức nhảy dựng lên phản đối. Mình đóng cửa tới đương gia, vô luận nhân số ít đến đâu, đều là đại trại chủ. Đầu nhập vào người khác, cũng chỉ có thể làm cái ghế thứ hai, vụ mua bán này thực không có lời.

“Ai nói dưới trướng nhiều người nhất định phải làm đại đương gia!” Bùi trưởng bối giơ tay cho đưa con một cái đực, “Người sẽ không động tâm, buôn bán, sao có thể thực tế mà làm!”

Hắn có ba đứa con trai, Bùi Quang, Bùi Khô, Bùi Tẩn. Trong ba người đều là lão đại võ nghệ tốt, cũng là mấy lão già tâm nhãn ít. Thiếu niên lắm mồm nhiều chuyện, tính cách lỗ mãng khiến Bùi Trưởng Tài thường xuyên rầu rĩ, nếu một ngày nào đó mình thật sự làm lớn, phần cơ nghiệp này nên truyền cho ai.

“Thực lực bày ra làm sao, chúng ta lại có tâm cơ, còn cần Thạch Trưởng mới chịu mắc mưu!” Lão Nhị Bùi Khô cũng không đồng ý hợp nhất hai bên. Kế hoạch tấn công lịch thành lúc trước hắn không đồng ý, nhưng đoàn người không ai nghe hắn. Hiện giờ, nói cái gì hắn cũng phải kiên trì ý kiến của mình một chút.

“Buổi sáng lúc ta bắt đầu, vừa vận phát huy công dụng. Phụ thân chuẩn bị một chút, ta đi Thạch Đại đương gia tới ăn cơm chiều.” Lão Tam Bùi Tịnh Tổ có tâm trí gấp gáp, vừa nghe ánh mắt phụ thân, liền biết mình nên làm như thế nào.

Hắn ngăn cản hai ca ca còn muốn tranh luận, trực tiếp đi mời khách. Mạt cuối tháng, nguyệt hắc phong cao, là thời tiết tốt để làm đại sự.

Chú 1: Bích Không bạn bè đề cử Xi Bích Không óng ánh sáu trăm năm mươi bốn, 《 đại lý nhân đại lý số sáu trăm sáu trăm sáu mươi tư, 《 Thương Hải Kinh sáu trăm sáu trăm sáu mươi sáu.

Bài 2: Nếu như bằng hữu xem sách vẫn còn có thể đọc được sách, xin hãy gọi nút vé khách quý một chút. Mỗi ngày mỗi người đều có một tấm vé quý miễn phí, nếu như đưa cho đồ uống rượu, tửu đồ xin đa tạ.

Chương thứ hai, tráng sĩ (5)

Thôn bọn giặc cỏ tạm thời đóng quân được gọi là ổ của Hứa gia, cách lịch thành không đến một trăm dặm. Lúc Trương Tu Đà mang theo quận binh tinh tú chạy tới, trong thôn đã bùng nổ.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Trương Tu Đà cực kỳ bất mãn với việc này. Mưu đồ của hắn là một trận oanh kích hoàn mỹ, ý đồ một trận chiến mà toàn công. Đám giặc cỏ có năng lực hồi phục quá mạnh, nếu như người không thể tiêu diệt hết trong một lần, không bao lâu sau, bọn chúng sẽ mọc lại như cỏ dại.

Để đảm bảo nhiệm vụ vạn vô nhất thất, lúc trước khi đi, Trương Tu Đà đã nhiều lần dặn dò Tần thúc bảo, mệnh lệnh hắn chỉ chịu trách nhiệm giám thị bên ngoài quân địch. Trước khi đại đội nhân mã chạy tới, không được tự ý xuất kích. Mà đêm nay, Tần đốc úy vốn ổn trọng nhất lại cãi lệnh của hắn, chỉ mang theo năm trăm người đã lao vào thôn xóm đóng quân gần vạn giặc cỏ.

“Không trách Tần tướng quân, đúng, là tự mình bốc cháy trước. Đám thổ phỉ chạy loạn khắp nơi, Tần tướng quân sợ làm chậm trễ chiến cơ nên mới không thể không vọt vào!” Trương Giang được Tần Quỳnh lưu lại chờ đợi đại đội ngũ, sợ hãi uy nghiêm của Trương Tu Đà, nói chuyện có chút lắp bắp. Nhưng điều này cũng không ảnh hưởng gì khi hắn dùng ngôn ngữ cực ngắn miêu tả rõ ràng tình biến hóa của địch.

Nghe xong lời giới thiệu của hắn, Trương Tu Đà chẳng quan tâm tới nổi giận. Người tính không bằng trời tính, tình huống trên chiến trường chính là như vậy, đối thủ không phải là chết thì bất cứ lúc nào cũng có thể làm ra những việc khiến người không cách nào dự liệu được. Hắn tin rằng, Tần thúc bảo đã hạ lệnh xuất kích, đạo lý tự nhiên sẽ do hắn ta., Vì thế, đem huynh đệ dưới trướng chia làm hai bộ phận, lệnh cho bốn doanh vây quanh phía tây của thôn, ngăn chặn địch nhân chạy trốn khỏi cửa ra. Bốn doanh còn lại trực tiếp từ thôn đông giết vào, trợ giúp Tần thúc bảo vệ và đội kỵ binh của La Sĩ.

Đám quân binh đối với giặc cỏ hận thấu xương lập tức xông vào cửa hàng Hứa gia. Bọn họ đều là người địa phương, giặc cỏ tai họa đã là quê hương của bọn họ. Cho nên sĩ khí của đoàn người rất cao, căn bản không cần động viên đám tướng lĩnh.

Cảnh tượng trong thôn khiến tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Khắp nơi đều là ánh lửa, đâu đâu cũng có thi thể. Trên đồng cỏ, trên sườn núi, trước nhà tranh thấp bé, đông nghịt đất đen., Từng người từng người bị chém giết, bọn họ đều là kỵ binh của Tần thúc bảo, bọn họ chết ở trong tay người một nhà, hoặc cũng có thể nói là từ những người bạn cũ. Nhờ quang mang của bó đuốc, quân binh có thể thấy được ánh mắt của người chết không chịu khép lại. Thần sắc trong đôi mắt kia đã mất đi sinh mệnh, nhưng vẫn tràn ngập không cam lòng, tràn ngập oán độc.

Binh lính trong bộ lạc Tần thúc bảo và La Sĩ Tín đã vọt tới trung tâm thôn, từ xa đã nghe thấy tiếng chiến mã hí vang và tiếng kêu rên tuyệt vọng của quân địch. Trên con đường đám kỵ binh đi qua, dấu vết móng ngựa lưu lại trong vũng máu rõ ràng. Một chuỗi, giống như hỏa diễm va chạm vào mắt người ta.

Các quân binh không thể tin tưởng sự thật mà mình đang nhìn thấy. Bọn họ một lần cầm thù giặc cỏ quấy nhiễu quê hương mình đến tận xương tủy, ước gì đối phương bị sét đánh. Nhưng loại cảnh tượng thê thảm trước mắt này vượt qua cực hạn trong lòng bọn họ. Có người lập tức cúi người, không để ý đến cấp trên đang ở bên cạnh, nôn thốc nôn. Có người thì nhắm mắt ngòl xồm trên mặt đất, nước mắt nhịn không được chảy đầy mặt.

Mặc dù ác quỷ từ dưới đất chui lên, cũng chưa chắc có thể tạo thành loại cảnh tượng thê thảm này. Nơi này giống như A Tì địa ngục trong miệng các hòa thượng, hoặc có thể nói, trước khi kỵ binh của Tần thúc giết vào, nơi này đã biến thành địa ngục.

“Xông vào đi, để vũ khí còn sống hạ xuống. Nếu chống cự, giết chết bất cứ giá nào!” Trương Tu Đà thở dài một tiếng, thiết mưu chỉ về nơi không chiếu tới lửa.” Có lẽ nơi bóng tối còn có người sống!” Hấn thấy đã quen với cái chết, không tự chủ được nghĩ.

Quận binh lấy trăm người làm cơ sở chia thành tiểu đội, bắt đầu kéo lưới tìm tòi. Rất nhiều nơi không bị ánh lửa chiếu trúng đích xác còn có người sống, nhìn thấy đám quận binh đến., Bọn họ không muốn chống cự, ngoan ngoãn vứt binh khí, quỳ rạp xuống đất. Trong góc hẻo lánh có khác., Bị kịch vẫn đang tiếp tục trình diễn. Ba bốn tên lâu la áo xám vây quanh một gã quân đội bạch mang, dùng tất cả binh khí có thể tìm được hướng đối phương bắt chuyện. Bạch đeo quân dụng phương ít địch lại, dùng lời lẽ cầu xin sự sống của mình: “Đại ca đại gia đại gia” kêu không ngừng., Lại không đòi lại được nửa tia thương cảm cho bạn đồng hương đồng hương. Quận binh xông lên, mạnh mẽ lệnh bọn họ đình chỉ tự giết lẫn nhau. Đám lâu la áo xám trước khi đầu hàng vẫn không cam lòng phun mạnh một ngụm nước bọt lên mặt các bằng hữu quân hôm qua, mà những lâu la hộ vệ may mắn chạy trốn được một mạng kia lại không dám lau sạch, máu đỏ sẫm và cục gôm bẩn thiêu trao đổi rơi từ trên mặt xuống.

Chiến đấu vừa bắt đầu đã không chút lo lắng tiếp cận tới hồi kết. Trương Tu Đà không cưỡng ép yêu cầu Lý Húc cũng đi theo mình, hấn ta đưa cho Húc Tử một lão binh tinh nhuệ của doanh, để đối phương mang theo một đám tàn phi quét sạch. Đợi sau khi phân phối xong toàn bộ nhiệm vụ., Lão tướng quân tìm một chỗ tương đối sạch sẽ, cấm trung quân đại kỳ xuống. Sau đó, lão sai người áp giải mấy tên đầu mục từ trong tù binh, từ trong miệng bọn họ hỏi tội bọn giặc cỏ đến cùng vì sao xảy ra xung đột.

“Đại đương gia bọn hấn mời Đại đương gia bọn ta ăn cơm, hạ độc trong rượu thịt!” Đầu mục quân áo xám hung tợn trừng mắt nhìn đầu mục quân Bạch Đái bên người, hận không thể đem đối phương một ngụm nuốt vào.

“Nói bậy, Đại đương gia chúng ta hảo tâm mời khách, bọn họ trong lúc ăn cơm lại đột nhiên cùng động thủ với nhau!” Tiểu

đầu lĩnh Bạch Dẫn quân biết tin tức nội tình rõ ràng hơn xa lâu la bình thường, bởi vậy không chịu phỉ nhổ mặt tự làm, phản bác hợp lý hợp lý.

“Hai tên giặc cỏ không có tiền đồ!” Trương Tu Đà cười lạnh một tiếng mắng. Gã không có hứng thú tiếp tục thẩm vấn, sơn tặc lửa cháy, ăn đen mà thôi. Hơn một năm nay, mỗi giờ mỗi khắc cơ hồ đều có chuyện tương tự xảy ra. Trương Kim ở trên bàn rượu giết Tôn An tổ tiên tại trên Hà Bắc., Đỗ Phục Uy và Phụ Công Hữu thôn tính Miêu Hải triều; chuyển sang Đỗ, phụ hai người binh mã lại bị Hải Lăng quân thống lĩnh Triệu Phá Trần nhìn trúng, hai bên xung đột không ngừng, mãi đến khi Đỗ Phục Uy đột nhiên gây khó dễ cho Hồng Môn Yến gần đây., Tự tay chém đầu Triệu Phá Trần, tranh đấu giữa bọn họ mới kết thúc một thời gian. Thạch Tử Hà và Bùi trưởng tài hôm nay làm, chẳng qua là hai con ngựa hưởng hưởng thụ chung một chỗ nhất định sẽ phát sinh động tác, ngoại trừ thời gian và địa điểm lựa chọn thực sự ngoài dự đoán của mọi người, cái khác không có gì kỳ quái.

“Đại Tùy triều mặc dù hà khắc chút với bách tính, nhưng dù sao nó vẫn còn trật tự!” Lão tướng quân thở dài một tiếng, khoát khoát tay, sai người mang hai tiểu đầu mục đi. Lão ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh lửa trong thôn đã dần dần ảm đạm.

Trong phòng từ đường của Hứa gia, chiến đấu vẫn còn tiếp tục. Hơn ba trăm tên Hôi sam quân dựa vào tường viện tương đối cao lớn, ở đây làm chống cự cuối cùng. Mặt Thạch Tử Hà đã biến thành màu đen, không ngừng có máu đỏ sẫm từ trong lỗ mũi của hắn chảy ra, dọc theo hai má đá xanh chảy xuống dưới người.

“Người của Bùi gia, người của Bùi gia đâu?” Nghe tiếng hô giết ngoài viện, Thạch Đại đương gia không quan tâm mình có thể bình an đột phá vòng vây hay không, ngược lại càng “còn quan tâm” mình hữu ngày xưa.

“Bùi Tử mới chịu chúng ta một đao, ôm bả vai lao ra, quan quân đã giết vào thôn, tên khốn kiếp kia chạy không xa!” Nhị đương gia Trương Hoảng đi lên trước, nắm ngón tay lạnh như

băng của Thạch Tử Hà, nói ra. Một tay khác của hắn mang theo hai cái đầu, một tên là Bùi Quang, một chủ nhân nguyên lai là Bùi Tĩnh.

“Ba đứa nhóc Bùi gia, chúng ta cũng chém hai đứa. Còn lại trúng độc tiễn của chúng ta, đoán chừng cũng sống không nổi!” Tam đương gia Triệu Liên Thành đi lên trước, cười báo cáo.” Ngải yên tâm đi đi, gia nghiệp của chúng ta bị họ Bùi hủy hoại. Họ Bùi cũng không kiếm được chỗ tốt, giống nhau là toàn quân bị diệt.

“Ừm!” Thạch Tử Hà đáp ứng một tiếng, cảm thấy mỹ mãn. Ánh mắt ngốc trệ nhìn về phía bầu trời đêm đen kịt, từ nơi đó, hắn đã từng thấy được lý tưởng của chính mình.” Giết chồng chết, thay trời hành đạo.” Là tám chữ này cổ vũ hắn cầm đao lên., Giết chết nhân rồi của nha môn đến chính thuế này, cũng là tám chữ này làm cho hắn tung hoành ngang dọc, tạo nên thanh danh hiển hách. Chuyện cho tới bây giờ, cũng không có gì đáng tiếc, hắn đời này đi oanh oanh liệt liệt. Duy nhất không cam lòng chính là không thể như nguyện giết Trương Tu Đà, ngược lại tặng không cho hắn một trận thắng lợi.

“Con báo đâu, nó đi đâu rồi?” Nghĩ tới đây, Thạch Tử Hà cố gắng mở miệng, phát ra âm thanh mơ hồ không rõ ràng. Thạch Báo là con trai trưởng của nó, theo lý thuyết hắn là có thể kế thừa gia nghiệp của nó, còn có di nguyện của nó nữa. Tuy rằng quân áo xám của nó đã không còn nữa, nhưng phần lớn gia tài cũng thất lạc ở trong trận chiến này.

“Báo tử dẫn người ở trên tường viện, quan quân phụ cận đều là kỵ binh, nhất thời công không được vào!” Nhị đương gia Trương Hoằng Sinh cúi người xuống, lớn tiếng đáp.

“Vậy nhị nha đâu, nhị nha đâu?” Trong lúc di lưu, Thạch Tử Hà lại nhớ tới nữ nhi của mình. Có lẽ nhị tử sẽ không được quan phủ buông tha, có lẽ nữ nhi sẽ không bị xử tử.

“Nhị diệt nữ trốn trong chính đường, ngải yên tâm, chỉ cần quận binh công phá đại môn, chúng ta sẽ phóng hỏa khắp nơi. Tuyệt đối không để cho người ta vũ nhục nàng!” Tam đương gia Triệu Liên Thành lau nước mắt, trả lời đến chém đinh chặt sắt.

“Để bọn chúng sống... sống.....” Thạch Tử Hà đột nhiên không biết từ đâu tìm được khí lực, nắm lấy tay Tam đương gia, la lớn “Không, không cần...” Nói chưa dứt, lại một ngụm máu đen vọt lên, ứ đọng cổ họng của hắn. “Đưa, báo thù cho ta!” Hắn thở dốc, tâm nguyện cuối cùng của hắn lại lần nữa lâm vào hôn mê.

“Vâng, Đại đương gia. Nếu như trong chúng ta có bất kỳ ai sống sót, nhất định sẽ báo thù cho ngài!” Nhị đương gia Trương Hoảng Sinh vừa khóc vừa đáp ứng.

“Đại đương gia chết rồi!” Đại đương gia chết rồi!” Đám lâu la kinh hoàng thất thố, một chút sĩ khí cuối cùng cũng tiêu tan hầu như không còn. Thấy tình hình không ổn, Tam đương gia Triệu Liên Thành quyết định thật nhanh, giơ cao thanh hoành đao, lớn tiếng hò hét: “Các huynh đệ, lao ra, giết một cái đủ vốn, giết hai cái! Có thể lao ra khỏi thôn, nhớ báo thù cho mọi người!”

“Giết một cái đủ vốn, giết hai cái kiếm một cái.” Đám lâu la lớn tuổi điên cuồng đồng ý. Lúc tuyệt vọng, hành vi của con người thường không thể dùng lý trí để ước thúc. Cửa lớn bằng gỗ bị giắc cỏ tự động mở từ bên trong ra, đám lâu la đi theo sau lưng hai vị đương gia, phát động phản kích quyết tử đối với đội ngũ của Tần thúc.

Tần thúc bảo không có hứng thú dốc sức liều mạng cùng tên điên, hắn dùng mũi nhọn nhẹ nhàng chỉ về phía trước, hai trăm mũi tên lông vũ lập tức từ giữa không trung bay tới, đem bọn giắc cỏ điên cuồng bắn cho thất linh bát lạc. Ngay sau đó, đám kỵ binh Tàng Cung, nhắc bổng, dưới sự dẫn dắt của Tần thúc bảo bổng nhiên gia tốc, cắt nghiêng ra một cái quạt, đem bọn giắc cỏ ý đồ phá vòng vây nhất đám lật.

Trước chiến mã đang chạy với tốc độ cao, dũng cảm cá nhân không có bất cứ tác dụng gì. Đám giắc cỏ xông ra sân không một ai may mắn thoát khỏi, sau khi bị chòm râu dài đâm ngã, lập tức bị móng ngựa giẫm thành thịt vụn. Đám thổ phỉ vừa mới lao tới cửa liền hét thảm một tiếng, xoay người chạy về. Cửa chính lại lần nữa âm âm đóng lại, ở giữa bó đuốc vọt tới, cách ra một cái đảo hoang hắc ám.

Chạy dọc theo tường viện ra ngoài hơn hai trăm bước, Tần thúc bảo quay đầu ngựa lại, lại mang theo đám kỵ binh quay lại. Hắn không có lệnh cho các huynh đệ xuống ngựa tấn công, mà hướng về phía trạch viện trong bóng tối giương râu quai nón.

“Buông vũ khí xuống, ra đầu hàng. Nếu chống cự, giết chết vô luận!” Hai trăm kỵ binh đồng thanh hô to, chấn động khiến đám tàn phi trong sân hồn phi phách tán.

“Đừng mắc mưu, từ trước đến nay quan phủ luôn nói chuyện không tính!” Có người lớn tiếng cổ động trong sân. Tần thúc bảo nghe xong, cười cười, lớn tiếng hỏi ngược lại: “Không có can đảm, các ngươi tự mình nói, Trương tướng quân từng nuốt lời sao?”

“Không có can đảm, các ngươi tự nói, Trương tướng quân từng nuốt lời sao?” Hai trăm quân binh lại lần nữa cùng hô quát, truyền chất vấn của Tần thúc bảo vào sân tối như mực. Người trong sân không phản bác được, mấy năm qua, tuy Trương Tu Đà không đội trời chung với đám giặc cỏ, nhưng hắn hứa hẹn, chưa từng đổi ý.

Trong sân có mấy tên lâu la là người may mắn sau khi bị bắt trong trận chiến lần trước. Nghe được câu hỏi của Tần thúc thúc, không nhịn được xì xào bàn tán với đồng bạn.

“Đầu hàng đi, chúng ta không xông ra được!”

“Đầu hàng đi, nói không chừng Trương đại nhân còn có thể phóng thích chúng ta!” Theo tiếng nghị luận càng ngày càng ầm ĩ, lòng tin của đám giặc cỏ bắt đầu dao động. Có người không nhịn được nhìn lên cửa lầu, vừa rồi mới mạo hiểm bắn ra trúng chiêu, hai vợ chồng Trương Hoàng Sinh của Nhị đương gia và Triệu Liên Thành song chiến tử, hiện giờ thủ lĩnh trong vòng trăm người này chính là Thạch Tử Hà con báo. Hắn không gạt đầu, mọi người không thể đưa ra quyết định.

“Các ngươi đã quên lão đương gia đối đãi với mọi người như thế nào rồi sao?” Trên mái hiên truyền đến tiếng chất vấn phẫn nộ của thạch báo. Năm nay lão mới mười tám tuổi, đây chính là thời điểm cuộc đời không sợ chết nhất.

“Các người đã quên vì sao năm đó lại tạo phản sao? Chẳng lẽ các người trở về nhà thì sẽ có đường sống sao?” Thạch Bảo chậm rãi từ trên công lâu đứng lên, hướng về phía mọi người hô to. Sau mấy câu hô, hắn vận người nhảy từ trên công xuống, hoành đao trong tay quét ra một mảng hàn quang, lao thẳng tới giọng nói của Tần thúc.

“Muốn chết!” Tần thúc thương xót nhìn đối phương một cái, râu dài khẽ điểm lên trên, đập bay thanh hoành đao trong tay đối phương. Ngay sau đó lại giật mình, hất thân thể Thạch Bảo lên, bỏ vào trong sân ở xa xa.

“Có đầu hàng hay không?” Mũi nhọn nhuốm máu của Tần thúc chỉ vào cửa viện tối đen, lớn tiếng gầm lên.

Không ai dám trả lời hắn nữa, một lát sau, một thanh trường đao cũ nát ném tới trước chiến mã của hắn, ngay sau đó, lại một cây trường mâu. Đám giặc cỏ mất đi dũng khí lần lượt đi ra, lần lượt buông binh khí trước ngựa.

Đi cuối cùng là một thiếu nữ mặt mày xinh đẹp. Nàng nắm một cây chủy thủ, tay kia thì cầm một cái đầu lâu của Thạch Tử Hà.

“Ta là bọn họ đoạt về!” Cô gái nói nhỏ một câu, vứt bỏ dao găm cùng đầu người, té xỉu trước bảo mã của Tần thúc.

Tửu đồ chú ý: Hôm nay có việc, liền thay đổi. Cố gắng ở Vụ Bô. Xin mọi người đừng quên gửi phiếu mời khách quý.

Chương thứ hai, tráng sĩ (5)

Quận Tề cũng không phải là nơi đặc biệt giàu có, nhưng hai năm qua, bởi vì có sự tồn tại của Trương Tu Đà và con cháu quận Tề, nơi này ngược lại trở thành một mảnh đất vui vẻ hiếm có. Từ sau khi Vương Bạc làm việc, các quận ở Hà Nam liền bắt đầu “Náo nhiệt”. Quận Bắc Hải chiếm cứ Quách Phương dự tính; quận Đông Bình là ổ cường đạo; quận Bắc ngoài trị sở ra, tất cả các huyện khác đều bị tặc binh công phá ghi chép., Ngay cả Lỗ quận do Thánh Nhân giáo hoá ngàn năm cũng khói lửa khắp nơi, nơi khác càng là tai hoạ, tiếng kêu than dậy khắp trời. Chỉ có quận Tề vẫn duy trì thế cục hỗn loạn, cuối cùng trở nên yên tĩnh. Mấy năm qua, Vương Bạc, Thạch liễn., Hách Hiếu Đức cộng thêm Quách Phương dự kiến lần này, Bùi Trường Tài, Thạch Tử Hà, trước sau mười đại đương gia chảy nước miếng, không một ai không vui vẻ quay về.

Tề quận nhân biết âm lạnh, bởi vậy bọn họ lấy lễ tiết cao nhất hoan nghênh anh hùng của mình. Dưới sự dẫn dắt của Thái Thủ Trù, thân sĩ phụ thân xếp hàng nghênh đón năm dặm. Đắc thắng trống gõ vang trời, đập ca thanh âm rung trời, ở trong một vùng biển vui vẻ, bay ra cả vò rượu ngon, vàng rực rỡ chảy ra nước nướng thịt, còn có ánh mắt nóng bỏng cay độc không e dè của đám nữ nhân, trong vẻ mặt tươi cười hâm mộ của các nam nhân.

Đoàn người đời đời kiếp kiếp ở chỗ này, nơi này là nhà của mọi người, đại chu triều cũng tốt, Đại Tùy triều cũng được, đời triều đại, đó là chuyện tình giữa Trường An cùng Lạc Dương., Cách quận Tề quá xa. Anh hùng trong mắt dân chúng, không phải là danh tướng, danh tướng trong truyền thuyết, mà là những tráng sĩ khải hoàn trở về trước mắt. Chính là những tráng sĩ chất phác không thể thật thà hơn nữa, một chùy không đánh ra được con cháu quê nhà nào bảo vệ một chút tài sản duy nhất của bọn họ. Cũng chính những người này cười rộ lên lộ ra hàm răng trắng, đi đến trong đám người lập tức bị bao

phủ, dùng tính mạng cùng máu nóng bảo vệ một chút tôn nghiêm cuối cùng của bọn họ.

Trong tiếng trống rung trời, lão thái thủ là người đầu tiên giơ chén rượu, hai tay nâng quá đỉnh đầu, kính đến trước Trương Tu Đà Mã.” Trương Quận thừa lĩnh tráng sĩ quận Tề ta, cấp tốc đi trăm dặm, dừng mãnh chọc thủng hang hổ. Đại phá cự tặc, uy chấn Đông Hạ. Là rượu, chính là quận trưởng Tề Quận chúc mừng, nguyện không ngại nó bạc béo, cố gắng uống!”

“Nguyện Quận thừa không chê nó mỏng, miễn mà uống!” Hai mươi mấy lão hán râu bạc trắng mặc trường bào tơ lụa cùng cất tiếng nói đến, run rẩy hai tay giơ lên chén rượu, một mực nâng đỉnh đầu. Phía sau thái thủ, các tráng hán Tề Lỗ thân trên dùng sức gõ vang trống da trâu, ù ù tiếng trống vang tận mây xanh. Tiếp nhận chén rượu., Trước mặt mấy vạn quân địch, Trương Tu Đà không hề thay đổi sắc mặt, điều khiển ngựa theo đuôi, tay của Húc Tử nhìn thấy lão tướng quân cũng đang run rẩy. Lão tướng quân định nói vài câu khách sáo nhưng cuối cùng không nói gì ra, giơ chén rượu lên quay đầu lại, trước tiên bày tỏ kính ý với các huynh đệ sau lưng, sau đó uống một hơi cạn sạch.

“Như Vô Quận thừa, đời ta khó giữ được tính mạng. Như Vô Quận thừa, tôn nghiêm triều đình quét sạch, rượu này chính là tâm ý của bách quan quận Tề, nguyện quận thừa không chê nó nhạt, uống thêm một chén!” Bùi Thừa lại bùng lên một bát rượu., Hai tay hấn giơ quá đỉnh đầu, tuy rằng thân là thủ hộ của một quận, danh tiếng của hấn mỗi một người đều bị Trương Tu Đà che đi, khiến cho hấn thường xuyên kiêng kị, hai mắt đỏ bừng. Nhưng lần này quân địch đột nhiên tập kích, nếu không phải đám người Trương Tu Đà liều mình ngăn cản, hấn cái quận thủ này ngay cả tính mạng cũng không giữ được, càng không nói tới tiếng vang và tiếng quan lại. Cho nên, chén rượu này của lão đại nhân thật sự kính trọng, không kèm nửa điểm dị vị.

“Nếu không có Quận trưởng đốc sức ủng hộ, nếu không có đồng僚 chúng ta đồng lòng phối hợp, nếu không có cha lão hương thân đình lập giúp đỡ. Trương mỗ dừng mãnh, các huynh đệ liều mạng, cũng không có toàn bộ công lao như hiện

giờ ở đình đình quét sạch huyết. Rượu này, Trương mỗ không dám uống một mình, nguyện cùng Thái Thủ đại nhân, quận huyện đồng liêu cùng quê hương già uống chung!” Trương Tu Đà tiếp nhận rượu, lập tức khom người, nâng chén rượu lên mi tâm.

Các tráng hán thân trên lần nữa nổi trống, tiếng trống ù ù gõ làm tâm thần con người kích động. Trong tiếng trống, Trương Tu Đà, Bùi Chi, chúng văn chức quan quận Tề, thân sĩ phụ, đồng thời giơ bát rượu, uống một hơi cạn sạch. Sau đó đổ chén thuốc xuống, để rượu còn sót lại ở dưới ánh mặt trời kéo một giọt rơi xuống bùn đất.

Mọi người nhìn nhau, cười ha ha. Đây thực sự là một trận đại thắng khiến lòng người phấn chấn. Bùi trưởng tài Bạch Đái quân một năm qua làm nhiều việc ác, chỉ cần xuất cự dã trạch, khẳng định tạo ra bi kịch vô số nhà tan cửa nát, thê ly tử tán. Con dã thú này phá hư quá Đông Bình., Phá hư quá tề bắc, duy chỉ có sau khi bước vào quận Tề, toàn quân bị diệt. Tuy Bùi Trường Tài một mình trốn vào núi sâu, nhưng ba đứa con trai của hắn cùng những dòng chính đều bị tru diệt. Trong đội ngũ lục lâm chú ý yếu thua nhục mạnh, không có gia sản chính thống, tên tặc này chẳng khác gì vĩnh viễn bị xóa đi danh tiếng.

“Nhu Vô Quận thừa, quận trưởng Tề quốc Quách Bất Bảo. Như Vô Quận thừa, quê hương hóa thành đất khô cằn. Rượu này, chính là do quận Tề quận Lê Thứ kính yêu, mong quận thừa không chê nó, uống thêm chút nữa!” Trong tiếng trống, Bùi Dục Chi Tử giơ chén rượu thứ ba lên đỉnh đầu.

Trương Tu Đà phi thân nhảy xuống ngựa, một bước đạp đến trước mặt Bùi Ương. Hai tay tiếp lấy chén rượu, lớn tiếng hỏi đáp: “Bảo vệ quê ta không bị tặc nhân cướp bóc, không phải một mình Trương mỗ, chính là toàn bộ quận Tề mỗ đều có. Rượu thứ ba này, Trương mỗ nguyện mượn tay đại nhân, kính tất cả nam nhi Tề Lỗ trong các lần chiến đấu phải trả giá bằng tính mạng!”

Lời nói của hắn rất khẩn thiết, đến cuối cùng thanh âm đã run rẩy. Tiếng trống trên đầu trường đột nhiên chậm lại, vô số

người đưa ánh mắt sùng bái nhìn sang. Búi khô gầy ngầy ngầy, rất nhanh hiểu được ý đồ của Trương Tu Đà. Lão thái thú cầm chén rượu trong tay dâng lên cho Trương Tu Đà, xoay người lại tùy tùng nhận một chén rượu. Từng chữ từng chữ sóng vai mà đứng, trước giờ cao quá đỉnh đầu., Hướng Thiên, kính các anh linh đã đi xa. Lại khom mình quá gối, hướng địa, kính các tráng sĩ vừa mới an giấc, sau đó bốn bề bái kính một vòng, lại lần nữa khom người, đem quỳnh tương màu vàng kim nhất rải vào đại địa dưới chân.

Không có tiếng trống, cũng không có ca hát, tất cả mọi người ngậm miệng, lặng lẽ dùng ánh mắt nhìn Trương Tu Đà làm xong mỗi một động tác. Có người nhớ tới áo bào đã chết trận, nước mắt lưng tròng, càng nhiều người thì bị mùi rượu nồng đậm đốt đến tâm thần bành bành bành bành. Các quận binh không thuộc về triều đình biên chế chính quy tắc của triều đình., Thu lương ít ỏi, trang bị thấp kém. Bọn họ cũng rất khó được triều đình ban thưởng, rất nhiều người cả đời cũng không thăng chức được. Nhưng, có thể có ngày hôm nay, đủ khiến rất nhiều người hài lòng. Mọi người chiến đấu vì bảo vệ quê hương của mình, trăm chết, cũng không cần lưng tròng.

Cảnh tượng trước mắt giống như đã từng quen biết, Lý Húc trong lúc say sưa, lặng lẽ suy nghĩ. Mùi rượu nồng nặc, nhiệt tình của dân chúng, khiến hắn không tự chủ được mà nhớ tới chuyện xảy ra thật lâu trước đây tại thảo nguyên. Cùng là vì bảo vệ gia viên mà chiến đấu, tương tự là hoan nghênh dũng sĩ nhà mình chiến đấu tới chiến đấu. Hai cái địa vực tái ngoại và Trung Nguyên, hai dân tộc Bạch Sô và Hoa Hạ, phong tục lại có thói quen tương tự như thế, ngay cả phương thức ăn mừng sử dụng cũng khác nhau một trời một vực.

Đợt rượu thứ hai tặng cho Tần thúc bảo đã quyết đoán nhảy vào doanh giặc cỏ. Vị tướng quân trung niên này sắc mặt hơi vàng, thân hình cao lớn khôi ngô trước mặt người bạn già, lại biểu hiện xấu hổ giống như trẻ con. Hắn lấy tốc độ nhanh nhất nhảy xuống ngựa, hai tay nhận lấy rượu mà Búi Dẫn thúc cung kính. Sau đó dùng tốc độ nhanh nhất uống rượu quỳnh tương trong bát cạn nhanh nhất., Nâng lên chén rượu còn lại, hồi kính thái thú và quan lại quận trưởng Tề Quốc. Sau đó, hắn lại

cùng bung chén rượu phụ lão quê hương tiến lên cùng uống một chén, ngay sau đó, hắn liền kéo chiến mã, rất nhanh đi về phía hai bên đường lớn hoan nghênh đám người.

Đám người tự động tách ra một lối đi, phụ lão hương thân có thiện ý cười nháo, đưa mắt nhìn Tần thúc bảo đi quanh bên ngoài đám người, một nữ tử đội mũ rộng vành, dùng khăn mỏng che kín gương mặt. Nữ tử kia phi thường nho nhã, một tay dắt một thiếu niên khoảng mười tuổi, tay kia lôi kéo tiểu cô nương khoảng bảy tuổi, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, nghênh đón bên cạnh bảo thân của Tần thúc.

“Nhị tẩu, hôm nay thêm mấy món đồ ăn à?” Trong đội ngũ quân binh, có người dùng tay che miệng, cao giọng hô to.

Tần thúc cùng thê tử nghe được tiếng la, đồng thời quay đầu lại, hướng mọi người nhẹ nhàng cúi đầu, sau đó nổi gót đi xa.

Vô số người ước ao đến mức tròng mắt cơ hồ đều rơi xuống đất, trong đó bao gồm một Lý Húc. Hắn chợt phát hiện chính mình phi thường thích bầu không khí trước mắt, so với cuộc sống trong phủ binh, Tề quận không có nhiều góc cạnh câu tâm, nhiều cẩn thận chặt chẽ như vậy, lại nhiều thêm vài phần ấm áp, mấy phần an bình.

“Lý lang đem mới tới quận ta, chưa vào thành lập kỳ công trước. Rượu này chính là cảm tạ của phụ thân quận Tề Quốc ta, xin tướng quân chớ chối từ!” Nhìn theo Tần thúc bảo đi xa, lão thái tử Bùi khô khóc bung bát rượu đi về phía Lý Húc. Lúc mới đến, Húc Tử không dám khinh thường, lập tức hạ yên xuống ngựa, lấy hai tay đỡ lấy.

“Đã tới đây, đương nhiên sẽ tận lực đồng tâm với chư vị đại nhân. Tiểu tử không dám cư xử theo công lao, nguyện cùng uống với chư vị đồng liêu!” Lý Húc nâng chén, lấy mười hai phần thành ý đáp lễ.

Một phen ứng đối đặc thế này của hắn lập tức giành lấy hảo cảm của rất nhiều người. Tề Lỗ nhân tính thẳng thắn, xưa nay kính trọng anh hùng. Mấy ngày trước hành vi của Húc Tử cùng Trương Tu Đà sóng vai kháng địch đã vì chính mình mà giành được kính ý mọi người. Hôm nay, hắn khai hoàn trở về,

lại không công tự ngạo, cử chỉ khiêm tốn càng được mọi người tán thưởng.

“Xem ra lời đồn cũng không nhất định đúng!” Trương Tu Đà vuốt chòm râu, cười nhìn các đồng liêu của Lý Húc và Tề quận nâng chén uống một hơi.

“Lý tiểu ca rượu ngon!” Ba bát rượu mạnh uống qua, dừng cảm, khiêm tốn, cử chỉ khiêm tốn, Húc Tử đã bước đầu được người quận Tề tiếp nhận. Nhìn khuôn mặt trẻ của hắn, các phụ lão dùng thói quen của mình tán thưởng.

“Có thể hết sức giúp hương thân quận Tề quận, có thể sóng vai chống lại nam nhân Tề Lỗ, là phúc của Lý mỗ!” Lý Húc mỉm cười, trả lời. Tiết tấu đập lên tiếng trống, kéo ngựa đi vào đám người hoan nghênh. say khướt, bước chân lão đảo.

Trong đám người, hắn nhìn thấy từng khuôn mặt tươi cười như đã từng quen biết, rất nhiệt tình.

Hắn quay đầu lại, nhìn chúng tướng sĩ nhảy xuống ngựa, theo thứ tự tiếp nhận rượu mừng của phụ lão hương thân. Lại quay đầu, nhìn thấy cánh đồng bát ngát yên tĩnh ở phương xa cùng từng sợi khói bếp theo gió phiêu lãng. Trong làn khói, hắn nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, nhẹ nhàng hát, bay tới trước ngựa của mình.

Thiếu niên say rồi, không tỉnh lại được.

Tửu đồ: Nếu như nhìn vẫn có thể, mời mua vé quý khách. Mỗi tám mỗi ngày không cần mua nhiều, cũng không quên.

Chương thứ hai, tráng sĩ (lục)

Đám giặc cỏ quen thuộc đi tới chỗ nào ăn ở đó, cho nên trong quân nhu quân nhu của bọn họ rất ít có lương thảo. Nhưng đối với châu báu, ngọc khí và vật hoàng bạch, vô luận bại đến mức chật vật cỡ nào, bọn giặc cỏ cũng chưa bao giờ cam lòng vứt bỏ. Đó là bọn họ trọng điểm chinh lý vốn liếng, cũng là mục đích tung hoành trong thôn. So với kim ngân châu ngọc thì vàng bạc châu ngọc..., Lương thảo cũng không quan trọng, bởi vì ăn xong, mọi người có thể đến thành phòng bị suy yếu cùng cướp đoạt trong bảo trại của các gia đình giàu có. Tầm quan trọng của binh lính cũng không lớn, đầu năm nay khắp nơi đều là nạn dân, chỉ cần có tiền, sẽ không sợ không có người đến làm việc xấu.

Trong tất cả đội ngũ giặc cỏ quanh quận Tề, tên tuổi Bùi trưởng tài tham lam nhất. Hấn và Thạch Tử Hà vừa công phá huyện Trường Thanh, có bút to, tặc tặc chưa kịp xử lý. Một trận chiến Đại Sơn, hai người toàn quân bị diệt, vì thế, Món Hoành Tài này không có gì ngoài ý muốn mà rơi vào tay quận binh quận Tề quận. Cho nên, sau khi xe bò vận chuyển vật tư trở về lịch thành, ánh mắt hai người thái thú Bùi Ương và quận trưởng Trương Tu Đà luôn vui vẻ hí híp lại. Một đám quan văn địa phương nhìn thấy tướng lãnh quận binh, cũng càng khách khách khí khí, phảng phất trên người đối phương lúc nào cũng có thể có thịt lành rơi xuống phía dưới.

Lúc đầu Lý Húc đối với các quan văn khách khí có chút không thích ứng, về sau trải qua hai người Tần thúc bảo và La Sĩ Tín giải thích, mới biết được phương thức xử lý quận binh đối với thu tài vật không giống với phủ binh. Tướng lĩnh phủ binh đều có triều đình trả tiền cố định bạc có thể lấy được., Binh lính bình thường cũng có thể miễn trừ thuế má, thuận lý thành chương, bình thường chiến lợi phẩm của bọn họ cũng phải nộp quốc khố lên. Cho dù triều đình có thưởng phát trả lại., Giao hàng mỗi người trên đầu cũng còn thừa không ít mấy đồng tiền. Mà các quận binh tiếp tế không dựa vào triều đình, tướng lãnh bạc cùng nhu cầu hằng ngày đều phải từ địa phương thu

hoạch. Thế đạo càng loạn, quân binh cần nuôi càng nhiều càng tốt., Áo giáp binh khí phối chế cho bọn họ cũng cần càng lúc càng hoàn mỹ. Dần dà, vật tư cung ứng và lương bổng của quân binh biến thành một lỗ lớn không lấp đầy bên trên tài vụ. Vì đền bù lỗ hổng, đồng thời cũng vì chăm sóc sự bất mãn của nơi này, bắt đầu từ năm ngoái, triều đình đặc biệt hạ lệnh, quận huyện huyện do tiểu phi thu hoạch được tự mình chi phối.

“Các huynh đệ áo giáp của chúng ta không phải đã có vũ khí hạ xuống rồi sao?” Lý Húc nghe xong lời giải thích của Tần, Bùi hai người, cũng cảm thấy vô cùng cao hứng. Trải qua hai trận huyết chiến liên tục, hắn đã đánh một trận cùng các tướng lĩnh quân binh. Đặc biệt là Tần thúc bảo, La Sĩ tin và ba người Độc Cô Lâm, bởi vì đám võ nghệ “không phân cao thấp”, cho nên giữa chúng có cảm giác phần nộ lẫn nhau.

“Chưa đủ!” Tần thúc bảo khe khẽ lắc đầu, phủ định cái nhìn của Lý Húc. “Các huynh đệ chết trận cần an ủi, các huynh đệ bị thương đến tàn phế cần tiền nuôi sống bọn họ nửa đời người. Quan văn của thái thú thái thú, thuộc lại địa phương cũng không thiếu sự giúp đỡ, không thể để bọn họ xuất lực vô ích!” Nói xong, hắn khẽ thở dài. Đại khái là đối với loại phương thức phân chia này rất bất mãn, đồng thời cảm giác rất bất đắc dĩ.

Đại Tùy triều chính là chính sách thi hành văn võ phân quản lý địa phương, thái thú hoặc quận trưởng không can thiệp vào chuyện võ sự, quận thừa, đốc úy cũng không can thiệp vào chính vụ địa phương. Nhưng trong những hoạt động thực tế..., Các quan văn lúc nào cũng có thể dễ dàng kẹp cổ võ tướng. Như Trương Tu Đà vừa có thể khiến quan văn đốc hết sức tương trợ vừa có thể liều mình đi theo quận thừa, thật sự là phượng mao lân thảo. Vì để bảo vệ loại cục diện hài hòa này, các huynh đệ dùng tính mạng đổi lấy chiến công cùng chiến lợi phẩm bị phân chia một bộ phận rất lớn, cũng là hy sinh không thể không hy sinh.

Nhưng đám võ tướng trả giá cũng không phải là không có hồi báo, sau ngày thứ hai chiến lợi phẩm và tù binh được đưa đến lịch thành, Bùi Quỳ Chi đại nhân liền viết một phong thư thỉnh công, phái người thúc ngựa thúc tiên đưa đến Đông đô. Trước

khi sứ xuất phát, lão thái thú cố ý đưa nội dung của Trương Tu Đà cho Trương., Hai người Lý Húc xem qua, bên trong chẳng những miêu tả kỹ càng quá trình hai người có dũng có mưu đồ, tiêu diệt giặc cỏ. Còn miêu tả lần tiểu phi này thắng lợi, miêu tả thành một trận “Đương uy triều đình”, làm quần tặc chấn động!” “Có công lớn tại quốc gia, miễn cho bách tính bị khốn Ách” cuộc chiến. Kính thỉnh triều đình ban thưởng theo luật.

“Thái thú đại nhân khách khí rồi, Trương mỗ chỉ là một tên vũ phu, có tài đức gì mà dám nhận lời khen ngợi của thái thú như vậy!” Trương Tu Đà đặt công thư xuống, chấp tay bái tạ Bùi Cơ.

“Tiểu tử mới đến, hoàn toàn là vì người ta thành sự, sao dám nhận kỳ công này! Mong rằng thái thú đưa các vị đồng liêu lên kế hoạch, điều độ tiếp ứng công lao cũng viết lên, để tránh mặt tướng cảm thấy xấu hổ trong lòng!” Lý Húc đi theo sau Trương Tu Đà, cũng đứng lên ghé Hồ, tạ ơn Bùi Loạn.

“Công lao của bọn họ, trong lòng lão phu tất nhiên biết. Công lao của Văn quan không còn là chiến, có thể để cho nơi có thể yên bình, cơm nước đầy đủ của dân chúng mới là nhiệm vụ hàng đầu của chúng ta. Cho nên công lao này sao, hai vị tướng quân chớ khách khí.” Bùi Cơ gầy cười đáp lễ, rất hài lòng, biểu hiện của hai vị võ phu Lý hai vị võ phu.

Từ Tần Hán đầu hàng, đại đa số quan văn địa phương dưới tình huống đại đa số do thái thú tự mình bổ nhiệm. Đại Tù tuy rằng đem quyền bổ nhiệm quan viên cử phẩm trở lên thu về triều đình, nhưng giờ phút này khoa cử mới khai trương không bao lâu., Triều đình không cách nào trực tiếp thu nạp đủ nhân tài, chính sách mà quan viên giao nhiệm không khác gì tiền triều trong quá trình thực tế. Chức vụ địa phương ở dưới đa số tình huống vẫn do thái thú tiến cử, triều đình bổ nhiệm chỉ là đi một cái lượt qua sân khấu.

Cho nên, một trong những lời của Bùi Cơ, tức đại biểu cho hơn trăm văn chức trên dưới quận Tề Quốc cùng ý kiến. Trương Tu Đà và Lý Húc thấy lão thái quân trọng nghĩa như thế., Lại bất kính, đành phải lần nữa tạ ơn thái thủ tiến cử.

Đồng thời, vì biểu đạt biểu đạt sự ủng hộ mạnh mẽ của các võ tướng đối với lão thái quân cùng quan văn đối với quận binh ủng hộ., Trương Tu Đà lại nói ra, đưa lợi ích sau khi chiến đấu cho nửa thành, bù đắp tổn thất “Địa phương” bởi vì bị giặc cỏ vượt qua cảnh giới mà tạo thành. Lão thái thủ hơi từ chối, cũng đại biểu phụ thân hương thân của Tề quận đã qua. Hai bên trò chuyện với nhau thật vui vẻ, đôi bên đều cố ý quên mất năm tướng lĩnh mấy ngày trước liều mạng với hai vạn người viện binh không thể tiếp ứng ở trong thành thực sự.

“Trước khi Lý tướng quân tới, có gặp hoàng thượng không?” Bùi đế giải quyết vấn đề phân chia chiến lợi phẩm xong, rất nhanh chuyển đề tài tới hướng tương quan với triều đình.

“Trước khi mặt tướng đến quận Tề, đã từng được bệ hạ đích thân triệu kiến. Tình hình ngày đó, đến nay đã rõ ràng trước mắt!” Lý Húc chấp tay trả lời về phía Lạc Dương. Những lời này đại bộ phận là giả, bốn ba liên tục mấy ngày. Những lời lúc trước được Dương Quảng triệu kiến, Húc Tử đã sớm không nhớ rõ lắm. Nhưng người trong cuộc không thể nói thật sự, người hỏi chuyện tên Bùi Đản này cũng sẽ không đến tận đây nghe ngóng chi tiết những người khác nói chuyện với Hoàng đế.

“Bệ hạ đối với Lý tướng quân thánh quyền chính liệt, thật khiến người ta hâm mộ a!” Bùi Dục cũng chấp tay về phía Lạc Dương, lấy lòng. Ngay sau đó, hắn lại cười truy hỏi một câu.” Lão phu đức bạc, đã lâu không thấy sắc trời, không biết thánh thể An Khang phủ? Ngày ngày có làm như năm đó không?”

“Bệ hạ nghe nói Dương Nghị bị diệt, tâm tình vui vẻ. Mỗi ngày tấu chương được đọc rất vui vẻ!” Lý Húc hơi trầm ngâm, lại đưa ra một đáp án tùy tiện. Dương Quảng từ sau khi Đông chinh vô công mà trở về, tâm trạng đã buồn bực không vui. Dương Huyền cảm giác bị giết chỉ khiến hắn cao hứng thêm được hai ngày., Ngay sau đó, hắn lại trầm xuống, ngay cả tấu chương cũng lười xem. Những tin tức này đối với tất cả người đi đường không phải là bí mật gì, hết lần này tới lần khác trong trường hợp chính thức, ai cũng không thể nói ra.

“Ai, làm thần tử không thể phân ưu thay cho bệ hạ, thật là sỉ nhục chúng ta!” Bùi Quý Chi lắc đầu, thở dài. Làm quan coi trọng ” Văn Huyền Ca mà biết nhĩ ý”, từ câu trả lời của Lý Húc, lão đã phân tích ra đáp án chân chính. Cúi đầu trầm mặc trong chốc lát, lão thái thú lại hỏi tiếp: “Chuyện phái binh dẹp khắp nơi, bệ hạ nếu phái Lý Lang Tướng đến đây, binh bộ cận kỳ cũng có động tác chứ?”

“Bệ hạ mệnh mặt tướng đến nghe Trương tướng quân sai bảo, cũng chưa kịp phái phủ binh bình loạn an bài. Bùi Hoa đại nhân chủ trì bộ phận binh lúc ấy ra đi tuần tra Tây Vực chưa về, hôm nay có về hay không mặt tướng cũng không biết!” Lý Húc suy nghĩ một chút rồi đáp.

Hắn biết Bùi Dục rất mong đợi triều đình sẽ phái đại quân nhanh chóng tiêu diệt loạn phi ở các quận Hà Nam, nhưng với kinh nghiệm chính trị ngăn ngui của hắn, nguyện vọng này không thể thực hiện được. Trong khoảng thời gian Húc Tử theo đuôi triều đình xuôi nam, hắn chưa từng nghe triều đình nhắc tới loạn phi ở các quận Hà Nam nghiêm trọng bao nhiêu. Thậm chí trước khi vượt qua Hoàng Hà, bản thân hắn cũng cho rằng cái gọi là loạn đạo giặc cỏ., Chẳng qua là mấy nhóm tặc khấu nấp ở trong núi cướp của khai gia cướp của mà thôi. Ai ngờ, thực lực những tên tặc khấu này mạnh như thế, lá gan to lớn như thế, sớm đã không thỏa mãn cướp của đánh nhà, mà là chủ động hướng huyện thành, quận thành phát động tiến công.

“Vậy bệ hạ sang năm còn muốn trưng binh không? Lý tướng quân thứ cho lão phu dong dài, người lớn tuổi, khó tránh khỏi thích hỏi lung tung chuyện không liên quan!” Về mặt Bùi Túc Chi càng ngày càng ngưng trọng, giọng điệu mang theo vài phần thở dài truy hỏi.

“Không sao, chúng ta lần này là lên nói chuyện phiếm, cũng không liên quan đến công vụ. Cho nên, Trọng Kiên biết cái gì, liền tùy tiện nói hai ba câu, thỏa mãn một chút lòng hiếu kỳ lắm miệng của hai lão già chúng ta!” Sợ Lý Húc làm khó, Trương Tu Đà giành trước đánh một vòng tròn.

“Xuy đông chi hoạn, vẫn là tâm bệnh của bệ hạ. Liêu hoạn bất trừ, biên cảnh Đại Tuyền vĩnh viễn không có ngày yên bình. Cho nên mặt tướng cho rằng, đợi địa phương xong, phủ binh khẳng định lại ra Liêu Đông. Chẳng qua triều đình an bài cụ thể cái gì, mặt tướng nhân nói khẽ, thật sự không nghe được quá nhiều phong thanh!” Lý Húc cân nhắc một chút, vòng quanh câu trả lời.

Cuộc chiến Liêu Đông là việc nên làm sao? Đến nay hấn cũng không rõ ràng lắm. Là một tướng lĩnh trẻ tuổi, nghĩ đến có thể mở rộng lãnh thổ cho quốc gia, hấn luôn luôn nhiệt huyết sôi trào. Nhưng trên đường đến quận Tề nhìn thấy cảnh tượng thê lương kia, lại làm hấn hi vọng triều đình có thể ngừng việc biên giới lại, cho bách tính thời gian tu dưỡng.

Chỉ là có mấy lời, không nên xuất từ miệng một võ tướng như hấn. Trải qua nhiều thất bại như vậy, bây giờ Húc Tử đã học cách bảo vệ mình, dễ dàng không lưu lại nhược điểm cho bất luận kẻ nào. Đặc biệt là khoảng cách gần mình, cấp trên có thể cao hơn mình.

“Này, Liêu Đông xa như vậy, lão phu ngẫm lại cũng không biết là nơi Man Hoang cỡ nào. Ừm, người già rồi, luôn không có hào tình tráng chí gì!” Bùi Dục lắc đầu, cười khổ, thở dài liên tục. Hình như đang tự nói mình tuổi cao, nhiệt huyết đã lạnh, lại giống như đang biểu đạt cái gì bất mãn.

Thở dài một hồi, hấn lại hỏi lý Húc ở quận Tề có thích ứng hay không, đồ ăn có quen không. Sau khi nhận được câu trả lời thuyết phục nhất định, lão thái thủ đứng dậy, lấy ra một phần khế đất trong ngăn tủ sát vách tường.

“Đây là một tòa nhà trống bên cạnh nha môn, Lý Lang Tương đường xa mà đến, xuất lực cho cha già quận Tề quận chúng ta. Các phụ lão cũng không có gì tốt để đưa, tạm thời cung cấp cho tiểu viện để an giấc!”

“Lão đại nhân, điều này không được. Mặt tướng mới đến, một tác công chưa lập, thực sự không dám đương nổi phụ lão quận trưởng Tề quận ưu ái như vậy!” Lý Húc vội vàng đứng lên, từ chối.

Trải qua mấy ngày qua tán gẫu cùng đám người Tần thúc bảo, hắn đã hiểu rõ ít nhiều về giá cả vật phẩm lịch thành. Bởi vì xung quanh chư quận sợi tơ bị đạo phỉ quấy nhiễu, mà các quận Độc Tề thái bình vô sự, cho nên dân phú gia các châu huyện phụ cận sớm đã coi nơi này là đào nguyên. Hôm nay giá đất trong thành tạm thời còn chưa tới một tấc đất, nhưng một tòa trạch viện ba lần ra ngoài không có mấy trăm quan tiền căn bản mua không được.

“Trọng Kiên nhận trước đi. Quận binh không thể so với binh phủ, đánh xong trận rất nhanh giải tán, không nhận, người là trung dũng bá ngay cả chỗ an thân cũng không có, địa phương trên mặt cũng mất thể diện. Nếu trong lòng người thật sự băn khoăn, chờ khi triều đình triệu người trả lại nhà này cho Thái thú triều là được!” Nhìn thấy bộ dáng quẫn bách của Húc Tử, Trương Tu Đà cười ra lệnh.

“Mặt tướng kia cung kính không bằng tuân mệnh!” Lý Húc lại khom người cảm ơn hai vị lão đại nhân. Trong nháy mắt tiếp nhận khế đất, trong mắt hắn nhìn không được toát ra vài phần vui sướng. Từ sau khi rời khỏi Tô xạ bộ, hắn vẫn luôn bất định sở. Bây giờ thật sự có nhà mình, trong lòng thật sự rất chờ mong lập tức xem xem nó có bộ dạng gì.

Uống thêm một lát trà, Bùi tổng dân đứng dậy tiễn khách, đồng thời ra lệnh cho trưởng hợp với Húc Tử “Nhận gia môn”. Dưới sự chỉ dẫn dậm của người nhà Bùi phủ, rất nhanh Húc Tử đã tìm được nhà ở phía sau phủ thái thú, đó là một đình viện nhà giàu của mình. Đó là một đình viện đất khoảng ba mẫu., Không tính là quá lớn, nhưng chỉnh tề vô cùng. Cung chủ nhân an nghỉ trong gian phòng chính, cho hạ nhân vào sương phòng ở, giúp khách nhân ở qua khỏi căn phòng phụ tá sinh hoạt., Phía sau nhà cửa của một đám quan lại, còn có một vườn hoa nho nhỏ, bên trong dùng gạch xanh xây một cái hồ nước nho nhỏ. Thời điểm mùa đông, trong ao nước đã sớm suy bại, rễ cây màu đen lơ lửng, lộ ra vài phần quanh quẽ.

Dáng vẻ nhà nhà quan nhân, trong trí nhớ của Húc Tử chỉ có một cái. Lúc ấy hắn ở quận Hoài Viễn, tòa trạch viện kia thuộc về Đường Công, chỉ là một chỗ ở lâm thời. Húc Tử nhớ rõ, lần đầu tiên tiến vào phủ đệ Đường Công., Lúc đó trong lòng

mình ngoại trừ khiếp sợ ra còn hâm mộ như thế nào. Từ đó về sau, hắn cố gắng tranh thủ lấy công danh đồng thời vẫn luôn mong ước cũng có một khoảng sân như vậy. Không cần lớn, có Đường công ở tạm. Tiền viện trồng đủ loại hoa, hậu viện trồng rau.

Bây giờ, hắn rốt cục mộng đẹp trở thành sự thật. Trong lòng không có cao hứng như trong tưởng tượng, tiểu viện đủ lớn, đủ sạch sẽ, làm cho người ta có cảm giác giống như thiếu một chút gì đó. Thuộc hạ ban thưởng cũng đưa tiễn, Húc Tử một lần lại một lần liên tiếp ở gia đình viện. Khi khói bếp lần nữa dâng lên, hắn rốt cuộc đã minh bạch trong viện, hoặc là lúc này trong lòng mình thiếu nhất cái gì!

Trong huyên tưởng trước kia, còn có Đào Ngột thoát tơ, thỉnh thoảng có thể là Uyển Nhi. Nhưng trong viện tử trước mắt, trừ chính hắn, người trong ảo tưởng cũng không ai chịu xuất hiện.

Người say: Tiếp tục xin phiếu mời khách quý.

Chương thứ hai, tráng sĩ (lục)

Lý Húc phiền não chỉ duy trì một buổi tối. Ngày thứ hai, đám người Tần thúc bảo, La Sĩ tới dâng môn chúc mừng liền phát hiện trong nhà chỉ có một người “Bí mật”.

“Bùi đại nhân này cũng thật là, nếu nhà cũng tặng, hà tất keo kiệt mấy hạ nhân sử dụng!” La sĩ vừa tin chờ Lý Húc luống cuống tay chân chuẩn bị nước trà, vừa nhỏ giọng oán trách. Thời đại này, gia nô địa vị so với gia súc địa vị không cao hơn bao nhiêu., Giữa bằng hữu cùng đường, tín thủ đưa tặng mấy nô bộc là cử chỉ rất thường thấy. Oán giận xong người khác keo kiệt, La Sĩ tất nhiên phải ngoan ngoãn khẳng khái nói: “Trong nhà ta vừa vặn có mấy người quen biết, Lý Lang Tướng nếu như không ghét bỏ, buổi chiều để quản gia dẫn bọn họ tới!”

“Chắc bởi vì Lý tướng quân là ái tướng tâm phúc của bộ hạ, Bùi đại nhân sợ người trong nhà tay vụng về, cho dù đưa tới đây, dùng cũng chưa hẳn thuận tay!” Tần thúc cười lắc đầu, ngăn lại hành vi lỗ mãng của La Sĩ Tín. Trong mắt lão, sở dĩ Thái Thủ đại nhân chỉ đưa một tòa nhà trống mà không tặng nô tài, chỉ sợ không phải vì sơ sẩy, chỉ sợ không may,

Lý Lang sẽ là người triều đình phái đến, ai cũng không thể cam đoan ngoại trừ hiệp trợ Trương Quận Thừa tiều phi này trên người người người này còn có nhiệm vụ khác hay không. Mà nếu trên phương diện này muốn giám thị hẳn, biện pháp thuận tiện nhất chính là nô bộc hoặc là tùy tùng của hắn sắp xếp thân tín của mình. Dù sao hắn cũng một mình đến đây, trong nhà đang thiếu người sai khiến.

Lão thái thủ chi chi không dám dẫn phát hiểu lầm, vì tị hiềm, lão ta đành phải giả bộ hồ đồ.

La sĩ trẻ tuổi chỉ mới mười tám tuổi, một mực coi Tần thúc bảo làm huynh, làm việc từ trước đến nay chỉ có mỗi mình đối phương là thiên lôi sai đâu đánh đó. Nghe trong lời nói của Tần thúc có chuyện, hắn lập tức minh bạch chính mình có lòng tốt giúp đỡ nên vội vàng giúp đỡ., Cười cười xấu hổ, sửa lời

nói: “Cũng đúng, nhà ta mấy người vụng về tay chân, chưa chắc có thể hợp ý Lý tướng quân. Nhưng tòa nhà lớn như vậy chỉ có một mình người ở, Cũng đích xác có chút trống rỗng. Ta nghe nói ở hẻm gạo bên kia có người nuôi con gái lên bếp, điều chế nước canh tốt, chính là để có thể leo lên cạnh cao của gia đình giàu có. Dù sao hôm nay chúng ta không có việc gì, mọi người không ngại cùng Lý tướng quân đi ra ngoài tìm một người. Nếu như tư sắc vẫn còn sống, còn có thể tiện thể ôm một cái chân ấm cái giường gì đó!”

“Tên ác quỷ nhà ngươi, Lý tướng quân từ bên cạnh bệ hạ tới, sao có thể không để ý tới nữ nhân ngu ngốc thô tay chân nơi này. Cũng chỉ có La Sĩ ngươi tin hay không, ai đến cũng không cự tuyệt!” Tàn thúc Bảo nghe La Sĩ nói xấu xa, nhấc chân làm tư thế muốn đá, cười mắng.

“Ta là bởi vì trong lòng không có người, đương nhiên là nhìn chung quanh. Nếu là người hợp tình hợp ý như thúc Bảo huynh, ai còn có thể đi khắp nơi trêu chọc!” La sĩ một bên nghiêng người tránh khỏi bàn chân to lớn của Tàn thúc, một bên mĩa mai.

“Ngươi hận không thể lôi tiên nữ trên trời về nhà, đương nhiên không có người tình đầu ý hợp!” Trong nháy mắt, Độc Cô Lâm cũng gia nhập “chiến trường”.

“Đúng vậy, ta mắt cao hơn đầu. Lão nương tức giận đến mức từ kinh thành cách ngàn dặm phái người đuổi tới, hỏi lúc nào về nhà kết hôn!”

Mấy người nói chuyện một chút, đem một đề tài tương đối miễn cảm lừa gạt mà đi vòng qua. Sau khi tùy tiện đấu khẩu vài câu, lại bắt đầu dụng tâm giúp Lý Húc Trương La gia vụ.

“Lý lang tướng còn chưa thành thân sao?” Tàn thúc Bảo đi tới ngồi xổm bên cạnh Lý Húc đang nấu trà đãi khách bên bồn, truy hỏi.

“Không có, thúc Bảo huynh, gọi ta Trọng Kiên là được rồi!” Lý Húc hướng bình đồng đã mớ hồ có tiếng rót nửa muôi muối vào trong, sau đó thấp giọng hồi đáp. Bình đồng, bình từ,

bánh trà và muối đều là hẩn mua về từ sáng sớm, giờ phút này vừa vụn sử dụng.

Bên trong bình không nấu nước mà là một loại sinh hoạt. Trong vùng tuyết ngoài tái đó, có âm đồng dùng lư đun, tựa như đá lờm chớm trong đồng đá vụn đột nhiên phát hiện một đoá U Lan, lưu lại ấn tượng tuyệt đối không chỉ là kinh diễm. Năm đó truy hồi ở Tô Khuynh bộ., Trừ bộ phận liên quan đến Đào Khoát Thoát Ti ra, Húc Tử nhớ rõ nhất là nhất cử nhất động lúc dì Tình nấu trà. Xuất sắc, tự nhiên, phóng khoáng, đại biểu cho thân phận một người., Một loại truyền thống, tập tục hoặc... Húc Tử cũng không nói rõ ràng. Nhưng hẩn biết, từ khi nhìn thấy công phu pha trà của Tình Di, mình đã khắc sâu cảm ngộ đến người Trung Nguyên khác với người ta. Hẩn đối với loại cảm giác này là mê luyến, cho nên đối với sự giao hoạt bạc nhược của dì mình cũng không có một chút nào. Mặc dù, dì Tình đem hẩn và Đào Ngột tách khỏi tội phạm.

“Trọng Kiên lại tinh thông đạo này!” Tần thúc bảo hiển nhiên là người biết hàng, nhìn thấy động tác cẩn thận của Lý Húc, cả kinh kêu lên.

“Ngẫu nhiên học được, xem ra thú vị, cho nên chính mình cũng chiêu bầu vẽ hồ lô, chẳng những có thể giải khát, hơn nữa lúc một người cũng có thể giải buồn.” Tiếng nước trong bình hơi lớn, Lý Húc mở nắp bình ra, dùng một cái thìa khác lau sạch bọt biển trên mặt nước, tiếp theo, lần nữa che lại bình đồng.

“Không ngờ Lý Lang Tướng đầu đao róc máu lại là một nhã nhân.” Độc Cô Lâm cũng đi tới, cười cười bình luận. “Nhu thế, nữ tử tầm thường, thật sự là không cách nào lọt vào pháp nhãn của Trọng Kiên huynh rồi!”

“Không phải, ta mười lăm tuổi liền một mực ở Liêu Đông, rất ít khi về nhà, cho nên...” Lý Húc cười cười, hơi đỏ mặt. Hẩn không quen để người ta hỏi chuyện nhà.

“Hóa ra là học Hoắc bị bệnh, chẳng trách đến nay ngay cả một người chặn âm cũng không có!” La Sĩ Tín cũng tiến lên, ngồi xổm bên cạnh Lý Húc xem náo nhiệt. Lúc này, trong bình nước sôi trào như hạt châu. Lý Húc nhớ lại tình cảnh trong

đầu, lại mở nắp bình ra., Dùng một cái thìa đồng lớn múc nước sôi ra hai cái bát lớn, đổ vào trong bát từ chuẩn bị sẵn. Lập tức, dùng một cái xiên trúc nhẹ nhàng khuấy lên trong nước, vừa vặn dùng muôi bạc từ trong một cái bình sứ màu xanh da trời khác múc chút nước trà nhỏ như hạt gạo vỡ, chậm rãi đổ vào trong nước sôi.

Thoải mái chảy khắp phòng, Tần thúc bảo và Độc Cô Lâm đều ngậm miệng lại, chỉ sợ quấy rầy đạo cảnh trung tâm này. La sĩ lại không cảm nhận được chút hương vị nào, mở to hai mắt nhìn, hỏi: “Không phải chỉ là uống một bát nước thôi sao, còn phải làm phiền toái như vậy. Chờ người đun sôi, người sốt ruột cũng khát chết đi được.”

“Sĩ sĩ tin, chủ nhân tự mình pha trà đãi khách, đây là thượng lễ. Người còn hồ đồ nữa, cẩn thận bị người ta đánh ra ngoài!” Tần thúc bảo quay đầu trừng mắt La Sĩ Tín, thấp giọng quát lớn.

“Phiền phức, ta tình nguyện uống nước lạnh!” La sĩ không cam lòng nói thẳm.

“Không sao, trong nhà không có rượu, mấy vị quang lâm, ta chỉ có thể dùng cái này để tiếp đãi khách.” Lý Húc bị dáng vẻ như trẻ con của La Sĩ làm cho tức cười, lắc đầu, thấp giọng giải thích. Một lát sau, vị trà đã lành đủ, hấn mời mọi người ngồi xuống, đứng dậy lấy chén trà sứ trắng, nâng bình lên, rót cho mỗi người một nửa chén.

Chủ nhân nâng chén mời nhau, khách nhân mỉm cười hoàn lễ. Nếu trong phòng còn có một người không biết thân phận bốn người, khẳng định không cách nào liên hệ giữa bọn họ và hỏ tướng trên chiến trường. Nửa chén trà xanh vào cổ họng, quan hệ giữa bốn người lập tức lại gần gũi thêm một tầng. Độc Cô Lâm buông chén trà xuống, vẫn còn vị trí cũ một lát, sau đó cười hỏi: “Trọng Kiên huynh xin nhận nhiệm vụ lần này, chẳng lẽ không mang theo bất cứ tời tớ nào theo sao?”

Cũng khó trách Độc Cô Lâm có câu hỏi này, một mình đảm nhiệm nhiệm vụ cách ngàn dặm, đích xác không phù hợp với quy củ của quan trường Đại Tùy. Húc Tử tự có khổ tâm, nhưng cũng không thể giảng giải với mấy đồng liêu mới

quen biết chưa được bao lâu, trầm ngâm một chút., Cười cười giải thích: “Này! Cũng là đúng dịp. Lúc mùa thu ta tác chiến ở phụ cận Lạc Dương đã bị thương nên rời quân về nhà nuôi dưỡng. Sau khi khỏi thương thế, bệ hạ xa giá đi ngang qua cửa nhà ta, cho nên theo triều đình đi ngược về. Vốn định trở về Hùng Võ doanh nhậm chức, không tìm tòi tùm mớ. Ai ngờ đi được nửa đường, triều đình đột nhiên lệnh cho ta đến quận Tề, cho nên không thể làm gì khác hơn là vội vàng chạy tới.”

“Cũng là do bệ hạ tin tưởng Trọng Kiên, cho nên không cho người cơ hội nhàn nhã trong lúc bận rộn!” Tần thúc cười xen vào. Lời đồn về Lý Húc, ông ta ít nhiều cũng nghe nói qua một chút. Nhưng vài ngày tiếp xúc, phát hiện sự thật cùng tin đồn căn bản không giống nhau. Người này không giống như lời đồn bá đạo ngang ngược như vậy., Thô bạo đã, ngược lại là kẻ có chân tài thực học. Ngược lại đẩy qua, tranh chấp giữa Lý Lang Tướng với người khác đến cùng ai không phải, cũng vừa xem đã hiểu.

Tần thúc bảo lẫn lộn ở trong quận bình hai mươi năm, lịch duyệt nhân sinh vượt xa mấy tên tiểu tử trước mắt. Cần thận cân nhắc một chút, hẳn đã hiểu được Hoàng Đình đến Tề quận hiệp trợ Trương Quận thừa an bài, chỉ sợ cũng chính là muốn cho hắn mượn cơ hội lập chút ít chiến công., Ngăn chặn miệng những người này. Có thể dự đoán, người này chẳng mấy chốc sẽ bị đẩy lên vị trí càng cao. Như thế tính ra, Bùi đế của Thái Thủ đối với hắn khách khí như thế, vừa công lao lại tặng cho nhà., Cũng không có gì lạ. Nghĩ đến đây, Tần thúc bảo buông chén trà xuống, thấp giọng đề nghị: “Theo lý, mấy người chúng ta không nên can thiệp vào việc tư của Trọng Kiên. Nhưng cuộc sống của hắn chưa quen thuộc., Một người toàn bộ tập vụ La, cũng quả thực bận không hết. Không bằng như vậy, thừa dịp mọi người còn chưa giải tán về nhà, ngày mai ta dẫn người đi trong quân doanh chọn mấy tên hôn binh. Lấy tên Lý tướng quân người, đứng ở trước đội ngũ hô một tiếng, khẳng định có rất nhiều người ước gì được hiệu lực trước ngựa, về phần đồng phó trong nhà sao.”

“Vậy thì còn khó, dù sao hôm nay mọi người cũng đang nhàn rồi, không bằng cứ đi dạo một vòng trên phố một chút. Đầu xuân lập tức, nhà ta cũng phải tăng thêm vài tên lao lực. Chỉ là không biết bên phía lão Từ thành thị có còn hàng hay không, tên kia động tác nhanh thế!” Cuối cùng La sĩ thư cũng tìm được cơ hội nói chen vào, không đợi Tần thúc nói xong lời này, lập tức nhảy dựng lên ồn ào.

“Cũng tốt. Nhưng không biết Trọng Kiên ý thế nào?” Tần thúc gật gật đầu, đem ánh mắt lần nữa chuyển hướng sang Húc Tử.

“Nguyên ý nghe thúc thúc bảo huynh an bài!” Lý Húc gật gật đầu cười đáp.

“Vậy không bằng bây giờ đi mua mấy tên tiểu tử, thuê một tên đầu bếp, rồi mời thêm một gã quản gia nữa. Tiền sao, Trọng Kiên huynh không cần xuất hiện đâu, cứ ở trên người mấy người chúng ta, cho dù cho người vào ở chúc lễ.” La Sĩ tin nhiệt tình nhất, thấy Lý Húc đáp ứng, lập tức lớn tiếng đề nghị.

Húc Tử bây giờ cũng coi như là có chút tích cóp, tự nhiên không chịu để đồng liêu bỏ tiền ra giúp mình thêm nô bộc. Đám người Tần thúc bảo vật lại không đáp ứng, vô luận như thế nào cũng phải tặng phần quà này. Bốn người một bên khách sáo một bên thúc ngựa đi, nói chuyện phiếm một chút, bất giác đã đi tới khu vực sầm uất.

Bởi vì xung quanh quận huyện có khói lửa bốc lên khắp nơi, rất nhiều người vốn có nhà kín cửa nên không thể không ra ngoài chạy nạn. Với tư cách thế ngoại đạo nguyên duy nhất ở gần đây, phố chợ trên lịch thành tự nhiên lộ ra vẻ phồn vinh bệnh tật. Húc Tử tinh tường nhìn thấy ván trắng trước cửa một cửa hàng gạo, dùng than viết giá trên trời hai mươi lăm văn một đấu, mà người mua gạo nối liền không dứt. (Chú 1)

Ngắm lại giá gạo trước khi mình ra mắt rõ ràng là sáu văn một đấu. Húc Tử không chỉ âm thầm líu lưỡi, mà nhìn kỹ thì củi gạo dầu muối, bát xoong chảo bồn bồn, chỉ cần có quan hệ với cuộc sống, giá cả cũng gấp bốn lần trong trí nhớ của mình.

Toàn bộ trên thị trường duy nhất tiện nghi chính là người, Tần thúc bảo tìm được người quen đánh răng, vừa nói muốn thuê một quán gia, trong chung quanh đã có vô số ánh mắt nhìn qua.

Tần gia, La gia mặc dù không phải là thế gia hào quý gì, tại địa phương cũng là đại hộ gần xa mới có. Chương quỹ hành nha không dám chậm trễ, trước mệnh lệnh mời mấy vị quân gia vào nội đường ngồi, mời gã sai vặt mang nước trà đến, sau đó mới khom người hỏi: “Tần gia tìm quán gia, sao không tìm gia gia dưỡng chỉ điểm, ngược lại đến bên ngoài thuê khuôn mặt cô sinh?”

Quán gia là tâm phúc của chủ nhân, người bình thường ít khi thuê người hầu cấp bậc này. Mặc dù là quan viên dị trách nhiệm trên đất, cũng là từ quê nhà đưa đến, hoặc tìm bằng hữu đề cử, không tùy tiện sinh ra gương mặt. Nếu như không phải Lý Húc thân phận đặc thù, Tần thúc bảo cũng có thể giới thiệu cho hắn một người biết gốc. Nhưng ngay cả Thái thú đại nhân cũng phải tránh, Tần thúc bảo lão thể kiếp kiếp dĩ nhiên không dám làm thay.

Đạo lý là đạo lý, nhưng mà lời nói xoay chuyển, Tần thúc cười bảo, thấp giọng hồi đáp: “Vị bằng hữu này của ta, trong triều đình có tiếng tăm lòng lầy Lý Lang tương lai có lịch thành công, tạm thời cần một người lão luyện trọng điểm hỗ trợ. Thô lỗ của người bình thường, có thể nào đưa đến trước mặt hắn để mất!”

“Nguyên lai là Lý gia ngày đó một mình một ngựa xông vào đại trận của địch quân, tiểu lão nhi mất vụng về, mất vụng về. Có thể làm quán gia cho phủ Trung Dũng bá, đi ở trước ngực người ta có thể nâng cao ba phần. Tiểu lão nhân nếu không phải không dùng, đều phải đem cửa hàng lừa gạt này nhốt lại, tự mình đưa tới cửa!” Chương quỹ rằng nanh tinh thông, biết được hôm nay chủ trì là Lý Húc, tiếng a dua cuộn cuộn phát ra.

“Người khoan có hé miệng, nhanh đi tìm người. Muốn biết văn đoạn chữ, có thể biết được, có trung nhân đảm bảo, bộ dáng còn phải chỉnh tề, đừng cầm củ dưa xấu tới gom góp.

Nếu Lý gia nhà ngươi không thuận tay, đừng trách La gia ta tới phá hủy cửa hàng của ngươi!” La sĩ tin rằng hấn bớt giận, dùng ngón tay gõ mạnh lên mặt bàn một cái, quát ra lệnh.

“Tiểu lão nhi biết, tiểu lão nhi biết!” Chương quây liên thanh đáp ứng, chạy ra ngoại sảnh, ở trong một đám người tìm việc để tìm người hợp lệ.

Đạo phi hoành hành các châu huyện phụ cận, dẫn tới rất nhiều người vốn đường đường xa tha hương đến lịch thành tránh né binh hỏa. Trong thành vật giá cao, những người này tiêu hết tích góp, đành phải buông xuống tư cách, nghĩ hết tất cả biện pháp kiếm miếng ăn. Địa vị quân gia tuy rằng đã bằng với nô bộc., Nhưng dù sao thân phận so với nô tài bình thường còn cao hơn một chút, cho nên, chỉ mất gần nửa thời gian uống cạn chén trà. Chương quây đã mang theo trên dưới bốn ba mươi tuổi, mặc trường sam, bộ dáng nghiêm chỉnh, đang đi đến.

“Mấy người này, đều là người của Lỗ Quận chúng ta ở gần, đều đã đọc sách, có thể tính sổ. Trong thành cũng có thân thích chứng minh gia thế bọn họ trong sạch, tay chân sạch sẽ!” Chương quỹ Nha Hành đem bốn người một lượt đẩy ra, giới thiệu với Lý Húc từng người.

Bốn người đến từ Không Tử cổ hương, tuy rằng nghèo túng nhưng trong cử chỉ vẫn mang theo mùi cuốn sách. Trong đó người cầm đầu trái họ Triệu, nguyên lai là tiền trưởng tiên sinh một cửa hàng trang sức châu báu ở Bắc Thành. Năm nay mùa xuân lũ giặc cỏ vào thành, hàng hóa của chủ nhân bị tặc cuốn sạch sẽ, cả nhà nhảy sông tự sát. Hấn mất đi bát cơm, không thể không tới lịch thành nương nhờ bạn thân.

Người thứ hai đứng đầu bên trái họ Trương, là một tay bán dạo, nửa đường hàng hóa bị đạo phi cướp cướp, bởi vậy cũng không thể không lưu hương.

Đi đầu trái là ba người họ Chu, là một người thật sự đọc gia đình truyền tin, trong nhà vốn có chút điền Trạch, đáng tiếc ruộng Trạch cách ô phi quá gần, hàng năm đánh xuống lương thực không đủ giao tiền binh an cho thổ phi, cho nên cũng chỉ có thể ra ngoài chạy nạn.

Người cuối cùng họ Khổng, lại là hậu duệ Thánh Nhân không hơn không kém. Xem tuổi chỉ khoảng hai bảy hai tám tuổi, chắc là cảm thấy bán mình làm nô then với tổ tiên, vào môn hậu đầu vẫn luôn cúi thấp, căn bản không dám đối mặt với người khác.

Làm sao để chọn người, Lý Húc căn bản không làm nghề gì. Nghe chương quầy giới thiệu bối cảnh của bốn người chiêu mộ xong, suy nghĩ cả nửa ngày, sau đó kiên trì đi tới trước mặt thư sinh họ Khổng hỏi: “Vị huynh đài này tuổi không đến ba mươi chứ? Trong nhà có người nào chưa?”

“Không, không dám. Tiểu nhân, tiểu nhân năm nay hai mươi bảy, bảy rồi! Người nhà, đều đã chết hết? Còn có một người cậu họ Tống ở phương xa, ở Lịch Thành cho người bán giày giúp.” Tử đệ họ Khổng lắp bắp trả lời.

“Người này không thể dùng!” Khổng đợi Lý Húc quyết định, La Sĩ đã đứng lên, lớn tiếng đề nghị.

Nghe lời ấy, mọi người đều lắp bắp kinh hãi. Đệ tử họ Khổng kia thì tức giận đến mặt đỏ tía tai, hận không thể tìm một kẻ đất để chui vào. Khổng đợi mọi người hỏi han nguyên nhân, La Sĩ thư tiến lên vài bước, chỉ vào cái mũi của con họ Khổng mắng: “Con bà nó, mới hai mươi bảy tuổi, có tay có chân, lại không có người nhà cần dưỡng, sao không đến trong quân giành công danh? Khuất thân làm quản gia cho người dưới, không uổng công họ sao?”

“Không, không biết võ? Sức mạnh, sức lực cũng không nhỏ!” Khổng đệ tử mặt đỏ như máu, làm bầm thay mình giải thích.

“Không biết võ, không biết học sao? Không có khí lực, ăn no rồi, mỗi ngày chống chọi bao cát chạy lên ba tháng, khẳng định sẽ có sức lực. Loại người này không có cốt khí, làm chuyện gì cũng có thể tìm được một cái có tốt. Xem ra chỉ biết khúm núm, tâm địa xấu xa so với ai cũng đều ác hơn! Tìm hãn làm quản gia, không biết ngày nào sẽ bị bán đi.” La sĩ tin chỉ chỉ cho tử họ Khổng, lớn tiếng quở trách.

Đối phương làm người không nhất định như lời hãn nói, nhưng trong mắt thiếu niên anh tuấn mười bốn tuổi đầu quân

giết giặc như La sĩ này, đương nhiên nhìn thấy toàn thân trên dưới đôi phương không ưa gì cả. Tần thúc bảo thấy đệ tử họ Khổng kia bị quả trách đã khóc đến phát ra âm thanh, không đành lòng, tranh thủ thời gian tiến lên nhấn mạnh chữ Minh sĩ., Hấn thấp giọng quả trách: “Người còn trông cậy vào mỗi người đều giống người, sinh ra đã gan to bằng trời!” Giơ tay vỗ vỗ bả vai thư sinh trẻ tuổi, hấn lại bổ sung thêm một câu: “La đốc úy nói tuy rằng thô kệch, nhưng cũng là đạo lý. Nếu như người bất chấp tất cả, trong quân ta vừa vắn thiếu một vị thể sư huynh đệ ghi chép chiến công. Không có lương bổng, nhưng ít nhất sẽ không chết đói!”

“Tạ ơn, cảm ơn Tần gia. Nhưng tổ huấn trong nhà, không được, không được lùi về phía sau nửa bước với người đọc sách, nhẫn nhẹn biện pháp tốt, mới dùng thanh âm cực kỳ nhỏ đem nửa câu sau ghen ra: “Không được, không được cùng võ nhân, võ nhân làm bạn!”

Nửa câu nói này của hấn cực kỳ khó chịu, cho dù là La sĩ hay tin cũng không có tâm cơ gì cả, cũng biết nguyên ý chắc chắn là những lời châm chọc kiểu “Không nên làm đồng lõa với binh sĩ”, tức giận đến chửi ầm lên, tiến lên muốn đáp lại lão Quyền. Bảo thủ của Tần thúc rất nhanh, vội vàng ngăn cản, thấp giọng khuyên nhủ: “Chúng ta lập tức tự lấy công danh, vinh quang trong thôn, cần gì phải so đo với kẻ không có kiến thức này!”

Đại Tùy triều tổ trọng chiến công, địa vị võ giả từ trước đến nay không kém văn nhân. Mặc dù gần đây triều đình có rất nhiều động tác ức chế võ hưng văn, nhưng “Treo đầu lĩnh công danh” vẫn là mộng tưởng rất nhiều thanh niên. Cẩn thận tính toán, Tần thúc bảo, La sĩ tin tưởng., Lý Húc đều thuộc hàng ngũ này, mặc dù hấn là con cháu thế gia, cũng coi như là một thành viên trong môn phái, võ phu. Người đọc sách họ Khổng kia không biết là đọc sách đến choáng váng., Vẫn là thành tâm muốn ăn đòn, lúc trước còn không dám nói quá rõ ràng, giờ phút này nghe la sĩ mắng không dứt miệng, lại rút cổ, phi thường khinh thường nói thắm: “Quân tử động khẩu không động thủ sao, ta đọc sách nhiều năm, đương nhiên không thể khuất thân lại xách đao!”

“Không có những kẻ xách đao như chúng ta, người sớm cướp đi làm thổ cho thổ phỉ!” La sĩ tức giận hai mắt bốc lửa, hận không thể rút đao bên hông ra, một đao chém đem phí bánh bao trước mắt chém làm hai nửa.

“Mấy vị gia hỏa, tiểu lão nhân mắt mù, dẫn một tên điên vào, đại nhân người đại lượng, đừng chấp nhặt với hắn, đừng chấp nhặt với hắn!” Chương quỳ thấy vậy, biết rõ hôm nay mình nhìn lầm. Một bên tiến lên nhận lỗi, một bên ngậm lấy cổ họ Không, đuổi hắn ra ngoài cửa.

“Điên, ai là người điên? Người mới là kẻ điên!” Người đọc sách vẫn không cam lòng, lầm bầm ở bên ngoài sảnh nói.

“Lục nghệ Thánh Nhân, đến lúc này trong tay mỗi người chỉ còn lại mỗi quyển sách, hơn nữa còn đều đọc vào trong ruột!” Độc Cô Lâm tức giận đến mức lắc đầu liên tục, oán giận.

“Loại người này, trời sinh đã tiện nghi. Ngài đừng để ý tới hắn!” Chương quỳ tiến vào cửa, vừa chấp tay, vừa xin tha thứ.” Tần đốc úy, La đốc úy, Lý tướng quân, Độc Cô Đốc úy, các người đừng để trong lòng. Hôm nay phí tổn của trung nhân, tiểu lão nhân không dám nhận. Sau này Lý tướng quân còn có người nào muốn thuê, đến tìm tiểu lão nhân, phí tổn trung nhân chia ra một nửa giá!”

“Không cần, lại không phải lỗi của ngươi. Hắn đọc sách đến choáng váng rồi!” Lý Húc khoát khoát tay, an ủi. Kinh qua một trận quấy rầy như vậy, hắn cũng cảm thấy trong lòng ngọt ngào. Bởi vậy tùy tiện chỉ vào nông hộ họ Chu, chuẩn bị sử dụng người này. Ai ngờ nông hộ họ Chu lại không muốn làm Quản gia cho người ta làm., Hướng về phía mọi người chấp tay hỏi: “Mấy vị tướng quân vừa nói cần một quận binh trong ký tướng, không biết tiểu nhân có thể dùng thân thể này không. Bây giờ ta cũng là một người ăn no cả nhà không đói, nếu quân gia thu lưu, ta nguyện phụng dưỡng ngựa trước ngựa!”

” Hán tử ngươi, đã nói là quản gia rồi, thì đầu quân thế nào?” Chương quỳ Nha Hành thậm hận chính mình thảng trước trước mặt Triệu Công Nguyên Soái ngẩn đi hương khói, xông lên phía trước, lớn tiếng chất vấn.

“Quân gia không phải đã nói, công danh nhưng lại lập tức lấy ra sao!” Nông hộ họ Chu trả lời rất thẳng thừng.

Lý Húc bây giờ đang cần thân binh, thấy người này cử chỉ gọn gàng dứt khoát, trong lòng cũng có ý chào mời. Nhìn Tần thúc bảo, thấp giọng hỏi: “Thúc Bảo huynh, ta có thu người này làm thân binh hay không?”

“Trọng Kiên coi trọng hãn, là tạo hóa của hãn thì có gì mà không thể chứ!” Tần thúc cười trả lời.

Hán tử họ Chu kia rất thông minh, nghe Tần, Lý hai vị quân gia nói như thế, lập tức tiến lên khom người thi lễ: “Tiểu nhân chu tỉnh, tham kiến Lý tướng quân, Tần đốc úy!”

“Mà thôi, người đi an trí một chút, sáng sớm ngày mai tới quân doanh báo danh là được!” Tần thúc bảo khoát tay, ra lệnh.

Vốn là làm thuê quản gia, ai ngờ không gặp quản gia, thân binh đổi tên trước một người. Bốn người đều cảm thấy việc này thú vị, cười nói vài câu chuyện phiếm, kiểm tra lại hai người còn lại. Tư cách làm buôn họ Trương kia tương đối thích hợp, nhưng Lý Húc nhìn thấy bộ dáng của đối phương, liền nhớ tới biểu huynh Trương Tú, cho nên thưởng đối phương mấy đồng tiền, đuổi đi rồi.

Kể từ đó, tiên sinh tiền trưởng họ Triệu trở thành người được chọn duy nhất. Lý Húc một lần nữa đánh giá đối phương, khách khí hỏi thăm: “Người làm quản gia, mỗi tháng trả bao nhiêu tiền công?”

“Binh loạn thế, nào còn dám đòi tiền công. Có thể quản lý cơm no, mỗi tháng lại cho hai đấu gạo dưỡng gia, là vô cùng cảm kích rồi?” Trung niên họ Triệu thấy mình có hy vọng được thuê, nóng lòng trả lời.

“Trong nhà còn có ai không?” Tần thúc bảo nghe đối phương đề cập đến người nhà, truy vấn.

“Còn có một bà nương, một khuê nữ. Vốn có một tiểu tử, lúc chạy nạn chạy mất, trước mắt cũng không biết sống hay chết!” Người trung niên họ Triệu dụi dụi con mắt, thấp giọng trả lời. Đại khái là cảm thấy trong lòng đau khổ, lưng bất tri bất giác

cong xuống, lưng gù tựa như một gốc cây già không có trái cây.

Húc Tử đột nhiên nhớ lại bộ dáng của phụ thân lúc trước khi nhập ngũ, bất giác động lòng trắc ẩn, thở dài, nói: “Cùng nhau nhận trong phủ của ta đi. Ta cho người mỗi tháng 100 văn tiền, ba người đều ăn ở!”

“Trung, trung, tạ ơn lão gia. Nàng nương nhỏ kia là tay chân linh hoạt, biết nấu cơm, cũng có thể làm một chút rửa ráy treu chọc sinh hoạt.” Trung niên nhân họ Triệu vừa nghe Lý Húc nói, vội vàng quỳ xuống, dập đầu với chủ nhân mới. Húc Tử không dám nhận lễ của hắn, nghiêng người tránh đi., Chắp tay tạm trả, loại hành động tôn ti không phân biệt này lập tức dọa cho trung niên họ Triệu sợ tới mức run rẩy, nằm rạp trên mặt đất liên tục dập đầu, “Việt ta rồi, giết ta rồi. Lão gia, người cũng không thể làm như vậy, họ Triệu, à, tiểu nhân không gánh nổi đâu!”

Ông chủ một tộc này cử chỉ cổ quái, khiến mọi người cười ha hả. Lập tức, chương quỹ lấy bút tới, để quản gia ký khế ước. Sau đó, viết kỹ tên người bảo kê vào một góc của khế ước. Lý Húc cất khế ước, sau đó lấy tiền, đền đáp chương quây của Tạ Nha Phòng. Chương quỹ lại tự nhận làm việc bất lợi, nói cái gì cũng không chịu nhận.

Húc Tử thấy chương quây của nha phòng thành thật, dứt khoát đem sự tình thuê đầu bếp, thợ hoa giao cho hắn. Chương quây mừng rỡ, luôn miệng nói cảm ơn chạy ra ngoài.

Lý Nhất) Vô Cữu lập tức nhậm chức, sau khi theo chân Lý Húc, hắn đã làm chủ nhân mới của cửa hàng châu báu nên nhãn lực của người đọc sách đương nhiên không tầm thường. Sau một lát đã thay Lý Húc chọn xong xuôi, dẫn lên đường, chờ đợi kết quả cuối cùng của gia chủ quyết định. Lý Húc làm người tùy ý, thấy Quản gia có thể sử dụng, mỉm cười tiếp nhận đề nghị của hắn.

Quản gia, đầu bếp và thợ hoa đều không phải nô bộc hoàn toàn, cho nên muốn đi qua kẻ rặng giới thiệu. Đám sai vặt còn lại, tạp dịch thì hoàn toàn bán thân cho Lý gia, phạm vi kinh doanh không thuộc phạm vi nha hành, phải đến lều trại ngoài

thành chọn lựa. Lý Húc lệnh quản gia, đầu bếp và thợ hoa đều tự về nhà thu thập, buổi chiều hôm sau tới Lý phủ báo danh, sau đó dắt ngựa, chuẩn bị ra khỏi thành đi mua gã sai vặt.

“Để tiểu nhân theo ngài đi, tiểu nhân không cần phải sắp xếp gì. Lão gia đối với tiểu nhân ân trọng như núi, tiểu nhân không dám lười biếng.” Quản gia vừa kéo cương cho Lý Húc vừa thỉnh cầu.

“Cũng tốt, người đi theo sau ngựa từ từ đi!” Lý Húc đang lo không có kinh nghiệm về phương diện này, gật đầu đáp ứng.

Ra khỏi cửa Đông không xa, đây là khu lều của lịch thành. So với khu lều của Húc Tử ven đường thì nơi đây càng lớn, ”Thị phố” bên trong càng náo nhiệt hơn. Rất nhiều người đều chạy nạn đến, không thuê nổi khách sạn trong thành, đành phải ra ngoài thành kiếm chỗ ở. Đội bọn họ tiêu hết vốn liếng, lại tìm không thấy doanh trại thích hợp để làm, tiếp theo đành phải cầm cỏ tự bán, cho phú hộ bản địa làm nô tỳ.

Ba vị Tần, La, Độc Cô đều là con cháu của một gia đình giàu có, đối với cảnh tượng trước mắt không có gì không quen. Quản gia nếu như trong vòng hai tháng không tìm thấy người thuê, không thể thiếu cũng lưu lạc đến nơi này, cho nên càng không có lòng thông cảm. Chỉ có Húc Tử, nhìn về bi ai trên thế gian này, ngẫm lại lúc đi về phía nam, tâm thần bất giác có chút hoảng hốt.

“Bệ hạ có thể tính là minh quân không?” Lý Húc vừa đi vừa tự hỏi bản thân mình. Vấn đề này hẳn không dám truy cứu, nhưng mỗi lần nhìn thấy đám người quần áo lam lũ người chung quanh, trong lòng lại cảm thấy vô cùng khổ sở. Những người kia, trong mười người có tám người có xuất thân tương tự hắn, là bởi vì triều đình không hiểu được cảm giác thương cảm nên mới khiến bọn họ mất đi gia đình., Mất đi tôn nghiêm làm người. Nếu lúc trước không xuất quan, không có Lưu Hoảng Cơ dẫn dắt và sự dẫn dắt của Lý Uyên, Húc Tử biết mình và phụ thân, cứu cứu của mình, khó tránh khỏi sẽ gặp một thành viên trong đó. Giống như hàng hóa ở chợ người, đầu cầm cọc cỏ, mặt mũi tràn đầy rau xanh.

“Bệ hạ đối xử với ta không tệ, triều đình đối xử với ta cũng không tệ!” Câu trả lời đồng dạng lại một lần nữa xuất hiện trong lòng hắn. Lập tức lấy công danh là tâm nguyện của hắn khi còn trẻ. Hôm nay, tâm nguyện này trên cơ bản đã đạt được, là Đại Tùy, là cử động cao xinh tại Đông chinh của bệ hạ cho hắn cơ hội này, uống nước giếng của hắn, thật sự không thể quay đầu trách mắng người đã hạ lệnh đào giếng. Cho dù miệng giếng cách đó không xa, cũng đã chất đầy thi cốt người đào giếng.

Mấy người từ từ tiến về phía trước, chọn lựa nô bộc giống như bán củ cải. Gần nửa ngày sau, có tám thiếu niên nhìn tay chân lạnh lẽo, bộ dáng chinh tề bị quản gia dẫn tới trước người Lý Húc. Đây coi như là một khoản giao dịch lớn, người buôn người lại thành tâm lấy lòng bảo bối của Tần thúc, cho nên cho Húc Tử tính thất bại., Vốn giá trị một ngàn sáu trăm văn, một ngàn một trăm văn thành giao. Nhìn một chồng khế ước bán thân kia, trong lòng Húc Tử càng thêm hoảng loạn, lấy tiền ra thanh toán, lại lấy một xâu tiền nhét vào tay quản gia: “Người dẫn bọn họ về phủ trước đi, trên đường mua chút đồ ăn cho bọn họ, lại bán mình mặc đồ!”

“Các người những tiểu tử này gặp may mắn rồi, lần này gặp được quý nhân rồi, còn không mau dập đầu cho lão gia!” Người buôn người vừa cởi bỏ sợi dây buộc trên cổ “Hàng hóa”, vừa quát.

Mấy gã sai vặt được mua về lập tức quỳ xuống, hướng về phía Lý Húc dập đầu, trong miệng ca tụng ân đức không ngừng. Húc Tử nhìn mà phát hoảng, tranh thủ thời gian mệnh quản gia đem bọn họ đưa về phủ.

“Nhân lực của quản gia người không tệ, đám tiểu tử choai choai này đều là trung thành nhất.” Tần thúc đưa mắt nhìn quản gia đi xa, Tần Bảo vỗ vỗ bả vai Húc Tử, đánh giá.

“Ta không hiểu lắm, hóa ra trong nhà ta chỉ có một lão quản gia và một người hầu!” Lý Húc lắc đầu, trả lời với vẻ vô tâm.

“Hóa ra nhà ta cũng không có hạ nhân gì, sau này từ quân, một đao một thương chiếm được vị trí hiện tại, mới dần dần có ruộng sản, có tòa nhà!” Tần thúc Bảo cho rằng Húc Tử đang

cảm thương thân thể, cười an ủi. Trong lời nói của cậu không phải không có tự hào, lấy công danh là lập tức trên ngựa., Mặc dù năm nay hắn đã hơn bốn mươi tuổi, nhưng so với những người cùng tuổi lẫn lộn trong quê hương đến nay vẫn chưa bằng một chức quan, vị trí tứ phẩm đốc úy đã làm người ta hâm mộ đến đỏ mắt. Hơn nữa hai năm đánh càng nhiều, càng thuận tay, có thể đoán được không lâu sau, chức vị của mình sẽ tăng lên một bậc.

“Sĩ tử và Trọng Mộc đâu?” Lý Húc đột nhiên phát hiện bên cạnh thiếu mất hai đồng bạn, kinh ngạc hỏi.

“Tôi thành tích quân đội rồi. Bên kia bán tất cả đều là tăng cường sức lao động. Không giống nơi này, nửa lớn tiểu tử chiếm đa số!”

“Khu chợ quân sự?” Lý Húc ngây người, truy vấn. Hắn nhớ lúc đang uống trà trong nhà mình, La Sĩ tin đề cập tới một đề tài liên quan tới quân thị. Còn phản nản một người động tác của họ Từ, xuất hoá quá nhanh. Húc Tử đối với việc vận hành quân binh một hình thức không biết gì về tướng quân thị đương nhiên coi như là một thị trường xử lý vụ cướp bóc, lại không nghĩ tới thị trường này cũng mở ở trong túp lều.

“Cùng đi xem một chút đi, mấy ngày nay bận rộn, một mực không để ý tới nói cho người biết quy tắc vận hành của Quân binh. Trên thánh có chỉ, chuyện trộm cắp chúng ta có thể tự mình xử lý, người hắn cũng biết a!” Tần thúc Bảo thấy mặt mũi Lý Húc đầy mê mang, cười giải thích với hắn.

“Cái này ta biết, quân binh chúng ta cũng cần tiếp tế!” Lý Húc gật đầu, trả lời. Sâu trong nội tâm, hắn cũng không đồng ý với thánh chỉ tương tự. Tặc vật xử lý từ địa phương, gia tài thông tặc giả có thể tịch thu nhập quan. Nếu như dụng phải quan viên nào tham lam cướp lương tốt, dân chúng sẽ gặp xui xẻo lớn. Bài đăng 2)

“Đó chính là nguồn gốc của thị trường quân đội!” Tần thúc bảo gật gật đầu, kéo cương ngựa, mang theo Húc Tử đi vào cuối chợ. Khu nhà bếp buôn người và dân chúng nơi đây hiển nhiên rất quen thuộc với vị đại anh hùng Tần thúc này, nhìn

thấy hấn, vừa nhiệt tình chào hỏi, vừa chủ động nhường ra một lối đi.

Mắt thấy sắp đến cuối chợ người, đột nhiên, một hàng rào gỗ tạo thành giám lao xuất hiện trước mặt Lý Húc. Bốn phía nhà giam, đầy quân binh cầm thương giương đao, mỗi người như lâm đại địch. Cửa nhà giam rất nhỏ, tối om, giống như một cái miệng cắn nuốt tính mạng. Chắn ngang trước cửa nhà giam là một bình đài bằng gỗ, một đội bị dây thừng trói tù, bị người ta lôi từ trong nhà giam ra, lần lượt tướng mạo.

“Quan bán giặc cỏ, giá cả ưu đãi, ít mua ít, già trẻ không gạt!” Tư Thương cao sáu thước, bộ dạng như đồ tể đứng ở bên rìa đài gỗ lớn tiếng hét to. Dưới đài gỗ, vây đầy con buôn người to nhỏ nhỏ, huyên náo, hưng phấn đỏ bừng mặt.

“Đây là thị trường quân đội sao?” Lý Húc cảm thấy máu toàn thân đều chảy lên đầu, mặt đất dưới chân cũng không ngừng lắc lư xóc nảy. Không đợi Tần thúc bảo rõ ràng ý tứ câu hỏi của hấn, một mùi khét lẹt đột nhiên từ xa xa bay tới.

Lý Húc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một đội tù binh chưa bị bán đi bị dắt đến bên cạnh mấy chậu than thật lớn. Đám quân binh để trần cánh tay cầm bàn ủi, lần lượt đánh dấu sỉ nhục lên trán và trên vai đám tù binh.

Thái Thủ Bùi đại nhân có đức hiếu sinh, hấn không hạ lệnh tru sát tặc giả. Nhưng, hấn đem gần vạn tù binh hai lần chiến đấu bắt được toàn bộ biến thành nô lệ. Bán lợi ích của những nô lệ này, quan văn có phần, võ tướng cũng có phần, các binh sĩ cũng có phần. Cho nên, mỗi người trên mặt đều đầy vẻ tươi cười.

Có người buôn người mang theo tùy tùng, đem một túi tiền nặng nề đặt lên trên đài gỗ. Sau đó, hấn lôi đi toàn bộ nô lệ trên đài gỗ. Người này là một vị quan lớn, lão Từ buôn bán dân cư lại không chút nào qua loa, sai người đem tiền một năm một mười, nhập trướng, mới ở trên một chồng khế ước bán thân nặng nề ghi rõ tiêu ký quan phủ, đem giao hấn vào trong tay buôn người.

“Quan bán giặc cỏ, giá ưu đãi, nhiều mua ít, già trẻ không gạt!” Lão Từ hoàn thành một khoản giao dịch, lớn tiếng hét to, bắt đầu buôn bán một khoản. Lại có một đội tù binh bị dắt lên trên đài, đều là nam nhân khoảng ba mươi tuổi, đang tuổi tráng niên.

Nhóm “Hàng hóa” này thành sắc xa xa tốt hơn đám trước, cho nên vô số khách nhân tiến lên, lo liệu lời nói các nơi, tích cực mua sắm. Mỗi một tù binh ra giá mới hai trăm tiền., Tiện nghi. Tại thị trường phía bắc Hoàng Hà không chỉ có cái giá này. Mặc dù trước mắt giá càng rẻ, nhưng sức lao động như vậy cũng bán được tới bốn trăm văn. Đám buôn bán từ lịch thành mua bọn họ đi, chuyển tay đồ đến các quận Hà Bắc, có thể kiếm được gấp đôi lợi ích. Mặc dù con đường trước mắt không yên ổn, mặc dù sẽ có lượng lớn tù binh chết trên đường bị bán đi.

Húc Tử đứng yên tại chỗ, toàn thân phát lạnh. Hắn phát hiện mình trở về tới Tô Mẫn bộ, trơ mắt nhìn các mục dân dã man ở trên cổ đám tù binh đeo vòng tay bằng chì hoặc sắt, từ đó biến bọn họ thành tài sản tư nhân của mình. “Trời ạ, ta làm cái gì chứ?” Hắn để tay lên ngực tự hỏi, cảm thấy khí huyết trong bụng sôi trào, mọi thứ đều hướng cổ họng trào lên.

“Nếu thả bọn họ, bọn họ không có cách nào sống sót, hoặc là chết đói, hoặc là tiếp tục làm trộm, cho đến khi bị giết. Cho nên Trương Quận thừa làm việc, cũng coi như cho bọn họ một con đường sống!” Tần thúc bảo thấy Lý Húc sắc mặt tái nhợt, thấp giọng giải thích với hắn.

“Đúng vậy, các huynh đệ áo giáp, hoành đao. Chúng ta tiếp tế, đều ở đây!” Lý Húc yếu ớt trả lời, vừa phẫn nộ lại vừa bất đắc dĩ. Làm cho người ta không thể hiểu nổi rốt cuộc hắn đồng ý với lời của Tần thúc bảo hay bịa ra lý do để an ủi cho bản thân.

“Dù sao ta cũng sẽ chừa cho họ một con đường sống!” Tần thúc bảo hết cách xoay bả vai Lý Húc, nói ra. Hắn có chút sợ lang tướng trẻ tuổi này, võ công của đối phương không bằng hắn, nhưng bối cảnh sâu không lường được. Vạn nhất người này không biết thanh lý, vì chuyện này mà gây hiểu lầm với

Trương Quận chúa và Bùi Thái Thủ, Tần thúc bảo thật không biết mình nên đứng về phe nào.

“Đúng vậy, dù sao chúng ta cũng phải chừa cho bọn họ một con đường sống!” Lý Húc trả lời bảo vật treo tới tận cổ họng làm Tần thúc tâm tình thoáng an tĩnh một chút.

Nhưng rất nhanh, hấn phát hiện chủ ý của Lý Húc không ở đây. Ánh mắt của hấn đã bị tin tức cũ dán tại một cửa ra vào quân doanh hấp dẫn, trên báo cáo bị gió thổi tan, chính là kết quả cảm xúc phản loạn của triều đình đối với Dương Huyền phản loạn phát sinh cuối cùng.

Hoàng đế bệ hạ trở lại Đông Đô xong, buộc cổ tướng lãnh bị bắt không có hậu trường lên xe, ra lệnh văn võ bá quan dùng mũi tên bắn chum. Mãi cho đến khi thi thể nát thành thịt vụn mới hạ lệnh dừng tay.

Tộc đệ Dương Huyền Cảm Dương Tích hiền lành, kẻ có mưu sĩ hai đầu như chuột đầu Vi Phúc bị dùng hình phạt xe liệt, sau khi chết, thi thể hóa xương thành tro bụi.

Những con cháu thế gia kia biết quay lại đều được đặc xá, không được làm quan nữa, cứ để cha chú mình nhận việc dạy dỗ trong nhà.

“Người nguyện ý chuộc tội sao?” Trong mơ mơ màng màng hồ, Húc Tử lại nghe thấy Tô Diêm bám vào bên tai mình hỏi. Hấn nhìn thấy bộ hạ Tô Khuynh đã man giơ đao, vừa hát khúc ca với Trường Sinh Thiên, vừa cắt yết hầu trưởng lão Hề tộc.

Hấn nhìn thấy văn võ bá quan Đại Tùy giương cung cài tên, đem kẻ không có căn cơ kẻ trộm hành hạ đến chết trước mặt Hoàng đế.

Hấn cảm thấy lửa giận ngập trời, muốn xông lên xé đi tờ báo kia cứu đi toàn bộ tù binh. Lúc này, có một bàn tay vỗ nhẹ lên vai hấn: “Người không thấy thoải mái sao, Trọng Kiên?”

Không phải Từ Đại Nhãn, Lý Húc cười thâm quay đầu lại, nhìn thấy ánh mắt quan tâm của Tần thúc.

Chú ý: Ở thời Tùy Văn Đế, giá giao tranh khoảng năm đồng tiền. Trước khi Tùy Đế phát động cao xinh đẹp, giá hàng cũng

hơi nổi lên, nhưng cũng không tăng được mười đồng. Trình Quán mười lăm năm, giá một trận đấu gạo là hai văn tiền, mà Đường Tiễn thì nặng chỉ bằng một nửa tiền, cho nên thời đại cực thịnh.

Chú nhị: Địa phương có bản thú thì xử lý, quan viên có sao chép được ý chỉ của nhà giặc hay không thì đều nằm trong chín năm đại nghiệp, liên quan tới việc gặp 《 Tư trị thông giám 》 .

Bài 3: Ha ha, chương này vì chưa bị cắt thành hai bộ phận phát, cho nên phát chậm, thật có lỗi, xin mời mua vé quý.

Chương thứ ba tranh hùng (một)

Trong phút chốc, thần trí Lý Húc từ trong mê loạn tỉnh táo trở lại.

Hắn biết rõ mình không có lý do tức giận, chính mình bây giờ là quan, những kẻ bị giết cùng bị vũ nhục, bị tổn hại là kẻ trộm, tuy bọn họ bộ dạng giống bậc cha chú của mình, mặc dù từ trên người đối phương có thể nhìn thấy bóng dáng trước kia của mình, nhưng quan binh bắt trộm, từ xưa đến nay thiên kinh địa nghĩa.

Hắn cũng biết mình cái gì cũng không làm được, trừ phi tạo phản, bằng không chính mình không có quyền lực, cũng không có biện pháp cứu đi nhiều người như vậy. Mặc dù liều lĩnh cứu đi những người này, chính mình cũng không có lực lượng an trí bọn họ. Trừ phi chính mình cũng học Thạch Tử Hà đi làm giặc cỏ, mang theo một đám người vô tội đi cướp, đi giết người vô tội hơn!

Nhìn ánh mắt quan tâm lo lắng của Tần thúc, Lý Húc cảm thấy thân thể như nhũn ra, phát vậy. Đây là một loại cảm giác vô lực rõ đầu rõ đuôi, năm đó ở Tô Khuynh bộ hắn đã bắt lực một lần. Hiện tại, hắn đồng dạng, hắn như trước trừ phần nộ ra, cũng không làm được gì.

“Trọng Kiên, có phải gần đây quá mệt mỏi hay không?” Tần thúc mỉm cười tìm bậc thang cho Lý Húc, trong nháy mắt vừa rồi, hắn có thể cảm giác rõ ràng được cơn tức giận trên người Lý Húc. Nhưng thiếu niên trước mặt định lực kinh người, cơn giận nhanh chóng bị chính hắn khống chế. Điều này làm cho Tần thúc Bảo càng thêm coi trọng đối phương., Bởi vì lúc tuổi bằng mình, tuyệt đối không làm được tới lão thành như đối phương. Là người từng trải, Tần thúc hiểu rõ, nếu cảm thấy chuyện trong thiên hạ không làm được, chỉ có thể nói là người còn chưa lớn lên. Người khi nào mình bạch lực lượng của mình có hạn, hắn mới chân chính dần dần thành thực.

“Ừm! Phiền muộn cũng không quen với bầu không khí nơi này!” Lý Húc trả lời rất thấp, giống như là từ trong linh hồn

phát ra dực vọng vậy. Hấn không thể giải thích lý do mình thất thố với Tần thúc Bảo, cách nhìn con người đối với sự việc có liên quan tới việc, phụ thân của Tần thúc bảo cũng không phải loại tiểu thương gần như lỗ vốn liếng, hấn sẽ không hiểu cuộc sống của tiểu dân phố phường gian nan, cũng sẽ không hiểu tại sao con Húc tử lại bị thương vật.

“Người này quá nhiều, hò hét lộn xộn. Nếu không phải trong nhà sĩ Tín vội vã dùng người, ta cũng sẽ không tới!” Tần thúc bảo vô cùng rộng rãi, phụ họa lời nói của Húc Tử, nụ cười trên mặt bình tĩnh mà thân mật.

“Ta muốn về uống chút rượu, nếu như thúc Bảo huynh không ngại, ta đi trước một bước!” phần nộ qua đi, Húc Tử cảm thấy ngoài hết sức yếu đuối vô lực., Còn có thất vọng, năm đó lúc Tô Tỳ bộ nhìn đám Mục dân đã man hành động, đọc hết sách thánh hiền, hấn tin chắc đại tôn của mình sẽ không phát sinh chuyện như vậy. Năm đó, hấn còn một bên tình nguyện gửi một số sách từ trong thư phòng xuống, hi vọng sau khi đọc xong lời thánh nhân nói., Đám người mục tiêu đã man kia có thể cảm nhận được sự biến hóa nho nhã của Trung Nguyên. Nhưng hiện tại, Húc Tử đang cười khổ rất cuộc cũng hiểu rõ suy nghĩ lúc trước của mình ngây thơ đến cỡ nào. Để loại bỏ những biểu tượng phồn hoa kia, thật ra người Trung Nguyên trong xương tủy cũng tàn nhẫn giống như dân tộc Khang Ngoại, đã man như nhau.

Sau khi nhận được bảo vật của Tần thúc, Lý Húc chậm rãi dặt thối cười của mình quay đầu đi. Mới vừa mới cất bước vài bước, đám người chung quanh đột nhiên lộn xộn, tiếng náo động lớn hơn từ phía sau truyền đến. Đám khách nhìn và đám người chủ mua hưng phấn kêu to, vung túi tiền hướng cửa nhà giam trào dâng.

“Chuyện gì xảy ra?” Húc Tử kinh ngạc quay đầu, trông thấy trên một đài cách đó trong gang tấc đã thay đổi một đám hàng hóa. Xác thực mà nói, lần này chỉ đổi một người. Một thiếu nữ quần áo lam lũ, thân thể trắng yếu, tay chân đều bị xiềng xích, đầu vô lực cúi thấp, thân thể bởi vì sợ hãi mà không ngừng run rẩy.

“Quan bán chuộc tội phụ thông cướp, năm nay mới có hai tám. Hoàng Hoa Thai, già trẻ không gặt!” Tư Thương tòng quân nhìn thấy đầu người dưới đài, kêu to càng dốc sức.

“Mua về làm thiếp của ta cũng là tùy ý, con dâu của tên đầu sỏ Thạch Tử Hà!” Đường như để cho dưới đài thấy rõ hàng hóa, hấn dùng sức kéo xích sắt trong tay một cái. Xoạt một tiếng, thiếu nữ bị hấn kéo về phía trước mấy bước, suýt nữa té ngã. Có binh lính tốt bụng tiến lên đỡ lấy hấn, thiếu nữ vừa mới ổn định thân thể liền ngẩng đầu cảm tạ, ánh mắt chớp động đầy thê lương và sợ hãi.

Ánh mắt như đao, một đao đâm trúng trái tim Húc Tử. Hấn đột nhiên nhớ tới tiểu lang Cam La, sau khi mình giết mẫu lang, mang nó từ trong hang đá về nhà. Cam La mở ra, chính là đôi mắt xen lẫn sợ hãi, thê lương cùng xin ăn xin như vậy.

“Bao nhiêu tiền, bao nhiêu!” Bên tai, vô số người lớn tiếng kêu lên.

“Bán trong kỹ viện đi, buổi tối mọi người luân phiên đi báo thù!” Không khí dưới đài lập tức sôi trào, khán giả và đám người mua xô đẩy nhau, hô to.

Bọn họ không quan tâm đến vẻ đẹp của thiếu nữ xấu xí trên đài, cũng chẳng quan tâm nàng có tội hay không. Cái bọn họ quan tâm chính là cái tên Thạch Tử Hà, suy nghĩ một chút đêm qua chính mình ngủ cùng con dâu của tên đầu sỏ Thạch Tử Hà, vậy không đánh bại ta trên chiến trường thì còn đáng kiêu ngạo nữa? Cái gì mà Tần thúc bảo, cái gì mà La sĩ tin, bọn họ có phúc khí này, có can đảm sao?

“Ít nhất, ít nhất là năm. Không, ai, ai ra nhiều, ta bán cho người đó!” Lão Từ chịu trách nhiệm xử lý tù binh cũng không nghĩ tới mọi người nhiệt tình như thế, trước tiên báo giá cao trước, sau đó nhanh chóng đổi lời, tranh thủ thu hoạch lớn nhất.

Ở quan phủ ngầm đồng ý, các thị trấn xung quanh quận huyện đều có người tồn tại. Thiếu nữ cầm trá sách chưa trải sự tình nhiều lắm chỉ có thể bán được hai xâu tiền, cho dù tương mạo thanh lệ nhưng không có nhiều người, cùng lắm cũng chỉ bị

bán được ba xâu tiền. Lão Từ đưa ra cho một cái giá năm xâu phi, giá thị trường đã vượt xa giá thị trường. Bởi vậy, trong đám người lập tức dâng lên rất nhiều thanh âm bất mãn.

“Phi, cũng không phải tuyệt đại giai nhân. Lại bán cái giá này!” Có người bóp lấy mình, quay người rời đi.

“Đúng vậy, không phải chỉ có một nữ phạm sao! Nơi đó cũng không phải là vàng!” Có người dùng ngôn ngữ cực kỳ thô tục phụ họa.

Đồng thời, lại càng có nhiều người bị lão Từ nói ra phương pháp mới mẻ chơi đùa hấp dẫn, mở miệng báo ra giá tốt hơn. “Ta thêm ba trăm văn!” “Ta thêm năm trăm đồng!” “Sáu xâu!” “Sáu xâu một trăm văn!” Trong nháy mắt, giá trị của thiếu nữ đã tăng đến trên bảy treo.

“Thập Vĩnh, lão Từ, đem người lưu lại cho ta” Húc Tử không nhịn được, lớn tiếng hô. Thiếu nữ trên đài giống như Cam La, là từ trong sông Vận Mệnh bay tới. Hắc không cách nào cự tuyệt, vô luận là đi cùng là hạnh phúc hay họa. Nếu như hôm nay hắc không làm gì đều xoay người bỏ đi, hắc biết đời này cũng vô pháp an bình.

Rào, vô số ánh mắt trở lại. Mười xâu tiền, mặc dù ở nơi có giá trị lương thực đắt đỏ lịch thành này, cũng đủ năm chi gia chi hoa hơn bảy, tám năm! Ở đâu ra tài chủ xa hoa như vậy? Chẳng lẽ là gia đình giàu có phá gia chi tử sao? Mang theo đầy bụng hoài nghi, mọi người nhìn thấy một gã thiếu niên dật ngựa đen, lưng rộng, sải bước tách ra khỏi đám người, từng bước đi đến dưới đài gỗ.

“Là Lý tướng quân à. Ngài thật sự muốn mua cô gái này sao?” Lão Từ cúi đầu khom lưng cử chỉ, để cho khán giả dưới đài rõ ràng thân phận người tới. Là Lý Trọng Kiên mười tám tuổi đã làm binh sĩ hộ nha tướng, trách không được dám ra cái giá này. Nhưng hắc không cần phải mua, nếu hắc ưa cô gái này, sau cuộc chiến trực tiếp hướng Trương quận thừa kế xin về nhà là được, cần gì phải đợi đến bây giờ, khoản tiền oan uổng này chứ?

“Lão Từ, khóa lại. Người này ta mang đi. Tiền, sau đó người phải người đến nhà ta lấy!” Húc Tử không để ý tới ánh mắt mê hoặc chung quanh, trầm giọng ra lệnh.

“Ai, ai!” Lão Từ luôn miệng đáp ứng, đem ánh mắt nhìn về phía Tần thúc bảo. Mười sáu tiền là một vạn, đủ đầy một chiếc xe nhỏ tới mang lui, ai cũng sẽ không mang theo nhiều như vậy trên người, cho nên hắn cũng không định lập tức thu tiền ngay. Nhưng thân phận cô gái trong tay có gì kỳ quặc, người khác đều có thể mua, duy chỉ có Lý Lang Tướng mua đi là một tai họa.

Cô gái này là tù binh Tần thúc tới, trên chiến trường, nàng từng tự xưng là con dâu được Thạch Tử Hà cướp về, cũng tự tay nhận Thạch Tử Hà đang hấp hối. Nhưng sau khi nghe những tù binh khác báo lại, nữ tử này chính là con gái của Thạch Tử Hà Thạch Nhị Nha. Thạch Tử Hà đến chỗ Bùi Trương Tài dự tiệc đã trúng kịch độc, lúc quan quân công phá cửa sổ của Hứa gia thì nàng đã tức giận tuyệt từ đường.

Quận trưởng Trương Tu Đà đại nhân nhìn thấu thủ đoạn của đối phương nên không thể thả nữ nhi ruột thịt cầm đầu phi, nhưng lại không đành lòng hỏi chém nó. Cho nên mới đoán được giả bộ hồ đồ, lệnh lão Từ bán nó cho gia đình giàu có làm nô lệ. Làm như vậy tương đương giữ cho đối phương một con đường sống, đồng thời cũng thay đám người Tần thúc bảo giảm bớt đi một ít phiền toái.

“Lão Từ, nếu Lý Lang sắp mua, người cứ bán cho hắn là được. Người cũng đừng bắt hắn thập sáu, theo năm quẻ đi!” Tần thúc cười cười với lão Từ, ra lệnh.

“Ai, ai!” Lão Từ đưa tay lau mồ hôi trên trán, “Con bà nó, mùa đông này, mặt trời còn rất hung dữ.” Hắn vừa tự giải thích vừa làm bầm lều bầu, vừa cởi xích sắt trên chân nữ tử ra. Xích sắt trên tay không giải được, một đầu xích sắt cùng với dấu ấn của quan phủ đưa tới tay Lý Húc.

“Lý tướng quân, ngài cầm lấy. Cô gái này hung dữ ghê gớm lắm, người đã mua rồi thì phải quản giáo cho tốt!”

“Làm phiền lão Từ. Phiền thúc Bảo huynh!” Lý Húc nhận lấy một đồng tạc vật từ lão Từ đưa tới, trước tiên hướng Tần thúc bảo đánh tiếng, sau đó nhẹ nhàng dắt nữ tử đi xuống đài gỗ.

Thạch Nhị Nha nhìn kỹ mọi chuyện phát sinh vừa rồi không hề phản kháng, cúi đầu, chậm rãi đi theo phía sau Lý Húc. Bách tính vây xem nhao nhao tránh ra một con đường, đối với tướng quân triều đình phải xuống, trong lòng mọi người vĩnh viễn tồn tại một tia kính sợ.

Chỉ có điều mấy trăm bước đường, Húc Tử mồ hôi chảy đầy đầu. Sau khi rời khỏi nhân thị, hắn quay người thay Thạch Nhị Nha mở trời tay. Mặc dù ca ca của nàng kia không phải do hắn giết, đem nàng bán làm nô tài cũng không phải là chủ ý của hắn, nhưng Húc Tử vẫn cảm thấy chột dạ. Hắn không rõ tại sao mình lại có loại cảm giác này, cũng không biết vì sao vừa rồi mình lại như bị kích động, trong đám người chứng kiến ánh mắt bất lực của đối phương, hắn đã có chút không chịu nổi rồi.

“Ngươi đi đi!” Hắn thấp giọng nói. Không đợi đối phương tỏ vẻ cảm tạ, hắn đã nhanh chóng nhảy lên tọa kỵ, hai chân đập bàn chân, chạy về phía cửa thành.

Sau lưng truyền đến tiếng bước chân nát vụn, phù phiếm, nhưng hết sức rõ ràng. Lý Húc biết rõ Thạch Nhị Nha đang đuổi theo mình, không thể không giữ chặt Hắc Phong.

“Tướng quân đại nhân không cần ta làm nô tì hay sao?” Người đuổi theo không kịp thở hồng hộc hỏi.

“Vốn dĩ ngươi cũng không nên là nô tì!” Lý Húc nhảy xuống ngựa, quay đầu lại nói: “Đi thôi, đừng làm giặc cỏ nữa, đánh cướp nhà không có tiền đồ gì đâu.”

“Nhưng khế bán mình của ta còn ở trong tay tướng quân!” Giống như cảm nhận được trên người Lý Húc quần bách, Thạch Nhị Nha nhẹ nhàng cười cười, nhắc nhở. Nụ cười trên mặt, rất nhanh theo nhịp thở tiến vào đáy lòng của nàng. Nàng cảm giác được trái tim của mình cũng đang nở nụ cười, đao cũng đâm sâu vào linh hồn.

“Ồ!” Lý Húc lúng túng sờ sờ ót, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất tìm ra khế ước bán mình, nhét trở về tay Thạch Nhị Nha. Làm xong những việc này, hắn lại từ trong bao yên ngựa tìm ra hơn hai trăm đồng tiền, kể cả túi tiền một cỗ cũng đưa cho Thạch Nhị Nha: “Tiền, ngươi cũng cầm lấy đi, trên đường đi mua đồ ăn!”

“Tướng quân họ gì?” Thạch Nhị Nha ngẩng đầu hỏi.

“Miễn cho họ Lý! Ta là người mới tới!” Húc Tử nói năng lộn xộn. Hắn không muốn bị đối phương xem như ân nhân cả đời, trong lúc hoảng hốt, hắn luôn cảm thấy chur thần giả vào tay mình mà làm, tựa như lúc đầu chính mình lưu lại Cam La. Về phần chur thần trong cũi u minh còn muốn giả tay hắn làm gì đó, Húc Tử không muốn quá rõ ràng. Mình là quan, đối phương là tặc, hai bên đều nhớ kỹ điểm này, đã đủ rồi.

“Tiểu nữ thạch liên, tạ ơn cứu mạng của Lý tướng quân!” Thạch Nhị nha ôm lấy túi sen, khom người quỳ xuống. Hai mắt của nàng sáng ngời, ánh mắt nóng bỏng đảo qua thiếu niên không lớn hơn mình bao nhiêu tuổi, mỗi tác da thịt, sống mũi cao ngất, hai hàng lông mày rậm rạp., Sơ sinh không lâu vừa mới bắt đầu có chòm râu dày đặc, khóe môi cứng rắn, cánh tay rắn chắc. Khác với mỗi nam nhân mình từng gặp qua, tuy ngây ngô nhưng lại khiến người ta cảm thấy mười phần an toàn.

“Cô nương mau đứng dậy!” Lý Húc thấy phương hướng mình quỳ lạy, vội vàng đưa tay đỡ. Khoảnh khắc hai người tiếp xúc với nhau, có cảm giác khác thường ủa lên trong lòng hắn. Độn nhận, nhẫn nại, loại cảm giác này đã thật lâu không nhắm nháp, Húc tử đã từ từ quên tư vị trong đó.

Quý thần xui khiến, hắn nhìn đôi mắt của đối phương, thấp giọng dặn dò một câu: “Đừng nghĩ đến báo thù, trên chiến trường, hoặc là bị giết, hoặc là giết chết địch nhân. Sau đó, ai cũng không phải là kẻ thù của ai. Huống hồ, Tàn thúc bảo võ nghệ rất cao, ngươi tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn!”

“Cho tới bây giờ ta chưa bao giờ hận Tàn tướng quân!” Nữ nhân đối diện luôn bình tĩnh như thể tượng tượng của Húc Tử. Từ lúc hắn nói ra câu đầu tiên, nàng đã chuẩn bị tốt tất cả lí do

thoái thác, sau khi hảo tâm dẫn dò chấm dứt, nàng lập tức cho hắn một câu trả lời chắc chắn.

Về phần lí do thoái thác này có thật hay không, không ai có thể phán đoán.

“Vậy thì tốt!” Húc Tử gật gật đầu, như trút được gánh nặng. Việc nên làm hắn đã làm rồi, hắn nghĩ nghĩ, phát hiện lần này không bỏ sót gì, lại lần nữa nhảy lên lưng ngựa.

“Tuống quân cứ như vậy mà đi sao?” Thạch Tiêu ngẩng đầu, trong ánh mắt có chút mong chờ.

“Ta, ta ở trong thành còn có chút việc!” Lý Húc cảm thấy trái tim của mình lại không chịu thua kém, nhanh chóng quay đầu ngựa.” Cửa thành có thể thuê được xe, cô nương đi thông thả!” Sau khi bỏ lại một câu cáo biệt thân thiện, hắn rút cuộc cũng chạy xa như gió.

“Hóa ra là một thằng nhóc lỗ mãng không thông thế sự!” Thạch Giao nâng túi thơm, nhìn theo bóng lưng Hắc Phong biến mất trong cửa thành. Thiếu niên như vậy cũng không nhiều, nàng yên lặng tính toán, ánh mắt từ từ trở nên thâm lương.

Nàng chưa từng hận Tần thúc bảo, một chút cũng không hận. Nhưng nàng trong một đêm mất đi phụ thân, mất đi ca ca, đã mất đi hết thấy những gì đã từng có...

Một giọt nước mắt từ dưới khóe mắt nàng lướt qua gương mặt dơ bẩn, lộ ra làn da trắng nõn dưới tro bụi. Sau đó trộn lẫn với máu tươi bên khóe miệng chảy ra một dòng, chậm rãi lăn qua lăn lại rơi trên mặt đất lạnh như băng.

Thạch Tiêu dùng sức lau mặt, ngửa đầu đi về phía cửa thành.

Tửu đồ: tác phẩm đề cử nhân vật mới, tác phẩm Kim Hán Triều Phong Vân Lục, hiệu sách, hai trăm tám. Tuy còn non nớt chút, nhưng cây đại thụ non thành, chung quy cũng cần có người tưới nước.

Chương thứ ba tranh hùng (một)

Xa hành ngay tại cửa thành, dựng một chiếc xe trâu rời xa lịch thành, nàng có thể rời xa ác mộng này. Loạn thế là trò chơi của đàn ông, không phải cô gái bé này có thể chơi. Đá Bính tinh tường nhớ rõ, khi còn bé ca ca cùng đồng bọn chơi quan binh bắt trộm, nàng yêu cầu gia nhập sau lưng ca ca., Lại bị các huynh đệ ca ca và ca ca của các huynh đệ xua đuổi, cười nhạo tình cảnh. Nàng đi cáo trạng của phụ thân, phụ thân bắt ca ca về, dùng bàn tay to khỏe mạnh mẽ mạnh mẽ mạnh mẽ chinh đốn. Ngày hôm sau, trò chơi bắt đầu, nàng lại bị cự tuyệt như cũ.

“Hôm nay, người vĩnh viễn không thể cự tuyệt ta chơi!” Thạch Tiêu lại lau nước mắt lặng lẽ chảy ra trên cổ tay. Trên cổ tay có một vết bầm thật rõ ràng, đó là dấu vết do xích sắt lưu lại. Tất cả tuyệt vọng đau đớn tuyệt vọng của nhà giam, nàng đều nhớ rõ. Thậm chí người khiến nàng đau đớn tuyệt vọng này, nàng cũng rõ ràng nhớ rõ mỗi một ánh mắt của đối phương, mỗi một động tác. Thậm chí, tiếng chuông của con chiến mã dưới khó của hắn, đều chưa từng quên.

“Đinh, đinh đang, tiếng chuông đinh đinh đang...” Tiếng chuông quen thuộc với Mã Khâu Loan lại lần nữa vang lên sau lưng. Thạch Tranh theo bản năng mà rụt lưng lại. Bỗng vào trực giác, nàng biết rõ con chiến mã này là nhằm vào mình. Cảnh giác xoay người lại, nàng nhìn thấy một bóng người cao lớn.

Thân ảnh kia, thạch liền cả đời cũng không quên được. Là người này mang theo hơn trăm tên thân binh đem theo quan binh chém chết hơn trăm tên thân vệ trong từ đường Hứa gia, là người đâm chết ca ca của nàng. Cũng là người này, dùng ánh mắt trào phúng từ trên tay nàng lấy đi đầu người phụ thân, sau đó sai người buộc dây của nàng.

Nàng dùng sức xoay người, bước nhanh hơn chạy về phía xe ngựa, giống như không muốn nhìn thấy chiến mã anh tuấn kia

của đối phương. Nhưng sau lưng tiếng vó ngựa lại không buồn tha, giống như bóng với hình đi theo bên cạnh nàng.

Tần thúc bảo mới vừa rồi một mực rơi ở phía xa, mặc dù nghe không rõ đối thoại của hai người, nhưng lại nhìn rõ nhất cử nhất động của Húc Tử.” Lý lang sắp sửa bị mắc lừa!” Khi nhìn thấy Thạch Nhân đuổi theo Lý Húc chiến mã, Tần thúc bảo liền âm thầm đưa ra kết luận. Ở phương diện gạt người, nữ nhân cùng tuổi so với nam nhân sở trường của mình còn xa mới giống nhau., Đặc biệt loại nữ nhân tinh trưởng thành ở trong ổ thỏ phỉ này, không lừa Lý Húc đến mức đầu óc choáng váng mới là lạ! Quả nhiên, không bao lâu, Tần thúc bảo liền thấy Lý Húc đem khế bán mình, hà bao đều móc cho đối phương cả., Hơn nữa bày ra một bộ dáng thi ân bất vọng báo đáp. Thiếu niên chưa trải đời này căn bản không biết từ lúc hấn bắt đầu chiến mã, thạch nghiên đã xoay chuyển trăm ngàn cái tâm tư. Động tác trên người, vẻ mặt, thậm chí ngay cả tiếng bước chân nặng nề cũng là cố ý giả vờ.

Thấy bản lĩnh của cô gái này, bảo vật của Tần thúc không dám để nàng đi, cho nên giục mã nhanh chóng tiến lên, dùng một loại giọng điệu không thể cãi lại ra lệnh: “Thạch cô nương chậm một bước, Tần mỗ muốn nói ra suy nghĩ của mình!”

Nghe được lời nói của Tần thúc bảo, lông mày Thạch Tiêu nhẹ nhàng nhướng lên, đồng thời khước miệng lộ ra một nụ cười quái dị. Nàng nhanh chóng thu thập lại tất cả biểu tình, chậm rãi quay đầu, lạnh lùng hỏi: “Tần đốc úy tiếng khắp thiên hạ dưới ánh sáng ban mai ngăn tiểu nữ tử lại, không biết có gì phân phó?”

“Một nữ tử nhanh mồm nhanh miệng!” Tuy Tần thúc bảo đã quen sóng gió nhân gian, nhưng cũng bị ép tới mức hô hấp trì trệ. Ông ta may mắn mình đến coi như kịp thời, nữ tử trước mắt này bị Lý Húc mua đi, tuyệt không phải ngẫu nhiên. Có lẽ trong tích tắc bị kéo lên đài gỗ, bà ta đã nhìn ra ai có thể là cứu tinh của mình., Cùng với đối phương phóng thích đầy đủ mê hoặc. Nghĩ đến đây, Tần thúc Bảo nhẹ nhàng chấp tay, cười đáp: “Thạch cô nương thứ lỗi. Phân phó, Tần mỗ không dám, Tần mỗ chỉ nói vài câu muốn cùng Thạch cô nương bàn giao một chút mà thôi!”

“S úy đại nhân có chuyện gì, dân nữ dám không rửa tai cung lắng nghe sao?” Bộ Ngạn đặt hai tay lên ngực trái, chân phải dang sau, sau đó khẽ ngồi xổm xuống, trang trọng mà chậm chạp trở về nửa cái Vạn Phúc. Theo sát sau đó là một khoảng thời gian., Lợi hại rơi xuống đất lùi về phía sau nửa bước, để thuận tiện đối mặt với Tần thúc bảo. Tất cả tội nghiệt trong quá khứ, khi Lý Húc đem khế ước bán mình trả lại trong tay, nàng đã trả xong. Hiện tại, nàng đã trở về với thân phận thảo dân, quả thực không cần phải sợ hãi bảo vật của Tần thúc.

“Thạch cô nương, vô luận ngươi tự nhận mình là con dâu của Thạch Tử Hà, hay là con gái của cô ta, ta muốn nhờ ngươi ghi nhớ kỷ lưỡng hai chuyện!” Tần thúc bảo ngồi thẳng lưng ngựa lên, nghiêm mặt nói. Hai chữ con gái, bị ông ta cố ý nhấn rất nặng. Mặc dù lúc này ông ta vạch trần thân phận của đối phương là chuyện vô ích, nhưng ông ta thà để cho đối phương hiểu, thực sự không phải tất cả mọi người tin tưởng lời nói dối của cô ta.

“Thứ nhất, lệnh tôn chết trong tay Bùi trưởng tài, lệnh huynh giết chết cho ta, hai việc không liên quan gì đến người khác!” Nói tới đây, Tần thúc bảo cố ý ngừng lại, dùng ánh mắt nhìn chăm chăm gương mặt của đối phương, đến khi thấy được sự kinh ngạc trong dự liệu của mình từ khuôn mặt Thạch Nhân, lão mới chậm rãi nói, tiếp tục nhấn mạnh: “Thứ hai, cô nương muốn báo thù cho vi huynh là được, xin đừng gây tai họa cho người khác!”

Biểu tình trên gương mặt trước mắt nhanh chóng phát sinh biến hóa, đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó là bi phẫn, sau đó, sự khiếp sợ bi phẫn toàn bộ sụp đổ. Tần thúc bảo nhìn thấy rõ ràng nước mắt, điều này làm cho hắn có chút không đành lòng. Nhưng gần như ngay lập tức, nước mắt bị thạch trâm dùng một đôi tay bản lau sạch. Dường như cái gì cũng chưa từng xảy ra, nữ tử bưng bình lắc đầu, trả lời một cách rõ ràng cho Tần thúc bảo.

“Thạch Báo đã chết dưới tay danh tướng như Tần độc úy quân trận, có thể nói chết không thể lay động. Tiểu nữ bất tài, nhưng ” giáp mặt không nhượng bộ”, giờ tay nhắc chân không lưu tình” những lời này còn nghe nói qua.” Nói đến một nửa, nàng

cũng tận lực dùng câu chuyện, dùng ánh mắt còn mang theo lệ hoa nhìn thẳng đối phương không chút sợ hãi., Thẳng đến khi nhìn thấy Tần thúc Bảo có chút ngưng ngung, mới cười cười, tiếp tục nói: “Thứ hai, ta nghĩ chính tướng quân cũng hiểu, bằng thân thủ tiểu nữ tử, luyện thêm một trăm năm nữa cũng khó chống được tướng quân. Cho nên báo thù vừa nói là lời nói vô căn cứ!”

“Hay cho một cô gái xảo quyết cỡ quái!” Tần thúc bảo nghe vậy trong lòng lại thở dài. Cơ hồ là xuất phát từ bản năng, hắn vươn tay phải về phía Mã yên kiều. Hắn có chút hối hận buông tha nữ tử trước mắt này, kinh nghiệm hành ngũ nhiều năm nói cho hắn, đối phương biểu hiện càng trấn định, tương lai bị cản trở nguy hiểm càng lớn. Nhưng hắn không cách nào xuống tay với một nữ tử tay không tác sát, mặc dù trong mắt nghiên mực hắn đã thấy được oán độc nồng đậm.

“Thế nào, Tần tướng quân còn sợ ta là một tiểu nữ tử sao?” Phảng phất như căn bản không biết mình đã bước một vòng vào thời khắc sinh tử, thạch hốt nhẹ nhàng tiến lên nửa bước, ép hỏi.

Ánh mắt hai người ở giữa không trung lần thứ hai gặp nhau, va chạm, phảng phất bắn ra một chuỗi điện hỏa thê lương, làm ánh nắng bên người Tần thúc bảo cũng vì đó mà tối lại. Không có lý do, Tần thúc bảo thân kinh bách chiến, thân kinh cay độc kia bị ánh mắt ẩn chứa nọc độc kia làm cho trong lòng phát hoảng, làm cho muốn dùng vũ lực trực tiếp giải quyết. Nếu như đối phương là nam nhân., Hắn có thể nở nụ cười. Ngay cả người cầm đao tư thế chính xác cũng không hiểu, căn bản không xứng với Tần thúc bảo hắn ra tay một lần. Nhưng đối phương là nữ tử, một nữ tử có tám phần tư sắc, mười phần tâm cơ cùng tràn ngập oán hận. Đối với nữ tử như vậy, Tần thúc bảo kiều ngạo không nổi, cũng không phát huy ra uy phong vốn có.

“Nữ tử ngay cả phụ thân sinh ra cũng dám cắt đầu, thúc Bảo huynh cùng hắn phí sức nói chuyện, nhất giản đánh chết là được!” La sĩ sau khi thúc thúc thúc thúc thúc ngựa từ phía sau vội vàng chạy đến, nhìn thấy Tần thúc bảo thể mà bị một vị phụ buộc phải rút tay rút chân, tức giận không thôi, la lớn.

“Đây không phải La đốc úy sao? Không biết dân nữ mắc tội gì, đáng giá để La đốc úy kêu đánh gọi giết!” Thạch Tiêu đột nhiên quay đầu, truy vấn La sĩ.

La sĩ tin khí thế hùng hổ xông tới cũng bị hỏi một cái sững sốt. Hắn hôm nay theo Lý Húc đi ” chợ” đồng thời định thuận tay vì nhà mình chọn lấy hai mươi mấy tù binh cường tráng. Những chuyện vớ vẩn này nên để quản gia La phủ đi làm, nhưng La sĩ tin rằng Quản gia không thể uy hiếp được bọn phản nghịch kia., Cho nên bản thân mới tự mình động thủ. Ai ngờ vừa mới lấy được một nửa, lại nhìn thấy Lý Húc mua lại con gái của tên phản phi đầu mục Thạch Tử Hà. Ngay sau đó, hắn lại thấy Tần thúc thúc thúc thúc thúc ngựa thúc ngựa đuổi theo. La sĩ tin rằng trong đó có gì hiểu lắm., Không thể không buông chuyện tay, vội vàng đuổi theo Tần thúc bảo. Ai muốn bị chen lấn đám người trì hoãn một lát, chờ hắn chạy tới nơi, lại chỉ thấy một kết cục mơ hồ.

“Không phải nàng đã trở thành gia nô Trọng Kiên rồi sao? Sao lại điều nô như vậy, Trọng Kiên cũng không giáo huấn!” La Sĩ tin dùng sức thở ra một hơi, chất vấn Tần thúc. Hắn thừa nhận vừa rồi mình nói là xung động, đánh chó cũng phải xem chủ nhân, không ngừng giết nô tài Lý gia, trên mặt hai bên khẳng định là vô cùng khó coi.

“Người đã là người tự do, hai người chúng ta đương nhiên không thể giết người. Nhưng hi vọng người nhớ kỹ là ai đã trả lại khế ước bán mình cho người, đừng có làm ra chuyện lấy oán trả ơn!” Tần thúc bảo khoát tay, không trả lời lời La Sĩ, mà nói với Thạch Tiêu.

“Tần tướng quân yên tâm, võ nghệ của tiểu nữ, cũng tuyệt đối không phải địch thủ của Lý tướng quân!” Thạch Tiêu cười trả lời, vẻ mặt trở nên rất ngọt ngào, ngọt đến mức khiến ngực người ta đau nhói.

Bình khí của nữ nhân không chỉ nắm ở trên tay. Nàng cứ như đứa ngốc cười ngọt ngào, đưa mắt nhìn Tần thúc bảo cùng La sĩ trợn mắt há hốc mồm chuồn đi. Sau đó, nàng cười, hạ người xuống, xé xuống một góc váy rách rưới, lau sạch tro bụi trên mặt. Mang theo ba phần ý cười, ba phần tự đắc, nàng chậm rãi

đi về phía cửa thành, bỏ qua xe ngựa, đi vào con đường huyền não của lịch thành.

Nàng không muốn đi xa nữa, Lý Húc nói đúng, dựa vào võ nghệ, đời này nàng cũng đánh không lại Tần thúc bảo. Nhưng nữ nhân không cần võ nghệ, nam nhân dựa vào võ nghệ chinh chiến sa trường, nữ nhân chỉ cần dụng tâm đi bắt tù binh một người đàn ông.

Trong thành có một nam nhân hầu như không đề phòng đối với nàng. Nhìn từ góc độ báo thù, đó là trời ban cho nàng cơ hội tốt nhất, con mồi tốt nhất.

Thạch liên dùng sức cắn răng, nhắc chân đi về một tiệm vải. Đồng tiền trong túi sen ào ào vang lên, nhắc nhở bản thân nàng còn có một phần của cải. Trong nháy mắt khi hai chân bước qua bậc cửa, nàng nuốt ngụm máu trong miệng xuống. Ngụm máu đó rất ngọt, tràn ngập sự thù hận.

Tửu đồ: tác phẩm đề cử nhân vật mới, tác phẩm Kim Hán Triều Phong Vân Lục, hiệu sách, hai trăm tám. Tuy còn non nớt chút, nhưng cây đại thụ non thành, chung quy cũng cần có người tưới nước.

Chương thứ ba tranh phong (hai)

Thẳng đến khi không mục tiêu dạo khắp cả phố dài, Húc Tử cũng không thể quên cái thân ảnh đơn nhược mà bất lực kia. Thân ảnh kia giống như một cánh hoa trôi theo dòng suối, phiêu phiêu bay tới trước mặt hắn. Tràn ngập thần bí, cũng tràn ngập bi thương, làm cho người ta nhìn không được muốn đưa tay đem hắn từ trong nước chảy ra, sau khi đi qua, giống như có dư hương đầy tay.

Húc Tử có chút nghi ngờ không biết mình có phải ở lại quân doanh quá lâu không, cho nên đối với bất cứ nữ nhân nào có chút tư sắc đều không có định lực. Cưỡi trên ngựa, hắn len lén phóng tầm mắt nhìn khắp nơi, trong đám người song lưu bất tức nữ tử vội vàng mà đi rất nhiều, trong đó không thiếu giai nhân hồng phấn đầy người, nhưng những người kia chỉ lướt qua trước mắt, không ai có thể làm hắn chú ý.

“Đó là Lý tướng quân sao? Hình như là Lý tướng quân!” Húc Tử nghe thấy trong lầu các bên đường có người xì xào bàn tán. Hắn đột nhiên quay đầu lại, trông thấy mấy thiếu nữ kinh hãi như chim sẻ. Vải đỏ cổ thúy, tăng thêm vài phần sinh cơ cho ngày đông thành thị. Nhưng những nữ tử kia giống như gió thổi qua bên người, không có thứ gì lưu lại ở đáy lòng hắn.

Không giống như Đào Ngột thoát ti, Húc Tử đem bãi đá ở đáy lòng đem so sánh với nữ hài đẹp nhất mà mình từng gặp. Đào Ngột tươi cười sáng ngời sau mưa, mà thạch ngô cười lại như hoa dại trong mưa, trong lúc nhu nhược che dấu cánh đồng bát ngát. Cũng không giống như Uyển Nhi, Uyển Nhi cả người như một đóa mẫu đơn nở rộ, đẹp đến cực điểm, nồng đậm. Cho dù không vì bất luận kẻ nào, nàng cũng sẽ vui vẻ nở rộ mãi cho đến khi toàn bộ sinh mệnh chấm dứt.

Vô luận như thế nào, cũng vô nghĩa. Hắn đã thả nàng, kiếp này hai người hầu như không có khả năng gặp lại lần nữa. Húc Tử khẽ thở dài, đem đầu ngựa đẩy về phía cửa viện của mình. Trạch tử vừa tới tay, đem nó hoàn toàn biến thành bộ dáng của

một nhà, còn cần rất nhiều công phu. So với việc phải suy nghĩ, không bằng làm chút việc vặt vãnh thực tế.

Quản gia đã trở về, dẫn theo một đám sai vặt mặc quần áo bằng vải thô mới tinh đang bận rộn trong sân. Nhìn thấy gia chủ vào cửa, mọi người dừng việc trong tay lại, đồng loạt tiến lên đón, quỳ rạp xuống tạ ơn. Lý Húc phát tay bảo bọn họ đứng lên, sau đó hỏi quản gia có dẫn bọn họ ăn cơm hay không. Vừa dứt lời, đám sai vặt lại đồng loạt quỳ xuống đất.

“Bẩm lão gia, chúng ta đã ăn đến không thể no nữa rồi.”

“Tạ ơn ân điển của lão gia, mọi người xưa nay chưa bao giờ được ăn no như vậy!”

Đám sai vặt mồm năm miệng mười cướp trả lời. Bọn họ bộ dạng rất đoan chính, đặc biệt sau khi ăn no cùng thay quần áo sạch sẽ, sinh mệnh sức sống nhanh chóng hiện ra trên mặt bọn họ. Húc Tử biết quản gia của mình không đối đãi với bọn họ nghiêm túc, điều này làm cho tâm tình hắn trầm thấp dễ chịu đôi chút. Hắn cười cười với một gã sai vặt trông rất thông minh, hỏi: “Ngươi bao nhiêu tuổi rồi, tên gọi là gì!”

“Bẩm lão gia, tiểu nhân năm nay mười ba, thì ra là Vương Cầu còn lại, thỉnh lão gia ban cho ta cái tên mới!” Gã sai vặt đầu đưng mặt đất một cái, cung kính nói.

“Ban thưởng?” Lý Húc kinh ngạc quay đầu nhìn về phía quản gia. Hành động và cách nói chuyện của mấy gã sai vặt này chắc chắn đã được quản gia huấn luyện, nếu không động tác của bọn họ tuyệt đối không chính tề đến vậy. Húc Tử phát hiện mình không thích ứng làm lão gia của người khác, giống như vừa thấy Triệu Vô Cữu bị thuê làm quản gia, lập tức không thích ứng với tính danh của Lý Vô Cữu.

“Lão gia mua bọn họ cho họ ăn, mặc chỗ ở, bọn họ có ơn tái tạo. Vì vậy tùy tiện ban tặng một cái tên là được, một là ngài sai khiến thuận tiện. Thứ hai là nhà chúng ta cũng sẽ có quy củ!” Quản gia Lý Vô Cữu thấy Húc Tử hỏi ý kiến mình, vội vàng bày mưu tính kế.

“Ân tái tạo?” Lý Húc có chút ngạc nhiên. Hắn không nghĩ tới mua người khác làm nô tài lại là một loại ân huệ lớn như vậy.

Từ sau khi rời khỏi nhà, cuộc sống của hắn cơ hồ chính là luyện binh, đánh trận, đánh trận, luyện binh., Còn không phải là hành quân cấp tốc. Bởi vậy, đối với việc vất trong cuộc sống, hắn hầu như còn dừng lại ở Dịch huyện thuần phác ở trên cấp độ thiếu niên. Tuy hiện tại hắn đã là bá bá cấp hai, nhưng đối với nhà bá gia rồi cuộc là dạng sinh hoạt gì, hắn thật sự hoàn toàn không biết gì cả.

“Đương nhiên là ân tái tạo. Nếu như không phải lão đại ngài phát thiện tâm mua bọn họ, chính bọn họ, còn có cha mẹ, người nhà của bọn họ, không bao lâu nữa sẽ chết đói!” Quản gia gật gật đầu, dùng ngữ khí phi thường khẳng định trả lời.

Đông gia là người phúc hậu, điểm này Lý Vô Cữu sao mình có thể cảm nhận được. Hắn không cảm thấy cử chỉ của Lý Húc có gì lạ, rất nhiều đại thiếu gia ở tuổi này đều không thích tạp vụ trong quản gia, loại thiếu niên thành danh giống chủ nhà, theo hoàng thượng làm đại sự, nếu là hiểu được chút ít tục vụ mới là lạ!

Vì vậy Lý Vô Cữu mang theo lòng báo ân, quyết định ôm tất cả những tạp sự có thể thu nhận. Thứ nhất là như vậy có thể để cho Cố Vô Ưu của Đông gia sau này, càng kiên định đi kiến công lập nghiệp. Thứ hai, nhà này không có ai khác, nếu như giữ vững vị trí quản gia, theo địa vị của Đông gia từ từ tăng cao, có câu là “Nhà làm quan tứ phẩm”, quản gia nhà Tể tướng mình sau này địa vị cũng không thua kém những huyện úy trong nha môn.

Nhiệm vụ nhớ tên không đơn giản bằng chiến tranh, dưới sự trợ giúp của quản gia, Húc Tử vắt hết óc mới tìm được tám tên đã phù hợp với thân phận đối phương, nghe tên miệng lưỡi sắc bén lại tương đối may mắn. Thiếu niên mồm miệng lanh lợi nhất được hắn ban tên là Lai Phúc, mấy tên còn lại xếp hàng ngang hàng với bối tự., Lai Thọ, Lai bảo, hi... Theo cách nói của quản gia, tương lai nhiều người của phủ trung dũng bá hơn, liền đổi lấy một chữ để sắp xếp. Như vậy, theo tên có thể phân biệt ra thứ tự trước sau khi nô bộc vào phủ, có thể bảo trì trật tự của phủ Trung Dũng bá ở trên mức độ lớn nhất.

“Tám người đã đủ rồi, một tòa phủ đệ nhỏ như vậy, cần nhiều người hầu như vậy làm gì?” Lý Húc nghe quản gia nói rất thú vị, cười đáp.

“Thế thì chưa chắc? Tương lai lão lão gia, lão phu nhân, phu nhân cùng chuyển tới đây. Còn tiểu thiếu gia, tiểu thư, tương lai thiếu gia lớn rồi, lại cưới Thiếu phu nhân, dù sao theo quan lại càng làm càng lớn, Lý phủ chúng ta khẳng định cũng nhân khẩu càng ngày càng thịnh vượng...” Quản gia cầm đầu ngón tay, hưng phấn tính toán.

“Nếu thực sự như thế, chúng ta cần phải tranh thủ thời gian mua một trạch viện mới!” Lý Húc cười trả lời một câu, xoay người đi về phòng nghiêm chỉnh. Đưa cha mẹ tới đây, mọi người cùng nhau tìm một Lý phủ thịnh vượng., Mỗi ngày hẳn có thể thấy nụ cười hiền từ của mẫu thân, thỉnh thoảng còn uống vài chén với phụ thân. Nếu có một thê tử khác ôm một đứa trẻ mập mạp, hẳn đột nhiên phát hiện giấc mộng của mình năm xưa không xa xôi, gần như đã có thể đưa tay ra.

Vô luận như thế nào, mình cùng người nhà mình là may mắn. Bọn họ không cần ở trong thời điểm làm cho người ta nhìn không rõ tiền đồ chịu đựng đau khổ, cũng không cần lo lắng vì sinh kế sang năm. Nghĩ như vậy, một cỗ ý cười phát ra từ đáy lòng làm hắn tạm thời thoát khỏi phiền não trước mắt. Húc Tử nhún nhún vai, đưa tay đẩy cánh cửa chính đường chạm hoa.

“Lão gia!” Thanh âm của Lai Phúc đột nhiên từ sau lưng vang lên, kéo Húc Tử đã bước một nửa vào phòng. Hắn mỉm cười quay đầu lại, nhìn thấy ánh mắt thần bí của đối phương.

“Lão gia, có một vị cô nương, nói là ngài mua về tỳ nữ, ở cửa phòng cầu kiến!” Hai tay tới Phúc rữ ở bên chân, khom người hồi báo.

“Nô tỳ?” Húc Tử cảm thấy trái tim mình lại đập nhanh hơn một chút. Đời này hắn chỉ có hai tỳ nữ. Một người ở lại thảo nguyên, một người vừa mới để hắn chạy thoát. Không phải a Vân, hắn biết rõ. Dùng tốc độ nhanh nhất đi tới sảnh chính, hắn nhìn thấy một khuôn mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ., Vẫn là vẻ nhu nhược như cũ, nhưng trong nhu nhược đã mang ra một chút vũ mị. Rửa đi tro bụi trên mặt, trên thân khoác một

bộ râu ngắn màu hồng nhạt, bên trong mặc váy dài màu xanh nhạt như một đóa hoa nhỏ, cô đơn đứng ở trước mặt hắn.

Mấy gã sai vặt vừa mua về hai mắt đã nhắm chiểu, tay không ngừng bận rộn, chân đảo qua đảo lại quanh công. Bọn họ tuy còn nhỏ, nhưng đã đến tuổi có thể phân biệt ra được sự xinh đẹp xấu xí. Khách tới cũng không phải phong hoa tuyệt đại, nhưng trên người lại mang theo một loại nhu nhược nhu nhược động lòng người, khiến người ta sau khi thấy không khỏi sinh lòng thương tiếc.

“Sao người lại tới đây?” Lý Húc có chút xấu hổ truy hỏi. Lời vừa ra khỏi miệng, hắn liền phát hiện mình đang hỏi một vấn đề kỳ quái. Nếu như đem ý tứ kéo dài ra, rất dễ khiến người ta hiểu được ý tứ của những lời này, rất dễ dàng thành hắn không kinh ngạc đối với đối phương sẽ đến tìm mình, chỉ là kinh ngạc đối phương có thể nhanh như vậy tìm chuẩn gia môn.

“Ta nghe ngóng tin tức về phủ Lý tướng quân ở ven đường, tất cả mọi người đều nói không biết.” Thạch Tư cúi đầu, nhẹ nhàng dùng tay vịn đoản lụa. Bên cạnh lụa chất xấu nhanh chóng nhúu lại, lộ ra một ngón tay trong suốt.” Sau đó đụng phải một nha môn, mới biết được ân công nguyên lai ở nơi này!”

“Lão gia, ta sai người đun trà, đưa đến khách phòng cho ngài!” Thiếu nữ lập tức lộ vẻ ngưng ngưng, trong lòng Quán gia nổi lên vô số liên tưởng. Hắn không dám đắc tội vị khách không biết thân phận này, cho nên đi vòng quanh nhắc nhở Lý Húc đãi khách.

Thiếu gia nhà có tiền ở bên ngoài dính hoa chọc cỏ, thường xuyên phát sinh chuyện xưa tương tự. Xem bộ dáng Đông gia còn chưa tính tới chuyện loạn lạc, xem ra nữ tử này cũng không quá tốt, người ta cũng có ánh mắt khá tốt...

“Không cần, được rồi, người đưa đến phòng khách đi, nóng một chút., Thuận tiện tìm người mua chút điểm tâm.” Lý Húc không biết mình rốt cuộc nên nói cái gì, hắn cảm thấy trong lòng rất loạn. Một loại trực giác nói cho hắn, hắn là đem nữ tử trước mắt này từ chối ra ngoài cửa. Đối phương trước đó đã từng tử mĩ trang phục., Bộ quần áo và trang sức đầu trên người

này phòng chừng đã tiêu hết toàn bộ tiền đồng mà nàng đưa cho. Trang phục tỉ mỉ như vậy, nàng tuyệt đối không phải tiện đường mà nói một tiếng cảm tạ, có lẽ nàng mang theo mục đích nào đó không thể cho ai biết. Nhưng một loại cảm giác khác lại ra lệnh cho hắn lưu cô gái trước mắt lại, không có lý do gì, chẳng qua là cảm thấy cô gái này đơn bạc nhược, phía sau còn ẩn tàng một tia thần bí.

Cảm giác thần bí kia như mùi rượu, hấp dẫn Lý Húc đi mạo hiểm. Hắn phát hiện lòng bàn tay mình đỏ mề hôi, tâm tình còn khẩn trương hơn so với lần đầu lên chiến trường. Khác với lần đầu tiên đi chung với Đào Ngột, không có cảm giác an bình và an lành. Khác với tình huống ở chung với Uyển Nhi, không có nhiều ngăn cách và hiểu lầm như vậy.

Trừ tướng mạo cùng thân phận của đối phương, hắn đối với nữ tử tự đi theo mình vào phòng khách hoàn toàn không biết gì cả. Nhưng hắn phát hiện chính mình hình như cũng không muốn tìm tòi cầu quá nhiều bí mật, chỉ muốn tùy tiện ngồi cùng đối phương một chút, nói chuyện phiếm vài câu, nhìn xem nụ cười của đối phương nở rộ trên mặt.

“Ta không có chỗ đi, cũng không muốn biết ơn không báo. Cho nên, hay là trở về làm tỳ nữ cho người!” Trong nháy mắt đóng cửa phòng, Thạch Thương nhẹ nhàng quỳ xuống, đồng thời nâng khế ước bán thân lên quá đỉnh đầu.

Chương thứ ba tranh hùng (2)

Chương thứ ba tranh hùng (2)

“Ông trời lấy đi vài thứ của người, nhất định sẽ có bù đắp.” Sau khi rời giường dậy sáng sớm, Húc Tử bắt đầu tin tưởng sự chính xác của những lời này. Bốn tháng trước, hắn mơ mơ hồ hồ ném Hùng Võ doanh, ném đi một đám huynh đệ tốt có thể đồng sinh cộng tử. Mười ngày gần đây..., Hắc lại đột nhiên có được mấy bằng hữu có thể kết giao, có được một tòa nhà lớn đồ gia dụng đầy đủ, có một quản gia rất đắc lực. Đồng thời, tòa nhà này còn xuất hiện thêm một nữ nhân tướng mạo không tệ, có chút hiểu lòng người.

Húc Tử có chút hoài nghi chính mình đang nằm mơ. Bởi vì sinh hoạt đối với an bình, giàu có, khát vọng quá mức mà hãm sâu trong cõi mộng. Nhưng gương đồng trước mắt to lớn sáng ngời cùng nam nhân mặt đầy râu quai nón trong gương kia nói cho hắc biết, những chuyện phát sinh gần đây đều là thật. Để chứng minh thêm một bước nữa, hắc dùng sức nhổ một cây râu, kết quả, người trong gương đau đến mức nhe răng nhếch miệng.

“Nếu là mộng đẹp, thì cho hắc lâu một chút đi!” Húc Tử thở dài, đem tiếu nuối lưu lại trên mặt người trong gương. Năm đó từ khi Liêu Đông thoát khỏi sinh thiên, hắc đã rất lâu không mơ mộng đẹp rồi. Mỗi lần tỉnh lại từ trong mộng cảnh máu và lửa, trên trán đều ướt đầm mồ hôi lạnh, lăn từng chuỗi xuống phía dưới.

Loại thời gian nhuộm máu này hắc đã có chút mệt mỏi. Trong lòng hắc tràn đầy một loại hoạt pháp, hoặc nghỉ ngơi một đoạn thời gian. Đặc biệt là tham dự cuộc bình định từ trước tới nay, tuy rằng mỗi lần lập xuống chiến công. Nhưng sau khi chiến đấu kịch liệt, Húc Tử luôn cảm thấy mình giết rất nhiều người vô tội. Những người kia cực kỳ giống cha hắc, mà hắc lại dựa vào đầu đối phương để nhuộm đỏ con đường làm quan của mình.

“Kỳ thực, làm một phú ông thì rất tốt!” Húc Tử hướng về phía mình trong gương làm mặt quỷ, thầm nghĩ. Hắn phát hiện mình là một người đặc biệt dễ thỏa mãn, mặc dù ngẫu nhiên cũng thích mạo hiểm một chút.

Cuộc sống làm phú ông rất thoải mái, ít nhất sau khi Hàn Đông Tịch Nguyệt rời giường cũng không cần tự mình làm nước rửa mặt. Nghe động tĩnh trong phòng ngủ, may mắn có thể lập tức bung một chậu nước trong ấm áp để hầu hạ chủ nhân, nước muối xanh dùng để thoaang thoaang, trà đặc biệt và ngô cao, còn có rất nhiều đồ dùng của Húc Tử mà bản thân cũng không làm rõ ràng lắm, cũng được một gã sai vặt gọi ra tuổi thọ xử lý.

Đội Lý Húc thu dọn hành lý xong đi vào phòng chính, quản gia liền khom người tiến lên thỉnh giáo lão gia một ngày mới có chỉ thị gì. Người trung niên này trải qua cuộc sống phú quý quả thật rất giỏi, gần như là vào buổi chiều đã chuẩn bị đủ tất cả vật dụng hàng ngày trong phủ. Hành động này khiến túi tiền của Húc Tử nhẹ đi một chút, nhưng so với bổng lộc hiện tại của hắn, tiêu phí sinh hoạt thực sự là của chín trâu một sợi lông.

“Còn thiếu cái gì, người nhìn mà mua đi.” Húc Tử tùy tiện nhét cái chìa khóa vào tay quản gia, ra lệnh. “Mua xong danh trưởng là được rồi, tiền trong rương nếu không đủ, ta còn có chút tài sản khác!”

“Đủ, đủ, dùng sao được!” Quản gia vội vàng đáp lại. Đối với sự tín nhiệm của chủ nhân gia, hắn vô cùng cảm kích, vì vậy dùng hết vốn liếng muốn hầu hạ Lý Húc chu toàn.

“Còn có kiện vải bố kia, nếu trên thị trường còn có, không ngại mua nhiều hơn một chút. Chờ sau khi đường thái bình, ta tìm người đưa về quê cũ!” Húc Tử nhớ lại cảm giác sáng khoái khi bố trí qua trên mặt, mở miệng phân phó. Hồ Thương Cửu Tử mang về đồ vật mới mẻ từ Tây Vực, tốt hơn so với chuyện lựa hít nước cả đời, so với Cát Bó mềm mại hơn lịch thành. Thời tiết thượng cốc còn lạnh hơn, còn khô hơn, gửi một ít cho hai lão trong nhà, sau xuân đến, vết nứt trên tay bọn họ cũng sẽ ít hơn một chút.

“Được rồi, buổi sáng ta sẽ đi mua! Lão gia là gửi cho lão gia và Lão thái thái sao, ngài thật đúng là hiếu tử!” Quản gia luôn miệng đáp ứng. Sau khi thương lượng xong hết những chuyện cần thương lượng, hắn lại không chịu rời đi. Ánh mắt nhìn vào góc tường, phảng phất như nơi đó có nắm mới.

“Vô Cữu, còn chuyện gì không?” Lý Húc biết trong bụng quản gia có chuyện gì, mỉm cười hỏi.

“Còn, còn có một việc thỉnh lão gia phân phó.” Trong nháy mắt thần sắc quản gia trở nên có chút mất tự nhiên, lại làm một cái lễ mời, ập a ập ứng, “Hôm qua, cô nương hôm qua tới, lão gia chuẩn bị sắp xếp như thế nào. Là ở phòng khách luôn, còn chuyên môn an bài cho nàng phòng khách?”

“Ở phòng trọ đi. Người trước khi ra ngoài thuận tiện hỏi nàng một chút, có cái gì cần không!” Lý Húc không biết phòng khách cùng với hai loại đãi ngộ chuyên môn sắp xếp trong phòng có bao nhiêu khác nhau, suy nghĩ một chút, trả lời.

“Lão gia chuẩn bị cho hắn danh phận hay là...” Quản gia lại chấp tay, cẩn thận tìm kiếm đáp án cuối cùng. Hắn đã ám chỉ cho Đông gia, nhưng Đông gia nghe không hiểu, ép hắn không thể không đi thẳng vào vấn đề. Nhà bình thường phát sinh chuyện tương tự., Nếu ở phòng trọ, đại biểu cho việc vài ngày sau đem nữ tử này đuổi đi hoặc an bài đến tiểu ngõ nhỏ không đáng chú ý làm ngoại thất. Ở đến vượt viện hoặc hậu viện, ý nghĩa nữ nhân có thể trở thành tiểu thiếp của chủ nhân. Mặc dù địa vị không cao, nhưng bọn họ làm hạ nhân lại không thể thất lễ.

“Ta theo nàng cũng là hôm qua mới quen!” Húc Tử phát giác mình bị hiểu lầm, đỏ mặt giải thích. Hắn hiểu ý tứ của Quản gia, cũng hiểu được chuyện này không thể trách Quản gia hiểu lầm. Hôm qua tới phúc hướng phòng khách đưa trà điểm., Vừa hay nhìn thấy thạch khuyết quý dưới đất thỉnh cầu hắn thu lưu. Trong bụng tiểu hài tử khẳng định không giấu được, trải qua một đêm suy đoán lung tung hôm qua, giờ phút này trong mắt hạ nhân khẳng định đem thạch liên trở thành dã hoa bị vứt bỏ. Về phần Lý Húc gia chủ bị tiêu chảy sau đó tiện tay ném đi, ở

trong lòng bọn họ hình tượng nhân ái vừa mới thành lập không khỏi bị giảm đi mấy phần.

“Tiểu nhân hiểu, tiểu nhân sẽ an bài tốt cho ngài!” Triệu Vô Cửu gật đầu vô cùng “Hiểu”, rút lui ra khỏi cửa. Nữ nhân kia sổ khổ, không trách được người khác. Nhưng ánh mắt Đông gia hôm qua rõ ràng rất nóng bỏng, làm sao chỉ trong một đêm đã thay đổi suy nghĩ? Thực sự không rõ ý định thật của Lý Húc, trước khi xoay người, Quản gia đầy nghi ngờ không nhịn được hỏi thêm một câu: “Thế phu nhân đâu, khi nào nàng ấy tới đoàn tụ với lão gia?”

Đại Tù người chú ý nhiều phúc, người có tiền đồ tốt đẹp như Lý Húc về cơ bản đều đã thê thiếp thành đàn khi hấn ở tuổi này. Trong đó cũng có người bởi vì thê tử trong nhà tốt đồ kỵ, cho nên mới không dám nạp thiếp. Mặc dù thỉnh thoảng ở bên ngoài ăn vụng, nhưng cũng ăn xong nước miếng là chuồn mất., Từ lúc không chịu để thê tử bắt thóp, theo suy đoán này suy ra, quyết định của Lý Húc không chịu giữ lại nữ tử kia cũng rất dễ hiểu. Dù sao phía sau phu nhân cùng lão gia, đều là gia tộc của mình. Vì một tiểu nữ tử đưa tới cửa khiến hai nhà tổn thương hòa khí, vụ mua bán này thật sự là không có lời.

Cho nên, quản gia quyết định cố hết sức giải quyết hết thảy mọi chuyện trước khi phu nhân đến, tuyệt đối không để cho gia chủ dính vào chút phiền toái nào.

“Vô Cửu nghĩ sai rồi, ta còn chưa thành thân!” Lý Húc trả lời lại khiến quản gia kinh ngạc lần nữa. Nhìn đôi mắt trừng lớn vô tình của đối phương, hấn lại bổ sung một câu: “Ta mười bốn tuổi rồi bế tắc, sau đó vẫn phiêu bạt bên ngoài. Mãi tới khi phụng mệnh đến lịch thành tiêu phi, mới yên ổn trở lại!”

“Nguyên lai lão gia khi còn trẻ đã dốc sức vì nước, so với thời gian La đốc úy tòng quân còn sớm hơn!” Quản gia bỗng nhiên tỉnh ngộ, trên mặt lập tức tràn ngập ý bội phục. Chuyện xưa La Sĩ tin mười bốn tuổi ứng nhập ngũ ở Tề quận đã là giai thoại tốt nhất để nói. Lý Húc nói mười bốn tuổi y xuất ấu lập kín., Đây cũng là lúc triều đình vừa chuẩn bị trưng binh. Theo sự lý

giải của Quân gia, chắc chắn mười bốn tuổi hấn sẽ đi Liêu Đông, chẳng trách nơi xanh mét lại phong Hầu.

Nhưng một khi đã không thành gia, hấn sao lại không chịu nạp thiếp? Trong nháy mắt sau, lòng hiếu kỳ của Quân gia lại càng mãnh liệt. Hấn không dám quần quít lấy Lý Húc đem tất cả rõ ràng, đành phải ngậm hạ quyết định trong lòng, nghĩ hết mọi cách hầu hạ khách quý trong nhà chu toàn. Cô gái kia bề ngoài tuy nhu nhược, cử chỉ lại rất có lý lẽ. Ai có thể bảo đảm tương lai nàng sẽ không không không không bay lên cành cây biến thành phượng hoàng?

Nếu biết đôi phương là con gái của tên đầu sỏ Thạch Tử Hà, Quân gia Lý Vô Cữu tuyệt đối không dám nghĩ như vậy. Nhưng hiện tại hấn không biết, cho nên luôn cảm thấy Húc Tử có chút phụ lòng người ta. Một cô gái bất chấp tất cả đuổi theo cửa, chẳng lẽ hy vọng không cho người ta một con sao? Quá nhân tâm rồi, thật sự không giống việc Đông gia có thể làm được có lòng tốt!

Húc Tử không biết trong bụng quân gia oán thầm mình như thế nào. Xúc động qua đi, hấn phát hiện chính mình đúng là tự tìm cho mình một cái phiền toái không lớn không nhỏ. Trong phòng khách cái tên nhu nhược cùng kiên cường đan xen cùng một chỗ, mang theo một loại cảm giác thần bí, nữ nhi đầu sỏ này đối với hấn hấp dẫn rất lớn., Cảm giác này cảm giác khi còn bé lên cây hái dâu, biết rõ sẽ bị nhánh cây đâm rách tay, còn nhịn không được muốn đi lên. Nhưng bây giờ..., Trừ nguy hiểm có thể ra, hấn còn phải cân nhắc đến suy nghĩ của Trương Đà, Tần thúc bảo và La Sĩ Tín. Dù sao mọi người còn phải làm việc cùng nhau một thời gian rất dài, Húc Tử không muốn nảy sinh khúc mắc gì với bằng hữu mới kết giao. Cũng không muốn lưu lại một đề nghị bất luận đi đến đâu đều không hòa hợp với thanh danh của người khác.

“A thiếu!” Nghĩ tới đây, hấn nhịn không được hắt hơi một cái. Nếu như việc Côn Bằng vào nhà mình mà lan truyền ra ngoài, kết quả sau lưng bị người nghị luận là không thể tránh khỏi. Hấn hy vọng mọi người sẽ không quá để ý việc này, dù sao, Hôi sam quân đã bị diệt, một tiểu cô nương không thể nhắc lên sóng gió gì.

“Lý Trọng Kiên tiểu tử này, quả thực là ác quỷ sắc trung!” Không ngoài dự liệu của Húc Tử, nghe nói Thạch Tiêu không hề rời khỏi lịch thành mà là vào nhà mới của Lý Lang Tướng. La Sĩ tin là người đầu tiên nhảy dựng lên, oán giận những bằng hữu xung quanh.

“Đại trưởng phu không có vợ! Thật muốn, bằng cái tên Lý tướng quân, còn lo lắng không lấy được cô nương xinh đẹp! Thật sự là, làm sao lại nhìn trúng mắt một nữ nhi của tên trộm đầu chứ!” Độc Cô Lâm cũng cảm thấy việc này quá đùa bỡn, bất bình tĩnh nghị luận. Nàng kia ngay cả đầu phụ thân mình cũng không chút do dự chém xuống phía dưới, ngày nào đó ngủ, một đao cắt đầu người cũng chưa chắc.

“Trọng Kiên là người biết nặng nhẹ, hẳn nghĩ chắc trong lòng đã sớm có an bài.” Tần thúc bảo là người rộng lượng nhất, mặc dù việc này đối với tiềm tàng vinh quang của hắn ảnh hưởng lớn nhất, nhưng hắn vẫn có thể bình tĩnh đối đãi lựa chọn của Lý Húc. Trong suy nghĩ của hắn, Lý lang tướng mặc dù tâm địa có chút mềm nhũn., Không phải loại phế vật sẽ bị phụ nữ đẩy ra. Có lẽ trên người Thạch Tiêu có một loại khí chất nào đó đã đả động hắn, có lẽ hắn giống như La sĩ thư tín, chỉ thích ném thử mới mẻ. Ai có thể ngờ được, hưởng hờ cảm giác giữa hai người rất kỳ diệu, những người khác không ở trong đó vĩnh viễn là ngắm hoa trong sương mù.

“Cũng đúng, nếu như ngay cả một nữ nhân cũng không chế phục được, cũng uổng phí gánh vác cái danh anh hùng!” Hỏa khí La sĩ tin tưởng xưa nay biến mất nhanh chóng, nghe xong lời Tần thúc bảo, rung đùi đắc ý bổ sung.

Lý Húc và hắn tuổi tác không khác nhau mấy, võ nghệ không sai biệt lắm, trừ việc đối phương thỉnh thoảng có lòng tốt làm cho người ta thật sự không thể lý giải, phần lớn thời điểm, La Sĩ tin rằng nguyện ý kết giao bằng hữu này.

“Nhưng việc này dù sao cũng quá mức xuất sắc, có thể sẽ kinh động hai vị đại nhân thái thú cùng quận thừa. Nếu hai người bọn họ phản đối, chỉ sợ Trọng Kiên cuối cùng vẫn là công dã tràng lấy gió trúc mức nước.” trấn an La Sĩ Tín, Tần thúc bảo lại bắt đầu thiết lập thân ở địa địa thay Lý Húc cân nhắc.

“Trương đại nhân chỉ sợ không đề ý. Bùi đại nhân sao, chỉ sợ mừng rỡ giả bộ hồ đồ!” Đối với chuyện trong quan trường, Độc Cô Lâm là người nhìn rõ nhất. Khí độ của Trương râu quai nón rất hùng hồn, chỉ cần người dưới tay có bản lĩnh thật sự. Một số chuyện nhỏ hấn căn bản không nguyện ý dây dưa. Bùi Chi Đại nhân là loại người nhát gan sợ phiền phức, sau khi biết Lý Húc là ái tướng tâm phúc của bệ hạ, hấn nghĩ trăm phương ngàn kế muốn làm quen với đối phương lại còn sợ không kịp, càng sẽ không vì nữ nhân mà tìm Lý Húc gây phiền toái.

Nụ cười trên mặt Tần thúc hơi cứng lại một chút. “Hai vị đại nhân sẽ không hoang đường như thế chứ!” Hấn yên lặng suy nghĩ. Quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Trên đỉnh núi tuyết đọng bắt đầu xuất hiện dấu hiệu tan chảy, mùa đông kết thúc nhìn xem bộ dáng không còn xa nữa.

Phân tích của Độc Cô Lâm rất có đạo lý, sau khi Trương Tu Đà nghe nói Lý Húc chuộc lại con gái và thu nhận Thạch Tử Hà, phản ứng đầu tiên của lão quận thừa lại là dùng sức vỗ mạnh lên bàn, cười ha ha.

“Lý Trọng Kiên này, đích xác là rất độc lập. Lúc trước lão phu còn muốn đưa hấn một thiệp, đỡ cho hấn phá nhà. Bây giờ không cần, hấn đã có người trong chăn ấm!”

“Đúng vậy, Lý Lang ngàn dặm xa xôi tới quận Tề ta, đích xác cũng nên có người chăm sóc hấn ăn uống sinh hoạt một chút!” Phản ứng của Bùi Phản Thái Thủ càng thêm bình thản, phảng phất hết thảy đều thuận lý thành chương. Nữ nhân kia xuất thân thấp, Lý Lang Tướng dù ngốc, cũng sẽ không ngốc đến mức lấy nàng làm chính thất. Về phần cử động dẫn đối phương về nhà, càng không có gì kỳ quái.” Liệt Tửu mùi rượu thơm nhất. Độc Hoa đẹp nhất, trong mắt lão thái thủ, thế gian nào có nhiều “sơn vô lăng”, trời đất hợp lại, mới dám cùng “Quân tuyết” chân tình, nam nhân cùng nữ nhân sở dĩ đi chung, trong mười phần là vì tịch mịch mà thôi.

Nếu đã không có chân tình, hành động của Lý Lang Tướng sẽ không bị nữ nhân này chi phối. Nếu hành vi của Lý Lang Tướng sẽ không bị nữ nhân này ép, mình tội gì nhiều chuyện!

Mười ngày sau, một tấm thánh chỉ từ Đông Đô Lạc Dương truyền đến lịch thành. Triều đình hết sức hài lòng đối với kết quả cùng bị tiêu diệt của loạn phỉ Thạch Tử Hà và Bùi Trường Tài. Đặc biệt khen ngợi năm mươi tấm lụa của Thái Thủ Trù, đề bạt một đứa con làm hầu cho hấn. Trương Tu Đà chiến công hiển hách, thăng làm Tề quận thông thủ, chương quản binh sự Tề quận, cũng có cảnh giới vượt cấp truy kích giặc cỏ mà không cần phải có quyền thương lượng với quận huyện xung quanh.

Mười miếng bảo vật của Tần thúc được ban, vĩnh viễn ruộng đất vĩnh viễn trong giấy lát, quan viên địa phương lập tức được thực hiện.

Lý Húc bởi vì tích lũy công lao, phong tước trung dũng nhị đẳng của hoàng đế bệ hạ lâm thời nghĩ ra được đã sửa đổi phong ấn ba trăm hộ nuôi dưỡng huyện bá.

La Sĩ Tín, chức quan của Độc Cô Lâm từ phó đốc úy thăng làm đốc úy.

Không đợi đám người bắt đầu ăn mừng, thái giám truyền chỉ lại nói ra một tin tức khiến người ta kinh hãi. Hữu Võ Hầu tướng quân Phùng Hiếu xin một vàng xưng là Thanh Hà, trúng kế bỏ mạng, toàn quân bị diệt.

Chuyện này xảy ra vào chín mươi chín tháng mười một. Cùng tháng đồng, hai người Đại tướng quân của Hữu Trưân, Đại tướng quân Duẫn và Thủy Lộc, Ngư Câu La đánh bại phản tặc Lưu Nguyên Tiến. Lưu Nguyên tiến thói thủ an, thổ vạ thiên và Ngư Câu La bởi vì trời lạnh, nên triều đình ban đầu thỉnh cầu nói lại chiến đấu. Có người nói Ngư Câu La mưu phản, Dương Quảng giận dữ sai người trăm Ngư Câu La vào quân, đồng thời triệu về Đông Đô hỏi.

Hấn phun ra vạ nổi kinh sợ, chết trên đường trở về Đông Đô.

Chú 1: Bộ Ngạn, tức là vải bông, gỗ thô dài mềm như vải bông Trung Quốc thời cổ đại, chất lượng vải vóc được kéo ra. Tùy Đường thời kỳ, có dòng chảy từ Tây Vực, là vật phẩm xa xỉ.

Chương thứ ba tranh hùng (Ba)

So với những người khác, hoàng đế bệ hạ đối với ban thường của lịch thành quân văn võ quan viên có thể nói là khắt khe kinh người. Nhưng Bùi đế cùng với Bùi đế đế cũng cảm thấy có chút thất vọng. Bùi đế xuất thân là Quan Lũng thị thị, Bùi Uẩn cùng với ngự sử đại phu đương triều, Hoàng Môn thị lang là đồng loại nhất mạch. Gia tộc khổng lồ này lại tăng thêm một vị thị thị thị nữa., Đúng là không có gì đáng cao hứng. Mà Trương Tu Đà vốn đã thống lĩnh binh mã Tề quân, trước mắt quan lại từ quận thừa đổi thành thông phòng, trên tên dễ nghe một chút, nhưng chức quyền thực tế lại không quá biến hóa.

Chí thú của hai người đều không ở đây, nói chính xác hơn, so với sự thay đổi của chức quan, hai người càng để ý đến loạn cục trên phương diện đó. Chỉ có dẹp yên phản loạn., Bùi Dục mới có thể thăng thăng mưu đồ vào sở trường triều đình. Cũng chỉ có nơi an bình, Trương Tu Đà mới có cơ hội đến biên giới mở mang bờ cõi cho nước. Nhưng thánh chỉ của triều đình lại tận lực xem nhẹ nhu cầu của bọn họ, không hề đề cập đến tình hình ngoại phủ mà Thái Thủ đại nhân mong đợi nhất, cũng không đề cập tới quân giới cùng áo giáp mà đại nhân ngày đêm chỉ có.

“Trong triều, chức vị đại nhân trong triều chưa nói, không có khi nào phái phủ binh đến triệt để tiêu diệt loạn phủ các quận Hà Nam sao?” Tạ ơn, Bùi Thừa Chi đem trung quan truyền chỉ kéo sang một bên, lặng lẽ nhét một cái túi nặng trĩu vào tay đối phương, sau đó không cam lòng hỏi.

“Lão đại nhân khách khí. Cái này, ta chưa từng nghe nói.” Trung quan thuần thực nhéo nhéo hình dạng túi chứa đồ trong đó, dựa vào sức nặng cùng ngón tay truyền đến cảm giác nhanh chóng phán đoán ra Bùi San bản thân tốt xấu. Đối với quan viên địa phương biết điều thông minh, hẳn trước nay không tiếc sức cho đối phương càng nhiều chỉ điểm, suy nghĩ một chút, suy nghĩ một chút., Lại bổ sung: “Hơn nữa phủ binh đã đến, cũng chưa chắc có quận binh quận Tề quận người gánh

vác chuyện này. Đại nhân chưa từng nghe qua, Hữu Võ Hầu đến Hà Bắc lấy trộm, kết quả toàn quân bị diệt rồi!”

“Nhưng mà, chỗ ta không có lương thực, cũng không có thợ rèn tốt, thợ mộc đi chế tạo binh khí áo giáp!” Bùi đế có chút nóng vội., Dem chuyện vốn phải Trương Tu Đà oán giận cũng than thở ra. Quận quận Tề dũng mãnh thiện chiến, đích xác không phải nói ngoa. Nhưng chủ yếu bởi vì bọn họ tác chiến tại cửa nhà, không có đường lui. Đồng thời, huấn luyện cùng trang bị của đám quận binh cũng mạnh hơn so với giặc cỏ. Nhưng quận huyện quanh mắt càng lúc càng loạn cả lên., Kinh nghiệm tác chiến của đám thổ phỉ đến quấy rầy càng ngày càng phong phú, thực lực càng ngày càng mạnh mẽ, binh khí và khôi giáp trên người cũng dần dần hoàn mỹ. Nếu như triều đình vẫn không nhô lông như trước mà nói, sớm muộn gì sức chiến đấu giữa quận binh và thổ phỉ cũng sẽ rơi xuống. Đến lúc đó, triều đình chỉ sợ sức tiêu diệt thổ phỉ cũng không đủ.

“Lão đại nhân của ta ơi, bệ hạ không phải cho phép người tịch thu tiền tài của thổ phỉ sao? Lưu tặc kia cướp bóc khắp nơi, cuối cùng ngã xuống ở chỗ người, không phải tương đương mang lương thực đưa đến cửa nhà sao? Trong triều ta còn nghe nói, chỉ ở trong Thạch, Bùi Nhị tặc doanh sao chép ra kim châu, phải dùng xe để kéo.” Trung quan lấy tay đặt lên bả vai Bùi khô, suy nghĩ một chút rồi nói.

Trong tay tên độn đồ mới có thể thiếu tiền, từ biểu hiện lúc đầu, trung quan Đông Đô tin tưởng Bùi Tổ này tuyệt đối không nên ngu ngốc. Từ lúc hoàng đế bệ hạ cho phép các quan viên địa phương đã tùy ý tịch thu hết gia sản của kẻ cướp rồi., Vị thái thủ nào mà không phải béo đến chảy mỡ. Thiếu tiền, chuyện cười? Tùy tiện tìm một gia đình giàu có hỏi tung tích của đồng tông hần, bằg chi hoặc là tung tích của một số người trong tá hộ nào đó., Đối phương còn không ngoan ngoãn cầm một đồng thịt lớn đến đây hiếu kính?! Nếu như không phải biết rõ những mảnh lời này, người trong cung ai nguyện ý đi xa trên đường. Dọc đường đi gió thổi nắng chiếu, còn phải luôn đề phòng bị giặc cỏ cướp xe, không phải sẽ chia một chén canh trong tay quan viên địa phương sao?

Lưu tặc nếu có nhiều tiền như vậy, còn cần cướp bóc khắp nơi sao? Bùi khô gầy tức giận đến mức run lấy bầy, thật muốn sai người chuyển sổ sách tới, để thái giám chết tiệt nhìn xem phủ khố đã trống rỗng tới mức nào. Nhưng hấn vẫn tận lực đè nén kích động trong lòng, kinh nghiệm và giáo huấn nhiều năm của quan đã đủ khiến hấn có thể làm được việc dơ bẩn tự làm., Dễ dàng sẽ không thất thố trước mặt người khác.” Lưu tặc đi qua nơi này, phá hoại rất nhiều. Quang sự sau này an ủi bách tính, an táng người chết, liền xài hết toàn bộ chiến trường thu được. Huống hồ bọn họ sợ dĩ chạy tán loạn, cũng là vì nghèo đến phát điên rồi., Trong tay căn bản không tích cóp gì. Không dổi gặt công công, ngay cả các tướng sĩ, đều là dân chúng góp bạc.” Hấn nhìn chung quanh một chút, hạ giọng nói: “Nhưng gia sản bách tính có hạn, cứ như vậy tụ lại, chỉ sợ sẽ sinh lòng oán hận!”

“Cái này, chúng ta trở về đương nhiên sẽ phân biện giúp người. Nhưng bây giờ sắp đông chinh, phỏng chừng Binh bộ cùng Hộ bộ cũng chẳng thèm để ý tới Hà Nam!” Xem ở trong túi sen, trung quan đến từ Đông Đô quyết định giao tình thật tốt cho Bùi Ương!” Nếu không phải đại quân hai lộ ra khỏi Liêu Đông đô mà không có công lao, chắc chắn giặc cỏ cũng không có lá gan tạo phản. Chờ Cao Lệ thần phục rồi, xem tên phản tặc nào còn dám tiếp tục hung hăng càn quấy!”

“Cái gì, bệ hạ lập tức muốn đông chinh!” Tuy từng nghe Lý Húc nói qua, nhưng Bùi đế đế vẫn hoảng sợ. Quốc lực Đại Tùy triều đã suy yếu đến mức sắp bị thổi nát, Lý lang tướng chỉ mới mười tám tuổi., Bởi vì hấn nóng lòng lập công nên không nhìn ra. Chẳng lẽ văn võ cả triều không nhìn thấy điều này sao? Mọi người mặc dù không thể lay chuyển nổi Hoàng thượng, ít nhất cũng có thể kéo dài tiến cử đông về phía sau một hai năm, đợi khi quốc lực khôi phục lại rồi mới bàn bạc kỹ hơn!

Nghĩ tới đây, Bùi Triền Nghĩa xưa nay vốn nhất gan sợ phiền phức rốt cục có chút nhịn không nổi, dùng một chuỗi thanh âm trầm thấp mà dồn dập biểu đạt sự bất mãn của mình, “Nhưng dân chúng các nơi vừa mới phản gia, bọn họ đã liên tục hai

năm không hảo hảo trồng hoa màu. Lại đi Liêu Đông một lần, mùa thu trở về bọn họ ăn cái gì?”

Hắn làm đại lại địa phương, lão thái thú biết rõ nguyên nhân làm giặc cỏ gây ra chuyện này tuyệt đối không phải là binh mã triều đình rơi vào thế hạ phong. Những nô tử đầu bạc kia trước khi ăn cơm no sẽ không để ý mặt mũi. Nhưng người thật sự làm mất hy vọng sống sót của bọn chúng, bọn chúng tuyệt đối có thể làm cho người trở nên xám mặt.

“Chúng ta, chúng ta cũng cảm thấy thái thú đại nhân nói có lý. Nhưng triều đình thảo luận chính sự, nào đến mức chúng ta những công công xen mồm vào? Huống hồ văn võ bá quan đều tán thành, ai còn dám lè lưỡi lung tung.” Trung quan bị Bùi Chi hắt nước miếng mặt, chán ghét nhú mày.” Muốn không, ngài viết một phần tấu chương, ta thay ngài mặt nhận hoàng thượng? Có lẽ bệ hạ nhìn tấu chương của ngài, sẽ từ bỏ cử chỉ đông chinh đâu!”

Loại câu trả lời không mặn không nhạt này chỉ để chỉ rõ thân phận của đối phương. Nếu không phải lão già trước mặt ra tay coi như xa xỉ thì giờ phút này lão đã phất tay áo bỏ đi từ lâu rồi. Quả nhiên, Bùi Kiều Chi nghe xong lời của lão nói, lập tức giống như quả cà bị sương đánh ” ớt” ịu xù xuống. Sau khi ôm quyền thi lễ lần nữa, lão thái thú thở hắt ra nói: “Hạ quan nhất thời nóng vội, công công xin thứ lỗi. Chỗ trách trở, mong công công có thể báo cho bệ hạ biết rõ!”

“Dễ nói, dễ nói. Người là cha mẹ của dân chi, thỉnh cầu mệnh cho dân cũng là một quyết định có bốn phần!” Trung quan của Đông Đô chấp tay đáp lễ, dường như rất hiểu vừa rồi Bùi Nhung Chi vì sao thất thố.

“Đa tạ công công thành toàn!” Bùi Dục cười cảm tạ, nhưng trong lòng lại bắt đầu ân cần thăm hỏi tổ tông bát đại của đối phương.” Không có trứng, chỉ biết thu tiền, kiến thức so với nữ nhân còn ngắn hơn!” Nhớ tới Bách Quan công nghị mà đối phương vừa đề cập tới, lửa giận tràn đầy trong lòng lão lập tức chuyển sang mục tiêu: “Một đám phế vật chỉ biết tranh quyền đoạt thế, khó trách bị người ta so với rận trong đống quần. Lửa cháy ở bên ngoài, xem cuối cùng ai có thể trốn thoát!”

Xỉa xấu thì chửi bới, nhưng lão thái thú lại không thể không tự mình nghĩ biện pháp đối phó với cửa ải khó khăn sắp tới. Tuy rằng kiến thức cao hơn nhiều so với những người trong triều, hẳn cũng biết mình là một thành viên trong “Lyện”, hơn nữa còn là cái câu ngoài cùng. Sau khi tặng lễ trung quan ra khỏi thành, hẳn lập tức triệu tập quan văn thuộc hạ nghị sự.

“Lần trước đánh giặc bắt được đồ quân nhu, còn có lợi ích bán tù binh, còn đủ để ứng phó một lần chiến đấu. Nhưng áo giáp và binh khí cũng dùng hy vọng, chúng ta lần đầu tiên không có phần tiền đó, thứ hai, cũng không tìm được nhiều thợ thủ công biết chế tạo áo giáp và binh khí như vậy!” Hộ Tào Lệnh Hồ Uy thấp giọng hồi báo. Nữ nhân không bột đổ gột nên hồ, tình huống lịch thành hiện tại chẳng những không có gạo, ngay cả khéo phụ cũng không có.

“S má thuế đã thu được bốn thành, nếu còn tăng thêm nữa, chỉ sợ nhảy dựng lên tạo phản không chỉ là những bách tính bình thường kia!” Nghe nói triều đình vẫn như cũ không chịu truyền thống, cũng còn muốn từ nơi đó trưng thu lương thảo cùng dân tráng, chủ bộ Dương Nguyên để trong lo lắng bổ sung., Bày một đồng trống trống thật dày, một số gia đình giàu có năm ngoái đã bắt đầu khát nợ tiền lương bạc, trong nhà môn thúc giục vô số lần, thiếu chút nữa đã động bổ khoái, mới ở trung tuần của tháng này đẩy trống lên. Nếu sang năm lại gia tăng quây hàng, khẳng định sẽ có người bí quá hoá liều.

“Năm nay binh lính cùng dân tráng vừa mới trở về. Nếu như mới bắt đầu xuân chúng ta liền hạ lệnh bọn họ đi Liêu đông, chỉ sợ lại phải đem không ít người đuổi tới Vương Bạc trống!” Binh Tào Bi đang thở dài bổ sung. Vương Bạc mặc dù bại dưới tay Trương Tu Đà, nhưng người này làm “Vô Hướng đông lăng tử ca” lưu truyền rộng rãi ở trong dân gian. Triều đình cứ như thế mà xuất phát, không khác gì đang chiêu binh mua ngựa cho Vương Bạc.

“Chuyện này của chúng ta cũng không thái bình, hôm qua trong túp lều có người vì một túi xiu mại mà ẩu đả, đờn đâm nha dịch chạy tới, đã chết ba người!” Về mặt của huyện lệnh Vương Thủ Nhân ở Lịch Thành phảng phất như tất cả các

đồng liêu đều thiếu nợ hần không ít tiền. “Kết quả xử tử thi kết quả lại nói, có hai người bị thương căn bản là không chết.”

“Đúng là đã đói rồi!” Cha mẹ bọn chúng bắt đầu ghé tai nghị luận. Đây là tin xấu lớn nhất mà bọn chúng nghe được trong ngày hôm nay, so với lần Đông chinh thứ ba của Hoàng thượng sắp triển khai còn xấu hơn gấp trăm lần. Lưu dân trên căn lều ngoài thành cơ bản đã không còn gì cả, nếu như ngay cả sinh cơ cuối cùng của bọn chúng cũng không nhìn thấy nữa., Khó tránh khỏi uy hiếp được người trong thành. Cho dù tường thành từng thành tu luyện đủ cao, nhưng trên thực tế, đối mặt với biển người mãnh liệt, nó không có tác dụng quá lớn.

“Từ ngày mai trở đi, mở lều cháo ở cửa thành, sáng sớm mỗi ngày bố thí mỗi tên ăn mày một chén cháo loãng. Mặc kệ no, nhưng cố gắng hết sức đừng để cho người ta chết đói!” Bùi Tố Tư suy nghĩ một chút, ra lệnh.

“Vậy sẽ dẫn toàn bộ lưu dân các nơi đến lịch thành, đồng thời, kho lương của chúng ta cũng không đủ lương thực!” Nhà kính Hàn phu nhỏ giọng biểu thị phản đối. Số lượng lưu dân bên ngoài thành đã ngang bằng với dân chúng trong thành, càng có hi vọng sống sót, càng nhiều người tới nơi này. Càng nhiều người, trị an càng loạn, giá lương thực càng cao, đồ ăn quan phủ cần cung cấp cũng tăng lên theo. Cứ tuần hoàn như vậy, cuối cùng lịch thành có ngày cung ứng không đủ.

“Một lát ta đi gặp Trương Thông Thủ, bảo hần ở quân doanh lúc nào cũng có thể giữ lại một ngàn quân binh! Về phần lương thực bố trí cháo miễn phí, trước tiên chuyển một phần quân lương, sau đó tạm thời giữ lại phần lương thực còn chưa vận chuyển đến Đông Đô!” Bùi Sùng suy tính một phen, ra lệnh.

Giọng nói của y mặc dù thấp, lại dọa cho mấy phụ tá tâm phúc nhảy dựng lên: “Đại nhân, cử động lần này tuyệt đối không được!” Thỉnh đại nhân nhất định nghĩ tới! Động động lương thực vốn nên nộp cho triều đình, vạn nhất bị người hiểu lầm, đại nhân khó phân rõ “Mấy phụ tá mồm năm miệng mười đề nghị.

Quận quận Tề cũng đã truyền ra tên tuổi thiện chiến, nếu như tiếp tục lưu lại quan lương của triều đình thì sẽ rất dễ bị hiểu lầm là mưu đồ làm loạn. Ở trong trí nhớ của mọi người, thái thú đại nhân xưa nay hiểu được bo giữ mình chưa từng có hành động điên cuồng như vậy.

“Trước tiên phải chữa đầu đã!” Bùi Cơ dùng sức xoa xoa huyết thái dương của mình, thở dài phân phó.” Con đường trước mắt không yên tĩnh, lương thực rất dễ dàng bị thổ phỉ đánh cướp! Huống hồ các huynh đệ muốn ăn cơm, trời lạnh như vậy, tuy mọi người ở trong thành nhưng cũng phải lưu lại cho người ngoài thành một con đường sống!”

Đây là quyết định lớn nhất gan hấn làm được, sau khi làm xong chẳng những không sợ hãi, ngược lại cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm một hồi.

“Đại nhân, thuộc hạ thật ra có một chủ ý có thể giúp bốn quận vượt qua cửa ải khó khăn vào năm sau!” Chú Dương Nguyên cho thấy thái thú mang đầu phạm pháp, lá gan cũng lớn hơn, chấp tay nói.

“Nói đi, nơi này đều là người một nhà. Cho dù không thành, cũng sẽ không có ai nói ra!” Bùi đế gật gật đầu, đáp lại.

“Lưu dân cần phải có lương thực, dân chúng địa phương không muốn đi Sa Đông mặc binh dịch!” Dương Nguyên cầm lấy hai quyển trướng, từng người đại biểu cho một số người, sau đó, hắn đưa hai quyển trướng chồng lên nhau.” Nếu chúng ta đổi thân phận hai nhóm người, hai bên cũng có thể bình an trở lại.”

Dùng lưu dân giả mạo dân bản xứ đi theo hoàng thượng đi chinh phạt, để cho thế nhĩ người địa phương xuất lương cung lưu dân nhỏ mọn lắm mồm. Đây là một ý nghĩ to gan lớn mật, nhưng xác thực phù hợp những lời Bùi Chi Đảm nói, đầu đầu nguyên tắc của y.

“Đại bộ phận như vậy, làm sao có thể giấu giếm được triều đình!” Có người lập tức phản đối. Mấy năm trước cũng có những gia đình giàu có không muốn con cháu tòng quân, từng tìm người mạo danh thay thế. Nhưng đó chỉ là hiện tượng

khác, quan viên thu chỗ tốt của người ta, không thể không mở một con mắt nhắm một con mắt. Nếu như binh mã mà quận một quận phái đi về phía Liêu Đông tất cả đều là lưu dân vàng vọt, nhất định sẽ bị các tướng quân phát hiện mảnh khoe.

“Người cho rằng các quận khác có thể đúng hạn phái ra binh sĩ cùng dân khỏe sao? Sợ rằng, đến lúc đó có thể đem nhân số tập hợp lại ở huyện quận cũng không có mấy người! Thật sự truy cứu, đến cùng là khuyết điểm nghiêm trọng tội lỗi quá lớn, hay là không xứng với tội số quá lớn, cũng khó nói!” Dương Nguyên lắc đầu, phản bác.

Điều này chỉ sợ cũng là tình hình thực tế, trước mắt thế cục hỗn loạn, rất nhiều lệnh chính trị huyện đã không cách nào quản hạt đến thôn dã cách thành năm mươi dặm. Dựa vào đại hộ gia đình trong thành mà quản lý., Không có khả năng đi ra binh mã triều đình cần.” Phổng chừng tất cả các quận đều suy nghĩ một chút sách lược phi thường!” ” Phổng chừng đến lúc đó pháp không trách chúng!” Mọi người lại bắt đầu thấp giọng nghị luận, việc này quan hệ quá mức trọng đại, bọn họ dù tán thành trong lòng cũng không thể biểu hiện rõ ràng ý tứ của mình.

“Việc này không thể giống trồng khua chiêm. Nhưng dân chúng đã âm thầm cấu kết, chúng ta khó tránh khỏi sẽ mất kiểm tra.” Bùi Quỳnh Chân nghe mọi người nghị luận trong chốc lát, cuối cùng quyết định.

“Đúng vậy a, dân chúng không khác nhau mấy, nhân thủ nha môn có hạn, không thể lần lượt nhận hết được!” Binh Tào Tỳ Hưu nhỏ giọng bổ sung.

“Từ nay về sau khu lều phía đông, lại có thêm một nội dung giao dịch hạng nhất!” Hộ Khu Lệnh Hồ uy cười lắc đầu. Theo hắn thấy, tất cả các biện pháp ngày hôm nay đều là uống rượu giải khát. Nhưng làm quan viên ở những nơi có lương tâm, lúc này đoàn người đã không còn nhiều lựa chọn.

“Nếu như có thể, người cứ việc phái người từ trong thu thuế là được rồi!” Bùi San hiếm khi nói chuyện hồi âm, dẫn phát tiếng cười khô.

“Các người lừa gạt, ta cũng gạt được! Đoàn người dỡ bỏ tường đông và thành tường tây, xem chỗ ở Đại Tùy này, còn có thể sống được bao lâu nữa” Lão thái quân trong lòng thầm nói. ngẫm lại những gì chứng kiến được trong một ngày, hẳn không tự chủ được nhớ lại tình cảnh mình vừa mới từ Nam Trần vào Tùy. Khi đó khắp nơi đại Tùy tràn ngập sinh cơ, hoàng thượng thánh minh minh., Bách quan tận lực. Hai nhà Bùi Nhã và Bùi Uẩn, một hiền tài được bách quan chúng ca tụng, một người khác dùng văn chương hơn người và phẩm cách chính trực mà nổi tiếng triều đình. Bây giờ, tất cả đều thay đổi, Bùi Quý Miếu chính là chủ mưu hai lần đông chinh trước, Bùi Uẩn đứng ngay trước mặt lấy hối lộ đúng lý hợp lý.

Mà Đại Tùy năm đó cách bây giờ chỉ mới hai mươi năm.

Chú 1: rận trong đũng quần, câu đầu tiên tiên sinh ban đầu của buổi triều đình được đại nhân giảng giải trong sáng.

Đánh ra 2: mầm mầm lúa mạch, hạt lúa mạch nảy mầm sinh ra sau khi nở xác, có độc tính rất nhỏ.

Chương thứ ba tranh hùng (3)

Sự thật chứng minh, không có kế sách ổn thỏa nào khác có thể thực hiện, ” tong đầu đau nhức, chân đau chân y cước không mất làm một lựa chọn khẩn cấp. Ít nhất..., Các quan viên quyết định đối với hành vi mua mại non tự đại áp dụng sách lược mắt nhắm một mắt, khói bếp từ khu lều ngoài dần dần dày lên. Bởi vậy, ở mùa đông mùa đông năm thứ chín, nửa tháng cuối cùng của mùa đông giá rét, số người chết đói ở quận Tề quận ít hơn nửa tháng trước. Mặc dù sau này khi xuân về, đệ tử lương gia cùng tướng mạo trai tráng của dân chúng tập kết trên quận nhìn qua cũng không đúng với miêu tả trên sách quân, nhưng dù sao bọn họ cũng không có khởi nghĩa.

Đại nghiệp mười năm xuân, thái thú Bùi Thừa lại lần thứ hai vì giỏi về liệu dân mà được triều đình khen ngợi. Quận thượng niên khát nợ triều đình hành động cũng bởi hai vị bản gia của lão đại nhân giỏi về vận hành mà không làm được gì. Hạp quận dân chúng đều ca tụng thái thú hiền đức, quan lại yêu dân như con. Tuy rằng những quan lại này vợ vét đất ra so với quan viên quận huyện khác chưa hẳn kém hơn.

Mà quan lại ở các quận xung quanh không có vận khí tốt như vậy. Bọn họ Thái Thủ trong triều không có chỗ dựa như Bùi Túc, Bùi Súc Uẩn cứng rắn như vậy, trong quận cũng không có võ tướng nào sánh vai cùng Trương Tu Đà, Tần thúc bảo. Vì tránh cho lần sau lại nôn ra vạ điều., Cách trở của hai người Ngư Câu La, bọn họ không thể không đem chút lương thực cuối cùng trong kho dự trữ vận chuyển về Đông đô. Triều đình trên phương diện này xem như đã phê chuẩn rồi, cuộc sống của dân chúng lại không thể tiếp tục được nữa. Đặc biệt là những lưu dân đang bồi hồi ở ngoài thành, một trận bạo tuyết mà xuống cũng có thể đông lạnh đến hàng trăm hàng ngàn.

Quan phủ không cấp đường sống, thì không trách được dân chúng bí quá hoá liều. Từ đại nghiệp chín năm mười hai tháng mười hai, mười hai tháng Mười hai, Bắc Hải, cao dày đặc, Lang Gia, Lỗ Quận, khắp nơi phía Đông Hà Nam đều là khói

lửa. Đợi hai tháng trung tuần, sau khi triều đình trung bình lệnh lần nữa hạ xuống, không những dân chúng và người nghèo không sống nổi mà còn lục tục tạo phản, ngay cả những gia đình giàu có cũng không thể không giơ cờ phản.

Vì để đảm bảo cơ hội quý giá cho mùa xuân canh không bị giặc cỏ phá hỏng, Trương Tu Đà ở trong quân doanh mỗi ngày đều giữ lại một ngàn tướng sĩ. Tất cả mọi người đều là kỵ binh, mặc dù cấp bậc chiến mã rất kém cỏi, nhưng quân giới và áo giáp lại là hoàn mỹ nhất trong toàn bộ quận binh. Mọi người xưa nay vẫn huấn luyện theo phương thức phủ binh., Trong nhà, hoa màu đều do quận do người ta chỉ định làm gương. Kỹ xảo chiến đấu của các binh sĩ do bốn tướng lĩnh của Tần thúc bảo, La Sĩ Tín, Lý Húc, Độc Cô Lâm phụ trách chỉ đạo., Biến hóa và phối hợp của chiến trận là do Trương Tu Đà đích thân huấn luyện. Trang bị và điều kiện thân thể của đám quận binh thua xa Hùng Võ doanh mà Húc Tử mang theo lúc trước, nhưng sĩ khí phi thường cao. Trong lúc huấn luyện phải chịu khổ toát mồ hôi không mệt, mặc dù từ trên lưng ngựa không cần thận ngã xuống, chỉ cần tay chân không bị đứt đoạn, sau một khắc khẳng định mặt mũi bầm dập ngồi ngay ngắn ở trên yên ngựa.

“Vợ chồng của bọn họ, nhà cửa ruộng đất đều ở đây cả, ngoại trừ liều mạng thì không còn lựa chọn nào khác!” Lúc huấn luyện nghỉ ngơi, Trương Tu Đà chỉ vào tường thành gần trong gang tấc sau lưng., Đối với Húc Tử giải thích, Hoàng Thượng không thực hiện được hứa hẹn năm ngoái, đợi sau khi Tề quận an bình thì chiêu mộ Trương, hai người Lý hai người dẫn dắt phủ binh cùng đi phạt lung lạc hứa hẹn, điều này làm hai người đều cảm thấy có chút tiếc nuối. Nhưng theo thời gian trôi qua, sự tiếc nuối trong lòng hai người cũng dần dần bị hòa tan. Đặc biệt là Trương Tu Đà., Dường như hắn đã nhận định cả đời này mình chính là cùng bọn giặc cỏ giao thiệp, chưa bao giờ tại trước mặt người khác cầu nhàu. Trong âm thầm, hắn còn thường xuyên mở đạo Húc Tử, khuyên đôi phương đứng trước mặt, không cần phải có ý nghĩ muốn đi Liêu Đông kiến công lập nghiệp.

“Kỳ thật, chúng ta ở chỗ này cũng giống như là tận cao võ tướng chịu trách nhiệm. Tác chiến với mỹ nhân câu cao cũng là chiến, khai chiến với giặc cỏ cũng là chiến, khác nhau chưa chắc đã lớn như người nghĩ. Lúc người nhìn lại xem” Nói lời này, ngón tay của hắn luôn luôn tự hào chỉ về hướng mầm mống dầu mỡ xanh mượt trong đồng ruộng, nông phu thân thể bận rộn: “Nếu không có những người như chúng ta, dân chúng quận Tề nào có thể sống yên bình được!”

“Thông thủ đại nhân nói rất đúng, mặt tướng hiện tại cũng hiểu được tư vị của an dân Bảo cảnh không tệ!” Lý Húc cười trả lời. Chỉ cần không nhớ tới “Hàng hóa” bị bán ra khỏi chợ, đại bộ phận thời gian hắn đối với cuộc sống hiện tại rất hài lòng, không có khẩn trương chém giết như vậy., Cũng không có quá nhiều góc câu tâm đầu. Xưa nay dù ở trong quân hay trên đường về nhà, ánh mắt chung quanh nhìn lại đều tràn ngập kính ý. Tề Lỗ đại địa theo phong thượng võ, các quận binh khâm phục vị thanh lang trẻ tuổi này rèn luyện mã thuật cùng đao pháp sắc bén. Mà dân chúng trong thành biết ai là người bảo vệ bọn họ, đối với quê quán ngoài ngàn dặm lại vô cùng cảm kích người dân Tề quận.

“Tiểu tử nói một đằng nói một nẻo!” Trương Tu Đà cười híp mắt lại, ánh mắt sáng ngời từ khe hở giữa mắt bắn ra, dường như có thể chiếu rõ toàn bộ bí mật trong lòng Lý Húc.” Lúc ta và người trẻ tuổi như vậy, cũng có rất nhiều ý nghĩ cổ quái. Nhưng võ tướng chính là võ tướng., Cứ muốn nhúng tay vào sự vụ của quan văn là khó tránh khỏi tổn công vô ích. Có một số việc người không thể khiến nó tốt hơn được, nỗ lực thử nghiệm đừng khiến nó trở nên tồi tệ cũng là lựa chọn không tồi!”

“Mặt tướng từng nghe nói qua chiến tích của đại nhân năm đó, trong lòng vẫn rất bội phục!” Lý Húc chấp tay, cười nịnh bợ đối phương. Sâu trong nội tâm, hắn đối với lão tướng quân trước mặt đích xác vô cùng bội phục. Trị quân nghiêm cẩn, là người chính phái., Tác chiến dũng mãnh, còn có thể làm được việc đồng cam cộng khổ với binh sĩ, hiểu được việc giữ gìn lợi ích cấp dưới. Như vậy đức của lão tướng quân tại Đại Tuyền đã rất khó tìm rồi. Cho nên, phần lớn thời điểm, Húc Tử cùng

Tần thúc bảo bọn họ thậm chí coi Trương Tu Đà là tấm gương cho nhân sinh, mà không phải cấp trên đỉnh mà để đối đãi.

Lúc ta còn trẻ, đó là chuyện rất xa xôi. Trương Tu Đà híp mắt nghĩ. Đầu tiên là theo tướng quân vạn tuế bình định tội phản loạn, sau đó theo Dương Tổ đi bình định Hán vương Dương Châu phản loạn. Ngoại trừ dũng cảm ra, còn lưu lại ”Cương Liệt” trong triều đình., Cái tên “Trung thẳng”, khi đó, chính mình cũng tràn đầy đồng cảm với địch nhân, cũng hi vọng triều đình có thể nhiều hơn một chút hành động thiện lương, kích khởi một ít dân biến. Nhưng thời gian lâu dần, người sẽ rõ ràng vị trí cùng trách nhiệm của mình.

“N trách nhiệm của võ tướng chúng ta là khai thác và bảo vệ, về phân quản lý quốc gia như thế nào, quan văn so với chúng ta có kinh nghiệm. Dân chúng triều Đại Tùy mấy năm gần đây mặc dù sống khổ một chút, nhưng có triều đình và quan phủ ở đó., Ít nhất còn có trật tự. Đức hạnh của đám giặc cỏ này người cũng thấy rồi đấy, bọn họ đánh cờ rất vang dội, nhưng những việc cần làm đều có trong tay...” Lão tướng quân lắc đầu, không nói tiếp nữa. Hắn cần lưu lại một chút thời gian cho Húc Tử tự mình suy nghĩ để lĩnh ngộ. Đối với cánh tay mới tới gánh vác., Lão tướng quân cực kỳ xem trọng, ngẫu nhiên còn có ý niệm truyền khắp y bát. Theo hắn thấy, có một chút thương hại trong lòng không phải là sai, làm võ tướng nếu như một mực theo đuổi giết chóc, hắn vĩnh viễn sẽ không có thành tựu quá lớn.

Chỉ có tâm ý lương thiện mới có thể dũng cảm trừ bỏ ác. Chỉ có người biết quý trọng mới hiểu được đi bảo vệ. Về điểm này, Trương Tu Đà cảm thấy Độc Cô Lâm không bằng Lý Húc, bởi vì nguyên nhân xuất thân cao quý mà nguyên nhân xuất thân cao quý., Từ nhỏ hắn đã trở thành bẩm tính nhìn đủ mọi việc. La Sĩ Tín cũng không bằng Lý Húc, tính tình hắn quá độc ác, bất kể đối với kẻ địch và huynh đệ dưới trướng mình đều phi thường ngoan độc. Tần thúc bảo cũng là tướng quân không tồi, chỉ là tuổi quá lớn, chỉ so với mình là tiểu sáu tuổi. Mà đại Tùy triều vừa mới thành lập ba mươi mấy năm, cuộc sống sau này còn rất dài...

Cách đó không xa truyền đến tiếng kêu giết rung trời, dẫn dắt tầm mắt của Trương Tu Đà từ bên cạnh Lý Húc. Tần thúc bảo đang dẫn người cùng La Sĩ Sĩ Tín, hai người Độc Cô Lâm diễn luyện chiến thuật phối hợp, ông mang theo hơn hai trăm kỵ binh bố trí chính diện xen vào một hàng ngũ người rơm, La Sĩ tín tưởng., Độc Cô Lâm nghi binh đứng bên cánh, tránh cho binh mã bên cạnh quân địch phối hợp với trung quân. Các binh sĩ giỏi nghề xuất sắc, dưới sự suất lĩnh của chủ tướng bọn họ xếp thành ba mũi nhọn, một dọc hai ngang dựng thẳng một đầu đội hình ” địch trận” nhanh chóng đi qua., Hai phái nghiêng nghiêng tiến về phía trước, cắt một lớp vỏ ngoài của người cỏ. Ngay sau đó, Tần thúc bảo rút ra một lá cờ hình sừng từ sau lưng, dùng sức vung, mang theo đám kỵ binh lại lần nữa bước vào đại trận bù nhìn. Hai chi kỵ binh còn lại cuốn ngược Ô Long, xuyên ngang qua hai bên sườn.

Đây là một loại chiến thuật điển hình của kỵ binh, sử dụng đội kỵ binh nặng nề có năng lực công kích và phòng ngự mạnh mẽ, liên tục đả kích những vị trí máu chốt của quân địch, như tướng kỳ trung quân, để hạ thấp sĩ khí của đối phương xuống với mức độ chờ mong nhất., Đồng thời cũng làm loạn đối phương chỉ huy, mà khinh giáp kỵ binh thì đang cùng địch trận trước khi chạy trốn, tìm kiếm nhược điểm của đối phương, quấy rầy sự chú ý của các cung thủ và tướng lĩnh đối phương. Một khi trọng giáp kỵ binh lần thứ nhất đột kích hoàn thành hoặc là giữa đường bị ngăn trở, khinh giáp kỵ binh thì dựa vào nhược điểm mà bản thân tìm được tiến hành đả kích, để thời gian mở rộng chiến quả hoặc giảm bớt phương hướng chủ công.

Đám quân binh gom góp không quá nhiều trọng giáp, cho nên hai trăm bộ giáp thép dưới trướng Tần thúc binh là tinh nhuệ trong tinh nhuệ. Trên người bọn họ cùng chiến mã đều trang bị áo giáp, tổng trọng lượng vượt qua sáu mươi cân, chính phía trước chỉ có người cùng con mắt ngựa không bị da lông cùng mảnh sắt bao lại. Trọng kỵ binh trong tay binh khí thì thuận một sắc râu dài đến ba thước, mũi nhọn thẳng tắp đâm thẳng tới., Quét ngang cũng có thể tạo thành sát thương thật lớn. Ngoại trừ trường liên, mỗi người dưới yên ngựa còn treo một

kiện đoản binh, hoặc búa, hoặc thiết giản, lúc trường cương đứt gãy hoặc mất đi tác dụng, có thể bằng vào đoản binh cấp cho địch nhân đả kích trí mạng.

La Sĩ tin và kỵ binh Độc Cô Lâm không có trang bị mã giáp, giáp da trên người binh sĩ rất mỏng, chỉ có thể bảo đảm bọn họ không bị mũi tên trực tiếp bắn giết. Binh khí trong tay các huynh đệ cũng đủ loại, Toan Nghê và kỵ thương là gia đệ có tiền hàng xa xỉ, Đại đa số gia cảnh bần hàn thì theo thói quen sử dụng đao ngang bộ binh bình thường. Bọn họ trên chiến trường chủ yếu lấy tốc độ thủ thắng, Trương Tu Đà căn cứ kinh nghiệm nhận được trong thực chiến mà phán định, chỉ cần khinh kỵ binh không chủ động dừng bước, lúc hai quân giao chiến, cung thủ rất khó trực tiếp bắn trúng bọn họ.

“Thúc Bảo, chú ý giữ vững tiết tấu công kích!” Trương Tu Đà nhìn một hồi, đưa tay khép lại miệng la lớn.

Các tướng sĩ huấn luyện quá mức nhập tâm, trong tiếng la giết rung trời rất khó nghe thấy mệnh lệnh của hắn. Trương Tu Đà phóng ngựa lao về phía trước vài bước, đi tới trước trống trận giữa giáo trường, tiếp nhận trống khua chiêng từ trong tay binh sĩ, dùng sức đánh trống.

“Thùng, thùng thùng!” Tiếng trống phập phồng cao thấp xuyên thấu người hô ngựa hý, đem đề nghị của lão nhân trực tiếp đưa đến tai Tần thúc. Tần thúc bảo dùng một tay nhắc bổng, một tay từ phía sau lấy ra cây cờ sừng thứ hai, dùng sức vung ba cái. Thiết kỵ hưng phấn đến mức có chút vong hình nhanh chóng ở phía sau hắn thu lại, ngưng tụ thành một thanh đao, Tỳ Hưu không thể đỡ.

“Kẻ coi thường toàn cục, không thể khinh địch khi mạnh khi không thể khinh địch, lúc yếu không thể bối rối.” Vừa đánh trống, vừa nói với Lý Húc.

” kỵ binh sinh trưởng trong lúc chạy giặc, bộ tốt sinh trưởng trong nguy hiểm. Hai quân gặp nhau, kẻ giành được trước tiên là Dịch Thắng. Nếu như hai bên ta đều đã kết trận, vậy thì trước tiên dò xét hư thực, mê hoặc kẻ mạnh, tấn công kẻ yếu...” Căn cứ tình huống thực tế trên sân, lão tướng quân

thấp giọng tổng kết. Sau một lát, lão sai người huy động chiến kỳ, thu hồi Tần thúc bảo.

“Mang theo huynh đệ huấn luyện tốt của ngươi đi thử một chút xem, ngươi làm chủ, sĩ tín và Trọng mộc làm phụ, ba cổ khinh kỵ binh công trận, suy nghĩ xem nên đánh như thế nào!” Trương Tu Đà dùng trống khua chiêng chỉ chỉ đại trận người cò, mệnh lệnh của Lý Húc.

“Tuân lệnh!” Lý Húc nhận tướng lệnh, lên ngựa mà đi. Binh lính dưới trướng hẳn xem cuộc chiến bên cạnh, sớm đã gấp đến nổi vò đầu bứt tai. Thấy chủ tướng cưỡi ngựa chạy tới, lập tức tự động đội ngũ được tự động tổ chức.

“Sĩ tử tín huynh, Trọng Mộc huynh, còn làm phiền hai vị xem hiệu lệnh của ta!” Lý Húc mang theo hai trăm khinh kỵ binh dưới trướng cùng La Sĩ Tín, đội ngũ hai người Độc Cô Lâm hội hợp, hai người hành lễ, ra lệnh.

“Nguyên cùng Trọng Kiên một đạo sát tặc!” Độc Cô Lâm cùng La Sĩ ôm quyền hoàn lễ, sau đó chạy về bản quân. Ba tổ khinh kỵ binh lấy tốc độ nhanh nhất xếp thành một hình chữ phẩm. Kỳ bài quan bên người Lý Húc hướng về phía sau liên lạc một chút, từ chỗ Trương Tu Đà nhận được mệnh lệnh tiến công. Hắn đem cờ lệnh trình lên cho gia chủ nhà mình, Húc Tử nhận lấy cờ lệnh, vung qua bên trái trước, sau đó vung gấp về phía bên phải mấy cái.

Theo một tiếng hò hét kinh thiên động địa, hai người La Sĩ và Độc Cô Lâm lại phóng tới “Quân địch” hai cánh. Mệnh lệnh Lý Húc ban này ra lệnh đối với Tần thúc bảo hoàn toàn không giống, yêu cầu bọn họ theo hướng chéo trước mặt quân địch, chột rút lui, nhưng không cho phép đột nhập vào trận địa địch.

“Chiến thuật của Lý tướng quân rất quái dị!” Đi tới Tần Thúc Bảo đang đứng bên cạnh Trương Tu Đà, nhỏ giọng bình luận.

“Ta sẽ tự mình nghĩ cách phá trận!” Trương Tu Đà vượt chòm râu, trả lời. Đối với mấy tên tướng lĩnh dưới trướng, hắn luôn tận hết sức đi bồi dưỡng bọn họ một mặt sức lực.” Người cẩn thận quan sát chiến thuật của hắn, Trọng Kiên đã từng tác

chiến ở tái ngoại, kinh nghiệm của hắn không giống với kinh nghiệm chúng ta tích lũy!”

“Đúng là không giống!” Tần thúc bảo thấp giọng trả lời một câu. Ánh mắt lại lần nữa bị kỵ binh nơi xa hấp dẫn, La Sĩ tin và quân binh bộ lạc Độc Cô Lâm bắt đầu chuyển hướng, bọn họ như gió lướt nửa vòng qua “Địch trận” phía trước, sau đó nhanh chóng rút về. Mà ngay lúc bọn họ rút lui tầm bắn của cung tiễn quân địch, đội ngũ Lý Húc sở lại vừa vặn đuổi tới nơi., Xếp không phải là kẻ sát với một đội ngũ công kích, mà là một cái hoành trận lỏng lẻo. Toàn bộ binh sĩ cận chiến vũ khí đều vắt ngang trên lưng ngựa, đầu người kẻ sát cổ ngựa, cách quân địch khoảng một trăm năm mươi bước, đột nhiên gia tốc.

Chiến mã lao nhanh như điện chớp, cách khoảng bảy mươi bước, phương hướng đội ngũ lại lần nữa sinh biến. Tất cả mọi người quay đầu ngựa, đổi thành nghiêng, từ chéo thành quét ngang, vừa lao vừa bắn cung. Sau khi thả ba mũi tên xong, khoảng cách giữa họ và quân địch cũng từ bảy mươi bước biến thành năm mươi bước, mọi người đột nhiên ghìm cương ngựa lại như thủy triều.

Bên ngoài một trăm năm mươi bước, La Sĩ tin và Độc Cô Lâm lại lần nữa phát động tiến công. Lý Húc cùng huynh đệ dưới trướng điều chỉnh bên ngoài tầm bắn của vũ tiễn, lại lần nữa xông về phía địch trận. Vẫn là vũ tiễn công kích làm chủ, bắn ra không mục tiêu về phía quân địch. Thậm chí trong quá trình rút lui, còn có người không ngừng xoay người về phía sau công kích.

“Đây là chiến thuật gì?” Hai mắt Tần thúc bảo trừng lớn, hắn không nghĩ tới còn có đấu pháp như thế. Đối phó nghĩa quân di động với tốc độ chậm chạp, cung tên phối hợp quý hiếm, đây quả thực là đang đùa bọn họ. Nhưng loại chiến thuật này không thể nói là không có hiệu quả, Tần thúc bảo lấy kinh nghiệm nhiều năm hành ngũ của mình phán định, quấy rầy như vậy, không đến ba lần, sĩ khí đối phương sẽ bị đánh mất một nửa.

“Chiến thuật của Đột Quyết Lang Kỵ!” Trương Tu Đà vuốt vuốt chòm râu, vô cùng hài lòng trả lời.

Chương thứ tư tranh hùng (Bốn)

Trong khi nói chuyện, Lý Húc đã mang theo kỵ binh bày thành trận dịch ba lần ở trước mặt bù nhìn rơm. Đám xạ nghệ của Quận binh tuy rằng cao thấp không đều, nhưng vũ tiễn bắn vào trận dịch cũng vượt qua một ngàn mũi. Từ xa nhìn lại, người rơm đang trùng kích mặt trước kỵ binh từ hàng thứ năm đến hàng thứ năm đều treo tên, nếu như chúng không phải là rơm rạ mà là binh sĩ bình thường, đoán chừng lúc này đã sớm cướp đường bỏ chạy.

Nhìn thời cơ đã gần đến, Lý Húc lại lần nữa huy động Giác Kỳ, bắt đầu tấn công đệ tứ quân dịch., Các huynh đệ không phân tán vì hoành trận, mà là đi theo phía sau chủ tướng ngưng tụ thành một lưỡi đao sắc bén. Trong tay mỗi người cũng không phải là cung, hoành đao chế thức đại Tùy quân ở trước ngựa của bọn họ lập lòe sáng lấp lánh. Vì không tăng thêm phiền toái cho bản thân., Khi các kỵ binh thúc ngựa xông qua khu vực rơm rạ, chúng cũng không chính thức dùng sức chém giết. Trong nháy mắt khi chiến mã và con mồi giao nhau, dựa theo cách nói của chủ tướng, một đao đánh vào hư không. Không phải quất như chém roi, mỗi một lần đánh xuống, ánh đao đều như tia chớp chiếu vào đôi mắt người xem cuộc chiến phía xa xa.

Tu Lam, Lý Húc mang theo bộ khúc của mình đi xuyên qua trận, sau đó quay người giết về. Cùng lúc đó, La Sĩ tin tưởng trái, một mình một rừng tự bên phải, cắm chéo vào đại trận “Quân dịch”. Ba nhóm kỵ binh ở trung tâm trận địa của dịch hội sư., Mọi người ở dưới hiệu lệnh của Lý Húc lại lần nữa phân tán, phối lẫn nhau, chia “Quân dịch” thành vô số mảnh vỡ. Trong nháy mắt ba phe lại một lần nữa gặp nhau, Độc Cô Lâm và La Sĩ không hẹn mà cùng nắm lấy trước mặt Xi Phong, dùng sức nâng Xi Phong lên cao. Đây là một tư thế trước khi hai quân giao chiến chào hỏi đối thủ, dùng ở chỗ này vừa vặn có thể biểu đạt tâm tình của hai người.

Lý Húc đem hắc đao dựng đứng trước người, đầu mũi đao hất lên, hướng hai vị đồng liêu thăm hỏi. Trong nháy mắt tiếp

theo, cả ba người đều nhìn thấy nụ cười hội ý trong mắt nhau. Húc Tử biết mình đã làm đúng, lại trải qua một cửa ải khổ sở của cuộc đời. Từ sau khi hắc liên lĩnh thu lưu thạch lộc đã mất., Mấy vị đồng liên và hắc liên nổi lên ngăn cách. Mặc dù mọi người không nói gì, nhưng tầng ngăn cách như băng kia rõ ràng tồn tại. Mà hôm nay, tầng băng này lại bất tri bất giác mỏng đi ba phần, sau này chỉ cần cố gắng một chút nữa, liền có thể khiến nó sụp đổ.

Tình bạn giữa những thiếu niên là dựa vào thời gian tích lũy ra. Mà tình hữu nghị giữa người trưởng thành là dựa vào năng lực của bản thân mà thắng được. Người có năng lực chênh lệch quá xa không thể trở thành bằng hữu chân chính, cho dù miễn cưỡng xen lẫn với nhau cũng rất khó để ý tới. Húc Tử lại lần nữa mỉm cười, từ phía sau lưng rút ra cờ sừng., Dưới ánh mặt trời ra sức vung vẩy, theo tiếng hò hét đỉnh tai nhức óc, các tướng sĩ lại lần nữa biến trận. Lần này, hắc muốn vọt tới bên địch trận cuối cùng, dựng thẳng áo khoác của mình lên.

“Đem chiến thuật của Đột Quyết cùng chiến thuật Trung Nguyên kết hợp hoàn mỹ như thế, bình sinh ta là lần đầu tiên nhìn thấy!” Tần thúc nhìn bóng lưng đám người Lý Húc cùng La Sĩ, lớn tiếng tán thưởng. Y nhận ra chiến thuật của Húc Tử sau cùng là do y và đám người La Sĩ vừa mới diễn luyện qua phối hợp. Mặc dù loại chiến thuật này hoàn toàn do kỵ binh giáp nhẹ sử dụng., Còn xa mới có được bộ binh giáp kỵ binh cùng với khinh giáp kỵ binh âm thanh xông phong, nhưng tốc độ công kích cùng bản thân linh hoạt hơn xa so với thiết kỵ.

“Đây cũng là lần đầu tiên ta nhìn thấy. Quân ta thật sự muốn luyện thành, chỉ sợ Tề Lỗ đại địa sẽ nổi lên một mảng gió tanh mưa máu!” Trương Tu Đà gật gật đầu, phát ra một tiếng than nhẹ. Loại chiến thuật Lý Húc vừa rồi diễn luyện mặc dù còn có khuyết điểm, nhưng dùng để đối phó với những tên giặc cỏ không có áo giáp cũng thiếu trang bị cung tên, quả thực là vừa nghiêng người vừa đồ sát. Quan trọng hơn là điểm quan trọng hơn., Kỵ binh dùng loại chiến thuật này, căn bản không cần phối chế trang thiết bị đắt tiền, liền có thể phát huy ra uy lực cực lớn. Kể từ đó, tiêu phí hàng ngày duy trì quân binh sẽ

giảm bớt rất nhiều, sau đó không lâu, quận Tề cũng có thể tiết kiệm chút tiền tài cho binh sĩ bình thường.

“Nếu gặp phải Đột Quyết Lang Ky số lượng gấp mười lần ở tái ngoại, sao Đại Tùy lại cho là chiến?” Tần thúc Bảo trầm tư một lát, chấp tay với Trương Tu Đà, vô cùng lễ phép mà chỉ điểm.

“Nếu là Đại Tùy hai năm trước, ba mươi vạn binh lính tinh nhuệ của ba mươi vạn phủ đều ở đây, cho dù có nhiều kỵ binh Đột Quyết đi nữa thì có sợ gì!” Trương Tu Đà kiêu ngạo vuốt vuốt râu, nói ra. “Dùng nỏ tấn cấp sát thương, áp chế nhuệ khí của nó, dùng trọng giáp bộ binh chính diện tiếp chiến, làm rối tiết tấu. Lây khinh kỵ binh hai cánh bọc lại, cắt đứt đường lui của nó. Sau đó chính diện dùng cương kỵ xông lên, hừ hừ, không sợ nó không tới thì chúng ta giết nó bao nhiêu!”

“Nếu là địch ta số lượng binh sĩ tương đương, bộ binh giáp kỵ binh của ta chỉ có một ít, còn lại tất cả đều là bộ binh thường và kỵ binh giáp nhẹ?” Tần thúc Bảo nghĩ nghĩ, chỉ vào mấy vị đồng liêu xa xa truy vấn.

Hắn xưa nay không che giấu suy nghĩ chân thật của mình trước mặt Trương Tu Đà. Đối phó với Đột Quyết Lang Ky là chuyện rất xa xôi, tạm thời không cần hắn lo lắng. Nhưng nếu như trên Tề Lỗ đại địa gặp phải đối thủ cùng chiến thuật với Lý Húc, hắn tự thấy không nắm chắc tất thắng.

“Bộ binh kết trại đóng quân, thiết kỵ chính diện nghênh địch, không cho quân địch tới gần. Khi khinh giáp kỵ binh đột phá bên cánh của Tần thúc!” Trương Tu Đà liếc nhìn bảo vật, cười trả lời. “Nhưng đây không phải là phương pháp tất thắng, kết quả cụ thể còn quyết định ai am hiểu nắm bắt hơn chủ tướng hai bên. Còn nữa, ngẫu nhiên một trận chiến mất được nhỏ, thủ thế, sách lược chiến tranh rất quan trọng!”

“Mạt tướng hi vọng vĩnh viễn không gặp nhau trên chiến trường với Lý lang tướng!” Tần thúc cẩn thận thưởng thức đáp án mà Trương Tu Đà đưa ra, cười khổ nói.

“Các ngươi đều là tướng lĩnh Đại Tùy ta, sao có thể tự giết lẫn nhau được. Huống hồ, tâm tư Trọng Kiên còn đang áp đảo

mà!” Trương Tu Đà lại thở dài một tiếng, vung vẩy lệnh kỳ, yêu cầu đám người Lý Húc và La Sĩ kết thúc diễn luyện.

Lý Húc không có tâm tư ở đây, tuy rằng hắn chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi đã căn cứ tình huống thực tế ở quận quận Tề nghĩ ra cả một bộ chiến thuật có thể hữu hiệu đối phó giặc cỏ. Nhưng Trương Tu Đà có thể nhìn ra được., Toàn bộ động tác của địch nhân giả tưởng cũng không phải là thô phỉ trang bị cùng sức chiến đấu đều kém đến cực điểm. Trong bộ chiến thuật động tác phức tạp đó một phần lớn là dùng để đối phó kỵ binh tái ngoại, đặc biệt là khinh kỵ do Mục nhân lưu lạc tạo thành, mà một bộ phận chiến thuật khác là dùng để đối phó kỵ binh tái ngoại;, Bộ binh dùng để đối phó kết trận mà thủ cũng rất có hiệu quả. Xung quanh Đại Tùy đồng thời có được kỵ binh chở người và bộ binh quy mô lớn chỉ có thể là cao giọng hoặc Đột Quyết, Lý Lang Tương nằm mơ cũng muốn đi tấn công cao một câu! Có lẽ bản thân thiếu niên này khi luyện binh cũng không nghĩ nhiều như vậy, nhưng tâm sự của hắn đã bất tri bất giác thấm thấu đến nhất cử nhất động.

“Lý lang tướng từng hai lần theo bệ hạ đông chinh, duy chỉ có lần này ở lại quận Tề, khó tránh khỏi cảm thấy tiếc nuối!” Tần thúc thấy Trương Tu Đà thở dài, cười an ủi, quay đầu lại nhìn một chút kỵ binh đang thu đội quay về, thoải mái đứng ngoài sự an ủi., Một cỗ hào khí lại hiện lên trong lòng hắn. Có thể cùng một đồng liêu có kinh nghiệm chiến đấu phong phú như vậy, đầu óc linh hoạt sáng vai tiểu phi, đối với hắn mà nói chưa hẳn không phải là chuyện tốt. Bốn mươi bốn tuổi, ngược lại, nam nhân ở độ tuổi này còn không tính là già.

“Ừm, cũng tốt, hắn ở chỗ chúng ta mà luyện một đoạn thời gian. Tương lai mặc dù có trở lại cứ điểm đi, cũng là một cường tướng có thể bảo vệ bách tính Trung Nguyên chúng ta an bình!” Trương Tu Đà mỉm cười trả lời, trong chốc lát, trong lòng hắn đã vút đi tiếc nuối.

Đại Tùy triều năm đó cùng Đột Quyết tác chiến là không có thành tích, Dương Tố, từ đại tướng quân Vương Dương sáng khoái đến sau đó, Vũ Văn thuật lại, mỗi người đều từng đánh cho lang kỵ ngoại tái ngoại chạy trời chết. Nhưng hôm nay ba mươi vạn binh sĩ cùng vũ khí áo giáp của bọn họ đều chôn vùi

ở Liêu Đông, nếu giờ phút này Đột Quyết Lang Kỵ lại xâm lấn, ai sẽ giương đao dựng ngựa cho Đại Tù?

Lý lang là một nhân tài, Tần thúc bảo cũng là một nhân tài. Trong hai người, có một người truyền y bát của mình là đủ rồi. Trương Tu Đà lại nhìn Tần thúc bảo, trong lòng lại lần nữa thay đổi quyết định. “Như vậy, đối với thúc bảo cũng càng công bằng hơn chút!” Hắn mỉm cười suy nghĩ, buông lệnh kỳ trong tay xuống, bước nhanh nghênh đón ba vị ái tướng đang cười ngựa.

“Mau giao lệnh cho Trương đại nhân!” Lý Húc phi thân xuống ngựa, cầm lệnh kỳ Trương Tu Đà ban cho ngang hàng nhường mày.

“Thu lệnh! Lý tướng quân thật vất vả!” Hai tay Trương Tu Đà đón lấy lệnh kỳ đại biểu cho quyền chỉ huy trước trận, quay người đem nó giao cho quan kỳ bài bên người. Sau đó, hắn lần lượt vỗ vỗ bả vai ba vị tướng lĩnh, cười lớn nói: “Hôm nay lão phu đã được mở rộng tầm mắt, quận Tề ta có tinh binh cường tướng này, lo gì giặc cỏ xâm phạm!”

“Tất cả do đại nhân Thông Thủ vui lòng chỉ điểm!” Tú Tú hầu như ba tuổi cùng trả lời.

“Ba người các ngươi nịnh bợ quý, tự mình dẫn binh tốt, liên quan gì đến lão phu!” Trương Tu Đà cười mắng một câu, đưa tay qua cánh tay Lý Húc: “Trọng Kiên à, ngươi học được phương pháp cười ngựa này từ đâu mà có. Nếu như dạy cho đám người quận Tề Quốc chúng ta một bài học, phải cần bao nhiêu thời gian chứ?”

“Huynh đệ quận Tề chúng ta vốn đã trải qua huấn luyện nghiêm chỉnh, mấy động tác đơn giản này trong vòng một tháng hẳn có tiểu thành!” Lý Húc nghĩ nghĩ, trả lời.

“Tốt lắm, bắt đầu từ ngày mai, binh lính dưới trướng La mỗ đều đi theo ngươi!” Không chờ Trương Tu Đà lên tiếng, La sĩ đã giành trước.

“Mọi người kẻ vai chiến đấu, đương nhiên phải hỗ trợ lẫn nhau một chút!” Tốc độ của Độc Cô Lâm phản ứng cũng không chậm, theo sát La sĩ nói lời cầu giáo.

Hai ngày trước hắn đã từng thấy qua Lý Húc một mình huấn luyện hai trăm bộ khúc ngựa bắn tên, cũng không quá dễ trong lòng. Số lượng kỵ binh trên quân quá ít, lập tức bắn tên chuẩn xác lại thấp, khi chiến trận đột phát mấy mũi bạch vũ xuất hiện., Đối với số lượng quân địch khổng lồ thì không khác gì gãi gãi chân. Nhưng hôm nay thấy Lý Húc sử dụng chiến thuật, mọi người mới hiểu được hóa ra là do kỵ xạ có uy lực cực lớn. Cho nên, bọn họ ước gì ngó tới Lý Húc, chiếm hết tất cả chiến thuật mình vừa thấy được.

“Vậy bắt đầu từ ngày mai, hai người sĩ tin và Trọng Mộc cũng mang theo thuộc hạ, cùng với Trọng Kiên luyện tập luyện tập ngựa xạ thuật. Chờ ba người các người dưới trưởng luyện tập kỵ binh đều luyện thành thực, thúc bảo mang theo cụ trang giáp kỵ binh cũng gia nhập vào, chúng ta xây dựng lại một cái trận thế tất sát!” Trương Tu Đà nghe vậy cao hứng trong lòng, cười ha ha phân phó.

“Cần tuân mệnh lệnh của Thông Thủ đại nhân!” Đám người La Sĩ tin vội vàng đáp lời.

Chương thứ ba tranh hùng (một trong bốn))

Lúc đầu Húc Tử cũng không có thói quen giấu diếm, nghe Trương Tu Đà ra lệnh như thế, rất thông khoái đáp ứng nhiệm vụ diễn luyện chiến thuật Lang Ky. Đám người Tần thúc bảo cũng không tiếc công học chiến thuật của hắn, đem kinh nghiệm chiến đấu tổng kết ra ngày thường với giặc cỏ, tâm đắc chiến thuật cũng lần lượt lấy ra chia sẻ. Bốn người lần lượt lấy bổ khuyết thiếu sót cho nhau, vừa luyện tập vừa điều chỉnh, gần nửa tháng vừa rồi, bản lĩnh chiến đấu khinh giáp kỵ binh dưới trướng tăng tiến rất nhiều.

Trương Tu Đà thấy hỏa hầu không sai biệt lắm, lại ra lệnh cho hai trăm bộ giáp thép trong bảo bộ của Tần thúc gia nhập đội ngũ huấn luyện. Sau khi khinh kỵ và trọng kỵ hòa làm một chỉnh thể, lúc đầu phối hợp với nhau vô cùng xa lạ. Nhưng dưới sự chỉ điểm của Trương Tu Đà – Viên lão tướng, mọi người lần lượt tìm ra chỗ thiếu sót, bù đắp thiếu sót, từ từ, các loại chiến pháp phối hợp cũng dần dần thuần thục.

Năm đó Húc Tử ngâm nga Dương Công chiến ký có rất nhiều liên quan tới dụng binh, luyện binh, trận chiến bắt được chiến cơ, trong kiếp sống hành ngũ hơn ba năm, hắn đem theo bên trong sách miêu tả và tình huống thực chiến tương đối chi tiết lại., Tất cả có được rất nhiều, nhưng vì một mực không có lương sư chỉ điểm, đồng thời trong lòng cũng để lại rất nhiều hoang mang. Luyện binh nghỉ ngơi, hắn đem những hoang mang này hướng tới Trương Tu Đà thỉnh giáo, Trương Tu Đà không chút keo kiệt, sau khi suy nghĩ kỹ liền cho hắn đáp án tốt nhất. Lão tướng quân từng dốc sức cống hiến dưới danh tướng sử vạn tuế cùng Sở Công Dương ghi chép., Đối với chiến thuật cùng binh lược hiểu rõ phi thường khắc sâu, thường thường nói mấy câu, có thể giải khai một bí ẩn thật lớn trong lòng Húc Tử. Không riêng Lý Húc nghe xong cảm thấy rất hưởng lợi, ngay cả đám người Tần thúc bảo, La Sĩ ở bên cạnh tham gia náo nhiệt cũng cảm ngộ thâm hậu.

Đối binh lược, sau khi lý giải chiến thuật sâu hơn, đám người Lý Húc, Tần thúc bảo liền nóng lòng muốn tập hợp tất cả binh lính lại, diễn luyện một chút tuyển chọn, bày trận, bộ kỵ phối hợp với các chiến thuật thông thường. Trương Tu Đà lại không ủng hộ, “Con mắt võ giả là ở việc dẹp loạn chiến tranh chứ không phải nhiều loạn dân chúng. Hiện giờ mầm xuân vừa sinh, đang lúc vội nhỏ cỏ!” Đối mặt với ánh mắt nóng bỏng của mọi người, lão tướng quân trịnh trọng nói.

Chúng tướng nghe xong, cảm thấy tiếc nuối, trong lòng đối với Trương Thông Thủ lại có thêm vài phần bội phục. Đối với thời loạn thế này, cơ hội thực chiến luyện binh luôn không thiếu. Tiến vào ba tháng, thời tiết càng ngày càng ấm áp, các nơi đạo phi hoạt động cũng càng ngày càng hung hăng ngang ngược. Mỗi khi có một cổ phạm vi nhỏ của đạo phi xâm phạm, đều càng lúc càng hung hăng ngang ngược., Trương Tu Đà liền ra lệnh cho Lý Húc và Tần thúc bảo mang theo kỵ binh nhanh chóng đuổi đi. Hắn không muốn tập hợp trọng binh, mùa xuân là lúc bận rộn nhất, mùa thu thu hoạch tốt xấu, tám chín phần mười là ý lại vào công phu trồng ruộng mùa xuân. Nhưng trời không làm người ta nguyện, rốt cục có một ngày, quận Tề yên tĩnh bị một đám khói bụi đột nhiên đến phá vỡ hoàn toàn.

Đó là đại nghiệp mười năm hai mươi sáu tháng ba, Lý Húc và La Sĩ tin hai người đang tỷ thí võ nghệ với Tần thúc bảo. Tần thúc có sức lực rất lớn, kinh nghiệm chiến đấu cũng vô cùng phong phú, La, Lý hai người dùng chiến thuật xa luân cũng không cách nào chiếm được nửa điểm tiện nghi từ trên người hắn. Các tướng sĩ xem náo nhiệt, vỗ tay rung trời. Đang lúc này, nhất kỵ yên bụi lao thẳng tới thao trường.

“Trương đại nhân, cứu mạng a “Tín sứ xuống ngựa, nằm xuống đất không dậy nổi.

“Người từ đâu tới, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Trương Tu Đà bị câu nói không đầu không đuôi này làm cho ngây ngẩn cả người. Trên người đối phương ăn mặc không phải là binh lính quận, cũng không phải là phục sức của phủ binh, một thân giáp nhẹ ngoài vết máu chính là bùn lầy, phảng phất vừa mới từ trong Vạn Mã quân cướp đường trốn ra.

“Đại nhân, Bắc Hải Thành, mười vạn nam nữ già trẻ cầu xin ngài. Xin ngài phát binh cấp tốc cứu, cứu Bắc Hải!” Người tới thở hổn hển bổ sung một câu, thân thể mềm nhũn, ngất đi. Đám quân binh tranh thủ thời gian mang đến canh gạo múc cho hẵn, véo người trúng ngực đâm, giày vò ước chừng hơn phân nửa nén hương, mới đoạt tính mạng người này từ trong tay Diêm Vương.

“Đại nhân, van cầu ngài hãy cứu giúp thành Bắc Hải đi!” Sau khi người đưa thư tỉnh dậy liền khóc lớn nằm sấp. Trương Tu Đà sau khi cẩn thận truy hỏi mới biết được nguyên lai là giặc cỏ Quách Phương chuẩn bị xuống núi làm hại, cuốn khắp các nơi trong thành Bắc Hải vào mùa xuân năm ngoái., Tặc này cũng muốn giày vò một phen, nhưng trước nay tấn công không được vào thành. Nhưng lần này hắn đạt được rất nhiều sự phối hợp của “Loạn thần tặc tử”. Những “Loạn thần tặc tử” kia vốn chính là đại hộ địa phương, gia đình tộc đông đảo. Rất nhiều quân binh trong thành cũng là con cháu của bọn hắn, cấu kết với nhau, rất nhanh bắt lại thành Lâm Tri. Quận trưởng Bắc Hải rất vui vẻ mang binh đi thảo phạt, ai ngờ hắn vừa rời khỏi trị sở đô, Trương Hành ở lại trong thành tạo phản.

Giáo úy Trương Hành mở cửa thành, chiêu toàn bộ lưu dân khu lều trại vào trong thành làm binh. May mà vui vẻ quay về sư công thành, dân chúng trong thành lấy thân sĩ làm chất, khiến tướng sĩ quân binh sợ ném chuột vỡ đồ. Hai bên đang giằng co không dứt., Quách Phương dẫn binh giết tới, mặt mũi tươi đẹp thụ địch, đại bại bỏ chạy. Hắn suất lĩnh tàn quân muốn đến Đô Xương thành nghỉ ngơi, sau đó toàn quân tái chiến, không ngờ lại bị một nhóm giặc cướp khác vây quanh bờ sông lớn, hai giặc cướp giáp công, ba vạn binh toàn quân bị diệt theo sát., Đô Xương thành cũng rơi vào tay giặc cỏ, Quách Phương và Tàn Quân Hoảng đã chuẩn bị mở kho lương ở phủ khổ, trong một ngày gom góp hơn mười vạn người. Bây giờ, mười vạn đạo phi này đang vây công thành Bắc Hải bên bờ sông Bạch Lang, nếu như trong vòng nửa năm không có ai tới cứu viện thì thành Bắc Hải cũng chịu sự ép buộc của giặc cỏ.

“Cái này mới đẹp sao, không phải lúc trước ta nhắc nhở hẩn lấy kho lương cứu tế lưu dân sao?” Trương Tu Đà tức giận đến nổi liên tục dậm chân, truy hỏi.

“Còn tốt, đại nhân nói, đó là lương thực quốc gia, không thể khinh suất!” Người đưa thư nghẹn ngào trả lời.

“Lương thực của quốc gia không thể nhẹ nhàng, giờ thì tốt rồi, lưu dân đã chia hết, quốc gia cái gì còn lại cũng không được!” Tướng sĩ quận binh xung quanh mồm năm miệng mười phản bác.

“Xin Trương Thông cứu giúp Bắc Hải đi. Một khi giặc cỏ tiến vào thành, gia đình ta gặp nạn!” Người đưa tin không dám cãi lại, dùng chân một chút cũng không thôi. Đây là một câu nói thật lòng, ngoại trừ quân đội ngó biên chiếm giữ phía Đông quận., Những bọn giặc cỏ khác dùng cờ hiệu thay trời hành đạo không có một nhánh nào chú ý đến quân kỷ. Những nơi bọn chúng đi qua, có thể cướp sạch sẽ, không cướp được sẽ bị thiêu hủy. Đám dân chúng chỉ có gia nhập giặc cỏ mới có thể giữ được một bộ phận gia tài. Điều này còn phải xem đội ngũ đệ tử trong nhà có cùng đội ngũ đi ngang qua không. Nếu như không phải là một nhóm, chút tài sản bảo mệnh còn lại sẽ bị cướp sạch sẽ.

Quận binh không lên tiếng, nhìn Trương Tu Đà liên tục lắc đầu. Bọn họ không muốn vì người ngoài mấy trăm dặm không thân không quen đổ máu, hướng hồ, ở trong mắt bọn họ đều là máu chảy., Thảm kịch hiện tại ở quận Bắc Hải có quan viên địa phương tự tìm lấy phân thành. Nói lưu dân dễ sinh biến, đó là tin đồn nói bậy. Lưu dân tụ tập ở phụ cận quận quận quận đều nhiều hơn bất cứ quận nào khác, nhưng trị an của quận Tề thì cơ bản không bị ảnh hưởng quá lớn. Những người đáng thương này chỉ cần có một miếng cơm thì sẽ không tạo phản, lão thái tử Bùi trợn chính là thiện chính lớn nhất ở thời kỳ này.

“Này! Người đứng lên trước đi, chuyện viện binh, bản quan cần thương nghị cùng Thái thú đại nhân!” Trương Tu Đà thờ dãi, đưa ra một câu trả lời sờ sờ hai câu hỏi.

“Đại nhân, không thể trì hoãn nữa. Ngài trì hoãn một ngày, các nơi quận Bắc Hải sẽ chết hơn mấy ngàn người!” Người đưa thư vừa cầu khẩn vừa đập đầu. Thái dương rất nhanh đã bị đung vỡ, máu chảy đầm đìa xuống dưới.

“Đứng lên đi, đứng lên nói chuyện. Không phải ta qua loa cho người hay, người hẳn là biết trước khi xuất binh, ta phải chuẩn bị rất nhiều!” Trương Tu Đà có chút không đành lòng, cúi người, một mực đỡ bả vai người đưa thư.

“Đại nhân, bằng uy danh của ngài, chỉ cần cờ hiệu qua nước lỗ. Lá gan của tặc nhân liền đi được một nửa, lòng tin của đệ tử thành Bắc Hải liền tăng thêm ba phần. Ngài phát từ bi đi, thành Bắc Hải ta nguyện ý chịu tải toàn bộ chi tiêu lần xuất binh này!” Người đưa tin lúc này mới nói rất tốt, tuy rằng một mình không chịu nổi, nhưng câu nào cũng đều nói ra được.

“Ta ngược lại cũng không cần thành Bắc Hải người bỏ ra tiền bạc gì!” Trương Tu Đà cười khở một tiếng, trả lời: “Nói thật, hiện tại trong tay ta chỉ có hơn một ngàn người, bằng chút nhân mã này, người cho rằng có thể dọa lui mười vạn kẻ trộm sao?”

“Đại nhân?” Người đưa thư trừng lớn hai mắt khó tin nhìn khắp nơi, quả nhiên ngoại trừ những người đang xem, hẳn không phát hiện ra bất cứ động tĩnh nào khác. Toàn bộ quân doanh đều trống rỗng, trước doanh trại có một ít phôi trại được xây bằng đất, hẳn có thể nhìn thấy cỏ dại cao nửa thước. Đây không phải dấu vết của người ở, Trương Tu Đà vốn lấy lý do trị quân nghiêm cẩn, nơi ở của cấp dưới sẽ không để mặc cỏ dại phát triển.

Dựa vào hơn nghìn người trước mắt đã dọa cho đám giặc cỏ xung quanh không dám xâm phạm, đây là phúc của dân chúng Tề quận, nhưng đối với phụ thân Bắc Hải trông ngóng viện binh như vậy lại là bất hạnh cực lớn. Các quận binh đều là con cháu quê, nếu như lúc này còn chưa tập kết, bọn họ khẳng định phân tán ở nhà làm việc. Chờ bọn họ bỏ cuộc xuống vội vàng tụ tập đến đây, mười cái thành Bắc Hải cũng bị giặc cỏ đánh hạ.

Huyết sắc lập tức từ trên mặt người đưa tin rớt xuống, sau khi hoàn toàn tuyệt vọng, cả người hắn không thể kiên trì được nữa, trực tiếp xụi lơ trước mặt Trương Tu Đà. “Ngô mỗ có mặt mũi gì đi gặp phụ thân Bắc Hải gia!” Hắn nằm rạp trên mặt đất khóc lóc, giọng nói khàn khàn mà đau đớn. Hắn khóc vài tiếng, chậm rãi đứng dậy, rút thanh hoành đao bên hông ra, trực tiếp hướng cổ lau đi.

“Chậm đã!” Lý Húc nhanh tay, dùng vỏ đao dùng sức gảy một cái, đem hoành đao của người đưa tin đánh rơi xuống đất.

“Để cho ta chết đi đại nhân. Lúc rời thành, Ngô mỗ từng cam đoan với phụ thân thành Bắc Hải nếu cầu không được viện binh thì tuyệt đối không sống một mình!” Người đưa thư lau nước mắt nước mũi, run rẩy đi về phía binh khí trên mặt đất.

“Có lẽ ngươi không cần chết!” Lý Húc nắm vai đối phương, gần từng chữ một.

“Nhưng Tề quận không có binh sĩ nào có thể đi ra, các quận chung quanh càng không dám xuất binh cứu giúp!” Tín sứ họ Ngô nước mũi nước mắt giàn giụa, khóc lóc thật không bi thương.

“Ngươi tới trên đường, có bị ngăn cản không?” Lý Húc không có hỏi hắn nói nhảm, thấp giọng truy hỏi.

“Không có, phá tan liên doanh ngoài thành Bắc Hải, một đường thông suốt. Tặc nhân cướp sạch chỗ giữa Lâm Tri và Bắc Hải, dân chúng chạy nạn khắp nơi, đã rất ít người gặp.” Tín sứ họ Ngô nghe Lý Húc hỏi cẩn thận, trong lòng dấy lên chút hi vọng, khóc lóc trả lời.

“Bọn họ không có du kỵ cảnh giới, quận Bắc Hải và quận Tề quận giao nhau, cũng không có cờ hiệu giặc cỏ sao?” Lý Húc hơi sừng sốt, cau mày truy hỏi.

“Không có, bọn hắn vội vàng đoạt thành thị, giao giới hai quận chúng ta đều là Cùng Hương, tặc nhân không có hứng thú!” Người đưa ra một đáp án rõ ràng.

Tình huống có chút kì quái! Đám Trương Tu Đà, Lý Húc, Tần thúc bảo dùng ánh mắt giao lưu với nhau đều cảm thấy kỳ quặc. Theo lẽ thường, bọn giặc cỏ hẳn là phi thường kiêng kỵ

quận binh quận Tề quận mới đúng. Bọn chúng mỗi lần đánh cướp, khẳng định ở phía sau bỏ xuống số lượng trinh sát nhất định để phòng bị lính quận tập kích sau lưng. Lần này, bọn chúng lại nghênh ngang xông vào núi dưới lòng đất, căn bản không cân nhắc phương hướng quận Tề quận uy hiếp.

Có lẽ bọn họ biết quận quận quận Tề vẫn đang tập kết, một ngàn kỵ binh chỉ có thể tự bảo vệ mình, vô lực trợ giúp những huyện quận khác! Nhưng sao bọn họ biết được bí mật này? Chẳng lẽ xung quanh quận Tề có thám tử của bọn họ?

Nghĩ đến đây, ánh mắt mọi người đều lóe lên. Quách Phương biết được tình huống thực tế của Tề quận cho nên y mới dám cướp bóc không kiêng nể gì ngoài ba trăm dặm. Nếu như quận Tề bên này phát lệnh triệu tập của quận binh, người nhận được tin nhất định sẽ tăng cường độ công kích của thành Bắc Hải!

Mặc dù quận binh nhanh chóng tụ tập lại, đuổi theo bắc hải, thành này cũng không thể cứu. Tương tự, Quách Phương và Tàn Quân Hoảng sẽ không ngồi chờ chết trong thành chờ chết, bọn họ kiếm đủ vốn, tất nhiên là cao chạy xa bay. Quận binh muốn đuổi cũng không đuổi kịp!

“Mặt tướng có một kế, có lẽ có thể cứu Bắc Hải!” Lý Húc chấp tay với Trương Tu Đà, nói ra.

Chương thứ ba tranh hùng (chương thứ năm)

Sao băng lướt qua bầu trời đêm đen kịt, tỏa ra khắp doanh trại, rực rỡ như tiên nữ rải hoa. Phần lớn cánh hoa đều đập xuống mặt đất, nhảy lên nhảy xuống, chớp mắt đã tắt. Cũng có một phần nhỏ cánh hoa màu cam bắt hạnh bắn vào màn che tạo thành vãi bố hoặc mặt hình, nhanh chóng tạo thành một quãng lửa.

“Địch tập, các huynh đệ, mau đứng dậy nghênh chiến!” Quách Phương hét lớn. Đây không phải là lưu tinh sao băng cùng Thiên Nữ Tán Hoa gì gì đó, mà là có người lợi dụng tên lửa tập kích đại doanh của hắn.” Quân sư chết tiệt, còn cao thủ dưới trướng Bồ Sơn công công chết tiệt kia nữa., Rắc chó!” Trong nháy mắt phát hiện mình bị tập kích, Quách Phương bắt đầu hồi hận. Hành động quét ngang quận Bắc Hải lần này là do một tay quân sư bày ra, nghe nói được toàn lực Bồ Sơn công công Lý mật hiệp trợ. Chỉ là từ lúc mọi người bắt đầu hành động đến giờ, cái tên gọi đầy thiên hạ kia đã từng lừa Dương Huyền cảm đến tử lộ mặt Lý Mật.

Thứ hai, thứ ba, sao băng thứ tư ùn ùn kéo đến, kèm theo đó là tiếng sấm đầy áp lực, mang ngọn lửa tử vong vào quân doanh. Tới gần lều trại bên ngoài quân doanh nhất, có người bị đánh thức., Áo choàng một bộ quần áo nhảy tới ngoài doanh trướng. Bọn họ không rõ đã xảy ra chuyện gì, khi thấy mình thế mà ngủ trong ánh lửa, theo bản năng hét lên một tiếng. Rất nhanh, loại tiếng thét chói tai này đan xen lại, hòa thành một khúc Ai Ca đến từ tầng tám địa ngục.

Trong đêm tối không biết là yêu quái gì, tiếng sấm trầm thấp như tiếng vó ngựa đập xuống mặt đất, lại trầm đục như âm thanh vó ngựa rơi xuống đất, mỏng manh hơn âm thanh vó ngựa., Sự khẩn trương ngăn ngui. Bọn họ ở trong doanh trại như gió thổi, đem vô số mũi tên lửa bắn vào cái lều nghỉ ngơi của đám giặc cỏ. Liệt hỏa lấy tốc độ khó có thể tưởng tượng lan tràn trong quân doanh, nhanh hơn lửa cháy lan tràn là sự sợ

hãi trong lòng mọi người. Càng ngày càng nhiều lâu la binh sĩ chạy ra khỏi doanh trại, không có lấy vũ khí., Quần áo rách nát. Xuất phát từ bản năng của con người, bọn họ hướng sâu trong doanh trại chạy đi. Ở sâu trong doanh trại nghỉ ngơi, tiếng bước chân hỗn loạn chung quanh bỗng tĩnh lại, hầu như chưa từng trải qua suy nghĩ, bọn họ đã gia nhập vào hàng ngũ chạy trốn chết, cùng với những người vừa chạy trốn vừa chạy về phía sâu trong doanh trại. Đồng thời, cũng đem sự khủng hoảng truyền bá đến chỗ sâu trong doanh trại.

“Đứng lại, địch nhân không có mấy người, mọi người đừng chạy, hợp lực giết thẳng ra ngoài!” Quách Phương sốt ruột nói., Cao giọng kêu to. Nhân số quân địch không có khả năng quá nhiều, nếu không tướng quân mật thám ở Tề quận sẽ không phát hiện dấu hiệu binh lính tập kết. Huống hồ dọc đường lịch thành đi Bắc Hải còn có ích lợi bị hai tòa thành lớn của Hải Xương khống chế. Nếu có đại đội quan quân từ dưới thành đi qua, các huynh đệ dù không dám ra khỏi thành nghênh chiến, chí ít cũng có thể kịp thời đưa cảnh báo tới.

Nhưng quan quân thần không biết quỷ không hay đã vọt tới trước mặt mình, điều này chỉ có thể nói rõ người bọn họ tới không nhiều, tuyệt đối không hơn năm ngàn. Mà giờ phút này, Quách Phương và một vị Đại đương gia Tần quân khác đã chuẩn bị trước, có ba vạn lâu la., Bách tính cường mộ nhập ngũ gần bảy vạn.” Đừng trốn, truyền lệnh của ta xuống, chuẩn bị phản kích, người chạy loạn sẽ bị chém!” Quách Phương đá bay đám lâu la trốn khỏi người mình, lại nắm một thanh nữa., Nắm cổ áo của một người chạy trốn khác. Hắn hô lên khàn cả giọng, nhưng không ai nghe lời hắn. Bao gồm tiểu lâu la bị hắn xách cổ, dùng sức giãy, đem áo khoác duy nhất để lại cho đại đương gia, sau đó không quay đầu lại, thân thể trần truồng gia nhập hàng ngũ chạy nạn.

“Đứng lại, ta là đại đương gia các ngươi! Giết trở về, quân địch không đến năm ngàn! Giết bọn chúng, ngày mai ta cho các ngươi ăn thịt! Trốn tiếp đi, kẻ bỏ chạy giết không tha!” Quách Phương tức giận tới cực điểm gạt bội đao ra., Ở trước mặt dùng sức vung vẩy. Trước kia khi hắn định giết người lập uy, luôn có thể dọa cho đám lâu la lớn nhỏ dưới trướng đứng

tại chỗ run rẩy không thôi. Nhưng hôm nay, hấn phát hiện biện pháp của mình mất linh, sau khi chém ngã đầu tiên với thị vệ bên cạnh hấn., Những người chạy trốn như ruồi bọ nổ tung, máu cũng không kích thích dũng khí của bọn họ, tác dụng duy nhất là làm bọn họ tận lực không dựa vào Quách Phương quá gần. Vừa chạy trốn, còn có người dùng ngôn ngữ Bắc Hải Phương Ngôn nói với đám người Quách Phương trước: “Con trai sau sinh ra, cùng nhau chạy đi. Tần thúc Bảo đến rồi, đao kiếm không có mất đâu!” Đầu bị lừa đá cho nguoi, nếu không chạy nữa là không kịp rồi!”

Bên trong những câu nói này không có quá nhiều ác ý, thậm chí còn bao hàm sự quan tâm mơ hồ. Quách Phương sợ thoáng một chút, cẩn thận kiểm tra mới phát hiện chính mình chỉ mặc một kiện Cát Bào dài tới tận đầu gối, mà xưa nay Trùng Thiên Quan dùng để cho thấy thân phận, hoàng kim giáp giờ phút này toàn bộ đều ném vào trong doanh trướng. Trên người hấn trang phục không khác biệt nhiều so với đại đa số người chạy trốn, cũng trách không được đối phương không đem hấn trở thành đầu lĩnh.

“Anh hùng khổ sở mỹ nhân, cha mà mặc giáp trụ lên là có thể dẫn đội phản kích!” Trong lòng ông an ủi, từ bỏ ý định ngăn cản đám binh hồng, xoay người đi về phía tầm xa của mình. Vừa mới tiến lên vài bước, ông ta lại cảm thấy người mặc trang phục thoát thân bên cạnh quá quái dị. Nhìn kỹ lại, ông ta phát hiện trong mười người chạy trốn lại có chín người không cầm binh khí!

Trời ạ! Quách Phương cảm thấy trong lòng đau xót, có một thứ cực kì nóng, tanh hôi tanh xộc thẳng vào cổ họng. Hấn biết các huynh đệ vì sao lại không có chút sức phản kháng nào, vẫn đề xuất hiện ngay trên người đại đương gia hấn. Vì phòng ngừa dân chúng tiến vào ban đêm chạy trốn, khi cắm trại, hấn và Tần Quân Hoằng ra lệnh cho tân binh và tân binh trốn đi., Mỗi tên lâu la chịu trách nhiệm giám sát ba tên mới đi ngủ. Mà đám gà mờ mới nhập bọn căn bản không có binh khí, cũng chưa từng trải qua bất kỳ đại trận nào. Bảo bọn họ vác đá, chống mây cầu thang còn hợp sử dụng, đột nhiên gặp phải tập

kích, bọn họ ngoại trừ chạy trốn chết sẽ không bất cứ lựa chọn nào khác.

Dùng sức đem máu tràn đến cổ họng nuốt vào bụng, Quách Phương chuẩn bị cúi đầu xông vào doanh trại của mình, hấn muốn nhanh chóng thu thập chút ít mềm mại, kéo da tiểu nương trong lều vải chạy trốn. Trận chiến này đã hoàn toàn thất bại, mặc dù đến bây giờ hấn cũng không nhìn thấy bóng dáng quân địch. Khi quá hai phần ba huynh đệ bắt đầu chạy trốn, Quách Phương dự định đối với một phần ba người còn lại chuyển bại thành thắng không làm bất cứ ảo tưởng gì.

Nếu lúc này có kẻ chạy trốn lớn mật quay đầu lại, bọn họ sẽ phát hiện ra sự thật đúng như Quách Phương dự liệu. Quân địch rất ít, thậm chí còn ít hơn năm ngàn như Quách Phương đã nói. Lúc này chỉ còn hơn năm mươi con chiến mã lần lượt nhảy qua hàng rào gỗ bên ngoài doanh trại.

Nhưng không có bất cứ ai ngăn cản được bọn họ, lâu la và bách tính bị cưỡng ép nhập ngũ không phải Quách Phương, không có đầu óc tỉnh táo như Quách Đại đương gia. Trước khi quan quân giết vào doanh trại, bọn họ đã bị tên lửa liên tục bắn xuống chống cự dũng khí.

Một bộ phận người cầm cung tên, một bộ phận khác cầm đuốc và hoành đao. Đám quân binh đến từ Tề quận tập trung ở trong hàng rào gỗ, đốt cháy lên áo giáp trên người bọn họ. Bọn họ không lập tức hướng sâu trong doanh trại đột tiến, mà là hai tổ hợp lại với nhau. ”ô ô ô áp!” Giáo úy dẫn đội thổi kèn lệnh, người cầm cung tiễn lập tức đem mũi tên dài trong tay nhóm cháy ở trên cây đuốc trong tay đồng bạn., Sau đó, bọn họ nhanh chóng buông dây cung, đem vô số “Hỏa điều” thiêu đốt đưa lên bầu trời đêm, khi những con chim lửa kia từ không trung vô xuống, chính là một đợt tai nạn mới bắt đầu.

Những lều ở gần ngoài cùng của liên doanh cơ hồ đều có hỏa diễm nhảy lên, có cái bị mấy tên đánh lén dùng hỏa tiễn đốt lên, có cái bị hỏa tinh cuốn lấy dẫn cháy. Gió trợ thế lửa, mượn gió thổi lửa, trong phút chốc đốt đỏ cả bầu trời. Ngọn lửa quỷ dị bao phủ một bên, giặc cỏ và dân chúng vừa mới

được kéo vào. Mà ở giữa lều trại đang thiêu đốt, từng tiểu đội kỵ binh nhỏ đến từ quận Tề chậm rãi tiến về phía trước.

Tốc độ đẩy mạnh của các đội binh mã rất chậm, thậm chí có thể nói, bọn họ đang đuổi theo kẻ chạy trốn. Nếu như phát hiện mình đuổi quá gần, tướng lĩnh dẫn đội liền thổi kèn lệnh các huynh đệ dừng lại, dùng tên lửa đón lấy doanh trưởng xung quanh không bị châm lửa. Khi phát hiện đối thủ đang chạy trốn, bọn họ lại không nhanh không chậm đuổi theo.

Ở trong đám giặc cỏ vừa mới ngủ say tổ chức chống cự hữu hiệu, lẽ lẽ có người dừng cảm vọt tới trước ngựa của quận binh, hoặc là bị loạn tiễn bắn lộn, hoặc là bị hoành đao chém chết. Đám lính bắn nước của các quận binh không tính tình xảo., Giác cung trong tay cũng chỉ đạt tới khoảng một thạch. Nhưng vũ tiễn bay tứ tung vừa vặn là khắc tinh của đám giặc cỏ, Quách Phương và đội ngũ Tàn Quân Hoàng đều bành trướng rất nhanh trong khoảng thời gian ngắn. Trên người đám lâu la căn bản không có áo giáp hợp cách, không tạo thành uy hiếp với quân đội chính quy, bắn tới trên người bọn họ lại là vết thương chết người.

Hơn mười tên lâu la cộng bao lớn bao nhỏ màu đỏ tươi chui ra khỏi ngọn lửa. Bọn họ là những kẻ to gan lớn gan hơn so với giặc cỏ, còn nhớ mình cướp đoạt được tài sản bốn phía bị đại đương gia tích trữ ở nơi nào. Quách gia quân sau này có quan hệ không lớn với bọn họ hay không, chỉ cần giữ được bao đồ trên người thì bọn họ sẽ không lo lắng về kế hoạch sinh nhai nửa đời sau nữa.

Một nhánh kỵ binh nhẹ từ mặt bên nhanh chóng nhào tới, tách đám lâu la tham tài ra. Người cưỡi ngựa vung đao vọt ngang, đem người chạy trốn và cái bọc trên lưng bọn họ cắt rời. Máu ở dưới hỏa diễm chiếu rọi phát ra ánh sáng đẹp đẽ, yếu dị hơn so với huyết quang, chính là vàng bạc châu báu lẫn lộn trên mặt đất. Có người vặn vẹo thân thể bị thương., Nằm rạp, cố gắng đè xuống những vàng bạc châu báu đang rải rác ở dưới thân. Móng ngựa dẫm qua người bọn họ không lưu tình chút nào, người thụ thương học ra một hơi cuối cùng, chết đi, trên mặt lại mang theo nụ cười thỏa mãn.

“Giới, giới quá khi dễ người rồi!” Một gã hán tử nhìn vô cùng giống đồ tể mang theo hơn năm trăm tên lâu la xông về phía quân binh đang phóng hỏa. Người này là thị vệ mà Quách Phương dự tính, trước khi các quân binh trộm doanh, hắn vừa vận phụng mệnh triệu tập nhân thủ đi tuần tra. Trước mắt, trong tay hắn hầu như nắm giữ một đội ngũ xây dựng còn nguyên vẹn. Nhìn thấy biểu hiện kiêu ngạo của đám quân binh, hắn không chút do dự phát động phản kích.

“Ô ô ô ô ô!” Giáo úy dẫn đội Trương Giang thổi kèn. Năm mươi mấy quân binh nhanh chóng xoay người chạy thật xa, kéo ra khoảng cách với kẻ phản kích. Bốn cái chân chiến mã luôn chạy nhanh hơn người sống hai chân, đám lâu la thủ lĩnh thị vệ vô huyệt, đành phải nhìn trần thế than thở.

“Giới, cái gì gọi là chuyện này!” Không đợi hắn nói xong, mấy chục mũi tên lông vũ từ trong bầu trời đêm bay xuống, bắn tới mười mấy tên lâu la bên cạnh hắn. Đôi thủ lại quay lại, vừa thúc ngựa phóng tên bên cạnh.” Đỡ lại, đứng vững! Bọn họ không có bao nhiêu ngân triệu (người).” Đồ tể một tay nhắc đao, một tay cầm thuẫn, kêu to. Dưới ánh mắt phẫn nộ của hắn, đám kỵ binh không nói lý mà quay đầu ngựa, lại chạy ra ngoài một trăm bước.

“Ô ô ô ô ô!” Trương úy thổi kèn, lần thứ hai mang theo kỵ binh xung phong tới. Tổ chức thị vệ đồ tể phản kích, nhưng căn bản không chạm được lông tơ đối phương. Rất nhanh, lại một đám lâu la ngã xuống dưới mưa tên, người sống sót run rẩy, nhìn bốn phía xung quanh, trong miệng không ngừng phát ra thỉnh cầu chạy trốn.

“Trình thủ lĩnh, rút đi. Các huynh đệ đều chạy hết rồi!”

“Trình thủ lĩnh, rút lui đi, chúng ta không đánh được bọn chúng, lão bị đánh cũng không phải là chuyện đương nhiên!” Đám lâu la mồm năm miệng mười khuyên bảo, chọc cho thị vệ đồ tể nổi trận lôi đình.” Rút lui, rút lui cái gì rút lui, chúng ta chạy trốn, những con nhuyển nhuyển này đều tiện nghi cho ai!” Hắn hùng hùng hổ hổ phản bác, giờ khiên lên, dẫn đầu kỵ binh đánh tới.

Nếu như địch nhân không dám triển đấu, hẳn có thể một mực đem bọn họ đuổi xa xa. Mặc dù tối nay nghĩa quân chiến đấu khẳng định thua, nhưng có nhóm châu báu này, sẽ không sợ không chiêu mộ được huynh đệ. Đợi lát nữa đoàn người cầm chút châu báu, thừa dịp loạn chạy xa., Không bao lâu nữa, trên Quần Anh Bàng ở các quận Hà Nam sẽ có thêm một vị đại đương gia tên là Trịnh ân. Nghĩ như vậy, thị vệ đồ tể dũng khí càng ngày càng thịnh, mặc dù biết rõ sau lưng không có mấy người mặc áo bào đuổi theo, bước chân vẫn không ngừng dừng mãnh phản kích.

Bỗng nhiên, hắn phát hiện ra không còn loạn tiễn nào bắn tới bên cạnh mình nữa. Thị vệ đồ tể tên Trịnh Ân nhìn thấy đám kỵ binh cách đó không xa tản ra. Mà bên cạnh hắn, hơn hai trăm huynh đệ ruột sắt mỗi người run run, tiếng va chạm hàm răng trên dưới rõ ràng có thể nghe thấy.

“Giới, là thứ đồ chơi gì vậy?” Đồ tể thị vệ kinh ngạc tròn hai mắt. Hắn nhìn thấy bên cạnh đám khinh giáp kỵ binh kia xuất hiện hơn hai mươi con quái thú cao lớn, trên thân mỗi con quái thú đều bao trùm một tầng áo giáp dày đặc, phía trước ngoại trừ chân, chỉ lộ ra hai con mắt đỏ sẫm. Trên lưng quái thú đeo lưng., Là một quái nhân toàn thân được thiết giáp bao bọc, mặt xanh nanh vàng, răng lớn tóc đỏ. Bọn họ cầm râu dài tám trượng tốc độ không nhanh, lại như một ngọn núi nhỏ di động, căn bản nhân lực không có khả năng ngăn cản.

“Khanh khách, ha ha, ha ha!” Thị vệ đồ tể nghe thấy rằng của mình đang vang lên rõ ràng. Hắn cảm giác được dũng khí đang chạy trốn khỏi thân thể, rất nhanh đã chạy sạch không còn một mống. Quái vật đối diện bắt đầu tiến công, bước chân như sấm sét. Tốc độ của chúng không nhanh, nếu như người ta bỏ chạy, chưa chắc đã không thoát được tính mạng.

“Chạy thôi!” Không biết là ai dẫn đầu hô một tiếng, các huynh đệ bên cạnh thị vệ đồ tể lục tục quay đầu, dùng tốc độ bình sinh có thể đạt tới hướng sâu trong đại doanh phóng đi. Động tác của bọn họ nhắc nhở đồ tể thị vệ, bỏ lại tám khiên nặng nề, hắn cũng gia nhập đội ngũ chạy trốn.

“Đuổi theo!” Giáo úy Trương Giang chỉ nói một chữ, giục ngựa đuổi theo đám giặc cỏ đang tán loạn. Đám kỵ binh dùng tốc độ nhanh nhất đuổi theo sau lưng, đem những người chạy trốn giết giết ngã xuống đất. Không ai dám quay đầu lại nghênh chiến, những tên họa giả mặt quỷ kia mang theo giáp trụ lao vào giấc mộng vĩnh viễn. Cho đến tận cuối năm sau, đám giặc cỏ may mắn còn sống sót trong trận chiến này nhắc tới đêm đó, tiếng nói vẫn run rẩy như cũ.

“Giới, giới, ngày đó gia gia gặp phải binh khí kỳ của Tần thúc!” Một vài năm sau, rốt cuộc cũng hiểu rõ đối thủ là loại quái vật gì, Trịnh ân hướng cháu mình nói. Trận chiến đó là trận chiến cuối cùng mà ông tham gia, sau khi thoát khỏi chiến trường., Hấn liền tìm một thôn xóm vắng vẻ ẩn cư, cho dù là ai mời cũng không ra núi. Hấn thừa nhận mình bị dọa xuống mật, cũng chính vì thế, trong thời loạn lạc đằng đằng, hấn không ngờ giữ được tính mạng. Mà năm đó bằng hữu của hấn cùng đại bộ phận đối thủ đều chết trận trên sa trường, vì mục đích và lý tưởng khác nhau.

Chú ý! Bộ giáp kỵ binh ô, trọng kỵ binh Tùy đời, chiến mã ngoại trừ yên ngựa và bàn chân ra thì còn phối hợp: Rèm pha, gáy gà; ngực giáp; sau khi giáp trụ; ký sinh. Người mặc giáp sắt, đa số lấy trường lương làm binh khí. Sức công kích cùng lực phòng ngự của binh sĩ này đều phi thường cường đại, sau đó bởi vì giá chế tạo quá cao, tính cơ động còn chưa giảm.

Chương thứ ba tranh hùng (5)

Có lẽ chủ ý của đối thủ là chế tạo sự hỗn loạn chứ không phải ở chỗ giết chóc, có lẽ là vì khoảnh khắc đó có quá nhiều người bỏ trốn, đám quan binh không đuổi kịp. Tóm lại, thống lĩnh thị vệ của Quách gia quân Trịnh Ân, ân giúp loạn quân thoát khỏi sinh thiên. Nhưng Quách Phương đại đương gia của ông ta đã không còn mệnh tốt như vậy., Đêm đó chết dưới bảo của Tần thúc, Tần thúc suất lĩnh bộ thiết kỵ tốc độ chậm như vậy làm sao có thể đuổi kịp Quách Đại đương gia đang giả bộ chạy trốn chết kia chứ? Rất nhiều năm sau đó, Trịnh ân vẫn không hiểu nguyên do trong đó.” Có lẽ buổi tối đó Quách Đại đương gia đã lãng phí rất nhiều khí lực trên người nữ nhân kia! Đây, giới..., Giới, màu đỏ họa thủy, giới, kỳ thực không có sai lớn!” Dựa vào ấn tượng nghe trộm nửa đêm trước đó., Trịnh Đồ tể cho ra kết luận như vậy.” Những nam nhân này của các người, rõ ràng là mình bị người ta đánh lén, lại không phải đem tất cả trách nhiệm đổ lên người nữ nhân!” Bà nương của hắn nghe nói thế, lập tức dùng dao phay gõ gõ cái thớt nặng nề, lớn tiếng phản bác.

Trịnh ân không dám cãi lại, đành phải đem hết nghi vấn nhét vào trong bụng. Sau một cơ hội, lão rốt cục biết được chân tướng sự tình.” Thật sự là hồng nhan họa thủy a!” Một bên ăn thịt đầu heo, lão vừa thở dài. Lúc nói lời này, lão bà nương của lão đã nhiều năm, mấy nhĩ tử cũng bắt đầu Trương La lấy vợ.

Đêm đó, đương gia Quách Đại đích xác là chết bởi tay nữ nhân. Chỉ là khác với tưởng tượng ban đầu của Trịnh Ân, Quách Phương không phải vì nửa đêm trước hao phí quá nhiều sức lực, dẫn đến nửa đêm chạy trốn chết lúc hai chân đau nhức. Ông ta bị nữ nhân dùng dao găm giết chết, đến chết cũng không hiểu được tâm tư của đối phương.

Phát hiện tình thế thất bại không cách nào cứu vãn được, đương gia Quách Đại lập tức quyết định từ bỏ các huynh đệ, mang theo nữ nhân chạy trốn chết. Làm như vậy không phải vì ông nảy sinh thương tiếc với nữ nhân trong lều trại, mà chỉ là cảm thấy đối phương nếu đã là con gái quận thủ trước quận

trưởng., Thật sự lúc trốn cũng có thể gác ở dưới đao làm con tin. Ai ngờ nữ nhân kia rất thông minh, khi hấn lao về lều trại, lập tức chủ động thu thập hành trang giúp người. Quách Phương thích nhất trùng thiên quan, hoàng kim giáp cùng áo choàng mạ vàng đều bị nàng tự tay mang tới, lưu loát giúp hấn mặc quần áo chỉnh tề.

“Chẳng phải người ước gì Tần thúc giết ta sao?” Quách Phương không rõ vì sao nữ nhân lại dịu dàng hấn lên, tròn tròn đôi mắt hình tam giác hỏi.

“Ta muốn tận mắt nhìn thấy người chết, cho nên chính ta cũng không thể chết ở trong loạn quân!” Nữ nhân cắn răng trả lời hấn một câu, sau đó giọng ngọt ngào lên, dẫn theo một đạo chiến mã của hấn.

“Tiểu bì nương phát tao, chớ lão tử chạy đi, nhất định giết chết người!” Quách Phương chửi ầm lên, nhưng trong lòng không khỏi dâng lên một tia ôn nhu.” Đáy mắt cô không phải hoàn toàn không có ta!” Đáp án này làm tinh thần nàng chấn động, mang theo vài phần tự hào. Hấn một tay cầm đao, một tay dắt dây cương nữ nhân, từ trong dòng người cứng rắn xông vào một con đường máu.

“Đại đương gia, Đại đương gia cứu mạng!” Trên đường, vô số tên lâu la bị người mình giẫm lên hoặc bị bóng nằm rạp trên mặt đất la lên. Quách Phương bật mắt điếc tai ngơ. Muốn làm được chuyện lớn nhất định phải lòng dạ độc ác, đám lâu la này vứt đi, không đến ba năm sau, hấn lại có thể kéo một đội ngũ quy mô tương tự lên.

“Theo Đại đương gia, theo Đại đương gia giết ra ngoài!” Có người đang chạy trốn chết nhưng vẫn không quên trật tự tôn ti. Chuyện này càng khiến Quách Phương đau đầu hơn, hấn không nghĩ tới các huynh đệ lại sùng bái mình như vậy, cũng không nghĩ tới bọn họ lại dễ dàng nhận ra như vậy. Đám lâu la tụ tập bên cạnh hấn càng lúc càng nhiều, chưa đến hai ngàn người đã tới gần. Những người này vây quanh yên ngựa trước của Quách Phương, sau đó thì phải đi theo Đại đương gia tái tạo cờ trống.

“Cũng được, chúng ta sau này có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu!” Trước mặt nữ nhân, Quách Phương không muốn biểu hiện thái nghi trước mặt nữ nhân. Đồng thời hắn cũng không muốn làm người cô độc một nhà. Vì vậy, hắn mới đưa ra quyết định ngốc nhất trong đời này.

Tốc độ chạy trời chết thoáng cái đã chậm lại, đám giặc cỏ khuyết thiếu chiến mã, hơn nữa rất nhiều gia hỏa liều mình liều mình cướp được đồ của Toan Nghê cũng đeo ở trên vai. “Bỏ những thứ vô dụng kia xuống, sau này chúng ta còn có thể cướp được!” Quách Phương dùng mũi đao chỉ vào cái rương gỗ lim trên người một tên lâu la. Đối phương lại không chịu để ý, ánh mắt nhìn chăm chăm vào nữ nhân bên cạnh hắn.

Cho phép Đại đương gia dẫn nữ nhân chạy trốn, không thể cầm tiểu lâu la công rương chạy trốn. Quy củ giặc cỏ từ trước đến nay đều như vậy, trong lúc hỗn loạn, Quách Phương không dám nhiều lời nữa. Đánh phải vừa đốc thúc đám người nhanh chóng lên đường, vừa cầu nguyện quân địch không đuổi theo.

Gã cầu nguyện hiển nhiên không quá linh nghiệm, sau khi một nửa đại doanh đều bị ánh lửa bao phủ, quân địch lập tức triển khai đuổi theo truy kích đám người đang chạy trốn. Đối với bọn giặc cỏ kia mà nói, chuyện này chính là kết cục của bọn họ., Tình cảnh chiến trường rất khốc liệt, bởi vì đây quả thực là một trận đồ sát nghiêng sang một bên. khinh kỵ binh cưỡi con ngựa cao lớn nhanh chóng từ sau lưng đuổi tới, đem kẻ không kịp tránh né giết ngã từng người một. Mà mấy ngày nay thành Bắc Hải luôn bị đánh cho không có sức hoàn thủ cũng có binh mã lao ra khỏi cửa thành tiếp ứng., Bất tù binh rồi lập tức giải quyết ngay tại chỗ. Toàn bộ binh mã đến từ thành Bắc Hải đều là dân chúng tạm thời trốn trong thành. Nhìn ánh lửa ngoài thành, bọn hắn biết rõ cơ hội báo thù đã tới, liền cầm gậy gỗ dao phay đi theo sau quân binh.

Một đội khinh kỵ phát hiện Quách Phương đã đuổi theo sau lưng. Một tiểu đội kỵ binh khác cũng bị đám người bên này hấp dẫn, đi vòng quanh bọc ở phía trước người bỏ chạy. Đồi bên chênh lệch quá lớn, bọn chúng không dám tới quá gần, lại như bầy sói quanh quần phía trước, một bên theo dõi, một bên

bắn tên. Đội ngũ chạy trốn hơi không lưu ý một chút, sẽ bị cản thành một khối lớn.

Số lượng lâu la dưới trướng Quách Phương tăng lên gấp hai mươi lần so với đôi phương, hắn lại chỉ có thể vừa đánh vừa trốn. Mỗi khi con đường chính phía trước bị người chặn lại, hắn liền không thể không ra lệnh cho các huynh đệ thay đổi phương hướng., Từ bên sườn địch nhân xông tới, dẫn đến có hai nguyên nhân bị động cục diện này. Thứ nhất, nếu dừng bước và dây dưa với kẻ truy sát., Hắn không thể bảo đảm đại đội quan quân sẽ nhanh chóng đuổi tới. Thứ hai, mọi người tuy đi theo hắn nhưng lúc này lại không chịu nghe theo chỉ huy. Mỗi lần hắn định chỉ định một người ở lại làm thủ lĩnh tạm thời cho người ngăn cản., Người kia nhanh chóng biến mất không thấy đâu nữa. Sau khi bị người ta đuổi giết gần nửa nén hương, vừa rồi còn thể thốt là phải theo chân Quách Đại đương gia xây dựng lại cờ trống, đám lâu la bắt đầu chạy tứ tán khắp nơi. Nhân số truy binh sau lưng cũng đã tăng lên tới hơn hai trăm người nhưng không bị đám lâu la chạy trốn chết này hấp dẫn. Bọn chúng toàn lực gia tốc, ngậm chặt đuôi ngựa của Quách Phương.

Càng ngày càng nhiều kỵ binh đuổi tới nơi này, không biết vì nguyên nhân gì, bọn họ rõ ràng có thể phân tích được Quách Phương là một đại nhân vật trong loạn quân. Đám lâu la hồng mắt, bọn họ không nhắc nổi dũng khí đối kháng với kỵ binh. Tiểu lâu la vác hộp gỗ lim kia cũng vút hết tài bảo của hắn, trong cái dậy rộng mở, Quách Phương đã nhìn thấy một đồng quần áo nữ nhân.

“Mau dập tắt đuốc! Thừa dịp loạn chạy trốn với ta!” Quách Phương vừa chạy trốn vừa lớn tiếng ra lệnh cho nữ nhân bên cạnh. Hắn còn có cơ hội cuối cùng, vòng vây chung quanh tạm thời không thể khép lại, đám lâu la chạy trốn rồi, mục tiêu của hắn cũng sẽ hạ xuống nhỏ nhất. Nhưng nữ nhân kia lại như sợ đến choáng váng, chẳng những không nghe, mà còn giờ đuốc lên cao hơn.

” dập tắt cây đuốc, đồ đàn! Nếu không hai ta đều sẽ trở thành bia ngắm cho người ta!” Quách Phương thở hổn hển ra lệnh. Đã có vũ tiễn luân chuyển bay tới, không ngừng cọ qua người

phụ nữ cùng hắn xẹt qua bên tai. Nhưng trên mặt nữ nhân kia lại không chút sợ hãi, chỉ là dùng ánh mắt thương xót nhìn Quách Phương, phảng phất như là một thằng hề.

“Con đàn bà thói tha này!” Quách Phương phát hiện mình bị lừa. Hắn vung đao chém vào cánh tay phụ nữ. Trên lưỡi đao truyền đến cảm giác cho hắn biết, chính mình như nguyện chém trúng mục tiêu. Nhưng bó đuốc bên người lại không bị diệt, nữ nhân dùng thân thể cứng rắn đỡ một đao của hắn. Ngay khi ngã ngựa, đã đem cây đuốc đâm thẳng vào mắt tọa kỵ của hắn.

Chiến mã bị thương phát ra một tiếng kêu thê lương, làm Quách Phương ngã ngựa xuống. Đám lâu la bên cạnh đã bỏ lại vũ khí, tài bảo, chạy tứ tán, không ai chịu dừng lại mà liếc mắt nhìn Quách Đại một cái.

Trùng Thiên quan, Hoàng kim giáp, Thao Hoàng phi phong, không cần hỏi, đám kỵ binh cũng biết người rơi ngựa là một con cá lớn. Bọn họ hò hét từ bốn phương tám hướng xông tới, ý đồ bắt sống Quách Phương. Vào thời khắc cuối cùng, Quách Đại đương gia đã tự biết đã mất đi đường sống lại đột nhiên có dũng khí. Hắn nhặt từ dưới đất lên một cây mộc bổng, từng kỵ binh từng người xông ra ngoài vòng.

“Ta chính là Quách Phương dự, ta muốn chết trong tay Tần thúc bảo! Ta muốn đấu một tay với Tần thúc!” Quách Phương vung vẩy mộc bổng, lớn tiếng ồn ào.” Đây là nguyện vọng của bà ta, ông ta là nữ nhi thủ hạ quận Bắc Hải tươi cười “Chỉ vào nữ nhân giãy dụa trong vũng máu, ông ta cười lớn kêu la.

Bọn kỵ binh dừng ngựa ở ngoài mười bước, bọn họ không cách nào hiểu nổi tên điên trước mắt này. Bọn họ đều thấy Quách Phương vì sao lại xuống ngựa, trên thực tế, mọi người sợ dĩ có thể trong màn đêm đen như vậy không truy đuổi mục tiêu, cũng là nhờ nữ nhân luôn chiếu sáng một thân áo giáp vàng của Quách Phương.

“Ta sẽ thỏa mãn nguyện vọng cuối cùng của ngươi!” Quách Phương chậm rãi đi tới bên cạnh nữ nhân, dùng tay nâng đầu nữ nhân lên. Cặp mắt tràn ngập thù hận kia từ từ ảm đạm, tia sáng cuối cùng lóe lên mang theo vài phần thưởng thức.

Xa xa truyền đến tiếng vó ngựa nặng nề, hơn hai mươi bộ thiết kỵ chậm rãi tiến lên. Quách Phương đỡ đầu nữ nhân, để nàng thấy rõ thân hình người trên kỵ binh kia.

Sau đó, hãn buồng nữ nhân xuống, tay cầm mộc bổng, hướng về phía một gã kỵ binh mà bày ra tư thế khiêu chiến. Người tới mang mặt nạ, mặt nạ trên mặt vì dọa người mà vẽ răng nanh cùng cự nha. Nhưng Quách Phương sau khi biết mặt nạ chính là bảo vật của Tần thúc, trừ hãn ra, không có ai có bộ râu dài đến năm thước.

“Trượng Bát Chỉ đánh đầu thắng đó, Hoàng Phiêu Mã Nhật hành ngàn dặm. Còn có một đôi kim trang giản đánh khắp thiên hạ vô địch thủ, diệt gian trừ ác!” Nữ nhân nằm trong võng máu giật giật, mỉm cười nhắm hai mắt lại.

Chương thứ ba tranh hùng (lục)

Võ nghệ của Quách Phương cũng không kém, đáng tiếc người hấn khiêu chiến là Tần thúc bảo. Đối phương chỉ dùng chòm râu dài nhẹ nhàng đẩy bay mộc bổng trong tay hấn. Sau đó lại thuận thế quét ngang một lượt, đây không phải chiêu thức mà Mã Bính thường dùng, lại càng có hiệu suất lấy mạng Quách Phương trước. Xi Phong sắc bén lướt qua cổ họng hấn, cắt đứt khí quản và mạch máu.

“Ách!” Quách Phương không thể tin nổi, dùng tay che lấy cổ mình, cố gắng thở hỗn hển. Khi hấn phát hiện mình đã thất bại, buông tay ra, ngửa mặt ngã xuống đất. Trước khi thi thể ngã xuống đất, hấn thở dài một tiếng. Không biết là kinh ngạc thán phục võ nghệ cao cường của đối phương, hay là hấn cảm thấy không cam lòng.

“Đem đầu của hấn cắt đi, chôn thân thể đi!” Tần thúc liếc nhìn thi thể nằm dưới đất rồi ra lệnh. Đối phương chết như một nam nhân, theo đạo lý hấn nên lưu lại cho đối phương một bộ toàn thân. Nhưng tên của đối phương là Quách Phương dự, đầu của hấn nhất định phải treo ở trên cán cao gió lạnh.

Trên lưng ngựa nhảy xuống hai kỵ binh nhẹ, cắt đầu Quách Phương xuống, dùng bùn đất ngừng chảy, sau đó dùng dây buộc tóc treo trên yên ngựa. Làm xong những thứ này, các binh sĩ không lên ngựa, mà là nhìn nữ nhân trong vũng máu, trên mặt tràn đầy vẻ không đành lòng. ” Quách Phương nói hấn là con gái của Thái Thủ!” Một gã quân binh bẩm báo với Tần thúc bảo, “Cô gái này vẫn luôn dẫn huynh đệ chúng ta tới bên cạnh Quách Phương!”

Tần thúc Bảo nhắc dây cương ngựa, đi về phía trước mấy bước. Nữ nhân trong vũng máu đã hết hơi, có mấy vết thương cứ như cắt vào bụng nàng. Thân hình này rất nhỏ nhắn, nhiều nhất cũng chỉ mười bốn tuổi. Dưới quần áo rách nát lộ ra da thịt hết sức non mịn, tuy giờ phút này đã bị huyết ô nhiễm, nhưng vẫn có thể nhận ra chủ nhân da thịt chưa trải qua phong sương.

“Quách Phương nói, nữ nhân này muốn thấy hắn chết dưới tay Tàn tướng quân!” Tên quận binh kia còn nhớ rõ câu nói điên cuồng cuối cùng của Quách Phương, lớn tiếng chuyển giao cho Tàn thúc bảo.

“Cái gì?” Tàn thúc bảo kinh ngạc hỏi một câu, ngay lập tức, ông ta nhanh chóng khôi phục bình tĩnh.” Đem thi thể nữ tử này mang về trong thành, sắp xếp cho quan viên địa phương mai táng. Nói: “Ông ta dừng một chút, nhấn mạnh nửa câu sau: “Chỉ nói là cô ta vì phản kháng Quách Phương tổ tổ thân mà chết, chết đến chết chưa từng rơi vào phong trào của nhà khác!”

“Vâng!” Lại có vài tên quận binh đáp ứng nhảy xuống khỏi tọa kỵ.

“Các ngươi cũng trở về thành đi, giặc cùng đường chó đuổi. Ngọn đèn tắt, bị thương chính mình không đáng kể!” Tàn thúc bảo lại dặn dò một câu, dùng sức quay đầu ngựa.

Trong tích tắc xoay người, hắn cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Đi kỵ binh bốn tẩu hơn ba trăm dặm, một ngàn phá mười vạn, trận trăm Quách Phương, trận này thắng lợi không thể không lớn. Nhưng Tàn thúc bảo luôn cảm thấy trong đó thiếu thiếu thứ gì đó, tựa như thịt nướng không có phồng muối, tuy rằng mắt thấy trên thịt bong bóng mỡ, ăn vào trong miệng lại ít đi rất nhiều tư vị.

“Khi còn sống, cô bé này chắc rất sùng bái Tàn đốc úy ta!” Tiếng nghị luận của đám quận binh từ phía sau lưng truyền đến, một chữ không chạm đất bay vào lỗ tai của Tàn thúc.

“Đúng vậy, mười mấy quận huyện xung quanh, nhắc tới Tàn đốc úy ta, ai mà không biết, cái nào là không hiểu. Nghe nói Hoàng thượng còn sai người đem hắn và La đốc úy về ra, treo ở trong cung, thỉnh thoảng xem!” Lại một câu nghị luận truyền đến, trong giọng nói tràn ngập sùng bái.

“Đám gia hỏa nhảm chán này!” Tàn thúc cười khổ lắc đầu. Bị người ta nghị luận quen rồi, ông ta đã lười biểu hiện khiêm tốn của mình. ” Quách Phương nói trước, cô gái này muốn nhìn ông ta chết dưới Tàn tướng quân!” Câu nói này mang theo lực

lượng chấn động cao hơn tiếng nghị luận của các huynh đệ rất nhiều.” Thì ra, trong mắt người khác, ta chính là anh hùng!” Ông ta cảm thấy rất tự hào, nhưng đồng thời trong lòng cũng dâng lên vài phần mất mát nhàn nhạt.

“Không biết một tên đầu lĩnh thổ phỉ khác tên Tần Quân Hoàng sẽ chết trong tay người nào?” Có người vẫn chưa thỏa mãn nói.

“Không biết, ta đoán chừng hấn sẽ là Lý tướng quân, nghe nói phương án tập kích lần này chính là hấn đề cập đến Trương đại nhân!” Có người nhanh chóng trả lời. Là người mới tới, Lý lang tướng võ nghệ cao, đối nhân hòa khí, mưu lược cũng cực kỳ xuất chúng. Đám quân binh ngày ngày huấn luyện bên cạnh hấn, sớm đã xem hấn tiếp nhận hấn là một thành viên của mình.

“Nói vậy, chuyện lớn như vậy, Trương đại nhân chính mình sẽ không làm chủ, còn có thể nghe người ngoài!” Có người len lén nhìn Tần thúc bảo, thấp giọng phản bác.

“Đúng vậy, Lý lang tướng kia, thế nhưng rất sắc bén. Chưa quan tâm đến mùi hôi, là nữ nhân đã dám kéo về nhà!”

Nghe những lời bàn luận sau lưng, Tần thúc bảo rút cuộc cũng biết vì sao mình cảm thấy trận đại thắng này có chút ít. Hóa ra mình lại kiêng kị Lý Trọng Kiên, thực không có tiền đồ. Hấn không thể dễ dàng tha thứ cho loại hành vi sa đọa của mình, giờ tay lên, dùng sức gõ mạnh lên mũ sắt trên đầu. Tiếng thùng thùng thanh thúy làm cho hấn tỉnh táo đôi chút, nhưng biểu hiện của các đồng bạn ngày đó, trong trí nhớ lại càng thêm rõ ràng.

Tần thúc bảo rõ ràng nhớ ngày người đưa thư Ngô Kỳ đến, chúng tướng đều là thủ lĩnh không có đủ binh mã để lo lắng, tình cảnh Lý Lang Tướng vượt qua đám người xuất hiện lúc đó. Lúc ấy nhìn dáng vẻ Lý tướng quân cơ trí như vậy, tự tin như vậy, trên áo giáp phản xạ ra một đạo ánh sáng, trong phút chốc che đầy mũi nhọn của tất cả mọi người.

“Kẻ trộm tự cho mình mạnh, nói là ta không thể cứu, hôm nay ta đi nhanh, phá xong là được!” Trương Tu Đà đại nhân nghe

xong lời Lý Lang Tướng nói như tổng kết, sau đó lần này liền có lặn lội đường xa ba trăm dặm.

Đúng như Trương Tu Đà và Lý Húc dự liệu, những phe giặc cỏ liên tiếp bị giành chiến thắng khiến cho choáng váng đầu óc. Bọn chúng gần như không hề đề phòng gì mà đem một doanh trại không có chuẩn bị gì bại lộ cho quân binh quận Tề đi đường xa. Trong một thôn xóm cách doanh trại địch mười dặm bị giết sạch hết người dân, Tần thúc Bảo mang theo các huynh đệ nghỉ ngơi buổi chiều. Đêm hôm khuya, mọi người đem vũ tiễn báo thù bắn vào đại doanh giặc cỏ.

Biểu hiện đột nhiên xuất hiện của đám giặc cỏ cũng bị Lý Húc đoán ngay, trong lúc hoảng loạn, bọn họ căn bản không nghĩ đối phương có bao nhiêu binh mã. Bách tính bị cuốn đến đâu tiên rối loạn, hành vi cử chỉ của bọn họ ảnh hưởng tới tất cả lâu la. Vì vậy, trận chiến vừa mới bắt đầu, kết cục đã vô cùng rõ ràng.

Kết quả trận chiến này cực kỳ huy hoàng, một vị thủ lĩnh thô phỉ khác là Tần Quân Hoảng mới vừa chạy ra khỏi quân doanh, liền bị quân binh địa phương từ Bắc Hải chạy ra tiếp ứng dùng loạn tiễn bắn thành gai nhím. Mười vạn giặc cướp tụ tập ngoài huyện thành Bắc Hải tự chà đạp, chết trận hơn một vạn ba ngàn người, bị bắt hơn ba vạn người. Mà trong hơn năm vạn người còn lại đại bộ phận dân chúng đều bị mọi người vây quanh., Chiến đấu vừa kết thúc, bọn họ liền kết đội chạy ra ngoài thành Bắc Hải, hô to tên của Trương Tu Đà cầu hấn mau chóng tấn công thành thị bị tàn phỉ chiếm cứ, báo thù cho đoàn người.

Còn có một số đạo phỉ chân chính, bọn họ quần long không đầu, một bộ phận trốn vào núi sâu, một bộ phận khác thì thoát khỏi quận Bắc Hải, đến các đại đương gia quận lân cận để kiếm sống. Trải qua trận chiến đêm hôm qua, những người này sau khi nhìn thấy chiến kỳ của các quận binh, bắt chân khẳng định sẽ lo lắng.

Bởi vì Quách Phương và Tần Quân Hoảng đều không đoán được quân binh quận Tề Quốc có thể đến nhanh như vậy, cho nên đồ quân nhu mà bọn họ cướp đoạt được đều trở thành

chiến lợi phẩm của quận binh Tề quận. Tần thúc tính toán sơ lược một chút, nếu như đem toàn bộ lương thảo và đồ quân nhu kéo về lịch thành, ước chừng có thể chứa đầy ba ngàn chiếc xe ngựa.

Đã có nhóm lương thảo này cùng đồ quân nhu, quận binh Tề quận có thể thay đổi một nhóm lớn áo giáp, thậm chí giá cả của bộ trang giáp cũng có thể mở rộng thêm năm mươi người. Nhưng tình trạng thâm hiểm của quận Bắc Hải cùng chiến lợi phẩm phong phú tạo thành sự đối lập rõ rệt. Đám giặc cỏ vào mùa xuân đã quét qua hầu hết đại bộ phận quận Bắc Hải., Lấy ích lợi, Thọ Quang cùng ba thành thị hẻo lánh xung quanh đều cuốn vào chiến hỏa. Mấy chục vạn gian phòng bị đốt, mấy chục vạn người lưu ly sở. Mấy chục vạn mẫu ruộng tốt chậm trễ mùa thu năm nay không thu hoạch được hạt nào, sang năm không tiếp, không biết còn có bao nhiêu người bị chết đói.

“Xin Ngô đại nhân giúp chúng ta thông tri cho phụ thân Bắc Hải, nếu như bọn họ chịu xuất thanh niên trai tráng cùng chúng ta một đường thu phục, tất cả thanh niên ứng tuyển nhập ngũ, cũng có thể được chia hai trăm cân lương thực cùng một thớt vải. Ngày đó nhập ngũ thực hiện một nửa, tiêu diệt loạn phi xong thực hiện phần còn lại!” Tần thúc Bảo cân nhắc hồi lâu, rốt cuộc hạ quyết tâm ôm quyền huyện Bắc Hải Tào Kỳ, nói.

Ngô Kỳ là một gã võ chức duy nhất không chết trận tại quận Bắc Hải, lại không có lâm trận đầu quân dưới trướng kẻ địch. Ngày đó cũng là hấn mao hiểm tính mạng xông ra khỏi vòng vây của đám loạn phi, đem cứu cầu tín đưa đến trong tay Trương Tu Đà. Trước khi triều đình bổ nhiệm chức thái thú và quận thừa tướng mới, quận binh quận Tề Quốc phối hợp như thế nào với quận binh quận Bắc Hải, Tần thúc bảo chỉ có thể thương lượng với hắn.

“Cái gì!” Ngô Kỳ sợ hết hồn, quả thực không dám tin vào lỗ tai của mình. Sau khi từ vẻ mặt kinh ngạc của những người khác ở chung quanh xác nhận những lời Tần thúc bảo mới vừa nói, ông ta vội vàng ôm quyền hoàn lễ, lắp bắp trả lời. “Như thế nào được, làm sao để cho Tề quận tái phá phí, lúc trước

thỏa thuận xong rồi, lần xuất binh này toàn bộ phí tổn do huyện Bắc Hải chúng ta phụ trách!”

Hắn sốt ruột, lời nói có chút bất lợi. Nhưng đầu óc lại rất thanh tỉnh, biết chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm. Nếu không có tinh kỵ quân Tề Quốc liều chết đến cứu viện, nhất định những chiến lợi phẩm thu được kia, ngay cả thành Bắc Hải cũng không bảo vệ được. Cho nên, Ngô Kỳ cho rằng, phụ thân Bắc Hải cho rằng vô luận thế nào cũng không thể lại có chủ ý đánh chiến lợi phẩm nữa, tuy rằng cả dân gian đều đang gào khóc đòi ăn.

“Chỉ dựa vào hơn một ngàn huynh đệ dưới trướng này, chúng ta đánh không nổi ba tòa đại thành. Chờ đến lúc Trương đại nhân mang theo Quân binh chạy tới, chỉ sợ ba thành thị cũng bị đám giặc cỏ chà đạp không ra thể thống gì rồi! Huống hồ “Tần thúc bảo chỉ ra phía ngoài quân trướng, bổ sung: “Đám dân chúng vừa mới chạy ra khỏi đám tặc thủ, tóm lại cũng phải cho bọn chúng có miếng cơm ăn chứ. Nếu không, không phải ép bọn chúng xách đao sao?”

Tướng sĩ trong trướng vốn còn chuẩn bị mở miệng phản đối, nghe lời Tần thúc bảo, đoàn người không hện mà cùng ngậm miệng, đem tàn quân của Quách Phương cùng Tần Quân Hoàng từ trong thành đuổi ra, chẳng qua chỉ là bước đầu tiên để tiêu diệt lũ giặc cỏ. Nếu như không nghĩ biện pháp trấn an dân chúng, năm nay mất đi gia viên, người vô lực sinh tồn rất có thể sẽ trở thành giặc cỏ. Vì vậy, trên đại địa lại bắt đầu một vòng tuần hoàn mới, cho đến khi máu chảy không thể chảy nữa.

“Vậy thì chỉ cần phát lương thực, không cần phát tơ lụa nữa. Bắc Hải còn có mấy nhà giàu, mọi người tập trung lại thì gom góp quân lương của đám thanh niên đó! Về phần già yếu, huyện lệnh vương đại nhân đã tấu chương tố cáo triều đình, đoán chừng không bao lâu nữa, triều đình sẽ có lương thực chuyển xuống.” Ngô Kỳ cẩn thận từng li từng tí nhìn sắc mặt mọi người, quyết định tiếp nhận đề nghị của Tần thúc.

“Đúng vậy, nếu như đại nhân có Ngọc Lân huynh xa cách một nửa, thì cũng sẽ không để rơi vào vận mệnh của nát nhà tan

này!” La sĩ một mực ở bên cạnh thờ ơ lạnh nhạt, tin rằng Tần thúc bảo sẽ làm lợi ích của Tề quận nhiều hơn nữa, vội vàng tiến lên vỗ vỗ bả vai của Ngô Kỳ, lớn tiếng tán dương.

“Đã như thế, Ngô mỗ thay mặt dân chúng Bắc Hải, đa tạ ân đức của mấy vị đại nhân!” Ngô Kỳ không quen với sự nhiệt tình của La sĩ, lui về sau nửa bước, lần nữa vái đất.

Đoàn người cười tản đi, phân công chuẩn bị đi tấn công Đô Xương Thành. Trong quân trưởng đi chỉ còn lại Tần thúc và La Sĩ tin tưởng hai người, người sau đột nhiên xoay người lại, dùng một loại ánh mắt vô cùng kỳ quái đánh giá Tần thúc bảo trên dưới., Nói: “Huynh đệ quận Tề ngàn dặm xa xôi tới cứu người, không lấy thù lao cũng thôi đi, người thế mà bỏ ra hơn phân nửa vật tư lương thảo tịch thu được. Chuyện này nếu bị Bùi đại nhân cùng Trương Thông Thủ biết được, khẳng định sẽ không cho người sắc mặt tốt!”

“Trương đại nhân cũng biết vì cái gì ta làm như vậy. Bùi đại nhân đã mặc kệ quân vụ, chắc hẳn cũng sẽ không nhúng tay vào chuyện phân phối chiến lợi phẩm!” Tần thúc bảo lắc đầu, mỉm cười trả lời.

Trương Tu Đà dạy hẳn phải làm một tướng lĩnh có kiến thức, lòng mang từ bi, về điểm này, Tần thúc bảo không cho rằng mình kém hơn Lý Húc. Lần này xuất chinh, trấn an quận Bắc Hải chính là một cơ hội vô cùng tốt để biểu hiện. Lúc định mưu bị Lý Trọng Kiên vượt qua, khi làm việc, Tần thúc bảo nhất định phải lấy lại thể diện.

“Trương đại nhân có lẽ sẽ không nói người, Bùi đại nhân kia quan mà chưa chắc đã khá hơn! Huống hồ chúng ta là võ tướng quận Tề, lại làm chuyện mà văn quan Bắc Hải quận hẳn làm, đây không phải là tổn công tổn sức không được sao?” La sĩ lắc đầu, không tin Tần thúc bảo có thể thuận lợi qua ải.

“Năm nay nếu như chúng ta không để lại một chút lương thực ở quận Bắc Hải, sang năm Thanh Hoàng không tiếp thì nơi này còn phải trở thành thiên hạ của giặc cỏ lưu manh. Lần này chúng ta đánh hẳn trở tay không kịp, sang năm, người ta còn có thể ăn thiệt thòi giống nhau sao? Năm sau thì sao, cứ tiếp

tục như vậy, huynh đệ quận Tề quận chúng ta còn không mệt chết!”

“Vậy thì đúng lúc, chúng ta lại có nhiều cơ hội lập công!” La sĩ rất tin tưởng ý kiến của Tần thúc, nhưng vẫn lắc đầu cái.

Tần thúc Bảo nhẹ nhàng đâm La Sĩ Sĩ Tín một quyền, nói: “Vì tướng giả phải có lòng từ bi, Trương đại nhân vừa mới nói với huynh đệ chúng ta, khó khăn lắm người nhanh như vậy đã quên rồi sao?”

La sĩ tin chiến dũng mãnh dị thường, không sợ sinh tử. Nhưng hấn cũng quá coi nhẹ tính mạng của người khác. Trương Tu Đà cho rằng cách làm này sớm muộn gì cũng sẽ rước họa vào thân. Tần thúc bảo vốn cũng không cảm thấy khuyết điểm trên người La Sĩ rất rõ ràng, nhưng theo Lý Húc đến, hấn càng cảm thấy Trương Tu Đà đánh giá có đạo lý với La sĩ.

“Điều này cũng là đã so sánh, mới nhìn rõ được.” Tần thúc bảo trong lòng thầm nghĩ, xoay người, chuẩn bị đi tìm một màn chiến sự mới.

“Có lẽ Trương đại nhân nói có lý, nhưng thúc Bảo huynh thật sự thay đổi rất nhiều! Trái lại còn có vài phần giống Lý Trọng Kiên, một chút cũng không bằng dũng cảm quả quyết như ban đầu!” La sĩ tin thấy Tần thúc bảo đưa ra Trương Tu Đà, làm bầm oán giận.

“Người kia tin tưởng biến hóa trên người ngu huynh tốt hay là xấu?” Tần thúc cười quay đầu truy vấn.

Tửu đồ chú ý: Trạng thái hôm nay không tốt, chỉ thay đổi một chút. Xin mọi người đừng quên đặt vé mời khách quý.

Chương thứ ba tranh hùng (lục)

“Ta lại càng ưa thích người nhiều hơn một chút!” La sĩ tin được bảo vật của Tần thúc hỏi ngây ngốc, chớp mắt trả lời.

“Kỳ thực, tất cả chúng ta đều đang biến đổi, chỉ là nhanh chậm bất đồng mà thôi!” Tần thúc thở dài một hơi, âm u nói. Nhún nhún vai, lão lại cho La Sĩ một cái mặt cười xán lạn: “Người yên tâm đi, vô luận thay đổi như thế nào, người đều là huynh đệ tốt của ta!”

Mỗi người đều đang thay đổi, trên thế giới này, người chỉ có thể không ngừng biến hóa, không ngừng thích ứng, mới có thể sống được đặc sắc hơn. Đương nhiên Tần thúc bảo có thể hiểu rõ áp lực khiến cho con biến hóa của chính mình ở nơi nào., Vậy chính là chỗ động lực hấn tích cực hướng lên. Trước kia cuộc sống thái bình đậm, hấn bình thản đến mức quên mất hào hùng tráng chí thời niên thiếu. Người này đến, khiến vị trí hào kiệt đệ nhất quận Tề của hấn nhận lấy khiêu chiến trước nay chưa từng có, đồng thời, người này cũng đẩy ra một cửa sổ ở trước mắt hấn, để hấn thấy được một loại cuộc sống trước nay chưa từng có.

“Công danh tự tại lập tức lấy!” Tần thúc bảo ở trên người thiếu niên hơn hai mươi tuổi so với mình, thấy mộng tưởng năm đó của mình, loạn thế đã đến, nam nhân đều có thể dựa vào áo khoác trong tay mà xông lên một vùng trời.

Sự thật chứng minh, Tần thúc bảo diệt phủ cùng sách lược rất có hiệu quả. Sau khi tin tức hiệp trợ quận binh tiểu phi truyền ra hai trăm cân lương thực, Thanh Tráng đến đây tham chiến tấp nập không dứt. Thậm chí có rất nhiều chuyện bị nhốt trên giáo trường thành Bắc Hải chờ đợi tù binh chân khác cũng la hét tỏ vẻ nguyện ý mang tội lập công. Hai trăm cân lương thực không tính là nhiều, nhưng nấu thành cháo trộn chút rau đại đi vào., Tuyệt đối có thể cam đoan một đôi vợ chồng có thể chống cự qua cơn họa này. Nếu như hai vợ chồng có thể tìm được một vùng đất hoang vu vô chủ, gieo trồng một ít Mi Tử, thải dịch... sản lượng sản lượng thấp nhưng lương thực thu

hoạch chu kỳ ngắn, nói không chừng sang năm sẽ có cơ hội xoay người.

Ở thành Bắc Hải phụ lão hương thân tích cực phối hợp, vên vên chỉ mất một ngày rưỡi, Tần thúc bảo đã đem đội ngũ dưới trướng mở rộng đến một vạn năm ngàn người. Trong quân nhu thu được có các loại binh khí cỡ như đoản đao, mộc bổng, mộc bổng, mỗi người sau khi phát lên, đội ngũ này lập tức hùng cố, khí thế hiên ngang hướng Đô Xương thành ngoài ba mươi dặm mở ra.

Đầu mục lưu tặc ở lại Đô Xương tên là Lưu Văn Trung, vẫn luôn nổi tiếng “Cẩn thận”. Từ xa nhìn thấy đại đội nhân mã của quân địch đập lên khói bụi, hấn lập tức quyết định bỏ thành đi.” Hai vạn quân tinh nhuệ của quận Tề, dẫn đầu quân là Tần thúc bảo vật., Trách không được Đại đương gia bị hấn giết!” Vừa hốt hoảng chạy trốn, hấn vừa tìm kiếm cơ cho hành vi của mình. Dọc theo đường đi, huynh đệ dưới trướng không ngừng thất lạc. Khi hấn trốn vào huyện Thọ Quang cách đó bốn mươi dặm, bên người chỉ còn lại không tới một trăm lâu la.

Thủ lĩnh lưu tặc Tề quốc trú đóng ở Thọ Quang thành đã sớm biết được tin đại quân chiến bại ngay ngoài thành Bắc Hải từ lâu, chỉ là không biết rõ sống chết của Quách Phương, cho nên hấn không thể quyết định là thủ vững thành Cao gia chờ cùng tiến cùng lui hay một mình mang theo năm ngàn huynh đệ dưới trướng lén lút chuồn đi, nghe thấy tiếng la khóc của Lưu Văn Trung, vội vàng sai người mở cửa thành bỏ vào trong thành.

“Lưu huynh đệ sao lại chật vật như vậy, phía trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Quách Đại đương gia thế nào? Tần đại đương gia đâu?” Không đợi Lưu Văn Trung thở đều đều, Tề quốc từ xa tiến lên tóm cổ áo đối phương hỏi.

“Quách Đại đương gia, hết rồi! Tần Đại đương gia, mười vạn đại quân đều không còn!” Lưu Văn Trung cất tiếng khóc lớn. Đám đầu mục lớn nhỏ xung quanh đưa mắt nhìn nhau, không ai tin tưởng hấn là sự thật.

“Làm sao có thể, quận Bắc Hải đã bị chúng ta đánh đến mức căn bản không còn sức hoàn thủ. Trương Tu Đà lão tặc còn đang chinh chiến ở lịch thành, căn bản là không làm nên chuyện gì!” Tề Quốc hưng hăng mang Lưu Văn Trung dưới đất phản bác. Quân tâm không thể loạn, mặc dù đối phương nói hoàn toàn là sự thật, cũng không thể đem tin tức này truyền đến tai tất cả lâu la được.

“Tần thúc bảo, Tần thúc bảo mang theo một vạn năm ngàn binh mã vòng qua tuổi thọ cùng Đô Xương, trực tiếp giết tới dưới thành Bắc Hải. Hai vị Đại đương gia không có phòng bị, bị giết chết tại chỗ!” Lưu Văn Trung không hiểu nổi khổ tâm của đối phương, vẫn ngồi trên mặt đất khóc nhè tiếp tục lau nước mắt.

Đột nhiên, hắn cảm thấy ngực mình đau xót. Hắn mờ mịt cúi đầu xuống, nhìn thấy nửa đoạn đao nhọn rút ra từ trong cơ thể mình, máu loãng màu đỏ bắn tung tóe khắp nơi. “Ngươi, “Ngươi, ngươi,…” Ngón tay hắn xa, không rõ vì sao đối phương lại đột nhiên ra tay độc ác như vậy.” Kẻ tâm quân ta, chết!” Tề Quốc xa xa bỏ thêm một đao vào cổ hắn, xoay người đi về phía án kỷ.

“Truyền lệnh cho các huynh đệ, cứ nói phụng mệnh Quách Đại đương gia tướng lệnh, kêu chúng ta rút Ngưu Sơn lão doanh về trước!” Tề Quốc trầm mặt ra lệnh.

“Tề đầu lĩnh, chúng ta không đánh mà đi, cuối cùng cũng không hay lắm đâu!” Một vị tiểu đầu mục họ Lý mở miệng phản bác.” Cao tri ở huyện Thọ Quang dày đặc, thủ được trong chốc lát, nói không chừng viện quân mà Bồ Sơn công đồng ý sẽ đến!”

“Đúng vậy, Tả Đại đương gia cũng đồng ý gây sự. Hắn chạy tới Đông Lai chẳng được mấy ngày!” Có người lớn tiếng phụ họa.

“Bạt Đại đương gia đối xử chúng ta không tệ, cho dù chúng ta không thể báo thù cho hắn, ít nhất cũng phải trộm đầu của hắn về mới đúng!” Mọi người nhao nhao phụ họa. Không đến nửa tháng ngày an lành, cứ như vậy mà ném rơi cả thành thị vào tay đi, mọi người thật sự không cam lòng.

“Tốt, ai trong các người dẫn binh đi gặp Tần thúc bảo. Không cần đoạt Đô Xương lại, ở bên bờ sông Cự Dương ngăn cản hấn ba ngày, ta sẽ đẩy hấn trở thành đại đương gia!” Tề Quốc thổi huyết châu trên đầu lưỡi đao, lạnh lùng trả lời.

Trong phút chốc, xung quanh lặng ngắt như tờ. Dĩ chiến đi lấy bảo vật của Tần thúc, không phải là giống như tự tìm cái chết sao? Nhìn Tề Quốc xa xa đùa nghịch hoành đao, bộ dáng lạnh như băng, đoàn người rút cục minh bạch người thông minh nên lựa chọn như thế nào.

“Xin hỏi Tề Đại đương gia, lương thảo trong thành nên xử lý như thế nào?” Một gã đầu mục nhanh trí tiến lên xin chỉ thị.

“Tiêu hủy, đem những thứ mang đi không được thiêu hủy toàn bộ! Thứ cũ không đi không được mới không đến. Tránh thoát này trận danh tiếng, chúng ta muốn có cái gì!” Quyết định xa xôi của Tề Quốc rất quyết đoán, cả người tràn đầy khí khái “Vương giả”.

“Xin hỏi Tề Đại đương gia, nữ, nữ quyền đâu rồi?” Có người liếm liếm môi, không cam lòng truy hỏi.

“Theo quy củ cũ.” Từ xa Tề Quốc trả lời rất bình tĩnh, tựa như mất đi một tấm vải.

Cái gọi là quy củ cũ, chính là trước khi xuất phát sẽ giết chết kẻ cầm chân. Nữ quyền đều là phúc lợi sau khi đám đầu mục vào thành, tuy mới đầu không rõ có muốn hay không, nhưng cùng nhau trải qua mười ngày, giữa đôi bên ít nhiều chút tình cảm. Có tiểu đầu mục tiến về phía trước, ý đồ cầu xin tha thứ cho nữ nhân trong nhà. Không đợi hấn mở miệng, Tề Quốc đã vạch trần tâm tư của hấn.

“Vương huynh đệ nếu không nở rời khỏi chốn, cứ việc lưu lại. Dù sao ở Thọ Quang thành có nhiều người như vậy, quan binh chưa chắc có thể bắt được người đâu.” Tề quốc thu đao vào vỏ, cười lạnh quét mắt nhìn toàn trường.” Nếu như sau này muốn chuồn xuống núi gặp các nàng, chỉ sợ sơn quy bắt dung! Quan viên địa phương cũng không cho phép các người được!”

“Cẩn Tôn hiệu lệnh đương gia đại tôn!” Đám lâu la ôm quyền, đứng trang nghiêm.

Một lúc lâu sau, hơn năm ngàn tên lâu la lớn nhỏ, bao gồm hơn một trăm huynh đệ được Lưu Văn Trung dẫn vào Thọ Quang thành nhanh chóng rút lui, không tiếp tục trông nom thi thể Lưu Văn Trung nữa. Một núi khó có thể hai hồ, Quách Phương đã chết trận rồi, Ngưu Sơn đang cần gấp để đổi lấy một vị đại đương gia mới. Lưu Văn Trung và Tề Quốc có tư cách xa xôi, cho nên hẳn nhất định phải chết.

Bọn họ đem khói đặc vút ra sau lưng, vác theo bao đồ lớn nhỏ cười lên lưng, đuổi theo dê bò đi qua cánh đồng bát ngát. Những nơi đi qua, một mảnh hỗn độn. Có đôi khi bọn họ cướp bóc vì thu thập càng nhiều lương thực, có đôi khi bọn họ chỉ là vì cướp bóc. Tần thúc bảo bối tạm thời sẽ không đuổi theo, quận Bắc Hải quản lý tất cả đều nằm trong tay Trương Hành. Trước khi đánh hạ quận Bắc Hải, quận binh không rảnh để ý đến đám cướp bóc nhỏ trong cánh đồng.

Nửa tháng sau, một nhóm huynh đệ Tề Quốc từ xa bị đánh tan nghe được tin tức vô ích thất thủ. Lúc này, hẳn đang hối hận quyết định rút lui tuổi thọ của mình quá vội vàng. Đã xác thực tin tức nói đó chính xác là tinh nhuệ của hai vạn quận, kỳ thật chỉ là một ngàn kỵ binh mang theo hơn vạn dân Bắc Hải khỏe mạnh mà thôi.

“Trên lưng Tần thúc kia lại không mọc ra cánh, ích chơi đô thành cao như vậy, làm sao hẳn có thể nhanh như vậy liên phá thành?” Tề quốc xa xa bày ra một bộ tư thái đại đương gia, từ trên cao nhìn xuống hỏi thăm.

Quân tướng trấn thủ của đô thành Trương Hành là đại hộ địa phương, mặc dù mượn cơ hội Quách Phương chuẩn bị công kích bất ngờ khởi binh, nhưng bên cạnh gã có rất nhiều con em gia tộc võ nghệ cao cường, trang bị trong tay huynh đệ dưới trướng cũng tốt hơn rất nhiều so với mấy đội binh mã khác. Tần thúc bảo đường xa mà đến, lại không mang theo chùy công thành, mấy gia hỏa trọng yếu như thạch pháo, có thể trong mấy ngày ngăn ngừa công kích mà được, đích xác vượt quá dự liệu của mọi người.

“Trở về Đại đương gia. Vốn dĩ mọi người cũng đều nắm chắc có thể bảo vệ được lợi ích. Nhưng Trương đại đương gia khi

đốc chiến ở đầu tường đã bị địch tướng bắn ra một mũi tên lạnh chết. Quân tâm tản mát, quan binh liền thừa cơ bò lên đầu tường. Sau đó, ích lợi đều như vậy...” Tiểu lâu la đến đây đầu cúi đầu, nước mắt nhịn không được mà chảy đầy mặt.

Trương Đại đương gia là đầu lĩnh rất hòa nhã với các huynh đệ. Lúc trước gã khởi binh tạo phản cũng là vì bách tính. So với gia hỏa ra về sau soái án phía trước, phẩm chất của Trương Đại đương gia và võ nghệ đều mạnh hơn gấp trăm lần. Nhưng thời đại này người tốt không sống lâu, tai họa sống sờ sờ ngàn năm. Trương Đại đương gia chết trận ở sa trường, tên tiểu nhân sau soái án lại sống sờ sờ.

“Ai phóng mũi tên lạnh, các người đã từng nghe qua chưa?” Đám lâu la Tề quốc không biết bên dưới đang oán thầm mình, suy nghĩ một chút rồi hỏi.

“Là một người tên Lý, Lý Trọng Kiên, ngoại trừ Trương Đại đương gia, hẳn còn bắn chết mười huynh đệ chúng ta!” Tiểu lâu la dùng thanh âm run rẩy trả lời. Huyết chiến ngày đó quả thực là một trận ác mộng., Đến nay nhớ lại vẫn khiến người ta khiếp sợ. Tên lang họ Lý dưới trướng Tần thúc bảo kia đứng cách tường thành năm mươi bước đoạt mệnh, một người một cung đã ép cho huynh đệ nửa bên tường thành không ngẩng đầu lên được. Sau khi thành bị phá, người này múa trường đao màu đen đuổi giết ra ngoài mười dặm, toàn bộ đầu mục lớn nhỏ đều không ai có thể ngăn được một hiệp của hắn.

“Lý Trọng này có lai lịch thế nào?” Tề Quốc quay đầu, nhìn quân sư bên cạnh hỏi thăm.

“Là triều đình phái tới hiệp trợ Trương Tu Đà, người này từng nói cao một câu mỹ nhân với Hoàng Thượng. Giết từ loạn quân bảy ra bảy ra bảy ra!” Dựa theo tin tình báo tổng kết trên đường, Sư gia nghe được, kinh ngạc đến mức Tề quốc phải hít vào một hơi lạnh.” Mùa đông năm ngoái, Bùi Trường Lão mới cùng hai vạn người ngựa Thạch Tử Hà đánh lên lịch thành, cũng là bị Trương Quận Nhân liên thủ ngăn cản ngoài thành, lúc ấy nghe nói bọn họ chỉ có năm người...”

“Được rồi!” Tề Quốc mắt kiên nhẫn phát phát tay, cắt đứt lời la ó của quân sư.” Người chẳng phải là cố ý muốn theo ý chỉ

người khác tiêu diệt uy phong nhà mình sao? Tàn thúc bảo thế nào rồi, Lý Trọng Kiên thế nào, có lá gan, hấn lên núi đầu đá với chúng ta!”

“Hắn đương nhiên không phải địch thủ của Tề Đại đương gia chúng ta. Chỉ là ngày sau chúng ta phải cẩn thận một chút, đề phòng hắn lĩnh binh đến khiêu khích!” Sư gia biết rõ Tề Quốc xa xôi tâm tư vội vàng đổi một bộ lý do thoái thác, công khai lấy lòng, kì thực nhắc nhở.

“Ừm, có lý!” Tề Quốc cao ngạo gật gật đầu, sau đó chuyển ánh mắt về phía người đến xin nương tựa: “Các người có nghe nói không, cái tên Lý Trọng Kiên kia, còn có mấy người Tàn thúc bảo bọn họ đều nhờ công, sau đó dẫn binh mã đi đâu?”

“Hồi bẩm Đại đương gia, tiểu nhân nghe nói quan quân chiếm được toàn bộ ích lợi, bèn quay đầu đi tấn công Lâm Tri rồi.” Tiểu lâu la đang quỳ rạp trên mặt đất thấp giọng trả lời., Trong lòng đồng thời thầm thở dài. Bọn họ không màng sống chết tới tìm nơi nương tựa, vốn tưởng rằng tên lưu manh ghê tởm theo sau soái án kia, tương lai có cơ hội báo thù cho Trương Đại đương gia. Hiện tại xem ra, gã này là một tên nhát gan sợ phiền phức, căn bản không có dũng khí chạm vào hai người Tàn thúc bảo và Lý Trọng Kiên.

“Được rồi, các người lui xuống đi.” Tề Quốc phát phát tay, sai người mang khách nhân từ xa đến đi nghỉ ngơi. Hắn cảm thấy tứ chi vô lực, tựa ở trên giường hồ không muốn nói chuyện. Một Tàn thúc bảo, đã đủ cho mọi người đau đầu rồi, trước mắt lại tới một Lý Trọng Kiên, lão tặc ông trời này, đến cùng có cho phép người ta sống sót hay không.

Tề Quốc căn cứ theo kinh nghiệm của mình phán đoán ra thành Lâm Tri không thể thủ được quá lâu. Tường thành ở thành này so ích lợi còn thấp hơn nhiều, thủ quân trong thành tất cả đều là những kẻ già yếu bệnh tật. Tàn thúc bảo vùng binh công kích, trong vòng mười ngày khẳng định phá thành. Một đám quân nhu lớn nhất trong quận Lâm Tri bị đánh vỡ chỉ còn lại ông ta là Tề Đại đương gia. Nếu như Tàn thúc bảo còn chưa đánh đã nghiền, lão trại Ngưu Sơn cũng chưa chắc có thể chống đỡ được mười ngày dưới quân tiên phong của ông ta.

“Đại dương gia, chúng ta đi thôi. Rời quận Tề Quốc rất xa!”
Quân sư rất hiểu “khổ tâm” của Tề Quốc, không màng thể diện mà đưa ra đề nghị của mình.

“Đi, đi đâu?” Tề quốc xa xa hữu khí vô lực hỏi.

“Hướng Tây, thừa dịp Tần thúc còn chưa chú ý tới chúng ta, đi đến Đại Sơn. Thằng nhãi Lý Mật kia không nói hẳn sẽ mời người đến tiếp ứng sao, trận này cũng đánh hơn một tháng rồi, cứu binh hẳn chuyển đến cũng nên đến rồi.”

“Lời của tên kia cũng có thể tin?” Tề Quốc xa xa cười khở.
Lần này hai nhà Quách, hảo hán Tần, Tần gia liên thủ quét ngang Bắc Hải, chính là bị tên Lý Mật kia giật giây. Người này nói sao chối mùa xuân tập nguyệt, biểu thị thiên hạ phân rã. Chỉ cần các hảo hán Hà Nam các quận đồng loạt động thủ, khẳng định có thể chia cắt giang sơn Đại Tỳ.

Huyện quận khác tạo ra động tĩnh gì, Tề Quốc còn lâu mới có chú ý tới. Nhưng hai vị đại dương gia quận Bắc Hải đều bỏ mạng vào đó. Ngược lại thằng nhãi Lý Mật kia lại lừa gạt đoàn người dốc sức liều mạng, bản thân hẳn lại chẳng khác gì một con rùa đeo vỏ bọc!

“Nhưng Đại Sơn chung quy vẫn cao hơn Ngưu Sơn một chút, hơn nữa, cũng không uy hiếp được sự an toàn của quận Tề!”
Sư gia cúi đầu suy nghĩ nửa ngày, rốt cuộc cũng góp đủ hai lý do không thể không chuyển nhà.

“Đi thôi, người nói đúng, Đại Sơn tốt xấu gì cũng cao hơn Ngưu Sơn một chút!” Tề Quốc thở dài một hơi dài: “Không thể trêu vào, chúng ta cuối cùng cũng trốn được!”

Tửu đồ: mùa xuân mới vui vẻ, chúc mừng phát tài.

Chương thứ ba tranh hùng (7)

Húc Tử đuổi theo bước chân giặc cỏ, từ Lâm Truy mãi cho đến khi gặp núi, từ gặp núi thường cho đến huyện thắng.

Một tháng qua, các quận binh đánh ít nhất hai mươi trận chiến dưới sự chỉ huy của Tần thúc thúc bảo. Mỗi một trận chiến đều là thắng hoàn toàn. Quân địch càng đánh càng yếu, đến cuối cùng căn bản không dám quay đầu, chỉ liều mạng chạy trốn, chạy trốn, chạy trốn. Chạy khỏi quận Bắc Hải, trốn được đủ, Lỗ, vùng đất rộng lớn giao giới của ba quận Bắc Hải, tránh được huyện thắng cảnh, một mực chui vào rừng rậm dưới chân núi Đại Đại Sơn.

Tần thúc bảo là một tướng lĩnh đủ tư cách, cho dù Húc Tử dùng ánh mắt của phủ binh để kiểm tra bố trí chiến thuật của hắn, đều cảm thấy không thể bắt bẻ được.” Trương Tu Đà đại nhân tuệ nhãn anh tài, trong lòng thâm thán phục không thôi. Mặc dù hắn có thể cảm giác được rõ ràng ý bài xích của một số quan quân cấp thấp trong đám binh sĩ đối với mình, nhưng cũng có thể cảm giác được rõ ràng rằng Tần thúc bảo đã đem mình trở thành đối thủ tiềm tàng.

Cạnh tranh giữa hai người cho tới bây giờ đều không chế sự tranh tài giữa nam nhân, Tần thúc bảo hiểu được chừng mực, toàn thân đại cục. Húc Tử cũng rất dè dặt, mình bắt quả chỉ vượt qua. Loại chiến đấu trực tiếp nhất này chính là dẫn đến toàn bộ hành trình tiểu phi tiến nhanh hơn., Đoàn người cho rằng ít nhất phải đợi đến tháng năm mới có thể quét sạch tàn phi quận Bắc Hải hoàn toàn. Kết quả mới đến trung tuần sáu tháng trước, một lượng lớn giặc cỏ ở quận Bắc Hải đã tuyệt tích.

“Triều đình đã cho phép chúng ta truy kích vượt biên, chúng ta cũng không cần bó tay bó chân nữa. Trận này ít nhất phải đánh ít nhất hai năm bình an mới được! Tránh cho chúng ta vừa đi, lũ thổ con chân sau lại đến chà đạp!” Sau khi biết được tin tức chạy trốn khỏi Lão doanh Ngưu Sơn nhất lưu, La sĩ tin kiến nghị mọi người. Quan điểm của hắn được toàn quân nhất trí

đồng ý đồng ý., Quận Bắc, quận binh tạm thời ứng nhập ngũ, mọi người đột nhiên phát hiện giặc cỏ hoành hành mấy trăm dặm vốn không chịu nổi một kích, bởi vậy sĩ khí dâng cao, hận không thể một hơi nhổ cỏ tận gốc kẻ thù.

Sau khi tiến vào phạm vi Đại Sơn, đám giặc cỏ lại tìm về thêm một ít dũng khí. Địa hình xung quanh phức tạp, không có lợi cho việc triển khai kỵ binh. Mà đám giặc cỏ quanh năm ở trong núi kiếm sống, biết lợi dụng rừng và nham thạch để bảo vệ mình. Ngoài ra, đám giặc cỏ này còn lợi dụng rừng cây và nham thạch để bảo vệ mình., Một đám sơn tặc chiếm cứ ở Lỗ Quận cũng cảm thấy môi hở răng lạnh, Tinh Dạ chạy tới trợ giúp đồng bọn. Địch ta sau khi lại đánh ba trận chiến đấu không lớn không nhỏ, bọn giặc cỏ không địch lại, lại một lần nữa buông bỏ trận địa, chạy về sườn núi phía nam.

“Tiếp tục đánh như vậy, có mười năm tám năm cũng không đánh hết!” Tính tình La sĩ nóng vội nhất, mấy ngày qua liền mất kiên nhẫn. Ở trên bình nguyên chiến đấu, mỗi trận chiến chiến ngựa của hắn đều có đầy cái mũi địch nhân. Từ sau khi tiến vào sơn khu, tam chiến thu hoạch cũng không nhiều bằng trận chiến lúc trước.

“Không cần quá lâu thì bọn họ sẽ thiếu lương thực. Đại Sơn tuy lớn, nhưng chỉ dựa vào vài món ăn rừng cây thì cũng không nuôi sống được mấy ngàn người. Trước mắt viện quân của họ Tề nhiều, chỉ sợ không ai giúp hắn tiêu hao lương thực. Lần trước Vương Bạc cũng là chạy tới chạy lui giữa Đại Sơn, chui tới cuối cùng, còn không phải ngoan ngoãn đi ra quyết chiến cùng chúng ta sao?” Tần thúc Bảo tính nhẫn nại quá tốt, mỗi khi La sĩ gấp đến mức vò đầu bứt tai, đều có thể tìm ra ngôn ngữ thích hợp để an ủi gã.

“Ta luôn cảm thấy bọn hắn giống như đang chơi âm mưu gì đó!” quận trưởng quận Bắc Hải Ngô Kỳ lá gan nhỏ, dùng giọng điệu thăm dò nhắc nhở.

“Âm mưu chỉ có hiệu quả khi so sánh với thực lực!” Tần thúc Bảo cười lắc đầu. ” Sĩ khí chúng ta bây giờ, nhân số cùng tiếp tế đều tốt hơn xa đối phương, bọn họ rất khó chơi ra quá nhiều trò!”

“Cũng đúng!” Mọi người cười phụ họa. Sức chiến đấu của giặc cỏ không cùng đẳng cấp với quân tinh nhuệ của Tề quận, mặc dù là tân binh của quận Bắc Hải nhưng sau khi trải qua hơn một tháng rèn luyện thực chiến, một mình chống lại giặc cỏ cũng sẽ không thua bọn họ.

Trên chiến lược là miệt thị kẻ địch, trên chiến thuật cụ thể, bảo vật cụ thể của Tần thúc vẫn là dành cho bọn giặc cỏ coi trọng. Hẳn sử dụng chính là chiến thuật giống như chiến thuật năm đó Trương Tu Đà đại phá vương bạc quân, lấy bộ binh ở dưới chân núi kết doanh giám thị, kỵ binh thì ở bên ngoài cơ động phối hợp, phụ trách chặt đứt mọi tiếp tế ở trong núi.

Nếu quân địch lùi về phía ngọn núi chính Đại Sơn, không quá ba tháng, bản thân bọn họ sẽ chết đói. Nếu quân địch xuống núi trốn tới Bắc Thành, từ sau lưng đại quân đuổi theo, chắc chắn sẽ giết chết hẳn.

Lúc không đánh nhau, nhìn bề ngoài Đại Sơn trông rất tráng lệ. Tuy độ cao thực tế của nó chưa chắc đã có ngọn núi cao như khi Húc Tử ra mặt, nhưng bởi vì xung quanh đều là đồng bằng, cho nên nhìn qua có cảm giác như đang dỗi mắt khắp thiên hạ, từ chân núi đến ngọn chủ phong., Mười mấy ngọn núi to nhỏ đều bị rừng cây màu sắc khác nhau bao trùm. Từ dưới nhìn lên, cả ngọn núi màu sắc phi thường có tầng cảm giác. Ở gần đỉnh núi nhất còn có tuyết tàn lưu lại mùa đông năm ngoái. Đại bộ phận thời gian bị mây mù che đậy, ngẫu nhiên vân khai vụ tán, thì ở trong phản xạ ra vạn đạo kim quang.

Nghe nói ngọn núi cao nhất trên này rất khó bò, chỉ có ba người Khổng phu tử, Tần Thủy Hoàng và Hán Vũ Đế đã từng đến nơi cao nhất. Chuyện xưa trong sách sử mà Khổng phu tử đã ghi chép thành công đăng đỉnh như thế nào, Tần Hoàng và Hán Võ đều phải dùng đến mấy vạn người mới có thể đến mục tiêu. Rốt cuộc trên mây có phong cảnh gì, Húc Tử cũng muốn đi xem. Bất quá lời này hẳn không thể công khai, mấy năm qua giáo huấn khiến hẳn học được chút ít theo khuôn phép.

Cho nên, ở sâu trong nội tâm hẳn hy vọng mau chóng kết thúc trận chiến này. Nếu như chiến đấu chấm dứt, hẳn có thể tìm ra

một lý do để lén rời khỏi đội ngũ, dân sơn tự nguyện chạy tới dẫn đường từng nói cho hắn, sâu trong dãy núi sẽ có phong cảnh càng thêm lộng lẫy. Từ trên trời đổ xuống, đến sườn đồi đột ngột mọc lên. Còn có ung, hai cánh mở ra giống như thân thể chiến mã. Húc Tử không cho rằng dẫn đường là đang khoác lác., Bởi vì mỗi ngày khi dẫn quân tuần tra, hắn đều có thể tận mắt nhìn thấy mấy con thiên chi kiêu tử lượn vòng ở trên đầu, đối với việc xâm chiếm lãnh địa của con người, bất luận là giặc cỏ hay quan quân, nó đều không thân thiện, luôn dùng tiếng kêu cao vút biểu đạt kháng nghị của mình.

“Hôm nay tiếng ung kêu rất cổ quái!” Độc Cô Lâm dùng cán lược gõ gõ bàn ngựa, thấp giọng nói ra.

“Chim bay cũng đủ kích động!” La sĩ lớn tiếng bổ sung một câu. Theo sau, toàn bộ kỵ binh đều rút vũ khí ra, có đại đội nhân mã chuẩn bị lên núi, Tần thúc bảo không mời quận binh Lỗ quận đến trợ chiến, người tới khẳng định là địch không phải bạn.

“Bên kia có một sườn dốc nhẹ nhàng, càng thích hợp cho chúng ta xuất kích!” Tần thúc sử dụng Toan Nghê trong tay điểm về phía trước một cái. Chúng tướng sĩ cùng gia tốc, báo tử tuôn về phía sườn núi xa xa. Trên sườn núi bằng phẳng kia cây cối thưa thớt, vị trí bị chặn ở con đường lớn cắm vào núi.

“Đến đây lại là một đám liều mạng!” Húc Tử dẫn đội tiến lên, một mặt tùy tùng rút hắc đao ra. Trên chiến trường, hắn không dám có bất kỳ đồng tình gì với giặc cỏ. Trên thực tế, sau khi nhìn thấy hành động của bọn giặc cỏ ở Bắc Hải, đồng cảm với bọn giặc cỏ này cũng càng ngày càng nhạt.

Vốn dĩ bọn họ đều là những kẻ yếu chịu khi dễ. Nhưng khi bọn họ nhấc đao lên lại hãm hại chính mình mềm yếu hơn. Đối với loại người chuyển biến thành nhân tính này., Húc Tử rất khó hiểu. Trong suy nghĩ của hắn, người trải qua khổ nạn đáng ra phải càng giàu tình cảm mới đúng. Mà hắn lại thấy đại đa số tình huống hoàn toàn trái ngược với phán đoán chủ quan. Rất nhiều người đã trải qua khổ cực không những không có lòng đồng cảm, ngược lại còn có loại nhìn thấy người khác gặp phải tao ngộ thảm mới có thể phát tiết.

“Bọn giặc cỏ không biết cách luyện binh, đương nhiên hy vọng người dưới trướng càng nhiều càng tốt. Vì nuôi càng nhiều binh lính, bọn họ đành phải đi cướp. Người bị cướp không được ăn uống., Cũng chỉ có thể làm giặc cỏ!” Trong lúc nói chuyện phiếm, Độc Cô Lâm từng giải thích vì sao giặc cỏ nào cũng hứng thú muốn chà đạp bách tính. Nhưng Húc Tử không tán đồng cách nói này, hẳn luôn cảm thấy bị kích ở Tề quận và Bắc Hải còn có giải thích khác nhau. Nhưng đáp án cụ thể là gì, hẳn không rõ lắm.

Bọn kỵ binh được Tần thúc bảo chỉ huy rất nhanh chiếm cứ địa hình có lợi. Ngoài dự đoán của mọi người là giặc cỏ phát hiện ra mình bị uy hiếp không giống Quách Phương dự đoán, đám lâu la dưới trướng Tề quốc rối loạn cả lên. Ngược lại, bọn chúng nhanh chóng tạo thành một trận thế hình vuông., Kỵ binh và bộ binh che chở lẫn nhau, lui về phía sườn núi bên kia đường. Quân binh xông lên phía trước không kịp chờ đợi bắn ra vũ tiễn, một tháng qua bọn họ dùng loại kỵ binh này bắn ra chiến thuật, không biết đánh thủng bao nhiêu đội ngũ giặc cỏ. Mà hôm nay, sau khi đợt vũ tiễn thứ nhất bắn vào trận địa địch, trận hình đối phương chỉ run lên, sau đó lập tức có vũ tiễn đầy trời bắn về.

Bọn giặc cỏ chiếm cứ ưu thế nhân số, tầm bắn của bộ cung trong tay cũng xa hơn kỵ cung. Bọn kỵ binh xông lên quấy rối quân địch nhanh chóng rút lui, trong quá trình lui về phía sau có người bị thương xuống ngựa, máu dọc theo bụi cỏ nhuộm đỏ tươi. Có người lớn tiếng kêu cầu xin đồng bạn trợ giúp, nhưng không đợi chủ trận có bất kỳ phản ứng gì, trên người hắn và tọa kỵ đã cắm đầy mũi tên.

Chiến đấu cơ hồ ngay cả hai bên địch ta cũng không kịp chuẩn bị tình huống chuẩn bị gì bắt đầu, vừa tiếp xúc, quân binh nhiều tháng qua đánh đấu thắng đó đã ăn phải một cái thua nhỏ. Đầu mục của giặc cỏ ứng biến cực kỳ nhanh, dưới trướng hạ lưu khẩu khẩu cũng có thể xưng là tinh nhuệ. Đây là tình huống các tướng sĩ trước giờ chưa từng gặp qua, trong lúc nhất thời, bọn họ quả thực không cách nào thích ứng được biến hóa trên chiến trường.

“Sĩ tử, Trọng Kiên, chúng ta cứ dùng tiên vũ tiễn quấy rối, tốc độ ngựa có thể nhanh chóng bao nhiêu thì nhanh bấy nhiêu! Đây là một chút sơ hở, không nhiều lắm!” Tần thúc chỉ chỉ cánh quân bên trái của địch, thấp giọng ra lệnh.

Xếp quân địch là một phương trận đúng quy trung ương, bộ binh ở trung tâm, còn có hơn hai trăm kỵ binh phân tán ở hai cánh bộ binh. Loại trận hình này sơ hở không nhiều., Nhưng chưa chắc có thể thừa nhận được sự công kích cùng trọng kỵ binh sở trường nhất của Tề quận. Chỉ cần hai người Lý Húc cùng La Sĩ Tín có thể làm cho bộ binh ở trung ương hỗn loạn, hai trăm bộ giáp binh thép dưới trướng Tần thúc có thể từ chính diện tiến lên. Trên đường hẹp gặp phải dũng giả thắng, vô luận dũng khí cùng sức chiến đấu, tinh nhuệ quận Tề cũng tuyệt đối không có khả năng bại một đám sơn tặc đường xa mà đến.

Sáu trăm kỵ binh nhẹ như gió cuốn xuống sườn núi, bọn họ luyện tập chiến thuật này vô số lần, thực tiễn vô số lần trên người quân địch. Tuy rằng chút nhân mã ấy đặt trên bãi đất trống trải như một làn khói xanh, nhưng sát khí ẩn chứa trong khói xanh lại khiến ánh mặt trời trên bầu trời trở nên rét lạnh. Không ai hò hét, cũng không có tiếng trống trợ uy, cũng không có tiếng trống hữu danh trợ uy., Tiếng vó ngựa vang lên là nhịp điệu duy nhất trong gió. vó ngựa cuốn theo khói bụi, càng lúc càng nhanh, càng lúc càng đậm. Trong giây lát, quỹ tích của bụi mù xoay chuyển, vô số mũi tên nhọn bay lên giữa không trung.

Không chỉ có các quận binh bắn ra mũi tên nhọn, quân địch đồng thời cũng bắn ra lông vũ trắng đầy trời. Tiếng gió từ vong gào thét trước sau của chiến mã, có người đang chạy băng băng rơi xuống đất, có chiến mã bị thương bị thương chạy trốn ra ngoài chiến trường. Đa số quận binh vẫn lao nhanh, vừa lao nhanh vừa giương cung cài tên.

Hầu hết vũ tiễn do giặc cỏ bắn tới đều mất đi mục tiêu, chiến mã di động theo mệnh lệnh phải có trình độ bắn ngựa vô cùng tốt. Đám lâu la huấn luyện không tới, chỉ có thể bắn loạn xạ không mục đích., Lý Húc bắn ba mũi tên, mỗi một mũi tên đều mang theo một sinh mệnh. Bọn kỵ binh phía sau hắn cũng bảo

trì tiết tẩu bắn người như chủ tướng, đại bộ phận mũi tên bắn lệch, nhưng bởi vì đội ngũ giặc cở quá dày, vẫn có gần trăm mũi tên bắn trúng mục tiêu.

Địch trận lung lay, nhưng không loạn. Chủ tướng quân địch cười trên chiến trường huy động lệnh kỳ, ở chỗ sâu trong phương trận có người nâng thuẫn đi ra, bảo vệ trường mâu binh phía trước. Hàng phía sau có càng nhiều binh sĩ giơ cung tên, bắn về phía đỉnh đầu kỵ binh đang di động cao.

“Mau thoát ly, thoát ly!” Lý Húc kêu to, trong nháy mắt cả trái tim nhảy lên cổ họng. Hành động của đối phương thật khiến người ta giật mình, hắn đã từng cùng đám người Trương Tu Đà thảo luận chiến thuật bộ binh dùng bộ kỵ chiến thuật với người Đột Quyết, diện tích bao trùm xạ xạ là một trong những lựa chọn thỏa đáng nhất.

Bọn kỵ binh nhanh chóng điều chỉnh phương hướng, xông ra khỏi phạm vi bao trùm của vũ tiễn. Trận hình của giặc cở thế mà không sụp đổ, bọn họ còn là giặc cở sao? Có người không cam lòng, vừa thúc ngựa chạy trời chết, vừa kéo cung về bắn. Đây là sát chiêu đã được Lý Húc chỉ đạo, nhưng hôm nay sát chiêu này hoàn toàn mất tác dụng. Vũ tiễn rải rác đánh vào tường bảo vệ, như sương sớm đụng phải nham thạch, không thu hoạch được gì.

Lý Húc ở ngoài một trăm bước lại kéo cung, đây là khoảng cách bọn giặc cở không thể tưởng tượng nổi. Từ sau khi tài nghệ thành công, khoảng cách này hắn rất ít khi thất thủ, một mũi tên lấy chủ tướng của kẻ địch, đủ để khiến quân tâm của bọn giặc cở hoàn toàn hỗn loạn.

Mũi tên dài như sao băng, lao thẳng tới tướng lĩnh quân địch ở hàng thứ nhất. Ngay khi mũi tên sắp đến trước mặt địch tướng, hắn bỗng cảm thấy bóng người trên lưng ngựa rất quen thuộc.

“Không phải hắn, không có khả năng là hắn!” Húc Tử sợ hãi kêu lên, hận không thể chấp cánh bay tới, đem vũ tiễn bẻ gãy thành hai đoạn. Ngay tại lúc điện quang thạch hỏa điểm này, xa xa địch tướng giơ lên thiết thuẫn, “Đỉnh!” một tiếng từ trong lòng Húc Tử vang lên, vũ tiễn bị chặn lại, trái tim hắn

căng cứng cũng đột nhiên buông lỏng, mồ hôi từ trán tuôn ra đầm đìa.

Không đợi Húc Tử cân nhắc có nên phát động đợt kỵ binh thứ hai để công kích hay không, địch tướng đã có phản ứng. Hắn quay đầu hướng đám kỵ binh đang bay nhanh quay lại nhìn, động tác thập phần chậm chạp, giống như đang tìm kiếm cái gì đó. Sau đó, hắn đem lệnh kỳ trong tay cấp tốc vung lên vài cái, hai giáp binh của hai bên sườn trận lập tức lao xuống nghênh đón đầu ngựa của Lý Húc cùng La Sĩ.

“Bạo cung, bỏ xạ!” Mệnh lệnh của Lý Húc bị truyền lệnh biến thành kèn lệnh truyền khắp toàn bộ chiến trường. Dừng kỵ binh, đây là phương pháp phá giải chiến thuật thứ hai. Đám người Lý Húc cùng Trương Tu Đà, Tần thúc bảo cũng đã thảo luận qua về chiến thuật tương tự. Lúc đó, mọi người cho rằng nếu như muốn đạt được mục tiêu dự kiến, nhân số song phương hẳn là đại thể ngang nhau. Nhưng giặc cỏ chỉ có hơn hai trăm kỵ binh, lại không chút do dự triển khai đôi công quan quân.

Vũ tiễn xé rách không khí phát ra thanh âm thê lương chói tai, nhưng hiệu quả không rõ ràng, mục tiêu trong khi bắn nhanh, quân binh và giặc cỏ cũng không đến nỗi chính xác quá nhiều. Địch kỵ đang xông tới ở giữa hai bắn ra hơn ba mươi người, những người còn lại đều ôm đầu sát vào gáy ngựa, binh khí trong tay vững vàng chỉ về phía trước.

“Ô ô ô ô ô ô” tiếng kèn lệnh lại vang lên trên chiến trường, quân địch biến thành trận. Toàn bộ bộ binh phương trận đẩy mạnh về phía trước biến thành hình tam giác, như một thanh đao nhọn dài răng, chậm rãi hướng tới các quân binh đè xuống.

Chính giữa chiến trận là một võ tướng trẻ tuổi, giáp bạc áo bào trắng, sắc như sương.

Tửu đồ chú: Bái niên, bái niên, má kính đề cử vé a, sao lại quên nhỉ.

Chương thứ ba tranh hùng (7)

Húc Tử trong quá trình thúc ngựa phi như điên bắn ra mũi tên thứ ba, thu cung, kéo giáp phía dưới. Thế giới trước mắt đột nhiên trở nên chật hẹp, hẹp đến mức hắn cũng không nhìn thấy thân ảnh võ tướng trong quân trận phía trước nữa, trên thực tế, sau khi một mũi tên bắn vào khoảng không..., Hắn sẽ cố hết sức mệnh lệnh mình không nên nhìn về phía đó.” Trên sa trường, cho dù cha con ruột gặp nhau cũng không thể lưu tình!” Những lời này là Vũ Văn sĩ hay là Lưu Hoằng Cơ nói ra, hiện tại đã không còn quan trọng nữa. Quan trọng nhất là, giờ phút này hắn đã là quan, đối phương là tặc, quan binh giết kẻ giặc thiên kinh địa nghĩa. Phản lại cũng vậy.

Kỵ binh theo phía sau hắn cũng kéo mặt nạ, thu cung, xách đao. Trong quá trình chạy, đoàn người tự nhiên tạo thành một cái nêm. Húc Tử làm mũi nhọn, La Sĩ tin làm trái. Lưỡi phải của đội ngũ là giáo úy Trương Giang Tín., Hắn vừa thúc ngựa vừa lớn tiếng thở dốc. Định nhân cường hãn khiến người khản trương, lúc giao chiến với giặc cỏ, chưa từng có một đội kỵ binh nào có thể giữ được đội hình phòng ngự hoàn chỉnh trong quá trình công kích. Mà nhánh giặc cỏ hôm nay chẳng những bày ra danh sách công kích tiêu chuẩn, hơn nữa dưới sự đả kích của trận hình vũ tiền không hề tan rã chút nào.

“Phanh!” Hai đội ngũ không chút kỹ xảo va chạm vào nhau. “Xoẹt” đang đối đầu mũi mâu, lưỡi gió đối phong nhận. Húc Tử nghe thấy Trương Giang phía bên phải mình hét thảm một tiếng., Sau đó hắn không còn chút sức lực nào cố kỵ máu thịt bên người bay tứ tung, tướng lĩnh quân địch đáng người bình thường, bả vai lại rộng ra tròn vẹn nửa thước. Hắc đao trong tay Húc Tử đánh trúng vào thiết phong trên đầu Thiết ly của đối phương., Không như nguyên đem cái nghiên mực dài đến một trượng tám thước kia gạt bay. Ngược lại, từ sống đao truyền đến lực lượng khổng lồ chấn động khiến bả vai hắn tê dại, cả người xiêu xiêu vẹo trên lưng ngựa. Tới đem râu quai nón dán sát vào vai hắn, cả người lẫn ngựa vọt tới bên cạnh hắn.

Húc Tử vung đao quay lại quét, người tới giấu cổ cúi đầu. Hai ngựa lướt qua nhau, chủ tướng hai bên địch ta cũng vô tâm triển đấu, mang theo huynh đệ nhà mình đột nhập vào hàng ngũ của đối phương.” Đi theo, đừng ham chiến!” Húc Tử hô to!”, Một đao thuận tay cắt mất nửa cái đầu trước mặt. Kỵ binh dựa vào tốc độ, hai ngựa đan xen trong nháy mắt trao đổi cũng không được mấy chiêu. Sau khi thân ngựa tránh ra, địch thủ là sống hay chết, đó là chuyện đồng bạn ở phía sau. Con mắt của người chỉ cần nhìn thẳng về phía trước, tận lực chém ngã những kẻ địch có thể nhìn thấy trước mắt.

Tên đối thủ thứ ba tuổi không chênh lệch nhiều lắm với Húc Tử, trong hai mắt rõ ràng ẩn chứa sự sợ hãi. Đây là một sai lầm trí mạng, trạng thái tốt nhất để huyết chiến là cái gì cũng đừng nghĩ tới. Húc Tử nâng tay mang đao, đem cái râu dài hướng vào mồm của mình nâng lên quá đỉnh đầu. Sau đó lưỡi đao mượn quán tính của chiến mã trượt qua, đem ngón tay, bả vai cùng cổ tay của đối thủ đồng thời chặt đứt.

Ngay lúc này La Sĩ Tin đã lướt qua người Húc Tử, đâm một tên quân địch khác xuống ngựa. “Hạt định đâm gãy cột sống người rơi xuống đất!” Hấn thúc ngựa giẫm gãy xương sống của người rơi xuống đất, sau đó vung vẩy trường liên, đâm trúng một đối thủ đang chạy với tốc độ cao, khoanh tay bỏ đi: “Đại đa số các huynh đệ đều không theo kịp!” Hấn lại bổ sung thêm một câu, giọng nói đầy lo lắng.

“Giết xuyên bọn chúng, sau đó dẫn các huynh đệ trở về. Ta cuốn lấy tên địch tướng kia, người giết sạch đám lưu tặc còn lại!” Lý Húc hô to mệnh lệnh, vung đao chém bay một đối thủ, sau đó lại tháo một cánh tay ra., Sau khi hấn một lần nữa nhặt một tên kỵ binh từ trên lưng ngựa xuống, trước người đã không còn địch nhân. Địch trận bị giết xuyên qua, nhưng chỉ có hấn xuyên qua trận, La Sĩ tin và hơn mười thân vệ võ nghệ cao cường. Hơn năm trăm binh lính tinh nhuệ của hơn năm trăm quân phía sau bị đối phương kẹp trái phải, tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai.

“Quay lại giết!” Húc Tử quay đầu ngựa, dùng mũi đao chỉ hướng địch kỵ lui tới xung đột trong đội ngũ nhà mình. Lần này, hấn đã thấy rõ bộ dáng tên đầu mục kỵ binh kia. Người

này không đeo mặt nạ, trên mặt mọc ra bộ râu quai nón như Trương Phi trong truyền thuyết. Trong tay râu quai nón tung bay, mỗi lần đâm tới., Nhất định cho một người xuống ngựa. Đứng sát bên người người này là một cao thủ dùng côn trùng, thân khoác một chiếc áo choàng màu đỏ sẫm, bên dưới là một con ngựa cao to màu đỏ sẫm. Hai người sóng vai chiến đấu, nơi họ đi qua không có tướng cùng.

Lý Húc kinh ngạc nghiêng đầu liếc mắt nhìn La Sĩ, vừa hay nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của La Sĩ. Hai người không ai đâm đối thủ đầu tiên xuống lưng ngựa, cho nên mới tạo thành cục diện hỗn loạn như hiện tại. Mặc dù danh sách kỵ binh của quân địch đã hoàn toàn bị tách ra, nhưng kỵ binh của nhà họ mình cũng không thể có danh sách đầy đủ. Dùng sáu trăm người mà chỉ có thể đạt được kết quả như thế, trên thực tế lần giao thủ đầu tiên, quan quân đã thua một nửa phần.

“Sao lại dùng nhiều cao thủ Côn Bằng như vậy?” Húc Tử kinh ngạc nghĩ. Hắn nhớ người nào đó đã từng nói qua, chỉ có người có gia cảnh giàu có mới mời được sư phụ chỉ đạo Côn Bằng Nghệ. Mà người gia cảnh giàu có cần gì phải làm bạn với giặc cỏ? Không ai có thể trả lời hắn, cuộc chiến kịch liệt trước mắt cũng không cho phép hắn đi cẩn thận cân nhắc bí mật trong đó. Quân binh bị địch kỵ ngăn chặn đã không màng sống chết, vây quanh hơn một trăm tên giặc cỏ quát tháo say sưa, không ngừng có người xuống ngựa., Không ngừng có người bị móng ngựa giẫm thành thịt vụn. Nhưng song phương địch ta lại không có bất cứ kẻ nào lùi bước. Tử vong ngay trước mắt, tất cả mọi người làm như không thấy, chiến hữu ngã ở trước mặt mình ngã xuống, lập tức xông tới bổ sung vị trí của hắn.

“Các huynh đệ, theo ta!” Hai mắt La Sĩ bốc lửa, mang theo một đội thân binh xông vào đoàn người. Hắn đánh bay đám giặc cỏ cản đường, dùng chiến mã đánh cho đám giặc cướp không biết tự lượng sức mình tiến lên chịu chết, trực tiếp phóng tới địch tướng cưỡi ngựa màu đỏ. Lý Húc đứng cách hắn khoảng mười bước, đầu ngựa và đầu ngựa đều bằng nhau., Hắc Dao lướt qua, mang theo một tầng sóng máu. Nhất định phải chế trụ hai gã đầu mục dẫn đội của giặc cỏ, nếu không

mặc dù trận chiến này thắng, nhưng tổn thất của bản thân đệ cũng khó mà chấp nhận được. Địch tướng dường như cũng ôm tâm tư như hấn, chiến mã đột nhiên chuyển hướng, bỏ rơi đối thủ trước mắt, lao thẳng về phía trước.

Kỵ binh giữa hai bên đều nhanh chóng hất ngựa tránh đi, kỵ binh cần tốc độ, che ở trước mặt thủ lĩnh nhà mình chỉ giúp đỡ được. Trong nháy mắt khoảng cách bốn mươi mấy bước đã bị móng ngựa kéo gần, Húc Tử có thể thấy rõ ràng huyết châu trên râu đối phương. Hấn lại lần nữa chịu thiệt thòi lớn do binh khí ngắn, ngăn cản hai tên, chỉ vội vàng trả lại một chiêu. Nhị mã vừa mới sai sót., Sau đó có một cỗ kinh phong thổi tới, Húc Tử đột nhiên cúi đầu xuống, đem cổ bám thật chặt vào cổ ngựa, một thanh đại phủ màu đen từ trên đầu nó xoay quanh mà qua, chém vào đám người, liên tiếp chém ngã hai con chiến mã.

“Vô sỉ!” Lý Húc mắng to một câu, vọt lên trước vài bước, nhanh chóng quay đầu ngựa. Hấn không muốn cho đối phương có cơ hội đồ sát huynh đệ dưới trướng mình, đối phương cũng không muốn nhìn thấy huynh đệ dưới trướng bị cao thủ giết. Hai con chiến mã gầm lên gặp nhau, hai người lại trao đổi hai chiêu, Lý Húc bị lực đạo trên râu dài chấn cho tê dại cả người, địch bị hắc đao chiêu thuật ép tới kêu oa oa quái dị.

Đội kỵ binh hai bên ở bên ngoài tự chiến đấu, hoặc chém lật đổ địch nhân, hoặc bị địch nhân chém ngã. Đám quân binh nhân số nhiều, hai ba người đối phó quân địch một. Trình độ huấn luyện quân địch cao, lấy một địch ba cũng không rơi xuống hạ phong. Song phương đều là dũng sĩ ưu tú nhất thời đại này, hai bên đều tin tưởng mình đại biểu cho chính nghĩa. Song phương cùng nhau lăn vào bùn đất bả vai, kê vai, cánh tay sát cánh tay. Máu huyết hai bên cùng nhuộm đỏ nửa mặt sườn núi.

Lần thứ tư quay đầu ngựa trở về, Húc Tử biết mình không có phần thắng. Xưa nay hấn tự xưng là có chút lực lưỡng, nhưng lực cánh tay địch rõ ràng lớn hơn hấn. Ba vòng liễu mạng làm hết thể lực của hấn, giờ phút này, cánh tay cầm đao của hấn đã có chút mềm nhũn., Nhưng đối phương vẫn đứng vững vàng trên đất bằng cưỡi ngựa, trong ánh mắt tràn ngập khiêu khích.

Ngoại trừ ngựa liễn, người này yên ngựa phía sau vẫn treo một cây rìu ngắn, mỗi một cây búa đều rộng cỡ một thước, thanh phi phủ đánh lên Húc Tử vừa rồi ở sau lưng hiển nhiên chính là kiệt tác của người này. Húc Tử hơi không chú ý còn sẽ bị gã này ám toán.

Hắn tràn đầy mong đợi liếc mắt nhìn La Sĩ Tín, hy vọng đồng bạn có thể nhanh chóng chiến thắng đối thủ, chạy đến cứu viện. Lại phát hiện La Sĩ đưa tay lau máu khóe miệng chảy ra, sau đó dứt khoát vặn mình, lần nữa nhào về phía tên địch tướng mặc áo choàng đỏ kia.

“Liều mạng!” Húc Tử hướng mặt đất nhô nước miếng, lần nữa tăng tốc ngựa. Khoảng cách này hắn không cách nào giờ cung ám toán, đành phải dựa vào hắc đao trong tay cứng rắn chống đỡ. Hai người lần nữa gặp nhau, đâm, bổ, chặn, chặn, tiếng kim loại va chạm không dứt, tia lửa bắn loạn khắp nơi.

Hai cặp bóng người nhanh chóng tách ra, La Sĩ tín nằm trên lưng ngựa, thân thể xa xa muốn ngã. Đối thủ của hắn ngựa về phía trước khép lại, dùng hết lực lượng toàn thân nắm giữ cân bằng thân thể. Áo giáp trên vai Lý Húc bị phá một góc, thịt đỏ tươi dán sát giáp lá bị phá tung ra. Đối thủ của hắn đỏ bừng cả ngực, kêu oa oa, giận không kềm được.

Húc Tử dùng sức kéo dây cương, đẩy lùi chiến mã. Lúc này hắn không thể ngã xuống, các huynh đệ khổ chiến xung quanh sau khi ngã xuống khẳng định lòng quân đại loạn. Hắc phong mồ hôi đầm đìa không chịu nổi sự thúc giục của chủ nhân, chậm rãi bước nhanh hơn., Nó không ngừng hô hấp lớn tiếng kháng nghị. Nó biết, mỗi một bước tiến về phía trước, chủ nhân cách cái chết càng gần thêm một bước. Nhưng nó không thể vi phạm ý tứ của Húc Tử, chỉ có thể trơ mắt đưa chủ nhân đến chỗ địch tướng.

Một con tuần mã màu vàng nhanh chóng vượt qua bên người Hắc Phong, đời này, Hắc Phong lần đầu tiên tình nguyện bị đồng loại vượt qua.” Giao cho ta, người mang các huynh đệ còn lại giết hết kỵ binh của bọn họ! Sau đó dẫn người cuốn lấy bộ binh!” Tàn thúc bảo la lớn một câu, sau đó đâm về phía râu quai nón của Lý Húc.

Hai cây râu dài chạm vào nhau, trên Nghê Phong lau ra đóm lửa nhất lưu. Tần thúc cử bảo quét ngang, tên râu quai nón dùng gậy chống đỡ. “Đang!” Sau một tiếng vang thanh thúy, chiến mã tách ra. Gã râu quai nón đột nhiên rút búa ra phía sau ngựa, một búa bay về phía hậu tâm Tần thúc bảo. Tần thúc bảo nhanh chóng vặn người, không biết từ lúc nào trong tay đã có thêm một cái kim giản. “Đang!” Mặt đất lại vang lên một tiếng giòn giã, cây búa rơi xuống đất.

Chiến mã của Tần thúc bảo chạy ra mấy bước, sau khi phóng thích toàn bộ quán tính, quay đầu giết trở lại!” Tên râu quai nón quay lại nghênh chiến, trên mặt không có bất kỳ vẻ sợ hãi nào. Hai con ngựa tiếp tục bàn tay lộn xộn, Tần thúc bảo lại lần nữa rút ra kim giản, quét tới sau lưng đối phương. Địch tướng phảng phất có mắt sau lưng, vặn người, nhanh chóng rút ra một thanh rìu ngắn từ phía sau yên ngựa, một rìu chém lên lưng bao kim giản.

Tửu đồ: Nếu xem còn được, mời ngài gửi phiếu đề cử cho khách quý.

Chương thứ ba tranh hùng (Tám)

Húc Tử nhìn lướt qua xung quanh, lập tức hiểu ra dụng ý của Tần thúc. Ngay khi hắn cùng La sĩ đưa theo khinh giáp kỵ binh cùng khinh kỵ binh quân địch đối công cùng lúc., Độc Cô Lâm cũng mang theo toàn bộ thiết kỵ và ba trăm kỵ binh nhẹ nhào về phía bộ binh của địch. Chỉ có điều cụ kỵ binh trang bị vũ trang tới tận răng thì không thể dễ dàng đem đội ngũ giặc cỏ mặc giáp rách nát, địch nhân dùng tiểu trận phân tán cuốn lấy bọn chúng, đó là một loại do binh lính trường mâu và đao thuẫn thủ hỗ trợ lẫn nhau., Sáu đến tám người tạo thành một tiểu trận, phối hợp với nhau tựa như một con nhím quay cuồng. Hai trăm bộ chiến giáp bằng thép gào thét lao đến cắn một cái lên gai nhím., Rất nhanh đã tiêu hao hết tốc độ. Khi tốc độ chiến mã trở nên nhanh như người đi đường, lực công kích cường đại của thiết kỵ không thể phát huy ra được nữa. Các binh sĩ chỉ có thể dựa vào lực phòng ngự cường hãn mà dây dưa với giặc cỏ, nhưng dưới tình huống nhân số ít hơn hai mươi lần quân địch, chiến quả của bọn họ cực kỳ bé nhỏ.

Ba trăm khinh kỵ binh sau lưng trang giáp tạm thời do Trương Tu Đà trưởng tử Trương Nguyên chuẩn bị thống lĩnh. Nhưng bản lĩnh trên người Trương Nguyên chuẩn bị hiển nhiên không đạt được một nửa tiêu chuẩn của cha hắn. Bọn giặc cỏ chỉ phân ra một chút bước liền cuốn lấy hắn, ba trăm khinh kỵ binh dưới trướng hắn chẳng những không thể trợ giúp hữu hiệu cho thiết kỵ, ngược lại làm cho Độc Cô Lâm không ngừng phân ra nhân thủ đến đây cứu gấp.

Bên kia, cụ trang giáp kỵ binh cấp bách cần người đi trợ giúp, mà đại bộ phận kỵ binh nhỏ bây giờ vẫn còn cùng khinh kỵ binh của quân địch quấy cùng một chỗ. “Không còn thời gian để trì hoãn nữa!” Lý Húc đẩy giáp mặt ra, dùng sức thở dốc, thúc ngựa phóng về phía một chiến đoàn gần mình nhất. Hai gã tinh binh quận Tề quốc đang hợp lực nghênh chiến với một đầu mục đầu sỏ giặc cỏ., Ba người đều là hoành đao, nhưng đao pháp của hai huynh đệ đến từ quận Tề còn xa mới thuần thục bằng đôi phương. Sau khi xoay quanh hai vòng đều bị

thương, vòng thứ ba chỉ vừa mới bắt đầu xoay tròn., Đầu mục giắc cổ dùng sức quét mạnh một phát, chiến mã đột nhiên xông về phía trước nửa trượng, khiến cho hấn xông vào bên trong hai quân binh. Dựa theo cơ hội, tặc này xoay người bỏ chéo, lưỡi đao quét về phía cổ một đối thủ.

“Ta chết rồi!” Quân binh né tránh cũng không kịp, theo bản năng nhắm hai mắt lại, đầu đón trong dự liệu cũng không truyền đến, một cây trường mâu lẳng không bay tới đâm xuyên qua bụng tên đầu mục giắc cổ, theo quán tính thật lớn đẩy cả người hấn xuống chiến mã.” A... a dua dân đầu mục giắc kêu lớn thảm thiết, hai tay ôm lấy bụng lặn lộn trên mặt đất. Một thanh hắc đao kề sát đất, có lợi chấm dứt thống khổ của hấn.

“Ăn tạ tướng quân cứu mạng!” Quân binh chưa tỉnh hồn dùng thanh âm run rẩy hô.

“Đừng dài dòng, theo ta!” Lý Húc hét lớn một tiếng, mang theo hai gã kỵ binh phóng tới một chiến đoàn khác. Nơi đó có ba Quân binh vây quanh một gã lâu la chém giết, đám Quân binh đã chiến đấu tuyệt đối thượng phong, nhưng nhất thời khó có thể kết thúc chiến đấu. Hắc Phong chở Húc Tử thúc ngựa đánh vào một gã quân binh xông vào: “Tránh ra!” Sau một tiếng quát lớn, Húc Tử giơ tay lên, đao chém xuống, đem tiểu lâu la đánh hạ tọa kỵ.

“Đi theo, xếp thành đội!” Lý Húc quay đầu ngựa lập tức hướng về phía ba gã quân binh còn đang ngăn người hô to. Giờ phút này không thềm giảng đạo nghĩa gì với quân địch nữa, hấn cần càng nhiều nhân thủ hơn nữa. Ngũ danh quân binh theo chiến mã Húc Tử tạo thành một tiểu trận, hò hét đánh về phía xa xa đang giằng co chiến đoàn. Đám người chưa kịp chạy đến địa phương nào., Một cây trâm dài đột nhiên nghiêng nghiêng đâm tới, thẳng đến ngực Lý Húc. Húc Tử vận thân thể, né qua Giao Phong. Không đợi đối phương biến chiêu, đột nhiên vươn tay trái ra., Nắm chặt cây gậy ba lô, hấn dùng sức kéo một cái, mạnh mẽ kéo kẻ địch về phía mình. Đối phương không chịu buông binh khí, hai tay đánh trả. Hai người phân cao thấp, vết thương trên bả vai Lý Húc máu chảy như suối.

“Xấu sau lưng hấn!” Húc Tử lớn tiếng chỉ điểm. Hai cái râu dài nhanh chóng lướt qua phía sau hấn, giống như rắn độc nhả tin đâm vào sườn mềm của đối thủ. “Ách tắc phát ra tiếng kêu thảm thiết của dã thú, buông Tuyên Cơ xuống, thân thể từ trên lưng ngựa lăn xuống. Hai gã quân binh nhanh chóng chạy qua bên cạnh hấn, dùng cương nhận sáng như tuyết cắt đứt yết hầu hấn.

Chùm trường đoản được coi như ném mâu đi, đâm ngã một con chiến mã đang lao tới với tốc độ cao. Đám lâu la ngồi trên lưng ngựa lập tức bay lên trời, như điều hâu bổ xuống đỉnh đầu Lý Húc. Hai gã quân binh ngẩng cao đầu, lẳng không đâm trúng đối thủ. Máu tươi như suối phun rơi đầy người Lý Húc, hấn phát tay quét một cái, đánh rơi máu của mình và máu tươi của mình, sau đó cũng không quay đầu lại, tiếp tục lao về phía trước.

Một con quái vật nửa người bị máu nhuộm đỏ đột nhiên gia nhập chiến đoàn, vung đao như gió, một đao một đao chém liên tục hai tên lâu la ngã ngựa. Đám giặc cỏ xung quanh hoảng sợ, không tự chủ được tránh sang hai bên. Húc Tử tả xung hữu đột, trong khoảnh khắc đem huynh đệ bên cạnh mở rộng đến hơn hai mươi kỵ binh.

“Cả đội, theo ta!” Húc Tử kêu to, lấy bản thân làm đao phong, hơn hai mươi kỵ binh tạo thành một đội hình kỵ binh cỡ nhỏ, chuyên môn phân phối công kích hai bên ta. Dịch kỵ tuy được huấn luyện nghiêm ngặt, nhân số cũng không chiếm ưu thế. Mười mấy điểm bị Húc Tử tiếp tục giăng co, thế cục chiến trường lập tức nghịch chuyển.

“Cả đội, chỉnh đội!” Tinh kỵ đi theo Lý Húc thấy có chỗ tốt, đồng loạt hò hét. Mọi người càng tụ tập càng đông, lấy nhiều đánh ít, chuyên chọn quả hồng mềm. Sau mấy hơi thở, lại có năm mười mấy người tụ tập bên cạnh Lý Húc. Húc Tử mang theo đội hình kỵ binh cỡ nhỏ này quay cuồng, dần dần giành lại chủ động của cục bộ.

Bên phía Độc Cô Lâm vẫn đang liên tục lùi về phía sau, Trương Nguyên dự bị toàn bộ phá giải, vẫn như cũ không bảo vệ được cánh bên cạnh của đồng bọn. Giờ phút này viện quân

đem đi không có bất cứ hiệu quả gì, Húc Tử tỉnh táo đoán ra thế cục trước mắt. Hắn cắn răng, chĩa lưỡi đao về phía sau La Sĩ Tín.

Hơn năm mươi kỵ binh đi theo Húc Tử phóng thẳng tới chỗ La Sĩ, đem toàn bộ địch kỵ xung quanh chém đổ. Sau đó mọi người đồng thời kêu lên, đồng thời tấn công đối thủ La Sĩ tin. Tên Hồng Phi Phong địch tướng kia vốn đã bị La Sĩ giết đến mức kiệt sức, bị mọi người quấy rầy, lập tức động tác tán loạn. La sĩ tin được cơ hội, đâm tới giữa đù người này.

“A!” Địch tướng mặc áo choàng đỏ hét thảm một tiếng, liền hất ngựa bỏ chạy. Lý Húc cùng La Sĩ tin cũng không đuổi theo, hai người đồng cảm, lao thẳng vào Tần thúc bảo chém giết gã râu quai nón. Gã râu quai nón lúc trước liều mạng với Húc Tử một lần, ngực đã bị thương. Trước mắt đang bị Tần thúc bảo làm cho mệt mỏi, kiệt sức., Đột nhiên nghe thấy tiếng kêu thảm thiết cùng vó ngựa sau lưng, trong lòng biết không ổn. Từ yên ngựa rút ra vài cái búa, ném ra bốn phía, đem thế công của đám người Lý Húc ngăn trở một chút, sau đó hắn lên ngựa, dẫn đầu mười mấy kỵ binh còn sót lại thoát ly khỏi vòng chiến.

Chúng quân binh vừa mới ra khỏi miệng ác khí, nào chịu thả người chạy như vậy. Lúc này vó ngựa đuổi theo, trong nháy mắt có vài tên kỵ binh đã đuổi tới sau lưng Hồng Phi Phong, ở sau lưng gã vẽ thẳng bóng người này. Mắt thấy có thể đem thân thể người này đâm ra mấy cái lỗ thủng, râu quai nón hướng chéo chạy tới, thân thể bán chuyển, áo khoác trong tay ra sức vung lên, đem ba cây giáo dài đâm tới đánh bay đến giữa không trung.

“Các huynh đệ, giặc cùng đường chớ đuổi!” Tần thúc Bảo hô to.

“Các huynh đệ, giết giặc với ta!” Lý Húc vội vàng bổ sung thêm một câu, dẫn theo hơn một trăm kỵ binh, quay đầu lao về phía các bộ binh quân địch.

Một bên khác, chủ tướng quân thép đã bị quân tướng dùng thế trận quai ép không ổn định được trận tuyến. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Húc Tử mang theo khinh kỵ binh từ phía mặt

ngiêng phóng loạn mũi tên. Chủ tướng quân địch phát hiện kỵ binh nhà mình chiến bại, cũng không hoảng hốt, lệnh kỵ trong tay lại lần nữa vung vẩy vài cái, tiến tới trung tâm bộ binh một lần nữa biến trận., Một bộ phận tiếp tục chống đỡ bộ giáp binh mà Độc Cô Lâm suất lĩnh, một bộ phận khác thay đổi phương hướng, tằm chắn ở phía trước, ở giữa Trường Khuyết, cung thủ ở phía sau, thế mà xếp đội áp sát về phía trước khinh kỵ binh.

“Các huynh đệ, vòng quanh bắn đi! Không được dừng lại, tăng tốc, tăng tốc!” Lý Húc thấy quân địch đã thay đổi trận hình, cũng lập tức ra lệnh cho khinh kỵ binh thay đổi chiến thuật. Hơn trăm người cưỡi ngựa lấy hấn làm trung tâm nhanh chóng lướt qua trận địa địch. Chạy được hơn một trăm năm mươi bước thì quay đầu ngựa ở sườn dốc phía sau quân địch, sau đó dựa vào thế núi lần thứ hai phóng tới phía sau địch trận.

“Các huynh đệ, thay phiên nhau tiến lên a!” La sĩ lau máu trên khóe miệng, cầm lấy Toan Nghê điên cuồng gào thét. Trong nháy mắt, hấn cũng mang theo hơn một trăm khinh kỵ binh đang chạy tới, lao về phía hàng ngũ quân địch. Hấn không đi trợ giúp Lý Húc mà lựa chọn một góc độ khác, một bên xông lên, một bên giương cung bắn tên.

“Ô ô ô ô ô cung!” Tiếng kèn thê lương từ dưới soái kỳ của địch địch vang lên, kèm theo từng đợt mưa tên dày đặc, địch trận đột biến. Toàn bộ đại trận chia làm mấy cánh như hoa mai, bên cạnh thông thả phân ra một đội đao thuấn thủ, một đội trường mâu thủ hướng lên phía trước ngăn cản đầu ngựa của La sĩ.

“Dùng nỗ mạnh lần lượt sát thương, áp chế nhuệ khí. Dùng trọng giáp bộ binh chính diện đón đánh, làm loạn tiết tấu, lấy khinh kỵ binh hai cánh bọc lại., Đoạn đường lui sau, sau đó chính diện dùng bộ trang giáp kỵ mà xông lên...” Tần thúc bảo tinh tế nhớ rõ ngày đó Trương Tu Đà đại nhân tổng kết dùng tinh nhuệ Trung Nguyên đối kháng với tinh nhuệ của Đột Quyết Lang Kỵ. Địch tướng lúc đầu không ở bên cạnh Trương đại nhân nghe, nhưng kẻ địch an bài vừa vặn ăn khớp với lời Trương đại nhân nói. Tên nỗ bao trùm, bộ binh tiếp chiến lại thêm khinh kỵ binh vừa rồi bọc đánh bao vây., Mỗi một chiêu

người này đều ứng đối kịp. Nếu như trong tay người này còn có một trọng giáp kỵ binh? Tần thúc Bảo cảm thấy trong lòng có chút lạnh. Không dám chậm trễ thời cơ chiến đấu, hấn vung tay lên, mang theo tất cả khinh kỵ binh gia nhập chiến đoàn.

Ba tổ kỵ binh giáp nhẹ hiện lên ba hướng vây quanh trận địa địch lui tới bồn tẩu, càng không ngừng đem mũi tên lạnh bắn vào trong đội ngũ quân địch. Mặc dù chuẩn không tốt, nhưng quả thực có tác dụng quấy rối. Địch tướng phát ra mệnh lệnh không ngừng, lấy cung thủ và bộ binh nghênh chiến. Đám người Tần thúc bảo lại học được cách ngoan ngoãn của đội quân địch., Xưa nay chưa bao giờ chịu dừng lại cùng đối phương ngạnh kháng, sau khi vài đợt kỵ binh bắn qua, khí thế của địch quân hơi từ, Tần thúc bảo lấy được cơ hội, vội vàng vung ra lệnh kỳ, lệnh cho Độc Cô Lâm cùng huynh đệ dưới trướng Trương Nguyên dẫn theo đối thủ thoát ly tiếp xúc.

Tướng địch thấy giáp kỵ chính diện rút lui, lần nữa ra lệnh cho biến trận thuộc hạ. Hơn bốn ngàn bộ phận lại như cùng sử dụng một cái thân thể, chỉnh tề nghiêng một góc, có người đảm nhiệm tiền phong, có người đảm nhiệm phía trước, có người đảm nhiệm cánh bên, hậu nhân kéo hậu nhân cảnh giới, chậm rãi áp lên sườn núi cao nguyên bản binh tinh kỵ thuộc về quận.

Tần thúc bảo cũng quơ quơ lệnh kỳ, tập hợp tất cả kỵ binh trên một sườn dốc khác trên đường núi. Địch ta và ngươi lại bắt đầu cách nhau qua một con đường núi, trạng thái cơ hồ giống như trước khi chiến đấu chưa phát sinh. Chỉ là thay đổi phương hướng lẫn nhau, trên bãi cỏ dưới chân có thêm hơn tám trăm bộ thi thể.

Sau một trận chém giết, chín trăm kỵ binh danh tiếng dưới trướng Tần thúc bị tổn hại hơn ba trăm trọng, hơn sáu trăm kỵ binh giáp thép cũng ngã xuống. Mặc dù đoàn người thành công tiêu diệt hết quân sĩ của địch, nhân số bộ binh lưu tặc bị giết cũng cao hơn bản thân tổn thất rất nhiều. Nhưng dựa theo lực lượng chiến đấu mà tính toán, lại tương đương với tổn thất lớn. La sĩ tức giận đến nổi trận lôi đình, chỉ mong có thể lập tức tiến lên liều mạng với đối thủ. Nhưng Tần thúc bảo lại không nỡ bỏ vốn gốc ra mà tổn thất nặng nề., Thở dài, nói:

“Bọn họ còn hơn bốn ngàn người, chúng ta chỉ có bảy trăm không đến, tiếp tục liều mạng, chỉ sợ phần thắng không lớn. Không bằng ở chỗ này giăng co, chờ đợi quân nhu tới, tiếp tục tính toán!”

“Tần Nhị ca tận hết chí khí người khác, tinh binh quận Tề chúng ta khi nào lại sợ người khác? Cùng lắm thì hôm nay ông đây liều mạng với bọn chúng! Con bà nó, người nhìn tên gia hỏa mặc áo bào đỏ kia xem, hấn thể mà không chết, còn dám khiêu khích chúng ta!” La Sĩ thè ra một ngụm máu tươi., Quát to. Hôm nay lúc chém giết hấn đã bị thương học máu trước, mặc dù sau đó được đám người Lý Húc hiệp trợ, hấn không thể đáp lại được đối thủ, nhưng thương thế trên người địch tướng hiển nhiên không chí mạng, bị gã râu quai nón che chở ở sát rìa chiến trường, trước mắt lại quay về đội ngũ giặc cỏ.

“Nếu như ta đoán không sai, cái áo bào màu đỏ kia là Thông lĩnh kỵ binh ngói quân đơn lĩnh Chi Hùng Tín. Hôm nay người đánh ngang tay với hấn, cũng không tính là mất mặt.” Tần thúc liếc La Sĩ một cái, nói ra.” Về phần một ngàn kỵ binh này của Tề quận phụ lão đập nồi bán sắt, ta tình nguyện rút lui, cũng sẽ không để cho bọn họ lại đi liều mạng với địch nhân!”

“Xích Cương quân, chẳng lẽ tên râu quai nón kia là Trình Tri Tiết (một)?” Độc Cô Lâm vụng trộm hít một hơi khí lạnh, lấy thanh âm vền vền mấy người nghe được hỏi tới.

“Hấn là không sai, binh khí cùng thân thủ đều giống nhau.” Tần thúc gật gật đầu, đáp lại. So với Trình Tri tiết cùng chỉ hùhng tâm, lão quan tâm chính là địch quân chủ tướng. Từ xa nhìn lại, người này hấn là không đến hai mươi tuổi. Niên kỷ như thế, dụng binh lại già đến như thế. Sau này tại chiến trường Hà Nam, người này chỉ sợ là một kình địch của mọi người.

“Vậy tại sao bọn họ không giương ra cờ hiệu cho mình?” Trương Nguyên bị đỏ mặt truy hỏi một câu. Vừa rồi hành vi của hấn kéo chân đám người, mặc dù Tần thúc bảo không hề chỉ trích nhưng người trẻ tuổi lại cảm thấy vô cùng hổ thẹn.

“Có lẽ là không muốn bại lộ thực lực quá sớm. Theo ta được biết, quân nhân thời địa ngục không nhiều lắm, mấy năm nay

động tĩnh cũng không lớn. Nhưng hôm nay xem ra, sự sắc bén của binh lính là bất cứ một nhà giặc cỏ nào cũng không thể làm được!” Tần thúc Bảo dùng sức vặn chòm râu., Bộ mặt của khe rãnh nhìn qua còn sâu hơn cả mặt đất rạn nứt. Hấn vội vàng cần phải suy nghĩ xem có thể đánh đuổi được địch nhân hay không, hơn nữa nhân số mình tổn thất rất nhỏ kể sách. Địch tướng xảo trá như cáo, nếu như bị hấn đoạt tiên cơ, hậu quả khó mà lường được.

Trong giây lát, Tần thúc bảo tinh tế phát hiện từ khi hai bên tách nhau ra, Lý Húc không nói chuyện với nhau nữa.” Chẳng lẽ hấn có kế phá vòng vây?” Tần thúc bảo quay đầu, ánh mắt nhìn về phía Húc Tử, nhưng lại thấy Lý Húc hai mắt chăm chú nhìn chăm chăm mặt đất, sắc mặt xanh hồng như trời tuyết.

Chú 1: Về thân thủ cùng binh khí Trình Tri Tiết, đều có thể thấy được sử sách. Trong chính sử, tuyệt không phải trong tiểu thuyết có phúc tướng chỉ có ba tấm búa. Người này xuất thân từ thế gia (Hấn từng là Trình Hưng, là Tư Mã Khuyết Châu Bắc Khuyết, tổ tiên Trình Triết, là Tư Mã Bắc Tề Tấn Châu, cha hấn tên là Trình Lâu Lâu., Là đại trung chính Bắc Tề châu, chuyên sử dụng trường liễn, từng được Bùi Hành cứu về trong vạn mã quân (bình thư: bình thư) của Bùi Nguyên Khánh. Sách sử ghi chép, lúc ấy quân địch dùng cương phá thủng thân thể, Trình Tri Tiết ôm Bùi Hành khinh nghiêm, chính đôn đôn đâm ngược lên ngựa, dọa cho đám đông không dám đuổi theo, hai người cuối cùng có thể chạy thoát.

Bài 2: Nếu cảm thấy còn có thể xem thử, mời đặt vé mời khách quý.

Chương thứ ba tranh hùng (8)

Có lẽ do thân ở trên chiến trường, nên giờ phút này lục thức của Húc Tử rất là nhạy bén. Ánh mắt Tần thúc bảo vừa quét tới, hần lập tức thu hồi tâm thần từ trong trầm tư. “Vừa rồi chúng ta quá khinh địch, cho nên mới tổn thất thảm trọng!” Hần ra vẻ cười thoải mái, hướng Tần thúc bảo đề nghị: “Nếu trong chiến đấu tiếp theo tận lực không tiếp xúc với quân địch, chưa chắc đã thua hần!”

“Nhưng cũng chưa chắc sẽ thắng, đội ngũ đối diện này là tinh nhuệ của ngóc Cương, không dễ dàng tán loạn như vậy!” Tần thúc gật gật đầu, đáp lại. Hần không nhận thấy nụ cười trên mặt đối phương mất tự nhiên., Cũng không nhận thấy Lý Húc trong lúc vô tình nhấn mạnh là “hần” chứ không phải “Bọn họ”. Chiến thuật dùng ngựa bắn loạn địch hần đã từng cân nhắc qua, kỵ binh tốc độ nhanh, sau khi chạy nhảy thì vũ tiễn rất khó bắn trúng. Nếu như vẫn luôn di chuyển mà nói, bọn kỵ binh hần là có thể lấy một đổi ba lần chiến tổn. Dựa theo kinh nghiệm tác chiến với giặc cỏ trước đây., Tổn thất hơn một thành rưỡi, đối thủ sẽ bị tan tác. Nhưng đối diện là quân đội ngóc cương, thông qua một vòng giao thủ vừa rồi biết được tình hình thực tế, Tần thúc bảo không dám cam đoan tính kỵ dưới trướng mình khẳng định ngoan cường hơn so với ý chí chiến đấu của địch nhân.

“Đã như vậy, chúng ta không bằng lấy bất biến ứng vạn biến. Quân đối thủ là ai, để hần tiến ra không được!” Lý Húc lại suy nghĩ một chút, đề nghị, đây mới là lời hần muốn nói nhất, “Trong núi không có lương thực, bọn hần tùy tiện xông vào chẳng khác nào tự mình đập lên tuyết địa. Chúng ta chỉ cần một mực bóp chặt cửa ra sơn lộ, cho dù là ngóc cương quân cũng chưa chắc nhấc lên nổi sóng gió gì.”

Nói xong, hần ngẩng đầu, mang theo vài phần nóng bỏng nhìn về phía con mắt của Tần thúc bảo. Đây là một loại chiến thuật phi thường ôn hòa., Chính là tổn hại đến thể diện cá nhân của chủ tướng. Một chỗ tốt khác của loại chiến thuật này là hần có thể tạm thời không đối mặt với chủ soái kia của ngục quân.

Bản lĩnh người kia hẳn đã chứng kiến qua, bội phục đến cực điểm. Năm đó Húc Tử nằm mơ cũng không nghĩ tới có một ngày mình đối chọi với hắn, mà hôm nay, trong lòng hắn tuyệt đối không có nắm chắc tất thắng.

“Cũng tốt, chúng ta tùy ý để bọn chúng đi vào!” Tần thúc bảo liếc mắt nhìn sườn núi đối diện, tuy không cam lòng nhưng không thể làm gì được.” Trọng mộc dẫn theo bộ binh giáp đoạn hậu, những lữ khách khác chậm rãi lui ra ngoài, thả quân địch vào núi!” Hắn thấp giọng ra lệnh, sau đó dứt khoát quay đầu ngựa.

“Chưa đánh đã lui, hai người các ngươi cứ coi như chưa chiến đã lui, tránh địch như hổ!” La sĩ lớn tiếng kháng nghị, dùng cán Côn Bằng đem mặt đất gõ vang âm âm. Con ngựa trắng dưới khố của hắn cũng bị chủ nhân điều động động động động tác huyết tính điều động lên chủ nhân., Chân trước bay lên không, ”bù nỏ” rít gào liên tục. Nhưng chúng tướng sĩ đều đã mệt rồi, không muốn tiếp tục chiến đấu nữa. La sĩ tin một mình la hét cả buổi, phát hiện đoàn người đều không chịu phụ họa. Không thể làm gì khác hơn là quay đầu chiến mã, tức giận đi theo sau lưng bộ giáp thép.

“Chỉ là một cuộc xung đột nhỏ mà thôi. Hiện tại nói thắng bại, còn khá sớm!” Một mình Độc Cô Lâm phụ trách dẫn binh đoạn hậu cố ý kéo dây cương, đi đến bên cạnh La Sĩ, cười an ủi.

“Dù sao, còn chưa kịp phân ra thắng bại, chúng ta liền kẹp đuôi chạy trốn! Chuyện này nếu để các phụ lão nghe được, chúng ta còn không bị người ta cười chết!” La sĩ tin tức không ngừng quay đầu, hận quân địch không thể lập tức đuổi theo, để mọi người có thể tìm được cái cớ quay lại tiếp chiến. Làm hắn thất vọng chính là, Đào Bạt quân hiển nhiên cũng mất đi hứng thú tiếp tục triển đấu, mặc kệ quan binh chạy trốn trước mắt mình, từ đầu đến cuối không làm bất kỳ cản trở nào.

“Nhân số quân địch gấp bốn chúng ta, sức chiến đấu lại mạnh, cứng rắn cản bọn họ, chúng ta được không bù mất!” Độc Cô Lâm nhìn theo hướng ánh mắt La Sĩ Tín, tiếp tục bổ sung.

Hắn nhìn thấy tên chủ tướng mặc áo bào trắng giáp bạc đang nhìn về phía mình, phảng phất như trong đám khói bụi do chiến mã đạp lên cát giấu vô số huyền cơ. Khói bụi từ từ dâng lên, ngăn cách tầm mắt của hai bên địch ta, Độc Cô Lâm quay đầu lại, trong lòng rất hoang mang.

“Bọn chúng và giặc cỏ trên núi hội hợp, số lượng sẽ gia tăng gấp hai!” La sĩ không ngừng quơ râu dài, cò đại ven đường Tỳ Phong sơn vung vẩy tung tóe ra bốn phía.

“Nếu quả thật bọn họ đang ở cùng một chỗ tác chiến với bọn giặc cỏ trên núi thì đó mới là tự tìm đường chết!” Độc Cô Lâm cười lắc đầu, nói toạc ra huyền cơ trong lòng hai người Lý Húc và Tần thúc bảo. Đội quân ngói Cương có thể sánh ngang với quan binh quận Tề Quốc là một binh lính tinh nhuệ sánh ngang với thư hùng., Nhưng những bọn giặc cỏ khác trên núi chính là chim sợ cành cong. Hai nhóm người đi đến cùng một chỗ, sức chiến đấu lại chưa chắc gấp đôi. Ngược lại, sĩ khí bọn giặc cỏ bị mê hoặc ngược lại sẽ ảnh hưởng đến ý chí chiến đấu của quân đội ngói cương. Nhưng chủ quân địch lại ngốc như vậy sao? Theo biểu hiện vừa rồi của đối thủ, Độc Cô Lâm nắm chắc một trăm hai mươi phần có thể xác định được vùng biên cương quân sẽ không để cho mình được như ý nguyện.

Hành vi của Bảo Cương quân đúng là không thể hành lễ như thường được. Sáng sớm ngày thứ hai, quận Tề cùng liên quân Bắc Hải vừa mới phá hồng con đường duy nhất ra núi, sứ giả ngói quân liền đi tới cửa đại doanh. Đi cùng nhau còn có hơn hai mươi tráng sĩ, áp giải hơn hai mươi quận binh cứu được trên chiến trường bị thương nhẹ, còn nâng hơn mười quận binh bị thương nặng không cách nào đi đường.

Sứ giả ở sau trung quân đại tướng nhìn thấy Tần thúc bảo, tiến lên nửa bước, chấp tay hành lễ. “Sứ giả Mộ Cương quân Tạ Ánh trèo lên bái kiến Tần úy. Ngày hôm qua quét dọn chiến trường, ta cứu ra mười mấy huynh đệ Tề quận thân mang trọng thương cùng hai mươi mấy người huynh đệ Tề quận bị thương không quá nặng, bởi vì lúc ấy sắc trời đã tối, cho nên không thể không ở lại trong quân cả đêm. Hôm nay nghe nói quý quân dời sự phụ sang bên khe núi, cho nên cũng đưa về cho Tần đốc úy!”

“Đa tạ ý tốt của tướng quân nhà ngươi, ân tình hôm nay, con cháu quận Tề Quốc ta chắc chắn sẽ báo đáp!” Tần thúc bảo đứng dậy, chấp tay chào ngang. Mặt hấn có chút đỏ, hôm qua vì tránh cho tổn thất lớn hơn, hấn không có kiểm tra chiến trường đã hạ lệnh mọi người rút lui. Hôm nay đối thủ lại đem tất cả vết thương cứu chữa rồi tặng lễ, loại hành vi này mà nói là rộng lượng, không bằng nói là đang thị uy.

“Tần đốc úy chớ khách khí, lúc này Hằng Cương quân ta nhận lệnh người tới đây cứu viện đồng bạn, chỗ đắc tội là không thể có được!” Tạ Chiêu Đăng cười cười, trả lời. Trên người hấn mặc một bộ áo lam., Trên đỉnh đầu là một cái nho quan, so với sơn tặc giết người không chớp mắt như trong truyền thuyết, bộ dáng ăn mặc giống một thư sinh du học khắp nơi. Đặc biệt sau khi cười lên, ánh mặt trời lập tức viết đầy mặt, ngay cả không khí khản trương trong đại trường cũng bị trong nháy mắt hòa tan ba phần.

“Người này hình như đã gặp ở đâu rồi!” Nhìn khuôn mặt tươi cười tiêu sái của đối phương, Húc Tử thầm nghĩ trong lòng. Lục lợi mọi góc ngách trong trí nhớ, hấn biết mình chưa từng gặp được một người bạn trẻ tuổi như vậy. Đối phương thoát nhìn còn trẻ tuổi, thậm chí còn nhỏ hơn mình rất nhiều. Nhưng nụ cười kia lại như đã từng quen biết, đặc biệt là tự tin trong lúc ngẫu nhiên lộ ra, phảng phất trước đây rất lâu đã từng ở bên cạnh mình.

“Tạ tướng quân sao có thể nói vậy, từ lâu đã nghe nói binh sĩ ngồi cương quân là thiên hạ chí nhuệ, chúng ta có thể tận mắt lĩnh giáo, quả thật là đại hạnh của cuộc đời!” Tần thúc mỉm cười ngồi xuống, phảng phất như dưới đường là một vị bạn cũ nhiều năm không gặp. Đào Cương quân là đối thủ mạnh nhất lão gặp được từ khi xuất đạo tới nay, ngày hôm qua ở sa trường hai bên khó phân thắng bại, hôm nay tranh đấu miệng lưỡi, lão cũng không muốn rút lại người khác nửa phần.

“Tần đốc úy khách khí. Đội quân ngồi cương bất quá chỉ là một đám khổ nhân không có đường sống, tình thế gấp gáp liều mạng mà thôi, làm sao xứng danh hai chữ tinh nhuệ được. Nhưng thật ra kỵ binh dưới trướng đốc úy, có thể nói là không gì không phá được, ai cản nổi.” Tạ Chiêu Đăng vừa chấp tay,

vẻ mặt, động tác cùng lời nói trong miệng đều lộ ra một sự khiêm tốn.

“Tạ tướng quân quá khiêm tốn rồi. Trận chiến hôm qua, con cháu quận Tề không chiếm chút thượng phong nào. Quý quân tiến thoái lưỡng nan, Tàn mỗ rất là bội phục!” Tàn thúc khoát tay áo, cử chỉ rộng lượng, trầm ổn, tựa như một vị khách tốt. Mục đích tới quân doanh của đôi phương tuyệt đối không phải vì nói vài câu khách sáo, chỉ là người tới không chịu đi thẳng vào chủ đề, hẳn cũng không thể không tĩnh chế động.

“Đúng là buồn chán vô cùng!” La sĩ trong lòng tự tin thầm mắng. Hắn ghét nhất là không thích nghe, chính là những lời vô vị. Muốn đánh liền chiến, hai quân thân là cừu địch, nhưng bà bà, La Liên dài dòng không thôi, nếu đã đánh như vậy, không bằng về nhà ôm nữ nhân cho xong.

Cũng may Tạ Chiêu Đãng cũng không muốn lãng phí quá nhiều thời gian, sau khi chuyển giọng, lời nói của hắn liền không còn lọt vào tai như lúc trước. Đặc biệt là trong lỗ tai đám người La Sĩ Tín, những lời kia đơn giản có thể dùng “Không biết xấu hổ” để hình dung.

“Nếu hai nhà ta thắng bại khó phân, sao Tàn đốc úy không tránh ra một con đường, để cho chúng ta xuống núi trốn đi?” Tạ Ánh mỉm cười đề nghị, phảng phất như đang cùng đối phương làm một vụ mua bán nhỏ bé không đáng kể.

“Ý tốt của tướng quân là chúng ta tâm lĩnh. Nhưng chức trách, chúng ta không dám vì tư mà phế công.” Tàn thúc ngồi thẳng dậy, lạnh như băng trả lời. Đây là chuyện cười lớn nhất mà hôm nay ông nghe được, một đám sơn tặc lại đến đàm phán cùng quan quân, hơn nữa còn bày ra một bộ dáng bố thí.

“Tàn tướng quân không yêu thương tính mạng con cháu quê hương sao? Người trên núi sớm đã bị người trục xuất khỏi quận Tề, uy danh tướng quân đã lập, cần gì phải đuổi tận giết tuyệt?” Tạ Chiêu Đãng phảng phất đoán được Tàn thúc bảo sẽ cho mình một câu trả lời phủ định, không chút hoang mang lại bổ sung một câu.

“Người đâu, lấy năm trăm xâu tiền, dùng xe đưa về cho Tả tướng quân, coi như tư cách chuộc mệnh của các huynh đệ
“Tần thúc bảo phát phát tay, ra lệnh. Hắn biết Tả Ánh Lai đang nói cái gì, ai bảo vừa rồi mình đã nói muốn hỏi báo đối phương! Nhưng phương thức hỏi báo có rất nhiều, tuyệt đối không có nghĩa là bán chức trách trong tay.

“Tần đốc úy chậm đã!” Tả Ánh Đăng giờ tay ngăn cản thân binh đang lĩnh mệnh đi ra ngoài.” Đội quân ngó của ta không phải là sơn tặc bắt tiền cầu tài, nếu đã đưa hào kiệt Tề quận bị bắt trở về thì vốn dĩ không muốn tiền chuộc gì. Hôm nay là đề nghị có lợi đôi với hai bên ta và người, mong rằng tướng quân nghĩ lại!”

“Ta không biết chỗ tốt ở đâu, các người là giặc, chúng ta là quan binh. Tặc bắt người chuộc đồ, thuận lý thành chương. Quan binh lên núi bắt trộm, thiên kinh địa nghĩa!” Độc Cô Lâm vượt qua đám người, ngạo nghễ quát.

“Cái này thì chưa chắc. Thế đạo này, cái gọi là quan cùng tặc, chỉ bất quá một cái lúc cướp bóc cầm chính là đại ân, một cái cướp đoạt lúc cầm là đao thương mà thôi!” Sứ giả nhìn nhìn sắc mặt Độc Cô Lâm một chút, cười hì hì đáp lại một câu, khiến nó ghen một cái run rẩy.

“Tặc tử vô lễ, các người thật có bản lĩnh, trên đao thương chúng ta gặp cao thấp thôi, đừng ở đây khoe khoang!” La sĩ thấy một câu của Độc Cô Lâm đã bị đối phương đẩy trở lại, cũng không nhịn được nữa, xông lên phía trước muốn túm cổ áo đối phương đánh đau. Sứ giả Tả Chiêu Đăng mặc một thân áo thư sinh, động tác trên tay chân lại phi thường lưu loát. Thân thể lui về phía sau nửa bước, hơi xoay người một cái, đã thoát khỏi lòng tin của La sĩ.

“Có thể lĩnh giáo võ nghệ của La tướng quân, đương nhiên là tốt rồi.” Hắn ôm quyền trước người, nhìn qua đang thi lễ, trên thực tế lại dùng động tác hai tay bóp chặt cánh tay La Sĩ Tín đẩy sang một bên: “Nhưng hai quân giao chiến, giết địch ba ngàn, tự tổn hại ít nhất tám trăm. Mặc dù lần này chư vị đuổi tận giết tuyệt chúng ta, nhưng không đến nửa năm, xung quanh quận Tề Quốc lại là khói lửa chung quanh!”

“Sĩ tử chớ làm khách nhân bị thương!” Tần thúc bảo thấp giọng quát một câu. Giống như ngày hôm qua hai quân giao chiến, hôm nay vẫn đấu, mình một phe vẫn không chiếm được thượng phong. Điều này làm hắn cảm giác được ảo não dị thường. Chỉ là trong quân đội ngời cương như thế nào lại xuất hiện nhiều thiếu niên anh hào như vậy, tên chủ tướng hôm qua nhìn qua chẳng qua chỉ hơn hai mươi tuổi, mà người nói khách hôm nay nhiều lắm là mười sáu, mười bảy tuổi!

“Hừ!” La Sĩ trong lỗ mũi phát ra tiếng hừ lạnh, hậm hực lui sang một bên. Nếu như đối phương không phải đang đánh cờ của sứ giả, hắn hận không thể một quyền đánh bẹp hắn. Bất quá cái này chỉ sợ phải phí một phen công phu, người này giữa lúc tiến thoái bước nhẹ nhàng thoải mái, trong ba chiêu năm thức rất khó bắt được.

“Tạ tướng quân, mời trở về. Chúng ta đã lấy một phần bổng lộc của triều đình, tự nhiên sẽ làm hết sức. Còn nửa năm sau, thế nào, thật không phải võ phu chúng ta có khả năng dự liệu!” Tần thúc quát bảo lui lá tín La Sĩ, sau đó đứng dậy chấp tay với sứ giả.

“Tại hạ không ngại thẳng thắn nói một câu, triều đình cứ chơi như vậy, lưu thổ khắp nơi sẽ càng ngày càng nhiều, mà tình nhuệ quận Tề người đánh một lần liền bớt đi một lần!” Tạ Chiêu Đăng lắc đầu, trên mặt vẫn mang theo nụ cười.

“Tình nhuệ quận Tề quận càng đánh càng ít, nhưng đạo tặc trong thiên hạ lại càng nhiều!” Câu nói này như sấm sét bổ vào đáy lòng chúng tướng. Đặc biệt là Tần thúc bảo, mấy năm gần đây càng ngày càng nhiều sự thật là hắn tận mắt nhìn thấy. Lúc trước, mình trẻ tuổi như La sĩ, cả ngày nhàn rỗi ở nha môn, vô cùng nhàn chán. Hiện tại một năm có hơn nửa năm đang đánh giặc., Sắp đến chân núi muốn nghỉ ngơi, làm hại đến đám cường đạo không vui. Nghĩ đến đây, cơ thể hắn mềm nhũn vì không tự chủ được, thiếu chút nữa đáp ứng yêu cầu của đối phương.” Đào Cương quân của người có thể bảo đảm những người này không đến quanh Tề quận không?” Tần thúc bảo bối mồm mịt mội, sau đó nói ra khỏi miệng., Hắn lập tức minh bạch mình phạm sai lầm lớn, chuyển hướng ánh mắt sang Lý Húc, sửa lời nói: “Người cam đoan không được, hưởng hồ

những người này phạm vào tội nghiệt bách tử khôn chuộc, hôm nay thả bọn hần đi, giữ pháp luật triều đình ở đâu?”

“Thỉnh Tàn đốc úy nghĩ lại!” Tạ Chiêu Đẳng ôm quyền với Tàn thúc, sau đó rất tự nhiên chuyển hướng thân thể sang Lý Húc: “Cũng mời Lý lang tướng nghĩ lại, Từ quân sư nhà ta nói, không đến vạn bất đắc dĩ, hần không muốn giao thủ với Anh Hào Tề quận!”

“Ta cũng không muốn cùng Mậu công huynh giao thủ lần nữa, nhưng ông trời trên người ta có lựa chọn gì chứ!” Lý Húc nghe thấy trong lòng mình có một âm thanh điên cuồng gào thét, hần cảm thấy miệng đắng ngắt như được hoàng liên vậy. Ngày hôm qua lúc hai quân đối chiến, hần đã nhận ra đối phương chính là huynh đệ sinh tử của mình, Từ đại nhân. Hôm nay Tạ Chiêu Đẳng nhìn như lơ đãng, trên thực tế là cố ý nhắc tới Từ quân sư, càng khiến cho hần xác nhận thân phận của đối phương.

Nhưng như vậy thì đã sao, Tàn thúc cố kỵ thân phận của triều đình tướng quân, cho nên không dám đơn giản giao dịch cùng ngôi quân. Chẳng lẽ mình không quan tâm xung quanh ánh mắt hung hăng sao? Cái gọi là tạo hóa trên người, nhất trí với nhau. Mắt to nguyện vọng là trở thành sĩ tộc, chí nguyện của chính mình bất quá chỉ là làm một tiểu thương. Kết quả, muốn làm tiểu thương hàng rong của triều đình bá nhị đẳng, như bảo đảm đối sĩ tộc. Mà muốn làm sĩ tộc, lại làm đại vương tụ tập núi rừng!

“Trúc Cương quận cũng không kém gì Tề Lỗ, nể tình hôm nay đưa các huynh đệ trở về, nếu như bọn họ tự đi, ta đề nghị Tàn đốc úy tha cho bọn họ một con đường sống!” Húc Tử ôm quyền hướng Tàn thúc bảo, dùng giọng điệu công công làm việc đề nghị. Không ai có thể nhìn ra trong mắt hần sự tuyệt vọng này., Hần đem hết thầy giấu vào đáy lòng.” Nếu như Ngưu Sơn Tề quốc xa xôi cũng muốn đục nước béo cò, làm phiền Tạ tướng quân trở về chuyển cáo quân sư nhà người một câu: “Hần quay đầu, hướng Tạ Chiêu Đẳng thi lễ thật sâu. “Lý mỗ cùng các huynh đệ thân mang trách nhiệm bảo vệ an dân, không thể không liệu mình ngăn cản.”

“Lý Trọng Kiên này, cần gì phải nói chết!” Tần thúc bảo không nghĩ tới Lý Húc lại mở miệng từ chối đề nghị của đối phương. Nếu như là La Sĩ tin và Độc Cô Lâm nói ra những lời như vậy thì còn dễ hiểu. Bởi vì hai người một là tàn nhẫn, một kẻ kiêu ngạo, đều không phải chủ nhân biết cân nhắc nặng nhẹ. Nhưng Lý Trọng Bình xưa nay cho người ta cảm giác rõ ràng là nhân từ nương tay, sao giờ phút này lại ngoan độc như vậy!

Đang lúc ảo não, lại nghe sứ giả kia ngạc nhiên kinh ngạc hỏi: “Lý tướng quân thật sự không để ý chút nào, không nhớ ân tình hôm nay sao?”

“Công nghĩa tư ân không thể lưỡng toàn, mong cảm tạ tướng quân thứ lỗi!” Lý Húc thở dài trả lời, phảng phất giao thiệp lâu với Tạ Ánh Thần.

“Dựa vào binh mã quận Tề ngươi, căn ngôi Cương quân ta khẳng định là không ngăn được!” Tạ Ánh Đăng nhìn xung quanh một chút, liên tục lắc đầu.

“Không thử, làm sao biết được!” Lý Húc cũng lắc đầu theo, nụ cười bỗng nhiên trở nên nhẹ nhõm, giống như đã bỏ qua gánh nặng ngàn cân.

Phát hiện là giao thủ cùng Từ Đại Nhãn, chưa đánh, hấn đã sớm sợ hãi ba phần. Nhưng đó là chuyện của ngày hôm qua, sau khi đè nén một đêm, hiện tại hấn đột nhiên nghĩ thông suốt, nếu số mệnh hai người muốn dùng phương thức này gặp lại, trốn tránh cùng hấn, không bằng buông tay ra chiến một trận. Vô luận thắng, đều không phụ tình nghĩa luận binh ngày xưa.

“Đúng, muốn đánh cứ đánh, sợ run nhiều như vậy làm gì!” La Sĩ bán tin phát hiện Lý Húc càng lúc càng hợp với khẩu vị của mình, vội vàng đứng bên cạnh hỗ trợ.

“Tạ Đầu lĩnh vẫn nên chuyển tiền trở về đi, nếu không chẳng phải tay không trở về sao!” Độc Cô Lâm không mở miệng thì thôi, mở miệng chính là một câu trào phúng.

“Trở về chuyển cáo các vị hào kiệt trên núi, chúng ta ở đây chờ đợi các vị đại giá ở cửa ra vào!” Tần thúc thấy tâm ý mấy

vị tướng lĩnh đã quyết, cũng chỉ có thể thuận theo ý mọi người. Từ sau soái án đi ra, tự mình tiễn khách.

“Cũng được, ngày khác ta lại xin các vị tướng quân giở thủ đoạn!” Tạ Ánh Đăng nhú mày nhảy nhẹ lên, trong giọng nói có vài phần nóng nảy nhưng cử chỉ vẫn nho nhã lễ độ. Hắn tới quân trưởng, quay đầu lại, như lơ đãng hỏi thêm một câu. “Hôm qua trên trận thấy đao pháp của Lý tướng quân nhanh nhẹn, chẳng hay sư phụ là anh hùng nào?”

“A, là một vị hào kiệt ẩn cư ở tái ngoại, tên ta không hỏi!” Trong phút chốc, trước mắt Lý Húc lóe lên một bức mặt, hắn cuối cùng cũng hiểu vì sao mình nhìn thấy Tạ Chiêu Đăng quen mắt như vậy, hóa ra người này là con cháu của Giang Nam Tạ gia. Nhớ lại lúc mới vào quân, Đường Công Lý Uyên và Lưu Hoảng Cơ đã chuẩn bị đáp án cho mình, giờ phút này vừa vận phát huy công dụng.

Trong ánh mắt hồ nghi của mọi người, Húc Tử cười bồ sung: “Hắn cho người ta mài kính sống, cho nên bị bách tính xung quanh gọi là Cốt Kính lão nhân! Tạ Đầu lĩnh nếu có cơ hội xuất biên, cách tường thành tám trăm dặm, giữa Nhược Lạc Thủy và Thái Di Hà sẽ có bóng dáng của hắn!”

Đánh giá 1: Tạ khoa, chữ đăng. Sau khi Nam Bắc triều Tạ An, từng gia nhập quân đội ngói, sau đó xuất gia làm đạo sĩ, rất nổi danh ở Đường Sơ.

Tửu đồ: Nhìn có thể nói, xin vui lòng gửi phiếu mời quý khách. Mỗi ngày mỗi người đều có một tấm miễn phí, vị trí nằm chính giữa trang sách.

Chương thứ tư cổ nhân (một)

Tiền sứ giả đi, Tần thúc bảo ngồi trên soái án bắt đầu than phiền.” Những người các người không đương gia không biết củi gạo quý, vốn có thể thấy tốt liền nhận, nhất định phải đánh. Hắc hắc hắc., Đội quân Bảo Cương trà trộn vào một chỗ với giặc cỏ trên núi, sức chiến đấu chưa chắc đã tăng gấp bội. Binh mã hai địa phương Tề Quốc chúng ta cộng lại đã mạnh hơn so với người ta rồi? Lúc trước đoàn người chẳng qua là vì báo thù quê hương bị người ta cướp sạch, bây giờ từ Bắc Hải đến Liêu Hải, chắc hẳn đã kiệt sức lắm rồi! Ôi chao!”

Nghĩ lại vừa rồi chính mình đột nhiên có chút tâm tư, Tần thúc bảo liền cảm thấy đỏ mặt. Hắn đột nhiên cảm thấy rất hối hận, hối hận lúc đó mình không có dũng khí mà gánh vác trách nhiệm. Nếu như không phải sợ tướng lĩnh của triều đình Lý Húc bất mãn, hắn nhất định sẽ đáp ứng yêu cầu của bãi binh lính. Binh pháp và giặc cỏ, chớ truy. Vì một chút tàn phế đa phần hy sinh tính mạng của các huynh đệ thật sự không phù hợp.

Hơn vạn quân binh quận Bắc Hải đều là đám người Tần thúc bảo tạm thời chiêu mộ, đại đa số nhập ngũ chẳng qua là vì hỗn hợp hai trăm cân gạo kia. Còn có một bộ phận thanh niên trai tráng nâng đao lên trận là để báo thù cho người nhà bị giặc cướp hại chết. Bởi vậy, lực chiến đấu của hơn vạn binh mã này không hề cường hãn hơn so với giặc cỏ. Tần thúc bảo nói chuyện thích lưu lại một chút đường sống., Cho nên chỉ nói đoàn người mệt nhọc, không đề cập tới những chuyện khác. Quận trưởng Bắc Hải Ngô Kỳ lại không cần cố kỵ nhiều như vậy, chấp tay về phía trước., Hắn mượn lời nói của Tần thúc bảo nói: “Chỉ sợ hận ý trong lòng mọi người sớm đã không còn đậm như trước. Những lời Tần đốc úy nói ta đều biết, nhưng nếu chúng ta không đánh một trận mà thả tặc binh đi, vạn nhất bị triều đình biết, chỉ sợ chư vị đang ngồi cũng không thoát khỏi liên quan!”

Ngô Kỳ vốn là huyện úy Bắc Hải huyện, Quách Phương cùng Tần Quân lương tặc mang theo mười vạn giặc cỏ thổi quét Bắc

Hải, trong nửa tháng liên tiếp bốn thành. Quận thủ quận quận Bắc Hải, Quận thừa cùng mấy huyện lệnh lớn, huyện úy đều chết trận, trước mắt triều đình không có ai muốn đến chỗ chiến loạn nhậm chức, cho nên chức vị quận thừa liền tiện nghi cho hần.

“Chém giết ở cương trường, con cháu Bắc Hải ta khẳng định không phải là đối thủ của ngôi cương quân. Về điểm này, Tần đốc úy không đề cập tới, ta cũng phải thừa nhận!” Bốn bề chung quanh quan sát một vòng, Ngô Kỳ tiếp tục nói.” Nhưng nếu như tử thủ không ra ngoài, phỏng chừng mọi người còn có thể tồn không ít thời gian. Về phần có thể làm cho toàn bộ người trên núi chết đói hay không, Ngô mỗ cũng không thể biết được!”

“Chỉ sợ là đội quân ngôi cương sẽ không cứng rắn xông ra ngoài. Tên gia hỏa họ Từ kia dụng binh rất âm hiểm, nếu như hần chơi một ít thủ đoạn, mọi người rất phiền phức!” Tần thúc cuống quýt lắc đầu liên tục., Phủ quyết chiến thuật tử thủ đại doanh mà Ngô Kỳ đề xuất. Bởi vì nơi xuất phát của sĩ tốt dưới trướng bất đồng, cho nên quan điểm của hần và đối phương rất khó nhất trí. Binh mã của Ngô Kỳ cũng không trải qua huấn luyện gì, vũ khí cũng là từ trong đồng chiến lợi phẩm đào ra., Cho nên hần không quá quan tâm đến tổn thất của bao nhiêu huynh đệ. Những huynh đệ dưới trướng Tần thúc đều là lão binh thân kinh bách chiến, chỗ tinh hoa toàn bộ quận binh quận Tề quận. Như vậy lão binh chết đi một người, lại giống như hôm qua một lần chiến tổn hơn hai trăm, quan trọng nhất là nói bảo vật Tần thúc, ngay cả bản thân Trương Tu Đà cũng không chịu nổi.

“Nếu như không muốn đối đầu với quân ngôi, chúng ta không ngại đem đường lớn nhường cho hần! Dù sao xuống núi không chỉ có một con đường này, chỉ là con đường thích hợp nhất để binh mã đi qua mà thôi! “, Quyết định giao phong cùng quân địch xong, thái độ của Húc Tử an bình nhất. Hần không như La Sĩ tin, tên kia vừa nhắc tới chiến tranh đã nóng cả đầu lên., Trước mắt đang hưng phấn xoa xoa tay. Hần cũng không giống Tần thúc bảo, trong lòng luôn cân nhắc trong tay có bao nhiêu gia sản. Nếu đã quyết định chiến đấu thì toàn lực ứng

phó, đây là toàn bộ ý nghĩ của hắn. Nếu như bên mình biểu hiện quá yếu, Húc Tử cảm thấy không những phụ lão Tề quận không hài lòng, mà sâu trong núi, Từ Mậu Công cũng cảm thấy hứng thú.

“Ý ngươi là thả bọn họ qua đó, sau đó đuổi theo sát sao! Nhưng kẻ địch tâm tư kín đáo vô cùng, hắn tất nhiên sẽ đề phòng.” Tần thúc bảo đứng lên, đi tới bên cạnh Lý Húc hỏi. Hắn thích Húc Tử lúc này, bình tĩnh tự tin, trên người gần như không có nửa điểm biểu hiện ra sự nhu nhược.

“Phủ đoạn hậu khẳng định là Lâu Cương quân, Tề Quốc trốn ra xa Sinh Thiên, chưa chắc chịu trở về cứu giúp. Hơn vạn đại quân chúng ta xông lên, vừa vặn thay Tiêu Sơ Chỉ báo thù hôm qua. Bà nội nó., Đám gia hỏa kia giả nhân giả nghĩa, đem thương hiệu đưa về cho chúng ta, áo giáp binh khí lại hoàn toàn cho tham lam.” La sĩ tiếp cận, hưng trí bừng bừng đề nghị. So với áo giáp binh khí., Hắn càng quan tâm hơn là giáo úy Trương Giang dưới trướng, người này đã bị đầu mục quân Cương đánh xuống ngựa trước mặt, tuy rằng may mắn không bị chiến mã giẫm chết, nhưng nếu không nằm sấp nửa năm chắc không dậy nổi giường. Một thân khải giáp tốt, còn có chiến mã con dưới cũng bị ngóc đầu lên như là Trung Cương quân lột lông gà, nếu không có hai mươi mấy khâu thịt thật sự chắc chắn không thể mọc lại được.

“Muốn nói giết người trên chiến trường, không ai tin La Sĩ ngươi nhiều.” Tần thúc cười khỏ lắc đầu: “Ân oán trên sa trường, làm sao tính được rõ ràng. Ngươi không nên ngắt lời, vẫn là nghĩ biện pháp xử lý thỏa đáng mới là nghiêm túc!”

“Chỉ cần đủ lực lượng, âm mưu quỷ kế cũng vô dụng!” La sĩ hậm hực đáp lại một câu. Hắn là người thực lực cao nhất, xưa nay không tin vào binh hành quỷ dị này. Cái gọi là thiết trùy đập trứng gà, nếu bất hạnh đứng về phía quả trứng gà, cho dù Gia Cát Lượng trùng sinh, cũng là do lòng đất vãi đầy trứng vàng. Nếu song phương đều là chùy sắt, thì dứt khoát đừng phải thống khoái, trước chống không nổi cái kia trước hạ xuống, sau hạ xuống toàn thắng.

“Nếu như chúng ta tránh ra đường lớn, tám phần là rồi quân sẽ bị chặn lại. Đến lúc đó toàn quân tiến lên, cũng chưa chắc có thể lưu lại bọn chúng!” Lý Húc gật gật đầu, đồng ý phân tích bảo vật của Tần thúc. Trong số những người đang ngồi ở đây, chỉ có hắn là hiểu biết nhất về tính tình của chủ soái quân địch, nhưng hắn lại không thể nói ra giao tình giữa hai bên, chỉ có thể thuận theo ý của mọi người mà đem chiến thuật của mình đẩy mạnh ra ngoài.

Tần thúc bảo không muốn đổi đầu với Thổ Cương quân, Húc Tử vô cùng cao hứng có thể nhìn thấy hắn nghĩ như vậy. Nếu đơn thuần luận võ lực, mấy người phe mình cộng lại chưa hẳn thua Trình Tri Tiết, đơn độc hùng tín, Tạ Chiêu Đẳng cùng Từ Mậu Công. Đặc biệt là bảo vật của Tần thúc, chỉ sợ thực lực chân chính của hắn còn cao hơn Trình Tri Tiết một bậc., Bên phía mình chưa chắc đã cao mình bằng đối thủ. La Sĩ tin và Độc Cô Lâm đều không ưa thích quý đạo, Tần thúc dùng binh cẩn thận, dày nặng, nhưng chủ yếu lấy chính binh làm chủ. Mà Từ Mậu Công chưa bao giờ thích phân thắng bại chính diện với người khác, tên sứ giả tới hôm nay Tạ Ánh hiện lên chỉ sợ cũng là một tên gia hỏa thích giở trò quỷ kế.

“Cũng không thể thả bọn hắn như vậy được!” Độc Cô Lâm nhún nhún vai, xen vào một câu.

“Trọng Mộc, nghe Trọng Kiên nói hết lời rồi!” Tần thúc bảo thấp giọng phân phó. Lý Húc nói rất cùng với hắn ý tứ, mưu đồ trong đó, Tần thúc bảo cũng mơ hồ đoán được đôi chút. Không thể nghi ngờ, đây là một ý kiến hay.

“Nhưng nếu mọi người không đè ép, chắc chắn Điển Cương quân sẽ nghĩ đến khả năng chúng ta đi chặn giết Tề Quốc thật xa. Vạn nhất hắn liệu mình bảo vệ, chúng ta vẫn không thu được gì!” Lý Húc suy nghĩ một chút, tiếp tục thay mặt mọi người lo lắng. Hắn không nắm chắc có thể đánh bại Từ Mậu Công, cho nên hắn dứt khoát không định đánh bại Từ Mậu Công. Đào Tinh quân không phạm tội gì ở phụ cận quận Tề Quốc, dám quận binh cũng không đáng phải liều mạng một lần nữa với bọn họ.

“Cho nên, ta cho rằng, chúng ta tránh đường lớn, thả quân địch xuống núi. Sau đó một nhánh binh mã do sĩ đưa ra, từ phía sau đuổi theo, bất luận là ai cản phía sau, đều phải liều mạng với hấn một trận!”

“Cái này rất hợp tính cách của ta, Trọng Kiên huynh, ta ủng hộ ngươi!” La sĩ tin tưởng khi Lý Húc lập tức dùng động tác đầu tiên của mình, lập tức cao hứng đến mức mặt mày hơn hờ.

“Tuy nhiên, ngươi không thể mang binh của quận Tề chúng ta, mà là cùng Dục Lâm huynh một đạo, dẫn theo một vạn đại quân quận Bắc Hải đuổi giết. Không thể dính dáng đến địch nhân, có đánh thì đánh, thắng hay thua thì đánh!” Lý Húc nhìn nhìn La Sĩ một chút, mỉm cười bổ sung hoàn chỉnh lời nói.

“Vậy thì còn đánh cái quái gì nữa!” La Sĩ vừa nghe xong kêu mình mang theo hơn vạn tên lính mới đi dây dưa với đám người ngói, lập tức như sương giá, héo rũ. Ngô Kỳ Ngô Dục Lâm đứng bên cạnh hấn cúi đầu thấp hơn hấn nhiều, trong lòng âm thầm đếm số người Lý Húc không trượng nghĩa.”. Ngươi không nỡ để con cháu Tề quận đi liều mạng, con cháu Bắc Hải ta chính là được lựa chọn vô ích.” Nhưng lời này hấn dám chắc không dám nói, Lý Húc là nhị đẳng bá của triều đình, Võ Nha lang tướng của Võ Húc., Mặc dù cấp bậc thấp hơn quận thừa hấn, nhưng phân lượng nói chuyện lại hơn xa quận thừa mới nhậm chức như hấn. Huống hồ lần xuất binh này là quận Tề hỗ trợ quận Bắc Hải, cho nên trong lòng dù có một vạn điều không nguyện ý, hấn cũng không có ý định lùi bước.

“Ngô đại nhân yên tâm, chỉ cần các ngươi có thể cuốn lấy hai canh giờ, bất luận dùng biện pháp gì, trận này chúng ta nhất định sẽ thắng!” Tàn thúc bảo nhìn ra một chút manh mối, đi lên trước, vỗ vỗ bả vai Ngô Kỳ, cười an ủi. Không cần Lý Húc giải thích nhiều, ông ta đã hoàn toàn hiểu rõ mưu kế tinh yếu, đồng thời trong lòng thầm tán thành với an bài của Húc Tử.

Chủ tướng của đội quân Bảo Cương không ngốc, y sẽ không đem một chi tinh binh đánh tan và đâm chim sợ cảnh cong dưới trướng Tề Quốc sau đó trộn lẫn vào nhau tìm chết. Để hoàn thành nhiệm vụ cứu viện cho đám người Tề quốc phía xa, chỉ cần rời khỏi phạm vi núi Đại Sơn, y nhất định sẽ dẫn

theo tình nhuệ đoạn hậu, hơn nữa nói không chừng sẽ bố trí cam bẫy gì đó để truy binh nhảy theo. La sĩ sẽ lãnh đạo quân Bắc Hải đuổi theo, chiến bại có khả năng là mười người.

Nhưng đây là lấy phương sách chiến thắng địch của ta lúc trước. Trong tình huống bình thường, người hai cái chân vô luận như thế nào cũng không chạy thoát khỏi bốn con chiến mã. Ở trong thời gian ngắn quân và quân binh Bắc Hải dây dưa, đồng thời binh mã của quân Tề Quốc rất nhanh chóng vòng qua chiến trường, đi chặn giết đàn ngựa sơn đạo Tề quốc dẫn đầu lãnh đạo. Đám người kia vốn đã bị đánh cho tàn phế, Chỉ dựa vào một hơi chèo chống trên núi, một khi thoát khỏi hiểm địa, khẳng định không ai lại không dốc sức chiến đấu. Đối phó loại chim sợ cành cong này, bảy trăm kỵ binh là dư sức.

Đương nhiên, nếu như binh mã dưới trướng Tề Quốc xa xôi đột nhiên biến thành một đội quân tinh nhuệ hàng ngày đi trăm dặm, kế sách này nhất định sẽ thất bại. Nhưng nếu như bày Ngưu Sơn dưới trướng Tề Quốc có một chút tiềm chất tinh nhuệ chi sư, bọn họ cũng sẽ không bị đoàn người từ Bắc Hải một đường đuổi theo đến Lỗ Quận.

“Vậy cứ theo như lời Trọng Kiên nói đi, ta sẽ lột bỏ áo giáp cùng áo giáp, trang giáp cùng bộ lạc, lưu lại cho sĩ tin và Dục Lân, nếu như đã bỏ tiền ra, chúng ta quyết định một lần đem tiền vốn bỏ ra hết.” Bàn tay to của Tần thúc vỗ vào nhau, dứt khoát đưa ra quyết định., “Chúng ta lại hạch kế, đem chi tiết rõ ràng, đừng để cho người ta nhìn ra sơ hở. Một hồi ta lại đưa một phong thư cho núi, nói ta đáp ứng lời đề nghị của ngói Cương quân, tránh đường tắt xuống núi mù mịt bên này của quận Lỗ. Nhưng bọn hấn phải cam đoan, đám người Tề quốc ngày sau đừng bước vào quận Tề cùng Bắc Hải nữa!”

Quay đầu lại, hấn đưa mắt nhìn về phía La Sĩ vẻ mặt không tình nguyện: “Người nếu có bản lĩnh trực tiếp đánh tan quân ngói, ta cũng không ngăn cản. Nhưng cụ trang và thiết giáp một cái cũng không thể ném, quân Bắc Hải tổn thất cũng không thể quá lớn!”

“Thúc Bảo huynh, người đây không phải ức hiếp người ta sao, người!” La sĩ lớn tiếng kháng nghị.

“Kẻ khi dễ chính là kẻ không thích động tới người. Kẻ làm tướng sao ngày nào cũng chỉ muốn sảng khoái cho được một người!” Tần thúc cười đập bả vai La Sĩ Tín, La Sĩ thuận thế lui về phía sau mấy bước, che lấy cánh tay của ta ngồi xồm trên mặt đất. “Ôi chao, cánh tay của ta bị người đả thương, mấy ngày nay không nhấc lên nổi đâu!” Hấn lớn tiếng gào thét, không có chút đồng tình nào, nhưng chỉ gây nên một tràng cười vang đầy thiện ý.

Tửu đồ chú: Nhìn lời còn lọt vào mắt, mời đặt phiếu mời khách quý đề cử.

Chương thứ tư cổ nhân (quần một)

Mọi người cười đùa đã đủ rồi, Tần thúc nâng bút viết cho Điền Cương quân một phong thư, nói rõ ý nguyện chuẩn bị để đảm cường đạo trên núi rồi đi. Trong thư hẳn tuyên bố, làm như vậy không phải là khuất phục binh uy của ngôi cương quân, mà là cảm niệm ân đức của việc quân đội ngôi ngôi bị bắt con cháu quận Tề Quốc đưa về. Nhưng quân ngôi buộc phải đảm bảo, đám người Tề quốc cả đời này không hề bước vào Tề Quốc nữa, hai quận Bắc Hải, nếu không, cả người và thần đều vứt đi.

Sau đó, Tần thúc ra lệnh toàn quân rút trại, mở ra con đường lớn dẫn tới Lỗ quận. Về phần quận Tề Đại Sơn bên kia, mọi người không cần lo lắng cho nó. Việc xuân trước mắt đã chấm dứt, quân binh lục tục về doanh trại. Có Trương Tu Đà đại nhân tọa trấn, bọn giặc cướp không có lá gan đi vuốt râu hùm.

“Người nói cái chuyện ma quỷ này ngay cả ta cũng không lừa được, đội quân ngôi cương sẽ tin tưởng sao?” La sĩ không cam lòng, tiếp tục hoài nghi cách làm của Tần thúc Bảo.

“Cho dù ta nói gì, quân đội ngôi cũng sẽ không tin. Nhưng hẳn cần phải nhanh chóng rời khỏi Đại Sơn. Người không phát hiện sao, nhánh quân này cũng vội vàng chạy đến, gần như không mang theo đồ quân nhu gì đó!” Tần thúc Bảo lắc đầu, cười giải thích.

Màn đêm buông xuống, trừ giáp thép và vũ khí trang giáp công kênh ra, cùng kỵ binh nhẹ nhàng rời khỏi quân doanh, mai phục thôn Đại Ninh cách phía bắc Bắc Thành mười lăm dặm. Nơi đó là dịch quán của Hoàng đế thời kỳ Tần Hán leo lên núi Phong Thiên, cũng là điểm bổ sung quan trọng để ra vào núi Đại Khang Sơn., Nhân khẩu từng vô cùng thịnh vượng. Nhưng mấy năm gần đây triều đình chinh chiến không ngớt, lại thêm thổ phỉ hoành hành khắp nơi, dân chúng xung quanh không sống nổi, dồn dập chạy nạn tha hương, toàn bộ thôn xóm cũng sụt giảm.

Quân binh cấp tốc không chế toàn bộ thôn, đem hai mươi mấy người già yếu còn sót lại đuổi vào trong từ đường phía đông thôn.” Phụ hoàng ra lệnh cho đám tiểu phi, thỉnh người hương thân tạm thời ủy khuất một chút, chờ đánh xong trận., Chúng ta lập tức thả mọi người ra!” Lý Húc một bên sai người vây quanh từ đường, một bên giải thích cho những dân chúng đang kinh hoàng thất thố. Những người này ai nấy sắc mặt mang thức ăn, nhìn qua hết sức đáng thương. Nếu như không phải đã rơi vào hoàn cảnh bất lợi, chỉ sợ bọn họ cũng sẽ không ở lại nơi hỏa hoạn này.

“Quân gia, quân gia, có thể cho ăn ít sao? Ngài tốt cho bọn ta, trong lòng bọn ta đều rõ ràng. Nhưng bọn ta mấy ngày nay ăn đều là rau dại, không chịu đói a!” Dân chúng sớm đã quen bị người đuổi tới đuổi đi không than phiền chút nào, yêu cầu duy nhất là quân gia có thể chia chút lương thực cho bọn họ ăn no bụng, miễn cho mọi người ngồi trong từ đường nghỉ ngơi quá lâu, không lưu tâm liền chết đói.

Lý Húc phát phát tay, sai người mang đến một túi gạo, hai khối thịt khô. Ánh mắt khủng hoảng bốn phía lập tức biến thành mừng như điên. Đám quân gia còn chưa lên tiếng, bọn họ không dám tiến lên đụng vào đồ ăn, nhưng cổ mỗi người đều dựng thẳng lên, yết hầu từ đầu đến chân đều động đậy.

“Vị nào là tộc trưởng, đem những đồ ăn này chia ra cho mọi người đi. Chậm rãi ăn, chờ đánh xong trận, chúng ta sẽ lưu lại chút lương thực cho mọi người.” Húc Tử thở dài, thấp giọng ra lệnh.

“Đại thiện nhân a, ngài luôn đại thiện nhân! Ngài cứ lưu tên, chúng tôi nhất định sẽ đưa bài vị trường sinh cho ngài, mừng một mươi lăm, hương hỏa không ngừng.” Bách tính quỳ dưới đất dưới sự chỉ huy của một ông lão, giơ tay nhắc lông mày chỉnh tề. Húc Tử không dám nhận đại lễ của trưởng lão, nghiêng người bước đi. Đi thật xa còn có thể nghe thấy tiếng ca công tụng trong từ đường.

“Đại thiện nhân nha, chư vị đều là người lương thiện nha...” Từng câu từng câu ca tụng phát ra từ nội tâm khiến lòng người nghe chua xót.” Ta là người lương thiện sao?” Húc Tử cười

khổ nhìn tay mình, đôi tay bị cán đao mài to không biết đã từng giết bao nhiêu người., Mấy cái chường vẫn ở trong ánh lửa nhìn qua đều là màu đỏ sẫm.” Những người đó đều là trừng phạt đúng tội!” Hắc thường tự an ủi mình như vậy. Nhưng ngày đó Tạ Ánh Công lại nói như sấm chớp giữa trời quang: “Triều đình cứ tiếp tục chơi như vậy, giặc cỏ khắp nơi sẽ càng ngày càng nhiều!”

Một chữ “Chơi”, dùng hết sức chuẩn xác. Đứng ở góc độ dân gian nhìn, triều đình đích xác là đang thưởng thức mảnh đất này. Từng lệnh chính trị giống như trò đùa, một loại quyền thuế không ngừng. Các quan lại khi làm việc chỉ nghĩ đến gia tộc mình., Tất khắc khổ mắt diếc tai ngơ đối với dân gian. Bao gồm hai lần đông chinh về sau, tuy Húc Tử một lòng muốn lập công trung lập trong quân đội, nhưng nếu nhìn từ một góc độ khác, hai lần đông chinh dốc hết quốc lực quả thực không đúng lúc, thậm chí có thể dùng hai chữ “Hỗ đồ” để hình dung.

“Sao tự nhiên ta lại trở nên đại nghịch bất đạo như vậy chứ!” Lý Húc len lén véo đùi mình, khiến hắc thu hồi những suy nghĩ miên man kia. Kể từ hôm qua, trong lòng hắc đã rất loạn., Tất cả suy nghĩ giống như dây thừng quấn quanh, trong chốc lát suy nghĩ đến việc bái phục Phong hầu, còn cái khác thì suy đoán sự mệt mỏi của bạch cốt dưới chân. Thậm chí ngay cả hắc đao không rời khỏi người, Húc Tử cũng mơ hồ cảm giác trong lỗ mũi có thể ngửi thấy mùi máu tanh trên đó.

Hắc nghĩ tới sau khi đánh bại được Từ Đại Nhãn, nếu như giữ được một mạng bằng hữu thì lại nghĩ tới việc bị mất Từ Đại đánh bại, sau đó lấy thân mình tử vong quốc gia. Còn muốn hai người gặp nhau trong Vạn Mã quân, một người nhắc râu dài, một người giơ đao lên. Nghĩ đến, cả người không còn chút sức lực nào, cả người không nhắc lên nổi nửa điểm tinh thần.

Húc Tử không rõ mình rốt cuộc thế nào, cũng không ai có thể chia sẻ tâm sự với hắc. Nếu như lúc này hắc còn có một bằng hữu như Lưu Hoảng Cơ ở bên cạnh chỉ điểm, hoặc là võ sĩ đặc lực như vậy giúp đỡ ở bên cạnh nhắc nhở, Võ Sĩ Hoạch nhất định sẽ nói cho hắc biết, tất cả những điều hoang mang này đều là bởi vì hắc lại lần nữa gặp phải ánh mắt to của Từ Đại.

Từ Đại trừng mắt, làm giặc cỏ, hơn nữa còn là lính gác quân có sức chiến đấu mạnh nhất trong đám giặc cỏ. Do quá khiếp sợ cho nên Húc Tử bị chấn kinh đến mức chết lặng. Nó không nhận ra, những lý tưởng và lý tưởng của hai thiếu niên ở Bắc Hành năm xưa, những mộng đẹp kia xuất hiện trong mắt Từ Đại đã vỡ vụn như đồ sứ.

Một khắc sau khi mộng vỡ vẫn luôn là mờ mịt nhất, đặc biệt là có một số người đã sớm qua độ tuổi nằm mơ, nhưng vẫn một mực đắm chìm trong mộng không muốn tỉnh lại.

“Thúc Bảo huynh, người nói chúng ta lần này ngàn dặm đòi trộm, sau này triều đình sẽ ban thưởng cái gì!” Người phong hầu năm mộng vĩnh viễn không chỉ có một mình Lý Húc, đêm khuya khó ngủ, Trương Nguyên chuẩn bị lặng lẽ hỏi.

“Khó mà nói được, theo quy củ năm xưa, chém đầu ba cấp, có thể dùng chiêu binh chuyển qua.” Tần thúc Bảo nhìn Lý Húc và Độc Cô Lâm, cẩn thận trả lời: “Nhưng hai năm gần đây giặc cỏ quá nhiều, phỏng chừng triều đình nhất thời phong thưởng không tới!”

“Đúng vậy, cha ta luôn nói là triều đình có chuyện khó xử của triều đình. Nhưng các huynh đệ vất vả khổ cực chuyển chiến ngàn dặm...” Trương Nguyên bị thở dài, nụ cười trên mặt không che dấu được sự thất vọng trong lòng. Đây là lần đầu tiên ông theo quân xuất chinh, theo các huynh đệ một đạo tuần tự đánh tan hơn mười vạn giặc cỏ., Chém đầu vượt qua hai vạn. Những thủ cấp này đều bình quân đến trên đầu mỗi người, mặc dù chỉ là một tiểu binh cũng đủ để chiêu mộ tam chuyển. Trương Nguyên chuẩn bị thân là quan quân cấp một của giáo úy, chiêu huân cấp bảy, bát chuyển hẳn là không có vấn đề gì. Nếu như triều đình không thất tín, rất nhanh hẳn sẽ thăng lên làm đốc úy, phẩm cấp gần như sánh vai cùng phụ thân Trương Tu Đà của mình.

“Ài, triều đình. Kỳ thật Hoàng thượng vẫn là rất thông cảm với mọi người, chính là dưới quyền gian quá nhiều, ta đoán chừng chuyện ở trên địa phương giặc cỏ hoành hành., Bộ hạ căn bản là không biết!” Độc Cô Lâm tiếp lời, lớn tiếng nói. Hẳn chủ động mời quận Tề đến hiệp trợ tiểu phi, từ khi đến

quận Tề sau này cũng chưa trở về nhà. Ở cùng một đoàn người một thời gian dài, giữa chúng đã không có gì ngăn cách. Nhưng khi có người đề cập sai chỗ, hắn vẫn không nhin được muốn mở miệng biện hộ vài câu vì thánh địa trong lòng.

Mọi người không quá tin vào đáp án này, ánh mắt nhao nhao chuyển sang Lý Húc. Húc Tử là người thứ hai đến từ ngoài Độc Cô Lâm, đã từng tiếp xúc với hoàng đế bệ hạ, lời nói tương đối đáng tin.” Có lẽ hoàng thượng, hoàng thượng cũng có chỗ khó xử của hắn. Mấy năm qua ta vẫn luôn bận rộn chiến tranh., Sự tình trong triều đình, kỳ thật không rõ lắm!” Trong ánh mắt của mọi người, Húc Tử đau khổ giãy dụa, bất kể trong lòng chửi thề thế nào, ở trước mặt người ngoài, hắn cũng không thể nào nói ra bất kỳ câu nói xấu nào đối với Dương Quảng.

“Dù sao hắn cũng có ơn đối với ta mà!” Húc Tử cúi đầu, tâm tình khó chịu như bị bắt đi. Nghe mọi người bàn tán lung tung trong chốc lát, hắn tìm cơ rời khỏi đám người. Tên giặc cỏ không đến nhanh như vậy, tối nay, hắn có đủ thời gian để xử lý vết thương trên người.

Buổi sáng ngày thứ hai, thám báo đã đưa tin tức giặc cỏ xuống núi được đưa tới Đại Ninh. Quả nhiên không ngoài dự liệu của Húc Tử, quân ngói chủ động ở lại đoạn hậu, ba phe giặc cướp Tề Quốc, Lỗ Uy, Lý Lão Hương lẫn vào một chỗ, rút lui trước. Hai đội binh mã cách nhau không đến mười dặm, cùng hô ứng lẫn nhau. Một bên gặp nạn, bên kia có thể nhanh chóng tiến hành trợ giúp.

“La Sĩ Sĩ Tín đâu. La đốc úy chuẩn bị xuất kích lúc nào!” Tần thúc cuống hống hỏi. Đêm qua ông ta ngủ không ngon lắm, hai con mắt màu xanh một mảnh. Đám người Độc Cô Lâm, Trương Nguyên chuẩn bên cạnh ông ta nhìn cũng rất mệt, trên gương mặt thanh niên mơ hồ mang theo vẻ phong sương.

“La đốc úy đã đi đường vòng để lên đó, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, khoảng giờ Tỵ ngày hôm nay nhất định hắn sẽ tiếp xúc với quân ngói. Dựa theo tốc độ hành quân trước mắt của giặc cỏ, vào lúc đó nhóm từ xa Tề quốc vừa vặn đến vùng phụ cận Đại Ninh!” Chính Đoàn Quân, thám báo chịu trách nhiệm

truyền tin tức rất lưu loát, chỉ vài câu đã khái quát rõ tình hình hai bên địch ta.

“Bình Cương quân đâu, trên đường người đi qua, có phát hiện thám báo của binh lính ngói không?” Tần thúc bảo y nguyên không yên lòng, lớn tiếng truy vấn. Cho tới bây giờ, hết thấy tình huống đều theo dự tính bên mình, kết quả này quá mức thuận lợi, ngược lại khiến cho người ta sinh nghi trong lòng.

“Không phát hiện, trước khi xuống núi, bọn họ từng phái người thăm dò động tĩnh quân ta. Sau khi xuống núi, huynh đệ chúng ta lưu lại trong bóng tối giám thị liên không phát hiện bất cứ tình huống dị thường nào!” Đoạn Khải lau mồ hôi trên trán, vô cùng khẳng định trả lời.

“Bảo các huynh đệ giờ Tỵ thu dọn binh khí, chúng ta ở bên ngoài hoan nghênh Tề quốc!” Tần thúc Bảo nghĩ nghĩ, ra lệnh.

Nếu như Đoạn Khải báo cáo tình huống không sai, quân đội ngói đến giờ còn chưa phát hiện có một mũi kỵ binh mai phục đến trước mặt bọn họ. Sau khi La Sĩ bên kia khai chiến với quân ngói, lực chú ý của bọn chúng sẽ bị một vạn binh mã của hãn hập dẫn. Khi đó, kỵ binh mai phục trong thôn liền biến thành một bầy Thương Lang tùy thời mà chạy, tùy thời có thể nhảy ra ngoài đem con mồi hoảng loạn vào giết.

Tần thúc bảo vật có thể đoán được, hành động săn giết lần này sẽ vô cùng hoàn mỹ.” Nhưng đám gia hỏa này có phải là mỗi nhử không?” Đột nhiên, trong lòng hãn dâng lên một ý nghĩ quái dị. Ý nghĩ này quá khủng bố, khiến bản thân hãn sợ tới mức cả người run lẩy bẩy, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Nhưng giờ phút này kế hoạch đã tiến hành hơn phân nửa, tất cả không thể vãn hồi.

Người say: Nếu đọc còn tốt, xin mời mua vé khách quý, cảm ơn.

Chương thứ tư cổ nhân (hai)

Nhìn đạo hữu càng chạy càng nhanh phía trước, hai mắt Từ Mậu Công nheo lại thành một đường.” Ánh sáng chiếu lên, khi người đến doanh trại địch đã chỉ rõ sở dĩ chúng ta đến đây cứu viện là vì được người khác nhờ vả sao?” Hắc trầm mặt, thấp giọng truy vấn. Trong lời nói phảng phất mang theo một đạo hàn khí vô hình, lạnh đến mức người này lúc đầu hề vẫn còn muốn rùng mình một cái.

“Ta nói với bọn họ rất rõ ràng, đội quân ngói quân không có ý định đối địch cùng tinh nhuệ quận Tề.” Tạ Chiêu Đăng suy nghĩ một chút, cực kỳ trịnh trọng trả lời.

“Vì đám vương bát đần chết nhiều huynh đệ như vậy, thật là nơi mẹ nó không đáng!” Đồn Hùng Tín hướng mặt đất nhỏ đầy nước bọt, mắng. Hiển nhiên, đoạn thời gian bạn bè ở chung với nhau trên núi, đoàn người huyền náo lẫn nhau cũng không thoải mái, thế cho nên một đường xuống núi, lại tự mình mang tâm tư riêng.

“Con bà nó, đám gia hỏa này một chút sức chiến đấu cũng không có, lại còn không biết xấu hổ mà chia quân lương cho chúng ta!” Trình Tri Tiết đối với quân bạn cũng là một bụng bất mãn, hùng hùng hổ hổ quở trách: “Đại đương gia của Địch Đại cũng bị váng đầu, rõ ràng bị tên Lý Mật kia thuyết phục, phái chúng ta ngàn dặm xa xôi tới cứu loại hàng xấu xa này!”

“Ta thấy tên Lý Mật tâm thuật bất chính! Lúc nói chuyện ra vẻ làm ra vẻ, chân chính làm việc, dưới tay lại không có chương trình!” Tạ Chiêu Đăng cũng không thích Lý Mật, ở một bên tức giận hừ hừ bổ sung.

Lần này, quân đội ngói viêm hiểm hiểm hiểm xuyên qua Đông Bình và Lỗ quận, tiềm hành ba trăm dặm bên trong hoang dã để đến cứu viện Đại Sơn bị nhốt, đều là vì Đại đương gia Địch đã khiến Lý Triệt nói năng khéo léo, tên gia hỏa khiến Dương Huyền cảm giác sắp chết này không phụ một cái miệng rộng của hắn., Nói bậy vài câu đại thế thiên hạ, lệnh Địch để nó coi là phụ tá đặc lực. Nếu không phải Từ Mậu Công không ngăn

cản, lần này hầu như toàn bộ gia sản của Phàm Cương quân sẽ dốc sức cùng tiến bộ. Nếu làm được như vậy, kết cục của mọi người chưa chắc đã tốt hơn đám người Tề quốc.

“Nếu như ngôi Cương quân chúng ta muốn có một chỗ trong loạn thế có được, nhất định phải bày tỏ ân nghĩa của mình cho hào kiệt bốn phương. Trên điểm này, Địch Đại đương gia chúng ta làm không sai. Huống hồ gã Lý Mật kia giao du khắp nơi., Thu nhận hần, quả thật có thể khiến thanh danh chúng ta lớn mạnh hơn!” Từ Mậu Công lắc đầu, ngăn mọi người oán giận. Nhiệm vụ cứu viện lần này là lỗ vốn mua bán., Ngày đó giao thủ cùng tinh nhuệ của quận Tề, hần đã phát hiện được kết quả cuối cùng: “Trước mắt chúng ta cần cân nhắc xem nên làm thế nào để đem vùng đất bình an của mình đi ra ngoài, mà không phải oán giận quyết định lúc trước. Tàn thúc bảo cùng huynh đệ tốt kia của ta hai người đều không phải là người hiền lành, bọn họ nói thả chúng ta rời núi, cũng không nói là không chặn giết trên đường!”

Chúng tướng lĩnh đều không hé răng nữa, võ nghệ của Tàn thúc Bảo và Lý Trọng Kiên bọn họ đều đã lĩnh giáo qua. Mấy vị hào kiệt trên núi ngôi Cương bình thường tự nhận chưa từng gặp qua địch thủ, ngày hôm sau khi độ sức cũng đã từng được lĩnh giáo., Mới phát hiện Tàn thúc bảo và Lý Trọng Kiên không phải là hư danh, càng khiến người ta kính nể chính là hai người làm việc tàn nhẫn quyết đoán, khi phát giác tình huống chiến trường bất lợi cho mình thì lui về phía sau, không dây dưa dài dòng chút nào. Hơn nữa khi lùi lại một bước, khiến cho lưng của đám Trung Cương quân cũng trên lưng một cái túi lớn.

“Lão Từ, nên nói cái gì với người. Mọi người đều là huynh đệ sinh tử, đừng đi vòng quanh!” Trình Tri Tiết nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra chủ ý ổn thỏa, ồm ồm nói.

Từ Mậu Công quay đầu lại nhìn Trình Tri Tiết một chút, thấy được nụ cười từ trên mặt đối phương. Y biết rõ trong bụng Trình Tri Kiếm lại đang bốc lên một vũng nước xấu, bèn cười cười, ra lệnh: “Lệnh cho mọi người chậm bước, kéo khoảng cách với người phía trước lớn hơn một chút. Người ta muốn bỏ xa chúng ta, chúng ta không thể mặt dày đi theo!”

“Vâng!” Mọi người cười đáp ứng, chia ra đi ước thúc huynh đệ. Từ Mậu Công một lần nữa quay đầu về phía Trình Tri Tiết, ôm quyền trên lưng ngựa nói: “Cẩn Kim huynh, Mậu Công có một chuyện nhờ cậy!”

Tuổi của hai người không chênh lệch nhiều, xưa nay giao tình khá sâu. Đột nhiên nghe được tên Từ Mậu Công đột nhiên đổi tên, Trình Tri kinh hãi, nhếch nhếch miệng, cười ngây ngô trả lời: “Lại muốn ta chịu chết đúng không, lão Trình không có mắt. Dao kiếm không có mắt, chị dâu ngươi vừa mới sinh cho ta một tiểu tử béo, ta còn chưa ôm đủ!”

“Mẫn Kim huynh lần này nhất định phải xuất mã. Trên đùi Hùng Tín có thương tích, e rằng đảm đương không nổi. Những người khác, kể cả ta, võ nghệ đều không phải đối thủ của Tần thúc bảo!” Từ Mậu Công nhìn khắp nơi, lo lắng giải thích.

“Ngươi không muốn đổi đầu với đao binh huynh đệ của mình chứ gì. Yên tâm, giờ phút này hấn cũng nhất định nghĩ biện pháp che chở cho ngươi.” Trình Tri Tiết như thể thiên hạ không thể hiểu được đạo lý này, mỉm cười an ủi.

“Cẩn Kim huynh nói rất có lý, nhưng ta phải phòng ngừa vạn nhất. Nếu như ta đoán không sai, lát nữa hấn là có truy binh từ phía sau giết tới. Phiên Kim huynh mang một đám huynh đệ dò xét hư thực của bọn họ, sau đó chúng ta mới có thể quyết định bước tiếp theo động tác!”

“Ai u, ngươi từ khi nào trở nên cẩn thận như vậy! Chẳng lẽ họ Lý thật địa học binh pháp từ trong bụng mẹ giống ngươi sao?” Trình Giảo Kim thấy vẻ mặt trịnh trọng của Từ Mậu Công, ra vẻ kinh ngạc hỏi.

“Khi mười bốn tuổi hấn mới bắt đầu chính thức luyện võ. Cẩn Kim huynh giao thủ với hấn, chắc cũng biết võ nghệ của hấn thế nào!” Từ Mậu Công không tươi cười, lo lắng hồi đáp.

“Tiểu tử này học rất nhanh! Cứ theo đà này, qua hai năm, lão Trình ta gặp hấn đều phải tránh đi!” Trình Giảo Kim suy nghĩ một chút, đánh giá. “Cũng được, lão Trình coi như cho ngươi khỏi thử kim thạch này. Muốn đánh thế nào, ngươi cứ việc an bài.”

“Lát nữa có quân địch truy kích, người liền toàn lực giết vào. Nếu đụng phải là Tần thúc bảo vệ và kỵ binh dưới trướng hấn, đừng ham chiến, nhanh chóng quay về bản trận. Nếu như không thấy Tần thúc cùng tinh kỵ dưới trướng hấn, người cứ giết thẳng vào trong, mãi đến khi chém ngã trung quân soái kỳ của đối phương mới thôi! Ta sẽ ở phía sau người tiếp ứng! Tuyệt không cho người một mình mạo hiểm!”

“Sợ, vụ mua bán lần này không dễ dàng đâu!” Trình Giảo Kim rung đùi đắc ý nói. Chẳng mấy chốc, lão đình chỉ việc tranh cãi với Từ Mậu Công. Trên bầu trời phương xa có rất nhiều chim chóc bay qua, bầu trời xanh thẳm, là đại đội quan quân.

“Người đâu, cầu viện bằng hữu phía trước!” Từ Mậu Công lớn tiếng ra lệnh.

Một con khoái mã nhanh chóng chạy ra ngoài, binh sĩ trên lưng ngựa giơ cao kèn sừng trâu, truyền tin tức đội sau gặp tập kích đi xa.

Loại thanh âm kèn trâu đặc chế này thổi ra lực xuyên thấu cực mạnh, trên bình nguyên, ngoài năm dặm đều có thể nghe được rõ ràng. Truyền lệnh binh chỉ cần bỏ ra nửa nén hương thời gian là có thể gọi lên sự chú ý của bạn bè quân đã đi xa.

Làm bọn họ thất vọng chính là, bạn bè ngoài mười dặm không đáp lại. Không những thế, bọn họ sau khi nghe thấy tiếng góc, không hèn mà cùng đẩy nhanh tốc độ chạy trốn.

“Quan quân quả nhiên không yên tâm.” Khi nghe thấy Đoạn Hậu bị công kích, Tề Quốc cảm thấy rất hả hê. Đào Viên quân là vì nghĩ cách cứu viện hấn mà đến, nhưng điều này không hề đại biểu cho Tề Quốc hấn đã có nghĩa vụ quay lại cứu viện đạo hữu quân. Mọi người ở trong núi đã đói bụng nhiều ngày rồi, ăn không đủ no sao lại có sức liều mạng với quan binh. Huống hồ sức chiến đấu của quân ngói mạnh mẽ, có lẽ không cần có người cứu viện.

“Đúng vậy, lính ngói là ai vậy, chúng ta quay đầu đi cứu, không phải là cho người ta thêm phiền phức sao!” Lỗ uy bên cạnh hấn nói., Hai người Lý lão hương cũng đồng ý với ý kiến này. Bởi vì nhận thức sâu sắc về thực lực bản thân, nên mọi

người cho rằng chuyện quan trọng nhất trước mắt vẫn nên tranh thủ thời gian rời khỏi phạm vi Đại Sơn. Nếu như quân đội ngói cương có thể ngăn cản quan binh, bọn họ đương nhiên cũng có thể bình an thoát hiểm. Nếu ngay cả quân đội ngói cũng thất bại, đoàn người trông mong chạy qua, không phải là tự tìm đường chết uống phí sao?

“Nhưng nếu họ Từ có sơ suất, chúng ta không thể lại chạy theo hàng rào nữa. Người của Dịch Đại đương gia nổi danh bao che khuyết điểm, biết được chúng ta thấy chết không cứu, nhất định sẽ trở mặt với đám người.” Con mắt Tề quốc hơi xoay nửa vòng, ập a ập ứng nhắc nhở.

“Chúng ta lúc đầu cũng không thể đi nhà ngói. Lão Tề người nghĩ xem, binh mã dưới trướng của mấy người chúng ta so sánh với quân ngói nhà đá người ta thế nào, tự tìm đỉnh núi, còn có thể ăn hương uống sường đồ sống. Đến quân đội ngói, luận thực lực xếp hàng, vị trí của chúng ta đặt ở đâu?” Ánh mắt Lỗ Uy “Trường Viễn”, một câu vạch trần rồi đi tới nương tựa vào tai hại của trại.

“Nhưng cuối cùng chúng ta vẫn thiếu nợ người ta!” Tề quốc tiếp tục dùng cách giả ngu để lừa dối hai vị Đại đương gia khác. Từ khi Từ Mậu công dẫn binh vào núi, y đã hoàn toàn bỏ đi ý niệm vào việc đi Bảo Cương sơn nhập nghiệp trong đầu. Thì ra một bên y vẫn cho là mình tình nguyện., Dựa vào tay hơn ba ngàn huynh đệ đi đến trên núi ngói., Địa vị của mình cũng lắm là thấp hơn Đại đương gia một chút. Nhưng hiện thực tàn khốc nói cho hắn biết, ba ngàn huynh đệ dưới trướng căn bản không có chỗ đứng cùng đám lính ngói. Những năm qua quân đội ngói dày đặc hoàn toàn không có động tĩnh gì lớn, nghe nói binh mã toàn núi cộng lại cũng không đủ hai vạn. Nhưng hơn một vạn huynh đệ của người ta lôi ra là một vạn con hổ, ba ngàn huynh đệ dưới trướng mình lại là ba ngàn con cừ non.

Mang theo một bầy cừ cùng hồ đòi giao tình, Tề Quốc cho rằng mình không có tư cách đó. Cho nên nguyện vọng lớn nhất trước mắt của hắn là mau chóng tìm một đỉnh núi thích hợp, tích góp thực lực rồi mới tính tiếp.

“Đó là Lý Mật mời bọn hán đến cứu viện, cũng không phải chúng ta phái người mời ngồi Cương quân xuất mã. Nhân tình này, muốn nợ cũng là Lý Mật nợ! Lâu Cương quân tìm chúng ta tính không được!” Lý lão hương vừa đá đá vào bàn cà ngựa, vừa ồn ào. Dưới khó hán là một con ngựa khô gầy mất lông, bởi vì thân phận chủ nhân cao quý, bởi vì thân phận chủ nhân cao quý., Cho nên không bị các huynh đệ hăm bao canh. Nhưng thời gian dài thiếu chăm sóc gia súc khiến thể lực thiếu nghiêm trọng, chỉ hơi tăng nhanh chút ít, liền “Hồng học” thờ hồn hên, mồ hôi trên hai đùi chảy ra như tương, da lông bị chôn vùi nổi lên, phảng phất đang chảy máu.

“Đúng vậy, Lý Đại đương gia nói rất có lý. Hà Khứ Hà Tông, huynh đệ ta đây chỉ có Lý Đại đương gia là Thiên Lôi sai đâu đánh đó!” Tề Quốc nhìn chằm chằm vào tọa kỵ của Lý lão hương nói. Chiến mã của đối phương là loại ngựa tốt từ phía Tây Vực tới, đáng tiếc lại bị Lý lão hương là một tên nhà quê cưỡi ngựa chà đạp. Đợi khi ra khỏi quận thì phải lập tức nghĩ biện pháp lừa gạt lấy hán. Dùng tinh liệu cho hán ăn một thời gian ngắn, nhất định có thể nuôi ra được một thớt lương câu.

“Ài, Tề Đại đương gia các người cũng đừng lấy việc của ta. Chúng ta không cứu được Hư Cương quân, nghĩa trại ta cũng không có ý định đầu hàng. Về phần người khác làm như thế nào, ta chưa bao giờ ngăn cản. Phía trước chính là Đại Ninh, qua Đại Hán, chúng ta đường ai nấy đi.” Lý Lão Hương cũng không ngốc, rất nhanh đã nhận ra mùi âm hiểm trong lời nói Tề quốc ở xa xôi, quyết miệng đáp lại.

“Lão Lý, ngươi đừng nói như vậy, ngày nào đó chúng ta không chừng còn có thể gặp nhau?” Tề Quốc bị người ta chọc thủng tâm sự từ xa, trên mặt có chút ngượng ngùng, lời cũng nói càng không có tự tin.” Ta chuẩn bị đi Đông Bình quận Cự Dã Trạch tránh đầu sóng ngọn gió, nơi đó có nước có cá, cũng có thể coi là phúc địa. Từ khi họ Bùi ngã xuống, còn chưa nghe nói ai ở đằng kia kéo dây leo! Hai vị nếu không chê, có rảnh cứ tới ngồi một chút!”

“Chờ ngươi dừng chân rồi nói sau. Lần này nếu không phải vì cứu ngươi, hai người chúng ta còn không đến mức rơi vào tình trạng thảm thương như vậy!” Lỗ Uy phát hiện mình là đứa

ngốc duy nhất, lập tức không đánh lại một chỗ.” Họ Tề của người sẽ không để cho chúng ta tìm Lý Mật đòi lại nhân tình đâu, chúng ta đã nói rất rõ ràng rồi, lần này xuất binh cứu người, chúng ta đã bồi thường cả vốn liếng rồi!”

“Nào có, nào có, chờ một lát thoát hiểm, hai vị đương gia cứ việc mở miệng. Muốn tiền vẫn là người, có thể trả nôi, họ Tề ta quyết không nhúu mày!” Tề quốc xa xa thấy mình bị Lý lão hương cùng Lỗ Uy kẹp ở giữa, khẩn trương dùng sức vỗ ngực đáp ứng.

“Được, đã quá Đại Ninh, chúng ta sẽ đích thân minh tính sổ!” Lỗ uy thế hùng hổ gõ đỉnh chân gạch.

“Tốt, đã quá Đại Ninh, Tề Quốc quyết không nợ gì các người nữa!” Tề Quốc lớn tiếng đồng ý. Ánh mắt nhanh chóng đảo qua đám lâu la và đội ngũ xung quanh, ông bắt đầu tính toán thực lực ba nhà sơn trại. Dưới trướng Lý Lão Hương còn sót lại hơn một ngàn người, huynh đệ dưới trướng Lỗ Uy so với Lý Lão Hương còn nhiều hơn một chút., Cũng không quá một ngàn đến một ngàn năm. Luận về thực lực, trước mắt Tề Quốc hẳn vẫn là lớn nhất trong ba người.” Nếu đến một trận hỏa hoạn cuối cùng mà nói...” Tề Quốc cắn răng, khuôn mặt tươi cười. Bỗng nhiên, tầm mắt của gã bị một điểm sáng ở phía xa hấp dẫn tới. Đó là ánh nắng chiếu lên màu sắc đao phong, Tề Quốc phía xa đã lấp bắp kinh hãi., Liều mạng trợn tròn hai mắt. Lần này, xuyên qua lớp bụi mù kéo theo đội ngũ, hẳn thấy được ánh đao chói mắt, vô số đường nhảy ra khỏi thôn xóm phía trước, như nước lũ vọt tới chỗ mình.

“Quan quân, quan quân!” Tề Quốc từ xa đã nghe thấy đám lâu la bên cạnh mình đang lớn tiếng gào thét. Không ai biết quan quân từ nơi nào chui ra, cũng không rõ bọn họ có bao nhiêu người. Khói bụi nhào tới che khuất bầu trời, thỉnh thoảng chui ra từ trong bụi mù, là tài năng xuất hiện như sương lạnh.

“Mẹ kiếp!” Không biết là ai dẫn đầu hô lên một tiếng, sau đó, đám giặc cỏ giống như bị chấn kinh mà bỏ chạy tứ tán. Ba người Tề Quốc xa xôi, Lỗ Uy, Lý lão Hương hô to gọi nhỏ, ý đồ muốn trước khi quan quân vọt tới tổ chức một phương trận. Nhưng không ai nghe bọn họ, mọi người mấy ngày nay lo lắng

hải hùng, tâm sớm đã tan hết, căn bản không còn chút dũng khí đối kháng với quan quân.

“Đứng lại, đứng lại, ai cũng không chạy được bằng chiến mã!” Tề quốc hô một tiếng khàn cả giọng. Tốc độ hai chân so với bốn cái chân chiến mã, đứa trẻ ba tuổi biết đứa nào nhanh hơn. Đám lâu la loạn từ bên cạnh hấn chạy qua, không ai quay đầu lại. Tề quốc tính toán sai chỗ lắm, bọn họ không cần chạy qua chiến mã của địch quân, chỉ cần có đồng bạn của mình là bọn họ.

“Bày trận, bày trận. Người nghênh chiến, mỗi người thưởng 500 văn tiền, một nữ nhân!” Phương pháp khích lệ của Lỗ Uy rất đặc biệt, mặc dù trước mắt trong tay gã không có tiền, cũng không có nữ nhân. Đám lâu la không chịu dích lú đến gã, đẩy lùi đồng bạn đang chạy chậm, đạp qua áo bào đã ngã xuống đất, tiếp tục điên cuồng chạy trốn.

“Các huynh đệ, Lý Lão Hương ta xưa nay đối đãi với mọi người không tệ...” Lý lão Hương quả thực khóc lớn, nhếch miệng kháng nghị phụ nghĩa của các huynh đệ dưới trướng. Lúc này nước mắt không đáng giá, tính mạng mỗi người chỉ có một con, mấy vị Đại đương gia trước khi quyết định không quay lại cứu viện ngôi quân, có lẽ sẽ có một ngày bị người vứt bỏ.

Sau khi kêu vài tiếng không được đáp lại, Lý Lão Hương cũng quay đầu ngựa, một mặt vắt sạch một tia thể lực cuối cùng của tọa kỵ, một mặt hấn vút mấy cái bọc trên lưng ngựa xuống. Đó đều là những vật màu trắng vàng không nỡ giao cho người khác quản, trọng lượng quá nặng, ảnh hưởng nghiêm trọng tốc độ của chiến mã.

Phụ trọng đại giảm bớt, hấn vút hai người Tề Quốc xa xôi cùng Lỗ Uy ra xa. Gió hè thổi bên tai vù vù, nếu như không phải chạy trốn chết, gió này thổi vô cùng thoải mái. Bỗng nhiên, Lý Lão Hương cảm giác được gió ngừng thổi., Cẩn thận nhìn lại tọa kỵ của mình, hấn phát hiện trên tọa kỵ có một người không đầu không, đang liềm mạng đá đá bàn ngựa. Một con tuần mã toàn thân đen sì từ bên người không đầu chạy

qua, hán tử trên lưng ngựa vung nhẹ trường đao, hất ra một mảnh thác nước màu đỏ.

“Ta nên cho nó ăn!” Vào thời khắc cuối cùng, Lý lão hương hồi hận nghĩ.

Húc Tử vượt qua thi thể Lý lão Hương, cũng không quay đầu lại, mang theo hơn hai trăm kỵ binh sau lưng tiến sâu vào trong quân địch. Không ai có thể ngăn cản bọn họ, mặc dù số lượng lâu la bên người là gấp mười lần bọn họ. Đây chính là chênh lệch giữa sói và dê. Giờ khắc này, bọn họ là kẻ đi săn, có thể tận tình đi săn.

Độc Cô Lâm dẫn một đội nhân mã vọt thẳng từ phía đông chiến trường vào trong quân địch, nhiệm vụ của hắn là trong thời gian ngắn nhất là xuyên hướng địch trận. Nhưng ngay từ đầu chiến đấu nhiệm vụ này đã mất đi ý nghĩa. Quân địch không biết bày trận phản kháng, không đợi đám kỵ binh vọt tới gần thì bọn họ đã tản hết.

Nhiệm vụ của Trương Nguyên chuẩn bị là đi vòng trở lại bên cạnh quân địch, từ nơi đó phát động một kích trí mạng. Chạy tới một nửa, bọn giặc cỏ đã bắt đầu bỏ chạy. Trương Nguyên chuẩn bị phát hiện cho dù có vòng vòng như thế nào, mình cũng không thể vòng trở lại vòng vây của địch trận. Cho nên, hắn tự mình chủ trương đem mệnh lệnh vòng qua vây, mang theo các huynh đệ nghiêng người xông tới, ngăn cản bước chân nhanh nhất của người chạy trốn.

Ba đội kỵ binh giống như ba thanh cương đao, tận tình thu hoạch sinh mệnh bọn giặc cỏ. Nếu có người hơi chậm chân, sau một khắc, đao phong của kỵ binh khẳng định rơi vào trên lưng hắn.

Không ai nghĩ đến việc thương hại giặc cỏ, mọi người nhất định phải mau chóng kết thúc chiến đấu. Trước khi xuất kích, Tần thúc ra lệnh cho mọi người: “Làm cho quân địch bị sát thương lớn nhất, không bắt bất kỳ tù binh nào, để cho kẻ chạy trốn vĩnh viễn không có lá gan đánh chủ ý Bắc Hải và quận Tề Quốc!”

Về phần tại sao lại có mệnh lệnh tuyệt tình này, Tần thúc bảo không hề giải thích gì với mọi người. Sắc mặt của hắn lúc xanh lúc trắng, giống như vừa mới từ trong một trận đại bệnh khỏi hẳn tinh thần. Sau khi phái hơn sáu trăm kỵ binh đi, chính hắn dẫn hơn một trăm huynh đệ ngăn chặn đường đi, nếu có thổ phỉ dám chạy về hướng đó mà nói, chờ đợi bọn chúng chính là năm thước cương phong trong tay Tần thúc bảo.

Đám giặc cỏ chạy loạn khắp chiến trường, ném bao đồ đi, không còn giày, cuối cùng bỏ cả binh khí trong tay, chỉ lo chạy loạn khắp nơi. Phía trước truyền đến tiếng vó ngựa, bọn chúng lập tức quay đầu lui về phía sau. Người ở phía sau lúc trước tuôn ra, bọn chúng liền quay người đi về phía bên trái., Bọn họ không dám nhìn kỹ rốt cuộc có bao nhiêu quan quân đến đây. Trong khoảnh khắc đối phương vừa mới xuất hiện, sự sợ hãi đã đánh cho bọn cướp triệt để vượt qua. Trong tưởng tượng của bọn lưu phi, trong bốn phía đều là địch nhân, bao gồm cây cối giữa đồng hoang có khả năng đều là phục binh của kẻ địch. Những chiến mã kia là hổ, trên lưng những con hổ kia là quý quái, bọn chúng có răng nanh dài hơn một trượng, dưới mỗi cái răng đều nhỏ xuống máu.

Tửu đồ: Nếu có thể xem, mời đặt vé khách quý.

Chương thứ tư, cổ nhân (2)

La sĩ tay múa trường thao, hô quát say sưa chiến đấu. Bốn mươi mấy thân vệ bên cạnh hắn đều là lão binh đến từ quận Tề, cho nên một đội nhân mã này cùng tiên phong đội tiên phong xông lên giết kẻ địch có thực lực ngang nhau. Nhưng tình huống xung quanh lại không thể lạc quan như vậy được., Quận binh Bắc Hải đều là dân chúng mới nhập ngũ ăn lương thực, lúc tác chiến ở cửa nhà mình còn có thể tập trung tinh thần toàn thân. Vừa rời khỏi nhà, dự vọng chiến đấu lập tức giảm hơn phân nửa. Giờ phút này đụng phải đối thủ cường hãn như lính ngói, sĩ khí chợt giảm xuống ba thành.

“Trình Tri Tiết, chạy đâu!” La Sĩ tin nhất tề đâm tới đối thủ, lại một tiếng “cạch” hướng lĩnh binh xung phong liệch chết. Gia hỏa họ Trình này thật quá đáng ghét, mang theo hơn trăm khinh kỵ binh, cứng rấn tiến về phía trung quân. Càng làm người ta tức giận hơn chính là, áo giáp trên người hơn trăm kỵ binh này cùng với chiến mã dưới khó rõ ràng đều bị cướp từ trong tay đệ tử quận Tề Quốc ngày đó, dấu hiệu máu chốt còn chưa kịp xóa đi.

“Hi hi, Trình lão Trình ta là tới tìm ngươi độ sức.” Trình Tri Tiết giờ tay hất lộn râu mà Sĩ Sĩ Sĩ Minh Hoa đâm tới, lại nhanh chóng đâm ra một cái.” Lý Trọng Kiên kia cũng không có mặt. Quân sư chúng ta liệu sự đã nhập thần, trận này các ngươi thua chắc rồi!” Vừa đánh, trong miệng ông ta còn lải nhải mãi không ngừng, khiến La sĩ Mãnh tướng quân thở phì phò, hai mắt bốc lửa, chỉ hận không thể đâm lên ông ta.

“Ô ô ô ô ô ô!” Tiếng kèn thê lương vang lên bên cạnh hai người, lần này không phải cầu viện, mà là kèn tiến công. Cùng với tiếng kèn, từng đội lính ngói giết tới, bọn họ lợi dụng phương trận thành thao giữa lẫn nhau xé mở từng vết nứt, theo sát sau đó là một đội., Từng người từng người bọn họ lần lượt nhảy vào trong khe, hợp thành từng đoàn, như gai nhím đem khe hở mở rộng thành lỗ thủng. Máu giống như suối phun từ chỗ lỗ thủng đó bắn ra, nhuộm đỏ bãi cỏ dưới chân. Đại bộ phận đều là các quận binh, bọn họ cơ hồ không có lực hoàn

thủ. Dưới sự công kích liên tiếp không ngừng của địch nhân, ngoại trừ lui về phía sau, bọn họ không còn lựa chọn nào khác.

Tạ Ánh Đăng mang theo một đội tốt giết tới bên người La Sĩ Tín, cũng không quay đầu lại. La sĩ thư định xông tới ngăn cản, lại bị Trình Tri Tiết dẫn người gắt gao cuốn lấy. Trong nháy mắt bay qua sát người Trình Tri Tiết., La sĩ tin vào đội ngũ bằng hữu quân bên cạnh mình, nhìn lướt qua. Đạp thấy Tạ Ánh đăng dùng một cây Bộ Tuyên xé rách quân trận, đến nơi nào ngăn cản cũng đánh đầu thắng đó. Có một người đến từ Bắc Hải hăng hái tiến lên liều mạng, bị Tạ Ánh Nhất Nhất đâm trúng cổ họng., Lúc này tức khí tuyệt bỏ mình. Đợi La sĩ tin đem đầu ngựa trở về, hắn lại nhìn thấy Tạ Chiêu Đăng từ trên người đệ tử Bắc Hải thứ ba rút ra một giọt máu, Xi Phong như sương kia bị ánh mặt trời đánh lên một tầng vàng, bên cạnh một luồng màu đỏ cực kỳ chói mắt.

“Lão tử liều mạng với ngươi!” La sĩ thở hỗn hển, quăng Trình tri tiết xuống, lao thẳng tới Tạ Ánh Dương. Trình Tri Tiết lại không chịu bỏ qua, đẩy chiến mã sang ngang, người chưa tới mà hai thanh búa trước sau bay về phía gáy La Sĩ. La Sĩ không thể không vừa ngăn cản vừa né tránh, thật vất vả đối phó được hai thanh búa, Trình Tri Kiếm đã lao tới bên cạnh hắn. Hai người giơ cao chiến mã, lần thứ hai chiếm được một chỗ.

Loại chiến thuật này rất vô sỉ, nhưng loại chiến thuật này lại phi thường hữu hiệu. La sĩ sau khi tin mũi đao này đã bị cuốn lấy, các quân binh huấn luyện không đủ thể yếu bại lộ ra vô cùng rõ ràng. Không được lão binh quận Tề quận trợ giúp., Bọn họ không biết làm thế nào để có thể phát huy ưu thế về nhân số đông đảo của mình. Mà những quan quân cấp thấp tạm thời đề bạt lên, ngoại trừ một giọng huyết dũng không có sở trường nào khác, những nơi khác lại xuất hiện hành động vĩ đại dùng sức một người đối chiến với tám người của ngôi Cương quân. Trên chiến trường, sự phối hợp giữa đồng đội vĩnh viễn so với vũ dũng cá nhân càng quan trọng hơn., Sau mấy cái đối mặt, tráng sĩ Bắc Hải dũng cảm trở thành vong hồn dưới đao của đối phương. Mà bọn họ mang theo, đội ngũ lập tức tán loạn, chẳng những không ngăn cản được địch nhân công kích, ngược lại xông loạn đội ngũ nhà mình.

“Ngô Ngọc Lân, Ngô Ngọc Lân, cả đội, chinh hợp lại!” La Sĩ một bên liều mạng với người khác, một bên hô to. Hắn đem toàn bộ hy vọng ký thác lên người đồng quan từ Bắc Hải quận tới. Ngô Ngọc Lân là quận thừa, uy tín ở trong quận binh lớn hơn hắn. Chỉ cần đối phương có thể ổn định đầu trận tuyến, lính ngòi binh chưa hẳn có thể chiến thắng dễ dàng.

Kiên trì, chỉ cần kiên trì đến lúc Tần thúc bảo lãnh kỵ binh giết trở về, bọn sơn tặc đáng chết này một tên cũng chạy không thoát. La sĩ tin có nắm chắc, La sĩ tin rằng huynh đệ Tề quận chưa bao giờ hoài nghi sức chiến đấu của huynh đệ.

Năng lực nắm chắc cuộc chiến của địch tướng vượt xa La sĩ gửi thư, phái người cuốn lấy La sĩ và nhiều lão binh dưới trướng hắn, bọn họ lập tức phái người tiến đánh trung quân Ngô Ngọc Lân. Ngô Ngọc Lân không kịp trở tay, không thể không dẫn thân binh nghênh chiến. Chủ tướng quân địch thừa dịp cơ hội này điều chỉnh chiến thuật, chia quân tấn công quan quân hai cánh, không để Ngô Ngọc Lân có cơ hội phát ra hiệu lệnh điều chỉnh chiến lược ứng đối.

Ngô Dục Lân tức giận đến mức hai mắt đỏ ngầu, gào thét nhào về phía đối thủ trước mắt. Dẫn đầu là một đội binh sĩ vạm vỡ khoảng ba mươi tuổi dây dưa với hắn, tay cầm một thanh đao dài đầu vòng, võ nghệ mười phần thành thạo. Nhìn thấy trên người Ngô Ngọc Lân xuất hiện sơ hở, thân hình gã nhanh chóng bước lên một bước, dùng chiêu thức né tránh trường liên già nua, theo sát sau, gã vặn người một cái, lưỡi đao ở giữa không trung vạch ra một đạo tia chớp, bổ thẳng vào yên ngựa của Ngô Ngọc Lân.

Trong nháy mắt ngàn cân treo sợi tóc, Ngô Ngọc Lân rút ra thế lực cuối cùng của tọa kỵ. Chiến mã trung dũng chạy ra được nửa thước, khiến chủ nhân trên lưng tránh được hai nửa vận mệnh. Lưỡi đao dài bảy thước có thừa đâm vào lưng chiến mã nửa thước, tên súc sinh đáng thương ngay cả kêu thảm cũng không kịp kêu lên, cắm đầu ngã vật xuống đất.

Ngô Ngọc Lân nhìn thấy mặt đất xanh biếc đang vọt về phía mình, theo sát sau, vô số ngôi sao màu vàng bắt đầu bay múa trước mắt, một cơn đau đớn giống như bị vụn lập tức

truyền ra khắp toàn thân. “Ta sắp chết rồi!” Hấn khản trương đến mức bụng run rẩy một hồi., Nhưng hấn lại mạnh mẽ mở to hai mắt. Hấn muốn nhìn cho rõ rốt cuộc là ai giết chết mình, sau khi kim tinh trước mắt tan biến hết, hấn trông thấy tọa kỵ của mình nằm ở bên cạnh, trên lưng mang theo hung khí giết chết nó. Mà tráng hán quân địch sắc mặt trắng bệch, đang dùng sức kẹp chặt đao lạnh trong xương ngựa.

Không cần chỉ điểm, Ngô Ngọc Lân dựa vào bản năng đánh về phía hai chân địch. Hai người lập tức ngã xuống một chỗ, các huynh đệ địch ta hai bên muốn xông tới hỗ trợ, nhưng đều bị đối phương ngăn lại. Dưới chân vô số đôi chân, Ngô Ngọc Lân ôm địch tướng quay cuồng., Máu người, máu ngựa dính đầy người. Hấn định dùng đầu gối đụng vào bụng đối phương, nhưng lại đụng đầu gối đối phương. Hấn lấy cùi chỏ nện vào sườn đối phương, theo sát xương sườn mình cũng truyền đến đau nhức như kim loại. Hấn dùng đầu nón sắt đụng vào đầu đối phương, bị tiếng kim loại va chạm chấn hai tai nổ vang., Hấn nhìn thấy một mũi tên cắm trong bùn đất, lấy cứng chọi cứng trúng một chùy của đối phương, Ngô Ngọc Lân nắm lấy vũ tiễn trong tay. “Chết đi!” Hấn rống giận, dùng mũi tên đâm vào cổ đối phương, lại một lần nữa, cán tên gãy lìa., Máu theo vết thương phun ra che khuất con mắt hấn. Ngô Ngọc Lân mất đi vũ khí ôm chặt lấy đối thủ không tha. Hấn nghe thấy người đàn ông kia kêu la thống khổ, cảm giác được đối phương liều mạng giãy dụa, lực giãy dụa dần dần yếu đi, máu tươi phun ra trên mặt cũng giảm bớt.

Không biết qua thời gian bao lâu, Ngô Ngọc Lân cảm giác được thân thể trong lòng mình mềm nhũn ra. Hấn buông đối thủ ra, lão đảo đứng lên, nhìn thấy một thế giới màu đỏ như máu.

Đất đỏ, trời đỏ trong trắng, không có một vầng thái dương ấm áp. Giữa trời đỏ và đất, vô số bóng người màu đỏ tự giết lẫn nhau, không phân rõ ai là đối thủ, ai là đồng bọn. Có người không chống đỡ được ngã xuống, người thắng lập tức giẫm lên thi thể của hấn, đánh về đồng loại kế tiếp. Rất nhiều người đang chạy trốn, còn có người đuổi giết. Một bên chạy trốn

ngẫu nhiên có người quay lại nghênh chiến, lại nhanh chóng bị truy kích chém thành mảnh vụn.

Sau lưng truyền đến một luồng kinh phong, Ngô Ngọc Lân dựa theo bản năng lao về phía trước. Hắn phát hiện mình đang nằm trên một đồng máu thịt, dùng sức mở mắt ra, hắn thấy rõ trước người chính là chiến mã của mình., Trên lưng ngựa ngậm một thanh Mịch Dao. Không đợi địch nhân phát động công kích lần nữa, hắn lặn mình một cái nhảy sang bên khác thi thể ngựa, đồng thời thử thăm dò dùng giày chiến câu chuôi đao. Mịch đao đã bị rút ra nhảy lên, chuôi đao rơi bên cạnh hắn, lưỡi đao chỉ về phía kẻ đột kích.

“Giết!” Hai tay Ngô Ngọc Lân cầm chuôi đao đâm thẳng tới ngực kẻ đột kích chính giữa. Sự uy hiếp của cái chết khiến cho thần trí hắn hơi thanh tỉnh, hai tay hắn rút đao, lại cúi đầu cạo vào mặt mình. Ngay khi cảm giác đau rát truyền tới, hắn phát hiện thế giới trước mắt đã khôi phục lại màu sắc bình thường.

Cỏ rất xanh, trời xanh mây trắng, trời xanh mây trắng, hai bên chém giết nhau trong gió nhẹ. Đây là một hình ảnh hoang đường, nhưng nó lại là hiện thực. Hai tay Ngô Ngọc Lân vung đao sắc xông về chiến kỳ nhà mình, cây cờ xí kia còn chưa đổ, có nghĩa là quân binh còn chưa bị diệt sạch. Hắn cảm thấy có chút vui mừng, mặc dù lúc này thị vệ bên cạnh hắn đã rải rác không còn mấy người, bên phải, binh mã hai cánh đã hoàn toàn biến mất.

Một con chiến mã chạy vội đến, kỵ binh trên lưng ngựa dùng hoành đao quét về phía chiến kỳ. Quân binh hộ kỳ tiến lên ngăn cản, bị người tới dùng chiến mã đánh ngã xuống đất. Ngô Ngọc Lân nhanh chân tiến lên, Mịch Dao bổ xuống.

“Bụp!” một tiếng vang thật lớn, hắn bị lực trùng kích của chiến mã đẩy lui về phía sau mấy bước, lục phủ ngũ tạng trong cơ thể dờn khỏi vị trí đó, máu tươi từ trong miệng phun ra ngoài.

Theo sát phía sau lại là “Oanh” một tiếng, địch thủ cùng chiến mã trên lưng ngựa ngã sấp xuống bên cạnh hắn, nhân mã chết hết.

“Dựa vào ta!” Ngô Ngọc Lân giờ cao lưỡi đao, lao tới dưới chân tướng quân trung quân. Thân vệ và quân binh ở xung quanh nghe lệnh, nhanh chóng bỏ qua đối thủ, tạo thành một trận hình vòng nho nhỏ xung quanh hắn.

Đây là đội ngũ cuối cùng của quân binh Bắc Hải xây dựng, từ khi khai chiến đến giờ chỉ mới hơn một khắc đồng hồ, bọn họ đã bị địch nhân đánh tan hoàn toàn. Bảo Sĩ đến từ bạn bè còn đang ở cách đó không xa cùng quân tiên phong của ngói Cương chiến đấu kịch liệt, bên cạnh hắn vốn có hơn bốn mươi lão binh quân Tề Quốc, giờ phút này số còn lại vẫn chưa tới mười người.

“Minh Kim, lệnh toàn quân rút lui!” Ngô Ngọc Lân lau máu trên khóe miệng, phát ra một mệnh lệnh mới nhất. Tiếng chiêng trống rỗng lập tức vang lên, thê lương mà bất lực. La sĩ tức giận nhìn sang bên này, lớn tiếng rít gào vài câu, cách rất xa, Ngô Ngọc Lân không nghe thấy đối phương kêu gào gì, nhưng hắn lại không chút do dự ra lệnh cho thân vệ cuốn cờ lên.

Tửu đồ: Có thể thấy, thì mời mua vé khách quý.

Chương thứ tư cổ nhân (3)

Chỉ mất chưa đến một khắc thời gian, tinh nhuệ quận Tề Quốc đã gọn gàng chặt chẽ giết giặc cỏ. Lý lão hương cùng Lỗ Uy bị trận trăm, Tề Quốc bị vài tên binh sĩ hợp lực bắt giữ, trói đến trước ngựa của Tần thúc.

“Minh Kim, lệnh các huynh đệ ngừng truy sát tàn địch, nhanh chóng tập hợp lại đây!” Trên mặt Tần thúc bảo không có chút mừng rỡ nào về sau đại thắng, lớn tiếng ra lệnh.

Nghe được tiếng huýt sáo sau lưng, đám quân binh đều ghì cương lại. Mà đám giặc cỏ chạy thoát từ cũi chết kia thì tăng nhanh tốc độ chạy về phương xa, tuyệt không dám quay đầu nhìn lại. Bọn chúng trèo đèo lội suối đào tẩu, đem ác mộng vĩnh viễn ở lại phía sau. Từ giờ khắc này, bọn chúng vĩnh viễn không đứng dậy đối mặt với dũng khí của quân đệ tử Tề Quốc.

Các tướng lĩnh tự mình mang theo binh sĩ quay lại, rất nhiều người chưa phát tiết đủ, ven đường nhìn thấy địch nhân bị thương lập tức xông lên bổ thêm một đao. Có vài nhóm người xin hàng quỳ trên mặt đất tránh không kịp, cũng bị các huynh đệ dùng mã đao chém chết. Đây vốn là chuyện không thể khoan dung lúc bình thường, nhưng hôm nay Tần thúc bảo lại như không nhìn thấy, tùy ý để đám quân binh làm chuyện ác.

“Thúc Bảo huynh, sao lại không đuổi nữa?” Trương Nguyên chuẩn bị bỏ lại thuộc hạ, một mình thúc ngựa đầu tiên quay về, vẫn chưa thỏa mãn hỏi.

“Chúng ta từ trước đến nay chỉ diệt trừ kẻ thù, hiệp không hỏi. Những người này lại chưa từng phạm vào tội lớn gì, phải khoan dung độ lượng một chút đi!” Tần thúc Bảo nhìn Tề quốc đang bị trói trước mặt mình cúi đầu ủ rũ, xa xa trả lời.

Nghe xong lời này, thân thể Tề quốc xa rõ ràng run lên một chút. Hắn vừa mới trà trộn vào Đại đương gia không bao lâu, tính toán tiêu chuẩn của Tần thúc bảo thì sao? Chuyện này chính hắn cũng không rõ lắm.” Sớm biết kết quả như vậy, ta liền nhường vị trí cho Lưu Văn Trung!” Tề Quốc hối hận

trong lòng. Đồng thời dựng lỗ tai lên, ý đồ muốn phỏng đoán xem trong cuộc đối thoại của đám người Tần thúc bảo mình có cơ hội sống hay không.

Không bao lâu, hai người Lý Húc và Độc Cô Lâm cùng thuộc hạ trở về đội của mình. Phảng phất như cùng Tần thúc bảo tâm hữu linh tê, sau khi bọn họ trở về lập tức chỉnh lý đội ngũ, kiểm kê lại tổn thất của bản thân. Kết quả trận chiến này cực kỳ huy hoàng., Hơn bảy trăm huynh đệ trong thời gian cực ngắn đã đánh tan hơn sáu ngàn tên giặc cỏ, mà bản thân bọn hán tổn thất chưa tới năm mươi người. Trận chiến và trọng thương chỉ có bảy tên, còn lại toàn là vết thương nhẹ, băng bó một chút rồi lên ngựa tái chiến. Mà đại đa số những người bị thương đều không chút thương, tuy áo giáp cùng chiến mã của họ dính đầy máu tươi.

“Nhưng ta hoài nghi là trại quân kia cố ý phái bọn họ tới chịu chết!” Sau khi chỉnh lý lại đội ngũ thật lớn, Lý Húc tới gần Tần thúc bảo, thấp giọng nói ra phán đoán của mình.

“Ta cũng hoài nghi như vậy, trận chiến này thuận lợi ngoài dự đoán của mọi người. Ta sợ La độc úy bên kia sẽ gặp phải phiền phức gì.” Trong câu trả lời của Tần thúc bảo mơ hồ mang theo vẻ lo lắng. Hắn nhanh chóng quét qua các huynh đệ phía sau, sau đó hướng về mấy vị tướng lĩnh trung tâm truy hỏi: “Bây giờ chúng ta mau chóng trở về, các người cho rằng còn kịp không?”

“Vẫn còn kịp, tới kịp! Ta vừa mới gặp được các người, nghe được kèn lệnh cầu viện của Trung Cương quân!” Không đợi đám người Lý Húc trả lời, Tề Quốc đã nhảy dựng lên hét to.

“Câm miệng!” Độc Cô Lâm xem thường loại người bán đứng đồng bạn này nhất, bèn thúc ngựa phóng tới, dùng cán Côn Bằng gõ lên mũ giáp Tề quốc, mệnh lệnh.

“Chẳng lẽ ta nói sai sao?” Tề quốc xa xa nhìn Độc Cô Lâm một cái với vẻ nghi ngờ, trên mặt đầy ủy khuất. Nhưng trước mắt cơ hội lập công thực sự khó có được, hắn thề phải một mực bắt lấy. “Vưu Cương quân không phải đối thủ của La độc úy, bọn họ đã cầu viện ta, các vị hảo hán gia không nên lo!”

“Câm miệng!” Lần này Độc Cô Lâm chẳng những tâm tính cao ngạo không chịu nổi khuôn mặt xa xôi của Tề quốc mà mấy vị tướng lĩnh khác cũng không nhịn được mà kêu lên. Duy chỉ có một mình Tần thúc bảo đối với lời nói của Tề quốc là vô cùng hứng thú, trước tiên liếc mắt cho mọi người một cái, sau đó ôn hòa hỏi tiếp: “Người thu được tín hiệu cầu cứu của vùng Cương quân là khi nào? Khoảng cách thời gian bao lâu?”

“Trước khi ta gặp được vài vị đại gia thì chưa đến một nén hương. Lúc ấy chúng ta nghe được kèn lệnh của đám tùy tùng, không muốn lại hợp tác với bọn họ. Cho nên phải tăng nhanh tốc độ chuẩn bị rời đi!” Tề Quốc tóm được cọng rơm cứu mạng này ra sức bò lên phía trên. “Mấy vị đại hán tốt gia, mau mau quay đầu lại giết đi, ta chỉ là hợp tác cùng bọn họ mà thôi., Trữ Cương quân mới là kẻ đầu sỏ. Kẻ thù ắt phải biết, hiệp trợ, hiệp lực... không cần hỏi!” Hắn nhìn bốn phía với ánh mắt khinh bỉ, chậm rãi hạ giọng xuống.

Người cứu mạng bảo vật của Tần thúc tìm cho Tề Quốc một con chiến mã từ xa, dẫn hắn và mọi người trở về. Một cuộc đại chiến vừa mới kết thúc, không cần nghỉ ngơi gì đã đi tới chiến trường tiếp theo, hành vi này là điều tối kỵ trong binh gia. Mấy vị người hơi hiểu đạo lý này đều hiểu đạo lý này., Nhưng tất cả mọi người cũng không ai lên tiếng phản đối. Nếu như sự thật đúng như Tề Quốc phản ứng, mọi người nhanh chóng chạy về có lẽ còn kịp. Sĩ tốt Bắc Hải quận đánh không lại đám người ngồi Cương quân có chuẩn bị trước, nhưng có La Sĩ ở đây, bọn họ chưa chắc chịu thiệt quá lớn.

Mọi người lo lắng nghĩ đến tâm sự, như gió lướt qua đồng hoang. Khoảng cách mười dặm lập tức bị móng ngựa vượt qua. Trước một vùng đồi núi, bọn họ thấy được rất nhiều sĩ tốt quận Bắc Hải.

Một nhóm lớn, chừng hơn hai ngàn người, giống như xa nước Tề bị người ta ôm đầu ử rữ đứng ở trên sườn núi hướng dương. Tướng sĩ ngồi có số lượng không đến bốn ngàn đứng ở phía sau bọn họ, binh khí như ong vỡ tổ. Nhìn thấy đám kỵ binh tiến lên mang theo khói bụi, bọn họ lần nữa thổi kèn lệnh trong tay.

“Ô ô ô ô ô ô ô ô!” Tiếng kèn hùng hồn quanh quẩn trong thiên địa, đây là kèn hiệu tiến công. Đào Cương quân áp giải tù binh, bày ra phương trận, nghênh đón tinh kỵ đang chạy như bay đến. Vừa mới trải qua một trận ác chiến bọn họ cùng kỵ binh từ xa đến mệt mỏi không chịu nổi, nhưng chiến ý nồng đậm trên người bọn họ biểu hiện ra lại làm cho người ta không tự chủ được mà giảm chậm bước chân.

“Dừng lại tiến lên, bày trận đợi lệnh!” Tần thúc Bảo giơ một cánh tay ra lệnh. Bảy trăm kỵ binh tản ra như hoa hồng ở phía sau y, chỗ mũi nhọn có hàn quang lạnh thấu xương.

“Ô ô ô ô ô ô ô ô!” Sĩ tốt Tề quận lấy tiếng kèn vang lên, trong mỗi một tiếng đều tràn ngập chiến ý. Hơn hai ngàn sĩ tốt Bắc Hải bị bắt, La sĩ và Ngô Ngọc Lân không thấy bóng dáng. Loại thất bại này, mọi người không thể chịu đựng được.

Bảo Cương quân chậm rãi dừng bước ở phía trước hai mũi tên. Bắt tù binh trước, trường mâu thủ ở sau lưng tù binh, sau đó là cung thủ, binh mặt thuẫn, còn có hơn trăm tên du kỵ, vác chiến mã xông tới, kéo về dò xét để tránh đám tù binh thừa dịp loạn mà đào tẩu.

“Vô liêm sỉ!” Độc Cô Lâm tức giận đến lớn tiếng chửi mắng. Lấy tù binh làm con tin, loại chiến thuật này chỉ có sơn tặc mới làm được. Giờ khắc này, hắn đã quên đối phương bản thân chính là sơn tặc, lưu chát tác dụng là thói quen của bọn họ.

“Hạ lưu âm hiểm!” Rất nhiều con em quận Tề Quốc cũng ồn ào theo: “Bán, bán cho bạn bè cầu vinh!” Những tiếng mắng chửi liên tiếp vang lên còn kèm theo tiếng vệt đực của Tề Quốc. Lấy quân đội của bạn bè làm mồi nhử, mượn chuyện này đạt được mục đích của bản thân, loại chiến thuật này quả thực đủ vô sỉ. Tuy rằng giặc cỏ ở Bắc Hải đang vứt bỏ gạch yêu, nhưng đối phương chẳng qua chỉ là thuận nước đẩy thuyền mà thôi.

“Nói không giữ lời, lật lọng!” Phía bên phía Điền Cương quân cũng không chịu yếu thế, chưa giao thủ đã bắt đầu mắng lại. Tần thúc bảo đã nói để mọi người rời núi, nhưng hắn lại phái người chặn giết trên đường. Về phần nơi này không tính là phạm vi Đại Sơn, mọi người không ai nói rõ được.

“Ô ô ô ô ô ô ô ô!” Cùng với tiếng mắng, tiếng kèn của song phương giống như hổ gầm. Trong lòng hai bên đều bất mãn, đều cảm thấy đối phương âm hiểm xảo trá. Nếu như các binh lính tiếp xúc với nhau, khẳng định là một hồi ác chiến không chết không thôi. Nhưng làm mọi người thất vọng chính là, chủ tướng song phương đều không lập tức phát ra mệnh lệnh công kích, bọn họ chỉ là đợi, chờ đối phương ở trong lòng đem toàn bộ hậu quả suy xét rõ ràng.

Không biết khi nào, trong thung lũng nổi gió, gió nhẹ mang theo mùi máu tanh thổi qua chiến kỳ, đem cờ xí to nhỏ thổi vù vù. Dưới cờ xí, sĩ tốt hai bên đều chậm rãi ngậm miệng, bọn họ không hề múa lưỡi nữa. Nam nhân dùng đao giảng đạo lý, giữa quan binh và sơn tặc vốn cũng không có cái gì tin ngưỡng có thể nói.

Quân đội Bảo Cương đột nhiên cử động, khiến cho binh lính tinh nhuệ của Tề quận khẽ lay động. Nhưng binh sĩ hai bên rất nhanh lại yên tĩnh trở lại, mọi người đều tập trung ánh mắt vào cùng một chỗ. Trong vô số ánh mắt, có một con chiến mã vượt ra khỏi vòng bảo vệ, trên lưng ngựa vẫn là tướng quân áo trắng đội mũ bạc, lúc này tất cả quân binh đều đã biết, người này họ Từ, là quân binh của Đào Cương quân.

Từ Mậu Công một người một ngựa, xuyên qua đại đội tù binh, đi vào giữa hai quân. Nhìn Lý Húc chấp tay, hấn lớn tiếng nói: “Vị nào là Tần độc úy, mời ra đây nói chuyện!”

“Ai cùng sơn tặc nguời kết giao!” Trương Nguyên chuẩn lớn tiếng quát. Không đợi hấn nói ra lời ác độc hơn, Tần thúc bảo vỗ vỗ bờ vai của hấn, khe khẽ lắc đầu. Sau đó từ từ rời khỏi đội ngũ nhà mình.

“Tần nhị ca cẩn thận, họ Từ quỷ kế đa đoan!” Tề quốc xa đưa ra lời kêu to quấy rối. Độc Cô Lâm một lần nữa dùng chuôi ngón tay của mình ngưng vuốt mõng ngựa của hấn. Sau khi âm thanh ồn ào tĩnh lặng lại, hai quân chủ liền mặt đối mặt đứng trên lưng ngựa.

“Từ Mậu quân đội ngói Cương bái kiến Tần độc úy!” Từ Mậu chấp tay sau lưng ngựa, hỏi thăm.

“Tần thúc quận Tề kiến Từ quân sư!” Tần thúc khách khí đáp lễ, phảng phất như đối mặt là một người bạn cũ nhiều năm không gặp.

“Tần đốc úy trong khoảnh khắc quét ngang ngàn quân, vũ dũng như thế, thật là làm cho Từ mỗ khâm phục!” Từ Mậu Công không chỉ trích Tần thúc Bảo dùng phương thức lẫn lộn khái niệm lừa gạt chính mình, chân thành khen ngợi.

“Từ tướng quân lâm nguy không loạn, trong nguy hiểm cầu sinh, cơ trí như vậy, Tần mỗ cũng bội phục!” Tần thúc bảo không cười nhạo Từ Mậu công lấy quân đội dụ địch, lòng dạ độc ác, trong lời nói tràn ngập tôn sùng địch nhân.

Nếu như không phải thân ở một phương đối địch, quan hệ giữa hai người quả thực có thể dùng bốn chữ “Nhất kiến Như Lai” để hình dung. Trong ánh mắt của nhau, bọn họ đều thấy được ý hàm hực tương tự.

“Đáng tiếc nơi đây là chiến trường!” Từ Mậu Công chấp tay, cười to.

“Đáng tiếc trong quân không có rượu!” Tần thúc Bảo cũng cười to đáp lại. Nụ cười sang sảng xa xa truyền ra, khiến trong gió tăng thêm rất nhiều khí tức tiêu sát.

“Tần đốc úy đem sáu ngàn đồng bọn của ta giết sạch hết rồi sao?” Đợi vẻ tươi cười của hai bên đều nhạt đi, Từ Mậu công đã đặt câu hỏi đầu tiên.

“Tần mỗ không phải là kẻ hiếu sát, kẻ đầu sỏ đã bị diệt, những kẻ còn lại hy vọng bọn chúng sau này tự giải quyết cho tốt!” Tần thúc bảo lắc đầu, trả lời. Đây không phải là lời thật lòng, nhưng có thể nói là một tên quan Miện đường hoàng. Trên thực tế, lão không phải là không muốn giải quyết hết mọi việc, nhưng trong lòng lại không thể hạ cho hảo huynh đệ La sĩ của mình tin tức, không thể làm gì khác hơn là vội vàng thúc ngựa chạy về.

“Từ tướng quân đâu, trận chiến vừa rồi ngài đại hoạch toàn thắng, có thấy La đốc úy và Ngô quận thừa không?” Trả lời xong lời Từ Mậu công, Tần thúc bảo hỏi ngược lại.

“La đốc úy và Ngô quận thừa võ nghệ cao cường, bọn họ không muốn lưu lại làm khách, cho nên Từ mỗ cũng không cưỡng ép lưu lại!” Từ Mậu Công quay đầu lại nhìn bản trận, sau đó trả lời. Ở trong quân trận của hắn, Trình Tri Tiết, Tạ Chiêu Đăng còn có vài tên tướng quân Tần thúc bảo không nên gọi tên đang kích động. Theo kinh nghiệm ngày trước giao thủ, Tần thúc Bảo biết, nếu mọi người muốn lưu lại, chưa chắc không bắt được một vị La sĩ nào.

“Như thế, Từ tướng quân có tính toán gì không?” Tần thúc nhẹ gật đầu, hỏi.

“Từ mỗ nguyện nghe Tần tướng quân an bài!” Ngôn Mậu công ngôn ngữ và động tác vẫn luôn nho nhã lễ độ.

Ánh mắt hai người lại giao nhau, dường như bên trong ẩn chứa thiên quân vạn mã đang chém giết. Tần thúc cười bảo, dùng âm thanh tất cả mọi người đều nghe thấy đề nghị: “Tần mỗ cho rằng máu huyết hôm nay đã chảy rất nhiều. Cho nên muốn hai nhà chúng ta tạm thời dừng binh, ngày khác lại quyết định thư hùng, không biết ý của Từ tướng quân như thế nào?”

“Từ mỗ cũng không nguyện ý để cho các huynh đệ đổ máu nhiều hơn nữa. Nhưng Từ mỗ muốn cùng Tần tướng quân giao dịch một phen!” Từ Mậu Công cũng nở nụ cười, trong phút chốc ánh mặt trời trở nên rạng rỡ.

“Từ Quân sư muốn dùng những huynh đệ Bắc Hải kia đổi lấy một con đường hồi hương? Chuyện này, Tần mỗ phải thương lượng với mấy huynh đệ khác!” Long mày Tần thúc bảo nhảy lên, truy vấn. Hắn không muốn hi sinh đệ tử quận Tề Quốc, nhưng khổ nỗi tìm không ra cơ bãi binh hai bên. Việc này trách nhiệm rất lớn, nếu có người vạch mặt triều đình, chỉ sợ Bùi Tu Đà sẽ bị liên lụy.

“Tần huynh xin cứ tự nhiên, ta ở đây chờ tin tốt. Hai ngàn hai trăm ba mươi bảy tên quận binh Bắc Hải, ta đều có thể trả lại người. Còn có mấy chục bộ đồ sắt, chúng ta cũng ở lại sau trận, tướng quân tự mình phái người đi lấy. Tần tướng quân hôm nay chỉ cần tránh ra một lối đi, ngày mai sau ngày mai sau khi mặt trời mọc, chúng ta sẽ ở lại., Người nguyện ý dẫn binh truy đuổi, hay là trở về quận Tề, Từ mỗ đều không hỏi

qua!” Tựa hồ Từ Mậu Công đã sớm dự liệu được Tần thúc bảo có nói như vậy, cười tăng thêm vốn liếng đàm phán của phe mình.” Nhưng vừa rồi ta mới bị bắt làm tù binh, cũng thỉnh Tần huynh trả lại. Ta đáp ứng người khác đến cứu Bắc Hải, không thể tay không mà về!”

“Như thế, xin Từ quân sư chờ một chút!” Tần thúc bảo lần thứ hai ôm quyền, đánh ngựa trở về bản trận. Từ Mậu Công cười ôm quyền đáp lễ, sau đó ánh mắt xẹt qua bên người Tần thúc bảo, lẳng lặng rơi vào mặt Lý Húc.

Hắn không có cố ý đem giao tình giữa mình và Húc Tử làm cho đám người Tần thúc bảo biết, mặc dù lúc này đang ở vào trận doanh đối địch, nhưng hắn vẫn âm thầm ủng hộ sự trưởng thành của bằng hữu. Trận chiến ngày hôm nay, biểu hiện của Tề quận tinh nhuệ vô cùng đặc biệt, nếu như tất cả mọi chuyện đều do Húc Tử sắp đặt, người này cùng thiếu niên ngây thơ ban đầu không thể so sánh nổi.

Từ Mậu Công biết tương lai mình khẳng định sẽ gặp cố nhân, nhưng hắn hi vọng mình đánh bại Húc Tử trên chiến trường, chứ không phải dựa vào âm mưu. Hắn tin tưởng, Húc Tử cũng sẽ như vậy.

Quả nhiên ngoài dự đoán, sau khi Tần thúc bảo đem đề nghị của Từ Mậu Công tái diễn, Lý Húc và Độc Cô Lâm đều lập tức tỏ vẻ tán thành. “Nếu tiếp tục đánh nữa, chúng ta sẽ tổn thất rất lớn. Nếu sĩ tin và Ngọc Lân Bình An, mọi người cũng không cần quá chấp nhất phải mất. Dù sao sau này giao chiến nhiều lần, một ngày nào đó chúng ta sẽ tiêu diệt bọn họ!” Húc Tử từ trước trận đi thu hồi ánh mắt của mình, bất động thanh sắc trả lời.

Đây không tính là địch thủ, bởi vì mọi người có đầy đủ lý do. Điều này cũng không thể nói là tránh cực kỳ ác liệt, bởi vì hôm nay đoàn người đều mệt mỏi, sau khi nghỉ ngơi còn có cơ hội đuổi theo. Nhưng chắc chắn Từ Mậu Công có biện pháp làm cho quận binh không đuổi kịp hắn, xuất phát từ hiểu về bằng hữu, Húc Tử biết sau tối nay, binh lính ngói tắt nhiên sẽ biến mất trong cánh đồng bát ngát.

Hai ngàn tù binh tù binh kia, Từ Mậu Công vốn không có ý định mang về, nhân số càng ít, đội ngũ càng đơn thuần, mới càng có thể khiến hành động bí ẩn. Đột nhiên, Húc Tử phát hiện ra bản thân đã nhìn thấu tâm tư Từ Mậu Công, hấn cách không cười cười hướng xa xa, mặc kệ đối phương có nhìn thấy biểu lộ của mình hay không.

“Đành phải như thế thôi, chúng ta sao có thể coi như không thấy đối với huynh đệ bị bắt ở Bắc Hải quận chứ!” Độc Cô Lâm không cam lòng, nhưng tâm địa bẩm sinh khiến cho hắn lựa chọn tiếp nhận điều kiện của đối phương.” Nhưng người này, chúng ta không nên trả lại cho hắn. Người này làm việc ác đa đoan ở Bắc Hải, không giết không đủ bình dân phần hận!”

“Ta vừa mới làm đại đương gia không đến một tháng a. Mấy vị hảo hán gia! Lúc Quách Đại đương gia tại vị, nào đến lượt tiểu nhân làm ác chung quanh!” Tề quốc vừa mới nghe thấy người sống còn hi vọng, lại bị người phủ quyết, mặt buồn rười rượi cầu khẩn.

“Nhưng ta nghe nói các người cầu kết với Bảo Cương quân, sẵn sàng tấn công quận Tề Quốc bất cứ lúc nào!” Lý Húc lạnh lùng liếc nhìn Tề Quốc phía xa một cái, tay lại ấn chuôi đao. Không trả lại từ xa cho Từ Mậu Công là chuyện không thể nào, nhưng trước khi trả lại, nhất định phải từ trên người này rút ra chút giá trị cuối cùng.

“Chuyện không có, bịa đặt, tuyệt đối là bịa đặt!” Tề Quốc không biết Húc Tử đang hù dọa mình, lớn tiếng giải thích. Nếu như không phải hai tay bị trói ở sau lưng, gã hận không thể dùng sức vỗ ngực mấy cái tỏ vẻ quang minh lỗi lạc của mình, nhìn biểu cảm trên mặt mọi người chung quanh làm cho người ta trêu đùa., Hắn cúi đầu, nhỏ giọng lầm bầm: “Ai dám có chủ ý với quận Tề các người, đây không phải là tìm chết sao? Cho dù là Bắc Hải, mọi người cũng nhìn ra con cháu quận Tề Quốc chưa tập kết, mới dám xuống núi tấn công. Ai ngờ các người lại đến nhanh như vậy!”

“Thật sao, làm sao người biết binh mã quận Tề vẫn chưa tập kết?” Con mắt của Tần thúc bỗng nhiên sáng ngời, tiếp tục truy vấn. Ông ta có chút bội phục sự cẩn thận của Húc Tử, hơn

một tháng qua, mọi người vẫn vì quy mô hành động của đám trộm cướp ở Bắc Hải này mà hoang mang. Thời kỳ trước thổ phỉ cũng sẽ xuống núi, nhưng bọn họ quyết sẽ không to gan lớn mật như vậy, rêu rao như vậy.

“Là Lý Mật, là tên Lý Mật kia nói quận binh quận Tề Mật các ngươi đều đang bận rộn, không cách nào cứu viện những địa phương khác. Vì để đoàn người thống nhất hành động, hấn còn lưu lại quân sư bên người đương gia Quách Đại. Tên kia giống như họ Phòng, quận Tề có mật thám liên hệ với hấn. Tất cả tin tức đều là từ miệng người này mà ra., Bọn ta đã mắc mưu hấn, nếu không, kết cục cũng sẽ không như vậy, thê thảm như vậy!” Tề quốc vì bảo mệnh, nói ra tất cả những gì mình biết.

Lý Mật biết rõ các đạo tặc xung quanh quận Tề Quốc đều bị Trương Tu Đà đánh sợ cho nên lập ra một phương án hành động vô cùng chi tiết. Hấn ta cho rằng chỉ cần mọi người hành động nhanh chóng, đồng thời gây khó dễ thì quận quận Tề cũng không kịp nhúng tay vào quận huyện xung quanh. Chờ quận binh tập kết xong xuôi, đoàn người ở Bắc Hải cũng đứng vững gót chân, ai thắng ai thua, kết cục chưa định.

“Họ Phòng đâu, hấn đi nơi nào?” Trương Nguyên chuẩn bị tính tình khẩn trương, tóm cổ áo Tề Quốc chất vấn.

“Chạy, chạy!” Tề quốc phương xa bị hấn tóm đến trợn trắng mắt, liên tục trả lời. “Bạt đại đương gia vừa chết, họ phòng sẽ không còn. Những người đọc sách này không có lương tâm nhất, bình thường nói chuyện khoác lác, chọc cho bọn họ chạy nhanh hơn bất kỳ ai! Hấn còn nói nếu các ngươi xuất binh, Tri Thế Lang nhất định sẽ qua sông giết vào lịch thành. Nhưng từ đầu đến cuối, mặt mũi tri thế lang cũng không lộ ra!”

“Thì ra là thế, may mà Trương Thông Thủ chưa từng rời khỏi lịch thành.” Nghe Tề Quốc nói, chúng tướng quân dùng ánh mắt đối mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng đánh một trận lạnh lẽo. Nếu như Trương Tu Đà đại nhân cũng lãnh binh xuất chiến, giờ khắc này Tề quận khẳng định đã hủy hoại tay của tri thế lang vương bạc thủ! Gã này giương cờ cứu dân thủy hỏa, làm ra sự thật còn tàn nhẫn hơn cả yêu ma.

Nhưng Vương Bạc vẫn chưa phải là kẻ địch đáng sợ nhất, đáng sợ nhất chính là Lý Mật. Người này mới từ trong xe tù trốn đi không được mấy tháng, lại quấy cho đại địa Tề Lỗ một mảng gió tanh mưa máu.

Hành động lần này không nhất định là vội vàng mưu đồ, có thể hắn đã âm thầm cấu kết với nhân vật giang hồ gần đó rất lâu rồi. Tề Ti, Sơn tặc, Hằng Cương quân còn có đại hộ địa phương, mỗi phương lực lượng đều có liên hệ mật thiết với hắn. Nếu như không đem móng vuốt người này hướng Tề quận chặt đứt, nói không chừng bị kịch ở quận Bắc lúc nào đó sẽ tái diễn!

Nhưng mật thám Lý Mật lưu lại quận Tề là ai, ai có thể đem động tĩnh quận binh thám thính rõ ràng như thế?

Tửu đồ: Nhất có thể xem, mời mua vé quý khách. Khuôn mặt Tu Lễ đổi mới hai màu máu, hoan nghênh thưởng thức.

Chương thứ tư cổ nhân (3)

Mặc dù trong lòng một trăm hai mươi quận binh không tình nguyện nhưng vẫn tuân theo mệnh lệnh của Tần thúc bảo, tạo thành một lối đi. Mọi người không thể dễ dàng đánh tan đám thổ phỉ như đánh tan đám binh lính ngói, huống hồ còn có hơn hai ngàn tù binh Bắc Hải quận ở trong tay người ta, nếu như bức bách bách ngục quân chó cùng rút giậu mà nói thì huynh đệ Tề quận tương lai rất khó có thể ăn nói với cha già Bắc Hải.

Lúc chạng vạng tối, trong một sơn cốc cách đó hai mươi dặm, Trình sát tìm được tàn quân Bắc Hải quận binh và La Sĩ tin, Ngô Ngọc Lân và các tướng lĩnh khác. Sau khi kiểm kê lại chiến quả một lần nữa, mọi người phát hiện trận chiến cuối cùng này thật sự là được không bù mất. Hơn vạn quận binh Bắc Hải liêu mạng đến cuối cùng chỉ còn lại hơn sáu ngàn người., Trong đó còn hơn hai ngàn là “Tiền mua đường” do Lâu Cương quân để lại. La sĩ tin tưởng kết quả này mà bị làm cho tức giận kêu to, thề nhất định phải báo thù huyết hận. Tần thúc bảo lại không nóng không lạnh, chỉ ra lệnh cho mọi người hạ trại nghỉ ngơi, đợi sau này lại tiếp tục tính toán.

Ngày hôm sau trời vừa sáng, La Sĩ Tín không để ý đến đau đớn toàn thân, lại chạy đến trung quân trưởng tới thỉnh chiến. Tần thúc bảo vật bưng bình hấn, đành phải cho hai trăm khinh kị binh để hấn mang theo thám thính hướng đi của quân đội ngói. Trước khi đi để hấn lập quân lệnh, nếu như có thể đuổi kịp quân địch mà nói, không được tiến công, nhất định phải lập tức trở về triệu binh.

Đoàn người vừa thu thập hành trang vừa chờ đợi, không sai biệt lắm đến trưa, La sĩ tin tưởng thất bại vội vàng chạy về.” Bảo Cương quân quả thực là một đám chuột nhắt không có can đảm!” Vừa tiến quân trưởng, hấn đã khẩn cấp tuyên bố. Mọi người đều biết hấn là chụp vào không khí, cũng không đáp lời., Lặng lặng chờ hấn nói tiếp. La sĩ tràn đầy tức giận không phát tiết ra được, cho đến khi mặt mày tím tái mới thở hồn hển bổ sung: “Bọn hấn thế mà lại hướng bắc chui vào khe

núi, chạy như không khí ở quận Tế Bắc! Con bà nó, thế mà chạy còn nhanh hơn cả thỏ!”

Quận Phụng Bắc và quận Tề, Lỗ Nhị liền kề nhau, mấy năm gần đây bởi vì địa hình phức tạp và thủy tai tràn lan nên có rất nhiều nguyên nhân., Quận này trở thành khu vực tai họa nặng. Quan phủ ở các nơi có phạm vi không chế không vượt qua tường thành huyện phủ mười dặm, đồng thời còn có từng đợt thổ phỉ lớn ý đồ tiến đánh huyện thành. Năm ngoái Bùi trưởng tài và Thạch Tử Hà bị tiêu diệt hai người đã từng đánh hạ huyện Trường Thanh trong đó. Mãi đến sau này hai người thua trong binh sĩ quận Tề Quốc, huyện này mới bị quan phủ thu về từ trong tay tàn phỉ.

Bì Cương quân cướp bóc tiến về quận Tế Lỗ, chẳng khác nào cá đã về biển rộng. Nếu bị quan binh truy sát, bọn họ bất cứ lúc nào cũng sẽ liên thủ đối kháng với thổ phỉ nơi Tế Bắc quận. Cho dù chiến sự bất lợi, bọn họ hướng tây đi hơn trăm dặm, qua phía sau núi cá sẽ là một đầm lớn ít dấu vết người lui tới, đông tiếp tế nước Tây Dã, nhân mã chui vào bên trong, quan binh mệt chết cũng không đuổi kịp.

Tần thúc bảo một chút cũng không vì kết quả này mà giật mình. Ngày hôm qua La sĩ thư không tìm được, hẳn đã cùng đám người Lý Húc phân tích qua hướng đi của đám người ngói. Mọi người đều biết nếu là vô duyên vô cớ, Từ Mậu Công chưa chắc sẽ phun ra thứ gì đó. Đối phương sở dĩ nhượng bộ lớn như vậy, chính là vì không muốn tiếp tục dây dưa với đám Quận binh.

Từ Mậu Công đã từng phái Tạ Ánh nhắc nhở, lần này quăng Cương xuất binh đến giải vây là nhận ủy thác của người ta. Hiện giờ đã được giải vây, cái tên mẫu chốt của Điền Cương quân cũng đã kiểm lời vào tay, mà Lỗ Quận cùng Bảo Cương Sơn khoảng cách hơn ba trăm dặm, cho dù bọn họ có ở chỗ này triệt để đánh bại quan quân, cuối cùng cũng không vớt được nhiều chỗ tốt hơn. Cho nên không bằng rời đi, để tránh thừa nhận tổn thất càng nhiều.

Tần thúc bảo là cố ý trong nháy mắt kiêu khí của La sĩ, cho nên bảo hắn dẫn người đi một chuyến uổng công. Nhưng

lượng tâm này không thể ở trước mặt tất cả mọi người giảng giải, tiến lên vỗ vỗ bả vai La Sĩ, hắc cười hỏi: “Nếu như ngươi là chủ tướng của Diêm Cương quân, ngươi sẽ làm sao?”

“Ta khẳng định sẽ ở lại quyết một trận tử chiến!” La sĩ tức giận hậm hực trả lời. Nói xong, hắc cũng cảm giác lời này của mình có chút khẳng định, “Các lộ nhân mã khác đều bị người giết tan, nếu là ta, khẩu khí này bất luận thế nào cũng không thể nuốt trôi!”

Cũng không nuốt trôi được sao, đối với kẻ làm tướng thì an nguy của cá nhân và các huynh đệ có ai quan trọng hơn? Nhìn nhìn ánh mắt mỉm cười đầy ý cười của Tần thúc bảo, thanh âm của La sĩ giảm đi: “Hóa ra người đã sớm biết bọn họ sẽ trốn. Nhưng mấy tên giặc cỏ khác cũng coi như là đồng đội của bọn họ, bọn họ không phải tới giải vây sao?”

Hắc không phải là người ngu ngốc, mấy ngày gần đây biểu hiện quá lỗ mãng là bởi vì từ khi xuất đạo đến nay hắc cơ hồ chưa bại trận bất cứ lần nào, mà lần đầu tiên chiến bại đã thua đến mức ngay cả quần cũng thiếu chút nữa bị lột mất. Đợi đến khi chính thức thay đổi góc độ suy nghĩ của đối phương rồi mới bị bại trận., La sĩ tin tưởng lập tức hiểu rõ tất cả huyền cơ trong đó.” Tên họ Từ này cũng quá giáo hoạt, ta có cơ hội nhất định phải moi tìm hắc ra xem rốt cuộc là làm gì. Xin xỏ hắc ngàn dặm xa xôi chạy tới một chuyến, cũng vì tranh cái danh tiếng tốt. Sống chết người khác, nói trắng ra hắc căn bản không quan tâm!”

Mọi người cười gật đầu, đều đồng ý quan điểm của La Sĩ Tín. Cơ trí và sự tàn nhẫn của Từ Mậu công đã để lại ấn tượng sâu sắc cho tất cả mọi người. Đối thủ như vậy có thể không gặp được đối thủ tốt nhất. Nếu như gặp phải, nhất định phải bồi tiếp một vạn người cẩn thận.

“Loại rác rưởi đó, nếu ta là thủ lĩnh của Diêm Cương quân, cũng sẽ không để ý!” Đợi mọi người cười đủ rồi, Độc Cô Lâm thở dài nói một câu: “Đáng tiếc, những nam nhi đại hảo kia, thân thủ như thế, nếu mưu lược, lại chịu khuất thân làm giặc!”

“Đúng vậy, binh lính kia từ từ luyện ra so với huynh đệ quận chúng ta không thua kém bao nhiêu. Trình Tri Tiết cùng thân

thủ chỉ hùng tín, còn có khí độ Tạ Ánh Đăng., “Ài...” Trương Nguyên chuẩn cũng ở một bên thở dài lắc đầu. Trừ không cam lòng ra, hiện giờ trong lòng hắn càng nhiều hơn là bội phục đối với kẻ địch. Chi binh mã này chênh lệch quá xa so với thổ phỉ bọn cướp hắn thấy lúc trước, quả thực là mây trắng trên trời cùng bùn nhão trong mương. Thì ra trong lòng hắn, phụ thân của mình Trương Tu Đà Đà của mình chênh lệch quá xa., Còn có Tần thúc bảo, đám người Lý Trọng Kiên, La Sĩ Tín đã là hào kiệt số một số hai thiên hạ, hôm nay vừa mới tiếp xúc với quân anh ngời cương mới phát hiện nhân ngoại hữu nhân, những lời thiên ngoại hữu thiên kỳ thật không phải là không có lý.

“Thế giặc to lớn như thế, sợ là không có phúc của triều đình.” Binh mã của Ngô Ngọc Lân tổn thất nặng nhất, cho nên góc độ nhìn vấn đề khác rất nhiều so với những người khác. Bắc Hải binh yếu kém., Quận thừa này của hắn không có tư cách giống tướng sĩ quận Tề Quốc phần nộ tương phu đối thủ. Hôm nay, hắn cần suy xét gấp gáp nhất là làm như thế nào bảo vệ an dân. Nếu như bất cứ một nhà sơn tặc phụ cận có được thực lực giống như ngời quân, quận Bắc Hải căn bản không thể ngăn cản đối phương tiến công.

Hắn dừng một chút, ánh mắt mọi người đều rơi vào mình, lại chậm rãi bổ sung: “Mấy ngày nay ta luôn nghĩ về lời nói cảm ơn của họ Tạ, càng nghĩ càng thấy sợ!”

Câu nói này làm cho tất cả mọi người đều lộ vẻ đau khổ, lời nói của Tạ Ánh Đăng, mọi người không thể ở trước mặt nhiều người mà lặp lại. Nhưng triều đình đang chơi đùa, giặc cỏ càng đánh càng nhiều thì kết luận càng nhiều, nhưng không sai chút nào. Lần này binh lính tinh nhuệ của Tề quận đại phá sông đồ nát., Tuy rằng sau khi thu cung lần cuối cùng chịu một chút thiệt thòi nhỏ, nhưng nhìn toàn bộ chiến dịch, thắng lợi vẫn huy hoàng như cũ. Nhưng lần kế tiếp, ai có thể cam đoan tất cả giặc cỏ mới quét khởi gần đây đều là Quách Phương dự tính, Tề quốc là một loại người uất ức. Lấy tiêu chuẩn tướng lĩnh của ngời Cương quân để phỏng đoán., Đầu mục của bọn giặc cỏ đã không còn là những người dân bình thường không ăn uống no nê nữa, bị buộc phải khởi binh. Càng ngày càng

nhiều con em cường hào hùng gia nhập, ở giữa còn có rất nhiều gia hỏa chí hướng xa xôi, mưu đồ âm tàn. Như Lý Mật, còn có tên quân sư họ Phòng dưới trướng hãn nữa!

Những người này tinh thông binh pháp, giỏi về trù tính, từ nhỏ đã dốc hết võ học, sức phá hoại của bọn họ lớn hơn nhiều so với dân chúng bình thường. Nhìn chung lần tiểu phi tác chiến này, hơn một ngàn lão binh quận Tề Quốc ban đầu hầu như không có tổn thất gì, nhưng sau khi gặp phải quân đội ngói, một trận chiến liền tổn thất gần ba trăm người, tuy chút tổn thất ấy tạm thời không trí mạng, nhưng chiến đấu như vậy lại tiến hành thêm bốn lần, tinh nhuệ quận Tề Tề cũng không còn!

“Chúng ta mau trở về, tranh thủ thời gian luyện binh đi! Chuyện tình của triều đình, có đại thần trong triều quản, chúng ta thân là quan viên địa phương, phải tận hết trách nhiệm, cũng đủ rồi!” Sau nửa ngày, Tần thúc bảo là người đầu tiên từ trong trầm mặc tỉnh táo lại, thở dài tổng kết.

“Cũng chỉ có thể là tận nhân lực, nghe thiên mệnh. Nếu không thì làm sao. Ai!” Ngô Ngọc Lân cười khổ lắc đầu, trên quan trường lẫn lộn non nửa đời người, thật vất vả mới có thể leo lên được, kết quả còn là công việc tùy thời có khả năng toi mạng. Chết hãn cũng không phải sợ, nhưng chết như vậy không khỏi cũng quá không đáng. Người gây họa không chịu trách nhiệm, lại để cho người một lòng làm việc đi tăng thêm lỗ thủng, thế đạo cái gì!

Hãn âm thầm quyết định đem bộ pháp của mình thời khắc khắc khắc từa vào Tề quận, dựa lưng đại thụ để hóng mát. Tuy rằng cây quận Tề này chưa hãn rất lớn, nhưng trước mắt ít nhất người ta cần binh có tướng có tướng. Về phần lương thảo hậu hĩnh ăn chút ít thiệt thòi, lễ tiết quan trường chịu chút ủy khuất, tùy nó đi. Nếu như mệnh đều không bảo vệ được mà nói, muốn những thứ hư nhược kia còn có tác dụng gì.

Nghĩ đến đây, Ngô Ngọc Lân chấp tay chào đám người Tần thúc Bảo, nói: “Ngược lại Ngô mỗ có một chủ ý, không biết các vị huynh đệ có thể cân nhắc hay không!”

“Ngô đại nhân không nên khách khí, chúng ta bây giờ là phúc họa nương tựa!” Tần thúc mỉm cười hoàn lễ, khiến cho quận

Bắc Hải hao tổn hơn phân nửa binh mã, trong lòng hẳn đang có chút băn khoăn. Nếu như yêu cầu của đối phương không quá xuất sắc, hẳn quyết định tận lực thỏa mãn.

“Thúc Bảo huynh ngàn vạn lần đừng gọi ta đại nhân, tuổi của mọi người thật ra cũng khác nhau, không chênh lệch quá nhiều.” Ngô Dục Lâm nhìn bốn phía xung quanh, miệng nói lời khách sáo. Tần thúc bảo bốn mươi ba, mấy người còn lại đều không đến hai mươi, tuổi tác chênh lệch hai mươi tuổi, xác thực “không quá nhiều” giữa các người và nhau xưng huynh gọi đệ., Ngô mỗ cô đơn lẻ loi một mình, ai, kỳ thực nhìn thấy mà thèm thường! Nếu như mấy vị huynh đệ không chê, cứ gọi ta một tiếng Dục Lâm là được. Đoàn người cùng đồng sinh cộng tử, mở miệng là một đại nhân, không khỏi xa lạ!”

“Tỷ Lâm huynh có chuyện gì xin cứ nói thẳng, chúng ta có thể làm được, nhất định sẽ không làm cho Dục Lâm khó xử!” Độc Cô Lâm bị Ngô Dục Lâm đối trá cười, cứ chỉ cười đến thiếu chút nữa ngã từ trên ghế xuống đất, không thể không đứng dậy, đáp lại.

“Trọng Mộc lão đệ đúng là rất sáng khoái. Lần này Ngô mỗ đi theo sau mấy tên giặc, cũng coi như mở rộng mắt một lần. Binh sĩ Bắc Hải quận ta nhân số đông đảo, lại không chịu nổi một kích. Cho nên muốn mời chư vị rảnh rỗi tới đây chỉ điểm một chút, giúp ta luyện binh ở Bắc Hải, miễn cho lần sau giặc cỏ đến, Bắc Hải ta một chút hoàn thủ cũng không có!”

Sinh tử quan, Ngô Ngọc Lâm cũng bất chấp tất cả, nuốt nước bọt tiếp tục nói: “Về phần tổn thất của quận binh quận Tề Quốc lần này, nếu là xuất đầu cho Bắc Hải ta, Bắc Hải ta tự nhiên sẽ gánh hết toàn bộ. Sau này nếu có tình huống tương tự, mong chư vị huynh đệ vui lòng hỗ trợ, tất cả tổn thất ở Bắc Hải ta đến gánh, quyết không để cho các huynh đệ đến đây hỗ trợ thua thiệt!”

“Ngọc Lâm huynh tính toán hay lắm!” Tần thúc cười đứng lên nói. “Chẳng qua chiêu này chỉ có thể trị ngọn, chưa chắc trị gốc!”

“Ài, tạm thời là chuyện nhất thời.” Ngô Ngọc Lâm thấy Tần thúc bảo không giống như là phản đối, tảng đá trong lòng rất

cuộc cũng rơi xuống đất, cười cười trả lời.

Tửu đồ: Xem đi, mời đặt vé khách quý.

Chương thứ tư cổ nhân (Bốn)

Đại Sơn đánh một trận, làm cho đám người Tần thúc bảo hoàn toàn thay đổi đánh giá đối với thực lực của những kẻ phản loạn trước kia. Đồng dạng, giờ phút này quân ngói đi lại giữa dãy núi hoang dã cũng khâm phục đến cực điểm đối với kẻ địch vừa mới từ biệt. Sau khi bọn họ rời khỏi phạm vi núi Đại Đường cũng chưa xuyên qua Lỗ quận tương đối giàu có, mặc dù như vậy, bọn họ càng dễ thông qua cướp sạch trang viên của gia đình giàu có để thu hoạch tiếp viện. Ngược lại, bọn họ cấp tốc đi hơn tám mươi dặm., Nửa đêm thu hồi đất đai cần cỗi, đạo phỉ tạo thành một nhóm thuộc quận tế Bắc. Nếu cứ đi đường vòng như vậy thì bọn họ sẽ mất gấp đôi so với việc trở về quận Đạo Lỗ, trên đường còn phải vượt qua hai ngọn núi cao, vượt qua hai đầm lầy cực lớn.

Nhưng đi như vậy bọn họ sẽ càng an toàn hơn. Triệu tập không nổi nhân thủ, Tần thúc bảo tuyệt đối không dám chỉ dựa vào cái đuôi còn sót lại của bảy trăm quận trưởng tinh nhuệ bám theo. Tuy các quận binh mỗi người anh dũng thiện chiến, nhưng tại quận bắc, các hào kiệt tuyệt đối có thể dựa vào ưu thế nhân số cắn chết bọn họ.

“Xì, Binh Cương quân chúng ta khi nào thì tránh được người khác!” Cũng có người rất bất mãn với sự an bài của Từ Mậu Công, thống lĩnh mã quân chỉ là một trong số đó. Khi hấn giao thủ với La Sĩ thì đã bị đối phương ngăn ra, mặc dù không nguy hiểm đến tính mạng nhưng nếu cưỡi ngựa trong thời gian dài thì quân đội sẽ vô cùng thống khổ. Theo mồ hôi xâm nhập, chỗ vết thương dường như còn có một thanh tiểu đao không ngừng cắt ra.

Đặc biệt là lúc lên sườn núi, mùi vị kia quả thực là thụ hình. Trên đồi không thể dùng lực đạo đơn hùng tin chỉ có thể dựa vào người đỡ, mới không đến mức trượt từ trên lưng ngựa xuống. Hơi chút không cẩn thận, miệng vết thương liền lập tức chảy máu ra ngoài, không ngừng, đặc biệt khiến người ta phiền lòng.

So với vết thương trên đùi càng khiến cho đơn hùng đau lòng hơn chính là mấy chục bộ chiến mã kia, thật vất vả mới đoạt được từ trong tay địch nhân, Từ Mậu Công lại cố tình tỏ vẻ hào phóng cho người khác. Tuy rằng hấn giải thích với mọi người là số lượng thiết kỵ dùng trọng giáp trang bị nếu quá ít thì không phát huy được tác dụng gì., Tuy có thêm quân đội ngồi nhưng lại không thể chống đỡ nổi. Bản thân là thống lĩnh Mã quân, một lòng từ chối chấp nhận cái cơ này. Theo hấn thấy, hành động của Từ Mậu Công lần này rõ ràng là hướng địch nhân yếu thế, chẳng những làm mất mặt một mình hấn, hơn nữa còn có uy danh làm tổn hại đến ngôi quân.

“Thiếu cũng so không mạnh, tích tiểu thành đại. Thật không biết hấn nghĩ như thế nào, càng nghèo càng thoải mái. Chúng ta là sơn tặc, chơi cái trò mượn nhân giả nghĩa gì!” Hấn nhìn Từ Mậu Công ở xa xa một cái, nhỏ giọng nói thầm. Mỗi lần phàn nàn vài câu, chân liền cảm thấy đau đốn nhẹ đi một chút, cũng không cảm thấy vắng đầu lắm.

“Thôi đi, lão bản. Đừng hẹp hòi như vậy. Quân sư nói đúng, cùng địch nhân liều mạng tổn thất quá lớn. Người cũng không phải chưa từng giao thủ với bọn họ, thực lực quan binh quận Tề kia tuyệt đối không dưới ngôi quân doanh chúng ta!” Trình Tri Tiết nghe không quen đơn độc xưng hùng hèn, ở một bên thấp giọng khuyên bảo.

Lời này của hấn xuất phát từ hảo tâm, lại vừa vắn đăm vào chỗ đau của Đan Hùng.” Thực lực mạnh thì làm sao, thực lực có mạnh hơn nữa chúng ta cũng không thua bọn họ. Nếu thật sự muốn đánh tiếp, ai xuống trước còn chưa biết được!” Một mình Hùng Tâm mở to hai mắt, phát ra liên tiếp rít gào, làm cho binh lính xung quanh nhao nhao quay đầu lại, không rõ hôm nay một tên thủ lĩnh lại ăn nhầm thuốc gì.

“Đánh thêm một trận, nhất định là chúng ta thắng. Được chưa? Lão đơn ngươi hài lòng chưa? Nhưng đánh xong rồi, các huynh đệ cũng sẽ liều mạng thôi. Lão đơn ngươi về núi ngồi cương một mình đi, trở về làm Quang Chi Sơn đại vương của ngươi!” Trình Tri Tiết bị một tên Hùng hùng hùng quát đến mức trong lòng nổi lửa, nhổ nước miếng, dẫn ngựa đi về phía trước đội ngũ.

Những lời này lọt vào trong tai của đơn hùng so với câu nói vừa rồi càng khiến người ta muốn thổ huyết. Lúc giao thủ lần đầu tiên cùng tinh nhuệ quận Tề, hai trăm kỵ binh bản địa của quân đội ngồi ngồi cơ hồ toàn quân bị diệt. Mà đơn hùng tin thân là thống lĩnh mã binh, tương đương với sau đó hấn đã ngồi vững vàng thân phận Sơn đại vương.

“Sai lầm của ai? Chúng ta cũng không phải là không có cơ hội mở rộng quân. Ta đã sớm nói nhân thủ không đủ, nhân thủ không đủ, nhưng các người lại không nghe. Còn mơ ước xưng hùng thiên hạ, ngay cả tràng chiến đấu lớn một chút cũng không ứng phó được, xưng hùng cái quỷ!” Đơn Hùng Tín vừa nói., Vừa dùng roi ngựa quất cành cây ven đường. Hấn dùng cương lực rất lớn, đánh cho xung quanh lá rụng đầy đất. Trình Tri Tiết lười tranh cãi với hấn, binh lính tầm thường không có tư cách cãi nhau với hấn, trong lúc nhất thời xung quanh đều yên tĩnh lại, chỉ nghe thấy một mình hấn ồn ào hấn lên.

“Ba mươi sáu gia tộc anh hào ở sông nam, nhà nào kéo ra không phải mang giáp đểm vạn. Duy chỉ có chúng ta là tinh binh, tinh binh, tinh thông tới không có binh!” Độc Hùng càng nói thanh âm càng cao, phảng phất như có người muốn tranh cãi với hấn một trận.

Sách lược tinh binh là Từ Mậu Công vừa mới kéo đội ngũ lên đưa ra, lúc ấy quân đội ngồi chủ yếu thông qua trang viên của gia đình giàu có phụ cận thu sơn trại (Chú thích) làm sinh trưởng, bọn họ không nuôi nổi quá nhiều quân đội, cho nên cũng không chịu nổi tổn thất quá nghiêm trọng.

Sau đó binh sĩ ngồi ở Đông quận dần dần đứng vững gót chân, lại không đành lòng giống như bọn giặc cỏ khác cướp bóc quê hương. Bọn họ ý đồ đem chính mình cùng đạo tặc phân biệt, cho nên trung tập rất có hạn độ, đương nhiên cũng không thể không kiên trì chiến lược tinh binh.

Sách lược này lấy được danh nghĩa “Nghĩa sư” của binh lính ngồi, nhưng gần đây gặp phải rất nhiều chuyện phi thường. Đặc biệt là sau khi Lý Mật lên núi, đại tài tử này cho rằng trước mắt đã đến quần hùng, kéo thêm một phần lực lượng vào đầu. Từ Mậu Công lại cố chấp cho rằng binh quý tinh không

đất, hai mươi vạn nông phu cầm mộc bồng thạch tạ tuyệt đối không phải đối thủ của lão binh quen thuộc hiệu lệnh, đã trải qua huấn luyện từ lâu.

Song phương nhiều lần công khai thảo luận sách lược phát triển sau này, mà xưa nay Địch Đại đương gia vốn không phải là người có chuẩn chủ. Cho nên khiến cho đầu lĩnh cũng chia làm hai phái, một phái ủng hộ Từ Mậu Công chậm chậm tích súc lực lượng, tạm thời không làm ra cách chim đầu đàn. Một phái tán đồng Lý Mật nhanh chóng lớn mạnh thực lực, chuẩn bị liên quan tranh hùng thiên hạ.

Chỉ tin tưởng nhân phẩm của Từ Mậu Công, lại ủng hộ đề nghị của Lý Mật, cho nên hai con cũng không lấy lòng. Vốn hắn cũng không muốn đề cập tới những chuyện vô vị này, nhưng hôm nay trên đùi tê rần, nói chuyện liền không giữ được bình tĩnh.

“Đơn là nhị ca, lời này của ngươi nói cũng không thích hợp. Quận Bắc Hải chính là mười vạn nghĩa quân đó, kết quả mười vạn nghĩa quân như thế nào, ngươi tận mắt nhìn thấy đó!” Tạ Ánh Đăng từ phía sau chạy tới, chậm giọng nói nhỏ để phản bác.

Vừa nói chuyện, Tạ Chiêu Đăng vừa nháy mắt cho Đan Hùng thấy. Vị trí của Từ Mậu Công cách chỗ của Đan Hùng không xa. Nếu thư của Đan Hùng vẫn luôn ồn ào, đối phương nhất định có thể nghe thấy lời đồn của ông ta. Mặc dù Từ Nhị đương gia lòng dạ rộng rãi, nhưng trước mặt chúng lâu la, ông ta vẫn phải bảo vệ uy nghiêm của mình.

Huống hồ quan điểm của Từ Mậu Công đã được kiểm nghiệm thực tế. Mới đầu khi đến cứu viện Bắc Hải nghĩa quân, rất nhiều tướng lĩnh tràn ngập hi vọng chiến đấu với nghĩa quân. Mười vạn đại quân bao phủ Bắc Hải, dù không đủ, cũng có thể kiên trì hơn ba phần., Năm tháng! Ai nghĩ đến đoàn người mới vừa đi được nửa đường, đã nghe nói ý nghĩa quân Bắc Hải bị người ta đuổi ra khỏi Bắc Hải. Đợi mọi người đến chân Đại Sơn, phát hiện trong truyền thuyết mười vạn nghĩa quân chỉ còn lại sáu ngàn, mà quan binh chỉ có một ngàn binh mã chính quy, còn lại tất cả đều là dân tráng tạm thời kéo đến góp đủ số.

“Bọn hấn mới khởi sự vài ngày, chúng ta đã lăn qua lộn lại hơn hai năm. Nếu như bắt đầu sẽ huấn luyện nhiều người một chút, còn có thể huấn luyện không ra. Huống hồ đám người Bắc Hải quận kia sao có thể so sánh với Hằng Cương quân chúng ta, bên trong bọn hấn nào có thể làm gì có chuyện khó khăn chứ!” Độc Hùng hơi dè thấp thanh âm của mình xuống một chút., Không phục giải thích. Một mặt hấn mong chờ quân đội ngói có thể nhanh chóng phát triển lớn mạnh, một mặt hấn cũng xem thường loại như thổ phỉ Bắc Hải chỉ có số lượng, không có quân đội sức chiến đấu. Hết lần này tới lần khác, hai quan điểm phát triển vốn có mâu thuẫn trong miệng hấn có thể đạt được sự thống nhất hoàn thiện, ngược lại đều ra vẻ rất có đạo lý.

“Đơn nhị ca, anh hùng Bắc Hải cũng có chút bản lĩnh, chỉ là bọn hấn bị Tần thúc bảo đánh cho trở tay không kịp!” Một tên đầu mục cười ngựa đỏ bên cạnh Từ Mậu Công quay trở lại, thấp giọng nói với hai người Chỉ Hùng Tín và Tạ Chiêu. Đồng thời, gã lặng lẽ dùng roi ngựa chỉ về phía xa sau lưng ngựa của Từ Mậu công mã, ý bảo hai người không nên quá mức khắt nghiệt.

Hiện tại Tề Quốc hiện tại là một Đại đương gia cột sáng chân chính, bên cạnh một huynh đệ cũng không còn thừa lại. Giờ phút này sau lưng người ta là anh hùng Lạc Bắc Hải không có bản lĩnh, thật sự có thể bỏ đá xuống giếng. Huống hồ người này sau khi lên núi chẳng khác nào là phần tử của đám binh sĩ ngói, đầu lĩnh cười ngựa đỏ không hy vọng sau này trong lòng mọi người có quá nhiều khoảng cách.

“Bá đương, ngươi có thể nghe thấy chúng ta nói chuyện sao?” Lúc này một tin mới ý thức được tiếng oán giận vừa rồi của mình thật sự lớn một chút. Nếu người đi bên cạnh Từ Mậu Công có thể nghe rõ ràng, bản thân Từ Mậu Công chắc chắn cũng nghe thấy một chữ không rơi.

“Ngươi cái giọng to tướng này, phỏng chừng báo trong núi đều bị dọa chạy, ai không nghe thấy!” Vương bá nhú nhú mày, dè thấp thanh âm đáp lại. ” Quân sư biết chân ngươi không thoải mái, cho nên cố ý giả bộ không nghe được, miễn cho đoàn

người cũng khó chịu! Nhưng người cũng thu liễm một chút, đừng ép hẳn phải nghiêm mình quân kỷ!”

“Ô!” Thư tín một người hùng hùng che miệng mình, đồng thời trợn tròn đôi mắt báo.” Lão Đơn ta xin lỗi vừa rồi!” Gã thấp giọng nói nhỏ về phía bóng dáng Từ Mậu Công.

“Thôi đi, lão bản, người đừng có mãi không dứt. Người không phát hiện sao? Quân sư còn trang bị sắt vừa nặng vừa ngốc, lại không có chiến mã của bọn họ sao?” Vương bá biết tin một mình là một kẻ ương ngạnh, mặc dù trong lòng lắm bầm nhưng cũng sẽ không chịu thua.” Quân sư không coi trọng sức chiến đấu của con thú bằng thép, người suy nghĩ một chút, chúng ta tác chiến tinh nhuệ với Tề quận, là những kỵ binh nhẹ chạy tới làm cho người ta đau đầu, còn nói là một con kỵ binh thép càng làm người ta đau đầu hơn!”

“Đương nhiên là khinh kỵ binh, con bà nó, lão tử lần đầu tiên nhìn thấy loại đấu pháp này, chiếm tiện nghi của chúng ta. Nhưng bọn hắn nhiều người, nếu như đồng dạng số lượng cũng là binh khí kỵ binh...” Độc Hùng nói đến một nửa, đột nhiên ngừng nói.

Hắn không phải là một người không giảng đạo lý, mặc dù đôi khi miệng cứng rắn, giá trị chế tạo khinh kỵ binh không đến hai thành so với một bộ thiết kỵ, yêu cầu đối với chiến mã và tổ chức đối với sĩ tốt cũng thấp hơn nhiều so với một bộ thiết kỵ. Vài mục nhân tố tổng hợp tính toán xuống, chế tạo hai trăm bộ thiết kỵ tốn hao đủ để chế tạo hai ngàn khinh kỵ binh.

Nếu như hai ngàn khinh kỵ binh đều có chiến thuật thích hợp, bao gồm tinh nhuệ của quận Tề Quốc hành động bất nạt bộ binh tốc độ chậm chạp, bọn họ đủ để vượt qua hơn vạn binh sĩ được huấn luyện có tổ chức. Nếu như gặp phải loại người không chịu đòn như quân Bắc Hải, hai ngàn khinh kỵ binh có thể phá được mấy vạn, thậm chí là mười mấy vạn người.

Chỉ thấy trước mắt Hùng Tín đột nhiên xuất hiện một tràng cảnh kỳ quái, chính mình mang theo hơn ngàn kỵ binh gấp mười lần bay vút qua trước mặt quân địch, loạn xạ ở bên cạnh như mưa, lại không ngăn cản được tốc độ chạy băng của bọn kỵ binh. Bọn kỵ binh vừa chạy vừa đem mũi tên bắn vào trận

địa địch, không cần chuẩn xác., Đội hình dày đặc như vậy, trực tiếp bắn vào liền có thể tạo thành sát thương cực lớn. Sau vài vòng đánh lừa, sĩ khí quân địch đã thất bại thảm hại. Các huynh đệ cưỡi ngựa đuổi theo, từ phía sau chặt dừa thái rau đem địch nhân chém đổ.

Hắn biết rõ, loại chiến thuật này đã có người dùng qua. Tinh nhuệ quận Tề Quốc vì cái gì có thể gọn gàng giết chết đội quân Bắc Cương đồng hành ở trên mặt đất như vậy, chính là loại chiến thuật mới mẻ này.

Loại chiến thuật này không thể coi là vô địch, nhưng đối phó tốt bộ tốt, đặc biệt là nghĩa quân trang bị không chỉnh tề, trình độ huấn luyện chênh lệch quả thực là chiêu tuyệt sát. “Tần thúc bảo thật độc ác!” Đôn hùng tin tưởng trong lòng thầm tán phục. Tuy rằng hình ảnh vừa rồi chỉ là linh quang chợt lóe, nhưng hắn biết mình đã bước vào một cảnh giới hoàn toàn mới. Theo con đường này đi xuống, sẽ có càng nhiều chiến thuật tinh hoa hướng mình triển khai.

“May mà bọn hắn gặp được quân sư!” Đột nhiên nhìn thấy một con đường bằng chiến thuật đơn độc của kỵ binh đang lau mồ hôi lạnh trên trán. Nếu như ngày đó không phải Từ Mậu Công ứng phó được, tổn thất của binh ngòi nhất định lớn hơn bây giờ.

Hắn dập tắt bàn đạp ngựa, men theo thông đạo khẩn cấp của đội ngũ phía bên phải đi về phía Từ Mậu Công. Hắn muốn chia sẻ phần tâm đắc này với Từ Mậu Công. Nếu quân sư có phương pháp khắc chế chiến thuật kỵ xạ, khẳng định đối với loại chiến thuật này hiểu rõ càng sâu sắc.

“Cái này tính tình lão luyện!” Vương bá làm bộ cười quở trách. Đôn hùng thư làm gì vậy, hắn và Tạ Ánh Đăng hai người rất rõ ràng. Trên thực tế sau lần giao thủ đầu tiên cùng tinh nhuệ Tề quận, hắn cùng rất nhiều tướng lĩnh ngòi đã ý thức được uy lực của chiến thuật mới. Đối với bọn họ quen thuộc với chiến thuật hệ thép truyền thống mà nói thì nó là một chiến thuật., Đây là một loại chiến thuật tràn ngập cảm giác mới mẻ và sức hấp dẫn. Dù sao mọi người bây giờ đều là nghĩa quân, không có khả năng chế tạo mấy ngàn bộ thiết

trang như triều đình, thực lực có thể mua được lương mã với giá cao từ Tây Vực. Dựa vào điều kiện nhỏ bé mà đầu ngón tay có thể làm được., Lấy chiến mã bản địa cùng giáp nhẹ da trâu, đao ngang, đoản cung chế tạo một mũi khinh kỵ binh đánh đâu thắng đó đánh đâu thắng đó., Thực tế chính là hiện thực, cũng là một loại suy nghĩ hợp lý nhất. Một khi quân đội dạng này hoàn thành, phạm vi hoạt động cùng lực công kích của ngục cương quân ít nhất có thể mở rộng gấp ba lần. Như vậy, bọn họ sẽ có cơ hội như gió bay ra khỏi quận Đông, vô luận là tây hạp dương hay là lấy Nam Xương, đều là chuyện sớm chiều giao nhau.

Nghe được tiếng vó ngựa sau lưng truyền đến, Từ Mậu Công trên mặt hiện lên vẻ mỉm cười. Vừa rồi hắn vẫn không nhận được không bảo vệ uy nghiêm của mình, chính là tận lực cấp cho Độc Hùng một cơ hội phát tiết. Đối với kẻ lớn tuổi hơn mình, Mã quân thống lĩnh tính tình cởi mở này, Từ Mậu Công chân thành yêu thích. Theo cách nhìn người của hắn, chính là tận lực phát tiết., Người như vậy quang minh lỗi lạc, sẽ không có người sau lưng hạ đao. Ngoài ra, hắn thường thức một tin tức khác của đơn hùng một nguyên nhân trọng yếu là, năng lực lĩnh ngộ của người này đối với chiến thuật kỵ binh tương đối cao, có lẽ chỉ đứng sau Lý Húc năm đó.

Nghĩ tới huynh đệ tốt của mình, Từ Mậu Công không tự chủ được mà thở dài. Năm đó mộng tưởng của hắn là bá tướng phong hầu, cho nên mỗi lần nghe được tin tức của Húc Tử, hắn tựa như thấy được giấc mộng năm xưa của mình. Có đôi khi, Từ Mậu Công rất hâm mộ vận may của Lý Húc, bởi vì hắn tin tưởng, nếu gặp nhau, mình chưa chắc kém hơn Húc Tử bao nhiêu.

Có thể tạo hóa trêu ngươi, cũng không phải tất cả mọi người vừa mới nhậm chức đã được Đường công Lý Uyên Thanh ưu ái, cũng không phải tất cả mọi người có thể bình an thoát khỏi tất cả kiếp nạn. Từ Mậu Công nhớ rõ ràng tình cảnh quan phủ năm đó cưỡng ép đến gia đình lôi kéo sai lầm, Từ gia tiêu tốn không ít tiền, người ta nâng một đồng, nhưng đối phương dựa vào một tờ lệnh bài mà lập đi lập lại vợ vệt, muốn vô độ.

Thật sự nuốt không trôi cục tức này, hắn mới lên góc Cương đầu hàng Định nhượng, nửa năm sau nghe được tin tức bạn tốt, lúc này đối phương đã thành một gã giáo úy trong Đại Tù quân.

“Tù quân sư có làm cho tên họ Lý kia phiền lòng hay không!” Tề quốc vẫn luôn giống như con côn trùng rầm sau công mã của Tù Mậu đột nhiên bước nhanh hơn, đi trước đoạt lấy Đan Hùng thư hỏi.

“Chiến thuật bắn kị kia xuất từ bộ lạc Du Mục trên thảo nguyên, hắn là do Lý Trọng Kiên mang về, chứ không phải xuất phát từ tay của Tần thúc.” Tù Mậu Công không trả lời câu hỏi của Tề quốc, quay đầu nói với đơn hùng tin đuổi theo: “Nhưng lúc tinh nhuệ quận Tề quốc sử dụng, hiển nhiên căn cứ vào chiến thuật Trung Nguyên chúng ta cải tiến. Loại chiến thuật này chủ yếu nhấn mạnh chính là tốc độ, sau đó mới là lực công kích! Ta cũng không lĩnh ngộ nhiều, nhưng sau khi trở về núi chúng ta có thể cùng nhau thảo luận.”

“Quân sư biết chuyện chẳng lẽ ít hơn họ Lý sao?” Đan Hùng ngây người, trong lời nói có chút thất vọng.

“Ngộ tính của hắn xưa nay tốt hơn ta, hơn nữa đã trải qua hai lần chinh chiến, một lần bình định. Kinh nghiệm mang binh và thực chiến cũng hơn xa ta!” Tù Mậu Công gật gật đầu, phi thường khiêm tốn trả lời. Hắn phát hiện mình đang kiêu ngạo vì Lý Húc, tuy rằng người này tương lai có thể trở thành đối thủ khiến mình đau đầu nhất.

“Tại hạ thật ra có một phương pháp có thể khiến họ Lý gặp rủi ro!” Tề Quốc cường hành lại xen vào một câu. Vừa mới nhập bọn, hắn biểu hiện gấp gáp lập công, cho nên nhất thời không để ý đến sắc mặt của người khác.

“Ồ?” Lông mày Tù Mậu Công đột nhiên nhảy lên, kinh ngạc hỏi.

“Quân sư cùng Lý Trọng Kiên trước kia quen biết? Hay là rất quen?” Tề Quốc tận tình khoe khoang thông minh tài trí của mình: “Mật công ở Tề quận có tai mắt, nếu như chúng ta đem

tin tức này thông qua hần truyền cho Trương Tu Đà...” Hần cười hì hì, mặt mũi tràn đầy âm hiểm.

“Thắng cũng không giỏi!” Từ Mậu Công lắc đầu liên tục.

“Cái chiêu gọi là giò bọ dưới hạ giới này chắc chắn có tác dụng! Tần thúc bảo và La sĩ kia tin tưởng Trương Trọng kiên chưa chắc đã chịu phục. Hần là một hộ ngoại lai nhưng khắp nơi đều là khoa tay múa chân...” Tề Quốc vẫn còn lải nhải mãi, ý đồ để cho Từ Mậu Công lý giải phần cao diệu của chủ ý này của mình.

“Vô sỉ đến cực điểm!” Một Hùng Tín không chút khách khí mà đánh giá.” Người còn dám có ý nghĩ này, có tin lão tử một phen chọc giận người hay không!” Gã lớn tiếng uy hiếp, hận không thể lập tức ném một sơn cốc xa xa không có người của Tề Quốc xuống.

“Được rồi, được rồi, coi như ta chưa nói xong đi?” Tề Quốc sợ tới mức co rụt cổ lại, lại trốn sau mông ngựa của Từ Mậu Công. Sau một lúc lâu, gã lại thăm dò bổ sung: “Nhưng mà người lắm miệng thì sao, nếu tin tức truyền đến quận Tề, thì chỉ có Nhị ca chứ có ở trên đầu ta!”

Chú nhất: Cung phụng, Phí bảo hộ. Đó là cách làm của sơn tặc thời xưa. Bọn họ vốn dựa vào nguyên tắc không ăn cỏ bên cạnh ổ sơn trại cung cấp bảo vệ cho thôn xóm xung quanh, miễn cho thôn xóm bị giặc cỏ khác cướp bóc, đồng thời thu được một phần phí cố định, duy trì chi tiêu cho sơn trại.

vé, phiếu mời khách quý, Cầm bữa hộc máu.

Chương thứ tư cổ nhân (Bốn)

“A Thiếu!” Trời tháng sáu rất nóng, Lý Húc không tự chủ được hắt xì một cái. Từ sau khi lui binh dưới chân núi Vu Đại Sơn, hắn luôn xuất hiện loại bệnh lạ thường này, không khỏi cảm thấy trong lòng hoang dã., Toàn thân hắn lạnh toát, cảm giác khó chịu đặc biệt giống như năm đó lúc hắn tham gia săn thú ở một nơi bí mật gần đó, nhưng bây giờ hắn đang ở trên luyện binh tràng ở quận Tề quận, các huynh đệ nhà mình hô giết rung trời, căn bản không có dã thú nào dám tới gần.

“Tướng quân làm sao vậy, có cần phải mời một lang trung không?” Thân binh đội đang quanh tĩnh đưa lên một chiếc khăn tay, quan tâm hỏi han.

“Không sao, chắc là hôm qua tanh mồ hôi đã bị gió thổi tới rồi, hoạt động một chút là được rồi!” Lý Húc run bả vai, đem cảm giác mệt mỏi trên người quăng vào trong gió: “Lệnh cho các huynh đệ tập trận hình một lần để diễn luyện trận hình một lần, chú ý phối hợp lẫn nhau!”

“Vâng!” Chu tĩnh tiếp nhận lệnh tiễn từ trong tay Lý Húc, bước nhanh về phía chính giữa giáo trường. Nơi đó có hai chiến trận bộ binh khoảng bảy ngàn người, nhìn qua đã rất có uy thế. Đây là thành quả huấn luyện mới nhất mà Lý Húc được huấn luyện sau khi từ Đại Cự Sơn trở về., Quận binh làm việc đồng ruộng xong xuôi, dưới yêu cầu nghiêm khắc của họ, hình tượng và sức chiến đấu đều đã thay đổi. Mặc dù so với trang bị của phủ binh còn kém rất nhiều, nhưng về phương diện khí thế và mức độ chỉnh tề, đã không thua gì Hùng Võ doanh dưới trướng hắn.

Trương Tu Đà rất hài lòng với năng lực luyện binh của Lý Húc, trên cơ bản đã hoàn toàn giao công tác huấn luyện hàng ngày cho hắn. Trong gần hai tháng, La Sĩ Tín cùng Độc Cô Lâm tiếp tục thao luyện số lượng kỵ binh không nhiều trong quận., Tần thúc bảo và Trương Nguyên chuẩn bị đáp ứng lời mời đi tới Bắc Hải trợ giúp Ngô Ngọc Lâm phòng vệ chính đồn. Lại thêm một tháng nữa chính là mùa thu, mùa thu là thời

gian sinh động khác của bọn thổ phỉ. Chỉ có năm thời gian trong thời gian mùa hè luyện tốt binh khí, mùa thu đoàn người mới có thể bảo vệ trái cây bận rộn một năm.

Có ví dụ máu chảy đầm đìa ở quận Bắc Hải, các quận binh huấn luyện tích cực rất cao. Bọn họ theo lời nói của giáo úy hiện tại, nhanh chóng từ bên người Lý Húc đi qua. Động tác chỉnh tề, bước đi kiên định.

“Các huynh đệ râu dài lại đem binh khí san bằng một chút, tay khiến tận lực bảo vệ đỉnh đầu. Tưởng tượng tình hình vũ tiên đối phương từ xa bắn tới, cung thủ, kéo cung và bắn tên động tác lưu loát. Tất cả đội trưởng, chú ý ước thúc huynh đệ bên cạnh!” Lý Húc tiến lên vài bước, hướng về phía một đội ngũ đang đi qua trước mặt mình hô to.

Các huynh đệ đang mô phỏng cử động ứng đối khi đánh nhau với quân địch quy mô lớn, đây là một trong những khoa mục huấn luyện hàng ngày mà Lý Húc phái cho mọi người. Trong suy nghĩ của Húc Tử, địch nhân của Quận binh là Cương quân. Chỉ có đội quân tinh nhuệ này mới có thể vô thanh vô tức đột nhiên xuất hiện, cũng chỉ có đối thủ như vậy mới khiến cho các quận binh tập trung tinh thần để ứng phó.

Phương pháp luyện binh của hắn được coi là công pháp Từ Mậu, khi còn ở trấn Hoài Viễn đã bị một ít ảnh hưởng của Lưu Hoảng cơ. Cộng thêm bút ký của Dương phu tử, Thiết Trọng và Tiền Thế Hùng truyền thân giáo, còn có sự bổ sung không kịp của Vũ Văn sĩ. Mặc dù không cách nào đánh đồng với thủ đoạn của danh tướng thời cổ kim, nhưng cũng thành một mạch, lấy đơn giản thực dụng làm đặc điểm, kiêm cố quân dung chỉnh tề.

Xa xa lại có luồng khói vàng, La Sĩ thư mang theo một đội kỵ binh giục ngựa chạy qua phía trước trận hình, mỗi tên kỵ binh giương cung sừng trang, “Ha ha!” “Ha ha!” “Địa hướng bộ tốt bên này phóng lên dây cung trên không. Lý Húc cũng không yếu thế, nhanh chóng vung cờ múa, phát ra liên tiếp lệnh.

“Ngồi ngay tại chỗ.” Truyền lệnh binh đem lệnh biến thành kèn lệnh đưa tới tai các binh sĩ.” Thuần Bài thủ bước nhanh tới, bảo vệ đồng bạn.” Theo tiếng kèn vang dội, sĩ tốt cầm tấm

khiên gỗ khổng lồ trào ra như thủy triều xông qua trường thương binh, dựng thành một bức tường khiên ở ngoài trận địa nhà mình. Từng bước từng bước lộ ra sau tường khiên, cương phong lờ lờ sáng theo sát., Đám cung thủ kéo lê cung, ba khúc bắn chum. Sau khi hoàn thành giai đoạn thứ nhất, tay cầm trường hốt cùng tay khiên đồng thời đứng dậy, di động về phía trước, trong miệng phát ra tiếng hò hét lớn.

“Tất thắng!” Các tướng sĩ tiến lên mười bước, lại lần nữa bày ra một con nhím sắt. Cung thủ kéo cung như trăng, tiếng dây cung gấp gấp như mưa. Một trận gió ướt nhẹ thổi tới, khiến giáo trường thêm vài phần sát khí. Sâu trong bụi mù, thò ra chiến kỳ màu đỏ tươi.

“Tất thắng!” Các tướng sĩ như thủy triều dâng lên, từng đợt từng đợt tuôn trào về phía La sĩ. Đến tận khi Ô Phong đuổi mũi xuống dưới mũi chiến mã mới dừng bước vững vàng. Hơn một ngàn con chiến mã bị con nhím đột nhiên vọt tới dọa cho rên rĩ không ngừng, không ngừng dậm chân tại chỗ. Nếu không phải có người cưỡi ngựa trên lưng ngựa không chế kịp thời, chúng nó gần như thỏa hiệp theo bản năng, lập tức bỏ chạy về phương xa.

“Hay cho một cái sóng phun trận, người học được ở đâu!” La sĩ phát phát tay, ra lệnh cho đám kỵ binh đến phương xa nghỉ ngơi, sau đó chạy tới thỉnh giáo Lý Húc.

“Người nói cái gì?” Lý Húc chỉ vào lỗ tai mình, hỏi lại. Các huynh đệ xung quanh tập trung như vậy, tiếng la hét như sấm, hẳn không nghe thấy lời khen tặng của La sĩ.

“Để ta nói sóng triều Dũng trận này rất thực dụng, mấy ngày hôm trước còn chưa nhìn thấy, người học được từ đâu vậy?” La sĩ đưa thư nhảy xuống tọa kỵ, dán bên cạnh tai Lý Húc la to.

Trải qua mấy lần kề vai sát cánh chiến đấu, quan hệ giữa mọi người với nhau đã rất mật thiết. Nếu không phải là trường hợp chính thức, rất ít khi chủ quan chú ý đến thân phận cùng quan giai của mình.

“Ta cũng mới vừa nghĩ ra chưa bao lâu. Sợ các huynh đệ gặp phải giặc cỏ đánh bất ngờ thất thố, cho nên chuẩn bị trước!” Lý Húc đặt tay lên tay nàng, hô to.

Trong đám giặc cỏ có rất ít kỵ binh được xây dựng, nhưng hiện tại không có nghĩa là tương lai không có. Sau khi nhìn thấy quân đội ngói, Húc Tử theo bản năng cho rằng giặc cỏ xung quanh sẽ ngày càng cường đại. Cho nên chiến thuật nó diễn luyện cũng càng ngày càng gần với quy củ.

“Trận thế ngày đó của đám Hộc Cương quân!” La sĩ lại hô lên một câu. Hai tháng trước, trận chiến với đám Mộ Cương quân kia đã để lại cho hắn ấn tượng sâu sắc, hai người Độc Cô Lâm và Trương Nguyên chuẩn bị mang theo hai trăm bộ binh giáp thép và một kỵ binh trinh sát., Lại bị quân địch dùng bốn ngàn bước làm cho chật vật không chịu nổi. Đây là tình huống mà quân tinh nhuệ quận Tề quận từ khi sinh ra đến nay chưa bao giờ gặp qua, cho nên qua thời gian dài như vậy, La Sĩ Tín vẫn cảm thấy mỗi một động tác của đối phương đều rõ mồn một trước mắt.

“Đúng là có điểm giống nhau, ta là dựa theo hình vẽ của hồ lô.” Lý Húc gật đầu đáp lại., Hắn phát hiện trong lúc vô tình mình lại “Trộm” rất nhiều bản lĩnh của Từ Mậu Công. Chiến trận này quả thật xuất phát từ đám Cương quân mà ngày đó Từ Mậu Công dẫn dắt, mình chỉ điều chỉnh lại tình hình thực tế của quận binh mà thôi. “Chẳng trách lần này ta lại trở nên thuận lợi đến vậy!” Lý Húc cười nghĩ. Có lẽ sâu trong nội tâm hắn căn bản là không quên có quan hệ hữu nghị với Từ Mậu Công, cho nên nhất cử nhất động đều có bóng dáng của đối phương.

Nhưng cũng chỉ theo chiều hướng mà nói, quận binh có thể đánh thắng được Diên Cương quân sao? Húc Tử đột nhiên cảm thấy tâm tình có chút mất mát. Lão không rõ vì sao Từ Mậu Công lại trở thành quân sư sơn tặc, có lẽ đối phương làm như vậy cũng có đủ lý do. Nhưng lão không thể không đối địch với đối phương, bởi vì lão là tướng lĩnh Đại Tùy, trên người có trách nhiệm bảo vệ an dân.

Nghĩ như vậy, hấn lại lần nữa vung cò múa sừng. Đội ngũ bộ binh đột nhiên thay đổi phương hướng, nghiêng về phía cánh bên đánh tới giả tưởng. Một đội bộ binh khác thì biến thành đội hình loan nguyệt, chậm rãi vòng qua mặt bên, đè ép quân địch. Đây là thuật hợp kích, một khi đội ngũ hai bộ binh áp sát, kẻ địch kẹp ở giữa dù là khối sắt, sẽ bị nghiền thành năm bảy mảnh.

Nếu như binh lính ngó bị kẹp ở chính giữa, bọn họ sẽ ứng phó thế nào đây. Lý Húc ngây ngô nhìn phương xa, hấn nhìn thấy bóng dáng Từ Mậu Công trong bụi mù tả xung hữu đột, chỉ huy một đám địch nhân do bụi mù ngưng tụ ra không ngừng biến trận biến trận., Biến trận, Húc Tử lại chậm rãi sờ cây cung sừng của mình. Một mũi tên bắn tới, chỉ huy quân ngó sẽ bị đánh loạn. Đây là một phương pháp phá địch tiện lợi nhất, thủ đoạn trên chiến trường không để ý đến vẻ cao thượng cùng hèn hạ, có thể gây tổn thương trí mạng cho quân địch chính là thủ đoạn tốt nhất.

“Trách không được bên ngoài đồn rằng các ngươi là đồng môn sư huynh đệ, bản lĩnh cũng không nhỏ, trình độ luyện binh cũng khó phân cao thấp.” La sĩ trong lời nói của đám sĩ tốt đang hò hét truyền đến, rơi vào tai Húc Tử như nghe thấy tiếng sấm.

“Ngươi nói cái gì?” Lý Húc run rẩy, sau đó quay đầu cười hỏi.

“Bên ngoài đồn đại tướng quân Từ Mậu Công và Đào Cương trại là huynh đệ kết bái với nhau. Ta nói không có chuyện gì chứ? Nếu như ngươi và hấn giao tình thâm hậu, lúc trước trở tay với nhau ở Đại Sơn, tất cả chúng ta đều xong đời!” La sĩ cao giọng hô to.

Lý Húc cảm giác cả người mình dựng hết lông tơ, tuy trên mặt vẫn mang theo nụ cười tươi như cũ. Con mãnh thú nấp trong bóng tối cuối cùng cũng đánh về phía mình, động tác sạch sẽ lưu loát.” Thủ đoạn có thể tạo thành đả kích cho quân địch đều là thích hợp nhất., Không ngại trong ngoài chiến trường.” Trên bút ký Dương Công từng quán thâu như vậy.” Đa số thời gian, âm mưu ngoài chiến trường hữu hiệu hơn cả thủ đoạn trên

chiến trường, hơn nữa trả giá cực nhỏ “Húc Tử” ghi nhớ mỗi chữ trong sách, còn có ghi chú phía sau đoạn văn này.

Đây là tổng kết Dương phu nhân viết sau khi binh mã Đại Tù qua sông, lúc trước Dương Tổ có ý định đi về phía nam, còn sợ danh tướng Chu La Hầu của Nam Thủy sư. Cho nên, ông thiết kế kế cho quân thần Ly Gian Nam Triều, thông qua tay Trần hậu chủ, thành công điều cỗ hống Chu La ra ngoài ngàn dặm.

“Ta và Từ Quân sư là bạn cũ của Điền Cương quân, nhưng không phải là sư huynh đệ đồng môn!” Húc Tử chậm rãi thu hồi nụ cười, thẳng thắn nói ra.” Ngày đó cách nhau quá xa, ta không thể xác nhận. Sau đó suy nghĩ một chút, hẳn quả thực là cố nhân!”

“Người nói. Người thật sự nhận ra họ Từ kia?” La Sĩ trên mặt đưa bàn tay của mình vào trong cái miệng rộng của mình, áp úng truy vấn. Giờ khắc này, vẻ mặt hắn biến đổi khôn lường, tựa như mây mưa giữa bầu trời Lục Nguyệt.

Một đám mây thật lớn hiện lên, ném bóng tối lên đỉnh đầu hai người: “Đúng, nếu hắn thật sự gọi là Từ Mậu Công, chúng ta chính là bạn cũ. Năm đó từng một đạo buôn bán, một đạo đoạt ngựa trong tay người Đột Quyết!” Lý Húc gật gật đầu trả lời. Đó là một đoạn hồi ức vui vẻ, trước đây mỗi lần nhớ lại, trong lòng hắn đều thấy ấm áp. Chỉ có lần này, trong lòng hắn cảm thấy chua xót.

Hắn không muốn giấu diếm nữa, nguyên do khiến hắn luôn thấp thỏm bất an trong hai tháng vừa qua. Nếu như mưa gió không tránh khỏi, đối mặt với nó là lựa chọn tốt nhất. Nghe xong những lời hắn nói, âm thanh ồn ào xung quanh trong nháy mắt liền nhỏ xuống, mấy tướng lĩnh cấp thấp đang chỉ trở bàn luận việc quân trận bị mất, tất cả đều ngậm miệng lại., Không biết phải làm thế nào, khiếp sợ nhất chính là thân binh đội đang tỉnh lại, hắn đứng ở bên cạnh Lý Húc, trong tay vừa giờ một hộp lệnh kỳ, không biết đến cùng nên đưa tới, hay là đặt trên mặt đất.

“Truyền lệnh, để mọi người giải tán, nghỉ ngơi một khắc rồi tiếp tục thao luyện!” Húc Tử cười cười, thấp giọng ra lệnh. Có

lẽ sắp mưa rồi, hương vị trong gió có chút tanh, mơ hồ còn mang theo vài phần cay đắng.

“Vậy, vậy ngươi cũng biết Tôn An Tổ rồi sao?” La Sĩ tin tưởng không yên phận, hỏi dò. Lời đồn đại về Lý Húc là vừa rồi hắn dẫn đội ra ngoài dất ngựa, một quan viên bản địa coi như tin tức trọng đại báo lên. Mọi người nghe xong đều cảm thấy đây là lời nói vô căn cứ, Lý Lang sẽ là tâm phúc của Hoàng Đế bệ hạ, nếu hắn là bằng hữu phản tặc và đệ tử đích truyền, triều đình sao lại coi trọng hắn như vậy?

“Tôn An tổ?” Lý Húc ngây người, cái tên này hắn có chút quen thuộc. Trong nháy mắt tiếp theo, hắn hiểu ra La sĩ thư chỉ chính là Tôn Cửu: “Hắn năm đó là thủ lĩnh thương đội, làm sao, việc này sao lại có quan hệ với hắn?”

“Trời ạ, ngươi cũng thật có bản lĩnh đó!” La sĩ đưa tay rút từ trong miệng ra, dùng sức tháo mũ giáp của mình.” Có lời đồn đãi nói, tên phản bội Hà Bắc, Tôn An Tổ là sư phụ của hai người các ngươi. Các ngươi đều là đệ tử chân truyền của hắn, phụng mệnh làm loạn thiên hạ.”

“Ta không phải đệ tử của Cửu thúc, bất quá năm đó hắn đối với ta thật rất tốt!” Lý Húc lắc đầu, phủ nhận lời đồn đãi đập vào mặt mình. Gió bắc ở xung quanh lớn hẳn lên, thổi cho áo choàng của hắn vang lên tiếng phốc phốc. Dưới cái áo choàng đỏ như máu, thân thể của hắn rất thẳng, tựa như một khối đá không nát, không đánh vỡ nổi.

“Ta cảm thấy ngươi cũng sẽ không phải là đệ tử của Tôn An tổ” La Sĩ tin không biết nên an ủi đồng bạn như thế nào, vươn tay ra, dùng sức vỗ bả vai Húc Tử.” Nếu hắn có thể dạy ra đồ đệ như ngươi, cũng sẽ không dễ dàng bị người ta xử lý như vậy! Huống hồ lấy tính cách của ngươi, hắn nếu là sư phụ của ngươi, ngươi sẽ không phải không báo thù cho hắn!”

“Cửu thúc chết rồi? Ai giết hắn?” Hai mắt Lý Húc lập tức trợn trừng, hai tay nắm lấy bả vai La sĩ truy vấn. Lời đồn đãi đồn đãi ra, động tác này rất dễ bị đối phương hiểu lầm, ít nhất mấy võ tướng cấp thấp xung quanh đều lấy tay nắm chuôi đao bên hông. Nếu như Tôn Cửu không phải là ân sư thụ nghiệp của

hắn mà nói, hắn nghe được tin đối phương tử vong cần gì kích động như thế!

“Trọng Kiên, Trọng Kiên!” La sĩ hạ thấp giọng gọi hai tiếng, sau đó chậm rãi đem thân thể của mình từ trong tay Húc Tử dời ra ngoài.” Người dừng gấp, chậm rãi nghe ta nói. Tổ tiên Tôn An năm trước chết trong tay Trương Kim, nghe nói đối phương là nhìn trúng binh mã dưới trướng hắn. Trương Kim kia chính là tướng quân hiền từ năm trước giết Phùng Hiếu. Bất quá, triều đình phái tướng quân Dương Nghĩa thân đi chinh phục hắn!”

“Ta không biết tin tức này!” Lý Húc lẩm bẩm nói, hắn cảm thấy trong lòng rất loạn, thân thể cũng mệt mỏi muốn chết. Nhưng giờ phút này, hắn lại phải biểu hiện ra kiên cường, kiên cường. Hắn không thể biểu hiện ra nửa điểm mềm yếu, cho dù tạo hóa làm thế nào.

“Trọng Kiên, ta tin tưởng ngươi!” La Sĩ nhìn Lý Húc tái mét mặt, hạ giọng nói. Lý Trọng Kiên không phải kẻ tâm cơ âm tàn, La Sĩ tin tưởng ánh mắt của mình. Hai người là bằng hữu, khi bạn bè bị lời đồn ảnh hưởng, La Sĩ tin rằng mình nên viện thủ.

Hắn quay đầu, hướng mấy quan quân cấp thấp hung hăng trừng mắt nhìn.” Chúng ta cũng tin tưởng Lý lang tướng không phải người xấu!” Mấy tên quan quân bị ánh mắt giống như tín giết người của La sĩ làm cho không có chỗ ẩn thân, nói một lời thật lòng.

“Cảm ơn!” Lý Húc xoay người, hướng về đồng bạn xung quanh nói. Hắn ngẩng đầu thở dài, phát hiện bầu trời mới vừa rồi còn ngói lam ngói đã biến mất, giờ phút này trên đỉnh đầu là mây dày đặc, trong minh minh không biết đôi tay nào đang chuẩn bị một trận bão táp.

Tửu đồ: Nhìn xem, xin bỏ phiếu.

Chương thứ tư cổ nhân (5)

Giờ phút này, cái Húc Tử cần không chỉ là tín nhiệm đồng liêu.

Lời đồn mà La Sĩ trong lúc vô ý đề cập đến còn khiến hấn chấn động lớn hơn tiếng sấm gió ở phía chân trời. Hấn vì cái chết của Cửu thúc mà khổ sở, mặc dù từ khi nghe nói Cửu thúc trở thành đầu lĩnh đạo phi, hấn đã chuẩn bị tốt cho tư tưởng.

Trong vô số cuộc sống bôn ba trong sa trường., Húc Tử thậm chí âm thầm cầu xin trời xanh, thỉnh cầu chư thần trong cõi U Minh ngàn vạn lần đừng an bài mình đi Hà Bắc tiểu phi, ngàn vạn lần đừng để mình gặp Cửu thúc tại sa trường.

Lão thiên thích bốn cột người khác thỏa mãn yêu cầu của Húc Tử, không để cho Tôn Cửu chết trong tay hấn, ngược lại an bài cho hấn Từ Đại Nhân làm kẻ địch. Để cho các huynh đệ tốt của hấn đối mặt với nhau giơ đao trên sa trường, để cho Húc Tử ở trong công danh, trách nhiệm và hữu nghị trong đó, lẫn lộn lẫn lộn từng lần từng lần trong thiên địa.”, Âm dương là than hê, vạn vật là đồng!” Khi còn trẻ, Húc Tử nhớ mình từng đọc mấy câu như vậy, lúc ấy không hiểu lòng người cổ nhân bất đắc dĩ, chỉ biết trơ mặt ra vẻ già dặn. Hiện tại, hấn phát hiện bản thân mơ hồ hiểu được một chút, lại cười khổ, không muốn kể cho bất luận kẻ nào.

“Sĩ tử tin, giúp ta dẫn các huynh đệ trở về doanh trại!” Lý Húc cầm lệnh kỳ từ trong tay thân binh, sau đó nhét vào tay La Sĩ Tín, cầu xin.

“Trọng Kiên huynh hành động theo cảm tính, Trương đại nhân sẽ không tin những chuyện ma quỷ nhảm chán này! Nơi Thái Thủ, tự nhiên có mấy huynh đệ chúng ta đảm bảo giúp người.” La Sĩ tin tức hiển nhiên hiểu lầm ý tứ của Lý Húc, cho rằng đối phương muốn giao ra binh quyền để lấy lòng, sốt ruột kêu to.

“Sắp mưa rồi, huấn luyện hôm nay chỉ đến đây thôi! Ta về trước, buổi sáng mai ở thao trường chờ người!” Lý Húc cười

cười với La sĩ, giải thích. Sau đó xoay người, chậm rãi đi về phía tọa kỵ của mình.

Hắn cũng không phải lo lắng quá mức phản ứng kim hãm, ở trong mắt đối phương, mình sau lưng có hoàng đế bệ hạ là chỗ dựa lớn. Chỉ cần triều đình không để ý tới lời đồn lao tới, quan lại phủ thái thú cho dù trong lòng còn nghi kỵ, cũng không dám có động tĩnh.

Điều khiến hắn cảm thấy nặng nề chính là tin tức về cái chết của Tôn Cửu, còn có những lời đồn đại về những răng nọc người khác không nhận ra sau lưng. Đối với Húc Tử dần dần trưởng thành mà nói, những lời đồn đại về những thứ kia, lực sát thương vượt xa lời đồn đại bản thân.

Húc Tử không đồng tình với những kẻ địch chết trên tay mình. Đám giặc cỏ cũng không phải là bọn Hiệp Đạo, nghĩa tặc trong truyền thuyết, có thể nguyên nhân lúc đầu bọn họ giương cờ lên đều là bất đắc dĩ, nhưng bọn họ muốn ăn cơm, muốn lớn mạnh., Muốn tập hợp thực lực đối kháng quan phủ chính phạt, khó tránh khỏi cướp bóc chung quanh, người tàn hại càng yếu hơn mình. Trải qua hơn nửa năm kiếp tiểu phi, Húc Tử đối với hành vi lưu tặc bọn họ tạo ra tai nạn đã khắc sâu nhận thức, trên chiến trường đối với những người này không chút nương tay. Nhưng Cửu thúc khác với những người này., Trong ấn tượng của hắn, Cửu thúc là chính trực, thiện lương như vậy. Lão hán nhiệt tình này tập trung tất cả ưu điểm, nghĩa khí của cha mình, đảm đương tất cả ưu điểm của mình, dám đảm đương trách nhiệm này., Tuy nghèo nhưng không được mài mòn hào quang của nhân tính. Nếu như không có Cửu thúc, Húc Tử cam đoan mình có bị Trương Tam, Vương Ma Tử vứt bỏ ở trên đường xuất cử điểm hay không. Như vậy, sẽ không còn hồi ức nhiều màu sắc ở thảo nguyên, càng không có công danh và phú quý như hôm nay.

Hắn có thể phủ nhận mình là đệ tử của Tôn Cửu, khi ở Liêu Đông, Lý Uyên và Lưu Hoảng Cơ đa mưu túc trí đã giúp hắn tìm ra một nơi không thể tra xét, sau khi nói ra lại tặng thêm vài phần thân phận sư thừa thần bí. Sư phụ của hắn là một vị cao thủ ẩn cư trên thảo nguyên, là một lão nhân có danh tiếng trong truyền thuyết, đem danh hào này đi ra ngoài., Có thể làm

cho rất nhiều người có chủ tâm tìm phiền toái không thể nào xuống tay. Nhưng Húc Tử không cách nào che dấu phần tình cảm giữa hấn và Cửu thúc, cái phần thị sự, như cha, cũng như tình cảm bạn. Rất nhiều lúc, Húc Tử thậm chí tự giác trên người có một cỗ huyết mạch tương liên với Cửu thúc., Khởi Phục đồng bộ, đặc biệt là tại một số cửa khẩu để người ta mê mang lựa chọn, Húc Tử thích hỏi mình một chút, nếu Lưu Hoảng Cơ ở chỗ này, hấn sẽ làm như thế nào? Nếu Vũ Văn Sĩ cùng trong tình huống tương tự, hấn sẽ lựa chọn như thế nào; nếu Cửu thúc gặp phải tình huống như thế, hấn sẽ lựa chọn như thế nào?!!!

Trong mắt Húc Tử, Lưu Hoảng đại diện cho thế sự, Vũ Văn Sĩ đại biểu cho công lợi, mà Cửu thúc, đại biểu cho sự thuần lương trong bản tính của con người. Ngẫu nhiên, hấn còn hỏi xem nếu như Từ Đại Nhãn ở tình huống tương tự, thì sẽ xử lý như thế nào. Trong lòng cũng dâng lên một phần ám áp, một phần mùa đông làm cho tâm của hấn không kết băng.

Nhưng mà, tình thân cùng hữu nghị trước mắt đều biến thành đao kiếm trong tay kẻ lừa gạt. Bóng dáng trong bóng tối kia đối với Húc Tử hiểu sâu sắc như thế, cơ hồ vừa động thủ, liền ghi nhớ tuyệt sát. Bởi vì Húc Tử trong lòng minh bạch, rõ ràng như thế biết Tôn Cửu., Đôi mắt to có quan hệ với ba người bọn họ, dùng một cái tát là có thể đếm được. Trong đó thỏa mãn cùng ba người xuất cứ điểm, cuốn vào cuộc chiến tiêu phi ở các quận Hà Nam trước mắt chỉ có hai người, một là Lý Húc, hai là Từ Đại Nhãn.

“Chiêu sát chiêu này là ý tưởng của Mậu Công, chỉ vì bức bách quận binh của ta không cách nào đặt chân, bởi vậy có thể tránh cho hai người chúng ta lại lần nữa gặp nhau trên sa trường!” Điểm mưa to bằng hạt đậu từ trên bầu trời rơi xuống, đánh vào trên mặt, sau đó chảy vào trong miệng, rất tanh, rất khô.

Trận mưa này tới rất nhanh, phi thường gấp, lại phi thường lạnh. Trong nháy mắt thiên địa liền biến thành một mảnh trắng xóa, trong mưa gió không nhìn thấy rõ mặt thật của tất cả mọi người, ngẫu nhiên có tia chớp chiếu xuống, biểu hiện cũng chỉ là thân ảnh ảo ảo. Giống như quỷ, mơ hồ mà dữ tợn.

Ở trong mưa giục ngựa vội vã nhớ rõ bản thân cùng với Từ Đại Nhãn phát sinh hết thấy sự kiện, từ lúc ban đầu không phục lẫn nhau đến cùng chung hoạn nạn, đến sau này sinh tử tương giao. Nhớ ở trên thảo nguyên cùng Đào Ngột thoát tử, thời gian thảng thoả mái, nhớ rõ vì giữ gìn lợi ích của gia tộc, mất to như thế nào trốn tránh lửa vàng chói mắt như thế nào. Nhớ ở trong gió tuyết, mất to thấp lên khói đặc cho hẩn.

Trong điện quang, hẩn còn nhìn thấy doanh địa nhà A Sử kia lại dữ tợn. Húc Tử nhớ rõ làm sao mất to cùng mình cột củi khô trên đuôi ngựa, làm sao đoạt cửa mà ra, tránh né truy binh như thế nào. Sau đó, khi sắp cùng đường, mất to đột nhiên hung hăng đâm một đao ở trên mông gió đen...

Ánh đao trong nháy mắt đến nay như điện.

“Dem ngựa nhường cho người, nói rõ hẩn chịu thiệt, trong bóng tối lại để cho người đem toàn bộ truy binh tới hấp dẫn. Dù sao mã đã kiệt sức, bỏ chạy cũng chạy không xa được!” Trong tiếng sấm, lời Ngô Hắc Trử ngày đó rõ ràng tái hiện.

“Không có khả năng, đại nhãn không phải là người như vậy!” Húc Tử lau đi mưa trên mặt, trong lòng lớn tiếng giải thích cho bằng hữu. Tất cả chuyện này đều không phải Từ Đại Nhãn làm, bao gồm cả việc tận lực vu oan ngày đó của Ngô Hắc Trãi. Nhưng ngoại trừ Từ Đại Nhãn, đích xác không có ai biết rõ ràng về quá khứ của hẩn, thậm chí có thể chính xác tìm được nhược điểm cũng lợi dụng tính cách của hẩn.

“Cũng không phải là sinh tử trước mắt, sống chết trước mắt mới là huynh đệ tốt. Huống hồ trên mông ngựa đâm một đao, bị thương gân cốt, mặc dù chạy nhanh trong thời gian ngắn, nhưng không thể chạy được bao xa chiến mã sẽ tàn phế!” Lời Ngô Hắc Trãi còn kèm theo tiếng sấm hướng Húc Tử đánh tới, đánh cho sắc mặt hẩn trắng bệch, lưng gù bất tri bất giác từng chút từng chút một rơi xuống.

“Thời khắc mấu chốt đâm một đao vào mông ngựa, với tâm tư kín đáo của Từ Đại Nhãn, nhất định sẽ tính tới chuyện mình không chịu vứt bỏ đồng bạn chạy trốn một mình. Cho nên, hẩn tính toán mình sẽ nhóm lửa quần áo, dẫn dắt truy binh đi. Xem

ra thời gian ngắn Hắc Phong chạy lên sẽ vì gân cốt bị thương mà ngã xuống đất.”

Mưa quá lớn, quá gấp, tưới khắp người lạnh buốt. Lý Húc nhìn không được muốn run lên, hắn cảm giác được máu toàn thân mình đang đông cứng lại.

“Khối xương ngựa to bằng mô hôi, thịt dày. Nếu là Thường Mã, sớm đã bị phế bỏ rồi!” Ngô Hắc Hồng nói lại như sấm sét, làm mạch máu đã đông cứng thành khối băng nổ tung, làm cho trước mắt nhuộm đầy màu đỏ.

“Chỉ sợ tương lai ngươi chịu thiệt, cũng phải ăn ngay ở chỗ này cùng Thuần Hậu!” Dương phu tử ngày đó dặn dò cũng xuyên thấu qua mưa gió mà đến, thanh âm gấp gáp, lớn tiếng thúc giục nhân già.

Nguyên lai, Thuần Hậu cũng là sai, thế giới này thật sự là người tốt không thể làm được. Húc Tử lại lau mặt cười khổ. Cừu thúc là người thuần hậu, trọng nghĩa, cho nên hắn sẽ bị người giết chết tại tiệc rượu, cùng quan binh trong lúc đối kháng tích góp từng tí gia sản toàn bộ lợi nhuận của người khác. Về phần mình, Lý Húc biết mình sở dĩ lần lượt bị người bán đứng, lần lượt kinh lịch phản bội, đều là vì Thuần Hậu, đối với bằng hữu không chút phòng bị.

“Bằng hữu tương giao, quý ở chữ tín.” Lưu Hoảng Cơ ngày đó như là lời dạy bảo. Nhưng Lưu Hoảng Cơ có tin người khác không? Húc Tử biết rằng, ít nhất đối với thái độ của Đường Công, Lưu Hoảng Cơ không chỉ một lần hoài nghi sự chân thành của mình. Huống hồ, vị trí của Từ Đại Nhãn lúc này là kẻ địch mà không phải là bằng hữu.

“Hóa ra chỉ mình ta là tên ngốc, cho dù ta ăn bao nhiêu lần cũng không học được ngoan!” Lý Húc thở dài đưa tay lau mắt. Nếu trong lòng người chính trực, thiện lương, thuần hậu, chân thành đều là lời nói sai, hắn biết mình nên làm như thế nào để bảo vệ mình. Đột nhiên, hắn cảm thấy mình nên cảm tạ người tạo ra lời đồn đãi kia, bất luận hắn có phải là Từ Thế Tích hay không.

Ở trong mưa cố gắng phân biệt phương hướng một chút, hấn đánh ngựa chạy như điên về phủ đệ của mình. Phủ đệ của bá nhĩ đẳng Đại Tùy ở trong lịch thành yên tĩnh nhất, tao nhã nhất, vị trí đó cũng không xa chỗ hấn trước mắt. Húc Tử biết ngoại trừ gia nghiệp vất vả giãy dụa mới kiếm được này ra., Đã cái gì cũng không có, hấn thề nhất định sẽ bảo vệ tốt, sẽ không giống Cửu thúc bị người ta dễ dàng đoạt đi. Bất tri bất giác, tay của hấn lại nắm chuôi đao, các đốt ngón tay bị mưa lạnh thấu xanh trong trắng, nhưng trong lòng hấn lại không cảm giác được âm hàn trong đó.

Mưa tới quá nhanh, trên đường lúc này đã không có người đi đường. Cho nên Húc Tử không cần kiêng kỵ chiến mã đạp lên đá thương người, chỉ để tọa kỵ văng ra bốn vó chạy như điên. Hấn thích loại cảm giác xuyên thẳng qua như thác nước này, tẩy đi một tia ôn tình cuối cùng, hấn cảm giác mình thoát thai hoá cốt.

Một bóng người gầy gò đột nhiên lao ra từ trong mưa gió, dường như lao thẳng vào dưới móng vuốt của cuồng phong. “Hừ!” Húc Tử quát to một tiếng, dùng hết sức kéo dây cương. Hắc Phong đang chạy như điên giờ lên cao chân trước, miệng gầm lên phẫn nộ. Người tới quả thực là đang tự tìm đường chết, nếu không phải Lý Húc kéo mình tới kịp thời, nếu như không phải nó cũng có linh tính, chắc chắn thẳng này sẽ bị đạp chết thành thịt vụn.

“Ngươi muốn chết à!” Húc Tử tức giận mắng, nhảy xuống lưng ngựa, muốn dạy cho thân ảnh đang sợ đến choáng váng kia một bài học thật sâu. Năm đấm của hấn giờ lên, lại đột nhiên cứng giữa không trung.

“Bên ngoài mưa to, lão gia cẩn thận!” Thạch Tiêu sau khi bình tĩnh lại dùng âm thanh run rẩy trả lời, đồng thời hướng Húc Tử giờ lên một chiếc áo toi nặng nề.

Tửu đồ tập trung: nóng lán thứ hai năm nay, đầu vàng mắt hoa, miễn cưỡng xếp thành ngăn, hy vọng mọi người thích.

Chương thứ tư cổ nhân (năm)

Thạch liền giơ áo tôi, bản thân lại chỉ mặc một bộ áo tôi chế tạo. Tấm vải đó rất tẻ, bị nước mưa lạnh như băng hắt vào đầu, trực tiếp dán lên người. Tóc của nàng rất đen, lông mi rất dài, rửa sạch tiền, sắc mặt rất trắng bán trong suốt., Thế nhưng rất tinh tế, có thể bởi vì hơi lạnh, có lẽ bị Húc Tử nhìn chăm chú đến có chút xấu hổ, dưới sự tinh thuần còn có một đám hỏa điểm đang chậm rãi dâng lên, như có như không, chấn động nhìn người khác.

“Sao ngươi lại chạy ra ngoài?” Lý Húc không vội vàng nhận lấy áo tôi mà cảnh giác hỏi. Hắn có thể cảm nhận được sự cháy bỏng ẩn giấu dưới cổ họng của mình, nhưng giờ phút này còn tổn thương người hơn so với lo lắng chính là nghi kỵ. Nếu như Từ Mậu Công đều có thể bán đứng mình, Húc Tử không biết thế giới này còn có thể tin tưởng ai. Có lẽ ngoại trừ cha mẹ và cậu ruột, những người khác đều cần phải phòng bị. Thậm chí những người đã từng huyết mạch tương liên, ví dụ như Ngũ ca trương tú.

“Cơ đột nhiên tới, ta biết lão gia không mang theo áo tôi. Áo tôi... Cho nên...” Đôi môi tím của nghiên mực run run, giải thích đứt quãng. Húc tử trước mắt làm cho nàng có cảm giác rất xa lạ., Vật lạ lắm không giống như chủ nhân mà nàng quen biết. Từ khi mùa đông năm ngoái bị người này mua, Hạp phủ lão ầu vẫn luôn lấy lễ đối đãi với nàng. Trong thời gian an bình này là khó có được, khiến người ta có đôi khi quên mục đích lúc đầu lưu lại.” Chủ nhân là người tốt, hoàn toàn khác với bọn Tần thúc bảo!”

“Nhưng hôm nay ánh mắt và sắc mặt lão gia...” Bà từ từ cúi đầu xuống, để cho Lãnh Vũ rót vào cổ áo, theo hình dáng đó mà phập phồng.

“Lão gia, lão gia, sao lại đứng ở đây. Mưa lớn như vậy, cẩn thận bệnh nặng!” Không đợi Lý Húc đoán được ý đồ hiểm ác của đối phương, thanh âm của quản gia Lý Vô Cửu từ xa xa truyền đến. Ông lão mặc một bộ đồ tôi, trong tay còn cầm một

kiện đồ. Phía sau ông ta là người tới chúc phúc võ trang đầy đủ, tới đây thuận tay một cái nón tre, một bộ áo tơi.

“Thạch cô nương cũng thế, lấy một cái ô vọt ra. Gió lớn, cây trúc đâm vào không phải thổi một cái là tan sao?” Lão quản gia hảo tâm đồ súp khách nhân trước, sau đó đi lên phía trước, không nói lời nào đội mũ rộng vành che lên đầu Húc tử.

“Tốt xấu gì lão gia cũng đã về, đỡ phải để chúng ta chia nhau ra nghênh đón! Cho dù mỗi người lấy nhiều hơn một cái mũ rộng vành, một cái áo tơi, đi ngang qua nửa lịch thành!, Cũng không tránh khỏi sai lầm đến hai đường!” Miệng lão quản gia tuy có chút vụn, nhưng ý tứ biểu đạt rất hoàn chỉnh. Nguyên lai lúc đầu mưa to, mọi người trong phủ nghĩ tới sáng sớm nay khi Đông gia xuất môn không mang theo bất cứ vật gì che đậy. Cho nên mọi người quyết định chia nhau đến nghênh đón, kết quả không đợi Quản gia sai khiến lộ tuyến tốt, Thạch Tiêu là kẻ đầu tiên chạy ra khỏi cửa viện.

“Trước kia ta không có, dùng qua ô. Không biết, không biết nó thâm như vậy!” Ân núp dưới làn da hỏa diễm rất cục đót tới tầng ngoài, bãi đá xỉ mặt, thanh âm giải thích nhỏ như muỗi kêu.

Tới giờ phút này, Húc Tử mới phát hiện trong tay nữ hài còn nắm nửa đoạn trúc côn, phía trên treo vài cây gậy trúc miệt thị. Đó là ô cốt đã bị phá toái. Về phần mặt dù, đã không biết bị gió thổi đến nơi nào. Không có kinh nghiệm cầm dù hành tẩu trong mưa to, hiển nhiên nàng bị ngã qua một cái, chỗ đầu gối còn có vết tích bùn nhão.

Bởi vì chiếc dù giấy này tinh xảo và nhẹ nhàng, là thứ mà những người phú quý thích lúc mưa đẹp. Đặc biệt trong thời tiết mưa xuân không ngừng cầm một chiếc ô giấy màu sắc rực rỡ, vừa chậm rãi thưởng thức ngọn dù, vừa nghe mưa rơi trên giấy dầu., Khiến cho cuộc sống bình sinh tăng thi ý đôi chút. Nhưng tiểu hộ tầm thường sẽ không tốn tiền mua vật không thực dụng kia, lại dễ dàng phá gia chi vật, có kiện áo tơi mà vợ mình dùng cỏ bện thành đã không tệ rồi, Đại Vũ Thiên không thể làm việc, người điên mới ra bên ngoài tìm tội!

Cũng xuất thân bần cùng với thạch ngô, cũng từng sâu sắc thưởng thức tư vị quần bách do nghèo khổ mà mang đến, Húc Tử biết mình hiểu lắm lòng tốt của thạch thoa, vừa run run, vừa mặc áo tơ dày nặng lên vai nữ hài tử., Trong lòng không khỏi sinh ra vài phần triu mến. Nhưng rất nhanh, cảnh giác một lần nữa lại tràn đầy toàn thân hắc không có một lỗ chân lông.” Ai biết phần quan tâm này của nàng có phải là giả vờ hay không, vô duyên vô cớ, nàng hiển cái gì ân cần?”

“Chúng ta mau về nhà đi, ta gọi nhà bếp chuẩn bị canh nóng. Đến Phúc, tiến lên đỡ lão gia! Tới thuận theo! Đi theo sau mọi người dắt ngựa!” Quản gia hầu hạ Lý Húc qua phòng mưa, sau đó lớn tiếng chào hỏi. Húc Tử xưa nay đối xử hiền hòa với người khác cho nên quản gia ở trước mặt hắc cũng không có kỵ quá nhiều. Bình thường mọi người giống như đang sinh hoạt trong một viện mà không phải chủ tớ, khắp nơi lộ ra vẻ ôn nhu quan tâm lẫn nhau.

Nhưng ngoài trừ thạch trâm ra, từ ngày đầu tiên tiến vào nhà nàng ta đã không dung nhập. Nàng ta không phải là hạ nhân bình thường, tuy nàng ta cũng được Húc Tử dẫn về từ chợ người, nhưng nàng ta cũng không có cách nào dung hợp được với Quản gia., Đám đầu bếp và thợ hoa này đều có người làm hầu tự do, bởi vì mọi người đều có thể làm việc cho Lý phủ, Lý Húc lại không có bất cứ chuyện gì an bài cho nàng làm. Thậm chí ngay cả chỗ ở cũng không ra phòng khách, nhưng nàng lại không phải là họ hàng xa của Lý gia.

“Thạch cô nương đáng thương, ha ha, nàng một phen tâm tư Đông gia vẫn làm như không thấy vậy!” Đi theo Lý Húc, nhìn ba thân ảnh ở phía trước cách xa nhau một khoảng lớn., Lão quản gia Lý Vô Cữu cười ha hả nghĩ. Gần gũi với Húc Tử là tới phúc, Đông gia không cần hắc diu dắt, cho nên hắc cũng biết điều tựa vào đầu trái. Nhưng giữa bả vai phải của Lý Húc và vai phải lại trống một khoảng rất xa, hai người vì tránh đường nên tránh né nước nên tới gần nhau, nhưng qua vũng nước, thân hình hai bên lại cảnh giác tách ra.

Lão quản gia luôn cho rằng Húc Tử cùng Thạch Tiêu có quan hệ không minh bạch. Cho dù biết Thạch Tiêu là con gái của phi phi đầu Thạch Tử Hà, lão vẫn cho rằng Đông gia có thể

thu được Thạch cô nương. Tiểu nữ rất xinh xắn, trách không được Đông gia không tiếc trợn mắt với Tần thúc bảo cũng muốn dẫn nàng về nhà. Đặc biệt sau khi bị mưa xối xả, bộ dáng của Chữ Bằng Sở cũng bị Sở Sở thu lấy., Tất cả đều khiến người ta thương yêu trong lòng. Loại nữ tử trời sinh mệnh cốt này chỉ có Đông gia có người có đại phúc khí như vậy mới có thể ử rữ, đổi lại là những người khác đúng là chưa thể tiêu thụ được. Còn thân phận chênh lệch giữa đôi bên thì có cái gì? Nam tử của gia đình giàu có này ai ở độ tuổi này không có ba người., Năm thị thiếp hầu hạ. Dù sao các nàng lại không vào được phòng, cùng lắm thì chán ghét, đuổi đi với một khoản tiền chứ sao., Coi như là có tình có nghĩa. Nếu là đụng phải những chủ nhân vô tình, loạn mà vứt bỏ là chuyện thường ngày, ai có thể nói ra mấy lời vớ vẩn này.

Về phần Thạch Tiêu trong mắt biểu lộ ra sự nhu tình như nước, lão quản gia lại càng thấy rõ ràng. Hắn cũng không cảm thấy phụ nữ có tâm địa Húc Tử có gì sai, tuổi trẻ như Đông gia là trẻ đã có thể chiếm được một thân công danh phú quý, có cô bé nào không muốn lén coi trọng hai mắt. Huống hồ tướng mạo, phẩm hạnh của Đông gia đều là thượng tuyển, lại có một thân thể tốt, bất luận ở bên ngoài hay ở nhà, khẳng định đều rất được hưởng thụ.

Phủ đệ của Huân huyện bá rất nhanh đã tới, quản gia nhìn Lý Húc cùng Thạch Nghi theo thứ tự đi vào đại môn. bậc thang sau mưa có chút trượt, thạch ngô không cẩn thận lão đảo một chút, hầu như theo bản năng đi kéo ống tay áo của người phía trước. Nhưng ở nửa đường, nàng đột nhiên ý thức được thân phận của mình, tay nhanh chóng chuyển hướng sang một bên, đem đại môn đẩy ra phát ra một tiếng “bụp”, hết sức chói tai.

Ngay khi nàng sắp ngã xuống, lão quản gia nhìn thấy thân thể của Húc Tử thì ngừng lại: “Dù sao cũng là người luyện võ, quả thực có mất sau đầu.” Lúc này, hầu như tất cả mọi người đều cho rằng Húc Tử sẽ quay người giúp đỡ, nhưng thân thể hắn chỉ ngừng lại, thấp giọng nói “Cẩn thận!”, sau đó cũng không quay đầu lại đi về phía hậu đường.

“Ài!” Quản gia nhìn mà trong lòng thở dài. Hắn không biết rốt cuộc chủ nhân đang nghĩ gì, đặt hoa không hái ở trong tay,

chẳng phải hấn phung phí của trời sao?” Đông gia chưa từng ném thử mùi vị của nữ nhân sao!” Ngay khi hai chân bước vào ngưỡng cửa nhà mình, lão quản gia như nghĩ vậy, hấn bắt đầu dĩ cười cười, lắc đầu đi vào phòng bếp.

“Lại ra vẻ đáng thương tranh thủ đồng tình, ai biết người rốt cuộc muốn làm gì?” Lý Húc cười lạnh, đẩy cửa phòng ngủ của mình ra. Hấn ép buộc chính mình tin tưởng tất cả cử động của bãi đá đều là giả vờ, chỉ là vì tranh giành sự đồng tình của chính mình. Cô gái này nửa năm trước vẫn ở trong nhà hấn, Húc Tử xưa nay công vụ bề bộn, không nhiều lời với nàng. Nhưng có một cô gái xinh đẹp ở nhà, hấn cảm thấy cả sân đều tăng thêm mấy phần sinh cơ.

Nhưng hôm nay, hấn lại cảm thấy nhất cử nhất động của Thạch Tiêu đều làm người hoài nghi. Kết hợp lần trước xảy ra tai hoạ cướp bóc, tình huống loạn phủ quận Bắc Hải tập kết đối với đệ tử quận Tề quận cơ hồ như chấp chương tình huống này, Húc Tử rất có lý do hoài nghi Thạch Tiêu chính là tai mắt Lý Mật lưu lại quận Tề.” Không phải Lý Mật để lại, mà là nàng chủ động liên hệ với Lý Mật. Bởi vì nàng muốn báo thù cho cha mình, cho nên lại ở trên phủ của ta!” Húc Tử vừa bị hầu hạ sung sướng thay quần áo, vừa oán hận nghĩ. Nụ cười của lão rất quỷ dị., Trong âm tàn lộ ra tà ác, chưa từng thấy qua chủ nhân có bộ dáng như vậy, tới phúc tới như vậy sợ tới luống cuống tay chân, mấy ràng buộc dây dưa thắt lại, nếu không phải là lệch vị trí, thì chính là mở trừng mắt.

“Người hôm nay luôn không yên lòng?” Lý Húc không nhịn được, nổi giận quát lên.

“Lão gia thứ tội, lão gia thứ tội. Tiểu nhân hôm nay bị mưa xối nã, tay chân không nghe sai sử!” Lai Thộ thấy Lý Húc nổi giận, động tác càng vụng về. Miệng không ngừng nói chuyện, sợ chọc giận chủ nhân, bị một cước đá ra khỏi nhà.

Nhìn bộ dáng sợ hãi của hấn như vậy, Húc Tử cảm thấy không thú vị.” Người lui xuống, đợi lát nữa đưa bình trà nóng tới cho ta!” Hấn không kiên nhẫn phát phát tay, đuổi đi đột nhiên trở nên vụng về tuổi thọ. Bộ dạng ràng buộc là chuyện nhỏ, vốn không cần người hầu hạ. Nhưng vừa tới tuổi tác, trong phòng

lập tức trống trồn. Mưa rơi vào trên cửa sổ phủ lụa mỏng, từng giọt từng giọt, mỗi tiếng đều lộ ra vẻ cô độc.

Giờ khắc này, Húc Tử cảm thấy thân thể mình hơi lạnh. Thời gian cơn mưa vừa rồi quá dài, từ đầu đến chân, mãi cho tới xương cũng như bị ướt sũng, cả ngũ tạng lục phủ đều bị đóng băng, thỉnh thoảng thở dài một hơi, tất cả đều là một đám sương trắng.

Tửu đồ chú ý: Buổi tối còn có một chuyện, mời đặt vé mời khách quý.

Chương thứ tư cổ nhân (5)

Sương trắng từ từ phiêu tán, miễn cưỡng ngưng tụ tâm thần cũng hỗn loạn theo. Húc Tử kêu lên một tiếng đau đớn, hai tay chống bên mép bệ cửa sổ. Giờ khắc này, hắn cảm giác mỗi tác da trên cơ thể mình đều truyền đến từng luồng từng luồng đau đớn khó tả, từ đầu đến chân phảng phất có rất nhiều con kiến bò. Đó là vết thương do chiến đấu lưu lại từ nhiều lần., Lớn thì nhỏ, có hai mươi mấy chỗ. Vốn tưởng rằng sau này nếu bị thương sẽ chết lặng, sẽ quên mất đau. Trên thực tế, những vết sẹo kia chỉ sợ bị chủ nhân quên mất, mỗi lần mưa dầm đều chủ động nhắc nhở sự tồn tại của Húc Tử.

Vết thương trên người như thế, những vết thương lưu tại trong lòng thì sao? Húc Tử xắn tay áo, nhìn từng vết thương như giun nhúc nhích trên da. Hắn không nhớ rõ những vết thương kia là bị thương trong trận chiến nào, nhưng lại nhớ rõ rằng mỗi lần mình bị khai quật phản bội. Bộ tộc, triều đình, triều đình bị phản bội., Đồng liêu, thân thích, sau mỗi lần phản bội, hắn đều cố gắng hết sức để tỉnh táo lại, cố gắng đem nó coi như là một cái đau đớn trong quá trình trưởng thành của cá nhân. Bảo kiếm từ trên thân mài giữa ra., Trời muốn giáng đại nhiệm cho người tài, trước tiên phải khổ tâm trí, hướng hồ bản thân mình chỉ là một khối sắt ngoan. Tự an ủi mình như vậy, hắn từ từ dùng nụ cười phong bế bản thân, từ từ học cách tự bảo vệ mình.

Một tia chớp màu tím nhạt từ không trung đánh xuống, đem bầu trời đen kịt bỏ ra một khe nứt thật lớn. Trong nháy mắt tia chớp biến mất, mây bị đốt đỏ, quay cuồng như máu. “Lão tặc thiên!” Húc Tử nện một quyền ở góc cửa sổ, kèm theo tiếng sấm đem nhà đá lạnh run chấn động. đốt ngón tay đau kịch liệt truyền về, áp qua vết thương cũ đau đớn ngứa ngáy., Khiến tinh thần người ta chấn động. Vốn hắn cho rằng sau nhiều lần phản bội, mình sẽ thành thục đến mức đối mặt với mưa gió này, không ngờ một đao của Từ Đại Nhân lại như tia chớp từ trên trời giáng xuống, vẫn đánh khiến trong lòng hắn máu me dầm dìa.

Từ nay về sau sẽ không dễ dàng tin tưởng bất cứ kẻ nào, Húc Tử lắc đầu, thở dài. Nếu như định nghĩa thành thực chính là từ trong nhân tính chính trực, thiện lương, thuần hậu cùng chân thành xóa đi tất cả, chính là vì đạt mục đích có thể không từ thủ đoạn., Húc Tử biết rõ mình có thể học, thử nghiệm làm. Tuy rằng chưa chắc đã học triệt để, chưa chắc đã làm tự nhiên, nhưng năng lực học tập của mình vẫn không kém, lúc đầu bình pháp cùng thuật người xem cũng học được từ trên người Từ Đại Nhân, bây giờ mắt to lại dạy món đồ mới, chính mình cũng có thể nhắm mắt theo đuôi.

Nghĩ đến đây, hắc ngẩng đầu lên, lại lần nữa phun ra một luồng sương trắng. Sau đó dùng cánh tay đem thân thể tận lực chống đỡ, để tránh bị người trong lúc vô tình thấy được sự mềm yếu của mình. Trong phòng không có người, hắc lo lắng chỉ có thừa. Gã sai vật đến tuổi thọ đoán chừng là bị hù dọa, nói là đi phòng bếp bưng trà, lá trà cũng sắp rụng hết, vẫn như cũ bưng trà về.

Húc Tử quét mắt khắp bốn phía, cảm thấy có chút áy náy đối với sự thô lỗ vừa rồi của thọ nguyên. Những hài tử choai choai này đều là người khổ sai, bán thân làm người sai vật cho gia đình giàu có, mỗi ngày đều cẩn thận từng li từng tí, sợ đi nhầm một bước, nói sai một câu. Húc Tử không nổi giận, bọn họ vẫn còn nom nớp lo sợ, trong nháy mắt quát to, đủ để cho bọn họ sợ vỡ mật.

Bọn họ là vô tội, không có khả năng phản bội, cũng không có năng lực phản bội. Húc Tử lắc đầu cười khổ, đang lúc hắc chuẩn bị tìm một số chuyện để phân tán tâm thần, bên tai mơ hồ truyền đến một chuỗi tiếng bước chân, theo sát, cửa “Ken két” khẽ vang lên, hương trà nhàn nhạt mang theo hương vị mưa rơi chui vào mũi người ta.

“Thả cái kia đi, cần cái gì ta lại gọi ngươi! Nếu cảm thấy không thoải mái, ở trong phòng mình nghỉ hai ngày. Nếu quản gia hỏi, cứ nói ta đáp ứng ngươi!” Húc Tử thấp giọng phân phó, trong lời nói không phải không có ý an ủi. Hắc không muốn đem sự ủy khuất ở bên ngoài phát tiết trên người người nhà, đó không phải là nam nhân làm, từ lúc còn bé, phụ thân

lấy bằng cái gương của mình dạy bảo hấn làm một nam nhân như thế nào.

Hôm nay lá gan Lai Thộ hình như lớn hơn trước rất nhiều, buồng trà bánh điểm tâm xong cũng không rời đi, mà là đứng sau lưng Lý Húc, thấp giọng nhắc nhở một câu: “Là quản gia dặn dò nhà bếp cố ý nấu trà, bên trong thả nhân sâm. Lão gia thừa dịp hâm mộ uống rượu, nguội rồi thì không còn hiệu quả nữa!”

Lý Húc sững sờ, quay đầu lại chỉ thấy một thiếu nữ hai tay đang cầm một cái khay yên lặng đứng ở phía sau lưng mình. Lúc này nàng đã đổi một bộ Khúc Hồn màu xanh nhạt, bên ngoài lại khoác lên vai một bộ màu vàng nhạt, vẻ quan tâm trên khuôn mặt son phấn chẳng hề có chút gì đặc biệt, còn có một đôi mắt như con hươu cái, trong suốt vô cùng, thỉnh thoảng cũng mang theo vài phần mê mang.

Là thạch ly, sau khi gặp mặt đã dẫn tới vô số phiền toái thạch nghiên. Ngày đó Húc Tử quỷ sứ thần xui khiến từ trên thị trường cứu nàng, một mặt nhìn nàng đáng thương, mặt khác là tiếc sự nhu nhược. Chẳng qua là chỗ mềm mại trong lòng thỉnh thoảng khẽ động, cũng không bao hàm quá nhiều ý nghĩa khác. Ai ngờ hành động này liên lụy vô số phiền toái, đầu tiên là đưa tới Tần thúc bảo., La Sĩ Quan và các đồng liêu khác hiểu lầm, sau đó lại bị quản gia cho rằng là ham sắc đẹp của người khác. Húc Tử không thể tự mình tính toán rõ ràng, dứt khoát từ thời gian chứng minh tất cả. Dù sao trong nửa năm qua hai người cũng không xảy ra chuyện gì, Thạch Tiêu vẫn ở phòng khách như cũ, vẫn là một bộ trang phục thiếu nữ.

“Sao lại là ngươi?” Lý Húc nhướn mày, lạnh lùng hỏi. Hôm nay hấn không có tâm tư thưởng thức cách ăn mặc của Toan Nghê, hấn vừa quyết định vứt bỏ nhân tính lương thiện, hấn muốn tìm một người để thử hiệu quả cụ thể.

“Vừa rồi Lai Thộ bị té một cái, văng eo. Ngươi đem trà trà uống đi, lão bà quản gia tự tay đun, hâm gần nửa canh giờ đấy!” Thạch Tư bị Lý Húc bài xích trong ánh mắt đột nhiên toát ra vẻ hoảng hốt, cúi đầu xuống., Cẩn thận trả lời, nàng không biết hôm nay mình có chỗ nào không hợp với Lý Húc, nàng rất sợ

hải. Hơn nửa năm qua, Húc Tử tuy không khách sáo với nàng, nhưng cho tới bây giờ vẫn không giống như hôm nay, nhất cử nhất động đều ẩn giấu dịch ý.

Trong ánh mắt hồ nghi của đối phương, Thạch Tiêu phát hiện cánh tay mình đang run lên, tim cũng đang run. Tuy rằng ngay khi mình lẩn vào Lý phủ, nàng liền ôm ý nghĩ ngọc đá cùng tan. Lời thề mặc dù chịu tất cả khó khăn trắc trở., Cũng phải tìm được một cơ hội báo thù cho phụ thân. Bình Húc Tử lúc tươi cười đối mặt, cừu hận giống như một con rắn, luôn luôn cắn nuốt trái tim nàng. Nhưng hôm nay thái độ của Húc Tử đột nhiên trở nên ác liệt, nàng ngược lại trở nên khiếp đảm, sợ làm đối phương bất mãn.

“Ta làm sao vậy?” Thạch Tư cắn môi một cái, chậm rãi ngẩng đầu, cố gắng nghênh đón ánh mắt của Lý Húc. Vội vã nhìn thoáng qua giống như hai cánh quân đối lập, nàng lập tức bị giết, cởi giáp, nhanh chóng né tránh ánh mắt, hận không thể lập tức tìm có trốn đi.

Cũng may Lý Húc không có hứng thú tiếp tục đuổi giết. Thạch Giao đang hoảng loạn cảm giác được trên tay nhẹ bẫng, bát trà bị đối phương lấy đi khỏi khay. Nàng nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, coi như là thi lễ, sau đó xoay người vội vàng đi về phía cửa phòng, hai chân nhấc lên không đủ nhanh, còn chưa đi tới cạnh cửa, lời của Húc Tử đã đuổi theo sau lưng.

“Cô nương dừng bước!” Lý Húc phun ra một ngụm sương trắng, quất khẽ. Tham trà vừa được đun xong có chút nóng, sóng nhiệt từ cổ họng truyền tới tận đáy lòng. Nhưng những thứ này cũng không thể hòa tan được hàn băng trong lòng, ngược lại khiến máu trong lòng hắt lạnh hơn. “Cô nương ở nhà ta nửa năm rồi, đã quen chưa?” Hắc không để ý tới sự khẩn trương của thạch ly, tiếp tục truy vấn. Ánh mắt lần nữa ngưng tụ như đao, chỉ đâm vào trái tim đối phương.

“Nhanh, sắp bảy tháng rồi, Thạch, Thạch Tư tay chân vụng về, gây thêm phiền phức cho lão gia!” Thạch Tiêu lại cúi đầu, cúi đầu thi lễ với chủ nhân. Khúc Hồn phối hợp với chủ nhân rất rõ ràng, bóng người chớp lên như liễu phát gió. Lý Húc bình thường không hạn chế tiêu dùng của nàng, Quản gia cũng

tận lực nịnh nọt, cho nên bây giờ thạch thoa so với nửa năm trước càng giống trang phục, không cần bôi nhiều, có thể thể hiện rõ ràng vẻ thanh xuân thiếu nữ xinh đẹp.

Nhưng câu tiếp theo của Húc Tử lại làm thân thể của nàng đột nhiên cứng ngắc.” Hắc nhớ cô nương đã từng nói ở lân cận quận huyện có thân thích, con đường trước mắt coi như thái bình, khế ước bán mình ta đã trả người, người tùy thời có thể đi nương tựa!”

Lý Húc gần từng chữ một ra, trong kẽ răng hắc cảm nhận được sự khoái ý của sự trả thù. Thạch ly rốt cuộc có phải tai mắt của Lý Mật hay không, hắc không có chứng cứ chứng minh. Nhưng bên cạnh hắc không thể để lại một kẻ phản bội có thể xuất hiện bất cứ lúc nào. Mấy năm nay bị thương là đủ rồi, không muốn, cũng không cần vì một người vốn không liên quan mà chịu thêm lần nữa.

Nàng nhất định sẽ rất thất vọng, rất khiếp sợ, thậm chí bởi vì bại lộ thân phận mà kinh hoàng thất thố. Những hậu quả này Húc Tử đều từng tưởng tượng qua, cho nên hắc cố gắng chính mình đi xem, thông qua thương tổn người làm tâm địa của hắc biến thành cứng rắn. Nhưng làm hắc thất vọng chính là, thân thể đối phương chỉ cứng lại trong một thời gian ngắn, sau đó liền chậm rãi khôi phục mềm mại.

“Quả thực đã quấy rầy lão gia rất lâu, nếu lão gia không nhắc nhở thì Nhị Nha cũng đã quên mất rồi!” Thạch Tiêu ngẩng đầu, cho Húc Tử một khuôn mặt cười thông dong. Trong chớp mắt này, trong ánh mắt nàng tràn ngập ưu thương, nhưng thân thể lại cực kỳ kiên cường, quả thực là trời đất tạo nên cùng Húc Tử trước mặt.”, Cảm ơn lão gia chiếu cố. Thạch Tiêu nếu có cơ hội, nhất định hồi báo!” Nàng chậm chậm nói, chậm rãi cảm giác được toàn thân huyết mạch ngưng kết thành băng. Toàn bộ lý trí đều trở lại trên thân thể, bao gồm hận ý nồng đậm lúc trước. Cho dù bị đuổi ra khỏi cửa, cũng đã mất đi cơ hội báo thù tốt nhất. Nhưng chỉ cần con người còn sống, chỉ cần dụng tâm đi hận, địch nhân cường đại cũng sẽ lộ ra sơ hở.

Về mặt bình tĩnh và quyết đoán vượt xa dự đoán của Húc Tử, có lẽ nguyên nhân bởi vì uống trà, hắc cảm thấy trái tim mình

đường như lại nứt ra một cái khe, trong vết nứt tuôn ra là một cỗ buồn vô cớ nói không nên lời.

“Người định đi đâu?” Húc Tử hồi hận hỏi.

“Lão gia một khi đã ra lệnh cho thạch tiêu rời đi, cần gì phải hỏi nơi nào để tìm!” Lão gia đang nhanh chóng đi về phía thạch tiêu trong phòng, quay đầu lại, mỉm cười trả lời.

“Ta không phải đuổi người đi, ta chỉ là, ta chỉ cảm thấy người là một cô nương chưa rời các, ở trong nhà nam nhân xa lạ, đã lâu, sợ rằng thanh danh sẽ bị tổn hại!” Lý Húc khẩn trương tìm lý do cho hành vi của mình. Tuy trong sâu trong nội tâm có đầy đủ lý do làm như vậy, hắn vẫn cảm thấy hành vi của mình rất tàn nhẫn.

Nếu thành thực chính là gạt bỏ tất cả điểm chớp tắt trong tính giết người, cái giá phải trả cũng quá lớn!

“Con gái của thổ phỉ ta, làm sao còn quan tâm cái gì thanh danh.” Thạch Tiêu lắc đầu, mỉm cười.” Ngược lại là lão gia, thật ra không cần phải để ý tới bên ngoài những lời nói phong ngôn kia. Người càng quan tâm, âm mưu của người khác càng dễ đạt được!”

Giờ khắc này, nụ cười của nàng thê lương như điện, trong nháy mắt xé rách ngục trang trong lòng Húc Tử: “Làm sao người biết?” Lý Húc bước nhanh về phía trước, truy vấn. Hắn chỉ chớp lấy cổ tay phải của thạch thoa, khẽ dùng lực liền khiến đối phương quăng khay, giơ cánh tay lên cao cao.

“A!” Trong miệng Thạch Tiêu phát ra một tiếng kêu đau đớn, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch.” Trước đó người đã biết lời đồn này đúng hay không. Người một mực liên lạc với người của ngôi nhà này đúng không, tại sao người lại làm như vậy, ta không dám đối xử chậm với người!” Húc Tử mặc kệ nàng đau đớn mà vịn vẹo lông mày khói, lớn tiếng truy hỏi.

Tất cả bí ẩn đều đã tìm ra ngọn nguồn. Chính là Thạch Tiêu. Bởi vì có nhà của mình, lâu các gần nước tiện lợi nên nàng mới có thể thông báo quân tình chuẩn xác của quận Tề cho bọn thổ phỉ quận Bắc Hải. Cũng chính vì có cầu kết với người của vùng đất này nên nàng mới có thể biết được những lời đồn

kia, hơn nữa còn cố ý giả bộ quan tâm đến mình. Hành vi đưa áo tôi thông qua mưa liền càng tiến sâu vào khu vực gần mình hơn.

Cô gái này lòng như rắn rết, không ngờ mình lại nuôi nàng trong nhà, còn như khách khứa. Trong lòng Húc Tử tràn đầy hối hận, tràn đầy cừ hận, chỉ đợi nghe thấy một chữ là nói, hấn liền vung mạnh đôi phương lên, ngã mạnh xuống mặt đất bên ngoài.

“Ngươi, ngươi, đau, đau quá!” Chữ Bằng kêu gào thống khổ, nước mắt lăn xuống. Vừa giãy dụa phản kháng, nàng vừa hô to, khàn cả giọng: “Ta không có, ngay cả cửa nhà ta cũng rất ít xuất hiện, làm sao có thể liên lạc với người của ngôi cương trại được. Huống hồ ngươi chưa từng nói với ta về tình quân tình, ta lại lấy cái gì làm con mắt cho người ta?”

Câu nói sau cùng cực kỳ có lực, Húc Tử vừa nghe, lập tức khôi phục vài phần lý trí từ trong cơn giận dữ. Hấn đích xác chưa từng đề cập qua mọi việc trong quân với Thạch Tiêu, thậm chí khi nói chuyện phiếm cùng quân gia, cũng rất ít khi nhắc tới tình hình binh quận Tề quận. Thạch Tiêu cũng rất ít khi ra ngoài, rất ít tiếp xúc với đồng liêu trong quân, nàng mặc dù có lòng làm mật thám cho người ta, cũng không có cơ hội.

Nhưng những lời đồn đãi này, mình vừa mới nghe nói, nàng như thế nào đã biết? Lý Húc chậm rãi buông cổ tay nghiến mực đá ra, trong ánh mắt y nguyên tràn ngập sát khí. Trong ánh mắt như giết người của hấn, thạch nghiến như bị một con mèo nhỏ kinh sợ vội vàng lui về phía sau, mãi đến khi cả người dán lên chân tường, không còn đường trốn mất.. Mới vừa thống khổ xoa vết bầm trên cổ tay, vừa khóc hoàn miệng, “Tin đồn đồn mấy ngày trước đã truyền ra, quân gia nói những người này đê tiện vô sỉ, sợ ảnh hưởng tâm tình của ngươi, cho nên mới không cho mọi người nhắc tới. Ngươi không tin có thể đi hỏi quân gia, hỏi phúc, đối với người ta hung ác như vậy làm cái gì? Hu hu hu...”

“Chính xác không phải là ngươi!” Ánh mắt Lý Húc lập tức mềm nhũn ra. Vừa rồi trong cơn cuồng nộ, hấn dùng sức rất mạnh. Da thịt chỗ cổ tay Thạch Tiêu bị thương một mảng lớn,

da thịt đen thui rất chóp mắt. Bản thân mình thương tổn thạc trát như vậy, đâm mình vào đao sau lưng người khác có gì khác nhau? Húc Tử lòng đầy tự trách, hấn nhanh chóng đi về phía trước vài bước, cố gắng né tránh trước, nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay bị thương của đối phương.

“Xin lỗi, ta nhất thời nóng lòng, không phải cố ý muốn thương tổn người!” Húc Tử lẩm bẩm nói, vẻ mặt lúng túng. Trước sau bất quá thời gian một chén trà nhỏ, hấn đã quên sạch lời thề vừa rồi.

“Nhưng người đã từng làm, những vết thương này, không biết lúc nào mới có thể tốt!” Thạch Giao lau nước mắt, thấp giọng oán giận. Khẽ thở dài, nàng lại bổ sung tiếp một câu, “Bất luận người khác nói cái gì, chỉ cần chính người không then với lương tâm là được. Huống hồ trong sơn tặc chưa chắc không có anh hùng, người trong quan phủ cũng không phải đều là hào kiệt! Ta biết đồng môn của người nhìn không quen với ta, sau mưa tạnh ta liền đi, sẽ không gây thêm phiền toái cho người nữa.”

Nghe xong Thạch Giao Bằng nói, trong lòng Húc Tử mềm nhũn, lời giữ lại trong miệng lao ra: “Nếu như người không có chỗ đi, kỳ thật có thể lưu lại! Sân nhỏ này, đầy trời!”

“Lão gia đây là giữ ta lại sao?” Thạch trâm bị bộ dáng lỗ mãng của Lý Húc chọc cho bật cười dịu dàng, nước mắt lưng tròng hỏi.

“Đúng, đúng, người tùy tiện ở lại đi, bao lâu cũng được!” Trong lòng Húc Tử áy náy chưa hết, dịu dàng lại sinh ra, lời trả lời là vô hạn.

“Còn ở phòng khách không?” Hết lần này tới lần khác, Thạch Tiêu hết lần này tới lần khác gan lớn, lấy đủ dũng khí truy vấn.

Trái tim Húc Tử co rút lại, toàn bộ máu vừa mới bị uống trà hòa tan tuôn lên đầu: “Nàng đang ám chỉ ta!” Nàng phát hiện ra tất cả tâm tư của nữ hài tử cơ hồ có thể đọc hiểu toàn bộ, đây là chuyện trước giờ chưa từng xảy ra. Lúc trước ở thảo nguyên làm bạn với Đào Ngột thoát tơ, cuộc sống đơn giản mà

vui vẻ, nhưng tâm tư của đôi phương, cho tới bây giờ hẳn chưa từng nỗ lực suy đoán.

Về sau ở chung với Uyên Nhi, lâu ngày oán trách, Uyên Nhi rốt cuộc thích không thích chính mình, đến cùng là nghĩ cái gì. Lý Húc cũng hoàn toàn đoán không ra.

Duy chỉ có thạch ly hôm nay, thạch ly to gan lại cuồng dã, cơ hồ đem ái mộ cùng chờ mong mà biểu đạt ra. Nếu Húc Tử nghe không hiểu, hẳn liền trở thành một kẻ ngu ngốc.

“Nếu như, nếu như người muốn không sợ phòng khách, cũng được!” Thần xui quỷ khiến như thế, Húc Tử lớn tiếng đáp, bàn tay vung lên, lần nữa nắm chặt hai cổ tay của nghiên mực.

“Lão gia, người làm ta đau rồi!” Âm thanh oán giận của thạch hốt phảng phất phát ra từ trong mũi, ngọt ngào chán nản khiến lòng người ta sinh ra suy nghĩ. Húc tử đối tư thế không làm đối phương đau lòng, đối lại là ôm. Thân thể của Thạch Tiêu đột nhiên lại cứng đờ, trong nháy mắt mềm mại như nước mùa xuân.

Ngăn cản ôm đối phương đi vài bước, Húc Tử nhắc chân đá then cửa. Bên ngoài mưa rất lớn, cách thời điểm ăn cơm chiều còn sớm. Buổi chiều như vậy sẽ không có ai chạy tới quấy rầy. Lúc mưa gió vừa ập tới, rất nhiều chuyện tự nhiên sẽ xảy ra.

Có một số việc, không cần lão sư dạy. Hắn ta vụng về quá nhiều lần, sẽ không tiếp tục ngu ngốc như vậy nữa. Lý trí trong tiếng sấm chớp và sấm vang nhường cho hắn ta là bản năng, thạch nghiên thở hổn hển thừa nhận, không oán, không hối hận.

Lại một tia chớp đánh tới, Húc Tử cảm giác được bản thân mình đang nổ tung. Trong nháy mắt, hắn đã mất đi bản thân, ôm lấy Toan Nghê đá, như mê như si. Toàn bộ phiên não, toàn bộ ưu thương đều bay đi, buổi chiều tại cơn mưa to gió lớn này, trong căn phòng nhỏ này, chỉ có hai người bọn họ.

Hai người, có lúc chính là toàn bộ thế giới.

Khi lý trí lại hồi phục, Húc Tử nhìn thấy đối phương đang rơi lệ, nước mắt trong suốt lăn dài xuống vành tai, bị ánh chớp bên ngoài chiếu vào, rực rỡ như hạt châu.

Húc Tử cho rằng đối phương sẽ đưa ra yêu cầu gì, hắn bình tĩnh chuẩn bị tốt mọi thứ. Nếu yêu cầu này xuất chiêu, hắn tự nói mình nhất định phải cự tuyệt.

Không ngoài dự liệu của hắn, thạch ngô quả nhiên mở miệng. Chỉ là yêu cầu của nàng hoàn toàn vượt quá dự liệu của Húc Tử, nghe vào bên tai giống như tiếng sấm.

“Ôm chặt lấy ta!” Nàng vươn hai tay, cầu xin.

Chương thứ tư cổ nhân (lục)

Mùa hè Vũ Tổ tới gấp rút, đi cũng nhanh. Trong lúc vô tình mây đen tan đi, vạn ánh mặt trời màu vàng từ trời rơi xuống, xuyên qua cửa sổ, chiếu ra bóng trúc. Trong lúc mơ hồ thấp thoáng, nhộn nhạo vài tiếng như tiếng ếch kêu, bình bình tĩnh mờ mịt, phảng phất như dư âm của khúc nhạc nào đó.

Húc Tử từ từ đứng dậy khỏi giường, híp mắt nhìn bệ cửa sổ. Long mi quét ánh nắng qua, bóng người dưới cửa sổ nhỏ lộ ra huyền lệ như thật. Động tác chải tóc rất nhu hòa, giống như sợ kinh động tới tĩnh mạch lúc này. Dưới mái tóc dài đen nhánh là vòng eo mảnh khảnh nhưng không mềm mại yếu. Húc Tử cân nhắc, so với mười ngón tay hơi thô to hơn, lúc rung động mang theo sức sống.

“Người cũng tỉnh rồi?” Người bên cửa sổ quay đầu lại, mang theo vài phần tiếng mũi hỏi khẽ. Nàng đứng dậy, cố gắng đi tới hầu hạ Lý Húc mặc quần áo, hai chân vừa mới dịch chuyển, đồng thời có cảm giác bủn rủn mềm nhũn mang theo vài phần đau đớn truyền khắp toàn thân. Đó là một loại thống khổ tuyệt vời, lúc nồng đậm như rượu ngon. Lần đầu nếm mùi vị người trong đó khó tránh khỏi có chút miễn cảm, bị kích thích hai hàng lông mày nhẹ nhàng hội tụ thành một cục, trong lỗ mũi phát ra thân thể rung động nhân tâm.

“Để ta tự làm cho!” Lý Húc cười, xoay người ngồi dậy, gỡ y phục của mình trên giá gỗ bên cửa sổ xuống. Râu trên mặt hắc rất rậm rạp, nhưng nụ cười lập tức tràn ngập ánh mặt trời. Nếu như không biết lai lịch của hắn, căn bản không đoán được hắn là người thân kinh mấy chục trận, hai tay nhuốm đầy máu tướng.

“Vậy sao được, người, người dù sao cũng là lão gia!” Thạch Tiêu vội vàng cự tuyệt, e sợ bị người trách cứ mình hầu hạ không chu toàn. Húc Tử lại không chịu chờ nàng khôi phục thể lực, cười lấy tất cả ràng buộc của mình, đá đôi giày vải của song gia cư đi tới bên cửa sổ ngồi xuống, tiếp tục xem đối phương sửa sang lại mái tóc dài như mây.

Thạch Tiêu bị nhìn vậy có chút xấu hổ, cúi đầu xuống, động tác hai tay không ngừng nhanh lên. “Có gì tốt mà xem, chưa từng thấy nữ hài tử chải đầu sao?” Một bên bận rộn, nàng vừa hờn dỗi. Trong bất tri bất giác, rặng mây đỏ lại bay đầy mặt.

“Không, đúng là không có nhìn khoảng cách gần như vậy! Nhà ta không có tỷ muội, không có ai chải ngực cho ta xem!” Lý Tương gãi gãi đầu, thành thật trả lời.

Nửa câu sau khiến người ta bật cười khanh khách, thạch nghiên lên môi, cố gắng không để mình thất lễ. Mình đã từng có một ca ca, nhưng có ai chải đầu cho huynh đệ mình xem không? Nhớ tới người thân đã chết, lòng nàng lập tức bị châm một cái, nụ cười vẫn sáng lạn như ánh bình thường: “Chẳng lẽ không có nữ tử nào khác ở trước mặt người chải đầu sao? Người lớn như vậy? Thiếu niên đặc ý ư?”

“Sau khi lớn lên, ta vẫn ở trong quân!” Lý Húc trả lời ít mà ý nhiều. Còn từ đâu ra mà tính toán lớn lên, hẳn cũng nói không rõ. Cảm thấy mình đã là một người lớn, đặc biệt là sau lần điên cuồng vừa rồi.

Nam nhân sau khi có nữ nhân mới có thể trưởng thành. Những lời này có lẽ có chút đạo lý, ít nhất, Húc Tử cảm nhận được mạch suy nghĩ của mình so với trước đó còn tỉnh táo hơn. Bao gồm tâm tư của nữ hài tử, nguyên lai không thấy rõ, nhưng hiện tại mờ mờ bắt được. Giống như bãi đá trước mắt, rất nhiều lời vừa nói ra khỏi miệng, Húc Tử đã hiểu rõ ý tứ trong đó.

“Lúc ở nhà nàng chưa từng mua nha đầu sao? Không phải là chân tay vụng về như ta, mà là...” Nàng muốn hỏi Húc Tử có hay không nha đầu thông phòng, nhưng thẹn thùng, cuối cùng nói không nên lời. Buổi chiều mưa gió vẫn còn dư vị., Nàng không biết nam nhân như vậy có tính là tay già đời hay không, nhưng cuộc đời tươi đẹp nhất chia sẻ với người xa lạ, chung quy không bằng mình chậm rãi thưởng thức. Tuy nàng biết loại ý nghĩ này có chút xa xỉ, trong truyền thuyết nam tử nhà giàu có mười bốn tuổi liền có chuyên gia trải giường, người trước mắt chưa đến hai mươi tuổi liền phong bá, chỉ sợ trong nhà sớm đã có mười mấy tỷ muội hầu hạ.

“Nhà ta rất nghèo, miễn cưỡng ăn cơm thôi, sao có thể mua nha hoàn gì đó!” Lý Húc trả lời vĩnh viễn nằm ngoài dự đoán của mọi người.

“Với bộ dạng này của ngươi, người ta có thể miễn cưỡng ăn no, vậy bách tính chúng ta sống ở đây là để làm gì?” Thạch Đình cho là Húc Tử cố ý qua loa, trừng mắt lên truy hỏi.

Nàng hờn dỗi một hồi, hơi giận, tiếng cười dịu dàng, tiếng cười dịu dàng đầy quyến rũ. Húc Tử đã hơn một năm không được ở chung với nữ hài tử, đầu óc tuy thanh tỉnh nhưng định lực trong lòng lại không quá tốt, bất tri bất giác vươn tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve mặt đối phương, động tác cực kỳ nhỏ, cực kỳ chậm rãi, giống như chỉ sợ dùng thêm nửa phần lực sẽ chạm vào khuôn mặt tươi cười như hoa kia.

“Được rồi, ngươi không nói, coi như ta chưa từng hỏi!” Thạch Giao Bằng lại hiểu lầm ý của Lý Húc, cho rằng đối phương đang chuyển sự chú ý của mình, nắm tay nấp ở trên mu bàn tay Húc Tử, thở dài nói.

“Bất luận trong nhà hắc có bao nhiêu tỷ muội, dù sao giờ phút này ôn hòa chính là ta.” Trong lòng nàng như nói với mình, “Nếu đã leo lên cành cao, thì phải chịu đựng đại giới trong đó, hưởng hồ, ta cũng không có khả năng lâu dài cùng hắc!”

Nàng vẫn tiếp tục lợi dụng thiếu niên có chút thuần phác này sao? Nàng không biết, giờ phút này cảm thấy ám áp thật khiến người ta lưu luyến, nếu như không phát sinh những chuyện kia, thật khiến người ta say mê cả đời trong đó.

“Nhà ta đúng là rất nghèo, năm đó vì trốn tránh binh dịch, suýt chút nữa đã trốn ra ngoài thành. Hiện tại những thứ này đều là dựa vào chiến trường liều mạng đổi về, kể cả cái tên công danh này!” Húc Tử cảm nhận được sự thở dài của thạch ngô, nhẹ nhàng bổ sung.

“Ngươi thật sự cùng Từ Mậu Công thông qua sao?” Ánh mắt Thạch Thương lập tức sáng lên, truy hỏi. Xuất phát từ bản năng phụ nữ, nàng muốn biết tất cả mọi chuyện xảy ra ở quá khứ của nam nhân trước mắt. Bao gồm cả cha mẹ nàng, người

thân của nàng từng trải qua. Huống hồ, nàng xác thực có hiểu biết rất nhiều vấn đề.

“Năm đó hoàng thượng trưng binh, nhà ta chỉ có một đứa con duy nhất của ta, không nỡ bị quan phủ trưng bày. Lại không có tiền chuẩn bị cao thấp, cho nên mới thu thập chút hàng tạp hoá, mượn việc buôn bán nguy trang đến tái ngoại chạy nạn. Lúc ấy thu được một thương đội, đầu lĩnh chính là Tôn An Tổ Tổ., Ta tên Cửu thúc, rất tốt, cũng rất chiều cố ta. Trong đội ngũ kia đa số là những lão nhân bốn, năm mươi tuổi, người duy nhất tương đương với ta chính là Từ Mậu công!” Húc Tử thu hồi bàn tay trên mặt đối phương, trả lời một cách bình thản.

Nếu trước khi trận mưa gió buổi chiều bị người ta hỏi mấy câu chuyện cũ, hẳn nhất định sẽ cảm thấy rất phần nộ. Lúc đó lời đồn đãi như rắn, đang cắn nuốt trái tim hắn. Mà bây giờ, mưa gió đã qua, hắn không muốn phủ nhận đoạn thời gian này nữa. Vô luận người trong chuyện cũ bây giờ như thế nào, ít nhất đoạn hồi ức này rất vui vẻ, rất trân quý.

Húc Tử kể chuyện cho Thạch Tiêu nghe. Sói con Cam La, Bộ giáo úy, Cửu thúc, Từ Mậu công, còn có A Tư Lam, cả A Tư Lam, Bộ giáo úy..., A Sử lại mỉa mai. Lúc nhắc đến Tô Thuyết bộ, tim hắn run rẩy một chút, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh trở lại. Hắn không đề cập nhiều chi tiết ở chung với Đào Khoát xa cách, nhưng cũng không có tận lực che dấu quá trình kết giao với nàng. Những thiếu niên kia lúc còn trẻ ký ức đều đã rất xa xưa, nếu như không học được, vĩnh viễn sẽ không lớn lên.

Con mắt Thạch Tiêu từng chút tròn tròn, nàng không ngờ rằng tên nam nhân trước mắt mình lại cực kỳ đặc sắc như thế.” Gia cảnh của hắn không ngờ lại không khác nhà mình chút nào, chỉ dựa vào một mình phụ thân ở bên ngoài chém giết... Chỉ có điều con đường hắn lựa chọn tương đối an toàn, mà không xúc động giống như phụ thân nhất thời như vậy... Hóa ra hắn cũng từng bị người ta khi dễ, cho nên hắn không thường xuyên ức hiếp người khác....”

Một loại cảm giác ấm áp từ từ rút ngắn khoảng cách giữa hai người. Thạch Giao cảm thấy đầu vầng mắt hoa, tạm thời quên đi ý nghĩ ban đầu của mình.” Nếu lúc đầu nó bị người ta bắt nạt, bên cạnh ta tốt nhất. Ít nhất có thể giúp nó nghĩ ra chủ ý., “Hay là cùng đối mặt!” Nàng si ngốc nghĩ, biết rõ loại suy nghĩ này rất nguy hiểm, nhưng thủy chung không nhin được. Thậm chí nhiều lần nghe nói tới tên Đào Khoát thoát tường, trong lòng mơ hồ nổi lên mấy phần ghen tỵ.

“Đào cái gì đó, Đào cái gì, nàng rất đẹp sao?” Khi nghe nói nữ tử Tường tộc kia vốn định gả cho Lý Húc, nhưng tộc nhân lại mạnh mẽ gả cho Đột Quyết, Thạch Tiêu ân cần hỏi thăm.

“Ở trong lòng ta, nàng vẫn rất đẹp!” Lý Húc thẳng thắn đáp.

“Nàng nhất định là rất hạnh phúc!” Thạch Giao Bằng cười cười, trong đôi mắt hiện lên hai điểm hàn tinh.” Bởi vì người vẫn nhớ nàng, đời này sẽ không quên!”

“Bây giờ suy nghĩ lại, khi đó ta thật sự rất ngốc.” Lý Húc cười lắc đầu: “Nhưng cũng có thể bởi vì ta không có duyên phận gì với nàng, cho nên từ đầu đến cuối vẫn không đi chung được!”

“Sau đó người liền trở lại Trung Nguyên, tòng quân?” Thạch Giao cực kỳ thông minh, thăm dò xong, chợt nhanh chóng chuyển đề tài.” Người nên đổ kỵ là nàng, mà không phải là ta!” Nàng không có ác ý mà nghĩ, khéo miệng vẫn nở nụ cười gần, ánh mắt càng ngày càng sáng ngời.

“Nào có thuận lợi như vậy, nửa đường lại bị A Sử cứng rắn kéo đi khách, muốn ta cống hiến cho hắn. Sau đó ta và Từ Mậu Công hai người phóng hỏa thiêu doanh trại của hắn, bị hắn dẫn người mau chóng đuổi theo. Về sau Từ Mậu Công và ta nửa đường chạy trốn tứ tán. Hắn trở về Trung Nguyên, ta được một đám mã tặc cứu ra!” Lý Húc cười lại lần nữa lắc đầu.

Lúc ấy, hắn đã tín nhiệm Từ Mậu Công như vậy, chưa bao giờ tưởng tượng được sẽ có một lưỡi đao từ góc độ đối phương đâm tới. Nếu tái diễn tất cả mọi chuyện một lần nữa, hắn biết mình vẫn sẽ đốt cháy quần áo, dẫn dụ truy binh đi. Bởi vì lúc

Ấy Từ Mậu Công đã vì hấn mà bỏ ra rất nhiều, cho nên Húc Tử không có lý do gì đòi mạng đối phương cuối cùng.

Không thể không chú phòng bị mà tin tưởng một con người, cũng không nên hoài nghi một mặt quang minh trong nhân tính. Mấu chốt là phải nắm chắc mức độ trong đó, khi người hiểu được chỗ dựa quan trọng nhất của bản thân nắm ở trong tay, mà không phải là một bên tình nguyện, cũng là ỷ lại vào ai đó... Húc Tử vừa gián đoạn trò chuyện với Thạch Tiêu vừa xem xét quá khứ của mình.

Bản thân mình sợ dĩ bị từng lũ phản bội cũng không phải là sai vì tin tưởng người khác, mà là xử sự quá tuyệt đối, nếu tin cũng không giữ lại. Dù sao đối với người bên cạnh quá mức ỷ lại, cho nên vào thời khắc mấu chốt đều bị bỏ trống. Tại Tô Tể bộ là quá ỷ lại vào trí mưu cùng công bằng của trưởng lão bộ tộc Từ Đại Nhân, tại Liêu Đông lúc quá ỷ lại vào kinh nghiệm cuộc sống của Lưu đại ca., Lúc ở Hùng Võ doanh, có nhân mạch quá mức ỷ lại Vũ Văn Sĩ mà từ đầu đến cuối, không nắm chặt được lực lượng cực kỳ trọng yếu trong tay, cho nên thua rồi lại thua, thua lần nữa thua.

Hắn mỉm cười nhìn về phía nghiên cứu, phát hiện đối phương nhìn rất kiên nhẫn. Trong hai mắt mờ mịt, hưng phấn và giảo hoạt chớp động, khiến người ta không biết loại ánh mắt nào là thật, loại nào là giả.

Nhưng thật thật giả giả, giả đều không quan trọng, bởi vì trong quá khứ sai lầm sẽ không lặp lại nữa.

“Tóc người thật đẹp!” Sau khi nói xong mấy chuyện cũ, Húc Tử nâng mái tóc, khen một câu.

“Là chải tóc đẹp nhất, hay là thuận theo nó thì càng dễ nhìn hơn chút!” Bệ đá khoa tay múa chân mấy lần, không thể xác định được làm thế nào để cài trâm. (Chú Nhất)

“Đẹp lắm!” Lý Húc thuận miệng đáp, hình như có âm mưu: “Nhưng người nên chải đầu đi, đêm nay ta sẽ bảo quản gia sai người chuyên hành lý của người qua đây!”

Thạch liền cười khanh khách một tiếng, quay đầu nhìn lại, trong phút chốc, hai người đều thấy trong mắt đối phương có

vô số tinh quang đang lóe lên.

Chú 1: Khi xưa nữ tử đã gả cho người khác, phải đổi kiểu tóc.
Thiếu nữ và thiếu phụ tuyệt đối không qua lại với nhau.

Chương thứ tư cổ nhân (Sáu)

Không hẹn mà cùng, hai người lại đem đầu riêng phần mình vịn ra, nhìn về phía cửa sổ trước người. Cửa sổ mỏng manh vết nước chưa khô, óng ánh sáng long lanh. Ánh mắt người ta xuyên qua những màng nước kia, có thể nhìn thấy bóng dáng mây trôi trên bầu trời, cuốn quanh thư giãn, thoải mái tùy ý.

“Bộ dạng này của ta, trong mắt người có phải rất ti tiện hay không!” Trầm mặc một hồi lâu, thạch nghiên dùng tiếng thờ dài hỏi. Nàng vốn có thể không quan tâm đến cảm giác của đối phương, nhưng bị nhiệt độ cơ thể truyền tới làm cho tâm thần rối loạn, biết rõ đáp án có thể là thật, y nguyên nhin không được muốn xác nhận một chút.

“Sao lại, là ta lệnh cho người ở lại!” Húc Tử dùng ngón tay vén một lọn tóc trên búi đá lên, cảm thụ được tư vị dịu dàng ngoan ngoãn trong đó, trả lời.

“Cũng đúng, người đối với ta có ân cứu mạng, lại cường tráng như vậy!” Giọng nói của Thạch Tiêu nghe không ra là tán dương, hay là mềm yếu muốn tìm cơ cho hành vi của mình. Dem chủ nhân thanh niên dặt lên giường, đây là thủ đoạn mà rất nhiều nha hoàn đại hộ cải biến địa vị bản thân mà thường dùng. Sự việc buổi chiều đối với nàng mà nói, chưa hẳn không phải là một trận thắng lợi. Chỉ là sau khi đoán được kết quả, trong lòng cảm giác vui sướng không nhiều lắm, lại thêm vô số phiền não.

Lý Húc cười cười, không nói gì thêm. Cứ lẳng lặng như vậy, nhìn Thạch Tiêu vén tóc lên, từ trang phục thiếu phụ biến thành trang phục thiếu phụ. Hắn rất thích cảm giác yên tĩnh này, so với chém giết trên chiến trường, hắn càng thích nhìn phụ nữ chải đầu hơn.

Loại quản gia này trước khi mặt trời lặn đã bị người đến mời cơm tối an bài đánh vỡ, thấy Đông gia cuối cùng cũng có người làm ấm giường, trong lòng quản gia cảm thấy cao hứng. Khiến đám sai vặt nháo nhào một trận, rất nhanh đã bố trí xong phòng ngủ mới.

“Có cần kiếm cho di nương hai nha hoàn hay không, nếu không trước mắt nàng một người sai khiến cũng không có, không khỏi quá không tiện!” Đợi sự tình sắp xếp xong xuôi, quản gia tìm người khác không có chủ ý nhân rồi, lôi kéo Lý Húc xin chỉ thị.

“Ừm, người ngày mai đi mua mấy cái đi, trước đó đi hỏi ý tứ của Thạch cô nương một chút, xem cô gái thích cái gì!” Lý Húc suy nghĩ một chút rồi đáp. Hắn có chút không thích ứng với cách xưng hô của quản gia, nhưng lại không nghĩ ra nên xưng hô thế nào mới thích hợp, đành phải thay đổi từ đối phương một cách hồ đồ.

“Ngày mai tiểu nhân sẽ đi làm việc. Nhất định sẽ không làm mất thể diện của Lý phủ chúng ta” Quản gia gật đầu đáp ứng, người già thành tinh, hắn nghĩ sự tình càng muốn chu đáo hơn so với Húc Tử: “Chuyện lớn nhỏ trong nhà, ngài xem có phải cũng để di nương xem qua hay không? Một người nhỏ có cả mấy chức trách, có khi thật đúng là bận tâm!”

“Gần đây trong nhà có rất nhiều chuyện sao?” Lý Húc ngây người, hỏi lại. Bởi vì chỉ coi nơi đây là một chỗ tạm thời đặt chân, cho nên hắn chưa từng thuê phòng khác. Tất cả thu nhập trong nhà đều do một mình quản gia đi qua, trong mắt những gia đình giàu có khác, tuyệt đối là an bài cực kỳ hồ đồ. Cũng may Lý Vô Cữu thành thật không ở trước mặt Đông gia chơi gian trá.

“Không nhiều, không nhiều, nhỏ, tiểu nhân không có ý đó! Ý của tiểu nhân là Đông gia ngài hết sức tín nhiệm tiểu nhân, nhường, để ta...” Lý Vô Cữu bị Húc Tử hỏi chật vật không chịu nổi, nói năng lộn xộn.

Nhìn bộ dáng sợ hãi của đối phương, Húc Tử rất cục hiểu rõ trọng điểm câu nói vừa rồi của quản gia, nguyên lai hắn đang thăm dò làm sao nắm được thân phận của thạch thoa, mà không oán trách nhiệm vụ trên vai phức tạp. Chuyện xảy ra buổi chiều đối với chính Lý Húc mà nói., Bởi vì hắn là gia chủ, có thể tùy ý xử lý. Nhưng đối với tôi tớ phía dưới, lại có ý nghĩa có thể phải đối mặt một chủ nhân mới. Đặc biệt là thời

điểm vị nữ chủ nhân này vừa mới được sủng ái, càng không thể khinh mạn, không thể đắc tội.

Tới giờ phút này, Húc Tử mới đột nhiên nhớ ra, lúc ở chung phòng với Thạch Tiêu, hai người vậy mà đều không đề cập tới danh phận sau này. Húc Tử biết mình nhất thời sơ sẩy, không nghĩ sâu xa nữa. Mà Nhị Nha thì sao? Nữ tử này ánh mắt trong suốt như dòng suối, một lúc lại thâm thúy như đầm băng, đơn thuần làm cho người ta vừa nhìn là biết ngay, chỗ phức tạp sẽ làm cho người vĩnh viễn không nhìn thấu.

Nghĩ đến đây, trên mặt hắn hiện lên một tầng mỉm cười, “Người bắt đầu từ ngày mai từ từ dạy nàng đi, phỏng chừng một lát nữa, nàng chưa chắc học thấu! Đợi học xong, ta lại tiếp tục an bài!”

“Vâng!” Quân gia rầu rĩ trả lời. Nhiệm vụ mà Húc Tử giao cho hắn quá vô dụng, hắn không biết mình nên dạy ở đâu.

“Người từ từ dạy, tựa như dạy con gái của chính mình. Chuyện trong nhà, vẫn là do người làm chủ.”

Nhất thời không thể hoàn toàn đoán được tâm sự của Thạch Nhị Nha, cuộc sống sau này rất dài, mình sẽ có lúc hoàn toàn hiểu rõ nàng. Hồi tưởng lại mùi vị ôn nhu lúc chiều, nụ cười trong mắt hắn càng đậm, đáy lòng hào tình vạn trượng.

Vô luận nam nhân nữ nhân, khi nắm giữ phe khác, trên người thường thường sẽ nhiều hơn vài phần tự tin so với trước kia. Người trong cuộc biến hóa này chưa hắn cảm giác được, ở trong mắt người đứng xem, hết sức rõ ràng.

“Trọng Kiên huynh thoát nhìn tinh thần sáng khoái a!” Đến ngày thứ hai thao luyện, La sĩ cười khen ngợi. Hắn rất kỳ quái là hôm qua con Húc Tử đã bị đá kích lớn đến mức khôi phục nhanh như vậy, những lời đồn đãi dụng tâm hiểm ác của Phi Ngữ ngày hôm qua đã nổi lên một hồi sóng to gió lớn ở giữa văn chức quận Tề., So sánh giữa hai sương, thời tiết cuồng bạo cũng kém. Không ngờ đoàn người hồi hộp hồi lâu, nhưng người trong cuộc vẫn bình thản như mây khói.

“Ha ha, thời tiết hôm nay không tệ, mát mẻ nhanh!” Lý Húc giao lệnh kỳ cho thuộc hạ bên cạnh, quay đầu trả lời. Làm cho

người ta tâm thần phát triển tuyệt đối không phải thời tiết, chỉ là tư vị trong đó thật sự không thể nói cho người ngoài biết được.

“Thời tiết không tồi, khó có được ở cuối tháng sáu còn thoải mái như vậy!” La sĩ thư ngẩng đầu nhìn mặt trời chói chang trên bầu trời, không khỏi tâm tình phụ họa. Hôm qua hắn ở nhà chuẩn bị một đồng lý do giải thích Lý Húc, hôm nay lại một câu cũng không dùng được. Giống như một quyền đánh vào không khí, toàn thân trên dưới khó chịu nói không nên lời.

“Ta tính thu xong lúa mạch, liền cùng Thông Thủ đại nhân đề nghị kéo đội ngũ ra ngoài luyện tập một chút. Không trải qua mấy lần thực chiến, dũng khí của các huynh đệ chưa chắc đã dâng lên được!” Lý Húc chỉ vào binh lính quận Long Đằng Hồ nhảy nhót trên thao trường, vừa cười vừa nói.

Trung tâm thao trường, hai quân binh phương trận đang phối hợp với hơn ngàn khinh kỵ binh đối phó Độc Cô Lâm dẫn đầu, bởi vì nhân số ước chừng gấp bảy lần đối phương, sẽ không thật xuất hiện nguy hiểm gì, cho nên đám sĩ tốt phối hợp rất thông dong, từng bước chậm rãi đẩy mạnh, chỉ chốc lát đã áp súc khinh kỵ thành một đoàn nhỏ.

Không gian hoạt động nhỏ hẹp làm chiến mã không chạy nổi bốn vó, khản trương lớn tiếng kêu. Tiếng vang leng keng của chiến mã và binh khí của Phong tướng chiến mã cùng đưa đến bên tai, nhen nhóm hào khí mây khô.

“Ừm, không cần đợi tặc nhân tới cửa, chúng ta ra tay trước cho mạnh!” Ánh mắt La sĩ sáng ngời, lớn tiếng phụ họa: “Có cái thiết quân người luyện ra này, cam đoan giết được đám gia hỏa kia tề ra quân!”

“Là mọi người tin ta, thúc bảo, Trọng Mộc, mấy người các người toàn lực giúp đỡ, ngoài ra, binh sĩ quận Tề ta cũng phải chịu đựng khổ cực như vậy!” Lý Húc mỉm cười, giờ phút này, trên mặt hắn ngoại trừ khiêm tốn còn tràn đầy tự tin. Đây là một nụ cười cơ trí, trước đây trên mặt hai người Lưu Hoàng Cơ và Tần thúc Bảo hắn đã từng thấy qua, bây giờ, chính hắn rốt cuộc cũng học được một loại tâm tính tương tự để mỉm cười.

“Chúng ta đương nhiên tin người!” Trong tiếng cười, con mắt của La Sĩ từng chút một mở rộng, sáng ngời như sao. Húc Tử đang biến, hẳn rõ ràng cảm nhận được Húc Tử hôm nay khác biệt rất lớn so với hôm qua. Nếu nói hôm qua Húc Tử giống như một thanh đao tỏa hàn quang, hôm nay thanh đao này đã khoát lên một cái vỏ giản dị tự nhiên sáng sủa. Mặc dù mũi đao không còn sắc bén bức người như trước, nhưng lại dễ gần gũi, cũng khiến người ta nguyện ý kết giao với hắn.

Cảm thụ tương tự như La Sĩ chỉ có một cái tin, Độc Cô Lâm cũng cảm thấy được Lý Lang Tướng hôm nay so với trước kia càng thêm tự tin. Sau khi quan sát tỉ mỉ, hắn kinh ngạc phát hiện, lời đồn chẳng những không đánh đổ Húc Tử, hơn nữa còn thành tựu hắn. Trải qua một hồi phong ba sau Húc Tử cũng lộ ra một loại ý tứ thông dong bình tĩnh, khiến người ta cảm giác vừa thân thiết lại sinh lòng kính trọng.

“Hôm qua mới vừa nghe những lời đồn, ta tức giận thiếu chút nữa thì đánh nhau với kẻ có đầu lưỡi!” Nhảy xuống chiến mã, Độc Cô Lâm vừa dùng thủ bảo của thân binh đưa lên lau mặt, vừa thở hồng hộc trần thuật với Lý Húc.

Húc Tử chấp tay cảm ơn Độc Cô Lâm, vô luận lời này có phải thật hay không, đối phương có thể biểu lộ thái độ ủng hộ, cũng đáng để hắn cảm kích.

“Luận đao này cũng quá không cao minh, một tên đạo phỉ Hà Bắc, một tên thổ phỉ nhân phỉ, cách mấy ngàn dặm, thế mà lại cứng rắn bóp được một chỗ!” Nếu đối phương biểu hiện thờ ơ không để ý, có vài đề tài về Độc Cô Lâm cũng không tận lực lảng tránh, một câu điểm vào lỗ hổng trong lời đồn.

“Tôn An tổ, ta và Từ Mậu Công đích xác đã từng có quan hệ thân thiết với nhau. Ta và Từ Mậu Công đã từng có giao tình rất sâu, lần trước cách xa nhau quá nên vẫn không thấy rõ là hắn, cho nên cũng không có cơ hội thuyết phục hắn trước kia phải chịu đau khổ sửa chữa.” Lý Húc lắc đầu., Hắn thần nhiên giải thích. Nói tới đây, hắn lại cho La sĩ một nụ cười sâu sắc. Đối phương không nói lung tung những gì hắn nói ngày hôm qua, có lẽ là cố ý che giấu giúp hắn, có lẽ khinh thường làm lời

đồn đồ thêm dầu vào lửa, cho dù như thế nào, bằng hữu này đáng được tin cậy.

Nhưng Húc Tử không cần giấu diếm chân tướng, thường càng giấu diếm càng dễ bị hiểu lầm, không bằng mở rộng để mọi người thấy rõ.

“Người thật biết kết giao bằng hữu đấy!” Độc Cô Lâm ngạc nhiên nửa ngày, bình luận.

“Đối với ta mà nói, bây giờ hấn là tội phạm. Chỉ sợ lúc này trong mắt hấn ta, ta cũng là kẻ địch không thể không diệt trừ sớm!” Lý Húc cười cười đáp lại, trong giọng nói không khỏi có chút tiếc nuối.

“Tóm lại là Tạo Hóa trêu ngươi!” Độc Cô Lâm cười khỏ lắc đầu, hấn phát hiện mình có thể dễ dàng lý giải tâm tình của Lý Húc.” Mặc kệ hấn, dù sao công lao của ngươi cũng rõ như ban ngày!”

“Chính là vậy sao, nếu như có người có ý tốt tặng cho chúng ta một tương lai mạnh mẽ như vậy, ta tình nguyện tặng cho hấn nhiều hơn!” La sĩ bên cạnh cũng xen vào nói.

Tiếng cười của hấn vang lên khắp nơi. Sau khi cười xong, mọi người bắt đầu tò mò nghe ngóng chuyện Húc Tử gây bẽ tắc năm đó. Lý Húc cũng không giấu diếm, đem năm đó xuất xuyên kinh thương, bị tuyệt lớn ngăn tại Tô Diêm bộ. Năm thứ hai cùng Tô Khuynh bộ hào kiệt đối kháng xâm lấn của Hề tộc, cuối cùng cùng cùng cùng cùng Từ Đại Nhãn kết bạn Nam Phán bị vây khốn Đột Quyết, thiêu cháy doanh địa mộng của A Sử, một lần nữa kể lại chuyện cũ. Những lời này ngày hôm qua hấn đã kể cho Thạch Tuyên nghe một lần., Hôm nay lại nhắc tới, nên xóa bỏ nút thắt thì nên khoa trương thì hơn, khi lọt vào tai mọi người thì mạch lạc càng rõ ràng hơn, chuyện xưa ngày càng đặc sắc.

“Năm đó Đột Quyết đến Đại Tùy giao thiệp, vẫn nhờ có lệnh huynh chiếu cố nên ta mới tránh được một kiếp!” Nói đến quá trình trở về Trung Nguyên, Lý Húc lại chấp tay cảm ơn lần nữa.

“Gia huynh?” Độc Cô Lâm cau mày hỏi. Ngay sau đó, hắn liền nghe được đại danh Từ Đạt Nghiêm từ miệng Lý Húc, Lý Phú Lê hai tên truy nã tội phạm.

“Thieu thực tốt, Trọng Kiên đột thỏa mãn, Độc Cô đại nhân làm bộ làm tịch cũng thú vị!” La sĩ vỗ tay tán thưởng. Hoàn toàn không quan tâm hiệu quả của hai lệnh truy nã có quá thời gian hay không.

“Nếu như Từ Đạt trừng mắt, Từ Mậu Công kia không bị đánh mất giữa đường thì lúc này có lẽ Đại Tù ta cũng là một thành viên dũng tướng!” Độc Cô Lâm càng chú ý đến đối thủ ngày đó, lắc đầu than nhẹ. Năng lực dụng binh của Từ Mậu công mang đến cho hắn ấn tượng quá sâu, đối với địch thủ như vậy, trong lòng hắn vẫn luôn mang theo kính ý.

“Hắn là vậy đi, người lúc đó sao có thể nghĩ tới hiện tại được!” Lý Húc thở dài tổng kết.

Người lúc đó không nhìn thấy hiện tại, cho nên hắn không cần thiết để tình hữu nghị đó trở thành gánh nặng, cũng sẽ không trách nhiệm vốn không tồn tại. Lời đồn đại là người dùng vũ khí bức bách hắn rời khỏi, thật sự là tính toán sai rồi. Từng lần giảng giải những kinh nghiệm của mình cho những người khác nhau về quá khứ., Suy nghĩ của Húc Tử càng ngày càng rõ ràng, thái độ cũng càng lúc càng bình thản. Hắn thậm chí bắt đầu hoài nghi kế này không phải xuất từ mắt của Từ Đạt, bằng vào lý giải của hắn đối với Từ Mậu Công, thủ đoạn của đối phương hẳn là cao minh hơn những thủ đoạn này mới đúng. Mà lời đồn đã từng khiến hắn hoang mang vạn phần., Lúc mới đến hung mãnh, lại thiếu khuyết thủ đoạn liên tục chiêu thuật và phụ trợ. Nếu như dùng ánh mắt nhìn từ Mậu Công, không khỏi có chút đùa giỡn a.

Khi hắn đem toàn bộ chuyện xưa cùng lý do thoái thác đều bịa ra được thì Bùi tôn chi phái người đến đây mời.” Tôn An tổ, ta, Từ Mậu Công đích xác từng cùng nhau xuất phát. Nhưng quan hệ trước đó của chúng ta lại không phải lời đồn như vậy!” Sau khi chào hỏi xong, Húc Tử chủ động thừa nhận với lão thái thú.

Trong ấn tượng của hắn, Bùi Chi Đại Nhân xưa nay nhất gan sợ phiền phức. Cho nên có thể khiến đối phương an tâm, hắn cố gắng làm việc để khiến đối phương an tâm.

Lão thái thú lắc đầu liên tục, không chấp nhận lý do thoái thác của Lý Húc: “Dùng mấy câu đồn đãi bảo lão phu tự chặt đứt cánh tay, đám giặc cỏ này không phải quá coi thường trí tuệ của lão phu hay sao?” Hắn khịt mũi coi thường thủ đoạn của tặc nhân, “Nếu như ngươi có ý đồ riêng, bọn chúng còn dám nói ra lời này sao. Lão phu vẫn không nhận lời hỏi ngươi, bởi vì lão phu căn bản không tin những lời ma quỷ này!”

Lần này, đến lượt Húc Tử kinh ngạc. Hắn nghiêng đầu nhìn nhìn Trương Tu Đà ngồi bên cạnh Bùi Hải, phát hiện trong nụ cười của Thông Thủ đại nhân bao hàm đầy đủ tín nhiệm.” Hai người chúng ta tìm ngươi, là bởi vì có một chuyện quan trọng khác cần thương lượng. Về phần những lời thừa thãi “Trương Tu Đà” nhẹ nhàng lắc đầu, “Tin đồn dừng ở trí giả, dựa vào loại chiêu thức này đả thương người, đã coi thường đối thủ, cũng coi thường chính mình rồi!”

“Mặt tướng Tạ ơn hai vị đại nhân khoan dung!” Lý Húc đứng trang nghiêm, vái dài. Chuyện lo lắng mãi không có phát sinh, hắn cảm giác trước mắt sáng sủa.

“Không phải chúng ta khoan dung, là do kế sách này có quá nhiều sơ hở!” Bùi Quý cười lắc đầu: “Lần này lão phu tìm ngươi, là thương lượng chuyện chúc mừng bệ hạ. Cao Cú Lệ thần phục, chuyện này ngươi nghe nói chưa?”

“Lúc nào?” Lý Húc kinh hãi truy hỏi.

“Ngay mười ngày trước, đến hộ nhi tướng quân công phá thành xa xôi, câu cao mỹ lệ vạn phần hoảng sợ, sai sử hàng. Hoàng thượng đã đáp ứng, đại quân chinh phạt lập tức sẽ lên lớp!” Bùi San lớn tiếng tuyên bố, trong giọng nói tràn ngập tự hào.

Chương thứ năm lời hứa (một)

Cao Cú Lệ đầu hàng, Lý Húc vừa nghe được tin tức này liền kinh ngạc khó hiểu, lập tức, trong lòng hắn dâng lên một nỗi tiếc nuối vô cùng mãnh liệt. Cuối cùng hắn cũng mất đi cơ hội báo thù cho các đồng đội Mộ Đông., Hoàng đế bệ hạ quên năm ngoái lệnh hắn đến quận Tề Quốc hứa hẹn, lần này chinh chiến căn bản không có điều hắn đến hiệu lực. Nhưng vừa nghĩ lại, tâm thái Húc Tử lại bình thản hẳn lên. Tề quận sinh hoạt cũng không tệ, địch nhân nơi này xa xa không bằng những tên Man tộc câu đại kim lệ trọng kim thuê tới., Máu chót hơn là, chỉ huy quận binh tác chiến rất dễ đạt được kính ý của bách tính. Khác với đối đãi cao giai cuộc chiến, dân gian đối với chiến tranh tiêu diệt thổ phỉ nhiệt tình dâng cao, mỗi lần đại quân chiến thắng trở về, phụ lão hương thân đều ở trong thành ngoài đạo ngoại gia hoan nghênh.

Loại âm thanh hoan hô phát ra từ trong nội tâm khiến người ta rất hưởng thụ, thậm chí có thể tạm thời quên mộng tưởng bá tước Phong hầu. Húc Tử mỉm cười, nghe lão thái tử tiếp tục trình bày thái độ cân đối thông báo.

Hao phí hơn bốn tháng thời gian, cuối cùng vài tháng trước toàn bộ đại quân đã tập kết xong, hoàng đế bệ hạ tự mình lên đài tế thiên, thề không phá được câu cao tuyệt không bao giờ quay về quân. Đồng thời, Đại Tuyền thủy binh dẫn đầu hộ tướng quân giương buồm xuôi gió ra biển, tạo ra sóng gió lao thẳng tới hang của tộc nhân. Giai điệu mỹ nhân lúc đầu chống cự vẫn kịch liệt, nhưng thủy quân hộ nhi tướng quân nhiều lần phá ngoạn địch, vũng vàng đánh, cuối cùng cũng tới gần bình ổn.

Cao Trảo quốc vương sợ Đại Tuyền binh uy, đem phản thần trời buộc đưa đến Liêu đông, sai người hàng hàng. Bệ hạ cùng bá quan thương nghị, cuối cùng là đồng ý.

“Đại nhân có nói, Hộ Nhi tướng quân vừa mới đến vùng bình địa, Hộ Tư Chính đã đưa đến Liêu Đông?” Mặc dù biết mình làm như vậy không quá lễ phép, Húc Tử không thể không giữa đường cắt ngang lời kể của lão thái tử. Lấy kinh nghiệm hai

lần tham dự trận chiến Liêu Đông, hẳn vốn cảm giác được trận thắng này có gì đó kỳ quặc.

“Đúng vậy, cho nên mới nói tặc nhân hồn phi phách tán.” Bùi đế vẫn còn đắm chìm trong hưng phấn, thuận miệng trả lời.

“Đại Đạo Lệ Cảnh có quá nhiều núi, ước chừng đông cách tiếp cận ngàn dặm!” Lý Húc vừa nói vừa nhẹ nhàng lắc đầu. Đầu tiên, thời gian có chút không bình thường, từ Liêu Đông đến bằng phẳng cần ít nhất nửa tháng thời gian, nếu như trên đường đi về liên tục một tháng, Hộ Nhi tướng quân đã phát động thế công đối với Bình Bằng Thành.

Nhưng nhìn qua có thể thấy mảnh lối, vẫn vồ đi theo bên người hoàng đế hẳn là có thể thấy được. Giờ phút này không giống hai năm trước, mọi người đối với Liêu Đông và địa hình không hề có khái niệm. Trải qua lần đầu tiên bị phạt bại, tướng lĩnh trong quân đã bị giáo huấn, bản đồ Liêu Đông trong tay đã tương đối tinh vi hơn nhiều. Bất cứ một vị tướng quân nào đứng ra tính toán khoảng cách, cũng có thể đoán được Hộc Tư Chính chắc chắn không phải đến từ bình địa.

“Có lẽ cao nguyên thẳng hẽ này biết rõ lý lẽ lần này hẳn không có thắng lợi, trước tiên đem chính trị Hộc Cơ giam vào trong Liêu Đông Thành đi!” Nghe Lý Húc nói xong, Bùi Nghi ngay ra, cố gắng giải thích.

Bình bại là tin tốt hẳn chờ mong đã lâu. Cái này mang ý nghĩa địa phương từ nay về sau có thể dưỡng sinh, cũng có nghĩa là mùa xuân năm sau hẳn không cần vì lũ giặc cỏ chen chúc mà đau đầu. Cho nên, lão thái thủ giờ phút này thà tin tưởng một câu mỹ nhân cao to thành thật, cũng không chịu tí mĩ suy nghĩ sơ hờ trong đó.

“Bùi đại nhân dù sao cũng chỉ là quan văn!” Sau khi chứng kiến sự chấp nhất của lão thái thú, Húc Tử thầm nghĩ trong lòng. Hắn nhìn về phía Trương Tu Đà, hy vọng từ trên người đối phương có được sự ủng hộ. Nhưng Thông Thủ đại nhân lại cười tủm tỉm nghiêng đầu ra, không chịu đem ánh mắt chạm vào hắn.

“Nguyên lai Thông Thủ đại nhân cũng hiểu được đạo lý này, nhưng tại sao hửn không nói?” Húc Tử có chút do dự, không biết mình có nên cố chấp với kiến thức của mình hay không. Năm tháng đã dần dần mài mòn góc cạnh của hửn, trong lúc học được khéo léo đồng thời, hửn cũng mất đi dũng khí có gan nói thật.

“Quan viên các nơi đều đang chúc mừng bệ hạ, ta cùng Trương đại nhân suy nghĩ một chút, nơi này của chúng ta chỉ có người nhận thánh ân long nhất, cho nên, rốt cuộc tặng lễ thể nào, còn muốn nghe xem đề nghị của người!” Bùi Thừa thấy Lý Húc không hề tiếp tục đả thông mình, cho rằng hửn đã bị thuyết phục, từ từ chuyển đề tài chính.

“Nếu câu cao đẹp thật có thể bình định, đã là chúc mừng bệ hạ mong đợi nhất rồi.” Húc Tử cân nhắc một chút, tận lực khéo léo nói. Hửn không tin lời hứa của Nham vương vương gia cao giọng, ấn tượng của hai lần Mộ Đông Chiến cho hửn là đúng., Nói dối vô lại là cao giọng vô cùng. Từ năm đó ở Liêu Đông Thành nhiều lần hàng ngũ bách chiến, đến khi Vũ Văn thống lĩnh ba mươi vạn đại quân bị truy sát theo sau, hành vi của cao giai mỹ nhân đã chứng kiến đầy đủ uy tín của bọn họ. Nhưng những người trong triều, chính Hoàng đế bệ hạ cũng không biết nghĩ như thế nào, rõ ràng nhiều lần bị mắc bẫy vẫn không biết có đề phòng!

“Năm đó Gia Cát Vũ Hầu bắt được Nam Man Vương bảy lần, bệ hạ đã ngã ba phạt đông, lần này chắc hửn Mỹ Vương đã ý thức được thiên uy của Đại Tùy ta, biết cách thay đổi tâm trí rồi nhỉ!” Lão thái quân Bùi khô gầy có chút không kiên nhẫn, với tư cách là một lão nhân chốn quan trường, lão nhẹ nhàng nói với Lý Húc, thể hiện rõ ý tứ chân chính của đối phương.

Thanh niên trẻ tuổi huyết khí dồi dào, xuất phát từ góc độ chăm sóc, lão đại nhân quyết định không chấp nhận bằng Húc Tử. Hửn sửa sang lại một chút ý nghĩ bị cắt ngang, đang chuẩn bị nhấn mạnh sự quan trọng của lễ vật, lại nghe thấy trước mắt truyền đến một tiếng thở dài.

“Nếu Cao Nguyên chịu giữ lời hứa, triều ta đương nhiên sẽ tha thứ. Chỉ sợ...” Lý Húc thở dài, lắc đầu, không biểu đạt hoàn

chính ý tứ của mình. Lúc này hẳn nói cái gì cũng không kịp, tin tức của Ban Sư đã truyền tới quận Tề, đại quân ngoài ngàn dặm đã sớm quay đầu lại.

“Ta vừa mới nói qua với thái thú như vậy, nhưng từ khi bắt đầu xuân đến nay, khắp nơi loạn tặc nổi lên bốn phía. Chắc hẳn chư thần trong triều cũng không muốn kéo dài mãi ở Liêu Đông, tránh dẫn tới họa ngoài ý muốn!” Trương Tu Đà thấy Húc Tử vẫn có chút không hiểu, ở bên cạnh chậm rãi bổ sung một câu. “Đều là võ tướng, để tránh dẫn đến họa bất ngờ!”, Quan điểm của Húc Tử hẳn vô cùng rõ ràng. Lấy góc độ võ tướng mà nhìn, hoặc là không đánh, muốn đánh thì phải triệt để đánh bại đối thủ, lấy tuyệt hậu hoạn. Như vậy đánh được một nửa thì thu binh, ngược lại sẽ trợ phát sự kiêu ngạo của quân địch.

Nhưng triều Đại Tùy đã không chịu nổi giày vò, theo lời đồn đại, năm nay hành vi dùng lưu dân làm phủ binh đi tiên tuyến như năm nay đều đã xảy ra. Quan viên địa phương khác có cường hãn thậm chí công khai chống lại cuộc chiến lần thứ ba cho đến ngày tháng năm mới kết thúc., Số lượng binh mã tập kết từ trấn Hoài Viễn còn chưa bằng một nửa hai lần trước, hơn nữa còn có rất nhiều quan quân cấp thấp lấy cớ trốn tránh quân dịch. Đương nhiên, nghe đồn mấy tên Trương Tu Đà này không thể chủ động trao đổi cùng đồng liêu được., Nhưng hẳn nhận định đây là nguyên nhân chân thực triều đình không thể không đồng ý lời cáo gióng thỉnh hàng. Về phần dưới trướng Hộ nhi binh lâm bình địa, ngược lại là niềm vui ngoài dự liệu của triều thần, cho nên triều đình căn bản không liên lạc được với Thủy sư, cho phép cao giai mỹ nhân đầu hàng. Nếu không, tuyệt sẽ không xuất hiện việc Thủy sư vừa khắc bạc, Hộc Tư chính đã đưa đến Liêu Đông quá sự rồi.

“Chỉ có từ Liêu Đông Bàn sư, triều đình mới có dư lực đối phó các nơi hỗn loạn. Dù sao cũng không thể để bọn chúng gây náo càn lớn!” Bùi Dục thấy Trương Tu Đà phụ họa ý kiến của mình phi thường cao hứng bổ sung. Là quan viên địa phương, bọn họ quan tâm hơn là dân sinh bản địa, chứ không phải là mấy mảnh đất hoang cách xa ngàn dặm.

“Mặt tướng suy nghĩ không chu toàn! Tạ ơn hai vị đại nhân chỉ điểm!” Lý Húc chợt tỉnh ngộ, lại chấp tay cảm ơn lần nữa. Giờ khắc này vẻ mặt hắn rất khiêm tốn, nhưng trong lòng lại nổi lên sóng to gió lớn.

Tin tức của hắn không có nhiều, không có được những cơ mật quan trường mà Bùi Đỉnh Chi và Trương Đà nghe nói. Nhưng bằng vào lịch duyệt mấy năm qua ở những bộ phận quân đội khác nhau, lúc này hắn lại nhìn vấn đề hơn xa Bùi, Trương, ba năm toàn diện. Ba năm qua, triều đình mỗi lần rút quân từ Liêu Đông một lần., Loạn cục ở đây tăng thêm một phần, đầu tiên là bách tính bình thường khởi nghĩa, sau đó là một ít thế gia như Lý Mật, Dương Huyền cảm thấy nghèo túng như vậy định lấy hạt dẻ trong lửa. Nếu như lần này chinh phạt thành công, khí thế của đám phi các nơi tất nhiên sẽ bị thương nặng. Nếu như đợt chinh phạt thứ ba vẫn như cũ không công mà lui, uy tín triều đình lại chiết khấu, chỉ sợ tạo phản xa không chỉ hai lần trước.

Húc Tử đã lớn lên biết, những kiến giải đại nghịch bất đạo này của hắn chỉ có thể thôi nát trong lòng, trừ phi hoàng đế bệ hạ chính miệng hỏi, nếu không nói với ai cũng không thể nói. Bởi vậy, hắn chỉ có thể thuận theo lời hai vị cấp trên nói là trái ý. Đây là phương thức tự bảo vệ tốt nhất của hắn, nếu không, trừ thống khoái một chút miệng, chẳng những không có hiệu quả gì, ngược lại trong lúc vô tình tạo thành một đồng địch nhân dưới tàng cây của chính mình.

“Dễ bàn, dễ bàn, Lý lang tướng không nên khách khí. Hạ biểu quan trọng, Lý lang tướng còn phải giúp lão phu cẩn thận tham mưu một chút!” Bùi Dục tâm tình phi thường tốt, căn bản không tính toán lỗ mắng ngữ khí Lý Húc Phương vừa rồi.

“Hoàng đế bệ hạ sao, ta nghĩ hắn kỳ vọng nhất chính là thiên hạ thái bình, bách tính an cư lạc nghiệp!” Húc Tử dùng lý tưởng đế vương trong lòng để hình dung Dương Quảng, nhưng chính gã cũng không tin những lời này. Dương Quảng trong ấn tượng luôn lấy tướng mạo khác nhau xuất hiện, bên bờ sông Liêu Thủy vuốt ve thi thể bệ hạ tướng hữu tình hữu nghĩa kia của Thiết Trượng., Trong Hoài Viễn quân, bệ hạ chỉ vào Liêu

Đông xua tay lia lịa, sau khi thất bại đã đẩy đẩy người ra ngoài, sau đó bệ hạ bắt chấp tất cả mà huy động binh qua, đều là cùng một người. Húc Tử cho tới bây giờ chưa từng thấy bản tính cổ quái như vậy, cơ trí và mê man như thế., Đại độ và cay nghiệt, chấp nhất và thiện biến, hầu như các loại tính cách khác nhau đều hợp lại trên người Hoàng đế bệ hạ. Có lúc, ông ta vẫn như một vị minh quân thiên cổ, nhưng phần lớn thời gian, ông ta chỉ là một đứa trẻ tùy hứng.

“Đó là đương nhiên, bệ hạ quảng hữu tứ hải, không thiếu một chút lễ mọn của thần tử chúng ta. Nhưng chinh phạt dù sao cũng là chuyện lớn, đáng giá ngày vui mừng của Phổ Thiên, duy chỉ có quận Tề chúng ta còn kéo dài, không khỏi quá mức chói mắt!” Lão thái thủ Bùi rất biết nói chuyện, tâm sự vài câu, liền chỉ ra nguyên do Hạ Lễ cùng chúc mừng.

Đây là đại sự liên quan đến tiền đồ đồng liêu một quận, cho nên không ai có thể thanh cao được. Kỳ thật, cái gọi là quan viên ngu ngốc cũng được, thanh liêm cũng được, còn không phải đều quyết định bởi triều đình sao? Sở vương eo nhỏ, cung nhân nhiều người chết đói. Chuyện khác một lão thái thủ lẫn nửa đời người ở quan trường không nhìn ra, nhưng môn đạo làm quan lại mờ mịt rõ ràng.

“Ta nghĩ bệ hạ vừa mới chiến thắng trở về, khẳng định cần rất nhiều tiền tài để khích lệ tướng sĩ.” Húc Tử nhìn nhìn Bùi An vẻ mặt nóng bỏng, lại nhìn nhìn Trương Tu Đà mỉm cười không nói, thở dài trong lòng. Trừ quốc thái dân an ngoại, Bệ hạ thích nhất chỉ sợ là chiến công. Nhưng trước mắt hẳn khẳng định còn đắm chìm trong khoái ý chinh phục cao giai., Những thành tựu mỏng của đám quận binh tiểu phi này, chưa chắc có thể lọt vào mắt hắn. Về phần xếp thứ ba, là Húc Tử biết, lại một mực không muốn đối mặt với đáp án. Cái vị hoàng đế thích nhất Dương Quảng này cách xa trong lòng hắn quá, đến mức mỗi lần nâng lên, hắn đều nhìn không được một hồi ưỡn oải.

“Nếu như chúng ta lấy vài món ra hiến từ trong chiến lợi phẩm của tên tiểu phi lần trước, chắc hẳn bệ hạ sẽ rất vui vẻ!” Húc Tử cúi đầu, nhỏ giọng bổ sung.

Đây mới là mặt thật nhất của hoàng đế bệ hạ mà hần ta biết, hần ta không thích, nhưng không cách nào phủ nhận.

Chương thứ năm lời hứa (một)

Hoàng đế bệ hạ thích chơi châu báu, một loại yêu thích si mê. Ngày đó hắn biết được Húc Tử mưu đồ khắp nơi, từng chính miệng nói: Người đi hối lộ người khác, không bằng tới hối lộ ta. Húc Tử kỳ vọng đây chỉ là một câu nói đùa, nhưng Vũ Văn kể rõ một trong những nguyên nhân nhiều lần chiến bại vẫn được sung ái như cũ là vì hắn luôn đem thứ tốt nhất cướp đoạt được đưa vào trong cung.

Tuy chân tướng không khiến người ta vui vẻ, nhưng Húc Tử đã không vì vậy mà giật mình. mấy ngày gần đây, hắn đột nhiên hiểu được rất nhiều chuyện. Trước đây hắn mê tín với lời kẻ trong sách, tin tưởng tin tưởng sự tình hữu nghị vĩnh hằng, tin tưởng sự trân quý của thân tình, tin tưởng Hoàng đế là thánh minh, trong dân gian có nhiều cực khổ như vậy, đều là vì thần tử phẩm hạnh ác liệt che giấu thánh thánh.

Nhưng bây giờ, bản thân kinh nghiệm rất nhiều sự thật đã phải đi những suy nghĩ không thực tế kia. Hôm nay Húc Tử càng tin tưởng chính mình tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe được cái gì đó. Mặc dù Dương phu tử đã từng dạy bảo, người ta có khi tận mắt chứng kiến cái gì chưa chắc đã là chân tướng.

Lúc rõ ràng cùng mộng lung, luôn là mờ mịt nhất. Húc Tử không hiểu hiện tại tất cả những điều mình làm là đúng hay sai. Theo như yêu cầu làm người trên sách, trên cơ bản đều sai cả. Nhưng không làm như vậy, lại càng sai hơn.

“Nội khổ gần hai năm qua rất chật chội, điểm này lão phu cũng từng nghe nói qua. Không đương gia không biết củi gạo quý, làm Hoàng thượng khó xử, chúng ta làm thần tử thật hổ thẹn!” Cùng một chuyện, ở trong miệng Bùi lão đại nhân nói ra vĩnh viễn là đường hoàng lộng lẫy như vậy.

“Lần trước tiêu diệt quần tặc Bắc Hải, trong nội tạng ngược lại có một chiếc đèn ngọc trai màu ngọc bích lưu ly, mấy tháng qua một mực không có người mua nổi. Không bằng đem hắn dâng cho bệ hạ, thứ nhất để triều đình biết sự trung dũng của đệ tử quận ta. Thứ hai, chính như lời Lý tướng quân nói, bệ hạ

khao thưởng tướng sĩ khải hoàn cũng là một khoản chi không nhỏ!” Nghe Bùi Đà nói, chủ động đề nghị.

“Chỉ riêng một bình Lưu Ly Đăng trên châu sớ vô cùng đơn bạc, theo bộ hạ chiến thắng có trăm vạn đại quân, quan viên địa phương nơi này chúng ta không thể dốc sức trước quân, góp chút quân lương cũng là điều đương nhiên. Quận Bắc Hải năm nay gặp trộm cướp, ta nghe nói quận thủ tân nhiệm còn góp mười vạn quan quân lương. Quận Tề có tên tuổi giàu có...” Bùi An cười cười lắc đầu.

Trước khi Lý Húc đến, hắn còn có chút không quyết định được. Nếu ngay cả Lý tướng quân bộ hạ mà hoàng đế bộ hạ tín nhiệm nhất cũng chứng minh Bộ hạ thích nhất là vàng bạc châu báu, lão thái thú biết mình làm thế nào mới có thể đẹp.

“Khi xuân mới vừa thu hoạch một lần!” Húc Tử không dám công khai can thiệp vào chính sự địa phương, nhỏ giọng lầm bầm nhắc nhở. Hắn nhớ lúc mùa xuân, mấy vị đồng liêu phủ thái thú còn vì dân sinh năm nay mà gãi đầu, sao mới qua mùa hè, Bùi đại nhân lại đột nhiên rộng lượng hắn lên.

“Ta sẽ phái người nói với đám đại hộ, đây là lần cuối cùng. Cú cao đã đẹp yên, bộ hạ sẽ không tuyển chọn.” Bùi Thừa suy nghĩ một chút, tìm một cái cớ vô cùng hợp lý cho hành vi của mình.

“Bộ hạ sẽ không đi chinh phạt nữa sao?” Húc Tử không dám khẳng định. Nếu như bộ hạ sang năm lại hưng binh mã, chẳng phải là lão thái thú sẽ thất tín với bách tính sao? Hắn lại một lần nữa nhìn về phía Trương Tu Đà, lại thấy đại nhân Thông Thủ khế lắc đầu, trong ánh mắt tràn ngập ám chỉ.

Húc Tử biết rõ Trương Tu Đà là quan rất thanh liêm, hắn cũng biết Bùi Nghị không phải là một tên tham quan không có lương tri, từ khi bắt đầu một phen mạo hiểm bị triều đình trách tội, cũng muốn giữ gìn hành động của dân chúng địa phương, hai vị cấp trên đều có thể nói là chính trực. Nhưng, điều này cũng không gây trở ngại bọn họ ngồi chung một chỗ thương lượng làm sao hồi lộ Hoàng thượng.

Từ trong ánh mắt của Trương Tu Đà, Húc Tử biết mình không nên nói ra những lời mất hứng. Lão thái thủ khẳng định đem mình tới thương lượng việc này, rõ ràng coi mình như người ngoài. Nếu mình không biết điều, chỉ sợ sau này sẽ làm rất nhiều người khó xử.

Muốn có hành động, đầu tiên người phải thích ứng được hoàn cảnh xung quanh.

Húc Tử hít sâu một hơi, quyết định thỏa hiệp với lão thái thú. Trong giây lát, hắn lại nhớ tới một câu nói của Tạ Ánh Đăng: Thế đạo này, cái gọi là quan cùng tắc, chỉ là khi cướp bóc lấy chính là đại ân, một cái cướp bóc thì cầm chính là đao thương mà thôi!

“Hoàng thượng thì tính là gì, tính toán chia của sao?” Húc Tử bị ý nghĩ trong lòng đột nhiên lóe lên của mình làm cho hoảng sợ, nhìn khắp nơi, hắn cố gắng khiến cho vẻ mặt của mình không còn cổ quái như trước.

“Ừm, nơi ra mười vạn, trong phủ khó lại dịch chuyển năm vạn ra. Mười lăm vạn quan tiền, một chiếc đèn lưu ly ngọc trai, lương thực mùa hè sắp hết, lại di chuyển kho lương đông đúc vào Đông Đô trong quận mùa xuân!” Bùi Thừa thấy Trương Tu Đà và Lý Húc đều không dị nghị, tức giận phát tay, quyết định.

“Đại nhân nghĩ chu toàn!” Lý Húc cười gật đầu, nịnh nọt.

“Trên đường lần này sẽ rất an toàn sao?” Cùng lúc đó, trong lòng của hắn lại toát ra một ý nghĩ cổ quái khác. Hắn nhớ rõ mùa xuân quận Tề đã từng lấy lý do không an toàn khát nợ nên đưa thuế má đến triều đình. Lần này cũng là đưa đến Lạc Dương Lạc Dương ở Đông Đô., Ven đường đi qua nhiều khu vực thổ phỉ hoành hành như vậy.” Thái thú đại nhân sẽ không điều quân binh hộ tống lễ vật của hoàng thượng chứ!” Húc Tử âm thầm cười khổ, nếu là như vậy, chỉ sợ lại phải cùng Từ Mậu Công gặp nhau.

Hắn bỗng nhiên phát giác chính mình đối với chuyện này lại có vài phần chờ mong.

Khi Húc Tử và Trương Tu Đà cáo từ Thái Thủ phủ nha hai người rời khỏi, mặt trời đã hạ xuống bên dưới núi. Tới gần chạng vạng tối thì rất náo nhiệt, mọi người bận rộn cả ngày, tranh thủ cơ hội trước khi bóng tối ập đến này để thả lỏng bản thân. Đại đa số dân chúng nơi này đều duy trì thói quen đi ngủ lúc trời tối., Hoặc là nói, đại đa số người trong bọn họ không có tiền mua dầu thắp. Cho nên, khoảng thời gian trước khi mặt trời lặn trở thành thời gian quý trọng nhất, đáng quý trọng nhất trong một ngày trước khi trời tối.

Có người ở ven đường nâng bát rượu hát ca, đây là một trong những phương thức mà người quận Tề biểu đạt khoái hoạt. Bọn họ vui vẻ luôn rất đơn giản, kiếm thêm một miếng thịt ngon, hoặc là thông minh của nhi tử bị người ta khen vài câu, sẽ vô cùng thỏa mãn. Có người đang lớn tiếng kể về những câu chuyện anh hùng đã lưu truyền từ lâu, tại những tướng lĩnh chính thức lĩnh quân binh như Húc Tử cùng Trương Tu Đà nghe được, một câu hoang đường đều có thể thắng được rất nhiều người được mọi người ngưỡng mộ.

Húc Tử biết mình cũng từng thỏa mãn như vậy, nhưng hiện tại trong lòng hắn lại rất trống trải. So với những người không biết thảng sau gạo có đủ ăn hay không thì hắn đã đạt được rất nhiều. Nhưng dục vọng con người giống như vĩnh viễn không có điểm dừng, đạt được càng nhiều, kỳ vọng cũng càng lớn.

Đặc biệt gần đây, phong tước, phủ đệ, thực ấp, nữ nhân, hắn dường như cái gì cũng có, nhưng lại cảm thấy cái gì cũng không bắt được. Có đôi khi đặc biệt muốn uống say một lần, nhưng rượu quận Tề so với rượu riêng ủ của cậu đỡ hơn nhiều, uống cả một vò, vẫn làm hai mắt người ta sáng ngời.

“Trọng Kiên gần đây không vui sao?” Trương Tu Đà đang chậm rãi đi song song với Lý Húc, thấy tâm tình không tốt bèn cười hỏi.

“Có thể do thời tiết, nơi này nóng hơn quê hương ta rất nhiều, cũng ẩm ướt hơn nhiều!” Lý Húc suy nghĩ một chút, trả lời. Bất luận là ai đang ở vị trí này của ta cũng sẽ không quá vui vẻ, trưởng bối kính trọng nhất là tặc đầu, bằng hữu tốt nhất là kẻ thù, bề hạ đã từng là kẻ không giữ lời hứa, làm việc tùy ý

hơn nữa tham lam. Trong lòng hấn như nghĩ vậy, ánh mắt lại bình tĩnh như nước.

“Nhóc con, người giỏi lắm!” Trương Tu Đà dùng bàn tay thô to của mình vỗ Húc Tử một cái, người và ngựa của hấn đều thấp hơn Lý Húc, cho nên làm động tác cổ vũ này cũng rất hăng hái.” Không bằng đi ven đường uống một chén, nơi này trông hơi bẩn, nhưng thức ăn lại rất ăn!” Sau khi thu cánh tay lại, hấn lớn tiếng đề nghị, sau đó không cho đối phương từ chối, cứ thế kéo ngựa sang ven đường.

Tiểu nhị ở quán rượu ven đường không ngờ tới hai vị khách nhân không mời kịp đột nhiên từ trên trời giáng xuống, cả chuyện hoan nghênh cũng đổi cách nói: “Hai vị gia, hai vị đại nhân, trên lầu mời được đại nhân, mời ngồi trên lầu! Tiểu Thất, mau tìm người dọn dẹp một chỗ ngồi gần cửa sổ đi, Trương đại nhân, Trương đại nhân đã đến tiệm của chúng ta ăn rượu rồi!”

“Không cần, không cần, ngay đại sảnh dưới lầu là được rồi, lão phu thích náo nhiệt dưới lầu này!” Trương Tu Đà rất hiền hòa, mở miệng dẫn dò, sau đó quăng cương ngựa cho tiểu nhị, tự mình kéo một cái ghế dài, nhìn cũng không thèm nhìn lên ngồi xuống. Máy vị thân vệ theo hai người đi vào cửa hàng, cố gắng tiến lên thu dọn cái bàn, bị Trương Tu Đà dùng bàn rộng vạch một cái, tất cả đều chạy tới đối diện.

“Các người tự tìm một chỗ ăn cơm đi, đừng đi đâu cũng theo. Đây là nội thành, không phải lương quân sa trường!” Lão tướng quân chỉ vào một quán rượu đối diện, tùy tiện ra lệnh.

Lý Húc có chút giật mình. Mặc dù trước đó hấn thường hỗ trợ ở trong tiệm của cữu cữu, nhưng từ sau khi làm quan quân, rất ít khi lại mời người tới đại sảnh tầng dưới chót uống rượu. Thứ nhất nơi này quá âm ỉ, phải lớn tiếng nói rõ ràng lần thứ hai., Chạy đường Tiểu nhị đối với tầng đáy cũng không đủ tôn kính, thêm một món nữa cũng phải ngàn tiếng hô vạn tiếng. Còn có một món chính là lòng hư vinh của Húc Tử. Sau khi có tiền, hấn theo bản năng hi vọng mình sống thoải mái hơn, được người tôn kính một chút.

Bất quá nếu Trương Tu Đà đã ngồi xuống, hắn cũng không thể không ngồi xuống theo. Hai thân binh bên người Húc Tử thấy thế, không đợi thượng cấp phân phó, chủ động chạy tới ngồi cùng thân binh của Trương Tu Đà. Bọn họ tận lực lựa chọn tới gần bàn ở cửa vào, hai tửu quán nhỏ có bảy tám cái bàn riêng biệt cách cửa một con phố đối diện, nếu Trương Tu Đà và Lý Húc có nguy hiểm gì, bọn họ có thể tùy thời xông tới đây.

“Một vò mới cấm, một đĩa hạt đậu, các món nhắm rượu khác hái mấy món sở trường.” Trương Tu Đà hiển nhiên rất quen thuộc với thức ăn ở tiểu điểm ven đường, không nhìn tiểu nhị đưa lên tám bâng, tiện miệng dặn dò.

“Một vò mới đặt cộc, một đĩa đậu, các loại chức sở trường khác a!” Bởi vì hưng phấn, thanh âm tiểu nhị vừa dài vừa rõ. Khiến các tửu khách xung quanh đều quay đầu lại, hứng thú nhìn hai quý nhân mặc võ tướng thường phục xen lẫn trong bọn họ uống rượu. Rất nhanh, có người liền nhận ra danh tính của hai vị này, lớn gan giơ bát rượu lên hướng bên này.” Trương đại nhân, đến uống của ta đi, còn chưa nhúc nhích bao giờ đâu!”

Trương Tu Đà ôm quyền cười nói: “Chư vị cứ từ từ, rượu của ta sẽ tới ngay thôi!”

“Trương đại nhân uống trước đi!” Các khách uống rượu nhận được đáp lại càng thêm hưng phấn, nhao nhao ôm lấy bình rượu trước mặt mình, chào hỏi Trương Tu Đà.

“Tất cả tự nhiên, hôm nay ta mời khách, không tiện mượn rượu của người khác!” Trương Tu Đà chỉ vào Lý Húc, cảm lý do cảm ơn đối phương.

“VẬY ĐẠI NHÂN DỪNG CHẬM CHÚT, CHÚNG TA KHÔNG MIỄN CƯỜNG NỮA! NGÀY KHÁC NẾU CÓ CƠ HỘI, NHẤT ĐỊNH KÍNH ĐẠI NHÂN MỘT CHÉN “TỬU KHÁCH” QUAY ĐẦU, MỖI NGƯỜI ĐỀU TRỞ LẠI NÁO NHIỆT LÚC TRƯỚC.

Đáy lòng nó chợt dâng lên cảm giác ấm áp. Nó phát hiện mình kỳ thật rất thích cuộc sống an nhàn mà các khách uống rượu đã qua, hoặc nói chuyện với nhau., Hắn vẫn rất lưu luyến với cuộc sống tầng đáy. Năm tháng sau khi tòng quân khiến hắn

sống rất đặc sắc, nhưng vĩnh viễn không có duyên với an bình. Mà Trương Tu Đà đại nhân lại phù hợp hai loại sinh hoạt thoải mái với nhau. Nhìn bộ dạng lười biếng ngồi trên ghế đẩu đầy dầu mỡ của hắn bây giờ, bất cứ ai cũng khó mà liên lạc được với lão tướng quân khéo léo tám mặt trong quan trường.

“Bỏ lỡ cơ hội cuối cùng chinh chiến, có chút thất vọng, phải không?” Sau khi bùng thức ăn lên, Trương Tu Đà cho mình một bát, vừa uống vừa hỏi.

“Chút!” Lý Húc cũng học theo dáng vẻ của Trương Tu Đà rót cho mình một chén rượu, uống một ngụm mãnh liệt, đáp lại.

“Nói thật, năm ngoái nghe người nghe nói bệ hạ muốn điều hai người chúng ta đi Liêu Đông, ta cũng rất chờ mong. Kết quả sau đó Hoàng thượng lại dùng tay đào một quả đậu xanh biếc, ném hạt đậu vào trong miệng, lời nói trở nên hàm hồ, nhưng ý tứ rất rõ ràng, “Lão phu cũng không cam lòng. Bất quá nói không tính, không nói, đây là lệ cũ của triều ta. Lão phu đời này gặp nhiều chuyện như vậy cũng chết lặng rồi!”

“Là mặt tướng truyền lời bất cẩn!” Lý Húc buông bát rượu xuống, xin lỗi. Hai người sắp xếp cho Liêu Đông là chính miệng hắn tiết lộ cho Trương Tu Đà, không nghĩ tới trí nhớ của hoàng đế bệ hạ lại kém như vậy.

“Không phải chuyện của người.” Trương Tu Đà dùng ngón tay thô to của mình nhanh chóng bóc quả đậu, ăn ngon nói sảng khoái.” Trong triều đình lờ mờ, lão phu rõ ràng hơn người nhiều.” Hắn lại nhấp thêm một chén rượu, nếm thử hương vị pha tạp trong đó như hồi ức.

Lão tướng quân hình như rất thất vọng về triều đình. Lý Húc bùng bát rượu, nhạy cảm suy đoán tâm sự của Trương Tu Đà. Trong tửu quán người rất hỗn tạp, đây thực sự không phải là nơi thích hợp để giao lưu tình cảm. Nếu như bị người khác không cẩn thận nghe ngóng, sau đó lại đâm thêm một dao nữa. Húc Tử biết mình quá cẩn thận rồi, nhưng bất luận ai chịu nhiều thua thiệt như vậy, chỉ sợ cũng sẽ cảm thấy nơi nơi nào cũng ẩn giấu địch nhân.

“Bản triều làm quan, muốn xem xuất thân đầu tiên, có người sinh ra đã là Công Hầu, có người cả đời cũng không kiếm được tước vị!” Trương Tu Đà phun ra một ngụm hơi rượu, tiếp tục không kiêng nể gì công kích.” Những gia hỏa may mắn như ngươi, không cần nói người khác, lão phu nhìn cũng thêm thường!”

“Mặt tướng chính mình cũng biết đi đến hôm nay, toàn bộ đều dựa vào bệ hạ thưởng thức, mấy vị đại nhân đề diễn!”

“Là bản thân ngươi tự có bản lĩnh. Người khác có thể nói bậy, bản lĩnh của ngươi, ta và mấy người thúc bảo đều đã tận mắt nhìn thấy, không thể nhắm mắt nói dối!”

“Thúc Bảo, thư của mấy vị đồng liêu mới có thể thắng ta gấp mười lần, mặt tướng đại nhân bản lĩnh càng theo không kịp!”

“Ngươi cũng không nên khiêm tốn, thúc Bảo, sĩ tìn và bản lĩnh Trọng Mộc đều ở giữa các ngươi. Về phần lão phu sao, khi còn trẻ còn có thể cùng ngươi độ sức một phen, bây giờ cũng không dám tự biên tự diễn!” Trương Tu Đà cười cười, nói ra. Một ngọn cỏ mới nổi, hắt lại uống có chút gấp, cho nên sắc mặt từ từ đỏ lên.

Lý Húc biết rằng, thời khắc này miệng Trương đại nhân phun ra nhưng cũng không phải nói say rượu. “Trọng Mộc vốn sinh ra đã có tước phong, không thể tính. Thúc Bảo, sĩ thư giống như ngươi đều muốn dựa vào bản sự trong tay để giành lấy công danh. Lúc lão phu còn trẻ, cũng mang theo tâm tư giống các ngươi. Hiện tại người già, ý nghĩ công danh hơi nhạt một chút, nhưng cũng không hoàn toàn bị mở ra.” Lão tướng quân nói dứt quãng, phảng phất như là tâm sự với bạn cũ nhiều năm không gặp mặt.

“Lão phu cũng giống như các ngươi, cũng không nguyện ý ở lại địa phương này, cùng thổ phỉ thổ phỉ cả đời giao đạo!” Hắc dùng ngón tay nhẹ xoa cái bàn, ầm một tiếng. Lúc này Húc Tử ngược lại bội phục Trương Tu Đà sẽ chọn nơi uống rượu, bất kể hai người vừa rồi nói chuyện có nhỏ hay không, khách nhân trên mấy cái bàn xung quanh tự cười nói chuyện vui vẻ, từ trước tới nay không bị đề tài bên này hấp dẫn.

“Đại nhân nhiều năm qua bảo vệ ân đức, dân chúng tất khắc sâu trong lòng!” Lý Húc thấy Trương lão tướng quân có chút say, vứt bỏ tâm sự của mình, cười an ủi.

“Ân đức?” Ánh mắt Trương Tu Đà lại sáng lên, nụ cười khiến người ta phải thương thức.” Lý tướng quân, người thật sự là Phi tướng quân Lý Quảng sau khi lên sao?” Lần này hẳn không bóc đậu ra quả bóng mà đan mười ngón tay lại, hất cái cằm lên hỏi.

“Theo tộc phở, ta phải là con cháu đời thứ hai mươi lăm của Phi tướng quân!” Lý Húc ngây người trả lời. Lúc trước Từ Mậu Công đã từng dạy dỗ lão, hậu nhân của Phi tướng quân Lý Quảng là một bản hiệu vàng, nếu là thật thì nhất định đừng che giấu không cho người ta biết.

“Người dám chắc chắn không?” Trương Tu Đà cười, ánh mắt như nước.

“Gia phả là vậy để tu sửa đây!” Lý Húc cười trả lời một câu, giờ chén rượu lên che khuất tầm mắt của mình. Cái thứ gia phả này có làm đúng hay không, thật ra còn phải tính toán. Thật ra Đường công Lý Uyên có thể đồng thời trở thành hậu nhân của Lương Võ Chiêu Vương và Phi tướng quân Lý Quảng., Thượng cốc Lý gia cũng liệt Lý Tích vào một trong những nhân vật kiệt xuất nhất trong tổ tiên. Nhưng trên thực tế, trên người Lý Tích chỉ sợ huyết mạch Hung Nô nặng hơn, chưa chắc đã có liên hệ với Lý Quảng.

“Trong gia phả nói, ta là hậu nhân của Trương Chiêu. Tổ tông nổi tiếng, nhưng khi ta còn bé, muốn ăn bát nên phải năn nỉ người nhà vài ngày!” Trương Tu Đà chỉ quả đậu trước mặt, cười cười giải thích.

“Ta cũng không khác lắm! Mặc bộ quần áo mới phải chờ đợi qua năm!” Bưng vò lên, rót đầy bát rượu trước mặt cho từng người. Mấy câu nói vừa rồi của Trương Tu Đà đã kéo gần quan hệ giữa hai người rất nhiều. Những cuộc sống trẻ tuổi kia tuy rằng có chút cay đắng, nhưng hồi ức lại tràn đầy ấm áp.

“Cho nên những người chúng ta càng khát vọng công danh hơn, cũng càng dễ thất vọng hơn!” Trương Tu Đà bưng bát

rượu lên, cùng Lý Húc đụng vào nhau, tổng kết.

Lý Húc thoải mái trút hết một chén rượu xuống, mùi vị nóng bỏng xông thẳng lên não. Lời của Trương Tu Đà đúng là tiếng lòng của hắn ta, tuy rằng chính hắn ta không muốn nói ra nhưng hắn ta lại không muốn.

“Hôm nay nói cho chúng ta biết bệ hạ thích cái gì, người rất khó xử đúng không?” Trương Tu Đà châm rượu cho hai người, tiếp tục truy vấn.

“Có chút! Thật ra số lần ta gặp qua bệ hạ không nhiều lắm, nói không chừng là suy đoán lung tung!” Lý Húc cười khỏ rút cho mình một chén.

“Thật ra ta và lão Bùi cũng có nghe phong truyền một chút, tìm người tới chỉ là để xác nhận một chút!” Trương Tu Đà bồi tiếp một bát rượu thiếu, lau đi tàn tửu, bổ sung.

Lý Húc cười khỏ, hai vị lão đại nhân đều là người tinh ranh, hắn cho dù cẩn thận như thế nào, vẫn phải nhờ vào người ta. Nhưng hai vị đại nhân lần này cũng không bao hàm ác ý gì, tìm người để giải quyết thôi, dù sao Lý Húc không nói, bọn họ cũng có thể nghĩ ra biện pháp khác.

“Người không hiểu tại sao lão Bùi và ta lại đột nhiên hào phóng lên, có phải không?” Trương Tu Đà vừa nói vừa hỏi.

“Trên đường đi chẳng hề yên ổn chút nào!” Lý Húc lắc đầu. Lúc ở phủ nha Thái Thủ, Trương Tu Đà đã nháy mắt với hắn ta vài lần, đến nay vẫn mang đầy bí ẩn.

“Vào mùa xuân vạn tuế, rất nhiều quận huyện đều phụng âm làm trái, triều đình không thể trách chúng, cho nên lá gan lão Bùi cũng theo đó biến lớn. Hôm nay đại quân khải hoàn trở về, lấy tính tình vạn tuế, sợ rằng phải tìm vài người tính sổ. Cho nên lễ vật của chúng ta, nhất định không thể ít hơn người khác!”

“Khụ! Khụ khụ!” Lý Húc nghẹn họng, ho khan một tiếng. Hắn không nghĩ tới Bùi đế còn có khó xử như thế, càng không nghĩ tới, trong mắt quan viên địa phương, triều đình đã trở nên không chịu nổi như thế. Nhưng mọi người phải chịu đựng triều

đình như vậy, bệ hạ như vậy, bởi vì sau khi mất đi trật tự, thế đạo sẽ càng thêm gian nan.

“Từ từ uống, đừng quá nhanh! Kỳ thật vài năm trước ta cũng rất thất vọng, nhưng thất vọng nhiều, liền thành thói quen!” Trương Tu Đà khẽ thở dài, uống một hơi cạn sạch chén rượu trong chén.

Lý Húc ngồi thẳng người dậy, lặng lẽ nâng chén tương bồi. Hắn không nghĩ tới Trương Tu Đà tướng quân còn thất vọng hơn cả triều đình mình. Nếu như đối phương không nói, ai mà ngờ được Trương lão tướng quân vì trị an địa phương mà học máu vì đau đầu, hận không thể đem lòng ném cho Đại Tùy lại mang đây u oán chứ?

“Ta hy vọng có thể nhìn thấy một triều đình quan tâm bách tính, bởi vì ta vốn chính là bách tính chậm rãi ăn bữa cơm này. Ta hi vọng có thể nhìn thấy một quan trường thanh liêm, bởi vì bọn họ tham một lần, đủ cho cha ta năm đó bận rộn ba đời.” Trương Tu Đà đổ vò rượu lên, đổ quỳnh tương trong đó với Húc Tử cũng rơi xuống.

“Khi Tiên đế mới thành lập Đại Tùy, ta cho rằng mình được như nguyện. Nhưng từ lúc ba mươi tuổi ta bắt đầu thất vọng, vẫn thất vọng đến năm mươi tuổi!” Nụ cười của hắn có chút cay đắng, nhưng giọng điệu và nét mặt có chút mâu thuẫn, nhìn qua có chút tự hào.

“Nhưng lão phu chưa từng cảm thấy tiếc nuối! Lý tướng quân, người biết vì sao không?” Lần này, Trương Tu Đà không nâng chén rượu lên mà đổi thành một loại khẩu khí vô cùng nghiêm túc, trịnh trọng hỏi.

“Xin đại nhân vui lòng chỉ điểm!” Lý Húc chấp tay thi lễ. Mấy ngày gần đây, hắn một mực mê mang. Nghe xong những lời Trương Tu Đà không đầu không đuôi mà nói, tâm trạng lại dần trở nên thoải mái hơn. Hắn biết lão tướng quân đang chỉ điểm cho mình, cho nên dùng tâm thái vô cùng cảm kích để được dạy dỗ.

“Bởi vì ta thề sẽ che chở cho nơi này. Nhưng không phải vì bọn họ cảm kích!” Trương Tu Đà tới gần Lý Húc, dùng cánh

tay dè bả vai đối phương xuống, dùng giọng điệu cực nhỏ nói: “Người nhìn bọn họ đi, ngắm lại, mình quý giá nhất trong đời này là thứ gì. Nghĩ lại đi, nhớ ra chưa?”

“Vật trân quý nhất đời này là gì?” Húc Tử không nghĩ ra, là hồi ức ấm áp trong tử quán sao? Hắc không thể xác định. Hắc biết mình còn trẻ tuổi, không cảm ngộ được thái độ của Trương Tu Đà lúc này. Nhưng hắc phát hiện mình không phiền não như trước nữa, bởi vì hắc làm một chuyện cũng có ý nghĩa.

Ta đã thề phải bảo vệ nơi này. Đêm hôm đó, Trương Tu Đà đã nói vậy.

Tử đồ: Chu thân thể này cực kỳ không thoải mái, càng ít hơn, mọi người thứ lỗi. Cuối tuần sau bắt đầu khôi phục bình thường.

Chương thứ năm lời hứa (hai)

Ngày hôm sau, ngày thứ ba, Húc Tử mới từ trong mê man bò dậy. Nhìn thạch hốt trước mắt vội vàng mức nước cho mình một hồi lâu, hắn mới hiểu được tối qua thế mà lại bị Trương Tu Đà chuốc cho say sưa. Về phần mơ mơ màng màng mà mình và Trương Tu Đà đã nói những gì thì phần lớn là không nhớ rõ. Thậm chí ngay cả nhà mình thế nào cũng không thể nhớ được.

“Lao quân lau mặt đi!” Thạch Tiêu lấy một khăn che bằng Thiên Trúc làm bằng phẳng dùng nước ấm trơn bóng, vắn khô, đưa đến trước mặt Lý Húc, nói.

“Ừm!” Lý Húc nhận lấy khăn che mặt, dùng sức dụi hai cái vào mặt. Cái khăn này ôn nhuận khiến cho thần trí hắn thoáng hồi phục, tâm thái không khỏi có chút xấu hổ. Trong trí nhớ của hắn, hai cha mẹ vốn cực kỳ ân ái, nhưng nếu phụ thân ở bên ngoài say rượu muộn vẫn về., Mặc dù mẫu thân sẽ không đại náo, lắm nhai một hồi nhưng không thể thiếu được. Nếu đổi lại là cậu của hắn phạm tội của người đàn ông này, chú vợ Trương Lưu thị không cho người phá vỡ một cái cửa phòng là chuyện chưa xong. Nhưng bộ dáng của Thạch Hạo hết lần này tới lần khác tựa hồ không oán không giận, thậm chí ngay khi mình cầm lấy khăn che mặt, ánh mắt lộ ra một tia sợ hãi, phẳng phất như là một con thú nhỏ bị hoảng sợ.

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn bất giác dâng lên mấy phần ôn nhu, vươn tay ra, vừa giúp Thạch Tiêu rửa khăn, vừa nói: “Đề ta làm cho, chuyện như vậy một mình ngươi làm là được!”

Đơn giản chỉ một động tác, lại khiến nghiên cứu đá kinh ngạc tránh sang bên cạnh vài bước, sợ hãi bồi tội: “Nước lạnh sao, ta lại đi thay chút nóng đến, lang quân chờ một lát là được! Thật là chốc lát là được rồi.”

“Nước ấm rất tốt nha, vì sao phải đổi?” Lý Húc ngẩng đầu, không nhìn được vẻ kinh dị. Trong ấn tượng của hắn, lá gan của thạch ngô không thể tính là lớn, ít nhất cũng là chủ nhân có thể bao được nửa ngày.” Chẳng lẽ tối hôm qua ta say rượu

đã làm chuyện gì sai sao?” Hấn rút hai tay khỏi chậu rửa mặt, giơ lên trước mặt nhìn kỹ. Đôi tay cầm đao đã lâu kia thô ráp dị thường, nhưng trong lòng bàn tay lại ần ần cảm thấy nặng nề.

“Ta cho rằng tướng công ngại nước lạnh!” Nhìn thấy bộ dáng mờ mịt của Lý Húc, Thạch Tiêu cười ai oán, thấp giọng giải thích. Nàng nhớ rõ khi mình còn bé, phụ thân có tính tình bình thường và khi mỗi lần say rượu đều sẽ đánh a nương. Có một lần đánh cho a nương nằm bò trên mặt đất không đứng dậy được, phụ thân của say rượu vô cùng đắc ý ngã bên mép giường ngủ say. Bản thân mình và ca ca sợ tới mức khóc cũng không dám khóc, ôm chặt lấy nhau, trừng mắt nhìn trời sáng.

Lúc trời sáng, nếu như phụ thân tỉnh rượu, hấn sẽ thu thập đồ đạc của thợ đá, vui vẻ đi ra bên ngoài làm việc. Nếu phụ thân bất hạnh say khướt chưa tỉnh, vô luận rửa mặt nước lạnh, hoặc là bữa sáng không hợp khẩu, trong nhà lại là một trận mưa to gió lớn.

Lúc A nương còn sống, nàng từng phần nộ bất bình thay cho A nương. Mà a nương lương thiện vừa xoa xoa vết bầm trên mặt vừa nói: “Nhị nha, đừng trách a gia nguoi. Trong lòng hấn phiền, mới ra ngoài uống rượu.”

“Nam nhân tâm tình phiền phức là có thể trở thành lý do đánh nữ nhân sao?” Thạch Tiêu không dám hỏi tới. Bởi vì biết câu tiếp theo của mẫu thân khẳng định là: “Mẹ ơi số khổ, chờ khi con trưởng thành nhất định sẽ tìm được người biết điều âm áp gả cho. Cả đời đừng có đổ mắt, vô luận có gặp phải hai người vượt ải gì để thương lượng hay không.”

“Nước không lạnh, vừa đúng. Kỳ thật mát một chút cũng không có việc gì, vừa vặn đề tỉnh nguoi!” Lời Lý Húc nói từ trên đầu truyền đến, đem thạch trâm đánh thức từ trong trí nhớ. Ngẩng đầu lên, nàng nhìn thấy một khuôn mặt Khúc Khúc đang lộ ra, trong ánh mắt lại mang theo ba phần quan tâm, ba phần thương xót, còn có vài phần giống như là, thật là áy náy.

“Tướng công chỉ biết nói đùa!” Thạch Tiêu đoạt lấy khăn che mặt, che mặt Lý Húc. Lo lắng cả đêm bão táp không có tới,

người này so với phụ thân kiện tráng gấp hai, gia hỏa giết người như ngóe sau khi say rượu lại vẫn bảo trì một vẻ tốt tính, xuyên thấu qua khăn che mặt ướt nhẹp., Nàng nhìn thấy một hình dáng rõ ràng. Thằng này có thể tính là biết âm lạnh sao? Thạch Tư vừa dùng khăn che mặt lướt qua vầng trán của Húc Tử, hai gò má và lỗ tai lần lượt lau qua, vừa si ngốc nghĩ. Thừa dịp đối phương mắt còn nhắm lại, nàng dùng tay trái lau mắt, lau đi những ký ức hỗn tạp kia.

“Không phải nói đùa, ta không nghĩ tới mình lại uống say như vậy!” Lý Húc mở hai mắt ra, vừa cười vừa nói. Hắn phát hiện Thạch Tiêu lo lắng trong lòng, nhưng đối phương không nói, hắn cũng không có cách nào hỏi. Hai người mặc dù có quan hệ với da thịt., Nhưng không hài hòa đến mức không có chuyện gì để nói. Càng đáng tiếc là hai người không biết nên sống chung với nhau như thế nào, cũng không có người bên cạnh chỉ dẫn, bọn họ chỉ có thể dựa vào ký ức gia đình, thăm dò lẫn nhau, thăm dò cuộc sống của chính mình và đối phương.

“Tướng công dùng điểm tâm, hay là trực tiếp dùng món chính?” Hầu hạ Lý Húc lau sạch mặt, nghiêng cứu xong khăn che mặt, hút khô nước trên mặt nam nhân và tay mình, sau đó rửa sạch hai cái khăn mặt treo trên giá mặt, bung lên chậu rửa mặt, vừa đi ra ngoài vừa hỏi.

“Phân phó phòng bếp tùy tiện làm một ít đi, ngươi đã ăn xong chưa? Nếu vẫn chưa, chúng ta cùng ăn đi!” Lý Húc suy nghĩ một chút, sau đó trả lời.

“Ta bảo phòng bếp chuẩn bị hai thứ. Tướng công không bằng uống chút cháo ấm dạ dày trước. Sau một lát nữa khi đói lại làm!” Thạch liền ở cạnh cửa quay đầu lại, thăm dò hỏi. Từ trên mặt Lý Húc nàng không phát hiện có gì không lo, nàng rốt cục yên tâm, vui vẻ đi ra ngoài.

“Nha đầu kia khẳng định không dám ăn trước một người!” Húc Tử lắc đầu cười khổ. Từ khi chuyển hành lý của bãi đá sang hậu đường, phu cương của hắn chưa từng chấn động như vậy. Ngẫu nhiên hoài nghi đối phương tiếp cận mình có thể có mưu đồ, trong lòng cảm giác giống như lúc nhỏ lên cây hái đào., Vô cớ tăng thêm vài phần kích thích. Chỉ là sau khi đại

chấn, trong lòng mình cũng không cảm thấy thoải mái bao nhiêu, lại phảng phất bị nhét vào thứ gì đó, vô hình vô ảnh, khó mà phát huy.

Sau khi ăn xong điểm tâm, Húc Tử lại trở lại hậu đường dưỡng thần. Hắn là võ quan do triều đình phái xuống, ngẫu nhiên một ngày không đến quân đội ứng mã không tính là chuyện lớn gì. Huống hồ Húc Tử lơ mờ nhớ kỹ tối hôm qua thông thủ đại nhân cũng không ít uống., Hai người uống đến vò thứ ba thì quán rượu đã chuẩn bị đóng cửa. Khi bình thứ tư đóng cửa, các thân vệ ngồi đối diện uống rượu cũng ghé lại. Chỉ tiếc là bọn họ không thể khuyên Trương Đà ngừng uống, ngược lại còn bị đại nhân thông thủ mỗi người rót hai chén lớn. Về phần cuối cùng dưới chân mọi người đặt bao nhiêu bình rượu., Húc Tử cũng đếm không xuể. Hắn chỉ cảm thấy từ sau khi rời khỏi Hùng Võ doanh, mấy lần uống rượu, duy chỉ có lần này là thống khoái nhất.

“Trương Thông Thủ nói khi hắn còn bé rất nghèo, cho nên hy vọng có một triều đình có thể khiến mọi người sống an lành.” Húc Tử vỗ vỗ đầu, nhớ tới quá trình cụ thể kéo gần quan hệ của hai người.

“Sau đó hắn rất vui vẻ nhìn thiên hạ do đại tuần phủ thành Đại Tuyền, sau đó, Thông Thủ đại nhân nói hắn rất thất vọng về Đại Tuyền!” Tâm thần Húc Tử rung mình, đột nhiên ý thức được đây là một câu dễ dàng bị tóm vào nhược điểm mà nói.” Giống như bản thân ta không phụ họa!” Hắn vui vẻ nhớ lại. “Nhưng Thông Thủ đại nhân nói., Hắn còn nói cái gì nhỉ? Hình như hắn từng nhờ cậy ta một việc gì đó?” Hắn uể oải xoa trán, phát hiện ban đầu uống rượu ảnh hưởng rất lớn đối với sức nhớ. Bản thân mình bình thường không phải đã gặp qua là không quên được, ít nhất sẽ không hồ đồ như vậy, cách một đêm đã khiến người ta quên sạch sẽ.

“Lang quân là muốn chuyện tối qua sao?” Thạch Tiêu bưng một bình trà đã nấu xong vào nhà, nhìn thấy bộ dạng Lý Húc vò đầu bứt tai, truy vấn.

“Bình thường ta rất ít khi uống say, tối hôm qua về, thế mà tất cả đều quên hết.” Lý Húc gật đầu, chua chát nói.

“Là có chu đội và vài tên thị vệ đưa ngài về. Chu đội kia đang nói với quản gia, Trương đại nhân dặn nghỉ một ngày, mọi người không cần phải đi điểm binh khí!” Thạch Tiêu cười trả lời. Tâm tính của nàng rất tinh tế, không cần quá để ý đã bắt được khâu mấu chốt nhất.

“Ta còn chuẩn bị chạy trốn một ngày, không nghĩ tới Trương đại nhân đã an bài xong!” Lý Húc phát tay đáp lại. Bỗng nhiên, hắn phát hiện ánh mắt Thạch Tiêu sáng lên, lúc sáng lúc tối, giống như sao trong bầu trời đêm.

Đó là một loại lóe lên trong suốt, không có bất cứ vẻ quyền rũ nào, nhưng cũng khiến người ta động tâm. Húc Tử thuận theo ánh mắt đối phương nhìn qua, cho đến khi mí mắt đối phương từ từ hạ xuống, đỏ bừng mặt. Theo hai gò má màu hồng nhạt, hắn lại nhìn thấy cái cổ rắn chắc, sạch sẽ đến mức thân thể Khúc Huyền, cùng với mười ngón tay thon dài đeo thắt lưng.

“Sau khi đại nhân trở về, nói mình rất vui vẻ. Nói không nghĩ tới sẽ uống say, nhưng say rất đáng giá!” Thạch Đào được Húc Tử nhìn, có chút khấn trương, nhanh chóng bổ sung chi tiết. Ngày hôm qua Lý Húc còn ôm nàng, nói với nàng không được, nói hắn không có ý định uống say, không muốn để cho nàng lo lắng.

“Nhưng ta căn bản không lo lắng cho hắn!” Khoảnh khắc đó, trong lòng Thạch Giao nhớ rõ, chính mình ngoại trừ sợ hãi, càng là tội lỗi và áy náy.

Cho tới hôm nay, nàng vẫn chưa làm chuyện gì tổn hại đến đối phương. Nhưng nàng rõ ràng cảm giác được mình đã chậm rãi tiếp cận mục tiêu. Chỉ là khoảng cách mục tiêu càng gần, cả người cũng càng lúc càng mê man.

“Ừm, ta nhớ ra một ít rồi!” Lý Húc cảm thấy mặt hơi nóng, thuận tay túm lấy cái râu trên mặt, che giấu. Hắn nhớ tới tình hình mà thạch trâm miêu tả, lúc ấy bản thân thật sự rất vui vẻ, hơn nữa ôm chặt đối phương chia sẻ loại vui sướng này.

“Đại nhân còn gọi giấy bút, viết vài thứ ở phía trên, liền đặt ở trước mặt người dưới tờ giấy trấn áp!” Bộ Ngạn dùng ngón tay

đỏ lên hường cái bàn, nàng không dám nhìn vào mắt Lý Húc, bởi vì cái loại nhiệt độ này đủ để hòa tan cả người nàng.

“Thật sao? Tạ Thiên Tạ Địa!” Lý Húc hoan hô một tiếng, chạy tới trước bàn trà. “Cuối cùng cũng có thể không làm chậm trễ chuyện của Trương Tu Đà đại nhân!” Hắn vui vẻ nghĩ, căn bản không chú ý tới cử chỉ của mình, không biết từ lúc nào lại khôi phục vài phần khí khái trẻ con.

Trên bàn có bày hai trang giấy viết chữ, trang thứ nhất, ghi chép thư võ tướng Trương Tu Đà nói: “Thất vọng thì thất vọng, thủ hộ như trước!”

Trang thứ hai, thành linh viết: ” thủy sư hộ nhi tướng quân xuống tháng thứ mười đi ngang qua trái phải, hảo hảo chiêu đãi, nhận quá bạt lông!”

Người say: vé kéo khách quý, ngất xỉu.

Chương thứ năm lời hứa (hai)

“Lão già này!” Lý Húc cười mắng. Lại bị Trương Tu Đà lợi dụng, chẳng qua là tiền tài trong tủ quần nhỏ ven đường còn chưa tới năm mươi bình rượu ngon, lại đáp ứng giúp hắn xử lý chuyện lớn như vậy. Vậy hộ nhi là để đổi phó sao chứ, lập tức tấn công bình định, không thể không phụng chỉ ban sư. Vị đại gia này một bụng hỏa chính tìm không thấy địa phương phát triển. Lúc này đi chiếm tiện nghi của hắn, chẳng phải là khắc hai chữ “Muốn chết” sao.

“Trương đại nhân phó thác sự tình khiến lang quân rất khó xử sao?” Thạch Hạo nghe Lý Húc mắng chữ người, ân cần hỏi han.

“Rất khó, bất quá chưa hẳn một chút phương pháp cũng không có! Đến lão tướng quân kia, ha ha!” Lý Húc cẩn thận cân nhắc trong chốc lát, cười khò lắc đầu. Mặc dù bị người lợi dụng, nhưng hắn không chút tức giận vì hành động của Trương Tu Đà. Ngược lại, giờ phút này trong lòng hắn dâng lên một loại vui vẻ vì có thể thay người làm việc.

Hắn và Trương Tu Đà quan hệ không thân thiết lắm, chỉ xen giữa bằng hữu cùng thủ đoạn cấp thấp. Nhưng Trương Tu Đà cầu người như vậy, khiến hắn vừa không cảm nhận được gánh nặng không thể không hỗ trợ giữa bằng hữu, vừa không cảm nhận được áp lực của nhiệm vụ mà cấp trên chỉ định cho cấp dưới.

Bùi Dục đại nhân và văn quan quận Tề Quốc vì tránh cho triều đình tính sổ sau này, không thể không thay bộ hạ chuẩn bị một khoản lớn hạ lễ mừng “Bình định Liêu Đông”. Từ lịch thành đến Lạc Dương một đường hiểm sơn hiểm thủy, nếu phái số lượng lớn binh mã ngàn dặm hộ tống, không hợp với quốc gia pháp độ. Nếu như hộ tống thiếu người., Chỉ sợ lại vô cùng tiện nghi cho đám giặc cỏ ven đường. Cho nên, nếu lớp hộ vệ đến đây, không bằng nhờ hắn tiện đường mang lễ vật về cho Hoàng đế bộ hạ. Có trọn vẹn mười vạn thủy sư hộ tống, đạo

phỉ dọc đường lá gan lớn hơn nữa, cũng không dám có ý đồ với những lễ vật này.

Mà động tác giải thích trên chỉ là Trương Tu Đà muốn giả trai Húc Tử hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên. Nhiệm vụ thứ hai chính là do Binh sĩ phủ Đại Tùy này ra mặt hướng về cấp trên của Đại Tùy phủ “Phủ vệ nhi” xin “một nhóm giáp trụ và binh khí”. Quận Tề không có đủ thợ rèn và thợ da, trong thời gian ngắn không chế tạo ra được áo giáp đủ loại hợp cách. Cho dù tạo ra được thì cũng có thể tạo ra được., Chất lượng sản phẩm do thợ thủ công địa phương làm ra cũng không giống với lượng áo giáp khí giới mà triều đình chế tạo. Húc Tử chỉ cần ít ỏi từ trên người Hộ nhi “Bót” xuống một sợi lông, trang bị của mấy nghìn huynh đệ đã sẵn sàng., Đám người Lệnh Bùi Ương đau lòng tới hộc máu mười lăm quan tiền, cũng coi như ít nhiều thu hồi một ít vốn liếng!

“Tới hộ nhi lão tướng quân rất khó ở chung sao? Hấn có thứ mình thích chưa?”

“Lão tướng quân là một hảo quan thanh liêm, uy vọng trong quân không thua gì Vũ Văn kể lại. Ta phát sấu không phải là tặng lễ cho hấn, mà là tặng lễ căn bản không có tác dụng!” Ngẫm lại cảm giác xấu hổ khi bị hai lão quân vây ở dưới Hồ lao, lông mày Húc Tử không nhịn được vặn thành một cục u lớn.

Nếu ngày đó không phải tới bảo vệ hấn làm thương, Vũ Văn thuật căn bản sẽ không gấp rút đoạt binh quyền của hùng vũ doanh như vậy. Mà đây là thị phi sai, há lại lợi dụng và lợi dụng rõ ràng như vậy.

“Vũ Văn thuật lại là ai, quan lại của hấn rất lớn sao?” Thạch Tiêu cầu dục rất mạnh, tiếp tục hỏi.

“Người không biết Vũ Văn thuật lại?” Lý Húc đột nhiên ngẩng đầu, trợn tròn hai mắt kinh ngạc. Thạch Giao bị hấn đột nhiên phát vấn làm cho sợ tới mức đem ánh mắt nhanh chóng hướng bên cạnh lóe lên, rất nhanh, lại đem khuôn mặt nhỏ nhắn quay trở lại, ngượng ngùng giải thích: “Ta, ta trước kia rất ít khi hỏi thăm chuyện bên ngoài sao. Sau đó cùng phụ thân

lên núi, đối với người ở bên ngoài núi, càng không có cơ hội nghe nói!”

Nghe xong Thạch Tiêu trả lời, Húc Tử biết mình lỡ mãng. Chính mình năm đó ở trên quận thượng cốc, không phải đối với chuyện ngoài quận hoàn toàn không biết gì sao? Về phần Vũ Văn thuật lại, sự hiểu biết của đám người hộ nhi, cũng là sau khi nhập ngũ tu sĩ mới chậm rãi tích lũy.

Tầm nhìn của một người thường ảnh hưởng tới phán đoán của hắn. Chính là bởi vì phán đoán sai lầm thế cục thiên hạ cùng đối thủ, Thạch Tử Hà mới ở Tề quận mất mạng của mình. Cũng vì nguyên nhân tương tự, quân trộm Bắc Hải cũng bị Lý Mật mơ mơ màng màng mà dụ dỗ xuống núi, mơ hồ bị tinh nhuệ quận Tề Quốc đánh rơi hoa rơi nước chảy.

Phảng phất có một quang sáng ở trước mặt kéo ra, nhìn dọc vọng cầu tri của Thạch Tiêu, Húc Tử ý thức được mình mắc sai lầm giống người khác. Hắn không có lý do gì để cười nhạo đám người Thạch Ly, Quách Phương cô lậu quả văn, bởi vì so với người khác hắn cũng chỉ là năm mươi bước cười một trăm bước mà thôi.

Từ khi đến quận Tề, hắn rất ít quan tâm đến đại sự trong thiên hạ. Mà lúc trước trong quân, ánh mắt của hắn cũng vèn vèn chỉ giới hạn ở mấy tiêu điểm có liên quan tới mình. Cử thúc bị Trương Kim giết chết, Từ Mậu Công làm quân sư ngói quân đội., Loại tin tức hơi chút lưu ý này có thể biết được đến thời khắc sống còn, mới bị hắn biết được, hơn nữa mỗi lần làm hắn luống cuống tay chân. Nếu lúc trước lưu ý quan phủ báo nhiều hơn lưu ý quan phủ báo, hoặc cùng đồng liêu trao đổi các loại tin đồn quan trường trao đổi với dân gian, rất nhiều chuyện xử lý sẽ không bị động như thế.

Còn có Đường công Lý Uyên, Lưu Hoảng Cơ, đúng rồi, còn có Hùng Võ doanh, thậm chí là A Vân ở tái ngoại, trong phút chốc, Húc Tử gần như oán hận bản thân mình biếng nhác. Bởi vì thất bại, bởi vì không muốn nhớ lại, cho nên hắn gần như đã kết giao qua những chuyện này, hơn nữa tương lai còn có thể tiếp tục kết giao với toàn bộ người quên hết. Mà trên thực tế, có một ngày những người này còn chạm mặt hắn, thì cử động

của rất có khả năng ảnh hưởng đến vận mệnh và tiền đồ của hắn.

Nghĩ đến những điều này, ánh mắt Húc Tử dần dần co lại thành một đường, sắc bén như đao. Hắn gần như muốn vươn hai tay ôm lấy tiểu nha đầu Thạch Tuyền này, đúng là một câu trong lúc vô tình của đối phương khiến hắn như bừng tỉnh khỏi giấc mộng. Từ nay về sau, núi ngoài thân vẫn là núi, cây hay là cây, nhưng phong cảnh trong mắt lại không giống nhau.

“Nếu như không nên hỏi thì coi như ta chưa hỏi qua, được chưa?” Thạch Tiêu bị sắc mặt tiếp tục biến hóa của Húc Tử dọa cho giật mình, sợ hãi nói. Nam nhân trước mắt này gần như lập tức xảy ra biến cố, thân hình vốn cao hơn hai cái đầu trong phút chốc dường như lại cao thêm không ít. Bả vai trở nên rộng lớn hơn, thân hình cũng càng ngày càng rắn chắc.

“Không sao, ta nghĩ ra chuyện khác.” Lý Húc cười cười, trả lời.” Vũ Văn kể lại là sủng thần đệ nhất của đương kim bệ hạ, tướng quân quyền lực lớn nhất trong Đại Tùy quân, tước vị là Hứa quốc công. Bệ hạ chinh phạt Liêu Đông ba lần, hắn đều là chủ soái tiền quân!”

Nhắc tới người của Vũ Văn gia, Húc Tử phát hiện tâm tình của mình vẫn có chút dao động, nhưng đã không còn mãnh liệt như trước. Quyền khống chế của Hùng Vũ doanh bị mất đi khiến hắn chịu đả kích rất lớn, nhưng sau đó, hắn cũng học được thứ mà rất nhiều người đương nhiên phải nắm giữ. Đặc biệt là sau khi đến Tề quận, rời xa trung tâm triều đình, rời xa những hào môn kia, ngược lại làm cho hắn cảm ngộ cuộc sống càng thêm nhiều, đối với tranh đấu trên quan trường càng thấy rõ ràng.

“Người nói là, hai lần trước hắn đều đánh bại, cái này, hoàng thượng kia của người còn chịu dùng hắn sao?” Mặc dù có tâm tư bày mưu tính kế cho Húc Tử, nhưng nhắc tới Dương Quảng, trong miệng Thạch Tiêu vẫn không mang theo nửa phần tôn kính.

Mặc dù biết người ta chỉ trích tất cả đều là sự thật, nhưng Húc Tử vẫn không quen có người dùng loại giọng điệu này để quở trách Dương Quảng.” Bệ hạ là một người trọng tình nghĩa,

huống hồ chỉ có lần đầu tiên thật sự là thảm bại. Lần thứ hai, lần thứ hai xem như toàn sư mà lui!”

“Lần thứ ba thì sao? Thắng? Hay là thua?” Trong giọng nói của Thạch Tiêu mơ hồ mang theo vài phần khiêu khích. Căn bản không ý thức được trong lúc vô tình, hai người trao đổi đã lệch khỏi đề tài ban đầu.

“Lần này xem như là thắng lợi hoàn toàn rồi!” Lý Húc suy nghĩ một chút rồi khó khăn trả lời. Sự thật đúng là như thế sao? Hắn không dám nhìn vào mắt của thạch khuyết, chỉ cảm thấy bên trong tràn ngập châm chọc, trào phúng.

“Thua là lần đầu tiên, sau đó Hoàng Thượng không phục, lại tới lần thứ hai. Sau đó đến lần thứ ba, cũng may lần này thắng, nếu không còn không biết phải đánh bao lâu!” Đề tài của Liêu Đông khiến Thạch Tiêu hoàn toàn bộ bực lộ tính dã tính trong xương tủy, từng chữ đều từ trong kẽ răng phát ra, nghe giống như rắn độc đang thổ tín.

“Chỉ cần lần đầu tiên, liền không thể không đánh lần thứ hai. Bệ hạ nơi đó, thật ra rất khó!” Mặt Húc Tử không bèn bĩ, lớn tiếng giải thích: “Nếu như không đánh, các quốc gia xung quanh đều có thể thừa cơ làm loạn. Còn có các hào kiệt các nơi, một số tên đạo tặc lòng dạ khó lường cũng sẽ ủa lên!”

“Hình như mọi người làm loạn là vì hoàng thượng đánh nhau thất bại!” Dù sao vẫn còn có chút sợ hãi, đầu Thạch Tiêu Quân lại nghiêng ra một lần nữa, phần nộ kêu gào. Nàng vốn không muốn chọc Lý Húc bất lợi, nhưng nàng không kìm nổi lửa giận trong lòng. Cái gọi là làm loạn, nếu mọi người có thể có đường sống, ai lại nguyện ý làm loạn?

Sở dĩ phụ thân tạo phản, chính là bởi vì dựa vào tay nghề đã không cách nào nuôi sống cả nhà. Tuy rằng sau khi phụ thân tạo phản, mục tiêu càng đặt ra càng xa càng lớn, nhưng nguyên nhân cũng không phải vì hoàng đế chinh thất bại.

Hóa ra hai người chúng ta chênh lệch nhau lớn như vậy. Trong phút chốc, Thạch Tiêu phát hiện giữa mình và Húc Tử cách nhau một ngọn núi, vừa cao vừa dày, vĩnh viễn không thể trèo lên. Lý Húc hoàn toàn hiểu sai nguyên nhân, hắn căn bản

không biết lúc đầu khi cầm đao là tâm tình chết. Hấn không hiểu, căn bản không hiểu cái gì gọi là giã dựa trước khi chết...

“Ta biết phần lớn người tạo phản là vì không có cơm ăn. Nhưng bọn họ lại mang đến cái gì, ngoại trừ làm cho càng nhiều người sống không nổi ra thì không có bất kỳ tác dụng gì!” Lý Húc mang bả vai của Thạch Tiêu qua, nhìn ánh mắt của đối phương cường điệu.

“Tất cả bọn họ đều bị bức bách. Không tạo phản căn bản không sống nổi!” Trong mắt Thạch Tiêu lập tức tràn ngập nước mắt, bà không muốn người đối diện nhìn thấy mình giờ phút này thất vọng cỡ nào, cúi đầu, dùng sức lau một cái, sau đó bất chấp tất cả phản bác: “Nhưng vì sao nhiều người như vậy tạo phản hết, cha ta, sư phụ ngươi, còn có bằng hữu của ngươi?”

Nam nhân trước mặt nháy mắt không còn âm thanh, Thạch Tiêu biết mình biện thắng, nàng ngẩng đầu lên, muốn mỉm cười làm an ủi cho người thất bại. Lại nhìn thấy Lý Húc trừng mắt nhìn mình, trong mắt đã bốc lên ngọn lửa.

Đột nhiên, nàng cảm thấy rất sợ hãi, chỉ muốn xoay người lại, cướp cửa chạy trốn.

Đột nhiên, hấn cũng cảm thấy bản thân rất sợ hãi, giống như Thạch Tiêu nhìn hấn bằng ánh mắt sợ hãi.

Hấn trước sau có hai vị sư phụ, một bằng hữu trở thành kẻ địch, tương lai, hấn không hy vọng mình ở trên chiến trường đối mặt với Bộ Ngạn một lần nữa. Tiểu nha đầu này tính tình quá hoang dã, tâm tư quá nặng, người vĩnh viễn không đoán được nàng suy nghĩ cái gì. Nhưng Húc Tử đã tin tưởng người cầu kết với Đào Bạt sơn không phải là nàng, hấn cũng không hy vọng lúc trước phán đoán của mình hoàn toàn sai lầm.

“Nếu như không ai tạo phản, hoàng thượng vĩnh viễn không biết dân chúng cần ăn cơm!” Thạch Giao nhìn Lý Húc, ánh mắt rất trong trẻo, cũng rất đau thương. Nàng biết lời vừa rồi mình nói làm tổn thương Húc Tử., Nhưng giờ khắc này, nàng đột nhiên cảm thấy mình không muốn tiếp tục chơi nữa. Nếu

tiếp tục như vậy, bộ dáng nam nhân trước mắt này sẽ vĩnh viễn khó có thể quên. Nàng đang cố gắng giãy dụa trong ánh mắt quan ái của nam nhân đang lao tới, lực lượng truyền đến trên vai lại nặng ngàn cân, làm cho nàng căn bản không thể tránh thoát.

“Buông ta ra, đẩy ta ra a! van người, đánh ta cũng được!” Trong lòng Thạch Tiêu kêu to. Nàng bỗng nhiên rất hi vọng Lý Húc đối đãi với cha mẹ như vậy, thô bạo đối đãi với mình như vậy. Như vậy, nàng sẽ có mười vạn lý do để một lần nữa nhặt lấy hận trong lòng, vạn lý do tiếp tục lợi dụng “Ngụy Thiện” trong lòng nam nhân trước mắt này!” Nhưng Húc Tử lại không làm gì cả, chỉ giữ chặt bả vai nàng.

“Nhị Nha!” Rốt cuộc, nàng nghe thấy thanh âm của hắc tử giữa không trung rơi xuống, rất ôn hòa, lại giống như sấm sét. Kinh lời ôn nhu, đánh cho người ta từ đầu đến chân đều không còn chút khí lực nào.” Ta biết người vì phụ thân cùng ca ca mà khổ sở vì cái chết của phụ thân người., Đối thành ta, ta cũng khổ sở như vậy. Nhưng bọn họ không thể thành chuyện sớm muộn gì cũng bị người ta giết chết. Cho dù không chết bởi triều đình thì cũng chết ở đỉnh núi. Quên đi, ngoan ngoãn ở lại trong nhà ta. Có ta ở đây, người sẽ không bị bất kỳ thương tổn nào đâu!”

“Không, không, người đang nói bậy!” Thạch Phi Húc hiểu lời của Húc Tử là sự thật, nhưng cự tuyệt lời giải thích này. Phụ thân của mình ngay cả nhà mình đều quản không tốt, càng đừng nói thống soái thiên quân vạn mã đi cướp đoạt thiên hạ. Nửa năm qua, chiến tích của nam nhân trước mắt nói cho hắc tử biết, triều đình không cần phải có sức mạnh lớn hơn nữa, chỉ cần có một danh tướng dẫn binh chinh phạt như hắc tử thì phần lớn hào kiệt các quận Hà Nam đều không có đường sống phản kháng.

Nhưng cha mình thì đáng chết sao? Cho dù trên tay phụ thân dính đầy máu người khác, ca ca đâu rồi, mình thì sao, còn có những huynh đệ mới nhập bọn kia đâu. Bọn họ tràn ngập sẽ chết đói, bọn họ vì sao không thể phản kháng?

Sau mấy lần giã giũa không có kết quả, lực lượng của nàng ta đã biến thành nước mắt.” Ở nhà mình, ta tính người là cái gì chứ? Hay là mua được nha đầu Thông Phòng, hay là đoạt lại áp trại phu nhân?”

Tay trên vai đột nhiên buông lỏng, nàng biết mình đã hỏi đến chỗ mấu chốt. Thân phận của nhau khác nhau, làm cho hấn căn bản không cách nào cho mình một cái danh phận. Từ ngày quyết định ở Lý phủ, nhị nha liền hiểu ra cái giá phải trả trong đó. Lúc đó, nàng biết mình không để ý. Mà hiện tại, nàng không biết rốt cuộc mình muốn cái gì?

Nếu bây giờ chính mình thừa cơ bỏ đi, chắc hấn hấn cũng không có lực giữ lại. Nam nhân này nhược điểm quá rõ ràng, có thể dễ dàng bị người khác nắm lấy. Nhị nha tính rõ ràng biết rõ cơ hội thoát khỏi vận mệnh đang ở ngay trước mắt, nàng bước chân, lại quên mất quay người.

Hướng Tiên một bước, nàng bước vào trong lòng của Húc Tử, hai tay bảo vệ vòng eo trắng kiêu của hấn, mười ngón siết chặt, cho đến khi khớp xương trắng bệch.

“Nhị nha, sau khi ta viết thư báo cáo với cha mẹ, liền có thể cưới người qua cửa!” Từ trong khiếp sợ và thất vọng đột nhiên tỉnh táo lại, Lý Húc ôm lại mềm mại vui vẻ vươn tay ra, sờ sờ đầu Thạch Nhị Nha, thì thào hứa hẹn.

Phụ mẫu đáp ứng chính mình cưới một cái sơn tặc nữ nhi? Cho dù là tạm thời làm thiệp cưới vào cửa cũng tốt. Dù sao chính mình tạm thời không muốn cưới chính thê, không cần lo lắng nàng bị người ta khi dễ.

Lúc đầu tiếp nhận nàng, Húc Tử biết mình chưa hấn hoàn toàn là vì ưa thích, thập phần quyết định nàng lưu lại bên trong nhân tổ, khả năng có bảy phần là dục vọng. Mà hiện tại, hấn lại không muốn nàng tiếp tục mạo hiểm, lại đi chịu chết, cũng không muốn chút nào.

Không đợi hấn nghĩ ra một phương pháp giải quyết thích thoả đáng, thân thể trong ngực đột nhiên cứng ngắc một chút, sau đó hoàn toàn mềm nhũn như không xương. “Người, người

đừng để trong lòng. Ta không quan tâm, ta thật sự không quan tâm!” Thạch Nhị Nha nức nở ngẩng đầu lên, môi đỏ như rượu.

Húc Tử cúi đầu uống.

Thạch Nhị Nha thấy tâm của mình hòa tan, thật sự không quan tâm sao? Chính nàng cũng không biết, còn có thể rời khỏi sao? Nàng cũng không rõ ràng. Dù cho giờ phút này đối phương hứa hẹn không bao giờ thực hiện, cũng rất khiến người cảm động a. Nếu như hứa hẹn này vốn là dối trá, nàng hi vọng chính mình vĩnh viễn sẽ không nhìn thấy ngày bị vạch trần.

Nếu như, trước ngày chân tướng vạch trần, mình đã báo thù cho ca ca rồi. Có phải hay không, có thể ôm một cái cam đoan hạnh phúc tùy gió mà đi?

Nàng ta đáp lại mãnh liệt, cuồng dã như lửa.

Người say: vé khách quý đây, ngất xỉu xin vé.

Chương thứ năm, ước hẹn ba –

Khi ngọn lửa mãnh liệt dần tắt, Húc Tử ngồi dậy, lau đi mồ hôi trên ngực. Nhị nha đã ngủ, cuộn thân thể, yên tĩnh như một con rắn ngủ đông. Rất khó tưởng tượng, trong thân thể đơn độc yếu ản chứa lực lượng điên cuồng như thế, giống như đã hỏa, hừng hực thiêu đốt. Mỗi một lần đều có thể làm cho cả hai đều tan ra, quên đi tất cả ngoài thân, chỉ còn lại thiêu đốt, thỏa thích thiêu đốt.

Ngày trắng tuyết dương dâm, hắc nhớ kỹ trên sách từng dùng bốn chữ để hình dung loại hành vi ly kinh phản đạo này. Chỉ khi chân chính trải qua mới có thể phát hiện ra tư vị của Ly kinh phản đạo, đôi khi cũng rất cam tâm. Mượn ánh nắng từ ngoài cửa sổ chiếu xuyên qua cửa sổ., Húc Tử có chút say mê thưởng thức người ngủ say bên cạnh, vẻ ửng hồng trên khuôn mặt nhị nha còn chưa hoàn toàn biến mất, có người vừa rời dùng vết tích điên cuồng lưu lại trên môi lưu lại dấu vết trên gương mặt nàng, cái cổ một mực kéo dài đến bên rìa của Tỏa Cốt. Nàng có thể nói là một đôi quai Cốt Hoàn mỹ., Hai cánh tay hoàn mỹ như sừng cung. Phía dưới xương quai xanh là một đôi thân cây vừa mới bắt đầu lớn lên, theo hơi thở phập phồng. Mặt bên nhìn lại, giống như quả táo mùa trước, trong trẻo tỏa ra mùi thơm nồng đậm.

“Ta điên rồi!” Húc Tử cười khò một tiếng, kéo chăn đắp thân thể tràn đầy sức hấp dẫn trước mắt, sau đó nhanh chóng cào nát quần áo ở giường. Y phục này hắc đã xuyên qua một lần, trước mắt là lần thứ hai trong một ngày. Nước mắt trên ngực trái vẫn mang theo Nhị nha, ướt nhẹ, sờ vào sẽ khiến trong lòng sinh ra nhu. Hắc nhớ rõ mình lúc thảo luận làm thế nào với lão tướng quân của đối phương, không ngờ mới mở đầu đã rời khỏi đề tài này cả vạn dặm. Hai người vì tranh chấp với hoàng đế cách xa mấy ngàn dặm nên bề hạ không cách nào điều hòa. Sau đó, tất cả mâu thuẫn đều khiến cho vị trí bản năng.

Nhưng tình yêu và kích thích cũng không hề hòa hợp, chỉ là tạm thời che dấu đi. Húc Tử biết lần sau nhắc đến Dương

Quảng, nhị nha còn có thể dựng kim châm toàn thân như con nhím. Mà ả không chút lưu tình bôi nhọ bệ hạ, bôi nhọ vô số huynh đệ chết tại Đông chinh trên đường, chính mình cũng giận không kềm được.

Cuộc chiến của Liêu Đông đối với Lý Húc mà nói, không chỉ đại biểu cho lửa nóng và tử vong. Đó là quá khứ của hắn, có lẽ người quyết sách đã phạm vào sai lầm lớn trong việc này, nhưng những người thực hiện quyết sách cụ thể, lại trả giá bằng máu và sinh mệnh. Đó là chuyện hắn toàn tâm toàn ý làm., Lúc làm rất ít khi nghĩ đến có thể còn sống giành được công danh. Mặc dù mới đầu đồng ý, nhưng sau khi thật sự bị cuốn vào, trận chiến kia trong lòng hắn lại đại biểu cho thiên uy của Đại Tùy, đại biểu cho tôn nghiêm của người Trung Nguyên. Mà trong lòng nàng, trận chiến này chỉ là khởi nguồn tai hoạ, không liên quan đến tôn nghiêm và vinh dự.

Hắn khẽ thở dài, xoay người xuống giường. Trong nháy mắt đứng dậy, hắn mơ hồ cảm giác được nhị nha bị đánh thức, đang hướng mình nhớ lại, quay đầu lại, lại phát hiện đôi phương vẫn ngủ say như cũ. Nụ cười trên mặt như đứa trẻ mới ăn trộm một đồng quả táo, hai hàng lông mày lại giống như bông lung mà không phải, dường như đang trách hắn căn bản không hiểu được thương tiếc.

“Không cần ngươi hiểu, nhưng ít nhất sẽ không để cho ngươi lại bị thương nữa!” Húc Tử lắc đầu, thu hồi ánh mắt yêu thương từ trên gương mặt Nhị Nha. Đề tài có quan hệ đến sự nguy hiểm chí mạng của Liêu Đông, câu nói vừa rồi đối với hắn là tổn thương sâu nhất., “Vì sao sư phụ và bằng hữu của ngươi cũng đều tạo phản?” Về nghi vấn này, chính Húc Tử cũng không giải thích rõ ràng, nhưng gã cũng không cho rằng lựa chọn của Cửu thúc cùng Từ Đại Nhân là đúng. Sâu trong nội tâm, gã càng tán đồng Trương Tu Đà hơn, tuy rằng bản thân gã cũng không trải qua lần thay đổi triều đại như Trương Tu Đà.

Húc Tử nhớ tới hôm qua Trương Tu Đà mượn rượu ý đã từng nói qua, khi hắn còn trẻ, cũng cho rằng đổi triều đình là có thể giải quyết tất cả vấn đề. Đại chu được Đại Tùy thay thế, hắn đã từng cao hứng bừng bừng. Kết quả, trừ việc xảy ra một ít

phản loạn, chết mất một số người, trải qua thời gian ngắn hưng phấn, tất cả tình huống đều rất nhanh trở về nguyên trạng.

Tạo hóa vẫn là thế gia thiết lập, trẻ con bình thường trừ phi có kỳ ngộ hiếm thấy, nếu không vĩnh viễn không có cơ hội xuất đầu. Tầng dưới chót vẫn vì ba bữa cơm mà làm việc già, ngẫu nhiên gặp thiên tai., Sẽ xuất hiện vô số thảm kịch chết đói của dân chúng. Quan trường vẫn hắc ám như vậy, nói thật người bình thường đều không có kết cục tốt. Nếu như người muốn làm một chuyện thật thà làm, đầu tiên phải học được không phải là làm như thế nào để làm việc, mà là làm thế nào để hợp nhất với đám người này.

Cho nên, Trương Tu Đà lựa chọn thủ hộ, không hề có nguyên tắc bảo vệ, Húc Tử hoàn toàn tỉnh táo lại từ trong men rượu, thậm chí có thể lơ mờ thấy được Trương Tu Đà lão tướng quân không phải là đại Tùy thủ hộ. Bởi vì khi nhắc tới bệ hạ và triều đình, khẩu khí của lão tướng quân cũng không tôn trọng hơn Húc Tử bao nhiêu. Lão tướng quân thủ hộ trước mắt là sự an bình., Trong phạm vi khả năng đó, khiến đại đa số mọi người tiếp tục sống sót, không vì phong hầu bá tướng, không vì tài phú và vinh dự, chỉ vì trách nhiệm gánh vác vai của một võ giả.

“Trương Tu Đà phải chịu trách nhiệm là bảo vệ chứ không phải phá hỏng.” Trương Tu Đà từng nói như vậy, câu nói này là “Thất vọng thì thất vọng, thủ hộ như ngày hôm qua”, đồng thời khắc sâu vào trong trí nhớ của Húc Tử: “Ta có làm được không?” Húc Tử từ dưới áo vải thò ra vết sẹo ngang dọc của cánh tay mình, cánh tay này đã đủ cứng rắn, nhưng hắn không nắm chắc có thể đảm đương chức trách như Trương Tu Đà.

Hắn còn chưa đến hai mươi tuổi, mà Trương Tu Đà đã đến nửa trăm năm. Ánh nắng và hi vọng trong mắt người hai mươi tuổi luôn nhiều hơn một chút so với người năm mươi tuổi, tâm thái cũng không cách nào mờ nhạt giống như đối phương.

Húc Tử thu hồi cánh tay, biết hồi dài mặc trường bào, buộc tất cả ràng buộc. Đêm qua ghi chép nên đặt trên góc bàn, chữ viết rất tinh tế, nhưng chữ không phải chính hắn, Húc Tử có thể phân biệt được. Hắn ở trên chữ viết trải qua khổ công một

phen, tuy rằng bút tích khó truy theo danh gia đương đại, nhưng mạnh mẽ hữu lực. Mà chữ viết trước mắt lại mềm mại, không có chút sức lực nào.

Nguyên lai nàng còn biết viết chữ, nghĩ đến đây, hấn nhin không được quay đầu lại nhìn nhị nha đang ngủ say một cái. Từ góc độ này mà nhìn, lông mi của tiểu nha đầu rất dài, mắt rất tròn, mũi rất cao. Thân thể ẩn dưới chăn mền uốn lượn, ngoại trừ hấp dẫn ra, phảng phất còn ẩn giấu rất nhiều bí mật.

Húc Tử nhớ trước khi cãi vã, một vấn đề cuối cùng của nhị nha là: “Vũ Văn thuật cùng đến Hộ Nhi tướng quân ai có bản lĩnh lớn hơn một chút? Đôi bên hòa thuận sao?” Vấn đề này rất đáng để thưởng thức. Xưa nay Hộ Nhi thường không hài lòng với Vũ Văn., Hấn tựa hồ là tướng lĩnh duy nhất có thực lực và thực lực trong quân có thể đối kháng với Vũ Văn. Theo suy nghĩ này, Húc Tử phát hiện mình và Hộ Nhi quan hệ rất thân thiết. Vũ Văn Sĩ đã từng nói qua, lúc có chung lợi ích thì bất luận kẻ nào cũng có thể trở thành bằng hữu.

Chính địch chung không tính là chung lợi ích lợi ích đâu? Húc Tử dùng ánh mắt khen ngợi lại nhìn nhị nha một lần, hấn tìm được con đường tắt có quan hệ với hộ nhi, là do nhị nha trong lúc vô tình nhắc nhở đến. Tiểu nha đầu gặp qua không nhiều lắm việc đời, tâm cơ lại hữu dụng.

Người say: xin vé, buổi tối còn hơn, nôn ra máu.

Chương thứ năm lời hứa (3)

Vì chuẩn bị tiệc rượu cho tướng sĩ thủy binh Đại Tùy Toàn Toàn trở về cho đón quân binh Lý Húc quả thực đã hao tổn một phen tâm tư. Quận Tề mặc dù có tiếng giàu có thứ hạng, nhưng bởi vì vị trí địa lý rời xa quốc đô, bởi vậy thật sự vô duyên với xa hoa. Hai năm nay lại bởi vì chiến loạn mà thương lữ nam bắc đoạn tuyệt., Trên phố chợ, rất nhiều nguyên liệu nấu ăn có thể lấy ra đều có tiền mà không mua được. Húc Tử bắt đắc dĩ, chỉ có thể lục soát giá cao mọi nơi. Hết lần này tới lần khác phủ thái thú phái cái rãnh chủ mòng nhờ Dương Nguyên làm một tên gia hỏa tính toán tỉ mỉ, lúc mua đồ có thể dùng tiền bạc tuyệt đối không chịu xài. Cho dù chỉ tốn một cái lỗ vuông, cũng hận không thể từ chính giữa cắt một đao, đem một nửa trở về. (Chú tính)

Nhưng gặp phải chuyện ăn bớt về, vị Dương chủ này lại bạc bẽo nhưng rất phóng khoáng. Đám thân binh chạy đông chạy tây tốn tâm tư kiếm được đôi cánh cá, tổ yến, tay gấu các loại vật hi hữu, qua tay của Dương chủ, khẳng định sẽ giảm bớt nửa phần. Mấy thân binh tới hỗ trợ đối với điều này hết sức bất mãn., Không nhịn được lên lút nói thảm. Mà Húc Tử trải qua mấy lần khó khăn trắc trở, gặp nhiều sự tình giống vậy, tâm tính đã sớm bình thản, không những không muốn cùng Dương chủ bạc bẽo hơn thật, ngược lại khuyên đám người Chu Tĩnh tận lực làm như không thấy, miễn cho Dương đại nhân cảm lên cảm thấy xấu hổ trên mặt.

“Vị Dương đại nhân này cũng thật vất vả, thỉnh thoảng ăn chút xem sao không hiểu. Các người giả bộ không nhìn thấy là được rồi, hưởng hồ hắc cũng không phải muốn lấy một mình mình!” Nhìn sắc mặt tức giận bất bình của mấy tên tâm phúc, Lý Húc cười an ủi. Những huynh đệ này đều là do hãn tự mình lựa chọn từ trong quân binh ra., Thân thủ mỗi người nhanh nhẹn, xử sự cơ linh, còn có một chút tính tình cũng rất đối với Húc Tử, đó chính là những huynh đệ này mỗi người đều thiện lương mà thuần phác, giống như ngày đó mới vào trong quân.

Húc Tử không muốn trách cứ việc của bọn Dương Nguyên, tránh dẫn tới địa phương văn võ bất hòa. Huống hồ có tiền lệ hoàng đế bệ hạ yêu cầu Bách Quan thượng hối lộ, sao lại có thể yêu cầu Bách Quan ân cần phụng công? Nhưng có một số lời lão không thể nói rõ, cho dù có tín nhiệm người nhất cũng phải có bao nhiêu phòng bị. Một lần chịu khổ học một lần, trong quá trình va chạm và té ngã, Húc Tử đã càng ngày càng cơ hội cảnh báo.

Nhưng cái thái độ và bần nhão này không làm mọi người hài lòng. Đặc biệt là thân binh đội đang dần tỉnh lại. Người này trời sinh đã có tính tình ngay thẳng, nếu không cũng sẽ không bị mấy câu đối thoại của La Sĩ và đám người Tần thúc Bảo chọc giận mà tòng quân.” Nhưng bọn họ đều là mệnh quan triều đình, mỗi tháng đều cầm bổng lộc lớn!” Chu tỉnh sờ cổ cùng chủ tướng đình miệng. Lúc ấy Lý Húc mới đến quận Tề Quốc., Dưới trướng đang cần nhân thủ đắc lực, cho nên đem hần điều sang bên cạnh, cũng chính bởi vì quan hệ so với những người khác nhiều hơn một tầng, quanh tình ở trước mặt Lý Húc Tổ không có quá nhiều kiêng kị, cơ hồ là có cái gì liền nói cái gì đó.

“Bổng lộc của triều đình thật ra không cao. Bọn họ xưa nay lễ vật xã giao lại nhiều! Không giống chúng ta, cả ngày trừ quân doanh ra không ai đi đâu nữa!” Húc Tử cười cười, lắc đầu. Hần thích chu đáo với cái bản tính thẳng thắn này, bởi vì như vậy bên cạnh hần mới không xuất hiện một Trương Tú nữa. Nhưng Chu tỉnh...” Cần chậm rãi thích ứng dùng ánh mắt quan viên đối đãi quan viên, mà không phải vĩnh viễn đứng ở góc độ dân chúng.

Theo góc độ người bình thường, triều đình cho bổng lộc quan viên không tính quá thấp. Quan cư hèn một quận chúa chính ngũ phẩm, tiền lương trăm cân. Đây chính là hơn một vạn tám ngàn cân gạo, đủ cho những nhà nghèo ăn hai mươi năm! Nhưng người có địa vị cao, nhu cầu thường thường cũng cao. Ở quan ngôn quan, bọn họ cần dưỡng nô, bỏ tỳ, mua tài sinh sản, cho nên hai trăm thạch thóc không trải qua mấy phen.

Huống hồ có tiền có thể cầm không mà không lấy, chẳng phải là thái hạc lập bày gà? Trong cuộc đời quan trường mà Húc Tử

trải qua, loại sự tham lam này giống như Dương Nguyên đã có thể làm chút chuyện cho triều đình và dân chúng, đã là nhân tài kiệt xuất trong đó. Nếu đổi lại là những kẻ tham lam lại vô năng kia, dù loại hành vi càng làm cho người ta đau đầu hơn ba thước.

Không làm việc, nhưng không làm chậm trễ việc bọn họ cho người ta món ăn trứng gà. Vô trung sinh hữu, vu oan hãm hại, dù sao mọi người cũng có rất nhiều thời gian. Nếu người không muốn biện hộ vài câu, chính là không khiêm tốn, không biết tôn trọng đồng僚, một đồng lá rau viên tiếp theo, khẳng định không ngừng bay tới.

“Nhưng bọn họ đọc nhiều sách như vậy!ou thánh nhân chi ngôn như vậy đều là một bộ! Làm sao có thể tham lam hơn những tiểu thương đầu đường được, còn vô sỉ!” Chu Tĩnh vốn còn muốn nói quan bổng của những người này đã đủ dọa người rồi, ngẫm lại tướng quân nhà mình cũng là một thành viên trong quan lớn, lời đến miệng lại đổi hướng. Hắn quyết định công kích chỉ nhằm vào công việc của văn chương, đem toàn bộ võ tướng loại khỏi khu vực bị chỉ trích.

Nhưng lời của hắn lập tức dẫn tới sự bất mãn của hai đội quân thân binh còn lại, hai người tên là Triệu Uy, một người tên Phương Trọng, đều xuất thân từ người buôn bán nhỏ bản địa. Việc mua bán thực sự không thể làm ăn tiếp nữa, mới đến quân đội lấy một miếng cơm ăn.

“Người đọc sách thân phận liên quý sao? Đó là bọn họ tự thôi phong. Cái gì liêm khiết nịnh bợ, ngoài miệng thì chỉ nói suông mà thôi. Thật sự có cơ hội hưởng về tiền bạc trong túi sen của mình, còn không phải là quên hết mọi thứ sao?” Triệu Uy vừa tính toán, vừa chống đẩy, vừa phản bác: “Còn không bằng những kẻ buôn bán như chúng ta, tốt xấu cũng biết xưng là ba ngôi sao trên bàn, cái gì gọi là thiếu phúc, giảm thọ, cái gì gọi là hao tổn lộc!”

“Đúng vậy, sách vở đều yêu cầu người khác. Bảo bọn họ lấy ra yêu cầu mình, bọn họ mới không chịu. Người còn không phục, ta đã gặp mấy người đọc sách, đem ngôn ngữ Thánh Nhân học thuộc lòng., Nhưng một chút đạo lý làm người đều không

hiếu. Trước mặt lời lẽ nghĩa chính nghiêm, sau lưng làm tất cả đều là cảm thú, còn đem người khác coi là người mù, phảng phất ai cũng nhìn không ra lai lịch của bọn họ!” Phương Trọng nói cũng không chậm, cùng Triệu Uy một trái một phải, đem chu toàn thức tỉnh kéo vào trong góc tường.

“Không thể nói như vậy, trong đám người đọc sách cũng có không ít người giảng đạo đức!” Chu tỉnh thấy phạm vi công kích của mọi người mở rộng vô hạn, hấp tấp tới mức nháy mắt với hai vị đồng liêu. Trước mặt chủ tướng bức bối không sao, cùng Lý tướng quân lâu như vậy rồi, mọi người đều biết ông ta là thượng cấp tốt chịu bao dung. Nhưng năm đó Lý tướng quân có người nói cũng là người đọc sách, hai huynh đệ mắng như vậy, còn mang theo tướng quân đại nhân vào.

“Làm sao vậy, không nói nữa! Theo ta thấy, người này phẩm chất tốt xấu, cùng đọc sách, không có quan hệ gì lớn.” Triệu Uy thấy Chu Thức Quang chớp mắt không nói lời nào, nhìn không được có chút dương dương đắc ý.

Bỗng nhiên, hấn ý thức được cử chỉ quanh tinh hình như mang theo ám chỉ nào đó. Quay đầu đi, thấy Lý lang tướng đã thông thả đến bên cạnh mình, trên mặt tươi cười lúc ẩn lúc hiện.

“Lang tướng đại nhân, chúng ta không, không phải nói người!” Triệu Uy và Phương Trọng dị miệng đồng thanh nói.

“Đọc sách hả? Ha ha, chẳng phải người cũng từng đọc rồi sao. Làm việc, làm việc, buổi tối hàng đội đang dẫn mọi người đi uống rượu. Tất cả tiêu dùng trong lần ăn mừng này!” Húc Tử cười cười, quay người bỏ đi.

Lời nói của các thân binh tuy rằng cực đoan, nhưng chưa hẳn tất cả đều là sai. Có đôi khi thấy bọn họ cười cợt, Lý Húc chỉ đơn thuần nhìn quá khứ của mình. Một mực không thể dễ dàng tha thứ ô uế, cũng không biết âm mưu quỷ kế. Vốn cho rằng thế giới giống như chữ song song đều sạch sẽ, trên thực tế, sau khi bước vào quan trường, đầu tiên cần phải thích ứng với ô uế trong đó.

Không thích ứng, người sẽ không có khả năng làm được, thậm chí bị đá bị loại. Tựa như thịnh yển trước mắt, tâm tư khách

mời cũng chưa chắc ăn cơm, nhưng người phải chuẩn bị long trọng, chu đáo, tận lực làm khách tới lui. Bởi vì chỉ có như vậy, người mới có thể từ trong tay đối phương đào ra thứ mình muốn. Tuy rằng lý do cuối cùng đều là Miện Đường Hoàng, nhưng trên bản chất chỉ có hai chữ, giao dịch.

Mà giao dịch phải trả giá đắt, bởi vậy, Húc Tử quyết định chủ động cùng tới bảo vệ sửa chữa. Quan hệ giữa hắn cùng Vũ Văn gia tộc đã không thể hòa hợp, đắc tội hay không đắc tội đối phương, kết quả đều thành một dạng. Đại tướng quân cùng Vũ Văn tướng quân thế không đội trời chung, giữa hai người cái khe không nhìn thấy, chưa hẳn không phải là cơ hội cho người mới xuất đầu.

Có lẽ bởi vì tốc độ xe ngựa vất vả nên thần sắc của họ nhi có vẻ cực kỳ mệt mỏi. Các tướng lĩnh theo ông ta đến dự tiệc đa số đều như vậy, mặt mũi ai nấy đầy vẻ xúi quẩy. Chỉ có trưởng quân thủy quân Thôi Quân Quân áo giáp chỉnh tề, đang ngóng nhìn, mơ hồ lộ ra vài phần đắc ý.

Đoàn người phân chủ tọa theo thứ tự, lão thái quân Bùi Chi là người đầu tiên giơ rượu.” Nổi nhục mấy năm nay, một lúc tuyết rơi. Có kết quả này, ta nghĩ ba mươi vạn anh linh năm xưa cũng không thể ngủ nghỉ. Hạ quan không lấy lòng, mời tướng quân uống cạn chén này!” Xưa nay ông ta luôn thiện cầu khẩn, tuy uống rượu rất ngắn, nhưng nghe xong lại khiến người ta cảm thấy hào hùng.

“Mời tướng quân uống đầy chén này!” Văn võ Tề quận nhao nhao nâng chén, từ xa chào. Tới bảo vệ không thể chối từ, đành phải giơ chén rượu lên uống cùng mọi người. Rượu vào miệng, hắn lại âm u thở dài, phảng phất có vô số phần hận đều đè ở ngực, không có cơ hội để phát tiết ra. Mọi người cho rằng hắn muốn nói mấy câu, hắn lại không viết tiếp, bùng rượu lên, một ngụm sạch sẽ.

Đây cũng không phải là dáng vẻ của lão tướng quân trong ấn tượng của Húc Tử, nhớ rõ trước kia Hổ Lao Quan, lão tướng quân cười với tất cả mọi người là bộ dáng cười, cười cười liền đem người khác tính kế, thuận tiện “Bỏ” một cái tát thật to. Nếu nói phóng tầm mắt toàn bộ Đại Tùy ai sẽ để họ nhi chịu

thiệt, chỉ sợ ngoài hoàng thượng ra thì chính là lục đại thế gia. Nhưng trước mắt là lãnh binh ở bên ngoài? Ai có bản lĩnh lớn như vậy để cho lòng hấn đau khổ không nói nên lời.

Đang lúc hao tâm tư phỏng đoán tâm tư đối phương, Trương Tu Đà lại giơ chén rượu thứ hai lên. Trương lão tướng quân chúc chúc toàn thể tướng sĩ đông chinh chiến bình an, cũng làm cho khách nhân tìm không ra lý do cự tuyệt. Đến bảo vệ nhi lại cạn sạch, nhưng không nâng chén này đáp lễ, mặt đen sì, hướng về phía một món ăn mãnh liệt nhai.

Kể từ đó, bầu không khí tiệc rượu khó tránh khỏi lúng túng. Trương Tu Đà nghiêng đầu về phía Lý Húc, dùng ánh mắt ý bảo hấn ta tiến lên làm quen với đối phương, rút gần quan hệ của vị khách này một chút. Không đợi Lý Húc cầm chén rượu đứng dậy, trên chiếu binh bộ thị lang, thủy sư trưởng sử quân nghiêm túc nhảy ra trước.

“Lần này vận nước Mông Đại Tùy Hưng Long, bệ hạ bày mưu tính kế. Tại hạ theo tướng sĩ hành mệnh, văn võ tề tâm. Cuối cùng lệnh cho Cao Nguyên tiêu nhi thúc thủ, uy danh của Đại Tùy quốc vang dội...”

Hấn nhỏ giọng tỉ mỉ, còn mang theo mấy phần tiếng vẹt đực. Mặc dù nói bình bình bình thản như thơ lên miệng, nhưng qua thực mọi người nghe không thoải mái toàn thân. Chư quân quận Tề còn miễn cưỡng có thể bồi thường khuôn mặt tươi cười, mấy vị tướng lĩnh đi theo hộ nhi cùng tới lại toàn bộ cúi đầu, từ tai đến cổ toàn bộ biến thành màu xanh đen.

Xem ra vấn đề nằm ở trên người vị Thôi đại nhân này rồi, không biết người này xuất thân từ Hà Gian Thôi thị hay là Thanh Hà Thôi thị, dựa vào môn đăng hộ của nhà ai lẫn vào Binh bộ? Lý Húc cẩn thận quan sát sắc mặt của mọi người phía đối diện?, Thôi Quân biết rõ Thôi Nhược Quân đến làm tướng thủ hộ và quan văn đã có hiềm khích nghiêm khắc. Dựa vào địa vị của bản thân và ấn tượng mãnh liệt của cuộc chiến Liêu Đông lưu lại trong lần đầu tiên, hấn theo bản năng lựa chọn giữ gìn lợi ích của các võ tướng. Bởi vậy giơ chén rượu trước mặt lên, cười cắt ngang lời nói nghiêm nghị của Thôi Quân.

“Đáng tiếc mặt tướng vô phúc, không thể nhìn rõ phong thái của chư vị tướng quân. Cẩn thận dùng rượu này, tẩy trần chinh trần cho các tướng quân!”

“Không dám, không dám. So với oai phong của Lý lang tướng năm xưa trong Hồ Lao quan, lần này chúng ta đều phí công vô ích!” Hộ nhi thấy Lý Húc đứng dậy kính rượu cho mình, miễn cưỡng khôi phục một chút hứng thú, cười trả lời.

“Đáng tiếc Lý tướng quân không đuổi kịp Đông chinh lần này. Bệ hạ dùng nhân đức phục nhân, đẩy thánh ân sang hóa ngoại...” Mượn câu nói của mọi người, Thôi Quân Túc lại chen vào lần nữa.

“Đúng vậy, khi gia phụ còn sống, cũng thường thường hướng chúng ta nhắc tới sự dũng mãnh của Lý tướng quân. Nói người Tam Phá địch trận, ở trước mấy vạn quân địch hô to giương cờ, tướng sĩ địch ta gần bốn mươi vạn, không người nào không là Thần Đao!” Một võ tướng họ Thanh ngồi ở cuối khách nhân cũng giơ chén rượu lên, xa xa hướng Lý Húc hò hét.

Theo lẽ thường, trước khi đến bảo vệ con, Thôi Quân Túc và cấp trên của hắn chưa trả lời, người ngồi ở vị trí của hắn không có tư cách hướng chủ nhân đáp tạ. Nhưng hết lần này tới lần khác chuyện hôm nay, trước khi thủy sư đại tổng quản không nói, trưởng sử đã lộ mặt trước, cho nên văn bối hậu sinh không chú ý thứ tự, cũng không hoàn toàn coi là thất lễ.

Chúng văn võ quận Tề quận âm thầm nghĩ không ổn, đoàn người nhiệt tình mở tiệc, lại không nghĩ tới đứng ở bên cạnh một cái lốc xoáy lớn. Mắt thấy văn võ sĩ văn võ có tiếng thủy sư đầu đá, làm chủ nhân mắc câu cũng không phải, không đã động càn phiền toái. Giống như đi vào một căn phòng trống lưu môn, như thế nào đi cũng không thể thực hiện được.

Bùi Dục âm thầm nháy mắt với Lý Húc, ý bảo hắn cố gắng giữ gìn song phương trong lốc xoáy. Húc Tử nhẹ nhàng gật gật đầu với lão thái thú, sau đó giơ chén rượu trước mặt lên, hướng võ tướng họ Chu đáp lại: “Lệnh tôn là Chu Pháp Thượng lão tướng quân, năm đó Lý mô may mắn từng kề vai chiến đấu với lão tướng quân., Không nghĩ tới chỉ có một năm “Hắn dừng lại một chút, cố ý dùng ngữ điệu trầm thấp phát ra

một tiếng thở dài, “Ài, mong hấn biết được tin tức về Đại Tù ta cuối cùng khiến cho Cao mỗ câu thần phục, lòng mang đại an lòng. Chén rượu này, kính Chu lão tướng quân cùng chư vị ở trên trời chú ý tiên bối của Đại Tù ta!”

“Kính Chu lão tướng quân cùng ở trên trời chú ý đến tiên bối của Đại Tù ta.” Mọi người đều nghiêm mặt đáp lại.

Khi chủ nhân của tiệc rượu hàn huyên, hộ nhi đã từng giới thiệu gia thế của Chu Vũ Tướng cho mọi người. Người này tên là Chu Thiệu Phạm, là con út của Thủy Sư Phó đô đốc Chu Pháp Thượng tướng quân. Mọi người nghe xong, cũng chỉ cho rằng Chu Ảnh là một con cháu thế gia mượn cha chú đi vào quân đội làm con cháu thế gia có tư lịch mà thôi., Căn bản không quan tâm nhiều hơn. Lúc này nghe nói Chu Pháp Thượng tướng quân đã qua đời, bất giác lại nhìn thiếu niên thêm vài lần. Chủ đề cũng tự nhiên mà từ việc chinh phục Cao Lệ công pháp, chuyển sang Truy Tư đối với Chu lão tướng quân. Thôi quân nghiêm túc như có mấy ngàn con kiến leo trong lòng nhưng lại không chen vào được., Không thể bày công lao nhà mình, muốn tìm cơ hội phát làm, chủ nhân nơi này làm việc lại phụ tình thường tình với người. Hấn một người sống đại thọ cùng người chết tranh giành tình nhân, xấu xa tâm tư quả thực có chút không được nể mặt.

“Lần này trước khi xuất sư, Chu hiền đệ đã bị bệnh, lại kiên trì đưa ta đến bờ biển. Tới nay một người vẫn còn nhớ di ngôn của hấn, từng câu từng câu như đao! Thôi đại nhân, ngày đó ngươi cũng ở đây, có thể thuật lại lời nói của Chu tướng quân một lần không?” Nói với mọi người một hồi chuyện cũ có liên quan tới Chu Pháp Thượng tướng quân, đến hộ nhi lắc đầu, thở dài.

Thôi Quân nghiêm túc đến nỗi tâm ma ngứa ngáy khó thở, cuối cùng cũng đợi cơ hội thể hiện rồi, sao có thể dễ dàng buông tha. Lúc này hấn ta đứng thẳng người lên, nghiêm mặt nói: “Thôi mỗ sao quên được. Chu lão tướng quân có nói: “Ta lại tới Thương Hải, không thể lưu thông, lúc thì không theo ta, sẽ từ nhân thế. Tương chí bất quả, mạng sống thế nào cũng được”

Dứt lời, mọi người vỗ tay chào, để có thể khen ngợi trí nhớ siêu cường của mình. Lại phát hiện toàn bộ đại sảnh lặng ngắt như tờ, chủ nhân cùng khách nhân đều giơ chén rượu lên, hướng về anh linh trên bầu trời xa xa kính trọng lẫn nhau.

Tráng chí chưa có thù lao, các anh hồn xa xôi ở ngoài trời, bọn họ đối với kết quả xấu hổ hôm nay, có thể nhắm mắt sao?

Chú 1 vẫn tiên, Dương Quảng được đúc bằng tiền sau khi lên ngôi, bởi vì tỷ lệ đồng giảm xuống rất nhiều, cho nên danh dự ở dân gian thua xa tiền ngon bằng thịt do cha hắn đúc.

Bài 2: Tên gọi Trung Quốc, đứng đầu là ba ngôi sao, theo thứ tự đại biểu phúc, thọ, Lộc, nhắc nhở thương nhân không được giảm cân.

Chú 3: vé, vé, vé khách quý.

Chương thứ năm lời hứa (Xà Tử)

Một trận Tẩy Trần Tiếp Phong Tửu rõ ràng lại nuốt ra vài phần ý vị bí phần tráng chí chưa có, cũng coi như trước nay chưa từng có ai, sau không có ai đến. Khúc nuốt di ngôn cuối cùng của Chu Pháp Thượng Lão tướng quân, hai bên đều không còn hào hứng nói chuyện vui vẻ, tiếp tục buồn bực nửa canh giờ, đến hộ nhi lấy cớ không có tử lực, xin cáo lui trước. Những tướng sĩ Thủy quân khác thấy chủ soái cáo từ, cũng đều đứng dậy rời đi.

Thôi Quân Túc vốn muốn tìm cơ hội tán dương vài câu, nhưng nghe mọi người nói đã đi hết, đành phải hậm hực bỏ qua. Lão thái đế Bùi Thủ sợ hấn cảm thấy buồn bực, lén lút mời hấn mang chức văn quân ngày qua ngày lên núi thưởng cảnh. Thôi Quân Túc sau khi nghe xong thì vui mừng quá đỗi, không nói lời nào đáp ứng, cả đêm không nhanh chóng quên mất.

Ngày thứ hai, thủy sư dừng lại tại Tề quận một ngày. Bùi Triền Chi mang theo văn nhân tự lên cao, Lý Húc cũng ở trong nhà bày bàn rượu, mời mấy cố nhân đến đây tụ họp. Bởi vì lấy danh nghĩa gia yến., Cho nên hấn mời đến hộ nhi, Chu Thiệu Phạm và vị lão tướng quân Phùng Từ Minh từng có duyên một lần trong cuộc chiến Hồ Lao Quan, ba vị lão tướng quân Phùng Từ Minh, những người không liên quan khác đều không được mời tới. Mà bên Tề quận, Húc Tử cũng chỉ gọi La Sĩ và Trương Tu Đà tới tiếp khách.

Tất cả mọi người đều là võ tướng, lời nói không câu nệ vô thức, bầu không khí so với hôm qua hòa hợp hơn gấp mười lần. Sau khi say rượu quen tai, Trương Tu Đà hỏi tình hình cụ thể của cuộc chiến lần này. Đến hộ nhi thở dài, nói ra: “Đây không phải là niềm hy sinh sự phó nhiệm gì chứ....., Cũng chính là vì không muốn bỏ thanh danh bệ hạ, ta mới ngăn ra cái mặt già khoe khoang khoa công trước mặt các ngươi. Một câu cao rõ ràng lại dùng một lần kế hoãn binh, đáng hận lắm người Ngu Thế Cơ, Bùi Tịch không có mắt, thế mà ngay cả chút trò hề này cũng không nhìn ra!”

“Chỉ sợ không mục đích gì khác chỉ là Ngu Thế Cơ, Bùi Tịch mấy sủng thần!” Mọi người thầm nghĩ trong lòng, nhưng không ai dám tiết lộ. Hoàng đế bệ hạ thích giả thánh nhân trước mặt người ngoài, đây là chuyện mọi người đều biết. Năm đó hấn giả bộ như để tạo ra vạn quốc triều triều, mời chư vị Hồ Đại Tuyền đến xem đèn, dọc đường đi ăn cơm., Ở trọ cũng không cho bách tính thu tiền, khiến cho ven đường các quận oán than dậy trời. Lần đầu tiên chinh phạt cao xinh đẹp, cũng là hấn nghe tin một đám văn thần nói bừa, muốn dựa vào uy dọa binh bắt huyết nhận, kết quả bỏ lỡ cơ hội chiến đấu tốt nhất, khiến mấy chục vạn tinh nhuệ không thể hoàn hương.

“Ta vốn định làm tướng bên ngoài một lần, quân lệnh không thể không nghe. Trước tiên bắt tiểu tặc vô sỉ Cao Nguyên kia rồi lại thỉnh tội với bệ hạ. Tiếc là Thôi Quân Quân Quân lại lấy tính mạng chư tướng ra uy hiếp, khiến cho sĩ khí đại quân tan rã, ai!” Hộ Nhi dùng bàn để chụp lấy, tình cảm tiếc nuối tràn ngập trong lời nói.

“Đều là do Thôi Quân ngộ sự! Đừng có bốn sự khác thì không có, nịnh bợ Quyền thần, nhưng chiêu thức dùng quan uy ức hiếp đồng liêu thật sự rất cao minh!” Lão tướng quân Phùng Từ Minh oán hận đứng bên cạnh giúp đỡ. Hôm qua, Lý Húc mượn cái cơ nguy trang của Chu Thiệu Cơ để nói chuyện với Chu Thiệu Lương hôm qua., Hung hăng ăn quả đắng với Thôi Quân, cử động này khiến cả đám tướng lĩnh Thủy sư đều cảm thấy sảng khoái. Cho nên hôm nay không cần đối phương đặt câu hỏi, Phùng Từ Minh đã chủ động ép chúng tướng từ trên đường tiến về bình định như thế nào để lui quân, sao có thể cùng Thôi Quân xả cơn oán giận này.

Hóa ra sau khi trải qua hai năm chiến tranh liên tục, đặc biệt là loại chiến lược phá hủy mà các Đại Vũ Tướng năm trước chấp hành, Cao Trảo Lệ Quốc cũng mệt mỏi dị thường., Sức chiến đấu của binh mã lớn không bằng trước. Lần này thủy binh lên đất liền ở ngoài thành Tất xa, gần như là lấy tư thế như là làm cỏ khô, một lần hành động liền đoạt được trọng trấn có câu nói cao, kinh doanh nhiều năm. Tên hèn Cao Nguyên liên tục điều binh tới chiến đấu, tất cả mọi người đều bị ùn ùn phá vỡ. Đang lúc tướng sĩ Thủy sư chuẩn bị một cổ tức giận chiếm lấy vùng

đất bằng, thì thánh chỉ của hoàng đế bệ hạ từ bên ngoài Liêu Đông Thành đưa tới.

Chúng triều thần trải qua thương nghị, thế mà lại cho phép cao một câu Lệ quốc mời được! Mệnh lệnh bắt đầu từ lúc nhìn thấy thánh chỉ, tướng sĩ ba quân không thể tiếp tục đi sâu vào bên trong Cao Trảm cảnh, nhất định phải tấu lên Khải Ban Su.

Tướng quân Phụ Hộ Nhi đã giao thủ nhiều lần với mỹ nhân Cú Cao, biết rõ lòng muông dạ sói con của hắn. Bởi vậy không chịu phụng chỉ, triệu tập các huynh đệ nói: Tính toán lần này, chúng ta đã lần thứ ba bình lâm bình biên thành hạ. Nếu như còn không đánh được thành này., Cả đời nhục nhã này cũng không cách nào rửa tuyết. Dọc đường đi đáng vẻ xinh đẹp khó coi như thế, chỉ cần ta và người thêm một lần lực nữa, nhất định có thể bắt được con tôm tép Cao Nguyên kia, đào ra trái tim của hắn để tế bái ba mươi vạn oan hồn Đại Tùy ta chết đi.

Chúng tướng đều viết: Nặc! Muốn tốc chiến tốc thắng, Trường sử Thôi quân nghiêm lại nhảy ra, chỉ trích đến bảo nhi không tuân theo thánh chỉ, trái với đạo thần của người ta.

Lại Hộ Nhi không nói lại hắn, tức giận nói: Phải chịu nội dung của bên ngoài quân lệnh. Huống hồ bệ hạ cũng không biết thủy quân đã nắm chắc phần thắng trong tay!

Thôi Quân Túc rõ ràng không biết binh, lại bày ra một tư thế cao cao tại thượng quát lớn với chúng tướng: “Nếu như các người dám nghe mệnh lệnh của tướng quân, không chịu phụng chỉ. Hôm nay ta nhất định đem trong mắt chư vị chỉ có tướng quân, không có cử động của hoàng thượng báo cáo lên. Đánh hạ bình định, chưa chắc mọi người có công. Một khi chiến bại, người nhà của các người tuyệt đối đảm đương không nổi!”

Lúc này, có vài tên võ tướng tính tình nóng nảy nhảy dựng lên, bộp bộp trả lời Thôi Quân. Nhưng mọi người đã trút giận đủ rồi, nhưng lại không gánh nổi tiếng tạo phản, sĩ khí vốn cao vút lập tức giảm xuống mức thấp nhất. Như vậy, cho dù các tướng quân có lòng tái chiến, cũng mất đi nắm chắc tất thắng, đành phải nghe theo đề nghị của Thôi Quân Túc, quay đầu rút quân.

“Con bà ngoại nhà nó chứ, tên cầu quan gây rối này!” Không đợi Chu Thiệu Thiệu tướng nói hết lời, La Sĩ tức giận đến mức vỗ bàn một cái, chửi ầm lên.” Con chó chết này há lại là Trung Quân Thê quốc gì gì chứ, rõ ràng là không biết võ sự, lại thích chỉ huy bừa bãi.”

Khí lực của hắn quá lớn, vỗ một cái liền đem cả đồng nhỏ trước mặt mình đều đập sụp xuống. dưa quả, thức ăn rơi đầy đất. Lý Húc thấy thế, vội vàng gọi người hầu đi vào đem mặt đất thu thập, một lần nữa thay một ít mang ra trước mặt La Sĩ.

La Sĩ tự biết mình thất thố, cười cười giải thích với mọi người: “Hắc hắc, mấy vị đại nhân đừng trách. Tại hạ nghe đám vô lại văn nhân cử chỉ đã phiền lòng, vừa rồi nhất thời xúc động, xin chư vị đại nhân thông cảm cho!”

“La đốc úy chính là người có tính tình, tội gì phải có.” Hộ nhi khoát khoát tay, cười nói. Bị La sĩ tin như vậy, tâm tình của hắn ngược lại tốt hơn rất nhiều, sự ngu ngốc kèm theo tiếng mắng chửi của mấy cầu quan kia cũng đã bình thường hơn không ít. Giơ chén rượu lên, hướng La sĩ cười một tiếng đầy chí ý: “Nghe nói La đốc úy thiếu niên anh hùng từ lâu, hôm nay gặp mặt, quả nhiên là hào hùng cái thế. Lão phu mời người một chén, đa tạ người thay ta mắng chửi mà nói những lời không muốn mắng!”

“Nguyện uống cùng lão tướng quân. Tuy sĩ tin không có phúc theo dưới trướng, nhưng cũng thường nghe đại danh tướng quân.” La Sĩ tin và lại chén rượu trong chén, uống một hơi cạn sạch.

Hai bên tân chủ lại nâng chén kính lẫn nhau, bầu không khí càng thêm hòa hợp. Trong bữa tiệc cẩn thận bàn luận về việc mất ba lần đông, phát hiện có hai lần đều là lỗi tại một đám không biết binh, lại ưa thích cầm ngang một cước lên người văn nhân của võ sự. “Ta vốn cho là đọc sách nhiều, tự nhiên sẽ hội tụ. Ai ngờ có lúc đọc nhiều sách, ngược lại càng ngày càng đọc hạn chế!” La sĩ lớn gan, ăn nói phi thường.

“Chỉ sợ đọc không chỉ là tầm mắt thôi đâu, có một số người, tâm trí cũng bị hạn chế rồi.” Chu Thiệu Cơ cười khở lắc đầu, tức giận nói ra một trải nghiệm khiến người ta phần nộ khác.

Ý kiến lẫn nhau không hợp, là chuyện rất bình thường trong võ tướng. Mọi người lúc tranh luận đều bày tỏ ý kiến của mình, sau khi tranh luận xong thì cũng thôi đi, cho dù sự tình phát sinh kế tiếp đã chứng minh mình phán đoán chính xác hoàn toàn, ai cũng không thể mặt dày cứ xử theo lời nói lúc đầu. Nhưng vị Thôi Trường sử kia lại không như vậy, từ khi hạm đội từ Đông Lai lên đất liền bắt đầu lên đất liền., Cho dù đi tới đâu, hấn cũng phải lấy ca quang của Ban Sư ra để khoác lác một phen. Sau khi thổi hết thánh minh của bệ hạ, hấn có dũng khí thổi phồng mọi người, lúc mọi người say thì một mình hấn tỉnh lại. Làm cho mọi người tránh còn không kịp, khi ăn cơm không ai muốn bên cạnh hấn. Người này lại hồn nhiên không phát giác, tự nói là khúc cao và thiếu, hào quang khiến mọi người không dám ngược nhìn.

“Này, loại người này trời sinh chính là đi ra chọc người ghét, thật sự không đáng để chúng ta so đo. Người đừng để ý tới hấn, hứng thú của hấn tự nhiên sẽ phai nhạt.” Húc Tử lại cho mọi người một chén rượu, cười an ủi.

Vừa rồi khi La Sĩ vỗ bàn mắng con mẹ nó, hấn vẫn mỉm cười không nói. Sau đó mọi người nghị luận đông chinh hấn cũng nghe rất nhiều, thời gian nói chuyện ít. Giờ phút này ngẫu nhiên nói một câu, lại rất có đạo lý. Chẳng những bảo hộ nhi nghe rất êm tai, còn điểm ra chiêu thức thực dụng nhất đối phó kẻ nhàm chán.

Bỏ mặc! Một số người chiêu thuật chính là để tăng thêm sự hoang mang cho người, biểu hiện của người càng để ý, hấn cười càng vui vẻ. Nếu như đối mặt lời đồn và chỉ trích qua tai, những tiếng ong ong cất giấu họa tâm kia còn có thể thu được hiệu quả gì? Đây là chân lý nhân sinh của Húc Tử trong lời đồn đãi vang lên bốn phía. Chưa chắc hấn đã rất mạnh, nhưng cực kỳ hữu hiệu.

“Cạn một ly vì lời nói của Lý lang!” Đến hộ nhi như hiểu ra, cười lớn kiến nghị. Xưa nay hấn thật sự có chút cố chấp, nhưng tuyệt đối không phải kẻ vừa mới bảo vệ. Gần đây lại bị Thôi quân Túc, tên gia hỏa vô sỉ này miêu tả cho thấy tựa như một tên mãng phu không phân nặng nhẹ hạ xuống. Hết lần này tới lần khác lấy thân phận chủ soái một quân cờ của hấn.,

Không thể cùng văn nhân này so đo, nếu như trở mặt cùng họ Thôi, sau đó người này nhất định sẽ nói: xem, ta nói trúng rồi, hấn then quá hóa giận!

Bởi vậy, đến hộ nhi đây về ngu muội không chỗ nào không phát tiết, chỉ có thể ngẫu nhiên mượn hơi rượu trong trường hợp ít người làm cho phát điên lên. Lời nói của Lý Húc tuy chưa hẳn là cố tình, nhưng không thể nghi ngờ lại có tác dụng làm bùng tỉnh mọi người trong mộng cảnh. Từ đó về sau, thân phận của hộ nhi trong quân., Địa vị, lại thêm mười người họ Thôi cũng không dao động được. Nếu như hấn quá chấp nhất lời nói của đối phương, ngược lại sẽ trở thành thanh danh của người này, đến lúc đó ngoài miệng có hai tấm da, thiên truyền vạn truyền sau, nói không chừng sẽ làm sự thật nghiêng ngả đến cỡ nào.

“Cụng ly, lĩnh ngộ cho Lý Lang Tướng!” Trương Tu Đà giơ chén rượu trước mắt, cười hưởng ứng. Hạt tử đang biến hóa, lão tướng quân rõ ràng cảm thấy biến hóa trong đó. Nếu như nói trước đây Lý Húc là khối thép tốt, nhưng lại cứng hơn. Gần đây, khối thép này như bị người ta nung nóng, mặt ngoài vẫn cứng rắn như trước, nhưng tính cách bên trong lại rất đàn hồi.

“Lý lang tướng đã có gia thất rồi sao!” Hộ nhi cũng cảm giác được rất khác so với Lý Húc trong trí nhớ của hấn. Sau khi buông chén rượu xuống, cười hỏi. Húc tử trước kia giống như thanh hắc đao trong tay hấn, cho dù cố hết sức che dấu, vẫn lộ ra sự sắc bén như cũ. Mà bây giờ, hấn lại phảng phất trốn vào vỏ, càng trở nên hàm súc, càng thêm ôn trọng.

Loại tình huống này thường sẽ xảy ra sau khi đại đa số nam nhân thành thân, có nữ nhân, không chỉ mang ý nghĩa cuộc sống thêm một phần hạnh phúc, còn có nghĩa là đầu vai bọn họ lại có thêm một phần trách nhiệm.

“Vừa mới nhận một thiệp.” Lý Húc gật đầu, mỉm cười đáp lại. Là một nam nhân đang hạnh phúc, hấn thích chia sẻ hạnh phúc với mọi người.

“Trách không được lần này gặp lại tướng quân khiến lão phu có cảm giác khác nhau rất lớn!” Bảo nhi cười to, lại sai người

rót đầy chén rượu trước mặt.

“Trách không được, trách không được!” Trương Tu Đà cũng cười, giờ cao cao ngọn núi cao nâng chén rượu.

Người say: vé, vé, nôn máu cầu vé khách quý.

Chương thứ năm lời hứa (có bốn)

“Ngày đó nghe nói Lý lang tướng lập tức treo quan mà đi, đem một đám huynh đệ nhọc nhằn khổ sở mang ra tiện nghi cho Vũ Văn gia tiểu tử kia, lão phu còn vì ngươi mà tức giận bất bình. Không nghĩ tới ngươi rõ ràng nhân họa đắc phúc, chẳng những ở nơi này thành gia đình, người nhìn qua cũng lớn lên không ít!” Uống xong một lượt rượu mới, đến bảo vệ cười khen ngợi.

Năm nay hắn đã ngoài sáu mươi, cho nên dùng giọng trưởng giả nói chuyện với Húc Tử cũng không có gì không ổn. Tuy rằng quan hệ giữa hai người cũng không thân cận như lúc này. Hơn nữa ngày đó Lý Húc sợ dĩ bị Vũ Văn thuyết phục bức bách, hắn cũng phải chịu trách nhiệm rất lớn.

Lý Húc mỉm cười nâng chén, mắt thần mình trong suốt mà bình tĩnh.” Vũ Văn sĩ vừa mới có thể chính là gấp mười lần ta, Hứa Quốc Công ra lệnh cho văn bồi đem Hùng Võ doanh giao cho ông ta quản lý, cũng là hợp tình hợp lý. Văn bồi chỉ tiếc là lúc đó vội vàng đi, chưa kịp từ biệt lão tướng quân, cũng không có cơ hội nhìn thấy lão tướng quân phát uy ở hoàng thiên nguyên, một ngày phá được tam trận của địch!”

“Làm cái quái gì mà phát uy, tiểu tử này thật biết cao hứng với lão phu. Tình nhuệ dưới trướng Dương Huyền cảm là Lý Tử Thông mang theo mấy vạn người kia, trận chiến dưới Hồ Lao Quan sau này đều bị người thu thập hết. Sau này chúng ta đuổi theo chỉ là lấy ít quả hồng mềm mà thôi., Không nghĩ cũng không dễ dàng!” Hộ nhi nhìn ánh mắt Lý Húc, cười nói. Trong ánh mắt đối phương biểu lộ sự bình tĩnh khiến hắn ngạc nhiên, mình như đối phương tuổi tác, tâm tính tuyệt đối không thể bình thản như thế.

Nếu một năm trước có người khen hắn như vậy, Húc Tử sẽ dẫn người này làm tri kỷ. Nhưng hiện tại, thông qua ở cùng với đám người Trương Tu Đà, hắn đã học được cách chia sẻ tất cả những người có liên quan vinh dự với mình, cùng hưởng lợi ích, thì cùng hưởng nguy hiểm.” Lão tướng quân quá khiêm tốn, cuộc chiến ngày đó, văn bồi vận khí tốt cũng chỉ là

may mắn chiếm được đại tiện nghi mà thôi. Máy vị lão tướng quân nếu quyết định, đây mới là mấu chốt để chiến thắng!”

“Tiện nghi, tại sao loại tiện nghi này người khác lại không có dũng khí để đi nhặt?” Hộ Nhi lớn tiếng phủ nhận: “Người sẽ cho rằng một hơi đánh tan hai đội quân bên ta, quân địch hai đường Hữu Võ Hậu là tiện nghi lớn sao?” Hấn quay đầu truy vấn Chu Thiệu Cơ. Trong động tác dưới trướng, hấn đã nhận được đáp án phủ nhận.

“Trương lão tướng quân, La độc úy đâu, các người có thể tưởng tượng được tình hình ngày đó nguy cấp thế nào không?” Ánh mắt Hộ Nhi nhìn về phía đối diện, tiếp tục truy vấn.

“Không rõ, Lý Lang là người biết điều, chưa từng nhắc tới tình huống cụ thể trong trận chiến Hồ Lao quan lần nào!” La sĩ cười lớn, Trương Tu Đà lại nhẹ nhàng lắc đầu. Ở chung đã hơn nửa năm, hai người bọn họ chưa từng nghe Húc Tử nói qua tình hình trận chiến Hồ Lao quan. Ngẫu nhiên mọi người căn cứ theo một số đồn đại tìm được hạt nhân của Húc Tử, đáp án của đối phương luôn là lời ít mà ý nhiều.

Hôm nay Hộ Nhi cố tình nâng đỡ Húc Tử, uống một ngụm rượu lớn, chậm rãi kể lại toàn bộ quá trình trải qua trận chiến Hồ Lao quan lần này cho mọi người nghe. Có câu là đám người khiêng kiệu Hoa Hoa, Phùng Từ Minh, Chu Thiệu nghe được Chu Cơ nói Hộ Nhi có tính toán dát vàng lên mặt Lý Húc., Cũng ở bên cạnh người nói một câu, ta một câu giúp đỡ. Ba người thêm mắm thêm muối, đem tác dụng của Hùng Võ doanh đối chiến cùng với sự anh dũng của Lý Húc tuyên truyền ước chừng gấp mười lần. Từ Lý Tử Hùng liên tiếp đánh bại Hữu Võ Hầu cùng Hữu Võ ngự vệ đột nhiên, nói đến việc Trung quân Đại Tù bị tử sĩ của đối phương cuốn lấy, thế cục gần như không thể khống chế được. Phảng phất như không có Húc Tử., Một trận chiến với ba mươi vạn đại quân của triều đình Hồ Lao đã giống như toàn quân bị diệt. Chỉ nghe thấy hai người La hai bên liên tục nâng chén, hô to thỏa mãn, hận không thể tự mình lâm kỳ cảnh, tận mắt nhìn thấy phong thái của đồng bọn ngày xưa.

Húc Tử biết đêm nay khách quý cố ý cho chủ nhân mình mặt dài, cho nên dứt khoát nâng chén rượu, chuyên tâm làm một thánh giả. Mãi đến khi bảo vệ con nói xong trận chiến Hổ Lao quan, chuyển đề tài sang chuyện gian nan bài xích hiền tài cho cha con., Hấn mới buông chén rượu xuống, cười ngẩn một câu: “Hôm nay khó được gặp mặt lão tướng quân, chuyện không vui trước kia thì không cần phải nói. Huống hồ nếu hôm đó không có sai sót, ta cũng không có cơ hội tới dưới trướng Trương lão tướng quân làm việc, cũng có thể kết bạn tốt như vậy!”

Hấn nhớ rõ lúc trước mình bị Vũ Văn kể lại thiết kế xếp đặt từ Hùng Võ doanh, tâm tình phần uất cùng bàng hoàng cỡ nào. Nhưng bây giờ hết thấy đã trôi qua, thời gian trôi qua gần một năm, đoạn hồi ức không vui kia đã bị năm tháng trôi qua rất nhạt. Hôm nay lại nhắc tới huynh đệ của Hùng Võ doanh, Húc Tử nhớ lại tình hữu sinh tử giữa nhau, thậm chí đối với Trương Tú cùng hai tên Vũ Văn Sĩ lạnh nhạt, trong lòng hấn cũng không có bao nhiêu ghen ghét. Chính mình phạm vào tuổi trẻ vô tri vô trí., Không biết phòng bị sai, chịu thiệt, học khôn, vậy là đủ rồi. Con người không thể vĩnh viễn sống trong oán hận, càng không cần dùng sai lầm của người khác để dẫn vật bản thân.

“Tiểu tử cơ hồ cũng sắp vinh nhục không sợ!” Đến hộ nhi nhìn lên biểu hiện của Lý Húc, trong lòng âm thầm hấp thu. Hấn không biết tính tình Lý Húc sinh ra có vài phần hiền hòa, cho nên đối với định lực của người trẻ tuổi càng thêm bội phục. Đối lại là người khác bị cái vẻ oan ức của Lý Húc năm ngoái., Không ôm hận mười năm tám năm tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Hộ nhi đến đây xem qua tất cả thanh niên nhân, nếu có người từng lập chiến công như Húc Tử năm ngoái, sợ rằng phải ở trên bàn rượu khoe khoang cả đời.

Thiếu niên này đáng để mình lôi kéo, đến bảo vệ con người làm ra quyết định trong lòng. Lý Uyên có con mắt, ánh mắt của Vũ Văn cũng không kém. Nhưng bọn họ vẫn coi thường thiếu niên này, nhân vật như vậy, cần gì phải thu nhận hấn vào gia tộc, thời khắc mấu chốt giúp hấn một tay, ngày sau hậu quả tất phải trả giá gấp mười lần.

Hắn quay đầu nhìn về phía Trương Tu Đà, âm thầm ước ao vận khí tốt của đối phương, lựa một cánh tay đắc ý trở về. Lại thấy Trương Tu Đà nâng bát cười to, vẻ mặt đắc ý.” Đúng là như thế, nếu không phải Vũ Văn nói rõ quyền hành, chúng ta nào có cơ hội gặp nhau ở đây! Đến đến đến, cùng cạn chén này, chúc mừng lão thiên quyền, có thể được vui hôm nay.”

“Làm!” Mọi người cười vang giờ cao cái chén.

Rượu càng uống càng thêm hợp ý, chủ đề cũng càng lúc càng rộng. Từ Liêu Đông nói đến Hà Nam, lại từ Hà Nam kéo về Lạc Dương, lúc Húc Tử hỏi tình hình gần đây của Hùng Vũ doanh, đến bảo vệ nhi tử suy nghĩ một chút., Trả lời: “Lần này bọn họ đi cùng ta không phải chung đường, nhưng ta nghe nói khi đại quân vừa qua Liêu Hà, Hùng Vũ doanh từng phản kích vô số câu mị nhân. Bệ hạ rất tán thưởng các huynh đệ dũng mãnh của mình, còn nhắc tới người ở trước mặt chúng thần, nói nếu chư tướng có thể dụng tâm trị quân giống như người, có thể nói trời đất sớm muộn gì cũng có thể định đoạt!”

“Bệ hạ lại nhắc tới ta ư?” Rốt cuộc giọng nói của Lý Húc đã xảy ra một ít biến hóa, kinh ngạc mà hỏi. Hắn không ngờ Dương Quảng vẫn nhớ rõ tên mình. Trong suy đoán của hắn, hoàng đế bệ hạ tâm tư thay đổi nhiều đã sớm quên sạch sẽ vị tướng quân này của mình, căn bản không nhớ tới lời hứa hẹn ngày đó đã ra lệnh cho hắn đến quận Tề.

“Đúng vậy, bệ hạ rất thưởng thức người. Người từng nói trước mặt quần thần, nếu người không phải bận việc tiểu phi không thoát thân, nhất định có thể suất lĩnh hùng vũ doanh thành lập càng nhiều công lao!” Phùng Từ lão tướng quân cười lấy chứng chỉ cung cấp cho hộ nhi: “Khuyến tử làm thị vệ ngay cạnh bệ hạ, trong gia thư từng nhắc tới việc này, ghen tị không thôi!”

Nghe Phùng Từ Minh nói xong, Lý Húc càng kinh ngạc:

“Nhưng năm nay trộm cướp bộ tộc phát là chuyện ba tháng, năm nay mới có hai tháng, ta căn bản không nhận được mệnh lệnh của Bộ binh?”

Nhất định là khâu nào đó có vấn đề, khiến mình bỏ lỡ cơ hội cuối cùng tiến về Liêu Đông? Ai to gan dám nói láo trước mặt

bệ hạ, ai dám bịa chuyện cướp nơi? Húc Tử trừng to mắt, dùng ánh mắt truy hỏi khắp nơi. Hắn phát hiện Trương Tu Đà đang đứng trước mặt bệ hạ., Trong mắt hai người La Sĩ đều tràn ngập kinh ngạc, ánh mắt Chu Thiệu Cơ rất mê mang. Ánh mắt của lão tướng quân Phùng Từ Minh rất do dự, lão tướng quân hộ nhi đến tức giận tràn ngập.

“Đám giặc cỏ này, thế mà lại cả gan ức hiếp quân!” Lão tướng quân hiểu được chân tướng sự tình vừa phát sinh liền nghiêng răng nghiêng lợi mắng. Có người không muốn Lý Lang tướng quay về Nội Phủ quân, cho nên tận lực bịa đặt một hồi hoạn nạn. Như thế, Bộ binh sẽ không hạ lệnh cho Lý Húc, mà Lý Húc không có được quân lệnh triều đình, cũng không dám tự tiện rời khỏi quận Tề Quốc, chủ động đến trước mặt bệ hạ mời đi giết giặc.

“Ngươi đừng vì chuyện này mà phiền não, hồi lớp sư, lão phu nhất định ở trước mặt bệ hạ nói rõ ràng chân tướng sự thật!” Nhìn Lý Húc vừa kinh lại vừa sợ, đến an ủi con nít: “Chắc chắn là có những người sợ ngươi trở về Hùng Võ doanh, chia binh quyền cho gia tộc hắn. Có người nào đó chính là không chịu ra mặt, thà rằng làm chậm trễ quốc gia đại sự, cũng phải tự chăm sóc tư tâm của mình!”

Là Vũ Văn thuật lại chuyện quỷ! Trương Tu Đà chuyển ánh mắt sang Phùng Từ Minh, từ ám chỉ của đôi phương hắn nhận được đáp án khẳng định. Mọi người không có địa vị giống như là hộ nhi, không dám ngang nhiên bất bình thay cho Lý Húc Minh, trong lời nói, lại mang theo vài phần ý tứ che chở huynh đệ nhà mình.

“Chuyện khác lão phu không làm được, ngươi lập bao nhiêu chiến công vì địa phương, lại một bút nhớ kỹ. Cũng một bút báo cáo với triều đình minh bạch. Ở chỗ này, chưa chắc không bằng ngươi đi trong phủ binh nhận được điều khí của người khác!” Trương Tu Đà giờ chén rượu lên, lớn tiếng an ủi.

“Lý tướng quân đừng buồn, trước mắt có khói lửa nổi lên khắp nơi, ngươi ở Tề quận, cũng có thể báo cáo triều đình, thay bệ hạ phân ưu!” Phùng Từ Minh nâng chén rượu lên, khuyên nhủ Lý Húc.

“Đúng vậy a, với tài năng của Lý Lang Tướng, tiền đồ sao có thể bị mấy tên tiểu nhân cản trở chứ!” Chu Thiệu Cơ cũng nâng chén, biểu thị sự đồng tình với Lý Húc.

Một luồng khí ấm áp nhàn nhạt chảy qua đáy lòng, Húc Tử biết mọi người đều quan tâm tới mình. Hắn cười cạn chén rượu trước mặt, vừa giơ chén rượu vừa biểu hiện vừa rồi, vừa nuốt xuống bụng.” Người của Vũ Văn gia làm như vậy, chính là để khiến người khó chịu.” Hắc nhớ lại lời vừa rồi mình an ủi bảo vệ con, cũng biết, đó là phương thức ứng đối duy nhất với mình.

“Trương Thông Thủ nói rất hay, người ở chỗ này, cũng đã kiến công lập nghiệp.” Thanh âm của Hộ Nhi nói chuyện rất lớn, dường như đang tuyên bố với tất cả mọi người: “Cần cái gì, người cứ việc nói ra, lão phu chỉ cần có thể làm được, khẳng định sẽ dốc hết sức giúp đỡ. Hai ông cháu chúng ta liền tranh thủ một hơi này, tuyệt đối không để cho những kẻ lén lút kia giở trò cho người được!”

“Đa tạ lão tướng quân dìu dắt!” Lý Húc đứng dậy, lại lần nữa thi lễ với đũa con. Đối phương nói như vậy tương đương với công khai tỏ thái độ. Cùng nhau đối phó với kẻ địch của Vũ Văn gia tộc là đồng minh trời sinh. Húc Tử tự biết không có thực lực liên thủ với gia tộc, nhưng trước mắt lại là một cơ hội tuyệt hảo để Trương Tu Đà hoàn thành ủy thác.

“Văn bối cũng nguyện ý ở lại quận Tề tiêu diệt đám tàn phi xung quanh, để báo đáp bệ hạ hậu ái cùng mấy vị tướng quân cất nhắc!” Hắc nhíu mày, trên mặt lộ ra vài phần khó xử, “Nhưng phiền toái lớn nhất trước mắt là huynh đệ dưới trướng không có giáp trượng để dùng, mỗi lần lâm chiến đều dựa vào một tâm huyết dũng giúp đỡ. Làm cho vị vị tướng văn bối không đành lòng buông tay tranh thủ, bất đắc dĩ bỏ qua rất nhiều chiến cơ bình loạn!”

Tửu đồ: vé, vé, hộc máu.

Chương thứ năm lời hứa (Xà Tử)

Nghe được yêu cầu của Lý Húc, Hộ Nhi không khỏi ngẩn người. Sở dĩ hôm nay hắn chịu tham gia dự tiệc của một văn bối hậu sinh, hơn nữa trong tiệc lại tán thưởng chủ nhân dũng mãnh, chính là vì nhìn trúng tiền đồ phát triển sau này của đối phương, muốn kéo gần quan hệ với nhau một chút, để tương lai để gia tộc và con cháu nhà mình trong lúc cần có thể thêm một đạo trợ lực.

Với địa vị và cảnh ngộ trước mắt của đối phương, cái này thật sự là ân đức đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết, người khác nằm mơ cũng cầu cũng không được. Không nghĩ tới Lý Húc chẳng những không hiểu được cảm ơn, còn nhân cơ hội đưa ra yêu cầu vô lý như thế.

Đại Tùy triều tuy rằng không khỏi dân gian có được dao găm cùng áo giáp, nhưng đồ vật bình thường ở phổ phường sao bằng được Tiên hoàng lúc còn sống thống nhất giám sát chế tạo tinh lương? Mấy năm gần đây quốc lực ngày càng mệt mỏi, bởi vậy Binh bộ quản lý rất chặt chẽ áo giáp khí trượng, hơn trăm bộ ra vào đều có thể tra xét được. Võ tướng nếu như một mình tặng binh khí, nhất định sẽ bị Ngôn quan buộc tội. Đó là vũ khí nặng nề của quốc gia, há có thể truyền thụ riêng cho người khác?

Phụ Hộ Nhi cố tình cự tuyệt yêu cầu vô lý này, nhưng những lời vừa nói còn thật sự quá sung mãn, mới vỗ ngực xong, đối phương đã đem tay cầm ra, lại lập tức rút đầu, lời nói có chút không đúng chỗ.

“Chuyện này chẳng lẽ rất làm khó lão tướng quân sao? Nếu là như thế, thì đêm đó đã nói một câu say khướt!” Lý Húc thấy hộ nhi đến đây một lúc lâu không nói gì, cười cười, nâng chén bồi tội.

Do dự của Hộ Nhi khiến hắn rất buồn bực, Húc Tử nhớ rất rõ ngày đó Hùng Võ doanh tiến đến Liêu Vũ Văn thuật lại chuyện ngày đó, Vũ Văn Sĩ dễ dàng kiếm được mấy ngàn con râu dài, hơn vạn con chiến mã. Tuy thế lực Hộ Nhi trong quân

không mạnh bằng Vũ Văn thuật, nhưng bản thân ra tay, so với Vũ Văn Sĩ còn lớn hơn! Sao lại không chịu nổi?

“Việc này nói khó cũng không khó, nhưng liên lụy tới quá nhiều quan hệ, quá phức tạp!” Bảo nhi để chén rượu xuống, trịnh trọng trả lời. Hấn là người sành sỏi, suy nghĩ kỹ lại., Chỉ hiểu được vì sao xưa nay Húc Tử vốn cầm quyền nặng nề lại đột nhiên trở nên không thanh lý như vậy.” Một vị nào đó không giấu gì chư vị, nếu như Lý Lang Tướng vẫn còn mang theo Hùng Võ doanh, không cần nói tới mấy trăm bộ áo giáp binh khí, chỉ cần một lần nữa trang bị cho mấy vạn binh sĩ, lão phu cũng có thể làm chủ nhân này. Nhưng Hùng Võ doanh tốt xấu gì cũng là phủ binh, mà quân binh lại là địa phương...”

“Như thế, thật sự là chúng ta đường đột. Đến tướng quân, Lý Lang Tướng cùng ta cũng là lo lắng thời cuộc, nhất thời không nghĩ tới trong đó còn có tầng quan hệ này!” Trương Tu Đà vốn đây chờ mong, nghe được Hộ Nhi nói như thế, vội vàng ôm trách nhiệm lên người mình.

Những ý tưởng bản thủ từ trước đến nay được hộ nhi yêu cầu là hấn đưa ra cho Húc Tử, quận Tề không có đủ người giỏi và tư tài, đích xác không cách nào tạo ra trang bị cho hai vạn binh sĩ. Mà triều đình lại không chịu cho chỉ điểm chỗ, bức ép không được, hấn mới đưa ra hạ sách này.

“Đám chim bộ binh kia làm chuyện gì vậy? Vốn là xuất lực cho quốc gia, lại dồn ép chúng ta âm thầm đi lại! Ài!” Phó tổng quản thủy sư Phùng Từ Minh giả bộ tức giận, đập chén rượu lên bàn.

Giờ phút này lựa chọn tốt nhất chính là nói sang chuyện khác. Đoàn người thừa dịp rượu mạnh mắng quan văn bộ lạc, cũng không tính là sai lầm gì lớn, cũng tránh cho sự lúng túng của hai bên tân chủ.

Lý Húc không thể cảm nhận được ý tốt của lão tướng quân, đứng dậy, điên cuồng rót cho mình một chén rượu, sau đó đỏ mặt nói: “Là văn bối lo lắng không chu toàn, đã mang đến phiền toái cho chư vị! Phải phạt, phải phạt!” Dứt lời, hấn lại tự mình rót cho mình một chén lớn. Giờ phút này trong lòng hấn tràn đầy áy náy. Vốn định thay nơi làm việc, ai biết được lực

lượng của mình lại nhỏ yếu như thế, ngay cả một chút chỗ tốt cũng không lấy được.

Thấy Lý Húc thành tâm xin lỗi, đám người tới hộ nhi cũng cảm thấy không thú vị. Hôm nay mọi người vốn uống rất tận hứng, thế mà lại vì chuyện ích lợi cá nhân không tương hợp quấy rối một phen! Trầm ngâm một chút, lão tướng quân đến dò xét nói: “Lần này bản soái vượt biển đông chinh, ngược lại thu hoạch được một nhóm giáp trượng mỹ nhân cao giai, mặc dù có chút tàn phá, tu vi cũng có thể dùng được. Chỉ là trường sử Thôi quân nghiêm mắt một mực nhìn chăm chăm...”

“Thôi đại nhân cùng mấy vị quan văn theo quân đội đều được Bùi Thái Thủ mời lên núi ngắm mùa thu, những người đọc sách như bọn họ vừa nổi lên hào hứng uống rượu làm phú hào, khẳng định cái gì cũng không lo được!” Trương Tu Đà nghe nói đến lời nói của người bảo vệ, lập tức đuổi theo sát phía sau.

Về việc uống rượu làm giàu bên trong còn bao hàm điều điều gì, hai bên tân chủ đều ngầm hiểu. Với năng lực làm việc của Bùi Quân Tổ, nếu ông ta muốn cho đám môn hạ Thánh Nhân như Thôi Quân Túc nhắm một mắt mở một mắt cho những chuyện xảy ra tiếp theo của Tề quận, thì có vô số biện pháp tốt có thể dùng. Ít nhất, hôm nay khi người ngắm mùa thu xuống núi đều có thể đạt được một bút bút thuốc trơn bóng, tuy rằng mọi người ở trên núi chưa chắc đã viết một chữ!

“Vậy thì tốt, lúc Hậu Thiên đại quân nhổ trại, ta sẽ giao những trói buộc thu được kia cho quận Tề người xử lý đi. Còn có một sổ binh khí hư hao áo giáp, Trương Thông Thủ cùng Lý lang tướng nếu như không chê, thì thu lại, tạm thời gửi vào trong tay hai người các người, đợi khi triều đình cần thì trả lại!” Đến hộ vệ thấy trên dưới quận làm việc cẩn thận chặt chẽ, gật gật đầu, đưa ra quyết định cuối cùng.

“Đa tạ lão tướng quân thành toàn!” Trương Tu Đà, Lý Húc, La Sĩ tin lại lần nữa nâng chén, cảm ơn khách quý hào phóng.

Tân chủ đồng thời cười to, uống một hơi cạn sạch chén rượu. Lý Húc nhân cơ hội sai người lấy ra ba phần “khinh lễ”, coi

như chúc mừng ba vị cố nhân khải hoàn. Đến hộ nhi cũng không thèm nhìn, trực tiếp giao cho thân vệ phía sau.

Thừa dịp say rượu, đến hỏi Lý Húc, tình huống sau khi đến quận Tề. Trương Tu Đà đem tình huống mấy lần ác chiến của Húc Tử kể lại chi tiết một phen. Hắc nói chuyện không thích thêm mắm thêm muối, nhưng lại có thêm một phần chân cảm. Ba vị khách quý ngồi đây đều là võ tướng, nghe được lúc đó địch ta đại khái tình huống hai bên., Đã có thể đoán được hiện trường đến cùng là một phen quang cảnh gì. Khi nghe nói bốn người Lý Húc, Tần thúc bảo, La Sĩ tin và Độc Cô Lâm chỉ dẫn theo một ngàn kỵ binh mà dám đánh lén phản tặc thì bất giác vô cùng bội phục dũng khí của bốn người.

“Vị Độc Cô Độc úy kia chính là huynh đệ của Trụ Quốc đại tướng quân Độc Cô Tín sao?” Phùng Từ Minh nghe Trương Tu Đà nói ra một cái tên mà mình quen thuộc, bèn kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy, lúc trước hắc xung phong nhận việc gia nhập, ta còn lấy gương mặt non mịn của hắc, thiếu chút nữa đã đuổi hắc đi!” Trương Tu Đà cười trả lời: “Còn có La Sĩ Tín, thiếu chút nữa bị ta đuổi khỏi đại doanh. Cũng may tính tình hai người bọn họ bướng bỉnh, không bị ta nói hai ba câu liền mất lòng tin!”

Đó là chuyện xưa của mấy năm trước, lúc ấy loạn phi như những ngọn lửa lốm đốm lóe lên ở nơi dã ngoại vừa mới lộ đầu ra. Các quận phụng mệnh chinh đốn binh sĩ, Trương Tu Đà cũng ôm thử xem tâm thái chiêu mộ anh kiệt cáo thị. Kết quả ngày đầu tiên có một công tử ca văn nhã phong độ, quần áo sáng sủa., Lời nói kiết ngạo. Trương Tu Đà không muốn tiếp nhận, dùng binh pháp, võ kỹ thi đố. Không ngờ đối phương lại văn võ song toàn, không chỉ giải đáp toàn bộ vấn đề mà còn gật đầu nói., Còn chưa lập tức đánh một trận với Tần thúc bảo đủ hai mươi người. Trương Tu Đà vui mừng, bày tiệc ăn mừng, vốn cho rằng vận may của mình cứ thế kết thúc, kết quả ngày thứ hai lại có một thằng nhỏ lông nhỏ mười bốn tuổi đến đây gia nhập.

Đã có kinh nghiệm một ngày đầu tiên, lão tướng quân không dám chậm trễ đối đãi với hấn, chỉ lấy lý do tuổi tác nhỏ mà cười khuyên hấn về nhà. Tiểu mao hài lại không chịu, tự ngôn họ La danh sĩ tin., Võ nghệ thuần thực có thể làm tướng. Trương Tu Đà thấy hấn nói thật thú vị, sai người mang tới hai cái khóa đá một nặng một nhẹ để hấn xách, có thể mang theo bất cứ cái gì trong trường học đi nửa vòng là được nhập ngũ. La sĩ lại tin một cái, đồng thời xách năm mươi cân cho binh sĩ huấn luyện cùng ba mươi cân khóa đá, khi song chùy vung vẩy quanh trường đấu một vòng.

“Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên! Lão phu cho dù trẻ hơn hai mươi tuổi nữa, cũng không có dũng khí như vậy!” Bảo vệ con cười đánh giá, sau đó đưa mắt nhìn về phía Lý Húc, hỏi: “Khi Lý lang tướng tòng quân, cũng chưa tới mười tuổi phải không?”

“Vẫn bồi lớn hơn La đốc úy mười mấy tháng! Năm đó đã mười lăm tuổi. Hấn và Độc Cô Độc Úy hai người đều nhỏ tuổi hơn văn bồi, nhưng bản lĩnh đều cao hơn văn bồi rất nhiều!” Lý Húc cười cười, vô cùng khiêm tốn trả lời.

“Cũng đừng nói như vậy, nếu bàn về năng lực dụng binh và thuật cưỡi xạ, hai người chúng ta gộp lại cũng chưa chắc đã địch nổi một mình người!” La Sĩ Tín nghe Lý Húc khiêm tốn như thế, vội vàng mở miệng phủ nhận. Khi Húc Tử mới tới Tề quận, mấy tướng lĩnh bọn họ quả thực đã có ý định tranh cao thấp với hấn. Mọi người đều là thanh niên trẻ tuổi., Danh tiếng đều ở bên ngoài, khó tránh khỏi không phục lẫn nhau. Nhưng sau mấy lần kề vai chiến đấu, loại hiếu thắng này chậm rãi biến thành khâm phục lẫn nhau. Mỗi người đều có sở trường riêng, không có khả năng đều mạnh hơn người khác. Có thể nhìn thấy sở trường của những người khác, cũng học tập lẫn nhau cùng đối phương, đây mới là chân chính cường giả.

“Mấy người bọn họ cũng không khác nhau lắm, chính là lão già ta đây không có bản lĩnh gì, còn mặt mũi khom lưng ở trên vị trí thông thủ không đi!” Trương Tu Đà vừa cười vừa nói. Mấy người trẻ tuổi dưới trướng có thể yêu mến lẫn nhau, để cho hấn làm một người thông thủ ở trước mặt khách nhân này phi thường có thể diện mạo.

“Đại nhân thông thủ quá khiêm tốn! Có câu tiến cử hiền giả Vu Hiền hiền, Thông Thủ đại nhân chẳng những có thể đào móc được nhiều anh tài đương thời như vậy, hơn nữa có thể biết người giỏi, há lại là hạng người tầm thường?” Đến bảo vệ cười, giơ lên một cái chén với Trương Tu Đà.

“Đúng vậy a, dưới trướng Thông Thủ đại nhân có nhiều lương tướng như vậy, lo gì trộm cướp bất bình!” Chu Thiệu Cơ cũng cười khuyên bảo.

“Nếu như chỉ một quận Tề, ta cũng không lo. Bệ hạ đồng ý quận Tề quận ta bình vượt biên đánh giặc, nhưng bốn phương tám hướng, lại không có một quận không có tai hoạ!” Nhắc tới tội cướp, Trương Tu Đà nhẹ nhàng lắc đầu, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ.

Mấy vị khách nhân đều đến từ Đông Đô, đối với cảnh tượng phi hoạn địa phương có nghe qua, cũng không nghĩ rằng nó lại kịch liệt đến mức làm Trương Tu Đà thần tình tức phát sầm. Bỏ chén rượu xuống rồi hỏi tỉ mỉ, Trương Tu Đà bẻ ngón tay, tách Vương Bạc, Hoắc tiểu hán tử., Những tên trộm như Lữ Tinh, soái nhân thái, Tả Hiếu hữu đều có thực lực lớn nhỏ. Đám cự phi này dưới trướng mỗi tên đều có hơn mười vạn người, gần đây còn mơ hồ cấu kết với nhau, làm cho quận binh không có kết quả tốt đẹp gì. Đánh bất kỳ một tên nào trong đó, đều không thể không đề phòng có kẻ nhân cơ hội tấn công hang ổ của mình.

“Càng lợi hại là quân đội ngói, nhân số tuy rằng không nhiều, nhưng sức chiến đấu lại vô cùng cường hãn!” La sĩ ở một bên lớn tiếng bổ sung.

“Lang Cương quân không phải chỉ có hơn một vạn người sao?” Lão tướng quân Phùng Từ Minh kinh ngạc hỏi. Hắn từng nghe nói qua đội ngũ có nghĩa tặc này, nên ngựa huyết gió hoạt động ở Đông quận cách Lạc Dương không xa, thường xuyên xuất binh cướp bóc hướng về quan thuyền vận chuyển vật tư ở Đông Đô, mỗi lần đều kiếm một mẻ bỏ chạy thật xa, triều đình mấy lần phái binh đi tiểu trừ, mỗi lần đều đuổi không kịp bước chân của bọn họ.

“Theo mặt tướng nông thây, trước mắt ở các nơi loạn phủ nhân số tuy nhiều, nhưng đều là một đám ô hợp. Chỉ cần triều đình dụng tâm diệt trừ, sớm muộn gì cũng có thể diệt hết. Chỉ có quân đội ngời cương quân, quân kỷ nghiêm minh, hiệu lệnh chỉnh tề, sau này có thể sẽ là kình địch đời ta!” Lý Húc thấy mọi người nói náo nhiệt, cũng buông chén rượu xuống, gia nhập thảo luận.

“Lý lang tướng tôn sùng trư cương quân như thế, hẳn là đã từng giao thủ với tặc quân?” Hộ nhi không nghĩ tới còn có tặc quân ngay cả Lý Húc cũng bội phục không thôi, mở to hai mắt truy vấn.

“Hơn hai tháng trước đã giao thủ qua một lần dưới chân Thái Sơn, lúc ấy ta mới có một ngàn kỵ binh, trong đó có hai trăm trọng giáp. Đội quân ngời cương có bốn ngàn bộ binh, cưỡi nhẹ hơn trăm người.” Lý Húc gật gật đầu., Hắc vô cùng trình trọng trả lời, hẳn hy vọng lời nói của mình có thể đưa tới sự chú ý của đám người Hộ nhi, đồng thời đem tình huống như thế này bẩm báo cho triều đình. Với bản lĩnh của Từ Mậu công, nếu triều đình lại xem thường, phái một kẻ không biết đánh trận đi đối phó hắc, chỉ sợ sẽ là loại khí giới áo giáp không công cho lính gác quân.

“Kết quả thế nào?” Phùng Từ Minh tướng quân ân cần hỏi han. “Các người đã từng mang theo một ngàn kỵ binh phá hoại mười vạn, chống lại bốn ngàn biên cương quân, chẳng lẽ thua sao?”

Hắc không dám tin tưởng vào suy đoán này, nếu như sự thật là như thế, triều đình đích xác cần phái trọng binh đi đối phó. Khoảng cách Đông Bình và Lạc Dương chỉ còn hơn ba trăm dặm, nếu như Lâu quân mưu đồ làm loạn, chẳng mấy chốc đã có thể đến thủ phủ Đông Đô.

“Kết quả ngang tay.” Lý Húc lắc đầu, than nhẹ: “Quân ta tổn thất gần bốn trăm kỵ binh, giết địch, đoán chừng giết địch cũng cùng một số!”

Bốn trăm kỵ binh chỉ đối đầu phương bốn trăm bước, kết quả này kỳ thật đã đại bại. Huống hồ trong nhóm kỵ binh này còn có Lý Húc, La Sĩ tin, Tần thúc bảo và bốn tên danh tướng Độc

Cô Lâm. Rốt cuộc bốn sự của đám người Độc Cô Lâm như thế nào mà trong lòng không rõ lắm, nhưng La Sĩ và Tần thúc bảo đều là bệ hạ tự mình sai người vẽ bức tranh cho quần thần xem.

Nghĩ đến đây, mấy vị khách nhân không hẹn mà cùng hỏi: “Đối phương lãnh binh giả người phương nào? Lý Lang Tướng biết không?”

“Có mấy tên hảo thủ, một người tên là Trình Tri Tiết, võ nghệ không dưới Tần đốc úy. Một người tên là Độc Hùng Tín, cùng ta đánh ngang tay!” Không đợi Lý Húc nói chuyện, La Sĩ tin giành trước đáp lời. “Nhưng hai người cũng không phải lợi hại nhất trong đó. Ở giữa điều độ, người nắm giữ toàn cục gọi là Từ Mậu Công, chỉ huy có phương pháp, dùng binh cẩn thận, tàn nhẫn, vì đạt được mục đích mà dám dùng chiêu thuật gì!”

Từ Mậu Công là người như vậy sao? Lý Húc ngẩng đầu, nhìn thấy vẻ mặt La sĩ lòng đầy căm phẫn. Hắn biết rõ La sĩ tin rằng mình đã bắt bình, cười cười, hung hăng uống một ngụm lớn rượu.

Đề cập đến việc này càng ngày càng nhiều tội phạm, Trương Tu Đà thừa cơ đưa ra đề nghị để Tề quận đưa lễ vật cho quân đội của bệ hạ cùng nhau trở về Đông đô. So với việc Lý Húc yêu cầu vừa rồi, chút việc nhỏ này đã là tiện tay rồi. Bảo nhi đến không có lý do nào lại vì việc nhỏ mà dây dưa với ân huệ của đối phương, cười cười, cũng đáp ứng luôn.

Vì vậy các chủ nhân khách khứa lại lần nữa nâng chén cảm tạ trọng nghĩa của khách quý. Các khách khứa cũng nâng chén đáp lễ, cảm tạ sự nhiệt tình của chủ nhân. Vì Đại Tùy, vì hoàng đế, vì cuộc chinh, vì sớm ngày dẹp loạn loạn phỉ, khôi phục an bình cho thiên hạ, chỉ cần muốn uống, mọi người đều có thể tìm được đủ lý do. Cho đến khi mỗi người đều hai mắt mê ly, bước chân bất ổn.

Đêm đó, Lý Húc không biết rốt cuộc mình đã uống bao nhiêu rượu. Hắn phát hiện mình lại bắt đầu trở nên rất khó uống say, hơn nữa xưa nay không mấy tác dụng, rằng lợi sau say rất là rõ ràng, bất luận đối phương nói đề tài gì., Có thể dễ dàng chen vài câu, đồng thời có thể giành được rất nhiều tiếng cười.”

Thật ra như vậy cũng không tệ!” Hấn âm thầm nhắc nhở mình. Cuộc sống chính là như vậy, khi người thật cẩn thận ẩn giấu tài năng của mình, nó cũng sẽ không tùy tiện nhe răng.

Lúc người khác cho người khuôn mặt tươi cười thì người cần phải cố gắng nở nụ cười. Dù rằng trước mặt khắc giữa đôi bên còn có rất nhiều ân oán thì phi không thể nói rõ, nhưng nhất thời, cái kia nhất thời, nhìn về phía trước chung vẫn tốt hơn là nhìn về phía sau.

Trong lúc nói chuyện, hấn phát hiện mình nửa năm qua thực sự trôi qua quá an nhàn rồi, lại không biết bên ngoài đã xảy ra nhiều chuyện thú vị như vậy.

Năm nay tháng ba, ngay lúc hấn dẫn binh đi Bắc Hải, Phù Phong Soái Đường Hoảng Ngạn đứng lên làm Thiên tử, có vô số người tự xưng Đường Vương. Đầu tháng tư, Du Lâm thái thủ thành tên tặc Đại Phá Bành Thành, chém đầu gần vạn. Ngày tháng năm, đột nhiên tướng quân Duyên An, Lưu Già bàn luận, cũng đánh tan mấy vạn binh mã Hồ Nhân mà Lưu Ca dẫn tới.

Đại Tùy triều vẫn còn tiếp tục huy hoàng của nó, mặc dù loại huy hoàng này nhìn qua đã có chút biến sắc. Trừ tin tức chiến thắng do đám võ tướng say sưa nói ra, Húc Tử còn nghe nói tới hôn sự giữa Lý gia và Sài gia. Hôn lễ cử hành vào mùa đông năm ngoái, thời điểm hấn đến lịch sử thành nhậm chức.” Sài gia và Lý gia đều là danh môn đại Tùy., Hôm nay, khách mời đến dự lễ đã hơn hai ngàn, toàn bộ Trường An đều oanh động.” Chu Thiệu Cơ từng đích thân tham dự hôn lễ hảo hữu là Sài Thiệu, nhắc tới hôn lễ long trọng ngày đó, vẻ mặt vẫn còn hâm mộ.

Lý Húc đang mời rượu mọi người đi cùng một bước, mắt lơ đãng say lơ đãng. “Chúc mừng Đại Tùy quốc!” Ngẩng đầu, hấn cho mọi người một khuôn mặt vui vẻ.

“Chúc mừng Đại Tùy quốc vận!” Đám người nâng rượu tương ứng, rất nhanh quên đề tài đang đàm luận.

Uống rượu xong tiễn khách ra cửa, khi hộ nhi quay người đi đến bên người Húc Tử, vỗ vỗ bả vai Húc Tử, cười nói: “Tiểu

tử, người luôn khiến người ta lau mắt mà nhìn!”

“Thật sao? Đa tạ tiên bối khích lệ!” Lý Húc cười cười, thẳng thắn nói.

Hai ngày sau, đội ngũ tặng lễ của thủy sư và Tề quận đồng thời đi về phía tây, Húc Tử mang theo năm ngàn quân binh tiếp quản doanh địa bị vứt bỏ của đại quân. Nơi đó phong tồn hai người tổng quản thủy sư và trưởng sử Thôi Quân Quân Tinh cùng quyết định để lại cho quận Tề Quốc thay mặt xử lý một đám kiêu căng, cùng với một đám giáp trượng bị hư hỏng. Húc Tử kiểm kê qua loa một chút., Ước chừng có ba ngàn bộ giáp đặc dùng riêng cho ba ngàn phủ binh hoàn chỉnh, hơn năm ngàn bộ giáp da cao hơn người đẹp dùng, hơn năm ngàn tấm khiên, còn có hơn hai ngàn bộ binh binh dùng chòm râu dài.

Sức chiến đấu của quân binh lúc này đề cao một bậc thang. Tiểu nhân tên cửu nguyệt, Hoắc tiểu hán phạm lang tà, Lý Húc, La Sĩ tin tưởng dẫn binh công kích năm ngàn vượt biên, đại phá quân, bắt tù binh hơn một vạn năm ngàn.

Tháng Mười, Tàn thúc Bảo Phá Lữ Minh Minh, bắt địch gần vạn.

Mười một tháng, đang lúc mọi người vì quân binh có thực lực cao hứng, trên phương diện Đông Đô truyền đến một tin tức xấu. Phùng Từ Minh lão tướng quân chủ động mời binh định Đông quận, binh bại, bỏ mình. Dưới trướng hai vạn tinh binh toàn quân bị diệt.

Tửu đồ: Rút vé, kéo vé, không bỏ phiếu thì mau chóng bổ sung!

Chương thứ năm, ước hẹn thứ năm (5)

Từ hồi báo cáo của triều đình, sau khi trở lại Lạc Dương, ước chừng chỉ cần nghỉ ngơi khoảng một tháng. Phùng Từ lão tướng quân chủ động xin đi quét dọn phản nghịch đang sinh hoạt ở Đông Bình quận. Nguyên nhân vì sao triều đình phái một tướng lĩnh thủy binh tới vùng núi tác chiến., Đám người Húc Tử và Trương Tu Đà lấy đầu mối để phân tích không ra. Nhưng tin đồn mà Độc Cô Lâm tìm hiểu được chỉ là tin đồn giữa quan trường của lão tướng quân cùng với đám người cái lọng che ở Đông Đô nổi lên, vì vậy chủ động rời khỏi trung tâm, dẫn quân ra bên ngoài tránh họa.

“Bà nội nó, tại sao lại như vậy chứ?” Nghe Độc Cô Lâm thuật lại tin tức tiểu đạo được thông qua con đường gia tộc hỏi thăm, La sĩ không phục mà chất vấn. Ngày đó Phùng lão tướng quân để lại cho hấn ấn tượng phi thường tốt, từ bề ngoài nhìn vào., Lão nhân gần bảy mươi tuổi này thuộc loại trung hậu tướng lão không tranh với đời, rất khiêm tốn quân tử. Ai ngờ một người trung hậu như vậy lại xung đột với thượng thư Ngụy tử của bộ dân. Cái nắp của tên khốn này nổi danh ương ngạnh, năm đó ngay cả võ tướng Bùi Hoành Sách thủ hộ Lạc Dương cũng dám không hỏi ý chỉ của hoàng đế là giết, Phùng Từ Minh đắc tội với hấn, cũng không thể chỉ có thể tránh càng xa càng tốt!

“Chỉ sợ là vì mấy câu nói đó của chúng ta ngày đó!” Trương Tu Đà lắc đầu, than nhẹ. Đối với đạo lý trên quan trường, hấn rõ ràng hơn xa đám người La Sĩ, hộ nhi cùng Phùng Từ Minh lúc ở Tề quận., Mọi người đều nói rõ với bọn họ về sức chiến đấu của hai người họ. Đoán chừng Phùng Từ Minh sau khi trở lại Đông Đô đã đem chuyện này bẩm báo với các đại thần ở lại Đông Đô. Mà người mang trọng trách bảo vệ Đông Đô khẳng định không tin tưởng một cỗ sơn tặc cường đại như vậy ở dưới mí mắt mình. Huống hồ nếu như thực sự là trại quân cường hấn như Phùng Từ Minh hình dung thì trách nhiệm trên người Phiên Tử cái là không nhỏ.

Cho nên, xung đột lần này tất nhiên là kết quả phiến toái từ chối tin tưởng, Phùng hai người. Mà Phùng Từ vì chứng thực lời mình nói không phải là giả, không thể không đích thân dẫn đại quân đi tiêu trừ phi, thông qua cái đầu thông qua chém được cái nắp bị ngăn cản lại.

Suy đoán này khiến tâm tình Trương Tu Đà vô cùng trầm trọng, đây cũng không phải là cái chết đau lòng cho Phùng Từ Minh. Võ tướng trước trận không tránh khỏi cái chết, Phùng Từ Minh lão tướng quân lấy sa trường làm chỗ dựa cuối cùng, chết rất là có ý nghĩa. Nhưng thời cuộc loạn lạc đến tình trạng như vậy, đám quyền thần trong triều còn vì lợi ích nhà mình mà tận lực che dấu chân tướng, thật sự không hiểu rốt cuộc bọn họ đang mưu đồ cái gì!

Bất kể là cái gì, Phùng Từ Minh dùng cái chết của mình chứng minh thực lực của đám sứ giả và loạn tượng gần Đông Đô.

“Họ Phiền kia, trọng mộc, ngươi có nghe thấy họ Phiền giải thích thế nào với cái chết của Phùng lão tướng quân không?” Lý Húc mặt lạnh lùng truy vấn. Tâm tình của hắn còn nặng nề hơn Trương Tu Đà, nếu không phải hắn tự cho thông minh muốn mượn miệng hai người hộ nhi và Phùng Từ Minh truyền tin tức về triều đình thì Phùng lão tướng quân cũng sẽ không chết trận.

“Bệ hạ đã trở lại Tây Kinh, hạ chỉ cho Phiền Tử Cái, hỏi nguyên nhân Phùng lão tướng quân chết trận. Phàn Thượng Thư lưu lại Đông Đô nói khinh địch hiếu chiến, nhằm trúng bẫy kẻ địch...” Độc Cô Lâm thở dài, trả lời.

“Thối lắm!” Tàn thúc ngậm bảo nuôi mặc dù tốt, nhưng cũng không nhìn được võ bản. Vừa rồi hắn một mực phân tích báo cáo trên bản đồ, đơn thuần nhìn từ góc độ binh, Phùng Từ lão tướng quân chẳng những không có khinh địch xông vào, thậm chí có thể dùng từ cẩn thận tỉ mỉ để hình dung hành vi của hắn. Ngay từ đầu hắn đã hết sức coi trọng đối thủ của mình. Đào Cương quân mấy lần bố trí cạm bẫy., Đều bị Phùng Từ sáng suốt nhìn thấu. Song phương liên tiếp chiến thắng ba trận liên tiếp, binh sĩ phủ binh lũ lượt chiến thắng. Sau đó, binh sĩ ngói Cương đã lui về sơn trại. Vì để tránh cho bản thân không quen

thuộc tác chiến với phản phi, Phùng Từ Minh đã áp dụng một loại chiến thuật thập phần ổn thỏa. Hắn lấy hai vạn phủ binh làm trung tâm, năm vạn quận binh làm cánh tay., Dựa vào Linh Xương, Dĩ thành, Khu đô thành, Vi thành, Bạch Mã, năm thành thị xung quanh tạo thành phòng tuyến, ý đồ thông qua thời gian dài vây khốn, làm cho quân đội ngói Cương chết đói trong dãy núi.

“Phùng lão tướng quân coi trọng đối thủ, nhưng họ Từ âm hiểm, cạm bẫy của hắn căn bản là được thiết lập tại nơi mà lão tướng quân không ngờ tới.” Tần thúc đưa tay gõ lấy công báo của mình, tức giận bất bình nói.

Phùng Từ Minh dụng binh rất ổn trọng, nhưng đối thủ của lão quá giáo hoạt. Vào một đêm tuyết đầu tháng mười một, đột nhiên đội quân ngói trắng mặc áo trắng len qua hai chi quân phòng thủ Linh Xương và Bạch Mã đánh tới. Hoàng Hà băng tuyết vắt ngang, trực tiếp xông vào quận Cấp., Sau khi uy bức Lê Dương Thương, Phùng Từ Minh nhận được thông báo từ quận Cấp, không thể không từ bỏ kế hoạch bao vây, suất lĩnh binh sĩ phủ hạ sơn truy kích. Kết quả, lão suất lĩnh hai vạn binh sĩ vừa mới đến phụ cận Đồng Sơn đã bị hơn mười vạn phản tặc vây quanh.

Ngoài hoàng tặc vương làm người, giặc Chu Văn Cử Vi Thành, Ung Khâu tặc Lý Công Dật, Thang Âm tặc Hàn Tương Sở các loại chạy trốn khắp nơi như Cấp, Ngụy, Vũ Dương, hai mươi Dư gia tặc lớn nhỏ đột nhiên đồng thời xuất hiện ở bốn phía quan quân. Phùng Từ Minh lão tướng quân dẫn người không có viện binh., Dưới tình huống không có củi sưởi ấm suốt năm ngày đêm, cuối cùng toàn quân bị diệt. Địch Địch lấy tính mạng của Phùng lão tướng quân đòi tiền chuộc không có kết quả đối với triều đình, then quá hóa giận giết chết lão tướng quân, vứt bỏ thi thể nuôi sói trong tuyết. Lập tức, đầu bếp của vứt bỏ bọn chúng quay đầu giết vào Huỳnh Dương, quét sạch quận Túc Dương năm trước vừa mới bị một lần chiến hỏa cướp sạch hơn phân nửa, sau đó mỗi người tự phân tán trở về núi.

“Triều đình thì sao, triều đình không tiếp tục phái người lãnh binh báo thù cho Phùng lão tướng quân sao?” Lý Húc không

rảnh phân tích chiến thuật của Đào Cương quân, tiếp tục đuổi theo Độc Cô Lâm hỏi thăm.

“Bệ hạ phong ấn Phùng lão tướng quân là Thanh Tử Quang Lộc đại phu, phong hấn làm huyện bá sau đó ra lệnh cho con trai mình dẫn đầu binh mã lưu thủ Đông Đô tiêu phỉ. Thánh chỉ vừa vãn đám phỉ từ quận Huỳnh Dương rút quân. Phiên tử cái mang theo người đuổi mấy ngày không đuổi kịp., Lên báo, triều đình nói quân đội ngói đã bị đánh tan. Bùi Tịch và Ngu Thế Cơ đề nghị bệ hạ dừng ở mùa đông dụng binh, tránh cho sư lão binh mệt mỏi. Bệ hạ hạ hạ chỉ định rút binh mã Đông Đô về thành!” Độc Cô Lâm lắc đầu, cười khỏ. Đối với người có quan hệ bà con với mình, bệ hạ hoàng đế bệ hạ., Hấn cũng cảm thấy hết sức bất đắc dĩ.” Bệ hạ tin một người, thì toàn tâm toàn ý. Hiện tại toàn bộ tấu chương đều do hai người Ngu Thế Cơ và Bùi Tịch hấn tín nhiệm nhất chọn lựa tin tưởng, đi lên, bệ hạ có lẽ là không muốn nhìn, có lẽ căn bản sẽ không nhìn thấy!”

“Độc Cô gia các người đâu, Độc Cô gia các người có người thân là trọng thần triều đình đấy!” La sĩ càng nghe càng thất vọng, kéo cánh tay Độc Cô Lâm ôn ào.

“Độc Cô gia chúng ta là ngoại thích!” Độc Cô Lâm dùng một câu trả lời tắt cả nghi vấn của mọi người.

Ngoại thích không thể can thiệp vào chính trị! Từ sau hai hán, bất kỳ một triều đại nào, vô luận thời gian dài hay ngắn, hầu như đều theo bản năng mà thủ vững nguyên tắc này. Đặc biệt duy nhất là đại chu, cũng chính là tiền triều, nhưng cuối cùng giang sơn đại chu triều cũng rơi vào tay tiên hoàng, cũng chính là trong tay nhạc phụ của hoàng đế tiền triều.

Đây là một vụ án mà mọi người đều ngầm hiểu được. Cho nên, mặc dù Độc Cô gia biết được chân tướng sự việc cũng không cách nào dao động được lòng tin của hoàng đế bệ hạ đối với quyền thần. Mà Phùng Tử chết đi, ngoại trừ làm cho triều đình “phấn động” một chút thì không có bất cứ tác dụng gì. Một thời gian sau, “cản động” trôi qua, vật gì đó lại tiếp tục ca múa bình thường.

“Đến hộ nhi lão tướng quân đâu, Phùng lão tướng quân dù sao cũng từng kẻ vai chiến đấu với hấn?” Lý Húc vẫn không cam lòng, dùng một loại ngữ khí gần như tuyệt vọng truy vấn. Lão tướng quân đến hộ nhi là một người có can đảm đảm đảm đảm đảm đương., Từ hành vi lên tặng cho quận binh nhiều vũ khí như vậy, Húc Tử đã cho ra kết luận như vậy. Tuy ba phần “khinh lễ” ngày đó cơ hồ xài hết tích góp cuối cùng từ tái ngoại về, nhưng Húc Tử không cho rằng để hộ nhi lão tướng quân sau khi xem lễ vật nặng nhẹ, mới quyết định tặng số lượng nhiều ít.

“

“Lão tướng quân đến bởi vì ủng hộ Phùng lão tướng quân xuất binh tiêu phi, đã bị hoàng đế bệ hạ hôn một lần. Gần đây lão thất gia tộc tướng quân lại chuẩn bị cưới con gái nhà Bùi đại nhân, lão rất bận rộn, đành phải đem chuyện báo thù cho Phùng tướng quân trước thả ra!” Độc Cô Lâm mang theo đáp án đùa cợt mùi vị, triệt để đánh nát một chút nguyện vọng cuối cùng trong lòng mọi người.

So với lợi ích do liên minh với Bùi gia mang tới, một đồng liêu đã chết thực sự không có ý nghĩa. Trước mặt cùng lợi ích, tất cả mọi người đều có thể trở thành bằng hữu. Húc Tử lại lần nữa cảm nhận được lời Vũ Văn sĩ và lời từng nói. Nguyên tắc xử sự của các thế gia đại tộc, vĩnh viễn làm cho hấn học không hết.

Đây chính là triều đình mà ta thuần phục đó nha. Lý Húc cảm thấy trong lòng mình phảng phất như có đao đâm vào đây.” Vì sao sự phụ người và bằng hữu của người lại muốn tạo phản?” Lời chất vấn của Thạch Nhị Nha vang lên quanh quẩn bên tai hấn. Hấn quay đầu lại, dùng ánh mắt quét qua gương mặt đám người Tần thúc bảo. Trên mặt mọi người thấy được vẻ không cam lòng và thất vọng như vậy.

Phùng Từ Minh từng là phó tổng quản thủy sư, tướng quân tam phẩm. Hấn chết trận vì triều đình, nhưng vẫn không ai để ý. Nếu mọi người chiến tử, không phải là tướng lãnh quận binh bên cạnh hoàng đế bệ hạ, sống chết của bọn họ có người để ý sao?

“Ừ hừ!” Trương Tu Đà kịp thời ho khan một tiếng, đem mọi người vì nhất thời phần nộ mà mất lý trí mà kéo về trong hiện thực. Người chết đã, trách nhiệm sinh tồn vẫn còn. Năng lực dùng binh của địch tướng đáng giá để mọi người cùng nghiên cứu, quân đội ngói cương hướng xa, tất nhiên không chịu hạn chế phạm vi hoạt động của bản thân ở quận phía đông. Quan binh quận Tề nói không chừng ngày nào đó sẽ gặp nhau, khi đó lại cẩn thận dùng binh, không bằng bây giờ cẩn thận nghiên cứu kinh địch này.

“Binh giả, vốn chính là quỷ đạo. Nếu như tương lai gặp được họ Từ này, mọi người ngàn vạn lần phải cẩn thận! Người này chẳng những dụng binh quỷ dị, hơn nữa rất ngoan độc, đủ độc!” Trương Tu Đà vuốt chòm râu, phân tích.

Đây là trường hợp chuẩn xác nhất chiến trường, mặc dù là đối thủ, hẳn cũng bội phục năng lực dụng binh của Từ Mậu Công đến cực điểm. Người này lá gan tuyệt đối đủ lớn, lại dám dùng cả đội quân ngói sâu khấu làm mồi nhử. Vạn nhất kế sách thất bại, lính ngói sẽ mất đi hàng ổ mình kinh doanh nhiều năm. Mất đi sào huyệt giặc cỏ là rất khó tồn tại lâu dài, chẳng những đám quan binh tìm tới cửa, mà đám giặc cỏ khác cũng sẽ mượn cơ hội thôn tính.

“Mọi người còn cần chú ý lực hiệu triệu của Điền Cương quân, đội ngũ này thế mà có thể điều động mười lần giặc cỏ đến đây trợ chiến. Nếu như chúng ta giao thủ với hắn, lực lượng bốn phương tám hướng đều cần phải cân nhắc!” Trương Tu Đà đốt báo cáo của phủ đệ, tiếp tục nói.

“Trận cuối cùng hẳn không phải Từ Mậu Công chỉ huy. Người chỉ huy tác chiến căn bản không để ý sinh tử của Điền Cương quân ở trong lòng!” Từ trong bi phần mà Lý Húc chậm rãi hồi phục lý trí đặt tay lên báo cáo của phủ đệ, đột nhiên chen vào một câu.

Tửu đồ: Trong lịch sử Phùng Từ Minh chết trong đại nghiệp mười ba năm, tiểu thuyết đã đặt trước, chớ trách. Kính xin bỏ phiếu.

Chương thứ năm lời hứa (5)

Trận chiến cuối cùng không phải là do Từ Mậu Công chỉ huy, đám người Tần thúc bảo hiểu rõ phong cách dụng binh của Từ Mậu Công. Người này chỉ huy tác chiến thường xuyên xuất hiện nhưng rất ít mạo hiểm. Hoặc là nói, hấn căn bản không nỡ lấy các huynh đệ của Điện Cương quân làm tiền đặt cược. Nếu không, ngày đó hai bên giao thủ lần thứ hai, hấn cũng sẽ không bắt đầu giảng hòa với đám quân binh dưới trướng, sau đó dẫn theo đàn giặc cỏ chạy suốt đêm.

“Đúng vậy, Từ Mậu công dụng binh không nỡ bỏ tiền vốn, hơn nữa hình như gã căn bản xem thường đám ô hợp ở những sơn trại khác!” Tần thúc bảo cũng thấp giọng nói với Lý Húc.” Lúc trước đánh ba trượng phu của Phùng Từ Minh rất hợp với phong cách của người này, mỗi lần góc Bạt quân đều là tiểu bại, mỗi lần đều không đả thương được gân cốt!”

Bất kể là trình độ huấn luyện của sĩ tốt, vũ khí trang bị hay tổng số lượng tổng thể, binh sĩ Đại Tùy dưới trướng Phùng Từ Minh cũng không cùng một đẳng cấp. Binh sĩ tới hộ nhi dẫn đi trong ba lần trung binh tất cả đều là đường thủy đi., Tồn thất nhỏ nhất, thực lực được duy trì cũng hoàn chỉnh nhất. Trong các đại Tùy trước mắt, có thể tính là tinh nhuệ số một số hai., Chỉ cần Phùng Từ Minh chỉ huy không xuất hiện sai lầm quá lớn, đánh bại ngôi Cương quân là chuyện đương nhiên. Nhưng khác biệt lớn nhất giữa ngôi Cương quân và giặc cỏ khác chính là bọn họ sẽ không một lần tan rã ngàn dặm, huấn luyện kiên nhẫn và sự cẩn thận của người chỉ huy của xưa nay khiến cho sinh mệnh lực của đội ngũ này vô cùng mạnh mẽ. Từ góc độ của người xem phỏng đoán ra được., Phùng Từ Minh tướng quân đúng là thấy được sự ngoan cường của Điện Cương quân, mới không thể không từ bỏ ý niệm một lần hành động tiêu diệt, biến cường tấn công thành trói buộc. Ai ngờ, sách lược này lại cho một đối thủ khác có thể lợi dụng cơ hội!

“Không sai, chỉ có người ngoài mới có thể chỉ huy như vậy. Bởi vì trẻ con bán gia điền không đau lòng!” La sĩ cũng gia nhập vào, lớn tiếng khẳng định.

“Các người nói đến Lý Mật sao?” Hai mắt Trương Tu Đà đột nhiên trợn trừng, râu tóc dựng đứng. Theo suy đoán này, hết thảy bí ẩn đã được giải khai hoàn toàn. Bản lĩnh lớn nhất của Lý Mật không phải là lĩnh binh tác chiến, mà là mượn lực tác chiến. Dương Huyền cảm tình cơ hồ là một tay hấn tính kế, loạn lạc ở Bắc Hải năm đầu cũng có bóng dáng của hắn, hôm nay, hắn đi tới ngôi núi, mượn lực lượng của Diễm Cương quân để triệu tập đạo binh, mượn lực lượng quân phi để trói buộc quân ngôi quân.

Là Lý Mật, cái này gia thế, học thức đều là thượng tuyền vương bát đản trời sinh là tai tinh, đi đến chỗ nào, liền đem họa loạn mang đến nơi đó.

“Nếu như vậy, e rằng cuộc sống của Từ Mậu Công sẽ không dễ dàng gì!” Ngay lúc mọi người đang vì Lý Mật xảo trá âm hiểm mà sợ hãi than thở, thì Độc Cô Lâm đột nhiên vỗ tay một cái, cười trên nỗi đau của người khác mà nói.

Một câu này lại khiến bầu không khí trịnh trọng trong phòng biến mất không còn sót lại chút gì. Nếu như quân trộm là Lý Mật trợ lực gia nhập đội quân ngôi, chắc chắn bọn hắn không thể chịu nổi phong cách thống trị quân đội của Từ Mậu Công từ nghiêm trị, cấm chỉ thị. Mà từ trên sách lược phát triển mà Từ Mậu Công trị cho quân đội ngôi hai năm qua, hắn cũng không cho phép ăn trộm lung tung dưới chân núi ngôi Cương làm vậy nữa.

Con thỏ không ăn cỏ bên cạnh hốc mồm chính là một trong những nguyên nhân căn bản khiến núi ngôi tráng lệ yên lặng lớn mạnh. Vì được bách tính xung quanh ủng hộ, ngôi quân không tiếc xá gần đi xa, tây tiến Huỳnh Dương, nam hạ Lương Quận đi cướp vật tư phát triển, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa có Linh Xương nào ở gần đó., Vi Thành, Hộ Thành từng đoạt từng mũi kim của bách tính một đường cong. Thậm chí trong lúc Dương Huyền cảm thấy tạo phản, biết rõ Bạch Mã Thành phòng thủ trống rỗng, cũng chưa từng có ý đồ với quận thành này. Lần này bị Phùng Từ Minh Thiết vây kín, mà quân ngôi lại có thể lặng lẽ thoát khỏi vòng vây quan quân dưới mí mắt, chỉ sợ cũng có quan hệ với “Thiện Hành” xưa nay của bọn họ.

Đoàn người đều nhẹ giọng nở nụ cười, vô luận suy đoán của Độc Cô Lâm có đạo lý hay không, bọn họ đều hy vọng Từ Mậu Công bị quẫn. Cái này cũng không hoàn toàn là vì tâm địa ác độc, bất luận là mình chiêu hay ám chiêu gì đi nữa., Thắng chính là chiêu thứ nhất, chiêu thuật mà Bảo Cương quân đối phó quân binh quận Tề quận cũng chưa bao giờ quang minh chính đại. Đám người Tần thúc bảo tướng đầu nhìn về phía Lý Húc, hi vọng hắn cũng có thể cảm nhận được ý đồ trả thù. Lại nhìn thấy Húc Tử cau mày, trong ánh mắt mờ hồ lộ ra vài phần lo lắng.

“Để bọn họ đi loạn đi, nhân cơ hội này, chúng ta vừa vận thu thập một mẫu ba phần đất trước mắt này!” Trương Tu Đà hắng giọng một cái, hấp dẫn sự chú ý của mọi người từ trên mặt Lý Húc. Hắn nhìn ra Lý Húc đang lo lắng cho Từ Mậu Công, hắn không hy vọng bởi vì lòng tốt xấu của Lý Húc mà khiến cho chư tướng dưới trướng hiểu lầm gì.

“Đúng, chúng ta nhân lúc Lý Mật bận rộn gieo vạ cho Điền Cương quân, trước tiên thu thập những đạo phi lớn nhỏ xung quanh quận!” Tần thúc bảo giờ cánh tay lên, hưởng ứng lệnh chiêu binh đầu tiên của Trương Tu Đà.” Gia hỏa này cái gì cũng tốt, chính là cần sửa lại vẻ hảo tâm trời sinh kia.” Ở sâu trong nội tâm, ông ta đánh giá Lý Húc như thế.

“Tính cách thế này cũng không tệ, ít nhất phải làm bằng hữu với hắn, thoải mái hơn cái loại người bụng dạ khó lường như Lý Mật suốt ngày nhiều!” La Sĩ tin lại nhìn thoáng qua Lý Húc, trong lòng yên lặng suy nghĩ.

Roi vào trầm tư, Húc Tử không chú ý tới biến hóa của nhiệt độ trong mắt các đồng bạn xung quanh, giờ phút này, hắn đang nhanh chóng phỏng đoán trong lòng trận chiến Cấp quận ảnh hưởng đối với thế cục phụ cận Lạc Dương. Sau trận chiến này, thực lực chính thức của đám lính ngói Cương tất nhiên bị bóc trần, lực chú ý của bọn hắn khẳng định không chỉ đến từ thổ phỉ giặc cỏ xung quanh, còn có quan quân, còn có rất nhiều “anh hùng hào kiệt” chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Có lẽ, trong một năm mới, tất cả bão táp trong thiên hạ đều triển khai vây quanh núi ngói. Ở đó cách Đông Đô gần như

thế. Mà Đại Tùy đã nguyên khí đại thương, có thể thừa nhận được trận bão táp này sao?

“Thời loạn lạc tương lai.” Húc Tử nhớ mấy năm trước Đường Công Lý Uyên đã từng đoán trước như vậy. Lúc ấy tuổi hắn còn nhỏ, không rõ ý nghĩa trong đó. Hôm nay, mắt thấy vô số tai nạn hắt lại chậm rãi cảm giác được áp lực trong câu nói này bao hàm.

Trong thời loạn thế, nếu người không thể cứu vãn, tốt nhất trước khi tai họa đến người khiến bản thân kiên cường hơn. Chỉ có như vậy mới có thể giúp bản thân sống sót với người mình quan tâm, sống tới ngày luân hồi mới bắt đầu.

“Thời loạn lạc đến rồi!” Đường công Lý Uyên vò đám phủ đệ thành một đồng, dùng sức vùi đầu vào trong chậu than dưới chân. Trong chậu than lớn làm bằng đồng trắng đựng đầy than màu đỏ, ngọn lửa nhẹ nhàng cuốn một cái, nuốt đi vật vào trong đó, khói đen và ngọn lửa nhanh chóng bay lên, theo sau lại hồi phục bình tĩnh.

Từ khi đang lúc nguy nan nhận lệnh lưu thủ ở quận Hoảng Hóa, Mạc phủ Lý gia đã mở rộng hơn rất nhiều. Trước mắt ngồi trong đại sảnh hơn ba mươi người, đều đang đợi Đường công Lý Uyên xem xong báo cáo đã đưa ra kết luận. Ai ngờ Đường công lại như ngủ thiếp đi, nằm trên giường mềm trải da hổ cả buổi không nhúc nhích, ngay cả tiếng hít thở cũng khéo đến mức không thể nghe thấy.

“Phụ thân đại nhân quá mệt mỏi!” Lý Thế Dân có chút thương cảm nghĩ. Gia đình này hoàn toàn dựa vào một mình phụ thân chống đỡ, bất kể là trường thương do triều đình đâm tới, hay là ám tiễn do một số kẻ mưu đồ làm loạn dưới trướng phóng tới., Đều bị phụ thân ngăn cản. Mà đệ đệ Nguyên Cát trời sinh tính tình bướng bỉnh hồ đồ, về phần ca ca kiến thành? Hừ hừ. Lý Thế Dân không phủ nhận mình gặp một ca ca khoan hồng độ lượng, sẵn sóc thiện lương. Nhưng trong thời loạn thế, một gia tộc cần duy trì không chỉ là khoan hồng rộng lượng và quan tâm thiện lương!

Đang nghĩ, hắn nghe thấy phụ thân ngửa mặt trên đồng than thắp giọng hỏi: “Thành công, sau khi vào đông, dân tình lũng

loạn dân tình thế nào?”

“Trực Linh Vũ bên kia tuyết lớn rơi xuống, súc vật cùng mọi người đều bị đông chết không ít. Quận thủ Trương đại nhân đã phụng mệnh mở kho hàng, nhưng vẫn có rất nhiều lưu dân hướng trong quan tràn vào. Tháng trước có bốn ngàn bảy trăm người tiến vào huyện Hoằng Đức, tuần hoàn tháng này có hơn một vạn ba ngàn người chạy tới. Huyện lệnh Nghiễm Đức lệnh Vương xin chỉ thị., Có cần phái người tới chặn đường hay không, để tránh càng nhiều lưu dân tiến vào Hoằng hóa, dẫn phát bất trắc chi loạn!” Lý Kiến Thành nghe thấy phụ thân gọi mình đến liền đứng dậy, lớn tiếng trả lời.

Trước mắt phụ thân phụ trách trị an của mười ba quận Quan Tây, phạm vi quản lý rất lớn. Mà bản thân lệnh chính lại chỉ bị giới hạn trong phạm vi quận Hoằng Hóa, trách nhiệm không ít. Cho nên mọi chuyện đều không thể không cẩn thận. Làm trưởng tử của gia tộc, ông ta cũng dốc hết toàn lực hỗ trợ, hy vọng có thể giúp phụ thân nhẹ nhàng một chút.

“Ý kiến của ngươi, cha có nên hạ lệnh phong tỏa đường đi hay không!” Lý Uyên không mở mắt, dùng thanh âm mê sảng hỏi.

“Theo ý ta, chúng ta không nên phong tỏa giao lộ. Linh Võ cũng là phạm vi chức trách của phụ thân, nếu không để cho bọn hãn tiến vào phạm vi chạy nạn, đám lưu dân ở trong Linh Vũ cảnh nào loạn cũng là một hồi tai họa! Cho nên ngăn chặn không bằng chải dầu., Quận Hoằng Hóa an trí một bộ phận nạn dân, lại hướng quận Duyên An dẫn dắt một bộ phận nạn dân, mấy quận chia ra, áp lực các nơi sẽ không lớn như vậy.” Lý Kiến Thành suy nghĩ thật kỹ, đưa ra một đáp án tự cho là hợp lý.

Lý Uyên ngửa mặt trên đồng than khê nhú mảy, dùng cánh tay chống đỡ thân thể. Hãn không vội vàng tiếp nhận đề nghị của nhi tử, mà dùng ánh mắt đảo qua trên mặt các vị phụ tá và võ tướng một vòng, cười hỏi: “Các ngươi thì sao, cảm thấy chúng ta nên ứng phó thế nào?”

“Ty chúc cho rằng, thế tử quyết định chờ cân nhắc!” Lý Uyên vừa dứt lời đã thấy một người thanh niên khoảng hai mươi mấy tuổi đứng dậy gần cửa đại sảnh. Hãn ôm quyền hướng về

phía kiến trúc tỏ vẻ xin lỗi, sau đó tiếp tục nói: “Theo sự biết của ty chức.”, Trước mắt không chỉ là Linh Vũ quận, võ uy của sông Tây, Kim thành các nơi khác cũng bạo tuyết thành tai ương. Nếu như quận Hoằng Hóa tiếp nhận kẻ chạy nạn, mọi người đem tin tức này truyền ra, nạn dân trước mùa xuân chen chúc mà đến phỏng chừng vượt quá hai mươi vạn. Mà nơi tích trữ lương thực vốn đã không đủ, trước mắt còn phải nuôi dưỡng một lượng lớn quân binh phòng giặc....”

“Trước mắt chiến sự ở các nơi không nhiều lắm, có thể giảm lược một bộ phận quân binh!” Không đợi người trẻ tuổi nói hết lời, Mã Nguyên Quy đứng lên ngắt lời ông ta. Theo quy củ, trước khi những lão nhân này chưa mở miệng, người trẻ tuổi này không nên tỏ thái độ trước. Nhưng người trẻ tuổi gọi Trương Tôn Vô Kỵ kia ý mình là chất nhi của Trương Tôn Thuận Đức, muội muội của ông ta lại gả cho Lý Thế Dân, cho nên làm việc có chút không kiêng nể gì cả.

“Nhưng Đột Quyết người ở tái ngoại nhìn chăm chăm như hổ đói, sẽ khiến Khả hãn của Xi Tát bên Ninh quốc lại có ý đồ xấu. Theo như mật thám báo, sau khi vào đông, bộ hạ cũ của tộc Duyên An Lưu Già, lại có xu thế tro tàn lại cháy.” Trương Tôn Vô Kỵ không phục, đề cao giọng nói để tìm căn cứ cho bản thân.

“Sự tình chia ra nặng nhẹ! Huống hồ vì người làm chính trị mà phải có lòng nhân ái! Lý phủ ta vốn được bách tính ủng hộ, không thể vì một chuyện mà hủy hết tiền công!” Mã Nguyên Quy lắc đầu, trong khẩu khí mơ hồ đã mang ra mấy phần không vui.

Bình tâm mà nói, hẳn cảm thấy lời của đối phương chưa hẳn không có đạo lý. Nhưng vì suy xét lâu dài của Lý phủ, hẳn nhất định phải giữ gìn uy tín của thế tử.

“Dân chúng chưa hẳn hi vọng có người từ ngoài vào miệng cướp đồ ăn! Mã Trường sử xem, không tới hai mươi ngày, chắc chắn có phát sinh xung đột giữa người địa phương và lưu dân ngoại lai!” Trương Tôn Vô Kỵ nhìn sắc mặt Lý Uyên và thúc trưởng của mình Trương Tôn Thuận Đức, tiếp tục giải thích.

Bởi vì Lý Uyên cũng không ngăn tranh luận của hai vị phụ tá, cho nên không khí trong đại sảnh trở nên có chút náo nhiệt. Đám mưu sĩ ôm tâm thái tham dự, huyên náo không dứt. Phần lớn mọi người ủng hộ Lý Kiến Thành mang sách lược nhu hòa, thà rằng đem nguy cơ kéo dài về phía sau., Cũng không nguyện ý để cho Lý phủ mất đi thanh danh, một số nhỏ ủng hộ Trương Tôn Vô Kỵ, cho rằng người làm chính trị nên hiểu được bỏ qua, vào lúc không thể cầu được cả hai, nhất định phải hy sinh lợi ích của một bộ phận người thậm chí là sinh mệnh để bảo toàn đại đa số, còn có một số người cẩn thận lựa chọn không ủng hộ bất cứ phương nào. Ở trong mắt bọn họ, trong mắt bọn họ có thể thấy được lợi ích của một bộ phận người thậm chí là bảo toàn tính mạng. Còn có một số người thì lựa chọn cẩn thận mà không ủng hộ bất kỳ một phương nào., Tên thế tử này không phải rất có trách nhiệm, hắn ta hỗ trợ, một khi xảy ra sơ suất nào đó, khó tránh khỏi việc để xảy ra chuyện thị phi trên người.

Lý Uyên hứng thú nghe một lát, hắn rất thích bầu không khí náo nhiệt ồn ào này. Người làm chính trị chỉ có nghe, mới có thể đưa ra quyết định chính xác. Hắn hi vọng thông qua lực lượng thân thể, có thể dạy hai đứa con trai, đặc biệt là điểm này do thế tử xây dựng nên.

Khi tiếng tranh luận càng ngày càng lớn, chậm rãi phát triển đến lúc trực tiếp công kích nhân phẩm của đối phương, Lý Uyên phát phát tay cắt ngang lời mọi người: “Được rồi, mọi người luận sự, đừng mượn đề tài phát huy. Lý phủ chúng ta không thích cái này.” Nói xong, hắn quay đầu về phía Lý Kiến Thành, vẻ mặt ôn hòa hỏi: “Con ta nghe mọi người nói, bây giờ có ý kiến gì?”

“Ta, ta vừa rồi xác thực suy xét có chút quá mức đơn giản. Nhưng ta vẫn chủ trương lấy trấn an làm chủ, tránh cho lưu dân đi đến đường cùng. Về phần nguồn lương thực, có thể cho quan phủ ra một bộ phận, để cho địa phương đại hộ quyên góp một phần. Sau đó hướng về triều đình cấp bách, hộ bộ phân phần., Mùa xuân sang năm lại tổ chức lưu dân đóng quân tự cứu, dân chúng sau khi có doanh sinh liền dễ dàng được dàn xếp! Về phần cử chỉ phong tỏa giao lộ, tuyệt đối không thể đi.

Nhưng có thể phái nhiều người đi khai thác, để ngừa lưu dân đều hướng về cùng một nơi tụ tập!” Lý Kiến Thành ngẫm nghĩ, trả lời.

Vừa nói, hắn vừa đưa mắt nhìn về phía Trần Diễm Thọ. Mãi đến khi trên mặt vị mưu sĩ đệ nhất Lý phủ lộ ra chút ý cười, hắn mới thở phào một hơi, kết thúc toàn bộ gián ngôn của mình.

“Ừm, lần này ngươi suy nghĩ chu đáo hơn nhiều so với vừa rồi. Có thể khuyên nhủ như thế nào đây, ngươi làm sao bảo đảm bách tính đều nghe theo lời khai thác?” Lý Uyên gật gật đầu, trước tiên khẳng định sự tiến bộ của nhi tử, sau đó tiếp tục hỏi.

“Cái này, cái này, ta còn chưa nghĩ xong. Nhưng có thể lại cho đoàn người nghị luận, tìm ra biện pháp cụ thể!” Lý Kiến Thành bị hỏi sững sốt, trả lời.

“Ừm, có thể, việc này sẽ làm theo đề nghị của ngươi!” Trên mặt Lý Uyên lộ ra vẻ tươi cười, vỗ vỗ bả vai con trai, khích lệ.

Thành công là nhà có thể quản gia, hắn khoan dung cùng thiện lương có thể cam đoan nội bộ gia tộc an ổn. Nhưng ở phương diện cơ biến cùng quyết đoán, Lý Uyên cho rằng con trưởng so với con thứ chênh lệch quá xa. Bởi vậy, sau khi hoàn toàn khẳng định quan điểm của Lý Kiến Thành, hắn lại chuyển đầu sang con cháu thế dân, cười hỏi: “Ngươi thì sao, thế dân, ngươi có thể có gì bổ sung!”

“Ta hoàn toàn ủng hộ đại ca cân nhắc!” Lý Thế Dân đứng lên, lớn tiếng trả lời. Năm nay hắn đã mười bảy tuổi, cao lớn thẳng tắp. Lúc nói chuyện, mặt trời đầy mặt, lộ ra một cổ hoà lực làm người ta khó có thể cự tuyệt.” Về phần lưu dân dẫn dắt ra sao, ta đề nghị đại ca chia ra làm từng bước một.” Hắn chấp tay chào Lý Kiến Thành., Bổ sung: “Phái người tiến vào điểm chọn đóng quân ở lối vào Hoảng Hóa, một nhà thợ săn lớn nhỏ đều có cháo loãng quả. Tụ tập năm ngàn người thì là đóng một, được quan viên các quận gần đó mang đi an trí. Như thế, tránh cho rất nhiều người chết bởi con đường, cũng không cho người có cơ hội khác có thể lợi dụng!”

“Ngoài ra, chưa chắc triều đình có lương thực đưa tới cứu trợ thiên tai, chúng ta phải tự nghĩ cách. Ta cảm thấy đề nghị của Mã tiên sinh cũng không tệ, cắt bớt một phần quân binh để tiết kiệm lương thực.” Hần nhìn Mã Viên Quy, lại nhìn Trương Tôn Vô Kỵ, tiếp tục nói: “Quân binh đều có nhà ở địa phương, Hai mùa Xuân Thu cần phải về nhà làm nông, không dễ tập trung. Nếu các quận chọn lựa lưu dân để tinh tráng mà không có người trong nhà đóng quân, thì có thể ngày ngày thao luyện, lấy thành tinh nhuệ. Bên ngoài có thể kháng Đột Quyết, nhả cốc hùn, bên trong có thể uy hiếp sơn tặc khấu! Như thế, cũng có thể phòng ngừa chuyện Trương Tôn huynh lo lắng phát sinh.”

“Kế này tuyệt không thể tả!” Ánh mắt Trần Diễn Thọ đột nhiên tập trung lại, như ngọn lửa nhìn về phía Lý Thế Dân.” Nhị công tử mới có thể chỉ sợ là gấp mười lần đại công tử!” Trong lòng của hắn thầm nghĩ, vừa hay nhìn thấy ánh mắt của Lý Thế Dân, bên trong tràn ngập ý tứ tư vấn.

“Đây chỉ là một chút kiến thức nông cạn của thế dân, có khả thi hay không, xin mời phụ thân, đại ca, Trần sư phụ, Mã tiên sinh, Trương Tôn thúc phụ chỉ điểm!” Lý Thế Dân lần nữa chấp tay, khiêm tốn rèn luyện.

“Nhị công tử nói rất có lý!” Trần Diễn Thọ xuất phát từ bản năng trả lời. Trong nháy mắt, hắn vậy mà quên mất rất nhiều nhân tố liên quan phức tạp.

“Ty chức cũng tán thành đề nghị của Nhị công tử!” Trương Tôn Thuận Đức mỉm cười tỏ thái độ.

Nếu như vị trí đệ nhất mưu chủ Trần Diễn Thọ và Trương Tôn Thuận Đức mà Lý Uyên tín nhiệm nhất đều tỏ vẻ ủng hộ, những người khác sao có thể lại phản đối. Huống hồ, an bài của Lý Thế Dân quả thực có thể thực. Vì vậy mọi người đều mở miệng, tán thưởng mưu kế sâu xa của nhị công tử.

“Kế sách của thế tử và kế sách của nhị công tử tổng hợp lại thì nguy cơ được giải quyết hết. Một nhà có hai quân khả năng theo. Đường công, ty chức chúc mừng người!” Mã Nguyên Quy cuối cùng mở miệng, tươi cười vô cùng vui vẻ.

“Còn có ta, ta có thể giúp đại ca trợ giúp, cũng có thể giúp nhị ca một tay!” Lý Nguyên Cát vẫn ngồi xổm trước chậu than chơi lửa không cam lòng bị rơi xuống, nhảy lên lớn tiếng ồn ào.

“Tốt, tốt, huynh đệ các người đồng tâm, kỳ lợi đoạn kim!” Lý Uyên vui vẻ sờ sờ đầu Nguyên Cát, cười ha hả nói. Hắn đem ánh mắt nhìn về phía thành lập, Lý Kiến Thành cười gật đầu đồng ý. Hắn chuyển ánh mắt sang thế nhân., Lý Thế Dân cũng dùng nụ cười thẳng thắn thành khẩn đáp lại. Thấy hai đứa con tri kỷ như thế, nụ cười trên mặt Lý Uyên càng vui vẻ. Ông ta lại quay đầu về phía Tiền Cửu Lung, Võ Sĩ Hoạch, Lưu Hoảng Cơ và Trương Tôn Vô Ky, nhìn thấy mưu sĩ đời trước dưới trướng mình ồ trọng cơ trí, tướng lĩnh thế hệ mới trầm xuống.

Lý gia rốt cục trước khi loạn thế đến đã tích góp từng tí sức mạnh tự vệ. Dựa vào loại thực lực này, vô luận loạn thế kéo dài bao lâu, sắp đến nguy cơ lớn bao nhiêu, vinh dự và thịnh vượng gia tộc đều có thể thông dong truyền thừa tiếp. Giờ khắc này, hắn lại nhớ tới tổ phụ mình., Tổ phụ, trong một loạn thế trước kia, tổ tiên Lý gia thông qua khinh thường cố gắng đem gia tộc kéo dài, sau này, gia tộc này còn có thể xây dựng trên tay cùng thế dân, dựa vào sự cố gắng của chư vị ngồi xuống tiếp tục kéo dài.

Sinh sôi không ngừng.

Chương thứ năm lời hứa (lục)

“Đường công hình như không nói với mọi người nên đối phó với tình huống trong phủ báo cáo như thế nào?” Sau khi nghị sự kết thúc, Võ Sĩ Hoạch đi theo bên cạnh Lưu Hoằng Cơ lặng lẽ nói thầm gần ba năm., Rốt cuộc hắn cũng được như nguyện, trở thành tâm phúc của Lý gia. Nhưng do thời gian quá ngắn nên hắn còn chưa thích ứng được với phương thức xử lý của rất nhiều chuyện. Cho nên trong lòng người khác sáng ngời, hắn lại hai mắt mờ hồ, hết lần này tới lần khác trước mặt mọi người không thể lộ tẩy, vì vậy muốn tìm bằng hữu để thương lượng cũng rất khó.

“Đường công đã có quyết định!” Lưu Hoằng Cơ giảm tốc độ, đợi những người khác đi xa mới thấp giọng nói.

“Nhưng Đường Công cái gì cũng không nói a?” Võ Sĩ Hoạch giống như hòa thượng cao hai trượng, không sờ đến nỗi đầu óc. Sau khi Lý Húc rời đi, hắn vẫn luôn coi Lưu Hoằng Cơ như Thiên Lôi sai đâu đánh đó. Nhưng Lưu Hoằng Cơ lại càng ngày càng tiếc lời như vàng, rất ít khi chỉ điểm cho người khác. Thỉnh thoảng nói mấy câu, còn giống như hòa thượng đánh thiền ngữ, làm cho người ta đầu đầy mù mịt.

“Không nói thì chính là quyết định!” Lời nói của Lưu Hoằng Cơ càng ngày càng làm cho người ta mê hoặc.

Không nói gì, đại biểu cho quyết định? Ngược lại, lời đã nói ra không có nghĩa là hắn không nói. Võ Sĩ Hoạch còn muốn hỏi rõ ràng một chút, Lưu Hoằng Cơ lại bước nhanh đến chuồng ngựa, căn bản không cho hắn cơ hội thảo luận nhiều hơn. Võ Sĩ Hoạch nghiêng đầu cố gắng tìm kiếm bằng hữu có thể giao lưu, nhưng lại nhìn thấy vẻ mặt vội vàng của đám người này, dường như căn bản không nhìn thấy tên đàn độn không đủ thông minh như hắn.

“Nếu như Lý Húc có mặt ở đây, nhất định có thể thương lượng với hắn. Hắn chưa bao giờ cười cho người khác đàn!” Võ Sĩ Hoạch ảo não thở dài, gãi chân đá một cục đá. Bởi vì bản thân Trọng Kiên cũng không đủ thông minh, cho nên hắn có thể

bao dung. Nhưng bước chân của Trọng Kiên không thông minh lại càng đi càng nhanh, mới hai năm không gặp, đã từ giáo úy làm được Võ Nha lang tướng, Tráp Hài, còn mình thông minh cơ hồ còn đang đảo quanh tại chỗ.

Nếu như lúc trước mình và Trọng Kiên cùng đi hùng vũ kiêu quả doanh, có thể khác biệt một phen quang cảnh hay không? Lúc cảm nhận được cô độc, Võ Sĩ Hoạch nhin không được mơ tưởng. Nếu như như vậy, có lẽ chức vụ trước mắt của mình không chỉ là một giáo úy., Nhưng cũng có thể đã phơi thây nơi hoang dã. Lúc đó Lý Húc không phải một người biết bảo hộ mình, tuy hắn rất thuận hậu, rất tận tâm với bằng hữu. Nhưng nếu ngay cả khả năng tự bảo vệ mình hắn còn không có, làm sao có thực lực để chăm sóc tâm phúc?

Mấy huynh đệ năm đó đi theo Lý Húc đến Hùng Võ doanh đều bị Vũ Văn gia gạt ra khỏi quân doanh, trong đó bao gồm cả Tần Hành sư cố gắng yên ** của Đường Công. Thông qua tin tức từ Đường Công phủ có được, Võ Sĩ Hoạch còn biết Trương Tú hoàn toàn đầu nhập vào Vũ Văn sĩ và Vũ Văn sĩ., Mà Vũ Văn gia coi Húc Tử như cái đinh trong mắt, thậm chí sử dụng thủ đoạn hạ lưu ý khiến ngay cả trận chiến Liêu Đông thứ ba hắn cũng không có cơ hội tham dự. Nhưng không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, hoàng đế bệ hạ lại đặc biệt chiếu cố Húc Tử. Nhưng tâm tình hoàng đế bệ hạ lúc tốt lúc xấu lúc xấu., Nếu như ngày nào đó hắn nhìn Húc Tử không vừa mắt, mà Húc Tử lại như bây giờ không có căn cơ có thể duy trì, khả năng tiếp cận người càng xui xẻo.

Sau khi kết luận như vậy, trong lòng Võ Sĩ Hoạch có chút cân đối. Giáo úy thì giáo úy đi, ít nhất dựa vào thân cây to bằng lá của Đường Công, hóng mát. Hắn lão đảo đến gần chuồng ngựa, dẫn ra ngựa khen tốt năm đó dưới trướng Lý Húc, vừa định bước lên tọa kỵ, bỗng nhiên nhìn thấy Trương Tôn Vô Kỵ vội vội vàng vàng che trước ngựa của mình.

“Vũ giáo úy, nhị công tử mời người đến chỗ hắn một chuyến!” Trương Tôn Vô Kỵ vừa lau mồ hôi trên trán vừa ra lệnh.

“Nhị công tử tìm ta có chuyện gì?” Võ sĩ ngóc một chút, truy vấn.

“Đến Tây vượt viện người sẽ biết!” Giọng nói của Trương Tôn Vô Kỵ lạnh như băng giống như thời tiết trước mắt. Gia hỏa này từ trước đến nay không quá biết lễ phép, đặc biệt đối với người xuất thân bình dân như Võ Sĩ Hoạch, nhìn qua giống như một gia hỏa không có bản lĩnh gì đặc thù, lại còn bày một bức giáo đầu quý tộc cao cao tại thượng.

Võ Sĩ Hoạch ăn quả đắng, nhưng gã không có tư cách khiêu khích cái loại gia hỏa có tước hiệu trên người Trương Tôn Vô Kỵ như Trương Tôn Vô Kỵ. Gã cười cười, gã nhẹ nhàng giao dây cương cho gia đình trong chuồng ngựa, sau đó xoay người đi về phía Tây vượt viện mà Lý Thế Dân ở. Mới đi ra được vài chục bước, lại nhìn thấy chiến mã của Lưu Hoảng Cơ cũng bị thị vệ trưởng Tiền Cử Lung chặn lại.

“Nhị công tử có chuyện quan trọng muốn mời Lưu huynh thương lượng, chỗ thất lễ, Lưu huynh chớ trách!” Đối với Lưu Hoảng Cơ, Trương Tôn Vô Kỵ hoàn toàn là một loại thái độ khác. Danh tước thế tập của hai người đều là sạp thị phi, địa vị ngang nhau, quan hệ dĩ nhiên cũng thân cận.

“Không sao, ta đang muốn trở về tìm Sĩ Hoạch thương lượng chút chuyện vặt. Đám người vừa lúc vừa đi vừa nói chuyện!” Lưu Hoảng Cơ khoát tay áo, tỏ vẻ không ngại chuyện Lý Thế Dân lâm thời quấy rầy.

“Vây được, mời hai vị đi theo ta!” Trương Tôn Vô Kỵ ngây người một chút, sau đó lập tức điều chỉnh thái độ của mình lại. Ông ta xem thường Võ Sĩ Hoạch xuất thân từ một thương nhân, nhưng Lưu Hoảng Cơ lại là người được mọi người trong phủ.” Một người được Nhị công tử và Lưu Hoảng Cơ đồng thời nhìn trúng chắc chắn không thể không có bản lĩnh như biểu hiện bên ngoài.” Thủ đoạn độc đáo khiến cho Trương Tôn Vô Kỵ quyết định lại một lần nữa đánh giá Võ Sĩ Hoạch.

” cử chỉ của người này ngược lại phi thường ổn định, cũng rất bình tĩnh!” Nhìn dáng tươi cười không thay đổi của Võ Sĩ Hoạch, Trương Tôn Vô Kỵ âm thầm đánh giá: “Tâm cơ người có thể bình tĩnh đều tương đối sâu, cho nên cũng khó trách Nhị công tử coi trọng hẳn!” Cho rằng mưu chủ chọn lựa con mắt của tâm phúc!”, Trương Tôn Vô Kỵ tiếp tục tìm kiếm ưu điểm

từ trên người Võ Sĩ Hoạch. Sau một lát, ông ta bắt đầu thất vọng: “Nhưng nhìn từ dáng người, võ nghệ của người này chưa hẳn cao, dáng vẻ đi đường cũng rất khéo léo, nhìn qua không giống một người rất có dũng khí!”

Trưởng Tôn Vô Kỵ cho rằng, xưa nay có thể trở thành người đại sự, tâm trí của người này, đảm khí thiếu một thứ cũng không được. Hiện giờ đa số người Lý phủ mới được Đường công sai xây dựng thành, có thể cung cấp cho nhị công tử phạm vi lựa chọn rất hạn hẹp. Mặc dù là như vậy, còn có một số gia hỏa ánh mắt thiển cận không thích ở sau lưng nhị công tử sáng tạo một cơ nghiệp khác, tình nguyện ở trong đồng phụ tá thoải mái lẫn lộn.

“Có lẽ nhị công tử thật sự là không còn ai có thể dùng nữa rồi!” Sau khi đi được vài bước, Trưởng Tôn Vô Kỵ trong lòng đã đưa ra kết luận cuối cùng. Sau khi hiểu rõ những chuyện trong lòng, ông ta mới bắt đầu chú ý đến hai người Lưu Hoảng Cơ và Võ Sĩ Hoạch đang nói chuyện gì đó., Võ sĩ Lưu Hoảng và Lưu Hoảng bàn bạc là một bằng hữu chung. Người này dường như có quan hệ vô cùng tốt với Lưu Hoảng Cơ, hơn nữa còn có ơn đề bạt đối với Võ Sĩ Hoạch. Người này gần đây lại đánh một cuộc rất đẹp, dẫn theo mấy ngàn binh sĩ đánh tan mấy vạn giặc cỏ.

“Trọng Kiên về sau không viết thư cho ngươi sao?” Từ góc độ của Trưởng Tôn Vô Kỵ nghe được, trong lời nói của Lưu Hoảng Cơ có chút tiếc nuối.

“Năm đó Trọng Kiên mời ta đến Hùng Võ Kiêu Quả doanh, ta đã từ chối hẳn. Sau này khi hắn tranh đấu khắp nơi, ta cũng không có chỗ ở cố định, cho nên mất liên lạc. Ta cho rằng hắn sẽ dành chút thời gian cho ngươi đọc thư, chẳng lẽ Quảng Cơ huynh cũng không có tin tức của hắn?” Võ Sĩ Hoạch lắc đầu, cười hỏi ngược lại.

“Không, tiểu tử này cũng lười lắm. Nhưng cũng không thể trách hắn được, hai năm gần đây thời cuộc thay đổi quá nhanh, mọi người đều bận đến đầu váng mắt hoa, ta cũng không có tu sửa sách cho hắn!” Nhắc tới Lý Húc, Lưu Hoảng Cơ thì nhiều hơn, cười đáp lại.

Cuối cùng Trương Tôn Vô Kỵ cũng biết hai người nói tới ai, ông ta cũng thường nghe từ miệng nhị công tử nói ra cái tên Lý Húc này. Hơn nữa với việc năm xưa Lý gia không giữ lại người này thì ông ta cảm thấy vô cùng tiếc nuối. Nghe nói người này lần đầu tiên nhập mã, đã cùng Lưu Hoảng Cơ một đường chuyển chiến ba ngàn dặm, lần thứ hai vào Liêu, mang theo một vạn năm ngàn tân binh, xuyên thủng phòng tuyến của mấy vạn người, sau đó từ xa xa vạn dặm trở về sư môn., Đoạt kho lúa của Dương Huyền cảm, trước sau đánh tan nguyên vụ, Lý Mật, Hàn Thế Cương. Điều khó tin nhất là người này lại chính diện đánh bại lão tướng quân Lý Tử Hùng trên chiến trường, nhất cử dẹp yên thắng.

Những tin tức này Trương Tôn Vô Kỵ đại bộ phận đều nghe được từ trong miệng Lý Thế Dân, ông ta thậm chí nhạy cảm cảm thấy, khi nhị công tử thế dân nhắc tới ca ca phòng xa là Lý Húc, trong lời nói mang theo vài phần sùng bái, nếu như lời đồn đại là thật., Nếu Võ sĩ Hoạch và người này cũng là bằng hữu, vậy đánh giá đối với Võ Sĩ Hoạch lại tăng thêm một tầng. Một người rốt cuộc có bản lĩnh hay không, cần kiểm tra bên cạnh hẳn có những bằng hữu ra sao. Trương Tôn Vô Kỵ tin tưởng điểm này, cho nên hẳn thường tự xưng là người biết người.

“Ta đoán chừng Trọng Kiên chắc chắn cũng rất nhớ chúng ta, tựa như Quảng Cơ huynh cũng nhớ hẳn. Dù sao sinh tử, một đường quay về!” Trương Tôn Vô Kỵ nghe Võ Sĩ Hoạch nói vậy có chút động tình, điều này không phụ thuộc vào tiêu chuẩn dùng người của Trương Tôn Vô Kỵ. Tình cảm là thiên định của lý trí, trong loạn thế thì ý nghĩa là tai nạn, hi vọng Hoảng Cơ huynh không giống như họ Võ. Ông quay đầu lại, đưa ánh mắt nhìn về phía Lưu Hoảng Cơ, nhưng lại vừa vặn thấy được một luồng ôn nhu hiếm thấy.

“Ta quả thật rất nhớ tên đàn này, hơn hai năm, nhiều mưa gió như vậy, gia hỏa này không biết xông qua như thế nào.” Lưu Hoảng Cơ đưa tay ra, dường như chuẩn bị nắm chặt thứ gì đó trong hư không. Cuối cùng lại không nắm chặt được cái gì, chỉ phí công rũ xuống.

Loạn thế đã đến, những thế gia sừng sững trăm năm kia cũng cảm thấy khủng hoảng. Mà mình không những không thể khuyên được Trọng Kiên một đạo ở nơi Đường Công tránh né mưa gió, hơn nữa không thể nói cho hắn biết con đường phía trước nguy hiểm đến mức nào. Nếu tiểu tử này học được biến thông, cho dù đầu nhập vào Vũ Văn thế gia cũng tốt. Ít nhất không cần phải một mình chấp nhận khảo nghiệm của loạn thế. Mà hắn lại cứ ương ngạnh, kiên cường tự nhiên như vậy.

Lưu Hoảng Cơ biết mình rất hối hận, đặc biệt là gần đây, sau khi nghe nói đến cái tên Từ Mậu Công kia, trong lòng lão cảm thấy hối hận càng sâu. Từ Mậu Công chính là cái tên Từ Đại Nhân mà Húc Tử từng nhắc qua, Húc Tử vẫn luôn coi lão là huynh đệ sinh tử. Nhưng trong loạn thế, về phương diện sinh tử huynh đệ thường đâm ra một đao trí mạng nhất.

“Người Húc Tử tốt, vận khí tốt, vì vậy luôn gặp dữ hóa lành!”
Võ sĩ Tuyên cười thâm thiết, tổng kết.

“Chỉ sợ hắn không biết hồi cải, vận khí tốt cũng sắp hết rồi. Nếu như Lý Mật nắm giữ được viên ngói quân, chắc chắn sẽ phát triển về hướng đông. Người kia vừa âm vừa độc, không có gì không dám dùng chiêu thức! Hắn và Từ Mậu Công liên thủ, mà tâm địa Húc Tử lại quá mềm yếu.” Lưu Hoảng Quân thở dài, quá rầu rĩ.” Có thời gian thì ngươi đưa cho hắn lá thư đi, ta đoán chừng Húc Tử đang rất tức giận, ta có nói gì hắn cũng chưa chắc chịu nghe!”

Người tâm địa mềm yếu cũng có thể làm được sao? Trương Tôn Vô Kỵ ở bên cạnh càng nghe càng buồn bực, nếu như một người thật sự trí tuệ vừa kém, tâm địa lại mềm, làm sao có thể xông ra một vùng trời như vậy.

Hắn đột nhiên phát hiện gia hỏa tên gọi Lý Húc này gần như đã làm trái với tín điều mà rất nhiều người đã kiên trì của mình. Vậy nhất định là một con đường hoàn toàn khác, Trương Tôn Vô Kỵ tin tưởng, cũng tràn ngập hứng thú nghiên cứu.

Người say: Kéo vé.

Chương thứ năm lời hứa (lục)

Không đợi ba người đi tới cửa Tây vượt qua sân, nhị công tử thế dân đã từ xa tiến lên đón. Lưu Hoằng Cơ cùng Võ Sĩ Hoạch thấy vậy, vội vàng tiến lên ôm quyền khom người. Nhưng bị Lý Thế Dân mỗi tay nâng cánh tay một cái, trong miệng liên tục bồi tội: “Trình độ thế dân vô trạng, đại lãnh thiên hại hai vị ca ca tới lui ăn gió, các người không mắng ta tiện nghi, đừng có khách khí như vậy nữa!”

Bởi vì mới vừa có tuyết rơi, gia tướng cùng các phụ tá trong phủ rất ít khi đi ra. Cửa ra vào Tây vượt viện to như vậy chỉ có bốn người khách sáo với nhau. Bạch mao phong lạnh lùng thổi quần áo người ta bay phát phới, lại thôi không được nhiệt tình của chủ thượng.

“Nhị công tử nói gì vậy, Sĩ Hoạch và ta đều đi lại trong phủ Đường công, lễ ti này...” Lưu Hoằng Cơ cười lắc đầu, khuỷu tay vẫn tự trầm xuống. Xưa nay y làm việc rất quan trọng, mặc dù huynh đệ Lý gia tình như thủ túc, nhưng trước mặt mọi người lại không chịu thiếu lễ số.

“Đây là Tây vượt viện, cũng không phải chính đường. Hoằng Cơ huynh ngàn vạn lần đừng khách khí với ta nữa. Nếu không, chúng ta đi qua cánh cửa phía sau, ta chính là muốn đại lễ tham kiến huynh trưởng!” Tay Lý Thế Dân lại tăng thêm một chút kinh lực, thân thể hai người căng thẳng, cười nói.

“Nhị công tử nói đùa!” Lưu Hoằng Cơ eo khom xuống không nổi, đành phải giơ song quyền lên giữa lông mày, nhún hai bên, rồi mới từ bỏ.

“Ai cũng nói nhị công tử khí độ phi phạm, hôm nay gặp mặt, so với anh vợ hấn thì mạnh hơn nhiều lắm!” Võ sĩ Chủ thuận thế đứng thẳng lên lén lút nhìn thoáng qua Trương Tôn Vô Kỵ, trong lòng thầm nghĩ, từ khi Lý Húc rời khỏi trong quân Hộ Lương,, Lý Thế Dân rất ít khi chạy vào trong quân. Nhiều năm không tiếp xúc, trong lòng hấn ta không chắc tính tình vị công tử công tử công tử có ý nghĩ gì, nhưng lời khách sáo của đối phương khiến người ta nghe vô cùng hưởng thụ, hoàn toàn

không giống một số người phụ tá hấn ta, con mắt đều đã dài đến da đầu.

Đang âm thầm đánh giá, lại nghe thấy Lý Thế Dân tiếp tục nói: “Muốn năm đó ta và Nhị tử mỗi ngày đến hộ lương quân để xem sĩ tử Kỳ huynh và Trọng Kiên huynh diễn binh, thẳng đến sau này bởi vì muốn thay phụ thân xử lý việc nhà, mới không thể không gián đoạn. Bây giờ nhớ tới tình cảnh lúc đó, hết thấy tựa như hôm qua.”

Có câu hảo ngôn Tam Đông Noãn, mặc dù biết rõ đối phương nói là câu khách sáo, Võ Sĩ Hoạch cũng cảm thấy trong lòng nóng bừng, thoải mái như uống nửa cân rượu lâu ngày. Bởi vì xuất thân thương hộ, trong Lý phủ hấn luôn không được mọi người chào đón. Ngoại trừ Đường công Lý Uyên, thế tử thành công và cấp trên thủ lĩnh cấp cao nhất Lưu Hoảng Cơ., Trên cơ bản không có người thứ tư nào chịu chủ động nói chuyện với hấn. Ngẫu nhiên có đồng liêu mở miệng, cũng đa số làm theo mệnh lệnh, quát lên, rất cao ngạo. Hôm nay Lý Thế Dân tâm sự vài câu, lại không có nửa điểm tư cách. Hấn trực tiếp kích động trong lòng, trong lúc nhất thời liền đem mạng mình bán cho đối phương cũng có xúc động.

“Nhị công tử năm đó trong quân nghe chúng ta phát cờ hò reo trong quân đội, chắc hấn rất nhiều huynh đệ trong trấn viễn trấn đều nhớ rõ!” Nhắc tới chuyện cũ nhiều năm về trước, vẻ mặt của Lưu Hoảng Cơ cũng ôn hòa hơn rất nhiều. Năm đó Nhị công tử mới chỉ mười bốn tuổi, Trọng Kiên không đến mười sáu, mùa đông đó cũng rất lạnh, nhưng ở lại trong tuyết tất cả đều là ký ức vui vẻ.

Bây giờ nhị công tử đã mười bảy tuổi, qua năm này đã mười tám tuổi, mười phần khí phách, giữa hai đầu lông mày lại không nhìn ra bộ dạng đứa bé ương ngạnh không muốn chịu thua ngày đó, khắp giáo trường đuổi theo đứa con loạn võ. Nhưng nếu có thể lựa chọn, Lưu Hoảng Cơ càng thích đứa bé si mê võ học và binh pháp hơn, chứ không phải thiếu niên hào kiệt anh khí bức người trước mắt này.

Cùng tên võ sĩ xưng huynh gọi đệ kia, Lưu Hoảng Cơ có thể không kiêng nể gì, luận giao ngang cấp với Lý phủ nhị công tử

hiện tại, Lưu Hoàng Cơ tự hỏi không có dũng khí rước lấy nhiều phiền toái như vậy.

“Đúng vậy, nếu mọi người đều ở đây thì mọi chuyện trước mắt cũng bớt lo rồi!” Lý Thế Dân lắc đầu thở dài. Hắn không phải xuất phát từ cố ý nhưng tiếng thở dài lại làm Lưu, Võ hai người căng thẳng. Tám trăm tráng sĩ đông chinh trở về không tới bốn mươi. Trận đại hỏa đột nhiên xảy ra thay đổi rất nhiều người, kể cả ba người bọn họ.

Người chết đi không thể lại trở về, người may mắn sống sót lại không thể không nhớ kỹ giáo huấn. Đường lui của mình không thể giao cho những kẻ không có năng lực đảm đương, đây cũng là một trong những nguyên nhân Võ Sĩ Hoạch chậm chạp không thể lên chức. Hắn không dám quá thân cận với nhau, mặc dù đối phương là người thừa kế trực tiếp của Lý phủ.

“Chẳng lẽ còn có chuyện gì làm nhị công tử khó xử sao? Tình huống này cũng không hay!” Lưu Hoàng Cơ mỉm cười truy vấn.

” Hoàng Cơ huynh lại đùa giỡn tiểu đệ, chút bản lĩnh này của ta, còn không phải là một nửa học được từ ngài. Chẳng lẽ Hoàng Cơ huynh còn giấu rất nhiều việc riêng chưa dạy, hại tiểu đệ làm việc vất vả mỗi khi luống cuống tay chân?” Lý Thế Dân cười hỏi ngược lại, hơi mang theo khẩu khí oán giận dẫn tới một mảng tiếng cười hiểu ý.

Nói chuyện một chút, bốn người bất giác đã tiến vào trong đại sảnh Tây Viện. Lý Thế Dân trời sinh hiếu võ, bởi vậy cho dù phục vụ khách nhân cùng hẹn với đại sảnh chuyên dụng của cấp dưới, vật phẩm trang sức sử dụng cũng đều là một ít binh khí. Trong phòng lớn nhất..., Người chú ý nhất là đồ gia dụng, một cái giá làm bằng gỗ lê, mặt trên có đủ loại trường binh. Trên giá nghiêng phía trên đối đầu là một loạt bích câu, trên đó treo hơn mười thanh hoành đao rộng hẹp khác nhau. Từ ngắn đến dài, càng đến gần ghế chủ nhân, càng sát gần thực chiến. Trong cùng bên cạnh là một thanh hoành đao của Trung Nguyên ngoại hình., Thanh hoành đao so với chiến trận bình thường dài hơn một thước, rộng hai tấc, từ đầu đến chuôi

thanh tròn xinh đẹp thu lại, mặc dù cách vỏ đao thật dày, nhưng phảng phất vẫn lộ ra vài phần sắc bén.

“Đây là binh khí ta từ nhỏ đến lớn Võ công đã dùng, không nỡ đưa cho Nguyên Cát, cho nên đặt toàn bộ ở đây!” Lý Thế Dân vừa mời mọi người ngồi xuống, vừa chỉ vào giới thiệu đầy nửa gian phòng đầy ắp binh khí.

“Tu vi võ nghệ của nhị công tử chắc hẳn đã đường nhập thất!” Nhắc tới võ học, Lưu Hoảng Cơ cũng lên đây vài phần hứng thú. Hắn nhìn ra thanh trường đao gần với chỗ ngồi của Lý Thế Dân nhất là được rèn từ binh khí của Lý Húc. Đao pháp Hồ Hán của Lý Húc hỗn tạp, thích hợp cho những người có lực lượng nhất định trên chiến trường liều mạng, bất kể là từ trọng lượng thân đao hay phong cách đao pháp để xem xét., Đều không thích hợp để công tử quý tộc như Lý Thế Dân luyện tập. Không nghĩ tới nhị công tử từ sau khi được Lý Húc chỉ điểm, lại kiên trì luyện tập ba năm, mà không phải nhất thời mới mẻ, qua đi liền mất.

“So với Hoảng Cơ huynh, khẳng định kém rất xa. Nhưng thỉnh giáo Tiên thúc, lại thỉnh thoảng thắng!” Lý Thế Dân cười cười, khiêm tốn nói.

Tiên thúc trong miệng ông ta là thống lĩnh thị vệ của Lý phủ, xuất thân từ Lục Lâm, khi trẻ giết người vô số, bởi vậy kinh nghiệm chiến trường cực kỳ già nua. Võ sĩ tầm thường có thể đi được mười mấy chiêu trước mặt lão nhân gia ông ta đã có thể nói là cao thủ. Lý Thế Dân có thể ngẫu nhiên thắng, võ nghệ tự nhiên đã vượt xa đám thị vệ trong phủ.

Nhưng mà, làm Võ Sĩ Hoạch khiếp sợ không phải là vũ dũng của Lý Thế Dân. Đại Tùy dân phong độ cường hãn, Quan Lũng vẫn rất sâu. Loại thế gia võ tướng như Đường Công Lý Uyên, con cháu trong tộc không am hiểu võ nghệ mới là chuyện hiếm có, khiến Võ Sĩ Hoạch ngạc nhiên là đối phương thế mà vẫn giữ lại thanh loan đao kia., Theo hắn biết, đao này được chế tạo vì năm đó thợ rèn tham chiếu loan đao của Lý Húc trong quân, bởi vì trong tay không tìm được Văn Thiết, cho nên đánh ra chỉ là thứ phẩm. Nhìn qua thì mũi nhọn nhất định phải hiện, trên thực tế dùng để đón củi cũng hơi ngại lắm.

Đang lúc kinh ngạc, hần lại nghe thấy Lưu Hoằng Cơ nói:
“Nhị công tử nói đùa, chút bản lĩnh nhỏ nhoi này của Hoằng cơ, sao lại không biết xấu hổ lấy ra khoe khoang!”

“Gọi ta là thế dân, Hoằng Cơ huynh, đây là tiểu viện của ta, năm đó người thường xuyên đến đây!” Giọng nói của Lý Thế Dân bên cạnh truyền đến, không cao, nhưng mỗi lần lại ngoài dự đoán của mọi người.

“Năm đó nhị công tử còn chưa trưởng thành, cho nên mặt tướng có thể coi nhị công tử như đệ đệ. Trước mắt nhị công tử đã ở trong phủ độc nhất ngăn một mặt...” Võ sĩ Chủ thấy Lưu Hoằng Cơ đỏ mặt, giải thích rất vụng về.

Hần hiểu được nỗi khổ tâm của Lý Thế Dân, cũng hiểu được sự khó xử của Lưu Hoằng Cơ, cho nên không mở miệng, nhìn thấy sự việc hai bên liên quan đến nhau không dứt.

“Một mình đảm đương một phía sẽ không thể làm đệ đệ của Hoằng Cơ huynh sao?” Lý Thế Dân đặt mạnh bát trà trong tay lên trên bàn, tròn tròn con mắt chất vấn: “Chẳng lẽ tuổi tác ta vẫn luôn cao, mà tuổi tác của Hoằng Cơ huynh vẫn luôn sa sút hay sao?”

“Nhị công tử nói đùa, Hoằng Cơ...” Lưu Hoằng Cơ chấp tay, vẫn tiếp tục kiên trì.

“Gọi ta là thế dân, bất kể lớn tuổi đến đâu, ta vẫn coi Hoằng Cơ huynh đệ là huynh trưởng ruột thịt của mình!” Lý Thế Dân nghiêm mặt, bổ sung.

Lưu Hoằng Cơ không thể lay chuyển hần ta, đành phải đồng ý.” Như thế, Hoằng Cơ lại nâng hần ta lên một lần nữa. Nhưng chỉ là sau người, nếu là trước mặt người khác, đừng để Nhị công tử ép buộc mặt Hoằng Cơ không có tôn ti!”

“Trước mặt là người, hay là hậu nhân đây, Hoằng Cơ huynh?” Lý Thế Dân nhìn Lưu Hoằng Cơ, trong mắt tràn đầy ý cười.

“Tất nhiên là sau người, thế dân, cái tên tinh linh cổ quái nhà người!” Lưu Hoằng Cơ bị hần làm cho thở không ra hơi, hồi lâu mới cười mắng một câu.

“Không cần dùng thủ đoạn phi thường, làm sao có thể lột sạch tầng phòng trọng ở trên mặt Hoảng Cơ huynh được!” Lý Thế Dân giống như đứa trẻ ăn vụng được đường, trong tiếng cười mang theo vẻ đắc ý. Quay đầu, ông ta lại đưa mắt nhìn về phía Võ Sĩ Hoạch: “Sĩ Báo huynh...”

“Nhanh như vậy đã đến lượt ta rồi sao?” Trong lòng Võ Sĩ Hoạch âm thầm kêu khổ, không đợi Lý Thế Dân nói xong, vội vàng đứng dậy chối từ: “Ty chức không dám, ty chức xuất thân hàn vi, bản lĩnh cũng không...” Hắn khản trương nói ra, nhưng không biết nên cự tuyệt ý tốt của đối phương như thế nào.

“Sĩ Dục huynh nếu như không muốn ta ép huynh Hoảng Cơ như ép huynh, vẫn là ngồi xuống gọi ta là thế dân là tốt nhất!” Lý Thế Dân chuyện trò vui vẻ, trong giọng nói mang theo ý tứ không cho phép phản bác.

Võ sĩ như Võ Sĩ Hoạch nhìn Lưu Hoảng cơ, lại quay đầu nhìn về phía Trương Tôn Vô Kỵ. Ở trên mặt hai người này, ông ta cũng không có bất kỳ ám chỉ nào. Không còn cách nào khác đành phải chấp tay tạ ơn thưởng thức của nhị công tử lần nữa, sau đó ngồi xuống cười.

“Lần này ngăn hai vị ca ca trở về, đúng là có chuyện muốn nhờ vả?” Sau khi phí mất rất nhiều công sức xác định lại cách xưng hô giữa hai bên, cuối cùng Lý Thế Dân chuyển hướng lời nói sang đề tài chính.

“Xin lắng tai nghe!” Võ Sĩ Hoạch và Lưu Hoảng Cơ đồng thời chấp tay đáp lại. Bọn họ đều là thuộc hạ của Lý Uyên, nếu như không được trao quyền đặc biệt, Lý Thế Dân vốn không thể sai phái bọn họ làm bất cứ chuyện gì. Nhưng vừa rồi nhìn như không quan hệ, lời nói chuyện phiếm kia đã kéo khoảng cách giữa bọn họ rất gần, chỉ cần yêu cầu Lý Thế Dân đưa ra không quá khoa trương, hai người bất luận thế nào cũng không thể hạ thấp thể diện để thoái thác.

“Chuyện này giao cho tiêu đệ, muôn vàn khó khăn. Nhưng nếu để hai vị ca ca đi làm, thật ra cũng không tính là đại sự gì.” Lý Thế Dân phát tay, ý bảo Trương Tôn Vô Kỵ mang một tờ giấy tới. “Vừa rồi trong lúc nghị sự, ta đề nghị chiếm lấy tinh tráng

giả trong lưu dân làm quân, chuẩn bị đạo phi. Sau khi phụ thân đại nhân đồng ý, ca ca đem nhiệm vụ cụ thể chấp hành giao cho ta. Đây là văn thư liên quan, cho phép ta tùy ý điều khiển ngoại tướng của phủ.”

Trưởng Tôn Vô Kỵ trình lên chính là một công văn quy củ, cụ thể chủ quan đúng như Lý Thế Dân thuật lại, ấn quan của Đường Công là dấu riêng do thế tử xây dựng thành. Có hai ấn này, Lý Thế Dân vốn có thể trực tiếp điểm tướng, căn bản không cần vòng vòng như vừa rồi. Nhưng xuất phát từ sự tôn trọng đối với Lưu, Võ hai người, ông ta vẫn bước lên tư tình trước, sau lại lấy việc công.

“Nguyên ý nghe Nhị công tử sai phái!” Lưu Hoảng Cơ cùng Võ Sĩ Hoạch liếc nhìn nhau, sau đó đứng dậy thi lễ.

“Không phải vừa nói sẽ gọi ta là thế dân à?” Lý Thế Dân lắc đầu liên tục, hai đầu lông mày lộ vẻ tiêu điều: “Sớm biết sau khi trưởng thành không thú vị như vậy, lúc trước ta còn không phải vô vị!”

“Thế dân nói rất đúng, hai người chúng ta quá mức lấy danh phận!” Lưu Hoảng Cơ thấy vẻ mặt cô đơn của Lý Thế Dân không giống như đang giả vờ, trong lòng thở dài, mở miệng đáp lại.

“Hai vị huynh trưởng làm vậy mới tốt!” Nghe Lưu Hoảng Cơ nói, vẻ mặt Lý Thế Dân chuyển giận thành vui, cười ra lệnh.” Về chuyện chọn binh và luyện binh, ngoại trừ phụ thân đại nhân ra, trong phủ chúng ta không ai có thể sánh được với hai vị kinh nghiệm phong phú của người. Cho nên ta cũng không muốn khách khí với hai vị huynh trưởng., Chúng ta sáng sớm ngày mai đến huyện Hoảng Đức, mười dặm chọn một, không, dùng trăm dặm ngàn dặm chọn một để xây dựng một quận binh như quân hộ lương của trấn Hoài Viễn. Không cần nhiều, có năm ngàn người đủ để khiến hào kiệt chư quận Quan Lũng không dám khinh suất!”

Dù sao chỉ mới mười bảy tuổi, nói đến lực lượng tinh nhuệ trong lòng mình, hấn nhin không được siết chặt nắm tay, trong đôi mắt bắn ra tinh quang bốn phía. Năm đó hấn mới mười bốn tuổi xuất đầu, không hiểu sức chiến đấu của phân nhánh

quân đội cao thấp. Nhưng lại lấy Lý phủ từng có được đội ngũ dũng mãnh như thế mà kiêu ngạo. Hôm nay rốt cục đội được một cơ hội khó có được, hẳn muốn tái hiện lại đội ngũ này, vì Lý gia, cũng vì mộng tưởng của mình.

“Hai người chúng ta sẽ dốc hết toàn lực!” Lưu Hoằng Cơ lần thứ hai đứng dậy chấp tay. Lần này, hẳn không hề đề phòng đối phương có ý đồ riêng. Hộ Lương quân là sự kiêu ngạo của hẳn cả đời này, mặc dù biết rõ Lưu Hoằng Cơ, ngày đó đội ngũ do tên nhất gan trốn tránh ra chiến trường cùng công tử ca tạo thành chưa chắc đã mạnh hơn so với binh lính Đại Tùy phủ đợt đầu tiên chinh phạt.

Nhưng tất cả mọi người đang ngồi, bao gồm Lý Thê Dân và Võ Sĩ Hoạch, đều chỉ nhớ kỹ sự tích anh hùng của đội ngũ kia, tính lựa chọn quên đi mục đích lúc đầu của các huynh đệ, bọn họ đã quên mất mục đích lên vào quân hộ lương của mình. Bởi vì, cho dù lúc trước mọi người ôm mục đích gì là trốn vào trong Hộ Lương quân., Bất luận trước khi tiến vào Liêu Đông đoàn người uống rượu đánh nhau như thế nào, làm loạn việc bại gia, nhưng trong hai mươi mấy ngày cuối cùng, đoàn người đều làm giống nam nhân, đường đường chính chính nam nhân.

Thấy máu đã vỡ, Vương Nguyên Thông mập tới mức có thể đè bẹp chiến mã, ngay cả nữ nhân của mình cũng không bảo vệ được Tần Tử Nguyên Anh, Trương Đức Dụ nghe thấy tiếng kêu giết đến bấp chân cũng không vươn ra được... Trước cơn bão, bọn họ đều là một gương mặt nhu nhược. Nhưng khi trời long đất lở, một người kiêu ngạo thẳng lưng.

Tửu đồ: tiếp tục kéo phiếu khách quý, về phần người khác hay không, đó là việc của người khác, đồ uống không quan tâm. Tửu đồ chỉ để ý các vị học giả xem có hài lòng hay không. Thuận tiện đề cử tân thư 《Thủy Nguyệt》 mới huyết hồng mừng》, tửu đồ viết chữ lưới gần năm năm, trong các tác giả khá bội phục, máu đỏ đứng hàng đầu.

Chương thứ sáu Cẩm Sở (một)

Gió lạnh kẹp lấy viên tuyết, đánh cho áo giáp trên người vang lên tiếng đình đương. Đây là gió lạnh đến từ Tây Vực, nghe nói dê bò có thể chết rét đi trên đường. Lời đồn có phải là thật hay không, Võ Sĩ Hoạch không rõ lắm, nhưng gã đã từng tận mắt nhìn thấy một con ngốc nửa cân (ngóng) bởi vì bị tuyết đông cứng mà hỏng cánh từ trên bầu trời rơi xuống, cổ bẻ thành hai đoạn.

Con chim xui xẻo bị Võ Sĩ Hoạch bẻ gãy cổ chụp về đồng than mềm của mình, đem đó làm thịt ngựa và thịt ngựa thô ráp của hai người Lưu Hoàng Cơ. So với thịt dê mùi tanh nồng mười phần, thịt chim nướng quả thực là kỳ trân đệ nhất thiên hạ. Chỉ là vật này thật sự khó được., Xưa nay hẳn có lòng đi săn cũng không săn được, lưu dân chen chúc mà tới ngay cả mèo vờn quanh trong lòng đất cũng bị móc ra ăn thịt, vô luận là bay trên trời hay là chạy trên mặt đất, chỉ cần không phải nhân loại vật sống dám lắc lư trước mặt bọn họ, trong khoảnh khắc khẳng định thi cốt vô tồn.

Phụng mệnh lệnh Ngụy Dung lưu thủ ở lại Lý Uyên, Quan Thập Tam quận đều phái nhân thủ ở Phong An, Minh Sa (kê 2) mang theo nạn dân tham gia đóng quân. Nhưng dân chạy nạn như hồng thủy., Hành động phân lưu căn bản thông suốt. Theo tin tức trinh thám trong quân trình sát dò xét được, rất nhiều người chạy nạn không phải là vì quê nhà gặp tai họa mà là biết Ninh Ninh., Trương Dịch cùng với bộ tộc Hồ Vân bên dưới Hạ Lan sơn tranh thủ cơ hội trống rỗng của các bộ lạc Đại Tù triều bắt đầu mở rộng quy mô lớn. Đại hán mấy đời định cư ở các nơi phía Tây bị cưỡng ép đuổi từ trên mặt đất cày đi, toàn bộ phòng ốc và súc vật đều bị giữ lại.” Đây là nơi chúng ta chăn nuôi!” Mấy tên Hồ Khả Hãn như đã nhấn mạnh, hoàn toàn không để ý tới ơn đức bảo hộ của Đại Tù trong nhiều năm qua. Người dẫn đầu chính là Khả Hãn của Dĩ Tát kia., Năm ngoái Hạ Phương đại nhân từng phụng mệnh hoàng thượng trấn an người này, hơn nữa vội vàng mang hai mươi mấy loại lễ vật lớn trở về quan nội, báo cáo với bệ hạ rằng tất

cả Hồ Cung Tuấn vẫn như thường. Hôm nay Bùi đại nhân có thể ở trong nhà hưởng thụ lễ vật của hần, mà dân chúng lại vì lòng tham của hần mà phải trả giá rất lớn.

“Đám vương bát đản này! Sớm muộn gì lão tử bảo bọn chúng ăn đồ vật gấp mười lần, gấp trăm lần quay về!” Võ sĩ Đào oán hận mắng, hận không thể mang binh giết tới., Đem cho bộ lạc Hồ nhân nháo sự giết sạch sẽ. Nhưng hần cũng biết trong thời gian ngắn nguyện vọng của mình tuyệt không có khả năng thực hiện. Tiểu bộ tộc ở biên thùy xưa nay đều là cỏ mọc đầu tường, nếu như không có người chống lưng, bọn họ không dám coi trời bằng vung. Mà giựt dây bọn họ ở chỗ vết thương Đại Tùy, khẳng định là tên bại hoại rải muối, khẳng định là Đột Quyết., Hơn mười năm trước Đại Tùy đã từng giáo huấn bọn họ một lần. Mà trước mắt quốc lực Đại Tùy ngày càng suy yếu, Đột Quyết lại càng ngày càng mạnh, dưới tình huống thực lực giảm đi, triều đình Đại Tùy đành phải mở một mắt nhắm một con mắt đối với tình cảnh thâm hiểm ở biên cảnh.

Triều đình không xuất đầu, làm tướng lĩnh Võ Sĩ Hoạch cũng chỉ có thể nhìn. Trong cơn gió lạnh thấu xương chịu đựng, một võ tướng tận mắt thấy dân chúng nhà mình bị kẻ thù bên ngoài khi dễ mang đến dày vò lương tâm. Từ mười một tháng mười một tháng sau khi đi theo Lý Thế Dân đến khâu binh chiêu binh., Mỗi ngày hần đều sống vô cùng gian khổ. Trước khi đến đây hần thường than mong mình đã nhiều thịt mỡ, hiện tại hần ước gì thịt trên người có thể mọc trở lại, để tránh ngày qua bị cái yên ngựa làm cho tê dại cả xương cốt.

Nhưng Võ Sĩ Hoạch lại không hối hận vì quyết định của mình. Chuyến này tới không uổng, tuy rằng trước khi đi họ sẽ hối hận., Chỉ sợ làm cho triều đình nghi ngờ Đường Công Lý Uyên lại quyết định tạm thời, giảm khoản chiêu binh từ năm ngàn đến ba ngàn, khiến cho thành quả chuyến đi này giảm đi rất nhiều. Nhưng Võ Sĩ Hoạch lại thấy cảnh đẹp mà xưa nay không thể tưởng tượng nổi. Hần từng nhìn thấy Hoàng Hà rộng lớn ở trước mắt mình bị đông lạnh thành một bức tường băng dài đến mấy ngàn dặm. Mỗi một đóa bọt nước tựa hồ đều duy trì trạng thái lao nhanh rất rõ ràng. Hần từng thấy ánh mặt trời màu vàng nhạt từ một bên khác của bức tường thành rớt

xuống., Như một quả trứng gà muối lá vàng, nhưng không ai biết ai ăn thịt nó. Ngoài tường thành là muôn đời không thay đổi, bên ngoài cánh đồng bát ngát là cát vàng vụn dậm. Võ Sĩ Hoạch một lần mạo hiểm cùng Lý Thế Dân leo lên tường thành đã bị gió thổi tan nát., Hắn nhìn thấy xa xa giữa đất trời, có một thành thị xinh đẹp như tiên cảnh. Mục nhân ăn mặc hoa lệ cười lạc đà màu trắng, còn có vô số Hồ nữ Tây Vực, mùa đông không thể đi được giày, chân trần đi, vòng vàng buộc trên cổ chân lóng lánh sáng lên.

Đó là thần lâu hình thành từ cát quái trong lòng đất, một binh sĩ mới tới cẩn thận nói cho hắn biết. Mỗi người xuất hiện trong thần lâu đều bị phong cảnh này mê hoặc, cuối cùng chết trong sa mạc. Sau khi bọn họ chết hồn phách không tiêu tan liền tuân theo mệnh lệnh của Sa Quái lão gia., Lúc Vu Tinh Thiên huyền hóa ra hấp dẫn càng nhiều người bị mắc lừa. Lúc nói câu này, các binh sĩ cố nén thanh âm rất thấp, sợ bị quỷ quái nghe thấy sẽ bị trả thù. Mà Lý Thế Dân đứng bên cạnh Võ Sĩ Hoạch lại bị chọc giận, chỉ vào phong cảnh chân trời mắng chửi: “Gia hỏa làm đường cho hổ, đợi ngày nào đó lão tử dẫn binh đem tất cả ấu cốt móc hết ra thành tro!”

Lời nói của hắn làm rất nhiều binh sĩ run lấy bầy, e sợ khoảnh khắc sau trời long đất lở. Ai ngờ yêu quái trong biển cát cũng là kẻ nhát gan, lại nhanh chóng thu hồi ảo thuật. Trong nháy mắt, lạc đà, chợ, mỹ nữ đều không thấy đâu, trước mắt chỉ còn lại mặt đất và bầu trời trống rỗng.

“Thấy không, cái gọi là yêu ma quỷ quái chính là chuyện nhỏ. Người càng sợ hắn thì lá gan của hắn càng lớn. Thanh đao này rút hết ra cho ta, xếp thành hàng!” Lý Thế Dân hết sức bất mãn với biểu hiện của đám tân binh, gầm lên.

Binh sĩ nghe lệnh, nhanh chóng xếp thành hàng ngang trên tường thành, rút đao hướng gió. Động tác của bọn họ nhanh chóng, quân đội chỉnh đốn., Nhìn qua không phải là cho bất cứ kẻ nào tinh nhuệ. Nhưng lấy ánh mắt của Võ Sĩ Hoạch, Lý Thế Dân nhìn lại, lại có thể phát hiện đội ngũ trước mặt so với lúc vào phe hộ lương, hình như thiếu mấy phần tinh khí thần. Rốt cuộc thiếu cái gì., Bản thân Võ Sĩ Hoạch cũng không rõ ràng cho lắm. Đám người này đều là tráng hán dựa theo yêu

cầu của Lý Thế Dân, trăm dặm chọn lấy một đầu một. Nếu đơn đả độc đầu, nhắm chừng một người có thể quật ngã ba năm huynh đệ hộ lương quân ngày đó. Võ Sĩ Hoạch và Lưu Hoảng Cơ cũng dựa theo tiêu chuẩn nghiêm khắc huấn luyện bọn họ so với hộ lương quân, hai tháng qua bất luận bên ngoài gió tuyết bao nhiêu., Đoàn người đều không nhàm qua một ngày. Nhưng đám người này lại không giống quân nhân, càng giống một đám rối gỗ nghe lời hơn. Lý Thế Dân bảo bọn họ tuyết đối không hướng đông bọn họ, cho bọn họ mùa đông đào tuyết tan, cũng không ai nhú mảy một cái.

Nhưng mà, sau khi chui qua đông tuyết, trên mặt bọn họ lại mang vẻ tuyệt vọng, không hề mang theo chút kích động cầu sinh nào.” Chúng ta tuyển một đám trâu không mọc trướng!” “Bốn người lúc nghị sự, Trương Tôn Vô Kỵ đối với Lý gia quân mới sinh đã từng đánh giá như vậy. Đây là kết luận hần có được từ trong truyền thuyết dân gian, nghe nói người Tây Bắc lúc đó điều khiển trâu bò., Luôn thích đem trướng trâu cắt xuống đặt ở trước mặt trâu đực bị phần không hiểu, trước mặt nó đập nát một chùy. Khi nhìn thấy khí quan đực của mình hóa thành thịt vụn, bất luận trâu đực hung dữ cỡ nào đều sẽ cúi đầu, từ nay về sau, cày đất kéo xe, cho dù là bị nữ hài dắt, đều tuyết không phản kháng.

Lý Thế Dân đang cần một nhánh quân đội có thể đánh đâu thắng đó, không phải một đàn trâu đực nghe lời. Vì thế, hần rầu rĩ không vui. Trăm phương ngàn kế tìm kiếm nguyên nhân luyện binh không có kết quả. Năm xưa khi đám người Lưu Hoảng Cơ, Lý Húc luyện binh, hần từng đích thân đứng bên cạnh quan sát. Tất cả phương pháp, trình tự, mệnh lệnh, quân quy, đều có khác nhau ở đây. Nhưng phương pháp tương tự do người khác sử dụng, hiệu quả lại khác biệt một trời một vực.

“Không phải là không có trướng, là bọn hần còn chưa hồi phục từ trong đau lòng!” Võ sĩ Võ sĩ ngập tràn hảo tâm, chủ động biện giải hộ cho thuộc hạ. Đám hần tử ứng tuyển nhập ngũ thường vừa mới bị thiên tai cùng người cướp đi người nhà, bị vợ ly tử phá đám đả kích., Tinh thần của bọn họ rất khó hồi phục. Những người này chỉ có thể cắn răng kiên trì huấn luyện, hơn nữa còn có thể tuân thủ mọi hiệu lệnh bởi vì họ biết

chỉ có quân doanh mới có thể cho họ ăn no, hơn nữa chỉ có quân doanh ở ban đêm mới có thể để họ có một nơi an tâm để ngủ.

“Tiếp tục như vậy không được. Tiếp tục như vậy cho dù huấn luyện một năm, bọn họ cũng không lên chiến trường được!” Lý Thế Dân tuy rằng lịch duyệt không sâu bằng hai người Lưu Hoảng Cơ và Võ Sĩ Hoạch nhưng cũng biết huynh đệ dưới trướng không đánh được trận nào. Có dục vọng sống sót mới có thể đánh bại kẻ địch của mình trên chiến trường, về phần tên gia hỏa mặt mũi tràn đầy tử khí kia lại càng không chịu nổi. Thông thường, huynh đệ hộ lương ngày đó chỉ bị giết bởi vì còn sống trở về Trung Nguyên, mới sáng chế ra kỳ tích chuyển chiến thắng ngàn dặm, đánh đâu thắng đó. Nếu như bọn họ vừa mới bắt đầu biết được đường lui đã đứt đoạn, cho dù Tôn Ngô trùng sinh, cũng chưa chắc có thể khích lệ sĩ khí mọi người.

“Từ ngày mai trở đi, ta và Hoảng Cơ huynh cả ngày đều ngủ ở giữa bọn họ!” Võ sĩ Lam suy nghĩ một chút rồi trả lời. Giải y từ chối ăn, đây là chuyện xưa đã từng làm. Vì muốn nắm bắt được cơ hội thể hiện trước mắt, hắn không thể nghĩ tới hành động này có phải là kiêng kỵ hay không.

Lời này của Võ Sĩ Hoạch khiến rất nhiều người sáng mắt lên, mọi người đều nhớ lại năm xưa khi còn ở trấn Hoài Viễn, Lý Húc đã cùng các huynh đệ dưới trướng đánh thành một trận. Đương nhiên, Lý Húc cũng không thể không đánh ngang tay với mọi người, lúc mới bắt đầu hắn chẳng qua chỉ là đội trưởng, có thể gia nhập Hộ Lương quân, gia sản đều tốt hơn lúc đó hắn. Đợi sau này chức quan thăng lên, hắn cũng quen với những người bên cạnh, muốn làm cao tự đại cũng không được.

“Tốt lắm, bắt đầu ngày mai, hành lý của ta cũng chuyển đến quân doanh đi. Cùng ăn chung với mọi người, Trọng Kiên huynh ngày đó làm được, ta sẽ làm được!” Lý Thế Dân suy nghĩ một chút rồi nói.

Ngày đó Lưu Hoảng Cơ cao cao tại thượng chỉ điểm, đám người Lý Húc và Võ Sĩ Hoạch mới là người thi hành cụ thể.

Cho nên, Lý Thế Dân cho rằng, sau khi Trọng Kiên huynh ấy đi, sở dĩ Lưu Hoảng Cơ không mang thêm một nhánh hộ lương quân nào khác đến đây, vì hắn không thích xen lẫn cùng một chỗ với các huynh đệ không hề tự cao giống Lý Húc.

“Việc này tuyệt đối không thể!” Không đợi cho Lý Thế Dân nói hoàn chỉnh suy nghĩ của mình, Lưu Hoảng Cơ và Trương Tôn Vô Kỵ đồng thanh phản đối, sau khi nhìn nhau một cái, Trương Tôn Vô Kỵ quyết định trước tiên nói ra lý do của mình, “Nơi đây gần biên cảnh, các bộ lạc tái ngoại đang nhìn chăm chăm. Người là nhị công tử Lý phủ, một khi có người mưu đồ làm loạn, chúng ta đều chết không có chỗ chôn!”

Lý Uyên tọa trấn Hoảng hóa tới nay, đối với mã tặc, lưu khấu cùng với mưu đồ làm loạn, quyết không nương tay. Tại lúc ổn định trị an địa phương, hắn cũng kết không ít kẻ thù. Nếu như những người này phải tử sĩ trà trộn vào quân doanh, mà Lý Thế Dân nhất định phải đồng cam cộng khổ với binh lính, thích khách sẽ rất dễ dàng đắc thủ.

Mất chủ tướng, Lưu Hoảng Cơ có lẽ dựa vào chức quan mà còn có thể bỏ qua việc truy cứu. Võ Sĩ Hoạch và Trương Tôn Vô Kỵ chắc chắn không thể thoát khỏi trừng phạt. Huống hồ cho dù Đường sau khi có ân tình, tiền đồ cả đời của bọn họ khẳng định sẽ bị hủy sạch. Không ai yên tâm mà dùng một phụ tá mà mưu chủ cũng không bảo vệ được, cho dù là gia tộc thấy Lý gia có không vừa mắt cũng không nguyện ý.

“Thế dân, ngày đó ta không giống như Trọng Kiên ngày thường đi chém giết với các huynh đệ, không phải là không được, thật sự là không thể!” Lưu Hoảng biết Lý Thế Dân hiểu lầm mình, cũng hiểu nhầm tiêu chuẩn của một võ tướng hợp cách, trở mặt làm quen, lớn tiếng khuyên bảo.” Cổ Ngữ có mây nói., Lương tướng trị quân, ân uy đồng hành. Có ân không uy thì không thể làm được. Có uy không ân thì không có người chết. Trọng Kiên ngày đó là giáo úy tất nhiên phải đối đãi huynh đệ như chỗ dựa, mà ngày đó ta phụng mệnh thống lĩnh toàn quân cho nên nhất định phải giữ khoảng cách nhất định với các huynh đệ.”

“Đa tạ Hoảng Cơ huynh chỉ điểm!” Lý Thế Dân biết rõ Lưu Hoảng Cơ đang dạy bảo mình nên bèn chấp tay cảm kích. Nhưng rất nhanh sau đó, ông ta lại phát hiện Lưu Hoảng Cơ nói sai chỗ nào, đồng thời cũng tìm được phản ứng rất tốt: “Nhưng Trọng Kiên sau này mang ra khỏi Hùng Võ doanh?”

Đối với Lý Húc tuổi tác chỉ lớn hơn mình không đến hai tuổi, Lý Thế Dân không chỉ tôn sùng mù quáng. Từ hai lần dẫn binh dẹp loạn sau cuộc chiến Liêu Đông đến, nhất cử nhất động của đối phương hắn đều để ở trong mắt. Hắn âm thầm nghĩ, nếu như mình thay đổi vị trí với đối phương, có thể tốt hơn so với đối phương hay không. Cho nên, hắn quan sát Lý Quảng, so với đám người Lưu Hoảng Cơ còn tinh tế hơn., Phỏng đoán so với đám người Lưu Hoảng cơ, đó là giấc mơ của hắn, làm nhị công tử Lý phủ, hắn rất ít có cơ hội tự mình thực hành, lại có thể đem chính mình dung nhập vào trong câu chuyện của Lý Húc, tưởng tượng mình cũng có thể thoát khỏi mọi trói buộc, tùy ý vẫy vẫy trong thiên quân vạn mã.

“Trọng Kiên dẫn binh, quá mức tiếp cận các huynh đệ, cho nên mọi người nguyện ý kè vai chiến đấu với hắn. Như vậy, khi đánh hạ đại trận sĩ khí như cầu vồng, nếu gặp phải trở ngại, mọi người bởi vì xưa nay đã quen biết với hắn, trong lòng không hề sợ hãi, khó tránh khỏi có ý muốn rút lui về cũng sẽ không bị trừng phạt.” Lưu Hoảng Cơ suy nghĩ một chút, giải thích.

“Nhưng có một loại sách lược có thể tránh được chỗ thiếu hụt này!” Biết rõ Lý Thế Dân chưa chắc đã chịu phục, Lưu Hoảng Cơ tiếp tục bổ sung: “Đó chính là mỗi trận chiến đều là binh lính đi trước. Chỉ cần bản thân người không lùi, các huynh đệ chắc chắn sẽ không đành lòng vứt bỏ chủ soái mà trốn trước. Mà Trọng Kiên làm tốt nhất, chính là điểm này!”

“Nhược Nhược chủ soái có sơ suất, thì toàn quân tận mục, căn bản không có cơ hội lật đổ!” Trương Tôn Vô Kỵ lớn tiếng ở một bên bổ sung. Ông ta biết rõ người mà nhị công tử bội phục nhất chính là Lý Trọng Kiên trong miệng Lưu Hoảng Cơ, nhưng nhị công tử thân phận cao quý cỡ nào, bất kể như thế nào., Hắn cũng không thể như Lý Trọng Kiên điên như vậy tự mình xung phong. Làm như vậy đối với một con cháu thế gia

mà nói, không khỏi quá mức tự hạ thân phận. Còn có một điểm chính là, võ nghệ của Lý Thế Dân chưa hẳn cao như hân tướng tượng. Đối với điều này, trong lòng Trương Tôn Vô Kỵ rất rõ ràng, nhưng cho dù thế nào cũng không thể nói rõ.

Đồ một:1, ngốc nghếch nửa cân, học tên Sa Kê, một loại dã sinh điều gần như diệt tuyệt, từng phân bộ khắp khu vực Tây Bắc và khu vực nội Mông. Bởi vì thân thể mập mạp, năng lực bay lượn kém, thích nhất chui vào trong nhà dân để kiếm mạng, cho nên được dân chúng gọi là kẻ ngốc nửa cân.

Chú nhị: Minh Sa, gần Ninh Hạ, gần sông vàng gần đây, cách bờ bắc Hoàng Hà là Tùy Thiên.

Kéo phiếu khách quý ra ngoài.

Chương thứ sáu gấm (Chút hạ)

Võ sĩ Đồng hiểu ý tứ của Lưu Hoằng cơ và Trương Tôn Vô Ky: “Chỉ có hai cô gái và tiểu nhân là khó nuôi, gần thì khó nuôi, cách xa thì oán trách!” Tuy rằng sách không đọc nhiều như Trương Tôn Vô Ky, nhưng ông ta cũng biết sớm nhất lời này không phải xuất phát từ Binh gia. Lời nói của hai đồng liêu có lẽ không tận lực nhằm vào bất cứ ai, nhưng vẫn như làn gió lạnh ngoài cửa sổ khiến lòng ông ta lạnh lẽo.

Hầu như xuất phát từ bản năng, phản bác từ trong miệng Võ Sĩ Hoạch thốt ra: “Ta cảm thấy không có huyền diệu như vậy. Nhị công tử tiến vào doanh trại, mọi người tăng thêm gấp mười lần cẩn thận hộ vệ là được. Nếu có người mưu đồ làm loạn thì ở nơi nào cũng chưa chắc an toàn!”

“Lời này của Sĩ Hoạch huynh có chút không chịu trách nhiệm, Nhị công tử thân thể vạn kim, sao có thể làm bạn với hạng người nghèo hèn kia?!” Trương Tôn Vô Ky hơi ngậy người, chậm rãi phản bác. Ông không biết Võ Sĩ Hoạch đột nhiên tức điên gì, muốn lấy an nguy nhị công tử ra đặt cược. Nhưng cử động lỗ mãng của đối phương đã hoàn toàn phá hủy hình tượng tốt mà ông ta lưu lại trong lòng mình.” Người xuất thân hàn môn nóng lòng cầu thành!” Trương Tôn Vô Ky âm thầm bình phẩm trong lòng!, Giọng điệu nói chuyện cũng hơi mang theo ý khiển trách: “Chi doanh cư trú, các thị vệ may mắn phòng ngừa người rảnh rỗi tiếp cận. Nếu cùng nhau ở cùng ăn, không phân sang hèn, chỉ sợ...”

“Sợ rằng cái gì, thứ bọn họ thiếu chỉ là xuất thân mà thôi. Không thiếu lương tâm, phẩm hạnh và kiến thức chưa chắc đã kém hơn người khác!” Không đợi Trương Tôn Vô Ky nói xong, Võ Sĩ Hoạch liền lớn tiếng ngắt lời hắn.

Cái thời đại này một người khác nhau có phải là tiêu chuẩn đáng tôn kính là xuất thân hay không, mà không phải năng lực cùng phẩm đức của hắn. Võ Sĩ Hoạch trung thành tận tâm, làm việc đàng hoàng, cố gắng, nhưng ở phủ Đường Công lại luôn luôn bị người ta gạt bỏ. Nhưng luận kiến thức, luận năng lực,

hắn làm sao chịu thua nửa điểm người khác? Người xuất thân bình dân nhất định là đại gian đại ác sao? Từ cổ chí kim, thật sự phá hư quốc gia này, hại dân chúng, lại có mấy người xuất thân hàn vi?

Sau tiếng nói đó, cả nhà đều kinh ngạc. Không chỉ có Trương Tôn Vô Kỵ, ngay cả Lưu Hoảng Cơ và Lý Thế Dân cũng đều hiểu vì sao Võ Sĩ Hoạch lại nổi giận. Còn chưa đợi Lý Thế Dân kịp ngừng điều khiển, Trương Tôn Vô Kỵ đã đỏ mặt., Ngón tay chỉ vào mũi của đối phương, lớn tiếng quát: “Sĩ si huynh lời này không khỏi quá càn rỡ! Hàn môn không thể đứng cùng một hàng với sĩ tộc, Tàn Hán hàng lâm, lịch đại triều đại không ai không kính dâng lễ này! Chẳng lẽ chỉ dựa vào kiến giải của một mình Sĩ Hoạch huynh, liền muốn lật đổ vô số tiên hiền của ngàn năm qua?”

“Võ mỗ chỉ là làm việc luận sự!” Võ sĩ Hoạch ôm quyền, nhẹ nhàng lui về phía sau nửa bước, kéo ra khoảng cách với mấy đồng liêu. Ở trước khi theo Lý Thế Dân tạo ra linh vũ chiêu binh trước khi đi theo Lý Thế Dân., Hắn từng rõ ràng tính toán được lợi hại của chuyến đi này. Từ khi nhị công tử dần trưởng thành, mạch nước ngầm trong phủ Đường Công bắt đầu khởi động. Cơ hồ tất cả mọi người đều gặp phải lựa chọn phe phái như thế nào, đại đa số bọn họ đều không hẹn mà cùng lựa chọn thành lập cùng thế tử. Dù sao cái sau mới là người thừa kế đích hệ Lý gia., Mà đi theo nhị công tử Lý Thế Dân, thành tựu lớn nhất bất quá là trở thành một nhánh cây cường đại của Lý gia. Đối với một gia tộc kéo dài gần trăm năm mà nói, lực lượng bằng chi sao có thể có thân phận chủ đến lớn?

Cũng giống như đa số mọi người, hắn là một quan quân tầng dưới chót có tâm cơ, Võ Sĩ Hoạch cũng không coi trọng tiền đồ của Lý Thế Dân. Cùng lúc đó, hắn lại không thích Lý Kiến Thành quá mức mềm yếu., Không có gánh vác tính cách của mình. Hắn cố gắng quan sát thái độ của Đường Công Lý Uyên, để lấy lòng, lại kinh ngạc phát hiện Đường Công Lý Uyên đối đãi với hai đứa con trai cực kỳ mập mờ. Vị lão nhân này thích sương mù an lành đem thủ đoạn đối phó với triều đình cũng đổ lên đầu người nhà của mình, ngày thường hầu như ngầm đồng ý với cử động bất cung kính của thế dân đối

với trưởng huynh mình, mỗi khi đến thời khắc máu chót, lại bất động thanh sắc cùng cố địa vị thế tử một chút.

“Có lẽ Đường công là muốn mượn áp lực của nhị công tử, thúc đẩy thế tử phát triển lên!” Sau khi quan sát một hồi lâu, Võ Sĩ Hoạch đã đưa ra kết luận như sau. Cho nên, hắn quyết định lợi dụng cơ hội được Lý Thế Dân nhìn trúng tận tình biểu diễn bản thân. Nhưng cái tên Trương Tôn Vô Kỵ này lại không hiểu chút nào về quân sự ở bên cạnh khoa tay múa chân, hết lần này tới lần khác cái tên thích khoa tay múa chân này còn tự kiểm chế huyết mạch cao quý của mình.

“Hay cho câu là luận sự, ta tới hỏi ngươi, nếu an nguy của nhị công tử sơ xuất, ngươi đảm đương được không? Võ giáo úy vội vã kéo nhị công tử vào doanh trại như vậy sao?, Không phải mang theo mục đích đặc thù gì đó chứ.” Trương Tôn Vô Kỵ nói ra mấy câu, tự như đao. Sự tình liên quan đến an nguy của mưu chủ, ông ta không khỏi phá mặt với đối phương. Trước mắt mong nhị công tử xảy ra chuyện cũng không chỉ có kẻ thù của Lý phủ, thế tử tuy rộng rãi, dưới trướng lại không thiếu người tiêu nhân lập công biểu hiện gấp gáp!

“Quan chức Vũ mỗ kém cỏi, không dám nói hai chữ đảm đương. Nhưng nếu Nhị công tử dời vào quân doanh cùng ở với các huynh đệ, Vũ mỗ nguyện đêm nào cũng ở ngoài giường làm việc, tuyệt đối không lười biếng!” Võ Sĩ Hoạch cũng không yếu thế, ngẩng đầu lên, nhìn ánh mắt Trương Tôn Vô Kỵ, lớn tiếng đáp lại.

“Thân thủ của giáo úy võ công rất tốt sao? Tại hạ sao trước giờ chưa từng nghe ai nhắc đến chuyện này?” Trương Tôn Vô Kỵ mỉm cười, giọng nói tràn đầy châm chọc.

“Trương Tôn đại nhân có thể đích thân thử một lần!” Võ Sĩ Hoạch đặt tay lên bội đao, cười lạnh đáp lại. Hắn biết, hôm nay mình xem như đắc tội với thê huynh của nhị công tử, chuyện này lan truyền ra ngoài, cuộc sống sau này ở Lý phủ chỉ sợ sẽ càng thêm gian nan. Nhưng tình thế phát triển theo hướng này, hắn đã không còn đường lui.

Không phải hắn vì một mình mà cãi cò, thời khắc này Võ Sĩ Hoạch phát hiện ra mình có chút lý giải lựa chọn của Húc Tử.

Hắn hiểu được vì sao Húc Tử biết rõ con đường phía trước gian nan, còn nhất định phải bước đến gần tìm kiếm. Đã lý giải được sự bất đắc dĩ cùng bàng hoàng khi lựa chọn của Húc Tử. Không đợi Trương Tôn Vô Kỵ trả lời có ứng chiến hay không, ánh mắt Võ Sĩ Hoạch đảo qua tất cả mọi người., Dùng ngữ điệu cực kỳ chậm chạp, lại cực kỳ rõ ràng mà nói: “Dù sao, đội ngũ trước mắt này nhị công tử một tay xây dựng, nếu luôn không chịu nổi dùng, đoàn người ở trong phủ cũng chưa chắc có mặt mũi gì!”

Một câu nói làm mọi người đáy lòng lạnh lẽo. Trước mắt Đường công phủ có rất ít người coi trọng nhị công tử, đây là một sự thật không cần phải tranh luận. Bao gồm hành vi lần này xuất ra linh vũ luyện binh, sau lưng cũng có rất nhiều người chờ đợi chê cười. Nếu như việc này cuối cùng thật sự công vô ích, nhị công tử sắp mất, chỉ sợ không chỉ có một chút mặt mũi!

Trước khi đến Minh Sa, Võ Sĩ Hoạch không quyết định dốc hết toàn lực phụ tá Lý Thế Dân, dù sao Nhị công tử không phải thế tử, theo ông ta tiền đồ không rõ ràng. Nhưng trải qua một phen dày vò cùng Trương Tôn Vô Kỵ như vậy, ông ta lại không thể không đem tiền đồ của mình đặt trên người Lý Thế Dân, đi theo đối phương tổn hại thì đều tổn hại, có vinh cùng vinh.

“Ngươi!” Trương Tôn Vô Kỵ không nghĩ tới Võ Sĩ Hoạch sẽ nói thẳng thắn như vậy, không lời nào đáp ứng. Ngay lúc ông ta đang cân nhắc lợi hại trong lòng, Lý Thế Dân vẫn luôn ở bên cạnh tranh cãi với hai thuộc hạ cuối cùng cũng mở miệng.” Hai vị huynh trưởng đừng cãi nhau nữa, từ hôm nay trở đi, trưởng của ta sẽ hạ xuống ngay giữa quân doanh!” Nhìn thoáng qua vẻ mặt tức giận của Trương Tôn Vô Kỵ đang đứng bên cạnh, nói., Hắn lại cười bổ sung một câu: “Bất quá chúng ta cũng không phải vì thể diện, phụ thân và đại ca giao nhiệm vụ luyện binh cho ta, đó là tín nhiệm với ta. Dù thế nào, ta cũng không thể để bọn họ thất vọng!”

“Cẩn Tôn hiệu lệnh của Nhị công tử!” Mấy người tâm phúc và thị vệ đồng thời khom người thi lễ với Lý Thế Dân. Lưu Hoảng Cơ cũng xen lẫn trong đám người, ngay khi đứng thẳng

lên, ánh mắt hắn nhìn về phía Võ Sĩ Hoạch đột nhiên sáng lên một cái, giữa hai hàng mi bình tĩnh mơ hồ lộ ra vài phần tán thưởng.

Phong cách làm việc của Lý Thế Dân từ trước đến nay đều nói được là làm được, buổi chiều hôm đó, hắn liền chuyển hành lý của mình vào quân doanh. Lúc ăn cơm cũng không thềm để ý bụng chén gỗ thô ráp., Cùng cấp dưới chia sẻ với nhau một nồi cơm lớn nấu từ trong nồi. Hành động lần này khiến rất nhiều người cảm động khó hiểu, bắt đầu từ ngày thứ hai, sức mạnh của các huynh đệ ở trên huấn luyện cũng tăng lên rất nhiều. Nhưng hơn một tháng trôi qua, tân binh vẫn không có năng lực so sánh với Hộ Lương quân ngày đó.

Lý Thế Dân lại đỏ mắt một lần nữa, hắn ta không cách nào tìm ra nguyên nhân cụ thể khiến sĩ khí của các huynh đệ thấp kém. Cho dù là binh khí áo giáp, lương thực quân lương, thậm chí ngay cả lều trại dùng để hạ tọa kỵ, doanh trại lúc hạ trại., Tân binh dưới trướng hắn đều tốt hơn nhiều so với Hộ lương quân ở Hoài Viễn trấn năm đó. Khi đó phủ Đường công đang dựa vào đầu sóng ngọn gió, mặc dù Đường công có lòng, cũng không dám bỏ ra quá nhiều tiền tài và tinh lực trong quân đội. Mà giờ phút này phủ Đường công và Hoài Viễn trấn đã không thể không nói, mặc dù ở trong triều vẫn phải cẩn thận, trực tiếp điều động tiền tài, vật tư và nhân thủ đều rộng hơn gấp mười lần so với năm đó.

“Hắn là chúng ta cung cấp giáp trụ khí giới, ngay cả quận Tề cho các quận chuẩn bị cũng không bằng? Ta đã nghe người ta nói qua, Trọng Kiên bên kia nghèo khó không có chỗ dựa, gần đây một đám áo giáp vẫn là từ trước đến nay trong tay lão tướng quân hộ nhi.” Lý Thế Dân lại triệu tập tâm phúc một lần nữa, mời mọi người hiến kế.

Hắn không muốn chỉ trích bất cứ ai, trên thực tế, đám người Lưu Hoảng Cơ đã dốc hết toàn lực, đặc biệt là Võ Sĩ Hoạch, sau khi xung đột với Trương Tôn Vô Kỵ thì bọn họ đã dốc toàn lực., Hằng ngày quần áo khó hiểu mà cấm trong quân doanh. Nếu là Lưu, Võ hai người mới có thể giải thích hiện tượng quái dị trước mắt bằng Lý Húc, lại quá tổn thương tâm tư của mấy thuộc hạ. Huống hồ bản lĩnh của Lý Húc có một

phần lớn là học từ Lưu Hoảng cơ, hấn chỉ là một người xuất gia nửa đường, không có lý do gì mà lợi hại hơn loại đệ tử Huân quý như Lưu Hoảng Cơ từng đọc binh thư từ tiểu học.

“Chỗ Trọng Kiên thiếu vũ khí giới áo giáp, thế dân biết tin tức này từ đâu?” Ngoài dự liệu của Lý Thế Dân, Lưu Hoảng Cơ cùng Võ Sĩ Hoạch không những không kiêng nể bản sự ghen ghét Lý Húc, ngược lại còn quan tâm tới tình hình gần đây của đối phương.

“Trong nhà chúng ta có người chuyên thu thập nhất cử của Trọng Kiên huynh: “Lý Thế Dân dương danh gia thư trong tay, mang theo vài phần ý cười nói.” Gần đây Trọng Kiên lại đánh trận thắng cùng Trương Tu Đà tướng quân, Việt Cảnh đánh thắng vào Đông Lai, Tần thúc bảo vệ bắt được Giải Tượng, La Sĩ Tín Trận chém giết Vương Đại Bưu, Trọng Kiên đao chém Trịnh Đại Bưu, bắn chết cánh tay dưới trướng Tả Hiếu Hữu Lý Tích. Hấn ép Tả Hiếu đạo hữu Tả đại nguyên soái không còn đường lui, xuống núi đầu hàng!”

“Trọng Kiên võ công cao cường, Kính muội ở trong sách không nói, hấn dùng biện pháp gì để luyện binh đặc lực?” Trương Tôn Vô Kỵ liếc võ sĩ Chử Bằng một cái, cười hỏi. Vốn dĩ hấn chỉ cảm thấy hứng thú với Lý Húc, nhưng bây giờ, lại càng thêm bội phục tài năng của đối phương.

“Luyện binh tương tự, có Lý Húc ở đây, mạnh hơn tên tự phụ bướng bỉnh trước mắt gấp trăm lần.” Trương Tôn Vô Kỵ nhìn Võ Sĩ Hoạch, trong lòng không khỏi đặc ý.

Tửu đồ: rút phiếu. Đêm nay có việc, có thể đổi mới muộn, cũng có thể kéo đến lục bỏ, mọi người đừng chờ.

Chương thứ sáu gấm (Nhị)

Trong lời nói của Trương Tôn Vô Kỵ kẹp thương mang bỗng, với cơ trí của hai người Lưu Hoảng Cơ và Võ Sĩ Hoạch, chưa chắc không nghe ra chân ý trong đó. Nhưng giờ phút này cả hai đều ở trong sự hưng phấn vì nghe được thành tựu mới nhất của bằng hữu, căn bản không muốn so đo với họ Trương Tôn, chỉ mỉm cười, mắt điếc tai ngơ.

Hữu nhân tả hiếu kia là nhân vật nổi danh khó chơi, dẫn đầu đám Giải Tượng, Vương Lương, Trịnh Đại Bưu, Lý Đại Bưu, bốn nanh vuốt chiếm cứ khu chó núi Đông Lai quận, được xưng là một long tứ hổ. Hang ổ của hãn trước khi xuống núi sâu., Lung dựa vào biển rộng, quan phủ nhiều lần phái binh tiêu diệt, nếu không phải bị đánh bại thì chính là để hãn mượn thuyền đánh cá lên vào trong nước vào một thời khắc cuối cùng, khổ công vô ích. Sau khi tiêu diệt đến mức quan phủ cũng mệt mỏi, đành phải chịu để mặc. Tả Hiếu hữu lại không chịu thu dọn., Mỗi khi thanh hoàng không tiếp ứng liền ra núi cướp bóc, tên gọi là cướp bóc phú tế bản cùng, kì thực đem gia tài phú hộ đều đặt lên tên của mình. Hai năm gần đây, quốc lực Đại Tùy suy yếu, tên này càng thêm càn rỡ, thế mà nhiều lần dẫn người vây công quận thành. May mà khu vực Đông Lai trị di thành tu cũng khá cao lớn, mới khiến cho tên này không đắc thủ như mong muốn.

Trước khi đến biên, tướng quân hộ nhi đã từng suất lĩnh thủy binh đi qua quận Đông Lai một lần, kết quả lại trắng tay quay về. Triều đình trước mắt hầu như không còn cách nào bắt được kẻ này, không nghĩ tới Trương Tu Đà lại mang theo đám người Lý Húc đánh một trận mà thắng được. Chém rụng nanh vuốt, bắt đầu. Tứ Hổ đi trước., Toàn bộ vùng lân cận của vùng đất Lai Châu không còn ai dám gọi binh sĩ Phong Anh, Bắc Hải, cao dày, đông Lai ba quận được an. Năm xưa đám giặc cỏ hỗn loạn bốn phía này, đối với triều đình Đại Tùy mà nói, không thể không được gọi là một tin mừng cực lớn.

“Chuyện xảy ra khi nào? Triều đình có phản ứng gì sao?” Sau khi bàn bạc vài câu về cuộc chiến của hai người Lý Húc cùng

Trương Tu Đà, Lưu Hoảng Cơ cười hỏi.

“Là chuyện xảy ra dưới gốc năm nay, Trương Tu Đà đang tâu chương cho triều đình, hấn muốn bệ hạ và dân chúng Sơn Đông qua một năm cao hứng!” Lý Thế Dân lại nhìn lướt qua sách nhà, lớn tiếng trả lời. Có lẽ là bởi vì quá mức hưng phấn, nên trong lúc vô tình hấn đã nhấn mạnh mấy chữ tuổi vào.” Vừa mới qua năm, bệ hạ đã triệu tập quần thần tới., Luận công ban thưởng. Trương Lão thông thủ lại thăng một cấp, lãnh đạo nam hạ thập nhị quận lãnh đạo, quyền quản lý toàn bộ Đông Hạ. Trọng Kiên cũng thăng làm Vũ Khuyết lang tướng, thật sự là tứ phẩm võ chức, cũng tăng phong thực ấp hai trăm hộ. La, Tàn chờ mỗi người một dùng chiêu thức bốn chuyển, thưởng ngàn tấm vải!”

“Triều đình lần này cũng được thưởng công đạo!” Lưu Hoảng Cơ khẽ vuốt cằm, bình luận. Đại Tùy triều từ nay về sau kế vị vị, có công có thưởng cũng không thưởng., Có lẽ sự tình công thưởng bạc thường xảy ra. Đặc biệt là đối với những tướng lĩnh không gốc không rễ trong triều, công lao vốn có thể sách huân tam chuyển chỉ một chuyển, công lao vốn chức quan tăng lên nhiều cấp cũng chỉ thưởng xuyên không thăng. Sau này bởi vì lo lắng các tướng sĩ oán giận., Triều thần dứt khoát viết lớn về cấp bậc võ tướng. Quan tuần tứ phẩm trở xuống thì tùy ý trang trí, thì ra từ chính ngũ phẩm đến tứ phẩm chỉ cần tăng lên hai cấp, trước mắt lại tăng liên tục bốn cấp. Dưới ngũ phẩm quan lại càng hỗn loạn không chịu nổi, từ giáo úy leo lên chức úy thậm chí phải bỏ lên lục cấp mới đủ.

“Hóa ra bệ hạ sùng văn ức võ, thế đạo trước mắt có chút rung chuyển, võ tướng địa phương lại nhiều không chịu tận chức, cho nên triều đình mới không thể không lấy quận Tề làm gương cho mọi người!” Mặc dù tính tình Trương Tôn Vô Kỵ kém, nhưng tâm tư lại nhạy bén, sau khi thu hồi ý định tìm Võ Sĩ Hoạch gây phiền phức, lập tức từ trong cách thưởng của triều đình nhìn ra manh mối.

“Vô Kỵ huynh nói rất có lý. Nhưng vô luận như thế nào, việc này quả thực rất đáng mừng. Ta nguyên lai còn lo lắng Trọng Kiên huynh ở bên ngoài bị người ta ức hiếp, hôm nay huynh ấy đã làm quan bá tứ phẩm, uy chấn Đông Hạ, phỏng chừng

có bản lĩnh khi dễ người khác cũng không nhiều!” Lý Thế Dân gật đầu, đáp.

Người không có gia thế bối cảnh có thể dựa vào, vẫn có thể xuất sắc như cũ. Trọng Kiên huynh bằng thực lực của mình đánh ra một mảng bầu trời, làm con thứ của Đường công, từ nhỏ đã không có tư cách kế thừa gia nghiệp của phụ thân, Lý Thế Dân hy vọng chính mình cũng có thể xông ra một mảnh thiên địa thuộc về mình.

Lúc trước luyện binh ở Hoài Viễn trấn là Lưu Hoảng cơ, Lý Trọng Kiên, Võ Sĩ Hoạch, hiện giờ đang ở Linh Vũ, chỉ là đổi Lý Trọng Kiên thành Lý Thế Dân, trong đó khác biệt sao lại lớn như vậy?

Trong lúc vô tình, vài nỗi u sầu lặng lẽ trào lên lông mày hắc. Muội muội ở nhà trong sách còn kể, theo trong phủ nghe đồn, triều đình gần đây hình như có ý định điều động quan viên địa phương. Phụ thân Lý Uyên xưa nay bị triều đình nghi ngờ trong hàng ngũ thần tử., Bởi vậy, lại có thể rời khỏi Hoảng Hóa đi tới châu quận mới. Nếu như muội muội nói thật trong thư, đến lúc đó vô luận tân binh trong tay đã huấn luyện hay chưa, hắc đều không thể không mang về Hoảng hóa cho phụ thân xem.

Để tránh cho triều đình ngờ vực, Lý gia một mực chưa từng có được tư binh của mình. Mà trong loạn thế, không có gia tộc tư binh làm sao tự bảo vệ mình? Năm ngoái mười một tháng phụ thân thống khoái đáp ứng tự mình ra mặt chiêu mộ lưu dân làm binh, chưa hẳn đánh cho không phải là muốn tích góp một chút vốn liếng. Chỉ là đứa con này của mình thật sự là vô năng, mắt thấy bốn tháng trôi qua, vẫn như cũ không có kết quả nào để hướng người nhà giao phó.

Đang lúc oán hận, lại nghe Võ Sĩ Hoạch truy vấn: “Nếu Trọng Kiên đã thành công thành danh, vậy đề nghị của trượng phu năm đó, hẳn là có thể tiếp tục a?”

Nghe thấy lời ấy, mấy người biết chuyện năm đó đều nóng lòng. Lúc trước Lý Húc đốc sức ở Đường công trưởng, từng có ơn cứu mạng với Uyên Nhi. Sau đó bởi vì thế dân hiếu võ, nên cùng tỷ tỷ trong quân tiến tới lĩnh giáo hắc võ nghệ binh

pháp, ba người lấy huynh đệ xưng hô, tình cảm sâu sắc. Dần dần, Uyển Nhi trở thành một phong cảnh bên cạnh Lý Húc.

Người chung quanh sau khi phỏng đoán, lúc đó Trọng Kiên cùng Uyển Nhi chưa hẳn chưa sinh tình cảm gì. Nhưng thứ nhất bởi vì nhị gia tộc có sự chênh lệch quá lớn, thứ hai bởi vì Uyển Nhi khi còn nhỏ đã định thân ở công gia Sài Quận. Cho nên Đường Công Lý Uyên dù có lòng yêu mến nhân tài cũng không dám mạo hiểm tiến hành thiên hạ. Lúc ấy các phụ tá Lý phủ đối với việc này đề nghị là nên xử lý., Đem muội muội cùng tuổi với Lý Thế Dân Lý Huyền Nhi Hứa Trọng Kiên, tuy rằng Kính Nhi là thứ xuất ra, nhưng nữ nhân này tài sắc cũng không kém Uyển Nhi. Hơn nữa sau khi biết được ý đồ của người nhà, chuyên môn bá sự học tập võ nghệ, để tránh cho vị hôn phu tương lai thất vọng.

Đáng tiếc không đợi Lý gia tìm cơ hội nhắc tới việc này, Trọng Kiên đã lãnh binh đi xa Liêu Đông, lập tức, Đường Công Lý Uyên cũng phụng mệnh tiến về Nghiễm Hóa tọa trấn. Lần từ biệt này đã hơn hai năm, song phương lại không còn liên hệ. Bây giờ tiểu thư Kính Nhi đã đến tuổi xuất các, bà đỡ đến đây cầu hôn cơ hồ đập phá bậc cửa. Đường công mỗi lần hỏi ý nữ nhi, Kính Nhi luôn lắc đầu không nói.

“Trách không được Kính Nhi luôn luôn thu thập tin tức của Lý Trọng Kiên, thì ra tiểu nha đầu sớm đã tình căn thâm chủng!” Mặc dù đối với sự tình năm đó vền vẹn có nghe qua, nghe xong lời Võ Sĩ Hoạch, Trương Tôn Vô Kỵ cũng đoán được tâm tư của Kính Nhi. Cẩn thận suy nghĩ lại,, Con gái nhà ai không thích anh hùng. Lý Trọng Kiên có thể bá lạy Phong bá như vậy, cho dù con gái chính thức ra mặt gả cho ông ta cũng không tính là bôi nhọ. Huống chi Kính Nhi lại là con gái thứ xuất, gả vào nhà người khác chưa chắc đã nhận được đủ tôn kính!

Nghĩ tới đây, hẳn lại gần, cười nói: “Tuy ta và Lý tướng quân không quen biết, nhưng từ trong lời nói của mọi người cũng biết ông ta là người biết ân tình ấm lạnh. Nếu hai nhà đã có ý thân thiết, thế dân sao không làm chuyện này ngọc thành. Thứ nhất là chiếu cố tâm tư muội muội, thứ hai là loạn thế sắp tới,

giữa những thân thích với nhau cũng có thể chiếu cố lẫn nhau!”

“Việc này ta viết thư cho đại ca, để hắn hòa tan trong đó mới tốt! Hai năm gần đây, ta cũng chưa nghe nói Trọng Kiên là kết thân với ai. Chỉ là không biết hôm nay hắn người ta chủ quan lớn hay không, Kính Nhi nhà chúng ta có thể trèo cao được hay không!” Thân tình ấm áp cùng hồi ức làm tâm sự của Lý Thế Dân phai nhạt đi vài phần, nghe xong đề nghị của Trương Tôn Vô Kỵ, hắn gật gật đầu, vui vẻ trả lời.

“Nhị công tử thế mà lại lo lắng Đường công không xứng với một lang tướng tứ phẩm mới tấn?” Trương Tôn Vô Kỵ kinh ngạc nhú mày, trong lòng thầm nghĩ. Từ nhỏ ông ấy được Trương thúc Tôn Thuận Đức và cao sĩ Liêm Trí chiếu cố, hai vị trưởng lão cực kỳ tôn sùng Đường Công Lý Uyên gia tộc., Trong mắt Trương Tôn Vô Kỵ, Lý gia mặc dù không so được với đệ nhất quý trong thất đại gia tộc đương triều và trong quân, nhưng ít nhất cũng có thể xếp trong mười vị hào môn có thể đứng đầu Đại Tùy. Những sĩ tộc mới tấn chức kia muốn bắt quàng với Lý gia cũng không được, làm sao có người không thuận mắt cự tuyệt chứ?

“Người cũng có lúc không nhìn ra manh mối!” Nhìn biểu cảm trên mặt Trương Tôn Vô Kỵ, Võ Sĩ Hoạch âm thầm cười lạnh trong lòng. Luận về gia thế, kẻ lũng loạn gia tộc Lý gia tuyệt đối xứng với Thượng Cốc Lý gia. Nhưng Trọng Kiên làm việc luôn nằm ngoài dự đoán của mọi người, người khác coi như bảo bối, còn chưa hắn có thể lọt vào pháp nhãn của ông ta.

Về phần Kính Nhi, bản thân mình có xứng với Trọng Kiên hay không đây? Trong lòng Võ Sĩ Hoạch đột nhiên xuất hiện bóng dáng một cô gái ngây ngô động lòng người, so với Uyển Nhi năm đó thì tính tình của Uyển Nhi đã ít đi mấy phần khí phách, có thêm mấy phần ôn nhu. Đối với Trọng Kiên mà nói, quả thật là một cái phối hợp tốt khó có được. Chỉ là không biết qua thời gian dài như vậy, Trọng Kiên đã buông bỏ phần tình cảm đó với Uyển Nhi, hay đã hoàn toàn quên đi rồi?

Nếu có cơ hội, ta viết thư ý đồ một phen về Trọng Kiên. Võ Sĩ Hoạch nhìn chung quanh, lén nghĩ. Trọng Kiên đáp ứng cũng

được, không đáp ứng cũng được, tiền vạn lần phải cẩn thận một chút, không cần thiết vì những chuyện nhỏ nhặt này ảnh hưởng quan hệ giữa hai nhà.

Chỉ lo việc giúp bằng hữu quan tâm, những đề tài tiếp theo về luyện binh của Võ Sĩ Hoạch không khỏi có chút không tập trung. Hắn nhớ mang máng Lý Thế Dân rất bất đắc dĩ, Trương Tôn Vô Kỵ rất sốt ruột, mà Lưu Hoảng cơ biểu hiện rất bình tĩnh, chỉ là vô luận mọi người trầm ổn cũng được, sốt ruột cũng tốt, đều không đưa ra được cái hảo sách nào.

Khi cáo từ trong doanh trường của Lý Thế Dân, trời đã tối đen. Cứ nhét trên đây hai tháng là mùa đông, có chút gió tuyết thổi vào cổ, đóng băng đến mức người ta rung mình. Có binh sĩ mang áo lông của Võ Sĩ Hoạch lên, Võ Sĩ Hoạch khoát tay cự tuyệt. Hôm nay lại nghe được tin tức tốt của bằng hữu, trong lòng hắn rất âm áp, bước chân nhẹ nhàng, không muốn bị lụa da dày nặng như những con dê mái ngốc nghếch bị hồng.

“Đại nhân hôm nay lại phiền não chuyện luyện binh như thế nào cả ngày sao?” Trong bóng tối, có một thân ảnh gầy còm tiến đến, thanh âm cực thấp truy hỏi. Võ Sĩ Hoạch nghe tiếng quay đầu lại, nhận ra người đến là thị vệ sổ trưởng của nhị công tử. Người này họ Hầu, Lao Châu Tam Thủy nhân. Bởi vì từng cùng người này gác đêm, cho nên Võ Sĩ Hoạch biết đôi phương đọc sách tuy không nhiều, nhưng lại có chút trí tuệ.

Dựa theo lẽ thường, chuyện đàm võ tướng nghị luận, vốn không nên để một tiểu binh tàng dưới chót biết. Nhưng hôm nay tâm tình Võ Sĩ Hoạch tốt, cho nên không tính toán chi phí nghe ngóng cơ mật trong quân, suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Ừm, huynh đệ chúng ta không phân chấn tinh thần, nhị công tử vì thế rất đau đầu, nhưng mọi người đều không có cách gì hay.”

Lời nói của nhị công tử đã lộ ra ý trách cứ, nếu không, hắn cũng sẽ không lại lần nữa đề cập đến chiến công của Lý Húc, lại cường điệu mọi người đã từng trải qua một năm. Người Trung Nguyên hướng tới nói một đêm liền cách hai tuổi, mặc dù mọi người cứ nhét vào liên tục bốn tháng luyện binh không

tới bốn lần, nhưng cũng có thể tính là luyện hơn một năm. Luyện binh mã một năm còn không ra tay, cũng khó trách thân là chủ tướng.

Nghĩ vậy, Võ Sĩ Hoạch lên tiếng hỏi: “Quân Tập ở trong quân, biết vì sao các huynh đệ lại tinh thần sung mãn không?”

“Kỳ thật các huynh đệ không phải không dậy nổi tinh thần, mà là trong lòng thù hận quá nặng. Đến đây đầu quân, hầu như không có nơi nào không bị ép đến cửa nát nhà tan của Chư Hồ. Vũ đại nhân chỉ cần đáp ứng mang chúng ta giết tới bờ Tây Hoàng Hà báo thù, khẳng định cả đám tinh thần phấn chấn như con báo xuống núi!” Thị vệ hầu quân nhập ngũ chưa tới bốn tháng, chấp tay hướng Võ Sĩ Hoạch, trình trọng đề nghị.

Xoạt một cái, Võ Sĩ Hoạch cảm thấy toàn bộ tuyết đã đều sáng lên. Dường như bị một ngọn đèn sáng chỉ dẫn, hần lập tức tìm ra nguyên nhân luyện binh không thành. Các huynh đệ hộ lương dám chiến, bởi vì bọn họ muốn sống sót về nhà, có mục đích tác chiến của mình. Mà đội ngũ trong tay bọn họ, vợ rời con, bọn họ đối nhân sinh nào còn lưu luyến gì?

Nhưng hai chữ báo thù, thực hiện có rất nhiều khuỷu tay chống đỡ. Đầu tiên, trong mắt đám trọng thần triều đình, thà hy sinh dân chúng biên cương cũng không muốn bức đối phương đến chỗ Đột Quyết. Thứ hai, Đại Tùỳ vừa mới kết thúc trận chiến với cao giai, dưới tình huống nguyên khí triều đình đại thương, bên nào dám tự tiện mở chiến tranh với bên ngoài.

“Tuy cử chỉ của Chư Hồ bộ lạc vô lễ, nhưng trước mắt bọn họ vẫn tính là con dân Đại Tùỳ ta. Không có lệnh triều đình, chỉ sợ việc này rất khó làm sao?” Trầm ngâm nửa ngày, Võ Sĩ Hoạch lắc đầu, cho Hầu Quân Tập một cái đáp án uể oải.

“Ty chức từng nghe người ta nói qua, mùa đông giao, mùa xuân, trên thảo nguyên không có một bóng người. Những chuyện thảo nguyên có phát sinh khi các bộ lạc công phạt lẫn nhau. Nếu chúng ta cũng mặc áo đen của Đột Quyết Lang Ky, lui tới như gió, ai lại phân biệt được cả đoàn người là nam nhân!” Dường như đã sớm dự liệu được có lời này của Võ Sĩ Hoạch, Hầu Quân Tập không nhanh không chậm đề nghị.

Công phạt của bộ lạc Hồ nhân trên các cứ điểm cực kỳ thông thường, thủ đoạn cũng cực kỳ tàn nhẫn. Bị đánh bại ở một phương, thường thì tất cả quân nhu và nữ nhân đều bị bắt đi, nam nhân cao hơn xe ngựa đều bị giết sạch. Mà những đứa trẻ còn lại, dưới tình huống không có ai chiếu cố, cũng không có thức ăn để ăn, trừ phi gặp phải kẻ buôn người, nếu không tuyệt đối không có khả năng sống đến mùa thu kế tiếp.

Người chết sẽ không nói là ai đánh vào doanh địa của bọn họ, nếu như nhánh quân đội này mặc một bộ áo đen như người Đột Quyết, kết quả sợ rằng càng thêm hoàn mỹ. Nghĩ đến đây, Võ Sĩ Hoạch đột nhiên rung mình một cái, giống như bị người ta nhét một nắm tuyết vào cổ, lạnh từ đầu đến chân.

“Mưu đồ tốt như vậy, vì sao ngươi không trực tiếp bẩm báo cho nhị công tử?” Võ sĩ ngơ ngác nhìn chằm chằm vào mắt đối phương, hung dữ quát hỏi. Kế sách mà Hầu Quân Tập hiển thật ác độc, nhưng nhất định là lựa chọn tốt nhất để nhị công tử thoát khỏi khốn cảnh trước mắt. Người có thể nghĩ ra kế sách như vậy, tâm tư kín đáo ác tuyệt đối không phải bình thường. Võ Sĩ Hoạch tự biết không trêu chọc nổi, cũng tuyệt đối không muốn trêu chọc.

“Bởi vì Võ đại nhân, ngày đó Võ đại nhân từng nói một câu công đạo cho chúng ta!” Hầu Quân Tập bị Võ Sĩ Hoạch hỏi đến sững sờ, lui lại mấy bước, căng thẳng thổ lộ: “Người nhà của Quân Tập cũng táng dưới tay Hồ Lô, xuất thân Quân Tập hàn vi, lại biết tốt xấu. Hiểu được báo ân, cũng hiểu được báo thù!”

Tửu đồ: thổ huyết canh hai, kéo vé, cũng xin mọi người cố gắng luyện tập bản chính thức.

Chương thứ sáu gấm (Nhị)

“Nếu Trọng Kiên huynh ở đây, hấn sẽ làm như thế nào?” Sau khi nghe xong đề nghị của Hầu Quân Tập, Lý Thế Dân vô thức nghĩ ra. sùng bái trong tâm lý từ thời gian dài tới nay luôn luôn muốn biến mình thành một Lý Húc khác, nhưng trên thực tế, điều này không có khả năng. Sau lưng Lý Húc không có một gia tộc lớn như thế, đây là bất hạnh của hấn, nhìn từ một góc độ khác cũng là may mắn của hấn.

“Tĩnh tình Trọng Kiên rất nhanh đã mất đi sự thuận hậu!” Lý Thế Dân nhanh chóng đưa ra kết luận trong lòng, sau đó xoay người, từ trên bàn rút ra một cuộn da dê thật lớn. Kinh nghiệm học được từ Hoài Viễn trấn khiến hấn mỗi lần đến một chỗ hấn đều phải học., Việc đầu tiên chính là hiểu rõ địa hình địa hình trong phạm vi ba trăm dặm chung quanh. Thu thập các loại địa đồ của dân gian và quan phủ, đối chiếu lẫn nhau, sau đó tìm người địa phương để nghiệm chứng. Dưới tình huống có khả năng xảy ra., Nhân thủ đặc lực đi vào, hiểu được vị trí cụ thể của mỗi thôn làng, phương hướng cụ thể nào cũng có.” Vào thời khắc mấu chốt này, chúng có thể sẽ cứu mạng của người!” Giáo huấn thứ nhất của Cuộc chiến ở Liêu Đông để lại nhắc nhở Lý Thế Dân địa lý đối với các đồng trọng yếu, tuy lúc ấy tuổi hấn còn nhỏ, nhưng trong trí nhớ đối với cuộc chiến tranh kia, đối với hỏa điểm sâu nhất kia, ngoại trừ những lời đồn đãi đối với cảnh tượng này là do đầu người tạo thành Phật tháp.

Võ sĩ Chử ở một bên giúp đỡ, ghép mấy tấm bản đồ da dê thành một khối. Trên da dê ó vàng, dùng bàn ủi nóng bỏng làm tình thế Quan Tây Thập Tam Quận. Trên bản đồ, dòng sông vắt ngang Hoa Hạ ở ngoài mấy trăm dặm phía tây nam rẽ ngoặt, rẽ ngang hướng bắc, sau đó rẽ một ngoặt khác ở phụ cận đông bắc vĩnh viễn, rẽ hướng đông. Lần thứ ba ngoặt ở phụ cận du quan, cái thứ tư ở xa tại Triều Quan. Ngăn câu thiết vạch, thời quét ngàn dặm.

Những nơi hình chữ “Mây” to lớn này đi qua, là vùng đất phì nhiêu nhất thiên hạ. Tân quân huynh đệ nhiều nhất là đến từ khu vực phía bắc chữ “Mây” này, cũng có một số ít đến từ khu

vực hội Ninh quận phía tây nam. Đây cũng không phải bởi vì gặp bộ lạc Hồ nhân của Ninh quận khách khí với hán nhân., Trên thực tế, Khả Hãn của Xi Tát quận Ninh quốc là người tàn nhẫn nhất, hung ác nhất đối với các Hồ Lô. Nhưng xuất phát từ lợi ích của gia tộc mà cân nhắc., Lý Thế Dân đặt địa điểm chiêu binh của mình ở cát vang ở phía bắc quận Ninh, bình thường dân chúng sẽ không đi qua nơi này, mà là trực tiếp trốn về hướng đông lạnh lẽo., Hai quận Hoằng Hóa, những người đến quận Minh Sa để cầu sinh đều bị bộ lạc Du Mục chặn đứt con đường phía nam. Vì có thể kéo dài hơi tàn, bọn họ đành phải ở trong mùa đông lạnh lẽo bốc lên gió tuyết hướng bắc. Trong đó phần lớn những người chết giữa đường, chỉ có một số ít người có sinh mệnh lực cực kỳ cường hãn mới còn sống đến được hai tòa thành nhỏ nằm trong tay đám người vạm vỡ Phong An.

“Các người cho rằng ta xuống tay ở đâu là tốt nhất?” Lý Thế Dân nhìn chằm chằm địa đồ một lúc rồi thấp giọng hỏi. Lúc này ngoài hán ra, trong lều chỉ có Võ Sĩ Hoạch và Hầu Quân tập hợp hai người. Cho nên Võ Sĩ Hoạch dùng ngón tay chọc vào Hầu Quân Tập, ý bảo hán trả lời nghi vấn của chủ soái.

“Mặt tướng, không, thuộc hạ đề nghị ngài tấn công Ô Lan trước!” Hầu Quân tụ tập lại, ngồi xổm xuống, ngón tay run rẩy ở một chỗ cạnh một thôn nhỏ của bờ sông vàng tên là Ô Lan. Đó là thôn trang nằm ở giao giới quận Vũ Uy ở Ninh quận, nguyên lai dân chúng cư ngụ ở đây đều là người Hán, trước mùa đông, Khả Hãn vừa mới biến thôn trang thành bãi chăn nuôi của mình.

“Cái gì?” Võ sĩ Đồng sợ hết hồn, hán không ngờ Hầu Quân Tập lại liều lĩnh như vậy. Mang người này vào trướng hiến kế cho nhị công tử là vì Võ Sĩ Hoạch không muốn nuốt công lao của người khác. Nhưng hiến kế và khiêu chiến nhị công tử dẫn dắt nhân mã đi vào mạo hiểm là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Mục đích ban đầu là để giải quyết nhuần nhuyễn nhu cầu cấp bách của nhị công tử, mục đích sau là để công báo thù riêng.

“Lần hành động này tuyệt đối không được, thuộc hạ cho rằng các huynh đệ chưa từng trải qua chiến trường, muốn đánh thì

trước tiên phải chọn vài bộ lạc nhỏ bên dưới Hạ Lan sơn mà ra tay!” Võ Sĩ Hoạch lớn tiếng đề nghị. “Hiện giờ Hoàng Hà còn chưa tan, chúng ta xuyên qua mặt băng giết tới, ba ngày sau sẽ đi tới đi lui!”

Hắn nói ra một kế hoạch vô cùng an toàn, Hạ Lan Sơn ở ngay hướng tây bắc này hai trăm dặm, từ chân núi đến đất đai bên bờ Hoàng Hà luôn nổi tiếng là thủy thảo màu mỡ. Bộ lạc sinh sống ở đó đông đảo, giữa chúng lại không tương xứng với nhau. Lấy quân số và sức chiến đấu của tân quân hiện tại, dùng bọn họ luyện tập vừa vặn thích hợp.

Hầu Quân Tập lập tức đỏ mặt, dịch sang bên cạnh vài bước, lấp bắp ngồi xổm ở một bên. Chức quan Võ Sĩ Hoạch cao hơn y quá nhiều, lúc giáo úy đại nhân hướng chủ tướng góp lời, thì vệ mới tới này của y quả thực không có tư cách chen mồm vào.

“Đứng lên, đứng thẳng thân thể nói chuyện với nhị công tử!” Nhìn thấy bộ dáng bó tay sợ hãi của Hầu Quân Tập, trong lòng Võ Sĩ Hoạch càng hồi hận. Sớm biết người này là bùn nhão không nâng được tường, hắn cũng sẽ không mang theo người này đến trước mặt nhị công tử hiện mắt. Hôm nay, liều lĩnh cũng đưa ra chủ ý, người cũng mất. Nếu như lại bị Trương Tôn Vô Kỵ thẳng nhai kia mượn đề tài phát huy, mọi người sau này ai cũng sẽ không nghĩ được khá giả!

Lý Thế Dân lại không cảm thấy hình tượng xấu xa của Hầu Quân Tập chút nào, thị vệ trước mắt này có một chút bản lĩnh thật sự, chỉ là khí chất hơi kém một chút. Nhưng điều này cũng khó trách hắn, bất cứ một ai từng bị đói gần chết bình thường đều không có hình tượng cao lớn.

“Sĩ tử Chử, đừng dọa tráng sĩ!” Lý Thế Dân xua xua tay, ý bảo Võ Sĩ Hoạch đừng quá xúc động. Sau đó hắn tiến lên vài bước, khom người kéo cánh tay Hầu Quân Tập. “Tráng sĩ, đứng lên nói chuyện, Vũ giáo úy cân nhắc cũng có lý. Nhưng nếu người đã đưa ra chủ ý với ta đi đánh Ô Lan, chắc chắn cũng không đơn thuần chỉ vì báo thù cho mình!”

“Ta, ta, thuộc hạ!” Hầu Quân Tập thuận theo cánh tay truyền đến sức mạnh, trong lúc nhất thời nói năng lộn xộn. Hắn từng

đọc sách, luyện võ., Gia tộc Vu Tùy thay thế lúc tránh loạn chuyển đến hội Trữ, tại địa phương cũng coi như là danh môn vọng tộc. Chỉ là tại trước tai nạn đột nhiên đến, gia tộc và bản thân mình lực lượng nhỏ bé, cơ hồ trong khoảnh khắc, hần liền mất đi tất cả thuộc về mình, đọc sách và võ nghệ trên người chỉ có thể bảo toàn hần tạm thời không chết dưới móng ngựa của Hồ Nhân, nhưng lại không thể bảo vệ hần được thứ trân quý nhất trong sinh mệnh của mình.

Trong tuyệt vọng, hần đầu nhập dưới cờ Lý gia, mấy tháng qua cùng nạn dân khác tiếp tục huấn luyện một đạo, hèn mọn giống như con sâu cái kiến. Mà hôm nay, ân nhân cứu mạng của bọn sâu kiến này lại tự mình kéo eo hần đứng thẳng, thân thiết gọi hần tráng sĩ.

“Một người ngay cả nhà mình còn không bảo vệ được, không xứng được gọi là tráng sĩ!” Hầu Quân Tập bị ai thâm nghĩ, đồng thời, y lại cố gắng ngẩng đầu. Người áo quần đẹp đẽ quý giá, nhưng thần thái hòa ái dễ gần khiến y tỉnh lại từng chút một giấc mộng. Hầu Quân Tập không thích để người khác thương thức mình thất vọng, cũng không muốn mình thất vọng.

“Đừng gấp, Sĩ Hoạch, người sai người đi nấu một bình trà sữa tới, ba người chúng ta vừa uống vừa trò chuyện!” Lý Thế Dân thân thiết kéo tay Hầu Quân Tập, mang đôi phương đến bên ghế, sắp xếp cho hần ngồi xuống. Sau đó quay lại phân phó Võ Sĩ Hoạch.

“Vâng!” Võ sĩ Chử Bằng dứt khoát đáp ứng một chữ, xoay người ra khỏi cửa trướng. Chỉ chốc lát sau, hai thân bình xách theo một cái ấm đồng thật lớn, treo lên trên chậu than trong lầu vải. Hương vị sữa và gạch đá thô ráp lập tức truyền khắp căn phòng, đây là hương vị thường thấy nhất ở khu vực thảo nguyên, từ đông đến tây, toàn bộ phía bắc Đại Tùy, bất luận Hồ nhân hay là Hán nhân đều là cách nấu này.

Hầu Quân Tập cảm thấy thơm ngào ngạt, như là rượu ngon khiến lòng người cảm thấy ấm áp. Từ nhỏ đến lớn, chưa từng có ai trong quan phủ coi trọng bản thân như vậy, cho dù là đến quận thượng thi, những lão gia của quan phủ cũng nể mặt

Thập Quan Lễ Kim mới hỏi tên họ của mình. Mà cấp trên ngồi đối diện lại dùng lễ nghĩa bình bối đối đãi hấn, không hề để ý tới địa vị giữa hai bên chênh lệch chút nào.

“Tráng sĩ đọc sách?” Lý Thế Dân bung trà sữa trước mặt lên nhẹ nhàng nâng lên chớp mũi, giữa hai hàng lông mày.

“Khi sáu tuổi bắt đầu đọc sách, nhưng không có thành tựu!”
Hầu Quân Tập đè nén kích động trong lòng, giơ chén trà mà thân binh Lý Thế Dân tự rót cho mình, kính đôi mày lại, sau đó trả lời.

“Tùng học võ chưa?” Lý Thế Dân cười khách khí, lại hỏi. Bản đồ lớn như vậy đặt dưới chân hai người, hấn lại phảng phất đối với việc dẫn binh đánh trận như thế nào hoàn toàn không có hứng thú, toàn bộ tâm tư đều tập trung ở trên người tráng sĩ đối diện.

Tám tuổi bắt đầu luyện võ, nhưng không giao thủ với ai!” Hầu Quân Tập đặt chén trà xuống, nghiêm mặt đáp.

“Nhi công tử lại thương thức người này?” Võ Sĩ Hoạch xem âm thầm nuông chiều. Ngoại trừ vừa nghe được sách lược do Hầu Quân Tập hiến tặng ra, thời điểm khác hấn đối với thanh niên đáng người gầy còm ngồi đối diện Lý Thế Dân kia, cử chỉ giữ im lặng không có nửa điểm ấn tượng tốt. Người này tâm địa ngoan độc, lá gan lớn, lại nóng lòng muốn biểu hiện, tuyệt đối không thích hợp thâm giao.

Ngay lúc hấn đang lén lút luận chân trong lòng, lại nghe thấy Lý Thế Dân hỏi: “Xem tướng mạo của tráng sĩ, năm nay còn chưa tới hai mươi tuổi đúng không? Đến trong quân ta, sống thế nào?”

“Bẩm nhị công tử, quân tập năm mười chín! Trong loạn thế có thể được sống, đã là may mắn lắm rồi, nào dám bắt bẻ nhiều hơn nữa!”

“Người nhà của ngươi đâu, cũng chết dưới đao của Chư Hồ chưa?” Lý Thế Dân đặt chén trà xuống, truy hỏi.

“Hầu gia trên dưới bốn mươi ba khẩu, duy nhất một người còn sống đến Minh Sa!” Hầu Quân Tập cúi đầu, dùng một loại ngữ khí cực kỳ bi phẫn trả lời. Đó là ác mộng hấn vĩnh viễn không

muốn nhớ lại, nhưng mỗi lần làm nó bừng tỉnh trong giấc ngủ say. Đời này chỉ cần còn sống, hắn sẽ không quên ai đã tạo ra trận sát nghiệt này, chỉ cần còn sống, hắn nhất định sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế để tạo nghiệt giả trả giá thật lớn.

Nhưng không phải hiện tại, bây giờ, hắn phải nắm chắc mọi thứ để cho mình có được lực lượng.

“Sinh chi niên, ta hi vọng người có thể đường đường chính chính chính binh sĩ trở về, rửa tuyết thù này!” Lý Thế Dân dùng một loại thanh âm không tương xứng với tuổi của mình nói ra, như là hứa hẹn, hoặc như là đang an ủi.

“Nguyện ở dưới trướng công tử bên tâu, đền nguyện vọng này!” Hầu Quân Tập buông chén trà xuống, đứng lên vỗ tay đứng nghiêm. Hắn năm nay vừa mới mười chín tuổi, mười tám năm trước trong đời đều hoang phế, dân đen đen không có mục tiêu. Nhưng từ hôm nay trở đi tính mạng của hắn sẽ không thể tiếp tục hoang phế nữa.

Lý Thế Dân không đáp lễ, mà là ngồi thẳng tắp ở đối diện. Đối diện người ta thế không tệ, từ trên cử chỉ uống trà cùng nói chuyện, có thể nhìn ra hắn đã trải qua huấn luyện tốt. Nếu như không phải nhét lên các tộc quấy rối, người này chưa chắc có thể lưu lạc đến cấp dưới của mình. Nếu như mưu sĩ tướng Lý phủ đã không muốn cống hiến cho mình, tự mình lựa chọn. Tin rằng cuối cùng, không kém hơn những người dưới trướng ca ca.

Đợi nhận xong toàn lễ của đối phương, Lý Thế Dân đứng lên, vỗ tay đáp lễ lại nửa lạy. Sau đó hắn ta cười kéo tay Hầu Quân Tập, sóng vai đi sang bên cạnh bàn đồ. Hắn ta ngồi xổm xuống, ngón tay đặt bên cạnh Ô Lan thôn lớn tiếng hỏi: “Tại sao quân ta lại bắt đầu trận chiến đầu ở đây, Lý mỗ bất tài, Vong Quân Tập dạy ta?”

“Vâng, thuộc hạ đương nhiên nói rất nhiệt tình!” Hầu Quân Tập không chút khách khí ngồi chồm hóm xuống chỉ thẳng giang sơn, trong phút chốc như đổi thành một người khác, toàn thân tỏa ra hào khí.

Từ đồ: rút vé, ký kết kinh nghiệm.

Chương thứ sáu gấm (3)

Tuyết vẫn rơi, không ngừng rơi. Theo lời Hầu Quân Tập thì đây là vì toàn bộ sông lớn Thanh Hà trong mùa đông năm nay đều bị đóng băng. Cho nên mỗi khi mùa xuân tới, nước không thể đi khỏi mặt đất, không thể không thay đổi đạo hạnh trên bầu trời, sau đó biến thành bông tuyết rơi xuống.

Đối với con sông lớn chảy theo gió trên đầu, Võ Sĩ Hoạch vẫn hi vọng nó đi lên đất liền. Ít nhất hoàng hà trên mặt đất sẽ không khiến người ta cảm thấy ẩm ướt, khó chịu như vậy. Tuyết rơi ba tháng đã khiến người ta cảm thấy không còn lạnh như mùa đông nữa., Nhưng so với mùa đông tuyết lại càng muốn giày vò người ta. Bông tuyết to bằng bàn tay chỉ cần dính ở trên người, trong chớp mắt đã hóa thành nước sạch. Nếu như là phú hào trong thành thu dọn trà, đây chính là tài liệu tốt nhất. Đáng tiếc mọi người lần này đi đánh trận, mà không phải phẩm trà ngâm thơ.

Đại quân đã đi được hai ngày trong tuyết, phía trước còn một nửa con đường. Trong truyền thuyết về Võ Sĩ Hoạch nghe qua, cho dù là những thủ hạ nổi tiếng lạnh lẽo cũng không dám hành quân không gián đoạn như vậy trên mặt tuyết. Nếu trước mắt vẫn phải dẫn theo Quân binh lúc trước., Võ sĩ Võ Sĩ Hoạch dám cam đoan lúc này đã có một nửa huynh đệ ngã xuống. Nhưng trước mắt bộ hạ Nhị công tử là hai ngàn tân tốt, tuy sức chiến đấu hơi yếu chút, sức chịu đựng lại thực sự cường hãn.

“Còn xa lắm sao? Thời tiết quỷ dị này ngay cả bóng mặt trời cũng không nhìn thấy!” Bên cạnh Võ Sĩ Hoạch, Trương Tôn Vô Kỵ thầm oán giận. Ngay từ đầu, ông ta đã không đồng ý đề nghị chạy xa như vậy, nhưng nhị công tử thế nhân bị Hầu Quân Tập Nghệ quát bảo mê hoặc, là phụ tá thân tín nhất, Trương Tôn Vô Kỵ không thể làm gì khác hơn là phục tùng vô điều kiện.

“Theo tốc độ này chỉ sợ còn phải đi cả ngày. May mà Quân Tập cẩn thận, trước tiên đề nghị Nhị công tử dẫn theo gấp đôi

chiến mã!” Phía bên phải Võ Sĩ Hoạch, Lưu Hoảng Cơ vừa lau nước trên mặt., Vừa trả lời, càng về phía nam hành tuyết hóa càng nhanh, mặt đất dưới chân đã bắt đầu nhũn ra, chiến mã cùng kỵ sĩ không cẩn thận sẽ bị ngã thành heo nái. Cũng may đám sĩ tốt đều lớn lên ở trên thượng, từ nhỏ đã quen dùng tọa kỵ như Hồ Nhi, không đến mức sau khi ngã xuống liền mất đi dũng khí bò lên yên ngựa lần nữa.

“Đường Viễn sư mệt mỏi, dù may mắn thủ thắng, thu được cũng không đủ khoe khoang!” Trương Tôn Vô Kỵ hừ một câu, phủ định sự tán thưởng của Lưu Hoảng Cơ đối với Hưu Quân Tập. Ông ta đặc biệt không thích cái tên tiêu tử nhà quê đột nhiên xuất hiện này, so với việc không thích Võ Sĩ Hoạch kia còn không thích hơn. Cho nên trong khoảng thời gian ngắn, ánh mắt ông ta nhìn về phía Võ Sĩ Hoạch ôn hòa hơn rất nhiều, không hề bắt bẻ gì nhiều so với lúc trước.

“Càng là thời tiết như thế này, đối thủ càng không thể tưởng được chúng ta lại đột nhiên đến!” Võ Sĩ Hoạch ngẩng đầu, cười ha hả đáp lại một câu. Lời như vậy, hẳn cũng không có ý định đối địch với Trương Tôn Vô Kỵ. Trương Tôn Vô Kỵ là chức văn trách., Võ lược mà hắn và Lưu Hoảng Cơ lúc này lại rất bội phục Hưu Quân Tập đang đi bên cạnh Lý Thế Dân. Tuy rằng tên tiêu tử kia chỉ dựa vào mấy câu gián ngôn đã leo lên vị trí đội ngũ của mình, thăng quan khiến người ta hâm mộ. Nhưng trong bụng đối phương có bản lĩnh thật, không khỏi Võ, Lưu hai người không tán thưởng.

Liên quan đến những bộ lạc nhỏ bỏ qua Hạ Lan sơn không thèm để ý tới, hết lần này tới lần khác lại chọn nguyên nhân cách Minh Sa thành xa nhất, là vì Khả Hãn mạnh nhất của Xi Tát, Hưu Quân tập ngày đó như là lời giải thích.; Hạ Lan sơn dưới chư bộ hoặc nhiều hoặc ít đều có huyết thống Đột Quyết, tân quân không dễ dàng lừa gạt bọn họ. Thứ hai, chư bộ cách Minh Sa thành gần, bọn họ bị công kích., Ngoại nhân cực rất dễ dàng hoài nghi việc này là do quân mới gây nên, một khi bị kẻ thù làm nhược điểm, sẽ rước họa lên người Đường công phủ. Lý do thứ ba mà Hưu Quân Tập nói là làm Võ Sĩ Hoạch bội phục nhất, Khả Hãn vừa mới kết thù với người thổ cốc năm trước., Lý gia quân đột nhiên lượn vòng từ phía tây giết

tới, người khác cho rằng là do người thổ cốc làm nên, sẽ không hoài nghi Lý gia quân ngoài mấy trăm dặm. Ngoài ra, hành vi cướp bóc của hán nhân lần này là đầu của Khả Hãn Xi Tát mang theo, khiến hãn gặp báo ứng, bộ lạc khác cũng sẽ thu liễm.

Người này là tài năng tướng quân, trong bóng tối, Võ Sĩ Hoạch và mọi người đánh giá Hầu Quân Tập như vậy. Nhưng bây giờ hãn lại càng khâm phục Lý Thế Dân. Nhị công tử mới mười bảy tuổi chỉ vền vẹn dùng một câu: “Sinh thời có tuổi.”, Ta hi vọng thấy người có thể đường đường chính chính chính chính binh lính trở về rửa tuyết thù này!” Khi đó liền làm cho Hầu Quân Tập uể oải triệt để thoát thai hoán cốt. Đồng dạng, vị nhị công tử này cũng nói một câu: “Ta sẽ dẫn các người đi báo thù, từ giờ trở đi ta đã trở thành khí thế sắc bén của ba ngàn sĩ tốt. Trước khi đi, vì tranh đoạt danh ngạch ra trận cùng lưu lại, các huynh đệ thiếu chút nữa không có tự mình đánh nhau. Đối với người vốn có tử khí trầm trầm như Lý gia quân mà nói, đây quả thực là một kỳ tích.

“Bất quá tiểu tử kia vẽ được rất tốt!” Thấy Lưu Hoàng Cơ và Võ Sĩ Hoạch đều không chịu đáp lại mình, Trương Tôn Vô Kỵ đành phải tạm thời từ bỏ việc châm chọc Hầu Quân Tập, ngược lại thừa nhận trên người đối phương có thể có ưu điểm nhưng không. Hầu Quân Tập chữ viết không sai, vẽ tranh cũng rất kiên công, trước mắt chiến kỳ của Lý gia quân đang đứng trên chiến kỳ., Cứ vẽ theo một dấu hiệu hãn cầm bút, phỏng theo phong cách của Đột Quyết. Có điều, trên lá cờ màu xanh đen không phải các loại đầu sói được các bộ tộc ở tái ngoại vẽ ra, mà là một con sói trắng như tuyết, sau lưng mọc lên hai cánh.

“Phi Lang quân!” Khoảnh khắc quân kỳ vẽ xong, Lý Thế Dân bật thốt lên thành danh. Sau đó dưới sự nhất trí phản đối của mọi người, đội ngũ toàn thân mặc áo giáp màu đen, cầm chiến kỳ màu đen đổi tên thành Phi Hổ quân. Tuy cờ xí của bọn họ là một con Thương Lang bay lượn trong bầu trời đêm.

Bọn họ giống như sói đang kiếm ăn trong đêm tuyết, tuyết lớn từ trên trời giáng xuống nhanh chóng hòa tan, bao phủ dấu vết đội ngũ này lưu lại phía sau. Tại một địa phương gọi là Kim

Sa vịnh, Hàu Quân Tập mang theo đội ngũ đi qua mặt sông còn xuất phát từ trạng thái đóng băng., “Mọi người tách nhau ra, từ từ bước đi, đừng kinh động đến thần sông dưới đáy nước!” Hần hạ giọng ra lệnh, tướng lĩnh của đội quân này so với địa hình của họ Hàu còn quen thuộc hơn, cho nên ai cũng không nói ý kiến phản đối.

Dưới sự dẫn dắt của Lý Thế Dân, tất cả mọi người đều tuân theo mệnh lệnh mà đi. Tuy rằng có đôi khi bọn họ cho rằng mình đã lạc mất phương hướng, bởi vì toàn bộ cảnh sắc đều đang lặp lại. Ví dụ như, bức tường đôi diện Minh Sa thành đột nhiên xuất hiện giữa băng hà và đại mạc, tường thành đầy hoa tuyết gần trong gang tấc.

Trên tường thành không có quân phòng thủ, hai năm gần đây quốc khổ ngày càng căng thẳng, các đại lão trong triều đã đem toàn bộ quân phòng thủ trên bức tường thành Tây Bắc rút lui. Lý do bọn họ làm như vậy là vì Đột Quyết là huynh đệ tốt của Đại Tùy, không thể tùy tiện trở mặt được., Hành vi ngẫu nhiên vượt biên cướp bóc là không thể tránh khỏi nói thầm! Người đã man sao, tự nhiên không hoàn toàn tuân thủ minh ước giữa hai nước. Nhưng bọn họ tổn thương đều là thảo dân trên một cái cứ điểm, hi sinh mấy bách tính ngang nhau đổi lấy quốc gia an bình, các đại lão cho rằng điểm hy sinh này có lợi nhất.

Trong mắt đám cao cao tại thượng, quyền lực duy nhất của đám thảo dân chính là hi sinh, mấy ngàn năm trước như thế, mấy ngàn năm sau chắc hẳn cũng như vậy. Nhưng Phi Hồ quân phá vỡ lệ cũ này, bọn họ định trả thù. Mạo hiểm phong tuyết từ chỗ tổn hại xuyên qua tường thành xuyên qua sa mạc, tiến vào sa mạc. Sau đó dọc theo đại mạc vội vàng mà đi, bước chân kiên định.

Khi mọi người lần nữa đi ra từ đại mạc, tuyết đột nhiên nhỏ đi, gió đột nhiên lớn lên. Bông tuyết rơi trên áo giáp không bị hòa tan nữa mà dính chặt vào áo giáp và chiến mã. Gần nửa canh giờ sau, áo đen trên người tất cả đều biến thành áo giáp trắng., Lông nâu của con vật cưỡi dưới chân cũng dựng thẳng lên từng sợi, giống như những sợi chỉ bạc. “Nếu như tiểu tử này mưu đồ làm loạn!” Võ Sĩ Hoạch đột nhiên bị suy nghĩ của chính mình dọa cho run rẩy. Nếu như Hàu Quân Tập là người

của cừu gia phái tới, không cần dẫn mọi người đi vào vòng mai phục, chỉ cần hấn tiếp tục kiên trì quanh quẩn trên mặt tuyết mấy ngày, tất cả mọi người đều chết cồng chết cồng.

Nhưng Lý Thế Dân tin tưởng Hầu Quân Tập, giống như tin tưởng vào mắt mình. Mỗi khi có người đề nghị với Hầu Quân Tập, vị này chưa bao giờ phải chịu khổ cực như vậy, phải được người đỡ mới có thể ngồi thẳng lưng lên ngựa, Nhị công tử Lý gia luôn kiên định đứng về phía Hầu Quân Tập.

“Quân Tập dẫn mọi người đi như vậy đương nhiên có đạo lý để đi như vậy. Các huynh đệ có thù không đội trời chung với người Hồ, chỉ cần bọn hấn có thể kiên trì, những người vị tướng như chúng ta sẽ không để cho bọn hấn thất vọng!” Đối với tâm phúc hồ nghi, Lý Thế Dân nói như vậy. Đôi môi tím xanh run rẩy, nhưng lại kiêu ngạo gườ cái cổ lên đầy vẻ kiêu ngạo.

Bình an xong mang theo tâm phúc từ trong quận Hoảng Hóa, hấn lại cưỡi ngựa, đi bên sườn đội ngũ nhà mình, cứ mỗi khi chạy được hơn trăm bước, lại dừng lại lớn tiếng quát hỏi một câu: “Các huynh đệ, các người sợ mệt sao?”

“Không sợ!” Trước đó mới được báo rằng sắp được dẫn đi tìm Mục nhân bộ lạc gây phiền phức, nhưng không biết cuối cùng phải đến chỗ nào để các sĩ tốt cùng trả lời. Thời gian bọn họ tiếp nhận huấn luyện không phải năm đó hộ lương quân một nửa rất dài., Nhưng giờ phút này biểu lộ ra khí thế lại không kém các tiền bối chút nào. Nhưng đây là một loại khí thế bất đồng, trên người hộ lương quân mang theo chính là triều khí cùng nhuệ khí của một đám người trẻ tuổi, trên người Phi Hồ quân lúc này mang theo sát khí bức nhân.

“Triều đình không cho phép chúng ta tự ý mở chiến tranh, cho nên ta dẫn mọi người lên lút đi trả thù! Nếu như chuyến này thất bại, không ai sẽ thừa nhận hành động lần này, hiện tại, các người có hối hận không?” Lý Thế Dân hòa hoãn khẩu khí, tiếp tục truy vấn mọi người.

“Báo thù!” Trong đám người vang lên tiếng đáp lại thừa thốt. Càng nhiều huynh đệ thì từ bên hông rút ra đao một tầng sương, dùng lời nói im lặng biểu đạt nguyện vọng của mình.

“Nhưng một ngày nào đó, ta sẽ dẫn các người trở về, đường đường chính chính đoạt lại tất cả những gì đã mất!” Bị cảm xúc của các huynh đệ ảnh hưởng, Lý Thế Dân đột nhiên rút đao bên hông ra, chỉ thẳng bầu trời màu xanh đen.

Tất cả mọi người đột nhiên ngậm miệng lại, bởi vì bọn họ đã nghe được lời hứa mà mình muốn nghe. Trên môi tiểu Lý tướng quân trước mặt mới vừa mọc râu, nhưng không ai dám nghi ngờ lời hứa của hắn. Đột nhiên, Hầu Quân giơ cao bội đao, lớn tiếng đáp lại một chữ Sát. Ngay sau đó, tiếng hô giết long trời lở đất vang lên triệt hồi cánh đồng bát ngát.

“Giết, giết, giết!” Hơn hai ngàn huynh đệ giơ cao thanh đao ngang, lớn tiếng hô to. Giờ khắc này, trên mặt mỗi người không còn là vẻ âm u đầy tử khí mà là một niềm hy vọng thiêu đốt sinh mệnh.

“Giết! Đường đường chính chính giết lại!” Võ Sĩ Hoạch theo tiếng hô điên cuồng. Trong phút chốc, hắn quyết định đem tương lai của mình hoàn toàn đặt lên người Lý Thế Dân. Đôi phương tuy không phải người thừa kế đệ nhất của Lý gia, nhưng theo một chủ công như vậy, đời này tất nhiên sẽ sống cực kỳ đặc sắc.

Giống như nghe được tiếng la của mọi người, bầu trời đang xám xịt đột nhiên nứt ra một khe. Ánh nắng vạn trượng xuyên qua khe mây chiếu xuống, chiếu sáng đôi mắt mỗi người.

Ánh mặt trời khiến Võ Sĩ Hoạch nhiều ít phân biện ra được phương vị của mình, Hoàng Hà ở đông nam, đại mạc ở Tây Bắc, cách đó không xa có một đoạn tường thành tàn phá, đây là biên giới Đàng Lan Hải (Chú 2)! Hắn hoàn toàn nhìn ra, nơi này nằm trong cảnh giới võ uy của bản đồ, đi dọc theo bờ Tây Hoàng Hà cách đó không xa, chỉ cần nửa ngày, là có thể đến đối diện Ô Lan Tập.

Sông vàng còn chưa tan, giết từ trên mặt băng ra, không có ai biết bọn họ là ai, đến từ phương nào.

Trong tiếng hoan hô, Võ Sĩ Hoạch thấy Lý Thế Dân chỉ mũi đao về phía sông băng nơi xa. Thương Lang bay chồm theo mũi đao chỉ, kêu ngạo giương cánh.

Đội ngũ này tên là Phi Hồ quân, ở niên đại lộn xộn ở Tùy
Khuê trước đây từng là Ác Ma trên các bộ lạc. Nhiều năm sau,
có người căn cứ áo giáp trên người bọn họ, cho bọn họ một cái
tên càng văn nhã, Huyền Giáp Tinh Kỳ.

Chú 1: Đại Thanh Hà, xưng hô đoạn trên Hoàng Hà. Thời Cổ
Hoàng Hà Thủy ở đây vẫn chưa hoàn toàn thay vàng, cho nên
người địa phương xưng là Đại Thanh Hà.

Dệt 2: sa mạc trong lỗ đẳng.

Chương thứ sáu gấm (3)

Lúc bình minh, bọn họ đã tới nơi. Sau đó thúc ngựa từ trên mặt sông đóng băng đi tới, bắt đầu một cuộc đồ sát không hề có dấu hiệu báo trước.

Mấy tháng trước, những tên Mục nhân kia ở trong Tuyên Tát, một tên sở hữu huyết thống của Đột Quyết Vương tộc, nhưng lại không chịu chịu dưới sự chỉ huy của mô hôi nhỏ của Đột Quyết, đuổi đám người Hán nhân vốn ở trong Ô Lan tập., Giết sạch những kẻ không chịu chuyển đi. Theo Khả Hãn đại nhân nói, vùng đất này cạnh bờ Hoàng Hà vốn là thuộc về bộ lạc Dĩ Tát, đã rất lâu trước kia, hoàng đế Hán Nhân cướp chúng từ trong tay Xi Tát. Mà trước bộ du mục đó đến bờ Đông Hoàng Hà, vùng đất này nguyên lai là người Hán hay là người hoàng hậu., Có lẽ là đã biến mất Hung Nô, Khả hãn của Xi Tát kia không có nói, đám Mục nhân cũng không có ý định làm quá rõ ràng. Bọn họ chỉ cần rõ ràng Hán nhân đã dùng nước Hoàng Hà đổ vào đất đều là nơi quen thuộc, hạt giống lúc thừa so với lúc bọn họ khai khẩn đất đai thì tốt hơn nhiều.

Khi triều chính trung ương vương triều cường đại, các bộ tộc liền muốn thu liễm hành vi của mình, thậm chí mất đi tài sản của mình. Khi vương triều chính giữa suy sụp, các bộ tộc đều có thể mượn cơ hội cường đại, thậm chí có cơ hội đem toàn bộ vùng trường giang lấy đất bắc biến thành bãi chôn thả của mình. Đây là tuần hoàn tồn tại trăm ngàn năm qua, không ai có thể phá hư.

Cho nên, lúc mục nhân cướp bóc giết người, không cần nói rõ lý do trước. Đồng dạng, Phi Hồ quân vượt qua mặt sông giết tới, cũng không cần thông tri trước đó. Vì vậy, mấy tháng trước đã từng xảy ra tàn sát bắt đầu tái diễn, chỉ là lần này vừa vặn đối đầu với kẻ bị giết.

Đám người Mục Huyền căn bản không nghĩ tới trong thời tiết này còn có người từ bờ Hoàng Hà bên kia đột nhiên xông ra, bởi vậy bọn họ không kịp chống cự. Ở lại trong cổng tò vò của thôn, hai lính gác đang kịch liệt ngẩng đầu lên, ngay cả cảnh

báo cũng chưa kịp phát ra, đã bị Lý Thế Dân và Lưu Hoảng Cơ một mình một tiễn chấm dứt tính mạng. Sau đó Hầu Quân Tập dùng bao bộ dây thừng trói địch lâu., Nếu như loại đồ đơn sơ dùng mấy khúc gỗ dựng lên kia cũng có thể được gọi là địch lâu. Mấy binh sĩ cười trên ngựa dùng sức kéo một phát, địch lâu lập tức chia năm xẻ bảy, thi thể bên trong nặng nề ngã xuống, máu tươi theo bùn lầy bắn tung tóe lên rất cao.

Tiếng sụp đổ của lâu địch đánh thức mấy võ sĩ bộ tộc ngủ ở phòng ốc gần cửa thôn, bọn họ để trần thân thể, vừa dụi mắt vừa lao ra khỏi cửa sổ. Phòng ốc người cao to dùng bùn đất cùng gỗ dựng lên so với lều trại của người Mịch ẩm áp hơn nhiều., Bởi vậy đám người dân luôn luôn ngủ say trong phòng. Khi bọn họ vung về nhảy từ trên bệ cửa sổ xuống, một thót chiến mã đã vọt tới trước mặt bọn họ. Lưu Hoảng Cơ trên lưng ngựa quét ngang một cái, giống như cắt dưa cắt cái bụng của người nghênh chiến. Mịch nhân đang buồn ngủ đột nhiên cúi đầu., Nhìn thấy nội tạng của mình bốc hơi nóng ra ngoài, cho nên, hấn thống khổ hét lên, tiếng la thê lương mà tuyệt vọng.

Bốn tháng trước, khi hấn từ trong tay chủ nhân của gian phòng này đoạt được một túi lúa mạch cuối cùng của đôi phương, lão hấn kia đã qua sáu mươi tuổi, chạy cũng đã từng phát ra tiếng thét chói tai như nhau. Bởi hai bên không hiểu ngôn ngữ của nhau, võ sĩ không hiểu đôi phương kêu cái gì, chỉ có thể cười ha hả. Hôm nay, hấn rốt cục hiểu được tâm tình đôi phương lúc đó, đáng tiếc lý giải đã quá muộn.

Lưu Hoảng cũng không quay đầu lại, nhanh chóng chạy qua bên cạnh người chết. Một gã kỵ binh mặc giáp đen đi theo phía sau hấn, dùng hoành đao cắt đầu một tên Mịch Nhân bị dọa đến ngây người. Lần đầu tiên giết người., Kỵ binh có phần không dám chắc. Máu tươi từ trong lồng ngực đối thủ bắn ra phun đầy mặt mũi gã. “Oa!” Kỵ binh cảm thấy ngũ phúc lục tạng của mình run rẩy một trận, thứ gì đã ăn trong nửa đêm liền tràn vào miệng gã. Gã cắn chặt hàm răng., Miệng vừa cay vừa đắng nuốt cái gì đó trở lại trong bụng, sau đó dùng tay lau mặt, lau sạch máu và nước mắt. Ngay sau đó, hấn vung đao lao về một võ sĩ khác của một bộ lạc khác đang lao ra từ sau cửa, không hề sợ hãi.

“Giết sạch tất cả mọi người!” Không biết ai trong lúc chạy sẽ hô lên một câu, chính là tiếng Hán. Người trong bộ tộc nghe không hiểu, mặc dù nghe hiểu được quan hệ cũng không lớn. Chiến tranh giữa bộ lạc và bộ lạc ở biên giới không có thói quen lưu tù binh, một bên chinh thể bình thường bị đánh bại biến mất, ngoại trừ nữ nhân. Trong mắt người chăn nuôi, nữ nhân thuộc về phạm trù tài sản, huynh chung đệ, phụ tử kế thừa, bởi vậy không cần trăm cỏ trừ căn.

“Giết!” Phi Hồ quân huynh đệ dùng tiếng hô tương ứng, không cần động viên, bọn họ tự biết nên làm thế nào. Bốn tháng trước, các chiến sĩ bộ tộc dùng hành vi của mình làm mẫu cho bọn họ, hôm nay tất cả chỉ là báo đáp “hiện cử” của đối phương mà thôi. Bọn họ đánh ngựa chạy qua nhà tranh thấp bé, đem đuốc ném lên nóc nhà. Sau đó đem râu dài nhắm vào cửa sổ cùng người bò ra, đâm từng cái một vào.

Có người vung rìu và khiên tròn ra sức chống cự, nhưng búa quá ngắn, khiên tròn quá mỏng. Quang nhận mà đám kỵ binh chuẩn bị dài đến bốn thước, có thể dễ dàng đâm thủng khiên da., Chọc rìu ngắn, trừ râu dài ra, huynh đệ của Phi Hồ quân còn có cả hoành đao và cung tiễn, hiệu suất giết người cao hơn rất nhiều so với búa đơn sơ. Dưới sự chỉ huy của hai người Võ Sĩ Hoạch và Lưu Hoảng Cơ, binh khí trường đoản của các huynh đệ phối hợp lẫn nhau, rất nhanh đã đem chiến hỏa từ cửa thôn đẩy vào giữa thôn.

Trong thôn là một nhà lớn lão trạch, tường vây cao hơn bốn thước, trên đầu tường đặt ngói xanh. Sau khi giết chết chủ nhân gốc của tòa nhà, một gã Tiểu phiến dưới trướng Xi Tát xem nơi này như quan phủ của mình, chỉ là hắn không thích cổng lớn của tiểu viện luôn trở ngại tọa kỵ của mình nhanh chóng ra vào, cho nên sai người gỡ cửa và cánh cửa ra.

Sau khi nghe được tiếng vó ngựa và tiếng hò hét truyền đến ở cửa thôn, Tiểu Xuyên đại nhân bắt đầu hối hận. Hắn vội vàng triệu tập thuộc hạ, an bài tất cả bọn họ cửa lớn không có gì che chắn, “Ngăn chặn cửa chính, thổi kèn cầu viện!” Đứng sau tường người, Tiểu rỏ dằng vung loan đao, khàn cả giọng hô lớn: “Ngăn chặn, Khả Hãn sẽ nghe thấy kèn, Khả Hãn sẽ đến cứu viện chúng ta!”

Bỗng nhiên, hấn cảm thấy trong lòng phát lạnh, giống như bị một con sói đơn độc nhìn chằm chằm vào lưng. Bản năng dưỡng thành từ nhỏ trên thảo nguyên khiến hấn nhanh chóng nằm sấp xuống, lăn lộn trong bùn lầy. Áo choàng da chồn đã trị giá trị hơn trăm quan trở lên lập tức bị bùn đất sấm thành da heo, vừa bẩn vừa thối, nhưng trắc trở nhỏ cảm thấy có giá trị. Bởi vì trong nháy mắt rời khỏi đây, hấn nhìn thấy một thanh trường liên bay tới cảm thật mạnh ở vị trí cũ của mình.

“Bảo vệ phiên địa đại nhân!” Các võ sĩ sợ tới mức phát ra một tiếng kinh hô, nhanh chóng tạo thành một vòng tròn, bảo hộ chủ nhân của mình ở trung tâm. Bọn họ chẳng quan tâm tới việc đi ngăn cửa chính, dựa theo quy củ bộ tộc, nếu như võ sĩ đầu lĩnh chết trận tròn về bên cạnh, không những võ sĩ bản thân bị cột vào đuôi ngựa kéo thành mảnh vụn, mà con cháu thế tử của hấn cũng đều phải bị đánh thành nô lệ.

Hầu Quân Tập chờ đợi chính là cơ hội này, ném trường liên trong tay ra sau, hấn lập tức rút thanh trường đao bên hông ra. Không đợi một võ sĩ gần cửa hàng nhất phản ứng, chân trước tụ tập chiến mã dưới khó đã đập lên mặt. Dựa vào lực tấn công của ngựa, Hầu Quân tập trung cúi người, vung đao như roi, lướt qua cổ kẻ còn lại, tạo thành một làn sương máu.

Các huynh đệ Phi Hồ quân theo sau Hầu Quân Tập ùn ùn tiến lên, dùng hoành đao cùng Trường liên lột từng tầng hộ vệ bên người hộ vệ dọc trần. Cảm tạ Trường Sinh Thiên, hấn lệnh cho cướp đoạt dỡ bỏ đại môn, để ưu thế chiến mã có thể đạt được đầy đủ. Cảm tạ Trường Sinh Thiên, đỏ mắt, huynh đệ Phi Hồ quân mặc áo giáp màu đen thâm cầu nguyện trong lòng, mặc kệ Trường Sinh Thiên là thần linh mà bộ tộc nào thờ phụng.

“Các ngươi, các ngươi không phải người Đột Quyết!” Mắt thấy hộ vệ bên cạnh đều bị đánh ngã mà kinh ngạc kêu lên. Người Đột Quyết chiến đấu không phải là phương thức này, bọn họ thích xung phong mãnh liệt, sẽ không tổ chức phối hợp thành thạo như thế. Không đợi hấn phát hiện ra bản thân dùng tiếng kèn truyền bá ra ngoài., Một mũi tên nhọn đột nhiên bay tới đóng kín yết hầu của hấn. Lý Thế Dân ở ngoài ba mươi bước phát hiện ra hạch tâm của đám người chống cự này, dựa theo kỹ xảo năm đó học được từ Lý Húc, hấn nhìn phương

hướng khói đen phiêu động trên đỉnh đầu cùng tốc độ, ngón tay buông dây cung ra.

Sau khi mất đi thống lĩnh, võ sĩ bộ tộc kinh hoàng thất thố, từ bỏ đối thủ, như ong vỡ tổ từ trong đại viện chạy ra. Bọn họ định báo thù cho thị trường, hoặc nói bọn họ có chủ tâm muốn chết. Lý Thế Dân thu cung, đề xuất ngựa nghênh đón. Trước khi Hào Quân Tập không mang theo người tới cứu viện, hắn dùng trường cương trong tay chặn cây búa đầu tiên. Sau đó trầm khuỷu tay, giơ cổ tay, đem búa cùng chủ nhân của cây búa cùng búa đồng thời đưa lên bầu trời bị ánh nắng nhuộm đỏ.

Đây là lần đầu tiên hắn tham gia thực chiến, nhưng Lý Thế Dân lại không cảm thấy khẩn trương chút nào, ngược lại, trong lòng hắn dâng lên một sự sung sướng bị đè nén thật lâu. Chiến đấu như vậy, hắn đã trải qua rất nhiều lần trong giấc mơ., Mỗi một lần tỉnh lại đều nhiệt huyết sôi trào.” Trọng Kiên có thể làm được thì ta cũng có thể!” Hắn vung vẩy râu dài, hát văng thi thể địch nhân ra ngoài. Sau đó nghiêng người, dùng Cương Phong quét bay một tấm thuẫn bằng da, tiện thể dùng chiến mã đạp nát thân thể chủ nhân tấm thuẫn.

Khi hắn tìm được mục tiêu thứ ba, chiến đấu đã sắp kết thúc. Hào Quân Tập mang người đuổi tới, đem những người có can đảm uy hiếp Phi Hồ quân quân chủ chém ngã toàn bộ các võ sĩ an toàn. Có người mục nhân nhìn thấy tình thế không ổn, bỏ vợ, trẻ con cùng phòng ốc đoạt được., Đồ gia dụng, cưỡi ngựa hướng ra phía ngoài thôn chạy xa. Bọn họ vừa mới lao ra cửa thôn phía đông liền bị một trận vũ tiễn bắn thành con nhím. Trương Tôn Vô Kỵ đã sớm dẫn người phong tỏa đường ra thôn, thân thủ của ông ta không đủ để lĩnh quân xung phong, nhưng đủ để đảm nhiệm trọng trách đánh bại binh sĩ và cảnh giới bên ngoài.

Các Mục nhân đi đường cùng buông binh khí, quỳ gối trong bùn lầy cầu xin mạng sống. Còn có một bộ phận người trốn về phòng mình cướp được, dùng côn gỗ và vại nước bịt cửa sổ. Hào Quân Tập mang người tìm tòi từng nhà, nhen lửa đỉnh phòng., Đạp nát cửa gỗ, trong ánh mắt hoảng sợ của nữ nhân cùng hài tử đem tất cả nam nhân giết chết. Có sĩ tốt bị tâm trí

mùi máu tanh lạc lối, ôm thê tử của người chết lăn xuống đất, chưa đợi hấn kịp cởi quần, Lưu Hoằng Cơ mang theo Lý phủ lão binh dùng roi da quật bay dục vọng của hấn.

“Huynh đệ, chúng ta cũng không phải là Đột Quyết!” Nhìn một đôi mắt mờ mịt khó hiểu, Lưu Hoằng Cơ gầm lên.

“Nhưng bọn họ cũng từng...” Các binh sĩ thì thảo kháng nghị, nhưng lại cúi đầu trước ánh mắt giống như dao của Lưu Hoằng. “Huynh đệ, chúng ta không phải người Đột Quyết!” Lưu Hoằng Cơ thay đổi ngữ khí ôn hòa nói. Sau đó sai người áp giải nữ nhân trẻ con trong phòng áp giải, tập trung đến sân nhà.

Cô gái trong bộ tộc lúc lâm chiến thường thích xách búa và cung tiễn ra trận như nam nhân, cho nên rất nhiều nữ nhân bị Phi Hồ quân giết chết trong lúc chiến đấu. Cũng có không ít võ sĩ bộ tộc tuyệt vọng., Tự tay giết chết lão già hài tử của mình. Cho nên hai người Võ Sĩ Hoạch, Lưu Hoằng Cơ bắt được tù binh không nhiều lắm, bọn họ mang theo hai đoàn huynh đệ vợ vết hết tất cả phòng ốc không có lửa, cũng chỉ tìm ra hơn bảy mươi tù binh.

Sắc mặt đám tù binh trắng bệch run rẩy trong gió lạnh, bọn hấn không dám khóc, cũng không dám phản kháng. Đây là quy củ giữa Trường Sinh Thiên cấp cho bộ tộc, cường giả đều ăn sạch., Kẻ yếu mất đi tất cả. Điều duy nhất bọn họ có thể làm bây giờ chính là tiếp nhận vận mệnh của mình. Dựa theo niềm vui của người thắng, bọn họ có thể sẽ được xem là nô lệ, làm việc tốn sức cả đời cho đám giặc cướp Đột Quyết mặc đồ đen trước mắt này. Cũng có khả năng bị bán cho thương đội., Xuyên qua đại mạc, hoặc phương Tây xa xôi, cả đời mệt mỏi đến chết trong trang viên mà ta chưa từng nghe nói qua. Còn có khả năng bị giết chết ngay tại chỗ, tế tự trường sinh thiên, cảm tạ hấn đã phù hộ hắc y lang kỳ lại đạt được một lần thắng lợi huy hoàng. Tâm tình của tất cả mọi việc đều là do hắc y nhân thủ lĩnh. thảo nguyên nhìn như rất lớn nhưng thật ra lại rất nhỏ, kẻ yếu vĩnh viễn không có chỗ đặt chân.

Đám người áo đen xung quanh nhỏ nước bọt vào mặt bọn họ, ném đá, ánh mắt phẫn hận. Nhưng không có tù binh nào bị dè

ngã tại chỗ., Đội người áo đen đột nhiên từ dưới đất lao lên, trật tự tự quỵ đi khiến người ta khủng hoảng, căn bản không như đám tù binh Đột Quyết Lang Ky nghe được trong miệng các tù binh. Có thể bởi vì đám tù binh quá ít khi phân phối, trong bọn họ có mấy Trĩ và Mai Lộc đang lớn tiếng cãi lộn. Từng tiếng từng tiếng như sấm rền chui vào lỗ tai đám tù binh.

Đột nhiên, một người trong đám người áo đen dáng người khôi ngô lớn tiếng nói vài câu, giận không kềm được. Một gã dáng người hơi thấp, nhưng thể trạng rất cường tráng rõ ràng là giúp đỡ cho hắn. Đại nhân “Mai Lộc” đứng đối diện bọn họ khuất phục, lui về phía sau mấy bước. Sau đó, đám người này cười cười “Đặc nhu”, làm ra quyết định cuối cùng.

Đám tù binh khẩn trương vươn dài cổ, chờ phán quyết cuối cùng. Khiến bọn họ kinh ngạc là, tất cả người áo đen tung người lên ngựa, nhanh chóng rời khỏi thôn. Không ai kéo nữ nhân vào, cũng không có người vào cướp trẻ con. Bọn họ đi rồi, biến mất trên băng hà xa xa như khói.

Nhiều năm sau, giữa đám người sống sót sau tai nạn này, có một thiếu niên tên là Tầm Đặc thành lập bộ tộc của mình. Hắn thông hiểu văn tự và ngôn ngữ của Trung Nguyên, thường xuyên nói với con cháu mình về nỗi đau diệt tộc ngày đó. Nhưng trong truy thuật, hắn cảm hận nhất không phải ngày đó mang binh giết chết cha mình là Mai Lộc đại nhân, mà là tha thứ cho tính mạng mình.

“Chúng ta cũng không phải là người Đột Quyết!” Người năm đó được đại nhân vốc người khôi ngô hô lên, cuối cùng bị ứ máu đặc hóa giải. Từng câu từng chữ như đao, mỗi lần nhắc tới, hắn đều hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, khuất nhục không hiểu.

Sau đó trong năm tháng tranh đấu dài đằng đẵng, quân đội đâm mò hôi đều duy trì kỷ luật cơ bản nhất, nhân tính cơ bản nhất. Loại hành động này khiến cho rất nhiều bộ tộc chung quanh cười hắn quên mất huyết thống Đột Quyết của mình, nhưng hắn lại không thêm để ý đến việc người khác cười nhạo.

Con của ông và cháu trai của ông bị ứ nhỏ đặc biệt mang theo bộ tộc lần lượt di chuyển về Tây, rời xa Trung Nguyên. Cuối cùng con cháu của ông cắm rễ ở phương Tây, thành lập một đế quốc khổng lồ có cùng cấp bậc với Trung Nguyên vương triều.

Phương Tây được người ta gọi là Quân Ngô.

Chú 1 điểm: Phiên trại, Thổ Khâu, Mai Lộc, đặc biệt cần xưng hô đối với quý tộc. Mai Lộc là tổng quản, đặc biệt là lĩnh binh đại tướng, Thổ Lưu quan viên dân chính. Hội nghị quý tộc, tướng quân.

Chương thứ sáu gấm (Bốn)

Bọn họ dọc theo hai bờ sông Hoàng Hà kết băng, như sói săn giết mình. Sau đó lại nhanh chóng ẩn vào bóng tối, mau lẹ như sói. Không ai biết đội ngũ này từ đâu tới, cũng không ai dự liệu được đội ngũ này sẽ xuất hiện ở phương nào. Dư uy của Lại Đại Tùy Triều, Đột Quyết Lang Kỳ đã mười năm chưa từng đột phá qua bức tường này., Đám kỵ binh Huyền Giáp đột nhiên vọt tới bờ sông Hoàng Hà, không nói đến việc dọa cho đám Yên Ninh, hồi vương to nhỏ của Võ Uy sợ tới mức hồn phi phách tán, cũng sợ tới mức gan bọn chúng run rẩy, ngay cả ngủ cũng không yên giấc.

Có truyền thuyết nói rằng đây chính là báo ứng, thiên phú Trường Sinh phái báo ứng. Hồ Hán các tộc ở biên cảnh, đã bình an vô sự rất nhiều năm rồi. Người Hán như người hồ, chăn thả, thúc ngựa, nấu gạch trà. Người Hồ giống người hán vào mùa xuân khai hoang trồng hoa màu., Tuy bọn họ không sinh sản được một nửa số họ choai choai như hán nhân hoa màu, nhưng dựa vào ngón tay, củ cà mềm, da trâu, đủ để đổi thức ăn từ hàng xóm của hán nhân vào trong tay một nhà. Lúc cao hứng, nam nhân hai nhà vẫn sẽ ngồi tại một chỗ uống hai chén., Tuy rằng đôi phương nghe không hiểu đôi phương nói gì, nhưng nụ cười trên mặt lại thẳng thắn thẳng thắn như vậy. Nếu không phải có người có ý định khiêu khích, mọi người căn bản không để ý ai là hán nhân, ai là hoạn quan, ai là người đứng đầu. Ai ngờ các lão gia Phiên nhất định phải tái hiện sự huy hoàng của tổ tiên, kết quả huy hoàng chưa tới ba tháng, mọi người liền vì huy hoàng mà trả giá thật lớn.

Không đến một tháng sau, bảy bộ lạc bị công kích, trong đó bốn nhà bị phá, nam nhân trong tộc chết trận hầu như không còn. Còn có ba nhà tương đối lành lợi, không đợi lang kỳ xuất hiện ở phụ cận bộ lạc của mình, lập tức buộc xe, cả tộc dời đi trên dưới. Dù sao thôn xóm là bọn họ đoạt được, lần nữa mất cũng không có gì đau lòng. Nếu không... nhớ lại sự tàn nhẫn của Lang kỳ Đột Quyết trong trí nhớ, bọn họ ngay cả hô hấp cũng không dám lớn tiếng.

Khả Hãn Dĩ Tát kia vừa sai khiến Đường Công Lý Uyên tọa trấn mười ba quận bên phải, vừa liên hợp ba bộ lạc thực lực lớn hơn, ý đồ cho Lang kỵ phản kích. Đoàn người trên tiết nhãn này cũng không phân biệt lẫn nhau là người Thoa Cốc, Hạng đảng hay là Thổ Cốc Hồn Hồn., Ân oán trong quá khứ tạm để lại, tránh thoát tai nạn trước mắt rồi nói sau. Bốn nhà Khả Hãn tập trung sáu ngàn dũng sĩ, còn chưa đem quyền chỉ huy thảo luận đã, Lang kỵ đã giết tới cửa. Sáu ngàn dũng sĩ vội vàng không kịp chuẩn bị vừa chạm là vỡ., Bốn vị Khả Hãn lớn nhỏ bị con sói to lớn kia đuổi theo ra hơn một trăm dặm, chạy thẳng đến bên cạnh Lương Xuyên thành mới thoát được tính mạng. Vì vậy, kết minh tự vệ lần này không ai dám nhắc lại nữa. Đành phải gom góp lễ trọng, đau khổ cầu xin Đại Tùy xuất binh bảo vệ chỗ.

Đánh ngày càng nhiều, binh uy của Phi Hồ quân cũng dần dần hiển hiện ra. Quay đầu nhìn lại, đội ngũ trước mắt đã hoàn toàn không giống hai tháng trước với cái bộ dạng uất ức gân cốt không xương kia, đám sĩ tốt cười ở trên lưng ngựa, ai cũng kiêu ngạo ưỡn ngực. Dựa vào chiến đấu., Đàn ông lại tìm về tôn nghiêm của mình, bọn họ đem kẻ thù trước kia giết đến lạc hoang mà chạy, bọn họ tự tay trả thù cho người nhà của mình. Tuy thủ đoạn trả thù đường đường chính chính, nhưng người đi đầu đội ngũ đã bảo đảm, sẽ có một ngày, hắn sẽ để mọi người giờ cao chiến kỳ của mình trở về, quang minh chính đại đoạt lại quê hương đã mất.

Cảm giác vinh dự thường xuyên đánh thắng đội ngũ cũng mạnh, Phi Hồ quân giết chết những đối thủ đã từng nhiễm máu tươi trên tay. Lại rất ít động tới đồ đao của người già phụ nữ trẻ em. Nhưng ở gần Thiên Kỳ nguyên bên rìa sa mạc, đội ngũ này phá giới một lần. Đó là một thôn trang đã từng phồn hoa, đã từng có chút phồn hoa., Năm ngoái mùa thu bị một xâm nhân chiếm lĩnh. Lý Thế Dân dẫn quân xông vào, giết chết tất cả nam nhân dám chống cự. Khi hắn mệnh lệnh huynh đệ rút lui, đột nhiên thấy trong tù binh có hai nữ nhân kinh ngạc tròn hai mắt.

“Bọn họ hình như nghe hiểu được ta sao?” Lý Thế Dân ngây người ra, dùng ánh mắt dò xét nhìn về phía Lưu Hoảng Cơ.

Lưu Hoảng Cơ lại căn bản không nhìn thấy Nhị công tử ra hiệu, vội vàng gọi các huynh đệ từ trong chiến lợi phẩm chọn ra cước lực xuất sắc. Bộ tộc biên cương đều nuôi ngựa tốt, Phi Hồ quân vừa vặn từ trong đó chọn lựa tọa kỵ có thể hình cao thủ trong đó bổ sung tổn thất liên ngày.

Với trình độ người khác không thể phát hiện, Lý Thế Dân khẽ nhú mày rồi chuyển mắt sang Võ Sĩ Hoạch. Nhưng lại phát hiện Võ Sĩ Hoạch đã mang theo các huynh đệ rút lui, không hề quay đầu lại.

Hắn mang theo thân vệ của mình, lo lắng rút lui theo đại đội. Cho tới bây giờ, còn không ai biết gần đây, hai bờ sông Hoàng Hà gần đây, Đột Quyết Lang Kỵ đang quấy nhiễu không được an bình là do tư binh Lý gia đóng giả. Kể cả Lý Uyên đang phát triển ở xa xôi cũng không biết, ở trên dưới Đường Công phủ và các quan viên trong quận Hoảng Hóa mà ai cũng biết., Lúc này nhị công tử thế dân đang mang theo mấy người thân tín giúp đỡ ở quân doanh thành Minh Sa giày vò lung tung. Lưu dân chính là lưu dân, đám gia hỏa bị người ngoài chiếm cửa gia súc cũng không biết chống trả, cho dù một cây trâm cài tóc trong tay cũng không có khả năng tăng thêm chút đảm lượng nào.

Đội ngũ dừng lại tu chỉnh trong một ốc đảo sâu trong đại mạc. Có lẽ tốt sinh ra ở địa phương chỉ điểm, hơn một tháng qua, đám người Lý Thế Dân kinh ngạc phát hiện bên trong đại mạc vốn bọn họ cho rằng không có một ngọn cỏ., Lại tồn tại rất nhiều người, nhưng lại rất ít người lui tới, yên lặng như ốc đảo bên ngoài căn phòng đào nguyên. Ốc đảo này giống như sao lốm đốm trong bầu trời đêm, tô điểm điểm ở bên trong biển mây mù, khiến cho biển tử vong dưới chân biển thành nơi ẩn nấp của Lang kỵ. Mỗi lần xuất kích, Lý Thế Dân đều mang theo các huynh đệ trốn vào sa mạc vô ngần., Một mặt che giấu tung tích của mình, mặt khác đội ngũ kiểm tra trong ốc đảo, cùng các tướng lĩnh thảo luận là về thành Minh Sa nghỉ ngơi, hay là tiếp tục đánh tới mục tiêu tiếp theo.

Lần này khẳng định phải trở về thành Minh Sa rồi. Thế lực các huynh đệ khá tốt, nhiệt tình chiến đấu cũng rất cao, nhưng xa xa Hoàng Hà đã có dấu hiệu hiểu rõ giá lạnh. Vạn nhất băng

diện võ tan, mép sa mạc cũng không có câu khẩu hai ngàn nhân mã qua sông. Mà những con lang kỵ này đều biết độ khẩu, lại không thể nghênh ngang xuất hiện.

“Năm nay Xuân Liệp kết thúc ở đây đi!” Nhân lúc Lưu Hoảng Cơ và Võ Sĩ Hoạch bận rộn dẫn các huynh đệ giết gia súc chuẩn bị lương khô cho đại quân, Trưởng Tôn Vô Kỵ tiến đến bên cạnh đồng lửa của Lý Thế Dân, thăm dò hỏi. Cuộc sống mấy tháng qua của quân lữ khiến cho thân thể ông ta rắn chắc hơn rất nhiều, cái bóng được ánh lửa chiếu vào như là khối cát đá trải qua ngàn năm sương gió, sự cứng rắn bên ngoài lộ ra ba phần dữ tợn.

“Kết thúc rồi, Quân Tập vừa rồi đã đề nghị với ta, sáng sớm mai mọi người phải nhổ trại Đông Phản. Lần xuất kích này chúng ta đang luyện binh, mà trước mắt Phi Hồ quân đã thành một mũi tinh nhuệ!” Lý Thế Dân đặc ý quay đầu lại, nhìn thoáng qua ốc đảo sau lưng. Mấy trăm đồng lửa lớn nhỏ, bên cạnh mỗi một chỗ lửa trại đều ngồi mười mấy hán tử thân hình cao lớn, cứng rắn như đá. Tự mình thể nghiệm tử vong, lại tự mình thể nghiệm mùi vị báo thù của bọn họ, giờ phút này đã hoàn toàn biến thành một cây đao, chuôi đao sắc bén này liền nắm ở trong tay mình.

“Cho dù có so với hùng vũ doanh của Trọng Kiên huynh đi nữa thì Phi Hồ quân cũng không kém bao nhiêu.” Nhìn các huynh đệ đang uống rượu ăn thịt bên cạnh đồng lửa bên cạnh, trong mắt Lý Thế Dân không khỏi có chút đặc ý. Hùng Võ Kiêu Quả của Trọng Kiên huynh cuối cùng tiện nghi cho Vũ Văn gia., Mà chi Phi Hồ quân này lại do Lý gia tự tay chế tạo, cũng vĩnh viễn có thể nắm chắc đội ngũ trong tay.” Nhưng đại ca có đồ mắt hay không?” Ngoài đặc ý, trong lòng hắc mị hồ có một tia lo lắng. Nhưng rất nhanh, loại lo lắng này liền hóa thành bình thản.

“Đại ca sẽ không coi trọng ba ngàn người này, phụ tá dưới trướng hắc có đến mấy trăm. Huống hồ Tiểu Hầu sẽ không bị hắc kéo đi, Võ huynh và hắc cũng không hợp nhau nổi!” Nghĩ như vậy, hắc lại chuyển ánh mắt qua Lưu Hoảng Cơ., Sau đó xoay người trở lại trên người Trưởng Tôn Vô Kỵ, tuổi tác Lưu Hoảng Cơ còn lớn hơn cả Lý Kiến Thành, ở trong phủ Đường

Công là người lão luyện thành thực nhất, cho nên mặc dù không thể hoàn toàn khiến ông ta nguyện trung thành cho mình, Lý Thế Dân cũng không lo lắng người này bị ca ca Lý Kiến Thành kéo qua. Về phần Trương Tôn Vô Kỵ thì..., Hắc là tâm phúc trong lòng Lý Thế Dân, hoặc là một phân thân khác của hắc. Từ sau khi hai nhà có quan hệ thông gia, rất nhiều chuyện Lý Thế Dân không tiện ra mặt làm, Trương Tôn Vô Kỵ đều tranh nhau giúp hắc làm ra. Hai người không nói rõ chi tiết chi công lẫn nhau, nhưng phối hợp ăn ý với nhau, ngầm hiểu nhau.

“Vậy bản tháng này của Khả hãn Tát đã là lần thứ ba cầu viện quận Hoảng Hóa, nghe nói ông ấy chuẩn bị mười mấy xe hậu lễ. Một phần quan lại lớn nhỏ từ Đường công trở xuống!” Trương Tôn Vô Kỵ cười cười, tiếp tục nói.

Da mặt Khả Hãn của Nghiêu Tát kia dày đến mức làm người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Mùa thu năm ngoái ông trùm đầu xua đám hán nhân quận biên giới, khí thế kiêu căng không còn gì để nói. Đường công Lý Uyên lấy danh nghĩa quan tây mười ba quận Đại Đô Yêu cầu ngài thu dọn hành vi, ông lại ỷ vào sau lưng có chỗ dựa quý tộc Đột Quyết, ở trong triều đình lại kéo lên chỗ dựa to lớn Bùi Nhã Quốc, căn bản không để ý tới tín sứ Đường công Lý Uyên phái đi.

Mà mùa xuân năm nay, sau khi phát hiện hành động dã man của mình bị báo ứng thì thái độ lập tức chuyển biến cực lớn giống như đường thủy, chẳng những giống như triều đình biểu thị mình là thần của phiên phiên phiên., Còn dùng trăm phương ngàn kế để tạo quan hệ với Lý Uyên, yêu cầu đối phương nể mặt cùng là thần tử Đại Tùy, nhất định phải xuất binh cứu khổ cứu nạn.” A sử đã tâm lang thang của gia tộc họ A., Đường công nhất định nhắc nhở triều đình cẩn thận phòng bị!” Vì biểu thị thái độ của mình, mồ hôi của Xi Tát liên tiếp làm cho gia tộc A Sử kia muốn nhúng chàm âm mưu Trung Nguyên. Nhưng hắc lại cố tình quên đem gia tộc Côn Bằng cùng gia tộc A Sử của mình so sánh một chút, nhìn xem đã tâm của ai lớn hơn.

“Nếu như hắc biết cái gọi là lang kỵ chính là do Lý gia phái tới trừng phạt hắc, không biết lão gia hỏa sẽ phản ứng ra sao!”

Lý Thế Dân nhún vai nhún vai, cười đáp lại.

“Lão gia hỏa nhất định sẽ tức điên!” Hầu Quân Tập đã trở thành Hầu Ngu Hầu đã trở thành Phi Hồ quân cười ha ha, vừa chịu đòn, vừa tặng lễ cho người đánh mình, mời chủ trì công đạo. Chê cười như vậy, cũng chính là loại man tộc chưa khai hóa như Xi Tát kia mới có thể náo ra.

“Đúng vậy, nhưng có thể không cho hắn biết, vẫn là không cần hắn biết!” Trương Tôn Vô Kỵ cũng cười, cười đủ rồi, ông ta mở miệng, nhìn ngọn lửa nhấp nháy, thấp giọng nói: “Quân Tập, buổi chiều hôm nay chúng ta đi ngang qua bộ lạc kia, có mấy nữ nhân có thể là bị cướp đi hán nhân, cũng có thể là người hồ, nhưng có thể nghe hiểu tiếng hán tử!”

“Thật sao?” Hầu Quân Tập lấy làm kinh hãi, nhanh chóng đứng dậy.” Trời đã muộn, ta phải sắp xếp mấy trinh sát dò đường!” Hắn giải thích với người chung quanh một câu, sau đó nhanh chóng đi vào bóng tối.

“Ta đi kiểm tra xem các huynh đệ có chuẩn bị sẵn thịt nướng hay không, ngày mai phải đi cả ngày!” Thấy Hầu Quân đã đi xa, Trương Tôn Vô Kỵ cũng đứng dậy cáo từ Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân không hé răng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào đồng lửa trước mắt. Hắn hiểu rõ tính cách của Hầu Quân Tập hơn bất kỳ kẻ nào, cũng hiểu rõ những lời mà Trương Tôn Vô Kỵ đột nhiên nói ra là đã trải qua suy nghĩ cặn kẽ rồi. “Trọng Kiên gặp phải tình huống này sẽ làm thế nào?” Hắn khó khăn nghĩ, mấy lần nghĩ cách ngăn đầu, gọi hai người Hầu Quân Tập và Trương Tôn Vô Kỵ trở về, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn trầm mặc.

Trọng Kiên bởi vì phạm phải sai lầm mà mất đi hùng võ doanh, Lý Thế Dân không muốn lặp lại sai lầm tương tự. Trong bóng tối, hắn nhếch miệng nở nụ cười, bị ánh lửa chiếu sáng một hàng răng trắng chính tề.

Tửu đồ: Về phần Lý Uyên phái người giả trang Đột Quyết đối phó với khiêu khích của Đột Quyết, thấy sách sử, không phải bịa đặt.

Chương thứ sáu gấm (Bốn)

Liên tiếp các tin cầu cứu từ trên nút đóng truyền đến khiến Đường Công Lý Uyên cực kỳ rầu rĩ. Hắn vừa mới nhận được thánh chỉ đại sứ của núi tây, phía đông sông an ủi, chuẩn bị khởi hành đi tới xe của Thái Nguyên nhậm chức. Đột Quyết nhân lại đến đây quấy rầy., Không khỏi làm cho người ta khó xử, không để ý tới khẩn cấp khẩn cấp trên nhếch chân bước đi, triều đình bên kia không khỏi khó khai báo. Hoàng đế bệ hạ khi không có việc gì còn muốn tìm Lý gia gây phiền toái, lần này có thể đột nhiên mở ân lệnh trấn an núi tây, là bởi vì Lý gia đưa lên hai mươi con ngựa tốt làm đại uyển chuyển hạ lễ, hơn nữa còn cấp Bùi Thủ Thành., Lễ vật của đám người Ngu Thế Cơ cũng đủ phong phú. Nói cách khác, chức quan đại hội Lý Uyên an ủi là mua được, nếu để một số người dụng tâm khác phát hiện Quan Tây Thập Tam Quận là cục diện rối rắm, chỉ sợ không đợi xa giá hắn đi tới Thái Nguyên, thánh chỉ giáng tội sẽ đuổi tới lưng ngựa đi nhậm chức!

Có thể ở lại Hoảng hóa ổn định chiến hỏa ở biên cương rồi mới rời đi không? Lý Uyên tự hỏi trong thời gian ngắn căn bản không thể làm được. Từ mùa thu năm ngoái trở đi, các bộ lạc Mục nhân che chở ở biên giới cũng bắt đầu rục rịch muốn khởi động, để cho bọn họ một lần nữa yên ổn, cần Đại Tùy có thể biểu diễn lực lượng của mình. Mà Đại Tùy trước mắt, còn có lực lượng để biểu diễn sao?

Một mặt hướng liên danh cầu cứu của các bộ lạc, một mặt hướng tới thánh chỉ của triều đình, Lý Uyên gấp đến nỗi phải đi vòng vòng trong phòng nghị sự. Nhiều năm qua, hắn một mực trốn tránh thị phi, nhưng hết lần này tới lần khác thị phi luôn như bóng với hình, đuổi theo hắn trong triều., Khi Liêu Đông đuổi theo hắn, đi tới con chim nghèo tới mức không thềm ỉa, phiền phức vẫn còn rất lớn. Làm sao mới có hai ngày an ổn đây, hắn nhìn mấy phụ tá tâm phúc, lại phát hiện ánh mắt đám tâm phúc đều đang nhìn mình chăm chăm, ai nấy mặt mũi tràn đầy kinh ngạc.

“Đường công sợ bên biên quan tái chiến hỏa sao?” Trần Diên Thọ vốn được xưng là mưu sĩ đệ nhất Đường công phủ nhìn thấy bộ dáng lo lắng của Lý Uyên, không hiểu hỏi.

“Nếu như Đại Tùy ta đã quyết định khai chiến với Đột Quyết, ta còn tiếc cái thân thể này làm gì!” Lý Uyên không hiểu ý thuộc hạ, cho rằng đối phương nói mình nhất gan, quơ nắm đấm, oán hận trả lời.

Nếu như triều đình thật sự quyết tâm khai chiến với người Đột Quyết, Lý Uyên cũng không quan tâm dẫn binh đi một vòng. Dù sao sau khi hấn là tướng môn, khi còn trẻ đã từng được xưng văn võ toàn tài. Nhưng trước mắt triều đình căn bản không có khả năng ứng phó với một hội chiến tranh quy mô lớn nữa, chỉ dựa vào sức mạnh của một quận Đại Hóa để đối phó với toàn bộ Đột Quyết, quả thực là tự tìm đường chết.

“Triều đình, e rằng triều đình bây giờ đang là một giấc mộng đẹp của Đột Quyết huynh đệ tốt!” Nghe Lý Uyên nói có ý không chờ mong đối với triều đình, Trương Tôn Thuận Đức cười lạnh.

Bên trong chư phụ tá của Lý phủ, ông ta là người không vừa mắt triều đình nhất. Trong mắt ông ta, Đại Tùy triều đã từng huy hoàng nhất thời giống bệnh nhân bị lao phổi, mặt ngoài còn có một bộ xương rắn chắc., Trên thực tế, nói không chừng một ngày nào đó bị gió thổi qua sẽ ngã xuống. Trước mắt cho dù hai người Sở Công Dương và Đại tướng quân Vương Dương Diệu cùng sống lại, chuyện bọn họ có thể làm cũng chỉ khiến cho triều Đại Tùy kéo dài hơi tàn mà thôi, nơi đó còn có thể như năm đó, đánh cho Đột Quyết nghe tin mà sợ vỡ mật.

Thế cục lại đã thoái nát đến tình trạng như thế, các quyền thần còn làm mộng đẹp của một đại quốc thịnh thế. Năm ngoái cao giọng, Lê Vương gian trá hàng cầu xin tha thứ, mọi người không chút suy nghĩ liền đáp ứng. Kết quả Cao Trảm Lê Vương không hẹn trước đưa hàng thư thuận miệng, cũng không thực hiện được lời hứa tự mình đến Lạc Dương thỉnh tội. Năm nay chính tháng vừa qua., Hoàng đế bệ hạ tự giác không xuống đài lại bắt đầu tìm kiếm lần thứ tư. Không đợi quần thần nghị luận cụ thể ra phương thức xuất binh, trên

phương diện này đã có càng nhiều hào kiệt coi đây là tạo phản. Bọn họ tấn công châu huyện, phân đất xưng vương, căn bản không để quân binh đến đây chinh phạt vào mắt. Mà các quan viên huyện cũng không tranh khí., Văn chiến nhiều lần bại, đem binh khí áo giáp thành một nhóm hướng trong tay phản tặc “Tặng”, đến cuối cùng, thật sự không có binh khí lương thảo có thể “ăng”, vì trốn tránh bại trận trách nhiệm, bọn người kia dứt khoát đem quan phục thoát, chạy đến dưới trướng phản tặc làm quan.

“Thuận Đức, triều đình cũng có chỗ khó xử của triều đình!” Trong miệng Thính Tâm phúc mang theo ý vị oán hận rất sâu với triều đình, Lý Uyên quay đầu lại, lớn tiếng ngăn lại.

Thời buổi rối loạn, hắn không muốn bởi vì vài câu oán giận mà rước họa vào thân. Huống hồ, lấy ánh mắt của võ tướng, hắn cũng không muốn đổ toàn bộ trách nhiệm của quốc gia suy sụp đổ vào tội quyết sách của triều đình. Đại Tù cũng không phải bởi vì chinh phạt Liêu Đông thất bại mà suy sụp., Kết quả ba lần chinh chiến thất bại, bất quá đẩy nhanh tiến trình sụp đổ của nó mà thôi. Lý Uyên tự mình đến Liêu Đông, biết cao giọng có uy hiếp với Trung Nguyên. Hắn tin tưởng bất luận là ai làm hoàng đế Đại Tù, chinh ngô đều là quyết sách phải có.

Nhưng nếu không phải vì trung phòng cao lệ mà suy yếu, nguyên nhân khiến triều đình Đại Tù suy sụp rốt cuộc là ở đâu? Về điểm này, Lý Uyên vắt óc cũng không rõ. Hắn từng cảm vấn đề này lên lút thảo luận với phụ tá tâm phúc Trần Diễn Thọ của mình để đòi hỏi., Trần Diễn Thọ Kỳ Hạo đã có trí tuệ đệ nhất phủ Đường công, nhưng lại lắp bắp không nói nên lời. Hắn từng dùng vấn đề này thi giáo Mã Nguyên Quy, kết quả trừ một đồng lão thái thái liên tiếp bán tơ ra, Mã Nguyên Quy cũng sẽ không tin tin vào lý luận của thiên mệnh tuần hoàn, ngoài ra cũng nói không nên lời.

Tìm không ra nguyên nhân cụ thể, Lý Uyên lại có thể cảm nhận được sự kinh hoàng và bi ai trước khi tận thế đến. Với tư cách gia chủ gánh vác được an nguy của bộ tộc, hắn gần như đã không chịu nổi gánh nặng nữa. Hắn rất ít khi nổi giận trước

mặt thuộc hạ, nhưng ánh mắt nhìn người khác lại mang theo hương vị cầu xin khiến người ta không đành lòng.

“Được rồi, được rồi, Đường Công không thích nghe, ta không nói!” Trương Tôn Thuận Đức nhún vai, đáp ứng.

“Không phải ta không thích nghe, nhưng chúng ta ở đây oán giận triều đình, còn không bằng suy nghĩ thật kỹ xem làm cách nào vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt đi!” Lý Uyên biết sẽ không có ai hiểu được tư vị trong lòng mình, thở dài, chuyển chủ đề sang hướng khác.

Đại Tù triều sắp sụp đổ, quá trình này không thể đảo ngược, nhưng Lý gia lại không thể ngã xuống. Tuế Nguyệt Lý Uyên thay đổi triều đại đã từng đích thân trải qua. Lần trước coi như ôn hòa, bất quá là nhạc phụ đoạt được con rể ngôi vị hoàng đế, vẫn có vô số thế gia đại tộc thẳng đứng mấy trăm năm tro bụi. Hôm nay loạn lạc đến, Lý Uyên cũng không hy vọng tai họa phá gia diệt môn phủ xuống đầu mình.

Dã Hỏa đã bắt đầu cháy ở từng góc ngách của Đại Tù, bắt đầu từ năm ngoái, các nơi tạo phản không chỉ là lưu dân không sống nổi. Trên địa phương có người hy vọng tộc ảnh hưởng, một lòng muốn thừa dịp thay đổi triều đại thành “anh hùng” để lập công nghiệp, được xưng là kẻ lừa đảo có pháp lực vô biên., Còn có binh lính từ Liêu Đông về quê, lại không được quan phủ an trí thích đáng đều tham dự vào. Mà quận binh nơi đây gặp phải phản tặc, vừa chạm vào đã có nhiều kẻ bại, người có thể chiến đấu ít. Năm nay tháng hai, không biết kẻ nào bị mờ heo lừa gạt đưa ra một chủ ý với hoàng đế bệ hạ., Lại kiến nghị quan viên các nơi dời toàn bộ dân chúng vào sống trong thành, chỉ trồng ruộng ở gần thành thị, toàn bộ ruộng vườn nông thôn hẻo lánh từ bỏ, để đám giặc cỏ bị chết đói. Hoàng đế bệ hạ và Bùi Kiến, nền tảng ngu xuẩn., Đám đại thần Vũ Văn thuật nghị luận nửa ngày, lại đem đề nghị này thu nạp. Vì vậy, các quan viên địa phương dựa vào cơ hội xây thành và di dời lại kiếm được một vỏ lớn. Chỉ là đợi bọn họ vớt xong, rất nhiều dân chúng vốn không muốn bắt trộm, cũng theo tặc, hại trước mắt rất nhiều quận huyện ở bờ nam sông, địa vực triều đình khổng chế còn không có kẻ trộm khổng chế.

Không muốn gia tộc mình bị diệt trong thời loạn thế, Lý Uyên phải lèn lèn tránh hung thủ. Bỏ ra mấy vạn gia tư chất để mưu cầu sơn tây, phương đông an ủi là một bước mấu chốt trong đó. Địa hình các quận Hà Đông hiểm yếu, một bên hướng Thái Hành sơn, một bên khác lại hướng về Hoàng Hà Thủy. Thế đạo bên ngoài lại loạn lạc., Chỉ cần lưu lại khu vực một núi một nước này, chiến hỏa hầu như không cháy vào được. Ngoài ra, bởi vì không bị cảm ứng của Dương Huyền cảm ảnh hưởng, các quận Hà Đông trộm cắp ít, dân gian cũng tương đối giàu có, bởi vậy đến Hà Đông làm quan, không cần suốt ngày lo lắng có hào kiệt dựng cờ phản ngay dưới mí mắt mình.

“Trước mắt, trước mắt lại có gì khó xử?” Hôm nay Trương Tôn Thuận Đức không biết sai chỗ nào, giọng điệu nói chuyện luôn mang theo hương vị khiêu khích. Rõ ràng Đường công ở đây gấp đến độ mắt bốc khói, gã lại không thấy vấn đề nằm ở đâu.

“Thuận Đức, ngươi nói rõ ràng chút đi được không?” Liên tiếp bị Trương Tôn Thuận Đức châm chọc vài lần, tính tình Lý Uyên mặc dù tốt, nhưng cũng có chút tức giận, dừng bước, nhìn chằm chằm vào ánh mắt đối phương mệnh lệnh.

Trên mặt Trương Tôn Thuận Đức, lão lại chỉ nhìn thấy một nụ cười thoải mái, phảng phất như căn bản không để ý, đối phương nhún nhún vai, cười đáp: “Chuyện trước mắt đích xác không khó a, không phải là có người Đột Quyết đoạt mấy bộ lạc sao, chó cắn chó, để cho bọn họ cướp đi sao. Quan Đường công ngài có chuyện gì sao?”

“Ngươi!” Lý Uyên tức giận đến mức muốn thổ huyết, dậm chân, oán hận mắng: “Thuận Đức ngươi hôm nay đúng là điên rồi! Ta đã vì phải canh giữ mười ba quận bên phải, bảo vệ an dân, tự nhiên là trách nhiệm của bốn phận! Đột Quyết cướp bóc vượt cảnh, ngươi lại nói là không liên quan đến ta. Chẳng lẽ triều đình lên hỏi, ta còn có thể đổ trách nhiệm lên đầu người khác sao?”

“Nhưng cũng phải nhờ các bộ lạc thừa nhận chính hãn là con dân của Tùy Đại. Hơn nữa, chuyện Đột Quyết bị người ta xâm

lần này, thật hay là giả hay là giả thì sao? Lỡ như chính bọn họ chia của lẫn lộn, hạ độc thủ giúp nhau thì sao? Chẳng lẽ chúng ta còn có thể phái người đi giữ nhà cho mỗi bộ lạc sao? Không tin thì sao?, Người hỏi mọi người một chút, xem bọn họ có phải cũng cho là như vậy không?” Thái độ của Trương Tôn Thuận Đức rất kỳ quái, nhưng phân tích được những lời nói này vô cùng tinh tế, gần như mỗi một câu đều đang nói ở trên điểm mấu chốt.

“Người quả thực đang cường từ đoạt lý!” Lý Uyên giậm chân liên tục, không thể làm gì được vị phụ tá dẫn đường mình, hấn bất đắc dĩ chuyển ánh mắt sang tâm phúc khác, lại phát hiện giờ phút này mọi người đều đứng về phía Trương Tôn Thuận Đức, nụ cười trên mặt ai nấy đều nhẹ nhõm hơn.

Chẳng lẽ bọn họ không sót ruột chút nào sao? Lý Uyên bắt đầu hoài nghi mình chui vào đầu đó mũi sừng trâu. Những phụ tá này của thuộc hạ đều là tinh ranh, kết luận công nhận của bọn họ tám chín phần mười là chính xác. Nhìn từng khuôn mặt của đám phụ tá, cuối cùng, hấn đặt tầm mắt trở lại trên mặt tuổi thọ của Trần Diễn.

“Diễn Thọ, người tới dạy ta, rốt cuộc ta nghĩ sai chỗ nào chứ?” Thu hồi vẻ mặt vội vàng, Lý Uyên cung kính thỉnh giáo. giỏi về tìm người khác kiến nghị là làm một điều kiện tất yếu cho gia chủ tốt. Phương diện này, hấn vẫn làm vô cùng xuất sắc.

“Đa tạ Đường công hỏi!” Trần Diễn Thọ ôm quyền, trên mặt lộ ra một bức “Người đã sớm hỏi bộ dáng của mọi người” rồi, tiến lên vài bước, chỉ vào Quan Tây trên tường và địa đồ chư quận Hà Tây hỏi: “Đường công có nhìn rõ ràng hay không, hơn một tháng qua, bộ lạc bị công kích đều ở vị trí nào?”

“Ô Lan tập, Ô Nguyên, Thiên Đào Nguyên, Lương Xuyên, Quản Mã Dịch, Sa Tuyên!” Lý Uyên bước nhanh đến bên cạnh bản đồ, trân quý như mấy nhà trả lời. Trong vòng nửa tháng gần đây, mỗi khi có công văn gấp gấp đến một lần, hấn liền gấp đến mức ngủ không yên một lần. Bởi vậy, mỗi một bộ lạc bị công kích ở chỗ nào, hấn đều có thể tìm ra rõ ràng trên bản đồ.

“Ừm, những địa phương này, lúc nam lúc bắc, chia ra từng bước, bộ dáng như Đột Quyết Lang Kỵ vậy?” Trần Diễn dùng ngón tay vẽ mấy vòng trên bản đồ, cười tổng kết.

“Diễn Thọ dùng vòng vo với ta?” Lý Uyên cảm thấy lời nói phụ tá tâm phúc có hàm ý, cười khở một tiếng, truy vấn. Áp lực loạn lạc khiến hắn mệt mỏi không chịu nổi, gần như không còn sức lực suy đoán ý của người khác.

“Này, đám Đột Quyết này lá gan rất nhỏ a, mỗi lần đánh tới, cách nơi nhĩ công tử luyện binh đều rất xa!” Một tên phụ tá Mã Nguyên Quy tiến lên, cười nhắc nhở.

“Nguyên quy định...?” Lý Uyên sửng sốt, thân thể đột nhiên cứng lại trước bản đồ. Công kích của Đột Quyết Lang Kỵ nhìn như xuất quỷ nhập thần, nhưng nếu sử dụng đường nét những bộ lạc chịu công kích đó, gần như chính là một đường cong. Mà vòng cung này vừa vặn chính là Minh Sa thành.

Đối với bản lĩnh của Lưu Hoảng Cơ và Lý Thế Dân, Lý Uyên tự hỏi rất hiểu. Nhưng bản lĩnh của Lưu Hoảng Cơ và thế dân có lớn hơn nữa cũng không có khả năng dựa vào ba ngàn tân binh trong tay., Đột Quyết bị dọa đến mức Lang Kỵ tránh xa bọn họ gần hai trăm dặm. Từ góc độ lương thiện nghĩ, bọn họ dựa vào ba ngàn tân binh mà bảo vệ được bách tính các tộc trong phạm vi hai trăm dặm không bị tấn công. Nhưng ngược lại phỏng đoán, chỉ sợ chiến tranh phát sinh ngoài hai trăm dặm liên quan đến hai người bọn họ mới là sự thật khó có thể phủ nhận.

“Thuộc hạ chúc mừng Đường công!” Mã Nguyên Quy chấp tay thi lễ, trịnh trọng nói.

“Chúc mừng Đường Công thu được một chi tinh binh!” Hai người Trần Diễn Thọ và Trương Tôn Thuận Đức cũng thu hồi vẻ tươi cười, trịnh trọng chúc mừng Lý Uyên.

Ba người bọn họ từ mấy ngày trước phát hiện “Đột Quyết Nhân” đến rất kỳ quặc. Nếu như năm ngoái nhét lên các bộ tộc xưa đuổi hán nhân thì việc A Sử gia tộc ở sau lưng giết dây mà nói thì người Đột Quyết không nên vừa mới lợi dụng xong những bức tường thảo bộ lạc này, lập tức liền giết gà lấy trứng.

Nếu như nói Lang kỵ đánh nhau với liên quân chư bộ lạc hoa lưu thủy chính là binh lính được Lý Thế Dân và Lưu Hoảng Cơ huấn luyện ra thì mọi người khó mà tin được kết luận này. Để một đám lưu dân học được cách sử dụng binh khí, có lẽ rất đơn giản. Nhưng để bọn họ chiến đấu như binh lính chân chính, thì không phải chuyện trong sớm chiều có thể làm được.

Nhưng hôm trước Lý Thế Dân đưa về một phong thư, khiến đám người Trần Diễn Thọ triệt để kiên định suy đoán của mình. Trong thư, nhị công tử đối với đám người Đột Quyết Lang Kỵ ồn ào náo loạn không nhắc tới chữ nào, phảng phất như hấn đang ở gần biên cảnh nhất nên căn bản không biết chuyện Lang Kỵ xuất hiện.

Hơn nữa, nhị công tử đề nghị Lý gia đưa hôn sự của Kính Nhi và Trọng Kiên huynh lần thứ hai lên nhật trình: “Hôm nay tự mình luyện binh, mới biết trọng tài hiểm thấy đương thời! Thế nhân đều vân hiên bất chưởng binh, mà làm việc giết chóc lại mang lòng từ bi, duy chỉ có Trọng Trọng Kiên!” Trong thư, Lý Thế Dân không khỏi cảm khái viết.

Tửu đồ: hôm nay nhận được rất nhiều chúc phúc, cảm tạ mọi người quan tâm, cảm ơn. Đề cử tác phẩm mới, Nghiêu Giang sơn nhiều kiêu căng như vậy, một tác giả tự xưng còn cường đại hơn so với tì Tần ký, cần huyết dịch mới.

Chương thứ sáu gấm (5)

“Lang kỵ xâm lấn, lại là thủ hạ của thế dân phái giả trang?” Chân tướng đột nhiên đến khiến Lý Uyên nhìn không được lung lay hai cái, lấy tay đỡ trụ gối chống đỡ xà nhà trước mặt, mới miễn cưỡng ổn định lại tâm thần.

“Lấy tính nết Nhị công tử, chỉ sợ chính hắn cũng sẽ không ở lại Minh Sa thành tọa trấn!” Mã Nguyên Quy gật gật đầu, bắt động thanh sắc nhắc nhở.

Đây là một cuộc mạo hiểm không phụ trách, vạn nhất bị người ta nắm được nhược điểm, cả gia tộc đều phải chịu liên lụy. Nhưng nhìn từ góc độ khác, bất luận kẻ nào cũng không thể không thừa nhận Lý Thế Dân trị quân có quả. Trong mấy tháng này đã đem ba ngàn lưu dân huấn luyện thành một đội tinh nhuệ., Binh phong chỉ vào, đương kim vô địch. Đặc biệt là trận quyết chiến với liên quân của chư bộ, quả thực có thể dùng bút thần để hình dung. Mặc dù Lý Uyên cũng ở cùng một vị trí, cũng chưa chắc dám quyết đoán như thế.

Tâm tư Lý Uyên vốn thập phần nhạy bén, trước đó không nghĩ tới khắp nơi trên trắc trở đều là khói lửa do con mình gây ra, thứ nhất là vì gần đây bận rộn làm sao để bảo toàn gia tộc mình, áp lực trong lòng quá lớn., Còn lại là bởi vì phụ thân yêu thương nhi tử. Trong mắt Mã Nguyên Quy, có lẽ đã xem thế dân như nhân tú lệ. Mà trong mắt Lý Uyên, miễn cưỡng được tính là thế dân mười tám tuổi cũng tốt, quá khứ qua rồi xây thành cũng được, vĩnh viễn chỉ là một đứa bé.

Tuy rằng, hai “Hài tử” này cùng cha chú của bọn họ giống nhau, nhưng từ rất nhỏ tuổi đã hiển lộ lo sợ.

“Thằng nhãi nhát gan lớn mật này!” Cuối cùng Lý Uyên dùng một câu cười mỉa để tỏ rõ ngọn nguồn sự việc. Hắn đảo mắt qua ba người Trương Tôn Thuận Đức, Trần Diễn Thọ và Mã Quy, theo thứ tự tự thấy tự hào., May mắn và bất mãn cùng một chút. Là gia chủ Lý Uyên hiểu được tâm tư của tất cả mọi người, bởi vậy, lại cười nói bổ sung thêm một câu: “Phái

người đưa thế dân đưa tân quân trở về Hoàng hóa đi, ta cũng muốn xem thử lực lượng mới sinh trong tay Lý gia chúng ta!”

Hai chữ Lý gia vừa nói ra, mấy phụ tá tâm phúc cho dù có lời gì muốn nói, nhất thời cũng không có lý do. Trương Tôn Thuận Đức bước nhanh đi tới trước bàn, nâng bút viết tướng lệnh giúp Lý Uyên Thảo. Mắt thấy Lang Ti sắp tiếp xúc với giấy., Hắn đột nhiên lại buông bút xuống, thấp giọng đề nghị: “Theo ý kiến của ta, Đường công vẫn là hạ lệnh để thế dân mang theo quân mới đi áp tải Lang kỵ đi, thứ nhất có thể qua loa đại khái thỉnh cầu đám người Cát Tát, thứ hai cũng làm cho những bức tường kia kiến thức một chút binh uy Đại Tùy ta!”

“Trương Tôn Thuận Đức thật âm hiểm, chẳng lẽ ngươi còn muốn thu thêm một ít xe ngựa của vị Khả Hãn Cát Tát nữa sao?” Mã Nguyên Quy lắc đầu, cười mắng: “Như thế, không khỏi làm mất lòng người!”

“Có gì không thể, nhân đức đối với địch nhân, lại là bất nhân đối với chính mình!” Trương Tôn Thuận Đức dùng lời nói cười trả lại.

“Thuộc hạ đồng ý đề nghị của Trương Tôn đại nhân!” Không đợi Đường công quay đầu hỏi, mưu sĩ đệ nhất Lý phủ Trần Diễn Thọ mở miệng nói. Cho dù như thế nào, đề nghị mà Trương Tôn Thuận Đức đề nghị đối với triều đình và Lý gia đều lợi lớn hơn hại. Mặc dù như vậy, chủ tướng tân quân chỉ sợ vĩnh viễn được định ra. Nhưng đặc tính của thế tử là hỗ trợ Đường công xử lý chính vụ, để hắn dẫn binh tác chiến, đích xác là cố gắng hết sức.

Trong loạn thế, một gia tộc cần có Hùng Bi giỏi về thủ hộ cơ nghiệp, cũng cần có hổ báo lộ ra ngoài hàm răng. Như thế, gia tộc mới có thể chịu nổi mưa gió. Lý Uyên có chút tự hào cười cười, đồng ý với đề nghị của Trương Tôn Thuận Đức., “Cũng tốt, cứ để cho thế dân lĩnh binh đi một vòng. Nhanh chóng trở về, đừng làm chậm trễ hành trình chúng ta đi Hà Đông! Cũng đừng gây thêm phiền phức nữa, tiểu tử này, lão phu liếc một cái không có lưu ý, liền gây nên một phen phong vân!”

“Vâng!” Trần Diễn Thọ, Mã Nguyên Quy và Trương Tôn Thuận Đức đồng thời chấp tay, sau đó, hầu như không vui mà cùng truy hỏi: “Chợ sói là chuyện hấn phái người giả mạo, Đường công có cần vạch trần không?”

“Lòng không nói. Việc này chỉ giới hạn trong mấy người chúng ta biết. Những người khác cho dù có đoán thế nào, một mực không thừa nhận thì thôi!” Lý Uyên suy nghĩ một chút, quyết định.

“Lần này đúng là không thể tưởng tượng được, những người khác khó mà đoán được. Cho dù là chúng ta, nếu chưa xem qua gia thư do nhị công tử gửi về, phỏng chừng cũng sẽ bị che giấu trong đó!” Trương Tôn Thuận Đức gật gật đầu., Cảm khái nói. Thế hệ mình dù sao cũng già rồi, không phục không được. Thế giới này thuộc về thế hệ trẻ, tương lai của Lý phủ chắc chắn cũng sẽ do thế hệ mới sáng tạo ra. Đề cập đến gia thư, hấn lại nghĩ tới một chuyện trọng yếu khác., Hấn bước vài bước về phía Lý Uyên, trình trọng hỏi: “Trong thư nhị công tử còn đề cập tới hôn sự giữa Kính Nhi và Trọng Kiên. Bây giờ Trọng Kiên đã lập được công thành danh, đại nhân năm đó cũng đã có ý này, sao không nhân lúc hôn sự được đề cập nhật trình?”

“Đúng vậy, Trọng Kiên là người trung hậu thành thật, lại biết ơn báo đáp. Hóa ra gia thế của hấn kém một chút, nhưng mấy năm nay hấn nhiều lần lập kỳ công., Phong Hầu đợi đã lâu. Ta nghe nói hấn năm ngoái mười một tháng trước mới cùng Trương đại nhân bức hàng Tả Hiếu hữu, theo sát sau mười hai tháng rồi cùng đám người Tần thúc bảo một đạo đại phá Hà Bắc cự khấu Lô Minh Nguyệt. Nghe nói bệ hạ gửi thấy vui mừng dị thường, đang thương nghị thêm tước này! ” Ý kiến của Mã Nguyên Quy rất hiếm thấy cùng Trương Tôn Thuận Đức nhất trí một hồi, chẳng những không phủ quyết đề nghị của đối phương, ngược lại còn nhiệt tâm biểu đạt công lao thay Lý Húc.

Quận quận Tề Quốc đại phá Lư Minh Nguyệt là một hành động vĩ đại khiến người ta hưng phấn năm ngoái. Lúc ấy Trương Tu Đà mang theo chúng tướng đang kịch chiến với Tả Hiếu hữu ở Đông Lai quận, Lô Minh Nguyệt biết được tin tức

Tề quận trống rỗng, mang theo binh lính vượt qua Hoàng Hà., Vị trí công chiếm ở Tề quận bên bờ sông Hoàng Hà là Chúc A. Tên tặc này vốn định nhân cơ hội Trương Tu Đà không có cách nào cứu viện để kiểm soát một vó lớn, ai ngờ trải qua hai năm chiến đấu, lá gan thái thú Tề quận Bùi khô cũng lớn lên. Một mặt lại phái người hướng Trương Tu Đà cáo khẩn, một mặt mang theo năm ngàn người già yếu lưu lại ở lịch thành lao tới bên tế thủy, giăng co với quần trộm sông.

Trương Tu Đà sau khi nện Tả Hiếu bằng hữu, lệnh cho Độc Cô Lâm dẫn đầu Bộ Binh chậm rãi làm Ban Sư. Bản thân mình và Lý Húc, Tần thúc bảo, La Sĩ tin mang hai ngàn kỵ binh Tinh Dạ giết về. Hai bên ác chiến bên bờ Tế Thủy hơn mười ngày bởi vì số lượng đông người quá nhiều, cho nên thắng bại khó phân. Trương Tu Đà thấy vậy, quyết định dùng xảo kế phá tặc., Triệu tập chúng tướng nói: “Tặc quân tham tài sản của quận Tề ta, không biết tiến lui. Nếu ta lui binh, tặc kiến binh lại, tất nhẹ tới đuổi theo ta. Chúng đã xuất, trong doanh tức hư, nếu lấy ngàn người tập doanh, có thể có đại lợi. Đây là nguy hiểm, ai có thể đi?”

Lý Húc, Tần thúc bảo, La Sĩ Tín mời ba người ra chiến, Trương Đà lệnh Tần thúc lệnh cho Tần Sĩ Bảo và La Sĩ mang theo hơn ngàn người mai phục trong bụi cỏ lau. Bản thân hắn và hai người Lý Húc suất lĩnh hơn ba ngàn lão già yếu do Lão Thủ Trù mang đến chậm rãi lui về phía sau. Lô Minh Nguyệt không biết đối phương là kế hay, cho rằng mình một hơi đánh bại Trương Tu Đà nổi danh thiên hạ., Đại hỉ, liêu lĩnh đuổi giết tới. Hai người Trương Tu Đà và Lý Húc lấy yếu tố già yếu trong tay cuốn lấy chủ lực của tặc quân, La Sĩ tin và Tần thúc và hộ binh thừa cơ đánh vào doanh trại của Lư Minh Nguyệt, đốt cháy lương thảo, Chử trọng cùng doanh trại. Bọn trộm cấp thấy sau lưng nổi lửa, tâm thần đại loạn. Trương Tu Đà hét lên., Đám người Lý Húc, Tần thúc bảo dẫn quân tiên công giáp công, giết chết hơn mười vạn đạo tặc. Đánh đến khi trời tối, Lô Minh Nguyệt chỉ suất lĩnh hơn trăm kỵ binh phá vòng vây, suốt đêm trốn thoát khỏi Hoàng Hà, không dám quay đầu lại nhìn Nam Vọng nữa!

Bởi vì cuộc chiến này phát sinh vào cuối năm, cho nên vào tháng hai, triều đình mới có báo cáo tình huống cụ thể phát ra ở các quận. Theo báo cáo của phủ Đường công ở Đông Đô, triều đình đã bắt đầu thương nghị nên ban thưởng thế nào cho những người có công. Bởi vì đám người Trương Tu Đà vừa mới thăng quan, cho nên lần này lấy ban tước làm chủ. tước vị Lý Húc đã là huyện bá, nếu như không ai cản trở, trong năm có thể phong Hầu có hy vọng.

Một hương hầu mới hai mươi tuổi, vô luận như thế nào cũng xứng với viên minh châu trên tay Đường Công. Cho nên đám người Trần Diễm Thọ lần lượt mở miệng, đề nghị Lý Uyên ra tay sớm một chút, khó tránh khỏi bị người khác đoạt mất tiên cơ. Ai ngờ mọi người vừa mới mở đầu, Lý Uyên vì thu được một mũi tinh binh mà sắc mặt vui mừng biến thành uể oải. Không những không lập tức hưởng ứng mấy lời tâm phúc., Ngược lại trầm mặc hồi lâu, mới thở dài, nói ra: “Trọng Kiên tài, ta há không phải không biết. Nhưng việc này về sau đừng nhắc lại nữa! Hôm nay không thể so với dĩ vãng...”

“Vì sao? Chẳng lẽ Đường công còn để ý mấy chuyện tập tục nhảm chán kia sao?” Không đợi Lý Uyên nói hết lời, Mã Nguyên Quy kinh ngạc hỏi.

Trung Nguyên nhân vốn có truyền thống không quen họ, nhưng Tần Triều mặc áo bào xuôi nam, phương bắc các nơi Hồ Phong đại thắng. Không chỉ dân gian có người kết thân cùng họ, trên người có mang huyết thống thế gia, Hung Nô, huyết thống thế gia, thậm chí đã từng phát sinh tiền lệ kết hôn với họ Ngũ.

“Đúng vậy, hướng hồ Đường gia lũng bán bên phải, Trọng Kiên gia ở Thượng cốc. Mặc dù cùng họ là đồng tông, nhưng hai bên cách nhau quá xa, chưa chắc thông hôn không được!” Thấy Lý Uyên không nhìn được lắt đầu, Trương Tôn Thuận Đức cũng tiến lên khuyên bảo.

Gia tộc của Lý Uyên và Trương Tôn Thuận Đức đều có dấu ấn rõ ràng, đặc biệt là Lý gia, tuy rằng trong lúc tu luyện tông phổ, huyết mạch của Lương Vương Lý Tích vẫn ngược dòng về phía tướng quân Lý Quảng. Nhưng tổ phụ Lý Uyên lại thực

sự từng có một cái tên tự nhiên vang dội., Đại Dã Hồ, vợ của Lý Uyên Đậu thị, vốn họ Mã Đậu Lăng, càng như là người mơ giả dối. Về phần Trương Tôn Vô Kỵ, họ Thác ban đầu là họ Trương., Là do không khẩu trừ dư mạch của hoàng tộc Đại Ngụy. Cho nên có vài lời nói mọi người không tiện nói rõ ra, nhưng trong lòng nhau đều biết rõ. Mặc dù ngày đó Lý Uyên bởi vì mền tài, cho mình nhận tiện nghi chất nhi, trên thực tế, Lý Uyên gia và Lý Húc gia chẳng những không phải chí thân huyết thống tương liên, sợ rằng ngay cả một nhà năm trăm năm trước cũng không thể tính ra.

“Ai, Thuận Đức, tình huống hiện tại không giống lúc trước nữa!” Lý Uyên lắc đầu, thở dài hồi đáp. Tâm tư của Tứ nữ nhi, hẳn làm phụ thân sao có thể không biết. Từ hai năm trước gia tộc quyết định gả nó cho Lý Húc., Nữ nhi hiểu chuyện này liền đem toàn bộ tâm trí đặt lên người phu gia. Hơn hai năm qua, nhất cử nhất động của Lý Húc, Kính Nhi đều nghe ngóng được rõ ràng. Từ xưa đến nay mỹ nhân thích anh hùng, hướng chi anh hùng lại còn trẻ. Cho đến bây giờ, ân tình của Kính Nhi đối với Trọng Kiên sợ rằng so với uyển Nhi ngày đó còn tình tình mê mê mê mê hơn gấp mười lần!

Nhưng hết lần này tới lần khác người phụ thân như mình lại không thể không lặt lọng, bởi vì Lý gia hiện tại không phải Lý gia, Lý Húc hiện tại cũng không còn là Lý Húc lúc trước.

“Lúc trước, không phải Đường công dùng tuệ nhãn nhận châu đầu tiên để tìm ra Trọng Kiên từ trong hộ lương quân sao?” Xuất phát từ đại cục cân nhắc, Trần Diễn Thọ cũng tiến lên uyển chuyển khuyên bảo.” Trọng Kiên là tài nghệ trụ cột, mỹ ngọc như vậy, lẽ nào Đường công nhẫn tâm bị bọn họ vượt lên trước hái vào tay?”

Lý Húc Trí Dũng song toàn, lại có quan hệ rất sâu xa với phủ Đường Công, giờ phút này chính là lúc thân thiết nhất. Trong lòng Trần Diễn Thọ, đây là điểm tốt nhất của liên hôn, duy trì cân bằng giữa người đời kế tiếp của phủ Đường công. Quan hệ của Lý Húc với việc xây dựng hai người năm xưa không tệ chút nào., Nếu như đưa hắn vào gia tộc Đường công, thì dũng mãnh của hắn vừa vặn có thể dùng để áp chế Lý Thế Dân. Như thế, chẳng những Đường công khi còn sống Lý gia có thể

bảo trì bình an vô sự, mặc dù tương lai Đường công trăm năm sau, Lý gia vẫn có thể vui vẻ phồn vinh.

“Ồi!” Lý Uyên thấy dưới trướng không người nào hiểu được nỗi khổ tâm của mình bèn thở dài, chậm rãi giải thích: “Các người không hiểu, năm đó Trọng Kiên chưa thành danh, bởi vậy gả Kính Nhi cho hắn, tuy là thông gia với họ khác, cũng sẽ không khiến quá nhiều người chú ý. Nhưng hiện tại, một bên nói, hắn vừa lắc đầu: “Hiện tại, Trọng Kiên đã danh chấn Đông Hạ rồi! Cho dù hắn không chê Tuyên nhi là chi thứ, hôn sự này, là chính hắn và người trong nhà làm chủ sao?”

Nghe lời ấy, ba người Trần Diễm Thọ, Mã Nguyên Quy, Trương Tôn Thuận Đức không khỏi đồng thời thở dài. Nửa ngày sau, không còn gì để trả lời. Loạn thế đã đến, Lý gia với tư cách thông gia để tự vệ với cường giả., Những gia tộc khác làm sao có thể nhìn không ra tình thế trước mắt. Lý Húc dừng song toàn, làm người trung hậu, lại không có gia tộc của mình. Vô luận là ai đem con gái gả cho ông ta, chẳng khác nào lôi kéo một cánh tay đắc lực nhập môn, lợi ích của gia tộc song phương tuyệt đối không thể tạo nên xung đột. Quan hệ thông gia như vậy, nếu nói là gả con gái, không bằng nói là cưới con.

Chúng thế gia đến bây giờ còn không có động tác gì, chỉ sợ nguyên nhân chủ yếu là nhất thời khó có thể quyết định ra bao nhiêu”t gả” mà không phải như không nhìn thấy thiếu niên võ tướng vừa mới quật khởi này. Dưới tình huống như vậy, Đường công gia làm thế nào phái người đề thân, khẳng định có rất nhiều người nhảy ra can thiệp.

Song phương cùng họ, chỉ là lý do rất bình thường. Thực lực Lý gia, còn có những tin đồn dân gian, chỉ sợ càng là đao trí mạng. Lui vạn bước, cho dù là Lý Uyên có bản lĩnh khiến các gia tộc khác bảo trì trầm mặc, Lý Húc thấy ân tri ngộ năm đó cũng nguyện ý tiếp nhận cái hôn nhân này, hoàng đế bệ hạ sẽ cao hứng sao? Chỉ sợ sinh lễ còn chưa vào cửa, thánh chỉ đã xuất cung!

“Chỉ là, đáng thương cho Kính Nhi!” Hồi lâu, Trương Tôn Thuận Đức thở dài nói một câu. Lần này, thứ ông ta suy xét không phải là lợi ích, mà là nhân tình thật sự.

“Cũng may, chuyện này người biết cũng không nhiều!” Trần Diễm Thọ cũng thở dài phụ họa. Thứ xuất vốn đã là bất đắc dĩ, nếu như lại bị phụ gia biết trước khi thành hôn đã tâm có lẽ, tương lai cuộc sống hạnh phúc tràn đầy, mới là chuyện lạ!

“Đợi đến Hà Đông, dàn xếp xong xuôi. Chư vị tìm được gia đình tốt cho Huyền nhi gả đi. Không cần phải rườm rà làm gì, gia đạo tha thiết, nhân phẩm tốt, có thể đối xử tử tế với nàng, là đủ rồi!” Thiết lập thân vị trí thay con gái suy nghĩ, Lý Uyên trong lòng cũng hết sức khó chịu, thở dài, dặn dò.

“Cái này giống cái kia, cũng tốt!” Trần Diễm Thọ vuột chòm râu thưa thớt rơi xuống đất, cố nói mấy câu an ủi. Không đợi hần ở trong bụng tổ chức ngôn ngữ hoàn toàn biến mất, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một tiếng vang thanh thúy.

“Bốp!” Một cái đĩa, mấy cái bát, tan nát trong gió lạnh.

Tửu đồ: Ước hẹn cập nhật, đến vé khách quý.

Chương thứ sáu gấm (5)

“Ai?” Nghe tiếng bên ngoài, phản ứng đầu tiên của Lý Uyên là gầm lên một tiếng. Xưa nay hắn rất hòa nhã với người khác, nhưng làm việc cũng cực nghiêm cẩn. Trong lúc thảo luận đề tài cơ mật với mấy võ sĩ cao cấp như Võ Sĩ Hoạch cũng không được tham dự., Đám người bình thường càng bị nghiêm lệnh cấm tới gần phòng nghị sự trong vòng hai mươi bước. Cho nên, hết thấy bí nghị của phủ Đường Công, ngoại nhân căn bản không có cơ hội nghe trộm, càng không nói đến xuất hiện sai lầm khiến đồ bị chấn kinh mà đánh nát.

Bên ngoài phòng nghị sự không có người đáp lại, chỉ có gió rít từ ngoài rèm thổi qua. Tháng tư vẫn còn ẩm áp, gió hướng có chút phiêu hốt bất định, lúc nam lúc bắc, giống như thời khắc này tiền đồ gia tộc.

“Ai ở bên ngoài, cút vào đây cho ta!” Lý Uyên tức giận, nhanh chóng đặt tay lên chuôi đao bên hông. Võ nghệ của hắn không tính là xuất chúng, đối phó với ngũ, sáu thị vệ vây công lại không nói chơi. Nếu có người đêm nay sống thật sự phiền chán, Lý Uyên không quan tâm thể hiện oai hùng một lần.

Ba người Trần Diễm Thọ, Trương Tôn Thuận Đức và Mã Nguyên Quy đều tự thôi lui mấy bước, tạo thành một hình tam giác trước mặt Lý Uyên. Bọn họ xem như con cháu nhà giàu, tuy rằng trước mắt mặc quần áo chức vụ văn chương, nhưng đều được huấn luyện chiến đấu rất tốt. Chỉ đợi Lý Uyên ra lệnh một tiếng, ba người liền kết trận lao ra, trực tiếp bắt người ngoài cửa vào.

“Bẩm Đường Công, là Tứ tiểu thư và Thúy Nhi!” Ngay trong phòng, người đang tức giận, thị vệ ngoài cửa bước tới, lớn tiếng đáp lại. Sau khi nói xong, cửa phòng nhẹ nhàng bị đẩy ra, hai tên thị vệ gác một nha đầu sợ tới mức sắc mặt tái nhợt đi vào.

“Hồi bẩm Đường công, vừa rồi thuộc hạ trông thấy Tứ tiểu thư đưa thúy nhi tới cho mấy vị đại nhân, cho nên mới không ngăn cản. Không nghĩ tới các nàng lại quấy nhiễu Đường công,

thuộc hạ biết tội, xin Đường công trách phạt!” Thị vệ đương viên chấp tay vào trán, vẻ mặt áy náy xin tha thứ.

Người nhà Đường công không bao gồm ở trong phạm vi nghiêm cấm tới gần phòng nghị sự, cho nên, hăn đêm nay cử động không có bất cứ chỗ nào không làm sai. “Người không làm sai gì!” Lý Uyên phát phát tay, ra lệnh cho thị vệ lui xuống. Sau đó chậm rãi đến gần nha hoàn đang sợ đến sắp khóc, thay đổi giọng điệu hòa khí hỏi thăm: “Là Thúy nhi à, Kính Nhi cùng người tới bao lâu rồi, nghe được cái gì?”

“Bẩm lão gia, nô tỳ, không, là Tứ tiểu thư thấy trong phòng nghị sự khuya vậy mà đèn vẫn sáng, cho nên mới cùng nô tỳ đến phòng bếp bưng chút canh sâm!” Nha đầu được gọi là Thúy nhi lá gan cũng vô cùng nhỏ, cố nén nước mắt, run run trả lời.

“Nô tỳ, Tứ tiểu thư và nô tỳ vừa đến đây, sau đó Tứ tiểu thư liền nhận lấy bát canh sâm từ ngón tay của nô tỳ, chuẩn bị tự mình đến cửa. Sau đó nô tỳ nhìn thấy cái khay, cái khay rơi từ trong tay Tứ tiểu thư xuống dưới đất, sau đó Tứ tiểu thư liền khóc lóc chạy trốn!” Thanh âm Đoạn Tục Nhi đứt quãng, lại giống như bị kim châm đâm mấy đại nam nhân không chỗ dung thân.

Hai năm trước, bọn hăn cân nhắc dùng Kính Nhi thay thế Uyển Nhi gả cho Lý Húc, xuất phát từ lợi ích gia tộc, không có gì sai. Hai năm sau hôm nay, bọn hăn cân nhắc từ bỏ sắp xếp này có thể mang đến tai nạn cho Lý gia., An bài một cuộc hôn sự khác cho Huyền nhi cũng không có gì sai. Mọi người đều là vì tiền đồ và tương lai của Lý gia mà suy nghĩ, mọi người nhất cử nhất động đều là vì Lý gia. Nhưng Kính Nhi, có ai coi nàng là một người chứ, có ai chân chính thiết lập thân thể để nghĩ lại cảm nhận của nàng!

Trong phút chốc, cơn giận trên mặt Lý Uyên hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại sự mệt mỏi rã rời. Hăn vẫy vẫy tay, thấp giọng ra lệnh: “Người đi xuống đi, ngoan ngoãn ở cùng Tứ tiểu thư. Nếu như nàng không vui, người, nghĩ cách dỗ dành nàng đi!”

“Vâng!” Thúy nhi hơi ngòai xồm xuống, lui ra cửa. Nàng là tỷ nữ gia sinh, từ nhỏ đến lớn gặp gỡ trên bầu trời bốn góc của

tường vây Lý phủ. Bên ngoài mưa gió mãnh liệt thế nào nàng cũng không rõ. Chỉ là cảm thấy tiểu thư nhà mình gặp phải chuyện gì rất ủy khuất, rất không công bằng.

“Nàng là con gái Đường công a!” Thúy nhi vừa đóng chặt cửa trước mặt, vừa nghĩ.” Mặc dù không phải là Đậu phu nhân sinh ra, nhưng dù sao cũng là huyết mạch Đường công. Mọi người sao có thể đối xử với nàng như vậy, cũng giống như nàng...” Thúy nhi không nghĩ ra từ thích hợp để hình dung., Nói là chủ nhân lấy tứ tiểu thư làm nô bộc, điều này hiển nhiên không quá thích hợp. Lý Tích ở trong phủ tuy địa vị không cao bằng Uyên Nhi tiểu thư cùng thế dân công tử, nhưng so với các nàng nô tỳ, vẫn có khác biệt trên trời dưới đất.

Đột nhiên, nàng nhìn thấy thợ hoa đặt ở góc tường thu hoạch gỗ. Đường Công không thích bóng tối, cho nên mỗi tối, các nơi trong phủ đều treo đầy đèn lồng và bó đuốc. Trong thời khắc này, ban ngày chất đông đồ đặc không người hỏi thăm trong góc, ngược lại càng dễ hấp dẫn tầm mắt mọi người: “Tựa như một cái xẻng gỗ, dùng hết liền đặt ở góc phòng!” nha đầu bên cạnh Lý Tích Nhi tức giận nghĩ, trong lòng dâng lên một cảm giác thê lương.

“Chúng ta cân nhắc không chu toàn, khiến Đường Công một mình rồi!” Nghe tiếng bước chân đi xa, đám người Trần Diễm Thọ nhẹ nhàng chấp tay chào, tạ lỗi. Hắn cảm thấy tâm thái của mình có chút già nua, kết quả này là ai cũng không muốn chứng kiến, nhưng mọi người ai cũng bất lực.

“Không sao, Kính Nhi là một đứa nhỏ thông minh, nàng sẽ suy nghĩ cẩn thận. Dù sao, nàng cũng là con gái của Lý Uyên ta!” Lý Uyên thở dài, trả lời. Thiên hạ không có cha mẹ thương yêu con gái, nhưng đứng trước thời cuộc hỗn loạn này., Hắn không cách nào thỏa mãn tâm nguyện của nữ nhi.” Tuyền Cơ Nhi, nếu con trách, vậy thì trách tạo hóa vô tình đi.” Lý Uyên cười khổ, trong lòng yên lặng xin lỗi nữ nhi. Thời loạn đã đến, ngay cả hoàng đế bệ hạ cũng không thể tùy tâm sở dục, mình có thể làm, cũng chỉ có thể làm được toàn bộ đại cục.

Dù sao cũng là người đã trải qua rất nhiều sóng gió, qua thờ dài, lý trí rất nhanh đã về tới trên người hắn. Trước mắt không phải là lúc trên mặt một cô bé mang theo nụ cười, trước mắt có rất nhiều chuyện lửa sém lòng mày cần tĩnh tâm xử lý, ví dụ như cục diện sau khi Hà Đông nhậm chức, chính là một đề nghị cấp bách cần thảo luận.

“Thuận Đức, ngươi phải người dò xét qua chưa? Từ khi đầu xuân đến nay, tình thế của các quận Hà Đông thế nào. Chúng ta sau khi đi qua, đầu tiên phải ứng phó với những chuyện phiền phức nào?” Sau khi đem tâm tư từ trong gia sự thu hồi, Lý Uyên chuyển ánh mắt về phía Trương Tôn Thuận Đức, trình trọng hỏi.

Trần Diễn Thọ thiện mưu, ánh mắt xa xăm. Mã Nguyên Quy suy nghĩ rõ ràng, làm việc quyết đoán, lúc quyết định chưa bao giờ dây dưa dài dòng. Trương Tôn Thuận Đức mới có thể xen vào giữa Trần Diễn Thọ và Mã Nguyên Quy, nhưng gia thế của ông ta tốt, giao du rộng khắp, cho nên luôn được Lý Uyên thu thập thông tin.

Vị lão phụ tá này hoạt động nhiều năm ở Lý phủ quả nhiên không phụ lòng tin của Lý Uyên, suy nghĩ một chút liền kể lại tình thế của các quận Hà Đông như trân quý trong nhà vậy.”
Mấy năm gần đây bởi vì triều đình liên tục nhường nhịn, phân nửa quận Định Tương đã rơi vào tay người Đột Quyết. Quận Nhạn Môn ở phía bắc, ngoài thành trì này., Mã tặc hoành hành. Mấy tốp mã tặc lớn như một trận gió, cả buổi mây trôi, không nhìn quan phủ chính lệnh, cũng không phục tùng Đột Quyết nhân quân hạt, động chúng tụi chúng mấy vạn người., Cướp bóc bốn phía. Nhưng “Trương Tôn vô kỵ ngừng lại, ngừng khí chuyển biến thoải mái, “Theo chức trách triều đình phân chia, những phiền toái này đều do Vương Nhân đại nhân trú đóng tại Mã Ấp quận và tướng sĩ Tả Vũ Vệ dưới trướng hắn xử lý, bởi vậy đau đầu là chuyện của Vương đại nhân, chúng ta không cần lo lắng!”

Bầu không khí trong phòng vốn thập phần nặng nề, bị Trương Tôn Vô Kỵ âm dương quái diệu như vậy khuấy phá, trên mặt mọi người lập tức lại xuất hiện một chút tươi cười. ” Vương Nhân cung đã không phải là tên Vương Nhân kia nữa rồi! ”

Mã Nguyên Quy cười khỏ một tiếng, bình luận.” Hấn đến thủ phía bắc của chúng ta, phỏng chừng sẽ không quá lao vào!”

“Vương tướng quân cũng từng là anh hùng cái thế, chỉ là những việc mà triều đình làm sau khi chinh chiến thất bại lần đầu tiên đã khiến hấn thất vọng rồi!” Trần Diễn Thọ ngược lại rất hiểu nguyên nhân Vương Nhân Cung tướng quân suy bại, thở dài biện giải cho đối phương.

Năm đó Vương Nhân cung kính tiếp nhận thiết trượng, dẫn đầu binh tinh nhuệ Tả Vũ Vệ của Đại Tùy phủ, cũng từng sáng lập một phen huy hoàng. Nhưng theo từng lần vất vả mà không có công, Vương Nhân cung kính cả người giống như vận nước Đại Tùy trầm luân xuống. Giờ phút này hấn đã không còn là kẻ tay vung Thiết Cương Côn Bằng., Bách Chiến Danh Tướng hô hào xung trận, mà lại biến thành một lão đầu tham tài sợ chết, háo sắc vô độ. Vương Nhân tướng quân cung kính muốn tự sát, rất nhiều người từng thấy lão làm việc cũng nói như vậy. Nhưng triều đình hết lần này tới lần khác tín nhiệm tướng lĩnh nhất, thậm chí đem một đoạn phòng ngự trọng yếu nhất của biên cảnh Bắc Quốc giao cho người này.

Bất quá, vương nhân nhát gan cũng làm triều đình bớt đi không ít phiền toái. Tuy rằng bãi chặn nuôi người Đột Quyết trước mắt đã vượt qua quận Định Tương, một mực mở rộng đến bên bờ tường thành. Nhưng dưới sự dẫn dắt của Vương tướng quân, biên cương quân cùng gia tộc A Sử kia cũng bình an vô sự.

“Nhiệm trách nhiệm của Đường Công đi Hà Đông là kiểm điểm bị đào thải quan chức, truy nã trộm cướp, thảo phạt lưu tặc. Những chuyện xảy ra ở biên cảnh, không phải do Đường Công quản hạt!” Trương Tôn Thuận Đức lắc đầu, tiếp tục nói. Triều đình không có đảm lượng khai chiến với Đột Quyết, cho nên Đột Quyết nhân đối với hành vi ăn mòn ở biên cảnh Đại Tùy ngày càng thêm kịch liệt, cũng thuận lý thành chương. So sánh với kẻ Đột Quyết dung mạo khoan dung đối với người Đột Quyết., Thái độ của triều đình đối với phản phỉ các nơi lại hoàn toàn khác nhau, “Bệ hạ yêu cầu Đường công sau khi đến Hà Đông, đối với kẻ dám tạo phản, giết không tha. Đối với kẻ

cầu kết loạn phi, có thể tự mình tịch thu nhà của mình, không cần thỉnh chỉ của triều đình!”

“Chỉ sợ những thứ có thể chép đã không đến phiên Đường Công chép rồi.” Trần diêu Thọ cười gằn bỏ sung phân tích. Lệnh chép có được là mùa đông năm trước mới bắt đầu, dựa vào ý chỉ này, quan viên các nơi nhanh chóng tìm được con đường tắt phát tài. Bọn họ trắng trợn vơ vét những dân chúng không có quyền thế kia, có chút không thuận theo ai không thuận theo., Đã nắm lên một tội danh cướp giật chụp mũ qua. Kể từ đó, thân sĩ địa phương hoặc là ủy khuất cầu toàn, hoặc là trực tiếp lôi cây cột tạo phản, trừ hai con đường này, hầu như không còn lựa chọn nào khác.

“Nhưng Đường công sau khi tới nhậm chức có thể thu quyền lực của các loạn phi vào trong phủ Đại Phương, thứ nhất có thể phòng ngừa các quan viên tiếp tục quấy nhiễu dân chúng, mượn cơ hội này thu nạp nhân tâm!” Mã Nguyên Quy suy nghĩ một chút, đề nghị.

“Nguyên quy nói rất đúng, nếu như muốn giảm bớt tội nghiệt, đầu tiên phải đề phòng các quan viên bức bách bách tính quá mức!” Lý Uyên gật gật đầu, vuốt chòm râu. Đại đa số tình huống, hẳn rất hài lòng với mấy phụ tá trước mặt mình. Tuy rằng mọi người đã thành hệ phái, hơn nữa lúc khác rất có hiềm khích kết bè phái.

“Về phần loạn phi, trước mắt bọn họ chưa có thành tựu gì. Thanh thế tương đối lớn, có tặc mẫu lưu tặc phụ cận Long Môn, nghe nói ủng hộ mấy vạn người. Ngoài ra, thỉnh thoảng Vương Tu Bạt cùng Ngụy Dao Nhi ở thượng cốc Hà Bắc cũng sẽ xông vào cướp bóc một phen, nhưng cũng không dám chủ động tấn công quận huyện. Phía nam, Thái Hành và Vương ốc nhị sơn...”

Nói đến đây, lời của Trương Tôn Thuận Đức đột nhiên bị mưu chủ của gã cắt ngang.” Thuận Đức, trước tiên ngưng lại, người nói Vương Tu Bạt cùng Ngụy Dao Nhi của thượng cốc, chính là hai tên tự xưng là vương phủ đầy trời cùng Lịch Sơn Phi kia sao?” Lý Uyên cau mày, lớn tiếng truy vấn.

“Bẩm Đường Công, chính là hai tên nhãi nhép này!” Trương Tôn Thuận Đức không rõ Lý Uyên vì sao đột nhiên quan tâm tới sơn tặc ở Hà Bắc, hơi ngần ra, sau đó dè dặt trả lời.

“Thuận Đức có biết, hai tên tặc này có từng tấn công vào huyện Dịch hay không?” Lý Uyên gật gật đầu, tiếp tục truy vấn.

“Hai người bọn họ mặc dù đều được xưng là ủng hộ đông đủ mười vạn, cướp bóc khắp nơi, nhưng không có bản lĩnh Đậu Kiến Đức và Trương Kim xưng là hai người, cho tới bây giờ cũng chưa đánh hạ được huyện thành nào lớn hơn!” Trương Tôn Thuận Đức suy nghĩ một chút, đột nhiên ý cười đầy mặt: “Đường Công sợ hấn tấn công đến trước phủ huyện Bá sao? Chúng ta có cần phái nhân thủ qua hay không, để tránh người nhà Trọng Kiên gặp phải bất trắc gì không?”

“Diễn thọ, sáng sớm mai, người để Cửu Lung ở trong phủ chọn lựa hai mươi hảo thủ đi. Nói rõ với mọi người, muốn bọn họ thủ vệ phủ đệ Trọng Kiên giống như thủ vệ của ta. Nếu như tình thế khẩn cấp, hãy che chở Lý lão gia và phu nhân đến Thái Nguyên, nếu đã là đồng tông, chúng ta tự nhiên không thể trơ mắt nhìn thân thích của mình bị tặc nhân quấy rầy!”

“Trọng Kiên, ngày sau nếu biết việc này, tất nhiên sẽ không phụ lòng nghĩa thủ hộ của Đường Công!” Trần Diễn Thọ chấp tay tán thưởng. Tuy Lý gia hiện tại không mạnh bằng năm đó, nhưng về phương diện khai thác nhân tài và lôi kéo nhân tài, Lý phủ lại làm khá tốt hơn so với những nhà quyền thế khác như mặt trời ban trưa. Trong mắt người ngoài, có lẽ hành vi của Lý Uyên không đủ mạnh, nhưng ít nhất, gia tộc của hấn chưa bao giờ khiến người ta phản cảm.

“Thuận Đức, người nói tiếp đi, giao giới của Thái Hành Sơn và Vương Dự Sơn có chỗ nào phiền phức không?” Bố trí xong một chiêu quân cờ tinh vi, Lý Uyên như chưa từng đưa ra bất cứ quyết định nào, thoải mái kéo ghế về chỗ cũ.” Đây không phải là đã tới gần Đông Đô rồi sao? Sao còn có chuyện của Hà Đông chúng ta nữa?”

“Đường công dự liệu không sai, phiền toái đích xác đến từ phía nam Hoàng Hà!” Trương Tôn Thuận Đức vỗ vỗ hông

ngựa của gia chủ, sau đó tiếp tục nói.” Phiên toái chủ yếu ra khỏi nội quận, nằm giáp ranh với quận Cấp ở Hà Bắc. Mà hiện giờ, Cấp Quận ngoại trừ trị sở cùng Lê Dương Thương, những địa vực khác hầu như đều thành phạm vi thế lực phiên quân!”

“Thế lực của Địch Cương quân khuếch trương nhanh như vậy sao? Người của chúng ta lần trước truyền tin trở về, không phải còn báo cáo quân đội ngói có thói quen nuôi trong tối sao?” Lại một lần nữa nghe được tin tức của Đào Cương quân, ánh mắt Lý Uyên rõ ràng tụ lại thành tập, bên trong tràn ngập lo âu và lo lắng.

“Khi đó, quân đội ngói chủ yếu do hai người Đại đương gia Địch đề đại đương gia và quân sư Từ Mậu Công làm chủ. Mà hiện tại, hai mươi mấy nhà sơn tặc xung quanh đều phụng hiệu lệnh ngói Cương, thực lực của quân đội ngói lớn mạnh gấp năm lần, nhân vật trọng yếu cũng từ Địch nhượng cho Từ Mậu và công phu., Biến thành Lý Mật và Phòng Ngạn Tảo.” Nói đến biến hóa của Địch Cương quân, trong giọng nói hồi đáp của Trương Tôn Thuận Đức không khỏi tiếc nuối. Đối với Từ Đại Nhân mà Lý Húc từng nhắc tới, lão và đám Trần Diên Thọ rất thưởng thức ánh mắt và tài hoa của hắn. Năm đó, khi mà lính gác quân đội kia được Từ Đại Địch mời đến tay hai người, thanh thế tuy không lớn như bây giờ., Lại mơ hồ có thể làm ra chút sự tình. Hôm nay, quy mô của ngói cương quân quả thực rất nhanh bành trướng lên, nhưng quân chúng lương thiện không đều, quân kỷ cùng sức chiến đấu đã không thể so sánh với lúc trước.

“Thì ra là thế!” Nghe xong Trương Tôn Thuận Đức báo cáo, Lý Uyên tiếc nuối lắc đầu liên tục. “Bọn trộm cắp kia cũng ngu ngốc, lại bị Lý Mật nhẹ nhàng cướp đi quyền bính. Bọn chúng ngốc sao? Hay là Lý Mật kia thật sự có sở trường hơn người?”

“Đúng như Đường công đã nói, tên Lý Mật kia ngoại trừ biết nói khoác ra thì không có sở trường gì. Nhưng người này lại là họ Lý!” Trương Tôn Thuận Đức vẻ mặt đột nhiên trịnh trọng, lui về phía sau nửa bước, chấp tay trả lời.

Không đợi Lý Uyên biết rõ ý tứ trong lời nói của đối phương, đệ nhất mưu sĩ Đường công phủ Trần diêu Thọ cũng đứng ở bên cạnh Trương Tôn Thuận Đức, trịnh trọng nói: “Thế nhân đều tin tưởng người vong Tù là Lý thị, dân gian còn có đồng dao truyền xướng. Cho nên tuy bản thân Lý Mật không có bất kỳ tín đồ gì, nhưng bởi vì họ Lý, bị mọi người trộm cho là sùng hợp dân bại, hẳn là chấm dứt tình quân loạn thế!”

“Nực cười, thiên hạ không chỉ có một mình Lý Mật hấn họ Lý!” Lý Uyên hừ lạnh một tiếng, khinh miệt nói. Đột nhiên, hấn ý thức được biểu hiện quái dị của hai tâm phúc ngày hôm nay, sợ tới mức lùi lại nửa bước, dựa lưng vào trụ lớn sơn đỏ nóc nhà, dùng âm thanh run rẩy truy vấn: “Ý của mấy người các người là, mấy người các người có ý tứ là, cho nên mọi người được Lý Mật ủng hộ, chỉ là bởi vì hấn họ Lý?”

Thanh âm của hấn thấp tới mức khản trương, gần như không ai nghe rõ được. Ba phụ tá trả lời rất quả quyết, không chút do dự.

“Vâng, xin Đường công sớm đưa ra quyết định!” Ba người Trương Tôn Thuận Đức, Mã Nguyên Quy, Trần Diêu Thọ đứng thành một hàng, trong ánh mắt tràn ngập chờ mong.

Tử đồ: Bản chương có quá nhiều chuyện liên quan đến bối cảnh, cho nên không cách nào dùng thị giác của một mình Lý Húc để miêu tả. Huống hồ cả ngày đánh đánh giết giết, mọi người cũng sẽ chán ghét phải không? Lại kéo phiêu! Mọi người ủng hộ là động lực mới của ta.

Chương thứ sáu gấm (lục)

“Đào Lý Tử, được thiên hạ; Hoàng hậu quán Dương Châu, Uyển Chuyển vườn hoa. Chớ nói phóng khoáng, ai nói bừa!” Bằng vào vài câu đồng dao hoang đường, cùng với một cái họ nga vô thượng làm cho vô số hào kiệt tin tưởng Đại Tùy triều sắp diệt vong, chuỗi quyền hành trong thiên hạ sẽ quy về Lý thị, loại thuyết pháp này không khỏi khó có thể tin nổi., Nhưng người tin nó vẫn còn rất nhiều! Đặc biệt là sau khi đại nghiệp khai xuân mười một năm, hầu như các ngõ phường ở các nơi Đại Tùy đều đang đàm luận về lời đồn “Lý thị sắp phát triển, Dương thị sắp diệt” này. Có ” trí giả” thay người tính mạng đoán áo choàng, kiêm chức bắt quỷ thông linh trực tiếp khẳng định phân tích ra, trong đồng dao là “Đào Lý Tử” ý nghĩa là con cháu Lý gia đào vong đang đào vong ở bên ngoài., Nếu không phải thiên mệnh quy về, người này cũng sẽ không trở thành chủ mưu duy nhất trong sự phản loạn của Dương Huyền cảm may mắn thoát khỏi tai nạn, lại càng không có tiền vào ngôi, liền chiếm được nhiều thế lực lớn nhỏ ủng hộ như vậy. Mà cái gọi là “Hoàng hậu vòng qua Dương Châu”, trong gián tiếp hoa viên chỉ chính là hoàng đế cùng hoàng hậu đem cái xác Hoàng hậu và Dương Châu sụp đổ, thi thể lấp đầy khe rãnh. Còn về phần “Miễn Lãng ngữ” thì..., Ai đến Hứa hai câu, bị ” trí giả” dẫn dắt càng thêm rõ ràng, Hứa giả, rậm rạp, rõ ràng là Bồ Sơn Công, hiện tại là Nhị đương gia của Điện Cương quân, Lý Mật.

Lời đồn đại làm cho lòng người hoang mang, cũng làm cho vô số người muốn kiến công lập nghiệp rục rịch. Đem toàn bộ gia tài hiến cho Lý Mật, cầu một người mở quốc đem giáo học. Dẫn dắt hơn trăm thân thích tộc nhân chiếm lĩnh một đỉnh núi nào đó, đánh ra “thuận thiên ứng mệnh, thay mặt công giương mắt mà có. Đáng giận nhất là có một thư sinh muốn thăng quan muốn hôn mê đầu., Lại xông thẳng vào nha môn Thái Thủ quận Tề Quốc, bẩm báo Bùi Trưởng Lão Hội và Đại Đường Thập Nhị Quận Hà Nam phải thảo phạt, hai người Trương Tu Đà nhận thức rõ đại thế thiên hạ, Tây Phương đón

Lý Mật làm chủ của các quận Đông Hạ. Bùi Thừa Chi và Trương Tu Đà trả lời đương nhiên là một trận đòn trăm trọng, thư sinh kia rất kiêu căng, bị đám nha dịch đánh cho mông nở đầy hoa., Lại còn ngẩng đầu, nhìn Bùi An trên đường, mặt đầy từ bi nói: “Thiên mệnh, thiên mệnh các người biết không? Không biết thuận theo như vậy, đợi đại quân Bồ Sơn công tới, các người chắc chắn sẽ chôn cống rãnh xương!”

Bùi Dục không có biện pháp, đành phải đem kẻ này chém đầu ở ngoại ô, thành tựu danh tiếng “Khai quốc nguyên huân”. Nhưng lời đồn không những không có vì vậy mà ngược lại có xu thế càng ngày càng nghiêm trọng. Về sau, một số quan lại tầng dưới chót cũng mê hoặc, thậm chí bắt đầu vụng trộm oán giận đem chuyện này làm quá tuyệt, chặt đứt đường ra sau này của đoàn người.

Nguồn gốc của lời đồn đãi là ở đâu, đám người Trương Tu Đà dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết, nhưng người hết lần này tới lần khác không thể làm gì nó. Đại Tùy triều ba lần phạt Cao Lệ không có kết quả, đã mất hết uy tín. Huống hồ triều đình còn chưa biết thiện đối với bách tính, ngược lại nghe một số thư sinh nói như vậy., Đại Tào Cung thất lấy biểu thị thái bình. Quan Văn điện lúc đầu vừa mới hoàn thành hết sức tráng lệ, giờ lại bắt đầu kiến tạo Nghi Loan điện. Theo lời đồn, chu rông bị Dương Huyền phóng hỏa thiêu hủy năm trước cũng do Vũ Văn kẻ lại tài trí và chỉ dẫn kiến tạo, so với con đường ban đầu càng tráng lệ, càng thêm đường hoàng.

Triều đình theo đuổi cách dân gian càng xa, bách tính càng hy vọng thay đổi triều đại. Ở trong mắt đám người Trương Tu Đà và Lý Húc, Lý Mật chẳng qua là một tên lừa đảo chỉ biết nói dối, nhưng chưa từng thực hiện lời hứa. Trong lòng bách tính, bánh nướng Lý Mật miêu tả lại là rất nhiều người giãy dụa hi vọng sống sót.

Không riêng gì Lý Mật, đám người Lý Tử Thông, Chu Túc, Ngụy Dao Nhi đều đề xuất trị quốc chủ của mình, được xưng muốn cùng ăn cơm với người trong thiên hạ “có cơm”. Tuy bọn họ ăn cùng nhau, nhưng mỗi khi cướp đoạt đều giấu vào trong sơn động bí mật của mình.

“Con bà nó, nếu như họ Lý có thể làm hoàng đế thì thiên hạ họ Lý quá nhiều rồi, làm sao đến lượt Lý Mật đại lừa!” Lúc mấy người tụ hội, La Sĩ tin lớn tiếng mắng: “Trọng Kiên cũng họ Lý đấy, nhân phẩm võ nghệ đều cao hơn Lý mật kia nhiều!” Vì để lời nói của mình càng có sức thuyết phục, hắn bác dẫn ra bên cạnh, căn bản không để ý đến mấy bằng hữu bên cạnh đã bị dọa đến mặt trắng bệch.

“Sĩ sĩ thư, ngoài miệng có người đóng cửa. Lúc nào rồi, người còn nói lung tung!” Tần thúc xưa nay mọi người đều tôn kính, con mắt dựng thẳng lên, lớn tiếng giáo huấn.

“Lúc nào, thân thể chi khí, đúng vào lúc không nóng không lạnh. Lý Mật hẳn thật sự có thể làm Hoàng đế, liền phái binh đến Tề quận cùng chúng ta đánh một trận. Chỉ cần hắn có thể chính diện đánh bại đệ tử quận Tề chúng ta, ta sẽ thừa nhận hắn không phải là đại lừa gạt!” La sĩ không kiêng nể gì ồn ào, trong lời nói mang theo một trăm hai mươi người không phục.

“Đánh với Lý Mật, sớm muộn gì chúng ta cũng đánh thôi. Nhưng người đừng kéo Trọng Kiên vào, triều đình rất kiêng kỵ những lời này!” Thấy đối phương càng nói càng không giống lời nói, Độc Cô Lâm tiến lên kéo cánh tay La Sĩ Tín, nhắc nhở La Sĩ chú ý lời nói của mình.

“Sao nào, Hoàng Thượng còn tin cái này à, ta tưởng chỉ có những kẻ điên và vô lại tin tưởng thôi!” La sĩ trừng to mắt, kinh ngạc hỏi. Trong mắt hắn, biểu đệ của Hoàng đế Độc Cô Lâm là người hiểu rõ Hoàng Thượng nhất, ý kiến này thường cũng đại biểu cho cách nhìn của Hoàng đế bệ hạ.

“Hoàng Thượng chưa chắc đã tin, nhưng Hoàng Thượng sợ dân chúng khắp thiên hạ tin tưởng!” Độc Cô Lâm nhếch miệng cười khổ không ngớt.

Loạn thế đã tới, mà văn võ cả triều còn bận tranh quyền đoạt lợi. Nếu như hôm nay La Sĩ tin, truyền vào tai bọn họ, bọn họ sẽ không quan tâm trước kia Lý Húc lập bao nhiêu chiến công cho triều đình, nhất định sẽ tấu tấu bệ hạ thừa dịp sớm tru diệt. Những gia hỏa ăn thịt đầy trán sẽ không nhìn thấy dã hỏa gần trong gang tấc, bọn họ chỉ nắm chắc hết thấy cơ hội đem người uy hiếp địa vị của mình đánh cho rơi xuống bụi trần.

Nguy hiểm tiềm ẩn đối với mọi người mà nói đều là ngẩng đầu lên là thấy được, hết lần này tới lần khác La Sĩ không tin nổi cái này: “Hoàng thượng không tin, Trọng Kiên còn sợ cái gì?” Thanh âm hần hơi thấp, nhưng vẫn không ngừng làm bầm.

“Sĩ sĩ tin, từ năm đầu đại nghiệp đến nay, triều đình đã không biết giết bao nhiêu quan viên họ Lý rồi. Người đừng chỉ lo miệng lưỡi thoải mái, lời này truyền ra, Trọng Kiên sẽ gặp đại nạn lâm đầu.” Tàn thúc bảo không nhin được, dứt khoát nói rõ lời này.

“Ách, lão La ta không nghĩ tới!” La sĩ đưa đầu về phía Lý Húc, mặt mũi đầy áy náy. Nhưng rất nhanh, hần lại thoải mái nở nụ cười: “Nơi này chỉ có bốn chúng ta, ngay cả Trương đại nhân cũng không có ở đây, ai sẽ đem lời của ta truyền ra? Trọng Kiên huynh, người nói có đúng hay không?”

Lý Húc Tổ tới bắt lấy tên “Người điên” này mà không có cách nào, thấy đối phương vẻ mặt vô tội, cũng chỉ thuận theo hần trả lời: “Vâng, sĩ tin cực phải, nhưng cẩn thận cách tường có tai, cho nên, lời này sau này chúng ta đừng nói nữa!”

“Không nói thì thôi, dù sao nếu Lý Mật muốn làm Hoàng đế, trước hết hần ta tới đánh với mấy huynh đệ chúng ta một trận đã, chứng minh hần ta có bản lĩnh làm Hoàng đế rồi hãy nói!”

“Người sẽ có cơ hội. Ta đoán chừng không tới nửa tháng nữa, triều đình sẽ hạ chỉ lệnh cho chúng ta tiến vào tiêu trừ tội.” Tàn thúc Bảo thở dài, nhìn cảnh xuân tươi sáng ngoài cửa sổ, u oán trả lời.

Năm ngoái khi triều đình vào mùa đông, Trương Tu Đà xin dâng tấu thảo phạt đại tặc ở sông nam mười hai quận, quản lý việc tiêu diệt đạo phi ở các nơi phía nam nam. Quận Đông Bình cùng khu vực Tế Bắc dưới quyền đều là khu vực tai họa lớn trước kia. Sau khi bình định Tả Hiếu hữu, phụ cận quận Tế không còn uy hiếp nữa, các quận binh đông hướng nhiệm vụ tiêu phi cũng có đề cập tới ngày quy trình.

Quận Đông Bình cùng quận Đông Bắc đều giáp giới với quận sườn Đông do quân ngói chiếm cứ, dưới áp lực của quan binh, nha tặc trong quận hai khẳng định sẽ nhanh chóng đổ về phía

quân ngói. Đến lúc đó, huynh đệ Tề quận cùng tinh nhuệ ngói sành sành khó tránh khỏi một trận chiến, mà ai có thể cuối cùng đứng vững phong ba, trong lòng Tần thúc bảo không có nửa điểm nắm chắc.

Không giống như La Sĩ Tín cùng Độc Cô Lâm, Tần thúc bảo đối với Lý Mật không có bất cứ ý khinh thị gì. Cùng với gia hỏa xảo trá như rắn này so ra, Tần thúc Bảo càng nguyện ý cùng Từ Mậu Công giao thủ. Cái sau dụng binh mặc dù năng lực rất mạnh., Nhưng dù sao cũng thuộc loại đường đường chính chính mưu phạm trù dương mưu chính. Mà Lý Mật kia, bất luận dụng binh hay là làm việc đều không theo lẽ thường. Người có khả năng đánh cho gã chạy trốn chết, cũng có thể là không cẩn thận đã mắc mưu của gã đó.

“Tây tiến tiêu phí? Chúng ta chủ động xuất kích, rất tốt! Nhưng chúng ta có đủ lương thảo không?” Nói về vấn đề chiến sự, La sĩ lại không hồ đồ, suy nghĩ một chút, không khỏi lo lắng hỏi.

“Không có, năm ngoái lương thực dự trữ của chúng ta vừa đủ ăn. Đánh bại Lô Minh Nguyệt lúc nào cũng có thu hoạch, nhưng tài bảo nhiều, lương thảo ít!” Lý Húc nhún vai, thấp giọng đáp lại: “Nhưng cho dù triều đình không hạ chỉ, Trương lão tướng quân cũng phải mang theo chúng ta tiến về phía tây. Trải qua giày vò cuồng sinh, đệ tử quận Tề chúng ta nhất định phải dùng chiến đấu để biện pháp!”

Rất nhiều người khi đang làm ác thường cho là mình nắm giữ đại đạo duy nhất trong thiên hạ. Tên Bùi Dục kia hạ lệnh chém giết cuồng sinh ở ngoại ô liền như thế. Lý Húc không nghi ngờ người này đối với Đồ Tiên học nói thành kính, cũng đồng tình người điên này chấp nhất đối với lý tưởng xây dựng lại thế giới thịnh thế., Nhưng bị tên điên này giày vò, giữa đệ tử quận trưởng Tề Bạt quân cùng với Phàm Bạt quân liền không còn đường sống quay về, vô số người sẽ bị một phen lời điên khùng mà đi vào tử lộ., Thái thủ Bùi nội cũng tốt, toàn bộ Trương Tu Đà cũng thế, chỉ sợ toàn bộ văn võ trong quận Tề cũng không có bao nhiêu ý niệm xua sư tiến tây bình định triều đình. Đây cũng không phải bởi vì mọi người không có tâm nguyện trung thành triều đình., Mà bởi vì tình hình thực tế

ở nơi này, với năng lực của Tề quận, binh lính có thể chống đỡ nhiều nhất cũng không vượt quá hai vạn. Mà bây giờ quân đội ngói đã được xưng là ủng hộ mười vạn người, thời khắc nguy cấp nếu Lý Mật trèo cao hô lên, bốn phía hưởng ứng lệnh triệu tập đạo phi tuyệt đối sẽ không ít hơn hai mươi vạn người.

Lấy hai vạn quận binh thảo phạt ba mươi vạn đạo tặc, Lý Húc và Tần thúc bảo trong lòng không có bất cứ sự nắm chắc nào. Tuy rằng hắn đã từng gợn gàng đánh tan Lý Mật, nhưng khi đó bên cạnh Lý Mật không có Từ Đại Nhân, giờ phút này tình thế thiên hạ cũng hoàn toàn khác so với năm đó bình định Dương Huyền cảm phản loạn.

“Này!” Nghe Lý Húc nói vậy, Độc Cô Lâm cũng thở dài một tiếng. Lòng dạ hoàng đế bệ hạ rốt cuộc rộng bao nhiêu, so với mỗi người đều rõ ràng hơn. Đoàn người đánh bại Lưu Minh Nguyệt được phong thưởng đến hôm nay sớ dĩ còn chậm chạp không thôi, sợ là có liên quan đến cái việc nháo sự điên cuồng kia.

Chủ nghi ngờ, thì thân chết, từ xưa đến nay đều là điều đương nhiên. Nếu huynh đệ quận Tề trong thời gian ngắn không kết thành một trận thật sự với binh sĩ ngói, e rằng đế vương chí thân với Lý Húc, cũng khó thoát được một kiếp.

” thán cái gì, bất quá chỉ là một đám trộm cướp. Giao Bằng chúng ta trước sau đánh tan, cộng lại cũng có năm mươi vạn, đã từng thấy mọi người than thở rồi!” La Sĩ Tín trời sinh là Nhạc Thiên phái, thấy sắc mặt Tần thúc bảo và đám người Lý Húc càng ngày càng ngưng trọng, nhảy dựng lên, lớn tiếng nói.

“Cũng ngược lại, nhân số bọn chúng dù nhiều, cũng chỉ là trộm cướp mà thôi!” Tần thúc cười cười, đáp lại. Quân đội ngói cương có mạnh, cũng chỉ là kẻ trộm mà thôi. Quan quân giết giặc, thiên kinh địa nghĩa. Nghĩ như vậy, trong lòng của hắn lại dần dần tràn ngập hào khí, vẻ mặt cũng chậm chậm trở nên thoải mái.

“Nhưng thứ bọn họ cầu bây giờ, đã không còn là lấy nhà cướp của nữa!” Đồng thời, một thanh âm trong tâm tính bảo vệ của Tần thúc lặng lẽ dâng lên, kẻ địch đã bắt đầu mưu đồ thành lập

quốc gia của mình, mà sau khi các Quận binh rời khỏi Tề quận, bọn họ vì sao phải chiến đấu? Vì sao phải bỏ thuế nặng, làm cho bọn họ quanh ngày mệt nhọc cũng khó có thể mưu cầu người nhà một bụng Đại Tùy? Hay vẫn là hướng về phía Trương Tu Đà lão tướng quân ngày thường đối đãi?

Một khi Trương lão tướng quân có chút sơ suất thì sao?.. Tần thúc bảo không dám tiếp tục nghĩ theo suy nghĩ này, kinh nghiệm nhiều năm nói cho lão một sự thật, đó chính là rời khỏi quận Tề càng xa, sức chiến đấu của các huynh đệ càng kém.

Mà núi ngói, cách xa ngoài tám trăm dặm.

Tửu đồ: vé khách quý a, các huynh đệ sao nỡ bỏ tiền mua duyệt, không nỡ một tấm vé quý miễn phí, quái dị.

Chương thứ sáu gấm (lục)

Khác với Tần thúc bảo, so với sức chiến đấu sau khi rời xa quê hương của quận binh, Húc Tử càng lo lắng chính mình làm thế nào có thể đối mặt bằng hữu ngày xưa trên cương trường. Trước kia hắn chỉ cần đối mặt với một công pháp Từ Mật., Nhưng bây giờ Lý Mật đi tới núi ngói, đi theo hắn một phát khẳng định còn có một thương nhân giả, Dã Lang Trung Ngưu tiến đạt cùng với Ngô Hắc Hồng thích cầm nĩa cỏ làm vũ khí., Lý Húc cảm thấy anh hùng của trại anh hùng đều là hảo hán nổi tiếng, bao gồm cả Trình Tri đã từng bắt phân cao thấp với hắn, nhưng ngoại trừ tên Lý Mật này ra, người này lòng dạ độc ác da mặt dày, có trời mới biết được một đám anh hùng làm sao cam tâm để cho kẻ này không có bất cứ dã tâm nào thúc ép.

Hiện thực đang càng lúc càng gần đến mức khiến Thạch Nhị Nha tức giận, tất cả bằng hữu của hắn đều biến thành kẻ địch, mà chỉ có hắn vẫn trung thành tận tâm giúp Đại Tùy kéo dài hơi tàn. Năm ngoái thời điểm này chính là năm ngoái., Húc Tử còn có thể cùng huynh đệ Tề quận bảo vệ quê hương những lời này đến từ ta giải thoát, mà hiện tại, các quận binh sắp viễn chinh rồi, hành vi của hắn cùng thủ vệ quê hương đã không còn nữa điểm quan hệ. Hơn nữa,, Giặc trong bốn bề càng đi diệt càng nhiều, cũng trở thành một sự thật không thể bàn cãi. Hiện giờ toàn bộ Hà Nam ngoại trừ quận huyện lân cận với quận Tề Quốc thì còn an bình hơn, từ quận Quảng nông phía nam đến Tây Bắc của quận Đông Hải, gần như mỗi địa khu đều có rất nhiều phản tặc sôi nổi. Bọn họ như rau hẹ mùa xuân., Gỡ cắt một khúc lại sinh ra một đống. Quan binh tiến vào tiêu trừ mặc dù từng sợi từng sợi giành được thắng lợi, nhưng kết quả mỗi lần như chỉ là để cho đầu sỏ đổi tên, quan binh chân trước vừa đi, nơi đó lập tức hỗn loạn như trước.

Điều khiến cho người ta cảm thấy bất đắc dĩ chính là, so sánh với các nơi khác trong thiên hạ, các quận Hà Nam trước mắt coi như là một trong những khu vực ổn định nhất triều đình Đại Tùy. Các nơi phía nam từ năm trước cá Câu La tướng

quân bị oan giết, đã loạn thành một đồng hỗn loạn. Trước mắt nhìn qua thì coi như an bình chỉ là mấy chục dặm quanh Giang Đô có vương thế sung quân trấn thủ. Phía nam Xuất Giang Đô chỉ đến Hoài Thành, phía bắc chỉ là nơi An Nhạc của đạo tặc. Rất nhiều trộm cướp ở các quận Hà Nam bị Trương Tu Đà đại nhân đánh cho không có chỗ trốn đều chạy đến Hoài Thương, lợi dụng địa hình phức tạp giữa Hoài Hà cùng Trường Giang đối kháng với quan phủ, tiếng ngựa to nhỏ cộng thêm ở một chỗ xa xa hơn trăm nhà.

Về phần Tô lấy dân phong phiêu bạt trừ danh giang bắc chư quận, cục diện càng là rung chuyển không chịu nổi. Trước có Trương Kim xưng tại Thanh Hà quận đánh chết Hữu Hầu Vệ tướng quân Phùng Hiếu, sau đó có cao sĩ, Đâu Kiến Đức lấy ổ gà Cao Kê làm ổ nuôi đầu., Bốn bề công thành tháo đất, càng làm người ta kinh ngạc hơn chính là, năm ngoái khi mùa thu trưng binh lính Ban Đại Sư, thế mà bị một người tên Dương Công Khanh chép lại đội hậu đội Ngự Lâm quân. Theo triều đình báo cáo trên, Dương Công Khanh bị Ngự Lâm quân phản kích mãnh liệt., Âm mưu không có thành công, chỉ ăn trộm bốn mươi hai phân Phi Hoàng Thượng Mã mà đi. Trên thực tế, mục tiêu của tặc nhân văn văn là đoạt ngựa tự mạnh, nếu bọn họ đem mục tiêu chiến đấu làm sát quân, ngự lâm lục quân binh mã chưa hẳn ngăn cản được.

Bây giờ khắp các nơi phía bắc đều không chỉ sôi nổi mà còn nổi tiếng là Trương Kim. Cao Sĩ Đạt và Dương Công Khanh là ba nhóm phản tặc khá nổi tiếng. Năm đó huynh đệ Tề quận đã từng đánh bại Vương Bạc, Lư Minh Nguyệt, Mạnh nhượng lại., Bành Hiếu cũng chạy tới đó, mỗi người đều tìm một nơi an nhà. Ngoài ra, còn có rất nhiều người thực lực không lớn, nhưng gây họa cho kẻ phản tặc không nhỏ, giống như vương khắp trời., Mấy người Lịch Sơn Phi, cũng dẫn theo mấy vạn phi khẩu lui tới tung hoành. Cuối cùng khu vực hoạt động của hai người đều gần tới quê nhà của Húc Tử, cho nên tin tức truyền đến ở đó mỗi lần là khiến Húc Tử lo lắng nhất. Mặc dù Võ Sĩ Hoạch ngày mai đến báo tin cho biết, Đường Công Lý Uyên đã phái người đi Dịch huyện bảo vệ cha mẹ hắn, nhưng Húc Tử vẫn lo lắng vì an nguy của người nhà như trước.

Trong thư, Võ Sĩ Hoạch có nói đến tác dụng của dân gian nơi đóng kín của Lý Thế Dân, đối với vị nhị công tử của phủ Đường công vừa mới trưởng thành này thật sự rất tôn sùng. Trong thư hần còn tưởng như không chút để ý nhắc tới, nếu ngày đó người giữ đường cho huynh đệ Hộ Lương quân không phải là thế tử xây dựng xong đường lui, mà là thế dân nhị công tử, huynh đệ đối mặt nhất định là một loại kết cục khác.

“Ôi!” Trước khi ngủ, Lý Húc lấy thư của Võ Sĩ Hoạch ra xem lại một lần nữa, không nhịn được thở ngắn than dài. Sâu trong nội tâm, hần rất nhớ khoảng thời gian trong quân hộ lương. Mặc dù khi đó hần chỉ là một giáo úy, nhưng chính bởi vì chỗ đứng không cao, cho nên cũng không cảm giác được mưa to gió lớn bên ngoài.

Mà hiện tại, chức quan của hần càng lúc càng lớn, tước vị càng phong càng cao, tâm lại càng ngày càng cô độc. Cơ hồ không ai có thể hiểu được buồn khổ của hần., Mặc dù nữ nhân thân mật nhất bên cạnh cũng vậy. Từ lần trước hai người vì cách nhìn khác nhau giữa triều đình và đạo phi mà cãi vã qua đi, nhị nha vẫn cẩn thận từng li từng tí tránh né vấn đề tương tự với hần. Trên thực tế, ngoại trừ quan tâm lương thực trên mặt đường đất hơn mấy đồng, nước sông thượng du của tể hà lại tiện nghi được bao nhiêu bên ngoài., Nhị Nha cơ hồ chủ động buông tha sự quan tâm đối với thời cuộc. Ngược lại ở phương diện tài chính, nàng cùng quản gia phối hợp với thân thủ vẫn chưa tới một năm. Tuy rằng nữ nhân trở thành Húc Tử còn chưa tới một năm, nàng đã làm cho Lý Húc danh nghĩa Điền sản nhiều gấp đôi. Nếu như lại thêm việc ăn thai triều đình phong cho, trước mắt Húc Tử không thể tính là có được ruộng tốt vạn mẫu, cũng là một đại phú hào nổi danh.

“Lang quân không vui sao?” Thạch Nhị Nha rõ ràng cảm giác được mấy ngày gần đây tâm sự nặng nề của Húc Tử, chen lấn về phía hần, ân cần hỏi thăm.

Thời tiết tháng năm còn chưa hoàn toàn nóng, buổi tối, hai người còn có thể ôm nhau mà ấm áp. Nơi ngực truyền đến cảm giác mềm mại khiến tâm tình Húc Tử thoải mái hơn một chút, hần giang hai cánh tay ra., Đưa nhị nha ôm vào trong ngực, thấp giọng nói: “Thượng cốc bên kia không quá an bình, ta sợ

tặc nhân uy hiếp đến an toàn của người nhà. Dịch đạo ở Hà Bắc đã đứt đoạn thời gian rồi, thân thể phụ thân cùng mẫu thân thế nào, ta làm nhi tử cũng không rõ ràng lắm!”

“Vậy sao ngươi không đưa Công bà bà đến bên cạnh ta.” Nơi ngực có một bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng gãi, Thạch Nhị Nha vừa lấy hơi, vừa ôn nhu hỏi. Ngoại trừ tính tình kém một chút ở thời điểm khác, đại đa số thời gian nàng đều ngoan ngoãn như mèo. Giống như mèo tràn ngập quyến luyến với người, giống như mèo vậy mới nghĩ ra cách thu lấy sự thương tiếc của chủ nhân.” Mặc dù ta không phải chính thất của ngươi, nhưng trước tiên tận một ít lòng hiếu thảo của Công Bà, cũng là lẽ dĩ nhiên!”

“Trên đường không yên ổn, trừ phi phái một đám huynh đệ tới tiếp, nếu không, còn không để bọn họ ở lại thượng cốc an toàn hơn!” Lý Húc thở dài, trả lời. Hắn đã phái ba tên thân binh còn lại đi bảo vệ người nhà của mình., Nhưng nếu đạo tặc độc toàn bộ lực lượng mà đến, ba mươi mấy huynh đệ cùng với hơn mười tên gia đình Đường Công phái cho dù võ nghệ có tốt đến mấy, cũng không có bao nhiêu tác dụng bảo hộ. Mà hắn lại không thể phái nhiều binh hơn, một là triều đình pháp luật không cho phép, Trương Tu Đà đại nhân cũng không hy vọng thuộc hạ tùy ý mà phế công.

“Chờ ngày nào đó không xảy ra chiến tranh, ngươi dẫn ta về thăm người thân đi. Như vậy ngươi có thể mang theo nhiều hộ vệ hơn, người khác cũng nói không ra lời vô nghĩa!” Thạch Nhị Nha ngẩng mặt, thiết lập thân ở trên đất thay mặt Húc Tử nghĩ ra chủ ý. Cách xử lý của nàng không tính là tốt, nhưng xác thực có chỗ khả thi. Chỉ là sau này còn có ngày không đánh trận sao? Lý Húc lắc đầu, vẻ mặt cười khổ.

“Sao, ngươi lại muốn xuất chinh?” Thân thể trong lòng rõ ràng cứng ngắc thoáng một phát, ngay sau đó, một thanh âm lo lắng từ chỗ bả vai chậm rãi nổi lên, chui vào hai tai, quấn quanh trong lòng của Húc Tử.

“Có thể sẽ bị triều đình phái đi tiêu diệt ngục ngói.” Lý Húc lại thở dài, âm u nói. Hôm nay, hắn vô cùng muốn tìm người hàn

huyền một lát, mặc dù nhị nha trong lòng không thể hiểu nỗi khổ tâm của hắn.

“Vưu Cương, vậy không phải là cách quận Tề rất xa sao?”
Quả nhiên, Thạch Nhị Nha nghĩ đến đầu tiên chính là khoảng cách giữa quận Tề và quận Đông.

Khoảng cách tám trăm dặm, trong mắt nàng đủ để song phương nước giếng không phạm nước sông. Nhưng Húc Tử biết điều này không có khả năng, theo tốc độ khuếch trương trước mắt, quận binh cho dù không tấn công ngôi cương trại, đám lâu la dưới trướng Lý Mật sớm muộn gì cũng sẽ đánh tới cửa.

“Ta cũng không muốn đi, nhưng ta là quan viên của triều đình, không thể kháng chỉ bất tuân!” Lý Húc nắm chặt cánh tay, thấp giọng trả lời. Hắn biết rõ đối phương không thích nghe hai từ của quan quân và thổ phỉ, điều này quá dễ dàng làm cho nàng nhớ tới quá khứ của mình. Nhưng sự thật là như thế, hắn cũng không thể trốn tránh.

Thân thể mềm mại giữa hai tay từng chút một trở nên cứng rắn, Lý Húc cảm giác rõ ràng tim đối phương đang giãy dụa. Chậm rãi, thân thể Thạch Nhị Nha lại mềm nhũn, tựa như trái tim của Húc Tử, tràn đầy ưu thương và bất đắc dĩ.

Hai cổ ưu thương khác nhau đan xen, chậm rãi chảy thành sông, chậm rãi nuốt chửng hai người. ngôn ngữ không còn là công cụ giao lưu nữa, bọn họ đã nắm giữ trong ngọn đèn dầu, cố gắng quên đi thế giới bên ngoài thân. Sau khi tiếng mưa gió bên ngoài rèm che cũng ngừng lại, nhị nha dùng tay ôm lấy thân thể cứng rắn của Húc Tử, toàn thân dững khì hỏi: “Húc lang, ngươi có thể không làm quan được không?”

Nếu như nghe tiếng sấm sét, bắp thịt toàn thân Lý Húc cũng lập tức cứng ngắc. Không làm quan trong triều đình? Hắn chưa từng nghĩ tới. Không làm quan thì đi làm cái gì? Minh vì sao phải liều mạng làm việc đó nhiều năm như vậy? Không làm quan, làm binh hoang mã loạn năm tháng, thì sao bảo vệ người nhà của mình? Tất cả vấn đề cuồn cuộn kéo đến, khiến hắn trong lúc nhất thời không tìm được đáp án.

“Ta, ta sợ!” Thạch Nhị Nha áp đầu vào ngực Lý Húc, thanh âm giải thích gấp gáp và ủy khuất.” Ta không phải muốn làm lỗ tiền đồ của ngươi, ta sợ ngươi một ngày nào đó...” Nàng không dám nói tiếp, cắn chặt răng, nước mắt từ ngực đối phương lăn xuống dưới.

Nếu như vậy, nàng lại trở thành không còn gì cả. Tuy rằng, vốn nàng chưa từng có bất cứ thứ gì, chỉ cố gắng bắt lấy một giấc mộng, không muốn để nó vỡ vụn quá sớm, như vậy, mà thôi.

“Ta biết rõ ngươi nghĩ cho ta, nhưng biện pháp mà ngươi nói, cũng không dễ dàng làm được.” Lý Húc nhanh chóng bị nước mắt thấm ướt, thở dài, dịu dàng nói. Hắn yên lặng theo suy nghĩ này, mục tiêu lúc rời khỏi Dịch huyện chỉ là làm một huyện úy, bây giờ mục tiêu này đã sớm thực hiện, tại sao mình càng ngày càng không hài lòng?

Trong giây lát, đủ loại trở ngại trên quan trường đồng loạt xông lên trong lòng hắn. Hắn phát hiện chủ ý mà nhị nha nói có lẽ đây là một loại phương thức giúp hắn thoát khỏi việc rút đao gặp bằng hữu, nhưng để thực hiện loại phương thức này, hắn phải trả giá quá lớn.

“Đợi thiên hạ bình tĩnh một chút, ta liền từ quan, đưa ngươi về Dịch huyện hương. Ừ, còn có một việc ta cần nói cho ngươi!” Lý Húc cúi đầu, nhìn tóc đen trong ngực, ôn nhu nói. Sắp đi xa, trước khi đi., Hắn muốn nói một nội dung trong thư cho nhị nha, theo như lời Vũ Sĩ Hoạch nói, bốn cô gái nhà Đường công mang theo mấy người con gái tâm phúc không từ biệt. Cách nói bên ngoài của Đường công công là tới kinh thành nương nhờ tử tử của hắn, nhưng Vũ Sĩ Hoạch ở trong thư ám chỉ, Lý Tích Nhi có thể đến thăng lịch thành, để thỏa mãn nguyện vọng nhiều năm trong lòng.

“Đường công có một đứa con gái...” Lý Húc moi ruột gan nghĩ cách giải thích. Lý Kính Nhi rốt cuộc hình dạng thế nào, hắn căn bản chưa từng thấy qua. Vũ Sĩ Hoạch nói nàng rất giống Uyển Nhi, nhưng từ sau khi đến Tề quận, Húc Tử bần đến mức ngay cả bộ dáng Uyển Nhi cũng mơ hồ quên mất, lại

có thể nào trong lòng chấp vá ra một thân ảnh chưa từng xuất hiện?

Nhưng bất kể thế nào, hắn cũng phải dàn xếp ổn thỏa cho Kính Nhi. Đường công đối với hắn có ân, hắn không thể để cho con gái của ân nhân lưu lạc nơi đầu đường. Nhưng làm sao để Nhị nha chiêu đãi cho tốt tên tiểu sát tinh sắp xông vào cửa nhà này, đặc biệt là trong lúc thông gia với Đường công đã trở thành mục tiêu không thể thực hiện, làm sao có thể nắm chắc phân tặc đối đãi khách, quả thực làm người ta đau đầu.

Húc Tử trầm tư suy nghĩ, ý đồ thuyết phục Nhị Nha hỗ trợ. Nhưng rất nhanh hắn phát hiện mình không cần phải phí sức nữa, người trong lòng đã ngủ say, yên tĩnh như con mèo, trong lỗ mũi phát ra tiếng ngáy nhàn nhạt.

Tửu đồ: Nhị canh, kéo vé.

Chương thứ sáu gấm (lục)

Người hầu của Lý phủ đều biết có một vị khách quý sắp đến, nhưng mọi người đều không rõ người đến là ai, chỉ thấy di nương vội vàng chuẩn bị phòng cho khách nhân, chần đệm, gương, hòm, mặt mũi tươi cười. Nhưng cũng có người lặng lẽ nói đã từng thấy Đát nương nương ở trong phòng lén lút chảy nước mắt.

“Cô di, có lẽ là người không hi vọng lão gia xuất chinh!” Người được xưng là hiểu nhất tâm tư chủ nhân nên lén lút để lộ tài hạnh. Đối với việc từ khách nhân nhảy lên trở thành chủ nhân, bọn họ làm người hầu cũng không có quá nhiều ác cảm. Chuyện tương tự như vậy xảy ra trong bất cứ một đại trạch viện nào cũng không có gì là lạ. Huống hồ di nương ngày rất biết làm người, giống với lão gia trong nhà, đối với mọi người phi thường khách khí.

“Cũng đúng, mỗi lần xuất chinh, lão gia đều phải mang một thân thương trở về! Bọn Chu giáo úy cũng quá vô dụng, nếu như ta làm thân binh cho lão gia...” Đến tuổi thọ tức giận bất bình. Chu tỉnh cùng mấy thống lĩnh thân binh khác của Lý phủ đều ở trong cái nhà này vượt qua viện., Tất cả chi tiêu của bọn họ đều do Lý phủ gánh vác. Trong mắt quản gia và người hầu, đám người Chu Tỉnh hưởng thụ đãi ngộ tốt như vậy, nhưng cũng không thể để lão gia nhà mình không chút tổn thương, không khỏi quá mức không tận chức.

“Cái chân nhỏ của ngươi có mà cũng không đủ sức dắt ngựa cho lão gia, hay là thôi đi, đừng để Lý gia ta mất mặt!” Đám người hầu nghe được tuổi thọ nói quá lớn, cùng lên tiếng trêu ghẹo.

“Ta, ta có thể nâng được sáu mươi cân. Lần trước lão gia luyện võ ở hậu viện, còn chỉ điểm ta mấy chiêu đó!” Thọ đến không phục, nhảy dựng lên, khoa tay múa chân phản bác.

“Đúng, ngươi có thể nâng được túi gạo sáu mươi cân, bất quá ngày hôm sau phải nằm rạp trong ổ cả ngày! Làm việc đi, trời tối thanh lý không hết hậu hoa viên, cẩn thận mấy người các

ngươi!” Quân gia vừa vặn đi qua bên cạnh, thuận tay vỗ vỗ ót thọ hậu, cười mắng.

Chúng người hầu lè lưỡi, cười nháo chạy đi. Chủ nhân của nhà này đối với mọi người không tệ, đặc biệt khi hấn ở nhà, luôn quan tâm tới rất nhiều người. Cho nên, chỉ cần chủ nhân nhà này ở đây, tiếng cười trong sân sẽ càng nhiều. Nhưng mọi người ai cũng rõ ràng., Chủ nhân lại muốn ra ngoài viễn chinh. Trong nhà, dì dì đã lau sạch binh khí của hấn, bên ngoài, cầm đao, tùy ý có thể thấy ngựa và con la cười ngựa.” Lần này đi đánh lính ngói Cương quân, đánh dẹp được quân đội ngói cương.”, Toàn bộ Hà Nam đều sẽ yên ổn!” quán trà quán rượu, rất nhiều người bàn tán xôn xao. Ngoại trừ người nhà tham chiến, rất ít người vì lo lắng về kết quả chiến tranh.” Có Trương đại nhân ở đây, huynh đệ quận Tề chúng ta đã từng thua trận chưa?” Các tửu khách lớn tiếng nói, mặt đỏ bừng, trong mỗi lỗ chân lông đều lộ ra vẻ tự hào.

Trước khi quý khách tới, Lý phủ nghênh đón tin tức lão gia gia gia gia tăng chức tước. Đại nghiệp mười một năm sáu tháng, hoàng đế bệ hạ có chỉ, xét thấy chiến công trác tuyệt của Trù huyện Lý Húc, vượt cấp gia phong hấn làm hương hầu Vi Thành, thực ấp gia tăng đến một ngàn hộ. (Chú số một). Quan chức của hấn bởi vì mấy tháng trước mới vừa tấn cấp, cho nên tạm thời không thăng chức.

Trong cùng một thánh chỉ, Đại Tùy hoàng đế bệ hạ thăng chức Trương Tu Đà làm Huỳnh Dương Thông Thủ, các quận Hà Nam tuyên bố an ủi đại đạo, cộng thêm Tả Quang Lộc đại phu chép (2), thánh quyền nhất thời ừ ừ.

So sánh ra, ban thưởng cho Tần thúc bảo và La Sĩ tín có vẻ hơi keo kiệt một chút. Tần thúc bảo vật được ban phong làm Giáo úy, La Sĩ tín ban tặng Phong Vân Kỵ Úy, hai chức quan tước này đều là danh hiệu trao tặng võ tướng, ngoại trừ thanh danh dễ nghe hơn một chút, không có thực quyền gì. Có lẽ là tự giác thưởng khó thù lao công lao a, làm bồi thường đối với hai người, thánh chỉ tuyên bố đối với Tần, La hai người mỗi người thưởng một ngàn tấm, lấy quan viên địa phương ban cho trong phủ khố.

Thánh chỉ một chút, lão thái quân Bùi Tỏa ngay lập tức nhắm mắt. Trong thời đại loạn lạc này, Trương Tu Đà, Lý Húc..., Đám người Tần thúc bảo, La Sĩ Tín trong mắt hấn không khác gì thần bảo hộ quận Tề. Mà Hoàng Đế bệ hạ đem đất phong của Lý Húc huyện dời đến Vi Thành phụ cận ngôi Cương sơn, đem chức vị thông thành Trương Tu Đà rời xa Đông Đô điều đến gần Mâu Dương gần trong gang tấc, rõ ràng chính là đang thúc đoàn người sớm xuất binh bình loạn, không muốn lấy địa phương không tĩnh làm cớ kéo dài thời gian.

“Cũng may bệ hạ còn lưu lại Trọng Mộc cho ta!” Bùi Dục than thở qua đi, trong lòng âm thầm cảm thán. Thánh chỉ của bệ hạ dường như liên quan đến mỗi người có công, bao gồm Bắc Hải Ngô Vũ Lâm đi theo quận chúa Tề Quốc vài lần đều được cả triều nghị đại phu vừa khen ngợi, duy chỉ có không đề cập đến Độc Cô Lâm có quan hệ với hoàng gia cốt huyết. Lấy thế lực Độc Cô gia., Tuyệt đối không có khả năng ban thưởng cả gan nuốt hết Độc Cô Lâm, như vậy, giải thích còn lại chỉ có thể để lại sau khi Trương Tu Đà điều nhiệm Huỳnh Dương Thông Thủ, chuẩn bị đem chức vị Thông Thủ Tề quận giao cho Độc Cô Lâm đảm nhiệm.

Nghĩ tới đây, Bùi đế tâm thần an tâm hơn chút. Vài bước tiến lên, Khâm sai công công tới truyền chỉ ôm quyền thi lễ, khách khí nói: “Đại nhân một đường một nhọc, thật sự là vất vả. Mời vào sảnh ngồi một chút, đợi quan sai người dâng trà.”

Văn công công là hiền hoạn nổi danh bên cạnh hoàng đế bệ hạ, xưa nay chưa từng tham lam hối lộ, cho nên mọi người cũng không lấy vàng bạc ra dơ bẩn mắt hấn. Sau khi cẩn thận thu lại thánh chỉ, xúm lại tiến lên, mồm năm miệng mười hướng về ý tứ ân cần thăm hỏi.

“Công công từ đường thủy tới hay là đi đường bộ, dài bao nhiêu ngày?”

“Trên đường lớn có phải bình an không? Có gặp phải phiền toái gì không?”

“Được chứ vị đại nhân hỏi, nhà chúng ta mười ngày trước chèo thuyền từ Lạc Thủy xuống, dọc theo đường đi chậm rãi theo Hoàng Hà, té thủy. Hấn là tặc nhân tinh mắt, nhìn ra

thuyền của ta ăn nước cạn, cho nên tự thấy không đáng để ra tay một lần. Cho nên, dọc theo đường đi coi như an bình!” Nhắc tới đường đi, Văn Dao chấp tay, mỉm cười trả lời, trên trán không phải không có đắc ý.

Trong thời đại rối loạn này, chỉ mang theo mười mấy tên tùy tùng của Lạc Dương đi vào thành, đừng nói đi đường vất vả, chỉ riêng dưỡng khí này thôi cũng đủ khiến mọi người bội phục rồi.” Công công thật can đảm!” Trương Tu Đà ôm quyền chào. “Nhưng Trương mỗ có một chuyện không rõ, còn muốn nhờ công công vui lòng chỉ giáo!”

“Trương đại nhân là muốn hỏi triều đình chúng ta vì sao lại không ban thưởng cho Độc Cô Độc úy tử chuyện này?” Không đợi Trương Tu Đà nhắc tới, Văn công công đã đoán được suy nghĩ trong lòng hắn. “Trước khi đến đây, thánh thượng còn truyền cho hai đạo khẩu dụ, một đạo cho Lý Hưu, một đạo cho Độc Cô Độc úy úy, chúng ta vẫn còn chưa kịp nói. Nếu đại nhân đã nhắc tới, liền mời mượn một gian phòng, để chúng ta vào nói chuyện!”

Từ khi tiên đế khai quốc đến nay, hoàng đế bệ hạ có việc tìm thần tử đều là dùng phương thức rất chính quy. Ngoại trừ đối với người cực kỳ thân tín, rất ít có khẩu dụ ban phát. Đặc biệt là loại địa phương cách Đông Đô tương đối xa, nếu như không phải hai năm gần đây quân binh có công tiêu diệt phi, thánh chỉ đều rất ít thấy, càng khỏi cần nhắc đến khẩu dụ.

Ai ngờ khẩu dụ dễ dàng không đến, thứ nhất chính là hai đạo. Thái thú nghe vậy, tranh thủ thời gian sai người bay lên không trung hai đường phủ nha, dâng nước trà, sau đó mời khâm sai đại nhân cùng hai ”sủng thần” cần tiếp khẩu dụ”. Đám văn võ tặc Tề quận ở phía xa xa bên ngoài hai đường, nghiêm phòng có người tới gần nghe lén.

“Hai vị tướng quân ngồi đi, nếu bệ hạ không đem những lời muốn nói với nhị vị viết lên mặt giấy, chính là không muốn để cho hai người các ngươi câu thúc. Tính ra, đây là ta lần thứ bảy thay bệ hạ truyền khẩu dụ. Một lần chính là hai đạo, cũng coi như là may mắn bình sinh hiếm có rồi!” Thấy cửa sổ cũng đã đóng kỹ, Văn Nhất Nhất Dao cười cười, nói.

“Mặt tướng cung tạ thánh ân!” Lý Húc cùng Độc Cô Lâm đồng thời ôm quyền, vái dài xuống đất.

“Tạ ơn thì phải cảm ơn mới đúng, bệ hạ rất quan tâm tới hai người các người đây.” Văn Nhất Dao cũng đứng thẳng người, đại biểu Dương Quảng bị hai tên thần tử bái tạ, sau đó mang theo vài phần hâm mộ mà tán thưởng.

“Mặt tướng có tài đức gì để bệ hạ ghi nhớ, không thẳng nỗi sợ hãi!” Hai người Lý Húc và Độc Cô Lâm lại bái tạ.

“Sợ hãi thì không cần, trước khi tới, bệ hạ hỏi Lý tướng quân, nghe nói ngài tự mình nạp con gái của phỉ thủ Thạch Tử Hà, có chuyện này không?” Văn Dao gật gật đầu cười, sau đó nhăn mặt chất vấn.

“Mặt tướng?” Lý Húc ngây người, không ngờ trên triều đình cũng có người hỏi đến chuyện riêng của mình. Khẳng định lại là người nào đó trong triều đình nắm việc này làm nhược điểm, cho nên bệ hạ mới phái người tới hỏi ta.” Nghĩ đến tầng một, trong lòng hắn không khỏi dâng lên oán khí. Sau khi trầm ngâm một chút, hắn lớn tiếng trả lời: “Quả thật là có việc này! Mặt tướng cho rằng đã có việc này!, Dưới sự trị vì của Thánh Nhân, tội không bằng cái nôi của vợ mình. Thạch Tử Hà đã bị đánh bại, con gái của y không khác gì con gái của dân chúng bình thường! Bởi vậy, y không thêm chấp nhận nữa.”

Húc Tử không cho rằng chính mình làm sai điều gì, luật pháp Đại Tùy, địa vị thiếp chỉ vền vẹn cao hơn nô tài. Hắn đã vì Thạch Nhị Nha trả tiền chuộc tội, sau đó lại an bài nàng như thế nào, những người khác căn bản không có quyền ăn nói bậy bạ.

“Bệ hạ đã sớm đoán được người sẽ nói như vậy!” Văn Dao bị bộ dáng tức giận của Lý Húc chọc cười, tiến lên vỗ vỗ vai hắn an ủi: “Lý Hầu không cần sốt ruột như vậy, bệ hạ chỉ thuận miệng hỏi mà không cảm thấy người làm gì sai. Bệ hạ nói với các đại thần trong triều người tuổi còn trẻ., Không có hôn phối, thấy con gái Thạch gia xinh đẹp liền cưới về nhà, nếu là lúc hắn tuổi trẻ, cũng sẽ làm chuyện phong lưu này, cho nên, hành vi của người cũng không có gì sai lầm.”

“Tạ ơn bệ hạ thông cảm!” Nghe lời này, Lý Húc hơi bình tâm, cười cười hướng tây chấp tay. Giữa phố phố có rất nhiều tin đồn về phong lưu của Dương Quảng, nhưng theo Lý Húc biết, giữa bệ hạ và hoàng hậu có quan hệ hạnh phúc rất sâu, trong cung phi tử tống kế không vượt quá hai mươi người, cái gọi là tuổi trẻ cũng sẽ bị phong lưu này xâm chiếm, đã rõ ràng là miệng kẻ lẩn át. Phần ân tình này, hẳn không khỏi cảm kích.

“Bất quá bệ hạ phân phó, tương lai nếu người cưới vợ, nhất định phải viết rõ triều đình mới được. Cũng không phải nhằm vào một mình người, bắt đầu từ khi có tiên hoàng, địa vị hiển hách của bản triều đã thông hôn, đều cần bẩm báo với triều đình. Người đã là Hầu gia, cũng không thể lại qua loa như vậy nữa!” Văn Nhất Dao cười cười, bổ sung.

“Thần tôn chỉ!” Lý Húc nhanh chóng hướng Tây ôm quyền lĩnh mệnh. Được Võ Sĩ Hoạch nhắc nhở, hẳn đã biết hôn sự của mình không phải do nhà mình làm chủ, cho nên một đao cũng không khiến người ta cảm thấy kinh ngạc. Về phần cưới con gái nhà ai, Húc Tử hiện tại còn chưa nghĩ tới, cũng không muốn vì khẩu dụ của thánh thượng mà đau đầu.

“Người đừng vội chấp tay, mấy câu này là do Hoàng thượng nói cho người biết, không phải khẩu dụ. Khẩu dụ chân chính ta còn chưa nói, người chuẩn bị tiếp chỉ đi!” Văn Dao cười lại, tiếp tục nói.

“Thần Lý Húc cung kính nghe Thánh giáo!” Lý Húc thầm kêu khổ, lui về phía sau nửa bước, cung kính cúi nửa người xuống.

Đợi Lý Húc bày ra tư thế xong, Văn Nhất mỗi hắng giọng một cái, đổi giọng nói: “Thánh thượng khẩu dụ, đặc biệt ban cho Lý Húc Bình Thân, ngồi nghe trăm nói chuyện.”

Đây chính là ân điển hiếm thấy, Lý Húc vội vàng tạ ơn, tìm một cái ghế dựa vào, cuối cùng không dám ngồi yên, khom nửa mông nghe chỉ thị mới của hoàng đế bệ hạ đối với mình.

“Người không cần khẩn trương, xưa nay bệ hạ thường theo bên cạnh người khác rất tùy tiện!” Văn Dao thấy Lý Húc tay chân luống cuống, đầu tiên mở miệng an ủi hẳn một chút, sau đó tiếp tục nói: “Thánh thượng khẩu dụ, trăm từng đồng ý đưa

người tới Liêu Đông, lời hứa ngày xưa, bây giờ vẫn còn bên tai. Nhưng bởi vì có tiểu nhân che mắt nghe, cho nên năm ngoái trăm nói không giữ lời...”

“Chắc chắn là lão tướng quân đưa lời của ta cho hoàng thượng!” Nghe đến đây, trong lòng Lý Húc thầm cảm khái. Trải qua mấy năm quan sát và cảm ngộ, Dương Quảng trong lòng hẳn tuyệt đối không còn hình tượng Thánh Thiên Tứ nữa. Nhưng phần tình nghĩa này của Dương Quảng với thần tử mà lại thực sự khiến Húc Tử không đành lòng quay lưng.

Đang lúc cảm khái, nghe vẫn một đạo tiếp tục thuật lại: “Trẫm đã dày một tiểu nhân kiến công lập nghiệp đến Lĩnh Nam, khiến cả đời không được trở về Trung Nguyên nửa bước. Ta đã cho người một cục tức, cho nên trong lòng người cũng đừng có oán hận gì!”

“Thần không dám!” Lý Húc từ trên ghế nhảy xuống, lớn tiếng trả lời.

“Kỳ thật người không đi Liêu Đông cũng không có gì đáng tiếc. Trẫm lại bị tên Cao Nguyên kia lừa gạt, không công mà lui. Mấy năm nay, ngoài triều đình, luôn có tặc cố ý lừa gạt trẫm, trẫm rất đau lòng. Chỉ có người là thật sự giết giặc thay trẫm, cho nên trẫm cũng không phụ lòng công lao của người!”

Mấy câu này chứng tỏ tại sao triều đình lại ban thưởng tước vị vượt cấp cho hắn, chắc hẳn hoàng đế bệ hạ nhìn ra bên cạnh mình có rất nhiều người nắm quyền, người có thể làm việc thì ít, cho nên trong lòng rất hối hận.” Nếu như lúc này bệ hạ chán chừ, không chừng Đại Tùý sẽ cứu được!” Lý Húc đứng thẳng dậy, trong lòng đột nhiên tràn đầy khát vọng.

“Trẫm nghe người quê hương bị tặc nhân uy hiếp, đã ra lệnh quan viên địa phương ở trong Dịch huyện thành thay người chuẩn bị phủ đệ một lần nữa. Người nhà của người cũng đều dời vào, người cứ việc anh dũng giết tặc, không cần lo lắng cho an nguy của người nhà! Đợi đến lúc bình định quân đội, trẫm nhất định sẽ mời người về kinh, quân thần chúng ta lại xuống Liêu Đông, nhất định sẽ rửa sạch nỗi nhục lúc trước!”

“Thần, thần tạ ơn thánh ân của bệ hạ!” Lý Húc khom người xuống, ngoại trừ cảm tạ ra thì không biết nên nói gì cho phải. Về tư, hoàng đế hoàng đế Đại Tùy bệ hạ có thể nói là ân sủng vô cùng, ngay cả an nguy của người nhà cũng đã được suy xét cho hẵn. Nhưng đối với quốc gia mà nói, hoàng đế bệ hạ hiển nhiên không có bất kỳ hiểu gì, lại còn mơ tưởng đến việc đi Liêu Đông lấy lại mặt mũi, căn bản không thêm để ý tới dân gian đã bùng cháy dữ dội.

“Văn công công, bệ hạ không biết các nơi sơn tặc giặc cỏ đã gây huyên náo rất lớn rồi sao?” Nghe xong khẩu dụ của Hoàng đế bệ hạ đối với Lý Húc, Độc Cô Lâm cũng cảm thấy có chút thất vọng, tiến lên, thấp giọng truy vấn.

“Đây chính là nguyên nhân vì sao bệ hạ cho người khẩu dụ!” Văn Nhất Dao thở dài, cảm khái trả lời.” Chúng ta là nội thân, theo lý thuyết không thể can thiệp vào chuyện ngoại đình. Nhưng một đường đi tới đây, tận mắt chứng kiến, có thể nói là giật mình. Trước kia nghe lệnh huynh nói địa phương đại loạn, không cần nói đến chuyện hoàng thượng., Ta cũng không tin. Bởi vì Ngu đại nhân, Vũ Văn đại nhân và Bùi đại nhân đều nói kẻ cướp càng ngày càng ít, chỉ có lệnh huynh và Tô Nạp nói với nhau là tình thế càng lúc càng lớn. Ha ha, người này à, ai còn không muốn nghe kỹ lời này. Nhưng ai ngờ tới, chưa chắc có thể bao che được lòng tốt đâu!”

Lão thái giám nói liên miên không dứt, trong lời nói tràn ngập tiếc nuối cùng hối hận. Về mặt này của ông ta quả thực khiến người ta nhìn vào trong lòng, Độc Cô Lâm tự biết trong nhà chỉ sợ không có chuyện gì tốt, vội vàng ngắt lời ông ta, lớn tiếng truy hỏi: “Công công, ngài có thể nói rõ ràng chút không, gia huynh, gia huynh làm sao vậy, chẳng lẽ gia huynh xử sự sao?”

“Năm ngoái trên đường Mộ Đông Ban sư đã có chút lạnh lẽo, mùa xuân năm nay lại và đám Bí Thư tiết kiệm chút ít giận, cho nên mới ốm mà chết. Bệ hạ phái ta tới để bệ hạ nhanh chóng trở về Đông Đô, một là gặp được Độc Cô đại nhân khiến hẵn cao hứng vô cùng. Thứ hai, hẵn muốn giao nhiệm vụ hộ vệ cung đình cho người mình, mà người là lựa chọn thích hợp nhất!”

“Mặt tướng tôn chi!” Độc Cô học lùi về sau nửa bước, thi lễ đáp. Quốc sự gia sự nổi gót mà đến, làm cho đầu óc hấn nhất thời có chút choáng váng. Sau khi đáp ứng phụng dụ tây lui về phía sau, lập tức không để ý lễ tiết truy hỏi: “Công công có thể nói kỹ một chút không, gia huynh vì sao cùng người của Bí Thư Tỉnh buồn nôn, ai lại cố ý làm hấn tức giận?”

“Cũng không phải là có người cố ý chọc giận hấn, bộ dạng của Đại Tùy triều ta chính là như vậy đấy, cả ngày ồn ào la hét!” Văn Nhất Dao lắc đầu giải thích., “Khi bệ hạ đầu xuân mới tăng một trăm hai mươi chức vụ tỉnh thư, cùng hấn cùng nghiên cứu thảo luận làm thế nào để thực hiện Thiên Thu thịnh thế. Kỳ thực trong lòng bệ hạ cũng minh bạch, những nho sinh đọc sách này đều là kẻ có sữa liền gọi mẹ, chưa chắc đã biết đại đạo trị quốc bình loạn. Chỉ là muốn cho bọn hấn chút lợi ích, để bọn hấn không đi lung tung mọi người tạo phản mà thôi.”

Đương kim bệ hạ xưa nay luôn có danh tiếng kính hiền, lúc hấn còn làm tổng quản Dương Châu, đã nuôi một đám nho sinh đọc thuộc lòng kinh điển Thánh nhân. Gần đây thiên hạ lộn xộn, vì để tránh cho nho sinh sử dụng loạn đảng, triều đình đặc biệt gia tăng danh ngạch của bí thư tỉnh, cung cấp lương cao cho một đám văn nhân khá nổi danh. Mà những người này cầm bổng lộc triều đình., Tự nhiên tri ân báo đáp, cho nên mỗi bản, dù không phải hủ ca thịnh thế, chính là tấu rõ nơi nào lại hiện tường thụy, quấy nhiễu, đem rất nhiều lời khuyên bệ hạ tình yêu dân lực, động viên y chính tề đều bao phủ.

Năm nay vừa xuân mới nở, Dương Quảng theo lệ hỏi dân gian Bách Quan, đám người Ngu Thế Cơ dẫn đầu trả lời thiên hạ thái bình, nạp lời Tô Uy và Độc Cô học cúi đầu không nói gì, Dương Quảng gọi hai người bọn họ đến bên cạnh hỏi, Tô Uy trả lời: “Trước kia chỉ có một mình Vương Bạc tạo phản, hiện tại các quận đều có phản tặc, ta không biết thiên hạ như vậy còn có thể tính là thái bình hay không!”

Câu trả lời của Độc Cô Học lại càng đơn giản, hấn cho rằng, mấy năm trước triều đình không cần thêm thuế, tuổi cũng đã đầy đủ. Mà hiện tại thuế má cộng thêm một chút, vẫn không thu được bao nhiêu tiền. Đây không phải chính là nói rõ thiên

hạ đã không yên ổn, rất nhiều người nên nạp thuế nên chạy đi làm trộm cắp sao?

Hai người vừa dứt lời, lập tức có mấy vị quan viên của thư quán nhảy ra, buộc tội bọn họ xuất ngôn không kềm, mới đầu xuân lập tức nói lời ỉa rữa, nguyên rửa quốc vận của Đại Tùy. Độc Cô Học phản bác ngay tại chỗ, sau khi cãi nhau vài câu liền một hơi đều đặn, phun máu ngay tại chỗ trên triều đình.

“Những sát tài này, bọn hấn cũng không biết xấu hổ tự xưng là đọc sách thánh hiền!” Nghe xong một đao công công nói, Độc Cô học tức giận đến một quyền nện ở trên vách tường, chấn động đến mức cửa sổ mỏng manh vang lên ong ong.

“Bọn họ từ trong sách thánh hiền, chỉ học được từ nhắm mắt lại nói dối! Để tranh thủ, những người này còn có chuyện gì không chịu làm!” Văn Dao nhún nhún vai, khinh bỉ nói. Hấn mặc dù là một thái giám, nhưng so với một số người trong thư tịch thì càng giống nam nhân hơn.

Lý Húc cũng tức giận đến cực điểm, nhưng hấn lại không cảm thấy hành vi của những người trong Bí Thư Tỉnh có gì kỳ quái. Trước đó vài ngày hấn nhảy ra khuyên các huynh đệ Tề quận thuận theo thiên mệnh, đầu nhập vào Lý Mật, chẳng phải cũng là đồng loại của nhóm người này sao? Cả đời có vài người mục tiêu nhân sinh chính là làm quan, còn việc làm quan xấu, bán đứng hay không bán lương tâm căn bản không nằm trong phạm vi suy nghĩ của hấn.

“Người chuẩn bị trở về Đông Đô đi. Ít nhất người trở về, còn có thể để bề hạ biết bên ngoài rốt cuộc xảy ra chuyện gì!” Nghĩ đến đây, Lý Húc vỗ vỗ bả vai của Độc Cô Lâm, thấp giọng khuyên bảo.

“Ta nhất định phải dâng chỉ!” Độc Cô Lâm gật gật đầu, đáp lại. Năm đó hấn phóng khoáng tiền đồ rộng mở để làm chức quan nhỏ như hạt vừng từ triều đình, chính là hấn không muốn tranh chấp với triều đình. Nhưng bây giờ, ca ca đã ngã xuống, bất kể là vì Độc Cô gia, hay vì Đại Tùy, hấn đều không thể không gánh vác trách nhiệm của mình.

Có một số trách nhiệm, là bắt nguồn từ khi sinh ra, cho dù người trốn được bao xa, cuối cùng lại thêm một ngày tất phải vác nó trên vai.

Ba ngày sau, Độc Cô Lâm và Văn công lên thuyền, Nghịch Lưu đi về phía tây. Trương Tu Đà dẫn đám huynh đệ đi thẳng đến bên cạnh tế đàn. Lúc phát tay, tâm trạng mọi người đều rất trầm trọng. Lần từ biệt này, không ai biết bao nhiêu năm sau mọi người mới có thể gặp mặt nhau. Cũng không ai có thể đoán trước, Đại Tùy trước mắt có thể ủng hộ đến lúc mọi người lại lần nữa gặp nhau hay không.

“Trở về đừng quên bảo bệ hạ chia lương thực cho chúng ta!” La sĩ tin ở bên bờ nhảy chân, ồn ào. Bạn bè nhiều năm sắp đi xa, trong lòng hẳn phi thường khó chịu, nhưng nụ cười trên mặt lại xán lạn hơn bất luận kẻ nào.

“Không quên được. Các người bảo trọng, quân đội ngói cương cũng không dễ đối phó đâu!” Độc Cô Lâm mỉm cười vẫy vẫy bên bờ.

“Ha ha, người tự mình cẩn thận đi, chúng ta là Minh Dao dễ tránh, chỗ của người ám tiễn khó phòng!” La sĩ cười một tiếng, nhìn chiếc thuyền nhỏ cách bờ xa hô to.

“Sĩ sĩ, đừng nói lung tung!” Tàn thúc Bảo ổn định lại quát khế. Sau đó, chính ông ta cũng vung tay lên, từ biệt bạn bè, “Trọng Mộc, đợi gia sự dàn xếp ổn thỏa thì đừng quay lại nhìn!”

“Bất cứ lúc nào ta đều nhớ, nếu các người san bằng bình định, cũng đến Đông Đô tìm ta! Không say không về!” Độc Cô Lâm cười to, vỗ tay, nhìn bóng người trên bờ dần dần mờ hồ.

“Không say không về!” Người trên bờ phát tay. Tâm sông gió lớn, cánh buồm nhỏ dần dần căng đầy, dần dần dung nhập vào mây khói cuối chân trời.

Những áng mây kia cuốn tới, rồi tụ lại thành vô số đình đài lầu các, cực kỳ phồn hoa, giống như những tòa Đô thị, những đại Tùy ngày xưa. Chỉ là gió thổi qua liền lượn lờ tản ra, như ảo mộng, như ảo mộng.

(Quyển thứ tư Dương Châu chậm rãi)

Chú 1, trong thời kỳ Tùy Văn Đế khai hoàng, sắp xếp tước quốc vương, Quận vương, Quốc công, Quận công, huyện công, huyện công, bá, nam cửu đẳng. Dương Quảng kế vị sau khi huỷ bỏ, chỉ lưu công, hầu, bá ba loại, mỗi loại lại phân các loại Quận, huyện, hương ba.

Đánh ra 2: Quang Lộc đại phu, bắt nguồn từ Hán, sau đó là thâu tóm. Trong đó phân chia đặc biệt tiến, trái phải, phải, Kim Tử, Ngân Thanh. Trái phải là nhị phẩm, cực cao.

Chú 3: Lạ vé, xin tiếp tục chú ý quyền thứ năm Thủy Long ngâm.

Chương thứ nhất gõ trống (một)

Lý Húc rút trường đao từ yên ngựa ra, dùng mũi đao đẩy giáp chính diện, sau đó hai chân dùng sức gõ tọa kỵ một cái. Hắc Phong phát ra một tiếng phẫn nộ kháng nghị, bước ra bốn vó, theo sườn núi lao xuống. Ở phía sau bọn họ, là hơn một ngàn kỵ binh nhẹ, điều khiển đủ loại chiến mã, bao gồm một số con la cao lớn, xếp thành hàng chạy như nước lũ.

Địa hình dưới chân không quá thích hợp tác chiến với kỵ binh, đất đai quá mức mềm mại, cỏ dại quá tươi tốt, còn có đá và hố đất giấu dưới lớp cỏ dại bên dưới., Tất cả đội kỵ binh đẩy tốc độ cao tạo thành uy hiếp trí mạng. Mấy ngày liền, đã có gần trăm huynh đệ bị thương dưới móng ngựa nhà mình mà không phải là tay địch nhân. Nhưng giờ phút này Húc Tử không thể yêu quý sĩ tốt, cho tới bây giờ thủ đoạn đối phó nghĩa quân hữu hiệu nhất vẫn là xung kích kỵ binh. Hai đến ba lần quy mô đột phá có thể làm sĩ khí của bọn họ bị tổn thương., Thậm chí hoàn toàn đánh tan bọn họ. Nếu đối lại là binh lính tiếp chiến thì ít nhất hai bên phải mất hai canh giờ mới có thể thu được hiệu quả như vậy. Cuộc chiến tranh tranh đấu thời gian dài sẽ mang đến thương vong lớn hơn, phải liều mạng với địch nhân thì đám quân binh cũng không đánh nổi.

Lần này di sư Huỳnh Dương, Trương Tu Đà đại nhân chỉ mang ra một vạn năm ngàn huynh đệ, còn lại huynh đệ còn phải để lại cho Bùi Hải đại nhân mang theo thủ gia, một khi sào huyệt bị tặc nhân chếp, bị quan lan tràn khắp nơi rõ ràng có thể nhanh chóng đánh tan đội ngũ này trong vòng mấy ngày.

Trước khi đi, Trương Tu Đà đại nhân cùng tân thủ cổ vụ ban đầu đại nhân đã ước định, trong vòng một năm đến Lăng Dương, hắn ta sẽ lần lượt mang đi sĩ tốt từ quận Tề.” Nếu triều đình cho tư liệu sung túc thì..., Trong vòng một năm, Lý tướng quân và ta nhất định có thể huấn luyện ra hai vạn tân binh, đến lúc đó quận Tề cùng Huỳnh Dương giáp công, nhất định càn quét sạch sẽ tặc khấu các nơi Hà Nam!” Trương Tu

Đà đại nhân thề son sắt hứa hẹn, phảng phất căn bản không để đối thủ vào mắt.

“Ta cùng Trương đại nhân lập ước định một năm, đại nhân cứ việc đi, trong vòng một năm, Cổ mộ không cần phải lo lắng về việc bảo vệ các huynh đệ!” Cổ mộ đã từng làm việc riêng của Ứng Dương lang, gã cũng cười lớn đáp lại, hào khí can vân.

Hai người đều cố gắng hết sức không để ý đến vẻ sầu lo trong mắt đối phương. Đại chiến sắp tới, bọn họ cần biểu hiện ra một chút tự tin để ổn định quân tâm. Nhưng hai bên đều biết rõ, một năm sau., Vạn Ngũ xuất chinh các huynh đệ chưa hẳn còn được bao nhiêu người sống sót trên đời. Chiến đấu hung hãn nguy hiểm, từ cổ chí kim, ba ngàn người giết địch tự tổn tám trăm đã được coi là tướng tài. Mà mọi người phải đối mặt với mấy chục vạn quân địch, hơn nữa theo thời gian có khả năng không ngừng gia tăng.

Từ sau khi rời khỏi quận Tề, trong nửa tháng, bọn họ liên tục đánh bốn trận với địch nhân khác nhau. Mỗi lần đều đánh bại quân địch, không dây dưa với bất cứ đạo phỉ nào. Trương Tu Đà không định tiêu hao quá nhiều thực lực trên thân thể đạo phỉ ven đường, những kẻ đó đều là Lý Mật phái ra chịu chết. Làm tân quân sư của quân đội ngói Cương., Lý Mật khác với Từ Mậu Công tiền nhiệm lớn nhất hẳn không quan tâm hi sinh. Đương nhiên, trước mắt người hy sinh đều là những tôm cá nhỏ bên ngoài, địch nhân chân chính ẩn giấu ở phía sau cùng. Trước khi thăm dò rõ ràng thực lực quan quân, Lý Mật sẽ không dễ dàng cùng quan quân giao phong.

Cho nên, các quận binh cũng không chịu để cho địch nhân thăm dò thực hư của mình. Bọn họ mỗi lần tác chiến đều lấy kỵ binh làm chủ, bộ tốt chỉ dùng làm cục bộ phối hợp, nói chính xác hơn., Mà ở trong chiến đấu sau khi quét dọn chiến trường, loại chiến thuật chỉ lộ rằng này khiến cho người ta nhìn nhận lầm này rất dễ bị đám giặc cỏ hiểu lầm, đem sức chiến đấu thực tế của quan binh bên kia phóng đại mấy lần. Trương Tu Đà muốn chính là loại hiệu quả này, nếu như có thể không chiến mà cắt bỏ cánh chim của quân ngói quân, hẳn không ngại tạo ra biểu hiện giả dối càng thêm oanh động một chút.

Cùng lúc chế tạo biểu hiện giả dối, cũng thường thường ý nghĩa một số người phải hy sinh. Nhiệm vụ gian khổ nhất do Húc Tử tự tay huấn luyện ra khinh kỵ binh phải gánh chịu. Mỗi ngày liền, bọn họ giống như một thanh đao cạo xương cắt từng khối huyết nhục trên người đạo phi. Đồng thời, bản thân bọn họ cũng cực kỳ giống một thanh đao đã dùng lâu, trên lưỡi kiếm hiện đầy lỗ thủng.

“Bắn tên, bắn tên!” Đôi mắt cương đao đâm tới vội vã, Minh Uy tướng quân Vương Đông cuống quýt vội vàng kêu lên. Hắn ta vốn là Lục đương gia dưới trướng Chu Văn Cử của Vi Thành, vừa mới bị phái ngoại phái làm quân chủ không đến ba tháng, ngay cả chức quan Minh Uy tướng quân được phong giữ trong Lý Mật Phong rốt cuộc có lẽ thuộc về cấp mấy phẩm gì đó hay không. Nếu như hiện tại chết đi, tự giác thật có lỗi với bộ quan y này.

Cung thủ nghĩa quân đứng ở hàng sau đội ngũ kéo cây cung gỗ sẵn thủ, đem vũ tiễn loạn xạ bắn ra. Giống như chủ tướng Vương Đông, bọn họ trở thành binh lính ở ngôi binh lính cũng không tới ba tháng, đối với việc tác chiến với quan quân chính quy không có chút kinh nghiệm. Tuy trước kia đoàn người từng đánh bại binh mã đến đây trung binh mã., Nhưng những đối thủ kia đều là nông phu mê mang như bọn họ. Kết quả tác chiến của hai bên trên cơ bản là dựa vào vận khí. Một trận gió, một trận mưa, hoặc đột nhiên một tảng đá từ trên núi đổ tới, đều có thể thao túng chiến cuộc.

Nhưng hôm nay, bọn họ lại nhìn thấy một đội ngũ không bị điều kiện bên ngoài ép tới. Hàng ngàn vũ tiễn từ giữa không trung rơi xuống, bất quá chỉ làm cho đội ngũ phía trước ước chừng ngưng lại một chút. Ngay sau đó, đội ngũ này lao tới càng nhanh hơn, căn bản không quan tâm có bao nhiêu người bị thương.

“Bắn tên, bắn tên!” Nhìn thấy tốc độ công kích của đối thủ căn bản không có dấu hiệu chậm lại, Vương Đông càng kêu gào hoảng loạn hơn. Hắn bắt đầu hoài nghi Minh Uy tướng quân mình làm có đáng giá hay không. Mặc dù cùng các huynh đệ trong thôn đi ra, chỉ có mình hắn lên làm tướng quân., Hơn nữa chỉ có một mình hắn ở dưới chân núi góc Cương chia

hơn bốn mươi mẫu đất, dựng lên một căn phòng lớn, cưới vợ. Nhưng nếu như một mình chết trận, những vật này chỉ sợ đều rơi vào tay người khác.

Đợt mưa tên thứ hai lại từ bầu trời rơi xuống, bắn ngã mười con chiến mã đang phi nhanh đến. Dịch nhân trên lưng ngựa đột nhiên biến mất không thấy gì nữa, dưới một gã đầu lĩnh đội mã đen, toàn bộ bọn họ áp dụng tư thế ẩn thân trong bàn tay. Tư thế này làm cho vũ tiễn rất khó bắn trúng, mặc dù bắn trúng cũng rất khó một mũi trí mạng.

Tốc độ của dịch nhân xông tới vô cùng nhanh, đảo mắt khoảng cách giữa họ và nghĩa quân đã không còn đủ năm mươi bước. Tất cả huynh đệ đều cảm nhận được mặt đất rung động, tiếng vó ngựa gào thét đến khàn khàn ngăn lại tiếng trống trận cùng tiếng hò hét hai bên, chân động làm tay chân người ta run rẩy. Đám cung thủ lại run rẩy giương cung tên lần nữa., Bọn họ chỉ còn lại có cơ hội bắn ra một mũi tên. Nhưng hiệu quả sát thương kém như vậy, bọn họ không biết sau khi mũi tên tiếp theo bắn ra, chính mình còn có thời gian chạy trốn. Có người sắc mặt trở nên trắng bệch, tay cầm đao bắt đầu run rẩy, có người cúi thấp đầu khom lưng., Đôi chân lớn không ngừng chiến đấu. Đại đa số trong số bọn họ đều muốn đào tẩu, chiến mã quá cao lớn, khiến người ta không dám ngẩng đầu lên nhìn. Mặc dù mọi người có cơ hội ngăn cản nó cũng sẽ bị những thi thể ngã xuống kia đè chết.

“Người cầm trường mâu, tiến lên ba bước, ngồi chồm hồm xuống!” Vào thời khắc mấu chốt, Vương Đông Sinh nhớ tới một tuyệt chiêu do Viên Cương quân Từ Tứ đương gia dạy bảo. Hiện tại chức quan của Từ Tứ đương gia là Quan tướng quân quán quân., Tổng quản nội quân, chức tước và tước phong cộng lại có rèm cửa rất dài. Đối với những xung hô làm người ta hoa cả mắt này, Vương Đông Sinh cũng không nhớ nổi., Hắn chỉ nhớ rõ quân đội Từ Mậu công luyện rất chỉnh tề, so với các huynh đệ dưới trướng mình thì mạnh hơn rất nhiều. Hắn vốn cũng muốn tìm thời gian học tập theo Từ Mậu Công học như thế nào để huấn luyện những người dưới trướng mình cường hãn như nội quân dưới trướng Từ Mậu Công, thế nhưng

không đợi đối phương nói mấy câu đã nhận được nhiệm vụ tế âm ngăn cản quan quân.

“Nếu gặp phải kỵ binh, lâm trận bất quá chỉ bắn ba lần, cho nên dùng tốt trường mâu thủ của người, thời khắc mấu chốt bọn họ có thể cứu mạng!” Trước khi đi, Từ Mậu Công thấp giọng phân phó với hắn. Trong ấn tượng của Vương Đông Sinh, thoát nhìn Từ Mậu Công này so với Nhị đương gia Lý mật lao còn xa mới bằng được. Nhưng các trại chủ cùng đầu lĩnh đến đây đều tôn sùng Lý Mật, Vương Đông Sinh cũng chỉ đành theo sau mọi người đi theo.

Trong sơn trại có rất nhiều quy củ không viết ở bên ngoài, nhưng nếu người xúc phạm, tuyệt đối sẽ chết rất khó coi. Vương Đông đang một mực nhớ kỹ điểm này, mới từ một thân binh chậm rãi bò đến vị trí hiện tại.

Các huynh đệ cầm trường mâu cán gỗ nhanh chóng tiến lên, dùng binh khí trong tay bày ra một cánh rừng rậm đoạt mệnh. Giữa bọn họ và bước chân chênh lệch rất lớn, bởi vậy tường mâu bày ra cũng lộ ra lỗi lổm bất bình. Mặc dù như vậy, tường mâu vẫn ở trên trình độ cực lớn ổn định quân tâm. Cung thủ cùng đoản đao thủ trốn sau tường mâu một lần nữa tĩnh lại., Ai nấy rút binh khí bên hông ra. Đoàn người còn có cơ hội chiến đấu, chỉ cần các huynh đệ trong trường mâu có thể khiến chiến mã dừng lại chốc lát, mọi người có thể vây giết quan quân trên lưng ngựa, xét theo số người thì quân đội nghĩa quân có thể nhiều gấp mười lần quan binh.

Dường như thấy được đám sơn tặc có đề phòng, tốc độ lao tới của bọn kỵ binh đột nhiên chậm lại. Hiện tượng này khiến Vương Đông thầm kêu may mắn: “Cung thủ!” Hắn kéo dài thanh âm hô, chuẩn bị để đám cung thủ dưới trướng tiến hành bắn lần thứ ba. Nhưng ngay lúc này, hắn chợt phát hiện bầu trời trên đầu thoáng tối sầm lại.

Năm trăm mũi, ít nhất năm trăm mũi, Vương Đông kinh hãi nghĩ. Năm trăm mũi tên đột nhiên từ trong mã đội phi nhanh chóng bay lên, xông lên không trung, che đứt ánh mặt trời., Sau đó, đội ngũ chỉnh tề nện vào tường mâu, chỉ có các nhân vật trường mâu đơn giản giáp mỏng hộ thân lập tức liền ngã

xuống cả một mảng, tường mâu cũng như bị nước lũ ngâm một chút xuất hiện một lỗ hồng thật lớn! Không đợi các tướng sĩ nghĩa quân kêu lên sợ hãi, trên lưng ngựa trụi lủi đối diện đột nhiên xuất hiện bóng người, binh lính quan quân xông lên đầu tiên đem thân thể nhảy lên yên ngựa, cao cao cao cao giờ lên binh khí trong tay.

Đi đầu là một thanh trường đao màu đen, tối đen như mực, lạnh như sương. Ngay sau đó, cảnh sắc trước mắt đột nhiên trở nên cực kỳ không chân thực. Vương Đông Sinh chỉ thấy ánh đao màu đen lóe lên, sau đó đội ngũ của mình giống như hoa mùa thu nằm xuống cả một vùng. Trong tiếng khóc cùng tiếng chiến mã khóc vang lên, một mặt chiến kỳ liên tiếp biến mất. Các huynh đệ từng nổi tiếng dũng mãnh tập nập quay người lại, chạy trốn tứ tán trước ngựa của địch nhân.

Người kia, con ngựa kia, thanh đao kia lượn nửa vòng, tường mâu cản đường tan rã. Vương Đông Sinh biết mình nên làm gì, hắn không chút do dự quay đầu ngựa chạy trời chết.

Chú 1: đột nhiên phát hiện, “Chấp tử chi thủ, cùng tử hiệp lão” lại là một tay phản chiến thơ ca, mà không phải đơn giản câu chuyện. Lạp phiếu, ha ha, tiếp tục kéo.

Chương thứ nhất đánh trống (một)

Chứng kiến địch nhân ồn ào mà đào tẩu, Lý Húc không hạ lệnh truy kích. Hắn đối với việc một đám giặc cỏ đuổi giết mất hết dũng khí chiến đấu, hắn không hứng thú, đặc biệt là dưới tình huống có thể khiến huynh đệ nhà mình phải chịu tổn thất. Nhưng không phải tất cả mọi người đều mang tâm tư tương tự với hắn, chiến mã La Sĩ tin từ phía sau đuổi theo, giữa quần sơn tặc nghiêng người. Không đợi Lý Húc làm ra phối hợp, hắn khiêng râu, hắn., Hắn hát văng một tên lâu la, lại dùng móng ngựa giẫm ngã một tên khác. Theo sau, hắn hát văng thi thể trên áo khoác của Tỳ Hưu, ném trường ly ra ngoài như một thanh mâu. Sau đó hắn đánh văng tên thủ lĩnh sơn tặc đang cười trên lưng ngựa xuống, đánh trên bãi cỏ của củ hành lang.

Hai tên thân binh cười ngựa nhanh chóng xông tới, một người lấy lại tin cho La Sĩ dọn lên thi thể tên sơn tặc đầu mục, tên còn lại dùng đao cắt lấy mũi của người chết. Đám lâu la nghĩa quân xung quanh không có lá gan ngăn cản, chỉ lo cúi đầu chạy trốn giữ mạng. “La Sĩ Tín!” Có người mang theo tiếng khóc nức nở, té ngã lộn xộn.

“Minh Kim thu binh!” Lý Húc nắm tướng kỳ lên giao cho Chu tỉnh lại. Sau đó thúc ngựa đuổi theo.” Sĩ Tín, sao ngươi lại tới đây?” Hắn vừa lao tới vừa lớn tiếng chào đồng bạn. Nhiệm vụ của La Sĩ Tín là dẫn đầu một đội khinh kỵ khác ở bên cánh sườn phòng bị quân ngói mai phục, theo lẽ thường, lúc này hắn không nên xuất hiện trên chiến trường.

“Thấy ngươi đã nghiền, ngựa tay rồi. Ngươi yên tâm, ta đem các huynh đệ dưới trướng giao cho Tần nhị ca, không thể chậm trễ được! Huống hồ một chút nanh vuốt này, cũng không chơi được trò bịp bợm “La Sĩ cười lớn, định đặc nói.

Thân binh của hắn thúc ngựa chạy về, buộc một sợi dây gai mặc ba mũi lên cổ tọa kỵ cho hắn. Đó là cái mũi của ba người nghĩa quân, thu thập vụn vặt từ trên người đối thủ, là thứ mà La Sĩ ưa thích nhất. Tọa kỵ ăn cỏ sống không thích thứ máu chảy đầm đìa gì đó., Mũi không ngừng vang lên kháng nghị.

La sĩ lại không chịu thừa nhận sự khổ sở của nó, thò tay đem dây thừng giật đứng lên nhìn, sau đó ngẩng đầu, chép chép miệng, vẻ mặt giống như chưa thỏa mãn.

Địch nhân không có chiến mã cho nên chạy trốn cũng không xa. Nhưng thân thể Lý Húc lại vô tình hay cố ý chần chừ trước người hấn.” Trọng Kiên huynh nhìn sang bên này, ta lại đi chém thêm mấy cái liền quay về!” La sĩ giờ cao tin, ý bảo Lý Húc nhường đường.” Những ngày này, Ý đều để cho một mình người đánh, khiến ta tức tối toàn thân khó chịu!”

Lý Húc nhẹ nhàng nâng đầu ngựa, chặn đường La Sĩ đi.
“Nghèo khổ không đuổi theo, hưởng hồ những người này đều là tiểu lâu la, giết bao nhiêu cũng không đến tác dụng làm yếu bớt quân đội ngói!”

“Vô vị, vô nghĩa. Người chính là bà bà mẫu, người không giết bọn hấn, ngày nào đó bọn hấn đắc thế, hắc hắc!” Tư thế như chém đầu của La sĩ, “Bọn hấn chắc chắn sẽ không bỏ qua cho người. Tần nhị ca và người một cái đức hạnh, đáng tiếc trọng mộc trở về, bằng không, hai ca ca chúng ta hai người đánh trận đầu, haizzz!”

Nói đến đồng bạn ngày xưa, vẻ mặt La Sĩ Tín càng thêm mất hứng. Bình thường đoàn người kết cùng xuất chinh, luôn luôn là Lý Húc cùng Tần thúc bảo đi một đường, hấn cùng Độc Cô Lâm một đường, Trương Tu Đà đại nhân ở trung tâm điều hành, kết quả Độc Cô Lâm bị Hoàng Thượng triệu hồi, hấn đành phải tự mình lĩnh một quân. Tuy rằng các huynh đệ dưới sự dẫn dắt của hấn mỗi trận đánh tất thắng, nhưng trong đó quá trình tổng yếu đuối, khiến người ta không thể nhắc hứng lên được nữa.

“Nếu có Trọng Mộc, cũng sẽ không cho phép người giết người vô tội đâu!” Lý Húc lắc đầu, đáp lại. La Sĩ tin là một đồng bạn rất tốt, chỉ là tính tình quá mức tàn nhẫn, mỗi lần lao lên chiến trường, không giết sạch sẽ kẻ địch trước mắt liền không muốn dừng tay. Xưa nay Trương Tu Đà vì chuyện này đã từng đánh hấn không ít lần, nhưng sau khi nhiều lần dạy, bản tính hấn vẫn như trước.

“Trọng mộc thì không có ý tốt xấu như người đâu!” La sĩ thu hồi lá thư, khom người, từ trong bụi cỏ lấy ra một cọng cây non, dùng bàn tay chà xát, bẻ xuống đoạn thịt mềm nhất, trực tiếp ném vào miệng.

Chất lỏng màu xanh lục lập tức dính lên hàm răng trắng như tuyết của hắn, theo môi khép lại, lời nói của hắn cũng mang theo chút vị chua chua. “Chỉ có người hạ quyết tâm, mới có thể thành đại sự. Lần này hắn được Hoàng thượng triệu đến bên người, nhất định là phải dạy cho một chức quan lớn! Tiểu tử hắn văn võ song toàn, tâm tư nhạy bén, qua vài năm, quan lớn được ngồi, nói không chừng sẽ quên hết đám người chúng ta!”

“Tình cảnh mà Trọng Mộc phải đối mặt chưa chắc tốt hơn chúng ta bao nhiêu. Trước trận pháp của hai quân, ít nhất người có thể thấy rõ ai là kẻ địch, ai là đồng bọn!” Lý Húc lắc đầu, cảm động nói. Hắn có thể nghe ra sự hăm dọa trong lời nói của La Sĩ, nhưng hắn không cho rằng cuộc sống của Độc Cô Lâm ở trong triều đình so với Tiêu Dao.

Độc Cô Lâm là anh em bà con với đương kim Thánh Thượng, được cho là cốt nhục chí thân. Nhưng gia tộc đế vương, sao lại có quá nhiều tình thân ở đây? Nếu quả thật có thể sống rất thuận lợi trong kinh sư, năm đó Độc Cô Lâm cũng sẽ không để lộ tiền đồ tốt đẹp, chạy đến Tề quận chịu khổ.

Nhưng hắn lại phải trở về, một mặt vì gia tộc của mình, một mặt vì biểu huynh của mình. gánh nặng gánh nặng trên vai, so với chỉ huy một đội ngũ nặng hơn nhiều. phiêu lưu trong đó, có thể không thua gì xưa nay cùng địch nhân mặt đối mặt tranh giết.

“Cũng ngược lại, bên cạnh hoàng thượng có quá nhiều gian thần. Bên phía chúng ta, kẻ địch chính là kẻ địch, bằng hữu chính là bằng hữu!” La sĩ suy nghĩ một chút, cảm khái gật đầu. “Người nói đây là thế đạo gì vậy, người nói thật sẽ tức đến hộc máu, người nói dối phải gió đến bão. Người nói xem hoàng thượng không phải là thánh nhân sao, sao lại có chút thói không phân biệt được?”

“Có một vị vua, tất có thần. Nếu Hoàng Thượng không phải thích nghe phụng, các đại thần cũng sẽ không nói dễ nghe!” Vị giáo úy thân binh đến đây truyền lệnh Chu Tinh nghe được La Sĩ Tín nói, đột nhiên chen vào một câu.

Lý Húc bao dung đối với thuộc hạ, cho nên trong bụng hắn cũng không giấu được lời, có cái gì trực tiếp ngã ra bên ngoài: “Các huynh đệ đều cảm thấy trận đánh này rất không thoải mái. Tất cả mọi người ở khắp nơi đều trở thành tặc, chỉ với chút nhân số chúng ta là quan binh. Biết rõ chúng ta là vì tiểu phi mà đến, những bảo trại ven đường, trang chủ lại một đám giống như đề phòng chúng ta! Con bà nó, rốt cuộc ai mới là binh lính, ai là tặc đây!”

“Chu giáo úy, chú ý lời nói của ngươi!” Lý Húc lớn tiếng quát lệnh, sắc mặt không khỏi có chút xấu hổ. La sĩ nói chuyện có thể miệng không che đậy, đó là bởi vì trên người hắn có vô số chiến công ngăn cản. Chỉ cần trong tứ dã có kẻ trộm tồn tại, sẽ không có quan lại nguyện ý tìm hắn gây phiền toái. Nhưng Chu tinh chỉ là một giáo úy nho nhỏ, nếu như bị người ta đưa đại nghịch bất đạo lời nói vừa rồi của hắn lên, cho dù mình ra mặt cầu tình cho hắn, phỏng chừng cũng không tránh khỏi lưu đầy ngàn dặm.

“Ừm, huynh đệ chúng ta nói chuyện phiếm, ngươi đừng có xen vào!” La Sĩ tin tưởng và không tán đồng với mọi người, mà quay đầu lại quát lớn đối phương một câu. Xoay người, hắn lại dùng thanh âm không lớn không nhỏ hỏi: “Trọng Kiên gặp Hoàng thượng, ngươi nói xem, Hoàng Thượng thật sự dễ bị người ta lừa như vậy sao?”

“Thánh Thượng, thỉnh thoảng thánh thượng cũng bị người ta lừa gạt! Nhưng cuối cùng, hắn là hắn có thể nhìn thấu mặt mũi những kẻ nói dối kia!” Lý Húc lúng túng quay đầu lại, nhìn chung quanh mà nói: “Các huynh đệ không sai biệt lắm quét dọn chiến trường xong, chúng ta trở về ban lệnh đi!”

Hoàng đế bệ hạ thật sự có ngày hoàn toàn tỉnh ngộ sao? Bản thân Lý Húc cũng không dám tin tưởng phán đoán của mình. Bệ hạ tin tưởng người bên cạnh hắn, bao dung, chấp nhất đối với mục tiêu theo đuổi. Những tính cách này, đặt ở trên người

người thường đều là ưu điểm đáng được khen ngợi, nhưng đặt ở trên người chủ nhân một nước thì sao?

Hắn không thể đưa ra kết luận, lại rõ ràng nhớ kỹ lần này tiểu phi trên đường trải qua một ít bảo trại tao ngộ. Những trang chủ kết trại tự thủ, bảo chủ nhìn thấy cờ hiệu quan quân, lập tức khua chiêng gõ trống đem lương thực, dê bò đưa đến trước quân. Nhưng bọn họ, lại chưa từng chủ động mời các binh sĩ tiến vào trong trang tử nghỉ ngơi.

Bọn hắn đều trốn ở phía sau tường bảo cao như tường thành lịch thành, đóng chặt cửa trang, thẳng đến khi quan quân thực sự đi xa. Tuy nhiên, nếu như quan quân muốn cưỡng ép vào trang mà nói, công phá những cánh cửa lớn kia tổn hao không đến nửa ngày.

Người uống rượu: Buổi tối còn hơn, xin bỏ phiếu.

Chương thứ nhất vô trống (một)

Lý Húc lý giải những người tự nhốt mình trong tường vây kia, nếu bây giờ hắn còn ở huyện Dịch, cũng sẽ cầm cung, theo trưởng giả trong tộc trốn ở sau thành lũy. Khi triều đình đã không thể bảo hộ bách tính, đoàn người chỉ có thể nghĩ biện pháp tự bảo vệ mình. Trương Tu Đà từng đề cập qua với hắn., Ở loạn thế lần trước, thổ phỉ gặp phải thành lũy chắc chắn bình thường sẽ không cường công, mà là căn cứ vào độ phì nhiêu của ruộng đất chung quanh, đưa ra một con số, do thủ vệ trong thôn quyết định có trả hay không. Nếu như hai bên có thể đạt thành hiệp nghị, thì có thể bình an vô sự.

Đoàn người đem loại giao dịch này gọi là phí bình an, lấy được là ý tứ dùng tiền mua bình an. Trang trang thanh toán các thổ phỉ yêu cầu vật tư, đối phương thì trong vòng một năm không thể tiếp tục tiến công, nếu không sẽ bị người ta chế nhạo. Đại đa số thổ phỉ có thể nói là tin nhưng cũng có thổ phỉ không tuân thủ quy tắc này. Như vậy, nam nhân trong thành phải cảm lấy binh khí liều mạng. Một khi trang tử bị phá, đoàn người bình thường không ai sống được.

Các trang chủ các nơi ở sông nam hiển nhiên ở trong lòng đem quan quân quy kết cùng thổ phỉ, cho nên sau khi lá cờ của Trương Tu Đà xuất hiện ở ngoài thành lũy của bọn họ, đám trang chủ nghĩ đến đầu tiên chính là trả một bộ phận “Thương bình an phí”, mời các tướng gia nhanh lên đường. Về phần khai trương trang môn đón khách., Đó là chuyện tuyệt đối không thể, bởi vì mặc dù bên ngoài quan quân hàng thật giá thật, kỷ luật của bọn họ cũng chưa chắc tốt hơn thổ phỉ nơi nào. Hơn nữa, một năm gần đây, quả thực có quan quân giả mạo thổ phỉ đánh cướp bốn phía. Mà chuyện thổ phỉ giả mạo quan quân lừa gạt cũng thường xuyên xảy ra.

Sau khi gia nhập quân đội ngói, phần lớn thổ phỉ sinh động ở các nơi như Đông Quận, Đông Bình, Tế Âm đều áp dụng loại cách thu “Tiền bình an” này. Căn cứ tình huống dọc đường đi biết được, Lý Húc kinh ngạc phát hiện mấy cây cờ thổ phỉ đang đánh cờ xây dựng quân đội hướng về phía thôn trang thu

tiền., Hình như còn thấp hơn thuế má hiện tại của triều Đại Tùy một chút. Đương nhiên, đây chính là chỉ con số trưng thu trên thực tế, nếu chỉ xem số hàng trưng thu bên ngoài triều đình, nhà của dân chúng Đại Tùy triều hãn là đều giàu chảy mỡ. Nhưng nếu làm như vậy, quan viên địa phương và đám Tư Lại sẽ không có tiền mà vợ vét, bọn họ cũng sẽ không làm việc không công cho triều đình.

“Tặc so với quan phủ ít hơn!” Vừa nghĩ tới sự thật hoang đường này, Lý Húc vừa dẫn các huynh đệ tới gần chủ lực. Trong lúc chiến đấu buổi chiều, huynh đệ dưới trướng hãn chết mất ba mươi sáu người, bị thương một trăm mười bốn người. Thêm vào một người, vừa vặn giảm quân số một trăm năm mươi. Nghĩa quân bị đánh tan ước chừng có một vạn lẻ., Bị giết đương trường không nhiều, đại bộ phận đều trèo đèo lội suối đào tẩu. Cũng có một số ít người bởi vì bước chân bất lợi hoặc bị mũi tên nặng nề, bị quan binh quận Tề quận bắt làm tù binh. Lý Húc sai người dùng dây thừng đem quần áo bên trong trói lại chỉnh tề, buộc thành một chuỗi, do thân binh áp giải đến chỗ trung quân của Trương Tu Đà tra hỏi tình hình địch.

“Thắng xong?” Trương Tu Đà thấy Lý Húc bình an trở về, cười tiến lên hỏi.

“Hoàn thắng! Giết chết tại chỗ hơn bốn trăm bảy mươi tuổi, bắt được hơn hai trăm tù binh. Trong đó có mấy người khả năng là đầu mục, ta đem toàn bộ hãn áp giải tới đây!” Lý Húc phát phát tay về phía sau, ra hiệu đám người Chu Tĩnh đem tù binh mang đi.

“Được, để lão phu đến gặp Lý Hãn, hôm nay lại bắt thêm mấy tướng quân!” Trương Tu Đà vuốt vuốt chòm râu, trêu ghẹo.

Đội ngũ biên chế quan binh dẫn vào nghĩa quân, là hành động sáng tạo lớn nhất sau khi Lý Mật đến ngôi Cương Sơn. Bây giờ, tất cả nhánh giặc đi theo bên dưới lá cờ ngôi đều có tên tuổi của mình, các đầu lĩnh lớn nhỏ cũng không còn được gọi là đơn giản là đương gia đương gia., Mà có được một loạt quan có danh xưng hoàn chỉnh từ đại tướng quân đến cầm kích. Như trước là Địch Đầu đại đầu lĩnh ngôi ngôi, hiện tại

đang được đám trộm cắp công nhận là Đông quân công, đại tướng quân, Thượng Trụ quốc. Nhị đương gia Bách Cương sơn ban đầu là Từ Mậu công lại trở thành Vô Địch tướng quân, tổng quản nội quân.

Hơn một năm nay, bên trong Cương Trủng quân bành trướng quá nhanh, còn các vị đương gia đến đây tìm nơi nương tựa, để tỏ vẻ công bằng, Lý Mật Địch thông qua tay sai mọi người cấp cho chức quan không khỏi có chút thiên vị. Theo phán đoán của đám người Lý Húc, trong quân giặc mang theo ba ngàn lâu la, có thể bái làm lang tướng., Trên năm ngàn người thì làm tướng quân. Quan quân bọn họ nhiều như vậy, thế cho nên hai bên giao thủ hơn nửa tháng, các quân binh đã trận chém giết một trung vũ tướng quân, một tướng quân Tuyên Uy và một tướng quân Định Viễn, hơn nữa còn bắt sống mười mấy tướng sĩ chính ngũ phẩm.

Chúng tướng sĩ Tề quận mấy ngày trước đã thông qua miệng đám tù binh biết được tình huống lan tràn của các tướng quân ở ngôi, bởi vậy đoàn người bị những lời nói của Trương Tu Đà chọc cho cười vang. Đội cười đủ rồi, các thân vệ vừa cười vừa lau nước mắt cười., Một bên đi tới đội tù binh, chọn lựa những bộ giáp tốt nhất để mặc vào. Đây là phương thức tốt nhất để giám sát thân phận tù binh, cơ bản là nắm chắc. Một khi kiểm được chỗ tốt cho Thiên Hành Đạo, thường thường đều kiểm chỗ tốt cho mình trước.

Người đầu tiên bị đao búa kéo vào trung quân trưởng giới thiệu chức quan của hắn là Du Kỵ tướng quân, trong lời nói có chút bướng bỉnh. Trương Tu Đà ôn hòa hỏi hắn mấy vấn đề chiến thuật cụ thể của đám người ngôi Cương quân, hắn hoàn toàn tự xưng không biết. La sĩ mở lời khiêu khích, người này lại cười lạnh mắng: “Muốn giết cứ giết, đầu rơi không hơn cái bát lớn. Dù sao lão tử từ khi đi lên con đường này, cũng không nghĩ tới sống lâu trăm tuổi!”

“Thôi được, ta sẽ an táng thi thể của ngươi tại đây, trên bia mộ khắc tên họ của ngươi cho tốt!” Trương Tu Đà thấy đối phương vô ý cầu xin tha thứ, phất phất tay, sai người áp giải đi.

“Đa tạ, trên tấm bia khắc Lý Hoa Đình là được!” Viên Cương du ký tướng quân Lý Hoa Đình cười cười, sải bước đi ra ngoài.

“Người này thật đúng là hán tử!” Nhìn bóng lưng địch tướng, La sĩ hạ thấp giọng tán thưởng: “Đáng tiếc làm sơn tặc, nếu không cũng hợp tính nết của chúng ta! “

“Lúc chiến loạn, chết rất là hào kiệt.” Trương Tu Đà cũng cảm khái lắc đầu. Nếu đổi lại là năm năm trước, loại hán tử lão đảo như Lý Hoa Đình, chưa chắc không thể làm việc vì quốc gia. Mà bây giờ, hán chỉ có thể sớm biến nơi hoang dã thành một nắm đất vàng.

“Nếu có cơ hội mưu được xuất thân, ai lại nguyện ý làm phản? Trương đại nhân không nhìn ra sao? Người này có chết cũng không sợ, nhưng lại vô cùng quan tâm đến danh tính cùng tên của mình!” Theo đoàn người một đạo Bắc Hải quận thừa tướng Ngô Ngọc Lâm đến đây đòi trộm tinh tể, ở một bên thấp giọng nhắc nhở.

Hắn thở dài một tiếng. Đám người trong trướng đã giao thủ nhiều năm với giặc cỏ, giặc cỏ, giặc cỏ. Nguyên nhân đại bộ phận dân chúng theo giặc sống không nổi. Mà bắt đầu từ năm nay giữa địch nhân xuất hiện lượng lớn quan quân phủ binh cấp thấp., Tiểu lại tăng đầy quan phủ cùng người đọc sách không được chí hướng. Bọn họ là vì muốn trở nên nổi bật nên theo giặc, mục đích rõ ràng, tác dụng của lưu tặc cũng tương đối lớn. Dưới sự trợ giúp của những người này, rất nhiều giặc cỏ quy mô lớn đều dần xếp ổn thỏa, bắt đầu xây dựng hang ổ của mình trên mặt đất của thành.

Nếu như lúc triều đình có thể chỉ điểm cho những người xuất thân từ bình dân một chút, có lẽ phản loạn ở các nơi sẽ không nghiêm trọng như vậy. Nhưng loại giả thiết này căn bản không có khả năng thực hiện, triều đình Đại Tùy nắm giữ chính trị ở trong tay thế gia, bọn họ sẽ không làm ra hành động tự tổn hại lợi ích của mình.

Tên tù binh thứ hai bị đẩy vào trung quân trướng rõ ràng vẫn là một đứa con nít, chòm râu trên miệng vừa mới dài ra, thanh âm nói chuyện còn mang theo vài phần ngây thơ. Chân hắn

đuổi theo một chỗ bị tên làm bị thương, chỗ ngực có dấu móng ngựa to lớn, bởi vậy đi đứng không vững lắm. Nhưng khi trả lời lờ lờ Trương Tu Đà, thân thể lại cố gắng thẳng tắp.

“Tráng sĩ năm nay bao nhiêu tuổi?” Sau khi nhận được bài học của lần trước, Trương Tu Đà quyết định đổi cách thẩm vấn. Lấy kinh nghiệm mà hăn và giặc cỏ giao tiếp nhiều năm, những người tuổi nhỏ cũng không có nhiều lắm tâm cơ, rất dễ moi ra những lời này trong miệng.

“Người nói cái gì? Ta không hiểu!” Thiếu niên trừng to mắt, trong cổ họng mang theo hương âm cực kỳ nồng đậm.

“Đại nhân hỏi người năm nay bao tuổi rồi?” Ngô Ngọc Lâm lặp lại câu hỏi của Trương Tu Đà lần nữa.

“Thập Ngũ, thuộc về con gà con. Đại nhân hỏi cái này làm gì? Chẳng lẽ còn muốn để ta về nhà sao?” Thiếu niên này ưỡn ngực, cố gắng để cho mình thoát nhìn giống như người lớn.

“Thả người về nhà cũng được, nhưng người trước tiên phải nói cho ta biết tên của người, ở trong tặc quân làm quan gì. Còn có các đội ngũ khác ở nơi nào, Lý Mật đã sắp xếp những gì!” Trương Tu Đà cười hòa ái, nói.

Tướng mạo của hăn vốn không quá hung ác, cười lên càng giống một trưởng giả trung hậu. Ai ngờ đôi phương lại không bị lừa, phun nước miếng dính máu xuống đất, ngạo nghễ nói: “Ta là chó vàng còn sót lại.”, Không có thuyền lớn, là chân uy giáo úy của doanh trại Vi Thành. Các huynh đệ doanh chúng ta hôm nay bị Hắc Đại trong số các người đánh bại, các doanh khác ở trên núi phụ cận, cụ thể nơi nào thì ta cũng không biết! Về phần Lý đại nhân đã an bài thế nào, hăn chắc chắn sẽ không nói cho ta. Cho nên người hỏi ta cũng vô dụng!”

“Nói dối! Người đã là một giáo úy, đương nhiên đã biết rõ an bài cụ thể của trận chiến này là gì. Chẳng lẽ Lý Mật tùy tiện nói một chỗ, các người cũng không hỏi mà đến đây chịu chết?” Trương Tu Đà nghiêm mặt lại, làm ra bộ dáng hung ác quát.

“Nếu người đã biết ta sẽ nói dối, cần gì phải hỏi ta?” Con chó vàng còn trừng con mắt đen bóng của mình, không hề sợ hãi

mà nhìn Trương Tu Đà.

Trong đôi mắt kia chỉ có thần nhiên và quyết tuyệt đối, Lý Húc ở bên cạnh nhìn, trong lòng không nhịn được đau khổ thay đổi phương. Năm nay là năm Ất Vô Hối, người vừa mới mười bốn gà ra mặt, chẳng qua năm nay mới là kẻ ra mặt thay đổi phương. Cũng giống như hán năm đó xuất quân, chỉ là năm đó hán may mắn tránh thoát được các loại cơ duyên kiến tạo lập nghiệp. Không có gì bất ngờ xảy ra, sinh mệnh thiếu niên trước mắt sắp kết thúc. Quân binh lặn lội đường xa, Hơn nữa đám địch nhân vẫn còn rình rập nên không thể nào giữ lại quá nhiều tù binh được. Những người nhận tội ngay lập tức còn bị áp giải về phía sau doanh trại làm vốn liếng. Về phần những kẻ từ chối đầu hàng trên cơ bản đều lập tức bị giết chết ngay lập tức. Rõ ràng thiếu niên này chọn cái thứ hai, hơn nữa không hề sợ hãi.

“Chẳng lẽ ngươi không muốn về nhà sao? Nghĩ đến nhà của ngươi đi!” Không muốn để cho thiếu niên tự tìm đường chết, Lý Húc tiến đến bên cạnh đôi phương, gần như dùng giọng điệu cầu xin mở miệng nói.

“Ta không có nhà rồi. A gia năm trước đã bị các ngươi bắt đi Liêu Đông, đến nay vẫn chưa trở về. A nương thân thể yếu ớt, cũng không chịu được đói. Mùa xuân năm ngoái cũng đã chết. Đại nhân, người thả ta về nhà, nhà ta ở dưới đất, còn cần cầu người tha sao?” Hoàng cầu nghiêng đầu nhìn hán một cái, cười lạnh trả lời.

“Ta không phải tặc, các ngươi mới là chính!” Hán lại phun ra một ngụm máu, oán hận mắng.

Chương thứ nhất đánh trống (2)

Ban ngày giao thủ với Lý Húc là Lâu Cương quân - Vi Thành doanh, vốn thuộc về Vi Thành tặc Chu Văn Cử. Độ huấn luyện và sức chiến đấu của bọn họ đều rất kém cỏi., Nhưng cốt khí bị bắt tướng lĩnh lại thực khiến người ta thán phục. Trương Tu Đà liên tiếp giết chết bốn người, mới nghe được một điều mà tên tù binh thứ năm bị áp giải tiến vào trung quân trưởng. Đáng tiếc tên thứ năm chỉ là một giáo úy nhân dũng bị áp giải tiến vào trung quân., Trong hệ thống quân đội ngói là quan quân tầng dưới chót của hơn hai mươi cấp, những gì họ biết so với mấy lần trước chiến đấu thì nhận tội bắt tù binh nhiều hơn không bao nhiêu, căn bản không đủ để giúp cho Trương Tu Đà phán đoán ra được ý đồ chiến lược của Lý Mật.

“Mang mấy tù binh còn lại áp giải quân nhu doanh đi, đừng quá khắc chế bọn họ! Đợi đến lúc Huỳnh Dương sau, vẫn giao cho lão Từ xử lý!” Trương Tu Đà phát phát tay, sai người mang toàn bộ tù binh còn lại đi. Giáo úy nhân dũng của tặc quân chỉ tương đương với một đội quân chính đã đến tầng đáy cực thấp. Quân quan dưới biết ít cũng chỉ là hỏi vô ích. Cho nên mọi người không bằng cùng nhau thương nghị đối sách.

Mấy quan văn phụ tá mang tới tình đồ các nơi như Đông Quận, Đông Bình, Tế Âm, Lương Quận, Huỳnh Dương, ở dưới đất ghép thành một khối lớn. Tần thúc bảo, Lý Húc, Lý Húc., La Sĩ Tín và các tướng lĩnh cao cấp khác vây quanh, chỉ trở về phía địa đồ da dê. Bên trong Đại Tùy đã nhiều năm chưa từng trải qua chiến loạn, võ bị trống rỗng, bởi vậy địa đồ sử dụng vẫn là tiền triều. Rất nhiều thôn xóm đều biết không tương xứng với số thứ mà mọi người biết, con đường cũng khá xa xôi, một số con đường nhỏ từng tồn tại ở tiền triều sớm đã bị vứt bỏ, mà một số tiền triều lúc này đã không có chỗ cho người ở, lúc này trở thành một tập thể lớn.

“Địa đồ quá đơn sơ, cho nên gạch ngói quân chiếm tiện nghi của Địa Đầu Xà!” La sĩ ngồi xồm xuống, dùng ngón tay chọc chọc da dê đã ố vàng, oán giận nói.

“Đường cùng người sẽ chuyển nhà, nhưng núi sẽ không đi!” Trương Tu Đà không ngẩng đầu, thuận miệng trả lời. Ánh mắt hắn vẫn tập trung trên đường tiến lên, lần xuất chinh này, các quân binh chọn ra con đường tương đối khó khăn, đi qua hai quận đông bình tiến vào quận Đông Bình. Trước mắt đoàn người đang ở tế âm, vị trí giao giữa Đông Bình và Đông quận, cách mục tiêu còn xa.

Đám thổ phỉ ở khoảng cách xa như vậy đã bắt đầu bố cục, phía sau đó không biết còn ẩn giấu bao nhiêu cạm bẫy nữa. Bởi vậy, Trương Tu Đà không thể không đề phòng gấp bội, một mặt giẫm lên vết xe đổ của Phùng lão tướng quân.

“Xuru Cương quân kinh dày đặc như vậy, sức chiến đấu đã không bằng lúc trước. Cho nên đại nhân cũng không cần quá đề ý an bài địch nhân trong lòng, Lý Mật sắp xếp cho hắn., Chúng ta đi, hết thấy cứ cẩn thận là được!” Quận chúa Bắc Hải Ngô Ngọc Lân thấy vẻ mặt nghiêm trọng của Trương Tu Đà, mở miệng cười nói. Hắn đã từng giao thủ qua với Đào Cương quân., Cho nên ấn tượng của hắn đối với đội ngũ do Từ Mậu Công dẫn dắt kia cực sâu. Nhưng thông qua mấy ngày gần đây giao chiến, hắn kinh ngạc phát hiện thực lực của các đội ngũ ngôi Cương quân trước mắt căn bản không thể so sánh với đội ngũ mà Từ Mậu Công mang theo ngày đó được. Nếu đem đội ngũ mà Từ Mậu Công dẫn theo so sánh với một đám sói hoang thì gần đây chỉ có một bầy thỏ rừng, chỉ cần có gió thổi cỏ lay là lập tức tan tác.

“Lý Mật chỉ là vừa mới tiếp nhận ngôi, cần thời gian để củng cố quyền lực mà thôi. Tên kia tính tình vui mừng không giả, nhưng bản lĩnh cũng có, nếu không Sở Công Dương Tổ năm đó cũng sẽ không tôn sùng hắn gấp bội!” Trương Tu Đà lắc đầu., Quan điểm không đồng ý với Ngô Ngọc Lân. Trong mắt hắn, trước mắt, quân ngôi cương quân biểu hiện ra sự mềm yếu, một nửa là vì Lý Mật cố ý mang người yếu nhược đến nghênh chiến, để che giấu bố trí chiến lược chân thật của nó. Một nửa nguyên nhân khác là:, Bảo Cương quân vừa mới bắt đầu khuếch trương, các lộ binh mã hợp nhất đến một chỗ cần phải có thời gian. Nếu như thêm thời gian, dùng bản lĩnh lung lạc nhân tài của Lý Mật, lại thêm năng lực luyện binh của Từ

Mậu Công, Dịch Dung độ ung dung rộng lượng, chi binh mã này chắc chắn sẽ khiến mọi người kinh hãi.

“Dương Tổ năm đó cũng chưa chắc nhìn ra được, nếu không, bằng bản lĩnh lớn như vậy của Lý Mật, năm đó sao hắn lại bại dưới tay Trọng Kiên một lần nữa?” La Sĩ từ dưới đất đứng lên, vừa hoạt động gân cốt., Vừa nói, hắn vĩnh viễn thuộc về Nhạc Thiên phái, vô cùng tin tưởng thực lực bên mình.” Đồng thời tên kia bị Trọng Kiên đánh cho đến ỏ cũng không dám quay về, bỏ lại cảm giác của Dương Huyền cảm không để ý, nửa đường vụng trộm đào tẩu! Lần này lại gặp đối thủ cũ, trong lòng làm sao có thể không sợ?”

“Thứ đó có thể là hàng một vật, nói không chừng Trọng Kiên chính là khắc tinh của Lý Mật!” Tần thúc mỉm cười cổ vũ thay cho mình. Tình huống năm đó và bây giờ không thể so sánh được, về điểm này trong lòng hắn rất rõ ràng. Năm đó quan quân Đại Tùy chiến đấu với bên ngoài say sưa., Lý Mật bề ngoài cảm xúc của Dương Huyền ở sau lưng đâm sau lưng mình, hành động này thật sự không thể nhân tâm. Không những các tướng sĩ phủ binh hận thấu xương, mà còn có rất nhiều người trong thiên hạ có nhận thức được., Cũng thập phần khinh thường hành động của hắn. Mà hiện tại, loạn lạc đã đến, mọi người hy vọng có thể tìm được một chỗ dựa lớn để lấy ra cơ hội. Dòng họ Lý Mật cùng băng hiệu của quân đội ngói trận liền có lực lượng ngưng tụ. Mặc dù danh tiếng của hắn ở các quận Hà Nam không thể tính là hy vọng của mọi người trở về, chí ít cũng có một bộ phận rất lớn đại hộ lén lút móc nối với nhau.

“Nhất thời, cái kia một lúc. Năm đó dưới trướng Lý Mật cũng không có trợ thủ đắc lực gì, đám người dưới trướng hắn hôm nay mỗi người đều có danh tiếng ở bên ngoài!” Trương Tu Đà vẫn lắc đầu, sắc mặt ngưng trọng. Hắn hiểu dụng tâm của Tần thúc bảo, nhưng hung chiến nguy hiểm, với tư cách chủ tướng nắm giữ sinh tử của hơn vạn huynh đệ, có thể cẩn thận một chút vẫn là cẩn thận.

“Hoặc là, làm phiên Lý tướng quân nói một chút. Lý Mật dùng binh rốt cuộc thế nào?” Đề tài đã nói lên đầu Lý Húc, Ngô Ngọc Lân chấp tay, thỉnh giáo.

“Lý Mật dụng binh không thích theo lẽ thường. Năm đó ở dưới Lê Dương thành, Hùng Võ doanh thắng hấn ta thắng rất hiểm. Kế sách hấn ta dùng cơ hồ đều là do ta không nghĩ tới! Từng cái một!” Húc Tử hồi tưởng lại một chút, thành thật trả lời.

Đối phó với Lý Mật, hấn cũng không quá kiêng kỵ. Nhưng lại nghĩ đến dưới trướng đối phương còn có Từ Mậu Công đang bày mưu tính kế, trong lòng hấn vô cùng khó chịu. Loại cảm giác này bao hàm từng chút từng chút sợ hãi, từng chút cố kỵ, còn có vô số điều tiếc nuối sâu sắc.

Đông quận địa hình phức tạp, từng ngọn cây ngọn cỏ trước mắt, cực giống cảnh tượng năm đó hấn mới bước vào phạm vi núi Yên nhìn thấy. Núi thẳng tắp trắng lè, cao lớn mà khôi ngô, ngay cả gió trên ngọn cỏ cùng mây trên bầu trời cũng lộ ra đại khí và thể lượng như nhau.

Nhưng lần này, hấn và Từ Mậu Công không còn cổ vũ lẫn nhau nữa, mà là đang tính toán làm sao cướp đi tính mạng của đối phương. Đây không thể không nói là bi ai trong cuộc đời, thế nhưng lại một đoạn thời gian dài sau này, phải làm bạn với hấn.

“Trọng Kiên thực không khiêm tốn, Lý Mật Trí tính hơn người, người lại dễ dàng đánh bại hấn. Người nói như vậy, không phải khen mình còn lợi hại gấp mười lần so với hấn sao?” La Sĩ không tin được trong giọng nói của Lý Húc có vẻ u ám, đưa tay nắm hấn một quyền, trêu ghẹo.

“Không phải ta cao hơn hấn, mà là ngày đó ta dẫn binh thủ thành, hấn dẫn binh công thành. Tường thành Lê Dương cao lớn, phòng thủ một phương vốn đã rất chiếm tiện nghi. Hơn nữa lúc ấy với hấn mà nói chuyện quá khẩn cấp, nếu không sẽ bị viện quân khác chạy tới vây quanh Lê Dương thành. Cho nên, hấn chuẩn bị rất vội vàng, đại đa số hiệu dụng chính thức của sách lược đều không phát huy được!” Lý Húc liếc La Sĩ một cái, trịnh trọng trả lời.

“Hấn cho dù mưu kế cao bao nhiêu, mang theo cũng là một đám ô hợp!” La Sĩ vẫn không phục: “Hấn đoạt được vị trí của Từ Mậu Công, những người dưới trướng Từ Mậu Công chưa chắc đã chịu phục hấn. Hào kiệt trong hàng ngũ ngôi quân đội

trước mắt tuy nhiều, nhưng ngoại trừ Trình Tri Tiết, một mình Hùng Tín cùng với một đứa nhỏ choai choai họ Tạ kia, những người khác đều chỉ có tên của hấn. Như cái gì mà Chu Văn Cử, Vương đương nhân cùng Vương Bá, lúc trước đều là sơn tặc nhìn thấy cờ hiệu chúng ta mà bỏ chạy...”

“Năm đó dưới trướng Lý Mật cũng là một đám thủy thủ vừa mới cầm binh khí lên tấn công đầu thành Lê Dương hai lần!” Lý Húc không đợi La Sĩ nói hết lời liền ngắt lời hấn ta.” Sĩ Sĩ Tín, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút, năm đó nếu không phải Lý Mật chuẩn bị không đầy đủ, có lẽ Lê Dương Thành đã bị hấn ta công phá. Hơn nữa, theo ta được biết, lòng dạ Từ Mậu Công rất khoan dung, sẽ không để đại cục không quan tâm, cố ý lôi kéo chân sau của Lý Mật!”

Giọng điệu của hấn rất gấp gáp, mơ hồ còn mang đến cho bằng hữu ý giải thích. Mọi người nghe xong, mặc dù không biết ẩn tình trong đó, nhưng thái độ nghiêm túc hơn trước rất nhiều.” Lý tướng quân nói rất có lý, chúng ta cẩn thận một chút không có hại! Từ Mậu Công quả thật cũng là một nhân tài, đáng tiếc lại dùng vì tặc nhân!” Ngô Ngọc Lân suy nghĩ một chút, phụ họa.

“Theo ta được biết, ngoại trừ Từ Mậu Công, dưới trướng Lý Mật còn có đám người Ngô Hắc Hống, trương sáng, tiến Đạt đều là hào kiệt không thể bỏ qua!” Lý Húc nhận lời của Ngô Ngọc Lân., Tiếp tục nói, sợ mọi người nghe xong những cái tên không quen thuộc này mà lại xem thường, hấn không ngại bổ sung: “Mấy người này năm đó từng giao thủ với ta trên đầu Lê Dương Thành, võ nghệ cũng không dưới ta và võ sĩ. Ngoài ra, tên trêu tiền triển kia còn am hiểu điều độ trận pháp, thắng bại đều có thể không loạn.”

“Sĩ sĩ cần phải nhớ kỹ những người này, tương lai trước trận pháp gặp phải kẻ không thể khinh thường!” Trương Tu Đà nhìn La sĩ lắc đầu liên tục một chút rồi căn dặn.

“Bọn họ?” Lỗ mũi La Sĩ hơi méo mó, nhưng hấn không dám trực tiếp húc vào Trương Tu Đà, cúi đầu, nói không chút ủy khuất: “Mạt tướng nhớ kỹ, chỉ cần gặp phải lập tức lấy ra

mười hai phần bản lĩnh. Nếu phát hiện tình huống không tốt, dứt khoát trực tiếp cầu cứu thúc Bảo huynh là được!”

Bộ dáng căm giận của hắn khiến mọi người cười ha hả, cười đủ rồi, Trương Tu Đà nhẹ nhàng an ủi: “Người và Trọng Kiên võ nghệ đều không thua kém thúc bảo, nhưng kinh nghiệm gặp địch của thúc bảo cao hơn rất nhiều so với hai người các người. Năm nay hắn đã hơn bốn mươi tuổi, mà hai người các người còn chưa tới, còn tương lai rất dài.”, Có lẽ vì nhớ lại tuổi tác của mình, hắn nhìn không được thở dài, “Lão phu cũng không phải ý gân cốt mạnh mẽ, cho nên mấy người trẻ tuổi các người, cũng đừng cười ta nhát gan. Chúng ta chuyến này không cầu có thể kiến tạo bao nhiêu công nghiệp, chỉ cầu có thể trong nháy mắt uy phong của kẻ địch, sau đó đem các huynh đệ bình an vào Huỳnh Dương!”

“Đại nhân sao lại nói lời ấy, chúng ta cứ theo sự sắp xếp của đại nhân là được!” La sĩ nhanh chóng tiến lên một bước, tạ lỗi.

“Lão phu cũng không có oán trách bọn người to gan.” Trương Tu Đà cười phát tay: “Trong lòng lão phu không yên, luôn cảm thấy từng bước một rơi vào bẫy rập. Mà cạm bẫy ở đâu, lại không rõ lắm!”

Nghe Trương Tu Đà nói xong, mọi người cũng cảm thấy hơi uể oải. Huỳnh đệ Tề quận trước đây tác chiến với người khác, cho tới giờ chưa từng nhìn trước ngó sau như vậy. Nhưng trước mắt nhìn sau cũng vô dụng, nên đánh trận vẫn phải đánh. Hoàng thượng lần này là thông qua phương thức thăng quan cho mấy tướng lĩnh chủ yếu, ám chỉ mọi người phải dốc hết toàn lực. Nếu trong thời gian ngắn không có chiến quả báo lên, lần sau Khâm Sai đại nhân mang tới chỉ sợ không phải là ngợi khen nữa.

“Bằng không, chúng ta cũng yếu thế một lần?” Lý Húc suy nghĩ một chút, nói.

“Làm sao yếu thế? Trọng Kiên sẽ không đề nghị chúng ta gặp phải những tiểu tặc như Vi Thành doanh, đều phải vòng qua đi chứ?” La sĩ thư lại dựng lông mày, trừng to mắt.

“Vừa rồi Trương đại nhân nói Lý Mật chưa hoàn toàn làm cho chúng tướng ngồi quân đội tin phục, cho nên, mặc dù hấn có thể được Từ Mậu Công ủng hộ, cũng cần một cuộc thắng lợi để chứng minh bản thân.” Lý Húc gật gật đầu, nói ra.

Mấy ngày gần đây, những người già yếu và quân binh vẫn luôn đứng ra bao vây bên ngoài, các quân binh vẫn luôn tỏ ra địch với kẻ địch mạnh. Song phương đều cẩn thận đối với địch thủ, không thể đưa ra thực lực chân chính của mình cho người khác. Cũng giống như hai võ tướng lập tức giao thủ, bởi vì trong lòng hai bên có kiêng kỵ, cho nên ban đầu đều không dốc hết toàn lực. Nhưng sau một đồng hù chiêu, trong lòng bọn họ đều tính toán làm sao để cho đối phương một kích trí mạng.

Xem kinh nghiệm lập tức bị giết chết, đồng thời xuất thủ khi trúng đòn trí mạng cũng sẽ lộ ra một sơ hở lớn. chớp mắt điện quang thạch hỏa kia đối với song phương đều là cơ hội, xem ra song phương ai có thể nắm bắt được!

“Ý của Trọng Kiên là, Lý Mật còn sót ruột hơn chúng ta!”
Ánh mắt Trương Tu Đà đột nhiên sáng ngời, vuốt chòm râu hỏi.

“Chúng ta sót ruột, trong lòng chúng ta tự biết rõ ràng, nhưng chưa chắc địch nhân rõ ràng! Mà xem từ phong cách làm việc trước kia của Lý Mật, hấn không phải là một người vô cùng bình tĩnh.” Lý Húc gật gật đầu, đáp lại: “Đại nhân hoài nghi hấn bố trí cạm bẫy ở phía trước cho chúng ta, nhưng không biết tiếp tục đi đâu. Chúng ta cần gì nhất định phải hướng về phương hướng của hấn. Đường tiến về Mậu Dương có rất nhiều, nếu lần này chúng ta lấy danh nghĩa là di dời phòng, sao không giống một chút!”

“Chỉ cần chúng ta không tới gần quận Đông, toàn bộ an bài của quân ngồi lập tức rơi vào khoảng không. Lần này Lý Mật đã điều động mười mấy binh mã sơn trại, nếu như cuộc chiến này cuối cùng căn bản không đánh nhau, chỉ sợ đến lúc đó hấn rất khó bàn giao với quần hùng.” Lý Húc cau mày, thấp giọng phân tích.

Lý Mật làm việc không hợp lẽ thường, đoàn người cũng không dùng lẽ thường để đối phó hấn. Lần trước đánh bại hấn ta là

lợi dụng khuyết điểm nóng lòng lập công của hắn ta, lần này, vẫn có thể ở phương diện này mà mưu đồ.

“Chúng ta đi vòng qua quận Đông, từ Trần Lưu, Đại Lương tiến vào Huỳnh Dương! Đây xác thực là ý kiến hay!” Trương Tu Đà gật gật đầu, thừa nhận biện pháp xác thật của Lý Húc có thể được. Nhưng triều đình liệu có cho rằng quận binh sẽ cực kỳ tránh chiến không đây? Có cả Câu La bị oan giết lúc trước, ai dám dễ dàng mạo hiểm như vậy?

“Quân ta vòng qua quận Đông nhưng không tiến vào Huỳnh Dương thành! Sau đó ” Tay Lý Húc vẽ một đường cong thật lớn trên bản đồ, từ quận Đông, Tế Âm một mực vẽ đến giao giới quận Lương Dương và quận Huỳnh Dương., “Lý Mật nếu như không kiên nhẫn được tính tình đuổi theo, địa điểm quyết chiến liền do chúng ta lựa chọn. Chỗ dựa vào địa thế lợi hại đã mất hết. Lý Mật nếu tính tình nhẫn nại không đuổi “Húc Tử” từ ngoài mấy huyện nhỏ của Phiên Dương quận móc về, lần nữa hướng đông, “Chúng ta liền theo táo chanh quay đầu đánh về phía Nghiêu Thành, đánh ngôi Cương quân không kịp trở tay!”

Chương thứ nhất đánh trống (2)

Con mồi liên tiếp nuốt bốn mồi nhử thơm phức, sau đó nấc no, vỗ bụng, trước khi bước vào hố bẫy mà nghênh ngang rời đi. Kết cục này thật là hoang đường, Lý Mật muốn phát điên. Vì diệt hết quan quân đường xa mà đến, y đã sớm chuẩn bị hơn một tháng. Nhưng quan quân đột nhiên thay đổi mục tiêu, không hùng hổ lao thẳng đến góc Cương., Mà là đang quay đầu về phía nam, nhập định, xuyên thấu âm, ở phụ cận hoàng, thuận tay bắt giữ lão doanh của Vương đương nhân bộ, sau đó mang theo chiến lợi phẩm, áp giải tù binh, nghênh ngang đi về phía Trần Lưu.

“Cường đạo, bọn cường đạo này, ngay cả khẩu phần lương thực của trẻ con lão nhân cũng cướp!” Vương đương nhân đứng ở bên cạnh Lý Mật, nhảy chân mắng to. Ngoài Hoàng Thạch Chủ trại là sào huyệt hắc kinh doanh nhiều năm, ở Hà Nam cộng rơm này, trừ ngôi Cương sơn ngoại., Đó chính là vật tư dự trữ tốt nhất mà Thạch Chủ trại của hắc xây dựng, tài sản của hắc hùng hậu nhất. Kết quả người đánh non nửa đời người không cẩn thận bị quan quân hắc ăn đen, nhiều năm qua tích góp không còn sót lại chút gì. Đó là khi hắc định không tiếp tục sống lại ở Hằng Cương quân nữa thì đơn độc dùng cờ chống trống. Lần này, đường lui đã không còn nữa, đành phải theo đám quần hùng ngôi, một con đường chạy đến hắc ám.

“Tên Tu Đà kia vốn là thổ phỉ, các huynh đệ rơi vào trong tay hắc, không phải bị giết thì cũng bị bán cho người ta làm gia súc, dù sao cũng không có kết cục tốt!” Tề quốc từ xa đã từng có cảm giác đau đớn như Vương đương nhân, tiến lên, nghiêng rãnh nghiêng lợi mà hỗ trợ.” Mật công, người phải vì các huynh đệ mà mang cục tức này trở về. Nếu không phải vì lão nhân gia ngài, chúng ta thật sự chưa chắc đã đến nơi này!”

Lời vỗ mông ngựa này có chút quá kiêu ngạo, dẫn đến rất nhiều hào kiệt trong phòng nhú mày. Lý Mật là người có thể thành đại sự, điểm này mọi người ai cũng không phủ nhận. Nhưng nói quần anh ở góc Cương trước mắt đều là vì Lý Mật

mà đến., Không khỏi có chút coi thường Địch Đại đương gia. Dù sao cơ nghiệp lớn như vậy mà đám người Địch Đại đương gia và Từ tứ gia đều chậm rãi tích góp từng chút một, nếu không có cây ngô đồng này của bọn họ, bằng thực lực chư quân còn lại chưa chắc có thể đưa tới vị Cửu Đầu Hoàng Lý Mật này.

“Quốc Viễn không nên nói vậy!” Nghe được thanh âm ồn ào của huynh đệ, Lý Mật dựng thẳng hai hàng lông mày, hung hăng trừng mắt nhìn Tề Quốc xa một cái, quát. Hắn trời sinh đã có lông mày phượng mắt phượng, lại dài hơn đại phú đại quý., Bởi vậy không cần tức giận cũng tự có uy nghiêm.” Bấy giờ thiên hạ đại loạn, chính là lúc chúng ta đồng tâm hiệp lực mưu cầu phú quý, đi vào núi ngói, đoàn người chính là người một nhà. Xông tới ai, thì ra thực lực ai mạnh, về sau bất luận kẻ nào cũng đừng nhắc lại! Có thể đem Hoa Hoa Giang sơn của Dương Quảng đoạt lấy!, Cứu dân ở nước sôi lửa bỏng, chúng ta còn lo không được nổi danh sử sách sao. Nếu là mỗi ngày đều phân cho người, của ta, không cần quan quân đến tiêu trừ, đoàn người liền đem mình tản ra, còn có thể thành cái gì sự nghiệp lớn!”

“Cái này, cái này, nếu mật công đã nói như thế, về sau Tề mỗ đừng nói vậy là được!” Tề quốc xa xa náo một cái lão đại mắt mắt, chấp tay, bỗng nhiên nói.

“Không phải nói vậy không nói láo, mà là ánh mắt phải nhìn lâu dài. Chúng ta đều là người phải làm đại sự, không thể tính toán chi li. Đương nhiên, gần đây đoàn người gặp tổn thất lớn., Ta sẽ nghĩ biện pháp chậm rãi bồi thường. Ở Hà Đông ta còn có mấy sản nghiệp, gần đây đã phái người bán đi. Tháng sau sẽ có một số món hàng sẽ được đưa lên núi, đại khái trị giá khoảng hai mươi vạn quan. Đương Nhân và quốc cách xa đều có ba phần, bốn phần còn lại chia cho các tướng quân mấy lần bị tổn thất gần đây. Mọi người cầm số tiền này đi chiêu binh, hẳn là còn có thể bù lại số tiền bị tổn thất gần đây!”

“Đa tạ mật công trượng nghĩa!” Nhìn thấy Lý mật tự tán gia tài mưu phúc cho các huynh đệ, mấy tên tướng lĩnh lúc trước bị lời nói của Tề Quốc chọc giận cũng cảm động, tiến lên vài bước, mồm năm miệng mười nói: “Mật công tự mình lưu lại

một chút đi, chúng ta còn có chút tích cóp trong sơn trại. Huống hồ các huynh đệ chỉ bị đánh tan, thương vong thực tế cũng không lớn!”

“Đúng vậy, bây giờ mạng nhỏ dễ như trở bàn tay, cho ăn liền có người đi theo, căn bản không cần dùng nhiều tiền như vậy!”

“Các huynh đệ nên thu tiền đi. Ngay lúc Lý Mật ta lên núi đã không coi mình là người ngoài nữa.” Lý Mật chấp tay, nâng cao âm thanh trả lời.” Huống hồ tiền tài là vật ngoài thân, vốn không cần coi trọng quá mức. Hôm nay chúng ta tiêu ra ngoài, ngày mai đoạt giang sơn Dương gia, ngay cả vốn mang lợi đều có thể kiếm về!”

“Xin mật công chỉ điểm rất đúng!” Vừa rồi Vương đương Nhân còn đau lòng vì chuyện trại già bị cướp, giờ phút này lại có chút ngượng ngùng.” Mọi người đã nói không phân biệt, phần kia ta không cần nữa. Chúng ta cùng nhau trung bình, cùng tạo phản đi!”

“Làm người, làm không được đâu! Quy củ quân vườn đất rõ ràng, công chính là tư. Các ngươi mưu phúc vì người trong thiên hạ, nhưng cũng không thể để con cháu nhà mình mãi bị Cùng Ách hay sao?” Lý Mật cười lắc đầu, ngăn lại.

Quần hùng đều là hán tử quang minh, nếu như yêu cầu bọn họ giống Lý Mật vì đại nghiệp tan hết gia tài, phỏng chừng trong đó hơn phân nửa số đó đã chịu đáp ứng. Nhưng Lý Mật biết mình không thể đề cập đến yêu cầu như vậy, bằng vào vài câu tốt mang đến sự nhiệt tình sẽ không duy trì lâu dài. Hắn nhớ rõ lần trước giáo huấn cử nghĩa thất bại, sẽ thuận buồm xuôi gió mà đáp ứng., Có lẽ vung cánh tay lên cao, hưởng ứng sẽ như mây từ bốn phương tám hướng xông tới. Nếu không có chút lợi ích thực tế, bọn họ gặp chút trở ngại, sẽ như mây bay đi, căn bản không có bất cứ lưu luyến nào.

Quân tử động chi nghĩa, tiểu nhân động dụng lợi. chân chính cầu bất trắc sự tình, vẫn là muốn dựa vào những ánh mắt ngấn tiểu nhân. Lý Mật ngẩng đầu, ánh mắt từ hơn ba mươi tên tướng lĩnh nhất nhất lướt qua, hắn thấy được biểu tình bất đồng, có phần chán, có cảm động, có lại bình tĩnh như băng.

Người bình tĩnh như băng có thể nhìn thấu mánh khoé của hắn, nhưng không ngăn cản được hắn ngưng tụ thành quần hào. Lý Mật cười cười, cuối cùng ánh mắt rơi vào mặt Tạ Ánh, “Mọi người khó có thể đạt được Tề, Tạ tướng quân, người có thể tới giới thiệu một chút động tĩnh mới nhất của Trương Tu Đà lão tặc. Hắn đến Trần Lưu, sau đó tiếp tục đi về phía tây, hay là quay đầu về hướng bắc?”

Tạ Hồi được coi là thông lĩnh lĩnh trình sát, hiện tại lại cùng với Trương thấp sáng dưới trướng Lý Huyền cùng chiêu quân tình báo thu thập truyền tin tức của quân đội Địa Cương. So với xe công tử, thuyền, thương nhân được sáng lập dưới trướng Dương Huyền Cảm thì tốt hơn nhiều., Phương thức sắp xếp mật thám giữa các khách hành khách, thủ đoạn Tạ Ánh Đăng càng cẩn thận, tình báo thu hoạch cũng chuẩn xác hơn. Nhưng phạm vi kinh doanh chỉ liên quan đến năm quận chung quanh ngôi, còn lâu mới có thể vươn tay ra.

Thấy Lý Mật mượn chuyện thương nghị đánh trống chuyen, Tạ Chiêu Đăng thầm kêu bội phục trước, sau đó mỉm cười bước ra khỏi đám người: “Các vị huynh đệ, mời!” Hắn vẫn dùng cách thức giang hồ hào khách chào hỏi với mọi người, chứ không phải dùng giọng quan ngày càng phong hành trong sơn trại.” Trương Tu Đà đặt đồ quân nhu và tiền tài đánh cướp đến lên thuyền, thuận theo luồng gió mát phát ra ánh huỳnh bạch. Có hơn hai ngàn kỵ binh hộ tống hai bên bờ kênh đào, dẫn đội chính là Lý Húc cùng La Sĩ tin. Đại đội bộ binh còn lại xuôi theo con đường lớn hướng tây, đi chính là Đại Lương, quân thành phương hướng. Mỗi ngày đại khái hành quân bốn mươi dặm!”

“Có chắc không?” Lý Mật nhíu mày, truy vấn.

“Chắc chắn! Mấy thôn trại được chúng ta bảo hộ đều đưa ra thư, nội dung nói không sai biệt lắm. Đồng thời nhắc nhở chúng ta cẩn thận, trong thư nói, quận binh Tề Quận của Trương Tu Đà so với bất kỳ một nhánh quân nào bọn họ thấy lúc trước đều tuân thủ quy củ!” Tạ Chiêu Đăng gật đầu, chứng thực.

Quân Kỷ là gốc rễ của một đội ngũ, bọn đương gia lớn nhỏ xung quanh mặc dù có mấy vạn binh lính, nhưng Tạ Ảnh Đăng cũng không để bọn họ vào trong mắt. So với sự huyền ảo tung hoành sau khi Lý Mật đến, Tạ Chiếu Đăng càng thưởng thức sự đóng vững của chương quân Từ Mậu. Trong mắt hắn, đó mới là một sự kiện lớn, còn những người trước mắt so với nói tác chiến, không bằng nói là đang tập hợp.

“Lão tặc không có can đảm này, khừu giác quả nhiên nhảy bén!” Lý Mật tiếc nuối lắc đầu, cười khô.

“Nếu nhu chuyển nặng nề đi, chắc hẳn người cũng sẽ mau chóng đuổi theo!” Thống lĩnh Ung Khâu doanh, tướng quân cường vũ Lý Dật trong lời nói của tướng quân cường tráng Lý Dật đều mang theo chút hương vị may mắn. Lão doanh của hắn ở Hắc Tùng lĩnh phụ cận Ung Khâu, cách Trần Lưu thành không đủ trăm dặm, địa thế so với Thạch Chủ trại của Vương đương nhân nhẹ nhàng hơn nhiều. Nếu như bị Trương Tu Đà biết được vị trí cụ thể, nhất định sẽ đồng loạt chộp cho.

Các vị tướng lĩnh nhao nhao nghị luận, có người vì không thể như nguyện đánh chết Trương Tu Đà mà cảm thấy tiếc hận, có người vì không liều mạng với quan quân mà cao hứng. Còn có một bộ phận còn chuyển hướng ánh mắt nhìn sang Từ Mậu Công đang mỉm cười không nói, thần sắc trên mặt có chút không cam lòng.

“Nếu như Từ Quân sư đến phụ trách khổng chế toàn cục, ông ta tuyệt đối sẽ không chơi trò sấm sét vang trời, mưa nhỏ đầu.” Một vài tướng lĩnh lão luyện đặc biệt thuộc bản bộ Binh Lâu sơn âm thầm nói thầm, đối với năng lực của Lý Mật rất là khinh thường.

“Bản đồ đến!” Đang lúc mọi người nghị luận xôn xao, Lý Mật đột nhiên đưa tay ra, uy nghiêm ra lệnh.

Triều đình thỉnh đại phu nhà Ngạn Dung mang theo hai phụ tá đường xa đến đây đồng thanh tiến lên, đẩy một bên bàn ghế, trên vách tường Tự Nghĩa thính treo lên một tấm bản đồ do mấy tấm da dê nối liền mà thành. Da thịt Kim Châu trắng nõn mịn màng trắng trẻo, gợn gờn mỏng manh ở bên khe nứt

Dương Châu, trải rộng ra, toàn bộ tình thế chung quanh ngôi lập tức nhảy nhót trước mắt.

Trong nháy mắt, ngay cả tướng lĩnh lão trại ở bờ bắc Hoàng Hà cũng thấy rõ quân binh quận Tề quận giờ phút này đang đứng ở vị trí nào.” Rốt cuộc là người xuất thân từ quan lại, bất luận là làm gì cũng lộ ra đại khí!” Trong lòng chúng tướng thầm khen, trong chốc lát, bội phục Lý Mật trong lòng lại nhiều thêm mấy phần, hoài nghi giảm đi vài tấc.

Bồ Sơn Công Lý hắng giọng một cái, lắc lắc quạt lông ngỗng trong tay, chỉ điểm giang sơn. “Quan quân lần này tới kỳ quặc, đi cũng quái dị. Mười lăm ngày trước bọn họ đã đến Chân Thành, Lý Mỗ vốn muốn dụ dỗ hấn xâm nhập, một hơi vì các vị tể tướng bị lão tặc ức hiếp nhiều năm, nhưng ai ngờ, lão tặc thế mà xảo trá như hồ ly! Không đợi đi tới Tự Dương, đột nhiên gãy đi định văn. Đợi ta nghe tin, muốn điều binh đuổi theo, đã không kịp!”

“Mật tướng cho rằng, như vậy cũng tốt, nếu như quan quân lui vào Huỳnh Dương, chúng ta vừa vặn có càng nhiều sĩ tốt thời gian chinh đồn, đi hi sinh tinh tú!” Tạ Ánh Đăng suy nghĩ một chút, cười đề nghị. Lý Mật không nói là mình liệu sự không đúng, lại nói tới thù hận giữa Trương Tu Đà và mọi người, rõ ràng là một thủ đoạn di chuyển tầm mắt. Nhưng trước mắt mọi người vì mục tiêu chung mà cố gắng, Tạ Ánh Đăng nguyện ý lại cho hấn một cái bậc thang.

“Bằng không!” Lý Mật lắc đầu, giọng nói đột ngột thay đổi: “Trương tặc chính là trụ thạch Đại Tùy, nếu lần này giết hấn, triều đình sẽ chấn động, thiên hạ chắc chắn sẽ sụp đổ!” Trong lúc nói chuyện, hấn nghiêng răng, trong mắt toát ra hận ý sâu sắc.

Chương thứ nhất gõ trống (3)

Thanh âm của Lý Mật không cao, lại mang theo một cổ âm hàn thấu xương. Tạ Chiêu Đăng cách hắt gần nhất rõ ràng cảm giác được trong lời nói nồng đậm hận ý, nhin không được trọn tròn mắt, kinh ngạc hỏi: “Hắn là mật công muốn một kích giết chết? Trương Tu Đà lão tặc kia cũng không phải dễ dàng tương hợp, ba năm qua, bao nhiêu hào kiệt giang hồ muốn trêu chọc hắn, nhưng không ai có kết quả tốt!”

“Chính bởi vì trên tay lão tặc này dính đầy máu các huynh đệ nên ta mới hận không thể trừ khử được mà nhanh chóng biến mất. Nếu không, đợi khi lão biết được tình huống quanh mình như thế nào, chúng ta mới muốn trừ khử thêm lần nữa., Chỉ sợ càng khó càng thêm khó!” Lý Tật bị Tạ Chiêu Đăng hỏi đến hơi sững sờ, bằng vào bản lĩnh nhiều năm rèn luyện ra, hắn nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc của mình. “Chúng ta đã giao nghĩa kỳ, liền phải vì thiên hạ mà mưu. Nếu biết mạnh liền tránh đi, há không để cho toàn bộ thiên hạ nhìn anh hùng nhìn ta thất vọng?”

“Đúng, chúng ta chính là muốn biết khó mà lên, ta cũng không tin, thiên hạ không ai làm gì được lão tặc này!” Quần Hào bị Lý Mật mở miệng nói một thiên hạ, ngậm miệng một đại nghĩa huyết mạch phun ra, bảy miệng tám lưỡi hưởng ứng.

“Đúng, mười mấy người chúng ta đánh một người là hắn, còn sợ không gặm nát được khúc xương già này của hắn?” Tề Quốc vung vẩy song quyền, chỉ sợ người khác không nhìn thấy hình tượng anh hùng của mình.

Tạ Ánh Đăng cười lui lại nửa bước, không nói thêm gì nữa. Mười người đánh một người thì nói dễ nghe, thường là lúc khai chiến, mười người xoay người về phía sau, đều ước gì những đồng bọn khác tiến lên chịu chết.

“Chẳng lẽ ai tưởng ta không có phần thắng?” Lý Mật nhay cảm cảm thấy được vẻ tươi cười của Tạ Ánh Đăng mang theo vài phần không cho là đúng, phe phẩy quạt lông, cười hỏi.

“Ánh sáng chỉ là cảm thấy khúu giác của Trương Tu Đà lão tướng quân nhạy cảm, nếu đã tránh được bấy, chúng ta rất khó dụ dỗ hấn lần nữa!” Tạ Ánh Đăng lắc đầu trả lời. Để hiểu rõ đại cục., Hấn không muốn trực tiếp nghi ngờ quyết định của Lý Mật. Trong mắt hấn, thắng bại trong chiến đấu, đích xác cùng nhân số số ít đều không có liên hệ tuyệt đối. Nhưng Lý Mật có thể thôi động quần hùng sóng vai chiến đấu, đó là bản lĩnh của Lý Mật. Đoàn người nếu muốn thành tựu một phen, cũng thực cần một người như Lý Mật mới đem quần hào ngưng tụ lại một chỗ.

“Chúng ta đúng là khó có thể hấp dẫn lão tặc này, nhưng có thể giả người khác giết!” Nụ cười trên mặt Lý Mật rất đậm, tựa hồ rất hứng thú với “lão tặc” này.

“Tạ mỗ bất tài, nguyện lắng tai nghe!” Tạ Ánh lên nhìn Lý Mật chấp tay, bày ra một tư thái hư tâm cầu giáo. Ở phương diện dùng binh đánh trận, Tạ Chiêu Đăng cho rằng Lý Mật Công kém xa so với Từ Mậu Công. Nhưng sử dụng kỳ chiêu ngoài chiến trường, những người khác so với Lý Mật lại không theo kịp.

“Chư vị cứ xem!” Đầu tiên Lý Mật đáp lại Tạ Ánh mỉm cười thiện ý, sau đó cầm quạt lông ngỗng trong tay chỉ vào địa đồ treo trên tường. “Trương Tu Đà lão tặc biết chúng ta chờ hấn ở dưới núi ngói, cho nên tránh mà không đánh. Nhưng vì cho hấn quân một cái công đạo, hấn ở phía ngoài quận Đông chúng ta xoay quanh một vòng lớn, thuận thế phá hủy lão trại của mấy nhà hào kiệt.”

Đây đều là sự thật mọi người đều biết, Lý Mật đổi góc độ lặp lại một lần, cũng không có ý mới gì.” Mật công xin nói thẳng, chúng ta rốt cuộc như thế nào mới có thể báo thù? Về phần chuyện uất ức ở bên này của chúng ta, liền không nên nhắc lại nữa!” Vương đương nhân nghe vậy có chút phiền lòng, lớn tiếng đề nghị. Mấy vị trại chủ khác vừa mới lên làm tướng quân cũng phân phó phụ họa: “Mật công, ngài có an bài gì cứ việc nói thẳng ra đi. Chúng ta nghe ngài và Từ thống lĩnh là được!”

“Kế sách của ta xuất hiện ở phía sau Trương Tu Đà còn có hôn quân. Hắn muốn dùng sơn trại khác mạo công, chúng ta lại không cho hắn toại nguyện. Năm đó Ngư Câu La tướng quân chính là bởi vì tị chiến tiêu cực bị xử trăm, chỉ cần chúng ta ngồi yên trên đầu Trương Tu Đà tội danh này, lão tặc tất nhiên cũng không sống qua mùa đông năm nay!”

Dứt lời, hào kiệt cả sảnh đường lặng ngắt như tờ. Mọi người quả thật rất cảm hận Trương Tu Đà, nhưng từ trước tới giờ mọi người đều chỉ đứng ngay ngắn trên chiến trường đánh bại hắn ta, chưa từng có ai nghĩ tới còn có thể mượn đao giết người. Dương Quảng là hôn quân, đây là nhận thức chung của mọi người. Hôn quân cũng có thể làm việc cho ta, là một tầng lớp mà trước đây bọn họ không thể nhìn thấy trong tầm mắt., Rất nhiều người giống như trước mắt bị đẩy ra một cái cửa sổ, thấy được một thế giới càng thêm phức tạp. Khác với bọn họ lúc trước tưởng tượng đen trắng rõ ràng, nơi đó không nhất định là đen, trắng không nhất định là trắng, giữa trắng đen còn có rất nhiều màu sắc pha tạp, kỳ quái.

Trong chốc lát, cho dù Tạ Ánh Đăng xuất thân từ đệ nhất vọng tộc Giang Nam cũng bị kiến thức trác việt của Lý Mật trợn mắt há hốc mồm. Hít vào một lúc lâu, hắn mới hồi phục được chút tinh thần, trình trọng hỏi: “Kế này có thể nói là thần lai chi bút, nhưng cụ thể thực hiện như thế nào, kính xin mật công chỉ rõ!”

“Cái này sao?” Lý Mật quạt chính vũ phiến, lại nhẹ nhàng quạt vài cái gió lạnh. Lúc này tuy là giữa hè, nhưng địa thế nhân cương, bên trong Tụ Nghĩa Thính cũng không quá nóng. Cho nên động tác quạt của hắn chỉ có thừa. Nhưng giờ phút này trong mắt mọi người, lại có một hương vị cơ trí.

“Cái này sao, theo ý ta. Thứ nhất, chúng ta cần giống trồng khua chiêm hạ sơn đi xuống, tạo ra vài phiến toái trên hai dải kênh đào Nam Bắc. Toàn bộ lương thực Đông Đô đều đến từ vận đào, lập tức lương hạ thu sắp đặt thuyền, chúng ta để cho hôn quân đói bụng mấy ngày, hắn tất nhiên sẽ hai mắt bốc hỏa!” Lý Mật Hoành Chuyển Vũ Phiến, một bên dùng chim nhận màu đen phe phẩy bàn tay của mình, một bên ngực đã tính trước nói.

“Minh công diệu kế!” Nghe lời này, trung võ tướng quân Vương Bá coi như không được lớn tiếng tán thưởng. Trong chúng tướng, hẳn cùng Lý Mật quan hệ thâm hậu nhất. Vừa rồi hẳn một mực lo lắng Lý Mật bởi vì không kiên nhẫn được mang theo mọi người liều mạng với Trương Tu Đà, nếu như vậy, một khi binh bại..., Chỉ sợ uy tín của Lý Mật sẽ rơi xuống ngàn trượng. Mà hiện tại, sau khi Lý Mật đi vài vòng, đã thành công đem tầm mắt của mọi người từ việc mưu đồ thất bại, Lao sư vô công hấp dẫn nhiệm vụ tác chiến mới đến đây, làm cho Vương bá vô cùng bội phục, một tảng đá treo trong lòng cũng rơi xuống đất.

“Cũng chính là binh lính của Mật công có thể không đánh mà phải khuất phục. Chỉ cần giết Trương Tu Đà, Hà Nam các nơi, chúng ta còn không phải muốn đánh thế nào thì đánh đây?” Xa xa Tề Quốc cũng phải nhún chân hò reo. Bởi vì huynh đệ dưới trướng đều mất sạch, cho nên hẳn vẫn lẫn lộn trong trại trại ngói ngói. Hiện giờ Địch đã ủy thác Lý Mật Quyết lớn nhỏ để hẳn thấy được một cơ hội quật khởi một lần nữa, bởi vậy hẳn vô mộng ngựa cũng không bỏ sót chút sức lực nào.

“Ha ha, kế sách này mặc dù có hiệu quả chậm, nhưng đích xác rất tốt. Hai kênh đào Nam Bắc vẫn là kho lương của Đan Cương sơn chúng ta. Lão Trình năm đó đến sông lấy lương thực, chỉ là không nghĩ tới cử động lần này còn có thể khiến Dương Quảng hôn mê kia tự đoạn cánh tay.” Thấy mọi người nói náo nhiệt, Quy Đức đại tướng quân Trình Tri Tiết cũng nhảy dựng lên, trêu chọc chọc nhau.” Mọi người các người ai cũng đừng tranh cãi với ta, lão Trình ta một lát sẽ mang theo một người huyết sáo.”, Trục tiếp đến bên kênh đào dựng một tấm thẻ lên bờ kênh đào. Ngoại trừ cướp lương, những con sông này đi về phía bắc từ thượng nguồn, chỉ cần quan thuyền một mực thu thuế trăm văn, dân thuyền giảm phân nửa, giang hồ hào kiệt miễn phí, nếu đụng phải người đến nhà bếp, hắc hắc, lão Trình đưa hẳn nửa treo khay tre!”

Người này là đệ nhất nhân vật lười biếng của Phàm Cương trại, vô lại ngoan đồng. Tuy tuổi đã hơn hai mươi, nhưng nói chuyện làm việc luôn luôn vô tâm. Cho nên chức quan mặc dù cao, nhưng không được người tôn trọng quá nhiều. Đương

nhien, cũng sẽ không dễ dàng có người cùng cái loại hỗn đản này. Chẳng qua là bất chợt nói ra một phen, ngoại trừ làm cho người ta cười ha ha, còn đem một sự thật lãnh khốc bày ra trước mắt chúng hào kiệt.

kênh đào chia làm hai sông phía nam, sông Nam dâng ở mặt sông, rớt cuộc ngoài Hồ Lao quan nối liền với Đông Đô Y Thủy vào chỗ vàng. Bắc vận hà và Nam Vận Hà xa xa tương đối, nước thấm vào miệng vàng của bờ bắc Hoàng Hà, cuối cùng Đại Tùy phương bắc quân sự trọng quân hậu trấn ngư ông dương. Hai con sông một nam một bắc này., Chính là thông đạo huyết mạch liên kết toàn bộ Đại Tùy. Vì vậy triều đình rất coi trọng trị an ven bờ kênh đào, đặc biệt là gần Đông Đô Lạc Dương, bởi vì liên quan đến sự an toàn của lương thực toàn toàn bộ Đông Đô, cho nên mỗi tháng đều có phủ binh qua lại dò xét, gặp phải tên cướp, chắc chắn sẽ đuổi tận giết tuyệt.

Ngày trước ngôi Cương sơn lấy lương thực từ trên kênh đào, sợ dĩ cướp một mối là rời đi, không thể lưu lại lâu bởi vì tự nhận không có thực lực đối kháng với toàn bộ Đại Tùy, cho nên kế sách cướp lương thực mà Lý Mật vừa nói, mặc dù nhìn qua đơn giản dễ dàng, nhưng làm được lại tuyệt không thể dễ dàng như vậy.

Đoàn người nếu xuất động ít quá ít, ở trong mắt triều đình vẫn là ngựa ngáy, căn bản không có khả năng lôi kéo Trương Tu Đà xuống nước. Nếu xuất động quá mức thường xuyên, vì bảo hộ phủ binh kênh đào đối đầu, chưa chắc có thể chiến thắng. Như Trình Tri Tiết nói loại biện pháp trực tiếp chặn đứt kênh đào này., Càng là nói bậy. Mục đích ban đầu của Đại Tùy tu kiến kênh đào chính là vận chuyển binh sĩ và đồ quân nhu ở hai hướng Nam Bắc. Nếu như đường sông xung quanh Lạc Dương bị kẹt lại, trong vòng ba ngày, khẳng định không dưới mười vạn phủ binh theo nước từ Đông Đô mà đến. Nói như vậy, không chỉ cần phải đối mặt với một đội ngũ của Trương Tu Đà, mà còn là dư uy cuối cùng của Đại Tùy nghiêng nước.

Nghĩ đến hậu quả vội vàng quyết chiến, ngay cả đám người Tề Quốc, bí mật nhất Tề Quốc cũng đều uể oải. Nếu như có vốn liếng đối đầu trực diện với mười vạn phủ binh, đoàn người đã

sớm đuổi theo Trương Tu Đà chém giết, cần gì phải hao hết tâm cơ dụ hấn vào tròng?

“Cái này cũng không được, vậy cũng không được, lão Trình người nói xem, chúng ta nên làm gì bây giờ. Chẳng lẽ đem cục tức này kìm nén, đợi ngày nào lão tặc tới ngăn cửa?” Vương đương nhân dựng mắt lên nói., Trình Tri Tiết đứng bên cạnh Trình tri tiết lớn tiếng ồn ào. Đám người Từ Mậu Công đứng ở Trình tri tiết vừa rồi một mực không tham gia thảo luận. Bọn họ là đội ngũ ban đầu của núi ngói, xưa nay có chút ngăn cách với huynh đệ mới gia nhập. Trong mắt đám người Vương đương nhân đang thở hỏn hển này, nguyên nhân tất cả những người này đều không chịu ra mặt, chắc là vì xem thường đám người, muốn xem lực chủ mở rộng quân đội.

“Lão Trình ta chính là vũ phu, người bảo ta lên ngựa đấu với người khác, người còn không phục, nói thật, ta ai cũng không để vào mắt. Nếu bàn về thủ đoạn nấp sau lưng tính toán người, hắc hắc, lão Vương người hỏi sai người ta, ta sẽ không biết chút nào!” Trình Tri Tiết cười hắc hắc với đám người, chẳng hề để ý trả lời.

Tửu đồ: Còn một năm nữa Trương Tu Đà mới chết, mọi người đừng lo, nhân tiện kéo vé.

Chương thứ nhất chọi trống (3)

Đi trong rừng xanh chính là dựa vào thực lực làm vua nguyên tặc, Lý Mật lấy thân phận là một tên chó nhà có bị triều đình đuổi đến không có chỗ trốn, trong nháy mắt đã làm Nhị đương gia của ngôi Cương trại, vốn đã khiến rất nhiều người trong lòng không phục. Nghe Trình Tri Tiết hét lên như thế, lập tức có người bên dưới lớn tiếng phụ họa.

“Đúng vậy, muốn báo thù chính mình đi liều mạng với lão tặc, đừng để chúng ta thay người làm thương sứ!”

“Đúng vậy, chí hướng của binh lính ngôi không lớn như vậy, một mẫu đất trông coi bản thân thật tốt, cho tới bây giờ chưa từng nghĩ làm đại anh hùng nào cứu vớt bá tánh thiên hạ!”

“Cứu vớt ai đây, đều cứu vớt đến nhà mình cả!”

Bầu không khí trong Tự Nghĩa Thính nhất thời cực kỳ xấu hổ, Vương đương Nhân bị lời nói hỗn loạn phía dưới làm cho thở hổn hển, sắc mặt Lý Mật cũng thanh trung hồng hồng. Luận võ nghệ, trong đám hào kiệt đích xác không ai là đối thủ Trình tri tiết. Luận mưu trí, lý mật gần đây hôn mê chồng chất ra. Nhưng cứ như vậy trơ mắt nhìn Trương Tu Đà nghênh ngang rời đi, có ít người trong lòng lại hết sức không cam lòng.

Mặc dù Trương Tu Đà rời đi hội sinh ra một loạt hậu quả khiến mọi người không thể tiếp nhận, thứ nhất, đợi lão tặc và ba viên dưới trướng hấn đứng vững gót chân Huỳnh Dương, hào kiệt sẽ không còn một ngày yên ổn sinh nhật nào. Thứ hai, nếu như thu binh như vậy, thì ý nghĩa là mưu đồ của Lý Mật hoàn toàn thất bại., Dưới áp lực, hấn không thể không giao ra quyền chủ đạo của quân đội ngôi. Thứ ba, sau khi Từ Mậu Công nắm giữ quân quyền, tất nhiên sẽ thúc đẩy bộ tinh binh sách lược của hấn, lực lượng trong tay các hào kiệt chẳng khác nào biến tướng bị trại góc Cương chiếm đoạt, không thể tiêu dao khoái hoạt như bây giờ được nữa.

Vô số ánh mắt đều nhìn về phía Lý Mật, chờ mong hấn có thể xuất ra một cái sách lược vẹn toàn. Còn vô số ánh mắt nhìn về

phía Từ Mậu Công, mong đợi hấn ra tay, làm ra chút quyết sách then chốt để ngăn cơn sóng dữ. Thậm chí có người trong mắt xuất hiện ý tứ hả hê: “Tán đảng càng tốt, nhân tâm giải tán, còn có tiền đồ gì nữa!”

“Trình tướng quân nói tuy rằng cầu thả, nhưng không phải không có lý!” Trước mắt bao người, Từ Mậu Công không cách nào bảo trì trầm mặc nữa, mỉm cười vượt qua đám người mà ra, lớn tiếng nói.

Trong phút chốc, mấy người tâm phúc bên cạnh Lý Mật xám như tro tàn. Căn cơ của bọn họ vốn đã không được an ổn cho lắm. May mà có Địch Địch khiến đám người mê tín thiên mệnh, Từ Mậu Công coi trọng đại cục nên mới miễn cưỡng chiếm được một góc nhỏ trong trại. Uy vọng của Lý Mật bị hao tổn nghiêm trọng., Thời khắc tam quân sĩ xao động bất an, Từ Mậu Công ẩn nhẫn đã lâu đột nhiên nhảy ra làm khó dễ, những người ngoại lai bọn họ há có thể có chút lực hoàn thủ? Có thể đoán được, kết cục tốt nhất của việc này chẳng qua là từ ngày mai trở đi mọi người lại bắt đầu lưu vong, một lần nữa trở về cuộc sống bất an trong sớm chiều.

“Nhưng xem toàn cục, sách lược mật công càng dài.” Câu thứ hai của Từ Mậu Công lại kéo đám người Lý Thụy từ bờ vực trở về.

Hấn hướng về phía Trình Tri Tiết cười cười, dùng ánh mắt ý bảo đối phương an tâm một chút chớ vội. Lại hướng các vị hào kiệt chấp tay, thản nhiên bổ sung: “Theo lời mật công nói, trọng tại toàn cục. Lời Trình tướng quân nói, tầm mắt chi tiết. Nhìn góc độ khác nhau, tự nhiên kết luận không hết giống nhau.”

“Lời tốt ta đều để cho một mình ngươi nói!” Ngưu Tiến sau lưng Lý Mật âm thầm lẩm bẩm, đồng thời cũng âm thầm bội phục lòng dạ Từ Mậu Công. Nếu như mật công và Từ đương gia đối chố, hấn hiểu rõ chủ nhân nhà mình., Lý Mật tuyệt đối thừa cơ từng bước ép sát, mãi cho đến khi hoàn toàn gạt bỏ được đối phương, Từ Mậu Công lại nắm chắc thắng lợi trong tay mà rút lui, biết rõ làm như vậy sẽ mất đi sự ủng hộ của rất nhiều người.

“Vừa rồi mật công nói rất đúng, nếu chúng ta không thừa dịp Trương Tu Đà chưa ổn định mà trọng thương, chỉ sợ tương lai sau khi hắn thăm dò tình thế quanh mình, sẽ cầm tế đao chúng ta!” Từ Mậu Công mỉm cười, để cho giọng nói của mình truyền khắp toàn trường. Hắn hiểu ý tốt của Trình tri tiết., Vị đồng bạn nhìn như lỗ măng này, trên thực tế tâm tư cẩn mật dị thường. Nhưng trước mắt không thể để cho bách viện quân phân liệt, quần hùng thật vất vả mới tụ tập được, phân liệt sẽ chỉ làm thân người đau, kẻ thù nhanh.

“Từ thống lĩnh nói rất hợp ý ta!” Lý Mật cảm kích nhìn thoáng qua Từ Mậu Công, thuận thế tiếp lời. “Nhưng Trình tướng quân nói cũng đúng, kế hoạch cắt đứt con sông vừa rồi ta có chút lỗ măng, cụ thể ra sao còn phải thương lượng tỉ mỉ với mọi người!”

“Trình tướng quân nói thẳng không sai, chính là bồn phạt của vi tướng. Một người suy nghĩ khó tránh khỏi sơ sẩy, chúng ta hợp mưu hợp lực, mới là phong cách chuẩn xác để mưu đồ đại nghiệp!” Phòng Ngự sử, Ngạn Tảo cũng tiến lên, cười bồi. Cảnh tượng xấu hổ vừa rồi khiến lão sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nhưng hậu bối vẫn ướm át, khó chịu.

“Đúng vậy, mật công chỉ chỉ vạch đại khái phương hướng, cụ thể thực hiện, vẫn là chúng ta thương lượng mới được!” Chúng hào kiệt nhao nhao mở miệng hưởng ứng.

Trình Tri Tiết liếc mắt nhìn Từ Mậu Công, lại quay đầu nhìn các huynh đệ chung quanh, bất đắc dĩ nở nụ cười.” Người của ta ngoài miệng vẫn không đóng cửa, mọi người thứ lỗi, mật công xin thứ lỗi!”

“Cái gì mà tha thứ, ngu ngốc nói chuyện thoải mái. Trong lúc nghị sự, nếu như chúng ta đều nói dễ nghe thì không phải là triều đình của Dương Quảng hay sao?” Lý Mật cười cười chấp tay với Trình Tri, “Sau này ta có gì sơ hở, kính xin Kim huynh không khách khí chỉ ra. Chúng ta nếu ngay cả nghe hai câu ý kiến phản đối cũng không có, còn thành đại sự gì? Không bằng phân chia đi mà thôi, tốt xấu gì cũng có thể sống qua mấy năm nhà giàu có!”

Mọi người bị chọc cười ha ha, sau khi cười xong, một hồi nguy cơ cũng theo đó tiêu trừ vô hình. Lý Mật một lần nữa trở về trước địa đồ, nhìn kỹ vị trí hai quân ta địch, ném quạt lông ngỗng, chấp tay xung quanh nói: “Ta muốn khiến Trương Tu Đà không thể đặt chân ở chỗ Huỳnh Dương, nhưng nhất thời không có phương pháp gì quá tốt. Vị tướng quân nào nếu có thể nghĩ ra, không ngại tiến lên nói rõ!”

“Chúng ta cũng không sai biệt lắm, đều là đông một búa, tây một bồng! Hay là mật công người nói trước đi, chúng ta ở phía dưới bổ sung!” Ngô Hắc Ngao nghe rồi cười hét lên. Trong trí nhớ của hắn, Lý Mật chưa từng khiêm tốn như vậy. Nhưng Lý Mật thu hồi thái độ ngạo nghễ ngược lại càng làm cho người ta cảm thấy thân thiết, cũng càng làm cho lòng người đi theo hắn cảm thấy an tâm.

“Đúng vậy, chúng ta đều giống Trình tướng quân, am hiểu lâm trận chém giết, không am hiểu mưu đồ lâu dài. Mật công nếu muốn tìm người thương lượng, vẫn là tìm Từ thống lĩnh đi!” Trong đội ngũ, Độc hùng thur lớn tiếng đề nghị.

Mọi người lại cười to một trận, đều cảm thấy lời nói đơn hùng tin quả thực đã đến trong lòng mọi người. Lý Mật Văn cũng cười chấp tay: “Mặc giáp kiên cường, chém tướng đoạt cờ, ta không bằng tri tiết, hùng tín. Uy năng lập quốc, nghĩa có thể phục chúng chúng., Ta không bằng Địch đại đương gia. Vận may bày mưu nghĩ kế, quyết thắng ngàn dặm, ta không bằng Mậu công, Ngạn tảo. Sở trường duy nhất, chính là đã đứng trên triều đình Đại Tùy mấy tháng, biết rõ chỗ bạc nhược, có thể dẫn chư vị hạ đao mà thôi. Cho nên mọi người chớ khiêm tốn, chúng ta cùng nói!”

Lúc này, Phòng Ngạn Tảo dẫn người gỡ địa đồ từ trên tường xuống, trực tiếp trải đến giữa phòng nghị sự. Chúng tướng lĩnh vây quanh địa đồ đứng một vòng, rôm rả tìm kiếm kế sách đối địch. Không cho Trương Tu Đà báo cáo với triều đình về hạ sách., Phương hướng mà Lý mật đưa ra này mọi người đều không có nghi vấn gì. Vô luận tướng lĩnh bản bộ tại ngôi, hay là sau đó hào kiệt bên ngoài tám doanh trại, đều cảm thấy Trương Tu Đà là một mối uy hiếp lớn, bất cứ biện pháp nào có thể làm suy yếu hắn, mọi người không ngại đều thử một lần.

Nhưng cụ thể thực hiện như thế nào, thì mỗi người đều có chủ trương riêng của mình.

Có người kiến nghị chia binh ra mấy đường, quấy rối quận huyện xung quanh Huỳnh Dương. Nơi này càng không an bình, Trương Tu Đà chịu trách nhiệm càng lớn. Có người đề nghị tiếp tục mưu đồ vừa rồi của Lý Mật, chế tạo thanh thế ở trên hai con kênh đào. Chỉ cần cướp nhiều lần đi thuyền lương thực ở Đông Đô, trên triều đình khẳng định sẽ có người ngồi không yên. Nhưng hiệu quả của những biện pháp này cũng cần một khoảng thời gian, muốn cho Trương Tu Đà ra oai phủ đầu thì lại không đủ sức.

“Chư vị có cảm thấy lộ tuyến hành quân của Trương Tu Đà có chút kỳ quái không?” Từ Mậu Công lắng lắng nghe mọi người nghị luận trong chốc lát, đột nhiên mở miệng nhắc nhở.

Bảng hiệu trên bản đồ biểu hiện, Trương Tu Đà chia làm hai đường đi về hướng Huỳnh Dương. Bộ binh hành động hơi lộ vẻ chậm đi chính là đường lớn đi thông hướng Huỳnh Dương, Diêm Trọng thì đi vận hà., Từ hai ngàn kỵ binh hộ tống mau lẹ. Như vậy chỗ tốt của binh sĩ là gánh nặng nhỏ, ý nghĩa tu kiến kênh đào ý nghĩa chính là vận chuyển quân tư. Sau khi nó tu thành, bất kỳ tướng lĩnh nào của Đại Tùy triều tại dưới tình huống uy hiếp từ bên ngoài đến cũng nguyện ý mang lương thảo nặng do nước vận chuyển.

“Đúng vậy, hành động lần này của lão tặc rõ ràng là không để mọi người chúng ta vào mắt!” Vương đương Nhân là người đầu tiên ý thức được lời nói của Từ Mậu Công, lớn tiếng ồn ào. Nếu như là năm tháng thái bình, Trương Tu Đà hành quân không có gì đáng trách, nhưng kênh đào cách Đông quận gần trong gang tấc, hắn vẫn dám chỉ dùng hai ngàn kỵ binh áp giải vật tư toàn quân, quả thực như đưa tới cửa mời mọi người đi cướp.

“Áp giải quan trọng là Lý Trọng Kiên và La Sĩ tin, hai người bọn họ võ nghệ đều cao cường, dụng binh cũng cực kỳ cẩn thận. Đặc biệt là Lý Trọng Kiên kia, từ khi xuất đạo đến giờ, thân kinh mấy chục trận chiến, chưa từng thất bại!” Tạ Chiêu Đăng nhìn biểu hiện trên mặt Lý Mật, thấp giọng nhắc nhở.

“Người này từng là huynh đệ dưới trướng ta, từng có huyết hải thâm cừu! Nếu đã đưa tới tận cửa, nhất định phải gặp nhau!” Quả nhiên, khi nghe được tên của Tùy quân chủ, giọng nói của Lý Mật lại thê lương. Không giống như vừa rồi xúc động, mà là đang bình tĩnh áp chế một loại cừu hận khắc cốt ghi tâm.

“Hóa ra hẳn thật sự muốn trừ khử nàng ta, sau đó là Lý Trọng Kiên!” Tạ Chiêu Minh lúc này trong lòng sáng như tuyết, khoe mắt liếc nhìn Từ Mậu Công, như đang suy nghĩ điều gì.

Sở dĩ lúc trước Từ Mậu Công có mối quan hệ rất căng thẳng với Lý Mật, cũng bởi vì tên Tùy tướng kia. Tạ Chiêu Đăng nhớ rõ, sau khi Từ Mậu Công biết được Lý Mật lợi dụng chính mình và Tùy Tướng để soạn cáo tình bằng hữu, trong ánh mắt Từ Mậu Công đã lộ ra sự đau đớn và phẫn nộ. Đó là một thanh đao dao hai mũi Tam tiêm., Địch nhân không khỏi bị thương đồng thời cũng sát thương chính mình. Tạ Chiêu Đăng chịu trách nhiệm thu thập tình báo biết, lời đồn đãi một tay của Lý Mật từng vạch mưu, khiến quân binh quân Tề quân náo động không nhỏ. Nhưng đồng thời, cũng trở thành điểm yếu của một số người công kích Từ Mậu Công.

Những người kia cho rằng, Từ Mậu Công đứng dưới chân Thái Sơn phải đối mặt với một phần tư quân binh phe mình không kịp chạy trốn, thật sự làm mất mặt của Đào Cương trại. Mà nguyên nhân căn bản để Từ Mậu Công làm mất mặt quyết định chính là, trong lòng ông ta còn nhớ đến giao tình ngày xưa với Tùy tướng Lý Trọng.

Lời đồn đại lan truyền đến cuối cùng đã hoàn toàn lệch khỏi ước nguyện ban đầu của người chế tạo. Tề quân bên kia đang cố tình áp chế Trương Tu Đà nhanh chóng lắng lại, Địch Đầu vốn một mực coi Từ Mậu Công là cánh tay của mình để cho Đại đương gia, nhưng vào thời khắc mấu chốt mọi người tranh đoạt vị trí quân sư đã hoàn toàn ủng hộ Lý Mật.

Hiện tại, Tạ Ánh Đăng không thể không một lần nữa đặt cái tên này lên mặt bàn, để mọi người định đoạt. Trương Tu Đà và Lý Húc binh chia thành hai đường, một bộ đi đường, một bộ vận chuyển sông. Khoảng cách giữa quan đạo và kênh đào

cũng không cố định, gần nhất là sát nhau. Xa nhất là gần năm mươi dặm.

Khoảng cách năm mươi dặm, trong mắt người dụng binh đã là một cơ hội. Ngón tay Lí Mật rất nhanh đã nắm thành nắm đấm, chỗ khớp không có chút huyết sắc nào.” Mậu Công, nếu như chúng ta xuất binh Dương Võ, dùng một bộ binh mã ngăn chặn Trương Tu Đà, một bộ phận khác tụ tập tiêu diệt La Sĩ và Lý Húc, người cho rằng có phần thắng không?”

“Thủ hộ thành Dương Vũ Bùi Thiệu Nhân là tên nhát gan, đại quân chúng ta đi ngang qua hấn ta, hấn ta chưa chắc dám chặn đường. Sau khi vòng qua quan trường trên sông, lao thẳng tới quan trường, La Sĩ Tín và Lý Húc đích xác không thể không cứu.” Từ Mậu Công nhìn chăm chăm vào bản đồ, giọng nói không mang nửa phần cảm tình.

“Người này là ái tướng của Dương Quảng, nếu chết trong tay chúng ta, Trương Tu Đà chắc chắn sẽ mất chức vụ!” Phó thủ Tạ Chiêu Đăng cũng bước lên trước, lớn tiếng đề nghị.

Hấn biết Lý Húc chính là huynh đệ tốt năm đó của mình trên chiến trường, cũng biết giao tình giữa Từ Mậu Công và Lý Húc. Nhưng trước mặt đại nghiệp, giao tình chỉ có thể tạm để ở một bên.

“Chúng ta đừng chỉ cân nhắc giết người như thế nào!” Từ Mậu Công lắc đầu, thận trọng nhắc nhở. Hấn vừa rồi nghĩ nói hoàn toàn không phải hiện tại đề tài này, nhưng tiếng lên của mọi người đã sớm rời khỏi ước nguyện ban đầu của hấn.” Khoảng cách lớn nhất giữa Trương Tu Đà và Lý Húc và binh mã chỉ khoảng năm mươi dặm, nếu chúng ta thiết kế phục kích Lý Húc thì không thể nào vượt qua được năm mươi dặm., Sau khi chia quân ngăn trở sự cứu người của Trương Tu Đà. Theo ta được biết, lão tặc luôn luôn bảo vệ dưới trướng, tuyệt sẽ không ngồi nhìn La, hai người Lý hai người gặp nguy hiểm do dự không cứu!”

“Chúng ta lại phái một chi binh mã đi ngăn cản Trương Tu Đà! Không tiếc bất cứ giá nào, ngăn hấn cả ngày.” Lý Mật nghĩ nghĩ, dứt khoát quyết định.” Mặc dù sau này triều đình không truy cứu, Lý hai người Lý, nhưng Trương Tu Đà cũng tương

đương với mắt đi hai cánh tay. Dưới trướng hấn tam kiệt chỉ còn lại một mình Tần thúc bảo, uy hiếp đối với chúng ta giảm đi!”

“Đúng, chặt đứt một tay của hấn, cho hấn cũng biết chúng ta không phải dễ bắt nạt!” Đám người Vương đương nhân, Lý công dật lớn tiếng hưởng ứng.

“Ta nguyện dẫn binh mã bản bộ tiến về, chặn đường Trương Tu Đà!” Vương bá tách mọi người ra, chấp tay thỉnh cầu Lý Mật.

“Ta và Bá đương huynh cùng đi!” Thống lĩnh Vi Thành doanh cũng chủ động xin xung phong.

“Trương Tu Đà dụng binh luôn luôn cẩn thận” Từ Mậu Công còn muốn nhắc nhở mọi người suy nghĩ chu đáo thêm một chút, nhưng lời nói lại bị một cổ đại lực từ bả vai truyền tới làm gãy đôi.” Mậu Công, ta biết rõ ngươi rất khó làm!” Lý Mật nắm lấy bả vai của Từ Mậu Công, lời nói và ánh mắt đầy vẻ thông cảm và đồng tình: “Nhưng giờ phút này, chỉ sợ không thể không đại nghĩa diệt thân. Nếu chúng ta thành công vây khốn họ Lý, ngươi có thể thử khuyên hấn đầu hàng một chút. Người này tuổi trẻ có tài năng...”

“Mật công đa tâm, ta chỉ là sợ Trương Tu Đà còn có an bài khác mà thôi!” Từ Mậu Công cười khổ lắc đầu, nếu Lý Mật đã nói đến loại phân chia này, hấn xác thực cũng không thể giơ tay chống đỡ. Chỉ là Trương Tu Đà thật sự sẽ để lại sơ hở lớn như vậy cho người khác công ư? Từ Mậu Công không tin. Hấn muốn nhắc nhở thêm vài câu, nhìn vị hào kiệt trước mắt đang lau tay, khoe miệng giật giật, cuối cùng chỉ phát ra một tiếng thở dài cực thấp.

Tiếng thở dài kia cực kỳ bé nhỏ, rất nhanh đã bị tiếng cười cùng tiếng nghị luận của mọi người nuốt hết. Lại như sương mù, quanh quẩn thật sâu trong lòng Từ Mậu Công, thật lâu không tiêu tan.

Người say: Rút vé.

Chương thứ nhất gõ trống (Bốn)

Ngay lúc đám người Từ Mậu Công đang mưu đồ làm thế nào để phân cách dọc theo sông vận đào chậm rãi tiến hành, để đạt được mục đích cắt đứt một cánh tay của Trương Tu Đà thì Lý Húc và La Sĩ cũng đang mưu đồ, làm thế nào để đột nhiên xuất kỳ bất ý mà chạy thẳng tới núi ngói.

Vì chiếu cố những binh lính đi trên đường lớn, kỵ binh dưới trướng Lý Húc đi vô cùng nhanh. Mỗi khi đến bến tàu có thể neo neo, hấn đều phái người hạ lệnh cho đội tàu vận chuyển đồ quân nhu trong đường sông, yêu cầu đội dừng lại để sửa chữa. Tu chính như thế là thường xuyên, thế cho nên rất nhiều binh sĩ nổi lên ý lười biếng., Nói rằng đoàn người không phải đang hành quân, mà là đang ở ven sông ngắm cảnh. Trên thực tế, phong cảnh hai bên bờ kênh đào xác thực phi thường thú vị, lúc đò tạo nam vận hà, quan viên địa phương vì bảo vệ lòng sông không bị bùn đất mà nuốt hết., Có ý trông rất nhiều liễu ở hai bờ sông. Nhiều năm trôi qua, những cây liễu xanh kia đều đã râm mát, gió nhẹ lướt qua, ngàn vạn tia dao động Bà Bà, tăng thêm mấy phần thanh lương cho lữ khách đi đường.

Cảnh sắc trước mắt rất đẹp, nhưng cảm giác của Lý Húc lại có chút lo lắng. Càng đi về bắc, sự sợ hãi trong lòng hấn càng tăng mạnh. Có đôi khi một mảng cánh buồm ập đến, hoặc là trên bờ đê có một con chim trắng bị tiếng vó ngựa làm kinh sợ bay mất., Tất cả đều làm cho hấn ghìm chặt đầu ngựa, ngưng thần quan sát bốn phía. Mỗi khi đến thời điểm này, thị vệ xung quanh và các quan quân cấp thấp đều không thể không dừng lại, chờ đợi ngũ của trưởng quan đối với nguy hiểm phía trước đưa ra phán đoán. Mà loại hành vi này mỗi lần khuếch tán đến giữa lòng sông, dẫn đến một tiếng ngừng thuyền, vững chãi bánh xe.

Trong đường sông, trên lưng thuyền Thương Trọng không chỉ thuộc về con cháu quận Tề mà còn có rất nhiều thuyền buôn và buôn bán khác đi theo phía sau. Đầu năm nay, trên kênh đào cũng không yên ổn, khi gặp phải thảm họa bị thổ phỉ đánh

cướp thì xảy ra. Vì lẽ đó trong chợ lớn, thương thuyền luôn thích tập trung thành một đội, hướng về mục tiêu tiếp theo mà xông vào. Gặp phải đạo phi, hoặc là tốn tiền mua đường, hoặc là mạnh mẽ xông cửa ải, mỗi lần đi lại là một lần đánh bạc sinh tử.

Thuyền Tuyền Cơ vừa ra khỏi miệng, đã có thuyền buôn lanh lợi âm thầm đi lên. Quan quân Đại Tuyền tuy rằng kỷ luật không tốt lắm, trực tiếp đánh cướp thuyền dân lại sẽ không làm, tỉ lệ bị trộm cướp thuyền sau khi lên thuyền cũng nhỏ, mặc dù bị quan lão gia bắt chẹt một ít, cũng tốt hơn rơi vào trong tay bọn đạo phi mất cả vốn.

Ngày hôm sau, nhìn thấy các tướng quân trên bờ không có ý phản đối, phần đông người lanh lợi bắt đầu theo đuôi thuyền Lân Cử tiến lên.” Có hơn hai ngàn kỵ binh hộ tống, chuyến này chắc hẳn là được bình an.” Chương quỹ và tiểu nhị ngồi ở đầu thuyền ôm vài phần tâm lý may mắn nghị luận. Đông Đô Lạc Dương đệ tử thân quý tộc nhiều hơn nhiều., Giá hàng cũng cao thái quá, một thuyền vận chuyển qua ít nhất có thể thu được ba thành lợi ích. Trước mặt lợi ích to lớn, lá gan mọi người cũng sẽ lớn hơn. Cho nên, tốp quan quân trên bờ xưa nay không được đoàn người thích dọc theo đường đi đạt được vô số nguyện vọng. Tuy rằng đám kỵ binh này đi theo chậm hơn bộ binh nhiều, làm chậm trễ rất nhiều thời gian phát tài.

Ngày thứ ba sau khi rời khỏi Trần Lưu, cuối thuyền Thương Thuyền cùng thuyền khách gần như bịt kín toàn bộ con đường thủy. Bởi vì đường hành quân không yên ổn, cho nên rất nhiều thuyền phải tập binh tuần tra mỗi tháng một lần. Mọi người không ngờ tháng này lại có hai cơ hội phát tài., Bởi vậy hoan hỉ tiến tới gần. Trong lúc nghỉ ngơi, một số chương quây từng thấy đại diện, thậm chí cầm danh thiếp của chủ nhân đến bên cạnh quân doanh bán vọng, chờ mong thông qua trả tiền thuê cho tướng lĩnh và lãnh một bộ phận thù lao., Để cho đám kỵ binh trực tiếp đưa bọn họ tới miệng sông cách đó hai trăm dặm.” Chủ nhân nhà chúng ta là cháu ruột của Ngưu đại nhân, đánh gãy cả gân và xương cốt là thân thích thật sự!” Chương quây mặc quần áo đầy đặn vừa đi qua như tự giới thiệu với Lý Húc: “Nếu tướng quân đại nhân có thể để chúng ta được thơm

lây ánh sáng của hấn, thuận buồm xuôi gió mà đi tới Lạc Dương.”, Đoàn người nhất định không quên đại ân đại đức của lão nhân gia!” Nói xong, hấn phát phát tay, hiệu lệnh tiểu nhị mang tới một đồng lớn vật tư ” Lao Quân”.

Bái kiến của bọn họ hoàn toàn không ngoại lệ bị đội quân thân binh vây quanh tĩnh lại: “Tướng quân nhà ta có công vụ trong người, các người muốn đi thì đi cùng. Nhưng đừng mong chúng ta vĩnh viễn đi cùng với mọi người. Còn về phần “Chu Tinh” chỉ đám người bán hàng rong đưa về bao lớn bao nhỏ.” Mọi người đều cảm về đi, tướng quân nhà ta không có thói quen nhận lễ vật của người khác!”

“Thật sao, dám hỏi tướng quân nhà ngươi là công tử của phủ nào?” Nghe nói còn có quan viên không nhận quà mà không trả không công, chương quỹ lớn nhỏ phản ứng bình thường đều sững sốt, sau đó truy hỏi từng thiên một.

“Vi Thành Hầu Lý gia, Hồ Bí lang tướng Lý Trọng Kiên, các người nghe nói bao giờ chưa?” Mỗi khi bị hỏi tên tướng quân nhà mình, đám người Chu Tinh lập tức ưỡn thẳng sống lưng, giọng nói đầy tự hào.

Làm bọn họ cảm thấy thất vọng là, thường thường đi lại giữa đông và đông lưu lại lại có vẻ cô lậu quả vắn. Hai ngày qua những tiểu thương này ở trên thuyền cẩn thận quan sát, tướng quân dẫn đầu tuyệt đối là một thiếu niên chưa đến hai mươi tuổi. Trong trí nhớ của bọn họ, họ đương triều không có một họ Lý nào. Nhưng nếu không phải là con cháu mấy đại phú hào đương triều, người bình thường sao có khả năng phong hầu ở tuổi trẻ như thế?

“Chẳng lẽ tướng quân nhà ngươi chính là Lý Lang Tướng chạy ngàn dặm tới Lê Dương thành?” Ngẫu nhiên có người thông minh có thể đoán được thân phận chân thật của tướng lãnh dẫn đội, kinh ngạc hỏi. Sau khi được đám thân binh khẳng định câu trả lời, hấn lập tức vui vẻ vỗ tay.

“Là Lý Lang Tướng mở kho hàng ở Lê Dương thành, người sống vô số, đã phong hầu rồi, ông trời thật là có mắt!” Người biết chuyện vừa đi! Người biết chuyện vừa đi., Một bên lớn tiếng đồng hành truyền bá thiện cử của Lý Húc năm đó. Năm

đó Lý Húc cùng Vũ văn hóa cùng với việc bắt tù binh ngăn địch, sau đó ước hẹn sẽ không truy cứu những người đó “Bắt đầu làm việc trái với tội”, đồng thời đem thù thành đáp ứng chia lương thực cho tù binh. Mặc dù trong mắt bọn họ, đám tù binh chỉ nhận được thù lao này. Nhưng trong miệng dân chúng thì lời nói của họ chính là nhận được., Lại bị truyền đi trở thành một thiên đại đức chính, đặc biệt sau khi cùng phản loạn bình yên, so với việc một lần tru sát mấy vạn tù binh của dân bộ Thượng thư hung ác hơn, cử động của Lý Húc ngày đó càng làm ra vẻ hấn có hảo tâm như Bồ Tát.

“Lý gia đã tới, có Lý gia, tên phản phi nào dám tiến lên gây chuyện!” Mọi người một truyền một mạch mười, mười truyền trăm, dọc theo kênh đào truyền bá tin tức ra ngoài.” Năm đó Lý gia chỉ dẫn theo năm ngàn người đã diệt sách nguyên hành cầm binh mười vạn, sau đó quay đầu lại đánh tan mười vạn bộ lạc Lý Mật, quả nhiên là uy phong mãnh liệt!”

“Đó còn chưa phải thời điểm lợi hại nhất, nghe nói năm đó dưới Huỳnh Dương thành, mấy chục vạn đại quân bị người đánh không dám đánh trả. Một mình Lý gia dẫn đội xông lên, hấn ở giữa phản phi giết bảy tiến bảy ra bảy ra, chiến đấu đến cuối cùng, ngay cả chiến mã cũng nhuộm lông nâu thành màu đỏ!” Tin tức càng truyền càng thái quá, mọi người ở một bên tình nguyện đem bản lãnh trong lòng người tốt thời phong vô hạn, căn bản không quan tâm lý lý Húc kỵ binh là một con ngựa màu đen hầu như không có lông.

“Triều đình đã sớm nên phái Lý gia tới, đem những tên Chử tộc ven sông cột đá chìm xuống đáy sông đi!”

“Nói vậy, Lý gia nào có thể tàn nhẫn như thế. Cùng lắm là hấn đem thổ phi áp giải đến tái ngoại bán đi, đổi lấy tiền cần thiết huynh đệ!” Mọi người hầu như ở trong một đêm đã biết được tên họ của thượng lĩnh bờ sông, nhanh chóng đem chuyện xưa năm đó của hấn suy diễn thành truyền thuyết.

Khi nghe đồn đại rằng gia công của các binh lính quay lại cái lỗ tai của đám người La Sĩ Tín thì hoàn toàn không thể tiếp xúc với sự thật lúc ban đầu. Nhưng rất nhiều truyền thuyết diễn dịch có cái mũi có mắt, không chỉ có thời gian, địa điểm

có chứng cứ, ngay cả cái tên người chứng đều không kém chút nào., Khiến La Sĩ bán tín bán nghi, nhanh chóng chạy đến bên cạnh Lý Húc truy hỏi: “Trọng Kiên, nghe nói người xuống ngựa còn sống dưới trướng của Lê Dương Thành, buộc mười vạn đại quân buông vũ khí?”

“Nói vậy, người cũng không phải chưa từng đánh trận. Từ lúc nào mà chủ soái của đôi phương lại trở nên ngu ngốc như vậy, bên người có mấy vạn huynh đệ không cần, đuổi tới tận cửa để cho người bắt sống?” Lý Húc bị La Sĩ quát tháo làm cho dở khóc dở cười, nhổ hấn một cái, hỏi ngược lại.

“Vậy cũng đúng, không phải ta cảm thấy Nguyên vụ vốn là quan văn, không đánh giặc sao?” La sĩ thư vũ vũ mũ giáp của mình, cười tìm lý do. Qua giây lát, hấn lại cần nhàn chạy về, tiếp tục truy vấn: “Lần trước ở ngoài Huỳnh Dương Thành đánh chết Lý Tử Hùng, người thật sự mặc bầy cái đi lại sao?”

“Người đã nhìn thấy quân trận bị người ta xỏ qua còn chưa tan vỡ bao giờ chưa? Cho dù ta có thể lực kia, cũng không ai nguyện ý làm bia cho ta!” Lý Húc lắc đầu, cười khổ. Trong lúc vô tình, hấn phát hiện những gì mình trải qua đã trở thành truyền kỳ, chỉ có điều người trong truyền thuyết không giống mình chút nào.

Trong truyền thuyết thiếu niên kia thuần hậu và thiện lương như thế, dũng cảm và không sợ hãi. Tựa như một thanh đao ngang vừa mới chém ra, sáng ngời mà kiên định. Thiếu niên trong truyền thuyết vẫn đứng ở phe chính nghĩa, không chút nghi ngờ hành động của mình. Mà hấn hiện tại lại không biết mình đã làm chính xác hay chưa.

“Mấy ngày gần đây hình như người vẫn luôn tâm thần không yên?” Rốt cuộc La Sĩ Tín phát hiện Lý Húc tâm tình không cao, kinh ngạc hỏi. Bị nhiều người sùng bái như vậy, nhưng không phải bày ra bộ dạng hồn không phòng xá, theo La Sĩ thấy, tên trước mắt này hoặc là bị bệnh, hoặc là đạo học giả.

“Ta có chút hoài nghi sự an bài lúc trước của chúng ta có thể lừa gạt được Lý Mật hay không!” Húc Tử gật gật đầu, thẳng thắn trả lời.

“Không lừa được thì thế nào, chính diện đối địch, người không phải đã từng đánh cho hấn rằng rơi đầy đất à?” La Sĩ Tín lắc đầu, dừng dừng như không nói: “Nên lo là hấn mới đúng, lần trước thua thảm hại như vậy, lần này nếu lại thua trong tay người lần nữa, sau này hấn cũng đừng mong muốn đối diện với người trên chiến trường!”

“Lý mặt không có kém như vậy, hấn xưa nay thích dùng kỳ binh, cho nên thắng bại đều rất dứt khoát.” Húc Tử cười khò giải thích. Trên thực tế, hấn càng để ý tới Từ Mậu Công. Trong trực giác, Húc Tử luôn cảm thấy Từ Mậu Công đang chờ mình ở phía trước. Loại cảm giác này giống như bị sói nhìn chăm chăm vào trong núi, cảm giác được sự tồn tại của nguy hiểm nhưng lại không tìm ra nguy hiểm cụ thể từ đâu!

“Dù sao thì chúng ta cũng sắp đến Dương Vũ rồi, nếu người thật sự không yên lòng, chúng ta sẽ đóng quân ở Dương Vũ một ngày, chờ Trương đại nhân và Tần nhị ca mang theo đại đội tới cản trở đông tiến!” La sĩ đưa tin thấy Lý Húc vẫn lo lắng như cũ, đành phải không thể làm gì khác hơn là cẩn thận di chuyển hấn.

“Ta chuẩn bị phái người gửi thư cho Trương đại nhân, mời hấn mau chóng chạy đến Dương Vũ!” Lý Húc suy nghĩ rồi trả lời. Dương Vũ Thành cách nơi này không xa, nếu hấn thật sự lên đường thì nửa ngày nữa là tới nơi.” Chúng ta đem đồ quân nhu đặt trong thành., Người mang theo một số huynh đệ để lại trông coi. Sau khi qua Dương Vũ, ta sẽ cho đội tàu tăng tốc...” Hấn nhìn từng chiếc từng chiếc từng chiếc đuôi theo đại quân phía sau kênh đào tiến lên, còn ôm một phần tín nhiệm cuối cùng với Đại Tùy, chậm rãi nói: “Ta đưa các huynh đệ còn lại tiến bọn họ một đoạn đường, chờ bọn họ bình an đến ngoài trăm dặm, liền lập tức chuyển trở về!”

Chương thứ nhất gõ trống (Bốn)

Sau khi qua dương vũ, Lý Húc lệnh cho đội thuyền đẩy nhanh tốc độ. Từ đây đi đến cửa sông khoảng chừng một trăm dặm, bởi vì là xuôi dòng, cho nên đội tàu nếu dùng tốc độ cao nhất đi đường, chỉ cần tốn hao cả ngày là có thể đi hết toàn bộ. Dọc theo dòng sông vàng đi về phía tây, thì đã thuộc về trọng địa kinh kỳ, trước mắt con đường thủy hạn trước mắt tương đối thái bình, các thương hộ không cần lo lắng cho an toàn của mình nữa.

La Sĩ Thư không nghe theo mệnh lệnh của Húc Tử ở lại trông coi phòng thủ của Dương Vũ, mà là bưng binh đi theo bên cạnh hắn. “Ở trong thành chờ cả ngày, khó chịu cũng làm ta tức chết. Còn không bằng cùng người ở hai bên sông nhìn phong cảnh một chút.” La Sĩ Tín vừa dùng roi gõ lên bàn đạp, vừa cười bồi nói.

“Trời muốn nắng, người không sợ phơi nắng thì đi theo!” Lý Húc biết đôi phương không yên tâm về an toàn của mình, cười trả lời.

“Người đừng có nói, ngày thơ đến mức hoang tàn!” La sĩ lấy mũ sắt xuống, quạt gió lạnh vào cổ mình. Nhưng hắn làm như vậy hiển nhiên là phí công, gió tháng sáu vừa nóng vừa ướt, nắm không khí hầu như có thể vặn ra nước.

“Gặp quỷ rồi, bờ sông cũng nóng được như vậy!” Hắn đội mũ giáp chính không biết làm sao, lăm bầm than phiến.

“Người mặc kệ ngồi trong nhà môn hưởng phúc ngồi hóng mát, hiện tại hối hận rồi chứ?” Lý Húc cười trả lời hắn một câu, ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía, phát hiện xa xa chân trời có mấy đám mây đen đang lặn.

Một trận mưa to đang chuẩn bị, thời tiết này đúng là không tốt cho hành quân. Giờ phút này, quân hào ngói nón vải lao tới cũng cảm thấy khổ không thể tả. Bởi vì muốn đem thời gian báo tình báo trên đường trở về, phải mất nhiều thời gian để trở về., Cho nên sau khi quyết định chặn giết hộ thuyền kỵ binh,

bọn họ không quản ngày đêm chạy đến phụ cận Dương Vũ. Đối với nội quân của Từ Mậu Công đã được huấn luyện từ viên ngồi, loại cường độ này còn không đến mức khiến bọn họ mệt mỏi. Nhưng đối với ngoại quân, các doanh quân không được huấn luyện., Con đường thời tiết nóng bức cùng đường gập ghềnh quả thực muốn mạng người, hết lần này tới lần khác vì che dấu hành tung của mình, bọn họ lại không thể quá mức tới gần thành thị. Mà trên con đường nhỏ phập phồng không bằng phẳng của thôn, hành quân gấp gáp, so với con đường rộng rãi thẳng tắp, lại kiên khổ không biết gấp bao nhiêu lần.

“Con bà nó, thời tiết tên chó chết này. Đi như vậy không cần chém giết với quan quân, chúng ta tự mình nóng chết đi!” Vương đương nhân vừa ở trên lưng ngựa lắc lư, vừa đem một cái áo giáp ngắn cuối cùng giật xuống phía dưới. Giờ phút này áo giáp trên người hắn, mũ sắt trên đầu cũng ném cho thân binh đi bộ sau lưng ngựa, nhưng vẫn nóng theo đầu chảy mồ hôi ròng ròng.

“Huynh đệ, chút này, đừng mất mặt quá!” Lý Dật đi bên cạnh Vương đương nhân thật sự nhìn không nổi, ghé vào bên tai hắn, hạ thấp giọng nhắc nhở.

“Làm sao mất mặt được, dù sao hơn hai vạn huynh đệ cũng là đàn ông! Ai còn chưa xem qua...” Vương đương Nhân không phục, con mắt trợn lên phản bác., Đã thấy Lý Công Dật toàn thân áo giáp chỉnh tề đang nghiêng đầu về phía trước. Vương đương Nhân nhìn theo ánh mắt Lý Công Dật, hắn thấy phía trước mình nghiêng về phía trước có quân tinh nhuệ của ba ngàn góc Cương quân tinh nhuệ đang vui đầu chạy đi. Vô luận tướng lĩnh hay sĩ tốt, mỗi người đều bọc giáp da chỉnh tề ở trên người, phảng phất căn bản không cảm thấy xung quanh có khí tượng nóng bức.

Ba ngàn sĩ tốt, thanh thế khi hành quân lại uy vũ hơn hai vạn binh mã của Vương, Lý hai người. Chênh lệch của hai bên là rõ ràng, nếu không phải vai mọi người đều vác binh khí, rất dễ dàng khiến người ta nghĩ tới một đám vừa ít người thắng vừa chiến thắng, một nhóm nhân số nhiều thì do bọn họ bắt được tù binh.

“Không sợ bị bắt à!” Sau khi nhỏ giọng thì thào một câu, Vương đương Nhân không thể không kéo chiếc áo giáp ngăn của mình xuống. Ánh mắt đảo qua lại giáp da trên lưng thân binh và nón sắt, cuối cùng hắn cũng không thể nổi dũng khí mặc quần áo choàng chinh đốn được.” Nội quân khác với ngoại quân của chúng ta một lúc: “Một lát sau, hắn sẽ không giống với ngoại quân.”, Vương đương Nhân không thể không tán thưởng: “Cũng không trách được Từ Mậu Công lại muốn huấn luyện lại cả đoàn người. Người ta mới thật sự có thể trở thành đại sự!”

Đi tới giữa trưa, vài con khoái mã chạy tới nghênh đón đội ngũ. Từ bóng người cưỡi ngựa mạnh mẽ, mọi người nhận ra người tới là trạm canh dò xét cao cấp Tạ Ánh. Dưới cái nhìn chăm chú của vô số cặp mắt, Tạ Ánh xuyên qua đội ngũ chuyên môn chữa lại khe hở cho lệnh binh, đi thẳng tới trung quân. Ngay sau đó, chỗ trung quân của Lý Mật vang lên tiếng kèn lệnh toàn quân dừng lại nghỉ ngơi.

Trong nháy mắt, quân tình xảy ra biến hóa, từng tướng lĩnh có kinh nghiệm đều đưa ra phán đoán chính xác. Bọn họ theo tiếng kèn chạy tới trung quân, vừa vặn nhìn thấy Phòng Ngạn Tảo một lần nữa đem địa đồ da dê mở ra dưới chân Lý Mật.

“Chạy tới miệng Hoàng Hà? Chẳng lẽ hắn phát hiện hành động của chúng ta sao?” Lý Mật nhìn chằm chằm núi non sông ngòi bị bỏng trên bản đồ, trong lời nói mang theo tiếc nuối khó có thể che giấu.

“Hắn là không phải, theo tin tức chúng ta cài vào một mật thám ở trong quân binh liêu chết đưa ra, giờ phút này Trương Tu Đà đang chạy về phía Dương Vũ Thành. Đồ quân nhu quân nhu cũng đều dời ở Dương Vũ Thành. Đủ loại dấu hiệu cho thấy, bọn họ nguyên lai không có ý định trực tiếp tiến vào Huỳnh Dương!” Tạ Chiêu Ảnh lau đi bùn đất và mồ hôi trên mặt, thở hắt hắt trả lời.

Quan quân không định tiến về Huỳnh Dương! Tin tức này dọa mọi người sợ hãi hít một hơi khí lạnh. Mưu đồ của quan quân rất rõ ràng, bọn họ đem đồ quân nhu tháo xuống Dương Vũ, tất nhiên là định qua Dương Vũ, Nghiêu Thành lao thẳng tới

ngồi. Một khi các lộ hào kiệt riêng phần mình tản trở về bản trại, quân ngồi nhất định phải dựa vào hơn vạn nội quân cùng hơn một vạn binh lính đến đây tiến công quyết đấu sinh tử một lần.

“Cũng may chúng ta mai phục thất bại, sau đó không ai tản đi!” Lý Mật lắc đầu, nói ra. Lần này đánh chính diện, để cho hấn đối với vận khí của mình lại tăng thêm vài phần tin tưởng, thanh âm nói chuyện cũng dần dần cao lên. “Từ thống lĩnh đâu, hấn và Vương bá đã đến vị trí nào?”

“Từ thống lĩnh và Vương tướng quân nhận được tin tức, đã quay đầu trực tiếp đánh về phía Dương Vũ, đây là thư hấn lưu lại cho ngài!” Tạ Ánh Đăng thở đều đặn, lại lấy từ trong túi ngực ra một phong thư bị mồ hôi đánh mềm, hai tay dâng tới bên cạnh Lý Mật.

Vì không để cho Từ Mậu Công và Lý Húc huynh đệ tương tàn, mọi người khi định ra kế hoạch tác chiến, đều tận lực để cho hấn và Vương bá gánh vác nhiệm vụ ngăn cản Trương Tu Đà. Tham chiếu theo kế hoạch ban đầu, giờ phút này binh mã hai người nên vòng trở về giữa Dương Võ và vườn, ngăn Trương Tu Đà ở bờ Tây kênh đào. Nhưng hướng đi của quan quân đã thay đổi, kế hoạch hành động của bảy dân bản xứ ngồi phải sửa đổi trên diện rộng.

“Dương Vũ?” Trong lòng Lý Mật rối loạn, mang theo vài phần bất mãn mở thư của Từ Mậu Công ra. Trên tình báo nói rõ quan quân đồ quân nhu đều vận chuyển vào Dương Võ Thành, nhưng nghĩa quân thiếu khí giới công thành nhất định, căn bản không có khả năng nhanh chóng công phá thành thị. Huống hồ Trương Tu Đà lúc nào cũng có thể chạy tới, hai người Từ Mậu Công và Vương Bá vội vã công thành tại đương khẩu này, rõ ràng là đi chịu chết.

“Quan quân hộ tống một đám thương thuyền chạy tới cửa Hoàng Hà, nguyên vũ chính là nơi họ bắt buộc phải đi qua. Mật công nhận tin tức, có thể nhanh chóng chạy tới Nguyên Vũ chặn giết. Trước mắt quân nhu quân tập trung ở Dương Vũ thành, bộ hạ ta giả vờ tấn công, Trương Tu Đà nhất định

không dám bỏ mà không để ý. Quân tình khẩn cấp, xin thứ cho Mậu Công tự làm chủ...”

Từ Mậu Công trong thư, dùng giọng điệu vô cùng khiêm tốn đưa ra đề nghị với Lý Mật.” Truyền lệnh Tam Quân, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới Dương Vũ!” Sau khi buông lá thư xuống, Lý Mật không chút do dự đưa ra quyết định. Cơ hội báo thù gần trong gang tấc, hẳn cảm thấy máu toàn thân đều bắt đầu sôi trào, giọng nói cũng bắt đầu run rẩy.

“Ô ô ô ô” tiếng kèn như đòi mạng vang lên giữa dãy núi, đám lâu la vừa mới thở hắt một hơi, nghe được tiếng kèn, không thể không co cẳng chạy về hướng tây bắc.” Con bà nó, đây là chuyện gì vậy?” Lại chạy nửa canh giờ, bên trong nội quân được huấn luyện tốt cũng có người bất mãn, vừa chạy vội về phía tây bắc., Vừa nhỏ giọng oán giận: “Rõ ràng là rầm chó không kêu, lại không phải tranh vị trí quân sư với Từ đương gia chúng ta. Cướp đi rồi, hẳn lại không hiểu chỉ huy thế nào, còn để Từ quân sư quyết định giúp hẳn!”

“Đúng vậy, làm quan mà động mồm, chúng ta chạy gãy chân!” Có người thở hồng hộc phụ họa. Năm đó dưới sự chỉ huy của Từ Mậu Công, mọi người cũng thường xuyên hành quân gấp gáp. Nhưng mục đích và tiết tấu đều rất rõ ràng, chưa bao giờ sẽ phát sinh loại hành vi nửa đường thay đổi dây đàn như vậy.

“Giữ chút khí lực chờ chiến tranh đi!” Trình Tri Tiết đang thúc ngựa tuần tra nghe thấy tiếng bất mãn trong đội ngũ, con mắt dựng thẳng lên quát lớn. Các huynh đệ thề lười, cố gắng chạy theo tốc độ của đại đội nhân mã. Trình Tri Tiết thì đợi cảm xúc của tất cả huynh đệ dưới trướng ổn định lại, mới đánh ngựa chạy về phía trước đội ngũ.

Phía trước nhất là vị trí mà các tướng lĩnh trẻ tuổi ưa thích làm việc đông đúc, ngoại trừ dòng chính của gạch ngói quân, còn có rất nhiều hào kiệt đến đây tìm nơi nương tựa. Một bên giục ngựa gấp gáp nói chuyện phiếm một bên là thứ bọn họ yêu thích nhất, làm như vậy có thể khiến người ta dễ dàng quên đi sự nóng bỏng của thời tiết.

Thấy Trình Tri Tiết chạy tới, mọi người vội vàng để trống cho gã. Ở trong quân đội, người có võ nghệ cao luôn dễ dàng

giành được sự tôn kính của mọi người. Huống hồ tính tình của Trình Tri Tiết lúc sinh ra đã hiền hòa, nói chuyện cười cũng rất hay. Nhưng hôm nay, hiển nhiên gã không có quá nhiều hứng thú nói chuyện tào lao với mọi người, sau khi tùy tiện gật gật đầu với mọi người, liền bắt đầu trầm mặc không nói.

“Hình như Trình tướng quân không vui lắm?” Có người phát hiện thần thái Trình Giảo Kim không đúng, ân cần hỏi thăm.

“Ta đang nghĩ chuyện chúng ta cần làm? Quan binh bảo vệ thương thuyền, chúng ta xông lên chặn giết. Lần này quan là quan, tặc là tặc, cũng đều làm tận chức trách của mình!” Trình Tri Tiết thở dài, cười khổ trả lời.

“Chúng ta không phải là vì tính toán lâu dài sao? Các dân chúng mặc dù...” Du Kỵ tướng quân Hạng Chỉ thẳng thắn khuyên giải, nói đến một nửa, chính hắn cũng cảm thấy có chút xấu hổ, quay đầu lại nhìn phương hướng trung quân, thấp giọng nói: “Dù sao mục đích chính của chúng ta lúc giao chiến không phải là đánh cướp, người ra lệnh mọi người đừng giết người vô tội là được!”

“Đánh nhau, còn phải do chúng ta sao?” Trình Tri Tiết cười lạnh vài tiếng, tiếp tục lắc đầu.

“Cũng đúng!” Hạng Tú ngược ngù nói một câu, ánh mắt chuyển hướng ra phương xa. Người giết người đỏ mắt sẽ không phân biệt quan binh cùng bách tính khác biệt, huống hồ có một nhóm tài vật lớn như vậy ở trước mặt, Đào Cương quân không lý nào không lấy.

“Ài!” Độc Hùng thở dài, mặt mũi tràn đầy phiền muộn. Đội quân ngồi sân kia khác một trời một vực với quân đội ngồi. Hóa ra quân đội ngồi kia không có quân hiệu cầm cờ chính quy, xem ra giống tặc nhưng lại rất ít quấy rầy bách tính phổ thông. Hiện tại quân ngồi quân biên chế so với quan quân còn chính tề hơn., Hành vi cũng nhanh chóng hướng quan quân tiếp cận. Đối với những người mới gia nhập như Vương đương kim, Hách Hiếu Đức, Lý Công Dật mà nói, hành vi của thủ hạ bọn họ đã thu liễm hơn rất nhiều so với ban đầu. Nhưng so sánh với chi quân ngồi ngồi quân kia, thì quân kỷ của nhánh binh mã này lại nhanh chóng xoay chuyển.

“Chuyện này mọi người không thể trách mật công, Lâm Tử lớn rồi, khẳng định cái gì cũng xuất hiện. Mật công phải khuyên mọi người sửa lại từng chút một, không thể lập tức bức tất cả mọi người đi!” Một hào kiệt khác đường đường thẳng tiến lên, thấp giọng nói.

“Lão Trình ta sao dám trách Vô mật công, lão Trình chỉ cảm thấy như vậy nên đánh với Lý Trọng đây, có thể nói là mất mặt mà thôi!” Trình Tri Tiết lắc đầu.

“Mật công làm người rất rộng lượng, tài bảo cũng phân cho mọi người, chính mình không lưu lại chút nào. Không giống Địch Đại đương gia chúng ta, thích giữ chức tài bảo sống qua ngày!” Thấy Trình Tri Tiết nói một đằng nói một nẻo, ngôn ngang ngấm ngấm., Lại nói, trong nguyên ban tướng lĩnh của ngôi quân đội ngôi có một nửa số người không thích Lý Mật, nhưng cũng có một nửa người tin tưởng rằng Lý Mật là thiên tử chân mệnh trong đồng dao, hy vọng có thể đi theo phía sau hắn thành lập một phen cơ nghiệp. Cho nên bí mật, mọi người đối với Lý Mật nghị luận rất nhiều, tranh chấp cũng tương đối kịch liệt.

“Đại đương gia chúng ta ngay cả đại quyền cũng cam lòng giao cho người khác, huống chi là đồ vật ngoài thân!” Đôn Hùng Tín và Trình Tri Kiêm quan điểm cơ bản giống nhau, cũng không phải có hảo cảm đối với Lý Mật.

“Nhưng mật công công có thể dung túng người a. Thiên Trình tướng quân ở trước mặt chế nhạo ngài ấy, chẳng những không tức giận, hơn nữa biết sai có thể sửa sai!” Trương Thiên cũng rất cổ chấp, vẫn kiên trì với cách nhìn của mình.

“Đúng vậy, điểm ấy so với lão Trình ta mạnh hơn. Lão Trình khi còn bé đánh nhau với người ta, chỉ khi đánh không lại người ta, hảo hán mới không chịu thiệt trước mắt.” Trình Tri Tiết vừa cười, lấy chuyện không liên quan đến nói tránh đi: “Chỉ là lão Trình khiêm tốn không lâu, chờ ngày nào đó đánh thắng, lập tức trở mặt với hắn!”

Mọi người không còn cách nào khác đành phải tiếp tục tranh luận: “Không ngờ có người còn có thể đánh tướng quân?”

Không biết hấn là vị anh hùng nào?” Nói đùa trong chốc lát, thủ lĩnh Du Dương doanh Đỗ Tài vội hỏi.

“Ta cũng không nhớ được, từ nhỏ ta đã đánh nhau với người khác tới lúc lớn. Thua không tới một trăm lần cũng tới chín mươi lần!” Trình Tri trả lời. Suy nghĩ cẩn thận một chút, hấn lại đổi giọng điệu chào hỏi mọi người một cách chính thức. “Lúc hai quân giao thủ, nếu gặp Lý Trọng Kiên, các người đừng ai đấu cứng với hấn. Giao cho ta và Hùng Tín, ý đồ này có chút khó chơi.”

Hấn và hai người Đan Hùng Tín võ nghệ số một số hai trong đám Trung Cương quân, giờ phút này căn dặn các tướng lĩnh khác đừng nóng lòng lập công, đã là rất rõ ràng trong lòng đối địch có kiêng kị. Các tướng lĩnh nhao nhao cảm tạ lòng tốt của hấn, đồng thời cũng có người không phục.” Họ Lý kia cũng không phải hạng sơ đẳng gì, thật sự lợi hại như trong truyền thuyết sao?” Hạng Cương từ chân trời xa xa quay đầu lại, truy hỏi.

“Đúng là võ nghệ của người này không phải cao nhân nào chỉ điểm” Trình Tri Tiết rất hiếm khi nghiêm túc một hồi, trình trọng trả lời: “Ta nghe Từ Quân Sư nói, người này trước mười bốn tuổi chưa từng luyện võ. Nhưng từ lúc mười bốn tuổi đã bị buộc phải cầm đao liễu mạng với người khác, nhiều năm như vậy, từ Liêu Đông đánh thẳng tới Hà Nam, lớn nhỏ hơn trăm trận chiến, vô số danh tướng chết trận, hấn lại vẫn còn sống sờ sờ!”

Chương thứ nhất gõ trống (5)

“Đi, mệnh lệnh đội thuyền đẩy nhanh tốc độ, vô luận phát sinh chuyện gì cũng không được dừng lại!” Trong nháy mắt gió nổi lên, Lý Húc bỗng nhiên thay đổi, hướng về phía đội thân binh bên cạnh mình chu toàn ra lệnh.

“Đại nhân!” Chu tỉnh giật mình trợn tròn mắt, không biết vì sao chủ tướng tuyên bố một mệnh lệnh quái dị như vậy. Trong mắt hắn, tuy rằng mưa gió sắp tới, phong cảnh trên kênh đào vẫn đẹp đẽ như tranh vẽ. Ngẫu nhiên có gió thổi tới, những con liễu mềm trước sau uốn éo eo lưng, cành lá bay lượn. Từng mảng cánh buồm trắng trên mặt sông cũng trong nháy mắt bị gió thổi căng, hồng hộc theo thủy đạo nhanh chóng trượt về phía trước.

“Đi biệt la dài!” Lý Húc không có thời gian giải thích với thuộc hạ, lớn tiếng quát lệnh. Ngay sau đó, hắn giơ hắc đao bên hông lên, nghiêng chỉ về một gò đất nhỏ ở bờ kênh đào phía Đông.” Các huynh đệ, đến gò đất tập trung, thành đội ngũ lâm chiến! Mau!”

Một ngàn năm trăm tên kỵ sĩ đang suy sụp lập tức xông về phía bãi đất duy nhất ở gần đó như tên rời cung, bọn hắn cũng không hiểu mệnh lệnh của chủ soái, nhưng xưa nay huấn luyện nghiêm khắc, dạy bọn họ như thế nào chấp hành không hơn không kém. Móng ngựa cuốn lên khói bụi trong phút chốc che mất bầu trời phụ cận gò đất, cùng lúc đó, một tiếng kèn trầm thấp cũng từ xa xa truyền đến, giống như tiếng hổ gầm.

Cũng không phải tiếng giác thường dùng của các quận binh, tiếng kèn huấn luyện của Quận binh không trầm thấp như vậy. Đi kèm là tiếng kèn, một đám khói bụi lớn hơn xuất hiện ở trên cánh đồng bát ngát phía xa, đếm không hết bao nhiêu người, giống như nước lũ cuộn cuộn mà đến, nuốt hết tất cả màu xanh biếc trên đường.

“Thỏ phi, thỏ phi đến rồi!” Các tiểu thương trong kênh đào kinh hoảng thất thố kêu lên.

“Cướp, cướp được rồi!” Trên mặt sông một mảnh hỗn loạn, có người nhanh chóng bắt đầu khua mái chèo, cũng có người nhanh chóng lấy binh khí từ trong khoang thuyền ra. Các đao khách thuê của các nhà thì xông lên đầu thuyền, giương cung cài tên, chuẩn bị dùng tính mạng để bảo vệ chức trách của mình. Nhưng trong nháy mắt khi nhìn rõ ràng chức trách của địch nhân, cung trong tay bọn họ cũng bắt đầu phát run.

Thực lực thô phỉ dám đánh cướp trực tiếp trước mặt quan binh Đại Tùy chỉ sợ không phải những đao khách bọn họ có khả năng chống cự, địch nhân không chỉ một vạn người, như con kiến cuộn cuộn không ngừng hướng bờ sông vận chuyển tới. Có kẻ tinh mắt có thể nhìn thấy cờ xí tung bay trên không trung, Trình, Độc, Lý, Vương.... có chừng hai mươi mặt. Các hào kiệt quanh Mâu Dương có thể được gọi là hào kiệt, hầu như đều tập trung ở thời khắc này.

“Ha ha ha!” Có người nghe thấy tiếng hàm răng của mình vang lên. Hắn không muốn bị người ta phát hiện ra sự mềm yếu của mình, nhưng cơ bắp toàn thân bất luận thế nào đều không ổn định được. Đánh tới chính là quần hào của cái nhà ngói, bọn họ cơ hồ dốc toàn bộ lực lượng. Trình Tri Tiết, đơn hùng tâm, Lý Công Dật, Vương đương nhân, mỗi cái tên đều có thể ngăn tiểu hài tử khóc đêm.

“Người trên sông nghe đây, Lý tướng quân có lệnh đặt mấy con khoái mã chạy dọc theo bờ sông, vừa chạy vừa hô.

“Lý gia nói thế nào, Lý gia nói như thế nào?” Đám đao khách kinh hoàng thất thố rốt cuộc thấy được cứu tinh, mang theo vài phần nức nở truy hỏi.

“Lý tướng quân lệnh mọi người mau chóng lui hết, quân đội ngói cũng không phải đến từ các ngươi, mọi người mau đi nhanh, tuyệt đối không được chậm trễ!” Lúc trước còn u mê, trong phút chốc, mọi người tỉnh lại, sau khi móng ngựa đập lên bờ thì hồi phục tâm trí, hai tay khép lại miệng, hướng về phía dòng sông kêu to “Ai biên nghị mọi người gia tăng tốc độ xông về phía trước, tướng quân nhà ta cho các ngươi đoạn hậu!” Các thân binh đi cùng hô to, đem mệnh lệnh của Lý Húc truyền vào dưới mỗi một cánh buồm trắng.

Trên sào thuyền, mái thuyền, ván gỗ, vỏ đao, sau khi nghe được mệnh lệnh, tất cả vật có thể làm cho thuyền gia tốc tiến lên đều nhỏ xuống nước. Từng chiếc thuyền như cá bơi, nhanh chóng bỏ đôi mắt nước, trốn về phương xa. Người trên thuyền vừa dùng sức bơi, vừa không ngừng quay đầu về phía gò đất.

“Người, nhà người nói, Lý gia có được không?” Có người vừa thở hổn hển vừa hỏi, giọng nói đầy mong đợi.

“Được, sao lại không được, ai có thể đánh thắng được hần!” Người trả lời thề thốt, ánh mắt không ngừng hướng bờ sông ngắm nhìn. Tướng lĩnh bảo hộ bọn họ giờ phút này đang mang theo hơn ngàn huynh đệ, nham thạch bình thường đứng trên gò đất. Mây đen liền đặt ở đỉnh đầu của hần, hần lại đứng thẳng tắp trong thiên địa, không hề chần chờ, cũng chưa từng khom lưng.

“Người tốt đó!” Có người thở dài khen.

“Người tốt ắt có trời phù hộ!” Đám chủ thuyền thấp hương, miệng lầm bầm với thần bài trong khoang thuyền: “Cứu khổ cứu nạn, cứu khổ cứu nạn...”

“Cứu các người không phải thần linh, là nhà ta...” Đợi mệnh lệnh của chủ soái truyền ra, sau khi tĩnh lại điều động tọa kỵ. Trong nháy mắt ánh mắt nhìn về phía chiến trường, hần có chút do dự. Gia chủ nhà mình cùng địch nhân đột kích đang giằng co. Địch ta hai bên đều đang nắm chặt thời gian quan sát tình thế trên chiến trường, cho nên ai cũng không vội động thủ trước. Tây, nam, bắc ba phương hướng, ngói quân bắc xông tới càng ngày càng nhiều, dân trên gò đất chen cánh khó trốn.

Không khí không hợp với sự khẩn trương trước khi lâm chiến, mấy tán kỵ phụ trách liên lạc thuyền hàng trở thành người nhàn nhã nhất, người mình không có thời gian để hỏi, kẻ địch càng không để ý.

“Ta làm như vậy đúng không?” Chu tĩnh nhìn lòng sông, cúi đầu hỏi mình một câu. Hần đột nhiên có một loại xúc động muốn rút đao ra khỏi vỏ.

“Cái gì, Chu đội đang nói cái gì thế!” Một gã thân binh đứng gần hần nhất kinh ngạc hỏi.

“Trở về, chết trận bên cạnh tướng quân!” Chu An lắc mạnh đầu, hô to. Dùng năm ngàn địch mấy vạn, cho dù tướng quân đại nhân là Bạch Khởi chuyển thế, hấn cũng không có hi vọng chiến thắng. Mà viện quân, theo Chu Tinh biết, viện quân còn ở Dương Vũ, tuyệt đối không thể chia ra cứu giúp.

Hấn quay đầu ngựa, trực tiếp chạy về phía quân trận nhà mình. Đó là một con đường không lối về, hấn không để ý. Giờ khắc này, hấn chỉ muốn rút đao ra, thống khoái khoái, u mê chém giết một hồi.

“Sĩ tử tín, hôm nay chúng ta có thể đánh một trận thống khoái!” Lý Húc nhìn quân địch chậm rãi tụ tập dưới gò đất, nói đầy ẩn ý. Giọng hấn không cao, nhưng rất rõ ràng truyền đến tai mỗi người bên cạnh.

“Giết!” Đám thân binh giơ binh khí, ngựa mặt lên trời hô to.

“Giết, giết, giết!” Tất cả huynh đệ giơ binh khí lên tạo thành một mảng rừng sắt. Trong rừng rậm, chiến kỳ màu máu đón gió phấp phới, một chữ “Lý” lớn bằng cái đầu theo gió bay phần phật.

Hiển nhiên là tên Bảo Cương quân kia không ngờ địch nhân dưới tình huống yếu thế mà vẫn còn tản mát ra chiến ý nồng đậm như vậy. Trong lúc nhất thời, rất nhiều người theo bản năng mà lui về phía sau, khiến cho cán cờ bên cạnh bị đâm nghiêng trái ngã phải.

“Loại nhát gan!” La sĩ thư chỉ vào quân địch ngoài hai trăm bước, cười ha ha, trong tiếng cười không có nửa điểm e ngại.

“Đồ nhát gan!” Hơn ngàn binh sĩ theo tiếng cười của chủ tướng cùng chửi bới, đem âm thanh khinh miệt truyền xuống, truyền vào tai mỗi người trong quân địch.

“Ô ô ô ô ô!” Quân chủ ngóc Cương đem Lý Mật huynh đệ nhà mình chưa đánh đã sợ trước, nhanh chóng ra lệnh cho thân binh thổi kèn lệnh. Tiếng kèn trầm thấp áp lực kéo dài, kèm theo ráng hồng trên đỉnh đầu chậm rãi đè xuống. Quân binh thủ nghe xong, cũng không chút do dự dùng sừng đáp lại ” Ô ô ô ô ô” một tiếng, đốt đến nhiệt huyết sôi trào.

Lý Húc giục chiến mã dạo một vòng trước trận, thấy rõ tất cả chiến kỳ của quân địch. Hắn đi tới bên người La Sĩ Tín, dùng mũi dao chỉ về phía trước, đội binh mã có đội hình nhất chỉnh tề, biểu hiện hoảng loạn của đội quân kia vững như bàn thạch. “Lão quen biết nhau rồi, nhưng nhân số không nhiều như lần trước!” Hắn cười nói nhỏ, phảng phất như là bằng hữu nhiều năm không gặp của đối phương.

“Thấy được, đang muốn tìm hắn, đến bây giờ vết thương trên cánh tay ta còn ngứa ngáy đây!” La sĩ cười ha hả đáp lại. Chính diện cùng kỵ binh là Trình Tri Tiết cùng một hạt Mầu Đơn Hùng, cờ xí của bọn họ sạch sẽ hơn so với các hào kiệt khác.

“Quen biết nhiều đời của ta cũng ở đây!” Ánh mắt Lý Húc từ trên Trình, một bên chiến kỳ dịch chuyển sang hướng khác, mũi dao chỉ hướng bên cạnh binh mã bản bộ Quyết Bạt quân. Nơi đó, ước chừng có hơn năm ngàn đại hán cường tráng đang ôm một vị tướng quân cười ngựa trắng, mặc chiến giáp màu bạc. Người này vóc người rất cường tráng, nhìn qua khí vũ hiên ngang.

“Họ Lý à, nhà ngươi sao? Thật phô trương quá!” La sĩ nhíu mày nói. “Chẳng lẽ là Lý Mật, lão tử đang muốn tìm hắn, hắn lại dám đưa tới các ngươi!”

“Chẳng phải đã tới rồi sao?” Lý Húc cười đáp lại: “Ngươi xem, chúng ta nên động thủ từ đâu?”

“Nếu như phá vòng vây, bên kia yếu nhất!” La Sĩ Uy Uy dài chỉ chỉ vị trí của Vương đương nhân, đề nghị. Nếu muốn quân địch giáo huấn, thanh âm của hắn ngừng lại, ngạo nghễ nói: “Ta muốn đi gặp Lý Mật!”

“Ngươi có thể đột phá Cương Cương quân của Trình Tri Tiết và Độc Hùng Tín sao?”

“Đột phá không được, nhưng ta có thể dọa bọn hắn sợ đến mức không dám chia binh dây dưa với ngươi!” La sĩ tín nhẹ nhàng lắc đầu, biểu tình trên mặt lại phi thường nhẹ nhàng.

Quân địch đã có chuẩn bị mà đến, điểm này tại lá cờ của đối phương xuất hiện nháy mắt hắn đã thấy rất rõ ràng. Nhưng

đám ô hợp có chuẩn bị đến chưa chắc là đối thủ bách luyện tinh nhuệ, đối với việc này, hấn vô cùng tự tin.

Hai người chỉ lo nói cười vui vẻ, đội quân ngồi kia lại bắt đầu cổ vũ ầm ĩ. Thông qua cuộc giảng co vừa rồi, một số người trong bọn họ đã khôi phục thể lực. “Đầu hàng đi, nhân số các ngươi quá ít!” Một binh sĩ lớn giọng hô lớn. Tiếp theo, đám người chia ra, Lý Tiều Uyên mặc áo bào trắng bạc bước ra khỏi đám người.

“Xin Lý tướng quân tiên lên nói chuyện!” Lý Mật hắng giọng một cái, hô to với đám kỵ binh đang bị bao vây ở trên gò đất.

“Bồ Sơn công Lý Pháp Chủ, cho mời Lý Trọng Kiên tướng quân tiên lên nói chuyện!” Một thân binh trong đám cổ họng, đem lời mời của Lý Mật lần lượt lặp lại.

“Người ta coi trọng ngươi đấy!” La Sĩ nhún nhún vai, cười nói.

“Ta đi gặp hấn, một trăm bước, ngươi xem động tác của ta! Trước tiên chúng ta thử huấn luyện từ đầu tới cuối để xua đuổi kẻ mạnh! Sau đó tùy cơ ứng biến!” Lý Húc cười ra hiệu với La Sĩ, sau đó cầm đao đen vào vỏ đao bên yên ngựa.

Lý Húc để hai tay, chậm rãi thả ngựa đi về phía trước. La Sĩ đưa thư thay thế vị trí chủ tướng của hấn, tay phải nắm chặt lệnh kỳ. Lý Húc ám chỉ rất rõ, La Sĩ tin tưởng biết nên làm như thế nào. Trình, đơn, Lý, Hạng... Ánh mắt hấn đảo qua từng lá chiến kỳ, cuối cùng, tập trung ánh mắt vào Vương đương Nhân.

Chương thứ nhất gõ trống (5)

Hành lý của Lý Mật hiển nhiên là trải qua một phen sửa sang tỉ mỉ, từ trên xuống dưới đều lộ ra khí thế vương giả. Hắn cười một con bạch long câu toàn thân không có nửa điểm màu sắc tạp nham, ước chừng ba tuổi, sạch sẽ lưu loát như chủ nhân. Cùng màu sắc của chiến mã làm nổi bật là một bộ giáp mềm sáng loáng màu bạc., Mỗi một mảnh giáp điệp đều vừa mới cạo qua, không dính một hạt bụi. Phía trên áo giáp là một nón trụ hộ tai dọc mái tóc bạc nát, hai bên có tơ vàng cùng xanh biếc điểm xuyết. Phía sau mũ giáp là một bộ áo choàng lụa trắng bay phấp phới, giống như điệp sóng.

So với trang phục của Lý Mật, Húc Tử còn bủn rủn hơn rất nhiều. Hắn vẫn mặc bộ giáp đen năm đó Đường Công tặng cho, rất nhiều nơi đã bị tổn hại., Dấu vết tu bổ hết sức rõ ràng. Đặc biệt là bị Lý Mật ở phía xa nâng lên, càng thêm chói mắt. So với trên áo giáp còn chói mắt hơn là chòm râu rậm rạp trên mặt cùng hai hàng lông mày dưới trán hơi mệt mỏi, nhìn qua giống như mấy ngày chưa rửa mặt, lộ ra vẻ mệt mỏi nói không nên lời.

Hai người chậm rãi tới gần dưới đám mây đen, hắc bạch rõ ràng. Định ta hai bên ánh mắt đều rơi vào trên người bọn họ, nhìn kỹ nhất cử nhất động của bọn họ. Đột nhiên, ánh mắt của các tướng sĩ trở nên nóng bỏng, mang theo vài phần thưởng thức. Những thưởng thức này không phải cho Húc Tử, bởi vì xưa nay cử chỉ của hắn cùng cao quý không có duyên.

Vạn chúng chú mục, Lý Mật thoải mái chấp tay, cười ân cần thăm hỏi kẻ địch: “Lê Dương từ biệt, bắt giặc hơn hai năm, Vi Thành Hầu từ biệt không có việc gì chứ?”

Phát thoát, cao quý, nho nhã lễ độ, mặc dù dùng ánh mắt mẹ đẻ chọn con rể cũng không thể từ trong cử chỉ của Lý Mật tìm ra nửa phần thích nham rồi. Loại khí chất bồi dưỡng nhiều năm này từng khiến cho hắn có được hảo cảm của vô số anh hùng, hết lần này tới lần khác có người không thức được tướng mạo

của hấn, trả lời với thiết giáp trên người hấn cũng cứng rắn như băng.

“Làm phiền Lý trại chủ ghi nhớ, đoạn cho đến hôm nay, ta vẫn sống rất tốt!” Lý Húc trên ngựa khẽ gật đầu, nói.

“Chấn đến hôm nay?” Lý Mật nhíu nhíu mày, rất nhanh lại lấy nụ cười sáng lạn mỉm: “Vi Thành Hầu thật sự nói chuyện chê cười, chẳng lẽ sự xuất hiện của Lý mỗ làm cho người ta cảm thấy không thoải mái sao?”

Hấn có thể nghe ra ý khiêu khích trong lời nói của đối phương, đối lại là kẻ địch gấp hai mươi lần mình vây quanh cũng chưa chắc cao hứng được. Nhưng Lý Mật không muốn so đo những thứ này, đối phương là lương tướng hiếm có trong thiên hạ, có thể thu phục hấn, chẳng những có thể lấy công lớn với ân, hơn nữa đối với đại nghiệp tương lai rất có ích lợi.

“Ta là mệnh quan triều đình, người là giặc cỏ, quan binh nhìn thấy giặc cỏ, chẳng lẽ còn nên tươi cười tiếp đón sao?” Lý Húc đáp lời ít mà ý nhiều. Hấn vốn không phải hạng người miệng lưỡi trơn tru, nhưng không biết vì sao, từ lúc nhìn thấy Lý Mật, hấn đã không có ý định lấy hàm hồ. Đối phương nói chuyện càng khách khí, hấn càng không muốn theo lẽ thường nói chuyện với nhau.

“Nhưng Lý mỗ cho tới bây giờ chưa từng coi tướng quân là địch nhân, ngược lại, trong lòng lại hết sức khát vọng có thể kết giao với tướng quân.” Công phu hàm dưỡng của Lý Mật là vô cùng đạo gia, Nhâm Húc Tử há mồm như thế nào, ngâm miệng làm giặc cỏ, trên mặt đều không chút không vui.

“Từ lần đầu tiên nhìn thấy ngươi, ta hận không thể trừ khử ngươi cho xong chuyện.” Người khác dùng đao cây đao, Húc Tử dùng đao mâu đáp lại.

Cảm giác được sát khí nồng đậm trong lời nói của đối phương, Lý Mật lắc đầu cười: “Lý tướng quân có sao nói ra lời ấy? Theo như biết, các người đây chẳng qua là lần thứ hai gặp mặt, làm sao kết thù được? Ngày đó dưới Lê Dương thành, ta và ngươi đều vì chủ của mỗi người., Chỉ có công oán, không có thù riêng. Hôm nay, cũng như thế!” Lý Mật mang theo tọa kỵ,

quay đầu lại chỉ hướng đại quân phía sau. Dưới sườn núi, hơn hai vạn năm ngàn tướng sĩ phát cờ hò reo, tiếng ồn ào nháy mắt vượt qua sấm sét nơi chân trời lẫn tới.

Phảng phất giống như trước đó có sự ăn ý, Lý Húc cũng mang theo tọa kỵ.” Thiếu chút là vừa vặn một trăm bước!” Trong lòng hắn thầm tính toán, ngẩng đầu nhìn mây đen cuộn cuộn trên đầu, lại cảm giác một chút phong lực ngoài mũ giáp, cười cười nói., Trả lời: “Thành đúng như lời trại chủ nói, giữa chúng ta quả thực không có ân oán cá nhân gì, nhưng nói tới giao tình sao, cũng đích xác chưa tới! Lý trại chủ hôm nay tìm ta rốt cuộc có chuyện gì, xin cứ việc nói thẳng. Trời sắp mưa, ta và các huynh đệ phải nắm chặt thời gian mà lên đường!”

“Tên gia hỏa này thực sự là khó chơi!” Thấy lời kéo và uy hiếp hai loại thủ đoạn đều không có hiệu quả bao nhiêu, Lý Mật hắng giọng một cái, chuẩn bị thao thao bất tuyệt. Trước mắt còn không phải lúc lập tức trở mặt, huynh đệ dưới trướng hắn vừa mới trải qua một hồi hành quân cấp tốc, cần phải có thời gian khôi phục thể lực. Nhân cơ hội này, hắn cũng vừa lúc biểu diễn một chút khí độ và tài ăn nói của mình.

“Chẳng lẽ đến hôm nay, Lý tướng quân còn chưa thấy rõ tình thế thiên hạ sao? Triều đình Đại Tùy đã tuyệt, khói lửa nổi lên khắp nơi, hào kiệt anh hùng không nhân lúc này chọn thị minh chủ, tranh giành công danh...”

“Đại thế của thiên hạ là cái gì, ta quả thực không thấy rõ lắm!” Lý Húc Tướng thanh âm đột nhiên tăng cao, cắt ngang lời nói lái nhại của đối phương: “Nhưng quan binh bắt giặc, lại theo công lý xưa nay!”

“Đại Tùy triều chính quyền giàu có, táng hết dân tâm trong thiên hạ!” Dù là đã hàm dưỡng hơn người, Lý Mật cũng có chút nhịn không được tức giận, lớn tiếng quát.

“Đại Tùy triều vì chính trị như thế nào, nhưng không nên do Lý Mật ngươi nói.” Thấy đối phương bắt đầu nổi giận, vẻ mặt của Húc Tử ngược lại trở nên vui mừng, cười cười, lạnh nhạt nhắc nhở: “Lý trại chủ đừng quên, người sinh ra đã là Bò Sơn công, tài phú triều đình thu được, người phân không ít so với bất luận kẻ nào!” Hắn chỉ vào áo giáp sáng trên người Lý Mật,

lại chỉ vào bảo mã tốt trị giá ngàn quan dưới khó: “Nếu không phải như thế, tiền tài trong tay người từ đâu mà có?”

“Người!” Lý Mật quay đầu nhìn huynh đệ sau lưng một chút, trong giây lát cảm thấy có chút phập phồng: “Bí mật sớm đã tan hết gia tài, cầu an thiên hạ!”

“Là vì cầu ổn định thiên hạ ah, hay là vì cầu càng nhiều phú quý vinh hoa? Nếu như Lý mỗ nhớ không lầm, trước mắt thời cuộc sở dĩ không chịu nổi như thế, chính là do người cầu kết Cao Lệ Nhân mưu phản tạo ra!” Húc Tử nhún nhún vai!, Chữ như đao. Từ Mậu Công tạo phản, hắn có thể hiểu được. Tạ Chiêu Đăng gia nhập chuồng, hắn cũng có thể đoán được lý do trong đó. Duy chỉ có Lý Mật, trong lòng hắn vĩnh viễn là phản nghịch. Không có bao nhiêu lý do đối phương nói ra, cũng không thể làm cho cách nhìn của hắn cải biến mảy may.

“Lý tướng quân không nghĩ tới tiền đồ của mình, chẳng lẽ còn không suy nghĩ cho các huynh đệ phía sau kia một chút!” Cuối cùng Lý Mật từ bỏ lời khuyên bảo phí công, bắt đầu uy hiếp trần trụi.

“Các huynh đệ của ta muốn gì chứ, người chỉ là một tên sơn tặc thì làm sao hiểu được!” Lý Húc cất tiếng cười to, trong giọng nói mang theo vẻ khinh miệt không nói nên lời. Hắn quay đầu lại, cao giọng hô lên với đám người La Sĩ: “Các huynh đệ, nói cho Lý đại trại chủ, chúng ta tới đây làm gì!”

“Còn làm gì, tiêu diệt phi thôi!” La Sĩ tin một tên trại chủ Lý Húc Tả, lại một tên sơn tặc mắng nhiếc, cười cười, thuận miệng trả lời.

“Diệt phi!” “tiêu phi!” Giáo úy Trương Giang vừa mới dưỡng thương trở về, chỉ sợ thiên hạ không loạn, giờ đao lên hô to.

“Diệt phi!” “Siệt phi!” Một ngàn năm trăm tên kỵ binh hò hét, tức giận ngất trời.

Các hào kiệt dưới sườn núi không rõ lý do, trận cước trong phút chốc lại rối loạn. Đợi từ trong khiếp sợ tỉnh lại, không khỏi từng người vừa then vừa sợ, phân tán loạn mắng: “Không biết sống chết, Bồ Sơn Công không cần để ý tới hắn, chúng ta hạ đao kiến thực chương!”

“Bồ Sơn công trở về, đợi các huynh đệ bắt lấy hắc thiên đao vạn quả!” Tề Quốc cảm hận Lý Húc nhất, giậm chân hô to.

“Người có nghe rõ hay không đây, Lý trại chủ? Huynh đệ dưới trướng của người hình như cũng không muốn hai người chúng ta kết giao bằng hữu đâu đấy!” Trong ánh mắt phần nộ của Lý Húc, Lý Húc mỉm cười hỏi. Giờ khắc này trên người hắc rất cục cũng có vài phần phong độ, trấn định, thông dong, vinh nhục không sợ hãi.

Trong chốc lát, khuôn mặt Lý Mật hoàn toàn biến thành màu xanh đen, không xứng với áo bào trắng bạc trên người hắc ta, “Đã như vậy, mật cũng không còn lời nào để nói!” Hắc ta oán hận vút lại một câu, dùng sức quay đầu ngựa.

“Chiến đấu đã bắt đầu, không phải sao?” Lời nói mang theo vài phần trêu chọc từ phía sau truyền đến, khiến Lý Mật tức giận đến mức hai mắt tóe ra đốm lửa.” Người này quả thực là tên vô lại!” Hắc oán hận nghĩ: “Thế mà ta lại muốn giảng đạo lý với vô lại! Đúng là ngu ngốc mà!”

Phần nộ, hối hận, cừu hận, đủ loại cảm giác trong nháy mắt tràn ngập toàn thân hắc, chỉ có mất đi chính là cảnh giác đối với địch nhân. Bỗng nhiên, Lý Mật tỉnh ngộ được hành vi hôm nay của đối phương có chút kỳ quặc, “Kẻ này không phải hạng người thô bỉ” hắc kinh ngạc nghĩ, sau đó nghe được giữa không trung truyền đến một tiếng rít bén nhọn.

“Mật công mau khom lưng!” Cùng lúc đó, Ngô hắc Hồn trong đám người hét lớn. Lý huyền bí luyện võ từ nhỏ, thân thủ tất nhiên không tầm thường. Nghe tiếng nhanh chóng gập người, dán ngực lên cổ ngựa. Ngay lúc cảm hắc tiếp xúc với bờm ngựa, trên lưng cũng có một cỗ lực lượng thật lớn truyền đến, đẩy mạnh về phía trước, nửa người rơi xuống dưới chiến mã.

Bạch Long câu bị kinh sợ lớn tiếng thét dài, tăng tốc, lao về quân trận nhà mình. Đáng thương Lý Mật một chân treo ở trong bàn đạp ngựa, nửa người khác kéo trong bụi bặm chỉ, muốn đứng không nổi, muốn ngã không xuống, bị chiến mã kéo ở trên mặt đất chà xát, lưu lại một mảnh dấu vết đỏ tươi.

Trong phút chốc, cả chiến trường đều ngẩn cả người. Không ai nghĩ tới Lý Húc lại bắn tên chuẩn như vậy, càng không ai ngờ Lý Lang Tướng nổi danh khắp thiên hạ lại học được cách đánh lén sau lưng. Chúng hào kiệt nhìn Lý Mật bị bạch mã kéo lê trên mặt đất giãy dụa, nhất thời lại nghĩ không ra biện pháp cứu viện. Cho đến khi thấy Húc Tử dựng mũi tên thứ hai lên dây cung, mới rống to đánh về phía Lý Mật.

“Tặc nhân đừng làm tổn thương chủ ta!” Ngô Hắc Hồn nhanh chóng tiến lên trước, lẳng không ném ra một cái phi xoa. Khoảng cách hai bên quá xa, cái xiên của hắn không phải ném về phía Húc Tử mà là ném về phía con ngựa trắng đang kéo theo Lý Mật chạy như điên. Bạch Long Câu lập tức đứng một mình, ở giữa không trung cương cứng lại một lát, âm âm ngã quỵ, lăn lộn về phía trước.

“Bốp!” Mũi tên thứ hai suýt qua cổ Lý Mật, đem bạch bào đánh đầy bùn nhão một mực dính trên mặt đất.

Tửu đồ chú ý: Mời ném xỉ mẫu phiếu, ngất xỉu.

Chương thứ nhất gõ trống (Sáu)

Húc Tử khẽ hít một hơi, ổn định tâm thần, đem cây bạch vũ thứ ba đặt lên dây cung. Thời cơ chiến đấu chớp nhoáng qua, hắn không để ý tới sống chết của Lý Mật nữa, dùng ngón trỏ tay trái điều chỉnh độ cao của Phá Giáp Chùy, tay phải đột nhiên buông ra. Mũi tên dài vẽ ra một quỹ tích có thể nói là hoàn mỹ, bay thẳng đến trước ngực Ngô Hắc Hồng.

Ngô Hắc Hồng đã ném qua một lần thiết thoi lớn nên tuy vội vã cứu Lý Mật, nhưng cũng không xem nhẹ phòng bị đối với Húc Tử. Nghe được xung quanh có người kinh hô, lập tức ẩn thân trong bàn tay. Vũ tiễn sượt qua thân thể của hắn, bắn vào ngực một tên tướng lĩnh khác ở phía sau. Tên tướng lĩnh kia kinh ngạc nhìn mũi tên chìm vào trong giáp da vài tấc, miệng há to, từ trên lưng ngựa cắm đầu xuống.

“Vô liêm sỉ!” Ngô Hắc Trai thực hối hận chính mình ngày đó hạ thủ lưu tình đối với Húc Tử. Lý Mật là thủ lĩnh của bọn hắn, nếu Lý Mật chết trận, nghĩa là sẽ không có chỗ đứng cho nhóm người này nữa. Không đợi hắn đứng thẳng người từ bụng ngựa lên, lại là một hồi tiếng kinh hô vang lên. Đột nhiên chiến mã ngã về phía trước, ném Ngô Hắc Hồng xa xa ra ngoài.

Lý Húc giương cung lên, lại lần nữa nhắm về phía trâu già tiến bộ. Biết rõ đối phương lợi hại liền nhanh chóng giơ một cái khiên da lên, ngăn cản mũi tên bay tới của Lăng Không.”

“Đừng hoảng hốt, xuống ngựa bảo hộ Mật Công!” Hắn khàn cả giọng kêu lên. Tiếp đó, bỏ ngựa lao lên, như một con diều hâu nhào vào người Lý Mật.

Giờ phút này, đội quân ngồi làm sao còn chú ý tới trận hình nguyên vẹn, bất kể là tướng sĩ nội quân của Trình Tri Tiết, Chỉ Hùng thống lĩnh, hay là Vương đương Nhân, Lý Công Dật, Trương Thiên, đám lâu la ngoại quân thống lĩnh đám người Hạng Lam., Tất cả liều lĩnh vọt tới chỗ Lý Mật ngã ngựa. Mặc dù trong đó có rất nhiều tướng lĩnh, như Tạ Chiêu Đăng, trong lòng đám người Trình Tri Kiểm hiểu rõ trên thực tế Lý Mật

không có bản lĩnh thật sự gì, thành tựu của hắn hoàn toàn dựa vào thế lực mà lên, dựa vào đội ngũ bản quân ngồi quân hiệu lệnh quân hùng, ngược lại lại dựa vào quân hùng ủng hộ để lấy chuỗi ngôi. Nhưng giờ phút này Lý Mật không thể chết, bởi vì đã mất đi hắn, quân ngồi cương phải trả giá rất lớn sắp sửa sụp đổ.

Quân địch vừa động quân địch, La Sĩ Tín lập tức mang theo các Quận binh xông xuống gò đất. Sườn đồi bằng phẳng vừa vận để chiến mã có thể gia tốc đầy đủ, tiếng vó ngựa đập đất rung núi chuyển. “Đắt đầu Lý Mật!” Vừa lao tới, La Sĩ vừa kêu to: “Xất đầu Lý Mật!” Các huynh đệ điên cuồng đáp lại, nhiệt huyết sôi trào, tâm thần kích động, căn bản không quan tâm số lượng giặc cỏ đang bao vây trước mắt có bao nhiêu.

Đôi mắt với giặc cỏ, các quận binh có lòng tin một trăm phần trăm. Lúc trước đoàn người đánh tan Quách Phương dự tính trước, cũng chỉ vận dụng hơn ngàn kỵ binh. Hôm nay quân địch vẫn chưa tới ba vạn mà huynh đệ bên mình lại “Cao đạt một ngàn năm trăm người. Huống chi địch đã xuống ngựa, địch trận đã hỗn loạn, không những nhánh quân do huấn luyện mà còn không chặn được vũ tiền cơ bản của họ.

Bọn người Trương Ngạn, Trương Quang đột nhiên biến hóa đến thế cực, hồn phi phách tán, liêu lĩnh thổi kèn lệnh các nhánh binh mã nhanh chóng lao về phía trung quân. Tiếng kèn ô ô ô ô thảm thiết vang lên như tiếng gào thét của dã thú, khiến cho lòng người kinh hồn táng đảm. Có một số lâu la nhát gan nghe vào lỗ tai, bước chân không những không tăng tốc, ngược lại còn chậm lại bản năng chậm lại, đôi mắt cũng bắt đầu đi tuần tra khắp nơi.

Binh mã bản bộ của Ngụy Cương quân còn cách chỗ Lý Mật hạ ngựa còn hơn năm mươi bước, đầu ngựa La Sĩ tin tưởng đã vượt qua Lý Húc. Cầm đầu hơn năm trăm kỵ binh cười lên ngựa, nhắm ngay chỗ đám người Ngưu Tiến Đạt. “Giết Lý Mật!” La Sĩ hò hét, hung hăng đánh hai cái bụng ngựa, nghiền nát ngựa đến cực hạn. “Giết Lý Mật!” Các huynh đệ la lên điên cuồng, như si như say.

Ngưu Tiên Đạt thấy tình thế không ổn, lập tức cõng Lý Mật đang hôn mê bất tỉnh lên trên người. “Phụng tường!” Hắc lớn tiếng ra lệnh, đồng thời giơ hai chân lên, lấy khí lực toàn thân hướng trung quân chạy. Hơn trăm tâm phúc tử sĩ giơ binh khí, rống giận chắn đường La sĩ tin.

Bọn họ phải đối mặt chính là một vòng bắn nhanh, cùng đại đội nhân mã hội hợp hơn một ngàn huynh đệ khác, đem vũ tiễn cạ sát đám người La Sĩ Tín bắn qua đỉnh đầu. Đây là chiến thuật bọn họ cùng nhau diễn luyện qua nhiều lần., Phóng hợp lại không sai chút nào, đám tử sĩ tâm phúc Lý Mật lay động như lúa mạch bị mưa rào khắp nơi, ầm ầm tản ra. Ngay trong nháy mắt khi bọn họ ngã xuống, La Sĩ tin vó ngựa từ trên thân thể bọn họ đạp qua.

“Tất cả người cưỡi ngựa theo ta!” Trình Tri Tiết bên cạnh giết tới cũng gấp gáp, rống giận một câu, xách lên nhắm thẳng La Sĩ Tín. Trên đường thay đổi phương hướng, y không thể tùy ý tùy ý đề cao ngựa tốc, tất cả các bộ tộc của Đào Cương quân còn chưa hoàn toàn chinh hợp lại., Luôn có binh lính xông lên hoặc bại trận ngăn cản đường đi của hắc. Gần như chỉ trông mắt nhìn đất. Trình Tri Tiết thấy chiến mã mà La Sĩ tin tưởng xông lên khoảng hai mươi bước trước mặt mình, đạp lên vết máu của các huynh đệ, đuổi theo con trâu đang hoảng sợ rút lui về phía sau.

Dưới mệnh lệnh của Ngưu Tiên cùng thét lên, không ngừng có tử sĩ hướng La Sĩ đánh tới. Nhưng kỵ binh đã xông lên tốc độ há lại là kẻ có dũng cảm khả năng ngăn cản, mỗi một nhóm người lao lên, chỉ là ở trên gáy La Sĩ có thêm một vết máu mà thôi. Năm trăm kỵ binh như một thanh khảm đao thật lớn đem trung quân Lý mật chặt ra một cái lỗ hồng, nơi họ đi qua, thân ngổn ngang khắp nơi.

Tốc độ kỵ binh đầy nhanh quá, đội quân ngói quân mất đi chủ soái có hiệu lệnh hỗn loạn, căn bản không kịp tổ chức thương trận ngăn cản. Mà một chiêu vũ tiễn hữu hiệu khác đối phó kỵ binh cũng không cách nào sử dụng, hơn năm trăm người trong bộ lạc La Sĩ đã tiến thật sâu vào trung tâm của biên quân., Bọn họ đuổi sát sau lưng Lý Mật và Ngô Hắc Kiệt bị tử sĩ cõng trên lưng, như giò bám vào xương. Giờ phút này, nhánh quân

ngôi duy nhất có thực lực ngăn cản hắn đang bỏ lại phía sau, tức giận hô to gọi nhỏ, nhưng lại không thể làm gì được.

Tình thế trên chiến trường hỗn loạn thành một đồng hỗn loạn, La Sĩ Tín dẫn đầu kỵ binh truy sát Lý Mật, Trình Tri Tiết cùng Chỉ Hùng Tín dẫn dắt nội quân của ngôi Cương truy sát La Sĩ Tín. Mà đám người Phòng Ngạn Hải vốn có thể mưu lược dứt danh tiếng cũng kinh hoàng thất thố, chỉ lo bảo hộ Lý Mật vội lui lại. Bên ngoài Vương đương Nhân bên ngoài trọng địa., Bọn Lý công dật càng thêm bối rối, bọn họ cách xa, căn bản không rõ Lý Mật rốt cuộc là còn sống hay đã chết, từ trên đến dưới quân pháp phòng, đám lâu la lớn nhỏ loạn cả lên.

“Trận này phải thua rồi!” đuổi được hơn trăm bước, Trình Tri Tiết đột nhiên ý thức được thế cục đã mất khống chế. Mọi người đều tập trung toàn bộ chú ý vào tin tức của La Sĩ, căn bản không ai chú ý tới động tĩnh của Lý Húc. Mà bộ lạc La Sĩ chỉ có năm trăm chữ, còn con cọp của địch quân là Lý Trọng Kiên còn suất lĩnh hơn một ngàn kỵ binh võ trang đến tận rặng.

Đó mới thật sự là sát chiêu, Trình Tri Tiết ở trên lưng ngựa đột nhiên quay đầu lại. Hắn nhìn thấy Lý Húc đang nghiêng về phía trước hơn trăm bước, thu cung, rút đao, giống như gió xoáy vọt vào trong quân trận của Vương đương nhân.

Chỉ phút chốc, cờ lớn của Vương đương nhân ầm ầm đổ xuống.

Chương thứ nhất gõ trống (Sáu)

Chủ tướng đồ chiến kỳ, đám lâu la bộ hạ của Vương đương nhiên đều hỗn loạn. Vốn bọn họ chỉ kém một chút để huấn luyện, vừa mới hành quân gần nửa ngày, đã mệt tới mức gân cốt mềm nhũn. Đột nhiên nhìn thấy đồng bạn bên cạnh lần lượt bị chém đổ, gia chủ không biết sống chết ra sao, nào còn sinh ra ý chí chiến đấu gì nữa. Trong nháy mắt, trận hình liền tan rã, từng tên mất đao, ném cờ tứ tán, chạy trốn tứ tán.

“Không được loạn, mọi người đừng loạn, ta không chết!” Vương đương Nhân tức giận đến mức trong mắt đều bốc khói, nhảy dựng hô to. Vừa rồi hắn bất cẩn bị Lý Húc bắn chết chiến mã, ngay lúc đám thân binh rối loạn, đối phương nhân cơ hội tiến lên chém đổ tướng kỳ, sau đó nghênh ngang rời đi.

“Lá cờ dựng thẳng, cờ dựng thẳng!” Có bộ hạ lớn tiếng nhắc nhở. Vương đương nhân bỗng nhiên lĩnh ngộ, lập tức ra lệnh cho thân binh một lần nữa treo ra một cây chiến kỳ. Khí thế quân địch mặc dù kinh người, nhưng nhân số còn không bằng hai thành binh mã của mình., Căn bản không có khả năng trong nháy mắt giết sạch tất cả mọi người. Chỉ cần chiến kỳ chữ Vương dựng lên một lần nữa, nhất định có thể trấn an quân tâm đang hỗn loạn. Ai ngờ ông trời không tuân theo ý người, cờ hiệu bên cạnh hắn vừa mới vung lên, tiếng vó ngựa vừa vang lên, Lý Húc mang theo kỵ binh xung phong ở trong quân trận nhanh chóng xoay chuyển, lưỡi đao chỉ thẳng vào đầu đội nhân mã.

Vương đương Nhân cũng bị đánh đến nóng nảy, hồ gầm lên một tiếng, cầm cây mâu sắt nghênh đón. Đầu rút một cái sọc to, nếu đã ăn loại cơm sơn tặc này, hắn thật đúng là không sợ chết. Bất đắc dĩ, trong toàn bộ hoàng doanh bên ngoài không sợ chết chỉ có số ít người không sợ chết., Đại đa số lâu la nhìn thấy mấy trăm con chiến mã kết đội xông về phía mình, lập tức chạy trốn. Chiến mã Vương đương nhân mới đổi bị người mình ngăn cản, thậm chí tăng tốc mấy lần cũng không có kết quả, tức giận vung thiết mâu lên, đập cho đầu thối nát một tên lâu la binh sĩ lui đến trước mặt mình.

“Đằng đầu giết tới, lại có kẻ lui về phía sau, đây là ví dụ!” Hấn nghiêm mặt, lớn tiếng gầm lên. Đám lâu la lại như xác chết không có tri giác vòng qua đồng bạn, tránh Vương đương nhân trái phải, tiếp tục chạy trốn.

“Đứng lại, bọn chúng chỉ có ngàn người!” Vương đương Nhân vừa thẹn vừa vội, kêu to. Tiếng la của hấn rất nhanh đã bị tiếng vó ngựa gõ lên mặt đất làm ngập tràn. Tiếng bước chân như sấm, người cản đường cuồn cuộn nuốt chửng tất cả. Vương đương nhân ngẩng đầu, nhìn thấy kỵ binh của quan quân xếp thành hình cái nêm tiêu chuẩn. Một thanh trường liên vô tình gạt lấy sinh mệnh. Trên mũi nhọn của chòm râu chính là sự phiêu bạt hắc ám, cao hơn chiến mã bình thường hai đầu, tướng lĩnh trên lưng ngựa cũng như sát thần hạ giới, lẫm liệt không thể xâm phạm.

Nhìn thấy các huynh đệ, từng người từng người bị người ta đuổi theo sau lưng, dùng chòm râu dài đánh bay, dùng đao quét ngang, Vương đương nhân đau đến mức đầu đầy mồ hôi. Bảy ngàn người này là tiền vốn của hấn, bên ngoài Hoàng doanh mặc dù được xưng là mấy vạn binh lính, trong đó đại bộ phận là có đủ. Chỉ có bảy ngàn lâu la bên cạnh mới là tinh nhuệ trong tinh nhuệ. Đáng tiếc loại tinh nhuệ này ở trước mặt quân địch còn không bằng một đồng bia ngấm cỏ, ít nhất mình sẽ không chạy trốn.

Hấn đột nhiên rất hối hận không đem huynh đệ mình giao cho Từ Mậu Công chinh huấn. Nếu như giờ phút này dưới trướng là nội quân của ba ngàn viên ngói mà không phải là Hoàng lâu la bên ngoài, tình thế căn bản sẽ không thê thảm như vậy.

Trên chiến trường không có thuốc hối hận để bán, chỉ trong nháy mắt, Vương đương nhân đã có thể nhìn rõ ràng ánh mắt của địch tướng đối diện. Đó là một loại ánh mắt mang theo vài phần giễu cợt, giống như đang cười hấn vĩnh viễn không thể lên được mặt. “Ta liều mạng với ngươi!” Vương đương nhân hoàn toàn mất đi lý trí, giọng cao mâu sắc nghênh đón. Hôm nay cho dù chết trận, hấn cũng phải đường đường chính chính chính mà chết.

“Bảo vệ trại chủ!” Hơn trăm tên tâm phúc thân binh cũng bị hành động của Vương đương công kích khơi dậy huyết tính, tru lên rồi tụ lại xung quanh đại đương gia. Theo một tiếng hét nặng nề, song phương địch ta không chút kỹ xảo mà đụng vào nhau. Trong phút chốc, đội ngũ Hoàng tặc chia năm xẻ bảy, hơn ba mươi cỗ thi thể bay ngược ra ngoài.

Lý Húc dùng mũi đao đẩy trường mâu trước mặt ra, thuận thế gạt bỏ chiến mã trước mặt. Chiêu thức của hắn rất đơn giản, cơ hồ đều là một kích trí mạng. Đao mất, ba tên lâu la ngã xuống. Tên địch thủ thứ tư thấy tình thế không ổn, thúc ngựa tránh đi, để lộ Vương đương nhân ở dưới đao của Húc Tử.

“Lão tử liều mạng với ngươi!” Vương đương nhân rống giận xông lên đón, thiết mâu trong tay thẳng tắp tấp. Lý Húc vung đao về ngang đao, lưỡi đao giao nhau, phát ra tiếng vang lớn “Phành” một tiếng. Hai người trên lưng ngựa đều lắc lư hai cái, binh khí đều bị bắn văng ra. Trong nháy mắt, hai con chiến mã đan xen. Vương đương nhân lấy mâu làm côn, quét ngang ngàn quân. Đao của Lý Húc như du long, dán vào cổ ngựa, bay thẳng đến dưới xương sườn của Vương đương kim.

Đây là chiêu pháp lấy mạng đổi mạng, phải xem động tác của ai. Khoảng cách gần như vậy, binh khí dài lại phải chịu thiệt. Vương đương nhân thấy tình thế không ổn, buông binh khí đã không thể rút về, thân thể nhanh chóng nghiêng về phía chiến mã. Thanh đao đen của Húc Tử lướt sát qua bắp đùi hắn, cắt cổ cắt rách áo giáp, để lại bên hông một cái lỗ máu dài nửa thước.

“A a chỉ muốn” Vương đương nhân lớn tiếng kêu thảm thiết, không dám quay đầu lại, mặc cho chiến mã chở chính mình tiến lên. Một gã quân binh cầm trâm cài tóc, bị hắn ta khoác lên người đoạt cương, bắn ngược xuống ngựa. Ngay sau đó, hắn ta lại đả thương một gã kỵ binh, cả người lẫn ngựa chạy như bay.

Mục đích của Húc Tử không phải là giết người, cho nên cũng không điều khiển ngựa đuổi theo. Mà là mang theo các huynh đệ tiếp tục trùng kích, không ngừng áp súc tàn quân của Vương đương Nhân. Đám lâu la mất chủ tướng sao có thể chịu

được va chạm như vậy, bọn kỵ binh lao về phía nào, bọn họ như thủy triều rút lui, ba lùi hai bước, vút bỏ toàn bộ hàng rào, ngay cả đầu trận tuyến của Lý Công Dật bộ Ung Doanh cũng bị rối loạn.

Khoảnh khắc Vương đương nhân cầm cờ bị chém ngã, Lý công Dật đã phát hiện sự tình không ổn. Vì để tránh trận cước của mình không bị loạn binh, hắn thậm chí hạ lệnh cho tất cả huynh đệ dừng bước., Kết trận tại chỗ, đáng tiếc hắn không có nhiều người bình tĩnh, bởi vì cái gọi là quan tâm thì loạn.

Hành quân trưởng sử là sinh tử chi giao của Phòng Ngạn Tảo, Tư Mã, Dương Đức là bạn cũ của Lý Mật nhiều năm trước., Hai người thấy La Sĩ tin gấp gáp, hoảng hốt phát ra hiệu lệnh loạn, liên tiếp thúc giục binh mã các bộ hướng về phía trung quân. Lý công dật bị bức phải giật mình, không thể không hạ lệnh cho các huynh đệ dưới trướng lần nữa đứng dậy. Nhưng ngay khi hắn vừa mới bắt đầu di chuyển bước chân, mấy ngàn tàn binh như chấn đê chạy tới.

Đám lâu la lớn nhỏ hồn phi phách tán, bọn họ không biết nên tiếp tục tiến vào trung quân, hay xoay người nghênh chiến. Lý Dật muốn thay đổi đối sách, đã không kịp, đành phải trở mắt nhìn trận tuyến dưới ánh mặt trời nhanh chóng tan rã.

“Lý tướng quân, chúng ta không cần nổi quan binh!” Giáo úy Hạng Trình cùng Lý Công Dật cùng thuộc một doanh, vọt tới bên cạnh hắn la lớn.” Trình Tri Tiết từng nói, Lý Trọng Kiên kia có dũng khí vạn phu bất đáng!”

“Truyền lệnh, mau tránh quân tiên phong của địch, hướng bắc lui!” Lý Công Dật minh bạch lời Hạng Tú có ý tứ gì, quyết định thật nhanh. Dưới tình huống này, bất luận động tác gì ngăn cản quân địch đều là phí công., Không cần giao thủ cùng những kỵ binh như lang như hổ kia, chỉ bằng vào đám tàn quân dưới trướng Vương đương nhân, cũng đủ để đem những huynh đệ của mình đánh sập. Mà lui ra bên ngoài chiến trường, thì có thể bảo toàn thực lực lớn nhất. Nếu như Lý Mật Thân chết, ngôi Cương Sơn sẽ không cần quay về nữa., Cho nên Lý Công Dật cũng không cần quan tâm quân pháp gì. Nếu Lý Mật may mắn không chết, hôm nay đại bại khó tránh khỏi, bất luận truy cứu thế nào, trách nhiệm cũng không truy cứu tới

Lý công dật. Huống hồ hấn bảo lưu lại binh mã nhiều nhất, theo lý nên được khen.

Ôm loại mục đích thông minh này, một lượng nhỏ binh mã của Ung Khâu doanh lưu lại ngăn cản binh sĩ của Hoàng doanh, đại bộ binh mã hướng về phía Bắc rút lui gấp. Trong nháy mắt, cánh bên sườn của đám binh lính ngói binh lính liền trống không. Đám lâu la dưới trướng Vương đương nhân xông qua Ung Khâu doanh ngăn cản, lao thẳng tới trung quân của mình. Lý Húc dẫn đầu đám kỵ binh giống như gió xoáy vòng quanh, xua đuổi đám quân sĩ đang dây dưa với La sĩ quân doanh.

Trước sau không đến nửa khắc, số kỵ binh bên người La Sĩ đã còn lại chưa đầy hai trăm. Bọn họ cho quân đội ngói cương định trọng thương, đồng thời bản thân cũng tổn thất hơn phân nửa. Trên người La Sĩ đã có nhiều chỗ thụ thương, nhưng vẫn chiến đấu hăng say không lùi. “Giết chết Lý Mật!” Hấn vừa xông tới chém giết một tên hùng dũng, vừa kêu to “Giết Lý Mật!” Hơn hai trăm tên kỵ binh đồng thanh hô to, quơ vẫy chòm râu dài, chọc ngược đám lâu la kia.

Chỉ có Hùng Tín mang kỵ binh xông tới, huynh đệ nội quân của các khu vực khác vẫn bị người mình ngăn cản ở bên ngoài. Phó tổng quản nội quân Trình Tri Tiết ứng biến nhanh chóng, phát giác thế cục không ổn, lệnh cho nội quân chậm lại. Bọn họ một mặt trung quân chậm rãi tới gần, một mặt tập trung binh lính các bộ lạc lại. Do các lão binh trấn an, xếp thành hàng sau lưng nội quân ở ngói. Tuy rằng mệnh lệnh Trình Tri tiết phát ra luôn bị trung quân quấy nhiễu, nhưng chính thể mà nói, loại ứng đối hành này thập phần hợp lý. Một lần nữa có đám lính chủ tâm hoảng loạn chạy loạn, mà là cường chiến tinh thần, một lần nữa hội tụ thành một đội ngũ.

“Làm như vậy sẽ khiến nhiều người ngờ vực!” Tạ Ánh Nhất bề mặt lo lắng nhìn về phía trung quân, vừa đưa ra lời khuyên với Trình Tri Tiết. Các doanh ngoại quân vốn đã ngăn cách với nội quân do Từ Mậu Công cầm đầu, thời khắc mấu chốt Trình Tri gặp chuyện chết không cứu, sau khi trở về khó tránh khỏi người khác không khó.

Nhìn từ góc độ này của hắn, nội quân đã gần như sụp đổ. Sau khi Ung Khâu Doanh tự tiện thoát khỏi chiến trường, kỵ binh do Lý Húc chỉ huy đã nhanh chóng hội hợp với đội ngũ La Sĩ làm tín hiệu. Đơn hùng mang theo hơn ba trăm binh lính cố hết sức đối phó một La Sĩ tín, bị Lý Húc kẹp ở bên cánh, lập tức dâng lên xu thế bại hoại.

“Ô ô ô ô ô ô ô ô!” Nhìn thấy đơn hùng tín ngăn không được quân địch trùng kích, bọn người Phòng Ngạn Dung lại thổi lên kèn cầu cứu. Đồng thời, lệnh cho binh mã các bộ tộc hướng về phía nội quân tụ hợp lệnh kỳ bay lên cao cao”. Tụ diệt quân địch!” Phòng Ngạn thông qua cờ xí cùng kèn lệnh biểu đạt ra ý tứ rất rõ ràng. Chính là loại mệnh lệnh ngậy thơ này căn bản không có khả năng thực hiện.

Không chỉ Ung Khâu doanh một đường, các doanh khác đều đang lui về phía sau. Có người trực tiếp thoát ly khỏi chiến trường, có người tránh khỏi hạch tâm đang giao chiến., “Chỉ có quân đội bên trong ngói cương mới có thể ngăn cản cái tên điên Lý Trọng Kiên này thôi!” Trong phút chốc, gần như tất cả tướng lĩnh đều nhận được chung nhận thức chung. “Có lẽ nên giao các huynh đệ cho Từ Mậu Công huấn luyện lại một lần nữa!” Hơn nửa năm qua, Từ Mậu Công đã khuyên mọi người vô số lần quan điểm đều không thể tiếp nhận, trong thời khắc hỗn loạn này mọi người lại một lần nữa nhặt lên.

“Ai thích nói cái gì, vận mệnh các huynh đệ không thể so với Lý Mật Tiệp!” Trình Tri Tiết hai mắt nhìn chăm chăm vào chiến trường, trong tiếng trả lời mang theo vài phần tức giận. Đây vốn là trận chiến tất thắng, tiền đề là Lý Mật không kịp chuẩn bị, không cần phải khoe khoang khẩu tài của hắn. Mặc dù Lý Tri Tiết bị thương, nhưng Lý Mật cũng có vài phần tức giận., Bảo Cương quân cũng không nên thua thảm như vậy. Nếu như kế hoạch của Phòng Ngạn Tảo thực sự xứng với danh tiếng của hắn ta, nếu dũng khí của Dương Đức thật sự xứng với chức quan của hắn ta, hai người đã sớm quyết đoán hạ lệnh toàn quân rút lui, tạm lánh phong mang của quân địch, chứ không phải loạn chiến với kẻ địch như vậy, dẫn đến huynh đệ bị người mình giẫm chết còn nhiều hơn bị quân địch giết chết.

Hắn thấy thân ảnh của Độc Hùng Tín lóe lên trong đám người sau đó biến mất. Trong nháy mắt, hắn nhìn thấy mấy tên kỵ binh đang toàn thân đầy máu đơn độc lui nhanh về phía sau. Trương Quang mang theo tâm phúc tử sĩ của Lý Mật xông tới, ý đồ trì hoãn một chút tốc độ tiến mạnh của địch nhân., Sau khi đám người của Ngạn Phác tăng thêm thời gian chinh đồn binh mã. Nhưng kết quả chiến đấu cũng không phải hoàn toàn do dũng khí quyết định, đội kỵ binh của Lý Húc thoải mái tách rời đám tử sĩ đang dẫn đầu ra. Ngay sau đó, trong thư La Sĩ đón đầu lộ diện, Lý Húc giục ngựa lại lần nữa phóng tới Phòng Ngạn Tảo.

Võ nghệ lộ ra kém xa La Sĩ Sĩ Tín, mới gặp mặt một hai lần, hắn đã bị La Sĩ rùng mình một cái đánh ngã chiến mã. La Sĩ tin định lấy đi tính mạng của người thất bại, lập tức có hơn mười tên thân vệ mặc giáp da màu xanh vây quanh. Mấy người hợp lực ngăn cản đầu ngựa La Sĩ, mấy người khác trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, ôm lấy nhau hướng về phía sau chạy trốn.

La sĩ hết sức tức giận, loạng choạng đâm xuyên qua kẻ địch ngăn cản trước ngựa của mình. Hắn thuận tay vung lên, ném thi thể về phía quân địch khác. Thanh giáp thị vệ tránh không kịp bị thi thể đồng bọn dồn dập đập ngã, không đợi bọn họ đứng dậy, ngựa liền mà La sĩ tin tưởng đã đến mức ngã xuống., Xoạt một cái, lại cắt áo giáp của một gã tử sĩ thành hai mảnh, làn da và cơ bắp ở dưới áo giáp cũng bị đứt gãy hoàn toàn, máu từ miệng vết thương phun ra ngoài, đồng thời đem sinh mệnh mang theo rời khỏi thân thể.

Có người cố gắng báo thù cho đồng bọn, lăn xuống dưới bụng ngựa mà La Sĩ phải tin. La sĩ tin một tiếng, kẹp lấy chiến mã nhảy ra ngoài hơn một trượng, sau đó quay đầu lại, gọn gàng đâm chết kẻ địch vừa mất đi mục tiêu. Hắn quát mông ngựa, thúc ngựa, đâm chéo, mấy động tác liền thành, khơi dậy sự xui xẻo tránh né không kịp, cười lớn đem đối phương vút lên giữa không trung.

Đây là một cái ma quỷ, đám lâu la ngoại quân nhao nhao né tránh. Cho dù tụ tập được bao nhiêu người, không ai nguyện ý lại đi nghiệm chứng võ nghệ mà La sĩ tin nhiệm. Sau khi đánh

tan quân địch trước mặt, La Sĩ tin đắc ý giơ lên mã liên, ý bảo các huynh đệ bên cạnh dựa sát vào mình. Sau đó hấn lại chỉ về phía trước, thúc ngựa đánh về phía một nhóm quân địch khác đang luống cuống chân tay.

Kỵ binh chỉ dựa vào tốc độ, trên chiến trường buông tha cho những kẻ địch có thể dây dưa với người trong thời gian dài, tấn công chỗ yếu nhất của đối phương, hiệu quả lớn hơn so với tinh nhuệ của quân địch. Đây là kinh nghiệm Lý Húc dùng mạng đời lấy trên chiến trường, thông qua trao đổi, La sĩ cũng thành thạo nắm giữ bí mật trong đó.

Trung quân của đội quân Bảo Cương tiếp tục hỗn loạn, bọn người Phòng Ngạn không thềm quan tâm đến thư của La Sĩ nữa, mà thay vào đó là nguy cơ càng lớn đang đến gần bọn họ. Sau khi đánh bại một đội quân hùng mạnh, Lý Húc tự mình mang theo kỵ binh, xua đuổi đám lính chạy loạn cuồn về phía sau. Phạm là tướng lĩnh có ý đồ ngăn cản, đều bị y dùng hắc đao chém vào dưới ngựa.

Hơn ngàn tráng hán được Phòng Ngạn Tảo xua đuổi, tạo thành một bức tường người ngăn cản trước mặt con ngựa. Bọn họ không ngừng lùi bước, trong mắt tràn đầy sợ hãi. Không ai dám bảo đảm bản thân có thể ngăn cản chiến mã, nhưng nếu phòng tuyến này lại bị phá thì thế cục chiến trường không thể thu thập được.

“Ô ô ô ô ô ô ô ô!” Tiếng kèn của trung quân lại vang lên, ai oán mà thê lương. Đột nhiên, tiếng xé gió bị kiềm hãm. Có mũi tên nhọn từ trên không bay tới, cò trung quân soái rơi xuống.

Chương thứ nhất gõ trống (7)

Mấy trăm con chiến mã trực tiếp “bóp” làm vỡ nát bức tường người đơn bạc, máu thịt bay tứ tung. Quan quân sau khi phá tan bức tường người vứt bỏ thi thể trên chòm râu dài, lại lần nữa tăng tốc về phía trước. Không ai có thể ngăn cản đường đi của bọn họ., Việc duy nhất đảm lâu la các doanh trại không có huấn luyện tập luyện chính là chạy trốn khắp nơi trước mặt quan binh. Chỉ cần bước chân hơi chần chờ, mũi băng sẽ lộ ra khỏi ngực bọn họ, móng ngựa vô tình sẽ lướt qua xương sườn của bọn họ.

Tường người của Phòng Ngạn Tảo bất ngờ được tổ chức vô cùng mỏng manh, căn bản trì trệ không được tốc độ của chiến mã. Hắn định tập trung binh mã một lần nữa, nhưng lá cờ soái bị Lý Húc bắn rụng lại theo gió “vù vù” bay xa, căn bản không chịu truyền đạt mệnh lệnh không chút mảnh mai nào cho hắn nữa. Nhìn thấy soái kỳ của mình đã hạ xuống., Binh mã các bộ lạc xung quanh càng luống cuống tay chân. Không ai biết rốt cuộc trung quân xuất hiện tình huống dị thường gì, cũng không ai có thể nghĩ ra một sách lược vẹn toàn. Dịch nhân chỉ có một chút nhỏ như vậy, cũng không đủ cho bọn họ phân chia. Nhưng một số quan quân nhỏ này lại như hổ vào bầy dê, Ứng Bác Chúng Tước.

Đang luống cuống tay chân, con phiêu bạt màu đen khiến người ta nghe mà sợ hãi kia đã xuất hiện ở phụ cận cột cờ trụ lủi. Húc Tử Lợi trên lưng ngựa vung tay lên, cột cờ to bằng miệng bát âm âm ầm ồ đổ xuống. Ngay sau đó, hắn dùng trường đao màu đen chỉ về phía phòng ngự, mấy trăm kỵ binh tựa như tâm có linh tê, chỉnh tề đứng chỉnh tề trên mặt đất.

Tứ xích tranh phong giống như một hàng răng nanh của ác quỷ địa ngục, thôn phệ tất cả vật sống trước mắt. Đám lâu la đứng trên con đường công kích kỵ binh hoặc bị trường cương đánh bay hoặc chiến mã đạp chết, căn bản không có sức hoàn thủ. Phòng Ngạn Tảo thấy tình thế không ổn., Không dám ở nguyên tại chỗ cứng đối cứng với các kỵ binh, hô to một tiếng, quay đầu ngựa, gia nhập đội ngũ người bỏ chạy.” Bách Tử đi

chuyển không ngừng!” Lúc khích lệ sĩ tốt động viên, Hấn nhấn mạnh vô số lần, chờ đến lượt mình đối mặt với tử vong, hấn lại phát hiện dũng cảm cũng không hề dễ dàng như viết văn võ. Hấn liều mạng quật quật tọa kỵ, sợ bị người ta từ sau lưng đâm trúng. Tiếng móng ngựa gầm rú lại thủy chung không rời tai, phảng phất như toàn bộ quân địch đều đang đuổi theo một người.

Bên tai không ngừng truyền đến tiếng kêu thảm thiết của người gần chết, đó là lâu la bình thường không có vật gì tọa kỵ có thể dùng vong mệnh dưới quân địch, bọn hấn chạy không qua được bốn con chiến mã, đành phải tiếp nhận vận mệnh bị người ta giết chết.” Lý Mật chết, đã giết Lý Mật!”, Có người lớn tiếng kêu to. Phòng Ngạn Tảo biết đây là bịa đặt, vì bị thương mà làm cho Bồ Sơn Lý Mật đã sớm bị hấn đặt trên một chiếc xe ngựa, lạng lẽ đưa vào hậu quân do Hách Hiếu Đức suất lĩnh. Nhưng hấn cũng không có cơ hội dừng lại để bác bỏ lời đồn, sau khi địch nhân dán vào đuôi ngựa của hấn ta, bất cứ lúc nào cũng có thể cướp đi tính mạng của hấn ta.

Đuổi theo phía sau Lý Húc và hơn một trăm khinh kỵ, tốc độ của bọn họ tăng thêm một chút là có thể tăng cho Phòng Ngạn Tảo một lỗ thủng trong suốt., Nhưng không có ai làm như vậy. Bọn kỵ binh cẩn thận không chế tốc độ của mình, không cho bọn người Phòng Ngạn Dung dừng lại để chinh đón binh mã., Cũng tránh không để ý đến việc giết chết nó. Bọn họ một bên đem đám lâu la rải rời, một bên đem sự sợ hãi cùng hoảng loạn theo bước chân đám người Phòng Ngạn Dung hướng sâu trong trận địa của địch nhân truyền bá. Sự sợ hãi cùng hoảng loạn mới là vũ khí nguy hiểm trí mạng., Dưới tình huống lấy ít đánh nhiều, hiệu suất giết người của chúng nó càng cao hơn so với trường cương. Rất nhiều lâu la lính gác quân đều bị đồng bọn đẩy ngã, chỉ vì những người này ngăn cản đường chạy trốn của đồng bọn của mình. Mà vô số đôi bàn chân to lớn đạp lên thân thể người ngã xuống đất, căn bản không hề cố kỵ việc từng có tình nghĩa với nhau.

La Sĩ còn lại mang theo một đám kỵ binh, xông tới đảo lui trong trận địa của địch. Công kích của hấn không giống như của Lý Húc sở hữu mục đích rõ ràng mà là tùy ý mở rộng

chiến quả. Loại hành động này khiến cho vận mệnh của kẻ gặp phải càng thêm tàn khốc., Cơ hồ bị tàn sát không chút do dự. Có người đã vứt bỏ binh khí, buông tha chống cự. La sĩ tin tưởng chiến mã vẫn là từ trên ngực bọn họ bước qua, một lát cũng không ngừng nghỉ.

Dưới tình huống ngàn cân treo sợi tóc không cho phép ai từ bi, huống chi La Sĩ tin tưởng không phải là người có lòng từ bi. Hắn tả xung hữu nhị, mỗi một lần dò xét ra tất có một người ngã lộn nhào. Mà sau mỗi lần đâm chết một người, hắn đều không quên há mồm gầm lên một tiếng giận dữ, giống như hôm nay bản thân đã cướp đi bao nhiêu tính mạng.

Mưa lớn vồn mấy canh giờ rồi cuộc cũng mưa xuống, sấm chớp và sấm sét càng thêm sâu hơn cảnh tượng khủng bố trên chiến trường. Máu đỏ bị nước mưa hắt lên, nhanh chóng hòa tan, sau đó hòa thành dòng với nước mưa màu đỏ, nhuộm đỏ toàn bộ mặt sông. Mặt sông màu đỏ được tia chớp chiếu rọi cuộn cuộn chảy về phương xa. Phía xa là giang sơn Đại Tùy đã từng phồn hoa phồn hoa, kèm theo tiếng sấm và ngựa hí trong mưa gió phiêu diêu.

Trên chiến trường, thứ duy nhất bất động chính là nội quân bên trong ngói. Vài lần cố gắng xông vào chiến trường thay đổi tình thế chưa kết quả, Trình Tri Tiết hạ lệnh huynh đệ dưới trướng dừng việc cứu viện. Bọn họ không quản sống chết của người khác nữa, mà xếp thành một trận hình vuông, như bàn thạch đứng ở bên ngoài chiến trường. “V ngói Cương”, một lá cờ khác viết tên binh mã này bướng bỉnh đứng giữa không trung, Nhâm Phong Vũ nhiều ngày cũng không thể đánh bại hắn.

“Chém gió, yêu cầu các doanh binh mã đều hướng tới nơi này!” Lạnh lùng nhìn trận giết chóc phía trước, Trình Tri Tiết lớn tiếng ra lệnh. Đây là mệnh lệnh vượt quá giới hạn, làm tướng lĩnh một doanh chứ không phải chỉ huy đội ngũ hạch tâm., Hắn căn bản không có quyền chỉ huy các quân khác. Mà mệnh lệnh này một khi phát ra, bất luận nó có chính xác hay không, chỉ sợ hắn cũng sẽ không có kết quả tốt.” Lâm trận đoạt quyền, nhiễu loạn quân tâm!” Tám chữ này trải qua người hữu tâm sửa sang lại rồi ép xuống, đủ để hắn thân bại danh.

“Trình tướng quân!” Quan kỳ bài Cổ Văn Bân thấp giọng nhắc nhở một câu, sau đó đem ánh mắt giống như cầu cứu nhìn về phía Tạ Chiêu Đăng. Hắn hy vọng đối phương có thể ngăn cản một đạo lỗ mãng của Trình Tri Tiết. Trước mắt toàn quân đều bại, chỉ còn lại nội doanh toàn thân, Trình Tri Tiết sau đó chỉ có công chưa làm xong. Vì ổn định thế trận thống lĩnh, Trình Tri Tiết sau chỉ có công.

“Truyền lệnh!” xưa nay Tạ Ánh Đăng lấy lý trí thành danh khiến Cổ Văn Bân càng thêm thất vọng. Giống như nhìn thấu tâm tư đối phương, sau khi nói xong, nàng dứt khoát đoạt lấy lệnh kỳ từ trong tay Cổ Văn Bân, rất nhanh đem hân múa qua lại trong mưa gió.

“Ô ô ô ô ô ô!” Tiếng kèn cao vút đột nhiên vang lên, át đi toàn bộ phong lôi trên bầu trời!” Một đạo thiểm điện xẹt qua bầu trời, làm cho chữ viết trên mặt cờ rõ ràng hơn. Để cho tất cả mọi người nhìn rõ ràng, Trình Tri Tiết dứt khoát dùng thân binh dưới trướng dùng nghiên mực câu lấy hai góc khác của tướng kỳ. “Vúc Cương!” Diêm mưa to bằng hạt đậu đánh vào trên lá cờ màu xanh, vang lên thùng thùng, cũng khiến cho chữ viết màu đen càng thêm rõ ràng.

Đây mới thực sự là quân đội ngói, trong nháy mắt địch ta trên chiến trường phẳng phát đều tỉnh lại. Đám người Lý công dật, Mạnh Chiêu, Hách Hiếu Đức mang theo các doanh đã thoát ly, nhanh chóng di chuyển về phía nội quân. Những kẻ mất đi chủ tâm cốt chạy trốn tứ tán cũng đột nhiên tìm được phương hướng, kêu khóc xông tới phương trận chắc chắn mà an toàn.

“Tám chắn dựng thẳng!” Thay thế trung tâm đã sớm không tồn tại chỉ huy, Trình Tri Tiết lại thét ra lệnh lần nữa. Binh sĩ đứng ở hàng thứ nhất của trận hình nhanh chóng bước về phía trước vài bước, ngồi xổm người, dựng Mộc Thuần to lớn cao hơn đầu người ở trong bùn lầy. Mặt đất rất trơn, tám khiên rất khó dựng thẳng. Bọn họ dùng thân thể của mình tạo thành một góc nghiêng khác để chống đỡ tám thuần.

“Khởi mâu!” Trình Tri Tiết giục ngựa đi tới trước tám chắn, giờ cao cao ngọn giáo dài. Mấy ngàn thanh trường mâu gỗ cứng rắn từ trong đội ngũ giờ lên, tiến lên, dựng trên tám

khien. Một con nhím do gỗ cứng cùng sắt thép tạo thành lập tức dừng lại, Trình Tri Tiết tự hào gật gật đầu: “Ánh lên, người chỉ huy. Thân binh đội, theo ta tiến lên!”

Không ai nghi ngờ mệnh lệnh của hắn, hơn bốn mươi kỵ binh còn sót lại từ bên sườn vòng qua bản quân, tụ lại ở bên người hắn, tạo thành một tiểu trận hình thoi. Trình Tri Tiết mang theo nhóm kỵ binh này chạy về phía trước vài bước, trong nháy mắt sắp sửa va chạm với đám quân chạy tới, lão bỗng nhiên ném Trường Thương ra ngoài, cắm mạnh xuống mặt đất.

“Tản ra, đi qua hai bên rồi tập kết lại. Kẻ vi phạm lệnh trận, giết!” Mệnh lệnh này là nói với đám bại hoại đang gấp gấp lao tới, nhưng hiển nhiên không có hiệu quả gì. Một người trốn ở phía trước nhất chỉ biết ngây người, liền nhanh chóng chạy qua bên cạnh râu dài. Lại có hai mươi bước đã an toàn, trận hình ở gần trong gang tấc. Chỉ là, bọn họ vĩnh viễn không có cơ hội đến đích. Có cây rìu gào thét xẹt qua mưa, chặt đầu kẻ chạy nạn.

“Răng rắc!” Một đạo thiểm điện lăng không bay tới, chiếu sáng khuôn mặt như ma quỷ của Trình tri tiết. Máu theo lưỡi búa trong tay hắn đang hướng hạ lưu, dưới chân chiến mã cách đó không xa, là mấy cái đầu người không cách nào nhắm được mắt.” Sau khi đi qua hai bên, tập kết lại, người làm trái lệnh, giết!” Trình Tri Tiết trừng mắt đỏ bừng, lại hô lên. Liệt trận hình thoi sau lưng đột nhiên phát động, không phải tấn công kẻ địch mà là đám tàn binh không kịp dừng bước.

Ánh đao lóe sáng, mười mấy quân bại hoại bị chém ngã ngay tại chỗ. Đám kỵ binh quét ngang hai mươi bước, sau đó nhanh chóng xoay người, đẩy về phía đám tàn binh bên kia. Toàn bộ đám loạn binh đều bị dọa sợ đến ngây người, không nghĩ tới Trình tướng quân luôn luôn cười ha hả lại giết cả người mình đến như vậy. Bọn họ đột nhiên dừng bước, sau đó lấy Trình Tri Tiết làm trung tâm, như dòng lũ tách ra, vòng qua trận hình, trốn về phía vị trí mà bọn người Cổ Văn Bân chỉ định.

Trong tiếng sấm vang dội, Trình Tri Tiết một tay xách búa đi về phía trước quân trận. Thanh trường liền hắn thường dùng

để xuyên cắm ở trước người, không ai dám vượt qua.

Ngô Hắc Hồn vừa từ hôn mê tỉnh lại đã bị mấy tên binh sĩ dìu chạy tới. Hắc khâm phục nhìn Trình Tri Tiết một cái, dứt khoát buông thân binh ra, đứng dưới ngựa của đối phương.

Trương Quang cũng tóc tai bù xù chạy tới, ngựa của y đã không biết lúc nào đã bị chém chết, trên bờ vai cũng có một lỗ hồng lớn, máu chảy vù vù: “Mật công còn sống!” Nhìn thấy Trình Tri Tiết và Ngô Hắc Hồn, y không đầu không đuôi nói một câu. Sau đó quay người, mang theo mấy trăm tên lính chạy vòng về phía hai cánh.

Ngưu tiến đạt, Dương Đức Phương, Trịnh Đức Hạo và các thân tín tướng lĩnh dưới trướng Lý Mật cũng nhanh chóng chạy trốn, nhìn thấy Trình tri Tiết độc cổ kinh thiên, phần nộ và bối rối trên mặt bọn họ trong nháy mắt biến thành bối phục. Mấy người này đều là lão tướng ở sa trường, biết lúc này mình nên làm thế nào, nhao nhao dừng bước, hiệp trợ Trình Tri Tiết một đạo, phân tán đám binh lính, đạo dẫn, tránh cho địch nhân có nhiều cơ hội lợi dụng.

“Hắc tử, cái này giao cho ngươi!” Trình Tri Tiết nhìn về phía xa một chút, ra lệnh.

Bọn người Phòng Ngạn còn đang lẫn trốn, Lý Húc đang đuổi giết phía sau hấn. Xa hơn, La Sĩ cũng bỏ qua đám binh sĩ tán loạn xung quanh, tập trung binh mã, điều chỉnh đội ngũ, chuẩn bị bắt đầu một đợt xung phong mới.

Cho ta mượn một cây búa!” Ngô Hắc Nga đưa tay về phía Trình Tri Tiết. Người kia đưa rìu ngắn nhuộm máu trong tay cho y, sau đó dứt khoát rút cây rìu dài bên cạnh lên, mang theo bốn mươi mấy tên thân vệ nghênh đón đám quan quân như nước lũ đang ập tới.

Tửu đồ chú ý: Nhìn thấy người đọc sức chiến đấu của ngôi Cương quân. Theo như dự liệu, quân đội ngôi Cương đã từng bị Trương Tu Đà liên tục đánh bại hơn ba mươi lần, chỉ là trận chiến cuối cùng mới dùng mưu kế giết chết hấn ta. Đồng thời lúc đó dưới tình huống Tần Quỳnh, La sĩ tin đều thiếu trận,

Trương Tu Đà xông vào thủ hạ của bộ lạc trọng phong cứu viện, dùng hết sức mà chết.

Chương thứ nhất chọi trống (7)

“Giết, đừng làm người ta coi thường lính góc Kiệt chúng ta!” Trong tiếng sấm sét, tiếng hò hét của Trình Tri Tiết lại rõ ràng như vậy. Từng chữ từng chữ đánh vào trong lòng mọi người, làm cho rất nhiều người đang chạy trốn không tự chủ được dừng bước.

Quân địch là một đám ma quỷ ăn thịt người, vừa rời đoàn người mấy vạn người đều bị nó xông đến muôn trùng điệp điệp. Trình Tri Tiết tướng quân dưới tình huống sĩ khí thịnh vượng nhất của đối phương nghênh đón không khác gì tự tìm đường chết.

Thế nhưng, cho dù là “người thông minh nhất” như Tề quốc, cũng không dám cười Trình tri tiết ngu xuẩn. Đoàn người đã thưởng thức qua tư vị binh bại như núi đổ, nếu như lúc này không có ai động thân động thân xông vào ngăn cản thế công của địch nhân, hỏng mất còn tiếp tục. Một khi tình thế thất bại không thể vãn hồi, đám lâu la chạy trốn nhanh nhất cũng không thoát được bốn chân chiến mã.

Không phải bất cứ doanh nào cả, mà là non nửa đội quân ngói đã bị diệt toàn quân!

Mưa, vẫn điên cuồng, tia chớp màu đỏ xé rách bầu trời màu đen, chiếu sáng sông ngòi cùng đại địa màu đỏ. Nhưng trong lòng đám người Lý Công Dật, cảm giác sợ hãi không giống như lúc trước. Mọi người chăm chú nhìn thân ảnh đám người Trình Tri Tiết ở trong màn mưa xé mở một cái thông đạo, tận mắt thấy bọn họ quên mình kẹt giữa người mình và truy binh, một cổ hàn ý từ giữa hai luồng xông thẳng đỉnh môn.

Phong tiêu tiêu hề dịch thủy hàn, đoàn người đã tạo phản, còn sợ cái chết sao? Lý công dật đột nhiên lau mặt, hô lớn: “Diêm Khâu doanh kết trận, kết trận cho ta!” Thanh âm hần hơi khàn, nhưng giờ khắc này, lại lộ vẻ dứt khoát không thể cự tuyệt.

“Kết trận, kết trận!” Những tiếng hò hét liên tiếp vang lên giữa các bộ binh mã, trong Hoàng doanh, Vi Thành doanh, Tảo

doanh, kỳ hiệu to nhỏ nhỏ từ từ dựng thẳng lên trong mưa gió.

“Diêm Khâu doanh, dời sang cánh trái!” Nội Hoàng doanh, dựa sát vào cánh bên phải, bày trận.” Vi Thành doanh đến sau lưng bên trong Hoàng doanh, củng cố trận cước, gương cung chuẩn bị!” Khuôn thành doanh thu lại tàn binh, xây dựng lại hậu quân!” Tạ Chiêu Chiêu nhân cơ hội không giết tới của quân địch, tuyên bố từng mệnh lệnh như nước chảy.

Binh mã lũng loạn tới nay lại không chút do dự nghe theo hiệu lệnh của hần ta, không ai nghi ngờ tư cách chỉ huy của hần ta, biểu hiện của nội quân bên trong ngói chiến đấu ở đây đủ để khiến tất cả mọi người tôn kính.

Khi còn cách Húc Tử khoảng hai mươi mấy bước, Trình Tri Tiết lại tung ra một thanh rìu ngắn. Không phải công người, mà là chém vào dưới khố của Húc Tử. Búa nhanh chóng xoay vòng trong nước mưa, nhanh chóng chặt đứt hai đội ngũ đang liên hệ mật thiết. Ngay khi mục tiêu bị chém trúng đã bị một thanh trường đao màu đen chém bay ra ngoài.

” nịnh nọt” nổi lên một trận gào thét, chân trước bay lên cao, đập mạnh bốn phía. Trong nháy mắt, Trình Tri Tiết từ trong màn mưa thò ra, đánh thẳng vào nhược điểm của Húc Tử. Một kích tất sát, dù trước đó trong lòng hần có bao nhiêu sự tôn kính, hần cũng không thể hạ thủ lưu tình.

Trên sa trường không có bằng hữu, Lý Húc nhanh chóng vịn người, ra sức dùng hắc đao gõ về phía Xi Phong như rắn độc. “Đang!” Cương Phong do tinh cương chế tạo va chạm với hắc đao, tóe lên một chuỗi đốm lửa giữa không trung. Theo sát, một tia chớp cực lớn bỏ xuống, chiếu sáng gương mặt hai bên địch ta.

Lý Húc thu đao, đẩy ngang. Trình Tri Tiết dựng thẳng cương đón đỡ, sau đó vịn mình quét ngang, binh khí hai người nhanh chóng va chạm mấy cái, sau đó, thân ảnh Trình Tri Tiết từ trước mặt Húc Tử vụt qua, xông về phía một gã tinh binh quận Tề. Mà hắc đao của Húc Tử nhanh chóng chém vào vai một tên lính mới tinh nhuệ đang quét qua trước mắt mình, đem nửa cánh tay của đôi phương quét rơi vào trong bùn nhão.

Nước mưa dưới chân nhanh chóng biến đậm, trên bùn lầy màu vàng nổi động dòng máu nóng màu đỏ, giao hội quay cuồng. Kỵ binh dưới trướng Trình Tri Tiết là nghiêng người cắt qua, loại chiến thuật tung hoành hữu hiệu cắt đứt chiến thuật đuổi giết và quân địch đuổi theo không bỏ, khuyết điểm phi thường bất lợi đối với bọn họ., Hơn bốn mươi kỵ binh đã bị bọn người Lý Húc chém ngược hơn phân nửa, còn lại mười mấy người theo tọa kỵ Trình Tri Tiết từ trước mặt các quân binh chạy ra, ở phía xa hơn phân nửa phạm vi, không chút do dự lần nữa quét ngang tới, cùng quân binh ngang dọc giao thương.

Bọn hấn là cố ý đến đây chịu chết, nhưng loại hành vi chịu chết này lần đầu tiên làm rối loạn tiết tấu công kích của đám Quân binh. Đám người Phòng Ngạn Tảo và hai chi kỵ binh cách xa nhau lần đầu tiên tiếp xúc, chạy xa vào trong màn mưa. Mà Lý Húc lại không thể không điều chỉnh đầu ngựa, chính diện nghênh đón công kích của Trình Tri Tiết.

Song phương tiếp xúc một lần nữa, nhanh chóng tách ra, lưu lại hồng vũ đầy trời. Quân binh ngã xuống bốn năm người, bên người Trình Tri Kiếm chỉ còn lại có hai người. Mũ giáp của hấn không biết bị ai đánh bay, mái tóc đen nhánh rối tung ở trên vai, theo vai và tóc kéo tóc., Không biết đối thủ đến từ đối thủ hay là máu tươi của chính hấn lăn xuống. Thiết Tiêu dưới khó cũng bị máu tươi nhuộm đỏ, tứ chi run rẩy, lão đảo trong mưa. Nhưng trong nháy mắt, sức sinh đáng thương lại bị Trình Tri Tiết nhấn tâm lôi trở về, đầu ngựa một lần nữa hướng về phía Húc Tử Mã.

“ Binh lính ngói, xuất kích!” Trình Tri Tiết cười cười, cao giọng hô, giờ phút này trong lòng lão vô cùng kiêu ngạo.

“Vâng!” Tiếng trả lời chính tề đột nhiên từ trong màn mưa vang lên như tiếng sấm. Ngô Hắc Hống, Ngưu Tiến, Trương Hùng Tín, Mạnh Trang, hơn mười tên Hào Kiệt ngói mang theo mấy trăm tử sĩ một lần nữa giết trở về, bảo vệ bên cạnh Trình Tri Tiết Mã.

Hai bên lại giao chiến trong mưa gió, thân thể người bị thương, tiếng gào thét gần chết, tuyệt vọng hô hào cùng tiếng sấm sét đan xen vào một chỗ, tấu nhạc bị kịch chỉ có trong

thời loạn lạc. Tiêu Vũ lớn như vậy, gió thổi hiu quạnh, trong mưa gió đìu hiu là vô số thân hình kiêu ngạo.

Trình Tri Tiết bị Húc Tử đánh rơi tọa kỵ, nhưng trong nháy mắt thân thể hắn bị mấy cây trâm dài đâm trúng, Ngô Hắc Quy liều mình cướp đi. Trương Quang bị mấy quân binh bao vây, chật vật không chịu nổi, trong chốc lát trên người tăng thêm bốn năm vết thương. Mạnh làm cho mấy tên thân vệ đánh tới, dùng thân thể đem Trương Quang bảo vệ. Cùng lúc đó, hắn bị người ta dùng cương đâm trúng bả vai, nửa người đều bị máu nhuộm đỏ bồng.

“Giết!” Mạnh Mạnh dùng một thanh hoành đao không biết từ nơi nào nhặt được, một đao chặt đứt cán Toan Nghê. Sau đó hắn rút mũi trident đâm vào bả vai, hung hăng ném về phía Lý Húc. Một gã quân binh kịp thời thúc ngựa ngăn bên cạnh Húc Tử, thay hắn chịu một kích trí mạng. Sau khi hắn ngã xuống, Lý Húc bỏ đôi thủ, đá văng tọa kỵ, lao thẳng về phía Mạnh.

“Đừng đơn đả độc đấu với Lý Trọng Kiên!” Mạnh khiến Trình Tri Tiết nhớ tới lời khuyên bảo. Nhưng hắn không muốn trốn tránh, một tay mang theo hoành đao nghênh đón sự bức cháp đặc biệt đang xông tới. Sau khi đổi mặt, binh khí trong tay hắn rơi vào bùn lầy, nửa người khác cũng bị máu tươi nhuộm đỏ bồng.

Không đợi Húc Tử bổ sung thêm một đao, Hạng Tú không chút do dự bảo vệ Mạnh Sai. Bọn họ trước kia không phải là một doanh, trên thực tế, quân ngói nhanh chóng mở rộng cho tới bây giờ chưa ngưng tụ thành một chỉnh thể vững chắc. Bên ngoài Hoàng doanh, bên trong Hoàng doanh, Ung Khâu doanh, mấy tướng quân dẫn đầu thường nhiều lần vì chia chác tranh chấp không cân đối, nhiều lần muốn nhìn đối phương chề cười. Nhưng giờ khắc này, hầu như mọi người đều quên đi sự thay đổi ban đầu của mình.

Bọn họ đều là quân ngói, giống như Trình Tri Tiết nói, bất luận bọn họ phân chia bản thân như thế nào, trong mắt quan quân, đoàn người nắm giữ cùng một cái tên.

“Các huynh đệ, chặn lại quan binh à!” Ngô Hắc Hồng lại lao lên, nước mưa tạt thẳng mặt đen của hắn thành màu xám như tro. “Vườn ngôi, nhà ngôi!” Máy trăm tử sĩ giờ đao hô to, không thèm để ý sinh tử. Bọn họ là quân đội ngôi, là quân ngôi nổi danh khắp thiên hạ. Bọn họ có thể chết trận nhưng không cho người nào có thể vấy bẩn uy danh của quân đội ngôi cương.

Trâu tiến lên hợp lực cùng Hạng Tú chặn Húc Tử, sự trầm ổn của nó cùng lão cay vừa vặn có thể cùng sự dũng mãnh của Hạng Tú hỗ trợ, ba người ở trong mưa ngựa xoay quanh, lui tới không ngớt. Hạng Thương dùng trường đâm đâm về phía ngực Húc Tử., Bị Húc Tử dùng hắc đao đánh văng ra, khí lực của hắn thua xa Húc Tử, ghé cong chéch ra ba thước có thừa. Khi hắn cố nén nhức mỗi hai tay đem mã liền thu hồi lại, hắc đao của Lý Húc đã gần trong gang tấc. “Đang!” Trong nháy mắt điện quang thạch hỏa, trâu tiến ra ném tấm thuẫn của mình ra., Cứu được một mạng Hạng Tú, bản thân hắn cũng nhanh chóng xông lên, từ vùng đao chém về bả vai Húc Tử. Lý Húc không thể không lùi đao, đem một đòn toàn lực tiến quân của Ngưu Tiến Nhất ngăn cản, không đợi hắn xoay người, râu dài của Hạng Tú quét ngang tới, đập về phía sau lưng hắn như một cơn.

“Đang!” Lại là một tiếng kim loại kêu vang to lớn, Hạng Ngọc mang theo nửa đoạn ngựa liền nhanh chóng chạy xa. Lý Húc xoay người, trường đao bỏ ra một dải hắc luyện trong màn mưa. Ngưu Tiến giờ đao đón đỡ., Liên tiếp ngăn trở mãnh kích, lại một tiếng kim loại giao kích chói tai qua đi, khoe miệng Ngưu Tiến cùng hồ khẩu đồng thời toát ra sợi đỏ tươi. Gã ở trên ngựa xoay quanh nháy mắt đem cổ họng ngọt ngào nuốt vào trong bụng, nâng đao lần nữa nhào về phía Lý Húc.

Thân ảnh ba người lại một lần nữa nhào tới, ngưu Tiến Đao điên cuồng múa đao, đao liều mạng. Hạng Tú thì đem hai đoạn xương gãy múa đến như hai đoạn Ô Long, nửa khắc không rời ngực Húc Tử, một đao của Húc Tử khó địch nổi bốn tay, trong lúc nhất thời bị ép tới mức luống cuống tay chân. Ngưu Tiến Đạt nhìn thấy tiện nghi liền thấy tiện nghi., Một đao chém vào cổ Húc Tử, còn Húc Tử đang dây dưa với Hạng

Tỳ Hưu thì không thể không phân thân bảo vệ tọa kỵ, ngay lập tức, Hạng Diễm cười to, Đoạn Hồng như độc xà đâm thẳng vào bụng Húc Tử.

Một cây râu dài như rắn độc lẳng không bay tới, xuyên thấu màn mưa, đem sừng nhọn đâm xuống tọa kỵ. La sĩ thư mang theo rất nhiều huynh đệ đánh tới, nhảy vào trong vòng chiến. Một lát sau, Trương Giang, huynh đệ Tề quận Chu Tinh cùng tàn binh phân tán ở các nơi đuổi giết ngói Cương cũng hội tụ đến một chỗ, tạo thành nhánh quân thứ ba sinh lực. Bọn họ vừa đến đã khiến cho cục diện keo kiệt lập tức xoay chuyển., Tinh nhuệ của Bảo Cương không ngăn cản được các kỵ binh luân phiên đè ép, không thể không lui về phía sau lần nữa: “Giết sạch bọn chúng!” La sĩ giơ cao đầu, hô to. Nhưng sự cường hãn của địch nhân vượt xa dự đoán của hắn ta, lui về phía sau mấy bước, dưới sự chỉ huy của đơn độc của Trung Cương quân lại tụ tập thành đội, vừa chiến đấu vừa chậm rãi tiến đến gần bản trận.

“Ô ô ô ô ô ô!” Tiếng kèn hùng tráng lần thứ hai vang lên, kèm theo tiếng sừng, lại chỉnh lý lại đội ngũ của mình rồi chậm rãi đi về phía trước. Vị huynh đệ sau khi cắt đứt đã đem bọn họ dung nhập vào một quân trận không lồ và chỉnh tề.

Cùng với chiến kỳ, Trình Tri Tiết toàn thân đầy vết thương, Phòng Ngạn Tảo tóc tai bù xù, còn có Tạ Ánh, Lý Công Dật, Vương đương nhân, chậm rãi mang theo tọa kỵ.

“Vườn đất!” Hai tráng hán dùng ngựa uốn lượn nắm lấy bốn góc của chiến kỳ, đứng nghiêm nghị trong mưa gió.

Tửu đồ chú ý: Bỏ bốn nợ. Tửu đồ hôm nay không phải lễ tiết, mà là tâm tình thật sự không cách nào bình tĩnh được. Mấy ngày nay không phải ngày hội người Trung Quốc, nhưng tửu đồ vĩnh viễn sẽ không quên mấy ngày nay. Đám cầm thú tạo ra đao mổ trắng xóa, vu oan, làm thương tổn tới quốc gia chúng ta là thủ đoạn hèn hạ nhất trên giấy chính, mà trong mặt báo của chúng ta lại tình nguyện tuyên truyền hảo hữu của phía tây.

Chương thứ hai, Ngô Câu (một trên)

Mưa tầm tã không ngừng rơi xuống.

Húc Tử mang theo đám kỵ binh rời khỏi vòng vây, nhanh chóng lùi lại phía sau. Trong quá trình dây dưa với đám người Trình Tri Tiết, Ngô Hắc Hồng, bọn hắn đã mất hết ưu thế tốc độ, bởi vậy không thể không chạy một khoảng, một lần nữa tổ chức đội hình công kích.

Trình Tri Tiết không chỉ huy quân tốt đuổi theo kỵ binh, là một chiến tướng bách chiến, hắn biết người dùng hai chân cùng bốn chân chiến mã tốc độ không hiện thực. Dưới sự phối hợp của Tạ Chiêu Đăng, bộ binh bên trong ngói dày đặc quân đội một lần nữa kết thành trận hình phòng ngự, tám khiên cùng trường liễn tiến về phía trước, hoành đao cư trung, cung tiễn thủ phía sau. Ung Khâu doanh, nội hoàng thành Vi thành, chanh chanh các doanh cũng đạp bước đuổi theo, ở hai bên cánh bọn họ vững vàng vững vàng.

Một vài tàn binh đã sáu Thần không có chủ cũng đang chậm rãi quy hàng dưới sự tổ chức của các thành doanh, ánh mắt của bọn họ vẫn còn nghi ngờ bất định như cũ, nhưng đứng sau lưng nội quân vùng đất, ít nhiều lại có vài phần cảm giác an toàn, không còn mục tiêu nào khác.

“Ô ô ô ô ô ô ô!” Đi kèm là phong lôi đầy trời, kèn lệnh giống như hổ gầm, kêu gọi dũng khí của nhân mã. Đội quân nhà quê hội tụ, đứng vững như bàn thạch.

“Ô ô ô ô ô ô ô!” Tiếng kèn tựa như binh lính vang lên giữa quân. Nghe được đồng bạn triệu hồi, một ít chiến mã thủ mất đi chiến mã từ trên mặt đất nhấc lên trường liễn, đi bộ tựa vào bên cạnh Lý Húc. Một ít tướng sĩ bị thương nhẹ cắn răng, ở phía sau đội hình huấn luyện ngày thường theo hình người đứng vững, sắc bén như đao lớn mới ra khỏi vỏ.

Mưa như thác nước, gió như cuồng ca, dưới cơn mưa gió hiu hiu, hoành đao đối chọi với Bàn Thạch ở xa xa.

Chỉ cần có một thủ thế, trong thiên địa sẽ lại bắt đầu một đợt chém giết liều chết mới. Nhưng tướng lĩnh song phương ai cũng không có hạ lệnh tiến công trước, hai quân xa xa giằng co, mặc cho Vũ Thủy rửa sạch khô giáp cùng Nghệ Phong huyết, đem ánh mắt cừu hận ngăn cách.

“Chúng ta có nên tới trước một vòng đợt quyết để thăm dò phản ứng của binh lính ngói không?” Giáo úy Trương Giang không cam lòng để cho địch nhân chạy mất, tựa vào bên người Húc Tử, hạ giọng đề nghị.

Đối phó với nghĩa quân khuyết thiếu trọng giáp hộ thân, vũ tiễn là vũ khí hữu hiệu nhất. Nhưng hôm nay, đề nghị của hắn hiển nhiên khuyết thiếu tính khả thi. Không đợi Húc Tử mở miệng, thân binh đội đang quanh tinh lập tức phản bác: “Mưa lớn như vậy, mũi tên có thể bay được sao?”

“Vũ tiễn của chúng ta không bay lên được, cung thủ quân đội ngói cũng đang phô trương thanh thế!” La sĩ tín giải thích càng thêm toàn diện, đồng thời cân nhắc thời tiết đối địch với hai bên địch ta. Tuy rằng ở Trình Tri Tiết, Tạ Chiêu Đăng, đám người Lý Công Dật dốc hết sức hợp tác một lần nữa ổn định trận cước, nhưng sĩ khí đã mất. Nếu như quân binh có thể lần nữa đột phá hữu hiệu như lúc trước, chưa hẳn không thể triệt để đánh tan quân địch!

Kỵ binh công kích sợ nhất chính là sự áp chế bằng vũ tiễn của đối phương. Trong thời tiết này, chưa chắc có thể sử dụng được cây cung ngắn thô sơ của đội Dục Quân.

Vô số ánh mắt nóng bỏng nhìn về phía Lý Húc, làm bọn họ thất vọng là, Lý tướng quân trước giờ anh dũng hơn người lại nhẹ nhàng lắc đầu.

Húc Tử không tán thành đề nghị của bất cứ ai. Mặc dù hắn biết giờ phút này chỉ cần chính mình vung đao về phía trước, các huynh đệ phía sau quyết sẽ không lùi bước. Nhưng ánh mắt của hắn vẫn nhìn chằm chằm về phía trước, nơi đó còn có hơn vạn tàn binh, bao gồm hơn ba ngàn tên đã được huấn luyện qua nội quân ở ngói cương. Mà toàn bộ thân binh cùng bộ binh phía sau cộng lại một chỗ, đã không đến chín trăm tên.

Lão có thể dẫn người xông đến, đem chiến kỳ của Điền Cương quân một lần nữa chém ngã. Nhưng sau khi chém bay chiến kỳ của đối phương, rốt cuộc còn có bao nhiêu huynh đệ có thể sống sót, lão không có chút tự tin nào trong lòng.

Huynh đệ Tề quận vốn dĩ không nhiều, chết trận một người cũng không nhiều. Mà quân đội ngói lại có thể nhanh chóng bổ sung từ trong lưu dân cùng loạn phi, không quá bốn tháng là có thể khôi phục nguyên khí.

Mưa, roi như quật vào trên thân mọi người, đem thiêu đốt nhiệt huyết chậm rãi tưới lạnh.

Bỗng nhiên, đội hình quân đội ngói phía đối diện khể động, đầu tiên là hậu quân, sau đó là hai cánh trái phải, tiếp theo là trung quân, theo thứ tự thối lui về phương xa. Trình Tri Tiết cùng Tạ Chiêu Đăng đi ở cuối cùng, vừa hành quân, vừa nhìn về phía Lý Húc bên này.

Đưa mắt nhìn địch nhân dần dần đi xa, Lý Húc gắt gao ngậm miệng lại. Mãi đến khi đối phương toàn bộ biến mất trong mưa, hấn thủy chung không nói một chữ.

“Ôi!” La sĩ không cam lòng thở dài một tiếng, đem ngựa đâm thật mạnh vào trong bùn lầy. Nước bùn màu đỏ sậm đột nhiên văng ra, nhuộm bẩn nửa bên chân Húc Tử, Lý Húc cười cười với hấn, không nói gì, mà nhẹ nhàng quay đầu ngựa.

Bọn họ thu dọn thi thể của đồng bọn đã chết trận trong mưa, diu áo bào bị thương nặng ở trong bùn lầy lên, dùng chiến mã công, chậm rãi lui về phía thành Nguyên Vũ gần nơi này nhất. Huyện nhỏ đạn hoàn kia cách kênh đào chưa tới mười dặm, các huynh đệ có thể tạm thời an thân.

Trời sau nửa đêm bắt đầu trong sáng, được mưa tẩy, tinh quang nhìn qua phi thường mềm mại đáng yêu. Mặc dù chiếu trên lỗ châu mai cũ nát của Nguyên Vũ thành, cũng ở trong朦胧 lung tăng thêm mấy phần yên tĩnh.

Sau khi tiếp quản phòng ngự Nguyên Vũ thành, Húc Tử không cách nào nghỉ ngơi, xốc lại tinh thần tuần tra ở đầu tường thành. Triều đình đối với an nguy những tiểu thành đạn hoàn này phi thường không coi trọng, trên cơ bản không phái bất cứ

quan binh chính thức nào đóng quân. Binh lính thủ thành đều là huyện lệnh chí tôn vương chí thành từ trong dân chúng cường bức chinh phạt tới., Sức chiến đấu cùng dũng khí đều đã thấp tới cực điểm. Nghe nói chạng vạng tới quận binh từng đánh một trận với quận binh viên cương, có một nửa binh lính mất tích. suất lĩnh thị úy của bọn họ cũng động tác nhanh nhẹn, không đợi Lý Húc tìm tới mình, liền đem quan ấn treo ở trên xà nhà.

Chỉ sợ đám dân chúng nhà ngói theo đuôi kéo tới đóng chặt cửa chính nhà mình, dập tắt đèn từ sớm. Ngay cả con chó thích rít gào trong ban đêm cũng bị chủ nhân nhà mình nhốt vào trong phòng, e rằng nó không cẩn thận sủa nhằm đối tượng rồi., Cho nhà mình rước họa vào thân, cả tòa thành thị sau khi hoảng loạn đã triệt để yên lặng, chỉ có tiếng tụng niệm kèm theo trẻ con mơ hồ truyền đến đêm. Mà đêm đó rất nhanh bị cường ép che lại, biến mất, như nước đọng trước đây trên mặt đất cùng với đám lính ngói cương quân biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Lý, Lý tướng quân, ngói, Hằng Cương quân mạo hiểm đến trả thù sao?” Cha mẹ của huyện Nguyên Vũ không lấy được quả quyết giống Huyện úy đại nhân, đành phải cẩn thận từng li từng tí theo sau Lý Húc, không ngừng dò xét đối phương.

Hắn không tin tàn quân không đến ngàn người này thật sự đánh bại thổ phỉ của ngói Cương. Mặc dù trong truyền thuyết ở dân gian, tướng lãnh trước mắt có được danh bất bại, có thể dùng một ngàn năm trăm kỵ binh đối đầu với mấy vạn quân ngói lân cận, có thể toàn thân trở ra đã là kỳ tích rồi, sao có thể đánh cho đối phương rút lui khỏi chiến trường đầu tiên được.

Loại chiến tích vương chí chân thành này cho tới bây giờ chưa từng nghe nói qua, cho nên hắn hết sức lý giải quy kết nó thành thói quen mà quan quân Đại Tùy yêu quý thể diện. Nếu như chiến đấu bên kênh đào là chiến thắng ngói Cương quân, Nguyên Vũ Thành sẽ tràn ngập nguy cơ. Đến lúc đó Lý tướng quân có thể cười chiến mã đào tẩu, Huyện lệnh này của hắn lại không thể không đối mặt với tai ương vô vọng bị đám kỵ binh dẫn tới.

“Có lẽ là không, bọn họ tổn thất vô cùng nghiêm trọng. Chúng ta không ở đây lâu, sau khi nhận được tin tức của Trương Thông, lập tức bỏ đi!” Húc Tử chậm rãi quay đầu lại nhìn về phía huyện lệnh đại nhân đang chưa tỉnh hồn, cười cười hứa hẹn. “Trên chiến trường, Đào Cương quân rút bỏ rất nhiều đồ quân nhu, mưa quá lớn, chúng ta cũng không có đi thu thập. Sáng mai Huyện lệnh đại nhân có thể phái người đi hỗ trợ, bao gồm cả mấy ngày nay mọi người chỉ tiêu, người đều có thể khấu trừ từ trong thu được!”

Thấy Húc Tử nghiêm túc nói, Vương Chí Thành lập tức đỏ mặt: “Không phải ta muốn đuổi mọi người đi, Lý tướng quân có thể quang lâm huyện nhỏ, ta hoan nghênh còn không kịp. Các huynh đệ bị thương ngại cứ yên tâm, ta đã triệu tập lang trung bản địa trị liệu cho bọn họ. Đợi mọi người khỏi hẳn, huyện nhỏ sẽ đưa cho mọi người một cuộn dây quần khác để bọn họ tìm tướng quân báo danh!”

“Vương huyện lệnh cao thượng!” Lý Húc cười cười, khách khí nói.” Lúc viết chiến báo lên triều đình, ta sẽ báo cáo lại toàn bộ nghĩa cử của quý huyện. Tin rằng bộ hạ biết tin tức quân ngói Cương bị đánh bại, cũng sẽ phi thường cao hứng!”

Con mắt Vương Chí Thành lập tức tròn xoe, miệng mở lớn: “Đa tạ Lý tướng quân. Nhưng, chẳng lẽ tướng quân không sợ chứng minh triều đình sao? Nếu bị người ta phát hiện ra chỉ là chiến công...”

“Sáng sớm ngày mai, người có thể phái người đi cùng ta kiểm kê chiến quả!” Hai hàng lông mày của Lý Húc dựng lên, thấp giọng quát.

“Cái kia, cái đó, nhất định bản huyện, nhất định hết sức hỗ trợ!” Vương Huyện lệnh trả lời không kịp.” Lý tướng quân thật sự đánh bại ngói Cương tặc?” Không đợi Húc Tử dè dặt ánh mắt chán ghét trên mặt đi, người này lại thấp giọng truy vấn: “Lúc trước, mấy vị tướng quân lúc trước đều đợi bọn họ đi rồi, mới kịp thời chạy tới chiến trường!”

“Tin hay không tùy người!” Húc Tử không thể nhịn được nữa, bỏ lại một câu, sải bước đi về phía địch lâu. Trương Giang

mang theo hơn mười tên sĩ đứng ngơ ngác, nhìn thấy chủ tướng đến gần, bọn họ đều kêu ngạo thẳng vai.

Trụ chống đỡ của địch lâu đều đã bong tróc từng mảng, ánh lửa chiếu sáng mái tóc mục nát của gỗ. Vài tên Dạ Nga ùn ùn kéo tới, liều lĩnh cắm vào bó đuốc trên đầu thành. Trong nháy mắt, chúng nó liền bị nướng cánh, như lưu tinh rơi xuống đầu tường, ở giữa không trung vẽ ra từng đuôi lửa thê lương.

Những con bướm bướm còn lại không quan tâm đến kết cục của đồng bọn mà lần lượt đâm vào cây đuốc. Từng con hóa thành sao băng rơi xuống, từng con đập cánh bay đến, lần lượt từng con một.

“Cụ thể con số thương vong đã được báo lên chưa? Các huynh đệ có thể chiến đấu còn lại bao nhiêu?” Lý Húc dùng tay bịt lỗ châu mai, nhìn cánh đồng bát ngát đen kịt phía xa, hạ giọng hỏi.

“Tính cả số vết thương nhẹ, còn lại tám trăm năm nhặt bảy người. Bốn trăm hai mươi bốn người chết trận tại chỗ, còn có sáu mươi mấy cái danh hiệu trọng thương, không biết có cứu được hay không.” Trương Giang đi lên phía trước, dùng một loại thanh âm bí ẩn trả lời.

“Bên Dương Vũ còn không có tin tức gì sao, Trương lão tướng quân và Tàn tướng quân thế nào rồi?” Tim Húc Tử đột nhiên run rẩy một cái, cố ổn định thân thể hỏi.

Lần này không có ai trả lời lời của hắn, chỉ có tiếng cây đuốc nhảy lên, sau lưng hắn tiếng “tạo, đột, vang lên không dứt.

Tửu đồ: ngũ lưu cùng thứ gia hỏa cập nhật chậm trễ này, tửu đồ sẽ chậm chậm bổ sung trở về. Người đã sắp hơn ba mươi tuổi, nhưng y nguyên không nhận được xúc động, tạ lỗi.

Chương thứ hai, Ngô Câu (một)

Ban ngày trong chiến đấu chịu vài vết thương đau đớn, nhưng không tính là phiền toái lớn. Vết thương như vậy Húc Tử đã từng trải qua nhiều lần, giờ hắn đã sớm quen thuộc rồi. Điều hắn lo lắng là phương diện Dương Võ, nếu như suy đoán không sai, trong lúc cả đám người chém giết với Đào Cương quân, phương hướng của Dương Vũ khẳng định sẽ xuất hiện một nhóm sơn tặc khác. Mà thủ lĩnh dẫn đội kia tám chín phần mười là Từ Mậu Công, đã từng là bằng hữu cộng sinh với hắn.

“Có hơn vạn huynh đệ cùng Tần tướng quân ở đây, Trương đại nhân hẳn sẽ không có chuyện gì đâu!” Nhìn thấy gia chủ nhà mình lo lắng như vậy liền cười cười tiến tới an ủi.

“Năng lực dụng binh của Từ Mậu Công vượt xa Lý Mật!” Lý Húc thở dài, âm u trả lời.

Không có Từ Mậu Công, cho dù sức chiến đấu và khả năng ứng biến đều kém xa lúc trước. Húc Tử không biết mình nên vui mừng hay khổ sở. Thượng Thương rủ lòng thương hại, không để cho lão rút đao đối mặt sinh tử với Từ Mậu Công, nhưng trời xanh lại sắp xếp cho Từ Mậu Công đi đối phó Trương Tu Đà. Đối với Húc Tử mà nói, địch ta, bất luận kẻ nào xuất hiện chuyện ngoài ý muốn đều là bi ai lớn nhất.

“Cho nên hắn sẽ không giống Lý Mật, thích mạo hiểm một chút không nắm chắc!” Sự hiểu giải của Chu Tĩnh từ trước đến nay rất độc đáo, lần này cơ hồ là một câu nói trong lời nói. Phong cách chỉ huy của Lý Mật giống như đánh bạc, đại thắng chỉ cách đại bại trong gang tấc. Từ Mậu Công dụng binh lại cẩn thận chu đáo, nếu không nắm chắc đem đối thủ một kích trí mạng, hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng lộ ra răng.

“Người nói không sai, Từ Mậu công dụng binh vốn vững vàng!” Húc Tử thở phào nhẹ nhõm, lông mày nhăn lại. “Người quan sát hai người Lý Mật và Từ Mậu Công rất cẩn thận, trước kia có nghe nói tới bọn họ không?”

“Đi theo tướng quân lâu như vậy, dù sao cũng phải có chút tiến bộ chứ!” Chu Tĩnh giật mình, chợt lộ ra khuôn mặt tươi cười chất phác, trả lời.

“Bớt nói nhảm! Người thay ta đứng trên tường thành một đêm, ta đi xuống đuổi lưng một cái!” Lý Húc cười đám chính một quyền của đội quân thân binh của mình, mắng. Dứt lời, xoay người đi về phía con ngựa bên tường thành.

Mã đạo đã lâu không tu sửa, không ngừng có Suy thảo từ giữa đồng gạch vụn mọc ra, ý đồ làm người té ngã. Đám thân binh chạy tới đốt đèn lồng lên, tránh cho Lý Húc đi lên phía trên ngã sắp xuống, nhưng Húc Tử vẫn vững vàng hơn nhiều so với tướng tượng của bọn họ, hầu như dựa vào trực giác vòng qua từng cái hố, đi thẳng xuống phía dưới.

Con đường về tạm thời của phủ quan, con đường của Húc Tử rất dễ dàng. Quang tĩnh chính xác vô cùng. Với sự cẩn thận của Từ Mậu Công, mục đích của nó chỉ là ngăn cản viện quân mà thôi., Hắc sẽ không dễ gì mà lấy cứng chọi cứng với Trương Tu Đà. Sau khi tin tức chiến đấu bên bờ sông vận may kết thúc, binh sĩ Nguyên Cương sẽ nhanh chóng bỏ chạy. Mà Trương Tu Đà cũng sẽ không dễ dàng đuổi giết, chủ soái hai bên đều có một đặc điểm chung, đó là đã coi trọng mệnh lệnh của các huynh đệ dưới trướng.

Càng khiến hắc thoải mái hơn chính là cảm giác nắm đầm nện lên người Chu Tĩnh trong nháy mắt. Hắc nện lên từng khối cơ thịt cứng ngắc, chỉ có người toàn thân đề phòng mới xuất hiện phản ứng tương tự như vậy.” Người tiết lộ hành tung cho đám người ở ngói không phải là hai nha hoàn!” Húc Tử nhếch nhếch miệng, để cho ánh lửa sáng lên khuôn mặt trẻ tuổi của mình.

Đêm nay rốt cuộc có thể ngủ một giấc, ác mộng bị bán đứng trong trí nhớ đã đi xa. Hắc mỉm cười đánh ngựa đi qua phố phố yên tĩnh, đi qua vùng nước nhộn nhạo tinh quang, tới trước chỗ ở lâm thời của mình, lại phát hiện đám người La Sĩ Tín đều không ngủ, đang cười tủm tỉm dưới ánh đèn chờ mình.

“Có quân tình?” Lý Húc ngây người, kinh ngạc hỏi.

“Một người nửa đêm đến tìm người, nói là lão bằng hữu của người!” La Sĩ thư đón lấy, mặt đầy hả hê. Đánh một trận ác chiến, lại ở trong mưa gấp đi hơn nửa canh giờ, người này thế mà lại không cảm thấy mệt chút nào. Nhắc tới hai chữ “Bằng hữu”, hai mắt lập tức phóng ánh sáng, phảng phất vừa mới nằm mơ cười vợ vui vẻ.

“Bằng hữu?” Mày Lý Húc cảnh giác nhảy lên. Hắn không biết ai lại mạo hiểm tính mạng vào thời khắc lộn xộn này để tìm mình, cũng không biết chính mình cùng người nào giao tình sâu như thế.

“Có thể là tên lừa đảo, hoặc chính là mật thám!” Húc Tử gần như là theo bản năng suy đoán. Lý Mật bị đánh một trận nhưng vẫn không hề để ý, còn định dùng một giọng nói thiên mệnh để lừa gạt chính mình.” Gặp phải loại người dùng chiêu thức lừa gạt này, đánh ra là được, loạn mã loạn sao có thể tìm thấy bằng hữu liều chết chứ!”

“Ta không dám đánh hắn, người này lai lịch rất lớn!” La Sĩ Tín vừa sai người mang rượu cùng Tiêu Dạ tới cho Lý Húc, vừa phiến não nói.” Ta cho người sai người sắp xếp hắn đến Tây vượt viện, có bốn huynh đệ đang chờ hắn. Khổ cực cho các huynh đệ, chiến tranh cũng không mệt như vậy!” Dường như Thành tâm muốn xem trò cười, giới thiệu xong rồi, hắn cũng không cáo từ, ngồi xuống đối diện Lý Húc, chờ đợi động tác tiếp theo của chủ nhân nơi này.

“Cho người dẫn hắn vào đi, ta xem xem bằng hữu từ đâu tới!” Lý Húc Tổ tới bắt La sĩ mặt dày bảo hắn không có biện pháp, uống nửa chén rượu rồi căn dặn.

“Lý tướng quân có lệnh, mau mau mang khách quý mời đến đây!” La sĩ nghe vậy, lập tức đi tới cửa lớn tiếng hô. Bên ngoài vang lên một chuỗi tiếng đáp ứng lộn xộn, trong đó xen lẫn tiếng cười vang dứt quãng. Không đợi Húc Tử đem rượu trong bát nhấm nháp sạch sẽ, kêu lên rồi vang lên, sau đó là một chuỗi tiếng bước chân ướt át, theo sát, màn cửa được thân vệ đẩy ra cao cao, một mùi vị mồ hôi chua và mùi đồng vị thối đồng thời tràn vào trong phòng.

Trong phút chốc, Lý Húc hiểu được vì sao nụ cười của La Sĩ lại quý dị như vậy. Người đến ăn mặc theo kiểu ăn mặc của phú hào đạo, khí trời cuối tháng sáu nóng chết con kiến, trên người hần lại nghiêng nghiêng nửa tấm da chó, màu đen được da gấu che kín., Không biết là Hoàng Dương hay lạc đà, bộ da màu nâu đỏ cứng rắn mềm mại từ bên hông quần từng tầng đến đầu gối. Dưới đầu gối là giày hai eo cao, hiển nhiên trên đường đến đây tiến vào nước, mỗi một bước di động đều phát ra thanh âm “Xì xì” chói tai.

“Bằng hữu tôn quý, trước Đan đại vương điện Đại Mai Lộc hợp bói phụng mệnh vương phi, đến Trung Nguyên đáp tạ ân tình năm đó của ngươi. Mời thượng tọa tôn quý, được hai mươi vạn bộ hạ Vũ Lâm bộ ta cúi đầu!” Người tới nhìn thấy Lý Húc, nhanh chóng đi tới vài bước, tay vịn ngực trái, khom người xuống thật sâu.

Tiếng cười xung quanh càng thêm vang dội, cho dù là Nghiêm Chính như Lý Húc cũng không nhịn được mà mỉm cười. Người tới ăn mặc quá cổ quái, quả thực như cố ý xấu mặt. Không biết xuất phát từ thói quen gì, toàn bộ lông trên đỉnh đầu hần đều sáng chói, lúc khom người lại vừa vắn lộ ra da đầu xanh thẫm. Nếu toàn bộ tóc cũng cạo hết cũng tốt., Người này hết lần này tới lần khác lại để lại một bím tóc nhỏ ở hai bên tai trái phải. Trên mỗi bím tóc lại dùng tơ vàng bện kín mắt mèo, Mã Não, mỡ dê, hồng ngọc. Lúc khom người, ba bím tóc tới đập chồn, run run rẩy, khiến người ta hoa cả mắt.

“Ngươi gọi là Hợp Bặc Quỷ?” Không biết vị hôn tanh trên thân khách, hay là bị châu quang bảo khí làm cho dao động, ánh mắt Húc Tử có chút mờ mịt. Trong trí nhớ, hần có chút ấn tượng mơ hồ đối với cái tên này. Nhưng người này quyết không phải là bằng hữu, về phần khế đan vũ lâm bộ, lại chưa từng nghe nói qua.

“Lý tướng quân hiền lành hiền lành, cứu Vũ Lâm bộ vương phi thoát ly khổ hải. Vũ Lâm bộ chúng ta, một ngàn năm cũng sẽ không quên...” Không đợi Húc Tử đặt câu hỏi, đến khách y y a a, điều hòa uyển chuyển kéo dài, trong câu chữ phảng phất bao hàm tình nghĩa sâu đậm.

Đám người La Sĩ Tín che mũi và miệng, hiển nhiên, bọn họ đã xem qua ca múa của khách tới. Sở dĩ kiên trì thưởng thức một lần nữa, chẳng qua là muốn xem rốt cuộc Lý Húc ứng đối như thế nào.

“Lý tướng quân không thích mỹ sắc, không phạm chút nào đối với vương phi. Lý tướng quân không tham tài bảo, giao hết gia sản giao hết cho vương phi. Trên thảo nguyên một năm lại một năm, mẫu dương sinh con cừu non., Con ngựa mẹ sinh hạ con ngựa nhỏ, một trăm xâu tiền đồng biến thành ngàn ngàn xâu, vương phi ngóng trông, Lý tướng quân lại không thấy bóng dáng...” Khách tới không để ý mọi người cảm nhận, tiếp tục ngâm nga. Chỉ là giọng điệu thâm tình như vậy lại bị nam nhân toàn thân tỏa ra mùi hôi chua này hát lên, thật sự khiến người ta nổi da gà.

Nụ cười từng chút một đọng lại trên mặt Húc Tử, người tới không phải kẻ lừa đảo, tất cả những gì hắn nói đều là sự thật. Là Húc Tử không muốn nghĩ đến, lại không thể quên quá khứ.

Năm đó trước khi rời khỏi Tô Tỳ bộ, hắn đem toàn bộ tài sản giao cho A Vân quản lý, đồng thời để Tô Bắc Tây Lai chính miệng thừa nhận A Vân tự do. Người đến là thuộc hạ của A Vân, là đến báo ân, đồng thời cũng một lần nữa nhét chuyện cũ từ nhiều năm trước về ký ức của hắn.

“Được rồi, người đừng hát nữa! A Vân hiện ở nơi nào, nàng tại sao lại thành vương phi!” Húc Tử đột nhiên khoát tay áo, dùng Đột Quyết nói ra.

Trường Ca lập tức dừng lại, ngoại trừ khách tới, tất cả mọi người xem náo nhiệt đều trợn tròn hai mắt. Bọn họ không rõ Lý Húc nói cái gì, nhưng có thể nhìn ra đó là ngôn ngữ của dị tộc, mà khách giỏi cầu khẩn cũng vừa vặn nghe hiểu được.

“Khách nhân tôn quý, ngài thật sự còn nhớ A Vân bộ Tô Huệ!” Khách đến dùng khế đan ngữ sắc bén đáp lại, ngừng đầu, lộ ra một đôi mắt giáo hoạt.” Năm đó nàng lừa gạt ân điển của ngài đạt được tự do, không lâu liền được tộc nhân đón đi, gả cho Vũ Lâm Uyển anh hùng lớn nhất thảo nguyên phía đông. Nàng vì Vũ Lâm bộ mang đi cửa hàng của Hán

nhân, vật sống của Hán nhân, Hán nhân trồng trọt phương pháp hoa màu, để Vũ Lâm bộ chúng ta từ đó mà phồn vinh!”

“A Vân gả tới bộ lạc khế Đan? Người là Hợp Bặc Bính? Lừa chiến mã cùng với củ cải châu báu của ta, Phan Chiêm Dương!” Húc Tử tất nhiên nhớ ra toàn bộ, xông lên trước, dùng sức túm cổ áo đối phương, dùng Hán ngữ kêu to.

Phan Chiêm Dương, chính là Phan Chiêm Dương, năm đó cùng mình phóng hỏa thiêu doanh trại Đột Quyết. Trong nháy mắt, phảng phất như năm tháng đảo ngược, đáy lòng Húc Tử trăm vị ân tình.

Năm đó mắt to cùng hấn dưới sự trợ giúp của Phan Chiêm Dương bị hỏa thiêu doanh trại của A Sử, sau khi trốn ra được, Phan Chiêm Dương không muốn cùng đồng hành với hai tội đầu sỏ gây nên., Lừa gạt hai con ngựa và một bộ phận từ phía đông mà đi. Người này rất thông minh khẳng định phỏng đoán ra được nhân vật trọng yếu nào đó của Điều Đầu Bộ lưu lạc ở Tô Diêm. Mà khế Đan cùng Hề nhân được xưng là đồng tộc, từ trong miệng Phan Chiêm Dương biết được tung tích của A Vân tất nhiên sẽ phái người đi nghênh đón.

Kế tiếp phát triển có thể tưởng tượng được. A Vân bộ phận Tô U làm vương phi của Đan nhân, Phan Chiêm Dương vừa vận dựa vào một đoạn kinh lịch ly kỳ được vương phi ưu ái. Tiểu tử này bụng đầy tâm địa hoa nở., Có người ngồi trên ghế cao trong khế Đan vương trướng không quá khó. Mà tiểu tạp hóa mà Húc Tử để lại ở Tô Nhâm bộ kia, chắc hẳn cũng đã được A Vân khôi phục tự do di chuyển đến Vũ Lâm bộ. Cho nên bên ngoài bộ lạc Hành Thương của Tô Khánh lại có thêm một điểm tiêu hóa, Vũ Lâm bộ cũng theo trao đổi với người Trung Nguyên chậm rãi hướng đến phồn vinh...

Cánh tay của Lý Húc đang run rẩy, tiếng nói cũng đang run rẩy.” A Vân đi tới khế Đan, Trương Quý và Vương có thể nhìn thấy, bọn họ ở đâu?” Đã rất lâu rồi không có tin tức gì của tái ngoại, hẳn cho rằng mình đã quên hết tất cả những chuyện mình đã trải qua. Nhưng hôm nay mới phát hiện ra, những ký ức đó lại còn mới mẻ như vậy, dường như tất cả đã xảy ra hôm qua.

Hắn rất muốn hỏi thăm tài hoa của Đào Ngột, nhưng cố nén cái tên này trong lòng. Hơn năm năm, Đào Ngột thoát ti đã được gả đi từ lâu rồi, không biết nụ cười của nàng, phải chăng vẫn rực rỡ giống như ngày đó?

Người này lại lừa gạt chiến mã của Lý tướng quân? Các tướng sĩ xem náo nhiệt vô thức đưa tay về phía yêu đao, nhưng mà, bọn họ lại không thấy chút tức giận nào từ biểu hiện của Húc Tử. Ngược lại, giờ phút này tràn ngập mặt Lý tướng quân, không chỉ hưng phấn gặp bạn cũ của ông, còn có rất nhiều tiếc nuối khó che giấu.

“Lý tướng quân, Lý tướng quân ngài hạ thủ lưu tình. Hợp Bạc Tự, không, Phan Chiêm Dương sắp bị ngài ghìm chết rồi!” Cả người toát ra vẻ khách nhân thô kệch, đoạn tục kháng nghị.

“Chết cũng đáng đời, ai bảo ngươi lừa ta chiến mã và châu báu!” Lý Húc cười mắng một câu, dùng sức đem Phan Chiêm Dương Khốc đưa lên ghế ngồi.

“Trường Sinh Thiên làm chứng, năm đó ta chỉ là mượn, không nghĩ đến chuyện trả lại. Ngài bây giờ là người giàu nhất Vũ Lâm bộ chúng ta ngoại trừ Đại Hãn, danh nghĩa có một ngàn con tuấn mã, ba đàn dê lớn, còn có hơn bốn trăm lạc đà.

Vương có thể cùng Trương Quý bộ còn tại Tô Tỳ bộ, kinh doanh một nơi tài sản khác của ngài, trừ cửa hàng bên ngoài., Cũng có mấy trăm con ngựa, hơn một ngàn con dê. Vương phi nói chỉ cần tìm được ngươi, nàng tùy thời phái người đem tài sản của hai bộ lạc đưa đến cùng một chỗ, đưa cho ngươi nguyên lai! Cho nên, hai con ngựa kia, mấy tảng đá nát, chắc hẳn ngươi cũng sẽ không tìm ta trả lại!” Phan Chiêm Dương ngồi nghiêm mặt, cộc nhủ trả lời.

“Phì, hôm nay ngay cả vốn mang lợi nhất định ngươi phải rõ ràng, nếu không, đừng hòng đi ra khỏi soái trưởng của ta!” Lý Húc dùng sức vỗ bàn một cái, quát.

“Khó mà làm được, ta vì tìm ngươi, đã đi khắp nửa Trung Nguyên! Giày ánh sáng mài nát mấy đôi!” Phan Chiêm Dương che túi da trâu bên hông, lớn tiếng kháng nghị.

“Chúc mừng Lý tướng quân phát tài! Chúng ta tạm thời lảng tránh, không quấy nhiễu tướng quân cùng người đối trướng!” La Sĩ cười hướng đồng bạn xung quanh nháy mắt ra dấu, dẫn mọi người cáo lui. Từ khi Húc Tử tới Tề quận, rất ít người thấy hắn cười vui vẻ như đêm nay. Loại cảm xúc vui vẻ này cũng lây nhiễm rất nhiều người, bước chân mọi người đều trở nên thoải mái, tinh quang trên đầu cũng chia thành vẻ tươi đẹp.

“Lý tướng quân thế mà lại nói khế đan ngữ!” Đi vài bước, một thị vệ kính nể nói.

“Là lời của Đột Quyết. Năm đó Lý tướng quân từng phụng mệnh đi Đột Quyết mua ngựa, đương nhiên có thể nói vài câu lời của Đột Quyết!” La sĩ lớn tiếng trả lời, trong lòng tự hào về đồng bạn của mình.” Nghe nói năm đó hắn mới chỉ mười bốn tuổi, đi một mình mấy ngàn dặm, lông tóc không chút thương tổn!”

Hắn lại nhớ tới lúc mình mười bốn tuổi, gan to bằng trời xâm nhập trước mặt Trương Tu Đà, báo danh giết trộm.” Lúc trước, Trọng Kiên với ta cùng tuổi!” La sĩ tự tin nghĩ về chuyện cũ, bất giác mặt mày tươi cười.

Tửu đồ chú 1: Bét mực ngày hôm qua đã không thể truyền tấu lên nữa. Nếu hôm nay mạng lưới ổn định, sẽ cố gắng hết sức ba canh ba.

Đánh bạc 2: Ngày hôm qua vạch trần giang hồ tiếp tục chỉ nai làm ngựa, đem ni Tước coi như cảnh báo cảnh sát Trung Quốc phát tác, để các con giun đé kêu đi, chúng ta tiếp tục trông trọt.

Chương thứ hai, Ngô Câu (hai)

Phan Chiêm Dương là một kẻ quen thuộc, không đợi Húc Tử đặt câu hỏi, đã nói qua đại khái về kinh nghiệm của mình như ông trúc. Sự thực quả nhiên không sai biệt lắm với dự liệu của Húc Tử, gã đã chạy trốn tới khế Đan., Tộc này đang dây dưa không ngớt với các bộ tộc Thôi Đầu bị diệt tộc. Từ Đại trùng mắt mà đi, bộ lạc Tô Tể Trì mất đi một cái trí nang trọng yếu, cho nên cũng không bảo trì được trạng thái hùng hổ dọa người nữa. Phan Chiêm mặt trời nóng lòng lập công đề nghị với tộc trưởng của Đan Vũ Lăng bộ, bỏ qua một bộ phận căn bản không có khả năng bồi thường, ngược lại yêu cầu đối phương thả ra con em Tiểu Quý tộc hiện nay còn may mắn sống sót.

Có những đệ tử của quý tộc này trong tay, tương lai bộ lạc có thể danh chính ngôn thuận mà đưa ra yêu cầu đối với Thảo trường phụ cận Hồ Đầu và Nguyệt Nha Hồ. Loại Nguyên nhân này mấy trăm năm trước đã từ bỏ lộ trình ở thảo nguyên hiển nhiên còn có hiệu quả. Các trưởng lão các bộ lạc khế Đan ước thảo luận một chút, sau đó thu nạp đề nghị của Phan Chiêm Dương., Đầu xuân năm thứ hai, A Vân và một bộ phận tù binh của Hề tộc đã được xem là khế ước đan tộc và Tướng Tộc, chứng kiến việc đưa đến đan nhân gặp nạn chưa từng được cấp viện thủ.

“Sau đó ngươi được công nhận thưởng, trở thành Đại Mai Lộc của Vũ Lăng bộ?” Húc Tử đặt bát rượu mà thân binh mới mang tới trước mặt Phan Chiêm Dương, tự tay rót cho đối phương một chén, cười hỏi.

“Nào dễ dàng như vậy, bắt đầu chẳng qua là một việc nhỏ, là A Vân làm vương phi của Đan Nhân khế ước trước, ta mới có chỗ dựa, từng bước lên cao.” Phan Chiêm Dương dùng ngón tay dính chút rượu, theo thói quen vãi ra khắp nơi vài giọt, sau đó uống một hơi cạn sạch.

“Cũng đúng, Mai Lộc ở trên thảo nguyên là một chức quan lớn!” Nhìn Phan Chiêm Dương gần như hoàn toàn biến thành một người thảo nguyên, nụ cười trên mặt Húc Tử lại thoải mái

hơn không ít. “Tương đương với Thượng thư hộ bộ đương triều, chắc hẳn mấy năm nay người rất béo!”

“Mập Mạp, chẳng qua là một quản gia tính toán sổ sách mà thôi. Toàn bộ bộ lạc chúng ta cũng không nhiều người là quân nhân Trung Nguyên, phía dưới còn chia làm vô số bộ lạc nhỏ, một lời không hợp liền rút đao đối mặt, chính thể chém giết, từ đầu năm nay đánh nhau tới cuối năm, tộc trưởng chưa bao giờ quản.” Phan Chiêm Dương dùng sức nắm giày than của mình, đặt hai chân lên ghế ngồi.

Một mùi mồ hôi hôi gay mũi lập tức tràn ngập cả căn phòng, hun cho Húc Tử muốn bỏ chạy. “Người vừa rồi không phải nói hai mươi vạn người sao? Bây giờ sao đột nhiên nhân số lại ít hơn rất nhiều?” Hắc vừa cúi đầu dùng mùi rượu che chắn, vừa truy hỏi.

“Đó là nhân số toàn bộ bộ tộc, bọn họ nơi đó, tộc trưởng căn bản không thể nhất ngôn cửu đỉnh. Lời nói ra, cũng chính là vạn người kia chịu nghe!” Phan Chiêm Dương nhún vai, trả lời.

Hắc nghe ra trong lời nói của Húc Tử mang ý vị kiểm tra, nhưng ở thời điểm loạn lạc, trách không được người khác nghi ngờ hành tung của mình. ” Khế Đan chia làm tám đại bộ lạc, mỗi bộ lạc có một mồ hôi. Trong một đại bộ lạc lớn còn có vô số bộ lạc phía dưới, đặc cần, nhỏ bé đồ mồ hôi. Vũ Lăng bộ như vậy, được xưng là hai mươi vạn người. Thật sự đánh giặc với người, có thể gom được một vạn binh lính cũng rất khó khăn!”

Theo sự giới thiệu đứt quãng của hắc, trong lòng Lý Húc phác họa ra nét đại khái của các bộ lạc Khế Đan. Truyền thừa huyết mạch người Khế Đan tự nhiên nhu thuận, hai chữ Khế Đan trong lời nói nguyên ý là cương thiết. Nhu thuận bại từ sau Bắc Ngụy, phân liệt ra thành mấy bộ lạc. Sau đó cùng các thảo nguyên khác giống nhau, anh hùng trước đây do thiên lang nuôi dưỡng đã được sự sáng tỏ của trường sinh thiên, tự lập thành tộc. Con cháu của hắc sau này thành lập Khế Ước Đan bát bộ, tên gọi là Vạn Đan phân biệt là Vạn Đan., Hà Đại Hà, Phục Phát bát, Vũ Lăng, Cát, Lê, Thổ Vu, Nhật Liên.

Sau khi A Vân đến khế đàn, bởi vì trên người nàng chảy xuôi huyết mạch của Trọc Đầu trưởng lão, cho nên thân phận thoáng cái đã xảy ra biến hóa long trời lở đất. Máy đại bộ tộc tranh nhau làm thuê, vì sau này có thể kiếm được “đế điểm” cải vã không ngớt. Mọi người quyết định tỷ thí giải quyết tranh chấp, cuối cùng Đại Hãn Vũ Lăng bộ lạc Nguyên lực khắc phục quần hùng, nếu nguyện ôm mỹ nhân về.

“Vũ Lâm Nguyên kia chắc cũng là một anh hùng, A Vân gả cho hắn cũng coi như là được an thân rồi!” Nghe được đoạn thời gian ly kỳ của cố nhân, cảm giác Lý Húc càng thân cận với Phan Chiêm Dương, cảm khái nói.

“Anh hùng thật ra là anh hùng, nhưng cưới A Vân lại là hắn buôn bán lời. Tuy rằng tạm thời hắn còn chưa chiếm được hai viên cỏ ở gần hồ Nguyệt Nha, nhưng trong mấy năm gần đây, A Vân đã giúp hắn xây dựng bộ tộc càng thêm thịnh vượng! Mắt thấy sắp thành đại bộ đệ nhất khế đàn rồi, hắn hăm mộ vô số người chảy nước miếng ròn ròn!” Phan Chiêm Dương nhảy từ trên ghế xuống, vừa hoạt động chân, vừa khoe khoang.

“Nếu như ngươi ngồi không quen, cứ việc ngồi dưới đất!” Húc Tử bị mùi trên người hắn hun cho đầu óc choáng váng, cái mũi cắm trong bát rượu, kháng nghị.” Đứng qua lại quanh quần, cũng tận lực đừng nhìn bên cạnh ta, Đại Nhiệt Thiên, ngươi che nhiều da như vậy trên người, không sợ nổi hươu bào sao?”

“Nhiệt?” Phan Chiêm Dương xấu hổ nhìn cách ăn mặc trên người mình, sau đó nhếch nhếch miệng trả lời: “Quen rồi, ở chỗ chúng ta, mọi người một năm bốn mùa đều mặc như vậy. Nếu không phải nhìn thấy ngươi, ta cũng đã quên mình là người Trung Nguyên.”

Đứt lời, hắn đẩy ghế gỗ ra, bung bát rượu ngồi xuống đất, vừa uống, vừa dứt quãng giải thích, “Huống hồ, huống hồ mặc cũng thuận tiện như vậy. Quan lại các nơi Trung Nguyên thấy bộ trang phục này của ta, chưa bao giờ dám làm khó. Ngay cả thổ phỉ Tiết Đạo, nghe nói ta từ không xa xôi đi vạn dặm hướng về triều cống Đại Tùy, đều cười thu hồi dao găm!”

“Cho nên, ngươi liền một đường lừa gạt đến chỗ ta!” Lý Húc cũng khoanh đầu gối ngồi xuống trên mặt đất, cười thay Phan

Chiêm Dương bổ sung.

“Không phải lừa gạt, ta xác thực mang đến Vũ Lăng bộ đưa quốc thư cho Đại Tùy. Khế Đan nhân bị người Đột Quyết khi dễ đến ác độc, cho nên muốn hướng về Đại Tùy xưng thần đổi lấy vật lực của Trung Nguyên ủng hộ!” Phan Chiêm Dương lắc đầu, trả lời.

Nếu như vậy, ngược lại là một cơ hội vô cùng tốt! Lý Húc bỗng ngồi thẳng dậy, biểu tình trên mặt cũng lập tức trở nên trịnh trọng. Hắn nhớ rõ năm đó khi mình từ tái ngoại trở về, người Đột Quyết đã có mưu đồ đối với Trung Nguyên. Nếu như không phải hào kiệt Trung Nguyên đánh bậy đánh bạ A Sử thì đã liên doanh rồi, e rằng lần đầu tiên đông chinh thất bại, vụ thu năm đó đã bùng nổ rồi.

Trước mắt Trung Nguyên đại loạn, khói lửa nổi lên bốn phía, bởi vậy một trợ giúp bên ngoài của người Đột Quyết càng thêm quan trọng. Sử dụng ngoại viện tốt sẽ có hiệu quả kéo dài thời gian người Đột Quyết xâm lấn. Hơn nữa nếu có cơ hội khiến người Đột Quyết suy nhược, vĩnh viễn chặt đứt biên giới tai họa ở phía Đông Bắc.

Kết giao giữa nước với nhau quyết không phải nho nhã lễ độ, tâm bình khí hòa hợp. Chỉ có ngáng chân nhau, chọc dao găm, nắm lấy chỗ đau của đối phương, khiến mọi người đều thấy được uy hiếp tiềm tàng mới ngồi xuống, duy trì ” hữu nghị” trong chốc lát. Nếu như một phía tình nguyện xem đối phương là Đông Quách tiên sinh lương thiện thành thật, kết quả cuối cùng chỉ có nằm yên một chỗ chịu đòn, căn bản không còn đường sống.

Đại Tùy triều đã ném qua rất nhiều may mắn, lần này, hắn không nên lại phạm sai lầm trong chuyện tương tự.

“Người đến Đông Đô rồi sao? Hoàng thượng trả lời người như thế nào?” Nghĩ tới đây, hắn không nói chuyện phiếm với Phan Chiêm Dương nữa, mà mang theo vài phần khẩn thiết hỏi.

“Ta đến Đông Đô, triều đình nghe nói có dã nhân tái ngoại đến đây quy hóa, tự nhiên cao hứng đến cực điểm!” Phan Chiêm Dương lại có chút bực bội, ngữ khí cũng tràn đầy thất vọng:

“Bệ hạ ban thưởng hậu cho người có khế đan cùng tới, chỉ đáp lễ cấp khế đan chứ bộ đã đưa ba thuyền lớn. Nhưng chuyện liên thủ đối phó Đột Quyết, lão nhân gia ông ta lại không đáp ứng. Đại Tù là thiên triều thượng quốc, sẽ không dùng âm mưu quỷ kế đối phó thần thuộc hạ!”

Giờ đã là lúc nào rồi, văn võ cả triều thế mà còn đang mơ một giấc mộng đẹp của thượng quốc thiên triều. Lẽ nào bọn họ không giương mắt, không nhìn thấy kẻ thù bên ngoài đang nhìn chằm chằm sao? Nghe xong lời Phan Chiêm Dương nói, Húc Tử vội vàng nện thẳng xuống đất, “Người không có nói với Hoàng Thượng người Đột Quyết đã đến lệ binh cấp mã ở tái ngoại rồi sao? Bui đại nhân đâu, chẳng lẽ hãn cũng không phân biệt tốt xấu gì sao?”

Trong mắt Húc Tử, hoàng môn thị lang Bui Duy tuy tham lam, nhưng là người rất xa lạ. Năm đó người này từng vì Đại Tù kinh doanh Tây Vực, Thác Địa Thiên Lý, sau đó lại nhiều lần hiến kỳ kế đối phó Đột Quyết, cuối cùng khiến cho Đột Quyết và Đại Tù ký kết minh. Hôm nay, lão đối thủ Đột Quyết lại bắt đầu ngu xuẩn muốn động, theo lý mà Bui đại nhân hẳn là có phát hiện mới đúng? Làm sao hãn cũng giống mọi người, thấy được cơ hội trời ban mà lại không bỏ qua một cách vô ích?

“Người nói vì Bui đại nhân kia, là Bui Quý đại nhân phải không?” Phan Chiêm Dương cười lạnh một tiếng, trả lời: “Hãn không nên lấy họ lời, mà nên là họ lời! Chúng ta tặng lễ vật cho hoàng đế Đại Tù bệ hạ, một nửa vào kho riêng của hãn. Sau khi gặp hoàng đế, hoàng thượng ban ân lại bị hãn đòi đi hai thành. Như vậy hãn còn không biết đủ, lôi kéo ta vấn đề khế đan sản vật bao nhiêu, khi nào mới có thể trở lại triều cống Đại Tù?!”

“Nếu đã muốn lễ vật của người, vậy hãn càng phải giúp người mới đúng chứ? Người không cò kè mặc cả với hãn một phen sao?” Lý Húc nhíu mày, tình huống trước mắt của triều Đại Tù, chỉ sợ không có quan viên nào tham ô, sùng Phụng mao lân. Ngay cả hoàng đế bệ hạ ban cho người chức quan cũng yêu cầu lễ vật, những người khác trúng túi riêng của mình., Cũng chỉ có thể xem như là nhỏ đi. Nhưng tất cả tiền đề đều là

dưới tình huống hấn mưu cầu vì nước, nếu như hấn tham tiền, vẫn không chịu làm chút chuyện trong đó, thì hành vi của hấn quả thật khiến cho người ta không thể dễ dàng tha thứ.

“Sao lại không có, ta đáp ứng hấn, nếu như mỗi lần Ngọc Thành làm việc này, sau này mỗi lần triều cống đều có một phần của hấn. Kết quả không đợi song phương đưa ra giá tiền, sứ giả Đột Quyết lại bái phỏng hấn. Sau đó, hấn liền không cần hỗ trợ nữa!” Phan Giác Dương cười khỏ, hiển nhiên tràn đầy thất vọng đối với bang bang phụ mẫu của mình.

Bởi vì Đột Quyết người đưa tiền nhiều, cho nên sủng thần bên người hoàng đế bệ hạ đã bán đi lợi ích của quốc gia. Đây là hấn hiểu được sự thật, tuy rằng làm người khó chịu, nhưng không cách nào che giấu.

“Cái đám giòi bộ không có mắt này!” Húc Tử tức giận siết chặt nắm tay, đầm đát không ngừng. Nội ưu ngoại hoạn, các sĩ đại phu Đại Tùy, truyền thừa trăm năm, tự xưng huyết mạch cao quý, thế mà còn chỉ lo vùi đầu vào mò mẫm chỗ của mình! Chẳng lẽ bọn hấn không thể ngẩng đầu nhìn xem, Sở Ca đã rút khỏi tứ dã sao? Chẳng lẽ đem quốc gia này đào sụp, lòng tham đồ, bọn hấn có nắm chắc bắt ngọc đá cùng tam sao?

Không ai có thể cho hấn đáp án này.” Trọng trách của võ tướng là thủ hộ!” Trong nháy mắt, lời của Trương Tu Đà vang lên bên tai hấn ta, nhưng lần này lại không cách nào khiến hấn ta khôi phục lý trí, “Sau đó thì sao, sau đó người cam lòng trở về tay không?”

“Sau đó ta sẽ không còn cơ hội gặp Hoàng đế bệ hạ của các ngươi nữa!” Phan Chiêm Dương không hề gọi chúng ta nữa, hiển nhiên là đã hoàn toàn tuyệt vọng về Đại Tùy.” Sau đó ta liền bảo những người khác về trước, hỏi thăm mọi nơi tin tức của ngươi. Về sau nghe nói ngươi đã đến Tề quận., Ta mới đi thủy lộ hướng Tề quận. Bán đạo nghe nói Trương đại nhân điều nhiệm Huỳnh Dương Thông Thủ, ta lại trông mong đuổi theo. Không đợi được Huỳnh Dương, liền nghe người ta nói có một vị Lý tướng quân đêm nay tiến vào thành!”

Tửu đồ chú: canh hai, mời mọi người ký sách ủng hộ.

Chương thứ hai, Ngô Câu (2)

Trong lúc nhất thời, hai người đều mất đi hứng thú nói chuyện với nhau, chỉ buồn bực ngồi trên mặt đất, uống từng chén rượu. Bọn họ cũng không còn là thiếu niên nhiều năm trước chạy nạn đến tái ngoại nữa rồi., Một người mặc áo choàng da gấu thật dày, một người mặc thường phục võ tướng tứ phẩm. Nhưng đối với quốc gia của mình, bọn họ vẫn bất lực như nhiều năm trước. Bất lực nhìn nàng giống như quả đào đã trưởng thành từng chút một thời nữa, ngoại trừ đau lòng, nghĩ không ra bất cứ biện pháp nào có thể làm cho nàng toả ra sức sống một lần nữa.

Uống rượu muộn này quả thực là một loại dẫn vật, uống càng nhiều, tích tụ trong lòng càng sâu.” “Ai!” Một lúc lâu, Phan Chiêm Dương thở dài một tiếng, lại mở miệng: “Lần này ta tới tìm ngươi...”

“Tề lợi ở tái ngoại đúng không, trước tiên gửi ở bộ lạc các ngươi đi. Nói không chừng một ngày nào đó ta sẽ đích thân đi lấy!” Lý Húc khoát khoát tay, cắt đứt lời nói của đối phương. Chiến tranh loạn lạc., Hắn cũng không thể cam đoan chính mình còn có thể phân ra tinh lực đi bảo vệ những vật ngoài thân. Bên kia Dịch huyện không thiếu ăn mặc, lịch thành bên kia cũng có nhị nha cùng quản gia quản lý. So với đem bút lớn vận chuyển về trong tài sản nguyên lai làm giặc cướp nhìn trộm, không bằng tạm thời đặt ở tái ngoại, chỉ ít nơi đó còn có thể cam đoan một lát an bình.

“Ta cũng cảm thấy đặt trước tiên ở Vũ Lăng bộ lạc tốt hơn một chút, nhưng vương phi không phải bảo ta tìm được ngươi, nói rõ với ngươi một chút.” Phan Chiêm Dương hơi say, không cẩn thận đổ nửa chén rượu lên áo choàng da. Ông ta tiếc nuốt nhìn giọt rượu lăn tròn, lại rót đầy cho mình, gần như nói lầm bầm trong lòng., “Nàng vẫn luôn niệm ân đức của ngươi, cho nên không tìm được ngươi, không cho phép ta trở về đền mạng! Năm đó ngươi sẽ không phải đã thu nàng vào phòng rồi chứ, đúng rồi, ngươi là chủ nhân của nàng, làm những chuyện này cũng không ai có thể nói cái gì!”

“Chớ nói nhảm, cẩn thận Khả Hãn nhà ngươi cắt lưỡi của ngươi. Năm đó ta chạy trốn chết còn không kịp, làm sao còn lo tìm nữ nhân!” Húc Tử tức giận đến mức ném chén rượu xuống, quát khế.

Về mặt ăn nói linh tinh, Phan Chiêm Dương ngược lại một chút cũng không thay đổi. Lá gan bây giờ càng lớn, ngay cả việc riêng tư của Vương phi cũng dám đoán bừa.

“Phong tục của mỗi bộ lạc không giống nhau. Người khế Đan đối với chuyện phát sinh trước khi thành thân căn bản không coi trọng. Cho dù sau khi kết hôn, bị người ta đoạt vợ, ngay cả đứa con trong bụng cũng cướp về không lạ gì. Bọn họ cho rằng đánh trận là chuyện của nam nhân, nam nhân không bảo vệ được nữ nhân của mình, trách nhiệm không thể để nữ nhân gánh vác!” Phan Chiêm Dương quệt nhếch miệng, trả lời.

“Vậy cũng đừng ăn nói linh tinh đả thương người. Hiện tại nàng dù sao cũng đã là vương phi, rất dễ dàng bị người khác đổ tội.”

“Kiên nhẫn, người khác phải có tiền vốn kiên kị!” Phan Chiêm Dương trợn trắng mắt phản bác: “Nếu các người chỉ có nghĩa là chủ tớ, vì sao bà ta lại nhớ mãi không quên đối với ngươi. Kỳ thực người như ngươi, ngoại trừ có người chết trong lòng ra, căn bản không có chỗ tốt gì khác!”

“Mỗi người đều có chỗ kiên trì, ngươi cũng chưa chắc là ngoại lệ!” Trong mắt Húc Tử bị Phan Chiêm Dương tức giận đến mức cười khỏ, lớn tiếng trả lời. Có người nhớ đến cảm giác này làm cho trong lòng rất thoải mái, nhưng ngoại trừ thư thái ra, lại khơi gợi lại rất nhiều chuyện cũ trong trí nhớ của hắn. “Ngươi ở trên thảo nguyên còn nghe nói gì không? Ví dụ như chuyện của Đột Quyết và Tô Tỳ bộ?”

Hắn chờ mong một tin tức tử tử, nhưng Phan Chiêm Dương hiển nhiên không lý giải được hắn muốn hỏi cái gì, vì lẽ đó dứt khoát lựa chọn tin tức quan trọng nhất của mình cung cấp.”

Hiện tại, khả hãn là con trai khả hãn của Khải Dân, tên là Mãng Cát., Được xưng là Tấttau Khả Hãn, khí độ rất là khoáng đạt, toàn bộ thảo nguyên cơ hồ đều nằm rạp dưới hiệu lệnh của nó. Đối với Đại Tù nó đã sớm có lòng khó nhìn thấy, chỉ là

mấy năm gần đây ông trời nhiều lần hạ tuyết lớn, lương thảo cùng chiến mã của Đột Quyết bộ tộc gom không đủ, vì lẽ đó kéo dài chiến sự một lần nữa!”

“Ài!” Húc Tử lại chán nản thở dài, trong lòng càng thêm thất vọng. Những tin tức tình báo này đối với hắn một chút tác dụng cũng không có. Nếu cưỡng ép viết tấu chương, sẽ chỉ hạ xuống câu kết ngoại phiên, không nhắc nhở triều đình có bất kỳ hiệu quả phòng bị nào.” Lại Giao Bằng còn sống không? Về sau không giống như phát điên tìm người trên thảo nguyên?”

“Lại lão già Toan Nghê này à, thông minh quá sẽ bị thông minh hại. Năm đó hắn vốn định thừa dịp lúc Tiêu Khả Hãn mới lập, mồi hôi không ổn định thì xây chút công huân, để thuận lợi đoạt vị. Ai ngờ mấy chục vạn thạch lương thảo bị một đồng lửa lớn của chúng ta đốt sạch sành sanh. Hắn kéo không nổi cái mặt này., Cho nên mới kiếm cớ nói lúc trước người cầu kết rất nhiều mã tặc, thậm chí phá tan rào cản của hắn. Nhưng càng nói như vậy càng khiến thực lực của hắn kém. Kết quả ta đến năm thứ hai khế đàn, chỉ nghe nói hắn mất quyền. Hiện tại chỉ làm phiên trực, đi bên cạnh Tất Khả Hãn quát tháo mà thôi!”

“E rằng hắn nói thật!” Húc Tử giơ bát rượu, cười khỏ liên thanh. “Đúng là có rất nhiều người cùng ta phá tan rào cản của hắn, nhưng những người đó không phải ta cầu kết. Trên thực tế, ban đêm phóng hỏa cũng không chỉ có ba người chúng ta!”

Năm đó người tham dự phóng hỏa còn có Lưu Hoảng cơ, lộ ra sáng, trâu tiến đạt, Ngô Hắc Hồng. Hiện tại ngoại trừ Lưu Hoảng cơ, những người còn lại đều đứng ở đối lập với hắn. Vào buổi chiều ngày hôm đó, mọi người ở trước trận địa chuẩn bị quyết đấu sinh tử. Những lời này, Húc Tử rất muốn tìm người để trò chuyện một chút, nhưng Phan Chiêm Dương hiển nhiên không phải là nhân tuyển thích hợp.

“Xem ra người này đến chỗ nào cũng không thể nói thật!” Nghe Húc Tử nói đêm đó phóng hỏa đích xác có những người khác, Phan Chiêm Dương đầu tiên là đàn độn, sau đó nhanh chóng tổng kết.” Ta nói, ba người chúng ta, làm sao có thể

phóng hỏa lớn như vậy. Nguyên lai còn có người âm thầm hỗ trợ. Bất quá không sao cả., Người ta khơi mào chuyện này chính là muốn tìm hiểu sai thôn tính bộ hạ của hấn. Cho nên bất luận lửa này là do ba người thả ra hay là ba trăm người, kỳ thực đều giống nhau. Mặc dù lúc đó không đốt lửa, đoán chừng Thủy Sát Khả Hãn cũng có thể nắm bắt những khuyết điểm khác. Dù sao muốn trừng trị hấn, có sai cũng chỉ là một cái có mà thôi!”

“Chúng bộ hạ của Côn Bằng lại bị lần lượt tiêu diệt hết rồi!” Tay Húc Tử run lên, cũng giội nửa chén rượu lên người. Không để ý hình tượng chật vật, hấn dùng ống tay áo lau lau lưng tung, run rẩy âm thanh truy vấn: “Cái kia, Cốt Thác Lỗ kia đâu, cháu Khả Hãn của Khải Dân, cùng với Đào Ngột giao tình khá sâu?”

“Người nói chính là A Sử Lỗ kia a, hấn hiện tại rất đặc ý. Lại Đào Ngột bị ép giao quyền, địa bàn ban đầu đều thuộc về Cốt Thác Lỗ quản. Hấn hiện tại được xưng là cốt phụ đồ mồ hôi, địa vị so với đệ đệ mồ hôi ròng ròng còn kém một chút. Nhưng nghe nói hấn xuất từ Tô Tỳ bộ, cùng Vương phi nhà ta giao thủ với nhau bằng khăn tay., Mùa hè hàng năm đều tới bộ lạc ở vài ngày. Có nàng chống lưng, địa vị vương phi nhà chúng ta ở Vũ Lăng bộ không thể phá vỡ. Mấy nữ nhân bộ khác đưa tới đồ kị đến mắt xanh lên, không phân được nửa phần sủng ái!” Phan Chiêm Dương lắc đầu đặc ý, căn bản không thấy ánh mắt Húc Tử đột nhiên sáng lên chuyển thành âm đạm.

“Thì ra là thế!” Lý Húc cười cười thản nhiên nói. Mộng tưởng trẻ tuổi toàn bộ kết thúc, Đào Ngột thoát ti giả cho Cốt Thác Lỗ, do đó vì bộ tộc cùng A Vân thắng được sự bình an giàu có. Nàng năm đó lựa chọn không có sai lầm gì, những thứ nàng muốn, đều là chính mình không cho được. Chim ưng trên thảo nguyên, cũng chỉ có ưng trên thảo nguyên bằng cánh mới có thể hạnh phúc bằng cánh.

Có một dòng nước nhỏ chảy trong lòng Húc Tử, hấn biết mình hơi say, nhưng hấn vẫn hi vọng mình có thể say một chút. Nhiều năm qua, thân ảnh tiểu cô nương ” Lộ Thủy phu thê”

coi như thơ tình họa ý kia vẫn bồi hồi trong lòng, vũ động, mỗi khi nhớ tới là một cổ tửu ý thật sâu.

“Ta còn gặp được con sói của ngươi, tên là Cam La đúng không?” Phan Chiêm Dương thấy Húc Tử trong nháy mắt say khướt, bung bát rượu tới gần, đụng chén rượu trên tay y, hỏi.

“Là gọi là Cam La, nó hiện tại có vui không?” Húc Tử một hơi cạn sạch rượu trong chén, nhanh chóng sáng lên một cái đáy của đôi phương.

“Nó không phải người, ta làm sao có thể nhìn ra nó có vẻ không vui!” Phan Chiêm Dương cũng cạn một chén rượu, lớn tiếng cười nhạo, “Nếu không ta nói con người ngươi ngu kia mà lại quan tâm đến tâm đến tâm trạng của một con sói. Nhưng ngươi yên tâm đi, địa vị hiện tại của nó cực kỳ cao thượng, đi đến đâu cũng giống như thần tiên. Người bình thường nếu mạo phạm nó, không cần nó phát uy, sẽ bị đám dân bộ lạc đánh chết tươi!”

“Vậy thì tốt. Lòng của nó có màu gì, hay là sáng bạc? Trừ vương phi của các ngươi, còn có ai có thể dựa vào nó gần đây?” Húc Tử không hề đập chén với khách nhân, bắt đầu từ từ thưởng thức. Giống như tửu quý keo kiệt, cẩn thận nhắm nhấp hương vị mỗi một giọt trong chén.

Nhất định là Đào Ngột thoát ti bên người Cam La. Có Cam La ở đây, địa vị của nàng sẽ rất cao quý. Đây là chuyện duy nhất năm xưa mình có thể làm cho nàng, có được hiệu quả hôm nay, đích xác làm cho người ta rất vui mừng, rất vui mừng. Trong cái bát rượu rơi xuống, Lý Húc nhìn thấy bộ râu xoắn đầy mặt của mình: “Sợ rằng Cam La hiện tại gặp ta, cũng không nhận ra được!” Hắn nhếch miệng, tự hỏi, tự trả lời: “Chắc là sẽ không, nó sẽ nhớ rõ hương vị của ta!”

“Trên người ngươi hiện tại tất cả đều là mùi máu tươi! Không giống chút nào so với ban đầu!” Phan Chiêm Dương không hợp lúc thích hợp đã kích một câu. Lập tức, lại cười bổ sung, “Bất quá ta cũng không biết đi đâu, toàn thân đều là mùi dê rừng.”

“Thật không?” Húc Tử cúi đầu, ngửi ngửi trước ngực của mình. Hắn chỉ ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, những mùi khác căn bản không phân biệt được.

“Đừng ngửi, người mỗi ngày giết người, đã sớm quen rồi. Giống như ta nhìn thấy các người nhú mày, biết rõ các người chê ta trên người Thiên vị nặng, mình thật ra không ngửi được cái gì cả!”

“Chúng ta đều không còn là năm đó!” Húc Tử suy nghĩ một chút, chậm rãi tổng kết.

“Đương nhiên chúng ta không còn là năm đó. Ai còn muốn giống như năm đó, trốn khắp nơi sợ bị quan phủ bắt đi lập mưu!” Phan Chiêm Dương lớn tiếng phụ họa, ý tứ biểu đạt khác hoàn toàn với Húc Tử. Năm đó, hắn cũng không có để lại chút tiếc nuối gì sau lưng, cho nên càng hưởng thụ cuộc sống hôm nay.” Bất quá Cam La chưa chắc đã quên người, vật ấy cực kỳ có linh tính. Toàn bộ trên thảo nguyên., Nếu Vương phi của người là cột trụ của Cốt Lỗ, những người khác căn bản không cách nào tới gần.” Hắc dùng tay khoa chân múa tay giữa không trung, phảng phất như đang giới thiệu một thiếu niên trong thảo nguyên: “Cao như vậy, như một con ngựa con. Lông vẫn bạc sáng, không có một chút xen lẫn.”

“Chạy lên như một tia chớp!” Húc Tử cười khẽ, tổng kết.

“Đúng, giống như một đạo thiểm điện! Người hình dung chuẩn xác thật!”

“Kỳ thật giống một ngôi sao băng!” Húc Tử mỉm cười, thầm nghĩ trong lòng.

Trên thảo nguyên năm đó từng lưu tinh như mưa.

Tửu đồ: Canh ba, giấc ngủ ngon. Mấy hôm nay thấy người phương tây biểu diễn bọn họ bác ái, đột nhiên nhớ tới câu chuyện sói con và dê con. Vô luận chân tướng đến cùng là cái gì, nó cần, chỉ là một cái cớ mà thôi. Muốn cầu công bằng, trừ phi con dê con kia cũng mọc răng.

Chương thứ hai, Ngô Câu (3 – thượng)

“Mấy ngày nay, bây giờ nhớ lại thật như đang mơ!” Phan Chiêm Dương thay đổi tư thế nửa nằm nửa ngồi, lười biếng tổng kết. Rượu và Tiêu Dạ song song tác dụng, rốt cục khiến hắn cảm thấy hơi nóng, vươn tay kéo khe hở da lông chỗ cổ áo hơi lớn một chút, lộ ra làn da béo phì nhưng rất thô ráp.

Đó là do cương phong trên thảo nguyên thổi ra thô ráp, da mặt có dày hơn nữa cũng không thể khiến màu sắc khôi phục lại như cũ.” Dáng vẻ người trông như tên mã tặc phát tài!” Húc Tử giờ tay đẩy hắn một cái, cười nói: “Ta cho người đốt nước tắm rửa cho người đi, đi một đi, thuận tiện đi lấy khối bùn già này!”

“Trong thùng gỗ không quấy ra được, ta quen tắm trong ‘bọt nước’. Trời giống như một cái nồi lớn bị đổ xuống, khắp nơi không có người, muốn ngâm bao lâu thì ngâm. Không giống nơi này, nhiều nước lắm, nhưng tìm không thấy một nơi hẻo lánh!” Phan Chiêm Dương lắc đầu., Từ chối. Thần thái trên mặt càng lúc càng giống một hồ nhân chưa khai hóa. Có lẽ là uống quá nhiều rượu, hắn nói chuyện dần dần làm càn, “Nếu như muốn tìm nữ nhân, cũng không cần tốn sức chiêu mộ, mời cái gì môi giới. Hừ một tiếng sáo, nàng liền ngoan ngoãn theo người đi. Trên trời sao chổi, cỏ trên đất so với giường còn mềm hơn!”

“Ác Quỷ, người không sợ con rắn chui ra từ trong bụi cỏ sao!” Húc Tử thấy đối phương càng nói càng kỳ cục, cười mỉa: “Người hoàn toàn trở thành người hồ rồi, không giống dáng vẻ từng đọc sách thánh hiền đâu!”

“Thánh hiền sách, đọc có hữu dụng không?” Phan Chiêm Dương cầm bát rượu, cầm gậy bắt bình.” Khi còn bé, người trong nhà nói cho ta biết học sách, tương lai có thể mưu mô tiền đồ tốt, ăn mặc không lo. Kết quả chờ ta mười năm hầm cửa sổ lạnh xong, triều đình nhà nó, triều đình nhà nó chứ không mở hàng đúng giờ. Trăm vạn đại quân đi đông chinh,

trở về không đến một nửa. Cũng may năm đó ta chạy kịp thời, nếu không hiện tại chính là lúc Liêu Đông nâng một nắm đất!”

“Cũng không hoàn toàn là vậy!” Húc Tử không muốn tán thành ý kiến của hắn: “Người xem, ta không phải sống tốt sao.”

“Giống như người có thể sống sót trở về, có thể đạt được công danh thì có mấy ai!” Phan Chiêm Dương tâm tình trở nên có chút kích động, để chén rượu xuống, la hét: “Trong mười người có một cái sao? Còn có một cái trong trăm cái? Con mẹ nó triều đình cái rắc chó gì chứ, nếu năm đó hắn không đem tất cả mọi người cùng đường, người ta sao phải đi chứ? Con mẹ nó, triều đình cái chó chết, nếu hắn cho mọi người một con đường sống, sẽ có nhiều người tạo phản đến như vậy sao?”

Húc Tử không có cách nào trả lời chất vấn của đối phương, xuất thân hàn ti như hắn, lại có thể đạt được chiến công, thuận lợi lên chức, trong mười vạn người triều đình Đại Tùy cũng tìm không ra một ai. Người có tài hoa không được xuất đầu lộ diện., Người bị mù thân ở vị trí cao, đây đã là chuyện ai ai cũng biết. Nhưng triều đình dù sao cũng cho hắn một cơ hội, tuy rằng chỉ là một khe hở nhỏ, nhưng dù sao hắn cũng giống như một cọng cỏ gian nan thò đầu ra khỏi khe hở, thấy được ánh mặt trời trên tầng đá.

“Có đôi khi ta càng mong muốn làm một tên Hồ nhân!” Bàn tay Phan Chiêm Dương khoa tay múa chân trên không trung, tạo dựng thanh thế cho mình: “Người xem người Hồ đã man một chút đi, nam nhân trong một bộ lạc cũng đánh tới đánh lui. Nhưng bọn họ trọng anh hùng, người có bản lĩnh đánh ngã tất cả người khác, tự nhiên có thể có được sự tôn kính nên có. Đại Tùy chúng ta đâu chứ., Toàn bộ đều là vì thế gia mở. Chỉ cần người không phải người của mấy họ lớn, có bao nhiêu bản lĩnh cũng vô dụng. Nguyên lai còn có khoa khảo, để người dưới nhìn thấy chút hi vọng. Mấy năm nay khoa khảo cũng lười mở, nói cái gì mà chỉ có duy nhất. rắc chó, có tài không biết cân nhắc, còn không phải mấy nhà họ nói ra sao!”

Đại Tùy triều tuyển tài không thông suốt, Húc Tử không thể phủ nhận. Nhưng hắn y nguyên không muốn nghe người khác

chỉ trích triều đình sai, đặc biệt là một người mặc trang phục Hồ tộc như Phan Chiêm Dương.” Mấy năm nay không phải loạn sao, phỏng chừng qua ít năm là được rồi. Truyền thống từ Ngụy Tấn hình thành, triều ta nhất thời cũng khó có thể xoay chuyển được!”

“Tương lai sẽ tốt? Sao ta không thấy chứ.” Đầu Phan Chiêm Dương lắc lư như sóng gió: “Chính lệnh xuất phát từ thế gia, bọn họ sẽ tự tìm phiền toái cho mình? Theo ý ta, bọn họ ước gì người khác vĩnh viễn không ra mặt! Nếu những gia hỏa nắm giữ quyền bính đó hiểu được vì nước mà mưu đồ, vậy cũng có thể coi là. Hết lần này tới lần khác, bọn họ gặp phải chuyện gì cũng đem lợi ích nhà mình đặt ở phía trước xã tắc an nguy cùng bách tính Phúc Chử Phúc Huyền!”

“Ôi!” Húc Tử thở dài, không giải thích nữa. Phan Chiêm Dương nói đều là sự thật, Húc Tử mình cũng có thể thấy được. Hắn không cách nào thay đổi, cho nên chỉ có thể lựa chọn chết lặng.

“Thế gia đương chính, chính là bệnh Đại Khuyết! Càng kéo dài thời gian càng mắc bệnh vào ốc sên!” Thấy Húc Tử ngậm miệng không nói, suy nghĩ của Phan Chiêm Dương càng thêm rõ ràng: “Người dưới nhìn không thấy hy vọng xuất đầu lộ diện!”, Không thể làm gì khác hơn là kéo cò tạo phản. Người biết trên đường ta thấy bao nhiêu nhà phản kỳ, cơ hồ mỗi quận huyện đều có. Nhưng đến Đông Đô, Bùi đại nhân cùng Ngưu đại nhân còn cản dận, không cho phép nói thật với Hoàng thượng của các người. Theo ta dận dò, nếu như Bệ hạ hỏi, liền trả lời “Thiên hạ thái bình, thịnh thế trăm năm!”

Dần dần, vài giọt mồ hôi từ trên đầu Húc Tử chảy ra, bị ánh nến chiếu sáng ngời. Độc Cô Lâm trở về kinh sư trước khi về kinh thành., Đoàn người cùng nhau đề cập qua chuyện mấy quyền thần xâu chuỗi nhau để che mắt Hoàng thượng. Hắn vốn hi vọng sau khi Độc Cô Lâm quay về sẽ dùng sự tình phát sinh trên khu vực đó đánh thức Dương Quảng từ trong mộng đẹp thái bình thịnh thế tỉnh lại. Nhưng từ miệng Phan Chiêm Dương Quốc mà nghe được, Dương Quảng hiển nhiên vẫn còn đang mơ mộng. Không biết là Độc Cô Lâm không có cơ hội

tiếp cận hắn hay là chính hắn ỷ lại mà không muốn khôi phục thần trí.

“Người nói thế nào đối với hoàng thượng, chẳng lẽ người không muốn nói mấy lời thật sao?” Húc Tử ôm một tia hy vọng, thấp giọng hỏi. Trong chớp mắt này, hắn cảm thấy như mình là một tên ăn mày, đang quỳ rạp trên mặt đất chờ bố thí.

“Hoàng thượng của các người căn bản không thèm hỏi. Ta thấy rồi, hắn căn bản không quan tâm.” Trong câu trả lời của Phan Chiêm Dương mang theo vẻ thất vọng trong lòng Lý Húc.” Trọng Kiên, hôm nay ta lớn mật hỏi người một câu!” Hắn quay người, dùng cánh tay ôm đầu, đưa mắt nhìn Lý Húc: “Đại Tù triều sắp xong đời rồi, người thật sự muốn tự tử vì hắn sao?”

“Nói bậy!” Húc Tử dùng sức vỗ mặt đất một cái, mượn lực đứng lên, lớn tiếng phản bác.” Đại Tù triều sẽ không diệt vong, Đại Tù, Đại Tù triều còn, còn có cơ hội chấn chỉnh lại!” Bởi vì đứng quá mạnh, đầu của hắn có chút choáng váng, quơ quơ, dùng cánh tay đỡ mặt tường.

Đây là đại Tù lão từng rơi lệ, sao có thể dễ dàng mất nước như vậy chứ? Huống hồ loạn thế đến thì có ích lợi gì cho mọi người, số ít người có thể thừa cơ mưu xuất thân, đại đa số mọi người lại phải đền mạng.

“Tên Đột Quyết đội binh hùng mã bên ngoài, người làm chính trị lại không hề phát giác. Trong mắt thế gia đại tộc có nhà không có nước, căn bản mặc kệ triều đình có sụp đổ hay không. Dân chúng bên dưới không sống nổi, lưu lạc nơi nào. Không có được ngày hào kiệt xuất hiện đầu tiên ai cũng kéo cờ tạo phản., So sống chết với quan quân, triều đình như vậy, chẳng lẽ còn có thể dài lâu hơn sao?” Phan Chiêm Dương cũng ngồi thẳng dậy, phân tích đầu ra đuôi. Hắn đang ngửa mặt nhìn Lý Húc, nhưng trong ánh mắt không có chút tôn kính nào.

“Người đã gặp qua Từ Mậu Công!” Húc Tử dùng vách tường che lưng một mối của mình: “Trước khi tới đây, người có đi qua hàng ngôi nhà, đúng không?” Hắn nở nụ cười, trong mắt chậm rãi bắn ra một tia hàn ý.” Đừng nói dối ta, thừa dịp ta

còn coi ngươi là bằng hữu. Bằng không...” Không cần tiếp tục, Hắc Dao đã là câu trả lời tốt nhất.

“Thật sự là ta nhìn thấy Từ Mậu Công, nhưng không phải chủ động đi tìm hắn, mà là tìm ngươi trên đường bị tên khu vườn quân bắt lên núi. Lúc ấy hắn rất bận rộn, căn bản không có ý nhiều chuyện với ta, chỉ giữ ta lại một buổi tối., Ngày hôm sau sẽ phái người tiễn ta xuống núi.” Phan Chiêm Dương xê dịch thân thể về phía sau, thấp giọng giải thích. Trên người Húc Tử sát khí quá nặng, kiềm chế không được ai hô hấp, nhưng hắn phải nói rõ ràng một số lời, nếu không hiểu lầm vĩnh viễn sẽ giấu kín trong lòng.

“Chẳng phải ngươi nói sơn tặc mặc bộ quần áo này cũng dùng lễ đối đãi à?” Lý Húc treo hắc đao trên tường, cười lạnh hỏi.

“Đúng là lính ngói cũng không dám đối xử chậm chạp với ta. Sau khi phát hiện ta là người Hồ, bọn họ liền hiến ta cho Lý Mật. Sau đó ta gặp được công pháp Từ Mậu, bị hắn nhận ra. Lý Mật và Mậu Công hỏi tình hình bên ngoài của ta, hỏi còn cẩn thận hơn các đại thần trong triều đình. Nhìn ra được, bọn họ hiểu rõ đại cục thiên hạ hơn rất nhiều so với triều đình!”

Nhắc tới đối thủ, Húc Tử cảm thấy chán ghét trong lòng:

“Ngươi cảm thấy bọn họ có thể thay thế triều đình, sau đó liền muốn thay thế bọn họ làm khách la hét, đúng không. Nhưng rốt cuộc Lý Mật biết cái gì, ngoại trừ giả thần giả quỷ ra, hắn và quyền thần trong triều đình có cái gì khác nhau? Ngươi có thể nói hắn thấy triều đình đang gây phản, nhưng sau khi tạo phản, hắn đề xuất biện pháp giải quyết gì không? Trừ phá hư, cướp bóc, quấy cho thiên hạ càng ngày càng loạn, hắn còn làm những chuyện gì!”

Phan Chiêm Dương lại nhích về phía sau, cho đến khi cảm thấy an toàn mới chậm rãi trả lời: “Lý Mật đúng là không phải người có thể thành đại nghiệp. Nhưng hắn rất hiểu cách mượn thế, tung hoành ngang dọc giữa quần hào, thành thạo du nhận có thừa, chỉ bằng điểm này ngươi sẽ không có khả năng tiêu diệt hắn. Ngoài hắn và Mậu Công còn có rất nhiều hào kiệt phương bắc, chưa chắc có bản lĩnh thiên hạ, nhưng bọn họ ở

cùng một chỗ, phá vỡ Đại Tùy, lại là chuyện mấy năm trong đó!”

Đại Mai Lộc bộ lạc vài năm không phải vô dụng, bản lĩnh hiện tại hẳn duyệt người cùng phân tích thời cuộc, ánh mắt của hắn mạnh hơn nhiều so với người ăn bám ngòai lên thi thể triều đình. Đại Tùy đại loạn, quần hùng đồng thời nổi lên, đây là một tai họa, cũng là một cơ hội trời ban.

“Người không chỉ gặp qua thủ lĩnh quân đội ngòai. Người cũng không phải vì tìm ta mà lưu lạc đến Trung Nguyên!” Húc Tử nhẹ nhàng lắc đầu, khóe miệng nổi lên mấy phần cười lạnh. Rốt cuộc lão cũng minh bạch nhiệm vụ của Phan Thôn Dương rồi, hận không thể một đao giết chết hắn ta.” Người tới Trung Nguyên., Mục đích chủ yếu là để thăm dò. Nếu như Trung Nguyên vẫn còn bảo trì sự cường đại, các người khế ước Đan Vũ Lăng bộ sẽ cự tuyệt hợp tác với Đột Quyết. Nếu như Trung Nguyên suy sụp, các người sẽ phải hưởng ứng lời triệu hồi của người Đột Quyết, có đúng hay không?”

Hắn chậm rãi tiến lên, nhìn thẳng vào mắt Phan Chiêm Dương. Từ trong ánh mắt của đối phương đào móc ra chân tướng. Người này từng mong đợi hắn, nhưng tuyệt đối không có cơ hội lừa gạt hắn lần thứ hai.

“Ta, chủ yếu vẫn là ta tới tìm người. Nhưng người nói cũng không sai, khế ước chư bộ yếu, nhất định phải tìm cường giả đến nương nhờ! Ta đã nhắc nhở triều đình Đại Tùy, muốn bọn họ phòng bị dã tâm của Đột Quyết., Nhưng không ai chịu tin lời ta! Ta đã hoàn toàn có trách nhiệm, ta...” Phan Chiêm Dương bị ánh mắt Húc Tử làm cho choáng váng, không thể không đứng lên, đặt tay lên giá binh khí bên cạnh. Giá binh khí sau lưng ông ta là râu dài của Húc Tử, rất ít dùng, nhưng vẫn lau cực kỳ sạch sẽ.

“Cho nên, người chuẩn bị câu kết với Đột Quyết, bán đi phân bang của cha mẹ Đại Tùy.” Húc Tử tiến lên một bước, dùng tay chỉ vào mũi Phan Chiêm Dương gầm lên: “Đúng là Đại Tùy có thiếu hụt như vậy, nhưng dù sao nó cũng là đại Tùy của người Trung Nguyên chúng ta. Cha mẹ huynh đệ của cha mẹ đều ở chỗ này., Thân thích bằng hữu của người cũng ở đây,

bán nó đi, người có thể được chia lợi gì chứ! Là danh hã ngàn cổ, hay là thăng quan phát tài? Người không sợ tương lai con cháu mình hỏi tới, người làm cái gì khi còn trẻ sao? Người không sợ đêm khuya vắng người, đối mặt với lương tâm của mình sao?”

Nhiều ngày áp lực rất cực tại thời khắc này bộc phát, hấn truy hỏi tiếp một câu, chấn động đến mức cửa sổ ông ông trực hưởng. Dưới ánh mắt hùng hổ bức người nhìn chăm chú, Phan Chiêm Dương mặt đầy mồ hôi, dùng giá binh khí chống đỡ thân thể, lẩm bẩm hỏi đáp: “Triều đình Đại Tùy không có nửa điểm tài năng trị quốc, dân chúng Đại Tùy đã thất lạc.”

“Vậy cũng không thể trở thành lý do người bán đứng hấn!” Húc Tử lắc đầu, thanh âm không lớn, nhưng lại cực kỳ kiên định.” Chỗ thiếu hụt của Đại Tùy, vĩnh viễn không thể trở thành lý do người bán đứng hấn. Người ở tái ngoại lâu rồi, biết bọn họ đối xử với người bị chinh phục như thế nào. Nam nhân giết chết toàn bộ, nữ nhân và trẻ con đều làm nô lệ. Phòng nhỏ bị đốt hủy, tài sản dọn sạch, nông dân toàn bộ biến thành bãi chăn nuôi. Đối với trung mà nói, đó tuyệt đối là tai nạn, mà không phải là may mắn!”

“Ta không bán Đại Tùy, khế Đan chư bộ vẫn chưa quyết định làm thế nào, nhưng Đột Quyết trong vòng hai năm nhất định sẽ làm giặc! Ta không theo lựa chọn của Vũ Lăng bộ, cũng không lựa chọn được các bộ lạc khế Đan khác!” Phan Chiêm Dương lau mồ hôi, thấp giọng giải thích.

“Nhưng người có thể tự mình làm sao! Bất luận là mặc da gấu hay da sói, trong xương tủy của người vẫn là người Trung Nguyên như cũ!” Nhìn thấy Tuyên Cơ bị Phan Chiêm Dương dùng mồ hôi làm ướt nhẹp, ánh mắt Húc Tử hơi nhu hòa, ngữ khí vẫn kịch liệt như cũ.

“Ta không nói mình không phải, cho nên ta hi vọng Trung Nguyên sớm có một anh hùng ra tay ngăn cơn sóng dữ!” Phan Chiêm Dương từ trong ánh mắt của Húc Tử suy đoán ra mình đang chạy qua chạy lại giữa lằn ranh sinh tử, nắm lấy cơ hội trong nháy mắt., Lời thề thốt đảm bảo.” Nếu không ta cũng sẽ không nán lại Trung Nguyên lâu như vậy. Ta có thể đem ý của

người đưa cho vương phi, cùng hẳn một lời khuyên Vũ Lăng bộ đừng nên vang vọng hiệu triệu của Đột Quyết. Nhưng có thể kéo dài thời gian bao lâu, ta không có bất cứ nắm chắc nào!”

“Hồn loạn nhất định sẽ chấm dứt. Trước đó, ta sẽ bảo vệ tốt nhà mình!” Húc Tử cười cười, chậm rãi thối lui ra khỏi trước mặt Phan Chiêm Dương. Trong ấn tượng của hắn, Phan Chiêm Dương không phải là gia hỏa có trách nhiệm. Cho nên có thể bức đối phương làm đến bước này, đã đạt đến cực hạn.” Ngồi xuống tiếp tục uống rượu, Trung Nguyên ta kéo dài nhiều năm như vậy, sẽ không dễ dàng bị một bệnh nhỏ đánh sập!”

“Đây chính là lý do mà ta một mực vì triều đình mà diệt hỏa khắp nơi! Lần đầu tiên nhìn thấy người ta đã cảm thấy người ngu, hiện tại phát hiện, lúc trước phán đoán một chút cũng không sai!” Phan Chiêm Dương nghiêng người ngồi xuống, cẩn thận từng li từng tí mà vui đùa: “Thời gian dành cho Trung Nguyên không nhiều lắm, Hoàng đế kia của các ngươi rõ ràng cũng là người nghe mà không lọt lời khuyên của ngươi!”

“Trung Nguyên anh hùng rất nhiều. Không chỉ có Lý Mật, Vương Bạc!” Húc Tử lắc đầu, đem ánh mắt nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Trong lúc hai người đối thoại, đều ăn ý dùng hai chữ “Trung Nguyên” thay thế Đại Tù. Lúc trước trong lòng Húc Tử cũng không rõ ràng như vậy, trải qua một trận giao phong với Phan Chiêm Dương, ánh mắt hắn đã không còn mê mang.

Anh hùng ở Trung Nguyên rất nhiều, không chỉ là muốn nhân lúc lửa cháy cướp bóc Vương Bạc, mà còn có Lý Mật chỉ biết phá hư. Cùng với những người tự nhận thấy rõ ràng đại cục trong thiên hạ, nho sinh và thằng hề nhảy nhót vội vã nhảy ra kiếm chỗ tốt. Trên mảnh đất này còn có Trương Tu Đà, còn có La Nghệ, Chu Pháp Thượng, còn có chính bản thân Húc Tử.

“Chức trách của võ tướng là thủ hộ!” Giờ khắc này, rốt cuộc Húc Tử cũng hiểu rõ câu nói ban đầu của Trương Tu Đà.

Chương thứ hai, Ngô Câu (3 điểm dưới)

Ngày thứ hai, Húc Tử dậy thật sớm, từ trong dịch lâu gọi ra Chu Tĩnh, mang theo hắn và mấy tên thân binh tỉ mỉ chọn lựa ra một đạo đưa Phan Chiêm Dương Bắc đi.” Mấy người các người đưa Phan đại nhân đến khế đàn, khi đi ngang qua Truy huyện giao phong thư này cho ứng Dương lang, bộ binh dưới trướng Hồ Bí La Nghệ, nói là cố nhân có việc muốn nhờ. Sau khi đến khế đàn, mọi việc đều nghe theo Phan đại nhân an bài, tất cả lấy hiệu lệnh của hắn làm tôn!”

“Tướng quân lệnh cho ta cũng đi tái ngoại?” Chu tĩnh dùng sức dụi mắt, để chứng minh mình không phải đang nằm mơ. Một ngày một đêm không chợp mắt, biểu tình trên mặt hắn vô cùng mệt mỏi, thực sự không giống như có tinh thần đi đường.” Ta, ta càng nguyện ý ở dưới tướng quân và hộ vệ trước mặt!”

“Chuyện này so với hộ vệ ta còn trọng yếu, sau khi đến khế đàn người sẽ hiểu rõ nguyên do trong đó. Nơi đó có một gia sản lớn của ta, cụ thể dùng như thế nào, chuẩn bị người đó, sau khi đi Phan đại nhân sẽ nói rõ với người.” Húc Tử vỗ vỗ vai đối phương, lời nói thâm thía: “Việc này nếu thành, chính là phúc của xã tắc. Cho nên nhất định phải có người ôn hòa đi ta mới yên tâm. Trên đường cố gắng đừng trì hoãn, ta đang chờ người trả lời!”

Một đi một hồi, cho dù không trì hoãn cũng mất non nửa năm. Chu tĩnh trong lòng một trăm hai mươi cái không tình nguyện, nhưng quân lệnh khó làm trái, chỉ có thể nghiêm túc cất đi.” Vậy ta nhanh chóng đi về, đến lúc đó tướng quân đừng quên ta!”

“Theo ta đi bộ lạc ở mấy ngày, cam đoan đến lúc đó người cũng không muốn trở về Trung Nguyên. Tướng quân nhà người chính là kẻ giàu có trên cao, đến lúc đó hai người chúng ta tận tình tiêu xài thay hắn, không tốn mười năm tám năm Địa Hoa cũng không hết.” Phan Chiêm Dương thấy Chu tĩnh lại tinh thần, cười khuyên nhủ.

Quay đầu lại, hấn lại đề nghị với Lý Húc: “Chẳng qua chiêu này của người chưa hấn có tác dụng, có câu là gả con gái giội đi nước lã. Thủy Tắt Khả Hấn quả thực rất quan tâm đến vị hậu mẫu là hấn, nhưng Nghĩa Thành công chúa đã gả đến tay Đột Quyết mười bảy, tám năm, trước lập gia đình gả cho cha, giống như xoay tay đi vòng lại, trong lòng đối với Đại Tùy chỉ sợ chỉ có hận!”

Đây là kế sách hoãn binh mà Húc Tử và hấn thương thảo suốt đêm hôm qua. Lúc Tiên đế tại vị, đã từng là nữ Khả Hấn khai hoàng mười tám năm gả cho con gái của Khả Hấn khai hoàng, hiệu là nghĩa thành công chúa. Khả Hấn Khải Dân chết rồi, dựa theo truyền thống của Đột Quyết nhân., Nghĩa công chúa lại chuyển gả con nối, tân nhậm Khả Hấn bắt đầu xong. Húc Tử không có cách nào khiến triều đình tin tưởng Phan Chiêm Dương, đành phải thỉnh cầu đối phương tiêu tiền mua chuộc quý tộc Đột Quyết, liên lạc với nghĩa công chúa. Lại theo nghĩa thành làm ảnh hưởng tới quyết sách của Khả Hấn, cố gắng vì Đại Tùy mà giành được thời gian chuẩn bị.

“Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên. Ta cũng biết trong đó gian nan, nhưng đây là điều duy nhất ta có thể làm trước mắt.” Lý Húc thở dài, trả lời. Chơi âm mưu quỷ kế này, Vũ Văn Sĩ và Từ Mậu Công đều phải giỏi hơn hấn nhiều. Nhưng hai người kia một người vội vàng tranh binh quyền cho gia tộc, một người bận rộn thay thổ phỉ đánh giang sơn, đều không rảnh để hấn quan tâm. Cho nên hấn chỉ có thể để người không am hiểu mưu kế nhất này tới Trương La.

Trầm ngâm một chút, Húc Tử lại bổ sung: “Ta nghĩ Công chúa điện hạ cần một viện trợ bên ngoài, nhà mẹ mình bị người đập nát, không có bất cứ chỗ tốt nào đối với địa vị của nàng!”

“Vậy thì đúng rồi, tranh giành hậu cung không nguy hiểm hơn trước hai quân trận. Chỗ dựa sau lưng Sơn Việt cứng rắn, ở trước mặt nam nhân ngẩng càng cao!” Phan Chiêm Dương mấy năm gần đây thấy A Vân làm sao đứng vững gót chân ở Vũ Lăng bộ lạc., Cho nên đối với tài hoa tranh đoạt vinh quang giữa nữ nhân rất là hiểu rõ.” Chỉ cần Trung Nguyên có lực lượng chống lại tái ngoại, thì địa vị của công chúa sẽ không thể phá vỡ. Ngược lại, kết cục là tổn hại đến cùng.

Không ngờ ngu nhân như ngươi, trong bụng lại còn quanh quẩn nhiều điều như vậy!”

“Được rồi, tranh thủ thời gian đi thôi. Đừng trì hoãn trên đường nữa.” Lý Húc cười đấm Phan Chiêm Dương một quyền, thuận tay nhét dây cương ngựa cho hắn.” Nếu ngươi làm việc không chịu tận tâm, tương lai ta nhất định sẽ đóng kín cửa tới tìm ngươi. Vương phi đại nhân của các ngươi nợ ta một ân tình, ta muốn nàng giao ngươi ra đây...”

“Vậy ta sẽ nói với Đại Hãn là ngươi thêm thường sắc đẹp phi tử của hắn!” Phan Chiêm Dương nhảy lên tọa kỵ, dùng sức giật dây cương. Mười mấy con tuấn mã nhanh chóng giang rộng bốn vó, mang theo tùy tùng của ông ta và đám người Chu Hồi đi xa. Chạy lên sườn núi, xuyên qua rừng rậm, bỏ thành thị ở sau lưng.

“Người phải chịu thiệt nhiều, sẽ học được đôi chút!” Húc Tử xoay người lại, kéo con ngựa đen chậm rãi đi về phía cửa thành. Tám chín phần mười là mật thám của quân đội ngói, nhưng không có chứng cứ xác thực liền giết hắn, không khỏi làm cho các huynh đệ lạnh lòng. Hơn nữa người này một tay nâng lên, gặp phiền toái, trên mặt mình cũng không có chút hào quang nào.

Mà phái hắn đi tái ngoại, chẳng khác nào bất động thanh sắc bóp một cái mắt của Diễm Cương quân. Chờ hắn hoàn thành nhiệm vụ rồi từ nút sắt chạy về, phỏng chừng chiến đấu chung quanh Huỳnh Dương cũng đã thấy rõ. Hắn muốn mật báo cho Từ Đại Nhãn, đã không thể vẫn hồi tàn cục.

Nghĩ đến Từ Mậu Công, Húc Tử bỗng nhớ lại mấy chi tiết chiến đấu hôm qua. Trong trận chiến đấu sinh tử ở bờ kênh đông, Lý Mật cũng không để cho Từ Đại Nhãn đi theo bên cạnh hắn. Mà sau khi Lý Tri Tiết bị thương, Trình Tri Tiết cũng không dốc toàn lực chạy đến cứu giúp. Đủ loại hiện tượng quái dị chứng tỏ giữa binh mã ban đầu của Diễm Cương quân và phú hào kiệt thu nạp được từ Lý Lí Mật là rất ngăn cách. Nếu như lợi dụng thêm vào, có lẽ có thể thu được hiệu quả ngoài dự liệu của mọi người.

Hắn vừa suy nghĩ, vừa lơ đãng hướng binh sĩ canh cổng trả lễ. Hôm nay Nguyên Võ Thành đã từ trong khùng hoảng khôi phục bình tĩnh, cho nên trên đường bắt đầu có người bán hàng rong và người hầu đi lại. Một số đứa trẻ chơi đá ở ven đường, trong đó có mấy đứa nhát gan thậm chí muốn sờ lông đen của Hắc Phong. Mẫu thân của đứa bé nghịch ngợm thì nhanh chóng chạy tới, trên cao cao cao vung vẩy cây gậy nện.

Toàn bộ những con Húc Tử này đều không quá chú ý, hắn cũng muốn chăm chú làm sao để tránh trở ngại chính diện cùng mắt to trên cương trường, không phải sợ hãi, mà là không đành lòng.” Nếu mắt to chịu bỏ tôi theo sáng thì tốt rồi, ta có thể dùng tính mạng của mình bảo đảm cho nó!” Ở sâu trong lòng, Húc Tử xa xỉ nghĩ. Sau đó hắn vỗ mạnh vào mình một cái, đánh nát giấc mộng đẹp không thể thực hiện.

“Trọng Kiên tự sát mình làm gì, hồi hận đã bỏ lỡ một hồi nhân duyên sao?” Thanh âm La sĩ từ bên cạnh truyền đến, mang theo vài phần trêu chọc.

“Ngày hôm qua ngủ muộn, cho nên có chút khốn đốn!” Húc Tử lắc đầu, cười trả lời.” Người không đi cùng Huyện lệnh đại nhân dẫn dắt dân phu quét dọn chiến trường sao? Hay là hắn vẫn không chịu tin tưởng binh lính ngói bếp đã bại.”

Nhớ tới các loại thị lệnh đại nhân nhát gan, trên mặt các thân binh đều lộ ra nụ cười. Mà lời nói kế tiếp của La sĩ khiến nụ cười mỗi người càng đậm.” Thúc Bảo đã đến, mang theo năm ngàn bước. Trương đại nhân hộ tống Vũ Dư Trọng Điện chúng ta lưu lại Dương Vũ, buổi chiều lại gặp gỡ!”

“Phía Trương đại nhân không gặp phải Điện Cương quân sao? Hay là để đánh bại hoàn toàn bọn chúng?” Tinh thần Lý Húc chấn động, cao hứng hỏi dồn.

Trương Tu Đà có thể tới nhanh như vậy, hiển nhiên là không phát sinh chiến đấu quá lớn với quân đội ngói. Chu tỉnh phỏng đoán hắn là đúng, Từ Mậu Công không nỡ để lâu la dưới trướng nông cuồng tự cứu mình. Trương Tu Đà dưới tình huống không rõ ràng cũng bảo trì sự cẩn thận nhất quán.

La sĩ gật đầu, cho Húc Tử một cái đáp án chắc chắn.” Trương Tu Đà đại nhân căn bản không gặp phải Cương Cương binh. Có mấy tên Vũ Du tặc quấy rối phụ cận Dương Vũ, nhưng đại nhân vừa muốn huy binh nghênh chiến, bọn chúng liền tự động rút lui. Ngày hôm qua đại nhân vốn định trực tiếp chạy tới, nhưng tin tức chúng ta đã đưa tin tức đến trước, cho nên binh mã đã tập hợp gần nửa đêm tại Dương Võ Thành.”

“Thúc Bảo lo lắng Trung Cương quân sẽ quay trở lại, sáng nay một bộ phận huynh đệ dẫn theo Tứ điều Thiên Khải Trình, người mới từ Bắc Môn đưa khách rời đi, hấn liền tiến vào Nam Môn. Huyện lệnh đại nhân thấy nhiều binh mã như vậy, tâm thần đại định. Chủ động ôm việc quét dọn chiến trường ở trên người, nói để chúng ta nghỉ ngơi thật tốt, hấn muốn tận thủ thổ chi trách.” La sĩ vừa cười, vừa hướng Húc Tử giới thiệu toàn bộ.

“Hấn ngược lại trở nên rất nhanh!” Nghĩ lại huyện lệnh Vương Chí Trung đêm qua hận không thể khiến đám quân binh lập tức rút doanh, Húc Tử cười mắng một câu.

“Đương nhiên là hành động nhanh nhẹn rồi. Huyện thành bình an, người lại đáp ứng chia một bộ chiến công cho hấn. Dựa vào phần an dân chi công này, hấn lại nghĩ biện pháp đã động một chút, còn lo lắng không thể thăng chức sao?” La sĩ nhún nhún vai, đối với hành vi thấy gió trên quan trường như vậy thật là khinh thường.

“Đây không phải là Trương đại nhân phân phó sao? Văn nhân không thể đắc tội, nếu không một khi bọn họ tìm người gây phiền phức, còn khó chơi hơn so với thổ phỉ!” Húc Tử cũng nhún vai, giải thích.

Kiều hoa đưa người lên, đây là truyền thống Trương Tu Đà đại nhân lưu lại. Có quan văn địa phương hỗ trợ, sự vụ hằng ngày của quân binh cũng dễ xử lý hơn nhiều. Vì lẽ đó xem thường quy củ, lá thư La sĩ cũng không keo kiệt Húc Tử chia ra những phần công lao kia.” Ta không để vào mắt sự nóng bỏng đó của hấn, sợ người ỷ lại. Hấn cũng không hỏi thăm một chút, đi theo huynh đệ chúng ta, sau này còn sợ không có phần công lao gì?”

“Vây cũng đúng!” Lý Húc thuận miệng đáp lại: “Có lẽ hấn và quận Tề bên kia không có nhiều liên hệ lắm!”

“Không nhắc tới hấn.” Hôm nay tâm tình La Sĩ Tín tốt đến lạ thường, cười chuyển đề tài sang chuyện khác.” Còn có quý khách cùng thúc bảo đạo tới tìm người. Là bạn cũ của người, ta đã an bài hấn đến chỗ ở tạm thời của người. Thúc Bảo dẫn người đi thu thập rượu và thức ăn, giữa trưa hôm nay chúng ta ăn mừng một phen!”

“Bạn cũ của ta?” Lý Húc ngây cả người, truy hỏi.

Sáng sớm vừa mới tiễn một người, hấn không rõ còn có người nào đến nữa. La Sĩ thư lại đối với việc Lý Húc gặp gỡ một số bằng hữu quá dị lai lịch đã sớm tập mãi thành thói quen, gật gật đầu, có chút hả hê bổ sung: “Đương nhiên, người ta đến từ ngàn dặm xa xôi. Nhanh vào trong sân xem đi, cam đoan so với cái tên tuyên người đêm qua chờ gặp!”

Trong khi nói chuyện thì đã tới chỗ cần tới, hấn đẩy cánh cửa ra và đẩy con Húc Tử vào trong.

Huyện lệnh đại nhân tạm thời an bài chỗ ở cho đại nhân hiển nhiên đã bị người thu dọn qua với tốc độ cực nhanh, từ trong ra ngoài lộ ra không tầm thường. Rõ ràng nhất là đối diện với cửa chính, rõ ràng vừa mới dùng Bạch Ác một lần nữa bơi lên, còn đang ở phía dưới hồi tương cuộn cuộn. Mà dưới tường viện ba mặt, còn có mấy công tượng đang vội vàng bỏ xung lỗ hồng, gạch xanh ngói xanh xanh chồng lên một chồng.

Húc Tử kinh ngạc nhú mày, quay đầu lại nhìn La Sĩ Tín, không biết đối phương vì sao làm ra động tác lớn như vậy.” Không phải chúng ta lập tức tây tiến sao, người kêu người lấy những thứ này làm gì?”

“Đi vào người sẽ hiểu rõ, ta cũng không phải vì người!” La sĩ cười cười, nhấn mạnh.

Nhưng vào lúc này, cửa phòng chính “Két” một tiếng mở ra, có ánh mặt trời xán lạn từ cửa chiếu ra.

Chương thứ hai, Ngô Câu (Bốn lần thượng)

“Oanh!” Mặt đất thoáng cái, phẳng phát như có một mặt trời ở trên đỉnh chớp môn nổ tung, Húc Tử ngậy người tại chỗ. vóc người cao gầy kia, dáng người tươi cười sáng sủa, mi mắt kia, ngoại trừ màu sắc không giống màu sắc, hầu như là một cái khác cao lớn thoát ti yếu diệu đứng ở trước mắt.

Húc Tử không biết nên nói cái gì, hấn cảm giác được tim mình đang run. Một cảm giác mềm mại mà cứng cỏi đau đớn chính là lúc này từ trong lòng hấn dâng lên, tràn khắp toàn thân, tràn vào mỗi một lỗ chân lông cùng mỗi tấc da thịt. Không phải Đào Thước thoát tở, hấn biết rõ., Chỉ cần cẩn thận tỉ mỉ, hấn liền có thể nhìn ra người Trung Nguyên so với người tái ngoại huyết mạch căn bản khác biệt. Nhưng nét mặt xinh đẹp lại tràn đầy vẻ mong đợi lại cực kỳ giống nước chảy lá liễu. Không, so với Đào Ngột thoát ti nhu, cứng hơn so với Đào Khoát thoát tở, tuy khéo mắt có thêm vài phần uể oải, nhưng giữa hai đầu lông mày cũng nhiều hơn mấy phần kiên cường.

“Ngươi, ngươi là Kính Nhi à!” Nửa ngày sau, cuối cùng Húc Tử cũng hồi phục tinh thần, dùng thanh âm run rẩy hỏi. Đây không phải phương thức chào hỏi bình thường, bởi vậy khiến cho đám người La Sĩ Tín cười vang. Nghe được tiếng cười của mọi người, nữ hài bước ra đón giống như con hươu nhỏ bị dọa nhảy dựng lên, xoay người bỏ chạy vào trong phòng.

Chẳng lẽ ta đoán sai? Lý Húc gian nan nuốt nước bọt, da mặt dày dùng ánh mắt tìm kiếm đáp án khắp nơi. La sĩ cười ha hả đẩy hấn một cái: “Xem cái gì, vào nhà, vào nhà. Không thấy người ta gọi là nha hoàn đóng cửa sao?”

“Còn có nha hoàn?” Húc Tử càng dờ dẫm, dờ dẫm đi về phía trước hai bước, trong lòng lại cảm thấy liễu lĩnh xông vào như vậy thật sự không ổn. Muốn lui ra, La Sĩ lại chờ đến không kiên nhẫn được nữa, dùng sức đẩy hấn về phía trước, liền nắm chặt cửa lại.

“Chặc!” Cánh cửa gỗ cũ kỹ ở sau lưng nghiêm ngặt: “Đừng cười, đi rồi!” La sĩ hò hét ở bên ngoài. Đi tới cửa lớn, nhìn thấy mấy thợ đất nước xây tường còn đang bận rộn, quay trở về, một tay xách một người. “Các người cũng ra ngoài trước đi, ngày mai lại xây dựng tường. Huynh đệ nhìn cho kỹ nhé, đừng để cho người ta quấy rầy Lý tướng quân!”

“Ừ!” Ngoài sân, đám thân binh rống lớn một tiếng. Sau đó, tiếng cười càng lúc càng nhỏ, càng lúc càng tĩnh, dần dần dịu dàng. Húc tử dán sát trên ván cửa nghe tiếng ồn ào đi xa, kiên trì đi về phía nội đường. Người tới khẳng định là phủ Đường công nhi của phủ Đường môn., Rất lâu trước kia Võ Sĩ Hoạch đã thông báo cho hắn về hướng này. Theo như trong thư nói, Đường Công Lý Uyên phản ứng gần như có thể dùng bốn chữ “Khí gấp hoại” để hình dung, mấy lần đọc sách cho Uyên Nhi cùng với tộc nhân ở lại Kinh Sư xa xôi ở Đông Đô, lệnh cho mọi người không được bắt lấy Kính Nhi, áp giải đến Thái Nguyên đi “Nghiêm trị”. Chỉ là Kính Nhi sau khi rời nhà không còn tin tức nữa, không ai biết rốt cuộc hắn chạy đến nơi nào.

“Nàng ta thế mà có thể vòng quanh nơi này tìm được đạn hoàn!” Húc Tử lắc đầu, đem hỗn loạn suy nghĩ trong thân thể đuổi đi. Hắn chậm rãi đi về phía trước vài bước, đưa tay vén màn cửa vừa thay đổi. Nội đường có hai thiếu nữ trẻ tuổi, một người mặc ca khúc màu hồng nhạt., Một người khác là toàn thân hồ lan. Nghe được tiếng hít thở, thiếu nữ màu hồng nhạt nhanh chóng ngẩng đầu nhìn hướng bên này, sau đó ánh mắt lại như chạy trốn. Trên hai gò má cũng lập tức bay lên một mảnh hồng nhạt, ánh nắng ban mai bị mài cửa sổ chiếu qua, giống như hoa đào nở rộ.

Thiếu nữ mặc Hồ Lan Khúc Hầu thấy Húc Tử, cũng lập tức tay chân luống cuống: “Ta đi pha trà cho tiểu thư!” Nàng hướng Húc Tử ngồi xổm xuống, sau đó như mèo chui qua cánh tay của Húc Tử. Trong phòng yên lặng bị cử chỉ hỗn loạn của nàng đánh vỡ., Nhưng bầu không khí lại càng thêm xấu hổ. Húc Tử giơ chân, một cước ngoài cửa, tiến vào cũng không phải là lui cũng không phải. Thiếu nữ ngồi ở trên ghế

kia thì đầu rủ xuống càng thấp hơn, khuôn mặt tươi cười đỏ hồng đến mức có thể vắt máu ra ngoài.

“Mệt...” Trải qua kinh ngạc, thất vọng cùng lúng túng, Húc Tử mở miệng ân cần thăm hỏi. Mới phun ra hai chữ, thiếu nữ màu hồng nhạt trong nháy mắt cũng ngắc đầu, hai mắt sáng như thu thủy. Đôi môi hơi mở ra, rõ ràng là nói giống nhau chữ.

Hai người đồng thời ngậm miệng, chờ đợi câu sau của đối phương. Trong phòng lập tức khôi phục yên tĩnh, hai ánh mắt gặp nhau ở giữa không trung, tránh đi, tránh đi, đợi tới khi Húc Tử ổn định tâm thần, đối phương đã sớm cúi đầu thật sâu.

“À tới để tìm ta!”

“Hắn chính là lang quân mà cha mẹ đã chọn cho ta!”

Giờ khắc này, trong lòng hai người đều biết thân phận của đối phương, cũng minh bạch kết cục của hai bên nên là cái gì. Nhưng không ai biết bắt đầu từ nơi nào. Cứ lẳng lặng đối diện như vậy, mặc cho ánh mặt trời trào lên song cửa, từ trên cửa sổ chiếu xuống.

“Ngươi là Kính Nhi tiểu thư phải không, từ Hoảng hóa đến đây, trên đường đi vất vả sao?” Cuối cùng, Húc Tử khôi phục bình thường, giống như một huynh trưởng ân cần hỏi han.

“Sao ngươi biết ta từ Hoảng hóa đến?” Lý Quỳ Nhi ngắc đầu, tròn tròn đôi mắt sáng ngời mà hỏi.” Sao ngươi có thể lập tức nhận ra ta ngay, ta và Trương tướng quân căn bản không nói mình là ai?” Cảm giác then thùng tan đi rồi., Tiểu nha đầu lẩm miệng. Nhưng nó rất nhanh liền phát giác ra mình bệnh nói, một vệt ửng hồng nhất thời lại bay lên cổ. Chính mình rời nhà bỏ trốn, phụ thân biết được nhất định sẽ tu thư tìm đối phương đòi người. Đến mạch lạc, người ta sao có thể không rõ ràng?

“Ta nhận được mấy tin tức của bằng hữu, nói tứ tiểu thư phủ Đường công tới Trường An xem tỷ tỷ, trên đường không cần thận cùng gia đình dẫn đường rồi đi. Bằng hữu nhờ ta nghe ngóng giúp một chút, nếu như gặp được, thì trả lời nhà! Tránh cho gia nương lo lắng.” Lý Húc trả lời quả nhiên không ngoài

dự liệu của Kính Nhi, nhưng càng uyển chuyển cẩn thận, cơ hồ từng chữ đã được châm chước.

“Sau khi đến Trường An ta đã từng nhờ người đưa một phong thư về nhà, lại gửi thêm một phong thư ở Tề quận!” Nghe đôi phương đề cập đến cốt nhục thân tình, Lý Tích Nhi phồng cổ hống, mang theo vài phần tức giận trả lời.” Như không phải vừa lúc đi xa với người, ta đã dàn xếp xong, không cần người trong nhà lại đi tìm ta chung quanh!”

“Người đã từng tới quận Tề?” Lý Húc bị lời nói của đôi phương dọa cho hoảng sợ, mở miệng hỏi. Từ quận Tề đến nguyên vũ, dọc theo đường đi cơ hồ loạn phi như ma. Đoạn đường này, cho dù là nam nhân bình thường cũng không dám tùy tiện đi, Lý Cù Nhi chỉ mang theo một nha hoàn đã ngàn dặm xa xôi đuổi theo, lá gan cũng thật lớn.

“Đương nhiên, chưa tới quận Tề làm sao biết người bị điều dịch dương. Ta đã đến nhà của người, gặp qua vị tỷ tỷ trong nhà của người.” Liên tưởng đến hai chữ cuối cùng hàm ý, Lý Huyền Nhi không tự chủ được cúi đầu xuống: “Nàng là người tốt, nói cho ta biết người đi chinh phục tặc ngói. Nàng rất khách khí với ta....”

“Khách khí mà đem người bán đi!” Húc Tử cười khổ một cái, trong lòng thầm nghĩ. Không cần nghĩ ngợi, hắn cũng biết nhị nha có tâm tư gì, chỉ cho Lý Phục Nhi một con đường tắt đi thông ra núi ngói Cương, đem một con cừu ngốc đưa vào miệng cạp, sau đó đem trách nhiệm hướng lên người sơn tặc đây, tay mình đã sạch sẽ.

Nhưng nói chuyện với Huyền nhi, hắn lại không thể nói rõ” Trên đường đi không yên ổn, cô nương nhà người thật sự là khổ cực rồi! ” Hắn luôn mồm mép vụng về suy nghĩ, không nghĩ ra được nhiều an ủi, tận lực thả lỏng ngữ khí ân cần thăm hỏi.

“Không khổ cực, ta biết mục tiêu của mình ở đó, cũng không khổ cực!” Lý Quỳ Nhi chậm rãi ngẩng đầu lên, trong hai mắt sáng ánh sáng như nước.

“Người đến chỗ ta.” Húc Tử bị ánh mắt của đối phương nhìn, trong lòng run rẩy, trong khoảnh khắc đã quên mất một nửa, “Ta, ta đương nhiên vinh hạnh vô cùng. Nhưng, nhưng Đường công hấn có đồng ý không?”

Gợn sóng đang chảy trên mặt hấn trong nháy mắt ngưng kết, sau đó chậm rãi ảm đạm: “A gia đương nhiên không đáp ứng, nhưng ta, ta còn có thể trở về sao?”

Đây là một câu hỏi mang theo vài phần kiên quyết. Đáp án của hai bên đều trong lòng. Đại Tùy dân gian mặc dù Hồ Phong rất thịnh, nhưng con gái chưa xuất giá đột nhiên rời nhà chạy đến chỗ nam nhân nào đó, cũng bị coi là chuyện cực kỳ xấu hổ. Nếu như Kính Nhi trước khi gặp Húc Tử đã bị người nhà nàng ta chặn lại trước khi nàng ta chưa gặp người nhà., Đối ngoài còn có lời nói qua loa. Bây giờ người đã vào nhà Húc Tử, liền tương đương với danh phận nhất định, cho dù bị đối phương vô tình cự tuyệt, cũng quyết không thể quay đầu.

“Không phải ta, ta không có ý đó!” Ánh mắt Lý Húc bị ánh mắt ảm đạm của Kính Nhi kiềm chế đến khó chịu, hoảng loạn giải thích. Cứ như vậy tiếp nhận đối phương, hoàng thượng có thể đồng ý sao? Trước đó Dương Quảng đã phái văn công công chào hỏi, cưới vợ phải được triều đình phê chuẩn. Đây là quy định rõ ràng trong luật pháp Đại Tùy triều, căn bản không thể quay lại.

Lý Tích Nhi không ngẩng đầu, đôi mắt đột nhiên ướt át: “Có phải người ngại ta là thứ, không xứng với thân phận của người? Ta, từ mười ba tuổi ta đã chuẩn bị gả cho người, từ khi đó bắt đầu mỗi ngày luyện võ, cưới ngựa bắn tên. Ta cho rằng người là đại anh hùng, sẽ không quan tâm những quy củ thế tục, ngàn dặm xa xôi ta tới tìm người, mấy ngày liền ngủ trong bụi cỏ....”

Nàng tủi thân nói không nên lời, nước mắt lăn dài xuống dưới. Biết rõ như vậy có khả năng càng khiến người ta xem thường, nhưng vô luận thế nào cũng khó có thể nhin.

Nhìn thấy đối phương khóc đến mức như lê hoa đài vũ, Lý Húc càng không biết làm sao.” Ta, ta đã bao giờ chê người đâu!” Hai tay hấn vung vẩy trên không trung vô ích, thấp

giọng rít gào: “Ta, ta chỉ là không, không quá thích ứng. Huống hồ, trước đây ta căn bản chưa từng gặp người, càng không biết người nhà người chuẩn bị đem người cho ta!”

“Người thật sự không chê ta là thứ xuất?” Lý Quỳ Nhi chỉ lựa chọn lời mình muốn nghe, thu hồi nước mắt, truy vấn.

“Ta, ta xuất thân hàn vi, sao có thể ghét bỏ người giống vận mệnh của mình!” Nhìn thấy ánh mắt mong đợi của đối phương, Lý Húc không đành lòng thương tổn nàng, thấp giọng trả lời.

“Vậy thì tốt. Ta còn tưởng rằng người giống với phụ tá trong phủ, phải cưới một cô gái ngay ngắn. Ta sẽ không để cho người thất vọng. Ta bắn tên rất chuẩn, ngựa cũng cưỡi tốt. Nữ Hồng, nấu nướng kiểu gì cũng có thể ra tay!” Lý Cù Nhi nhận được đáp án mình muốn, e sợ đối phương đổi ý, lần lượt giới thiệu ưu điểm của mình.

“Việc này, việc này còn có chút phiền phức khác.” Húc Tử cảm thấy đầu mình nhất thời lại lớn thêm một vòng, nước mắt đối phương như mưa tháng sáu, tới lúc kịp, thu được cũng dứt khoát. Mình muốn tìm một cái không làm cho nàng khóc nữa, lại có thể giải thích rõ ràng vấn đề con đường tắt, nhưng lại khó càng thêm khó.

“Người chưa gặp qua ta, nhưng ta mười ba tuổi đã gặp người. Khi đó người cưỡi một con tuần mã màu đen, sau lưng mang theo rất nhiều kỵ binh. Ta và tỷ tỷ đứng cách đó không xa, nhìn người một chút, đi xa từng chút một...” Kính Nhi không hiểu rõ chỗ khó khăn của Lý Húc, chống cằm, mơ màng nhớ lại.

Đó là tại Liêu Đông, Húc Tử nhận lệnh đi nghênh đón đại quân từ tây về. Trong trí nhớ của Kính Nhi, tỷ tỷ nói người này tương lai sẽ là phu quân của mình. Ngày đó có hơn một vạn tướng sĩ đi xa, hơn một vạn tướng sĩ cũng không che giấu được thân ảnh của người này.

Chương thứ hai, Ngô Câu (Bốn lượt)

Trong phút chốc, Húc Tử như bị người ta đánh một quyền vào ngực, đau đến mức hầu như không đứng thẳng nổi eo.” Người và tử tử của người vừa gặp ta một lần?” Cố nén kích động từ đáy lòng, hấn dùng thanh âm run rẩy hỏi. Chuyện cũ thời niên thiếu chưa chắc không có tiếc nuối, chỉ là Húc Tử chưa bao giờ nguyện ý nghĩ tới. Nhưng giờ khắc này, một câu nói lơ đãng của Lý Tích lại khơi dậy tất cả hồi ức trong lòng hấn.

Hấn vẫn luôn cho rằng mình lĩnh binh đông chinh, Uyển Nhi đang vui vẻ chuẩn bị áo cưới, không quan tâm tới sống chết của mình. Lại không nghĩ tới trong nháy mắt khi quay đầu cũng không quay đầu lại, sau lưng còn có một ánh mắt nhìn chăm chú.

Trời xanh, bích dã, Tiêu Tiêu Mã hí. Một ánh mắt tràn ngập chờ mong, nhưng thiếu niên ngây thơ vẫn không quay đầu lại.

Ta bỏ lại sao? Húc tử trong lòng tự hỏi. Ta giữ lời hứa của mình sao, hấn nhìn thấy trong liệt hỏa, Uyển Nhi đi đến trước mặt mình dịu dàng cúi đầu.” Trọng Kiên huynh, ta biết người sẽ không bỏ lại ta!”

Trong lòng bàn tay truyền đến một cảm giác đau đớn càng thêm kịch liệt, làm cho Húc Tử chậm rãi thanh tỉnh. Hấn biết mình không cẩn thận đem móng tay nắm chặt trong thịt, hấn cảm tạ cái này đến không dễ thanh tỉnh. Trong tầm mắt, khuôn mặt tươi cười của Kính Nhi từ từ khôi phục lại rõ ràng, mang theo vài phần nghịch ngợm cùng vô tri, thiếu nữ màu hồng phấn lè lưỡi., Cười trả lời: “Đương nhiên, ta và tử tử nhìn người không còn bóng dáng, mới hồi tưởng. Khi đó, người ta đã chuẩn bị gả cho người, người ta...” Nàng đỏ mặt cúi đầu lần nữa, thanh âm nhỏ đến mức không thể nghe thấy.

“Nhưng ta đều không biết!” Húc Tử trong lòng hò hét. Hấn thẳng lưng, cố gắng mỉm cười: “Mấy năm gần đây tử muội các người sống tốt chứ? Thế dân và thành huynh gần đây thế nào rồi? Ta nhớ tử phụ của người là Sài Quận Công, là một hào kiệt vô cùng nổi tiếng!”

“Không thể tính là tốt, cũng không thể tính không tốt. A gia đi nghiên cứu phát triển, chúng ta cũng đi theo. Sau đó tỷ tỷ xuất giá, các ca ca vội giúp a gia xử lý công vụ, một mình ta ngoại trừ luyện võ thì chính là học nấu nữ hồng., Huân nhi nghe thấy Húc Tử quan tâm đến cuộc sống của mình, trong lòng có chút ngọt ngào, sự ngưng ngừng trên mặt cũng hòa tan không ít. Dù sao chưa trải qua sự đời, nàng không nhận ra trọng điểm truy hỏi của Húc Tử, chỉ tự lo cho mình, giống như đang ý lại vào đại nhân vậy.

Trong sự miêu tả của Lý Quỳnh Nhi, kiến tạo vẫn như cũ là phụ tá đắc lực của Đường công. Mà thế dân cũng đã lớn lên, có thể giúp phụ thân chia sẻ rất nhiều trách nhiệm. Hai huynh đệ ngẫu nhiên có tranh chấp, nhưng huynh khiêm đệ cung kính, ngược lại tăng thêm cho trong nhà rất nhiều ấm áp. Về phần tỷ phu củi Thiệu Thiệu của tỷ phu., Trong giọng nói của nàng rõ ràng lộ ra vẻ bất mãn: “Anh rể đúng là một hào kiệt, ở toàn bộ kinh sư đều có tên gọi hiệp nghĩa. Hào kiệt các nơi giao một đồng, nếu như không phải hấn cố ý làm khó, lần này ta đã tìm được người từ lâu rồi! Căn bản không cần đợi trên đường nhiều ngày như vậy!”

“Đó là hấn quan tâm người, sợ người gặp chuyện không may!” Húc Tử cười cười, an ủi. Một vị hào kiệt nổi danh khắp thiên hạ tất nhiên có lòng bao dung tùy hứng với Uyển Nhi, đây là tin tức đáng để vui mừng. Mặc dù nhớ tới những chuyện này, trong lòng hấn có một tia ghen ghét rõ ràng.

“Mới không phải đâu, hấn là vì lấy lòng a gia!” Cù nhi thấy Húc Tử thay củi Thiệu nói lời hay, ngẩng đầu lên, cái mũi nhăn lại thành một vòng tròn bất mãn.” Hấn phái một đám người tìm phiền toái cho ta, làm hại ta không rời khỏi kinh thành. Sau đó là tỷ tỷ ra mặt, mới đưa ta ra ngoài!”

“Tỷ tỷ tặng người?” Húc Tử lại giật mình, cau mày hỏi. Uyển Nhi vẫn như cũ to gan lớn mật như vậy, Kính Nhi mang theo tỷ nữ liền rời nhà đi xa, có thể tính là trẻ nhỏ không biết gì. Mà Uyển Nhi đã gả làm phụ nữ nhiều năm, không thể không biết chuyện này nguy hại đến gia tộc. Có thể biết rõ nguy hại còn làm như vậy, trong lòng nàng rốt cuộc nghĩ cái gì?

“Đương nhiên, tỷ tỷ luôn đưa ta ra khỏi Chử quan, dọc theo đường đi, những gia hỏa giả trang cường đạo kia bị hai tỷ muội chúng ta liên thủ đánh cho rã ròi đầy đất!” Nhắc tới trọng nghĩa của tỷ tỷ, Kính Nhi cười càng vui vẻ, đương đương đắc ý báo cáo.

Nàng rất vui vẻ vì có thể tìm được cùng Lý Húc nói chuyện này, nhưng có một việc, nàng vĩnh viễn sẽ không bao giờ nói cho Húc Tử biết. Đó chính là tỷ tỷ đã từng nói với nàng, chuyện tỷ muốn làm thì cứ làm hết sức, đừng lưu lại tương lai hối hận.” Có đôi khi, tỷ tỷ thật hâm mộ người là thứ xuất, không cần phải gánh nhiều trách nhiệm cho gia tộc như vậy!” Trước khi chia tay, Uyển Nhi từng thở dài nói.

“Đó là người khác không dám dùng sức đả thương tỷ muội các người.” Một đám hào kiệt giang hồ trước mắt bị hai tiểu nữ tử ức hiếp đến thê thảm, Húc Tử cũng không nhịn được nở nụ cười.” Thật muốn động thủ, bọn họ chưa chắc đã thua. Chắc hẳn thấy tỷ muội các người một lòng...” Nói tới đây, hắn đột nhiên ý thức được lời nói của mình có chút đường đột, vội vàng ngậm miệng lại.

“Ta chỉ một lòng muốn tới tìm người. Dựa vào cái gì ba năm trước không hỏi ta đã chuẩn bị gả cho người. Sau ba năm lại đột nhiên đổi giọng, cũng không có ý định hỏi ta.” Kính Nhi tiếp lời Lý Húc, tức giận nói.

Nhiều năm qua, trong giấc mơ của thiếu nữ, nàng lần lượt phác họa ra to con trước mắt mình. Hôm nay thật sự gặp được bản nhân, phác họa họa họa so với trong mộng còn nhiều hơn ba phần thành tựu, ba phần phong sương. Mặc dù không có dáng vẻ khí vũ hiên ngang như tỷ phu Sài Thiệu, nhưng so với tỷ phu là Sài Thiệu Hậu nặng nề hơn nhiều. Kính Nhi tin tưởng đây là một nam nhân đáng được cả đời nhờ cậy, cũng cảm thấy may mắn cho sự lựa chọn của mình.

Hai gò má lại lần nữa bị tâm sự làm đỏ bừng, nàng dùng con mắt rung rung nhìn Húc Tử, giọng nói kiên định vô cùng, “Người đừng cười ta ngốc, ba năm trước, ta vốn không muốn gả cho người. Nhưng nhìn bộ dáng của người ở trong Vạn Mã quân, ta cũng không quên được cái bóng của người. Hiện tại,

cho dù người khác nói gì, ta, ta cũng không phải là người không gả....”

Đến cuối cùng, thanh âm của nàng cơ hồ không thể nghe thấy, nhưng nghe thấy hai tai Húc Tử nổ vang không ngừng.” Tuyên Cơ Nhi, chuyện lúc trước, Đường Công suy nghĩ không chu toàn. Người từ ngàn dặm xa xôi tới, ta rất vui mừng, cũng rất cảm kích. Nhưng chúng ta không thể thành thân., ...” Hắc khó khăn dời ánh mắt khỏi ánh mắt Lý Tích, khó khăn tìm kiếm lí do thoái thác. Có thể bị người ta ái mộ, là một chuyện khiến người vô cùng vui vẻ. Nếu như lùi lại ba năm trước, có người giáp mặt Kính Nhi thổ lộ tình gan như vậy, trong lòng hắc chắc chắn sẽ nổi sóng to gió lớn, mà tiến tới sẽ không chút do dự tiếp nhận đối phương. Nhưng hiện tại, hắc có thể cho chỉ là một chút cảm động.

Nhưng Húc Tử đã không còn là thiếu niên ngây thơ như trước kia, hắc đã trải qua mấy lần phong ba, dần dần đi về hướng trưởng thành. Sự nghiệp như vậy, tình cảm cũng như vậy.

“Người vừa rồi, vừa rồi còn nói không ngại ta là thứ xuất hiện! Người, người sao có thể lật lọng?” Lý Tích nhảy dựng lên, nước mắt lã lã.

“Ta đúng là không chê người là con thứ a. Người đừng khóc, người nghe ta nói hết lời rồi!” Húc Tử khó chịu nhất là nước mắt nữ nhân, cuống quýt nói ra.” Thứ nhất, chúng ta bản lĩnh đồng tộc, cùng họ khác thành thân, bị thế nhân không tha...”

“Người ta và người không phải đồng tộc, ta từng tổ họ Đại Dã, căn bản cũng không họ Lý. Tỷ tỷ ta đã nói, gia phả đều là để Quang Diệu môn, không thể coi là rõ ràng!” Không đợi Lý Húc nói hết lời, Kính Nhi dậm chân kháng nghị. “Người muốn nói nhảm, ta theo họ nương là được rồi. Dù sao a gia đã nói, chỉ cần ta không chịu về nhà, hắc sẽ không nhận ta con gái này nữa. Hu hu hu, ô...”

“Như vậy sao được!” Húc Tử cũng nóng nảy, lớn tiếng ngăn cản. Ở sâu trong lòng hắc, tình thân sâu trong xương cốt rất nặng. Nếu như hại Đường công thật sự không nhận ra Lý Tích nữ tử này, hắc cả đời cũng không dám đi.” Người ở đây nghĩ ngợi, ngày mai ta sẽ cử người đưa người đi Thái Nguyên. La sĩ

tin bọn họ đều có thể làm chứng, trước khi chúng ta thanh bạch, cái gì cũng chưa từng xảy ra!”

“La sĩ tin không thể làm chứng!” Lý Quỳ Nhi dùng sức lau nước mắt, hô to: “Người ta đã nói với Tần thúc bảo và La sĩ, ta là thê tử chưa ra cửa của người, không yên lòng một mình người ở bên ngoài, mới từ xa tìm đến! Huống hồ, ta đã theo người vào một gian phòng lâu như vậy, sau khi ra ngoài dù nói cái gì, cũng sẽ không có người lại tin tưởng.”

“Hay cho một người tâm phu ngàn dặm!” Lý Húc bị Tuyên Cơ Nhi nói như vậy dờ khóc dờ cười. Rốt cuộc hấn cũng hiểu được vì sao La sĩ vừa rồi lại đuổi tất cả mọi người đi. Thê tử không từ chối vất vả ngàn dặm xa xôi tìm đến, đóng cửa lại sau hai vợ chồng này phát sinh ra đã xảy ra. Cái tên La sĩ chết tiệt này tin, đến lúc nên động tâm tư hấn ngăn người, thời điểm nên ngăn ra thì trong mắt hấn nhiều hơn so với người khác.

La sĩ tin tưởng thiên hạ không loạn, Tần thúc bảo có lòng thành người có vẻ đẹp. Hơn nữa trước mắt một Ngọc nhi rơi lệ không ngừng, Húc Tử cảm thấy đầu mình to như tường rào đầu. “Người trước đừng khóc, cho ta nghĩ cách. Người một cô bé chưa ra khỏi các, việc này xác thực tương đối phiền toái. Nếu không, người ở lại chỗ này trước, hay là ta tìm thêm một gian viện ở. Chuyện này đối với ta mà nói, người phải cho ta nghĩ.”

Có lẽ bởi vì người trước mắt quá mức ủy khuất, nên Lý Tích Nhi khóc như mưa lê, “Nghĩ gì vậy, người căn bản không nhận ra ta đã phải chịu bao nhiêu đau khổ, người không biết quý trọng chút nào cả. Ô ô, từ Hoảng hóa đến mấy ngàn dặm này, người cho rằng dễ dàng vậy sao? Ô ô, mỹ thiếp kia của người ước gì đưa ta vào miệng cọp, ngay cả chỉ đường đều là sai, nếu không phải người ta có chút võ nghệ, ô ô ô...”

“Nguyên lai là người biết!” Húc Tử ngậy cả người, không nghĩ tới Ngọc nhi rõ ràng biết Nhị Nha chỉ là tử lộ, còn liều lĩnh đuổi theo. Điều này tựa như con thiêu thân lao đầu vào lửa, căn bản không nghĩ tới hậu quả khi nhào tới. Hấn cảm giác được tâm tình của mình trầm xuống, đồng thời, trên lưng mỗ

hôi đầm đìa, tựa như vừa mới bị tưới qua một thùng nước lạnh.

“Ta đương nhiên biết!” Kính Nhi hít mũi một cái, trả lời.” Loại chuyện này, trong nhà ta xảy ra còn ít sao? Ta nếu như ngay cả chút phiền toái nhỏ này cũng không đối phó được, làm sao xứng với người. Dù sao, dù sao ta đã đến, người đừng hòng, đừng hòng đuổi ta đi!”

Phân tình cảm này quá nặng, Húc Tử nặng nề, quả thực không cách nào gánh vác. Nếu như lúc trước mình có một nửa quả quyết của đôi phương, cùng Đào Ngột thoát tơ cũng tốt, cùng Uyển Nhi cũng được, kết cục cũng sẽ không như vậy.” Kính Nhi, ta không thể làm phụ nữ người trọn mắt!” thay đổi khẩu khí uyển chuyển, hần thấp giọng nói: “Cha mẹ đối với chúng ta có ân nuôi dưỡng, nếu một người ngay cả cốt nhục thân tình cũng không để ý, vậy, ngay cả cảm thú cũng không bằng!”

“Là A gia nói hần không nhận ta, ta cũng sẽ không không nhận hần. A nương đã nói, chờ thêm vài năm nữa, qua năm nay chúng ta có con, ôm trở về, sự kiêu ngạo của a gia, tự nhiên, tự nhiên, sẽ tiêu...” Nàng không nghĩ tới sự dè dặt của nữ hài tử, đỏ mặt, mắt như hồ nước phản chiếu hoa đào.

Chưa từng có nữ tử lớn mật như Triều Nhi qua, trong nháy mắt, mặt Húc Tử lập tức đỏ bừng lên, giọng nói càng thêm không kiên định: “Còn có hoàng thượng, triều đình quy định, liên hôn giữa quan viên, cần phải xin chỉ thị của triều đình!”

“Nếu triều đình không phản đối, người chịu cưới ta sao?” Ánh mắt Lý Tích Nhi đột nhiên sáng lên, ngẩng lên hỏi.

“Chuyện này, cái này trước tiên phải xin chỉ thị của triều đình.” Chỉ còn lại một điểm từ ngữ cuối cùng, hơn nữa rất gượng ép. Hần đã trải qua chuyện người, cho nên bị lửa trên mặt của Kính Nhi đốt đến mức miệng khô. Yết hầu không ngừng run run, ánh mắt cũng tránh sang một bên, không dám đối mặt với Kính Nhi.

“Triều đình không thích a gia, cho nên tuyệt đối sẽ không cho phép người làm con rể của ông ta!” Kính Nhi lau khô nước mắt, thở dài một tiếng làm cho người ta đáy lòng mềm nhũn.

Dù sao cũng là con gái của thế gia, mặc dù vì thứ xuất, đối với phong vân trên triều đình nhìn cũng thông thấu hơn người bình thường. Nhưng đã rời khỏi nhà, nàng căn bản không nghĩ tới quay đầu lại, “Tỷ tỷ nhắc nhở ta phiến toái này, ta biết rõ phải giải quyết như thế nào! Ta tình nguyện không làm chính thê của người, giống như tỷ tỷ Thạch gia. Triều đình quy định người lấy vợ nhất định phải xin chỉ thị, nhưng mặc kệ người nhận ai làm thiếp!”

Nàng ngẩng đầu nhìn Lý Húc, vẻ mặt vô nghĩa không phản cố. Húc Tử không thể tránh khỏi ánh mắt nóng bỏng, đành phải quay đầu lại, nghiêm túc thảo luận với nàng: “Đàm thiếp đúng là không có ai can thiệp, nhưng như vậy quá ủy khuất người, cũng làm nhục thân phận của người.”

Hắn còn muốn khuyên đôi phương bình tĩnh, nhưng lời trong miệng càng lúc càng giống như đang thổ lộ: “Ta chỉ là một võ tướng tứ phẩm, ngoại trừ sức lực ra thì chẳng có gì cả. Chưa chắc có thể khiến người phong quang rạng rỡ, cũng chưa chắc có thể đảm bảo cả đời người áo áo cơm không chỗ cạn...”

“Ta chỉ cần người đối tốt với ta một bước.” Cù nhi tiến lên một bước, đưa tay vòng qua eo Húc Tử. Mười ngón tay giao nhau, hai tay ôm thật chặt, đây là chính nàng tranh giành, quyết không buông tay.” Ta chỉ cần người đối tốt với ta, ta nhìn người ba năm, tin tưởng mình sẽ không nhìn lầm.” Nàng hít thở mùi nam tử hán nồng đậm trước ngực Húc Tử, thanh âm như say như si. “Cho dù sau này người có phụ ta, chỉ ít ta cũng hoàn thành tâm nguyện của mình, cho nên, cho nên vĩnh viễn cũng sẽ không hối hận!”

“Cho nên, vĩnh viễn cũng sẽ không hối hận!” Húc Tử hoàn toàn cứng đờ, không dám giãy dụa, cũng không dám di động. Một lúc lâu sau, hắn mới chậm rãi khép cánh tay lại, vòng quanh eo mềm mại, nặng trĩu địa, như vòng thế gian chí bảo.

Hắn cảm giác được chính mình đang hòa tan từng chút một, cùng người trong lòng chậm rãi hòa tan cùng một chỗ. âm áp, ôn hòa, yên lặng, thỏa mãn, thỏa mãn. Tuy nhiên bọn họ chỉ nói chuyện với nhau không đến nửa canh giờ, mặc dù Húc Tử biết chính mình sẽ gặp phải vô số phiến toái.

Cái gọi là tình yêu, chính là thời điểm thích hợp nhất để gặp được người thích hợp với nàng, không thể nào sớm hơn cũng không thể quá muộn.

“Trước khi triều đình còn quản người, ta không làm chính thê của người.” Sau một lúc lâu, người trong ngực ngẩng đầu lên, thấp giọng nói. “Nhưng người cũng không thể cưới chính thê. Trừ ta, ai cũng không thể cưới!”

Nàng dựng thẳng đôi mắt xéch lên, không chút cự tuyệt.

Chương thứ hai, Ngô Câu (5/ thượng)

Húc Tử chậm rãi đi ra từ tiểu viện, xoay người nhẹ nhàng khép cửa gỗ có chút cũ nát lại.

Kính Nhi đã ngủ, sau khi chấm dứt tâm sự, nàng đầu tiên là cười khanh khách hướng Húc Tử nói những chuyện thú vị trên đường một lát, sau đó bắt đầu không ngừng ngập dài. Những chuyện thú vị trong miệng nàng, đối với Húc Tử lớn hơn nàng chẳng qua chỉ là hơi mang tiếng trẻ con, thậm chí có lúc không cần phải mạo hiểm. Nhưng Húc Tử cũng không chen lời., tùm tùm mỉm cười làm một cái tai rất tốt, thẳng đến khi Hạo Nhi chống đỡ không nổi, nghiêng người ngã xuống giường, mới kéo rèm che xuống, trải ra gối đầu.

“Nàng vì ta mà chịu rất nhiều đau khổ!” Húc Tử thầm nghĩ trong lòng. Cho nên, vô luận Ngọc nhi trên đường đi gây họa gì, hẳn đều không nên chỉ trích. Bởi vì đối với những việc cùng tuổi với nữ hài tử không khác gì gặp trắc trở, đối với hẳn cùng Tuyên nhi mà nói lại là một khoản tiền lớn, có cái này, đủ để bù đắp sự thiếu hiểu biết lẫn nhau.

Xung quanh cửa viện không có người nhàn rỗi, mấy tên thân binh đứng chắn ngay đầu ngõ, không sai biệt lắm đã bịt kín cả ngõ hẻm. Mà những người khởi xướng tất cả chuyện này, La Sĩ tin tức là nước miếng văng tứ tung cùng đám người Ngô Ngọc Lan Được nghe tin chạy tới chúc mừng, nhìn thấy Lý Húc xuất môn, hai người đồng thời tiến lên nghênh đón.

“Nhanh như vậy đã ra ngoài rồi, người không ở cùng tẩu tẩu tán gẫu một lát sao!” Trong thư La Sĩ đánh giá Húc Tử từ trên xuống dưới, trong lời nói mơ hồ mang theo một điểm trêu chọc.

“Đúng vậy, có La Sĩ tin thay người gác cửa lớn, chuyện tốt như vậy bình thường người cầu còn không được. Đệ muội đâu, dàn xếp ổn thỏa chưa?” Ngô Ngọc Lan đã lẫn lộn cùng đám người cười phụ họa.

“Chủ tớ các nàng đều đã ngủ, ngàn dặm xa xôi chạy hơn mấy tháng, rất vất vả!” Húc Tử cười cười, thấp giọng trả lời. Nếu đã quyết định tiếp nhận Huyền Nhi, hẳn cũng không có gì phải giấu diếm. Huống hồ trong lúc bất ngờ rơi từ trên trời xuống đã có hi sự lớn như vậy, tính cách của mấy bằng hữu cũng rất náo nhiệt.

“Lão Ngô, người không có mắt nhìn phúc thôi, tuổi tác và bối phận đang bày ra đó, không thể nào loạn nhìn đệ muội được. Về phần ta, tốt xấu gì so với Trọng Kiên nhỏ hơn mười ngày, xưa nay mặt dày tìm chị dâu xin mấy ngụm rượu, còn chưa đến mức bị người ta dùng đại bổng tử đánh ra ngoài!” La sĩ thư cố ý thở dài một tiếng, đầu mâu sáng tỏ nhìn về phía Ngô Ngọc Lâm, trong bóng tối vẫn chỉ về phía Húc Tử.

“Đi, lão Ngô ta là quan văn, há có tiền đồ như ngươi. Trọng Kiên và em gái ta đều là kẻ tri thư đạt lễ, sao lại không chủ động đến đây bái kiến các vị huynh trưởng chứ!” Ngữ khí của Ngô Ngọc Lâm cũng rất cường tráng, vừa đếm mấy chữ La sĩ vừa đưa ra yêu cầu.

Bị người ta kẹp thương mang bổng đánh một trận, La Sĩ Tín lập tức phản kháng: “Xem, rốt cuộc là người đọc sách, làm chuyện gì cũng có thể nói ra một đạo lý lớn. Thế nào rồi, Trọng Kiên, giữa trưa hôm nay chúng ta ra ngoài ăn uống rượu, hay là nhà ngươi ăn?”

“Ra ngoài ăn đi, trong nhà còn chưa thu dọn xong. Ngày khác, ta lại mở tiệc chiêu đãi chư vị!” Húc Tử làm mặt tươi cười, đề nghị.

Ba người cười xoay người, không đợi Tần thúc bảo và giáo úy Trương Giang từ xa đã sóng vai đi tới. Sau lưng hai người còn có hơn mười tên thân binh, có người khiêng bàn ghế thùng xe, có người mang theo nồi bát muôi bôn, còn có người khiêng một con heo béo vừa mới giết sạch, mười mấy thứ rau quả xanh tươi động lòng người.

“Nếu đệ muội đã đến, tốt xấu gì chúng ta cũng phải bố trí cho người một cái ổ.” Không đợi Húc Tử kịp kinh ngạc, Tần thúc đem một giỏ rượu cầm trong tay buông xuống, cười giải thích. “Người ta ngàn dặm xa xôi, không ngại cực khổ. Ta cảm thấy

chúng ta cũng không thể quá mức chậm chờ, chỗ này mặc dù nhỏ, cũng may là trông coi kênh đào, ở nhà thì sinh hoạt bình thường cũng không thiếu!”

“Cảm ơn Tần nhị ca, cảm ơn chư vị huynh đệ!” Lý Húc chấp tay, cảm động không biết nói gì cho phải. Đám người Tần thúc bảo đều mua bàn ghế rau cải xanh, lại đem mọi người đẩy ra ngoài thật là thất lễ. Có thể tùy tiện dẫn mọi người nhập môn, lại không tránh khỏi quá khó khăn vì Nhi.” Chúng ta vẫn chưa chính thức kết hôn!” Hấn đỏ mặt giải thích với Tần thúc bảo: “Lúc đính hôn, nàng còn nhỏ tuổi, sau đó ta vội vàng tranh đấu khắp nơi, liền trì hoãn hôn kỳ!”

“Cũng chính là Lý Trọng Kiên người, bà vợ tốt như vậy cũng nhìn được. Nếu là lão La ta, đã sớm khiêng kiệu lớn về nhà rồi. Vào cửa sớm một ngày là một ngày, tránh cho người khác thèm muốn!” Nghe Húc Tử nói hai người còn chưa có chính là thành thân, La sĩ cười đập hấn một quyền, trêu ghẹo.

“Cũng chỉ có La Sĩ Tín người, chỉ cần nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp liền hướng trong nhà giấu đi!” Tần thúc thay Lý Húc báo đáp bất bình.” Nói xong, người đã cưới bao nhiêu cô vợ, bản thân coi như cũng được sao?

“Ta không phải là con cá duy nhất của La gia sao?” La sĩ gãi gãi da đầu, ngượng ngùng trả lời. Người khác có bộ dáng ngọc thụ lâm phong, gia cảnh lại giàu có, cho nên bắt đầu từ mười lăm tuổi cưới vợ, đến bây giờ nữ nhân trong nhà đã gần nửa đánh. Mà rất nhiều người nữ tử trong nhà lại yêu nàng sung túc, ước gì cha mẹ đưa mình vào La gia. Bởi vậy, La sĩ sau mộng dật theo một đồng nợ, mỗi lần được gọi là Tần thúc bảo có tiếng là có tình cảm bắt lấy chân.

“Hóa ra Sĩ Tín không thua Phan An. Phòng của Vương huyện lệnh đưa sai rồi, có lẽ cũng nên chuẩn bị cho Sĩ Sĩ Tín một trạch viện lớn mới đúng. Nếu không, chúng ta xuất chinh một năm nửa năm, nữ nhân mà Sĩ Tín nhận trở về cũng không có chỗ cất giấu!” Ngô Ngọc Lân nhìn thấy La Sĩ bị lúng túng, cũng tiến lên đánh gục chó nước.

Mọi người âm âm cười lớn, từ bỏ Lý Húc, quay sang nhìn La Sĩ mà thở dài liên tục: “Đừng nói linh tinh, đừng nói bậy. Hôm

nay là ngày lành của Trọng Kiên, các người để chính chủ không tìm mà tìm lão La ta làm gì. Huống hồ nữ nhân trong nhà ta đông, phần lớn là không lấy được. Không giống như Trọng Kiên, vừa có thể nuôi trong nhà, vừa có thể sóng vai thúc ngựa chiến tranh!”

“Đúng vậy, không nghĩ tới đệ muội có võ nghệ tốt như vậy, năm tháng rồi loạn như thế mà có thể bình an an tìm đến nơi này!” Sự chú ý của mọi người bị La Sĩ tin tức chuyển dời, nhao nhao tán thưởng mạng tốt của Lý Húc.

Đang lúc mọi người bận mồm mép, cánh cửa mở ra “Két” một tiếng. Thúy nhi mặc trang phục tỳ nữ cười hướng mọi người thi lễ, sau đó quay đầu hướng Lý Húc lão gia nói: “Khởi bẩm lão gia, thiếu nữ nói bà đã nấu xong trà, có thể mời khách nhân vào thưởng thức. Nếu các vị khách quý không chê, buổi trưa hôm nay bà tự mình xuống bếp làm mấy món ăn nhỏ, cảm ơn Tần gia cùng La gia nhìn Cố chi ân!”

“Chúng ta cầu còn không được!” Đám người Tần thúc bảo nghe xong những lời này, sao còn dám khách khí với Lý Húc. Theo sau Thúy nhi, ồn ào tiến vào tiểu viện. Đoàn người ba chân, bố trí chính đường sạch sẽ, bày xong cái bàn. Cũng không chú ý địa vị tôn ti, giống như người Hồ vây quanh ba cái bàn lớn, trông chờ người mới hiến trà.

Cửa đi thông nội trạch bị nhẹ nhàng lui ra, một thiếu phụ mặc lam sắc Khúc Hồn, vẻ mặt tươi cười chậm rãi đi ra. Trong nháy mắt trà thơm mới quay cuồng tràn đầy phòng, ánh mắt mọi người đồng thời cũng bị tươi cười tràn đầy.

“Hay cho một kiêu mẫu ngọt ngào sáng khoái!” Cho dù đọc hết bụi hoa, La sĩ thư vẫn âm thầm tán thưởng trong lòng. Trước đó, hắn đã từng gặp Lý Tích Nhi một lần, lúc ấy Kính Nhi phong trần mệt mỏi, cho nên nhìn qua tuy mỹ lệ, nhưng không như bây giờ tươi sáng rạng rỡ. Mà gương mặt và khoe mắt nàng rõ ràng tràn ngập cảm giác hạnh phúc, một nụ cười, đều toát ra sức sống chỉ thiếu nữ có.

“Bái kiến các vị thúc thúc đại bá! Không biết quý khách đến cửa, cho nên giữa kho hàng không cách nào chuẩn bị chu toàn, đành phải mời chư vị trước uống chút trà, ngồi yên một lát,

sau đó lại cho tiểu nữ thu thập một chút thức ăn.” Kính Nhi đưa ấm trà cho thị nữ, ngồi xổm xuống, mỉm cười hành lễ.

“Đủ rồi, đủ rồi!” Mọi người không dám khinh thường, đều đứng lên ôm quyền trả lại. Kính Nhi cười cúi đầu, cầm lên tách trà mới nấu, chậm rãi tiến lên.

Chúng thân binh vốn không có ý định xin trà từ nhà Húc Tử, thuần túy chỉ là tâm tính tham gia náo nhiệt mới lưu lại trong phòng. Đợi mọi người phát giác nhân số quá nhiều, Kính Nhi đã đi ra chào, còn muốn cáo từ đã không kịp. Rất nhiều người sợ chủ nhà không mời tới., Cho nên đều chủ động lấy tay che chén trà lại. Ai ngờ vị nữ chủ nhân ở đây chuẩn bị tương đối đầy đủ, một bình trà chưa đổ hết, thị nữ lanh lợi đã sớm đem một bình trà mới sôi lên. Hai người chủ tứ ăn ý phối hợp, một lát sau đồ chén trà trước mắt của mỗi người.

Lần này, ngay cả Tần thúc bảo cũng âm thầm bội phục tính mạng của Lý Húc. Trong khoảng thời gian ngắn có thể phán đoán số người khách không mời mà đến, cũng có thể chuẩn bị nhanh như vậy, tuyệt đối không phải nữ tử bình thường có thể làm được. Nghĩ đến điều này, hẳn lại nhớ tới gần đây trên quan trường có một số lời đồn đại, không nhìn được liếc nhìn Huyền nhi nhiều hơn một chút. Nhưng từ trên người đối phương, lại không thấy được nửa phần kiêu khí bình thường của nữ tử hào phú, trái lại phát hiện ra một loại chân thành khó có được.

Cũng giống như Tần thúc bảo, trong lòng chúng thân binh cũng cảm nhận được sự thiện lương và săn sóc của nữ chủ nhân. Bọn họ cao hứng thay Lý tướng quân từ đáy lòng, đồng thời cũng không muốn gây thêm nhiều phiền toái cho Lý tướng quân, nhao nhao đứng dậy cáo từ. Húc Tử và Uyển Nhi sóng vai tiễn mọi người ra khỏi đại môn, đưa mắt nhìn mọi người đi xa, sau đó sóng vai trở về, tiếp tục đón tiếp bạn bè ở nhà.

Sau khi bắt chuyện với đám người Tần thúc bảo, Kính Nhi giữ lại thị nữ ở một bên pha trà cho khách nhân, tự mình đi thẳng vào phòng bếp. “Nhìn không ra, đệ muội vẫn là vào được phòng bếp!” Đám người Tần thúc bảo âm thầm nạp hiềm thấy,

cười khen. Húc Tử cười, không muốn phủ nhận, cũng không dám thừa nhận. Mấy lần nghĩ trộm chạy tới nói với Huyền nhi một tiếng vất vả, lại sợ bị đám người La Sĩ tin làm trò cười, đành phải trầm xuống, tĩnh tọa uống trà.

Vốn hấn quyết định tiếp nhận Huyền Nhi, một nửa là vì cảm động đến tình nghĩa từ đôi phương, một nửa còn lại là bởi vì từ trên người Huyền Nhi thấy được bóng dáng Đào Ngộ thoát tì cùng Uyển Nhi. Mà bị đám người Tàn thúc bảo giày vò một phen, giờ phút này, trong lòng hấn trừ cảm động cùng với ký ức tiếc nuối của tuổi trẻ ra, lại có thêm một sự ảm áp nhàn nhạt.

Theo mùi đồ ăn bay tới từ phòng bếp, mùi hương này hoàn toàn thuộc về sự ảm áp của Côn Bằng Nhi, càng ngày càng đậm, dần ổn định lại lòng bàn chân, bao phủ lấy cái bóng Đào Ngộ và Uyển Nhi.

Tính tình của Kính Nhi kiên cường hơn Uyển Nhi, xử sự so với Đào Khoát thoát tởn tởn, mà Lý Húc bây giờ, cũng không còn lại là Lý Húc năm đó không có gì cả.

Chương thứ hai, Ngô câu (5 điểm: hạ)

Rặc hặc, Thúy nhi bung thức ăn từ trong phòng bếp ra, bày trên bàn. Chẳng qua là hai món mặn, chay thường thấy của dân chúng bình thường, không có gì đặc biệt giả bộ. Chỉ là hương thơm nồng đậm một chút, câu dẫn người ta ăn ngon miệng. Trong bàn lấy tính tình La sĩ gấp gáp nhất, cũng không đợi chủ nhân khuyên bảo., Cầm đũa lên giành lấy một phần. Đồ ăn vừa mới vào miệng, lông mày hấn lập tức nhú lại. Lập tức, lông mày hấn càng nhú chặt, trong lỗ mũi có tiếng kéo kẹt. Nửa ngày sau,, Rớt cục nhỏ xuống bụng, đồng thời miệng thở dài một hơi, “Ai, lão La ta càng ngày càng hâm mộ Trọng Kiên huynh rồi. Có vài người mạng cứ như vậy đi! Mau mau hướng tẩu tẩu hỏi một chút, nàng còn có thể tử muối muối không? Lão La ta muốn cử người làm mai tới tận nhà cầu thân. Không chọn cái khác, lại đi mấy món ăn này, đời này đều không uống phí! “

“Người đẹp đi, không đứng đắn!” Húc Tử thấp giọng mắng một câu, chính mình cũng gấp một miếng thức ăn bỏ vào miệng. Tề Lỗ nhân khẩu vị nặng, cho nên vừa rồi hấn vẫn lo đám người Tần thúc bảo không thể thích ứng tay nghề của Kính nhi. Giờ phút này bị La sĩ khen một cái., Không khỏi có chút nửa tin nửa ngờ. Cho nên khẩu thức ăn này cực kỳ cẩn thận, hận không thể đem phân lượng mỗi dạng gia vị đều dùng đầu lưỡi phân biệt ra. Kết quả càng nhai càng thuận, càng phẩm chất đầu lưỡi càng thoải mái, nhin không được ngồi thẳng thân thể, lại gấp thêm một đũa, còn chưa đợi món mới vào miệng., Chỉ nghe thấy La sĩ lớn tiếng kháng nghị: “Người còn nói ta, ta dù sao còn nhớ đánh giá một câu. Chính người ngược lại, hận không thể một mình đem đồ ăn ăn hết, căn bản không cho người khác cơ hội xuống tay!”

Ba người Tần thúc bảo, Ngô Ngọc Lân, Trương Giang nghe xong đều cười, nhao nhao lên kế hoạch ăn sạch. Dưới sự khen ngợi của La sĩ, lại tràn đầy đồng cảm. Chỉ là tất cả mọi người đều lớn tuổi hơn Húc Tử., Không thể giống như La sĩ ở bên kia miệng lưỡi chạy lưỡi. Cho nên vừa nói tán thưởng sự khéo

léo của đê muối, lại có thể điều động một món ăn ngon như vậy. Đặc biệt là Tần thúc bảo, vốn dĩ Lý Húc đã nạp Thạch Nhị nha hoàn làm thiếp cũng có chút bất mãn, bởi vậy càng khen người khác càng tận lực hơn. Hận không thể cho Húc Tử lập tức nghênh đón đại phụ tiến vào cửa để tránh tiểu thiếp được nuông chiều đã lâu.

Trong lòng Húc Tử cao hứng, cử chỉ tửu quán mời. Các khách nhân cũng nâng chén mời, đầu lưỡi cùng tiếng rượu vang lên, càng ngày càng cảm thấy vị thức ăn. Sau khi uống vài chén, được La sĩ tín nhiệm mạnh mẽ mời rượu từ hậu đường. Dựa theo quy củ của Tề Lỗ, nàng rót cho mỗi người một chén rượu đầy, bản thân cũng nâng cốc nhận non nửa chén, sau đó liền từ chối tửu lực, cười lui ra, chỉ để lại thúy nhi thêm chén cho mọi người.

“Chị dâu sống ở chỗ chúng ta nhiều năm vậy!” Thấy Kính Nhi làm việc trung quy củ như vậy, La sĩ hạ chén rượu xuống khen ngợi.

“Biết rõ các người đều là Tề Lỗ Hào Kiệt, cho nên nàng mới lâm trận ôm phật cước học một chút!” Húc Tử cười khiêm tốn, trên mặt khó nén vẻ hạnh phúc.

“Đây mới là hiếm thấy. Biết chúng ta từ đâu tới, cho nên nhập gia tùy tục, còn có thể học theo giống như vậy. Liền hướng phần tâm tư hiểu được suy nghĩ giúp người, Trọng Kiên cũng nên biết đủ!” Tần thúc Bảo cũng buông chén rượu, lấy thân phận một người tới nói.

“Đương nhiên rồi, nghĩ Lý Húc ta có tài đức gì mà được ông trời coi trọng như vậy!” Húc Tử gật đầu, cảm động nói. Hắn từng bỏ lỡ một lại một cô gái tốt, nhưng trong cuộc đời luôn có vận may không thể tưởng tượng được đang chờ. Lúc đó cơ hội thành thực, một phần duyên thuộc về mình vừa lúc xuất hiện, không sớm cũng không muộn.

Nói đến đây, hắn cũng có chút cảm kích Thượng Thương chiếu cố. Thạch Nhị Nha cũng tốt, Kính Nhi cũng thế, đều có thể vô cùng quan tâm suy nghĩ giúp hắn. Mặc dù tương lai ba người ở chung khó tránh khỏi có chút ràng buộc, nhưng phúc của Tề Nhân này đối với Húc Tử lại là vinh hạnh cực lớn.

Thúy nhi ở bên hầu hạ nghe cô gia nói thẳng thắn, trong lòng cao hứng, nâng vò rượu rót đầy chén sứ trước mặt Húc Tử. Vừa quay người, lại nghe La Sĩ Tín đưa chén rượu của mình ngang qua, cười truy hỏi: “Vị tỷ tử này, hôm nay thấy Trọng Kiên huynh, người có vừa lòng không?”

Phàm là nha đầu hầu hạ con trong gia đình giàu có, kết cục cuối cùng tám chín phần mười là đã làm thiếp của cô gia nhà mình. Cho nên dung mạo vị con rể dung mạo thế nào, thường thường quan hệ đến hạnh phúc cả đời của nàng. La sĩ thư là lời nói miệng không giữ lại, căn bản không nghĩ sâu đến vậy. Nhưng lại hỏi Thúy nhi mặt mày đỏ bừng, cố nén không xoay người bỏ trốn, vò rượu trong tay lại rung rung, gần như rót rượu trong bình vào ống tay áo La sĩ.

“Ta vốn định than thở chị dâu đắc ý, người sao...” La sĩ thư cố ý trừng mắt, còn muốn tiếp tục hồ nháo. Bị Tần thúc bảo đá một cước dưới bàn, không thể không nuốt trôi nửa câu sau.

“Nô tỳ thất lễ, xin chủ nhân trách phạt!” Thúy nhi phát hiện mình đã gây họa, buông vò rượu xuống, lui sang một bên, cúi đầu thỉnh tội.

“Được rồi, được rồi, là cánh tay La huynh đệ quơ qua lắc lại, người có gì sai.” Tần thúc trấn trụ La Sĩ Tín, quay đầu lại cười an ủi.

Trong trường hợp này, Lý Húc tất nhiên sẽ không trách cứ người trong nhà, cười khoát tay áo, an ủi: “Hắn miệng đầy lưỡi, đáng đời chịu phạt. Người đi hầu hạ phu nhân đi, có việc ta sẽ gọi người!”

Thúy nhi như được đại xá, trốn vào hậu đường như muốn trốn. Nghe tiếng bước chân đi xa, La Sĩ lại không buông tha đòi công đạo cho mọi người: “Nhìn xem, mới thành thân, ngay cả nha đầu hầu hạ cũng bảo vệ được. Cổ Nhân Vân, huynh đệ như tay chân, thê tử như quần áo. Đến chỗ Trọng Kiên này, ta chỉ sợ sẽ ngã xuống đó!”

“La tướng quân nói thì dễ, có khi nào xé quần áo nhà mình ra cho mọi người xem một chút!” Trương Giang giơ chén rượu chen vào nói.

Mọi người lại cười, náo loạn đủ rồi, Ngô Ngọc Lân nhìn xung quanh một lượt, thấp giọng nhắc nhở: “Từ đệ muội ngàn dặm xa xôi đến đây, chúng ta không thể ở lâu được. Trạch viện này mặc dù không nhỏ, nhưng có chút quá mức cũ nát. Không bằng lát nữa mọi người ra ngoài, tìm lại một viện khác cho Trọng Kiên. Tránh cho người nhà đệ muội nương ta tương lai nhìn, trách lão thô thất lễ này của chúng ta.”

Tuy rằng Húc Tử vẫn không hướng mọi người nói lai lịch của Kính Nhi, nhưng lấy ánh mắt rèn luyện nhiều năm của Ngô Ngọc Lân, sao có thể nhìn không ra xuất thân cao quý của hắn chứ. Không cần nói đến cử chỉ hào phóng, ngay cả mỹ từ vừa rồi làm tiệc rượu cũng không phải người bình thường nào cũng có thể lấy ra được. Cho nên hắn đặt mình dưới đất thay Húc Tử tính toán, hy vọng có thể giúp đỡ sáng tạo một số điều kiện ngoại bộ, khiến cho nhân duyên này càng thêm mỹ mãn.

“Đúng vậy, dùng nhà này làm nhà mới, đối với đệ muội mà nói quả thực là rất ủy khuất. Chuyện này bao ở mấy người chúng ta, chờ lát nữa Trọng Kiên sẽ ở nhà chăm sóc đệ muội, chúng ta đi loanh quanh khắp nơi, thấy có trạch viện thích hợp liền đi tới một mình. Bên trong nên sắp xếp chỉnh tề rồi, dù sao cũng không tốn mấy đồng tiền.” Tần thúc Bảo hơi trầm ngâm, sau đó gật đầu đồng ý.

“Cái này cũng không được, làm sao cho mấy vị huynh đệ phá phí. Huống hồ chúng ta ở chỗ này cũng không được bao lâu, chờ đại quân trì hoãn tinh thần một chút, lập tức còn muốn hướng góc đầu phát!” Húc Tử thấy mọi người nói xong liền muốn thực hành, vội vàng mở miệng ngăn cản.

Hắn vốn không phải là người rất bất bẻ đối với cuộc sống, huống hồ lần lĩnh quân này đến đây là để tiêu diệt quần chúng ngói, không phải vì hưởng thụ. Dựa theo kế hoạch ban đầu, chỉ binh mã này ở lại Nguyên Võ không được mấy ngày. Vì mấy ngày nghỉ ngơi liền bỏ tiền mua một cái trạch viện lớn, cho dù không cần mình tiêu nửa văn tiền, trong lòng hắn cũng cảm thấy hành động này quá mức xa xỉ.

Đang muốn nói vài lời khách sáo khác, lại nghe Tần thúc cười giải thích: “Trọng Kiên phỏng chừng còn chưa biết, chúng ta ở

tại Nguyên Vũ thành này chỉ sợ đã mất tháng. Trương lão tướng quân lại nhận được một phần thánh chỉ, triều đình tăng phái binh mã một đường đến đây phối hợp, yêu cầu đoàn người hội sư, cùng nhau tiến vào thu dọn ngôi. Nơi này là ở Nguyên Vũ, cho nên chúng ta vừa vãn nghỉ ngơi tại đây một thời gian!”

“Nghỉ binh, ngôi Cương quân vừa bị chúng ta áp chế nhuệ khí, lúc này thừa cơ tiến nhanh, ở chỗ này chờ viện quân, chẳng phải là không công cho địch nhân cơ hội thở dốc sao?” Nghe xong lời Tần thúc bảo, La Sĩ lập tức nhảy dựng lên, lớn tiếng kháng nghị.

“Lúc triều đình phát thánh chỉ, sao lại biết chúng ta đã đại bại quân ngôi!” Tần thúc bảo nhún vai, trả lời. Đối với ý chỉ của triều đình, hắn cũng rất là bất mãn. Binh mã mới tới do Hồ Bí lang đem Lưu Trường Cung và ngự sử Tiêu Hoài tĩnh lĩnh, hai người đều không biết binh, lúc này chạy tới hỗ trợ, nói hiệp lực tiểu phi, không bằng nói là cảm thấy trận chiến này có kiếm được đầu mối, muốn từ thành quả thắng lợi chia làm một chén canh mà thôi.

“Cũng tốt, binh sĩ Đông Đô đến, ít nhất giáp khí giới còn hoàn mỹ hơn binh lính quận chúng ta!” Ngô Ngọc Lân hơi trầm ngâm, cũng đã minh bạch mấu chốt trong đó, cười để mọi người khoan tâm.

“Chỉ sợ bọn hắn giành công lao tích cực, khí giới vật tư trong tay lại nửa phần không chịu nhường ra bên ngoài!” La sĩ tín nặng nề ngồi xuống ghế, đột nhiên nói. Giơ chén rượu rầu rĩ rót một ngụm lớn của mình, hắn lại tiếp tục hỏi: “Trương đại nhân đâu, hắn chẳng lẽ để mặc cho đám khốn kiếp triều đình chà xát?”

“Mặc dù Trương đại nhân có Quang Lộc đại phu danh tiếng, nhưng dù sao cũng không trong triều, không cách nào để hoàng thượng biết được tình hình thực tế trong quân!” Ngô Ngọc Lân suy nghĩ một chút, phân tích thay Trương Tu Đà.

“Trương đại nhân cho dù tại triều, giờ phút này bệ hạ cũng không nghe được lời đề nghị của ngài. Nghe nói khâm sai truyền chỉ, hiện giờ Đông Đô là Việt Vương giám quốc,

Hoàng thượng đã tuần tra tháng trước, cuối năm mới có thể trở về!” Tần thúc Bảo thở dài, lại nói.

“Cái gì?” Lần này đến lượt Lý Húc nhảy dựng lên, không để ý đến vẻ kinh ngạc trên mặt mọi người, vội vàng truy vấn:

“Thúc Bảo huynh, chuyện này xảy ra khi nào. Huynh nói kỹ hơn không?”

“Ta và Trương đại nhân đang ở vườn đồng đón thánh chỉ. Đó là cách đây năm ngày, người truyền chỉ vẫn là vị Văn công công kia, hắn nói bệ hạ ở phía bắc Đột Quyết người hội minh, đã đi được bảy, tám ngày. Sao vậy, Trọng Kiên cảm thấy có gì không ổn à?” Tần thúc liếc mắt nhìn Lý Húc, không biết vì sao đối phương lại căng thẳng như vậy.

“Trời ạ!” Húc Tử và La Sĩ tin như nhau, nặng nề ngã trở về chỗ ngồi của mình. Dương Quảng đã đi hơn mười ngày, vô luận như thế nào cũng không thể đuổi theo lại được. Hắn muốn đi Thượng Thượng cùng Đột Quyết Nhân Hội Minh, nhưng lại không biết tâm mục huynh đệ Đột Quyết giờ phút này đang bế quan mài đao soàn soạt.

“Một con dê béo đưa tới cửa!” Trong nội tâm vang lên tiếng cười dữ tợn của Đột Quyết Lang Kỳ, mồ hôi lạnh trên trán Húc Tử đầm đìa rơi xuống.

Người say: Theo sử Chính Sử, phải đến năm Dương Quảng đi tuần Bắc Tấn, bị vây ở Nhạn Môn quan.

Chương thứ hai, Ngô câu (lục)

Bầu không khí trong phòng vốn vô cùng náo nhiệt trong nháy mắt trở nên có chút áp lực, đặc biệt là sau khi Lý Húc đem lời cảnh cáo Phan Chiêm Dương thuật lại, sắc mặt đám người Tần thúc bảo, La Sĩ Tín sắc mặt âm trầm như nước, cơ hồ trong mỗi đôi mắt đều tức giận đến bốc lửa.

“Đám chó này nuôi không quen, cho nên Đại Tùy chúng ta vẫn luôn coi chúng ta là huynh đệ!” Giáo úy Trương Giang vừa gõ bàn vừa mắng, chân động rượu trên bàn văng tung tóe khắp nơi.” Đám quan lớn trong triều càng là tên vương bát đản, đã có người hiện lên cảnh báo, bọn họ cho dù không tin, cũng phải phớt người tìm hiểu một chút, sao có thể cảm bệ hạ đi mạo hiểm!”

“Chỉ sợ, tám chín phần mười việc này là đề nghị của bệ hạ!” Ngô Ngọc Lân lý giải về quan trường tương đối sâu sắc, lời nói ra cũng rất rõ ràng.” Một khi bệ hạ đưa ra quyết định, bách quan rất khó phật ý hấn. Huống hồ người khế đan cảnh báo, chưa chắc không phải là không huyệt tới tay!”

Nói đến các tộc bên ngoài Đại Tùy Vực, hiểu biết của hấn không bằng đánh giá đối với quan nội Đại Tùy, “Mấy năm trước Đột Quyết vừa bị Trung Nguyên chúng ta coi như khách quý mời đến chơi, dọc đường quản lý chỗ ở. Theo lý mà nói, song phương hấn là càng hòa thuận mới phải, sao có thể thấy Đại Tùy có việc, liền nhân cơ hội khi dễ tới cửa!”

Là một người dân Trung Nguyên địa đạo, Ngô Ngọc Lân thích dùng phương pháp hành sự của người Trung Nguyên để phỏng đoán dân tộc vực ngoại. Đây cũng là một trong những nguyên nhân mà triều đình Đại Tùy phát sinh nghi vấn ở biên cảnh. Người Trung Nguyên coi trọng lễ vẫn lui tới., Giảng khái làm xa khách thất lễ, cho nên bọn họ thích nhất khách tình nguyện đem phương thức kết giao giữa những người như thế và người khác phổ biến đến quốc gia, nhưng lại không biết những dân tộc vực ngoại kia trên thực tế phong tục có thói quen khác một trời một vực.

“Bọn họ thờ phụng Sói!” Nhìn thấy ánh mắt của mấy bằng hữu đều hướng về phía mình, Húc Tử suy nghĩ một chút, phi thường nghiêm túc trả lời. Trong số mọi người đang ngồi, hẳn là người duy nhất từng tới tái ngoại., Cũng là có quyền lên tiếng nhất.” Đột Quyết coi sói là thánh vật, cho nên cách bọn họ kết giao với người khác cũng tôn sùng cường giả vi tôn. Người càng không hiểu được cò kè mặc cả với bọn họ, bọn họ càng cho rằng người mềm yếu dễ bắt nạt. Khi người triển lãm ra một khi có thể làm tổn thương đến thực lực của hắn, bọn họ ngược lại sẽ coi người là bằng hữu!”

Sói và sinh vật đồng dạng có răng nanh mình mới có thể bình an vô sự, đụng phải dê, bọn nó nhất định sẽ ăn thịt hươu và dê, sẽ không cố kỵ thái độ của đối phương. Trong mắt người Đột Quyết, lúc này Đại Tùy vừa vặn là một con dê béo thẳng thua, tuy rằng gã một mực muốn đáp nặn biểu hiện giả của vạn quốc triều, nhưng bởi vì nó không có đủ lực gây tổn thương, cho nên người Đột Quyết thờ phụng sói vô cùng vui vẻ xông tới cắn một miếng lớn.

Nghe xong Húc Tử nói, tất cả mọi người ngồi ở đây bàng hoàng, bọn họ không biết mình nên làm thế nào. Chức vị mọi người cũng đã không quá thấp, nhưng lực ảnh hưởng trong triều lại không đủ cho bất cứ quyết định trọng đại nào. Mặc dù là Húc Tử được Dương Quảng tín nhiệm nhất, nếu lúc này mà lỡ mãng ngăn cản trước xa giá phía bắc, đoán chừng kết cục cũng khó thoát khỏi làm quan bãi chức.

“Bây giờ hướng triều đình cảnh báo, hiển nhiên đã không kịp. Huống hồ nếu chúng ta không có đầy đủ chứng cứ thì viết tấu chương, Bùi Túc đại nhân chưa hẳn chịu đưa vào tay bệ hạ.” Trầm mặc một lát, Ngô Ngọc Lâm thấp giọng phân tích.” Lại nói, nhiệm vụ của chúng ta chủ yếu là đối phó với đám quân ngói, trộm cướp mà chưa bị cắt bỏ, triều đình sẽ không cho phép chúng ta phân tâm làm bất cứ chuyện gì!”

Từ sau lần tập kích thứ ba lao nhao vô ích, hoàng đế bệ hạ đã lười biếng chính sự. Nay đại Tùy chấp chính lệnh có một nửa xuất phát từ Bùi Thế Cơ và Ngu Thế Quyết, tấu chương trình bày trên bá quan cũng do hai người nhìn qua, sau đó mới giao cho Hoàng đế phê bình. Theo lời Ngô công công nói lần trước

truyền chỉ, hai người Bùi, Ngu hôm nay ngay cả lão thần hai triều Tô Uy cũng dám tùy ý ức hiếp, những người khác tùy tiện đề cập đến gián ngôn, lại càng không có bất cứ hiệu quả gì.

“Ôi!” Tần thúc Bảo thở dài một tiếng, bùng bát rượu trước mặt lên, buồn bực xuống.

“Ai! Quản cho sự việc trước mắt đi. Hy vọng Đột Quyết không có suy nghĩ xấu như Húc Tử.” Chén rượu của La sĩ sớm đã cạn, hắn lại không hề phát hiện đem cái chén đổ vào trong miệng, thở dài phụ họa.

Mấy năm nay quan viên càng làm càng lớn, hiểu rõ nội tình của triều đình càng ngày càng nhiều, tiền đồ đối phương cũng càng ngày càng xa vời. Triều đình như vậy còn kiên trì được bao lâu nữa. Đường ra của mọi người ở nơi nào? Tương lai phải làm sao? Quốc sự, gia sự..., Một vấn đề khiến người ta khó xử. Có đôi khi quốc sự chính là chuyện nhà, đặc biệt là đối với loại võ tướng gia tộc mình như bọn họ còn chưa hình thành đến vậy, Đại Tùy chính là căn cơ của bọn họ, nếu Đại Tùy đều ngã, da không còn, lông cũng sẽ sụp đổ sao?!

“Mọi người cũng đừng quá buồn bực, chờ Trương lão tướng quân đến, nói không chừng hắn có biện pháp gì hay!” Ngô Ngọc Lâm dùng đũa gấp lên một phần rau đã nguội lại, bỏ vào miệng chậm rãi thưởng thức. Không biết làm thế nào để soi sáng lựa chọn mà người tin cậy nhất, theo hắn thấy cũng không phải là một kẻ xấu.

“Cũng chỉ có thể như vậy!” Húc Tử đưa cho mỗi người một cái cái chén lấp đầy quỳnh tương, mang theo vài phần áy náy nói. Trên bàn mỹ thực là Hạm Nhi tự tay xuống bếp làm, vô luận bên ngoài phát sinh biến cố gì đều không nên bị chà đạp mất. Hắn nâng đũa lên, cẩn thận nhấp nháp vị đắng nhà trong đó, một cổ đắng cay qua đi tuôn ra đầu lưỡi, phảng phất chính là cuộc sống trước mắt.

“Trương lão tướng quân không phải đi theo sau Tần tướng quân sao? Làm sao bây giờ còn chưa tới?” La sĩ tính tình nhanh nhạy, nghe được mọi người lựa chọn như Thiên Lôi sai

đầu đánh đó, mong rằng lập tức có thể từ trong miệng lão đại nhân biết được phương pháp giải quyết.

“Hắn mang theo đồ quân nhu, hừng đông sau mới xuất phát, phỏng chừng buổi chiều chưa tới giờ!” Tần thúc Bảo suy nghĩ một chút rồi trả lời.

“Sẽ không phải trên đường gặp phải phiền toái gì chứ?” Giáo úy Trương Giang dừng lại đưa chiếc đĩa về phía thức ăn ra, mang theo vài phần chờ mong mà hỏi thăm.” Ta không phải nguyên rửa lão tướng quân, thói ăn gian lắm!” Về mặt của hắn bỗng nhiên trở nên không được tự nhiên, thì thào giải thích.

“Điểm này ngươi có thể yên tâm, tên tặc ngói kia bị thiệt thòi không nhỏ trong tay các ngươi! Sáng ta mới tới đã phái thám báo tìm hiểu mọi nơi, không phát hiện bất cứ điều gì dị thường. Hai đường tặc binh lui rất nhanh, hoảng hốt!” Tần thúc Bảo cười cười, vô cùng tự tin trả lời.

Đột nhiên, nụ cười tự tin trên mặt hắn lại biến thành do dự: “Theo đạo lý, binh mã Từ Mậu Công dẫn dắt kia không hề bị tổn thất, làm sao cũng bối rối theo vậy? Không đúng, nơi này nhất định có điểm lạ!”

“Chẳng lẽ bọn họ nửa đường lại gây bất lợi với Trương lão tướng quân sao?” La Sĩ lập tức đứng lên truy vấn.

Tần thúc Bảo lắc đầu, dùng ánh mắt ý bảo La Sĩ tin không nên tùy tiện như vậy: “Không phải, Đào Cương quân lui vô cùng chặt vật, rất nhiều đồ quân nhu đều vứt bỏ. Nếu như muốn phục kích, giả tạo này cũng quá chân thật một chút “hắn buông chén rượu xuống, dùng ngón trở gõ nhẹ trên bàn. “Xem ra, giống như là bên trong xảy ra phiền toái lớn, không thể không trở về xử lý!”

“Lý Mật chết rồi!” Trương Giang vỗ mạnh xuống bàn, hành động điên cuồng làm mọi người giật mình.” Lý Mật chết rồi, Trọng Kiên huynh ở trước hai quân trận bắn ra một mũi tên, sau đó hắn lại bị ngựa kéo đi xa như vậy, tám chín phần mười là bứt đứt hơi thở!”

Ý nghĩ này quá lớn mật, trong lúc nhất thời làm mọi người không thở nổi. Nếu Lý Mật chết đi, Viên Cương quân sẽ

hoảng sợ mà lui như Tần thúc miêu tả. Nhưng điều này gần như không có khả năng, nhìn qua xương cốt Lý Mật đã biết rõ là đã luyện võ, bị chiến mã kéo chạy mấy chục bước rất khó lấy mạng của hắn.

“Không chết, cũng là trọng thương. Nếu không chấn động với trại quân tuyệt đối sẽ không lớn như vậy!” Tần thúc cười tổng kết, sau đó nâng chén đề nghị: “Vì Lý Mật Tử, làm!”

“Trời ơi, vì cái chết của Lý Mật!” Không khí trong phòng trở nên sôi sục, mùi rượu nồng nặc pha lẫn phiến muộn.

Sau khi cơm no rượu say, đám người Tần thúc bảo không để ý tới lời từ Húc Tử, chủ động đi tìm tòa nhà mới. Mà bản thân Húc Tử thì bị mọi người cưỡng chế ở lại trong nhà, cùng với “đệ muội” ở ngàn dặm xa xôi tìm kiếm phu quân nói một lời cảm tạ nỗi khổ ly biệt.” Thật ra cũng là vừa rồi ta nhận ra “Húc Tử” của nàng ấy trong lòng thâm nhủ thâm trong lòng., Ngoài miệng lại không dám nói thật, sờ lên mũi của đại môn thiếu chút nữa bị đập vào hướng nội đường đi tới. Rượu hôm nay uống hơi cao, hắn cảm giác đầu mình có chút choáng váng, nhưng hai con mắt lại càng sáng tỏ.

Việc bắt lực có bắt lực nữa hay hơn nữa cũng vô dụng. Sâu trong nội tâm của hắn an ủi chính mình, đồng thời lấy tay nhẹ nhàng đẩy cánh cửa nặng. Thuyền nhi lại ngủ xuống, mặt hướng về phía ngoài giường. Nhìn xuyên qua rèm băng, nàng ngủ rất giống như một con cá lớn đang nằm trong nước.

Thúy nhi ngồi trên ghế đầu bên cạnh bàn, cánh tay lót ở dưới đầu, cũng ngủ say sưa. Hai cô bé đều vừa mới cập tàu, tuổi đang ngủ say, cho nên căn bản không bị tiếng bước chân của Húc Tử đánh thức từ trong mộng đẹp. Đã từng một cái chớp mắt, thân thể của Kính Nhi giật giật, hình như bị cái gì đó kinh hãi, nhưng rất nhanh lại an bình trở lại, tạo thành một bức tranh tuyệt đẹp.

“Các nàng vì ta nên mới chịu nhiều mệt mỏi như vậy, cho nên ta nhất định phải bảo vệ các nàng chu toàn!” Húc Tử đứng bên giường của Kính Nhi, trong lòng yên lặng nhắc nhở mình. Trong số các nàng này, hiển nhiên cũng bao gồm nhị nha.” Nếu như loạn lạc nhất định sẽ đến, ít nhất ta có thể bảo vệ tốt

những người bên cạnh!” Hấn rón rén mang một cái ghế khác đến bên giường, đặt tĩnh tọa, yên lặng thưởng thức vẻ phong sương không tương xứng với tuổi tác của Kính Nhi.

Những phong sương đó cũng vì hấn mà nhuộm. Nếu nghe theo sự sắp xếp của người nhà, có lẽ giờ phút này Kính Nhi đang bình an chơi đu ở trong hậu hoa viên nhà mình. Nghĩ đến tiếng cười xán lạn dưới ánh mặt trời, trái tim Húc Tử không khỏi nóng lên, thò tay kéo tấm màn giường, nhẹ nhàng cúi đầu xuống.

“Lão gia, khách nhân đi rồi?” Nhưng vào lúc này, thanh âm Thúy Nhi đột nhiên từ sau lưng vang lên, hù cho Húc Tử sợ tới mức thiếu chút nữa gãy cổ. Hấn vội vàng thu hồi môi, nhìn thấy trên mặt dề ra mấy dấu vết, Thúy Nhi đang mở to mắt, giật mình nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của mình.

Đột nhiên, Thúy Nhi hiểu lão gia nhà mình định làm gì. Nàng hoảng hốt như chú nai nhỏ nhảy ra cửa: “Ta đi thu thập bát đũa!” Vừa chạy trốn nàng vừa lớn tiếng giải thích.

“Cô bé tinh linh cổ quái này!” Húc Tử cười cười hạnh phúc, đem ánh mắt từ cửa ra thu hồi. Theo Yến Nhi chủ tứ đến, cuộc sống của hấn vô hình tăng thêm rất nhiều sắc thái, ngọt ngào mà long lanh. Khi hấn lại lần nữa cúi đầu xuống, lại phát hiện Kính Nhi cũng bị đánh thức, trừng đôi mắt to đen láy, giống như muốn đào móc ra bí mật đáy lòng mình.

“Ngươi...” Hai người đồng thời mở miệng, đồng thời ngậm miệng lại. Nhìn gương mặt đối phương chậm rãi đỏ lên, tựa như có lửa lẩn ở phía trên.

“Khách nhân đi chưa?” Đôi mắt của mình nhè nhẹ khép lại, Kính Nhi dùng thanh âm cực kỳ nhỏ bé hỏi.

“Đã đi rồi!” Húc Tử thấp giọng đáp: “Bọn họ vẫn luôn khen tay nghề của ngươi, ăn sạch sành sanh đồ ăn!”

“Thật sao?” Kính Nhi lần nữa mở to mắt, trong giọng nói mang theo chút ý tứ không tự tin.

“Thật sao!” Húc Tử gật gật đầu, thấp giọng cổ vũ: “Bọn họ nói chưa bao giờ ăn qua món ngon như vậy, vẫn luôn khen ta có phúc khí nha!”

“VẬY, lang quân kia thích món ăn lang quân kia không, có thích món Côn Bằng nhĩ đốt không!” Mặt Lý Tích càng lúc càng đỏ, tốn rất nhiều công sức, rốt cuộc cũng nói ra khỏi miệng hai chữ lang quân. Có đúng là khẩu vị của người khác hay không, bà ta không muốn để ý. Nhưng Húc Tử có thưởng thức không, đó là chuyện bà ta luôn lo lắng không thôi.

“Đương nhiên là thích rồi!” Nhìn thấy khuôn mặt đỏ hồng của Lý Quỳnh Nhi như đang rỉ máu, Húc Tử không kìm nén được nữa, nhẹ nhàng tiến lên dùng môi đụng vào nhau, nói.

Chỉ đụng một cái, cơ hồ đã đem ngọn lửa khuếch tán đến toàn thân. Thân thể của Kính Nhi đột nhiên run rẩy, cái cổ, tai trong nháy mắt trở nên đỏ bừng. “Nam quân, lang quân thích là được rồi.” Nàng nhắm mắt lại, lông mi khẽ chớp động, thanh âm mê hoặc khiến người nghe không ra là tự mình nấu món ăn, còn là hành vi vừa rồi của Lý Húc.” Thúy nhi, Thúy nhi vẫn còn đó. Chúng ta còn chưa bao giờ báỉ đường, chưa từng lay ông cô....”

Nhìn thấy bộ dáng kinh mạch thẹn của Kính Nhi, Húc Tử lập tức ý thức được cử chỉ vừa rồi của mình bị hiểu lầm. Tiểu nha đầu tuy lá gan lớn có thể bao lại, nhưng lại là một đứa bé chưa trải sự đời, căn bản không phân biệt rõ tình yêu và dục vọng. Không dám tiếp tục đốt cháy, hấn thoáng đem thân thể vừa vặn ngay ngắn lại., Cười nói: “Cha mẹ ta còn ở trên cốc, muốn gặp bọn họ cũng không dễ. Nhưng người yên tâm, ta nhất định nghĩ cách phong quang rạng rỡ cưới người, khiến người ta không nói nên lời!”

“Ta không để tâm người khác nói!” Ánh mắt của Tuyên nhi lại mở ra, nhìn Lý Húc giải thích. Thấy trên mặt đối phương đã không còn men say như vừa rồi, ngoài khuôn hoảng ra, trong lòng nàng còn có chút thất vọng. Tới gần, khẽ cọ vào cánh tay Húc Tử, sợ hãi hỏi: “Lang quân tức giận rồi sao? Nếu lang quân thật sự không đợi được nữa. Đêm nay đợi thúy nhi nghỉ ngơi, thiếp thân tùy người, tùy người, dù sao thiếp đã quyết định giao mình cho người rồi....”

“Không có, người đừng nghĩ nhiều. Buổi chiều ta sẽ đi tìm người của Trương lão đại, để hấn cho chúng ta hai vị đương

nguyệt lão!” Húc Tử bị ánh mắt khiếp sợ của Huyền Nhi làm cho trong lòng nóng lên, ngồi ngay ngắn lại, lớn tiếng hứa hẹn. “Ta nhất định sẽ cố hết sức tổ chức hôn lễ cho ngươi, để ngươi cả đời cũng sẽ không quên hôn lễ!”

Hắn nói trịnh trọng như vậy, khiến tiếng chim hót ngoài cửa sổ đều lập tức im bật. Trong phòng vắng lặng, chỉ còn lại hơi thở nhẹ nhàng của hai người. Trong ánh mắt đầy dục vọng cùng một chỗ, không có sự ngưng ngóng cùng hiểu lầm vừa rồi, chỉ có tín nhiệm, tin tưởng từ lâu.

Kính Nhi duỗi ra một bàn tay, bỏ vào trong lòng bàn tay đầy vết chai của Húc Tử, trên mặt mang theo nụ cười an bình, giống như đã giao cả cuộc đời của mình ra. Húc Tử dùng tay cầm chặt đũa nắm chặt, cầm trong tay một cách mạnh mẽ.

Thời khắc này, bọn họ không cần dùng ngôn ngữ nữa.

Chương thứ hai, Ngô câu (lục)

Mười ngày sau, Húc Tử và Huyền nhi ở trong tiếng chúc phúc của chúng tướng sĩ bái đường thành thân. Không ai cho rằng làm như vậy có cái gì không hợp với quân pháp, một truyền kỳ của một cô gái nhỏ yếu ngàn dặm quanh năm tầm phu đủ để giành được sự tôn kính của con cháu quận Tề. Vì để cho nhà nữ Phương dưới một bậc thang., Đoàn người không công khai thân phận của Kính Nhi, cứ theo mẫu thân đổi tên thành Trương, đồng thời bái lão tướng quân Trương Tu Đà làm nghĩa phụ. Lão tướng quân đã hơn một trăm tuổi hiển nhiên rất hài lòng đối với cặp bạn giai nhi rơi từ trên trời xuống này, sau hôn lễ, ít nhất cả ngày cao hứng cũng không khép miệng lại được.

Viên ngói mai phục trong Nguyên Vũ thành tổ giác đem tất cả bản địa nguyên bản mà mình thấy và đưa lên núi. Sau khi nhận được tin báo, đám lâu la lớn nhỏ đang gồi sắt chờ thờ phào nhẹ nhõm. Ngày đó chiến đấu trên bờ sông quá thảm, tất cả dựa vào ba ngàn người có thể chiến thắng cuối cùng của Trình Tri Tiết, phô trương thanh thế mới tránh được một trận toàn quân bị diệt., Đại đầu mục bị trận trăm gần ba mươi người, tiểu đầu mục cùng lâu la thương vong vượt quá bốn ngàn. Còn có rất nhiều người thương thế cực kỳ nghiêm trọng, tuy rằng bị đám người liều chết đoạt trở về sơn trại, nhưng có thể tránh được một kiếp dưới phán quan bút hay không, cũng không thể biết trước.

Điều khiến các hào kiệt lo lắng nhất chính là Lý Mật, vị thiên tử quang hoàn trên đỉnh đầu này bị chiến mã kéo đi ba mươi mấy bước, nửa bên mặt đất kéo theo máu thịt be bét. Lúc ấy vì cứu hãn mà lúc ấy mới có thể cứu hãn., Ngô Hắc Trử dùng phi xoa bắn chết chiến mã, kết quả khi súc sinh chết ngã xuống lại không thiên vị không chế không được hãn quân chân ngựa. Mặc dù sau chuyện Địch Đại đương gia mời lang trung tiếng tăm xa xôi nổi xương gãy về chỗ cũ, nhưng theo biểu tình trên mặt lang trung, cái chân bị thương của Lý Mật có lẽ không giữ được rồi.

“Lý quân sư cát nhân thiên tượng, có lẽ không cần lo lắng đến tính mạng. Nhưng đoạn xương trên đùi hấn đã vỡ quá nghiêm trọng, tiểu nhân chỉ có thể miễn cưỡng đón lấy, có thể khôi phục nguyên trạng hay không, còn phải xem ông trời có rủ lòng thương hay không!” Lại lần nữa cấp cho Lý Mật vuốt xong thuốc mỡ, lang trung Trương Nhân trầm giọng bẩm báo.

“Người không phải được xưng diệu thủ hồi xuân sao? Sao cái gì cũng phải dựa vào ông trời. Nếu như cầu thần bái Phật thì có tác dụng, ông đây đi đốt hương trong miếu là được rồi, hà tất tới mời người!” Vương đương nhân tính khô nóng, dùng ngón tay chỉ vào cái mũi lang mắng to. Ngày đó hấn cũng trúng một đao của Lý Húc, tuy không nguy hiểm tính mạng, nhưng vết thương sau khi nước mưa thấm qua có chút lây nhiễm, mỗi ngày ngứa tới phiền lòng.

Nghe thấy tiếng Vương đương nhân ồn ào, rất nhiều người cũng xông vào. “Tĩnh rồi sao, quân sư tĩnh chưa?” Phòng Ngạn Chùy dẫn đầu truy vấn. Trả lời y là một cái ánh mắt phần nộ cùng một khuôn mặt tràn ngập sợ hãi. Y biết mình lại phải thất vọng rồi., Lý Mật đã hôn mê mười hai ngày, hoàn toàn dựa vào một chút mật ong và canh tham đang treo lấy mạng sống. Hôm nay trong sơn trại lòng người hoảng sợ, nếu như Lý Mật không tỉnh lại, chúng hào kiệt có thể sẽ phải đổi mặt với kết cục cây đổ bầy khi sụp đổ.

“Tên lừa đảo ăn trộm này cố tình không để cho mật công cai trị!” Vương đương Nhân bị mấy đồng liêu ôm lấy, nhưng không chịu từ bỏ, vung cánh tay lên chỉ điểm.

“Làm người, đừng nói lung tung, thầy thuốc đều có tấm lòng cha mẹ, sao lại thấy chết mà không cứu. Huống hồ vết thương trên đùi mật công nghiêm trọng như vậy, đích xác không phải ai cũng đủ sức để làm được!” Người quát bảo hấn ngừng lại là tiến bộ, trong quần hào, duy chỉ có người này biết một chút y thuật giang hồ.

Hấn vốn có lòng tốt giúp lang trung giải vây, ai ngờ đối phương lại không cảm kích.” Cũng không phải do sức người không theo kịp, chỉ là tiểu nhân có thể học nghệ không tinh, không đảm đương nổi đại nhiệm vụ này mà thôi. “Thiền

Thước từ dưới tường thu thập xong hòm thuốc, vừa nhắc chân đi ra ngoài, vừa phản bác.

“Chẳng lẽ còn có người khác có thể chữa trị sao?” Nghe thấy bạch thám nói chân Lý Mật còn cứu, mấy vị hào kiệt đồng thời ngăn ở trước mặt hắn, truy hỏi.

“Người kia họ Tôn, tên Tấn, tên Tự Tư coi thường, là lang trung từng nhập ngũ. am hiểu nhất chính là những vết mẻ vàng và vết thương do những chiến trường này gặp thường thấy. Chỉ là người này hành tung bất định, mặc dù các ngươi có thể mời hắn, xương đùi Lý Quân Sư cũng đã dài ra rồi, không thể hành động đàng hoàng nữa!” Hành Tiều Thước lạnh lùng quét nhìn mọi người một cái, chậm rãi trả lời.

“Thả mẹ ngươi cái chó má này!” Lần này, không chỉ có Vương đương nhân, ngay cả Vương bá, Lý công dật “Văn nhĩ nhân” cũng nói ra lời thô tục. Tôn Tự Mạc là thần y trên giang hồ gần hai năm, thanh danh vang dội, tục truyền có thể sinh tử nhân tử., Nhục bạch cốt. Nhưng người này không có chỗ ở cố định, cho dù toàn bộ lực lượng của ngôi là toàn trại đi tìm hắn, không đến nửa năm cũng không có khả năng mời hắn lên núi. Mà trước mắt, binh mã các doanh đang loạn hết cả lên, có ồn ào muốn Từ Mậu Công một lần nữa nắm binh quyền, có kẻ lôi hắn ra đòi hắn về quê đơn bạc, căn bản không có cách nào kiên trì được nửa tháng nữa.

“Các ngươi chỉ hỏi ta ai trị được. Ta cũng chưa nói người này nhất định ở bên trái gần đây!” Thối đời không lớn, nhưng tính cách lại cứng rắn. Bị mắng, cũng không cãi lại, cười lạnh hai tiếng, sau đó chậm rãi trả lời.

Các hào kiệt tức giận đến muốn phát điên, có người thậm chí rút đao bên hông ra định giết người tiêu chảy cam lòng. Ngay lúc đám người hỗn loạn, trong lều đột nhiên phát ra một tiếng thở dài.

“Ôi!” Phảng phất trong lòng có rất nhiều không cam lòng, trên đầu Lý Mật quần đầy vải trắng động đậy thân thể, ngửa mặt lên trời thở dài.

“Mật công tỉnh rồi!” Trong nháy mắt, tất cả mọi người buông tha tiếp tục tìm kiếm phiến toái trong lang, nhào tới, vây quanh giường Lý Mật hỏi.

“Ta tỉnh rồi đã lâu lắm rồi. Nghe thấy các người đang khi dễ một lang trung tay không tác sắt, không có một chút khí độ anh hùng nào!” Lý Thụy ở dưới bố trí trắng tay cười khỏ một tiếng, khàn khàn trả lời.

“Chúng ta không phải sốt ruột sao? Không ngờ tên lừa đảo này còn là thần y. Mật chược, con bà nó, không hồ có cái tên chim ưng!” Vương đương Nhân kinh hỉ, đem cấp độ lừa đảo lập tức từ thăng cấp thành thần tiên.

“Cuối cùng mật công đã tỉnh, nếu ngài còn nằm thêm mấy ngày nữa, cơ nghiệp của chúng ta coi như không còn!” Phòng Ngạn Tảo cũng tiến lên, kích động đến lau khóe mắt. Lý Mật là hạch tâm của nhóm người này, cũng là căn cơ lập thân của nhóm người bọn họ. Nếu Lý Mật một chết một cái đã chết., Đại quyền của Bảo Cương trại hiển nhiên muốn trở lại tay đám người Từ Mậu Công, Trình Tri Tiết. Những người đó xưa nay xem thường những người đọc sách sau khi vào núi, Dịch Đại đương gia lại là một nhân vật nổi tiếng quảng chương quỹ, thuận thế phát triển tiếp, kết cục của mọi người có thể tưởng tượng được.

“Không nghiêm trọng như vậy, dù sao Dịch Đại đương gia kinh doanh ở đây đã nhiều năm, gốc rễ rất sâu, cơ nghiệp thắng lợi há có thể bị phá hủy!” Lý Mật nhếch nhếch miệng, đau đón truyền tới khiến hắn lập tức nhú mày: “Ngày đó chúng ta thua rất thảm sao? Các huynh đệ thương vong ra sao?”

“Mật công không nên lo lắng, các huynh đệ mặc dù chiến bại, thương vong lại không đến hai thành!” Trương Quang sợ Lý Mật quá mức vất vả ảnh hưởng đến thương thế, đẩy Phòng Ngạn Tảo qua một bên, báo cáo cho hắn.

“Từ Minh sẽ nói dối.” Lý Mật mặc dù ngủ thật lâu, nhưng tâm trí lại không một chút hồ đồ, “Bị người ta công xuất kỳ bất ý, mà chủ tướng ta đây lại chưa rõ sống chết, chúng ta có thể chỉ

thương vong một chút người như vậy sao? Nâng ta dậy, ta ngồi xuống bên bàn xem chiến báo!”

“Thương vong đích xác chỉ có hơn bốn ngàn. Là Trình Tri Tiết mang theo bản bộ binh mã ổn định trận tuyến. Không tin mật công hỏi những người khác, xem có phải đoàn người đó nói giống ta hay không!” Trương Quang không dám nghe theo Lý Mật loạn mệnh, lui nửa bước, cười bồi mặt an ủi.

Ánh mắt Lý Mật đảo qua từng khuôn mặt các tướng lĩnh, nhận được đáp án khẳng định. Hắn không còn kiên trì muốn đứng dậy phê duyệt công văn nữa, cười cười nói: “Thương vong không lớn, sĩ khí lại đại tồn. Sợ rằng không được tu chính mấy tháng, không được ra chiến trường. Tử Minh dìu ta một cái, ta nằm lâu rồi, cần xuống giường hoạt động gân cốt!”

“Uy!” Trương Quang tiến lên nửa bước, đưa tay ôm eo Lý Mật. Vừa muốn dùng sức, quần áo lại bị người ta kéo từ phía sau. “Đừng động vào hắn, trừ phi các người không muốn cho thương thế của hắn khỏi hắn!” Giải Thước không biết khi nào lại đi tới, trừng mắt nhìn đám người Trương Lượng, lạnh lùng quát.

“Ngươi!” Trương Quang Minh không dám vi phạm, lại thả Lý Mật trở về. Vốn định trước mặt mọi người biểu hiện kiên cường của Lý Mật thật sự thất vọng, dùng khuỷu tay chống đỡ giường, ra sức khiêng. Thử mấy lần, chân trái lại không còn chút sức lực nào. Mà trên mặt và cổ lại đau nhức kịch liệt, làm cho người ta đầu vầng mắt hoa.

“Ta bị thương rất nặng sao?” Lý Mật có chút gấp, đưa tay kéo xiêm y đầu bếp. Hắn là người luyện võ, tuy rằng giờ phút này đang bị bệnh, sức lực cũng không phải loại người bình thường như Thuần Thước có thể ngăn cản, trong nháy mắt giật mình, ngay sau đó “Xẹt” một tiếng, y phục đối phương cũng bị hắn kéo ra một cái lỗ hồng lớn.

“Không nặng, không có nội thương! Nhưng ngươi tính tình càng khô, vết thương càng khó tốt!” Diêu Thước cũng lên lửa, vung tay gạt Lý Mật ra, tức giận quát lớn.

“Lý mỗ lỗ mãng, đại phu chớ trách. Tử Minh, chờ lát nữa lấy hai xâu tiền, bồi thường y phục của đại phu!” Lý Mật rất nhanh từ trong thất thố tỉnh táo lại, ngượng ngùng cười cười, xin lỗi.

“Quần áo ngược lại là việc nhỏ. Thương thế của người nếu chậm, đám hào kiệt này lại sẽ trách ta kiếm cơm ăn!” Hội thám tử dùng tay vuốt ve nếp nhăn trên quần áo, cười lạnh trả lời.

“Là các huynh đệ lỗ mãng, Lý mỗ thay mặt mọi người tạ lỗi một phen!” Lý Mật ở trên giường lần thứ hai chấp tay: “Thỉnh đại phu nói rõ, thương thế của ta rốt cuộc nghiêm trọng đến mức nào. Ta cảm giác sao một chân không có sức lực, trên mặt cũng ngứa ngáy đến khó chịu?”

“Trên mặt của người tất cả đều là lau bị thương, ta thoa thuốc cho người, đã bắt đầu mọc thịt trở lại, nửa tháng nữa mới có thể gặp gió. Tương lai có thể lưu lại một ít sẹo, nhưng nam nhân sao, trên mặt có chút sẹo cũng không sao cả.” Thi Tiêu Thước là lang trung tận tụy, mặc dù tức giận đám người Lý Mật vô lễ, nhưng chân trái không dễ dàng tốt, chiến mã áp gãy xương chân. Sau này có thể cưỡi ngựa, nhưng lúc đi bộ có lẽ phải nhờ vào quải trượng!”

“Thật sao?” Gương mặt Lý Mật bị vải gói lại, cho nên không ai có thể nhìn thấy được vẻ mặt của hắn ta.

“Tại hạ đã dốc toàn lực. Thiên tượng lành người của người mới có hiệu quả như vậy. Nếu đổi lại là người khác có lẽ vĩnh viễn không tỉnh lại được!” Lang Trung gật gật đầu, đáp lại.

“Đa tạ. Đại phu nghỉ ngơi trước đi. Ta bất động là được!” Lý Mật nhẹ nhàng gật đầu, phân phó.

Đưa ánh mắt nhìn hành lang đi ra ngoài, trong mắt hắn thủy chung mang theo nụ cười: “Đi trời đất cát nhân thiên tướng!” Cùng lúc, một thanh âm bi phẫn điên cuồng gào thét trong lòng hắn. Hắn là tin tưởng mình có thiên mệnh, bằng không, không cách nào giải thích vì sao trải qua nhiều sóng to gió lớn như vậy, mỗi lần hắn đều có thể hóa nguy thành an.

Nhưng thiên mệnh này khiến hấn phải trả cái giá quá lớn, khuôn mặt, một cái chân, đối với một người luôn luôn để ý đến hình tượng của mình mà nói, chuyện này quả thực so với giết hấn còn khiến người ta khó chịu hơn.

“Lý Trọng Kiên!” Sau một lát, Lý Mật nghiêng răng nghiêng lợi phun ra mấy chữ: “Lý Trọng Kiên ở đâu, hấn không thừa cơ tấn công lên núi sao?”

“Lý Trọng Kiên và Trương Tu Đà là võ sư Nguyên Anh, nhưng bọn họ không thừa cơ đông tiến. Mà là lưu lại Nguyên Võ. Theo như mật thám nói, nguyên nhân bọn họ dừng lại là vì Lý Trọng muốn nạp thêm một thiếp, cần phải mời người uống rượu mừng. Nghe nói trong phòng thiếp của hấn ta là nghĩa nữ của Trương Tu Đà đại nhân.” Trương Quang lại lần nữa tiến lên, cúi đầu báo cáo.

Bản thân y cũng không tin đây là nguyên do khiến các quận binh không thừa cơ đông tiến. Cho dù là Trương Tu Đà hay Lý Húc đều không phải loại mãng phu không phân biệt được nặng nhẹ. Bọn họ sẽ không vì một nữ nhân mà bỏ qua cơ hội nhanh chóng qua.

“Lý Trọng Kiên không phải là loại người đó!” Lý Mật cũng không cho rằng cưới vợ là nguyên nhân khiến đám quận binh dừng bước không tiến.” Tử Minh, lẽ nào người cũng học được bộ phong bắt ảnh sao?”

Nghe xong lời chỉ trích của Lý Mật, sắc mặt Trương Minh lập tức trở nên vô cùng xấu hổ. Nhiều năm qua, lão phụ trách liên lạc giữa Lý gia và bạn bè giang hồ, cho tới bây giờ vẫn chưa để cho gia chủ thất vọng qua. “Chúng ta có thể dựa không gần quân doanh, mà Tử Mật Công sắp xếp ở bên cạnh Lý Trọng Kiên vừa đúng lúc bị cắt đứt tai mắt. Cho nên mới vì báo tin này mà hàm hồ như vậy!”

“Suy mất đứt đoạn, bị phát hiện rồi sao?” Lý Mật lấp bắp kinh hãi, truy vấn.

“Không bị phát hiện, nhưng ngày thứ hai sau khi hai quân giao chiến, hấn đã bị họ Lý đi theo Phan Chiêm Dương đã tới sơn

trại. Nhiệm vụ cụ thể thế nào, chính hắn cũng không rõ ràng lắm!” Trương Minh suy nghĩ một chút, trả lời.

“Phan Chiêm Dương, quản gia của người khế Đan kia?” Lý Mật cau mày, cố gắng liên hệ mấy chuyện này với một chỗ. Lấy ánh mắt của hắn, đương nhiên nhìn không thấy phong vân biến ảo giờ phút này ở tái ngoại. Bởi vậy nghĩ nửa ngày cũng không thể tìm ra đầu mối, đành phải chuyển lực chú ý sang phương diện khác.

“Mậu công đâu rồi, hắn nói thế nào?”

“Từ thống lĩnh sau khi về núi liền vội vã luyện binh, thừa dịp ngài mê man, thẳng nhai này thế mà lại yêu cầu các doanh cắt bỏ già yếu, giao tinh nhuệ ra thống nhất giáo huấn. Địch Đại đương gia mặc kệ hắn, mọi người cũng không thể lay chuyển hắn, vì vậy đang chờ mật công công chủ trì công đạo!” Rốt cuộc Lý Ngạn Thiên lại có được cơ hội nói chuyện, đứng sau đám người thấp giọng mách lẻo.

Sau trận chiến bên bờ kênh đào, khí thế của đám lính bản địa viên viên ngời cũng bốc lên mạnh mẽ. Các doanh khác từ bên ngoài đến đã không còn sức chống đỡ. Một khi Từ Mậu Công điều tinh nhuệ của tất cả các doanh đi gây rối xây dựng lại, rất nhiều người sẽ mất đi quyền lực trong tay. Cho nên, đoàn người ngày đêm trông chờ Lý Mật tỉnh lại. Chỉ có Lý Mật tâm cơ, mới có thể áp chế được cường thế của Từ Mậu Công.

Nhưng biểu hiện của Lý Mật lại phi thường làm mọi người thất vọng. Hắn hướng về phía Phòng Ngạn Tảo lắc lắc đầu, thấp giọng phân phó: “Truyền lệnh của ta, lúc ta bị bệnh, mọi công việc lớn nhỏ trong quân đều giao cho Mậu Công. Binh mã các doanh đi hi sinh tồn tinh, Mậu Công một lần nữa chỉnh huấn. Bà già yếu một mực phát tiền lệnh đuổi đi, phụ nữ và trẻ nhỏ tập trung đến lão doanh an trí!”

“Nhưng hôm đó Từ Mậu Công cũng đánh đại bại! Mặc dù không tổn thất người, lại chật vật trốn về, ngay cả chiến kỳ cùng đồ quân nhu cũng vứt bỏ!” Các hào kiệt vừa nghe, lập tức cấp bách, mồm năm miệng mười báo cáo.

Ngày đó binh mã khác cũng hoàn bại, từ điểm này mà nói, Từ Mậu Công mới có thể không hề thua kém Lý Mật. Huống hồ hãn ta là người quá mức nghiêm khắc, trong mắt mọi người căn bản không phải là một quân sư xứng chức.

“Đây chính là chỗ Mậu Công cao hơn chúng ta. Hãn không phải chiến bại, mà là không muốn vòng quân đội ngói của chúng ta sụp đổ!” Lý Mật ở trên giường bệnh nhẹ nhàng lắc đầu, vạch trần.

Hãn không muốn đánh sụp quân đội ngói! Không ai đoán trước được đáp án này, trong phút chốc, rất nhiều người không chỗ dung thân.

Chương thứ hai, Ngô Câu (thất)

Nếu như Lý Mật lãnh binh mã ở bên bờ kênh đào thảm bại cùng một ngày, Từ Mậu Công phụ trách kiểm chế quân địch lại đánh một trận thắng lớn, hoặc là y thông dong thoái lui sau khi hoàn thành nhiệm vụ, lông tóc không tổn hao gì, chư thống lĩnh bên ngoài doanh còn có dũng khí lớn tiếng nói chuyện với nội doanh của Điền Cương quân sao?

Nếu như tướng sĩ nội doanh coi đây là lý do, yêu cầu Lý Mật tướng binh quyền giao ra, đồng thời yêu cầu quân mã ngoại doanh đến đây phụ thuộc, từ nay về sau chỉ có nội doanh là thiên lôi sai đâu đánh đó, quần hào chịu cúi đầu sao?

Nếu hai bên giằng co không phân thắng bại, thậm chí ra tay đánh nhau, kết cục cuối cùng là gì?

Không cần hỏi, ai cũng biết đáp án cuối cùng.

Từ Mậu Công tự nhục với phương thức tan vỡ, tránh cho chư tướng nội doanh nhân cơ hội bức cung. Đồng thời cũng tránh được một lần phân liệt đầu tiên khi quân ngói mới lớn mạnh. Bất luận mục tiêu cuối cùng là cầu cái gì, phần lòng dạ này, chúng tướng bên ngoài không ai có thể sánh kịp. Nghĩ đến điều này, ngay cả kẻ trước giờ luôn xem thường Từ Mậu Công nhất như Phòng Vun Tảo cũng phải hổ thẹn cúi đầu, thở dài nói: “Mọi người bình thường đều không quen nhìn họ Từ này, ai ngờ người này lại có lòng dạ như thế!”

“Ngày đó chúng ta có thể bình an thoát thân, cũng may mắn có tướng sĩ nội doanh!” Ngưu Tiên Đạt cũng thở dài một tiếng, ở bên cạnh phụ họa. Phương pháp làm việc của Mật Công chưa chắc được thông qua, tuy hấn dựa vào lực hiệu triệu hơn người điều động mấy vạn người tụ tập, nhưng vô luận là ở ngoài thành Lê Dương, hay là bên bờ kênh đào, hấn đều bị Húc Tử đánh cho rơi vào nước chảy.

Một mặt, Ngưu Tiên Đạt bội phục đồng bạn của mình năm đó thật sự là anh hùng tuyệt vời, một mặt khác là rất bội phục đồng bạn của mình., Trong lòng hấn cũng cảm thấy một tia

hoài nghi đối với năng lực của Lý Mật. Giờ phút này tâm tư giống với hấn không chỉ là một người, trong mắt của Ngô Hắc Trửu, Trương Quang cùng với Vương bá là ba người cũng toát ra thần sắc tương tự. Đặc biệt là Vương bá., Bình mã và nội doanh của hấn đã bắt đầu hợp tác từ rất sớm, hiểu rõ chỉ binh lính ngói cương năm đó nhìn như binh tướng ít, bây giờ lại khác biệt giữa đám huynh đệ mình: “Mật công nói không sai, chúng ta quả thực nên chinh đồn quân đội lại lần nữa. Từ thống lĩnh đã âm thầm cho mọi người một bước, chúng ta theo lý nên biết ơn báo đáp.”

“Không riêng gì tri ân báo đáp, đây là công việc, không liên quan gì tới việc tư giao!” Lý Mật đang nằm trên giường dùng sức lắc đầu, trong ánh mắt thống khổ mang theo đoạn tuyệt quyết. Giữa sinh tử đi tới đi lui, ngực của hấn bị vô hình gian mở rộng rất nhiều.”, Đồi đầu kẻ địch lớn, đầu tiên là rối loạn không phân liệt ra được. Thứ hai, phương thức lĩnh binh của chúng ta chỉ là đùa giỡn mà thôi. Bên trong nội doanh có ba ngàn người là có thể ổn định trận tuyến. Hơn hai vạn chúng ta lại bị kẻ khác đuổi như dê. Điều này đã chứng minh chủ trương công pháp của Mậu Công lúc trước không sai!”

“Lần này chiến bại, đều bởi vì sơ suất khinh địch!” Lý Mật dừng một chút, lại nói: “Cho nên, đợi sau khi thương thế lành, mỗi sẽ đến chỗ Địch Đại đương gia thỉnh tội, giải thích oan chết cho các huynh đệ!” Nói chỗ kích động, hai mắt hấn ửng đỏ, một dòng lệ trong trẻo từ khóe mắt chảy xuống, ướt đầm tấm vải trắng bên má.

“Mật công không thể tự trách!” Thấy Lý mật nói thẳng thắn như vậy, trong lòng chúng tướng rất là cảm động, ngay cả một chút bất mãn đối với việc bán hàng của hấn cũng triệt tiêu, nhao nhao mở miệng khuyên bảo.

“Lần này chiến bại, tất cả mọi người đều có sơ suất, không nên trách nhiệm một mình mật công gánh chịu!” Phòng Ngạn Tảo giỏi về nắm chắc Lý mật nhất, tranh đầu khuyên can trước.

“Đúng vậy, binh lính dưới trướng đoàn người không đủ dùng, thật sự không trách được mật công!” Đám người Vương đương nhân, Lý công dật cũng e sợ Lý Mật mất chức, trong

son trại thiếu người nói chuyện cho mình, tiếp đó biểu thị nguyện ý chia sẻ trách nhiệm chiến bại.

Theo sát phía sau, Trương sáng, Mạnh Ngao, Dương Đức Phương, Trịnh Đức Huyền cũng lần lượt tiến lên, cố gắng khuyên Lý Mật không nên rời nhiệm. Lý Mật ra dấu với Trương Khai, yêu cầu đối phương đem thân trên của mình nâng lên, sau lưng nhét hai cái gối. Sau đó ngồi nghiêng một bên., Dùng mắt đảo qua từng người một, “Ý tốt của chư vị huynh đệ, ta tâm lĩnh. Nhưng đạo trị quân, trọng tại thưởng phạt phân minh. Nếu có công không thưởng, có từng không phạt, tương lai làm sao phục chúng? Lần này chiến bại, làm cho mỗi biết rõ nhà mình mới có thể không bằng. Bởi vậy nguyện vị Hư Quân Sư đề cao hiền, ý này đã quyết, mọi người đừng khuyên!”

Mọi người thấy vẻ mặt của Lý Mật không giống là giả bộ, trong lòng càng khâm trọng. Bấy mồm tám lưỡi cam đoan hẳn không nên tự bỏ chạy, Lý Mật bắt đắc dĩ đành phải đi tới trước mặt mọi người, lớn tiếng nói: “Mật công muốn đưa chúng ta vào chỗ chết hay không? Chúng ta đến Tụ Bảo Cương, toàn là bởi vì mật công. Nếu mật từ chối vị trí quân sư, chúng ta cũng chỉ còn cách tự giải tán, tránh cho tương lai câu không được công danh, ngược lại còn trở thành quỷ hạ đao!”

“Đúng vậy a, nếu mật công cố chấp không đi chủ sự nữa, chúng ta cũng chỉ đành đi về nhà thôi! ” Đám người Mạnh Mạnh đi theo đỡ.

“Không được. Ta chính là dẫn tội từ chức, nhường hiền cùng người. Vô can cùng chư vị, hướng hồ Mật Công mới có thể chính xác hơn xa ta!” Lý Mật thấy mọi người ồn ào muốn tan rã, liên tục khoát tay. Động tác rất lớn, vết thương trên mặt hẳn lại bị động đậy, đau đến mức nhe răng nhếch miệng.

“Mật công nói thế nào nhỉ, Từ thống lĩnh cố ý chiến bại tự ô, chính là không muốn tranh giành vị trí quân sư với mật công. Mật công nếu là khẳng khẳng xin từ chức, chẳng những lạnh lòng huynh đệ, cũng uổng phí ý tốt của Từ thống lĩnh!” Ngưu Tiến ở một bên nhìn nửa ngày, cuối cùng cũng gia nhập nhóm giữ lại.

“Tuy nói vậy, chúng ta cũng không thể khiến Dịch Đại đương gia khó làm!” Lý Mật lại chỉ thấy mọi người hăng hái, thờ dài, âm u nói.

” Trạch Vô Đông không vui, Vô Trạch không dài! Mật công hẳn là đã quên lời nói của người Bắc ngày đó. Huống hồ Dịch Đại đương gia cũng không phải là không đánh trận, há lại đòi thành bại một thời gian dài?” Vương bá đương đầu tiếp lời, cười giải thích.

Hai câu này là hai câu tiên sinh đoán mệnh nổi tiếng Cổ Hùng ngày đó đưa ra kết luận trong quá trình bói toán cho Dịch Hùng. Dòng họ Dịch nhường rất gần, mà phong tước của Lý Mật là Loan Sơn Công, cho nên Cổ Hùng từ trên quẻ tính ra, Dịch Hùng đời này nếu muốn thành công phải dựa vào Lý Mật. Đồng dạng, nếu Lý Mật muốn được như ý nguyện trong lòng, cũng không thể rời khỏi Dịch Lệnh.

Với tư cách đại đương gia của đại đương gia ngồi ngồi khiến Dịch Vương có thể vô cùng tin tưởng giao binh quyền cho Lý Mật, ngoại trừ kính sợ danh khí của đối phương và câu tiên đoán hiện đại của Dương gia họ Lý kia, cũng không liên quan gì đến hai câu quẻ này.

“Hay cho một câu Trạch Vô Đố bất hưng, mật công, chẳng lẽ một khi Tiểu Tiểu thất bại, liền đánh tan hùng tâm tráng chí của người sao?” Không đợi Lý Mật mở miệng lại, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một tiếng thăm hỏi sáng khoái.

Mọi người nghe tiếng quay đầu lại, thấy Dịch bảo Tư Mã Vương Nho Tín và thống lĩnh nội quân Từ Mậu Công cười lớn đi đến.” Mật công, lang trung ta đề cử có thể dùng hay không?” Dịch Dịch khiến mọi người gật đầu hàn huyên, vừa hỏi, trong ánh mắt không phải không có vẻ đặc ý.

“Đa tạ huynh trưởng tìm được một thân y như thế, cứu ta từ Quỷ Môn quan trở về. Lân ân đức này không cách nào báo đáp. Xin huynh cứ việc sai khiến sau này!” Lý Mật biết rõ nhất định là những con dao găm đã tỉnh lại từ trong cơn mê man thông báo tin mình đã điều khiển Dịch nhượng, y giã dựa ngời thẳng người, chấp tay cảm ơn.

“Cái gì mà không sai phái chứ, bói toán đã nói rồi mà, chúng ta là hai bánh xe trên một chiếc xe, không thể tách khỏi người, cũng không thiếu được ta đâu!” Địch Nhượng làm người rất hào sảng, tiến lên đỡ lấy Lý Mật, cười nói.” Người chỉ lo tận tâm dưỡng thương, mấy ngày nay bảo Mậu Công thay người lo luyện tập sĩ tốt. Chờ thương thế người khỏi hẳn, chuyện trong sơn trại do người làm chủ!”

Chúng tướng ngoại doanh lúc trước còn lo lắng Địch Vi Thắng bại trận nên đã mất đi lòng tin đối với Lý Mật, nghe đối phương nói vậy thâm bội phục khí khái của đối phương.” Cũng chỉ có Địch Địch mới có thể dung nạp được một anh hùng chân chính như mật công! ” Ngô Hắc Sơn âm thầm khen một câu, đưa mắt nhìn về phía Ngưu Tiến Đạt. Hoàn toàn tiến bộ đôi mắt, ánh mắt hai người gặp nhau giữa không trung, ai nấy vội vã quay đầu đi.

“Lần này binh bại, tội đều ở trên người ta!” Mặc dù Địch Thác đã tỏ ý sẽ không cướp đoạt quân quyền, Lý Mật vẫn chủ động xin lỗi.

“Đừng nói nữa, ai chưa thua trận nào!” Địch Địch Khải vung tay ngăn Lý Mật tiếp tục thổ lộ.” Trận chiến ta đánh bại còn nhiều hơn người, nếu thất bại thì giáng chức, bây giờ đã sớm hạ mình xuống làm lâu la. Mậu Công đã nói với ta, là thắng nhãi Lý Trọng Kiên xảo trá lắm rồi., Thêm nữa quan binh được huấn luyện, khí giới ưu mỹ. Người chỉ huy không quá bất lợi. Huynh đệ chúng ta lần này chịu thiệt, sau này đồng tâm hiệp lực, tìm về đại trận là được. Sao phải tự mình tìm phiền toái cho bản thân? Huống hồ làm quan quân đại binh đại binh áp cảnh, người nếu lại bỏ gánh, chẳng phải rối loạn quân tâm?”

“Lý Mật nghĩ không chu toàn, xin Đại đương gia trị tội!” Nghe xong Địch bảo, Lý Mật xấu hổ không hiểu, nằm rạp trên giường bệnh không dám ngẩng đầu lên.

“Không có tội, chúng ta cũng không phải là tên triều đình Dương Quảng kia, không cho phép người ta nói nữa. Người nằm xuống, đừng động tới vết thương. Chuyện khác chờ người thương thế xong, chúng ta thương lượng lại sau!” Địch Địch

mang Lý Mật bế lên, thả người gã xuống, lại tự tay thêm một quân bạc ở trên người, cười dạn dỏ.

Đoàn người thấy Lý Mật và Địch nhượng vắn thân mật khăng khít như trước, cũng nhao nhao biểu thị nguyện ý giao binh mã trong tay cho Từ Mậu Công chinh đồn một lần nữa. Từ Mậu Công khách sáo vài câu, thấy vẻ mặt mọi người không giống giả bộ, rất cao hứng đáp ứng.

“Tuy chúng ta lần này ăn phải quả đắng nhỏ, nhưng biết khiếm khuyết của bản thân ở nơi nào, cũng chưa chắc đã là chuyện xấu!” Nhìn thấy phiền toái không rõ ràng đột nhiên bị hiểu rõ, Địch làm cho vô cùng cao hứng, vuốt chòm râu nói ra.

“Năm đó chúng ta không gặp phải kinh địch, khó tránh khỏi tự tôn ngông cuồng. Lần này bị tên Lý Trọng Kiên kia đánh tỉnh rồi, tương lai sẽ không đồng dạng phạm sai lầm!” Lý Mật nghiêng đầu, cười bổ sung.

“Ừm! Địch Đại làm gia ở giữa trấn. Mật công tung hoành khắp nơi hợp nhất bên ngoài, Từ thống lĩnh điều binh khiển tướng ở bên trong, chúng ta tiền trận chém giết, lo gì quan quân không lui!” Đám người Vương bá đương, Ngô Hắc Trãi đối với kết quả như vậy cũng phi thường hài lòng, chủ động tỏ vẻ nguyện ý nghe theo Từ Mậu Công điều khiển.

“Đúng, Từ thống lĩnh sau này cứ việc hạ lệnh, tên khốn kiếp nào dám không nghe lệnh, chúng ta cùng nhau đánh hấn!” Đám người Vương đương nhân, Lý công dật lực tục gia nhập, cười cho thấy thái độ của mình.

“Nguyện cùng chư quân đồng tâm hiệp lực, sáng tạo ra một đại nghiệp ở ngôi!” Rốt cuộc tảng đá trong lòng Từ Mậu Công cũng rơi xuống, vái chào, lớn tiếng trả lời.

“Chúng ta là ngựa ngu, nguyện công dĩ hành lễ với sư phụ!” Phòng Ngạn kính cẩn chấp tay trả lại.

Các hào kiệt nhìn nhau cười to, lập tức cảm thấy trời cao đất rộng, ngay cả gió núi thổi tới cũng mang theo vài phần khí khái nam nhi.

Chương thứ hai, Ngô Câu (thất)

Ai cũng không ngờ tới, gặp phải một kích trọng kích là tên lính ngói kia lại nhân họa đắc phúc, dưới sự bức bách của quân địch, mấy thế lực bên trong đó nhanh chóng từ bỏ hiềm khích lúc trước, đặt thành hiệp nghị chinh quân. Cảnh tượng đoàn kết đột nhiên xuất hiện này đừng nói là tiểu lâu la tăng dưới nhìn xuống không thể nào hiểu được., Ngay cả một ít tướng lĩnh hạch tâm cũng cảm giác mình như đang nằm mơ. Nhưng khi Lý Mật chống gậy xuất hiện phía sau công kích của Từ Mậu, mọi người đều hiểu, thời điểm để kẻ địch nằm mơ rồi.

Từ Mậu Công dụng binh cẩn thận, lại không am hiểu cách chế thắng kỳ lạ. Lý Mật sử dụng binh phiêu hốt, vị trí chi tiết lại thiếu cân nhắc. Năng lực hai người vừa vận bổ trợ lẫn nhau, phối hợp với nhau, thì lại hỗ trợ lẫn nhau. Bọn họ căn cứ thỏa thuận đã định trước, một bên đánh tan binh mã các doanh, một bên dựa vào địa hình vòng quanh ngói, vòng cuối hạ đến vòng cuối thu, mặc dù bại nhiều thắng ít, nhưng quan quân cũng không cách nào tái hiện huy hoàng bên bờ sông.

Quan quân đến tiêu diệt có hai chi, một chi là binh mã quận Tề Quốc do Trương Tu Đà và Lý Húc dẫn đầu. Một chi khác là binh mã tinh nhuệ đến từ nội phủ Lạc Dương. Hai chi quân quan lại không khác nhau nhiều lắm so với quân số, nhưng sức chiến đấu lại là một người ở trên trời một cái dưới đất. Sau nhiều lần giao thủ, tướng lĩnh ngói nhanh chóng tổng kết kinh nghiệm. Nếu như gặp phải quan quân dùng giáp nhẹ và hoành đao làm chủ, nhất định phải cẩn thận. Mặc dù trang bị của bọn họ nhìn qua không kém với quân đội ngói biên là bao., Sức chiến đấu của nó tuyệt đối không thể xem thường. Nếu như gặp phải quan quân áo giáp sáng bóng, dài như rừng, chúc mừng người, hôm nay bị ông trời nhìn trúng. Trực tiếp xông lên, khẳng định sẽ có thu hoạch.

Sau khi vào thu, bởi vì tình thế bức bách, Trương Tu Đà không thể không từ bỏ ý niệm ăn sống ngói. Hắn ta lấy quận binh làm chủ lực, từng bước là doanh, từng ngọn núi từng ngọn từng

ngọn xâm chiếm lãnh địa của quân ngói. Còn về phần nhánh quân “Sinh lực” triều đình phái tới kia, thì bị hấn phân phó bề bên ứng phó, phụ trách tiến hành vây chặn đường đám tàn phi bị đánh tan kia.

Dưới sự dẫn dắt của hai người Lý Thanh và Bảo Cương, hai đội quyết đoán từ bỏ chủ trại, biến quân đội này thành hàng vụn vặt., Không ngừng di chuyển trận địa trong dãy núi. Trương Tu Đà như nguyện ăn tươi mặc sướng hành động chậm chạp, nhưng thủy chung vẫn không tiếp xúc được với chủ lực của tộc quân. Mà Hồ Bí lang phụ trách hợp lực vây khốn quân đội ngói ngói, đem Lưu Trường Cung nghênh cùng bộ hạ của Ngự sử Tiêu Hoài Tĩnh vận chuyển hồng vận, mỗi lần đụng phải tinh nhuệ của quân Cương. Kết quả hai bên giao chiến cả ngàn thiên, nguyên nhân phủ binh bởi vì nhiều loại “có thể hiểu” mà bị quân địch đột phá phòng tuyến., Sau đó gã “vẩy máu hăng hái” đoạt lại trận địa một lần nữa. Chỉ là sau khi bọn họ đem vòng vây đóng kín lại, chủ lực của quân đội ngói sớm đã mang theo đồ quân nhu thu được, áp giải tù binh đi đến một đỉnh núi khác.

Như là mấy lần, đến Trình Tri Tiết cũng bắt đầu cảm tạ câu “Quan tâm” của triều đình.” Nếu không nói hoàng đế lão nhân tốt bụng, lại phái một đám gấu bao vây như vậy đến lôi kéo chân sau Trương Tu Đà.” Một tay lão nắm con ngựa cao lớn đắc ý từ trong tay quân địch., Một tay khác nâng Tiên hoàng thời thế do Khí giới ty của Binh bộ chế tạo tỉ mỉ. Trên lưỡi hái sắc bén lấp lánh hàn quang còn treo một món mạ vàng buộc tơ sen trên người tướng lĩnh tù binh: “Lại đánh nửa năm như vậy, hàng của Tiêu Đại Ngự sử đã đủ cho chúng ta xây dựng thêm một doanh trại. Cần quan tâm, thật sự là sẵn sàng!”

“Không phải bệ hạ phái chúng ta tới!” Bộ dáng tù binh đi trước tiết mã Trình Tri bộ dáng mặc dù non mịn, lại không muốn nghe tộc nhân biên soạn mình chủ công như thế, lớn tiếng phản biện.

“Không phải hoàng thượng phái các người tới sao, chẳng lẽ người khác còn dám ra lệnh điều binh sao?” Tạ Ánh Nhất ở một bên lắng nghe rất thú vị, cười hỏi.

Đối với đệ tử quan viên bị bắt, bình thường quân ngời không cần tru sát, mà là y theo quy củ Định giao cho, yêu cầu gia tộc hẳn trả tiền chuộc châu báu. Cho dù gia tộc cự tuyệt thanh toán, tù binh chủ động gia nhập ngời cũng có thể miễn tội. Cho nên., Bị bắt làm tù binh tuy rằng tâm tình bàng hoàng nhưng cũng không phải sợ hãi gì cả. Quay đầu lại khinh miệt nhìn Tạ Ánh Đăng một cái, người này dùng giọng điệu kẻ nhà quê dạy dỗ chưa từng trải nói: “Hoàng thượng mùa hè liền đi bịt kín hội minh với người Đột Quyết, sao có thể để ý mấy tên hề nhãi nhép các người. Nếu không phải Ngu đại nhân muốn cấp cho bệ hạ một niềm vui bất ngờ, ai lại nguyện ý đến chỗ chim không thềm ỉa phân này chứ?”

“Xoẹt, cứ như chúng ta mời người tới vậy!” Tính khí Vương đương nhân không tốt như vậy, dùng cán Côn Bằng gõ lên đầu tù binh, mắng.

“Thúc thúc của ta là Cao Đức nho!” tù binh bị đánh tới mức tức giận xoay người, lớn tiếng nhân mạnh.

“Chúng ta biết người là Cao công tử, trong nhà có rất nhiều tiền. Người yên tâm, chúng ta sẽ không bao giờ lấy nhiều tiền đâu, để tránh làm mất thân phận của người!” Vương đương Nhân lại dùng cán của mình gõ đối phương một cái, chế giễu.

“Thúc thúc của ta là triều tán đại phu đích thân của bệ hạ!” Tên tù binh càng tức giận hơn, dứt khoát nói ra chức quan của thúc thúc để hù dọa.

“Biết, thêm La Sát lão tử trực tiếp chọc người! Mặc dù là người Ngu Thế cơ bản đã đến, lão tử cũng phải lấy cây trâm gõ đầu hẳn. Huống chi chó săn dưới tay hẳn!” Đôn Hùng tin cũng vượt lên phía trước góp vui, gõ một cái vào trên lưng tù binh, đánh cho đối phương một cú ngã nhào.

Lần này tù binh bị đánh đến mức trở nên thành thật, ôm bả vai, lão đảo đi về phía trước, nước mắt thuận theo má rơi xuống phía dưới.

Tạ Ánh Đăng nhìn thấy bộ dạng tù binh như bao trùm kia, thờ dài, ra hiệu các tướng sĩ không nên tiếp tục bắt nạt người này.” Ngu Thế Cơ này nói., Diễn biến chiến sự quá là đùa giỡn!”

Hắn lắc đầu, thấp giọng bình luận. tù binh trước mặt bất luận từ diện mạo hay tâm trí rõ ràng đều là một thằng nhóc ngốc còn chưa trưởng thành. Tiểu tử ngốc như vậy..., Mỗi lần ngồi cương quân cùng phủ binh giao thủ, đều có thể cười ngửa bất sống được mấy tên. Những người này căn bản không phải là tài liệu chiến tranh, người nhà sở dĩ đem bọn hắn xếp vào trong quân đội, rõ ràng là ôm ý niệm hỗn quân công cho bọn hắn. Mà tham chương triều chính Ngu Thế Cơ đại nhân ngay cả đội ngũ như vậy cũng dám hướng tới Đan Cương sơn phái, nguyên nhân đương nhiên là cho là bên mình có nắm chắc tất thắng.

“Ta nghe người của chúng ta nói, Ngu Thế Cơ luôn nói dối với hôn quân, nói anh hào trong thiên hạ sẽ bị tiêu diệt. Phỏng chừng xưa nay thằng nhãi này nói dối quá thuận miệng, kết quả chính mình cũng đi vòng vào, đã không phân rõ sự thật và lời nói dối khác nhau!” Trình Tri Tiết cũng thở dài, phụ họa.

Nếu triều đình là triều đình thanh minh chính trị, nhóm người bọn họ có lẽ đã chết không có chỗ chôn. Nhưng dù vậy, mọi người vẫn hy vọng hoàng đế đừng hôn mê như vậy, các đại thần đừng có ngồi không ăn bám. Đây là một loại tâm thái cực kỳ phức tạp, tại sao có loại suy nghĩ này, chính bản thân mọi người cũng không rõ ràng lắm.

“Giải tiểu tử này xa một chút!” Sau khi so sánh với Tạ Ánh thở dài vài hơi thở, Trình Tri Tiết ra lệnh.

Mấy thân binh nghe tiếng tiến lên, đẩy tù binh đi lên triền núi phía trước. Đã là tháng tám, sơn lâm màu sắc cực kỳ tươi đẹp. Từng phiến lá cây kim hồng đỏ vàng giống như bị bút vẽ nhiễm, đẹp đến mức khiến người ta hít thở không thông.

Nhìn theo bóng dáng tù binh đi xa, Trình Tri Tiết thở ra một hơi thật sâu, “Hô, thế đạo này! Ánh lên, ngươi còn nhớ rõ nội dung chúng ta xếp vào bên cạnh Lý Trọng Kiên lần cuối cùng đưa tới không?”

“Hắn nói bị Lý Trọng Kiên phái đến tái ngoại, liên lạc với khê đan và Đột Quyết gì đó.” Tạ Ánh cau mày nhớ lại. Thật vất vả mới lấp đặt làm mật thám bị người ta đuổi đi, thu thập nhiệm vụ quân địch hành động để gia tăng rất nhiều bất tiện. Đối với

việc này, Tạ Chiêu Đăng và Từ Mậu Công, Lý Mật phân tích lập đi phân tích lại, đều cho rằng thân phận mật không bị địch tướng nhìn ra. Nhưng Lý Trọng Kiên phái thân vệ đi tái ngoại, ba người không ai đoán ra được nguyên nhân.

Từ Mậu Công biết đối phương tại tái ngoại có một lượng tài sản lớn, đồng thời cũng biết rõ Lý Húc không phải là người tham tiền. Đại chiến sắp tới, hắn quyết không vì chút đồ vật ngoài thân quá độ phân tâm.

Về phần lý do quân binh đột nhiên đình chỉ tấn công, ngồi nhìn nguyên nhân chiến cơ chạy trốn. Bây giờ đã biết rõ chân tướng. Không phải vì Lý Húc háo sắc làm hỏng việc, mà là vì Trương Tu Đà không dám cãi thánh chỉ đến từ Đông Đô. Sau khi đáp án của tất cả bí ẩn không giải tỏa được đều hiện lên mặt nước, an bài của phái Lý Húc càng lúc càng quái dị.

“Người này hình như có ý đồ gì đó, quả thực có chút bản sự. Nếu như không phải xuất hiện ở chỗ người chết ta sống, ta nguyện cùng hắn một giao!” Ánh mắt Trình Tri Tiết liên miên chớp chớp xẹt qua đỉnh núi, biểu lộ trên mặt như có điều suy nghĩ.

“Mậu công một mực rất tôn sùng hắn. Chúng ta giao thủ với hắn nhiều lần như vậy, bất luận trước đó chuẩn bị đầy đủ cũng tốt, đột nhiên tao ngộ cũng được, một lần cũng không đứng ở chỗ tiện nghi!” Tạ Chiêu Đăng cũng mang theo chiến mã, nhìn lá cây chung quanh như lửa nói ra.

Võ nghệ của Lý Húc rõ ràng là dấu vết của Giang Nam Tạ gia, nếu Tạ Ánh Đăng đoán không sai thì vị lão nhân Đồ Kính trong miệng đối phương chính là tộc thúc mất tích nhiều năm của Tạ gia. Năm đó lúc Nam Trần bị hủy diệt, tuần kiệt Giang Nam dồn dập thay đổi môn đình, duy chỉ có người thừa kế tài hoa nhất của Tạ gia là vì một cô gái đi xa tái ngoại.

“Tên kia nhạy bén như một con sói, tuyệt đối sẽ không tùy tiện làm ra cử động nhằm chán!” Tài năng của Trình Tri Tiết đối với Lý Húc cũng rất bội phục, nhưng càng chú trọng vào mục đích phán đoán hành vi của hắn.

“Ta cảm thấy hấn phải người đi tái ngoại, quan hệ giữa hấn và hôn quân đi tuần rất lớn!” Gần như đồng thời, Tạ Ánh mở miệng nói ra.

Hai người nhanh chóng nhìn nhau, trong thân thể như ánh mặt trời chiếu vào thân thể, sáng từ đầu đến chân. Nếu Lý Húc phải người ra mặt là vì hôn quân đi tuần, tức là hấn lên cho rằng hôn quân ở nút sẽ gặp phải trắc trở, bởi vì không có cách nào khiến đám người Ngũ Thế Cơ tin tưởng phỏng đoán của mình, cho nên không thể không âm thầm bố trí.

Chẳng may hôn quân gặp nạn, thì thiên hạ chắc chắn sẽ đại loạn. Đối với quân đội ngời cương mà nói, đây quả thực là cơ hội ngàn năm một thuở. Một khi nắm được, chẳng những có thể làm cho Trương Tu Đà lui binh thuận lợi, thậm chí có thể rời khỏi thâm sơn, tiến vào mà tranh đoạt thiên hạ!

“Phải thông báo tin tức này cho mật công và Từ thống lĩnh!” Tạ Ánh trèo lên đầu ngựa, vội vàng nói.

Nhưng vào lúc này, một thót khoái mã phi nước đại mà đến, lập tức truyền lệnh binh một bên la lớn quan tước Trình Tri Tiết, một bên giơ lên cao lệnh kỳ trong tay.

“Từ thống lĩnh có lệnh. Điều hành tri tiết, đơn hùng tin, Vương bá dẫn binh mã ba người nhanh chóng chạy tới khe núi Bạch Mã, chặn giết quân địch! Từ thống lĩnh mời chư vị tướng quân đi trước, lát nữa hấn liền tới hội họp cùng mọi người!”

Chương thứ hai, Ngộ câu (thất)

Sườn núi trắng này là một ngọn núi nhỏ ở sườn bắc của viêm núi ngói, vị trí không tính là hiểm yếu, nhưng lại vừa vặn kẹt ở con đường quan lớn đến phủ thành phía đông của ngói Cương. Đối với đám quần hào quen thuộc những ngọn cỏ cây ngọn núi gần đó mà nói, bọn họ muốn tới phủ thành có vô số đường tắt để đi. Đối với quan quân đi vào quận phía đông mà nói, nơi đó là con đường duy nhất bọn họ có thể đi.

“Hắn là một cơn gió lớn!” Trình Tri Tiết thuận miệng nói một câu, quay đầu lệnh cho ba doanh binh bên cạnh quay đầu về hướng bắc. Hắn ở tại núi ngói gần với Từ Mậu Công, bởi vậy có thể trực tiếp chỉ huy ba doanh tinh nhuệ này. Mà Vương Bá và Độc Hùng Tín giờ phút này cũng vui vẻ nghe theo hiệu lệnh của hắn, bởi vì mọi người đều rõ ràng, đội ngũ này đáng để Hoắc Uyên quân xuất động toàn bộ tinh nhuệ đối phó địch nhân, chắc chắn không phải hạng người vô danh.

Sau khi đi nửa canh giờ theo một con đường nhỏ do người chăn dê đi ra, chúng hào kiệt phát hiện mục tiêu chuyển đi này. Con mồi ở ngay tại chân núi xa xa, ước chừng hơn một ngàn hai trăm người. Đi theo con đường không rộng lớn, thúc ngựa đi nhanh. Cuối cùng đội ngũ này còn có hơn tám trăm con tọa kỵ dùng yên ngựa trống, màu lông sáng rõ. Một cái đầu cao to, phía sau nữa chính là chủ tướng của bọn họ. Cưỡi trên một con ngựa màu đen phi hành, áo giáp trên người cũng đen kịt, giống như một khối nham thạch đang lăn.

“Nhanh chân lên, chặn hắn, bảo thù cho mật công!” Vương bá khàn giọng gầm nhẹ một câu. Đôi bên còn cách nhau một cốc nước và một chỗ sườn núi, cho nên hắn không sợ kẻ địch có thể nghe thấy âm thanh của mình. Chủ tướng đối phương thiêu thành tro hắn cũng không quên, vết sẹo trên mặt và quái tượng trong tay mật công hoàn toàn do người này ban tặng.

Lý Mật là một con cháu thế gia phong độ nhẹ nhàng, mặc dù không có tên thật trong truyền thuyết làm bối cảnh, hắn dựa vào ngoại hình và học vấn trong lòng ngực tuyệt hảo cũng có

thể thuyết phục được một số người. Mà hiện tại, hấn ta đã biến thành một người què mắt rồi, hình tượng hủy hoại. Tương lai mặc dù Húc Địa Ngục quân đánh hạ thiên hạ, rất nhiều gia hỏa lấy hình tượng để bắt người cũng sẽ không cam tâm đứng về phía Lý Mật làm quân.

Với tư cách là chủ tướng lâm thời, hận ý trong lòng Trình Tri Kiếm đối với địch nhân không nồng đậm như Vương bá. Giờ phút này lão đang cân nhắc xem nên hoàn thành nhiệm vụ Từ Mậu Công giao xuống như thế nào.” Hùng Tín, doanh trại của người để lại hai trăm người kéo về phía sau thu thập đồ quân nhu. Các huynh đệ khác từ bỏ chiến mã và trọng thuẫn, chúng ta đi thẳng tấp cá chép quay lưng., Khẳng định có thể chặn được địch nhân ở khe núi Bạch Mã!” Trầm ngâm một chút, hấn lập tức quyết định. Lưng Lý Ngư là một dốc núi phi thường đột ngột, kỵ binh không cách nào leo lên, đành phải đi theo đường lớn. Đám lâu la dân sơn trại xuất thân lại có thể vượt qua núi, ít hơn hai mươi dặm so với quân địch dưới chân núi.

“Nhỏ giọng truyền về phía sau, đi cá chép. Từ bỏ tọa kỵ cùng trọng thuẫn.” Quan viên kỳ bài Cổ Văn Bản sửa sang lại mệnh lệnh của Trình Tri Tiết, biến thành một đạo chỉ thị thực dụng.

“Nhỏ giọng truyền về phía sau, từ bỏ tọa kỵ và trọng thuẫn, đi cá chép!” Các binh sĩ một người nói một cái, nhanh chóng truyền lệnh xuống. Trình Tri Tiết và Vương Bá dẫn đầu đám người nhảy xuống tọa kỵ, vác binh khí lên vai, đầu đi vào một con đường nhỏ dốc đứng. Tạ Chiêu Đẳng cùng một độc hùng tín an bài xong công việc, lập tức theo vào. Hơn sáu ngàn tướng sĩ hướng về phía gió núi, rất nhanh lặng yên biến mất ở phía sau rừng cây màu vàng kim.

Dưới chân núi kỵ binh dường như đối với nguy hiểm trên đỉnh đầu cũng có phát hiện, đột nhiên tăng nhanh tốc độ. Tiếng vó ngựa như sấm, xuyên qua rừng rậm đưa vào lỗ tai tướng sĩ ngồi. Chúng tướng sĩ sau khi nghe được, dưới chân càng thêm dùng lực. Hai đội ngũ có huyết hải thâm cừ lẫn nhau cứ như vậy một mực khúc, so với thi đấu đánh về cùng một địa điểm.

“Bọn họ phải đi cứu hôn quân!” Vừa chạy, Trình Tri Tiết vừa phân tích với đám người Đan Hùng Tín.” Nếu không phủ binh sẽ không cung cấp chiến mã cho bọn họ. Những chiến mã xinh đẹp kia khẳng định là do phủ binh cung cấp, người của Tề quận không thể mua được tọa kỵ tốt như vậy!” Đường có chút đột ngột, rất nhiều lúc hắn không thể không đem râu quai nón dựng thẳng lên thành quả tửu tượng. Tên gia hỏa lập tức giết người này hiển nhiên không phù hợp tay, mỗi khi những nhánh cây treo trên đỉnh đầu hắn đều mang lá thu bay tán loạn như tuyết.

“Có thể uy hiếp đến sự an toàn của quân sĩ, người Đột Quyết ít nhất cũng phải trên mười vạn Lang Ky. Mang theo hơn một ngàn người mà dám liều mạng với mười vạn quân địch, tên kia trung thành với hôn quân cũng thật là đủ!” Tạ Chiêu Đăng thờ dõc như ông bề, chính giữa xen lẫn kiến giải của hắn.

Trong chư tướng, chỉ có Trình, Tạ hai người đoán được ý đồ chân thật của quận binh. Cho nên, mấy thủ lĩnh xung quanh nghe được đầy đầu mù mịt. Nhưng theo hai người Trình Tri Tiết cùng Tạ Chiêu Đăng một người nói một lời giải thích, mọi người rất nhanh liền hiểu rõ trọng yếu của trận chiến này.

“Giết bọn họ, chẳng những báo thù cho mật công, mà còn giải quyết được một phiền toái lớn cho toàn thiên hạ!” Không biết bởi vì chạy quá nhanh, hay bởi vì quá mức hưng phấn, lỗ tai của Vương Bá, cổ và mặt đều đỏ như bị máu ngâm qua.” Bảo Cương quân chúng ta dựa vào đại công này, đủ để hiệu lệnh anh hùng thiên hạ!”

“Chặn kẻ địch lại trước rồi hẵng nói!” Đơn Hùng thư ở sau lưng vỗ Vương bá một cái, đánh gãy giấc mộng đẹp của hắn. Sáu ngàn lính gác ngói chặn một ngàn Quận binh, ngoại trừ trên địa hình chiếm ưu thế, điều kiện còn chưa hẳn có lợi. Rất nhiều sĩ tốt tàng dưới chót đối với trận chiến vận hà còn sợ hãi, lúc lâm trận có thể phát huy hiệu quả chinh huấn hơn một tháng này hay không, còn không thể biết trước.

Nghe xong lời nói của đơn hùng, chúng tướng không còn ước mơ được chia chiến quả như thế nào để chia sẻ nữa, mà là thật lòng sẽ so sánh sức chiến đấu của hai bên.” Đào Cương quân

không chiếm ưu thế, may mắn đánh bại đối phương, bản thân cũng tổn thất hơn phân nửa!” Trình Tri Tiết nhíu mày tính toán: “Nếu như Dương Quảng thật sự bị Đột Quyết nhân giết chết, ngòi quân xem như có công, hay là có qua được?”

Vấn đề này quá mức thâm ảo, triệt để giày vò hần một đường. Mãi đến khi đoàn người vây quanh đến trước khe núi bạch mã, bày trận phong bế giao lộ. Trình Tri Tiết vẫn như cũ không để ý rõ một cái đầu mối. Bộ dáng tâm sự hần nặng nề ảnh hưởng sĩ khí toàn quân, đến mức tiếng vó ngựa xa xa mới vừa vang lên, có người đã khản trương thả ra vũ tiễn.

Địa Vũ Tiễn thừa thốt bay qua ở trên bầu trời, mang theo một chút ánh sáng mùa thu, rơi vào trước thám báo dò đường. Phát giác con đường phía trước bị chặn đường, bọn thám báo huấn luyện nghiêm chỉnh lập tức quay đầu ngựa., Một bên độn xa vang lên kèn lệnh. “Ô ặc ặc – tiếng kèn kèn soạt soạt thê lương nương theo gió núi nổi lên, làm cho người không rét mà run. Ô ô ô” vài tiếng kèn lệnh ngắn ngủi dồn dập nhanh chóng đáp lại, ngay sau đó, đại đội kỵ binh chuyển qua đường lớn, nhanh chóng hướng khe núi đánh tới.

Tiếng vó ngựa ù ù, gõ đánh cho da đầu người ta run rẩy theo. Tướng lĩnh quan quân đảm đương phong là một lão thủ, nhanh chóng điều chỉnh trận hình., Lấy tù binh ra hai trăm bước cách khe núi bày thành một đội ngũ công kích. Sơn cốc phía trước quá hẹp, cho nên hai bên địch ta cũng không có khả năng vừa lên đã sinh tử bác. Đột công kích thứ nhất chỉ hơi dò xét rồi đột ngột dừng lại, mái ngói quân lấy giá thương vong hơn trăm lần ổn định phòng tuyến của mình, đồng thời cũng để đối phương lưu lại gần hai mươi cỗ thi thể.

Một đoạn thời gian rất dài sau đó, hai bên đều bắt đầu chờ đợi dài đằng đẳng. Quân binh chờ đợi nhân mã tiếp theo đến, để trong đợt công kích tiếp theo tập trung toàn bộ lực lượng. Đào Cương quân chờ binh sĩ khôi phục thể lực, liền tẩy tuyết rửa nhục nhả ngày đó.

Ba viên hỏ tướng dưới trướng Lý Húc, La Sĩ Tín, Tàn thúc bảo, Trương Tu Đà lần lượt xuất hiện trước trận. Từ Mậu Công, Lột Dĩnh, Ngô Hắc Hống, mấy hảo thủ còn lại của đám

người ngồi Cương cũng lần lượt chạy tới. Hai bên nhìn nhau ở khoảng cách ngoài hai trăm bước, trong lúc đó có thể nhìn thấy vẻ kinh ngạc trên mặt đối phương, còn có mồ hôi không ngừng lăn xuống trên trán.

Trình Tri Tiết nhìn thấy mấy chủ tướng bàn bạc với địch trận phía đối diện, sau đó y thấy Lý Trọng kiên quyết thúc ngựa xuất trận.” Người này sao lại dùng sách lược?” Trong lòng y cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Cùng lúc đó, nghe thấy Ngô Hắc Trù ở bên cạnh rất quan tâm, “Tr Mậu công huynh, không nên nói nhảm với hần. Lần trước mật công bị y lừa gạt, tên kia bắn còn chuẩn hơn năm xưa...”

Rất nhanh, Ngô Hắc Trù Công ngậm miệng lại. Bởi vì Từ Mậu Công căn bản không chịu nghe lời khuyên của hần, nhìn thấy chủ tướng quân địch xuất mã, lập tức đi bộ nghênh đón. Sau mấy tức, Ngưu Tiến rút ra hoành đao, bảo vệ bên cạnh Từ Mậu Công. Để phòng ngừa bất trắc, Trình Tri Tiết và Tạ Ánh Đăng cũng trước sau tiến lên, bảo hộ Từ Mậu Công bên kia.

Bộ dạng khẩn trương của Bảo Cương quân khiến cho quân địch kinh thường một hồi chửi bới, phảng phất muốn thị uy, Tần thúc cùng La Sĩ tin một trái một phải theo bên cạnh Lý Húc. Theo sát, Ngô Hắc Hống vượt qua đám người đi ra, cầm cương xoa và trâu tiến lên đứng sừng vai. Năm bước đối ba kỵ, nếu như đặt chiến mã ở trong đó mà nói, thì Đào Cương quân cũng không chiếm được bao nhiêu ưu thế.

“Trường Thương Binh chuẩn bị, nếu như song phương động thủ, lập tức tiến lên bảo vệ chủ soái!” Lưu lại bản trận chủ soái nghiêm chỉnh nhất dự định, ra lệnh cho một đội lão binh ngồi quân tùy thời chờ lệnh. Lập tức người cưỡi ngựa đối diện làm ra phản ứng, hai mươi mấy người ngồi xếp bằng, bày ra một bộ tư thái trùng kích trận địa.

Không khí trên chiến trường khẩn trương đến mức đều có thể ngửi được mùi khói, chỉ cần có một làn gió bất trắc, liệt hỏa lập tức có thể bốc cháy. Ngay dưới bầu không khí đỏ hồng này, Húc Tử ngồi trên ngựa đột nhiên mở miệng, nụ cười trên mặt tựa như ánh mặt trời mùa thu, nháy mắt làm ánh mắt của rất nhiều người ảm áp.

“Đại Nhãn, Hắc Tử, Ngưu huynh, thì ra các người đều ở đây!”
Lý Húc mỉm cười, chấp tay thi lễ với mấy người bạn cũ.

“Không dễ dàng chết trong tay cầu quan nhà người như vậy!”
Ngô Hắc Hồng không chút phong độ dùng tiếng mắng trả lại.
Năm lần bảy lượt chịu thiệt ở trong tay Hắc Tử, đáy lòng hắn oán hận rất lớn, hận không thể lập tức xông lên phía trước, chống đỡ một phát.

“Hắc tử, đừng để cho người ta chê cười tên lính ngói nhà ta!”
Từ Mậu Công trên mặt tự tiểu phi tiểu, trước trách mắng một câu Ngô Hắc Giao, sau đó lấy lễ trả lại. “Ta từ tái ngoại trở về vẫn luôn ở chỗ này, chỉ là không nghĩ tới ở chỗ này lại gặp người, cũng không nghĩ tới người nhanh như vậy đã bá tướng phong hầu rồi!”

Bá tướng Phong hầu là giấc mộng của hai người lúc trẻ tuổi.
Năm đó bọn họ trèo đèo lội suối, vừa thưởng thức giấc mộng cuộc sống vừa trao đổi với tương lai. Giấc mộng của Lý Húc là làm Huyện úy., Để cho những nha môn nhàn rỗi hoành hành trong thôn kia đều thu liễm vẻ kiêu ngạo, từ nay về sau đều cung kính đối với phụ thân và cữu cữu của mình. Giấc mộng trong mắt Từ Đại là thành lập gia tộc của mình, để cho những con cháu thế gia mắt cao hơn đình kia biết, một con cháu bình dân xuất thân buôn bán có thể không thua kém bất kỳ người có huyết mạch cao quý nào.

Đó cũng là mùa thu ánh nắng tươi đẹp, khi đó núi cao hơn núi trước mắt, đường xa nguy hiểm hơn đường trước mắt.

Nhưng khi đó hai người vẫn hỗ trợ lẫn nhau, chăm sóc lẫn nhau.

Bây giờ, bọn họ không thể không giao đao lên với đôi phương.

Tử đồ chú: Nhung Xi đứng xếp hạng đầu trong lịch sử đã sắp kết thúc, đề cử hết sức.

Chương thứ hai, Ngô Câu (8)

Húc Tử cười cười, nhẹ nhàng giơ râu dài trong tay lên. Trong khoảnh khắc đó, đám người Ngô Hắc Hồng cho rằng hắn sắp động thủ, theo bản năng mà dùng binh khí bảo vệ Từ Mậu Công. Khiến mọi người cảm thấy lúng túng chính là Húc Tử không thúc ngựa về phía trước.” Đây là một cây trâm tốt!” Hắn dùng bàn tay chà xát cán triện đen nhánh trơn bóng, e sợ bên trên rơi xuống một chút tro bụi. “Đáng tiếc ta vẫn chưa học xong thì dùng như thế nào!”

“Có lẽ người thích hợp dùng đao hơn!” Từ Mậu Công đẩy xiên của Ngô Hắc Trụ và lưỡi đao của Tạ Chiêu Chiêu ra nghênh đón. “Giao phong với người khác, đương nhiên là thuận tay rồi!” Giọng nói của hắn cực kỳ ôn hòa, như đang trao đổi với Húc Tử về tập võ tâm. Nhưng ai cũng biết là không phải, đơn độc một chiều, mọi người nghe thấy đều cảm thấy trong lòng đau xót, trong cổ họng cay đắng.

“Trả Côn Bằng lại cho người!” Húc Tử ngay lập tức đồ trâm cài tóc về phía Từ Mậu Công. Đây là một động tác vô cùng nguy hiểm, một tay hắn nắm nửa đầu của Côn Bằng, không có bao nhiêu lực đạo. Từ Mậu Công chỉ cần nắm lấy chuôi Côn Bằng lập tức dùng sức đuổi về phía trước, cũng đủ để lấy mạng của hắn.

Nhưng Từ Mậu Công không làm vậy, hắn cười tiến lên, tiếp nhận ngựa liền, sau đó chậm rãi lui về phía sau. Trong khoảnh khắc đó, không phát sinh cái gì, nhưng từ Trình Tri Tiết nhìn lại, con giun dài tám dài ngang ngựa ở trên hai tay Từ Mậu Công lại như có ngàn cân nặng.

Gió thu thổi cuốn lá rụng bay qua mọi người, bông bành như bướm. Bầu trời trên đỉnh đầu rất xanh, ánh nắng khắp nơi rất sáng, đang là mùa đỏ máu. Trình Tri Tiết cảm thấy trong lòng lạnh lẽo, bước về phía trước vài bước., Che Từ Mậu Công lại phía sau. Hắn biết rõ cán Chử kia đối với hai người Lý Húc và Từ Mậu Công có ý nghĩa thế nào, cho nên không muốn để Từ Mậu Công phân tâm ngay lúc này.” “Hắn dùng Xi Phong chỉ

về phía Tần thúc bảo, “Không có gì vô nghĩa thì tới đây quyết chiến, là đơn đả độc đấu hay liệt trận chiến, tùy các người lựa chọn!”

“Ta còn có chuyện chưa nói hết, vừa rồi nói là chuyện riêng mà!” Lý Húc lắc lắc đầu, ra hiệu Tần thúc bảo không nên để ý tới lời khiêu chiến của Trình Tri Tiết. Hai quân giao phong không phải luận võ giang hồ, đơn độc khơi mào cũng không có tác dụng gì.” Giữa chúng ta tất có một trận tử chiến, nhưng không nên là hôm nay!”

“Chớ có dài dòng, muốn đánh cứ đánh! Muốn dựa vào hai câu nói nhằm để cho chúng ta nhường đường, cửa cũng không có!” Vương bá e sợ tình cũ trong lòng Từ Mậu Công, vội vàng dùng tiếng hô cắt ngang lời Lý Húc.

Bộ dáng kiêu ngạo của hắn thật sự khiến người ta chán ghét, ngay cả phàm trần dưới khổ của Húc Tử cũng không chịu nổi, hí dài một tiếng, móng trước giơ lên cao. Vương bá toàn thân đề phòng sợ hết hồn., Nhanh chóng nhảy sang ven đường. Động tác của hắn gọn gàng lưu loát, nhưng không thấy có bất cứ lời khen hay tán thưởng nào. Một chuỗi lớn tiếng cười vang không khỏi đến từ quân địch, còn có một bộ phận đến từ bản trận nhà ngói. Đám lâu la xưa nay vô cùng bội phục dũng sĩ, trước khi đối phương ra chiêu đã vội vã trốn tránh, thật sự không cách nào nhận được sự tôn kính của bọn họ.

“Cười cái gì, có bản lĩnh thì đến quyết một trận tử chiến với ta đi!” Vương bá lập tức đỏ mặt, vung binh khí gào thét. Ông ta nhất định phải tìm về cái tròng này, nếu không sẽ mất đi sự ủng hộ của các huynh đệ. Trả lời ông ta vẫn là một tiếng cười nhẹ, Húc Tử chấp tay, coi như nhận lỗi. “Vương tướng quân tha cho ta được chứng kiến như chiến mã của ta, ta còn có mấy câu muốn nói rõ với Mậu Công!”

“Người cứ việc nói, mấy người này đều là huynh đệ sinh tử trong sơn trại chúng ta. Chúng ta cùng chung tiến thoái, giữa chúng ta không có gì cần phải giấu diếm!” Từ Mậu Công thâm trường khánh trùng trùng điệp xuống mặt đất, nắm cán Côn Bằng lớn tiếng trả lời.

Chủ tướng bên mình đã lên tiếng, Vương bá không thể làm cản nữa, hậm hực thu binh khí, đứng sau lưng Từ Mậu Công.” Dù sao hôm nay người nói ra một chuyện, ta cũng sẽ không đồng ý nhường đường!” Hắn vừa nghe chủ tướng hai bên nói chuyện với nhau, vừa trong lòng hạ quyết tâm. Đám người Từ Mậu Công và Ngô Hắc Ngục có giao tình cũ với nhau, Vương bá hẳn trong lòng cũng chỉ có oán hận.

Hai người Trình Tri Tiết và Tạ Chiêu Đẳng cũng đi về phía trước, không phải vì lo lắng an toàn cho Từ Mậu Công. Hai người bọn họ có thể nhìn ra, trên thân Lý Húc và Từ Mậu Công lúc này đều không có sát khí. Ngược lại, từ cử chỉ của hai người, bọn họ có thể nhìn thấy tận sâu trong lòng bi thương.

Tình bạn thiếu niên quý giá nhất, vì khi đó tình bằng hữu không có bất cứ bụi bặm nào trên thế gian. Con trai của Công Hầu có thể xưng huynh gọi đệ với con trai bán hàng rong, đời sau của tặc có thể uống rượu tung hoành cùng con cháu của tướng quân. Sau khi lớn lên, bọn họ lại có thể nhìn thấy rõ ràng, khoảng cách giữa nhau là một khoảng ngăn cách vô hình.

Ngoài dự kiến của Vương bá, Lý Húc cũng không có ý định dùng quen biết cũ để thuyết phục Từ Mậu Công. Hắn chỉ thẳng thắn nói ra mục đích chuyến đi này.

“Đột Quyết người xâm lấn, bệ hạ bị bọn họ vây ở Nhạn Môn quan. Đêm qua ta đã nhận được chiếu cáo cần vương. Trung quân Nhạn Môn quan chỉ có hơn ba ngàn quân, không duy trì được quá lâu!” Lý Húc tăng cao thanh âm của mình lên vài phần, giống như muốn khiến tất cả mọi người đều nghe thấy.

Đây là tin sau nửa đêm hắn nhận được. Người Đột Quyết quả nhiên không có ý tốt, khi còn ở hội minh đột nhiên làm khó dễ. Mặc dù trước đó được công chúa chân chính cảnh báo, Ngự Lâm quân vẫn bị thiệt thòi lớn, không thể không bảo hộ bệ hạ lui vào Nhạn Môn quan dựa vào nơi hiểm yếu. Đột Quyết thì công phá toàn bộ thành thị lân cận của Nhạn Môn, cả ngày giết người phóng hỏa, vui vẻ không mệt.

“Chuyện gì liên quan đến chúng ta?” Không đợi Húc Tử nói xong, Ngô Hắc Hồng đã cắt ngang lời hắn.” Hoàng đế lão nhân kế vị chưa từng làm chuyện gì tốt, hắn chết sớm một ngày, đoàn người sớm vui vẻ một ngày!”

“Hắn là hoàng thượng của người Trung Nguyên chúng ta!” Trong ánh mắt Lý Húc phảng phất ẩn chứa một loại lực lượng, khiến cho Ngô Hắc Học ngậm miệng lại.” Các người muốn tạo phản, đường đường chính chính đánh bại ta, ta chết cũng không oán. Nhưng không thể đưa hoàng thượng đến tay người Đột Quyết được., Vũ nhục toàn bộ Trung Nguyên!” Hắn nghiêng đầu, dời ánh mắt nhìn về phía Từ Mậu Công. “Dương Môn bốn mươi một thành đã rơi vào tay địch, số lượng sẽ giảm, người Đột Quyết có thể tiến quân thần tốc!”

Ánh mắt Từ Mậu Công không muốn đụng vào gã kia, khó khăn tránh sang một bên: “Dương Quảng là tên khốn kiếp, nhưng gã cũng là tên khốn kiếp của người Trung Nguyên chúng ta!” Trong quân trận, có lâu la đang thấp giọng nghị luận. Cũng giống như Ngô Hắc Trai, bọn chúng chịu đủ sự khi dễ của quan phủ ước gì Hoàng đế chết sớm. Nhưng địch tướng đối diện nói rất có lý, có lẽ tên khốn kiếp kia đã chết trong tay người Trung Nguyên, chứ không phải bị người ngoài làm thịt như chó.

“Người từng đi qua thảo nguyên, biết cách người Đột Quyết đối xử với kẻ thất bại như thế nào.” Ánh mắt Lý Húc chuyển hướng về phía Ngưu Tiến và Ngô Hắc Hồng. Miệng của Ngưu Tiến và Ngô Hắc Giao há to, muốn phản bác lại nhưng lại nói không nên lời. Năm đó hai người bọn họ từng nhận mệnh lệnh của Lý Mật đưa ra mua chiến mã, biết bản tính mạnh được yếu thua của người Đột Quyết. Nếu như đối phương thật sự tiến quân thẳng như lời nói của Lý Húc, những nơi đi qua nhất định là một mảnh đất khô cằn.

Hai người đều không phải hạng người mềm lòng, nhưng ngấm lại nhét lên một đồng bạch cốt, bất giác có chút chột dạ. Bọn họ quay đầu đưa mắt nhìn về phía bản trận đang đóng giữ, nghĩ do chủ ý nào của đối phương. Nhưng lại phát hiện Trương Quang cũng cúi đầu, không biết bởi vì thời tiết hay là trong lòng nóng vội, trong đầu rất sáng, tất cả đều là mồ hôi.

“Ta không thể thả ngươi qua!” Ngay lúc mọi người còn đang do dự, Từ Mậu Công đột nhiên ngẩng đầu lên: “Chờ mỗi thù ngó nhà ngươi với ta sẽ không đội trời chung!” Ông ta dùng sức một tay, chỉnh sửa chòm râu dài, chỉ về phía Lý Húc: “Hôm nay ta phải cho sơn trại một câu trả lời!”

“Đúng, hoàng thượng của các ngươi có chết hay không, không liên quan đến chúng ta. Mau lên ngựa chiến, chúng ta xem ai là anh hùng thật sự!” Vương bá vẫn đang lo lắng nghe Từ Mậu Công từ chối thỉnh cầu của đối phương, cao hứng nhảy dựng lên, lớn tiếng ồn ào.

“Anh hùng? Chắc chắn ngươi không phải!” La sĩ thư thấy đàm phán xong đã thất bại, khiêng râu dài ngẩng lên, chỉ vào đám người Từ Mậu Công tức giận mắng chửi.

“Đừng có cứng lưỡi như vậy, đao thương chúng ta thật sự thấy được!”

“Đúng, có bản lĩnh thì phóng ngựa tới đây, xem ông đây có đánh gãy xương sống của mày hay không!” Có người trong hàng rào quân sĩ không cam lòng yếu thế, mắng lại ở trong trận.

“Ha ha, gia còn sợ ngươi sao. Gia hôm nay mặc dù chết trận, cũng là vì chống cự tên Đột Quyết hủy nhà cửa của chúng ta mà chết. Các ngươi thì sao, lại thay người Đột Quyết làm lính canh, nhận giặc làm cha, làm đường cho hổ!” Lỗ mũi La sĩ liên tục cười lạnh, trên mặt tràn đầy vẻ khinh thường.

Hắn vốn chính là kẻ to gan lớn mật, nói đến khí trên đầu lại không kiêng nể gì cả.” Bảo Cương quân các ngươi muốn mượn tay Đột Quyết giết Hoàng thượng, sau đó cũng may ở trước mặt người trong thiên hạ tranh công. Cái này tính toán thật ra cũng vang dội. Nhưng mấy tên khốn kiếp trong triều kia không có mấy cái xương cốt địa vị gì., Một khi bọn họ không thấy viện binh, hiệp hộ Hoàng thượng đầu hàng Đột Quyết. Người Trung Nguyên chúng ta đều trở thành cháu trai xám của Đột Quyết. Đến lúc đó ta xem trong mắt hào kiệt thiên hạ, Húc Cương quân các ngươi rốt cuộc là công thần hay tội nhân!”

Hoàng thượng và đại thần sẽ đầu hàng! Một câu, để trong lòng tất cả mọi người đột nhiên nổi lên. Ở trong mắt đám người ngồi, Dương Quảng người thân cận, tham tài háo sắc, là một hôn quân vô đạo. Hoàng đế hồ đồ như vậy, đương nhiên cũng không thể trông cậy vào hắn có cốt khí. Cho nên La Sĩ miêu tả tình huống rất có khả năng phát sinh, mà một khi triều đình làm ra cử động cầu hòa các nơi, lính gác khu dân liền trở thành ý chỉ của thiên phụ.

Trong phút chốc, trên cung trường hoàn toàn yên tĩnh. Ngay cả người giống như Vương bá đang lòng báo thù nhất như vậy cũng ngậm miệng lại. Tất cả ánh mắt đều chuyển hướng về phía Từ Mậu Công, hy vọng ông có thể đưa ra một quyết định. Gió núi gào thét cũng chạy tới góp vui, cuốn lá cây bay trong thiên địa.

“Vô luận thế nào, ngươi nhất định phải cho tên Trung Cương quân một lời trả lời!” Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mấy ngàn người, thân thể Từ Mậu Công thẳng tắp, dùng hết khí lực toàn thân trả lời.” Ngươi và ta là địch không phải bạn, ta không thể chỉ nói mấy câu đã nhường đường ra!”

“Chúng ta ngăn ở đây không phải là vì giết tên hôn quân kia, mà là vì mối thù ngày đó. Cho nên hôm nay chúng ta dựa theo quy củ giang hồ!” Trình Tri Tiết đoạt được đầu lưỡi của Từ Mậu Công, lớn tiếng hô quát, “Một người đến đơn đả độc đấu với ta. Nếu thắng trong tay lão Trình, chúng ta sẽ thả đám bảo vệ các ngươi đi qua. Nếu như thua, đừng có nói mấy lời này mà có thể cứu Dương Quảng ra!”

“Không chỉ đoạn đường này, binh mã nhận được hiệu lệnh các nơi đều chạy tới Nhạn Môn!” Húc Tử cười cười, lộ ra hàm răng trắng bóc. Biến một trận chiến sống ta chết của người thành tử thí võ trên giang hồ, cũng chính là tên Trình Tri Tiết này mới có thể nghĩ ra được. Hắn đưa tay về bên hông, chuẩn bị tự mình ra tay. Không đợi rút hắc đao ra, Tàn thúc thúc đã thúc ngựa chạy tới bên cạnh hắn.

“Ta tới gặp anh hùng ngồi một lần!” Tàn thúc đưa tay ra hiệu với Lý Húc, đồng thời gửi lời mời tới Trình Tri Tiết.

“Tốt, lão Trình gia sẽ phụng bồi!” Trình Tri Tiết sai bước nghênh đón, rồi nâng áo khoác trong tay lên, giao nhau giữa không trung với con ngựa hí của Tần thúc.

Sau khi hướng đôi thủ chào hỏi, hai người lại đồng thời xoay người về phía sau, kéo ra khoảng cách với nhau. Tướng lĩnh của hai bên địch ta thấy vậy, không thể không lui về phía bản trận. Mặc dù có người không đồng ý theo phương thức mà Trình Tri Tiết đưa ra để giải quyết ân oán hai bên, chiến đấu đã bắt đầu, mọi người không thể tiếp tục đôi ý.

Bảo vật Tần thúc thúc thúc thúc thúc chiến mã nhanh chóng xông lên. Trường trong tay như con rồng lao thẳng tới ngực Trình Tri Tiết. Trong nháy mắt, Trình Tri Tiết sử dụng Tỳ Hưu Toan Nghệ bắn ra. Một loạt tiếng kim loại ma sát chói tai vang lên, hai người tách ra. Trình Tri Tiết bị chiến mã dồn ép rất nhanh lui về phía sau., Sau đó nghiêng bước, xoay người, cương phong quét ngang. Tần thúc bảo dụng thẳng râu dài đón lấy. Lại là một tiếng trầm đục, hai người được thân ảnh đan xen lẫn nhau, cương phong sáng như tuyết chói làm người hoa cả mắt.

“Thùng, thùng, thùng!” Điện Cương quân gõ trống trận, trợ uy cho anh hùng của bọn họ. Quân binh cũng không yếu thế, tiếng trống như sấm sét ép trở về. Nghe được trống trận thúc, Tần thúc bảo và Trình Tri Tiết càng thêm phần chấn tinh thần. Hai cây trâm cài phân chia hợp, khi như điều hâu hạ kích, lúc như cầu vòng lướt gấp đi.

“Họ Tần không thật!” Sau ba hiệp, Ngô Hắc Hồng nghị luận.

Luận võ là hai chữ công bằng, Trình Tri Tiết vì lấy đường cận chiến đuổi quân địch, khi trèo núi đã bỏ qua tọa kỵ. Mà Hoàng Phiêu Mã dưới khó của Tần thúc lại là một lương câu hiếm có, thời điểm xông tới tốc độ cực nhanh. Xuất hiện ưu thế một con chiến mã, Tần thúc bảo ở độ cao và sức mạnh đều chiếm tiện nghi. Hầu như mỗi hiệp bắt đầu, hẳn đều có thể dựa vào lực trùng kích của tọa kỵ bức Trình Tri Tiết lùi lại mấy bước.

“Chúng ta phải đem chuyện này nói cho rõ!” Ngu Tiên gật đầu, tán thành quan điểm của Ngô Hắc Hồng. Không đợi hai người bọn họ mở miệng, tiếng ủng hộ lại nổi lên, hai tướng

quân đang luận võ nhanh chóng tách ra. Trên mặt mỗi người đều chảy đầy mồ hôi, trong lòng mỗi người đều tràn đầy kính ý đối địch thủ.

“Ta sẽ lập tức, người ở dưới trướng. Đánh nhau như vậy thật sự là không công bằng với người!” Chạy ra ngoài hơn ba mươi bước, Tần thúc lại quay đầu ngựa, hô lớn về phía Trình Tri Tiết.

“Không ngờ tướng quân người lại giảng đạo lý như vậy!” Biết võ nghệ của nhau sần sần như nhau, Trình Tri Tiết cũng không dám khinh thường, trình trọng đáp lời.

“Không bằng chúng ta so sánh khí lực!” Tần thúc Bảo cười đề nghị. Không đợi đối phương trả lời, Hoàng Phiêu Mã dưới khố của hắn đột nhiên bắt đầu xông tới trước hai quân nhanh như chớp. Không chờ mọi người rõ ràng hắn muốn làm gì, bên tai đột nhiên nghe thấy một tiếng quát: “Này!” Trong tay Tần thúc bảo như con rết bay ra, đâm thẳng vào nham thạch ven đường.

“Oành!” một tiếng vang thật lớn, đốm lửa văng khắp nơi, cương phong dài năm thước cũng chưa tiến vào trong khe đá. Tần thúc bảo hướng về phía cái cán còn đang run rẩy gập gật đầu, giống như thập phần vừa lòng kiệt tác của mình. Sau đó quay chiến mã, hướng Trình Tri Tiết hô: “Trình tướng quân có thể mang Chử Bằng từ trong tảng đá rút ra, coi như Tần mỗ thua. Đệ tử quận Tề mỗ cứ vậy quay lại, không đề cập tới chuyện mượn đường!”

“Rút!” “Rút!” Tên lâu la ngói lớn tiếng cổ vũ cho Trình Tri Tiết. Mã Bí của Tần thúc so với người bình thường thì to hơn nửa tấc, Tiêm Phong so với ngựa bình thường cũng dài hơn một thước. Cho nên từ trên binh khí, mọi người có thể đoán ra sức mạnh của nó không thể coi thường. Nhưng lực cánh tay của Trình Tri Tiết vẫn là lớn nhất trong toàn bộ khu vực gạch ngói quân, trong sơn trại tôn sùng nam tử rắn chắc, cho nên mọi người cam tâm tình nguyện được chứng kiến một cuộc đo sức đặc sắc.

“Hay cho một Tần thúc bảo xảo trá!” Trình Tri Tiết nhổ nước bọt trong lòng bàn tay, vuốt vuốt, sau đó cười mắng. sải bước

chạy lên trước, y lấy hai tay nắm chặt cán Côn Bằng, dốc hết khí lực toàn thân lôi ra ngoài. “Này!” “Này!” Hai lần phát lực, sau đó con ngựa lắc lư trong khe hở của nham thạch, nhưng không lùi lại nửa phần.

“Trình tướng quân cố thêm sức!” Trương Quang dẫn dắt các tướng sĩ hô to. Xuất phát từ sự tôn trọng đối địch, trong quân binh cũng gõ trống trận, trong tiếng trống trận cùng hò hét, Trình Tri Tiết trợn tròn hai mắt lại lần nữa phát lực, chuôi qua lại lắc trái trong tay, nhưng không cách nào lui ra.

“Trận tử thí này, Trình lão Trình ta thua!” Sau một lát, lòng bàn tay đã đỏ lên hướng bốn phía giơ lên, Trình Tri Tiết lớn tiếng tuyên bố. Dứt lời, không để ý tiếng thở dài thất vọng chung quanh nữa, y lại ôm lấy cán Côn Bằng, mạnh mẽ dùng sức, “Rắc” một tiếng, cắt Côn Bằng vào trong núi đá.

“Trả lại mã liền cho người!” Sau khi bẻ gãy binh khí của Tần thúc, xả được con giận. Trình Tri Tiết nhặt con ngựa của mình lên, cầm lên đưa tới trước mặt đối phương.

Tần thúc bảo đưa tay đón lấy, lúc hai bên đồng thời nắm chặt cái cán của Giao Bằng, lại so sánh khí lực với nhau, sau đó ông ta và Trình Tri nhìn nhau cười, quay người trở về quân trận nhà mình.

“Hôm nay liền thả các người đi qua. Đợi các người từ nút đóng trở về phân thắng bại!” Từ Mậu Công hướng đối diện la lớn một câu, sau đó ra lệnh huynh đệ nhà mình rút khỏi khe núi, nhường đường ra phía bắc.

Trong tiếng nghị luận khó có thể tin, đám quân binh nhanh chóng từ bên cạnh ngói quân chạy qua. “Cảm ơn!” Khi ngang qua Trình tri tiết, Tần thúc bảo chỉ vào trường liễn trong tay, thấp giọng nói một câu. kia là Trình Tri Tiết tặng hần, phân lượng cùng chiều dài đều chính hợp tay.

“Đi được rồi!” Trình Tri Tiết cười gật đầu. Lão biết Tần thúc bảo đang tạ ơn cái gì, đó là bí mật giữa hai người bọn họ. Lão sẽ vĩnh viễn giấu phần bí mật này trong lòng, đợi đến khi già rồi mới lấy rượu ra.

Móng ngựa mang theo khói bụi dần dần đi xa, để lại phía sau dãy núi yên tĩnh. Ánh nắng nghiêng chiếu lên trên đá núi, dát lên từng chấm vàng. “Đáng tiếc, bó lại!” Đồn Hùng Tín phi thường tiếc nuối nhật nghiêng mực trên mặt đất, thấp giọng bình xét. Vừa rồi có rất nhiều người dự định sau khi quân địch đi rồi cũng thử rút một chút, không nghĩ tới Trình Tri Tiết thế mà lại nổi hung, chặt đứt một cây Chử Bằng tốt như vậy.

“Chỉ sợ bên mật công không dễ giải thích!” Trương Quang cũng đi lên trước, giống như đang đánh giá lần tỷ thí thất bại này, lại giống như đang nhắc nhở gì đó.

“Ta vốn định thả bọn chúng qua.” Ánh mắt Từ Mậu Công thu lại từ phía Húc Tử biến mất, cười nói. Thấy mọi người kinh ngạc nhìn mình, hắn lại thấp giọng bổ sung một câu: “Ba người này là cánh tay của Trương Tu Đà, bọn chúng đi rồi, đúng là cơ hội của chúng ta!”

Tửu đồ: thế mà đã gấp trở về, cập nhật. Ha ha, thuận tiện giới thiệu A Bò cự cao, biên cương chiến tranh.

Chương thứ hai, Ngô Câu (8)

Có thể không cần tốn một mâu phá tan rào cản của biên quân ngói, kết quả này làm cho tất cả quân binh mừng rỡ. Trước mắt bọn họ không có tâm tư liều mạng với quân ngói, bởi vì cái kia quá không hợp tính. Đêm qua lúc nửa đêm khâm sai đại nhân phân đến cầu cứu tự mình tuyên bố, đi bịt kín chuyện này, chỉ cần giết chết ba kẻ địch là có thể chuyển sách huân một lần, sách huân hai chuyển có thể thăng quan một cấp! Hơn nữa đặc biệt nhấn mạnh đây là khẩu dụ của hoàng đế bệ hạ, vĩnh viễn không đổi ý.

Giải thưởng như vậy hiển nhiên cao hơn nhiều so với tác chiến cùng Hoắc Uyên quân, bởi vậy tuy đoàn người rời khỏi quê hương càng ngày càng xa, nhưng trong lòng không có bao nhiêu sầu lo. Uy danh như Tần tướng quân lan xa, thiếu niên phong hầu như Lý tướng quân, như La tướng quân treo bức họa của mình vào trong hoàng cung, đây đã từng là mộng tưởng của bao nhiêu người. Bây giờ cơ hội đang ở ngay trước mắt, cho nên đám quân binh tràn ngập hi vọng đối với tương lai.

“Giới, sau này hoàng thượng sẽ không đổi ý chứ!” Cũng có người không quá yên tâm với danh dự của triều đình, hạ thấp thanh âm hỏi thăm những người chung quanh. Lòng hoài nghi của hắn lập tức bị một trận khinh miệt cười nhạo cắt ngang, “Ngươi cho rằng hoàng thượng là những Sơn Đại Vương kia đây, lời đã nói vừa quay đầu lại nuốt trở về. Lời vàng miếng ngọc, cái gì mà vàng ngọc ngôn ngữ hiểu không? Đó chính là một ngụm nước bọt rơi xuống đất cũng có thể đập cái hố, chú ý chính là hai chữ tín nghĩa này!”

Nghe đồng bạn nói xong, nhiều nghi vấn không thể làm gì khác hơn là đổ mắt giấu tâm sự của mình vào chỗ sâu trong bụng. “Hoàng thượng giảng tín ngưỡng sao?” Trong trí nhớ, hắn mơ hồ nghe nói ngày mai Thánh tử lật lọng lời đồn, nhưng hắn không có lá gan công khai chỉ trích Đại Tùy Thiên Tử. Huống hồ giờ phút này mọi người đều đang cao hứng, không ai có thể làm mất hứng của mọi người.

Có câu là gan chính là binh, có Tần thúc bảo cùng với tướng sĩ dũng mãnh như Lý Húc dẫn theo, dũng khí của chúng tướng sĩ tự nhiên cũng theo đó tăng lên không ít. Khi các quận binh tiểu phi cũng thường lấy ít đánh bại dân chúng, bởi vậy cũng không cảm thấy lực lượng của mình bạc nhược. Chiếu theo kinh nghiệm trước đây, địch nhân càng nhiều thì cuối cùng mọi người cũng chia đến thủ cấp., Tại một lần trong một lần chiến đấu phân đến ba hiện tượng cấp địch nhân rất bình thường. Dựa theo số lượng thôi toán đồng dạng, sau khi đến nút trên đây, chỉ cần có thể liên tục ba trận ác chiến mà sống, trở lại Tề quận sau có thể mặc quan bào. Mọi người không cầu Quang Tông diệu tổ, ít nhất về sau tại trước mặt thế gia đệ tử nói chuyện, lưng có thể thẳng lên vài phần.

“Đến lúc đó ta mới làm một thân Cát Giáp, tương ứng cứng ngắc, mỗi ngày đi dạo trước mặt cha hấn. Xem lão gia hỏa này còn dám xem thường ta làm con rể làm binh lính!” Có người nghĩ đến tình hình sau khi mình trở thành võ quan, vui vẻ hơn hờ ước mơ.

“Tên tiểu tử nhà ngươi, trước soi gương đi. Mang nón vàng cho con khi, hấn cũng không xách nổi Thiết Tiêu đâu!” Áo bào xung quanh mang theo vài phần thiện ý đã kích.

“Các ngươi đừng xem thường người khác. Là lừa là ngựa của chúng ta đây!”

Đoàn người nói cười, cao hứng chạy về hướng bắc. Rất ít người chú ý tới mấy tên chủ tướng bên mình cũng không vui vẻ giống như các huynh đệ xung quanh. Ngược lại, từ sau khi tách khỏi vòng vây, bầu không khí bên dưới cờ của trung quân vẫn rất nặng nề. Thậm chí ngay cả những thân binh chịu trách nhiệm bảo hộ chủ tướng cũng chịu chút ảnh hưởng, mặt mũi ai nấy đều căng thẳng, như mắt diều tai ngơ với những lời bàn luận xung quanh.

Quanh eo Lý tướng quân vẫn thẳng tắp, tựa như cột cờ cao gầy ở trung tâm đội ngũ. Sự bình tĩnh và kiên cường của hấn có thể thấy được, nhưng mấy đồng bạn qua lại quan sát đều biết, giờ phút này thân thể Húc Tử tuyệt đối không rắn chắc như vẻ bề ngoài biểu hiện. Cái gọi là kiên cường chỉ là một tầng vỏ

ngoài đóng băng, lúc này có người cho hấn một đòn nhẹ nhàng, có lẽ có thể triệt để đánh tan hấn.

Không ai nguyện ý nhìn thấy Húc Tử bị thương tổn, cho nên Trương Giang cùng La Sĩ Tín hai người một mực tìm cách phân tán chú ý của Lý Húc. Nhưng hai người bọn họ làm việc hiển nhiên không thành công, tuy nói xong mỗi đề tài, Húc Tử đều lễ phép cười cười, gật gật đầu. Nhưng đó chỉ là lễ phép mà thôi, người sáng suốt vừa thấy là biết hấn căn bản không nghe thấy bất cứ nội dung nào của cuộc nói chuyện.

“Không nghĩ tới họ Trình kia lại tự cao vũ dũng, kết quả lại tự mình đi vòng vào!” Trương Giang nhìn trộm Lý Húc, tiếp tục khơi mào đề tài mới.

“Họ Trình kia không hề tự biết mình, rõ ràng so đo cùng Tần nhị ca. Hấn cũng không hỏi thăm khắp nơi, cả Hà Nam, còn có ai khí lực có thể đánh đồng với Tần nhị ca!” La sĩ tin nói lời này của mình có chút không công bằng nói ra., Nhưng hấn không ngại nói ra những lời không chịu nổi nữa, chỉ cần có thể đem tâm trạng Húc Tử từ trong uể oải mất đi bằng hữu kéo ra, “Đừng nói là hấn, ngay cả một tin đồn về tay hấn cùng với hai người bọn họ thay phiên nhau! Nếu không phải Lam bị hấn làm gãy, nói không chừng chư tướng ngói cũng sẽ gặp một trận xa luân chiến.”

Quả nhiên, Lý Húc không muốn nói xấu đối thủ của mình, nhoẻn miệng cười, nói: “Hai người các ngươi đừng có mà xấu hổ nữa, quân nhà quê các ngươi không xấu xa như vậy đâu! Tần nhị ca mượn chút sức ngựa, Trình Tri bớt đi bộ, vốn đã chịu thiệt nhiều rồi!”

“Ngươi sẽ phát triển người khác chí khí diệt uy phong nhà mình!” La sĩ tin vào những trò bịp bợm có hiệu quả, tiếp tục giả ngây giả dại. “Cẩn thận Tần nhị ca nghe xong mất hứng.” Nói xong, hấn quay đầu về phía Tần thúc bảo, không ngừng nháy mắt với đối phương.

“Trình Tri Tiết khí lực bền bỉ hơn ta!” Tần thúc Bảo lại không chịu tiếp lời này, suy nghĩ một chút, trịnh trọng nói. “Lúc ta cùng hấn giao thủ, cánh tay vẫn bị chấn run, nhưng hấn lại

giống như không có việc gì. Ta phỏng chừng hắn không muốn rút Côn Bằng ra, cho nên căn bản không dùng toàn lực!”

“Ngươi và Trọng Kiên thật hợp ý!” La sĩ tin tưởng không ngờ đưa ra đáp án uất ức như vậy, có chút không tiếp thu được, cảm giận nói.

“Không phải ta khiêm tốn, mà là sự thật. Hắn rút cái kia cuối cùng ta thấy rất rõ ràng, hai mắt tròn tròn, cánh tay cũng căng cứng, nhưng dấu vết chân giẫm xuống đất lại không sâu tới hai lần!” Tàn thúc cười lắc đầu, bổ sung: “Cuối cùng vì sợ người khác tới nhỏ, hắn dứt khoát bỏ gãy!”

“Ngươi nói là Trình Tri Tiết cố ý thả chúng ta một lần?” La sĩ trừng to mắt, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc.

“Chẳng những Trình Tri Tiết có ý nhường một người, nếu như lính ngói cương quân không muốn cho chúng ta qua đó, cho dù có thua cũng có thể đổi ý!” Húc Tử cười tiếp lời, tổng kết.

“Nhóm người này mặc dù không giống với chúng ta, nhưng đều là những hán tử nổi danh!” Tàn thúc bảo quay đầu lại nhìn, trên mặt lộ vẻ suy tư.

Kết luận như vậy lại làm cho tâm tình của Húc Tử thoải mái không ít, mặc dù từ nay về sau mắt to trở thành người lạ, nhưng dù sao lúc đầu mình kết giao là một hào kiệt, mà không phải là một tên lưu manh chỉ biết ức hiếp dân chúng thấp kém, lưu manh quen thói.” Bây giờ ta có chút lo lắng Trương lão đại nhân, đám gia hỏa từ Đông Đô đến kia không thích sử dụng. Đào Tinh Cương quân biết được chúng ta rời đi, khẳng định sẽ nhân cơ hội phản công!”

“Trước khi chúng ta đi, Trương đại nhân đã an bài một ít rồi! Mấy tháng tiếp theo hắn không tấn công, bằng binh lực thủ vệ ổn thủ trận cước hắn là không có vấn đề gì!” Ánh mắt Tàn thúc bảo từ dãy núi sau lưng hồi chuyển, lại rơi vào chiến kỳ bên cạnh. Đây là do mấy tháng trước phụ thân Tề quận trưởng thế sắp xuất chinh chinh phạt đám đệ tử của vùng đất này làm, đã bị mưa gió thổi cho phai màu, nhưng đồ án phía trên vẫn rất rõ ràng.

Đó là một con mãnh hổ đi ra khỏi rừng núi, ánh mắt nhìn về phương xa không rõ, trong lòng cất giấu vô số khe rãnh. Các phụ lão đưa lá cờ này cho quân binh, là mong đợi bọn họ uy như mãnh hổ rời núi. Không ai ngờ tới, con hổ này hôm nay phải đi đến nút một chỗ, khoảng cách đi xa vượt ra khỏi dự liệu của tất cả mọi người.

“Trong mắt Trương đại nhân chỉ sợ còn coi trọng mệnh lệnh Hoàng thượng hơn cả chính hân. Chúng ta lo lắng cũng vô dụng, chỉ có thể tận lực nhanh chóng trở về!” Cuối cùng La Sĩ Thư cũng nói rõ ràng từng câu, trong giọng nói mơ hồ mang theo chút bất mãn.

Nhanh chóng trở về là lựa chọn tốt nhất, bởi vậy đoàn người không dám trì hoãn bất cứ việc gì, sau khi ở Đông quận bổ sung đồ quân nhu cần thiết, lập tức đặt lên thuyền của quan viên địa phương đã chuẩn bị từ lâu. Sau khi vượt qua sông vàng, bọn họ dọc theo đường lớn hướng tây, hai ngày sau ở trong quận quận sông tiếp viện lần thứ hai, tiếp theo quay đầu hướng bắc, đường lớn xuyên qua núi Thái Hành.

Quan viên địa phương ven đường thấy nhân số ít như vậy mà cũng dám tiến lên phía bắc cần vương, kinh ngạc đến mức cả đám đều tròn tròn hai mắt.” Thái Hành Sơn, không yên ổn chút nào.” Thủ lĩnh của quận trưởng Đường Lăng kéo dây cương của Húc Tử, lắp bắp nói. Trong lúc bình định loạn lạc của Dương Huyền cảm, hân và Húc Tử đã từng có giao tình một lần, bởi vậy không đành lòng nhìn cổ nhân đi chịu chết.

“Đa tạ Đường đại nhân nhắc nhở, con đường này gần nhất, so với đi qua bờ bắc phải tiết kiệm bảy, tám ngày thời gian. Huống hồ các nơi trước mắt, nơi nào còn thái bình!” Húc Tử cười chấp tay hướng Đường Túc nói lời cảm tạ.

“Lý tướng quân vẫn dũng mãnh như năm đó!” Đường Quận thủ thở dài, buông cương ngựa trong tay ra. Đây vẫn là Húc Tử năm đó hân quen biết, chính trực, nhiệt tình nhìn về. Tình thế trước mắt cũng y như năm đó, rất nhiều đại lại tay cầm trọng binh lộ đường sá xa xôi án binh bất động, Lý tướng quân không chút do dự xông tới.

Đáng tiếc Đại Tùy ta không có Lý tướng quân thứ hai! Nhìn thân ảnh các quận binh biến mất ở phía xa trong hoàng hôn, Đường Kỳ cảm khái trong lòng. Chi binh mã này không thể đi tới quận Nhạn Môn, phụ cận Thái Hành Sơn đã sớm thành một ổ sơn phỉ lớn, bất cứ tên nào cũng đều túm tụm mấy vạn người. Hơn ngàn quận binh đưa tới cửa, còn chưa đủ cho đối phương một bữa ngon.

Có lẽ xuất phát từ tâm thái bị thương của hắn, kể từ đó, quận trưởng Đường quận thường ngày chờ đợi tin tức của cố nhân. Hắn tự hỏi không có dũng khí liều chết cùng Lý Húc, nhưng không muốn để cho cố nhân bạo thi hoang dã. Làm hắn có vài phần thất vọng lại vạn phần hạnh phúc chính là, năm ngày sau..., Bên ngoài đồn rằng, cái tên kỵ binh không sợ chết kia vậy mà bình an xuyên qua khu phỉ, đến đảng thượng du. Ven đường, không có bất kỳ một mũi thổ phỉ nào dám làm khó dễ nó, thậm chí có một ít kết trại tự thủ đối với quan phủ và thổ phỉ cũng không làm gì để cung cấp lương thảo cho nó.

“Lẽ nào uy danh của Lý tướng quân lại thịnh như thế, hay là đám sơn phỉ Thái Hành Sơn đều đổi tính?” Đường Bang trăm mối vẫn không có cách giải thích. Vấn đề này vẫn làm ông ta rối loạn, mãi đến mấy chục năm sau, ông ta và một người đã từng là đầu lĩnh Thái Hành Sơn gặp nhau tại tiệc rượu, mới từ lời nói của đối phương tìm ra đáp án.

“Tên Dương Quảng đáng chết, nhưng hắn đáng chết ở dưới đao của Nguyên nhân Trung Nguyên chúng ta. Cho nên sau khi nhận được truyền thư của Diên Cương quân, mọi người liền quyết định né tránh quan đạo.”

“Đúng vậy, tên Dương Quảng kia dù có là thằng khốn, cũng là tên khốn kiếp của người Trung Nguyên ta!” Một tên tướng quân khác đã từng thuộc thổ phỉ, sau đó tiến lên ôm bả vai đồng liêu say khướt nói.” Huống hồ người dẫn binh chính là Húc Tử của chúng ta, không phải vạn bất đắc dĩ thì ai cũng không biết xấu hổ mà động đao với hắn!”

Ngày hôm đó, Đường Túc vốn có nhã danh cùng hai tên vũ phu không đúng đường đánh say thống khoái.

Chương thứ ba phóng hỏa (một)

Từ trong sông, Trường Bình mãi cho đến thượng đẳng, bọn họ không gặp bất cứ một đạo phi nào. Lộ trình an bình khiến người ta hoảng sợ, phảng phất như con đường dưới chân đã không còn là con người nữa. Tuy rằng thỉnh thoảng bên đường cũng sẽ xuất hiện mấy cái thôn xóm nho nhỏ, nhưng dân chúng trong thôn đều biến mất., Tính cả súc vật của bọn họ cũng biến mất sạch sẽ. Vốn hoa màu cùng cỏ dại ở mùa thu hoạch này lẫn cùng một chỗ, phát điên mọc khắp nơi. Cửa ra, nóc, mái nhà, nơi nơi nào cũng có thể nhìn thấy chúng nó gầy yếu nhưng không khuất phục bóng dáng.

Người gieo mầm không phải nông phu, mà là gió núi bốn mùa không ngừng. Là bọn chúng thổi hạt giống trong đồng ruộng năm ngoái lên mái hiên đã mất đi chủ nhân, để cho nơi đó mọc rễ nảy mầm. Nửa tháng sau, chúng sẽ còn đem hạt giống mới thổi rơi từ trên mái hiên xuống, thổi về nơi hẻo lánh có thể đạt được ánh mặt trời và nước mưa, đợi mùa xuân sang năm bắt đầu một vòng tuần hoàn mới, sinh sôi không ngừng.

Một nửa cánh đồng bát ngát mênh mông như thế này quy công cho việc di dời lệnh của triều đình, là nó xua dân chúng chạy tới trong tường thành, để phòng bị thổ phi cướp sạch. Về phần dân chúng sau khi vào thành ăn cái gì, ở chỗ nào., Đây không phải là việc nhỏ cần các đại thần trong triều quan tâm. Vì vậy, rất nhiều người không có phúc khí sinh sống ở trong thành dứt khoát lựa chọn làm thổ phi, tuy rằng bọn họ cuối cùng khó tránh khỏi phải chết bởi một trận chiến cùng quan quân hoặc là một trận thổ phi hỏa, nhưng ít nhất có thể sống thêm một đoạn thời gian, sẽ không trơ mắt nhìn xương cốt dưới da mình đổi đến lộ ra dưới da.

Một đạo chế tạo “Cái thế thịnh cảnh” này cùng triều đình còn có “Anh hùng hào kiệt” các nơi, bọn họ cướp đi một điểm gia sản cuối cùng không chịu vào thành, xua đối phương hoặc là đuổi tới trong thành, hoặc là chuyển hóa thành lâu la dưới trướng mình. Lúc bốn phía không thể cướp đoạt, các hào kiệt thỉnh thoảng cũng sẽ trồng vài khối đất. Nhưng những vùng

đất đó ở phụ cận sơn trại, không thể trồng quá nhiều, để tránh cuộc sống an bình tổn hại đầu chí của mọi người.

Vì để tránh cho trên đường bị đánh cho trở tay không kịp, Húc Tử và Tần thúc bảo, La Sĩ tin tưởng hai người cùng nhau chỉ định rất nhiều phương án khẩn cấp. Bọn họ thậm chí chuẩn bị một đám tiền lộ tiền, chuẩn bị đối với đám thổ phỉ tiên lễ hậu binh. Làm mọi người thất vọng chính là, thổ phỉ cùng dân chúng dọc đường một đường biến mất, những phương án này một cái cũng vô dụng.

Có mấy lần, Húc Tử cảm nhận được trên triền núi phụ cận có ánh mắt đang nhìn chăm chú vào mình. Mỗi khi hắn quay đầu lại, trên lưng ngựa hết sức chăm chú nhìn về phía xa, ngoại trừ một rừng cây hỏa diễm trùng trùng điệp điệp thì cái gì cũng không phát hiện được.” Không cần nhìn, thổ phỉ sợ hãi thanh danh của chúng ta, đã sớm vọng phong mà chạy!” La sĩ theo sau., Đại tùy tiện nói. Lời của hắn mỗi khi dẫn phát một trận cười thoải mái, nhưng ai cũng biết đây không phải là sự thật. Lý, Tần, La, tuy rằng uy chấn Đông Hạ, nhưng danh tiếng của bọn họ lại không truyền tới Hà Đông này. Huống hồ bọn thổ phỉ chiếm ưu thế địa lợi cùng nhân số, căn bản không cần quá để mũi nhọn này trong mắt.

“Ta luôn cảm thấy trên núi có người!” Húc Tử cười cười, thấp giọng trả lời. Đồng thời, hắn cũng phủ định suy nghĩ của mình.” Cảm giác đặc biệt giống như Liêu Đông! Khắp nơi đều là địch nhân, lại không phát hiện được bóng dáng bọn họ!”

“Quần sói rình mò, lo lắng cũng vô dụng. Chúng ta ngênh ngang đi về phía trước là được!” Tần thúc bảo gia nhập nghị luận, bằng kinh nghiệm hành ngũ nhiều năm đưa ra đề nghị. Đây là biện pháp duy nhất thực hiện được, đi một bước xem một bước cũng tốt hơn bất động tại chỗ. Húc Tử gật gật đầu, khiên tốn tiếp nhận. Cảm giác thấp thỏm như sương mù quanh quần trên đỉnh đầu.

Trực giác nói cho hắn biết, ánh mắt nhìn về rừng rậm không chỉ bao hàm địch ý. Rất phức tạp, thậm chí bao hàm một chút tư vị thương thức cùng hữu hảo. Nhưng trừ mấy người bên cạnh, hắn hầu như đã không có bằng hữu. Từ Đại Nhãn, đám

người Ngô Hắc Trử Thành thành một đối thủ một mất một còn. Lưu Hoảng Cơ và Võ Sĩ Hoạch ở Thái Nguyên. Còn có mấy hảo huynh đệ, năm đó bọn họ đều chết trong trận ác chiến bờ Liêu Hà Đông, bên cạnh thi cốt sớm đã đầy cỏ dại.

Thỉnh thoảng, quân binh cũng sẽ đi ngang qua bảo trại của các đại gia tộc, bức tường chồng chất còn cao hơn bức tường này, trong nhà địch bày đầy các loại vũ khí phòng thủ. Nghe nói binh mã đi đường là đi cần hậu vương của Nhận Môn quan., Trong phạm vi đủ khả năng, bảo trại biểu đạt nhiệt tình cẩn thận. Trưởng lão trong trại đứng ở trên đầu thành, sai người dùng dây thừng thuận mười mấy giỏ trúc, bên trong đầy lương khô cùng thịt, ngẫu nhiên còn có chút rượu đục. Nhưng bọn họ chưa bao giờ mời các quân binh vào trại nghỉ ngơi, tuy rằng hiện tại song phương đều có cờ hiệu Đại Tù.

“Tảng trại nhỏ, không dám mời các vị tướng quân vào nghỉ ngựa!” Tộc trưởng đại nhân vừa chấp tay tạ lỗi, vừa ý bảo các cung thủ trên tường bắt đầu chuẩn bị, đầu năm nay bị thổ phỉ bảo vệ lại bị quan quân đánh cướp thường xuyên nghe thấy, ai là quan lại ai không thể chỉ đọc trên cờ xí.

“Con bà nó, lão già này, thế mà coi chúng ta như cường đạo!” La sĩ vô cùng bất mãn với biểu hiện của chủ nhân bảo trại, hùng hùng hổ hổ nói.

“Không trách bọn họ, có người độc công giết người!” Tần thúc Bảo kéo la sĩ, vừa đi theo đại đội nhân mã tiếp tục đi về phía bắc, vừa an ủi. Trách không được đối phương đề phòng nghiêm ngặt, quan quân lấy trộm bất lợi, vì trốn tránh cấp trên mà đem cái đầu của dân chúng ra gánh án.

“Nói không chừng chính là bọn chúng và thổ phỉ ăn mặc giống nhau!” La sĩ lòng tin còn không cam lòng, nhìn bảo trại dần dần bị bụi bặm bề gãy, oán hận nói.

Lời này cũng không tính oan uổng, những đại hộ kết trại tự vệ kia hoàn toàn chính xác cùng thổ phỉ trên địa phương dây dưa không rõ. Giữa đôi bên vốn là thân thích, kết trại tự vệ cũng tốt, lên núi làm cướp cũng được, đều là vì kéo dài hơi tàn trong loạn thế. Có bảo trại phụ trợ dưới sự bảo vệ của sơn tặc

phụ cận, quan phủ giao một phần thuế má, nơi đó thổ phỉ cũng giao một phần, hai phe đều không đắc tội.

“Người dù sao cũng phải làm cho bọn họ sống sót đi!” Lời nói của Tần thúc bảo bao hàm sự thờ dài và bất đắc dĩ. Tuổi của ông ta so với La sĩ và Húc Tử còn lớn hơn nhiều, trải qua nhiều sự tang thương, đối với trăm thái thế gian cũng nhiều thêm vài phần lý giải.

Sống sót là lựa chọn duy nhất trong thời loạn lạc. Cho nên không ai trách cứ bọn họ dùng thủ đoạn gì. Muốn trách, chỉ có thể trách những người thúc đẩy loạn lạc đến đây, là bọn họ đem nhân gian yên ổn biến thành ổ phỉ cùng địa ngục. Tuy rằng bọn họ có thể tìm cho mình đủ loại cớ.

Từ thượng đẳng đi về phía Bắc, địa hình tương đối bằng phẳng, hai bên quan đạo cũng dần dần có người ở. Hà Đông an ủi đại diện Lý Uyên là một vị quan tốt hiểu việc thương yêu dân lực., Đối với việc trị vì bóc lột dân chúng không nặng như những nơi khác, hơn nữa Lý gia vốn có chút uy vọng với các quận ở Hà Đông, bởi vậy khu vực bên ngoài Thái Hành Sơn trị an cơ bản thái bình, nghe quan viên phụ trách cung cấp lương thảo xá thảo trùng giới thiệu cho các quận binh, một nguyên nhân khác ở lòng đất Hà Đông thái bình là mấy nhánh của Đại Lam Tử đang sinh động tại bình nguyên trong mùa hè cũng chịu đả kích trí mạng, không dám tùy tiện tới gần bình nguyên.

“Triều đình không cho phép Đường Công tuyển nhiều binh lính hơn, nếu không Hà Đông chúng ta đã sớm không còn cướp nợ rồi!” Huyện lệnh Chu Ngọc là người hay nói chuyện, lúc cùng các quận binh giao tình nuôi dưỡng, mang theo giọng điệu tự hào nói.

“Đường công mà người nói có phải Lý Uyên không?” La sĩ đưa thư quay đầu lại nhìn Húc Tử, tò mò truy hỏi.

“Tướng quân người thật là vô lễ, tặc danh Đường Công ta cũng có thể trực tiếp gọi sao!” Chu Huyện lệnh vốn vẻ mặt ôn hoà đột nhiên trở mặt, trừng mắt phản đối với La sĩ.” Không nói chức quan, chỉ bằng tuổi tác của hắn, người cũng không nên gọi thẳng tên! Huống hồ nếu không phải Đường công chúng ta trước tiên bắt chuyện, bảo chúng ta cung cấp lợi ích

cho các lộ cần binh mã của các vương mã, ai cho các người chuẩn bị đồ ăn!”

“Không nhìn ra người uy tín nhạc phụ còn rất cao!” La Sĩ trong bụng nói thầm một câu, sau đó bồi thường một khuôn mặt tươi cười. “Ta không phải không rõ chữ Đường công sao. Huống hồ ta là người xứ khác, sao biết được Đường công bao nhiêu tuổi!”

“Được rồi, không chấp nhặt với nửa đại tiểu tử nhà người!” Chu huyện lệnh cho La Sĩ trắng mắt liếc một cái, vỗ vỗ tay, ra lệnh cho từng nhà dưới trưởng dân lên một sổ sách, “Vị tướng quân nào phụ trách, mời ký lên sổ ghi danh, tương lai chúng ta dễ tìm Đường công chi trả món nợ!”

Đáp lại hần là một tiểu tử choai choai. Húc Tử cười hướng về phía trước, nhận lấy sổ sách và bút lông trong phòng. Hành vi của quan lại địa phương rất quy củ, điều này khác hoàn toàn hành vi của những quan viên khác hần đã chứng kiến. Hành vi có thể còn làm quan viên trong thời loạn thế đâu cũng đâu vào đấy, Đường Công Lý Uyên quả thực không hổ danh nghĩa quan lại.

Trong nháy mắt sau khi ký tên mình lên, Húc Tử do dự một chút. Tin tức mình cưới Kính Nhi vẫn chưa nói cho nhạc phụ tiện nghi này biết, sau khi Ban sư có tiện đường tới Thái Nguyên bái kiến Đường công công một chút hay không., Đem vết rách giữa Kính Nhi cùng phụ thân đền bù lại thì sao? Hần sau khi không biết tự mình đi có bị đối phương dùng loạn côn đánh ra hay không. Nhưng ngấm lại ánh mắt quyền uy của Kính Nhi trước khi xuất chinh, đáy lòng lại là một ngọn lửa nóng.

“Đi sớm về sớm, ta chờ người ở nhà!” Trước khi ra khỏi nhà, Kính Nhi được sai người tới cực điểm để ý kéo cánh tay của hần nói ra.” Người là của ta, không thể tùy tiện bị thương nữa!” Khuôn mặt của nàng lau qua những vết sẹo hần vẫn lưu lại trên cánh tay từ nhiều lần tranh đấu, đồng thời để lại một chuỗi nước ướt nhẹ, ấm áp.

“Tướng quân cũng họ Lý?” Chu Huyện lệnh tiếp nhận sổ sách do Húc Tử ký xong, chần chờ hỏi. Hắc đại gia hỏa trước mắt

này nhìn qua rất trẻ tuổi, nhưng tiêu ký đóng ở ngoài giáp trụ đã là Võ Cương lang tướng tứ phẩm. Có thể ở tuổi như thế mà đã có thể ngồi cao như vậy., Toàn bộ triều Đại Tùy cũng không có mấy người. Hấn chợt nhớ tới một tin đồn nào đó trên quan trường, biểu lộ trên mặt lập tức trở nên tất cung kính. “Là tộc chất của Đường công, Khảm Hầu Lý gia sao? Ngài, ngài đây là từ Hà Nam tới sao?”

“Chúng ta từ phụ cận Hồ Lao quan chạy tới đây.” Húc Tử gật gật đầu, xác nhận suy đoán của đối phương. Theo sát sau, liền nghe được vô số thán phục truyền đến từ bốn phương tám hướng.” Từ phía nam tới, ta trời ạ! Bôn tập ngàn dặm, rõ ràng so với mấy đội binh mã khác chỉ muộn hơn ba ngày!”

“Tên tặc nhân Thái Hành Sơn không ngăn cản ngài sao?” Chu Huyện lệnh lần nữa tròn tròn mắt, lần này lại là vì kinh ngạc. “Này, xem ta hỏi này, ngài là cháu của Đường công chúng ta, tự nhiên cũng truyền cho hấn võ dũng của lão nhân gia. Lão nhân gia hấn có thể dựa vào mấy ngàn tàn binh tàn binh đánh cho mấy tên giặc cỏ xung quanh phải chạy trốn, ai không muốn sống mà dám chọc giận ngài!”

Chương thứ ba chiến hỏa (một)

Trong trí nhớ của Húc Tử, Đường Công Lý Uyên cũng không phải là hình tượng võ tướng, mặc dù hấn lĩnh ngộ đối với Xạ nghệ thâm sâu hơn rất nhiều so với rất nhiều người. Hấn nhớ kỹ những ngày ở Hoài Viễn trấn, khi đó Lý Uyên bao dung đối với thuộc hạ, tôn kính đối với thượng cấp cùng đồng liêu, kết giao với quan viên trong triều đình cẩn thận từng li từng tí một., Chỉ sợ xảy ra chút sơ suất. Ngoài ra, Đường công trong mắt hấn còn yêu thích danh mã, rượu ngon và mỹ nữ, yêu thích xử lý chính vụ vụn vặt, lại không hứng thú đối với chuyện quân đội. Nếu không cũng không đến mức luôn làm quân lương quan áp giải đại quân, không có cơ hội chỉ huy binh mã đông tiến.

Nhưng trong miệng Chu huyện lệnh Lý Uyên lại biến thành một hình tượng khác hoàn toàn khác, tinh thông chính vụ, Khổng Võ Hữu Lực, dùng binh như thần. Lúc này vô cùng vô tận, loại người này chọn dùng để ổn định địa phương vô cùng thích hợp.

“Nhờ phúc của Đường công, một đường ta cũng chưa gặp phải thổ phỉ nào!” Húc Tử gật gật đầu, cười trả lời. Hấn không muốn hỏi sâu hình tượng chân thật của Đường Công Lý Uyên ra sao, nhưng không chỉ xuất phát từ lễ phép.” Xin hỏi Chu đại nhân, còn có mấy nhánh binh mã đi ngang qua nơi này, ta còn có cơ hội cùng bọn họ gặp sư phụ hay không!”

“Đại tướng quân Tả Kiêu Vệ bỗng nhiên mang theo hai vạn binh lính hai vạn ngày trước mới đi.” Chu Ngọc thấy đối phương nói đối với Đường công rất là tôn kính, tâm tình vui vẻ, kiểm kê sổ sách trả lời: ” Ứng Kích Lang Quân Tổ suất lĩnh kỵ binh năm ngàn, so với Khuất đại nhân đã sớm đi mất một ngày. Tả Cù vệ tướng quân cùng Nghiêu đại nhân Âm Thế sư, hậu thuẫn sau chân sau của Nghiêu đại nhân.”, Dưới trướng có một vạn binh sĩ phủ.” Nói tới đây, hấn lắc đầu, vẻ mặt mang theo vài phần khinh thường: “Nhưng hấn đi có hơi chậm, Khuất đại nhân đã vượt qua hấn!”

Nghe từng cái tên quen thuộc và xa lạ vang lên bên tai, trong lòng Húc Tử hơi có chút thất vọng. Những người này đều có chức quan cao hơn hẳn, quân binh đuổi theo chỉ sợ bị người ta dùng làm đá kê chân. Đại Tùy hướng tới các nhánh binh mã chèn ép hẳn đã từng lĩnh hội sâu sắc, không biết rõ sẽ chịu thiệt hay còn đưa tới cửa cho người ta.

“Nhị công tử dẫn theo bốn ngàn quân binh đi Kinh Dương cùng tướng quân Vân Định Hưng hội hợp, hai ngày trước trực tiếp từ Thái Nguyên đi. Không có đánh bộ tốt mới chiêu mộ được! Trong đội ngũ một nửa là đi bộ tốt mới, không đi quá nhanh đâu!” Chu Huyện lệnh được xưng tụng là một tên quan lại, nhìn thấy Húc Tử nhíu mày, mơ hồ đoán được nàng ta không thích làm bạn cùng mấy vị Tùy tướng khác. Thay vì trong lòng giúp đỡ của một nhà, hẳn cho Húc Tử đủ ám chỉ.

“Nhị công tử sao mới xuất phát, Đường công không phải đã sớm nhận được chiếu thư cần vương sao?” Lý Húc lấp bắp kinh hãi, truy vấn.

“Ngày đó Đường công đang ra ngoài tiêu diệt phi, cũng là ban đêm chạy về thái cổ. Quận Hà Đông chúng ta không có nhiều binh lính cho lắm.” Chu huyện lệnh cười khò lắc đầu.

Hắn không muốn nói quá trắng trợn, bởi vì hắn cảm thấy kẻ Húc Tử là dòng chính Lý gia nên hiểu thái độ nghi ngờ của triều đình từ trước tới nay đối với Đường Công.” Hắn vội vội vàng vàng chạy về Thái Nguyên, vừa phải chuẩn bị lương thực cho các lộ cần vương mã, vừa chiêu mộ nghĩa dũng, cũng chính là Đường công, nếu đổi lại là người khác thì đã sớm vội vàng choáng váng rồi!”

“Ừm, cũng may nhờ có cha mẹ các người dốc hết sức giúp đỡ!” Húc Tử gật đầu, lý giải mà mỉm cười: “Nếu không, một mình Đường công, thật đúng là bận không hết việc!”

Hắn lại nhớ năm đó chính mình bởi vì thân phận tộc chắt Đường công đã bị Dương Quảng bài xích chuyện cũ. Vốn tưởng rằng trải qua sự hỗn loạn của Dương Huyền Quốc, sự hoài nghi của Hoàng gia đối với Lý Uyên đã được giải trừ, không nghĩ tới đến nay còn kín đáo như vậy. Nhưng nếu đã như vậy, thì không nên đem hơn mười quận Hà Đông giao

cho Đường Công quản lý. Vừa hoài nghi sự trung thành của đối phương vừa ủy thác trọng trách, thì triều đình Đại Tùy mới có thể làm ra được.

Trước mắt không phải là lúc oán trách triều đình hôn mê, mặc dù ” nhục thực giả bi ối” dùng để miêu tả những lời này của một số người trong triều không thể dứt khoát hơn. “Chu đại nhân có bản đồ thông hướng dương không? Hoặc là có thể tìm một vị huynh đệ biết cưỡi ngựa dẫn đường cho mọi người không!” Nhân dịp đàm phán đầu cơ với đối phương, Húc Tử đưa ra một yêu cầu không phân cao thấp.

“Không cần bản đồ, theo quan đạo ngài một mực hướng bắc, đừng tiến vào Thái Nguyên, đi qua thứ tự, trực tiếp là có thể đến được Kính Dương. Sau đó theo quan đạo đi thêm nửa ngày, nói là đánh Đột Quyết, bất cứ một hán nhân nào cũng sẽ dẫn ngài đi.” Cảm xúc của Chu huyện lệnh có chút kích động, quơ cánh tay khoa chân múa chân: “Đột Quyết đoạt sạch thôn xóm phụ cận nhận môn, giết người phóng hỏa khắp nơi. Dân chúng nếu có thể có được một cơ hội báo thù, là nam nhân sẽ đi theo ngài!”

Húc Tử nghe vậy trong lòng liền căng thẳng, lập tức từ bỏ tạp niệm trong lòng. Dân tộc thảo nguyên sẽ không thương hại đối với người bị chinh phục, sớm đi một ngày, có thể sớm vì kẻ đã tàn phế này mà dốc hết một phần sức lực. Hấn vung dây cương ngựa, dẫn dắt đám lính quân bước lên đường. Chiến kỳ đến từ Tề quân bay múa trong gió thu, trên mặt cờ, có đầu mãnh hổ rời núi giương nanh múa vuốt.

Ba ngày sau, bọn họ đã đến Dương Càn. Thành thị cách nút một đoạn khá dài đã trở thành dân chúng. Nhìn thấy vó ngựa trên quan đạo nhấc lên khói bụi, quan viên địa phương lập tức đóng cửa thành. Mãi đến khi Húc Tử thấy ấn tín triều đình ban phát, bọn họ mới một lần nữa buông cầu treo xuống.

“Hạ, hạ quan không biết là, là Lý Hầu gia quang lâm. Đóng cửa thành chính là bắt đắc dĩ, Hầu gia chớ trách! Chớ trách!” Huyện lệnh huyện Dương Triệu Bình vừa nhìn đã biết không phải là người có trách nhiệm, phát hiện chính mình trong lúc

vô tình đắc tội với người không nên đắc tội, sợ tới mức mặt đầy mồ hôi, xin lỗi nói lắp bắp.

“Nhị công tử và Vân tướng quân lúc nào mới rời đi. Nơi đây cách Nhạn Môn quan còn xa không?” Lý Húc không có thời gian đầu khí với một tên tiểu lại, vô cùng sốt ruột truy hỏi.

“Đã qua vài ngày rồi. Nơi đây, nơi đây cách Nhạn Môn quan còn ba trăm dặm. Đột Quyết người trời sớm, chỉ trong nháy mắt là có thể giết tới!” Triệu Huyện lệnh sợ hãi Lang Kỵ của Đột Quyết tới cực điểm., Phảng phất như chiến mã của đôi phương bên dưới xương sườn đều có cánh. Nhìn Húc Tử cùng đám quân binh sau lưng mỗi một không chịu nổi, huyện lệnh đại nhân dùng giọng điệu khó tin hỏi: “Hầu, Hầu gia cũng đi cần vương sao? Đột Quyết nhân, người Đột Quyết nghe nói đến hai mươi mấy vạn!”

“Cho một trăm vạn cũng đừng mơ bước vào Trung Nguyên được nửa bước!” Lý Húc trừng mắt nhìn đối phương, cả giận nói. Một người nghèo rớt mồng tơi như vậy mà cũng có thể làm quan phụ mẫu địa phương, thật không hiểu sao hắn có thể sống sót qua quan lại khảo hạch?

“Đúng vậy, đúng vậy!” Triệu Huyện lệnh vừa lau mồ hôi lạnh trên đầu, vừa quay đầu lại đánh giá nơi trị của mình. Ông ta bắt đầu hối hận quyết định mở cửa thành, một khi cái tên điên trước mắt này tồn tại ý niệm chiêu binh ngay tại chỗ, liền có thể đem chiến hỏa dẫn về phía Dương Càn. Người Đột Quyết cũng không phải là dễ đắc tội, lòng trả thù của bọn họ rất mạnh...

Cũng may Húc Tử không được như hắc tướng tượng, không nói lý, “Chúng ta đi xuyên qua thành, không ở Kính Dương trì hoãn!” Lời hắc nói khiến trái tim Triệu huyện lệnh lập tức trở lại bình thường, nhưng chuyện tiếp theo lại làm cho Huyện lệnh đại nhân kêu khổ không ngừng.

Khi đội ngũ đi tới cửa nha môn, một tên thân binh khác bên cạnh Lý Húc đột nhiên hét lên: “Có kẻ muốn tìm người của Đột Quyết báo thù chưa, chúng ta cần có người dẫn đường!”, Đám người vây xem bắt đầu sôi trào, hàng trăm thanh niên nam tử mặt đầy cừu hận chen chúc tiến lên, yêu cầu gia nhập

đội ngũ quân binh. Tuy bản thân đội ngũ này nhân số cũng rất ít, nhưng dân chúng hai bàn tay trắng đã muốn một cơ hội đồng quy vu tận với kẻ thù.

Dân chúng bình thường trên mảnh đất này luôn tình cảm sâu đậm hơn cha mẹ các quan lại đối với quốc gia. Từ xưa đến nay, không ai không làm như vậy. Húc Tử và Tần thúc bảo hai người nhanh chóng từ trong số những người được chiêu mộ chọn lựa hai mươi mấy người biết cưỡi ngựa, đưa bọn họ vào đội ngũ thám báo. “Chúng ta không có nhiều ngựa hơn nữa!” Đối với người được chọn về mặt thất vọng thất vọng, hai người lời an ủi. Nhưng đối phương chậm chạp không chịu nhường đường, trong ánh mắt tràn ngập sự tuyệt vọng.

“Lần này chúng ta chủ yếu là vì cứu Hoàng thượng, nhưng ta ở chỗ này thề với trời, sẽ có một ngày, chúng ta sẽ cạo rửa được hết thảy sỉ nhục trên người man di cộng thêm chúng ta!” Bị ánh mắt đối phương đánh động, La Sĩ lớn tiếng đồng ý. Lời vừa dứt, người ngăn đường nhanh chóng tản ra, nhường ra một lối đi thẳng tắp cho các quân binh.

Đầu thông đạo kia xuyên qua cửa bắc, nhắm thẳng vào huyện thành đang rất hòa ái. Hơn một ngàn binh lính của quân chúa bay nhanh như gió, đuổi theo những bước chân của đội ngũ khác. Ở bên bờ sông Đà Hà, bọn họ thấy được cờ hiệu của Vân Định Hưng. Đội ngũ loảng xoảng mấy trăm trượng, giống như một con ngựa long, giương nanh múa vuốt đánh về phía dưới cổng Nhạn.

Có bộ tốt, cũng có kỵ binh, có hơn ngàn loại chiến kỳ khác nhau. Tiếng kèn, tiếng trống, tiếng trống liên tiếp, xen lẫn tiếng chiến mã hí vang, các tướng sĩ hò hét, còn có sóng to gió lớn mãnh liệt bên người.

Chi đội ngũ cực kỳ khổng lồ này, nhìn từ xa xa có ít nhất hai mươi vạn người. Bộ tốt bên ngoài đội ngũ giờ cao râu dài, tài hoa sắc bén phản xạ hàn quang chói mắt. Ngoài bộ binh có vô số truyền lệnh binh chạy qua chạy lại, trên mặt mỗi người đều mang theo vẻ hưng phấn lâm chiến. Đi ra ngoài nữa là du kỵ đề phòng khắp nơi, dưới háng mỗi người đều là lương câu Tây Vực cao lớn cường tráng, da lông bóng loáng.

“Sớm biết có nhiều người đến cần vương như vậy, chúng ta cần gì phải từ xa chạy tới giúp đỡ!” La sĩ tín có chút kinh ngạc với binh hùng tướng mạnh trong quân, lắc đầu nghị luận.

Nhưng hắn rất nhanh liền cảm thấy cảnh sắc trước mắt có chút không thích hợp, những phân bộ du kỵ ở xung quanh đội ngũ chạy trốn rất có tinh thần, nhưng chưa bao giờ chịu rời khỏi đại đội quá xa. Thậm chí đội ngũ quân binh đã tới gần, bọn họ cũng không chịu tiến lên hỏi thân phận người đến.

“Vân Định Hưng tiểu tử này thật không thành thật!” Thừa dịp trước khi bị người ta cười nhạo, La Sĩ Tín nhanh chóng bổ sung thêm một câu. Lúc này hắn cách bạn bè quân đoàn không đủ năm mươi trượng, chiến kỳ vẫy vùng cơ hồ che khuất toàn bộ tầm mắt, nhưng hắn lại không cách nào cảm giác được sát khí tương xứng với đội ngũ phía trước.

“Vân tướng quân đang phô trương thanh thế hù dọa Đột Quyết nhân!” Tần thúc bảo cũng nở nụ cười: “Đội ngũ là rỗng ruột, không tới gần chút thật đúng là không phát hiện được!”

“Không biết là chủ ý của ai, chỉ mong Đột Quyết bị hắn hù dọa!” Húc Tử cũng cảm thấy rất thú vị, cười cười bình phẩm. Đội ngũ phía trước đã có phản ứng, trận kỳ pháp phối tách ra, mấy chục thớt khoái mã ngược dòng người chạy tới. Trên con ngựa tuần mã dẫn đầu là một thiếu niên dáng người cao ngất, gương mặt cực kỳ dương cương, nhìn Húc Tử, mặt đầy vui vẻ.

Húc Tử biết rõ là ai ra một cái chủ ý xấu xa rồi, đánh ngựa nghênh đón, trong nháy mắt tràn ngập sự ảm áp.

Chương thứ ba phóng hỏa (hai)

Lý Thế Dân mặc một bộ giáp da tê tê đen lá đen, đầu đội nón trụ mái cong ô kim, trừ chòm râu quai nón không có râu quai nón trên mặt, từ xa nhìn lại., Hắn quả thực chính là một con Húc Tử rút nước. Võ Sĩ Hoạch và một tướng lĩnh khác không biết tên Lý Húc đi theo phía sau hắn, phía sau là Mộ Dung La và Lý An Viễn. Đã có một nháy mắt Húc Tử cho rằng Trương Tú cùng Vũ Văn Sĩ sẽ xuất hiện trong đám người đối diện, nhưng cuối cùng trừ mấy người này ra, hắn cũng không tìm được bộ mặt quen thuộc hơn.

“Trọng Kiên huynh, thật không nghĩ tới lại gặp phải người ở chỗ này!” Lý Húc phiến bản thu nhỏ của hắn hai tay ôm quyền ở trên lưng ngựa, áo choàng màu đỏ tươi tung bay sau lưng. Chiến mã dưới khó của hắn cũng màu đen, toàn thân không có một cọng lông tạp nham, đối mặt với Hắc Phong, đối lập lẫn nhau thành hừng.

“Ta nghe người ta nói nhị công tử đi con đường này, cho nên nắm chặt thời gian đuổi theo phía sau.” Húc Tử lập tức ôm quyền trả lại, ánh mắt không ngừng quan sát đối phương trước mặt. Lý Thế Dân đã hoàn toàn trưởng thành một đại nhân., Trên người hắn mang theo một cỗ anh khí khó có thể che dấu. Võ sĩ Chử bên cạnh hắn thoạt nhìn vẫn trầm ổn như năm đó, vẻ mặt rất cao hứng, nhưng cử chỉ lại không có chút nào vượt qua. Mộ Dung La và Lý An Viễn mỉm cười hướng Húc Tử chào hỏi, yên lặng chờ gia chủ nhà mình hàn huyên với đối phương xong.

“Người đã từng tới Thái Nguyên rồi à?” Lý Thế Dân nghe nói đối phương cố tình chạy tới đây tụ hợp với mình, vẻ vui vẻ trên mặt càng đậm. Hắn coi chuyện này là Lý Húc kính trọng mình, cũng cảm thấy vô cùng tự hào.” Thấy cha ta và ca ca chưa? Mọi người gần đây vẫn luôn bàn về người!”

Nói đến chỗ này, nụ cười trên mặt hắn đột nhiên trở nên có chút quỷ dị, giống như đang chia sẻ một bí mật ngầm hiểu lẫn nhau đối phương. Trên thực tế, đoàn người đàm luận chính là

Lý Tích., Tiểu nha đầu Vô Thiên này cực kỳ tức giận Lý Uyên. Tin tức Húc từng lấy nghĩa nữ của Trương Tu Đà làm thiệp đã sớm được đồng bạn của Lý gia đưa đến Thái Nguyên rồi, những nhân vật trọng yếu của gia tộc đều biết rõ tận xương nhất định là Tuân nhi. Nhưng việc này không thể so với Húc Tử, dù sao cũng là đích thân Hồ Nhi đưa tới cửa nhà. Huống hồ một nò gạo đã sợi thành cháo, Lý gia cho dù tìm tới cửa, cũng không đòi lại công đạo.

Húc Tử hơi chút suy tư, liền minh bạch ý vị trong lời nói của Lý Thế Dân, cười cười, thản nhiên trả lời: “Ta trực tiếp từ huyện Mi chạy tới, xét đường gần, chưa qua Thái Nguyên. Đường công và Kiến Thành huynh vẫn tốt chứ, Hoảng Cơ huynh đâu, sao hắn không đi cùng người một đạo?”

“Ngoại trừ Hoảng Cơ huynh ra thì tất cả mọi người đều tốt cả. Hắn cảm thấy có chút phong hàn, đoán chừng phải nuôi hắn một thời gian rồi. Trọng Kiên huynh ở đâu rồi, mọi chuyện gần đây huynh đều ổn chứ!”

“Đều tốt, đều tốt!” Lý Húc lòng thông lĩnh truyền tin tức của đối phương tới nhà mình. Sau đó quay đầu về phía Võ Sĩ Hoạch: “Sĩ hân huynh khỏe chứ, Mộ Dung tướng quân và Lý tướng quân vẫn khỏe chứ!”

“Làm phiền Lý Lang Tướng hỏi, gần đây chúng ta sống không tệ!” Bọn người Mộ Dung La cuối cùng cũng có được cơ hội, cười ha hả xúm lại.

Bọn họ mặc áo giáp giống võ sĩ Tiêu Sắt, chức quan vẫn là đốc úy nhưng chắc chắn không lệ thuộc đến Hùng Võ doanh. Húc Tử nhanh chóng kết luận từ trang phục của mấy bằng hữu.” Những người này giờ đều trở thành người dưới trướng Lý Uyên, Hùng Võ doanh rốt cuộc xảy ra biến cố gì?” Hắn có chút lo lắng, đồng thời cũng hiểu rõ mình bất lực.

“Vân Định Hưng tướng quân đang cầm quân đội hạ trại, hắn bảo ta chào hỏi giúp người một chút!” Lý Thế Dân cực kỳ già đến mức nói rõ nguyên nhân Hồ Bí tướng quân Vân Định Hưng không chủ động đến đây nghênh đón. Sau đó hắn chỉ chỉ vào thủ hạ trẻ tuổi bên cạnh, “Đây là tông quân của Trương

Tôn Vô Kỵ ta, Vô Kỵ huynh, đây chính là Trọng Kiên huynh mà ta vẫn luôn nói với người!”

“Tham kiến Lý tướng quân!” Trưởng Tôn Vô Kỵ ôm quyền thi lễ với Húc Tử, theo sau là Lý Liệt thần, Lưu Sùng, Trần gián, đều là nhân tài mới xuất hiện từ phủ Đường công. Trước đây Húc Tử chưa từng giao tiếp với bọn họ, nhưng từ cử chỉ và vẻ mặt của đôi phương, có thể suy đoán ra mấy người này là dòng chính của Lý Thế Dân.

Hắn cũng giới thiệu với Lý Thế Dân Tần thúc bảo, La Sĩ Tín và Trương Giang. Nghe nói đôi phương chính là anh hùng được Hoàng đế vẽ lên trong cung, trong mắt Lý Thế Dân lập tức dấy lên ánh sáng rực rỡ. Hắn nhanh chóng đi về phía trước mang theo chiến mã, giơ tay nâng cánh tay đang thi lễ của Tần thúc: “Hắn là ta phải hành lễ với huynh mới đúng, huynh tuổi còn lớn hơn ta., Chức quan cũng cao hơn ta!” Dứt lời, hắn nhanh chóng nhảy xuống ngựa, ôm quyền khom người: “Thái Nguyên Lý Thế Dân, xin chào Tần huynh! Nghe tiếng Tần huynh đã lâu, không ngờ hôm nay lại có duyên gặp mặt!”

“Tiểu công gia, như vậy sao được!” Tần thúc bảo cũng nhanh chóng xoay người xuống ngựa, vái dài trả lại. Những con cháu thế gia trước kia hắn gặp đều khá kiêu căng, cho nên nể mặt Húc Tử và Đường Công Lý Uyên, hắn không muốn cùng đôi phương ở chức quan cao thấp hơn Chân Nhi. Vạn lần không nghĩ tới Lý Thế Dân lại là người khác, chẳng những trên người không có nửa điểm ngạo khí của con cháu thế gia, trái lại biểu hiện ra đầy đủ khiêm cung.

“Bái kiến La huynh, bái kiến Trương huynh!” Lý Thế Dân bái kiến Tần thúc bảo, xoay người lại vái chào La sĩ và Trương Giang. La, Trương, hai người cũng vội vã nhảy xuống ngựa, ôm quyền trả lại. “Bái kiến tiểu công gia!”

“Đừng gọi ta là tiểu công gia, ta là tộc đệ của Trọng Kiên huynh. Nếu bàn về chức quan, Tần huynh và La huynh đều ở trên ta!” Lý Thế Dân khoát khoát tay, oán trách nói.

” độ tuổi của mọi người tương cận, không bằng ngang hàng luận giao!” Trưởng Tôn Vô Kỵ làm việc lão đến, đúng lúc đưa ra một đề nghị.

Đề nghị này nhận được một loạt thanh âm hưởng ứng, đặc biệt là La Sĩ tin và Trương Giang, vừa rồi khách sáo khiến cả hai đều cảm thấy không được tự nhiên.” Trực tiếp gọi tên họ là tốt nhất, tránh đi rất nhiều phiền toái. Nếu không nhiều tướng quân như vậy, hô một tiếng Lý tướng quân cũng không biết gọi ai!”

“Cứ theo lời La huynh và không kiêng kỵ!” Lý Thế Dân cười đồng ý, sau đó tiến lên kéo dây cương Hắc Phong.” Ta mang các người đi vào, có Trọng Kiên huynh đến, trận này dễ đánh hơn nhiều!” Hắc cười giới thiệu đồng thời hài lòng nhìn thấy Húc Tử nhanh chóng nhảy từ trên lưng ngựa xuống.

Lý Húc giao nhiệm vụ của cả đội ngũ cho Trương Giang và La Sĩ tin, chính mình do Tần thúc bảo đi gặp Vân Định Hưng. Chức vụ Hồ Bí tướng quân cũng là cấp bốn, nhưng Vân Định Hưng thuộc về danh sách biên quân, quyền lực lớn hơn nhiều so với Húc Tử, cho nên có chút tự kiểm chế thân phận của mình. Đối với việc luyện tập trong quan trường, Húc Tử đã sớm quen nên cũng không muốn so đo với đối phương.

Tần chủ hai bên hàn huyên một lát, sau đó rất nhanh liền chuyển đề tài sang trận chiến trước mắt.” Lý tướng quân đi ngàn dặm tới cứu viện, vô cùng trung thành! Nhưng Đột Quyết khí thế hung hăng, chúng ta không thể khinh địch!” Vân Định Hưng hiển nhiên thất vọng về nhân số quân binh, mặc dù binh mã dưới trướng gã cũng không nhiều lắm.

“Hư trương thanh thế là ý tưởng ta đưa Vân tướng quân ra, thanh thế của người Đột Quyết rất lớn, đã có viện quân trên tay bọn họ bị thiệt thòi. Bởi vì nhân số của chúng ta bọn họ không rõ ràng, cho nên đến nay còn chưa gặp phải chặn đường!” Lý Thế Dân tiếp lời của Vân Định Hưng, thấp giọng giải thích cho Húc Tử và Tần thúc Bảo.

“Còn không giống như thằng nhãi họ Âm vô năng kia, bị ngàn người giải tán. Nếu không giống – Nghiêu tướng quân liều chết cứu hắc, đoán chừng đầu của hắc cũng phải bị người Đột Quyết cắt đi!” Vân Định Hưng cười lạnh một tiếng, âm dương quái khí địa điểm bình luận.

Thái độ hả hê của người này khiến Húc Tử cực kỳ phản cảm, sớm biết như thế đám quân binh sẽ không nên tới gặp mặt. Quay đầu lại nhìn Tần thúc bảo, Húc Tử ở trên mặt đối phương cũng thấy bất mãn tương tự. Hắn lại chuyển ánh mắt sang Lý Thế Dân, phát hiện vẻ mặt Hậu Vân rất thông dong, dường như đã sớm quen với tất cả bên người.

“Âm tướng quân quá mức khinh địch, cho nên đột nhiên bị người Đột Quyết giết tới đánh cho trở tay không kịp, cuối cùng toàn quân bị diệt!” Lời Trương Tôn Vô Kỵ xác nhận tình thế nghiêm trọng từ bên cạnh., Ba mươi chín thành quận Nhạn Môn cũng đã rơi vào tay địch nhân. Binh mã của chúng ta thiếu Vân tướng quân cẩn thận, tạm thời giữ được bình an. Nơi này cách huyện Mi đã không đến nửa ngày lộ trình, lại tiến về phía trước, lúc nào cũng có thể gặp phải quân địch!”

“Vân tướng quân theo gián ngôn, là phúc của những hậu sinh bọn ta!” Võ sĩ Chử cũng tới gần, cố ý vô tình dùng thân thể ngăn cản mặt Lý Húc. Húc Tử trong trí nhớ của hắn vẫn là thiếu niên không chịu được tủi thân uất ức kia, cần có người che giấu. Nhưng Húc Tử dùng hành động thực tế chứng minh sự thành thực của mình., Tất cả những người quan tâm mình gật gật đầu, hắn cười nói: “Cũng may gặp được Vân tướng quân, nếu không chúng ta không rõ tình huống, phải chịu thiệt lớn!”

“Dù sao thì gừng càng già càng cay!” Tần thúc bảo nhanh chóng trao đổi ánh mắt với Lý Húc, tán thưởng.

Có câu là đám người khiêng Hoa Kiệu Tử, thấy mọi người đều cung kính với mình như vậy, Vân Định Hưng cũng ngượng ngùng không nói gì nữa, đặc ý vuốt vuốt chòm râu trắng trước ngực: “Dễ nói, dễ nói, ta và người đồng điện xưng thần, còn phân biệt cái gì nhau. Trên đường các huynh đệ chắc hẳn đã gặp rất nhiều phiền phức, ta nghe nói Thái Hành Sơn gần đây rất không yên ổn!”

“Nhờ phúc của Tướng quân, trên đường đi coi như thái bình!” Lý, Tần hai người cười cười, trăm miệng một lời trả lời.

“Ừ, đem nhân mã của huynh đệ người đặt ở cuối cùng, có phiền toái gì thì cứ yên tâm khôi phục thể lực!” Vân Định

Hung gật đầu, không nói gì đưa ra quyết định.” Có gì bỏ sung, cũng mở miệng. Trong tay ta tuy chặt nhưng một cung tên cùng giáp trụ còn có thể nặn ra chút ít!”

“Đa tạ Vân tướng quân!” Đa tạ tướng quân hào nghĩa!” Lý Húc cùng Tần thúc mừng rỡ, luôn miệng nói cảm ơn. Vân Định Hưng vừa rộng rãi phát phát tay: “Đừng khách khí, mọi người muốn một đạo cùng người liều mạng đấy! Binh khí của các người tốt một chút, huynh đệ của ta cũng tổn thất ít một chút!”

Đây là câu nói duy nhất hần thông tình đạt lý, cùng mấy võ tướng Húc Tử quen thuộc nhìn nhau cười, bầu không khí trong trướng cũng theo đó trở nên thoải mái. Lý Thế Dân sai người bày ra một tấm bản đồ, đem tình huống mình nắm giữ nói rõ ra.” Lần này người Đột Quyết xâm lấn có khả năng súc mưu đã lâu., Vài năm qua, quân doanh của bọn họ một mực hướng biên cảnh tới gần. Có một số nơi Hồ Hán giao thoa, hiện giờ đã hoàn toàn biến thành bãi chướng cho người Đột Quyết. Quan viên địa phương nhiều lần dâng tấu triều đình, nhưng bề hạ nể mặt Hồ Nhân không biết cấp bậc lễ nghĩa, một mực không chịu so đo!”

Nói đến đây, hần cười cười, trên mặt toát ra vài phần bất đắc dĩ. Định Tương, mã ngọc, nhận môn tam quân đều thuộc phạm vi quản hạt của Hà Đông, sau khi Lý Uyên đến nhậm chức, rất nhiều quận đã phát giác tình huống nghiêm trọng của ba quận bị Đột Quyết xâm nhập. Hần từng nhiều lần tu thư khẩn cấp hướng triều đình, nhưng mỗi phần tấu chương đều đá chìm đáy biển.

“Lần này Đột Quyết nhân giết tới từ giao giới Nhận Môn, nhân số đã gần ba mươi vạn.”

“Nhiều như vậy?” Tần thúc Bảo hít vào một ngụm khí lạnh. Sau khi nhận được thánh chỉ cần vương, hần từng cùng đám người Trương Tu Đà phân tích tình hình thù địch, cho rằng binh mã Đột Quyết nhiều nhất không có khả năng vượt quá mười vạn.” tái hiện lại trên những vùng đất hoang vu, sản vật không phong phú. Nếu như nhiều nhân mã thì ngay cả việc cứu viện Khả Hãn cũng không cung ứng được!” Lúc đó,

Trương Tu Đà đại nhân mà Đột Quyết từng tiếp xúc với người khác vô cùng tự tin phân tích.

“Ngoại trừ bắt đầu từ Khả Hãn, còn có rất nhiều tộc phía đông khác theo vào cướp bóc.” Lý Thế Dân gật gật đầu, đáp lại. Trung Nguyên chỉ cần yếu, chắc chắn người ngoại tộc sẽ tiến vào đánh Thu Phong, trăm ngàn năm qua, điều này đã thành lệ cũ. Huống hồ những bộ tộc nhét lên trên kia vốn là cỏ đầu tường, lúc này lại lựa chọn giữa Đại Tùy và Đột Quyết, chắc chắn bọn họ sẽ lựa chọn người sau.

“Vậy bọn họ ăn cái gì?” Tần thúc Bảo lúc trước từ miệng Húc Tử đã nghe nói qua bộ tộc bên ngoài khác sẽ đi theo phán đoán của người Đột Quyết, cho nên ngạc nhiên nguyên nhân cũng không phải bởi vì thành phần kẻ địch phức tạp.

“Cướp. Ngoại trừ cướp hết tất cả thành thị ở Nhạn Môn quận, bọn chúng còn cướp sạch hơn phân nửa Mã Ấp quận!” Trong lời nói của Lý Thế Dân tràn ngập phần nộ: “Các người tới hơi muộn, rất nhiều nơi lửa đã tắt. Nếu là sớm hai ngày nữa, có thể nhìn thấy khói đen che khuất bầu trời....”

“Đều là tên Vương Nhân Cung nhát gan kia, căn bản không dám ra khỏi thành nghênh chiến!” Vân Định Hưng đột nhiên lại xen vào một câu, dọa tất cả mọi người giật mình.

Điểm ấy Húc Tử không dám câu thả, trong trí nhớ của hắn, Vương Nhân Cung là một tướng quân phi thường dũng mãnh. Nhớ năm đó ở bên bờ Liêu Hà, chính người này đã mang theo binh mã của Tả Vũ Vệ phá tan tin đồn của những mỹ nhân cao giai. Trong phút chốc, Thuần Thiết Trọng, Tiền Thế Hùng, Lưu Vũ Chu, Tiết Thế Hùng, từng gương mặt quen thuộc lác lác trước mắt, làm cho người ta cảm giác như bừng tỉnh trong mộng.

“Vương Nhân Cung tướng quân già rồi!” Võ sĩ Hoạch thấp giọng cảm thán một câu, xác nhận đánh giá Vân Định Hưng đối với người này.” Hắn đã không còn là Vương tướng quân năm đó. Nếu như năm đó hắn còn nửa phần võ dũng, lửa giận của Đột Quyết cũng sẽ không kiêu ngạo như vậy!”

“Chúng ta không còn là Húc Tử năm xưa mà thờ dài dài lại trong lòng, chỉ tay vào Nhạn Môn quan, hấn tiếp tục hỏi thăm tình hình xung quanh.” Trong Nhạn Môn quan còn bao nhiêu quân giữ cửa, có thể chống đỡ được bao lâu?”

“Lúc trước vô cùng nguy hiểm, nhưng ba ngày trước, Vũ Văn Sĩ dưới sự trợ giúp của tướng quân Đột Ngột, mang theo Hùng Võ doanh xé rách bao vây, mạnh mẽ xông vào. Hiện tại hùng vũ doanh canh giữ ở bên trong Nhạn Môn quan., Tướng quân Đột Thông dẫn dắt tàn binh còn lại lui về núi Tiểu Hắc hô ứng. Tình thế xem ra đã không còn gấp gáp nữa, chỉ là khắp nơi đều là người hò, muốn đánh lui bọn họ cũng không dễ dàng!” Trên mặt Lý Thế Dân lộ vẻ bội phục, suy nghĩ một chút rồi đáp.

“Cũng có thể là Đột Quyết cố ý thả Hùng Võ doanh vào. Quân lương trong thành vốn không nhiều lắm, thoáng cái lại nhiều ra hơn hai vạn cái miệng, tiêu hao càng nhanh!” Trương Tôn Vô Kỵ nhận đầu Lý Thế Dân, từ một góc độ khác phân tích.

Chương thứ ba phóng hỏa (hai)

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến đám người Vân Định Hưng thả chậm tốc độ đi tới. Nếu như không có cách nào đánh lui người Đột Quyết, xông vào Nhạn Môn quan cứu giá binh mã càng nhiều, tốc độ tường quan thất thủ càng nhanh. đói khát là vũ khí công thành tốt nhất, người Đột Quyết hiểu sâu sắc điểm này., Cho nên bọn họ dùng trọng binh bao vây Nhạn Môn, chỉ cho phép đội ngũ viện trợ tiến vào, không cho phép đội ngũ bên trong đi ra. Mà Hoàng đế không có khả năng mạo hiểm đột phá vòng vây, người Đột Quyết đại bộ phận là kỵ binh, đã chiến cùng Thừa Thắng đuổi giết chính là điểm mạnh của bọn họ.

“Tình huống trước mắt là Hùng Võ doanh đã tiến vào Nhạn Môn quan. Binh mã Hữu Kiêu vệ binh chiếm cứ Tiểu Hắc sơn đối lập với Nhạn Môn quan từ xa.” Ngón tay Lý Thế Dân di chuyển trên bản đồ, nắm đó quan sát chiến dịch chinh phạt Tùy Đại Tùy bên cạnh Húc Tử đã qua một thời gian dài., Khiến cho hắn có thể nhận biết sâu sắc về bản đồ. Cho nên bất luận đi tới chỗ nào, hắn cũng sẽ tỉ mỉ thu thập sơn xuyên, con đường cùng nước sông phụ cận, chỉnh xếp ra một tấm địa đồ tỉ mỉ.

“Sau này Tề Vương vây vào quân bảo vệ huyện Mi, Nghiêu Quân, Tổ cùng Âm Thế sư hai vị đại nhân dẫn theo sáu ngàn tàn binh kẹt giữa Lạc Tinh lĩnh giữa Tiểu Hắc Sơn và huyện Mi.” Vì để Húc Tử nhìn thấy thuận tiện., Lý Thế Dân đánh dấu tên địa danh mà mình đề cập lên trên da dê, bốn cứ điểm bị Tùy quân khống chế đều rất gần nhau, nhìn từ trên bản đồ quả thực là chỉ một thước nhỏ. Nhưng nếu muốn vượt qua khoảng cách ngắn này, lại phải trả giá bằng ngàn tính mạng.

“Vân tướng quân mang theo chúng ta phô trương thanh thế, tạo thành một loại biểu hiện giả dối lang tử Trung Nguyên chúng ta đến đây cứu viện. Nhưng loại giả dối này trước mắt chỉ có thể để quân địch không đến quấy rầy, chính chúng ta cũng không có lực lượng giết tới!”

Đây là tình huống thực tế trước mắt, thích được người khác lấy lòng nhưng Vân Định Hưng lại không có chủ kiến về quyết sách cơ bản đã giao cho Lý Thế Dân chưa tới mười tám tuổi. Mà người sau mặc dù rất thông thạo binh lược, dù sao kinh nghiệm không đủ, không cách nào tìm ra một đối sách phá địch thích hợp.

Cho nên, Lý Thế Dân vô cùng cao hứng khi Húc Tử đến. Trong trí nhớ của hắn năm đó, vị ca ca tiện nghi của mình hầu như không gì không làm được, cho tới bây giờ chưa từng bị địch nhân ngăn cản qua.” Vân lão tướng quân thương lượng với ta mấy lần, đến nay vẫn còn biện pháp nào không ổn thỏa. Trọng Kiên huynh tới vừa đúng lúc, chúng ta một đạo tính kế hạch kế, luôn có thể nghĩ ra diệu kế!”

“Tên Đột Quyết không quấy rầy người, chúng tôi biện pháp trước đây của người đã hù dọa được kẻ địch rồi!” Lý Húc gật đầu tán dương. Trong khoảnh khắc đó, hắn có thể thấy vài phần vui vẻ từ trong ánh mắt của đối phương.” Tiếp theo người định thế nào? Nói ra thử xem. Ta vừa mới tới, không thân quen bằng người.”

Húc Tử không muốn vừa lên đã khoa tay múa chân, mặc dù trong giọng nói của Lý Thế Dân tràn ngập chờ mong. Nhưng làm như vậy, hắn rất nhanh sẽ sinh ra ngăn cách với Vân Định Hưng tướng quân, nói không chừng sẽ khiến một số thân tín bất mãn bên cạnh Lý Thế Dân. Quan trường pháp phòng nhiều năm, Húc Tử học được nhiều nhất là thu liễm phong mang như thế nào.

“Ta cho rằng biện pháp tốt nhất là lao thẳng đến huyện Mi, cho người Đột Quyết một chút màu sắc. Như vậy bọn họ sẽ càng tin tưởng trợ quân này là thật, tiến tới lo lắng hai mặt thụ địch!” Lý Thế Dân cười cười, có chút lúng túng nói ra.

“Nhưng bốn ngàn thủ hạ của ta chỉ có hai ngàn người là tinh binh, còn có hai ngàn là dân tráng tạm thời chiêu binh. Dưới trướng Vân đại nhân có ba vạn người, trong đó chỉ có một vạn là phủ binh!”

Hai vạn còn lại, cũng là lâm thời chiêu mộ dân tráng. Tuy bọn họ bảo vệ quê nhà rất nhiệt tình, nhưng dù sao chưa từng được

huấn luyện gì. Ý tứ Lý Thế Dân muốn biểu đạt rất rõ ràng, lấy một vạn hai ngàn binh mã đi vây quanh huyện Miêu., Hãn không hề nắm chắc tất thắng. Một khi giằng co với quân địch ở bên ngoài thì có khả năng sẽ hấp dẫn toàn bộ đám người Đột Quyết xung quanh tới đây. Hậu quả của giống như bị vạch trần rất rõ ràng, chẳng những cứu không ra được tên tướng sĩ bị nhốt mà quân viện binh cũng sẽ phải đối mặt với tai ương ngập đầu.

“Vậy chúng ta lao thẳng về phía huyện Mi! Hôm nay không đi nữa, ở chỗ này nghỉ ngơi. Ba canh giờ chúng ta xuất phát, mang kỵ binh toàn bộ đi, ban đêm đập doanh địch. Còn lại bộ tốt đánh duốc ở sau lưng kỵ binh chậm rãi tiến lên!” Lý Húc hướng về bàn trà đám một quyền, lớn tiếng nói.

Tiếng nổ cùng với lời nói đầy tin tưởng của hãn khiến tinh thần mọi người rung động. Có người cao hứng với đề nghị của Húc Tử có thể phụ họa với Lý Thế Dân, càng có nhiều người vì ý nghĩ lớn mật này mà cảm thấy khiếp sợ.

“Quân địch quanh huyện Mi ít nhất có năm, sáu vạn người!” Trương Tôn Vô Kỵ chưa từng tiếp xúc với Húc Tử, cho nên không dám mù theo. Vân Định Hưng cũng có chút do dự, nhưng ông ta lại không muốn biểu hiện quá nhu nhược. Nhìn vẻ mặt của tướng sĩ, chuẩn bị chờ quyết định.

“Năm vạn người Đột Quyết không thể nào đến từ cùng một bộ lạc. Năm vạn người cũng không thể nào mỗi người đều là tinh nhuệ” Húc Tử lắc đầu giải thích.

Mọi người trong trường không hiểu rõ chi tiết về quân đội thảo nguyên như hãn. Những dân tộc trên lưng ngựa già trẻ đều có thể lên chiến trường, nhưng quân kỵ cùng sự hài hòa cực kém. Gặp phải địch nhân nhỏ yếu hơn mình, bọn họ có thể sẽ giết đối phương không còn manh giáp. Bị đả kích ngoài ý liệu, bọn họ cũng có thể tan rã ngàn dặm.

Năm đó Từ Đại Nhân giúp Miêu Nhân luyện sáu tháng binh lính, mới ít nhiều cũng làm cho bọn họ có chút bộ dáng chính quy. Bây giờ Đột Quyết, Khả Hãn dẫn dắt mấy chục vạn binh mã đột kích, trong đó chỉ ít có hơn phân nửa là người chăn ngựa không đi qua chinh huấn chính quy. Mà mục tiêu của

Khả Hãn là Đại Tùỳ Hoàng Đế., Hãn sẽ không đặt chân chính tinh nhuệ ở một nơi cách xa Nhạn Môn quan hơn năm mươi dặm. Cho nên quân địch xung quanh huyện Mi khẳng định lấy bộ lạc khác làm chủ, mà bộ lạc càng nhiều, đối với phản ứng đột nhiên đến càng chậm.

Lý Thế Dân khiếm khuyết chỉ là kinh nghiệm, hơi cân nhắc một chút lập tức hiểu ra vì sao Húc Tử lại cho mình một sự ủng hộ mạnh mẽ như vậy. Hãn hưng phấn nhảy dựng lên, giải thích từng nhược điểm của Hồ Nhân cho chư tướng xung quanh nghe. Sau khi mọi người nghe xong, ánh mắt nhìn về phía Húc Tử lập tức biến thành bội phục.

Chẳng qua là một tờ giấy, có thể xem thấu hay không còn cách biệt một trời một vực.

“Hóa ra chủ ý phô trương thanh thế của chúng ta còn có hiệu quả này!” Vân Định cười vui nói, không chút do dự chia công lao thành một khối lớn với tên mình. “Lý tướng quân để cho dân cường tráng đốt đuốc ở phía sau chậm rãi chạy tới., Nói vậy cũng là để tạo ra uy danh. Đoàn người tới phá tan quân địch xung quanh huyện Mi, sau đó để bọn họ trong đêm tối chứng kiến mấy vạn cây đuốc che kín bầu trời, chắc sẽ càng tin tưởng binh mã cần vương của Trung Nguyên ta đã đến!”

“Nhiệm vụ dẫn dắt viện quân này, ta đề nghị Vân lão tướng quân đức cao vọng trọng sẽ gánh vác!” Húc Tử cười gật gật đầu, tiện thể đưa ra một cỗ kiệu hoa tươi.

“Lý tướng quân cứ việc yên tâm, do lão phu để ý giả thần giả quỷ. Hai vạn hậu quân này chắc chắn uy phong hơn hai mươi vạn người!” Nghe đối phương có thể ung dung phân công việc cho mình, Vân Định hưng phấn phi thường, vuốt râu đáp ứng.

Đội ngũ Húc Tử đều là kỵ binh, Vân Định Hưng cùng bộ binh của Lý Thế Dân chiếm một nửa. Mấy vị chủ tướng sau khi được chọn lựa đã tập hợp đủ một vạn khinh kỵ tinh nhuệ. Bọn họ đứng ở canh ba, dùng vải bố cùng lông dê bọc móng ngựa, dưới sự chỉ dẫn của người địa phương tấn công mục tiêu, mau lẹ, dũng mãnh, giống như một đàn sói vồ về phía con mồi.

Đã đến cuối thu của phương bắc, bầu trời đêm phi thường tinh khiết, ánh sao trên đầu sáng ngời đến mức vươn tay cũng có thể sờ được. Không biết là bởi vì thân thiết với phong vật phương Bắc, hay là vì cái gì khác, hắc phong dưới khó Húc Tử phi thường hưng phấn. Vừa chạy, vừa nhẹ nhàng đập mũi, phảng phất như có bằng hữu đang chờ phía trước.

“Hắc tử, không nên phát ra âm thanh!” Lý Húc cúi người, thấp giọng quát lớn. Hắc phát hiện giọng mình cũng có chút run rẩy, không phải vì căng thẳng trước khi lâm chiến., Nhiều trận đánh như vậy, hắc đã không biết khăn trương là vật gì. Đó là một loại khát vọng đối với giết địch nhân. Bất kể là ở phụ cận quận Tề hay là Lâu Sơn, loại khát vọng này cũng không mãnh liệt giống như tối nay, giống như một đồng lưu huỳnh đã bị phơi nắng, lúc nào cũng sẽ phát ra ngọn lửa chói mắt.

Hắc hít một hơi thật dài, để cho bản thân có thể bình tĩnh trở lại. Đồng thời bên tai truyền tới rất nhiều tiếng hít thở trầm trọng. Tần thúc bảo và La sĩ tin cũng đang làm động tác y hệt như vậy, Lý Thế Dân và Võ Sĩ Hoạch cũng điều chỉnh hơi thở. Ở trong tình không lập lánh này, gần như tất cả mọi người đều mất đi sự bình tĩnh nên có.

Tiếng vó ngựa bị lấy các loại thủ đoạn giảm xuống nhỏ nhất như gió thổi qua núi rừng, nhanh chóng hướng huyện Miêu. Tình quang như sa, theo thân thể cao ngất của các kỵ binh. Bọn họ đem cái bóng lên núi đá, chiếu cây cối, dọc theo con đường mà dân biên giới giẫm ra đảo qua đồi gò cùng bãi cỏ, cho đến khi thấy hình dáng tường thành, còn có đèn đuốc ngoài tường thành lung lay sắp đổ.

“Nổi!” Húc Tử rút ra hắc đao, đồng thời đẩy giáp bên trên.” Ô Thị cầu khẩn tà dục “Tiếng đàn giống như rồng ngâm trong bầu trời đêm, sau đó, đám kỵ binh bỗng nhiên gia tốc, như thủy triều bước vào quân địch liên doanh.

Trước mặt là những mũi tên lông vũ lẻ tẻ bay tới, sau đó là kêu lên sợ hãi. Nhưng những cái này cũng không thể che dấu giọng điệu chính thức tối nay, tiếng vó ngựa cùng âm thanh của trường liễn lật tung lều trại hợp thành một dòng nước trên núi cao. Sao ở giữa không trung run rẩy, cùng ánh đao lập lòe

hòa lẫn với nhau. Sau đó, ánh lửa bắt đầu nhảy lên trong cả doanh trại. Có người mang theo quần xông ra khỏi doanh trướng, ý đồ tìm đường sống, nhưng lại bị râu dài xâu lại, nung chảy trong ngọn lửa.

Dựa theo kế hoạch trước khi xuất phát, Húc Tử chia kỵ binh thành trái, trung, hữu ba đường. Một đường giao cho Lý Thế Dân., Một đường giao cho Tần thúc bảo. Mà bộ phận trung quân có nhân số nhiều nhất thì thuộc về hãn thống lĩnh. Trung quân hoàn toàn là biên binh dưới trướng Vân Định Hưng, sức chiến đấu của những binh sĩ này so với tinh nhuệ quận Tề Quốc hơi kém một chút, nhưng trang bị trên người cùng chiến mã dưới khó thì tốt hơn không chỉ một cấp bậc. Hầu như tất cả đều là râu dài, trên lưng ngựa xếp thành một hàng thật lớn, giống như là mấy cái lược di động rất nhanh.

Tinh quang soi sáng mỗi một cái răng trên lược này, từng lớp từng lớp từng lớp từ trong quân địch chải qua, lưu lại thi hài khắp nơi. Mục nhân bộ lạc vội vàng nghênh chiến quả thực không có sức hoàn thủ, bọn họ ôm tài vật đang đánh tới, khóc lóc chạy trốn tứ tán. Nhưng không chạy được mấy bước đã bị một con ngựa đuổi theo sau lưng, lại nhuộm đỏ tài vật đã nhuộm máu một lần nữa.

Lúc này, bọn họ dùng chính máu của mình.

Tửu đồ: Tửu đồ sống rất tốt, xin mọi người đừng nghe lời đồn nữa. Về phần đổi mới gần đây, là tâm tình chịu ảnh hưởng cực lớn của hoàn cảnh xung quanh. Đám con cháu buôn lậu kia mỗi ngày đều suy nghĩ ngược lại, đây tuyệt đối không phải là tranh chấp về chế độ sinh tồn, mà là tranh đoạt không gian sinh tồn.

Chương thứ ba phóng hỏa (3)

Lúc người Đột Quyết hạ trại không có thói quen xây dựng tường trại, chút sơ sẩy này vừa vặn lấy mạng của bọn họ. Một vạn kỵ binh hầu như không ngăn cản chút nào vọt vào, giết võ sĩ bộ tộc đang ngủ say thây văng tung tóe khắp đồng cỏ. Sau khi chợt bị tập kích, rất nhiều Khả Hãn bị tập kích., Tra phiên các người thối kèn lệnh tộc binh hướng về phía mình. Hành động này không thể nghi ngờ làm tình thế tuyệt rơi thêm sương, trong bóng tối, các võ sĩ bị đánh thức không biết nên nghe lệnh ai., Cũng không biết địch nhân đến bao nhiêu binh mã, chỉ có thể một tay che áo bào, một tay quơ mã đao xông pha đánh giết lung tung. Bộ tốt không có trật tự sao có thể chống đỡ được đám thiết kỵ đang xếp hàng mà đến, rất nhanh, bọn họ vì sự hoảng loạn của mình mà phải trả giá rất lớn. Từng hàng râu dài theo đoàn người cày tới., Cũng giống như vậy, tất cả những người sống ở phía trước đều bị chém ngã. Chỉ có những người nhanh nhất dưới chân mới tránh được một kiếp, bọn họ còn chưa kịp vỗ ngực may mắn thì một hàng kỵ binh mới đã tới. Sau khi xâu người sống thành thịt xiên, bọn họ đã đạp người chết thành bùn nhão.

“Ô ô ô ô ô” tiếng vang lên thành một mảng, thân thể người bị thương ở giữa cùng tiếng kêu tuyệt vọng của người nguy hiểm. Bốn phía dấy lên ánh lửa càng thêm khủng bố, mười dặm liền doanh tựa như địa ngục, khắp nơi lộ ra răng nanh ma quỷ. Mà “Cần cù” “cuy công”, người Mục nhân ” lương thiện” ở dưới lợi trảo của ma quỷ” run rẩy, không biết làm sao.

Bọn họ cũng không có dã tâm thôn tính Trung Nguyên, bọn họ chỉ muốn một mực kiếm lợi với Khả Hãn. Người Trung Nguyên trong bức tường thành này quá giàu có, mùa đông lúc nào cũng có dư lương, một năm bốn mùa đều có thể ăn được muối. Cùng là con dân Trường Sinh Thiên, vì sao Đột Quyết người lại chịu đói nhiều năm như vậy! Bọn họ không nghĩ ra, cho nên dứt khoát tới cướp. Về phần dân chúng Trung Nguyên bị giết trong lúc bọn họ cướp bóc, đó không phải là bởi vì thiên tính của đám người Đột Quyết Mục tàn nhẫn. “Người

Trung Nguyên không chịu ngoan ngoãn giao gia sản ra sao? Không thể làm gì khác hơn là dùng dao găm nói chuyện! Đàn sói trên thảo nguyên lúc vờn quanh, khó tránh khỏi biểu hiện ra vẻ khát máu, ai lại để Khả Hãn của người Trung Nguyên yếu đuối đây?”

Ôm một loại tâm thái giải trí, bọn hãn cướp hết khắp thôn xóm nhét lên, giết chết lão nhân cùng trẻ con không kịp đào tẩu, bắt đi nữ nhân và trẻ con., nhen nhóm phòng ốc, ôm tâm lý có thể kiếm chác một phen là kiếm được một khoản, bọn họ đem huyện Mi vây một cái nước không lọt. Người giàu trong huyện thành càng nhiều, thu hoạch sau khi đánh xuống càng lớn, dù dẫu trước mặt bọn họ không có thời gian suy nghĩ làm như vậy nguy hiểm. Trong khoảnh khắc thế mạnh yếu đột nhiên nghịch chuyển, bọn họ lại bắt đầu nhớ tới tình hữu nghị của Đại Tùy cùng Đột Quyết từng tồn tại.

“Tù bi Biệt” mấy tên Đột Quyết không kịp đào tẩu, giờ cao hai tay, từ trong lều bò ra ngoài. Đây là kinh nghiệm bọn họ học được từ trên người các tiền bối võ sĩ, nghe nói người Trung Nguyên chú trọng đức báo oán, giết người, phóng hỏa., Chỉ cần đòi một tiếng xin lỗi, biểu hiện ra một chút cung kính và hối hận, bọn họ sẽ bỏ qua chuyện cũ. Nhưng cách làm tối nay hình như không được tốt lắm, nhìn thấy người Đột Quyết đầu hàng, tướng quân Trung Nguyên đối diện giết tới chẳng qua chỉ cười lạnh một tiếng, sau đó dùng sức kẹp chặt bụng ngựa.

“Giết, không để lại tù binh!” La sĩ cười gằn, râu dài đậm mạnh.

“Giết!” Đám quân binh lớn tiếng đáp lại, giờ lên hoành đao, nhanh chóng chạy qua đầu hàng. Ở nhân mã giao thoa nháy mắt dùng sức rút cổ tay bọn họ, đây là động tác Húc Tử dạy vô số lần lúc luyện binh, hoành đao sáng như tuyết giống như trường tiên rút vỏ đầu hàng giả., Ở trên lưng đối phương lưu lại một vết đao dài hai thước, máu phun lên cao, người bị thương kêu thảm xoay tròn, ngã xuống, quân binh tiếp tục xông lên không chút do dự đạp qua thân thể bọn họ, mang tiếng kêu thảm thiết bước vào trong bùn đất và vũng máu.

La Sĩ tin sau lưng và Tần thúc mỗi người mang theo một ngàn kỵ binh, trong nháy mắt xông vào địch doanh, hai người bọn họ đem quân trận chia thành hai nửa., Phân biệt tạo thành một đội hình công kích hình nghiêng hình tam giác. Ở giữa hai hàng ngũ này, người Đột Quyết kinh hoàng thất thố giống như cỏ dại trước lưỡi liềm đao, bị cắt ngã trái ngã phải. Bọn họ không ngăn được La sĩ tin cùng Tần thúc bảo liên thủ trùng kích., Không thể làm gì khác hơn là bị đè xuống giữa hai đội ngũ hình tam giác. Nhưng điều kinh khủng nhất chính là dưới đáy của hai đội ngũ hình tam giác lại hoàn toàn nối liền cùng một chỗ, sau khi đội kỵ binh hàng trước đem đám người Đột Quyết xua tới phía sau, binh sĩ xếp hàng sau vừa vặn bước qua, đem địch nhân vô luận là kẻ chống cự hay là đầu hàng đều đạp ở dưới móng ngựa.

Không có ai tỏ lòng thương hại đối với địch thủ, nếu như đối thủ trước mắt bị đánh ngã là Cương Cương quân, các quận binh có lẽ còn chưa nguyện ý hạ trọng thủ này. Nhưng địch nhân không phải là ngôi Cương quân, những kẻ cướp đến từ thảo nguyên này cho tới bây giờ không coi Trung Nguyên là bằng hữu, cho nên các quận binh cũng lấy răng trả răng.

Bọn họ nhanh chóng vung ngang đao, đem một lại một tên Đột Quyết Mực quật ngã xuống đất. Khi giết chết nhóm đối thủ đầu tiên, có người còn trong miệng lầm bầm mình lần này có thể cử mấy chuyên huân. Khi Tần thúc bảo và La Sĩ Tín mang theo bọn họ xông vào hàng doanh trướng kế tiếp, cơ hồ tất cả quận binh đều đem công danh vứt ra sau đầu. Bọn họ lớn tiếng rít gào, dùng râu dài đẩy lều bò ra. Bọn họ lớn tiếng hò hét, dùng hoành đao giội lên một cơn sóng máu.

Hai người Lý Thế Dân và Trương Tôn Vô Kỵ dẫn theo Phi Hồ quân dưới trướng bắt đầu từ một khía cạnh khác tiến công. Trên đó có đông đảo nhân số của Chư Hồ, bởi vậy phải tiến công nhiều hơn một chút mới có thể đánh cho bọn họ đầu đuôi không thể chiếu cố. Húc Tử trước khi phát động công kích còn có thể căn dặn Lý Thế Dân., Mục tiêu một đường này của hắn là khiến thủ lĩnh quân địch không thể quan tâm, chứ không phải liều mạng với đối phương. Nhưng Lý Thế Dân rất nhanh đã quên lời căn dặn của Húc Tử, hắn quá khao khát chứng

minh thực lực của mình trước mặt kẻ sau, thế cho nên không để ý đến nguy hiểm bên người.

Hắn xông lên đầu đội ngũ, bên trái là Mộ Dung La, bên phải là Võ Sĩ Hoạch. Lại khuếch trương thêm ra ngoài là Hầu Quân Tập, Lý An Viễn. Đội ngũ này như một cây chùy sắt, nặng nề đập vào doanh trường của người Đột Quyết. Đánh thức đám võ sĩ vừa tỉnh dậy, ra khỏi lều, bám thành mảnh vụn trên đất trống.

“Trọng Kiên huynh nhất định sẽ rất kinh ngạc!” Lý Thế Dân đột nhiên đâm trường chuỷ, đẩy một đại hán dị tộc lão đảo vọt tới trước người mình, ném về phía lều trại đã bắt đầu thiêu đốt cách đó không xa. “Hắn sẽ không nghĩ tới ta tự tay luyện ra Phi Hổ quân!” Trường Chử của hắn dưới ánh lửa chiếu rọi đâm ra một đoàn hoa bạc sáng chói, những nơi đi qua không có tướng.

Trong doanh trại của Vân Định Hưng, gã cố ý ẩn dấu thực lực của Lý gia, đem Phi Hổ quân đánh lên sa trường tạo thành hỗn hợp hoàn hảo với dân chúng mới thu được, làm cho đội ngũ Lý gia người ta có cảm giác không chịu nổi một trận. Sau khi cùng đám người Húc Tử định ra kế sách tập kích bất ngờ, gã lại lần nữa đem Phi Hổ quân chọn ra, tự mình mang bên người.

Lý Thế Dân muốn biểu diễn một bản thân đã lớn lên trước mặt Húc Tử. Mấy năm trước, Húc Tử trong mắt hắn ta trí dũng song toàn, đương đại vô địch. Mà hiện tại, hắn ta lại hy vọng mình có thể sánh vai với đối phương, thậm chí có thể bước lên trước một bước, đi trước đối phương. Đây là nguyện vọng nhiều năm ẩn dấu trong lòng, một khi tìm được cơ hội cạnh tranh cùng nhau, quyết không buông tha.

Thế lửa trong liên doanh càng lúc càng lớn, gần như đã chiếu đêm tối thành ban ngày. Lý Thế Dân nghe thấy ngọn lửa ở bên cạnh mình “xẹt xẹt” nghe người Đột Quyết, người khế đan còn có rất nhiều võ sĩ ghen ngào khóc lóc trước ngựa của mình. Nghe thấy tiếng kèn lệnh giống như rống gầm., Nghe thấy tiếng kèn kèm theo tiếng kèn ngâm xướng trong ánh lửa. Hắn dẫn đầu đội ngũ, đầu đá lung tung trong trận địch, chải chuốt

lại những hình ảnh gần đây của mình. Khi chân còn chưa nhìn thấy người sống, hắn quay đầu ngựa, dẫn dắt Phi Hồ quân quét ngang về phía một doanh trại khác.

Mảnh Liên Mỹ doanh kia được bảo tồn tương đối nguyên vẹn, xuyên qua ánh lửa, Lý Thế Dân có thể nhìn thấy một đám Hồ nhân đang nhanh chóng chỉnh đội. Hắn không muốn cho đối phương cơ hội bò lên lưng ngựa, tăng nhanh tốc độ lao tới. Ngay sau đó, ngay sau đó., Tất cả tạp âm bên tai đều biến mất hoàn toàn, hắn chỉ có thể nghe thấy hô hấp cùng nhịp tim của mình. Có một thanh trường đao bổ tới trước mặt, đánh vào mũ giáp của hắn. Lý Thế Dân nhanh chóng duỗi cánh tay về phía trước, thừa dịp lưỡi đao của đối phương chưa đâm trúng, cương phong dài bốn thước đâm thủng trọng giáp của đối phương., Xuyên qua xương sườn, mang theo thi thể địch nhân bay ra khỏi lưng ngựa. Trường đao giữa đường rơi xuống đất, Lý Thế Dân ra sức quét ngang, nặng nề đập vào đám người, quét sạch đám võ sĩ đang hoảng loạn kia.

Trong nháy mắt, hắn phảng phất nghe thấy Húc Tử đang hò reo mình. Vì vậy tinh thần càng thêm phấn chấn, mượn bả vai địch nhân đỡ bả thi thể trên cương phong, sau đó phóng ngựa lao tới đối thủ tương đối hoa lệ khác. Người kia là một tiểu phiến phiến, bị Lý Thế Dân không muốn sống đánh pháp dọa sợ đến mức liên tục lui về phía sau, tránh được một nhát trí mạng sau., Hắn hùng hùng hù hù hù bắt đầu phản kích. loan đao trong tay dấn vào cán giáo, nhanh đến mức tựa như một con rắn độc bị kinh sợ. Lý Thế Dân nhanh chóng nghiêng mình lên, lợi dụng Toan Nghê thô to ngăn cản thế công này, loan đao chém vào trong nghiêng mực, sâu hơn nửa tấc.

“A a a a cổ cầu” Trong miệng Tiểu rẻ phát ra tiếng tru như sói, ra sức rút đao. Khoảng cách hai người gần như thế, chỉ cần rút loan đao từ trên cây gậy ra là có thể thuận thế cắt đứt cổ họng đối phương. Nhưng Lý Thế Dân không cho hắn bất cứ cơ hội nào., Hai cánh tay dùng sức vặn một cái, Xi Phong và Xi Chử Bằng đột nhiên mất phương hướng. Trên con đường Cách Lực đạo nhỏ chịu thiệt, chỉ cảm thấy lòng bàn tay nóng lên, toàn bộ loan đao rời khỏi tay. Không đợi hắn từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại, một con Toan Nghê thật lớn nện ở trên mặt hắn.

“Phụt!” Trên mặt Tiểu Ương nở ra vạn đóa hoa đào, ngửa mặt lên trời rơi xuống ngựa chiến. Lý Thế Dân dùng hết sức, bẻ gãy cái cán có khảm loan đao. Sau đó ông ta một tay nhấc cây loan đao bị gãy một nửa, tay kia quơ loan đao đang rơi xuống, xông vào một nhóm khác. Chiến sĩ Đột Quyết sợ đến ngất người, không dám nghênh chiến mà nhanh chân bỏ chạy vào trong bóng tối. Lý Thế Dân đuổi theo sau lưng, dùng loan đao quét xuống đầu bọn họ.

Võ sĩ Đào Ngột và Mộ Dung La theo sát, dùng Trường Lư ngăn chặn binh khí đâm tới của Võ sĩ Đột Quyết cho Lý Thế Dân. Trên người hai người đều đã bị thương nhưng vẫn cắn chặt răng, không chịu rời khỏi Lý Thế Dân nửa bước. Đây là một loại đi theo cam tâm tình nguyện, đi theo cấp trên võ dũng như vậy, bọn họ dù có chết trận ở sa trường nhưng cũng quyết không do dự.

“Hắn làm việc quả hạch tâm quyết hơn Trọng Thê Quyết, tâm cơ cũng thâm hậu hơn Trọng Kiên. Hắn có dũng có mưu, hơn nữa còn biết lợi dụng các điều kiện tiện lợi!” Trong mắt Võ Sĩ Hoạch, Lý Thế Dân đang hô hào say sưa chiến gần như hoàn mỹ. Trong giây lát, hắn ngẩng đầu lên, nhìn thấy Húc Tử mang theo một chi kỵ binh khác giống như thủy triều xông qua trước mặt mình.

Chương thứ ba phóng hỏa (có ba)

Thấy đội ngũ của Lý Thế Dân đã sớm hoàn thành nhiệm vụ tác chiến mà mình bố trí, Húc Tử ngậy cả người, trên mặt lập tức hiện lên một nụ cười: “Đuổi theo đào binh, đuổi theo giết!” Hắc giơ thanh đao đen nhuốm máu lên, va chạm với thanh đao gãy trong tay Lý Thế Dân, tùy ý như gập lại đám người La Sĩ ở sa trường. Sau đó hắc không quay đầu lại mà xông qua khu vực không người mà đám người Lý Thế Dân và Võ Sĩ Hoạch dọn dẹp ra, đẩy về phía doanh trại xa hơn.

Đội kỵ binh phía sau hắc chủ lực một mực duy trì đội hình hoàn chỉnh, tốc độ không phải rất nhanh, lại không ngừng dừng lại. Từ phía đều có võ sĩ bộ tộc tán loạn chạy tới, để lại cái mông trần., Bỏ qua binh khí và tôn nghiêm của nam nhân, Lang Bôn Đẳng Đẳng Đẳng trước đầu ngựa. Giờ khắc này bọn họ không phải là Lang Kỵ tung hoành thiên hạ mà là một đám dê dơi làm thịt. Mặc dù một hương dũng chưa được huấn luyện nào đuổi theo sau lưng nhưng vẫn có thể chém bọn họ ngã xuống đất.

Nhìn thấy Húc Tử lại đánh cho một đám sói dữ không dám quay đầu lại, Lý Thế Dân cũng sửng sốt. Tình hình này đã vượt qua sự tưởng tượng của ông ta, Phi Hổ quân trong tay mặc dù là tinh nhuệ đương thời., Cho tới bây giờ chưa từng có khí thế giống nhau. Biên quân dưới trướng Vân Định Hưng kém xa quân tinh nhuệ của Phi Hổ quân, trong lòng Lý Thế Dân đối với chiến lược của đơn độc một binh sĩ hai bên rõ ràng. Nhưng một cánh quân biên giới bình thường đến tay Húc Tử lại như thoát thai hoán cốt. Công kích của bọn họ không tính là tàn nhẫn tàn nhẫn., Lại thắng ở đâu cũng đâu vào đấy. Bọn họ không nhanh không chậm theo bại binh, thỉnh thoảng gia tốc tăng tốc độ, giết chết những tàn binh chạy trốn chậm nhất, xua đuổi đám lính tán loạn thể lực còn dư thừa, hòa tan vào doanh trại của Đột Quyết như tuyết Dung Tuyết.

Không ai có thể ngăn cản chi kỵ binh này, tất cả đối thủ có can đảm nghênh chiến đều chỉ có một con đường chết. Đại đa số thời gian Lý Húc đều không tự vung đao, định vọt tới trước

mặt kẻ địch của hắn., Luôn luôn trong khoảnh khắc cuối cùng bị đội ngũ đột nhiên phá ra trường liền kịp thời lật đổ, sau khi giết chết địch nhân có can đảm vượt râu hổ, những râu dài không thấy rõ nguồn gốc kia rất nhanh lại rút vào bản trận. Giống như không làm gì cả, căn bản không để ý tới chiến mã đang chạy trời chết cùng thì thể sắp bị đập nát.

Đó là một loại khí phách khinh bỉ thiên hạ, không ai có thể ngăn cản. Lý Thế Dân đọc thuộc sách binh, lập tức đưa ra kết luận. Nếu như Phi Hổ quân của mình gặp gỡ biên quân số lượng tương tự, kết cục chưa chắc tốt hơn võ sĩ bộ tộc trước mắt bao nhiêu. Nhiều năm không gặp, hắc đao trong tay Trọng Kiên đã không còn là hung khí giết người, mà là đàn cầm của nhạc giả, bút vẽ của họa sĩ tùy ý vung lên, đều là nước chảy từ núi cao.

Trong phút chốc, Lý Thế Dân cảm giác được có chút ghen tị. Nhưng hắn rất nhanh đã đem loại ghen ghét này biến thành bội phục, “Xông lên, theo sát Lý lang tướng!” Hắn lớn tiếng ra lệnh, sau đó đẩy binh mã của mình cùng phe Lý Húc kết hợp, bày ra nhiều phương trận như nhau.

Phía trước đã có không ít quân địch nhảy lên lưng ngựa, hi sinh trong bộ áo bào nhà mình, giành được đầy đủ thời gian chuẩn bị cho bọn họ. Nhưng rất nhanh chóng, các võ sĩ bộ tộc phát hiện tình thế không ổn. Đột đầu tiên xông lên không phải là kỵ binh Trung Nguyên, mà là kỵ binh Trung Nguyên., Mà là khóc lóc tìm kiếm đồng bào chạy trốn khỏi con đường. Những kẻ thất hồn lạc phách này dùng tay thúc ngựa khai chiến, đánh tan đội ngũ nhà mình, đem sợ hãi cùng uể oải truyền bá khắp nơi. Có mấy bách nhân trưởng định dùng giết chóc ngăn cản hỗn loạn, lại bị đám đào binh kéo từ trên lưng ngựa xuống, đập xuống dưới chân.

“Đạt Hách bộ làm sao có tư cách giết người Mạc Liên bộ chúng ta!” Trong hỗn loạn, có người không để ý đại cục phát tiết oán khí. Sau đó, người thất bại trong trận chiến bị một đường bại lui. Mà hán nhân đối diện đang ở thời điểm mấu chốt này đột nhiên gia tốc, giống như sóng to gió lớn tiến vào trong loạn quân., Toàn bộ quân trận vỡ vụn, chiến mã mất đi chủ nhân rên rỉ tán loạn, đánh đổ đám người cản đường. Còn

vô số bàn chân to lớn chạy trốn khỏi chét đạp qua người ngã, không đợi Tùy quân đến giết, đã đạp chúng thành thịt nát.

“Ô ô ô ô ô” Lý Thế Dân nghe thấy tiếng gót dài ngắn không đều, theo đại quân tăng tốc. Hắn dùng khước mắt quét về phía trung quân, phát hiện rất nhiều thân binh của Lý Húc xen lẫn ở trong biên quân phi thường có quy luật. Những người này mặc giáp nhẹ, một tay cầm ngang đao, giờ cao cây đuốc. Nếu như có người ở trên không trung dùng cây đuốc xếp hàng thứ nhất nối lại với nhau thì vừa đúng đường thẳng.

“Ô ô ô ô ô!” Tiếng sừng bên cạnh Lý Húc lại vang lên, cứ cách hơn trăm bước lại bị một tên thủ hạ đến từ quận Tề lặp đi lặp lại. Thân binh nghe được tiếng kèn, chậm rãi đóng đũa, tọa kỵ bên dưới cũng lập tức giảm tốc độ lại. Tướng lĩnh các cấp nhanh chóng truyền đạt lại mệnh lệnh, dẫn theo toàn quân tiếp xúc với địch nhân.

Nhanh, chậm, nhanh, chậm, Húc Tử xảo diệu không chế tiết tấu công kích. Bọn hắn là từng đạo sóng biển, đóng đinh liên quân thì là bùn cát chồng chất thành đê vỡ. Dưới đả kích liên tục mà đến., Các võ sĩ bộ tộc thủy chung không cách nào ổn định được trận tuyến. Mỗi một hàng doanh đều có ý đồ tổ chức chống cự, nhưng mỗi một lần chống cự đều bị đánh tan. Bại binh mới cùng tàn tốt vốn cùng nhau đào tẩu, bản thân liền thành tiên phong đi trước của Tùy quân. Hết lần này tới lần khác quân tiên phong mở đường này nhân số càng ngày càng nhiều, lực phá hoại càng lúc càng lớn. Đến cuối cùng, hầu như không đợi Tùy quân tiến lên, quân trận bất ngờ của kẻ ương ngạnh tổ chức lại đã bị người của bọn họ bao phủ hết.

Chiến đấu đã không có gì bất ngờ, không có bất cứ sự huấn luyện nào để xây dựng phòng tuyến ổn định của liên quân. Theo sự sụp đổ lan tràn, một ít Khả hãn và đám thổ lĩnh may mắn không bị chọn làm mục tiêu công kích đợt thứ nhất dứt khoát buông tha ý niệm xoay chuyển càn khôn. Thừa dịp quân bại trận lao tới trước doanh trại nhà mình, bọn họ bỏ lại đại bộ phận hàng hóa, nhảy lên lưng ngựa, hoảng loạn đào tẩu.

“Trọng Kiên huynh đã không còn là Trọng Kiên huynh của năm đó!” Lý Thế Dân quan sát phần lớn quá trình chiến đấu

trong lòng đã đưa ra kết luận. Hấn phát hiện mình giống như lại về tới mấy năm trước, đi theo bên cạnh đối phương, học tập nhất cử nhất động của đối phương. Phi Hổ quân dưới sự điều động của hấn., Tiết tấu dần dần cùng chủ lực binh mã hợp lại. Mà trong lúc vô tình, Lý Thế Dân đã vứt bỏ sự gầy lìa của áo giáo, một tay vung lên loan đao đoạt được từ chỗ kẻ địch.

“Giữ tiết tấu, giữ vững trận hình!” Vừa vung loan đao, Lý Thế Dân vừa lớn tiếng tuyên bố mệnh lệnh. Hấn rất may mắn vì lần này mình có thể gặp lại Húc Tử, chuyện này khiến hấn thấy được một loại chiến thuật khác. Khác với Lưu Hoảng cơ dạ bảo, cũng không tổng kết với Hầu Quân Tập, đó là chiến thuật hoàn toàn do Lý Húc tìm ra từ trong chiến đấu, khắp nơi mang theo ấn ký cá nhân hấn.

“Trách không được phụ thân tình nguyện để Tứ muội đi tìm hấn!” Cùng lúc đó, Lý Thế Dân cũng hiểu rõ dụng tâm lương khổ của phụ thân. Nếu như người Lý gia toàn lực ngăn cản, có trên trăm lần cơ hội bắt Kính Nhi trở về. Nhưng phụ thân tình nguyện lựa chọn vung về nhất, lấy đoạn tuyệt phụ nữ thân tình để áp chế, cũng không muốn người khác thương tổn đến Kính Nhi.

Thiên hạ thật sự có thể tùy tiện cắt đứt tình thân sao? Lý Thế Dân mỉm cười, giơ cao thanh loan đao trong tay lên.

Chương thứ ba phóng hỏa (3)

Đang lúc hấn là cha có cơ trí mà tán thưởng, một khoái mã đâm chéo tới: “Lý tướng quân lệnh cho bộ hạ tiếp tục công kích, mở rộng chiến quả.” Truyền lệnh binh trên lưng ngựa hô to, giơ lên cao cao một cây lệnh tiễn: “Trung quân muốn đi tiếp ứng cánh phải! Tướng quân có lệnh, chuyện còn lại cánh trái giao hết cho người!”

Phi Hồ quân không thuộc về Lý Húc, hấn không có quyền ra lệnh cho nhị công tử. Trưởng Tôn Vô Kỵ nhướng mày, đang định mở miệng quát lớn, lại kinh ngạc nhìn thấy nhị công tử xưa nay không cam lòng ở dưới người khác, không chút do dự tiếp nhận lệnh kỳ, sau đó chỉ mũi đao cao cao cao phía trước.

“Các huynh đệ, giết giặc!” Lý Thế Dân dùng loan đao chỉ vào võ sĩ bộ tộc đã không còn là quân đội, lớn tiếng quát.

“Giết giặc! Đừng cho bọn chúng thời gian thở dốc!” Xưa nay Hầu Quân Tập vốn thông minh giờ phút này dường như cũng phạm vào kẻ ngốc, chẳng những không kháng nghị với người truyền lệnh mà còn bám theo gắt gao sau lưng Lý Thế Dân. Hai ngàn Phi Hồ quân binh lập tức tiếp nhận nhiệm vụ trung quân., nghiêng cánh trái vọt tới chính diện, trở thành chủ lực đuổi giết quân địch. Nguyên lai đội ngũ trung quân đảm nhiệm công kích chính diện do Lý Húc suất lĩnh chậm rãi đi lại, đợi binh mã cánh trái hoàn toàn tiếp nhận nhiệm vụ của mình xong, quay đầu sang phải.

Võ sĩ bộ tộc chật vật chạy trốn căn bản không chú ý tới số lượng quân địch sau lưng đã giảm bớt hai phần ba, bọn họ như hươu bầy ngốc nghếch hoảng sợ chạy trốn, không dám quay đầu lại nhìn về phía kẻ truy kích. Phi Hồ quân truy binh sau lưng thì dưới sự chỉ huy của Lý Thế Dân., Giống như chủ lực không chế tiết tấu công kích. Mỗi khi tốc độ của kẻ bỏ trốn chậm lại, bọn họ lập tức nhào tới như sói, xé rách cổ họng kẻ chậm nhất. Mỗi khi kẻ địch lẩn lộn vào hỗn loạn, bọn họ lại lạng lẽ kéo dây cương chiến mã.

Đây hoàn toàn là tàn sát nghiêng về một bên, hầu như Phi Hồ quân không cần phải gánh chịu bất kỳ nguy hiểm nào. Sau khi đuổi dấu chân của võ sĩ bộ tộc đi được nửa dặm, rốt cuộc Trương Tôn Vô Kỵ cũng hiểu rõ dụng tâm của Húc Tử. Truyền lệnh binh đến từ trung quân tuy rằng cử chỉ thất lễ, nhưng giờ phút này, Húc Tử giao nhiệm vụ truy bắt cho ai, chẳng khác nào tặng không một đại chiến công cho ai.

“Rốt cuộc cũng là người Đường công coi trọng.” Hiểu được thiện ý của đối phương, Trương Tôn Vô Kỵ ngượng ngùng nghĩ, thừa dịp tiết tấu công kích chậm rãi, ông ta nhìn lại, thấy liên doanh mười dặm sau lưng ánh lửa ngút trời. Sáu ngàn biên quân như gió từ trong ngọn lửa xuyên qua, bất cứ thứ gì cũng không thể ngăn trở được thân ảnh nhanh nhẹn dũng mãnh của bọn họ.

Như bẻ cành khô, đại doanh Hồ nhân bị kỵ binh Trung Nguyên cày hai lần đã biến thành địa ngục chỉ còn một người. Vô số thi thể không trọn vẹn nằm ở đó, có thi thể bị kỵ binh dùng trường liên ám sát, có cái bị móng ngựa giẫm chết tươi. Tất cả những người còn lại trong đường chết đều ôm một đồng nỗi niềm xoong chảo cướp được., Ngồi xổm xuống đồng lửa đang cháy phân phát, lạnh run. Bọn họ đã sợ đến choáng váng, không biết trốn chạy, mặc dù lại nghe thấy tiếng vó ngựa như sấm rền, cũng không biết đứng dậy né tránh mũi nhọn sáng loáng.

Húc Tử không có dừng lại ở trong doanh trại đã bị đập nát. Những gia hỏa may mắn trốn được vó ngựa đã không đáng để làm bản hắc đạo của hắn. Hắn vội vã đi đón Tần thúc cùng La Sĩ Tín, bộ hạ hai người đều là con cháu Tề quận, Húc Tử từng đáp ứng Trương Tu Đà tận lực mang những huynh đệ thuần phác này về Hà Nam, bởi vậy không muốn để quận binh phải chịu hy sinh quá lớn.

Hắn không tin vào sự dũng vũ mà Tần thúc bảo và La sĩ tin tưởng, trên thực tế, chính bởi vì hai người Tần, La quá dũng cảm., Mới càng khiến người ta lo lắng. Húc Tử được Trương Tu Đà chỉ điểm gần hai năm nay đã không còn đơn thuần suy xét làm sao đánh bại kẻ địch, hắn nghĩ nhiều hơn là làm sao để đem hy sinh của nhà mình hạ thấp xuống mức nhỏ nhất. Giống

như Lý Thế Dân và Võ Sĩ Hoạch phát hiện, hấn đã không phải là dũng tướng chỉ biết liều mạng, mà là trong thực chiến, chậm rãi nắm giữ toàn bộ bản lĩnh một quân chủ soái.

Những thứ này, đều là năm đó Dương phu tử ở trong bút ký không ghi chép lại. Trong bất tri bất giác, Húc Tử đã thoát ly bản bút ký, đi vào một cảnh giới hoàn toàn mới. Tính ra, lão từng theo sư phụ Dương phu, Tôn Cửu, còn có đồng tượng sư phụ, Tiền Thế Hùng, Lưu Hoàng Cơ và Trương Tu Đà, nhưng những thứ mà những người này truyền thụ đã chậm rãi hòa hợp, biến mất, cuối cùng thuộc về chính hấn.

Tần thúc bảo và La Sĩ Sĩ tin đẩy nhanh tốc độ, dựa vào trận hình thành thạo và trang nghiêm chỉnh, bọn họ đập từng tòa đại doanh thành bột mịn. Không ai có thể ngăn cản được hai đội thiết giáp công kích, võ sĩ bộ tộc vội vã nhảy lên chiến mã hầu như còn chưa kịp phân rõ phương hướng liền bị hoành đao chặt xuống yên ngựa. Càng nhiều võ sĩ bộ tộc thậm chí ngay cả cơ hội thượng mã cũng không có cơ hội lên ngựa., Bọn họ để trần thân thể, mang theo loan đao, trơ mắt nhìn hai con tam giác to lớn hướng đỉnh đầu mình đè xuống, trợn tròn mắt nhìn thấy cả đàn đồng bạn bị tam giác cắt nát, sau đó bị kỵ binh xông lên đập thành thịt nát.

“Mẫu thân cô lấy yếu vậy khóc hô ” Người nhát gan”. Không thèm để ý đến mặc bộ y phục, cũng không thèm để ý tới tiếng đoạt đoạt của cải, chạy loạn khắp nơi. Trong tiếng gào khóc thảm thiết, hai chân người gan lớn cũng trắng bệch. Đại Tùy tự đội đến giống như đám sói hoang giận dữ, trên hàm răng nhỏ một giọt máu., Đối với tất cả các động vật dám can đảm ngăn trước mặt phát động công kích trí mạng. Bọn họ không biết dừng lại cũng không quan tâm bị thương, chỉ cần thân thể không ngã xuống, sẽ không ngậm chặt miệng to như chậu máu. Từng tòa liên quân của liên quân cứ như vậy bị bọn họ gặm thét xé nát, cắn nát, biến thành đồng lửa cùng thi hài đầy đất.

Trước kia La Sĩ Thư chém giết sĩ tốt, luôn luôn bị Trương Tu Đà và Tần thúc bảo lấy ” Hữu Thương Thiên hoặc Tướng Giả” khuyên can. Mà tối nay, Tần thúc bảo chẳng những không nhiều lời, hơn nữa chính mình cũng đại khai sát giới. La sĩ

trong lúc vội vã thoáng nhìn đã từng đích thân nhìn thấy, Tần Nhị ca từ trước đến nay tâm địa nhân hậu dùng Tuyên Cương phiên của Tần Nhị ca., Sau khi đánh rớt vài võ sĩ bộ tộc đã vút bỏ binh khí xuống ngựa. Bên cạnh hắn, những người dẫn đường mới tới lập tức kêu to lao tới, một đao, lại một đao, cho tới khi chém cho người cưỡi ngựa không thể nhúc nhích, mới vung đao lao về phía đối thủ tiếp theo.

“Con bà nó chứ, ra tay còn ác hơn lão tử!” La Sĩ tin tưởng bị mấy tên tân binh đang nhắm đến kẻ chạy trốn khiến cho khiếp sợ, thì thào mắng.

“Báo thù!” Tân binh đang chém giết kẻ địch dường như nghe thấy lời hắn, đột nhiên quay đầu lại, trợn tròn con mắt màu huyết hồng.

Bọn họ vốn là một đám biên dân thành thật, mục tiêu lớn nhất cuộc đời chỉ bình an an vô sự. Bọn họ nhiều thế hệ sinh hoạt dưới chân tường thành, trải qua mấy trăm năm thông hôn, bằng gia phả đã rất khó phân biệt rõ trong thân thể bọn họ chảy máu người Hán hay là người Hồ.

Bọn họ đối với triều đình không có chút hảo cảm nào, đối với quan phủ giấy tờ cũng thường qua loa lấy lệ. Lúc Đại Tù chinh chiến, bọn họ thậm chí chạy trốn ra tái ngoại tránh né binh dịch quân đội. Nhưng hôm nay, bọn họ lại không thể không cầm đao lên.

Bởi vì kẻ xâm nhập mặc kệ bọn họ là người hồ hay là hán nhân, mặc kệ bọn họ trung với triều đình hay nhân văn dã hạc, không khác gì cướp hết tài sản của bọn họ, giết chết vợ con bọn họ, thiêu sập phòng bọn họ.

Cho nên, bọn họ không thể không bảo vệ quyền lực sinh tồn của mình, không phải bọn họ cuồng bạo, mà là kẻ xâm nhập làm cho bọn họ phải nhìn vào sự khác biệt giữa đôi bên, nhìn thẳng huyết mạch ngày thường không để ý đến thuộc về tộc đàn.

“Giữ vững đội hình!” La sĩ lớn tiếng nhấn mạnh một câu:

“Giữ vững đội hình mới có thể giết càng nhiều!” Hắn vung

vẩy chòm râu dài đã bị máu thấm vào, đâm vào trái tim đang thảo chạy trước ngựa.

Hai cỗ kỵ binh từ đầu đến cuối duy trì đội hình hoàn chỉnh, phàm là bị Thiết Tam Mâu kẹp ở trung tâm, bất luận là người hay là gia súc, đều là người., Căn bản không có cơ hội sống sót. Võ sĩ bộ tộc bị giết, kinh hồn bạt vía hết sức chạy sang hai bên, né tránh lưỡi đao sắc bén đang đánh tới trước mặt. Bọn họ vì không muốn làm con mồi tiếp theo, không tiếc loan đao chém ra một con đường máu giữa đồng bạn. Còn có người dứt khoát thúc ngựa nhảy qua đỉnh đầu đồng bạn, giẫm lên thân thể trần trụi trốn vào bóng tối.

Khoảng đã trong bóng tối là an toàn nhất, tuy rằng hành vi lâm trận bỏ chạy sẽ bị tộc nhân chế nhạo cả đời. Bọn họ không dám quay đầu lại, không dám nghe tiếng kêu thảm thiết của bọn họ, công kích của người Trung Nguyên quá sắc bén, ngăn cản trước mặt bọn họ giống như tự sát trước mặt bọn họ.

Mấy cái bạch vũ đột nhiên từ chỗ bóng tối bay tới, đem chiến mã hoảng hốt chạy trời chết cùng cả người cưỡi ngựa trên lưng ngựa bắn xuống đất. ” Ô ô ô ô ô ô ô ô!” Tiếng kèn thê lương xé rách hắc ám, theo sát, hàng vạn chiến mã từ trong màn đêm lao ra, xông vào chiến trường hỗn loạn.

Trong phút chốc, hai bên địch ta đều sửng sốt. Một tức sau, võ sĩ bộ tộc đã bị giết đến trong lòng run sợ giống như con nít của đại nhân, khóc lóc la hét chạy nhanh đến chiến mã. Đó là viện quân của bọn họ, quân viện cách huyện Mi gần nhất chạy đến. Trên mặt cờ xí vẽ đầu sói quá thân thiết, chỉ cần chạy tới dưới cờ xí, liền ý nghĩa vĩnh viễn an toàn.

“Biến trận. Biến trận, tiền phong khép lại, hậu quân triển khai, Bắc Hướng, Phong Nhận!” Tàn thúc cũng phát hiện biến hóa trên chiến trường trước tiên, lớn tiếng hô hào. Tiếng kèn lệnh như hổ gầm long ngâm., Nghe thấy quân lệnh nhà mình, hai ngàn quân binh đang đánh loạn trong doanh địa quân địch đột nhiên quay vòng thành một đường cong xinh đẹp, trận hình tam giác hội tụ thành chính phương trận, sau đó trung tâm phương trận nhanh chóng nhô lên, hai cánh sau chéo, một trận

hình phong nhận hoàn toàn mới đang chạy và chém giết trong quá trình thực hiện.

Đây là phương án xử lý khẩn cấp do các quận binh diễn luyện mấy trăm lần, trong thực chiến cũng trải qua vô số lần kiểm nghiệm. Đột Quyết mới đánh tới, sức sống của đột nhiên bị loạn binh nhà mình ngăn cản, không thể lập tức đầu nhập chiến, đành phải tro mắt nhìn Tùy quân không đến hai trăm bước điều chỉnh trận hình trước mặt mình. Mấy tên dẫn binh Diệp hộ mặt nhìn nhau khinh thường lẫn nhau., Không thể tin được cảnh tượng bản thân nhìn thấy là thật. Trong trí nhớ của bọn họ, trên thảo nguyên chưa từng có bất kỳ một mũi kỵ binh nào có thể trong chiến đấu đột nhiên thay đổi đội ngũ, càng không cần nói chém giết một bên như vậy, một bên biến trận, một bên thay đổi phương hướng công kích.

Không đợi bọn họ phục hồi tinh thần lại sau cơn khiếp sợ, Tùy quân trước mắt đã phát động.” Giết, để cho bọn họ nếm thử lợi hại của chúng ta!” Tần thúc tung ngựa, Vũ Lân, dẫn huynh đệ dưới trướng đâm về phía cái đầu sói nổi tiếng nhất.

Chương thứ tư phóng hỏa (Bốn)

Đột Quyết đầu sói dưới móng ngựa bị đánh cho trở tay không kịp, bọn hãn không nghĩ tới Tần thúc Bảo lại mang theo đội ngũ gấp mười nghìn người mà dám tấn công đội ngũ của mình.” Tránh ra đầu ngựa, tránh đầu ngựa ra!” Bọn họ dùng ngôn ngữ dân tộc bản trốn tới hướng bại quân lệnh., Nhưng không ai chịu nghe, những võ sĩ bộ tộc kia ở trước trận địa xô đẩy kêu rên, không chỉ làm cho kỵ binh chiến mã không thể gia tốc, hơn nữa xông loạn bản trận viện quân.

“Chặt!” Đột Quyết dưới đầu sói, Khả Hãn cắn răng phun ra một chữ, sau đó kéo mạnh dây cương, phóng tới chiến mã của Tần thúc bảo. Không thể để mặc đối phương xông tới như vậy, nếu không không đợi người Trung Nguyên động thủ., Chỉ riêng binh lính là có thể phá vỡ đội ngũ của mình. Mấy trăm hộ vệ thấy khả hãn chủ động nghênh chiến, cũng hò hét xông tới. Bọn họ vừa dùng chân đá vào bụng ngựa vừa vung đao, chém ngã tất cả vật còn sống che trước mặt, trong khoảnh khắc trong loạn quân mở ra một thông đạo máu chảy đầm đìa.

Vì bảo trì toàn bộ tộc đàn, không tiếc đem yếu nhất mấy con cắn chết trái cây. Đây là đạo lý sinh tồn của sói, giết người cùng bị giết đều cảm thấy thiên kinh địa nghĩa. Đám tán binh bị huyết quang dọa tỉnh, khóc lóc hướng hai cánh tránh ra, thật sự tránh né người không kịp thì ôm đầu ngã nhào trên mặt đất., Tận lực không để cho mình bị chiến mã đạp đến đỉnh đầu đạp chết tại chỗ. Trong mấy hơi thở, Đột Quyết Khả Hãn lãnh quân chính diện gặp gỡ Tần thúc bảo, hai người ai cũng không do dự, lập tức vung binh khí về phía đối phương.

Trường mã lưng ngựa của Tần thúc gấp gáp, tốc độ nhanh đến mức làm người ta khó mà tin được. Binh khí của Đột Quyết đã chịu thiệt thòi, không thể không biến chiêu đỡ đòn, chỉ nghe “Leng keng!” một tiếng vang thật lớn, trượng tám trượng đột nhiên dừng lại giữa không trung, cùng lúc đó, một thanh loan đao dài bốn thước rộng ba tấc bay lên giữa không trung.

“A a ân cần “Không còn binh khí, khả hãn cả kinh, thuyền dài, vung cánh tay tê dại lên, đánh về phía bảo vật của Tần thúc. Thanh bảo của Tần thúc rung lên, ngang người, lợi dụng chiến mã rút ngắn khoảng cách giữa hai người trong nháy mắt., Giao Bằng nặng nề hướng ngực đối phương đánh vào. Đột Quyết mặc một thân áo giáp da, có thể phòng ngự mũi tên, nhưng không cách nào phòng ngự vật cùn nện. Mắt thấy Đột Quyết Khả Hãn sắp bị côn đả đến gần đứt gãy xương, đột nhiên một bóng trắng hiện lên ở bên cạnh, con ngựa vàng dưới hông Tần thúc rên rỉ dựng thẳng móng trước lên, trực tiếp nện chủ nhân trên lưng xuống đất.

Biến hóa trong phút chốc làm cho tất cả mọi người sợ hãi, thân binh đi theo phía sau Tần thúc bảo bản năng quay đầu ngựa, tránh cho đạp bị thương chủ soái nhà mình. Lang kỵ đi theo phía sau Đột Quyết Khả Hãn thì nhanh chóng thúc giục chiến mã, ý đồ đem bảo vật của Tần thúc chém loạn.

Hoàng túc mã là ngựa tốt ngàn dặm chọn một, phối hợp với Tần thúc bảo gần mười năm, chưa từng phạm sai lầm như vậy. Sau khi gây họa nó rên rỉ, dùng thân thể chắn trước người Tần thúc bảo, chặn được Đột Quyết Lang Kỵ đang bổ nhào tới. Một thanh, hai thanh, hai thanh., Ba thanh, mười mấy thanh loan đao thảo nguyên ban đầu bổ về phía Tần thúc bảo đều chém ở trên thân nó. Máu chảy như thác, thịt ngựa vàng quơ quơ, ầm ầm ngã xuống. Một Lang kỵ rất nhanh từ trên thân nó nhảy qua, ý đồ đoạt ở trước mặt đồng bạn thành lập kỳ công. Trong nháy mắt móng ngựa hạ xuống, người này thấy được một đôi kim giản sáng loáng.

Từ trong vũng máu, Tần thúc bảo vật đứng dậy dưới yên ngựa rút ra Kim giản, một đòn đập nát đầu ngựa trước mặt, lại một đòn đánh cho người Đột Quyết trên lưng ngựa gãy lìa gân cốt. Không đợi địch thủ mới nhào tới, hăn rống giận lao về phía tên Lang kỵ đang chém giết cùng thân binh bên cạnh mình, song giản nện xuống hai đòn., Dem cả người lẫn ngựa của đối phương nện sập, sau đó quét gãy hai cái đùi ngựa, gãy bay một thanh loan đao, nhảy qua thi thể ngã quỵ trên mặt đất dựa vào Đột Quyết Khả Hãn. Mười mấy tên võ sĩ Đột Quyết xông lên,

muốn ngăn cản đường đi của hắn, hoặc là thân binh công Tần thúc bảo chặn lại, hoặc là bị bản thân Tần thúc bảo đánh chết.

Nhưng mà hơn hai mươi năm, Tần thúc cho tới bây giờ chưa từng chịu thiệt thòi lớn như vậy. Cái chết của Hoàng Lăng Mã làm cho ông ta triệt để nổi giận, song giản múa như bánh xe xoay tròn, dính đến chết. Theo sau Đột Quyết Khả Hãn quân phá loạn kỳ, số lượng lang kỳ tiến lên đón cũng không nhiều, bị thân vệ của Tần thúc ngăn trở., Cũng không thể tiếp tục đi tới, chỉ có thể dừng lại, cùng đám quân binh chém giết. Địch ta hai bên giằng co cùng một chỗ, không cách nào bận tâm trận đội, đội ngũ. Song phương đều đỏ mắt, tràng diện một mảnh hỗn loạn.

La sĩ tin cách Tần thúc bảo chỉ có ba mươi mấy bước, nhưng hắn không cách nào phá tan khoảng cách ba mươi mấy bước này. Binh lính tan tác, huynh đệ viện quân địch nhân, vô số người ngăn trước đầu ngựa của hắn, làm cho tâm tư hắn có thể tiến lên cứu viện lại không thể tăng thêm nửa phần khí lực. Một gã Đột Quyết Lang Kỳ vung loan đao vọt tới hắn, bị hắn hất bay. Nhưng ngay sau đó một lang kỳ khác lại nhào tới, như thiêu thân lao đầu vào lửa.

“Giữ vững đội hình, dựa sát vào ta!” La sĩ tiếp tục hất bay một tên địch nhân, quay đầu quát huynh đệ bên cạnh. Số lượng viện quân của địch ước chừng gấp mười binh lính quân, lợi dụng sách lược tán binh xung trận thất bại, hắn nhất định phải nhanh chóng cứu Tần thúc bảo, sau đó thoát ly tiếp xúc với địch nhân.

“Ô ô ô ô!” Tiếng kèn bi tráng vang vọng khắp chiến trường.” Hướng La tướng quân tiến lại gần! “Sau khi nghe được tiếng góc, bốn người Trương Giang, Triệu Uy dùng tiếng bi phản đáp lại. Đám quân binh chưa lâm vào trận địa của địch trận, do La sĩ cầm đầu tạo thành một cây thiết chùy. Cây thiết nện này lần nữa hướng người Đột Quyết phá đám, đập nát chướng ngại trên đường, đã tới gần Tần thúc bảo cả người đầy máu.

Bất quá trong thời gian hô hấp, thân vệ bên người Tần thúc chỉ còn ba người. Một gã kỵ binh Đột Quyết vung loan đao vọt tới, Tần thúc bảo nhảy một cái tránh khỏi đầu ngựa, sau đó một đòn

quét tới, trực tiếp đập gãy cột sống địch nhân. Gần nhất thân binh của ông, giơ tay giữ chặt dây cương ngựa, “Nhanh, nhì ca lên ngựa!”. Vừa dứt lời, lại là một bóng trắng đâm nghiêng vào, chiến mã cầm lấy dây cương cùng thân binh bên dưới cùng lúc đứng thẳng người lên.

“Ui chèn ép!” Hai con chiến mã gào thét, thân thể run rẩy. Tần thúc tiến lên một bước, dùng kim giản ở tay trái nâng người anh em sắp rơi xuống ngựa, tay phải kim giản quét ngang về phía sau. Hắn quét qua khoảng không, bóng trắng xoay chuyển, tránh né hai tên thân binh khác đang công kích hai con tọa kỵ.

Bạch quang kia giống như quỷ my, bay tới chỗ nào chiến mã liền tự động tránh đi. Không riêng là các tọa kỵ của quân binh bị kinh sợ, đại bộ phận chiến mã của Đột Quyết cũng chân chừ không tiến lên. Thừa dịp mọi người đều ngăn ra, Đột Quyết Khả Hãn lúc trước bị Tần thúc bảo hợp lực đánh lui, mang theo vài tên thân binh Quyền thổ xông tới, mỗi người trong tay một cây mâu cứng, nhắm thẳng lấy Tần thúc bảo.

“Nhì ca cẩn thận!” Ba gã thân binh nhảy xuống khỏi tọa kỵ, bảo hộ xung quanh Tần thúc bảo vệ. Nhiệt huyết của bọn họ nhiễm đỏ cán mâu, Tần thúc bảo từ thi thể một gã huynh đệ nhảy qua, dùng giản đánh cho lang kỵ đang đắc ý lẫn lộn. Một cây trường mâu nhỏ máu đâm trúng bả vai của hắn, Tần thúc bảo vùng giản đập gãy, sau đó lật tay đánh nát một gậy đánh lên một gã đầu ngựa khác.

Đột Quyết võ sĩ không kịp phản ứng liền ngã xuống ngựa, Tần thúc bảo một cước đạp gãy cổ ông ta. Sau đó bước qua thi thể chiến mã nghênh đón Đột Quyết Khả Hãn. Tên Khả Hãn chiếm tiện nghi kia không ngờ sau khi bị thương lại dũng mãnh như vậy, kêu to “A a a”, đem cây mâu múa may sinh ra tiếng gió. Tần thúc bảo né tránh mũi mâu, nghiêng lên một bước, vùng đòn đánh về phía cổ ngựa đối phương.

Đúng lúc này, bóng trắng lại bay trở về. Tần thúc bảo nghe được tiếng kinh hô sau lưng, không thể không thu hồi kim giản, nhanh bước né tránh. Quỷ mị ở chỗ hắn vừa đứng lúc này rơi xuống, nhẹ nhàng như một cái lông chim. Nhưng cây

“ngông chim” này quá lớn, ước chừng bằng nửa tuổi mã câu. Toàn thân tuyết động như ánh trăng, chỉ có đôi mắt lóe lên hai điểm kim loại, xán lạn như điện.

“Lang!” Tần thúc Bảo đột nhiên nhớ tới chuyện Húc Tử từng nói với hắn, người Đột Quyết coi sói là đầu. Con ngựa ngựa to lớn này hiển nhiên là thánh vật bảo vệ bộ lạc. Vừa rồi chiến mã không khống chế được kỳ quái, cũng khẳng định là kiệt tác của nó. Một cảm giác cực kỳ lạnh lẽo từ đầu đến chân hắn, đối với con mắt vàng rực rỡ kia, Tần thúc bảo bình thường không chút sợ hãi lại không nâng nổi song giản.

“Ngao chỉ lệnh” Ngân Lang Vương phát ra một tiếng rống dài, cả kinh xông lên phía trước, chiến mã của cả hai bên đều dừng lại. Trong nháy mắt tiếp theo, nó lảng không nhảy lên, như tia chớp đánh về phía Tần thúc bảo. Cùng lúc đó, Đột Quyết Khả Hãn giao hoạt nhảy xuống tọa kỵ, trường mâu thẳng tấp đâm về phía bụng của Tần thúc.

“Không biết xấu hổ!” Cách đó hai mươi bước, La sĩ lớn tiếng quát mắng, thú cười dưới chân lại không muốn tiến lên chút nào. Trơ mắt, hắn nhìn thấy Tần thúc lấy một địch hai, trước né tránh cái miệng lớn như chậu máu của Ngân Lang Vương, lại toàn lực đâm về phía Đột Quyết Khả Hãn. Không đợi Tần thúc hoàn thủ, Ngân Lang Vương lại từ sau lưng lao tới, Đột Quyết Khả Hãn nhận được cơ hội thở dốc từ trong thi thể nhật lên một thanh loan đao, lần nữa nhào về phía Tần thúc bảo.

“Đang!” Tần thúc vung vẩy loan đao của Đột Quyết khả hãn nhưng lại bị Ngân Lang Vương cắn một cái vào bắp chân. Hắn đau đến mức thân thể nhoáng lên một cái, ngồi xồm xuống. Đột Quyết Khả Hãn nghe răng cười bắt lấy hai cổ tay của hắn, Ngân Lang Vương rít gào lấy hàm răng rỉ máu.

Quân binh nhảy xuống chiến mã, liều chết xông lên cứu viện. Đột Quyết người cũng nhảy xuống ngựa, cuồng tiếu đem bọn họ ngăn cản. Những dân tộc khát máu này muốn tận mắt thấy thần thủ của mình cắn đứt cổ Tần thúc bảo, như vậy, mang ý nghĩa bộ tộc của bọn họ được ban cho phúc trạch lớn nhất.

Đúng lúc này, Ngân Lang Vương đột nhiên đóng cái miệng to như chậu máu lại. Nó từ bỏ con mồi đã tới tay, ngừng đầu,

trùng to mắt nhìn về phía đám người bên ngoài. “Cẩn chết nó, nhanh cẩn chết nó!” Đột Quyết đang tranh đoạt binh khí với Tần thúc, Khả Hãn khàn giọng năn nỉ. Khí lực của nó kém xa Tần thúc bảo vật, tuy tạm thời đoạt được tay trước, nhưng trên trán đã tức đến mức gân xanh nổi lên.

“Ngao ô ô ô” Ngân Lang Vương lại rống dài một tiếng, sát khí toàn thân trong nháy mắt biến mất. Nó buông bỏ Tần thúc bảo, không để ý tới Đột Quyết Khả Hãn đã kiệt sức, nhanh như điện hướng đám người bên ngoài nhảy đi. Tướng sĩ địch địch ta khản trương đến cực điểm trợn mắt há hốc mồm, trong lúc nhất thời không cách nào phản ứng kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn nó ở giữa hai quân xông ra một cái thông đạo, vội vàng lao về phía một con ngựa màu đen.

“Cam La! Đúng là người rồi!” Dưới ánh sao, một thanh âm run rẩy nói..” Ô ô ô ô ô!” Tiếng tru của Ngân Lang Vương biến thành tiếng gào thét ủy khuất, nó ngẩng đầu lên, dùng chân trước giữ ngực tên hắc giáp tướng quân nhảy xuống chiến mã kia, trong mắt ánh lệ chớp động, tựa như con chó con bị ủy khuất.

Người say: Ngày hôm qua gào ở đầu đường Mặc Nhĩ hai giờ, cổ họng đều khàn. Mặc dù đám kỹ nữ phía tây vẫn ăn nói bừa bãi, đám tinh anh Trung Quốc vẫn dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn về phía vạn huynh đệ nhiệt huyết, dù sao chúng ta cũng đã làm một phần khả năng của mình.

Chương thứ ba phóng hỏa (Bốn)

Bất kể là lúc trước binh lính tan tác hay sau đó quân số đều dừng lại, bọn họ không thể tin sự thật trước mắt. Thánh Lang trong bộ lạc bị tôn kính như thần linh đang làm nũng trước ngực một tướng quân nguyên thủy mặc giáp đen, mà phương hướng tướng quân Hắc gia đi tới, tiếng vó ngựa như sấm rền.

Phát hiện tình hình không đúng, Đột Quyết Khả Hãn tranh thủ thời gian buông ra Tần thúc bảo, xoay người bỏ chạy. Tần thúc bảo cất bước muốn đuổi theo, trên đùi một cơn đau nhức dữ dội kéo tới, hắc quơ quơ., Lại lần nữa ngồi xồm xuống, dùng kim giản chống đỡ thân thể. La Sĩ Tín mang theo vài tên kỵ binh nhanh chóng xông lên trước, từ trong vòng vây ôm Tần thúc bảo, sau đó nhanh chóng lui về phía sau. Bọn họ cùng huynh đệ của mình hội hợp. Cùng lúc đó, người Đột Quyết đến cứu viện cũng lần nữa chỉnh đội, bảo vệ Khả Hãn nhà mình ở trung tâm quân trận.

Hai đội ngũ mới vừa rồi còn lấy mạng để tranh chấp chột tách ra. Các quân binh xuất phát từ lý trí, các lang kỵ lại là vì hoảng sợ.” Hãn là phụ ly! Trường Sinh thiên bổ nhiệm hãn!” Đột Quyết nhân nhìn chăm chăm vào Lý Húc cùng Cam La lớn tiếng nghị luận. Ý tứ phụ thuộc vào lời nói của Đột Quyết cũng là sói, nhưng có thể khiến thánh lang thân cận bám vào, là Lang vệ trường sinh thiên lựa chọn, địa vị đầy vẻ tôn sùng giống như bộ lạc của Tát Mãn trong bộ lạc.

“Được rồi, Cam La, ta còn có việc!” Cường chế kinh hỉ trong lòng, Húc Tử buông Cam La, nâng đao tiến lên, đứng cùng đám người La Sĩ Tín. “Ô ô!” Cam La lại phát ra một tiếng nức nở kháng nghị, giống như bạch vũ xuyên qua đám người, đứng thẳng dưới chân chủ nhân của mình.

Xuất phát từ tính cách, chiến mã ở phụ cận dồn dập tránh né. Chỉ cường ép Phiêu Sùng không cam lòng để địa vị của mình bị người khác cướp đi, hí dài một tiếng, hướng về phía Cam La trước chân sau. Ngân Lang Vương sao chịu sợ một con ngựa đen, lui về phía sau nửa bước, cúi thấp người xuống.”,

Cam La, đây là Hắc Phong!” Mặc dù đứng trước hai quân trận, Lý Húc cũng không thể không rút tay ra ngăn cuộc tranh đấu này lại. Hắc kéo dây cương tọa kỵ, đồng thời dùng mũi giày khẽ điểm nhẹ chân trước của Cam La. Hắc Phong và Cam La bị trách cứ đồng thời kháng nghị, “Cộc cộc ời là...”

“Hắn quả thực không coi ba vạn đại quân của ta vào trong mắt!” Một lần nữa trở lại trong đội ngũ của mình, Đột Quyết, A Lỗ của Đột Quyết, Cốt Lỗ tức giận đến mức run lẩy bẩy. Bản thân mình một phương binh lực rõ ràng chiếm ưu thế, tính cả khinh kỵ binh đi theo tướng quân giáp đen đánh tới., Nhân số Tùy quân cũng không nhiều bằng một nửa dưới trướng mình. Nhưng hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn La sĩ và Trương Giang nâng Tần thúc lên ngựa, trơ mắt nhìn Hắc giáp tướng quân cùng Thánh Lang đang chơi đùa thoải mái “Điềm đạm”.

Hắn không thể hạ mệnh phát động công kích, tuy rằng hận đến nổi hàm răng cũng bắt đầu ngứa. Đối phương là do thánh lang nhận định phụ cận, binh mã của hắn đã được Lang Thần trợ giúp. Nếu tùy tiện phát động tiến công, người hạ quyết cùng chấp hành sẽ bị Lang Thần trừng phạt. Những năm gần đây, Lang Thần đều sẽ chịu trách phạt., Dựa vào gia tộc A Sử kia mua chuộc vô số thần thoại, đồ mờ mờ hồ hồ, dễ dàng thu phục hơn trăm bộ lạc của nhược Lạc Thủy vực. Thậm chí ngay cả mật thất Vi Hòa đan, cũng bởi vì sự tồn tại của ngân lang đối với gia tộc A Sử tỏ vẻ thần phục. Nếu Cốt Lỗ chính mình bất kính đối với Lang Thần, mất đi chỉ sợ không chỉ có một trận thắng.

Giờ phút này bầu trời đã dần dần có chút ánh sáng, ánh nắng yếu ớt từ phía đông năm ngọn núi xuyên thấu qua, phủ đầy mặt Lý Húc. Da lông hắc phong ở trong ánh nắng sớm càng ngày càng bóng loáng, mà Ngân lang cam la thì nổi lên điểm điểm kim tinh, nhìn xa xa, tràn đầy thần bí cùng uy nghiêm.

Một số võ sĩ bộ tộc bồi hồi ở giữa hai quân sớm đã bị dọa vỡ mật đột nhiên quỳ xuống, hướng Cam La quỳ bái. Trong truyền thuyết trên thảo nguyên, nơi thánh lang xuất hiện mang ý nghĩa phong thái, mưa thuận chiều cùng súc vật sinh sôi nảy nở, bị thánh lang nhẹ nhàng liếm một cái., Đó là chúc phúc

của Trường Sinh Thiên, có thể phù hộ người khác cả đời bình an. Tuy rằng Thánh Lang trước mắt đột nhiên lựa chọn một dị tộc làm hộ vệ, nhưng tất cả những thứ này đều không tổn hại gì đối với sự sùng bái phát ra từ nội tâm.

“Khả hãn, chúng ta phải đoạt lại Thánh Lang!” Một tiểu phiến không có mắt tiến đến trước mặt Cốt Lỗ sượt kia của A Sử, thấp giọng đề nghị.

“Chém cái gì mà đoạt! Thánh lang tự mình sẽ quyết định nó đi giữ lại!” Cốt Lỗ kia của A sử cầm loan đao từ trong tay thị vệ, một đao quay lưng đập lảo đảo Tiểu phiến.” Truyền lệnh, ngăn chặn trận cước, chậm rãi lui binh!” Phát tiết phần nộ trong lòng xong, ông oán hận ra lệnh, sau đó dùng sức quay đầu ngựa.

“Ô ô hô chí cầu hữu Ô ô ô ô ô ô!” Tiếng thất vọng ở bên người Cốt Lỗ vang lên. Đột Quyết lang kỵ, còn có chiến sĩ bộ tộc ban đêm bị đánh tan cùng với tàn binh du dững quanh quần ở ngoài chiến trường đồng thời lui về phía sau. Bọn họ cẩn thận đề phòng, lui ra ngoài hai trăm bước., Lại cẩn thận quay người đề phòng, lưu lại mấy trăm người đoạn hậu, đại đội nhân mã như đàn nai di chuyển đi qua cánh đồng bị chiến hỏa đốt trọi nơi xa, đi qua thôn xóm không còn một gian phòng ốc hoàn chỉnh, chậm rãi biến mất ở ngoài khói sớm.

“Sĩ tử đưa một ngàn huynh đệ thanh lý chiến trường. Những người khác bảo hộ Tần tướng quân vào thành!” Húc Tử đưa mắt nhìn đội ngũ Cốt Thác Lỗ đi xa, cũng ban bố mệnh lệnh thu binh. Trải qua hơn nửa đêm huyết chiến, vô luận quân binh hay biên quân hay là biên quân đều biến thành nỏ mạnh hết đà, giờ phút này mặc dù theo đuôi Đột Quyết Lang Kỵ đánh lén, nhiều lắm cũng là kết quả lưỡng bại câu thương.

Quân phòng thủ huyện thành lúc nửa đêm liên bị tiếng hò hét rung trời bên ngoài làm thức tỉnh. Bởi vì Tề Vương điện hạ ở trong thành, cho nên hậu quân thủ thành không dám ra ngoài tiếp ứng. Cho đến khi nghe thấy tiếng hô giết gần như biến mất, mới dùng sọt trúc thả vài tên dũng sĩ từ trên đầu thành xuống, ra lệnh cho bọn họ tìm hiểu tình hình chiến đấu bên ngoài thành.

Đi đầu là một gã lữ khách gặp phải Lý Húc dẫn quân trở về, xa xa thấy được Cam La nhảy nhót trước chiến mã, hấn lập tức hướng về phía đầu tường thổi kèn, “Ô ô ô ô ô” hai dài một ngắn, đang không đợi Húc Tử kịp phản ứng, trên đầu thành ầm ầm một trận, mấy trăm tên tướng sĩ kéo cung tên thò ra thân thể.

“Ta là Võ Ngoan lang Đại Tùy Lý Húc!” Húc Tử thấy có hiệu lệnh, vội vàng giục ngựa tiến lên vài bước, hướng về phía tường thành hô to.

“Là người Đột Quyết giả trang, con sói kia đang ở bên cạnh hấn! Mọi người ngàn vạn lần đừng để bị mắc lừa!” Tu sĩ thổi kèn mặc dù lỗ mũi, lá gan cũng không nhỏ, tự quản hướng về phía tường thành cảnh báo. Nói xong, rút đao bên hông ra, dẫn theo bốn huynh đệ còn lại, không chút sợ hãi chắn ngay phía trước “Quân địch”.

“Là con súc sinh kia, con súc sinh trời đánh kia!” Trên đầu tường quân nhao nhao hô lên, lập tức đem vũ tiễn nhắm ngay Lý Húc. Mắt thấy một trận lửa cũng sắp xảy ra, Húc Tử đành phải quay đầu ngựa, nhanh chóng thối lui ra khỏi tầm bắn của mũi tên.

“Đại Tùy Võ Khuyết lang đem Lý Tu Đà tướng quân phụng mệnh đến Cần Vương!” Sau khi lại quay đầu ngựa lần nữa, Húc Tử dờ khóc dờ cười lần thứ hai cho thấy thân phận.

“Đại Tùy Võ Khuyết lang đem Lý Tu Đà tướng quân phụng mệnh đến Cần Vương!” Mấy trăm thân binh đồng thanh hô to, trực tiếp truyền thân phận chủ tướng nhà mình lên đầu tường.

“Ai, Võ Cương lang tướng!” Đột nhiên có người từ trên lầu Địch Lâu lên tiếng, đi sát theo sau, mọi người thấy được một khuôn mặt quen thuộc.

“Độc Cô tướng quân, là Lý tướng quân và Tần tướng quân. Tần tướng quân bị thương, mau mở cửa thành!” Giáo úy Trương Giang phản ứng nhanh nhất, vung ngang đao hướng tới địch lầu chào hỏi.

“Ta nói đêm nay chiến thuật quen thuộc như thế mà!” Một tràng cười vang lên, thân trên của Độc Cô Lâm hoàn toàn nhô ra lỗ châu mai.” Mở cửa, Võ Cương Lang mở cửa, gọi Lý

Trọng Kiên và Kiến Tiết Ủy Tàn thúc bảo. Công Cẩn, thu hồi đao của người. Với hai lần của người, trước mặt Lý tướng quân ngay cả ba hiệp cũng không chống đỡ nổi!”

Câu cuối cùng là gọi tên lữ khách trung dũng kia. Nghe tiếng gọi, đội ngũ ngăn trước cửa thành Trương Công cẩn thận ngưng ngừng thu hồi đao. “Ty chúc Trương công công hiệu làm Lý tướng quân, xin tướng quân thứ tội!” Lại cẩn thận phân biệt một chút Cam La, hấn lại nhú mày: “Chỉ là tên súc sinh làm tổn thương vô số huynh đệ của ta, sao lại ở bên cạnh tướng quân?”

Cảm giác được địch ý trong ánh mắt đối phương, Cam La lập tức cúi thấp thân thể, trong cổ họng phát ra tiếng vù vù. Trương Công cẩn thận sắc mặt đại biến, nhảy về phía sau một bước, toàn bộ tinh thần đề phòng. Mấy tên dũng sĩ dưới trướng hấn cũng vây thành nửa vòng tròn, mũi đao nhất trí hướng ra ngoài.

Vì phòng ngừa Cam La bạo đả thương người, Húc Tử đành phải nhảy xuống tọa kỵ, dùng tay vỗ nhẹ lên đầu nó: “Nó là đồ ta nuôi lớn từ nhỏ, sau đó thất lạc ở tái ngoại! Nếu cùng các huynh đệ có hiểu lầm, mọi người đều nể mặt ta không nên so đo!”

“Lý tướng quân sao không tới sớm vài ngày!” Nghe Húc Tử nói thẳng thắn như vậy, Trương Công tròn mắt ửng đỏ, ghen ngào nói: “Chúng ta hậu quân bao nhiêu huynh đệ chết trong miệng nó. Nếu không phải nó làm chiến mã của chúng ta kinh sợ, chúng ta sao có thể bị người Đột Quyết bắt nạt uất ức như thế!”

Cam La thế mà cắn chết tướng sĩ Đại Tùy ta? Húc Tử ngây người, kinh ngạc quay đầu nhìn về phía đồng bọn thiếu niên của mình, lại trông thấy Cam La Nhục lớn chừng con ghé điên cuồng chạy tới, dùng cổ cọ sát vào đùi mình.

“Nó là thánh vật của Đột Quyết!” Húc Tử ngồi xổm xuống, ôm lấy đầu sói ầm ập. Ở trên khố miệng Cam La, hấn có thể nhìn thấy ửng đỏ mơ hồ, đó là vết máu. Trước đêm qua, răng của Cam La bị xé nát, không thể nghi ngờ là cổ họng của tướng sĩ Đại Tùy.

“Ban đêm xui khiến Cam La cắn giết Tàn thúc bảo kia là tên đầu sỏ gây ra, chắc hẳn đó chính là trượng phu cao lớn thoát tơ, xương cốt A Sử Lỗ!” Húc Tử ôm đầu sói, nhớ lại bộ dáng đối phương. Đó là một gã thủ lĩnh bộ lạc có sức lực khổng lồ, tư duy nhạy bén, vừa vặn xứng đáng với dung nhan như hoa tươi mới của Đào Ngột.

“Công cần, người đúng là càng sống càng thụt lùi, lại càng giống một con sói!” Lời nói của Độc Cô Lâm từ phía sau truyền đến, quát lui Trương công cần và đồng bạn của hắn.

Húc Tử cười khổ một cái, khiến cho bằng hữu cảm kích thoáng nhìn. Có người sai không phải là Cam La, mà là người đem hắn lên chiến trường. Hắn nhớ rõ chính mình năm đó vì để cho Đào Khoát thoát tì hạnh phúc, lặng lẽ lưu lại Cam La cho nàng.” Trừ A Sử xương cùi Lỗ cùng Vương phi nhà ta, ai cũng không chiếu cố được Ngân Lang này!” Lời Phan Chiêm Dương đồng thời vang lên bên tai hắn.

Nếu Cam La đến, sợi tơ này sẽ không ở phụ cận sao?

Trong giây lát, Húc Tử cảm thấy ngực đau nhói, như bị kim châm đâm sâu vào đáy lòng.

Chương thứ ba phóng hỏa (năm)

Huyện Tốn là một nơi có danh tiếng phụ thuộc với đạn hoàn, nếu như không phải bởi vì quá trình ngoại địch xâm nhập giặc cỏ lần này trở thành một trong hai thành trì không bị công phá của quận Nhạn Môn, đại đa số mọi người đều không chú ý tới tên của nó. Tường thành nơi đây chỉ có không cao, không cao., Phương pháp phòng ngự cũng rất đơn sơ, trong cửa thành gỗ cũ nát ngay cả một cái ồm thành cũng không có. Nhưng tướng sĩ Đại Tùy ở sau bức tường đất thấp bé này gắng gượng chống đỡ hơn hai mươi ngày, chậm rãi xây dựng áp lực cực lớn đối với Đột Quyết đối với Nhạn Môn quan.

Danh nghĩa thủ thành chủ soái là Tề Vương Dương Kiệt, người chỉ huy quân đội lại là Độc Cô Lâm. Gia hỏa mang kim ấn sinh ra từ năm trước được hoàng đế bệ hạ triệu hồi từ quận Tề đến Thanh Vân thăng lên, hôm nay đã là chính tam phẩm sách truyền thụ tướng quân phụ quốc, chương quản tổng binh mã sáu vạn quân hậu quân. Chức vụ cao đến mức làm cho đám người La Sĩ tín sinh lòng dạ ghen ghét, la hét đòi hỏi phải có biểu thị gì đó.

Ở trước mặt đồng bạn ngày xưa, Độc Cô Lâm cũng không tỏ ra rất đắc ý. Ngược lại, trong lúc lơ đãng, Húc Tử thậm chí có thể từ trong mắt hắn nhìn thấy mấy tia bất đắc dĩ cùng thất vọng. Cái tuổi này bất phân cao thấp cùng La sĩ, hoàng thân quốc thích thích ngược lại không giống ngày xưa ở Tề quận vô tư vô lự, phảng phất trong lòng chôn giấu rất nhiều sâu khổ, buồn bực không vui. Nhưng sau khi tách biệt với mọi người rồi cuộc đã trải qua biến cố gì, hắn lại không muốn đề cập đến.

Biểu hiện của Tề Vương Dương Từ cũng rất kỳ quái, biết được người Đột Quyết vây thành đã bị đánh tan, hắn chỉ ra mặt với mấy tên chủ tướng như Lý Húc, Lý Thế Dân biểu thị trấn an một chút, sau đó trốn vào trong huyện nha không chịu thò đầu ra nữa.

Thái độ lạnh nhạt này khiến La Sĩ rất bất mãn, đợi bước chân vệ sĩ vương phủ đi xa, lập tức giữ vững Độc Cô Lâm, lớn tiếng

oán giận: “Xem ra chúng ta không nên đến đoạt công, kiên trì thêm vài ngày nữa, bản thân Tề Vương điện hạ có thể đánh tan Đột Quyết nhân rồi!”

“Nhỏ giọng, nơi này không thể so với quận Tề Quốc!” Độc Cô Lâm nhú chặt mày, quát bảo ngưng lại.

“Còn không cho người ta nói chuyện. Không muốn chúng ta tới, rõ ràng ca ca của Tề quận chúng ta là Ban Sur!” La sĩ tin tưởng cực kỳ không phục, tiếp tục ồn ào.

“Sĩ sĩ tin, nhỏ giọng một chút. Đừng tưởng một người thống khoái tìm phiền toái cho mọi người!” Tần thúc bảo vừa mới thoa thuốc xong cũng dựng thẳng con mắt. Hắn là khắc tinh của La sĩ tin tưởng, chỉ cần mở miệng là có hiệu quả. Quả nhiên, nghe xong lời của Tần thúc bảo, La sĩ lập tức ngậm chặt miệng. Nhưng trong lòng hắn vẫn không phục, một đôi mắt hồ dò xét khắp nơi, ý đồ ở trong đám người tìm một đồng minh giả của mình.

“Sĩ Tín huynh chắc hẳn không biết, rất nhiều trọng thần cùng bệ hạ một đạo triều đình Bắc tuần giờ phút này cũng ở nội hậu giá huyện Mi! Tề Vương điện hạ bá kiến chúng ta, nhất định là phải vội vàng đi thông báo tình hình chiến đấu cho chư vị đại nhân, tiện thể thương thảo động tác kế tiếp. Hắn công vụ quá bề bộn, cũng không phải là cố ý chậm trễ!” Nhìn thấy ánh mắt La sĩ tin quét về phía mình, Lý Thế Dân cười cười, kiên nhẫn giải thích với đối phương.

Hắn rất thích khí phách thẳng thắn như vậy của La Sĩ, cho nên mở miệng nhắc nhở hắn cẩn thận bị người ta buộc tội. Rất nhiều quan viên trong triều có bản lĩnh làm việc chính, gây khó khăn cho người khác là thủ đoạn không tầm thường. Như loại người La Sĩ Tín chưa từng trải qua hiểm ác nơi quan trường như vậy, rất dễ dàng bị bọn họ nắm được nhược điểm.

“Bọn họ?” La Sĩ trong lỗ mũi phát ra một tiếng “Xẹt”, biểu cảm trên mặt rất khinh thường. “Những người kia nếu có chút bản lĩnh, cũng sẽ không giật dây hoàng đế bệ hạ xuất tuần!” Trong lòng hắn hiểu được, ngoài miệng vẫn giữ lễ phép, “Như vậy, ngược lại La mỗ lỗ mãng, xin Độc Cô tướng quân chớ trách!”

“Sĩ tử tín huynh không cần khách khí!” Độc Cô Lâm rất không chịu nổi thái độ của La Sĩ đối với mình, đáp lễ lại, sau đó cười nói bổ sung: “Buổi trưa ta sẽ mở tiệc tẩy trần thay Tề Vương diện hạ giúp mọi người, về phần huynh đệ bị thương, ta cũng sẽ an bài chuyên gia đi chiếu cố.”

“Rửa bụi thì không cần, trọng mộc có thời gian không bằng nói về thế cục phụ cận của Nhạn Môn quan đi!” Lý Húc thấy bầu không khí trong phòng xấu hổ, đổi chủ đề thành chuyện chính.” Dù sao chúng ta cũng đi đường xa, không biết chiến sự đã đến mức nào. Vân Định Hưng tướng quân mang theo đại đội binh mã buổi chiều sẽ chạy tới, mọi người nghỉ ngơi một đêm, sáng mai là có thể đến Nhạn Môn quan phát triển!”

“Đúng vậy, cứu binh như cứu hỏa, chuyện tiệc rượu về sau hãy nói!” Trương Tôn Vô Kỵ cũng ủng hộ đề nghị của Lý Húc, cười nói ở một bên phụ họa. Ông ta biết rõ triều đình đấu đá lẫn nhau, hiểu rất rõ Tề Vương Dương Nghiêu đối với mọi người lãnh đạm, là hoàng tử đã thất sủng rồi., Giao lưu với võ tướng càng sâu lại càng dễ bị Hoàng thượng nghi kỵ. Trừ phi hấn muốn ra tay độc ác giết chết phụ thân mình, nếu không, đối với một người cường tráng như Lý Húc, Độc Cô Lâm tay cầm trọng binh như vậy nâng cốc hoan ngôn, sớm muộn gì cũng sẽ dẫn lửa lên trên người.

“Vậy ta cung kính không bằng tuân mệnh!” Độc Cô Lâm nhìn hai người Lý Húc và Trương Tôn Vô Kỵ với vẻ cảm kích, cười nói: “Nhưng ta biết tình huống ở đây cũng không nhiều, người Đột Quyết vây thành gần một tháng, tin tức bên ngoài gần như đã bị cắt đứt!”

Mấy trợ thủ nâng tình hình Nhạn Môn quận, ba chân bốn cẳng giương ngang trước mặt mọi người. Độc Cô học chỉ vào núi non sông ngòi trên bản đồ, giới thiệu từng cái tình huống bản thân hấn biết. Hấn có thể cung cấp căn bản là một quân tình hơn tháng trước., Cũng chính là thực lực cụ thể của Nhạn Môn cùng thủ vệ huyện Mi.” Thiên tử sáu quân áo giáp khí giới tuy tinh nhuệ, nhưng rất ít tham gia thực chiến. Lần này lại bị người Đột Quyết đánh trở tay không kịp, cho nên tổn thất rất lớn! Trừ nội quân cùng hậu quân, bốn quân khác trên cơ bản đã hỏng mất.”

Nhắc tới quân vụ, ánh mắt Độc Cô Lâm lại linh động hẳn lên, không còn đờ đẫn như lúc trước nữa. Đặc biệt khi hắn đề cập đến chuyện trong thành dân chúng thà hủy đi phòng mình làm gỗ cuồn, cũng không muốn nhà cửa bị hủy bởi tay giặc bên ngoài., Về mặt càng thêm phần chán: “Có thể bảo vệ hai nơi Nhạn Môn cùng huyện Mi đến bây giờ, may mà có bách tính trong thành! Tề Vương điện hạ đã hạ lệnh đi, tất cả tổn thất của bách tính sẽ do một mình hắn gánh vác. Đợi khi tặc binh thoái lui, lập tức từ kinh sư vận chuyển tiền lương cho nơi này!”

“Chỉ sợ là không đủ giá trị!” Trưởng Tôn Vô Kỵ không tin vào hứa hẹn của Dương gia, trong bụng lén lẩm bẩm một câu. Ông ta quay đầu nhìn La Sĩ Tín, trên mặt đối phương cũng phát hiện sự hoài nghi tương tự.

“Toàn bộ người Đột Quyết cơ hồ là độc toàn bộ lực lượng mà đến, bắt đầu xong Khả hãn, Lỗ Khả Hãn, còn có khế đan, chế ngạo, cả phòng Vi bộ, gộp chung gần bốn mươi vạn!”

“Nhiều người như vậy, mỗi ngày bọn họ ăn cái gì?” Tần thúc Bảo nhìn đau trên đùi, lần nữa đưa ra nghi vấn giống nhau.

“Ta cũng không biết, tính kỹ lại thì lương thực mà bọn họ cướp được có lẽ cũng đã ăn gần hết rồi, thế nhưng đến giờ cũng không có dấu hiệu nào là chủ động lui binh cả!” Độc Cô Lâm suy nghĩ một chút rồi trả lời.

Khép lên các quận địa rộng rãi người thừa, trong nhà bách tính mặc dù có lương thực có thể cướp, cũng không đủ cung ứng tiêu hao bốn mươi vạn đại quân. Loại liên quân này áp thêm này vừa không thể xâm nhập Trung Nguyên, lại không chịu lui về phía sau trong mắt Tần thúc, bảo thủ hành gia phi thường kỳ quặc., Cái này mang ý nghĩa có người cuồn cuộn không ngừng cung cấp quân nhu cho bọn họ. Mà theo mọi người biết, dân tộc thảo nguyên chỉ trồng một loại hoa màu gọi là Mi Tử, sản lượng thấp đến đáng thương. Dựa vào lương thực dự trữ trong tay người Đột Quyết, căn bản không có khả năng duy trì tác chiến trường kỳ.

“Bọn họ không thể nào mỗi ngày chỉ ăn thịt được!” Lý Húc nghĩ tới một điểm, nhưng bị chính hắn chủ động phủ quyết.”

Trừ phi...” Trong giây lát, một ý nghĩ vô cùng khiếp sợ dâng lên trong lòng hắn. Hắn lắc đầu, ý nghĩ này vụt ra sau đầu: “Được rồi, mặc kệ là ai cung cấp lương thảo cho bọn họ. Chúng ta đã tới, khẳng định phải đánh với bọn họ một trận!”

“Hậu quân còn có năm ngàn kỵ binh có thể kê vai chiến đấu cùng mọi người!” Độc Cô Lâm gật đầu tán thành đề nghị của Lý Húc.

“Đêm qua Phi Hồ quân ta tổn thất chưa đến bốn trăm, có thể xuất chiến còn có hơn một ngàn năm trăm người!” Lý Thế Dân cũng nói ra thực lực của mình. Trải qua quan sát và học tập đêm qua, thực lực của Phi Hồ quân ít nhất đã nâng cao một bậc thang. Cho nên hắn vô cùng hi vọng ở trong chiến đấu tiếp theo lại học được một ít tri thức mà mình không nắm giữ.

Ngoại trừ nhân viên hỗ trợ Tần thúc bảo này tạm thời không thể lên được chiến trường, quân binh quận Tề Tề cũng không tổn thất quá lớn. Tối hôm qua trong quá trình cướp doanh bọn họ cơ hồ không gặp phải phản kháng gì, về sau cùng A Sử Báo Lỗ kia xảy ra va chạm, cũng chỉ vội vàng chạm một cái liền tuyên cáo kết thúc, cơ bản không có thương cân động cốt.

Hơn nữa tướng sĩ được quân của Húc Tử tuyển chọn kỹ càng từ trong biên quân, kỵ binh của huyện Mi có thể xuất động đã gần một vạn năm ngàn. Nếu như cùng hai vị lão tướng quân Khuất Thông và Nghiêu Quân Cao Quân dặt tay mà hành động, hẳn là có thể tạo ra phiền toái nhất định cho người Đột Quyết. Thông qua trận chiến đêm hôm qua., Đoàn người đều đã dúm lên liên quân sức chiến đấu cũng không mạnh, chỉ riêng thể chất của một tên Mục nhân có lẽ cường tráng hơn sĩ tốt bình thường trong Tùy quân, nhưng phối hợp cùng đội ngũ phối hợp chênh lệch rất nhiều, căn bản không thể so sánh với tinh binh của Húc Tử được.

“Huống hồ chúng ta còn cướp được thánh vật của Đột Quyết!” Tay của Tần thúc chỉ vào Cam La nằm ở dưới chân Húc Tử, cường điệu cười. Mặc dù trên đùi bị cắn một miếng lớn, lão cũng không tính so đo với một con sói. Sự kính sợ của người Đột Quyết đối với sói trắng là chính mắt lão chứng kiến, nếu

như có thể để cho Cam La cùng Lý Húc đánh một trận, quân địch cơ bản không ai dám tiến lên ngăn cản.

“Đúng vậy, tên này vừa vặn lập công chuộc tội!” Nghe Tần thúc nhắc tới sói, mấy tướng lĩnh dưới trướng Độc Cô Lâm cũng cười nói. Bọn họ vẫn canh cánh trong lòng chuyện huynh đệ mình bị thương ở miệng sói, nhưng thấy đối phương đã vì mình mà đứng vào cùng một trận tuyến, miễn cưỡng tiếp nhận lấy áy náy của Lý Húc.

Cảm nhận được ánh mắt chú ý từ phía, Cam La cảnh giác bò lên, thẳng tứ chi. Thể hình của nó lớn hơn sói hoang bình thường rất nhiều, bốn chân sau lưng đã cao ngang eo Húc Tử. Tướng lĩnh tương đối nhỏ như Trương Tôn Vô Kỵ., Cam La căn bản không cần khởi động, có thể dùng đầu lưỡi liếm đến cổ họng của nó. Mà trong mắt nó hai ánh mắt màu vàng nhạt càng sắc bén, bất luận nhìn chăm chăm vào ai, đều có thể làm cho trong lòng đối phương đột nhiên chấn động.

“Gia hỏa này, đủ mạnh mẽ một viên Hồ Tướng!” La Sĩ cười cười giơ tay, ý đồ sờ trán Cam La. Người sau lại không chịu thân cận của hắn, nhanh chóng quay đầu tránh đi, sau đó vênh tai lên, lộ ra hàm răng trắng như tuyết.

“Cái tên này!” La sĩ bị địch ý đột nhiên xuất hiện làm cho hoảng sợ, nhanh chóng thu cánh tay lại, đem ngón tay đặt ra phía sau. Động tác buồn cười khiến các tướng lĩnh đang ngồi đều nở nụ cười, trong ánh mắt tràn đầy chờ mong.

“Khả năng không chỉ mình ta có thể ra lệnh cho Cam La!” Đối mặt với vô số ánh mắt mong đợi, Húc Tử thấp giọng nói.

Chương thứ ba phóng hỏa (5)

Húc Tử có thể hiểu được đề nghị của Tần thúc bảo là xuất phát từ lòng tốt. Theo thái độ căm thù của bọn người Trương Công, để mấy đội binh mã có thể hợp tác mà không hiềm khích, lão cũng nên dẫn dắt Cam La xông pha chiến tranh một lần, tính là công chuộc tội cũng tốt, coi như là công lao bổ sung cho chủ nhân cũng được, nếu như lão không chấp nhận yêu cầu này, tiếp theo cũng rất khó dựa vào thân phận tứ phẩm lang tướng điều động các lộ viện quân.

Tần thúc bảo bị thương, Vân Định hưng tuổi tác, La sĩ giữ chức quan thấp kém, Lý Thế Dân không đủ uy vọng. Hiện giờ trong huyện thành có thể khiến tất cả tướng lĩnh đều tin phục, chỉ có ông ta và Độc Cô Lâm. Mà bản thân Độc Cô Lâm thoát nhìn lại tâm thần không yên, căn bản không giống một kẻ có thể gánh vác trọng trách này.

“Chúng ta nguyện nghe Lý tướng quân sai phái!” Có người ôm quyền thi lễ, biểu thị nguyện ý nghe theo hiệu lệnh của Lý Húc. Bọn họ làm như vậy phân nửa là vì uy danh của Lý Húc, một nửa khác chính là vì thấy sự hung tàn của Cam La. Con sói toàn thân ngân quang này đã khắc sâu ấn tượng của mọi người., Nguyên nhân trực tiếp của rất nhiều Tùy tướng ngã ngựa đều là vì nó. Cho dù những chiến mã kia đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc, khi nhìn thấy một con sói con lớn bé nhào về phía mình thì vẫn ném chủ nhân của mình lại.

Nếu như Tùy quân dùng vật này trả thù Đột Quyết, sau đó ngã ngựa chết dưới loạn đao liền biến thành đối phương. Kết quả như vậy không cần nhìn thấy, ngẫm lại cũng thấy lòng người thoải mái.

“Còn có người có thể chỉ huy Cam La, ta sợ đến lúc đó hỏng việc!” Lý Húc đem tiếng nói hơi đề cao, lần nữa cường điệu. Hắc không cách nào tiếp nhận đề nghị của mọi người, nếu như hắc lĩnh ngộ Cam La xung phong hãm trận mà nói, Đột Quyết khẳng định sẽ ra lệnh cho Đào Khoát thoát thân. Như vậy, để

bảo đảm lợi thế trên chiến trường, hắn chỉ còn lại một lựa chọn duy nhất.

“Còn ai có thể chỉ huy được con sói này, chúng ta trước tiên giết hắn!” La sĩ dứt lời.

“Đúng, Lý tướng quân chỉ muốn dẫn đội đi về phía trước, ta và La tướng quân che chở cho ngài. Có người lên đây hô hào Cam La, mọi người lập tức dùng cung tên hằm hạ từ xa!” Suy nghĩ của Hầu Quân Tập cũng rất trực tiếp, vì thắng lợi, hắn không cho rằng còn cái gì không thể trả giá cao hơn.

Cam La đứng bên chân Húc Tử như hiểu được ý tứ trong lời nói của mọi người, nhanh chóng nằm rạp xuống, trong cổ họng liên tiếp rít gào. Đây là biểu hiện của việc nó bị uy hiếp mới có thể có, cho dù là kẻ uy hiếp đem nó bao vây trùng trùng điệp điệp, nó đều sẽ dùng hàm răng bảo vệ quyền lực cùng tôn nghiêm của mình.

Tiếng kêu la làm cho các hộ vệ của Lý Húc đều giật nảy mình, theo bản năng ngậm miệng lại. Húc Tử tranh thủ thời gian ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng vuốt ve da lông Cam La Cảnh bộ: “Cam La, đừng hồ đồ, bọn chúng không có ác ý!”

“Hừ hừ ừ!” Cam La vừa uy hiếp người ở gần đó, vừa dùng con mắt vàng óng sáng ngời nhìn Húc Tử. Đó là một loại ánh mắt thâm thúy như nguyệt nha hồ, bao hàm sự tín nhiệm cùng chờ mong. Trong nháy mắt, Húc Tử cơ hồ cho rằng mình đã hiểu suy nghĩ của Cam La, nó không phải đang kháng nghị vì mình, mà là vì Đào Ngột thoát tơ. Đó là nữ chủ nhân sống nương tựa với nó nhiều năm, không thể chịu đựng nửa điểm tổn thương trước mặt nó.

“Được rồi, được rồi! Cam La, đừng quậy phá nữa!” Giọng nói của Húc Tử càng lúc càng dịu dàng, trên thân thể cao lớn cũng không còn chút khí phách nào nữa.

Trương Công cần thở dài một hơi, hai hàng lông mày nhăn tít lại. Xuất phát từ một nguyên nhân nào đó, vừa rồi hắn luôn quan sát tướng lĩnh nổi tiếng nhất mấy năm nay, cho nên kết luận này thất vọng vô cùng. “Lý lang tướng vốn không phải là người đáng để đi theo, Trương công cần thận trọng lòng thăm

đưa ra kết luận: “Tuy rằng võ nghệ cùng mưu lược của hần đều rất làm cho người ta bội phục, nhưng lại thiếu đi sự tàn nhẫn mà một người thành đại sự nên có!”

Trong mắt Trương công cẩn thận, Chân Hào Kiệt phải luôn giữ vững lý trí. Mà Lý Lang Đầu đầu tiên là vì bảo vệ một con sói, mà không tiếc đả tặc tội huynh đệ thủ thành. Hiện tại lại mượn cơ hội trấn an súc sinh đối với mọi người không nhìn thấy nhiệt tình nữa. Đủ loại biểu hiện chứng minh, hần giống như kẻ ti tiện, lấy đi không được. Đáng tiếc hần cũng họ Lý, người như vậy chỉ xứng làm giá y, muốn ở trong loạn thế thành tựu một phen lớn căn bản không có bất cứ cơ hội nào.

“Một người khác có thể chào hỏi động tới Cam La, khẳng định là nữ nhân!” Tần thúc thận trọng, từ động tác của Húc Tử, liền đoán được mười tám động tác trên mặt.” Khi đó Trọng Kiên cũng chỉ có mười bốn, năm, thiếu niên vô tri không biết gì trả lại món nợ phong lưu a!” Hần chợt mỉm cười, sau đó khẽ lắc đầu.

Dưới sự trấn an của chủ nhân, Cam La chậm rãi ngừng rít gào. Nhưng nó đối với đám người chung quanh rõ ràng không yên lòng, tai nhọn của nó một mực không ngừng run run, mỗi khi chung quanh có vang động hơi lớn một chút, ánh mắt của nó lập tức như điện đảo qua.

Sau một lát, nó rốt cục ổn định lại, Húc Tử cũng mượn cơ hội này ổn định tâm tình chấn động của mình. Hần chậm rãi đứng dậy, dùng ánh mắt đảo qua tất cả mọi người, nghiêm mặt nói: “Địch chúng ta kém, chúng ta không thể đem tiền đặt cược trên người một con sói. Vạn nhất Cam La lâm trận phản chiến, giống như đêm qua trước trận của Đột Quyết, chúng ta ngay cả cơ hội rút lui cũng không có!”

“Hơn nữa, nếu chúng ta không thể giành được một trận thắng lợi, thì người Đột Quyết sẽ không dễ dàng lui binh. Thay vì xông vào Nhận Môn quan bị địch nhân vây khốn lần nữa, còn không bằng ở bên ngoài, ít nhất sẽ không phân quân giữ quân còn lại lương thực!”

“Lòng lương dự trữ của quân không cần lo lắng, trước khi xuất khẩu, lương thảo của Thiên Tử Lục Quân đều vận chuyển tới

Nhận Môn Quan. Hơn nữa trong quan vốn tích trữ một ít quân lương, chỉ riêng những người phòng quan trước mắt ăn vào đã đủ ăn hai ba năm!” Độc Cô Lâm tương đối hiểu biết cận kề về tình huống Nhận Môn quan đối với tình huống bên trong Quan., Hần thấp giọng hướng Húc Tử giải thích. Đồng thời, hần cũng ủng hộ Húc Tử cùng lúc xông vào trong vòng vây của Đột Quyết, không bằng nói cách khác: “Nhưng Lý tướng quân nói rất đúng, liên quan đến an nguy bệ hạ, thủ quân trong Nhận Môn quan không thể chủ động đột phá vòng vây. Nếu như không có kế sách phá địch ổn thỏa, chúng ta ở lại bên ngoài kiềm chế địch nhân sẽ có tác dụng lớn hơn!”

“Đồ tốt hay xấu đều để cho một mình người nói rồi, Tiểu Lâm Tử, hơn nửa năm không thấy mặt khác người không tiến bộ, ngược lại học được cách nói chuyện!” Thái độ La Sĩ tin đối với hai mặt bần nhão Độc Cô Lâm có chút bất mãn, cười trào phúng.

Đôi lại là năm đó ở Tê quận, Độc Cô Lâm sớm đã mỉa mai phản ngữ. Nhưng lần này, hần chỉ lắc lắc đầu. Giai đoạn trưởng thành tất yếu phải trải qua, chỉ có người từng chịu thiệt thòi, mới hiểu rõ sự thành thực đáng quý. “Ta là luận sự, nếu như chúng ta không có kế sách phá địch ổn thỏa thì tùy tiện hành động, vạn nhất bị người Đột Quyết đánh bại, không những không cứu được bệ hạ, ngược lại còn dao động quân tâm của quan nội!”

Lời hần nói dẫn phát một trận thanh âm ồn ào, mắt thấy quân địch trước đó mình án binh bất động, thật sự trái với ước nguyện ban đầu của các tướng sĩ. Nhưng Lý Húc không chịu để Cam La xung phong, Độc Cô Lâm lại không ủng hộ dễ dàng quyết chiến cùng quân địch, trận đánh tiếp này, thực khiến cho người ta mất hết hứng thú.

“Chỉ cần đánh trận phải mạo hiểm, trừ phi có thể không đánh với binh sĩ khuất phục người!” Một câu cuối cùng của Hầu Quân Tập rất không đồng ý với Độc Cô Lâm, tiến lên nửa bước, lớn tiếng nói.

Điều khiến hần trăm triệu lần không nghĩ tới chính là, người tiếp nhận câu chuyện của mình lại là nhị công tử của phủ

Đường công.” Phương pháp khiến cho người Đột Quyết không đánh mà lui không có quả nhiên không có!” Lý Thế Dân đi đến bên cạnh tám bản đồ, vẽ một vòng ở một nơi cực kỳ xa xôi bên ngoài Nhạn Môn., “Biện pháp tốt nhất để đối phó cường đạo chính là để cho hãn cũng cảm nhận được chút đau đớn da thịt. Đột Quyết, người táng tổ mà đến, phụ nữ già trẻ em tất nhiên sẽ ở lại sào huyệt. Dù sao bọn Nhạn Môn quan nhất thời không cách nào đánh hạ, nếu như chúng ta nhân cơ hội này phái một mũi kỳ binh vòng qua nhạn môn quan...”

Hãn không nói tiếp nữa, ánh mắt hướng ra phía ngoài cửa sổ. Huyện nha đối diện một tòa cô sơn ngoài thành, ánh mắt lướt qua đầu tường thành tàn phá, có thể rõ ràng nhìn thấy rừng cây bị chiến hỏa thiêu hủy giữa sườn núi. Bởi vì người Đột Quyết đốt rừng lửa đưa tới dân cư nên ngọn lửa đã sớm dập tắt, nhưng cành gãy cháy đen vẫn còn, từng cây từng cây, phần nộ chỉ về phía bầu trời trên đỉnh đầu.

“Hay cho kế rút củi dưới đáy nồi!” Ánh mắt mọi người đều sáng lên, cùng lên tiếng khen. Bởi vì nhân tố tuổi tác, mọi người mới bắt đầu đối với Lý Thế Dân đều không quá coi trọng. Cùng lắm coi hãn như một công tử công tử hữu tâm vô lực, ngẫu nhiên lập chút chiến công thắng cũng hoàn toàn dựa vào cái dạng người như Húc Tử cố ý chiếu cố.

Nhưng theo kế sách mà hãn hiển tế, mọi người nhất thời lau mắt mà nhìn hãn.” Hay cho nhị công tử Đường phủ!” Có người âm thầm tán thưởng trong lòng. Vô luận lúc này lại đột nhiên xuất binh đánh thẳng vào thảo nguyên còn chưa kịp, chỉ bằng phần quả quyết và tàn nhẫn này cũng đủ khiến mọi người bội phục.

“Trước khi xuất phát, ta đã mời binh sách của tướng quân La Nghệ ở huyện Chương huyện ứng đối.” Tiếp theo, lời nói của Lý Húc càng làm mọi người kinh ngạc không thôi: “Cho nên sáng mai chúng ta có thể từ từ đi, chọn nơi hiểm yếu để đóng quân với Đột Ngột lão tướng quân. Quân địch thấy chúng ta đã có chuẩn bị, tất nhiên sẽ không tùy tiện đến tấn công.”

Hãn muốn đảm bảo hiệu quả kéo dài rất nhiều năm, chỉ có thể đánh một trận làm cho Đột Quyết nguyên khí đại thương, bọn

họ lần sau nếu muốn tiến vào Trung Nguyên mới sẽ không quên đau đớn của vết thương.” Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì nói., Giờ phút này, thiết kỵ Đại Tùy ta có lẽ đã tiến sâu vào trong thảo nguyên! Đợi khi đám người Đột Quyết lòng bất ổn, chúng ta nhân cơ hội giết lên!” Hắn dùng tay so với tư thế vung đao chém giết, dẫn phát một mảnh âm thanh hít hơi lạnh.

Mang đâm vào lưng, người Đột Quyết không thể chuyên tâm tấn công Nhạn Môn quan. Đang lúc hai quân trường kỳ giằng co, trên thảo nguyên đột nhiên truyền đến tin dữ...

“Hồ Bí đại tướng quân La Nghệ đồng ý, người có đồng ý yêu cầu của mình không?” Hai tay Độc Cô Lâm đề lên bàn dài trên bản đồ, kích động đến mức toàn thân cũng bắt đầu run rẩy. Hắn hỏi đến chỗ mấu chốt nhất trong toàn bộ phương án. Hồ Bí Thiết Kỵ là một chi biên quân có sức chiến đấu nhất Đại Tùy., Năm đó do đại tướng quân Vương Dương sảng khoái tự tay luyện thành. Hoàng đế bệ hạ vẫn luôn dùng nhánh binh mã này uy hiếp Đông Luân Chư Hồ, chưa bao giờ chịu điều động. Ngay cả ba lần thảo phạt cao đẹp gần đây, triều đình cũng không ra lệnh cho La Nghệ đi theo.

Nhưng Độc Cô Lâm cũng loáng thoáng nghe có người nói qua, dường như La Nghệ tướng quân Hồ Bí có lòng bất thần. Triều đình chỉ là không muốn kích động binh biến, mới một mực không hành động. Lần này thánh giá bị vây ở Nhạn Môn quan, nếu như La Nghệ muốn đến cứu viện mà nói, kỵ binh dưới trướng gã đã đến từ sớm, không thể kéo dài đến bây giờ vẫn chưa thấy bóng dáng.

“La Nghệ tướng quân biết cuộc chiến này liên quan đến sinh tử tồn vong của một nhà không chỉ một họ!” Lý Húc vô cùng khẳng định gật gật đầu, trả lời. Hơn một tháng trước, hắn từng nhờ Phan Chiết Nhật đưa tin tức cho bộ binh đang rục rịch dưới trướng La Nghệ, cũng viết rõ đối sách tốt nhất trong thư, nhưng đối với La Nghệ có chịu góp sức vì triều đình hay không, trong lòng hắn cũng không nắm chắc.

Sau khi trải qua một phen đo sức với đám người Trình Tri Tiết, Húc Tử hiện tại cho rằng La Nghệ nhất định sẽ có hành

động.” Hồ Bí đại tướng quân của Đại Tùy ta sẽ không kiến thức không bằng mấy tên đại vương như Sơn Đại Vương!” Đối với việc này!”, Trong lòng hần tin tưởng không nghi ngờ gì. Húc Tử tin tưởng bộ úy năm đó mình xuất cử gặp được không phải chuột nhất kiến thức thiên cận, nó sai người hoàn toàn không phải là thiên hạ nhân an nguy vô tri dân cò bạc thiên hạ mưu đồ ở nhà mình. Tuy trong triều Đại Tùy có rất nhiều người vô tri vô sỉ, nhưng không nên là Bộ tướng quân và La Nghệ.

Năm đó chính là cây trường liên trong tay Bộ giáo úy, còn có truyền thuyết về Hồ Bí Đại Tướng quân La Nghệ, khiến Húc Tử bước lên con đường ngày hôm nay. Một đường đi tới tuy nhấp nhô, nhưng mỗi một bước đều vạn phần đặc sắc.

“Người không phải gia súc, không cần danh gia chủng!” Lời năm đó Bộ giáo úy thuật lại, đến nay còn thường xuyên quanh quẩn bên tai Húc Tử. Hần tin tưởng, hào kiệt có thể nói ra ngôn ngữ hùng hồn như vậy, tuyệt đối sẽ không là kẻ nhu nhược khuất phục dị tộc. Một cường giả không chịu cúi đầu vận mệnh, ở trước mặt ngoại nhục cũng tuyệt sẽ không cúi người cao quý.

“Nếu như La Nghệ tướng quân xuất mã, A Sử Lỗ kia là người đầu tiên chịu không nổi!” Cảnh thận nhìn lướt qua địa đồ, Lý Thế Dân hứng thú phân tích.” Quận Ngư Dương trực tiếp hướng bắc, chính là địa bàn A Sử cậy xương khen Lỗ kia. Còn có chế nhạo, khế đan cùng đinh sắt, nghe thấy thiết kỵ xuất khẩu, những bộ lạc tái ngoại đi theo cũng phải sợ hãi!”

Ánh mắt của hần lại nhìn về phía Húc Tử, khuôn mặt tươi cười, tâm tình lại như đang dậy sóng.” Nếu Trọng Kiên nói thật sự không phải để Cam La kiếm cớ, vậy chẳng phải đã cho thấy rằng hơn một tháng trước hần đã dự liệu được khốn cảnh hôm nay, cũng vì thế cục này mới tốt. Một người có thể sai khiến Ngân Lang, ánh mắt xa xăm, võ nghệ lại cao cường, tiền đồ của hần đi tới đâu mới là đỉnh phong?”

Lý Thế Dân bỗng cảm thấy cổ họng phát khô, trái tim không nghe lời mà đập loạn xạ. Hần nhớ năm đó phụ thân dùng giọng điệu hỏi mình và ca ca, làm thế nào để thu phục Lý Húc.

Ý của ca ca là: “Ưong đối đãi quân, lấy ân nghĩa kết thúc”. Câu trả lời của đệ đệ là “Không làm sở dụng, chính là giết chết!” Còn bản thân trẻ tuổi vô tri thì tự cho rằng “Quân tâm thẳng thắn, có thể lấn áp được!”

Hôm nay Lý Húc thật sự có thể lấn áp được sao? Lý Thế Dân phát hiện ra mình thật sự không có nửa phần nắm chắc. Trọng Kiên huynh trước mắt cao lớn khôi ngô, tựa như Kim Giáp Thiên Vương được thờ phụng trong đạo quán. Có thể thu một người như vậy làm tâm phúc., Ở trong loạn thế là phúc khí cỡ nào? Hãn phát hiện càng ngày càng hiểu vì sao phụ thân đối với Húc Tử nhìn nhau một cái, ánh mắt người được năm tháng tẩy luyện ra, vượt xa kiến thức và kiến thức của bọn họ.

“Nếu như La Nghệ tướng quân đã xuất quan, chúng ta ngoại trừ đối đầu với Đột Quyết, còn cần phải làm gì khác nữa?” Hầu Quân Tập có tri tâm cực thịnh, thấy mọi người đều lâm vào trầm tư, đi đến bên cạnh Lý Húc cầu giáo.

“Nghĩ tất cả biện pháp đem tin tức này phát tán ra ngoài, để các bộ lạc đều biết!” Lý Húc suy nghĩ một chút rồi đáp: “Còn nữa, tiện thể nói cho bọn họ biết một hồi binh mã của Phong Lưu Quý Chân cũng đã đến thảo nguyên, bất cứ lúc nào cũng có thể đánh vào doanh địa của những kẻ không có nam nhân trấn giữ!”

“Như vậy, cho dù thiết kỵ Hồ Bí không xuất quan, những Khả Hãn lớn nhỏ kia cũng đứng ngồi không yên rồi!” Ánh mắt Hầu Quân Tập lập tức sáng như tuyết, vãi dài xuống đất: “Ty chúc thụ giáo. Tạ Lý tướng quân chỉ điểm!”

Chương thứ ba phóng hỏa (lục)

Mặc dù Hào Quân Tập biểu hiện ra một bộ dáng như có điều hiểu được, nhưng sâu trong nội tâm lại hoàn toàn khác với lời lý giải đối với chiến thuật của Lý Húc. Húc Tử xưa nay dùng binh nghiêng về thủ thế, hậu tích mà bạc phát., Một khi thành công thì như bát canh om tuyệt, mà đứng bị Lý Thế Dân một tay đào móc ra dững cảm đem Hào Quân Tập phát triển thì lại càng vui vẻ hiểm nguy. Ở trong mắt hắn, chỉ sợ La Nghệ binh xuất cứ lên thượng cùng một trận tin tức nhân lúc cháy nhà đi hôi của đều vì Húc Tử tận lực phóng ra hư chiêu, mục đích chỉ là làm cho liên quân bộ lạc không chiến tự loạn mà thôi.

Nhưng vô luận từ góc độ chính xác nào để lý giải, kế sách của Lý Húc đều ổn thỏa có thể dùng được. Cùng với đột ngột thông đồng làm sừng, một mặt có thể bảo toàn cho chính mình là mức độ lớn nhất, mặt khác phi thường dễ dàng khiến liên quân liên quân cho rằng có nhiều lính tốt cần hơn liên quân đang cuồn cuộn không ngừng chạy đến, bất cứ lúc nào cũng có thể tiến công sau lưng bọn họ.

“Nhân số liên quân của chư hù tuy đông, lại không phải một chỉnh thể. Cho nên, đảm bảo dưới tình huống bệ hạ an toàn, thời gian giằng co càng dài, càng có lợi cho chúng ta.” Húc Tử suy nghĩ một chút, tiếp tục tổng kết: “Cho nên chúng ta hoặc là không chiến, nếu chiến, nhất định phải đánh cho bọn họ trong vòng năm năm không dám nhìn trộm!”

“Nửa năm không gặp, Trọng Kiên sử dụng binh chi đạo lại tinh tiến như vậy!” Độc Cô Lâm trong lòng âm thầm cảm khái, đồng thời cũng cảm thấy có chút tiếc nuối mơ hồ. So sánh ra, hơn nửa năm nay, bản thân hắn một mực giẫy dụa trong vòng xoáy nơi quan trường, cuộc sống quả thực có thể dùng bốn chữ “ngu hồn đần độn” để hình dung.

“Kế này rất ổn thỏa, nam nhi Đại Tù chúng ta, không nên học man di tái ngoại, đem toàn bộ thắng lợi ký thác lên người một con súc vật!” Hắn cố gắng khống chế tâm thái của mình, dùng

một loại thanh âm ôn hoà mà kiên định nói.” Cụ thể chi tiết chi tiết tiến quân, còn phải làm phiên chư quân cùng tính kế!”

“Không dám, không dám, đều là ra sức vì nước, còn phân chia cái gì lẫn nhau!” Tần thúc bảo chấp tay, đáp lại.

“Việc rải tin tức, cứ giao Phi Hồ quân cho ta. Lần này không ít huynh đệ cùng tới quê quán của chúng ta đều là linh vũ, Đột Quyết cũng nói rất trôi chảy!” Lý Thế Dân cũng thẳng lưng, đồng hồ đưa.

Ba tướng lĩnh có sức ảnh hưởng nhất trước sau đều tỏ vẻ ủng hộ kế sách của Lý Húc, những người khác tự nhiên cũng không nên nói thêm gì nữa. Mọi người bỏ qua những phân chia trước đây, ngơ ngác một lời ta một câu bổ sung nguyên vẹn từng chi tiết cụ thể. Trải qua hơn nửa canh giờ chuẩn bị, một cái phi thường khổng lồ, nhưng thực tế phương thức tác chiến thực có thể được bày ra trước mặt mọi người.

Lý Húc, Độc Cô Lâm, Tần thúc bảo và Lý Thế Dân bốn người đang thương nghị, phái từng nhiệm vụ xuống dưới. Vân Định Hưng lão tướng quân vẫn chưa vào thành, “Đức cao vọng trọng”, Cho nên mọi người đem thanh thế phô trương và trọng trách áp giải quân nhu giao cho hắn. Phi Hồ quân Lý gia rất quen thuộc phương thức tác chiến của binh mã tái ngoại, cho nên bị chia thành từng nhóm nhỏ. Một bộ phận mặc thành biên giới mã tặc, công kích bốn phía Hồ nhân đã rơi vào tay bên ngoài, hơn nữa còn không có phòng bị. Một bộ khác lên vào khu vực sông suối, nơi tổ của các bộ lạc rải rác thảo nguyên bị hai người bọn La Tuệ Chân cướp bóc.

Tình kỳ biên quân mà Húc Tử chọn được từ dưới tướng Vân Định Hưng vẫn đảm nhiệm chủ lực tiến quân ngày mai. Con cháu quận Tề và binh mã huyện Mi thì tạo thành hai cánh trái phải, phân biệt do Độc Cô Lâm và La Sĩ dẫn đầu, xếp theo hình tam mã của binh tử Húc, chiếu cố lẫn nhau đẩy mạnh về phía trước.

“Thúc Bảo huynh ở trên đài không tiện, cho nên tạm thời ở lại huyện Mi, chỉ huy binh mã thủ thành. Ta sẽ báo cáo Tề Vương tình huống, xin hắn đem phòng vụ toàn thành giao cho ngươi

chủ trì!” Độc Cô Lâm nhìn nhìn bắp chân đầy bạch sa của Tần thúc, thấp giọng đề nghị.

“Mấy người các người cứ yên tâm, chỉ cần ta còn sống, đường lui của mọi người nhất định sẽ không bị mất!” Tần thúc bảo phi thường rộng lượng, cười tiếp nhận ấn tín Độc Cô Lâm đưa tới.” Trong thành chư vị đại nhân bên kia, khả năng ta không quá am hiểu ở chung với bọn họ!”

Cao quan triều đình sẽ không để mắt đến một tướng lĩnh cấp thấp đến từ nơi này, mặc dù bọn họ an toàn ỷ lại vào sự bảo hộ của đối phương.” Ta lưu Trương Công lại, trấn an mọi người, chuyển trấn an chư vị đại nhân cứ việc giao cho hấn!” Độc Cô Lâm suy nghĩ một chút, quyết định: “Công Cẩn, người lưu lại phụ tá Tần nhị ca, trừ quân vụ ra, tận lực đừng gọi bất luận kẻ nào tới làm phiền hấn!”

“Tuân mệnh!” Trương công cẩn thận vui vẻ ôm quyền hướng Độc Cô Lâm: “Có cơ hội Tần đại nhân xin chỉ giáo, ta cực kỳ vinh hạnh!”

“Người đừng nói nữa, làm chậm trễ sự tình, mọi người sẽ không tha cho người đâu!” Độc Cô Lâm cười ” uy hiếp” một câu, sau đó quay đầu về phía mọi người: “Các huynh đệ đi chuẩn bị rồi, nhớ đừng làm chậm trễ buổi tiệc Tiếp Phong của buổi trưa!”

Chư tướng nhận nhiệm vụ nhao nhao lui ra, trong đại sảnh dần dần trở nên an tĩnh. Một lát sau, bên cạnh Độc Cô Lâm chỉ còn lại Lý Húc, La Sĩ Tín, Lý Thế Dân và Tần thúc bảo, mấy nhân vật trọng yếu vây quanh thành một vòng tròn, vừa uống trà nghỉ ngơi, vừa lặp đi lặp lại từng chi tiết của hành động.

Khoảng cách rất xa, bọn họ không dám xảy ra một chút sơ suất nào. Đặc biệt vào thời khắc mưa gió phiêu diêu thế này, một khi chiến dịch này thất bại, có khả năng nửa Trung Nguyên sẽ phải sinh linh đồ thán.

“Buổi sáng con đã nhìn thấy, rất nhiều võ sĩ bộ tộc quỳ xuống đất dập đầu bái lạy sói trắng!” Một lát sau, ánh mắt của Tần thúc lần nữa chuyển hướng về phía Cam La, thấp giọng truy

vấn.” Địa vị của nó trong lòng người Mục rất cao thượng sao? Hình như không thua gì tên Khả Hãn kia?”

“Tên Đột Quyết coi sói là chính, trong truyền thuyết của bọn họ, sói trắng là sứ giả của thần linh!” Bị thương trên đùi của Tần thúc, Húc Tử vẫn có chút áy náy.” Đột Quyết Vương Đình và triều đình của Trung Nguyên khác với chúng ta. Dưới mồ hôi còn có rất nhiều tiểu Khả Hãn, mỗi một vị tiểu Khả Hãn thống soái bộ lạc như là bộ lạc, mỗi bộ lạc còn có sự nghiệp của chính mình, thô trí. Có một số võ sĩ bộ tộc chưa chắc chịu nghe lệnh A Sử, nhưng quyết không mạo phạm sứ giả!”

“Trách không được trên người quái vật kia tràn đầy khí phách!” Nghe đến đây, ánh mắt khiêu khích của La Sĩ nhìn thoáng qua Cam La: “Thì ra là bị người ta quen quỳ lạy!”

Người sau thì lại dùng một ánh mắt sắc bén đáp lại, phảng phất có thể nghe hiểu mỗi một chữ mà La Sĩ nói ra. “Hung cái gì, hung nữa ta sẽ khiến người ta thịt không cho người ăn!” La sĩ nháy mắt, Cam La khinh thường quay đầu, ánh mắt trực tiếp nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Ha ha, còn rất ngông cuồng. Ngày khác ta còn đào một ổ sói mẹ đến đây, xem người có ngông cuồng được không!” La sĩ tin tưởng, lòng tự tôn bị tổn thương rất lớn, nghe răng trợn mắt nhìn bóng lưng Cam La.

“Tìm một con sói mẹ phối hợp với nó cũng không dễ dàng. Năm đó ta dẫn người đào hơn trăm cái hang sói, cũng không tìm được một con lông trắng!” Lý Thế Dân tiếp lời La Sĩ, vừa cười vừa nói.

Nói đến đây, hắn đem đầu nhìn về phía Húc Tử, khóe miệng mang theo nụ cười, trong ánh mắt lại mang theo vài phần âm áp.” Huống hồ sói con rất khó nuôi dưỡng, bình thường rời khỏi ổ không được mấy ngày, liền chết ừ ừ cạc cạc. Theo ta thấy Trọng Kiên huynh cùng Cam La cơ duyên là thiên định, người khác cầu cũng không được!”

Những lời này là do chính miệng Lý Uyển Nhi nói, năm đó ở trấn Hoài Nhân, lần đầu tiên nghe Lưu Hoảng Cơ nhắc đến sói của Lý Húc, nàng và thế dân lên quyết định cũng phải nuôi

một con cho riêng nhà mình. Nhưng từ khi Húc Tử lần đầu tiên xuất chinh bắt đầu tìm đến hãn triệt để thoát ly Lý gia, Uyển Nhi cùng thể dân hai con sói con lông trắng đều không thể tìm được.

“Nếu dễ tìm như vậy, chỉ sợ mỗi Đột Quyết Khả Hãn đều phải nuôi một đầu rồi.” Độc Cô Lâm chính mắt thấy Cam La tác chiến uy phong cũng xen vào: “Trong lúc tác chiến có thể gánh vác một viên mãnh tướng, bình thường có thể giúp hãn ổn định bộ tộc!”

“Cho nên ta cho rằng A Sử nhờ Lỗ khẳng định không nỡ bỏ Cam La rời đi. Đối với hãn mà nói, Cam La không chỉ là một con sói!” Tần thúc gật đầu, đem đề tài không để lại dấu vết chuyển dời lên ý tứ muốn nói.

Cam La đứng thẳng người, lỗ tai không ngừng chuyển động. Ánh mắt của nó bị núi xa ngoài cửa hấp dẫn, những rừng cây đã thiêu hủy kia nhìn qua rất rách nát, nhưng chỗ sâu nhất lại thai nghén bùng bùng sinh cơ. Bản năng của động vật làm nó ưa thích những thành thị có cánh đồng bát ngát hơn nhiều, hướng chi trong thành thị, nó cảm nhận được không có gì là hữu hảo.

“Hãn nếu dẫn binh tới cướp Cam La thì càng tốt, chúng ta vừa vận tìm cơ hội cùng hãn hảo hảo đánh một trận!” La sĩ thư lập tức đứng dậy, lớn tiếng biểu lộ thái độ mình. Mặc dù Cam La luôn không để ý tới hãn, sâu trong nội tâm, hãn lại thực thích con đại gia hỏa thông linh này. Nếu có người dám uy hiếp Cam La an toàn, hãn sẽ không chút do dự giơ lên trường liễn.

“Hãn với liên quân chủ lực thoát ly, chúng ta quả thật có thể đánh một trận!” Lý Thế Dân xoa xoa tay, hưởng ứng lời hiệu triệu của La Sĩ. Hãn hiểu rõ Tần thúc muốn biểu đạt là ý gì, đó đích xác là đề nghị lão thành có thể. Nhưng quyền quyết định cuối cùng tại Lý Húc, Nhị công tử Đường phủ không cần phải trêu vào đồng minh nhà mình không vui.

Húc Tử khẽ nhếch miệng, không đáp lại lời người nào. Chậm rãi đứng dậy, hãn lại tới bên cạnh Cam La, dùng bàn tay cảm thụ sự ấm áp của lông sói. Gió thu trên đây đã nguôi đi, có thể

thổi xuyên giáp trụ, chỉ có chỗ ngón tay chạm tới, còn mang theo âm áp nhàn nhạt.

Cam La như cảm nhận được tâm tình của chủ nhân, quay đầu nhìn lại, ánh mắt lần thứ hai đối lập với Húc Tử. Sự tinh thuần, thâm thúy, giống như ngày thu từ nhiều năm trước. Còn Húc Tử đã không còn là Húc Tử năm xưa, chòm râu và vẻ phong sương trên mặt đã chứng kiến sự thành thực của nó.

“Nhị ca, Trọng Kiên vừa đoàn tụ cùng Cam La!” Độc Cô Lâm có chút không đành lòng, thấp giọng kháng nghị.

“Trọng Kiên, ta chỉ là đề nghị!” Tần thúc bảo vật đứng thẳng lên, đi đến sau lưng Lý Húc nói.

“Chúng ta không thể cam đoan Đột Quyết nhân cũng coi như là uy tín!” Húc Tử nhẹ nhàng lắc đầu với tất cả mọi người, sau đó chậm rãi xoay người, mang theo Cam La đi về phía cửa phòng.

Toàn bộ mọi người đều hướng ánh mắt về phía Tần thúc bảo, có người trong lòng thần phục, có người phàn nàn trong lòng. Nhưng mọi người ai cũng không biểu đạt ra ý nghĩ của mình. Đối đầu kẻ địch lớn, bọn họ phải giữ gìn sự đồng tâm hiệp lực của tất cả mọi người.

Trong lúc mọi người đang ngơ ngác nhìn nhau thì Húc Tử đi tới cạnh cửa cười quay đầu lại, cho mọi người một đáp án khó hiểu: “Ta sẽ châm chước! Cam La tuy được ta nuôi lớn nhưng không thuộc về ta!”

Sau đó hắn ta nhanh chóng bước đi, đuổi theo Cam La. Dưới ánh mặt trời mùa thu rực rỡ, hai người bọn họ gần như trở thành một thể, hình bóng đi theo.

Chương thứ ba phóng hoả (lục)

Cốt Lỗ kia của A Sử đánh cắp còn nhanh hơn so với dự đoán của mọi người, gần như là binh mã Vân Định Hưng vừa mới từ cửa nam vào thành, binh lính thủ vệ tường thành phía bắc cũng đã nhìn thấy cái đầu sói to tướng của Đột Quyết.

Khiến người ta khó có thể tin chính là, A Sử Lỗ kia chỉ mang theo hai mươi mấy hộ vệ, hơn nữa xa xa liền dừng chiến mã, để cho hãn đi chuyển này không phải là để tác chiến.

“Người nói cái gì, hãn chỉ mang theo hai mươi mấy người, chẳng lẽ không sợ chúng ta xông ra chém hãn sao?” Độc Cô Lâm không thể tin tin tin tin tức Trương Công Cảnh đưa tới, mở to hai mắt truy vấn.

“Hoàn toàn chính xác chỉ có hơn hai mươi kỵ binh, xa hơn có chút bụi mù, nhưng dừng cách đây năm dặm. Hãn chỉ tên Lý tướng quân ra khỏi thành nói chuyện.” Trương Công cảnh thận chỉnh lý lại những gì mình nghe thấy, đưa ra một đáp án khẳng định: “Trong đó hình như có một nữ nhân, dùng lụa mỏng che mặt!”

“Là Đào Ngột Thoát Ti!” Húc Tử nhanh chóng đứng lên, trong lòng phảng phất có trọng chùy đập xuống. A Sử Lỗ kia biết rõ áp dụng thủ đoạn gì hữu hiệu nhất, cho nên hãn không để ý mặt mũi của mình.

Tất cả mọi người đều hướng ánh mắt về phía Lý Húc, có người trên mặt tràn ngập kinh ngạc, cũng có người mỉm cười. Nữ nhân ra chiến trường, trong mắt người Trung Nguyên, người ta tuyệt đối là mới mẻ. Mang theo nữ nhân đến nói chuyện với tướng lĩnh quân địch, chẳng lẽ hãn muốn dùng mỹ nữ tới trao đổi Ngân Lang Vương sao?

“Ta ra khỏi thành đi gặp hãn!” Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Húc Tử nhẹ nhàng gật đầu. Nên đến cuối cùng cũng trốn không thoát, hãn biết sớm muộn gì mình cũng phải đối mặt với thời khắc này. Đào Khoát thoát tở thế nào rồi, hiện tại nàng có còn vui vẻ tùy tiện như trước đây hay không. Đột

nhiên, Húc Tử nghe thấy tiếng tim mình đập loạn xạ, nhưng cùng lúc đó, hai bóng người một cương một nhu mạnh mẽ lách tới, ngăn trở cái bóng Đào Ngột thoát tơ trong lòng hắn.

Là Kính Nhi và Nhị Nha, một người ôn nhu như nước, một người nóng như lửa. Tắm trong nước cùng lửa dịu dàng, trái tim Húc Tử không hề cảm thấy đau đớn nữa. Vết thương cũ năm xưa đã được xoa dịu, mặc dù có vết sẹo nhưng không thể nhỏ máu.

“Hồng rồi, nữ nhân kia là một lão tướng của Trọng Kiên!” La Sĩ đã từng xem hết bụi hoa, thấy vẻ mặt Lý Húc thay đổi trong chớp mắt, lập tức hiểu ra ngọn nguồn của nó: “Trách không được Tần Nhị ca cũng không tán thành việc Húc Tử đưa Cam La đi xung phong hãm trận. Nếu là trùng phùng với tri kỷ trước kia, với tính tình của Trọng Kiên, thật đúng là không đành lòng giao đao!”

“Ta đi cùng Trọng Kiên gặp hắn một lát!” Một bên xoay chuyển ý nghĩ quỷ dị, La Sĩ trong thư vừa ồn ào hét lên. Hắn đứng lên, dùng tốc độ nhanh nhất đội mũ giáp giáp.

Giờ phút này không chỉ có một mình hắn hiếu kỳ, đám người Lý Thế Dân, Trương Giang, Trương Tôn Vô Kỵ đều nóng lòng muốn thử, ngay cả Độc Cô Lâm có chức vị cao nhất trước mắt cũng nhin không được muốn tự mình ra khỏi thành kiểm tra một chút. Nhưng ý tốt của bọn họ đều bị Húc Tử từ chối, “Ta mang Cam La ra ngoài là được, ngay ở cửa thành của chúng ta, bọn họ cũng không dám lỡ mạng!”

Trong tay có hắc đao, bên người có Cam La, dưới hông có chiến mã, hai mươi mấy địch nhân hoàn toàn chính xác không thể làm gì với Húc Tử. Ánh mắt La Sĩ uy tín cầu viện nhìn về phía Tần thúc bảo bảo, cái sau chỉ nhẹ nhàng lắc đầu với hắn. “Ai, chán sống rồi!” La Sĩ không được ủng hộ quăng mũ giáp xuống bàn, thở dài.

“Nếu ngươi nguyện ý, có thể ở đầu tường xem địch lược trận giúp ta!” Húc Tử lại cười cười, nói ra.

“Đương nhiên có thể!” La Sĩ nghe Húc Tử nói, toàn thân trên dưới lại khôi phục sức sống.” Ngươi đừng lo đi nhanh, ta đi

tìm cung mạnh ba đá nữa!”

“Chính là tiền pháp của người!” Tất cả mọi người đều bị dáng vẻ không đầu không đuôi của La sĩ chọc cho cười to, cùng trêu ghẹo nói. Lời Húc Tử vừa nói là biện pháp thiết, vừa có thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mọi người., Không đến nỗi bị người Đột Quyết coi thường, sau khi sắp xếp lại mọi người đều ủng hộ Lý Húc cùng Cam La đi tới cửa bắc. Độc Cô Lâm sai người mở cửa thành cho Húc Tử, lại bố trí hơn ba mươi kỵ binh ở trong cổng tò vò, đợi mọi việc sắp xếp xong xuôi mới cùng những người khác đi lên lầu đối địch.

Ánh mặt trời mùa thu rất sáng, khiến phong cảnh ngoài thành càng thêm xinh đẹp quyến rũ. Trời xanh lam trong thiên hạ, Húc Tử mang theo cam la phủ đầy tuyết, chậm rãi rời khỏi cửa thành. Người ủng hộ A Sử kia khoảng cách tường thành có một đoạn khoảng cách., Dường như cố ý không muốn để cho những người khác nghe thấy lời nói của mình. Đồng thời, để người trong thành yên tâm, nhìn thấy Lý Húc một mình một ngựa đến gặp mặt, tên Đột Quyết, Khả Hãn tay cầm trọng binh này lập tức ra lệnh cho thị vệ dưới trướng thôi lui ra xa.

Tất cả mọi người nghe lệnh lui ra, bao gồm cả tài liệu trên mặt có một tấm khăn che mặt màu lam nhạt thoát ti. Hạt tử từ trên thân ảnh có thể phân biệt rõ ràng, chính là người ngày đó cùng mình ở thảo nguyên, đem tiếng cười rải khắp các góc ngách bên hồ nguyệt nha thoát ly tợ. Vài năm không thấy, dáng người của nàng so với ban đầu lại cao hơn một chút., Cũng càng lộ vẻ yêu mị. Nếu nói năm xưa Đào Ngột thoát ti trong mắt Húc Tử chính là một chuỗi hoa bồ câu ngây ngô, hiện tại nàng giống như một cây Đỗ Quyên núi nở rộ, thay đổi một loại phong cách, nhưng ánh mặt trời cũng mỹ lệ mất đi màu sắc trong phút chốc.

Cam La cũng phát hiện nữ chủ nhân của mình, vui vẻ chạy về phía trước vài bước, đột nhiên dừng lại, quay đầu trông mong hỏi ý kiến của nam chủ nhân mình.” Đi tới: “Đi với ánh mắt khát vọng của Cam La, Húc Tử cười nói. Sau đó, hắn nhìn thấy một tia chớp sáng trắng vượt qua cánh đồng bát ngát màu đen, dẫn ánh mắt của mình chạy đến dưới chân Đào Ngột thoát tợ.

“Cam La!” Đào Thiển thoát ti nhảy xuống ngựa, giồng năm đó nhiệt liệt ôm lấy bạch lang. Trong nháy mắt tiếp xúc với đối phương, khăn lụa của nàng bị gió thổi rơi, lộ ra một khuôn mặt sạch sẽ, tràn ngập vui sướng cùng hưng phấn.

“Hong rồi, ngay cả lời cũng không nói đã bị người ta lừa đi rồi. Tiểu tử này, một chút định lực cũng không có!” La sĩ ở ngoài thành chứng kiến hết thấy đều tin tưởng đập thẳng vào tường thành: “Sớm biết đối phương sử mỹ nhân kế, chúng ta đã không nên để Trọng Kiên ra. Nếu A Sử thôi kia giờ đem đầu ngựa gạt một cái...”

“Trọng Kiên huynh vừa vặn ở sau lưng bắn hấn. Trong vòng một trăm bước, người có nhìn thấy ai thoát khỏi điều linh của Trọng Kiên huynh không?” Độc Cô Lâm tin tưởng đám người Lý Húc vượt qua La Sĩ Tín, mỉm cười nói. “Người xem, góc độ túi đựng cung của Trọng Kiên huynh so với vị trí mà hấn mang theo lúc bình thường tuyệt đối bất đồng!”

Trái tim đám người đã treo tới tận cổ họng nhìn lại mái che lạnh, quả nhiên phát hiện cung và tên của Húc Tử đều đặt ở phía sau yên ngựa, một tên cực kỳ có dáng dấp cầm tới tay. “Đúng, ngày đó hấn bắn Lý Mật chính là bày trí như vậy. Tên ngốc họ Lý kia còn tự cho là thông minh, kết quả bị Trọng Kiên từ sau lưng một mũi tên bắn xuống ngựa, làm cho chân què đến hỏng cả mặt, hiện tại cũng không có cách nào gặp người!” La sĩ bỗng nhiên tỉnh ngộ, thu tay về đám tường lại, chuyển thành vuốt tay chúc mừng.

Bọn họ không nghe thấy Húc Tử kia đang nói cái gì với A Sử, nhưng cũng không cần lo lắng tiếng nghị luận của mình bị đối phương nghe được. Đặc biệt là La Sĩ tin, quả thực sợ thiên hạ không loạn.” Nếu như Trọng Kiên huynh lúc này bắn chết mảnh xương thối kia của A Sử, có thể đem nữ tử kia cùng lang tộc về hay không.” Hấn đột nhiên phát hiện chủ ý này tuyệt diệu vô cùng., Cách cửa thành gần như vậy, lấy thân thủ của Lý Húc cùng cước lực Hắc Phong, tuyệt đối có thể ở phía xa đảm nhiệm chức vụ đại quân cảnh giới trước khi phản ứng kịp, bình an rút lui khỏi huyện Mi.

“Sĩ sĩ, đừng chỉ lo hồ đồ, nhìn kỹ xương cốt kia của A Sử phó thác Khả Hãn làm gì?” Tần thúc Bảo đề nghị đối với La Sĩ Tín không có thương thức thoảng có chút khinh thường, chỉ chỉ về phía dưới thành, mệnh lệnh.

La sĩ tin tưởng im lặng, cùng mọi người quan sát tình huống dưới thành.” Xương thối của A Sử kia “Hắn không muốn xưng đầy đủ với đối phương, cho nên lấy ngoại hiệu chẳng ra gì để tỏ vẻ khinh miệt, “Xương cốt thối tha của A Sử đang tranh chấp với Trọng Kiên huynh, xem ra Ngân Lang hắn muốn, vợ cũng tiếc!” Trong lòng thì thầm, La sĩ đưa mũi tên nhọn lên cao.

Thị vệ Đột Quyết ở một bên quan sát cũng có phản ứng, rút loan đao ra, hướng về phía không khí chớp lên thị uy. Nhưng bọn họ đều bị nữ nhân mang theo sói kia quát bảo, không ai dám tiến lên hỗ trợ cho Khả Hãn nhà mình. La Sĩ từ đầu tường nhìn lại, có thể thấy rõ ràng cánh tay của A Sử Lạp Cốt Lỗ khoa tay khoa chân, giống như rất gấp, nhưng lại không dám thật sự đánh một trận với Lý Húc, bộ dáng vô cùng chật vật.

“A... Tám vạn đại quân...” Gió ầm ầm đẩy tiếng cãi vã ở phía xa lên đầu tường, xương thối rõ ràng đang uốn cong lời nói rất địa đạo của Trung Nguyên, câu dẫn trong lòng người ta càng thêm ngứa ngáy. La sĩ tin có thể đoán được, xương thối A Sử kia có ý đồ uy hiếp Lý Húc. Nhưng biểu hiện của Húc Tử vẫn rất bình thản, bất luận đối phương giương nanh múa vuốt như thế nào, cánh tay phải từ đầu đến cuối đặt lên chuôi đao bên hông, vẫn ung dung.

Từng tượng tượng vô số lần trùng sinh với Đào Khoát Ti, mỗi một lần, nỗi lòng của Húc Tử đều quay cuồng như nước. Nhưng thật sự gặp mặt, hắn lại phát hiện cái gọi là thời điểm tâm thần kích động chỉ xảy ra một mình mình. Giờ khắc này, trong lòng rất bình an, tựa như nước trong thời tiết phong bạo. Tất cả gợn sóng chỉ xuất hiện trong nháy mắt cục đá rơi xuống, sau khi gợn sóng tản ra, trong chớp mắt liền sóng gió mất đi.

“Thật ra bộ dạng của Kính Nhi không giống cô ta chút nào!” Nghe A Sử nói Lỗ xương kia uy hiếp vô nghĩa, trong lòng Húc

Tử chậm rãi xuất hiện kết luận cách đề vạn dặm. Cái gọi là tương tự, có lẽ chính là loại cảm giác như lần đầu gặp mặt mà thôi. Đào Ngột thoát tơ là Đào Ngột thoát tơ, Kính Nhi là Kính Nhi, hai bên gần như không có chỗ nào hòa hợp.

Hắn biết mình rốt cuộc cũng buông bỏ, quá khứ tiếc nuối đã sớm tan như khói, bây giờ nhớ lại, chỉ có những trải qua trưởng thành sung sướng. Năm đó tiểu tử ngốc nghếch cùng tiểu cô nương lấp lánh ánh nắng kia, sớm đã như hoa dại khô héo năm nào trên thảo nguyên trở thành phong cảnh trong ký ức. Có lẽ ngẫu nhiên có một đám giống như đã từng quen biết, nhưng khẳng định không phải đóa năm đó.

Chỉ cần nắm trong tay, cảm thụ được hạnh phúc, cần gì đóa hoa năm đó, người kia đâu? Húc Tử không biết mình đã hạ xuống lúc nào, nhưng hắn biết không phải hiện tại. Hiện tại, hắn cảm giác được ánh mặt trời mùa thu, mỗi một tia đều tràn ngập hi vọng. Đó là vui sướng chỉ có thể chia sẻ cùng người thân mật nhất., Người chưa từng trải qua không cảm giác được. Hắn nhìn về phía Đào Ngột thoát ti, trông thấy đối phương đang chơi đùa với Cam La, một người một sói như tỷ đệ đồng bào, đùa giỡn thân mật vô cùng. Cam La ở cùng một chỗ với Đào Ngột thoát tơ là vui sướng. Nhưng Cam La trên chiến trường không phải, mặc dù ở trước hai quân trận, bộ dáng của nó rất hung dữ.

“Ngươi, ngươi rốt cuộc muốn như thế nào?” Trương Nha gương nanh múa vuốt một lúc lâu sau, A Sử nọ uốn nắn Lỗ hồn hên hởi. Phát hiện ánh mắt Húc Tử chệch hướng, hắn cảnh giác quay đầu nhìn về phía Đào Ngột thoát ti. “Không được, tuyệt đối không được! Không được, Đào Ngột thoát tơ là của ta, tuyệt đối không thể dùng để trao đổi!”

“Yên tâm, ta sẽ không đoạt tài liệu của ngươi thoát ti!” Phảng phất rất hài lòng với biểu hiện cuối cùng của đối phương, khẩu khí của Húc Tử đột nhiên xuất hiện một tia buông lỏng.” Ngươi phải một mình rút quân., Mang theo Lang kỵ dưới trướng của ngươi và Đại mạc phía đông do các bộ lạc của ngươi quản lý rời rời khỏi Trung Nguyên!” Giọng điệu của hắn rất kiên định, căn bản không cho đối phương cò kè mặc cả.” Sau khi các Đột Quyết khác lui quân, ngươi thỉnh khế đan vũ lăng bộ đến Nhận

Môn quan đón Cam La về. Ai có thể tiếp được nó, người có thể thừa hiểu!”

Chương thứ ba phóng hoả (lục: hạ)

Nếu như không phải không nắm chắc đao pháp và kỹ thuật của mình, A Sử Chỉ hận không thể lập tức xông lên dùng loan đao, không phải., Dùng móng ngựa giẫm tên không biết tốt xấu trước mặt mình thành một đồng thịt vụn. Hắn vừa rồi tận tình khuyên bảo nói nửa ngày, thậm chí đại biểu A sử gia tộc đã đưa ra điều kiện nâng đỡ đối phương thành bá chủ Trung Nguyên. Điều kiện tiên quyết là chỉ cần hắn chịu giao ra Ngân lang vương, cũng án binh bất động. Nhưng đối phương lại tựa hồ căn bản không nghe hiểu, ngược lại mở ra một cái giá cao làm cho Lỗ căn bản không cách nào tiếp nhận.

Được người Đột Quyết ủng hộ bá chủ Trung Nguyên, cho dù không thể vào mà xưng đế thì ít nhất cũng có thể tự cắt đất tự lập. Đại Tùy triều chỉ còn vài ngày rảnh rồi., Những hào kiệt có chút xa lạ đều biết triều đình này chẳng qua chỉ đang kéo dài hơi tàn. Vô số “anh hùng” lau tay, ý đồ thay thế đi tới Đột Quyết thỉnh cầu trợ giúp sứ giả nối liền không dứt. Những sứ giả kia nô lệ quỳ gối, vì kết thành một đồng minh chiến lược., Bất kể gia tộc A Sử kia đưa ra điều kiện hà khắc gì đều đồng ý không chút do dự.” Những người Trung Nguyên kia sao, luôn xem lợi ích nhà mình cao hơn một chút so với tộc đàn!” Sau khi tận mắt thấy vô số người đến từ Trung Nguyên chỉ biết lắc đầu thương tiếc, gia tộc A Sử kia rút ra kết luận như vậy, bởi vậy, càng thêm kiên định quyết tâm của bọn họ.

Nhưng vị tướng quân trước mắt này lại là một ngoại tộc, gia tộc A Sử kia đem điều kiện ưu đãi như thế chủ động đưa tới cửa, hắn chẳng những không tiếp nhận, ngược lại muốn ra giá khắp trời!

“Dẫn theo các bộ lạc Đông tái rút lui trước, một tháng sau lại phái phối hợp với vương phi của Đan Vũ Lăng bộ đến đây đón Cam La về!” Điều này có nghĩa là bao gồm cả bản bộ Đông Khang của A Sử ở trong Đông tái thông Khả Hãn từ nay về sau, hơn nữa bọn họ không thể cam đoan đến lúc đó Tùy nhân sẽ đúng hẹn đưa trả lại Ngân Lang.

“Ngươi, ngươi đây là lừa bịp?” Thở hổn hển nửa ngày, Cốt Lỗ mới từ trong kẽ răng gạt ra một câu như vậy. Không phải gã chưa từng nghĩ tới sẽ trực tiếp cướp Cam La đi, nhưng thê tử trước khi đến đã từng nhắc nhở: “Phụ Ly là cung tiền thủ tốt nhất bên hồ Nguyệt Nha năm đó, Tô Tỳ bộ không ai có thể so được với gã, bao gồm cả A Tư Lam!”

Khoảnh khắc nghe được những lời này, Cốt Thác Lỗ từ trong mắt thê tử thấy được một mảng ưu thương. Giống hai người mới vừa mới thành thân đoạn thời gian kia, ưu thương trong mắt thê tử là khiến Cốt Thác Lỗ cảm thấy tê tâm liệt phế đau đớn. Hắn mơ hồ nghe nói qua chuyện cũ của thê tử cùng nam nhân khác, bên trong tràn ngập thê lương cùng bất đắc dĩ.

Vừa nghĩ tới ánh mắt thê tử lúc đó, Cốt Thác Lỗ trong lòng khó chịu không nói nên lời. Đào Khoát thoát ti cuối cùng cũng đi theo hắn, giúp hắn lấy thánh vật gia tộc hưng suy. Đào Khoát Thoát Ti rất chú ý mặt mũi trượng phu của mình, từ đầu đến giờ không nhìn về phía người Trung Nguyên đối diện. Ánh mắt của nàng nhìn chằm chằm Cam La, ôn nhu mà chuyên chú, giống như nàng mới gả vào vị trí Đột Quyết mấy tháng trước.

“Đây không phải là lừa bịp, lấp bấp, ngươi căn bản không có đủ đồ vật trao đổi cùng ta. Vừa nãy ngươi nói bốn mươi vạn đại quân kia, là khơi dậy dưới trướng Khả Hãn. Vừa nãy ngươi nói là nâng đỡ ta lên., Cũng là toàn bộ gia tộc A Sử kia, mà Cam La cuối cùng lại cười hướng nàng “Húc tử cười hướng Đào Ngột thoát ti gương cầm, “Không phải A Sử gia tộc kia. Đương nhiên, một tháng sau nếu ngươi hi vọng ta đem Cam La dâng hiến đến trước mặt Thủy Tắt Khả Hãn, ta vui lòng tuân mệnh!”

“Ngươi, ngươi không có nửa điểm thành ý!” Cốt Thác Lỗ đột nhiên cảm thấy miệng khô lưỡi khô khốc, tóc tai cơ hồ muốn dựng thẳng lên. ” Hân nhân chết tiệt, hắn thế mà đối với chuyện nội bộ gia tộc A Sử kia hiểu rõ như vậy!” Trừ tại trong lòng chửi mắng ra ngoài., Cốt Lỗ phát hiện chính mình cơ hồ không có ngôn từ thích hợp để phản kích. Hắn mặc dù cũng được xưng là Khả Hãn, nhưng cái này Khả Hãn so với thủy chung, căn bản không thể so sánh được. Trên thực tế, tại Đột

Quyết Vương Đình bên trong., Chức quan của hắn chỉ là một trong bốn chế tác, địa vị cùng loại với chư hầu một phương. Mấu chốt nhất chính là, địa vị của hắn cũng không an ổn, nếu như không có thể tử và các bộ lạc Đông tái giá ủng hộ, sớm muộn gì đối phó Khả Hãn cũng sẽ giống nhau, nhờ tận gốc thảo nguyên phía Đông Bắc.

Đây là bí mật nội bộ gia tộc của A Sử, người Trung Nguyên rất ít khi biết. Nhưng cái tên mặt đầy râu quai nón trước mắt này lại nắm giữ tỉ mỉ chi tiết hơn cả Hoàng đế và Tể tướng của bọn họ!

Cốt Lỗ kia của A Sử tức giận quay đầu lại, nhìn về phía thuộc hạ mà mình mang đến.” Nếu như thừa dịp hắn không chú ý mà giết chết!” Một ý nghĩ điên cuồng bùng nổ nhảy lên xương cốt trong lòng Lỗ, “Đào Thiên Thoát Ti nhất định sẽ vô cùng không vui, thậm chí có thể nghĩ đến hậu quả khi làm như vậy, hơn nữa, hắn dùng khước mắt nhìn thấy tay phải đối phương nắm trên chuôi đao đột nhiên siết chặt.

“Ta không thể đồng ý! Cho dù người mang Ngân Lang Vương đi, không tới ba tháng, Nhạn Môn quan khẳng định sẽ sa vào. Đến lúc đó liên quân tái ngoại ta sẽ tiến về nam quy mô, dựa vào một huyện Miêu nho nhỏ, người căn bản ngăn trở chiến mã của chúng ta!” Đột nhiên quay đầu trở lại, A Sử gầy dựng lớn tiếng hồi đáp. Đồng thời, ông ta dùng tay nhanh chóng rút yêu đao.

Bọn thị vệ cảnh giới bên ngoài không để ý Đào Thước khuyên can, giục ngựa lao tới. Nếu như Khả Hãn đại nhân chuẩn bị dùng sức mạnh, bọn họ liều mạng bị chửi rửa tương lai cũng phải tiến lên trợ giúp một tay.

“Hồng rồi, người Đột Quyết hành động thô lỗ!” La sĩ đứng ở đầu tường lo lắng vạn phần, hai tay dùng sức kéo căng cung mạnh trong tay. Không đợi hắn buông dây cung ra, mấy cánh tay đồng thời chế trụ cung cánh tay, Lý Thế Dân, Tàn thúc bảo, ba người Độc Cô Lâm kẹp chặt lấy mũi tên lông vũ của ba người La sĩ ở kẽ ngón tay, ném lên tường thành.

“Sĩ tử không nên gấp gáp, còn chưa tới lúc liều mạng!” Lý Thế Dân cười khuyên bảo, không hề cảm thấy căng thẳng

trước mắt.

La Sĩ chăm chú nhìn kỹ, chỉ thấy xương cốt thôi của A Sử đem rút ra một nửa thanh loan đao lại cắm trở lại bên hông. Húc Tử không nhúc nhích, căn bản không quan tâm đối phương uy hiếp. Mà Ngân Lang Cam La đột nhiên nổi giận, che ở trước chiến mã của bọn thị vệ lớn tiếng rít gào. Những súc vật cỏ rác rưởi đó không dám hướng miệng sói đung vào., Chân trước giương lên cao, vạn trạng hoảng sợ. Đám thị vệ trên lưng ngựa hoặc là bị ngã xuống, hoặc là không chế tọa kỵ vòng về phía xa. Bọn họ có thể giết chết tất cả nhân loại ngăn trở mình, nhưng lại không dám chỉ mũi đao hướng thân mình sứ giả.

Đào Khoát Thoát Tư chạy đến bên cạnh Cam La, giang hai tay ôm lấy nó. Một lát sau tiếng gầm gừ của ngân lang dần dần đình chỉ, bọn thị vệ mặt xám mày tro ngượng ngùng đi trở về vị trí ban đầu. Dưới thành ánh mắt lại chuyển hướng nhìn về A Sử Lỗ cùng Lý Húc, nhìn thấy hai người giống như mới vừa rồi chưa phát sinh cái gì, lại bắt đầu một vòng cò kè mặc cả.

“Người căn bản không biết chúng ta vì lần nam hạ này, đã chuẩn mực trong bao lâu rồi. Riêng sữa và thịt khô, cũng dần theo một vạn xe ngựa. Huống hồ tướng lĩnh Đại Tùy các người cũng không giống người, rất nhiều người đã âm thầm liên lạc với chúng ta! Thỉnh cầu chúng ta giúp tiêu diệt Đại Tùy, thay bách tính chủ trì công đạo!”

“Một người dễ dàng bán đứng dân tộc mình, người cho rằng hấn đáng tin cậy sao?” Húc Tử ngăn chặn lửa giận trong lòng, hỏi ngược lại.

“Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt. Trung Nguyên các người không phải có câu nói, lưỡng điều chọn cây mà đậu sao? Hoàng đế Đại Tùy hồ đồ đến bộ dáng gì, trong lòng người hấn là rất rõ ràng!” A Sử Lỗ kia không trả lời câu hỏi của Húc Tử, tiếp tục khuyên bảo từ tốn.” Người mặc dù cứu hôn quân nhất thời, nhưng cứu không được một đời. Đổi lại chủ nhân của Trung Nguyên, mọi người sẽ sống càng tốt!”

“Đổi lại là các người, thừa nhận Dương Quảng không phải là Hoàng Đế tốt đẹp gì, đốt cháy cướp bóc, giết chết hết nam nhân, bắt tất cả nữ nhân thành làm nô lệ, vậy thì sống cũng tốt

hơn hả?” Trong mũi Húc Tử phát ra một tiếng cười lạnh, bộ ngực phập phồng nhanh chóng. Hắc thừa nhận Dương Quảng không phải là người tốt, cũng thừa nhận triều đình Đại Tùy đã mục nát thâu đỉnh. Thế nhưng, hắc vẫn muốn bảo vệ quê hương của mình.

Chức trách của Vũ tướng là thủ hộ, xưa nay y chưa từng khắc nào lý giải Trương Tu Đà như bây giờ, ánh mắt trở nên càng thêm sáng ngời, giọng nói cũng dần dần đề cao, cuối cùng gần như biến thành gào thét: “Hoàng đế Trung Nguyên chúng ta hôn mê bất thường, đó là chuyện của người Trung Nguyên chúng ta. Không liên quan tới ngoại tộc các ngươi. Người tự nhìn xem mình làm gì, vô luận các ngươi lấy cớ gì, mang đến nơi đâu cũng không phải là tai nạn!”

“Ta, chúng ta cũng là không thể làm gì. Binh quá nhiều, không dễ không chế!” Cốt Lỗ rõ ràng biết đỏ mặt, ngượng ngùng giải thích.

“Đúng, các ngươi chỉ là không thể làm gì, tộc nhân của chúng ta lại phải đối mặt tai họa ngập đầu. Dựa vào cái gì, bằng vào cái tóc quăn dài cùng con mắt màu xanh lục của ngươi? Trường sinh thiên tại thượng, Đột Quyết Vương Đình các ngươi cũng rồi tinh rồi mù, tại sao không phải chúng ta tiến vào thảo nguyên, chủ trì một chút công đạo cho các ngươi?”

“Chúng ta lần này mang đến nhiều binh lính!” Cốt Lỗ kia của A Sử gần sát biên giới bộc phát, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Người của chúng ta cũng không ít đâu. Hồ Bí tướng quân La Nghệ đã đến từ An Nhạc quận, trong vòng mười ngày, ngươi có thể nghe được tin tức của hắc!” Húc Tử cười lạnh đáp, biểu lộ trên mặt cực kỳ buồn cười.

“Không thể nào, La Nghệ tướng quân là bằng hữu của gia tộc A Sử kia, vẫn bình an vô sự với chúng ta!” Cốt Trương Lỗ của A Sử lại đặt tay lên chuôi đao bên hông, nhưng lần này hắc cố gắng khống chế tâm trạng của mình không rút đao ra ngoài.” Chẳng trách mấy ngày gần đây võ sĩ Hề tộc cùng tới mỗi người đều tâm thần không yên, có lẽ bọn họ đã nghe được tin tức gì đó...”, Lặng lẽ ở trên lưng hắc hướng hạ lưu, từ cột sống kéo dài tới đỉnh yên ngựa. Sau khi ra khỏi quận An Nhạc,

Yến Sơn chính là bãi chăn thả truyền thống của Hề tộc, qua bãi chăn nuôi của Hề tộc chính là Thác Hộ Thần, tiền nhiệm lập nên sào huyệt A Sử kia đã kinh doanh nhiều năm với hai người bọn họ.

Nhân mã mặc giáp dày, Hồ Bí thiết kỵ vẫn luôn là ác mộng trong lòng võ sĩ Đột Quyết, mặc dù song phương giao phong chính diện, A Sử phó thác Lỗ kia cũng không nắm chắc tất thắng. Huống chi hiện tại từ mưa nước cho đến sông Thái Di ngàn dặm, trong mỗi bộ lạc lưu lại tất cả những phụ nữ trẻ em già yếu của mình đều là những người già yếu.

“La Nghệ tướng quân là bằng hữu của A Sử gia tộc kia, nhưng dù sao hắn cũng là đàn ông, máu mủ tình thâm. Người chưa xâm lấn Trung Nguyên, hắn tự nhiên sẽ bình an vô sự với người! Xem các người ở đây làm cái gì, nếu ta dẫn người trên thảo nguyên tạo nghiệt tương tự, cho dù chưa tiến vào lãnh địa của người, người sẽ thờ ơ sao?” Húc Tử nói tiếp, càng làm cho A Sử xương kia gọi đầu Lỗ Đại ba thước.

Bốn bề đều là đất đai khô cằn, liên quân nhét hơn bốn mươi quận Nhạn Môn coi như một thiên đường giết chóc và cướp bóc. Mỗi một thành, bọn họ tận tình tàn sát, thỏa thích phát tiết. Không ai nghĩ tới việc duy trì quân kỷ một chút, bị giết không phải tộc nhân của bọn họ nên bọn họ không cần quan tâm.

Cũng đúng, nếu Hồ Bí đại tướng quân La Nghệ vùng sư nhét lên, đông nhét Chư Hồ cũng không phải tộc nhân của bọn họ. Huống hồ, Hồ Bí thiết kỵ do đại tướng quân Dương Dũng huấn luyện ra vẫn luôn có danh tiếng tàn bạo. Nghĩ lại cảnh tượng khắp thảo nguyên đều là khói đen, thân thể A Sử Lỗ kia liền nhũn ra, ngay cả tiếng nói cũng dịu đi không ít.

“La Nghệ chính là bạn tốt của Đột Quyết chúng ta!” Hắn dùng ngữ khí mà ngay cả chính mình cũng không thể xác định lại lần nữa. Phần giao tình này là đánh nhau từ đây, năm đó La Nghệ theo Dương Xán đánh vô số trận với người Đột Quyết, trực tiếp làm cho Đột Quyết chia làm hai bộ, sau đó Đại Tù và Đông Đột Khải Dân Khả Hãn kết thân., Một đạo đánh bại Tây Đột Quyết, gia tộc của A Sử có thể có huy hoàng ngày

hôm nay, có thể nói cùng Đại Tùy ủng hộ mật thiết không thể phân chia, đồng thời, một số tướng lĩnh biên quân Đại Tùy cũng cùng một số anh hùng của gia tộc A Sử kia trở thành bằng hữu, lén lút thư qua lại.

La Nghệ có lòng bất thần, A Sử Lỗ kia trông cậy vào điểm này rất rõ ràng. Mấy năm gần đây, Đột Quyết vẫn luôn đưa một lượng lớn chiến mã vào khu vực do La Nghệ quản lý. Nhưng La Nghệ Lỗ kia lại không cách nào cam đoan rằng hành vi của La Nghệ sẽ thờ ơ đối với liên quân ở Nhạn Môn. Chính như Húc Tử nhấn mạnh, La Nghệ tướng quân dù sao cũng là nam nhân.

Một bên là ” hữu nghị liên quan đến lợi hại”, một bên là thân tình huyết mạch bẩm sinh, Cốt Lỗ kia của A Sử kia không biết đối phương sẽ lựa chọn cái gì. Mà khiến hấn cảm thấy hoảng sợ chính là, Tùy tướng đối diện hình như còn có quân cò khác ẩn giấu trong lòng bàn tay, căn bản không chỉ có La Nghệ đoạn đường này.

“Ngươi cứ đợi xem, ta không ép buộc ngươi!” Húc Tử nhẹ nhàng huýt sáo, Cam La nhảy ra khỏi vòng tay của nữ chủ nhân, dưới ánh mắt kinh ngạc của Cốt Lỗ, nhanh chóng chạy tới dưới chân Hắc Phong. Đặc biệt Phiêu diêu hoạt không thể chịu đựng mùi máu tanh trên người sói, không ngừng hô lên kháng nghị, Húc Tử lại không chịu di chuyển nữa, dùng sức kéo dây cương.

Một người, một ngựa, một sói, tĩnh lặng dưới ánh mặt trời mùa thu. A Sử nọ cốt nhờ Lỗ đột nhiên phát hiện mình rất suy yếu, suy yếu cơ hồ khó có thể ngẩng đầu ở trước mặt đối phương.” Đào Khoát thoát tở không cách nào khống chế Ngân Lang Vương, phụ ly mới thật sự là thần tuyến!” Sự thật bày ở trước mặt hấn, hấn không khỏi không nhượng bộ.

“Nếu ta đơn độc lui quân, liền sẽ trở thành tất cả công địch của Đột Quyết nhân. Trở lại thảo nguyên, khơi mào rõ ràng Khả Hấn sẽ chinh phạt ta đầu tiên!” Hấn một bên lau mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay, một bên thân thể.” Ta, ta, ta không thể vì một đầu Thánh Lang, mà bán đứng gia tộc của mình!”

“Người không phải bán đứng, mà là trợ giúp! Trợ giúp gia tộc miễn cho tai nạn” Húc Tử cúi người trên lưng ngựa, vỗ vỗ đầu Cam La, sau đó chỉ chỉ Cam La lóc thoát tơ. Cam La được nam chủ nhân cho phép lần nữa chạy về phía nữ chủ nhân, không quan tâm sắc mặt A Sử Lỗ kia khó coi cỡ nào.

“Biết người này của Lưu Quý Chân không? Hắn cũng là bằng hữu tốt của ta!” Húc Tử ra oai với A Sử, ngồi xuống lưng ngựa.

“Người nói là một trận gió?” Cốt Lỗ kia của A Sử càng lúc càng khẩn trương, đối phương mỗi lần nói một câu, trong lòng hắn đều như bị đập vào một cái nệm. Hắn đột nhiên rất hối hận vì đến đây cùng Lý Húc trao đổi, sớm biết kết quả như vậy, còn không bằng trực tiếp huy sư công thành. Mặc dù như vậy có thể là một trận thảm bại, nhưng trong quá trình lại không giống như bây giờ tuyệt vọng.

“Chính hắn nói, hắn là hậu nhân hô Hàn Tà đại danh. Chủ nhân chân chính của thảo nguyên!” Húc Tử gật gật đầu, cười tung ra một tin tức làm cho người ta không thể ngậm miệng lại được.

“Trường Sinh Thiên!” Cốt Thoát Lỗ của A Sử kia hận đến mức muốn vả vào miệng mình.” Cái tên đại hán phụ ly kia không thể khinh thị, có thể không giao phong với hắn, tận lực không giao phong với hắn.” Hắn nhớ lại lời dặn dò trước kia, lại hiểu rõ hối hận đã muộn.

Trên thảo nguyên mà Hàn Tà đại danh chỉ có tên gọi thì không ai không biết, hắn bây giờ đã suy vong, lúc đó là một dân tộc vô cùng cường đại, khả năng Hung Nô tộc. Từ huyết thống phân chia ra, bất kể là Đột Quyết hay là khế đan, đều truyền thừa một bộ phận huyết thống Hung Nô. Cho nên bất kể là Lưu Quý Chân Hung Nô chỉ có huyết thống sau này vẫn bịa ra, chỉ cần hắn lấy ra cái cờ hiệu này, nhất định có thể khuấy động thảo nguyên một mảng đại loạn.

Mà danh tiếng của Lưu Quý Chân thật sự tàn bạo còn cao hơn cả La Nghệ. Mặc dù Hồ Bí thiết kỵ hung hãn, nhưng dù sao cũng là biên quân Đại Tù. Dưới trướng Lưu Quý Chân lại là một ô mã tặc, một tổ đi tới đâu thì người điên đến đó!

“Giả dối, hần họ Lưu, căn bản không phải họ Hung Nô!” Cốt Thác Lỗ nghe thấy thanh âm của chính mình, cảm giác bên trong tràn ngập tuyệt vọng.

Húc Tử không phản bác, chỉ là mỉm cười, song phương đều hiểu nụ cười này bao hàm hàm ý tứ gì, năm đó Lưu Uyên sau khi thành lập thì họ Lưu. Hần là hung nô nhân thuần khiết, mao muội chỉ là con trai, căn bản không có nửa điểm quan hệ với Hán nhân. Đến nay, bên trong Đại Tùy cảnh có vô số gia tộc họ Lưu, đều đến vì huyết mạch này.

“Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?” Cốt Lỗ rốt cuộc phát hiện mình đang nói chuyện với ác quỷ trong truyền thuyết, bị phần găm rú.

“Chờ, ngươi theo chúng ta chờ, không đến năm ngày, Thủy Tất Khả Hãn liền có thể biết được tin tức Lưu Quý Chân và La Nghệ đã đưa ra. Công kích của hai người bọn họ không riêng gì lãnh địa của ngươi, mà mấy Khả Hãn khác cũng sẽ chịu uy hiếp. Đến lúc đó, có đề nghị rút lui với Khả Hãn hay không, các ngươi tự quyết định!”

Húc Tử cười một tiếng, đưa ra đáp án vô cùng quan tâm: “Đối với ngươi mà nói, đề nghị sẽ không có bất cứ nguy hiểm nào. Chỉ cần liên quân lui ra khỏi bức tường, ngươi sẽ thực hiện hứa hẹn lui binh!” Nói xong, hần lại huýt gió, đồng thời quay đầu ngựa.

Cam La Điện chạy tới, đi theo sau lưng chủ nhân. Đào Khoát thoát tở nhìn về phía trượng phu của mình, mặt mũi tràn đầy áy náy. Nhìn biểu cảm của thê tử, A Sử Lỗ kia biết mình đã thua sạch sẽ, cười khỏ đuổi theo mấy bước: “Chờ chút, Lý tướng quân, phụ ly huynh đệ, ta còn muốn hỏi ngươi một câu?”

“Nói đi!” Húc Tử dắt chiến mã, cười xoay người. Hần không muốn để đối phương nhìn thấy dây cương cương ngựa của mình, nơi đó đã bị mồ hôi thấm đến mức biến sắc. Chậm thêm chốc lát nữa, xương cốt A Sử Báo Lỗ khẳng định sẽ phát hiện sơ hở.

“Người họ Lý?” Sắc mặt Cốt Thác Lỗ chậm rãi khôi phục bình thường, ánh mắt cũng trở nên hùng hổ dọa người.

“Chính xác!” Húc Tử ngây cả người, trả lời.

“Ta nghe Trung Nguyên các người nói đủ điều, Hoàng Đế họ Lý sẽ thay thế Hoàng Đế họ Dương!” Cốt Thác Lỗ kia của A Sử cuối cùng cũng chuộc lại một chút mặt mũi, nhìn sắc mặt Lý Húc lập tức tái nhợt, cười lớn xoay đầu ngựa.

“Cốt nhờ Lỗ huynh đệ!” Lý Húc đột nhiên cũng cười lên, nhìn bóng lưng A Sử hô lên: “Ta cũng có một nghi vấn?”

“Chuyện gì?” Cốt Lỗ lần nữa quay đầu ngựa, trên mặt tràn đầy đắc ý. Hắn biết vừa rồi mình trúng chỗ yếu hại của đối phương, một người họ Lý, tay cầm trọng binh, công lao to lớn, lại có thể điều khiển thần thú tướng quân, dưới trướng Dương Quảng còn có thể sống được dài sao?

“Nếu như Thủy Tắt Khả Hãn bất hạnh trúng tên, ta chỉ là so sánh, người không cần vội. Đại Tùý nghĩa thành công chúa nên phó thác cho ai?” Húc Tử đột nhiên trở nên rất nhẹ nhàng, cợt nhả hỏi.

Chương thứ tư thành khô (một)

Thủy Tắt Khả Hãn (Chú thích) nhìn thủ lĩnh bộ lạc lớn nhỏ đang cãi vã không ngừng phía trước, trong lòng nhin không được cảm thấy một trận thê lương. Từ lúc phụ thân tại thế đã chuẩn bị nam chinh vừa mới mở đầu, liền không thể không kết thúc. Trừ mấy xe không thể làm củi đốt vàng bạc châu báu ra., Đột Quyết quốc cơ hồ cái gì cũng không có. Nhưng từ nay về sau những người Trung Nguyên kia sẽ không tin người Đột Quyết là huynh đệ nữa, bất kể là Đại Tùy tiếp tục khổng chế quận Nhạn Môn, hay là một tên phản tặc nào chiếm cứ bốn mươi một thành này., Bọn họ đã đem uy hiếp đến từ phương bắc làm đối tượng phòng ngự chủ yếu. Nếu đưa liên quân muốn tìm một cơ hội Nam chinh tương tự, phỏng chừng ít nhất phải đợi thêm năm, sáu năm.

“Có thể cho ta thêm năm năm nữa không?” Thủy Tắt Khả Hãn tự hỏi từ sâu trong nội tâm. Tình hình thân thể của hắn cũng không tốt lắm, một nửa là vì chính vụ vất vả, khiến cho một nửa nguyên nhân là bởi vì đám Mai Lộc trước mắt này bố trí., Đám thổ truân này chỉ cần không chú ý một chút thôi, những người này sẽ bày ra chút thủ đoạn thiên kì bách quái, hoặc là công kích lẫn nhau, hoặc là cướp đoạt dê bò của người khác, phảng phất không chiếm chút tiện nghi nào của đối phương thì sẽ không thể sống được. Cả ngày nhìn chăm chăm vào bọn họ, so với xử lý chính vụ còn mệt hơn.

“Chúng ta không thể cứ như vậy mà đi được, nếu không sẽ bị những người phía tây xem thường!” Người lớn tiếng ồn ào nhất trong đám người chính là Đại đệ đệ ứ lợi của Thủy Tắt Khả Hãn. Tên gia hỏa trẻ tuổi khí thịnh này cũng y như tướng mạo của hắn vậy, thô ráp thiếu đi tâm cơ.

“Đúng, chúng ta thà chết trận dưới bức tường thành Đạo Quan này cũng không thể quay đầu!” Một người la hét muốn cùng Tùy quân tử chiến một trận với Nhị đệ hùng hồn của hắn, ngôn từ rất kịch liệt, thậm chí không tiếc rút đao tự tàn bày tỏ quyết tâm. Nhưng trong mắt mọi người, sự kích động của đứa cháu hổ thẹn càng giống một loại nguy trang, thông qua biểu hiện

cứng rắn này để giành lấy lòng trung thành của một ít tướng sĩ bộ tộc thiếu niên tướng sĩ.

Đối với loại hành động đùa nghịch thông minh vặt này của dòng dõi, Thủy Tất Khả Hãn vô cùng bất mãn. Nhưng hắn cũng không cảm thấy nguy hiểm, trên thảo nguyên có một câu châm ngôn, có thể khiến người ta thấy được trí tuệ không phải là trí tuệ. Triều tịch càng khoe khoang, Thủy Tất Khả Hãn càng nắm chắc không chế hắn. Hắn ghét nhất chính là ngồi ở một góc lều trại, từ đầu đến cuối không nói gì, tuy rằng hành vi của đối phương luôn quy củ củ củ củ củ.

Xác thực mà nói, Cốt Lỗ là đường đệ thủy đầy. Từ trong lịch sử một trăm năm gần đây của A Sử gia tộc kia xem ra, loại huyết mạch này tương tự, nhưng lại không phải cốt nhục liên quan tới quan hệ cực kỳ nguy hiểm. Như là đường thúc thông minh đoạt vị trí của chất nhi, hoặc là đường đệ thông minh không cẩn thận tiêu tốn các bộ hạ của đường huynh, ví dụ hầu như mỗi hai mươi năm lại phát sinh một lần, tựa như bị người ta nguyên rửa tuần hoàn không ngớt.

Cốt Lỗ rõ ràng chính là người trúng nguyên rửa, gia hỏa này nổi tiếng mềm yếu cùng sợ lão bà, gặp chuyện luôn lui ba bước trước. Nhưng một lần như vậy người nhu nhược ít khi cùng người tranh đấu chịu thiệt. Năm đó vì đối phó mà không thể không liên thủ với nó. Ai ngờ đánh nát răng nanh lại mông lung, mới phát hiện không bằng mất đi nhiều. Cốt Thác Lỗ bằg vào nó “Trung thành cùng quyết đoán., Kế thừa quyền lực của Côn Bằng tại đại mạc phía đông. Trừ cái đó ra, hắn còn chiếm được tất cả sắc phong, cùng với sự chế nhạo, mạ, đĩnh, khế đan cùng phòng Vi các bộ lạc chưa từng thắng được.

Thủy Tất Khả Hãn rất muốn tìm cơ hội giết chết Lỗ xương, nhưng đối phương trơn trượt như cá chạch trong dòng suối. Người này hầu như không phạm lỗi gì, đối với phân chia chiến lợi phẩm cũng không tranh chấp. Hàng năm cấp cho trưởng lão bộ tộc và tất đầy hiếu kính, hắn trước nay đều là nhiều nhất. Đồng thời, người này phi thường biết bảo tồn thực lực. Tựa như lần Nam chinh này., Thủy Tất vốn đặt nó ở tít bên ngoài, khả năng cao nhất là bị viện quân Đại Tùy công kích, kết quả liên tục mấy trận ác chiến đánh xuống, các thiết kế

khác và bọn họ đều bị tổn thất không nhỏ, Cốt Thác Lỗ lại hầu như không tổn thương một sợi tóc.

Không ai có thể chỉ trích Cốt Lỗ tác chiến không tích cực, danh tiếng nhu nhược của ông ta vốn đã truyền lưu bên ngoài, những hành vi không chịu đựng cảm phát sinh trước mặt người khác đều là sỉ nhục, phát sinh ở trên người ông ta là thiên kinh địa nghĩa. Huống hồ, trong lúc chiến đấu với viện quân Đại Tùy, Cốt Thác Lỗ đã ra sức hơn so với lúc bình thường. Tất cả những người bị đánh bại đều là ông ta tiếp ứng, mười mấy tên Ma vương đều thiếu nợ ân cứu mạng ông ta.

Đối với loại kết thiện duyên này, Thủy Tất Khả Hãn dù trong bụng có ôm hận thế nào cũng chỉ có thể lấy lễ đối đãi. Hãn không thể bởi vì nhất thời không đành lòng mà làm cho các Khả Hãn nhìn hằn tâm, cho nên, hãn tận lực làm cho mặt mình nở nụ cười, “Cốt La Lỗ, người thấy thế nào? Chúng ta rút quân về thảo nguyên hay tiếp tục tấn công Nhạn Môn?”

“Ta nếu như nói rút về thảo nguyên, quay đầu lại người khẳng định đem trách nhiệm lui quân đẩy đến trên thân một mình ta!” Cốt Lỗ trong lòng mắng to, trên mặt cũng tràn đầy nụ cười tương tự: “Hồi bẩm Đại Hãn, ta đề nghị tiếp tục tiến đánh Nhạn Môn. Dù sao lương khô còn đủ ăn một thời gian, chờ bên ngoài xác minh xong, chúng ta lại rút quân cũng kịp!”

“Người nói gì vậy, chẳng lẽ liên tục bị đốt mười mấy bộ lạc, người còn tưởng rằng là kế nghi binh của địch nhân sao? Chúng ta tiếp tục hao tổn tại đây, trong nhà liền bị người ta cướp sạch sẽ. Đến lúc đó cần gì phải hồi sư, dù sao trở về cũng là chết đói!” A Huyền trình độ A Sử nọ cùng cốt cách đột ngột không hợp, nghe xong đề nghị của hãn, lập tức xông lên phản bác.

“Đại Hãn hỏi ta, ta lấy chức trách trong đó đưa ra đề nghị. Huynh đệ Kiệt Ba nếu không đồng ý, cứ việc nói ra đề nghị của người, ta chú ý nghe!” Cốt Đột Hương Kiệt Ba khom người một chút, khiêm tốn thỉnh giáo.

“Bọn họ đốt không phải là bộ chúng của người!” Nghê Ba bị đóng đinh mềm nghẹn đến mức thở không thông, trợn trắng mắt nói. Lãnh địa của hãn ở dưới trướng, cách Nhạn Môn gần

nhất, cho nên tin tức Lưu Quý Chân xuất cứ từ nơi đó truyền đến sớm nhất. Chỉ tốn ba ngày, Lưu Quý Chân đã cướp sạch hai mươi mấy doanh địa, đốt sạch dân du mục, phí một năm mới góp nhặt được, cướp đi toàn bộ gia súc, làm cho hơn vạn già yếu rời rạc.

Hơn vạn người con trai cùng phụ thân đều ở dưới trướng A Sử Ba kia, mấy ngày nay đoàn người căn bản không có tâm tư chiến đấu với Tùy quân, mỗi ngày đều kêu la muốn giết về, giết Lưu Quý Chân báo thù, cũng đoạt lại khẩu phần lương thực bị cướp của Lưu Quý.

“Bộ hạ của ta chịu tai ương càng nhiều lợi hại hơn, nhưng ta phải chú ý đến đại cục!” Cốt Lỗ khẽ mỉm cười, ra vẻ đối phương chỉ trích sai lầm trong đó: “La man tử mang theo Hồ Bí thiết kỵ của hãn ra khỏi nút, từ mưa nước cho đến Lạc Thủy, khắp nơi đều là người của hãn làm ác!”

Đây cũng là tin tức mọi người đều biết, nhưng mỗi lần lặp lại, trái tim mọi người liền thắt chặt thêm một phần. Hung danh của Hồ Bí đại tướng quân La Nghệ cũng không phải là không có, năm đó cùng Tây Đột Quyết tác chiến, mỗi trận chiến, La Man Tử đều có thể thắng một trận, máu trên mặt đất đều có thể nhân qua cổ người này. Đến nay, một số bộ lạc nhắc tới người này, sau lưng còn bốc lên hơi lạnh.

Đầu tiên là bị bám vào cướp đi Thánh Lang, sau đó lại bị La Nghệ đánh vào lãnh địa. Tất cả mọi người đang ngồi đây, không có ai tổn thất nhiều hơn A Sử Lỗ kia. Mà cho dù như vậy, hãn vẫn miễn cưỡng vui cười, toàn tâm toàn ý nghĩ cho toàn bộ bộ tộc. Đây là lòng dạ rộng lớn cỡ nào? Nghĩ đến đây, rất nhiều mồ hôi nhỏ nhìn về phía Cốt Lỗ ánh mắt đều biến thành thương hại. Cùng lúc đó, ánh mắt họ nhìn về phía A Sử kiệt Ba tràn ngập khinh thường.

Thủy Tắt Khả Hãn biết mình không nắm được nhược điểm, phát phát tay, lệnh cho Kiệt Ba không nên tranh chấp với Cốt Lỗ, “Được rồi, hai người các ngươi đừng cãi nhau nữa. Cốt Thác Lỗ nói đúng, chúng ta nên chú ý đại cục. Kiệt Ba lo lắng cũng không sai, nếu như hai người La Nghệ cùng Lưu Quý

Chân xuất cửa tin tức là thật, chúng ta đích xác là nên bảo toàn tộc nhân của mình trước!”

“Mỗi bộ lạc lưu lại một nửa binh mã tiếp tục vây công Nhạn Môn, nửa còn lại binh mã hồi sư tự cứu. Dưới trướng Lưu Quý Chân không có bao nhiêu người, La Nghệ lấy bộ thiết kỵ làm chủ, nhân số không nhiều, tốc độ hành quân cũng sẽ không nhanh!” Con nôi dõng hung hăng đi lên trước lớn tiếng đề nghị.

Đề nghị này xác thực có chỗ khả thi, cho nên dẫn tới một hồi thanh âm hưởng ứng, nhưng sự nhiệt tình của mọi người rất nhiều liền chìm xuống, bởi vì Cốt Thác Lỗ lại truy hỏi một câu, “Ta cũng tán thành chủ trương của Câu Tú, nếu có người nguyện ý dẫn đội nghênh chiến La Nghệ, ta có thể đem phân một nửa binh mã dưới trướng cho hắn!”

Trong chốc lát, bên trong lều trại yên tĩnh đến mức ngay cả tiếng hít thở cũng có thể nghe thấy rõ ràng. Không ai chủ động nịnh bợ, bao gồm cả Aất lợi hại và huynh đệ đời thứ ba của A Sữ Hòa A Sữ kia đều ngậm miệng lại. Ngàn dặm xa xôi đi đến viện trợ bộ lạc của người khác, mà Hồ Bí thiết kỵ thì ở trên thảo nguyên chờ đợi lao động. Ai đi cũng chiếm không được tiện nghi gì, không cần thận thậm chí còn có thể bồi thường cả đời anh danh.

Tất cả Yêu tộc ngồi trên ghế da hổ ngồi xuống nhìn thấy tình cảnh này không kìm được thở dài một hơi. Đây chính là mấu chốt áp lên dân tộc dân tộc sẽ rất khó xâm nhập vào Trung Nguyên. Một bộ lạc chỉ cần một lòng, có bao nhiêu cái họ, thì có bao nhiêu ý nghĩ. Lúc Trung Nguyên suy sụp, mọi người còn có thể tiến đến một chỗ có chút tiện nghi. Đợi đến khi Trung Nguyên một lần nữa được một cường giả thống nhất lại, dân tộc đưa lên chỉ có con đường bị người khác đánh tan từng bộ phận mà thôi.

“Chúng ta vẫn là nhanh chóng rút quân đi, ít nhất còn có thể toàn sư mà lui!” A Sữ ngưng nhìn ra ý nghĩ thật sự của mình, đứng lên, thấp giọng đề nghị. Hiện tại trong tay hắn không có một binh một tốt nào, đã không uy hiếp được bất cứ kẻ nào. Cho nên cho dù nói ra cái gì, cũng sẽ không tạo ra liên tưởng không thoải mái nào.

Không đợi người khác mở miệng, Thủy Tất Khả Hãn trước tiên gật gật đầu, “Lại nói rất đúng, chúng ta đã mất nhuệ khí, không bằng mau chóng rút quân. Chỉ là cần nghĩ ra một phương án triệt quân ổn thỏa, không thể quá vội vàng, cho họ Lý cơ hội lợi dụng!”

Đây là một thu hoạch khác của Nam chinh! Thủ lĩnh các bộ lạc đều nhận ra một vị tướng quân họ Lý. Chính người này cướp đi ngân lang của Cốt Thác Lỗ, đã thương thê tử của hắn. Cũng chính người này, cùng với ủy đột trùng một đạo đình ở phía sau đoàn người, hơn mười ngày qua giống như đem trùy tử giống như, vô luận ai đụng tới cũng bị đâm cho máu me đầy người.

“Ta đề nghị mọi người lần lượt rút lui, thống nhất hành động, lại tới sông Tang Can sau đó phân tán về nhà” lại suy nghĩ một chút, lần nữa đề nghị gián ngôn, “Độc độ thiết lập bộ chúng đại nhân tổn thất lớn nhất, cho nên hắn là người đầu tiên rút lui. Lãnh địa Hỏa bạt cùng A Thất bị tấn công, đi đợt thứ hai. Hồ phục, trăm ngộ cùng Xi Lợi loại ba...”

“Ta nguyện ý đoạn hậu cho tất cả mọi người!” Cốt Lỗ kia của A Sử rốt cục dừng cảm một lần, đứng dậy, lớn tiếng nói.

Ánh mắt mọi người lại một lần nữa bị hắn hấp dẫn, không ai ngờ tới thời khắc máu chót, người vốn uất ức nhất lại biểu hiện dũng cảm như vậy. So với A Sử và A Sử bủn xỉn dòng dõi mạnh mẽ trong yếu nhược của A Sử, Cốt Thác Lỗ càng thêm xứng đáng với huyết mạch gia tộc A Sử kia, càng đáng để mọi người tín nhiệm.

“Ta, Cốt Lỗ nhà A Sử, chỉ cần còn một hơi thở, Tùy quân sẽ không cách nào đuổi theo!” Cốt Lỗ của A Sử kia rút đao, đâm rách ngón tay: “Trường Sinh Thiên chứng kiến, làm trái lời thề này, nhân thần chung sức!”

Xông một: Đột Quyết phổ hệ, con trai Khả Hãn dân than thở A Sử kia tốt cho A Sử, lập tức xong việc. Khởi đầu làm xong hai đệ đệ Aất lợi lộc đó của A Sử và A Sử, tức là La Khả Hãn và Tỳ Lợi Khả Hãn. Đột lợi Khả Hãn là con trai Thủy Tất, tên là Thập Bát Côn của A Sử.

Chú 2: Trên bản đồ thực, Nhạn Môn Thành và Nhạn Môn Quan không phải một địa điểm, tác giả lười biếng liền hợp hai làm một. Mọi người chớ truy cứu.

Chương thứ tư thành khô (một)

Cơ hồ mọi người đều có thể nghe ra A Sử cái kia phó thác Lỗ đang mua chuộc nhân tâm, nhưng tại thời khắc này, không có ai có thể khinh bỉ hắn. Có đôi khi dối trá cũng cần dùng một chút dũng khí ủng hộ., Để lại những người đoạn hậu cần phải đối mặt với binh mã cần gấp từ các nơi khác nhau chạy tới. Mấy ngày gần đây, tiếng kèn đến từ phía nam không hề gián đoạn. Từng đại đội sĩ tốt hoặc là tiến vào hàng rào xây dựng vu thông với họ Lý tướng quân kia, hoặc là gióng trống khua chiêng xây dựng gần đó. Mỗi đêm, bọn họ đốt đuốc đều có thể chiếu sáng nửa bầu trời.

“Mặc dù Cốt Lỗ mồ hôi không chủ động xin đi giết giặc, Thủy Tất Khả Hãn cũng sẽ lưu lại hắn đoạn hậu!” Càng nhiều vượn môn trong lòng đối với hành động phó của Cốt Lỗ càng cảm thông. Trong một con sói là Công Lang cường tráng quá nhiều cũng không phải chuyện tốt, làm Lang Vương từ đầu đến giờ giết chết một kẻ khiêu chiến ẩn nấp cũng thiên kinh địa nghĩa. Nhưng địa vị lẫn nhau lại tương đối chiếu rọi địa vị lẫn nhau., Một số quyền lực và đất đai trấn giữ đều hơi lớn một chút thì không khỏi có cảm giác thở chết cáo đau. Cho nên, khi bọn họ đi ngang qua bên người Cốt Lỗ, đều tận lực biểu đạt một chút cảm tạ phát ra từ nội tâm.

“Sau khi trở lại thảo nguyên, nếu như cần lửa của ta hỗ trợ, ngươi cứ việc mở miệng!” Nơi lãnh địa cùng Cốt Lỗ chỉ có cách nhau một nước, gõ lửa thấp giọng đồng ý.

“Cảm ơn huynh đệ lửa cháy, năm ngoái ta nhận được một đứa con gái, nghe nói ngươi năm ngoái cũng đã là con trai. Chờ bọn họ lớn lên một chút, hai nhà chúng ta có thể thân càng thêm thân!” Cốt Thác Lỗ phảng phất còn đắm chìm trong bầu không khí bi tráng của chính mình, bắt đầu an bài sự việc phía sau mình.

“Nhận lấy sự tôn trọng của Lỗ huynh đệ, con gái ngươi chính là con gái ta!” Ngọn lửa dùng quyền phải đâm nhẹ ngực, ra vẻ không phụ sự ủy thác của nó.

Cốt Lỗ nắm tay, trước tiên đâm đâm ngực mình, sau đó lại đưa nắm đâm hướng lửa, nhẹ nhàng va chạm với nắm đâm của đối phương ở giữa không trung.” Chờ người trở lại thảo nguyên, chúng ta cùng nhau uống rượu!” Mấy vị đầu lĩnh bộ lạc khác cũng tiến lên, dùng nắm đâm nhẹ đập xương bàn tay. căn bản không cần quan tâm đến việc bộc phát sắc mặt đã biến thành màu đen của Khả Hãn.

Điều kiện tiên quyết là hãn có thể sống sót trở về thảo nguyên! Cùng lửa sống vai mà mất đi ánh mắt nhìn người chết một lượt, thâm nghĩ. Hãn càng quan tâm hơn là thể tử của đối phương, đó chính là một mỹ nhân nổi danh trên thảo nguyên. Nếu như Lỗ Chiến đã chết, mà đệ đệ và nữ nhân của hãn lại vừa vặn không thể thừa kế phụ thân... Nghĩ đến những điều này, A Thất nhẹ nhàng lau đi nước miếng sắp chảy ra.

Đoán lấy đủ loại tâm tư, các thủ lĩnh các bộ lạc tặc ly khai. Bọn họ lúc nửa đêm lặng lẽ rút doanh, đem công nhận đã bị nhuộm đỏ máu bỏ lại phía sau.

Phát hiện liên quân thứ nhất biểu hiện dị thường chính là quân phòng trên tường thành, trong gần một tháng tàn khốc chiến đấu, bọn họ cơ hồ học được dựng thẳng lỗ tai ngủ. Chỉ cần dưới thành hơi có gió thổi cỏ lay, tướng sĩ đang trực trực lập tức tỉnh lại, mũi tên thò ra lỗ nhỏ, dùng thân thể che lỗ châu mai trên tường thành.

“Các con ngoan, lại đưa Tiêu Dạ tới rồi! Thật đúng giờ!” Giáo úy Ngô Nghiễm thấp giọng cười mắng. Nhân lúc quân thủ thành mệt mỏi triển khai đánh lén là thủ đoạn người thường dùng khi công thành, gần như mỗi đêm đều làm một, hai hồi, mọi người đã quen nên không còn cảm thấy mới mẻ.

Nửa tháng qua, huynh đệ hùng vũ doanh xông vào thành cùng võ sĩ dị tộc trên tường thành triển khai sinh tử bác sát. Mỗi ngày đều có vô số người ngã xuống. Nhưng đội ngũ này từng ở dưới Lê Dương Thành cứng rắn chống đỡ phản quân công kích lại một lần nữa chứng minh mình dũng mãnh, cơ hồ tính mạng mỗi huynh đệ đều cần tính mạng ba người hơn để trao đổi., Chưa từng có ai lui về phía sau nửa bước. Rất nhiều người năm đó khi Hùng Võ doanh thành lập đã gia nhập bách

chiến lão binh ngã xuống, rất nhiều tân đinh ở trong Lê Dương thành mới bị thu nạp thay thế vị trí của bọn họ, trở thành bách chiến lão binh.

Các lão binh ban đêm đôi phó dịch nhân có rất nhiều biện pháp, nhưng tối nay biện pháp của bọn họ một người cũng không thể dùng tới. Nửa nén hương sau, tiếp tục tiếng ồn ào trong doanh địa liên quân, mà dưới chân tường thành lại yên tĩnh không tiếng động, giống như trước kia là mưa tên cũng không xuất hiện đúng lúc. Dịch nhân vẫn đang di động, dưới Nguyệt Nha môn lung có thể nhìn thấy bóng dáng trường long, nhưng không phải hướng nam mà là hướng bắc.

“Tên Đột Quyết muốn lui binh rồi!” Binh Tào Vương bảy cân đột nhiên tỉnh lại, hưng phấn kêu lên. Đột nhiên, hắn cảm thấy cả người như nhũn ra, mỗi một khối cơ bắp đều không còn chút sức lực nào. Thắng lợi tới quá đột ngột, cơ hồ như đang nằm mơ. Đối với bọn hắn từ ngày đó xông vào đã không có ý định sống sót hạ thành mà nói, giấc mộng đẹp từ trên trời giáng xuống quả thực quá xa xỉ.

Rất nhiều lỗ châu mai đều truyền đến tiếng nghị luận trầm thấp, mọi người không thể xác định được tình cảnh đó có phải là quân địch cố ý giả vờ hay không, cho nên không dám khinh ngôn khai thành đuổi giết. Nhưng rất nhiều người dựa vào trực giác cảm nhận được, đoàn người đã qua trận tai ương ngập đầu này, ngày rời khỏi gấm vóc không xa xôi nữa.

Hoàng đế áo gấm về quê hứa hẹn là hoàng đế bệ hạ tự mình đưa ra, tại thời khắc thủ thành nguy cấp nhất, hai mắt hầm đến mức đỏ bừng, bệ hạ đã từng đích thân đi đến trên tường thành để vận chuyển mũi tên cho mọi người. Hắn thề son sắt cam đoan, nếu như lần này có thể bình an trở về Lạc Dương, sẽ không đề cập đến chuyện chinh phạt nữa. Hơn nữa còn chính miệng hứa, chỉ cần bảo vệ thành này, vô quan trừ thẳng sáu phẩm, ban vật trăm đoạn; có quan nhân lấy thứ mà tăng thêm! Những người chết được hưởng, quan phủ rộng dưỡng gia đình!”

“Thất cân ca, người có tính không, nếu như Đột Quyết người thật rút lui, người có thể làm được mấy phẩm?” Giáo úy Ngô

Nghiêm bò đến cạnh Vương Thất cân, thấp giọng hỏi thăm.

Hơn nửa tháng không xuống tường thành, trên người hắn toát ra mùi hôi thối nồng nặc cùng mùi máu tươi. Vương Thất cân bị hun đến choáng váng, trên mặt lại lộ ra nụ cười nồng đậm. “Ta không biết, hoàng thượng nói tăng ích, lại không nói làm thế nào tăng pháp. Bất quá cho dù theo phương thức bình thường luận công, ta ít nhất cũng có thể thăng lên hai cấp! Người thì sao, nửa tháng nay tất cả địch nhân?”

Theo quy luật của Đại Tùy quân, giết chết ba kẻ địch là có thể sách huân một chuyển xoay chuyển., Sau khi lập ba chuyển quân chức lập tức tăng lên một cấp. Dưới sự dẫn dắt của Tự Tại Vũ Văn Sĩ và tướng quân xâm nhập vòng vây trọng tới nay, ít nhất Hùng Vũ doanh cũng chặn được ít nhất hơn năm mươi lần tấn công của Đột Quyết. Theo quy định mỗi lần tấn công tử trận một ngàn sĩ tốt tính toán., Ít nhất năm vạn quân địch chết ở dưới thành Nhạn Môn. Trước mắt quân sĩ Hùng Vũ doanh may mắn sống sót ước chừng hơn chín ngàn người, chia đều cho mỗi người ước chừng là năm tên. Là đốc úy chỉ huy một bên tường thành phòng thủ, Vương Thất cân còn có công lao chỉ huy. Nếu như các loại công năng chiến đấu thực một mỗi cộng với báo, chức vụ sau khi hắn lên chức ít nhất cũng là Ứng Dương Lang Tướng.

“Ta có thể nhận được công lao khẳng định không nhiều bằng người!” Ngô Nghiễm suy nghĩ một chút, mang theo vẻ mặt mờ mông mà trả lời.” Ta nhớ rõ ngày đầu tiên ta từ trên đầu thành chém xuống ba cái, còn hất tung ba cái thang mây, nhưng không biết người trên ngã chết chưa chết. Vài ngày kế tiếp không đáng để ý tới, phần lớn là dùng tên bắn, không thấy đôi phương bị thương ở đâu, nhưng ba ngày có thể bịt mắt một cái.”

Hắn bẻ ngón tay, e sợ sờ sờ mắt.” Ba, cộng thêm năm người, thêm hai người! Ít nhất ta đã giết ít nhất mười người Đột Quyết rồi!” Hắn kêu to, sau khi hưng phấn qua đi, lại thoáng cảm thấy có chút tiếc nuối, “Đáng tiếc ta đã là giáo úy, nhiều lắm thì thăng thêm một cấp nữa. Bọn họ không có chức quan là tốt rồi, hoàng thượng nói thăng thăng lên lục phẩm, tức khắc là giáo úy!”

“Đừng nói bậy, người quan mê! Quả thực dài đầu heo. Hoàng thượng nói thăng tới lục phẩm, không nhất định tất cả đều lên tới giáo úy. Toàn bộ Đại Tùy mới có bao nhiêu quan quân, hơn chín ngàn giáo úy, Hùng Võ doanh chúng ta đâu thả!” Vương Thất cười đăm Ngô Nghiễm một quyền, quát.

Ngô Nghiễm ngượng ngùng quay đầu lại, nhìn quanh bốn phía. Mấy mặt tường thành khác cũng có binh sĩ ban đêm bị tiếng động ngoài thành làm cho bừng tỉnh, đầu đao dưới ánh trăng lóe lên từng điểm lạnh lẽo: “Không phải sao, hơn chín ngàn giáo úy, phải có bao nhiêu binh lính mới đủ mang.” Đây là một con số vô cùng khổng lồ, ngón tay của Ngô Nghiễm không đủ dùng. Một lúc lâu sau, hắn vỗ vỗ mũ giáp lạnh như băng, thở dài: “Có lẽ cuối cùng hoàng thượng cũng không ngờ chúng ta còn sống sót nhiều huynh đệ như vậy!”

Trong phút chốc, tinh quang trên bầu trời chảy xuống lại có chút lạnh, lạnh đến mức làm mấy tên sĩ tốt thăng quan phát tài giới tất cả đều ngậm miệng lại: “Đừng nói bậy, cẩn thận bị người ta nghe thấy!” Sau nửa ngày, thanh âm Vương Thất lại vang lên, một mối không chịu nổi.

Hóa ra Hoàng thượng lại đang lừa chúng ta, hoặc là ông ta ước gì càng nhiều người chiến tử! Tuy rằng mọi người đều mím chặt môi, phần nộ như lửa lan tràn ra, truyền khắp toàn bộ tường thành. Đoàn người bỗng nhiên rất hối hận lúc trước tại sao phải anh dũng như vậy, hôn quân như vậy, để ông ta bị người Đột Quyết bắt đi cũng được, đỡ cho ông ta tiếp tục tạo nghiệt!

“Hoàng Thượng không nghĩ đến cuối cùng có thể có nhiều huynh đệ như vậy sống sót, cho nên hắn mở miệng cho mọi người phong chức quan lục phẩm. Khi hắn phát hiện có nhiều huynh đệ sống sót như vậy, nhất định sẽ đổi ý!” Tất cả mọi người đều đoán được kết cục cuối cùng, nhưng giận mà không dám nói. Bọn họ chỉ là binh lính bình thường., Bóng dáng ngự liễn xưa nay đều không thấy được. Càng không cần nói hướng hoàng thượng kháng nghị. Tùy tiện một quan viên hạ lệnh, có thể đem bọn họ đi, đánh roi, thậm chí xử quyết tại chỗ. Đao trong tay bọn họ bảo hộ được quốc gia này, lại không bảo hộ được chính mình.

“Nếu Lý tướng quân còn sống thì tốt rồi, chắc chắn hắn có thể tranh thay mọi người!” Có người buông cung tên xuống, ngửa mặt lên trời chúi xuống. Hắn có thể nhìn thấy bầu trời đêm nơi nút, bởi vì mặt trăng chỉ có một cái chồi, cho nên lớn như sao trời. Phía bắc có một ngôi sao chói mắt nhất, gần như khiến ngân hà mờ mịt đều mất đi màu sắc.

“Lý tướng quân lúc còn ở Hùng Vũ doanh, hắn tùy tiện không tùy tiện hứa hẹn, nhưng chưa bao giờ lừa gạt mọi người!” Ngô Nghiễm cũng thu hồi binh khí, nằm lên đầu thành. Chiến dịch đã kết thúc, mọi người đối với triều đình cũng cáo lui một đoạn. Về phần triều đình làm sao thực hiện lời hứa hẹn ngày đó, các huynh đệ đều không can thiệp được. Cho nên cùng nghĩ những thứ này, không bằng trước ngủ một giấc. Về phần Đột Quyết người dưới thành, bọn họ chạy xa rồi! Cùng chúng ta làm quân lính thì có can hệ gì?

Trong nháy mắt tâm tình từ đỉnh núi hưng phấn ngã xuống đáy cốc uể oải khiến cho rất nhiều người mệt mỏi không chịu nổi. Bọn họ nằm xuống không còn quan tâm tình hình thù địch ngoài thành nữa, cũng không định bẩm báo tin tức cho cấp trên rằng binh mã bên ngoài đã lui bước. Rất nhiều người lại nhớ tới trận chiến với thủ vệ Lê Dương hôm đó, nghe nói Lý tướng quân chính là vì tự mình thương thức cho tướng quân mà phân phối cho các huynh đệ., Mới bị Vũ Văn nói ra Hùng Vũ doanh được hai năm, các tướng lĩnh năm đó rời đi, chết trận. Hôm nay hạch tâm của Hùng Vũ doanh, cơ hồ tất cả đều là người của Vũ Văn gia, người nào cũng bộ mặt đáng ghét.

“Ta có một cách, có lẽ sẽ để Lý tướng quân trở về!” Dưới lỗ châu mai đột nhiên có âm thanh lớn hơn để mèn nói thầm.

Chương thứ tư thành khô (hai)

Mượn ánh sao trong bầu trời đêm, bắt đầu tất cả thủ hạ của mình nhanh chóng lui về phía Hạ ốc sơn. Hấn không yêu cầu tất cả Khả Hãn lớn nhỏ đều theo cùng một lộ tuyến lui, trên thực tế cũng không có khả năng. Năng lực chiến đấu của liên quân bộ tộc rõ ràng hơn tất cả mọi người. Nếu như tiến công thuận buồm xuôi gió., Thậm chí bọn họ còn dám dùng mấy trăm người hướng về quân địch gấp mười lần phát động tấn công, cũng rất có khả năng đánh sập đối phương. Nhưng vạn nhất gặp phải một chỗ khó khăn nào đó, tựa như hôm nay mọi người ở ngoài thành Nhạn Môn như vậy, các võ sĩ không lùi thì thôi, lui lại thì không ai quan tâm.

Mấy chi quân đội bộ tộc rút lui trước đều lựa chọn con đường thẳng hướng bắc. Phía tây kênh đào nước lan tràn, sau đó đi về phía sông dâu khô ở chân núi Hằng Sơn. Trên con đường này có mấy thành thị còn không chế trong tay liên quân bộ tộc, dọc theo đường đi mọi người không cần lo lắng tiếp tế. Nhưng rõ ràng Khả Hãn không đi cùng một con đường., Lão mưu tính sâu xa, lão đã định trước là Tùy quân sẽ đuổi giết dọc theo nước lũ. Nếu như Tùy quân đến từ Hà Bắc cố tình lấy lòng Dương Quảng, cũng sẽ nhân cơ hội này nhét lên liên quân rồi rút lui xuyên qua Phi Hồ lĩnh. Tuy rằng khi đóng quân thì liên quân xuôi nam các quận Hà Bắc đều án binh bất động, nhưng nhất thời khác lúc này khác lúc trước., Dương Quảng còn sống, vội vàng tiến hành chặn giết liên quân trong lúc vội vàng lui lại, là cơ hội tốt nhất để lấy công chuộc tội của những quan lại địa phương kia.

Thủy Tắt Khả Hãn lựa chọn một con đường tương đối xa, từ Thổ Thành dời về Mã Ấp quận. Hấn phi thường hiểu nhân xử thế của thái nhân vương nhân hộ mã, lúc đại quân nam hạ, có lẽ đã cho đối phương đủ chỗ tốt. Mà Vương Nhân Cung cũng phi thường đủ bằng hữu, mặc dù là tướng sĩ liên quân huyền nào đã truyền vào thủ phủ quận hấn, Mã Ấp quận cũng chưa từng phái ra một binh một binh một tốt.

“Đã thành bằng hữu, hấn dám phản bội ta sao?” Thủy Tất Khả Hãn cười dữ tợn suy nghĩ, hấn âm thầm đắc ý vì an bài của mình. Nhưng đồng thời trong lòng hấn lại thập phần uể oải. Cơ hội tốt như vậy mà cũng lãng phí mất, thật sự là Trường Sinh Thiên không phù hộ cho Đột Quyết. Nhưng Đại Tùy kia lại cho Trường Sinh Thiên chỗ tốt gì, thế mà lại tìm được đường sống trong chỗ chết một lần nữa?

Vốn nghĩ mãi mà vẫn không rõ, hấn không hiểu vì sao quân phòng thủ thành Nhạn Môn phản kháng mãnh liệt như vậy, dưới tình huống gần như tuyệt vọng mà vẫn còn có thể tử chiến không hàng đầu. Hấn cũng không hiểu anh hùng Trung Nguyên lại đồng tâm như vậy, biết rõ Dương Quảng là hôn quân hồ đồ, còn ngàn dặm xa xôi chạy tới bán mạng cho hấn.

Vài con ngựa già lưng còng ngã xuống, khiến đội ngũ đang tiến lên nổi cả da gà. Mục nô phụ trách trông coi xe ngựa liều mạng kéo dây cương, ý đồ khiến gia súc đáng thương một lần nữa tỉnh táo tinh thần. Con ngựa già thở hổn hển, trong miệng phát ra tiếng “Suru suru”!, Nó vô cùng ra sức, nhưng không cách nào đứng dậy. dây thừng cắt đứt trên lưng ngựa của Mục nô, chuẩn bị giảm bớt gánh nặng cho gia súc. Đánh xong thân binh của Khả Hãn chạy tới, một đao đâm vào cổ mồ hôi đầm đìa của con ngựa già.

Máu lập tức phun lên cao hơn ba thước, nước suối tung tóe khắp mặt bọn mục nô.” Đại Hãn có lệnh, ngựa và đồ quân nhu ngã xuống đều buông tha, bất luận kẻ nào cũng không được chậm trễ ánh mắt bi phẫn của đám mục nô, đám thân binh lớn tiếng quát. Theo sát sau, mấy tiếng cỏ cây động vật khác trước khi chết phát ra tiếng gào thét như tiếng gió đêm truyền ra thật xa.

Gió đêm trên cặp bến rất lạnh, hàn khí từ thảo nguyên phương bắc xuyên qua quần sơn tàn phá của quần sơn phía xa, làm người ta lạnh toát. Cầm y sau khi mồ hôi thấm ướt dán ở trước ngực cùng sau lưng, cứng rắn tựa như hai khối da sắt. Không những thế, trong đêm mùa thu giá rét này lại bị người ta làm lạnh., Thủy Tất Khả Hãn không thể dừng lại thay quần áo, làm chủ nhân toàn bộ phương bắc thảo nguyên, động tác của hấn có thông dong liên quan đến sĩ khí không có mây của đại đội

binh mã hay không. Nếu như chính mình mồ hôi cũng luống cuống, những võ sĩ bộ tộc không huấn luyện nhiều kia không thể không nổi.

Tình huống thực tế cùng với trách nhiệm khiến Thủy Khả Hãn chỉ có thể kiên trì, kiên trì không dừng lại nghỉ ngơi, kiên trì mệnh lệnh dưới trướng từ bỏ một bộ phận tài vật đoạt được, giết chết lão Mã thoát lực hoặc mất dấu chân, kiên trì yêu cầu các thân vệ đại biểu cho áo lông dê uy nghiêm của Đại Hãn, chứng minh đại quân đang có trật tự rút lui, mà không phải đang chạy tán loạn.

“Đại Hãn, Thổ thành sắp đến rồi, có vào thành đóng quân hay không!” A Sử Cương thở hổn hển tiến lên, thấp giọng hỏi thăm. Thổ thành là nơi đạn hoàn kệt tại Nhạn Môn quận và Mã Ấp quận, bởi vì vị trí đặc biệt, khi Thủy Sát Khả Hãn vây công Nhạn Môn, đồng thời tận lực lưu lại tâm phúc và sủng tướng, dẫn dắt một ngàn võ sĩ trú đóng ở nơi đó, chỉ cần bình an qua khỏi thành này là được., Đại quân có thể lui vào Mã Ấp quận. Sau đó cứ đi theo bờ sông Tang Can, năm ngày là có thể lên núi trắng. Qua thời gian năm ngày, sau khi lên núi là thiên hạ của người Đột Quyết rồi, Khánh Chân, Võ Chu, bộ lạc lớn nhỏ bên bờ kênh đào nạp sẽ đến tiếp ứng, bảo đảm Đại Hãn bình an về tới Định Tương (Chú thích).

“Vấn thành mà qua, mệnh lệnh rút cùng phóng hỏa thiêu Thổ thành từ xưa, sau đó nhanh chóng đuổi theo!” Khả Hãn Khải Dân không hề nghĩ ngợi, không chút do dự trả lời.

“Nhưng nơi đó có chứa hơn hai ngàn xe khô thịt?” Người đã biến thành trung tâm phụ tá tròn hai mắt, nhỏ giọng nhắc nhở. Cùng với việc đem hơn hai ngàn xe khô thịt đốt cháy một mối lửa, cần gì phải không để mọi người mang về trên đường ăn lương khô. Dù sao quân địch đến nay còn chưa bắt đầu truy kích, sao Đại Hãn cần gì phải đi vội vàng như vậy?

Không đợi hấn đặt câu hỏi, roi ngựa đã quất thẳng xuống đất. “Bảo người đi thì đi nhanh đi, đừng chậm trễ công phu!” Thủy Sát Khả Hãn không kiên nhẫn nổi giận mắng, thần sắc tựa như một con trâu đực đầu xuân.

Hiện giờ A Sử đã không còn được trang bị nữa, trong tay không có binh quyền, cho dù chịu ủy khuất lớn đến mấy cũng chỉ có thể kìm nén. Hãn khom người thật sâu về phía trước, cười nói: “Đúng, phải, ta phải người đi. Phóng hỏa thiêu trụi thành đất, không lưu lại cho người đàn ông kia bất cứ thứ gì!”

“Lão già!” Thủy Tất Khả Hãn hung hăng trừng hãn một cái, tiếp tục giục ngựa tiến lên. Dựa vào suy nghĩ, đề nghị của A Sử kia lại là lời nói năng lòng. Trên thảo nguyên sản vật không phong phú., Thịt khô hai ngàn xe đã đủ cho bộ lạc mấy vạn người ăn suốt một mùa đông. Binh mã chính thống của Khả Hãn có hơn sáu vạn người, xông vào thành mỗi người một bó nhỏ, không cần chậm trễ nửa canh giờ liền có thể mang toàn bộ đồ ăn trên quý này đi. Nhưng Thủy Tất Khả Hãn luôn cảm thấy làm như vậy không thỏa đáng., Tựa như một con sói già tung hoành nhiều năm, hãn vô thức cảm giác được sau màn đêm ẩn giấu nguy hiểm. Còn nguy hiểm này rốt cuộc là từ nơi đó tới, hãn lại nghĩ không ra. Cho nên chỉ có thể mau chóng rời khỏi nội thành, đi càng xa càng tốt.

Sau khi rút lui khỏi nội thành chính là Mã Ấp quận, binh sĩ dưới trướng Vương Nhân Cung sẽ không ra khỏi thành ngăn trở. Mà truy binh sau lưng bị A Sử xách đầu, muốn đuổi theo cũng tốn rất nhiều khí lực.

Trong thổ thành bị đại quân bỏ lại phía sau rất nhanh dâng lên ánh lửa, trong không khí tràn ngập mùi thịt nướng nồng đậm. Đó là một loại hương thơm làm người ta chảy cả nước miếng, xưa nay thịt khô đã mất đi toàn bộ nước khô là sơn hào hải vị trên thảo nguyên, gác ở trên lửa nướng tản mát ra mùi thơm có thể thềm tới vài dặm phát ra trận trận trường hiệu.

“A —— ô ô!” Giữa dãy núi, có Thương Lang đang tru lên, sâu xa mà ngân nga, tựa như anh hùng đã chết đang kêu gọi. Thủy Tất Khả Hãn chợt run run một cái., Giống như trong phút chốc bị tiếng sói tru làm tổn thương hồn phách. Cuối cùng hãn cũng hiểu được mình đang sợ hãi cái gì, A Sử mặc dù mất đi Ngân Lang Cốt Thác Lỗ căn bản không biểu hiện ra tuyệt vọng nên có. Không có Ngân Lang Vương phụ trợ, các bộ lạc Đông tái rất nhanh sẽ vứt bỏ nó, mà mất đi sự ủng hộ của các bộ lạc Đông tái mét, Cốt Thác Lỗ chính là người kế tiếp.

Biết rõ đã mất đi sự chiếu cố của Ngân Lang Vương, Cốt Lỗ còn có thể hiệu lệnh Đông Khang Lưu lại đại quân đoạn hậu, trên thảo nguyên kẻ ngốc nhất cũng có thể nhìn ra đó là giả. Cốt Thác Lỗ căn bản sẽ không đoạn hậu cho mọi người, hắn đã sớm nghĩ ra kế sách thoát thân. Thậm chí hắn căn bản không mất đi Ngân Lang Vương, cái gọi là thánh vật bị đoạt, thê tử bị nhục, tất cả đều là hắn và Tùy nhân xâu chuỗi để cho mọi người xem!

“Mau tăng tốc độ, đẩy nhanh tốc độ xông qua khe núi phía trước!” Thủy Tất Khả Hãn ngửa roi ngựa, hỗn hển quát. Cốt Thác Lỗ có thể dùng để giao dịch cùng Đại Tùy., Chỉ có thể là anh họ là hắn. Nếu như mình bị người Trung Nguyên giết chết trên đường rút quân, hai huynh đệ Bàn Lợi cùng Chấn Huyền, căn bản không có lực lượng đối kháng với Cốt Thác Lỗ. Về phần bản thân mình có thể kế thừa nghĩa phụ mà thành, năng quan tâm chỉ là danh hiệu có thể đôn, không ngại Khả Hãn trẻ tuổi chút.

“Ô ô a a khê ước” Truyền lệnh binh thổi kèn, đem mệnh lệnh của Thủy Tất Khả Hãn gửi ra ngoài. Âm thanh trầm thấp, bức bối ở trong dãy núi quanh quẩn, âm ỉ khiến lòng người căng thẳng. Người đi đường vất vả lắm mới chịu đựng được nhịp điệu cuối cùng, tinh thần dần dần buông lỏng ra, lại bị một trận góc khác kéo căng lên.

“Ô ô ô ô ô ô ô ô ô!” Cung điện ngắn gọn dứt khoát, từ đỉnh núi từ đỉnh núi u cốc đến phía sau u cốc, còn có nơi đã bị quãng xa thổ thành, nơi nơi truyền đến loại tiếng kèn này. Trong bóng tối, không biết bao nhiêu cái kèn đang hợp tấu, nhưng có một đáp án rất rõ ràng, những kèn lệnh này đều không phải người Đột Quyết.

Là kèn lệnh phản kích của đại Tùy, xuyên qua rừng cây, vòng qua nham thạch, ngay lúc bắt đầu xóa hết sự hi vọng không nghe thấy nhất của Khả hãn vang lên. Nghe được tiếng sừng, nham thạch lồi lõm trên sườn núi dường như đều có sinh mệnh, xếp hàng xuống phía dưới lăn đi.” Oanh oanh, oanh oanh!” Chúng nó vừa lăn lộn, vừa phát ra thanh âm tử vong dọa cho các võ sĩ trong sơn cốc chạy loạn khắp nơi, chiến mã bên dưới hông cũng gào thét không dứt.

Hàng ngàn ngôi sao băng chuyển động từ hòn đá lăn lộn bay lên, đánh vào đám người trước khi hòn đá rơi vào. Đó là tên lửa mai phục trên triền núi, cường đạo Đột Quyết dưới đáy cốc dày đặc như vậy, đám tướng sĩ căn bản không cần ngắm chuẩn, mùi thịt nướng lại tràn ngập bầu trời đêm., Đồng thời còn có tuyệt vọng kêu rên, Thủy Tất Khả Hãn tả xung hữu đột, tro mắt nhìn từng bộ hạ của mình bị bắn ngã. Sau đó hắn nhìn thấy cây đuốc khắp núi đồi, còn có bó đuốc bị chiếu sáng, đã từng tàn phá không chịu nổi nhưng vẫn hùng vĩ như cũ.

Tường thành kia từ khi Tần bắt đầu sừng sững đã ngàn năm, nhiều lần trải qua phong sương, nhưng thủy chung vẫn chưa ngã xuống.

Đánh cược 1: Định Tương, ở Tây Bắc cùng thị trường hiện nay. Bản đồ thuộc về Tùy, nhưng bắt đầu từ lúc Khải Dân Khả Hãn, Đột Quyết liên lấy lý do thay Tùy giữ tường canh gác chiếm cứ nơi đây, cũng dần dần biến thành đại bản doanh Nam Quốc.

Chương thứ tư thành khô (2)

Trường thành, Lý Húc, Độc Cô Lâm, La Sĩ tin dẫn hơn tám ngàn huynh đệ cùng nhau phản kích về phía Đột Quyết. Quân địch có số lượng gấp mười bọn họ, nhưng tướng sĩ Đại Tù lại không hề sợ hãi. Không thể để bọn cường đạo chạy trốn nhẹ nhàng như vậy được., Nếu như không giáo huấn bọn họ, bọn họ vĩnh viễn không bao giờ nhớ đau đớn. Trung Nguyên từ xưa đến nay không phải là cái gì cũng có thể cắn một miếng thịt béo, cái kia bụng dạ khó lường nhao tặc, cái kia tham lam vô độ cường đạo, sớm muộn cũng phải vì hấn hành vi trả giá gấp mười, thậm chí gấp trăm lần.

Lực chiến của Lang kỵ dưới trướng Thủy Diệt Khả Hãn cao hơn hẳn so với người bình thường một mảng lớn, trải qua sự hoảng loạn ban đầu, bọn họ rất nhanh tập trung từng chiếc Diệp Hộ, Ba Bì, Bù La, Đạt Toàn, dưới hiệu lệnh của đám mũi tên nhỏ khôi phục trận hình chiến đấu, vừa dùng cung tên hướng phục binh hai bên sườn núi lao xuống phản kích, vừa nhanh chóng chạy về phía cửa cốc xa xa. (Chú 1)

Địa hình trong sơn cốc chật hẹp, bất lợi cho việc triển khai đại đội binh mã của Đột Quyết, vả lại chiếm cứ địa lợi là được. Mà nguyên tắc bên ngoài sơn cốc là chiến trường kỵ binh lý tưởng, bảy vạn Lang kỵ, đủ để đập cho không đến một vạn binh sĩ phải thịt nát xương tan.

“Muốn đi, không dễ dàng như vậy!” Lý Húc nhanh chóng vung lệnh kỳ, ô – ô!” Tiếng gót tựa long ngâm, phục binh buông cung tên xuống, nâng lên nham thạch bên người.

Một khối lớn nham thạch bị phục binh đẩy xuống dốc núi, một bộ phận giữa đường bị rừng cây đại ngăn trở, bắn tung tóe lên vô số cành khô lá úa. Còn có một bộ phận trực tiếp rơi vào đám địch, đem Đột Quyết sĩ tốt nện đến mức người ngã ngựa. Sơn cốc chỗ hẹp nhất chuẩn bị tổ thành nhiều hòn đá, bởi vậy cũng nện ác nhất. Trong nháy mắt đã có hơn bốn trăm Lang kỵ bị đập ngã tê liệt trên mặt đất, cứng rắn chặn đường đi của mình.

“Xuống ngựa, Đại Hãn có lệnh, xuống ngựa nghênh chiến!” Truyền lệnh binh chạy tới sườn núi, kêu khàn cả giọng. Khối đá cùng thi thể trên mặt đất càng lúc càng nhiều, ngồi trên ngựa trái lại không đi bộ mà chạy nhanh. Sau khi phát hiện đường đi bị nút thắt, người Đột Quyết đành phải nhảy xuống chiến mã dọn dẹp đường đi. Vũ tiễn bay từ trên núi xuống thì không chút lưu tình mà đem những gia hỏa động tác chậm chạp đó bắn chết, dùng thi thể bọn chúng làm vật cản trở lại tăng thêm một tầng độ dày.

“Xuống ngựa, hãn mã, Đại Hãn có lệnh, chia quân phản kích!” Sau khi trả giá mấy trăm tính mạng, người Đột Quyết may mắn không thể không điều chỉnh chiến thuật, một bộ phận tiếp tục đội mưa tên mở đường, một nhóm khác nhảy xuống lưng ngựa, cầm đao giết thẳng lên sườn núi.

Bọn họ không dám quay đầu rời khỏi sơn cốc, binh mã cần cù của các nơi trong truyền thuyết đang lục tục chạy đến, ở bên ngoài sơn cốc chậm trễ thêm một ngày, có khả năng sẽ không có cơ hội trở lại thảo nguyên. Bọn họ cũng không dám đầu hàng quân địch, một tháng rưỡi tới, bọn họ gây sát nghiệt quá nhiều, tự biết sẽ không được thương cảm.

Các phục binh chiếm cứ địa lợi, nhưng nhân số chênh lệch quá xa so với đối phương. Rất nhanh, mục tiêu của vũ tiễn không thể không từ đáy cốc di chuyển đến giữa sườn núi, hơn nữa ở vị trí khác đột phá, các quân binh đã bắt đầu chiến đấu thân cận với các võ sĩ bộ tộc xông lên.

Trận chiến chém giết bằng thịt là thứ La Sĩ ưa thích nhất, so với việc trốn trong soái kỳ điều động toàn quân hãn càng ưa thích loại chém giết mặt đối mặt này. Nhất là đối mặt với đám người Đột Quyết không hề giống mình, chém giết cực kỳ thuận tay. La Sĩ phát hiện ra mình đã thích tranh đấu cùng dị tộc., Nếu như là ở Trung Nguyên, sau khi đưa quá nhiều kẻ địch đi gặp Diêm Vương, lão nhất định phải nhận Trương Đà hoặc Tần thúc bảo của một trận. Ngay cả Lý Húc tuổi tác không chênh lệch bao nhiêu, mỗi lần nghiêm mặt lại nói cho lão ít làm sát nghiệt. Nhưng khác với lúc chiến đấu với dị tộc., Từ khi đại quân vượt qua Lam Châu, Lý Húc không nói một chữ về hành vi lạm sát hãn. Mà Tần thúc bảo thì hành vi càng

sâu, tuy rằng bởi vì chân thụ thương không thể tham dự trận chiến cuối cùng nhưng vẫn liên tục dặn dò La Sĩ tin, muốn hấn diệt cỏ tận gốc, nhất định phải khiến cho đám người Đột Quyết cả đời này không dám nghĩ tới.

“Loạn thế đã tới! Nếu để cho Đột Quyết không tổn hao lông tóc nào mà rút đi. Lần sau khi bọn họ đánh vào thì toàn bộ Trung Nguyên vạn kiếp bất phục!” Trước khi từ biệt mọi người, Tần thúc Bảo đã từng lo lắng nói, chữ “La sĩ” vạn kiếp không còn” này rất hiệu., Xung quanh huyện Mi, hấn từng tự mình kiểm tra những thôn trang từng bị Đột Quyết cướp sạch qua. So với bất kỳ tình huống nào hấn có thể nghĩ đến đều thê lương, thôn xóm cực lớn tựa như từ nhân gian rơi xuống địa ngục., Không còn nhìn thấy bất kỳ người sống nào, ngẫu nhiên có thể nghe thấy mấy tiếng kêu thảm thiết, đó là chó hoang mất đi chủ nhân đang đánh nhau vì một bộ thi thể đã hư thối. Những động vật này đôi mắt đều biến thành màu xanh lục, phảng phất từng đoàn quỷ hỏa phiêu đảng.

Một đoàn quỷ hỏa bùng bùng bay tới, đó là tướng lĩnh tên Đột Quyết, trên mũ giáp có hai cái đuôi hồ ly, Bùi La dẫn theo hơn trăm võ sĩ bộ tộc chạy tới gần La Sĩ, ý đồ chiếm khôi nghen nơi sườn núi này. Người này thân cao khoảng bảy thước, bả vai rộng bốn thước, mọc ra một đôi mắt thường có bọt., Con mắt như con sói phát ra lam quang nhàn nhạt. Tiếng tru của hấn cũng giống như sói, thê lương mà kéo dài. Đám quân binh cho tới bây giờ chưa từng thấy qua nhân loại nào như vậy, trong lòng có chút khản trương, vũ tiễn do bất ngờ phát ra bị Bùi La dùng thuẫn gạt ra, trước sau rơi xuống mặt đất.

“A a ngài ước nguyện ngao ngao!” Đột Quyết Bùi La lớn tiếng tru lên, đồng thời dùng loan đao đánh lên khiên da, phát ra tiếng vang thùng thùng. Hơn trăm võ sĩ bộ tộc lao tới trước người quân binh đập trống khua lên trước mặt, nhanh chóng bổ nhào về phía trước. Quân binh cầm trâm đâm thẳng, hơn mười võ sĩ bị trâm cài cắm xuyên qua ngực, khí tuyệt tại chỗ. Những người còn lại thì dùng đao đẩy nghiêng khiên, tru lên lao vào trong quân binh.

Trường Chử từ bốn phía đâm tới, đem vài võ sĩ bộ tộc lao tới quá nhanh chọc thành tổ ong vò vẽ. Máu phát ra tiếng Xi tê

của lam nhân, tung tóe khắp nơi. Đồng thời, trận hình các quân binh cũng xuất hiện khe hở, vài võ sĩ đáng người cường tráng ở trống vung đao, chém ra mấy đợt sóng máu.

“Bảo trì trận hình, hàng thứ nhất lui về phía sau, hàng thứ hai đi về phía trước!” La Sĩ hét lớn nhắc nhở các huynh đệ chú ý phối hợp với nhau. Bộ lạc trong tay hắn như một con Ô Long lượn vòng bốn phía, đem võ sĩ bộ tộc nhào tới từng cái biến thành thi thể. Nhưng đám người Đột Quyết chạy tới càng lúc càng nhiều, từng người quên cả sống chết, trong khoảnh khắc đã ép đám quân binh lui về phía sau mười mấy bước.

“A a ngao ngao ngao ngao!” Đột Quyết Bùi La ngửa mặt lên trời, trong ánh lửa lộ ra hàm răng đỏ như máu. Loan đao cùng bì thuẫn trong tay hắn không ngừng đánh lẫn nhau, tựa như một trống trận, điều chỉnh sự tiến công cùng tiết tấu của đám thuộc hạ. Ánh mắt La sĩ bị hấp dẫn, khóe miệng nhếch lên, nhanh chóng rút trường liễn từ trên thi thể một bộ võ sĩ bộ tộc, sau đó ra sức vung tay, đem trường cương tám trượng coi như ném mâu.

Trên không trung, Trường Thương gào thét phần nộ, Đột Quyết La đang hô hào nghe tiếng kinh hô của sĩ tốt dưới trướng, nhanh chóng nâng khiên tự cứu. Nghệ Phong đánh trúng mặt khiên, giống như xé giấy xé rách da trâu thật dày, sau đó tiếp tục đi về phía trước, dán vào cánh tay Đột Quyết Bùi La, đâm trúng ngực hắn, xuyên thấu hai tầng giáp da, máu thịt, xương sườn, lưng hắn, đem hắn đẩy ngã, cứng rắn dính trên mặt đất.

“A a a —— tiếng kêu bỗng dừng im bật. Mang theo khuôn mặt tràn đầy vẻ khó tin, hai tay Đột Quyết, Bùi La nắm chặt cây li ti đã đâm thủng thân thể mình, liều mạng giãy dụa. Máu màu đen thuận theo miệng của hắn, lỗ mũi cùng tai ùn ùn tuôn ra, nhuộm cả cảnh khô bên người thành một màu đỏ bồng.

“Khà khà!” La sĩ đưa tay, thân binh của hắn lập tức đưa lên một cây gỗ cứng rắn khác. Thoạt nhìn cũng không thêm liếc, La Sĩ thư trong tay cầm trường liễn tương đối hoa lệ hướng một tên đột định khác ném tới. Chử Bằng dưới cái nhìn chăm chú của vô số người bay vọt khoảng cách hai mươi mấy bước,

đem mục tiêu đánh lui rất nhanh về phía sau, sau đó đung một cây khô, đem thi thể người nổi liền cùng một chỗ với thân cây khô.

“A!” Đột Quyết võ sĩ tru lên biến thành kinh hô. Trong nháy mắt hai gã tướng lĩnh chết trận, đại địa đả kích sĩ khí bọn họ. Thừa dịp tiết tấu tiến công của quân địch bị đánh loạn, mũi chân La Sĩ uy tín nhắc lên một thanh loan đao, sau đó hất một tay cầm trường lương do thân binh đưa tới, tay kia cầm đao, hò hét lao ra khỏi đám người.

“Đem cường đao đánh xuống!” La sĩ kêu to, râu dài quét ngang một cái, đem ba võ sĩ bộ tộc kinh hoàng thất thổ đập thành hồ lô lăn lộn. Theo sau, hất bỏ chéo một phát, loan đao chém trúng một gã địch thủ từ mặt bên lao lên. Đao nhận không sắc bén chút nào theo cầm đối phương kéo dài tới dưới bụng, cứng rắn cắt nát tất cả hộ giáp cùng da thịt, đem nội dung trong bụng toàn bộ lộ hết ra.

Đột Quyết võ sĩ cảm thấy đau đớn tê tâm liệt phế, theo sát là một luồng lạnh lẽo xâm nhập linh hồn. Trong nháy mắt ngã xuống, hất theo bản năng gập cổ lại, nhìn thấy ngũ phúc lục tạng của mình bốc hơi nóng hướng ra ngoài lăn đi. Hơn một tháng trước, hắt từng dùng phương pháp tương tự hành hạ một nữ nhân Trung Nguyên đáng vẻ chán nản., Nhìn nữ nhân đang quay cuồng giãy dụa trong vũng máu, cười ha ha. Hôm nay, hắt đột nhiên nghe thấy tiếng cười của mình, quanh quẩn ở trên bầu trời truyền đến, phảng phất như tiếng vọng hôm đó vẫn chưa tan.

Một tia khí lực cuối cùng trên dưới toàn thân nhanh chóng theo máu chảy ra, khiến võ sĩ Đột Quyết tóc quăn mắt xanh ngừng thở. Thì ra giết người phóng hỏa là phải trả giá thật lớn, trong khoảnh khắc cuối cùng của sinh mệnh, hắt rốt cục hiểu được đạo lý này. Đáng tiếc thời cơ đã bỏ qua, không ai lại nghe hắt sám hối.

Bước qua kẻ địch hoặc máu tươi của người mình, La Sĩ tin tìm tới một đối thủ khác. Võ sĩ Đột Quyết kia tuổi còn rất nhỏ, ánh lửa khắp nơi rõ ràng chiếu thấy chòm râu hắt còn thừa thớt. Nhìn thấy bộ dáng hung thần ác sát của La sĩ, võ sĩ hiển nhiên

là sợ hãi.” Không phải ta, không phải ta., Ta cái gì cũng không làm!” Dưới sự điều khiển theo bản năng, hắn một bên lùi về sau, một bên dùng Đột Quyết nói dối. Nhưng đối phương hiển nhiên không hiểu được Đột Quyết nói dối, hơn nữa, đối phương hiển nhiên không hiểu được Đột Quyết., Ánh mắt hắn nhìn chăm chăm vào eo. Nơi đó có một túi hương rất đẹp, bình thường thiếu nữ Trung Nguyên sẽ làm cho vợ của bọn họ, kim chỉ tuyến đều tràn ngập tình nghĩa. Đáng tiếc uyên ương trên đó đã từng bị nhuộm qua máu, Đột Quyết tính tình võ sĩ thô kệch, muốn mang về thảo nguyên tặng cho nữ nhân của mình nhưng lại không muốn rửa sạch chút ít máu tươi.

La sĩ tiện tay trái đâm trường lương vào túi hương, đem hai tảng máu đọng lại một chỗ. “Mẹ!” Đột Quyết võ sĩ trẻ tuổi mềm nhũn quỳ rạp xuống theo triền núi lăn xuống. Cái từ cuối cùng, La Sĩ nghe hiểu. Bước chân hắn dừng lại một chút, định chỉ truy sát địch nhân, thân thể ả vào trong đội ngũ nhà mình.

Dưới sự phản kích của các quận binh, võ sĩ bộ tộc mất đi thủ lĩnh nhanh chóng lui về phía sau. La sĩ vung lên loan đao đã chém ra từng lỗ thủng, mệnh lệnh cho huynh đệ dưới trướng khôi phục đội hình. Vài tên võ sĩ Đột Quyết lui lại hơi chậm, các quận binh xếp đặt trận hình vuông chính tề chen lấn qua, đao cương song song nâng, trong khoảnh khắc đem bọn họ biến thành mảnh vỡ.

Không đợi các quận binh vì thế cục mà hoan hô, một nhóm võ sĩ bộ tộc khác thay thế binh bại, nghịch dốc thế liều mạng giết tới. Đối địch ta hai bên đều từ bỏ chiến mã, hoàn toàn dựa vào kỹ xảo cùng dũng khí của mình đối đầu. La sĩ thư đón một tên Đột Quyết cầm thiết phủ trong tay., Dùng liên tiếp tốc độ nhanh chóng đâm thẳng đối phương không thể tiến gần. Dùng khí lực thấy võ sĩ Đột Quyết lớn lên không thể tới gần La Sĩ, chỉ có thể bị động phòng ngự. Mấy chiêu qua đi, trên gáy hắn liền toát mồ hôi, bả vai, trên hai sườn cùng chân cũng trước sau toát ra máu tươi.

“Nha nha... nha!” Đột Quyết phen trên dưới toàn thân bị thương phát cuồng ngang ngược, dùng bả vai đối cứng với La sĩ tín, sau đó nhanh chóng vận mình, đem thiết phủ tay phải bỏ về phía nghiêng mực. Hắn có mười phần nắm chắc đánh gãy

nghiền nát lục lạc, sau khi đánh gãy là có thể dùng búa đối phó địch tướng hai tay.

“Thùng!” Lưỡi búa sắc bén không chút hoa xảo chém trúng mục tiêu, tiếng đứt gãy trong dự đoán lại không truyền đến.” A Khuyết!” Trong miệng Đột Quyết phiên phát ra tiếng kêu thảm thiết như heo bị giết, hai cánh tay buông thõng xuống. La sĩ thư lại lựa chọn vứt bỏ cương, dẫn tới một kích như sấm sét của Đột Quyết đại bộ phận đều đập hụt., Trên rìu có quán tính kéo bị thương vai mình, mà râu dài trong nháy mắt bị đập bay, lực lượng trên thân Lạc Cơ truyền tới tai, chọn hồng một bả vai khác của Đột Quyết Ba Lan.

“Ta cho ngươi kêu!” La sĩ tiến lên trước một bước, nắm đầm to như cái chõ đánh thẳng vào mũi Đột Quyết. Trong đêm tối, thanh âm xương cổ đứt gãy rõ ràng như thế, hầu như đè ép khắp nơi hò hét.” La sĩ cho ngươi chạy tới chiếm tiện nghi!” La sĩ tiện quyền phải thu hồi., Tả quyền lại đến, lại đem đầu Đột Quyết xoay về phía sau lưng nên ngang lần nữa. Theo sát, hấn từ dưới đất nhấc lên đại phủ của đối phương, một búa đem đầu người của Đột Quyết phiên lạc chặt xuống, dùng chân đá ra xa xa.

“Bắt nạt trung nguyên ta phải không?” La sĩ vung rìu chém một võ sĩ Đột Quyết và cả người lẫn đao thành hai đoạn.” Kinh triều đình ta không đúng, hấn không cần người khác trả lời, chỉ cần những kẻ xâm nhập kia trả giá là cái giá phải trả. Có tên Mục Nhân ném dây thừng, quán chặt lấy hai cánh tay của hấn. La sĩ tin mạnh mẽ kéo một cái, trực tiếp kéo người Mục đến bên cạnh mình, vung búa đập thẳng xuống, đập đầu Mục Nhân vào lòng ngực.

“Muốn chiếm tiện nghi à, trừ phi toàn bộ nam nhân Trung Nguyên ta đều chết sạch!” La sĩ tín ngưỡng cao cao tại đại địa giơ chiến phủ lên: “Các huynh đệ, cho cường đạo xem chút màu sắc!” Hấn hò hét quanh dãy núi, trong nháy mắt, phẳng phát tường thành xa xa cùng núi đá gần đều sống lại, giơ tay tương ứng.

Trung Nguyên đích xác gặp phải rất nhiều nội lo, triều đình Trung Nguyên đích xác không để ý đến người khác, nhưng đó

cũng không phải lý do để ngoại địch xâm lấn. Chỉ cần có một nửa nam nhi ở đây, những thứ đám cường đạo kia làm ra sớm muộn gì cũng sẽ báo lại gấp bội đến trên người bọn họ.

Đây là lời thề ghi vào trong núi non sông ngòi. Không chỉ La Sĩ thư, tất cả lời thề kẻ huyết mạch Hoa Hạ đã chảy xuôi.

Ngâm xướng trong thanh sử, nằm mơ cũng nghe thấy, tỉnh lại cũng nghe thấy.

Chú 1: Đột Quyết, “Diệp hộ” là một bộ phận bộ chỉ trưởng trong tộc, “Bang bang” là con em hậu duệ quý tộc, “Bích”, Bù La” đều là tướng quân. “Đài Can”, lại là đại tiên, địa vị cùng loại với Trung Nguyên binh chế giáo úy. Tiểu tiên nhỏ, mười người trưởng.

Chương thứ tư thành khô (3)

Vị trí mà La Sĩ Tín là một cái đất cắm nghiêng tiến vào đáy cốc, vừa vặn kẹt tại nơi chật hẹp nhất của sơn cốc. Hãn cùng quân binh dưới trướng cường hãn làm cho người Đột Quyết cảm nhận được đủ tư vị như trở bàn tay ở cổ họng., Bất kể ai muốn xuyên qua sơn cốc đều phải hứng chịu vũ tiễn trên lưng đất đón đỡ. Mà những võ sĩ Đột Quyết ý đồ xông lên trên lưng đất đánh đuổi cung thủ kia lại không cách nào đột phá phòng tuyến đầu tiên mà La Sĩ Sĩ Văn và mấy trăm Quân binh dùng tính mạng tạo nên.

Lửa rừng trong sơn cốc càng ngày càng vượng, rất nhiều lá cây rụng đi theo. Gió đêm thổi qua, khói đặc làm người ta khó thở. Nếu như không tận dụng thời gian mà đột phá, tất cả người Đột Quyết đều sẽ chết cháy trong cốc tối tăm này.

“Kim Lang Vệ, xuất kích!” Đầu Thủy Tật Khả Hãn vạn bất đắc dĩ, đành phải xuất ra một điểm lực lượng bảo mệnh cuối cùng trong tay. Năm trăm Kim Lang Vệ bên người hãn đều là hảo thủ được tuyển chọn từ trong các bộ lạc, trên chiến trường mỗi người có thể lấy một làm mười. Bình thường nhiệm vụ của những người này chỉ là bảo vệ Đại Hãn, rất ít chủ động giao phong cùng địch nhân, nhưng bây giờ đã đến., Nói xong khả hãn không thể chỉ lo an nguy cá nhân. Đột Quyết là dân tộc lấy cường giả vi tôn, tối nay nếu như hãn tổn thất quá nghiêm trọng, trở lại thảo nguyên, vị trí Đại Hãn này không thể không nhường cho người khác. Đây là Lang Pháp Tắc, cho dù người của gia tộc A Sử kia cũng không thể vi phạm.

Năm trăm Kim lang vệ mặc áo giáp màu vàng, dùng đao chém loạn từ trong đám bại binh phe mình, giết về phía La Sĩ Tín. Điều kiện huấn luyện cùng thân thể bọn họ rõ ràng cao hơn một mảng lớn so với mấy đợt công kích lúc trước, trận hình tán loạn không loạn. Quân binh vốn đã mệt mỏi không chịu nổi., Đột nhiên gặp phải một đám quân đầy sức sống, tình thế nguy hiểm lập tức xuất hiện. La sĩ đưa theo hơn mười tên thân binh “Cứu hoả” xung quanh, nhưng thời gian dài phòng tuyến vẫn bị đám Lang Vệ xông tới tràn ngập nguy cơ.

“Lui lại, lui về phía sau hai mươi bước rồi bày trận!” La sĩ bắt đầu dĩ đành phải phát ra mệnh lệnh tạm thời tiếp xúc với quân địch. Kim Lang Vệ nếm mùi vị không buông tha, như giò bám vào xương dán lên thân thể con bà nội người!” La sĩ vùng mạnh Khai binh phủ, tự mình cắt đứt hai tên Kim Giáp Lang Vệ xông lên trước chém thành bốn đoạn. Nhưng sáu gã Lang Vệ khác lập tức tiến lên, trước, trước, trái, ba góc độ phải kẹp chúng ở giữa.

“Bảo vệ sau lưng ta!” La sĩ không quay đầu lại hô to một tiếng về phía sau. Sau đó cất bước tiến lên, vùng búa bổ về phía tên quân địch đối diện mình. Kim Giáp Lang Vệ biết rõ đối thủ lợi hại không dám đón đỡ, vẩy nhẹ một đao, nhanh chóng lui về phía sau. La sĩ tin cậy chính là khe hở này, đột nhiên lật cổ tay một cái, lưỡi búa nhanh chóng chuyển hướng nghiêng, tạo nên một luồng gió, “Nổ” thẳng về phía kim giáp bên cạnh.

“Phốc!” Cột máu bay lên cao tầm năm thước, Lang Vệ thiếu đi nửa thân thể xoay nửa vòng, lăn xuống sườn núi như cây khô. Sau khi giải quyết xong một cái sườn của La Sĩ uy hiếp, hấn hét lớn xoay người tránh né loan đao của kẻ địch bổ tới, năm đầu ngón tay trống rỗng của năm ngón tay đột nhiên khép lại thành lưỡi đao, nặng nề đâm vào yết hầu một tên Lang Vệ khác.

Tên lang vệ kia lập tức vứt bỏ binh khí, hai tay ôm cổ họng. “Khanh khách”, hấn phát ra thanh âm khùng bố, miệng mở lớn, dốc sức liều mạng hô hấp. Nhưng bốn bề gió phả phát đều đọng lại, không có một tia thổi vào thân thể hấn.

“Khanh khách khanh khách!” Yết hầu bị La sĩ một chưởng chọc gãy trong miệng lang vệ bắt đầu phun máu, tiếp theo ngửa mặt lên trời ngã xuống. La sĩ không có thời gian kiểm tra chiến quả của mình, quơ bản phủ, chém về phía lang vệ thứ tư. Ngay khi hấn giao thủ với tên thứ hai, lỗ tai rõ ràng bị văng ra vài giọt máu. Đó là máu của thân binh, vì không để cho La sĩ phân tâm, thân binh trung dũng dùng thân thể ngăn cản bốn đao, không kêu một tiếng nào, cho đến khi tuyệt khí.

Mắt thấy lang kỵ đang đối phó với La Sĩ sẽ bị cự phủ chém thành hai nửa, lang vệ lúc trước lui xuống cùng một tên khác

gần như thiếu nội công đồng thời đánh về phía trống sau lưng La Sĩ. Tên tướng quân trẻ tuổi này là lá gan của Tùy quân gánh vác nhiệm vụ ngăn trở, chỉ cần giết hất được “Ngư Thu” trong miệng đại quân là có thể thuận lợi bài trừ.

Nghe được tiếng hò hét sau lưng, La sĩ vẫn không quay đầu lại. Búa lớn từ trên không chém xuống, chém đứt cả binh khí trong tay Kim Giáp Lang Vệ trước mặt. Trong nháy mắt xoay người lại, hấn nhìn thấy một tên thân binh khác lao tới chặn hai thanh loan đao của địch nhân, một thanh là dùng ngang đao, dùng bộ ngực.

“Lão tử muốn các ngươi chôn cùng!” La sĩ đỏ mắt, buông thi thể trong lòng, sải bước giết tới. Một gã Kim Giáp Lang Vệ bị hấn trực tiếp dùng búa chém bay, một tên khác lại lui về phía sau, dưới lòng bàn chân bị người ta chảy máu, “Bịch” một tiếng ngã xuống đất. Không đợi La sĩ động thủ, một cây trâm dài đoạt ngay trước mặt hấn đâm vào thân thể kẻ ngã xuống đất. “A!” Đột Quyết Lang Vệ kêu la thảm thiết bị treo lên, vẽ ra một đường vòng cung, nặng nề đập về phía bụi đao.

“Lui về phía sau cả đội!” Độc Cô Lâm trầm giọng quát một tiếng, mang theo ba tên gia tướng thay hạ La Sĩ thư. Bốn người bọn họ dùng tất cả đều là bước đi, hô ứng lẫn nhau tạo thành một trận hình công kích nho nhỏ. Bị đánh trở tay không kịp, thế công của Đột Quyết Lang Vệ nhất thời chậm lại. Thừa dịp này, La Sĩ bước nhanh lui trở về bản trận, bỏ rìu lại, đón lấy một cây trường liên mới rút ra từ thi thể kẻ địch.

Hấn muốn hỏi một tiếng “Độc Cô Lâm” người sao lại đi lên đây!”, nhưng còn chưa kịp mở miệng, Độc Cô Lâm và bốn tên gia tướng của hấn đã bị Kim Giáp Lang kị vây khốn từ lâu. Những con Kim Giáp Lang thân hình cao lớn, võ trang đến tận răng giống như tên điên, căn bản không quan tâm sinh tử. Độc Cô Lâm mang theo trận trận của mình xoay tròn xung đột ở trong bày sói, đâm ngã hơn mười tên Lang Vệ, gia tướng bên cạnh cũng đã chết rồi.

“Các huynh đệ, bày trận đè ép!” La sĩ không có thời gian do dự, chỉ huy quân binh bên cạnh lần thứ hai xông lên. Hấn quyết sẽ không nhìn bằng hữu vì cứu mình mà mất mạng, mặc

dù hành vi của Độc Cô Lâm làm cho người ta cảm thấy như đang tìm đường chết.

Các quân binh vừa mới thở dốc một hơi nhanh chóng theo sau La Sĩ Tín đi tới, đao cương song hành, bóc trần một tầng đối thủ trước mắt. Bọn họ cách Độc Cô Lâm rất gần, cơ hồ ngay trong gang tấc. Nhưng khoảng cách gang tấc này lại giống như cách mười vạn tám ngàn dặm, bọn quân binh cố gắng thế nào, cũng mơ tưởng đem Độc Cô Lâm từ trong đàn sói đón ra.

Một gã Đột Quyết mặc áo kim loại nghênh đón Độc Cô Lâm, hấn sử dụng hai thanh loan đao, động tác mười phần linh hoạt. Độc Cô Lâm dùng râu dài khều bay tới một gã Lang vệ, sau đó vận mình đâm nhanh. Đột Quyết Diệp Hộ dùng loan đao tay trái đẩy cương phong ra, thân thể nhanh chóng bỏ về phía trước, một thanh loan đao khác trong tay phải bỏ xuống không trung.

Bộ Thương quá dài, không có lợi cho chiến đấu thiếp thân. Độc Cô Lâm nhanh chóng lui về phía sau, né tránh đao phong của Đột Quyết Diệp hộ, đâm về phía một lang vệ khác bên phải của mình. Dựa theo phối hợp diễn luyện vô số lần, gia tướng bên trái hấn thời khắc này hấn là xoay người đâm nghiêng, giải quyết phiền toái đánh tới cho hấn. Nhưng tên bộ lạc cầm trong tay lại bị một gã lang vệ dùng tay nắm chắc, trong lúc nguy cấp bách căn bản không cách nào trợ giúp hữu hiệu.

Độc Cô Lâm không thể không buông bỏ đối thủ đã nhắm mắt chờ chết dùng Côn Bằng đánh lại tên Đột Quyết Diệp hộ kia. Hai người nhanh chóng trao đổi một chiêu, vai của Độc Cô Lâm đỏ lên, Đột Quyết Diệp hộ bị Côn Bằng đập trúng ngực, máu tươi trong miệng phun ra như suối. Bốn người trong nháy mắt triện trận sụp đổ., Ba gã gia tướng liều chết tranh giết, nhưng lại không có cách nào cam đoan phối hợp ăn ý với nhau. Trong nháy mắt, hai tên gia tướng ngã xuống, tên còn lại lau máu trên mặt, dùng lưng dán vào sau lưng Độc Cô Lâm.

“Trọng mộc, nhanh dựa sát vào chỗ ta này!” La sĩ tin gấp đến độ sắp phát điên, rống to. Độc Cô Lâm giết người đến đỏ mắt như mắt diếc tai ngơ, nhanh chóng đuổi theo Đột Quyết Diệp

hộ chuẩn bị đào tẩu lúc trước, đâm xuyên sau lưng hắn. Sau đó dùng râu dài gạt bỏ mấy thanh loan đao chém tới, thân thể nhanh chóng xoay chuyển.

Cột roi nặng nề như roi đao qua đám địch nhân, quét ngã cả đám người Đột Quyết Lang Vệ. Không để ý tới những kẻ ngã xuống gào thét kia, Độc Cô Lâm lại lần nữa lao về phía một gã địch tướng thoát nhìn thân phận tương đối cao quý. Trên mặt mang theo nụ cười điên cuồng, khoe miệng hơi nhếch lên.

“Trọng Mộc, ngươi điên rồi!” La sĩ hai mắt bốc lửa, điều khiển bản trận liên mạng tiến giết. Nhưng Đột Quyết Lang Vệ giống như kiến lao tới gắt gao ngăn trở. Trơ mắt, La Sĩ tin chứng kiến một tên gia tướng cuối cùng ngã xuống đất, Độc Cô Lâm đã hoàn toàn bị vây khốn, vẫn như cũ say sưa đánh nhau không ngừng.

Tên Đột Quyết tướng lĩnh kia nhe răng cười nghênh đón, dùng bì thuẫn bao lại Độc Cô Lâm đâm tới Xi Phong.” A Tể Đan gào lên!” Người này vừa phát ra tiếng hoan hô khi đã thủ bắt được con mồi liền ném loan đao ở tay phải, một phát bắt lấy cây loan đao đang đâm về phía trước. Khí lực của hắn không bằng Độc Cô Lâm, nhưng có thể trong thời gian ngắn làm cho Độc Cô Lâm không cách nào đoạt lại binh khí. Một tên Đột Quyết Lang Vệ khác thấy tiện nghi liền giơ đao hướng cổ Độc Cô Lâm chém xuống.

“Trọng mộc phải chết rồi!” Đau đớn kịch liệt làm cho La sĩ tin tưởng cơ hồ không thở nổi. Hắn mở đầu, không đành lòng nhìn thấy ngay khoảnh khắc thân thể bạn tốt bị chia lìa kia. Nhưng vào lúc này, bên tai truyền đến một tiếng rít gào của vũ tiễn, La sĩ tin vui mừng quay đầu lại, trông thấy Lang Vệ xách đao phóng về Độc Cô Lâm đứng tại chỗ, một mũi tên lông vũ từ mắt trái hắn bắn vào đầu, xuyên thẳng vào não.

“Ta đến rồi!” La sĩ vui sướng kêu to, vung vẩy Nghìn Quyết Lang Vệ chắn trước mặt, lại lần nữa hướng Độc Cô Lâm áp sát. Cùng lúc đó, một mũi tên khác lẳng không bay tới chính giữa cổ họng tranh đoạt với Độc Cô Lâm.

Đối tượng chính là Lý Húc, phát hiện bộ vị La Sĩ giữ vững tin, hắn lập tức dẫn người chạy tới. Điều linh trong tay không bao

giờ hư tóc, mỗi khi mũi tên rời khỏi cung, tất có một gã địch nhân ngã xuống theo âm thanh.

Liên tiếp bắn hai mũi tên cứu được Độc Cô Lâm, mũi tên thứ ba của Húc Tử bắn về phía lang vệ đang chắn trước người La Sĩ. Trong hỗn chiến phi thường không dễ dàng nhắm trúng, nhưng bản lĩnh nhiều năm khổ luyện ra làm cho hắn có thể trong nháy mắt nắm chặt giây phút trôi qua. Một gã lang vệ cầm đao đánh về phía La sĩ thư bị bắn thủng yết hầu., Giây lát sau, lại một lang vệ bị bắn trúng ngực. Áp lực trước mặt La sĩ đột nhiên giảm đi, hắn vung dao đâm chết một tên ngăn đường cuối cùng, đi nhanh đến bên cạnh Độc Cô Lâm.

“Muốn chết à, ngươi!” La sĩ tức giận mắng một câu, chỉ huy thân binh của mình bảo vệ Độc Cô Lâm, kẹp lấy đôi phương một đường quay về bản trận. Độc Cô Lâm tìm được đường sống trong chỗ chết phảng phất mất hồn phách, không để ý tới La Sĩ quát lớn. Một bên cùng mọi người lui về phía sau, một bên quăng trường lương trong tay ra, đem một gã người theo sát không bỏ ngã ngã lăn trên đất.

Sau khi Lý Húc dẫn viện quân gia nhập, tình thế giữa sườn núi lại nghịch chuyển một lần nữa. Đám lang vệ ở gần đó không cách nào phá tan phòng tuyến do hai người Mã Cô Lâm dẫn đầu binh lính thành lập. Xa xa lại bị cung thủ Đại Tùy bắn giết, dần dần không đủ sức. Nhìn thấy có cơ hội, Lý Húc ra lệnh một tiếng, cờ bài quan bên người thổi kèn lệnh, Trương Giang đã sớm không nhẫn nại được, lập tức dẫn binh đập xuống, mượn quán tính của sườn núi đánh vào đầu Lang Vệ.

Đám lang vệ bị La Sĩ Tín cùng đám người Độc Cô Lâm tiêu hao hết khí lực vội vàng nghênh chiến, bị đội hình chỉnh tề, phối hợp ăn ý với đám Quận binh chạy trời chết. Nhìn thấy quân địch chật vật, La Sĩ cao hứng la to: “Các huynh đệ, kệt lại, giam thẳng nhãi con Đột Quyết vào sơn cốc!”

” kệt lại bọn chúng, kệt chết bọn chúng!” Đám quận binh nâng đao hưởng ứng, ép địch nhân xuống triền núi, lần nữa không chế được giọng nói khó chịu của sơn cốc. Để lại cho người Đột Quyết đào tẩu biến thành một con đường hẹp, những gia hỏa này đã bị khói hun đầu óc choáng váng vì muốn chạy trốn

trước một bước tự chà đạp, người chết trong tay mình nhiều vô số kể.

“Ô ô ô ô ô ô ô!” Nhìn thấy hỏa hậu không sai biệt lắm, Lý Húc sai người thổi tổng tấn công kèn lệnh. Toàn bộ tướng sĩ Tùy quân mai phục hai bên sườn núi bắt đầu xuất kích, một đội tiếp một đội từ bên cánh đánh về phía Đột Quyết Lang Ky. Bọn họ đem những kẻ cướp hồn phi phách tán kia đâm ngã, đem phát cờ của Đột Quyết Nhân cướp lại ném vào đồng lửa, xua đám binh sĩ Đột Quyết chạy về phía rừng cây đang thiêu đốt.

Đám cường đạo phát hiện đại nạn lâm đầu, kêu khóc chạy loạn khắp nơi. Có người bị khói đặc hun cho hôn mê bất tỉnh, trực tiếp lao tới mũi đao của Tùy quân. Có người thì vút binh khí, ném thân thể vào khe hở của nham thạch, cố gắng trốn tránh trừng phạt. Mưa tên bay tới khắp nơi, biến đám rắn độc đang cuộn mình thành con nhím.

Tướng sĩ Tùy quân càng đánh càng hăng, mặc dù lấy ít đánh bại mọi người, nhưng cũng không ai không tranh nhau về đằng sau. Đội ngũ của người Đột Quyết không ngừng bị chèn ép, phân cách, cắt thành mảnh nhỏ, sau đó bị tướng sĩ Đại Tùy băm vằm, giẫm ngã, đưa về trong lòng Trường Sinh Thiên.

“Trường Sinh Thiên, chẳng lẽ ngươi muốn ta chết như vậy!” Thủy Tất Khả Hãn ngửa đầu hô lớn. Phảng phất nghe được tiếng gào thét của hắn, tiếng la giết chung quanh bỗng nhiên yếu bớt. Đi theo, tiếng hoan hô tựa như chạy trốn trong chỗ chết vang lên như sấm rền.

“Gió đã đổi hướng, gió đổi hướng!” Vô số người dùng Đột Quyết nói lớn. Thủy Tất Khả Hãn quay đầu nhìn lại, phát hiện chỗ sườn núi nghiêng nghiêng nghiêng nhất của sơn cốc bị khói đặc và liệt hỏa bao vây lại. Đại đội Tùy quân không thể không rút lui, đem trận địa vững như bàn thạch nhường cho Phong Hòa.

“Trường Sinh Thiên đang phù hộ chúng ta, xông ra!” Thủy Tất cả mồ hôi mừng rỡ như điên, kim đao chỉ về con đường bị lửa cản trở. Cây cối trong sơn cốc là vật sống, bên trong thân cây ẩn chứa đầy đủ lượng nước., Cho nên dã hỏa vừa mới lan tràn

đến chỗ cứng nhắc thoát nhìn lại không có nguy hiểm quá lớn. Tuy quân không có kinh nghiệm giao tiếp với dã hỏa, cho nên không dám dừng lại ở cái sườn đất trí mạng đó. Nhưng Thủy Tắt Khả Hãn và Đột Quyết mùa thu trên thảo nguyên thường xuyên gặp phải núi lửa, liếc mắt một cái là có thể thấy được thể lửa nơi đó nghiêm trọng hay không.

“Tránh ra, nhường đường cho Đại Hãn!” Thân vệ che chở cho màn khói đặc, chạy nhanh về phía khói đặc. Cùng lúc đó, binh sĩ Đột Quyết đứng gần sườn đất nhất cũng bỏ binh khí lại, hai tay ôm đầu vọt mạnh về phía trước. Lửa đại nhanh chóng đốt cháy chòm râu và tóc của bọn họ để trần, mùi khét lẹt tràn ngập khắp bốn phía. Những binh sĩ Đột Quyết kia lại không chút để ý trên mặt và vết thương trên tay, đạp ngọn lửa nhanh chóng chạy qua, như bướm bướm rơi về phía miệng cốc nơi xa.

Thừa dịp Lý Húc dẫn dắt các huynh đệ tránh né lửa núi, Thủy Tắt Khả Hãn dưới sự bảo vệ của thân binh cũng xông qua sơn cốc chật hẹp nhất. Các võ sĩ bộ tộc dám can đảm chắn trước đầu ngựa của Đại Hãn bị thân binh của hắn từng cái chém đổ, tính mạng của Đại Hãn vô cùng cao quý, vì sự an toàn của hắn, hy sinh một vạn tên Mục Nhân bình thường cũng không hối tiếc.

“Tiên lên, xông qua, lửa không lớn!” Nhìn thấy người Đột Quyết lao qua sơn cốc, tinh thần những người Đột Quyết khác tinh thần tỉnh táo, bốc lên mưa tên trên đỉnh đầu, đập lửa dưới chân chen chúc mà qua. Rất nhiều người chưa kịp chạy vài bước đã bị khói hun chết. Thân thể bọn họ che phủ ngọn lửa dưới chân, thân thể bọn họ bị đồng bạn của mình không chút do dự giẫm lên, dần dần giẫm thành từng đồng thịt vụn.

Có lẽ vì tránh thương vong gia tộc mình còn lớn hơn, phát hiện tướng sĩ Đại Tù phát giác chân tướng hỏa thể không tiếp tục lấp kín sơn cốc, mà là từ hai cánh cùng đoạn giết chết người Đột Quyết. Đột Quyết Lang Kỵ có đường đi căn bản không bận tâm đến đồng bạn của mình, cho dù bị giết ở cách đó không xa, chỉ cần người Tù Tù Nhân không đâm tới, bọn họ liền lựa chọn làm như không thấy.

Vài tên binh sĩ lớn gan xông tới biên giới đấm địch nhân, đem một gã Đột Quyết đứng ngoài cùng dùng râu dài đâm ngã. Gã bị thương kêu thảm thiết, cùng gã võ sĩ Đột Quyết tới gần căn bản không có ý định cứu giúp. Bọn chúng thậm chí không có ý định chống cự, chỉ chú ý cúi đầu chạy trốn, chỉ thấy may mắn kẻ bị đâm trúng không phải là mình.

Giờ khắc này, bọn họ không còn là sói, mà là kẻ ngọc mặc cho người ta chém giết. Không chạy trốn nhanh nhất, chỉ cầu chạy không chậm hơn đồng bạn của mình. Còn loan đao, vũ tiễn bên hông lúc này toàn bộ thành đồ trang trí. Bọn họ nghĩ không ra dùng, cũng không dám dùng. Thành đàn kết đội đào mệnh, cho dù số lượng người săn giết không tới một phần mười của bọn họ.

Dù sao nhân số ít hơn đôi phương, sau khi bị Sơn Hỏa trợ giúp đánh ngã hơn hai vạn địch nhân, không thể không đình chỉ đuổi giết. Đột Quyết may mắn chạy trốn khỏi chết cũng không quay đầu lại, xuyên qua cốc khẩu, ôm ấp nhau chạy thật nhanh, dung nhập vào hắc ám vô biên nơi xa.

“Tại sao lại cố ý thả bọn chúng đi!” Trơ mắt nhìn từng nhóm quân địch chạy trời chết, La sĩ cực kỳ bất mãn, tức giận gầm hừ truy hỏi.

“Bọn họ tự mình lao ra, chúng ta ít người, chặn giết không kịp!” Lý Húc nhún vai, cười ha hả trả lời. Không thể nào giải thích cho La Sĩ trên thảo nguyên những điều huyền diệu kia, cũng không thể thừa nhận là mình cố ý thả ra quân địch, hẳn chỉ có thể tìm một cái cớ khác: “Lý Thế Dân và Hầu Quân Tập ở ngoài sơn cốc chờ, đã từng trốn thoát được cửa ải này của chúng ta, có thể thoát khỏi bị Lý gia phi hổ quân chặn giết hay không, còn rất khó nói!”

“Phi Hổ quân không qua hai ngàn người!” La sĩ tức giận đến mức bấu môi.

“Chúng ta cũng bắt quá hơn tám ngàn người!” Độc Cô Lâm một mực trầm mặc không nói đột nhiên mở miệng nói. Sau đó mặc kệ La Sĩ Tán xông tới lý luận với mình, ánh mắt trực tiếp nhìn về phía sơn cốc dưới chân. Chém giết nơi đó đã dần dần kết thúc, ở giữa những thi thể chồng chất, đốm lửa lúc ẩn lúc

hiện, giống như từng đoá từng đoá linh hồn không cam lòng,
nhảy nhót, lóe sáng, dung nhập lửa nóng chung quanh, huyền
lệ một hồi, cuối cùng khó tránh khỏi bị dập tắt.

Chương thứ tư thành khô (3)

Ở trong mắt Độc Cô Lâm, ngọn lửa kia rõ ràng chính là Đại Tuyền, nó càng lúc càng hưng phấn, nó chợt suy yếu, trước mắt đột nhiên tối sầm, thân thể của nó lắc lư, mặc dù dùng cán Côn Bằng chống đỡ chưa ngã xuống, nhưng một dòng máu màu đen sậm lại thuận theo khoe miệng và lỗ mũi chảy ra ồ ồ.

“Trọng Mộc, Trọng Mộc, người đâu, trọng mộc bị thương rồi!” Thấy cảnh này, La Sĩ không thèm đấu võ mồm với Độc Cô Lâm nữa mà xông tới đỡ hấn, kêu to.

Vô số đạo quan thiết ánh mắt phóng tới, có Quận binh, cũng có tướng sĩ biên quân Vân Định Hưng dưới trướng. Đối với hoàng thân quốc thích trên người Độc Cô Lâm không có nửa điểm kiêu ngạo, trong lòng mọi người vẫn ôm rất sâu kính ý. Vừa rồi còn âm thầm than phục binh lính tác chiến của người này, có dũng khí vạn phu không đỡ. Không nghĩ tới trong nháy mắt, hấn đã lung lay sắp đổ.

“Tìm một chỗ sạch sẽ để Độc Cô đại nhân nằm xuống. Trương Giang, người đến sau núi dắt ngựa tới đây!” Lý Húc thấy Độc Cô Lâm thổ huyết cũng có chút luống cuống, lớn tiếng ra lệnh cho các tướng sĩ.

“Ai!” Giáo úy Trương Giang vâng một tiếng, theo hướng sườn núi chạy về phương xa. Mọi người lúc xế chiều nhận được tin tức A Sử Lão mang tới mới vội vàng rời khỏi quân doanh. Sự tình phát sinh đột ngột, bởi vậy căn bản không mang theo lang trung theo quân đội. Vì để tránh bị Đột Quyết nhân nhìn ra sơ hở, chiến mã cũng bị người ta đuổi tới chỉ có một cửa vào, không có cửa ra vào trong hạp cốc, căn bản không có người đi cùng.

Tận mắt chứng kiến mọi người vì bản thân bận rộn tới mức gà bay chó chạy, trong lòng Độc Cô Lâm dâng trào một dòng nước ảm. Cánh tay của Minh sĩ Tín, hấn cố gắng đứng vững, cười cười, giải thích với mọi người: “Vừa rồi chém giết mệt lắm rồi, khí huyết trong thời gian qua đã cuộn trào., Cánh mũi rách ra.” Đưa tay lau lung tung nơi khoe miệng cùng mũi, hấn

lại cười ra lệnh: “Mọi người nên làm gì thì làm, nhanh thu thập, chờ Lý nhị công tử tới hội họp, sau đó một tiếng về Nhậm môn gặp hoàng thượng!”

“Đã như vậy rồi mà ngươi còn muốn đi gặp hoàng thượng!”
La sĩ một lần nữa nâng đỡ bả vai của Độc Cô Lâm, vừa giận vừa hận. Máu từ lỗ mũi chảy ra cùng với máu phun ra căn bản không cùng loại màu. Giờ phút này tuy trời tối nhưng ngọn đuốc lại đem ánh mắt của hắn chiếu sáng lấp lánh.

“Sĩ sĩ tin, lòng quân Mạc Loạn!” Dùng thanh âm cực kỳ thấp bé, Độc Cô Lâm quát lên.

“Quân tâm chó má, Đột Quyết đã bị chúng ta đánh cho chạy trời chết.” La sĩ tin mắng to, ngồi xồm xuống, muốn xông cô lâm xuất cốc. Thân thể sau lưng lại như mọc rễ trên nham thạch, mặc cho hắn dùng sức thế nào cũng không vác nổi vai.

” Sĩ Tín, ngươi nghe ta nói, chúng ta, chúng ta không thể đơn độc trở về. Phải đợi Lý nhị công tử và tướng quân đột ngột tụ tập lại một chỗ, mới có thể mở được quận Nhậm Môn.” Bên tai truyền đến thanh âm đứt quãng của Độc Cô Lâm, La sĩ nghe được càng lúc càng lạnh lẽo.” Chúng ta không có, không giống Vũ Văn tướng quân xông vào thành đồng sinh cộng tử cùng Hoàng thượng, mà là cùng chết với nhau, mà là., Mà là bên ngoài kiềm chế, phụ họa, phụ họa chi đạo dụng binh, lại, lại không cùng quý lễ quân thần. Ngoài ra, chúng ta cùng A Sử nhờ xương Lỗ kia lén kết minh, có thể nói là chuyện cấp bách do quyền, cũng có thể nói tư, tư thông ngoại phiên!”

“Chó má, cái gì mà thả chó má, ta, tự tay ta bóp chết hắn!” La sĩ tức giận đến mức toàn thân phát run, nước mắt thiếu chút nữa đã lăn xuống. Cuối cùng, hắn vẫn là đặt Độc Cô Lâm xuống, dìu đỡ đối phương đứng giữa gió đêm rét lạnh chờ đợi tin tức các binh mã khác. Luận lĩnh binh đánh trận cùng nắm chắc cơ hội, La Sĩ và Húc Tử tự hỏi không thua kém Độc Cô Lâm. Về sự hiểu biết của triều đình, hai người bọn họ thêm vào một chỗ cũng không tới một nửa của Độc Cô Lâm.

Hoàng đế Đại Tùy bộ hạ quan tâm nhất là người khác trung thành với mình, tiếp đó là các thần tử có kính cần nghe theo hay không. Còn về phần các tướng lĩnh đưa ra quyết sách đúng

sai trái, ngược lại phải xếp ở phía sau xa xa. Lúc mới đầu gặp phải tập kích của Đột Quyết, hậu quân do Độc Cô Lâm dẫn đầu không cùng trung quân lui về phía Nhạn Môn., Mà là lựa chọn cách huyện Truy kiểm chế kẻ địch ước chừng hơn năm mươi dặm của Nhạn Môn, ở trong mắt Hoàng đế, chuyện này chỉ sợ đã là sai lầm lớn. Huống hồ Tề Vương Dương Kiệt một mực trong quân của hắn, nếu hoàng đế bệ hạ bất hạnh bị người Đột Quyết giết chết, người này chính là người kế thừa ngôi vị hoàng đế đệ nhất!

Độc Cô Lâm đã từng có đại quân chủ lực không được tùy tiện xông vào cửa Nhạn, Độc Cô Lâm đã từng tán thành hiệp nghị bí mật giữa Lý Húc và Cốt Lỗ lập ra. Biết được tin người Đột Quyết muốn trong đêm rút quân, mọi người chia nhau ra chặn giết, kẻ sách sau khi trở lại thành vua cũng là hắn tích cực tính toán cùng suy tính. Tuy mỗi một quyết định đều có tướng lĩnh khác tham dự, nhưng không có người chức quan cao hơn Độc Cô Lâm, cũng không có ai có quan hệ gần gũi hơn so với Tề Vương Dương Diễm!

Bức tượng La sĩ bỗng nhiên nhớ tới tình hình lúc buổi chiều thảo luận quân vụ. Chưa đến lúc, tâm phúc của Lỗ Hành phái đưa tới mật báo cho người Đột Quyết muốn triệt thoái quân đội. Trải qua thương nghị khẩn cấp, Tùy quân ngoài thành Nhạn Môn quyết định chia làm bốn đường. Hai đường do một đội Vu Quân và Đào Ngột dẫn dắt, mai phục dọc theo bờ biển phía tây. Hai đường khác chạy như điên đến chỗ hai quận Mã Ấp và Cốc Ngưu Hầu giữa hai quận Nhạn Môn., chặn giết quân địch ở đây. Lúc ấy, Độc Cô Lâm còn bỏ sung hai đề nghị, một trong số đó là trời lau tối rồi mới hành động. Điều thứ hai là phái người đi huyện Mi báo cho Vân Định Hưng và Tề Vương, muốn hai người dẫn đầu binh mã còn lại hỏa tốc đến tiếp ứng.

Đề nghị thứ nhất rất dễ lý giải, đại doanh Tùy quân cách doanh lũy của Đột Quyết rất gần, khi trời tối thì hành động không dễ dàng bị địch nhân phát hiện. Mà người Đột Quyết lúc ấy cũng bận rộn đến mức gà bay chó chạy, đích xác cũng không phát hiện mấy ngày liền giống như mũi gai nhọn đâm vào nội doanh địch trại phía sau hắn đã biến thành một tòa

doanh trại trống. Về phần đề nghị thứ hai của Độc Cô Lâm thì hẳn cũng không phát hiện ra được., Lúc ấy La Sĩ và Lý Húc đều cho rằng hẳn làm điều thừa, để lại cho Vân Định Hưng và Tề Vương binh mã đều là những người già yếu bệnh tật, mặc dù bọn họ có thể kịp thời chạy tới, cũng không giúp đỡ được cái gì.

Đây không phải là thêm một lần hành động, đó là vì không muốn cho người khác biết! Trong phút chốc, La Sĩ và Lý Húc đều hiểu dụng tâm lương khổ của Độc Cô Lâm, không khỏi cảm thấy một trận bi thương.

Bọn họ không nghi ngờ sự trung thành của Độc Cô Lâm đối với hoàng đế bệ hạ. Trên thực tế, nếu như không có huyện Miêu ở phía sau kiềm chế, Nhạn Môn thành đã sớm bị người Đột Quyết quản lý. Nếu như Độc Cô Lâm thật sự muốn lập công lao, hẳn có ít nhất mấy chục cách khiến quân phòng thủ trong thành mất đi hy vọng chờ đợi viện binh. Nhưng, sự tín nhiệm của đồng bọn không chỉ là tín nhiệm của hoàng đế bệ hạ, hưởng hờ bên cạnh hoàng đế bệ hạ còn có một đồng gian thương e thiên hạ không loạn.

“Ngươi, trọng mộc, khả năng ngươi quá đa tâm!” Một lúc lâu sau, Húc Tử cười cười, thấp giọng an ủi.

Nụ cười của hắn ta vô cùng khổ, giống như trong miệng đang nhấm nuốt một cây hoàng liên căn. Đây chính là hắn ta không để ý sinh tử bảo vệ triều đình Đại Tùy, luôn luôn đề phòng đối với quốc dân mình so với giặc ngoài thì còn nghiêm túc hơn. Nhưng hắn ta lại không còn lựa chọn nào khác, mặc kệ bị kẻ thù bên ngoài phá hủy, tất cả mọi người đều muốn tuân theo để chôn cất!

“Ta rất hoài niệm ngày cùng các ngươi sống ở Tề quận!” Độc Cô Lâm thở dài, quay đầu, đưa ánh mắt đối diện với ngôi sao trên bầu trời đêm. Đêm đó dài như thế, trên trời quả thực là có định ở giữa không trung chưa từng di động qua. Dưới ánh sao và cây đuốc chiếu rọi, khuôn mặt của hắn trắng nõn giống như mùa thu, tựa như sương từ ngọn cỏ ngưng tụ thành, hầu như không nhìn thấy bất cứ bụi bặm.

Đồng dạng ban đêm đánh lên mặt Khả Hãn, làm cho đầu óc hẩn dần dần khôi phục thanh tỉnh. Sơn cốc phủ đầy cạm bẫy tử vong đã bị bỏ xa sau lưng, đại bộ phận binh mã dưới trướng hãn đã thoát khỏi hiểm cảnh. Thở phào một hơi, hãn bắt đầu kiểm tra nguyên nhân lần này binh bại.

“Là Cốt Thác Lỗ, nhất định là Cốt Thác Lỗ chết tiết đem tin tức đại quân rút lui thông tri Tùý Nhân!” Đáp án cơ hồ ở trước mắt rõ ràng, không cần hao phí tâm tư bất cứ suy nghĩ gì!, Thủy Tắt Khả Hãn có thể nghĩ đến ai bán đứng mình. Trải qua một kiếp này, binh mã chính thống của hãn tổn thất một phần ba. Lực uy hiếp đối với mồ hôi dưới trướng đại giám. Mà người được lợi lớn nhất chính là Cốt Thác Lỗ, hãn chẳng những bảo toàn thực lực của mình hoàn chỉnh, hơn nữa thông qua biểu hiện cuối cùng trước khi rút quân đã mua chuộc lòng người.

Rất nhiều chuyện nhìn như khó hiểu, kỳ thật rất dễ phân biệt ra chân tướng sau lưng, chỉ cần cẩn thận nhìn xem người cuối cùng được lợi lớn nhất là ai, tất cả sương mù liền trong nháy mắt tan thành mây khói. Thủy Tắt khả Hãn hận đến mức hàm răng đều ngứa, hối hận chính mình không động thủ sớm một chút., Làm thịt con sói đực không thuần thực này của Nhiếp Lỗ. Nhưng đồng thời hãn âm thầm bội phục Lỗ xương bội phục, quả quyết cùng giáo hoạt, đây mới là thiên tính của gia tộc A Sử kia, giống như Côn Bằng loại này bụng đầy ý nghĩ xấu xa lại đi làm ra hành động tay chân sợ chân, cuối cùng cũng không thành đại sự gì.

Nghĩ đến đây lại kinh ngạc, trong lòng hãn đột nhiên lại dâng lên một bí ẩn khác. “Ai đem lộ tuyến lui về của ta nói cho Tùý quân biết? Cốt Thác Lỗ căn bản không biết, cũng không có khả năng biết!”

Đáp án vẫn là miêu tả ra, là A Sử kia lại lão đảo! Chỉ có lão rắn độc này mới có đủ điều kiện lén lút tiết lộ lộ tuyến hành động của ngự doanh binh mã. Tướng lĩnh và phụ tá khác hoặc là chưa tiếp xúc được cơ hội cơ mật hạch tâm, hoặc là vận mệnh liên quan đến Khả Hãn hãn, bán đường lui cho Đại Tùý, bọn họ sẽ không chiếm được bất cứ chỗ tốt nào!

“Người đâu, mời Nghiêu thúc phụ tới đây! Ta có chuyện muốn thỉnh giáo hần!” Sau khi tìm được nguyên nhân chân chính “Tìm được nguyên nhân” của trận chiến này, Thủy Tất Khả Hãn mỉm cười phát ra một đạo mệnh lệnh làm cho tất cả mọi người mê hoặc không hiểu, sau đó dùng mũi đao chỉ chỉ bãi sông phía trước cách đó không xa.” Chúng ta trước tiên đi tới đó nghỉ ngơi một chút, thuận tiện kiểm kê tổn thất một chút!”

“Đại ca, nơi này cách Bức tường này còn rất gần!” A Sử lợi hại nọ vội vàng chạy tới, lớn tiếng phản đối. Nửa bên ria mép của ông ta bị lửa thiêu rụi tinh quang, bởi vậy, một bên mặt bối rối như cỏ dại, một bên khuôn mặt chính tề, nhìn dị thường buồn cười.

“Ha ha, ha ha, Hoạt Lợi, xem bộ dạng con gấu nhà ngươi kìa.” Thủy Tất Khả Hãn nhin không được cười, “Chỉ là thua một trận thôi, huynh đệ chúng ta cũng không phải từ nhỏ đến lớn không thua. Ngươi xem huynh đệ phía sau, trên người bọn họ khói lửa bốc cháy, không tẩy rửa bọn họ đi đường như thế nào. Huống hồ chính ngươi cũng phải rửa sạch sẽ chải đầu, dùng đao cạo râu hai bên. Chưa nói đến mặt ngươi, nhìn qua tuổi già hơn mười mấy tuổi!”

“Đại ca!” A Sử Lợi Lợi giậm chân thật mạnh.” Đến lúc nào rồi mà ngươi vẫn còn tâm tư trêu chọc ta! Chúng ta rời khỏi sơn cốc còn chưa đến hai mươi dặm, một khi địch nhân đuổi theo sau lưng, các huynh đệ...”

“Chí Lợi Lợi Đặc Cần nói vô cùng, Đại Hãn, chúng ta không thể dừng lại nghỉ ngơi. Các huynh đệ toàn bộ dựa vào một hơi chống đỡ. Lần này ngồi xuống, không có gần nửa canh giờ đứng không nổi!” Nhưng Hải Trãi vừa vặn vội vã chạy tới, tiếp lời Nghiên Lợi, lớn tiếng khuyên can.

“Đó không phải là đúng tâm nguyện của thúc phụ sao?” Thủy Tất Khả Hãn hừ lạnh một tiếng, cắt đứt lời của A Sử.

A Sử tiều tụy như ông lão bảy mươi lại đột nhiên rút người lại, đầu nhanh chóng ngẩng lên: “Đại Hãn, lại chưa làm ra nửa điểm chuyện xin lỗi Đại Hãn, Trường Sinh Thiên có thể làm chứng, nếu như ta, gia tộc A Sử kia lại từng bội phục mô hôi, liền để thiên lôi nện vào đầu ta!”

“Không cần, mùa đông không có sấm!” Thủy Tất Khả Hân cười lạnh lắc đầu: “Chờ đến lần sét tiếp theo, phỏng chừng trong lòng ta đã bị người đào ra hiến cho Lỗ Cốt rồi!”

Dứt lời, hắn vung tay lên, mũi đao sắc bén rơi xuống trên cổ họng A Sử Kỳ lại xẹt ra một chuỗi máu.

Chương thứ tư thành khô (3)

Dưới ánh lửa, huyết châu lăn lộn trên lưỡi đao của Tất Khả Hãn cực kỳ xinh đẹp.” khách khách,, khách,!” A Sử Tử vẫn nắm chặt yết hầu của mình, trừng to mắt. Hãn không thể tin được Thủy Tất Khả Hãn lại vô tình hạ sát thủ với mình., Mình đã không còn binh, đã không có lãnh địa, đối với Đại Hãn hoàn toàn không có uy hiếp nha... Trước khi ánh mắt của hãn tán loạn, hãn đã nhìn thấy A Sử Lợi Lãng cùng A Sử anh em dòng dõi chập chùng kia của A Sử cũng đang kinh ngạc hai mắt, trong lòng buông lỏng, ngửa mặt lên trời ngã xuống trên bãi sông.

Cảm thấy kinh ngạc không chỉ hai huynh đệ Phát Phát lợi cùng hùng hồn, những quý tộc khác Đột Quyết sắc mặt cũng trong phút chốc trở nên trắng bệch. Theo bối phận, A Sử kia lại là thúc thúc của Thủy Tất Khả Hãn, tuy rằng A Sử trong gia tộc kia vì tranh đoạt ngôi vị mờ mờ hời hợt,, Tiên lệ trước đây phụ tử trở mặt thành thù cũng không phải là lạ. Nhưng đó đều là do hai bên đều có thực lực ngang nhau, dưới tình huống một bên có uy hiếp cực lớn đối với bên còn lại mới xảy ra. Nhưng loại trường bối không có thực lực như Giao Bằng lại không có thái độ kính cẩn ngoan ngoãn đối với Đại Hãn như vậy, bắt đầu làm xong Khả Hãn hãn là biểu thị sự tôn trọng cơ bản nhất đối với hãn!

Không phải vì đồng cảm mà gặp chuyện, mà là bắt đầu vi phạm quy tắc cơ bản nhất. Quy tắc này liên quan đến an toàn của tất cả mọi người, mọi người không khỏi kinh hãi. Đảo mắt một cái, sự khiếp sợ trên mặt đám quý tộc liền biến thành phẫn nộ, phát ra tiếng ồn ào.

“Lục Đại Hãn, lại Kính Mai Lộ phạm tội gì, muốn ngài tự mình ra tay với hãn?” Người đầu tiên đi ra hỏi chính là A Sử, Mạc Hạ kia, trong gia tộc, bối phận của hãn lại giống với Côn Bằng, bởi vậy khó tránh khỏi thờ chết hồ bì.

Thủy xong, Khả Hãn không muốn trả lời những lời của Mạc Hạ, cũng giống với Côn Bằng, trong cuộc tranh đấu mà gia tộc

không thể nhìn thấy, Mạc Hạ cũng mất đi lãnh địa và bộ hạ. Sở dĩ gia tộc A Sử nuôi hấn là vì hi vọng tham khảo kinh nghiệm của những con sói già này, cũng không phải là lưu hấn lại uy nghiêm của Đại Hấn.

“Lệ Hấn, tuy rằng không thể miễn cưỡng, ngài cũng nên đem hấn giao cho tộc nhân cùng thẩm tra xử lí. Sao có thể một lời không hợp lập tức rút đao đối phương!” Nhìn ra vẻ khinh miệt đối với Mạc Hạ, A Sử kia cũng lòi, A Sử nọ của Man cũng đi lên chất vấn.

A Sử cũng như chúc mừng, Đức Vân kia của A Sử, A Sử kia rất khen ngợi, lần lượt xông lên, lòng bàn tay đều nắm chặt chuôi đao. Bọn họ đều là bộ tướng đích hệ thủy chung, nhưng giờ phút này lại đứng ở trước mặt thủy rõ ràng.

Đàn sói cũng có phép tắc đàn sói, con sói già năm đó tỏ vẻ khuất phục Lang Vương, cũng lộ ra chính mình không hề phòng bị lúc bụng, mặc dù Lang Vương hung bạo, cũng không thể giống sói già lộ răng. Nếu không, nó phải đối mặt với đàn sói phần nộ.

“Hấn đã bán rẻ hành tung rút lui của địch nhân!” Nhìn thấy quần chúng phần nộ, Thủy Tất Khả hấn cũng rất hối hận trước đó mình vung đao có chút thiếu cân nhắc, nhưng việc đã đến nước đổ xuống, hấn chỉ có thể cắn răng chịu đựng.” Hơn hai vạn huynh đệ hài cốt không còn, chính là vì lại tham lam đồ người giàu, đem lộ tuyến hành động nói cho đối phương! Ta không giết hấn, không cách nào khai báo cho các huynh đệ!”

Vào lúc này, Thủy Tất Khả Hấn tự biết không thể lại liên lụy A Sử lỗ mãng kia, nếu không sẽ chỉ khiến bản thân càng xem càng kiểng có càng giống tranh cãi đồng tộc. Nhưng A Sử thì tội danh tư thông quân địch này hiển nhiên không cách nào khiến người ta tin phục, bao gồm A Sử Lợi Lợi kia, gia hỏa khuyết tâm này thế mà lại thuận miệng kháng nghị: “Nhưng Hạo thúc đã thề với Trường Sinh thiên rồi, Đại Hấn có phải oan uổng hấn hay không!”

Trên thảo nguyên cây cối tương đối thưa thớt, bởi vậy hàng năm khi gió lốc đến, sẽ luôn có súc vật hoặc người bị thiểm điện bổ trúng. Mục nhân không thể giải thích nguyên nhân

trong đó, cho nên đều cho rằng bị sét đánh trúng, là Trường Sinh Thiên giáng trừng phạt. Dần dà., Lời thề Lôi Đình trở thành lời thề coi trọng nhất ở Vương tộc, dưới sự tuyên thệ của người chăn nuôi bình thường. A Sử Kỳ kia thì lại tuyên thệ nếu mình từng phản bội Đại Hãn, sẽ bị sét đánh. Trong mắt rất nhiều quý tộc, đã bằng chứng minh sự trong sạch của hãn. Mà trong tình huống biết rõ đối phương trong sạch, Khả Hãn còn động thủ hành hung, thì có một vạn lý do cũng không thể nào làm cho người ta tiếp nhận.

“Trời sắp đông rồi, làm sao có thể đánh sấm! Đợi tới mùa xuân năm sau, ta đã sớm bị hãn dùng âm mưu hại chết!” Thủy Tất trừng mắt nhìn đũa đệ tử ngọc của mình, gầm lên.

Nhắc tới cũng kỳ, ngay khi hãn vừa dứt lời, trong nháy mắt dọc theo mặt sông thế mà truyền đến tiếng sấm sét mơ hồ. Không rõ ràng cho lắm, từ xa đến gần, xen lẫn giữa gió đêm, chấn động khiến sóng nước nơi xa hơi rung động.

“Lên ngựa!” A Sử nọ giọng hùng vai hùng hực, hò hét điên cuồng một câu. Lần này hãn tiểu thông minh tuyệt đối dùng đúng chỗ. Không phải sấm sét, đó là âm thanh vạn mã bồn tẩu, dọc theo đường sông, đang có một mũi kỵ binh khổng lồ rất nhanh xông tới.

“Lên ngựa, cả đội, cả đội!” Các phiên trục lớn nhỏ đặc biệt, rốt cuộc không quan tâm đến việc tranh luận với Thủy Tất Khả Hãn có đáng chết hay không, điên cuồng gào thét nhảy lên tọa kỵ. Động tác của bọn họ rõ ràng so với bình thường chậm hơn, hai cái chân và cả phía sau đều giống như không phải của mình, chưa xót không dùng được lực nói.

“Ô ô ô ô ô ô!” Tiếng kèn giống như cô lang rên rỉ, đột nhiên bên bờ sông vang lên thanh âm mang theo tuyệt vọng.

Rất nhiều sĩ tốt Đột Quyết còn đang ngồi chồm hồm rửa vết cháy trên người, cũng có người đang ngồi trên mặt đất, thở hổn hển từng ngum từng ngum. Bỗng nhiên nghe thấy tiếng kèn đến từ kèn lệnh bên người Đại Hãn, rất nhiều người theo bản năng đứng dậy. Thân thể hơi động, lập tức cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, trời đất quay cuồng.

“Có độc!” Vô số võ sĩ Đột Quyết hô to: “Người đàn ông ở trong nước hạ độc!” Có người không để ý tiếng kèn nổ bên tai, ngồi chồm hồm trên mặt đất dùng ngón tay chế trụ cổ họng, nôn thốc nôn mửa. Trong nước sông có độc, gió có độc thổi tới, cây cối bên người, cỏ cây khô héo đều có độc. Chỉ phút chốc, các võ sĩ kinh hoàng thất thố, rối loạn.

Khủng hoảng vô cùng, ngay lúc tay chân các võ sĩ còn luống cuống, vũ tiễn từ trong bầu trời đêm bắn tới, trên đầu mũi tên mang theo nhiều điểm tinh quang, phảng phất vô số linh hồn không cam lòng. Sau khi tinh quang vỡ vụn, tiếng kêu thảm đột nhiên vang lên, đám võ sĩ bộ tộc đứng ngoài đám người tựa như bị mưa đá đánh ngã xuống, máu chảy thành sông.

“Đề nghị của lão Độc Xà là đúng, không nên nghỉ ngơi!” Thủy Tắt Khả Hãn đột nhiên bắt đầu hối hận. Ở độ rộng như vậy, dòng nước nhanh như vậy đầu độc trong một con sông, vậy phải chuẩn bị bao nhiêu độc dược xe ngựa? Không có ai trúng độc, nguyên nhân là vì mọi người đầu óc choáng váng lúc trước chạy quá nhanh., Sau đó lại đột nhiên dừng lại. Nhưng hãn không có cách nào truyền phân tích của mình cho toàn quân, các võ sĩ đã rối loạn, trong mắt bọn họ không còn hiệu lệnh, không còn mồ hôi, không có tôn nghiêm của lang tử lang tôn nữa.

Giờ phút này, bọn họ chỉ muốn sống sót, dùng hết mọi thủ đoạn để sống sót. Tướng lĩnh và lục phủ mặc cho mồ hôi nổi giận, điên cuồng quất roi vào tọa kỵ. Binh sĩ không có sức trên ngựa thì lão đảo kéo dây cương của gia súc chạy về hướng bắc. Tiếng vó ngựa như tiếng sấm cùng lông vũ tiễn đều đến từ phía nam, bởi vậy chỉ có hướng bắc mới có thể chạy trốn được.

“Ô ô ô ô ô ô ô ô!” Thủy Tắt Khả Hãn rốt cuộc nghe được tiếng kèn lệnh của địch nhân, như rống ngâm hồ gầm, xuyên thấu tất cả bóng tối. Không riêng gì chính nam, phía tây nam, tây bắc, trừ hướng tây bắc một cấp hướng bắc về phía bắc., Các phương hướng khác đều truyền đến tiếng kèn tiến công. Có hùng hồn, có cao vút, có dài mà mạnh mẽ, có ngắn và dồn dập mà kích thích. Trong đêm tối, không biết có bao nhiêu người khởi xướng tiến công với võ sĩ Đột Quyết, ngay cả ngọn

núi xa và mặt sông dưới ánh sao đường như cũng bắt đầu chuyển động, hóa thành nước lũ phần nô, gia nhập cuộc chiến báo thù này.

Thủy Tắt Khả Hãn biết đại thế đi rồi, dưới loại tình huống này, hãn không có khả năng lại có cơ hội tổ chức các võ sĩ. Sau khi được các thân vệ ba chân bốn cẳng nâng lên tọa kỵ, hãn cũng gia nhập đội ngũ người chạy trốn, không lo tới tôn nghiêm vinh dự cùng Đại Hãn của gia tộc nữa.

Một đội kỵ binh từ bên sườn kẹp tới, vừa chạy vừa thả vũ tiễn. Trong bóng tối không ngừng có người xuống ngựa, trong tình thế bị động chịu đòn như vậy, người Đột Quyết thương vong cực kỳ lớn. Rất nhiều người không phải bị đối phương bắn chết mà là không cẩn thận bị tọa kỵ bị thương ngã xuống mặt đất, sau đó bị người mình giẫm chết tươi. Nhưng võ sĩ trên lưng ngựa không dám nghênh chiến, chỉ lo đi theo phía sau Tiềm hãn, trốn trốn, một mực chạy trốn.

Thủy Tắt Khả Hãn cảm giác miệng lưỡi mình khô khốc, khó thở. Thị vệ bên cạnh hãn ngã ngựa không nhiều lắm, nhưng cách mỗi vài nhịp thở, luôn có một mũi tên lạnh đột nhiên lao đến, quật ngã một người trong đó. Giờ khắc này, hãn cảm thấy mình như một con hươu ngọc bất lực, mà đối thủ lại là một bầy sói lão luyện đến cực điểm. Mượn sự yểm hộ của bóng tối, nhào tới, cắn chết một trong số đó, sau đó lui vào bóng tối, lại chờ đợi cơ hội tiếp theo.

Tiếng kêu rên sau lưng vang lên liên tiếp không ngừng, rõ ràng là không dám quay đầu lại chút nào. Dưới sự bảo vệ của mấy vạn võ sĩ, hãn mới là Đại Hãn của Đột Quyết. Mất đi sự bảo hộ của đại quân, hãn chẳng làm được gì cả. Một đội kỵ binh khác đi tới, lộ ra “nuơng”. Tất cả lớn tiếng cầu cứu, mười mấy thị vệ trung dũng kiên trì tiến lên ngăn chặn đường đi của đối phương. Người tới đầu tiên là bắn tên, sau đó dùng cung giấu đao. Động tác rất gọn gàng, trong khoảnh khắc đã đánh rơi mười tên thị vệ xuống ngựa.

Bọn thị vệ dùng sinh mệnh để thắng được thời gian, hãn dùng sức đánh hai roi vào tọa kỵ, vọt qua người công kích trong nháy mắt. Sau đó, hãn nghe thấy tiếng có người rơi xuống

nước, nghe thấy võ sĩ dưới trướng mình lớn tiếng cầu xin tha thứ. Nghe thấy tiếng khóc nhu nhược, tuyệt vọng kêu gào.

“Rút lui, rút lui! Giữ vững đội hình, không cần triển đấu!” Một khắc sau, Thủy Tất Khả Hãn nghe thấy một thanh niên kêu lên. Thanh âm còn mang theo chút ngây ngô, nhưng lại có một loại uy nghiêm không thể nghi ngờ. Sau đó, thanh âm này liền bị tiếng vó ngựa ồn ào bao phủ, từng đại đội võ sĩ bộ tộc theo sau đi lên, một lần nữa bao vây lấy hắn, kẹp lấy hắn chạy trốn chết.

“Hình như đây là chiến thuật của Đột Quyết chúng ta!” Trong giây lát, đột nhiên một Khả Hãn ý thức được điểm này. Lúc Đột Quyết Lang Mã đối phó với quân địch nhiều người hơn mình nhiều, luôn dùng loại liên tục quấy rối này, tìm kiếm sơ hở của quân địch, sau đó dùng chiến thuật trí mạng tấn công. Nếu khoảng cách quá gần với quân địch, bọn chúng sẽ nhanh chóng né tránh, giảm bớt thương vong bản thân, cũng tùy thời phát động vòng tấn công tiếp theo.

Vòng tấn công tiếp theo nhanh chóng bắt đầu, vẫn là người trẻ tuổi kia chỉ huy. Toàn bộ tiếng kèn trống đều phối hợp với mệnh lệnh của hắn. Tất cả đều biết mình và quân địch chủ gần trong gang tấc, cũng biết nếu mình chinh đón người bên cạnh nghênh đón, có thể sẽ tạo ra kỳ tích. Nhưng hắn không có dũng khí sáng tạo kỳ tích., Võ sĩ bộ tộc chung quanh đã trở thành chim sợ cành cong cũng sẽ không nghe theo chỉ huy. Địch nhân lại xông vào đội ngũ của hắn, trước khi bắt sống mấy trăm con, việc hắn có thể làm chỉ là một việc, đột nhiên quay đầu lại, thấy rõ mặt tướng lĩnh quân địch.

Đó là một gương mặt vô cùng trẻ tuổi, đến râu cũng không có. Vẻ tươi cười nhiệt tình, ánh mắt lãnh khốc. Dường như cũng nhìn thấy rõ ràng, người này lại gật gật đầu với hắn, sau đó gương cung cài tên, bắn tới một mũi tên.

Vũ tiễn tới vô cùng nhanh, hơn nữa trước đó đã tính trước tốc độ ngựa rõ ràng cùng gió bên bờ sông. Chưa từng có một khắc, hắn cảm thấy tử vong cách mình gần như thế. Hắn ở trên lưng ngựa xoay chuyển thân thể, vung loan đao đi đập đầu mũi

tên kia, lưỡi dao chỉ kịp đem cán tên va lệch, sau đó bên tai liền nghe thấy một tiếng vang trầm đục.

“Phụt!” Là Phá Giáp Chùy xuyên qua chướng ngại đâm vào trong thịt. Nói xong ném dao xuống, che lại cán tên trên ngực. Hắn cảm thấy tê tâm xé phổi đau đớn, đồng thời cảm thấy hồn phách của mình đang định chạy trốn khỏi miệng vết thương. Hắn thấy vệ sĩ bên cạnh bị kẻ địch cắt cổ, chém tới, thấy kẻ địch ép lui một phương võ sĩ của mình tiến vào lòng sông, sau đó cả người lẫn ngựa cũng bị mang theo.

Một gã tướng lĩnh khác toàn thân đen kịt vọt tới bên người Thủy Tinh, trên người không mặc áo giáp Đại Tùy bình thường, binh khí trong tay cũng không phải Đại Tùy Phiến Dao thường thấy. Người này dáng người không cao, có chút gầy, nhưng ra tay cực kỳ tàn nhẫn. Một đao một đao đem thi vệ bên người Tố Tất chém ngã ba, bốn tên, sau khi ở trong đám người cứng rắn chém ra một cái thông đạo, hắn vút đổi thủ bên cạnh nên không để ý, chỉ chăm chú kẹp chặt lấy bụng ngựa, như sao băng lao về phía trước.

“Hộ giá!” Thủy Tất Khả Hãn kêu to. Trong tay không có võ sĩ, thứ hắn có thể sử dụng chỉ có một dây cương ngựa. Mà xuyên thấu hai tầng áo giáp vũ tiễn phảng phất có sinh mệnh, còn đang không ngừng cắn chặt hàm răng, dùng sức kéo một cái, rút Phá Giáp Chùy từ ngực mình ra. Hắn cảm thấy choáng váng từng đợt, đồng thời may mắn chính mình còn chưa chết, tay cầm mũi tên, ngăn cản trường đao sắp chém tới.

Hắc giáp tướng quân phát ra một tiếng cười lạnh, giờ trường đao lên quá đỉnh đầu.

“Quân Tập, tha cho hắn!” Thanh âm tướng lĩnh tuổi thanh niên nghe như thiên âm trong tai, cơ hồ là ở bên bờ sinh tử nháy mắt truyền tới. Nghe được mệnh lệnh, tên hắc giáp tướng lĩnh đã đuổi tới sau thủy mã kia đột nhiên quay đầu ngựa, như hổ điên ở trong đám người chạy trốn chết chặt trái chém phải, xé ra một cái lỗ máu, nhanh chóng lao ra. Sau lưng lưu lại năm tám tóa kỵ mất chủ nhân.

Thủy Tất biết mình có thể còn sống trở về thảo nguyên, không phải là bởi vì Trường Sinh Thiên phù hộ, mà là vì người trẻ

tuổi đến từ Trung Nguyên kia không muốn giết mình. Về phần tại sao đối phương không muốn giết mình, trước khi ngất đi hẳn cũng đã nghĩ rất rõ ràng. Bởi vì đối phương không hy vọng thảo nguyên cường đại, hi vọng nhìn thấy A Sử gia tộc kia có hai con sói đối chém giết lẫn nhau.

“Khá lắm thanh niên ác độc!” Thủy Tất oán hận mắng một câu, nằm trên yên ngựa, bị đám người quần lấy tiếp tục tiến lên. Tiếng la khóc bên tai truyền đến dần dần suy yếu, dần dần phiêu tán, như ác mộng không dấu vết.

Đề cử hữu nghị.

Nguyên bản trong thiên hạ Trục Lộ.

Tác giả: tử không phải cá số tám...

Thư hiệu: 6449

Chương thứ tư thành khô (Bốn)

Ở trong quận Mã Ấp tiến hành chặn giết người duy nhất chính là Lý Thế Dân cùng Phi Hồ quân dưới trướng hắn. Mười mấy ngày trước, những kẻ đóng giả mã tặc tập kích bộ lạc Đột Quyết dưới chân núi trắng. Đối với việc thông qua tập kích bộ lạc Đột Quyết nhân đề lớn mạnh bản thân, Hầu Quân Tập cùng Trương Tôn Vô Kỵ có thể nói là ngựa nhẹ đường quen. Dựa vào đội kỵ binh năm ngoái được huấn luyện từ linh vũ năm trước., Bọn chúng cướp đoạt những bộ lạc Đột Quyết không hề phòng bị gì trong số những cây mây trắng, đại phát hoành hành. Lúc xuất phát mỗi người một kỵ, trở lại phụ cận bức tường này ít nhất có ba con chiến mã.

Hầu Quân Tập thông minh đem đội ngũ này giấu trong một thôn xóm nhỏ ở giữa Hạ ốc sơn và Tang Can. Dân chúng xung quanh đã bị người Đột Quyết giết sạch từ hơn một tháng trước, cho nên Hầu Quân Tập căn bản không cần lo lắng hành tung của đội ngũ bị phát hiện. Hắn sai thám báo cưỡi khoái mã liên hệ Lý Thế Dân, lập tức nghênh đón nhiệm vụ mới nhất của gia chủ và Phi Hồ quân.

Đánh người Đột Quyết không cần động viên. Tuy rằng đoàn người đều đã mỗi một không chịu nổi, nhưng từng gian nhà lá đã sớm thiêu đốt con mắt các tướng sĩ ở đây. thói quen sinh hoạt của Mã Ấp quận cùng bách tính Linh Vũ quận không sai biệt lắm, đều là ở trong truyền thống Hán gia hòa hợp dấu vết Hồ nhân nồng đậm. Chỉ từ cách ăn mặc cùng mặt mày, mặt mũi và trang phục đã nóng bỏng., Người thậm chí còn rất khó phân biệt bọn họ rốt cuộc là hán gia lang tử đệ tử. Mã Ấp quận cùng bách tính Linh Vũ quận gặp phải tao ngộ cuối cùng cũng không sai biệt lắm, tài vật bọn họ đều bị người Đột Quyết Nam hạ cướp sạch, nam nữ già trẻ không kịp chạy trốn cơ hồ cũng bị giết sạch sành sanh. Chỉ có một ngụm nước miếng há mồm., Còn có từ đường quy mô khổng lồ bị thiêu hủy trong thôn, miếu thờ và cửa hàng chứng minh nơi đây phồn hoa cùng an bình ngày xưa.

Phi Hổ quân tức giận thừa dịp Đột Quyết nghỉ ngơi bên bờ sông đột nhiên phát động tập kích, bọn họ từ trong rừng đột nhiên giết ra, như sấm đánh về phía bờ sông. Bọn họ dùng hoành đao chặt, dùng móng ngựa giẫm, đem đám cường đạo chưa kịp đứng dậy kia chém chết, đập ngã, đẩy mạnh dòng suối dàu lạnh như đầy rác rưởi.

Đột Quyết Lang Ky vừa mới thở phào nhẹ nhõm một hơi vội vàng không kịp chuẩn bị, tổ chức chống cự không nổi, lại không có sức chống cự. Bọn nó kinh hoàng thất thố đành phải lựa chọn chạy trốn, rất nhiều người trong lúc hoảng loạn, thậm chí quên mất từ nhỏ đã luyện được kỹ thuật, xiêu xiêu vẹo vẹo lên yên ngựa, đào tẩu, sau đó xiêu vẹo vẹo nhảy xuống lưng ngựa, bị đồng bạn từ phía sau lưng đập thành thịt vụn.

Còn có võ sĩ Đột Quyết dứt khoát buông tha chiến mã, bọn họ đi bộ với tất cả nghe như tiếng kèn hiệu. Có người trực tiếp đưa đầu tới trước hoành đao của Phi Hổ quân, có người không để ý nhảy xuống sông. Thu triều nước sông lạnh lẽo thấu xương, người chẵn ngựa lớn lên trên lưng ngựa tám chín phần sẽ không biết bơi, ở trên mặt sông chỉ có thể đập vài cái, sau đó liền bị áo giáp cùng giày chiến nặng nề kéo về đáy sông.

“Tại sao lại là ta?” Trong nháy mắt khi dòng nước sông nhấn chìm mũi miệng, rất nhiều người đều giơ hai tay hướng lên trời cao dò xét. Bọn họ không cam lòng, bởi vì bọn họ cho rằng bản thân không phải giết người nhiều nhất, không nên bị Trường Sinh Thiên trách phạt. Giờ khắc này, bọn họ lại quên, trước đêm nay, ai còn cảm tạ Trường Sinh Thiên ban cho bọn họ cơ hội đánh cướp nhà!

Hầu Quân Tập nhìn không ra thủ thế cầu cứu của Đột Quyết, trên thực tế hắn cũng không quan tâm. Lấy một võ tướng thuần túy, hắn coi trọng làm sao trả cái giá nhỏ nhất để thu hoạch thắng lợi lớn nhất. Vì đề cao hiệu suất giết người., Hắn đem huynh đệ dưới trướng chia làm hai đội, thay nhau lấy hình trận hình áp sát tới bờ sông. Mỗi lần va chạm với bọn Lang kỵ Đột Quyết tạo thành sát thương cực lớn. Sau đó nhanh chóng thoát ly, đem đồ thủ giao cho một nhóm đồng bạn khác.

Loại chiến thuật luân phiên tấn công nhanh chóng đem hiệu quả khủng bố khuếch tán lớn nhất, các võ sĩ bộ tộc đã thành kinh cung chi điều không phân rõ bao nhiêu kẻ địch lao tới. Trơ mắt nhìn đồng bạn hoặc là bị vũ tiễn bắn chết hoặc là bị hoành đao chém ngã., Rất nhiều người hồn vía lên mây. Vì không muốn trở thành con mồi của đợt đả kích kế tiếp, bọn họ đã nghĩ hết mọi cách để chạy trốn. Có tọa kỵ có thể cưỡi mặc kệ là địch nhân hay người mình, đều dùng vó ngựa đập lên đỉnh đầu đối phương. Mà những con chiến mã đã mất đi chiến mã thì lại vượn loan đao hướng tới chiến mã nhảy tới.

Trên người mỗi con chiến mã đều dính đầy máu, có chủ nhân của ngựa cũng có kẻ cướp. Mỗi con đều có hai đến ba thi thể, có nhiều mũi tên lạnh chết bên sườn bay tới, nhiều hơn nữa là bị người của mình chém giết. Trong đêm thu vừa lên của Mi Nguyệt sơ khai, đám cường đạo bị sự sợ hãi trong lòng làm cho triệt để điên cuồng, hoặc là giết người, hoặc là bị giết, hầu như không có con đường thứ ba nào có thể lựa chọn.

Giết, giết, chỉ cần có thể giơ đao lên chém chết người ngăn cản đường đi. Cho dù là người nhà hay kẻ địch, muốn sống sót trở lại thảo nguyên thì nhìn thấy bao than cùng túi nước cùng đũa nhỏ của mình, nhất định phải tạo ra một con đường máu.

Hai bên đường máu chất đầy thi thể. Ánh sao không sáng lắm nhưng có thể thấy rõ màu đỏ trên mặt đất, mặt ngoài phẳng phát mang theo một tầng hỏa diễm yêu dị dọc theo bờ sông lăn về phía Thu Thủy. Rất nhanh, nước sông gần bờ cũng biến thành màu đỏ sẫm, gợn nước tinh tế phẳng phát từng đoàn quỹ hỏa băng lãnh, vô thanh vô tức thay nhau hướng phương xa lăn đi.

Nước sông vốn có âm thanh, nhưng bên thế giới máu và lửa trên bờ, nó hầu như thành yên tĩnh tuyệt đối. Binh sĩ Phi Hồ quân hò hét cổ hống, từ trong đêm tối đánh tới, đem vũ tiễn trả thù bắn về phía quân địch đang chém loạn giết. Khi khoảng cách hai bên kéo gần đến hai mươi bước, bọn họ dựa theo huấn luyện bình thường thu cung, tháo xuống hoành đao từ yên ngựa. Hai bên cách xa nhau cả trượng, giơ ngang đao ngang người.

Ánh sáng lửa và ánh sao luân chuyển chiếu rọi, hàng loạt thanh đao ngang nhìn như răng nanh trong miệng quỷ thần. Đã bị Phi Hổ quân dùng biện pháp này chà đạp rất nhiều lần, đột nhiên võ sĩ Đột Quyết không có bất cứ dũng khí nào cũng nghĩ không ra đối sách, người tránh né không kịp lập tức biến thành máu thịt trên đầu nhọn của “Răng nanh”. Hoành đao tướng sĩ Phi Hổ quân không chút khách khí vung xuống, nâng lên, vung lên, mở sách, uống máu tươi.

“Giết! Để báo thù cho dân chúng!” Hâu Quân xách cán ngắn, trường đao, cần hai tay mới có thể huy động đại đao, xông lên đầu đội ngũ. Cảm giác báo thù tốt như vậy khiến từng lỗ chân lông trên người hắn đều cảm thấy phấn chấn. Trong ánh lửa, hắn lại thấy được quê hương bị thiêu hủy của mình, người thân bị giết chết, bị bắt làm nô lệ huynh đệ.

“Giết, vì người thân của phụ lão!” Trường đao tạo nên một cơn sóng máu trước chiến mã, ngăn cản không gì cản nổi.

Có người bỏ binh khí xuống trước ngựa, giơ hai tay khóc lớn. Hâu Quân Tập không chút do dự vung đao chém xuống, một đao chém đôi phương thành hai đoạn. Tướng sĩ Phi Hổ quân đi theo phía sau hắn học bộ dáng của chủ tướng, vung đao như gió. Võ sĩ Đột Quyết khóc lóc cầu xin tha thứ, như cây cỏ bị cắt ngã, bị móng ngựa đạp ngã, bị quán tính đâm vào trong sông.

Chuyện này quả thực là một bên chém giết, người bại cuộc không có sức chống cự, người thắng lại không hiểu được từ bi!” Võ sĩ bộ tộc mất đi ý chí chiến đấu quỳ rạp xuống đất, trả lời bọn họ là thanh hoành đao sáng như tuyết. “Đầu hàng!” Có người vừa chạy vừa giục ngựa, huynh đệ Phi Hổ quân thúc ngựa đuổi theo, dùng chân trước của súc sinh đá gãy xương sống của họ.

Bọn họ không cho rằng mình lạm sát kẻ vô tội, trên thực tế, trong đám cường đạo ở bãi sông cũng không có bất cứ ai vô tội. Quận Nhạn Môn bốn mươi một thành, người bị Đột Quyết công phá có đến chín phần mười. Thành thị ba mươi chín kia từ nay về sau không thể xưng là thành thị nữa. Mặc dù là người Đột Quyết rút lui về sau nhưng cũng không được gọi là

thành thị., Trong vòng hai mươi năm, nơi đó không thể khôi phục sinh cơ. Không một nhà nào không người chết, không một nhà nào còn nguyên vẹn. Một số thi thể của cô gái bên trên vẫn còn lưu lại dấu vết bị vũ nhục, tại nam hạ., Đột Quyết võ sĩ không đem bất cứ người Trung Nguyên nào coi là đồng loại của mình, bất kể là người chống cự hay là kẻ nghịch tới thuận chịu, trong mắt bọn họ đều là súc sinh chờ làm thịt. Giờ phút này, hai bên đổi vị trí, Phi Hồ quân không tìm được lý do khoan dung.

Sau khi ở trong đám địch nhân mấy lần ra vào, Hâu Quân Tập phát hiện mình đã gặp may mắn. Dưới ánh sao mờ lung, một đám người Đột Quyết áo giáp sáng rõ chập vạt chạy trốn. Gần như toàn bộ người chạy trốn đều che chở cho một gã quý tộc mà tên hậu duệ kia cho dù trong quá trình chạy trốn cũng không quên sai bảo với người xung quanh ý khí.

Sau đó, Hâu Quân Tập trông thấy đội nhân mã do Lý Thế Dân dẫn đầu áp sát quân địch, chém giết rất nhiều võ sĩ Đột Quyết. Nhưng các huynh đệ bị chút trở ngại, sau khi tróc mất một tầng kẻ địch, không thể không nhanh chóng kéo giãn khoảng cách giữa hai bên.

“Nhân thủ bên cạnh nhị công tử quá ít!” Hâu Quân tụ tập Võ Sĩ Hoạch nói một câu, liền thúc ngựa đuổi theo địch nhân. Cơ hội lập công lập nghiệp đã đến, người nọ khẳng định là đã khơi mào xong, trợ giúp nhị công tử giết hấn, trận chiến này có thể nói là hoàn mỹ. Nhưng ngoài dự đoán của mọi người chính là, sau khi Lý Thế Dân cho một mũi tên lạnh, lại phát ra một mệnh lệnh hoàn toàn trái ngược với tâm nguyện của Hâu Quân Tập.

“Quân Tập, tha cho hấn!” Sau một khắc, trong tai Thủy Nguyệt Khả Hãn lại vang lên tiếng Thiên âm tai nhưng trong lòng Hâu Quân Tập lại tựa như sấm sét. Hấn không dám vi phạm lệnh của Lý Thế Dân, đành phải chém giết thủy triều thân vệ bên người để trút giận. Liên tiếp chém xuống bốn, năm quân địch, hấn quay đầu ngựa, đối mặt với chủ công của mình.

“Tại sao lại tha cho hấn!” Hâu Quân trừng mắt nhìn về phía Lý Thế Dân la hét.

“Quân Tập, sao người có thể nói chuyện với Nhị công tử như vậy!” Trương Tôn Vô Kỵ buông dây cung ra, bắn chết một võ sĩ bộ tộc trốn trước ngựa của mình, đoạt trước khi Lý Thế Dân trả lời.

Hầu Quân Tập đã bị cừu hận thiêu mất lý trí, ngay nhị công tử cũng dám chất vấn. Trong mắt Trương Tôn Vô Kỵ, hành vi ngỗ nghịch lại không khiến Lý Thế Dân bất cứ phản cảm nào. Tinh táo thu cung, rút đao, Lý Thế Dân trẻ tuổi cười trả lời.”
Để hấn trở về, Cốt Lỗ của A Sử mới không làm được Đại Hãn Đột Quyết!”

“Cốt Lỗ không phải minh hữu của chúng ta sao?” Vẻ tức giận của Hầu Quân Tập bị vẻ mặt thông dong của Lý Thế Dân áp chế, tâm thái nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, trong ánh mắt lại lộ ra vài phần mê man.

“Bất luận là Cốt Lỗ hay là bắt đầu, chỉ cần ngồi đến vị trí kia, hấn đều là Đại Hãn của Đột Quyết!” Lý Thế Dân vung đao, thúc ngựa, dẫn đội giết vào trong một nhóm quân địch khác, như hồ rời núi sâu.

Tửu đồ chú ý: bó đuốc bình an thông qua bồi bổ, có người làm ác cơ bản là không náo nhiệt. Nhưng sau đó truyền tống tống tống người trắng trơn đi quan sát đốt lửa nói xấu. Không có ảnh, không có người chứng minh, tự dung bịa ra vài sự kiện bạo lực. Phóng viên của bọn họ không cần phỏng vấn hiện trường, thích hợp để viết tiểu thuyết internet.

Chương thứ tư thành khô (Bốn)

Vô luận là ai ngồi lên vị trí Đại Hãn Đột Quyết, hẳn đầu tiên cần chiếu cố chính là lợi ích của Đột Quyết nhân. Điểm này sẽ không thay đổi theo sự ác độc của cá nhân hẳn đối với Trung Nguyên, càng sẽ không bởi vì hẳn hồi đáp một tiếng Quan Thoại lưu loát Trung Nguyên, hoặc là cưới một nữ tử Trung Nguyên chịu ảnh hưởng.

Đạo lý rất đơn giản, ngay cả thanh niên trẻ tuổi Lý Thế Dân vừa mới đi lên quan trường cũng chỉ một lời vạch trần. Nhưng hết lần này tới lần khác, trong triều đều có danh xưng của trí giả., Rất nhiều trọng thần giao lưu với dị tộc nửa đời người thấy không hiểu. Ngay khi đám người Húc Tử và Lý Thế Dân đột nhiên nghĩ tất cả biện pháp làm suy yếu sức mạnh của Đột Quyết nhân., Chư vị trọng thần bên cạnh Dương Quảng cũng đang bận rộn. Bọn họ bận rộn không phải là làm thế nào tổ chức binh mã thừa thắng truy kích, đòi lại công đạo cho dân chúng ở biên giới. Mà lấy danh nghĩa triều đình như thế nào để đòi lại công đạo cho quân đội Lỗ Khả Hãn, công kích thị phi của gã không phân rõ phải trái, hành vi lỗ mãng từ đầu đến cuối vây công thánh giá; cũng biết sai có thể sửa sai, chủ động khuyên nhủ công lao triệt thoái quân cũng tỏ vẻ khen ngợi.

Lời này không thể nói quá nặng nề, để tránh làm bị thương Cốt Lỗ Khả Hãn tằm tắc trong lòng Trung Nguyên. Nhưng cũng không thể nói ra quá nhẹ nhàng, nếu không Cốt Thác Khả Hãn sẽ không ý thức được sự uy nghiêm của Hoàng đế bệ hạ. Cho nên vì một lời nói nào đó trên thánh chỉ, chư vị đại thần tranh chấp không ngớt. Đồng thời còn không quên nhìn sắc mặt Dương Quảng, nhân cơ hội biểu đạt sự trung thành đối với Hoàng thượng một chút.

“Lần này Đột Quyết khả hãn bỏ tôi theo sáng, đều nhờ nhân đức của bệ hạ lan xa. Cho dù hóa ngoại man di, cũng khắc sâu cảm tình trong năm dặm.” Nội Thị Lang chấp tay về phía chính trị Ngu Thế Cơ, đem nghị luận của mọi người sửa đúng đến phạm vi “Chính xác”. Rất nhiều ngày không thay quần áo, trên quan bào của hẳn có một khối vết bẩn rõ ràng. Đó là một

tên sĩ tốt vì bảo vệ hãn mà hy sinh máu, đã bị gió thổi có chút cũ, cho nên rất dễ dàng bị quên lãng.

“Biểu ký giả xương lòng mang mồ hôi tới đối với bệ hạ hết sức kính cẩn nghe theo. Đông tái các Hồ Tử đều viết kiến thức mệnh mông thiên uy, thề vĩnh viễn làm thần thuộc hạ của Đại Tùy ta.” Thấy Ngu Thế Cơ vỗ mông ngựa vang lên, một hoàng môn thị lang khác tham nắm giữ triều chính cũng không cam lòng rơi vào người sau. Lần này ra mặt tuần tra bản lĩnh chủ mưu của hãn., Nếu có người truy cứu trách nhiệm “Bỏ thánh quân tại hiểm địa”, hãn cho dù có giải thích, cũng khó thoát khỏi vận mệnh bị lấy đi mũ quan. Cho nên trước mắt thừa dịp bệ hạ còn đang cao hứng., Hãn muốn an ủi Đông Luân Chư Hồ nằm trong tay. Ra bên ngoài trốn nửa năm một năm, tiền tài sẽ không thiếu, đợi khi trở về, Hoàng Thượng và mọi người cũng quên mất nguồn gốc tai họa.

“Bệ hạ thiên uy, lệnh Tiêu Tiêu Vọng Phong chạy xa!” Trong huyện nha lâm thời làm nơi nghị sự, mấy vị đại thần cùng nhau hướng về phía trước chấp tay. Thanh âm vượt mông ngựa chấn động khiến cửa sổ vang lên ong ong, ngay cả Thu Trùng còn sống mấy ngày cuối cùng nghe được cũng tự ti mặc cảm, lặng lẽ ngậm miệng.

“Ài, là chư vị Tề tâm, các tướng sĩ dùng mạng, có quan hệ gì với đức hạnh của trẫm!” Dương Quảng dùng sức phát phát tay, cắt ngang lời nịnh nọt của mọi người. Hai mắt gã vẫn sung đỏ như cũ., Không biết là ngu quá độ, hay là do khóc lóc quá độ tạo thành. Nhưng theo biểu cảm trên mặt, vị hoàng đế bệ hạ gần như trở thành Đột Quyết Mục nô này hiển nhiên rất cao hứng đối với kết quả trước mắt. Biết rõ các thần tử đang vượt mông ngựa, ông ta cũng không muốn vạch trần. Chỉ là hơi có chút khiêm tốn, sau đó liền đặt trọng điểm của cuộc nghị luận với Cốt Lỗ.

“Thánh chỉ không cần viết quá phức tạp, Cốt Thác Lỗ là một người Đột Quyết, văn tự quá phức tạp phỏng chừng hãn cũng xem không hiểu!” Là quân chủ Đại Quốc, lời nói của Dương Quảng phi thường phụ thuộc vào yêu cầu khoan dung trong mắt đám nho giả.” Ngu Khanh, đạo thánh chỉ này giao cho

người viết. Cốt Thác Lỗ còn vội vã trở về tái ngoại thu thập tàn cục, cho nên đừng để cho hắn chờ quá lâu!”

“Vi thần lĩnh chỉ, Tạ bệ hạ tín nhiệm!” Ngu Thế Cơ ra khỏi hàng, khom người bái tạ Dương Quảng đối với mình coi trọng. Đồng thời, hắn cũng không muốn bỏ lỡ một cơ hội phát tài. Vị thư sứ xương cốt A Sử suốt đêm phái vào thành đã tìm được nơi ở tạm thời của hắn, ngoài việc nguyện trung thành gửi thư cho triều đình, còn biểu đạt “hí ý nho nhỏ” đối với Ngu đại nhân.

Nghe nói bốn mươi viên thiên nga ở cực bắc mới có thể tách ra trần châu, mỗi viên đều to bằng ngón cái. Lưu quang tràn đầy màu sắc, không có nửa điểm ưa thích, được người khác tôn kính như vậy, nếu như ngay cả một yêu cầu nhỏ nhỏ của đối phương cũng không thỏa mãn được, thật sự làm nhục cái tên Ngu Thế Cơ, thần thông của hắn., Suy nghĩ một chút, nội cung thị lang tham chương triều chính Ngu đại nhân mở tấu nói: “Thần lập tức đi viết, nhưng thần tài trí không đủ, sợ thương tổn quốc thể. Cho nên sau khi viết xong mời bệ hạ chỉ đường. Ngoài ra, thần cho rằng Cốt Thác Lỗ đã thề nguyện trung thành với đại Tùy., Đại Tùy ta liền đáp ứng tên hiệu của nó, triệu hồi sư phụ đi viễn chinh, để ép cho nhiều Hồ Tam cảm nhận nhân hậu bệ hạ, từ nay về sau thay đổi triệt để, vĩnh viễn không phản bội nữa!”

“Thần phụ nghị Ngu đại nhân như vậy. Thần nguyện đi Trữ Vật Thác Bạt Doanh tuyên đọc thánh chỉ, dương Đại Tùy Thiên Uy ta!” Bùi Quý Quý Thủ được “Tôn kính” không nhỏ so với Ngu Thế Cơ, sải bước ra khỏi hàng, nói tốt với A Sử.

Cốt Lỗ kia của A Sử dùng bốn mươi viên trần châu kia là hứa hẹn mua hai cái với Ngu Thế Cơ. Thứ nhất, gã hi vọng Đại Tùy có thể trả giá bằng lời hứa hẹn mãnh liệt đối với đời con cháu A Sử của Thủy Hoàn Khả Hãn, phong mình làm Khả Hãn mặt đông, địa vị từ nay sẽ ngang hàng với Thủy Tất Khả Hãn. Thứ hai, gã hi vọng Hoàng Đế Đại Tùy triệu hồi về, đã đánh tới Hồ Bí Thiết Kỵ ở sâu trong thảo nguyên, đừng để cho tộc nhân của mình lại trả giá đắt cho lần Nam chinh này.

Dương Quảng cao cao tại thượng đột nhiên uốn thẳng lưng, vẻ mặt kinh ngạc. Hắn nghe rõ hai vị thần gián ngôn là Ngu, Bùi Dực., Nhưng hắn không rõ chính là đến cùng lúc nào binh mã Đại Tùy đã giết vào hang ổ của Cốt Lỗ? Nếu Cốt Lỗ là dưới tình huống sào huyệt khó giữ được mới nhớ tới việc triều đình thuần phục, đầu tiên là hắn phải mất nửa phần trung thành. Tiếp đó, rốt cuộc là ai chọn loại thủ thuật tinh diệu vậy Ngụy cứu Triệu này, cũng khiến Dương Quảng cảm thấy thập phần tò mò.

“Thần không đồng ý đề nghị của Ngu đại nhân!” Không đợi Dương Quảng mở miệng hỏi, Thủy sư đại tổng quản đến hộ nhi siêu quần mà ra. “Theo ý kiến của vi thần, Cốt Thác Lỗ sở dĩ xin hàng là bởi tình thế bức bách, không phải xuất phát từ bản tâm. Binh mã Đại Tùy ta nếu đã đến tái ngoại, thì nên cày đình quét huyệt, để cho tất cả Hồ nhân nam chinh lần này nhớ kỹ giáo huấn!”

“Lão thần đồng ý đề nghị của tướng quân!” Hứa quốc công công từ trước đến nay cùng với hộ nhi như nước với lửa báo cáo hôm nay không biết phát điên cái gì, bước nhanh tiến tới phụ họa.

Vũ Văn thuật lại uy vọng của Vũ Văn ở trong võ tướng vượt xa Bùi Ngôn, Ngu hai người có thể so sánh. Hắn vừa dứt lời, lập tức có một đồng lớn lão tướng quân đứng dậy, nhao nhao kiến nghị Dương Quảng không nên đáp ứng điều kiện gì của Lỗ. Tuy rằng cuối cùng đối phương đã tỉnh ngộ, nhưng nhiều lắm cũng chỉ làm được đôi. Tuyệt đối không thể vì có biểu hiện hối cải mà quên đi sai phạm hắn từng phạm.

Ngự sử đại phu tham chương triều chính Bùi Uẩn phát giác huynh đệ bản gia của mình thế cô, ngẩng đầu nhìn chung quanh, nhẹ nhàng ho khan một tiếng. Lập tức có ba, học sĩ tứ thư tỉnh nghe tiếng hỏi ra., Bước nhanh tiến lên, cùng Vũ Văn thuật cùng hai người Hộ Nhi tiến hành tranh luận gay gắt. Bọn họ đều là danh nho được Dương Quảng bỏ ra số tiền lớn cung cấp nuôi dưỡng, nói chuyện không một lời không dẫn kinh sách. Bác Cổ luận kim, ngôn ngữ chính nghĩa nghiêm, trong lúc nhất thời lại biện bạch bất phân thắng bại với các lão tướng quân.

“Đại Tùy ta chính là thượng quốc Thiên triều, có phong độ rộng lượng tha thứ.” Mặt mũi văn học sĩ Trí Tuệ đầy vẻ từ bi, phảng phất như tận mắt thấy được thiện ý cảm kích triều đình Đại Tùy. “Mạnh Tử nói, nhân giả vô địch. Lúc người đoạt con dân, làm vợ ly tử tán. Bệ hạ niệm tội dân sinh gian khó mà tha thứ cho kẻ thù.”, Dân chúng ngửi thấy, tất niệm ân đức của bệ hạ mà tâm ý rời xa mình. Sau khi đã bàn xong, bên kia dù muốn hỏi hận, dân chúng tất không dám đáp ứng. Nếu như, biên giới Đại Tùy ta không cần một binh một tốt đóng quân, cũng cố như thành đồng hồ vàng!”

“Xin hỏi Khổng học sĩ, hóa ngoại man di không thông với Trung Nguyên, sao dân chúng lại biết ân đức của Đại Tùy bệ hạ?” Hộ nữ cố nén tức giận trong bụng, lớn tiếng hỏi lại một câu.

“Giáo hóa, bởi vậy có thể thấy giáo hóa quan trọng đến thế nào! Chỉ có cách tôn sùng lời nói của Cổ Thánh, tôn sùng chí tôn trong thiên hạ. Suy cho cùng, nó rộng rãi, nếu không vượt qua mười năm thì sẽ là Trung Nguyên...” Sáng mai Lục Đức của Bí Thư học sĩ đã có chuẩn bị, nhận lấy những lời Khổng Dĩ Đạt của Tế Linh, tiếp tục truyền bá giáo lí của Thánh Nhân.

“Thả con khi nhà ngươi ra!” Vũ Văn thuật không dễ đến bảo vệ nó như vậy, nó bá đạo quen rồi, cho dù ở trước mặt Dương Quảng cũng sẽ không thu liễm.” Nếu là giáo hóa quan trọng, sao không thấy hai người các ngươi đi dạy cho Dương Huyền cảm. Nó thích nhất chính là bộ dạng như vậy, sao bệ hạ lại tác chiến ở phía trước, nó dám đâm dao sau lưng?”

Tiên đế Đại Tùy không thích cách làm người của nho sinh, bởi vậy trước khi Dương Quảng lên ngôi, ảnh hưởng nho học đối với triều chính rất nhỏ. Sau khi Dương Quảng lên ngôi, để thể hiện cái đẹp của mình, vì để thể hiện sự uyên bác tài năng, tu quán hưng nho, vì thế nho giả gần xa đều tới, Khổng Dĩ Đạt đạt được., Hai người Lục Đức Minh chính là nhân tài kiệt xuất trong đó. Hai người bọn họ chẳng những được Dương Quảng thưởng thức sâu sắc, hơn nữa còn có cảm giác của Dương Huyền Tử, Lý Mật lui tới rất thân, đặc biệt Khổng Dĩ Đạt, bởi vì phong mang quá thịnh đặc tội với những nho sinh khác, thiếu chút nữa bị người ta ám sát., May mà Dương Huyền cảm

giác được cứu giúp nên mới tránh được một kiếp. Sau đó cảm giác hai người Dương Huyền, Lý Mật tạo phản, Khổng Khổng, Lục học sĩ tuy rằng không bị truy cứu, hình tượng cũng tổn hao nhiều. Ngoại trừ Bùi Uẩn ngẫu nhiên còn lấy bọn họ ra làm vải lau chân, các thần tử khác cho dù tham lam hay thanh liêm đều không muốn làm bạn.

Nghe Vũ Văn kể lại chuyện năm xưa, rất nhiều đại thần đã sớm nhìn Khổng Đình Đạt, Lục Đức Minh không vừa mắt hai người nhao nhao mở miệng nói lời đánh chó rơi nước.

“Lục học sĩ không phải dễ nói chuyện giáo hóa sao, cùng Dương Huyền cảm tình kết giao nhiều năm như vậy, sao ngươi không dạy dỗ cho tốt!”

“Khổng học sĩ không bằng một mình đi Đông Hồ du một lần, tự mình đi thúc đẩy Cổ Thánh của ngươi học trước! Xem bọn họ có thể hay không quyền cao chức trọng!” Mọi người mồm năm miệng mười, nháy mắt đã cách đề bài vạn dặm. Chỉ nghe thấy sắc mặt Dương Quảng sau ngự án xanh đen, hận không thể nhảy lên trước, mỗi người đều vung mạnh miệng rộng.

“Bệ hạ, thần buộc tội Vũ Văn đại nhân rít gào triều đình!” Ngự sử đại phu thấy bọn Khổng Đình Đạt không chống đỡ nổi, đành phải tự thân xuất mã.

“Bệ hạ, thần buộc tội Bùi thị huynh đệ nói bậy nước tang!” Vũ Văn từng ăn phải thiệt thòi từ lúc nào, trừng mắt, khiến Bùi Uẩn sợ tới mức liên tiếp lui về sau mấy bước.

Mắt thấy mấy vị trọng thần sắp tranh cãi trước mặt mình, Dương Quảng đành phải tạm thời đè nén lửa giận trong lòng mình xuống: “Được rồi, được rồi, yên tĩnh lại cho trầm. Vị tướng quân nào cho phép rồi? Ai hạ lệnh cho hấn? Hiện giờ đến nơi nào rồi? Thắng bại thế nào? Các ngươi ai biết, mau mau tấu lên!”

“Cái này!” Quần thần hai mặt nhìn nhau, bị vây ở trong thành cô quạnh hơn một tháng, bên ngoài rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bọn họ căn bản không rõ lắm. Cho dù là tin tức linh thông nhất, Bùi thị huynh đệ cùng Ngu Thế Cơ, cũng chỉ là từ trong miệng A Sử Lỗ mà sứ thần mơ hồ nghe được Hồ Bí đại tướng

quân La Vi binh xuất ra lời đồn đại Lư Long Khang., Tạo ra bao nhiêu đả kích cho người Đột Quyết, bản thân người Đột Quyết cũng không rõ, càng không cần nói Ngu đại nhân và Bùi đại nhân buôn bán tin tức hai tay.

“Thì ra các ngươi cái gì cũng không biết!” Dương Quảng hừ một tiếng, cười lạnh nói: “Ta còn tưởng chư vị ái khanh vì nước mà mưu cầu, thì ra chỉ là chút tranh giành nghĩa khí!”

“Thần vô tình, bệ hạ thứ tội!” Mọi người đang tranh luận đều choáng váng, ai nấy lần lượt khom người xuống, không dám ngẩng đầu. Một lúc lâu sau nghe thấy tiếng thở dốc trước mặt nhỏ dần đi., Ngu Thế Cơ mới lau mồ hôi lạnh, dùng thanh âm cực nhỏ bẩm báo: “Thần vừa nhận được tin tức Đột Quyết rút quân liền phái người ra khỏi thành nghe ngóng, nhưng không đợi tin tức bên ngoài đưa về, sứ giả Cốt Lỗ đã đến. Thần sợ chậm trễ đại sự, cho nên vội vàng vàng chạy đến gặp bệ hạ...”

“Chúng thần chuẩn bị không chu toàn, mong bệ hạ thứ tội!” Mọi người sớm đã hiểu rõ tính tình Dương Quảng, cùng cất tiếng tự trách mình!

Toàn triều văn võ đều có bộ dáng như vậy, Dương Quảng cũng không biết mình nên truy cứu ai mới tốt. Y thở dài, nói:

“Tuyên Vũ văn sĩ theo vào đi. Ngu Khanh xuống sau đó tiếp tục viết chỉ an ủi A Sử. Về phần chuyện sắc phong và rút quân, chờ trăm biết rõ tình huống thì sẽ nghị luận cũng không muộn!”

“Vâng!” Chúng thần ầm ầm đáp ứng. Trong lòng mặc dù vẫn vô cùng không cam lòng, nhưng biểu hiện ra ngoài lại không thể không tạm thời gác tranh luận lại.

Đợi những người khác lui về vị trí của mình, trung quan đi ra ngoài tuyên chỉ, sai người hô to Vũ Văn sĩ đang canh giữ trên đầu thành, bệ hạ muốn hỏi hần cụ thể quân tình bên ngoài.

Văn sĩ mặt mũi tràn đầy mỗi một nên đối với bên ngoài rốt cuộc xảy ra chuyện gì cũng không rõ ràng lắm, nhưng ít nhất lời nói ra so với những người khác còn tiếp cận gần hơn một chút. Theo hần biết, hành động đột nhiên người áo trắng rút quân từ nửa đêm đến giờ mới bắt đầu., Sau đó liền có Cốt Lỗ

sứ giả từ Nam Môn đến đây thỉnh cầu hòa. Thế cục đột nhiên nghịch chuyển là do trước mắt hần đang tìm hiểu, căn cứ tin tức trinh sát ban đầu đưa về phỏng đoán, là bởi vì binh mã cần vương lục tục chạy tới là vì thế lớn nhất., Thủy Tất Khả Hãn mất đi khả năng tất thắng, cho nên không thể không lựa chọn toàn sư mà lui. Đương nhiên, uy nghi của đám người Đại Tù Thiên Tử và A Sử Lỗ kia khuyên bảo đã có tác dụng phi thường lớn trong đó.

“Về phần người xuất binh Đông Luân, chính là thiết kỵ Hồ Bí của Đại Tù ta.” Vũ Văn Sĩ quét qua Ngu Thế Cơ và Bùi Quý Quý Quý, rất kỳ quái hai người bọn họ sao không đem tin tức này báo cáo rõ ràng.

“La Nghệ? Ai hạ chỉ cho hần? Cần vương binh mã do ai chỉ huy, sao không mau phái người đưa tin vào thành?” Dương Quảng cau mày, truy hỏi.

La Nghệ của đại tướng quân Hồ Bí vẫn rất được hần coi trọng, mấy năm gần đây quốc khố Đại Tù trống rỗng, nhưng dưới sự chiếu cố của Dương Quảng, vật tư lương thảo triều đình cấp cho Hồ Bí thiết kỵ chưa từng thua thiệt bao giờ. Vậy hơn năm ngàn nhân mã đều mặc trang phục Hồ Bí thiết kỵ biên quân tinh nhuệ của Đại Tù, không đến vạn bất đắc dĩ, Dương Quảng tuyệt đối sẽ không dễ dàng điều động.

Lần này Nhạn môn bị bao vây, Dương Quảng chờ mong nhất là La Nghệ có thể dẫn người đến cứu. Cụ trang thiết kỵ là khắc tinh của khinh kỵ binh tái ngoại. Kể từ ngày Đại Tù lập quốc, một bộ thiết kỵ gặp phải Lang kỵ tái ngoại thì chưa bao giờ thua, nhưng La Nghệ thủy chung vẫn chưa xuất hiện. Cho đến hôm nay, Dương Quảng mới biết được tâm phúc ái tướng của mình rõ ràng đã phá thẳng vào nội địa của Đột Quyết.

Nếu như giờ phút này giết chết A Sử chính là người khác, Dương Quảng sẽ vô cùng cao hứng. Đúng như gã vừa nghĩ, một chiêu vây Ngụy cứu Triệu này có thể nói là tinh diệu. Nhưng đi Hồ Bí đại tướng quân La Nghệ dẫn người giết vào thảo nguyên, lại khiến Dương Quảng cảm thấy rất không thoải mái.” Chẳng lẽ an nguy của trăm trong mắt các người căn bản

không có gì phân lượng sao?” Gã buồn bã suy nghĩ, vòng mắt chậm rãi lại bắt đầu đỏ lên.

“Bình mã cần Vương gia đến từ khắp nơi, mấy ngày liền, bọn hấn một mực chém giết với Lang kỵ dưới trướng Tất Khả Hãn, cho nên Đột Quyết mới không thể dùng toàn lực công thành!” Nhìn thấy bộ dáng Dương Quảng như mất đi, Vũ Văn Sĩ và biết lúc đầu lựa chọn chính xác. Bởi vì không tiếc bất cứ giá nào nhảy vào thành Nhạn Môn, huynh đệ Hùng Võ doanh dưới trướng hấn tổn thất thảm trọng. Nhưng tổn thất tương ứng chính là, hành động này vì Vũ Văn gia mà thắng được càng nhiều tín nhiệm hơn.

“Vậy bây giờ thì sao, hiện tại các tướng quân của trẫm đang ở đâu?” Dương Quảng vừa cười lạnh vừa lắc đầu.

“Bọn chúng chia nhau ra chặn giết Khả hãn rồi, nói muốn rửa sạch nỗi nhục này cho bệ hạ!” Sau khi hắng giọng một cái, cao giọng mở miệng.” Trên tay thần có một phong thư do một lão tướng quân đột ngột đưa tới cho bệ hạ, thần không dám chậm trễ, mang theo bên người!”

“Bụp, viện quân bên ngoài là hấn dẫn theo sao? Trẫm biết hấn sẽ không phụ trách!” Nghe lời ấy, tâm tình Dương Quảng từ thất vọng chuyển thành cao hứng. Nửa tháng trước, hấn đã mơ hồ nghe thấy tiếng hò hét từ xa truyền đến trên đầu thành. Nhưng người Đột Quyết vây quá chặt, cho nên binh mã cần vương ở ngoài thành do ai thống lĩnh, rốt cuộc có bao nhiêu người, trong thành căn bản là không cách nào biết được.

Đột Thông cũng là một trong những tướng lĩnh mà Dương Quảng tín nhiệm nhất. Thời khắc nguy cấp, người này có thể lĩnh binh giết đến, nói rõ Hoàng đế như gã làm cũng không tính là quá thất bại.

“Thần thăm dò, đi cùng còn có Võ Cương lang tướng quân Lý Húc, Hồ Bí Vân Định Hưng, tướng quân phụ quốc Độc Cô Lâm cùng với con thứ Đường công Lý Thế Dân, đốc úy Trương Tu Đà tướng quân phó tướng quân Tần thúc Tần thúc bảo và La Sĩ tin tưởng!” Vũ Văn sĩ suy nghĩ một chút, lại báo lên một chuỗi tên tuổi làm Dương Quảng nghe xong tâm tình càng ngày càng sáng khoái.

“Mau trình lên đây, trẫm muốn tự mình xem xem Khuất tướng quân viết gì. Lý tướng quân cũng từ Hà Nam chạy tới, còn có cả thư của Tần thúc và La Sĩ? Bọn họ ở đâu? Sao bọn họ còn chưa vào thành? Chẳng lẽ sợ trẫm trách hấn khoan thai chậm trễ sao?” Trong lúc cao hứng, Dương Quảng cũng không để ý đến hành động của Hồ Bí đại tướng quân La Nghệ, vỗ bàn ra mệnh lệnh.

Vũ Văn Sĩ bước nhanh lên phía trước, móc ra một phần thư tín bị lửa thiêu cực kỳ nghiêm ngặt từ trước ngực, hai tay dâng lên cho Dương Quảng. Một đồng lớn danh tự vừa rồi là gã cố ý nói ra cùng lúc, là con rết của hoàng đế bệ hạ. Gã biết rõ tính nét nhạc phụ của mình thế nào.

Nếu A Sử nọ nhờ cậy Lỗ và binh mã cần vương chưa đạt thành bất cứ hiệp nghị gì, ông ta tuyệt đối sẽ không chủ động xin hàng, thúc đẩy cục diện ngày hôm nay, khẳng định là có lỗi với tướng lĩnh Đại Tùy Lý Húc cùng Lý Húc, mà trong lá thư đột ngột thông báo, tất nhiên cũng sẽ hướng bệ hạ thừa nhận việc này.

Theo dự đoán của Vũ Văn Sĩ và dự đoán, những nỗ lực mà chư tướng làm để cứu lại Đại Tùy có khả năng là công lao, cũng có thể là tội danh.

Cho nên, càng nhiều người chia sẻ gánh vác càng tốt.

Vừa nghĩ, lão giả lén quan sát sắc mặt Dương Quảng, thấy nụ cười trên mặt của bệ hạ sau khi ngự án dần dần biến mất, vẻ mặt càng lúc càng âm đạm, càng lúc càng trở nên nghiêm trọng.

Chương thứ tư thành khô (năm)

Dù sao đã từng làm thống soái đại quân Nam Chinh, tuy rằng bày mưu tính kế không phải sở trường của nó, nhưng chỉ học được một nửa tấu chương vun vút, Dương Quảng đã hiểu rõ được bố trí chiến lược hơn nửa tháng qua của Tùy quân.

Không thể không thừa nhận, dưới sự hòa giải toàn lực, các lộ viện quân đồng tâm hiệp lực đánh ra một bàn cờ lớn. Lấy kỳ binh quấy rầy Đột Quyết, lấy lời đồn làm loạn lòng quân của hãn, mặt ngoài lại dựa vào sự kiên cường đối kháng cùng với “Nguồn gốc liên tục” của binh mã cấp dưới là không ngừng. Có thể nói, bất kể Hổ Bí đại tướng quân La nghệ không xuất cục, Đột Quyết người bại cục cũng đã định.

Cốt Lỗ A Sử kia không phải đột nhiên phát hiện lương tâm, mà là thế cục khiến hãn không thể không phản bội Thủy Hoàng Khả Hãn. Nếu không, Đông nhét Chư Hồ của hãn chỉ có con đường chết! “Tuyệt diệu! Các yêu của trẫm làm ra vẻ chân thật tuyệt diệu vô cùng!” Dương Quảng trong lòng tán thưởng, nụ cười treo trên khóe miệng lại tràn ngập đắng chát.

Đây là một bàn cờ đẹp trước nay chưa từng có, liên hoàn đan xen, từng bước ép sát. Dương Quảng hiểu được binh pháp này cho dù mình tự mình chỉ huy cũng chưa chắc có thể bố trí được tinh diệu như vậy., Trong bàn cờ tuyệt diệu này, hoàng đế Đại Tùy như hãn lại đảm đương một quân cờ trong đó, một quân thu hút mấy chục vạn quân chủ lực của Đột Quyết ở ngoài thành Nhạn Môn. Tướng lĩnh bố trí thế cục này hoặc là tuyệt đối nắm chắc thực lực của quân thủ vệ Nhạn Môn, hoặc là, bọn họ căn bản không quan tâm đến sinh tử của người dân trong thành!

Dương Quảng càng không muốn tin thái độ của chư tướng là về sau, nhưng gã lại cảm thấy trong lòng cực kỳ lạnh lẽo.” Thì ra, chỉ có con rết của trẫm là chịu đồng sinh cộng tử với trẫm thôi!” Gã cười khổ suy nghĩ, ánh mắt thuận theo tấu chương nhìn xuống phía dưới, khắc tên của từng tướng lĩnh phụ tá vào trong tấu chương.

Hắn thấy được Âm Thế Sư, Vân Định Hưng, trong lòng cười lạnh. Hai người này đều là hạng người tài ba, từ trước đến nay không có chủ kiến gì, chắc là tới tham gia náo nhiệt cùng mọi người. Nhìn thấy Nghiêu Quân Tổ, ước hẹn có chút không cam lòng. Lại nhìn về phía sau, hắn thấy Vũ Văn Sĩ và Lý Húc từng nhắc tới chuyện này, Tần thúc bảo, La Sĩ tin và Lý Thế Dân, thở dài, tấu chương phóng lên ngự án.

Trong hành cung một mảnh trầm mặc, ngay cả Ngu Thế Cơ am hiểu phỏng đoán tâm tư Hoàng Đế nhất, giờ phút này cũng không biết nên nói cái gì làm Dương Quảng vui vẻ. Nếu như trước chúc mừng bệ hạ chỉ huy nếu chắc chắn, đánh lui Vực Ngoại Tiểu Tiêu nhỏ., Chẳng khác gì giúp đám người Đột Đột thông nói dễ. Trước khi chưa bắt được sự hiếu kính của đối phương, Ngu Thế Cơ không xác định làm như vậy đối với mình có ích lợi gì. Nếu nhân cơ hội buộc tội đám người Đột Thông tự tiện hành động, chỉ sợ lại đắc tội với toàn bộ thế lực võ tướng. Theo sau Đột ngột một đạo đuổi giết quân địch, không ít tướng lĩnh là đích hệ Vũ Văn thuật cùng hộ nhi, đồng thời đắc tội với hai nhân vật thủ lĩnh trong Võ Tướng nguy hiểm thực sự quá lớn.

“Ai, những đứa nhỏ hậu sinh này cũng quá vội vã lập công!”
Đứng ở vị trí thứ hai Võ tướng quân trong lòng thầm than, từ Vũ Văn sĩ và Dương Quảng đối thoại vừa rồi, hắn đã đoán được tám chín phần mười tình thế bên ngoài. Bằng lịch duyệt của lão tướng quân lúc trước., Hắn cho rằng toàn bộ kế hoạch đều là đột ngột thông chủ đạo. Vị Khuất đại nhân kia vốn là người thẳng thắn, chuyện lấy an nguy Hoàng Thượng làm tiền đặt cược chính xác người này cũng làm ra được. Nhưng ngàn vạn lần không nên, tuyệt đối không nên làm như vậy., Các tướng lĩnh khác không nên không ai không học Vũ Văn sĩ liều chết xông vào thành Nhạn Môn bắt chuyện với bệ hạ. Cái này giống như một gian phòng cháy, có người xông vào ngọn lửa và người bị nhốt đồng sinh cộng tử với nhau, có người ở bên ngoài sứt đầu mẻ trán giội gỗ, cuối cùng được cứu người cảm kích tất nhiên là gia hỏa vọt tới bên cạnh, mặc dù tên này thật ra cái gì cũng không làm được!

Ngay khi mọi người đưa mắt nhìn nhau, bên ngoài hành cung lại vang lên một tràng âm thanh ồn ào, từ xa đến gần. Ở giữa còn có tiếng hò hét cùng binh khí va chạm phát ra tạp âm. Đối với không khí áp lực trên triều đình mà nói, cái này không khác gì đổ thêm dầu vào lửa. Tầm không thấy đối tượng phát tiết lập tức đứng lên, gầm lên: “Phản đi, lại còn huyên náo trước điện của trẫm. Thị vệ cấm quân đâu, chẳng lẽ các người cũng không muốn đem trẫm làm hoàng đế sao?”

“Chúng thần không dám!” Tướng quân trấn điện Dương Văn Tuyên lập tức bước ra khỏi hàng, đáp lại. “Thần lập tức đi ra ngoài, nhìn xem người nào ở bên ngoài ồn ào!”

“Nhìn cái gì mà nhìn, trực tiếp chém rồi! Đưa cái đầu của người lên đây gặp trẫm!” Dương Quảng dùng tay đập túi bụi lên bàn. Gã cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, trong miệng liên tục khô sở, bỗng nhiên tìm kiếm mấy người liên lạc với nhau như vậy. Không nghi ngờ gì là dùng người đông thế mạnh đến trốn tránh trách phạt. Lão gia hỏa này còn đem trách nhiệm chủ mưu đẩy lên đầu Lý Húc, Lý Húc kia nhiều nhất chỉ là tứ phẩm Võ Cương, tư cách và quan chức đều thấp kém, chẳng lẽ hắn còn có thể được các lão thất phu đã hành ngũ nhiều năm hay sao?

“Bệ hạ tạm thời bớt giận, nói không chừng là lão tướng quân đỡ đầu ngựa mang về rồi!” Vũ Văn sĩ thấy Dương Quảng đã tức giận không ít, muốn thay đồng僚 giải vây, cười nói.

“Trẫm, hừ!” Dương Quảng muốn mắng một câu “Trẫm không cần hắn ta vượt môn ngựa!” Nhưng trước mặt rất nhiều triều thần, hắn ta nhất định phải duy trì hình tượng lòng dạ rộng rãi, dừng một chút, điềm nhiên nói: “Cho dù hắn không đưa tới, trẫm cũng sẽ đích thân xách binh đi!”

Sau khi râu quai nón, tướng quân Trấn điện Dương Văn Tuyên chạy về, bên người không mang theo bất kỳ đầu người nào, tay lại cầm một phần sách đầm máu.

“Đây là cái gì?” Tất cả văn võ đều ngậy cả ra. Nhìn từ vết máu còn chảy trên tay Dương Văn Tuyên thì là có người mạo hiểm tính mạng đem quyển sách này đưa đến cửa hành cung. Mà bên ngoài hành cung tiếng ồn ào xôn xao rõ ràng đã nhỏ

xuống, ngẫu nhiên có gió thu vào, chỉ mang theo một hai tiếng khóc lóc trầm thấp.

“Dương tướng quân, người cầm cái gì trên tay vậy? Đừng vội dọa bệ hạ hoảng sợ!” Vũ Văn lập tức xuất lớp, nhanh chóng quát lớn trước mặt mọi người. Không ngoài dự liệu của mọi người chính là, Dương Văn Tuyên từ trước đến nay chỉ biết khúm núm nói với Vũ Văn Tuyên lại nghiêng người một bước tránh hẳn, trực tiếp đem cuốn sách giơ đến trước mặt Dương Quảng.

“Có tướng lĩnh thủ thành liều chết xông vào cung, muốn dâng sổ sách này cho bệ hạ. Thần đã sai người đưa hẳn ta vào. Về phần trên sổ sách viết cái gì, thần không dám nhìn kỹ, mời bệ hạ ngự lãm!” Dương Văn Tuyên giơ cao sách, cao giọng tâu.

Đã nhiều năm không tự mình ra chiến trường, mùi vị máu tanh nồng nặc khiến Dương Quảng ghê tởm một hồi. Không đợi hẳn quyết định có nhận được trưởng không, ngự sử đại phu Bùi Uẩn lách mình mà ra.” Bệ hạ cửu ngũ chí tôn, há có thể đụng phải thứ máu tanh như thế. Vì thần bất tài, nguyện vì tai mắt của bệ hạ!”

“Bùi đại nhân sợ rằng không thể động đây!” Dương Văn Tuyên đi lạc nửa bước, rất thất lễ đem Bùi Uẩn che ở phía sau.” Bệ hạ, người hiến trưởng sách toàn thân là máu, còn có rất nhiều người đuổi giết sau lưng hẳn. Bệ hạ nếu không tự mình xem vật này, vì hy sinh huynh đệ của hẳn mà chết không nhắm mắt!”

Chưa từng có ai thấy Dương Văn Tuyên xúc động như thế, trên năm ngón tay máu me đầm đìa, giống như từng giọt từng giọt từ mạch máu của hẳn chảy ra. Sách trong tay Dương Văn Tuyên tuyệt đối là sự tình trọng đại, bằng không người dâng trưởng sách cũng bị thương nặng như vậy. Ánh mắt mọi người đều bị danh sách thu hút, có người thậm chí lặng lẽ hướng ngự án dịch chuyển thân thể, ý đồ từ bên cạnh vụng trộm nhìn coi được một vảy một trảo.

Dương Quảng cũng biết trong đó tất có kỳ quặc, lại không để ý đến uy nghi của thiên tử, tự tay cầm lấy trưởng sách, trước mặt mọi người thấp giọng đọc.” Nhâm Thân, Mậu Nhất Thạch,

một vạn mũi tên, Dịch Kim Châu nửa đấu, bình an lệnh mười mũi tên. Giáp thân, gạo hai ngàn thạch, mũi tên một vạn, Dịch Kim Châu đấu bán.... giáp thân, gạo hai ngàn thạch, Dịch Kim Châu, năm viên...”

Trong khoảnh khắc, Dương Quảng đã hoàn toàn quên sự bất mãn khi đối xử với đám người đột phá bình thường đến chín tầng mây. Dương Văn Tuyên đưa tới một cái thủy trường bút tích, từ ngày đó ở Nhạn Môn thành vẫn luôn được ghi chép đến nay. Mà phương thuốc bán thập phần cao minh, một mực nâng cao giá lương thực và vũ tiền, đáng tiếc, hắn không phải vì triều đình mà làm vụ mua bán này!

Có người len lén giao dịch với người Đột Quyết, chẳng trách bao vây thành trì lâu như vậy, xưa nay không mang theo Lang kỵ cấp bậc tiếp tế, nay tên giáo hoạt nhất tìm được đường lui cho gia tộc mình, trong khoản giao dịch đầu tiên, đã đổi được mười mũi lệnh tiền bình an.

Nếu như Đột Quyết người không vào thành, bọn họ đại phát chiến tranh tài. Nếu như Đột Quyết người vào thành, bọn họ có thể dựa vào “Công lao” bán đứng triều đình và dân chúng trong thành để bảo toàn bản thân mình. “Người đưa trưởng ở đâu, ai đang đuổi giết hắn?” Trong sự phẫn nộ, Dương Quảng hoàn toàn mất đi lý trí, âm thanh nói chuyện quả thực giống như dã thú gào thét.”, Lập tức đóng cửa cung, không có ý chỉ của ta, tất cả văn võ không được phép ra khỏi cung. Đến hộ nhi, mang bội kiếm của trẫm, cùng người đưa sổ sách đi bắt toàn bộ việc này. Trẫm muốn đích thân chém hắn, tể ta chiến kỳ Đại Tù!”

Dứt lời, hắn từ bên hông tháo xuống bội kiếm của Thiên Tử, ném cho đại bộ pháp tiến lên bảo vệ. Có cơ hội người lấy trộm quân lương chỉ có thể xuất hiện ở giữa Thiên tử trung quân và hùng vũ doanh, cho nên, Dương Quảng theo bản năng lựa chọn không tiếp tục tin tưởng Vũ Văn sĩ tới nữa. Đồng thời, hắn lại hạ một đạo khẩu dụ khác cho nội sử thị lang Tiêu Vũ cùng với thượng thư thư bộ dân——, “Tiêu Khanh, ngươi lập tức dẫn người ra khỏi thành, lệnh đột ngột từ bỏ truy sát quân địch, hỏa tốc vào thành. Phán khanh lập tức khởi động, toàn bộ phòng vệ trong thành giao cho ngươi.”

“Thần, tôn chỉ!” Dương Văn Tuyên, hộ nhị, Phiên Tử cái và bốn người Tiêu Vũ khom người lĩnh mệnh, sau đó vội vã chạy ra khỏi cửa điện. Sau đó, tiếng kéo kẹt trầm trọng vang lên bên ngoài, liên miên không dứt. Dưới âm thanh ồn ào làm người ta răng chũa này, từng cửa cung liên tục đóng lại, ngăn cách bên ngoài hành cung, biến thành hai thế giới hoàn toàn không liên thông với nhau.

“Ngươi, đứng ở bên cạnh trẫm đi!” Sau khi chuẩn bị tính toán tình huống xấu nhất, Dương Quảng chỉ tay về phía một gã thị vệ đứng gần mình nhất, ra lệnh.

Tên thị vệ kia không dám vi phạm Thánh dụ, rón ra rón rén tiến lên, đứng bên cạnh Dương Quảng. Gã còn chưa kịp đứng vững thân thể thì đã nghe được câu Thánh dụ thứ hai.

“Giải thanh bội đao xuống! Đặt lên ngự án của trẫm!” Hoàng đế Đại Tù Dương Quảng đè mạnh tim mình xuống, ra lệnh. Hắn có thể nghe thấy tiếng thở dốc to lớn của mình, cũng có thể thấy được gương mặt tái nhợt của chư thần. Cổng điện đóng chặt, ba mươi mấy thị vệ được tướng quân trấn điện Dương Văn Tuyên chỉ huy xếp thành hai hàng, nhìn chăm chăm vào quần thần.

Đám thị vệ cung đình lệ thuộc sự chỉ huy của Dương Văn Tuyên có hơn một ngàn người, mỗi người võ nghệ đều tinh diệu. Dựa vào bức tường cung điện cao lớn dày đặc, bọn họ đủ để thủ vững một ngày một đêm dưới sự công kích của mười vạn binh mã. Tên thị vệ canh cửa hậu môn và trung thành và tận tâm không thể cho Dương Quảng bất cứ cảm giác an toàn nào, giờ khắc này, hắn hoàn toàn có thể tin tưởng chỉ có tên thị vệ vừa mới đặt vào thanh hoành đao trước mặt mình. Thanh đao kia là chế tạo thời gian của Khai Hoàng, trên chuôi đao còn tạm thời khắc lấy chức quan và dòng họ của người chế tạo đúc tạo ra nó.

Năm khai hoàng tám tháng Mười, Thượng thư Tổng thư lệnh của Đại Tù Hành Đài, binh mã tổng tiết tấu, Tấn Vương, Dương.

Chương thứ tư thành khô (năm)

Dương Quảng ngồi trên ghế ngự án, trước mặt là thanh đao ngang mà lúc đốc thúc nam chinh chế tạo, không nói gì nữa. Hắc vẫn là hoàng đế Đại Tùy, hắc còn nhớ rõ mình thống binh hơn bốn mươi vạn huy hoàng vượt sông lớn. Phần ký ức này vĩnh viễn thuộc về hắc, không ai có thể cướp đi được, cho dù bị bệnh hay già yếu. Dưới ánh nến nhảy múa, tóc mai của hắc có thể nhìn thấy rõ ràng là màu thu sương, xen lẫn trong tóc đen, yếu ớt mà tuyệt vọng.

Văn võ bá quan đứng trên triều cũng không dám thở mạnh, lúc này ai dám gây khó dễ với Hoàng đế, khẳng định chết không có chỗ chôn. Mặc dù Dương Quảng rất ít khi tru sát thần tử, nhưng cũng có nghĩa là ông ta sẽ nhân từ nương tay bán đứng người mình. Là giết một người răn trăm hay tru diệt chín tộc, có người âm thầm suy đoán, thỉnh thoảng ngẩng đầu, đem ánh mắt thương hại nhìn về phía Vũ Văn thuật lại cha con.

Không sai, trong quân thần, có cơ hội trộm quân lương cho người Đột Quyết, chỉ có Vũ Văn, Bùi Lương, Ngu hội nghị mấy nhà. Cũng có khả năng mấy nhà này cấu kết với nhau. Các văn võ khác hoặc là không có cơ hội tới gần cửa thành, hoặc là không có cơ hội tới gần quan kho, cho dù muốn bán quốc cũng không có tư cách. Kết hợp lại nghe nói sau khi Đột Quyết nhân rút quân doanh biểu hiện thất thường, thân phận tội nhân đã hô lên rõ ràng.

Từng ánh mắt như vô số râu quai nón đâm Vũ Văn sĩ và cả người đều bị thương. Hắc quay đầu nhìn thoáng qua phụ thân của mình, phát hiện trên triều đình thường nói một hai chòm râu, bả vai, cánh tay, mu bàn tay đều đang run rẩy không ngừng. Trời đã có chút lạnh lẽo., Đặc biệt là trong lúc phá hiểu, không cam lòng làm gió đêm xuyên qua cửa sổ, thổi tới mức sống lưng người ta phát lạnh. Nhưng Vũ Văn thuật lại đồ mồ hôi, tóc, đuôi lông mày, râu quai nón, mồ hôi dày đặc dày đặc như thu sương.

Vũ Văn Sĩ biết ai làm chuyện xấu. Qua sự nỗ lực vài năm qua của gia tộc, ca ca Vũ Văn Hóa của hắn hiện giờ là phó thống lĩnh trung quân, đệ đệ Vũ Văn Sĩ và thân là Ty Thương tham gia quân đội. Từ lúc tiếp quản phòng ngự thành Nhạn Môn tới nay, xuất phát từ tín nhiệm vô hạn đối với đồng bào huynh đệ, Đông Môn do thiên tử ngự doanh khổng chế, Vũ Văn Sĩ chưa từng đi dò xét.

Làm sao bây giờ? Vũ Văn Sĩ Trí Kế nảy lửa giận đùng đùng sau tai. Một khắc đồng hồ trước hắn còn đang lo lắng cho tiền đồ của Lý Húc, một khắc đồng hồ sau, hắn lại muốn trơ mắt nhìn gia tộc mình vạn kiếp bất phục. Từ nhỏ đến lớn, ký ức gia tộc Vũ Văn lưu lại cho hắn không thoải mái bao nhiêu, nhưng đây dù sao cũng là gia tộc của hắn, căn nguyên của hắn, huyết mạch truyền thừa chi nguyên!

“Bệ hạ...” Suy nghĩ thật lâu, Vũ Văn Sĩ dùng thanh âm run rẩy cầu xin Dương Quảng. Còn có một biện pháp có thể khiến gia tộc tránh được kiếp nạn này, biện pháp duy nhất. Hắn cảm giác trong lòng mình giống như bị ngàn vạn thanh cương đao đâm vào, lại không thể không bày ra vẻ mặt thành kính.

“Phò mã có việc mở tấu không?” Dương Quảng lơ ngơ dao ra khỏi vỏ, thổi vào lưỡi đao sắc bén, sau đó cười lạnh hỏi.

“Thần thỉnh phụng chỉ xuất cung, giúp Phiền Tử cái đại nhân ổn định quân tâm. Bất kể là ai trộm mất quân lương, thần nhất định sẽ đuổi bắt quy án, quyết không bao che chở!” Vũ Văn Sĩ vừa đến trong lòng vừa thở dài, vừa kiên trì trả lời. Hắn biết Dương Quảng sẽ không giết mình, dù sao cũng là bà con, cho dù toàn bộ Vũ Văn gia tộc bị hủy diệt, nể mặt công chúa Dương Quảng cũng sẽ mở rộng một mặt lưới đối với y.

“Ngươi, ha ha, hiền tế sót ruột thay trăm phân ưu như vậy, chẳng lẽ ngươi nắm chắc mười phần sao?” Dương Quảng “bốp” một tiếng đem hoành đao thu vào trong vỏ, cười lạnh không thôi. Sở dĩ hắn hạ lệnh đóng cửa hành cung lại chính là đề phòng Vũ Văn gia bí quá hoá liều, chủ lực trước mắt là Hùng Võ doanh, nếu Vũ Văn Sĩ còn ra ngoài mà lên cao hô, bằng vào sự ảnh hưởng của binh quyền cùng gia tộc trong tay huynh đệ bọn họ, tuyệt đối có thể gây ra đại loạn.

Lĩnh quân đánh trận, Dương Quảng thừa nhận bản lĩnh tăng trưởng theo tuổi tác của mình càng lúc càng xa lạ. Nhưng bản lĩnh đột nhiên đưa người ta vào chỗ chết, rất nhiều người còn phải học theo hẳn một chút. Bất kể là Dương Tổ năm đó hay là Vũ Văn thuật lại, chỉ cần một ngày mình không chết, bọn họ sẽ không dậy lên nổi sóng gió một ngày!

“Bệ hạ, thần nguyện lấy tính mạng ra đảm bảo sẽ không cô phụ tín nhiệm của bệ hạ!” Không đợi Dương Quảng nói ra càng đả thương người, Hứa quốc công công văn đột nhiên bước ra khỏi hàng. “Bịch!” Một tiếng quỳ rạp xuống phía dưới đan tề.

“Bệ hạ, thần thề với ngài, tuyệt đối không có tham dự vào hành vi trộm lấy quân lương. Việc này trước khi bình mã của thần vào thành, thần nếu cấu kết với giặc ngoài thành, ở bên ngoài vòng tròn này thuận tiện gấp mười lần,!” Vũ Văn Sĩ thấy lão phụ quỳ xuống, cũng quỳ thẳng tắp xuống, lớn tiếng nói.

Lời này vừa đúng lúc để thoát khỏi nghi ngờ của bản thân, lại khiến Dương Quảng nhớ tới ai không màng sống chết xông vào trong vòng vây cùng với hắn ta cùng hoạn nạn.” Phò mã đứng lên, trầm không nghi ngờ gì người!” Dương Quảng mang theo vài phần áy náy, thở dài nói: “Chiêu mã trung thành với trầm, trầm gần như biết rõ. Nhưng trầm đã phái Phiên Thượng Thư đi tiếp quản phòng vệ, tin tức phò mã đang chờ đợi hắn là được!”

“Bệ hạ, Hùng Võ doanh kia là do sĩ và một tay mang ra, phiên thượng thư tính như liệt hỏa. Trong tay tướng quân không có binh khí, một khi hai người này xử lý không xong thì không thể nào xử lý nổi., Chỉ sợ sẽ khiến đám tướng sĩ nghi ngờ. Còn trung quân, sĩ đi theo bệ hạ, cũng có thể nhỏ đi chút máu, liền có thể bắt được kẻ họa! Lão thần đi theo bệ hạ nửa đời, bệ hạ nếu nghi ngờ thần., Cho dù đẩy thần ra ngoài chém đầu là được, mưa gió sấm sét đều là quân ân, lão thần không dám không nghe. Nhưng vạn nhất Hùng Võ doanh có chuyện gì, thì danh tiếng phụ tử Vũ Văn ta sẽ bị hủy sạch. Đến lúc đó bệ hạ có ý muốn khai ân, cha con ta cũng không còn mặt mũi nào mà sống...” Vũ Văn thuật lại giọng điệu nói chuyện của

Dương Quảng có chút nhẹ nhàng., Lấy đầu mà nói, “Thùng thùng” không ngừng. Đại quân đột ngột lập tức có thể hồi sư, sức ảnh hưởng của Lý Trọng Kiên ở Hùng Vũ doanh không thua gì thứ tử sĩ của hắn. Bất luận thế nào, giờ phút này Vũ Văn gia cũng không có tiền vốn để trở mặt với triều đình, cho nên, hắn chỉ có thể dựa vào tình nghĩa quân thân nhiều năm, cầu cho gia tộc mình một con đường sống.

Sau khi râu quai nón, trên trán Vũ Văn sĩ liền thấy máu. Vũ Văn Sĩ đau lòng với lão phụ, đưa tay đỡ, lại bị phụ thân của mình đẩy ra.” Bệ hạ, lão thần có thể thấy được sự trung thành của bệ hạ đối với lão thần.” Vũ Văn kể lại, vừa khóc, vừa tiếp tục đập đầu, khiến cho Vũ Văn sĩ cùng với tấm lòng đau thương, nước mắt rơi đầy mặt.

Mắt thấy phụ tử Vũ Văn gia ôm đầu khóc, trong lòng Dương Quảng rút cuộc cũng không kiên trì nổi nữa. Tính ra thì hộ nhi đã ra khỏi thành được một thời gian rồi, gã quyết định mạo hiểm đánh bạc lại một lần nữa: “Phụ tử các người đứng lên đi, trẫm đáp ứng thỉnh cầu của sĩ tử là được! Phụ tử các người nếu muốn bất trung với trẫm, sớm nên động thủ rồi, cần gì phải trì hoãn đến hôm nay. Đều là do đám súc sinh không hiểu chuyện, nhìn thấy tiền, trong mắt liền không còn Hoàng thượng như ta nữa!”

“Lão thần cảm ơn bệ hạ long ân. Sĩ si, còn không mau đi trừ gian cho bệ hạ!” Vũ Văn thuật lại tìm được đường sống trong chỗ chết, nằm rạp trên mặt đất bái tạ.

“Thần cảm ơn bệ hạ đã tín nhiệm!” Vũ Văn Sĩ đập đầu, sau đó đứng dậy, bước nhanh về phía cửa cung. Dương Quảng lặng lẽ đồng ý, thị vệ cấm cung mở cửa ra một khe nhỏ, thả Vũ Văn Sĩ ra ngoài.

“Ai!” Trong nháy mắt cửa cung đóng lại, có người trong lòng thở dài một tiếng thật dài.

Chương thứ tư thành khô (5)

Đúng như Vũ Văn Sĩ dự liệu, tình thế ngoài cửa cung đã sớm loạn hết cả lên. Từ nửa đêm truyền thuyết kể rằng có một số sĩ tốt hùng vũ doanh to gan lớn mật xông vào Ngự Doanh, trộm đi bảo vật trấn quân mà Thiên tử Đại Tùy ban cho Vũ Văn hóa và tướng quân., Hùng Võ doanh và ngự doanh hai cánh quân bắt đầu võ trang giăng co. Bảo vật trấn quân của thiên tử ngự doanh là cái dạng gì, huynh đệ hùng vũ doanh ai cũng không rõ. Nhưng huynh đệ nhà mình bị Vũ Kiến văn hóa và người đuổi giết, máu tươi rải đầy cả một con phố bọn họ tận mắt nhìn thấy.

Sầm Văn Tĩnh và giáo úy Ngô Tung chết thảm dưới đại văn và đao, giáo úy Chu Đại Ngưu trọng thương, ở giữa các huynh đệ xưa nay có người hy vọng tham gia quân ngũ Triệu Tử Minh mấy đao, trốn vào hành cung., Đến bây giờ sinh tử chưa biết. Loại người cuội lên trên đầu nhục nhã này, cho dù người có thành thật hơn nữa cũng không thể chịu đựng được. Dưới sự dẫn dắt của đốc úy Tàn hành sư, ước chừng hơn ba ngàn huynh đệ phấn khởi tự vệ xông tới, đánh cho binh mã Ngự Doanh đang đuổi giết Triệu Tử Minh như hoa rơi nước chảy. Sau đó bọn họ ngăn chặn Ngự Doanh đại môn., Yêu cầu huynh đệ Vũ văn hóa đi ra cho mọi người một cái bàn giao. Mà sĩ tốt trong ngự doanh cũng không chịu yếu thế, ở trong doanh triển khai tư thế, sàng nỗ, tùy thời chuẩn bị cùng người có can đảm xông vào tử chiến.

Còn có hơn năm ngàn huynh đệ Hùng Võ doanh bị hai tên đốc úy Trương Tú và Thôi Tiềm cưỡng ép ngăn tại nơi đóng quân. Bọn họ không tham dự nội đấu, nhưng giữa bọn họ lại phát sinh phân liệt nghiêm trọng, đám người chia làm hai phe, không ngừng phát ra tiếng nhục mạ Trương Tú, có người chỉ trích hấn cùng người của Vũ Văn gia đi chung một quân., Cũng có người chỉ trích y vọng ân bội nghĩa với Vũ Văn tướng quân. Mà đốc úy Thôi Tiềm thì bị mọi người mắng là hồ lô, hai mặt đều có thể bị huynh đệ kéo vào đoàn người gây nguy hiểm.

Người đầu tiên mà thượng thư bộ binh và thủy binh đại đô đốc đến hộ vệ chính là Hùng Võ doanh. Bọn họ muốn dựa vào danh vọng và quan uy của mình nhanh chóng tiếp quản Hùng Võ doanh, do đó cam đoan trong hành cung sẽ không bị binh sĩ phản nộ tấn công. Kết quả các huynh đệ hùng vũ doanh căn bản không nể mặt hai người bọn họ. Không những sĩ tốt tăng chót không chịu phục tùng ước thúc, mà ngay cả một số đốc úy, giáo úy cũng thờ phụng mệnh lệnh hai người.

“Ta là thượng thư của Đại Tùý Dân bộ, phụng khẩu dụ của bệ hạ đến đây để chinh quân!” Nhìn dòng người bành trướng, Phiền Tử khàn khàn hô hoán, ông ta rất hối hận vì mình đi quá vội vàng, không đòi Dương Quảng một đạo thánh chỉ rõ ràng, hiện tại không có bằng chứng căn bản là làm cho mọi người tin lời ông ta.

“Cút!” Hai huynh đệ Hùng Võ doanh huyên náo đến mức không thể tách rời nhau nhanh chóng điều chỉnh mục tiêu, nhất trí đối ngoại. Bọn họ cần phát tiết phần nộ của mình, Hoàng đế bệ hạ lúc đầu chính miệng đáp ứng, chỉ cần Đột Quyết lui binh, người thủ thành đều là quan phong lục phẩm. Hiện tại cơ xí của người Đột Quyết còn chưa đi xa, triều đình đã bắt đầu qua cầu rút ván.

“Bội kiếm của hoàng thượng ở đây, các huynh đệ an tâm một chút, chớ ồn ào!” Đến hộ nhi giờ cao bảo kiếm mà Dương Quảng ban cho, ý đồ dùng uy nghi của thiên tử đàn áp sĩ tốt. Dưới uy hiếp của bảo kiếm, hần thu được nửa câu đáp án so với cái nắp kén. “Cút, chúng ta không biết!”

“Chúng ta phải đòi lại công đạo cho huynh đệ đã chết kia!” Có người vung tay hô lớn.

“Chúng ta chỉ biết Vũ Văn tướng quân!” Có người nhấn mạnh lại.

Mà hai khẩu hiệu này hiển nhiên mâu thuẫn lẫn nhau, các huynh đệ tối nay gặp nạn chính là chết dưới tay Vũ Văn gia. Muốn người của Vũ Văn gia tự mình trừng phạt mình, quả thực là ngang hàng với hổ. Hai nhóm người có quan điểm khác nhau lập tức lại tranh chấp nhau, giương cung bạt kiếm,

thể cục bất cứ lúc nào cũng có thể biến thành một ngọn lửa quy mô lớn.

Hai vị trọng thần trong phút chốc mặt mày đỏ bừng, nhưng không cách nào làm ngay tại chỗ. Trong tay hai người bọn họ đều không có binh mã của mình, một khi đem tiếng động âm ỉ dồn ép các huynh đệ đến đường cùng, nói không chừng ai đó phải chết. Ánh mắt đột nhiên xoay chuyển, lửa giận trên cái nắp lò chuyển hướng về phía đốc úy Trương Tú: “Trương đốc đốc, đây là hảo binh người mang theo!” Trong giọng nói của hắn tràn ngập uy hiếp.

“Đại nhân, ngài, ngài cũng nghe thấy rồi đó. Bọn họ, vừa rồi bọn họ một mực mắng ta. Nếu không phải mặt tướng, mặt tướng cùng Thôi đốc úy dẫn thân binh ngăn cửa, mấy người trong Ngự Doanh trung quân đã sớm bị chém thành mảnh vụn rồi. Huống hồ, huống hồ cuối cùng Thăng tướng thăng úy còn chưa tới ba tháng, ngoại trừ thân binh của mình có thể quản được ai chứ!” Trương Tú vẻ mặt u sầu, lắp bắp giải thích thay cho chính mình.

Hắn nói một nửa là thật, ngự doanh binh mã đều là những công tử ca xuất thân trà trộn, áo giáp khí giới so với hùng vũ doanh tốt hơn nhiều. Sức chiến đấu lại không bằng một nửa hùng vũ doanh. Nếu như tới nay không phải hắn và Thôi Tiềm hai người dẫn đầu thân binh kịp thời phong bế cửa chính nơi đóng quân của mình., Cho nên binh lực trong tay Tần Hành Sư chưa đủ, huynh đệ Hùng Võ doanh của thiên tử đã sớm bị huynh đệ trong cơn phần nộ dẹp yên. Nhưng Trương Tú được Vũ Văn Sĩ xem như tâm phúc, uy vọng trong quân tuyệt đối không thấp như chính hắn nói. Hắn không phải không làm được mà xuất phát từ nguyên nhân nào đó lựa chọn trốn tránh.

“Họ Trương, người còn có lương tâm hay không đây!” Tiếng quát mắng vang lên trong đám đông, đúng lúc thay Trương Tú giải vây: “Thân thể huynh đệ chúng ta đang được bày ra ở đây, bọn họ vẫn đang nhìn người đấy!”

“Họ Trương kia, Vũ Văn đại nhân đối đãi với người như thế nào, người võ ngực suy nghĩ một chút!” Một phái ủng hộ Vũ

Văn gia cũng trách mắng, không cho phép hắn làm ra bất cứ hành động gì có hại đến gia chủ nhà mình.

Thi thể bị các huynh huynh đệ cướp trở về đặt ngay dưới chân Trương Tú, trên người mỗi người đều bị chém vô số đao, máu chảy đầm đìa thê thảm vô cùng. Mà Vũ Văn sĩ và tướng quân đối với hắn có ân nghĩa thật sự, trong chốc lát không thể quên được. Trương Tú không thể lấy hay buông bỏ cúi đầu, gắt gao nhìn chăm chăm vào áo bào của cái chết, trong mắt phảng phất lúc nào cũng có nước mắt rơi xuống.

“Thôi đốc úy, chẳng lẽ ngươi cũng chuẩn bị kháng chỉ sao?” Đến hộ nhi thấy Trương Tú đùa giỡn con chó chết, thì quay đầu đi khuyên bảo Thôi Tiềm.” Hoặc là ngươi không tin lão phu được, cho rằng lão phu không thể giữ gìn lễ công đạo cho các ngươi?”

“Đại nhân, chuyện này, chuyện này tương đối phức tạp. Không phải ta không chịu giúp đỡ, ta sợ các huynh đệ một khi ra khỏi doanh môn, động tĩnh gây ra sẽ lớn hơn.” Thôi Tiềm Thư có tám mặt linh lung mỹ danh, ứng phó cẩn thận chặt chẽ.” Ngài cũng biết, Hùng Võ doanh huynh đệ chúng ta tình như thủ túc lẫn nhau. Mà kẻ giết người lại là Vũ Văn sĩ cùng đại ca Tam đệ của tướng quân, trong hoàn cảnh xấu hổ này, ai còn có thể bình tĩnh hòa!”

“Bệ hạ ban bảo kiếm cho ta, chính là để ta có thể bắt được bất kỳ gian tế nào, mặc kệ chỗ dựa sau lưng hắn!” Đến hộ nhi nhú mày, tuyên bố.

“Vậy đại nhân nên tuyên bố gian trá trước là ai! Để cho các huynh đệ phân biệt rõ hắc bạch thị phi!” Thôi Tiềm ôm quyền, trả lời.

“Tr suất lĩnh năm ngàn binh mã trong doanh, giết đến khi Ngự Doanh đi bắt được huynh đệ Vũ Văn hóa đó!” Trong lòng Hộ Nhi hò hét, nhưng hắn không có dũng khí để làm như vậy. Hắn không sợ Vũ Văn kẻ lại quyền thế., Lại sợ hãi tuyên bố kết quả của tội danh Vũ Văn gia, hóa thành hai con súc sinh cùng trí tuệ đến giờ còn chưa bí quá hoá liều, chính là hy vọng xa vời phụ thân bọn chúng có thể ở trên triều giải quyết hết thảy

tai họa. Nếu hai người bọn họ phát hiện đường lui đã tuyệt, khẳng định sẽ liều cả chết lười rách.

Đến lúc đó, tình huống trong thành e rằng cũng không chỉ đơn giản là Hùng Võ doanh và ngự doanh đao binh gặp nhau như vậy. Vũ Văn Sĩ và thống lĩnh Hùng Võ doanh nhiều năm, thân tín đảng trải rộng toàn quân. Trong hai người Trương Tú Tú chơi đùa với chó chết cùng hai người Thôi Linh Lung ít nhất có một người là tâm phúc của hắn. Nếu như bọn họ lựa chọn thuận phục đối với Vũ Văn gia đến cùng thì...

Bọn họ khi đối mặt với Đột Quyết thì có thể kê vai chiến đấu, sinh tử cộng hưởng. Đột Quyết lui về phía sau, bọn họ lại vì mục đích khác nhau mà tự giết lẫn nhau. Là lão tướng lãnh binh nhiều năm, để bảo vệ con không đành lòng chứng kiến loại thân nhân đau đớn này, kẻ thù nhanh chóng phát sinh trước mắt mình. Hắn cần tìm một biện pháp vẹn toàn đôi bên, nhưng tối nay lại trì hoãn thêm một khắc nữa, trong thành sẽ thêm thêm một phần nguy hiểm.

Ngay khi Hộ Nhi và bạn bè đang phần nộ luống cuống vung tay về phía đám người, Vũ Văn sĩ vội thúc ngựa chạy tới: “Vũ Văn tướng quân đã trở về!” Trong Hùng Võ doanh lập tức có người bắt đầu nhỏ giọng hoan hô: “Xem Vũ Văn tướng quân làm thế nào đối mặt huynh đệ chết trong tay ca ca của hắn đây!” Có người mắt lạnh nhìn về phía, yên lặng đợi tình thế diễn biến.

“Bệ hạ lệnh cho ta đến giúp đỡ Phiên thượng thư và lão tướng quân!” Vũ Văn sĩ xoay người xuống ngựa, dùng ngôn từ đơn giản nhất nói một câu. Sau đó, hắn bước nhanh vào quân doanh, đi tới giữa hai nhóm người đang giằng co.

Các huynh đệ Hùng Võ doanh lập tức ngừng la hét, yên lặng tránh ra một con đường. Xét theo tâm tính, mấy năm nay Vũ Văn sĩ không quá kém đối với mọi người. Mặc dù danh ngạch của tướng lĩnh cao cấp đều được Vũ Văn gia bố trí sẵn, nhưng cung ứng tiếp tế hàng ngày, quân lương và chiến lợi phẩm được phân phối, Vũ Văn Sĩ cố gắng làm được không chút sai lệch.

Giữa các tướng sĩ hùng vũ doanh, hấn vẫn giữ được uy danh rất lớn, bất kể là đối với những tác phong của Vũ Văn gia gây ra quan quân cấp thấp lòng bất mãn, hay là dòng chính của phụ thân hấn, chỉ cần Vũ Văn sĩ và các tu sĩ đứng trong đám người vỗ tay hô một tiếng, khẳng định đa số mọi người đều sẽ âm ỉ hưởng ứng.

Vũ Văn Sĩ biết rõ tầm ảnh hưởng của mình trong quân đội, cũng biết nếu như giờ phút này chính mình đột nhiên tuyên bố tạo phản, sẽ nắm chắc mười phần lao ra khỏi thành Nhạn Môn. Thiên hạ đã đại loạn, mang theo bên người dòng chính, gã hoàn toàn có thể cắt dọc một phương., Thậm chí một đạo Trục Lộ Thiên Hạ giống như kẻ tạo phản, vừa rồi trước khi ra khỏi hành cung, phụ thân Vũ Văn thuật đã cho hấn ám chỉ đầy đủ. Nhưng hấn không muốn làm như vậy, Dương Quảng vừa rồi đang đánh cuộc lòng trung thành của hấn, Vũ Văn Sĩ cũng muốn đánh cược, dùng chính mình trung thành đánh cược toàn bộ tiền đồ của toàn bộ gia tộc.

“Trương Tú, Thôi Tập Tiềm nghe lệnh!” Đứng giữa các huynh đệ, Vũ Văn Sĩ dùng ngữ khí tỉnh táo phân phó. Những huynh đệ bên cạnh nhiều năm cùng nhau lăn lộn trong vũ đạo, hấn không muốn làm mọi người thất vọng về mình.” Toàn bộ binh mã, đi theo ta vây Ngự Doanh, bắt những người huynh đệ chúng ta lại!”

“A!” Tất cả mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, bao gồm cả Phiên Tử cái, Hộ Nhi, cũng không ngờ Vũ Văn Sĩ cùng tại thời khắc mấu chốt lại quả quyết như thế. Trương Tú thân thể quơ quơ, không dám nhận lệnh. Một tên đốc úy Thôi Tiềm khác thì trực tiếp trợn tròn mắt, một lần nữa xác nhận: “Vũ Văn tướng quân, người, người, người có biết người đã giết huynh đệ chúng ta là ai không!”

“Cả đội, theo lão tướng quân đi Ngự Doanh đuổi bắt Đột Quyết, kẻ tàn hại tướng sĩ chúng ta văn hóa cùng với Vũ Văn Trí. Dọc đường nếu gặp ai chống cự, xử tử tại chỗ!” Long mày Vũ Văn Sĩ nhảy lên, trong mắt tràn ngập sát khí.

Chương thứ tư thành khô (lục)

Bội kiếm của Dương Quảng có tác dụng lớn hơn so với quan binh của Ngự Doanh, Doanh trại và tướng sĩ. Đặc biệt khi phát hiện sau lưng Hộ Nhi và Vũ Văn Sĩ còn có năm ngàn viện binh theo sau, rất nhiều binh sĩ Ngự Doanh chủ động buông vũ khí, nhường ra một khắc đồng hồ trước bọn họ còn thể sống chết bảo vệ doanh môn.

Huynh đệ Hùng Võ doanh hoan hô một hồi, chen chúc nhau vào.” Hoàng Thượng đáp ứng cho mọi người chủ trì công đạo, Vũ Văn tướng quân muốn đại nghĩa diệt thân!” Sau đó, các huynh đệ nhanh chóng truyền tin tức tốt này cho tám áo choàng ở cửa lớn ngăn cửa ngự doanh. Mặc dù mang theo vài phần không tin tưởng, Tàn Hành Sư vẫn chủ động giao trả quyền chỉ huy binh mã, có Thiên Tử bội kiếm của Dương Quảng cùng hộ nhi chính miệng cam đoan, hắn không khỏi lựa chọn thỏa hiệp.

“Ngươi và Thôi đốc úy dẫn dắt các huynh đệ bản bộ vây quanh Ngự Doanh, không có mệnh lệnh của ta, một người trốn thoát là một người!” Vũ Văn Sĩ nhìn lướt qua Tàn Hành sư, cố ý nâng cao mệnh lệnh lên vài phần, trấn an lòng quân coi trọng, về phần hành động lúc trước của Tàn Hành Sư có trái với quân luật hay không, hắn không có thời gian đi truy cứu.

“Trương úy, ngươi điếm năm trăm huynh đệ cùng ta vào doanh bắt người, có người chống cự, giết không cần luận tội!” Bay ra Thôi Tiềm cùng Tàn Hành sư, Vũ Văn sĩ lại quay đầu về phía Trương Tú, trong ánh mắt tràn ngập chờ mong. Hắn cần người phía sau toàn lực phối hợp, Vũ Văn gia có thể chịu đựng qua cửa ải trước mắt này hay không, phải xem Trương Tú có làm hay không.

Không phụ ý ám chỉ của hắn, Trương Tú ở trong quân đội của Vũ Văn gia tận lực điếm liên hệ không lớn, hơn nữa đối với chủ soái nhà mình cực kỳ trung thành. Trong đó có bốn mươi mấy người thậm chí vì Trương Tú tự mình mời chào cổ hương đệ tử. Bọn họ đều là những người được Lý Húc và Trương Tú

Tú khích lệ mà đến trong quân mưu cầu công danh. Bọn họ từng thấy tướng quân mặc cẩm bào, còn chưa thấy vết máu ản dưới cẩm bào dính bản thủ.

“Lão tướng quân, mời cầm Thiên Tử Kiếm vào doanh, tuyên bố ý chỉ của bệ hạ!” Đội Trương Tú thông dong sửa sang lại đội hình xong xuôi, Vũ Văn Sĩ liền ôm quyền trước, ngay sau đó làm tư thế mời.

“Ừm, cũng tốt!” Đến hộ nhi gật gật đầu, nhanh chóng đi vào sâu trong ngự doanh. Nhìn thấy Thiên Tử Kiếm mà hấn ôm trong lòng, rất nhiều quan quân dẫn đầu quỳ xuống. Trương Tú thì căn cứ vào tiêu ký trên áo giáp của mọi người trong doanh, mệnh lệnh tướng chức trách không cao hơn giáo úy từng người một, áp giải ở cuối đội ngũ.

Thấy Vũ Văn Sĩ và tự mình dẫn quân vào doanh bắt người, hóa thành hai huynh đệ Hòa Trí và lập tức mất đi người chủ. Bọn họ biết đại thế đã mất nên không dám bỏ ngựa đánh xe, ngoan ngoãn bày ra bàn hương ở trung quân.

“Theo tướng sĩ báo cáo một lòng trung thành, Vũ văn hóa và trí nhớ huynh đệ cấu kết với tướng lãnh Ngự Doanh bán lương thực đối địch. Thánh thượng khải dụ, Thủy sư Đại đô đốc đến bảo vệ con, thống lĩnh Vũ Văn Sĩ Hùng Vũ doanh bắt tất cả những kẻ liên quan, lập tức áp giải tiến cung, do bệ hạ tự mình thẩm vấn!” Hộ Nhi lợi tiếp tục nói rõ khải dụ của Dương Quảng, hai tay nâng Thiên Tử bội kiếm, giơ cao cao đỉnh đầu quốc gia.

“Không thể nào, chẳng lẽ phụ thân không cầu tình trước mặt bệ hạ sao?” Vũ Văn Trí bị dọa đến thân thể mềm nhũn, cả người co quắp ngã xuống trước bàn hương. Không đợi tiếp tục ngụy biện, thanh âm của hấn lập tức bị một đống lớn tiếng kêu oan nuốt hết. “Oan uổng, lão tướng quân, chúng ta không biết tình hình!” Chúng tiểu tử bột lẫn trong quân đội tranh công danh, lập tức mất đi sự ngang ngược khi đuổi giết Triệu Tử Minh, kêu gào không ngừng.

“Bệ hạ nếu đã nói hấn sẽ tự mình thẩm vấn, tự nhiên sẽ không oan uổng một tên vô tội!” Bảo nhi thực sự không thích nhìn những con cháu này uất ức, hừ lạnh một tiếng, đặt Thiên Tử

Kiểm lên trên bàn hương án., Xoay người ra khỏi trướng, mượn cơ hội đưa tới cửa hung hăng đả kích Vũ Văn gia một phen, thật sự làm cho tâm tình của hắn vui vẻ. Nhưng nếu Vũ Văn Sĩ đã có thể được Dương Quảng tín nhiệm, đến bảo vệ con sẽ không muốn làm quá sự tình. Cho nên hắn tận lực đi trước một bước, để tránh tận mắt thấy huynh đệ Vũ Văn gia tương tàn làm cho hai bên khó chịu.

“Trời người trở lên làm giáo úy, áp giải tiến vào cung. Những người khác nhốt ở trong doanh, tùy thời nghe tin tức!” Vũ Văn Sĩ cùng với vẻ mặt lạnh như băng, thanh âm phát ra từ trong cổ họng cũng không mang chút cảm tình nào. Nghe được mệnh lệnh của chủ tướng, Trương Tú dẫn người nhanh chóng lao lên, đem các tướng lĩnh đang nằm trên mặt đất kêu oan lần lượt kéo từng người một lên, buộc dây thừng buộc chặt.

“Oan uổng. Chúng ta oan uổng!” Hơn hai mươi giáo úy, hơn mười tên biệt tướng, đốc úy, mỗi người tham gia quân đội rơi lệ đầy mặt. Bọn họ không dám phản kháng, tùy ý để thân binh Trương Tú dẫn đi trói mình lại, kéo trung quân ra. Có người bước tới chậm một chút, lập tức bị các huynh đệ hùng vũ doanh quyền đâm cước đá một trận.

“Cho các ngươi chém chết Ngô giáo úy!” “Cho các ngươi đuổi giết Triệu tông quân!” Để cho các ngươi mặc áo giáp so với chúng ta tốt hơn!” Rất nhiều người nhân cơ hội công báo tư thù, bị kẻ trói buộc đánh cho mặt mũi bầm dập.

Nhìn thấy đồng liêu bên cạnh lần lượt bị trói đi, Vũ Văn Trí sợ hãi, liền bò về phía trước bò sát đất, ôm lấy hai chân Vũ Văn Sĩ: “Nhị ca, nhị ca cứu mạng. Mọi người biết sai rồi, sau này đệ cũng không dám nữa!”

Nghe thấy tiếng khóc của đệ đệ ruột, Vũ Văn Sĩ đến tái mặt, nước mắt cuồn cuộn rơi.” Người còn biết sai rồi! Toàn bộ Vũ Văn gia đều bị hai người các ngươi hại thảm. A gia lúc này còn ở trước mặt bệ hạ xin lỗi, tội bán nước cầu vinh này, há lại tùy tiện là có thể khoan dung!”

Vũ Văn Trí xưa nay ghét nhất nhị ca la oán của mình, giờ phút này không dám cãi lại, chỉ ôm đùi đối phương khóc òa lên. Vũ Văn hóa học cùng với rất quang côn, tiến lên đẩy hắn một cái,

lớn tiếng quát: “Khóc cái gì, người khóc, hấn liền cả gan giúp người sao? Hai chúng ta chết rồi, Vũ Văn gia chính từ nay về sau chỉ còn lại hấn, hấn hiện tại không bỏ đá xuống giếng, người nên niệm phật, còn si tâm vọng tưởng hấn tới cứu người!”

“Đại ca nói không sai, ta vừa mới nghe được việc này, hận không thể dùng tính mạng của mình gánh tội thay cho hai người các người!” Vũ Văn Sĩ lau nước mắt, nghẹn ngào biện tri.

“Trên thực tế, cuối cùng lại là người truy bắt hai người chúng ta quy án! Đại trượng phu một người làm việc, việc này ngoại trừ trí tuệ với ta, cùng với mấy thân binh của Vũ Văn gia chúng ta, không có người nào khác can thiệp. Người cứ việc bắt hai huynh đệ chúng ta đi làm việc, đừng làm khó chúng ta là huynh đệ dưới trướng chúng ta!” Vũ Văn Nhân cũng không chịu nghe đệ đệ giải thích, chấp tay sau lưng, sải bước đi đến trước mặt Trương Tú: “Trời đi, Trương Đốc ury. Chúc mừng người lại lập được một đại công!”

“Mặt tướng đặc tội nhiều!” Trương Tú trước tiên hướng Vũ văn hóa thi lễ, sau đó tự mình cầm một sợi dây thừng, đứng ở sau lưng người nhận tội. Vóc người của hấn xa xa không có văn hóa vũ cao, hầu như phải kiễng chân lên mới có thể đem sợi dây buộc lại. Trong nháy mắt đem sợi dây thừng xuyên qua dưới nách cùng Vũ Văn hóa, Trương Tú dùng thanh âm cực nhỏ hướng về phía Vũ văn hóa nói thầm: “Lưu thúc xui khiến, Trịnh Hành dẫn dắt. Người chỉ là bị người ta mê hoặc mà thôi!”

Dứt lời, hấn nhanh chóng rút đầu ra khỏi mặt Vũ văn hóa và bên tai, hướng về phía mọi người hô to: “Mọi người vừa mới trở về từ cõi chết, theo lý, Trương mỗ không nên làm khó chư vị. Nhưng trên người có lệnh, không dám làm trái. Chư vị yên tâm, hoàng thượng đã có minh quân đạo đức. Mọi người thấy hấn cứ việc ăn ngay nói thật, đừng có lời kéo lung tung!”

“Hừ, người cho rằng chúng ta là đám dân gian rồi sao!” Vũ Văn hóa hừ lạnh một tiếng, bước nhanh về phía trướng môn.

Trong nháy mắt quay người, hấn dùng giày giẫm thật mạnh lên Trương Tú một cước.

Đau đớn theo tiếng hoan hỉ tràn lên não Trương Tú, hấn biết Vũ Văn Hóa hiểu được ám chỉ của mình, giao công việc trời buộc khác cho một gã giáo úy dưới trướng, mang theo chính thống tuyệt đối của mình đi vào một lều da khác ở bên cạnh trung quân.

Trong trướng nghị sự chuyên dụng của Vũ Văn gia, mấy tử sĩ tâm phúc của gia tộc đang hỗn loạn. Thấy Trương Tú tiến vào, bọn họ lập tức xúm lại.” Trương Đốc úy, người phải nói với nhị công tử một tiếng., Để hấn cứu thế tử một lần!” Thúc thúc viễn phòng văn hóa Vũ Văn Hóa cũng là phụ tá của hấn, Văn Tường dẫn đầu nói. Bởi vì xưa nay thường xuyên qua lại nhiều lần, hấn và Trương Tú rất quen thuộc, biết đối phương là thân tín do gia chủ tự mình thu phục, vào thời khắc mấu chốt có thể dẫn dắt làm hậu viện.

“Nhỏ giọng, đừng để cho người bên ngoài nghe thấy. Quốc công gia bị Hoàng thượng lưu lại làm con tin, Nhị công tử cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Hấn bảo ta hỏi các người, chuyện này rốt cuộc là thế nào? Có bao nhiêu người tham dự? Có bao nhiêu người biết rõ tình hình cụ thể?”

Trương Tú cẩn thận nhìn xung quanh một chút, ra lệnh cho thân tín của mình giữ cửa trướng, sau đó thì dùng thanh âm cực thấp truy hỏi.

“Nói rất dài dòng, lúc đầu mọi người cho rằng thủ không được nơi này, liền phụng mệnh lệnh Quốc công gia cho nhà mình mưu cầu đường ra!” Vũ Văn Tường không dám giấu diếm, dùng thanh âm to bằng con muỗi hồi báo.

“Nói ngắn gọn, chỉ có một nhà thôi sao. Các đại thần khác trong triều đâu?” Trương Tú nhíu nhíu mày, thúc giục.

“Bắt đầu đôi mươi cái bình an lệnh. Bùi đại nhân cầm đầu, Ngu đại nhân cũng có phần. Nhưng bọn họ cáo già, cũng không phải tâm phúc tham gia giao dịch cụ thể. Sau đó nhị công tử vào thành, bọn họ đề nghị mọi người dừng tay. Nhưng Đột Quyết ra giá hấp dẫn, tam công tử chống đỡ không nổi...”

“Hoang đường, nếu Đột Quyết để cho người mở cửa thành, các người cũng làm? Chuyện lớn như vậy, làm sao không biết được nhị công tử? Để cho chúng ta ngay cả đối ứng cũng không dám!” Mặc dù trước đó đoán được, Trương Tú vẫn là khiếp sợ vì khoản giao dịch này. Bùi Tịch., Ngu Thế Cơ, lại thêm một Vũ Văn thuật lại, ba người này đều là nhân vật thủ lĩnh trong Đại Nhật văn võ trước mắt, là dân thành phụ thuộc. Nhưng trước nguy nan, bọn họ nghĩ đến là làm thế nào bán Đại Tùy để đổi lấy sự bình an cho nhà mình.

Hắn cảm thấy đáy lòng một trận âm hàn, trên mặt lại không thể không mang theo nụ cười hiền lành. Đây là tuyệt kỹ Vũ Văn kể lại “Truyền thụ” cho hắn năm đó, dù dễ hắn lộ quan hệ giữa ân sư Dương phu tử cùng Lý Húc, Vũ Văn thuật lại trên mặt là nụ cười tương tự, thoát nhìn có thể tin cậy như nhau.

“Chuyện này đâu? Chúng ta chỉ để ý bán đồ, không mở công thành!” Một vị Vũ công tử khác của Vũ Văn gia tộc thấy Trương Tú bộ dáng đã tính trước, tâm tình đại định, cọt nhả mà trả lời.” Lão gia và thế tử ban đầu cũng có lòng tốt, chuẩn bị lưu lại đường sống cho mọi người. Về phần Nhị công tử và người, lão gia còn đặc biệt dặn dò, nói nhị công tử tâm thiện quá, không thích hợp làm những việc này!”

“Ai, đã sớm để Nhị công tử biết cho ta, cũng sẽ không xảy ra nhiều loạn lớn như vậy. Người của Hùng Vũ doanh làm sao biết được tình huống, lấy trộm đi chứng cứ gì chứ?” Trương Tú dậm chân, ra vẻ ảo não oán giận.

“Là một quyển sách, vốn định tiêu hủy, kết quả không biết mấy người của hùng vũ doanh từ đâu lấy được tin tức, dám tới cửa trộm. Nhưng bọn họ không chiếm được lợi ích gì, hai mươi mấy người tới, chỉ còn sống chạy trốn được ba người!”

“Một tên chạy trốn đều là phiên toái. Kiệt thúc, người đi tìm tất cả những người biết chuyện trong nhà chúng ta đến đây, mọi người ở trong lều này giả dạng thân binh của ta, đợi sau khi hộ vệ đi xa ta sẽ dẫn các người lặng lẽ rời đi!”

“Thế tử làm việc luôn cẩn thận, không sai biệt lắm những người biết chuyện đều ở đây. Còn có mấy tên lính quen, mơ hồ hồ, bị bắt đến cũng không nói nên lời gì. Trương úy phạm tội

thay bọn họ lo lắng.” Vũ Văn Báo tiếp nhận câu chuyện, chủ động báo cáo. Có thể chạy khỏi ngư doanh, mọi người đều không lo tìm được đường sống. Tri giao cũ khắp thiên hạ, ra ngoài ngủ đông một thời gian, sau khi trở về đoàn người vẫn tự nhiên vênh vào tự đắc.

“Đã như vậy, mọi người chuẩn bị thay quần áo. Kiệt thúc, trong thân vệ có một lữ khách tên là Trịnh Tín, người cũng tìm hấn đi, nhị công tử cố ý phân phó dẫn hấn đi cùng!” Trương Tú gật gật đầu, lại nói.

“Ta lập tức đi ngay, cảm ơn Trương tướng quân lo lắng!” Vũ Văn Kiệt liên tục đồng ý, lắc mình đi ra khỏi cửa trướng.” Tiểu tử Trương Tú này có cảm giác, không uống công lão gia năm đó đã bồi dưỡng hấn một lần.” Hấn dương dương đắc ý nghĩ, đi tới quân trướng của đám thân binh, gọi ra một lữ khách Trịnh Tín đang bắt an, kéo hấn một đường tới tìm Trương Tú phục mệnh.

“Trương đốc úy tìm ta làm gì?” Vẻ mặt Trịnh Tín mờ mịt, hồ nghi hỏi. Hấn chỉ là một thân binh đoàn phổ thông, không tính là tâm phúc, không phải là tâm phúc, cho tới bây giờ chưa từng tham dự vào chuyện cơ mật trong gia tộc. Mới vừa rồi tới bảo vệ con vào doanh bắt người, toàn bộ sĩ tốt tầng dưới đều trốn vào quân trướng. Làm một người lữ hành nho nhỏ, hấn cũng thành thành thật thật ở trong doanh trướng của mình, chỉ sợ hơi không cẩn thận liền dẫn lửa thiêu thân.

Rất nhiều người bay tới hoành họa khi xuất hiện thường không mang theo bất cứ manh mối gì.” “Không nên hỏi thì đừng hỏi, Nhị công tử tự mình điểm cho người!” Vũ Văn Kiệt kiêu ngạo đáp lại một câu, đồng thời bước chân nhanh hơn. Có mấy người được Nhị công tử nhìn trúng, có ai không thăng chức bằng? Muốn vị tú kia, lúc đầu chẳng qua chỉ là tiểu tốt, trong vài năm là làm được võ công ngũ phẩm. Nếu Nhị công tử đích thân gọi tên ta... Là một giấc mộng đẹp, hấn bắt giặc lại về tới quân trướng lúc trước.

Trương Tú đứng ở cửa chờ đã có chút không kiên nhẫn, thấy hai người trở về, cau mày ra lệnh: “Mau vào thay quần áo,

trước khi trời sáng phải lên đường, nếu không sẽ không kịp nữa!”

“Ai, ai, làm phiền đại nhân chờ lâu!” Vũ Văn Kiệt ở trước mặt Trương Tú lập tức thay đổi thần thái khác, khúm núm đáp ứng. Trong lều đã không có những người khác, mấy thân binh Trương Tú đang cầm hai bộ quần áo chờ sẵn. Không dám làm phiền đối phương quá phận, Vũ Văn Kiệt và Trịnh Tín từ trong tay thân binh tiếp nhận quần áo, tay chân luống cuống đi mặc vào người.

Mới từ trên người thân binh cởi ra quần áo còn mang theo nhiệt độ cơ thể, sờ sờ thì thấy âm áp. Chỉ là hơi nhỏ một chút, chỗ ngực hơi căng cứng. Vũ Văn Kiệt dùng sức giật giật, lại phát hiện trên người có chút không đúng, hắn mượn bó đuốc ở giữa cửa sổ nhìn kỹ lại, đập vào mắt là một nhúm máu.

Ngay sau đó, một mũi dao từ vết máu cũ thò ra, tăng thêm một vết đỏ thẫm lên trên y phục. Vũ Văn Kiệt cảm giác được khí lực toàn thân từ từ biến mất, thời khắc lưu lại, hắn không cam lòng quay đầu lại, nhìn thấy Trương Tú đang chấp tay sau lưng, thản nhiên rời khỏi quân trướng.

Chương thứ tư thành khô (lục)

Lưu lại hai tâm phúc tử sĩ tiếp tục khắc phục hậu quả, Trương Tú mang theo những thân vệ còn lại quay về trung quân. Lúc này sự chú ý của mọi người đều đặt ở biểu hiện của Vũ Văn hóa và ba huynh đệ, cho nên căn bản không ai phát giác hắn đã từng rời đi. Trương Tú nhanh chóng nhìn lướt qua, phát hiện đại bộ phận tướng lĩnh ngũ doanh trong trung quân trưởng đều đã bị bắt đi, chỉ có Vũ Văn gia có lão tam trí cùng với không chịu nhận lệnh trối, vẫn khóc lóc xin tha.

“Nhị ca, nhị ca, ta cầu xin ngươi. Chị dâu là con gái của thánh thượng, ngươi là con rể của ta, không thể nhìn ta bị chặt đầu được!” Giọng nói của tên này sớm đã khóc khàn, nhưng lại ôm đui cùng với Vũ Văn sĩ đến chết không chịu buông. Binh lính hùng vũ doanh đến đây bắt người đã biết người này sống không đến giữa trưa rồi., Không đành lòng dùng sức ngay trước mặt gia chủ, cho nên đành phải chờ Vũ Văn Sĩ và mình lên tiếng. Mà Vũ Văn Sĩ đã sớm khóc đến mềm nhũn, ngồi xổm xuống, tay ôm lấy cổ đệ đệ khóc không thành tiếng, “Thánh Thượng tự mình hạ lệnh, ta sao dám trước mặt mọi người bác bỏ hắn. Nhị tẩu ngươi xa xôi Lạc Dương.... Ô ô...”

“Nhị ca, muội biết sai rồi, muội nhận phạt. Huynh có thể bảo Hoàng thượng đánh gậy muội, sung quân, sung quân, muội nguyện ý đi Lĩnh Nam, muội nguyện ý đi. Nhị ca, đừng để muội chết!”

“Nếu ta có thể cứu ngươi đương nhiên sẽ dốc toàn lực đi cứu. Nhưng ngươi đã phạm vào tội diệt tộc, tội diệt tộc!” Vũ Văn Sĩ vừa khóc vừa oán hận.” Những vàng bạc kia, không thể đưa sống chết đi được. Vũ Văn gia chúng ta cũng chưa từng ăn mặc của ngươi, ngươi muốn vàng bạc làm cái gì...”

“Ta, ta, ta cũng không biết! Ta nhất thời hồ đồ!” Vũ Văn Trí không biết nói gì, tiếp tục khàn giọng gào khan. Nước mắt nước mũi chảy cuồn cuộn không ngừng, bôi một mảng lớn áo giáp bảo vệ chân và Vũ Văn Sĩ.

Trương Tú nhìn xem thời gian đã không sai biệt lắm, tiến lên, thấp giọng khuyên: “Vũ Văn tướng quân trước tiên xin nên bi thương đi. Thánh Thượng còn đang chờ tin tức của người trong hành cung. Người giao nộp lệnh bài càng lúc càng muộn, lửa giận trong lòng thánh thượng càng lớn!”

“Trương Tú không có lương tâm! Nhị ca ta ngày thường đối đãi với người như thế nào! Ô ô ô, nếu như không có Vũ Văn gia ta, sao có thể có người hôm nay!” Vũ Văn Trí cùng lập tức ngắt đầu, nước mũi nước mắt giàn giụa mắg.

“Trói, nếu như hắg còn nói lung tung, dùng phân ngựa mắ miệng!” Trương Tú cũng không sợ đồ không tim không phổi này, hai hàng lông mày dựng lên, phần nộ quát.

Hai thân vệ lập tức tiến lên, dùng sức kéo Vũ Văn Trí và huynh trưởng từ bên người ra. “Nhị ca, Nhị ca cứu muội!” Sau khi tiến vào hành cung hắg phải chết không thể nghi ngờ, Vũ Văn Trí giãy dụa kêu cứu.

“Người nên phục trói đi. Như thế nào thì cứ nhìn bệ hạ, đằng hoàng nhận tội. Nhị ca có thể làm cho người, sớm đã làm rồi!” Dưới con mắt của mọi người, Vũ Văn sĩ không thể không nổi lòng, lau mắt, nước nử dặ dặ. Trong chớp mắt lúc che mắt ở mu bàn tay, hắg nhanh chóng dùng ánh mắt trao đổi với Trương Tú Tú một lần. Ánh mắt trấn định của Vũ Văn gia tộc từ phía sau, biết rõ hi vọng may mắn còn tồn tại của cả gia tộc.

Bên ngoài doanh trướng, hộ nhi đã sớm không kiên nhẫn. Thấy Trương Tú trói Vũ Trí cùng đi ra, lập tức sai người đi đến hành cung giao lệnh. Lúc này phía đông đã bắt đầu tỏa sáng, dân chúng bị loạn binh quấy nhiễu cả đêm từ sau cửa xông ra ngoài, nhìn quanh bốn phía. Nhìn thấy một chuỗi quan lớn bị dặ dặ vào hành cung, lập tức co đầu rự vào cửa, khóa lại.

“Chỉ sợ là đánh trận không bán mạng, nên giết!” Có người len lén nói thắg trong phòng.

“Khó mà nói, bị bắt đều là cùng một doanh, làm không tốt là binh biến!” Có người kiến thức hơi cao, nhỏ giọng phân tích với đám thân thích.

“Nói bậy thôi, làm sao người biết?”

“Nhìn quần áo sao, trước tiên vào thành quần áo cùng nhóm hậu nhập thành khác nhau!” Người bị phản bác có giải thích lý lẽ.

“Tên Đột Quyết còn chưa rút lui thì làm sao có thể?”

“Đột Quyết Nhân lui đi! Buổi chiều hôm đó bắt đầu, bọn chúng sẽ không ném tảng đá lớn vào trong thành nữa!”

“Cũng không phải sao, người Đột Quyết đoán là đã rời đi rồi!” Mọi người trong nháy mắt cao hứng hẳn lên, trốn ở sau tường đồng nhỏ giọng hoan hô. Nếu như Tùy quân đã bắt đầu tự giết lẫn nhau, thì có lẽ Đột Quyết đã lui rồi! Gia nghiệp của cả đoàn đã được bảo vệ, không cần lo lắng cho cả ngày. Về phần hai nhóm Tùy quân bên ngoài vì sao đánh nhau, ai thua ai thắng, an nguy của Hoàng Thượng trong hành cung như thế nào? Khoảng cách quá xa, đoàn người không quản được, cũng không muốn vì thế mà đau đầu.

Trước mắt, người đau nhất trong thành Nhạn Môn là Bùi Quý cùng Ngu Thế Cơ. Từ khi tướng quân trấn điện Dương Văn Tuyên đem sổ sách trình lên kim điện, trong lòng hai vị trọng thần bùng lửa. Đối mặt với Dương Quảng đằng đằng sát khí, bọn họ ai cũng không có dũng khí thừa nhận mình đã từng tham dự vào vụ “làm ăn lớn” này. Hai người một lòng hy vọng Vũ Kỳ văn hóa và Trí và hai huynh đệ tái phạm đến cùng., Dứt khoát mang theo ngự doanh binh mã tạo phản. Như vậy, nương tay kẻ phản bội, tất cả chứng cứ phạm tội đều sẽ bị tiêu diệt không còn một mảnh. Xong việc chỉ cần hai vị đại nhân tham chương triều chính xác định rõ Vũ Văn viết bừa bãi, không ai có thể gán tội danh lên đầu bọn họ.

Không ngờ sự thật lại trái ngược với tâm nguyện của bọn họ, Vũ Văn, Trí và hai người ca lại bó tay chịu trời. Mà hai người dâng tấu chương cùng Phiên Tử cái cũng không phụ sự kỳ vọng của Dương Quảng, dưới sự trợ giúp của Vũ Văn Sĩ, thuận lợi tiếp quản quyền chỉ huy toàn bộ quân đội trong thành, đem một trận bão táp nhanh chóng biến mất không còn dấu vết.

“Lần này thảm rồi!” Nhìn nhìn gã quỳ rạp xuống trước mặt Hoàng đế dập đầu như già tở huỳnh đệ Vũ Văn thị, nội sử Thị Lang tham chương triều chính Ngu Thế Cơ mồ hôi lạnh lập tức ướt đầm quan bào. Quyền lực trong tay gã hoàn toàn y lại vào sự tín nhiệm của Dương Quảng, chỉ cần hai huỳnh đệ Vũ Văn nhận tội thật, toàn bộ Ngu gia cũng sẽ vạn kiếp bất phục.

Hắn lén nhìn về phía Hoàng Môn Thị Lang vốn có cái tên là người thông minh tham chương triều chính xác, phát hiện sắc mặt đối phương trắng bệch như cỏ rác. “Nhân vật chứng đều có!” Bùi Quý Tiên nhớ tới mình lúc quan viên thẩm vấn phạm nhân thường xuyên nói một câu, hai chân từ từ bắt đầu đánh nhau.

Vũ Văn thuật đã sớm cởi mũ quan, quỳ gối ở trong đại điện thỉnh tội. Nhìn thấy con mình bị áp giải vào, đầu gối đi mấy bước, đến gần, đổ ập xuống mặt chỉ có một trận bạt tai. “Vũ Văn gia chúng ta khi nào thiếu chút tiền nhỏ này, hai người các ngươi không có tiền đồ! Quân lương kia liên quan đến an nguy bệ hạ, cũng có thể đem ra bán sao?”

Hóa thành huỳnh đệ không dám trốn tránh, trong nháy mắt bị đánh cho hai gò má sưng đỏ, máu mũi chảy dài. Vũ Văn nói xong con trai, vung cánh tay đánh mình, “Là ta lão khốn kiếp này dưỡng nhi bất giáo, ngày thường dung túng các ngươi quá mức. Là ta tự tìm chết, trách không được người khác!”

Tuổi của hắn đã gần bảy mươi, tóc trắng đầy đầu. Giờ phút này trên mặt một nắm máu mũi nước mũi, nhìn qua hết sức đáng thương. Mới đánh vài cái, Vũ Văn Sĩ cùng người đầu tiên chịu không nổi quỳ gối ở chính giữa kim điện., Đối với Dương Quảng cầu xin nói: “Bệ hạ thánh minh, thần không dám xin bệ hạ tha thứ cho Vũ Văn gia tội lớn ngập trời. Nhưng thỉnh bệ hạ nể tình nhiều năm trên ngựa hầu hạ của gia phụ, khiến ông ấy có thể chết già, tất cả tội lỗi, sĩ hậu nguyện chia sẻ gánh nặng cho gia phụ. Cho dù chất rìu tăng thêm, tuyệt đối không dám oán trách!”

“Ngươi sống cho thật tốt. Ngươi đối với bệ hạ trung thành và tận tâm, là lão bất tử ta cùng với người hai huỳnh đệ vô pháp vô thiên này gây họa! Không liên quan đến việc của ngươi!”

Vũ Văn thuật lại sao có thể đem đứa con cuối cùng của mình liên lụy vào, từ hóa thành hai huynh đệ đến trước mặt rồi lại bỏ đến bên cạnh, dùng sức đẩy hấn một cái, khóc lóc kêu lên.

“Nhị đệ thay ta tận hiếu dưới gối gia nương. Ta nhất thời hồ đồ, bị người ta đầu độc làm sai chuyện này, thiên đạo vạn quả không thể chuộc tội. Nhưng ngàn vạn lần không được, tuyệt đối không nên liên lụy tới phụ thân!” Vũ Văn hóa cũng dùng đầu gối bò tới, nghẹn ngào hòa nhã.

Mắt thấy huynh đệ phụ tử khóc thành một bầy, bách quan sinh lòng thương hại, không ngừng có người rơi lệ. Ngu Thế Cơ kia là người thông minh bậc nào, nhìn thấy chuyện mình lo lắng nhất vẫn chậm chạp không có phát sinh, lập tức đoán ra Vũ Văn gia chuẩn bị đem tội ác mình gánh. Hấn được người như thế hồng ân., Không thể không báo đáp, nhanh chóng bước ra khỏi hàng, đứng trước mặt Dương Quảng mà tấu lên: “Bệ hạ, Vũ Văn lão tướng quân làm lễ nghĩa của Đại Tùy nửa đời, dù có giáo huấn hoàn mỹ cũng không có tội chết. Kính xin bệ hạ niệm tình quân thân nhiều năm, mở lưới đối mặt với ngài một lần!”

“Đột Quyết Nhân vừa mới lui binh, nếu vụ án này liên lụy quá rộng, khó tránh khỏi bị người hiểu lầm!” Bùi Quy xưa nay bát diện linh lung, theo sát sau Ngu Thế Cơ mở tấu.

Có hai vị quan cao tham chương triều chính dẫn đầu, những quan văn khác ai dám không đi theo. Huống hồ Vũ Văn kể lại ở trong triều vốn đã định ra mặt cứu chủ. Lục tục, triều đình đứng ra hai mươi mấy vị quan lớn từ tứ phẩm trở lên, mọi người miệng nói một từ an ủi Vũ Văn.

Dương Quảng vốn đã nói chuyện riêng với Vũ Văn rất thân thiết, bị lão gia này làm cho khóc lóc, tâm địa sớm đã mềm nhũn. Lại nhìn thấy nhiều người thay Vũ Văn giảng thuật cầu tình như vậy, càng có cái cơ thiên vị trái pháp luật, hấn thở dài một tiếng, trả lời: “Chư vị ái khanh đều trở về lớp đi, cổ nhân Vân, tội không bằng vợ, huống chi Vũ Văn hóa và trí tuệ đều đã trưởng thành, hành vi như vậy có quan hệ gì với bậc cha chú đâu chứ!”

“Tạ ơn bệ hạ long ân!” Đám người nịnh hót vang lên, bọn người hộ nhi trong đám võ tướng tức giận đến mức hai mắt phát sáng.” Năm đó giết Hạ Nhược Bất lúc nào mà không thấy bệ hạ khoan dung như vậy!” Mọi người âm thầm than phiền trong lòng, ngoài miệng lại chỉ có thể đi theo một đạo tán tụng, tuyên truyền thánh minh của Dương Quảng.

“Vũ Văn văn hóa à, Vũ Văn Trí, hai huynh đệ các người có biết tội của nhau không?” Dương Quảng đã quá mức gây chú ý cho Thánh Minh Quân Chủ, cuối cùng cũng tập trung chú ý vào chính sự.

“Thần tham sống sợ chết, sợ sau khi thành bị phá ngọc đá cùng vỡ tan. Cho nên, liền dùng quân lương và mũi tên thay đổi mấy lệnh bài bình an. Trí tuệ hẳn chỉ là tòng phạm, mơ hồ đi theo người ca ca này phân chia tang vật. Xin bệ hạ khai ân, đem toàn bộ tội lỗi để hóa gánh vác, tha cho tội chết. Cũng đừng ảnh hưởng đến huynh đệ trong doanh trại ta, bọn họ đều không biết rõ, cũng không có quyền hỏi ta chủ soái này làm việc!” Vũ văn hóa dập đầu, lớn tiếng trả lời.

“Tội thần tham tài, nghe người ta nói bán chút quân lương cũng không trở ngại đại cục chiến thủ, cho nên nhất thời hồ đồ đáp ứng. Tội thần đáng chết, xin vạn tuế phạt!” Trải qua một phen giày vò vừa rồi, Vũ Văn Trí và tên vô lại ngây thơ này cũng đã sớm rõ ràng biện pháp duy nhất để gia tộc thoát khỏi trời buộc, là chủ động đem toàn bộ tội lỗi gánh lấy, tránh cho người khác bỏ đá xuống giếng. Cho nên sửa lại tướng mạo lúc trước, quỳ gối bên cạnh Vũ Văn hóa báo thật thà.

“Hai người các người là hai tên ngu xuẩn ăn cây táo rào cây sung đó!” Dương Quảng vừa tức vừa thương, quát mắng. Gã tức giận vì cả Vũ văn hóa lẫn huynh đệ hai người to gan lớn mật, trong lòng lại thương xót huynh đệ đối phương tình thâm, không giống với nhà mình, cuối cùng tất cả huynh đệ đều trở mặt thành thù.

“Tội thần ngu xuẩn, cô phụ sự coi trọng của bệ hạ. Thần nguyện chịu hình phạt Thiên Dao, xin bệ hạ thông minh và một con đường sống!” Vũ Văn biết thái độ nhận tội của mình càng tốt, hi vọng sống sót càng lớn, vừa dập đầu vừa van xin.

“Tội thần nguyện ý đồng sinh cộng tử với ca ca, thỉnh bệ hạ chỉ xử trí hai huynh đệ chúng ta, chớ có liên lụy vô tội!” Vũ Văn Trí cũng đột nhiên vung côn, lớn tiếng ồn ào, nguyện ý cùng huynh đồng sinh cộng tử.

“Ngự doanh huynh đệ đều có công lao bảo vệ đất. Nếu Vũ văn hóa cùng huynh đệ đã nhận tội, thần thỉnh bệ hạ ra chủ mưu, khai thích các tướng lĩnh khác lĩnh trở về trấn an quân tâm!” Hộ Nhi không muốn cứ như vậy bị Vũ Văn gia lừa qua cửa, tiến lên mở tấu.

“Thần phụ kiến ý tướng quân!”

“Mặt tướng tán thành!”

Trong phút chốc, lại có mười văn võ thường ngày cùng Vũ Văn gia không hợp lại được ra khỏi hàng, nói rõ chuyện này thay mặt các tướng lĩnh Ngự Doanh, âm thầm thỉnh cầu Dương Quảng truy xét việc này đến cùng.

Dương Quảng ngồi sau ngự án, dùng sức xoa xoa huyệt Thái Dương, từ nửa đêm lăn qua lăn lại đến hừng đông, gã đã vô cùng mệt mỏi rồi. Nhưng đến hộ nhi nhắc nhở quả thật có đạo lý, ẩn tình sau này tuyệt đối không đơn giản như văn hóa Vũ tộc thừa nhận. Mấy vạn quân lương thực Thạch Quốc không phải chuyện nhỏ., Thế mà thần không biết quỷ không hay liền được vận chuyển ra ngoài thành, đồng thời ở trong hơn một tháng tiếp tục giao dịch mười mấy lần. Trước đó chưa từng trải qua mưu đồ cẩn thận, lúc thi hành không có người chu đáo phối hợp chặt chẽ, tuyệt đối không có khả năng làm được.

“Sao ngươi lại liên lạc với tên Hùng Cát kia, chẳng lẽ hắn có quen biết với ngươi sao?” Sau khi phát tay ra lệnh đám người hộ nhi trở về làm việc, Dương Quảng xốc lại tinh thần tiếp tục hỏi tội.

“Tội thần không dám lừa gạt thánh thượng. Là phụ tá phụ tá tâm phúc của thần trực tiếp nhúng tay vào việc này, cho nên mới có thể giấu diếm những người khác trong doanh. Về phần liên lạc với Khả Hãn, là một lũ khách tên là Trịnh Tín của Tội thần doanh. Hắn là tai mắt người Đột Quyết sắp xếp, đại quân vừa vào thành., Hắn liền tìm tới Vũ Văn Tường. Vốn dĩ hai

người bọn họ còn muốn để cho Tội thần mở cửa thành, ban đầu là cho Khả Hãn vào. Thần nhất thời phát hiện lương tâm, vì lẽ đó, liền kiên trì không dám đáp ứng!” Vũ Văn hóa lại đập đầu, trả lời không lọt một giọt nước.

“Người đúng là còn có lương tâm!” Dương Quảng cười lạnh một tiếng, mắng.

“Thần gia thế gian được Hoàng thượng chiếu cố, cho nên không dám phụ lòng!” Vũ Văn hóa da mặt dày không thể độ đáp lại, không chút do dự đáp lại.

“Vậy vì sao ngươi trộm lấy quân lương và quân tư, đến tướng quân, ngự doanh nhanh chóng đuổi bắt hai người Vũ Văn Tường về quy án.” Dương Quảng vỗ mạnh bàn, quát lớn một cái. Hãn cho rằng vụ án đã rất rõ ràng, là tai mắt người Đột Quyết trước tiên cấu kết với Vũ Quốc và tâm phúc, sau đó Vũ Văn hóa và anh em vu oan. Về phần thần tử bên cạnh mình, tất cả đều là đối với sự trung thành và tận tâm của Đại Tùy, không có một người tham dự.

Tình hình thực tế là như vậy sao? Trong nháy mắt hộ nhi xoay người rời cung, Dương Quảng mệt mỏi suy nghĩ. Có lẽ tất cả những thứ này đều là nói dối, nhưng mục tiêu còn ý nghĩa gì đây. Trong những thần tử này, có ai có thể đồng sinh cộng tử với mình chứ? Đối lại là Đột Quyết làm Hoàng đế, bọn họ không phải cũng vì công danh lợi lộc mà bỏ chạy sao?

“Sự thật” Đúng như hãn dự liệu, một lát sau, hộ nhi liền mang về sự tử vong của Vũ Văn Tường cùng Trịnh Tín. Từ trong miệng người biết chuyện này., Đến Hộ Nhi biết được hai người này bị giết khi tranh đoạt một thứ với người của Hùng Vũ doanh. Bên cạnh còn có thi thể của mấy huynh đệ Hùng Vũ doanh làm chứng. Lão tướng quân sao có thể tin rằng vừa nhìn liền biết có kết quả ẩn tình này, khản cầu Dương Quảng hạ chỉ đuổi bắt tướng lĩnh khác có liên quan đến vụ án, nhất định phải truy tra rõ ngọn ngành.

“Đây là giết người diệt khẩu rõ ràng, xin bệ hạ quyết định!” Đến hộ nhi lớn tiếng mở miệng, sắc mặt xanh như đáy nồi.

“Sau khi thần nghe nói quan độ chiến ngày xưa, Ngụy Vũ thu được một hộp thư. Bệ hạ có biết ngày đó Ngụy Vũ vì sao mà đốt chúng không?” Ngự sử đại phu, tham chương triều chính Bùi Uẩn bước nhanh về phía trước, lấy được chứng kinh.

Lời của hắn khiến Dương Quảng cảm thấy càng lúc càng mệt mỏi: “Tiếp tục truy cứu thì có thể thế nào, để trẫm giết hết những người có khả năng tham dự được không?” Đại Tùỳ hoàng đế bệ hạ lắc đầu, trong lòng đã nghĩ ra được đáp án chính xác nhất hiện giờ. “Đem Vũ văn minh và Vũ Văn Trí suy tính chém hết đi, những người khác, bất kể có liên quan hay không trẫm cũng không truy cứu nữa!”

“Bệ hạ!” Người bảo vệ tiến lên vài bước, quỳ sụp xuống.

“Bệ hạ tha mạng!” Vũ Văn Trí vừa giãy dựa vừa kêu rên.

“Tạ ơn Bệ hạ đã khản cầu!” Vũ Văn khóc lóc, tạ ơn, sau đó cắm đầu ngã xuống trước ngự án.

Chương thứ tư thành khô (7)

Nhìn thấy Vũ Văn nói choáng váng, Dương Quảng liền vội vàng sai người đi truyền thái y. Hai quân thần của gã luôn luôn hợp ý, từ lúc Dương Quảng còn chưa thay thế huynh gã làm Thái Tử, Vũ Văn kể rõ liền một mực chạy như bay theo làm tùy tùng. Tiên hoàng Dương Kiên tính tình thích tiết kiệm, hi tiết kiệm., Bởi vậy, bổng lộc của mấy đứa cháu trai đều rất mỏng, hoàn toàn dựa vào Vũ Văn thuật lại sự giúp đỡ lên lút của mình, Dương Quảng mới có tài lực lôi kéo triều thần, kết giao danh sĩ. Dưới nỗ lực nhất trí của mọi người, gã đánh bại Thái Tử Dương Dũng, cuối cùng như nguyện bước lên ngôi vị hoàng đế cuối cùng.

Sau khi trở thành quân thần, giao tình giữa Vũ Văn thuật với hai người Dương Quảng mãi vẫn chưa giảm. Mấy lão thần ban đầu có công từ long hoặc là được người sủng ái mà kiêu ngạo, hoặc là tự mình giữ lấy, trước sau đều xa lạ với Dương Quảng, chỉ có Vũ Văn kể lại., Vẫn giống như lúc trước khi Dương Quảng còn chưa lên làm Hoàng đế, hắn không hề cố kỵ mà đi vào cung với Thiên Nam Địa Bắc của hắn, phàm là Vũ Văn thuật có thể lấy được kỳ trân thì trong hoàng cung nhất định cũng sẽ được đưa vào một phần. Phàm là những món ngon mà Vũ Văn thích ăn thì trong vòng ba ngày chắc chắn sẽ lại có thêm bàn ăn đẹp gấp mười lần xuất hiện trên bàn ăn Dương Quảng.

Đây là duyên phận của mấy chục năm, đã vượt qua quân thần, tình như huynh đệ. Cho nên, cho dù như thế nào Dương Quảng cũng không muốn nhìn Vũ Văn nói rõ mình đã chết ngay trước mặt mình. Về phần pháp luật quốc gia, cách nhìn của quân thần, trong lúc nhất thời tất cả đều bị ném lên chín tầng mây.

Sau khi râu quai nón, thái y vội vã chạy tới. Trước mệnh lệnh cho Vũ Văn Sĩ và cha hắn nâng đầu lên một chút, sau đó dùng châm bạc đâm vào giữa người ta.” Vũ Văn quát lớn một tiếng, yếu ớt tỉnh dậy: “Cha con chúng ta, hôm nay đi cùng nhau!”

Hai hàng nước mắt già nua thuận theo Vũ Văn thuật trong mắt chảy xuống, trên khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn của hắn lao ra hai đạo bạch ấn. Hắn không ra tay lau đi, biểu tình trên mặt giống như là khóc, hoặc như là đang cười, hoặc là nói là đang cười khổ, mang theo một cổ quỷ dị khiến người ta không cách nào nhìn chăm chú.

Thái y lắc đầu, rút ngân châm ra khỏi môi Vũ Văn, sau đó khom người nhận tội với Dương Quảng, tỏ vẻ mình đã không thể làm được nhiều hơn nữa. Lúc này quần thần mới phát hiện cánh tay của Vũ Văn đã không thể động đậy được nữa, cánh tay của vị Dương Quảng vốn vẫn còn giữ được vẻ mặt cứng ngắc, lúc này khuôn mặt kia đã hoàn toàn mất đi tri giác, bị Vũ Văn si ôm vào trong ngực, nước miếng sáng lấp lánh tí tách rơi xuống nước mắt.

“Sĩ tử, giúp vi phụ sát một chút, chúng ta không thể quân, quân thất lễ!” Sau khi khóc vài tiếng, Vũ Văn dường như toàn bộ sinh cơ đều bị rút hết đi, mấp máy bờ môi, ần hằm dằn dò lưu manh.

“Con biết!” Vũ Văn Sĩ cùng lau nước mắt, sau đó vén một góc áo bào lên lau mặt cho cha mình. Phụ tử hai mắt đầm lệ nhìn nhau, trong lòng cực kỳ hoảng sợ.

Chiến bào kia là Vũ Văn Sĩ và Bình Thường mặc trên người Đột Quyết ở địa vực đầu thành, từ lúc mang binh vào thành hộ giá đến bây giờ vẫn chưa thay đổi gì. Trên áo choàng loang lổ vết máu, cũng không biết máu đến từ trên thân kẻ địch hay là từ Vũ Văn sĩ. Nước miếng bị Vũ Văn thuật lại bong cả ra, vết máu khô ngưng tụ lại lần nữa hòa tan ra, bôi cho chòm râu và khuôn mặt lão nhân đỏ thắm một mảng.

“Sĩ si, dìu ta đứng lên. Tạ ơn bệ hạ khoan hồng độ lượng!” Vũ Văn thuật nhìn không ra màu sắc trên mặt mình, thở dài, thấp giọng dằn dò.” Ca ca ngươi cùng lão tam khẳng định không giữ được nữa, Hoàng thượng bằng lòng không liên lụy Vũ Văn gia chúng ta, đã là đại may mắn trong bất hạnh. Vi phụ không dám yêu cầu xa vời cái gì, chỉ mong người cả đời bình an. Đừng, đừng chặt đứt hương hỏa của Vũ Văn gia chúng ta!”

Dứt lời, nước mắt thay nhau rơi xuống.

Dương Quảng Vũ đứng sau ngự án thuật lại từng chữ một vào trong tai, trong lòng không khỏi một hồi thê lương, cố ý hai câu an ủi, lại nghĩ đến chính mình đã hạ lệnh đem Vũ văn hóa đẩy huynh đệ ra ngoài hoi trăm, an ủi rồi cũng không nói nên lời nữa.

Dương Quảng tỉnh táo lại từ cơn giận dữ nên trong lòng hiểu rõ, Vũ văn hóa và huynh đệ hai người này khẳng định không phải chủ mưu chân chính là kẻ trộm quân lương. Giết bọn họ cũng chỉ là làm một phong thái mà thôi, chủ mưu chân chính mà thôi., Hấn vĩnh viễn không thể truy cứu. Chính như lời mà ngự sử đại phu Bùi Uẩn vừa rồi nói, năm đó Ngụy Vũ Đế và Viên Thiệu Quyết chiến, cũng có vô số mưu thần lên lút câu thông với quân địch. Sở dĩ Ngụy Vũ đem toàn bộ thư thảo dâng lên đều thiêu hủy, không phải bởi vì rộng lượng, mà là bởi vì hấn phải nhìn thẳng vào hiện thực.

Hiện thực trước mắt chính là, các đại thần thông minh đều biết lưu lại đường lui cho mình. Cái gọi là trung thành, cái gọi là lễ quân thần, đó là lừa kẻ ngu. Bọn họ đều là dân cờ bạc., Vì tiền đồ nhà mình hai phương áp bảo. Đổi lại là một Hoàng đế, chẳng qua thay đổi người khác đập đầu mà thôi. Trong miệng vẫn nói như vậy, thủ hạ làm cũng như vậy. Vô luận trên ngôi vị Hoàng đế là ai, cho dù nguyên lai là một người Đột Quyết mà bọn họ không muốn nhìn thẳng vào mắt.

Thở ra một hơi thật dài, Dương Quảng nặng nề ngồi xuống, đuổi tới thân phận của mình thật nhạt nhẽo vô vị. Đúng vào lúc này, ngoài cửa cung lại truyền đến một hồi tiếng ồn ào. Theo một trận gió lạnh đập vào mặt, thị lang nội sử Tiêu Vũ sai bước đi vào.

“Khởi tấu bệ hạ, đại tướng quân Tả Kiêu Vệ Lâm rút rề, tướng quân phụ quốc Độc Cô Lâm, Tả Kiêu Vệ tướng quân Âm Thế Sư, Võ Cương Lang tướng quân Lý Húc, Ứng Kích Lang, năm vị tướng quân Mậu Quân Tổ đêm qua đại phá Đột Quyết, chém đầu bốn vạn người, thu hoạch xe ngựa không tính. Trước mắt các tướng sĩ phụng chỉ ban sư, đang ở ngoài thành cung kính đợi bệ hạ giáo huấn!” Tiêu Vũ Trang mặt mũi vui mừng không nhìn thấy tướng mạo đáng thương của cha con, hăng giọng hồi báo.

Trong phút chốc, toàn bộ cảnh u buồn trên mặt Dương Quảng biến thành vui sướng, tướng sĩ kịp thời trở về hành cung lại tăng thêm một tầng an toàn cho hắn, khiến cho hắn không cần lo lắng bởi vì xử trí Vũ Văn Nhân và huynh đệ mà dẫn phát càng nhiều chuyện. Vui mừng vô cùng, hắn thậm chí đã quên mất mấy canh giờ trước là ai đã vụng trộm phản nản trong lòng các tướng quân không có hoàng thượng như hắn, không chịu vào thành hộ giá mà ở bên ngoài “Tị chiến tiêu cực.”

“Lấy nhiều phiền phức như vậy lẽ nghi làm gì, để bọn họ mang binh vào thành. Tướng quân, người và Phiên Thượng Thư ra ngoài hỗ trợ sắp xếp binh sĩ. Tiêu Khanh, để mấy vị tướng quân và dũng sĩ dưới trướng trầm vào cung kể lể. Vũ văn sĩ ơi, hai cha con các người cũng đừng quý mãi, trước tìm người đỡ lão tướng quân xuống dưới nghỉ ngơi. Về phần quân thần của chúng ta, hôm khác chúng ta từ từ tính toán!” Dương Quảng dùng bàn tay gõ lên ngự án, phát ra liên tiếp mệnh lệnh.

“Tạ ơn bệ hạ long ân!” Vũ Văn kể lại cùng Vũ văn hóa và cha con dập đầu thật mạnh, sau đó hai người dìu nhau đứng lên. Biến hóa quá đột ngột, cha con họ thậm chí có chút không dám tin vào lỗ tai của mình. Mãi đến khi đi ra năm, sáu bước mới như bừng tỉnh đại ngộ xoay người lại, dùng giọng điệu khó có thể tin mà xác minh: “Bệ hạ, hóa cùng hai huynh đệ (Gia huynh đệ)....”

“Tội chết tạm thời ghi nhớ, chờ lão tướng quân trăm năm sau lại truy cứu đi. Hai người bọn họ từ nay về sau không còn là con trai của người, cướp đoạt hết thầy công danh, coi như làm nô tài của Vũ Văn gia, chó heo!” Dương Quảng lại thở dài, lắc đầu trả lời.

“Tạ ơn, bệ hạ, a a!” Vũ Văn lại lần nữa ngã xuống đất, gào khóc. Hai đứa con trai cuối cùng cũng giữ được tính mạng, về phần thanh danh và phú quý, đó đều là vật ngoài thân. Chỉ cần Vũ Văn gia không ngã, hòa hợp với trí tuệ và hai huynh đệ sẽ không lo không có cơ hội trở lại Đông Sơn.

“Được rồi, được rồi, người đừng khóc nữa. Trăm hôm nay không muốn thấy người bị hai con súc sinh làm cho tức chết, cũng không muốn người phải để người tóc trắng đưa người tóc

đen!” Dương Quảng lau khước mắt, tuyên bố.” Gia nghiệp của người về sau liền cho sĩ tử kế thừa, đem hai tiểu súc sinh này dẫn trở về dạy dỗ thật tốt, đừng để cho trăm thêm rối loạn nữa!”

Thế cũng được sao? Con mắt văn võ bá quan thiếu chút nữa rơi xuống đất. Một trận tội tịch thu tài sản có thể xét nhà diệt tộc, một việc lớn hóa nhỏ, nhỏ nhất hóa không, cuối cùng ngay cả tội người nào cũng không truy cứu!” Đáng tiếc đám tướng sĩ trung dũng của hùng vũ doanh kia!” Có người trong lòng thở dài, có người lén lắc đầu, còn có người âm thầm đưa ra lựa chọn đối với tương lai của mình.

Vũ Văn Nhân cùng Trí và thị vệ hai người đã bị xé tóc ra, lột quần áo, chỉ chờ Dương Quảng ra lệnh một tiếng liền có thể khai đao. Đột nhiên nghe được có người truyền chỉ ra lệnh đem hai tên tử tù thả đi, tất cả thị vệ đều ghen hòng nhìn trôn trời.

“Bệ hạ, huynh đệ Hùng Võ doanh liêu chết trộm sách, vạch trần đại án động trời này, trung thành đáng khen. Thần thỉnh bệ hạ thưởng cho người chết trên trời linh thiêng!” Tướng quân trấn điện Dương Văn Tuyên bước nhanh chạy về kim điện, cao giọng mở tấu. Hắn không dám kháng nghị Dương Quảng xử bất công, đành phải trước tiên đưa ra quyết định cuối cùng, nhìn thẳng vào máu tươi của những sĩ trung nghĩa.

Dương Quảng bị chặn đến ngây cả người, vẻ mặt trong nháy mắt trở nên có chút lúng túng.” Dương tướng quân, người cứu tên tráng sĩ vừa trở về kia cái gì nhỉ? Người không nhắc tới, trăm thật sự đã quên hẳn luôn rồi. Thế này đi., Truyền chỉ xuống dưới, bảo hắn báo tên nghĩa sĩ đến Ngự Doanh lấy trộm trường bối của Binh bộ. Phàm là người có thể còn sống trở thành quan lại một cấp, người chết trận ban thưởng tiền cho người chết. Lúc còn sống ai có chức quan thì bị tập kích, người không có chức quan thì được phong cho một trai một Y giáo úy, ở trong quê án theo quân chức định kỳ phát lương.”

“Bọn chúng đều chết dưới tay Vũ Văn hóa và huynh đệ!”
Dương Văn Tuyên ôm quyền, kiên trì.

“Trẫm không phải đã xử phạt Vũ Văn Hóa cùng hai huynh đệ sao. Hôm nay là ngày tốt để đại quân khai hoàn, trẫm không muốn lại giết người thêm nữa!” Dương Quảng có chút không kiên nhẫn, trầm mặt xuống nói tiếp: “Huống hồ chẳng phải bọn họ cũng đã giết người của ngự doanh sao? Hai người này tương đương, không phải cũng xong rồi sao!”

“Bệ hạ, tính mạng của trung trực chi sĩ sao có thể đánh đồng với kẻ gian trá!” Dương Văn Tuyên tức giận đến mức muốn hộc máu, lớn tiếng kháng nghị. Nghĩ đến mình mỗi ngày đều hộ vệ một đám hồ đồ không phân biệt được đúng sai như vậy, trong lòng hắn không khỏi phát lạnh từng đợt, quay đầu nhìn đám văn võ, phát hiện trong mắt vô số người đều tràn đầy tuyệt vọng.

“Người, người rút cuộc muốn trẫm thế nào? Chẳng lẽ còn muốn trẫm lật lọng một lần nữa sao?” Dương Quảng bắt đầu nổi giận, cao giọng quát.

“Bệ hạ, việc này là gia huynh có sai trước. Người chết lại đều là sĩ cùng huynh đệ trong doanh. Cho nên sĩ sau khi nguyện ý cưỡi dây chuyền, dùng lễ văn bồi đưa quan tài mấy vị dũng sĩ ra khỏi thành. Phí phí an trí của người nhà bọn họ, sĩ nhân nguyện ý cung cấp. Trong nhà nam nữ già trẻ, sĩ tử toàn bộ phụng dưỡng đến cùng” Vũ Văn Sĩ thấy chuyện lại muốn làm căng thẳng, vội vàng tiến lên hòa giải cho song phương.

Kết quả như vậy đã là lợi ích lớn nhất để Dương Văn Tuyên có thể tranh thủ cho người sống cùng người chết rồi.” Đáng tiếc mấy tên dũng sĩ không chết trong tay Đột Quyết!” Hắn thở dài thật dài, sau đó lại lần nữa ôm quyền với Dương Quảng: “Thần nhất thời lỗ mãng, quân tiền thất lễ, thỉnh bệ hạ trách phạt!”

“Hôm nay trẫm không muốn trách phạt bất cứ ai!” Dương Quảng phát phát tay, lại nhấn mạnh lần nữa.

Tử đồ: một văn mặt sau mặt trắng, chỉ là một chút tạp cảm của tử đồ. Mọi người thích xem thì cười thầm, không đồng ý quan điểm của đồ uống rượu cũng không cần tức giận. cãi nhau thì thôi, không cần thiết.

Chương thứ tư thành khô (7)

Hôm nay hấn không muốn nói lại bất cứ chuyện gì không thoải mái, hấn chỉ muốn vui sướng chia sẻ niềm vui vì một số tướng sĩ thắng lợi. Mấy năm gần đây, hoàng thượng hấn làm này quá mệt mỏi, cho tới bây giờ chưa chính trực đánh thắng bất cứ trận nào. Mà lần này, tuy rằng công lao chủ yếu là lỗ mãng, đám người Nghiêu Quân Tổ, nhưng dù sao hoàng đế này cũng tọa trấn Nhạn Môn, an tâm làm mỗi câu một lần không phải sao?

“Bệ hạ không còn là bệ hạ năm đó nữa rồi!” Đám người Hộ Nhi vốn định tiến lên khuyên bảo trực tiếp lắc đầu, nuốt tất cả lời nói vào trong bụng. Nhớ năm đó, Dương Quảng từng dẫn đại quân đánh cho Đột Quyết xông vào Trung Nguyên như chuột chạy trời chết, trên đường khai hoàn trở về vừa sửa sang phòng ngự biên cảnh Chử Bằng vừa sửa chữa lại công việc phòng ngự ở biên cảnh., Một bên còn không quên thỉnh chỉ Tiên hoàng bệ hạ lúc đó như thế nào, miễn cho bị Đột Quyết quấy rầy thuế má khu vực, để cầu mau chóng khôi phục sinh cơ. Mà Dương Quảng bây giờ lại vì một trận thắng thảm mà quên hết tất cả cho nên chẳng những không nhớ rõ an ủi sĩ tốt và bách tính, hơn nữa còn gây nguy hiểm đến an toàn của hoàng vị nhà mình cũng dễ dàng bỏ qua.

“Đại Tù không có hy vọng rồi!” Bùi Tịch đau khổ nghĩ lại sau khi tránh được một kiếp, Vũ Văn và huynh đệ Ninh Tử không bán đi hành vi đồng mưu khiến ông ta cảm kích, nhưng Dương Quảng đặc xá Vũ Văn và huynh đệ tội chết, ông ta lại vô cùng bất mãn, vì người thượng vị phải tuân theo nguyên tắc của mình, nếu ông ta ngay cả hành vi nguy hiểm đến an toàn của bản thân mà nói cũng có thể dễ dàng tha thứ, sau này những kẻ khác mưu phản, cũng liền mất đi sự kiêng kỵ nên có.

Chúng văn võ xưa nay chịu mọi lời khi dễ, rất nhiều người oán trách rất sâu. Hôm nay vất vả lắm mới có cơ hội nhìn thấy lão gia hỏa xui xẻo, ai ngờ sự tình cuối cùng bình thân bỏ qua., Cho nên đều cực kỳ thất vọng. Nhưng hoàng đế bệ hạ đã nói rõ quyết định của mình, mọi người cũng không dám tự làm

mắt mặt nữa, miễn cưỡng lấy lòng một tiếng “Bệ hạ thánh minh!” Sau đó liền chuyển ánh mắt chuyển hướng ra cửa đại điện một lần nữa mở ra. Mọi người dùng ánh mắt vui sướng khi người gặp họa đưa Vũ Văn nói chuyện với nhau rồi dìu dắt nhau rời đi, sau đó liền trông thấy vài tên tướng lĩnh dính đầy máu trên áo giáp bước nhanh đến.

“Thần đột phá (Độc Cô Lâm, Nghiêu Quân Tổ) tham kiến bệ hạ, thần cứu giá đến chậm, xin bệ hạ thứ tội!” Đám người Khuất Đột Thông nhanh chóng trao đổi ánh mắt một chút, sau đó đứng thành ba hàng, đứng nghiêm trang ôm quyền với Dương Quảng.

“Chư vị ngàn dặm qua viện, rửa sạch sỉ nhục trầm bị nhốt ở Nhạn Môn, có tội gì?!” Dương Quảng đứng dậy từ sau ngự án, bước nhanh tới đỡ trầm.” Trầm đã biết các người sẽ không phụ trầm, trầm sẽ trông ngóng các người!” Nói xong lời cuối cùng, tâm tình kích động, lời nói đã có chút nghẹn ngào.

“Bệ hạ chính là thiên tử Đại Tùy ta, há lại để cho ngoại nhân mạo phạm!” Đột nhiên lại khom người đáp lại, trên người hắn vẫn là trọng giáp lúc ra trận giết địch, dưới sự rung động, phiến kim loại trên áo giáp vang lên tiếng leng keng, bầu không khí vốn cực kỳ áp lực bên trong kim điện trong nháy mắt liền bị lời nói thẳng thắn cùng giáp trụ tôn lên hùng tráng, tinh thần mọi người theo đó rung lên.

“Được, được, trầm chính là Thiên tử Đại Tùy, há lại để cho ngoại nhân làm nhục!” Dương Quảng không kiêng dè chút nào xoa xoa khóe mắt, trả lời. “Có người nói như vậy, trầm cho dù bị bao vây thêm mấy ngày nữa cũng đáng giá. Đại Tùy ta, Đại Tùy ta...”

“Tư thổ Đại Tùy ta không cho giặc ngoài dò xét!” Đứng ở hàng La Sĩ cuối cùng không tin mấy người, thấy Dương Quảng nhất thời nghĩ không ra lời, cả thiên địa đều thay hắn nói tiếp.

“Đúng, Đại Tùy ta đất cát không thể cho giặc ngoài nhìn trộm!” Dương Quảng quơ quơ cánh tay, dường như xua tan toàn bộ bóng đen mấy ngày liền đi hết cửa cung, trên mặt mang theo nụ cười vui mừng, hắn bước nhanh về phía sau

hàng., “Vị này chắc là La sĩ thư tín, trong thư phòng của trẫm có bức họa chân dung của ngươi. Vị này chính là Tàn thúc bảo, trẫm cũng sai người vẽ lại bức họa của ngươi. Vị tiểu tướng quân này...” Ánh mắt của hắn dừng lại trên mặt Lý Thế Dân, cảm thấy vạn phần quen mắt, lại không nhớ nổi mình đã bao giờ gặp qua một đệ tử trẻ tuổi quyền quý.

“Thần Đường công Lý Uyên thứ tử Lý Thế Dân từng gặp bệ hạ, thần mặc giáp trụ trong người, không thể hành lễ ba lạy, xin bệ hạ thứ tội!” Lý Thế Dân vội vàng khom người hạ bái, tạ giới thiệu.

“Ngươi là lang lang nhị hành của biểu huynh?” Dương Quảng ngây cả người, sau đó vô cùng bất hòa, lúc nào cũng bắt đầu ôn lại bối phận.

“Chất nhi thế dân bái kiến thúc phụ!” Lý Thế Dân là người thông minh bậc nào, biết rõ Dương Quảng giờ phút này đã tìm được đường sống trong chỗ chết nên có chút hồ đồ, vội vàng mở miệng thay hắn giải vây. Phụ thân ông ta Lý Uyên và Dương Quảng là anh em họ, cho nên tiếng thúc thúc này đúng là đương nhiên, hơn nữa trước đó Lý Thế Dân cũng đã thực hiện lễ nghĩa quân thần., Giờ phút này lại ôn lại tình thúc chất, cũng coi như công việc trước sau, sau đó có người mặc dù muốn tìm kiếm, cũng từ hành vi của hắn tìm không ra sai lầm gì.

“Tốt, tốt, không nghĩ tới ngươi lại lớn như vậy!” Dương Quảng nâng Lý Thế Dân đang định làm thế lên, liên tục gật đầu. Giờ khắc này hắn đã quên mình nhiều năm nghi kỵ Lý Uyên, trong lòng dâng lên sự ảm áp được người thân yêu thích: “Phụ thân ngươi gần đây tình hình như A, hắn có tới cùng ngươi không?”

“Khởi bẩm bệ hạ, khi nhận được lệnh cần vương, gia phụ phụng mệnh đang dẫn quân tiểu phi, không kịp rút lui. Cho nên lệnh đặc biệt ta dẫn dắt tất cả sĩ tốt có thể điều động trong Thái Nguyên thành, tiến về dưới trướng Vân Lão tướng quân!” Lý Thế Dân chỉ sợ Dương Quảng bắt chẹt phụ thân mình không tự mình đến cứu giá, cẩn thận giải thích cẩn thận từng li từng tí.

Dương Quảng bị dày vò hơn nửa đêm bởi vì sự tình Vũ Văn gia, giờ phút này u u mê, làm sao còn để ý tới chuyện người khác đâm trên người nữa! Buông cánh tay Lý Thế Dân xuống, ánh mắt của gã lại chuyển về mấy tên tướng lĩnh hàng đầu, Tả Kiêu Vệ đại tướng quân đột ngột thông, phó quốc tướng quân độc cô lâm, Tề Vương Dương Huyền.” Con ta một đường vất vả!” Hắn dùng hai tay xoa bả vai con trai, giọng nói từng chút một trở nên lạnh lẽo.

“Phụ hoàng hoảng sợ, con trai, nhi thần cứu viện, cứu viện chậm trễ, xin hãy xin phụ hoàng thứ tội!” Dương Huy bị một động tác thân mật giữa cha con rất bình thường làm cho sợ tới mức run cầm cập, chảy nước mắt biểu đạt.

Sau khi thái tử chết đi, cha con họ đã nghi ngờ nhau nhiều năm. Theo thứ tự từ nhỏ tới lớn, Dương Dao bây giờ là người thừa kế ngôi vị hoàng đế đệ nhất đương nhiên. Nhưng Dương Quảng vốn không thích nhi tử hơi có chút uất ức này của mình., Cho nên chậm chạp không tiếp tục lập thái tử, thời gian lâu dần, Dương Huy chỉ sợ biểu hiện quá mức cường thế cản đường các huynh đệ khác, làm việc muốn bó tay sợ chân. Mà Dương Quảng đối với đứa con trai đã trưởng thành này càng ngày càng không ưa, hận không thể vĩnh viễn không nhìn thấy hắn mới sạch sẽ.

“Khóc cái gì mà khóc, ta lại không chết!” Người càng sợ cái gì, càng phát sinh cái gì. Quả nhiên Dương Quảng rất bất mãn với sự nhu nhược của nhi tử, trầm mặt quát lớn.

Nguyên nhân khiến hắn tức giận không phải hoàn toàn là vì hai người Dương Huyền và Độc Cô Lâm không chịu giết vào Nhạn Môn cộng tử cùng mình, mà là nhìn thấy Lý Thế Dân, La Sĩ Tín, Lý Húc, mấy người trẻ tuổi này sinh cơ bừng bừng, mà con mình ở trong đó tựa như một con gà bệnh trong đồng Phượng Hoàng! Hết lần này tới lần khác con gà bệnh này có huyết mạch cao nhất, cao hơn Kỳ Phượng trong những người kia gấp trăm lần.

“Tề vương điện hạ hắn là nhìn thấy thánh thượng An Khang, vui mừng quá rồi!” Âm thế sư đứng bên cạnh Lý Húc là kẻ thông minh nhất, không đành lòng nhìn bầu không khí đang

yên đang lành bị hiểu lầm phá hỏng, cười thay Dương Dao giải thích.” Đây là thiên tính của phụ tử, khiến người ta thành thật, dù là thần đứng ở chỗ này cũng cảm thấy hốc mắt hơi ướt!”

Nói xong, hắn còn thật sự dùng cánh tay bao thiết giáp cọ cọ vào mặt, dẫn tới văn võ chung quanh thôn thức. Mọi người đều vừa mới tìm được đường sống trong chỗ chết, ai cũng không muốn gây sát phong cảnh. Ai cũng mở miệng khuyên nhủ: “Bệ hạ và phụ tử hiểu của Tề Vương, chúng ta thấy trong mắt cũng hâm mộ. Nói thật, lần này bị nhốt, mọi người trong nhà thật sự lo lắng rồi!”

“Đúng vậy, đúng vậy, Tề Vương mấy ngày nay chỉ huy đại quân quần chiến với địch nhân ở bên ngoài, lao tâm khổ cực. Mấy đứa con ngu xuẩn kia của ta chắc đã nghe tin lão phụ bị bao vây, chỉ biết nằm sấp ở cửa bắc khóc mà thôi!”

Nghe mọi người tán thưởng cha con mình, Dương Quảng thấy con trai mình cũng thông thuận hơn rất nhiều.” uất ức nói, dù sao cũng không trông cậy nó đến thừa kế ngôi vị hoàng đế. Tính hắn yếu một chút, tương lai người khác kế ngôi vị hoàng đế của trăm cũng sẽ không ép hắn quá đáng!” Nghĩ đến tầng này, tâm tình của hắn lại khá hơn, dùng sức vỗ vỗ bả vai con trai. “Người làm không tệ, trăm thật cao hứng!”

Được Dương Quảng khích lệ, thân thể Tề Vương Dương Kiệt không khỏi loạng choạng. Đã hơn bốn mươi ngày trôi qua, hắn căn bản không biết mình hi vọng phụ thân được cứu, hay là phụ thân bị người Đột Quyết lôi đi. Trong lúc nhất thời, trong lòng cảm thấy vừa vui vẻ lại vừa ủy khuất, nước mắt tuôn trào như suối.

“Ai, người đừng khóc, trăm đây không phải đang tốt đẹp sao!” Dương Quảng bị con trai nhìn, trong lòng cũng nổi lên từng đợt cảm xúc, thở dài, an ủi, “Người cũng là người lão đại không nhỏ, nên học cách khống chế tâm thái của mình, làm hi nộ không lộ ra trên mặt!”

“Bệ hạ tọa trấn Nhạn Môn, trong lòng dự đoán hôm nay đột Quyết oanh bại tất bại, cho nên có thể thắng mà không thích, bại mà không lo. Tề Vương cùng chúng ta không thể nhìn xa

như vậy được, ngày bên ngoài lo lắng cho sự an nguy của bệ hạ, sau khi thắng lợi, tâm tình kích động không cách nào tự kiềm chế rồi!” Âm thế sư mồm lạnh lợi, lần nữa mở miệng thay Tề Vương giải vây.

“Nói vậy, trượng là các người đánh. Trẫm bị nhốt trong tòa thành cô độc, làm sao ngờ rằng Đột Quyết người ta tất nhiên sẽ thua mà chạy?” Dương Quảng biết rõ đối phương đang được khúc ý đón chào, trong lòng vẫn cảm thấy rất thoải mái, cười lớn hỏi.

“Bệ hạ đương nhiên sớm đã đoán được ngày đột đình tất bại, nếu không sao trong thành có thể thủ vững không xuất hiện. Vừa mới chạy tới, mặt tướng vẫn không rõ tâm tư của bệ hạ, đầu óc rối bời hướng vào trong vòng vây. Sau này chờ Khuất tướng quân và tướng quân Nghiêu tướng quân chạy tới, mọi người cẩn thận tính toán một kế, phát hiện bệ hạ tọa trấn Nhạn Môn., Không phải là binh lược thường vừa hay “Một chút đột nhập”, trung ương nở hoa sao? Nếu không lấy trí tuệ của bệ hạ, sự dũng mãnh của chư vị đại nhân, há lại bị một chút tặc Đột Quyết hay sao?” Đám người Âm Thế sư chính là Dương Quảng vừa hỏi một câu, chấp tay, nói năng không biết ngượng.

Ban đầu hẳn không nghe người khác khuyên can, nóng lòng thể hiện, kết quả lại bị người Đột Quyết đánh cho toàn quân tận mục. Bởi vậy sau khi thấy Dương Quảng, lập tức nín nọt, sợ rằng sau đó bị đối phương truy cứu trách phạt mất quốc sự, mà Dương Quảng lại ăn một vỏ này., Vốn còn cảm thấy lần này mình bị người Đột Quyết làm một cái mặt xám mày tro, không còn mặt mũi nào đối mặt với cha già của Giang Đông nữa. Nghe xong lời của Âm Thế Sư, cũng cảm thấy lần này mình đánh bại đánh hạ, đúng là vừa vặn dùng binh. Mắt thấy, khuôn mặt liền nở nụ cười rạng rỡ, ánh mắt cũng sáng ngời hơn rất nhiều.

“Nói như vậy, trẫm cũng có công sao?” Trẫm bước nhanh đến trước mặt Âm Thế Sư, trong lòng cảm thấy Dương Quảng có cảm giác ta là Âm Khanh cũng cười ha hả hỏi.

“Đâu chỉ có công lao. Nếu không phải bệ hạ xả thân mạo hiểm, đem người Đột Quyết bằm chặt xung quanh Nhạn Môn

thì chúng ta sao có thể thoải mái cho được. Cho nên, nếu bàn về công lao phá địch, bệ hạ sẽ là đệ nhất!” Âm thế sư ngẩng đầu, nhìn mặt đối phương trả lời.

“Nịnh nọt này cũng thật vô sỉ!” Ngay cả kẻ am hiểu nhất là tham chương triều chính Ngu Thế Cơ cũng chịu không nổi, dừng mở mắt ra, trong lòng thầm mắng. Sau khi bị nhốt ở Nhạn Môn, Dương Quảng không phải là không muốn đột phá vòng vây chứ., Mà là căn bản không có lực lượng để tự bảo vệ mình. Vũ Văn Sĩ chưa vào thành, hắn đã không chỉ một lần muốn hoá trang dưới sự bảo vệ của thân vệ mà lao ra. Nhưng lại bị hộ nhi cùng Phiền Tử che mặt hai người khổ cực khuyên bảo, nói cho hắn cưỡi ngựa chạy vội, đoàn người không thể trốn nổi Đột Quyết, cho nên mới hậm hực mà thôi.

Về phần dự liệu trước, chỉ huy như mây, vậy càng là tin khẩu lung tung. Mấy ngày nay Dương Quảng mỗi ngày ôm Triệu Vương Dương Kiệt trốn trong hành cung khóc, mí mắt hiện tại còn có vết sưng chưa giảm, mọi người hơi lưu ý liền có thể thấy, nào có nửa phần trấn định tự nhiên?

Trong lòng mặc dù không quan tâm đến cách làm người của Âm thế sư, nhưng mọi người còn phải thuận theo lời ông ta nói. Lúc này, có người bưng tỉnh đại ngộ, tiến lên lấy lòng Dương Quảng dùng bình có đạo, thiên hạ vô song, cũng có người lấy lòng Dương Quảng hồng phúc tề thiên, khiến cho quân dân ở Hạp Thành đều bị lây nhiễm, cho nên đã tránh được một hồi sinh tử đại kiếp, đã thu lại một cái mũ cao, Dương Quảng tự nhiên không quan tâm thu thêm bao nhiêu đỉnh, mỉm cười, đem những lời khen tặng này toàn bộ chấp nhận.

Nói nhảm một lát với chủ thánh thần, Dương Quảng khoát tay, lại dẫn sự chú ý của đoàn người về chính đề.” Nếu không có tướng sĩ dùng mạng, trăm có nhiều phúc khí hơn nữa cũng không giữ nổi tòa cô thành này. Khuất tướng quân, lần này người an bài rất xảo diệu, lại nghĩ tới kế chia rẽ, trải qua một trận chiến đêm hôm qua., Thủy Tất Khả Hãn và Cốt Lỗ tất nhiên thế như nước lửa. Biên cảnh Đại Tùy ta ít nhất có thể được năm năm yên bình. Đêm qua trăm thấy người mưu đồ gì đó, chỉ cảm thấy vòng vây trong đó trời buộc, đối thủ từng

bước ép sát, căn bản không có bất cứ cơ hội phá giải nào. Cho dù năm đó Hoắc Vệ phục sinh, cũng chỉ đến thế mà thôi!”

“Chúc mừng Bộ Hạ lại có tài năng nấu canh!” Chúng thần xúm lại, cùng nói lời chúc mừng. Đại tướng quân của Tả Kiêu Vệ Khuất Đạp đã lập được đại công lần này, chúc quan khăng định sẽ càng tiến thêm một bước dài. Hiện tại hắn đang là quan cư tam phẩm, gần như đã là cực đỉnh của võ tướng. Sau đó lại lên đường., Là người được lưu truyền đến nay vinh dự bất thể giao tặng võ tướng, nhị phẩm Hoài Hóa đại tướng quân cùng nhất phẩm Phiêu Kỵ đại tướng quân. Có câu là người khiêng kiệu hoa, cơ hội này người không đi thêu hoa trên gấm quả thực là ngu ngốc. Bởi vậy văn võ bá quan nhao nhao mở miệng, khẩn cầu Dương Quảng khen tặng công lao phá địch của đám người.

“Ừm, Khuất tướng quân có công lớn ở nước...” Dương Quảng vuốt chòm râu, mỉm cười trầm ngâm. Hai đứa con trai của Vũ Văn Thuật gia gây ra đại họa, giờ phút này bên cạnh hắn quả thực cần có một lão thần có thể thay thế Vũ Văn thuật để ổn định quân tâm, đột ngột làm người cương trực, sự tình trung trực, cũng đúng là một lựa chọn thích hợp. Nghĩ đến đây, hắn liền muốn được gia phong đột ngột trước mặt mọi người. Ai ngờ lời nói còn chưa dứt, đối phương đã giành trả lời trước: “Bộ hạ chậm đã, mặt tướng không dám mạo lĩnh chiến công!”

Còn có hướng ra phía ngoài ban thưởng? Quần thần ngẩn cả mặt, hai mắt nhìn nhau.

“Kế này xuất từ tay Lý tướng quân, mặt tướng chỉ theo lời, từ đó mà thôi!” Không chờ mọi người từ trong khiếp sợ phục hồi tinh thần lại, đột nhiên lui về phía sau nửa bước, kéo tay Lý Húc giới thiệu với mọi người.

Chương thứ năm: Quân ân (một)

Trong tấu chương lúc trước dành cho Dương Quảng, đột nhiên vu thông đã nói rõ toàn bộ ý đồ phá địch hoàn toàn xuất phát từ tay Lý Húc. Nhưng lúc ấy trong bụng Dương Quảng đang ghen hỏa, cho là vu oan đột phá đem tướng lĩnh trẻ tuổi Lý Húc kéo lên., Chẳng qua là biết đối phương được mình sủng ái, dựa vào đó chia sẻ một chút trách nhiệm. Nhưng hiện tại hắn đã tỏ rõ thái độ không so đo những chuyện quá khứ, đột nhiên vẫn như cũ đẩy công lao lên người Lý Húc, loại cử chỉ này có chút cổ quái.

Chẳng những Dương Quảng cảm động và kinh ngạc, mà những văn võ đại thần khác cũng cảm thấy hết sức khiếp sợ. Lý Húc là viên dũng tướng, điểm này mỗi người đều đã nghe qua. Đặc biệt là mấy người có quan hệ tương đối thân thiết với Vũ Văn, trong suy nghĩ sớm đã cho Lý Húc bình tĩnh lại rồi. Tên tiểu tử may mắn được Hoàng đế bệ hạ sủng ái này chẳng những hữu dũng vô mưu, hơn nữa còn là công cao ngạo., Vũ Văn thuật cũng sẽ không bỏ qua thân phận đường đường quốc công, gây khó dễ với một hương bá nhỏ nhỏ như hắn. Trong giây lát, quan điểm của mọi người nhất thời không cách nào thay đổi ngay lập tức, con mắt nhìn chăm chăm vào mặt Húc Tử đang đỏ bừng, phảng phất như trên mặt hắn đã mọc ra nhân sâm và linh chi.

“Lý lang tướng không cùng vi thần hội hợp trước, đã cùng Vân Định Hưng tướng quân hai người liên thủ giải vây huyện Mi. A sử kia nhờ Lỗ dẫn quân tới, lại bị bọn họ lực chiến bức lui. Lúc này mới có kế sách quyền nghi sau này!” Khuất đột thông không biết Dương Quảng đối với chuyện lén lút với địch tướng di cuối cùng lấy thái độ gì đáp ứng., Cho nên cũng không dám nói quá lời. Vị hoàng đế bệ hạ gần đây nổi tiếng chột lạnh chột nóng, công lao hôm nay có lẽ ngày mai sẽ bị trừng phạt.

“Thật sao, Lý lang tướng, Khuất tướng quân nói có đúng hay không?” Nghe được ủy khuất giải thích, Dương Quảng càng

cảm thấy hứng thú, đi đến bên cạnh Lý Húc, nhìn chăm chăm vào ánh mắt của hắn truy vấn.

“Mặt tướng, mặt tướng vì lừa gạt A Sứ Cốt Lỗ kia và Thủy Khả Hãn quân thần sinh nghi, đích xác cho hắn chút chỗ tốt tư nhân. Nhưng không cần Đại Tùy ta cắt đất, cũng không cần bệ hạ bỏ ra một chút vàng bạc!” Lý Húc đã sớm cùng Độc Cô Lâm phân tích một đạo lợi hại trong đó, suy nghĩ một chút, nói ra đáp án đã chuẩn bị từ lâu.

Lấy Độc Cô Lâm và Dương Quảng là thân thích huyết mạch tương liên, kết quả còn bị sự nghi ngờ của gã làm cả ngày buồn bực không vui. Húc Tử chẳng qua chỉ là lực bình không gốc không rễ, lại không dám chọc chút nghi kỵ nào. Cũng may lúc này Dương Quảng đang hứng khởi, vô tình truy cứu hành vi của Lý Húc ngày đó có vượt quyền hay không., “Hứa hẹn thì được, kế hợp ý người. Trẫm không trách người, nói đi, người cho hắn chỗ tốt gì, là phong quan hay là được tài lực vật lực sau này ủng hộ?”

“Tiêu tử này thật sự là mệnh tốt!” Nghe Dương Quảng nói xong, mấy quan văn đổ kị đến mức hai mắt đỏ ngầu. Một câu quyền nghi của Dương Quảng chẳng khác nào đưa Lý Húc đi quá giới hạn rồi, sau này vô luận là ai muốn tìm hắn gây phiền phức, cũng phải cẩn thận coi chừng trộm gà không được, ngược lại ăn mòn một năm gạo.

Đang lúc mọi người tự hồi hận, hồi hận vì sao mồm mép lại nói lui mấy vạn đại quân không phải là lúc mình, tiêu tử may mắn trước mắt lại thành thật nói một câu làm cho tất cả văn võ mạnh miệng nói không cặn lời: “Mặt tướng, mặt tướng lúc ấy không cách nào tấu lên Hoàng thượng được., Cho nên không dám cho Đại Tùy ta nửa điểm vàng bạc, cũng không dám tự chủ trương cầu quan cho hắn. A Sứ Lỗ kia được A Sứ Lỗ coi trọng một con sói lớn như mặt tướng nuôi từ nhỏ, mặt tướng đáp ứng hắn lui binh một tháng sau đó đưa cho hắn. Lại thêm sào huyết của hắn bị uy hiếp, cho nên hòa giải thành hôn!”

“Có chuyện như vậy sao?” Dương Quảng há to miệng như quả trứng gà, một con sói đổi lấy mấy vạn đại quân lui binh, đây quả thực là kỳ văn đệ nhất cổ kim.” Con sói kia khẳng định

không phải là vật tầm thường, trong lúc điện quang thạch hỏa, một ý niệm lóe lên trong lòng Dương Quảng.” Tiểu tử này là phúc tướng của trẫm!” Một ý nghĩ khác khiến gã mừng rỡ như điên.

“Là bệ hạ hồng phúc, cho nên Lý Lang Tương mới có thể mượn thế này để đạt thành hiệp nghị với A Sử Lỗ kia!” Âm thế sư giỏi cầu khẩn, vô cùng đúng lúc bổ sung một câu. Trong lúc nhất thời, tiếng văn võ trong điện vượt mông ngựa như nước thủy triều, thi nhau tán tụng Dương Quảng chính là chủ nhân thiên mệnh, gặp nguy nan, ông trời đều sẽ sắp xếp thời cơ thoát khốn, khiến trong trận doanh của đối phương xuất hiện một Khả Hãn đàn độn vì con súc sinh mà si tâm mê khiếu.

Dương Quảng Long Nhan vui vẻ, phát tay ngăn tiếng a dua của mọi người: “Là vận khí tốt của Lý Lang Tướng, sao lại thành phúc phận của trẫm được chứ!” Quay đầu lại nhìn Lý Húc nói: “Người thử nói xem, đó là một con sói như thế nào đi, làm sao khiến cho xương cốt người mê mẩn đến mức như vậy được!”

“Cái này cùng Cốt Lỗ có thể đạt thành hiệp nghị, đích xác là nhờ hồng phúc của bệ hạ!” Cho dù không am hiểu vượt mông ngựa, Lý Húc cũng hiểu được căn cơ hôm nay là gì, “Bệ hạ thánh minh, lang kia đích xác không phải là lang sói bình thường. Toàn thân tuyết trắng như bạc, kích cỡ như mã câu. Đột Quyết nhân cho rằng ngân lang chính là sứ giả của Trường Sinh Thiên, là thánh vật của bộ lạc. Cho nên mới tình nguyện lui binh, cũng muốn đạt được Cam La!”

“Cam La thế nhưng là tên Ngân Lang? Người dẫn hấn vào thành rồi sao? Người có thể cho trẫm nhìn qua. Làm sao người có được hấn? Nuôi đã lâu? Trẫm lúc trước sao không thấy?” Tâm tình sung sướng, Dương Quảng dần dần quên đi thiên tử uy nghiêm của mình, giống như đứa bé chưa trải qua sự đời truy hỏi.

“Bẩm bệ hạ, Cam La đích thật là tên Ngân Lang. Mặt tướng sợ nó gây họa, dần xếp tại quân doanh. Cuối cùng năm năm năm trước nhận nuôi nó, sau bởi vì một ít biến cố nên lưu nó lại

trên thảo nguyên. Cốt Thác Lỗ kia của A Sử vẫn luôn lấy nó ra giả thần giả quỷ, lần này đụng phải mặt tướng, trực tiếp nhận lĩnh trở về. Nếu như nó làm mất Ngân Lang, sào huyệt của La Nghệ đại tướng quân bị hủy đi, tương đương với việc toàn bộ cơ nghiệp bị diệt trừ...” Lý Húc nhìn bốn phía, do dự giải thích.

Năm năm, đã ròng rã năm năm. Năm đó là mùa thu năm thứ sáu, mình bị ép ra nút. Hôm nay là mùa thu mười một năm, hết thấy đều xảy ra biến hóa long trời lở đất. Nhớ năm đó không thể không rời nhà mà đau đớn rời nhà., Tâm tình của Húc Tử bất giác âm đạm, hết thấy đều đến từ vị hoàng đế bệ hạ trước mắt này, thảm cảnh năm đó áp lên bách tính lưu ly của mình cùng với sự thành danh của mình hôm nay đều là vì người này. Trong phút chốc, hắn không biết mình rốt cuộc là nên cảm tạ Dương Quảng, hay là ghen ghét.

Dương Quảng không cảm giác được tâm tình phập phồng của Lý Húc, hứng thú của hắn tập trung toàn bộ lên người Cam La.” Lý Lang Tướng nhanh chóng sai người đưa nó vào cung, trăm cũng muốn gặp thánh vật của Đột Quyết này. Năm đó tại sao người để nó lại trên thảo nguyên, nó sao lại rơi vào tay Cốt Lỗ của A Sử?” Hắn lắc đầu hỏi, căn bản không quan tâm làm như vậy đối với các tướng lĩnh khác có công bằng hay không.

“Cam La tính tử quá hung dữ, bệ hạ nếu muốn gặp, đợi mặt tướng huấn luyện nó vài ngày, mài giũa dã tính của nó, sau đó dẫn nó vào hành cung diện thánh. Còn chuyện năm đó, nói đến thật sự, mặt tướng La lắc đầu không ngớt, sợ làm chậm trễ chính sự của bệ hạ cùng chư vị đại nhân!” Lý Húc chấp tay, hồi tấu.

Mấy vị đồng liêu cùng nhau ra giá, tất cả sự chú ý của Hoàng Đế đều bị hấp dẫn bởi những người khác, đúng là có chút bất kính với họ. Huống hồ giờ phút này đã đến thời gian dùng sớm một chút rồi, nếu như đem tiền căn hậu quả nói hết, chỉ sợ Hoàng Thượng và quần thần đều sắp đói đến đầu váng mắt hoa rồi.

Hắn hảo tâm suy nghĩ giúp cho Dương Quảng và quần thần, nhưng mọi người đều không cảm kích. Một con sói to da lông

trắng như tuyết, lại còn là thánh vật của người Đột Quyết, điều này đối với rất nhiều người mà nói đều là thiên cổ kỳ văn, cho nên mọi người cũng không để ý tới trật tự triều đình, môm năm miệng mười nói: “Lý lang tướng đừng chấp nhận, bệ hạ đang chờ bệ hạ lắng nghe đây.” Nghe người nói về việc phá địch trải qua, đó là chính sự không gì sánh được. Người cứ việc nói, bệ hạ thật cao hứng khó được!”

“Người đâu, người đâu, để cho ngự trù làm chút ít, bùng đến kim điện mọi người cùng ngồi chung. Chắc hẳn mấy vị tướng quân cũng đói rồi, trăm trước tiên cùng các người ăn chút điểm tâm, giữa trưa lại bày tiệc rượu ăn mừng!” Ánh mắt Dương Quảng quét qua mặt đám quần thần, lập tức có một chủ ý tuyệt diệu.

“Tạ ơn bệ hạ ban tiệc!” Lần này Ngu Thế Cơ không bị Âm Thế sư đoạt hạng đầu, giành nói cảm ơn trước.

“Tạ ơn bệ hạ ban tiệc!” Quần thần hưng phấn bưng bưng bái tạ. Từ xưa tới nay, thiên tử mở tiệc chiêu đãi quần thần, có bày tiệc trưa, cũng có bày tiệc buổi tối, tuyệt đối không có mời sớm một bữa. Chẳng qua hôm nay chuyện lạ nghe nói đã đủ nhiều rồi, cũng không ai để ý thêm hai vụ nữa. Sau khi suy nghĩ một hồi, thị vệ tiền điện tạm thời chuyển đến hai mươi mấy ghế ngồi., Xin lỗi lỗi lỗi lỗi, Lý Húc, Tần thúc, bảo và các quan lớn đã ngoài tam phẩm ngồi xuống. Những quan viên có chức vị khá thấp không đủ để ngồi trên ghế, Dương Quảng vung tay lên, sai người cắt một ít cành cây, mỗi vị thần tử phát một khối, rồi ngồi xuống mặt đất.

Triều dân Đại Tùyn phần lớn là hai bữa ăn một ngày, cho dù thiên tử và phú quý, bữa sáng chẳng qua cũng chỉ là chút điểm tâm, thịt khô, cháo mạch các loại vật phẩm khai vị. Ngự Trù đầu bếp nghe được thánh chỉ từ thái giám truyền đến, không dám chậm trễ, nhóm lửa nấu mấy chén cháo lớn, chuyên cung cấp điểm chi tiết cho hai người Dương Quảng và những đồ ăn ngon miệng ở các nơi Giang Nam tạm thời gom góp mười mấy thứ, giống như nước chảy vào kim điện.

Dương Quảng cảm thấy cao hứng trong lòng, bởi vậy gần như là cả đám thị vệ đến tận bây giờ vẫn chưa có cơ hội tham dự

ngự yến, cũng được ban thưởng chút tâm tình. Đoàn người cao hứng bừng bừng, vừa ăn, vừa chờ Lý Húc nói tiếp. Dương Quảng cũng lần nữa thể nghiệm được “Minh Quân”, ít dùng mấy bữa, liền không kịp chờ đợi thúc giục: “Lý tướng quân, vừa rồi người nói đến đâu rồi? Con Ngân Lang kia từ đâu tới, sao các người lại đến trên thảo nguyên thế?”

“Năm đó mặt tướng xuất phát mua ngựa!” Lý Húc không thể thoái thác, đành phải nói từ đầu. Hắn đương nhiên không dám nói mình bắt đắc dĩ, thoát khỏi quê hương. Dựa theo thói quen Đường Công Lý Uyên năm đó đã chuẩn bị kỹ càng, bịa đặt nói mình năm đó có lòng vì nước mà dốc sức, tự cân nhắc vốn liếng thu mua chiến mã. Trước khi đi giết một con sói cái, đạt được một con sói con lông trắng. Bởi vì nó là trái mùa nên mới đặt tên là Cam La, để cầu được vận may...

Những chuyện này đều là do hắn tự mình trải qua, ngoại trừ nguyên nhân xuất hiện nút thắt ra thì những nguyên nhân khác đều có thể nói thật. Bởi vậy không cần thêm mắm thêm muối, chỉ sợ làm cho Dương Quảng và chúng thần không có kinh nghiệm sống lâu dài đều có hứng thú. Lúc đầu thỉnh thoảng còn cúi đầu nhấp một cái chén cháo, đến sau đó ngay cả chia khóa bạc cũng buông xuống, miệng mỗi người đều há to, thậm chí ngay cả việc ăn điểm tâm bất tri bất giác cũng rớt ra.

Khi nghe Lý Húc nói đến thời tiết rét lạnh, hắn và Từ Đại Nhân không thể không ở lại Tô Ban bộ chờ đợi tuyết hóa, tất cả mọi người đều vì hắn tuổi còn nhỏ mà phải chịu kiếp nạn như thế, thở dài. Khi nghe Lý Húc nói đến việc chế nhạo trinh sát, ý đồ giết chết mấy thiếu niên, đến che mặt mấy đứa nhỏ, vỗ bàn một cái: “Mấy tên Hề Man này, lẽ nào trái tim không phải thịt dài sao? Thế mà ngay cả tiểu hài tử cũng không buông tha!”

“Không phải tộc loại của ta, trong lòng ắt có dị. Người xem những tên Đột Quyết lang kỵ kia, giết người không chớp mắt!” Nó lắc đầu bình phẩm đối với đám văn thần hung tàn của Đột Quyết.

“Bọn họ cũng là vì bức bách sinh tồn. Trên thảo nguyên nói chính là phép tắc đàn sói, cường giả sống, kẻ yếu chết.” Bản

thân Lý Húc không cảm thấy ép buộc hành động của người khác thì có quái gì mà kỳ quái, cười cười, thấp giọng giải thích.

“Đây là do khuyết thiếu Thánh Nhân giáo hóa!” Khổng Đình Đạt mang theo vẻ mặt gât đầu, rung đùi đắc ý.

Câu nói này cũng không sai, đoàn người cười cười, không so đo với hắn, tiếp theo nghe Lý Húc kể chuyện xưa.” Tô Tỳ bộ cũng lấy ngân lang làm thánh vật, cho nên mượn cơ hội xưng hùng thảo nguyên. Từ Đại Nhân dùng phương pháp trung nguyên giúp hắn luyện một đám binh sĩ mùa đông, năm thứ hai đầu xuân, đám người liền giết vào doanh địa của chế ngạo, triệt để hủy diệt bộ lạc này trên thảo nguyên! ” Lý Húc Bình bình thản nói, nghe được mấy văn thần dưới chân phát lạnh.

Đây chính là hành vi dân tộc thảo nguyên, từ nay về sau kẻ bại sẽ không có cơ hội sống sót. Nếu lần này đột nhiên ngang ngược người tiến thẳng vào thì. Tùy Thừa Bắc Chu, văn võ bá quan hoặc nhiều hoặc ít đều có huyết thống người Hồ. Nhưng dù sao đã ở Trung Nguyên từ lâu, xương cốt đã không khác gì người Hán, rốt cuộc cũng không cách nào đồng ý với hành vi ti tiện năm đó.

“Đến đầu thu, thu mua đủ ngựa, mặt tướng liền cùng Từ Đại Nhân một đường nam lui. Bộ lạc Tô Yết không chịu thả Cam La đi, mặt tướng cũng không có sức cùng bọn họ tranh giành, đành phải nói lưu nó lại ở đó!” Lý Húc bất động thanh sắc nói dối, đem rất nhiều làn sóng cản trở lại.

“Tô Yết bộ kia không thể coi là anh hùng được. Bất luận người với Từ Đại Nhân nào ở lại, tác dụng đều vượt xa Cam La. Tên ngu xuẩn này để hai tên tướng tài không cần, lại lưu thêm một con súc sinh, thật sự là quá ngẩn ngui!” Dương Quảng hiếm khi tỉnh táo lại, dùng ngón tay bình phẩm đánh giá ngự án điểm.

“Vạn Tuế chính là Thánh Thiên Tử, kiến thức đương nhiên vượt qua bộ lạc kia nặng gấp trăm cân!” Ngu Thế Cơ dẫn đầu chào đón, hoàn toàn quên đi Dương Quảng vừa rồi chột nghe đến Cam La, liền đem đám người Khuất Thông quảng xuống những thất lễ ở một bên.

“Bệ hạ chẳng những thánh minh, hơn nữa còn có phúc! Nếu không, lão thiên cũng sẽ không bố trí xong hạt quân cờ Cam La từ năm năm năm trước!” Sau khi âm thế sư không cam lòng, liền liên hệ cùng một chỗ với hồng phúc của Dương Quảng.

“Sau đó làm sao Cam La lại đến tay Cốt Lỗ, Lý tướng quân nói tiếp?” Dương Quảng cười cười, tiếp tục hỏi.

“Sau đó tình huống thần không biết. Sau khi rời khỏi bộ lạc Tô Tỳ, thần liền chạy thẳng về phía đông. Sau đó được bệ hạ tán thưởng, từ lữ dẫn đầu từng bước một làm lang tướng. Thần nghe nói con gái của Tô Khuynh Lục gả cho A Sử Cốt Lỗ kia, chắc Cam La cũng đi theo nàng đến bên cạnh Cốt Lỗ. Lần này đến trước quân trận của hai quân., Vừa vặn bị mặt tướng đoạt về!” Lý Húc suy nghĩ một chút rồi mỉm cười trả lời. Đồng thời một cỗ ưu thương nhàn nhạt cùng một cỗ hạnh phúc nhàn nhạt đan xen từ đáy lòng dâng lên, xoay quanh bay lên, thẳng đến khóe mắt.

Chương thứ năm: Quân ân (một)

“A, nghĩ như vậy, đúng là đúng như dự tính. Cái khoản hồi môn lừa đảo này đã kiếm đủ vốn. Đáng tiếc, Tô Trát, cuối cùng lại bận rộn vô ích một hồi. Nữ nhi gả vào Đột Quyết, thánh vật cũng không thể bảo vệ được!” Dương Quảng suy nghĩ một chút, tự mình phân tích ra một đáp án.

“Hạt thần đoán chừng Tô Diêm, thứ người muốn bắt quá chỉ là nhất thống bộ lạc Chư Lăng. Hắn tay cầm binh bất mãn, đỉnh đầu có chấp nhất thất bại mờ hôi đè xuống, bên người còn có khế đan nhân mài đao soạn soạn, cùng với Ngân lang bị người khác cướp đi, không bằng tự mình chủ động dâng lên cho Đột Quyết, ít nhất leo lên dựa vào một ngọn núi, từ nay về sau phụ thân dựa vào nữ quý!” Hoàng môn thị lang, tham chương trong lòng Bùi Mục Chính, trừ tài vật còn có chút khe rãnh, hơi trầm ngâm, sau đó gờ bát cháo đáp lại.

Đây chính là nguyên nhân năm đó Tô Khánh bộ đuôi Lý Húc ra khỏi cửa. Nghe được lời phân tích của Bùi Quý Thủ, tâm tình Húc Tử càng âm đạm. Hiện giờ hắn và Đào Ngột thoát tơ đã không còn tình cảm gì, nhưng thiếu niên tiếc nuối cuối cùng không cách nào quên đi, mỗi khi nhớ tới, như uống một ngụm rượu lạnh.

Những người khác còn nói gì đó, Húc Tử không nghe lọt tai nữa. Nghĩ tới vẻ bội bạc năm xưa của Tô Diêm bộ, lại nghĩ tới quyền luyến của Nhị Nha và Hạo Nhi đối với mình, bất giác có chút si ngốc. “Bây giờ, còn có cái gì chưa thỏa mãn đây. Dù sao ta cũng đã muốn có được!” Trong lòng hắn lặng lẽ nói với mình, nụ cười từ khóe miệng nở rộ, che khuất mọi bóng ma trong mắt.

“Khởi tẩu bệ hạ, bạn tốt của Lý tướng quân Từ Thế tích đoán chừng cũng là người tri binh. Hôm nay là lúc cần người, sao bệ hạ không bảo vệ nó vào trong quân, dốc sức vì nước!” Một đạo sấm sét đột nhiên từ không trung đánh xuống, lập tức đánh nát nụ cười trên mặt Húc Tử.

Quay đầu đi, Lý Húc nhìn rõ người đang nói chuyện là đại phu Bùi Bổng của ngự sử. Với vị trí của người này, không có khả năng không biết cái gọi là từ thể tích chính là Từ Mậu công số ba hiện tại. Húc tử nhanh chóng thu hồi ánh mắt, đồng thời điều chỉnh lại tâm tình, khiến bản thân không còn khiếp sợ như trước nữa., Đứng dậy, tiến lên tấu chương trước khi Dương Quảng hạ chỉ: “Mặt tướng không dám giấu giếm bệ hạ, Từ Đại Nhãn ngày xưa chính là quân sư Từ Mậu Công của ngôi Cương ngày nay. Thần đã giao thủ với hắn mấy lần, chỉ tiếc không thể tự mình bắt giữ, giao cho bệ hạ xử tội!”

“Từ Đại Nhãn về sau trở thành quân sư ngôi? Các người thế mà giao thủ, thắng thua thế nào?” Dương Quảng căn bản không nghe ra Bùi Uẩn châm ngòi ly gián, cảm thấy cổ sự hôm nay nghe được càng thêm huyền diệu, hứng thú bừng bừng hỏi thăm.

“Mặt tướng phụng chỉ theo Trương lão tướng quân Kim Tu Đà đi tới phụ cận Huỳnh Dương, đánh mười tên ngạnh chiến với ngôi quân. Nhờ phúc của bệ hạ, quân ta chưa bao giờ rơi xuống binh uy Đại Tùy. Chỉ tiếc con cháu quận Tề quận quá ít, áo giáp khí giới cũng không đủ, cho nên mỗi lần đều bị bọn người Lý Huyền Diệp nhường nhịn, đào thoát!” Lý Húc suy nghĩ, trả lời chi tiết.

Bộ dạng của hắn vốn chính là bộ dáng thành thật, lúc trước lại có danh tiếng “Vô mưu” bên ngoài, bởi vậy ai cũng không nghi ngờ trình độ chân thật của những lời nói này. Huống hồ những năm gần đây, đám người Lâu Viên quân nhiều lần đánh nhau thắng lợi, cho đến khi đám người Trương Tu Đà, Lý Húc cùng Tần thúc bảo đi qua Huỳnh Dương, cục diện thắng bại mới phát sinh nghịch chuyển. So sánh trước sau, Bùi Uẩn ám chỉ câu kết giữa Lý Húc với địch nhân, đúng là có chút quá bạc bẽo.

“Khí giới lương thảo không đủ, Bùi Khanh, trăm không phải luôn dận dò người cam đoan quận binh tiếp tế sao?” Dương Quảng chậm rãi nhíu mày, quay đầu chất vấn Hoàng Môn Thị Lang, tham chương về phía chính trị.

Từ sau lần tuyển chọn lần thứ ba mà không có công lao gì, Dương Quảng liền giao toàn bộ việc của binh bộ cho Bùi Kiến xử lý. Báo cáo chiến đấu của quan binh các nơi, thường cho vật tư tiếp tế cùng với quân đội, cũng là do Bùi Quý Quý và Ngu Thế Cơ, Vũ Văn thuật lại chuyện ba người điều phối. Phạm vi hoạt động của Diên Cương quân đã tới gần Đông Đô., Là đại họa tâm phúc số một số hai trong triều đình. Sở dĩ Dương Quảng phái hai người Trương Tu Đà và Lý Húc đuổi phỉ, cũng là vì sớm ngày khôi phục an bình xung quanh Đông Đô. Không ngờ, các quận binh mấy tháng nay đều buôn bán lỗ vốn, tất cả chiến công Dương Quảng chưa từng nghe thấy, ngay cả quân giới tiếp tế cũng bị tùy ý bắt giữ.

“Bệ hạ nghe thần nói tí mĩ!” Bùi Thủ tranh thủ đứng dậy, lớn tiếng phản tấu: “Công tiễu phỉ của Trương lão tướng quân, thần đích xác đã sửa sang lại đưa cho bệ hạ. Nhưng lúc ấy bệ hạ đang trên đường đi tuần Bắc, chuyện đầu tiên chính là bị đảo ngược. Cho nên thần đã đặt tấu chương của Trương lão tướng quân xuống chỗ ” hoãn”, phỏng chừng đến nay bệ hạ còn chưa kịp xem!”

tấu chương trong triều phần lớn đều là Bùi Quý Quý và Ngu Thế Cơ hai loại tham gia triều chính trước sàng lọc mới đưa cho Dương Quảng. Chuyện này tại Đại Tù triều đã không thể giấu diếm. Vì giảm bớt mệt nhọc của Dương Quảng, Ngu Thế Cơ và Bùi Nhân vô cùng sẵn sàng đem tấu chương chia làm “Gấp, nặng, thường, chậm, phân biệt đặt ở trong bốn loại khuôn mặt của án đầu Dương Quảng.”, Hai loại tấu chương “Trọng”, Dương Quảng miễn cưỡng nhìn xem, “Thường”, “Tù” hai loại, thông thường là tiện tay ký duyệt, nội dung đều không nhìn liền phân phó thần sứ dựa theo ý kiến của Bùi, Ngu hai vị thần công trong thành.

Bùi Tu Đà tấu chương bị Bùi, Ngu hai người tận lực đặt ở loại mà Dương Quảng không coi trọng nhất, cho nên bị Dương Quảng xem nhẹ. Nhưng nhìn từ quy củ triều đình, hai người Bùi Quý và Ngu Thế Cơ làm như vậy không phạm bất cứ sai lầm nào., Bởi vậy Dương Quảng cũng không thể trách hai người vũ giỏi hai cái.” Dem tấu chương của Trương Đà lão tướng quân toàn bộ đặt vào tay trầm. Từ hôm nay trở đi, phạm

là tầu chương của Trương Tu Đà lão tướng quân đều là nhu cầu cấp bách xử lý loại kia!” Hung hăng liếc Bùi Dĩnh một cái, Dương Quảng lớn tiếng quát.

“Thần chỉ!” Bùi Quý Thành khom người lĩnh mệnh. Trong nháy mắt cúi đầu, dùng khước mắt ám chỉ cho Bùi Uẩn: “Lý lang tướng hôm nay nổi tiếng, người đừng chọc hấn xui xẻo!”

“Vật tư lương thực của quân binh kia đâu, tại sao các người không phát vận kịp thời!” Dương Quảng đã quyết định chống lưng cho Lý Húc, dứt khoát chống đỡ đến cùng.

“Khởi tầu bệ hạ!” Lần này đến lượt Ngu Thế Cơ tìm lý do: “Trước khi tuần Bắc, lương thảo khí giới đã sớm chuẩn bị tốt. Nhưng vận hà nhiều lần bị loạn phỉ cắt đứt, bách quan Đông Đô sợ vật tư đều rơi vào tay tặc nhân, cho nên không thể không kéo dài vài ngày sau!”

“Nói bậy! Không có lương thảo hạng nặng, Trương Tu Đà tướng quân lấy cái gì đi tiêu phỉ. Chờ khi hấn tiêu diệt sạch sẽ thổ phỉ, các người đưa lương thảo khí giới còn có tác dụng gì?!” Dương Quảng trợn tròn hai mắt, phản bác.

“Thần, thần làm việc không chu toàn, xin bệ hạ trách phạt!” Ngu Thế Cơ khom người, tự nhận tội.

“Người cười khoái mã gia tiên tu thư Đông Đô, lệnh cho bọn họ nhanh chóng đem vật tư đưa cho Trương lão tướng quân. Bị kẻ cướp cướp không sao, sau khi cướp được trăm sẽ đưa cho Trương lão tướng quân một lần nữa!” Dương Quảng lắc đầu, chậm rãi dặn dò.

Dựa vào tâm mà nói, hấn thật đúng là không nở xử trí Bùi Quý củ cùng Ngu Thế Cơ. Mỗi ngày các nơi đưa tới nhiều như vậy tầu chương, chỉ nhìn một chút số lượng cũng làm người ta đau đầu. Hai năm qua nếu như không phải Ngu Ngu., Bùi hai người “Cố gắng cống hiến”, Dương Quảng không biết bản thân mình sẽ thấy phiền bao nhiêu.” Dù sao mới có mấy tháng, tranh thủ thời gian bổ sung vật tư cho Trương Tu Đà cũng không muộn.” Vốn mang tâm thái này, Dương Quảng lại dễ dàng để cho hai tên thần can dự vào triều chính của triều chính vượt qua trắc thí.

“Thần xuống triều, lập tức đi làm!” Ngu Thế Cơ không nghĩ tới Dương Quảng lại hào phóng với Trương Tu Đà như thế, chân chừ một chút, sau đó khom người đáp ứng.

“Các người đánh với Diên Cương quân như thế nào, nói cho trẫm nghe một chút. Ngồi xuống nói, còn có kỹ càng quá trình giao chiến đêm qua, cũng nói cho trẫm nghe một chút!” Giải quyết xong phản nghị uyển chuyển của Lý Húc, Dương Quảng tiếp tục hỏi.

Vốn Húc Tử cũng không có ý định đối kháng với hai đại thần có quyền lực nhất đương triều, trước ôm quyền cảm ơn thánh ân, sau đó chậm rãi ngồi trở về nguyên vị.” Mạt Tướng chờ đến lúc Huỳnh Dương, vốn định trở tay một cái, ai ngờ ngói Cương quân ôm tâm tư đồng dạng, lại chủ động đến bờ sông chặn giết...”

Hắn cố gắng miêu tả thật ngắn gọn việc binh lính quân ở bờ kênh đào và quân chủ kênh đào ngói lần đầu tiên giao thủ qua. Từ ý đồ của Lý Mật nói đến việc mình bị tên lạnh đả thương người, mặc dù chỉ nói đại khái, nhưng vẫn làm cho Dương Quảng cảm thấy vui vẻ tâm tình. Đặc biệt là khi nghe được Lý Mật bị một mũi tên bắn xuống tọa kỵ, mặt hướng về phía kinh mã kéo lê mấy chục bước., Dương Quảng vui mừng cầm chìa khóa lên, đập bát làm tấu: “Lý Mật chết tiệt, gọi hắn tự mình phóng khoáng phong lưu, lần này tốt rồi, trẫm xem hắn còn có thể phóng đại đến đâu!”

“Khởi tấu bệ hạ, vi thần về sau từng đứng xa xa nhìn thoáng qua Lý Mật. Cũng may là cách thật xa, nếu không thật đúng là phiền toái lớn!” La Sĩ Tín nghe xong một buổi sáng, cũng chậm rãi sờ đến tính cách Dương Quảng, cười ha ha xen vào một câu.

“Làm phiền thế nào, hắn hận các người muốn chết phải không?” Dương Quảng cười nhìn La Sĩ rồi giật mình hỏi.

“Vi thần không sợ hắn hận, chỉ là diện mạo hiện tại của hắn!” La sĩ nhe răng nhếch miệng, liên tục lắc đầu, “Cứ như một con quỷ, mặt đầy sẹo, xem ra khiến người ta muốn ói mửa. Tên kia nghe nói còn què mất một chân, ngồi trên lưng ngựa không nhìn ra, vừa hạ xuống đất nhất định phải chống gậy!”

“Tốt, tốt, thương thế tốt, cuộc lưu tốt!” Dương Quảng cao hứng đến nỗi đem bát cháo đập ra. Bình sinh người hấn hện nhất chính là Dương Huyền và Lý Mật, luôn cảm thấy, năm đó nếu như không có hai người đâm dao ở sau lưng, lần thứ hai Đông Hành khẳng định có thể đem một câu uyên bác quét sạch sân hoa lệ. Nói như vậy, binh uy Đại Tùy cũng sẽ không rơi xuống tình trạng như bây giờ, Đột Quyết người cũng không dám can rở như hôm nay.

Có thể nói, trong lòng Dương Quảng, loạn cục trước mắt đều do hai người Dương Huyền cảm và Lý Mật tạo thành. Dương Huyền cảm giác gia tộc đã bị hấn nhò tận gốc, Lý Mật lại một mực bảo vệ bên ngoài., Cổ động sơn tặc tặc khấu và triều đình đối nghịch khắp nơi. Bây giờ hấn nghe nói Lý Mật bị hủy dung, quả thực so với lúc trước nghe được Dương Huyền cảm giác bị giết còn sáng khoái hơn. Một gia hỏa “Không có mặt mũi gặp người”, chắc chắn sẽ không phải là thuận theo thiên mệnh trong dân bại lộ, thay thế cho thiên tử Chân Long của Dương gia, kẻ địch họ Lý của triều Đại Tùy, tương đương với từ nay về sau lại bị xóa sổ!

“Đáng tiếc, trong tay không có rượu!” Dương Quảng cười bổ sung thêm một câu, để lại cái muống, đưa tay bưng cháo trên ngự án. Quân thần sáng nay nói đến hợp ý, không biết từ lúc nào, cháo kia đã nguội từ lâu rồi. Đám thái giám hầu hạ Dương Quảng tiến lên muốn đồ hết cháo lạnh trên bàn để đổi mới., Dương Quảng lắc đầu, nói: “Không cần!” Gã trực tiếp bưng bát cháo lên, uống sạch. Sau khi ăn xong liền đặt bát trống lên trên bàn, thở phào nhẹ nhõm, giống như ăn cơm bình sinh không được thông khoái như ngày hôm nay vậy.

Chương thứ năm: Quân ân (hai)

Từ khi “Đào Lý Tử, Hoàng Hậu kia quán quanh Dương Châu...” Đồng dao găm xuất hiện, Dương Quảng cực kỳ kiêng kỵ họ Lý. Đầu tiên là đánh anh họ Lý của mình đến mức bó tay sợ hãi, uất ức như bà lão trong thôn. Sau đó tìm cơ giết cả nhà Hữu Kiều Vệ Đại tướng quân Lý Hồn. Nếu như không phải bởi vì người họ Lý trong thiên hạ thật sự quá nhiều, thậm chí gã còn hận không thể chém tận giết tuyệt con cháu họ Lý.

Trước mắt, nghe nói chính mình kiêng kỵ một người họ Lý khác cũng bị phá tướng tin tức, có thể nào không khiến cho Dương Quảng cảm giác được toàn thân nhẹ nhõm? Đế vương có uy nghiêm của bậc đế vương, một tên mặt rỗ chân đồi khẳng định là không đàng hoàng. Lý Mật không làm con trai thì lại có ý nghĩa là giang sơn Đại Tùy lại an ổn mấy phần., Đại Tùy Giang Sơn an ổn liền mang ý nghĩa hấn vị Hoàng Đế này còn chưa tính là thất bại. Nghĩ đến những điều này, Dương Quảng tinh thần càng thêm loè, chẳng những bả vai cùng lưng eo thẳng lên, nói chuyện so với lúc trước còn trật tự hơn rất nhiều.

“Trình Tri Tiết kia gặp nguy không loạn, ngược lại cũng là một tài liệu Thượng tướng? Đáng tiếc trầm thể mà không thể phát hiện ra hấn!” Nghe Lý Húc nói Trình Tri Tiết đã liều mình đoạn hậu, rốt cuộc hành động vĩ đại khiến tàn quân ngói thuận lợi rời khỏi chiến trường, Dương Quảng cười cười bình luận.

“Mặt tướng mấy năm nay phát hiện, trong thảo mãng đích xác ẩn giấu rất nhiều hào kiệt.” Lý Húc thuận theo ý tứ Dương Quảng nói một câu, một trong những tai hại trí mạng của Đại Tùy triều chính là nhân tài tuyển ra con đường không thông suốt. Từ Huyện uỷ nhỏ nhọ trên phương diện này đến bách quan triều đình hầu như đều bị hơn mười đại tộc thế gia nắm giữ. Vốn tiên hoàng khai khoa cử ý tứ, chính là muốn cho những người xuất thân dân chúng bình dân kia có con đường được triều đình lựa chọn., Để tránh những người này bị đè nén tàn nhẫn, cuối cùng bí quá liều. Nhưng gần năm, sáu năm,

Dương Quảng lần lượt đông chinh bắc tuần tra., Căn bản không quan tâm đến mở khoa cử. Mà các thế gia đại tộc cầm quyền làm sao có thể chủ động chế tạo cho chính mình kẻ địch, đem triều đình thiếu khuyết nắm giữ chặt không lọt một giọt nước. Kết quả đệ tử cao quan như trước vẫn là quan lớn, bình dân đệ tử vẫn là bình dân. Triều chính càng ngày càng mờ tối, mà bách tính đối với sinh hoạt của mình càng ngày càng tuyệt vọng.

“Trẫm hận không thể để cho Dã Vô hiền, nếu không sẽ không thiết lập Bí Thư giám và học sĩ quán này!” Dương Quảng thở dài một hơi, trong giọng nói có chút tiếc nuối.

“Cái tên tôn hiền của bệ hạ, Nho Lâm đều biết. Có chút loạn thần tặc tử trời sinh đã không biết nghịch, bệ hạ không cần bận tâm!” Đại Nho Không Dĩnh Đạt đặt bát cháo xuống, cười nói.

Đối với Nho Lâm mà nói, Dương Quảng đúng là vô cùng nhân từ tận nghĩa. Từ ngày hắn còn là Đại tổng quản Dương Châu, đã nuôi hơn một trăm học sĩ chính phủ học sĩ. Sau này vì thế, tuổi tác cũng không quên giao lưu với danh sĩ Nho Lâm, tuổi tác chỉ cho mấy tên Đại nho, gạo, lương thực tha thiết trừ danh. Bởi vậy bất kể dân gian đánh giá Dương Quảng như thế nào., Đa số nho sinh đều cho rằng Dương Quảng là Thánh Thiên Nhật. Sở dĩ thánh tử ngày mai quản lý quốc gia càng ngày càng loạn, đó là vì quá nhiều gian thần, nho giả không thể chấp chương quyền to, không phải bởi vì thiên tử hôn mê, các học sĩ miệng lưỡi ngắn, cả ngày nhắm mắt nói dối.

“Những người như các ngươi lương tâm bị mực giới qua, chọn hơn mấy vạn vào triều, cũng không thể chống đỡ được chuyện gì!” Mặc dù hơi phê phán cục diện cầm quyền thế gia đại tộc, Lý Húc đối với đám nho sinh Không Dĩnh Đạt lại không có chút hảo cảm nào. tùm tùm cười, chuyển đề tài về tới công việc của tiểu phi.” Con cháu Tề quận đánh hơn mười trận với đám người ngói cương quân., Ngay cả chủ trại của ngọn núi ngói cũng bị đánh hạ. Địch Địch khiến Lý Mật quen thuộc với địa hình, tránh mà không chiến, cho nên hai bên địch ta mới giằng co. Đợi khi thảo khí, thảo khí, đồ vật ở Đông Đô vận đến, mặt tướng cùng Tần đốc úy, La đốc úy tất nhiên sẽ một mạch tác khí, thay bệ hạ rút cây gai nhỏ trước mắt này!”

“Không vội, không vội. Người đã đến đây rồi, trước hết đừng vội quay về!” Dương Quảng rất thích vẻ mặt tràn đầy tự tin trong lời nói của Lý Húc, khiến gã nhớ tới năm xưa của mình khi còn trẻ. Năm đó gã cũng giống Lý Húc bây giờ., Lấy thiếu niên thân thống lĩnh đại quân, phóng mắt nhìn thiên hạ vô địch thủ. Hiện tại mặc dù người già, nhưng trong mộng vẫn trẻ tuổi. Hy vọng có một ngày một lần nữa tỉnh táo lại, lại để cho người trong thiên hạ thấy phong thái mình năm đó làm Tấn Vương.

“Mặt tướng sợ hãi đi ra quá lâu, Trương lão tướng quân một cây cũng không chống đỡ nổi.” Lý Húc suy nghĩ một chút rồi nói.

“Có thể để cho Tần đốc úy và La đốc úy về trước. Trẫm hiếm khi gặp được người trọng tự, có rất nhiều chuyện cần sắp xếp cho người. Năm đó trẫm đáp ứng người cùng tội phạm quận Tề quận yếu dân thì gọi người trở về. Trẫm không quên, trẫm vẫn luôn nhớ rõ!” Dương Quảng lắc đầu, trong ánh mắt tràn đầy sự tán thưởng.

Hoàng đế bệ hạ đã nói đến như vậy, Lý Húc cũng không cách nào loại bỏ thể diện của hãn nữa. Y đành phải nhẫn nại, tiếp tục giới thiệu huyện Mi và truy sát quân địch. Dương Quảng vừa nghe, vừa lấy tư thái tri binh lão tướng ra bình luận, tuy rằng chỉ có tâm sự vài câu, nhưng đại bộ phận đều rơi vào điểm mấu chốt.

“Vị hoàng đế bệ hạ này cũng không mờ đi chút nào. Chỉ là bị dạy hư rồi, không chịu cố gắng chăm chỉ!” La sĩ bắt bẻ quan sát Dương Quảng bằng ánh mắt bắt bẻ một lần nữa, trong lòng âm thầm đánh giá.

Ấn tượng của hãn đối với Dương Quảng rất kém cỏi, luôn cảm thấy bức bách bách tính thiên hạ đến bước đường cùng hãn là một lão đầu ngốc trẻ, thô bạo cương bảo. Hôm nay vừa thấy, Dương Quảng ngoại trừ tinh thần tốt lúc xấu lúc xấu., Tâm tình phập phồng bên ngoài, những phương diện khác không khác gì người bình thường. Đồng thời Dương Quảng hiển nhiên là tri binh, phân tích lên giải vây chiến nên mất đầu, có một số quan điểm khá độc đáo., Thậm chí so với kết luận thương nghị của mọi người còn rõ ràng hơn. Nhưng một người

thông minh trị quốc to lớn như vậy, đánh giặc nhiều lần thắng bại, nếu như không phải mấy lần chinh chiến trước mắt, thật là khó có thể tin được.

“Trẫm lúc trước không nhìn lầm người. Năm đó người chẳng qua chỉ là sở trưởng vạn người, bây giờ người lại là Vệ Hoắc, thiên quân vạn mã cũng chỉ huy được như tay sai của trẫm!” Cuối cùng, Dương Quảng cao hứng tổng kết lại một câu.

“Mặt tướng không dám làm bệ hạ khen ngợi như vậy. Nếu không phải bệ hạ can đảm kinh người, tự mình tọa trấn Nhạn Môn, hấp dẫn lực lượng chủ lực của Ngải. Nếu không phải Khuất đột lão tướng quân Hư Hoài Cốc, chịu nghe lời gián ngôn của mặt tướng. Nếu không phải chư vị đồng liêu đồng tâm hiệp lực, binh mã Đại Tùy ta há có thể thắng được ngày hôm nay!” Húc Tử lần nữa đứng lên, khiêm tốn giao công lao cho người khác.

Thấy Lý Húc khiêm tốn như thế, trong lòng Dương Quảng càng thêm vui vẻ, y cười đứng lên, vượt qua ngự án, kéo tay đối phương nói: “Lý tướng quân không cần khiêm tốn, công lao kia của trẫm là phần của trẫm, phần công lao kia là của Đột tướng quân, hai bên không thể lẫn lộn. Mấy năm qua, người chưa từng phụ lòng tín nhiệm của trẫm, trẫm rất vui mừng. Muốn ban thưởng gì, người cứ việc nói, trẫm đều đáp ứng người!”

Bệ hạ hôm nay lại nổi điên rồi! Bọn người Bùi Kiến, Ngu Thế Cơ lén lút lắc đầu. Nếu như phong khuất liên thông với Phiêu Kỵ Đại tướng quân, Thượng Trụ quốc, lấy nhân tài, nhân mạch cùng tư lịch..., Mặc dù trong triều văn võ có người bất mãn, nhưng cũng không nói nên lời vô nghĩa. Nếu giao chức võ công đệ nhất của Đại Tùy cho một thiếu niên chưa đến hai mươi tuổi, mà người này lại xuất thân hàn vi, thiên hạ không biết có bao nhiêu danh sĩ cười đến mức té xỉu. Nhưng hết lần này tới lần khác, Dương Quảng đang cao hứng, không ai có thể tiến lên ngăn trở, nếu không chẳng những khiến cho thiên tử bất mãn, mà còn kết oán với vị tú nhân từ phía sau Lý Húc này.

Bùi, Ngu hai người không ra mặt, các quan văn khác cũng không dám tùy tiện sinh sự. Giờ phút này trong tay Lý Húc cầm trọng binh, bất ngờ thông suốt, đám người Vân Định Hưng lại đều bị hấn hoa ngôn xảo ngữ bảo vệ. Một khi hấn trên đường về cho một người nào đó giờ trò xấu, đối phương nhắm chừng ngay cả xương cốt cũng không tìm được.

“Mặt tướng, mặt tướng không dám lấy thưởng. Chỉ cần thấy bệ hạ bình an, mặt tướng liền cảm thấy mỹ mãn!” Lý Húc trả lời rất nhiều người trong triều đều thở dài một hơi. Mặc dù đại bộ phận mọi người thấy vị võ tướng trẻ tuổi này vẫn như cũ không thuận mắt chút nào, trong ánh mắt phức tạp ngoại trừ đố kỵ cùng khinh thị, mơ hồ cũng nhiều hơn vài phần tán thưởng.

“Trẫm nói muốn thưởng, nhất định phải thưởng. Trẫm nếu không ban thưởng cho người, xin lỗi trẫm đãi người như vậy!” Dương Quảng càng nhìn càng thuận mắt, trong giọng nói mơ hồ mang theo rất nhiều cảm tình sư trưởng.

“Cuối tướng thanh đức bạc, sợ không đảm đương nổi đại nhiệm vụ gì. Huống hồ trận chiến này có rất nhiều tướng sĩ công, bệ hạ sao không an lòng trước, lại thương nghị công lao của thần!” Lý Húc nghe Dương Quảng nói thành thật, cũng hồi bẩm suy nghĩ của mình.

“Người không đề cập đến, trẫm lại quên mất!” Dương Quảng hơi ngây ra một chút, cảm khái. Nếu như nói toàn bộ Đại Tù còn có người bất kể danh lợi vì hấn mà suy nghĩ, chỉ sợ Lý Húc trước mắt là một trong số ít người đó.” Đương nhiên, còn có cả Khuất Toàn và Nghiêu Quân Tố.” Ánh mắt của gã đảo qua trên mặt đám tướng lĩnh toàn thân đầy bụi bặm. “Âm thế sư hiển nhiên không phải là không phải.”, Hấn ngoài vuốt móng ngựa ra thì không có bản lĩnh gì khác. Độc Cô Trọng Mộc làm mất đi đối phương coi trọng như vậy nhưng lại tôn sùng sự kiêu ngạo của trẫm, nhiều lần đắc tội. Vân Định Hưng thịnh đã lâu, hơn nữa hấn còn từng là nhạc trượng của tiên thái tử. Người bảo vệ cũng được, những năm gần đây càng ngày càng khéo léo thế tục...”

“Trẫm nhất định phải phong cho người!” Nghĩ đến hiện thực của những nhân tài ít ỏi bên cạnh, Dương Quảng kiên định nhấn mạnh tín niệm của Lý Húc.” Trẫm mà phong cho người Phiêu Kỵ Đại tướng quân, khẳng định có rất nhiều người không phục. Nhưng vị trí của Thập Lục Phủ Đại tướng quân lại chết nhiều hơn, trẫm nhớ rõ vị trí của Tả Lưu Ly Đại tướng quân hiện giờ vẫn còn trống...” Dương Quảng vỗ trán, tự nhủ.

“Bệ hạ, tuyệt đối không thể!” Trù Bùi Dịch đại phu của Ngự sử hạm không thể nhảy dựng lên bóp chết Lý Húc. Vừa rồi Dương Quảng nói chuẩn bị phong Lý Húc làm Phiêu Kỵ Đại tướng quân, hắn còn có thể miễn cưỡng giữ được bình tĩnh. Phiêu Kỵ Đại tướng quân tuy chức vị cao, thủ hạ lại không có binh khí trực thuộc, với tư cách Lý Húc., Nhân mạch, đảm nhiệm chức vụ này rõ ràng không đủ. Chư quyền thần chỉ cần nhẫn nại mấy tháng, đợi sự hưng phấn của Dương Quảng qua đi, là có thể dễ dàng ép Lý Húc hạ vị. Nhưng Tả Lưu Vệ đại tướng quân là một trong mười sáu Đại Tù., Mặc dù chức lãnh quân thống lĩnh chỉ là tam phẩm, nhưng là thiên tử trực thuộc, có quyền mở phủ kiến nha. Dưới trướng nó thuộc loại quân do quốc gia thường chuẩn bị biên chế, có ty phải thỏa mãn vật tư tiếp tế của thuộc hạ nó.

Một khi Lý Húc ngồi lên vị trí phủ binh đại tướng quân, chúng quyền thần muốn ép hắn xuống sẽ muôn vàn khó khăn. Người này tính tình vừa bướng bỉnh, tính cách lại không biết biến thông. Quan cư ngũ phẩm đã dám đỉnh đụng Vũ Văn thuật. Mấy năm nay chư quyền thần trong triều đều làm khó hắn, nếu để hắn chiếm được thế, sau này mọi người há có thể được nửa phần an bình?

Chương thứ năm: Quân ân (2)

Thấy Ngự sử đại phu Bùi uể oải hết lần này tới lần khác tìm tâm phúc của mình thích đem phiên toái, trên mặt Dương Quảng hiện lên một tầng mây đồng, “Có gì không được, chẳng lẽ trăm không có quyền bổ nhiệm sở lĩnh binh của một phủ sao?”

“Bệ hạ, bệ hạ, thần không có ý đó! Bệ hạ nghe thần nói một lời!” Ngự sử đại phu Bùi Uẩn run rẩy, lắp bắp trả lời. Không hổ là ngự sử dựa vào việc buộc tội người khác ăn cơm, hấn cúi đầu., Con mắt nhanh chóng xoay tròn, gần như là trong nháy mắt liền tìm được một lý do hoàn mỹ.” Lý tướng quân chính là trụ cột quốc gia, bệ hạ muốn sử dụng trọng dụng, thần tuyệt đối tán thành! Nhưng bệ hạ bổ nhiệm Lý tướng quân làm chức đại tướng quân đóng quân tại Tả trưân, không khởi, không khởi...”

“Nhưng điều gì phải nói, nói đi, đừng đi vòng quanh trăm!” Dương Quảng trừng mắt lên, ra lệnh.

Bùi Uẩn thở ra một hơi, bày ra một bộ dạng trung thần dám gián ngôn trả lời.

“Hôm nay thời tiết không bình thường, đêm qua lại không bình thường!” Mấy quan văn cũ Tổ Tổ và Bùi Uẩn giao tình hai mặt nhìn nhau, đoán không ra hấn chơi trò quỷ gì. Hoàng đế bệ hạ vừa rồi rõ ràng muốn bổ nhiệm Lý Húc làm Phiêu Kỵ đại tướng quân, mọi người vô lực ngăn cản, lo lắng đề phòng., Thật vất vả mới trông mong Hoàng đế bệ hạ đổi giọng, Bùi Uẩn lại hiềm Lý Húc đảm nhiệm Đại tướng quân Tể tướng quân Khuất Tài! Chẳng lẽ hấn được họ Lý lợi lộc gì? Lúc bình thường thu nhận lợi ích thay người nói chuyện, Bùi Uẩn sẽ chào hỏi mọi người, như vậy mọi người mới có thể đồng tâm hiệp lực. Lần này, sao hôm nay hấn lại ăn mảnh?

Trong lúc mọi người đang trăm mối khó hiểu, lại nghe thấy Bùi Uẩn hấn giọng một cái, cất cao giọng nói: “Khởi bẩm bệ hạ, hiện giờ đã bịt kín phong vân. Một câu nói cao đẹp như hờn rình mồi, lúc nào cũng có khả năng hưng binh đến đây trả thù.

Yến Triệu cố địa., Còn có Đâu Kiến Đức, Ngụy Dao Nhi, Trương Kim gọi là giặc cỏ làm loạn khắp nơi. Mà năm trước khi Tả Truân Vệ bị tội thần thổ táng vạn tinh, sau đó vẫn chưa khôi phục lại sinh cơ ngày xưa, trong thời gian ngắn không cách nào lâm trận. Bệ hạ lấy Lý tướng quân làm chủ của Tả Minh Vệ, muốn ông ta luyện binh thành vùng? Muốn để ông ta thống binh vệ quốc sai?”

“Trẫm đương nhiên hi vọng hấn lập tức thống lĩnh đại quân, thay trẫm đến cương trường nhanh chóng!” Sắc mặt Dương Quảng thoáng chuyển biến tốt đẹp một chút, chậm rãi đáp lời. Gã hiểu rõ ý tứ của Bùi Thủ Học, vệ binh của Tả Truân một mực quy thổ vạn điều khiến hai người Ngư Câu La, mà hai người đại nghiệp chín mươi một tháng bởi vì trước mười một tháng “Tiêu Cực Tị Chiến” trước sau nhận tội, nôn ra vạn thiên câu câu dân sau khi chết đi., Trong quân quân Tây Truân không có lương tướng, đánh nhiều lần thất bại, hiện giờ đã trở thành quân sĩ yếu nhất thiên hạ danh xứng với thực. Nếu triều đình bổ nhiệm Lý Húc làm đại tướng quân đóng quân Tả Tuân, tương đương với để hấn một lần nữa huấn luyện một nhánh quân. Cho dù bản lĩnh của hấn có lớn hơn nữa, chỉ sợ không có một năm thời gian cũng không cách nào tiếp tục lĩnh quân xuất chinh!

“Triều đình lúc này đang cần dùng người, bệ hạ không cho Lý tướng quân dẫn binh tác chiến, lại ủy khuất cho hấn luyện binh ở hậu phương. Thần cho rằng, cử động lần này không ổn, xin bệ hạ nghĩ lại!” Bùi Uẩn khom người thi lễ, gián điệp.

“Thỉnh bệ hạ nghĩ lại!” Mấy tên Ngôn quan giờ mới hiểu Bùi Uẩn dụng tâm tốt, một đường đi lên phía trước, tán thành.

Chỉ cần không để Lý Húc một mình dẫn quân, đem hấn giao đến dưới trướng đại tướng quân nào, những người khác ngay thẳng chỉ sợ đều sẽ bị người khác kiêng kỵ. Trong nhất thời nhất thời không ai kiêng kỵ., Ngay cả Ngưu Thế Cơ đa mưu túc trí cũng bắt đầu bội phục Bùi Dịch Trí: “Hay cho Bùi đại phu, cái tên tiểu tử nhà quê kia biết chúng ta quan trọng thế nào. Cho rằng dựa vào sự ủng hộ của hoàng thượng là có thể muốn làm gì thì làm, thẳng quan chỉ cần đơn giản như vậy, những lão thần chúng ta còn đứng trong triều đình làm gì?”

“Bệ hạ, mặt tướng nguyện ý trở về Huỳnh Dương tiếp tục phụ tá Trương lão tướng quân!” Lý Húc cũng sớm nhìn ra trong triều chính là nơi thị phi, tự hỏi không có thực lực cùng một đám lão gia hỏa lấy đầu giác làm vui vẻ, cười cười, lần nữa nhượng bộ.

“Không được, chuyện trăm đồng ý với người, trăm quyết không đổi ý?” Dương Quảng có chút không ra đài, dậm chân chịu thua. Nhưng Bùi Uẩn nói lại vô cùng chiếm lý: “Đề dạng lương tướng như Lý Húc đi luyện binh đích thật là ủy khuất cho hắn.” Trừ Tả Minh vệ...”

“Bệ hạ, sao không để Lý tướng quân tiếp tục thống lĩnh Hùng Võ doanh!” Vẫn luôn ở bên cạnh quan sát hộ nhi tiến lên, thay Dương Quảng tìm ra một ý kiến hay.” Hùng Võ doanh vốn là do một tay Lý tướng quân mang ra, binh lính đều là người quen cũ của lão. Sau khi Lý tướng quân đi, rất nhanh sẽ có thể khiến tướng sĩ quy thuận!”

“Cái tên thiếu đạo đức này đến bảo vệ con!” Tên thị lang họ Bùi kia tức giận đến mức cắn luôn đầu lưỡi mình. Gia tộc Vũ Văn vừa mới đắc tội, Vũ Văn Sĩ khó tránh khỏi bị liên lụy. Giờ phút này đem Hùng Võ doanh giao cho thống lĩnh Lý Húc, nói rõ chính ngôn thuận lợi cực điểm. Bảo nhi đã bán nhân tình Lý Húc, lại thuận tay đã kích Vũ Văn gia., Nhất cử lưỡng tiện, nhưng Hùng Võ doanh hiện tại đã là tinh nhuệ số một số hai thiên hạ, lại có trọng trách bảo vệ Hoàng đế cùng văn võ bá quan. Vị trí này ảnh hưởng đến hai chức vị triều đình so với vừa rồi bị đám người phủ quyết chỉ nặng hơn không nhẹ, nếu như bị Lý Húc thuận thế tiếp lấy, hôm nay mọi người thật sự có thể nói là tự vác đá đập vào chân mình.

“Sĩ tử cũng không sai, trăm đã nói sẽ không liên lụy hắn, không thể nói không giữ lời!” Dương Quảng nhẹ nhàng lắc đầu, làm ra một quyết định khiến đám người Bùi Thủ Thành thở dài một hơi. Vũ Văn Sĩ và Hùng Võ doanh giết vào vòng vây, mặc dù từ góc độ chiến lược mà nói, cử động này không khác gì con thiêu thân nhảy vào lửa, nhưng trước nguy cơ, dù sao hắn cũng lựa chọn đồng sinh cộng tử với Dương Quảng. Phần tình nghĩa này, Dương Quảng tuyệt đối không muốn phụ lòng.

“Con bà nó, Hoàng Thượng này đúng là rất mệt mỏi!” Nhìn thấy quần thần xâu chuỗi với Dương Quảng, La Sĩ trong lòng tin âm thầm thở dài. Từ góc độ của hắn mà xem, quốc gia nào đang dùng người thì cái gì mà từng người từng trải., Tất cả đều là nói khoác. Lý Húc nếu có thể trong vòng mấy tháng ngắn ngủi đem một đám lưu manh của Hùng Võ doanh kéo lên chiến trường, thì có khả năng trong cùng một thời gian tương tự có thể giúp Tả Minh Vệ khôi phục sinh cơ! Các đại thần này mở miệng là quốc gia, ngậm miệng Đại Tùy, trên thực tế trong lòng tất cả đều là chuyện một mẫu ba phần đất của nhà mình, bao gồm cả bảo vệ con, cũng chưa chắc có ý tốt đẹp gì. Nhìn dáng vẻ cười kia, trong ánh mắt rõ ràng cất giấu đao?

“Nếu như La Sĩ ta tin sẽ xử lý!” Trong lòng hắn to gan lớn mật thiết kế, “Vậy thì sai người đem họ Bùi, họ Ngu, còn có Khổng kia đều đẩy ra chém. Cái gì mà lão thần tên Nho, không có bọn họ, nói không chừng Đại Tùy triều còn có cơ hội hòa hoãn dương khí!”

“Nghe tay mềm lòng, không quả quyết, lại thêm công nghĩa, ân riêng không phân. Bệ hạ này, chỉ có thể mà thôi!” Không chỉ có La Sĩ tin, Lý Thế Dân ngồi bên cạnh hắn cũng cực kỳ khinh thường hành vi của Dương Quảng.” Nói thánh nhân nói, làm chuyện hồ đồ., Ở bên cạnh lại có một đồng chí biết kiếm chỗ tốt là quý vớ mộng ngựa, Đại Tùy này, còn có hi vọng mới là lạ!” Nghĩ như vậy, hắn không khỏi lại lo lắng vì tiền đồ nhà mình: “Có câu là trứng lành, triều đình mặc dù đối với Lý gia cay nghiệt quả ân, Đại Tùy nếu mất rồi...”

Lý Thế Dân rung mình một cái, không dám nghĩ tiếp. Nhưng vào lúc này, lão tướng quân Vân Định Hưng đứng lên, đề nghị với Dương Quảng: “Bệ hạ, mặt tướng có một chủ ý, không biết có được hay không?”

“Người cứ nói ra đi!” Dương Quảng đang lo lắng lông mày không giãn ra, nghe Vân Định Hưng nói có biện pháp, cũng mặc kệ lúc trước thành kiến với gã sâu bao nhiêu, lập tức cười đáp lại.

Vân Định hưng là nhạc phụ của phế Thái tử Dương Dũng, bởi vì trong tầng quan hệ này nhiều năm bị Dương Quảng chèn ép,

thê thảm nhất thiếu chút nữa thì cả nhà bị sao chép. May mà người này có thể thông thạo thuật tự vệ, tranh thủ tạo quan hệ với Vũ Văn gia, nên mới nhặt được cái mạng về. Những năm này người này một mực lặn lội trên quan trường, dựa vào tư cách hai triều nguyên lão, hiện giờ quan làm không lớn, nhưng cũng không tính là quá nhỏ.

Tay hần dẫn theo biên quân, bởi vì chủ tướng bị xa lánh, sĩ tốt thiếu rất nhiều, tài liệu có thể dùng cũng không giữ được. Một đội ngũ như vậy nắm trong tay, trong loạn thế sắp tới tuyệt đối là một tai họa. Cho nên Vân Định Hưng muốn tìm cơ hội cáo lão về quê, giao binh quyền trong tay ra ngoài. Trước mắt quần thần an trí tranh luận cho Lý Húc, đối với Vân Định Hưng mà nói quả thực là buôn bán tốt đến tận cửa!

“Bệ hạ, năm nay mặt tướng đã sáu mươi, cho dù hữu tâm tận trung vì quốc gia, khí lực cũng không đủ!” Vân Định hưng phần mở miệng, trước tiên chọn mình bạch khó khăn của mình và trung thành với Đại Tùy.” Những năm gần đây sở dĩ mặt tướng lưu khách sạn không đi.”, Chủ yếu là sợ hậu thừa vô năng, làm lỡ chức vụ bệ hạ. Mà những ngày gần đây mặt tướng và Lý lang tướng kẻ vai chiến đấu, tận mắt nhìn thấy nó mưu phá địch, dễ như nước sôi dội nước mưa đổ tuyết. Bởi vậy, mặt tướng nguyện tiến cử Lý lang tướng tiếp nhận chức mặt tướng, mong bệ hạ ân chuẩn!”

“Như vậy sao được, bệ hạ, thần không dám gánh trọng trách này. Vân lão tướng quân rộng lượng rộng lượng, chính là tài năng danh soái, thần không dám trộm vị trí của ngài, tự cho mình là mập!” Vân Định Hưng dứt lời, Lý Húc lập tức mở miệng cự tuyệt.

Lúc vào cung sáng sớm, hần nhìn thấy phụ tử ủ rũ cúi đầu đi ra ngoài. Cho nên khi hộ nhi nhắc tới việc thay thế Vũ Văn Sĩ cùng chương quản Hùng Võ doanh, trong lòng tràn đầy khát vọng.” Nếu như ta chương quản hùng vũ doanh, trọng mộc sẽ không chống đỡ được đau khổ như bây giờ!” Bận tốt cố gắng ở cương trường chiến tử một mực in sâu trong lòng Húc Tử, mỗi lần nhớ tới đều cảm thấy vạn phần trầm trọng.

Ai ngờ được Dương Quảng vẫn tin tưởng Vũ Văn sĩ như trước, căn bản không có ý định giao Hùng Võ doanh cho những người khác. Mà trên đường đi Vân Định Hưng lão tướng quân đối với Lý Húc nói gì nghe vậy, xem như tấm lòng. Nếu Lý Húc thay thế chức vị lão tướng quân, trong mắt mọi người không khỏi có vẻ quá vô tình vô nghĩa.

“Lý tướng quân đừng từ chối, ta già rồi, thật sự đã đến lúc ăn xương! Các huynh đệ những ngày qua một mực đi theo người, biết năng lực của người. Người đến thay thế ta, sẽ không có ai không phục. Mà giao sĩ tốt dưới trướng cho người có bản lĩnh thật sự, trong lòng lão phu cũng bớt đi một phần lo lắng!” Vân Định vui vẻ nghiêng đầu, thẳng thắn giải thích với Lý Húc.

“Lão tướng quân đức cao vọng trọng!” Không đợi Lý Húc từ chối lần nữa, Dương Quảng vui vẻ hồi đáp.” Trầm đã cho phép người, quân biên giới dưới trướng người từ nay giao cho Lý tướng quân chỉ huy! Thực thảo khí giới, trầm sẽ mau chóng cho người bổ túc. Nhân viên thiếu thốn, Lý tướng quân cũng có thể bổ sung từ trong lưu dân.”

“Tạ ơn bệ hạ long ân!” Vân Định hứng thú lui về phía sau nửa bước, ôm quyền đứng trang nghiêm.

“Trầm sẽ không bạc đãi Vân Lão tướng quân!” Không đợi Lý Húc tiếp tục từ chối, Dương Quảng đã lắc đầu, ý bảo hấn bình tĩnh một chút, chớ vội.” Vân Định Hưng nghe chỉ, lần này Nhận Môn quyết chiến, người lao công cực khổ. Trầm đặc biệt cho phép người tiến vị trí Đại tướng quân của Tả Khâu, mời Dương Công. Trở về quê dưỡng lão, bổng lộc dựa theo phán định của quận trưởng!”

“Mặt tướng, mặt tướng ân ái bệ hạ!” Vân Định mừng rỡ như điên, nước mắt tràn mi.” Thần, thần gia nhiều thế hệ, vĩnh viễn sẽ không quên ân tri ngộ của bệ hạ!”

“Ừm, người mặc giáp trên người, không cần đa lễ!” Dương Quảng tiến lên hai bước, nâng vân định hứng hầu như rơi xuống mặt đất.” Sau này nếu rảnh rỗi, thường đến Đông Đô nhìn trầm. Trầm cũng đã già, trí nhớ không giống năm đó!”

Trí nhớ không giống năm đó, chẳng khác nào Dương Quảng chuẩn bị xóa bỏ ân oán năm đó. Vân Định Hưng nghe xong những lời này, trong lòng như có sóng nhiệt quay cuồng, cuối cùng không nhịn được nữa, nước mắt rơi xuống từng giọt từng giọt.

Chương thứ năm (ân quân ân)

Cảm nhận được nước đọng nóng rát trên mu bàn tay Dương Quảng cũng là cay độc khó chịu. Vân Định là nhạc phụ của Dương Dũng, để ổn định quyền lực, Dương Quảng lên ngôi rất nhanh liền đem mấy huynh đệ cực kỳ đồng đảng của mình vô cùng sạch sẽ. Những năm qua gã một mực đem Vân Định Hưng đặt ở trong biên quân, chính là vì tận lực gặp gỡ ít gặp đối phương., Để tránh áy náy trong lòng. Nhưng con người luôn luôn hoài niệm tình thân, cho dù là đế vương cũng không ngoại lệ. Nếu như năm đó không phải hấn ép mấy huynh đệ phải chết, thì hôm nay mọi người bắt tay cùng vượt qua cửa ải khó khăn, nói không chừng Đại Tùy lại là một cục diện khác!

Nghĩ đến đây, Dương Quảng vỗ vỗ mu bàn tay của Vân Định Hưng, thở dài nói: “Lão tướng quân có rảnh thì thường quay về Đông Đô đi dạo, phủ đệ của ngươi, trăm vẫn luôn giữ lại cho ngươi! Quân thần chúng ta, có cuối cùng!”

Quay đầu lại, hấn chuyển ánh mắt về phía Lý Húc: “Ngươi phải tự giải quyết cho tốt. Đại tướng quân biên giới chúng ta từ trước đến nay là dũng mãnh thiện chiến nhất, tương lai ngươi đừng làm mất uy danh của lão tướng quân!”

“Lão thần (mạt tướng) tôn chỉ!” Vân Định Hưng và Lý Húc đồng thời đáp ứng. Bùi Uẩn cùng đám người Ngu Thế Cơ thấy Lý Húc chấp chương một bộ biên quân đã định cục, muốn ngăn cản cũng không kịp, đành phải hậm hực bỏ qua.

“Cũng may kẻ này không có tiến vào triều đình!” Bùi Uẩn nhìn Lý Húc một cái, thầm nghĩ trong lòng. Trong suy nghĩ của bọn họ, triều đình là trụ cột của quốc gia, cách Hoàng thượng càng gần địa vị càng rõ rệt. Về phần tướng lĩnh biên quân, mặc dù có quyền khai phủ kiến nha, nhưng khoảng cách giữa hai kinh rất xa, căn bản không uy hiếp được lợi ích của bọn họ.

Vốn dĩ Lý Húc và những quyền thần trong triều này sẽ không oán trách gì. Sở dĩ mọi người hợp lực gạt hấn ra, nhưng bởi vì

mọi người đều xuất thân từ thế gia đại tộc, mà hết lần này tới lần khác hẳn xuất thân hàn môn, thấy thế nào đều không vừa mắt mà thôi. Điều này giống như một con cá chạch trong một ao nước đột nhiên nhảy vào đầu lâu., Đoàn người chỉ cảm ghét cái vẻ mặt bần đất kia chứ không hỏi hành vi cụ thể của nó có tạo thành nguy hại gì không. Đợi đến khi được như ý gạt Lý Húc ra khỏi triều đình, rất nhiều người tâm khí cũng đã giảm. Chẳng những không muốn tiếp tục truy sát, ngược lại còn tỏ vẻ tốt hơn.

“Dân gian xung quanh Nghiêu Dương tàn lụi, tiếp tế khó có thể tự chuẩn bị. Vì thần cho rằng, bệ hạ có thể để Lý tướng quân dẫn bộ di chuyển phòng ngự chân định, lấy linh thọ, thâm trạch, Bác Lăng, Triệu Quận tiến hành tiếp tế vật tư!” Hoàng đế hướng Lý Húc của Tán đại phu cười cười với Lý Húc trước, sau đó tấu thỉnh Dương Quảng suy xét hiện thực Nghệ Dương quân khó khăn.

“Thần tán thành. Lý tướng quân uy danh lan xa, dời sư hà Bắc, vừa hay uy hiếp đám loạn thần tặc tử kia!” Nguyên Văn của Thái phủ khanh đều xuất lớp phụ họa.

Dương Quảng vừa rồi đã cân nhắc đến tầng này, chỉ là không nghĩ ra được rốt cuộc phải bố trí lực lượng trong tay ở đâu mới có thể phát huy đặc biệt thiện chiến dũng mãnh. Nghe xong mấy thần tử gián ngôn, trong lòng chậm rãi có ý kiến hay này.

“Lý Húc tiến lên nghe chỉ!” Dương Quảng cười đi lại về ngự án, sau đó lớn tiếng nói.

“Mặt tướng!” Húc Tử sai bước đi đến trung tâm kim điện, ôm quyền đứng nghiêm, đoan chính chính hướng Dương Quảng hành một cái quân lễ.

“Lần này Nhạn Môn phá tặc, Lý Khanh Công tuyệt đối không thể bỏ qua. Trăm phong người làm đại tướng quân quán quân, Quản Doanh Lăng quận Đại tổng quản, Bác Lăng quận. Đặc biệt ban cho khai phủ kiến nha, tổng suất 《Dương quân, kiêm thụ quận》. Sơn cốc, Hằng Sơn, Bác Lăng, Triệu, Tín đều sáu quận an ủi đại diện, kế thừa tuyển chọn văn võ quan. Bình định phản loạn huyện quận. Lúc nguy cấp, việc tiếp tế có thể trừ vào trong tiền lương!”

“A!” Dương Quảng vừa dứt lời, Hoàng Môn Thị Lang tham chương hai người Bùi Phục Lan và nội Sử Thị Lang tham chương triều chính Ngũ Thế Cơ đồng thời hít một hơi lạnh. Trong lòng hai người bọn họ vừa rồi còn âm thầm ăn mừng ngăn cản Lý Húc vào triều thành công, không ngờ Dương Quảng vừa quay đầu đã cho đối phương chỗ tốt lớn như vậy. Đại tướng quân Quan Quân từ nhị phẩm võ tán chức., Nói riêng về cấp bậc, Đại tướng quân Vệ quân còn cao hơn nửa cấp. Mà Đại tổng quản của Kinh Dương quân là thật sự truyền thụ quan, cho thấy Lý Húc không những có thể tiếp nhận bộ hạ Hải Dương quân của Hồ Bí lang Vân Định Hưng., Còn có thể tự mình quyết định tất cả sự vụ trong quân, đối với không phục tùng mệnh lệnh, cấp dưới có quyền sanh sát chỉ huy. Khai phủ kiến nha là quyền lực phi thường ban cho võ tướng cấp cao, võ tướng có quyền lực đề bạt quan quân dưới giáo úy. Từ đốc úy cấp năm cho đến tướng quân cấp ba., Hễ là dưới tướng hấn, hấn đều có thể tiến hành bảo đảm, Binh bộ cùng Lại bộ thường chỉ đi qua sân khấu là phải trao cho ấn tín. Mà sáu quận an ủi đại triều, dự chế yết tuyển văn võ quan quyền so với chư hầu một phương, phạm là quan văn võ trong phạm vi quản lý, trên lý thuyết đều có thể tùy ý tạm tha!

Càng làm cho người không thể nào tiếp nhận là, phía bắc sông bắc rõ ràng có mười mấy quận, Dương Quảng hết lần này tới lần khác đem sáu quận gần bờ đông, tội cướp hoạn nhẹ nhàng nhất cho Lý Húc đi “Khuê an ủi”. Về phần giữa sông, những phản quân Đâu Kiến Đức chiếm cứ ở bình nguyên, còn có khả năng gặp phải đại tướng quân Hồ Bí La Nghệ phản loạn quản lý., Dương Quảng thì để Lý Húc toàn bộ tránh đi. Như vậy, mặc dù tương lai các nơi trong giang hà xảy ra đại loạn, Lý Húc nếu như cảm thấy binh lực trong tay không đủ, cũng có thể ngồi yên không để ý, bởi vì địa bàn của hấn không bao gồm mấy quận, các triều thần còn không thể buộc tội hấn tránh khỏi một hồi!

Có thể nói, từ khi Dương Quảng đăng cơ đến nay, chưa bao giờ được một người trẻ tuổi sủng ái như thế. Cho dù là con cháu của Vũ Văn kể lại cùng với hộ nhi hai người, trước mắt cũng không có quyền lực lớn như thế. Có những quyền lực

này., Nơi trú quân của Xi Dương quân thuận lợi từ phía bắc con sông di chuyển đến phía tây bắc con sông. Dựa vào tài nguyên của sáu quận, trong triều mặc dù có người âm thầm gây khó khăn cho Lý Húc sứ, cũng không ngăn cản được sự phát triển lớn mạnh của Nghệ Dương quân. Về phần hiển quý vô cùng tiến thêm một bước là có thể phong tước vị quận Hầu Bác Lăng, so sánh với thực quyền to lớn, ngược lại không làm cho người ta chần chừ.

“Chúc mừng Lý lang tướng!” Hai người Khuất Thông và Vân Định Hưng không để các đồng僚 từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại, đồng thời chúc mừng Lý Húc.

“Thằng ngốc, còn không cảm khái tạ ơn!” La sĩ trong lòng thầm kêu. Hắn nhìn ra rất nhiều người đối với quyết định của Dương Quảng vô cùng không hài lòng, chỉ là nhất thời không có người dẫn đầu, cho nên mới không đưa ra ý kiến phản đối. Sau ngự án, lỗi tai tên kia mềm nhũn như tợ, nếu không nắm chặt thời gian gõ đỉnh chân gạch, chỉ sợ chút chỗ tốt ấy trong nháy mắt liền bị thu hồi.

Những năm gần đây, Lý Húc một mực lặn lội trong quan trường, cho dù là ở trên cây, tùy ý ám chỉ trong lời nói thông suốt với Vân Định Hưng vẫn có thể nghe rõ ràng. Lúc này cúi xuống thật sâu muốn đi, tiếp chỉ tạ ơn, thuận tiện xin Dương Quảng thứ cho giáp trụ trên người, không thể hành lễ toàn diện. Nhưng sau khi tiếp nhiệm nhất định không phụ sự ủy thác của triều đình, mau chóng huy quân đông tiến, sớm ngày bình định tội tặc sáu quận, còn triều đình và bách tính một mảnh đất an bình.

“Người trước tiên đừng vội xua sư đông tiến, trẫm còn phải ở lại đường Hà Đông tuần tra vài ngày, người dẫn theo Hộ Dương quân, canh gác bên ngoài Ngự Lâm và Hùng Võ hai quân. Đợi trẫm tiến vào Thái Nguyên, người lại về Điện Dương đi thu dọn. Quân thần chúng ta đã một thời gian không gặp mặt, mấy năm nay người đánh nhiều trận thắng như vậy, làm sao thắng được, rút thời gian đến bên cạnh trẫm nói một chút, trẫm rất thích nghe!” Dương Quảng cuối cùng cũng làm thành một việc khiến mình hài lòng, vui vẻ bổ sung.

“Tiểu tử này phúc tinh cao độ!” Bọn người Ngu, Bùi Khôn không kịp hồi hận, lại không thể cưỡng ép Dương Quảng thu hồi mệnh lệnh đã ban. Chỉ buồn cười trước mặt, chúc mừng triều đình lại có được một lương soái, chúc mừng Lý Húc lên tới nhị phẩm võ chức. Lý Húc cũng không ngại trong lời nói của đối phương có ý chèn ép., Cười ha ha hoàn lễ với đối phương, đồng thời khiêm tốn biểu thị mình mới có thể không đủ, hy vọng mấy vị tiền bối lão thần đức cao vọng chúng vui lòng chỉ giáo. Về phần binh lính quân giới lương thảo, cũng không quên thừa dịp Dương Quảng còn ở đây, trực tiếp nhờ Bùi Quý đại nhân quản lý sự vụ của bộ binh mở miệng xin.

Bùi Quý không thể trước mặt Dương Quảng thoái thác, đành phải đáp ứng, chuyển tay giao việc này cho thượng thư bộ binh Triệu Hiếu Tài xử lý. Ngày đó Lý Húc ở ngoài Nghiên Dương thành đối với Triệu Hiếu Tài từng có ân cứu mạng, y vẫn luôn muốn tìm cơ hội báo đáp. Thấy tham chương triều chính Bùi Quý cử không ngăn cản, lúc này cả gan đáp ứng việc này, cũng chủ động đề nghị Lý Húc chuẩn bị chiến mã, để có thể truy sát trên bình nguyên.

“Lần này chặn giết người Đột Quyết, đã bắt được rất nhiều lương mã. Đều tìm chuyên gia áp giải ở ngoài thành, sẵn sàng giao dịch với Đông Đô bất cứ lúc nào!” Lý Húc cảm ơn Triệu Hiếu đầu tiên, sau đó thuận miệng nhắc tới.

“Dễ nói, được, Lý Lang đem khẩu trừ trước phần Xi Dương quân cần dùng ra, miễn cho áp giải tới tăng thêm rất nhiều hao phí. Chờ chúng ta hồi sư, quân lương cùng khí giới còn lại của Nhạn Môn quận này người cũng có thể mang theo một đồng. bách tính trên niết bàn vừa gặp nạn, ta cũng không đành lòng lại bị quan địa phương điều bọn họ vận chuyển vật tư!”

“Cảm ơn Triệu Thượng Thư, cảm ơn Bùi đại nhân, cảm ơn hoàng thượng!” Lý Húc ôm quyền, thi lễ khắp nơi. Hãn và Lý Thế Dân trong lúc chặn giết Khả Hãn, đã thu hoạch được rất nhiều, lúc trước đang nghĩ cách kiếm cơ đưa đến Hà Nam lấy cơ giải quyết đám đệ tử quận Tề Quốc nhướng mày. Trước mắt có lời giải thích của Triệu Hiếu Tài, ngay cả lí do thoái thác cũng không cần hao tâm tổn trí nữa.

Dương Quảng đang rất cao hứng, cho nên căn bản không quan tâm đến việc Triệu Hiếu đang mở cửa sau cho Lý Húc. Huống hồ tướng sĩ Đại Tùy đang tác chiến bên ngoài, phần lớn đồ vật bị các tướng lĩnh và binh sĩ tham ô đều là lệ cũ, chỉ có Trương Tu Đà và Lý Húc là ngoan ngoãn tự bảo vệ mình., Mới thành thật đem chiến lợi phẩm trả về công bằng. Hắn lại dặn dò vài câu với dân tình Lý Húc sau khi đến nơi, đồng thời dặn dò Hộ bộ quan lại nhanh chóng đem quân lương của Kỳ Dương quân bổ sung hoàn toàn, sau đó mới dành ra thời gian khen ngợi bảo vật và La Sĩ một buổi sáng gần đây.

Độc Cô Lâm đã là tướng quân phụ quốc, bởi vậy quân chức không thể tăng thêm nữa. Dương Quảng nâng phong tước của ông ta lên một cấp, ngẩng năm trăm dải lụa, sau khi trở lại Đông Đô sẽ đến Hộ bộ lĩnh. Lý Thế Dân có công lao anh dũng giết địch, người lại lớn lên khiến Dương Quảng vui vẻ., Cho nên trực tiếp truyền cho đốc úy nhẹ ngũ phẩm, vẫn quay về phụ thân Lý Uyên phụ tá Thái Nguyên. Tần thúc bảo và La Sĩ tin tưởng thuộc về quận binh biên chế, chức trách không khác gì phủ binh, cho nên Dương Quảng đặc biệt ban cho hai người một võ kỵ úy, một tán chức chính ngũ phẩm kiêu kỵ úy. Về phần chức vụ cụ thể trong quân đội địa phương, còn do cấp trên của Trương Tu Đà suy xét đề thăng thực lực.

Đột phá tư lịch sâu sắc, Hư Hoài Cốc, trước khi chiến đấu giỏi nghe gián ngôn, sau khi chiến đấu lại không đánh cắp công lao của người khác, bởi vậy Dương Quảng gọi lão là đại tướng quân trấn quân, cộng thêm danh hiệu Quốc hàm, tiếp tục thống soái dưới trướng binh mã., Ngồi trấn giữ, hai bên bờ sông phía Tây chiếm năm mươi châu. Dương Quảng có chút do dự khi được người khác ban thưởng. Đặc biệt là khi y buông bỏ binh mã trông coi cửa Nhạn Môn, y đáp ứng trước khi Đột Quyết thoái lui, phạm là người sống ít nhất đều trao cho quan lộc phẩm. Nhưng bởi vì Đột Quyết đã sớm, người sống sót trong Ngự Lâm quân và Hùng Võ doanh còn gần một vạn năm ngàn người. Đây chính là bổng lộc của một quan lộc phẩm, cho dù là dốc hết quốc khố Đại Tùy cũng không thể bồi thường nổi!

Chương thứ năm: Quân ân (3 xuôi)

“Điều bệ hạ nói ngày đó, bất quá là khích lệ sĩ khí. Bây giờ Đột Quyết đã lui, nếu triều đình vẫn thủ vững tiền tuyến, không chỉ phủ khó sắp hết, đồ quân nhu khắp nơi cũng không đủ sức cung cấp. Vì quyền nghi mà quấy nhiễu thiên hạ, thần thiết nghĩ, phương pháp này không thể làm. Mong bệ hạ thật cẩn thận!”

“Vi thần cho rằng, bệ hạ có thể trọng thưởng tướng công. Sĩ tốt bình thường, thì mười người lấy một, hai phần thưởng. Chư tướng thông cảm vì quốc tình gian nan, tất nhiên sẽ trấn an sĩ tốt dưới trướng, khiến cho họ vui mà không oán!”

Bùi Quý cùng Ngu Thế Cơ lần lượt ra khỏi hàng, đề nghị Dương Quảng không thực hiện hứa hẹn. Bọn họ cho rằng lúc trước Dương Quảng hứa hẹn quá mức nhẹ nhàng, hôm nay địch nhân đã rút lui., Cũng không cần thiết lại nói lời chân thật đối với tình thế gấp gáp. Tìm mấy người biểu tượng người biểu hiện nổi lên cổ vũ một chút, cho người ta biết triều đình cũng không hoàn toàn quên đi mọi người là được. Về phần những binh lính bình thường kia, tự nhiên có người lãnh đạo trực tiếp của hãn đi nghĩ biện pháp trấn an, triều đình không cần nhọc lòng vì chuyện này.

“Thần cho rằng, quốc gia là đồng ý, không nên thất tín. Bệ hạ mặc dù không dư tiền bổng lộc phẩm của các tướng sĩ, cũng nên như ước hẹn thêm huân. Nếu không., Tương lai tái thượng có việc, ai lại chịu vì nước mà chiến?” Thượng thư bộ dân Phiên Tử lắng nghe Bùi, hai người Ngu nói quá kỳ cục, không thể không ra khỏi hàng phản bác. Hãn xưa nay tuy yêu cầu người dưới nhà hà khắc như vậy., Lại là người biết tri binh. Biết được kẻ chỉ kiêu kỳ nhất là chủ tướng lừa gạt bọn họ. Trong quân chỉ cần có một lần tình huống tương tự phát sinh, lần sau xuất chiến sẽ đừng mơ tưởng đem mọi người bán mạng. Bùi Kiến cùng Ngu Thế Cơ đề nghị xem ra là vì tiết kiệm triều đình, nhưng thực tế lại đem danh dự triều đình này thua sạch ra ngoài.” Như Lục quân tướng sĩ rằng lạnh mà tán,

khi tặc trí, có thể nâng đao cho bệ hạ, Ngu Thị Lang? Bùi Thị Chính hồ?”

Câu hỏi sau cùng của hấn vô cùng sắc bén, làm cho hai vị quyền thần tham chương triều chính lập tức mặt xanh mét. Hai người Ngu, Bùi, đều là quan văn, từ trước đến nay xem thường những võ phu kia. Bọn họ sở dĩ cho Dương Quảng ý đồ nuốt lời mà mập mập lên., Cũng là bởi vì trong lòng cảm thấy những lão già ăn lương thực làm binh không xứng nổi với những người có huyết mạch cao quý như mình. Nhưng nếu để cho hai người bọn họ ra trận giết địch, lại thật sự là cố ý làm cho người ta khó xử. Hai vị này lúc cưỡi ngựa đều phải có người ở bên cạnh nâng đỡ, thật muốn lên trận đi, không cần địch nhân đến giết, tự mình liền đem mình ngã xuống ngựa giẫm chết.

“Phản công muốn thu vật tình tà! Muốn hiệp trợ tai quân tâm?” Ngự sử đại phu Bùi Nội không thấy bản thân chịu thiệt, xông lên phía trước, không đầu không đuôi chát vắn.

“Lão thần, lão thần có lòng với bệ hạ, nhật nguyệt có thể giám thị!” Tế Cảnh công tử Phiền Tử lắng nghe nói hấn vì con tin mà tranh thủ được chỗ tốt cho binh sĩ nên không thể không ngẩng đầu lên, thề với trời. Sự nghi tâm của Dương Quảng xưa nay rất nặng, nếu như Bùi Uẩn châm ngòi vừa rồi thật sự bị hấn tin tưởng, dù cho hấn biết mình chắc chắn sẽ chết không có chỗ chôn.

Cũng may lúc này Dương Quảng còn đang đắm chìm trong sự hưng phấn khi đánh thắng trận, cho nên căn bản không chú ý tới mấy người bên dưới. Nhìn các vị cánh tay lão thần cãi nhau ầm ĩ một hồi, gã dùng ngón tay nhẹ nhàng chụp vạt ngự án, nghiêm mặt nói: “Phổ Khanh nói rất có đạo lý, trăm quả thực không thể làm vua nhân thất tín.”

Không đợi Phiền Tử vui vẻ, hấn lại bổ sung thêm một câu: “Ngu Khanh và Bùi Khanh cũng là lời nói lão thành mưu quốc, trăm không thể không nghe theo. Việc này liên lụy rất lớn, không bằng quân thần chúng ta thả nó trước, đợi khi trăm trở lại Tấn Dương cung, không, đợi khi trăm trở lại Đông Đô, mọi người lại nhớ kỹ, chư khanh thấy thế nào?”

“Bệ hạ nhìn xa trông rộng, chúng ta tự nhận không kịp!” Bùi Uẩn mang theo mấy tên Ngôn quan khom người ca tụng. Càng ngày tính một ngày, kéo đến những kẻ đương binh quên hết lời nói của Hoàng thượng, liền xong việc đại cát. Đám tiểu dân kia chẳng qua là lừa ngốc mang rau xanh lên mũi, có thể đổ bọn họ kéo xe là được, về phần món ăn kia, bất luận thế nào cũng không thể để bọn họ ăn được.

Đám người Lý Húc và Khuất Thông không rõ trong thành đã xảy ra chuyện gì, cho nên cũng không cách nào chen lời. Thấy Dương Quảng tranh luận đề xuống, cũng chỉ có thể đi theo sau quần thần ca công tán đức về phía đối phương. Giơ tay liền giải quyết một phiên toái lớn, Dương Quảng tự cho là đắc ý, cười cười, phân phó: “Nếu không có các người, các người cũng không thể làm gì khác hơn., Trẫm cũng không có chuyện gì thành công. Hôm nay triều nghị đã đến, đã chính ngọ, trẫm đáp ứng mở tiệc chiêu đãi chư khanh, trẫm không nuốt lời. Đến đi, mọi người qua một chỗ khác, quần thần chúng ta bày tiệc chúc mừng đại phá Đột Quyết!”

Triều sớm bình thường, đích xác rất ít khi mở ra thời gian dài như vậy. Văn võ bá quan một mực từ nửa đêm lên triều đến giữa trưa, lúc sáng sớm mặc dù được một bát cháo cháo điện đầy, giờ phút này trong bụng đã sớm trống rỗng. Còn có rất nhiều người có thói quen giải quyết buổi sáng, bởi vì sợ bị Ngôn quan buộc tội, cho nên từ sáng sớm đã cố nén đến bây giờ. Vừa nghe Dương Quảng nói tán triều, trong tai như nghe thiên âm. Quốc gia đại sự, tranh chấp quyền lực gì đó vẫn không lo được, cảm ơn thôi, liền nhanh chân hướng ngoài cửa điện chạy đi.

“Chư vị ái khanh vì sao đi vội vàng như thế?” Dương Quảng thấy mình vừa tuyên bố thoái triều, bá quan lập tức chen chúc đi ra, thất kinh một chút, lâu bầu tự nói. Chợt, gã liền minh bạch những người này đều chạy về hướng ngũ cốc luân hồi, nhin không được cười ha ha.

“Chúc mừng Bệ hạ đã dốc hết sức ngăn cơn sóng dữ, nhưng lại địch lại ngàn dặm!” Âm Thế Sư giỏi về thuật chào đón, cho rằng Dương Quảng còn vì bình an mà cười nói, tiến lên chúc mừng.

“Âm tướng quân, người không hiểu. Người không biết vì sao trẫm lại cười. Ha ha, đã lâu rồi trẫm không thảo luận chuyện dài như vậy. Hôm nay trẫm lại không cảm thấy mệt chút nào!” Dương Quảng xoa vành mắt, cười lớn đáp lại.

Từ sau lần trung công lần thứ ba, hấn vẫn cảm thấy nghị chính là một việc cực khổ khi lâm triều. Cho nên mỗi lần bỏ cuộc đều phải bỏ qua, hoặc ứng phó vài câu liền vội vàng kết thúc. Chỉ có trốn về hậu cung, đối với hoàng hậu cùng thái giám của mình, mới có thể tìm về chút lạc thú đế vương. Hôm nay phá lệ kiên trì xử lý nửa đêm cùng nửa buổi sáng triều chính, Dương Quảng phát hiện mình thế mà còn không cảm thấy nhàm chán chút nào, thật sự là mừng rỡ vô cùng.

“Nếu như ngày nào trẫm cũng có thể phân chân tinh thần, thì triều Đại Tùy còn có thể trọng chân thanh uy!” Nghĩ như vậy, trong tiếng hoan hô quần thần của hấn bắt đầu một bữa tiệc thịnh soạn, mang theo khát vọng đối với tương lai, hấn lần lượt giơ chén rượu lên, thẳng đến say mê.

Vào buổi chiều hôm đó, Lý Húc dưới sự hỗ trợ của Vân Định lão tướng quân tiếp quản biên quân Kinh Dương. Hơn hai mươi ngày qua hấn đã là tiên sĩ sĩ, bộ dáng dũng mãnh không thể đỡ, sớm đã xâm nhập vào đáy lòng các tướng sĩ, cho nên nghe xong thánh chỉ, đại đa số tướng sĩ không có oán hận, ngược lại rất cao hứng chính mình từ nay về sau đuổi theo một chủ soái quân dũng mãnh.

Nhiều năm qua, Vân Định hưng sĩ đồ nhấp nhô, các tướng lĩnh liên lụy đến Triều Dương quân cũng thẳng chức chậm chạp. Một ít giáo úy gia thế bối cảnh tương đối tốt, đừng vì tiền đồ cá nhân đã sớm uỷ thác quan hệ, người cố gắng lưu lại phần lớn đều xuất thân bình thường., Toàn bộ nhờ võ nghệ và tài nghệ mới được ra mặt. Lý Húc xuất thân hàn vi, làm người lại không có vẻ kiêu căng, đối với tính nết của bọn họ, có người thậm chí vô cùng xa xăm nghĩ, nếu hoàng đế bệ hạ tôn sùng Lý tướng quân như thế, vận rủi của đoàn người nói không chừng từ nay về sau kết thúc, cho nên càng thêm vui vẻ.

“Ta là không muốn nhìn thấy, các huynh đệ theo ta uống phí tiền đồ. Mấy năm nay, tướng lĩnh lục phẩm trở lên có thể đưa

tiền bọn họ đi, ta tiền bọn họ rời khỏi rồi!” Vân Định Hưng nhìn bộ tướng thừa thớt trong trung quân trưởng, phi thường cảm khái nói rõ.”, Lý tướng quân ngược lại cũng đỡ tốn rất nhiều phiền phức. Những huynh đệ trong trưởng sau này sẽ giao hết cho người. Lý tướng quân nếu như nhìn thấy bọn họ có thể dùng, vậy thì cứ nể tình mà dùng. Nếu tài năng của hần không lọt vào mắt xanh, mong Lý tướng quân có thể nể mặt lão phu, để bọn họ tiếp tục ở lại trong quân đem chén cơm này đến cuối cùng!”

Lý Húc gật đầu đáp ứng: “Vân lão tướng quân yên tâm, mấy năm nay ta bay tới bay lui, ở cái doanh nào cũng không ở lâu được, cho nên bên cạnh cũng không có mấy cánh tay đắc lực. Sau khi tới quân đội Tuyên Dương chẳng khác gì đã từng tới đây. Cho nên các huynh đệ có bản lĩnh gì mà tận tình thi triển, chỉ cần ta làm được, tuyệt đối không dám để minh châu bọn họ ám đầu!”

Nghe Lý Húc nói như vậy, trong lòng Vân Định Hưng càng an tâm hơn. Một tướng lĩnh không có dòng chính, cần nhất là người bản nghiệp ủng hộ, quay đầu lại, hần lại nói với bộ hạ cũ: “Lý tướng quân bây giờ là Quan Đại tướng quân, đại tổng quản của Kinh Dương quân, trong tay trông rỗng một đồng lớn. Các người có bản lĩnh gì, cứ việc ở trước mắt hần biểu hiện. Lão phu ở nhà chờ đợi tin tức thăng quan phát tài của các người!”

“Chúng ta nhất định không để lão tướng quân thất vọng!” Các tướng lĩnh âm âm đáp ứng. Nhớ tới ân nghĩa của lão tướng quân xưa nay, bất giác lệ nóng rơi lệ.

Ngay sau đó, tướng lĩnh Xi Dương quân dựa theo chức quan mà theo thứ tự tiến lên tham kiến chủ soái. Mỗi một người đến, Vân Định Hưng đều vì Lý Húc giới thiệu vị trí trước mắt, năng lực. Thậm chí ngay cả một ít khuyết điểm của tướng lĩnh cũng không chút khách khí chỉ ra trước mặt mọi người. Lý Húc đã mang theo hơn bốn năm quân binh, hiểu được quy củ quân doanh. Cho nên Vân Định Hưng mỗi khi giới thiệu xong một người, hần đều lấy lòng thành thật nói mấy câu. Trong đó có hai ba người được Vân Định Hưng tôn sùng, rất được người sùng bái., Liên ngay tại chỗ đề bạt làm đốc úy, thống binh biệt

tướng. Chúng tướng lĩnh thấy chủ soái mới tới dứt khoát dứt khoát như thế, tâm tình càng thống khoái. Đợi tất cả mọi người tiến lên bái kiến xong, toàn bộ tinh, khí, thần nhi cũng rực rỡ hẳn lên theo.

Lý Húc cảm niệm Vân Định Hưng ân nghĩa, sai người lấy ra một ít vàng bạc từ trong chiến lợi phẩm, đưa cho lão tướng quân làm người hồi hương. Vân Định Hưng cũng không khách khí với hắn, cao hứng mà nhận lấy. Sau khi đưa Vân Định Hưng đi, Lý Húc không dám nghỉ ngơi, mang theo tướng lĩnh dưới trướng xuống dưới tuần tra quân doanh, an ủi những binh lính bị thương, kiểm kê lại số lượng. Bận rộn tới canh ba mới bố trí được hết mọi thứ gọn gàng trong doanh.

Ngày thứ hai, Lý Húc lại sớm đứng lên triều. Đề tài thảo luận vẫn liên quan tới việc tốt hậu phương, nhiệm vụ gián ngôn trên cơ bản được đám người Bùi Quý Khuê và Ngu Thế Cơ ôm hết, hắn không nói được gì, đành phải ở một bên lẳng lẳng quan sát. Nhìn kỹ lại, cũng không phải là không thu hoạch được gì. Ít nhất phát hiện hai quyền thần tham gia triều chính mặc dù đều vô cùng ương ngạnh, nhưng hai bên lại khác nhau rất lớn.

Ngu Thế Cơ là quyền hành mà không có năng lực, đề nghị đưa ra hoặc là cách đề vạ dẫm, hoặc là không có khả năng thực hiện được. Mà ánh mắt Bùi Hoa đại nhân lại sắc bén, sau khi biết rõ tình huống của người Đột Quyết, rất nhanh liền đưa ra được sự cố nhất định phải khiến Thủy Khả Hãn và Cốt Lỗ giữ vững cân bằng, mới có thể khiến cho kết luận an bình của Đại Tùỳ.

“Chỉ là người hiền lành như vậy, tại sao lại biến thành một tên gian tặc vừa tham lại vừa ngầu?” Liên hệ với quá khứ huy hoàng của người này, Lý Húc âm thầm suy nghĩ.

Có một đáp án cực kỳ sống động, nhưng hắn lại ép buộc bản thân không nên tin tưởng.

Chương thứ năm: Quân ân (Bốn)

Lý Húc có thể mệnh lệnh chính mình tận lực không nên nghĩ đến khuyết điểm của Dương Quảng, nhưng không thể cấm người khác nghĩ như thế nào. Vài ngày sau, các huynh đệ lần thứ hai tụ tập uống rượu, uống ba chén vào bụng, La Sĩ tin rằng mượn tử lực mà nổi giận: “Mọi người đều nói Hoàng Thượng là Long Tử Long Tôn, từ nhỏ đã thông minh tuyệt đỉnh, chiếu theo ta lão La xem...” Hắn giơ chén rượu lên, đem rượu gạo bên trong một ngậm nuốt xuống, “Việc nhỏ có lẽ hiểu được, đại sự vô cùng hồ đồ.”

“Sĩ tử tin, đừng có ăn nói bậy bạ!” Tần thúc Bảo vội vàng không kịp chuẩn bị, bị La Sĩ nói vậy sợ đến mức run rẩy, nửa chén rượu đều dội lên vạt áo trước quan bào.

Hôm nay hắn mặc một bộ thường tướng lãnh tròn, nhìn phi thường trầm ổn phóng khoáng. Sau khi bị rượu thấm ướt, cơ ngực rắn chắc rất nhanh từ bào phục rụng ra, cả người cũng nhất thời từ một nho tướng biến thành tử quỷ mãng phu. Nhưng Tần thúc bảo lại không có thời gian lau rượu trên người., Vừa đi đến đoạt chén rượu mà La Sĩ Tín, vừa giải thích cho mọi người, “Gần đây thư sĩ mệt rồi, rượu vừa vào bụng liền không áp được. Đoàn người đừng nghe tên thô lỗ này nói bậy, ngay cả bản thân hắn cũng không biết mình đang nói cái gì!”

La sĩ luôn luôn kính trọng Tần thúc bảo, lần này lại phá lệ. né tránh Tần thúc bảo đưa tay tới, nắm lấy vò rượu dưới chân tự rót cho mình đầy chén, vừa uống vừa tiếp tục than phiền.” Tần nhị ca sợ có người buộc tội sao? Người cũng quá cẩn thận. Có thể ngồi uống rượu cùng Trọng Kiên, há lại là kẻ gây chuyện thị phi!”

“Ồ trong ngôi đương nhiên không có con buôn nhỏ, nhưng bệ hạ nhìn xa trông rộng, chuyện hắn suy nghĩ, chúng ta có lẽ không hiểu.” Tần thúc bảo lần nữa cẩn thận đi theo bốn phía, sau đó tiếp tục khuyên bảo La Sĩ tin tức. Hắn không muốn phát sinh hiểu lầm cùng người chung quanh, mặc dù mấy

người trước mắt giống như người Hồ vây quanh ở cùng một cái bàn bên cạnh uống rượu là bạn tri giao của Lý Húc.

“Thúc Bảo huynh đừng cố kỵ nhiều như vậy, hôm nay chúng ta không có người ngoài, thỉnh thoảng càu nhàu vài câu, người bên cạnh Hoàng Thượng không nghe thấy!” Ngồi bên cạnh Tần thúc chính là Lý Thế Dân, nhìn thấy bộ dáng quần bách của Tần thúc, cười thay hắn giải vây.

Tần thúc Bảo cười xấu hổ, buông tha cho La Sĩ “Ta là không muốn để cho tên thô lỗ này uống quá nhiều. Lập tức phải chinh quân nam trở về, tên gia hỏa này vừa uống rượu lại vừa chậm trễ việc này!”

“Thúc Bảo huynh muốn đi về phía nam?” Lý Thế Dân ngây người một lúc, hai mắt lập tức tròn tròn lên.

“Đúng vậy, chuyện nơi này đã xong, ta cùng sĩ tử tin nên trở về. Đi ra ngoài thời gian dài như vậy, không biết chỗ Trương lão tướng quân thế nào?” Tần thúc bảo nhẹ gật đầu, giữa hai hàng lông mày ẩn ẩn lộ ra mấy phần lo lắng.

“A, ta vốn muốn mời mấy vị thượng thức đến Thái Nguyên ngồi một chút. Gia phụ vẫn luôn nói muốn gặp một chút xem có thể bệ hạ vẽ chân dung như thế nào, đáng tiếc lần này không thể được như mong muốn!” Lý Thế Dân nhanh chóng đem nét kinh ngạc trên mặt biến thành một thái độ có vẻ tiếc nuối, mang theo vài phần tiếc hận nói.

“Cảm ơn nhị công tử nhiệt tình mời. Nhưng xung quanh ngôi đang có chiến sự khẩn cấp, ta và sĩ nhân phải tranh thủ thời gian đuổi về!” Tần thúc bảo bồi đắp tay với Lý Thế Dân, nhiệt tình bày tỏ lòng biết ơn đối phương.” Đợi sau khi bình định được viên ngôi, hai người chúng ta tất nhiên sẽ đến phủ quây rầy. Lúc đó chúng ta sẽ không say không nghỉ!”

“Cần gì phải xen vào, hôm nay có thể say!” Độc Cô Lâm giờ chén rượu trước mặt lên, lớn tiếng đề nghị.

“Không say không về!” Mọi người đều mang tâm trạng và mục đích tới đây, giờ phút này cùng giờ chén rượu lên.

Khách nhân ngồi ghế khách cũng không nhiều lắm, vừa rồi Tần thúc Bảo cẩn thận đến thế quả thật có chút không cần

thiết. Ngồi bên cạnh Lý Húc, Độc Cô Lâm là người hần quen biết với La Sĩ quen biết, làm người vẫn luôn đáng tin cậy. Mà Lý Thế Dân thân là nhị công tử của phủ Đường công, nói vậy cũng không khinh thường việc đăng cáo đồng liêu là công lao., Việc sỉ nhục gia môn, về phần hai người Mộ Dung La và Lý An Viễn ngồi phía dưới, hai người bọn họ là Lý Thế Dân mang tới, nghe nói nguyên lai cũng là Húc Tử cự bộ, làm người chắc chắn rất bền bỉ.

“Không say không về! Làm!” La Sĩ Tín đúng là hơi uống quá nhiều, sau khi mọi người nâng chén cạn, hần lại giơ chén rượu không, lải nhải: “Trọng Kiên, ta không phải kiêng kị ghen tỵ với ngươi. Nhưng lần này bệ hạ đích xác không công bằng. Trừ ngươi và Lý Nhị công tử ra, đối với những người khác đều có công bất hòa. Đặc biệt là đối với tướng sĩ thủ thành., Hai ngày nay ta nghe nói, Hoàng Thượng lúc trước dùng đến bọn họ, mỗi người đáp ứng một chức quan Lục phẩm. Chuyện hôm nay đã qua, dứt khoát không đề cập đến chuyện này nữa! Các huynh đệ cực kỳ tức giận, thề sẽ không bao giờ bán mạng cho triều đình nữa!”

“Sĩ sĩ, ngươi uống nhiều thật rồi đấy!” Tần thúc Bảo đoạt lấy chén rượu mà La Sĩ đưa tin, lớn tiếng quát. Lý Húc bây giờ là vô địch Đại tướng quân, cấp bậc còn cao hơn bọn họ rất nhiều. Vừa mới nhận được thánh ân, tâm tư chưa chắc đã cùng một dạng.

“Nhiều cái gì?” La sĩ thư liên tiếp liếc mắt nhìn Tần thúc Bảo, vẫn tiếp tục giải thích.” Dù là đối với Trọng Kiên, hần cũng chỉ là mơ hồ hồ, chợt lạnh chợt nóng. Nếu hần thưởng thức Trọng Kiên như vậy, vì sao mấy năm nay không truy cứu ai âm thầm lệnh ngáng chân quân thần bọn họ? Vì sao không hỏi một chút năm ngoái khi chinh phạt Đông, Trọng Kiên vì sao ngay cả tin tức triều đình cũng không thu được?”

Lời này hỏi có lý, trong số mọi người đều không cách nào phản bác. Khi Dương Quảng muốn Lý Húc đến Tề quận, quả thật đã đáp ứng đối phương không bao lâu liền gọi y trở về. Nhưng đây là hai năm từ biệt, ngay cả sự hứa hẹn đi theo Lý Húc cũng quên sạch sẽ. Mặc dù sau đó Dương Quảng giải thích rõ ràng mọi chuyện., Cũng bị xử phạt một kẻ chịu tội

thay. Nhưng mấy ngày nay Bùi Tục Lập, đám người Ngu Thế Cơ đối với hàng rào của Lý Húc bày ra rõ ràng, Dương Quảng tận mắt nhìn thấy, lại không muốn truy cứu.

“Ta ngược lại không quan tâm trong triều đình hay là địa phương. Hai năm nay theo Trương Tu Đà lão tướng quân học được không ít thứ, cũng có được ở chỗ Trọng Mộc, thúc Bảo và sĩ nhân. Nếu không phải bệ hạ chỉ định phạm vi phòng thủ của ta, ta ngược lại thà theo các người trở về Đông quận!” Lý Húc buông chén rượu xuống, thẳng thắn nói.

Hắn có thể hiểu được sự mất mát trong lòng La Sĩ và Tần thúc bảo. Cũng khó trách La Sĩ oán giận, triều đình xử lý việc phong thưởng thật sự không công bằng. Ba người một đường Bắc Lai, công lao cũng không sai biệt lắm. Bản thân hắn thăng liền mấy cấp, nhảy một cái trở thành quán quân quán quân, mở phủ kiến nha., La hai người chỉ được hai tên kỵ úy tán huân, chức quan một chút cũng không tăng. Cái gọi là trở lại dưới trướng Trương Tu Đà mới do lão tướng quân sử dụng cũng chỉ là nói suông, thực chức của Trương Tu Đà là Huỳnh Dương Thông, dưới trướng trống rỗng lớn nhất bất quá là Đô úy cùng phó đô úy, đã không sai biệt lắm so với cấp bậc quan tước hiện tại của hai người Tần, La hai người.

“Tốt, đây mới là Trọng Kiên mà ta biết, nghĩa bạc vân thiên. Mấy năm nay chúng ta đi trước trọng mộc, sau lại đi. Hai ngày nữa không biết ai đã đi rồi...” Cánh tay La sĩ buông thông, đầu nghiêng ở trên bàn ngủ.

Lý Húc nhẹ nhàng thở dài, ra ngoài gọi hai thân vệ, ra lệnh cho bọn họ mang lá thư đã say rượu lên phòng khách nghỉ ngơi. Nghĩ đến đây không biết khi nào mới gặp lại đám người Tần thúc bảo, trong lòng hắn cũng rất mất mát, giống như là mất đi thứ gì đó vô cùng trọng yếu. Nhưng thời cuộc lại như vậy, hắn lại không thể mở miệng giữ đối phương lại.

“Người đừng để ý đến thư của đạo sĩ, hắn đã uống nhiều rồi. Người có thể đem chiến mã cùng đồ quân nhu đánh giá nhiều như vậy ra đưa cho Trương lão tướng quân, đủ thấy người như người trọng tình nghĩa. Về phần làm quan ở đâu, những người như chúng ta ăn cơm bằng dũng lực còn không phải là vì mưu

cầu công danh, phong thê tử! Sao lại không có lý nào không đưa tới cửa?” Tần thúc thấy Lý Húc hưng phấn rồi, không khỏi áy náy nói.

Hắn phụng công danh Tự Tại lập tức lấy ngay, cho dù nhất thời vận khí không tốt, chỉ cần râu quai nón trong tay là được., Tương lai luôn có một ngày xuất hiện. Huống hồ Lý Húc được Dương Quảng điều về từ quận binh, tương đương với việc giúp hắn một lần nữa thấy được hy vọng kế thừa y bát của Trương Tu Đà. Nếu không chỉ cần Lý Húc ở lại quận binh thêm một khắc, loại uy hiếp vô hình này sẽ luôn luôn duy trì. Tần thúc bảo không quan tâm làm một trận tranh đấu quân tử với Húc Tử, nhưng ông biết mình không có nửa phần nắm chắc chiến thắng.

Lý Húc tuổi còn trẻ hơn hắn hai mươi, kinh nghiệm chiến đấu và võ nghệ đều tăng trưởng ngày một. Mà năng lực của hắn đã phát triển đến đỉnh, theo năm tháng chuyển động sẽ chỉ từng chút một yếu đi. Còn có một điểm hắn không so được chính là, Lý Húc phía sau còn có Lý Uyên và Dương Quảng, mà bảo vật mà Tần thúc hắn có thể dựa vào chỉ là dưới khổ cưỡi ngựa và trong tay.

“Tần nhị ca không cần khách khí. Huynh đệ quận Tề chúng ta cuộc sống quá khó khăn, trong lòng ta còn không rõ sao? Người cùng sĩ tin áp giải những đồ quân nhu này trước. Đợi chút thời gian, ta đến nhậm chức, nếu có thể chuẩn bị, sẽ thay huynh đệ chúng ta chuẩn bị một chút!” Lý Húc không hiểu rõ tâm tình Tần thúc bảo giờ phút này phức tạp, cười cười đồng ý.

Trong mắt Húc Tử, Tần thúc bảo so với mọi người lớn hơn hai mươi tuổi, quan trường kinh lịch rất nhiều, cho nên làm việc khó tránh khỏi câu nệ. Nhưng ông không nghĩ bởi vì chức vị của mình thay đổi, liền cùng Tần., Cảm tình của đám người La tộc trở nên xa lạ. Hơn hai năm nay, ba người kẻ vai chiến đấu, đã kết thành tình nghĩa vô cùng thâm hậu. Nếu không phải vì bên người Trương Tu Đà thiếu một cánh tay, Lý Húc thậm chí hi vọng giữ Tần thúc cùng La Sĩ lại trong quân đội của mình, ba người tiếp tục hòa vào họa phúc.

Làm như vậy đối với Tần, La hai người mà nói là một cơ hội thăng chức khó có được. Nhưng làm như vậy, sẽ hại Trương Tu Đà, Húc Tử luôn có cảm giác vừa là thầy vừa là bạn. Hấn sẽ không kéo chân đối phương, lúc có thể giúp đối phương xuất lực, hấn cũng không keo kiệt chút nào.

“Không biết Trương lão tướng quân ủy khuất như thế. Nếu không, Lý gia Hà Đông ta cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Thúc Bảo huynh mang theo quân nhu Lý đại ca phân cho quay về trước, ngày sau nếu là phương diện lương thực có khó khăn gì, nhờ người báo tin cho Hà Đông, gia phụ nhất định sẽ hết sức giúp Trương lão tướng quân chuẩn bị!” Thấy Húc Tử ứng đối được lạc lõng hào phóng, Lý Thế Dân cũng không cam lòng người sau, chủ động đáp ứng giúp quân binh giải quyết một bộ phận tiếp tế.

Từ khi gặp lại đám người Húc Tử trên đường, Lý Thế Dân liền nhìn chằm chằm Tần thúc bảo và La Sĩ. Ở trong mắt hấn, Tần, La nhị tướng đều có dũng khí vạn người không thể đỡ. Mà trước mắt, thứ mà Đường công phủ thiếu nhất chính là kinh nghiệm tác chiến vừa có, lại có được thân thủ cao cường. Hiện giờ Lý Húc đã trở thành thịt mỡ trong mắt rất nhiều gia tộc, Đường công phủ tự nhiên không có hy vọng thu nó vào trướng. Nhưng Tần thúc bảo và La sĩ vô chủ Lương Chử, vô luận nhà ai có được hai con Thiên Lý Câu này, trong loạn thế tất nhiên như hổ thêm cánh.

Dựa theo dự định ban đầu của Lý Thế Dân, ông ta chuẩn bị hai người Tần thúc bảo và La Sĩ gặp qua Dương Quảng, đối với biểu hiện hoàn toàn thất vọng của triều đình lập tức tiến hành mời chào. Ông ta có mười phần nắm chắc cho rằng, Dương Quảng mặc dù rất thương thức. Nhưng không hiểu được cách dùng trọng dụng tài tướng như Tần thúc bảo và La Sĩ Tín. Các thế gia đại tộc ở Đại Tùy triều sớm đã tạo thành một bức tường, không có sự tình nhất định, căn bản từ một bên tường cao này xuyên qua sang bên kia. Hành vận tiểu tử như Lý Húc là trường hợp đặc biệt duy nhất trong mấy chục năm qua. Tần thúc bảo và La Sĩ tin tưởng hai người trong mắt Lý Thế Dân không sai biệt lắm, cho nên đã định trước con đường làm quan của bọn họ sẽ vô cùng bấp bênh.

Mà Đường công phủ đã không giống hai năm trước. Bây giờ Lý Uyên thân là đại tỵ ở Hà Đông an ủi, quyền cao chức trọng. Nếu Tần thúc bảo và La Sĩ tin rằng tiếp nhận lời mời chào, Lý gia sẽ an bài cho hai người quận thừa, quận trưởng các chức vụ, hầu như dễ như trở bàn tay.

Làm Lý Thế Dân tuyệt đối không nghĩ tới, Lý Húc lại cầm đầu vận may, thoáng cái đã trở thành quan tướng quân quán quân., Sáu Quận đại tỵ an ủi đại tỵ. Mặc dù so với Đường công Lý Uyên với các chư hầu quyền lực toàn bộ con sông phía đông, địa bàn Lý Húc không chế không thể so sánh với ngày thường. Nhưng ở phương diện quân chức, Lý Húc có thể cung cấp cho Tần thúc và La Sĩ Bảo, không gian lại ưu việt hơn so với Lý Uyên có thể cung cấp thông tin nhiều hơn. Đi theo sau Lý Húc là Lý Húc., Tần thúc bảo và La sĩ tin tưởng dễ dàng lên tới tứ phẩm lang tướng, thậm chí còn cao hơn. Nếu ở vào vị trí giống như Tần, La nhị tướng quân, Lý Thế Dân biết mình khẳng định lựa chọn đại tướng quân Lý Húc nhận quân ân chính long mà không lựa chọn tiền đồ không rõ là Đường Công Lý Uyên.

Cho nên, Lý Thế Dân thông minh không thể không lùi lại câu việc khác. Đại diện cho gia tộc của mình và Lý Húc, Tần thúc bảo vật., Ba người La Sĩ tin tưởng ba người tạo thành thế lực mới để giao hảo. Dựa theo suy đoán của hắn, rất nhanh Lý Húc sẽ lợi dụng chức quyền trong tay đem Tần thúc và La Sĩ tin tưởng đến dưới trướng của hắn. Cái thế lực mới tinh tướng tinh dũng này giao thiệp giữa hai bờ sông phía bắc Hà Đông, cùng chủ nhân bảo trì một mối quan hệ tốt đẹp, đối với sự phát triển của gia tộc Đường Công rất quan trọng!

Đây cũng là nguyên nhân Lý Thế Dân hôm nay không mang hai người Trưởng Tôn Vô Kỵ và Hầu Quân Tập mà mang theo Mộ Dung La và Lý An Viễn đến đây bái kiến lão bằng hữu. Hắn cần mượn danh dự của hai người Mộ Dung La và Lý An Viễn., Gọi lại một ít ký ức trong quá khứ của Lý Húc, đồng thời cũng làm cho hắn nhớ tới kẻ thù chung của hai nhà., Đối với tương lai của hai nhà hợp tác không phải không có lợi. Nhưng tình huống thứ hai khiến Lý Thế Dân không ngờ tới, Húc Tử cho tới giờ vẫn không chủ động mời chào Tần thúc bảo và La Sĩ, mà Tần thúc bảo và La Sĩ tin tưởng hai người

tuy rằng đối với triều đình keo kiệt có chút bất mãn, nhưng cũng không chủ động đề xuất ra hiệu lực của mình dưới trướng Lý Húc!

“Thật sự là ba tên quái lạ nhưng đều đáng tôn kính.” Lý Thế Dân kinh ngạc nghĩ, đồng thời càng thêm khát vọng lưu lại ấn tượng sâu sắc đối phương. Hắn vội vàng đưa ra hứa hẹn, nguyện giải quyết hàng lông mày cho sĩ tốt của Tề quận. Khoảng cách giữa các quận phía nam Hà Đông chỉ có một mặt nước cách nhau, làm thế gia đại tộc thịnh vượng gần trăm năm, Lý gia muốn thông qua nơi đó cung cấp một ít sự ủng hộ cho quận binh của Trương Tu Đà, đích xác cũng dễ như trở bàn tay.

Thế nhưng, tình huống thứ ba diễn ra vượt quá dự liệu của Lý Thế Dân. Không đợi Tần thúc và La Sĩ tin tưởng, trượng nghĩa giúp đỡ của Lý gia Thái Nguyên đã tỏ vẻ cảm tạ, vẫn lạnh lùng nhìn xem Độc Cô Lâm thay đổi phong vân trên bàn rượu đột nhiên mở miệng.” Trọng Kiên và thế dân vội vàng giúp Trương lão tướng quân., Xin hãy tranh thủ cơ hội trong mấy ngày tới, còn về ý định vận chuyển tiếp tế cho Huỳnh Dương sau này không thể thực hiện được, hai vị trong tương lai cũng tuyệt đối không nên làm như vậy!”

Chương thứ năm: Quân ân (Bốn)

“Trọng Mộc (Độc Cô huynh) vì sao nói ra lời ấy, chẳng lẽ có người còn có thể mượn cơ hội sinh sự sao?” Nghe Độc Cô Lâm nói trịnh trọng, Húc Tử và Lý Thế Dân trăm miệng một lời truy hỏi.

“Lệnh tôn đại nhân phụng chỉ an ủi Hà Đông, Trọng Kiên lĩnh mệnh an ủi sáu quận Hà Bắc, mặc dù địa vực quản lý sai biệt rất lớn, nhưng nhìn từ góc độ này của ta thì Trọng Kiên nhận lệnh an ủi, Đô Quyền so với chư hầu một phương!” Độc Cô Lâm ném mạnh chén rượu lên trên mặt bàn, cười lạnh nói: “Tuy sĩ tốt dưới trướng Trương lão tướng quân không nhiều lắm, nhưng cũng là binh lính duy nhất có chiến thắng ở gần Đông Đô, trong mắt triều đình có thể nói là đệ nhất tinh nhuệ thiên hạ! Hai tên quan binh Phong Cương các ngươi cấu kết với trọng binh phụ cận Đông Đô, chẳng lẽ còn trông cậy vào triều đình làm như không thấy sao?”

Giọng nói của hắn không cao, nhưng câu nói như tiếng sấm trên trời, hỏi Húc Tử và thế dân không cười nổi nữa, chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh từ sống lưng bay lên từ sau gáy, trên người lạnh lẽo khó chịu nói không nên lời.

Hai người, một người cả năm đều vui đầu vào chiến sự, vốn đối với hoạt động của quan trường đã không còn nhiều. Một người khác kể từ sau khi chưởng binh năm ngoái đã đánh đâu thắng đó, tự thấy chuyện trong thiên hạ không gì không làm được. Bởi vậy cũng cảm thấy giúp đỡ Trương Tu Đà một tay là vô cùng đơn giản, việc này đối với quốc gia có lợi, chính mình lại thuận tiện biểu đạt thành ý đối với lão tướng quân, như thế nào mà không làm!

Nhưng Độc Cô Lâm là hoàng thân quốc thích từ trong vòng xoáy tranh đấu quyền lực lớn lên. Trong hơn nửa năm gần đây lại không ngừng đấu đá cùng người khác, không thể nói là đã rèn luyện ánh mắt như đuốc, so với hai Lý tướng quân còn tốt hơn., Nhưng cũng coi như là nhìn rõ mọi việc. Bởi vậy, trong mắt Lý Húc và thế dân là đang dẫn dắt lẫn nhau, theo hắn thấy

thì đó là hành động dẫn lửa thiêu thân. Làm không tốt chẳng những không giúp được Trương Tu Đà, mà thậm chí ngay cả thanh danh và danh của lão tướng quân cũng bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

“Độc Cô huynh hẳn là biết hai người chúng ta cũng không có ác ý!” Lý Thế Dân ý thức được tính chất nghiêm trọng của sự việc, tay vịn bàn, lớn tiếng cãi.

“Ta biết vô dụng. Lệnh tôn trong triều không thiếu kẻ thù, mà Trọng Kiên cùng Vũ Văn gia cũng thế như nước với lửa!” Độc Cô Lâm lắc đầu cười khò, “Nếu thế dân không tin lời ta nói, cứ trở về thương lượng với Đường công. Xem lão nhân gia Đường công có chịu nghe theo đề nghị của ngươi hay không!”

Nói xong, hắn xách la sĩ thư dưới chân lên, đặt vò rượu dưới chân, uống một hơi cạn sạch non nửa vò rượu. Sau đó thở dài một hơi, biểu lộ trên mặt vô hạn tiêu điều.

Đây chính là đại Tùy hắn ta thề sống chết bảo vệ, luôn luôn đề phòng đối ngoại khẩu trọng đối với mình. Đây là triều đình hắn ta vì thế cúc cung tận tụy, lửa dã bên ngoài đã đốt đến cửa sổ, người bên trong vẫn còn bận rộn thi đấu phá phòng đào góc tường. Về phần cả tòa cao tầng có nghiêng đổ hay không, mọi người hoặc là làm như không thấy, hoặc là nhìn thấy không chút quan tâm.

“Độc Cô huynh chỉ điểm đúng, thế dân quả thực lỗ mãng!” Lý Thế Dân biết đối phương là một phen hảo tâm, đứng lên trịnh trọng nói lời cảm tạ.

“Ngươi không phải lỗ mãng, mà là không đủ lịch duyệt!” Độc Cô Lâm cười lắc đầu, trên mặt tái nhợt vì rượu mạnh tác dụng của rượu mạnh nổi lên một đoàn Đà Hồng.” Về phần Trọng Kiên, người mặc dù đã đứng trong hàng ngũ Phong Cương, nhưng chuyện của quan trường vẫn cần phải học từ đâu!

“Tạ Trọng Mộc chỉ điểm!” Lý Húc cũng nâng vò rượu bên cạnh lên, quơ quơ về phía Độc Cô Lâm, sau đó ngửa đầu uống mấy ngụm lớn. Sau khi uống xong, hắn lấy tay lau miệng, thấp giọng thở dài: “Đáng tiếc lần này ở chung với Trọng Mộc quá

ngắn, nếu không rất nhiều chi tiết còn có thể gặp mặt thỉnh giáo!”

Đây là một câu nói thật lòng. Tầm mắt con người đều bị vị trí hạn chế của nó. So với Độc Cô Lâm và Lý Thế Dân được quyền mưu kế từ thuở nhỏ, hiểu biết của Húc Tử đối với quan trường ngay cả một ngón tay của đối phương cũng không bằng. Mà những thứ này ở trong sách của phu tử lưu lại không có ghi chép gì, Húc Tử học được toàn bộ sở học của bình sinh, không có nửa điểm có thể sử dụng trong tranh đấu ở quan trường.

“Mấy huynh đệ chúng ta từ biệt lần này, không biết còn có cơ hội gặp mặt hay không.” Độc Cô Lâm biết Lý Húc cần gì nhất, cười cười nói: “Cho nên ta cũng không giúp được người nhiều. Nhưng người đã mở phủ nha, điều quan trọng nhất là làm hai chuyện...”

Ngữ khí hắn nói chuyện rất trầm thấp, nghe vào tai người khác đặc biệt giống bí quyết. Câu được Húc Tử cũng thương cảm theo, nhếch nhếch miệng, cười lớn hứa hẹn: “Hai món nào, trọng mặc cứ việc nói. Ta tương lai làm theo lời người là được!”

“Vật thứ nhất chính là thừa dịp trước khi nhập trách đã kết giao mấy vị quyền thần trong triều. Ta biết trong lòng người xem thường bọn hắn, nhưng những người này thành sự không đủ, bại trận lại luôn thuận buồm xuôi gió. Người muốn làm ở vị trí đại tổng quản của Tiểu Dương quân một thời gian dài, nhất định phải học được cúi người trước mặt người khác!” Độc Cô Lâm không chút khách khí, tại đương trường liền chỉ ra chỗ không đủ của Lý Húc khi làm người khác.

“Chỉ sợ ta chịu khúm núm, những tên kia lại cự tuyệt người ngoài ngàn dặm.” Lý Húc suy nghĩ một chút, lắc đầu cười khỏ.

“Bằng không, bọn họ trước tiên gạt người ra, là bởi vì không muốn người được ra mặt. Bây giờ người đã ra mặt, trừ kẻ thù của Vũ Văn gia ra, những người khác sẽ không tiếp tục gạt người ra nữa. Trái lại, ở trong mấy ngày này, khẳng định có người sẽ chủ động hướng người chào hỏi!” Trải qua nhiều lần,

Độc Cô Lâm có thể nói là biết rõ đặc điểm hành vi của các triều thần.

Nguyên lai mọi người không có ý định để cho Lý Húc ra mặt, cho nên vô luận có cừ oán hay không cừ đều muốn tiến lên hung hăng đập một cước. Hiện giờ đá kê chân ngày xưa đã tiến nhập triều đình, mấy đại thế gia đối với sách lược xử trí của hắn không thể tiếp tục giẫm đạp nữa, mà là biến thành tranh nhau kết giao. Về phần ân oán trước kia, mọi người coi như là đang nói đùa. Chỉ cần Lý Húc không chủ động nhắc tới, bọn họ vui vẻ quên sạch sẽ.

“Người bây giờ đã tự thành một cỗ thế lực, không phải vạn bất đắc dĩ, ai sẽ không gây phiền toái cho người nữa, để tránh người cắn ngược lại, để cho bọn họ nguyên khí của mình đại thương!” Độc Cô Lâm cười khỏ, tiếp tục giải thích. “Bùi Thế Trung, Ngu Thế Cơ, Vũ Văn thuật lại những người này nhìn như bền chắc như thép, kỳ thật tranh cãi với nhau cũng phi thường lợi hại, vô luận nhà ai bị thương, mấy nhà khác khẳng định sẽ không chút khách khí mà nhào tới!”

Đây chính là quy tắc của quan trường Đại Tùy, lúc trước Lý Húc cảm giác được một ít, nhưng xa xa không nói thẳng như Độc Cô Lâm. Tâm tư của hắn không ở đây, nhưng lĩnh ngộ lực lại không kém chút nào, qua một chút chỉ điểm của đối phương, sương mù trước mắt cũng đã mở rộng hơn rất nhiều. “Thật ra những bộ lạc ở đây khác biệt không lớn, đều dựa vào thực lực để nói chuyện. Thực lực mạnh mẽ, mọi người liền tranh nhau kết giao, thực lực yếu thì mỗi người đều bỏ đá xuống giếng!”

“Người có thể nghĩ như vậy là tốt rồi. Ta thấy thượng thư bộ binh Triệu Hiếu mới có chút giao tình với người. Người này xưa nay rất thân thiết với Bùi Quý củ, có thể giúp người dùng kim chỉ dẫn. Tới hộ nhi tướng quân luôn coi trọng người, lúc có cơ hội sẽ có cơ hội., Người cũng nên tới chỗ lão tướng quân chào hỏi!” Độc Cô Lâm thấy Lý Húc nho tử dạy dỗ, trên mặt lộ ra vài phần vui mừng. Đợi tới khi Lý Húc tỏ vẻ dặn dò hắn nhớ kỹ lại tất cả, hắn lại nhấp một ngụm rượu, kể về việc quan trọng thứ hai bức bách của đối phương.

“Có câu, trong triều có người giỏi làm quan. Bọn họ cho dù không thể hỗ trợ, có thể kịp thời truyền một chút tin tức cho người cũng tốt. Ngoài ra, nếu muốn ngồi vững chắc ở vị trí kia, người nhất định phải tự mình tìm một ít cánh tay đắc lực!”

Điều này, Lý Húc đã sớm hiểu rõ. Năm xưa nếu hắn thành lập một chi tộc tuyệt đối ở hùng vũ doanh, cũng không đến mức bị người Vũ Văn dễ dàng chen lấn bỏ đi. Người ta luôn phải chịu thiệt thòi mới có thể học được, người khác hảo tâm dạy bảo, vĩnh viễn không nhớ kỹ thứ mình cảm ngộ được. Hắn nhớ kỹ giáo huấn ngày đó, nhưng cụ thể làm như thế nào, lại không có chút đầu mối.

“Giáo úy Trương Giang có thể lưu lại cho người, người vừa mới đi, bên cạnh không thể không có một huynh đệ nào quen thuộc! Ta nói với hắn việc này, hắn cũng nguyện ý tiếp tục nghe theo sự điều khiển của người!” Tần thúc bảo thấy Độc Cô Lâm đã nói rõ ràng, cũng không quanh co nhiều nữa, trực tiếp thay Lý Húc an bài cho một dòng chính.

“Đa tạ Tần nhị ca!” Lý Húc cười chấp tay.

“Không cần khách khí. Gia quyến của người, ta cũng sẽ mau chóng phái người hộ tống đến Bắc Lăng!” Tần thúc đưa cho Lý Húc một khuôn mặt tươi cười thẳng thắn, trịnh trọng hứa hẹn.

Bốn mắt hai người giao nhau, đều cảm thấy có một thứ gì đó ấm áp chảy trong lòng. Kể vai chiến đấu hơn hai năm, mặc dù trong lòng hai bên đều giấu đi một chút ý niệm trong đầu, nhưng thực tế xung đột lại rất ít phát sinh. Đặc biệt là tại thời khắc chia cách này, ngăn cách rất nhỏ đã bị sự hảo hữu của Bành Dương cọ rửa sạch sẽ.

“Uống rượu! Rót rượu! Có thể kết giao bằng hữu như Tần nhị ca cùng Độc Cô huynh, Lý mỗ tam sinh hữu hạnh phúc!” Không đợi Lý Húc mở miệng, Lý Thế Dân thay hắn nói ra những điều mình muốn nói.

“Nào, hôm nay chúng ta không say không nghỉ!” Độc Cô Lâm lớn tiếng đáp lại. Mấy người lại lần thứ hai rót đầy chén rượu, thoải mái chèn chén. Vừa uống, Lý Húc vừa thỉnh giáo khai phủ

kiến nha cùng chi tiết quan viên địa phương giao tiếp. Độc Cô Lâm biết gì nói vậy., Nói không dứt lời, Tần thúc bảo thì ở bên cạnh căn cứ quan sát của mình lĩnh ngộ không ngừng bổ sung; thấy mọi người nói náo nhiệt, Lý Thế Dân cũng không giấu giếm, thỉnh thoảng đem một ít quy củ quen thuộc quản lý phụ tá của phủ Đường Công thuật lại, cùng lời nói của hai người Độc Cô Lâm và Tần thúc bảo kiểm chứng lẫn nhau. Máy hảo hữu nói chuyện một chút, ngược lại cũng quy hoạch đại khái sự tình của Húc Tử.

Đối chiếu với hai gian phòng của phủ Đường công, tuy địa bàn quản hạt của Lý Húc hơi nhỏ, nhưng quyền hạn lại càng thêm linh hoạt. Đường Công Lý Uyên tuy phụng chỉ an ủi Hà Đông, có quyền từ chức quan quan viên quận miễn, nhưng trong tay không có chưởng binh., Bởi vậy nhân thủ có thể an bài trong quân vô cùng hữu hạn, khi làm việc cũng chịu không chế khắp nơi. Mà bản thân Lý Húc chính là đại tổng quản của Kinh Dương quân, thân tín dưới trướng an bài danh chính ngôn thuận, cho nên cũng dễ dàng buông lỏng tay chân.

“Nói thật, ta cũng có chút hâm mộ vận khí của Trọng Kiên huynh đấy!” Nói đến khuỷu tay trùng điệp của cha mình, Lý Thế Dân vừa cười vừa nói.

“Phủ Đường công chính là thế gia trăm năm, gốc rễ vững chắc. Ta chỉ là một lá bèo, trong tay có một đồng cáo thần, nhưng ngay cả một cái thân tín cũng không chiêu mộ được!” Lý Húc nhún nhún vai, đáp lại có chút tiếc nuối.

“Thật ra trước mắt Lý tướng quân còn có một cơ hội rất tốt!” Nghe Lý Húc thẳng thắn nói, Mộ Dung La đi theo Lý Thế Dân tới dự tiệc, nhìn thiếu chủ nhà mình một chút, sau đó đứng dậy, lớn tiếng nhắc nhở.

Chương thứ năm: Quân ân (4)

Thấy ánh mắt Lý Thế Dân, Độc Cô Lâm và Húc Tử đều bị mình hấp dẫn, trong lòng Mộ Dung La không khỏi có chút khẩn trương. “Đương nhiên, năm đó rất nhiều huynh đệ hùng vũ doanh cũng bị thu hút., Kỳ thật, thật ra là vô cùng bội phục Lý tướng quân! Trước mắt tướng quân nếu đã có thể mở phủ nha, vì sao không gọi một ít huynh đệ đến giúp đỡ? Bọn họ vì Lý tướng quân, thế nhưng là trong gió lửa cũng nguyện ý đi! Một ngày trước liền chết tố cáo chuyện Vũ Văn gia trộm bán quân lương chính là để tướng quân có thể trở về Hùng Võ doanh!”

“Mộ Dung huynh xin nói kỹ càng một chút! Đạo lấy sổ sách đến cùng là xảy ra chuyện gì?” Lý Húc kinh hãi, vội vàng truy hỏi. Một ngày gần đây, hẳn đối với chuyện nhà ăn trộm quân lương của Vũ Văn gia bị người ta vạch trần cũng có nghe qua. Trong quân đồn đãi., Ngay trong đêm một ngày hỗ trợ cho binh mã truy sát người Đột Quyết, có mấy quan quân cấp thấp của Hùng Võ doanh trộm đi sổ sách giao dịch của Vũ Văn gia và Đột Quyết, liền chết đưa tới trước mặt Dương Quảng. Hành động này đột nhiên phát sinh., Thiếu chút nữa dẫn phát một trận tranh đấu giữa Hùng Võ doanh và Ngự Lâm quân. May mà Vũ Văn sĩ cùng ra mặt đại nghĩa diệt thân, mới ngăn lại một hồi tai nạn. Mà Vũ Văn gia tộc cũng bởi vì biểu hiện của sĩ hậu có thể bảo toàn, trừ hóa cùng trí tuệ bị biếm làm gia nô, thực lực chính thể không chịu bất cứ ảnh hưởng gì.

Mộ Dung La lại nhìn thoáng qua Lý Thế Dân, từ trong ánh mắt của đôi phương nhìn ra vẻ khích lệ nồng đậm. Hắn bình ổn cảm xúc của mình một chút, tiếp tục nói: “Năm đó Lý tướng quân bị Vũ Văn thuật lại lão tặc ép đi, trong lòng mọi người đều rất bất mãn., Nhưng tướng quân không muốn gây sự, chúng ta cũng chỉ có thể nhìn. Tướng quân đi được vài ngày, Vũ Văn gia đã bắt đầu trắng trợn sắp xếp tư nhân cho Hùng Võ doanh. Những tên kia bản lãnh không tốt, làm người lại rất ương ngạnh. Vũ Văn sĩ và tướng quân tận lực đối xử bình đẳng với tất cả huynh đệ., Nhưng hẳn dù sao cũng mang

họ Vũ Văn, xử sự rất khó xử lý. Huynh đệ không chịu nổi việc người Vũ Văn gia khi dễ, có người liền tìm đường mà đi. Thật sự chẳng có cách nào, ngày ngày ngóng trông Lý tướng quân trở về thay mọi người ra mặt!”

“Là năm đó ta làm việc lỗ mãng, liên lụy mọi người!” Lý Húc tự mình rót cho mình một chén rượu, áy náy nói. Năm đó hấn sợ dĩ không hề giã dựa liền rời đi, một là bởi vì mình đích xác có nhược điểm nắm trong tay Vũ Văn thuật lại., Cho dù chống lại, cũng vô lực cải biến kết cục bị đuổi ra khỏi cửa. Hai là bởi vì không thể chịu được sự bán đứng của Trương Tú. Nếu như ngay cả người hưởng lợi nhiều nhất, người gần đây quan hệ huyết mạch cũng phản bội, hấn không biết trong các huynh đệ còn lại có bao nhiêu người chịu cùng tiến cùng lui với mình!

“Ta không có ý trách cứ tướng quân. Thực lực của tướng quân năm đó, đích xác là không cách nào chống lại lão tặc Vũ Văn.” Mộ Dung La lắc đầu, tiếp tục nói. Con người rất thực tế, nếu không phải mấy năm nay bị Vũ Văn gia lấn áp., Phỏng chừng rất nhiều người sẽ không nhớ được chỗ tốt của Lý Húc: “Nếu như năm đó đổi lại chức vị của ta, kết cục của ta sẽ càng thảm hại. Các huynh đệ ở lại đây sẽ cùng Vũ Văn gia tích oán càng sâu, khổ nỗi không tìm được cơ hội trả thù. Mà khi phát hiện Đột Quyết đã lui binh, trong quân lại đồn rằng Hoàng thượng chuẩn bị nuốt lời, không thực hiện lời hứa khích lệ mọi người thủ thành!”

Đây không phải lời đồn, mà là sự thật! Trên mặt mấy người tham gia cuộc thảo luận đều treo đầy nụ cười khổ. Dương Quảng cùng chư vị đại thần căn bản không quan tâm đến hậu quả dài lâu, hoặc là nói, bọn họ quan tâm, nhưng cũng không để ý tới nữa.

“Có người liền đề nghị, nói nếu như để Lý tướng quân trở về, chắc chắn mọi người sẽ không bị lừa nhiều lần như hiện tại. Có người liền nghĩ ra một biện pháp, đó chính là đem chuyện Vũ Văn gia tư bán quân lương dâng lên trời nghe. Đêm đó bảy cân, bọn Đại Ngưu và Ngô Nghiễm liền mang theo hơn năm mươi huynh đệ lên vào Ngự Lâm quân trộm sổ vốn., Lúc đi ra, thân tín bị Vũ Văn hóa cùng phát hiện, một đường đuổi giết đến cửa hành cung. Tàn Hành Sư dẫn đội cứu viện không kịp,

trơ mắt nhìn các huynh đệ ùn ùn ngã xuống dưới đao văn hóa! Huynh đệ năm mươi ba người, còn sống trở về chỉ có hai người Đại Nguru và Triệu Tử Minh. Hơn nữa hai người bọn họ đều bị trọng thương, đến nay vẫn hôn mê bất tỉnh.”

Vành mắt Mộ Dung La ửng đỏ, nắm đấm xiết lại. Năm mươi mấy sinh mệnh, trong đó còn có ba giáo úy, một tên binh úy, một tên tòng quân, cuối cùng chỉ đổi lại kết cục là Vũ văn hóa và huynh đệ bị giáng chức về nhà. Bán quân lương, cấu kết với giặc ngoài, nếu là người bình thường phạm tội này, chỉ sợ đã sớm bị tru di ba tộc. Vũ Văn gia phạm tội, nhưng lại bình yên vô sự.

Đây chính là triều đình Đại Tùy, thứ dân hơi chút mất mát, đó là tội không thể tha thứ. Mà quan viên và con cháu thế gia cho dù giết người bán nước, thì cũng có thể thông cảm. Lý Húc cảm thấy trong lòng đau như cắt, có cảm giác ghen ngào. Hắn lại bùng một bình rượu đổ vào miệng, đồng thời cảm thụ mùi vị nóng bỏng kia, mạnh mẽ đè nén lửa giận của mình lại.

Hắn đã là Đại tướng quân quán quân, biên cương đại quan. Hắn phải khắc chế tâm tình của mình, duy trì tư duy tỉnh táo.” Mộ Dung huynh đề nghị ta đào hết huynh đệ của Hùng Võ doanh năm đó đến đây sao? Ta dùng thủ đoạn gì mới có thể khiến mọi người thuận lợi tới đây, không đến mức bị cố ý của một số người nào đó làm khó dễ?”

“Mấy năm qua huynh đệ chúng ta rời đi, tản đi hết, ở lại Hùng Võ doanh cũng không nhiều. Đêm đó lại uổng mạng không ít, trong những quan quân còn lại, không thuộc về Vũ Văn gia nhất hệ chỉ có mười mấy người. Bộ hạ đã phong người làm Đại tướng quân Quan Quân, người tuyển mấy người phụ tá ở trong bộ tộc cũ, không ai có thể nói ra những lời vô nghĩa!” Mộ Dung La dừng một chút, không chút do dự trả lời.

“Vũ Văn gia mới vừa gặp phải đòn nghiêm trọng. Giờ phút này người muốn phái người từ Hùng Võ doanh đi, Vũ Văn Sĩ cùng tuyệt đối sẽ không vì người mà mạo hiểm đi làm loạn để lưu lại mấy tên quan quân cấp thấp. Huống hồ những người này đi rồi, đối với Vũ Văn gia hẳn không chế Hùng Võ doanh không thiếu chỗ tốt.” Độc Cô Lâm nhìn góc độ của vấn đề thì

khác với Mộ Dung La., Đáp án này càng khiến Lý Húc hài lòng hơn. Suy nghĩ một chút, hắn lại cười khỏ nói: “Nếu như ngươi đồng ý, thậm chí có thể kéo một ít binh đi từ Hùng Võ doanh. Tuy rằng không có văn hóa xử nữ hay huynh đệ., Trong thời gian ngắn, đệ hạ cũng sẽ không nguyện ý nhìn thấy lực lượng khổng lồ của Vũ Văn gia! Về phần Vũ Văn gia thời gian lạnh giá bao lâu, ta cũng không dám cam đoan. Nếu ngươi làm quá phận, lão tặc sau khi thở ra một hơi, sẽ chủ động tìm ngươi gây phiền toái!”

“Vũ Văn Nhân và Chấp Quyền lục quân, Vũ Văn Sĩ cùng chấp chương cả Hùng Võ doanh, dưới trướng hai huynh đệ bao quát toàn bộ binh lính ở thành Nhạn Môn. Cho nên đệ hạ mới không yên lòng, mượn lý do muốn giữ Trọng Kiên huynh hỏi ý bảo hộ Diêm Dương quân. Trọng Kiên huynh có thể phái người đón hai đệ hạ cũ bị trọng thương, sau đó lấy danh nghĩa hai người chúng ta tấu tấu chương cho Dương Quảng., Nói hai người trải qua chuyện này, tự giác khó có thể đổi mặt Vũ Văn sĩ. Đệ hạ niệm công lao của hai người bọn họ, nhất định sẽ thuận nước đẩy thuyền!” Lý Thế Dân bình tĩnh ở một bên bổ sung. Về phần Vũ Văn gia trả thù, ông ta không cho rằng đáng suy xét., “Vũ Văn thuật lại lão tặc khác với đám Bùi Quý, người này muốn trừ khử ngươi cho xong, vô luận ngươi tiếp tục đắc tội hắn hay không, thù hận song phương đã sâu như thế, hắn đều không để cho ngươi thoải mái!”

Kẻ địch của địch chính là minh hữu của mình, Húc Tử hiểu trong đề nghị của Lý Thế Dân không phải không có tư tâm. Hắn sắp không chế sáu quận cùng với sáu quận Hà Đông dưới tay Lý Uyên, hai bên đúng là đồng minh cùng tiến cùng lui. Nghĩ đến tầng này, Húc Tử cười cười., Nói thẳng: “Cứ chiếu theo lời chư vị huynh đệ nói, ta lập tức sắp xếp người đi làm. Nhưng có chút sự tình cụ thể, còn phải thỉnh Mộ Dung huynh thay phận. Dù sao ta cũng mới chương môn Kính Dương quân, có thể nhất thời không thoát thân được...”

“Nguyện vì Lý tướng quân mà bỏ thân!” Mộ Dung La thẳng thân thể, chống tay thi lễ. Có thể hồi báo với thượng cấp năm xưa, trong lòng hắn rất cao hứng.

“Mộ Dung huynh làm vậy là sai rồi, là ta nhờ Mộ Dung huynh làm việc, thi lễ cũng nên hướng người thi lễ mới đúng!” Húc Tử lệch nửa bước, chấp tay về nửa lạy. Sau đó, ánh mắt hắn chuyển hướng Lý Thế Dân, cười hỏi: “Thế Dân, ta mượn người của người, sẽ không mang đến phiền toái cho Đường Công chứ?”

“Không sao, không sao. Bọn họ là bộ tướng Lý gia, Trọng Kiên huynh phân phó, tự nhiên tương đương với phân phó của Lý gia!” Lý Thế Dân cười cười, đưa ra một đáp án vô cùng thông minh.” Huống hồ mọi người đều là bằng hữu, giúp đỡ lẫn nhau chút việc vặt, còn phân chia rõ ràng làm cái gì đó!”

“Hay cho Lý Nhị của phủ Đường công!” Ánh mắt của Độc Cô Lâm sáng ngời, nụ cười trong khoảnh khắc tràn ngập khuôn mặt như đao gọt. Dưới cái nhìn của hắn, Mộ Dung La đang khuyên nhủ trước khi Lý Húc mời chào bộ hạ cũ, có lẽ đã sớm thông qua với Lý Thế Dân. Mà sở dĩ Lý Thế Dân mang Mộ Dung La đến đây dự tiệc., Phòng chừng cũng cùng với sự tình của Hùng Võ doanh có liên quan. Cử động này ngoại trừ giao tình ra, sợ rằng bao hàm rất nhiều lợi ích trần trụi dây dưa sau lưng. Mà khó có được chính là Lý Thế Dân an bài mọi thứ đến không lưu lại dấu vết, hơn nữa còn làm cho người ta có cảm giác là hắn thành tâm thành ý giúp đỡ Lý Húc, không cần bất cứ thứ gì báo đáp.

Hắn không dự định đem giấy cửa sổ này làm võ, ở trong thời cuộc hỗn loạn này, cho dù là một tia ôn tình cũng khó có thể quý giá. Lý Húc không phải kẻ ngốc, cuối cùng hắn là có thể cảm giác được sau lưng Lý Thế Dân an bài. Mà những an bài này căn bản nói từ trên, có ích đối với quân nhu Dương quân.

Mấu chốt nhất chính là, hành động này có thể làm suy yếu thế lực của Vũ Văn gia. Đối với Độc Cô Lâm mà nói, thế lực của Vũ Văn gia cũng nhỏ đi một phần, triều đình mà ông bảo vệ này sẽ an toàn hơn một phần.

“Làm! Đây là ý kiến hay đối với Mộ Dung Đốc ury!” Hắn mỉm cười, giơ chén rượu trước mặt cho Độc Cô Lâm.

Mọi người nhao nhao hưởng ứng, lại tiếp tục thoải mái chèn chén. Nói chút ít lý do trong quân, triều đình nhàn nhạt, bắt

giác nửa say. Xem xem thời điểm không còn sớm, đám người Lý Thế Dân đứng dậy cáo từ. Tần thúc bảo cũng từ trong lều khác đánh thức La sĩ, cùng mọi người ra khỏi doanh trại.

“Đã lâu không say như vậy. Nếu như sau rượu có chỗ thất đức, kính xin mọi người chịu trách nhiệm một chút!” La sĩ say mê, tỉnh lại cũng nhanh. Nhảy lên lưng ngựa, trở mặt ra nhận lỗi với mọi người.

“Không có việc gì, ai chưa từng uống say!” Lý Húc biết sau này mọi người còn có thể có cơ hội uống rượu không nhiều lắm, cười an ủi.

“Về sau, có mấy lời, mọi người tận lực đừng nói ở trước mặt ta!” Độc Cô Lâm đột nhiên nghiêm mặt, lạnh lùng nói một câu. Lập tức một dây cương ngựa, “ngươi,” chạy ra ngoài, Thu Phong Xuy Phong lạnh lùng lay động tấm lụa màu trắng của hắn, từ sau lưng nhìn lại giống như một đống tuyết chưa tan.

Chương thứ năm: Quân ân (5)

Mộ Dung La làm việc rất lưu loát, đêm hôm đó, liền cùng Thôi Tiềm một đạo đem Triệu Tử Minh và Chu Đại Ngưu bị thương đưa đến quân doanh của Lý Húc. Cùng tới còn hơn hai trăm sĩ tốt, đều là thân tín năm đó của Húc Tử ở Hùng Võ doanh. Bọn họ lấy lý do bảo hộ Chu Đại Ngưu và Triệu Tử Minh để lại Lương Dương quân, hơn nữa cũng không bao giờ quay đầu lại nữa.

Một ngày sau, giáo úy Lữ Khâm, Liễu sùng hai người mượn danh nghĩa thám bệnh tìm tới, mọi người ôn lại vài câu chuyện xưa, hai người liền mở miệng cầu đạo: “Tướng quân đã có thể mở phủ nha, không bằng dâng tấu đạo tạ với bệ hạ, đem hai người chúng ta cùng đi. Đỡ phải những ngày lo lắng nhứt chí trong Hùng Vũ doanh mỗi ngày!”

Lý Húc vừa mừng vừa sợ, mở to hai mắt nhìn nguyên nhân. Lữ Khâm cười khỏ nói: “Ngày đó Tần Hành sư mang theo chúng ta cứu Tử Minh và Đại Ngưu, mơ hồ diễn ra một trận ác chiến với Vũ Văn gia. Ai ngờ bằng chứng như núi, không khiến Vũ Văn gia động dậy mảy may, sau khi Vũ Văn sĩ và tướng quân xong vẫn là chủ soái của Hùng Võ doanh. Tần Chinh quân tức giận không thôi., Ngày thứ hai liền treo ấn đi. Trong các huynh đệ còn lại, với cấp bậc của hai người chúng ta là cao nhất. Trước mắt Vũ Văn gia vừa phạm tội, đương nhiên lại ỉn nhẫn. Nếu Vũ Văn gia chịu đựng qua tia nguyên khí này, sau lưng hai người chúng ta đều không có chỗ dựa, e rằng tương lai chết cũng không biết chết như thế nào!”

“Vũ Văn Sĩ và tướng quân thủ đoạn hết sức tàn nhẫn sao? Ta nhớ ra lúc trước hắc không phải người như vậy mà?” Lý Húc suy nghĩ một chút, truy vấn. Hắc nhớ năm đó Tần Hành sư là Đường Công Lý Uyên phái cho mình, người này khẳng định bây giờ đã trốn vào trong quân Lý Thế Dân., Có lẽ ngày đó đám người Chu Đại Ngưu cố gắng lật đổ hành vi của Vũ Văn gia, chưa chắc đã không có sự thúc đẩy của Tần tiên sinh. Giác lực của những thế gia đại tộc này quá phức tạp, bản thân còn chưa ổn định, vẫn là không nên tham dự quá sớm thì tốt hơn.

“Vũ Văn Sĩ và tướng quân đúng là không phải người như vậy, nhưng hẳn lại phải suy nghĩ cho gia tộc mình trước!” Lữ Khâm nhếch nhếch miệng cười khỏ trả lời.” Năm đó chúng ta đi theo Lý tướng quân, chưa tới ba tháng đã có thể thăng cấp cho binh sĩ bình thường. Mấy năm nay theo Vũ Văn Sĩ và tướng quân đông chinh tây chinh phạt., Chém đầu địch nhân một khối nhắm chừng ít nhất cũng năm, sáu mươi viên, nhưng chỉ lên một cấp, không có cơ hội tiến thêm một bước. Mà Vũ Văn gia đến an toàn., Cấp bậc không tham chiến công lao cũng không ít, mắt thấy đốc úy, đừng phong ấn một đồng lớn! Có huynh đệ hơi chút bực bội, sau đó sẽ bị người tính toán. Bất luận là thương hay chết, Vũ văn sĩ và tướng quân xưa nay chưa từng truy xét không ra ai hạ độc thủ.”

Quan quân cấp thấp trong tay Lý Húc đang thiếu dũng mãnh thiện chiến, suy nghĩ một chút rồi cười đồng ý: “Việc này ta có thể tận lực an bài, nhưng có thành công hay không cũng rất khó nói. Huống hồ, đại tướng quân như ta trong triều cũng không có căn cơ gì, lương thực tương lai chắc chắn không dư dả bằng Hùng Võ doanh. Hai người các người suy nghĩ kỹ, tránh cho tương lai lẩn lộn không như ý, ngược lại vì thế mà hối hận!”

“Tới lúc đó rồi, ta còn tư cách gì để tính toán lương thực nữa.” Liễu sừng lắc đầu, cười khỏ nói: “Nếu Lý tướng quân không thể điều hai chúng ta ra khỏi Hùng Võ doanh được, đợi khi đại quân rời khỏi nhà, chúng ta không thể không học Tần tham chiến, dứt khoát chạy về nhà làm ruộng. Dù sao đào binh năm nay cũng rất nhiều, hơn phân nửa quan phủ không bắt được!”

“Không chỉ có chúng ta, lần này Hoàng Thượng thiên vị Vũ Văn gia quá lớn, lại không chịu làm như thật. Chỉ sợ đại quân vừa rời khỏi cửa Nhạn, trên đường sẽ có rất nhiều người chạy trốn!” Lữ Khâm cũng nhếch miệng cười khỏ không thôi. Năm đó đi theo Lý Húc thủ hạ., Luôn cảm thấy tướng quân nhà mình tuy dũng mãnh, nhưng tâm cơ thủ đoạn thật quá đơn giản, không giống như có thể làm được đại sự. Sau hai năm kinh nghiệm, mới hiểu được chủ tướng không thành được đại sự, có coi là anh hùng không tính là anh hùng., Đều khác lợi ích bản thân rất nhiều. Đi theo một chủ soái tâm cơ thâm trầm,

thủ đoạn tàn nhẫn sau lưng, kém xa đi theo một người lòng dạ khoan khoái. Không nói thứ khác, đầu tiên bốn chữ “Phản phật phân minh”, người đầu tiên căn bản không có khả năng làm được.

Lý Húc lại cười gật đầu, hứa hẹn nếu như các huynh đệ thật sự không có chỗ mà đi, có thể cân nhắc tạm thời tới hành quân của Kính Dương quân để tránh đầu sóng ngọn gió. Dù sao quân Không của Kính Dương quân cũng có rất nhiều., Có hơn tám trăm người không rõ lai lịch cũng không nhìn ra sơ hở gì. Hai người Lữ, Liễu đã thay các huynh đệ bái tạ, tiện tay nhắc tới mấy cổ nhân của Hùng Võ doanh khác.” bảy cân anh bảy chết thảm dưới sự văn hóa lẫn dao hạ xuống., Đoàn người không có cách nào báo thù cho hấn, đành phải tạm thời ghi hận này vào lòng từ từ tìm cơ hội. Mộ Dung La và Lý An Viễn chạy trốn thật sớm, mình pháp đi tòng quân Tần Cương năm ngoái bị một hòa thượng cho lên núi. Lang Trung Tôn Tấn Tấn trong quân chúng ta năm xưa., Sau khi người đi không bao lâu thì cũng rời đi, nói là mình nửa đời trước thấy máu quá nhiều, nửa đời sau phải treo bầu bạn. Những lão nhân còn lại hoặc là chiến không, hoặc là thành đồng bọn của Vũ Văn gia. đếm tới giờ vẫn là anh họ Trương Tú của tướng quân...” Lữ Khâm nhìn Húc Tử một cái, không biết có nên tiếp tục nói về đề tài này không.

“Trương Tú thì làm sao, lúc ta lên triều đã thấy hấn trong đông võ tướng, nhìn phục sức, hiện tại hấn đã là lang tướng rồi?” Biểu tình trên mặt Lý Húc không thay đổi chút nào, như đang nói chuyện phiếm.

“Hấn đã là Quy Đức lang tướng, quả thực là tứ phẩm. Lần này Vũ Văn Sĩ và thuận lợi thoát khỏi khốn cảnh, nghe nói hơn phân nửa là công lao của hấn. Ta phỏng chừng đối với Vũ Văn Sĩ sau khi trì hoãn được nguyên khí, người đầu tiên muốn tiến cử chính là hấn!” Liễu sừng sững bĩu môi, hiển nhiên đối với cách làm người của Trương Tú thập phần khinh thường.

“Hấn có bản lĩnh gì mà có thể giúp đỡ Vũ Văn gia trong thời khắc này?” Lý Húc cảm thấy có chút kỳ quái, cau mày truy hỏi.

“Hai người chúng ta cũng không rõ lắm. Nhưng nghe mấy huynh đệ gần gũi với Vũ Văn gia nói, chuyện trộm bán quân lương này quyết không để cho mọi người biết đơn giản như hiện tại. Nếu như bị truy cứu tiếp, không những Vũ Văn gia sẽ gặp đại nạn., Trong triều đình còn có rất nhiều người gặp xui xẻo. Nhưng những người của Vũ Văn gia tham dự vào việc này, thế mà trong mơ hồ chết hết. Lúc đầu huynh đệ trong Ngự Doanh bị huynh đệ của Hùng Vũ doanh chúng ta vây chặt chặt như nêm cối, người khác căn bản không có cơ hội đi vào giết người diệt khẩu. Mà ngay tại lúc lão tướng quân đi ra ngoài một chuyến công phu như vậy., Có người giúp Vũ Văn gia chặt đứt mối họa. Nghe nói lúc đó khi trung quân cùng Vũ Văn sĩ rơi lệ, chỉ có Trương Tú tướng quân từng đi ra ngoài!” Lữ Khâm nhún nhún vai, thấp giọng tổng kết.

“Triều đình mặc dù không giết huynh đệ và văn hóa, nhưng Vũ Văn Sĩ và tướng quân lại trở thành gia chủ như vậy. Tướng quân đại nhân ngấm lại, công lao của Trương Tú này còn không tính là lớn sao?” Liễu sừng sững lắc đầu, bổ sung.

Biểu ca đi theo một con đường hoàn toàn khác so với mình. Chuyện cho tới bây giờ, trong lòng Húc Tử vẫn không thể nén hận Trương Tú. Đối phương năm đó phản bội tạo thành thương tổn thật sâu đối với hắn, phong cách hành sự hiện tại khiến hắn cảm thấy khinh bỉ. Nhưng trong mắt hắn, đó đều là một loại thủ đoạn hướng về phía trước. Hắn lý giải, Trương Tú áp dụng sự hấp dẫn mà trước khi đối phương dùng thủ đoạn tương tự., Những năm này, chính bản thân hắn cũng lần lượt giãy dụa trước mặt những thứ mê hoặc kia. Nếu như không phải trong lòng vẫn luôn muốn thủ vững vài thứ, nói không chừng sớm đã trở thành một Trương Tú khác rồi.

“Người còn lại lăn lộn theo phong thanh, chính là Thôi Tiềm. Sau lưng hắn có gia tộc chống lưng, làm người có linh lung bát diện. Cho nên người của Vũ Văn gia mặc dù không hợp với hắn, nhưng cũng không dám đắc tội hắn quá mức!” Nói xong chường cổ có liên quan đến Trương Tú., Lữ Khâm đương nhiên nhắc tới đốc úy Thôi Tiềm.” Nhưng lần này hình như hắn cũng lạnh lòng. Trước khi hai người chúng ta tới bãi phóng đại nhân, huynh trưởng lui đã từng đề cập với hai người

chúng ta. Hấn muốn về quê xung quanh nhậm chức, khổ nỗi không tìm được cơ hội thích hợp!”

”thôi lui là người Bác Lãng, đến Hải Dương quân là thích hợp nhất. Ta đến sáu quận Hà Bắc, vừa vặn thiếu một người rất quen thuộc với phong thổ dân nơi này.” Lý Húc biết rõ Thôi Tiềm muốn nghe được hồi âm như thế nào bèn cười nói với hai người Lữ, Liễu.

Ngày sau hấn ta dẫn quân đi đóng quân ở khu vực Bác Lãng, không thiếu đại hộ trên các địa phương ủng hộ. Nếu Thôi Tiềm năng chủ động đến trong quân hỗ trợ, sẽ dễ dàng giao lưu nhiều với các địa phương hơn. Những thế lực gia tộc kia ở địa phương ảnh hưởng không thua gì quan phủ, dưới tình huống bọn họ chịu hợp tác, Lý Húc không muốn biến quan hệ giữa bọn họ thành cương quá mức.

Đương nhiên, Thôi Tiềm Điệp chuyển sang nói ra khẩu khí mà Xi Dương quân dốc sức, khẳng định cũng trải qua một phen suy nghĩ sâu xa. Kỳ Dương quân đóng quân ở cửa đến nhà, Bác Lãng Thôi thị không thể không đưa tay vào trong đó. Chỉ là năm đó bọn họ lôi kéo Lý Húc, là dự định đem đổi phương vào gia tộc mình., Trở thành con rôi và người hầu của Thôi gia. Mà hiện tại, hai bên đều có ưu thế của mình, chỉ cần Húc Tử bảo trì đủ cẩn thận, thế lực của hấn và Thôi gia liền có thể đạt thành một loại hợp tác, mà không phải thôn phệ và bị thôn phệ.

Sau khi tiễn Lữ, Liễu hai người, rất nhanh lại có khách nhân khác lục tục đến nhà. Có bộ hạ cũ của Hùng Võ doanh, cũng có bằng hữu thân thích của một ít quan viên triều đình. Có Lý Húc là viên tướng lãnh cùng Dương Quảng sau lưng ủng hộ., Trong khoảng thời gian ngắn, Vũ Dư quân trọng chấn thanh uy đã định. Rất nhiều người đều nhìn thấy tầng này, bởi vậy phía trước trăm người nghĩ cách để lên thuyền thuận gió. Cũng có một số người ôm mục đích lôi kéo và hợp tác với nhau tìm tới cửa, Húc Tử tham khảo kinh nghiệm năm đó ở Sơ Thủ Hùng Vũ doanh, cẩn thận từng li từng tí một cùng bọn họ quần nhau quần nhau., Phần lớn mọi người không mang theo quá nhiều khách ác ý đều cao hứng trở về. Đối với những người tiếp tục hai mắt hướng lên trời, ý đồ đưa Điền Dương quân

vào dưới trướng tự đại cuồng, Lý Húc cũng không cấp cho ai sắc mặt tốt, nên trở mặt liền trở mặt, lúc đuổi đuổi người thì đuổi người, để mấy tên người thuyết khách nháy mắt quay về.

Một bên cần thận chu toàn cùng chúng đồng liêu, một bên Lý Húc bắt tay chinh lý Nghệ Dương quân. Quầy hàng Vân Định lưu lại cơ bản hoàn chỉnh, chỉ là số lượng quan quân cùng binh lính không đủ nghiêm trọng. Húc Tử căn cứ vào chiến trường hơn nửa tháng qua quan sát kết quả từ tầng dưới chót quân nhu Dương quân đề bạt hơn mười tên sĩ tốt., Lại đầu nhập hơn mười người đến cũ kỹ, hai sương kết hợp lại, rất nhanh một lần nữa xây dựng khung xương bên trong của Kính Dương quân.

Trong thành Nhạn Môn ẩn chứa một đám quân giới, mà Lý Húc trong lúc truy kích đã thu được hơn vạn con quân mã và Hồ nhân binh khí, phân ra một bộ phận giao cho Tần thúc bảo và La Sĩ mang theo La Đà tướng quân, trong tay hẳn còn thừa lại không ít. Hắc tẩu Dương Quảng, đem mấy ngàn con tọa kỵ cùng toàn bộ khí giới này bổ sung vào quân nhu Dương Quốc, quay đầu lại tìm thượng thư bộ binh thư Triệu Hiếu đòi một số lượng lớn quân lương lớn, dựa theo đầu người chia đến trên tay mỗi binh sĩ.

Đại biên quân xưa nay lấy dũng mãnh làm tên, sau khi có tiếp tế đầy đủ, diện mạo của Hộ Dương quân nhất thời trở nên rung động. Theo lời kiến nghị của Bùi Dương Quốc, Dương Quảng đã tự mình đến quân đoàn duyệt qua một lần. Nhìn thấy tướng sĩ đứng hàng đầu từng người dáng người đề bạt, tinh thần phấn chấn, tâm tình vui vẻ. Sau khi trở về y cũng không thèm nhìn tới, mà giơ tay lên mời vài tên thủ hạ cũ của Hùng Võ doanh đến đảm nhiệm phục vụ công việc.

Đương nhiên, Dương Quảng không biết vì thế mà Húc Tử đã bỏ ra một số tiền lớn phí tổn cho Bùi Quý Nhân và Ngu Thế Cơ. Hai tên tham chương triều chính vốn nhìn Lý Húc rất không vừa mắt, bây giờ thấy hẳn biết tiến thoái như thế liền đáp ứng suy đoán của Độc Cô Lâm ngày đó, chỉ tập trung vào số lượng mà không tiếp tục gây khó dễ.

Chương thứ năm: Quân ân (5)

Tình huống của quân đội Kính Dương rất có quy mô làm cho Dương Quảng an tâm. Có đội ngũ này làm bảo hộ cho an toàn của mình, hẳn liền không dừng lại ở Nhạn Môn, hạ chỉ kết thúc tuần tra phía bắc, dẫn dắt quần thần lui về phía nam. Trước khi đi, vị đế vương đã từng hào khí can vên này leo lên đầu thành Nhạn Môn., Đưa mắt nhìn về phía bắc, giống như định làm một bài thơ. Sau khi nhìn ngắm trùng trùng điệp điệp mây khói ngoài núi, cuối cùng chỉ thở dài một hơi, viết cái gì không nói, một chữ cũng không viết.

“Có lẽ bệ hạ còn đang ảo não vì một mình Thủy Tắt Khả Hãn liên minh mà lên!” Quần thần âm thầm suy đoán, sau đó bắt đầu cẩn thận từng li từng tí một. Mưa gió sấm sét đều là quân ân, có ai không cẩn thận lại vừa vận dụng phải sấm sét trên đầu, đây chính là xui xẻo cực độ. Loại cảm giác ngột ngạt này đi kèm mọi người, xuyên qua cái mồm, vượt qua Kính Hà, nhìn về phía Kính Dương Cung xa xa, trái tim mọi người nâng ở cổ họng mới chậm rãi thả về trong bụng.

Kỳ Dương Cung là một trong những hành cung mà Thánh giá Bắc tuần xây, khu vực xung quanh mặc dù hoang vu, nhưng không che giấu được sự huy hoàng và tráng lệ của ca đài nhảy múa. Đối với Dương Quảng có danh tiếng tài tử như Dương Quảng mà nói..., Quan sát cung điện phú lệ và âm ca múa mỹ lệ là hai loại thủ đoạn giải sầu tốt nhất. Trong lúc các vị đại thần đang âm thầm vui mừng vì mây đen tản đi, thì ngoài dự liệu của mọi người, Dương Quảng lại hạ chỉ không vào cung Kính Dương, mà là lưu lại đại đội binh mã Điền Dương Thành tu chỉnh. Chính mình chỉ mang theo năm ngàn tinh binh cùng mấy chục đại thần văn võ đi thu thúy núi bạch lộc ngoài hai trăm dặm.

“Trẫm chưa từng bước lên chiến mã rất lâu, bên hông đã có thịt béo rồi, nếu không thể ngự Toan Nghê động dậy được nữa, chỉ sợ sau lưng sẽ mọc lên một ngọn lạc đà. Chỗ này phong cảnh rất tốt, mọi người đều hoạt động gân cốt một chút, thuận

tiện nhìn xem Đại Tùy ta như họa sơn hà!” Đối với quần thần đầu đầy sương mù, Dương Quảng nói như vậy.

Các đại thần bắt đầu đi, đành phải cười ngựa đi theo. Sau khi rời khỏi Ô Dương rất xa, mới có người tinh tế chú ý tới bên cạnh chiến mã Dương Quảng chẳng biết lúc nào đã đuổi theo một con Thương Lang màu bạc cực đại vô cùng. Bên cạnh con sói kia, còn có một vị tướng quân mặc giáp đen cưỡi ngựa kéo cung, lưng hùm vai gấu, cả người lẫn vật cười so với thị vệ khác theo sau Dương Quảng còn cao hơn hai thước.

“Hóa ra là Lý tướng quân che chở, chẳng trách tính cách bệ hạ nông nổi như vậy!” Nhìn thấy Húc Tử và Cam La, e sợ Dương Quảng gặp chuyện, tướng quân sẽ thở dài một hơi.” Lý tướng quân vốn có trăm bước xuyên qua Dương Quốc, có hấn ở đây, hạng người tầm thường không cần nói thương tổn bệ hạ, chỉ sợ ngay cả quấy nhiễu cũng khó mà làm được.” Như đang nghĩ, hấn chậm rãi thả lỏng tâm tư, cả người từ từ dung nhập vào thu sắc vô biên xung quanh.

Đã đến cuối thu cuối đông, phía bắc nguyên dã trở nên cực kỳ trống trải. Phóng tầm mắt nhìn xa, ánh mắt có thể xẹt qua cỏ dại màu vàng nhạt cùng lá thu đỏ sẫm lại thưa thớt, một mực nhìn đến cuối chân trời. Từng chiếc lá rụng bị sương đánh thành các loại màu sắc bay xuống bầu trời màu lam ngói xanh lam, ánh mắt như con bướm dẫn dắt người nhìn.

Tọa kỵ của Dương Quảng là ngựa tốt, ngựa chạy như gió trên ngọn cỏ. Gã tùy tâm sở dục biến hóa phương hướng tiến lên, bởi vậy khiến cho chúng nhân khó mà đuổi kịp. Không đến nửa canh giờ, ngoại trừ hơn mười ngự tiền thị vệ và Lý Húc tử mĩ chọn được hơn trăm kỵ binh tinh nhuệ của biên quân, những người còn lại đều bị đánh văng ra xa xa sau bụi mù.

“Con đường dưới chân người là cố tình phiêu bạt, có lẽ còn chưa phát ra toàn lực. Chúng ta lại chạy tiếp một đoạn, xem ai có tọa kỵ cước lực càng tốt hơn!” Dương Quảng quay đầu lại nhìn Lý Húc đang hoàn toàn cảnh giác, vừa cười vừa nói. Đã rất lâu rồi gã không chơi đùa thoải mái như vậy, gương mặt vốn tái nhợt của gã hiện lên một tầng ửng hồng, đậm đặc như

lá rụng phiêu đảng trên bầu trời, mà tiếng hít thở lại trầm trọng như gió Bắc trong mùa đông.

“Thân thể bệ hạ vạn kim!” Một gã thị vệ thấp giọng khuyên can. Lời nói chưa dứt, tọa kỵ của Dương Quảng đã gió một nửa cuốn qua biển cỏ phía trước. Chiến mã của Lý Húc thì “Biển” thành một cỗ khói đen, sau khói đen là Cam La, nháy nhót chập chùng, giống như một tia chớp phá vỡ bầu trời đêm.

Không thể không thừa nhận, Dương Quảng đã từng có kỹ thuật rất tốt. Thân thể hần phập phồng lên xuống của yên ngựa, dường như hoàn toàn không có sức nặng. Nhị Uyển Mã Đã đang chạy mở mang tính tình, căn bản không chịu để chậm lại chờ đợi đồng bạn phía sau. Rất nhanh, tiếng vó ngựa sau lưng càng ngày càng thưa thớt, cho đến khi còn lại mấy sợi.

Lý Húc Phong vẫn luôn che chở phía sau Dương Quảng, một tay cầm cung, một tay kéo dây cương, khéo miệng còn ngậm một con chim điêu khắc. Nếu như xung quanh có chuyện ngoài ý muốn xuất hiện, trong thời gian ngắn nhất gã có thể dựng mũi tên lên trên ống cung, tương lai kẻ tập kích sẽ dùng một mũi tên nhắm vào cổ họng. Kiểu cưỡi ngựa này rất vất vả, có mấy lần gió đen muốn vượt qua Dương Quảng đều bị gã kéo lại, không thể hiện ra tốc độ chân thật của nó.

“Không chạy nữa, chúng ta đừng làm hỏng Cam La!” bay nhanh ba dặm, sau năm dặm, Dương Quảng cuối cùng cũng hài lòng kéo cương ngựa. Gã không chú ý tới âm thanh kháng nghị từ lỗ mũi Hắc Phong, nhưng lại rất quan tâm đến thể lực Ngân lang kia có theo kịp hay không.” Nếu không phải người đã đồng ý phò tá Cốt Lỗ của tên A Sử chết tiệt kia, trầm thật sự muốn mang Cam La giữ lại bên người. Trầm trước kia cũng từng nuôi hổ, đã từng nuôi con báo, nhưng cho tới bây giờ chưa từng thấy qua con súc sinh thông nhân tính như vậy!”

Ngân Lang Cam La nhanh chóng từ trong vụn cỏ đầy trời của móng ngựa bay ra, vô thanh vô tức hạ xuống trước mặt Hắc Phong. Vị trí này là nơi Dương Quảng có thể nhìn thấy, từ góc độ của gã quay đầu lại nhìn, rất dễ cho là Cam La đang truy đuổi bước chân của mình.

“Trẫm chỉ thấy tên này hợp ý, không có ý gì khác. Đại sự quốc gia còn quan trọng hơn cả niềm vui của trẫm!” Thấy Lý Húc trên mặt cứng ngắc, Dương Quảng không muốn tạo thành hiểu lầm, lại chủ động giải thích.” Người nhìn cái tên này, lại còn biết tranh giành tình cảm, đừng hù dọa con ngựa của trẫm, nó là ngựa, trời sinh đã sợ người rồi!”

Cam La như nghe hiểu được ngôn ngữ của đối phương, lập tức ngừng lại hành động thị uy, quay đầu lại, chạy tiếp mấy bước, nhảy lên một tảng đá cao vút mọc ra bụi cỏ, điều chỉnh hô hấp, sau đó ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, “Ngao Thị Thị Khấp Sát Thị”

“Ngao đức tá dục ân cần” Tiếng sói tru thê lương vang vọng cánh đồng bát ngát, lúc này, chẳng những tỳ ngựa bị quấy nhiễu, hắc phong cũng có chút chịu không nổi, giơ chân trước cao cao lên, hí vang không ngừng.

“Được rồi, được rồi, Cam La, đừng kêu nữa. Hắc Phong, dừng lại, dừng lại! Bệ hạ, bệ hạ cẩn thận!” Liên tiếp tiếng kinh hô của bệ hạ, Lý Húc chật vật nhảy xuống khỏi tọa kỵ, xông lên phía trước, vươn tay giữ chặt dây cương Uyển Mã. Xưa nay ôn thuận như lương câu, bốn vó đạp loạn, mãi đến khi miệng bị nhai ra máu mới không thể không ngừng giầy dựa tuyệt vọng.

Dương Quảng trên lưng ngựa bị vung vẩy như lục bình, bị dọa đến mức sắc mặt trắng bệch, trong ánh mắt không có chút phần nô nào. “Cam La, lại kêu, lại kêu, trẫm thích nghe người tru lên. Trẫm là thiên tử, sẽ không bị con súc sinh này ném vào. Lý tướng quân, người buông tay, để trẫm biểu diễn cho người xem, trẫm không cần bất luận kẻ nào hỗ trợ, mã thuật của trẫm tuyệt không phải người tưởng tượng!”

“Bệ hạ thứ tội!” Đợi đến khi móng ngựa hoàn toàn tỉnh táo lại, Lý Húc mới buông dây cương, khom người thi lễ.

“Bệ hạ thứ tội!” Bọn thị vệ vội vã đuổi theo sợ tới mức hồn thiếu chút nữa bay mất, vây quanh Dương Quảng và Lý Húc, Cam La một mực giam lại trong vòng.

“Tránh ra, tránh ra. Trẫm vất vả lắm mới tìm được chút cảm giác năm đó!” Dương Quảng mất kiên nhẫn khoát tay: “Lý

tướng quân, người và Cam La đừng đi, trăm nói không phải các người!” Dứt lời, gã xoay người nhảy xuống lưng ngựa, cưỡi dây cung từ yên ngựa xuống, đi nhanh ra khỏi vòng tròn.

Bọn thị vệ không dám ngăn cản, đành phải đứng thành một vòng vây ở phía xa, đi theo sau Dương Quảng. Dương Quảng đi được mấy bước, quay đầu lại nhìn, không biết tình cảm quát lớn: “Các người làm gì? Các người vây nghiêm cẩn như vậy, trăm sao có thể đánh bắt được con mồi. Không biết vùng này gọi là Bạch Lộc sơn sao, con hươu trắng cũng bị các người dọa chạy hết rồi, trăm mang theo Ngân Lang có tác dụng gì?”

“Nếu bệ hạ muốn bắn con nai, chúng ta phải cho Cam La chạy xa một chút. Nếu không ngửi được mùi của nó, con nai đã sớm chạy mất.” Lý Húc mờ mờ hồ hồ giờ mới hiểu được tại sao Dương Quảng lại đột nhiên hứng thú muốn ra ngoài săn thú. Mấy ngày nay hần mượn cơ hội triệu kiến Lý Húc xoa nắn Cam La., Mỗi lần chia ly đều như trẻ con nhìn món đồ chơi quyến luyến không rời. Tuy không mê tín như người Đột Quyết, đem Cam La coi là thánh vật. Nhưng trong lòng nghĩ hần nàng cũng cảm thấy sói trắng là dấu hiệu lành. Hôm nay lại nhìn thấy chung quanh có núi bạch lộc, cho nên cố ý mang theo Thương Lang đáp lời một chút.

Khu Thương Lang trực xuất Bạch Lộc, đây là một hào hùng mà đế vương nên có. Chỉ là loại hào hùng này xuất hiện trên người Dương Quảng thời điểm này, có vẻ mười phần không cân xứng. Cánh tay cầm cung của gã vẫn cường tráng, thỉnh thoảng lại run rẩy nhẹ nhẹ. Kỹ thuật của gã vẫn rất nổi bật, nhưng bởi vì cuộc sống trôi qua quá an nhàn., Mất đi một người cưỡi ngựa không chế tọa kỵ tiết tấu có thể có tố chất, mà là mù quáng dòi thú cười theo bản năng. Thậm chí đối với việc săn thú, hần cũng hoàn toàn xuất hiện cảm giác chênh lệch. Lý Húc có thể khẳng định, trong cánh đồng bát ngát trước mắt mặc dù có thể săn được rất nhiều con mồi, nhưng nếu như không có ai chủ động xua đuổi dã thú tới đây, Dương Quảng không cách nào đuổi theo bất kỳ con mồi nào.

“Ta quên rồi, Cam La không phải chó săn. nai to gan hơn nữa, nghe tiếng sói tru cũng phải hốt hoảng chạy trốn!” Rất nhanh Dương Quảng đã hiểu lý Húc nhắc nhở chính xác, đi đến trước

mặt Cam La, vỗ nhẹ lên trán nó, biểu cảm trên mặt đều là yêu thương. “Trẫm không muốn đuổi nó đi, nếu nó không ở bên cạnh trẫm, thì săn thú không hề vui vẻ.”

“Bệ hạ, thần phải đổi một bộ cung khác. Cầm cung trong tay không vững chắc, cũng không có tầm bắn xa!” Lý Húc hơi trầm ngâm, không sửa lại sai lầm của Dương Quảng. Khứu giác của hươu còn linh mãnh hơn thính giác, mùi máu tanh trên người Cam La cực nặng, rất dễ bị con mồi phát hiện tung tích.

Hắn chỉ muốn nhắc nhở đối phương chú ý tới binh khí trong tay, nếu như dưới bước bắn, ưu thế cung hoàn toàn không phát huy được. Mà sau khi thay bộ cung, có thể thoải mái đem vũ tiễn bắn ra ngoài hai trăm bước. Ở khoảng cách này, có thể con mồi sẽ không bị Lang vị trên người Cam La quấy nhiễu, hai người quân thần còn có cơ hội phát một tiễn.

“Không sao, trẫm dùng cung giống nhau có thể bắn ra ngoài một trăm bước. Mấy người các ngươi đừng đi quanh trẫm, phân tán đi, đuổi hết dã thú xung quanh tới đây!” Dương Quảng đối với lý giải săn thú hoàn toàn không giống với Lý Húc, lắc đầu, lớn tiếng ra lệnh.

“Vâng!” Một nửa thị vệ lưu lại tiếp tục bảo vệ Dương Quảng, một nửa khác giục ngựa chạy vội ra ngoài. Nhận được ý tứ của Dương Quảng, Lý Húc cũng quay người, hướng về phía sau bảo vệ đám kỵ binh nhẹ nhàng vẫy vài cái, sau đó hô to: “Chia ra, mang con mồi chạy tới thay bệ hạ!”

Khoảng cách mấy trăm bước, đám binh lính căn bản không nghe rõ tiếng hô quát của hắn. Nhưng cái thủ thế kia lại là kỳ ngữ thường dùng của Tùy quân, “Cố gắng vây đánh!” Rất nhanh, giáo úy Trương Giang thông minh liền hiểu ý tứ của chủ tướng, nhanh chóng đem nhân thủ chia làm mấy tiểu đội, hò hét rồi biến mất trên cỏ thu, dưới trời cao.

Nơi gió thổi, bụi cỏ như sóng.

Chương thứ năm: Quân ân (5)

Lý Húc mang theo một tiểu đội kỵ binh đi theo Dương Quảng đều là tinh nhuệ đi theo một trăm dặm chọn một, bọn họ sau khi phân tán ra, rất nhanh liền đem một số động vật nhỏ ẩn núp ở trong bụi cỏ cùng cây thấp đuổi tới. Nuôi thả rừng mùa hè một mùa hè, gà rừng hoảng hốt không chờ đường đi., Đi lên nhảy xuống chạy qua trước mắt Dương Quảng, hiển nhiên Dương Quảng không có hứng thú quá nhiều với mấy thằng nhãi này, cỏ mọc thêm vài mũi tên liền buông cung xuống. Ngược lại Cam La chơi như cá gặp nước, chẳng những đem Dương Quảng và Lý Húc săn được trở về, mà còn tự mình độc lập săn giết một con thỏ rừng, một con gà rừng.

“Những thủ hạ này của ngươi rất lợi hại!” Dương Quảng lấy tay lau mồ hôi trên mặt, mỉm cười khen ngợi. Gã là hoàng đế lập tức biết sơ sơ về dụng binh chi đạo, chỉ riêng trình độ phối hợp thành thạo của các tướng sĩ biên quân phối hợp với nhau đã đại khái đoán được thực lực chân chính của đối phương.

“Là Vân Lão tướng quân mang đi rất tốt.” Lý Húc không dám nói trong đám người này phần lớn là do mình mang từ Hùng Võ doanh ra, đổ toàn bộ công lao cho Vân Định Hưng.” Bệ hạ bắn nghệ cao minh, thần tự nhận không kịp!” Liếc nhìn con mồi Cam La vừa kéo về, hắn vừa cười vừa bỏ sung.

Những lời này cũng không hoàn toàn là vô mông ngựa Dương Quảng. Húc Tử mới vừa rồi nhìn thấy Dương Quảng trước khi thả thiết cung xuống tổng cộng có năm mũi tên, lại bắn chết ba con mồi đang chạy loạn. Đối với Dương Quảng bình thường rất ít sờ đến cung tên mà nói, đây đã là thành tích rất tốt rồi. Dù là tướng lĩnh bình thường trong quân, nếu không trải qua thời gian dài luyện tập, cũng rất khó có được tỉ lệ chuẩn xác như thế.

“Trầm già rồi, gân cốt cũng không còn như năm đó. Nhớ ngày trầm lớn tuổi như ngươi, cơ bản là mỗi mũi tên trúng!” Dương Quảng cười lắc đầu, trong mắt mơ hồ chứa chút tiếc nuối. Có lẽ là do xúc động đến ký ức bị giấu ở sâu trong nội tâm. Sau

khi cười xong, y lại không nói thêm gì nữa, chỉ nhìn Cam La chạy qua chạy lại trên ngọn cỏ, lôi một vài con thú nhỏ trước mặt mình đi.

Thấy Dương Quảng ngừng đánh giết dã thú, Lý Húc cũng đành phải buông cung. Hắn vừa rời một mực không chế tiết tấu, không dám nhanh hơn so với Dương Quảng bắn ra, lại càng chuẩn xác. Nhưng Dương Quảng đối với loại dung nhuồng này hiển nhiên không có ý định lãnh tình, sau khi kinh ngạc quay đầu về phía đồng hoang trống trải một lát, chờ ánh mắt truy vấn: “Sao ngươi không bắn cung, chẳng lẽ thể lực của ngươi còn kém hơn trăm sao?”

“Mạt tướng bắn những vật nhỏ này, vẫn bắn không minh bạch. Không dám bêu xấu trước mặt người trong nghề, cho nên đành phải cực kỳ lười biếng!” Lý Húc vuốt vuốt tóc, đưa ra một đáp án khiến Dương Quảng có thể chấp nhận.

“Vây cũng đúng, xưa nay người bắn đều là lập tức chiến tướng, bắt nạt những tên nhóc con không có sức phản kháng này quả thật hoàn toàn vô vị!” Nếu Quân vương có một ngàn gương mặt, Dương Quảng thường xuyên hiện ra trước mắt Húc Tử, không thể nghi ngờ gì chính là một bức quan tâm săn sóc tốt nhất.

“Không phải nhàm chán, thật sự rất khó bắn chuẩn. Mạt tướng căn bản không tìm được cảm giác khi đánh giặc, cơ hồ không để ý đến chúng nó” Lý Húc suy nghĩ một chút, trả lời.

“Thú săn với đánh trận không giống nhau, lúc đánh giặc người biết rõ chỉ có cơ hội bắn một phát, bởi vậy có thể hết sức chăm chú, người cung hợp nhất. Mà giờ phút này cơ hội nhiều, trái lại không phát huy ra được thực lực chân chính của người!”

“Bệ hạ nói rất đúng. Vừa rời mạt tướng còn thấy kỳ quái vì sao không tìm được cảm giác. Nghe bệ hạ nói một lời, đã hiểu!”

“Ngươi thử lại một lần nữa. Dựa theo ta nói, tưởng tượng cảnh mình ở trên cương trường, con mồi ở trong tay cầm đao...”
Dương Quảng vô cùng thích làm một lão sư hướng dẫn từng bước, lại cầm cung lên, vừa giảng giải vừa biểu diễn.

“Cam La, hỗ trợ!” Lý Húc cố ý để cho Dương Quảng cao hứng, hô to một tiếng, sau đó đưa ngón tay đặt lên môi huýt một cái. Ngân Lang Cam La nghe được, lập tức như tia chớp nhảy ra ngoài, ba lượn hai vòng liền chạy tới trong tầm bắn cung mà không còn sức lực nữa.

Dương Quảng ngừng thở, mũi tên rời khỏi tay. “Vèo!” một tiếng, gã bắn xuyên qua cổ con thỏ rừng. Cam La tiến lên ngậm con thỏ chết nhảy trở về, ném con thỏ xuống dưới chân Lý Húc, sau đó lại lần nữa chạy ra ngoài, đuổi theo con mồi kế tiếp.

Những thứ này đều là năm đó Lý Húc cùng Cam La ở bên bờ Nguyệt Nha hồ chơi trò chơi, đối với Dương Quảng mà nói, thật là rất là mới lạ, trong nháy mắt, hắn liền quên đi chính mình đang “Tra” Lý Húc, toàn bộ tinh thần tập trung vào việc phối hợp với Cam La. Một vòng này lại là trong năm mũi tên, có một kẻ may mắn chạy thoát., Rất nhanh đã bị Dương Quảng dùng một mũi tên khác bắn ngã xuống đất, không ngờ lại là bắn liên châu mỹ, bắn tên, bắn cung, kéo cung, rồi lại bắn nữa, toàn bộ động tác liền mạch như nước chảy mây trôi.

“Bệ hạ thật là phóng khoáng!” Lý Húc nhìn mà vui vẻ, dùng sức vỗ tay. Trong đám võ nhân Trung Nguyên mà hắn từng gặp, chỉ có Tôn Cửu và Lý Uyên là có thể sánh vai cùng Dương Quảng.

“Đúng là như vậy, may mắn trăm còn chưa quên!” Sau khi liên tục phát ra hai đợt tiễn, thể lực của Dương Quảng có chút tiêu hao, trong khi nói chuyện còn mang theo hơi thở nặng nề.” Người cũng thử xem, làm theo phương pháp trăm dạy!”

Lý Húc không thể lay chuyển được sự nhiệt tình của Dương Quảng, đành phải lần thứ hai giương cung cài tên. Lần này hắn không dám giả bộ nữa, ánh nắng mặt trời phản xạ trên mũi tên cùng sợi dây chuyền giữa hai con mồi ở giữa, thân thể theo sự di động của đối phương chậm rãi xoay tròn, trong một sát na con mồi lại lần nữa nhảy lên, dây cung buông thông, theo tiếng kéo căng!” Mặt đất vang lên thanh thúy, mũi tên xé gió bắn bay con mồi, rơi xa xa trong bụi cỏ.

“Lực đạo tốt! Nhân lực tốt!” Dương Quảng là người biết nhìn hàng, thấy động tác của Lý Húc liền biết hắn đã lĩnh ngộ được tinh túy của Xạ Nghệ, vỗ tay tán thưởng.

“Là do bộ hạ dạy bảo có phương pháp!” Lý Húc buông cung xuống, trên mặt hiện lên ý cười.

“Là người học nhanh đấy. Trẫm thích bộ dạng của ngươi, học cái gì cũng có thể thông suốt một chút.” Dương Quảng đắc ý vỗ vỗ vai Lý Húc: “Nếu tướng lĩnh trong triều đều có ngộ tính giống ngươi, trẫm hiện tại cũng sẽ không làm khó ngươi như vậy!”

“Tư chất mặt tướng thật ra rất bình thường, may mắn chính là luôn gặp được danh sư!” Lý Húc phát hiện vỗ mông Dương Quảng cũng không phải là chuyện khó, Đại Tùỳ hoàng đế bộ hạ trước mắt kỳ thật rất dễ dụ dỗ, chỉ cần ngươi chia công lao cho hắn một nửa, hắn sẽ hết sức khiêm tốn chừa lại không gian cho ngươi thể hiện bản thân.

“Trẫm nào được tính là danh sư. Chỉ với bản lĩnh này của trẫm trẫm, trẫm tự mình biết!” Quả nhiên, Dương Quảng rất nhanh đã bắt đầu khiêm tốn rồi.” Nhưng, trẫm vẫn đắc ý không nhìn lầm ngươi. Đời này trẫm phá cách đề bạt rất nhiều người, trong đó có rất nhiều người về sau đều phụ lòng trẫm. Chỉ có ngươi, chẳng những trung thành và tận tâm với trẫm, mà còn đề cho người khác không nói mấy lời vô ích!”

Lúc này Lý Húc không còn bản lĩnh tiếp lời của Dương Quảng nữa. Đối với chuyện trong triều, hắn luôn có cảm giác như ngấm hoa trong sương. Trước đây Dương Quảng đã từng đặc biệt đề bạt ai, rốt cuộc ai đã từng phụ lòng Dương Quảng, Lý Húc không biết, bên cạnh cũng không có phụ tá nhắc nhở trong bóng tối.

Cũng may Dương Quảng không ngại đối phương lãnh đạm, đứng ra nghênh đón gió thu phát triển tứ chi, thở dài nói: “Sau khi ngươi đến nơi, cũng cần biết người lương thiện, không thể việc gì cũng phải khom người thân. Nếu không, không làm việc vất vả ở địa phương phiền chết, cũng phải làm bản thân mệt chết tươi!”

“Mặt tướng cần tuân bệ hạ dạy bảo!” Lý Húc lùi lại nửa bước, đứng nghiêm túc ôm quyền. Hắn có chút không theo kịp suy nghĩ của Dương Quảng mà nhảy tới nhảy lui, một hồi từ bản tên nói đến người biết, một hồi lại từ người biết phương diện trị lý. Giờ phút này đối phương nghe giống như một gia trưởng cung chiều vẫn bối, luôn muốn đem bản lĩnh tất nhiên cùng kinh nghiệm tất nhiên của mình đốc túi truyền thụ, nhưng lại cứ tìm mãi không ra đầu mối, đành phải cho đông một muống, tây một bát đất lấp lung tung.

“Mà có thể phân biệt ai là hiền ai ngu, ai thực sự có bản lĩnh, ai dám goli đầu thêu hoa, chính là mấu chốt dùng người!” Dương Quảng cười đề xuống hai tay Lý Húc, không cho phép hắn tiếp tục thi lễ. “Người dùng có trình trọng như vậy, trăm chỉ thuận miệng nói một chút. Ngày bình thường trăm nói những lời này, cũng không có người nào dụng tâm nghe.”

“Mặt tướng, mặt tướng chỉ là cảm kích!” Miệng Lý Húc lại bắt đầu vụng về, sợ hãi giải thích.

“Người nếu cảm kích trăm, đi làm quan cho tốt!” Dương Quảng thưởng thức sự chất phác trên người Lý Húc. Điều này khiến hắn cảm thấy yên tâm.” Người cầm cung, quân thần vừa đi vừa nói chuyện, phía trước nói không chừng có thể gặp được con mồi lớn. Trăm nói cho người biết, nơi trị lý giống như săn thú, có thể để người khác đưa con mồi đến trước mặt, là phải tận lực đừng tự mình đuổi theo., Người không có nhiều thời gian như vậy. Mà dùng người, cũng giống như những thị vệ giúp chúng ta thu hoạch con mồi, có người thân thủ kiện tráng mà không để ý, có người làm việc nghiêm túc thân thủ lại không đủ. Còn có rõ ràng thân thủ không tốt, làm việc cũng không linh quang, lại giả bộ rất cố gắng, bộ dáng rất có bản lĩnh...”

Dương Quảng hôm nay nói chuyện rất thân thiết, lý thú lan tràn khắp nơi: “Người ngồi ở vị trí chủ soái và quan địa phương thì phải theo dõi sát sao. Đối với những người thân thủ mạnh mẽ, làm việc không nghiêm túc, nên thưởng thì thưởng, lúc chịu phạt thì không nương tay, đối với những người làm việc nghiêm túc lại không đủ bản lĩnh., Phải nghĩ biện pháp dạy bọn họ, hoặc là phân phối cho bọn họ một công phu đặc

lực xuống tay. Dem những tên chỉ biết làm bộ, thừa dịp đá ra xa, tuyệt đối đừng giữ lại bên người, miễn cho bọn họ làm hỏng tất cả mọi người!”

Đây là hoàng đế Đại Tùy bệ hạ sao? Nghe Dương Quảng thao thao bất tuyệt dặn dò, Lý Húc có chút không dám tin vào hai mắt cùng lỗ tai của mình. Dương Quảng vừa rồi nói vậy có thể nói là nhắm trúng điểm yếu của người dùng người, nhưng trong triều đình của hắn, chỉ sợ đại đa số người đều là người thứ ba, không có bản lĩnh nhưng rất biết làm bộ làm tịch. Dương Quảng dạy bảo mình muốn loại người này, mà bản thân hắn lại biết rõ còn phạm tội.

“Bệ hạ nói rất đúng! Mạt tướng đã nhậm chức, nhất định không phụ sự ủy thác của bệ hạ. Bệ hạ ở trong triều cũng phải cẩn thận một chút, mạt tướng cảm thấy có một số người đối xử với bệ hạ cũng chỉ là qua loa mà thôi.” Một cảm giác kích động dâng lên trong lòng Lý Húc, hắn không cách nào giữ được tỉnh táo, khuyên can mà bật thốt lên.

Dương Quảng ngây người, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi. Gã không quen thuộc việc người khác dùng phương thức này để nói chuyện với mình, nhưng nhìn hai mắt thẳng thắn thẳng thắn của Lý Húc, nhất thời lại không đành lòng mà nổi giận, gã đành phải kìm nén lửa giận, thở dốc dồn dập giống như dã thú bị thương vậy.

“Bệ hạ xin thứ cho mạt tướng là một võ phu, rất không biết nói chuyện!” Lý Húc bị biểu tình trên mặt Dương Quảng làm cho hoảng sợ, biết mình vừa rồi quá xúc động, vội vàng mở miệng bổ cứu.

Dương Quảng nhìn chằm chằm vào Lý Húc, sau một lúc lâu, như có điều suy nghĩ. Hôm nay gã không muốn nổi giận, để tránh phá hoại bầu không khí giữa quân thần. Nhưng đối phương có một số quan điểm “Sai lầm”, gã nhất định phải giải thích: “Người không phải là mẫn phu, mà là một tiểu tử vắt mũi chưa sạch, không biết khó xử của trẫm!” Hắn cười khỏ và tiếng, Dương Quảng thở dài nói: “Người đi chỗ nào, tự mình thử xem sẽ rõ ràng thôi. Trẫm vừa nói những lời đó rất dễ nói, làm việc thật sự rất gian nan!”

“Mặt tướng thụ giáo, cuối cùng sẽ cố hết sức, quyết không phụ sự dạy bảo của bộ hạ!” Lý Húc cũng không muốn để Dương Quảng lúng túng quá mức, lui lại nửa bước, thấp giọng đáp lại.

Đối với thần tử trong lời nói toát ra ý vị không phục, Dương Quảng vô cùng miễn cảm. Hắn biết Lý Húc đang nhượng bộ với mình, nhưng cái cảm giác nhượng bộ này làm cho người ta cực kỳ không thoải mái.” Chỉ có những người từng trải mới hiểu, bây giờ người căn bản không thể hiểu được chỗ khổ của trẫm. Thân hiền thần, tiểu nhân xa xăm, lời nói ai cũng sẽ nói. Nhưng ai là hiền thần, ai là tiểu nhân, ai là tiểu nhân, ai là người này đều là tiểu nhân, ai là tiểu nhân., Cái gì mà biết!” Hắn trong lúc vô tình cất cao thanh âm, nghe tựa như mãnh thú đang rít gào: “Trẫm mở Bí Thư quán, hư vị chờ hiền triết trong thiên hạ, những người tới đều thấy. Người cũng nhìn thấy, đều là Khổng Đình Đạt., Lục Hành Chi Lưu, trừ phương thức lập nên danh tiếng cho mình, căn bản không giúp được gì cho trẫm. Trẫm khai khoa cử, chọn người lấy tài, thi ra những tiến sĩ kia, hoặc là thông đồng làm bậy với người khác., Hoặc là tính khí vừa bướng bỉnh, không biết biến cố gì, chỉ vài ngày sau hắn đã bị người ta làm xong, căn bản không thể đảm đương được trọng trách gì nữa. Trẫm mộ danh tông hiền, trọng dụng Lý Mật, không đến ba tháng hắn đã chạy, sau đó khắp nơi đều cổ động người khác tạo phản. Trẫm từ trong quân một tay đề bạt La Nghệ, đem toàn bộ thiết kỵ Đại Tù gia cho hắn, sau đó thì sao, lòng người hắn không biết đủ...”

“Bộ hạ, La Nghệ tướng quân chưa chắc đã có ý phản ý!” Lý Húc nghe Dương Quảng nhắc đến thần tượng năm đó của mình, thì thâm giải thích.” Lần này A Sứ Lỗ nhờ xương kia bị ép thân phục, công lao của La Nghệ tướng quân ít nhất cũng chiếm một nửa. Nếu không phải Hồ Bí thiết kỵ của hắn đã nhét vào miệng...”

“Người không hiểu! Không phải là hắn không phản, là hắn không tìm được cơ hội thích hợp!” Dương Quảng dùng tiếng hét lớn để trả lời hắn, “Trẫm vẫn không thể động vào hắn, nếu không người khác liền nói là trẫm ép ngược hắn. Trẫm một người là hôn quân, bọn họ đều là thần năng thần, trung thần,

chuyện xấu tất cả đều là trầm làm, bọn họ không có bất kỳ trách nhiệm gì!”

Nói đến chỗ đau lòng, vị hoàng đế Đại Tùy hoàng đế bệ hạ này rõ ràng mặt đầy nước mắt, ngữ điệu nghẹn ngào. Bọn thị vệ không rõ ràng cho lắm, đành phải tránh thật xa, để tránh này vạ lây thành cá trong hồ.

“Nếu như La Nghệ tướng quân tạo phản, mặt tướng nguyện ý xuất binh thay bệ hạ bình định!” Lý Húc không ngờ hoàng đế bệ hạ khóc trước mặt mình, bị luống cuống tay chân: “Chuyện trị quốc, mặt tướng thực sự không hiểu, bệ hạ không nên để lời mặt tướng nói ở trong lòng!”

“Ngươi không phải đối thủ của đại tướng quân Hồ Bí La Nghệ!” Dương Quảng nghe được Lý Húc nguyện ý liều mạng vì mình, cảm giác ủy khuất trong lòng hơi nhẹ chút, liền lau mặt, lắc đầu nói.

“Mặt tướng nguyện ý mạo hiểm thử một lần!” Lý Húc giống như con nghé mới đẻ, căn bản không biết hổ dữ đã thương người không cần sừng dài. So với Dương Quảng đang đối mặt với cảm xúc biến ảo bất định, hắn càng nguyện ý đối mặt với địch thủ trên chiến trường. Nguy hiểm của kẻ sau có thể cảm giác được, mà người trước lại như một đám sương mù, bên trong không biết ẩn tàng cơ phong như thế nào.

“Ngươi trước tiên không nên gấp gáp làm gì, trước tiên luyện cho tốt binh của ngươi!” Dương Quảng đỏ mắt, thấp giọng thở dài. “Ngươi không biết đâu, La Nghệ dưới trướng là Hồ Bí thiết kỵ tinh nhuệ nhất của Đại Tùy ta, là tiên hoàng lưu lại chuyên môn đối phó với Đột Quyết đấy., Nhân mã đều mặc trang phục, mũi tên không thể tùy tiện tiến vào. Những bộ binh giáp kỵ binh kia mỗi một con đều có giá trị ngàn quan. Lực lượng của mấy quận Bắc Đại Tùy chúng ta mới nuôi được một chút như vậy. Trầm đã hạ chỉ, các nơi nơi không được giao lương thực cho La Nghệ nữa, mãi đến khi hắn chịu đến gặp trẫm. Nếu như hắn quyết tâm muốn ngược lại., Thiết kỵ Hồ Bí tiếp tế không đủ, hắn nhất định phải xuôi nam cướp bóc. Trụ sở của Tiết Sĩ tướng quân hùng mạnh ngay bên cạnh hắn, Dương Nghĩa thần tướng quân cũng đang tiêu phi Hà

Bắc. Hơn nữa Nghệ Dương quân của ngươi, ba người hợp lực, chưa chắc không bắt được hấn!”

“Hóa ra bệ hạ đã sớm an bài, mặt tướng lại lỗ mãng!” Lý Húc nghe vậy trong lòng run rẩy, nhưng trên mặt không thể không làm ra vẻ bình tĩnh đại ngộ. Mấy năm qua, câu chuyện Hồ Bì tướng quân La Nghệ vẫn luôn là động lực khích lệ hấn phát triển lên. Không ngờ, lúc loạn thế đến, tất cả mọi người đều thay đổi.

Bạn cũ đã biến thành cừu địch, ân sư trước kia đã biến thành người lạ. Vốn mục tiêu cuộc đời, chẳng mấy chốc sẽ là đao binh trên cương trường gặp nhau. Trường Sinh Thiên này, thật sự chỉ sợ người sống vui vẻ!

“Trẫm có đôi khi nghĩ, những thứ này đều là mệnh của trẫm!” Sau khi phát tiết, Dương Quảng trở nên vô cùng suy sụp, lưng từ từ cúi xuống, bước chân cũng trở nên yếu ớt vô lực.” Có lẽ trẫm không nên làm Hoàng đế, cho nên làm chuyện gì cũng làm không tốt.” Dường như đang thổ lộ, hình như hấn đang lầm bầm lầu bầu: “Nhưng năm đó nếu trẫm không buông tay tranh giành, để mặc cho ca ca lên ngôi, hấn sẽ tha cho người huynh đệ đã từng đánh hạ Bán Bích Giang Sơn ta sao? Người nói xem, hấn có làm được không?”

Dương Quảng là sát huynh đoạt vị, điểm ấy ở trong dân gian đã sớm nghe thấy. Nhưng giờ phút này hoàng đế bệ hạ hỏi được, lại vượt qua phạm vi mà ông ta có khả năng trả lời, cúi đầu suy nghĩ thật lâu, ông ta mới thở dài nói: “Bệ hạ thứ tội, mặt tướng thật sự không biết.”

“Hây!” Dương Quảng không trả lời được, lại thở dài một tiếng. Nếu như không phải Âm Ảnh của ca ca có thể theo bên cạnh bất cứ lúc nào, có lẽ hấn làm việc cũng sẽ không nóng lòng như thế.” Chẳng lẽ ngươi không tranh cãi với huynh đệ của mình cái gì sao? Lúc ấy tức muốn chết, nhưng sau đó lại cảm thấy không bằng nhường hấn một bước!”

“Mặt tướng từng có một vị ca ca, khi ta hai tuổi đã chết trận Liêu Đông. Mặt tướng ngay cả bộ dáng của hấn có cái gì cũng không biết, càng không cần nói tranh đồ với hấn!” Lý Húc cười khò lắc đầu. Dương Quảng nói loại tranh chấp này, chỉ sợ

là một ít thế gia đại tộc mới có thể phát sinh! Con cháu bần hàn như hần gia đồ tứ bích, vốn đã không có thứ gì, còn tranh chấp lẫn nhau làm sao được!

“Ngươi hiểu được đánh trận!” Dương Quảng không ngờ cuối cùng Lý Húc đưa ra đáp án như vậy. Nghĩ xem thân thế của đối phương quả thật đáng thương, đâm hần một quyền, cười khổ đánh giá.

“Mạt tướng ngay cả chiến tranh cũng không hiểu lắm, một mực đừng đánh biệt học!”

“Trẫm từng nói, ngươi học nhanh hơn bất kỳ ai.” Dương Quảng thở dài, nói đầy ẩn ý.” Quân thần cho rằng trẫm thiên vị ngươi nên tùy ý rút ngươi lên trên cao, nhưng lại không biết trẫm đã trải qua mấy lần cân nhắc. Ngươi tới Bắc Lăng, trước tiên không vội đi tìm người giao dịch xung quanh, trước tiên quen thuộc với việc bổ sung hoàn chỉnh quân nhu Dương, thiếu tiền, trẫm sẽ nghĩ cách gom đủ cho ngươi!”

Chương thứ năm: Quân ân (6)

Ở trong kiếp sống tiều phu hơn hai năm, thông qua những kẻ tận mắt nhìn thấy nạn dân gian, nhận thức của Húc Tử đối với Dương Quảng cơ bản đã định tính. Tuy hấn một mực không muốn khiển trách đối phương hôn bại vô năng, nhưng đối phương bao che quyền thế, dung túng mê ô, đối với dân gian nhanh chóng coi thường nhưng không làm hấn cảm thấy thất vọng. Mà cùng là Dương Quảng này, ở khoảng cách tiếp xúc gần với hấn lại là một mặt hoàn toàn khác. Người này sẽ vì phạm sai lầm quá khứ mà cảm thấy áy náy, người này sẽ vì trị lý quốc gia mà cảm thấy phần uất ức, người này sẽ vì hạt giống không phải dân gian mà cảm thấy ủy khuất, thậm chí rơi lệ, thậm chí không chỉ rơi xuống.

Người này tán thưởng Lý Húc, không tiếc lực lượng để đề bạt Lý Húc. Người này trống rỗng ở quốc khó, trong tình huống lương thực các quận hơn phân nửa không vận chuyển đến Đông Đô, còn thề son sắt cam đoan vì Nghệ Dương quân giải quyết nỗi lo lắng sau này. Người này lo lắng Lý Húc xúc động, lại yêu cầu hấn trong thời gian ngắn dừng đi thảo phạt La Nghệ, mà là ngồi chờ đối phương không kiên nhẫn lộ ra sơ hở. Người này...

Trong lúc nhất thời, công nghĩa tư ân ở trong lòng Húc Tử quần lay. Khiến cho thân thể của hấn một nửa nóng như lửa như canh, một nửa lạnh như băng như tuyết. Đứng tại chỗ, hấn không biết mình có nên cảm tạ Dương Quảng hay không, hay là thành thật nói cho đối phương biết chân tướng sự thật. Đại Tù triều các nơi đã sớm rối loạn, Trù thời trong dân cư Bùi Duy, trước mắt đã trở thành bột phấn độc, nếu như bệ hạ không tiếp tục phân chấn thì đại diện ít ngày nữa sẽ nghiêng ngã!

“Bệ hạ, mặt tướng, mặt tướng được bệ hạ chiếu cố, trong lòng cảm thấy đại ân sâu sắc!” Y dùng thanh âm run rẩy nói, phảng phất như linh hồn đã thoát ly khỏi thể xác. Nhưng y còn chưa nói hết lời, Dương Quảng đã một quyền đánh tỉnh lại rồi.,
“Nhìn ngươi kia! Ngươi là tâm phúc của trẫm, trẫm không thể

thay người trông coi đường lui, còn thay người chăm sóc ai đó. Huống hồ lần này người đi Bắc Lãng, cũng không phải chỉ hưởng phúc. Nơi đó trước nay không có sông lớn, sau không có núi cao, là nơi có danh xứng với bốn trận chiến. Nếu là phái người khác đi, trăm thật sự lo lắng!”

“Chẳng lẽ bệ hạ đối với tình huống địa phương trong lòng, chỉ là không muốn nói toạc ra sao?” Húc Tử ngậy cả người, đầy mong muốn” Bệ hạ biết quyền thần làm nước, cho nên vẫn giấu giếm. Đợi đến lúc thời cơ thành tựu., Một tiếng hét kinh người.” Ý nghĩ này làm hắn cảm thấy toàn thân khô nóng, nhưng lời nói kế tiếp của Dương Quảng rất nhanh đã làm cho hi vọng của hắn hoàn toàn tan biến: “Hai năm qua có rất nhiều đạo phi ở Hà Bắc, nhưng đều không có thành tựu gì. Trăm nghe nói phụ cận quê quán của người có một vương đầu trộm cướp râu hùm tự xưng là vương khắp trời., Còn có một tên tặc soái Ngụy Dao Nhi tự xưng là Sơn Phi, người có thể lấy hai người bọn họ luyện binh trước. Phía đông người quản lý là Đậu Kiến Đức, trăm đã phái Dương Nghĩa Thần đi, phỏng chừng rất nhanh có thể tiêu diệt được ông ta. Về phần phía tây sao...” Dương Quảng do dự một chút., Rất nhanh lại làm thủ thế vô cùng rộng lượng “Được rồi, chuyện ở phía tây trăm không làm khó người, trăm tự nhiên sẽ an bài cho người. Người cứ luyện binh của người cho tốt, sang năm quân thần của chúng ta đều thở ra một hơi. Đợi đến mùa xuân sau, trăm còn phải đi chinh phạt mỹ lệ. Đến lúc đó để người làm tiên phong mở đường cho trăm, giúp đỡ đại tổng quản Dư Đạo!”

“Bệ hạ còn muốn đi chinh chiến sao?” Lý Húc chấn động, toàn thân lạnh toát. Với tình huống hiện tại của triều Đại Tùy, nếu nói to mà không gây tội thì đã coi như là quân thần giặc cỏ Cao Nguyên cầu vô trí. Đại Tùy lại còn chuẩn bị tập kết lần nữa, chỉ sợ binh mã chưa tập kết, binh lính ở các nơi đã sớm tạo phản rồi.

“Người cũng không đồng ý trăm chinh phạt cao đẹp?” Dương Quảng nhìn thấy Lý Húc thần sắc đại biến, nghi ngờ hỏi. Y ở thời kỳ đầu năm nay đã lên kế hoạch đệ tứ chinh, trong chư thần ngoại trừ Bùi Quý Quý và Vũ Văn thuật lại sự đồng ý của mình., Những người khác uyển chuyển biểu thị phản đối.

Dương Quảng có thể cho rằng bọn họ là người già huyết khí không đủ. Đối với những văn quan lão nhãi không ngớt kia, Dương Quảng cho rằng nguyên nhân chủ yếu là vì bọn họ bị đánh bại lần đầu., Dù sao lá gan nhỏ một chút, không bằng võ tướng phấn đấu quên mình như vậy. Nhưng ngay cả người yêu dũng mãnh thiện chiến nhất của Lý Húc cũng phản đối, Dương Quảng thật có chút hoài nghi, quyết định của mình có vội vàng hay không.

“Mặt tướng cho rằng, dục bình cao lệ, trước phải cam đoan đường lui của đại quân không lo. Cho nên mặt tướng đề nghị trước tiên bình định các nơi loạn phỉ trong nội quốc, rồi thảo luận chuyện chinh phạt!” Nghe nói Dương Quảng vì sự tình chinh đui đã giết vài người, Lý Húc không dám chống đối hấn, thay đổi phương thức uyển chuyển khuyên can.

“Chẳng lẽ loạn phỉ các nơi còn có thể kiên trì đến mùa thu năm sau sao? Dưới trướng trẫm có nhiều tướng quân như vậy làm ăn thế để làm gì?” Dương Quảng nhún vai, đối với Lý Húc “Bia Quan” như thế rất không đồng ý.” Trẫm đem Lịch Sơn Phi cùng đây Thiên Vương giao cho Trương đại nhân, đem Đậu Kiến Đức giao cho Dương Nghĩa thân. Đợi trẫm trở lại Đông Đô, để Phiền Tử tự mình dẫn đại quân đến Hà Đông tiêu diệt Bàn Đà, đột nhiên đi vào thảo phạt Tôn Hoa Hoa., Mấy người các ngươi đều là danh tướng, trẫm không tin các ngươi không đối phó được một chút Ngao tặc! Trẫm ở Đông Đô nhìn các ngươi, ai hoàn thành nhiệm vụ trước, trẫm liền phong hấn làm quốc công, đời đời tập tước!”

“Mặt tướng sẽ dốc hết toàn lực!” Lý Húc biết Dương Quảng sẽ không tin tưởng các thế lực phản quân đã vô cùng khổng lồ, đành phải lui lại phía sau.” Bệ hạ nếu muốn chinh phạt, tốt nhất cho mặt tướng chờ đến nửa năm đến một năm. Đợi mặt tướng cùng mấy vị lão tướng quân đều tấu binh mà trả, thái độ của La Nghệ tướng quân cũng sáng tỏ, bệ hạ lại hạ lệnh chinh phạt cũng không muộn!”

“Ừm, sao trẫm lại quên mất La Nghệ, nếu như hấn tạo phản ở quận Ngư Dương, trẫm thật sự không cách nào từ đường bộ tiến về Liêu Đông!” Dương Quảng chỉ hiểu được một câu cuối cùng của gián ngôn Lý Húc. Nếu như La Nghệ tạo phản,

đường đi phía bắc sẽ bị chặn lại, đại quân chinh phục căn bản không có cách nào đến đích.

Nghĩ đến đây, hấn ảo não dùng cán cung gõ gõ đầu mình:
“Trẫm thật có chút hồ đồ rồi, La Nghệ còn đang ngư ông.
Trẫm lúc này nghe lời người, chuyện trong quân chậm một chút, đợi việc vật trước mắt lộn xộn hỗn loạn rồi mới nói.
Đúng rồi, người đoán chừng sau khi đến Bắc Lăng quân cần bao lâu mới chịu được một trận chiến?”

“Bệ hạ vừa rồi không phải gọi mặt tướng không cần sốt ruột sao?” Lý Húc bị Dương Quảng làm cho đầu óc choáng váng, ngây người, sau đó hỏi dò.

“Trẫm vừa rồi là bảo người không nên vội vàng đi chinh phạt La Nghệ. Hấn là người trí dũng song toàn, dưới trướng lại là bộ thiết kỵ tinh nhuệ nhất Đại Tùy ta. Người tùy tiện xông lên đối chiến với hấn trên bình nguyên, nhất định sẽ bị thiết kỵ đập nát.” Dương Quảng lắc đầu, cười cười giải thích ý nghĩ của mình với Lý Húc.” Nhưng lời trẫm hỏi không phải lúc nào người nắm chắc có thể chiêu mộ La Nghệ Nghệ.”, Mà là dẫn dắt Xi Dương quân, hướng con cháu quận Tề Quốc đi tiểu phi với thế như chẻ tre. Trẫm nhớ rõ lần trước mới phái người đến lịch thành, quay đầu liền nhận được báo cáo mau lẹ từ nơi đó đưa tới. Không quá mấy tháng, xung quanh thành đã không còn chút dấu vết nào nữa!”

“Tất cả do Trương Tu Đà lão tướng quân chỉ huy có phương pháp, đồng thời các quận binh là tác chiến tại cửa nhà, đánh đến anh dũng!” Lý Húc suy nghĩ một chút, quyết định không nói quá nhiều, “Diệp Dương quân và quận binh có khác biệt rất lớn. Biên quân sức chiến đấu cao hơn quận binh nhiều, nhưng sĩ khí lại kém xa quận binh...”

“Người luyện bọn họ đến tình trạng này, cần thời gian bao lâu?” Dương Quảng không hiểu được vì sao quân sĩ với sức chiến đấu lại kém cỏi, gã vội vàng chỉ chỉ, truy hỏi những binh lính phía xa.

Dưới sự chỉ huy của giáo úy Trương Giang, hơn trăm huynh đệ Dương quân thúc ngựa chạy vội, bọn họ một hồi phân tán

ra tấn công, một hồi vây đánh hợp, đang xua mười mấy con dã thú lớn nhỏ vô hại lao tới bên cạnh Dương Quảng và Lý Húc.

Cam La nhanh chóng tiến lên đón, lượn vòng ở bên cánh đàn nai, cắn xé, ép toàn bộ đàn hươu vào trong tầm bắn của mũi tên. Dương Quảng cười to giờ cung lên, bắc cung lại cánh tay. Bị bọn sĩ tốt chạy tới chính là mấy con nai hoang, trong đó một con toàn thân màu lông xám trắng, chính là mục tiêu lý tưởng của hắn.

“Nơi đây không hổ danh Bạch Lộc sơn, thật sự là Bạch Lộc!” Dương Quảng hưng phấn kêu to, tiếng nói khàn khàn, trên hai gò má lại lần nữa xuất phát hai luồng ửng hồng.” Lý Lang Tướng, người luyện binh tốt, trầm mới giao hắn cho người vài ngày, liền thoát thai hoán cốt!”

“Bọn họ đều là người chọn một trong Bách Lý chọn một, mỗi người ít nhất đã trải qua ba trận đại chiến. Sau khi quân tốt Nghệ Dương hoàn chỉnh, trải qua huấn luyện nhanh nhất cũng phải mất ba tháng mới có sức chiến đấu được. Bệ hạ nếu muốn mỗi người đạt được thân thủ của các huynh đệ này thì ít nhất cũng phải mang theo tân binh đánh vài trận trước đã. Sau khi thấy máu, đội ngũ mới có sát khí!” Lý Húc nhìn các huynh đệ đang hò hét rong ruổi, dùng một giọng điệu không thể nghi ngờ trả lời.

“Trầm cho người thời gian nửa năm, có đủ hay không?”

Dương Quảng dùng cung tiễn nhắm ngay con nai đang cách mình càng ngày càng gần, cũng không quay đầu lại truy vấn. Con nai kia rất có linh tính, biết tận thế sắp đến, nó bôn tẩu nhảy trên ngọn cỏ, không chịu để cho quỹ tích chạy động của mình có thể theo quy luật.

“Nếu lương thảo khí giới sung túc mà nói, mặt tướng nguyện thử một lần.” Lý Húc không hiểu rõ tâm tình khẩn cấp của Dương Quảng, mặt đầy nghi hoặc, không đối phó với La Nghệ, không giao thủ với Đậu Kiến Đức, trong suy nghĩ của Dương Quảng, Sơn Phi và Thiên Vương lại không chịu nổi một kích của hai người. Như vậy, hắn còn vội vã thúc giục mình luyện binh làm cái gì? Chẳng lẽ còn có mục tiêu cần phải đối phó gấp hơn?

Dương Quảng không tiếp tục đối thoại của hai người nữa, toàn bộ tâm tư đều đặt lên việc bắn nhanh. Thân thể của hắn chuyển hướng từ bắc sang nam, rồi từ nam chuyển hướng sang đông, chính là không nắm chắc một mũi tên trúng ngay. Cam La là đồng bạn vô cùng tốt., Bọn họ thành thạo sáng tạo cơ hội tốt cho chủ nhân nhà mình. Dưới uy hiếp của nó, đàn nai cơ hồ là vây quanh Dương Quảng và Lý Húc. Nhưng Dương Quảng giảo hoạt với con mồi cho thấy rõ ràng không đủ, vũ tiễn một mực không thể rời cung, chỉ một đến trán thấy mồ hôi, cánh tay khẽ run.

Lý Húc sợ Dương Quảng làm Cam La ngộ thương, bay lên một mũi tên, bắn ngã một con nai mẹ khác bên cạnh con Bạch Lộc. Con hươu trắng bị kinh sợ đột nhiên dừng bước, rên rỉ khàn khàn.

Dương Quảng nhân cơ hội này buông dây cung ra, con nai trắng ngã xuống đất.

“Người đi giết Trương Kim cho trẫm!” Dương Quảng thu hồi cung, ngoài đặc ý ra, vẻ mặt vô hạn tiêu điều. “Đưa đầu của hắn đến Đông đô. Càng nhanh càng tốt!”

Tửu đồ: Cảm ơn tất cả mọi người ở tuyến đầu kháng tai.

Chương thứ năm (lục)

Mãi cho đến khi bắn lông chấm dứt, Húc Tử mới hơi khôi phục lại tinh thần từ trong khiếp sợ.” Bệ hạ lại muốn ta đi giết Trương Kim xưng hô!” Hấn không nghĩ ra rốt cuộc Dương Quảng cùng một đầu lĩnh cường đạo có thâm cừ đại hận gì. Căn cứ vào tin tức Lý Húc nắm giữ, trước mắt đám đạo phỉ đi ngang qua bờ bắc có Đậu Kiến Đức, Vương Bạc., Vương Tu nhỏ hơn mười người như Ngụy Dao Nhi, trong đó tùy tiện kéo ra so với Trương Kim tự xưng là thực lực cường đại hơn nhiều! Trương tặc sở dĩ có thể thành danh là bởi hấn tàn bạo tham lam, mà cương tặc trên đỉnh đầu danh hiệu tàn bạo căn bản không có khả năng có hy vọng thành đại sự.

Nhưng mà, cho dù Dương Quảng không đề cập đến, Lý Húc cũng sẽ nhanh chóng xưng Trương Kim thành cách. Người này nắm đó bởi vì ham muốn thuộc hạ của đối phương, ở tiệc rượu đốt lửa ở Tôn An tổ, mà Lý Húc ân trọng như núi, hấn không thể không báo thù.

“Có phải là bệ hạ cảm thấy khó chịu trong lòng cửu thúc, cho nên mượn tay Cửu thúc báo thù cho Cửu thúc hay không?” Sau khi suy nghĩ kỹ, Lý Húc đưa ra kết luận như là. Phỏng đoán này có thể giải thích, nhưng thực sự không thể tưởng tượng được.” Nếu như Bệ hạ cảm thấy khó chịu về cửu thúc, vậy tại sao lúc trước không bồi thường cho Cửu thúc một chút? Chẳng lẽ giữa hai người còn có ân oán gì khác sao?” Hấn càng nghĩ càng mơ hồ, trong lúc nhất thời đầu to như cái đầu.

“Tướng quân hình như không vui lắm?” Giáo úy Trương Giang thấy từ lúc thu đội trở về, sắc mặt chủ soái nhà mình liên tục kỳ ngưng trọng, bước tới quan tâm hỏi.

“Ta đang suy nghĩ lời bệ hạ dặn dò!” Lý Húc lắc đầu, đi ra ngoài vài bước, có chút mệt mỏi trả lời. Bởi xung quanh Nghệ Dương dân cư thưa thớt, cho nên chư vị đại thần cùng đi săn cũng có thu hoạch, giờ phút này mọi người tranh nhau dâng lên con mồi của mình cho Dương Quảng., điệu quang xạ nghệ

trước mặt đồng liêu, vây quanh ngự trướng chặt như nêm cối. Loại náo nhiệt này Lý Húc Sinh đến không chịu gộp, cho nên dứt khoát thừa cơ rời đi, vừa giần gân cốt ra, vừa kiểm tra phòng vệ phụ cận ngự trướng.

“Bệ hạ đưa cho người nan đề gì sao?” Trương Giang trước tiên nhìn xung quanh, sau đó hạ thấp thanh âm an ủi: “Người cũng đừng để trong lòng quá nhiều. Trước kia chưa từng thấy Hoàng thượng, ta vẫn luôn cho rằng hấn nói là lời nhất ngôn cửu đỉnh. Hiện tại xem ra, hấn rất dễ bị lừa gạt. Phỏng chừng qua vài ngày, chính hấn đã nói cái gì chính mình liền quên, căn bản sẽ không phải người truy cứu nữa!”

“Không phải sao, bệ hạ cũng là đứa trẻ đã quen bị hủy. Hôm nay mọi người nhìn thấy nó chốc lát liền bật khóc, lúc lại cười, so với tiểu hài tử còn trở nên lớn hơn nhiều!” Lữ Khâm vẫn canh cánh trong lòng chuyện nuốt lời của Dương Quảng, nhỏ giọng chê trách ở bên cạnh: “Lúc trước khi bảo chúng ta tử thủ Nhạn Môn, chẳng phải cũng thề sống thề sao. Người xem, sau khi xem, lại không đề cập đến một chữ nào nữa!”

Cả hai đều là bộ hạ cũ đi theo Lý Húc thời gian rất lâu, cho nên trước mặt hấn cũng không giữ mồm giữ miệng. Húc Tử không thể giải thích thay Dương Quảng, đành phải lắc đầu cười khổ: “Nhưng dù sao hấn cũng là hoàng thượng của chúng ta!” Hấn thở dài, bước chân nặng nề càng chạy càng xa.

Dương Dương đi về phía nam một trăm năm mươi dặm chính là Thái Nguyên. Dương Quảng ngự liễn tuy chậm, nhưng sau hai ngày, cũng đã đến bờ lam hà. Đường Công Lý Uyên biết được tin tức thánh giá nam quy, sớm suất lĩnh quan viên khắp nơi trên con sông phía đông ra ngoài mười dặm. Đợi ngự liễn vàng kim yên lặng, Lý Uyên tiến lên vài bước., Quỳ gối giữa đường tấu: “Vi thần nghe nói Đột Quyết phạm tội, lòng nóng như lửa đốt, hận không thể tự mình đến che chắn đá cho bệ hạ. Bất đắc dĩ kịch chiến say sưa cùng giặc cỏ, khó có thể bứt ra, đành phải ngày đêm cầu nguyện trước Phật., Hy vọng Phật Tổ phù hộ bệ hạ gặp dữ hóa lành. Hôm nay rốt cuộc thấy bình an trở về. Thần, thần, thần mặc dù đã chết, thần cũng cam tâm tình nguyện!” Dứt lời, dập đầu xuống đất, nước mắt rơi như mưa.

“Thiên Hữu Đại Tùy, Thiên Hữu bệ hạ!” Trong phút chốc, quan viên các nơi quỳ xuống một đồng lớn, người người lệ rơi đầy mặt, khóc không thành tiếng. Thấy quan viên địa phương quan tâm an nguy của mình như thế nào., Trong lòng Dương Quảng cũng có chút cảm động, sau khi ngự liễn đi xuống, tự tay nâng Lý Uyên dậy: “Lý Khanh ngang thân, chur vị ái khanh đều bình thân đi. Trẫm đây không phải trở về sao? Tên Đột Quyết cho rằng đã cướp trẫm sẽ khiến Đại Tùy ta khuất phục, trẫm sẽ không để bọn chúng thực hiện được. Trẫm dù ngày đó có chết trận Nhạn Môn cũng sẽ không để cho bọn chúng thực hiện được!”

“Khiến bệ hạ chán kinh, thần xin nhận tội!” Lý Uyên lau nước mắt, khom người nói.

“Chủ nhục thân chết, xin Bệ hạ trách phạt chúng ta vô năng!” Quan địa phương lần nữa quỳ rạp xuống, tự xin xử trí.

“Vô tội, người Đột Quyết gây chuyện, liên quan gì đến chur vị. Các ngươi thay trẫm làm mục dân, lao công cao. Dọc đường này trẫm cũng thấy được, các quận Hà Đông ngoại trừ bị cường đạo cướp bóc ở các nơi biên cương, dân chúng nơi khác đều sống không tệ.” Dương Quảng vô cùng rộng lớn lắc đầu, khen ngợi nói.

Sau đó Lý Uyên mời Dương Quảng trở về ngự liễn, tự tay nâng lên một lá cờ lớn, mở đường trước mặt Dương Quảng. Bách tính thân sĩ Thái Nguyên cũng phụng mệnh mặc quần áo gọn gàng nhất, quỳ gối hai bên đường lớn nghênh đón hoàng đế bệ hạ trở về. Dương Quảng vén rèm gấm trên ngự liễn đứng xem xung quanh, nhìn thấy hương án ven đường xếp dày đặc chi chít., Sự cao hứng trên mặt phụ lão tràn ngập trong lời nói, tâm tình càng thêm thoải mái, mệnh lệnh thị vệ đến phía trước thay đổi Lý Uyên, đem người sau gọi đến bên cạnh mình ngợi khen: “Biểu ca thật có bản lĩnh, mới nhậm chức không đến một năm, liền khiến cho dân chúng địa phương tri lễ như thế. Nếu quan lại địa phương Đại Tùy ta đều như ngươi, trẫm làm sao cần ngày ngày vì phản nghịch mà náo nhiệt?!”

“Những tên phản nghịch kia không biết tốt xấu, bệ hạ không cần vì bọn chúng phiền não. Chỉ cần bệ hạ bình an an, bọn đạo

phỉ cướp này tựa như côn trùng cuối thu, lâu ngày tự vong!”
Lý Uyên lập tức ôm quyền, cung kính trả lời.

“Người phải nói. Trẫm bình an an, có quan hệ gì với việc đạo phỉ chết hay không?” Dương Quảng nghe Lý Uyên cứng rắn kéo hai chuyện phong mã bất tương phùng đến một chỗ, phỉ cười hỏi.

“Bệ hạ chính là chủ tâm của thiên tử Đại Tùy, bá quan. Chỉ cần bệ hạ bình an, thần làm việc sẽ có kết cấu và sức mạnh. Các thần làm việc có chương pháp và khí lực, cuộc sống của bách tính sẽ được yên ổn. Cuộc sống yên ổn, dân chúng sẽ bị giảm bớt, không ai đi làm tặc. Những tên giặc cỏ kia đương nhiên sẽ không còn sức lực mà làm bậy.” Lý Uyên phản ứng cực nhanh, liên tục nói ra các chư thần xung quanh nghe được gật đầu liên tục.

“Như thế, bách tính chung quanh Thái Nguyên này an cư lạc nghiệp, tất cả đều là công lao của trẫm!” Dương Quảng cười to, chỉ vào bách tính hai bên đường chính cúi đầu quỳ lạy truy vấn.

“Đương nhiên là công lao của bệ hạ. Nếu không có bệ hạ biết người giỏi làm việc, bọn họ làm sao có thể sống an ổn được!”
Hoàng Môn Thị Lang tham chương triều chính Bùi Duy đã sớm lấy một khoản lớn chỗ tốt từ Lý Uyên gia, cười tiến lên thay đổi phương ra mặt.

“Cái tên Nghê Thần nhà ngươi, còn nói gì hơn cả Lý Khanh!”
Dương Quảng cười mắng một câu: “Công lao của ai thì là của người đó. Lý Khanh chẳng những có công chỗ trị lý, mà còn sinh được một đứa con trai tốt. Trẫm thấy thế dân liền cảm thấy yêu thích, cũng chính là hai nhà Dương, Lý hai nhà chúng ta., Chỉ có thiếu niên anh hào như vậy mới có thể ra được.”
Nói tới đây, hắn có chút chột dạ, không nhịn được quay đầu lại nhìn Lý Húc đang đi theo sau Ngự Khuyết. Nhưng đột nhiên nhớ ra Lý gia cũng họ Lý, cho nên lời nói của mình không sai: “Còn cả cháu trai ngươi nữa, trẫm đã phong hắn làm Vô Địch tướng quân, Bác Lăng Hầu!”

“Tạ ơn bệ hạ long ân!” Lý Uyên đã sớm biết chuyện thế dân và Húc Tử đều được trao cho địa vị cao, giờ phút này nghe

Dương Quảng nói đến, vội vàng khom người trên lưng ngựa: “Bệ hạ đối với Lý gia chiếu cố, thần luôn thịt nát xương tan, cũng khó có thể báo đáp!”

“Trẫm ngược lại không cần người thịt nát xương tan. Người thay trẫm chăm sóc tốt mấy trăm dặm sơn hà này, đừng để cho người Đột Quyết lại có cơ hội giữ cửa ải này là được!” Dương Quảng gật gật đầu, trong lòng như có điều suy nghĩ.” Người quyết định trao cho người chức vụ Thái Nguyên lưu thủ. Nếu Đột Quyết xâm lấn, toàn bộ binh mã của các quận Hà Đông đều do người điều khiển!”

“Thần Lý Uyên Tạ ơn Bệ hạ!” Lý Uyên lão đảo người trên lưng ngựa thiếu chút nữa đã cắm đầu xuống. Từ sau khi đăng cơ, Dương Quảng luôn luôn cảnh giác nghiêm khắc với Lý gia, cho nên khi chức quan cao nhất, Lý Uyên cũng không được chế được hơn năm ngàn binh mã. Mà hôm nay ông trời đã mở mắt, giao quyền điều khiển binh lực điều khiển ở các vùng Hà Đông cho Lý gia. Sau này nếu Lý gia có gì cần thì vĩnh viễn không đau đầu về vấn đề binh lực.

“Đường công cẩn thận!” Đám người Bùi Nhã thấy Lý Uyên vui đến mức chiến mã cũng không vững, vội vàng tiến tới đỡ. Sắc mặt Lý Uyên đỏ bừng như say rượu, lời nói cử chỉ đều mang theo vẻ say khướt.” Bệ hạ, bệ hạ, ta, Lý Uyên ta vĩnh sinh không quên. Thần, thần mặc dù đã già, thần đã ngã xuống. Nhưng chỉ cần Đột Quyết dám đến khiêu khích thần thần, thần nguyện ý làm lão hoàng trung trước trước bệ hạ...” Nói xong, mí mắt đỏ lên, lại bắt đầu rơi lệ.

“Trẫm nhớ được câu nói này của người. Vào thành, quân thần chúng ta vào thành rồi hãy nói!” Dương Quảng cười to, đối với biểu hiện của Lý Uyên rất là hài lòng.” Lý Uyên trưởng lão còn nhanh hơn cả trẫm, từ sâu trong nội tâm, hẳn đã nghĩ đến.” Nếu hẳn đã già đến mức không cười ngựa nổi nữa, vậy thì đồng dao kia không phải chỉ hẳn chứ!”

Nhìn tường thành nguy nga cao lớn cùng nước đục vòng quanh thành mà qua, Dương Quảng không khỏi ngẩn người. Vì bảo vệ sông Cẩm Tú của Dương gia, gã đã tâm lực tiêu tụy. Thế nhưng hôm nay Lý Hồn phục trụ, Lý Mật phế phế, Lý

Uyên già, năm đó đối thủ có khả năng soán quyền đoạt vị đã loại bỏ, người trong đồng dao kia rút cuộc là ai?

Dường như có người ám chỉ, ánh mắt Dương Quảng từ phía trước dời đi, đảo qua quần thần, sau đó chậm rãi quay lại. Y nhìn thấy Cam La với bộ lông sáng như bạc trắng đi theo Ngự Cương của mình, căn bản không hề sợ hãi những tiếng hoan hô như núi xung quanh. “Chắc chắn bên cạnh Thánh Thiên Nhật Tử chắc chắn có vật phi phàm làm bạn!” Ý nghĩ này làm cho y cảm thấy vô cùng đắc ý., Nhưng đồng thời trong lòng lại dâng lên một cảm giác khủng hoảng khó tả. Hắn nhìn thấy Húc Tử cười lên một con Phiêu Miêu đang bay lên, thân thể thẳng tắp tắp tắp. Mà một ít dân chúng lớn mật chỉ điểm, hiển nhiên đang bàn luận về kinh nghiệm truyền kỳ của vị đại tướng quân vô địch trẻ tuổi nhất Đại Tùy này, trong mắt tràn đầy kính sợ.

“Trẫm thế mà lại quên mất hãn cũng họ Lý!” Trong lòng Dương Quảng đột nhiên co rút lại, sắc mặt trong chốc lát trắng bệch như tuyết.

Chương thứ nhất lôi đình (một)

Bắc Phong xen lẫn tuyết hạt, nện ở mặt ngoài áo giáp âm thanh leng keng. Những áo giáp kia là da sống tạo thành, nhưng thời khắc này còn nặng nề hơn cả sắt. Chính là lúc ẩm áp còn lạnh, một phần tuyết hạt đã tan trong không trung, còn có một phần lại vừa lạnh vừa dính. Hai cái luân phiên rơi ở trên thân người cùng súc vật, trong nháy mắt liền đông lạnh một tầng dày đặc.

Bộ giáp hàn băng được ngưng tụ từ băng rất xa nhìn qua vô cùng thoải mái, đặc biệt là đại đội nhân mã xếp hàng đi tới, tựa như một con trường long sắt thép màu bạc đang lăn lộn trong thiên địa. Nhưng người bị quần dưới giáp băng lại cực kỳ khổ sở, nước tuyết được nhiệt độ cơ thể hòa tan thuận theo cổ áo lĩnh., Ngực, áo giáp khe hở cùng với tất cả những chỗ có khả năng tiến vào bên trong quần áo, một mực chui vào sâu trong cốt tủy của người ta, lạnh đến nỗi linh hồn người ta muốn ra khỏi vỏ. Nhưng người vẫn không thể đưa tay lau đi., Bởi vì lớp băng trên cánh tay và cánh tay nhỏ là dễ dàng tróc ra nhất, làm không tốt chẳng những nước không lau được cổ, ngược lại khiến cho nguyên một khối vụn băng dính vào lưng hoặc là sống lưng, làm cho không thể nhìn được nữa, tiếng kêu thảm thiết trong chốc lát xuyên thấu qua thể xác chết lạnh, nhảy hướng bầu trời xám tro nặng nề.

“Trời ơi, bà nội nó, chết cóng rồi!”

“A, ai thiếu đạo đức như vậy. Lão tử cổ, cổ!” Thanh âm như quỷ khóc sói tru không ngừng từ phía sau truyền đến, nghe được Trương Kim sắc mặt so với mây đen trên trời còn đen hơn.” Các người con mẹ nó đều cầm miệng cho ta. Ai kêu nữa, lão tử trực tiếp lột sạch ném hắn vào trong lỗ băng!” Hắn trừng mắt lên nhìn., Lớn tiếng gầm lên, đám lâu la sợ hãi đến mức cầm như hén: “Đều chạy trốn cho lão tử, chạy lên đã thấy nóng hổi. Đến khi bắt được Nam Cung, lão tử cho các người mỗi gian phòng lớn, hai nữ nhân, theo ẩm áp các người đi!”

“Tạ ơn đại vương thương!” Đám lâu binh uể oải uể oải lập tức khôi phục vài phần tinh thần, vừa hò hét vừa ôm lấy khói trắng. Phòng ẩm áp, nữ nhân mềm nhũn., Ngẫm lại đã khiến mọi người chảy nước miếng. Đã trốn ở ven đầm đại lục một mùa đông, lần trước đụng nữ nhân cũng là năm ngoái đánh vỡ huyện thành Thanh Hà. Đáng tiếc lần đó mọi người không thể nán lại quá lâu, quận trưởng Thanh Hà, Thừa Thiện sẽ nhanh chóng chuyển viện binh từ chỗ lão tặc Dương Nghĩa Thần trở về., Đem mọi người vây lại trong ổ vừa mới ẩm áp xong lại bị đánh một trận thật mạnh.... May mà mọi người đều quen đường cũ, cả đêm co rút vào trong đại lục. Bằng không, nói không chừng đầu đã bị treo trên tường thành Thanh Hà, từng hàng quạ đen cõng trên trời mỗ.

Đầu năm nay, làm tặc cũng không dễ dàng. Thôn xóm phụ cận đại lục dễ dàng cướp, đám “Nhị cước dê” đã sớm chạy sạch. Một ít huyện thành hơi lớn thì tường cao đột ngột dựng. Bởi vì Trương Đại đương gia danh khí quá vang, rất nhiều bảo trại cô lập ngoài huyện thành nhìn thấy cờ lớn chữ “Trương” đại kỳ., Chẳng thà rằng trước khi toàn bảo nam nữ chiến đấu đem tất cả lương thảo phóng hỏa thiêu huỷ hết, cũng không chịu mở cửa trại tiếp nhận “Tuần sát” của Trương đại vương. Bất quá kết quả bọn họ mở cửa trại cũng không khác nhau là mấy, Trương đại vương trước khi đi khẳng định sẽ đem toàn bộ những người không thể bán mạng cho hắn giết sạch, đem toàn bộ vật tư còn lại đốt trụi.

Không thể tranh đoạt ở quận Tương Quốc, Trương Kim xưng là không thể không đem ánh mắt nhìn về phía quận Thư Đô phía bắc. Năm nay ngược lại xuân băng, rất nhiều nhà cái đều gặp tai hoạ., Nếu như không thừa dịp Thanh Hoàng không tiếp nhận mà đi vơ vét thêm một chút quân lương, chỉ sợ đợi đói khổ cùng nhau, đoàn người trừ thịt người ra không còn thứ gì khác có thể ăn nữa. Cho nên., Mặc dù lúc đầu nghe nói đã có một nhánh quân đội từ quận Bắc Lãng ngoài ba trăm dặm mở ra, Trương Đại Vương vẫn quyết định mang theo đội ngũ Bắc Thượng thư cũng bốc lên một chút nguy hiểm. Bởi vì cái gọi là không nở trẻ con không trông được sói, địa phương nhìn như nguy hiểm thường thu hoạch càng lớn. Huống hồ quân đội

triều đình mới đến, mới đến., Không dễ dàng thăm dò tình huống các quận xung quanh như vậy. Theo Trương Kim xung là lý giải đối với thế cục xung quanh, nơi hai quận Bắc Lăng, Hằng Sơn giàu có, đủ để cầu quan mới tới đầu đầu một hồi. Các phú hào kia người nào cũng tay mắt thông thiên, tâm cao khí ngạo. Không có được sự ủng hộ của bọn họ, quan binh nửa bước khó đi ở các nơi xung quanh Bắc Lăng.

Quan đạo lâu năm không tu sửa rất trơn, không cẩn thận là té ngã ngã một cái. Có một số con đoi chết ven đường đã trải qua mùa đông, thi thể đã bị chó hoang và Kên kên ăn được không sai biệt lắm, xương trắng thắm thiết từ trong bùn lầy lộ ra, chỉ rõ con đường thông tới Địa Phủ.

Tên lâu la bị ngã sấp xuống bên cạnh thi thể bị dọa đến hai mắt xám ngắt, nằm rạp trên mặt đất liên tục dập đầu. Đồng bạn của hắn thì bước nhanh qua thi thể bên cạnh, coi như không thấy cảnh tượng thê thảm hai bên đường.

“Đi theo, đuổi theo, đừng lạy, người chết không phải đại gia người!” Một tên tiểu đầu mục đập vào hông tên lâu la đang thi lễ với người chết, quát mắng.

“Người chết là lớn, bái một vái để tránh âm hồn tới tìm chúng ta xúi quẩy!” Một đám lâu la bị đá tới ngưỡng ngừng đứng lên, vừa chạy vừa quỵến rũ giải thích với cấp trên trên.

“Chim, thịt của chúng ta đã ăn qua rồi, còn sợ cái bộ xương.” Nước miếng tiểu đầu mục văng tứ tung, rơi lên giáp băng lập tức bị đông cứng thành hạt châu.” Người yên tâm, quý cũng sợ ác nhân. Đám người chúng ta là người Âm Tào Địa Phủ cũng không dám trêu chọc. Chỉ cần nắm trong tay thanh đao, chỉ có chúng ta giết người, không gì có thể hại được chúng ta!”

“Tướng quân nói rất đúng!” Tiểu lâu la không dám chống đối thượng cấp, đáp ứng luôn một tiếng. Đồng thời dùng ngón tay đã lạnh cứng siết chặt chuôi đao, từ đó hấp thụ một ít lực lượng.

“Nhưng ta nghe nói năm ngoái Đậu lão đại đã bắt chuyện với đại vương nhà ta, nói Nam Cung thành được hắn bảo vệ!” Một tên lâu la khác tư cách hơi già một chút lại không thể hiểu

được lí do “Tướng quân” đại nhân cổ vũ sĩ khí, lo lắng bàn tán.

“Đi!” Tiểu đầu mục hứng thú vô cùng đối với bộ phận nào đó của cơ thể, cơ hồ mỗi câu đều dùng như vậy bắt đầu.” Đậu Kiến Đức cũng không phải là cha thứ hai của chúng ta, lời ông ta nói sao chúng ta phải nghe. Huống hồ Đậu lão đại có trâu bò mấy cũng không thể nghe cao sĩ đạt được. Cao Sĩ đạt đến cao nhân cũng không dám khoa tay múa chân đối với đại vương nhà ta, Đậu Kiến Đức dựa vào cái gì quản việc nhân sự của chúng ta!”

“Vậy cũng đúng!” Lão lâu la phản đối lời nói của tiểu đầu mục, ngoài miệng lại không thể không đáp ứng.

“Họ Đậu giờ móng vuốt quá dài, sớm muộn gì cũng bị đại vương nhà ta chặt đứt!” Tiểu đầu mục vươn tay ra, hư không bỏ một cái, làm uy danh của mình.

Đậu Kiến Đức cùng cao sĩ là một thế lực lớn sinh động ở một thế lực lớn khác ở Hà Bắc, phạm vi hoạt động từ quận Thiên đến bình nguyên. Khác với phong cách hành sự của đám người Trương Kim, Ngụy Dao Nhi., Đậu Kiến Đức, Cao Sĩ đạt được hai người càng thích đem chính mình biến thành hình tượng Hiệp Đạo. Sau khi bọn họ công chiếm thành thị không cướp đoạt bách tính, mà là mở ra phủ khố, đem tơ lụa và lương thực bên trong chia cho một bộ phận người không có nhà để về. Đối với một số thành thị ở gần hang ổ của mình hơn là thành phố hay thôn trại., Mỗi năm bọn họ định kỳ thu phí bảo toàn hai lần, thuế má tích lũy ngang với quan phủ. Nếu như đối phương chịu nộp đúng hạn, Đậu, Cao hai người liền tuyên bố với các đường hào kiệt Lục Lâm khác thành này được bọn họ bảo hộ, nghiêm cấm có người lại đi quấy rầy.

Bởi vì cùng lẫn lộn trên đường Lục Lâm, cho nên xưa nay Trương Kim còn tương đối để cho Đậu Kiến Đức mặt mũi, dễ dàng không tiến vào phạm vi thế lực của ông ta để ăn cướp. Nhưng trước mắt bất đồng, hai người Đậu Kiến Đức và Cao Sĩ mới bại dưới tay Hồ Bí Trung Lang, khả năng tự vệ tựa hồ cũng không có, làm sao còn tư cách “Bảo vệ” cho người khác?

Quần tặc không la hét nữa, cầm đầu tiếp tục chạy. Đây là một lần gom góp hành động kéo dài, thời tiết mặc dù hơi kém, nhưng cũng tăng thêm rất nhiều phần thắng cho động tác đại quân. Trải qua hơn hai năm giặc cướp lui tới, đại bộ phận thôn trang hai bên đường đều không có người ở lại. Mà những thành lũy kết trại kia cũng sẽ không ở trong loại thời tiết quý quái này phái người ra thu thập đất đai. Cho nên., Trương Kim nói cơ bản có thể vững tin, huynh đệ dưới trướng có thể thần không biết quỷ không hay mà đánh tới dưới Nam Cung thành. Chỉ cần trước khi viện binh của quận huyện chạy tới đập cửa thành, quần áo, lương thảo, kim ngân tế nhuyễn..., đủ loại vật tư cần được bổ sung.

Bọn họ theo quan đạo hướng bắc, một lát cũng không dám nghỉ. Trong đội ngũ không ngừng có người ngã sấp xuống, nếu có sức đứng lên, đám lâu la liền tăng thêm cho hắn một trận cười vang. Nếu như ngã xuống, người bất hạnh bị ngã làm bị thương xương cốt., Hoặc là bị lạnh đến không còn khí lực, chúng lâu la cũng sẽ không cần viện thủ. Mọi người đều có hôm nay không có ngày mai, chết sớm muộn không sai biệt lắm. Huống hồ người bị thương khi công thành không xuất lực, sau khi thành bị phá còn phải lãng phí một phần tiền lương.

“Kỳ thật, ta cảm thấy biện pháp của Đâu lão đại tốt hơn. Ít nhất không cần chạy nhanh như vậy!” Có người chạy như điên thật sự quá mệt mỏi, sùi bọt mép nói thảm.

“Chim, đó là lúc trước thực lực hắn đủ lớn. Mấy huyện thành không thể không đưa tiền lương cho hắn. Hắn cho rằng mình có thể giống như quan phủ, dân chúng ai không coi hắn là tặc. Xưa nay bất luận đa kính nghe lời, chỉ cần quan binh đến, lập tức trở mặt với hắn!”

“Cũng đúng!” Người nghị luận phụ họa một câu, đảo mắt lại không phát ra âm thanh. Làm trộm chính là làm trộm, nghĩa tặc cũng được, ác tặc cũng được, trong mắt dân chúng tóm lại không thay thế được quan phủ. Lần này hai người Đâu Kiến Đức và Cao Sĩ Đạt sở dĩ trồng trên tay Vương phân đất., Chẳng phải là bởi vì không đủ độc ác, không dọa được những con dê hai chân kia sao. Quan phủ ở phía trước đánh, tráng

đình các bảo trại ở bên cạnh hồ hét trợ uy, đưa lương thực rót nước, cho dù là Hoắc Cương quân dụng phải loại tình huống này, cũng chưa chắc chịu nổi!

“Đi, cái gì cũng được, bộ kia của Đậu Kiến Đức căn bản chính là một phía tình nguyện!” Tiểu đầu mục rút bội đao ra, múa ra mấy đóa đao hoa trong gió tuyết. “Thời đại này, hoặc là bị người ta giết, hoặc là giết người. Không có đường khác, người nào chết cũng đừng kêu oan!”

Không bị người ta giết thì phải giết. La bì dài một đường, câu nói cuối cùng của hãn cổ vũ người dưới nhiều nhất đối với người dưới. Giết dê hai chân, giết quan quân, giết những lâu la khác của hươu bào, giết không giống nhau. Trại trại cùng địa bàn của Trương đại vương, không phải là dạng này mà ra sao?

“Giết, giết vào Nam Cung thành đi, muốn cái gì có cái đó!” Có mấy binh sĩ cưỡi ngựa từ đầu đội ngũ chạy về, lớn tiếng cổ vũ.

“Giết!” “Giết!” “Giết!” Thanh đao, xẻng sắt đeo trên người Sương, gây gõ dồn dập giơ lên, tạo thành một bức tường rừng rậm di động trong gió tuyết. Dưới cánh rừng, trong đôi mắt màu đỏ tràn ngập cuồng nhiệt.

Chương thứ nhất lôi đình (một)

Thành Nam Cung cũng không xa xôi, trước khi đại bộ phận lâu la chưa kịp mệt mỏi nằm xuống, tường thành Thanh Phục liền chiếu vào đáy mắt quần tặc. Thành nhỏ đạn hoàn này đối với tai ương diệt đỉnh gần như không chút phòng bị, trên đầu thành không xuất hiện quân binh, trong thiên địa cũng không vang lên cảnh báo. Dân chúng kinh hoàng thất thố thậm chí ngay cả cửa thành cũng quên mất, liền tùy ý mở rộng bốn phía, giống như một cái miệng đen thùng thùng!

“Gió to quá!” Hai đứa con trai tên Trương Tài và Trương Bảo hét lớn một tiếng, tranh nhau về phía trước khiêu chiến trận đầu.” Cha nghỉ ngơi đi, con đi trước mở đường cho người!” “Cút, lần này đến phiên con thoải mái rồi, lần trước chính là người kiếm một miếng thịt!” Hai huynh đệ không muốn nói, đầu ngựa cùng đầu ngựa, chỉ chờ Trương Kim ra lệnh một tiếng là muốn thi đấu với tọa kỵ thử.

Thổ phỉ có quy củ của thổ phỉ, sau khi thành bị phá, người đầu tiên vào thành và những bộ đội ngũ đó có thể phân chia được một phần mười tài vật trong thành. Tất cả những nữ nhân xinh đẹp trong thành đều do đám “Công không thể thiếu” này lựa chọn trước. Bởi vậy, nếu đừng phải dê béo không có sức phản kháng, huynh đệ Trương thị cũng không keo kiệt thể hiện dũng khí của mình một chút.

“Giết!” Giết vào, không lưu lại người rần!” Đám lâu la lớn nhỏ quên cả mệt mỏi hành quân, giơ lên đủ loại binh khí hò hét. Thành thị trước mắt giống như một nữ nhân bị lột sạch quần áo, căn bản không có bất cứ sức hoàn thủ nào. Ánh mắt mọi người xuyên thấu tường thành cũ nát, giống như đã thấy đồ ăn nóng hổi, vàng bạc chói mắt, còn có máu tươi, khiến người ta cảm thấy hưng phấn mà kích thích.

Nhưng biểu hiện của Trương Kim lại khiến đám giặc cỏ thất vọng, giống như đột nhiên bị ong mật ngủ đông, hai hàng lông mày chỗi của hắn nhú lại, đôi mắt hình tam giác đồng thời híp lại: “Tất cả mọi người, lập tức liệt trận. Dựa theo lão tử dạy

các người như bình thường., Cả đội. Trương Tài, người dẫn kỵ binh đi bên cánh trái. Trương Bảo, người dẫn kỵ binh bảo vệ cánh bên phải. Trương Kim Lợi, người dẫn đầu đội Thuần Bài bảo vệ trung quân, mọi người không được hoảng hốt, quay về phía sau, chúng ta nhanh chân rút lui!”

“Đại đương gia, người nói cái gì?” Mấy thủ lĩnh khác không thể tiếp nhận mệnh lệnh như vậy, nhảy dựng lên kháng nghị. Đoàn người ban ngày thêm một buổi tối ở trong gió tuyết, vất vả lắm mới đến được Nam Cung Thành. Lông gà cũng không nắm một cái liền rút lui, sau khi trở về phải đi trước mặt đồng đạo giang hồ cái gì để ở đây?

“Biến trận, truyền lệnh. Toàn thể rút lui!” Trương Kim nói không có thời gian giải thích cùng bọn ngu ngốc dưới trướng này, lớn tiếng gầm thét. Ủng hộ cho sự dâm uy ngày thường của hắn, truyền lệnh binh cuồng quát cầm lên một kèn, dùng sức thổi.

“Ô ô ô ô ô ô ô ô!” Làm cho người thất vọng từ bên trong tiếng kèn hướng hai cánh, theo tiếng kêu la của hai huynh đệ Trương Bảo, “Biến trận, biến trận, sau đội tiên quân, tiên quân hậu đội. Chậm rãi rút lui, không được hoảng sợ, rút lui!”

“Ô ô ô ô ô ô ô ô!” Trong tiếng góc u u, đám lâu la lớn nhỏ đẩy lẫn nhau, chuyển đổi trận hình. Có người còn không cam lòng, vừa tại chỗ xoay tròn, vừa nhìn về phía cửa thành. Bọn họ không thể lý giải rốt cuộc đã xảy ra biến cố gì, thế mà lại để Đại đương gia hạ lệnh buông tha thịt béo sắp tới miệng này. Chẳng lẽ đối phương đã sớm có chuẩn bị trước? Có chuẩn bị lại có thể như thế nào, chẳng lẽ tòa tiểu thành viên đạn này còn có thể cất giấu thiên binh thiên tướng sao?

“Nói lớn chút đi, không ăn cơm người!” Trương Kim nói thấy động tác của đội ngũ mình chậm lại, tức giận hướng về phía truyền lệnh binh đánh ra một roi da. ” Ô ô ô ô ô!” Lúc này, tiếng kèn cao vút hữu lực hơn rất nhiều, cũng chính lại không phải từ tay Truyền lệnh binh vang lên. Vô số lâu la nghe tiếng ngẩng đầu, nhìn thấy trên cửa thành cao cao lấy ra một cây chiến kỳ màu đỏ.

“Ô ô ô ô ô ô ô ô!” Giữa thiên địa, phảng phất có mấy trăm kèn hiệu đang hô ứng. Thành đông, thành tây, phía sau lưng quần tặc, hai cánh, vô số cờ xí màu đỏ như hàn mai nở rộ ở trong gió tuyết. Mặt đất lay động, tường thành lay động, ráng hồng trên đỉnh đầu phảng phất cũng lay động, làm cho người ta run rẩy, nháy mắt truyền khắp toàn thân các lâu la, dọa bọn họ hai chân như nhũn ra, sắc mặt so với sương băng trên người còn trắng bệch.

“Quan quân!” Trương Bảo nghe thấy thanh âm mình đã thay đổi, hẳn không biết mình nên vui hay là nguyên rủa nữa. Cơ hội lập công đã tới, số lượng kẻ địch đủ cho hắn ”nghiện”, hàng vạn kỵ binh, xuyên phá màn tuyết, từ bốn phương tám hướng cuốn tới.

“Không cần hốt hoảng, cả đội, chỉnh đội, cả đội! Tại chỗ bày trận!” Trương Kim cũng có chút hoảng sợ, khàn giọng kêu la. Hai chân cho dù thế nào cũng không chạy thoát được bốn chân chiến mã, loại tình huống này, hắn chỉ có thể cứng rắn chống đỡ một trận, áp chế nhuệ khí quan quân một chút rồi tính tiếp. Nếu không, hôm nay mấy vạn huynh đệ này phải toàn quân bị diệt!

Đám lâu la kinh hoàng thất thổ, căn bản không nghe lọt lệnh của chủ soái. Sát khí trên người quan quân quá nặng, nặng hơn bất cứ đội ngũ nào mà bọn họ từng thấy. Ngoại trừ tiếng kèn và vó ngựa, đôi phương gần như không phát ra bất cứ tiếng động nào khác. Nhưng chính vì vậy nên bọn họ mới có vẻ càng thêm đáng sợ. Tựa như từng cơn lũ, từng ngọn núi, bọn họ ép tới, ép hai chân chúng tới, khiến thân thể run rẩy như lá liễu trong gió.

“Đi, sợ cái gì, đầu mất một cái sẹ to.” Thờì khắc mấu chốt, lại là mấy tiểu đầu mục nói ổn định quân tâm cho Trương Kim: “Chúng ta giết một người đủ vốn, giết hai người một người kiếm một cái. Liệt trận, bày trận, mọi người sóng vai nhau!” Đi theo đám người già được gọi là Trương Kim kêu gào, thê lương, quyết liệt.

“Hợp tử, sóng vai. Hai mươi năm sau còn lớn như vậy, ăn ngon uống ngon!”

“Đoạt ngựa của bọn họ, vào thành, cướp sạch nữ nhân trong thành, chặt đầu nam nhân làm bầu đêm!” Diên cuồng và dũng khí làm bạn sinh ra, đám giặc kêu la, xô đẩy lẫn nhau., Trước tai nạn, chậm rãi khôi phục trấn định. Bốn vạn người co lại thành một khối, lấy Trương Kim xung là trung tâm, thuận bài tay bên ngoài, cung thủ ở giữa, trường mâu thủ., Nếu như cây gậy gỗ trong tay họ cũng có thể được gọi là trường mâu thì đứng ở giữa hai tay thuận cùng cung thủ, đem lưỡi mâu vót nhọn gác ở trên vai đồng bạn, chỉ tới xâm phạm địch nhân. Đây là hàng ngũ gai nhím có thể làm kỵ binh trùng kích mất đi hiệu lực, lúc giao thủ cùng quân binh các nơi, Trương Kim đã từng vận dụng qua, hơn nữa đã từng sáng tạo ra thắng lợi.

“Nổi trống, kéo cung!” Trương Kim xung là thấy đội ngũ của mình chậm rãi ổn định lại, đưa tay giật xuống nón trụ hai cái đuôi hồ ly, lớn tiếng ra lệnh.

Tiếng trống trầm thấp lập tức vang lên bên cạnh hắn, thiếu niên trong mây sơn tặc ra sức vung trống, đem tiết tấu huyết mạch sôi trào truyền khắp toàn quân.” Có người cao ngạo dưới núi Trường Bạch hát lên: “Dung giọng hát, ủng hộ Hồng La Miên.” Có người lớn tiếng hô, trong thanh âm tràn ngập phần nộ, tràn ngập tuyệt vọng.

“Cửu trường xâm thiên bán, luân phiên chói mặt trời. Lên núi ăn hồng nai, xuống núi ăn dê bò. Chợt nghe quan quân tới, xách đao về phía trước. Ví dụ như Liêu Đông chết, chém đầu sẽ bị thương thế nào!” Trăm ngàn người cùng cất tiếng hát vang, lại đè ép khí thế vạn mã lao nhanh. Đám giặc cướp đồ mất giờ đao, thân thể thẳng tắp, tâm thần hoàn toàn yên tĩnh.

Sau đó, tiếng mưa tên của Tiêu Tiêu bỗng nhiên nổ vang, trở thành giai điệu chính trên chiến trường. Quân tặc dựa vào sự phần nộ mà chiến đấu, vũ tiễn loạn như châu chấu. Các kỵ binh kéo cung hoàn kích, vũ tiễn vội vàng như mưa to. Không người lùi bước, các quan quân phi thường dũng cảm, quân trộm cũng có vinh dự của mình. Tiếng trống, tiếng gió, tiếng kèn, kèn, đan xen vào nhau, đối với hai bên tranh đấu giữa sống chết mà nói, ngọt ngào như ca.

” gia tốc, gia tốc, không cần xác định, đừng có ngừng, đừng dây dưa với bọn chúng!” Lý Húc được mười mấy thân binh bảo hộ, dẫn theo mấy ngàn người ngựa chạy ra khỏi gai nhím trận. Nhóm biên quân vẫn chưa hoàn toàn thích ứng với phong cách chỉ huy của hắn, không thể phát huy chiến thuật bắn nhanh được uy lực lớn nhất. Nhưng nếu dùng để đối phó với đám áo giáp đơn bạc thì dư sức, kỵ binh đang chạy vội xông tới dùng cung tên dồn hết sức vào đám người phía trước., Sau đó lại đánh ngựa, bọn hắn không trực tiếp dùng móng ngựa đập trận, mà lượn vòng ra, đằng xa, giao thoa cùng người của mình từ các phương hướng khác nhau giết tới, sau đó lại lần nữa quay lại, một lần nữa chỉnh đội ngũ ngoài tầm bắn của quân địch, khởi xướng một vòng khác trùng kích.

Đám giặc cỏ chỉ cần huấn luyện thì rất khó tạo thành thương vong cho kỵ binh, đại bộ phận những mũi tên bắn ra từ Toan Kê Trận đều bị con ngựa bay với tốc độ cao bỏ chạy đằng sau. Chỉ vài chục con may mắn thoát chết nhưng lại không tạo thành hiệu quả bắn chính được, bị áo giáp cản lại, lập tức mất đi lực đạo. Quan binh bị thương không làm gì đình trệ, cùng đại đội chạy về phương xa.

Trương Kim mở to hai mắt tròn xoe, hắn không tin kết quả của mình. Hàng vạn kỵ binh vây quanh hắn vòng tròn, các huynh đệ dưới trướng mỗi người thả ít nhất năm mũi tên, hắn lại gần như không thấy đối phương có người cưỡi ngựa. Mà ở cách hắn không xa, vài tên thiếu niên nổi trống đã ngã xuống, máu chảy đầy đất đặt một chiếc xe ngựa da trâu trống, sương trắng lượn lờ bốc lên, giống như một linh hồn không cam lòng tan đi.

Đây là chiến thuật Trương Kim cho tới bây giờ hắn chưa từng thấy qua, tàn nhẫn quỷ dị. Chỉ dùng hai lần như bàn thạch, viên trận đã xuất hiện vô số lỗ hổng. Nhưng địch nhân không muốn từ lỗ hổng tiến hành đột phá, bọn họ còn chưa đủ để đơn độc đồ sát. Gió bình thường thoát ly, như gió vòng qua vòng lại, liên miên không ngừng. Mỗi vòng, ít nhất cũng khiến cho hàng trăm đám lâu la ngã xuống, mỗi vòng đều tàn phá sĩ khí của đám lâu la.

“Nhi thuận, nâng thuận quá đỉnh. Cung thủ, cung thủ nhắm thẳng mã xạ!” Trương Kim không thể xác định phương pháp ứng phó của mình có hợp lý hay không, nhưng đây là biện pháp duy nhất mà y có thể nghĩ ra. Nếu có đại lượng chiến mã ngã xuống đất, tiết tấu công kích quân địch sẽ bị xáo trộn., Đám lâu la đã có cơ hội hoàn thủ. Đáng tiếc đây chỉ là mộng tưởng mà hắn mong muốn, mũi tên bắn về phía chiến mã cũng như mũi tên bắn về phía người khác, bị đối phương dùng tốc độ cao bật ra. Cánh tay kéo cung của đám lâu la đã bắt đầu run rẩy, quân địch hạ ngựa còn chưa đủ trăm.

Trương Kim tự xưng đã biết đối thủ của mình là ai. Đây là một cái tên vô cùng vang dội. Truyền thuyết nói rằng, người này thân kinh bách chiến, nhưng chưa một lần nào bại. Hắn ta chậm rãi đưa tay về phía thanh hoành đao bên hông mình, nụ cười trên mặt say mê mà điên cuồng.

Chương thứ nhất lời đình (hai)

Kể từ ngày nâng đao tạo phản, Trương Kim đã quên mất chữ “sợ” viết như thế nào. Nhưng hôm nay, hắn lại cảm thấy trong lòng phi thường khủng hoảng. Hắn không muốn đối mặt với kẻ dũng tướng đệ nhất của Tùy Đại Tùy trong truyền thuyết kia., Không phải lo võ nghệ của mình không bằng, mà là xuất phát từ một loại áy náy khó tả. Nếu như hai bên chạm mặt nhau, có lẽ lập tức có thể vạch trần thân phận ban đầu của nhau. Trương Đại đương gia không quan tâm tới việc bị đánh về nguyên hình trước mặt người khác, nhưng lại không muốn đối mặt với ánh mắt tinh khiết như nước của người này.

Trong trí nhớ, ánh mắt kia tràn ngập sự ngây thơ hồn nhiên của nhân thế, tràn ngập sự ấm áp, tràn ngập sự quan tâm đối với đồng loại. Đây đều là những thứ mà Trương Kim đã sớm bỏ đi. Trong nháy mắt nhắc lên đao, hắn đốt nhà, phá hủy hoa màu trong đất, đuổi đi người vợ mưa rào nhiều năm rơi rụng thê tử. Hắn đã đem bản thân cùng quá khứ một đao cắt đứt. Bao gồm cả hai con trai sau này đều được nhận, mà không phải hắn sinh ra ruột thịt.

Mà ánh mắt địch tướng tất nhiên như mũi tên nhọn, áo giáp rắn chắc cũng khó có thể phòng bị. Trương Kim đột nhiên rất hối hận mình không nên tham lương thảo Nam Cung thành mà tới mạo hiểm, nếu trước đó liên hệ với tính danh của thủ lĩnh quan quân và dũng tướng vô địch thì..., Hắn nhất định cân nhắc xem mình có nên tiếp tục bắc tiến hay không. Nhưng thám báo dưới trướng hắn là một tên hồ đồ, chỉ nói cho một đám biên quân của Dục Dương tiến vào Bắc Lãng, lại chưa thăm dò được chỉ chủ soái biên quân họ Lý tên Húc!

Bây giờ, nghĩ gì cũng đều đã muộn. Hắn phải dẫn đội chủ động nghênh chiến, dùng hai ngàn kỵ binh dưới trướng cuốn lấy quân địch. Sau đó lại ra lệnh cho toàn bộ bộ binh sĩ tùy thời áp giải lợi dụng ưu thế nhân số của mình mà triển khai hỗn chiến với quân địch. Nếu như hai bước an bài toàn, hôm nay mọi người còn có cơ hội thoát thân. Nếu như đối phương

không ngừng một khắc bắn xuống, các huynh đệ dưới trướng chỉ qua được nửa nén hương sẽ phải đổi mặt tan tác.

Trương Kim dẫn theo thân vệ của mình nhanh chóng giết ra ngoài. Hai nghĩa tử Trương Tài cùng Trương Bảo, hơn trăm mạng huynh đệ gắt gao bảo vệ hai bên trái phải của hắn. Ba đội kỵ binh hiện lên hình chữ “Phẩm”, nhanh chóng đánh về phía đội địch nhân gần mình nhất. Nhưng đối phương lại không chịu đứng thẳng người nghênh chiến., Mà là nhanh chóng thả lỏng dây cung đã mở, như gió như bão táp. Sau đó một bên kéo ra khoảng cách giữa hai bên, một bên không ngừng bắn ra mũi tên lạnh lẽo.

Lấy phương thức này giao thủ, nông dân quân rất thiệt thòi. Tuy bọn họ cũng cưỡi trên chiến mã, nhưng đối phương vừa tránh vừa quay đầu bắn, từ xa nhìn lại, phụ tử Trương Kim cũng cố ý tiến đến trên mũi tên của đối phương.”, Tăng tốc, không được đánh trả!” Trương Kim hỗn hển gào thét, cầm huynh đệ dưới trướng kéo dài thời gian: “Đeo lên đi, dùng mạng đổi mạng với bọn họ!” Hắn cảm thấy cổ họng mình như bốc khói, hai mắt như phun lửa.

Đối với đối phương trong quá trình chạy băng băng, Trương Kim tuyệt đối sẽ không làm loại mua bán lỗ vốn này. Cung xa trong tay huynh đệ dưới trướng không hoàn hảo bằng quan quân, chiến mã dưới khó cũng dùng kéo xe, tốc độ cùng sức chịu đựng đều không thể so sánh với quan quân. Thứ duy nhất hắn có thể dựa vào chính là..., Đó là nhược điểm của huynh đệ nhà mình, giáp da trên người đơn bạc. Bởi vì đơn bạc, cho nên mũi tên lạnh đối phương bắn tới rất dễ tạo ra sát thương khổng lồ ngay trong số huynh đệ dưới trướng hắn. Nhưng đồng thời cũng chính bởi vì đơn bạc, gia súc dưới khó phụ trọng nhỏ, trong khoảng cách ngắn có thể triệt tiêu thể chất thiếu sót.

Không ngừng có người ở trên ngựa lao xuống, sau đó bị người một nhà giẫm thành thịt nát. Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, ở giữa còn kèm theo tiếng “Phốc phốc” do vũ tiễn bắn vào thân thể, cùng với tiếng rên rỉ của chiến mã vô chủ. Trương Kim nói là không cách nào quay đầu nhìn lại., Chỉ có thể phục hạ thân thể, ép thể lực tọa kỵ đến mức lớn nhất.”

Tăng tốc, tăng tốc. Duy trì đội hình!” Hấn nghe thấy tiếng kêu của mình, đồng thời cũng nghe thấy huynh đệ Trương Kim Lợi thổi kèn lệnh toàn diện xuất kích.

“Ô ô ô ô ô ô ô ô!” Tiếng kèn cao vút như rồng ngâm hồ gươm. Điều này mang ý nghĩa sự hi sinh của các kỵ binh không có vô ích, tiết tấu công kích của quan quân đã bị đảo lộn! Kỵ xạ binh không thể thay phiên tiến công như vậy được nữa! “Thùng thùng thùng thùng thùng thùng!” Theo tiếng trống trận vang lên, tiếng trống trận rơi vào trong vũng máu lại bị các lâu la khác nhắc lên, liều mạng vang lên, lấy sự uy thế của mình.

Từ trong đả kích một lúc lâu rồi đám lâu la đã khôi phục lại tinh thần, bước nhanh theo sau bụi mù do chiến mã đạp lên. Hình gai nhím trận của bọn họ đột nhiên từ chính giữa nhô ra một mũi nhọn, sau đó bộ phận nhô lên nhanh chóng kéo dài, mở rộng, như một con rắn độc tỉnh ngủ đông, chậm rãi cuộn thân thể thành một cục. Lưỡi phun ra, đang chỉ vào một đám quan quân. Mà con mồi vẫn đang nhanh chóng lui bước, chưa bao giờ dự định nghênh chiến.

Trương Kim tự xưng biết mình đã tiến tới quá nhiều, quân địch giao hoạt rõ ràng áp dụng dụ địch xâm nhập chiến thuật. Hấn rất kỳ quái đối phương điều chỉnh chiến thuật lại thông thuận như thế, từ lúc mình lĩnh binh đến giờ, chiến mã bắt quá chạy ra hơn hai trăm bước, mà đối phương lại như đã dự liệu trước đó, toàn bộ quân trận từ trung tâm lồm xuống, rãnh sâu hoắm.

Cái rãnh đối diện với tên đầu ngựa tên Trương Kim, dẫn tới hấn cùng huynh đệ dưới trướng của hấn không tìm thấy bất cứ ai liều mạng. Mà hai cánh Trương Tài cùng Trương Bảo đã bắt đầu chém giết với địch nhân, bọn hấn bị quân địch từ hai bên vây lại, hoặc là quay đầu đào tẩu, hoặc là lấy ít đánh nhiều.

” gia tốc, tiếp tục gia tốc, đừng quên hai cánh!” Trương Kim giờ ngang đao, lớn tiếng gầm lên. Đối phương rõ ràng là chủ ý bọc hai cánh, hấn vừa vặn tương kế tựu kế. Địch trận đã biến thành hình móc, còn có rất nhiều kỵ binh từ đằng xa quay trở về, không ngừng gia cố độ dày của đội ngũ. Trương Kim định

từ chỗ ngã rẽ của “con móc” nện xuống, đem trận hình đối phương triệt để đập gãy.

Một loạt vũ tiễn bay tới trước mặt, số lượng không nhiều, nhưng bắn chuẩn lại rất chuẩn. Trong đó có một mũi bị Trương Kim dùng hoành đao đập bay, hai mũi sượt qua bả vai hấn. Sau lưng hấn và mặt bên lập tức vang lên tiếng kêu thảm thiết, có người rơi ngựa., Có người bị trọng thương. Vì tránh cho người mình giẫm nát, người bị thương nhịn đau, hai tay ôm chặt lấy cổ ngựa, tiếp tục chạy về phía trước, máu me đầm đìa trên đường. Không đợi Trương Kim nói rõ mình đã bị tổn thất thế nào., Lại một loạt vũ tiễn, càng dày đặc, càng gấp. Hộ vệ bên cạnh hấn ngã xuống, theo sát mã là truyền lệnh binh. Trương Kim gọi là mũi đao từ trên yên ngựa trông rộng của đối phương nhấc lên kèn, tay trái vung lên cho mình, kê bên má, ra sức thổi.

“Ô ô ô ô ô ô ô ô!” Đây là kèn lệnh thôi mệnh. Đối phương đã bắn hai bánh, Trương Kim tuyệt đối không cho địch nhân có cơ hội mở cung lần thứ ba. Đám lâu binh đứng sát trên lưng ngựa nghe lệnh lấy ra đao ngang, vung cánh tay ra, giương ngang cánh tay, đao quang như lưỡi hái...

“Oanh!” Sau khi bỏ ra mấy trăm tính mạng, đám giặc cướp rớt cục đụng phải một chỗ với quan quân, tiếng như sóng lớn vỗ bờ. Theo tiếng ngựa hí, máu tươi bắn lên cao mấy thước, ở giữa không trung tách ra một viên mẫu đơn màu đỏ tươi, sau đó rơi xuống sắc sỡ. Đó là đoá hoa sinh mệnh, mỗi một cánh hoa đều đại biểu cho một linh hồn không cam lòng, sinh cũng huyễn lệ, chết cũng xán lạn.

Động tác của mọi người ở trước mặt Trương Kim trong nháy mắt trở nên chậm lại, hấn nhìn thấy bạch nhận cắt rách áo giáp, chém vào da thịt, chặt đứt xương cốt. Trông thấy người mình và địch nhân đang luân chuyển ngã xuống ngựa, sau đó tầm mắt bị huyết nhục bay tứ tung che mất, trước mắt chỉ còn lại một mảnh màu đỏ loá mắt.

Trương Kim vững tin đội ngũ của mình đánh trúng chỗ yếu nhất của địch trận, như nguyện hoàn thành xong mục tiêu, đem kỵ binh của đối phương dây dưa mục tiêu. Nhưng hấn rất

nhANH PHÁT HIỆN CÁI GIÁ CỦA MÌNH KHÔNG NGỜ CAO HƠN MẤY LẦN SO VỚI DỰ ĐOÁN! Hai cánh cửa hắN đã đượC quân địch đồng loạt cắT xuốNg!, NghĩA tử Trương Tài cùng Trương Bảo lằM vào khỏ chiếN, cùng trung quân không thể chú ý lẫn nhau nữa. Mà đi kỵ binh xông lên trước thì nửa đường lại bị kỵ binh địch quân đột nhiên vòng qua cắT thành vạI đoạN, mỗI mỗI đoạN nhằN số so với đốI phương đều nhiều hơn, nhưng mỗI đoạN cơ hồ đều bị địch nhằN ấP chế.

ChiếN đầU đến lúc mắU chốT này, Trương Kim đã không thể điềU chỉnh bất cứ chiếN thuật gì nữa, hắN chỉ có thể liềU mỗI bước tắN mỗI bước. Vệ sĩ bên cạnh lần lượt giao thủ cùng quan quân, có tổn thương lẫn nhau. MỗI gã địch binh mặc quần áo của lữ khách xuyên qua đắM người đi qua., ĐắN về phía hắN, Trương Kim vung đạO nghênh chiếN, hai người chiếN mắ xoáy quạN, chằN trước đắ loạn đắ lẫn nhau. ÁNH đạO lắP lóe., Tên lữ khách kia quét về phía ngực tên Trương Kim, tên Trương Kim xung ở trên lưng ngựa nhanh chóng ngửA đầU, đỀM lưỡi đạO dắN vào mũi đốI phương nhượNg lại. MắT hắN cảm thấy lạnh lẽo, trên trán nổi lên vớ số cục u. Không đờI đốI phương chiềU thức dụng lắO, Trương Kim hét lớn mỗI tiếng, thằN thể ở trên lưng ngựa đắN mỗI cắI vòng xoáy, mỗI cước trắN sườN mỀM của kẻ địch.

HắN nghe thấy tiếng xương sườN vỡ vụn, sau đố ngòI thắNg người, ngựa đắP lên trên mặt đấT rồi lắN lộn. VạI tên sĩ tồT quạN trắN nhau giếT tồI, ngắN cắN chiếN mắ của hắN. Trong nháy mắT tiếP theo, thằN binh của Trương Kim cũng nhằO lên, gắT gạO bắM lắY nhữNg quạN binh kia. Hai bên rút đạO chỀM nhau, vì cứu mặNg mỗI người mà bỏ ra cằNg nhiều sinh mặNg.

Tên lữ khách kia giấY dựa đứNg lên, lắO đắO chặ về phía trước vạI bước giữA vớ số chằN ngựa. Sau đố, hắN dựa vào thắN giắC đắN đượC mỗI con tợA kỵ bên cạnh chắN là quân địch, nhằO tồI, ồM lắY đầI người kia, dùng sức kỀO xuốNg. ĐắM lầU lằ trên lưng ngựa không thể không thu đạO tỰ cứu, dùng sức bắ về phía sau lưng người này. MỗI đạO, hai đạO, bắ đạO, bắ đạO., lữ khách bị thương rắ lên như lằN sóI, toằN thằN chắ đầY mắU, lại cứng rắN kỀO lầU lằ xuốNg yỀN ngựa. Hai người ồM nhau, lắN lộn trên mặt đấT, cắN rắN liỀN tặ, sau đố

đột nhiên tách ra, quay cuồng trong vũng máu, rời xa, lần lượt ngừng giãy dụa.

“Ta lấy mạng các ngươi!” Trương Kim nói rằng, hai mắt đỏ ngầu, điên cuồng phóng tới địch nhân. Đánh nhiều năm như vậy, hắn cho tới bây giờ chưa từng thấy quan quân nào dũng mãnh như thế. Trong trí nhớ của hắn, cận chiến là thứ mà đám quan binh kiêng kỵ nhất, mỗi lần đám lâu la bức tới, đối phương thà rằng tạm thời tránh lui., Đều không muốn lấy mạng đối. Mà lần này, địch nhân so với đám lâu la dưới trướng hắn ăn qua dê hai chân còn độc ác, còn ác hơn, còn không sợ chết. Dưới trướng hắn cơ hồ phải dùng hai đến ba người mới đối được một người, mà chỉ cần không thể một đao giết chết địch nhân, gia hỏa bị thương sẽ dùng hết khí lực cuối cùng kéo theo một tên lâu la làm đệm lưng.

“Tặc đầu, lấy mạng ra!” Một gã quan quân trẻ tuổi tướng mạo anh tuấn sừng sốt nghênh đón Trương Kim. Nghệ Phong như rắn độc, chiêu không rời khỏi chỗ yếu hại của hắn. Trương Kim nói tả hữu ngăn phải, chặt vật không chịu nổi. Cận vệ của hắn liều mạng bảo hộ, ý đồ lấy nhiều đánh ít. Thân binh dưới trướng đối phương cũng dựa vào nơi này, cùng hộ vệ của Trương Kim giằng co thành một cục lớn.

Ngoài chiến đoàn, ngựa tung hoành, vô số người hồn về bụi đất.

Địch ta song phương vừa mới tiếp xúc, Húc Tử liền nhảy cảm cảm phát giác được đám giặc cỏ trước mắt này khác rất lớn so với đám thổ phỉ hấn tiêu diệt trong quá khứ. Sau khi cải tiến chiến thuật kỵ binh thảo nguyên phóng xạ vẫn là chiêu tuyệt chiêu hấn dùng để đối phó nông quân nông dân., Đối phương huấn luyện sơ sài cùng áo giáp quá mức đơn bạc trên người làm cho bọn họ rất khó có thời gian kiên trì nửa nén hương trong mưa tên mà sĩ khí không tiêu tán. Một khi sĩ khí hạ thấp đến cùng, những bọn giặc cỏ không có kỷ luật quân nhu này thường buông binh khí chạy trốn tứ tán, căn bản là sống chết của đồng bạn bên cạnh.

Mấy năm nay, từ Lê Dương đến lịch thành, lại từ lịch thành đến ngói, dựa vào tốc độ bắn nhanh cùng kỵ binh tập kích phối hợp lẫn nhau, Húc Tử hầu như chưa từng gặp qua địch thủ. Hấn đánh đâu thắng đó không gì cản nổi., Bách chiến bách thắng, địch nhân có thể bảo trì bình cục trước mặt hấn cũng đủ để kiêu ngạo. Chỉ cần hai lần bình cục phát sinh trên người đám quân đội ngói cương, lần đầu tiên là dưới chân thái sơn, huynh đệ hơn một ngàn Tề quận do hấn và Tần thúc bảo xuất hiện là huynh đệ của Từ Mậu công là tinh nhuệ hàng đầu, hai bên kiểm tra tình hình sau đó chọn cách nhường một bước. Một lần nữa phát sinh vận chuyển bờ sông., Trình Tri Tiết dựa vào huyết dũng cá nhân cùng sĩ tốt dưới trướng quyết tâm phá nổi chìm thuyền cứu lại ván cờ. Ở trong mắt Húc Tử, hai người này đều là anh hùng hào kiệt khó có được, hai người bọn họ

suất lĩnh bộ hạ ngăn trở kỵ binh đột kích của mình là đương nhiên. Nhưng Trương Kim tàn bạo hiếu sát tốt hiển nhiên không trong phạm vi tán thành của hắn. Vu Húc Tử trong mắt, kẻ thù giết sư địch Trương Kim chỉ là một cái đầu óc đơn giản, đơn giản mà thôi., Loại lưu manh thô bỉ xấu xa, loại người này giống như Bùi trưởng tài, Tề Quốc xa xôi đã tiêu diệt hắn, bản lĩnh lớn nhất là bắt nạt thường dân bách tính thành thật xung quanh, tác chiến chính quy với triều đình, căn bản không chịu nổi một kích!

Nhưng tình hình chiến trường phát triển vượt quá dự liệu của hắn, đột nhiên trước mặt đã kích, Trương Kim xưng bộ quả thực đã phát sinh hỗn loạn. Nhưng sau đó, cái áo giáp này đã bị tàn phá., Đội ngũ binh khí không đều được vũ trang cho quan quân rằng nhanh phát động phản công. Lý Húc kịp thời điều chỉnh chiến thuật, dùng kỵ binh cắt bộ phận thành vài đoạn. Trong phạm vi bố cục, đúng như dự đoán đã có sự việc sụt giảm, gần một phần ba đám giặc cỏ không đánh mà chạy. Nhưng đám lâu la ở lại chỉ biết là thắng lợi vô vọng, không những không buông tha mà còn phát ra một sức chiến đấu cường hãn hơn trước khi phân thắng bại.

Đám lâu la tuyệt vọng từng người một chiến đấu, không cách nào phối hợp tác chiến. Nhưng chiêu thức mỗi người xuất thủ đều tàn nhẫn dị thường, căn bản không suy xét đến sinh tử của mình. Những người đó hát đủ loại ca khúc, có vui sướng, có bi tráng, tiết tấu tuyệt đối không chỉnh tề, nhưng bọn họ toàn tâm toàn ý hát vang, dường như coi cái chết là một thịnh yến long trọng sắp bắt đầu.

“Không nên bao vây bọn họ, mở ra một lỗ hổng!” Lý Húc không thể không tự mình vọt tới tuyến đầu, tiến hành điều chỉnh chiến lược, tiêu diệt hết đội ngũ giặc cỏ này phải trả giá quá lớn, vì nghĩ cho tương lai phát triển của Xi Dương quân, hắn không thể không cho đối thủ một hi vọng chạy trốn. Truyền lệnh cho chủ soái có ý đồ dùng sừng kịp thời đưa ra ngoài., Bọn kỵ binh đang định tách bao vây quân địch ra nhường một mặt hướng nam, chừa ra một lối đi sinh tồn cho bọn giặc cỏ. Làm cho đoàn người không kịp chuẩn bị chính là

đám lâu la rời khỏi chiến trường, động tác của địch nhân càng thêm điên cuồng, như say như si.

“Trước tiên tru đầu ác, hiệp cũng không hỏi tới!” Sau khi tìm hiểu rõ quân địch đã không còn lực lượng khác ẩn tàng xung quanh, Lý Húc giục ngựa gia nhập chiến đoàn. Tình huống trước mắt này khiến hắn nhớ tới cuộc chiến Hồ Lao Quan mà mình từng tham dự., Năm đó đại tướng quân Hữu Võ Hầu Lý Tử Hùng dựa vào một đám tử sĩ cuốn lấy trung quân cùng cánh trái Vũ Văn thuật, sau đó dẫn đầu một chi binh mã khác đánh tan cánh phải quân Tùy. Nếu không phải hắn kịp thời phản kích, Vũ Văn thuật bốn mươi vạn đại quân thiếu chút nữa bị đối phương không theo kịp một phần năm nhân số của mình đánh tan.

Sự việc cách đây đã nhiều năm, tình huống tương tự lại lần nữa phát sinh trước mắt hắn. Trình độ huấn luyện của Trương Kim kém xa so với dưới trướng Lý Tử Hùng., Nhưng trên mặt bọn họ cũng lộ vẻ kiên quyết tương tự. Bọn họ kỹ xảo chiến đấu vụng về ở trước mặt kỵ binh cao tốc giống như một đứa bé tập tễnh đi bộ không chịu nổi một kích, ý chí chiến đấu ngoan cường của bọn họ lại giống như một con sói cô lang bị thương, thà rằng chính mình thịt nát xương tan cũng phải trả lại màu sắc đối phương.

Song phương từ lúc bắt đầu tiếp xúc đến hỗn chiến chỉ là chuyện trong thời gian ngắn ngủi, nhưng trong ngắn ngủn mấy hơi thở, giặc cỏ ngã xuống gần năm ngàn, kỵ binh nhu dương tinh cũng chết trận hơn một ngàn. Tỉ lệ trao đổi như vậy Lý Húc không cách nào thừa nhận, hắn huấn luyện một gã kỵ binh cần ít nhất nửa năm thời gian, mà đối phương chỉ cần công phá mấy bảo trại, là có thể phối hợp lấy hàng vạn bách tính nhập bọn.

“Đại soái có lệnh, trước tru đầu ác, hiệp không hỏi!” Truyền lệnh binh kịp thời đem mệnh lệnh của Lý Húc đưa ra khắp toàn bộ chiến trường. Giáo úy dẫn đội nghe lệnh, đám người lại lần nữa điều chỉnh chiến lược, buông tha dây dưa với lâu la bình thường., Những tên đầu sỏ với trang phục rực rỡ được ưu tiên chiếu cố đầu. Lần này điều chỉnh tới hiệu quả nhất định, khi một đám đầu mục và lão binh ngã xuống, người của

Trương Kim vốn gọi là thoát khỏi chiến trường càng ngày càng nhiều. Những tử chiến lưu lại càng trở nên cường hãn. Các kỵ binh thắng lợi đến gần một bước, hầu như đều phải trả giá rất cao, thậm chí hơn trăm tên đầu mục mặc áo bào.

“Chém những chiến kỳ này! Theo ta đi chém chiến kỳ của kẻ địch. Lý Húc không có thời gian do dự nữa, thúc ngựa xông lên. Tướng sĩ bên cạnh hân hân hưởng ứng, lấy chủ soái làm mũi mâu tạo thành đội hình công kích. Chu Đại Ngưu vừa mới khỏi hoàn toàn đội ngũ bảo hộ bên trái Lý Húc., Trong sự gia nhập của Hùng Võ doanh, Liễu Kiệt bảo vệ phía bên phải Lý Húc. Trương Quý từ tái ngoại trở về từ Ty Thương tham gia quân đội nóng lòng lập công, cưỡi một con ngựa cao to, nhanh chóng đi theo cuối đội ngũ.

“Trương tham gia quân đội, người được không?” Chính La Viễn quan thiết hỏi với thân binh đội đang sóng vai đi cùng Trương Quý. Từ sắc mặt Thanh Bạch của đối phương, hẳn biết người trước mắt này cùng chủ soái có giao tình rất sâu., Tư Thương đã từng áp giải rất nhiều tài vật từ tái ngoại đan trở về tham gia quân đội chắc chắn là lần đầu tiên ra chiến trường. Tuy rằng kỹ thuật cưỡi ngựa của người này rất tốt, nhưng tư thế cầm đao rõ ràng đã hơi cứng nhắc. Đây là vì khó có thể thích ứng với bầu không khí khải trương trên chiến trường, năm đó khi hắn theo ca ca La Sĩ ở xa xăm ra chiến trường lần đầu tiên, cũng có dáng vẻ như vậy.

“Ta thề phải báo đáp Lý tướng quân!” Trương Quý giọng nói hơi run run. Hắn tận lực cười cười, vẻ mặt so với khóc còn khó coi hơn. “Nếu không phải năm đó hắn thu nhận ta, ta hiện tại đã sớm chết bao nhiêu lần. Các người được, ta nhất định cũng thế!”

“Cất đầu thấp, kè chặt cổ ngựa. Cẩn thận lưu phát tên, nếu như bị thương, liền hướng biên giới đội ngũ rút lui, ngàn vạn lần đừng tụt xuống ngựa!” Chính La Viễn Thân Binh đội thấy không cách nào khuyên Trương Quý rời đi được.”, Ông ta cười dằn dò. Ông ta rất ưa thích đồng bạn của mình, khác biệt với những quan quân văn chức khác. Việc này đã từng mang theo trên người vị đại nhân tham gia tòng quân nhiều năm ở tái ngoại này mang theo một phần thẳng thắn. Người này đã từng

mất đi liên hệ với chủ tướng nhiều năm, nhưng vẫn không có bất cứ tài vật gì có tư cách chiếm đoạt chủ tướng. Trong những thương trường có phẩm chất này ở Trung Nguyên cũng có, nhưng tuyệt đối không thấy nhiều.

Hai người bọn họ theo sau đội ngũ cuối cùng, xông vào trong quân địch. Chủ soái đi đầu đánh đầu thắng đó, cả chi đội ngũ cũng sắc bén không gì đỡ nổi. Lý Húc ra sức chém hạ một lá chiến kỳ, hai người Chu Đại Ngưu và Liễu Khiếu dùng chiến mã lật lại, cố gắng xông lên phía trước. Các kỵ binh lần lượt xông lên phía trước nhao nhao vung đao., Nhóm lâu binh bên cạnh hấn đồng loạt ngã xuống, những mũi tên lưu lại ở bên cạnh bọn họ gào thét, thương trúc và gậy gỗ rơi rớt từ hai bên sườn chiến mã hiện lên, giống như rừng rậm đang di động. Lý Húc quay đầu ngựa, từ một bên khác của rừng rậm lao ra. Toàn bộ đội ngũ như râu quai nón đâm thủng trận địa, lưu lại những thi thể máu thịt be bét trên mặt đất.

“Phía trước bên trái!” Mũi đao của Lý Húc ép về phía trước, chỉ hướng một chiến kỳ khác của quân địch. Cả chi đội ngũ xoay người như một con rồng giận dữ, theo hấn đánh về phía nhóm lâu la đang dựa vào nơi hiểm yếu chống đỡ. Móng ngựa đạp lên tuyết trắng bị máu đỏ hòa tan, tóe lên vụn điểm bùn lầy hồng nhạt. Các kỵ binh ngừng thở, gươm cao thanh đao ngang dọc trên cao cao cao giờ lên.

Đầu mục dưới chiến kỳ kia cũng là lão luyện thân kinh bách chiến, nhìn thấy Lý Húc thúc ngựa đánh tới, không những không né tránh, ngược lại chủ động nghênh tiếp, lấy trường thương và loan đao đối đầu. “Giết một cái là đủ!” Lão Tử đã kiếm đủ rồi! “Các lâu la hết, cùng với đầu mục giờ mộc bổng, liêm đao lên. Hai bên địch ta rất nhanh đụng phải một chỗ, tiếng kim loại va chạm cùng tiếng hò hét của người ta, sương đỏ tràn ngập, dạt cho tất cả đồ vật trong thiên địa một tầng màu hồng.

Lý Húc chỉ dùng hai chiêu đã chém gục tên đầu mục kia, đôi phương nhìn qua tuổi còn nhỏ hơn hấn, thời khắc hấn bị trường đao chém trúng cổ, mặt đầy kinh ngạc. Rất nhanh dấu hiệu sinh mệnh đã thoát khỏi mặt hấn, ngã xuống đất, hấn há

mồm, như muốn cười, nhưng từ trong miệng phun ra toàn là máu.

“Thiếu đương gia!” Trương Quý nghe thấy có người khóc, xé lòng xé phổi. Tiếng khóc kia lại làm cho trong lòng hắn bỗng nhiên buông lỏng, loạn đao trong tay cũng vung lên càng thuận lợi. Bởi vì ở cuối đội ngũ, đại đa số dưới tình huống đều là tại quan chiến., Rất ít khi có cơ hội ra tay, ngẫu nhiên có một hai tên xui xẻo lướt qua bên cạnh chiến mã, Trương Quý vội vàng vung loạn đao, nhanh chóng cắt một vết rách dài hơn thước trên người đối phương. Trong bộ lạc, tất cả nam nhân đều có nghĩa vụ lên chiến trường, mấy năm nay ở trên thảo nguyên, chiêu thức của Hồ Nhân hắn học không ít.

Một gã lâu la bị thương ngã xuống đất đột nhiên ngồi dậy, ôm một cây gậy gỗ gọt nhọn đâm thẳng vào bụng hắn. Trương Quý Mãnh nhắc dây cương, tọa kỵ trực tiếp từ đỉnh đầu mấy tên lâu la binh khác nhảy qua. Tay La Viễn đập một cái, đâm thủng cổ tên lâu la kia.” “Đuổi theo! Đừng ham chiến! Hắn chào hỏi Trương Quý, sau đó hai người thoát khỏi đám lâu la kia, theo sau chủ soái giết xuống phía dưới một cây chiến kỳ.

Giống như quan quân, đám giặc cỏ cũng đều dựa vào cò xí để không chế đội ngũ. Từng lá cò hiệu bị chém ngã, thuộc hạ của Trương Kim rõ ràng đã hỗn loạn. Bọn họ còn đang ra sức khổ chiến nhưng lại không nhận được tổ chức và chỉ huy hữu hiệu. Bình thường các lão binh từ đội ngũ phát ra tác dụng hạch tâm lần lượt bị giết chết, những tiểu đầu mục còn lại không có đủ uy vọng, căn bản không cách nào điều động huynh đệ bên cạnh.

Thế cục rõ ràng đang nghiêng về phía quan binh, Trương Quý cảm giác được lực cản mà đội ngũ nhà mình gặp phải càng lúc càng nhỏ. Hắn nhìn trộm về phía trước, vừa lúc thấy chủ soái Lý Húc cầm một thanh hoành đao. Theo sát sau, ánh đao lóe lên, đầu tên tặc nhân kia bay lên cao trên bầu trời.

“Lý tướng quân! Lý tướng quân!” Trong đám thân binh, có người lớn tiếng hoan hô vì chủ tướng.

“Lý tướng quân! Lý tướng quân!” Trương Quý theo đoàn người cao cao giơ lên binh khí trong tay, hò reo hoan hô, nhiệt

huyết sôi trào.

“Công danh nhưng sẽ lập tức lấy!” Đây là rất nhiều người dùng để khích lệ khẩu lệnh của mình, Tả Minh. Nhưng phóng tầm mắt ra Đại Tùy, trong gần hai mươi năm, có thể dựa vào võ nghệ của bản thân, từ hàn môn leo lên đại tướng quân, đại tổng quản đại quân., Vị trí quân hầu chỉ có một mình Lý Húc. Đám sĩ tốt biết đời này mình cũng chưa chắc có thể đạt tới độ cao trước mắt của Lý Húc, nhưng trải nghiệm của chủ soái nhà mình dù sao cũng khiến bọn họ thấy được hy vọng thay đổi môn đình. Hy vọng này không quá lớn, cho dù chỉ có quang mang yếu ớt như đuôi của Huỳnh Hỏa Trùng một chút, cũng đủ cổ vũ dũng khí gấp mười người thậm chí gấp trăm lần.

Đối với rất nhiều sĩ tốt mà nói, ba chữ Lý tướng quân không chỉ đại biểu cho lòng tin tất thắng của bọn họ, đồng thời còn đại biểu cho mục tiêu cuộc đời của bọn họ.

Xuất thân của hắn cũng giống chúng ta, tài hoa cũng chưa chắc xuất chúng, chỉ bằng vào sự khinh thường và kỳ ngộ từng chút một mà thôi. “Người không phải súc vật, cũng không cần có nhiều tên máu!” Rất nhiều năm trước, những lời Hồ Bí đại tướng quân La Nghệ từng nói, đã từng chứng thực hết một lần trong lời nói của Lý Húc. Đối với rất nhiều huynh đệ, Lý Húc hiện tại chính là tương lai của bọn họ, nói cách khác, trở thành Lý Húc tiếp theo, chính là toàn bộ giấc mơ của bọn họ.

“Lý tướng quân, tất thắng, tất thắng!” Trên tường thành, cũng có vô số binh lính thò nửa người ra, giống như những huynh đệ ác chiến dưới thành cùng vui mừng âm ỉ. Tiếng hoan hô xung quanh như ánh mặt trời, trong chốc lát đã xuyên qua đám giặc cỏ tạo thành một đám mây hui quạnh. Đem ánh sáng cùng hy vọng trút xuống, cắm sâu vào trung tâm của chiến trường.

“Tất thắng, tất thắng!” Đám thân binh nâng đao hò hét, đi theo sau Lý Húc chiến mã, lui tới xung đột với địch trận. Đám giặc cỏ vẫn cứ sinh tử như trước, nhưng sức chống cự của bọn chúng càng lúc càng yếu ớt tựa như tuyết đọng sau mùa xuân vậy. “Tất thắng, tất thắng!” Đám sĩ tốt Đại Tùy thúc dục toa kỵ, gió thổi qua bên cạnh địch nhân, ánh đao lóe sáng, nở rộ hoa sinh mệnh tươi đẹp nhất.

“Đốc thêm sức nữa, để cho bọn chúng không dám tới nữa!” Lý Húc giơ đao, hô to. “Đập nát lá gan của chúng!” Đám người Chu Đại Ngưu, Liễu sừng sừng, Trương Quý, La Viễn lớn tiếng lập đi lập lại, vượt qua tất cả tạp âm trên chiến trường. Đao phong đảo qua da giáp đơn sơ của bọn giặc cỏ, cắt đứt da thịt, cắt đứt gân cốt, cướp đi sinh mệnh tươi sống. Bọn chúng đánh đâu thắng đó, không ai có thể ngăn cản...

Một đội lâu la nhỏ dưới sự dẫn dắt của vài tên lính già xông tới, cố gắng xoay chuyển cục diện bị động của phe mình. Bọn họ biết võ nghệ của mình thua xa đối phương, cho nên trong tiếng hò hét tràn đầy tuyệt vọng. Hắc Phong không chút khách khí đá bay một tên tội phạm nhanh nhất, Lý Húc dùng trường đao quét qua người thứ hai. Chu Đại Ngưu dùng mã cương đâm ngã người thứ ba, đối thủ Liễu sừng sừng xoay người bỏ chạy, bị hấn đuổi theo từ phía sau., Một đao chém thành hai đoạn, quân địch nhanh chóng phân tán, đám kỵ binh truy đuổi sau lưng, máu tươi thấm đỏ áo giáp của tất cả mọi người, có bọn giặc cỏ, cũng có của bọn chúng. Nhưng không có ai kêu đau, cũng không có ai rút lui., Bọn họ đi theo sau lưng Lý Húc không ngừng vung vẩy trường đao, từng khuôn mặt già nua hoặc non nớt cũng trở nên đỏ bừng, tựa như uống rượu say. Không sai, bọn họ uống rượu chiến tranh, trầm mê trong đó, không biết đường về.

Khoảnh khắc đó, mỗi người đều cảm nhận được một cảm giác say mê. Cao cao tại thượng, như lơ lửng trên đám mây. Dưới mây, là chiến trường do máu và lửa tạo thành. Linh hồn bọn họ nhìn mình và kẻ địch chiến đấu, vì sự anh dũng mà kiêu ngạo của mình mà khen ngợi. Bọn họ đã quên sợ hãi., Quên mọi mệt, thậm chí quên cả vết thương vừa mới thêm vào trên người mình. Địch nhân trở nên yếu đuối, đẩy một cái liền ngã xuống. Trường mâu cùng hoành đao đang đuổi tới chậm chạp động tác, kẻ hở chông chênh. Bọn họ chỉ cần nhô đao ra là có thể thu hoạch thắng lợi. Mà tư vị thắng lợi là cam mỹ tựa như tân nương bị ánh nến chiếu đỏ đôi môi...

Trương Quý không biết mình theo phía sau Lý Húc đã phá tan bao nhiêu đội quân địch, gã cảm giác được đời này mình chưa bao giờ được vui sướng như hôm nay.” Trách không được

Trọng Kiên thúc tình nguyện rút đầu đao liếm máu, cũng không muốn trở về tái ngoại làm phú ông nữa. Hai loại sinh hoạt khác nhau đúng là một ở trên trời một cái dưới đất.” Gã si mê nghĩ, đồng thời cảm thụ được hào tình vạn tượng đang gào thét rong ruổi trong cương trường.

“Hôm nay lão tử chém ngã ít nhất sáu người, có thể thu hoạch tốt hơn một chút, nếu vận khí tốt hơn nữa, có khả năng quan tăng một bậc, từ Ty Thương tòng quân đến nhà kho hành quân.” Hấn dùng Đại Tù quân quy quen thuộc tính toán chính xác thu hoạch của mình, tuy phụ mẫu hấn đã sớm không có tin tức, quê quán cũng đã sớm bị hủy bởi lửa chiến. Nhưng nếu biết được hấn đã bước vào quan lộ, nhị lão trên trời chỉ linh cũng sẽ lộ ra dáng vẻ tươi cười.

Vận khí của hấn tựa hồ vẫn đang duy trì, đặc biệt là đi theo bên cạnh chủ soái Vô Định. Sau khi tách một đám tặc binh ra, chém ngã một tên trong đó, Lý Húc dẫn mọi người lại dẫn đầu một đám lâu binh làm thú bị vây khốn khác xâm nhập vào giữa. Nhóm giặc cỏ này nhân số nhiều hơn so với mấy nhóm trước, chất lượng áo giáp cùng binh khí cũng tăng lên không ít. Lý Húc nghênh đón một gã hấn tử trung niên cầm đầu đang chém giết giết nhau., Các huynh đệ phía sau cũng lao về phía kẻ địch gần mình nhất. Một lão tặc trên môi có chòm râu khô vàng xông lên liều mạng với quan binh, bị Trương Quý dùng loan đao ngăn trở. Động tác của người này rất nhanh nhẹn, sau khi phát hiện binh khí của Trương Quý ngắn hơn trường mâu trong tay mình vẫn bảo trì khoảng cách hơn trượng. Lão tặc trồn trước chạy sau nhưng lại rất ghét nói không nên lời. Lão dùng mâu trúc vót nhọn ở bên bụng ngựa làm loạn xạ., Bức cho tọa kỵ của Trương Quý nhảy loạn: “Lấy mạng ra!” Trương Quý gầm lên, cúi người vung đao, chặt đứt non nửa mâu trúc đâm về phía bụng ngựa. “Chết đi!” Hấn lại nhận một câu Đột Quyết, loan đao bổ dọc xuống, bổ gãy mâu trúc từ giữa.”, Lần này hấn hô chính là từ ngữ mà Mục Mã Nhân thường dùng, tọa kỵ dưới háng nghe tiếng chuyển biến, mượn xung lực của chiến mã, hấn dùng loan đao tạo thành một vệt sáng, cắt đứt cổ đối thủ.

“Cái thứ bảy!” Trương Quý trong lòng yên lặng tính toán một chút, sau đó hất ngựa đuổi theo đại đội. Lý Húc đã dẫn người chạy về phía mục tiêu kế tiếp, nhóm lâu la trước mắt còn lại một nửa, nhưng cò xí đã đổ, mấy đầu mục lớn nhỏ bị chém giết hầu như không còn, không lật nổi sóng lớn gì.

Đám lâu la lại không muốn buông tha kẻ đơn độc này, từ mấy phương hướng đồng thời nhào tới. Trương Quý dùng loan đao gạt một lưỡi búa ra, sau đó lưỡi đao dán vào tay đối thủ quét qua, để lại trên ngực địch nhân một vết máu vừa sâu vừa dài. Nháy mắt, vết máu kia nứt ra, địch nhân kêu thảm ngã xuống đất. Một lâu la khác tay cầm trường mâu vọt tới., Trương Quý dùng sức gõ mạnh bàn ngựa, khé Đan Lương Câu từ tái ngoại trở về hí dài một tiếng, nháy ra hơn một trượng. Trường mâu của địch nhân chạy trên không, Trương Quý nhanh chóng quay đầu ngựa, xông về phía hắn, dùng chân trước của chiến mã đạp ngã hắn, sau đó vung đao chém xuống một người cản đường.

“Trương tham quân, đừng ham chiến, đuổi kịp đại đội!” Chính La Viễn lại giết trở về, giải khai một con đường máu cho Trương Quý.” Do các huynh đệ, nhiệm vụ của chúng ta là đuổi theo Lý tướng quân!” Vừa che chở cho Trương Quý vừa thoát khỏi quân địch không cam lòng thất bại, hắn vừa căn dặn: “Lý tướng quân đã giết tới trước mặt cường đạo đầu lĩnh. Tên kia có chút bản lĩnh, vừa đánh ngã Thôi Lang tướng!”

“Hắn lấy đâu ra bản lĩnh lớn như vậy?” Trương Quý thờ hớn hèn, theo bản năng truy hỏi. Hắn đã từng thấy qua võ nghệ của Thôi Tiềm, so với đại đa số huynh đệ trong Xi Dương quân đều cao hơn không chỉ một đoạn. Đầu lĩnh cường đạo có thể đánh cho Thôi Tiềm Mãng xuống ngựa, thân thủ quả thực không thể khinh thường.

“Bản lĩnh gì chứ, Trương Kim gọi tên này là kẻ ăn thịt người từ xưa đến nay, chỉ dùng một chữ ngoan mà thôi!” La Viễn huy động cương khí bức lui một gã ”chương mắt” thờ hồng học nói ra. “Người nhanh lên một chút, đừng chậm trễ thời gian. Lý tướng quân chúng ta động tác quá nhanh, đi trễ sẽ không nhìn thấy quá trình hắn giết giặc rồi!”

Trương Quý không có tiếp lời, chỉ là hung hăng kẹp chặt bụng ngựa. Tên của tên đầu lĩnh cường đạo hắn rất quen thuộc, nghe thấy tiếng tim liền bắt đầu run lên. Nhưng hắn không cho rằng đó là thân ảnh quen thuộc của mình.” Đứa con của người này ta không nhận ra.” Hắn thầm nhủ trong lòng, đồng thời hận không thể mọc ra cánh trên đầu vai mình.

Chiến đấu đã tiếp cận đến hồi kết thúc, dũng khí được ăn thịt người duy trì không ngăn cản được huấn luyện và thành thạo. Bọn kỵ binh đã trải qua một phen khổ chiến, sau khi bị quân địch tách ra từng cái bị đánh tan, cùng với một ít tội phạm hung hãn chết trận., Đám giặc cỏ bắt đầu chạy trốn chết diện rộng. Bọn chúng không quản đồng bạn của mình sống chết, cũng không sợ bị Đại đương gia bắt về moi móc ruột gan. Trước hiện thực máu chảy đầm đìa, bọn chúng không thể không chạy trốn.

Trương Kim tóc tai bù xù, giống như một ma quỷ phát điên. Trước ngực của gã nứt ra từng cái lưỡi đao dài hơn thước, may mà áo giáp trên người cũng đủ chắc chắn, mới may mắn tránh được một kiếp. Chính là nhờ vết thương “Đột đột” này mà gã đã chém Thôi Tật trọng thương. Sau đó, lại thêm ba tướng lĩnh quan quân đến đây viện trợ Thôi Tiềm, chém xuống dưới ngựa.

Mấy tên tư binh Thôi gia phân đầu tung người nhào tới, ngăn cản Trương Kim kêu mũi ngựa đang đập lên người Thôi Tiềm. Trương Kim xưng là lâu la dưới trướng cũng phát ra một tiếng hò hét, lao thẳng tới trước mặt Thôi Tiềm, địch địch hai bên ta giằng co quanh thân thể Thôi Tiềm, không ngừng có người trúng đòn ngã xuống đất. Đám tư binh mấy lần đem bả vai Thôi Tiềm hôn mê bất tỉnh của nàng đặt lên vai., Nháy mắt sau đã bị đám lâu la điên cuồng ngăn lại. Đám lâu la dùng trường liên, thiết mâu đâm loạn về phía Thôi Tiềm Giáp, rồi lại nhao nhao bị đám tư binh giữ chặt. Hai bên ai cũng không chịu từ bỏ, tiếng kêu thảm thiết vang lên không dứt bên tai.

Trong lúc hỗn loạn, Lữ Khâm vỗ móng ngựa giết tới, vung đao quét thẳng qua Trương Kim. Trương Kim hét lên một tiếng giận dữ, tránh ra lưỡi đao, lật tay bổ về phía bả vai của Lữ Khâm. Lữ Khâm vội vàng xoay ngược sống đao, đỡ Trương

Kim nói một đòn. “Đương Khâu!” Kim Thiết chới tai khiến người ta ê răng. Đang lúc Lữ Khâm định đẩy binh khí của đối thủ ra, Trương Kim đột nhiên nhấc chân, đôi giày trúng cổ con ngựa của Lữ Khâm.

Tọa kỵ trưởng đáng thương hí dài một tiếng, lao lên cao, nặng nề ném Lữ Khâm xuống đất. “Vô sỉ!” Bọn quan binh chửi ầm lên, bọn họ đều nhìn thấy vết máu trên đôi giày kêu vàng. Tên đầu lĩnh cường đạo xưng hùng một phương này rõ ràng khảm đao dao lên đôi giày giống như tiểu lưu manh, lúc nào cũng có thể dùng binh khí ám toán người khác.

“Lão tử thích!” Trương Kim hét lớn, dùng tiếng rống giận dữ tương ứng. Đề ngựa đi giẫm Lữ Khâm. Thôi gia tư binh không đành lòng chứng kiến Lữ tướng quân vì cứu gia chủ mà chết, liều mạng lao lên bảo hộ. Trương Kim cười ha hả, hướng tới bên cạnh dẫn đầu ngựa chạy tới., Lại lần nữa nhào về phía Thôi Tiềm, hai tên binh sĩ tranh đoạt Thôi Tiềm không kịp trở tay, bị hấn lần lượt chém đổ. Đám người bảo hộ Thôi Tiềm nhất thời xuất hiện một lỗ hổng, tên lâu la Trương Kim bên cạnh phát ra một hồi tiếng sói tru hoan hô như sói, huy vũ đâm xuống.

Mắt thấy lang tướng Thôi Tiềm gặp đại nạn sẽ nhằm vào đầu, bên trong đột nhiên có hai mũi tên bay tới, đồng thời bắn ngã hai tên lâu la bên cạnh Thôi Tiềm. Theo sát sau, mũi tên thứ ba xuyên qua đám người, thẳng đến tiếng Trương Kim. Lão tặc sợ tới mức vội vàng nghiêng người né tránh, mũi tên mang theo gió lướt sát qua bên tai gã. Không đợi gã kịp ngồi thẳng dậy, một con chiến mã màu đen từ bên ngoài bay vọt vào đám người, ánh đao lao thẳng tới đỉnh đầu gã.

“Keng!” Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Trương Kim tự xưng bằng bản năng ngăn trở một kích trí mạng của đối phương. Một cảm giác nhức mỏi lập tức từ khuỷu tay truyền khắp nửa thân thể, hấn kêu lên một tiếng đau đớn, đem máu huyết vọt tới cổ họng nuốt xuống. Sau đó lật tay đẩy ngang, căn bản không để ý tới chiêu thứ hai đối phương quét ngang tới.

Lấy mạng đổi mạng, lão tử sống đủ rồi, kéo người cùng chết. Dựa vào một chiêu tàn nhẫn này, Trương Kim xưng không biết

đã đánh bại bao nhiêu đối thủ. Nhưng lần này hắn hoàn toàn thất bại, đối phương nhẹ nhàng vận người, liền tránh được đòn phản kích của hắn. Trường đao màu đen trong tay hơi dừng lại, sau đó lại như con rết tiếp tục hướng ngực hắn quét tới.

Mạng ta thôi rồi! Trong phút chốc, Trương Kim trong lòng tràn ngập tuyệt vọng. Bản lĩnh của đối thủ cao hơn hắn nhiều lắm, hắn căn bản không có cơ hội liều mạng với người ta. Những việc bình sinh đã làm lập tức xông thẳng vào tim hắn.” Chết như vậy, cũng coi như đáng giá!” Hắn cười khổ một cái, chuẩn bị nghênh đón cơn đau cuối cùng.

Trừ lúc trước bị đao thương, thống khổ chờ mong trong đó lại không có truyền đến. Vào thời khắc sống còn địch nhân đột nhiên nghiêng đao phong, đem hộ giáp trên bả vai Trương Kim chém bay tứ tung, nhưng không có mảy may thương tổn đến hắn.

Trong thiên địa đột nhiên trở nên cực kỳ yên tĩnh, tất cả mọi người địch ta đều ngây cả ra, bao gồm cả Trương Kim tự xưng là mình. Đối thủ thế mà bỏ qua cho hắn, thậm chí không tiếc vì thế mà bị thương. Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, người này dùng lưỡi đao ép cổ Trương Kim, “Người, sao lại là người. Người giết Cửu thúc, người vì cái gì?”

Rất ít người có thể nghe hiểu được lời Lý Húc nói, nhưng tất cả mọi người đều có thể nghe ra sự phẫn nộ và đau khổ bên cạnh đó.” Lý tướng quân và tặc khấu là quen biết cũ!” Bọn thân binh đã tận mắt thấy vô số chuyện kỳ lạ khiếp sợ nghĩ. “Đại đương gia quen biết địch tướng!” Bị đám lâu la trong đám kỵ binh vây quanh, trợn mắt há hốc mồm.

Tình cảnh trước mắt quá quỷ dị, quỷ dị đến mức song phương địch ta quên luôn việc tiếp tục chém giết. Vài tên thị vệ mừng rỡ dốc toàn lực xông lên, từ dưới mí mắt địch nhân ôm lấy Thôi Tiềm và Lữ Khâm. Mà đám lâu la vừa rồi đối với hai người tình thế bắt buộc phải lấy được lại trở mắt nhìn địch nhân được cứu đi, rõ ràng không nghĩ tới ra tay ngăn trở. Thủ lĩnh nhà mình lại ở dưới đao của đối phương., Địch tướng chỉ cần phát phát tay là có thể chấm dứt trận chiến này. Nhưng

địch tướng không làm bất cứ động tác gì, đao của hắn đang run rẩy, máu đen từ khoe miệng chậm rãi chảy ra.

“Muốn giết cứ giết. Cứu ca là ta giết, ngươi báo thù cho hắn là được!” Trương Kim nói nhanh chóng khôi phục tâm trí, ngửa đầu hô: “Lão tử không muốn giết hắn, hắn cũng sẽ làm lão tử. Chỉ là đi trước một bước mà thôi, không có gì khác biệt!”

“Ngươi nói dối!” Lý Húc tức giận đến hai mắt nổi lửa, vung đao bổ xuống. “Cửu thúc không biết, Cửu thúc không phải người như vậy!” Hắn nghe thấy trái tim của mình đang hò hét. Nhưng Trương Tam lúc trước rõ ràng đã từng vì bảo vệ Tôn Cửu Cửu mà không tiếc ngàn dặm bên ba, hai người bọn họ vốn có giao tình liều mạng. Đây rốt cuộc là vì cái gì? Vì cái gì?

“Đang!” Một tiếng kim thiết giao minh đem thần trí mọi người của địch ta kéo về chiến trường. Đám người lại phát ra một tiếng kinh hô, thế mà không tự kìm hãm được lui lại nửa bước. Sau đó, mọi người hai bên lại lần nữa nhào tới. Các quan binh nhào về phía tên bại hoại đang đỡ binh khí của Lý Húc, đám lâu la thì bất chấp tất cả nhào về phía Lý Húc.

“Là ngươi!” Trong hoàn cảnh hỗn loạn, Trương Kim ngây ngốc tròn tròn hai mắt. Hắn nhìn thấy một thanh niên cao lớn khôi ngô, mặt đầy đau khổ: “Đi mau! Đi mau!” Trương Quý gào lên khàn cả giọng, giang hai tay ra, dùng lưng bảo vệ Trương Kim, dùng thân thể máu thịt ngăn cản tất cả trường đao và râu quai nón sau lưng.

“Đừng làm hắn bị thương!” Đừng làm Trương tham gia quân đội bị thương!” Lý Húc và mệnh lệnh của La Viễn đồng thời kinh hô truyền đến, truyền vào tai các tướng sĩ. Có người không thu chiêu kịp, lưỡi đao kéo theo vết máu thật dài trên người Trương Quý. Có người lại mờ mịt giờ râu dài, không biết nên đâm về phương nào. Càng nhiều người phát tiết lửa giận lên người đám lâu la lớn nhỏ, đao mâu cùng đâm xuống, băm bợn chúng thành thịt nát.

“Đại soái, tha cho cha ta một con đường sống!” Trương Quý cả người đầy thương tích xoay người lại trước mặt cha mình,

xuống ngựa. Không đợi Lý Húc đáp ứng, hấn trở tay một đao, đâm thủng bụng mình.

“Tạ tử nhỏ!”

“Lục quân đại nhân!”

“Trương tham gia quân đội!”

Tiếng hô kinh ngạc đan xen vang lên, mang theo vẻ kinh ngạc, mang theo tiếc hận, mang theo bi phẫn. Mới vừa rồi còn hận không thể một đao chém đổ Trương Quý, đám tướng sĩ không nghĩ tới hấn lại đi tới một bước này, lần nữa đành chỉ cuộc truy sát đối với địch nhân, ngăn người tại chỗ.

“Đại tướng quân, cha ta không phải người xấu!” Trương Quý hai tay dè xuống đất, chống đỡ bản thân không lập tức ngã xuống. Hấn quay đầu về phía phụ thân mình hô: “Đi thôi! Đi a!” Nước mắt tuôn như suối.

Hấn nghĩ tới chính mình sau khi kiếm được tiền, làm sao để phụ thân thoải mái sống nốt nửa đời sau. Nghĩ tới mình sau khi thăng quan, làm sao để phụ thân hãnh diện trước quan sai của mình. Vì thực hiện mục tiêu này, hấn không tiếc ở tái ngoại ngữ đông nằm tuyết. Vì đạt được mộng tưởng này, hấn không tiếc từ bỏ thân phận chương quỳ thương hào., Đến dưới trướng Lý Húc làm một tên tiểu lại quản lý kho hàng. Mà hiện tại, tất cả ước mơ đều không có ý nghĩa. Hấn lại nhìn thấy cha mình, đã từng là người bán hàng rong khúm núm, hiện tại là ác tặc khắp thiên hạ.

“Cha ta không phải người xấu!” Ông thì thào tự nói với bản thân, cánh tay mềm nhũn, cả người rơi xuống đất.

Chương thứ nhất lời đình (3)

Đại nghiệp mười hai năm xuân, Bác Lăng Hầu Lý Húc bại tặc soái Trương Kim xưng là Nam Cung, chém đầu vạn ba ngàn cấp. Tặc chúng bại, vàng kêu vàng dừng bước miễn thân. Bác Lăng, Tín Đô, Triệu Quận, Hằng Sơn tứ địa chính là an.

Đây là một trận chiến làm triều đình Đại Tùy phẫn chấn thắng lợi. Từ đầu xuân đến nay, tin xấu lưu thổ tấn công quận thành liên tiếp nối tiếp nhau, duy chỉ có bờ bắc sông là thắng lợi., Đâu Kiến Đức và Trương Kim trước sau đều bị quan quân đánh tan. Nhưng hình như hoàng đế Đại Tùy hoàng đế bệ hạ cũng không vì thế mà cảm thấy đặc biệt cao hứng, khi báo cáo nhanh chóng đến Đông đô, các đại học sĩ của ông ta đang uống rượu ở trên sông, tiếp nhận ngàn dặm văn thư mà thái giám đưa tới, chỉ nhìn lướt qua sơ qua, liền ném nó vào trong giỏ trúc bên cạnh.

Động tác rõ ràng như vậy tự nhiên không thoát khỏi ánh mắt người hữu tâm. Không đến chạng vạng, tin tức đại tổng quản Dục Dương quân Lý Húc thất thế truyền ra ngoài cung điện.” Dường như bệ hạ gần đây không muốn gặp tiểu tử nhà quê kia!” Có người ra vẻ cao thâm để đồng bạn lộ. Kết quả, thu hoạch của hắn chỉ là liên tiếp xem thường.” Ánh mắt người là cái gì, tên hầu hạ đó kiêu ngạo., Bệ hạ từ sau khi thái nguyên đã nhìn ra bản chất của hắn. Nếu không, những lời đã nói với nữ nhi trong cung thất thế nào mà không thấy bệ hạ nhắc lại? Theo ta thấy, vận may của tiểu tử kia cũng nên kết thúc rồi. Nào có chuyện tiện nghi như vậy, chỗ tốt của thiên hạ đều bị hắn một mình tận hết rồi!”

“Cũng đúng!” Người biết hậu giác hồ thẹn ra mặt, quyết định bổ sung công chuộc tội: “Hay là, ngày mai mọi người liên minh với nhau, cao ngạo ngang ngược với tiểu tử này, mắt không tôn trưởng?”

“Chuyện này, chúng ta chờ một chút rồi nói. Hai vị Bùi đại nhân cùng Ngu đại nhân đều không có động tĩnh. Chúng ta tội

gì ra mặt đắc tội người này!” Có lão già giữ cửa nhú mày đề nghị.

Hai vị Bùi đại nhân là thủ lĩnh chư văn thần, đặc biệt là Bùi Uẩn của ngự sử đại phu, tin tức linh thông, lại am hiểu phỏng đoán thánh ý, ngôn quan đều giống như thiên lời sai đâu đánh đó. Nếu như Lý Húc thật thất sủng., Bùi Uẩn đại nhân khẳng định sẽ hiệu triệu mọi người cùng tiến công. Nhưng biểu hiện lần này của Bùi đại nhân lại khiến rất nhiều người thất vọng muốn xem náo nhiệt, người này chẳng những không thừa cơ bỏ đá xuống giếng, hơn nữa liên tiếp buộc tội vài hộ bộ quan viên hướng phía bắc đưa lương thảo bất lợi, công kích bọn họ ngồi không ăn bám, chậm trễ đại thời cơ bình định phản loạn.

Hành vi của Bùi Uẩn đại nhân khiến người ta không hiểu, hành vi của Bùi Nhã đại nhân càng khiến người ta như nhìn hoa trong sương. Thượng thư bộ binh Triệu Hiếu Tài đến nhà thỉnh giáo có tiếp tục thực hiện hứa hẹn của bộ hạ tại sông phía đông hay không, khi dùng tiêu chuẩn của binh mã phủ cấp cho Vũ Dư quân chế tạo khí giới áo giáp, lão gia hỏa chòm râu dài ngâm nga hồi lâu., Chỉ trả lời một câu, “Không thể chia đều, cũng không được bỏ qua!” Sau đó dù cho Triệu Hiếu có sốt ruột thế nào, cũng không chịu nói thêm nửa chữ.

“Không thể không khiêu khích, là vì bộ hạ hứa hẹn là lời vàng ngôn Ngọc Ngôn, trước mặt nhiều người nói, hấn không thể tự mình nuốt lại. Không thể gạt bỏ, chỉ sợ là bởi vì Bùi đại nhân cũng đoán không ra Bộ hạ và Lý tướng quân là hiểu lầm nhất thời, hay là ân quân thần đã kết thúc.” Bên cạnh Triệu Hiếu Tài cũng không thiếu cao nhân., Đem lời ám chỉ của Bùi Quý đảo lại, phân tích hết đầu là nói.” Về phần rút cuộc tặng bao nhiêu, đại nhân ngài tế thủy trường lưu đi. Dù sao bộ hạ cũng không hạn chế thời hạn, ba tháng người đem khí giới bài trừ xong, vẫn là năm năm chia xong, ai cũng không phân ra sai lầm gì!”

Triệu Hiếu mới nhất gan sợ phiền phức, đành phải dựa theo phụ tá phân tích mà làm. Hấn niệm lại ân cứu mạng của Lý Húc năm đó, đồng thời hấn lấy ra quân giới, tiện đường để cho tâm phúc của mình có mang theo một phong thư cho đối phương. Sau khi Lý Húc nhận được thư, cực kỳ khoan hậu mà

bày tỏ lòng đau khổ đối với Triệu Hiếu Tài. Hấn trọng thưởng cho người đưa tin., Hơn nữa còn sai người chuyển một đôi san hô thụ đến phủ Triệu Hiếu Tài. Triệu Thượng Thư thấy Lý Húc biết rõ như vậy, tiếp theo sẽ vụng trộm tăng lượng vận chuyển lên một nửa. Bùi Quý Doanh chủ quản sự vụ binh bộ sau khi biết được điều này thì lắc đầu cười trừ.

“Tiểu tử họ Lý biết làm việc!” Đây là đánh giá mấy vị trọng thần đương triều đánh giá nhất trí đối với Húc Tử. Từ sau khi Kính Dương quân đến Bắc Lăng, bọn họ rất ít khi thu được văn thư khẩn cấp của mấy quận huyện xung quanh Bắc Lăng. Hơn nữa, trên địa phương này còn có mấy cái họ lớn, Thôi, Trịnh Trịnh,, Lý huynh, Trương hình như cùng với đại sư năm mới tới ở chung với đại hội rất vui vẻ. Theo như con cháu mấy nhà, Lý gia quận Triệu gia đã cùng thượng cốc Lý gia bẩm báo đồng tông, mà tú lệ của Bắc Lăng, Tiểu Tú tiềm tàng dưới trướng Lý Húc cũng được trọng dụng, chỉ mấy tháng ngắn ngủi đã thăng liên tiếp hai cấp.

Vì cảm tạ triều đình đã phái tới một vị quan tốt “Cần chính sự ái dân”, mấy địa phương lớn đều bày tỏ hết lòng. Đám người Bùi Quý, Ngu Thế Cơ nhận lễ vật của người ta, tự nhiên cũng sẽ không làm người ta thất vọng. Về phần Dương Quảng bên kia, mọi người tạm thời tận lực không để cho gã thấy tên Lý Húc là được.

Nhưng rất nhiều nơi trong sáu quận có rất nhiều quan viên lại cùng mới tới trấn an đại nhân có chút không hợp với nhau, bọn họ không cần đầu đầy mồ hôi viết văn thư khẩn. Lại bắt đầu hao tâm tốn sức bảo trì quyền uy của mình. Về vấn đề văn võ nên phân chia., Cùng với Lý Húc có tấu chương mang theo khả nghi nuôi binh từ tháng một bắt đầu liên tục không ngừng. Cũng may Ngu Thế Cơ thu đủ chỗ tốt Lý Húc đưa tới, “Không cần thận” đem tấu chương kia quy về là loại không quan trọng nhất, khiến Dương Quảng căn bản không có thời gian đi xem.

Lý Húc cẩn thận từng li từng tí ứng phó với mình thương âm tiền của triều đình và địa phương, sức cùng sức cùng lực kiệt. Hiện tại hấn đã quyền so với chư hầu một phương, nhưng lại không cảm nhận được chút vui vẻ vì quyền lực mang lại. Trên thực tế, từ sau trận chiến ở Nam Cung, tâm tình của hấn vẫn

còn khiếm khuyết phẩm hạnh. Không chỉ vì thái độ của Dương Quảng đột nhiên thay đổi mà phiền não, lại còn tận mắt nhìn thấy cái chết của Trương Quý và Trương Kim vốn có khuôn mặt thật sâu sắc mà cảm thấy bi ai.

Trương Kim gọi là Trương Tam thúc, sự tình qua hơn nửa tháng, nỗi lòng Húc Tử vẫn chưa thể bình tĩnh. Mặc dù trong ấn tượng của hắn, vẫn chưa thể bình tĩnh., Hình tượng Trương Tam thúc keo kiệt mà gian xảo kém xa Tôn Cửu. Nhưng hắn y nguyên không thể đem người bán hàng rong hèn mọn nhất gan đối với kẻ yếu lại không thiếu đồng tình, liên hệ ma quỷ cổ vũ bộ hạ ăn thịt người. So sánh ra, Trương Tam thúc cùng với hành vi ác ôn của Tôn Cửu, ngược lại có vẻ không làm cho người ta khiếp sợ như vậy. Võ nghệ của Cửu thúc rất tốt., Nếu như không phải là một người vô cùng thân thiết với hắn, muốn ám toán hắn tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng. Chỉ có Trương tam thúc nhiều năm hợp tác hành tẩu ở tái ngoại với hắn mới có thể khiến Cửu thúc buông lỏng cảnh giác, cũng chỉ có người từng bất chấp tất cả để tìm cách cứu chữa Cửu thúc, mới có thể dễ dàng hạ độc thủ lên bàn rượu hắn.

Loạn thế thay đổi mỗi người, vô luận bản tính ban đầu của bọn họ là thiện lương hay hung ác. Trương Kim kêu to ngày đó cho dù hắn không giết Tôn Cửu, Tôn Cửu cũng sẽ giết hắn. Mặc dù là ngụy biện, nhưng cũng chứng minh một hiện thực máu chảy đầm đìa trong loạn thế. Chỉ tiếc Trương Quý vừa mới từ tái ngoại trở về, hắn vẫn còn lưu lại trí nhớ nhân tính mấy năm trước. Cho nên, hắn thà chết cũng không muốn tin phụ thân mình là ác ma ăn thịt người.

Đã bốn tháng, hàn ý vẫn lạnh thấu xương như trước. Bên ngoài trời một mực bảo trì màu xanh xám, phảng phất chỉ có như vậy mới có thể xứng với thảm tượng trong nhân thế.

“Đây chính là loạn thế rồi!” Húc Tử thở dài, cầm công văn trong tay đặt lên bàn. Hắn nhớ nhiều năm trước ở cạnh chầu than, Đường công Lý Uyên cũng từng thở dài như vậy. Năm đó hắn mười phần khó hiểu về chuyện này, hôm nay mới bắt đầu thể vị nặng nề trong đó.

Loạn thế có thể có vài anh hùng xuất hiện, nhưng đối với đại đa số những người sinh sống trong đó mà nói, chỉ nhìn thấy tuyệt đối là tử vong và hủy diệt. Nó có thể khiến Tôn Cửu, Trương Kim gọi là một người thành thật bình thường dễ dàng biến thành cự đạo, cũng có thể làm Bác Lăng Thôi, Triệu quận Lý thế gia đại tộc nhỏ tận gốc. Nó có thể biến những thành thị phồn hoa nhất thời trở thành bụi đất, mà xây dựng lại một thành thị trên vùng đất khô cằn cần ít nhất mấy chục đến hơn trăm năm.

Đã từng là ai? Húc Tử có thể đổ hết trách nhiệm cho Dương Quảng, nhưng bất kể là ai phạm sai lầm khiến cho thời loạn lạc này phải trả giá lớn, nhưng tất cả mọi người sinh sống trong đó, hơn nữa người càng sống tầng chót, khả năng bị thương tổn cũng càng lớn. Tuy hiện tại hắn đã là quận Hầu., Đại tổng quản, đại tướng quân, nhưng cha mẹ, cậu của ông ta, đã từng là bá tánh bình thường, hơn nữa có người đã gặp phải kiếp nạn theo thời loạn lạc mà đến.

Hai tay sau lưng hắn đẩy chậu than lên làm hàn khí trong phòng hơi giảm đi vài phần. Lý Húc quay đầu lại nhìn thấy Ngọc Nhi bị ánh lửa chiếu đỏ khuôn mặt.

“Ngươi còn thở dài cái gì, còn đau khổ vì cái chết của Trương Quý sao?” Kính Nhi một mực tri kỷ, cơ hồ không cần nghiền ngẫm liền đọc hiểu ý nghĩ của Húc Tử.” Hắn dùng mạng mình đổi cho cha hắn một con đường sống, cũng không có gì tiếc nuối. Huống hồ ngươi dựa theo “Tử chiến” báo lên trên, triều đình chiếu lại sẽ chiếu lại cho hắn một chút bi vinh sau lưng!”

Húc Tử cười khổ lắc đầu, trong ánh mắt như cũ tịch mịch mang theo xua không đi không đi.” Hắn ở trên đây đã thành gia đình, hài tử cũng hơn hai tuổi. Năm ngoái tại Nhạn Môn đem Cam La giao cho Vũ Lăng bộ có thể đôn., Những người khế đan kia còn chưa nở để Trương Quý rời đi. Hắn muốn trà trộn vào chức quan ở Trung Nguyên để an ủi cha mẹ ở trên trời. Chờ sau này thế đạo một lần nữa ổn định, cũng có thể cho trẻ con xuất thân tốt. Nếu lúc ấy biết kết quả ngày hôm nay, ta không bằng khuyên hắn lưu lại người khế Đan đi!”

Hắn nói phải là phát sinh chuyện cũ trong mười tháng trước. Sau khi đưa Dương Quảng đến Thái Nguyên, Kỳ Dương quân đã hoàn thành sứ mệnh. Mơ hồ cảm giác được Húc Tử thiên uy khó lường dẫn quân đội nhanh chóng trở về Ly Dương, thu thập toàn bộ vật tư tiếp tế xong liền bắt đầu di chuyển phòng ngự, đi đường vòng tới Bắc Lăng trên đường., Hắn lại mang theo thân binh đi tới Nhạn Môn một chuyến, nếu như đúng hẹn giao Cam La cho A Vân, thuận tiện từ trong tay Phan Chiêm Dương tiếp nhận lấy hồng lợi mà mình phải ở hai cái quầy hàng tại tái ngoại nhiều năm như vậy.

“Chuyện trên thế gian này ai có thể biết rõ. Người đã cố hết sức giúp hắn rồi, Trương Quý sau khi chết chắc hắn cũng có thể nhắm mắt lại. Về phần đứa bé đó, làm quan chưa chắc đã là một con đường tốt.” Kính Nhi nhận lời của Lý Húc, thuận tay cầm lấy bình trà bên chân đồ cho hắn một chén. Trong nhà có đầy người hầu cùng tỳ nữ, nhưng vợ chồng lại quen với việc chiêu cố lẫn nhau, không muốn đem một chén cơm, ân ái mượn tay người khác.

“Lúc không làm quan, có mấy người không mong muốn trở nên nổi bật!” Lý Húc cười cười, đưa tay tiếp nhận chén trà. “Đẳng cấp rõ ràng như vậy, ai mà không muốn có một cao nhân? Sao con lại tới đây, mẹ và bọn Tuyên nhi đâu?”

Có chút cảm thụ của dân chúng bình thường, không phải người ăn ngon mặc đẹp như Kính Nhi có thể hiểu được. Nhưng cái này cũng không gây trở ngại giao lưu giữa phu thê. Cho tới tận bây giờ, Kính Nhi cùng Lý Húc đã có thể bao dung một ít khuyết điểm của nhau, cũng cảm nhận được rất nhiều niềm vui thú cuộc sống giữa nhau.

“Mẫu thân cùng Kính Nhi ngồi xe đi tới trang viện gần đó, nên tổ chức nhân thủ cho ruộng lúa mạch nhỏ cỏ, bọn họ sợ Trung thúc và Trung thẩm không tiếp đón kịp. Ta tay chân vụng về không giúp được gì, cho nên đến nơi xem cái này, thuận tiện tìm chút chuyện làm!” Kính Nhi làm mặt quỷ, ra vẻ khiêm tốn nói.

“Vừa hay, nơi này có chút công văn, cần có người giúp ta nghĩ cách. Vết thương của Thôi lang tướng còn chưa lành, Triệu

tòng quân lại vội đi tiếp nhận vật tư của triều đình!” Lý Húc dịch chuyển sang bên cạnh, nhường lại cho Tuyên Cơ Nhi một chút.

Duy trì sự cân bằng của một nhà cũng không phải chuyện dễ dàng gì. Đặc biệt là hai người phụ nữ Lý gia, một người tám mặt là Linh Lung, một người trái tim sinh chín lỗ. Bởi vì xuất thân của đôi bên khác nhau về kinh nghiệm, các nàng thậm chí không cách nào làm tỷ muội. Cho nên Lý Húc chỉ có thể tận lực làm cho mỗi người đều có một không gian để thi triển tài hoa, để tránh các nàng thật sự đem tâm tư tranh đấu với nhau.

Hạo Nhi từ nhỏ cùng với âm mưu lớn lên, đối với quan hệ nhân tế nắm chắc cực có chừng mực. Húc Tử mỗi lần đem một ít chuyện kết giao với triều thần thảo luận với nàng như thế nào, chung quy có thể có thu hoạch lớn. Thạch Hạo minh bạch mình ở phương diện chính vụ xử lý ra sao cũng không bằng Kính Nhi., Liền đem toàn bộ tâm tư đặt trong nhà, Lý Húc hiện tại thân là quận Hầu Bắc Lăng, triều đình phong thưởng, địa phương hào sảng tặng cho cùng đất đai mấy năm nay đến từ nhà mua đã có mấy trăm phần. Quản lý tạp vụ trên những ruộng sản này., giám sát quản gia lưu lại trên các trang sinh hoạt hàng ngày, có tận tâm sở trường làm việc vất không ai nhường ai hạ xuống bả vai Thạch Tiêu. Trước mặt các huynh đệ, Kính Nhi càng dễ được tôn kính. Nhưng trong mắt Lý gia nhị lão, chỉ sợ đều là nhờ Thạch Tiêu xuất thân từ gia đình nhỏ mà quan tâm nhiều hơn chút, cũng càng để ý đến khẩu vị của bọn họ.

Hai nữ nhân cũng hiểu được tâm tư của Lý Húc, cho nên tận lực duy trì hòa khí ở bề ngoài. Chuyện bãi đá nhúng tay, Kính Nhi không dễ dàng đi hỏi. Mà mưu đồ của Húc Tử vì Húc Tử, Thạch Tiêu cũng tận lực đè nén lòng hiếu kỳ của mình không tham dự vào.

Kính Nhi nhẹ nhàng ngồi ở bên người Húc Tử, đem công văn hỗn độn trên mặt bàn thu lại thành chồng, sau đó lần lượt lật xem. Những chính vụ hằng ngày xử lý liên quan tới tiền đồ và vận mệnh của lang quân., Cho nên nàng không thể không tận tâm, từ trên công hàm các nơi lui tới nhìn, tình huống Đại Tùy năm nay càng ngày càng suy bại. Mà triều đình vẫn tuân theo

lệ cũ hình thành nhiều năm, ôm tâm thái một ngày đi ứng phó các nơi phát sinh phản loạn.

Ngay lúc Lý Húc lĩnh bộ cùng Trương Kim huyết chiến, triều đình triệu tập quận trưởng tiến về Đông Đô làm đánh giá theo lệ thường. Bởi vì đường sá không thông mà không cách nào phụng mệnh có đến hai mươi mấy vị quận trưởng đến đây. Thiên tử tức giận, quyết định phát phủ binh cướp bóc. Bởi vì thiếu thốn, võ tướng không muốn đi về phía trước chờ các loại nguyên nhân, đến nay không có một binh một tốt xuất hiện Đông Đô.

Đồng Nguyệt, triều đình hạ chỉ xây dựng hành cung phía nam, tổng cộng mười sáu tòa, cực kỳ xa hoa.

Ba tháng, trên Tị, đế cùng quần thần uống với nhau trên nước Tây Uyển, lệnh sĩ Đỗ Bảo soạn ra 《Thủy Đồ Kinh》, hái cỏ thủy sự bảy mươi hai, làm theo gậy vàng của Tán đại phu, giữa là hành kỹ, thuyền rượu, nhân vật tự động như sinh, Chung Quỳ đàn tranh giết, có thể thành âm khúc.

Bốn tháng, Đế Vu Cảnh Hoa cung trung cầu đom đóm, vô số Hộc, ban đêm rời du sơn, cho vào, khắp cả sơn cốc. Trong mắt Dương Quảng, Đại Tùy vẫn phồn hoa như trước.

“Những người khác đâu, hôm nay bận rộn làm gì không?” Hai người thương nghị xử lý hơn mười bộ công hàm có nhu cầu hỏi đáp, Lý Húc sợ Kính Nhi quá mức mệt nhọc, ôm lấy bả vai nàng, lại đổi chủ đề với việc vật hàng ngày.

“Công công nói hấn không nên nhàn rồi, cũng đi nhà cái bận rộn rồi!” Kính Nhi suy nghĩ một chút, thấp giọng hỏi đáp. Nhớ tới trưởng bối nào đó trong nhà, trong phút chốc, ánh mắt nàng trở nên có chút ảm đạm: “Loảng xoảng nói với người, nàng muốn về cốc thăm mộ cứ cứ một chút. Nàng và cậu ruột không có hậu nhân, trời đã về âm, nếu không tự mình đi, sợ là cỏ xanh trên mộ phần sẽ mọc điên cuồng!”

Bảo Sinh cứ cứ đã chết vào năm ngoài Lý Húc Nhận Môn cứu giá cùng một thời gian. Tháng trước, Mãn Thiên Vương cùng Lịch Sơn Phi liên thủ công phá Thượng Cốc quận thành, nhà Thái Nguyên Lý gia phái tới bảo vệ cha mẹ Lý Húc Tử

thoát khỏi tai nạn, lại không có năng lực bảo vệ tất cả mọi người.

Có một chương quây của khách sạn, cả phòng lầu kiêm nhà Trương Bảo sinh ở hậu viện nhà mình bị giặc cò chém chết. Bà chủ Trương Lưu thị trốn trong hầm ngầm chứa rau dưa có thể chạy thoát. Bên cạnh cửa hầm ngầm bị phiến đá cùng củi mục che lấp bởi đống lửa đang nằm chồng Trương Bảo sinh thì thể.

Chương thứ nhất lời đình (3)

Bình tâm mà nói, ấn tượng Lưu thị Lưu thị lưu lại cho Lý Húc cũng không quá tốt. Một tay nàng cầm đao, một tay vặn cổ con gà hình tượng phụ nữ hung hãn hầu như hủy đi tất cả ảo tưởng lúc còn trẻ đối với mọi loại dị tính. Nhưng cái này cũng không thể làm suy yếu nửa phần sự đồng tình của Húc Tử đối với cậu. Húc Tử biết, nếu như năm đó không có kỳ ngộ liên quan trên nhét lên, hiện tại hẳn chính là cậu của hắn, cùng với vô số phụ lão hương thân đã lưu lạc trong thời loạn lạc. Hắn giống như những cây trúc to lớn ngoài cửa sổ, cánh tay đã có thể kinh vân, nhưng rễ lại cắm ở trong bùn đất. Cho nên đối với sự cực khổ của bách tính bình thường gặp phải, mỗi một món hầu như đều đồng cảm với hắn.

Khắp thiên hạ vương và Lịch Sơn Phi chỉ chiếm lĩnh Thượng Cốc quận thành hai ngày, liền bị quan quân từ quận xanh chạy tới giết lui. Nhưng huyện thượng cốc trị sở dịch huyện cùng mười dặm bát hương chung quanh lại triệt để biến thành phế tích. Lịch Sơn phi cùng đầy trời hai người đem tất cả những gì có thể mang đi, đồ vật không thể mang đi thì một mối lửa, cháy lớn ở trong thành kéo dài ba ngày ba đêm., Mãi đến khi một trận đông tuyết rơi xuống hoàn toàn tắt. Dân chúng dịch huyện cơ hồ được gia đồ trắng, hộ hộ ai oán, bi thảm như địa ngục trần gian.

Từ báo cáo của thân binh, Lý Húc biết được cậu của mình đã từng cự tuyệt lời thỉnh cầu tạm lánh cùng mọi người đến quận Lâm. Bọn họ cho rằng mình đã hơn một tuổi rồi, không tạo thành uy hiếp gì đối với bọn giặc cò, cho nên cũng không gặp khó khăn gì. Trên thực tế, họ cho rằng mình đã lớn tuổi, không

thể tạo thành uy hiếp gì đối với bọn giặc cỏ., Húc Tử cho rằng cứu cửu sở dĩ không chịu gia nhập đội ngũ chạy nạn, là bởi vì hẳn không nỡ “có một gian phòng khách sạn”. Tuy gian phòng mở ở khách sạn bên đường hầu như đã không kiếm được tiền gì, nhưng có nó ở đây, liền mang ý nghĩa vợ chồng Trương thị không thuộc về phé vật đến nhà muội cùng muội phu ăn uống chùa. Lão nhân cuối cùng liều chết bảo hộ, cũng là gia quyền cùng tôn nghiêm của mình.

“Ta phái Lý Tường dẫn một đội thân binh hộ tống Toan Nghê đi tới cốc.” Kính Nhi thấy tình cảm trọng phu lập tức sa sút, cố hết sức đem chủ đề hướng sang bên cạnh dẫn.” Để cho nàng giải sầu cũng tốt, nếu không luôn ở nhà buồn bực., Sớm muộn gì cũng sẽ phát bệnh! Tiết Vạn Quân và Vạn Hữu huynh đệ đến báo tin, nếu như người chuẩn bị tiến vào Ngũ Hồi lĩnh tiêu diệt đầy trời, thì huynh đệ bọn họ sẽ xuất binh từ quận Thiên Khuyết phối hợp! Mấy nhà đại hộ của Chử Thành cũng hứa hẹn, nếu như đại quân lên núi, bọn họ nguyện ý hỗ trợ vận chuyển lương thảo!”

“Trước tiên cứ chậm một chút đã, bây giờ không phải là lúc đánh nhau.” Lý Húc hiểu được nỗi khổ tâm của thê tử mình, bèn cười: “Hiện tại các nơi vẫn nên lấy phòng ngự làm chủ, chờ cho vào Hạ, việc làm trong đất cũng không còn nhiều lắm. Ta sẽ đích thân mang binh lên phía Bắc.”

“Người thật ra là thương cảm dân tình, chỉ sợ người khác sẽ không lý giải phần lòng tốt của người!” Kính Nhi cười ngẩng mặt, trong mắt tràn đầy ôn nhu. Chính mình gả đi lòng dạ rộng rãi, dũng cảm đảm đương trọng phu, đây là hạnh phúc của một nữ nhân mấy đời tu hành. Nhưng gả cho một trọng phu như vậy, nhất định sẽ không bớt lo., Làm người khoan hậu thiện là sở trường của hẳn, cũng là nhược điểm trí mạng của hẳn. Hẳn có thể vươn cánh tay ra, tạo ra bầu trời không mưa cho người, người cũng phải cẩn thận thủ hộ, phòng ngừa mũi tên nhọn bắn vào chỗ yếu của hẳn.

Giống như hành trình tiêu diệt đám cướp trước mắt đã được sắp xếp, một số quan viên bị Thiên Vương và Lộc Phi dọa tới mức ngủ không yên trong núi phải đợi đến ngày thứ hai Lý Húc đánh bại Trương Kim rồi lập tức phát tay bay lên phía

Bắc, hoàn toàn không để ý đến việc quân nhu Dương lấy khinh kỵ làm chủ, tác chiến trong núi cũng không phải là tình huống thực tế nhất. Mà mùa xuân lại đúng vào mùa thu, thời tiết mát mẻ này trưng bày dân phu vận chuyển vật tư cho khắp nơi, sẽ chỉ làm cho càng nhiều dân chúng trở thành một thành một thành viên trong giặc cỏ. Lý Húc lấy binh sĩ chưa được huấn luyện thỏa đáng, kéo dài thời gian nhập sơn tiêu diệt phi, trong mắt một số quan viên vốn đã không phục, lại trở thành dấu hiệu chiến đấu cực kỳ tiêu tán, ý đồ bảo tồn thực lực.

“Để bọn họ đi nói đi. tẩu chương đưa đến chỗ triều đình, chưa chắc sẽ có người nhìn thấy. Hoàng thượng nếu đã giao toàn bộ sự vụ lục quận cho ta, rốt cuộc làm thế nào, ta sẽ tự có chủ ý, không cần phải nghe bọn họ ồn ào!” Lý Húc không thêm quan tâm lắc đầu, cho Tuyên nhi một nụ cười sáng ngời.” Có ngày nào đó chọc giận ta, đem toàn bộ bọn họ triệt hồi, tránh cho đám người này như đám ngày ngày ruồi nhặng chung quanh ông ông!”

“Lang quân hãn là phải chọn một bậc hiền tài một lần nữa. Nếu không cũng phụ trách trấn an đại sứ của lục quận nhà ngươi!” Nụ cười của Kính Nhi rất đẹp, cho dù là lúc tính toán người khác. Đó là một loại cười hết sức tương tự với khí chất của hãn, trong vẻ vũ mị còn mang theo vài phần giáo hoạt., Nhiều phần sắc bén: “A gia thường nói, người làm quan không thể quá phận che dấu lực lượng của mình. Nếu như đối với bất luận kẻ nào cũng không có uy hiếp, bất cứ kẻ nào cũng có thể tới cửa khi dễ!”

“Đuổi bọn hãn đi thật dễ dàng, chỉ là không có đủ người bổ khuyết chỗ trống!” Lý Húc nhếch miệng, có chút bất đắc dĩ nói ra. Khác với Đường công Lý Uyên, hãn mới vừa quật khởi dưới trướng một tướng quân nên không có nhiều người như vậy mới quật khởi., Cũng không có con cháu cố nhân hay danh sĩ hiền mộ danh đến nương thân. Cho tới bây giờ, đây lớp võ tướng dưới trướng hãn hoàn toàn là từ Hùng Võ doanh và quận Tề Quốc xông ra, về phần văn chức phụ tá, một vài tòng quân dưới trướng đến nay một người kiêm chức, càng không nói sắp xếp chỗ nhân thủ quản lý.

Hiện thực luôn khiến người ta chán nản, nhưng con người nhất định phải kiên cường đối mặt.” Không bằng, ta viết một phong thư cho đại ca?” Kính Nhi ngẩng đầu lên, lông mi thật dài chậm rãi chớp động. Đó là một loại tư thái khiến người ta yêu mến, nhưng rất nhanh sau đó..., Ánh mắt trong suốt của nàng từ lông mi bắn ra, giọng nói cũng từ đó dự biến thành kiên quyết phủ định: “Không được!” Vừa lắc đầu, nàng vừa cười vừa nói: “Như vậy sẽ bị triều đình chú ý tới a gia cùng người kết giao quá mật thiết, đám Ngôn quan lại có văn chương rồi!”

“Ngôn miệng đám quan lại có thể dùng châu ngọc đi chặn lại, hồng lợi từ tái ngoại ta còn có một chút!” Lý Húc suy nghĩ một chút, đáp lại: “Chỉ sợ Đường Công kiêng kị rất nhiều, lần trước gặp mặt ở Thái Nguyên, hấn gần như không nói gì với ta!”

“A gia còn ước gì đưa người vào Lý gia Thái Nguyên!” Kính Nhi cười nghĩ ngợi, lại không nói gì. Đây chính là điểm yếu của trượng phu, là thê tử của nàng, phải cẩn thận hộ vệ gấp mười lần.” A gia rất thương thức người, hấn không để ý tới người là sợ bề hạ truy cứu. Mấy năm gần đây người là sợ bề hạ truy cứu., Hấn đã quen cẩn thận, cho nên cũng không có khả năng phái người giúp người. Nhưng thật ra xung quanh Bác Lăng có rất nhiều danh môn vọng tộc, người bảo bọn họ đề cử một ít con cháu đi lên, có thể dùng một chút!”

Đây là một cách thức rất đáng để thử nghiệm, con cháu ở những địa phương được tuyển chọn ra nhập cảnh tương đương với việc đem căn cơ của mình cắm ở nơi này. Trong thời loạn lạc đang đến, những thế gia tộc lớn kia dùng sự cường hãn của Lý Húc để bảo vệ bọn họ mà không bị trộm cướp gây thương tích. Mà Lý Húc cũng có thể mượn sự ủng hộ của những gia tộc này để xây dựng nên phạm vi thế lực của chính mình.

“Đám người đó đề cử tài tuần, ta đã gặp qua mấy kẻ trí dũng song toàn như vậy. Nhưng người như Bùi Uẩn đại nhân chỉ biết vuốt mông ngựa và đám cấp trên cho đồng liêu xem bệnh mà thôi.” Lý Húc cười khổ lắc đầu: “Ta dùng loại người này làm thuộc hạ, e rằng không bao lâu nữa, mình sẽ bị bọn họ lừa tới mức ngu ngốc!”

“Lang quân biết được khuyết điểm của bọn họ, sẽ không dễ dàng mắc mưu!” Vấn đề của Kính Nhi và Lý Húc có chút khác biệt: “A gia từng nói, rất nhiều người không phải sinh ra đều muốn ăn uống qua ngày, phụ tá tận chức không tận tụy, mấu chốt là xem ai đang dùng bọn họ!”

“Ta sẽ cố hết sức đi thử!” Lý Húc cười hứa hẹn. Hắn cho rằng lời nói của Kính Nhi rất có đạo lý, Đường Công Lý Uyên nói đều là một ít kinh nghiệm nói ra, nhưng hắn cũng không hoàn toàn tán thành những lời này. Đại Tùy triều nguy cơ tứ phía nói với hắn, dựa vào một ít thế lực gia tộc, sẽ mang đến nguy hiểm rất lớn. Giống như trên một mảnh đất đai, nếu mọc đầy đại thụ, các hoa màu bên dưới sẽ vì không được mặt trời mà chết.

Trên thực tế, Lý Húc cho rằng, hôm nay sở dĩ triều Đại Tùy thối nát đến như thế, thay vì nói là một mình Dương Quảng hồ đồ, không bằng nói là thế gia đại tộc cấu kết với nhau., Đoạn nhỏ sinh cơ của cả quốc gia, những gia tộc kia vì lợi ích bản thân, không tiếc bán đứng toàn bộ quốc gia, không tiếc vắt kiệt tài lực dân gian đến mức cạn kiệt nhất. Mà dân chúng hàn môn vừa không tìm được người thật sự thay mình nói chuyện, lại không nhìn thấy con đường cải biến cảnh ngộ của bản thân, không thể không bí quá hoá liều.

Từ Mậu Công vốn là người như vậy. Trương Kim, sau này tuy Thạch Tử Hà làm nhiều việc ác, nhưng nếu lúc trước có một con đường sống, bọn họ cũng sẽ không thăng tiến. Húc Tử đem chuyện tiêu diệt đám đạo phi dưới quyền làm việc quan trọng nhất, lại không muốn chém sáu quận thành một vùng đất trống.

Chỉ bằng vào tiêu diệt thì không giải quyết được vấn đề gì. Mấy năm nay không chỉ có một mình hắn đã từng đại bại giặc cỏ, nhưng đạo phi càng đánh càng nhiều, nhân chìm triệt để tiểu phi. Chỉ có ở lịch thành, Trương Tu Đà thông qua chinh tiểu, qua việc trấn an Bùi Sùng., Hai người đồng tâm hiệp lực tạo ra một nơi yên tĩnh trong loạn thế. Đây là một con đường tương đối không tàn nhẫn. Không hoàn toàn chỉ là đồ sát, đã khiến đạo phi mất đi binh nguyên. Nhưng thủ đoạn này chỉ thích hợp đối phó với danh xưng Trương Kim, ác tặc đồng loại

của Thạch Tử Hà. Đối với Trình Tri Tiết, Từ Mậu Công loại anh hùng loạn thế này, chưa chắc có thể đạt được hiệu quả.

Phương thức dạy của Húc Tử cần tiến thêm một bước trong phương thức dạy của Trương Tu Đà đại nhân. Chẳng những làm cho đám đạo phi nghe tin mà sợ vỡ mật, lại để cho bách tính một lần nữa có cơ hội sống sót; lão còn muốn cho Từ Đại Nhân cùng với vô số người có hy vọng xuất đầu lộ diện với mình cùng Từ Đại Nhân. Muốn làm được điều này, tròng tay chinh đồn lại quan lại là một bước trong đó., Nhưng tuyển chọn dạng nhân tài nào mới đến thay thế những Dung Lại kia, lấy một phương pháp nào để tuyển chọn, là mấu chốt trong vấn đề mấu chốt.

Hắn không nói chuyện nữa, lấy tay nâng cằm lâm vào trầm tư. Kính Nhi nhạy cảm phát hiện Lý Húc vẫn không tiếp nhận đề nghị của mình, nhưng lại không cảm thấy tức giận chút nào. Một nam nhân nghe phụ nữ nói đến đâu cũng sẽ không phải một trượng phu thích hợp, kinh nghiệm của mẫu thân đã dạy cho nam nhân từ một góc độ khác.” Đáng vẻ người nghĩ chuyện thật là đẹp mắt!” Cô mỉm cười nói, ngửa đầu ra sau, dựa sát vào lồng ngực kiên cố.

Chương thứ nhất lời đình (Bốn)

Ngay tại sao Lý Húc lúc nào cũng buồn bực vì dụng binh ở sơn khu, “Thiên Vương đầy trời” của Đại Yến cũng vì vấn đề giống nhau mà vò đầu. Từ mười hai năm trở đi, mỗi ngày hai trông mắt của hắn đều nhấp nhô không ngừng, tục ngữ nói “Mắt trái mắt trái kinh tài, mắt phải mí mắt giật giật”, nhưng hai cái ngày mí mắt cùng giật này, thật sự làm cho người ta không cách nào qua nổi rồi.

“Bà nội nó, thay thế, không bằng nhanh chóng kết thúc!” Vương Tu Di lấy tay vỗ mạnh lên ngực áo, nghiêng răng nghiêng lợi mắng. Áo gổ hoàng lê kia là hắn chuyển từ trong thư phòng của một nhà lão tài tới, rắn chắc dị thường, có lợi hại hơn nữa đao ngang chém tới cũng có thể tạo ra một cái lỗ thủng. Dưới cái vỗ của hắn, rõ ràng có tiếng cọt kẹt, nháy mắt tan ra, đem từ khí đặt ở trên bàn nhiều mặt, mặt khí, kim bàn, ngọc rơi đầy đất.

“Đại vương, ngài làm sao vậy!” Mấy thân binh trắng bệch mặt xông vào Kim Loan điện do chùa miếu sửa thành, nằm rạp trên mặt đất, kinh hoàng hỏi thăm. Hoả khí Đại Yến Vương gần nhất tương đối vượng, đây là sự thật mà tất cả mọi người đều biết được. Thi thể vương phi ngày hôm qua bị hắn đá một cước chết còn đặt dưới gốc hoè già ngoài cửa cung, mọi người nhìn xem đáng thương, nhưng không có khẩu dụ của Đại Yến vương, ai cũng không dám để nàng nhập thổ vi an.

“Cút, cút, cút hết cho ta, lão tử thấy đám điều nhân các ngươi liên phiên, cút ra ngoài núi, cầm cuộc đào bới, đừng trở lại, đừng trở lại, đừng trở lại hết thầy đừng về!” Vương râu tóc dựng thẳng chân, một chân đá ngã toàn bộ thân binh bận rộn trên mặt đất. Có lẽ là nhớ đến tình cảm xưa nay, hắn cũng không dùng toàn lực. Các thân binh xoa mông, liên tục lăn lộn chạy ra ngoài cửa miếu, ngồi xổm dưới bóng cây lắc đầu.

Cuộc sống không có cách nào qua, tuy theo thời tiết chuyển ấm, gió núi đã không còn như đao cắt xương, nhưng trái tim mọi người lại càng ngày càng nguội lạnh. Cũng không trách

Đại Yến vương tính tình nóng nảy, cho dù là hoàng đế Đại Tùy bệ hạ, nếu hắn phát hiện con dân của mình trốn đi hơn phân nửa trong vòng vài tháng, trong lòng cũng sẽ không có chuyện gì không sợ hãi.

Mà từ khi xuân đến nay, dân số “Quốc Đại Yến” giảm đi phân nửa! Dân chúng bị bắt đầu mượn thân thích chạy ra núi, về sau đứt khoát thành một nhóm chạy ra phía ngoài. Khắp trời đều phái huynh đệ dưới trướng đi ngăn trở, kết quả một ít huynh đệ thề đồng sinh cộng tử cũng nhao nhao mở ra tiểu đội. Vén vẹn qua ba tháng., kệp ở Ngũ Hồi lĩnh, quốc thổ giữa Phi Hồ quan cùng Kỳ Ngưu sơn trở nên trống trải, bình thường bị coi là bảo bối tranh đoạt, rau dại bị đánh vỡ đầu cao đến hơn nửa thước, lá cây già đến mức không bóp ra tương, nhưng không ai lại đi đào.

Tất cả những thứ này đều là do tên cầu quan vừa được triều đình phái tới ban tặng. Người này không những dùng binh lợi hại mà còn có cả một khu vực được trị vì trị vì. Vừa mới nhậm chức chưa được vài ngày, hắn đã lập tức hạ mệnh lệnh, dâng lên thượng cốc, Hằng Sơn., Bác Lăng, Triệu, Tỳ Hưu, Tín đều là những người cách huyện thành hơn mười dặm., Đất đai vô chủ đã hoang phế toàn bộ phân chia làm nhà nghèo. Dân chúng không ruộng sản xuất các quận đều có thể đến quan phủ chấp nhận khai hoang, mỗi một thành nam tử nhiều nhất có thể nhận lãnh mười lăm mẫu đất bằng phẳng. Quan phủ cho dân chúng nông cụ cùng hạt giống, thuế má dựa theo một nửa ruộng tốt phụ cận thành thị thu nạp. Liên cả năm năm năm cũng nộp thuế má theo kỳ hạn, thì nên phân ruộng sản quy phân người khai thác, quan phủ phát khế đất, tuyệt không thể chống lại.

Đây cũng chỉ là một chút cuộc đã có thể chảy ra đất bằng dầu mà thôi! Tuy rằng đã hoang phế vài năm, mùa xuân cũng bị bão tuyết giày vò qua. Nhưng phóng hỏa đốt một cái, lại dùng cày kéo ra vài rãnh, trồng một ít lúa mạch tẻ, lương thực dịch dài, mùa đông lớn nhỏ không cần đói bụng uống gió tây bắc nữa.

Trong quá khứ các lưu dân không đi khai hoang, một là bởi vì trong tay không có hạt giống, thứ hai là bởi vì rất nhiều chủ

nhân đất còn sống. Tuy bọn họ trốn ở trong thành không dám phá người đến trồng trọt, một khi người có thu hoạch rồi., Những người này khẳng định sẽ đỏ mắt dây dưa không rõ. Còn nữa, đoàn người chính là sợ thổ phỉ đến cướp, trong khoảng thời gian một năm bận rộn hóa thành hư ảo. Nhưng cầu quan trong mệnh lệnh đã nói, lúc thu vào hấn sẽ phái quân đội đến điểm đóng quân của các điểm đóng quân. Có ai muốn lương thực thương, trước tiên hỏi xem các huynh đệ dưới trướng hấn có đồng ý hay không đã.

Có được sự bảo đảm này, rất nhiều “thần dân” Đại Yên quốc đều động tâm tư. Vương Tu nhỏ “Lãnh thổ” đều ở trong núi, không thu hoạch được một nửa đất bằng. Huống hồ thuế má Đại Yên Vương căn bản không có định số, muốn thu bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu., Khi nào thu hồi, toàn bộ đều phải xem tâm tình lão nhân gia thật tốt xấu. Mọi người trong quá khứ tìm không thấy đường sống trong thành, mới không thể không chạy trốn tới sơn khu này. Trước mắt nếu đã có đường ra, ai còn nguyện ý tiếp tục trải qua loại thời gian gian khổ vừa sợ hãi này nữa.

“Đại Tùy từ trước đến nay nói không giữ lời, cầu quan là lừa các người. Đem hoang địa cho các người, hấn hướng các đại hộ trong thành dẫn dò như thế nào?” Lúc bắt đầu, Vương Tu dùng lời nói tương tự trấn an con dân của hấn., Cũng đã từng thu được hiệu quả nhất định, nhưng rất nhanh, người chạy trốn liền vụng trộm đưa vào trong thư, nói an ủi đại nhân hoàn toàn chính xác là nên giữ lời. Hấn cho mọi người thổ địa như vậy mấy năm qua có người chết, có người chạy trốn tới nơi khác., Tuyệt đối không thể trở về dây dưa. Còn có một cách nói, an ủi đại nhân cùng đám đại hộ trong thành động đao, mấy phú hào vui nhất nhảy lên đều bị hấn dùng lý do cấu kết giặc cỏ, phá hoại nhà dân đóng quân giết sạch, đầu treo trên tường thành.

Đương nhiên, đây đều là tin đồn, ai cũng không có công phu thâm tram Lý đại nhân cùng đám phú hào đạt thành hiệp nghị gì. Dù sao dân chúng chạy trốn trước đều như nguyện ở trong tay một số tên gia hỏa bộ dáng quan binh nhận được hạt giống., Nông cụ và thổ địa. Những binh gia mới tới khác rất

lớn ấn tượng của binh gia trong đám người, chẳng những về mặt ôn hoà mà còn chủ động nhắc nhở bách tính tự mình lĩnh hội trên cao lương, tránh cho tương lai không phân rõ ranh giới giữa hai bên trong đó.

Đã có tấm gương của người đi tiên hành, bách tính còn đang do dự trong núi đã ngồi không yên. Vì phòng ngừa thần dân tiếp tục đào tẩu, Vương Tu Di không thể không phái người ngăn chặn đường ra núi lớn nhỏ. Nhưng hấn căn bản không ngăn được những bàn chân quen đi đường núi, những người kia đều đến từ bản thổ bản hương, đối với Ngũ Hồi lĩnh., Một vùng Nghiêu Ngu sơn địa hình so với Vương Tu bạt càng rõ ràng hơn. Tùy tiện đào vài rãnh, lật mấy khối đá là có thể biến mất dưới mắt đám lâu la và đám lâu la. Không đợi đám lâu la từ trong khiếp sợ bình tĩnh lại, đám sơn dân đã xuất hiện ở cách đó nửa dặm.

Vương Tu Tán không cam lòng ngồi chờ chết, vài lần suất binh giết xuống núi. Nhưng lúc này quan quân lại không còn là đám quan quân bị hấn chà đạp phế vật lúc trước. Hai bên đánh nhau mấy trận trên bình nguyên, không đợi những tướng quân họ Lý tự mình lĩnh binh đến, các tướng sĩ của “Đại Yên quốc” đã không chịu nổi nữa. Đối phương phần nhiều là kỵ binh., Chiến tranh chưa bao giờ dựa theo lẽ thường. Bọn họ luôn bắt nạt các huynh đệ của “Quốc Đại Yên”, cung tên cùng áo giáp chất lượng không bằng nhau, bắn loạn xạ từ xa. Tướng sĩ của “Quốc gia Đại Yên thật vất vả mới liều chết vọt tới phụ cận, bọn họ lại giục ngựa bỏ chạy. Vừa chạy, còn không quên quay đầu lại một phiên quay về.

Qua vài lượt, các tướng sĩ Đại Yên “Quốc” liền mất đi lòng tin chiến thắng. Bị đánh không cách nào hoàn thủ, loại cảnh ngộ này ai cũng không thể chịu đựng được. Nhưng đối thủ được lợi còn khoe mẽ, mỗi lần chiến đấu đều đem tù binh trả về, nói bọn họ không phải là đối thủ quan quân, theo đó tranh cãi với Vương Tu, không bằng về nhà an cư sinh nhật tử. Lý tướng quân cam đoan không lo trước hiềm khích, phát cho dân chúng địa vị cùng hạt giống dân chúng bình thường của bọn họ.

Vương Tu chẳng thấy trên mặt đất chính mình không đánh lại kỵ binh, không thể không dùng chiến thuật dụ địch xâm nhập,

ở trong núi bố trí vô số bẫy chờ đối phương chui vào. Nhưng quan quân lại không mắc mưu, mỗi lần giao chiến chỉ là đem “Yến quân” chạy ra khỏi bình nguyên, tuyệt không dốc sức đuổi giết.

Sau khi lặn qua lộn lại, đám tặc binh có sức không có chỗ dùng. Mắt mở to nhìn “Quốc gia Đại Yến” của mình ngày càng suy yếu. Ngoại trừ than thở, không còn cách nào khác.

Sơn Trung tặc dễ đối phó, trong nhà tặc lại khó đề phòng.” Hoang đường đường, lẽ nào triều đình phải hấn đến, chính là để cho hấn trông trọt sao?” Một ít quan viên địa phương đối với việc an ủi khiến đại nhân không ngừng hăng hái, vào núi quét sạch sân vườn của thổ phi kia., Nhưng hành vi cấm đầu nhúng tay vào dân chính địa phương rất bất mãn, âm thầm oán thán. Song oán giận thì oán giận, bọn họ nhanh chóng phát hiện trị an trong thành đang dần dần chuyển biến tốt đẹp. Theo lưu dân, lưu dân, các đại hán rảnh rỗi đều có doanh sinh., Khu chợ đã thanh đạm thật lâu chậm rãi náo nhiệt hẳn lên. Một ít sơn dương, súc vật, ngư mã sinh tự xuất ngoại lại xuất hiện trong tầm mắt mọi người, mà một ít người buôn bán thật lâu không đến, cũng đánh bạo vượt sơn việt lĩnh, đem đặc sản bản địa tới Nghiêu quận, ngư dương thậm chí càng xa hơn Man Hoang chi địa.

Mà một ít phú hào lợi ích bị hao tổn một chút cũng bắt đầu lẩm bẩm chỗ tốt để trấn an sứ đại nhân. Trong chính lệnh của Lý Húc, bọn họ mất đi một số thứ cũng không thu được đất hoang, nhưng đồng thời hằng năm cũng không cần vì những thổ địa hướng quan phủ mà nộp thuế má nữa. Hơn nữa còn trấn an khiến đại nhân chính miệng hứa hẹn., Đợi trên mặt đất hoàn toàn thái bình về sau, những thôn xóm bỏ hoang cách thành thị xa hơn cũng sẽ nhập vào trú đóng dân tộc. Toàn bộ ruộng hoang vô chủ, các nhà đại hộ có thể phải nô bộc trong nhà đi khai khẩn, các hạng đãi ngộ ngang với lưu dân khai hoang.

Kể từ năm đại nghiệp chín năm, triều đình vì tránh thổ phi cướp dân làm binh, hạ lệnh đem toàn bộ thôn trang không còn sức lực tự thủ thành thị, sau đó từ bỏ toàn bộ, những vùng đất

màu mỡ đã từng là rừng thiêng giống như hổ và sói hoang. Không ai dám rời xa thành thị năm mươi dặm trồng ruộng bên ngoài., Mặc dù trong đất có thể mọc ra vàng, nhưng đoàn người cũng không dám lấy tính mạng của mình để mạo hiểm. Đại Bặc Lý Húc tuyên bố hấn đoạt lại đất đai từ tay thổ phỉ và đã thú một lần nữa, không thể nghi ngờ làm cho rất nhiều người hưng phấn đến mức hai mắt tỏa sáng. Mặc dù cử động lần này có chút mâu thuẫn với chính lệnh triều đình, nhưng trước lợi ích to lớn, quan viên địa phương và hào môn vẫn duy trì trầm mặc.

“Tiểu tử kia ý vào tín nhiệm của bộ hạ, đã hoang đường quen rồi, chút chuyện nhỏ này cũng không tính là sai lớn. Huống hồ đoạt lại từ đất ruộng, mọi người đều có lợi!” Máy quận trưởng lúc tự tin nói chuyện riêng., Ví dụ như đang nói, sau khi Lý Húc buộc tội mấy lần mà không có hiệu quả, bọn họ cũng có chút tiết lộ. Theo tin tức linh thông mà nói, triều đình không phải là không muốn thay thế Lý Húc, nhưng thái độ của bậc phu nhân đệ nhất là mười phần khó đoán., Tùy tiện đưa cho Lý Húc giày nhỏ, khó tránh khỏi có người lại lần nữa bị đẩy đến Lĩnh Nam bắt voi. Thứ hai ngoại trừ Lý Húc to gan lớn mật ra, những người khác thật sự không nguyện ý đến nơi này đánh bốn trận, đồng thời đối mặt với vương khắp trời., Lịch Sơn Phi, Đậu Kiến Đức và Trương Kim. Huống hồ sớm muộn gì Đại tướng quân La Nghệ cũng sẽ bị mọi người biết. Nếu ông ta tạo phản, người đầu tiên ngăn cản trên đường Nam chính là Hải Dương quân. Đại Tùy triều không thiếu dũng tướng có thể chinh chiến theo chiều nghĩa, nhưng có gan đối đầu với người dưới trướng La Nghệ, Hồ Bĩ thiết kỵ, thật sự tìm không được mấy người.

Nguyên nhân xuất phát từ khắp nơi hoặc thật hoặc giả, các quan viên tạm thời tiếp nhận hoang đường của Lý Húc. Nhưng sau khi vào hè, sáu quận tân nhiệm an ủi đại sự, một mệnh lệnh càng hoang đường khác của đại tổng quản Dục Dương quân Lý Húc lại khiến mọi người triệt để ngồi không yên. Hấn thế mà lại lấy quân đội, quan phủ và dân truân thiếu người mới đặt tên., Trương Bạng chiêu hiền, công nhiên tuyên bố bất luận xuất thân dòng dõi, chỉ cần tự nhận là có chút bản lĩnh, bất

luận là ở phương diện võ nghệ hay mưu lược, đều có thể tự đề cử mình. Tất cả mọi người chỉ cần thông qua kỳ thi, liền trao cho chức quan, duy tài ghi lại sử dụng.

“Điều này quả thực là coi trời bằng vung!” Mấy quận trưởng tức giận đến giậm chân. Quan viên địa phương cùng quan viên triều đình là hai hệ thống hoàn toàn khác nhau, tuy rằng quận giữ và quận thừa, quan lại cấp bậc Huyện lệnh đều có triều đình bổ nhiệm. Nhưng chủ bộ, công Tào, Tây Tào, Kim, Kim., Hộ, binh, pháp, các lại sĩ, từ trước đến nay đều tự mình trù tính, Lý Húc ra bằng chiêu hiền, cũng được tôn làm quan, chẳng khác nào trực tiếp xâm lược phạm vi quyền lực của quận trưởng và đám Huyện lệnh, không khỏi đoàn người không có hành động gì.

Sáu vị quận thủ cùng với hơn ba mươi quan viên dưới trưởng liên danh viết thư đến phủ Đại Phương kháng nghị, tuyên bố nếu như đại tướng không từ bỏ quấy nhiễu chính vụ hằng ngày, bọn họ sẽ không thể không treo quan đồng loại lên tiếng an ủi., Đề kháng nghị, các quan viên không câu có thể khiến Lý Húc thu hồi mệnh lệnh, nhưng sau khi hiểu rõ thực lực bên mình, vị đại hội trẻ tuổi vô tri này chắc chắn sẽ có thu liễm. Ai ngờ thư chưa đưa đến ngày thứ tư trên phủ Đại Phương, Lý Húc liền phái binh lần lượt mời mấy vị quận thủ đến Bắc Lãng. Hắn lấy ấn tín do triều đình ban cho ra., Dưới sự tuyên bố của mọi người, nếu bản thân đã an ủi Đại Phương, phụng chỉ tuyển văn võ quan đến huyện quận bổ nhiệm thì không thể mở mắt mù, phớt lờ hành vi làm nhiệm vụ của quan viên địa phương.

“Quan viên các nơi sợ cướp như hổ, mỗi lần giặc chưa đến mà dân thủ hộ dân chúng trốn trước. Ai nấy đều phụ hoàng ân, tội không thể tha thứ. Song nhiên niệm động các nơi là thổ phỉ thế lớn., Binh tốt quận huyện không đồng đều, bản quan tạm thời không truy cứu!” Trong ấn tượng của mọi người, Lý tướng quân lập tức vung đao, bắt đầu căn vặn tự của Lang thượng khẩu. Chỉ là trong câu chữ ẩn chứa ý tứ uy hiếp, tựa như một cây gậy lớn từ trên trời giáng xuống, nháy mắt đã đánh cho kim tinh bay thẳng tới trước mặt sáu vị trưởng lão địa phương.

Đến lúc này, mọi người mới nhớ ra vị xuất thân thô tuần trước mắt này, trong tay lại còn có quyền tự do chức quan địa phương. Tuy sau lưng mỗi người bọn họ đều có gia tộc chống lưng, trong triều đình cũng không thiếu chỗ dựa. Nhưng làm cho đối phương phải hành động lỗ mãng, dùng chữ “Sợ phi như hổ, vút bỏ thành bất chiến!” Tội danh tự vuốt xuống đất, chỉ sợ triều đình cũng chỉ có thể liếc mắt một cái mà thôi.

“Theo ta được biết, dưới trướng chư vị, mặc dù là quận ít người nhất, cũng có hơn trăm quan lại. Chư vị buộc tội bản quan không chịu vào núi tiểu phi, xin hỏi những năm gần đây, vị quận thừa dưới trướng các người từng chủ động đánh một trận với thổ phi a? Chư vị đầu vai có trách nhiệm dự liệu dân, xin hỏi những năm gần đây, làm sao bách tính càng ngày càng ít, lưu tặc càng ngày càng nhiều?” Lý Húc không buông tha người, cười lạnh hỏi, bức thẳng đến sắc mặt mấy vị quận thủ như đất.

“Nếu các cấp thừa, úy, binh Tào không dám lĩnh quân bảo vệ dân chúng, muốn những địa phương này vô chức để làm gì? Các cấp chủ yếu bậc không thể mưu phúc thay muôn dân, lưu lại những chủ yếu này dùng để làm gì?” Hãn phát tay, sai người cầm lên một tờ giấy. “Chư công chỉ lo đi triều đình buộc tội bản quan, nhưng trong tay bản quan cũng có một đồng tờ buộc tội thì thể chư công, các người tính sao đây?”

“Cái đó, đó chỉ là điều dân, điều dân vu cáo. Đại nhân, đại nhân ngàn vạn, ngàn vạn lần không thể tưởng là thật!” Triệu thái thú, gia tổ Thái Thượng Nhân sợ tới mức cả người run cầm cập, lắp bắp đáp lại.

Có câu, phát quan không bằng hiện thân quản lý. Mọi người nhậm chức tại địa phương nhiều năm, có đôi khi khó tránh khỏi tự cho là cây cao rễ sâu, làm những chuyện khác nhau một chút. Huống hồ lại nhận hối lộ, mặc cho người chỉ quan tâm đến thực tế Lại Trị của triều Đại Tùy., Cẩn thận liên lụy, chỉ sợ dưới mông ai cũng cất giấu một đồng cứt. Lý Húc ẩn nhẫn hơn nửa năm để thu thập mọi người để đưa ra tội chứng, chắc hẳn nắm trong tay không ít người. Mọi người nếu cứng đối cứng với hắn, kết cục chắc chắn sẽ là thân bại danh liệt.

Không bằng trước tiên phục một cái mềm, đợi hỏa khí thô lỗ tiêu tán, mọi người sẽ tìm cơ hội khác trừng trị hắn.

Ôm suy nghĩ tương tự như vậy, mấy quận thủ khác cũng đứng lên chấp tay tạ lỗi với Lý Húc: “Đại nhân một lòng nghĩ cho xã tắc và dân chúng, chúng ta cũng biết. Có đôi khi là dưới hạ nhân hồ đồ, chúng ta không thể không khiến đại nhân có hiểu biết, cho nên mới kí tên vào liên thư làm gián đoạn. Việc làm việc tuy có chỗ lỗ mãng, nhưng dụng ý lại không xung đột. Mong đại nhân xem xét, thứ cho chúng ta qua nhất thời!”

Nói đến mức này, theo lẽ thường đối phương hẳn là thấy tốt liền thu. Dù sao lấy sức một người ngành kháng quan lục quận, cho dù là Tề Cảnh công tử Phiền Tử cái dạng này cũng phải cân nhắc lượng tổn thất của mình. Ai ngờ Lý Húc không giận thì thôi, một trận tức giận là không thể thu thập được., Cười lạnh một tiếng, tiện tay nhắc lên một phần công văn, chỉ vào văn tự bên trên truy vấn: “Hay cho một kẻ điều dân vu cáo. Tổ thái thú, người có mấy đứa cháu xa gọi tổ quân Ngạn. Lý mỗ nhớ rõ hắn từng làm quan ở Đông quận, sau đó lại bởi vì không hợp với cấp trên, treo giải quyết mà đi. Đại nhân có biết lúc này hắn đi đâu không?”

“Quân Ngạn, Quân Ngạn, Ngạn!” Mồ hôi từ trên trán của tổ tiên túa ra, thuận theo bờm tóc mai cuộn cuộn chảy xuống. Lại nhìn mấy vị quận trưởng khác, sắc mặt toàn bộ từ trắng chuyển xanh, hai tay nắm thành quả đấm, nhưng không có nửa điểm dũng khí tiến lên liều mạng với Lý Húc.

“Quân Ngạn huynh tài danh lan xa, bệ hạ đã sớm nghe qua. Tổ tiên anh tài như thế, cần gì phải mai một cho hắn? Ta đang thiếu một cái trường sử, tổ tiên đại nhân nếu có cơ hội, không ngại viết cho Quân Ngạn huynh một phong thư, để cho hắn đến chỗ ta nhậm chức!” Lý Húc mỉm cười, ánh mắt như dao quét qua cổ mấy vị quan to địa phương, mỗi khi nhìn về phía một người, đều thấy đối phương không tự chủ được mà cúi đầu.

Tổ quân Ngạn bây giờ là Minh Pháp tham gia tòng quân dưới trướng Lý Mật, trong lòng mỗi quận thủ đang ngồi đều biết rõ. Trên thực tế, từ khi dân gian đồn đãi “Quả Đào Lý” tên đồng

dao này ứng phó cho đến nay trên người Lý Mật, rất nhiều thế gia đại tộc đều phái chi thứ hoặc con cháu chi thứ của mình đi theo. Đây cũng là lý do sau khi Dương Huyền cảm binh bại, chạy trốn khắp nơi nhưng không bị quan phủ bắt được, cũng không bị một trong những nguyên nhân mấu chốt trên đường chết đói chạy trốn.

Trước mắt Lý Húc đã tóm được Tổ Quân Ngạn, chắc chắn cũng tra được những người đi theo Lý Mật. Thuận đường hái dưa, tội danh lén lút thông báo tin này xem ra không ai có thể chạy thoát.

Muốn đánh viện binh, đã không kịp. Muốn tạo phản, lực lượng sáu người cộng lại cũng chỉ đánh được một mình Lý Húc. Đối mặt với sát thần giấu trong tay trước mặt, chúng thái thú không thể không từ bỏ ý đồ chống cự hoàn toàn.” Xin đại nhân minh giám, chúng ta trung thành với triều đình!” Tổ đắc nhân dẫn đầu, mấy Thái Thủ khác lần lượt quỳ sụp xuống, vừa tự giải thích, vừa ừng ực đập đầu.

“Các vị đại nhân hà tất phải như thế, ta chỉ là nghe nói tài năng của Quân Ngạn huynh, cũng không có ý tứ gì khác!” Lý Húc nhanh chóng giơ tay đỡ lấy, nụ cười so với Di Lặc đoạt được ở trong chùa còn hòa ái dễ gần hơn.” Trước khi tới đây, bệ hạ đã dạy bảo ta phải rửa mặt nịnh lại., Nhâm người duy hiền, cho nên ta mới nhớ tới việc thỉnh quân Ngạn Ngạn đến nhậm chức trong quân ta. Nếu Quân Ngạn huynh đã quen với việc nhân văn dã hạc, ta cũng không làm tổ tiên khó xử. Huống hồ hắc chỉ là chất nhi của tổ đại nhân, cho dù con trai trưởng thành, lời của lão phụ còn không chịu nghe. Huống chi cháu cùng thúc thúc, nhìn bề ngoài thì kỳ thật có khả năng chết già không qua lại!”

“Đại nhân nói phải, đại nhân nói phải. Từ nhỏ tiểu tử Quân Ngạn kia đã ngộ nghịch, tổ gia ta đã sớm muốn trục xuất hắc ra khỏi gia môn. Đại nhân nhìn trúng hắc chính là phúc khí của hắc. Nếu như hắc thân ở trong phúc mà không biết phúc, ta làm thúc thúc cũng không có biện pháp nào!” Tổ đắc nhân lập tức xoay người ngay cửa địa ngục, dùng quan bào lau mặt, thở hồng hộc nói.

Chẳng qua là nằm trên mặt đất dập đầu vài cái, hấn lại giống như canh tác hơn mười mẫu đất mệt mỏi. Tiếng thở dốc giống như ống bễ, mồ hôi thấm ướt toàn bộ quan bào nơi lưng. Nhìn lại mấy vị thái thú khác, bộ dáng không tốt hơn tổ đặc nhân là mấy. Từng người thở hổn hển như trâu, mồ hôi theo tai chảy thành dòng xuống dưới.

“Kỳ thật, ta cũng biết, trong số quan viên Đại Tùy chúng ta, mấy vị đại nhân chịu làm việc thực tế như vậy, vẫn là phượng mao lân giác.” Lý Húc thấy đã dọa được tất cả các Thái Thủ, liền phát phát tay, dựa theo trình tự mà đám người Cù nhi và Thôi Tiềm đã an bài trước đó, quyết định rải mấy quả táo ngọt trong tay.

“Ta đã chuẩn bị đem chuyện mấy vị đại nhân không sợ gian nguy, cùng dân đồng khổ dâng tấu triều đình như thực chất!” Hấn buông xuống sự buộc tội liên hệ giữa Tổ Quân Ngạn cùng Tổ Tắc Nhân, từ trong tay một tên thân binh khác lấy ra công văn chưa dùng hỏa sơn phong miệng, chậm rãi triển khai trước mặt mọi người.” Ta mới đến đây., Công tích của mấy vị đại nhân có khả năng chưa viết xong. Nhân lúc còn chưa đưa tiễn ra ngoài, nếu có sơ hở, chờ chút nữa ta lại bổ sung đầy đủ cái khác! Triều đình gần đây muốn chọn một nhóm quan lại, ta chỉ có thể làm một bước tính một bước cho chư vị. Về phần hạ cân nhắc như thế nào, phải xem phúc duyên của chư vị!”

Lời vừa nói xong, nếu mấy tên thái thú không nhân cơ hội trèo lên phía trước thì chính là thăng格调. Theo chế độ quan lại Đại Tùy, Thái Thủ thượng quận làm tam phẩm., Trung quận là chính tứ phẩm, hạ quận vi tứ phẩm. Cho dù là bình đẳng điều đến triều đình, cũng có thể bổ sung được một bộ thị lang hoặc là chức hiệu viên ngoại. Nếu như lại tiêu thêm chút tiền hoạt động xấu hơn nữa..., Nếu tìm đúng cửa ra vào mà nói, bổ sung vào một bộ thượng thư nào đó cũng không phải hoàn toàn không có khả năng. Nhưng tất cả điều kiện tiên quyết của tất cả chỉ là công lao ở trên phương diện thực tế. Hiện giờ dân chúng các nơi không nói gì, loạn phi nhiều như lông trâu, quan viên địa phương nào cũng không thể tự mặt dày công huân của mình. Mà Lý Húc chịu ra mặt vì bọn họ mà thỉnh công, thì không khác gì đưa than sưởi ấm trong tuyết.

“Tạ ơn đại nhân rộng lượng. Vô luận chúng ta tương lai đến nơi nào, ân tình của đại nhân, suốt đời khó quên!” Vẫn là tổ tiên da mặt dày, đi lên trước, vái dài ngã xuống đất.

“Chúng ta may mắn làm quan ở cùng một nơi, vốn là duyên phận. hỗ trợ lẫn nhau cũng tốt, dù sao cũng tốt hơn cùng nhau phá đài!” Lý Húc tránh sang bên cạnh nửa bước, sau đó lấy lễ nghĩa bình đẳng trả lại.” Chư vị dừng vội nói lời cảm ơn, nhìn tấu chương của ta, ngoại trừ tiêu diệt đạo phi, an bài nạn dân, còn bỏ sót cái gì đó. Mọi người dừng khách khí, hợp sức quần chúng!”

Nói đến chuyện này, Húc Tử cùng mọi người rất cục cựa cũng có chút đồng liêu. Mấy vị quận trưởng nhường nhịn nhau một phen, cuối cùng chọn ra hai cái đại biểu cho Bắc Lăng thái thủ, Quân Minh và Triệu thái thú, thái tổ quận là hai người đại diện, đã viết xong tấu chương cho Lý Húc nhìn qua một lần. Trước mắt, Đại Hiến vương đã thay phiên nhau thu dọn dân thường cần cù, hiệp trợ xua đuổi giặc cỏ, công lao thật sự hướng lên đầu mọi người an. Mấy quận trưởng vui đến không ngậm miệng, nhưng cũng cực kỳ đúng lúc nhắc nhở: “Lý đại nhân giờ ta lên, là vinh hạnh của chúng ta. Nhưng chỉ sợ bề hạ không thích nghe những chuyện trộm cắp nhiều như vậy ở các nơi. Sau này đại nhân tấu chương cho triều đình, không bằng viết nhiều một ít địa phương phong thuận theo gió, triều đình Vạn Đức giáo, người được vạn dân giáo hết công trạng. Tuy rằng công lao của người hóa thành công lao cho mọi người, nhưng nhìn qua có chút không đúng đắn, nhưng cũng có thể làm tai Hoàng thượng nhân chúng ta, nghe được may mắn! “

“Nếu mấy vị đại nhân không nói, ngược lại ta sơ sót!” Lý Húc tiếc nuối vỗ mình một cái, cười xin lỗi. Hắn tranh thủ thời gian sai người truyền Triệu Tử Minh vào, nói đại khái ý tứ mấy vị quận thủ, bảo hắn xuống dưới lần nữa soạn ra tấu chương cho triều đình, đợi sau khi mình dùng ấn lần nữa, lập tức thúc ngựa đến Lạc Dương.

“Làm phiên Triệu Trường sử! Phiên Lý đại nhân!” Đám người Trương Quân Minh liên tục vỗ tay, hơn nửa năm qua, bọn họ chưa bao giờ khách khí đối với Lý Húc và thủ hạ của hắn như ngày hôm nay. Húc Tử vẫy vẫy tay, phân phó Triệu Tử

Minh tranh thủ thời gian mà sửa lại tấu chương. Sau đó cầm lấy chính lệnh mình từng ban bố, tiếp tục nói: “Mấy đại nhân cho rằng Lý mỗ làm việc Đường Đột, kỳ thực là một hiểu lầm...”

“Hiểu lầm, tuyệt đối là hiểu lầm!” Trương Quân Minh, tổ đặc của mọi người liên tục gật đầu, e sợ lại gây an ủi cho đại tុ không vui.” Chúng ta nhất thời bị Tiêu Tiểu che mắt mới làm chuyện hồ đồ như vậy. Cũng may đại nhân giải thích kịp thời, nếu không một khi gây ra sai lầm lớn, cho dù đại nhân có thể khoan dung, chúng ta cũng khó có chỗ đặt chân rồi!”

“Cũng không đến mức như thế. Mấy vị đại nhân xuất phát từ công tâm, Lý mỗ hiểu rất rõ!” Húc Tử cười cười thân thiện với mọi người, tiếp nhận thỏa hiệp của đối phương. “Thật ra biện pháp này cũng không phải do Lý mỗ độc đáo sáng tạo ra., Đây là thượng trụ quốc, là tiền lệ cũ của Tả Quang Lộc đại phu Trương Tu Đà đại nhân ở Tề quận. Nghĩ đến đây chỉ một huyện đất của lịch thành, sau khi chiêu hiền dân xong còn mời tới La Sĩ Tín tuyệt thế dũng tướng như vậy. Chúng ta lấy sáu quận to lớn, Yên Thiên Cổ Linh Tú, há có thể phát hiện không có di hiền?”

“Chắc chắn có hiền lương mai táng trong thôn, đây đều là việc chúng ta phải làm thay đại nhân. Để đại nhân đứng đầu chúng ta, mọi người thật xấu hổ!” Tổ tiên theo lời Lý Húc nhân, tăng bốc không ngừng. Vừa rồi bị đánh một đòn nặng nề, giờ phút này dù Lý Húc muốn ép bọn họ lên liên thự, mọi người cũng không dám nói nửa chữ không. Huống hồ đối phương còn cho bọn họ một nhân tình rất lớn, mấy vị quận trưởng không có lý do gì tiếp tục phân không rõ.

“Ta thấy mấy vị đại nhân bình thường thật sự vất vả, cho nên cũng liền nhận lấy việc này, mọi người chớ trách Lý mỗ bao công sức!” Húc Tử gật gật đầu, bày tỏ vẻ khen ngợi hợp ý tổ đặc nhân. “Lần này chiêu binh là được!”, Cũng không phải ai cũng sử dụng được, đầu tiên phải thông qua một lượt kỳ thi. Sau đó phân văn võ bổ sung vào trong quân ta. Quan trọng nhất là làm quan viên cùng trợ giúp tầng dưới chót của mình, kế tiếp là tìm vài chủ quan tận tâm tận lực cho dân phi. Đợi bọn họ học xong quy củ trong quân, Lý mỗ mới tùy ý đề cử

cho chư vị đại nhân. Về phần chư vị đại nhân có muốn dùng cũng không được, còn phải xem bản lĩnh của bọn họ, Lý mỗ quyết không dám cưỡng cầu!”

Nghe thấy lời ấy, sáu vị quận trưởng lập tức gật đầu như gà mổ thóc. Điều bọn họ lo lắng nhất chính là Lý Húc cứng rắn đặt quan lại vào địa phương, nắm tay vươn lên trên một mẫu của mình ba phần đất. Không ngờ đối phương trước đó đã lưu lại tốt chỗ tốt, càng không nghĩ tới mình cuối cùng còn có quyền quyết định như vậy.” Sớm biết như vậy, hẳn đã biết đối phương sẽ làm như vậy., Chúng ta tới tìm Lý tướng quân gây chuyện làm gì chứ!” Có người hồi hận muốn vả thẳng vào miệng mình. Nghĩ lại, không có lần xung đột này mọi người cũng sẽ không hiểu được thủ đoạn của Lý tướng quân, tâm thái lập tức bình tĩnh lại, trong ánh mắt ngoại trừ cảm kích và khâm phục, còn mang theo vài phần bội phục.

“Chỉ sợ thân sĩ địa phương bên kia sẽ không hiểu nổi khổ tâm của đại nhân!” Trương Quân Minh nghĩ rất xa, bày chuyện mình lo lắng nhất lên mặt bàn. Trong các quận thuộc lại có một bộ phận lớn xuất thân từ vọng tộc, vô luận quận trưởng nào nhậm chức., Đều sẽ nhanh chóng thỏa hiệp với những vọng tộc kia. Duy trì biểu hiện ra ngoài hòa khí đối với chính lệnh của hắn có thể chấp hành hữu hiệu hay không, nếu như địa phương như vọng tộc không chịu, Quận thủ đại nhân có điểm mạnh hơn nữa, cũng có khi cũng khó có thể ngăn chặn rắn đầu đất.

“Ta đã cho Thôi, Lý, Trương, trưởng bối mấy nhà Vương gia chuẩn bị chào hỏi kỹ càng. Con cháu mấy nhà bọn họ đã tập luyện võ nhiều năm, chuẩn bị ứng cử, kết quả khoa cử nói đừng là ngừng, không biết năm nào tháng nào mới có thể mở lại. Con cháu mấy nhà đang lo không tìm được cơ hội xuất đầu, đương nhiên sẽ không cự tuyệt cùng người khác so sánh. Nếu tỷ thí công bằng thật sự, đám con cháu họ, những người này có danh môn, phần thắng mười có chín...”

“Nguyên lai đại nhân đã sớm chào hỏi với mấy hào môn! Chúng ta thật sự ngốc về nhà!” Mấy vị quận thủ nhìn nhau bằng ánh mắt, trong lòng không ghen mà cùng nghĩ.

Nếu như hào môn ở đây đã tỏ thái độ, bọn họ tội gì phải đắc tội với người khác. Lúc này quận thủ tranh chấp lẫn nhau trên lệnh bài phụ thuộc vào họ họ của mình, cũng biểu thị nhất định phải động viên, anh tài ở quận mình tốt đến Bắc Lăng tham gia thi cử. Lý Húc cười tiếp nhận ý tốt của đối phương, một lần nữa hoàn thiện chính lệnh, dùng ấn, giao cho mấy vị quận trưởng mang về Trị sở ban phát.

Tin tức chiêu hiền truyền ra, dân gian lập tức tiếng người huyên náo. Kể từ sau đại nghiệp sáu năm, triều đình tạm thời bỏ dỡ khoa cử. Rất nhiều người đọc sách xuất thân hàn vi đã mất đi đề phòng, không thể không làm việc ti tiện, quản gia các loại đề mưu sinh tồn. Còn có một số người buồn bực khó lường, âm thầm liên lạc với thổ phỉ cướp, đề cầu mong đối phương sau này thật sự thành sự rồi, mình cũng có thể tiến giai.

Trong giây lát, những con đường mà đại tổng quản của Kính Dương quân mưu cầu lại thông suốt, đến đây ứng thí tự nhiên sẽ trở thành tuyển chọn hàng đầu của các danh sĩ không cam lòng bình thường. Mặc dù nghe đồn đại tổng quản của Kính Dương quân làm người thô lỗ một chút, nhưng yêu cầu của cấp dưới cũng cực kỳ nghiêm khắc., Nhưng tốt xấu gì hẳn lại để cho mọi người thấy được hi vọng thay đổi xuất thân của mình không phải? Mà một số người luyện võ có chút khí lực trên vai càng là nô tài hăng hái nên chiêu mộ. Công danh của bản thân Lý tướng quân chính là lấy tự mình, hẳn hẳn là sẽ không để mắt chó vào mắt người thấp. Huống hồ theo lệ cũ của Đại Tùy, trong tay mỗi tướng quân đều có một đồng giấy cáo thân vô ích., Chủ tướng thăng chức càng nhanh, bên dưới càng ít trống. Đi theo chủ tướng thăng quan nhanh như vậy, mọi người không lo thiếu gì có thể bù đắp.

“Không biết đã thi qua, có thể hay không trở về lại nơi làm cái căn nhà!” Quan đạo, công hành lý, sách vở đi tới Bắc Lăng, con em hàn môn đầy mơ ước. Giống như Húc Tử năm đó, bọn họ cũng không có chí hướng quá lớn. Có thể khiến cha mẹ ăn một bát cơm an ổn, có thể khiến mình cùng con cái của mình không tiếp tục chịu hiệp trợ của những nha môn kia, giúp

người nhàn rồi khi dễ, bọn họ liền tự giác mười năm cửa sổ lạnh không uống phí.

“Công danh nhưng lại lập tức lấy. Lý tướng quân đang chuẩn bị dụng binh đối với thổ phỉ, hai hạ tử này của chúng ta phỏng chừng có thể phát huy tác dụng. Một khi có thể bổ sung cho thống suất của lũ khách., Đội ngũ gì gì đó...” Vô số thiếu niên cười ngửa vác bả vai đắc ý hiên ngang. Mấy năm qua bọn họ mô phỏng đối tượng chính là Lý Húc trong truyền thuyết. Nghe nói người này năm đó mới đến Hoài Viễn trấn đầu quân, bất quá cũng chỉ được truyền cho lũ khách. Hoàn toàn dựa vào trường đao trong tay, cứng rắn ở trên đỉnh đầu bỏ ra một mảng bầu trời cho mình.

“Không nói nữa, ta chỉ đề ý giết trộm!” Cũng có người mục đích tông quân vô cùng đơn giản.” Lý tướng quân giúp ta vượt qua cuộc sống an ổn, đáng giá bán mạng cho hắn. Huống hồ hắn vốn là người công bằng...”

Ôm đủ loại tâm tư, rất nhiều thanh niên trẻ tuổi tràn vào đại doanh Nghệ Dương quân. Cách thi rất đơn giản, thi văn quan, đề bài hầu như là theo khảo nghiệm của quận huyện Đại Ương. Mà tuyển chọn của võ tướng thì do người ủng hộ tự mình biểu diễn võ nghệ, mấy lang tướng có kinh nghiệm chinh chiến nhiều năm tiến hành đánh giá tại chỗ.

Một khi người tới thông qua cuộc thi thì dựa theo kết quả đánh giá. Hoặc tiến vào vòng phụ tá giúp Triệu Tử Minh xử lý công việc của vùng đất dân, hoặc được trao cho quân số, đội chính, phó úy, bọn họ trưởng tương ứng với võ chức, trực tiếp trở thành một thành viên dưới trướng Lý Húc.

Bởi vì là lần thứ nhất thử nghiệm, trong quá trình thi khó tránh khỏi phát sinh một chút hỗn loạn không lớn không nhỏ. Mấy quận trưởng chung sức hợp tác, xử lý hết thảy mọi vấn đề thoả đáng. Kết quả sau khi ra ngoài kết quả lán., Đại bộ phận mọi người đều hài lòng. Con cháu thế gia đại tộc đều tinh thông võ công, hơi học võ kỹ, cho nên ở những nhà giàu đứng đầu chiếm đa số. Mà một ít hàn môn thư lang và đại hán giang hồ đã tuyệt vọng cũng dựa vào bản lĩnh của mình giết vào vòng vây, giành được một cái bát cơm an ổn cho mình.

Không hài lòng nhất chính là hai vị vương chiếm cứ toàn bộ thượng khu sơn cốc và lịch sơn phi hành phía bắc Thiên Sơn quận. Hai người trải qua nhiều năm cướp bóc., Đã mỗi người đều có được một khu vực nhỏ. Cho dù không thể tranh đoạt thiên hạ, đóng cửa lại làm vua đất cũng có thể khoái hoạt tiêu dao một khoảng thời gian dài. Bọn họ không nghĩ tới đại hội mới tới lại mở một biên giới nuôi dưỡng dân chúng tranh đoạt dân chúng với bọn họ., Bọn họ không nghĩ tới đại tổng quản Triều Dương quân Lý Húc còn có tuyệt chiêu chiêu chiêu chiêu chiêu trấn dân tâm như vậy. Lệnh hai người càng không nghĩ tới, chiêu hiền kết thúc chưa được mấy ngày, bọn họ vẫn không rõ bộ quyền cước vô tung vô ảnh này rốt cuộc tạo thành tổn thất nghiêm trọng cho bản thân, trên nhãn tuyến sắp xếp ở địa phương đã liều chết đưa tới tình báo:

Lương Dương quân rời khỏi Bắc Lãng, Mã bộ tướng sĩ tổng cộng ba vạn, dọc theo quan đạo bắc thượng. Ba mặt hành quân trăm năm mươi dặm, phía trước đã đến huyện Cốt.

Chương thứ nhất lời đình (Năm)

Không chỉ có Vương Phàm và Lịch Sơn Phi hai người chú ý chặt chẽ đến nhất cử nhất động của Nghiêu Dương quân, ngay ngày thứ năm sau khi Lý Húc rời khỏi Bắc Lăng, một bản báo cáo vô cùng chi tiết đã lật núi vượt đèo đưa đến đầu án Thái Nguyên lưu thủ Lý Uyên. Trên thực tế, trên thực tế là Lý Uyên đã rời khỏi Bắc Lăng., Không biết là xuất phát từ nguyên nhân quan tâm đến an nguy của nữ nhi hoặc là những nguyên nhân khác khó có thể dự đoán, những chuyện Lý Uyên phát sinh ở phía Tây mấy tháng gần đây đều hỏi thăm rõ ràng. Dưới sự ảnh hưởng của hấn, bất cứ cử động mới nào xuất đài nơi đó đều sẽ gọi ra một cuộc tranh luận của phủ Đường Công, hơn nữa liên tục mấy ngày liền trở thành đề tài trò chuyện nhiệt tình của đám phụ tá.

Cũng có người vô cùng không kiên nhẫn với chuyện này, Tam công tử Lý Nguyên Cát chính là một trong số đó. Đối với vị ca ca tiện nghi không biết từ khe núi nào xuất hiện này của mình, Lý Nguyên Cát cũng chẳng có chút hảo cảm nào với vị tỷ phu thô bạo tới tận cửa này. Trong trí nhớ của mình, từ sau khi người này xuất hiện., Vốn thuộc về sự chú ý của chính mình, hơn phân nửa đã bị hấn hấp dẫn. Đồng thời phụ thân đại nhân còn nhiều lần lấy người này để giáo dục mình, động một chút liền “Trọng Kiên mạnh hơn người như vậy, chỗ này của người hấn là noi theo Trọng Kiên...” Phảng phất như người này mới là tam công tử của Lý gia, chính mình ngược lại thành ăn mày tùy tiện trở về.

Oán tiết đầy bụng, nhưng Lý Nguyên Cát lại không dám làm trước mặt mọi người. Mặc dù phụ thân Đường công đã nhiều lần nhắc nhở, Côn Bằng nhi chỉ thứ ra cùng Lý gia không còn bất cứ liên quan gì. Nhưng nếu Nguyên cát dám tùy tiện phát biểu đối với tỷ phu tiện nghi, sẽ bị mọi người phủ Đường công cho là tính tình âm tàn, không để ý tới tình thân nhân xương thịt. Điều này đối với việc hấn vừa mới bắt đầu kiến thiết lập lực lượng của mình vốn không phải là một đánh giá có lợi, bởi vậy nhất định phải hết sức tránh né.

Tin tức hôm nay đủ khiến người ta khiếp sợ, sau khi Trần Diễn Thọ của Trần Công phủ Trần Diễn Thọ đọc xong bản báo cáo này trong một thời gian rất dài, chúng phụ tá đều không phát biểu bất cứ ý kiến gì. Bọn họ nhìn nhau, phảng phất không dám xác định tin tức này là thật. Có người thậm chí đưa tay nhận lấy tin tức, cố gắng từ trong chữ tìm Trần Diễn Thọ giải thích nguyên văn hay không.

“Vừa mới khuấy đảo địa phương, hần lại dám lĩnh quân xuất chinh ở trên Tiếp Cốt Nhân? Chẳng lẽ hần không biết chữ chết viết như thế nào sao?” Trong lỗ mũi Lý Nguyên Cát nhẹ nhàng phun khí thô, trong lòng thầm oán. Bái phụ ban tặng, hần đối với Lý Húc gần đây làm mấy chuyện vô lại đó rất rõ ràng.”, Tùy hứng làm bậy, hầu sủng mà kiêu, phi dương ương ngạnh...” Trong mắt Nguyên Cát, những từ ngữ này dùng để hình dung ăn chơi trác táng cộng thêm trên đầu Lý Húc cũng không quá đáng.

Đương nhiên, điều này chỉ có thể đại biểu một số quan điểm của Đường công phủ. Trước mắt trong phủ Đường công còn có không ít gia hỏa “Ánh mắt thiên cận” bị văn chương bên ngoài của Lý Húc mê hoặc, rõ ràng vì hành động của hần mà lớn tiếng khen ngợi. Những người này có một đặc điểm chung, chính là xuất thân đều rất hàn vi., Tựa như thống lĩnh thị vệ Tiền Cửu Lung, còn có Hầu Quân Tập dưới trướng nhị ca Lý Thế Dân, hai người này thế mà lại cho rằng Đường công ở Hà Đông cũng nên làm như vậy từ sớm. Thiệt thời bị Trương Tôn Thuận Đức và Trần Diễn Thọ bác bỏ trở về, nếu không hậu quả khó mà lường được.

“Trọng Kiên, Trọng Kiên hành động lần này quá nóng nảy rồi!” Lý Nguyên Cát đang suy nghĩ, nghe thấy nhị ca mình đang nói chuyện, ánh mắt khinh bỉ chậm rãi dời qua. Toàn bộ phủ Đường công, người mà Lý Trọng Kiên thương thức nhất chính là nhị ca thế dân., Từ phục sức đến tác phong, nhìn qua đều có bóng dáng của đối phương. Hần ô quá phòng, cho nên Lý Nguyên Cát đối với nhị ca thế dân cũng không có cảm tình gì. Tuy rằng nhị ca của mình chưa tới mười tám tuổi đã dựa vào bản lĩnh thực sự giành được danh hiệu đốc xe nhẹ ngũ phẩm, có chút hy vọng trong đám phụ tá.

Vẻ mặt Lý Thế Dân đầy lo lắng, cứ như người dẫn binh tiến vào Ngũ Hồ lĩnh là chính hấn ta đây.” Lúc này ta đoán chừng tấu chương mà triều đình buộc tội hấn ta đã chất đóng một cái sọt, đến lúc này hấn ta còn chưa nắm chắc thời cơ củng cố căn cơ đã được., Lại vào núi diệt một tên trộm nào đó? Nếu như ta là Trọng Kiên, tuyệt đối sẽ không tùy tiện xuất binh. Dù sao lúc trước bệ hạ cũng chưa hạn chế hấn thời gian nào phải bình định phản loạn. Bây giờ hấn đang nắm trọng binh, chỉ cần lão hổ không rời tổ, người khác cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ...”

“Đúng là như thế. Lúc này Lý tướng quân lên núi, không khác gì dùi cương đao đang gác trên cổ kẻ phản đối. Đối phương không thừa cơ gây ra phiền toái, chờ khi hấn khai hoàn trở về sẽ không còn cơ hội!” Lý Thế Dân vừa mở miệng, liền như mở ra con rãnh nước, chúng phụ tá nghị luận dồn dập mà đến, nghe được Nguyên Cát nhức đầu như đầu.

“Lại nữa rồi, hấn cũng không phải người nhà chúng ta!” Lý Nguyên Cát trong lòng thầm mắng, trên mặt không thể không làm ra bộ dáng rửa tai lắng nghe. Có thể khiêm tốn nghe ý kiến của người khác, là mục tiêu tu thân mà phụ thân Lý Uyên yêu cầu mấy người bọn họ nhất định phải đạt được, mặc dù giờ phút này đại đa số người nói đều là nói nhảm.

Bỏ qua lợi ích của nhà mình, rất nhiều người ngồi ở đây đều bội phục Lý Húc đại đao đại phủ. Bọn họ cũng cho rằng vấn đề của Đại Tùy đích xác đã đến mức không thể không trị. Kinh nghiệm theo chính trị nhiều năm nói cho mọi người biết, thế gia đại tộc nắm giữ quan phủ địa phương và triều đình quan phủ., Làm rất nhiều lệnh ban đầu chấp hành nhiệm vụ ban đầu tốt đẹp đã thay đổi vị, mà ý nghĩ cùng ủy khuất bách tính bình dân cũng không có cơ hội đi thẳng Thiên Thính, lấy sinh tử của bọn họ cũng có rất ít người hỏi đến. triều Đại Tùy rơi xuống ruộng đồng như hôm nay, Dương Quảng mờ mịt tùy hứng, sắc mặt không tốt., Tam Độ Mộ Liệt thất bại là một nguyên nhân trong đó, hào môn địa phương cấu kết với quan phủ, làm bách tính không còn đường ra, cũng là một nhân tố mấu chốt.

Cùng lúc đó, đa số phụ tá cho rằng Lý Húc làm việc quá vội vàng. Nếu là thời kỳ khai hoàng, Nam Trần chưa bị diệt, hẳn dựa vào lực quân an ủi đại tặc, Quyền uy của đại tổng quản quân Kinh Dương hoàn toàn chính xác có tư cách dùng đao chém loạn ma, lại trị và dân tình trong địa bàn của mình một mạch hợp lý. Khi đó chức vị đại tổng quản quyền cao chức trọng, quản quân dưới quyền quản lý dân, đối với việc dám trái lệnh quản lý địa phương có thể trước chém sau. Mà từ sau khi thống nhất Trung Nguyên, triều đình đã nhiều lần đại lực tước đoạt quyền lực trong tay Vũ tướng quân, tướng lãnh bên ngoài vốn không có cơ hội nhúng tay vào chính vụ địa phương.

Như Lý Uyên, đột ngột thông báo, Tiết Thế Hùng là người có tư cách nhúng tay vào chính vụ, cũng sẽ không trực tiếp như Lý Húc làm việc. Đồng thời có hai tầng quyền lực quản lý chính sự và quân vụ, vốn dĩ rất dễ khiến người ta hiểu lầm. Trên địa phương cải người tư nhân, bài xích dị kỷ, tương đương với diêm báo phản. Triều đình đối với loại người cả gan làm loạn này còn chưa kịp đả kích, sao lại để cho hắn thuận theo như đạt được tâm nguyện?

Mà Lý Húc lại liều lĩnh xông lên, đầu tiên là cuộc một cuộc đào đất của mấy gia đình giàu có, sau đó lại một đao tước đi quyền sở hữu của thái thú lục quận, trong mấy tháng, đặc tội với rất nhiều thế lực dưới quyền.

Kẻ thù khắp nơi trên mặt đất, thế mà chuyện gì cũng không phát sinh, cứ vỗ vỗ mông rồi sẽ vào núi diệt phi, căn bản không nhìn thấy lũ lụt sau lưng.

“Bây giờ không phải là lúc oán trách chuyện Trọng Kiên làm. Thừa dịp bây giờ còn kịp, chúng ta cần phải suy đoán xem đối thủ của Trọng Kiên sẽ làm thế nào!” Nghe được đám người nghị luận, Đường công Lý Uyên quyết định dẫn chủ đề vào quỹ đạo.” Bác Lăng Thôi, Triệu quận Lý, lên cốc giới thiệu., Tín Đô Vương, năm đó khi tiên đế còn sống, đều không muốn lập tức đặc tội bốn nhà này. Trọng Kiên và quan dân hai phe đồng thời kết thù, sợ rằng đối thủ vẫn luôn chờ đợi cơ hội...” Hắn thở dài, nhẹ nhàng lắc đầu, phảng phất như cha mẹ lo lắng một đứa trẻ gây chuyện thị phi khắp nơi.

Trong phòng nghị sự lập tức im lặng, mọi người tranh luận rồi rút cúi đầu, trong lòng phỏng đoán Kính Dương quân, con hổ già rời núi này sẽ giở trò gì. Chỉ dựa vào quan viên địa phương thượng tầu buộc tội chỉ sợ không thể chuyển qua Lý Húc, mặc dù trước mắt Dương Quảng đối với Trọng Kiên đã không còn tín nhiệm như vậy nữa, nhưng y là một tay Dương Quảng đề bạt, không phải vạn bất đắc dĩ, Dương Quảng mặt mũi tốt tuyệt đối sẽ không đưa tay vả vào mặt mình.

“Sự tình chưa chắc đã nghiêm trọng như vậy! Phía sau Trọng Kiên không phải còn có Hoàng thượng chống lưng sao? Huống hồ hấn động đều là sản nghiệp vô chủ cánh đồng, cũng không phải là sản nghiệp của mấy nhà kia!” Lý Nguyên Cát nhìn mọi người trở nên tĩnh lặng, giành nói ra những giải thích của mình. Hấn hôm nay mặc một thân cẩm bào màu trắng sáng, tóc dùng tử đàn và san hô làm thành chùm bảo quan, cả người nhìn qua phong lưu phóng khoáng, tư thế oai hùng.

“Quân ân xưa nay khó dò nhất!” Không biết là nhớ tới tao ngộ mấy năm nay của mình, hay là cảm thấy tình huống thực tế Lý Húc gặp phải, Lý Uyên nhẹ nhàng lắc đầu. Lời của Nguyên Cát chệch khỏi chủ đề hấn định ra, nhưng làm phụ thân không thể đã kích hài tử tích cực., Chỉ có thể lấy ra sự kiên nhẫn nhất của mình để hướng dẫn đối với nó: “Về phần những cánh đồng hoang vắng kia, không có sản vật gì thì dĩ nhiên sẽ không có chủ nhân, có thể đánh lương thực rồi, chủ nhân sẽ xuất hiện ngay lập tức!”

“Trọng Kiên không phải đã sớm đáp ứng, sau khi quét sạch loạn phi, tất cả mọi người có thể tham dự khai hoang sao?” Lý Nguyên Cát trừng lớn hai mắt sáng ngời, trên mặt tràn đầy lo lắng đối với người nhà.” Tam tử kia thì sao, Tam tử có thể gặp nguy hiểm hay không?”

“Tam công tử có chỗ không biết, nơi sống cách thành rất xa đã hoang phế nhiều năm, khai khẩn rất tốn sức lực. Vô luận từ phương tiện không chế và sản xuất ra số lượng đến xem, đều kém xa ruộng quen ở gần thành. Chỉ cần đuổi Trọng Kiên đi là được., Bọn họ có thể nghĩ biện pháp đem nông dân lưu dân khai khẩn năm nay cướp đoạt tất cả vì mình, kể cả người trồng hoa màu và ruộng trong đất...” Nhắc tới biểu hiện của một số

phú hào địa phương, mã nguyên quy cũng lắc đầu không ngừng. Gia nghiệp Đường công Lý Uyên cũng không tính là nhỏ, nhưng phóng tầm mắt nhìn toàn bộ Đại Tùy., Bái hướng gia tộc Đường Công thu liễm hành vi của mình như vậy, người tận lực lưu lại cho dân chúng một con đường sống quả thực là phượng mao lân giác. Nhân tính vốn tham, đặc biệt là khi đối thủ không có lực phản kháng rõ ràng, tham lam luôn đánh tan lý trí.

“Những người này cũng quá không nói lý. bức bách bách bách tính không còn đường sống, bọn họ không sợ ngọc đá cùng tan?!” Nghe Mã Nguyên Quy phân tích xong, Lý Nguyên Cát bắt đầu phần uất.” Chúng ta phải nhanh chóng phái người đón người nhà Tam tử và Trọng Kiên về đây, để phòng có người nhân cơ hội làm loạn!”

“Tam tử của ngươi không chịu trở về, cái tính tình này của nàng! Ôi!” Lý Uyên lại lắc đầu, vẻ mặt cười khổ. “Ngươi ngồi xuống trước đi, nghe một chút đề nghị của người khác. Ngươi có thể có phần tâm tư này là tốt rồi, Kính Nhi năm đó không xuất giá, đã chiếu cố ngươi không ít!”

“Lúc Tam tử cần ta nhất định ta sẽ hỗ trợ!” Lý Nguyên Cát nhìn bốn phía chung quanh, lớn tiếng hứa hẹn. Ý rất đặc ý với biểu hiện vừa rồi của mình, hoàn toàn không nghe ra trong lời phụ thân nói, đã mang theo vài phần thất vọng.

“Tuổi tác của hần dù sao cũng còn nhỏ” Lý Uyên dùng ánh mắt trù mến nhìn ba đứa con trai của mình ngồi thẳng lên thân thể, trong lòng thầm nghĩ. Hần và Tứ Nguyên Bá trước kia sinh ra bốn đứa con trai đích thân, lão Tứ Nguyên Bá chết yếu, bởi vậy lão Tam Nguyên Cát được cưng chiều nhiều hơn một chút. Tuy nhiên lão đại và lão nhị thể dân đều nổi bật giống nhau, đặc biệt là thể dân, ánh mắt Lý Uyên chuyển sang con trai thứ hai của mình, ở giữa tràn ngập chờ mong.

“Ta cho rằng, những người khác có hành động gì hay không, quan trọng nhất là nhìn chiến sự phía trước thế nào? Trọng Kiên dùng binh vốn xuất quỷ nhập thần, nếu như hần có thể nhanh chóng tiêu diệt loạn phi, vậy mấy người kia cũng chưa chắc kịp giờ trò!” Lý Thế Dân thấy ánh mắt của phụ thân nhìn

về phía mình, liền đứng dậy, lớn tiếng nói ra quan điểm của mình.

“Nhị đệ nói rất có lý, qua nhiều năm như vậy, ngay cả Vũ Văn gia cũng không thể làm gì Lý Húc, hào môn mấy nơi chưa chắc đã có bản sự lật thuyền giúp Trọng Thành, sau này Lý Kiến Thành không cam lòng cũng nhanh chóng bỏ sung ý kiến của mình. Gã luôn tin tưởng Lý Húc so với người khác, cho dù tin tưởng mấy cái này có hay không có nguyên do.

“Thế tử nói vậy là sai rồi! Muốn Trọng Kiên chiến bại không dễ dàng, muốn hấn đánh cho trận không dứt, thật sự là dễ như trở bàn tay. Trên lương thảo, quân giới, bất cứ một mặt nào quân tình cũng động tay động chân, Trọng Kiên phải chịu thiệt lớn. Ngàn phần không nên đánh nhau., Vạn lần không nên, hấn không nên đắc tội cùng với quan lại địa phương và hào môn đâu!” Trương Tôn Thuận Đức lắc đầu, thở dài. Dứt lời, ông ta quay mặt về phía Lý Uyên: “Ta đề nghị tìm Tần tông quân đến, trước khi mọi người quyết định, cần phải hiểu rõ Thôi Tiềm này!”

“Trương Tôn đại nhân nói Minh Uy tướng quân Thôi Tiềm, không cần tìm Tần tham gia quân đội, ta đã âm thầm nghe ngóng từ những người khác nhau, thu thập được đủ nhiều tin tức!” Không đợi Lý Uyên đưa ra quyết định, đứng sau lưng Lý Thế Dân được Hầu Quân tiến lên nửa bước, chủ động đáp lại.

Đám phụ tá nhao nhao quay đầu lại, đưa mắt nhìn về phía Hầu Quân Tập.” Nhị công tử tinh mắt tốt, lại tìm được người giúp đỡ cẩn thận như vậy!” Trong lòng đám người thầm khen, khoe mắt quét đến xây thành dư quang, hàm ý vạn phần khác biệt.

“Kẻ này tâm cơ đủ sâu, tính tình có hơi nóng vội!” Lý Uyên hướng về phía Hầu Quân gật gật đầu, đồng thời trong lòng đánh giá.

“Tổ phụ của Thôi Tiềm là tộc trưởng của Bác Lăng Thôi gia, phụ thân thuộc hàng thứ ba trong cùng thế hệ, ta là người giỏi nhất trong ba phòng. Trong cùng thế hệ có hai anh họ tuổi còn lớn hơn hấn, một trong số đó đã làm được Lại Bộ Thị Lang, thêm hàm Trung Đại Phu.” Lấy được sự đồng ý của Lý Uyên., Hầu Quân háng giọng, đem tin tức liên quan tới Thôi Tiềm rú

rỉ nói, như lòng bàn tay. Đây vốn là chuyện Trương Tôn Vô Kỵ nên làm, nhưng Trương Tôn Vô Kỵ sơ sẩy, cho nên cho hấn cơ hội khiến Lý Uyên chú ý.

“Thôi Tiềm Vân là người khi bệ hạ thành lập Kiều Quả, thông qua huynh dẫn tiến đến nhậm chức ở trong doanh. Về sau bởi vì tư tưởng sâu xa được Lý tướng quân thưởng thức, phá cách đề bạt làm đốc úy. Sau khi Lý tướng quân rời đi, hấn và Vũ Văn sĩ có chút hiềm khích, nhưng xưa nay vẫn còn vương váu nhau! Năm ngoái đám kiều quả trong thành Nhạn Môn gây chuyện, cũng chỉ bằng một mình hấn ra sức áp chế mới không gây thành đại họa!”

khéo léo, thế sự thậm chí có chút gian trá. Nghe nói phụ tá đối với cách làm người của Thôi Tiềm đã mơ hồ có một cái hình dáng mơ hồ. Người này là trưởng tử của ba phòng cho nên còn có cơ hội hỏi vị trí gia chủ đời tiếp theo, đương nhiên sẽ không buông tha bất kỳ cơ hội leo lên vị trí gia chủ nào. Trước mắt một người cạnh tranh mạnh mẽ của hấn vì một vị trung trà tứ phẩm, so với tướng quân Minh Uy từ tứ phẩm trở xuống thì khác biệt không lớn lắm. Cho nên người này chỉ cần cố gắng trong thời khắc mấu chốt nhất.

“Sau chuyện của Nhạn Môn, rất nhiều tướng lĩnh hùng vũ doanh nản lòng thoái chí, chủ động rời khỏi Vũ Văn thế gia để theo Lý tướng quân. Thôi Tiềm và trong đó kim chỉ dẫn, công lao to lớn. Cho nên hấn được đề bạt làm tướng quân Minh Uy dưới trướng Lý tướng quân vượt cấp, thực quyền lại trên chư lang tướng. Chẳng những làm phụ tá đắc lực cho Lý tướng quân, hơn nữa trong quân rất có người hy vọng!” Hầu Quân thở dài, tổng kết lại.

“Tê!” Nghe lời ấy, bao gồm cả Lý Uyên ở bên trong, bất giác cũng hít vào một ngụm khí lạnh. Đắc tội xong nhà giàu đắc tội quan lại, dưới tình huống căn cơ bất ổn phía sau phát sự viễn chinh, còn đem một con rắn độc đặt ở bên người...

Lý đại tướng quân này, lá gan cũng quá lớn!

Chương thứ nhất lời đình (Năm)

Đối với Đường Công Lý Uyên mà nói, trước mắt hiển nhiên không phải là thời điểm trách cứ Lý Húc gan lớn mật. Hấn cần chính là một sách lược ổn thỏa hữu hiệu, đem một ít nguy cơ sắp phát sinh hoặc tiềm tàng hóa giải vô hình! Mặc dù không thể làm được, kém cỏi nhất cũng phải làm cho những nguy cơ này không cách nào lan đến gia tộc của mình.

Loạn thế đã đến, đối với Lý gia vừa khôi phục một chút nguyên khí mà nói, nguy hiểm cùng gặp chuyện cùng tồn tại, hấn không khỏi không cẩn thận.

“Quân Tập đối với tình thế của sáu quận Hà Bắc hiểu rõ như lòng bàn tay, theo ý người, hôm nay chúng ta nên làm thế nào!” Nhẹ nhàng buông chén trà trong tay xuống, Lý Uyên dùng một loại ngữ điệu vô cùng bình tĩnh buông xuống. Cho người trẻ tuổi thêm chút cơ hội biểu hiện, đây là nguyên tắc của hấn cho người dùng từ trước đến nay. Trần diễn Thọ, Mã Nguyên, một ngày nào khí lực không đủ, có thể nhân dịp trước đó đào bới cũng bồi dưỡng ra một thế hệ mưu sĩ và gia tướng, liên quan đến tương lai của Lý gia.

Thấy Lý Uyên dùng ánh mắt tràn đầy tín nhiệm cùng chờ mong nhìn về phía mình, Hầu Quân Tập bất giác ưỡn ngực về phía trước một cái. Lý phủ được đông người đứng vững gót, tuy rằng sau lưng có Lý Thế Dân làm chỗ dựa, hấn cũng phải biết nắm chắc cơ hội thuộc về mình. “Theo như ý kiến của văn bối, Đường công giờ phút này tốt nhất nên tu một phong thư cho Lý tướng quân, nói rõ sự lợi hại trong đó!” Tuổi của hấn không khác gì Lý Thế Dân, cho nên hai chữ “Văn bối” thuận lý thành chương: “Lý tướng quân kia không phải là người lỗ mãng, nhất thời thất bại, chỉ vì thân ở trong cục mà thôi. Nơi đây cách thượng cốc không quá tám trăm dặm, khoái mã năm ngày liền tới. Đường công từ lúc đầu đến rắn đã ra hang, đại quân chưa thất vũ quay đầu...”

Đây là một phương pháp xử lý vô cùng tàn nhẫn. Lửa trong núi đối với Lý Húc mà nói chẳng qua là ngựa ngáy, sớm tiêu

diệt muộn thì khác biệt không lớn. Mà khi Lý Húc và đám quan lại sắp có động tác đột nhiên lãnh binh đánh về Bắc Lăng, những tên gia hỏa lòng dạ khó lường kia cũng bị đánh trở tay không kịp...

“Nếu những kẻ trái lời Dương Phụng đã đưa tới cửa, chắc hẳn Lý tướng quân cũng không khách khí với bọn chúng nữa!”
Hầu Quân Tập càng nói, suy nghĩ càng thuận lợi, căn bản không để ý tới sắc mặt của những người xung quanh. Hắn cũng xuất thân hàn môn, xuất phát từ kinh nghiệm của bản thân., Không tránh khỏi âm thầm ủng hộ hành vi đánh lén thế gia và Dung Lại cho Lý Húc, bởi vậy khi suy xét vấn đề chủ yếu là cân nhắc làm sao để Lý Húc cố gắng tiến thêm một bước, căn bản không chú ý tới việc lũng loạn Lý gia cũng là một thành viên thế gia, mà trong phụ tá của Đường công phủ, càng không thiếu con cháu của một vài hào môn.

“Kẻ này thật tàn nhẫn!” Đệ nhất mưu sĩ Lý phủ Trần Diễm Thọ nhìn Lý Uyên, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Người này vốn là trời sinh hợp tác với nhau, thế dân cũng biết dùng người!” Trong ánh mắt Trương Tôn Thuận Đức vẫn đầy vẻ thương thức, nhưng đối tượng thương thức lại là một người khác bên cạnh Hầu Quân Tập.

“Kế hoạch của Quân Tập nghe rất hay, liệu Lý tướng quân có tin tưởng lời cảnh báo của lão phu không?” Sau khi quan sát xung quanh, Đường Công Lý Uyên không đưa ra đề nghị của Hầu Quân nên đưa ra lời bình, mà cười hỏi kế sách của hắn.

“Cái này, cái này...” Vừa rồi Hầu Quân Tập còn cao hứng phấn chấn đột nhiên đỏ mặt, lẩm bẩm vài tiếng, cuối cùng lắc đầu, cảm khái nói: “Văn bối lỗ mãng, Lý tướng quân từ trước đến nay đối đãi người thành thật, căn bản sẽ không hoài nghi những người bên cạnh hắn có giở trò sau lưng bọn chúng không!”

“Người có thể nghĩ nhiều như vậy, đã không dễ rồi. Bình thường lúc nhàn hạ thường thường đọc nhiều sách một chút, trong lòng biết chừng này nhiều, suy nghĩ vấn đề tự nhiên cũng sẽ càng chu toàn!” Lý Uyên tươi cười đầy cổ vũ, khiến

cho Hầu Quân Tập cảm thấy trong lòng ấm áp, sự lúng túng giảm bớt rất nhiều.

Từ ánh mắt khinh thường của đồng liêu, hắn đã biết ngôn ngữ vừa rồi của mình quá lỗ mãng. Không nói đến Lý Húc chưa chắc đã tin tưởng lời cảnh báo từ phương xa, cho dù hắn công nhận sự cảnh báo của Đường công, dứt khoát trở về sư phụ. Hành động này đã làm thế nào để lũng loạn Lý gia?

“Thanh niên sao, ý nghĩ khó tránh khỏi có chút sơ hở, lịch lãm thêm chút là tốt rồi!” Mã Nguyên Quy ngồi trên ghế gần Lý Uyên khẽ phe phẩy quạt lông vũ, cười nói bổ sung. “Cổ nhân vân” tai họa thường tích ở lúc nhỏ, cơn lốc mới bắt nguồn từ Bình Mạt, đây là thời buổi loạn lạc, mưu sự chúng ta, mưu đồ không thể được nhất thời thống khoái!”

Hắn nói năng thâm thía, giống như trưởng bối đang dạy hậu bối của mình. Hầu Quân Tập nghe vào trong lỗ tai lại như tiếng sấm, mồ hôi lạnh trên lưng đầm đìa chảy xuống. Mã Nguyên Quy mang theo hình chiếu cát bụi., Ấn ý là khi hắn suy xét vấn đề đều dựa vào cảm tình của bản thân, lại không lo lắng lợi ích của Lý gia sẽ bị ảnh hưởng gì. Mà trên thực tế, vừa rồi hắn quả thực đã đặt mình vào vị trí Lý Húc, mà không phải là một phụ tá của phủ Đường công để Mâu Mâu cho Lý Uyên Thư.

“Đúng vậy, đúng vậy, Mã chủ bộ nói rất có lý. Thế lực địa phương Hà Bắc vẫn luôn là ăn khớp đan xen, chúng ta tuyệt đối không thể tùy tiện hành sự!” Các phụ tá liên tục gật đầu, đối với lời nói của Mã Nguyên Quy thậm chí cảm thấy đồng ý.

Nếu Lý Uyên thật sự nghe theo đề nghị của Hầu Quân Tập, với sự ảnh hưởng của hắn ta đối với Lý Húc, chưa chắc hắn ta đã không thể khuyên được Xi Dương quân kịp thời quay đầu lại. Nhưng nếu làm thế, lại không có bất cứ chỗ tốt nào đối với việc lũng đoạn Lý gia! Một khi Lý Húc trở về sư phụ, tức là hắn ta sẽ trở mặt hoàn toàn với kẻ ngáng chân mình., Mặc dù sáu quận Hà Bắc không có máu chảy thành sông, cũng không có người nào có thể vì thế mà trả giá bằng tính mạng. Mà thế lực của gia tộc bị đá kích trong triều đình, tất nhiên sẽ tính đến Lý Uyên. Đường kim thánh thượng kiêng kỵ Lý gia vốn đã sâu

đậm, Đường công phủ gặp chuyện gì còn trốn không kịp, há có thể chủ động kết thù với người khác?!

Lui một bước mà nói, mặc dù Đường công Lý Uyên tu thư ”Châm ngòi” không bị các quan viên cùng hào cường của sáu quận Hà Bắc biết được, sau khi Lý Húc đối với Dương Phụng âm hạ sát thủ, tất nhiên cũng sẽ bị các gia tộc liên thủ phản kích. Khi đó, Lý Uyên làm tộc thúc trên danh nghĩa của Lý tướng quân, muốn tìm hiểu rõ ràng mình và Lý Húc chỉ là cùng họ khác nhau, nhưng sẽ không dễ dàng như vậy, lực lượng phản phệ đánh tới, tuyệt đối sẽ không chỉ nhằm vào một Lý Trọng Kiên.

“A gia vẫn nên mau chóng phái người đón Tam tử về. Một khi Trọng Kiên huynh đấu với người khác thua, đại môn nhà chúng ta vẫn luôn mở rộng với huynh ấy!” Lý Nguyên Cát rất cao hứng nhìn cánh tay nhị ca bị xấu xí, đứng dậy, nói ra lời đề nghị đại đa số phụ tá không dám trực tiếp hướng Đường Công.

Cái sọt Lý Húc chọc vào ở sáu quận Hà Bắc quá lớn, nếu như giờ phút này ngay cả Hoàng thượng cũng không ủng hộ hẳn, Đường Công Lý Uyên càng nên bo bo giữ mình mới đúng. Dựa vào công tích của Lý Húc quá khứ, hẳn nhiều lắm là trên con đường làm quan bị đại ngăn trở., Không đến mức đem tính mạng cũng thua mất. Độc chiếm Hữu Lý gia tại thời khắc mấu chốt bảo hộ thê tử của hắn và người nhà của mình, không khác gì ” tuyết rơi đưa than”. Về phần than này có chậm một chút hay không, một con phượng hoàng ngay cả địa bàn cùng binh quyền đồng thời mất đi chắc hẳn cũng không có tư cách bắt bẻ!

“Tam công tử nói đúng, Lý gia chúng ta vừa mới khôi phục nguyên khí, lúc này đích xác không nên dẫn lửa thiêu thân!” Trương Tôn Thuận Đức gật gật đầu, biểu thị đồng ý với đề nghị của Lý Nguyên Cát.

Có lão mưu sĩ địa vị siêu nhiên tại Lý phủ cho phép, các phụ tá khác giữ thái độ quan vọng càng tin tưởng mưu kế của mình hoàn toàn chính xác. Hịch quang dưỡng, là sách lược lũng loạn đối với Lý gia hơn mười năm qua một mực kiên trì, không cần thiết vì một quan lại chi thứ không hoàn toàn phục

đối với Lý gia phá vỡ phương châm đã định làm việc. Tuy rằng Lý Tam tiểu thư gả cho đối phương., Nhưng nữ nhi thứ xuất sắc trong gia tộc vốn đã không có địa vị gì, nếu như không phải thông cảm được Đường Công Lý Uyên nhất quán coi trọng thân tình, mọi người thậm chí đề nghị hắt đem Kính Nhi cũng vứt bỏ, để tránh ảnh hưởng đến lợi ích trường viễn của toàn bộ gia tộc.

“Ta đề nghị chúng ta phái một nhánh kỳ binh từ Linh Khâu tiến thẳng vào Phi Hồ, giúp Trọng Kiên mau chóng bắt Ngũ Hồi Lĩnh! Chỉ cần hắt tốc chiến tốc thắng, người khác chưa hắt dám chủ động sinh sự!” Nghe được đại đa số phụ tá khoanh tay đứng nhìn, Lý Kiến Thành rốt cuộc ngồi không yên, đứng lên, lớn tiếng nói.

“Đại ca...” Lý Nguyên Cát đang đặc ý vì gia tộc, lại không nghĩ tới đại ca xưa nay luôn có chút nhu nhược lại đột nhiên có trách nhiệm, mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt kinh ngạc. Xuất phát từ việc nịnh nọt yêu cầu của phụ thân, ông cũng có chút hiểu biết về địa lý của các quận Hà Đông. Phi Hồ trại ở Ngũ Hồi lĩnh là doanh trại cũ của vương khắp trời., Sau lưng đối diện với thành Linh Khâu ở phía đông con sông. Khi Lý Húc suất lĩnh đại quân công kích chính diện, Thái Nguyên lại xuất ra một nhánh kỳ binh từ sau lưng giết tới, tên đầy trời kia cho dù có ba đầu sáu tay, chỉ sợ cũng không ngăn được một kích liên thủ của hai nhà.

Chỉ là làm như vậy, có ích lợi gì đối với việc lũng loạn bên phải Lý gia chứ, còn không phải là làm không công thành uy danh của người khác hay sao?

“Trọng Kiên ở Lý gia ta gian nan nhất lúc, cũng không chịu phủ nhận hắt là cháu của ngài. Chúng ta không thể ở thời điểm hắt cần hỗ trợ nhất, lại sống chết mặc bây!” Tâm tình Lý Kiến Thành có chút kích động, sắc mặt đỏ thẫm như lửa.

Năm xưa bởi vì hắt không có đường lui bảo vệ quân lương, cho nên mất đi sự tín nhiệm của Lý Húc và Lưu Hoảng Cơ. Cũng sai lầm tương tự, hắt không muốn phạm tới lần thứ hai. Hắt tự hỏi không có quả quyết của Nhị đệ, Tam đệ thông

minh, nhưng đối đãi người chân thành, hẳn hi vọng chính mình sẽ làm tốt hơn so với hai đệ đệ.

“Thành công đúng, Trọng Kiên làm việc mặc dù lỗ mãng, nhưng dù sao cũng là chất nhi của ta. Chúng ta không thể thấy hẳn gặp phiền toái mà khoanh tay đứng nhìn.” Lý Uyên ngẫm nghĩ, gật đầu đáp ứng. Trừ cân nhắc tình cảm ngày xưa của nhau ra, hẳn cũng không hy vọng lưu lại ấn tượng tốt cho người ta. Thời loạn đã tới, một người nghĩ kiếm chỗ tốt lại không để cho gia chủ ở bên ngoài cân nhắc, sẽ làm cho rất nhiều người đi theo lạnh lòng.

“Được tạo thành, người chuẩn bị một chút, ta ra lệnh cho tướng quân Khang Vũ, Phan Trường Văn và người cùng mang binh đến. Bộ hạ đã giao trọng trách bảo vệ an bình địa phương, vậy nên chúng ta không thể ngồi nhìn đám loạn phi bị Trọng Kiên đánh bại được, sau đó chui vào Hà Đông tiếp tục làm xằng làm bậy.” Sau khi nhận lời đề nghị của trưởng tử, Lý Uyên thuận thế giao lại binh mã vừa mới cho người dưới trưởng cho hẳn. Tướng quân cường vũ Phan Trường Văn do Binh bộ phái tới hiệp trợ tướng lĩnh tiểu phi Thái Nguyên, dẫn binh nhiều năm, kinh nghiệm tác chiến phong phú, Lý Kiến Thành và hẳn cùng đi tiểu phi, vừa vặn có thể thuận thế kiếm chút ít quân công!

“Tạ ơn phụ thân, con lần này nhất định sẽ không làm mất uy phong của chúng ta!” Lý Kiến Thành không nghĩ tới phụ thân lại đáp ứng đề nghị của mình nhanh như vậy, ngay người một chút rồi đỏ mặt cam đoan.

“Người ấy, trước tiên phái người đi vòng qua núi đi theo Trọng Kiên cho hạ giặc. Đánh như thế nào, nghe thêm một chút đề nghị của hẳn đi. Hai người các người năm đó tình như thủ túc, hiện tại để người ra mặt giúp hẳn cũng là lẽ đương nhiên!” Lý Uyên cười đứng lên, đi đến trước mặt trưởng tử, lấy tay cầm bả vai của đối phương.

Mạnh mẽ không phù hợp với nguyên tắc hành động xử sự của Lý gia. Nhưng xây dựng yếu như vậy, dù sao cũng phải có mấy cường viện chứ? Hẳn nhìn nhìn Nguyên cát tự cho là

thông minh, lại nhìn thế dân dưới trướng tài nhân đông đúc.
Trong lúc nhất thời, trong lòng cảm khái ngàn vạn.

Chương thứ nhất lời đình (Năm)

“Dùng một nhánh kỳ binh trực tiếp đảo loạn ổ phi, trước khi Lục quân hào môn không có hành động nào hiệp trợ Triều Dương quân nhanh chóng kết thúc diệt phi. Thế tử vừa rồi đích thật là một kẻ sách thượng sách, chỉ là...” Đang lúc mọi người cho rằng xuất binh đã trở thành thời điểm kết luận định tội., Thái Nguyên phủ Tư Pháp tá Đoàn Sur lặng lẽ đi đến bên cạnh phụ tử Lý Uyên, thấp giọng nhắc nhở: “Chỉ là như vậy, lực lượng Lý gia chúng ta liền bị người ta nhìn không sót gì, cùng trước kia mịt mờ quang dưỡng mã đại không tương xứng!”

Địa vị duy nhất trong các phụ tá của hãn trong phủ chỉ xếp hạng Trần Diễm Thọ, Trương Tôn Tiện mang theo, Mã Nguyên Quy, sau khi nói ra danh tự kiện kiện, lời lẽ đến có phân lượng. Vì vậy gián ngôn vừa nói ra, lập tức chiếm được một mảnh thanh âm hưởng ứng.

“Cái này, Đoàn thư Táng nói không phải không có lý! Nhưng thư tá có lương sách dạy ta không?” Lý Uyên đang cảm khái gia sự chột ngây ngốc một chút, quay đầu lại, trán nhăn thành một chữ Xuyên thật sâu.

“Ty chức không nghĩ tới bất kỳ thượng sách nào, nhưng ty chức chủ trương, giờ phút này phong vân bất định ở bờ bắc, Lý phủ nên yên lặng theo dõi kỳ biến!” Đoàn Yểm sư nhẹ nhàng lắc đầu, lạnh nhạt nói ra.

Hắn không tán thành đề nghị xuất binh của Lý Kiến Thành, bởi vì việc này trái với nguyên tắc xử sự của Lý gia. Nhiều năm qua, Đường Công Lý Uyên chưa từng có binh lực hộ lương, từ nhỏ đã leo đến phương đông an ủi đại sự., Thái Nguyên thủ tại nơi này, cưỡi ngựa dẫn quân, xuống ngựa quản dân đứng vị trí quan lớn biên cương, chỉ dựa vào bốn chữ “Quang Quang dưỡng chuyên”, để không khiến cho người khác chú ý., Lý Uyên ra sức nhường nhịn tất cả các đồng僚, một Ngôn quan to như hạt vừng đến đòi chỗ tốt gấp bội, Lý phủ đều sẽ thỏa mãn. Càng đừng nói là đối với Bùi Quý củ.,

Đám quyền thần Ngu Thế Cơ này, Lý gia đối với hấn quả thực là giao cho cầu, mặc dù những người này tu diễn đến đòi lấy quan tài của Lý Uyên, Lý phủ cũng sẽ không chút do dự phái người đưa lên. Bởi vì biểu hiện nhu nhược của Lý Uyên, Dương Quảng thậm chí còn tặng cho hấn một biệt danh “Bà lão”. Cười hấn giống như một lão thái bà không có trượng phu và nhi tử vậy, chỉ có phần cho mặc người ta bắt nạt!

Lý gia bỏ ra hy sinh lớn như vậy, chính là vì không muốn người khác chú ý. Vì một kẻ dũng mãnh không cách nào nấp vào dưới trướng mà bại lộ toàn bộ lực lượng gia tộc, việc nhận được lợi ích và gánh vác sẽ rất nguy hiểm.

“Nếu như, nếu như chúng ta khoanh tay đứng nhìn, tương lai há không nhường, há không để cho anh hùng trong thiên hạ thất vọng!” Lý Kiến Thành không ngờ sự tình đã được quyết định lại hoành hành, tức giận đến mức hai mắt bốc hỏa, trừng mắt nhìn Đoạn Tỳ sư và đám gia hỏa không chịu trách nhiệm.

“Khiến người ta thất vọng, chúng ta dù sao cũng tốt hơn Lý phủ trở thành mục tiêu công kích!” Đám người Đoàn Yểm sư cười cười, không kiêu ngạo không siểm nịnh trả lời. Lý gia không chỉ đại biểu cho lợi ích của bốn cha con Đường công, còn có hào môn lớn nhỏ phụ thuộc vào phía trên đó., Bọn họ lũng đoạn với Lý gia, cùng chịu tổn hại, vinh cùng vinh. Bởi vậy Lý Uyên với tư cách gia chủ, khi suy xét vấn đề không thể không cẩn thận mọi nơi, cố gắng đạt được sự ủng hộ của đại đa số người đi theo. Từ góc độ nào đó mà nói, Lý gia chính là một trong những thu nhỏ triều đình Đại Tùy đương kim. Chỉ bất quá đời Hoàng đế thành gia chủ, đời quyền thần thành phụ tá lớn nhỏ mà thôi.

“Chuyện này cũng sợ, vậy cũng phải sợ, chúng ta dứt khoát thu dọn dọn dẹp, về nhà làm địa chủ đi!” Tiền Cửu Lung tức giận vô cùng, vỗ cây cột bên cạnh ồn ào. Trong mắt trái tim, hấn không thích Đoàn sư lạng lẽ nói chuyện với những người đọc sách này. Cổ ngữ rất hay, “Trượng Nghĩa” mỗi một diệt cầu bối, có mấy người đọc sách rất nhiều, đem mắt cũng đọc ít, trừ lợi ích của chính mình ra, những người khác căn bản không chứa nổi những người sống chết.

“Chuyện xuất binh, đích xác nên bàn bạc kỹ hơn!” Mặc dù Mã Dương, Tư Dương, Lưu Chính Hội là võ tướng, nhưng ý kiến lại ngang hàng với những phụ tá chức vụ như Đoàn Tuân sư.” Có câu, Mộc Tú Lâm, gió ắt thúc giục. Từ trước đến nay bề hạ vẫn luôn nhớ mãi không quên người đào Lý Chương Điệp kia.”

Giống như đã mất đi chủ ý, Lý Uyên lại ngồi trở lại trên giường nhỏ của mình. Hai hàng lông mày nhíu chặt, không nói một lời. Đám văn võ phụ tá thấy gia chủ mê mang như vậy, lập tức chia làm mấy phái., Bảy mồm tám miệng tranh chấp nhau, có người ủng hộ đề nghị của Lý Kiến Thành, mãnh liệt cho rằng Lý phủ không nên phụ lòng tin nhiệm bằng hữu. Cũng có người cho rằng trong loạn thế, mọi cử động của Lý phủ lại càng cẩn thận gấp bội, để tránh lại lần nữa trở thành đối tượng trọng điểm đả kích của triều đình, còn có một bộ phận ngồi bên cạnh., Lặng lẽ nghĩ đến tâm sự của riêng mình. Lợi ích, nguy hiểm, trách nhiệm, các loại nhân tố khác nhau, dây dưa không rõ, khiến người ta khó có thể tìm được một phương pháp giải quyết hoàn hảo trong khoảng thời gian ngắn.

“Khởi bẩm Đường Công, văn bối có một lời, không biết có nên nói hay không!” Nghe mọi người tranh chấp nửa ngày cũng không tranh được manh mối, Trương Tôn Vô Kỵ chậm rãi đi lên trước, lớn tiếng hỏi.

“Không cố kỵ, người có lời gì cứ việc nói. Lý gia chúng ta xưa nay sẽ không vì lời mà trở thành tội nhân!” Đường Công Lý Uyên không biết đang nghĩ gì, ngạc nhiên nhìn hẩn một cái, miễn cưỡng đáp lại.

“Văn bối cho rằng, sự lo lắng của Đoàn thư Tá không phải không có lý, nhưng bỏ qua một tiền đề lớn.” Trương Tôn Vô Kỵ sửa sang lại suy nghĩ một chút, vừa cười vừa nói.

“A, vậy không cố kỵ là đề nghị ủng hộ ra binh à?” Về mặt Lý Uyên dần dần giãn ra, nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn thoáng qua ý tứ lão phụ tá Trần Diễn Thọ ngồi bên cạnh mình.

Trần Diễn Thọ khẽ gật đầu, cười không nói.

“Theo ý kiến của văn bối, Thái Nguyên chẳng những muốn xuất binh hô ứng với Trọng Kiên, hơn nữa còn điều động tất cả lực lượng giúp Trọng Kiên ổn định thế cục Lục Quận, đồng thời mời người tương quan ở Đông Đô ra mặt giúp đỡ Trọng Kiên.” Trương Tôn Vô Kỵ chậm rãi nói, dường như không biết lời nói của ông ta sẽ khơi dậy những gợn sóng lớn bao nhiêu.

Nếu như đề nghị của Hầu Quân tập là thay Lý Húc khởi xướng cho chính địch một thức âm tàn sát chiêu, đề nghị của Trương Tôn Vô Kỵ là đường hoàng chính diện cường công. Điều động hết thủy lực lượng Lý gia có khả năng điều động, bao gồm quân lực và nhân mạch lực đều vững chắc với Lý Húc. Căn bản không cần giao phong với đối phương., Sáu quận cường giả chỉ cần còn tự biết sức mình, sẽ ngoan ngoãn từ bỏ âm mưu bọn họ đang tiến hành. lũng loạn Hữu Lý gia mặc dù ẩn tàng phong anh nhiều năm như vậy, nhưng lực lượng do ba đời quốc công tích lũy xuống., Vẫn là những môn phái có quyền lực địa phương bình thường không cách nào chống lại. Nhưng những ảnh hưởng tiếp theo của hành động này còn trên cả đề nghị ban nãy. Một khi Lý Uyên nghe theo, sợ rằng hậu quả sẽ không đơn giản là bại lộ tất cả thực lực ẩn giấu. Mà là ép triều đình không thể không xuống lựa chọn giữa việc duy trì hiện trạng và hạ sát thủ duy trì hiện trạng.

“Vô kỵ, ngươi đúng là đưa con nít mới sinh!” Ứng Dương, Mã Lưu Chính Hội gấp đến độ dậm chân liên tục. Giao tình giữa hắn và Trương Tôn Thuận Đức không phải là nông cạn, không muốn trước mặt mọi người làm khó dễ một tên văn bối. Nhưng tên văn bối này cũng quá to gan, quả thực là đã đem toàn bộ tiền đồ của Lý gia và tất cả mọi người đang ngồi làm tiền đặt cược.

“Đường công, xin đừng nghe thiếu niên không nói như vậy!” Đoàn ân sư cũng có chút nóng nảy đi tới, lớn tiếng nhắc nhở.

“Lưu tướng quân và Tà thư tá đừng lo lắng, không kiêng kỵ nói hết lời!” Trần diêu Thọ một mực không mở miệng, lắc lắc đầu, ý bảo nhóm phụ tá cầm đầu Đoàn Tỳ sư an tâm một chút, chớ nôn nóng.” Vô Kỵ và Chí Huyền đều là văn bối của chúng

ta, đề nghị của bọn họ nếu có chỗ bất công, những trưởng bối như chúng ta vừa vận chính diện chỉ điểm.”

Nghे xong lời Trần Diễn Thọ, cơ hồ muốn từ bỏ ý định trở mặt với Trương Tôn Vô Kỵ ngay tại chỗ, chỉ còn cách lui nửa bước, nhẫn nại nghe tên tiểu bối không biết trời cao đất rộng này tiếp tục “Nói bậy” nữa. “Chí Huyền” trong miệng Trần Diễn Thọ là trưởng tử của hắn, giờ phút này cũng ngồi sau lưng Lý Thế Dân, đứa nhỏ này và Trương Tôn Vô Kỵ., Đám người Hào Quân Tập từ trước đến nay đều là chuyện thú vị, nếu như Đoàn ân sư tiếp tục không màng đến thân phận tiên bối tranh chấp với Trương Tôn Vô Kỵ, tình cảm giữa phụ tử không khỏi làm tổn thương cha con.

“Vãn bối nói lời ấy tuyệt không phải nhất thời xúc động! Chư vị tiên bối không ngại nghe một chút lý do của vãn bối, không cổ kị nếu có chỗ sơ sẩy, kính xin chư vị tiên bối vui lòng chỉ thẳng...” Trương Tôn Vô Kỵ hướng Trần Diễn Thọ đang giải vây của mình thi lễ thật sâu, sau đó xoay tròn vái chào, cao giọng nói ra.

“Nói lý do của ngươi ra đi, tuổi còn nhỏ mà thôi, lấy đâu ra nhiều lễ nghi phiền phức như vậy chứ!” Mã Nguyên Quy cười cười, mắng chửi.

“Vô kị cả gan hỏi chư vị tiên bối một câu, Lý tướng quân rõ ràng đã không vì Bệ hạ mà vui mừng, vì sao đã qua hơn nửa năm, Ngụ, Bùi lão đại nhân lại không chủ động chia ưu cho bệ hạ. Hắn ở Nhậm Môn phân gần nửa tướng lĩnh Hùng Võ doanh đi, Vũ Văn gia vì sao đến nay còn chưa làm bất cứ điều gì tỏ vẻ?” Lại hướng về mọi người thi lễ, sau đó Trương Tôn Vô Kỵ cười hỏi.

“Không vội nói Trọng Kiên mất sủng ái, từ trước đến nay suy nghĩ của bệ hạ rất khó đoán!”

“Có lẽ là hắn tặng trọng lễ cho các vị đại nhân. Dù sao Bùi đại nhân chúng ta cũng là người có danh tiếng.”

“Vũ Văn lão tặc sắp xuống mồ rồi, làm gì có việc làm thiếu đạo đức!”

Một số người tâm cơ tương đối đơn giản suy nghĩ một chút, liền rối rít đáp lại. Nhưng những lời này lọt vào tai đám người Lưu Chính lại giống như sấm bên tai, khiến cho bọn hắn không thể không thu hồi sự khinh thường đối với Trương Tôn Vô Kỵ, rửa tai lắng nghe hắn giải thích thêm một bước.

Nếu như nói đám người Bùi Quý không đoán ra tâm tư của Sở Dương Quảng, hoặc có thể nói là nhận được trọng lễ của Lý Húc, cho nên mới không chủ động làm khó dễ., Lý do này cũng có thể miễn cưỡng nói rõ. Nhưng Vũ Văn gia tộc chậm chạp không tìm Lý Húc báo thù thì thật sự làm cho người ta không thể nào tiếp nhận được. Theo tin tức thu được từ Lý gia sau đó, lúc trước mấy tráng sĩ hùng vũ doanh mạo hiểm liều chết lấy trộm Vũ văn hóa và huynh đệ cấu kết quân địch bằng chứng cứ., Chính là để Lý Húc một lần nữa nắm giữ quyền binh của hùng vũ doanh. Mặc dù những người này mưu đồ không có thành công, nhưng Vũ Văn gia trong chuyện này tổn thương gân động cốt, mất rất nhiều. Lấy Vũ Văn thuật lại tính cách chắc chắn phải báo đáp của lão tặc, hắn tuyệt đối sẽ không sau đó không trả lại chút màu sắc nào đối với Lý Húc!

“Chư vị tiền bối có biết, bắt đầu từ năm ngoái, triều đình đã chặt đứt tiếp tế của Hồ Bí đại tướng quân La Nghê. Mà sau khi La đại tướng quân cướp sạch từ thảo nguyên trở về, liền mượn đề phòng câu nói cao giọng thừa cơ, thu toàn bộ ba quận Liễu Thành, Yên, Liêu Đông vào trong túi hắn?” Trương Tôn Vô Kỵ dừng lại một lát, sau đó cao giọng đưa ra nghi vấn thứ hai.

Mã Nguyên Quy, Trần diễn thọ, ánh mắt ba người Trương Tôn Thuận Đức lập tức gặp nhau, cả hai đều thấy được vẻ khiếp sợ và tán thưởng trong mắt đối phương.” “Hậu sinh đáng sợ!” Ba người cơ hồ không hẹn mà cùng suy nghĩ.” Đáng tiếc hắn lựa chọn nhị công tử mà không phải thế tử!” Trong ánh mắt Mã Nguyên Quy, so với hai người khác còn nhiều hơn một phần tiếc nuối.

“Thời buổi loạn lạc, La Nghê đó không để ý triều đình nhiều năm ân ngộ, ôi chao!” Lưu Chính Hội lấy một tiếng thở dài làm lời của Trương Tôn Vô Kỵ đã đưa ra chú giải tốt nhất.

Hồ Bí đại tướng quân La Nghệ đã tạo phản. Mặc dù đến nay người này không có kéo lên phản kỳ, nhưng quan lại được triều đình bổ nhiệm, cắt sạch thuế má, tư mở rộng quân giữ quân., Đủ loại chuyện đại nghịch bất đạo đều đã chuẩn bị xong, mãnh liệt treo tên tuổi Phong Thế Hùng trên không Đông Bắc an ủi tên tuổi đại tặc phía bắc, nhưng lại vô lực từ bắc lên trừ gian, đành phải dời nơi trú quân đến phía nam của quận Thiên Nam Cổ An. Trong lòng chực chờ trong triều biết rõ những chuyện này, nhưng chỉ có thể nhắm mắt mở mắt.

Chỉ cần La Nghệ không tuyên bố tạo phản, y sẽ muốn làm gì thì làm trên địa bàn của mình. Triều đình có thể làm, chỉ là một ngày yên tĩnh, La Nghệ đột nhiên phát hiện lương tâm, mình thỉnh tội ở phía nam. Tiết Thế Hùng thủ thổ bất lợi, nếu là mấy năm trước, tiền đồ của triều đình có thể yên ổn., Sớm đã thân bại danh liệt giống như Ngư Câu La, nhưng sự tình đã qua hơn nửa năm, triều đình đến nay vẫn không phát ra một lời. Về phần Lý Húc, tuy triều đình đáp ứng vật tư cho hắn vẫn chưa tới, nhưng hắn dựa vào thuế sáu quận, cũng tự mình nuôi dưỡng thoải mái!

“Dựa theo văn bồi ngu kiến, Trọng Kiên ở hoàng thượng đã sớm mất đi sủng ái. Trong lòng Bùi Quỳnh đại nhân đối với điều này rõ ràng. Triều đình đến nay không có người xuất chiêu, cũng không phải chỉ vì bảo vệ mặt mũi bề hạ, mà sợ một khi bức hắn ra, lại bức ra một La Nghệ khác!” Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Trương Tôn Vô Kỵ đã vén lên đáp án cuối cùng.

“Triều đình đã không khống chế nổi Hà Bắc, chực vị tiền bồi cẩn thận xem xét bản đồ phân bố binh mã của Hà Bắc một chút là biết ngay. La Nghệ chiếm hơn phân nửa quận Thiên Đãng. Một nửa còn lại thuộc về quân Ngô Dương, một bộ phận thuộc về Tiết Hùng. Ba nhà đến nay chưa có đánh nhau., Chẳng lẽ chuyện này cũng không có gì kỳ quái sao?” Hắn lùi lại vài bước, cầm lấy một chén trà trước chỗ ngồi, không nhanh không chậm nhấp một ngụm nhỏ. Đây là một cử động vô cùng thỏa đáng., Nhưng không có một ai cho rằng người này thất lễ. Mọi người đều bị suy đoán của hắn làm cho khiếp

sợ. Từ độ tuổi, Trương Tôn Vô Kỵ là văn bối của mọi người. Nhưng lần kiến thức này, đủ để cho hắn ngồi ngang hàng với đám người Trần Diễn Thọ, tạm biệt sự.

Có lẽ Trương Tôn Vô Kỵ phân tích sai lầm, nhưng triều đình đã bắt đầu đối với Lý Húc e ngại, nhưng không ai có thể phủ nhận sự thật này. La Nghệ đã làm phản, Tiết Thế Hùng không rõ thái độ. Nếu như bức phản Lý Húc, toàn bộ Hà Bắc chỉ còn lại một mình Dương Nghĩa thần ủng hộ. La, Tiết, Lý ba người tùy tiện đưa hai cái liên thủ nào tới, cũng có thể thoải mái đánh tan Dương Nghĩa thần bộ.

Cho nên, triều đình trước mắt có thể làm, chỉ là mặc kệ Lý Húc cùng sáu quận hào cường, lại tiếp tục tranh đấu trong tổ. Nếu như các cường giả có thể tính kế Lý Húc, thì đó chính là niềm vui của triều đình. Nếu như các anh họ cường đại thua thiệt, triều đình cũng chưa chắc thật sự chịu chủ trì công đạo cho bọn họ.

“Cho nên người đề nghị chúng ta dốc sức ủng hộ Lý tướng quân, tạo thành sự thật hai nhà vốn là nhất mạch?” Lưu Chính hội lau mồ hôi trên đầu, thì thào truy vấn.

Chuyện này có chút quá sức tưởng tượng, vượt qua cực hạn hắn có thể tiếp nhận. Hai Lý gia liên thủ, tức đại biểu cho hơn phân nửa Hà Đông cùng non nửa Hà Bắc. Triều đình cho dù muốn mưu đồ Đường công, cũng phải cân nhắc tới hành động của Lý đại tướng quân.

“Trọng Kiên vốn là chất nhi của Đường Công, sao lại nói hai nhà?” Trương Tôn Vô Kỵ buông chén trà nhỏ xuống, trong lúc nhất thời vẻ tươi cười cũng vô cùng sâu lắng.

Hướng về phía Đường công, hắn lại thì thầm lần nữa: “Cho nên văn bối cho rằng, nếu loạn thế đã tới, chúng ta không thể tiếp tục giấu tài nữa. Nếu như lão hổ không lộ ra răng nanh, ai sẽ thật sự coi hắn là hổ?”

“Nói hay lắm, chúng ta cũng nên lộ ra hàm răng rồi! Xây thành, người tiếp tục đi chuẩn bị việc xuất binh, khởi hành càng sớm càng tốt!” Lý Uyên đứng lên, dứt khoát lưu loát quyết định.

“Dừng sự, người thay ta tu thư cho bạn cũ của Đông Đô, để bọn họ lại cấp cho Bùi hiền chất, Ngu mấy vị đại nhân một món quà hậu hĩnh. Đừng thương tiền tài, trước mắt không phải là lúc keo kiệt!” Gã đột nhiên đổi người khác, thanh âm vang vang mạnh, như ánh mặt trời xuyên thấu mây mù: “Nói cho bọn họ biết, bọn công hi vọng mấy vị bằng hữu trông chừng Trọng Kiên hiền chất một chút, xin bọn họ chớ chối từ!”

“Xung nhân, chuyện liên lạc các bằng hữu do người làm. Thuận tiện đi đến Sài gia của Trường An một phong thư, mời bọn họ máy quay phim mà động!”

“Nghiên Cơ, người và thế dân lại đi chiêu mộ tráng sĩ một vạn, nói bản tước chuẩn bị vào núi lấy Chân Định Nhi, phạm là người nguyện ý góp sức vì quê hương, bất luận lương tiền nào cũng có thể nhập ngũ. Quân công và ban thưởng một lần coi như bình đẳng, quyết không sai lệch!”

Lần này, không có ai dám nghi ngờ sự an bài của hắn. Nếu như triều đình đã gây yếu đến mức ngay cả La Nghệ bảo vệ một vùng đất khi ho cò gáy cũng không thể áp chế, đối với việc có được địa bàn khổng lồ, nửa đường Hà Đông, toàn bộ binh lực Thái Nguyên Lý gia, sao dám dễ dàng chỉ trích. Huống hồ Thái Nguyên Lý gia còn có Đại tướng quân Lý Húc, đại tướng quân quán quân Lý Húc trợ giúp, huống hồ Lý gia cũng chỉ thay triều đình phân ưu một chút, cũng không có hành động quá đáng!

Đám văn võ phụ tá nhận được mệnh lệnh nhanh chóng tản đi, trong nghị sự đường chỉ còn lại bản thân Lý Uyên và Trần Diễn Thọ, Mã Nguyên Quy và Trương Tôn Thuận Đức. Bốn lão già hơn năm mươi tuổi nhìn nhau cười cười, trên mặt đều mang theo vui mừng khó che giấu.

“Chúc mừng Đường công lại được một người giúp đỡ!” Trần Diễn Thọ ôm quyền về phía Lý Uyên, cười nói.

“Đáng lẽ các người nên chúc mừng Thuận Đức trước mới đúng, là Trường Tôn gia của hắn lại lấy được một Kỳ Lân!” Lý Uyên cười cười, không hề che dấu sự tán thưởng của mình đối với thế hệ trẻ tuổi. “Mấy ngày sau, chúng ta mới đưa ra kết luận, bị mấy câu nói của tiểu gia hỏa ghi thấu, hơn nữa suy

nghĩ còn chu đáo hơn chúng ta. Thuận Đức, nếu không phải tin tưởng cách làm người của người, ta thật sự hoài nghi người không phải cố ý tiết lộ bí mật ra ngoài!”

“Chưa chắc là một người vô kỵ thấy rõ ràng. Nhị công tử mắt sáng như đuốc, không kiêng kỵ gì có thể nghĩ tới, hấn chưa chắc không nghĩ ra được!” Trong lòng Trương Tôn Thuận Đức ngọt như ăn mật, ngoài miệng vẫn giữ nguyên khiêm tốn như trước. Làm thế nào ứng phó tình huống mới xuất hiện gần đây của sáu quận Hà Bắc., Hấn và Lý Uyên, Trần Diễn Thọ, Mã Nguyên Quy đã sớm thương lượng kết luận. Vừa rồi Lý Uyên dưới sự nghi ngờ của Đoàn Yểm Sư, biểu hiện của gã rất do dự, chẳng qua là muốn mượn kỳ thi này để kiểm tra kiến thức và kiến thức của mọi người mà thôi.

Biểu hiện của phần lớn mọi người khiến Lý Uyên hài lòng. Cũng có một số ít trợ thủ bại lộ sự nhu nhược và bình thường của bọn họ. Người khiến Lý Uyên cảm thấy ngoài ý muốn, bọn họ theo thứ tự là, Hầu Quân Tập, Trương Tôn Vô Kỵ và thế tử tạo thành.

“Thế tử có một tấm lòng nhân hậu! Nhị công tử ánh mắt cao xa, can đảm siêu quần, thành tựu tương lai chỉ sợ còn trên cả thế tử!” Mã Nguyên Quy cười cười hướng Lý Uyên thi lễ, hình như là đang tán dương, lại giống như đang nhắc nhở.” Thuộc hạ chúc mừng Đường công, trong một môn phái có thể hiện ra hai nhân tài đương đại!”

Trong phút chốc, nụ cười trên mặt Lý Uyên có chút cứng ngắc. Nhưng rất nhanh liền tan thành mây khói. “Nếu là thái bình thịnh thế, những gì nguyên quy nói đích xác là làm lão phu đau đầu. Nhưng trước mắt, dù sao cũng là loạn thế! Các con cháu có phúc duyên lớn bao nhiêu, vẫn phải xem chính bọn họ!” Hấn cười lắc đầu, đem tất cả phiền não vứt bên ngoài Mộ Thương.

Chương thứ nhất lời đình (lục)

Cuối Mộ Huy, chính là trùng trùng điệp điệp Thượng Cốc quận.

Xi Dương quân xuất động Mã bộ ba vạn đem ngũ hồi lĩnh, xuất sơn giao lộ đông kích tây chặn một giọt nước không lọt, ngay cả một con chim sẻ cũng không chịu buông tha. Các lữ binh mã thay phiên xuất trận., Tiếng hò hét của đám quan binh ở ngoài mười dặm đều nghe thấy. Đám sai dịch các nơi nghe được phụng mệnh đến trước cất lương thảo sôi trào huyết mạch, dồn dập biểu thị muốn tự mình nổi trống khua chiêng giúp các tướng sĩ. Bọn họ nghĩ hết tất cả biện pháp có ý đồ tới gần chiến trường, nhưng đều bị hai người Chu Đại Ngưu và Trương Giang dẫn binh ngăn ở ngoài núi.

“Tặc nhân rất xảo hoạt, ỷ vào địa lợi, mũi tên kia bắt ngờ bắn ra, ngoài trăm bước có thể lấy mạng người ta. Người khác tránh còn không kịp, bọn người lại còn muốn tiến lên xem xét., Được rồi, náo nhiệt kia có gì đáng xem chứ? Một khi các người bị thương, ngược lại khiến đại tướng quân bắn khoãn! Cầm số tiền đồng này, mua chén rượu cho các huynh đệ trên đường về nhà sớm một chút. Về nhà sớm một chút, đừng làm cho phụ lão hương thân nhớ thương nhé!” Hai vị đốc đại nhân cười ha hả nói ra một phen đạo lý, thuận tay lại thưởng cho đám sai dịch dẫn đội một đồng thịt lớn.

Sai dịch trước kia hướng các đội ngũ vận lương thực, không bị người quát mắng đã coi là có phúc, chưa từng thấy qua quân gia thông tình đạt lý như vậy. Cảm động vô cùng, tự nhiên không dám gây thêm bất cứ phiền toái gì cho đối phương, nhận tiền, thiên ân vạn tạ quay về phủ. Trên đường bị người hỏi tình huống phía trước., Lại không thể nói mình nhất gan, đành phải tưởng tượng biên soạn tình hình chiến đấu trước mặt một phen, nói khoác Vân Sơn Vụ Tráo. Người hữu tâm nghe xong, chỉ thấy phía trước đang đánh nhau kịch liệt, còn kịch liệt đến mức nào, địch ta thương vong ra sao, một mực như ngấm hoa trong sương mù.

Nếu như kéo dài nửa tháng, chiến sự vẫn không thấy phân biệt. Quan viên địa phương lại sai sai vận vận chuyển lương thực vận chuyển quân lao động rượu thịt, mới vừa tới gần miệng núi liền được Trương Giang tiếp đón.” Các vị tới thật đúng lúc, đại quân đã giết tới sau khi Phi Hồ nhốt lại, lập tức có thể công phá tường thành. Những sơn tặc này a., Bản lĩnh chiến tranh không có, trốn được cái gọi là nhanh!” Trương đốc úy vừa nói vừa lắc đầu, vô cùng khinh thường biểu hiện của kẻ địch: “Nương thảo cứ để ở doanh địa ngoài đi, trong núi vẫn là không vào được. Có dám thử phi nhỏ lọt lưới chạy trốn khắp nơi, một khi làm chư vị bị thương, đại tướng quân tất trách chúng ta bảo hộ không chu toàn!”

“Xin hỏi đốc úy, cuộc chiến này rốt cuộc muốn đánh tới bao giờ?” Một lão binh Tào Tháo đến từ Đường huyện phỉ phỉ quan y trên người, nghiêm mặt thỉnh giáo.

Trương Giang nghiêng người đi ra một bước, chấp tay đôi nửa lễ. Nụ cười hòa ái dễ gần, đáp lời lại không lọt một giọt nước.” Vậy cũng khó nói, mọi người trở về cứ việc thu nhận Thu Nhi. Chúng ta đem tặc nhân chặn trong núi., Đương nhiên bọn họ không thể ra ngoài cướp bóc. Còn đánh bao lâu, ngài cũng là người địa phương, chắc cũng biết địa hình Thái Hành sơn hiểm ác. Bọn họ một đỉnh núi tử chiến không lùi, chúng ta chỉ có thể một cái lĩnh địa công kích. Chẳng lẽ không thể đánh được một nửa là lui quân hay sao?”

“Các huynh đệ thương vong nặng sao? Cần chúng ta đưa chút thảo dược? Mãng mãnh liệt sao? Cần chúng ta lần sau vận chuyển nhiều một chút không?” Binh Tào đại nhân không hỏi được tin tức mình muốn biết, đành phải thay đổi thủ pháp, nói bóng nói gió.

Úy úy Trương Giang cũng từng làm quan sai trên quận Tề, đạo lý nơi này sao có thể nghe không hiểu chứ?” Không cần, không cần, cảm ơn ngài tốt bụng. Huynh đệ không có tổn thương gì lớn, lương thảo trong quân cũng đủ ăn hai, ba tháng. Đại soái nhà ta nói., Vốn không cần các người vận lương, nhưng cũng không biết phải đánh tới khi nào, không thể tích trữ nhiều. Mọi người vẫn theo lệ thường, nửa tháng vận chuyển về nơi này một lần là được. Đại nhân nhà ta đã nói,

mấy ngày nay thừa nhận tình cảm của chư vị, hấn đều ghi tạc trong lòng. Chờ sau này lớp sư, chắc chắn sẽ có hồi báo!”

“Đều là độc sức vì nước, chúng ta sao dám báo đáp. độc úy đại nhân bận trước, cáo từ lão hủ, cáo từ!” Không biết bởi vì nóng hay vì quá mệt mỏi, Bình Tào đại nhân lại toát mồ hôi trán, chấp tay, hoang mang đi mất.

“Huyền Dương quân lương thực sung túc, lông tóc không tổn thương chút nào! Tại sao như vậy chứ, Vương Tu đó nhờ được chỗ tốt của chúng ta!” Tin tức làm người ta thất vọng nhanh chóng truyền bá trong lòng.

“Họ Lý được xưng là vô địch thủ Liêu Đông, Vương Tu Cương không thể so sánh với một tên tặc khấu, sao có thể đổi phò được hấn!” Có người chợt dạ, vừa thở dài vừa hối hận.

“Người của chúng ta đâu rồi, người của chúng ta dù thế nào cũng không đưa ra chữ chuẩn mực!”

“Tên gia hỏa kia dùng Diệp Dương mang theo thủ hạ đem đến đem miệng núi gắt gao chặn lại, ai có thể đưa ra thư chứ!”

Vô số song đao nắm chặt trong tay, sau đó lại mệt mỏi buông xuống. Vô số ánh mắt nhìn chăm chăm Phi Hồ quan, nhìn chăm chăm đội ngũ thần bí mà cường đại trong dãy núi kia.

Chủ nhân đội ngũ Lý Húc không khẩn trương như người ngoài bận tâm. Giờ phút này, hấn đang thích ý ngồi dưới một cây tùng cổ ngàn năm, cùng trưởng quân Triệu Tử Minh hành quân của mình trò chuyện. Trên sườn núi bên người tiếng kêu giết rung trời, từng đội binh lính võ trang hạng nặng xếp thành hàng ngũ chiến đấu., Đao đến mâu lui, trong không khí lại không có nửa điểm mùi máu tanh. Địch ta hai bên đều là sĩ tốt Kính Dương quân, bọn hấn đang ở các đốc úy, dùng suất lĩnh hạ lĩnh mô phỏng một trận công thủ chiến. Về phần trong truyền thuyết đầy trời hung thần ác sát lâu binh như lâu la, lông cũng không thấy một tên nào.

Chấp hắc Lý Húc đã lâu không chạm vào loại đồ chơi thanh nhã này, tài nghệ rõ ràng có chút xa lạ. Trung bàn chưa qua, thế xấu đã hiện, hoàn toàn dựa vào sức dẻo dai mà dây dưa với đối phương. Chấp Bạch Triệu Tử Minh không có chút ý

nhường nhịn, từng bước ép sát, mắt thấy sắp “Đồ Long” đặc thủ, cứ như vậy tập trung vào thế cục.

“Đã đến tình trạng này, tướng quân sao không thống khoái một chút. Đánh xong ván này, chúng ta lại một lần nữa trở lại!” Triệu Tử Minh đem một viên bạch tử đánh vào hắc tử, mắt thấy sẽ làm cho đầu đuôi đối phương không thể chiếu cố.

“Chờ một chút, phải khoan dung tha cho người khác, lại không có đại thù gì, cần gì nhất định phải thấy máu!” Lý Húc cười đáp lại một câu, hắc tử bỏ sung bên cạnh bạch tử, bất khuất không chà đạp lại lần nữa bỏ xung lỗ hồng của mình.

“Tướng quân, tính nhẫn nại thật tốt! Không sợ đêm dài lắm mộng!” Triệu Tử Minh lại hạ cờ, sát khí lập tức hiện.

“Có thể không động đao, tốt nhất là không động đao. Tiến lên, không biết có thể giữ được không!” Lý Húc thở dài, lại lần nữa nghiên cứu phòng tuyến của mình.

Lời hai người nói không có chút quan hệ nào với bàn cờ. Lại một câu của người, ta một câu, lời nhai không ngớt. Mỗi câu nói chấm dứt, liền có một quân cờ hạ xuống, từng bước sống còn.

Tình hình bên ngoài cũng giống như ván cờ này, từ sau khi Xi Dương quân rời khỏi Bắc Lăng, một số hào môn và quan lại tự cảm thấy ủy khuất liền rục rịch. Dựa vào con đường mà triều đình muốn rút lui đối Lý Húc, hiển nhiên không thể thực hiện được rồi, người này vừa đến Bắc Lăng, tai họa trên mặt đất liền biến mất hầu như không còn, chỉ bằng điểm này mà thôi., Phỏng chừng triều đình sẽ không nở động vào vị năng viên này, cho nên mọi người đành phải đi tìm đường tắt khác, một mặt phái người liên lạc với Vương Tu Bật, Ngụy Dao Nhi, hướng đối phương cung cấp quân tình mới nhất của Triều Dương quân. Mặt khác võ trang gia đình, nô bộc của mình, ý đồ vào thời khắc máu chót, sai người giả trang thổ phỉ ở sau lưng cho một đòn trí mạng của Lý Húc.

“Đề cập!” Triệu Tử Minh hạ cờ vây chết mấy tên cờ đen, lựa chọn bàn cờ. Thế cục càng rõ ràng, bạch tử đã hoàn toàn

chiếm ưu thế, hắc tử nếu không có kỳ chiêu ứng phó khẳng định đại bại.

“Tử Minh xuống tay thật ác!” Lý Húc cười khen đối phương một câu, sau đó dùng tử lực bổ sung vào lỗ hổng mình vừa mới bị đánh gãy, lại lần nữa co rút phòng tuyến.

Gần đây hành sự của hắn cũng nhẹ nhàng như gió cò, phảng phất một mực chờ đợi, nhưng không hề để người ta biết được rốt cuộc hắn đang chờ cái gì? Đầu tiên là toàn bộ quay vòng phong tỏa Ngũ Hồi Lĩnh, khiến bên ngoài không thu được bất cứ tin tức cụ thể nào về tình hình chiến đấu bên ngoài, sau đó lặng lẽ phái người về phía bắc đưa phong thư.

Hạ cuối hạ, lịch sơn phi đao nhi nhận lời mời mang hai mươi vạn lâu la xuôi nam, vốn tưởng rằng có thể đánh tan Xi Dương quân trở tay không kịp. Ai ngờ ở bờ sông ao cạn bị đại tướng quân Tả ngự vệ đại tướng quân Tiết Thế Hùng đánh nửa độ, nhân mã tổn thất quá nửa. Những tàn binh bại tướng đều chạy trốn tới Hà Đông, ngay cả sào huyệt của Hoài Nhung cũng bị Tiết Thế Hùng nhất cử công phá.

“Chẳng lẽ ngươi còn có một Tiết đại tướng quân khác hỗ trợ hay sao? Hắn muốn một năm lợi ích của quận Thiên ngươi!” Triệu Tử Minh không hiểu được dự định của Lý Húc, vừa đặt câu hỏi vừa truy hỏi.

“Đều là binh mã triều đình, lương thảo rơi vào tay hắn, chung quy vẫn tốt hơn rơi vào tay sơn tặc. Huống hồ với thực lực trước mắt của chúng ta, một mình không ứng phó được với Hồ Bí thiết kỵ của La Nghệ tướng quân! Vương Tu Tán chỗ đó, ngươi muốn an bài hắn thế nào cho không?” Lý Húc dẫn dắt sự chú ý của Triệu Tử Minh, sau đó thừa dịp đối phương đang suy nghĩ, ở góc phải bổ sung một hạt cờ đen.

“Hắn không nỡ bỏ chút thực lực dưới trướng, chỉ chịu nhận chiêu an, lại không chịu để cho chúng ta đánh tan đội ngũ. Trương úy đề nghị chúng ta bỏ đối thêm vài ngày, chờ đến cuối thu, trên núi có thể gặt được đồ bị hắn gặt sạch, hắn nên tỉnh táo rồi!” Triệu Tử Minh hoàn toàn không chú ý tới Lý Húc đã thay đổi chiêu, trầm ngâm một lát, thấp giọng trả lời.

Trên thực tế, từ tháng sáu tới tới đây, Vương Tu nhõm chỉ giao thủ với quan quân một lần. Sau khi phát hiện thực lực của mình không bằng người, vị vương phủ đầy trời khắp cả bờ sông phía bắc liền buông bỏ ngũ hồi lĩnh, kêu Ngưu Sơn cùng Đại Mậu Sơn và tất cả phòng tuyến bên ngoài, đem đội ngũ co đầu rút vào trong ngoài tường thành, dựa vào một đoạn tử thủ của thành trì cổ xưa trong Phi Hồ quan cùng Thái Hành sơn. Điền Dương quân không hứng thú công kích rắn chắc., Vừa ở trong núi luyện binh, vừa sai tử sĩ đi chiêu hàng. Vương tu sĩ không còn sức tái chiến, cũng không muốn dễ dàng đầu hàng, liền đem chiêu an sự kéo dài đến bây giờ. Mục tiêu của Lý Húc vốn cũng không phải là hấn, cho nên đối phương không chiến, không hàng, không đi, tử khí trầm trầm kéo dài thời gian.

Trong núi gió mát hiu hiu, thổi tới mức người ta sáng khoái tinh thần. Nếu như không có đao quang kiếm ảnh xa xa, nơi đây quả thực có thể dùng hình ảnh để hình dung. Người trong bức họa trầm tư, rơi xuống. Nghe tiếng gió từng, nghĩ tới tâm sự, tự thấy vui vẻ.

đốc úy Chu Đại Ngưu hứng thú bồng bồng chạy lên sườn núi, nhìn thấy chủ tướng đang nói chuyện với trưởng sử, do dự một chút, nhẹ nhàng chậm lại bước chân.

“Đại Ngưu, có chuyện gì không?” Lý Húc lại bổ sung thêm một tay vào chỗ Lạc Tử lần trước, sau đó ngẩng đầu, hòa nhã hỏi thăm.

“Thượng Cốc quận thủ vương nhân kính cùng Bác Lăng thái tử chủ động cấp quân bài cho triều đình, thỉnh cầu quy hương dưỡng lão. Hai người bọn họ đã đóng cửa tạ khách, cũng đưa một lượng lớn hiếu kính đến phủ đệ của ngươi! Đây là thư Lữ đốc úy đưa cho ngươi, hấn hỏi tướng quân tiếp theo tính toán thế nào!” Chu Đại Ngưu từ trong ngực lấy ra một phong thư hỏa sơn phong, hai tay giơ tới trước mặt Lý Húc.

“A!” Triệu Tử Minh lắp bắp kinh hãi, vốn đã chuẩn bị sẵn một hạt cơ bản không có chỗ nào để rơi, cố gắng ổn định tâm thần, đi từng bước trong khu trung tâm.

Lý Húc đứng lên, tiếp nhận thư từ tay Đại Ngưu, sự tình phát triển vượt quá dự liệu của hắn, nhưng cục diện lập tức trở nên cực kỳ sáng sủa.” Người đi mời Thôi tướng quân tới, nói ta có chuyện muốn tìm hấn thương lượng!” Hắn cười ra lệnh, trong giây lát, cả người tràn ngập một luồng hào khí.

“Tướng quân không cần chuẩn bị gì sao?” Chu Đại Ngưu vui vẻ trong lòng, sau đó thấp giọng đề nghị.

“Thôi tướng quân vẫn là người thông minh!” Lý Húc lắc đầu, tiện tay xé mở bức thư.

Hai người thủ vệ Thượng Cốc quận Nhân Kính cùng Bác Lăng thái quân Minh là nhân vật thủ lĩnh trong số người phản đối. Hai người bọn họ đột nhiên nửa đường rút lui, tương đương với sáu quận cường giả đã không đánh mà hàng! Thôi Tiềm vẫn là người biết rõ thời thế của đôi phương, hấn mấy ngày nay cũng không gây bất cứ chuyện gì bất lợi đối với Triều Dương quân, về sau Húc Tử có nắm chắc đôi phương sẽ càng không làm.

Rốt cuộc Triệu Tử Minh cũng ngồi không yên, hấn không biết vì sao sự tình lại đột nhiên phát triển đến mức độ này. Trước mắt, Dương quân tuy đã khống chế đại cục nhưng vẫn còn chưa đem đối thủ dồn vào góc chết. Trong mưu đồ của hấn, hấn là còn có một cuộc phản loạn trong phạm vi khống chế, một trận có thể mang đến thanh tẩy yên tĩnh cho sáu quận mấy năm. Nhưng trước mắt hình như không cần dùng tới, địch nhân đột nhiên thua thành, toàn bộ sát chiêu hấn bố trí ra đều thành một cây cờ phề.

Hắn tiến tới, cùng Lý Húc đọc một đạo mật báo mà Lữ Khâm đưa tới. Đốc úy Lữ Khâm là gián điệp trước lần xuất chinh này, Húc Tử tận lực lưu lại Bác Lăng. Hắn dẫn theo năm ngàn tinh binh ẩn nấp giữa Hằng Lăng và quận Bác Lăng, trong một bảo trại đã sớm bỏ hoang, chỉ cần nửa ngày là có thể quay về Bác Lăng.

“Đường công Lý Uyên, Bình Thành quận Công Khâu cùng Công Khâu, Cự Lộc quận Công Khôi, Hoàng Môn Thị Lang Bùi rơm, liên danh biểu tướng quân xua đuổi tặc bảo cảnh...” Chỉ nhìn câu đầu tiên, nghi hoặc trong lòng Triệu Tử Minh đã

được cởi bỏ hơn phân nửa. Đường Công Lý Uyên thế mà đột nhiên ra tay giúp đỡ, làm xáo trộn kế hoạch ban đầu của hắn cùng đám người Húc Tử, đồng thời cũng làm rất nhiều khó khăn được giải quyết dễ dàng.

Hơn nửa con đường phía đông, non nửa con sông phía bắc, vô số văn thần võ tướng có liên quan lợi ích với Lý gia. Những người này thêm vào biểu hiện ra sức mạnh, vượt xa năng lực thừa nhận của đối thủ. Nếu như đứng ở góc độ đối thủ của Lý Húc, chỉ sợ còn phải nhờ Tiết Thế Hùng, Trương Tu Đà và Hồ Bí đại tướng quân La Nghê.

Gia tộc của những kẻ mưu đồ bất chính đã kéo dài hơn trăm năm, dựa vào kinh nghiệm sinh tồn của mấy thế hệ người lưu lại, bọn họ biết khi mình đối mặt với đối thủ cường đại như thế, nên lựa chọn như thế nào.

“Chỉ có như vậy, ai!” Triệu Tử Minh thở dài một tiếng, phi thường tiếc nuối cúi đầu xuống. Vội vã thoáng nhìn, hắn bỗng phát hiện đường lui trên bàn cờ của mình không biết khi nào lại có thêm hai viên cờ đen, xoay chuyển toàn bộ cục diện.

“Lý tướng quân lại giờ trò lừa bịp!” Triệu Tử Minh lớn tiếng kháng nghị nói.

“Có ai cho phép ta không thể lừa gạt không?” Húc Tử nhẹ nhàng giơ lá thư trong tay lên, nhìn qua vẫn như cũ không hề có tâm cơ.

Chương thứ nhất lời đình (lục)

Minh Uy tướng quân họ Thôi đang dẫn binh dưới đáy cốc cùng mấy giáo úy, nghe thấy chủ tướng gọi vội vàng chạy lên núi. “Tướng quân gọi ta có chuyện gì, chẳng lẽ tình hình chiến đấu phía trước có thay đổi sao?” Xa xa, hẩn nhiệt tình chào hỏi Lý Húc. Đột nhiên phát hiện Chu Đại Ngưu vẫn không nhanh không chậm bám theo bên cạnh mình, ngăn người, cưỡi thanh đao ngang hông xuống, quay người lại giao vào tay đối phương.

“Lui thì không cần để ý mấy cái lễ hư này!” Lý Húc lắc đầu, cười khô phân phó.

“Trước mặt đại tướng quân, Thôi mỗ vẫn nên chú ý chút ít quy củ thì hơn!” Thôi Tiềm mỉm cười khổ một cái, chậm rãi đến gần.” Huống hồ lấy thân thủ của tướng quân, đao mang hay không, không có gì khác biệt cả!”

Chu Đại Ngưu hừ một tiếng, coi như đáp lại Thôi Tiềm. Nhận ơn người khác nhưng lại báo đáp ác, loại người này gã coi thường nhất, cho nên cũng không muốn lưu lại chút tình cảm gì cho đối phương.

“Nhị vị tướng quân có việc, ty chức xin cáo lui trước!” Triệu Tử Minh chấp tay với Lý Húc, xoay người rời đi. Hẩn không muốn chứng kiến những chuyện sắp xảy ra, mặc dù lúc quân Dục Dương vào núi, tất cả kết cục hẩn đều biết rõ trong lòng., Minh Uy tướng quân Thôi Tiềm là một thượng cấp không tệ, là người khiêm tốn, lòng dạ rộng rãi, xử lý sự tình ngay ngắn rõ ràng. Nhưng người này không nên sinh ra tại Bắc Lăng Thôi gia, vì lợi ích của gia tộc, hẩn không có bất cứ lựa chọn nào đứng ở phía đối lập với đại tướng quân.

“Chúng ta ở ngay sườn núi! Đại tướng quân có việc có thể triệu hoán bất cứ lúc nào!” Thấy Triệu Tử Minh rời khỏi, Chu Đại Ngưu cũng biết điều dừng bước. Trong tay nó nắm chặt thanh đao Thôi Tiềm, nó dẫn theo hơn năm mươi thị vệ lặng lẽ tạo thành nửa vòng tròn trên sườn núi. Nếu như có người muốn tới gần Lý Húc, đầu tiên phải qua cửa ải này của nó.

Bầu không khí trong phút chốc trở nên lúng túng, tuy trên mặt mỗi người đều mang theo nụ cười, nhưng gió núi đột nhiên lạnh thấu xương, mơ hồ mang theo chút tanh hôi đất. Xa xa giao giới giữa trời và đất, có vài đám mây màu đen sậm đang hướng giữa không trung phun trào.

“Chắc là phía sau có biển!” Nhìn biểu hiện của mọi người, Thôi Tiềm Nặc thờ dài, sâu thăm hỏi.

“Thượng cốc cùng nhị quận Bác Lăng Thái Thủ đều cáo lão hồi hương!” Lý Húc do dự một chút rồi trả lời chi tiết. Chuyện đã đến nước này, chính hắn cũng không muốn nhìn thấy. Nhưng hắn lại không thể không đi đôi mắt, bởi vì vô số người sống chết.

Ánh mắt kinh ngạc của Thôi Tiềm lóe lên rồi biến mất, gần như xuất phát từ bản năng, gã đưa tay về phía eo. Nhưng trong nháy mắt kế tiếp, gã liền đình chỉ giấy dựa vô vị.” Như thế, Thôi Tiềm cũng nên chúc mừng đại nhân rồi!” Nụ cười trên mặt Thôi Tiềm Vô Thiềm rất khổ, đồng thời, lại mơ hồ mang theo một loại khó nói nhẹ nhõm.

” Bác Lăng Thôi gia không tham dự trong đó.” Lý Húc giờ lá thư trong tay lên, trong lòng cũng không có cảm giác vui sướng vì thắng lợi gì.” Ngược lại, trước khi hai vị thái thú cáo già, bọn họ đã phái người đến nhà ta bày tỏ hết thấy đều chỉ có mình ta là thiên lôi sai đâu đánh đó.”

“Bọn họ luôn tùy theo thời cơ rất nhanh, nếu không cũng sẽ không kéo dài mấy trăm năm.” Thôi Tiềm dài ra một gương mặt anh tuấn, giờ tay nhắc chân đều mang theo một luồng khí tức trang sách nồng đậm. Nếu không phải dưới cổ một vết sẹo vừa mới khép lại phá hủy nụ cười hài hòa, người này cho người ta cảm giác giống một võ tướng Hồng Nho đã học no, mà không phải một võ tướng có thể chinh chiến theo thói quen.

Đưa tay vén lên chiến váy hộ chân, hắn ngồi xuống trên tảng đá lúc trước mà Triệu Tử Minh đã ngồi. Trên mặt không có nửa phần âm mưu bại lộ khủng hoảng, chỉ có vô cùng cô đơn.

“Mấy trăm năm trôi qua, đích xác là có đạo lý kéo dài mấy trăm năm!” Lý Húc và Thôi thờ dài, chậm rãi ngồi đối diện với cờ của mình. Trong thư mà Lữ Khâm đưa tới, Bác Lăng Thôi gia chẳng những tỏ vẻ trung thành với Lý Húc, mà còn chủ động vạch rõ giới hạn với Thôi.

” Bác Lăng Thôi gia giải thích thế nào cùng ta liên quan, bất hiểu nghịch tử, hay là lỗ mãng phu. Được rồi, việc này đích thật là ta nhất thời hồ đồ, không liên quan gì đến Bác Lăng Thôi gia!” Thôi Tiềm từ trên bàn cờ nhặt lên một hạt cơ bản, nhẹ nhàng ném vào trong hộp gỗ bên người. Hôm nay, hắn đã thành gia tộc bị vứt bỏ. Lý Húc xử trí hắn thế nào cũng không quan hệ đến Thôi gia, sẽ không làm quan hệ giữa hai bên chuyển biến xấu, cũng sẽ không ảnh hưởng đến sự hợp tác của song phương sau này.

“Ta tình nguyện tin tưởng vào kẻ sách này hoàn toàn xuất phát từ Thôi gia, lười thế là không thể không làm!” Lý Húc cúi đầu, lấy từng hạt cờ đen trên bàn cờ bỏ vào trong hộp cờ “Không phải là loại người có dã tâm”, trong lòng ta rất rõ ràng!” Hắn cười khô, trong lòng tiếc nuối như suối trào.

“Ai bảo ta vừa vặn có thể thay thế vị trí của ngươi!” Thôi Tiềm du duỗi cái lưng dài, ngửa mặt lên trời thờ dài.” Đuổi ngươi xong, Kính Dương quân liền nắm trong tay ta, bất kể bên ngoài có bao nhiêu thế đạo loạn lạc, mấy nhà chúng ta đều được bảo vệ bình an!”

“May quá, ngươi không có ý định để cho ta chết trận!”

“Nếu như cần thiết, ta sẽ không nương tay. Ngươi còn nhớ rõ ngày đó ngang nhiên khoác lác không? Đây là loạn thế, hoặc là giết người, hoặc là bị giết.” Thôi Tập Minh cúi đầu, trợ giúp Lý Húc đem bàn cờ thu thập sạch sẽ.

Năm đó Trương Kim bất quá chỉ là một kẻ nhát gan sợ phiền phức, bị quan lại tận lực bắt nạt, cuối cùng lại trở thành một tên cường đạo giết người không chớp mắt. Hắn sợ dĩ giận cá chém thớt với Tôn Cửu, không phải bởi vì giữa hai bên có thâm cừ đại hận gì đó với nhau., Mà là vì Tôn Cửu cũng có năng lực giết chết hắn, lửa cháy hòa cùng với năng lực của bộ hạ. Quyết định trước khi động thủ với Tôn Cửu, sâu trong nội

tâm của gã chưa hẳn không có giây dựa, nhưng sau khi giây dựa, vẫn là lựa chọn vô tình nhất.

Trời đất là lò, người bên trong bị luyện thành hình dáng gì thì có lẽ chính bọn họ căn bản không cách nào nắm chắc được.

“Đáng tiếc, Trương Quý ta không nên đáp ứng hắn ở lại trong quân!”

“Hắn đối với sự hiểu biết của thế nhân còn lưu lại trước khi xuất quan, đương nhiên sẽ không còn đường sống!” Thôi Tiềm lực giây dựa vô cùng tỉnh táo.” Trái lại, tính tình của người nhất định phải thay đổi. Người đã thỏa mãn nguyện vọng của Trương Quý, lại không biết tương lai sẽ rước lấy bao nhiêu phiền toái cho mình. Nếu Trương Kim tự xưng ngày sau góc đầu trở lại...”

“Vậy ta sẽ đánh bại hắn một lần nữa, sau đó lại bắt lấy hắn giết chết!” Lý Húc từ trong hộp cờ thu thập xong lại lấy ra hai viên cờ đen, lần lượt đặt lên bàn cờ. Quy củ vậy, người cầm cờ trắng đi trước, nhưng hắn không muốn tuân theo.” Trương Quý là huynh đệ của chúng ta nói., Hắn dùng tính mạng của mình để đổi lấy tính mạng người nhà, ta không thể không đáp ứng. Nhưng Trương Kim sẽ không có cơ hội thứ hai. Nếu hắn từ bỏ ý định, tìm một chỗ không có ai an ủi ta, ta cũng sẽ không đuổi giết. Nếu hắn có bản lĩnh góc đầu trở lại, ta sẽ không giữ hắn lại được thứ gì.”

Thôi Tiềm lại ngậy người, cách một ván cờ, y vẫn cảm thấy trên người đối phương phát ra sự tự tin mãnh liệt.” Người không phải năm đó Trọng Kiên! Ta thật ngu xuẩn!” Y vỗ chính mình một cái, sau đó nhặt hai viên cờ trắng lên đặt trên bàn cờ, giằng co với quân cờ đen.

“Ăn nhiều thiệt thòi như vậy! Phải học được vài thứ chứ!” Lý Húc cười đáp lại, sa cơ như gió.

“Đúng vậy, xưa nay người học rất nhanh!” Thôi Tập Nhận thấp giọng khen ngợi, chấp bạch chống đỡ, thế sự như bàn cờ, chỉ tiếc là không thể khôi phục lại bàn cờ. Nếu như có thể học lại lần nữa, y cho rằng mình sẽ không thua thảm như hôm nay.

“Người cũng nói, đây là loạn thế. Ta không muốn chết trong hồ đồ, cho nên không thể không học chút cố gắng!” Lý Húc nhếch nhếch miệng, cho đối phương một cái đáp án dở khóc dở cười. Sau khi trải qua nhiều sóng gió như vậy, nếu tâm tư vẫn đơn thuần như năm xưa, hắn đã chết không biết bao nhiêu lần. Nhưng hắn vẫn còn sống, hơn nữa quan càng làm càng lớn.

Có một số thủ đoạn, không phải là hắn không biết mà là hắn không muốn dùng, khinh thường dùng. Nhưng nếu như nguy hiểm lan đến thứ hắn bảo vệ, hắn sẽ không chút keo kiệt sử dụng tất cả sát chiêu.

Mấy miếng quân cờ đen nhanh chóng hạ xuống, từ góc bụng đánh thẳng vào bụng, bộ dạng hùng hổ dọa người. Thôi Tiềm mệt mỏi chống đỡ, sơ hở chông chát. Sau khi miễn cưỡng ứng phó mấy quân tử, nàng không cam lòng truy hỏi: “Người phát giác từ khi nào?”

“Từ khi người nói muốn rời khỏi Hùng Võ doanh, đến thời khắc chúng ta làm việc!” Lý Húc lại đẩy mạnh chiến tuyến về phía trước, không hề giấu giếm: “Thế lực của Vũ Văn gia đối đãi với người không tệ. Hơn nữa tuy tạm thời chịu một chút đả kích nhưng vẫn mạnh hơn một đại tướng quân không có căn cơ. Lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, nếu Thôi gia các người đã chọn người để phụ thuộc thì sẽ không vứt bỏ Vũ Văn gia mà lấy của ta!”

“Vậy người còn bảo vệ ta làm tướng quân, để ta làm cánh tay của người?” Thôi Tiềm đâm mạnh vào kỳ hiệu, mở to mắt truy vấn. Hắn phát hiện mình sai nhiều lắm, nếu như sự thật đúng như Lý Húc nói, cho dù có cơ hội thứ hai, hắn vẫn như cũ thua sạch sẽ. Giống như bàn cờ trước mắt này.

Ba năm trước, Lý Húc đối với nhân tình thế đời không hề hay biết, hắn đoán tâm tư đối phương đã như xem lửa. Mà hôm nay, Lý Húc đối với hắn thấy rất rõ ràng, hắn lại căn bản không biết trong tay đối phương nắm bao nhiêu hậu chiêu.

Gặp phải đối thủ như vậy, không thua mới là lạ!

“Trước khi đại quân vào núi, người làm không tốt lắm sao? Giúp ta giải quyết rất nhiều vấn đề, cũng không thiếu ý kiến hay! Huống hồ Thôi gia người ở Bắc Lăng ảnh hưởng rất lớn, chỉ cần Thôi gia người chịu nghe mệnh lệnh của ta, cho dù là lá mặt lá trái, những người khác cũng không thể không theo. Nhiều điều kiện có lợi như vậy, tại sao ta lại không dùng?” Lý Húc cười cười, lộ ra hàm răng trắng nõn.

“Không được, Thôi mỗ thua tâm phục khẩu phục!” Thôi Tiềm Tướng đẩy kỳ về phía trước, cười lớn đứng dậy: “Nại cho người, ta tuyệt đối không oan. Phong cảnh nơi đây thật tốt, khó khăn lắm mới chôn xương được!”

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn sắc trời đã bắt đầu tối. Gió nổi mây phun, một trận mưa lớn sắp tới. Nhưng nguyên Vũ qua đi, người này thế gian sẽ bị xông lên hơi sạch sẽ.

“Ta không nghĩ ra lý do để giết người!” Húc Tử thở dài, đứng lên, sóng vai đứng bên cạnh Thôi Tiềm Thân. Chẳng lẽ hết thảy mọi chuyện đều phải dùng giết chóc để giải quyết sao? Hắn nhớ tới Tôn Cửu, nhớ tới danh xưng Trương Kim, còn có chiến kỳ chữ “Tù” trong đám người góc đầu lên cao kia.

“Nếu là ta, ta tuyệt đối sẽ không lưu tình cho người.” Thôi Tiềm kinh ngạc quay đầu lại, lần nữa dò xét Húc Tử, trong mắt lại hiện lên một tia chân tình hiếm thấy. “Người báo ta đánh không lại tay sơn tặc là được! Mấy trăm năm qua, rất nhiều hào kiệt đều làm như vậy.” Hắn miễn cưỡng bảo trì nụ cười, cũng thay đổi phương đưa ra ý kiến cuối cùng.

“Chỉ vì vị trí của người vừa vặn có thể uy hiếp đến ta, phải không?” Lý Húc nhìn thẳng vào mắt đối phương, ánh mắt vẫn trong trẻo như trước. Giết chóc là cách giải quyết của người khác., Không phải hắn.” Thượng Cốc quận khiếm một quận trưởng. Văn quan tay không binh quyền không có uy hiếp gì đối với ta. Lấy chức vị của người bây giờ cùng thế lực Bắc Lăng Thôi gia, tiêu chút tiền kiếm chút, chuyển đến vị trí này cũng không khó. Huynh đệ chúng ta năm đó không còn nhiều lắm, ta không hy vọng bất cứ kẻ nào chết trên tay huynh đệ của mình!”

Dứt lời, hấn vút lại Thôi Tiềm trợn mắt há hốc mồm, xoay người sải bước đi xuống sườn núi.

Chương thứ nhất lời đình (7)

Đại nghiệp mười hai năm, tháng bảy, Xi, đế thay đổi quân nhu Dương Quốc làm quân Bác Lăng, tặng đại tổng quản đại tổng nghĩa Lý Húc Kim Quang Lộc đại phu danh hiệu, lệnh nó còn kiêm nhiệm đại hội sáu quận an ủi, thừa kế huyện Văn Vũ quan của quận bổ nhiệm. Đồng thời, Lại bộ phê chuẩn chức vụ Lý Húc cử tiến cử Thôi Tiềm cùng quận Trừu Đức cùng quận Bác Lăng và quận thủ quận Bác Lăng tấu chương.

Không có người bại danh liệt, cũng không có người táng gia bại sản, trước đó giương cung bạt kiếm đối địch song phương đều có chỗ lợi, bắt tay trò chuyện vui vẻ. Vô số khán giả chờ khán giả miệng ngốc, về phần đương sự, thì ba lần im miệng, tư vị trong đó không cho người ngoài nói.

“Họ Lý vận khí tốt, thế mà ngay cả lão ầu Đường Công cũng nhảy ra giúp hần!” Có người đứng xem không cam lòng nói thầm, biểu tình trên mặt nhìn không ra là kiêng kị hay ghen tỵ. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu như họ Lý thật sự là khối bùn nhão không nâng được tường, Đường Công xưa nay cần thận sẽ tại chỗ máu chốt này ra tay tương trợ sao?

Đối với vô số tiền bối quan tâm thời cuộc, Lý Uyên đột nhiên ra tay tuyệt đối không chỉ là giúp cháu mình một chuyện đơn giản như vậy. Hơn phân nửa Hà Đông, non nửa Hà Bắc, ba vị đại tướng cầm trọng binh trong tay., Hơn mười quan lớn từ tứ phẩm trở lên, một thế lực địa phương hết sức quan trọng đã mơ hồ thành hình. Bất luận kẻ nào muốn đưa tay vào trong đó, đều không thể không suy tính hậu quả, đặc biệt là thời điểm triều đình suy yếu, binh lính tứ dã liên miên.

Người thông minh bắt đầu lạng lẽ thay đổi lập trường của mình, không đợi Xi Dương quân chiến thắng trở về, bốn quận trưởng đại nhân vẫn dựa vào vị trí trên đó suất lĩnh quan lại dưới trướng vào Sơn Lao quân, đồng thời trợ giúp Lý Húc ủng hộ sĩ khí, cũng chủ động hướng đại nhân an ủi nhân tài. Thì ra các nơi bị các quận từ chối trong nháy mắt liền biến thành hương thơm trong nháy mắt., Từ quận thừa, đốc úy đến Tào

chủ bạc béo, chỉ cần Lý Húc chịu tiến cử bọn họ đến nhậm chức, quận thủ đại nhân sẽ thu nhận toàn bộ.

Tạ ơn ý tốt của mấy vị đồng僚, Lý Húc lấy ra một danh sách đã sớm được chuẩn bị sẵn. Võ chức trên chỗ này không thể không đổi, ngoại trừ quận trưởng Kỳ Quách Huy còn có chút bản sự, những quận trưởng năm quận khác đều không thể không đổi., Huyện úy đều là những kẻ chủ tớ thấy giặc cỏ tự chạy trước, trông cậy vào loại người này khẳng định không giữ được cảnh giới. Hùng Vũ doanh vừa vặn có một số người đã bị trọng thương, không thích hợp tiếp tục lưu lại quân số, có thể an trí ở những nơi có thể bảo vệ trị an cũng coi như là kết cục tốt. Về phần Bắc Lăng và Thượng cốc quận hai quận thượng cốc cũng có thể xem là kết cục tốt., Nếu như ngay cả quận thủ cũng thay đổi, dứt khoát từ đầu đến cuối thay đổi sang triệt để, ngoại trừ lưu lại một ít quan thanh cùng bản lãnh còn miễn cưỡng sống qua được, chức vị khác đều do lần trước thi đỗ đứng đầu gia tộc bổ sung. Những sĩ tử cùng các lão binh sĩ Dư gia lấy được chức quan mặc dù kinh nghiệm trị chính không đủ., Một đám lại nhiệt tình dâng cao. Truyền ruộng, khai hoang, thu thuế, an dân, phàm là mệnh lệnh từ phủ Đại tổng quản truyền xuống, đều chấp hành rất tỉ mỉ cẩn thận.

Một phen điều chỉnh như thế rốt cuộc sáu quận cũng có chút bộ dáng rực rỡ hẳn lên. Không chỉ lệnh chính thông suốt, mà con em nhà quyền quý xưa nay ỷ vào thế lực gia tộc muốn làm gì thì làm, muốn làm gì cũng phải thu liễm lại đôi chút., Để tránh những quan lại mới nhậm chức đem lửa đốt lên đầu bọn họ, cao hứng nhất tự nhiên là những người xuất thân học trò hàn môn kia, mặc dù chức quan Lý Húc phái theo mục tiêu lý tưởng trong đó đi quá xa, nhưng dù sao đã có cơ hội triển khai tài hoa, không giống như trước kia đen như mực nhìn không thấy một chút sáng sủa là hay.

Bị chấn động không chỉ có thế gia đại tộc, sự tình phát sinh ngoài núi thông qua miệng người hữu tâm lặng lẽ truyền vào trong núi, Vương Tu Bạt lưng thụ địch cũng không ngồi yên được nữa. Hắn không có lực ngăn cản hai hướng từ Hà Bắc cùng Hà Đông tiến công, tuy trước mắt hai chi quan quân này đều dùng phong tỏa thành chiến thuật chủ yếu. Nhưng tiếp tục

hao tổn, không đến hai tháng nữa..., Chỉ đói cũng khiến mọi người chết đói. Hành vi của Lý Húc ở sáu quận Hà Bắc khiến hắn nhìn thấy một tia hy vọng, hoặc có thể nói, trong lòng hắn tuyệt vọng đột nhiên mở ra một lỗ hổng.

“Các người nói xem, nếu bây giờ chúng ta lại đi đầu nhập vào Lý tướng quân, hắn có thể cho chúng ta một cái kết thúc tốt hay không?” Cầm bát rau dại thừa thớt gần như có thể chiếu ra bóng người, râu Vương Khuyết vừa uống, vừa tò mò hỏi. Trong núi đói bụng gần nửa năm, trên mặt hắn đã không còn chút da thịt nào, tính khí nóng nảy cũng bị cháo rau làm cho hoàn toàn “Chữa trị hết”, Nói đến hữu khí vô lực, hoàn toàn không còn vẻ hào hùng coi thường thiên hạ như lúc đầu, “Các người nói, hắn có thể thực hiện lời hứa lúc trước, làm nốt một chức quan cho chúng ta hay không, đem chúng ta lừa ra khỏi núi, lập tức chém đầu thị chúng! “!”

“Lý tướng quân này không phải loại người đó đâu. Lão nói trước khi thu hoạch vụ thu không tiếp tục tấn công nữa, không phải thật sự không tiếp tục công kích sao?” Vương Tu Cương ngồi đối diện với bộ dạng của Nhị đương gia Vương Quân, luận bối phận của ông ta là cháu ruột của bốn gia. Trước khi ở nhà bị các quan lại tham lam vợ vét sạch sẽ, từng theo sau võ sư học tập đao pháp hai năm, là đệ nhất dũng tướng của “Đại Yến quốc”, Nói chuyện cũng tương đối có sức nặng, “Huống hồ, ngay cả những người có ý đồ làm phản hắn một người cũng không giết, cần gì phải làm khó chúng ta? Chỉ là hắn làm như vậy là nhân nghĩa, lại không khỏi mất uy...”

“Chuyện này cũng là nói thật, thúc thúc bốn gia của ta hình như vẫn còn làm quan ở quận Thiên Miêu. Nghe người đi ra ngoài hỏi thăm tin tức nói, Lý đại nhân còn từ triều đình lấy danh hiệu của Định Viễn tướng quân cho hắn., Chính Ngũ phẩm hàng thật giá thật đây!” Tam đương gia Quách Phương vừa nói “Hút cháo, hít sâu”, vừa hàm hồ đáp lại. Kể từ lúc thu hoạch vụ thu chính là lúc bắt đầu, phong tỏa ngoài núi thoáng buông lỏng một chút. Bọn họ muốn lao ra lần nữa gây họa, nhưng tin tức bên ngoài ít nhiều còn có thể thám thính được chút ít.

Những thế gia đại tộc âm thầm đối nghịch với Lý tướng quân đều đã chủ động thua thiệt, quan viên trong nha môn cũng thay đổi dây cung. Khác với bất kỳ lần tranh đấu minh tranh ám đấu nào trong quá khứ, người thất bại không bị trảm thảo trừ căn, mà sau khi bị khiển trách liền bỏ qua chuyện cũ. Ví dụ tốt nhất chính là thúc thúc Quách Phương Quách Huy., Người này y vào mấy ngàn quân binh cùng hào môn địa phương ủng hộ, lúc trước căn bản không để Lý tướng quân vào trong mắt. Nhưng sau khi nhận rõ tình thế, chủ động thua thành, Lý tướng quân cũng không làm khó hắn, ngược lại lấy giúp hắn chính ngũ phẩm tán quan lúc trước nằm mơ cũng không được.

“Thúc thúc của ta, thúc thúc của ta phái người truyền tin nói. Chuyện trong quá khứ qua đi. Lý tướng quân là hán tử có trách nhiệm, chúng ta nên sớm nghĩ cách!” Thở hổn hển một hơi, ông tiếp tục bổ sung.” Thúc thúc ta còn nói, sớm một ngày xuống núi, sớm một ngày an ổn. Đời này ông ấy gặp vô số quan lớn, không ai giống như...”

“Đừng nói nữa, chim thúc thúc của ngươi!” Tứ đương gia Lý Phúc bị Tam đương gia Quách Phương “Hút rút” làm cho mắt nổ đom đóm, ném cái bát sứ mẻ xuống bàn, tức giận hừ hừ mắng: “Thúc thúc kia của ngươi ời!, Bản thúc thúc nhà ngươi tính cái gì! Lúc trước nếu không phải hắn đáp ứng đâm sau lưng họ Lý giải vây cho chúng ta. Chúng ta bị người ta vây quanh ăn cỏ dại sống qua ngày sao? Sớm nghe ta tránh đến Hà Đông, cũng không đến mức như hôm nay muốn đầu hàng cũng sợ người khác không chịu đáp ứng!”

“Lão Tứ, đừng lật sách cũ!” Nghe Lý Phúc Việt nói càng xa đề vạ dẫm, Vương Tu Di tranh thủ thời gian mở miệng quát bảo ngưng lại.” Sự tình quá khứ đã qua, việc cấp bách trước mắt phải thương lượng làm như thế nào để sống sót. Một chút lương thực cuối cùng cũng đều trong bát rồi, nếu còn không có chủ trương, không cần quan quân lên núi, người mình phải vì miệng ăn mà đánh nhau!”

Hắn nói đến tình hình thực tế trong hạ trại. Từ khi binh mã Hà Đông phong tỏa hoàn toàn con đường lớn nhỏ thông tới Linh Khâu, một con đường tiếp tế cuối cùng trên núi cũng bị cắt đứt. Ban đầu một số đại nhân vật giúp đỡ, chút lương thảo căn

bản không đủ ăn, đầu tháng đã thấy đáy. Mọi người vốn trông cậy vào việc lợi dụng địa hình làm địch nhân trọng thương., Phản bại là thắng. Kết quả vô luận Hà Đông hay là binh mã Hà Bắc, thế mà đều chỉ phong tỏa không tiến công. Mạo hiểm mưa tên tấn công hàng rào của đối phương vốn không phải là điểm mạnh của đám lâu la, bởi vậy Vương Tu Bạt đành phải đem việc giải vây gác ở ngoài núi., Các đại nhân vật ngoài núi bắt tay giảng hòa với Lý tướng quân, những lời hứa trước kia khẳng định đều nuốt vào bụng. Bọn họ, sống chết của bọn sơn tặc mất đi giá trị lợi dụng sẽ không có người để ý, chỉ có thể tự mình nghĩ cách cứu mình.

“Nhưng Quách Huy kia, Quách Lăng lúc trước có ước hẹn với chúng ta. Bây giờ hắn về Lý tướng quân, để che giấu những chuyện xấu xa trước kia, khó tránh khỏi sẽ không nghĩ biện pháp giết người diệt khẩu!” Lý Phúc khẩu không che miệng., Đầu óc không phải đơn giản. Bên ngoài núi có chuyện gì mà các đại nhân vật có thể làm được, lúc đầu bọn họ định kế hại người khác, hiện tại người được Lý đại tướng quân ủng hộ cũng là bọn họ. Một bàn tay đen như lật mây che mưa, muốn bố trí một cái bẫy cho mọi người còn không đơn giản?

Nghe lời ấy, đỉnh đầu tất cả đều thở dài. Một bước sai, từng bước sai. Sớm biết hôm nay, lúc đầu khi Lý đại tướng quân đưa ra điều kiện chiêu an, mọi người nên lập tức bán bí mật của những đại nhân vật ngoài núi cho hắn. Bây giờ cơ hội đều bị người khác cướp sạch, mình dù có giày vò thế nào, cuối cùng cũng chỉ là hậu chiêu...

“Bằng không chúng ta đi đầu quân Lý gia Thái Nguyên đi. Thực lực bên kia của hắn, chỉ sợ so với Lý tướng quân còn lớn hơn một chút?” Vương Tu Thái Huyền lau vụn rau dại màu xanh bên khóe miệng, lấy khí tức thương lượng hỏi thăm.

“Chỉ sợ các huynh đệ dưới kia không muốn.” Quách Phương Tam đương gia hiển nhiên có khuynh hướng muốn xuống núi thua với Lý Húc, rất nhiều lý do đã sớm được bàn bạc kỹ càng trong lòng rồi.” Trong núi chúng ta, mấy vạn người này, nếu như đi xuống Hà Đông, chưa chắc có cơm ăn. Một khi trong đó có hai cái thủ đoạn, chúng ta sẽ ở dưới trướng Đường Công., Còn có thể bảo vệ chu toàn không? Nếu như ném Lý

tướng quân, thì lại không vậy. Lý tướng quân đáp ứng cho mọi người mượn hạt giống để chăm sóc, các huynh đệ năm đó cũng chỉ là khổ sở ha ha, lần nữa có hạt giống, chưa chắc nguyện ý cầm đao!”

“Nhưng như vậy trong tay chúng ta cũng không còn sức lực!” Bản lĩnh Vương Quân cao nhất, công lợi tâm cũng được coi trọng hơn so với những người khác.” Các huynh đệ ở lại nhiều hơn chút, quan chúng ta cũng an ổn. Nếu như các huynh đệ đều về nhà khai hoang rồi, chúng ta không phải cũng mặc cho người ta nắn bóp sao?”

“Ta ngược lại là tình nguyện quan càng nhỏ càng tốt, càng nhỏ, cho dù từ tiểu binh bắt đầu làm, điều này nói rõ người ta đã quên hết mọi chuyện lúc trước!” Lý Phúc lấy ngón tay đem đáy chén làm một đồng, liếm khắp nhà đều sạch sẽ.” Chúng ta vốn dĩ đã trông trọt, có ngày tốt lành sống qua, ai còn nguyện ý lo lắng đề phòng?”

“Nếu như chúng ta chỉ muốn về nhà trông trọt, Lý tướng quân chắc chắn sẽ không cho phép có người hạ độc thủ với chúng ta, ông ta có thể cho phép Thôi lão tam...”

“Làm đất, những kẻ làm quan kia còn dám tới tận nhà làm sao? Họ Lý có thể cam đoan thủ hạ của hắn đều là thanh quan? Ta thấy, không bằng đi dưới trướng Đường công, mình làm quan, không cần người khác đến quản!”

“Đi theo Lý tướng quân thăng quan cũng không chậm, ông ấy là đại tướng quân trẻ tuổi nhất của triều ta!”

“Đi theo Đường công có tiền đồ...” Chúng thủ lĩnh ồn ào, ai cũng không nắm chắc được chủ ý gì.

“Trước tiên thương lượng chuyện sống sót đã, sau này có làm quan hay không thì nói!” Vương Tu Cương thấy mọi người lại bắt đầu chạy việc, vội vàng kéo mạnh câu chuyện trở lại đường chính.” Đầu tiên chúng ta nói là đầu nhập vào Lý tướng quân sống sót khả năng lớn hơn, nhưng đầu nhập vào sự sống của Đường công thì nắm chắc hơn nhiều. Không thể kéo dài thêm được nữa, càng kéo dài thời gian càng tốt, phía trước càng không có đường trốn!”

“Lý tướng quân!” Quách Phương đáp lại đầu tiên: “Cả hai đều là cược, không bằng đánh cược có thể thấy được. Hắn có thể bỏ qua cho thúc thúc bản gia và Thôi lão tam của ta, không đến mức gây khó dễ cho chúng ta!”

“Nếu quả thật muốn xuống núi, ta, ta cũng phải lựa chọn Lý tướng quân! Tốt xấu gì hắn cũng là ai, chúng ta có gặp qua.” Lý Phúc cũng đồng ý với đề nghị của Quách Phương.

“Bàn về trước mắt, ta tán thành đầu nhập vào Lý tướng quân. Luận về lâu dài, chúng ta nên đầu nhập vào Đường công. Dù sao mấy đời quốc công người ta, thụ thụ đại căn thâm. Lý tướng quân tuy rằng tâm địa tốt, nhưng bất quá là lòng dạ phụ nữ, tương lai chưa chắc có thể thành đại sự!” Vương Quân dáng vẻ do dự liên tục, khó khăn đưa ra quyết định.

Lý tướng quân tâm địa quá tốt, cho nên không thể trở thành đại sự. Người tự mình thành đại sự đều lòng dạ độc ác, nếu như ngay cả âm mưu hãm hại người của mình cũng có thể buông tha, chẳng phải là cổ vũ cho kẻ phản bội sao? Các vị thủ lĩnh đều tán thành lý do của vương quân, nhưng không thành đại sự được., Đó là mục tiêu rất xa xôi lâu đời, không liên quan tới việc có thể sống sót hay không. Sau khi thương lượng nhiều lần, Vương Tu Bát quyết định đầu hàng về hướng bắc: “Không làm quan được, có hạt giống cũng coi như thế. Tốt hơn là bị người ta chặt đầu treo lên tường thành!”

Sau khi kết luận, hắn liền gọi các thủ lĩnh lớn nhỏ khác đến trước tụ nghĩa sảnh, trước mặt mọi người tuyên bố quyết định cuối cùng của mình. Ngoài dự đoán của mọi người chính là, từ “Tướng quân” đến “Sơ úy” lại đến “Chấp giáo úy”, tất cả quan viên văn võ dưới trướng hắn rõ ràng không một ai phản đối. Hơi run một chút, những người tạo phản này liền hoan hô lên, thậm chí vụng trộm lau đi nước mắt nóng trên khóe mắt.

“Kỳ thực, bọn họ chỉ muốn sống sót!” Vương râu tím lập tức hiểu rõ toàn bộ nội dung hô lên sau lưng. Là đại tướng quân, đại thừa tướng quân, oanh oanh liệt liệt địa thế cả đời, chỉ là một số rất ít tâm nguyện như Vương Quân Hình. Có khối địa chũng, có miệng an ổn ăn cơm, lại có nhà cỏ chặn lạnh, đã là mong ước cả đời của đại đa số người.

Khi bọn họ mất đi đường sống, bọn họ không thể không giương cần khởi. Khi bọn họ phát hiện còn có hi vọng sống an ổn, thì lại tình nguyện buông đao thương xuống. Có lẽ Lý đại tướng quân bên ngoài núi sẽ không thành đại sự gì, nhưng lý giải về tâm tư của dân chúng lại là sâu nhất trong lòng mọi người.

“Sớm biết như thế thì ta còn phí sức làm gì nữa chứ!” Vương râu đen cười khỏ, hạ quyết tâm bước nhanh ra ngoài ngọn núi.

Chú 1: Bài kiểm tra, tức là tạm thời đại lý. Tùy Đường lúc, quan mô là kiểm tra, tức là đại lý mô quan, ý tứ Tổng Hậu chuyển biến thành thực trách nhiệm.

Chương thứ nhất lời đình (7)

Phong Sơn nện xuống, vốn là Trương Tu Đà tướng quân đối phó Tả Hiếu bằng chiêu thức. Lý Húc chiếu phương bốc thuốc, tự nhiên là xe nhẹ đường quen. Hai bên ước định phải chịu thời gian và địa điểm hạ xuống, Vương Tu bật cùng đám lâu la buông binh khí, đỡ già nuôi, Chử Bằng xuống núi.

Vì đề đám lâu la an tâm, đám văn võ dưới trướng Lý Húc dẫn đám người dưới trướng đứng ở sơn khẩu nghênh đón. Thấy đối phương khách khí như vậy, Vương Tu làm sao dám bày đặt phở của đám vương phủ đầy trời nữa, đứng từ xa khom người xuống, miệng nói “Người đãi tội, sao dám làm phiền đại tướng quân tôn giá! Tội chết, tội chết!”

Những lời này là hấn học được từ một tên tiểu đầu mục trước khi xuống núi, vốn đã chẳng ra gì cả, hơn nữa hấn lại nói một mạch, nghe không ra lời quái dị. Vương Tu bật cũng biết vẽ hồ không ra, không đợi người khác cười, mặt mình đã nóng lên, đỏ au điểm lệ cơ hồ nhỏ ra máu.

Đang lúc xấu hổ, trên cánh tay đột nhiên bị người dùng lực nâng lên, theo sát, hấn nghe thấy một thanh âm sáng khoái ở bên tai mình nói: “Những lời này của Vương tướng quân từ đâu học được, chúng ta không phải đã nói trước chuyện cũ xóa bỏ sao? Chẳng lẽ Triệu Nam Nhi Yên chúng ta nói ra lời này còn có thể mặt dày mà ăn lại!”

Mấy câu nói này chứa ý vị, không ngờ lại là giọng địa đạo cốc hương. Vương râu tóc đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy Lý Húc cười ha hả nhìn mình, thẳng thắn nói.

Trong số những đầu mục lớn nhỏ xung quanh có hơn phân nửa là người địa phương thượng cốc, vốn mỗi người đều thấp thỏm trong lòng, nghe Lý tướng quân nói chuyện phiếm với nhau, thân thiết cảm nhận đồ đệ, đề phòng tâm tình tự rời đi ba phần.

“Quê Lý tướng quân là loại bánh ú nào trên cốc?” Vương quân đi theo Vương Tu nhổ ra một tác cũng không rời, thốt lên truy vấn.

“Lý gia trang dưới chân núi Đại Thanh. Nghe giọng điệu thì vị huynh đệ này cũng là người của huyện Dịch. Quê của người ở đâu vậy? Trong nhà còn có người nào không?” Lý Húc không chút coi là ngỗ nghịch, cười ha hả trả lời.

“Canh tranh hoang vu, không xa với Lý gia trang. Vượt qua núi là được!” Vương quân hình dáng thân cận, ưỡn ngực trả lời.

“Trương lão tập ta!” Dương Thụ hạp ta!” Đám thủ lĩnh không nghĩ tới Lý đại tướng quân lại kết giao một cách dễ dàng như vậy, trong lòng sợ hãi lại càng nhẹ. Bọn họ vây quanh, mồm năm miệng mười thảo luận tự giới thiệu bản thân.

Vương Tu nhờ biết làm như vậy phi thường thất lễ, nhưng nhất thời không biết nên làm thế nào để đám thổ dân dưới trướng tiếp tục nhận hương nhi của đồng bạn. Vội vàng xoa tay liên tục, mồ hôi trên trán to như hạt đậu cuồn cuộn tới lui. Thật vất vả mới chống được đến khi Lý Húc và các đầu mục đều bắt chuyện với nhau, vừa muốn tiến lên dựa theo mấy câu chỉ dẫn của giáo thư tiên sinh tiếp tục nói vài câu, lại nghe đối phương đã thanh giọng nói rõ ràng., Cười ra lệnh: “Nếu đoàn người đều là hương thân nơi quê hương, thì không cần khách khí. Ta đã sai người chuẩn bị gạo và thịt khô. Vô luận nam nữ già trẻ, mỗi người một cân gạo, nửa cân thịt, Vương tướng quân phái người đến Thôi quận thủ lĩnh, chia cho mọi người áp chế đi!”

“Tướng quân, làm sao có thể như vậy được!” Vương Tu nhờ vội vàng chối từ. Trước kia hắn cũng từng thu tóm đội ngũ của người khác, mặc dù không đem đối thủ để vào mắt, cũng phải đánh tan đám lâu la lớn nhỏ trước, khiến cho quan binh không tìm thấy lính tốt, không tìm thấy quan binh, sau đó mới dễ dàng thu thập. Nào từng thấy Lý tướng quân như vậy, chẳng những không theo dõi mà còn khiến cho mọi người ăn no bụng trước.

“Vương tướng quân không đói sao? Hay là trong núi có rất nhiều lương thực?” Lý Húc quay đầu lại, mỉm cười truy vấn.

“Đã sớm, lương khô hơn mười ngày rồi!” Vương Tu không khỏi cảm thấy chột dạ, không dám nhìn thẳng vào mắt đối phương, cúi đầu trả lời.

Ngay cả đại dương gia như hấn cũng bị lưu lạc đến mức uống rau dại đánh, những người già yếu bệnh tật khác sao có thể không chịu đói? Nhưng sự vật khác thường tức là yêu. Quan phủ vô duyên vô cớ đối tốt với mọi người như vậy, Vương nhỏ râu không thể tin được phần thiện ý này sau lưng không bao gồm tai họa gì.

“Nhưng mà đại tướng quân còn chưa kiểm kê nhân số. Cũng không nói an trí đối với chúng ta như thế nào!” Hấn dùng mũi giày rách nát chà đạp mặt đất, bổ sung đứt quãng. Trên người đối phương không mặc áo giáp, trong tay cũng không có binh khí, nhưng lại làm cho hấn có cảm giác áp bách không thở nổi. Không phải xuất phát từ sợ hãi mà là vì không cách nào nhìn thẳng vào nụ cười.

“Mỗi người đều lĩnh thịt và gạo, không phải có thể tính được bao nhiêu người sao? Dưới trướng Vương tướng quân, không phải là không có người để ăn chứ?” Lý Húc vỗ vỗ bả vai Vương Tu Sĩ, ý bảo đối phương không nên quá khẩn trương.” Về phần làm sao để yên tâm, đoàn người ăn no trước, có khí lực, cũng có thể ở trong núi này chặt một ít cây, vận ra ngoài làm hươu bào!”

Nghe nói có gạo có thịt, bụng đám lâu la đã sớm sôi lên. Lại nghe nói Lý tướng quân còn muốn tổ chức nhân thủ dựng phòng lớn cho mọi người, lập tức cảm động đến không thể tả. Có người lập tức quỳ xuống, dập đầu thật mạnh bên đường núi, vừa dập đầu vừa khóc: “Lý tướng quân thật sự là người tốt!” Lý tướng quân sống lâu trăm tuổi! Ông trời phù hộ Đa Tôn, Đại phú quý!”

Vương Phàm đảm nhiệm chức vị vương hầu hơn một năm, thừa tướng quân phong một đồng lớn, cũng từ khi không nghe thấy đám lâu la dưới trướng đối với mình chân thành nịnh nọt như thế. Câu ca tụng kia đều là lời thật lòng, câu nào cũng xuất phát từ tận đáy lòng, mặc dù phía trước là cạm bẫy nhưng cũng là lời nịnh nọt chân thành., Mọi người không chút do dự nhảy xuống. Nếu quân tâm đã như vậy, hấn vẫn còn đề phòng làm gì, dứt khoát mở rộng nội tâm, chấp tay đáp: “Đa tạ Lý tướng quân hậu ái, ta sẽ dẫn người đi lĩnh lương thực, cam đoan mỗi người một phần, tuyệt đối sẽ không tham ô!”

“Người đi trước sắp xếp nhân thủ lĩnh lương thực, chờ đoàn người ăn no rồi, sắp xếp lại, lại dẫn đầu đoàn tới trung quân tìm ta. Sau này đường ra của mọi người, chúng ta thương lượng!” Lý Húc gật gật đầu, đáp.

Lập tức Vương Di Ngô xoay người sang chỗ khác, ra lệnh cho đám lâu la lớn nhỏ của mình ước thúc bộ hạ, rời núi chọn đất bằng mà dựng doanh trại. Sau đó làm theo biên chế của xưa nay, lấy đầu bếp làm đại biểu đến quan phủ thiết lập điểm cứu tế để lĩnh lương thực và thịt khô. Biết rõ Lý Húc cùng tướng lĩnh các quan quân đang ở phía xa nhìn, hắn cũng không giấu diếm nữa, dựa theo tư cách đầu mục dưới trướng, phân công nhiệm vụ tầng tầng lớp lớp nhiệm vụ.

Tuy rằng đám lâu la kia đã đói đến mức hai mắt bốc lửa, nghe Vương Huyền đề ra tướng lệnh xong, nhưng vẫn giữ vững trật tự cơ bản nhất. An doanh, lĩnh gạo, chôn nồi, nấu cơm, không có vẻ gì ngổn ngang.

“Vương Tu Bạt là một nhân tài!” Triệu Tử Minh ở bên cạnh quan sát một lúc rồi lặng lẽ bình phẩm.

“Mấy tên đầu mục dưới trướng hắn cũng không tệ!” Lý Húc gật đầu, tỏ vẻ đồng ý đối với cái nhìn của Triệu Tử Minh. Hiện giờ sĩ tốt dưới trướng hắn đã gần ba vạn, sĩ tốt cấp thấp bị hồng quá lớn. Mà những người vừa mới tham gia kỳ thi mới tuyển ra lại thiếu ma luyện, còn không thể sử dụng được. Giống Vương Tu Bạt, Vương Quân hình dáng không có bối cảnh, lại hơi có chút tài lĩnh binh, vừa vận lấy ra dùng một lát.

Vương Tu Bạt làm sao biết đã có người bắt đầu có chủ ý với mình. Sau khi an trí xong huynh đệ của mình, hắn lại bắt đầu ngơ ngác nhớ lại tâm sự: “Lý tướng quân kia quả nhiên hậu đạo!” Hắn âm thầm bình phẩm, “Ba câu liền đem lòng của các huynh đệ thu hết, nhưng cũng không phải lòng dạ đàn bà!”

Hắn lén quay đầu lại, lại lần nữa đánh giá Lý Húc.” Hai mươi tuổi xuất đầu, mày rậm mắt to, một bức tướng mạo thân thiết. Nhìn thì thân thiết, lại mơ hồ mang theo chút uy nghiêm...” Bỗng nhiên, hắn phát hiện ánh mắt Lý Húc có thể đang nhìn mình, vội vàng quay đầu đi, trái tim nhảy loạn.

“Đây đâu phải là lòng dạ đàn bà, lúc này quân hình đã nhìn lắm rồi. Nếu thủ hạ không có hai lần, làm sao có loại can đảm và trí tuệ này? Sở dĩ không dễ giết, chỉ sợ cũng là bởi vì tin vào bản sự của chính mình!” Nghĩ tới điều này, hắn nhanh chóng chỉnh lại quần áo, trong lòng lại dâng lên một cảm giác thấp thỏm khác. Tựa như lần đầu tiên đi vào nhà người ta, chỉ sợ bị người khác nhìn không vừa mắt.

Đội tất cả mọi người dưới trướng no bụng, Vương râu xồm dẫn đầu nhóm lớn nhỏ lại một lần nữa đi tới trước mặt Lý Húc. Lần này bọn họ không hề đề phòng, cam tâm giao vận mệnh của mình cho đối phương.” Xưa nay chúng ta luôn làm việc ác, không dám thỉnh cầu đại tướng quân tha thứ. Chỉ mong tướng quân có thể cho mấy vạn người già yếu này một chỗ an thân, tương lai kết cỏ ngậm vòng, cũng phải báo đại ân cho tướng quân!” Nói xong, hắn quỳ xuống trước, trên đầu cúi xuống, chờ lấy cớ.

Đây lại là lý do thoái thác học được từ trong miệng Giáo thư tiên sinh, chỉ là so với lúc trước ít đi mấy phần đề phòng, nhiều hơn mấy phần thẳng thắn. Lý Húc thấy vậy, không thể không lại đi lên trước, đỡ từng người một đứng lên., Vừa cười vỗ đất trên đầu gối mọi người, vừa nói: “Sao mọi người phải như thế, không phải đều đã nói là bỏ qua sao? Huống hồ dàn xếp mấy vạn bách tính này, còn cần các ngươi hết sức hỗ trợ an bài, nếu không chỉ dựa vào quan lại địa phương, sao có thể bận được!”

“Nguyễn Duy đại nhân như thiên lôi sai đâu đánh đó!” Mọi người chấp tay đứng nghiêm, cùng lên tiếng trả lời.

“Dễ nói, dễ mọi người bàn bạc. Chuyện đầu tiên làm nhất, chính là giúp quan phủ tổ chức nhân thủ bên bờ sông Dũng Thủy dựng nhà. Mùa đông lập tức tới, không có phòng ở, chẳng phải là đem mọi người đều đóng băng rồi sao!” Lý Húc khoát tay áo., Ý bảo mọi người không nên khách khí như vậy.” Chuyện thứ hai, chính là thống kê ra được ai nguyện ý tòng quân, ai nguyện ý về nhà đóng quân, nguyện ý đóng quân, từng nam đinh chiếu lệ trao tặng mười lăm mẫu đất, năm nay lương thực mùa đông năm nay..., Hạt giống đầu xuân sang năm cũng có thể hướng quan phủ mượn. Sau khi thu hoạch vụ

thu về, quy củ cũ, liên tục năm năm giao nộp thuế má, đất đai quy về cho người khai hoang sở hữu. Các người đều là dân người thượng cốc, địa điểm đóng quân này, ta cũng hết sức ở hai bên sông Thủy Hử và sông dâu khô sắp xếp!”

“Đại nhân!” Đám người Vương Tu bạt thấp giọng hô một tiếng, lại phải quỳ gối xuống. Người phương bắc trồng ruộng hạn, có thể hay không dẫn nước sông tưới tiêu là trọng yếu nhất. Bởi vậy đất đai hai bờ sông Truy Thủy cùng Tang Can Hà, vẫn luôn là nơi quý giá nhất thượng cốc cùng Khuân quận. Ngày xưa Vương tu sĩ dẫn dắt một đám huynh đệ chinh chiến nhiều năm, cũng không cướp được bất cứ mảnh đất nào ở giữa hai giọt nước. Mà một câu của Lý Húc, liền làm mọi người tâm nguyện nhiều năm.

“Sao? Các huynh đệ chẳng lẽ quên chơi hoa màu, hay là sợ có người đến cướp lương thực? Có quân Bắc Lãng ở đây, ta cũng muốn xem ai ăn gan Báo!” Lý Húc thò tay kéo râu Vương Giả lên, cười truy hỏi.

“Đại nhân, đại nhân đối với ơn của chúng ta, thuộc hạ rằng không quên!” Vương tu mắt đỏ bừng, lớn tiếng thổ lộ. Không phân tán người bị hàng đầu đến giám thị các nơi, còn phân cho nơi ước mơ tha thiết. Không đem bọn đầu mục lập uy, còn suy nghĩ hợp tác. Cấp trên tốt như vậy, cấp trên tốt nhất., Sau khi đã bỏ lỡ thì làm sao còn tìm được? Lúc này, mấy tên đầu lĩnh như Vương tu, Vương huynh, Quách Phương đều tự tiến cử mình tới hiệu lực bên dưới trướng Lý Húc. Vốn dĩ Húc Tử cũng muốn thu nạp, nên mới mỉm cười nhận chức quan cho mọi người.

Vương Giả và thúc chất Vương Quân võ nghệ xuất chúng, vì vậy lần lượt ủy nhiệm cho phân biệt là giáo tướng phân biệt và giáo úy kiểm tra. Quách Phương tính toán sơ qua, được an bài chức vị quân đội Tư Lãng tham gia, vẫn được Vương Tu bạt trướng quản lý đồ quân nhu dưới trướng. Lý Phúc chủ động yêu cầu giúp đỡ quan phủ dàn xếp bách tính., Cho nên Húc Tử ủy thác hẳn làm nhà đẽ của Dịch huyện, phụ trách xây dựng thôn xóm một lần nữa ở nơi hoang dã đã lâu, cũng dẫn dắt bách tính được chiêu an đóng quân. Đám đầu mục lớn nhỏ còn lại nguyện ý tòng quân mà thân thể cường tráng giả, dựa theo

Vương Tu bật, phân biệt nhận chức trách làm lữ khách., Đội chính, nhóm trưởng không giống. Không muốn từ quân hoặc thể chất thấp kém người tốt, giao cho thượng cốc, Lương Địa đóng quân của quận Thiên Tứ rất mỏng, để số lượng bọn họ sử dụng.

Chuyện chiêu an thoát nhìn mặc dù đơn giản, nhưng xử lý vô cùng phức tạp. Cũng may năm đó Lý Húc có kinh nghiệm thu phục Tả Hiếu hữu để tham khảo, cũng không đến mức luống cuống tay chân, từng nhóm di dời lưu dân đến điểm đến các điểm trên truân gia., Hấn còn vừa sai người đẩy mấy xe lễ vật dày nặng tặng cho Lý Kiến Thành ở một bên khác của Thái Hành Sơn, cảm tạ Đường Công trọng nghĩa cứu viện. Lý Kiến Thành không chút khách khí nhận lấy lễ vật, vừa tặng lại như binh khí mặc áo giáp, sau đó Ban Sur quay về doanh trại.

Đi cùng với binh khí áo giáp, còn có cô gái dùng quần áo như khô, son phấn như khô, vàng bạc mềm mại như không. Lý Kiến Thành chỉ nói là đồ cưới mà Lý gia cho con gái, mời em rể vui vẻ nhận. Còn kèm theo một phong thư, mời Lý Húc chuyển giao cho muội muội của mình. Kình Nhi vẫn luôn giả trang làm người thân ở hậu doanh của Lý Húc, thấy những người tới trễ này đi cùng nhau, chưa đọc xong thư, vành mắt đã đỏ lên trước.

“Nhìn người xem, mắt người khóc giống như quả đào, bị gió thu thổi qua, nhăn lại một chút!” Nhìn bốn phía không có ai, Lý Húc vươn bàn tay to, bôi một cái lên mặt Kình Nhi, yêu thương khuyên nhủ. Hơn nửa năm qua, từ lúc ban đầu nhìn ra đối phương bấy rập., Cuối cùng khách khí thỏa hiệp với mấy hào môn địa phương lớn, trong đó một nửa công lao phải quy về Kình Nhi. Mấy gia chủ mấy nhà Thôi, Lý, Vương, Trương mặc dù công lao trong tâm kế, nhưng bọn họ chơi mấy thủ đoạn kia, đều là thủ đoạn quen dùng của thế gia đại tộc, Kình Nhi thấy nhiều, bởi vậy giải quyết cho Lý Húc cũng không quá khó.

Chỉ là cả hai người và mưu sĩ dưới trướng đều không ngờ tới, nhà mẹ đẻ của Kình Nhi đột nhiên nhúng tay vào. Có lực lượng từ bên ngoài đến trợ giúp, phiền toái của sáu quận sẽ dễ

dàng giải quyết. Nhưng từ đó Lý Húc cũng đã bị lũng loạn đầu
án của Lý gia, muốn phân rõ giới hạn lại càng thêm khó khăn.

“Đây đều là của hồi môn con gái ta.” Kính Nhi lau đi nước
mắt lẫn ra, thở dài nói: “Ta nếu không phải gả cho người, nào
có đãi ngộ như vậy. Bọn họ lúc trước đã tuyên bố không nhận
ta là con gái, hôm nay lại sợ người không nhận Nhạc gia. Ai!
A gia cùng Nhị ca bọn họ, lại là một bức tính toán tốt!”

“Đừng nói như vậy, Đường công dù sao cũng là phụ thân
người. Hấn và người nhà của người đều bình an, so với cái gì
cũng mạnh hơn!” Lý Húc thấy Tuyên nhi cười thê lương, ôm
eo nàng, thấp giọng an ủi. Hấn đã không còn là thằng nhóc
ngốc nghếch không hiểu chuyện năm đó nữa rồi., Cử động lần
này của Lý gia có ý tứ như thế nào lại không thấy rõ ràng.
Nhưng thân tình chung quy là thân tình, vô luận như thế nào
cũng không ngừng dứt bỏ. Huống hồ bản thân hấn sở cầu bất
quá là người bên cạnh bình an vui vẻ, không bị tai họa trong
loạn thế ảnh hưởng đến, cho dù nhất thời bị người lợi dụng,
cũng không cần phải tranh giành bao nhiêu trường đoản.

Kính Nhi dùng nước mắt đảo qua nụ cười của Lý Húc, trong
lòng lại đau xót. Trọng phu là một nam tử to lớn thế gian
hiếm có, tự gả cho mình, đời này cũng không uổng công.
Nhưng nguy hiểm trong nhà giàu có, há có thể dùng thân tình
để cảm hóa.” Người chính là đem người nghĩ quá tốt, nhà
ta....” Nàng lắc đầu cười khổ, lũng loạn Hữu gia sở dĩ chấp
nhận mối hôn sự này, cũng giống như năm đó nhận Lý Húc
làm tộc cháu, sợ rằng phần lớn cũng lợi dụng.

Đây không phải phiền não lớn nhất trong lòng nàng.

Khiến người ta không thể nào an tâm chính là, trước lợi ích,
không có bằng hữu vĩnh viễn. Một khi một ngày độc chiếm
Hữu Lý gia cùng trọng phu của mình nổi lên xung đột, gả
cho người chồng, mình khẳng định là đứng về phía trọng
phu. Nhưng khi đóng phủ, tam quân tướng sĩ sẽ nghĩ thế nào
về mình?

Đến một ngày kia, trọng phu còn có thể thương tiếc cừu nữ
như mấy ngày nay?

“Dù sao cũng không có xung đột thực chất gì. Huống hồ cho dù người khác như thế nào, người sẽ không phụ ta, ta cũng sẽ không phụ người!” Lý Húc phảng phất đoán trúng suy nghĩ trong lòng Kính Nhi, siết chặt cánh tay ở bên hông Kính Nhi, thẳng thắn trả lời.

“Ta đương nhiên là tin người.” Trong mắt Kính Nhi nháy mắt sáng lên một đoàn quang mang, nàng hạnh phúc ngẩng đầu lên, gắt gao dựa vào bộ ngực kiên cố như ngọn núi sau lưng kia.” Người đàn ông như đại ca, yếu là hơi yếu một chút, kỳ thật coi như khá thành thật.” Nàng mở thư ra., Nhanh chóng xem lướt qua nội dung bên trên, “Hắn muốn ta khuyên người, đừng nên nhân từ. Lão Hồ không lộ ra rằng, người khác sẽ không coi hắn như hổ. Hắn còn nâng lên một ví dụ trước kia là Tần Đại Vương Phù Kiên, ca ca này của ta, thật sự là...”

Cử động này cực kỳ không thỏa đáng, tuy hiện nay Lý Húc có quyền so sánh với chư hầu một phương, nhưng dù sao cũng là thân tử của Đại Tù. So sánh với Tần Đại Vương trước kia, nếu như bị người khác biết được, nhất định sẽ rước lấy phiền phức không nhỏ. Nhưng loại tín niệm không mang theo bất cứ tâm cơ nào, ngược lại khiến vợ chồng Lý Húc cảm thấy ấm áp hơn một chút, hai người bọn họ ôm nhau, cẩn thận đọc tâm ý của Lý Kiến Thành.

“Tần Vương tung hoành thiên hạ, diệt địch mấy chục quốc gia. Lấy kẻ thù thù là tâm phúc, coi hung thiện làm bạn chí tốt. Lúc thịnh, chư tử kinh sợ, đợi khi thế suy sụp, quần tặc lại phản bội. Vết xe đổ, thầy đòi sau...” Có thể thấy được, Lý Kiến Thành rất tận tâm, giống như đang dạy dỗ huynh đệ ruột thịt của mình.

“Đại ca muốn khuyên người không thể chỉ thi ân nghĩa, lúc cần thiết còn phải uy hiếp người. Phụ thân từ nhỏ đã dạy bảo bọn họ, Phật có hai cánh tay, một tay kéo kinh văn, một tay cầm sấm sét và tia chớp...” Kính Nhi ngẩng đầu lên, nhìn mặt Lý Húc cương nghị.

“Ta biết đại ca là người tốt bụng, nhưng ta sẽ không đặt uy phong lên người nhà mình!” Lý Húc gật đầu, cười đáp: “Trong thời loạn lạc này, có rất nhiều cơ hội triển lãm lực lượng.”

“Ta biết!” Hạo Nhi buông thư xuống, đưa tay che lấy bàn tay lớn bên hông. Bàn tay thô ráp kia vĩnh viễn tràn ngập sức mạnh, tràn ngập tự tin. Khiến người ta bất tri bất giác đã muốn giao ra hết thảy, kéo nó cho đến khi trời đất lâu.

Chương thứ nhất lời đình (Tám)

Đội khi đem toàn bộ lưu dân từ trong núi rút ra an bài thỏa đáng, thời gian cũng tới tháng tám. Lý Húc không dám lưu lại bên ngoài thời gian dài, dẫn đầu đại quân vòng về phía nam. Bá tánh ven đường vừa mới thu hoạch xong, nghe tin đại tướng quân đi ngang qua, khiến xưa nay không nỡ ăn thịt khô, cá mặn, cá mặn..., Tinh bễ đều đã đem ra, cả đêm làm thành lương khô cùng điểm tâm, chen chúc đến hai bên quan đạo khao sư. Các tướng sĩ được Lý Húc Nghiêm lệnh, không dám tiếp nhận dân chúng phụng cho. Những quan binh kia xưa nay thấy hận không thể trốn trong động nhưng đám cha lão hương thân lại không chịu theo, nắm lên bánh bao nóng hổi, bánh nướng thơm ngào ngạt, cứng rắn nhét vào tay đám binh sĩ.

“Không được, không được!” Đám người Vương tu bật vừa mới chiêu an làm binh khi nào nhìn thấy loại tình cảnh này, từng người đỏ mặt lên, lớn tiếng từ chối.

“Cầm lấy, ăn no rồi cũng có sức giết giặc!” Dân chúng không nhận ra bộ mặt thật của Vương Tu Sĩ, người nào người nấy cũng háo hức hướng tới mớ câu thắng lợi của gã treo lên, trên mặt nở đầy nụ cười từ tận đáy lòng.

“Hôm qua chúng ta vừa mới đổi áo mã số!” Mặt Vương râu đỏ đến mức chảy máu, trong lòng cảm khái ngàn vạn. Hắn biết dân chúng ủng hộ quân Bắc Lăng không phải là ra vẻ, sáu quận quanh cốc này từ khi đại nghiệp bảy năm trước, đầu tiên là bị quan phủ cướp., Tiếp theo bị đám hảo hán giang hồ của mình cướp bóc, năm năm qua không qua một ngày yên ổn sinh tử. Quan lại cướp đi, đào một cái cuốc có thể moi ra một vùng đất màu mỡ, cứng rắn biến thành hoang dã mấy trăm dặm mịt mù không một bóng người.

Chỉ có một năm trước khi Lý Húc nhậm chức, quan phủ không dám tiếp tục minh hỏa chấp trượng nữa, đám người “bá hành đạo thay trời” của mình cuối cùng cũng đi trở về con đường đúng đắn. Nghĩ tới điều này, hắn không nhịn được lại nhìn về phía Lý Húc thêm vài lần, thầm nghĩ trong lòng: “Thật ra

những điều đại tướng quân làm cũng không phải là kiêu mới mẽ gì, vô luận là đồng ruộng hay là khai giảng, triều ta đã sớm có. Chỉ là không có một ai làm quan nghiêm túc như hấn mà thôi!”

Nghĩ đến đây, Vương Tu bật tâm tư tranh hùng thiên hạ lúc trước, bác vụn thế cơ nghiệp càng nhạt, trong lòng lặng lẽ báo cho mình, “Như đại tướng quân vừa có bản lĩnh, lại chịu thay dân chúng tính toán chức quan tốt, thật sự là cầu mãi không được đèn lồng. Nếu ta đã đầu hấn, liền một lòng bảo vệ hấn là được. Không cầu cái khác, tương lai đi tới nơi nào báo danh họ, có người cũng giống như hôm nay đối xử với ta vậy...”

Không riêng gì Vương Khuyết, những tân đình mới từ giặc cỏ chuyển thành quan quân bị sự nhiệt tình của dân chúng làm cho rung động, rất nhiều Chữ Dương quân lão binh cùng với quan lại địa phương đồng hành cũng có cảm xúc sâu sắc. Mọi người chẳng qua là làm việc theo nội ứng, liền bị dân chúng xem như vạn gia sinh phật. Nếu không nỗ lực gấp bội hồi báo phần được không dễ dàng này, mất đi nhiệt tình đơn giản, thật sự là heo chó không bằng.

Tính cách con người đều như vậy, càng được tôn kính, càng hiểu được hình tượng của mình. Cho nên mặc dù Bác Lăng quân vừa mới chinh hợp gần một vạn giặc cỏ, nhưng kỷ luật quân đội còn nghiêm nghị hơn trước. Đại quân trải qua mấy trăm dặm, vậy mà không hề vi phạm, căn bản không cần Lý Húc phái minh pháp đi tham gia tòng quân quá nhiều.

Tục ngữ có câu “quá đông” như cướp!” Từ khi lập quốc đến nay, Thiên tử lực quân cũng tốt, mười sáu phủ tỉnh nhuệ cũng được, đội ngũ nào cũng đi như động châu châu vậy? Kẻ tập trung nghiêm ngặt như Bác Lăng quân quả là hiếm thấy nhất từ xưa đến nay. Dân chúng rất dễ dàng biết đủ, thấy quan binh giữ kỷ như vậy, luôn miệng tán tụng. Chỉ vài ngày sau, lại đem bốn chữ “nhân nghĩa chi sư” truyền ra ngoài, truyền khắp hai bờ sông Hoàng Hà.

Người nói vốn là vô tâm, nhưng người nghe lại rất là cố ý.” Nhân nghĩa chi sư gì đó, tiểu tử họ Lý này, ngược lại sẽ mua danh chuộc tiếng!” Trong thành Ngư Dương thành nổi tiếng!”

La Nghệ tự phong làm đại tổng quản U Châu lòng căm giận mắng chửi. Lý Húc thay triều đình thống trị cây thứ nhất trong sáu quận là Lam Quận, mà hai phần ba Nghiêu quận lại bị Tiết Thế Hùng và hãn chiếm lĩnh. Trước mắt ba nhà tạm thời lấy sông dâu khô và Trường Tương Cổ làm ranh giới, yết hầu giàu có nhất và cửa ải hiểm yếu nhất đều bị Hồ Bí thiết kỵ khống chế; ở phía tây, mãi cho đến An Nhạc Nguyên quận Hà Đông., Hơn một ngàn vùng đất màu mỡ tạm thời do đại diện Đông Bắc Tiết Thế Hùng quản lý. Còn triều đình Lý Húc chính là bổ nhiệm sáu quận an ủi đại sứ, ngược lại chỉ có thể khống chế sông Tang Can, phía đông Bách Hoa sơn, từ huyện Lương Hương, huyện Túc, cố an ba huyện nhỏ tạo thành bàn tay to.

Nơi Lý Húc khống chế mặc dù nhỏ, nhưng lại dần dần phồn hoa. Vô luận là những dân chúng mới phái đến bờ sông đóng ruộng, hay là sinh trưởng ở Lương Hương, sinh trưởng ở đất đai rộng lớn như dân chúng., Hiện giờ mỗi người đều xem Lý đại tổng quản và Bác Lăng quân dưới trướng hãn ta giống như thiên thần. So ra, đóng quân ở Yểm huyện hơn mười năm, Hồ Bí thiết kỵ xưa nay có công bảo vệ an dân lại khiến người ta xem nhẹ. Mấy ngày trước đây., Để chuẩn bị đồ tiếp tế cho Hồ Bí thiết kỵ, Đại tổng quản U Châu đã thu thập thuế để tăng lên một ít, sau đó đám gia hỏa như ” vong ân phụ nghĩa” đóng cửa cửa tiệm, thu thập toàn bộ thân gia đình chạy trốn về phía nam. Nếu không phải nhờ tình yêu của Tào Nguyên dưới trướng La Nghệ kịp thời đưa cho Tào Nguyên rớt xuống cầu nổi trên sông, không biết có bao nhiêu tiểu thương hội thừa dịp quan phủ chưa kịp phản ứng thì đã lên đến bên cạnh họ Lý rồi.

“Ta thấy họ Lý không có ý tốt gì! Hãn phái người ở bờ sông sông Tang Can lại là đóng ruộng, lại là người tu canh, còn thu thuế má thấp như vậy. Không phải rõ ràng nghĩ cách câu dẫn chúng ta sao?” Tào Nguyên đề cho là cháu ruột của La Nghệ thiếp rồi., Cũng là người anh dũng nhất trong số những tướng lĩnh trẻ tuổi ở U Châu. Đặc biệt là ở trước mặt La Nghệ, hãn chưa bao giờ kiêng kị việc triển lãm sự can đảm của mình.” Theo như ý kiến mặt tướng, chi bằng chúng ta đem nửa còn lại ở Vụ quận trước khi có Lạc Tuyết, dù sao triều đình đã sớm

coi chúng ta là phản nghịch rồi, không bằng chúng ta làm càng dứt khoát hơn một chút!”

“La Công đuổi những tên tham quan kia đi, chỉ vì để tránh bọn chúng cấu kết với mỹ nhân một câu cao!” Không đợi những người khác phản ứng, một âm thanh lạnh như băng từ vị trí gần La Nghệ nhất truyền xuống. Chúng tướng sĩ theo tiếng nhìn lại, nhìn thấy một khuôn mặt cứng rắn như âm thanh.

“Bộ tướng quân nói cũng không sai! Chúng ta đồng tình với nỗi khổ tâm của La Công. Nhưng hãn họ Lý thật sự khinh người quá đáng.” Tào Nguyên đề cho người vừa nói có chút sợ hãi, chấp tay, tiếp tục vì đề nghị của mình mà tìm lý do.” Ngày hôm qua ta truy bắt đào nô của chúng ta, Quách Huy dưới trướng hãn thế mà lại dẫn dắt quân binh ngăn cản. Nếu không phải ta vẫn nhớ rõ đại tổng quản phân phó, không muốn sinh sự thì song phương phải động thủ ngay tại chỗ!”

“Việc này phát sinh ở sông dâu khô ở phía nam à?” Bộ tướng quân tính tình cương trực giống như con ngựa con trong tay hãn, không chút lưu tình vạch trần lời nói dối Tào Nguyên nhường. Tang Can Hà là biên giới giữa quân Bắc Lãng và quân U Châu ngầm thừa nhận, quan lại dưới trướng Lý Húc cho tới bây giờ chưa tổ chức lưu dân đến bờ bắc Tang Can bắt đầu khai hoang, Hồ Bí thiết kỵ cũng ăn ý không đến con ngựa Mực của bờ Nam Tang Hà.

“Đám trốn nô thừa dịp chúng ta phòng bị là dùng bè da dê để qua sông, ta không đuổi bọn chúng về chẳng phải sẽ mất uy phong của thiết kỵ Hồ Bí sao?” Tào Nguyên bảo bọn chúng lên lút nhìn về hướng soái án, sau đó tiếp tục giải thích cho hành vi của mình.

“Đủ rồi, ai bảo người dẫn thiết kỵ qua sông!” Hồ Bí đại tướng quân La Nghệ dùng tiếng gầm cắt ngang lời ngụy biện của hãn.” Chuyện này giải quyết thế nào, người bắt về rồi? Hay là người bị người ta đuổi về?”

Hãn cảm thấy vô cùng phiền muộn. Chẳng những vì Tào Nguyên Sai càn quấy, mà còn vì khôn cảnh trước mắt của mình. Vừa rồi sở dĩ mắng Lý Húc Cô, hãn ôm tâm thái thăm dò, muốn xem xem tướng sĩ thuộc hạ đối với cái người lảng

giềng gần với phía nam kia có cảm giác gì. Nhưng kết quả phi thường làm cho người ta thất vọng, ngoại trừ Tào Nguyên nhờ không có bản lĩnh gì, các tướng lĩnh khác rõ ràng đối với cái gần nửa năm gần đây có chút tán thưởng.

Bản chất bồi dưỡng nhiều năm của quân lữ đã có thể khiến La Nghệ cảm giác được đại tổng quân của Bắc Lăng quân Lý Húc chính là một kinh địch của mình. Tuy rằng đối với thanh niên trẻ tuổi nhanh chóng quật khởi gần đây, hắn cũng đã từng cực kỳ tôn sùng, người này cũng giống như mình vậy giỏi dùng đao; cũng chỉ vì muốn xuất đầu mà liều mạng; cũng giống như mình vậy, dựa vào bản lĩnh hơn người tiểu ngạo quân hùng! Giống với mình cũng khinh thường đối với gia thế và xuất thân của mình. Có đôi khi, La Nghệ thậm chí cảm thấy bóng dáng Lý Húc chính là cái bóng năm đó của mình., Trải qua vô vàn gian khổ giống như trước, không gây khó dễ. Nhưng thường thức thì thường thức, có một người cùng loại với mình như vậy chắn tại U Châu quân nam tất phải trải qua trên con đường này., Cũng không phải là chuyện làm người ta vui vẻ gì, La Nghệ loáng thoáng đã hơn một trăm tuổi thậm chí cảm giác được sự nghiệp suốt đời mình có thể tiến thêm một bước trong vòng trăm thước hay không, Lý Húc là Khảm Nhi duy nhất cần đối mặt!

Trước khi nhận nhiệm vụ, toàn bộ mưu đồ của La Nghệ đều đã được thực hiện đầu vào đây. Mấy năm nay, ngoại trừ mặt trời của Hồ Bí thiết kỵ và ngư ông, An Nhạc và Bắc Bình ra, các nơi ở Hà Bắc chiến loạn nhiều năm, một lượng lớn vì trốn tránh tai họa mà dời đến cho những phú hộ như Hồ Bí thiết kỵ mở rộng sung túc, cho dù trong tình huống cắt đứt sự tiếp tế tiếp viện của triều đình thì cũng đã được bổ sung đầy đủ., Thiết kỵ Hồ Bí vẫn có thể duy trì quy mô hơn một vạn người. Trên bình nguyên, một vạn nhân mã mặc trang bị thiết kỵ đều có thể đập nát mọi trở ngại, bất kể là Tiết Thế Hùng hay Dương Nghĩa Thần, biết rõ Đại tổng quân U Châu là tự phong cho mình, nhưng bọn họ cũng không dám tùy tiện dùng kỵ binh Đằng Hồ Phong Anh.

Không cần quá nhiều thời gian, chỉ cần hai năm, chỉ cần tích lũy thêm hai năm, La Nghệ liền có thể cam đoan mình luyện

ra một bộ binh tinh nhuệ có thể công thành phá trại bên ngoài. Thiết kỵ và bộ tốt bộ lạc phối hợp lẫn nhau, quét sạch Trung Nguyên, thời cơ hãn diện lập tức hiện ra.

Nhưng đột nhiên giết ra Lý Húc, khuấy đảo tình thế phát triển tốt đẹp của U Châu thành từng mảnh nhỏ. Bác Lãng, thượng cốc các quận không hề bị trộm cướp quấy nhiễu nữa, khí hậu nơi đó so với U Châu và Liêu Đông ấm áp hơn nhiều, bởi vậy cũng hấp dẫn càng nhiều phú hộ. Mâu Lãng, thượng cốc thuế má rất thấp, đại tổng quản Lý Trọng Kiên tựa hồ căn bản không có cảm giác cùng người tranh giành thiên hạ, cho nên binh sĩ dưới trướng rất ít, cũng không cần gánh vác nhiều chỗ cấp dưỡng cho.

Càng làm người tức giận chính là, kẻ này cơ hồ không tốn bao nhiêu giá lớn liền đạt được cái tên nhân đức. Vô luận là dân chúng được hãn an trí, hay là người đọc sách dùng chức quan nho nhỏ mua chuộc, cơ hồ đều đang tích cực tạo thế cho hãn. Trong loạn thế, giá trị loại danh khí này vượt xa mấy vạn tinh binh, khiến cho tất cả hào kiệt ý đồ đối nghịch với hãn đều mơ hồ ở thế yếu của đạo nghĩa.

“Người này hoặc đơn thuần như thô, hoặc là một cái thế kiêu hùng!” La Nghệ nhớ kỹ bạn tốt Viên Thiên Cương đánh giá Lý Húc, Viên Thiên Cương để lại những lời này rồi vân du bốn phía, nói là muốn tìm cách kết thúc tình hình hỗn loạn, mà đối với sự khốn cảnh trước mắt của La Nghệ, hãn lại không có một chủ ý nào nghĩ giúp đỡ.

Chương thứ nhất lời đình (8)

“Mặt tướng, mặt tướng lúc đầu muốn cùng binh mã Vụ Châu phân cao thấp, nhưng Lưu tướng quân sau lưng có Minh Kim, làm hồng sĩ khí quân ta, cho nên mặt tướng không thể không rút lui về!” Tào Nguyên khiến cho mặt của La Nghệ đã bắt đầu biến thành màu đen, không dám một mình gánh chịu trách nhiệm, đề thấp giọng, kéo Lưu Nghĩa mới Lưu Vũ tướng quân xuống nước.

“Tử Nghĩa, có việc này không?” Nghe nói binh mã nhà mình bị đối phương đuổi về như vịt quay, La Nghệ không giận mà cười, quay đầu đi, truy vấn nhân viên ái tướng dưới trướng mình.

“Bẩm đại tướng quân, đích xác là mặt tướng hạ lệnh hót vàng kim. Bờ sông bên kia là quận binh quận Lam Châu do Quách Huy suất lĩnh. Thiết kỵ Hồ Bí chúng ta chỉ cần xuất thủ, khẳng định sẽ thoải mái giết chết hán rơi vào nước chảy. Chỉ là mặt tướng cho rằng, can qua không thể nhẹ mớ.” Tướng quân Khang Vũ, Lưu Nghĩa mới đi theo La Nghệ nhiều năm, biết rõ tính nết của đối phương, suy nghĩ một chút, cao giọng trả lời.

Hồ Bí thiết kỵ là chí cao của thiên hạ, dù đối đầu với bốn bộ Bắc Lãng quân do Lý Húc đích thân suất lĩnh cũng chưa chắc thua., Càng sẽ không để mấy ngàn quận binh của Quách Huy vào mắt. Lưu Nghĩa Phương là một trong những tướng lĩnh U Châu, kiêu ngạo giống như bọn đồng liêu trẻ tuổi của hán. Nhưng so với Tào Nguyên thì trẻ tuổi động một thế hệ này khiến cho những tên còn trẻ hơn đánh đánh hô giết này., Không thể nghi ngờ trên người hán đã có thêm vài phần trầm ổn do năm tháng rèn luyện.” Không phải Mặt Tướng sợ người họ Quách kia, mà là không muốn cho người khác biết miệng. mặt tướng nghe nói hai người Lý Trọng Kiên và Dương Nghĩa thần qua lại rất mật thiết, mà cha con Tiết Thế Hùng bây giờ rõ ràng là ăn nói miệng người ngán!” Y nhìn thoáng qua sắc mặt La Nghệ, chậm rãi bổ sung nguyên vẹn lý do mình không đánh mà lui.

Chỉ cần Hồ Bí thiết kỵ khai chiến với Bác Lăng quân, binh mã U Châu nhất định phải đối mặt với cục diện lấy một địch ba. Đây là sự thật mà tất cả thuộc hạ dưới trướng La Nghệ đều biết. Mặc dù trên chiến trường Hồ Bí thiết kỵ chưa hẳn thua ba nhà liên quân, nhưng dân số quá mức thừa thớt dẫn đến vật tư lương thảo dự trữ bản thân các quận U Châu chưa đủ. Nếu chiến sự giằng co trong thời gian dài, không cần sa trường tranh hùng, không cần phải tranh đoạt vị trí chiến trường., Chỉ dựa vào một từ ” lẽ mề”, ba nhà Lý, Tiết, Dương đã có thể kéo chết binh mã U Châu rồi.

“Tử Nghĩa kia cho rằng khi nào mới là cơ hội xuôi nam của quân ta đây. Chẳng lẽ chỉ cần nhần nhịn một chút là có thể nhịn được tiền lụa và lương thực sao?” Trong lòng La Nghệ cũng hiểu rõ cách xử trí của Lưu Nghĩa Phương hoàn toàn chính xác, nhưng ngấm lại mình tung hoành nửa đời, ở trước mặt bao nhiêu danh tướng, Huân thần chưa từng thua nửa chiêu, hết lần này tới lần khác bị thiếu niên tuổi bằng con trai nhà mình bức đến bó tay bó chân, khó mà nuốt trôi cục tức này.

“Mặt tướng đề nghị La Công không ngại tham chiêu một chút cách làm của sáu quận Bác Lăng, chiêu mộ lưu dân, đóng quân khai hoang. Dân cư nhiều, dân gian giàu có, phủ khổ tất nhiên cũng đầy. Đến lúc đó, La Công cho dù chỉ kiếm phương nào, mặt tướng chờ đợi tất nhiên sẽ đi theo dưới trướng!” Trung võ tướng quân bộ binh khom người hướng La Nghệ, gián điệp nói thẳng.

Hắn cũng không phải vì có hảo cảm với cá nhân Lý Húc nên mới không muốn nhìn thấy U Châu xung đột với Bác Lăng. Hắn cân nhắc nhiều hơn về lợi ích trường viễn của U Châu. Chỉ bằng vũ lực chinh phục không được Trung Nguyên, ví dụ tiền bối tiên ti của Bộ Gia tỏ rõ ở nơi đó. Trục Lộ Trung Nguyên cần thời, địa lợi và nhân tâm, mà trước mắt, vô luận thiên thời và nhân tâm đều không ở U Châu bên này.

“Lời này, ngươi đã nói rất nhiều lần rồi!” La Nghệ liếc mắt nhìn ái tướng dưới trướng, có chút không kiên nhẫn phát phát tay. “Họ Lý năm nay chỉ mới hai mươi tuổi, lão phu hơn nửa

trăm tuổi. Hấn bắt đầu rồi, lão phu cũng chưa chắc đợi được...”

“Ai nói phụ thân tuổi tác đã già? Cũng không cần phải chờ lâu, theo ý ta, chỉ sợ chỉ cần một năm rưỡi, thế cục bỗng nhiên sáng sủa!” Một thanh âm tràn ngập tinh khí từ cửa truyền đến, cắt đứt oán hận của La Nghệ.

Mọi người nghe tiếng ngẩng đầu, thấy Thiếu tướng quân La Thành công một thân ánh mặt trời chậm rãi đi từ bên ngoài vào. Khác với vẻ mặt phong sương của La Nghệ, Thiếu tướng quân La Thành có gương mặt trắng nõn, mày phượng mắt tà, tu thân cao eo, một bức tướng công tử phong lưu trời sinh. Nhưng người quen thuộc với La Thành đều biết, người này bất luận võ nghệ hay mưu lược đều là dưới phụ thân, làm việc càng không liên quan gì tới mấy công tử công tử gởi đầu như tú hoa kia.

“Bái kiến phụ soái, xin chào chư vị tướng quân!” La Thành đi đến trước soái án, thi lễ với phụ thân của mình trước., Ông ta trước sau ôm quyền hướng bốn phía cúi chào. Hành động này không phù hợp với lễ chế trong quân, nhưng La Nghệ lại không có cách nào lấy con trai nhà mình. La Thành mới ba mươi lăm tuổi do La Nghệ sinh ra, cũng là nam đinh duy nhất trong nhà đến nay. Trưởng bối quá phận dung túng dưỡng thành một thân ngạo cốt của hấn, nhưng đồng thời cũng tạo nên khí độ khinh bỉ thiên hạ này của hấn.

“Người chạy đi đâu vậy, không nghe thấy tỵ tướng cổ của trung quân à?” La Nghệ sắc mặt dài ra, bất mãn truy hỏi.

“Ta vừa mới đi ven sông Tang Can tuần sát một phen, vừa vặn gặp phải quận chúa Thiên Thiên, Quách Huy ở bên kia đường sông, liền tiến lên bắt chuyện với hấn!” La Thành cười cười, chậm rãi báo cáo.

Khẩu khí của hấn bình thường đậm đậm, nhưng thực sự dọa mọi người nhảy dựng. Ngày hôm qua hai bên vừa mới xảy ra xung đột, hôm nay La Thành lại “Gặp gỡ” Quách Huy, tính tình của La Thành lúc bình thường, sợ rằng song phương đã ác chiến một hồi.

“Biểu ca, huynh cắt đầu Quách Tượng đi...” Tào Nguyên nghe nói La Thành gặp phải Quách Ngọc, tinh thần lập tức cao hơn vài phần, tiến đến trước, trơ mặt ra hỏi.

“Hắn phụng mệnh tới đây bồi tội cho chúng ta, tại sao ta phải cắt đầu hắn?” La Thành nhẹ nhàng lắc đầu, hỏi ngược lại.

“Ồ!” Hô!” Nghe vậy, Tào Nguyên khiến cho mặt mũi tràn đầy thất vọng, mấy tướng lĩnh khác lại thở dài một hơi. Quận Trừu Trác Lăng mặc dù không tính là tâm phúc dưới trướng Lý Trọng Hiên, nhưng dù sao cũng do Đại tổng quản Bác Lăng điều khiển. Nếu như La Thành chỉ vì vấn đề cấp bách thuộc về Lưu dân liên giết chết, chỉ sợ U Châu sẽ phải đối mặt với một cuộc trả thù lâu dài.

“Hắn phụng mệnh đến đây nhận lỗi? phụng mệnh ai, bồi thường thế nào đây?” La Nghê nghe nói phía Bác Lăng chịu thua, tâm tình thoáng thoải mái, ngồi thẳng người ở sau soái án, cười truy hỏi.

“Chắc chắn không phải tướng lệnh của Đại tổng quản Bác Lăng. Tên họ Lý kia vừa mới trở lại Bác Lăng sẽ không lập tức đi về phương bắc. Nhưng đích xác có người chỉ điểm phía sau lưng Quách Huy, hôm nay hắn gặp ta, thái độ thập phần khách khí. sai người đẩy ba mươi xe lương thực qua sông, coi như làm tư cách chuộc thân của kẻ chạy trốn trước đó vài ngày!” Khóe miệng La Thành hơi nhếch lên, dường như hiểu rõ tất cả những ý nghĩ đối với địch thủ.

“Nhiều người trốn qua sông như vậy, lương thực ba mươi xe là hắn muốn hiểu rõ việc này. Họ Quách nghĩ hay thật!” Trong đám đông, có người tức giận hậm hực nói.

“Chúng ta không thể thu lương thực này. Nếu không, cũng làm cho người ta coi thường U Châu chúng ta rồi!” Có người cao giọng nói, e sợ phụ tử La Nghê nghe không rõ lời gián ngôn của mình.

“Ta đã sai người nhập khố, người ta vận chuyển từ xa đến, chúng ta không thể để người khác chở về nữa!” La Thành dùng ánh mắt quét qua bốn phía, nói ra đại khái.

“Cũng tốt, Hồ Bí thiết kỵ của chúng ta đang thiếu quân lương!” La Nghệ nghe thấy nhi tử đã tự mình chủ trương, không muốn trước mặt mọi người quét đi hấn, miễn cưỡng gật đầu, đáp lại.

“Ta còn đề nghị song phương đừng xung đột như vậy nữa, cứ coi đây là ví dụ đi!” La Thành thấy phụ thân không phản đối quyết định của mình nên mỉm cười tiếp tục bổ sung.

Lần này có chút chạm đến điểm mấu chốt của La Nghệ rồi. Từ Hạ Hạ đến bây giờ, huyện Ly đã có chừng mấy ngàn dân chúng chạy trốn tới vùng Cố An, đối phương đưa ba mươi xe lương thực đến liền chấm dứt việc này, tương đương với việc mỗi người giá cả hơn một cân lương thực liền mua đi mấy ngàn miếng. Nếu như theo cái giá này, phía Bắc Lăng lấy ra một năm thu hoạch, đã đủ để mua toàn bộ U Châu!

Bàn tay hấn dùng sức đè xuống bàn, đứng lên, chuẩn bị giáo huấn con một chút trước mặt mọi người. Nhưng nhìn thấy nụ cười đã tính trước trên ngực con trai, lửa giận tràn đầy trong lòng lại lập tức nguôi đi: “Con có tính toán gì, không bằng nói nghe một chút. Vì phụ biết rõ, con gần đây sẽ không chịu thiệt!” Sau khi mặt mũi tươi cười, đồng thời ẩn giấu trùng trùng điệp điệp phong bạo.

” Bắc Lăng bên kia vừa mới an trí tốt cho mấy vạn lưu dân, trong tay kỳ thật cũng không có bao nhiêu lương thực. Sở dĩ bọn họ đưa lương thực tới đây là để tránh cho song phương lập tức trở mặt mà thôi. Ta cảm thấy chờ thêm một năm nữa năm nữa đối với chúng ta sẽ có chỗ tốt rất lớn, cho nên liền đáp ứng hấn!” La Thành cười cười với mọi người, ung dung giải thích cho mọi người lý do của mình., “Ta nghe người ta nói, Tiết Thế Hùng đại tướng quân năm ngoái khi tiểu phi đã chịu thiệt trên tay Đâu Kiến Đức, khẩu vị một mực rất kém, hôm nay mỗi ngày chỉ có thể ăn hai bát cơm nhỏ. dầu trơn, rượu không thể động đây!”

“Ừm, Tiết Thế Hùng à, hấn cũng già rồi!” La Nghệ chậm rãi ngồi trở lại giường êm, biểu cảm trên mặt ngoại trừ vẻ không cam lòng và phẫn nộ ra thì..., Tiết Thế Hùng lại có thêm vài phần áy náy. Sở dĩ mùa hè trước Tiết Thế Hùng thua Đâu Kiến

Đức, cũng không phải bởi vì sai lầm trên sự chỉ huy, mà là bởi vì Hồ Bí thiết kỵ dưới trướng La Nghệ thừa cơ giao chiến với giặc cỏ, thừa cơ tiếp quản ba quận Đông Bắc. Mất đi sào huyệt Tiết Thế Hùng làm gì còn tâm tư tiêu diệt phi? Bị Đậu Kiến Đức từ dòng tuấn mã trực tiếp đuổi giết đến nước dâu khô, binh mã tổn thất hơn phân nửa.

“Theo ý ta, Tiết đại tướng quân chỉ sợ không sống qua được mùa đông năm nay!” La Thành thấy phụ thân nghe được gián ngôn của mình, tâm tình buông lỏng, nói chuyện càng thêm trật tự.” Mặt phải ngự binh mã vốn cũng không có bao nhiêu sức chiến đấu, Tiết Thế Hùng vừa chết, càng không tạo thành uy hiếp đối với chúng ta. Đến lúc đó nghĩa phụ chỉ cần thay bạn cũ xử lý đám tang sự, phái một thiên sư, là có thể dễ dàng tiếp quản một phần ba quận khác tới đây!”

“Phạt tang? Vậy chẳng phải là càng khiến người ta nói ba đạo bốn?” Tào Nguyên để La Thành thấy vậy cũng không muốn khai chiến với Bác Lăng, liêu lĩnh phản bác.

“Nguyên nhường, người lui sang một bên trước!” Đại tổng quản U Châu La Nghệ gõ gõ bàn, ra lệnh.

“Vâng, mặt tướng, mặt tướng tuân mệnh!” Tào Nguyên làm cho không dám cãi lại, hướng về soái án thi lễ, hậm hực thối lui đến cuối đội ngũ của võ tướng. Đây mới là chỗ y nên đứng, y một mực nỗ lực muốn tiến về phía trước mấy bước, nhưng thủy chung không thể như ý nguyện.

“Còn gì nữa không? Người nói tiếp đi!” La Nghệ đuổi Tào Nguyên đi, mỉm cười hỏi thăm con mình. Hắn chỉ là người thừa kế dưới gối, cho nên nhìn thấy con trai bày mưu nghĩ kế, cao hứng hơn so với chính mình dẫn binh chiến thắng.

“Trước mắt U Châu chúng ta có sáu nửa quận, xuất ra một quận nhỏ Liêu Đông đến cho Tiết gia hai người quản lý, tổn thất cũng không lớn. Sau khi hai nhà kết làm một thể, chúng ta tiếp quản địa bàn Tiết gia, những người khác cũng không bới ra được tật xấu gì!” La Thành gật gật đầu, tiếp tục bổ sung.

“Không sai, họ Lý nếu có thể dung nạp được Tiết Thế Hùng chiếm địa bàn của hắn, đương nhiên cũng không có lý do gì

phải đuổi con người ta đi ngay lập tức!” Mấy lão tướng hệ U Châu lần lượt gật đầu, không thông qua thủ đoạn chiến tranh đã đạt được mục tiêu của mình, đây mới là mưu đồ lương tướng. Như Tào Nguyên bảo cái loại người quanh ngày hô đánh hô giết kia, xách giày cho thiếu tướng quân cũng không xứng.

“Về phần Lý Trọng Kiên và Dương Nghĩa thần, ta nghĩ ra một biện pháp đối phó bọn họ tốt hơn!” La Thành thấy kế hoạch của mình bị mọi người tiếp nhận, dừng một chút, tiếp tục nói.

“Con trai ta có thương sách gì, cứ việc nói, sai rồi cũng sẽ không có ai trách người!” La Nghệ vuốt râu, trong lòng đã sớm vui như hoa nở. Đầu đao của mình liếm máu hơn nửa đời người, không phải là để tìm đường ra cho gia tộc sao? Có một đứa con trai văn võ song toàn như vậy ở đây, lo gì chuyện gia đình không nổi?

“Theo ý ta, chỉ sợ triều đình sớm bất mãn với họ Lý. Sở dĩ không đối phó hẳn, chỉ sợ là vì chúng ta bức bách quá mức!” La Thành gật gật đầu, cười đưa ra đáp án mà mọi người đều biết.

“Ý của người là chúng ta trước tiên đối với triều đình kính cẩn nghe lời chút?” La Nghệ nhẹ gật đầu, truy hỏi. Cái này hẳn đã cân nhắc qua, nhưng sau khi hơi nhượng bộ, lại sợ những người trong triều sẽ có ý xấu, ngược lại phải một tắc lại muốn tiến một thước.

“Chẳng những phải kính cẩn nghe lời, hơn nữa phải đánh trên dưới một chút, làm cho mấy vị “cánh tay” cho ăn no, để cho bọn họ nói không nên lời thừa thải! Sau đó chúng ta lại đem Hồ Bí thiết kỵ lui ra phía sau một chút, lấy đó làm thành ý!” La Thành sửa lại một chút mạch suy nghĩ, chậm rãi nói ra tất cả mưu đồ.

Mọi người đều biết, Dương Quảng cơ bản không hỏi đến chính sự. Mà đám người Bùi Cổ, Ngu Thế Cơ chỉ quan tâm đến việc kiếm tiền, U Châu chỉ cần cho ăn no mấy tên quyền thần là đủ để duy trì cục diện cắt ngang sự thật trước mắt này. Trên đạo nghĩa, bọn họ không cần phải hưng binh như những người khác.

“Triều đình chưa chắc chịu mắc mưu. Nhưng chỉ cần chúng ta hơi lui binh mã về phía sau một chút, Dương Nghĩa thần liền có dư lực đi tiêu diệt đám loạn phỉ ở giữa sông, bình nguyên. Dù sao trên danh nghĩa chúng ta còn tôn triều đình làm trọng., Mà Triệu Vạn Hải, cao sĩ bình nguyên của Triệu Vạn Hải đều đã tự mình lập quốc!” La Thành vừa đi qua đi lại vừa thôi diễn Hồ Bí thiết kỵ rút lui về phía sau., Động tác mấy nhà sắp áp dụng của nhau.” Từ sau khi U Châu chúng ta đuổi quan lại bỏ nhiệm triều đình, lão thần Dương Nghĩa Thần vẫn luôn đem quân doanh của mình đặt tại ranh giới giữa quân doanh và quận Thiên Đình, chuẩn bị ngược dòng mà lên. Nhưng Triệu Vạn Hải cùng cao sĩ lại giống như hai thanh đao sau lưng của hai người., Làm cho hấn ăn ngủ không yên. Nếu như giờ phút này Hồ Bí thiết kỵ đột nhiên rút về, Dương Nghĩa thần tất nhiên sẽ quay đầu thu thập Đại Triệu Triệu Vạn Hải chỉ trong gang tấc. Hồ ly “Quốc thổ thổ” Triệu Vạn Hải dựa lưng vào Thượng cốc và Bắc Lăng, phía trước bị Dương Nghĩa thần công kích, hấn phải chuyển áp lực về phía sau. Đến lúc đó, cho dù họ Lý không muốn động binh thương nữa, chỉ sợ cũng không phải do hấn!”

“Hay cho một cái ác kế xưa hồ nuốt sói!” Nghe La Thành phân tích xong, đám người Lưu Nghĩa Phương nhin không được âm thầm rùng mình một cái. Kế sách này liên kết với nhau, gần như không lãng phí bất cứ lực lượng nào của U Châu, lại tạo ra vô cùng mầm tai họa cho Bắc Lăng.

Nếu Triệu Vạn Hải lui về Bắc Lăng, Lý Trọng kiên định không ngần ngại chiến sao? Nếu Dương Nghĩa thần theo đuổi Triệu Vạn Hải vào trong quận Bắc Lăng, Bắc Lăng quân đã mơ hồ chia cắt theo cục diện này là tìm đến, hay là dùng chiến mã gior đao nghênh đón vị Bách Chiến Lão Tướng trung thành vô hạn đối với triều Đại Tùy này?

Muốn tạo ra một khối đào ở trong loạn thế, sao có thể đơn giản như vậy!

Sách: La trở thành nhân vật trong diễn nghĩa, chính sử vốn chưa hề nhất đề gọi là nguyên hình làm La sĩ. Sách này làm tiểu thuyết, cho nên tiếp tục để hấn ra sân.

Chương thứ hai (một trên)

Trong thời loạn này, phúc địa duy nhất có thể được gọi là đào nguyên chỉ có thể là Dương Châu. Hà Nam, Hà Bắc đói khát khắp nơi cũng tốt, Sơn Đông, Sơn Tây quần hùng nổi lên, vô luận bão táp như thế nào thổi tới dưới thành Dương Châu, Bùi đại nhân trải qua lão luyện trăm lần duỗi một tay ra, lại trải qua tám mặt Ngũ đại nhân lung linh động một nét bút, đảo mắt liền hóa thành đám mây lành, hết sức nhẹ nhàng.

Đem nhiều cuộc chiến xưa nay viết thành nhiều lần thất bại, tạo phản bốn phía giết giặc, quan viên khắp nơi tranh nhau thành nước tận trung, đem non nửa quốc gia viết thành một số ít địa vực, chẳng qua là thay đổi góc độ miêu tả mà thôi, cũng không coi là ức hiếp quân. Huống hồ Đại Tùy hoàng đế bệ hạ cũng không thích xem những kẻ làm ra lo lắng cho dân chúng, bất quá chỉ là tư thế bề ngoài, xa cách hoàng thành cũng có, phạm phải ngạc nhiên sao?

Trong ca múa mừng vui vẻ, Dương Quảng tiếp tục hưởng thụ giấc mộng đẹp thịnh thế. Hôm nay số người có thể quấy rầy y càng ít hơn, Tế Cảnh Công Phiên Tử đắp vào tháng bảy bị bệnh chết, Thượng thư bộ binh Triệu Hiếu mới cáo lão về quê tháng tám., Hứa quốc công Vũ Văn thuật cũng đã đến tuổi xế chiều, rất ít khi trở lại trong cung đi lại. Sự tình bên ngoài, tự có lòng trung thành tuyệt đối Bùi Mi, đám người Ngũ Thế Cơ thay mặt vất vả., Trừ một ít đại sự không thể không tự mình nhìn qua như hoa đào trong Thang Tuyên cung, cây liễu dưới cầu bạch ngọc thời điểm mùa thu Trọng Lục các loại, quần thần sẽ không dễ dàng để thánh tử ngày mai lao tâm. Mà thánh ngày mai lái thuyền cùng sóng biếc bên trên thánh tử cũng tin tưởng những cánh tay này có thể xử lý những chính vụ phức tạp nhằm chán một cách gọn gàng ngăn nắp, trị vì bách tính an cư lạc nghiệp.

Quần thần tin tưởng đến tình trạng này, quốc sự sao có thể không hài hòa? Từ tháng bảy được phân công thúc giục Dương Châu tới nay, khắp nơi đều hiện lên hình ảnh tường thụ, tin tức vui mừng do đạo phỉ bị tiêu diệt cũng lần lượt kéo

tới. Sau khi nhìn thấy, Dương Quảng ngay cả tin vui cũng lười xem. Toàn bộ đều giao cho đám thái giám thân cận thu vào một cái hộp nhỏ bện thành hình ngà voi, chỉ có lúc buồn chán vất vả quãng đi mới ngẫu nhiên có mấy người đến giải buồn.

Hôm nay Dương Quảng rút ra một chồng tấu chương mấy ngày trước đã tự mình đưa vào trong cung, Dương Quảng nhớ rõ lúc ấy mình bận rộn phán xét các học sĩ Bí Thư Tỉnh mới làm bài thơ thu tư, cho nên không rút công phu ra xem. Bây giờ cuối cùng đã có chút nhàn hạ, cũng nên cho Ngu Thế Cơ câu trả lời, để không cho tâm vị trung thần này lạnh đi.

Lão thái giám một đao thấy Hoàng đế bắt đầu xử lý chính vụ, tự tay nâng lên một bát canh sâm. Trời đã có chút lạnh, bệ hạ cần một ít đồ bổ dưỡng ẩm dạ dày. Như loại sơn sâm khoảng ba lượng này là tốt nhất, hỏa khí vừa không nặng đến mức làm người ta khó chịu, cũng không đến nỗi một chút dược tính cũng không có, uống xong vẫn như cũ khiến người ta không nhắc nổi tinh thần lên.

“Lộ Đông Sâm?” Dương Quảng ngửi thấy hương vị dược thiện nồng đậm, bùng bát lên nhấp khế một miếng, vô cùng chính xác mà hỏi.

“Hồi bẩm vạn tuế, đích xác là Liêu Đông Sâm.” Văn công công khom lưng, mang theo vài phần bồi phục hồi đáp.

“Ở đâu ra?” Dương Quảng lại uống thêm một hớp canh, tiếp tục dò hỏi. Sơn sâm do các nơi Đại Tùý cống nạp đến, lấy Liêu Đông, Hồ Bào có một hệ thống sản xuất tốt nhất. Nhưng từ năm ngoái, các quận Liêu Đông đã không giao thuế má cho triều đình, lại càng không đưa sơn sâm trân quý đến Dương Châu.

“Bệ hạ, là Ngu đại nhân sáu ngày trước khi đưa tấu chương tiến hành trong cung. Nói là cống phẩm đến từ Liêu Đông, lúc ấy ngài không chú ý, lão nô đã sai người nhận rồi!” Văn công công tuy lớn tuổi, trí nhớ lực lại không có chút dấu hiệu suy yếu. Hơi trầm ngâm, lập tức đưa ra một đáp án chuẩn xác.

“Ừm, không tệ!” Dương Quảng gật đầu, không biết là tư vị khen dược thiện hay là trí nhớ của Văn công công. Bỗng

nhiên, hấn ra sức ngồi thẳng người, cầm tấu chương trong tay dùng sức đè vào trên bàn sách: “Sương cống phẩm của Liêu Đông? Ngu Thế Cơ lúc trước nói như vậy sao? Tại sao trẫm không nhớ gì hết? Liêu Đông bị Dương Nghĩa thần thu phục rồi sao? Chuyện lớn như vậy tại sao trẫm lại không biết?”

Hắn lại nhai truy vấn không ngớt, như một tiểu hài tử vừa từ trong núi đi ra, đối với sự vật bên ngoài tràn ngập vô tri cùng tò mò. Văn công công bị hấn hỏi tới mức cơ hồ thở không nổi, ngây ngẩn một lúc lâu, mới sửa sang lại suy nghĩ rõ ràng., Chậm rãi trả lời, “Hồi bẩm bệ hạ, lúc ấy bệ hạ bận thay các thư học sĩ sửa thơ, không phải Dương lão tướng quân thu phục Liêu Đông, là Hồ Bí Đại tướng quân La Nghệ Lương bỗng nhiên phát hiện, viết đến tấu thỉnh tội, thuận tiện cống mấy chục cân nếp nhẵn, các vật như hươu sừng hươu!”

“La Nghệ?” Dương Quảng như nằm mơ lặp lại một câu, sau đó vỗ mạnh lên bàn: “Tên cầu tặc này, thiết thời hấn còn nhớ rõ chỗ tốt của trẫm! tấu chương của hấn, người giúp trẫm tìm xem, Ngu Thế Cơ và Bùi Quý Hoa đề nghị trẫm xử trí hấn như thế nào, trẫm lúc đó phê duyệt hay sao? Đặt ở đâu?”

“Bệ hạ còn chưa kịp xem, Ngu đại nhân lập ra thánh chỉ, nhưng bệ hạ chưa dùng ấn!” Thấy Dương Quảng chốc lát đã hiểu ra, Văn công công từ nhỏ đi theo hấn không khỏi cảm thấy có chút chua xót, mượn cơ hội tấu chương thay Dương Quảng vụng trộm lau mắt, ghen ngào trả lời.

“Người làm sao vậy? Không vui sao? Vẫn là nhớ nhà. Trẫm nhớ người là người Ngô quận, cùng ba quận Liêu Đông không có liên quan gì sao?” Dương Quảng rất nhạy cảm với sự thay đổi tâm tình của người bên cạnh, hồ nghi quay đầu, vẻ mặt ôn hoà truy hỏi.

“Nô tài mới là cao hứng, thay bệ hạ cao hứng!” Văn công công không biết giải thích tâm tình của mình như thế nào với Dương Quảng, đáp đầy ẩn ý.” Phần tấu chương này của La Nghệ, phần này là thánh chỉ của Ngu đại nhân và Bùi đại nhân. Thỉnh bệ hạ xem qua!”

“Năm đó trẫm dùng Xích Tâm đổi đổi hấn, hấn là hấn biết cảm kích!” Dương Quảng vỗ nhẹ lên lưng Văn công công, tỏ vẻ an

úi. Hai khúc tấu chương đã nằm trong giỏ ngà một thời gian, hương thơm đã sớm tan hết. Hấn theo thứ tự giơ lên chóp mũi nhìn một lần, sau đó đặt lên tay, trầm ngâm không nói.

Hồ Bí đại tướng quân La Nghệ trong tấu chương thừa nhận hấn tự tiện trục xuất quan lại lỗ mãng, cũng giải thích rõ ràng lúc ấy là vì tránh cho có vài người tư thông cao một câu, không thể không làm. Bây giờ, người này đem Hồ Bí Thiết Kỵ từ bờ sông Tang Can rút về đến Yểm huyện, tự giam giữ mình trong phủ đệ, tùy thời chờ việc triều đình đến xử trí.

Trong thánh chỉ của Ngu Thế Cơ và Bùi Quý thực chất là giọng điệu của triều đình, trùng trùng điệp điệp hành vi phản bội của La Nghệ năm ngoái. Nhưng niệm tình gã từng lập công lao hãn mã cho Đại Tùy, chuẩn bị tha thứ tất cả tội lỗi của gã, hơn nữa chuẩn bị sắc phong gã làm đại tổng quản U Châu, chính thức tán thành người này là ngư dương, Bắc Bình, An Nhạc cùng với quyền quản lý của ba quận Liêu Đông.

Về lý do xử trí dạng này, Ngu Thế Cơ cùng Bùi Quý tặc tại một phần tấu chương khác giải thích cặn kẽ. Hai người cho rằng, La Nghệ kinh doanh nhiều năm, cánh chim đã phong phú. Trước mắt bắt quá là tỏ vẻ nguyện trung thành, cũng không phải là thật lòng. Cho nên triều đình cũng chỉ có thể cùng người này lá lá lá trái, trước trấn an, làm tê liệt chủ quan, sau đó lại chậm chậm làm ra, dùng tĩnh lặng làm loạn.

Dương Quảng đối với phương án xử lý này cũng không phải là vô cùng hài lòng. Gã đối với người mình coi trọng, cũng đồng thời không thể dễ dàng tha thứ những kẻ phản bội kia. Đặc biệt là loại gia hỏa đã từng chịu vô số ân đức của gã mà không biết cảm kích, Dương Quảng hận không thể tóm được ngay trước mặt mà tự tay múa xương. Phương án hai người Bùi lại là lựa chọn tốt nhất bây giờ, nếu như không lấy la nghệ trấn an, có trời mới biết người này còn có thể bày ra cái gì nữa. Triều đình trước mắt không có binh lực bình định, cũng chỉ đành tạm thời để hấn lừa dối qua ải.

“Sớm muộn gì trăm cũng sẽ đích thân dẫn đại quân, bắt hấn lại trước trận!” Một lúc lâu sau, Dương Quảng lại vỗ mạnh xuống ngực án, oán hận nói. Chỉ còn lại một chén cơm thuốc, không

giữ nổi, bị bắn lên cao mấy tấc, lẳng không bay xuống trên sàn, trong nháy mắt rơi xuống thành mấy mảnh.

Văn công công hầu hạ bên cạnh tranh thủ thời gian quỳ xuống, đưa tay lấy những mảnh sứ vỡ. Dương Quảng lại tiến lên một bước kéo nó lên, quát lớn: “Không cần tuyển chọn, truyền nhân đến quét đi. Ngay cả những cái hỗn đản mà Liêu Đông cống cho kia cũng ném vào rãnh nước thúi. Sau này trẫm không ăn cái thứ vô dụng này, người cũng không được gọi Ngự thiện phòng lại làm. Đồ chơi rách rưới gì, mấy sợi râu muốn lừa trẫm, trẫm sớm muộn gì cũng sẽ phát binh, chém hết bọn chúng, chém!”

“Bệ hạ, bệ hạ cẩn thận!” Văn công công tranh thủ ôm lấy eo Dương Quảng, vừa kéo vừa đỡ đến trên ngự tọa.” Người đầu, thu thập bát vỡ, dọn dò Ngự Lễ phòng lấy hết tài liệu của Liêu Đông ra, chờ lát nữa ta sẽ tự mình đi xử lý!” Nhìn về phía ngoài thư phòng, hắc thỏ hỗn hển kêu lên, chỉ e động tác hơi chậm một chút, Dương Quảng lại làm ra hành vi càng điên cuồng hơn.

Mấy tiểu thái giám vội vàng chạy vào, dọn dẹp sạch sẽ sứ vỡ và canh thừa. Dương Quảng dời đến ngồi sau ngự án, nhìn mọi người bận rộn trước mặt mình. Trán hắc nổi gân xanh, mặt đỏ như bị lửa nướng, nhưng tay chân lại như mới ngâm trong nước sông., Cực kỳ lạnh lẽo, thống khổ, phần nộ, tuyệt vọng, đủ loại cảm xúc tiêu cực đan xen trong lòng hắc, khiến hắc không muốn nói thêm câu nào nữa, chỉ muốn trơ mắt nhìn thế giới trước mắt đang hướng về phía hủy diệt.

“Bệ hạ, bệ hạ không đáng tức giận với loại người này!” Văn công công bị vẻ mặt của Dương Quảng dọa sợ, đi đến sau lưng hắc, vừa chống lưng cho hắc vừa nhỏ giọng khuyên bảo.” Loại gia hỏa vong ân phụ nghĩa này sớm muộn gì cũng sẽ gặp báo ứng. Bệ hạ chỉ cần nhìn, không được bao lâu đầu của hắc sẽ bị người cắt xuống!”

“Trẫm, trẫm muốn tự tay cắt! Trẫm nhất định sẽ đích thân cắt!” Dương Quảng gằn ra mấy chữ trong kẽ răng, từng chữ mang theo thù hận khắc cốt铭心.

“Bệ hạ chỉ cần ổn định các nơi Trung Nguyên là có thể huy động sư môn tiến lên Bắc thượng!” Văn công công thuận theo ý tứ của Dương Quảng, nhẹ nhàng khuyên nhủ.

“Đúng, trăm phải tỉnh táo lại, cần tu nội chính, khôi phục thanh uy triều đình!” Dương Quảng đột nhiên biến thành một đế vương thông minh, cười khỏ một tiếng, thề.” Đem tất cả khúc tấu chương trong mấy sọt đều chuyển qua cho trăm, hôm nay trăm đều bù lại toàn bộ. Có gì khó khăn đâu, giờ tay nhắc chân mà làm!”

“Bệ hạ thánh minh!” Văn công công lớn tiếng ca ngợi một câu, chạy tới ôm đồm toàn bộ tấu chương ngày trước. Được Bùi Quý Mi và Ngu Thế Cơ xếp lại, chờ đợi tấu chương của thiên tử được giảm gần ba trăm, nhưng Dương Quảng mới biết Dương Công Công không cho rằng công công bỏ ra nhiều công sức như vậy.

“Bệ hạ tài trí hơn người!” Nhớ lại tình cảnh năm đó Dương Quảng vừa mới lên ngôi, Văn Dao không phải không có hưng phấn mà nghĩ.” Chỉ cần bệ hạ chịu phần chán lên!” Hắn lặng lẽ lau mắt, trong ánh mắt mờ lung phảng phất thấy Dương Quảng ngồi ngay ngắn trước mặt đám quần thần, một lần nữa toả ra sức sống đáng có của Cửu Ngũ Chí tôn.

Chương thứ hai (có một)..]

phê duyệt tấu chương một hồi chốc lát, tâm tình Dương Quảng dần dần bình phục. Từ trên bản chương đưa vào trong cung xem, trật tự các nơi đang khôi phục. Đám thần tử cánh tay của Trần Tam Lăng, Lý Uyên ra sức đòi kẻ trộm, gần như mỗi lần chiến đấu phải quyết tâm. Một số quận thừa, thủ ở một số nơi cũng nhiều lần có kẻ chém giết, mấy trăm kẻ địch tự sát đến mấy ngàn người. Chỉ là đám giặc cướp cũng có chút khó dây dưa, vậy mà bại nhiều lần, như con côn trùng trăm chân, thường là chết mà không cương.

“Tập chúng bực này, mà cũng dám vọng tự đại!” Dương Quảng cười lạnh buông xuống một phần liên quan tới Đỗ Phục Uy vừa tự lập vi vương, liền bị Trần San công phá ‘Đô thành’, đưa tay sờ chén trà. Vừa rồi hương vị thức ăn không tệ, đến bây giờ vẫn còn dư vị. Đợi đầu ngón tay dò xét một chút, gã mới đột nhiên nhớ tới chén thuốc đã bị bản thân quăng ra, ngượng ngùng rút cánh tay về, tiếp tục xem tấu chương khác.

Khuất đột xuất binh thỉnh quân Chu Tuyên tặc Chu Tiểu Sơn, phá liền hơn hai mươi trại, phụ cận kinh sư một lần nữa khôi phục yên ổn. Lý Uyên dẫn binh chinh phạt Chân Địch Nhi, cùng tặc binh giằng co với Thử Tước cốc, Lý Thế Dân dẫn kỵ binh vòng đến sau lưng tặc quân tấn công mạnh mẽ., Đại phá Chân Địch Nhi, bắt Chân Địch Nhi và hơn hai vạn tên tặc dưới trướng mình. Lý Uyên thả toàn bộ lâu la bình thường ra, nhưng lại hạ lệnh chém toàn bộ đầu mục lớn nhỏ dưới trướng Chân Địch Nhi và cả đám thông binh hơn ngàn người, đứng đầu là tháp, tể đại tướng quân Đại Vũ, Phan Trường Văn trên trời...

“Tại sao lại như vậy?” Nhìn đến đây, Dương Quảng đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng. Gã nhớ rõ năm ngoái mình xa giá đi ngang qua Thái Nguyên, đã từng thấy tráng võ tướng quân Phan Trường Văn, trước sau không đến một năm., Phan Trường Văn không biết đã chết trận từ lúc nào. Hơn nữa còn nhận được phân tích, cái chết của Phan Trường Văn có quan hệ mật thiết với tên Chân Địch Nhi kia, nên Lý Uyên mới

muốn giết tất cả đầu mục quân giặc báo thù cho Phan Trường Văn.

“Bệ hạ, trà mới đã được mang tới, là dùng Hàng trà của địa đạo!” Văn công công ở bên cạnh hầu hạ thấy Dương Quảng cau mày, cho rằng hần khát nước, liền vội vàng bung nước trà đã chuẩn bị sẵn lên đặt vào vị trí quen thói quen nhất của Dương Quảng.

“Phan Trường Văn tướng quân chết trận lúc nào vậy?” Trà của Dương Quảng đẩy sang một bên, không đầu không đuôi hỏi một câu.

Y vốn không nên hỏi nội thần của quốc gia này, nhưng Văn Trọng cố tình nhắc nhở sự thật Dương Quảng đã bị chính trị bỏ hoang quá lâu, sau khi hơi trầm ngâm thì cất cao giọng trả lời: “Khởi tấu bệ hạ, theo lời lão nô được biết., Phan tướng quân là người cuối cùng thất bại vào bảy tháng bảy nay. Lúc ấy ông ta đang cùng trưởng tử Thái Nguyên lưu thủ xây dựng thành một vị Ban sư, trên đường gặp gỡ đại tướng quân Chân Định Nhi dưới trướng lịch sơn phi. Chúng ít ỏi, quan quân đành phải vừa chiến vừa lui. Tặc binh từ quận Nhạn Môn đuổi giết thẳng đến dưới Thái Nguyên thành, Phan Trường Văn tướng quân bỏ mình, kiệt sức mà chết. Lúc ấy bệ hạ còn khen ngợi ông ta, cho phép một đứa con trai tập kích tước hiệu!”

“A, có chuyện như vậy, trăm thế mà quên rồi?” Dương Quảng buông tấu chương xuống, dùng sức dụi dụi mí mắt khô khốc, kinh ngạc hỏi, thời gian quá lâu không quan tâm đến triều chính, cho nên có rất nhiều chuyện hần đã nhớ không rõ lắm. Huống hồ, lúc ấy hần sử dụng ấn trên thánh chỉ mà đám người Bùi Quý tranh vẽ, căn bản là không lưu ý nội dung trên đó.

“Bệ hạ ngày lý vạn cơ, ngẫu nhiên quên mất một chút việc vặt cũng có thể thông cảm được. Ngu, Bùi hai vị đại nhân chắc còn nhớ, bệ hạ có thể tuyên truyền bọn họ đến đây xác minh!” Văn công công thấy Dương Quảng rốt cục ý thức được vấn đề, trong lòng cao hứng, khản trương đề nghị.

“Trăm hỏi người cũng thế. Ngu Khanh luôn lo lắng, cứ nói dễ nghe!” Dương Quảng đột nhiên trở nên tỉnh táo cũng đoán được mình sợ dĩ không nhớ rõ sự chết nhanh của Phan Trường

Văn, chỉ sợ là hai người Ngu Thế Cơ và Bùi Quý Hâm cố ý kẹp tin này vào giữa, suy nghĩ một chút rồi phân phó.

“Lão nô chính là nội thần, không thể can thiệp vào việc ngoại đình! Bệ hạ uống một ngum trà trước, lão nô sẽ phái người đi Tuyên Ngu đại nhân vào cung!” Văn Nhất Dao khom người thi lễ, trong giọng nói lộ ra kiên trì.

“Đi đi, tên này không thú vị chút nào cả!” Dương Quảng có chút mất hứng, thấp giọng quát lớn một câu, sau đó bùng chén trà lên, vừa thưởng thức trà đắng chát, vừa buồn chán chán chờ đợi.

Cũng may trời còn sớm, hai người Ngu Thế Cơ và Bùi Luật Phương còn đang bận rộn trong triều đình. Nghe được Thái giám truyền gọi, vội vàng thu dọn một chút, vội vàng chạy tới ngự thư phòng.

Quân thần đã chào xong, Dương Quảng sai người ban chỗ cho hai người Ngu Thế Cơ và Bùi Luật Phương phân biệt, sau đó lại tiếp tục hỏi câu an bài hậu sự của tướng quân Phan Trường Văn: “Phan Trường Văn đại tướng quân chiến chưa, trăm lúc ấy chuẩn con trai Phan tướng quân tập kích tước hiệu gì? Lịch Sơn Phi là ai, sao hắn có thể náo loạn đến vậy?”

“Bệ hạ phong Phan tướng quân làm Thanh Nguyên huyện hầu, cho nên trưởng tử Phan tướng quân cũng tập kích tước vị huyện Hầu Thanh Nguyên. Lịch Sơn Phi tên là Ngụy Dao Nhi, là một tên giặc cỏ chạy loạn giữa Thượng Cốc và quận Thiên Mi. Có câu kết với người Đột Quyết, thần nghe nói khi thịnh nhất thì ủng hộ hơn hai mươi vạn người...” Ngu Thế Cơ không rõ Dương Quảng đột nhiên gọi mình và Bùi Dung Dung vào trong cung để làm gì, suy nghĩ một chút rồi trả lời.

“Hơn hai mươi vạn, Ngu khanh cùng Vũ Văn Khanh không nói tên trộm càng ngày càng ít sao?” Dương Quảng run tay, nửa chén trà nhỏ đều đổ lên vạt áo trước mặt gã.

“Lão thần đáng chết, lão thần không nên lấy những tin tức nghe được trên đường đến quấy nhiễu hoàng thượng!” Ngu Thế Cơ sợ tới mức hồn đều bay mất, vội vàng nhào tới, một

bên dùng ống tay áo của mình thay Dương Quảng lau chén trà nóng trên người, một bên thỉnh tội.

Từ năm ngoái tuần tra Nhạn Môn Quan trở về, Dương Quảng mỗi lần trước mặt mọi người hỏi tình hình chiến tranh tiểu phi khắp nơi, Bùi, Ngu hai người đều là báo tin vui không báo buồn, “Không thể thập nhất!” Loại thoái thác hàm hồ này, cơ hồ thành chủ thiên mệnh của bọn hắn. Vừa rồi hắn chỉ lo thay Phan Trường Văn nói tốt, không cẩn thận đem lời nói dối lúc trước của mình vạch trần, cho nên trong lúc nhất thời trong lòng giống như có vô số nai con đang nhảy, không biết như thế nào mới có thể bù lại được lỗ hổng.

Văn Dao mang theo vài tên cận vệ nhanh chóng chạy lên, nhanh chóng giúp Dương Quảng thay quần áo bị nước trà làm ướt. Sau khi quần khăn lau khô ngực áo cùng vết nước đọng trên mặt đất, bọn họ lại lui ra đến cửa.” Bệ hạ phát hiện đám người Ngu Thế Cơ cố ý khinh quân rồi!” Kết luận này làm cho tâm tình của hắn kích động, hắn tin tưởng hoàng đế bệ hạ mà mình phụng dưỡng nhiều năm là một người có đạo minh quân., Sợ dĩ lúc trước chán chường như vậy hoàn toàn là bởi vì bị mấy tên gian thần lừa gạt. Hiện giờ, quyền lực lớn nhất của bọn gian vũ văn trình bày đã sắp chết rồi., Chỉ cần nghĩ biện pháp lại để đám người Ngu Thế Cơ, Bùi Duy Thành bị Hoàng Đế bệ hạ nhìn thấu, Đại Tùy chung quy sẽ có ngày trọng chấn thanh uy.

Nhưng câu tiếp theo của Dương Quảng lại làm cho Văn Dao vô cùng thất vọng. Tên Thánh Thiên Nhật này căn bản không có ý định so đo với số lượng kẻ trộm, chỉ thở dài rồi nói:

“Quên đi, không bị phỏng, chắc hẳn tặc nhân tự xưng là ủng hộ chúng ta hai mươi vạn mà thôi, hướng hồ những tên giặc cỏ này, nhân số nhiều hơn nữa cũng không thành vấn đề gì!”

“Bệ hạ thánh minh. Những phản tặc kia mỗi kẻ đều được xưng là ủng hộ chúng đông mấy chục vạn, kỳ thực đều là hư trương thanh thế. Thực tế người có thể chiến đấu rất ít, cho nên thần chờ một mực theo thực tế tấu!” Ngu Thế Cơ len lén thở dốc, cười trả lời. Mấy ngày nay hắn thỉnh tiên., Tiên gia nói Ngu gia chính là thiện nhân ba đời, tự có phúc khí hưng hóa lành. Xem ra, ngày mai cho tiên gia tiền hương hỏa lại nên thêm,

phiền toái lớn như thế đều bị thoải mái lừa gạt qua, coi như không gặp được hung hóa lành sao?

Có thiên tử hiểu lòng người như vậy, hoàn toàn chính xác Ngu, phúc phận hai người Bùi Lương. Dương Quảng thoải mái, tiếp nhận lời ca tụng của Ngu Thế Cơ, gật gật đầu, lại đưa ánh mắt quay về tầu chương của Lý Uyên lần nữa.” Chân Địch Nhi là bộ tướng của Lịch Sơn Phi, qua núi bay được hai mươi vạn lâu la. Vì sao Chân Địch Nhi kia lại chạy đến Hà Đông, không phải hắn đang ở Thượng Cốc và Cù quận sao? Lý Kiến Thành và Phan Trường Văn đi quận Nhạn Môn làm gì? Sao lại cùng đi với Chân Địch Nhi?”

“Khởi bầm bệ hạ, Chân Địch Nhi cùng Lịch Sơn Phi tặc năm nay ở ven sông Tang Hùng bị tướng quân Tiết Thế Hùng nửa độ tập kích, nguyên khí đại thương. Bọn chúng đứng không vững ở Vụ quận, cho nên mới chạy trốn đến quận Nhạn Môn. Nhưng lão thần cũng không biết vì sao bọn chúng lại khôi phục thực lực nhanh chóng, lại dám phát động tập kích quan quân.” Ngu Thế Cơ lại suy nghĩ một chút, tận lực giản lược trả lời.

“Tiết Thế Hùng đánh bại Lịch Sơn Phi, đuổi bọn chúng tới quận Nhạn Môn? Sao trẫm không thể nhớ gì hết?” Dương Quảng dùng sức gõ gõ trán mình, vẻ mặt mệt mỏi.

“Nói vậy, chắc là Ngu đại nhân đem Tiết tướng quân báo cáo mau lẹ, quy về “Khinh hoãn” rồi!” Lại một lần nữa bụng chén trà nóng vào trong một đao của Văn Tường không nhin được nữa, thấp giọng nhắc nhở.

“Ngu Thế Cơ, người nói xem có phải lúc ấy người bận rộn hồ đồ hay không!” Dương Quảng nghe xong một đao giải thích, cười cười, mắng. Dựa theo thói quen của gã, toàn bộ tầu chương đều là đám người Bích Nhã đi trước xem qua, về loại sau., Mới đưa vào hoàng cung, một khi tầu chương của quan viên địa phương được cho vào loại “khinh hoãn” có nghĩa là hấn căn bản sẽ không nhin, hoàn toàn do đám người Bùi Thế Kỳ, Ngu Thế Cơ, Vũ Văn kể lại tự mình xử lý. Cho nên Tiết Thế Hùng đánh bại Lịch Sơn Phi, hấn cũng không biết là lạ. Quân thần đều không có lỗi gì, bình thường sơ sẩy mà thôi.

“Ngu đại nhân lúc ấy là một phen hảo tâm, sợ bệ hạ quá mức vất vả!” Bùi Quý Hoa lau mồ hôi trán, cười giải thích cho Ngu Thế Cơ.

“Không phân biệt được cấp bậc chậm chạp, nên phạt!” Dương Quảng nâng chén trà nóng lên uống hai ngụm, sau đó quyết định.” Trầm phạt người lấy bông lọc nửa năm ra, quét sơn trên Long Chu một lần nữa. Ta nhớ trên đường tới đây, màu sắc Long thuyền đã bị bụi đất nhuộm cũ không ít.”

“Tạ ơn bệ hạ long ân!” Ngu Thế Cơ vội vàng khom người, cảm ơn. Bông lọc nửa năm, hấn căn bản không để vào mắt. Hiện giờ đám người Lý Uyên, Lý Phàm, La Nghệ, Vương Thế thĩnh thoảng có hiệu kính đưa đến Dương Châu, tùy ý đưa một phần, so với bông lọc triều đình ban ra còn cao hơn gấp mười lần.

“Bệ hạ, trà quá nóng, bệ hạ cẩn thận!” Văn Dao đứng bên cạnh nhìn thấy vậy trong lòng không khỏi lo lắng, nhưng một chút biện pháp cũng không có. Hấn vốn không phải kẻ am hiểu lập quyền, không có nguyện vọng giúp nước trừ gian, kết quả lại không thể xuất ra bất cứ lực lượng nào.

“Một đao, người đi bùng thêm chút điểm tâm cho trầm, trầm vừa ăn vừa xử lý những tấu chương này!” Dương Quảng khoát tay, ý bảo văn không nên xen vào. Quay đầu, gã tiếp tục hỏi hai người Ngu Thế Cơ và Bùi Hâm: “Chúng ta nói tiếp, vừa rồi đến đâu rồi. Đúng rồi, Chân Địch Nhi dưới trướng Lịch Sơn Phi bại lui tới Nhạn Môn, thực lực rất nhanh đã khôi phục. Đây là ai làm trò, hai người các ngươi đã có kết luận chưa?”

“Khởi tấu bệ hạ, theo ý kiến của thần, chắc chắn là Đột Quyết không nghi ngờ gì!” Ở phương diện cảm giác đối với nguy hiểm bên ngoài, Bùi Quỳnh nhạy cảm hơn nhiều so với Ngu Thế Cơ. Đặc trưng người ở chỗ bác nghe ghi chép mạnh mẽ, mà đặc biệt sở trường của hấn ở thời gian thẩm vấn.

“Những kẻ âm mưu quỷ kế kia, tất không thể bỏ qua!” Ngu Thế Cơ dùng khước mắt liếc nhìn văn dao, oán hận nói.

“Hừ, trăm cảm thấy người Đột Quyết ở sau lưng giở trò quỷ. Những gia tộc của A Sử kia e sợ trăm thiên hạ thái bình!”
Dương Quảng không nhận ra ngụ ý trong lời nói của Ngu Thế Cơ mà gật gật đầu, tỏ vẻ tán thành hai người Bùi Quý Quý. Dù sao gã cũng đã làm Hoàng đế nhiều năm như vậy, chỉ hơi suy nghĩ một chút rồi thôi., Người giúp đỡ sau lưng giặc cỏ lập tức hô to. Có người Đột Quyết làm chỗ dựa, đương nhiên Chân Địch Nhi sẽ có tiền vốn để xung trận với quan quân. Tiếp theo, quận Hà Đông chiến bại, tin tức Phan Trường Văn chết trận cũng có thể hiểu được.” Nhưng Phan Trường Văn và Lý Kiến Thành tới Nhạn Môn làm gì? Ai ra lệnh cho bọn họ? Lý Kiến Thành kia chính là cái tên trăm đã phong ấn tướng quân ở Nhạn Môn kia?”

“Khởi tẩu bộ hạ, Phan Trường Văn tướng quân cùng thế tử Đường Công Lý Kiến Thành là phụng mệnh Thái Nguyên giữ lại đưa tới Linh Khâu phản tặc vương nhỏ vào đường lui. Binh mã Bắc Lãng ngăn chặn râu Vương ở Quan Phi Hồ. Phía sau chính là Linh Khâu quận Nhạn Môn. Lý Kiến Thành là con trai trưởng của Đường Công, phong ấn Ứng Dương Lang tướng chính là thế dân Lý Thế Dân., Người con thứ của Đường công!” Dù là trí nhớ Ngu Thế Cơ tốt, cũng bị câu hỏi không đầu mối của Dương Quảng làm cho luống cuống tay chân. Hắn đoán Dương Quảng năm nay có khả năng không thích nghe thấy tên Lý Húc, cho nên cũng không nói quân Bắc Lãng do ai dẫn dắt, chỉ là lòng giam giới thiệu kết quả trận chiến này., “Vương tu tẩu cùng đường, đã nhận được chiêu an. Thượng cốc, Bắc Lãng các bá tánh địa phương nhờ hồng phúc của bộ hạ, lại một lần nữa sống yên ổn sinh tử!”

“Ồ, như thế, Phan Trường Văn cùng Lý Kiến Thành đích xác là nên đi. Vương Tu nhỏ..., Trăm nhớ rõ hắn từng tự xưng là Đại Yến Vương, giờ lại chịu chiêu an? Bây giờ ở đâu? Chúng ta phong hắn chức quan gì?” Dương Quảng cảm giác được một khoảng thời gian trước mình bận rộn cùng một đám văn nhân đang ngâm thơ phẩm vẽ, dẫn đến triệt để lơ là trận chiến này. Cho nên cũng không truy cứu đến cùng vì nguyên nhân gì mà mình đối với việc này hoàn toàn không biết gì cả, mà là cười hỏi sự an bài của tặc nhân bị chiêu hàng.

“Chúng thần đã từng thay bệ hạ sáng tạo ra một thánh chỉ, chuyện cũ bỏ qua. Cũng nên nhận được lệnh của tướng lĩnh địa phương, trao cho chức vị phân tướng của Vương Huyền Bạt kiểm.” Bùi Quý Kiến thấy Dương Quảng hồ đồ đến trình độ như thế, dứt khoát cả gan đem sự tình đổ lên người hắn.

Ngoại trừ một số ít cận thần như Bùi Quý, Ngu Thế Cơ ra, không ai biết rõ những lệnh bài chính trị nào đã từng thỉnh cầu Hoàng đế. Lệnh nào là chưa được chào hỏi đã trực tiếp hạ đạt. Cho nên Thiên Tử Đại Tù Dương Quảng cũng không nhớ được rốt cuộc mình chưa xem qua thánh chỉ cùng loại, tiếc nuôi nhịu mày, thở dài nói: “Hai người các ngươi cũng không nhắc nhở trẫm: “Các ngươi cũng không nhớ rõ trẫm cũng không được., Sao có thể chỉ nhận một vị phân biệt giáo tướng chứ? Đây không phải là để những tên gia hỏa chuẩn bị chiêu an cảm thấy trẫm quá mức keo kiệt sao? Bọn chúng đã chịu thay đổi triệt để, ít nhất phải nhận lang tướng, đúng, hai người các ngươi lập chỉ, đem hai chữ “Tể giáo” triệt hồi., Phong Vương cần phải làm Ứng Dương lang tướng. Đúng rồi, sau này trừ Lý Mật ra, bất luận tên đầu lĩnh cường đạo nào trở mình tỉnh ngộ, một mực phong làm lang tướng. Trẫm biết rõ một ý niệm của bọn họ, trẫm cho bọn họ cơ hội quay đầu lại!”

“Bệ hạ thánh minh, dám loạn thần tặc tử nếu biết bệ hạ khoan dung với bọn họ như thế, e thẹn cũng phải xấu hổ chết đi!” Ngu Thế Cơ nhanh chóng đứng dậy, chấp tay với Dương Quảng.” Thần lập tức sẽ đi viết chỉ, tuyệt đối không chậm trễ. Thần thay bách tính thiên hạ tạ ơn bệ hạ nhân đức, có bệ hạ ở đây, đại Tù Giang Sơn ta tất nhiên là trường thành vạn cổ!”

“Đừng vượt mông ngựa nữa, dụng tâm làm việc đi!” Dương Quảng dùng một câu cười mỉa cắt ngang lời nịnh nọt của Ngu Thế Cơ.” Ông ta râu tóc Vương bị nhổ, lúc đó trẫm đã ban thưởng cho ông ta cái gì. Người này cũng là một tài năng, chỉ là quá mức keo kiệt!”

“Rốt cuộc còn không qua loa tắc trách!” Ngu Thế Cơ và Bùi Quý củ liếc mắt nhìn nhau, trong lòng âm thầm kêu khổ. Hai người bọn họ đều thu được không ít chỗ tốt của Lý Húc, cho nên cố tình không để cho Dương Quảng nhớ tới. Nhưng loại tình huống trước mắt này, hai người bọn họ đều thu nhận

không ít lợi ích., Không khỏi khiến cho bọn họ không nói thật. Khẽ chỉnh lý lại ý nghĩ một chút, Bùi Duy trả lời trước: “Khúc nhạc bệ hạ, là Quan Đại tướng quân Lý Trọng Kiên một tay bệ hạ đề bạt lên vương tu bạt. Hiện giờ triều đình đều nói bệ hạ có kiến thức người., Từ khi phái Lý tướng quân đi Bắc Lãng, nửa Hà Bắc đều tặc tuyệt tích. Thần thay bệ hạ lập chỉ, đổi phong Lý Trọng Thành Tổng Quản Bắc Lãng quân, ban cho danh hiệu đại phu Kim Tử Quang Lộc. Bệ hạ Thượng Nguyệt đã dùng ấn, cho người ban thánh chỉ xuống!”

“A, là Lý Trọng Kiên, hắn không phụ sự kỳ vọng của trẫm. Trẫm nhớ năm ngoái Trương Kim cũng bại trong tay hắn phải không?” Vượt qua dự đoán của hai người Bùi, Dương Quảng lại có ấn tượng rất sâu sắc đối với việc cải biên cương dương quân làm Bắc Lãng quân, cũng ban cho Lý Húc Văn chức Tán Quan. Không những không vì cái tên này mà nổi giận, ngược lại trên mặt lộ ra vài phần đắc ý.

“Đúng là như thế. Bệ hạ cầm mỹ ngọc ở đất cát, nổi bật có thể lũng đoạn mẫu. Bản lĩnh biết người hiền phận, thần đều theo sau tận cùng!” Ngu Thế Cơ liếc trộm sắc mặt Dương Quảng một chút, lớn gan nịnh nọt.

“Đúng vậy, ngày đó các thần đều không xem trọng Lý tướng quân. Chỉ có mỗi bệ hạ kiên trì đề bạt hắn lần nữa. Hôm nay, hắn thay bệ hạ bình định tội tặc khấu sáu quận, ép phản tặc La Nghệ không dám bước qua sông dâu khô...” Luận về bản lĩnh a dua nịnh nọt, Bùi Quý cũng không kém Ngu Thế Cơ chút nào. Trong nháy mắt, lời nịnh bợ cuộn cuộn tuôn ra.

“Đúng là hắn không phụ lòng trẫm!” Dương Quảng dùng hai tay chống án, ánh mắt nhìn thẳng lên bầu trời bên ngoài cửa sổ. Đối với Lý Húc, hắn một mực mang theo tâm thái cực kỳ mâu thuẫn, muốn tiếp tục ủy thác trọng trách, lại sợ đối phương đáp ứng cái “Đào Lý Chương” kia. Có thể dùng trọng thủ chèn ép, đồng nghĩa với việc hoàn toàn phủ định phán đoán lúc trước của hắn. Loại phiền não này hắn không cách nào nói ra với bất kỳ người nào, đành phải tiếp tục hồ đồ, tạm gác lại một thời gian rồi hãy nói.

“Cũng may chúng ta không có hiểu lầm!” Ngu Thế Cơ thấy Dương Quảng tựa hồ đối với Lý Húc vẫn khen ngợi như cũ, trong lòng thầm nghĩ. Từ năm ngoái khi Lý Húc tiến về Bắc Lãng nhậm chức, các nơi đưa ra tấu chương buộc tội hắn đã có một xe ngựa lớn, xem da mặt “Hiếu kính” mà Lý Húc không ngừng đưa tới kia., Ngu Thế Cơ một mực không để cho những tấu chương này có cơ hội vào cung. Năm nay Lý Uyên xuất lực ủng hộ Lý Húc, hắn và đám người Bùi Thành suy nghĩ vì đại cục, càng không hy vọng triều đình có hành động gì đối với sáu quận Bắc Lãng. Trước mắt Dương Quảng lại mơ hồ lộ ra sự tán thưởng khẩu khí của Lý Húc., Càng sâu sắc phán đoán của Bùi, Ngu hai người, Lý Trọng Kiên vẫn rất được cung chiều, nếu như có thể bán cho hắn một cái nhân tình, tuyệt đối đừng keo kiệt.

Chương thứ hai (hai) ruộng bỏ

Văn công từ Ngự Lễ phòng truyền trà về, được tiểu thái giám trợ giúp bày đồ ăn ở một góc Ngự án. Hiếm khi có một ngày tinh thần phấn chấn, Dương Quảng chỉ điểm tâm, cười phân phó với Bùi Quý và Ngu Thế Cơ: “Hai vị ái khanh cũng đền bù một chút, hương vị của Kiến Khang, Trần vong nhiều năm như vậy vẫn còn có người làm, rất hiếm thấy đấy!”

Bùi, Ngu hai người sớm đã ăn cơm, nhưng có thể dùng chút điểm tâm với hoàng đế bệ hạ, dù sao cũng là một loại vinh hạnh. Bởi vậy hai người tạ ơn quá ân, mỗi người lấy một chút điểm tâm, nâng trong lòng bàn tay là một miếng nhỏ, ăn tương xứng với man văn.

“Hai người các người mới vừa nói, y đã ép phản tặc La Nghệ không dám qua sông, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?” Sau khi ăn chút trà bánh, Dương Quảng lại nghĩ tới đề tài lúc nãy.

“La Nghệ đưa tờ giấy tạ tội, thần đã đưa vào trong cung rồi, bệ hạ chắc là còn chưa kịp xem rồi!” Ngu Thế Cơ nhanh chóng lau đi điểm tâm trên râu, quyền rũ đáp.

Lần này hẳn không nói dối, chương thỉnh tội của La Nghệ với triều đình là một trong hai người hẳn và Bùi Nhã gần đây nhìn thấy “hỉ tin”, để khiến Dương Quảng chú ý đến. Hai người còn đặc biệt đặt phần chương chương kia lên trên cùng một ngày đưa vào trong cung. Nhưng Dương Quảng lúc nào có tâm tình xem tấu chương, khi nào thì không có tâm tình triều chính, hai người cũng không nắm chắc, bởi vậy chỉ có thể dùng ngữ khí thăm dò để phỏng đoán Dương Quảng có ấn tượng gì đối với việc này không.

“Trẫm nhìn thấy. Tên cầu tặc La Nghệ này, lại còn muốn lừa dối trẫm. Hai người các người xử lý rất khá, lát nữa trẫm sẽ dùng án. Trước tiên trấn an hẳn, đợi khi hẳn buông lỏng, ta sẽ bắt hẳn ngay lập tức.” Dương Quảng gật gật đầu, tỏ vẻ tán thành với một phần thánh chỉ khác do hai người Bùi, Ngu hai người lập ra: “Nhưng điều này có quan hệ gì với Lý tướng

quân không? Trầm ở trong tầu chương của hai người không thấy Lý tướng quân có lực gì sao?”

“Khởi tầu bệ hạ, La Nghê kia há là kẻ biết tốt thì thu. Hiện tại hấn tiến lên tạ tội, nhất định là bị bệ hạ an bài ba nhánh đại quân ép đến không có sức hoàn thủ. Mà một đường đi của Lý tướng quân, vừa vặn là quan trọng nhất!” Nếu đã có ý định tặng một phần nhân tình cho Lý Húc, Ngu Thế Cơ dứt khoát quyết định tặng cho bệ hạ một phần lớn.” Bệ hạ thỉnh cầu., Ngày đó Tiết tướng quân ở bên trái, Dương đại nhân ở bên phải, đúng lúc để lại cho La Nghê một lối ra. Bây giờ, cửa ra bị Lý tướng quân chặn lại, La Nghê hấn biến thành một con thú khôn kiếp...”

“Chắc là lúc trước bệ hạ điều Lý tướng quân đi Hà Bắc là có ý này. Chúng ta Lỗ trưởng, thế mà không nhìn ra an bài của bệ hạ!” Bùi Quý Hoa không cam lòng rút lại phía sau, đuổi theo phía sau Ngu Thế Cơ bổ sung.

“Ha ha, lúc trước trầm có ý này, nhưng Lý tướng quân làm việc này còn tốt hơn so với trầm dự đoán. Hai người các người cũng có công nhân điều hành ở trung tâm!” Nghe hai cánh tay tán dương bản thân thần cơ diệu toán, tâm tình Dương Quảng rất tốt, cười ha hả đáp lại.

“Việc bệ hạ sắp xếp, há có thể là chúng ta có thể thấy rõ ràng? Từ khi Lý tướng quân đến Bắc Lãng, trị an chỗ đó tốt hơn một ngày. Hôm nay ngài ấy lại hàng Vương Tu bạt, đuổi Ngụy Đào Nhi đi cùng Tiết Nhượng., Hai vị đại nhân Dương hai vai tựa như ba thanh đao, đặt song song lên cổ La Nghê. Cho nên La Nghê không thể không nhận tội, chắc là trong lòng tên cầu tặc này cũng hiểu, chuôi đao ba thanh đao đều đang nằm trong tay bệ hạ. Chỉ cần bệ hạ nguyện ý, thì tùy tiện đưa về phía trước một cái., Đều có thể lấy mạng chó của hấn!” Ngu Thế cơ vẫn mới tốt, thủ đoạn vượt mong ngựa cũng cao hơn một bậc. Trong lúc nói cười, liền chuyển hết công tích của ba người Tiết Thế Hùng, Dương Nghĩa Thần và Lý Húc vào đầu Dương Quảng, chỉ nghe được tâm tình Dương Quảng mạnh mẽ xem qua, quả thực hận không thể đích thân đi đến bờ Bắc, cho La Nghê một đòn cuối cùng.

“Hạt thần đoán mức độ tâm tư của bệ hạ, chắc hẳn sẽ cho La Nghệ một cơ hội, để cho thế nhân nhận thức rõ lòng muông dạ sói của hắn, cho nên thay bệ hạ suy diễn chỉ, tạm thời mượn tay kẻ trộm này.” Bùi Quý Túc nghe lời tâng bốc Ngu Thế Cơ quá thuận tay, sợ hắn không cẩn thận đánh gãy chân ngựa, thấp giọng bổ sung ở bên cạnh.

La Nghệ đang tặng văn chương thỉnh tội, đồng thời cũng tặng một phần lễ vật cực hậu cho Bùi, Ngu, quyền thần. Nếu không hai người họ cũng sẽ không một chút không tham ô liền đưa quân mã thượng hạng đến hoàng cung, có câu là lấy tiền tài người ta tiêu tai nạn. Dù sao triều đình trong thời gian ngắn cũng không có tâm tư sai bảo bình định., Bởi vậy hai người liền lấy việc lừa gạt kẻ địch làm thánh chỉ cho Dương Quảng. Về phần hành động lần này của La Nghệ có mục đích gì, Ngu Thế Cơ nhìn không ra, Bùi xù có thể đoán được, lại tình nguyện trợn mắt mù.

“Ừm, trăm đã nói rồi, các người an bài rất thỏa đáng!” Dương Quảng lại gật đầu, tỏ vẻ tán thưởng với trung thành cùng cao tài của hai người Bùi Hà.” Trăm hiện tại nghĩ, rốt cuộc cần bao nhiêu thời gian, La Nghệ mới có thể buông lỏng lòng đề phòng? Đến lúc đó trăm phái ai đi mới có thể một kích thành công?”

Vấn đề này hiển nhiên là quá xa, vượt xa phạm vi lo lắng của Bùi, Ngu hai người. Hai vị thần cầm cánh tay cau mày suy nghĩ một hồi lâu, mới do dự nói: “Thần nghĩ, việc này phải theo trường...”

“Thần cho rằng, không nóng lòng nhất thời, trước mắt Dương lão tướng quân và Lý tướng quân đang liên thủ tiêu diệt Triệu Vạn Hải...” Bùi Thành sợ bị Dương Quảng nhìn ra sơ hở, đành phải đem hai người Dương Nghĩa Thần và Lý Húc đang tiến hành chiến đấu khẩn cấp lấy ra.

“Hai người bọn họ liên thủ? Đây là chuyện của lúc nào. Triệu Vạn Hải là ai? Tại sao trăm chưa từng nghe nói đến?” Dương Quảng lập tức bị sự chú ý từ trên người La Nghệ hấp dẫn, cau mày truy hỏi.

“Khởi tẩu bệ hạ, chiến sự còn chưa có kết quả, cho nên thần không dám thượng tấu lung tung!” Ngu Thế Cơ nóng lòng run rẩy, khăn trương mở miệng bổ sung.

Sự thật chứng minh, sự lo lắng của hắn hoàn toàn dư thừa. Thời gian dài không để ý đến chính vụ, tâm tư Dương Quảng trở nên vô cùng chậm chạp, gần như là mình chủ động tìm cho đối phương bậc thang.” Không ngại, trăm cũng không phải tiểu hài tử cái gì cũng không hiểu. Trước mắt Lý tướng quân và Dương tướng quân đã đánh tới đâu, hai người các người nói cho trăm nghe một chút?”

“Hiện giờ hai vị tướng quân đang chạy tới gần Cao Dương Hà Bắc. Hang ổ của Triệu Vạn Hải được tập hợp hồ ly, lão tướng quân Dương Nghĩa thần đã đuổi nó ra khỏi hang ổ được mười ngày trước. Kẻ trộm này không dám Kính Dương lão tướng quân Phong Anh, cho nên chạy một mạch về Tây Nam. Lý tướng quân tự mình dẫn đầu Bát Lãng quân đi lên nghênh đón. Nghe tiết tấu ngày hôm qua đưa tới đây., Hai vị tướng quân đã đem Triệu Vạn Hải bị vây ở sườn dốc phía đông Cao Dương rồi. Đoán chừng đợi thêm một hai ngày nữa sẽ có tin nhanh chóng đưa đến Dương Châu!” Trí nhớ của Ngu Thế Cơ kinh người, có thể kể lại tường tận chiến tướng đã chuẩn bị ném xuống cho Dương Quảng nghe.

“Được, được, Dương Nghĩa Thần cũng không phụ lòng trăm. Hai người bọn họ đều là Chu Nha phụ của trăm, bỗng dưng bị bệnh!” Dương Quảng cao hứng đập thẳng vào bàn ngự án, sắc mặt đỏ bừng, chúng thần dưới trướng đồng tâm hiệp lực, một đạo mở thiên cổ thịnh thế. Đây đã từng là mộng tưởng lúc hắn vừa mới lên làm Hoàng đế, đã phủ bụi một hồi lâu, không ngờ lúc gần tuyệt vọng còn có thể nhìn thấy một tia hy vọng.

“Bái thần chúc mừng bệ hạ!” Bùi Quý và Ngu Thế Cơ đồng thời đứng lên chúc mừng Dương Quảng. Mục đích chủ yếu của hai người bọn họ là ngăn cản Dương Quảng phái binh đi tấn công La Nghệ, còn việc có để Lý Húc và Dương Nghĩa Thần chiếm tiện nghi trong đó hay không, La Nghệ liệu có thể vì vậy mà được một cơ hội thử sức hay không., Tất cả đều thuộc về những chi tiết nhỏ, hướng hồ bất kể là Lý Húc, Dương Nghĩa thần hay là La Nghệ, xưa nay đều không ít lần

tặng lễ cho bọn họ. Đại Tù triều đình nhìn thấy sắp xong đòi rồi, tốt nhất đừng đắc tội với người khác, cũng đừng tự chặt đứt con đường tiền tài của mình.

“Tên Triệu Vạn Hải kia có bản lĩnh rất lớn sao? Dưới trướng có bao nhiêu binh mã? Lý tướng quân hợp lực với Dương tướng quân, có thể bắt hãn thành tù hay không?” Sau khi hưng phấn qua một chút, Dương Quảng lại bắt đầu lo lắng mong chờ của mình sẽ rơi vào khoảng không. Mấy năm qua, chuyện làm hãn thất vọng thật sự quá nhiều, bởi vậy khiến cho hãn trở nên cực kỳ không dám đối diện.

“Vây, binh mã dưới trướng Triệu Vạn Hải kia không tính là nhiều, đều là điêu dân, không thể đánh giặc., Nhưng tụ tập với một tên điêu dân hồ đồ!” Ngu Thế Cơ vô cùng cố sức lừa dối mình. Chuyện liên quan đến Triệu Vạn Hải làm hại địa phương, hãn chưa bao giờ báo cho Dương Quảng biết rõ. Hôm nay tên tặc này bị nâng lên, hãn không dám đem nhân số dưới trướng nói quá nhiều, nhưng lại không thể giải thích lý do vì sao Lý Húc và Dương Nghĩa Thần phải liên thủ mới có thể ăn được tên này.

“Chính như bệ hạ vừa nói, nhân số giặc cỏ tuy đông đúc, nhưng người có thể chiến đấu lại rất ít. Chỉ là quần lấy quá nhiều bách tính, cho nên Lý tướng quân và Dương lão tướng quân không thể không cẩn thận ứng đối!” Bùi Quý Kiến tâm tư xoay chuyển nhanh hơn so với Ngu Thế Cơ, chủ động thay đổi phương khâu lại những kẽ hở trong lời nói dối.

“Ừm, vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi!” Dương Quảng cầm lên một miếng điểm tâm, nhai nuốt từng miếng từng miếng, dường như đó chính là Triệu Vạn Hải đang bị bao vây.” Hai người các người cũng đừng báo tin mừng mà không báo nguy hiểm, sau này sẽ là loại chuyện chiến tranh như hành quân, cho dù thắng hay bại cũng được, hay là bại thì vẫn nên nhanh chóng cho trầm biết!”

“Thần chỉ!” Ngu Thế Cơ và Bùi Quý cử găng gượng đáp ứng. Sau khi chọn thánh chỉ xong sẽ đưa vào hoàng cung, đó là nhiệm vụ do chính miệng Dương Quảng bố trí vào năm ngoái. Hiện giờ bệ hạ lại phải thay đổi cách thức. Mặc dù nhìn bề

ngoài cũng không phải là chuyện gì lớn, nhưng vạn nhất không cẩn thận, phá vỡ những lời nói dối thịnh thế được mọi người tử tử trong hai năm qua, không biết hai người phải tốn bao nhiêu tâm tư để tu bổ!

“Nhất định phải làm cho Hoàng Thượng bỏ đi ý nghĩ này!” Không hẹn mà cùng, Bùi Nhã và Ngu Thế Cơ quyết định trong lòng. Mặc dù Dương Quảng làm việc luôn lúc lạnh lúc nóng, nhưng vạn nhất loại nhiệt tình này tiếp tục kéo dài, sợ rằng khó tránh khỏi có người rơi đầu.

Nghĩ tới đây, Bùi Quý đứng đắn do dự một chút, hạ giọng tấu: “Thật ra, chúng ta cũng là sợ bộ hạ phiến não. Dù sao hung chiến nguy hiểm, cho dù là Bách Chiến lão tướng cũng phải nhất thời thất thủ!”

“Ừm, hai người các ngươi hảo tâm ta hiểu. Trẫm lúc trước là nghe tin xấu rồi, cho nên ra lệnh cho các ngươi lựa chọn tấu chương rồi trình lên trẫm. Nhưng trẫm quyết định phải chăm lo cho tốt, chấn hưng thanh uy Đại Tù ta theo các ngươi! Cho nên, bất kể tin tức gì, đều nói cho trẫm nghe. Ngươi yên tâm, trẫm sẽ không hành động theo cảm tính nữa đâu!” Dương Quảng rất “Hiếu lòng khổ tâm của thần tử”, nhẹ nhàng an ủi.

“Thần, thần máu chảy đầu rơi, cũng không cách nào báo đáp bộ hạ long ân!” Ngu Thế Cơ cùng Bùi lậu phảng phất cảm động đến đỏ mắt, nghẹn ngào trả lời.

“Các ngươi cứ làm theo lời trẫm, chính là báo đáp tốt nhất. Trẫm không phải loại hèn nhát không chịu nổi sóng gió, sau này hễ liên quan đến đại sự an nguy của quốc gia, bất kể tốt hay xấu, các ngươi cứ việc tấu lên!” Dương Quảng khoát tay, trong lòng cũng rất cảm khái. Làm Hoàng đế quá mệt mỏi, nhưng hắn vẫn phải dũng cảm đương đầu. giang sơn này là của hắn, hắn không khỏi suy sụp.

“Bộ hạ cuối cùng cũng hiểu!” Văn Tường đứng ở cửa ra vào hưng phấn dụi mắt. Dương Quảng hôm nay quả thực là hai người hoàn toàn trái ngược với hôm qua, tuy rằng vẫn có tật xấu thiên nhiên, nhưng dù sao cũng đã bắt đầu chuẩn bị nhìn thẳng vào hiện thực.

Đang lúc cao hứng, hắn nghe thấy tên của Tổ Hữu Đại Tùy đệ nhất trí giả Bùi Quý Thành dùng một loại ngữ khí phi thường ưu thương nói: “Bệ hạ đã có lệnh, thần không dám giấu diếm. Gần đây đúng là có một tin tức làm cho người ta khổ sở. Thần còn chưa được xác minh, không biết có nên đem ra quấy nhiễu bệ hạ hay không....”

“Nói đi, trẫm không nói sẽ cho các ngươi thành thật thực khai sao?” Dương Quảng ưỡn thẳng ngực, dùng sức hít vào một hơi, lớn tiếng ra lệnh. Trong nháy mắt, hắn cảm thấy thân thể của mình tràn đầy sức mạnh, có thể gánh vác toàn bộ trách nhiệm, thậm chí còn có thể cản được cả Thiên Hà.

“Thần, buổi sáng chư thần nhận được văn thư khẩn đến từ Huỳnh Dương!” Bùi Quý Quý khom người, chỉ dùng hai câu đã rút sạch toàn bộ khí lực toàn thân Dương Quảng ra. “Trong văn thư nói, Trương Tu Đà lão tướng quân lúc tiểu phi bất hạnh gặp bất hạnh, lấy thân hi sinh quốc gia!”

“Cái gì?” Dương Quảng chỉ cảm thấy ánh mặt trời ngoài cửa sổ bỗng nhiên tối sầm lại, thân thể loạng choạng, mềm nhũn co quắp ngã xuống dưới ngực án.

Chương thứ hai ruồng bỏ (hai)

Thấy Dương Quảng đột nhiên té xỉu, Văn công công thêm trà đưa nước cho y ở bên cạnh sợ đến hồn phi phách tán. Y vọt tới trước ba bước, ôm lấy “Thánh Thiên Nhật” vào ngực, một bên đấm ngực thay y, một bên sai người nhanh chóng đi truyền ngự y.

Mỗi ngày trong hoàng cung đều có ngự y làm việc. Nghe nói hoàng đế bệ hạ ngất xỉu, sợ đến mức chân tay mềm nhũn. Độc Cô Lâm và Vũ Văn Sĩ được các bộ phận đến đây dâng tấu chương được hai người diu đỡ, mới ngay lập tức lăn lông lốc chạy tới ngự thư phòng. Chúng văn võ dưới sự chỉ đạo của ngự y tìm lấy long sàng thả ngang Dương Quảng, đấm lưng vỗ ngực, châm cứu một hồi rồi tinh thần, cuối cùng cũng kéo Dương Quảng từ quỷ môn quan về đầu.

“Trương lão tướng quân sẽ không chết trận, chắc chắn là các người đã nhầm rồi.” Sau khi được cứu tỉnh lại, Dương Quảng đã rơi lệ. Một mình thương tâm hồi lâu, gã mới miễn cưỡng xốc lại tinh thần, nói với đám văn võ bá quan không đầu không đuôi chạy tới thăm hỏi.

“Đúng, đúng, tin tức này hôm nay mới từ Đông Đô đưa tới, còn chưa trải qua kiểm tra, chắc hẳn có người đã hiểu lầm. Bệ hạ không nên lo lắng, thần lập tức phái người điều tra chân tướng!” Ngu Thế Cơ không đành lòng để Dương Quảng tiếp tục khổ sở, khẩn trương thuận theo miệng gã nói qua loa.

“Nhất định là nhầm rồi, bên cạnh Trương lão tướng quân còn có Tần thúc và La Sĩ bảo vệ, hai người bọn họ đều là dũng tướng đương thời hiếm thấy, làm sao có thể để mặc lão tướng quân bị tặc khấu gây ra thương tích chứ? Nếu nhầm rồi, người truyền chỉ của trẫm, kêu Đông Đô chém đầu tên gia hỏa hư báo tình kia thị chúng. Nhanh đi, nhanh!” Trên khuôn mặt tái nhợt của Dương Quảng lộ ra vẻ tươi cười “thuần Chân”, khàn giọng ra lệnh. (Khuyết làm tấm lưới văn học, độc gia mua đoạn tác phẩm, mời duy trì đăng ký chính bản.)

“Thần lập tức đi diễn chỉ. Những kẻ thiếu tâm cơ này, đã biết chỉ nghe thôi!” Ngu Thế Cơ lau nước mắt, nghẹn ngào đáp ứng. Trong khoảnh khắc vừa rồi, hắn cảm giác được chủ tâm cốt của mình cơ hồ đều bị rút đi. Không giống những quyền thần khác, Ngu gia đến từ Nam Trần gốc rễ sâu đã sớm sớm hời phi yên diệt, toàn bộ dựa vào sự tín nhiệm của Dương Quảng, hắn mới có thể quyền khuynh đảo triều dã. Nếu giờ phút này Dương Quảng băng hà, vinh hoa phú quý của Ngu gia cũng tất nhiên muốn theo gió mà đi.

“Bệ hạ nén bi thương, quả thật Trương lão tướng quân đã chết trận!” Không chờ Ngu Thế Cơ ra cửa, đại tướng quân tiến đến bảo vệ đến giường bệnh, rất không nề tình mà đập nát những ảo tưởng của Dương Quảng.”

“Không có khả năng, Trương lão tướng quân sẽ không chết!” Dương Quảng nắm lấy nội thị cầm lên chén thuốc trong tay, kẻ cả nước canh trong chén ném về phía Hộ Nhi. “Tên giặc độc ác nhà ngươi, Chú Trương lão tướng quân chết làm gì? Hắn đã xưng thần với ngươi nhiều năm, từ trước đến nay hắn chưa từng đắc tội ngươi. Ngươi cần gì phải hận hắn như vậy, nguyên rửa hắn như vậy!”

Trong nháy mắt, sắc mặt tái nhợt của Dương Quảng trở nên tái nhợt, lông mày dựng thẳng lên, ánh mắt lạnh lẽo như một cây đao, hận không thể trực tiếp đâm vào lồng ngực của Hộ Nhi. Gã từ chối tin tức Trương Tu Đà đã chết. Nay Đại Tùy, nếu bàn về bản lĩnh dùng binh đánh giặc, hầu như không còn ai có thể đánh chết Trương Tu Đà, thì triều đình còn có ai có thể bảo vệ được thiên hạ Đại Tùy.

Hộ Nhi không có né tránh, bị chén thuốc nện trúng đầu vai. Y quỳ thẳng tắp xuống, mặc cho nước thuốc bốc hơi nóng tí tách theo ống tay áo của mình chảy xuống phía dưới.” Nếu bệ hạ không tin, có thể hỏi Vũ Văn tướng quân và Độc Cô tướng quân, hai người bọn họ đã sớm muốn dâng tấu tin tức này cho bệ hạ, nhưng mãi vẫn nhận được triệu kiến của bệ hạ!”

Ánh mắt Dương Quảng đảo qua Vũ Văn Sĩ và Độc Cô Lâm, thấy được đáp án từ vẻ bi phẫn trên mặt hai người.” Các người thông đồng xong rồi đến lừa gạt trẫm, các người muốn ra

ngoài kiến công lập nghiệp, trăm không mắc mưu các ngươi!” Hắc cười cười, bí thảm nói. Mở miệng, phun một ngụm máu tươi lên long bào.

“Bệ hạ, bệ hạ!” Tất cả văn võ đều sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, luôn miệng gọi.

“Đưa trăm một chén trà cho trăm, rồi súc miệng!” Dương Quảng phun máu trong miệng, gào lên một tiếng: “Trời không phù hộ Đại Tùy, mọi người làm gì được ta! Các ngươi đừng hô nữa, tạm thời trăm còn chưa chết đâu!”

Văn Nhất Dao vội vàng sai người mang trà đến chuộc mạng cho Dương Quảng. Một lát sau, Dương Quảng rút cục cũng thở ra một hơi, khoát tay về phía Hộ Nhi, ra lệnh: “Ngươi đứng yên đi, trăm không trách ngươi. Trương lão tướng quân chết trận như thế nào, Tần thúc bảo vật với La sĩ rất đáng tin, bọn họ làm sao có thể bảo vệ lão tướng quân?”

“Mặt tướng là nhận được tin từ chỗ khuyến tử.” Hồ nhi tận lực làm cho thanh âm của mình nghe yên tĩnh, mà không phải mơ hồ kiêu chế phần nộ. “Sáng nay Huỳnh Dương cũng có người đến Đông Đô báo tin, là bộ hạ cũ của Độc Cô tướng quân, tình huống cụ thể Độc Cô tướng quân đều hỏi rõ!”

Từ hai năm trước, hắc và Độc Cô Lâm hai người đã từng hướng Dương Quảng nhắc nhở, quân binh quận Tề quận mặc dù có tên là thiện chiến, nhưng dù sao số lượng không nhiều, áo giáp khí giới cũng không hoàn mỹ bằng binh lính phủ. Nếu triều đình muốn mau chóng bình định phản loạn ngôi quân mà nói, Nhất định phải tăng cường độ ủng hộ đối với Trương Đà tướng quân, mặc dù không thể điều động tinh nhuệ trong phủ binh quy về Trương Tu Đà chỉ huy, ít nhất cũng phải đảm bảo cung ứng lương thảo và quân giới thường ngày. Mà sau khi Dương Quảng đem tấu chương giao cho quần thần truyền thụ, thì kết luận chính xác nhất trí là hai người bọn hắc nói là không chính xác, triều đình không cần hao phí quá nhiều, dựa vào sự dũng mãnh của Trương Tu Đà tướng quân, rất nhanh liền có thể làm cho hắc tan thành tro bụi!

Lúc ấy hai người Hộ Nhi và Độc Cô Lâm đến theo lý lẽ tranh giành, kết quả lại bị đám người Ngu Thế Cơ nhắc tới chuyện

bọn họ có lòng có tư tâm hay không. May mà Dương Quảng lúc ấy còn nhớ đến khổ lao của hai người nên mới không đưa bọn họ vào tội riêng.

“Thật sao, tại sao hắn không trực tiếp vào cung gặp trẫm?” Dương Quảng chần chờ một chút, thì thảo truy vấn. Có lẽ mình cũng đã ý thức được câu hỏi này thật sự có chút ngu xuẩn. Hắn ta thân nhiên cười cười, thấp giọng ra lệnh: “Trọng Mộc, ngươi cứ khai tâu theo sự thật đi. Trẫm hiện tại không trách ngươi, trẫm rất hối hận lúc trước không nghe lời ngươi nói!”

“Bệ hạ nén bi thương, Trương lão tướng quân nếu biết bệ hạ coi trọng ngài như vậy, chắc hắn dưới cửu tuyền cũng có thể mỉm cười!” Độc Cô Lâm tiến lên vài bước, cúi đầu an ủi. Tuy sâu trong nội tâm ông ta có oán giận với Dương Quảng, nhưng với tư cách là thần tử, ông ta vẫn không thể chỉ trích chủ quân của mình được. “Vưu Cương quân xưa nay vốn xảo trá, bọn họ lần này đắc thủ, là thừa dịp Tần thúc bảo và La sĩ tin tưởng hai người đều không ở bên cạnh Trương lão tướng quân...”

“Hai người bọn họ đi nơi nào, ai đem hai người bọn họ điều ra?” Không đợi Độc Cô Lâm nói hết lời, Dương Quảng phẫn nộ mà truy vấn.

“Khởi tâu bệ hạ, là Đông Đô bên kia đưa mấy thuyền cung phụng tới. Trương lão tướng quân sợ ven đường có mất, đặc biệt phái Tần, La hai vị tướng quân dẫn đầu quân binh đi dọc theo kênh đào hộ tống. Ai ngờ hai người bọn hắn vừa mới chia nhỏ đội tàu, còn chưa kịp trở về Lâu Dương, Trương lão tướng quân đã gặp khó!” Hoàng Môn Thị Lang Bùi Hoa sợ trách nhiệm đổ trách nhiệm lên đầu mình, cướp trước một bước trả lời. (Haa sách mua đứt tác phẩm văn học, mời duy trì bản ghi lại.)

“Là Bùi đại nhân hạ lệnh cho Trương lão tướng quân phái người hộ tống!” Hộ nhi đem sự thống hận với đám người Bùi Thủ rất rõ ràng, Trương Tu Đà tử lệnh khiến hắn tức giận, hôm nay liều mạng bị ngọc đá cùng tan, cũng muốn vạch trần bộ mặt thật của Bùi Quy.

“Lão tướng quân có gì nói ra lời ấy. Trên kênh đào không an toàn, người hản cũng biết.” Bùi Quý Quý quay đầu lại, lớn tiếng đáp lại.

“Bùi đại nhân không phải luôn nói tặc nhân ngày càng ít sao? Sao lại nói trên kênh đào không an toàn!” Đến hộ nhi cười lạnh liên thanh, “Nếu như kẻ trộm ngày càng ít, vì sao người phải nhờ Trương lão tướng quân phái người hộ tống đội tàu. Nếu như kẻ cướp nông cuồng đến mức phải là Tần thúc cùng La sĩ danh chấn mới có thể uy hiếp, Bùi đại nhân, người hai năm nay chẳng phải luôn ức hiếp vua hay sao?”

“Người!” Dù là Bùi Quý Thông cơ trí, cũng bị hai câu chất vấn này làm cho sắc mặt xanh đen. Dương Quảng đang tính toán vì Trương Tu Đà mà đánh nhau không tìm người thay tội, nếu như để bảo vệ con bé cần không tha, tánh mạng hản hôm nay có thể sẽ có chút nguy hiểm.

Mắt thấy Bùi đại nhân, hai người tới liền tranh chấp trước giường bệnh của Dương Quảng, Vũ Văn Sĩ vội vàng tiến lên hòa giải.” Tướng quân tới đừng tức giận, Bùi đại nhân cũng không cần lo lắng. Việc đã đến nước này, chúng ta trước hết nghe Độc Cô tướng quân nói hết lời đi!”

Dù sao có phụ thân cất lời dạy ngôn truyền giáo, Vũ Văn Sĩ và Vũ Văn Sĩ trong lòng rất rõ ràng giờ phút này tranh chấp thì phi giữa hai bên. Trong mắt hản, Bùi Tục Hoa trong mắt., Sở dĩ dám người Ngu Thế Cơ dám làm một lần, lại thêm ba địa khắc khẩu trừ lương thực quan trọng của đệ tử quận Tề Quốc, sau lưng khẳng định có sự ngầm đồng ý của hoàng đế bệ hạ. Dương Quảng hy vọng Trương Tu Đà có thể nhanh chóng tiêu diệt sạch sành sanh quân đội., Đồng thời Dương Quảng cũng không yên tâm có một đội ngũ cường đại hơn phủ binh xuất hiện ở gần Đông Đô, mà chính vì triều đình giữ thái độ mâu thuẫn cho nên con cháu quận Tề vẫn không được trợ giúp và bổ sung hữu hiệu. Đi đến hỗ trợ đội ngũ Huỳnh Dương hiệp trợ lão tướng quân tiêu diệt phủ mặc dù có mấy chi, nhưng bọn hản có thể không kéo chân sau quận binh là chuyện khó có được, căn bản không cần đề cập đến sẽ có trợ giúp chính diện gì.

Trải qua vô số bàn tay, hơn một năm nay, sức chiến đấu của quân binh trên thực tế đang từ từ giảm xuống. Đặc biệt sau khi Lý Húc phụng mệnh đến Hà Bắc nhậm chức, sức chiến đấu của quân binh Tề đã giảm đến cực hạn trước khi sụp đổ. Dưới tình huống như vậy, Dương Quảng còn hạ chỉ giục Trương lão tướng quân sớm ngày chấm dứt chiến sự, tương đương với trực tiếp đẩy lão tướng quân vào miệng cọp.

“Hai vị ái khanh đừng cãi nữa, phò mã nói rất đúng!” Dương Quảng cũng không muốn moi hết những sai lầm trước kia ra, dùng giọng cực kỳ yếu ớt ra lệnh.

“Hừ!” Bảo nhi dùng sức dậm chân, thối lui sang một bên.

“Xùy!” Bùi Quý đứng phát ra một tiếng cười lạnh không thể nghe thấy, mặt lộ vẻ xem thường.

“Ngưu Cương quân thừa dịp Tần thúc và La Sĩ Bảo không có ở đây, liền thiết lập một cái bẫy cho Trương đại nhân. Bọn chúng xuống núi khiêu khích, chủ động chém giết quân binh. Sau đó giả vờ yếu thế, một mực bị đuổi giết hơn mười dặm. Sau khi dẫn Trương lão tướng quân đến vùng phụ cận đại dương tự, Lý Mật dùng binh mã gấp mười lần vây quanh lão tướng quân!” Độc Cô Lâm lau nước mắt nói., Lão tướng quân tiếp tục nói: “Lão tướng quân vốn đã giết ra khỏi vòng vây, nhưng Lý Mật phái người ở trên đỉnh núi hò hét, phải bị vây khốn cho thiên đao vạn quả. Lão tướng quân sau khi nghe thấy vây quay người đi cứu huynh đệ bị nhốt. Kết quả mỗi lần Lý Mật đều phái người chặn lại một nửa người, mỗi lần lão tướng quân đột phá vòng vây phía sau đều không thể không quay người trở về cứu viện, như là bốn người...

Đối với Độc Cô Lâm mà nói, có thể nói Trương Tu Đà cũng là thầy vừa là bạn. Là Trương Tu Đà lấy thân làm gương, nói cho hắn biết trách nhiệm trên vai của Võ tướng. Là Trương Tu Đà kiên nhẫn chỉ điểm, để hắn học được cách mới có thể thu phục được sự ủng hộ của đám sĩ tốt. Là nhóm người Trương Tu Đà dùng lời nói để hắn ta thu lại ngạo khí bẩm sinh của con cháu thế gia, bắt đầu mở mắt ra và nhận thức lại toàn bộ thế giới bên cạnh mình.

Trương Tu Đà là khuôn mẫu của võ tướng, Trương Tu Đà là trụ đá Đại Tùy, Trương Tu Đà dùng một bộ bả vai sắt để bảo vệ mấy chục vạn bách tính. Trương Tu Đà chết trận, bị chết không minh bạch.

Chương thứ hai ruồng bỏ (2)

Thân là đại tướng quân trụ nước, Trương Tu Đà của Tả Quang Lộc đại phu lại vì nghĩ cách cứu viện thuộc hạ của mình mà giẫm chân vào tử địa, đám người Bùi Mi và Ngu Thế Cơ, Phong Đức Huyền nhìn nhau bằng con mắt., Không thể tin lời Độc Cô Lâm nói là sự thật. Ở trong mắt các quan văn “Trí tuệ hơn người” như bọn họ, cử động lần này của lão tướng quân có thể nói là hiệp nghĩa, nhưng cũng có thể dùng hai chữ “ngông cuồng” để hình dung. Thân là thượng vị cao quý lại vì đám sĩ tốt ti tiện như bùn đất “nh sinh”, loại hành động này bọn họ quả thực không cách nào giải thích được, cũng tuyệt đối không làm được.

Nhưng giờ phút này, đám quan văn lại không hện mà cùng tràn đầy bi thương trên mặt. Bất luận thế nào, Trương Tu Đà cũng có uy vọng rất sâu trong võ tướng, bọn họ không cần phải vì một lão nhân đã chết đi mà đắc tội một đám binh sĩ du côn. Huống hồ Dương Quảng trên giường bệnh đã sớm khóc thành một người nước mắt, làm tâm phúc “Trung thành trung thành, Ngu, bọn người Bùi Đức không có lý do gì phải đi cùng chủ tử của mình rơi vài giọt nước mắt giá rẻ.

“Là trăm, là trăm hồ đồ, thật có lỗi với Trương lão tướng quân!” Dương Quảng nghẹn ngào khóc lóc hơn nửa ngày, khản giọng tự trách.” Trương lão tướng quân dùng binh tổ lại cẩn thận, nếu như không phải trăm lại hạ chỉ giục lão tướng quân sớm ngày bình định...”

“Bệ hạ xin nén bi thương, người chết không thể sống lại, trước mắt quan trọng nhất là ban cho Trương lão tướng quân phần sau lưng ai oán, lấy lòng con cháu quận An Tề!” Ngu Thế Cơ sợ chúng võ tướng truy cứu ông ta và đám người Bùi Quý Quý, đối trá báo tình quân tình, cắt xén quan binh tiếp tế các nơi, vội vàng đề nghị.

Hộ nhi từ trước đến nay luôn bội phục Trương Tu Đà, vừa rồi lại bị Dương Quảng hiểu lầm, ủy khuất đây mình không có chỗ phát tiết. Nhìn thấy loại thời điểm này, Ngu Thế Cơ còn

nghiêm mặt ra mặt làm người tốt, tức giận đến mức nhanh chân xông lên trước, xách cổ áo đối phương lên rống giận: “Cầu tặc, chẳng lẽ người một chút nào đó áy náy sao?”

Ngu thế cơ là Giang Nam thư sinh tiêu chuẩn, vóc người so với hộ nhi ngắn hơn non nửa, độ rộng cũng chỉ bằng một nửa đối phương, động võ hành nào phải đối thủ của hộ nhi. Cố ý chạy trốn, bắt đắc dĩ bắt tòng tâm. Giữa không trung như một con cua cần câu giờ tay đập chân kêu cứu: “Thả, buông tay. Bệ hạ, cứu...”

“Đến tướng quân, bệ hạ trước mặt, đừng có vô lễ!” Hoàng Môn Thị Lang, tham chương hướng chính chính tề dựng thẳng con mắt, lớn tiếng gầm lên.

“Lão phu đã vô lễ, người còn làm thế nào. Thôi, thôi, hôm nay lão phu thay bệ hạ giết mấy tên Quốc tặc các người để tế Trương tướng quân trên trời linh thiêng. Sau đó tự sát tại trước mặt bệ hạ!” Hộ nhi mắt đỏ lên, một tay xách theo con cua Ngu Thế Cơ như chết, sải bước lao về phía thị lang Hoàng Môn.

Đám người Bùi Quý, Ngu Thế Cơ giao hảo với Giám Nghị đại phu Phong Đức, đám người Bí Thư Viên Viên Phụng ý đồ tiến lên khuyên can, bị Hộ Nhi dùng bả vai đụng vào, lập tức đều biến thành lăn hồ lô. Thị vệ thống lĩnh Vũ Văn Tường., Thống lĩnh Hùng Võ doanh – Vũ văn sĩ, thống lĩnh Ngự Lâm quân, đám người vốn nhìn Bùi Lâm không quen mắt, dứt khoát lạnh nhạt đứng bên cạnh xem náo nhiệt. Thị lang họ Bùi Hầu không tranh đấu với Hộ Nhi bản lĩnh, đành phải đi vòng qua cây cột. Bảo vệ con mang theo Ngu Thế Cơ đang hôn mê đuổi theo sau, hận không thể đem hai người xếp chồng lên nhau, ngay tại chỗ rút tim ra xem màu sắc thế nào.

Chuyện xảy ra bất ngờ, Dương Quảng cũng mất hết chừng mực. Gã muốn uống để ngăn chặn Hộ Nhi, trong lòng cảm thấy mờ mịt đến cùng cực. Đối phương vừa rồi chất vấn Bùi, Ngu hai người gã nghe được rất rõ ràng, nếu như không phải tuyệt thế mãnh tướng mới có thể uy hiếp được, đám giặc cỏ đúng là không thể coi là ngựa ngáy. Nhưng từ ba năm trước, Bùi Miểu Y, Bùi Uẩn., Vũ Văn thuật lại, Ngu Thế Cơ, Trịnh Thiện Quả, Phong Đức Thiên và các danh sĩ đương đại vẫn

kiên trì lưu vong ngày hôm nay, làm hoàng đế Đại Tùy thanh danh thần võ, hấn cũng từng lấy tội danh “Loạn ngôn bất kính” bêu diêu tai quở trách lão nạp Tô Uy, trị thư ngự sử Vi Vân, thượng thư bộ binh Triệu Hiếu tài, thậm chí còn đem dâng tấu Thượng tấu Nhâm tông nhậm chức úy...

Nếu lời mấy người Hộ Nhi và Độc Cô Lâm nói là chân tướng, chẳng lẽ vị Hoàng Đế này từ trước đến nay đều tin tưởng một đám lam nhân? Nếu văn võ toàn triều phần lớn đều là lam nhân, vậy hoàng đế như hấn chẳng phải là hôn quân rất vĩ đại hay sao? Nếu hoàng đế như hấn là hôn mê, dân chúng giương gậy khởi là chân tướng mà nói, chẳng phải triều Đại Tùy đã bệnh vào mứt quả rồi sao?

Vừa nghĩ tới những điều này, trong lòng Dương Quảng đã loạn như ma. Bọn Bùi Quỳnh đứng trước giường bệnh kêu rên liên hồi, hấn lại bịt tai không nghe thấy. Chỉ cảm thấy tất cả cảnh tượng trước mắt đều là cảnh tượng ma quỷ, từ khi mình lần đầu ngự giá tự mình chinh phạt bập bùng.. Mọi chuyện xảy ra trong triều đều là một giấc mơ, thiết trượng không chết, Tân Thế hùng hổ không chết, tinh nhuệ ba mươi vạn binh lính Đại Phủ chống đỡ Đại Tùy cũng không chết. Gã hoàng đế Đại Tùy này không cẩn thận ngủ mất ở Hoài Ly trần ven bờ Liêu Hà, chỉ cần có người lấy tay đẩy nhẹ một cái, liền có thể tỉnh lại trong giấc mộng.

“Bệ hạ, bệ hạ!” Người đầu tiên đến gần Dương Quảng phát hiện ra tình hình của hấn không đúng, liền cúi người ghé vào tai gã thấp giọng kêu gọi.

Dương Quảng ánh mắt đăm chiêu, máu tươi trộn lẫn nước miếng chảy xuống từ khóe miệng. Gã cảm giác được mình không phải đang ở trong hoàng cung, mà là nhớ lại năm mươi một vạn đại quân Nam chinh năm đó. Tinh lực dồi dào, tâm tư nhạy bén, công thành hơi có địa thế như chẻ tre. Dưới trướng có Dương Tố, Võ Hữu Cao Dĩnh, Hạ Như Bất, Bạch Mã Ngân Bào, oai hùng hiên ngang...

“Bệ hạ, bệ hạ!” Văn công công gọi liên tiếp mấy lần, thấy Dương Quảng dờ dẩn đứng nguyên tại chỗ, lại dùng hết sức lực đẩy bả vai Dương Quảng: “Các người đừng quây nữa, bệ

hạ, bệ hạ ngất rồi!” Hấn lớn tiếng gầm lên, trong lòng tràn đầy tuyệt vọng.

Văn võ đầy phòng rốt cuộc phát hiện Dương Quảng đang ở nguy hiểm, không chú ý gì đến tranh cãi nữa mà ào ào nhào tới trước giường bệnh: “Bệ hạ không ngất xiu! Mắt của bệ hạ còn đang mở kìa!” Rất nhiều người lập tức nhận ra sự thật: “Nhưng hồn phách bệ hạ đã không còn, chỉ còn lại một cái xác!” Mọi người đồng thời đưa ra kết luận, nhưng không ai dám nói ra, kinh hoàng như quần kiến trên chảo nóng.

“Mau tránh xa một chút, cách xa bệ hạ một chút, ai cũng đừng lên tiếng. Độc Cô tướng quân, xin chịu trách nhiệm thống lĩnh Ngự Lâm quân của ngươi!” Văn công công dùng bàn tay lớn đẩy tên thần tử cột đá vốn không dám đắc tội với Bình Tổ, ra lệnh. Đám văn võ tự biết mình gây họa., Ngoan ngoãn mở ra một lối đi, mời ngự y cố gắng hết thấy thời gian chữa trị cho Dương Quảng, ngự y sớm đã sợ gần chết biết nếu như hôm nay không cứu chữa được Dương Quảng, thì tính mạng của mình tất cả đều phải đền vào, cũng bất chấp đối phương có thân phận gì, cầm lên một cây châm bạc đâm xuống đỉnh đầu Dương Quảng.

Thời gian chỉ nửa nén hương, đối với Bùi Quý, Hộ Nhi mà nói khoảng chừng vài vạn năm. Hồn phách Dương Quảng rốt cục về lại thể xác, hấn thở dài thật dài, sâu thăm hỏi: “Các ngươi tại sao không đánh nữa, Ngu Khanh và Bùi Khanh đã chết sao? Tướng quân có từng tự sát mà chết không?”

“Bệ hạ bớt giận, thần không dám nữa!” Bùi Quỳnh mặt mũi bầm dập cùng Ngu Thế Cơ vừa mới bị Vũ Văn Sĩ vỗ hai tay đánh thức nằm rạp xuống đất, vừa khóc vừa bồi tội.

“Mặt tướng vô trượng, thỉnh bệ hạ trị tội!” Đến hộ nhi cũng không dám làm Dương Quảng tức giận nữa, quỳ rạp trước giường bệnh, dập đầu đáp xuống đất.

“Các ngươi đứng lên hết đi. Trẫm biết các ngươi đều bởi vì đau khổ quá độ mà ra tay. Trẫm không truy cứu, không truy cứu!” Dương Quảng khoát khoát tay, hữu khí vô lực phân phó.

“Tạ ơn bệ hạ!” Bùi Quý cùng Ngu Thế Cơ hai người đáp ứng một tiếng, ủy khuất đứng sang một bên. Bảo vệ nhi than thở với thanh âm cực thấp, cũng đứng dậy theo. Hắn cảm thấy Dương Quảng không định truy cứu trách nhiệm nước mình ngộ, có không cam lòng, nhưng không thể làm gì được.

Giang Sơn tốt này là của Dương gia, đối phương là do tự tin mà hủy, người khác mà sốt ruột thì có thể làm gì được chứ?

“Trương lão tướng quân đã đi rồi, việc cấp bách trước mắt là phái người đi thu thập tàn quân dưới trướng hắn, sau đó lại sai người chiến đấu báo thù cho lão tướng quân!” Dương Quảng cũng nhìn thấy trong mắt đám người hộ nhi thất vọng, thở dài, âm u nói.

“Bệ hạ thánh minh!” Bùi Uẩn, Phong Đức Huyền vẫn luôn lo lắng trong lòng, đồng thanh ca tụng.

“Ài, được rồi! Trẫm có Thánh Minh hay không, tự có bình luận hậu thế!” Dương Quảng lại lần thứ hai thở dài một tiếng, khoát tay áo, ngăn không cho đám văn nhân đó tiếp tục a dua nịnh hót.” Ngu Khanh, người thay trẫm sáng tạo chỉ, truyền thụ Trương lão tướng quân làm Tam Ty, Thượng Trụ Quốc, Phiêu Kỵ Đại tướng quân Tề Quốc, triều đình Tiên Đế. Hợp Tam Tử, tước vị truyền tập tam thế giới!”

“Chúng thần đời đời Trương lão tướng quân Tạ bệ hạ!” Chúng võ tướng dẫn đầu nghẹn họng cảm ơn. Vì biểu đạt áy náy trong lòng, Dương Quảng lập tức ban chức vị cao nhất trong văn thần và võ tướng cho Trương Tu Đà, mà phối hợp hưởng đãi ngộ Tiên Đế Miếu, tương đương với nâng Trương Tu Đà lên đến khai quốc Nguyên Huân địa vị, không khỏi đám võ tướng không khỏi sinh lòng cảm kích.

“Con trai trưởng của Trương lão tướng quân hắn là Nguyên trang, Trọng Mộc, bây giờ ông ấy đang ở đâu?” Dương Quảng thở dốc một lát, thấp giọng hỏi thăm.

“Khởi bẩm bệ hạ, năm ngoái thê tử Trương lão tướng quân ốm chết, Nguyên Chuẩn hồi lịch thành bốn ba chưa về, cho nên lần này may mắn thoát khỏi khó khăn!” Độc Cô Lâm lau mắt, nghẹn ngào trả lời.

“Ngu Khanh, truyền chỉ phong Trương Nguyên chuẩn làm tước vị Hoài Hóa tướng quân, Tập Quốc Công. Đoạt Tinh, mệnh lệnh nhanh quay về Huỳnh Dương thống lĩnh quân binh!” Dương Quảng không chút do dự ra lệnh.

“Khải tâu bệ hạ, Đông Đô đối với việc thu nạp quân binh đã có an bài!” Hoàng Môn Thị Lang Bùi Quý Thủ trước khi Ngu Thế Cơ trả lời, thấp giọng nhắc nhở. Chắc là bị tới hộ nhi làm cho sợ rồi, hắn cẩn thận từng li từng tí rời khỏi khoảng cách với các võ tướng., Thanh âm như muỗi kêu tấu lên: “Đông đô phát ra tin tức lão tướng quân hi sinh quốc gia, đồng thời đã hạ lệnh cho Hồ Bí tướng quân Bùi Nhân Cơ tiến về chức vụ Túc Dương kiểm kiểm thông thủ, cũng lấy ngự sử Tiêu Hoài Tĩnh làm giám quân. Tính thời gian, hai người bây giờ đã đến Huỳnh Dương!”

“Lại là người Bùi gia nhà người!” Hộ Nhi oán hận trừng mắt nhìn Bùi Quý, nổi giận quát.

Bùi Kiến Thành vội vàng trốn về phía xa, nhìn thấy hộ nhi không có ý bạo khởi tướng công, mới thấp giọng giải thích: “Binh hung chiến nguy hiểm, một khi lại đẩy Trương Thiếu tướng quân vào, chúng ta yên tâm được không? Huống hồ Bùi Nhân Cơ cũng là túc tướng lĩnh binh nhiều năm, mưu lược không dưới Dương công nghĩa thần!”

“Ta chưa từng nghe nói có một vị Bùi Hồ Bí như vậy!” Lai Hộ Nhi cười lạnh lắc đầu.

“Được rồi, các người không cần cãi nhau nữa!” Dương Quảng nhẹ nhàng vỗ vỗ giường bệnh, ra lệnh.” Tên kiểm tra không phải thực trách nhiệm, tranh giành làm gì, trước tiên để Trương Thiếu tướng quân trị tang cho cha hắn. Truyền ý chỉ của trẫm đi., Ra lệnh Hồ Bí lang đem Lưu Trường Cung, Thiếu Khanh Phòng Quang Lộc suất lĩnh binh mã bản bộ, khắc nhật cướp bóc, nếu lại trể chiến cơ..., Về phần trẫm, Quy Đức tướng quân vương thế chỉ huy binh tốt của Giang Hoài tiến lên phía Bắc, cùng Lưu Trường Cung thỉnh cầu trộm cắp. Lệnh cho Thiếu Khanh trưởng triều bắc tên Vi Huyền, đại sứ phía nam hồ nha lang đem vương khảo bộ phân sở đến Huỳnh Dương, vây công binh lính ngói!” Hắn ta thở một hơi, xách

binh mã xung quanh núi ngói lên khắp nơi, nảy sinh ý định dùng lực lượng khuynh quốc chặt đầu Lý Mật.

“Bệ hạ, kể từ đó, chỉ sợ Giang Tả binh lực trống rỗng!” Hộ Nhi nghe Dương Quảng điên cuồng điều binh khiển tướng như vậy, không để ý tới việc chỉ trích Bùi Quý Kiến giở quyền làm nước nữa mà nhanh chóng mở miệng nhắc nhở.

Trước mắt binh mã phụ cận Giang Đô có thống lĩnh Độc Cô Lâm, Hùng Võ doanh, Hùng Văn Sĩ và vương thế thống lĩnh binh lính quận Giang Hoài quận. Sức chiến đấu của ba binh mã lấy Hùng Võ doanh làm đầu, nhưng hai nhà liên thủ, vừa vặn có thể kiềm chế lực lượng của Vũ Văn gia. Nếu Vương thế lĩnh binh bắc, thế chân vạc sẽ bị đánh vỡ, một khi Vũ Văn gia mưu đồ làm loạn, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

“Thiếu đi một đoạn đường Vương Thế giới, sợ Lý Mật lại nhân cơ hội đào thoát!” Dương Quảng do dự một chút, hiểu được là Hộ Nhi có lòng tốt, mết mết nói.

Hắn cần phải thông qua một trận đại thắng để xây dựng lại uy vọng của mình. Bùi Quý Quý và Ngu Thế Cơ quả thực có báo cáo sai, nhưng Dương Quảng biết nếu như mình vì thế mà trách phạt đám quan văn này thì chẳng khác nào thừa nhận với toàn thiên hạ, triều chính Đại Tùy đã thối nát đến mức không thể văn hồi. Hơn nữa “Vanh số phận bài trí, tin tức thu được làm người cao hứng mà đưa vào hoàng cung...” là chính miệng Bùi Dung cũng chính miệng nói cho hắn., Ngu hai người hạ chỉ, sai lầm không thể tính lên người khác. Cho nên, chỉ có nhanh chóng đem cây gai độc Lý Mật rút ra, mới nói rõ lúc trước hắn phạm sai lầm không nghiêm trọng. Rút Lý Mật, thiên hạ phản tặc khác cũng sẽ bị chấn nhiếp...

“Bệ hạ, thần tiến cử một người, có thể thay thế Vương thế bổ sung cùng các chư tướng, một mình tiêu diệt bọn phi tặc kia!” Bùi Quý Hoay lòng dạ vốn khó có được một lần rộng rãi, lại chịu chủ động kèm theo đề nghị hộ nhi. Đề quyền quy quyền, hắn cũng không muốn quân lực xung quanh Giang Đô cân bằng bị phá vỡ. Trước khi thiên hạ đổi chủ, bất luận chuyện gì xảy ra cũng không quan trọng bằng an toàn của bản thân hắn!

“Bùi Khanh xin cứ nói!” Dương Quảng dùng ánh mắt âm thầm quét qua Bùi Đình, mặt ủ mảy chau ra lệnh.

“Bệ hạ sao không điều Quan Quân Đại Tướng Quân xuôi nam. Nếu như hấn đến Huỳnh Dương thống lĩnh binh mã quận Tề Quốc, chắc hấn không ai không phục. Dùng sự dũng mãnh của người, quần tặc của ngòi Cương chỉ trong nháy mắt là có thể diệt sạch!” Bùi Quý Hoa tiến về phía trước, lớn tiếng nói.

“Trẫm vừa rồi đã nghĩ tới. Nhưng lúc này, Đại tướng quân quán quân đang say sưa chiến đấu với cường đạo giữa sông! Huống hồ tại quận Bắc Lục quận sơ định, hấn vừa đi, chỉ sợ trên phương diện này sẽ lại phát sinh biến cố.” Ánh mắt Dương Quảng sáng ngời lên., Sau đó lại nhanh chóng âm thầm xuống. Quả thật việc Lý Húc Nam hạ tiểu tặc là một lựa chọn phi thường lý tưởng. Nhưng quyền lực của Lý Húc đã vô cùng lớn, nếu như lại đem bọn Huỳnh Dương giao cho hấn thì kẻ này vượt qua Hà Nam quản hạt., Hai đạo phía bắc, thế lực vượt xa bất kỳ một nhà hào phú nào khác. Mà trực tiếp đem Lý Húc từ sáu quận an ủi làm Huỳnh Dương Thông Thủ, tương đương với tước quyền trong tay hấn. Hấn vừa lập công pháp mới lại bị vô cớ tước quyền, chỉ sợ sẽ không dốc hết toàn lực làm việc.

“Bệ hạ ra lệnh cho Lý tướng quân bình định loạn phi giữa sông, sau đó an ủi đại sứ sáu quận. Chức vụ Quan Quân Đại tướng quân, con đường phía nam Giáo giáo mượn quyền tặc là đại thành!” Bùi Quý Hoa nhanh chóng suy đoán ra suy nghĩ chân thật của Dương Quảng, hạ giọng đề nghị.

“Cuối cùng là Bùi đại nhân!” Đám người Phong Đức Thiên lo lắng vì quốc sự bội phục sát đất. Hai chữ tuần tra đã an bài xong chức quan họ Lý, lại ứng phó được tâm tư thánh chủ. Ngoại trừ Bùi Thành, những người khác thật sự không nghĩ ra được!

Hai chữ này, dùng thật tuyệt, thật sự là một diệu dụng!

Chương thứ hai ruồng bỏ (3)

“Lý tướng quân quả thật có thể đảm nhiệm chức vụ này, nhưng bệ hạ phải hạ xuống một đạo ý chỉ khác, sai người cam đoan lương thảo của hần sẽ được cung cấp lại!” Thấy tâm tư Dương Quảng đã bị Bùi Quý cử nói cho lay động, gã liền đến bảo vệ con nít hằm hừ mà bổ sung thêm.” Để tránh có người lại cắt xén quân lương, lấy đại sự quốc gia làm trọng tài!”

“Chỉ có điều nếu làm như vậy, chỉ sợ La Nghệ lại có khả năng vượt qua!” Trước khi Dương Quảng quyết định đến thời điểm cuối cùng, Vũ Văn Sĩ cũng khàn giọng xen vào một câu.

Cử động lần này cực kỳ không phù hợp với thói quen của hần, cũng dễ dàng bị cho rằng là cố ý gây phiền toái cho Lý Húc. Đám người Hộ Nhi kinh ngạc nghiêng đầu sang chỗ khác, ý đồ từ trong ánh mắt của Vũ Văn Sĩ suy đoán ra vì sao hần làm như vậy. Nhưng Vũ Văn Sĩ cũng chỉ cười khổ nhún vai, tính là cấp cho tất cả những người nghi ngờ.

“Bệ hạ có thể ra lệnh cho Bắc Hải Đại Bắc Thiệu Khanh Vi Huyền đến Bắc Lãng, tạm thời thay Lý tướng quân phòng ngự La Nghệ!” Phong Đức Hâm tự cho là thông minh chiêu thay Dương Quảng.

“Vậy ai quan tâm tới Lê Dương Thương, ai đến tiêu diệt Vương Hãn?” Độc Cô Lâm cười lạnh hỏi lại. Phong Đức Đình là cỏ đầu tường không lập trường, căn bản không phân biệt được rõ trong đó có gì. Căn cơ của Lý Húc chính là sáu quận xung quanh Bắc Lãng, nếu như triều đình đã muốn hần cống hiến, lại phái người đi đoạt căn cơ của hần, hần chịu toàn tâm toàn ý tác chiến với ngói Cương quân mới là lạ!

“Trẫm sẽ hạ lệnh cho Đông Đô, muốn bọn hần toàn lực bảo đảm sự bảo hộ của binh mã tiểu phi.” Dương Quảng nhìn thoáng qua hộ nhi, thanh âm trả lời nghe có vẻ hữu khí vô lực. Không đợi đối phương tạ ơn ân., Hần lại nhìn lướt qua Vũ Văn Sĩ, sau đó dùng thanh âm yếu ớt bổ sung: “Trẫm chỉ lệnh Lý tướng quân lãnh giáo xuôi nam lãnh công việc bắt đại sứ, các nhánh binh mã của Tổng đốc. Hần không cần đưa quân Dĩ

Dương đến Hà Nam, bản thân giữ lại đủ quân đội phòng bị Thượng Cốc cùng La Nghệ ở quận Triều Cốc!”

Đám người hộ nhi cùng Độc Cô Lâm nhìn nhau lắc đầu, biết rõ Dương Quảng lo lắng có người ở gần Đông đô ôm binh tự trọng, cho nên mới làm hết văn chương trên hai chữ kiểm tra. Nhưng Bùi Nhân Cơ, Tiêu Hoài Tĩnh., Lưu Trường Cung cung kính, sau lưng những người Phòng Thương này có ai mà không có một cây đại thụ, Lý Húc chỉ dựa vào chức đầu rồng để bắt đại sư, sao có thể khiến đám người chỉ có mỗi mình hăn là Thiên Lô sai đâu đánh đó? Đến lúc đó chỉ sợ còn không truyền lệnh xuống, càng đừng nói là phối hợp với các lộ binh mã chiến đấu với Đào Cương quân!

Đang tức giận bất bình, lại nghe Dương Quảng ra lệnh: “Vũ Văn tướng quân, người mang kim đao trầm dùng từ Nam chinh năm xưa tới, đưa cả ý chỉ của trầm cho Hà Bắc đi. Người tự đi nói với Quan Đại tướng quân: “Ông nhắm mắt lại đi.”, Tựa như nhớ lại sự vũ dũng năm đó của mình: “Đi nói với Đại tướng quân quán quân, cây đao này là của tiên hoàng và trầm. Bắt hăn đem cây đao này đến các lộ binh mã của Tổng đốc Hà Nam, có ai dám dương kính âm trái, trực tiếp dùng đao này chém!”

Chợt nghe lời ấy, toàn bộ văn võ đại thần đứng trước giường bệnh đều ngậy cả người, trong lúc nhất thời vậy mà không ai nhớ tới việc tiến lên tiếp chỉ. Dương Quảng năm đó khi lĩnh quân Nam chinh tuổi còn quá trẻ, uy vọng không đủ, bởi vậy Tiên đế tại đại quân thề lúc đó đã đích thân ban cho hăn một thanh kim đao., Cho phép hăn ta dùng quyền tiên trầm hậu tấu đối với tất cả các quan văn hành sử trong quân. Hôm nay Dương Quảng rõ ràng lại đem kim đao này ban cho Lý Húc, vô hình trung chẳng khác nào dùng uy lực hai đời quân vương Đại Tùy chống lưng cho một võ tướng. Lúc tiêu diệt phi, Lý Húc chỉ cần thỉnh ra đao này, chẳng những bọn người Bùi, Lưu không có lá gan trêu chọc hăn ta, chỉ sợ cả văn võ quan viên của vùng Hà Nam đều phải cúi đầu trước mặt hăn ta.

“Vũ Văn tướng quân, Vũ Văn Miếu!” Dương Quảng chờ một hồi lâu, không nghe thấy có người đáp ứng, tức giận gào thét.

“Lão thần, tôn chỉ lão thần!” Thống lĩnh thị vệ Vũ Văn Tường thấy không tránh kịp đành phải khom người lĩnh mệnh.” Bệ hạ không cần quá mức nhọc lòng, thần nhất định đem bệ hạ giao phó làm việc xong!”

“Lần này Vũ Văn gia các người trộm gà không thành, chạy nhanh thêm một chút xiu!” Hộ Nhi nhìn Vũ Văn sĩ chạy tới, khoe miệng hiện lên một tia cười lạnh.

Mặc dù Dương Quảng không hoàn toàn tin tưởng Lý Húc, nhưng tác dụng của một thanh kim đao lại vượt xa mấy vạn quân Kim Cương Dương. Chỉ cần sớm ngày Lý Húc san bằng ngọn núi ngói, đến lúc đó trong triều sẽ có người hơi giở sức một chút, hai chữ kiểm ti chẳng phải là dễ dàng bị tháo xuống sao?

Dường như nhìn hiểu tâm sự của Hộ nhi, Vũ Văn Sĩ lại cười khổ nhún vai, sau đó không nói một lời, chậm rãi lui ra cửa.

Nếu như một viên Hổ Tướng liền có thể cứu lại toàn bộ Đại Tùy, từ cổ chí kim liền không giống như đám mây trôi khuất khỏi vương triều. Vũ Văn sĩ và tin tưởng Lý Húc tài năng, nhưng hẳn càng tin tưởng phán đoán của chính mình hơn. Cho dù Lý Húc có thể may mắn tiêu diệt được đám người ngói Cương quân, còn có Phục Ngưu sơn, Thái Hành sơn,, Núi Vương ốc. Hắn giống như người cứu hỏa dùng hết toàn lực, sứt đầu mẻ trán, toàn bộ củi đã bị châm lửa, cuối cùng người cứu hỏa chỉ có thể như Trương Tu Đà lão tướng quân, kiệt sức táng thân trong biển lửa ngập trời này.

Theo chúng văn võ cáo lui, Vũ Văn Sĩ chưa quay về phòng tiếp tục sống, mà là sai tôi tớ dắt thú cưỡi, lạng lẽ chuồn ra khỏi hoàng cung. Phụ thân nằm bệnh trên giường, ca ca hóa cùng đệ đệ, trí tuệ lại bị giáng chức gia nô, hiện giờ mọi chuyện trong Vũ Văn gia đều do một mình hắn chống đỡ, mỗi ngày từ sáng đến tối đều không được nhàn rỗi.

Quả nhiên, vừa mới đi lên phố Chu Tước, chân còn chưa bước vào bàn cà ngựa. Trước mặt đã có mười mấy người nhà thờ hồng học chạy tới, không đợi Vũ Văn Sĩ kịp đặt câu hỏi, chúng tướng đỏ mắt khóc nói: “Nhị công tử, ngài tan triều rồi. Lão gia, lão gia đã đợi ngài một canh giờ rồi!”

“Chuyện gì, chuyện gì từ từ nói!” Vũ Văn Sĩ nghe thấy trong lòng căng thẳng, hết sức trì hoãn ngữ khí truy hỏi. Từ sau khi gia tộc năm ngoái ở Nhạn Môn quận gặp khó khăn, thân thể phụ thân liền một ngày không bằng một ngày. Mùa xuân năm nay còn miễn cưỡng chèo chống có thể đến triều đình đi dạo, duy trì một chút uy phong Vũ Văn gia. Bây giờ lại chỉ có thể nằm ở trong nhà, nghe hần báo cáo tin tức trong triều dã.

Đối với một lão nhân nắm quyền nửa thế mà nói, không cách nào lên triều tham chính, không khác gì bị tước đoạt toàn bộ lạc thú cuộc sống. Cho nên Vũ Văn thuật thân thể suy yếu lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, đã gần như đèn cạn dầu.

“Lão gia dùng trà điểm buổi trưa, liền vội vàng nghe nhị công tử báo cáo động tĩnh triều đình. Kết quả đợi hơn một canh giờ ngài chậm chạp chưa về, lão gia tâm phiền muộn, nhớ ra ngoài đi ra ngoài một chút. Mấy tên nô tì tiến lên đỡ lấy lão phu từ dưới giường ngồi thẳng dậy, nửa người lão gia không còn cảm giác!” Vũ Văn Tường người nhà lão gia khóc sụt sùi, lấy nước mũi nước mắt hôi hám.

“Vậy còn không mau đi mời lang trung, gặt gao chờ ta làm gì?” Vũ Văn Sĩ đến mức nghe mà sốt ruột, lớn tiếng quát hỏi. Quốc sự thối nát như ma, gia sự lại loạn như ma, hần không khỏi lòng không khí khô khan.

“Mời, mấy lang trung nổi danh trong giang đô thành đều không chịu đến, nói bọn họ không thể cứu vãn. Tiểu nhân đi mời ngự y, ngự y lại nói trong cung có việc, không dám tự ý rời cương vị công tác!” Vũ Văn Tường vừa khóc vừa kể đầy ủy khuất trong lòng: “Lúc lão gia ta thân thể khỏe mạnh, ngự y nào cũng không giống chó tùy tùng gọi đến, bây giờ mỗi người đều tăng uy phong...”

“Đừng làm chuyện khác, cầm ngọc bội của ta, vào trong cung mời ngự y!” Vũ Văn Sĩ quay đầu cho người nhà một cái bạt tai, cắt đứt lời kể của đối phương.” Đến Thái Y viện, cầm ngọc bội của ta, chờ một người tên Trương Lương Trọng ngự y. Hần sẽ không rảnh, nhưng ngoài hần ra, những thái y khác cũng không mời!”

“Ài, ài!” Vũ Văn Tường bị đánh ngất người luôn miệng đáp ứng. Tiếp nhận ngọc bội từ Vũ Văn Sĩ và ngọc bội bên hông, nhanh chân chạy ra vài bước, xoay người lại, chần chờ hỏi: “Nhị công tử, nhất định phải mang họ Trương sao? Bệnh của lão gia...”

“Người đi thì người đi đi, đừng hỏi lung tung!” Vũ Văn Sĩ mặt xanh mét quát lớn. Hắn nhớ rõ hôm nay ngự y trị bệnh cho Dương Quảng là Trương Lương Trọng, y thuật của người này ở trong Thái Y viện không phải là tốt nhất, nhưng Vũ Văn gia trước mắt không chỉ cần một y giả biết khám bệnh...

Thực tế đúng như hắc sở liệu, Trương Lương Trọng đến nửa đêm mới dành ra thời gian chạy tới Vũ Văn gia. Sau khi giảng giải cho Vũ Văn xong mạch, lão ngự y lặng lẽ đưa mắt ra hiệu với Vũ Văn sĩ, sau đó vừa cười vừa nói: “Quốc công gia chẳng qua chỉ là công tâm Hư hỏa công., Cũng không có trở ngại lớn, chỉ cần duy trì tâm bình khí hòa, lại ăn mấy bức An Thần tỉnh não dược là có thể khôi phục. Chỉ là hiệu quả thuốc này có chút chậm, cần hao phí chút thời gian. Cho nên xin quốc công gia không cần gấp, chậm rãi điều dưỡng...”

“Ô ô, khò khè, ô ô...” Vũ Văn cố gắng há mồm, nhưng không phát ra được một âm thanh khiến người nghe được rõ ràng. Giãy dụa mấy lần, hắn bất đắc dĩ ngậm miệng lại, mặc cho nước miếng và nước mắt xen lẫn chảy xuống.

“Quốc công gia thật không nên gấp gáp, tiểu nhân đã xem qua rất nhiều bệnh như vậy. Điều là từ từ điều dưỡng tốt, chậm chậm điều dưỡng là được!” Trương Lương Trọng thấy không lừa gạt được Vũ Văn thuật lại, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, lắp bắp an ủi.

“Được rồi, ngài cũng đã cố gắng hết sức. Trước tiên khai dược phương ra, những chuyện khác cứ giao cho ta!” Vũ Văn Sĩ không kịp thở dài, thấp giọng ra lệnh.

Trương Lương Trọng Như Mông đại xá, vội vàng đứng dậy đến bên ngoài mở toa thuốc. Vũ Văn Sĩ và đi tới trước giường bệnh, trước tiên lau sạch gôi đầu cho phụ thân, sau đó đặt tay lên trán lão phụ, dùng nhiệt độ cơ thể của mình ấm áp trước mắt đã không còn bao nhiêu dấu hiệu tính mạng. Cảm nhận

được sự quan tâm của nhi tử, Vũ Văn thuật lại cố gắng mở mắt ra lần nữa, trong miệng vẫn nói không ra lời, sự gấp gáp trong ánh mắt cũng có thể thấy rõ ràng.

“Ngài cứ việc yên tâm, trong nhà có ta ở đây. Hôm nay trên triều cũng không có đại sự gì, chỉ là tại thư phòng của bệ hạ đã ngắt xiủ hai lần mà thôi!” Vũ Văn sĩ dùng ngữ khí cực kỳ bình thản chậm rãi bẩm báo.

Trong chốc lát, hai đạo ánh sáng mãnh liệt từ trong mắt Vũ Văn chiếu sáng lên. Chỉ có vào lúc này, sinh mệnh chi hỏa của hắn mới trở nên mãnh liệt.” Ô ô, khắc khắc, ô ô...” Hắn như người cảm muốn biểu đạt suy nghĩ của mình, tay chân bên trái loạn động, tay phải lại xuội lớn như bùn.

“Ta biết, ta sẽ hết sức giúp đại ca cùng trí cùng tranh. Phỏng chừng chỉ trong hai ngày này, bệ hạ liền có thể biết được tình huống của ngài. Người sẽ đến thăm ngài, ngài nhất định phải kiên trì!” Vũ Văn sĩ và cảm nhận được áp lực từ trong ánh mắt phụ thân truyền tới, thề son sắt cam đoan.” Hôm nay đọc bệnh cho ngài vị lang trung này, cùng xem bệnh với bệ hạ.” Hắn cố gắng đè thấp thanh âm xuống, cúi sát bên tai phụ thân mình nói ra.

Lời nói của hắn vừa dứt, ánh mắt từ giận dữ chuyển thành vui mừng. Trên mặt không có bất cứ biểu cảm gì, nhưng trong ánh mắt rõ ràng mang theo ý cười. Hắn hiểu rõ toàn bộ hàm nghĩa trong lời nói của con trai, hơn nữa vì thế cảm thấy vô cùng tự hào.

Chỉ có con trai Vũ Văn gia mới có thể hiểu được lợi dụng tất cả cơ hội để mưu cầu lợi dụng tất cả chỗ tốt cho gia tộc mình. Sĩ quan đã làm được, đem cái nhà này giao cho hắn, Vũ Văn thuật lại hoàn toàn có thể yên tâm.

Chương thứ hai ruồng bỏ (3)

Dưới sự lan truyền của người hữu tâm, không đến hai ngày sau, Vũ Văn Sĩ và vị ngự y trị bệnh cho Hoàng Đế bệ hạ cùng một vị phụ thân mình, cử động bất kính liền truyền đến tai Dương Quảng. Người truyền bá lệnh quá thất vọng chính là sau khi Dương Quảng nhận được tin tức này, chẳng những không tức giận mà còn lập tức triệu kiến ngự y Trương Lương Trọng, hỏi thăm bệnh tình của Vũ Văn.

Biết được lão thần cánh tay của mình đã không còn nhiều thời gian nữa, Dương Quảng không để ý đến lời khuyên của nội thần mà nhảy khỏi giường bệnh, ra lệnh thị vệ sửa sang lại xa giá rồi chạy thẳng đến phủ đệ Hứa quốc công văn cáo. Còn gã chưa bước vào cửa lớn của Vũ Văn gia thì sĩ và trưởng bồi đã dẫn theo Hạp gia lão quý xuống nghênh đón.

“Bệ hạ đại ân như thế, cả nhà Vũ Văn thị suốt đời khó quên!” Vũ Văn Sĩ thân là gia chủ tạm thời cùng ngăn cản xa giá, vừa dập đầu, vừa nghẹn ngào kêu lên.

“Tên nghịch tử nhà ngươi, Vũ Văn lão tướng quân bị bệnh đã thành bộ dáng như vậy, vì sao không sớm nói cho trẫm biết?!” Dương Quảng được nội thần dìu xuống khỏi xe ngựa, tức đến nổ phổi hỏi.

“Bệ hạ, bệ hạ chớ trách tội. A gia, a gia sợ Bệ hạ lo lắng, không cho phép chúng ta tiết lộ bệnh trạng của người ra bên ngoài!” Vũ văn hóa và Vũ Văn Trí cùng quỳ gối phía sau Vũ Văn sĩ.

“Ôi, Vũ Văn lão tướng quân! Chẳng lẽ hần không nói, trong lòng trẫm sẽ dễ chịu sao!” Dương Quảng không lo so đo thân phận cùng trí tuệ hai người nữa, dừng một chút, thở dài nói.” Vũ Văn lão tướng quân ở nơi nào, mau dẫn ta đi gặp hần!”

“Tạ ơn bệ hạ Hoàng ân! A gia vẫn nói muốn gặp lại bệ hạ một lần, nhưng hiện tại ngài đã không xuống được giường. Nếu không ngài nhất định sẽ tự mình ra tiếp đón!” Vũ Văn Sĩ lau nước mắt, cực kỳ lễ phép trả lời.

“Đến lúc nào rồi mà còn có chuyện này chứ!” Dương Quảng nhắc hai vị nội thần của mình lên, đưa tay kéo Vũ Văn sĩ theo. “Người dẫn đường trước đi, đừng nên chậm trễ. Trầm, trầm cũng rất nhớ Vũ Văn lão tướng quân!” Nói đến chỗ tình cảm, vành mắt của hắn đã đỏ lên.

Biểu hiện lần này tuyệt đối không phải là làm, giao tình giữa hắn và Vũ Văn có thể ngược dòng từ hai mươi năm trước. Lúc ấy Dương Quảng thân là Tấn Vương, vì lấy lòng tiên đế trước sau, ở trong nhà mình cố gắng tiết kiệm. Mỗi bữa ăn không quá hai vị, tất cả quần áo và giày trên chân đều là do thê tử của mình tự tay may ra. Trong cung mỗi lần được ban thưởng đều có thưởng, hắn đều lấy ra hơn phân nửa sách vở dùng để mua, non nửa dùng để kết giao với văn nhân, tính kỹ lại, chi phí thật sự vào phủ Tấn Vương lại không đến một phần mười của phủ Thái tử Dương Dũng.

Hành vi đơn giản như vậy thực sự giúp hắn được tiên đế thưởng thức mỹ danh cùng hiền đức. Nhưng âm thầm thu mua nhân tuyến trong cung để kết giao với con cháu thế gia, Dương Quảng lại chẳng hề tiết kiệm. Hắn biết được Dương Tổ thích chữ Đông Hán Thái Nga, vậy mà một lần tiêu phí hơn hai vạn quan tiền đồng mua được từ trong tay phú hào Giang Nam nào đó., Làm lễ thọ lên đưa đến Dương Tổ phủ. Vì lấy lòng Tể tướng Cao Dĩnh lúc đó, ông ta phái tâm phúc dưới trướng đi khắp nơi, hao phí trọn vẹn hai năm tìm được đại bộ phận binh pháp của Học Tôn binh pháp., Tự mình viết lên tay đôi phương, cái khác kết giao với sử vạn tuế, Hạ Nhược Bật và các võ tướng trong quân giao dịch làm chi tiêu càng không lỗ, quả thực có thể dùng tiền như nước chảy để hình dung. Những chi phí này đương nhiên không thể từ trong bổng lộc của Dương Quảng chen lấn., Dựa vào sự âm thầm kinh doanh một ít sản nghiệp cùng sự ủng hộ của Vũ Văn gia mới có thể cung cấp. Vì để đủ tiền tài để kết giao văn võ bá quan, Vũ Văn thuật thậm chí không tiếc tự hủy tiền đồ, mạo hiểm bị Ngôn quan buộc tội trắng trợn thu hồi lộc.

Cho nên, sau khi Dương Quảng lên ngôi, hận không thể để giang sơn và Vũ Văn chia sẻ cùng nhau. Mười mấy năm qua, các thần tử đã từng ủng hộ lập công lớn hoặc bị giết, hoặc là

thất sủng, duy chỉ có Vũ Văn kể lại con đường làm quan chưa từng có sóng gió, bất kể đông chinh chiến bại cũng được, con cháu tội trộm quân lương cũng được, ở trên đầu người khác mượn có diệt tộc, ở Vũ Văn thuật lại thì lại biến thành chuyện nhỏ!

Vũ Văn Nhân cùng Vũ Văn Trí thấy bọn họ đã thực hiện được mưu đồ của mình bèn lập tức lặn lông lốc xông về nhà, vén rèm dẫn đường cho Dương Quảng. Với tư cách gia chủ Vũ Văn Sĩ và đệ đệ còn ôn trọng hơn xa, lại lần nữa dẫn dắt Hạp gia lão ầu tạ ơn, mới dùng thân phận phò mã nâng Dương Quảng lên, hai người chèo đuôi an ủi lẫn nhau đi vào.

Biết được Dương Quảng đến xem mình, trên khuôn mặt màu xám tro của Vũ Văn nhất thời hiện lên một tia ửng hồng, khô khè, khô khè, ách ách...” Hấn cố gắng giãy dụa, cố gắng nhảy xuống khỏi giường đập đầu với Dương Quảng, nhưng cuối cùng vẫn không thể đứng dậy, nghẹn ngào giao lưu, nước miếng thuận theo chòm râu kéo ra một đường trắng thật dài.

“Vũ Văn ái khanh, Vũ Văn tướng quân, Bá Thông, người không nên cử động nữa, trầm không cần người động!” Dương Quảng thấy vậy, vội vàng bước nhanh về phía trước, một tay đè lại Vũ Văn kể. Bởi vì đi quá nhanh, hấn cảm giác được một trận choáng váng, thiếu chút nữa đã cắm đầu ngã xuống bên người Vũ Văn thuật lại.

“Ặc, ặc, ặc, ặc...” Vũ Văn dùng cánh tay chỉ có thể cử động nhẹ nhàng gõ lên trán mình, xem như đã hành lễ với Dương Quảng.

“A gia muốn nói, bệ hạ hậu ân với Vũ Văn gia như thế, kiếp sau hấn kết cỏ hàm hoàn cũng khó báo đáp!” Vũ Văn Trí am hiểu vượt mong ngựa bỏ nhào vào bên giường, liên tục đập đầu về phía Dương Quảng.

“Ách, Ách, ách!” Vũ Văn lắc lư cánh tay, dùng ngón tay không cách nào khép lại bấm chỉ chỉ văn hóa, Vũ Văn Sĩ đến, lại chỉ chỉ dưới chân Dương Quảng, không ngừng ra hiệu. Hóa cùng sĩ và hai huynh đệ nghe theo phụ thân gọi tới, cũng đi tới bên người trí tuệ, quỳ sụp xuống, miệng hô: “Vũ Văn gia thụ đại ân của bệ hạ, Định Phấn Toái Cốt tương báo. Lão phụ

không cách nào rời giường, hai huynh đệ thay cha ta hương về Bệ hạ khấu tạ!”

Nhìn thấy mấy đứa con trai đã hoàn thành tâm nguyện cho mình, Vũ Văn thở dài một hơi. Hắn dùng năm ngón tay thẳng tắp điểm vào mình, rồi lại run rẩy đung đung vào Dương Quảng, sau đó đặt bàn tay khô héo lên ngực, ra hiệu cho các quân thân. Ánh mắt không còn lo lắng, ngược lại lộ ra vài phần vui mừng.

“Trẫm biết trong lòng ngươi có trẫm. Trẫm biết ngươi sẽ không phụ lòng trẫm! Trẫm gần đây tâm tình không tốt, cho nên không thể để ý tới ngươi xuất cung nhìn, bá thông, ngươi đừng thất vọng. Dưỡng bệnh cho tốt, đợi khỏi hẳn, trẫm còn chờ ngươi lĩnh quân xuất chinh, thay trẫm quét sạch ác tặc trong thiên hạ!” Dương Quảng dùng ống tay áo lau nước mắt, kêu Vũ Văn an ủi.

Vũ Văn nhìn Dương Quảng rơi lệ, lắc mạnh đầu, “Ách, Ách, à, à...” Y thấp giọng hét lên, cố gắng an ủi Dương Quảng không nên đau khổ, trong mắt lại có nước mắt lớn bằng hạt đậu lăn ra ngoài. Hai người kết giao với nhau mấy chục năm, bây giờ một người làm tướng liên mịch, một người khác triều miên khó mà nổi lên, tình hình này, sẽ làm cho nhiều người thương tâm đến mức làm cho người ta đau lòng.

Vũ Văn hóa và ba huynh đệ quỳ bên giường sớm đã khóc thành nước mắt người ta rồi.” A gia nói chuyện bình sinh của ông ấy chính là tiếc nhất không thể bình định một câu cao to. Sau đó trở thành một người tàn phế một nửa, cho dù có tâm lĩnh binh, cũng không dám bồi nhọ quân uy Đại Tù!” Vũ Văn Sĩ cùng với lau nước mắt một bên, một bên bầm bầm.

“Trẫm biết, chờ Vũ Văn lão tướng quân bệnh lành, trẫm lập tức khởi binh khuyh quốc, giao cho Vũ Văn lão tướng quân rửa tuyết trước sỉ nhục!” Dương Quảng đỏ mắt, lớn tiếng cam đoan.

“Ặc, ặc, ặc.” Vũ Văn nghe được lời hứa của Dương Quảng, nửa bên có thể động tay nhắc chân không ngừng. Trên mặt y biểu lộ không ra bất kỳ tình cảm nào, nhưng trong mắt toàn là ý cười. Dương Quảng biết đó là lời hứa khiến bạn tốt của mình

vui vẻ, dùng sức lau sạch toàn bộ nước mắt, mỉm cười nói:
“Bá Thông không nóng lòng, chuyện của Bá Thông không cần nóng lòng, trăm đáp ứng người nhất định sẽ làm. Người còn tâm nguyện gì, hôm nay cùng nhau nói ra, trăm có thể làm được, quyết không từ chối!”

Nghe lời ấy, nụ cười trong mắt Vũ Văn càng đậm. Hắn dùng bàn tay cứng ngắc che mặt mình, sau đó nhắm mắt lại, để tỏ vẻ tiếc nuối cuộc đời này không còn gì tiếc nuối. Một lát sau hắn mở mắt ra, lưu luyến không rời nhìn Dương Quảng, lại nhìn ba người con trai đang quỳ gối đầu giường, khẽ thở dài.

“Trăm biết, trăm biết!” Dương Quảng không hổ là hảo hữu tri giao của Vũ Văn thuật, lập tức từ trong ánh mắt đoán được tâm tư của đôi phương. Trong ba đứa con trai, người trùng ý nhất của Vũ Văn là trưởng tử hóa thân., Hơn nữa vẫn luôn làm gia chủ bồi dưỡng. Nhưng năm ngoái tên Nhạn Môn này phạm phải sai lầm quá lớn, cho nên Dương Quảng tức giận mới giáng hắn xuống vị trí người thừa kế của Vũ Văn gia làm gia nô. Chuyện hôm nay đã qua gần một năm, sự tức Dương Quảng đã sớm bình định. Không còn cảm thấy Vũ Văn hóa và trí tuệ và mặt mũi huynh đệ là đáng ghét, đối với tâm nguyện của bằng hữu cuối cùng, đương nhiên cũng tìm không thấy đạo lý nào không thỏa mãn.

Nghe thấy những lời của Dương Quảng, ánh mắt Vũ Văn lộ ra vẻ vô cùng nóng bỏng, dường như tất cả sinh mệnh đều quay lại trong cơ thể, cánh tay của y đột nhiên trở nên linh hoạt hơn rất nhiều, y nhanh chóng duỗi tay ra, chỉ về phía Vũ Văn Trí, ý bảo hai người bọn họ bái tạ Dương Quảng.” Ách, Ách Quái, “Y vừa vung cánh tay vừa lớn tiếng ồn ào, vừa vặn vẹo thân thể, xém chút nữa là lăn từ trên giường xuống đất.

“Người đừng cử động, đừng động!” Dương Quảng biết rõ tình trạng này trên người mình là hồi quang phản chiếu, dùng sức đè bả vai của hắn xuống, sau đó quay người quát bảo Vũ Văn Trí và hai người: “Hai tên ngu ngốc các ngươi, hôm nay trăm nể mặt Bá Thông mà tha thứ tội cho các ngươi. Vũ Văn hóa và chuyện ngày mai tiếp tục trở về hiệu lực triều đình từ ngày mai., Nhâm là tướng quân của Nhâm Tướng quân, trăm cho ngươi thời gian một năm, ngươi nhất định phải thay trăm

chỉnh huấn ra một chi tinh binh. Trí tuệ trở thành thiếu giám, hiệp trợ Bùi Quý Quý quản lý quân nhu trong Giang Đô. Về phần Vũ Văn thị các người tương lai ai kế thừa gia nghiệp, vẫn nên dựa theo tâm nguyện của bá thông mà an bài đi, trăm không nhúng tay là được!”

“Tạ ơn bệ hạ long ân!” Vũ Văn Viện cùng Vũ Trí cùng hai người mừng rỡ, nước mắt giàn giụa đập đầu. Nước mũi nước mũi, nước mắt cùng bụi đất quần chung một chỗ, làm cho mặt mũi dơ bẩn.

“Hai đồ vật không chịu thua kém! Ài!” Dương Quảng thở dài lắc đầu, phảng phất hai người này là cháu trai gánh vác của mình, mặc dù đã từng có nhưng người làm thúc thúc cũng không đành lòng trách móc.

Quay về, hắn lại lần nữa nhìn về phía Vũ Văn thuật lại. Khi phát hiện trên mặt lão bằng hữu nhiều năm không biểu tình lộ ra một nụ cười quỷ dị, ánh mắt đã cứng đờ.

Đại nghiệp mùa thu mười hai tháng mười năm, Hứa quốc công công văn thuật tốt. Dương Quảng vì lý do này thủ lĩnh nửa ngày, cũng truy tặng gã là Đại Tư giám, Thượng Thư Lệnh, mười quận thái thú. Kiểm ban bốn mươi người, xe kéo ở mạn kinh, phần trước sau thổi phồng. Đáp bộ cung kính, để Hoàng Môn thị lang Bùi Mi Lao tế dụng vào Thái Lao, Bí Thư giám học sĩ Phong Đức Chủ hộ tang sự.

Đồng nguyệt, tặc soái Kính Dương ăn xin tự xưng là Nguyên Hưng Vương, khởi nguyên thủy hưng, công hãm chương quận.

Chương thứ hai ruồng bỏ (3)

Mắt thấy thực lực của Vũ Văn gia không giảm mà ngược lại còn tăng lên, rất nhiều văn thần võ tướng đều vô cùng phiền muộn. Nhưng chuyện này một mực không ai ngăn cản được, Dương Quảng bởi vì đau đớn nên Trương Tu Đà và Vũ Văn Đoạn chết đi., Hầu như đã không hỏi chính vụ. Trước mắt chúng văn võ muốn gặp hoàng đế bệ hạ một mặt còn khó, càng không cần nói thẳng mặt đề nghị của hấn, không nên vì tư tình riêng mà vọng quốc pháp. Bùi, Ngu hai vị tham chương triều chính cũng rõ ràng đặt Giang Đô một nửa binh lực vào tay Vũ Văn gia không phải là diệu cục gì., Nhưng hai người bọn họ thu mua hối lộ và học vũ văn hóa tới tay cũng mềm nhũn hết cả rồi, thật sự ngại ngùng không muốn để cho đối phương tiếp tục xuống nước. Huống hồ lúc trước Vũ văn hóa học tại Nhạn Môn quận thật sự là sạch sẽ xinh đẹp, Bùi, Ngu chờ vô số phú hào đều thiếu Vũ Văn gia nhân tình, mọi người hôm nay không thể không trả.

Nếu không thể ngăn cản Vũ văn hóa và trọng binh quyền, vì sự an nguy của triều đình cùng nhà mình, Bùi Quỳnh cùng Ngu Thế Cơ đành phải nghĩ cách tăng cường thực lực binh mã khác. Độc Cô Lâm bởi vì cùng các quyền thần chính kiến không hợp nhau, ngự lâm quân hấn thống lĩnh tự nhiên không ở trong phạm vi lựa chọn của Bùi Quý Thế Cơ cùng Ngu Thế Cơ. Mà ba vạn sĩ tốt giang giang Hoài quản lý vương thế thông đồng cũng là hạt giống tốt đáng để bồi dưỡng. Thứ nhất là chiến tích của người này trong quá khứ cũng khá tốt., Để hai người Bùi, Ngu có thể tìm được lý do làm người lớn mạnh dưới trướng. Thứ hai, kẻ này rất biết đối nhân xử thế, một năm bốn mùa đối với mấy trọng thần đương triều “Tôn kính” không ngừng. Cho hấn chỗ tốt, không lo tương lai hấn không ăn may báo lao.

“Theo ý ta, Lý tướng quân cũng muốn chăm sóc hấn một chút. Hấn cũng là biết cảm ơn, từ thái độ đối đãi với Đường công năm đó có thể nhìn ra được “Đại lực đề bạt vương thế tăng cường, tham chương triều chính Ngu Thế Cơ vẫn cảm thấy

trong lòng không yên, âm thầm thương lượng với Bùi Quý Thư, Bùi hàm mấy cái.

“Hắn xác thực biết cảm ơn, chính là không biết biến báo, sợ tương lai giống như Độc Cô Tiểu Tử, khắp nơi đối nghịch với chúng ta!” Tham chương Bùi Quý cử làm việc, suy nghĩ một chút, do dự đáp lại. Hơn một năm gần đây hắn cũng đáp lại., Hắn đối với ” Hảo cảm” của Lý Húc cũng theo đó tăng lên nhiều. Tuy rằng vẫn xem thường xuất thân của đối phương, nhưng đối với việc ra tay của sáu quận Hà Bắc rất hài lòng. Chỉ lo lắng chính là lực lượng của Lý Húc trong tương lai cường đại vượt quá khả năng khống chế của bản thân, người thanh niên kia là một loại cứng đầu nổi danh, một khi hắn nhận định có tử lý gì đó, nhưng mặt mũi của ai cũng không chịu cho.

“Không hiểu được chỗ tốt khi có biến thông, không giống người nào đó, ngay cả cái chết của cha cũng có thể dùng làm trò!” Ngự sử đại phu Bùi Nội thở dài, sâu kín nói.

Gần đây trong triều liên tiếp quyền lực trao đổi khiến hắn thấy lạnh rã, tuy Bùi Uẩn tự hỏi cũng là đại trượng phu dũng cảm quả quyết, nhưng so với người Vũ Văn gia thì..., Lại có vẻ so với một nữ nhân chưa trải sự đời còn ít khi biết chuyện. Mọi người thấy rõ Vũ Văn Sĩ cùng Trương Lương Trọng đang chấn trị bệnh cho cha hắn, căn bản chính là cố ý làm ra. Lúc đó hoàng đế bệ hạ bệnh liệt giường., Vũ Văn Sĩ nếu như trực tiếp vào cung báo cáo tình hình nguy hiểm của cha mình, khẳng định không thể dẫn phát quá nhiều đồng tình của bệ hạ. Cho nên hắn cố ý đi quá giới hạn, thông qua triều thần tố cáo cha hắn không lâu kể lại tình huống của nhân thể cho bệ hạ, mà đặc điểm tâm mềm niệm cũ của bệ hạ cũng nằm trong phạm vi tính toán của Vũ Văn Sĩ., Hắn đến Vũ Văn phủ thăm dò, vừa vặn nhìn thấy cảnh tượng thê lương trước khi lâm chung của Vũ Văn. Dựa vào cơ hội này, giúp hóa cùng hai huynh đệ kia thuận lợi khôi phục, làm cho thực lực của gia tộc Vũ Văn không những không vì Vũ Văn kể lại mà giảm xuống, mà đột nhiên tăng lên một đoạn lớn!

Loại nhân vật có tinh táo tàn nhẫn này vì Bùi Uẩn Bình Sinh. Cho nên hắn cùng Ngưu Thế Cơ đều tâm tư giống nhau, hy

vọng thông qua bồi dưỡng một địch nhân đến giảm bớt uy hiếp trên đầu mình. (Vọng văn học mua tác phẩm, xin đừng dán trộm)

“Theo ý ta vẫn là chờ, chờ Lý tướng quân thay bệ hạ dẹp yên ngôi, chúng ta vận hành giúp ngài ấy vào triều cũng có lý do tốt hơn!” Bùi Quý củ vẫn có chút do dự, đề thấp thanh âm thương lượng với người khác.

“Vấn đề là lúc nào Lý tướng quân mới có thể thu được thánh chỉ và kim đao của bệ hạ!” Ngu Thế Cơ cười cười, cảm khái. Thống lĩnh thị vệ Vũ Văn Tường đã rời khỏi Giang Đô gần một tháng, có tin đồn hần đến giờ vẫn còn ở bờ Nam Hoàng Hà Huỳnh Dương loanh quanh. Con đường bị Thu Diễm ngăn trở., Phía nam sông Bắc giặc cỏ hung hăng ngang ngược, thân thể không chịu nổi mệt nhọc, chờ một chút, liên tục lấy cớ nhiều lần. Dù sao chính là không chịu đem triều đình bỏ nhiệm kịp thời đến tay Lý Húc.

“Đường không thông thuận, Vũ Văn tướng quân cũng không có biện pháp!” Bùi Thành dùng khước mắt hất Ngu Thế Cơ một cái, cười khổ hồi đáp.

“Bùi đại nhân hay là phí thần thúc giục đi, sự tình Bình bộ do người quản lý. Sớm ngày diệt ngôi, mấy người chúng ta cũng bớt được một phần tâm tư!” Ngu Thế Cơ cười có chút lạnh, ngữ khí nói chuyện cũng mang theo rõ ràng mất kiên nhẫn.

Bùi Quý tâm tư nhảy bén bao nhiêu, sao lại không nghe ra ý tứ của Ngu Thế Cơ chứ. Lắc lắc đầu, cười lạnh liên tục: “Ngu đại nhân hoài nghi Bùi mỗ cố ý tạo cơ hội cho người nhà mình! Ha ha, vậy Ngu đại nhân không làm tròn chức trách một chút, phái người tra cho rõ đến cùng là ai làm hư, cũng đỡ cho Bùi mỗ phải gánh vác hư danh này!”

“Ta chỉ là nhắc Bùi Đại một chút mà thôi. Dù sao Lý Trọng Kiên chịu trách nhiệm càng muộn, đối với ai càng có lợi, mọi người đều có thể thấy rõ!” Ngu Thế Cơ thấy hảo tâm của mình bị đối phương coi như lòng lang dạ thú, nhún vai, xoay người bỏ đi.

Mắt thấy hai vị tham chương triều chính là vì một ít việc nhỏ lông gà vỏ tỏi mà sinh ra, ngự sử đại phu Bùi Uẩn vội vàng tiến lên giữ lấy cánh tay Ngu Thế Cơ, “Ngu huynh không cần vội, ta đến viết thư thúc giục Vũ Văn tướng quân còn không được sao? Ngu huynh hẳn là minh bạch, Bùi Nhân Cơ kia mặc dù cũng họ Bùi, nhưng nhà họ ở phương bắc, căn bản không thể tính cùng đám Nam Độ di tộc như ngươi!”

Ngu Thế Cơ tránh vài cái, không có tránh thoát, đành hậm hực xoay người lại, lạnh lùng đáp lại “Cũng tốt, làm phiền Bùi đại nhân mau chóng tu thư, để tránh mọi người không rõ ràng!”

“Đó là tất nhiên, đó là tất nhiên! Sớm ngày tiêu diệt góc ngóc, thánh giá cũng sớm ngày trở về Đông Đô. Giang Đô này mặc dù tốt, nhưng dù sao cũng không phồn hoa bằng Lạc Dương!” Ngự sử đại phu Bùi Nội tình không lên tiếng đáp ứng.

Luận bằng tâm tư, hẳn cho rằng Ngu Thế Cơ nhắc nhở không phải không có lý. Người sáng suốt ai cũng có thể nhìn ra, Lý Húc chỉ cần trở lại Huỳnh Dương, chuyện đầu tiên cần làm chính là tiếp quản quyền chỉ huy quân binh quận Tề Quốc. Đội ngũ này là hãn và Trương Tu Đà., Đám người Tần thúc bảo một tay huấn luyện ra, lúc dùng như tâm thúc cánh tay, không lý do gì ở giữa giả tay người khác. Mà thống lĩnh thị vệ Vũ Văn Tường cầm thánh chỉ cùng kim đao chậm chạp không chịu vượt qua Hoàng Hà, cho người ta cảm giác chính là Bùi gia ở trước mặt bệ hạ không tranh được quyền., Cho nên cố ý làm lớn chuyện. Tóm lại thánh chỉ trên đường kéo dài thời gian, Bùi Bài càng có cơ hội khống chế con em quận trưởng. Đợi khi hãn nắm được binh quyền, Lý Húc cho dù cầm kim đao hai đời đế vương sử dụng, cũng ngại vì hơn vạn binh lính bị đánh bại mà phải xé rách da mặt.

Nhưng sự thật lại không phải Ngu Thế Cơ suy đoán. Theo Ngự sử đại phu Bùi Dịch biết, hôm nay ở phía nam sông Bắc, đặc biệt là tới gần bờ bắc của bờ sông Hoàng Hà đúng là loạn cào cào. Lý Húc và Dương Nghĩa Thần liên thủ đánh ngang tay với Triệu Vạn Hải ở lòng sông, cao sĩ trình độ, Đậu Kiến Đức, Vương Bạc., Dương công khanh, Cách Khiêm, Cao Khai đạo tặc phát giác tình thế không ổn, không thể không ở trước mặt Dương, Lý hai người dẫn binh xuôi nam, nắm chặt hết

thầy cơ hội phát triển lớn mạnh bản thân. Mà đại sứ Bắc Bắc Vi Huyền cùng Thừa Thiên quận Thanh Hà hai người cũng không phải là người thích trêu chọc vào., Dẫn dắt thanh niên trai tráng các quận phấn chấn nghênh chiến, chém giết với quần tặc khó phân thắng bại. Hiện giờ một đội quan binh phía nam sông Bắc xen kẽ giữa thế lực đạo phi, trong người có ta, trong ta có người. Thống lĩnh thị vệ Vũ Văn Tường không qua khỏi Hoàng Hà còn dễ nói, qua Hoàng Hà, thanh ngự ban kim đao kia còn nói không chừng rơi vào trên tay ai đó.

Tên tặc Ngu Thế Cơ này miêu tả không rõ rệt cuộc bên ngoài nguy hiểm thế nào, Bùi Quý và Bùi Uẩn đành phải nghĩ biện pháp giải quyết khó khăn cho Vũ Văn Tường của tên nhất gan kia. Hai người bọn họ đều tự viết mấy bức thư cho mình., Một mặt mời đại sứ bờ nam xem qua mấy ngàn binh mã có giao tình năm xưa, nghĩ biện pháp hộ tống Vũ Văn Tường lên trên truyền chỉ. Mặt khác dứt khoát phái mấy nhóm tâm phúc đem Lý Húc đảm nhiệm triều đình bắt sống đại sứ ở Hà Nam và ban cho Kim Đao tin tức khác nhau đưa tới Bắc Lãng., Cho dù đại bộ phận người đưa tin trên đường bị đạo tặc chặn giết, cuối cùng vẫn có người đạt được mục đích. Sau khi nhận được thư tay dâng lên triều chính cùng Ngự Sử Đại Phu, Lý Húc nếu như muốn báo thù cho Trương Tu Đà, đương nhiên sẽ dùng hết mọi thủ đoạn lấy thánh chỉ.

Kế hoạch của hai vị Bùi đại nhân rất xảo diệu, nhưng hoàn toàn không ngờ tình thế Hà Bắc so với hai người bọn họ biết còn loạn hơn gấp chục lần. Thu thu về sau, Triệu Vạn Hải bị Dương Nghĩa Thần dùng thủ đoạn từng bước làm doanh, mạnh mẽ đuổi theo con hồ ly. Tên tặc này không có chỗ ẩn thân, đành phải theo Ô Thủy Nam theo., Pháo lược huyện châu lấy cung cấp tiếp tế. Tin tức truyền đến Bắc Lãng, Lý Húc vừa mới trị vì lục quận yên ổn đương nhiên không chịu để bọn giặc cỏ lên tới trước cửa nhà mình gây họa, dứt khoát lãnh binh giết ra Bắc Lãng, ở phụ cận huyện Hà Gian đón đầu ngăn chặn Triệu Vạn Hải bộ.

Lý Húc dùng Vương Giả và Quách Huy lấy một bộ binh mã làm hai cánh, tự lãnh trung quân, cùng mười vạn giặc cỏ dưới trướng Triệu Vạn Hải tiếp chiến. Hai tên Vương Tu Bạt và

Quách Huy vừa mới đầu quân nóng lòng lập công, chiến một trận còn dũng mãnh hơn cả tướng lĩnh bộ tộc Xi Dương quân. Dưới sự dẫn dắt của hai người, đám sĩ tốt từ hai cánh trái phải triển khai một đợt xung kích. Triệu Vạn Hải bộ hạ đều là lưu dân bình thường ăn không đủ no., Làm gì chịu đựng được loại đả kích này. Chiến đấu mới bắt đầu chưa được nửa canh giờ, trận hình đã bắt đầu sụp đổ. Đám người Trương Giang, Lữ Khâm, Chu Đại Ngưu mượn cơ hội suất lĩnh kỵ binh mạnh mẽ đột phá chính diện, giết đến mức giặc cỏ gào khóc thảm thiết, không thành quân.

Triệu Vạn Hải thấy mình không thể dựa vào người nhiều thắng nhiều, đành phải thu thập tàn quân vừa chiến vừa trốn. Lý Húc ý chán nhiep quân giặc chớ có ý đồ tự mình quản lý sáu quận, cho nên mỗi trận chiến tuyệt đối không lưu tình. Hai bên từ phụ cận huyện Bắc Dã đánh về huyện Cao Dương, liên tiếp chiến hơn hai mươi trận., Mỗi trận chiến giặc cỏ đều thất bại. Vào thời khắc này, Dương Nghĩa thần suất lĩnh một chi quan quân khác cũng từ sau lưng giết lên. Triệu Vạn Hải bất đắc dĩ, đành phải dẫn dắt hơn vạn tàn quân còn sót lại lên sườn núi trắng, ý đồ lợi dụng thế núi phức tạp tránh thoát khỏi tử kiếp.

Lý Húc cùng Dương Nghĩa Thần gặp mặt, song phương thương lượng một chút, dứt khoát bao vây toàn bộ sườn núi bạch mã lại, một mặt cưỡng chế Triệu Vạn Hải trong vòng mười ngày phải xuống núi đầu hàng, mặt kia phái binh lính chia nhau tiêu diệt đám tàn phi bị tiêu diệt, khôi phục trật tự của địa phương bị giặc cỏ phá hư.

Hai người bọn hần mang tâm tư chiến đấu yên ổn giữa sông, bởi vậy hợp tác bên ngoài mục đích thuận lợi. Liên sợ tới mức chiếm cứ tại biển sao chổi, các hào kiệt Lục Lâm ở bình nguyên đồ mồ hôi lạnh đầm đìa. Chỉ nhìn từ trên số lượng lâu la dưới trướng, Trương Kim bát, thực lực Vương Vạn Hải cũng không nhỏ, nhưng trong vòng một năm ba lộ hào kiệt đều tan thành mây khói, có câu môi hở răng lạnh, những hào kiệt Lục Lâm khác sao chịu bó tay chờ chết nữa.

Hầu như là không hẹn mà cùng triều đình Đại Tùy, vô số ánh mắt đạo đều rơi xuống phủ Hà Gian. Khác với hành động của triều đình Đại Tùy chính là, Dương Quảng chỉ tặng cho Lý

Húc một thanh kim đao, Cao Sĩ Đạt, Vương Bạc, Dương công
khanh lại xoắn xuýt gần bốn mươi vạn đại quân, ba đường Bắc
Thượng.

Chương thứ hai gộp lưng bỏ bốn lần...

Dưới áp lực cường đại của quan quân, quần hào Hà Bắc hai bên chưa từng thuận mắt nhau tạo thành Liên minh với tốc độ nhanh nhất. Đây quả thực là mấy thế hệ hào kiệt Lục Lâm đều mơ tưởng đạt thành tâm nguyện, nhưng cao sĩ Cao Sĩ Lục Lâm ven đường Hà Bắc được như nguyện lại không chút vui mừng nào trên mặt., Gần đây hấn vô cùng phiền muộn, mỗi giờ mỗi khắc đều hận không thể tìm người đánh một trận. Nhưng đối đầu kẻ địch lớn, hấn lại không thể không bảo vệ sự đoàn kết trên toàn bộ liên minh, tránh cho quan quân có kẽ hở.

Cao sĩ đạt được phiền muộn không phải là do hai người đại diện Bắc, Vi Tường cùng Thanh Hà quận Dương Thiện hội dẫn binh mã đâm thẳng vào mộng y. Vài năm qua, ở Thanh Hà phía nam con sông, hai quận đường đồng bằng, chiến đấu giữa quan quân và nghĩa quân chưa bao giờ yên tĩnh qua. Tướng lĩnh chủ yếu hai bên là tính khí gì., Người nào có bản lĩnh lớn đến đâu đều nhìn thấu cả. Cao Sĩ Đạt Bắc tiến lên, hoàn toàn ứng phó được với huynh đệ tốt của Đậu Kiến Đức đang giữ nhà, dựa vào sự quen thuộc với địa hình, ông ta thậm chí có thể nắm chắc tuyệt đối để Vi, Dương hai người ăn trộm gà không được ngược lại mất một nắm gạo.

Nhìn từ tin tức đám lâu la đưa tới hai ngày gần đây, Đậu Kiến Đức hoàn toàn chính xác không phụ sự ủy thác của. Ông ta trước tiên phái một bộ phận nhỏ người giả bộ làm binh mã lão bản, mang theo quan quân đi vòng quanh vùng dốc gà. Sau đó dùng tinh binh nhảy ra khỏi chiến trường, phòng thủ của quan quân sơ sẩy, tấn công chiếm thành, đem chiến hỏa từ Thanh Hành Hỏa đánh ra., Hai mảnh bình nguyên một mực mở rộng đến Cấp Quận cùng Đông Tây khóc lóc trên biển, hại toàn bộ con đường bờ bắc Hoàng Hà đều bị loạn binh chặt đứt cùng lưu dân, bất luận là quan sai hay bách tính, đều chỉ có thể trốn ở bên bờ Nam khóc rờn rờn thiên địa.

Nguyên nhân khiến cao sĩ phiền muộn cũng không phải là do Triệu Vạn Hải bị giết. Ngược lại, hấn đối với kết cục của Triệu Vạn Hải bộ nhanh chóng bị diệt lại cảm thấy vô cùng may

mắn. Nếu Triệu Đại đương gia đến nay chưa chết, làm Tổng Biều danh nghĩa lục lâm của con sông bắc., Cao sĩ đạt được trách nhiệm đốc sức cứu người. Mà Triệu Vạn Hải bộ trước khi viện binh chạy tới chiến trường đã toàn quân bị diệt, lựa chọn phương án tác chiến thì cao sĩ bình tĩnh hơn nhiều. Ít nhất không cần cần phải bồi thường ngàn vạn huynh đệ Triệu lão bộ vì cứu viện bị tàn phế.

Làm cho cao sĩ sầu muộn uất ức chính là thái độ của dân chúng sông Bắc đối với các hào kiệt Lục Lâm. Vào một năm trước, bất kể là nghĩa quân dưới trướng một đương gia cao lớn, hay là bộ hạ mã tặc của Dương Công khanh., Chỉ cần đứng ở giữa bách tính nghèo khó khó như vậy hô to một tiếng: “Cùng lão tử đi cướp quan khó!” khẳng định có thể kéo theo mấy vạn lưu dân không hao phí bất cứ quân lương gì. Những lưu dân này tuy rằng thể chất rất kém, cũng không trải qua huấn luyện chính thức gì, nhưng dũng khí liều mạng với người ta lại chưa bao giờ thiếu. Chiến đấu mấy lần lớn mạnh xuống đây..., Thông qua tự nhiên đào thải có thể đi tồn tinh, biến thành một đội tinh nhuệ làm quan quân nghe tin sợ vỡ mật. Cho nên các lộ anh hào cho tới bây giờ không vì vấn đề binh nguyên lo lắng quá mức, cho dù ngẫu nhiên chiến bại, chỉ cần có thể chạy khỏi sự truy sát của quan binh, không đến hai năm là có thể góc đầu trở lại.

Nhưng bây giờ, cao sĩ đạt đến mười mấy nhà sức mạnh, mới miễn cưỡng đầy đủ hai mươi vạn lâu la. Mặc dù đối ngoại được xưng là bốn mươi vạn, trên thực tế có thể chân chính ra trận liều mạng với quan binh chỉ có mười vạn người, còn lại đều là già yếu tàn tật già cả., Chỉ có thể gánh vác nhiệm vụ trang phục thanh thế, các vị trại chủ, bảo chủ đều vô cùng uể oải mà than phiền, nói hiện tại lòng người tựa an, dân chúng thà rằng đói bụng chạy đến nhà chó họ Lý đi khai hoang, cũng không chịu đi theo các đại đương gia ăn uống sướng.

Mà trong tay gã họ Lý cầu quan sở dĩ có nhiều đất hoang vô chủ như vậy cho lưu dân khai khẩn, nhưng tất cả đều là nhờ phúc của các hảo hán rừng xanh. Nếu như không phải mấy năm qua các hảo hán tùy tiện tung hoành, đem pháo đài, trang viên ngoài tường thành công phá được., Giết một đám địa chủ

lão tặc không lưu lại một người, trong tay họ Lý đi đâu tìm nhiều ruộng hoang vô chủ như vậy chứ? Lui một vịn bước nói, cho dù họ Lý có thể tìm được cánh đồng hoang vu ra ngoài, không có hảo hán ở bên ngoài uy hiếp, nhà giàu trong thành sao có thể phục tùng hần dễ dàng như vậy?

Nhưng họ Lý cầu quan sẽ không niệm chỗ tốt của đám hào kiệt Lục Lâm, chia đến đất đai thì đám dân chúng kia cũng sẽ không thêm niệm. Ngược lại, hơn một năm qua, danh dự quan phủ theo từng đạo chính lệnh họ Lý ban phát nhanh chóng chuyển biến tốt đẹp. Mà hần cao sĩ đạt tức là muốn học theo hình thức của Lý cầu quan phân chia ruộng hoang xung quanh đầm lầy cho dân chúng, dân chúng cũng không tin tưởng hần danh dự!

Những bách tính bị dọa sợ kia, thà rằng trèo Sơn Việt lĩnh chạy đến Triệu Quận, Bắc Lăng, Thượng cốc, thiên ân vạn tạ đi lĩnh cái bánh nướng mà Lý cầu quan vẽ hư., Cũng không chịu nhận đồ vật cao lớn tại nhà tặng, hảo huynh đệ Đậu Kiến Đức của Cao Sĩ đạt được đã bỏ ra vô số khí lực, thậm chí không tiếc trước mặt mọi người xử tử đám dân chúng quấy nhiễu, mọi người cho thấy bọn họ thành tâm thành ý muốn mang theo mọi người sống cuộc sống bình thường, nhưng hiệu quả thu được lại cực kỳ bé nhỏ.

Trong mắt dân chúng như vậy, hảo hán Lục Lâm huyền ảo đến mức nào, cuối cùng cũng chỉ là giặc cướp. Mà Lý Trọng Kiên cho dù nghèo thành ăn mày, chỉ cần mũ quan trên đầu hần đội là được., Chính là cứu tinh trong mắt mọi người.” Lý đại nhân là một hảo quan nhân nghĩa, chưa bao giờ lạm sát người vô tội!” Lý đại nhân là một thanh quan, cũng không nhận hối lộ! “Cao sĩ đạt vô số lần nghe thấy đám lâu la binh nghị luận, mặc dù đám lâu la này biết họ Lý là kẻ địch của mọi người, biết rõ song phương sẽ nhanh chóng quyết đấu sinh tử trên chiến trường.

Trước khi chiến đấu đã thua mất khí thế, cục diện như vậy khiến cho đám người cao sĩ đạt được lo lắng. Nhưng nếu như không đợi thấy đối phương đập lên chiến mã liền rút về hang ổ, sau này rừng xanh của Hà Bắc sẽ không còn đoàn kết nữa. Một trận chiến này, các hào kiệt Lục Lâm có muốn đánh cũng

phải đánh, hơn nữa ít nhất đánh đến bất bại, mới có thể tránh cho người ta vây cửa tiêu diệt.

Sau khi tiến vào quận Hà Gian, Cao Sĩ Đạt dẫn dắt ba đại quân trước công phá phòng thủ trống rỗng của tha dương, sau đó đoạt quan quân trước khi chạy tới lại chiếm lĩnh một nơi có tên là huyện Miểu bên bờ Kinh. Huyện lệnh thô sơ cùng huyện thừa ở năm trước đã bị Trương Kim xưng là phanh thủy, bởi vì địa phương nhỏ bé, trị an sai lệch., Cho nên hai năm qua quan viên triều đình chính thức ủy nhiệm vẫn không chịu đến nhậm chức. Mấy nhà đại họ còn sống không có cách nào, đành phải công bố một người đọc sách lúc trước ra ngoài tạm thời kiểm tra huyện lệnh. Nghe nói bọn Lục Lâm hảo hán đánh tới, lúc Huyện lệnh không dám chống cự, ngoan ngoãn mở cửa hàng.

Kết quả đầu chiến binh bất huyết nhận làm cho quân sĩ liên tiếp phấn chấn, cao sĩ đạt, Vương Bạc, Dương công khanh, Cách Khiêm đều cho rằng đây là một dấu hiệu tốt, biểu thị lần nghênh kích quan quân này mọi việc thuận lợi. Nhưng sau khi an bài chiến thuật xong, bốn vị đại đương gia có thực lực dẫn đầu lại xung đột. Dương công khanh kiên trì ba tuyến binh mã cùng tiến lên., Cách nhau hai mươi dặm, lấy một cái hình tam giác hô ứng lẫn nhau. Nếu như nghe nói một đội nhân mã gặp phải quan quân, hai chi khác lập tức vây lên, giết quan quân đầu đuôi không thể chiếu cố. Nếu như quan quân tiêu cực tránh chiến, mọi người liền thuận thế đánh vỡ quận thành Hà Gian, giết một phen uy phong quan phủ, sau đó nghênh ngang rời đi.

“Tr xuân thành quận sông sau này bận rộn vừa mới tăng cao, trong vòng nửa tháng rất khó hạ được. Mà hai chi quan quân có thời gian nửa tháng tu chỉnh, đủ để khôi phục nguyên khí!” Vương Bạc đối với ý kiến của Dương công khanh không dám nói bừa. Hắn từng đọc sách, tự xưng là cao nhân kiến thức hơn một bậc., Chỉ là vận khí thật sự kém, năm trước ra ngoài gặp Trương Tu Đà, bị người từ Hà Nam một đường đuổi giết đến Hà Bắc, thanh danh thoáng cái liền bị nghe phong phanh rơi xuống đáy cốc. Cho nên lần này không thể không trơ mắt nhìn Cao Sĩ đạt đến vị trí Tổng Biện của lục lâm đường Hà Bắc ngồi dưới mông, mà chính hắn thì khuất phục ở vị trí thứ tịch.

“Mọi người xem, đây chính là nước nhật, sườn dốc trắng xóa ở đây này!” Vương Bạc lấy từ trong ống tay áo ra một tấm da dê nhẵn nhúm, chỉ vào vô số đường cong uốn lượn trên mặt đất khoe khoang: “Ở giữa còn có một dòng suối nhỏ, tên là Trư Lung Hà. “, Lúc này ta đã hỏi Huyện lệnh, hắn nói năm nay Thu Thu Chử vừa mới đi qua, mực nước của Trư Lung Hà và nước Tỳ Hưu tăng vọt, nhân mã không thể di chuyển, cho nên mới khiến cho Triệu Đại đương gia bị người chặn ở sườn núi trắng ở bờ Đông bị người ta chặn lại, vô duyên vô cớ mất mạng!”

Mấy vị đương gia đang ngồi xem không hiểu địa đồ (Chú Nhật), nhưng từ vẻ kiêu ngạo của Vương Bạc, tinh tử nước miếng văng tung tóe, biết hắn đang giới thiệu địa hình của quận Hà. Nước sông cứ nổi lên nửa Hà Bắc, cho nên mọi người đều rõ ràng thời khắc Thuý đến, bộ dáng hung bạo của con sông này. Nhưng sông trư lòng lại là dòng suối nhỏ không có danh tiếng gì truyền đến, không ai biết Vương Bạc nhắc tới nó có ích lợi gì.

Vương Bạc thấy ánh mắt mọi người đều bị mình hấp dẫn, trong lòng dâng lên một cảm giác tự hào, “Cho nên ta đề nghị!” Hắn dùng sức trải rộng dư đồ ra, một ngón tay đè chặt góc phải: “Nhân dịp quan quân không thể lập tức qua sông nghênh chiến, lưu lại binh mã một đường phô trương thanh thế ở huyện Miêu Mục, hấp dẫn Dương Dương.”, Sức chú ý của Lý hai tặc, hai đường khác nhau đi vòng quanh đồ vật, đông lộ theo hướng bắc Vĩnh Tế Cừ, lao thẳng tới Lỗ Thành, đi đánh lén hang ổ Dương Nghĩa Thần. “Tây Lộ” đầu ngón tay của hắn nhanh chóng đảo qua bên trái, “Đi theo rãnh gổ nhỏ của Nghệ Thủy hướng tây, đi đánh Tỳ Xương của quận Bắc Lăng. Đó là nơi Lý tặc khổ tâm xây dựng một năm, hắn khẳng định không nỡ để chúng ta đi cướp!”

Mặc dù không thích cách làm người của Vương Bạc là đại đương gia khiêm tốn, nhưng cũng không thể không thừa nhận đối phương đã đưa ra một diệu kế, cướp một vốc là sở trường của mọi người, kế sách của Vương Bạc, vừa vặn đem ưu thế liên quân phát huy đến cực hạn. Tỳ Xương Thành kẹp giữa một nhánh khác trọng yếu của mương gổ cùng Truy Hà ở giữa

dòng sông Truy Hà., Xung quanh huyện thành tất cả đều là ruộng tốt để có thể lên nước. Trong những năm thái bình, dân chúng xung quanh chưa bao giờ sầu vì thời tiết khô hạn, dân chúng thu nạp quan cầu họ Lý canh tác ở đất màu mỡ giữa hai nước cả năm, mà năm nay lại mưa thuận gió hoà, chỉ cần đánh hạ Tuy Xương đến, thu hoạch thu hoạch bên trong cũng đủ cho mười vạn đại quân ăn no.

Còn Lỗ Thành ở bờ đông Vĩnh Tế, chính là nơi tốt để Dương Nghĩa Thần tích trữ tiếp tế cấp thiết. Hiện giờ chủ lực của Dương Bộ cũng bị Thu Dục chặn ở bờ Tây của bờ sông Truy Hà, chỉ cần người động thủ đủ tốc độ mau lẹ, cam đoan có thể kiếm được đầy bồn đầy bát tròn.

“Thủ bút của Tri Thế Lang thật lớn!” Cao Sĩ đạt thấy trên mặt mọi người đều lộ ra thần sắc nóng lòng muốn thử, cười lớn khen ngợi. Nếu đã làm như thế, nhất định phải có sự trí tuệ của Tổng Biều Tử. Bởi vậy trong lòng ông ấy cứ nói với mình không chừng sẽ bị người khác đoạt mất danh tiếng” Nhưng người mới vừa rồi không nói là nước lũ không thể qua sao, đã muốn tấn công Tuy Xương thành, quân ta như thế nào bay qua vùng nước đục này?”

“Đúng vậy, ván gỗ rãnh ở bờ Tây, nhưng chúng ta hiện tại đều ở tại bờ Đông a!” Chúng hào kiệt trong nháy mắt từ trong mộng đẹp bừng tỉnh, bảy miệng tám lưỡi truy vấn.

“Heo Lung Hà dùng để làm gì mà ngươi còn chưa nói?”

Hình như đã sớm đoán được phản ứng của đám người Cao Sĩ Đạt, Vương Bạc nhẹ nhàng cười cười, lộ ra vẻ mặt bình tĩnh và thông dong, “Từ đây!” Hắn đưa ngón tay ra chỉ về phía huyện Bình Dương đã bị mọi người vớt ở huyện Bình Dương sau lưng: “Trong vòng mười lăm tháng ba phía tây nam thành, có một bãi đá vụn.”, Nước Tỳ Hưu ở đây còn chưa giao hội cùng đao gỗ, nước gọn, lượng nước chỉ bằng một nửa con sông chính. Đoàn người dùng da dê bện bè, có thể thần không biết quỷ không hay vượt qua. Qua sông rẽ về phía bắc chính là khe đao gỗ, trên rãnh là chỗ hẹp nhất không đến ba trượng. Tuy tiện chém ngã hai cây, liền có thể dựng thành một cây cầu gỗ!”

Hắn dừng lại một chút, tận tình hưởng thụ phần thán phục trong mắt mọi người: “Quan quân muốn lên án, vượt qua sông trư lòng. Chúng ta phải nhiều nhân thủ theo dõi, có đủ thời gian cung cấp sự cảnh giác cho người mình!”

Chú 1 điểm: dư đồ, tức là bản đồ địa hình cô đại. Tùy đại có dư đồ đại nghiệp Côn Bằng Kinh

Chương thứ hai (có bốn) gộp lại:

Không đợi Vương Bạc nói hết lời, trong quần hùng đã vang lên liên tiếp hoan hô. Đối mặt với Lý tướng quân mang danh tiếng bất bại đối mặt với trận thế., Trong lòng đoàn người ít nhiều đều có chút sợ hãi. Mà biết kế sách của lang vương hình không thể nghi ngờ chỉ rõ một cái giá phải trả cho mọi người là nhỏ nhất, hơn nữa có thể ép quân Bác Lăng về sào huyệt. Họ Lý kia luôn luôn dùng cờ hiệu bảo vệ dân an cảnh thu nạp lòng người., Hãn tuyệt đối sẽ không trơ mắt nhìn các hào kiệt đem họ khổ tâm xây dựng ở điểm đóng quân hơn một năm rồi lần lượt loại bỏ. Mà một khi binh mã dưới trướng họ hồi cứu Bác Lăng, các hào kiệt có thể tập trung toàn bộ lực lượng xuống ngựa cho Dương Nghĩa Thần, để quan quân cùng dân chúng địa phương biết bọn họ cũng không phải là hạng người mặc cho người ta nhào nặn!

“Nói thì dễ nói, quan trọng là ai lĩnh binh đi công kích Tùy Xương và Lỗ Thành, ai tọa trấn thô sơ dự địch?” Cao Sĩ đạt bị tiếng nghị luận hưng phấn của quần hùng làm cho hai mắt bốc hỏa, nặng nề vỗ bàn, lớn tiếng hỏi. Hiện tại gã vô cùng hối hận bản thân đã để Đậu Kiến Đức ở lại hang ổ của mình., Nếu như Đậu Kiến Đức còn ở đây, bằng vào tâm cơ cùng thủ đoạn của người này, tuyệt đối sẽ không do Vương Bạc kêu ngao. Nhưng hiện tại hối hận cũng đã không còn kịp nữa, đành phải đi một bước nhìn một bước, tận lực cam đoan quyền uy của mình không bị khiêu chiến lớn hơn nữa.

“Vị đương gia cao lớn này thật là khôn khéo!” Mã tặc đầu Dương Công khanh thầm nghĩ trong lòng. Người sáng suốt ai cũng nhìn ra được, bất luận đi đánh lên Lỗ Thành, hay là đi đánh Tùy Xương, lợi ích khẳng định đều hơn xa tọa trấn quê mùa. Huống hồ vị trí hai địa phương trước đây cách vị trí của quan quân rất xa., Mà khoảng cách giữa huyện Mục Truy và sườn núi Bạch Mã chỉ hơn một trăm năm mươi dặm, một khi quan quân liền chết vượt qua nước đục, người dự địch liền thành đối chiến với quân địch. Quả nhiên là lỗ vốn, có ra không vào.

Các trại chủ lớn nhỏ đến hội mình đều là những năm qua nhiều lần bị mưa gió đào thải còn dư lại, trong lòng ai mà không có một quyển sách nào? Dương công khanh có thể nhìn ra manh mối, bọn họ cũng thấy rất rõ ràng. Trong lúc nhất thời mọi người đều lạnh nhạt, không chịu trả lời chất vấn của cao sĩ.

“Chủ ý nếu là Vương mỗ, chuyện dự địch này, cũng do Vương mỗ mang theo thủ hạ các huynh đệ chống đỡ đi. Chỉ hy vọng các vị đương gia nhanh một chút, đừng làm cho Vương mỗ lưu lại đây quá lâu” Người tri thế vương hầu ánh mắt khẽ đảo qua trên mặt hào kiệt, cười cười, chủ động xin đi giết giặc, đem trọng trách dự địch trọng trách gánh chịu.

“Ta là tổng Biều, việc buôn bán lỗ vốn trao đổi tự nhiên do ta làm. Người dẫn binh mã bên trái đi tấn công Tùy Xương nhé, tuy nhiên lương thực không thể một mình nuốt vào, ta phải lấy ra một nửa để chia cho mọi người!” Cao sĩ thấy Vương Bạc hào khí nói vậy, chính mình ngược lại cảm thấy có chút hổ thẹn, lại vỗ bàn một cái, lớn tiếng nói.

“Tổng Biều Tử can đảm hiệp nghĩa, chúng ta bội phục!” Dương Công Khanh sợ tên cao sĩ ngu xuẩn này hại mình cũng không có cơ hội phát tài, lập tức gõ gạch đình chân tướng.” Có lão nhân gia ngồi ở giữa tọa trấn, chúng ta khẳng định sau này không lo. Sào Lộc Thành của Dương Nghĩa Thần, do ta mang theo các huynh đệ tới lấy. Nếu như thành công, người thấy được sẽ có phần, Dương mỗ tuyệt đối không độc chiếm!” (Vô tiền mua hết tác phẩm văn học, xin chớ có dán trộm)

“Ta đi trợ giúp Dương huynh đệ một chút sức lực!” Cách Khiêm cùng Vương Bạc xưa nay bất hòa, thấy đại cục chia làm ba đường đã định, cũng chủ động đưa ra ý định suất lĩnh bản bộ binh mã đi đánh Lỗ Thành.

“Ta đi trợ tri thế lang!” Tôn Tuyên nhã sợ tất cả chỗ tốt đều bị mọi người phân hết, cũng đi lên phía trước, thỉnh cầu cao sĩ.

Chúng hào kiệt ngơ ngác một lời, ta một câu, cơ hồ không đợi cao sĩ đặt được bất cứ quyết định gì liền phân chia xong nhiệm vụ. Trong hàng chục hào kiệt của gia tộc, nguyện ý cùng Vương Bạc đi cướp Tùy Xương chiếm một nửa, nguyện ý cùng Cách

Khiêm và Dương công khanh đi đánh lên Lỗ Thành cũng chiếm gần một phần tư. Chỉ có Bình Nguyên cùng cao sĩ đạt tới địa giới như rằng môi tương đương với nhau, Lưu bá đạo giảng nghĩa khí, chủ động đề nghị lưu lại binh mã của bản bộ cùng tổng Biều cùng nhau dụ địch.

Cao Sĩ Đạt cười ha hả dựa theo yêu cầu của mọi người đem nhiệm vụ phân ra từng chút một, trong lòng hận không thể rút đao ra róc thịt Vương Bạc.” Sớm biết như thế, không bằng để cho Vương Bạc làm dạng đăng mây! Để cho hắn cũng ném thử mùi vị hư danh của loại “Hắn thâm mắng”, nụ cười trên mặt càng ngày càng đậm.

Chúng hào kiệt lúc đưa ra quyết sách chậm chạp, khi làm việc đều dứt khoát dứt khoát. Đêm hôm đó, hai đại quân lặng lẽ xuất phát. Ở lại giữa trung quân cao sĩ Đạt cùng hai bộ binh mã của Lưu Bá Đạo chịu thiệt khi phân công nhiệm vụ., Không thể thiếu những dân chúng xung quanh tìm về, cũng cầm theo đao tiễn trong đêm đi ra ngoài, vơ vét sạch sẽ thôn trại lớn nhỏ trong phạm vi năm mươi dặm chung quanh. Một thôn trại khác hơi chậm trễ, lập tức vung đao đồ sát, phóng đại hỏa đốt thành vùng đất trống.

Những năm gần đây các nơi trên sông gặp tai ương binh sĩ nhiều lần, tất cả kiến trúc cao lớn đã bị hủy gần hết. Cho nên ánh lửa ở ngoài mấy chục dặm đều có thể thấy rõ ràng. Kể từ đó, ngược lại cũng có hiệu quả phô trương thanh thế. Giữa sông, Thúc Thành, bình thành ở từng thành thị phía tây nước xiết chặt cửa lớn, quận thủ, Huyện lệnh trốn ở sau tường cao, nơm nớp lo sợ cầu nguyện ông trời có mắt, ngàn vạn lần đừng để cho giặc cỏ chạy đến một mẫu ba mẫu kia của nhà mình.

“Thư cầu cứu của chúng ta đưa đến rồi, cũng không biết Dương Công khi nào mới có thể qua sông?” Quận trưởng Hà Trận lau mồ hôi lạnh trên đầu, cùng quận trưởng Thôi Thừa Nghĩa Phủ dưới trướng thương nghị. Ông ta mong chờ câu trả lời khẳng định, tuy rằng vai phụ trách canh giữ lãnh thổ là Thôi Nghĩa Phủ, sắc mặt thoát nhìn tiều tụy hơn tất cả mọi người.

“Còn nữa, vẫn nên đóng chặt bốn cửa, canh phòng nghiêm ngặt tứ thủ đi. Đợi đến khi thủy thể còn nhỏ, Dương Công nhất định sẽ quay về giết!” Thôi Nghĩ Thủy cũng không chủ tâm, chỉ có thể dùng lời nói khoan tâm tạo khí cho mọi người.”
Dương Công và Lý tướng quân sẽ không ngồi nhìn đạo phi hoành hành, hai người bọn họ liên thủ, cao, cao, tặc nhất định không chịu nổi!”

“Nhưng lúc nào thì Thu Lận này mới có thể lui?” Có người căng thẳng nói ra.

“Vây, cái kia, ta cũng không biết. Nhìn xem, phải xem ông trời!” Sắc mặt Thôi Nghĩ Phủ càng khó coi, lắp bắp trả lời.

Ông trời trên đỉnh đầu lại không hiểu được tâm tư của người khác, đảo mắt liền hạ xuống mưa thu. Tuy rằng thể mưa nhìn qua không lớn, lại rơi xuống tí tách không dứt. Mắt thấy mặt nước sông Qua Hà ngày càng cao, quan viên quận Hà Gian trong lòng mỗi ngày đều tuyệt vọng.

“Bằng không, chúng ta cũng nhẹ hàng đi. Nghe nói cao sĩ đạt được không tàn sát chỉ toàn thành Côn Bằng!” Dương Thông không chịu được bầu không khí áp lực trong thành lên lút thương lượng với đám phụ tá.

“Nhưng vạn nhất Dương Công đánh lại, ông ta tuyệt đối sẽ không tha thứ cho kẻ trộm!” Thôi Nghĩ Phủ ở điểm này hiểu biết tương đối sâu xa, dùng thủ đoạn mà Dương Nghĩa Thần trước kia đối đãi với bị bắt cóc để khuyên can. Thái phó nghĩa thần Dương Nghĩa Thần xưa nay luôn kiêng ác như thù, bất kể là giặc cỏ bị ông ta bắt đều là do vua sai., Trăm người đứng đầu đã bị xử lý. Nếu có quan viên bị áp bức trong thể binh hàng giặc, sau khi được hấn cứu ra cũng chỉ một đao giết chết, mặc kệ đối phương có bối cảnh sâu bao nhiêu, đầu hàng lúc bắt đắc dĩ có bao nhiêu nỗi khổ tâm.

“Vây, vậy thì chờ thêm, chờ thêm một chút?” Dương Thừa đau khổ, đem tổ tông hai người Cao Sĩ đến ba đời thăm hỏi nhau mấy lần, thật vất vả trà trộn vào quận trưởng, trêu chọc ai chọc, thế mà kẹp giữa quan quân và giặc cỏ, thò đầu ra một đao, rút đầu rút cổ cũng là một đao.

Roi vào đường cùng, các quan viên chỉ có thể cố gắng trông ngóng tin tức ở bờ sông bên kia. Còn ở bờ bên kia, Dương Nghĩa Thần và Đại tướng quân Quan Quân Lý Húc lại như đột nhiên bị nước cuốn trôi, không có chút tin tức nào.

Thời gian dài chờ đợi chẳng những làm cho các quan viên địa phương nóng lòng, ” tọa trấn thô sơ” Cao Sĩ cùng Lưu Bá Đạo cũng lo lắng chờ đợi. Vài ngày sau, những thứ có thể đoạt được chung quanh Vạn Dương và Thanh Dương đều bị bọn họ cướp sạch., Cuộc sống càng ngày càng không có việc gì làm. Mà đám người Vương Bạc cùng Cách Khiêm từ sau khi chia nhau ra, cũng rất nhanh không còn tin tức gì nữa. Theo lộ trình tính toán, hiện giờ hai đội binh mã đã đến mục tiêu. Nhưng Cao Sĩ đến nơi này đã không nghe thấy báo cáo gì hành động đắc thủ, cũng không thấy nửa điểm chiến lợi phẩm được đưa trở về.

“Họ Lý sẽ không giở trò gì chứ! Ta nghe nói tên kia vẫn rất xảo trá!” Lưu bá đạo có chút không kiên nhẫn được nữa, lôi kéo cao sĩ đưa ra chủ ý.

“Khó mà nói được, Lý Mật đánh giá người này rất cao. Hôm qua hắn vừa được phái đến một người đưa tin, mệnh lệnh chúng ta phải đem họ Lý kéo tại phía Bắc!” Cao Sĩ Đạt lắc đầu, lo lắng hồi đáp.

Tình huống vô cùng bất ổn, nhiều năm đao đầu lẫn lộn bồi dưỡng trực giác nói cho hắn biết quan quân tuyệt đối không phải bị nước sông cản trở. Nếu như Vương Bạc có thể đến địa phương nước cạn đánh lên Bắc Lăng, quan quân cũng có thể tìm được nơi nước ngọt để vượt qua., Chiếu theo đường lui của đoàn người, nhưng vô số trinh sát phái ra ngoài, lại không nhìn thấy bất cứ hướng đi nào của quân địch. Nếu như hiện tại hắn chủ động rút lui, lộ ra trước người, tương lai trong tay đường Hà Bắc đội trinh sát này căn bản là không có chỗ đứng.

“Con bà nó chứ, nhà quê này dựa vào cái gì mà đòi hạ mệnh lệnh như vậy chứ!” Sự chú ý của Lưu Bá Đạo rất nhanh đã bị chuyển đến sự kiện gửi thư của bảo vệ, tức giận dùng dũa hỏi.

“Người ta không phải vừa mới đánh chết Trương Tu Đà sao!” Thái độ cao sĩ hung hăng càn quấy sứ giả ngồi cũng phi thường bất mãn, quyết miệng trả lời.

“Đó cũng là công lao của Địch Đại đương gia? Chẳng lẽ Lý Mật như chó nhà có tang của hắn có năng lực lớn hơn lão Địch sao?” Lưu Bá Đạo đến giờ vẫn nhớ rõ sau khi Dương Huyền cảm thấy chiến bại, Lý Mật tìm sơn trại cầu nhập bọn chặt vật xung quanh, cười lạnh bình phẩm.

“Vưu Cương quân vừa mới đẩy Lý Mật làm chủ, lão Địch đã nhường ghế dựa đầu tiên ra ngoài rồi!” Cao Sĩ đạt đến cười khò vài tiếng, trả lời.

“Con bà nó chứ, lão Địch điên rồi hay là phát ngốc?”

“Người của ngôi Cương quân nhân nói, họ Lý họ Lý, nên làm thiên hạ!” Cao Sĩ Đạt liên tục lắc đầu, tỏ vẻ mình xem không hiểu chốn lục lâm Hà Nam này rốt cuộc đã bán Địch gì. Nếu đổi lại là hắn, dứt khoát cho Lý Mật một đao xử lý, làm gì có đạo lý vớ vẩn sáng lập cơ nghiệp cho người khác.

“Ta nhờ vào! Cái thiên mệnh chó má gì, vô nghĩa!” Lưu Bá Đạo mắng một câu, cực kỳ nghi ngờ đối với những lời hoang đường: “Nếu thật sự nên làm hoàng thượng họ Lý, họ Lý cũng không phải nhà ông ta! Chúng ta đổi mặt, không phải cũng là họ Lý sao?”

Nói xong, hai người không hẹn mà cùng ngậm miệng lại. Hai mắt tròn tròn, hai mặt nhìn nhau!

Chương thứ hai (có bốn)...

Những nhân vật liếm máu trên đầu đao đều quan tâm đến miệng lưỡi. Lưu Phách Đạo phủ nhận ý đồ của Lý Phượng Phượng Hoàng chính là Thiên Tử Chân Long do “Thiên Tử” của Kỳ Đào Chương, quỷ khiến người ta thất thần, lại đem thiên mệnh quy về trên đầu Lý Húc. Nếu như việc này thật sự thành sấm, kết cục liên quân sẽ rất không ổn.

Ngay sau đó, Cao Sĩ Đạt và Lưu Bá Đạo cũng không dám tiếp tục đề tài này nữa, nhưng trong lòng lại âm thầm tính toán, nếu phát hiện tình thế không ổn, binh mã bốn bộ tuyệt đối không liều mạng với Bắc Lăng quân. Họ Lý chỉ mất năm năm để làm đại tướng quân, chiếu theo tốc độ quật khởi này., Hẳn là một Thiên Tử Chân Long cũng không phải không có khả năng. Từ xưa đến nay, đối nghịch với Chân Long Thiên Tử không có kết cục tốt, cho nên mặc dù đối phương là Chân Mệnh Thiên Tử thì khả năng cũng chỉ có ba phần, cao, hai người Lưu cũng phải dùng tinh thần để đối phó.

Hai người bọn hắn ở trong Côn Lôn thành nghi thần nghi quỷ, lại không phát hiện nguy hiểm đã lặng lẽ hàng lâm. Tri thế lang vương mỏng phân tích phi thường chuẩn xác, nước cương và binh mã xây dựng cho chuồng heo tạo ra chướng ngại thật lớn. Quan quân nếu như cưỡng ép vượt sông, rất dễ bị thám báo của bờ Tây phát hiện sớm. Nhưng ngay cả mưa thu và nước sông tăng vọt cũng đồng dạng ngăn cản ánh mắt trinh sát của bọn trinh sát., Trong tin tức bọn họ thám thính được, trước mắt hai đội quân tùy quân còn đang tu chỉnh ở trước doanh trại Bạch Mã. Trên thực tế, hai đội Tùy quân đã sớm mạo hiểm đến mùa thu, lặng lẽ chạy tới cách quận thành Hà Gian bốn mươi dặm, ở giữa lại có hai con sông Bắc Dã huyện.

Tại huyện thành Bắc Dã, Lý Húc và Dương Nghĩa Thần đã chặn lại hoạt động của những tử sĩ tâm phúc mới được đưa đến từ huyện Mi. Để chứng minh tính chính xác của tin tức, lại lịch của huyện lệnh Mục Chính tận lực cắn nát ngón giữa, dùng lụa trắng viết một phần huyết thư. Xin mời Dương, Lý hai vị tướng quân nhất định phải sớm ngày qua sông để giải

dân treo ngược. Ngày đại quân đến, ông ta sẽ dẫn theo tôi tớ của mình liều chết mở cổng thành, dùng phương pháp lấy đầu giặc cướp để làm dây thừng.

“Trọng Kiên cho rằng chúng ta nên đối phó với con đường nào trước?” Sau khi sai người dẫn người đưa người đưa đi nghỉ ngơi, Dương Nghĩa Thần chỉ điểm huyết thư trên bàn, thấp giọng thương lượng cùng Lý Húc. (Nghe nói mua tác phẩm võ lưới, xin chớ có ăn trộm)

“Chiến ý của đám giặc cỏ không mạnh, cho dù chúng ta có nuốt được đường nào trước, hai lộ khác nhất định sẽ nhìn gió mà chạy!” Lý Húc không hề nghĩ ngợi, trực tiếp trả lời.

Qua hơn một tháng tiếp xúc, hai bên đều hiểu tính tình lẫn nhau. Trước khi gặp mặt, Dương Nghĩa Thần vốn còn hoài nghi Lý Húc có dã tâm ủng hộ binh sĩ tự trọng, hiện tại lại cảm thấy người trẻ tuổi chỉ là suy nghĩ tương đối đặc biệt., Làm việc có hơi mạo phạm mà thôi. Ở độ tuổi tương tự mình cũng là suất tính mà làm, rất ít so đo hậu quả. Nhưng ở quan trường thời gian lâu, liền chậm rãi tiếp nhận quy tắc trong đó, sẽ không dễ dàng đi chạm vào giới hạn mà ai đụng phải đều muốn vỡ đầu chảy máu nữa.

Huống hồ những biện pháp mà Lý Húc ở Bắc Lăng lựa chọn, đích xác cũng nhận được hiệu quả ổn định của địa phương. Người nói hấn mượn thuật khôi phục khoa khảo cùng thủ đoạn đóng quân mua chuộc nhân tâm cũng tốt, bài xích dị kỷ cũng được., Dưới quyền của sáu quận, chính là một khối đoàn nguyên an bình nhất ở sông Bắc trước mắt. Chẳng những không còn nơi nào có đám đông giặc cỏ quấy rầy, hơn nữa rất nhiều lưu dân của các quận khác còn kéo theo gia đình chạy về nơi đó. Nếu như các quận Hà Bắc đều có thể giống Lý Húc quản lý, Dương Nghĩa Thần cảm thấy mình sẽ không phải lo lắng vì đường lui khó giữ cả ngày.

Trong mắt Lý Húc, Dương Nghĩa Thần cũng là một tiền bối đáng để tương giao. Mặc dù xuất thân của đối phương và lịch duyệt chênh lệch rất lớn với hấn, hơn nữa quan điểm xem xét sự việc cũng giống mình. Nhưng khó được chính là lão tướng

quân rất có lòng dạ, chưa từng dựa vào tuổi tác và gia tộc sau lưng để ép người.

Hai tên giặc cỏ có thái độ đối xử với tù binh duy nhất từ trước đến nay. Nhưng giặc cỏ rơi vào tay Dương Nghĩa Thần thì kết quả bình thường chỉ có một. Điều này khiến cho việc tiêu diệt Triệu Vạn Hải kéo dài thời gian rất lâu, rất nhiều giặc cỏ nhìn thấy binh mã của Dương Nghĩa Thần đầu nhập chiến trường, thà rằng chết trận cũng không muốn buông vũ khí xuống trở thành tù binh.

Lý Húc khuyên Dương Nghĩa Thần rất nhiều lần, đôi phương luôn lấy phạt đả cũng một tay cầm kinh, một tay cầm kiếm đáp lại. Hắn không thương thức sự tràn lan thông cảm của Lý Húc, giống như Lý Húc không thương thức sự cường ngạnh của hắn. Ngoài ra, hai người phối hợp rất hợp nhau.

Chính bởi vì đôi bên tin tưởng lẫn nhau, cho nên hai người trao đổi với nhau mới không có quá nhiều lễ nghi phiền phức. Hoàn toàn lấy phương thức võ tướng thẳng tắp, không kiêng kỵ đôi phương có phải là thỉnh thoảng một câu nói nửa lời mạo phạm mà canh cánh trong lòng.

“Lý tướng quân tuổi không lớn, khẩu vị cũng không nhỏ!”
Dương Nghĩa Thần cảm thấy câu trả lời của Lý Húc rất hợp với tính tình mình, cười đánh giá.

“Ta hi vọng trận chiến này ít nhất cũng đánh ra được hai năm bình an! Dân chúng địa phương có thể sống được một quãng thời gian an ổn, tự nhiên sẽ không dễ dàng bị đám giặc cỏ dây dưa kéo vào.” Lý Húc gật gật đầu, thân nhiên thừa nhận mình nghĩ đến một trận quyết chiến lớn. Kinh nghiệm tiểu phi quân Tề nói cho hắn biết, chỉ có thể khiến giặc cỏ đi lại làm cho hắn thương cân động cốt., Cho nên bọn họ mới có thể hoàn toàn cắt đứt thế lực dòm ngó địa phương. Chỉ có thể công kích mà đi, sẽ không dễ cho bọn giặc cỏ đạt được giáo huấn. Trương Tu Đà thay đổi nhiệm vụ Huỳnh Dương đã gần hai năm, đến nay xung quanh quận Tề vẫn còn trật tự thân nhiên, chính là do uy danh của bá lão tướng quân ngày đó ban tặng.

“Lão phu cũng có ý này. Cao Sĩ lần này đạt được lần này dám tìm tới cửa, hiển nhiên là bị hai ta cùng nhau liên thủ tiêu diệt

Triệu Vạn Hải bức bách rồi. Gã tới vừa lúc, đỡ cho lão phu lại đến bình nguyên tìm gã. La Tử Diên ở Yểm huyện không biết an tâm cái gì, sớm muộn cũng sẽ có hành động đối với Hà Bắc. Thời gian của chúng ta không nhiều, không có thời gian cùng bọn giặc cỏ tận cùng!” Dương Nghĩa thần đứng lên, nhìn bầu trời âm trầm ngoài cửa sổ thờ dài.

Đối với hãn mà nói, tặc quân bắt kể bốn mươi vạn hay hai mươi vạn, trong đó khác biệt không lớn lắm. Có năm ngàn người đủ để cùng giăng co, có tám ngàn người đủ để phá vỡ, phía bắc như hổ rình mồi đi quá giới hạn U Châu Đại tổng quản La Nghệ mới là cấp bách, Hồ Bí thiết kỵ dưới trướng là tinh nhuệ của Đại tướng quân Dương sáng khoái năm đó, tuy nhân số chỉ năm ngàn, nhưng cho tới bây giờ chưa từng thua trận nào.

Nhưng hành vi giờ khuỷu tay thán phục sau lưng của đám giặc cỏ là làm người ta vô cùng đau đầu. Dương Nghĩa thần không cho rằng La Nghệ cấu kết với đám giặc sông Bắc, nhưng quân U Châu và hai bên tặc Hà Bắc phối hợp ăn ý một mực vô cùng ăn ý. Năm đó Tiết Thế Hùng nghênh chiến Đâu Kiến Đức, La Nghệ lập tức nhân cơ hội đoạt nửa mảnh quận Vụ, ông ta dẫn đầu quan quân Đại Tùy cường bức U Châu., Đám người Triệu Vạn Hải, Cao Sĩ Đạt lại ồn ào không ngừng ở phía sau. Đợi quan quân quay người đánh về phía bắc, đám người Cao Sĩ Đạt nghe tin lại biết gió xa bão.

Trong đời của đám tiểu phi mấy năm, điều làm Dương Nghĩa Thần đau đầu nhất chính là năng lực chạy trốn của đám giặc cỏ. Cao Sĩ trình độ, cách biệt khiêm nhường, Vương Bạc những người này đều đã từng là bại tướng dưới tay gã, mỗi lần hãn đều có thể thoải mái đánh cho đối phương răng rơi đầy đất. Nhưng bọn giặc cỏ kia vừa chạy vào trong Cao Sơn Đại Trạch, hãn lập tức không còn cách nào khác. Mấy tháng sau, bọn giặc cướp khôi phục nguyên khí sẽ xuất hiện ở một huyện khác, để cho hãn mang binh mã ngăn chặn cũng không kịp.

Lần này có thể đem Triệu Vạn Hải nhất cử thành tù binh, hoàn toàn dựa vào Bác Lăng quân kịp thời xuất kích, đón đầu đem Triệu tặc chặn ở trên đường. Dương Nghĩa thần không quan tâm hành vi của Lý Húc dẫn quân đốc toàn bộ lực lượng, có

phòng bị mục đích chính mình vượt giới hay không, có thể thuận lợi tiêu diệt một đám tặc nhân, ổn định đường lui của mình, kết quả này đối với hắn mà nói tất cả đều trọng yếu.

Giờ phút này, trong suy nghĩ của Lý Húc, uy hiếp ở phương Bắc cũng lớn hơn rất nhiều so với phía Nam. Căn cứ vào kinh nghiệm năm đó đi theo Trương Tu Đà ở Tề quận năm đó., Ông ta không cho rằng đám người cao sĩ đạt tới thế hùng hổ kia có thể nhắc lên sóng gió gì. Vương Bạc chia làm ba kế sách tuy nhìn qua rất hoàn mỹ, nhưng năng lực chấp hành của đám giặc cỏ thật sự khiến người ta hoài nghi, giống Dương Nghĩa thần., Hắn cũng đem Hồ Bí thiết kỵ chiếm cứ ở huyện này coi như là kinh địch bình sinh. Đi quá giới hạn La Nghệ Hoành Dao của đại tổng quản U Châu hầu như xuyên qua tất cả mộng tưởng khi còn trẻ của hắn, hôm nay lại phải chuẩn bị một trận sinh tử với thần tượng nhân sinh tử cùng năm đó, Húc Tử không biết mình nên cảm thấy may mắn hay là bất hạnh.

Hắn cần cần nhiều thời gian chuẩn bị. Cho dù luyện toàn bộ hơn bốn vạn binh mã trong tay thành tinh nhuệ của hùng vũ doanh, hắn y nguyên không nắm chắc mình có thể ngăn trở được Hồ Bí thiết kỵ xuôi nam. Đó là một bước ngoặt hắn nhất định phải đối mặt, không qua được ngưỡng cửa này, hắn vĩnh viễn không thể tính là một tướng quân đủ tư cách.

“Haizzz!” Nghĩ đến tâm sự của từng người, một già một trẻ lại đồng thanh thở dài.

” Tùy Xương (Lỗ Thành) đã đủ rắn chắc chưa?” Ánh mắt hai người đối mặt, rõ ràng hỏi một câu tương tự.

Húc Tử cười cười, lễ phép làm một cái tư thế mời. Dương Nghĩa thần không chút khách khí, chỉ chỉ ra ngoài cửa sổ, thấp giọng nói: “Lão phu lật tu Lỗ Thành, mục tiêu là ở bắc mà không ở nam!”

“Năm nay khi nông dân ở Tùy Xương thành vừa mới gia cố tường thành, đóng quân dưới trướng ta ở ngoài thành cũng xây rất nhiều bảo trại. Với năng lực công thành của giặc cỏ, trong thời gian ngắn không phá được thành. Nhưng ta cảm thấy Vương Bạc khó đối phó hơn so với những người khác...” Lý

Húc hơi trầm ngâm, đem tình hình ở vùng đất đóng quân phía nam Bắc Lãng nói rõ sự thật.

Thu thu kết thúc gần một tháng. Với sự nhiệt tình của những sĩ tử vừa lấy được cơ hội thi triển tài hoa, tất cả lương thực chắc chắn đã sớm vào kho. Chỉ cần Vương Bạc không phá được Tuy Xương thành thì..., Trên cơ bản cái gì cũng không kiếm được, nhưng hắn không thể dễ dàng tha thứ cho bất luận kẻ nào đánh vào danh nghĩa để phá hư tâm huyết của mình. Kể cả Bắc Lãng ở bên trong năm quận vừa mới khôi phục sự an bình, bất luận sơ sẩy nào tạo thành tổn thất, đều sẽ đem lòng tin xây dựng lại quê hương của dân chúng một lần nữa phá hư.

“Người muốn làm thịt Vương Bạc trước à?” Dương Nghĩa Thần nhận ra lời nói của Lý Húc, nhú mày truy hỏi.

“Ta nghĩ lão tướng quân và ta liên thủ ngăn Vương Bạc ở phía đông nước Tỳ Hưu. Hắn đã dám qua sông, chúng ta liền lợi dụng cơ hội này vây khốn hắn. Có một dòng sông ngăn cản, cao sĩ đạt được tin tức Vương Bạc binh bại rất khó đạt được!” Lý Húc gật gật đầu, hết sức ngay thẳng thản đề nghị.

“Sau đó chúng ta sẽ dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai đâm đến, chặn tên khốn kiếp Cao Sĩ lại!” Ánh mắt Dương Nghĩa Thần rõ ràng sáng lên một chút, thuận theo ý tứ mà Lý Húc muốn biểu đạt suy đoán.

“Sau đó chúng ta bắt trứng bắt trứng, bắt sống tên Tổng Biều!” Lý Húc cười nói ra bước an bài tiếp theo.” Vương Bạc và cao sĩ sụp đổ, đường của Dương Công khanh khẳng định phải trốn về phía trước. Chúng ta lại chặn đường, hoặc là hắn đi U Châu trêu chọc La Nghệ, hoặc là ngoan ngoãn cùng chúng ta quyết chiến!”

Chương thứ hai ruộng bỏ (5)

Vương Bạc đối với nguy hiểm gần trong gang tấc không hề hay biết. Từ sau khi hiến cái kế phân binh kia, uy vọng của hắn trong liên quân liền đạt đến một điểm cao mới. Chẳng những mấy tên trại chủ kết bạn đồng hành, tất cả đều như thiên lôi sai đâu đánh đó, ngay cả những đầu mục lớn nhỏ trước kia chưa bao giờ biết tên của hắn đều nhìn về phía góc độ của hắn.

“Tên Tri Thế Lang đúng là kẻ hiểu binh lược thật, so với cao sĩ thì mạnh hơn nhiều!” Bọn giặc cỏ ngang ngược cướp bóc giữa thủy triều và đao gỗ ở giữa khe núi tung hoành tàn thương. Mặc dù đến nay bọn chúng vẫn chưa đánh hạ Tùy Xương thành, nhưng chỉ riêng thu thập điểm dân chúng các điểm đồng ruộng vội vàng bỏ lại, cũng đã làm cho đám lâu la mặt mày hớn hờ. Hồ bàn của Hoàng Lê Mộc, đánh nồi sắt làm nồi sắt., Trên rìa hồ gỗ khảm cuộc gỗ, còn có hũ, hũ, bình, trúc cao bện, giỏ, lam lam..., Chỉ cần có thể chuyển dời được, đám lâu la quyết không buông tay. Ngẫu nhiên có may mắn đánh vào một thôn xóm còn chưa kịp rút lui, đám lâu la càng hoan hô sấm động. Vì mấy con heo, một con lừa hoặc một chần đem, bọn họ đánh nhau to, thậm chí rút đao đối mặt.

Cũng không thể trách mọi người hốc mắt nông cạn, những năm gần đây, bình nguyên, Thanh Hà bị mấy gia trại chủ lập đi lập lại chà chuốt, dân gian ngay cả một cái Tấn Thứ Nhi cũng không lưu lại. Dân chúng gần Tùy Xương thành này mặc dù cũng rất nghèo., Nhưng đối với bình nguyên rung chuyển, Thanh Hà hai địa, hầu như mỗi nhà đều có thể coi là phú hộ hiếm thấy. Những thứ thô lậu bọn họ vứt bỏ khi chạy trốn đã là tinh xảo nhiều năm chưa từng thấy. Chỉ là như vậy, tốc độ hành động của đại quân càng chậm chạp. Đại đương gia Vương Bạc đã từng đích thân thấy rất nhiều kỵ binh đem đồ gia dụng cướp bóc đặt ở trên lưng gia súc, chính mình dắt dây cương đi bộ.

Thu hoạch ở ngoài thành càng nhiều, tướng sĩ liên quân đối với nội thành kỳ vọng càng sâu. Bọn họ có đủ lý do cho rằng, đến nay chưa từng bị chiến hỏa đốt cháy lại sớm được thành

Tùy Xương lợi nhuận đóng quân là một cái mỏ vàng. Dục vọng phát tài cường liệt như thế, thậm chí đốt chúng trại chủ không nhìn thấy tường thành cao tới hai trượng bảy thước trước mắt kia.

Duy nhất làm cho người cảm thấy có chút tiếc nuối chính là, sĩ khí của người thủ thành và người công thành cũng cao ngất giống như vậy. Đối với dân chúng lang thang đã từng sống một cách cách ly khai da thịt như Tùy Xương quyết không để cho hãn một năm trời tham lam cướp lấy vật thu hoạch từ trong đất bùn, dễ dàng bị đám giặc cỏ cướp đi. Bọn chúng gần như không cần Huyện úy động viên, liền thành một đoàn kết đội đi lên tường thành cùng các quận binh tạo thành một cuộc chiến. Hoặc là huyết chiến cầu sinh, hoặc là trơ mắt nhìn thô phi vào thành., Lão bà của mình sỉ nhục lão bà của mình, cướp đi đồ ăn ăn của một nhà lớn nhỏ qua mùa đông. Dưới tình huống không có đường ra, là nam nhân đều biết nên lựa chọn như thế nào.

Liên tục mấy ngày công thành không có kết quả, Tôn Tuyên đứng đầu trong tay Vương Bạc với thực lực không vững vàng nổi. Hãn đề nghị mọi người tạm thời buông tha Tùy Xương, ngược lại công kích Nghệ Thủy bờ sông bên kia có tân nhạc và nghĩa phong, hai huyện thành cách Tùy Xương cũng không xa, chung quanh thành cũng có rất nhiều điểm khả mới mở ra năm trước. Mặc dù mọi người vẫn không cách nào đánh hạ thành trì, nhưng ở ngoài thành cũng có thể cướp được không ít đồ quân nhu.

“Ta cách sông nhìn thành mới, còn lâu mới được tu luyện cao lớn như Tùy Xương thành. Điểm đóng quân gần đó không ít, trong thành hãn cũng giàu có không kém!” Đối với đám trại chủ đang định phát tài đến đỏ mắt, Tôn Tuyên Nhã nhã nhận nói ra cái nhìn của mình.” Mấy ngày nay chúng ta đã tổn hại hơn một ngàn huynh đệ ở dưới thành Tùy Xương, lại tiếp tục công thành cái được không bù mất!”

“Không được!” Không đợi mọi người cân nhắc, Vương Bạc liền phủ định thẳng thừng về đề nghị của Tôn Tuyên. “Chúng ta vô luận thế nào cũng không thể qua sông, kỵ binh dưới trướng họ Lý kia chiếm đa số, qua cương thủy, chúng ta và

hắn sẽ không còn cách trở nào. Một khi hắn dẫn binh đánh tới, cả đám chạy trốn cũng không kịp!”

“Bên cạnh ta thì chúng ta liều mạng với hắn, dù sao lần này phía bắc chúng ta chính là liều mạng với hắn đấy. Là lừa tử đi đạo mới biết được, ta không tin tên họ Lý kia mọc ra ba đầu sáu tay!” Đại đương gia Tảo Lâm trại Lưu Xuân sinh ra thời gian ngắn ngủi, trong xương cốt còn có chút ít huyết tính. Hắn không quen nhìn loại phong cách sợ tay chân sợ chân này của Vương Bạc, nhảy ra lớn tiếng phản bác.

“Lưu đương gia cho rằng mình là thiên lý câu đã lâu?” Vương Bạc cười lạnh, lời nói cũng hùng hổ dọa người.” Trương Kim nói ra kết quả của Đại đương gia, người có biết không? Hai mươi vạn binh mã, vừa đối mặt một cái liền mất sạch. Đến bây giờ vẫn còn chưa kịp giảm bớt nguyên khí! Binh mã Đậu Lâm trại của người tuy nhiều nhưng vẫn mạnh hơn Trương đương gia ngày đó không? Không biết tự lượng sức mình!”

“Vây, vậy người còn đề nghị cao lớn chia quân làm gia sao? Chúng ta nhiều binh thì không đánh lại người ta, phân chia chẳng phải càng nguy hiểm hơn sao?!” Lưu Xuân Sinh bị Vương Bạc ghen đến sắc mặt tím ngắt, cứng cổ chất vấn.

“Xì! Lên binh phạt mưu, người có hiểu hay không?” Vương Bạc từ trong lỗ mũi phun ra một tiếng cười lạnh, quyết miệng trả đòn.” Lộ binh mã này của chúng ta, không đơn thuần là vì đả cốc. Điều động quân Bắc Lăng tới mới là mục đích hàng đầu của chúng ta. Nhưng điều động quân nhu của người khác, đồng thời chúng ta tuyệt đối không thể bảo toàn bản thân. Cho nên tuyệt đối không thể đánh hạ được Tùy Xương, cũng không thể phái một binh một qua sông!”

Lưu Xuân Sinh không phản bác được, ngượng ngùng lui về. Hắn không đọc sách, không hiểu được cái gì gọi là thượng binh phạt mưu. Nhưng từ lời nói của Vương Bạc, hắn biết rõ đối phương căn bản không có dũng khí tiếp xúc với Bắc Lăng quân. Sở dĩ hắn chỉ là nước nhát, là vì có đủ thời gian đào tẩu, quyết không phải điều động địch nhân.

“Nghe nói họ Lý vô cùng bao che khuyết điểm!” Có trại chủ thầm nhỏ giọng nghị luận: “Chúng ta xuống sông vì cứu Triệu

đương gia, hôm nay Triệu đương gia đã chết...” Người này có chút sợ hãi lần này mọi người cùng Bác Lăng quân kết thù quá sâu, tương lai bị đối phương tìm tới cửa trả thù.

“Đúng đấy, thấy tốt thì nhận đi, đừng ép họ Lý quá mức độc ác!” Có người nói thâm trong giọng run run.

“Cường công thêm hai ngày nữa, không đánh hạ được thì chúng ta liền đi đường xa trở về. Nói cho các huynh đệ, sau khi thành bị phá, bọn hần tùy tiện cầm đồ vật, nữ nhân tùy ý xuất thủ. Các trại chủ không gặt đầu!” Vương Bạc sĩ khí có chút dao động, hắng giọng một cái, lớn tiếng ra lệnh.

Sơn tặc có quy củ sơn tặc, cho dù là tiểu triện tử hơn trăm người, địa vị đầu lĩnh tuyệt đối cao siêu. Mỗi lần có thu hoạch, tài bảo cùng nữ nhân xinh đẹp nhất đều phải hiến cho đầu lĩnh. Những người khác cho dù công lao có lớn, cũng không có tư cách tự mình chọn trước. Mà mệnh lệnh của Vương Bạc không khác gì cho tất cả lâu la hươu bào, để bọn họ thấy được vô số mỹ nữ kim ngân, một đám hưng phấn kêu ngao ngao.

“Xông vào đi, nữ nhân tùy tiện đưa lên, đồ vật tùy ý cầm lên!” Tiếng hô khẩu hiệu, bọn giặc cổ triển khai một vòng lại một vòng cường công ở Tuy Xương thành. (Vỡng vỡng văn học mua đứt tác phẩm, xin đừng đạo tràng dán trộm)

“Không lấy đầu, ai cướp được thì tính là của người đó.” Đám người Tôn Tuyên Nhã, Lưu Xuân Sinh tự mình ở sau đội ngũ đốc chiến, khàn cả giọng.

Vô số lâu la ôm lấy ảo tưởng từ trên thang mây rơi xuống, vô số lâu la ôm ảo tưởng lại lần nữa leo lên thang mây. Châu báu, tiền đồng, nữ nhân, hầu như đưa tay sau tường thành đều có thể chạm tới, nhưng lại xa xôi như vậy.

“Người bên trong không chịu nổi nữa rồi, mọi người cần thêm chút sức nữa!” Vương Bạc vác lên cổ chùy, tự mình đánh trống trận.

“Ừ ừ ừ.” Tiếng trống liên miên như sấm rền từ phía xa xa giữa bầu trời vọng lại. Cánh tay mỏng của lang vương trên không trung mạnh mẽ mở ra, mỗi một cái đều cực kỳ uy khuất và không cam lòng.

Hắn là môn hạ đệ tử Thánh Nhân đọc đủ các thi thư, vốn không nên làm bạn với bọn thổ phỉ lưu manh này. Nếu như không phải triều đình chinh phạt cao cú, hắn thậm chí có thể đến kinh sư thi lễ, một hơi thành danh thiên hạ biết. Nhưng chết tiết Đông Hành đem tất cả làm loạn, cơ hội duy nhất để lại cho con cháu hàn môn cơ hội ra mặt này là vì đông chinh tắc nghẽn mà dừng, cùng lúc đó, bang phu trong huyện tự tay đưa một tờ quân thư đến nhà của hắn.

Đó là một trận chiến nhất định sẽ không thắng. Vương Bạc không thể biết rõ một đi không trở lại mà vẫn trơ mắt nhảy vào trong cạm bẫy. Hắn tạo phản, mang theo mấy chục đồng hương cũng không muốn chịu chết lên núi Trường Bạch. Hắn thành danh, không phải vì khoa khảo trúng, mà là vì một khúc “Vô Hướng đông tử ca”!

Có thể nói, cục diện thiên hạ bây giờ mây gió rung chuyển đều bắt đầu bởi vì hắn. Mà vô số hào kiệt đều đã dương danh lập vạn, là người khởi xướng, Vương Bạc hắn lại chỉ có thể dưới trướng người khác nghe lệnh. Điều này không công bằng! Bắt đầu từ năm thứ bảy đại nghiệp!, Hết thấy những chuyện phát sinh đều không công bằng! Ông trời không nên để hắn sinh trong hàn môn, không nên để tên của hắn xuất hiện trong quân sách, không nên để hắn gặp phải Trương Tu Đà, càng không nên để hắn bại lui đến bờ bắc kéo dài hơi tàn, địa vị giang hồ thậm chí ngay cả cao sĩ bậc này cũng không bằng.

Hắn từng đọc sách thánh hiền, trời sinh nên cao hơn người một cái đầu. Hắn phải tranh thủ tất cả cơ hội, cầm tất cả những gì mình nên có về. (internet văn học mua tác phẩm đứt, xin đừng trộm dấn:

“Ừ ừ ừ....” Vương Bạc càng nghĩ càng tức giận, tiếng trống gõ đến bàn tán xôn xao. Hắn không có ý định quyết đấu với Lý Trọng Kiên, đối phương là đệ tử đích truyền của Trương Tu Đà, hắn đã từng giao thủ với Trương Đà nên biết rõ sự lợi hại trong đó. Hắn chỉ muốn nhân cơ hội lần này lên Bắc thượng có trọng thù của mình, mượn cái tên cao sĩ ngu xuẩn này để hấp dẫn quân địch, chính mình lén lút đánh vào Tùy Xương thành, cướp lấy lương thực vừa mới vào kho.

Có đồng lương thực này, hẳn có thể chiêu mộ một đồng binh sĩ, đông sơn tái khởi. Có trận thắng không cần nghĩ ngợi này, hẳn có thể khiến danh vọng của mình một lần nữa đạt tới đỉnh phong ngày xưa, siêu việt sĩ cao, khiêm tốn vượt qua, tiến tới tìm cơ hội vượt qua Địch nhượng và Lý Mật.

Về phần cao sĩ phụ trách dự địch có nguy hiểm hay không, căn bản không thể nằm trong phạm vi suy nghĩ của Vương Bạc. Trong kế hoạch của hắn, chỉ cần đánh hạ Tùy Xương thành, binh mã phía tây liền lập tức mang theo tất cả chiến lợi phẩm nhanh chóng lui về phía tha dương, sau đó bất kể Cao Sĩ sống chết, tất cả mọi người trực tiếp lui về Khoa Hải quận, ở vùng bột mịn này khai mở lại cơ nghiệp.

Lý Húc hấp dẫn lưu dân đóng quân, sau khi có hoa màu vàng, Vương Bạc hẳn cũng biết. Lý Húc sẽ huấn luyện lâu la làm tinh binh, sau khi có trang phục nặng nề, Vương Bạc hẳn cũng có thể như vậy.

Lão ta không nên là một tên lưu manh hoảng sợ như chó nhà có tang. Người khác có thể làm được, lão ta đều làm được. Loạn thế đã đến, Đại Tùy đã mất con lộ, mỗi người đều có thể đuổi theo.

Thiên hạ này có thể họ Dương, có thể họ Lý, cũng có thể là Vương!

“Ừng ục ừng ục...” Tiếng trống như sấm, thiên địa cũng vì thế mà biến sắc!

Chương thứ hai ruộng bỏ (5)

Cái trống kia động đất mà đến, không giống trống trận do Vương Bạc kích phát cao vút, lại chinh tề lộn xộn. Thấp, chậm rãi, tựa như suối băng trong mùa đông lưu động, lại như sương mù sau lưng chậm rãi lộ ra ánh nắng mặt trời. Tiếng chém giết đầy trời, từ xa đến gần, từ mơ hồ đến rõ ràng, cơ hồ trong phút chốc, làm hơi thở của mọi người trong thành trì trì trệ.

“Ai đang gõ trống, ai bảo hấn đánh trống!” Vương Bạc dừng gõ trống, lớn tiếng quát hỏi. Tiếng trống chính là quân nhạc, không phải lệnh bài của chủ tướng thì không thể khinh suất. Bên trong binh mã này, hấn tuyệt không cho phép bất cứ kẻ nào khiêu chiến quyền uy của mình. Không cần bất cứ kẻ nào trả lời, hấn lập tức hiểu rõ trống này tuyệt đối không phải từ trong trận của mình mà ra. Những trại chủ bảo chủ dưới trướng đều là một đám thô lỗ, tuyệt đối không có năng lực đánh ra quân nhạc có lực xuyên thấu như thế.

Đáp án như hiện ra, người công kích dưới thành quên không tiếp tục leo lên, quân giữ thành cũng quên tiếp tục đá lên thang mây. Bọn họ không hèn mà cùng nhìn về phía phát ra tiếng trống, không hèn mà cùng trợn tròn mắt, há miệng không cách nào khép lại.

Phía tây thiên địa giáp nhau, có từng đoàn từng đoàn bụi mù đi kèm tiếng trống. Nửa phần trên có màu vàng sậm che khuất bầu trời. Nửa dưới là màu đen nhạt, chinh tề như một đầu thủy tuyến phun trào. Có vài nhóm nhỏ đảm nhiệm cảnh giới bên ngoài chiến trường tránh né không kịp, trong khoảnh khắc liền bị dòng nước lũ nuốt hết, hầu như ngay cả một đóa bọt nước cũng không bắn lên.

“Ừ ừ ừ.” Tiếng trống vẫn như trận sấm mùa xuân, dán mặt đất lăn qua. Khuôn mặt Vương Bạc trong nháy mắt liền biến thành màu xanh mét, hấn không rõ địch nhân rốt cuộc từ đâu mà đến, chính mình bố trí bên bờ nước nhiều thám báo như vậy. Vì sao không ai báo cáo tin tức kẻ địch tới gần kịp thời trở về Trung quân? Nhưng chuyện này đã không còn quan trọng nữa,

hắc tuyến càng vọt tới càng gần đã lộ ra vẻ lạnh lẽo, không phải nước mà là hàn quang phản xạ ba thước.

“Tự lại với ta, cả đội nghênh chiến!” Vương Bạc không suy nghĩ về nơi phát ra địch nhân nữa, nắm lấy lệnh kỳ trong tay thân bình, dùng sức lay động. Không cần bất cứ kẻ nào hạ lệnh, đám lâu la phụ cận tường thành bỏ lại thang mây., “Quả quyết” lui về. Người công thành trên thang mây mất đi bảo hộ, bị cái thang dưới chân và cả chân quân thủ vệ hất ngã xuống đất. Mũi tên, hòn đá còn có tiếng hoan hô cùng nhau từ đầu tường đổ xuống, đập khiến đám giặc cỏ kinh hãi. Bọn họ không để ý đồng bạn nằm ở trên tường thành gãy dựa, co chân bỏ chạy.

Không phải ai cũng chạy về vị trí chỉ định của Vương Bạc, trừ hai vạn trưởng bạch quân dưới trướng gã, còn lại đám lâu la của các sơn trại căn bản xem không hiểu kỳ lệnh phức tạp. Nguy cơ trước mắt, bọn họ chỉ biết chạy về phía huynh đệ nhà mình. Bọn họ chỉ biết đại đương gia sơn trại của mình, bọn họ theo bản năng tìm kiếm sự trợ giúp của đại đương gia nhà mình.

Mà lúc này các vị Đại đương gia cũng giống như bọn lâu la, lục thần vô chủ. Quan quân rõ ràng không đánh cao sĩ, mà đi công kích đám người quấy rầy này trước? Tại sao? Đạo lý trong đó thật làm người ta nghĩ không ra. Nhưng bây giờ bọn họ đã không có nhiều thời gian suy nghĩ, quan quân đẩy nhanh tốc độ mặc dù không tính là nhanh., Tiết tấu phi thường ổn định, vừa rồi đoàn người còn chỉ có thể trông thấy hàn quang do Nghệ Phong phản xạ trở về, trong nháy mắt đã có thể nhìn thấy lam quang màu ám đen.

Trường Hồng như rừng, kỵ binh khoác chiến giáp màu đen giơ lên, đập trống chậm rãi áp sát. Hai dặm, nửa dặm, một dặm, vào thời khắc này, rốt cục có thám báo trên lưng cắm năm cái, sáu mũi tên đi bộ chạy đến bên người Vương Bạc, dùng một chút lực lượng cuối cùng báo cáo: “Đại đương gia, địch tập kích, địch tập kích, từ tân nhạc đến...” Lời còn chưa dứt, hàm hận mà biến mất.

Tin tức duy nhất hữu dụng với Vương Bạc chính là ở hướng quân địch vượt sông, tân nhạc ở bờ Bắc Lô Thủy, cách Tùy Xương không đến ba mươi dặm. Nếu hôm nay đối phương độ sông, số người có thể chạy tới Tùy Xương thành sẽ không nhiều lắm, hơn nữa tất cả đều là kỵ binh.” Dựa vào mặt quân trận của ta: “Dùng vào mặt bên cạnh quân đội của ta.”, Dùng đi tiếp, hai cái đùi chạy không qua được bốn cái chân đâu!” Nói lớn, Vương Bạc hướng mấy vị tiểu trại chủ đã chuẩn bị rút khỏi chiến trường lớn tiếng khuyên bảo: “Dựa gần lại đây, dựa sát, bọn họ không nhiều người lắm! Đánh lui bọn họ, chỉ có đánh lui bọn họ mới có thể bình an rút lui!” Mấy tên tướng lĩnh tâm phúc dưới trướng Vương Bạc theo ý của Đại đương gia kêu la, trong giọng nói không có chút tự tin nào.

“Bày Khúc Trận! Thuần Bài Thủ tiến về phía trước hai mươi bước!” Sau một tiếng hét lớn, Vương Bạc lập tức từ bỏ kỳ vọng đối với các trại chủ khác. Sinh là tử ở chỗ hôm nay, những tên du côn kia không đủ làm chủ, trông cậy vào bọn chúng không bằng trông cậy vào chính mình.

Thuần Bài trong quân Trường Bạch nhanh chóng tiến về phía quân địch, trước trận của nhà mình hai mươi bước dựng thẳng lên một bức tường khiên. Tám khiên cao thấp dùng ván cửa của dân chúng làm thành khác nhau, tường gỗ cũng không đồng đều. Vương Bạc khẽ thở dài một tiếng, lại hạ đạt chỉ lệnh tác chiến. “Thương thủ trường thương, hướng về phía trước mười bước, sau tám khiên xếp sau hàng mã trận!”

Ước chừng hơn ba ngàn binh sĩ cầm trường mâu như nền trắng chạy đến sau tường khiên, một đầu cột nền trắng dài hơn hai trượng đâm vào mặt đất, lưỡi dao sắc bén xuyên thấu qua khe hở của tám khiên nghiêng về phía trước, biến tường khiên thành một đại trận gai nhím kiên cố.

Cung thủ chạy đến sau lưng trường thương, là số lượng cung tiễn thủ đứng sau lưng cung tiễn thủ. Sau đó là bộ binh binh giáp nhẹ, đội đốc chiến cầm đoản kiếm trong tay, còn có hơn ngàn kỵ binh, ôm Vương Bạc đứng ở phía sau cùng của trận.

Quân địch tới đây mặc dù đều là kỵ binh, nhưng cũng không định đánh lên. Bất kể là Vương Bạc, hay là thế nào thì bọn họ

vẫn bảo trì tốc độ như cũ, chậm rãi tiến gần về phía Tuy Xương. Dường như không thấy được Trường Bạch quân đang bày trận sẵn sàng đón quân địch., Cũng không thấy những tên giặc cỏ khác ồn ào như ruồi nhặng. Có ta vô địch, thái độ này khiến người ta cảm thấy khó chịu, cũng phi thường khuất nhục. Vài đám sơn tặc quy mô không lớn, ngừng quan sát, thăm dò phương trận hai cánh của Trường Bạch quân. Tôn Tuyên Nhã, hai người Lưu Xuân Sinh cũng đều tự mình mang theo lâu la của mình tới biên giới trận, ý đồ tìm cơ hội đánh lên cánh quân địch.

Số lượng quan quân không nhiều, theo bụi mù tới gần, các hào kiệt càng xem càng rõ ràng.” Cũng chỉ năm ngàn người!” Lưu Xuân Sinh bắt đầu bĩu môi. Hắn từng giao thủ với quận binh tiểu phi, năm ngàn kỵ binh, nhiều lắm chỉ có thể đánh bại hai vạn nghĩa quân. Nghĩa quân hôm nay có hơn bốn vạn, chưa chắc đã không phải đối thủ của quan binh.

“Hắn là Bác Lãng quân dưới trướng Lý Trọng Kiên!” Khác với tên Lưu Xuân Sinh, kẻ địch cách mình càng gần, Vương Bạc càng cảm thấy kinh hãi. Quận binh trước đây từng chiến đấu với hắn ta., Trên người Tề quận tinh nhuệ dưới trướng Trương Tu Đà cũng không có sát khí nặng như vậy. Đó là Tiêu Sát mà chỉ có thể lộ ra trong bách chiến tinh nhuệ, từ sau khi ba mươi vạn binh lính Đại Phủ táng thân Liêu Đông, cỗ sát khí này đã nhiều năm không gặp, không ai ngờ hôm nay nó lại tái hiện dữ tợn bên hồ nước.

Cùng sát khí chính là biểu hiện của hành động trầm tĩnh của đội ngũ trước mắt. Người có thể nhìn thấy khói bụi cuộn cuộn do móng ngựa tạo ra, người có thể nhìn thấy hàn quang càng ngày càng sáng, người thậm chí có thể từ từ nhìn rõ ràng thiết giáp màu đen trên người binh mã. Nhưng người không nghe thấy đám binh sĩ phát ra tiếng động lớn rầm rĩ. Bọn họ ngậm chặt miệng, chiến mã dưới hông cũng trầm mặc như chủ nhân trên lưng., Tiếng thiết giáp va chạm leng keng so sánh với nhau, loại trầm mặc này càng khiến cho người ta ngột ngạt. Tựa như một cái bóng thật lớn bao phủ trong lòng người khác, khiến người ta không thể nào đứng thẳng lưng, không cách nào dùng sức, thậm chí không cách nào hô hấp.

“Ngao, ngao, a Diêu!” Một số lâu la dưới trướng trại chủ khác cũng chịu không được bầu không khí càng ngày càng ngột ngạt trên chiến trường, bắt đầu hướng quan quân xa ngoài ba trăm bước khiêu chiến. Bọn họ vung vẩy binh khí trong tay, mắng chửi mấy trăm cách thô tục., Thậm chí cưỡi quân, hướng quân địch lộ ra cái mông bẩn thỉu. Khiến mọi người khó chịu là, đối phương không giống như bọn họ đánh nhau sống chết, lập tức tiến hành trả thù. Quan quân vẫn duy trì tốc độ đẩy mạnh ban đầu, chậm rãi tiến lên. Không ai đáp lời, tiết tấu tiếng trống cũng không vì tiếng kêu la của đám lâu la mà thay đổi chút nào.

“Chém gió, thổi kèn! Đem khí thế của bọn họ đè xuống!” Vương Bạc biết rõ nếu như tiếp tục theo quan quân điều vô dương oai mà nói, thì hôm nay chính mình không thể nghi ngờ, lập tức làm ra quyết định thỏa đáng nhất.” Ô ô ô ô” tiếng kèn trống đột nhiên từ trong quân trận vang lên, xuyên mây xé vải. Huyết dịch trên người đám lâu la lập tức trở nên nóng bỏng, phảng phất như có một mối lửa đốt trong lòng. Địch nhân rất cường đại, vậy thì làm sao đây, cái đầu rơi mất cái sọ to...

Mũi tên rơi xuống thừa thớt từ hai cánh Vương Bạc bắn ra, bắn về phía quan quân ngoài hai trăm năm mươi bước. Khoảng cách này rất khó bắn chuẩn, mặc dù bắn trúng mục tiêu, cũng không cách nào xuyên thấu thiết giáp trên người đối phương. Quan quân không để ý tới “con muỗi vo ve” giữa không trung, tiếp tục đẩy mạnh về phía trước, đến khi tiến đến hai trăm bước mới chậm rãi thu bước.

Từ đầu đến cuối, bọn họ không còn một mũi tên. Người khác bất hạnh bắn trúng, cũng mang theo Bạch Vũ tiếp tục nhảy lên ngựa. Đám lâu la vừa xấu hổ vừa giận, chân nhảy mắng to. Quan quân vẫn như cũ không để ý, thông dong đem trận hình lôi kéo, hướng chiến mã, cách xa chiến mã khoảng năm bước.

” nỏ thủ, chuẩn bị ——” Trái tim Vương Bạc lập tức nhảy lên cổ họng. Trọng Giáp kỵ binh sau khi phát triển sẽ phát động xung kích, các nỏ thủ dưới trướng hẳn phải ở phạm vi chiến mã một trăm bước đến một trăm bước, bắn tên trong tay ra ngoài. Sau đó từ xa đã kích cung tiễn thủ tiến hành, một trăm

bước đến khoảng mười bước, nam nhân tim đập mười lần, cung thủ tốt có thể bắn ba mũi tên.

Chiến mã của đôi phương không có lập tức tiến lên, theo một tiếng kèn lệnh, thứ nhất, thứ hai, thứ ba, tất cả kỵ binh đồng thời làm ra hai động tác, dưới kéo giáp mặt, đặt hất Trường Khuyết lên lưng chiến mã. Ngay lúc Vương Bạc bị thiêu đốt đến mức lửa cháy hừng hực, tiếng trống đột nhiên chậm lại, sau đó như băng hà vỡ ra, vách đá sụp đổ, tiếng kèn thét chói tai đột nhiên vang lên, xuyên thấu khói bụi, xé rách mây đen, kéo lê vạn đạo ánh sáng mặt trời từ đỉnh đầu rơi xuống.

Dưới ánh mặt trời, đám quan quân kia đã hành động. Trọng giáp kỵ binh hướng về phía trước trùng kích, từ sau lưng trọng giáp kỵ binh, lại phân ra hai đội khinh kỵ binh, mỗi đội hai ngàn người, gió xoáy như cuốn hai cánh của giặc cỏ. ” nỏ thủ, cản bắn!” Vương Bạc khàn giọng hô lớn. Sau đó trơ mắt nhìn hơn ngàn mũi tên nỏ bay ra bản trận, không chút kết cấu bắn về phía giữa không trung, lệch khỏi mục tiêu, rơi xuống đất rơi.

Nhân mã đều mặc thiết giáp, tư thế muốn đánh lên trọng kỵ binh nhưng chỉ lao về phía trước được khoảng một trượng thì lập tức dừng bước. Công kích của bọn họ chỉ là nguy trang để yểm hộ bốn ngàn khinh kỵ binh. Những khinh kỵ binh kia mới thật sự là sát chiêu, Vương Bạc ý thức được., Nhưng tên nỏ dưới trướng hẳn đã bắn bay lực công kích mạnh nhất.” Cung thủ, cung thủ bắn ra ngăn cản những khinh kỵ kia!” Vương Bạc nghe thấy thanh âm như bị gió lớn xé rách màn cửa sổ, nhìn thấy vũ tiễn bay loạn bốn phía như ruồi nhặng không đầu, không cách nào thoát được.

Không kịp, chỉ có binh sĩ hộ thân mặc giáp nhẹ cắm nghiêng khoảng cách trăm bước mới cần sáu hơi thở. Cung thủ tổn công đuổi theo thân ảnh bọn họ, vũ tiễn lại chỉ có thể đuổi theo chiến mã lưu lại khói bụi bay. Bọn họ nhanh chóng rút ngắn khoảng cách với bọn lâu la., Đối phương chưa kịp đào tẩu tạo thành hai cánh đâm vào quá vội vã, hiệu lệnh đều không thể thống nhất. Sau đó như hai thanh liềm đao cắt vào, cắt ngã đám lâu la lớn nhỏ như chém hoa màu.

“Hương trung quân tiếp cận, tiến vào trung quân. Trường Bạch quân, biến trận, biến thành trận hình tròn!” Tiếng kêu của Vương Bạc đã nghẹn lại. Không ai hiểu rõ sức chiến đấu của những tên kia hơn gã, càng không ai hiểu rõ tính nguy hiểm của những kẻ đã sụp đổ. Bên cạnh Trường Bạch quân cho dù nhận được tập kích bất ngờ, cũng rất dễ dàng bù đắp chỗ hỏng. Nhưng vạn nhất những minh hữu kia từ mặt bên xông vào bản trận của hắn, không cần quan quân tấn công nữa, chỉ là minh hữu chạy loạn chạy loạn va chạm, liền có thể xông vào Trường Bạch quân.

Ông trời luôn không công bằng, Vương Bạc càng lo lắng điều gì, thế cục càng lúc càng phát triển theo hướng nào. Quan quân xông vào hai cánh nhanh chóng kéo lại, ở trong đám người cắt ra một đường cong màu đỏ sậm, ném thi thể đầy đất cùng đám lâu la đang chạy trốn, nhanh chóng chèn ép những lâu la khác bên cạnh như đuổi dê chạy, ép về phía trung quân.

Những lâu la lớn nhỏ lúc trước còn khiêu khích đôi phương trong nháy mắt liền mất hết chừng mực, bọn họ hăm mộ bọn đồng bọn bị kỵ binh vứt bỏ tại ngoài trận, lại tìm không thấy cơ hội chạy trốn khỏi chiến trường. Bọn họ xô đẩy lẫn nhau, hy vọng đồng bạn có thể ngăn cản ác quỷ dẫm lên chiến mã, lại bị đồng bạn khác đẩy ra, đưa đến dưới đao quan quân.

Hoành Dao chỉ là chột lóe, liền đem một cái đầu người quét bay đến giữa không trung. Máu ở giữa không trung vẽ ra một đạo khúc diện quỷ dị, phảng phất có sinh mệnh, chậm rãi ngã xuống, chậm rãi tản ra. Dem khủng bố rải vào từng đôi mắt, nói cho bọn hắn biết đối thủ cùng mình sức chiến đấu không cùng một cấp độ, cho dù có chống cự cũng chỉ phí công.

Bọn kỵ binh không hề dừng lại, hoành đao trong tay múa lên như tia chớp, đao đao thu gặt sinh mệnh. Bọn hắn không tận lực đi phân công chức vụ cao thấp của đối thủ, cũng không có thói quen thu thập tử thi thương nhân. Bọn hắn chỉ là chém, chém, không ngừng một khắc không ngừng chém, vô luận là đại hán cường tráng che ở trước mặt mình hay là già yếu bệnh tật. Không có thương hại, không chút do dự!

Như canh sôi dội tuyết, hai cánh nghĩa quân trong khoảnh khắc tuyên bố tán loạn. Lưu Xuân Sinh tự nhận không sợ hãi gì không thấy bóng dáng, Tôn Tuyên Nhã Đại đương gia nghĩa bạc vân thiên cũng biến mất như sương sớm. Chỉ để lại không có người chỉ huy, cũng không có người cứu giúp các lâu binh đoàn, dựa theo phương hướng quân sự trước tiên chuẩn bị kỹ càng, tranh nhau xâm nhập vào bản trận địa Trường Bạch quân.

“Kéo bọn họ lại, ngăn cản bọn họ. Thả tên, bắn tên, không khác gì bắn chết!” Vương Bạc đỏ mắt, lớn tiếng ra lệnh.

Sau khi mệnh lệnh này kết thúc, hãn vĩnh viễn không thể mua chuộc nhân tâm của Lục Lâm ở Hà Bắc.

Nhưng không dưới lệnh bài này, hãn biết ngay cả hôm nay hãn cũng không sống nổi.

Chương thứ hai ruộng bỏ (5)

Vốn đám cung thủ mặt hướng chính diện theo trận hình biến hóa rất nhanh bị đè ép thành đội ngũ hình cung, cây cung trong tay bọn họ không ngừng khép mở, hướng bạch vũ lấy hàng vạn để tính vọt ra ngoài trận. Không cần nhắm thẳng, không cần phân biệt địch ta, loại mục chiến thuật này chính là phòng ngừa loạn quân trùng kích bản trận, bởi vậy tất cả người ở ngoài trận đều có thể bị nhìn vào địch nhân.

Hiệu quả cơ hồ là dựng sào kiến ảnh, ba đợt vũ tiễn qua đi, bọn lính tốt vẫn còn sống sót liền cố gắng dừng bước. Bọn họ trừng lớn hai mắt, không cách nào tiếp nhận được hiện thực mấy hơi trước đồng minh đã biến thành cừu địch, nhưng hai chân run run dựa vào bản năng chuyển hướng, hoặc là quay đầu phóng tới quan quân, hoặc là quay người chạy về sau trận địa của Trường Bạch quân.

Tiếng kêu rên cùng tiếng mắng chửi ở trong nháy mắt lặng im trở thành giọng điệu chủ đạo trên chiến trường, “Thiên sát vương bạc!” “Không được chết tử tế a, các ngươi những kẻ thiếu đạo đức này!” “Đại ca Trát” “Huynh ngôn”...

Mặc dù chiến thuật tàn nhẫn, nhưng phần lớn thi thể ngổn ngang đã thành công ngăn trở cước bộ khinh kỵ binh. Chiến mã của bọn họ phập phồng trong dòng người, giống như một chiếc thuyền nhỏ tìm kiếm bờ biển trong gió lốc lá. Bọn họ lấy hoành đao làm tổ, kích thích từng lớp sóng đỏ trong đám người, nhưng đám lâu binh đã bị khủng hoảng làm mất đi tâm trí rất nhiều, bị chém ngã một tầng lại trốn được một tầng lại một tầng.

Bởi vì không có ai tiến hành tổ chức, binh lính mất đi cơ hội chạy trốn cũng không biết liều chết đấu một trận. Bọn chúng lẫn lộn giãy dụa dưới đao, khóc lóc cầu xin. Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, bọn chúng hoặc bị đám kỵ binh chém ngã, hoặc bị loạn tiễn của Trường Bạch quân bắn ngã.

Thảm cảnh như địa ngục không thắng được bất cứ sự đồng cảm nào của Vương Bạc. Từ không quân binh, trên chiến

trường chỉ có thắng bại, không chính tà. Nhiều năm cùng quan quân chiến đấu có được kinh nghiệm nói cho hắn biết., Trận chiến này đã đến thời khắc máu chót. Ưu thế tốc độ của đối phương đã mất, kỵ binh giáp nhẹ không có tốc độ thì sức chiến đấu chênh lệch với bộ binh bình thường là vô kỷ.” Đeo lên, thương thủ dán lên!” Vương Bạc giống như người điên dùng sức vung chiến kỳ. Hắn vẫn chưa thua, hắn còn có cơ hội tạo ra kỳ tích.

Trong lúc vội vàng hình thành viên trận mãnh liệt hướng ra phía ngoài mở ra, tựa như một đóa Đàm Hoa đã yên lặng mấy trăm năm, trong nháy mắt nở ra. Bạch sáp là cán, trường mâu hắc thiết vi phong hướng bốn phía khuếch tán, đem người ngăn trước mặt mình hất bay, đem màu sắc nồng đậm nhất thế gian cùng màu sắc trời xanh cùng màu vàng đất ở giữa. Cho dù thời gian nở rộ giống như bạch câu qua khe hở, nhưng bọn họ đã tách ra, rải rác, không có gì tiếc nuối, không oán không hối...

Binh sĩ giáp nhẹ cầm đơn đao dọc theo huyết lộ do trường thương đánh ra liều chết xông về phía trước, đẩy lùi đồng minh ngăn ở trước mặt mình, lao thẳng vào kỵ binh quan quân. Trình độ huấn luyện của bọn họ chênh lệch rất lớn đối phương, hầu như trong một chiêu liền phân ra sinh tử. Nhưng người đầu tiên ngã xuống, người thứ hai xông lên trước mặt., Người thứ hai ngã xuống, người thứ ba và thứ tư không chút do dự, mãi tới khi khiến người cưỡi ngựa mệt mỏi rồi, cho đến khi kéo địch nhân từ trên chiến mã xuống, cùng biến thành thi thể hỗn tạp thành bụi bặm.

Khi khinh kỵ Bạc Lăng lần đầu tiên gặp phải đối thủ cường hãn như vậy, trong lúc nhất thời không ngừng lui về phía sau: “Kéo dài khoảng cách, kéo dài khoảng cách!” Trương Giang cùng Lữ Khâm lớn tiếng ra lệnh, khống chế binh mã bản bộ từ bỏ dây dưa với địch quân, hướng về phía xa một lần nữa chỉnh lại đội ngũ. Nhưng giờ phút này tình thế trên chiến trường quá hỗn loạn., Quan quân bao vây lâu la, đám lâu la bao bọc quan quân, người cản đường ta, ta bị vướng chân người, căn bản không có khả năng dễ dàng tách ra. (Vở tiền mua tác phẩm văn học, xin đừng chuyển tải)

“Nồng trống, nổi trống thúc chiến!” Vương Bạc lớn tiếng ra lệnh. Trên chiến trường, đám lâu la cơ hồ lấy ba đến bốn đôi đôi phương một mạng, nhưng dựa theo tỉ lệ này mà trao đổi với nhau, quân Trường Bạch của hắn hoàn toàn có thể đánh đổ đôi phương. Chỉ cần Lưu Xuân Sinh và đám người Tôn Tuyên Nhã chạy trốn bên ngoài chiến trường kịp phản ứng, họ sẽ giúp một chút, thắng lợi hôm nay sẽ thuộc về nghĩa quân.

“Ừng ục ục ục...” Tiếng trống điên cuồng vang lên từ trung quân của Vương Bạc. Đi kèm là nhịp trống, vòng tròn khuếch trương càng nhanh, gấp hơn, như sóng nước bị ném đá vỡ ra liên miên, mềm mại, nhưng rất khó ngăn cản.

“Ầm ầm, ù ù, ù ù...” Trong đám quan quân cũng có tiếng trống vang lên, ngắn ngủi, kích phá, trước tiên là gào thét như mãnh thú tấn công, tiến tới giống như lũ quét đột nhiên vỡ đê. Nghe tiếng trống này, Vương Bạc đang chỉ huy chiến quả dài trắng mở rộng chiến công kích đột nhiên ngậy ngấn giống như bị ong mật ngủ đông, sau đó ngửa mặt lên trời, lớn tiếng kêu to: “Giáp binh, xuất kích, ngay phía trước, vụ ám chỉ...”

“Xuất kích, ngăn cản bọn họ. Xạ kích lệnh binh không rảnh rồi lại chạy loạn khắp nơi, trực tiếp ở trong quân trận dùng khí lực lớn nhất điên cuồng gào thét. tai họa đến rồi, bọn họ đã ngủi được mùi tử vong. Trong hai lần hốt hoảng biến trận, trận hình phòng ngự của Trường Bạch quân đã buông lỏng, còn bộ giáp binh quân địch ở một bên nhìn chăm chăm.

Bọn họ lúc trước trầm tĩnh như núi cao, giờ phút này lại như nước chảy thành sông. mau lẹ, linh hoạt, lấy tốc độ làm cho người ta khó có thể tin hướng trung quân của Vương Bạc, ý đồ một kiếm nhắm yết hầu.

Không cần Vương Bạc ra lệnh, cung thủ, nỗ thủ phản ứng lại được cùng nhau xoay người, dùng hết khả năng bắn nhiều nhất về phía bầu trời phía tây. Đây mới là sát chiêu chân chính của quân địch, lúc trước đột phá bên sườn, xu hướng xông trận, chẳng qua là một chiêu thủ của chủ tướng quân địch. Người này quá giáo hoạt, quả thực còn gian trá hơn hồ ly, âm hiểm hơn rắn độc. Đại đương gia Vương Bạc của Trường Bạch quân

đã phát hiện ra mưu kế của hắn, chỉ tiếc là hơi chậm một nửa nhịp...

Nửa võ đã có thể quyết định sinh tử.

Vũ tiên vội vàng bắn tới căn bản không thể khiến tất cả kỵ binh mặc trọng giáp bị thương nặng. Đại bộ phận vũ tiên đánh mất mục tiêu gần trong gang tấc, cực ít mấy mệnh trúng, nhưng lực đạo rõ ràng chưa đủ., Giáp diệp bị da và dây thép bện thành dễ dàng chắn ở bên ngoài thân thể. Cho dù bị thương, bộ giáp kỵ cũng không dám chủ động giảm tốc độ. Ngay cả người dẫn ngựa cũng nặng hơn ngàn cân, một khi bị đồng bạn phía sau đụng phải, kết quả khẳng định là đều không còn xương cốt lẫn nhau.

“Đà Khuyết Khuyết Khuyết Khuyết” tiếng hô của Lý Húc xuyên thấu mặt giáp, truyền vào lỗ tai mấy tên thân binh. Đi theo bên cạnh hắn, trong tay duy nhất Chu Đại Ngưu không có binh khí dài giờ kèn, ra sức thổi mạnh, “U hu hu hu”, tiếng U u u” vọng vọng vang lên. Hắn hưng phấn cả người run rẩy, mặt không bị mặt nạ che dấu bởi máu nóng mà đỏ bừng lên. Rất nhiều năm, hắn rốt cục lại tìm được loại cảm giác vui vẻ này, làm cho người ta như uống một ngụm rượu, chỉ cần say một lần.

Mêu ngoạ sa trường là mộng tưởng của những người mưu cầu công danh nhân trên lưng ngựa. Hoặc là áo gấm về quê, hoặc là chôn xương nơi hoang dã, sinh mệnh không phải hoa, lại như xuân hoa nở rộ rực rỡ trắng lệt. Sống cũng được, chết cũng được, mộng cũng vậy, tỉnh cũng được, một cái chớp mắt này chính là cả đời, một cái chớp mắt này đã đủ đặc sắc rồi!

Giẫm chân lên kèn, bọn kỵ binh xử lý hơn ngàn quân đội trưởng thành ba đường ngang. Bọn họ xuyên qua đội hình mũi tên nhọn, dùng bộ pháp kiên định mà trầm ổn đẩy về phía trước. Bọn họ mang theo khói bụi cuộn cuộn, giống như nô long nhào vào trung quân của Vương Bạc.

Đám cung thủ vội vàng chuyển đổi mục tiêu chỉ kịp bắn ra hai mũi, các cung thủ vội vàng quay người, vội vàng không kịp làm đuôi mâu chống đỡ, kinh kỵ binh Trường Bạch vội vàng nghênh chiến như đụng phải đậu phụ, chia năm xẻ bảy! Chỉ có

một kiện khinh kỵ binh giáp mỏng hộ thân bị khinh phong ba thước đâm thủng không tổn chút sức lực, cả người từ trên yên ngựa bị đánh bay lên, rơi xuống từng luồng từng luồng nhiệt huyết ở giữa không trung.

Không có tiếng kêu thảm thiết, không có âm thanh, thậm chí cũng không nghe không thấy tiếng chiến mã gào thét của mất đi chủ nhân. Tất cả thanh âm trong nháy mắt bị tiếng vó ngựa trầm trọng cùng tiếng leng keng của áo giáp nuốt hết, trong thiên địa phẳng phất mất đi màu sắc, chỉ còn màu trắng và trắng đơn giản băng. Thiết giáp màu đen, khăn phong màu trắng, thân thể màu đen, chiến mã màu đen, còn có máu đen ở trên đại địa màu xám trắng hội tụ thành dòng sông...

Vương Bạc chưa từng thấy qua công kích sắc bén như thế, hắn không dám tin đây hết thảy trước mắt là sự thật. Trong khoảnh khắc, hắn không tuyên bố bất cứ mệnh lệnh nào ứng phó, chỉ là hai mắt nhìn chăm chăm phía trước, nhìn đám lâu la dưới trướng, lần lượt ngã dưới móng ngựa của đối phương. Hắn giống như một tân binh vừa mới ra chiến trường, chân cứng đồng thời phát run. Hắn giống như một linh hồn đã thoát ly thể xác, nhìn thi thể tầng tầng lớp lớp, không buồn không vui, không buồn không vui. Đột nhiên, linh hồn hắn lại trở lại trong cơ thể, cổ họng ngọt ngào, một cổ nước mắt nóng hổi chỉ có thể xông lên não.” Hắn phun ra một ngụm máu, khàn cả giọng, mặt đầm lệ.

Trong lúc nước mắt mờ lung, hắn nhìn thấy những đội ngũ mình tích góp được gần hai năm lao về phía hơn ngàn thiết kỵ chính diện trên chiến trường. Không có đội hình, cũng không có thứ tự, bọn họ chồng chất, tựa như sóng đánh về phía nam thạch. Bọn họ không chút do dự, tựa như bướm bướm đánh về phía dã hỏa., Vương Bạc cơ hồ nhìn thấy hồn phách của các nàng, lốm đốm lốm đốm, tựa như đom đóm cuối mùa hạ xoay quanh từ trên chiến trường bay lên, bay lên mảnh lam kia trên bầu trời tinh khiết, vĩnh viễn không có đói khát, không còn sợ hãi.

Vương Bạc nhanh chóng củng cố tọa kỵ, xông thẳng về phía trước. Các huynh đệ của hắn đang bị người ta tùy ý đồ sát, hắn không thể từ bỏ đám đồng bạn này mà sống một mình được.

Lực cản phía trước tọa kỵ đột nhiên tăng mạnh, trải qua ngăn ngúi anh dũng, đám lâu la lớn nhỏ của Trường Bạch quân lập tức nhận ra chênh lệch giữa bản thân và đối thủ. Những ” Mãnh thú” bị sắt thép bao vây kia không phải bọn họ có khả năng ngăn cản, mặc dù đối phương chỉ có hơn ngàn kỵ binh, nhưng mỗi một kỵ binh đều đủ để làm ngàn người.

Một ngàn là trăm vạn, đó là hùng sư võ trang đến tận răng, mà bọn họ chẳng qua chỉ là một đám dân chúng muốn phát chút tài, giãy dụa cầu sinh trong thời loạn thế. Bại dưới tay đối phương không có gì mất mặt, thừa nhận chiến bại cũng không tính là đáng xấu hổ, trời đất bao la, mạng sống lớn nhất, cho nên, bọn họ xoay người, vứt bỏ giới, trước mặt chủ soái nhà mình chật vật bỏ chạy.

“Đứng lại, đứng lại, hai chân không chạy nổi bốn cái chân!” Vương Bạc lớn tiếng kêu la, vung đao chém về phía đám tàn binh gần mình nhất. Hắn không phải không chấp nhận việc chiến bại., Nhưng không thể chịu đựng được thảm bại như vậy. Đối phương tổng cộng chỉ có hơn năm ngàn người, nhân số đối phương không tới một phần tám của phe mình tham chiến. Trước khi mấy nhịp thở, rõ ràng hắn còn đang chiếm thế chủ động trên chiến trường. Nhưng hiện tại, hắn lại không hề nghi ngờ, từ đỉnh núi ngã xuống, chỉ có thể đem ngón trở gập lại công phu.

Có mấy tên lâu la do dự một chút, nhưng rất nhanh bị đồng bạn chạy ngược lại đẩy đi. “Bọn họ đuổi tới đây!” Sắc mặt đám lâu la trắng bệch, thất kinh. Nhất định phải trốn, bị những con mãnh thú mặc thiết giáp kia đụng phải là chết. Mặc dù bị Đại đương gia sau khi trách tội, cũng tốt hơn bị ” Mãnh thú” đạp lên, rơi xuống chết không toàn thây.

“Thủ chiến! đốc chiến!” Sau khi Vương Bạc liên tiếp chém đổ mấy tên binh lính bị tan nát không để ý đến uy nghiêm của nó, liền tế ra sát chiêu cuối cùng. Chiến đội đốc chiến hoàn toàn do tâm phúc của hắn tạo thành, trang bị cho toàn bộ quân đội tinh nhuệ nhất. Tiếng kêu thảm thiết lập tức vang lên trong dòng người, đội đốc chiến khoác mộng hồng la Miên ở giữa đại khai sát giới. Các lâu la không chịu lập tức dừng bước, cũng bị một đao đâm xuyên, lại một đao cắt đi thủ cấp.

“A!” Đám binh sĩ phát ra tiếng kêu thảm thiết, quay đầu, xô đẩy đồ tể rời xa mình vùng đao. Bọn họ không cẩn thận gần được thiết kỵ đang bay nhanh đến, bị râu dài đâm thủng, thân thể khóc lóc gãy dựa. Bọn họ trừng lớn con mắt đứng tại chỗ, nhìn dòng nước lũ tử vong đẩy mạnh về phía mình, vừa không dám ngheh chiến, cũng không dám trốn nữa, vùng vẫy lung tung, phát ra tiếng khóc lớn.

Vì tạo thành sát thương lớn nhất cho quân địch, thiết kỵ sau khi nhảy vào trận địa địch, bắt đầu phân tán theo danh sách dự định. Bọn họ lấy mười mấy người làm một tiểu đội., Vòng qua lại trong đội ngũ của đội ngũ Trường Bạch quân. Mỗi một đội ngũ đều như đao, đao, kiếm, máu. Vương Bạc thông qua tổ chức thủ đoạn máu tanh chống cự lại lại lần nữa bị vỡ nát, quân trận của Trường Bạch quân đã rất nhanh bị đám thiết kỵ phân tách thành từng miếng thịt đặt trên thớt gỗ, tất cả đều có nguy cơ bị băm nát thành bánh.

Mất đi chỉ điểm và giám sát của trung quân, đám lâu la lúc trước quần chiến với khinh kỵ cũng nhao nhao buông tha đôi thủ của mình, quay người gia nhập hàng ngũ đào binh. Toàn bộ viên trận bị phá thành từng mảnh nhỏ., Nhậm Tôn Ngô trùng sinh cũng không có khả năng đem nó kết hợp. Khinh kỵ binh thoát khỏi sự liên lụy của đôi thủ, Trương Giang cùng đám người Lữ Khâm nhân nhanh chóng chỉnh lý đội hình. Bọn họ không đi vì đồng bạn của địch nhân lui tới xung đột làm hoa nở trên gấm, mà là vờn quanh hai nửa hình cung, vây giết những người đứng ngoài rìa chiến trường, không cho bọn họ khôi phục dũng khí cùng lòng tin.

Trường Bạch quân không ngăn cản được các kỵ binh công kích như nước chảy xuống đất, liên tục bại lui. Vương Bạc đã giết đến đỏ mắt mang theo thân binh cùng chiến đội độc chiến không ngừng tổ chức phòng tuyến mới, mỗi một lần đều không thể làm gì được mà nhìn phòng tuyến giống như sa bảo trên bãi sông sụp đổ. Lỗ mũi, khóe miệng đều đang chảy máu., Áo giáp trên người cùng tọa kỵ dưới khổ cũng bị máu nhuộm thành màu xích hồng. Máu trên đó không có lấy một giọt là địch nhân, toàn bộ đều bắt nguồn từ chính hãn và lâu la nhà mình. Đã từng có một nháy mắt, hãn ý đồ mang theo thân vệ

cùng chiến đội đốc chiến tiến hành phản công một lần, không vì xoay chuyển chiến quả., Chỉ thở ra một ngụm ác khí, nhưng nguyện vọng “hoàn cảnh tốt đẹp” này rất nhanh chóng bị đập nát, quan quân chỉ điều động hai trăm kỵ binh, liền tách tổ chức phản công của hắn ra. Nếu như không phải thân binh ra sức cứu viện, Vương Bạc thậm chí không thể bảo đảm mình có cơ hội nhìn thấy mặt trời ngày mai.

“Đại đương gia, giữ Thanh Sơn ở lại!” Một tên đầu mục tâm phúc chạy đến bên cạnh Vương Bạc lớn tiếng khuyên bảo. Hắn không phải là người đầu tiên gián ngôn rút lui về phía Vương Bạc, những người khác đều bị Vương Bạc chém giết tại chỗ. Nhưng lần này, Vương Bạc lại do dự một chút, chỉ hướng thiết kỵ cách đó không xa.

“Tử Phòng, người đi đi, ta ở lại ngăn cản phía sau mọi người!” Vương đại đương gia từng hào hùng vạn trượng cười cười, thấp giọng ra lệnh.

“Đại đương gia đi trước. Đại đương gia tương lai sẽ báo thù cho mọi người!” Đường như có thể nhìn thấu tâm sự của Vương Bạc, mấy thân vệ cùng lên tiếng khuyên bảo.

“Báo thù ư?” Vương Bạc phảng phất nghe thấy được một câu cười hay nhất, vỡ ra, lộ ra hàm răng cao thấp không đều.” Ta không đi, ta muốn cùng các ngươi một đạo chết. Chúng ta đều chạy không thoát, họ Lý không phải là người, hắn không phải là người...” Cười đến cuối cùng, thanh âm của hắn đã biến thành nức nở, khóc không thành tiếng.

Hắn vẫn luôn cho rằng chênh lệch giữa bản thân mình và người khác là vận mệnh bất công tạo thành. Hôm nay, Vương Bạc mới hiểu rõ đó chỉ là lời nói dối dối dối người khác. Khả năng, tài hoa của họ Lý đều hơn hắn gấp trăm lần, gặp phải đối thủ như vậy, nửa đời sau của hắn đã chú định là âm đạm vô quang.

Đã từng là Sinh Vương, Hà Sinh Lý. Vương trăn đầy dã tâm lúc này tình nguyện chết đi. Chết trước mặt một đối thủ như vậy, còn lâu mới hồ đồ vô lại vượt qua được nửa đời sau.

“Tốt, chúng ta cùng chết!” Đầu mục được gọi là thân binh phòng tử phòng cười thảm, xách đao, đứng bên cạnh Vương Bạc. Mấy trăm lâu la trông thấy Vương Bạc dừng tọa kỵ lại, cũng cuồng tiếu, nhanh chóng dựa sát vào hắn.

Bọn họ đều là đồng hương trốn tránh binh dịch năm đó, trải qua mấy năm giã gạo, bây giờ rốt cục có thể đi về phía kết cục. Con đường của bọn họ có lẽ đã sai lệch, nhưng động cơ khởi binh năm đó, lại không sai.

Bọn họ không phải cỏ dại, không nên bị người khác cắt đi những nương máng. Bọn họ từng nỗ lực xây dựng một quốc gia lý tưởng của mình, nhưng cuối cùng ngoại trừ gây ra tai họa ra thì không có thành quả gì.

Đoàn người đều đã mệt, giống như Vương Bạc mệt mỏi. Họ Lý tại Bắc Lăng làm việc rất tốt, nếu như hắn là người được trời phái đến chấm dứt thời loạn thế, mọi người nguyện dùng tính mạng làm chứng cho tất cả những điều này.

“Cửu nhi tử tốt dưới núi Trường Bạch. Thuần giọng Hồng La Miên...” Có người lau máu và nước mắt trên mặt, thấp giọng hát.

“Trường triệt xâm thiên bán, luân luân luân nhật quang...” Thân binh cùng đốc chiến đội thấp giọng mà hòa. Bọn họ còn nhớ rõ năm đó lang vương bạc nhược tri thế, vì mọi người nâng đao, mà không phải đập lên vai mọi người mưu cầu công nghiệp của Vương đại đương gia.

Nghe người này tự mình bịa đặt, tự mình viết khúc nhạc Chiến ca, trong lòng Vương Bạc trống rỗng. Hắn biết mình không nên sợ hãi, cũng không có gì phải sợ. Nhiều năm như vậy, vô số đầm áo bào đã chết, chính mình lập tức sẽ đi đoàn tụ với bọn họ.

Đột nhiên hắn cảm thấy cổ mình đau nhức, cả người mềm nhũn ngã xuống yên ngựa.

“Đại đương gia, sống sót mới có cơ hội!” Đầu lĩnh được gọi là thân binh của phòng con gái ghé vào tai Vương Bạc nói một câu, sau đó quay đầu ngựa của Vương Bạc, một đao đâm vào hông chiến mã.

“Đại dương gia báo thù cho chúng ta!” Thân binh và đám lâu la đốc chiến dưới háng Hồng La Miên, đi theo sau lưng phòng con, một người nhào về phía cụ thiết kỵ.

“Lên núi ăn hoẵng, xuống núi ăn dê bò. Chợt nghe quan quân đến, xách đao hướng về phía trước. Thí dụ như Liêu Đông chết, chém đầu làm sao bị thương...” Trong nháy mắt trong thiên địa phảng phất vang lên tiếng ca mơ hồ, quanh quẩn, quẩn quanh.

Chương thứ hai (lớp sáu)

Mấy trăm tên lâu la chủ động ở lại đoạn hậu đều lưu tâm tử vong, nhân số tuy còn xa mới bằng đám người lúc trước, nhưng lực chiến đấu ở chiến trường bộ lại cường hãn dị thường. Có đội ngũ thiết kỵ lách đội nhào tới, liền bị đám lâu la cứng rắn dùng thân thể máu thịt ngăn trở.

“Lấy mạng đổi mạng!” Tiểu đầu mục được gọi là tử phòng kêu to, dẫn đầu lao về phía một con chiến mã. Lực đánh cực lớn đánh hấn bay lên giữa không trung, miệng mũi, lỗ mũi, tai cùng lúc phun ra máu nóng. Trong nháy mắt khi hấn rơi xuống đất, thở phào một cái, dường như đã hoàn thành sứ mệnh gì đó, mỉm cười rồi biến mất.

“Lấy mạng đổi mạng!” Đám lâu la hét điên cuồng, học theo bộ dáng tre già măng mọc trong phòng con. Thân hình con người đơn bạc như vậy khi chiến mã đang lao tới với tốc độ cao, bọn họ hoặc bị râu dài khều ra, hoặc bị chiến mã đạp đổ, trong nháy mắt, lại có năm mười mấy người chết trận tại chỗ.

“Lấy mạng đổi mạng...” Tên hậu thừa bi rên, tiếp tục nhào về phía móng ngựa tốc độ đã chậm lại. Sau khi lại trả giá hơn mười tính mạng, cuối cùng có tên lâu la tới gần bụng ngựa. Hấn không chút do dự đâm thanh đao trong tay ra, cắt ra một vết đao thật lớn dưới xương sườn chiến mã!” Con súc sinh xui xẻo phát ra một tiếng rên rỉ, bốn vó mềm nhũn. Thân ngựa nặng nề đè xuống giết chết tên tiểu lâu như nguyện kia, ép cho gãy xương.

Người cưỡi trên lưng ngựa không kịp làm ra bất cứ phản ứng gì đã bị ngã ra xa vài chục bước. Tiếng va chạm của áo giáp và bùn đất làm người ta cảm thấy chột dạ. Không đợi đồng bạn đến đây cứu viện, mấy tên lâu la bình ủa lên, đao côn bay ngang, rõ ràng cách một tầng trọng giáp đem người này đập thành bánh thịt tươi sống.

Cầu người chết gần đó kiến thức học theo, tranh nhau xông về phía chiến mã. Chân ngựa chạt chém, bàn ngựa kéo ngựa,

trong lúc nhất thời, lại lấy cái giá gấp mười lần thân thể, đem mười trọng kỵ binh mạnh mẽ thay đổi sạch sẽ.

“Rút đao về phía trước la lói!” Vô Hưởng Liêu Đông liêu chết ca hát trong miệng người giữa sông, lại có vài phần hương vị cổ vận của Yên Triệu. Tử sĩ giết người đỏ mắt mang theo đao đỏ mắt, lại chần trên một con đường khác của một đám thiết kỵ bằng thép. Trọng giáp kỵ binh ở trong đám người đâm ra một cái lỗ máu thật dài, chỗ lỗ thủng mất đi tốc độ lại bị tử sĩ gấp mười lần vây quanh, tay chân luống cuống.

“Đi theo ta, giẫm chết bọn hăn!” Vương Tu Cương đứng gần chiến đoàn nhất tức giận đến mức hai mắt bốc lửa, dùng sức gõ một cái vào bàn ngựa, dẫn dắt hơn trăm thiết kỵ bên người hướng tử sĩ Trường Bạch quân phóng đi. Một đám chiến mã vừa rồi bị kéo xuống ngựa đều thuộc dưới trướng hăn, trở thành vương bát trên người quan quân không bao lâu vẫn mang theo Đại đương gia Phiêu hăn, quyết không cho phép có huynh đệ ở ngay trước mắt mình bị địch nhân chém giết.

“Vâng!” Vài tên thân binh đi theo phía sau đáp ứng một tiếng, định kéo chiến mã. Nhưng vào lúc này, một thanh âm rất bình tĩnh vang lên bên tai đám người Vương Tu Bạt: “Vương tướng quân, xin giữ vững đội hình, không được phá hư danh sách công kích!”

“Lão tử...” Vương Tu Cương trợn tròn mắt, nuốt luôn hai chữ “Nguyện ý” vào trong bụng mình.” Phương Trường sử, đuổi theo, giữ vững đội hình, tiếp tục đập trận!” Mặt hăn xanh mét, thu hồi một đường hỗn loạn. Sau đó vung vẩy cây côn, đập cho mấy tên quân tốt Trường Bạch đang tránh né không kịp bị đánh cho máu thịt bay tứ tung.

Đánh giặc không phải cá chém giết trên giang hồ, không thể chỉ biểu hiện sự dũng mãnh nhất thời. Thủ đoạn công kích hoàn chỉnh và lưu loát của trận hình tạo thành sát thương lớn nhất cho quân địch. Mà giằng co cứng rắn không chút kết cấu, chẳng những sẽ giảm bớt hiệu quả công kích của bản quân, hơn nữa còn dễ dàng tạo thành tổn thất không cần thiết cho huynh đệ nhà mình.

Vương Tu nhờ đầu tiên tiến vào Bắc Lãng quân một tháng, hần hần như cả ngày học được nhiều chuyện. Vì để những tướng lĩnh xuất thân lục lâm bọn họ nhanh chóng dung nhập, Lý Húc còn đặc biệt phân phối cho tướng lĩnh trở lên của mỗi vị giáo úy, cho một trưởng sử đi theo quân đội. Những phụ tá có danh hiệu trưởng sử đều là thư sinh mới được vượt qua kỳ thi trong mùa xuân., Trên giấy bàn luận binh sĩ đến cùng là nói. Như là tôn tử bễ nghệ binh pháp, bễ nghệ thái công lược, “tương pháp cương” các loại binh thư ai cũng học thuộc lòng, mỗi lần đều tức giận đến mức Vương Tu Bạt muốn rút đao đối với bọn họ.

Nhưng Vương Giả không dám không nghe theo đề nghị của trưởng sử đi theo. Quán quân Đại tướng quân rộng lượng với thuộc hạ, quân quy nhất định vô cùng nghiêm khắc. Nếu như tướng lĩnh trên chiến trường mà không thông minh thì Tùy quân sử không nhắc nhở, sau đó Trưởng sử sẽ bị nghiêm trị. Nếu như Trưởng sử nhắc nhở tướng lĩnh hậu phương không chịu nghe theo, nếu ảnh hưởng đến kết cục chiến đấu, tướng lĩnh sẽ bị phạt nặng, thậm chí bị cưỡng chế xuất ngũ về nhà.

Người đề bạt cho Vương Khải chính là trưởng sử bản bộ, Phương diên niên. Một cái hang ổ ở dân gian nhiều năm, mới vừa được thi triển cơ hội tài hoa. Gọi đối phương là một sách, là vì Vương Tu Cương nhờ không phục người này mà động một chút là lấy quân quy cùng binh pháp chèn ép người ta. Trên thực tế, đúng là đối phương vừa mới nhận được cơ hội tài hoa., Vương Giả ngẩng đầu lên phân phó vị trưởng sử tùy quân này cho mình, ý lại tàn nhẫn. Chính là vị lão một sách sử này, tránh cho hần vì không biết chữ mà mất mặt trước mặt người khác, cũng chính là vị lão một sách sử này, khiến hần dần dần minh bạch sự khác biệt cực lớn trên phương thức tác chiến của binh mã chính quy và giặc cỏ.

Mang theo binh sĩ bản bộ, Vương Tu bạt cùng tử sĩ Trường Bạch quân liều mạng tiến đến sát vai mà qua. Những người kia cầu người chết đuối không kịp chiến mã, chỉ có thể một lần nữa tìm kiếm mục tiêu độc sức liều mạng. Mà mỗi một bộ kỵ binh giáp thép đều có lộ tuyến đã định, thế mà không có ai chịu dừng lại lấy mạng đánh cược với bọn họ.

Đám tử sĩ mê mang, tro mắt nhìn một tiểu đội kỵ binh chạy qua trước mặt mình, giữa lúc chạy trốn mặc áo bào mở ra từng đường máu. Trên người bọn họ không thiếu dũng khí, lại không tìm được cơ hội tiếp tục đem dũng khí chuyển thành chiến quả. Đúng lúc này., Kèn lệnh đòi mạng lại vang lên, “Ô ô ô ô ô ô!” như rồng ngâm hổ gầm. Ngay sau đó, hơn trăm kỵ binh nhỏ hoàn thành nhiệm vụ vừa định tác chiến nhanh chóng hướng trước mắt người liều mạng xoay chuyển, nhanh như gió.

“Xông lên, giết một con là đủ bản lĩnh!” Có người giơ đao hô to, dẫn dắt mọi người đi chặn kỵ binh. Đối với lý giải chiến tranh vẫn còn lưu lại trên giang hồ, bọn họ căn bản không phát hiện phương thức công kích của quan quân lại thay đổi, lúc trước chia làm mấy chục đội quân phân cách nghĩa quân, bây giờ lại tập kết lần nữa, trọng điểm chiếu cố những người ngoan cố trên chiến trường.

Trong nháy mắt, khinh kỵ binh xếp thành một đường thẳng, nhanh chóng từ bên người tử sĩ Trường Bạch chạy qua. Chạy, không ngừng chút nào chạy. Không muốn tiếp xúc với đám tử sĩ. Vừa chạy, bọn họ vừa thu hồi hoành đao, từ sau yên ngựa rút ra sừng cung, đem từng mũi tên lông vũ bắn vào trong đám người, (Trên lưới văn học mua tác phẩm, xin đừng chuyển tải)

Đám người ngoan cố tụ tập thành một đồng lập tức ngã xuống giống như hoa mẫu bị mưa đá nện xuống. Không có tấm khiên hộ thân, áo giáp cũng không đủ dày đặc, bọn họ không nghĩ tới đối phương còn chuyên môn dùng để công kích trận hình chiến thuật dày đặc, trong thời gian ngắn cũng không tìm thấy phương án thích hợp để ứng phó., Chỉ có thể dựa lưng vào, tro mắt nhìn áo bào bên người mình bị bắn bay. Mà vũ tiễn quân địch liên miên bất tuyệt, từng đợt theo sát sau. Mấy đội khinh kỵ đi qua, cuối cùng ngoan cố chống cự không cam lòng ngã xuống trong vũng máu.

Đã xuyên thấu địch trận, lại một lần nữa dẫn đội Vương Tu Bạt xuyên qua một góc khác quay về hoàn toàn thấy cảnh này, trong lòng khiếp sợ không thể nói rõ. Hắn vốn cho là lần này mình quay trở về, có thể có cơ hội hướng Phương Trường sử chứng minh chỉ có không sợ hãi kẻ nào mới có thể đánh bại kẻ

không sợ hãi, lại không nghĩ tới trước công kích chính xác của Bác Lãng quân, một số ít người dũng cảm căn bản không tránh khỏi toàn cục.

Hắn bỗng thấy may mắn vì mình lựa chọn đầu hàng chứ không cố gắng chống chọi trong núi. Nếu lúc ấy cự tuyệt chiêu an, hắn hiểu rõ kết cục của mình sẽ nằm dưới chân những tử sĩ Trường Bạch quân kia. Bi trắng thì bi trắng, ngoại trừ bi trắng thì không còn sót lại bất cứ thứ gì.

Đó là gần bốn vạn người, trong đó không thiếu những người từng trải trăm trận. Vương Tu Cương tự hỏi nếu năm đó quân Đại Yên dưới trướng mình giao thủ cùng những người này., Nhiều lắm cũng chỉ là bất bại mà thôi. Mà năm ngàn chiến kỵ Bác Lãng Tinh trong thời gian không đến nửa canh giờ đã đập cho bốn vạn nghĩa quân sụp đổ. Trước mắt trên chiến trường trừ lẽ tẻ mấy tiểu phó nhân còn đang giãy chết giãy dựa bên ngoài, thế mà không tìm được một lá cờ nghĩa quân!

Hắn ngượng ngùng nhìn thoáng qua Phương Duyên Niên đang theo sát bên cạnh mình, miệng buộc dưới mặt nạ giật giật, muốn nói câu xin lỗi, thật sự không thể hạ thấp thể diện. Phương Duyên Niên hình như cùng Vương Trác tâm hữu linh tê, đưa tay đẩy giáp mặt ra, cho Vương tướng quân một nụ cười khách khí.

“Chú ý bên người!” Vương Tu bật râu dài liên tục đâm, đem một gã lâu la từ đông thi thể nhảy lên đánh lén Phương Duyên Niên định bay lên giữa không trung. Rốt cuộc hắn tìm về chút mặt mũi, trong lỗ mũi khẽ hừ vài tiếng, mắt trâu cười to thành một đôi trắng non.

Lực chống cự cuối cùng của Trường Bạch quân nhanh chóng bị tiêu trừ, tất cả lâu la đều bắt đầu chạy tán loạn, đưa lưng cho bác lãng tinh kỵ, mặc cho đao của đối phương chém đỉnh chặt. Hu hu hu...” Tiếng kèn đến từ bên người Lý Húc lại ra lệnh đám tướng sĩ thay đổi chiến thuật., Nghe được mệnh lệnh bộ giáp binh thép bắt đầu giảm tốc độ, dưới sự chỉ huy của tướng lĩnh cấp thấp chậm rãi hướng trung quân áp sát. Đám khinh kỵ binh đã hoàn thành chống cự trong chiến trường bắn giết, nhanh chóng đem đội ngũ kéo dài, hướng trường tiên trong tay

nai nai, từ xa đến gần, đem bọn lâu la vây quanh thiết kỵ đang chạy trốn.

Nhìn thấy tình thế không ổn, một vài lâu la thông minh lập tức buông vũ khí, quỳ trên mặt đất, hai tay ôm đầu. Kinh kỵ binh nhanh như gió liền từ bên người bọn họ nhảy qua, không thèm liếc nhìn người đầu hàng. Một ít gia hỏa bị hù hống lá gan vẫn như cũ nhanh chóng chạy ra xa, bọn kỵ binh từ sau lưng xông tới, hoành đao mượn ngựa tốc độ hơi nghiêng một chút, lập tức ở sau lưng kẻ chạy trốn bị rút ra một cái khe dài hơn thước!

Máu mang theo hơi nóng phun lên không trung, người chạy trốn không ngờ lại không cảm thấy đau chút nào. Bọn họ vẫn như trước chạy về phía trước, tốc độ dần chậm lại, theo dòng máu chảy hết, thân thể mềm nhũn nằm ở trong đất bùn, vĩnh viễn không bò dậy nổi.

“Người đầu hàng miễn chết!” Kinh kỵ binh cầm đao hô to như Thương Lang Trục Lộc.

“Hạ hàng giả miễn chết!” Một bộ binh giáp xếp thành song hàng hoành trận, chậm rãi tiến về phía trước. Như Lâm Trường Cương, một đám lâu binh lạnh run tiếp một đám quỳ xuống, mỗi con như dê chờ làm thịt.

Tửu đồ: quê hương sắp xuất bản, nhưng danh sách đã được định. Hiện tại chính thức phát tên cho mọi người, kính xin giúp một tay. Cảm ơn.

Chương thứ hai (lớp sáu)

Sau khi dừng khí cuối cùng mất hết, tôn nghiêm của con người cũng không còn sót lại chút gì.” Tha mạng, Quân gia!” Các chiến bại quỳ gối trong vũng máu của đồng bọn, nước mũi, nước mắt lẫn bùn máu dính đầy mặt, nhìn qua cực kỳ nhu nhược.

Nhưng quân binh cùng dân khỏe từ trong thành lao ra lại không chịu tin tưởng biểu hiện giả dối trước mắt, ngay tại nửa canh giờ trước, những con cừ non quỳ trên mặt đất lạnh run còn lộ ra hàm răng bén nhọn. Đầu đao của bọn họ phủ đầy máu tướng sĩ thủ thành, tiếng tru của bọn họ khiến cả tòa thành run rẩy. Bọn họ những ngày qua tạo nghiệt ở ngoài thành, cũng có tro tàn chưa dập tắt ghi chép rõ ràng.

Mấy chục điểm đóng quân gần Tùy Xương bị hủy, hàng ngàn phòng ốc bị phá, hàng vạn người vô tội bị giết, món nợ này há có thể dễ dàng xóa nhòa? Căn nhà cỏ bờ Nam đều là do lưu dân ở Điền đại thành xây dựng nên. Trải qua nhiều năm liên tục, thật vất vả mới nhìn thấy một chút hy vọng an bình, nhưng bọn giặc cỏ đã phá hủy toàn bộ hy vọng này, tội danh này há có thể tha thứ?

Không cần động viên, cửa thành vừa mở, toàn bộ trai đinh tráng niên đều chủ động chạy đến hỗ trợ. Bọn họ ba chân bốn cẳng, dùng dây thừng bần thủ đem đầu hàng lần lượt trói lại, buộc lại xâu dài. Mà những người già yếu không có khí lực hỗ trợ thì từ trong chiến trường nhặt côn bổng, cành cây, hướng về phía tù binh đánh loạn lên đầu!

“Bảo người cướp gia súc nhà ta, bảo người hủy ván cửa nhà ta...” Các ông lão bà lão tóc trắng xoá ở bên cạnh đánh ngã: “Giết ngàn đao, người đem heo con nhà ta nhỏ ra! Thả con vịt nhà ta ra...”

“Táng tận thiên lương, ngay cả ván cửa cũng trộm, các người còn bảo không kêu người sống. Người không gọi ta sống, ta cũng không cần người sống!” Lửa cừ hận lan tràn chung

quanh, dân chúng càng nghĩ càng giận, hai mắt ai nấy đỏ bừng.

“Tha mạng, đại gia! Ta cũng là bị bắt tới!” Bọn tù binh vừa xấu hổ vừa sợ, ôm đầu khóc lóc cầu xin tha thứ. Nhưng dân chúng lại không chịu dễ dàng tha thứ cho những kẻ phá hoại này, đánh gục đám người đó rồi mới xuống đất, lại mang theo gậy đi về nhóm tiếp theo. Chuyên chỉ nhặt áo giáp sạch sẽ trong đó, đáng người càng rắn chắc hạ độc thủ.

Trang phục càng chỉnh tề khẳng định quan càng lớn, quan càng làm càng nhiều nghiệt, cho nên đánh hấn cũng sẽ không oan uổng. Lang chuyển và dề ngay trong chớp mắt, lúc trước là bọn giặc cỏ tùy ý cướp bóc, hôm nay có Bác Lăng quân chống lưng phía sau, dân chúng tự nhiên cũng sẽ không dễ dàng dừng tay.

Nghe tiếng la khóc âm ỉ khắp nơi, Vương tu bật đột nhiên cảm giác có chút khó chịu không nói nên lời. Những tên lâu la kia đã làm những chuyện ở bên ngoài Tùy Xương thành, năm đó hấn đã từng không chút do dự làm qua, lúc đó cảm thấy mình như đang thay trời hành đạo., Hôm nay thay đổi góc độ xem xét, lại đột nhiên phát hiện cái gọi là thiên đạo, chỉ là tự mình lừa gạt mình lấy cớ mà thôi. Không những người đọc sách khịt mũi coi thường chuyện này., Dân chúng bình thường căn bản cũng không tin. Bọn họ cần là cuộc sống an bình, chứ không phải có người dựa vào tính xấu của bản thân mà tùy tiện phá hỏng. Bọn họ khuất phục dân uy, có thể lúc ấy đối với người tất cung kính, một khi người chán nản, sẽ bị đối xử như chó điên lạc thủy điên đánh cho một trận...

“Giết ngàn đao, người tốt thì không làm nữa, làm thổ phỉ hết lần này tới lần khác!”

“Tạo nghiệt a, tổ tiên ai thiếu đại đức...” Nghe một câu mắng chửi, Vương Chi Bạt cảm giác những cây côn kia đánh hết lên người mình, đau đến khắc cốt ghi tâm, xấu hổ tự dung không chỗ dung. ” Nếu như lúc trước ta không phải quyết đoán sớm...” Hấn nắm chặt cây trâm, mười ngón tay dần dần trắng bệch, hấn cảm giác ánh mặt trời trên đỉnh đầu sáng chói mắt,

mùi máu tươi chung quanh nồng nặc cơ hồ khiến mình không thở nổi...

“Vương tướng quân, đại soái lệnh cho người dẫn dắt bản bộ kỵ binh lưu lại giúp Lưu Huyền lệnh trấn áp tù binh, quét dọn chiến trường. Đợi sau khi bộ binh của chúng ta chạy tới thì sẽ cùng nhau tới chỗ khe hở của bản thân!” Thanh âm truyền lệnh binh đột nhiên vang lên bên tai, kéo tâm tư Vương Yểm từ trong mộng yểm về hiện thực.

“Ai! Mạt tướng tuân mệnh!” Vương râu rịn đưa tay lau mồ hôi lạnh, hoang mang từ trong tay đối phương tiếp nhận lệnh tiễn. Dựa theo kế hoạch, các kỵ binh sẽ đánh tan chủ lực của địch nhân xong, sau đó theo quân tiêu diệt. Dương Nghĩa thần lão tướng quân mang theo binh mã của bản bộ đang chặn bên bờ thủy triều, nơi đó chính là nơi quy tụ của kẻ xâm lấn cuối cùng.

Đó chính là một cuộc tàn sát không có chút gây cản nào. Vương râu tím biết Lý Húc đang chăm sóc mình, sau khi lấy được lệnh tiễn, Hướng Trung quân nhìn xuyên thấu qua cảm kích. Hắn thấy đại tướng quân ở trên cao cao giờ râu dài trong tay, đang mỉm cười gật đầu với mình!

“Mạt tướng tuân mệnh!” Vương Tu nhỏ cũng nâng râu dài trong tay lên, lớn tiếng đáp lại. Bình thường Lý Húc không nhiều lời, nhưng mỗi một ánh mắt, một động tác liền làm cho người ta thoải mái không gì sánh được.

“Đại tướng quân tin ta, ta đã không còn là thổ phỉ nữa, không phải!” Hắn vui mừng nói với mình. Sau đó theo sự hiệp trợ của Phương Duyên năm, suất lĩnh ba trăm thiết kỵ bản bộ thoát ly đại đội, ở trong chiến trường kết trận chuẩn bị chiến đấu.” Con heo nhỏ của ta nhả ra! Tiếng chửi mắng chung quanh vẫn như cũ, nghe vào trong tai người ta không hề lúng túng, ngược lại tăng thêm vài phần thân thiết.

“Chờ ổn định, ta cũng trở về sông Truy Thủy nuôi vài con heo.” Một bên cảnh giác với động tĩnh của người giám thị bị đánh bại, Vương Tu Bạt vừa ảo tưởng. Làm thù lao cho võ tướng cấp bậc như hắn, Bác Lãng quân ở bên hồ nước phân cho Vương râu quai nón một trăm hai mươi mẫu đất tước

nước. Hiện tại những Điền địa đó do bốn gia thúc thúc cùng mấy tá hộ thuê hẳn dọn dẹp., Mùa xuân sang năm sau có thể gieo trồng. Sản lượng một trăm hai mươi mẫu ruộng tốt, trừ người trong nhà ăn hết, có thể dư lương nuôi gia súc một chút. Làm cả cuộc sống đều tốt hơn, làm cho nữ nhân trong nhà mỗi ngày trên mặt nở một nụ cười hạnh phúc.

Giấc mộng đó gần trong gang tấc, bất luận là ai muốn phá hỏng, Vương Tu Bạt đều muốn rút đao với hắn. Nghĩ tới những thứ này, hắn cảm thấy có một dòng nước ấm dung hợp trong lòng, ánh thu trước mắt lập tức trở nên rực rỡ tươi đẹp.

Mãi đến khi mặt trời xuống núi, Quách Huy và Triệu Tử Minh mới chia ra suất lĩnh binh lính quận Trừ Châu và quân binh Bắc Lăng chạy tới bên ngoài Tùy Xương thành. Biết được Đại tướng quân Quan Quân đã dẫn kỵ binh đuổi theo chết dần, mấy vị tướng lĩnh từ chối lời mời vào thành tạm nghỉ, quyết định suốt đêm dẫn các huynh đệ chạy qua để trong cuộc chiến đánh giết với Côn Bằng có thể làm chủ lực.

“Không thể đem chiến công đều cho các kỵ binh lập công, chúng ta cứ đi theo phía sau mông ngựa mà ăn đất!” Qua quận Trừ thủ, Quách Huy nóng lòng đề nghị: “Sau khi hội hợp với Dương lão tướng quân, không tính thời gian phải thu thập cháu trai làm càn, đại tướng quân vượt qua nước lã ít nhất cũng cần cả ngày. Chúng ta suốt đêm đuổi theo, vừa vặn có thể lợi dụng phù kiều mà các huynh đệ lưu lại!”

“Đúng vậy, đại tướng quân trọng nghĩa với chúng ta, chúng ta cũng không thể khiến đại tướng quân mất mặt. Đánh đuổi Xi Thủy, để Dương Nghĩa thần nhìn xem, rốt cuộc quân đội như thế nào mới có thể gọi là tinh nhuệ!” Vừa rồi Liễu Khiển cho Quy Đức tướng quân vừa thăng chức lớn tiếng phụ họa. Hắn cùng Lữ Khâm và mấy tên tướng quân khác đều nhập từ Hùng Vũ doanh tới giờ vẫn rất được trọng dụng trong Bắc Lăng quân, trong lòng mang cảm kích, chung quy có thể báo đáp một số ân tri ngộ của Lý Húc.

“Nếu đám giặc cỏ chạy tứ phía xung quanh không nhiều lắm, thì cũng không cần lưu lại quá nhiều huynh đệ cùng khôi phục trật tự!” Tư Mã, Triệu Tử Minh mặt mày căng thẳng suy nghĩ,

cũng nghiêng về hướng chạy suốt đêm xuống chiến trường tiếp theo., “Ra lệnh cho đầu bếp tối nay thêm một bữa thịt toàn thịt cho các huynh đệ, nói cho mọi người sau khi ăn no rồi nắm chặt thời gian chạy đi. Nếu có thể đem hai tên cao sĩ Đạt cùng Lưu Phách Đạo ngăn ở giữa Học Dương và Lãnh Sơn, trong vòng hai năm, khẳng định sẽ không có đạo phỉ nào dám vào sáu quận chúng ta một bước!”

“Đúng, để cho bọn chúng biết sợ!” Những tướng lĩnh khác cũng dồn dập biểu thị đồng ý. Mang theo uy thế bách chiến, bọn chúng căn bản không cho rằng còn có binh mã khác là đối thủ của Bắc Lăng quân.” Đám giặc cỏ này thanh thế không nhỏ, thật ra chính là một đám người trên không ra gì, sớm đã dọn dẹp xong, về nhà ôm trẻ con, tránh cho đến mùa đông vẫn còn chạy ra bên ngoài!”

“Nhưng bản huyện còn sót lại một ngàn hương dũng, áp giải tù binh trong giáo trường ngoài thành đã hơn một vạn sáu ngàn rồi!” Vương Cửu Đức không có cơ hội chen ngang vào lời nói của huyện Tuy Xương nghe được mọi người lập tức định ra quyết định nhờ trại suốt đêm., Mặt tái nhợt nhắc nhở, buổi chiều kỵ binh tinh nhuệ Bắc Lăng vừa rời đi, liền có tù binh hơi lớn gan thích kích động gây sự! May mà Vương Tu Tu Cương lập tức quyết định, dẫn theo ba trăm thiết kỵ trực tiếp chém chết người dẫn đầu, mới tránh được một trận tai họa khác.

“Chẳng lẽ thả bọn họ, bọn họ còn không chịu đi sao?” Lông mày Triệu Tử Minh giật giật, hai mắt đột nhiên phóng ra vừa đúng hàn quang. Quân Bắc Lăng đối với giặc cỏ từ trước đến nay đều là tù binh sau khi bị bắt làm tù binh., Chỉ cần hơi giáo huấn liền hăm lệnh cho từng người bọn họ trở về ruộng đóng quân. Mà sau chuyện giặc cỏ ở sáu quận xung quanh Bắc Lăng cũng đích xác đại bộ phận đều sống an phận thủ thường, liền không hề tiếp tục hồ đồ nữa. Rất ít khi có người bại trận giống như Vương Cửu Đức miêu tả, sau khi được tha thứ, thế mà lại không hề cảm ơn.

“Các vị tướng quân có thể không biết, bọn họ đều là một đám trộm cướp quen thuộc, không giống lưu dân bản địa nhận việc an trong mùa hè!” Huyện lệnh Vương Cửu Đức lén nhìn

Vương Tu Di một cái, vẻ mặt đau khổ hồi báo. “Lưu dân bản địa chúng ta, đều là bị tình thế bức bách mới lên núi., Dù sao đều niệm tình cảm!” Hắn tận lực lựa chọn từ ngữ, tránh đụng chạm đến nỗi đau lòng trong lòng Vương Tu Cương.” Nhưng nhóm người này lại là ngàn dặm xa xôi chạy tới đánh cướp, không kiếm được chỗ tốt đã bảo bọn họ về nhà, bọn họ tự nhiên không cam lòng. Người xem bọn họ mấy ngày nay đem Tùy Xương chà đạp, trù đá đánh nền đá dời không đi, những thứ khác có thể chuyển được chút căn bã cũng không chịu giữ lại!”

“Có chuyện như vậy sao. Toàn bộ điểm đóng quân ngoài thành đều bị bọn hắn phá hủy, phòng cỏ mà đại tướng quân mùa xuân vừa mới ra vào trong mệnh huyện đã bị đám thiếu đạo đức này đốt sạch!” Huyện úy Đỗ Đại An là người xuất ngũ vì bị thương nên tỷ lệ xuất ngũ lão lữ., Chưa đọc cái gì, cho nên nói chuyện thẳng thắn.” Chúng ta nếu không truy cứu chút nào sẽ thả người, lần sau bọn họ khẳng định còn có thể đến đây đánh cướp. Dù sao kiếm một vụ là một mối, sau khi bị bắt đầu hàng liền có thể bình an về nhà!”

“Cứ thả bọn họ như vậy, dân chúng trong huyện cũng không đáp ứng!” Máy chủ bộ mồm năm miệng mười. Nhà cái của bọn họ đều ở ngoài thành, tuy phần lớn vật tư kịp thời rút về trong thành, nhưng gia tộc tổn thất vẫn không nhỏ.

Nghe tiếng bàn luận chung quanh, sắc mặt Vương Tu Cương có chút tái nhợt. Hắn đồng cảm với những tù binh kia nhưng không cách nào phủ nhận huyện lệnh và huyện úy chỉ điểm. Năm đó quân Đại Yên dưới trướng hắn cướp đoạt dân gian cũng vô cùng tàn nhẫn, nhưng còn xa mới tới mức ngay cả ván cửa và khung cửa sổ cũng phải dỡ bỏ. Chiến đấu xong lại từ trong hàng rào của Thổ phỉ thu hồi vật tư., Nồi, chén, chảo, chậu, vậy mà chiếm hơn phân nửa, độ tham lam của đám thổ phỉ khiến cho một người từng làm giặc cỏ qua lại như hắn đều cảm thấy xấu hổ.

“Buổi chiều bọn hắn còn ý đồ làm loạn! Thiệt cho Vương tướng quân tại đây mới không xảy ra chuyện này. Nếu như mấy vị tướng quân khẳng định muốn đi, làm phiền đem những bọn giặc cỏ này cũng áp giải đi!” Huyện lệnh Vương

Cửu Đức chấp tay, hướng về mấy vị chủ tướng thở dài một hơi.” Nếu không bọn hấn lại náo loạn, Hạp huyện lão tiểu đều có họa diệt môn!”

“Vậy thì khó rồi, sau bữa cơm tối chúng ta sẽ áp giải tù binh đến bờ sông! Từng đao từng đao một, trực tiếp tống về quê nhà!” Lữ Khâm nghe mà giận không kềm được, tay ấn chuôi đao, lớn tiếng nói.

“Đúng, không cho bọn chúng chút nhan sắc xem, nói không chừng lần sau bọn chúng sẽ trả!” Quách Huy lớn tiếng hưởng ứng. Hấn nguyên lai không chủ trương mà ôm nữ, hôm nay thấy có người tại trước đó mình giết người lập uy đề nghị, ước gì lập tức đem biến thành hiện thực.

“Đắc thủ thì phát tài, chiến bại thì còn có thể kiếm được lương khô trên đường về nhà. Thiên hạ nào có chuyện dễ dàng như vậy. Nếu chúng ta thật sự thả bọn chúng ra, đám Bạch Nhãn Lang này không biết lần sau có thể đưa tới bao nhiêu đồng bọn!” Trương Phụng Thành, Chu Khang cùng các khoa cử xuất thân chủ bạc, tham chiến cũng đều đề nghị. Sáu quận Bắc Lãng là nhà của bọn họ, vì tránh cho gia viên lần nữa gặp kiếp nạn, bọn họ không ngại áp dụng thủ đoạn phi thường đối với địch nhân.

“Nhưng đại tướng quân chưa bao giờ giết tù binh!” Vương Tu Cương chứng kiến phần lớn mọi người bắt đầu hưởng ứng đề nghị chém giết toàn bộ tù binh, sốt ruột cầu cứu quân đội Tư Mã, Triệu Tử Minh. Đối phương có địa vị cực cao trong quân đội Bắc Lãng, hấn nói một câu đủ khiến đám người Lữ Khâm nói mười câu.

“Tử viết, lấy đức báo oán, cái gì báo đức.” Lệnh Vương cản phi thường thất vọng là, Triệu Tử Minh từ trước đến nay đối với mệnh lệnh của đại tướng quân giờ cũng đổi tính, lại lạnh mặt nói ra một câu làm cho hấn có vẻ không hiểu, nhưng trong lòng lạnh lẽo vô cùng.

“Sau khi đại tướng quân biết, e rằng sẽ tức giận!” Trương sử Phương Duyên Niên minh bạch ý nghĩa trong lời nói của Triệu Tử Minh, do dự một chút, thấp giọng nhắc nhở.

“Đại tướng quân còn chưa biết tin tức từ Lạc Dương!” Triệu Tử Minh thở dài, thầm nói. Đã gần một tháng không trở về Bác Lăng, hắn nhận được báo gấp từ Trương Công Nghệ của quận thủ. Sau khi mở ra báo cáo cấp tốc, tất cả tướng lĩnh ở đây đều kinh hãi hít vào một hơi lạnh.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân hàng đầu của chư tướng nổi lên sát tâm đêm nay. Từ trước đến nay Trương Tu Đà tướng quân đã từng nhân từ với giặc cỏ, đã tử trận hơn một tháng trước, đầu lâu của lão bị quân ngói ngói treo trên cột cờ của sơn trại, quan quân đến nay vẫn chưa thể đoạt lại được.

Nếu như đại tướng quân biết Trương lão tướng quân chết trong tay giặc, ông ta có còn thương hại cho kẻ địch hay không? Triệu Tử Minh không dám đảm bảo Lý Húc làm thế nào, nhưng hắn ta phải cam đoan là cho dù đại tướng quân xuôi nam sáu quận báo thù, trong thời gian ngắn cũng không ai dám nhìn trộm hang ổ của ông ta.

Đây là gia viên chung của mọi người, bất luận ai xâm phạm cũng phải trả giá thật lớn.

Chương thứ hai (lạt hạ)

Dùng gần bốn vạn quan quân võ trang hạng nặng đối phó với một vạn sáu ngàn tên tù binh bị trói bằng hai tay quả thực là chuyện nhỏ. Không đến nửa canh giờ các tướng sĩ đã hoàn thành nhiệm vụ. Ngoại trừ mấy tên cướp phát hiện tại vạ đến nơi để đào tẩu, lại bị nổ thủ đã sớm chuẩn bị bắn bắn vào bên bờ sông châm lửa, toàn bộ quá trình tàn sát không chút sợ hãi.

Làm xong tất cả, quân sĩ Triệu Tử Minh ra lệnh cho tướng sĩ cả đêm nhổ trại, đem vũng nước nhuộm đỏ bỏ lại phía sau.

Nước Toan Nghê chảy cuộn cuộn, phản chiếu cây đuốc dần dần đi xa, trong đêm tối, phảng phất vô số linh hồn nhảy nhót trên ngọn sóng. Ông trời dường như không thể chịu đựng được loại hung ác này, rất nhanh đã đổ mưa to. Nước mưa hòa tan màu máu của dòng sông, nhưng không cách nào rửa sạch sạch cái vòng đỏ thẫm trong mắt người ta.

“Điều này làm sao để ta phải ăn nói với đại tướng quân!”

Vương Tu nhỏ không có sức ngăn cản giết hung ác, một bên bốc mưa bỏ chạy, một bên phi thường buồn bức lắm lắm. Hắn từng theo lý lẽ tranh giành, nhưng hắn lại không lay chuyển được đại đa số quân Bác Lăng cùng quan lại địa phương quyết định. Các quan lại hận bọn thổ phỉ phá hủy thành quả lao động một năm của bọn họ, mà các quan quân thì như dân cò bạc đỏ mắt, rất khó nói trong lòng còn có lý trí.

“Đại tướng quân sẽ không trách người!” Phương Duyên Niên thuộc quân luật quen thuộc với quân luật nhỏ giọng an ủi:

“Chức quan của Quân Tư Mã cao hơn người nhiều, hắn không có tư cách vi phạm mệnh lệnh của hắn.”

“Nhưng lúc đó đại tướng quân bảo ta ở lại...” Vương Tu giận đến mức lắc đầu, thân ảnh sau khi cởi bỏ trọng giáp tỏ ra vô cùng cô độc. Hắn hiểu rõ sở dĩ Lý Húc lưu lại mình để khắc phục hậu quả, một mặt là tránh cho bản thân mình thấy tàn quân của đám người Tôn Tuyên Nhã bị đuổi giết mà tự hại thân thể, mặt khác cũng bởi vì mình xuất thân thảo mãng, sẽ không bởi vì xem thường những tù binh kia mà ngược đãi bọn

họ. Nhưng mình lại đem nhiệm vụ đập phá, nện tới không thể nện nữa.

“Người thấy đại tướng quân, cứ việc nói thật!” Phương Duyên Niên dùng sức lau nước trên mặt: “Kết quả sẽ không quá tệ. Quân Tư Mã cũng là vì đại tướng quân!”

“Ta không nhìn ra hấn nghĩ gì cho đại tướng quân!” Vương tu thở hắt hên lằm bằm. Sự tình đến nước này, hấn cũng chỉ có thể nghe theo đề nghị của gia trưởng mình, giữa trưa ngày thứ ba đuổi theo đại đội nhân mã, dùng tốc độ nhanh nhất tìm gặp Lý Húc, đem chuyện xảy ra đêm hôm đó báo cáo chi tiết.

“Triệu Tư Mã nói Trương Tu Đà tướng quân bị gạch ngói quân giết, hấn phải tránh cho xảy ra chuyện tương tự!” Sau khi giảng giải xong sự tình trải qua, Vương râu tóc thấp thỏm bất an bổ sung một câu. Hấn cho rằng chủ soái sẽ nổi giận, hoặc là tướng quân Tư Mã, Triệu Tử Minh gọi tới quát lớn., Hoặc sai người đem trọng trách dùng quân côn. Thế nhưng, hấn lại kinh ngạc phát hiện Lý Húc không có bất kỳ phản ứng nào, phảng phất như không nghe rõ lời hấn nói, lại giống như hấn hôm trước trên chiến trường, hồn phách nháy mắt thoát ly.

Hấn nghiêng đầu đi, ý đồ từ trong ánh mắt mấy thị vệ tìm kiếm một ít nhắc nhở. Sự tình càng khiến người ta kinh ngạc càng xảy ra, hấn lại phát hiện từ trước tới giờ đám thị vệ đều rất quen thuộc đều ngây người trong trạng, vẻ mặt cực kỳ giống với đại tướng quân.

“Vương tướng quân, ngài lui xuống trước đi. Lát nữa khi đại soái cần, ta sẽ truyền lại cho ngài!” Vẫn là thống lĩnh thị vệ Chu Đại Ngưu trượng nghĩa nhất, thời khắc mấu chốt kéo Vương Tư Mã một cái. Mang đầy bụng hồ nghi, Vương dừng mang theo trung quân trưởng đi theo Chu Đại Ngưu, vừa định mở miệng nịnh một ít tin tức của đối phương, đột nhiên nghe thấy trong quân trưởng truyền đến một tiếng rên rỉ khiến người ta đau lòng.

“Đi xa chút, thế nào cũng phải gọi dừng tới gần!” Chu Đại Ngưu mắt đỏ lên, đẩy Vương râu ra ngoài hai mươi bước, sau đó đi nhanh vài bước, dùng thân thể ngăn cửa trưởng lại.

Mấy tên thị vệ đều lui ra cửa, dùng thân thể bao bọc quân trưởng. Bọn họ ai cũng không nói gì, nhưng bất cứ ai muốn tới gần quân trưởng, đều bị bọn họ dùng tay ngăn cản.

“Đại tướng quân đang khóc!” Vương Tu Tán sững sờ đứng cách trung quân đại tướng mấy chục bước, nhất thời phản ứng không kịp. Trong mắt hắn cùng rất nhiều quan quân cấp thấp, hình tượng của Đại tướng quân Lý Húc không khác gì một tòa hắc giáp thiên thần, ngoại trừ khiến người ta sùng bái ra, còn có người ngoài sùng bái., Gần như không dính chút khói bụi trần gian. Nhưng khoảnh khắc này, hắn phát hiện thiên thần đã rơi vào trần thế.” Đại tướng quân khóc lóc, trong quân ngũ khóc rống. Sao hắn có thể khóc được, dù sao hắn cũng chỉ mới hơn hai mươi...”

Vương Giả đột nhiên chú ý tới một chi tiết xưa nay mình không chú ý, Lý Húc thân là chủ soái của quân đội Bắc Lăng còn chưa tới hai mươi một tuổi, có thể nói hắn là thiếu niên đắc chí., Cũng có thể nói hắn gánh vác quá nhiều thứ không nên gánh vác từ tuổi của hắn. Trong nháy mắt, Vương Tu Cương cũng cảm thấy trong lòng có chút chua xót, hắn không lập tức trở về quân trưởng của mình mà chủ động hỗ trợ Chu Đại Ngưu đảm nhiệm nhiệm vụ ngăn cản người khác tới gần trung quân.

“Đại tướng quân đang bận rộn, nếu không có chuyện gì quan trọng, cứ tạm lực đến chậm một chút!”

“Đại tướng quân có việc gấp phải xử lý, mong ngài chờ lâu một chút!” Y dùng ngôn từ vụng về, vẻ mặt cứng rắn gánh vác chức trách mình không thể thắng, chỉ chốc lát sau đã đầu đầy mồ hôi.

Cũng may công việc này không cần hắn làm quá lâu, ước chừng thời gian nửa nén hương sau, Chu Đại Ngưu đi tới, vỗ vai hắn lần nữa: “Đừng nói chuyện này với những người khác, trở về chuẩn bị một chút, phòng chừng đám người trong thành thói tha sắp xui xẻo rồi!”

“Ừm!” Vương Tu Di dùng sức gật đầu. Đương nhiên hắn không muốn phá hư hình tượng vĩ đại của chủ soái nhà mình, nhưng chuyện hôm nay thực sự quá kỳ quặc, hắn không khỏi

hiếu kỳ. Không chỉ có Lý Húc, hắc mớ hồ cảm thấy..., Từ lúc chàng vạng hôm qua, hơn phân nửa tướng lĩnh Bắc Lăng quân cử chỉ có chút khác thường. Vương Tu Bạt kết giao với mọi người một thời gian ngắn, tính tình lẫn nhau cũng biết đôi chút ít. Hắc chưa từng gặp qua Triệu Tử Minh hung tàn đến thế, cũng chưa từng thấy qua các tướng lĩnh khác của Bắc Lăng quân khát máu như thế.

“Trương Tu Đà lão tướng quân là nghĩa phụ của đại tướng quân chúng ta. Đại tướng quân xử sự, rất nhiều chuyện đều do tay lão tướng quân dạy dỗ!” Dường như nhìn thấy vẻ mê mang trong mắt Vương Tu Bạt, Chu Đại Ngưu thở dài, thấp giọng giải thích.” Trong quân đội Bắc Lăng chúng ta, có mười mấy tướng lĩnh đều do Trương lão tướng quân một tay mang ra. Ai! Lần này Húc Cương quân gây nghiệt quá lớn rồi...”

Thù không chết không thôi, cuối cùng Vương Tu Cương cũng hiểu rõ nguyên nhân đám người này biểu hiện dị thường. Hắc biết rõ, kẻ xuất thân giang hồ thù hận này tựa như lửa, một khi bị đốt lên sẽ phải cần không biết bao nhiêu máu mới có thể giội tắt. Hắc không nhìn được rùng mình, vì khôn thủ trong xương, tha dương lương địa giặc cỏ cảm thấy bị ai.

Những người đó sẽ là đợt hy sinh thứ hai dưới sự thù hận của ngọn lửa. Lão tướng quân Dương Nghĩa thần chưa bao giờ tha thứ cho tù binh, Lý tướng quân luôn luôn đối xử tử tế với kẻ bại trận lại rơi vào cơn thịnh nộ. Bọn giặc cỏ trả giá cho sự lỗ mẫn của mình, tuy rằng cái giá này vượt quá những sai lầm mà bọn họ đã phạm phải.

Chương thứ hai ruồng bỏ (7)

Cường công của Quy Cốc thành bắt đầu vào sáng ngày thứ năm. Hai đội quân Tùy chiến đấu cùng nhau đã quen thuộc với phong cách chiến đấu của nhau, bởi vậy phối hợp khá ăn ý.

Phát uy đầu tiên chính là những nỗ công thành loại nhỏ mà phủ binh mang theo, những thứ vũ khí giết người do gỗ và gân trâu chế thành này chỉ có hơn hai trăm cân, chỉ dùng một con chở ngựa đã có thể vận chuyển. Dưới trướng Dương Nghĩa Thần không có bao nhiêu kỵ binh., Nhưng xe chở ngựa dùng để vận chuyển các loại khí giới công thành lại nuôi hơn bốn ngàn con, binh lính sau khi dỡ từng kiện từng kiện nỗ công thành từ trên lưng ngựa xuống, trong nháy mắt đã lắp ráp nguyên vẹn. Theo lệnh của Dương Nghĩa Thần, mấy trăm mũi tên nỗ dài hơn tám thước lập tức bắn lên một chuỗi sương mù màu vàng trên đầu tòa thành.

“A a a a “A a a lệnh lệnh” theo từng tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, đám lâu la thủ thành như điều hầu tỳ giấy bị kéo theo từ lỗ châu mai bay lên, tại bình minh trên bầu trời rải ra một ít giọt huyết châu. Bởi vì gần đây trời mới có mưa, cho nên bầu trời bị tắm rất nhiều lam. Mà những huyết châu màu đỏ kia bị bầu trời màu lam làm nổi bật lên càng thêm rõ ràng, cơ hồ có thể thấy rõ ràng.

Sáng sớm cánh đồng bát ngát rất an tĩnh, gió nhẹ sáng sớm đem tiếng kêu thảm thiết đưa xuống đầu tường, ở giữa còn mơ hồ xen lẫn thở dài như có như không. Ngay sau đó, là kèn lệnh dài thê lương, tiếng như ca. Từng đại đội cung thủ ở dưới sự bảo hộ của đại đội ngũ bước nhanh về phía trước., Thừa dịp quân phòng thủ bị cường nỗ ép tới không đầu ngẩng đầu có cơ hội tiến vào vị trí công kích. Trong nháy mắt tiếp theo, tiếng gót đột ngột dừng lại, tiếng gió tiêu sái trở thành giai điệu chính trên chiến trường. Bầu trời chợt tối sầm lại, sau đó chợt sáng ngời, hàng vạn vũ tiễn bắn qua mấy vạn đường cong xinh đẹp, gào thét bay lên đầu tường thành.

Thủ quân ra sức phản kích, vừa chật vật né tránh điều linh từ trên trời giáng xuống, vừa tìm cơ hội từ lỗ châu mai bắn ra một mũi tên lạnh. Nhưng phản kháng trước mặt người công kích tỏ ra bé nhỏ không đáng kể. Rất ít Tùy quân bị mũi tên bắn trúng, ngẫu nhiên có một hai mũi tên đánh lên đầu thủ., Cũng bị áo giáp dày đặc ngăn cản, Dương Nghĩa thần xưa nay có danh nghĩa là sĩ tốt yêu quý, bởi vậy tinh nhuệ dưới trướng hẳn đảm nhiệm chủ công thông thường đều mặc trọng giáp. Mà làm địch nhân của hắn, đãi ngộ cũng không quá tuyệt vời. Lão tướng quân xưa nay dù có chú ý tới đường sống trong chiến đấu, sau khi chiến đấu cũng không để lại tù binh.

Đám giặc cỏ chống cự vô cùng ương ngạnh. Bọn chúng thừa dịp thời điểm Tùy quân công kích, không ngừng theo mã đạo trong thành xông lên đầu tường, đẩy thi thể ra, lấp vào lỗ hồng do người chết chiến đấu để lại. Mà rất nhanh lỗ hồng lại bị nỗ mạnh và vũ tiễn đập nát, càng nhiều đám lâu binh quên cả thân mình lao tới lần nữa, không ngừng không nghỉ, vòng đi vòng.

Máu của người chết tràn nhanh chóng tích đầy tường thành, theo khe hở của phôi đất chậm rãi chảy xuống. Từ xa nhìn lại, toàn bộ tường thành đều như đang chảy máu. Máu bị phôi đất khô ráo hấp thu trên nửa đường, màu sắc dần tối lại, biến thành đen. Máu còn chưa kịp cũ hoàn toàn khô, huyết tương mới đã nhanh chóng chảy xuống, ở trên màu đen dày đặc lại thêm một khoản đỏ sẫm, dữ tợn chói mắt.

“Chát, bạng, tiếng bắn nổ “Phập” ngắt ngứ hữu lực, như trọng thủ gõ ra liên tục trên trống Côn Bằng.” Tiếng rung động dây cung “Khắc khắc khắc”, thanh âm rung động thanh thúy yếu ớt, như tiếng chim hót trong mùa xuân., Hoặc tân hôn, Yển Nhĩ bàn tán xôn xao. Trong tiếng chim hót, tiếng xì xào bàn tán, mặt trời chậm rãi nhô lên, lên, chiếu vạt đạo ánh thu vào làn da màu đen và màu vàng của mỗi người, bất luận giờ khắc này bọn họ là quan quân hay là cường đạo, bất luận lúc này bọn họ chết hay sống.

Tóc đen cùng làn da màu vàng đầy nếp nhăn, mặt khắc đầy gian khổ và sâu khổ ở trên đại địa Hà Bắc rất thường thấy, dưới thành khó tránh khỏi. Mà hôm nay, đám gương mặt màu vàng dưới thành lại đang suy nghĩ mới có thể cướp đi tính

mạng đối phương, phảng phất như giữa chúng thật sự có huyết hải thâm cừ, phảng phất như không đội trời chung với nhau.

“Nồng trông!” Nhìn mặt trời sau lưng đã đủ cao, Dương Nghĩa thần lớn tiếng hạ lệnh. Đêm qua sau khi cùng Lý Húc thương lượng, ông ta lựa chọn cửa khẩu thứ nhất phía đông thành tiêu tụy làm cửa vào đột phá, mà Lý Húc thì phụ trách dẫn dắt quân Bác Lăng vây quanh ba mặt tường thành khác, cũng bởi vì lực chú ý của bọn giặc cỏ bị hấp dẫn đến trên tường thành phía đông, mới nắm chắc một cơ hội phá thành khác.

Đối với người công thành mà nói, có lựa chọn công kích, có thể tập trung toàn bộ lực lượng ở một chỗ. Đối với người thủ thành, bọn họ chẳng những phải đối phó uy hiếp đến từ dưới thành, hơn nữa phải tránh né ánh mặt trời đang chiếu vào mắt.

“Oanh, oanh, oanh!” Tiếng trống như sấm, chấn động đến mức tường thành đơn bạc của thành Miếu Sắt đất cát lạng. Cùng với tiếng trống trận phô thiên cái địa, hơn mười cái thang chống bằng gỗ chậm rãi theo bản trận của Tùy quân đẩy ra. Dưới sự bảo vệ của người cầm lá chắn, hơn hai ngàn dân quân áo lam lũ lượt hò hét hiệu lệnh, chậm rãi hướng về tường thành tụ lại.

Sức chú ý của thủ quân lập tức bị cầu thang công thành cao lớn hấp dẫn, số lượng địch ta cách xa, nếu để những quái vật khổng lồ này tới gần tường thành, hậu quả thiết tưởng không nổi. Không cần cao sĩ ra lệnh, bọn họ lập tức chỉ cung tên trong tay về phía người đẩy xe, mũi tên sắc bén xé rách áo, xé rách cơ nhục., Dân tráng dân xương khe hở đâm vào nội tạng, từng người tiếp từng người bị ngã, Dương Nghĩa Thần lại vung tay, càng nhiều dân cường tráng vọt tới sau bậc thang công thành, tiếp đến vị trí người chết chiến, dùng bả vai cùng cánh tay đẩy bánh xe chậm rãi tiến lên.

Nhìn thấy cung tên chặn đường không hiệu quả, đám lâu la trên đầu thành té ra sát chiêu mới, bọn họ bốc lên mưa tên trên đỉnh đầu, mười mấy người một tổ kéo dây cỏ, đem sàng nỗ thủ thành dùng bả vai kéo ra. Cự nỗ dài đến một trượng gào thét từ trên đầu thành lao xuống, đập bay người hộ tống xe công thành, đập vào đám dân trai tráng không kịp né tránh, lần lượt xuyên thấu, vũng vàng đóng đinh trên mặt đất.

“A a chỉ lệnh!” Người bị thương không lập tức tắt thở, giãy dụa vô ích trên thân mũi tên, tiếng kêu thảm thiết làm cho người ta sởn hết cả gai ốc. Dân tráng may mắn còn sống sót một chút, quay người bỏ chạy, nhưng lại bị hộ tống xe công thành dùng súng dao rút về.

“Nông trông thúc chiến!” Dương Nghĩa Thần căn bản không để ý đến sinh tử cường tráng của dân chúng, cười lạnh ra lệnh. Những dân tráng đánh xe công thành đều là do ông ta đuổi tới trên đường hành quân, rất khó nói bên trong ẩn nấp không có thổ phỉ, hy sinh một ít thì hy sinh một ít, miễn cho ngày sau ông ta lại cấu kết với những cường đạo khác. (Mua đoạn tác phẩm, xin chú ý chuyển vận)

“Oành, oanh, oanh!” Tiếng trống đơn điệu lại lần nữa vang lên, giống như sóng lớn vỗ bờ. Ở dưới cương đao bức bách, đám dân tráng may mắn không bị sàng nổ bắn trúng đang gào khóc tụ tập trước thang tiến công thành, vai khiêng kéo, tiếp tục hướng về khu vực tử vong tiến về phía trước, từng bước mang theo máu. Dưới tường thành, nỗ công cỡ nhỏ thì nhanh chóng điều chỉnh phương hướng, tập trung lực lượng hướng về phía tường thành bay lên chỗ nỗ bay tới.

Chênh lệch huấn luyện bình thường của hai bên lập tức hiện ra, từ góc độ và tầm bắn của sàng Tử nỗ trên đầu thành, dù là tầm bắn hay uy lực đều hơn xa Công Thành nỗ mà phủ binh sử dụng., Nhưng sau khi bắn ra mấy vòng liền không có một mũi nào có thể trực tiếp đánh trúng thang núi. Mà đám nỗ thủ dưới trưởng Dương Nghĩa Thần chỉ dùng hai đợt bắn, liền biến mấy cái sàng nổ trên tường thành thành thành câm. Đám lâu la hoảng sợ thừa dịp khoảng cách xạ xuống dưới thành đã vọt tới trước sàng nỗ đã biến thành con nhím., Bảy chân bốn cẳng khiêng thì thể đồng bạn ra, ba chân bốn cẳng rút mũi tên nỗ đâm vào tường thành ra, cố gắng khôi phục hình dáng sàng nổ. Nhưng lợi khí cuối cùng bọn họ dùng để sinh tồn cũng không bắn ra được mũi tên, hoàn toàn biến thành một cái giá gỗ vô dụng.

“Xong đời!” Tận mắt thấy sàng nổ của cao sĩ bị đối phương bắn nát, trong lòng phát ra một tiếng rên rỉ tuyệt vọng, mồ hôi lạnh từ trên trán rơi xuống đầm đìa. Cho đến giữa trưa ngày

hôm qua, hấn mới từ trong miệng mấy tên liều chết đến báo tin đám binh mã bị Tùy Xương kiếp cướp bóc kia biết được tin tức binh mã đã tan tác. Nghe người đưa tin nói, Vương Bạc Sinh Tử không rõ sống chết của Vương Bạc., Lưu Xuân Sinh bị Dương Nghĩa thần ngăn chặn ở bờ Truy Hà, chém giết trước trận. Tôn Tuyên Nhã thấy tình thế không ổn, suất lĩnh tàn quân đầu hàng. Nếu cuối cùng hấn rơi vào tay Lý Húc, có thể còn có một chút cơ hội sống sót. Nếu người đầu hàng lúc trước là Dương Nghĩa Thần, kết cục của hấn như thế nào có thể tưởng tượng được.

Sau khi biết được tin đông lộ binh mã toàn quân tận mục, cao sĩ đạt được vốn là nên lập tức bỏ chạy. Nhưng lúc đức của mưu sĩ dưới trướng thì lại đề nghị hấn và Lưu Bá Đạo chia làm hai người giữ vững binh khí và ân cần.” Nhị Thành gần trong gang tấc, như trăng làm bạn. Quân địch công kích, dương xuất binh kích; quân địch công phần dương, thì xum xuy xuất binh kích, làm cho kẻ thù không thể quan tâm., Quân địch ắt sẽ rất mệt mỏi, quân ta thừa cơ đoạt đường mà chạy, tất sẽ không còn sức đuổi giết. Nếu như một mũi không bắn đã bỏ hai thành, quân địch tất tăng khí thế, quân sĩ ta sẽ suy nhược. Một khi hấn theo đuôi Đông Hải Công đuổi vào bình nguyên, dựa vào đâu mà tự bảo vệ mình?”

Câu nói của Thời Đức nghe rất có đạo lý, hai người Đông Hải Công cao sĩ đạt tới hòa bình, Nguyên Công Lưu Bá Đạo cũng hiểu được ngay cả tiếng trống của quân địch cũng không nghe thấy, thật sự có chút lẩn át uy phong nhà mình. Hai người do dự mãi, lập đi lập lại thương lượng, rốt cục tại chạng vạng tối phân binh. Ai ngờ Lưu Bá Đạo mới rời khỏi quê mùa, liền bị các bác Lăng Tinh Kỳ bay nhanh đến chặn đường.

Theo huynh đệ may mắn trốn về báo cáo, Lưu Bá Đạo cùng hơn hai vạn huynh đệ dưới trướng của hấn ngay cả nửa canh giờ cũng không chịu nổi, đã bị tinh kỵ Bác Lăng đánh gục hoàn toàn. Bản thân Lưu Bá Đạo bị Lý Húc một mũi tên phong ấn yết hầu, bắn chết ngay tại chỗ. Các lâu la lớn nhỏ dưới trướng cũng chết trận hơn phân nửa, chỉ có không đến ba ngàn người thoát khỏi chiến trường.

Mà đánh tan Lưu bá đạo Bắc Lãng tinh kỳ chỉ có năm ngàn người, hơn nữa còn là một chỉ sư mỗi một suốt ngày đi đường. Có được lực chiến đấu khủng bố như vậy người sao?, Cao Sĩ đạt được kết quả không dám nghĩ tới. So với cái chết của Lưu Bá Đạo càng làm cho hấn sợ hãi hơn chính là một tin tức khác do một đám lính bị đánh bại truyền đến, Bắc Lãng quân không hề khoan dung bắt tù binh nữa rồi. Toàn bộ đám lâu la bị bắt ở Tuy Xương Thành đều bị giết hết, những lâu la bị bắt dưới trướng Lưu Bá Đạo cũng không có một ai có thể bảo toàn.

Đánh không lại, đầu hàng cũng phải chết. Cao Sĩ cùng đường trong lòng dâng lên một nỗi phẫn nộ: “Lui ra tường thành, thả bọn họ lại đây!” Hấn lau mồ hôi lạnh trên đầu, lớn tiếng ra lệnh, phảng phất trong phút chốc nhìn thấu sinh tử.

“Đại đương gia, quan binh sẽ không tha cho chúng ta!” Mấy tên tiểu đầu mục lau máu trên mặt, bi phẫn mà hô lên. Chuyện hy vọng chiếm lĩnh Mục Côn Bằng thành là sớm muộn, từ lúc quan quân đêm qua bắt đầu vây thành bọn họ đã rõ ràng. Nhưng cùng một dạng chết, chết trận trên đầu thành so với việc quỳ gối chém đầu còn thống khoái hơn nhiều, ít nhất lúc sống có người.

“Thả bọn hấn lên tường thành, chúng ta liều mạng cũng thông minh một chút!” Cao Sĩ Đạt sầm trầm cười một tiếng, lớn tiếng nói.” Bọn hấn tới, liền không thể bắn tên nữa. Chúng ta mặt đối mặt vung đao, sinh tử đều dựa vào bản sự!”

“Nặc!” Đám lâu la cũng học theo bộ dạng quan quân ôm quyền hướng cao sĩ, sau đó cười ha ha.

“Xuống dưới, đi xuống!” Cao Sĩ cười đến mặt đầy nước mắt, giống như một tên điên say rượu. Đám lâu la tuyệt vọng theo sau gã điên cuồng cười lớn rời khỏi tường thành, đứng trên đường ngựa chờ đợi thời khắc cuối cùng tiến đến.

Bọn chúng không phải cớ, không cam lòng để mặc người đạp lên, mặc cho người ta chém giết. Bọn chúng sống rất hèn mọn, lại có thể chết cao quý như kẻ ăn thịt.

Nhật Ảnh từng chút từng chút một đẩy lùi, dưới thành, mỗi người đều chờ được nóng lòng. Đột nhiên, trên đỉnh thành

truyền tới một tiếng nổ vang ầm ầm, đế cầu thang tấn công dừng lại cách tường thành năm thước, đỉnh thang mang theo móc câu nặng nề vồ vào tường thành đầy gạch vụn.

“Giết!” Dương Nghĩ thần lợi rơi xuống đất, cầm trường liên trong tay chỉ về phía trước, lớn tiếng ra lệnh.

“Giết sạch bọn chúng, giết sạch bọn chúng!” Định Viễn tướng quân Đặng Hữu thấy dẫn theo hơn ba trăm bước tốt, nhanh chóng lao tới dưới một cầu thang công thành. Vài tên dũng sĩ đem đoản đao ngậm vào trong miệng, giẫm lên cây gỗ chen chúc mà lên. Những con quái vật khổng lồ dưới chân này là con dâu mang theo quân đội., Nhưng hai cánh tay cùng chân trung gian của thang thang lại là làm từ những cây đại chặt chẽ xung quanh đêm qua, vô cùng bóng loáng. Bởi vậy tốc độ leo lên của mọi người cũng không tính là nhanh, hơn nữa thỉnh thoảng có người trượt xuống. Cũng may lâu bình trên đầu thành đã đánh mất dũng khí chống cự, căn bản không dám thò đầu ra phản kích.

“Giết, giết không tha!” Du kích cầu tướng quân nhìn thấy Đặng Hữu Kiến không bị bất cứ ngăn cản nào phía sau, cũng không cam lòng cư trú, theo một chiếc cầu công thành khác ra sức leo lên. Máy chiếc xe khác cũng nhanh chóng bò đầy sĩ tốt: “Giết, giết, giết, giết!” Tướng sĩ Đại Tùỳ hò hét trợ uy, đưa mắt nhìn mấy tên dũng sĩ có thân thủ mạnh mẽ nhất nhảy vào lỗ châu mai.

Bỗng nhiên, tiếng la của mọi người dừng lại một chút. Bọn họ nhìn thấy trên tường thành đột nhiên thoáng hiện hàn quang. Hai thanh đại đao cán dài quét ngang đến, thẳng đến eo Đặng Hữu Kiến. Định Viễn tướng quân Đặng thấy tình thế không ổn, quát to một tiếng, nhảy lên cao hơn ba thước, khó khăn lắm mang đao nhận né qua dưới đôi giày, một thanh mâu khác từ giữa không trung gào thét lao tới, chính giữa bả vai của lão.

“A!” Định Viễn tướng quân Đặng Hữu thấy một tiếng hét thảm, từ giữa không trung trực tiếp ngã xuống đầu tường. Dưới thang mây vài tên binh tốt cầm vải bố vôi vàng xông tới cứu viện. Đặng Hữu thấy thân thể bị vải bố ngăn cản, thể rơi

hết sạch. Hắn trên mặt vải đánh nửa lằn, tay bụm trường mâu đầu vai, mềm nhũn ngã xuống dưới chân tường.

Những quan quân khác giết lên đầu tường cũng phát hiện mình đã bị mắc bẫy, kinh hãi. Lúc trước trên tường thành vô thanh vô tức đột nhiên toát ra mấy trăm tên lâu la binh, bọn họ hoặc cầm trường đao, hoặc vung côn bổng, không đầu không đuôi đập loạn một trận. Binh lính công lên đầu tường số ít không địch lại, bị giết đến tay chân luống cuống, mà cung thủ phụ trách yểm hộ phía dưới bởi vì địch ta cùng một chỗ không thể nhắm thẳng, kéo cung nửa ngày không thể phóng ra một mũi tên.

Chương thứ hai ruồng bỏ (7)

Chiến đấu trên tường thành lập tức lâm vào trạng thái giằng co. Áo giáp trên người binh lính phủ mặc dù dày, lại không ngăn cản được đám giặc cỏ tình thế liều mạng. Đám thổ phỉ chắc chắn sẽ chết dùng đao, côn bổng, thậm chí hai tay làm binh khí, thà chịu đòn trí mạng cũng muốn cùng đối thủ đồng quy vu tận. Thỉnh thoảng có binh sĩ hai bên ôm nhau từ đầu tường hạ xuống, tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai.

Du kích cầu vòng tướng quân so với Đặng Viễn chỉ chống đỡ nhiều hơn một chén trà nhỏ liền bị bức xuống đầu tường. Vận khí của hắn khá tốt, lúc ngã xuống thì dùng chân khoác lên thang mây, cả người nhanh chóng men theo thân gỗ bóng loáng trượt xuống dưới. Tuy rằng hộ giáp và da thịt trên đùi đều bị mài nát, nhưng cuối cùng cũng không nguy hiểm đến tính mạng. Các sĩ tốt khác theo sau hai vị tướng quân lên thành cũng không có vận khí tốt như vậy, chỉ cần người cứu viện kéo vải bố hơi chiếu cố không kịp, người bị đẩy xuống tường thành bọn họ liền khó tránh khỏi chết. Mà ở lại trên đầu tường, đối thủ âm hiểm muốn chết lại làm cho bọn họ mất cả can đảm.

Có người ý đồ lui về trên cầu thang công thành, đường đi lại bị đồng bạn mới giết lên ngăn trở. Đám thổ phỉ một kích đắc thủ, lập tức hò hét từ các phương vị bao vây lấy thang tấn công thành. Vì để tránh bị cung thủ đối phương làm bia ngắm, bọn họ và quan binh dán sát cực gần. Điều này càng làm cho chiến đấu càng thêm nghiêm trọng. Có khi song phương hầu như là đồng thời đem binh khí cắm vào thân thể đối thủ. Sau đó hai bên nhìn nhau, cho tới khi sinh mệnh kết thúc. Mà áo bào của hai bên lập tức đẩy thi thể người bỏ mình ra, đao kiếm trong tay chém về phía kẻ địch xưa nay chưa từng quen biết, không chết không thôi.

Một gã giáo úy nhảy lên tường thành, còn chưa chờ hắn đứng vững thân thể, có thanh vũ đao dài hơn năm thước liền quét ngang tới. Giáo úy xui xẻo né tránh không kịp, bị đập đao chém trúng sườn mềm. Máu “Phốc” một tiếng tung tóe lên

cao, giáo úy kinh ngạc nhìn thấy mình bay lên, sau đó kêu thảm một tiếng, toàn bộ nửa người trên từ đầu tường hạ xuống, đầu lĩnh thổ phỉ đánh lén đắc thủ cười ha ha., Cung thủ dưới thành giờ cao vồ đao quát lớn, nhanh chóng nắm lấy cơ hội. Tiếp theo trong nháy mắt, trên người tiểu đầu mục cắm đầy vũ tiễn, lung lay nhưng không chịu ngã xuống. Dựa vào trước lúc lâm chung, hắn một hơi đặt chuôi đao vào trong vũng đá, dùng cán đao đỡ lấy thân thể mình.

“Đem bọn chúng đẩy xuống!” Cao Sĩ hét lớn trên tường thành. Giờ phút này trên người hắn đã đầm máu, thần thái trên mặt càng thêm điên cuồng. Đám lâu la bên cạnh hắn cũng hung hãn không kém Đại đương gia, đao múa như bánh xe, người cản không gì cản nổi. Một tên phủ binh trước thang tấn công lập tức bị chém giết gần như không còn., Mấy tên lâu la binh dùng bả vai gánh cái thang, dùng sức đẩy về phía trước. Nhưng thang lên thành phía dưới lại rất khó bị đẩy ngã. Đám lâu la bị nghẹn đến mặt đỏ tía tai, bắt khuất không gãi, mấy mũi tên lạnh bắn tới, biến toàn bộ bọn họ thành con nhím.

“Thả gổn cây!” Không biết kẻ nào lớn tiếng nhắc nhở. Trong nháy mắt, mấy chục cây gổ cây to lớn đã được đám lâu la nâng lên, thuận theo thang công thành đẩy xuống. Quan binh đang chen chúc bò lên tránh không kịp, một cái bị gổ cuộn cuộn từ trên bầu thang công thành quét xuống, thân thể nứt vỡ, gân gãy xương.

Kỹ xảo giết người căn bản không dùng nhân giáo, bọn thổ phỉ rất nhanh liền không có sự dễ thông công dụng khí giới thủ thành. Từng khối lớn đá lôi đài, phần đuôi buộc dây xích sắt đập xuống lách cách mà rơi xuống., Mỗi một đợt đều mang đi vài cái mạng sống. Thừa dịp quan binh luống cuống tay chân, có người ném bó đuốc xuống cầu thang công thành. Trên tác dụng của gổ lập tức bốc lên khói đặc cuộn cuộn, che mất tầm mắt đám cung thủ, cũng cắt đứt đường hầm binh sĩ dưới thành tiếp tục leo lên.

“Nồng trống, nổi trống!” Dương Nghĩa sứ bị đối thủ cường hãn của mình nổi trận lôi đình, không ngừng mệnh lệnh thân binh nổi trống thúc chiến. Đêm qua từ trong miệng tù binh biết được, cùng Cao Sĩ bị nhốt trong thành nhân số không đủ ba

vạn, cho nên hắn mới quyết định vây tiêu diệt hết đám tặc nhân này. Ai ngờ cao sĩ đạt đến cuối cái chết cần ngược một cái, ngược lại tạo thành tổn thất không tưởng tượng được cho phủ binh dưới trướng hắn.

“Đại soái, xin Bác Lăng quân phát động công kích trước thời hạn!” Hầu kiều may mắn nhất được cái mạng về khắp khiêng chạy đến trước mặt Dương Nghĩa thần, thấp giọng đề nghị.

“Chúng ta đánh lại một lần!” Dương Nghĩa thần lắc đầu, nghiêm túc đáp lại. “Mấy ngày nay đánh nhau chủ yếu là quân Bác Lăng, chúng ta không được đánh chủ công lần đầu tiên nên bị người ta coi thường!”

“Đại soái có phải sợ Lý tướng quân có sơ suất không!” Hầu kiều biết Dương Nghĩa thần không phải là người tranh cường háo thắng, vô cùng lý giải suy đoán độ chính xác của hắn.

“Biết người còn hỏi?” Dương Nghĩa thần cau mày, trừng mắt nhìn câu nói kế tiếp của Hầu kiều trở lại trong bụng.

Phủ binh dưới trướng đến đảm nhiệm chủ công cũng là chủ trương của Dương Nghĩa thần, từ biểu hiện mấy ngày gần đây của Bác Lăng quân, lão tướng quân nhìn ra Lý Húc tâm tình bất ổn, cho nên không muốn người trẻ tuổi vì nhất thời sơ sẩy mà bị thương tổn gì khác.

Dưới cái nhìn của Dương Nghĩa Thần, tàn nhẫn hiếu sát cũng tốt, trong lòng có từ bi cũng được, đều là một loại thủ đoạn của người làm tướng. Chỉ có bằng vào những thủ đoạn mà người thường này khó có thể lý giải này., Bọn họ mới có thể kiến lập uy danh hiển hách của mình, khiến cho kẻ địch không chiến tiên loạn. Mà đột nhiên từ nhân từ chuyển thành tàn bạo, thuộc về ngoài thủ đoạn. Điều này mang ý nghĩa người làm tướng đã rối loạn tác vuông, rất dễ dàng bị đối thủ tìm được cơ hội lợi dụng. (Mua đứt tác phẩm, không được lỗ mãng dính vào. Ngài đặt ra động lực là do ta sáng tạo ra.

Lão tướng quân lý giải phản ứng của Lý Húc. Nếu đổi lại là Lý Húc, lão cho rằng mình cũng sẽ Phương Thốn đại loạn. Từ góc độ của những người đứng xem, Trương Tu Đà không khác gì ân sư truyền đạo cho Lý Húc, giải thích nghi hoặc cho bạn

nhỏ. Vô luận là ai đột nhiên nghe thấy tin xấu giữa ân sư và lam hữu gặp nạn, trong lòng cũng sẽ nhắc lên sóng gió động trời.

Nhưng Dương Nghĩa Thần không cách nào an ủi Lý Húc, cũng không muốn lấy thân phận trưởng giả chỉ điểm Lý Húc thêm. Con đường trưởng thành mỗi người đều phải trải qua một ít khả năng vượt qua, người khác không giúp được hẳn, chỉ có chính bọn họ suy nghĩ cẩn thận, từ hỗn loạn và trầm luân ngằng đầu lên mới có thể đi lên bậc thang cao hơn.

“Long Thường, Long Tà, ù ù” tiếng trống một lần nữa vang lên dũng khí của tướng sĩ phủ binh, thông qua một lượt cung tên mới bắn ra, bọn họ lần nữa nắm giữ quyền chủ động trên chiến trường, sau khi đem công thành tiến hành bảo vệ đơn giản, Dương Nghĩa thần dưới trướng dẫn dắt hơn ngàn dũng sĩ Chu Vũ, một lần nữa triển khai cường công đối với Mục Cương.

Lần này hẳn hấp thu kinh nghiệm đồng liêu, vô cùng cẩn thận không chế tiết tấu tiến công. Mỗi khi đám sĩ tốt leo lên mấy cấp, liền dùng tiếng kèn thông tri cho mọi người dừng lại, sau đó lệnh cho cung thủ một lần nữa “Lai lý” hai bên thang công thành. Như giày vò hơn mười lần, đến tận lúc sau lỗ châu mai không mai phục, mới đột nhiên hạ lệnh, mệnh lệnh leo lên hơn phân nửa đám sĩ tốt đã chen chúc tiến lên.

Hơn trăm sĩ tốt trước sau nhảy lên tường thành, nhanh chóng kết thành một cái thang nhỏ, bảo vệ thang tấn công phía sau. Đây là chiến thuật thường quy của các phủ binh, chỉ cần đem thông đạo sau lưng bảo vệ nửa nén hương, các huynh đệ liên tiếp giết lên đầu tường sẽ chiếm cứ cả đoạn tường thành. Khi giết tới đầu tường thành nhân số huynh đệ đủ ở trên tường thành tổ chức tiến công, chiến đấu hôm nay liền viết kết cục.

Sự cao hứng của đám phủ binh chỉ duy trì trong thời gian ba hơi thở, rất nhanh, bọn họ liền kinh ngạc nghe được tiếng gió hiu quạnh trên đỉnh đầu. Lui đến khi đám thổ phỉ trong mã đạo và địch lâu tay cầm cung, đem vũ tiễn xếp thành hàng phóng về phía kẻ tiến công. Trên đầu tường thành bằng phẳng không có gì che chắn có thể tìm kiếm., Vòng đầu tiên đồng loạt bắn

ra hơn phân nửa đám phủ binh leo lên tường thành. Theo sau, con ngựa xếp thành hai tiểu đội với đám giặc cõ trong lầu đối địch, một đội bên ngoài dựng lên từng tấm ván lớn, một đội ngũ ở bên trong được ván cửa yểm hộ xông lên công thành bậc thang.

Tiết tẩu tiên công lần nữa bị đánh loạn, binh sĩ nhảy lên đầu tường rất nhanh rơi vào thế hạ phong nặng nề bao vây. Nhân số ở thế yếu, dưới tình huống trước đó chưa kịp chuẩn bị, bọn họ bị buộc phải liên tiếp lui về phía sau. Dựa vào sự liều chết của áo bào trạch tiếp theo, mới miễn cưỡng có thể chiếm được vị trí to bằng bàn tay trước cầu thang công thành.

Mà địa phương to bằng bàn tay kia rất nhanh biến thành Câu Hồn Tác trong tay Hắc Bạch Vô Thường. Không ngừng có huynh đệ phủ binh mới nhảy lên, không ngừng có hồn phách của người đạp thành bị câu đi trước. Tướng quân Tuyên Uy Chu Vũ nhìn thấy hai mắt bốc lửa, tự mình dẫn mấy thị vệ tham gia tiên công. Dựa vào thân thủ hơn người..., Hắc đem chỗ đứng dưới chân khuếch đại đến mức sáu gã huynh đệ có thể đứng thẳng. Nhưng vũ dũng cá nhân có thể làm được cũng chỉ như thế, còn chiến đấu trước vài toà thang công thành khác nháy mắt đã chấm dứt. Phủ binh xông lên đầu tường hoặc bị giết chết tại chỗ, hoặc bị cứng rắn đẩy xuống tường thành, không một ai may mắn thoát khỏi.

Đám thổ phỉ chủ động cướp về chiến trường tổn hại chồng ra, bọn hắc dùng nồi lớn đựng nước, đón vị trí cầu thang công thành hất xuống đầu. Bị chặn lại ở trên cầu thang công thành hoặc là bị nước đẩy chết tươi, hoặc là thiếu chân ngã xuống. Từng thi thể lần lượt ngã xuống, hoàn toàn thay đổi diện mạo, vô cùng thê thảm.

“Người đâu, người đâu!” Chu Vũ lớn tiếng ra lệnh, hiệu lệnh sĩ tốt dưới trướng thuận theo thông đạo duy nhất liên kết thành dưới thành hướng về bên mình tụ tập. Các sĩ tốt thấy tướng lĩnh nhà mình hình dáng như hổ điên, cũng không màng sống chết mà chiến đấu. Đám thổ phỉ thì từ hai bên bọc lại, lấy trường mâu đánh loạn chém loạn.

Đoạn tường thành này lập tức biến thành tiêu điểm chú ý của mọi người, dũng sĩ dưới thành không ngừng bổ sung vào chỗ trống, ý đồ bảo vệ chiến quả còn sót lại này. Đám thổ phỉ trên thành thể sống chết ngăn chặn lỗ hổng duy nhất này, quyết không để cho quan quân mở rộng chiến quả.

Một gã lâu la nhào tới, bị Chu Vũ dùng mặt đao trực tiếp mang theo tâm thái lệch, sau đó một cước đá từ trong tường thành bay ra ngoài. Tên lâu la kêu thảm thiết ngã xuống, tiếng thân thể nặng nề chạm đất khiến sắc mặt mọi người trắng bệch. Nhưng đám thổ phỉ sắc mặt trắng bệch lại không chịu quay người bỏ chạy., Một tiếng hét so với tuyệt vọng, trong ánh mắt lại mang theo tuyệt quyết. Hai gã lâu la trước sau trúng đao ngã xuống, trên mặt Chu Vũ cũng dính máu của thân vệ nhà mình. Có tên thân binh dùng ngực thay hấn cản một đao, sau đó ôm chặt đối thủ, cùng rơi từ trên tường thành xuống.

“Người đâu!” Chu Vũ kêu to, một đao quét ngang nửa cái đầu đối thủ. Sau đó bước nhanh về phía trước, dùng giày chiến được bọc trong vỏ sắt đá vào bụng một gã lâu la. Lập tức thân thể tên lâu la bình kia cong lên thành gạo tôm, máu theo lỗ mũi, miệng đồng thời chảy ra ngoài.

Vào thời khắc này, một cỗ thi thể nào đó ngã trên tường thành đột nhiên động dậy, giang hai tay bảo vệ một chân khác của Chu Vũ. “Đi chết!” Tên hung hãn vung đao quét qua dưới chân Chu Vũ, chém đứt cánh tay địch nhân. Hấn nhanh chóng đứng thẳng lên, lưỡi đao vung ngang, ý đồ bức lui người thừa cơ tới gần mình. Lại kinh ngạc nhìn thấy, mấy tên lâu la hợp lực ôm một cái cọc gỗ to hơn thước, trực tiếp đánh tới mình.

“Phanh!” Tuyên Uy tướng quân Chu Vũ vội vàng dựng thẳng binh khí che trước người. Sau đó nhìn thấy Bách Luyện Cương Đao của mình cong thành móc câu, sau đó nhìn thấy tường thành dưới chân cách mình càng lúc càng xa, ánh nắng trên đỉnh đầu càng lúc càng sáng, càng lúc càng sáng, âm áp khiến người ta không tự chủ được nhắm mắt lại.

**Mắt thấy lại bị gãy đại tướng Chu Vũ,
Dương Nghĩa thần càng giận không kèm
được, nhét lệnh kỳ vào tay Hầu kiều, liền
muốn tự mình dẫn tử sĩ lên thành. Du
kích Đại tướng quân Hầu Kiều sao chịu
để chủ soái tự mình mạo hiểm, hoảng hốt
ôm lấy eo lão tướng quân, lớn tiếng cầu
xin: “Để mặt tướng đi đánh một lần, nếu
như không thành, đại soái điểm binh báo
thù cho ta là được!”**

“Người đã bị thương, sao có thể tái chiến. Lão phu đi thử xem, không tin Cao Sĩ có thể mọc ba đầu sáu tay!” Dương Nghĩa Thần dùng sức giãy khỏi cánh tay của Hầu kiều, mặt xanh mét đáp lại.

Hai người đang tranh chấp không ngừng thì Định Viễn tướng quân, Đặng Hữu kiến vừa mới bọc vết thương xong cũng lão đảo chạy tới, mặt trắng bệch đề nghị: “Đại soái, tặc nhân khí điểm chính thịnh., Quân ta nếu như một mực cường công, cho dù có phá thành, thương vong cũng rất thảm trọng. Nghĩ đến nơi đạn hoàn mồi mịt này cũng chưa chắc cất giữ được rất nhiều lương thực, đám cao sĩ đạt được lại đi đến đâu ăn đến đó. Đại soái không bằng trước tiên bị đói bụng cho bọn họ phát đói, dù sao trong bốn phía đều là quan quân, cuối cùng hấn không còn đường trốn!”

“Đặng tướng quân nói rất có lý. Thành nhỏ hẹp như thế, lương thảo trong vòng mười ngày tất hết. Lúc đó, tặc nhân đói bụng đến nỗi không nhắc nổi đao lên, xem bọn chúng liều mạng với huynh đệ chúng ta như thế nào!” Không đợi Dương Nghĩa Thần nói chuyện, Hầu kiều giành trước phụ họa.

“Hai người các người thì biết cái gì? Chúng ta làm gì có nhiều công phu ở đây hao tổn như vậy!” Dương Nghĩa thần trừng hai

người một cái, lớn tiếng nói: “Chúng ta kéo dài thời gian, Cách Khiêm và Dương Công Khanh hai tên trộm khăng định chuồn đi. Những người này đều là đầu lĩnh của đám tặc ở Hà Bắc, chỉ có tiêu diệt toàn bộ đám người này, toàn bộ Hà Bắc sẽ bình định trong tầm tay! Nếu như chạy về một chuyến, trong nháy mắt sẽ lại mang theo một nhóm nữa!”

“Giết cao sĩ đạt, còn có Đậu Kiến Đức. Chém chết khiêm tón, còn có cao mở đạo. Tặc nhân nhiều như vậy, sao có thể một trận giết tuyệt được...” Hầu kiều không dám đối cứng với chủ soái, cúi đầu, nhỏ giọng nói thầm.

Thấy hai gã tâm phúc lãnh chiến không cao, Dương Nghĩa Thần thả lỏng giọng, thở dài giải thích: “Thiên hạ đã rối loạn hai ba năm rồi, những người làm võ tướng như chúng ta cũng không thể trơ mắt nhìn nó tiếp tục loạn được đúng không? Có thể sớm ngày bình định sông bắc, chúng ta liền có thể sớm một ngày nam hạ. Mắt thấy phản tặc các nơi đã có thành tựu, triều đình lại thúc thủ vô sách. Một khi sông núi đổi chủ, chẳng lẽ trong lòng ta và ngươi không áy náy sao?”

Hầu, Đặng Chí thần nghe Dương Nghĩa Thần nhắc tới chức trách của võ tướng, lập tức không còn gì để nói. Trầm ngâm một lúc lâu, lão mới thấp giọng đáp: “Đại soái nói phải, sớm có một ngày định bờ sông, chúng ta có thể sớm đi cứu Đông đô một chút. Ngài cứ việc ở đây đốc chiến, ta cùng Hầu tướng quân xung phong một lần nữa, cho dù chết trận tại đầu tường cũng tuyệt sẽ không lùi về sau nửa bước!”

“Hai người các ngươi tốt nhất đừng đi!” Tranh chấp với tướng lĩnh thuộc hạ một thời gian dài như vậy, tâm tính của Dương Nghĩa Thần cũng chậm rãi khôi phục bình tĩnh.” Lão phu vốn định mua nhân tình cho chi binh mã này, tương lai cũng có thể chung sống hòa thuận với Bắc Lãng quân. Ai! Ai ngờ tặc nhân khó gặm như vậy! Có dịp, ngươi xuống chữa thương trước đi., Ngươi lấy danh thiếp của lão phu đi gặp Lý tướng quân, mời ông ta chuẩn bị tấn công tại Ty Thành. Bên này lão phu lại dùng cung tên tiêu hao của cao sĩ, trước đê ép lửa giận của ông ta, sau đó phối hợp với Bắc Lãng quân cho ông ta một tiếng đông kích tây!”

“Vâng!” Đặng Hữu kiến cùng Hầu Kiêu biết lão tướng quân sẽ không đích thân đến Đẳng thành, vội vàng đáp ứng. kẻ vai chiến đấu với quân Bắc Lãng lâu như vậy, hai người bọn hần đều tin tưởng sức chiến đấu của đối phương. Còn việc có tặng được hay không thì đối phương cũng là nhân tình, dù sao hai nhà binh mã hiện giờ đều ở tại phía Bắc, sau này cuộc sống còn dài, cũng không tranh giành trong thời gian ngắn tại đây.

Ngay sau đó, Đặng Hữu kiến được thân binh cứu đi. Hầu kiêu lấy danh thiệp của Dương Nghĩa thần, trực tiếp đi sườn tây Mục Thành cầu kiến Lý Húc. Dọc theo đường đi nhìn quân doanh Bắc Lãng xây dựng sâm nghiêm, trên mặt binh lính tuần tra đều lộ ra vẻ thô bạo, trong lòng thầm nghĩ: “Trách không được đại soái nói là họ Lý chính là hồn của Bắc Lãng quân., Xem ra lời ấy quả thực không sai. Một mình hần nổi lên sát tâm, thế mà lại khiến mấy vạn binh mã trở nên khát máu như vậy! Cũng khó trách thô phỉ trong thành cường hãn như vậy, sau khi thành phá bọn hần rơi vào tay Dương lão tướng quân, tất nhiên khó thoát một kiếp. Nếu rơi vào tay quân Bắc Lãng, chỉ sợ chỉ ăn một đao cũng coi như may mắn!”

Nghĩ đến biến hóa của quân Bắc Lãng trong mấy ngày qua, trong lòng của hần lại cảm thấy tin tức chiến tử của Trương Tu Đà quả thực không đúng lúc.” Người đưa tin của triều đình cũng là kẻ uất ức, binh sĩ các nơi nổi lên bốn phía, những thương nhân kia đi từ nam sang bắc không dám vượt sông vàng, chẳng lẽ người làm quan sai lá gan cũng nhỏ như thế sao? Mặc dù người sợ bị người ta cướp giết trên đường, mượn miệng lưu dân sớm truyền tin tức tới đây thì cần gì phải phí nhiều công sức như vậy!”

Hần không muốn nhiều tháng qua binh mã nhà mình và Bắc Lãng quân chuyển chiến mấy trăm dặm, căn bản chính là không có chỗ ở cố định, quan viên địa phương mặc dù nghe được chút tin đồn phổ phùng, cũng không dám đem nàng báo cáo trong quân., Để tránh ảnh hưởng tới chỉ huy của hai vị chủ tướng; chỉ là một loại tín niệm khiến người ta nhát gan, không nên lấy Đạo Hà Đông trước, sau đó mới đi ngàn dặm xa xôi đến sông bắc.” Không đến sớm, không đến muộn được., Nhưng ngay thời khắc quan trọng nhất lại đem tin tức Trương

lão tướng quân chết trận đưa tới, hại họ Lý thoáng cái liền mất đi một tác vuông. Họ Lý mất một tác vuông không chặt, hết lần này tới lần khác Dương lão tướng quân lại chiêu cố hấn, hại hai nhà vốn làm hết việc cho một nhà binh mã làm, uống mạng nhiều huynh đệ như vậy!”

Nghĩ đến việc Tuyên Uy tướng quân Chu Vũ chết oan, lại nghĩ tới những lời Dương Nghĩa thần vừa nói cũng phải mau chóng lĩnh binh về nam, bất giác oán khí càng nặng, “Trúc Cương tặc chết tiệt. Cả đám hai bên giao chiến, người thiết kế giết chết Trương Tu Đà là xong., Cho dù là âm mưu hay âm mưu, dương mưu cũng thế, đó đều là một loại bản lĩnh. Làm sao có thể để đầu lão tướng quân kia khoe khoang như vậy! Kết thù này, chỉ sợ chẳng những họ Lý muốn lĩnh binh đi trả thù, mà một đội quan quân Đại Tùy sau này gặp phải cường tặc ngói, phỏng chừng cũng phải giết cho bằng được kẻ không chết không thôi...”

Thành Mục Cức chỉ có chu vi sáu, bảy dặm, cầu canh vừa đi vừa oán hận, đảo mắt đã đến phía tây. Chu Đại Ngưu và Hầu kiều ở bên ngoài quân trường đã từng có giao tình với nhau, thấy hấn đến đây, kinh ngạc hỏi: “Các người không phải đang giao thủ ở thành đông sao, Hầu tướng quân sao lại nhân hạ đến chỗ chúng ta?”

“Này, đừng nhắc tới nữa. Cao Sĩ đó đạt tới mức đáng chú ý, cần người cũng lợi hại đấy!” Hầu kiều thở dài, đột nhiên nói: “Quan Đại tướng quân có ở trong đó không? Đại soái nhà ta có việc muốn nhờ hấn!”

“Nhỏ giọng chút!” Chu Đại Ngưu giọng trở lên môi, làm thành thủ thế trang nghiêm.” Tướng quân nhà ta tối hôm qua không vừa mắt, sáng nay đã thảo luận xong, vừa nằm nhoài trên bàn nghỉ ngơi. Chuyện này rất gấp, có thể chờ thêm một nửa canh giờ không?”

“Chỉ sợ là không thể chậm trễ!” Giờ phút này, hầu kiều có việc cầu người, cho nên ra sức hạ thấp thanh âm: “Là chuyện hai nhà hợp lực công thành! Việc Quan Đại tướng quân còn đang khổ sở vì sự tình của Trương lão tiên bối? Ài! Lão tiên bối nếu

nhìn thấy đại tướng quân khỏ sở cho hấn đến như vậy, tửu tuyên phía dưới cũng nên hài lòng rồi!”

“Lão tiên bồi chính là ân sư của đại tướng quân!” Chu Đại Nguru cũng thở dài, lắc đầu đáp lại.” Còn có Trương tướng quân, Ngô Đốc úy, Hàn lang tướng, đều do một tay Trương lão tiên bồi dẫn ra. Đoàn người ngày ngày này tranh cãi muốn nam hạ tìm ngôi quân liều mạng, từ sớm đã âm ỉ đến tối, ai, mấy ngày nay tướng quân đại nhân mệt mỏi lắm rồi!”

“Đội đánh hạ thành này, nhất định chém hết đám tặc nhân kia, lấy Tể lão tướng quân linh trên trời!” Hầu kiều thuận miệng qua loa: “Dù sao bọn chúng cũng là cường đạo, sông nam sông bắc một cái. Chu huynh có thể hay không thuận tiện...”

Hai người tự cho là thanh âm nói chuyện thấp, trong trung quân trướng sớm có người nghe thấy.” Ai ở bên ngoài, Đại Nguru, mời hấn vào đi! ” Lý Húc căn bản không ngủ, miễn cưỡng đưa tinh thần ra mệnh lệnh.

“Là Dương Soái phụng mệnh đánh vào Hầu kiều dưới trướng, phụng mệnh đến đây!” Nghe thấy tiếng Lý Húc, Hầu Kiều vội vàng đáp lại. Chu Đại Nguru tức giận đến mức trợn trắng mắt nhìn hấn vài cái, nhưng cũng không thể làm gì, đành phải vén màn trướng mời hấn vào.

“Đại tướng quân thật tiều tụy!” Vừa nhìn thấy bộ dáng của Lý Húc, trong lòng Hầu kiều không khỏi căng thẳng, thầm nghĩ. So với Lý Húc và hấn kẻ vai chiến đấu mấy ngày trước, Lý đại tướng quân trước mắt phảng phất vừa mới sinh ra bệnh cấp bách, sắc mặt xanh vàng, cả người gầy đến mức mí mắt cũng hãm sâu xuống. Ánh mắt từng trong suốt cũng trở nên âm đạm, mơ hồ còn mang theo vô số buồn bã và mê mang.

“Công thành gặp chút phiền toái sao? Cao Sĩ Đạt cùng đường, tất nhiên sẽ chết chắc!” Không đợi Hầu kiều mở miệng, Lý Húc đã đoán được ý đồ của hấn: “Vốn dĩ nơi này của ta đã chuẩn bị động thủ., Nhưng cửa thành bị cao tặc dùng bao cát bịt kín, nội ứng trong thành đồng ý mời mọi người đợi thêm nửa khắc nữa, để hấn có thể tìm được biện pháp ổn thỏa! Bất quá nếu Hầu tướng quân đã đến, Dương soái hy vọng ta phối hợp thế nào, cứ việc nói ta biết là được!”

“Không dám, kỳ thật ta tới cầu viện Lý tướng quân!” Hầu kiều nghe đối phương hỏi trực tiếp, trên mặt không khỏi nóng lên, “Xích Thành là nơi đạn hoàn, vốn không nên làm phiền quý quân xuất thủ. Nhưng hôm nay ta quân công thành phi thường không thuận lợi...” Nói xong, hắn liền cúi đầu xuống, con mắt chỉ dám nhìn mũi giày của mình.

Đối phó với một đám tặc tặc cùng đường mặt lộ, lại khiến cho hai vị thiên tướng bị thương, một gã đại tướng chết trận. Từ khi đi theo Dương Nghĩa Thần tới nay, Hầu kiều chưa từng thấy binh mã nhà mình bị ngăn trở như thế. Hết lần này tới lần khác còn có chiến tích gần Bắc Lăng quân, càng khiến cho người ta cảm giác mặt mày đen sì.

“Tặc quân có tường thành có thể cầm giữ, chúng ta ngẫu nhiên chịu chút khó khăn cũng không có gì lạ!” Lý Húc biết rõ Hầu kiều cảm thấy mất mặt, mỉm cười trấn an: “Năm đó Liêu Đông Thành câu cao giai mỹ nhân cũng không quá lớn, lại phòng ngự được pháp luật, kết quả mấy chục vạn đại quân bốn triệu cũng không thể làm gì được.”

“Cho nên, Dương soái nhà ta muốn mời Lý tướng quân khởi hành cường công tại phía tây giờ Tỵ. Quân ta đã đem sự chú ý của tặc nhân hấp dẫn đến thành đông rồi!” Hầu kiều nghe Lý Húc nói vậy thì không có ý đùa cợt, tranh thủ thời gian nói ra mục đích của mình.

Lý Húc gật đầu, “Ừm” một tiếng đáp lại. Hắn cũng không trực tiếp đáp ứng thỉnh cầu của đối phương. Xưa nay quân Bắc Lăng huấn luyện nghiêm về phía dã chiến, rất ít diễn luyện chiến thuật công thành. Tùy tiện xuất kích, chưa chắc có thể thu được chiến quả lớn hơn chiến công của phủ binh dưới trướng Dương Nghĩa Thần. Nhưng nội ứng trong thành hiển nhiên không trông cậy vào được., Loại đề chết bốn cánh cửa này, cách làm nào để tử thủ không xuất hiện thì có nhiều mỹ nhân như Liêu Đông từng dùng qua. Năm đó chính ông ta cũng từng dùng qua ở Lê Dương, đối phó với quân địch từ phương xa đến đây là hữu hiệu nhất.

“Chờ phá thành này xong, chúng ta sẽ huyết tể linh hồn của mấy tên giặc cỏ trong thành Trương lão tướng quân!” Thấy Lý

Húc không muốn ra tay, thì Hầu kiêu thử thăm dò mục tiêu chung của hai bên.

“Ừm!” Lý Húc buồn bực đáp ứng một tiếng, vẻ mặt vẫn sa sút như trước. Đề nghị của Hầu Kiêu cũng không khiến hắn cảm thấy phần chần. mấy ngày qua, đạo phi chết dưới con thịnh nộ của tướng sĩ Bắc Lãng quân đã gần ba vạn, nhưng giết chóc cũng không mang đến cho mọi người chút tâm tình nào. Ngược lại, hắn còn có tâm tình trái lại., Mỗi khi trên tay dính máu tù binh Lý Húc lại, Lý Húc cảm thấy càng phiền muộn hơn. Hắn cảm giác mình như trở về lại thảo nguyên, rõ ràng đầu đuôi biến thành một người Hồ. Năm đó máu thịt tể thiên của trưởng lão bộ lạc đối địch mà Tô Khánh tặng cho hắn., Hiện giờ hắn không những giết chết đầu mục thổ phi bị bắt, ngay cả những tiểu lâu la kia cũng không buông tha, mức độ tàn bạo đã vượt xa Mục nhân Tô Khuynh bộ.

Bất kể lúc giết người có bao nhiêu lý do, vô luận lúc giết người có thể nghe được bao nhiêu tiếng hoan hô, cũng không thể che dấu mùi máu tươi nồng đậm. Hào kiệt Lục Lâm xa gần cũng không biết chữ “sợ”, Lý Húc lại sợ sau này mình không có mặt ở Bắc Lãng, khó tránh khỏi có giặc cỏ khác nhân lúc cháy nhà hôi của. Nếu như không chảy máu của đám thổ phi, hắn lại tự giác không cách nào an ủi được cái đầu vốn thuộc về Trương Tu Đà lão tướng quân của Bách Lý Cương trại.

“Đại tướng quân chẳng lẽ có chỗ khó sao?” Thấy Lý Húc trầm ngâm một lúc không nói gì, trong lòng Hầu Kiêu không khỏi có chút thất vọng, nâng thanh âm lên mấy phần, chất vấn.

“Ta đang nghĩ, nếu như chúng ta vây mà không tấn công, người bên trong có thể chống đỡ được mấy ngày!” Lý Húc đem tâm tư từ núi ngói xa xôi thu lại, cười một mồm, híp mắt đáp lại.

Hắn thực sự quá mệt mỏi. Liên tục mấy ngày, mỗi khi hắn nhắm mắt lại, tất nhiên sẽ nhìn thấy bóng dáng của Trương Tu Đà. Lão tướng quân dạy hắn dùng binh như thế nào, phục chúng như thế nào, làm sao đối phó quan văn có tiếng trên nơi đó., Làm thế nào ứng đối triều đình quyền quý khí diễm ngập trời. Làm sao trong lời đồn bốn phía, không chút do dự tuyên

bổ tìn nhiệm đối với hấn. Làm thế nào đem Kính Nhi nhận làm nghĩa nữ, làm chủ hôn hai người trước mặt tướng sĩ toàn quân.... Có thể nói, không có sự trợ giúp lúc trước của lão tướng quân, không có ngày hôm nay. Mà ngay lúc lão tướng quân sắp có thành tựu, lại bị người dùng mưu kế chém giết.

Định kế giả, không thể nghi ngờ là huynh đệ tốt của hấn, đã từng một đạo công pháp Từ Mậu xuất sinh nhập tử.

Đến cùng phải làm thế nào mới xứng đáng với Trương lão tướng quân, rốt cuộc làm thế nào mới là phương thức báo thù lão tướng quân hy vọng nhất. Mấy ngày gần đây, Húc Tử cảm thấy trước mắt phảng phất có một đám sương mù dày đặc, khắp nơi đều không thấy rõ, không có hướng đi khắp nơi.

“Đại soái nhà ta đã nói, ngài muốn mau chóng giải quyết cuộc chiến nơi đây!” Hầu kiều nhìn thấy Lý Húc tinh thần sáng khoái, trong lòng tràn đầy tức giận, thanh âm nói chuyện càng cao.” Đại soái nhà ta nói, làm võ tướng có chức trách làm võ tướng. Ngài cần phải mau chóng kết thúc chiến loạn giữa sông bắc, đi xuống bình chương!”

“Dương lão tướng quân nói như vậy thật sao?” Dường như đột nhiên nắm được thứ gì đó, mí mắt khô khốc của Lý Húc nháy mắt nháy ra, ánh mắt như dòng suối mùa xuân lại một lần nữa có được sinh mệnh. Hấn cảm giác được mình đã thấy được đáp án, lại không xác định được đáp án ở đâu, nhìn qua cầu hầu bị sợ đến choáng váng, vậy mà mặt mũi tràn đầy chờ mong.

“Đại soái nhà ta, đúng là đại soái nhà ta có nói qua, sớm ngày bình định sông bắc, ông ta liền có thể sớm ngày suất quân xuôi nam!” Hầu kiều tưởng rằng Lý Húc chuẩn bị ước hẹn Dương Nghĩa Thần tấn công ngôi nhà, có chút do dự trả lời. Dương Nghĩa Thần đã nói là xuôi nam, nhưng chưa từng nói là nhất định đi tới ngôi Cương sơn. Ông ta không muốn để Lý Húc cảm thấy mình nói dối., Lại không thể không nói qua loa cho xong câu hỏi của đối phương: “Đại soái nhà ta nói, làm võ tướng có chức trách võ tướng, chúng quý không thể trở mắt nhìn thiên hạ càng ngày càng loạn. Mắt thấy phản tặc các nơi

đã thành khí thế, trong lòng hấn rất sốt ruột!” (Mua bán tác phẩm, không được dán trộm)

“Ta hiểu rồi!” Trong nháy mắt, một vầng mặt trời lại chiếu lên mặt Lý Húc. Hấn nhếch miệng cười, vẻ mặt vẫn mang theo vẻ đau thương bi ai như trước, nhìn qua không còn mê man như trước.” Làm ơn chuyển lời cho Dương lão tướng quân, hôm nay giờ Ty, quân Bác Lăng sẽ dốc toàn lực công thành!”

“Đa tạ đại tướng quân!” Hầu kiêu tùy tiện không rõ rốt cuộc Lý Húc minh bạch cái gì, trong lúc vô tình bị tâm tình của hấn lây nhiễm, chấp tay trang nghiêm, cao giọng nói.

“Hấn là phải đa tạ Dương soái nhà ngươi mới đúng!” Lý Húc cười đáp lễ, đứng dậy, đưa Hầu kiêu ra khỏi trướng, đưa mắt nhìn bóng lưng đối phương đi xa, hấn quay đầu lại, quyết đoán quay lại phân phó với Chu Đại Ngưu: “Đại Ngưu, truyền lệnh của ta cho Trương tướng quân, bảo hấn rút lui khỏi Nam thành, chừa một con đường cho thổ phỉ!”

“Ai, ai!” Chu Đại Ngưu nhất thời không có phản ứng lại, luôn miệng đáp ứng. Vây quanh Tam Kỳ, đây quả thực là một phương thức tốt để đánh tan ý chí chống lại quân địch. Dựa vào kinh nghiệm trước kia, Chu Đại Ngưu cho rằng đám thổ phỉ sẽ không kiên trì tử thủ khi nhìn thấy đường sống. Mà một khi bọn chúng bỏ thành bỏ chạy, kỵ binh của Bác Lăng quân sẽ từ phía sau đánh lên tới.

Dường như để xác minh phán đoán của hấn, Lý Húc nhanh chóng cảm mũi lệnh tiễn thứ hai lên: “Sau khi truyền lệnh cho Trương tướng quân xong, ngươi lại đi truyền lệnh cho Lữ Khâm và Vương quân, ra lệnh cho hai người bọn họ chinh đồn lại khinh kỵ, tùy thời chuẩn bị đuổi giết địch!”

“Vâng, mặt tướng tuân mệnh!” Phát giác chủ tướng rốt cục khôi phục tâm trí, Chu Đại Ngưu cao hứng ưỡn ngực một cái: “Mặt tướng nhất định chuyển cáo cho Lữ Khâm tướng quân, để hấn trừ ác vụ làm hết!”

“Được rồi, chỉ là một đám giặc cướp bí quá hóa liều mà thôi, không coi là đại gian đại ác.” Lý Húc cười khổ lắc đầu:

“Ngươi nói với Lữ Khâm và Vương Quân, bảo bọn họ không

cần làm sát, dẫn người đầu hàng tới doanh khố lực, nhốt những người dưới trướng Tôn Tuyên Dung kia lại. Đợi đánh bại Cách Khiêm, dọc đường sau Dương công khanh, chúng ta đem toàn bộ tù binh áp giải đến quận Hải đi khai hoang chuộc tội!”

“Tướng quân, chẳng lẽ ngươi định buông tha bọn họ như vậy sao?” Chu Đại Ngưu gãi gãi da đầu, hồ nghi hỏi. Gã rất cao hứng nhìn lại nụ cười trên mặt Lý Húc, nhưng đồng thời cũng không hiểu vì sao tính tình của tướng quân nhà mình lại trở nên nhân từ.

Khác với Lý tướng quân lúc trước, cũng khác với Lý tướng quân mấy ngày qua, nhưng rốt cuộc không giống ở nơi nào, Chu Đại Ngưu lại không rõ ràng lắm. Gã chỉ cảm thấy loại biến hóa này như bảo kiếm mới được rèn luyện, tỏa ra ánh sáng lung linh, sắc bén nhẹ nhàng.

“Không phải buông tha, mà là tội của bọn họ không đáng chết!” Lý Húc thở dài một hơi, như nhờ vả một cái túi lớn. Hắn vươn tay, dùng sức vỗ vỗ bả vai Chu Đại Ngưu: “Trương lão tướng quân nói đúng, chức trách của võ tướng là thủ hộ, không phải giết chóc và phá hoại!”

Chương thứ hai (bụi lưng)

Đạp lên mặt đất đen đã bắt đầu trở nên cứng rắn, tiếng vó ngựa và tiếng bước chân ầm ỹ ồn ào của mọi người. Hơn bảy ngàn kỵ binh, hơn hai vạn bộ binh từ trong sương sớm xuyên ra, ai nấy cúi đầu ủ rũ, mặt ủ mày chau.

Trong phạm vi hai mươi mấy dặm xung quanh không có thành thị, cũng không có thôn xóm. Nhưng đám lâu la vẫn sợ quấy nhiễu dân chúng như trước, đi bó tay bó chân sợ hãi. Ngẫu nhiên vài tiếng quạ đen kêu, liền dọa mọi người sợ đến mức sắc mặt trắng bệch. Thỉnh thoảng có tiếng sói tru từ sau đám sương mù truyền đến, biểu tình trên mặt bọn họ càng khủng hoảng, giống như đến phủ Âm Tào Địa, toàn thân trên dưới đều bắt đầu run lẩy bẩy.

“Cách huynh, chúng ta không thể trốn tránh tránh như vậy được. Nếu không, một khi gặp phải quan quân, các huynh đệ căn bản không chịu nổi một trận chiến!” Dương Công khanh kéo cương ngựa, đợi đến khi cách hắc không xa, Cách Khiêm và mấy vị trại chủ khác đuổi theo, thấp giọng nhắc nhở mọi người.

“Ai, không trốn cũng không được a, một khi lão tặc kia quay đầu bỏ nhào về, chúng ta chỉ có chút binh mã này, làm sao đánh thắng được hắc!” Cái danh nghĩa này, chủ soái của chủ soái khiêm tốn thở dài, trong thanh âm lộ ra mệt mỏi và bất đắc dĩ.

Lần tiến bắc này đã hoàn toàn thất bại, bại tới mức hồ đồ. Mọi người cách đó không xa ngàn dặm chạy tới tập kích Lỗ Thành, kết quả vừa mới nhìn thấy tường thành màu xám xanh, còn chưa kịp kéo ra trận thế đã nghe được tin tức lang vương bạc bèo đã chiến bại. Ngay sau đó, Tôn Tuyên Nhã bị bắt, Lưu Xuân Sinh bị giết., Sinh tử của Lưu bá đạo không biết, tiêu tụy cùng tha thiết cùng tha Dương lần lượt thất thủ, tin tức xấu nổi tiếp nhau lần lượt thất thủ, vội vàng như một chuyến từ phía nam truyền đến. Nếu như không phải mọi người nắm bắt thời cơ, đoán chừng kết cục lúc này cũng giống như cao sĩ Đông

Hải công đạt, bị người ta vây trong một sơn cốc nhỏ cạnh huyện Mi Côn Bằng, lên trời không đường, vào đất không cửa.

Từ khi tri thế lang vương bạc phái người liều chết đưa tới tin tức chiến bại này, các hào kiệt của Lỗ Thành quyết đoán rút lui. Nhưng mọi người vì để tránh bị lão tặc Dương Nghĩa Thần đón đầu ngăn chặn, không dám nghênh ngang đi đường lớn như ở Bắc Thượng. Mà những người trong thôn này dùng chân giẫm ra con đường nhỏ đã bị vút bỏ quá lâu, đi vừa hao tinh thần vừa hao phí sức lực.

Dù vậy, mọi người vẫn nơm nớp lo sợ. Chỉ cần có gió thổi cỏ lay là nghi thần nghi quỷ. Mà ông trời cũng gây khó dễ cho mọi người, mỗi sáng sớm đều có sương mù hạ xuống. Sau làn sương mù đó như ẩn giấu mấy vạn binh mã, bất cứ lúc nào cũng có thể cho mọi người một đòn trí mạng.

Giống như đang nói đùa với mọi người, một tràng vó ngựa kịch liệt đột nhiên nổ vang từ trên gò núi phía trước, từ xa tới gần. “Xong rồi! Lý Trọng Kiên!” đang thở dài với đám người Cách Khiêm lập tức dùng tay đè chuôi đao xuống, sắc mặt từ trắng chuyển xanh chuyển thành xám, thời khắc mấu chốt lại không ai có thể nói ra một mệnh lệnh hoàn chỉnh.

Đám lâu la cũng lập tức bùng nổ doanh trại, nằm rạp trên mặt đất giả chết. Chúng co cẳng chạy trốn chết, kêu cha gọi mẹ, chật vật không chịu nổi.

Chỉ có Dương công khanh vẫn còn duy trì tỉnh táo, hần nghiêng tai lắng nghe, hét lớn: “Mọi người đừng hoảng sợ, là trinh sát ta phái ra đêm qua. Mọi người đừng hoảng sợ, là người một nhà, đừng bắn tên lung tung!”

“Người của mình, không nên hoảng sợ, không được bắn tên!” Vài tên thổ phỉ cười trên ngựa đặt tay lên trên miệng, cùng nhau kéo cổ họng hô to.

Nghe được tiếng la hét, đám lâu la khấn trương đến mức lông tóc dựng đứng thẳng tắp ngừng bắn lung tung, vũ tiễn trong tay vẫn đặt trên dây cung như cũ, cảnh giác nhất cử nhất động của sương mù sau đó. Rất nhanh, tiếng móng ngựa bị hù chết người kia bắt đầu chậm lại, chuyển ổn định, mấy tên khinh kỵ

toàn thân bốc lên làn khói trắng xuyên thủng sương mỏng, đứng trên gò đất cách đó không xa ôm quyền thi lễ với Dương công khanh.

“Báo! Dương soái, thạch bài độ gần đó không phát hiện quan quân, thuyền lớn cũng không đi qua Vĩnh Tế hà!” Tuy rằng dọa cho đám người bọn họ gần chết, nhưng âm thanh của trinh sát ở trong tai lại giống như xướng Phật.

“Hô!” Vài tên trại chủ không hện mà cùng thở phào nhẹ nhõm, đưa tay rời khỏi chuôi đao, ngẩng đầu ưỡn ngực, phóng tầm mắt nhìn xung quanh, phảng phất như ánh nắng ban mai cũng bắt đầu trở nên sáng ngời.

“Quân phòng thủ Thanh Trì thành có động tĩnh gì không? Phụ cận Nam Bì Thành có quan quân xuất hiện không?” Dương công khanh nhíu nhíu mày, lớn tiếng truy vấn.

“Quân giữ thành Thanh Trì vẫn đóng cửa không ra. Thành Nam Bì?” Trinh sát do dự một chút rồi thở hỏn hển đáp: “Người của thuộc hạ còn chưa chạy về từ nơi đó, tin tức không thể xác định!”

“Lại dò xét, mau báo cáo tình huống!” Dương công khanh phát phát tay, ra lệnh.

“Vâng!” Trinh sát nhảy lên lưng ngựa, thân ảnh chậm rãi biến mất ở sau lưng sương mù màu vàng nhạt. Dương Công Khanh đưa mắt nhìn hẩn rời khỏi, quay đầu lại nhìn huynh đệ nhà mình đang lão đảo sắp ngã, lại nhìn về mặt vô cùng khiêm tốn, Vương Tiến Bảo, Trương Kim Thụ... các trại chủ, không nhịn được mà thở dài một tiếng: “Ôi Sát!”

“Ài! Con người không thể tranh giành tính mạng được!” Nghe thấy Dương Công Khanh thở dài, Thiên Uy tướng quân khiêm tốn thở dài phụ họa. Hẩn còn chưa từ bại trận chút nào, luôn hoài nghi vị Lý tướng quân kia là ông trời phái xuống để thu thập vũ khúc tinh của mọi người. Loại tâm thái này ảnh hưởng tới sĩ khí, nhưng hết lần này tới lần khác hẩn lại là người có uy tín cao nhất trong binh mã, lời nói còn có phân lượng rõ ràng nhất.

“Đây không phải mạng, là do mọi người quá coi thường họ Lý!” Tuổi của Dương Công Khanh so với xử Khiêm tốn còn nhỏ hơn, rất không vừa lòng với sự chán chường của lão.” Nếu như làm lại lần nữa, kết cục của chúng ta chưa chắc sẽ thảm như vậy!”

“Còn tới?” Cách Khiêm ở trên lưng ngựa lắc lư, nhe răng trợn mắt.” Ta nói Dương huynh đệ này, người thật sự là ghé con mới sinh không sợ cạp. Tổng Biều cùng Lưu Bá Đạo nếu không trốn thoát được đâu., Sau này ai còn dám chọn thủ lĩnh này. Theo ta thấy, mọi người vẫn nên mau chóng trở lại đậu cương (nguyên văn: Phúc Kiến) tránh đầu sóng ngọn gió, tránh cho họ Lý phát điên, đuổi giết đến bình nguyên. Người không có người nói tên Vương Bạc kia đã đỏ mắt sao, đem toàn bộ tù binh, bắt kẻ già trẻ đều giết hết!”

“Tử thì Tử Nhĩ, trên thế giới này ai có thể vĩnh sinh bất tử?” Dương Công Khanh lắc đầu. Hắn có chút xem thường bộ dáng uất ức như bị Sương đánh, thất thủ thì thất thủ, cả đám người từ lúc cử binh đến bây giờ, ai chưa từng thất bại. Nếu như có chút bị ngăn trở mà trốn vào trong đầm lầy Đại muối, vậy đời này bao giờ mới có thể xuất đầu?

“Ai!” Cách Khiêm có thể nhìn thấy thần sắc khinh thường trên mặt Dương Công Khanh, thở dài một tiếng, nghiêng đầu qua một bên. Dương Công Khanh nói rất nhẹ nhàng dễ dàng., Trong thời gian ngắn, nguyên khí của tất cả sơn trại sao có thể khôi phục. Từ năm ngoái mới bắt đầu khó chiêu, họ Lý hôm nay lại hung danh bên ngoài. Biết rõ vạn nhất thua là rơi đầu, ai lại nguyện ý đi mạo hiểm? Huống hồ cho dù đám đương gia lớn nhỏ có tâm tư tìm về một chút công việc, đám lâu la cũng chưa chắc nguyện ý đi theo.

“Làm nghề này của chúng ta, vốn chính là cầu sống trong chỗ chết! Quan quân nhất thời chưa hẳn có thể giết trở về, mặc dù giết trở về, đi đường lớn cũng tiết kiệm thể lực hơn so với đi đường núi. Huống hồ lại thật sự phải chiến đấu chính diện., Chúng ta chưa chắc chắn đã không phải đối thủ của quan quân!” Dương Công Khanh không để ý tới cảm xúc khiêm tốn của mình mà tiếp tục thuyết phục ý đồ thay đổi đường lớn của chúng trại chủ. Tính cách lão ta vốn thích mạo hiểm, năm đó

chính là nhờ vào việc liêu lĩnh tập kích xe ngựa của Dương Quảng, cướp đoạt ngựa ngựa doanh và đồ quân nhu mà thành danh. Trong đám đông hào ở Hà Bắc hiện nay, lão ta chính là người hiểu chiến., Thế lực của hắn không tính là lớn, nhưng tuyệt đối không thể bị người khác coi thường. Đặc biệt là kỵ binh dưới trướng, khi hành động tuyệt đối có thể dùng bốn chữ “Lai Như Phong” để hình dung. Xưa nay Dương Công khanh mượn tốc độ của kỵ binh thường xuyên làm ra cử chỉ ngoài dự đoán của mọi người, ngoại trừ lần tấn công Lỗ Thành mà không thu được công, những lúc khác gần như đều thuận lợi.

“Nhưng họ Lý kia cũng quá lợi hại. Người tính toán, từ khi hắn đến Hà Bắc, bao nhiêu đương gia đều chết trong tay hắn. Bây giờ hắn lại cấu kết với lão gia hỏa Dương Nghĩa thần kia. Nếu như chúng ta xui xẻo thì nghênh đầu đụng phải...” Cách Khiêm không nhìn Dương công khanh, đầu hướng về phía mấy vị trại chủ thấp giọng oán giận, (Mua đoạn tác phẩm, đừng hối lộ)

“Đúng vậy, đúng vậy, tiểu tử này gần đây có vận may lớn, chúng ta tạm thời đừng trêu chọc hắn, chờ hắn vận chuyển xong rồi hẵng nói!” Tiểu trại chủ cùng đồng hành đến đây, đám người Vương Tiến Bảo nhao nhao phụ họa. Thực lực của bọn họ kém xa, đám người Dương, Cao, Vương tất nhiên chỉ có thể lựa chọn một trong những người đó để phụ thuộc. Trước mắt, Cách Khiêm xử sự khiêm tốn hơn nhiều so với Dương công khanh, cho nên đoàn người cũng đi gần hắn hơn một chút.

“Nói với mọi người mau một chút, tranh thủ trước tối mai có thể chạy tới núi muối!” Cách Khiêm thấy mọi người rất nỗ lực, như thị uy cất cao thanh âm, mệnh lệnh.

muối sơn nằm ở phía bắc Phiên Hải quận, địa phương vắng vẻ, cây cối tươi tốt. Đám lục lâm hảo hán đuổi tới nơi đó, trên cơ bản chẳng khác nào thoát khỏi nguy hiểm. Nếu quan quân đến đây chặn giết, đại trại chủ chỉ cần hóa chỉnh lại thành không, mang theo thuộc hạ rãnh núi, nên vào trong rừng, cam đoan sẽ không bị người ta một lưới bắt hết.

“Đúng, chúng ta phải bắt cho bằng được. Thiên nhi này sắp sáng rồi, trong cánh đồng bát quái gì cũng giấu không nổi!” Đám trại chủ ồn ào mồm năm miệng mười hưởng ứng. Trong nháy mắt, tiếng mệnh lệnh xuôi nam điều bắc vang lên trong đám người: “Chạy nhanh, chạy trốn!” “Nhanh lên, đừng có thất quả cân trên bụng!” Dứt khoát một chút, không ăn cơm chút nào...”

Nghe hiệu lệnh của chúng trại chủ, Dương Công Khanh cảm thấy phiền chán. Không trách được Vương Bạc cùng cao sĩ một trận chiến mà tan vỡ, kết bạn với đám què mùa có bộ dáng như thế này, bất bại mới là chuyện lạ. “Các huynh đệ, phần chần tinh thần đi, dò đường cho mọi người!” Hắn kêu ngao rống cổ họng, lớn tiếng nói một câu, sau đó rung cương ngựa, khoanh khắc đem bọn người Cách Khiêm bỏ lại phía sau lưng.

Đám mã tặc vốn còn đang buồn ngủ nghe được Dương Công Khanh triệu hoán, rùng mình một cái, lập tức thúc giục tọa kỵ đi theo. Phía dưới gò đất nhất thời đại loạn, đám lâu la không có chiến mã bị móng ngựa làm cho bốc khói, vừa ho khan vừa mắng chửi. Đám mã tặc lại mất điếc tai ngơ, trong nháy mắt đã bỏ rơi đồng minh một đoạn dài.

Nếu như không phải chiếu cố tốc độ của mọi người, Dương công Khanh cùng bảy ngàn mã tặc dưới trướng hắn đã sớm không còn bóng dáng. Hai chân không chạy nổi bốn cái chân, đây là đạo lý thiên cổ không dễ gì cứng rắn. Nhưng Dương công Khanh biết chính hắn không thể làm như vậy, hiện tại hắn cần chính là nhân mạch, chỉ có đem tất cả mọi người,, Bất kể là hắn coi trọng chuyện ai cũng đều mang về hang ổ bình an, đại kỳ chữ Dương của hắn mới có thể đứng dậy. Trước mắt, lang vương bạc béo, cao sĩ Đông Hải Công đạt được sinh tử chưa biết, toàn bộ đường rừng xanh lục phía Bắc, ngoại trừ sợ chết quỷ cách khiêm tồn ra, danh vọng và thực lực đều có thể đánh đồng với Dương công Khanh hắn, hầu như không tìm thấy nữa.

Đây là một cơ hội trời ban! Rừng xanh Hà Bắc không thể có uy danh hiển hách như đệ tử ngôi quân, cũng bởi vì gia tộc này có danh vọng quá nhiều, cho nên không cách nào chinh đồn lại được. Mà hai người Ma Vương Lý Húc và lão thất phu đã từng

liên thủ với nhau, Dương công khanh thấy bầu trời trên đỉnh đầu sáng sủa.

Khi gió nhẹ quét khoải mã, đưa ta lên quá cao. Ánh mặt trời mọc trên đỉnh núi, sương mù lập tức tan biến. Lúc này đang là cuối thu, xung quanh trông trải dị thường. Phóng mắt nhìn lại, có thể thấy những đám mây màu vàng ở chân trời, thoải mái tự tại. Đây là thiên địa hào kiệt, người thích ứng mới có thể triển khai thân thủ. Những kẻ không có bản lĩnh, không có can đảm lại không có kiến thức, chỉ xứng làm đá kê chân cho anh hùng quét khỏi.

“Đại đương gia, chúng ta phải mang theo những vương vís này sao?” Quân sư Thôi Trình Tú đuổi theo sau lưng, dán vào bên tai Dương Công khanh nhắc nhở. Cũng giống như Dương công khanh, từ ngày rút lui, bọn mã tặc bắt đầu không vừa mắt đám lâu la mấy nhà khác. Nếu không phải sợ sau lưng người khác chống lưng, bọn hăn đã sớm muốn vứt đi rồi.

“Ừm, những người này còn có ích!” Dương Công khanh đột nhiên ghìm cương ngựa lại, sừng sững tại một gò đất trên đỉnh. Mấy ngàn kỵ binh nhẹ lập tức dừng lại, xếp thành một hàng dài hình cung ở sau lưng y, động tác sạch sẽ lưu loát, xếp thành một đường chỉnh tề. Nếu chỉ xét về mặt sĩ khí, tuyệt đối không thể đánh đồng với mấy đội binh mã khác.

Dương Công Khanh thoả mãn gật đầu, ánh mắt xẹt qua từng gương mặt trẻ tuổi được ánh sáng mặt trời chiếu sáng. Đều là tuổi tác giống như hăn, mỗi người đều có thân thủ không tầm thường. Nếu như mang theo một đám huynh đệ như vậy còn không cách nào lập được công lao trong thời loạn thế, Dương Công Khanh hăn có mặt mũi gì tự xưng là anh hùng?

“Mời đại đương gia huân!” Thôi Trình Tú như đoán được tâm tư của Dương Công khanh, lớn tiếng hô.

“Cung thỉnh Đại đương gia!” Đám mã tặc tay chân thất lễ, tiếng đáp lại như sấm vang động rút lui khắp nơi. Mấy gia trại chủ khác ăn đất ở phía xa nghe thấy được, hâm mộ đến mức hai mắt bốc hỏa. So sánh với binh mã trong tay bọn họ thì đoàn người này căn bản chính là một đám nông phu vừa buông cuộc, mà bộ hạ Dương Công khanh lại là một nhánh

quan quân chính quy. Ngay cả binh lính Đại Tù cũng chưa chắc đã tinh nhuệ như thế.

“Xì!” Trong mũi Thiên Uy tướng quân bốc lên từng làn khói trắng, bất mãn lắc đầu: “Dương huynh đệ thích khoe khoang, mọi người đừng để ý tới hấn, tranh thủ thời gian đi qua sườn đồi đi. Có bản lĩnh thì hấn đi chọn Lý Trọng Kiên, có bản lĩnh thì chọn Hồ Bí thiết kỵ của La Nghệ đi!”

“Các huynh đệ, các người nói xem, lần này chúng ta thất phong sao?” Dường như nghe thấy lời chửi bới hết sức khiêm tốn, Dương công khanh tắm trong ánh nắng ban mai, lớn tiếng quát tháo tất cả mọi người.

Hấn không thể nhịn thêm được nữa, cho dù đi trên con đường lớn hay con đường nhỏ, đội binh mã trong vòng hai ngày này có thể thoát khỏi nguy hiểm. Đây là cơ hội cuối cùng của hấn, nếu không nắm chắc thì tương lai hối hận không kịp.

“Thất phong?” Có người không hiểu hỏi. Tấn tập mấy trăm dặm mà không thu hoạch được gì, hơn nữa bị tình thế bức cho chặt vật bỏ chạy, đích thật là mất phong. Nhưng Dương Đại đương gia hiển nhiên không phải muốn đáp án này, điểm này, trong lòng đám trại chủ ngược nhìn dưới gò núi cũng rõ ràng, trong lòng đám mã tặc dưới trướng Dương công khanh càng rõ ràng hơn.

“Không có!” Thôi Trình Tú dẫn theo hơn mười tên thân binh, lớn tiếng đáp lại.

“Các người nói cái gì, ta không nghe thấy!” Dương công khanh đặt tay lên tai, cố ý giả bộ như người tai giả điếc.

“Không có, không có, không có!” Bảy ngàn mã tặc vùng tay hô to, nghe mà tâm thần kích động.

Những lâu la khác nghe thấy hô hào chán nản, cũng không tự chủ được bước nhanh hơn. Đúng vậy, chuyến này không thu hoạch được gì, nhưng đích xác không thể tính là mất đi. Ít nhất mọi người còn sống rút lui, mà hai đội binh mã khác đến nay sinh tử khó liệu.

“Trước kia đều là đám cầu quan chủ động tiến công, chúng ta đều mệt mỏi chống đỡ, mà lần này chúng ta chủ động tiến

công, hơn nữa đã từng làm cho mấy huynh đệ khác rơi xuống mấy thành. Mặc dù hai đường khác đã bị ngăn cản, nhưng chúng ta vẫn còn đó, chúng ta xuyên qua hơn tám trăm dặm, để đám cầu quan thấy được lực lượng của chúng ta, từ nay về sau không dám yên gối! Các người nói, là đám cầu quan thua, hay là chúng ta thua?” Dương công khanh vung nắm đấm, dùng phương thức mọi người đều có thể hiểu được biểu đạt lực lượng của mình.

“Cầu quan! Cầu quan! cầu quan!” Tinh thần đám mã tặc hoàn toàn bị điều động, cùng vung tay hô to.

“Nếu như cầu quan trên đường về nhà chúng ta ngăn cản, các người dám đánh một trận sao?” Dương công khanh thấy sĩ khí dùng được, nhanh chóng chuyển chủ đề.

“Chiến, chiến!” Trên núi Bất Quang, mã tặc bị Dương Công Khanh trêu chọc khiến nhiệt huyết sôi trào, ngay cả những lâu la mệt mỏi dưới chân núi cũng bị sự kích động mãnh liệt của nó lây nhiễm, vung vẩy đủ loại binh khí, lớn tiếng hưởng ứng.

“Tốt, hôm nay ta sẽ dẫn các người đi mở một con đường máu, bất kể là ai ngăn cản ở phía trước, giết sạch bọn chúng, quyết không lùi bước!” Dương Công khanh rút thanh hoành đao ra, bổ vào trong ánh mặt trời, thân đao vẽ ra một đường cong xinh đẹp trong gió thu.

“Quyết không lùi bước, quyết không lùi bước!” Bốn ngàn mã tặc, vạn lâu la, mặt mũi đỏ bừng hô to. Bọn họ rất vui mừng vì đến thời khắc này, còn có một anh hùng có can đảm đảm đảm đảm đương anh hùng đứng ra, chỉ rõ phương hướng tiến tới cho mọi người.

“Được, sáng nay mọi người ở dưới cồn cát này dựng bữa cơm, ăn no trước. Một canh giờ sau mới đứng dậy chạy đi. Huynh đệ Vân ta nửa ngày ở phía trước, các người theo phía sau. Chúng ta chia một đường về nhà, thần cản giết thần, quỷ cản trăm quỷ!”

“Thần cản giết thần, quỷ cản trăm quỷ! Thần cản giết thần, quỷ cản trăm quỷ!” Bọn lâu la lớn nhỏ đáp lại như kẻ điên, căn bản không quan tâm đến trại chủ của mình ở bên người. Mấy

ngày liền đến lặng lẽ không một tiếng động, loại thời gian như chuột mương này làm bọn chúng chán sống. Quan binh chặn đường thế nào, giết qua là được. Có nửa ngày mây ở phía trước, mọi người còn sợ quan quân làm gì?

Không có ai lại xin chỉ thị, ý kiến của các trại chủ như Vương Tiến Bảo, rất nhiều tiêu đầu mục tự làm chủ mà bắt đầu phân công cho thuộc hạ, quân lương đã vô cùng hữu hạn. Tiếng thở dài mệt mỏi uể oải biến mất không thấy, thay vào đó là mỉm cười cùng hoan hô. Đội ngũ này lại khôi phục sức sống, vô luận đám Cách Khiêm cao hứng hay là đám người, không vui cũng được, tình thế phát triển đã không chịu mấy người bọn họ.

“Cách, nhà đại đương, họ Dương cũng quá không để người vào mắt!” Trương Kim Thụ hồn hên, dậm chân oán giận.

“Dương huynh đệ có năng lực, cứ để cho hấn tận tình phát huy là được. Lúc này, hấn chịu ở lại cùng chúng ta cùng tiến thoái đã không dễ rồi!” Cách Khiêm đột nhiên trở nên dễ chịu, cười đáp lại.

“Hấn ta đây quả thực là nhân lúc cháy nhà hôi của mà!” Trương Kim Thụ thấy khiêu khích nên không ngừng khiêu tổn, oán hận mắng.

“Trước mắt chúng ta phải lấy đại cục làm trọng, dù sao Dương huynh đệ dưới trướng nhiều kỵ binh, dò đường cùng nghe ngóng quan quân động tĩnh đều không rời được hấn.” Cách Khiêm lắc đầu, ánh mắt giống như thấy rõ tất cả mọi việc trên thế gian.” Đông Hải Công hơn phân nửa là không ở đây!” Ông lại phát ra một tiếng thở dài, sau đó nhảy xuống ngựa, dắt thú cưỡi chậm rãi đi về phía dòng suối dưới gò núi.

Suối nước đầu mùa đông còn chưa đóng băng, nhưng giá lạnh thấu xương. Cách Khiêm cho tọa kỵ uống no trước, sau đó nâng nước lạnh hướng mặt vẩy vài cái, tiếp theo, từ lòng bàn tay rút ra một mảnh móng tay gãy, chịu đựng đau đớn thấu xương của Chùy Tâm, nhẹ nhàng để nó vào trong nước suối.

Chương thứ hai ruồng bỏ (8)

Trên mặt nước lập tức nổi lên một tia máu như có như không, chậm rãi trôi về phương xa. “Cách huynh bị thương?” Một âm thanh lo lắng từ phía sau truyền đến, thân thể Vi Khiêm đột nhiên cứng đờ.

“Không, không, lúc xuống ngựa không cẩn thận, bị dây cương xé rách một chút!” Không cần quay đầu lại, Cách Khiêm cũng biết đồ giả nhân giả nghĩa sau lưng là ai, lạnh nhạt đáp một câu, đồng thời bàn tay đề lên chuôi đao bên hông.

“Tiên sư bà ngoại nhà nó chứ, thời tiết quỷ thần này, lạnh đến mức dây cương đều bị đâm!” Tiếng bước chân sau lưng đột nhiên dừng lại, cả buổi Vân Dương Công khanh đứng cách Cách khiêm tón năm bước, giơ tay kéo xuống một cành cây khô rụng hết lá cây, ném vào trong khe suối, đánh lên từng đợt nước phiêu phù.

“Đúng vậy, thời tiết quỷ quái này, Dương dương gia tìm ta có chuyện gì sao?” Cách khiêm tón bất động thanh sắc đánh nhau với Dương công khanh, xoay người, đối mặt chính diện với Dương công khanh.

“Chuyện vừa rồi không có cùng Cách gia thương lượng, Dương mỗ phi thường áy náy đi. Nhưng Dương mỗ cũng là bức bách, xin Cách đương gia thứ lỗi” Dương Công khanh ôm quyền, cung kính chấp tay với Cách Khiêm, xem như là bồi tội.

“Đâu có, người tuổi còn trẻ hơn ta, kiến thức cũng cao hơn ta, có thể điều động sĩ khí mọi người một lần nữa, Cách mỗ cao hứng còn không kịp, như thế nào lại cùng huynh đệ nhà mình tranh giành nhất thời dài ngắn!” Cách Khiêm vô cùng rộng lượng cười cười, nghiêng người tránh ra, lấy thân phận trưởng lão vái chào.

“Như thế, Dương mỗ an tâm rồi!” Long mày Dương công khanh nhẹ nhàng nhảy lên, trên mặt lập tức hiện ra nụ cười có sức lây nhiễm.

“Chuyện trên đường đi còn phải dựa vào Dương đương gia!” Cách Khiêm quét mắt nhìn lướt qua bốn gã kỵ sĩ đi theo sau Dương Công khanh, sau đó gào lên, hướng về phía các vị trại chủ đang rửa mặt bên dòng suối hồ lớn: “Từ hôm nay trở đi, an bài mọi người trên đường nghe theo lời Dương đương gia. Dương đương gia chính là lời của ta, mọi người không nên chậm trễ!”

Có hấn dặn dò câu này, chuyện kế tiếp sẽ dễ xử lý hơn nhiều. Dương công khanh đầu tiên là tinh giản quy hàng, hạ lệnh vớt toàn bộ những hũ lọ không dễ mang theo, giá trị cũng không tính là cao. Sau đó từ trong mã đội của mình rút ra mấy trăm chiếc chở ngựa, để cho những tên lâu la trong đội ngũ lớn tuổi hoặc nhỏ đều cưỡi ngựa thay đi bộ, tiếp theo lại phái ra hai đội kỵ binh, đội kỵ binh., Dọc theo hai bên quan đạo tìm kiếm, giết chết tất cả bách tính và thương nhân gặp được để tránh tiết lộ hành tung. Cuối cùng mới an bài người rút lui, lấy kỵ binh bản bộ làm tiền phong, các bộ khác phái dũng mãnh đi làm hậu vệ, kệp lấy tất cả mọi người hướng nam gấp rút đi.

Toàn bộ an bài được chứng minh hiệu quả của việc kế tiếp, tốc độ lui lại của đoàn người tăng nhanh gần gấp đôi, hơn nữa chậm rãi thu hồi tinh thần đã bị đường núi tra tấn sạch sẽ. Đặc biệt là những người cưỡi ngựa dưới trướng Dương Công khanh, đi trên đường bằng phẳng ít nhất bọn họ có thể tiêu hao ít hơn bảy thành thể lực so với đường nhỏ trên mặt đất. Buổi chiều đến giờ chưa đúng giờ, đám mã tặc đang đi phía trước đội ngũ đã có tinh thần ca hát, “Muội tử ơi.....”, Long mày của người như câu cá, một cái móc ở trên đầu... “Ta kéo trường cung đi bắn con nhạn, lại nhìn thấy người đi ở bên dòng suối, eo trái cây màu đỏ xanh nhỏ bé, ca ca ta nhìn thấy rất lo lắng... “Không biết sáng tác từ thời đại nào...”, Cũng không biết đó là điệu nhạc nho nhỏ vốn có của dân tộc nào đó liên tiếp truyền xướng trong đám người, không có gió, văn nhã, nghe có vẻ chảnh tề, nhưng bước chân mọi người lại trở nên nhẹ nhàng hơn.

Sau khi thuận tay xử lý một đám võ trang buôn muối, cũng đem toàn bộ chiến lợi phẩm chia đều cho đội ngũ mấy nhà, sĩ khí bọn giặc càng thêm tăng cao. Bọn họ hầu như đã quên

hoàn toàn có thể tùy thời đánh tới quan quân, cũng không thềm đếm xĩa đến khói báo động bay lên từ trên không trung bảo trại. Theo quan đạo, nghênh ngang nghênh ngang.

Buổi chiều nay, thám báo dò đường phía trước đưa tới báo cáo cấp bách. Mấy ngày trước, huyện úy Nam Bì nhìn mọi người như không thấy, hớn hở dẫn theo ba ngàn binh dũng, chặn ở bến bia, công nước bày trận.

“Người nhìn cho kỹ, bọn họ chỉ có ba ngàn người?” Không đợi đám trại chủ mở miệng, Dương công khanh đã giành hỏi trước.

“Hoàn toàn chính xác chỉ có hơn ba ngàn người, chỉ cầm ba hàng rào, ngay cả nửa bãi sông cũng không đứng vững!” Trình sát do dự một chút, đáp lời chắc nịch.

“Có kỵ binh không?” Dương Công khanh không quan tâm đến đám người Cách Khiêm, tiếp tục truy vấn.

“Rất ít, khẳng định không vượt quá một trăm, còn lại đều là binh lính!” Trình sát cấp tốc đưa ra một đáp án khiến người ta yên tâm.

“Không có kỵ binh bọn họ có thể làm gì!” Dương công khanh mở miệng mắng một câu thô lỗ, sau đó xoay người lại ra lệnh cho chúng trại chủ: “Các vị ca ca ở đây nghỉ ngơi một lát, ta đi một lát liền về!” Dứt lời, mang theo thân vệ của mình, gào thét mà đi.

Hiển nhiên Thôi tân binh quá coi thường đối thủ của hắn. Theo chiến tích huy hoàng của quan quân ở khắp nơi trên sông truyền đến, hắn cho rằng mình cũng có thể nhân cơ hội vớt một ít công danh. Mặc dù không giết được Dương công khanh, chí ít cũng có thể ngăn chặn hai ba ngày ở bờ sông phía bắc con sông Thạch bài, để cho Dương lão tướng quân và Lý đại tướng quân ra tay bao vây hắn.

Ai ngờ Dương công khanh căn bản không cho hắn cơ hội kiến công lập nghiệp. Còn chưa chờ các hương dũng kéo dẫn tư thế tử chiến đến, hơn bốn ngàn mã tặc đã nghiêng cuốn tới. Bọn họ không có trận hình, tựa như một đám ong hoang bị chọc

hồng sào huyết, trong miệng mắng chửi lộn xộn, lưỡi dao dưới ánh mặt trời phát lạnh!

“Bắn tên, bắn tên!” Thôi Tân Liệt không nghĩ tới Dương Công Khanh lại không đọc binh thư, nhìn không ra thủ đoạn lợi hại lợi hại của Tam Tề Vương năm đó, nóng lòng hạ lệnh.

“Áp chết bọn hần! Giẫm chết bọn hần, sau lưng còn có người nhìn đấy!” Mệnh lệnh của Dương Công Khanh ngắn gọn.

Sau lưng có người nhìn! Những lời này so với bất kỳ lệnh bài nào động viên còn tốt hơn. Con ngựa lớn nhỏ như chó hoang ăn quá nhiều vàng chó hoang, căn bản không để ý đến “khích Long” bay tới trên đỉnh đầu. Bọn họ muốn cho quan quân biết sự lợi hại của mây đen cả buổi cũng mang ra để giáo huấn những tên lâu la khác xem cuộc chiến, để cho bọn họ hiểu được bộ dáng thế nào mới là hảo hán chân chính của rừng xanh.

Đám người Cách Khiêm tiến đến trước trận tiền xem cuộc chiến kinh ngạc đến trợn mắt há hốc mồm. Đến lúc này rồi, bọn họ đã không còn quan tâm đến sự kiêu ngạo của Dương công khanh nữa, sự chú ý hoàn toàn bị đầu pháp không muốn sống của ông ta hấp dẫn đến chiến trường.

“Dương huynh đệ thật dũng cảm!” đương gia của Lộc Giác trại - Vương Tiến Bảo thấp giọng khen ngợi.

“Thật phu chi dũng mà thôi!” Kê Quan sơn, Lý Minh Trạch khác hẳn vẻ mặt với hần.

Hai người vừa dứt lời, song phương địch ta đã phát sinh tiếp xúc. Đám hương dũng bắn ra đại đa số bị chiến mã bay nhanh vung không, bọn thổ phỉ đao lại không khách khí, nhanh chóng ở trong đám người cắt ra mấy rãnh máu. Như nước sôi dội mưa tuyết., Trong nháy mắt, trận hình các hương dũng liền bị phá thành những mảnh nhỏ, theo sát là ba doanh trại bất ngờ được dựng nên. Nước bài bằng đá nhanh chóng đổi màu, thi thể đám hương dũng theo như sỏi cỏ trôi về hạ du., Những hương dũng còn sống kia liền nhao nhao nhảy vào nước sông lạnh như băng thấu xương, dùng đủ loại tư thế hướng bờ bên kia bơi đi. Đám thổ phỉ thì phóng ngựa lao qua, ở trên bãi sông

sâu chỉ chưa đến chân trước chiến mã đã đẩy ngã từng hàng thi thể. Lại một nháy mắt, Dương Công Khanh mang theo một cái đầu người chạy về, tiếng cười làm cho người ta không rét mà run.

“Cứ một tên cầu quan như vậy, lông cũng không mọc đủ!”
Dương công khanh ném đầu lâu đầm máu về phía đám người, vừa cười vừa nói.

Mấy vị trại chủ không hện mà cùng nhau tránh lui về phía sau, nói là đang tránh trên đầu người vẩy ra máu loãng, không bằng nói là tránh trên người Dương Công khanh sát khí.” Dương huynh đệ lại uống một bình rượu tráng uy!” Đại đương gia đặc cách khiêm tốn phản ứng nhanh nhất, cởi một cái túi da bên yên ngựa ra, tự mình uống trước một ngụm, sau đó ném cho Dương Công Khanh.

“Đợi ta đi đốn năm cái đầu người, sau đó uống rượu này!”
Dương Công Khanh nhận lấy túi rượu, tiện tay ném cho Vương Tiến Bảo, hất chiến mã một cái, lại xông trở về giữa dòng sông đã bị máu người nhuộm đỏ. Các hương dũng mất đi chỉ huy hoặc là thỉnh cầu đầu hàng. Dương Công khanh và huynh đệ dưới trướng của hắn không để ý tới đối phương khóc lóc kêu gào., Đuổi theo một người, năm cái đầu người nhanh chóng được Dương công khanh thu thập đủ. Hắn dùng một tay kéo búi tóc chiến lợi phẩm, gấp khúc ở giữa không trung, sau đó đem đầu người ném về phía chân chúng trại chủ, thò tay vào trong Vương Tiến Bảo Hoài đoạt lại bầu rượu, giương miệng lên trời, uống một hơi cạn sạch.

“Thống khoái, thống khoái!” Sau khi nuốt trọn một túi rượu cá voi, Dương công khanh dùng huyết thủ lau miệng, lớn tiếng kêu lên.

“Thống khoái! Thống khoái!” Mấy vị trại chủ khác mặc dù không có giết người, cũng không có uống rượu, nhưng sắc mặt đều đã say thành màu đỏ tươi, vỗ bàn tay kêu to.

“Vân cả buổi, đến nửa ngày!” Bọn lâu la lớn nhỏ không phân biệt sơn trại, cùng cất tiếng hoan hô, âm thanh chấn động Tiêu Hán.

Yến Tổ kính cẩn nam nhi, bất kể thủ đoạn đoạt quyền của Dương Công Khanh từ lúc sáng sớm đến giờ phút này, hẳn đã khiến đại đa số trại chủ và lâu la khúc mắc trong lòng. Chỉ có đầu lĩnh tên tuổi khiêm tốn không cách nào chấp nhận vận mệnh bị vứt bỏ, trong tiếng hoan hô của mọi người, lặng lẽ nghiêng đầu đi.

Sau khi đoạt được thạch bài độ, đám giặc cỏ sĩ khí càng cao. Bọn chúng dùng tốc độ nhanh nhất vượt qua nước bài đá, dọc theo đường lớn gào thét đi về phía nam. Không còn nơi nào có binh mã dám tiến lên khuyến khích anh đào. Buổi tối mọi người đốt đuốc đi qua huyện thành Diêm Sơn, hương dưng thủ thành thậm chí còn sợ tới mức không dám phóng một mũi tên, trơ mắt nhìn giặc cỏ nghênh ngang rời đi.

Buổi chiều ngày thứ hai, bọn giặc cỏ dọa chạy thủ vệ trên cầu đá thông qua cầu đá, bình an an địa vượt qua con sông duy nhất này. Sau đó chuyển hướng gấp về phía đông, đi tới một dịch trạm bỏ hoang tên là Thập Tự lĩnh.

“Từ nơi này hướng đông, chính là Diêm Sơn. Nếu như các vị còn kiên trì vào núi, vậy chúng ta từ biệt tại đây đi!” Sau một ngày ăn xong bữa cơm thứ hai, Dương Công Khanh triệu tập mấy vị đương gia đến một chỗ, mỉm cười tuyên bố.

“Lời này của Dương huynh đệ là có ý gì?” Vương Tiến Bảo là người đầu tiên mất hứng, đứng lên chất vấn. Trải qua hai ngày đêm cưỡng ép hành quân, hẳn đã bội phục bản lĩnh của Dương Công Khanh sát đất. Giờ phút này không những không còn căm ghét sự ngang ngược của Dương Công Khanh nữa, ngược lại chỉ sợ đối phương coi mình là người ngoài.

“Chuyện sáng sớm ngày hôm qua, Dương mỗ rất bất đắc dĩ. Nơi đây cách muối sơn không xa, mọi người đều có thể bình an thoát thân, mà chỗ Dương mỗ muốn đi là Xương Xương, cho nên cũng không miễn cưỡng các người đi theo ta!” Dương Công Khanh đột nhiên biến thành quân tử khiêm tốn, vái chào bốn phía trước, sau đó cười trả lời.

“Dương huynh đệ coi chúng ta là người thế nào. Mạng của mọi người đều do người cứu, từ nay về sau người nói hướng đông, chúng ta tuyệt đối không đi về phía tây!” Hào kiệt tâm

phục vụ Dương Công Khanh không chỉ có một mình Vương Tiến Bảo, rất nhanh, mấy vị trại chủ khác cũng bắt đầu “Kháng nghị”.

“Đúng, nếu cao sĩ Đạt không về được, sau này chúng ta sẽ đẩy người thành kẻ tổng Biều!” Người luôn không mấy phục Dương Công Khanh như Lý Minh Trạch cũng lớn tiếng la hét. Người thức thời mới là tuấn kiệt, Dương Công Khanh đã biểu diễn thực lực chân chính trên bờ sông Thạch Bài, một lão đại cường thế không theo sau, đi theo cách thức khiêm tốn đã rơi xuống, cao sĩ Đạt, kẻ ngu mới lựa chọn như vậy!

“Nếu như mọi người tin tưởng ta, Dương mỗ hôm nay sẽ chôn cất một câu nói ở đây. Đi theo ta, chỉ cần Dương mỗ còn sống, sẽ không để cho các người chết trước. Không đi theo ta, Dương mỗ quyết không miễn cưỡng, đường đi đi thông hướng muối sơn ngay phía đông, ta đã phái người dò xét rồi, đi hai mươi dặm lần này tuyệt đối không có quan quân mai phục. Các người cứ việc vào núi, Dương mỗ ở chỗ này cung tống!” Dương Công Khanh ngã xuống chén cháo, lớn tiếng nói.

“Ta đi theo Dương huynh đệ!” Ta cũng đi theo Dương huynh đệ!” Duy đại ca như Thiên Lôi sai đâu đánh đó!” Các trại chủ lớn nhỏ nhao nhao đáp lại, dùng cháo làm rượu thề với trời.

Sau khi rút về hơn hai vạn bảy ngàn lâu la, ngoại trừ hơn bảy ngàn mã tặc của bản bộ Dương Công Khanh ra, trong hơn hai vạn người còn lại chỉ có không đến sáu ngàn người lựa chọn tiếp tục đi theo khiêm tốn. Rất nhiều đầu mục vốn thuộc dưới trướng Cách Khiêm, cũng quyết định thay đổi môn đình. Nhìn thấy đại thế như thế, Cam Khiêm cũng vô lực phản kháng, cười bỏ lại vài câu, sau đó mang theo đám người bản địa xám xịt chuyển hướng sang núi muối.

“Cách Đại đương gia, người cứ như vậy đi!” Sau khi gấp rút đi ra hai dặm, Trương Kim Thụ tiến đến bên người đặc biệt khiêm tốn, tức giận thay đổi phương đánh bất bình. ” Cao Nhị đương gia không phải vẫn còn một lính gác ngựa sao, sau khi ngài trở về hợp binh với Cao Nhị đương gia, còn sợ hấn họ Dương sao?”

“Mở đường vào cuối thu được Tá Giáp Phong, nguyên khí đến nay còn chưa khôi phục!” Cách Khiêm cười khổ lắc đầu. Thiên Thành tướng quân mở đường là hảo huynh đệ kết bái của hắn, lần này bắc thượng vốn nên do cao mở đạo binh, đặc biệt khiếm tốn tọa trấn hang ổ. Nhưng khai đạo ở thời khắc mấu chốt lại bị bệnh, cho nên Cách Khiêm không thể không tự mình dẫn đội.

“Vậy cũng không thể bỏ qua như vậy! Hắn họ Dương là cái thá gì, không có bản lĩnh thì tự mình đi chiêu binh, sẽ nhân lúc cháy nhà hôi của!” Trương Kim Thụ không phục, toét miệng mắng.

“Hắn chiếm không được bao nhiêu tiện nghi!” Cách Khiêm cười lạnh đáp lại. Phất tay hô một tiếng tín hiệu từ tâm phúc nhà mình, thấp giọng phân phó: “Người cưỡi ngựa của ta, viết tin tức dọc đường Nam Bình Xương của Dương công khanh lên giấy vào huyện thành Diêm Sơn. Bọn họ tự có cách chuyển giao cho Dương Nghĩa thân!”

“Vâng!” Hứa Lệnh Uy tiếp nhận dây cương ngựa từ tay Cách Khiêm, vội vã bay về hướng bắc.

“Muốn đùa giỡn với ta sao, hừ!” Cách Khiêm như không có việc gì chắp tay sau lưng, trong lỗ mũi phát ra một tiếng cười lạnh.

Tiếng vó ngựa loáng thoáng, chợt xa chợt gần.

Trên một con đường khác cách Cách Cách Cách khiếm tốn không xa, có một con ngựa cao lớn đạp lên từng cỗ khói bụi. Con ngựa lưng ngựa chính là một tên thám báo dưới trướng Dương Công Khanh, nhưng nhiệm vụ của hắn không phải là thay Cách Khiêm dò đường, mà là lạng lẽ “Đưa” cho đối phương.

“Đại đương gia đem tin tức Đại đương gia khiếm tốn cùng Trương Kim Thụ dẫn theo sáu ngàn tàn binh vào núi nói cho lang vương bạc nhược, chẳng lẽ họ Vương kia dám mạo hiểm bị anh hùng trong thiên hạ chê cười nuốt lấy người đương gia chúng ta sao?” Quân sư Thôi Trình Tú không hiểu được dụng ý của Dương công khanh, thấp giọng hỏi.

Tri Thế Lang Vương bạc mang theo mấy ngàn tàn quân thối lui vào trong núi muối, đây là bí mật duy nhất chỉ có Dương Công Khanh và tâm phúc hắn mới biết được. Hai ngày nay, khiêm tôn có lá gan lớn, trong đó có một nguyên nhân Vương Bạc đã phái tâm phúc đem động tĩnh của hai người Dương Nghĩa Thần và Lý Húc nghe rõ ràng, cũng gián điệp giao tin tức cho thám báo dưới trướng Dương Công Khanh.

Trên giang hồ chú ý tri ân tất báo, Dương công khanh cho Vương Bạc hồi báo chính là hai thuộc hạ của Cách Khiêm và Trương Kim Thụ.” Tri thế lang là người thông minh, hắn đương nhiên không thể bỏ đá xuống giếng. Nhưng Dương Nghĩa thần gian xảo đa đoan, nói không chừng người của hắn ta sẽ mai phục trên đường đi núi Diêm Tử!”

“Đại đương gia không phải đã nói trong vòng hai mươi dặm không có quan quân à?” Một thân tín nhin không được chen ngang.

“Đại đương gia không nói dối!” Thôi Trình Tú lập tức tỉnh ngộ, trừng mắt nhìn thân tín kia, thay Dương Công khanh trả lời trước.

Dương Đại đương gia không nói dối. Trên đường đi đến mỏ muối quả thật không có quan quân mai phục. Nhưng sau khi biết lang vương thế gian bại trận vội vã bổ sung binh lực, cũng là chuyện không thể nào bỏ qua.

Bên cạnh sơn đạo chạng vạng tối, mấy ngàn “Quan quân” giơ lên cung gỗ.

Một lát sau, Thiên Uy tướng quân khiêm tôn mở to hai mắt ra đất, trên thân thể cắm đầy lông trắng.

**“Đám giặc cỏ này, quả thực là chó hoang
nổi điên mà!” buông xuống mật báo
Diêm Sơn huyện lệnh Triệu Đức Minh
thúc ngựa đưa tới, Thái bộc nghĩa thần
Dương Nghĩa Thần lắc đầu, cười lạnh
bình phẩm.**

Cùng với Dương Công Khanh hành động báo cáo với hãn còn có một tin tức chưa được xác nhận, hoặc có thể là một lời nói dối rất rõ ràng. Đám giặc cướp của Phiêu Hải quận nhao nhao truyền thuyết, vào buổi tối khi cùng Dương Công Khanh tách ra, Thiên Uy tướng quân khiếm tốn đã rơi vào cạm bẫy Dương Nghĩa Thần bố trí, Cách Khiêm bị giết ngay tại chỗ, Trương Kim Thụ cùng tàn binh khác thừa dịp trời tối trốn vào rừng rậm tránh né, cuối cùng bị tri thế lang vương nghe động chạy đến cứu đi.

Mà trên thực tế, hai người Dương Nghĩa Thần và Lý Húc căn bản không phải một binh một tốt đến Linh Báo quận Sào. Sau khi áp dụng Tam Tông và chiến thuật đông kích tây thu phục huyện Côn Bằng, hai người liên thủ vây Cao Sĩ vào trong hái Cúc cốc phía nam huyện thành, Cao Sĩ đạt được thân chịu trọng thương, tự biết khó bảo toàn mình., Khi Dạ mệnh tâm phúc đâm mình tới chết, dùng thủ cấp nhà mình làm tín vật thỉnh cầu quan quân thả lại lâu la sống sót. Dương Nghĩa Thần chủ trương chém đầu toàn bộ tù binh, Lý Húc chủ trương ân xá, hai người tranh chấp mãi không thôi., Cuối cùng hãn chọn phương pháp quy đổi, chém đầu mục lớn nhỏ trong đám tù binh, còn lại áp giải đến Qua quận, cùng với Tôn Tuyên Nhã bộ bị bắt lúc trước, một đạo dưới sự giám sát của quận binh địa phương, điều hành Quân Cương.

Sau đó, hai vị tướng quân lại theo đuôi bọn giặc cỏ bại lui, thu hồi lại cả tha Dương, Nhạc Thọ, một mực đuổi theo Mang Thủy, tại giao giới hai quận Bình Nguyên giữa Hà Gian, một cái tên là Cung Cao tu chính tiếp tế.

Đối với việc các Cách Khiêm cùng Dương Công bộ, thái phó khanh Dương Nghĩa thần kiến nghị các quan binh ở trong Cung Cao huyện thành tạm hoãn tinh thần một chút, dĩ dật đãi lao, dựa vào kinh nghiệm nhiều năm, lão tướng quân cho rằng bọn thổ phỉ đều là súc sinh lòng lang dạ sói, có tiện nghi có thể hợp tác với nhau, một khi tay không trở về, khẳng định có người sẽ có ý đồ xấu với đồng bạn.

Sự thật cũng đúng như sở liệu của Dương Công Khanh, Dương Công Khanh thôn tính mấy nhà sơn tặc khác, Cách Khiêm cũng bị Vương Bạc cùng Dương Công Khanh liên thủ hãm hại. Điều duy nhất khiến lão tướng quân hơi thất vọng chính là, Dương Công Khanh dưới trướng binh lực lớn mạnh gấp đôi lại không chịu trực tiếp giết dọc theo sông Vĩnh Tế khúc về bình nguyên, ngược lại lượn quanh một vòng thật xa, đi về phía đông nam của quận Miếu Hải.

“Tên tặc tử này, lúc trước ta thấy hấn khí thế hung hăng, còn tưởng hấn là một nhân vật thực sự!” Nghĩ lại bộ dáng kiêu ngạo của Dương Công Khanh trước khi vượt qua Thông Huệ Hà, Đặng Hữu thấy vậy cười lạnh mắng chửi. (Vô văn học mua tác phẩm, xin chớ chuyên tải)

“Chó hoang sao, tất nhiên là sữa lớn, thực tế lá gan lại nhỏ vô cùng!” Hầu kiều nghe mọi người mắng sảng khoái, cười phụ họa. “Vật kia không có ăn uống, sẽ tự mình cắn mình. Phải cho bọn chúng liều mạng với hổ, đó là tuyệt đối không thể!”

Câu này so với lời nói của đám tướng sĩ còn vang dội cười to hơn, mỗi người đều khen Dương lão tướng quân “Chó hoang” dùng rất chuẩn. Đợi cười đùa đủ rồi, mới có người thấp giọng bổ sung một câu, “Lần này cũng tốt, Trọng Kiên huynh ít nhất sẽ không cảm thấy bọn thổ phỉ vô tội nữa. Ngay cả đồng bạn của mình cũng tính kế súc sinh, sao còn đáng thương hại!”

“Không phải thương hại, mà là trên địa phương cần lao lực. Quân Tướng đóng quân không thể so với vùng đất dân cư, bọn họ được hơn bảy phần phải cung cấp cho quân đội!” Lý Húc thấy các trưởng lão dưới trướng Dương Nghĩa thần chuyển đề tài về phía mình, lắc đầu, cười giải thích với mọi người.

“Dù sao bọn họ đến giết ngươi, cuối cùng ngươi trả lại cho bọn họ một chén cơm ăn. Chuyện tốt như vậy, cũng chỉ có Lý đại tướng quân ngươi làm ra! Cổ có Phật Đà bỏ thịt Tự Ứng, nay có Lý tướng quân xả thân nuôi chó, đạo lý giống nhau, kết quả bất đồng!” Đặng Hữu mỉm cười, đánh bại Lý Húc.

“Giết sạch bọn chúng, xem ai gieo trồng đất cho ngươi! Chẳng lẽ Đặng tướng quân chỉ ăn thịt thôi rửa?” Lý Húc trả lời lại một cách mỉa mai.

Từ sau khi Bác Lãng quân khôi phục bình thường trở lại, tâm địa tốt bụng của Lý Húc lại trở thành đối tượng hủy bỏ của mọi người. Lấy Dương Nghĩa thần cầm đầu đám tướng lĩnh phủ binh cười hắc hắc là Đông Quách tiên sinh, không tiếc mạo hiểm tự đại, cứu đám sói con. Mà Lý Húc lại lấy việc nuôi sói phản bác: Thật ra sói rất thông tính người.... Sau khi được thu dưỡng rất ít phản phệ. Huống hồ thổ phỉ sở dĩ tạo phản, tám chín phần mười là do bất đắc dĩ. Nếu có chuyện gì không cướp bóc liền có thể sống sót trên con đường này, bất luận gian nan cỡ nào, bọn chúng đều không nguyện ý đi làm trộm nữa.

Từng trải qua khác nhau, tranh chấp lẫn nhau giữa mọi người còn rất nhiều. Nhưng đều khống chế trong phạm vi đấu võ mồm, cũng không có tổn thương hòa khí giữa nhau. Lúc khác bởi vì góc độ quan sát không giống nhau, hai người Lý Húc và Dương lão tướng quân ngược lại cảm thấy quan điểm của đối phương cũng có thể lấy được, ít nhất nghĩ tới một mặt mà mình vốn không chú ý tới.

Ví dụ như Dương Nghĩa Thần vô cùng khinh thường chính sách khi Lý Húc tự mình trọng khai khoa cử ở sáu quận. Hắc cho rằng kinh nghiệm của tiên hoàng và bệ hạ bản triều đã chứng minh, khoa cử cũng không thể thật sự lựa chọn ra tài năng hữu dụng. Ngược lại, bởi vì chính sách loại này không phù hợp với việc triều đình tự chọn tài liệu, khiến người ta rất dễ khiến người ta hiểu lầm Lý Húc chuẩn bị cắt đất.

Nhưng Lý Húc cho rằng, tác dụng khoa cử không chỉ là vì nước chọn tài liệu, đồng thời cũng có tác dụng phòng ngừa con đường phát ngôn bế tắc. Nếu cả triều văn võ đều xuất thân từ thế gia đại tộc, triều chính lệnh tất nhiên sẽ ưu tiên chiếu cố

thế gia lợi ích. Chỉ có người xuất thân khác nhau đều có cơ hội nói chuyện, mới tránh cho con cháu thế gia sống càng ngày càng thoải mái., Mà dân chúng bình dân càng sống càng gian nan, đến cuối cùng càng không thể không dựng cần cử lên. Hơn nữa có con đường khoa cử này, rất nhiều nhân tài xuất thân hàn môn sẽ dựa theo con đường chính mà mưu cầu xuất thân. Trong đám đạo tặc trước mắt cũng không thiếu hào kiệt, nếu như lúc trước có cơ hội triển khai tài hoa, bọn họ cũng sẽ không gia nhập vào đạo phi.

“Đây chẳng phải là nói người càng ti tiện càng thông minh, người nhục thực tất nhiên khinh bỉ sao?” Trong một lần tranh luận, Dương Nghĩa Thần giật mình nói.

“Đồ ăn thịt lại tiếp xúc nhiều hơn nhiều, con cháu bình thường còn có kiến thức sâu xa hơn nhiều so với người bình thường xuất thân!” Căn cứ vào kinh nghiệm của bản thân, Lý Húc thản nhiên thừa nhận, “Nhưng kẻ ăn thịt phần lớn là vì lợi ích của nhà mình, một khi đem lợi ích của gia tộc đặt vào lợi ích quốc gia, thì tai họa sẽ rất lớn!”

Nghe xong câu này, Dương Nghĩa Thần đã lâu không hé răng. Sau đó, mỗi khi hắn ta cùng thủ hạ dưới trướng nghị luận đại sự, tất nhiên dùng thân phận trưởng lão trong quân mời Lý Húc tham dự. Tuy rằng lúc này chức quan của Húc Tử không thấp hơn Dương Nghĩa Thần, vốn với tâm tư học tập với tiên bối, hắn ta bình thường đều vui vẻ tiếp đãi. Dần dà, hắn ta và tướng sĩ Dương Bộ đều quen biết, đã có thể dùng biểu ngữ tự xưng với nhau, cũng có thể khiêm tốn tiếp nhận đối phương một chút không đồng ý.

Người trong cuộc đều không phải vô cùng để ý đến những cuộc tranh luận này, cười cho qua. Ai cũng không phát hiện, trong thời đại chiến loạn kia, bởi vì vài câu tranh chấp, chỉ cần một ý niệm mà thôi, rốt cuộc có bao nhiêu người có thể toàn mạng trở về. Tuy rằng đất đai của quân đội sẽ không phân chia cho người đóng quân, tuy rằng hơn phân nửa lợi ích của quân đội ở vùng đóng quân đã được bổ sung cho quân Bắc Lăng quân!

“Không nói những thứ này, chúng ta vẫn nên nói một chút, rốt cuộc chúng ta đánh như thế nào với Dương công khanh!”
Dương Nghĩa thần thấy mọi người không cẩn thận đem đề tài càng nói càng xa, phát phát tay, cười ra lệnh.

“Đương nhiên là trực tiếp giết tới, giải tán đám chó hoang kia rồi!” Cầu hầu nhảy dựng lên, đưa ra một đề nghị không có giá trị gì.

“Ở trước mặt Lý Tướng, người tốt nhất nên có chút dáng vẻ!”
Dương Nghĩa thần cười quát lớn một câu, chạy về chỗ ngồi của mình.

“Lý tướng quân là người một nhà sao?” Hầu kiêu ủy khuất nhỏ giọng thì thầm. Dương Nghĩa thần không hề tỏ vẻ kiêu ngạo trước mặt huynh đệ nhà mình, cho nên đám người Hầu kiêu cũng rất ít cố kỵ cái gì. Có chuyện từ trước đến nay vẫn cứ nói thẳng, bao gồm cả những trò đùa thanh nhã không tổn hại gì.

“Lý tướng quân chắc chắn sẽ kề vai chiến đấu cùng chúng ta!”
Dương Nghĩa thần chuyển ánh mắt về phía Lý Húc, từ trong mắt đối phương tìm được đáp án mà mình cần.” Nhưng nếu chúng ta tiến vào quận Bình Nguyên, khả năng phải đối mặt không chỉ có Dương Công khanh!”

“Hai người Cao Khai Đạo cùng Đâu Kiến Đức vốn muốn đi cứu viện cao sĩ, nhưng đi được nửa đường, nghe được tin Cao Sĩ đạt binh bại, lại lùi về Đâu Bình (Xỉ Kháng)!” Đặng Hữu kiến so với Hầu Kiêu xử sự trầm ổn, suy nghĩ một chút, trình trọng nói ra.

Hai tháng trước sau khi đoàn người khai chiến với Triệu Vạn Hải, các quận Hà Bắc đều bị đánh thành một cục cháo. Chẳng những đường buôn bán bị che mất, tin tức các nơi cũng rất khó đưa đến kịp thời. Căn cứ tình báo thu thập được trong mấy ngày nay ở huyện Cao, Đặng Hữu Kiến miêu tả ra một thế cục vô cùng phức tạp., “Quân đội ngói Cương đã thừa cơ giết qua Hoàng Hà, hôm nay Vũ Dương và Cấp quận đều bị uy hiếp. Vì bảo vệ Lê Dương Thương, đại sứ Bắc Hải là Thiếu Khanh Thái Thường, đại sứ Loạn Hồ Nha Vương đã tướng lĩnh binh mã rút lui khỏi Võ Cương., Chạy tới bờ sông vàng ngăn cản quân thau ngói, Đâu Kiến Đức và Cao Khai Đạo, hai tàn quân

của mấy trại chủ khác đều góp nhặt, tất cả thành một đội, thế lực đã không thể bỏ qua. Trương Kim xưng cũng nhân cơ hội này xoay người, trước mắt đã giết đến Bình ân của quận Vũ An, thủ quận Thanh Hà Dương Thiện sau lưng sẽ bị uy hiếp, không thể không rút về bảo vệ quận mình!”

“Cao sĩ đạt được tư cách là đẳng nước sông Bắc Lục Lâm, sau khi hấn chết, rất nhiều người chuẩn bị tiếp nhận vị trí này, để tiện hiệu lệnh quân hùng. Chúng ta nếu như giờ phút này ở trên con đường chúng ta phải đi thông Bình Xương nhất định chặn giết Dương Công khanh, nhất định phải luôn đề phòng Đậu Kiến Đức và Cao Khai Đạo, hai người vì mua danh chuộc tiếng mà giết tới!” Hấn suy nghĩ một chút, tiếp tục bổ sung.

“Xì!” Nghe Đặng Hữu Kiến phân tích xong, rất nhiều tướng lĩnh không tự chủ được hít một hơi lạnh. Bọn hấn không sợ giao thủ cùng bất cứ một nhánh giặc cỏ nào, lại không muốn người người cùng nhau đi lên quân chiến.” Địa hình chúng ta không quen thuộc với đậu binh, cho nên địa lợi cũng không ở chỗ ta!” Trương kỵ của Dương Nghĩa thần bộ là Vi Thanh thấp giọng nghị luận: “Đại quân áp cảnh, địch nhân tất nhiên phải ngưng tụ thành một đoàn, người với ta cũng không thua được, về phần trời...” (mun văn học mua tác phẩm dứt, xin đừng chuyển tải)

“Lão phu không cho rằng kẻ giết người sẽ có Thiên Hữu!” Dương Nghĩa thần nhíu nhíu mày, mở miệng cắt đứt lời của thư sinh trong lời Vi Thanh nói.” Lão phu cần mọi người cùng nghị luận một chút, trong tình huống xấu nhất, lần này dựa vào chúng ta đánh như thế nào!”

“Tình huống xấu nhất bất quá là, chúng ta sẽ ba mặt thụ địch, chỉ có thể lui về phía bắc!” Hầu kiều cười cười, nói ra. Điều này làm cho hấn nhớ tới trận chiến công thành mấy ngày trước, khi quân Bắc Lăng tránh ra cửa thành phía nam, đám lâu la lúc trước còn dốc sức liều mạng chạy trốn, căn bản không nghĩ kỵ binh có đuổi giết sau lưng hay không.

“Nhưng ta không cho rằng tâm tư của đám giặc cỏ có đủ, muốn kẻ vai chiến đấu thì ít nhất bọn họ cần phải chọn ra một tên đầu lĩnh mới. Bất kể là chúng ta công kích Dương Công

Khanh trước, mở đường đến chỗ Đâu Kiến Đức hay những người khác, đều tương đương với việc thay bọn họ giết chết một đối thủ tiềm tàng!” Ông ta lặc quan phân tích, lật ngược tình huống nguy cơ nhất mà lúc trước miêu tả.

“Tử Thông nói rất có lý!” Dương Nghĩa thần khẽ vuốt chòm râu. “Nhưng chúng ta lại không thể không đề phòng có người để ánh mắt nhìn lâu dài! Theo lão phu biết, ý đồ của Đâu Kiến Đức rất sâu!”

“Chúng ta có thể một quân đi chặn giết Dương Công Khanh, một quân khác uy bức Đâu Kiến Đức và mở đường!” Lý Húc suy nghĩ một chút, đề nghị.

“Lão phu cũng cảm thấy như vậy tương đối an toàn!” Dương Nghĩa thần cho Lý Húc một nụ cười thấu tâm, giao tiếp với người trẻ tuổi chính là thoải mái, bọn họ chung quy có thể khiến người quên tuổi của mình.” Trọng Kiên chuẩn bị đi đường nào, nói cho lão phu nghe một chút!”

“Giáp binh dưới trướng Dương Công Khanh chiếm đa số, cho nên tốc độ tiến lên rất nhanh. Theo thời gian trì hoãn trên đoạn đường này, giờ phút này Dương Công Khanh đã vòng qua quận Mục Hải và Nhạc Lăng. Nếu như hấn muốn dùng tốc độ nhanh nhất chạy về bãi đậu, nhất định sẽ chạy dọc theo bờ kênh đào.” Lý Húc hơi chần chờ, liền khẳng định đưa ra đáp án.” Cho nên, ta chuẩn bị lấy khinh kỵ binh chặn giết hấn giữa đường, ít nhất phải để lại một nửa binh mã của hấn!”

“Cũng được, dưới trướng lão phu phần nhiều là quân bộ, đuổi theo hấn cũng không dễ dàng, không bằng trực tiếp nam ép Đâu Kiến Đức!” Dương Nghĩa Thần gật gật đầu, đáp lại.

Hai vị chủ tướng đã làm xong quy hoạch, những tướng lĩnh khác có thể làm được chính là bổ sung nguyên vẹn chi tiết kế hoạch này. Đề phòng ngừa La Nghệ mượn cơ hội sinh sự, Dương Nghĩa thần ra lệnh Đặng Hữu Tổ dẫn một bộ phận binh mã trở về trước Lỗ Thành, vừa dưỡng thương vừa chữa thương., Một bên tăng cường đề phòng, mà vì bù đắp khuyết điểm quân số của Dương Nghĩa thần, Húc Tử cũng chủ động đưa ra, đề quận trưởng quận Kiềm Sào dẫn dắt binh sĩ quận dưới trướng hiệp trợ Dương Nghĩa Thần.

“Người cũng phải cẩn thận La Nghệ giết sông dâu khô. Thiết kỵ dưới trướng hấn tiêu hao cực lớn, chỉ bằng vào mấy quận trước mắt hấn chiếm cứ, căn bản nuôi sống không nổi!” Lúc đưa Lý Húc xuất doanh, Dương Nghĩa thần âm thầm nhắc nhở.

Một bộ binh giáp kỵ xưa nay cần hai đến ba con chiến mã, còn cần rất nhiều ngựa phu, thú y theo quân đội. Cho nên dựa vào thuế sáu quận cùng triều đình cung ứng, Lý Húc cũng chỉ miễn cưỡng gom góp một ngàn giáp kỵ ra. Mà La Nghệ quản lý đất rộng người thưa, chỉ bằng tiền lương thu từ trên đầu bách tính, hấn quả thực khó có thể tự cung tự cấp.

Vì tự vệ, La Nghệ khẳng định sẽ có chủ ý lên cốc cùng quận phía nam. Mà để quản lý các nơi không bị binh hỏa, Lý Húc cũng phải lưu lại một phần lực lượng lớn để phòng bị Hồ Bí thiết kỵ. Hấn là lục quận đại tỵ an ủi đại tỵ, An dân Bảo Cảnh là trách nhiệm không thể tránh khỏi.” Ta chuẩn bị để cho Tư Mã Tử Minh và tướng quân cường vũ Lữ Khâm dẫn hai người còn lại trở về Bắc Lăng, tùy thời chuẩn bị ứng biến. Còn chuyện tiêu diệt hoàn toàn đám người Đâu Kiến Đức, xin lão tướng quân hao tâm tổn trí.” Hấn nghĩ nghĩ, trịnh trọng thỉnh cầu.

“Ừm, việc này không vội!” Dương Nghĩa thần nhíu mày, trong đôi mắt hiện lên vẻ nghi ngờ, ông ta vô cùng thích kẻ vai chiến đấu với người trẻ tuổi trước mắt, nhưng trong lời nói hôm nay của đối phương rõ ràng mang theo một loại ý vị sắp phân biệt.” Sau khi đánh bại Dương Công khanh, người đi đâu rồi? Đã nhận được lệnh của triều đình chưa?”

“Nghe đồn có một đạo bổ nhiệm cho ta bị giặc cỏ chặn bên bờ sông Hoàng Hà!” Lý Húc gật gật đầu, biểu tình trên mặt vô cùng bình tĩnh.” Bất luận lời đồn là thật hay giả, ta đều sẽ qua sông từ quận Miếu hải, đến bờ Nam Hoàng Hà thỉnh thánh chỉ!”

“Bờ phía nam Hoàng Hà?” Dương Nghĩa thần nghe Lý Húc nói trịnh trọng như vậy, nhin không được mà kinh ngạc hỏi: “Đó không phải là quận Tề quận sao? Người chạy xa như vậy làm gì?”

“Đó là nhà của Trương lão tướng quân!” Lý Húc gật đầu đáp.

Dứt lời, đậu gác (nguyên) là: răng nhọn), vượt qua hai quận thổ phỉ song hải của Tùy triều, bởi vì địa hình phức tạp, cho nên trở thành nơi tránh cho nghĩa quân Hà Bắc tránh né. Đậu Kiến Đức, Cao Sĩ Đạt, cao mở đạo đều từng ở chỗ này phát triển. Sau khi bị Dương Nghĩa thần đánh đau, Đậu Kiến Đức, mở đường thật cao để chinh tống.

Chương thứ ba Vô Y (một)

Tung tích đoàn người Dương Công Khanh tiêu hao ba ngày tìm kiếm tung tích Bắc Lãng tinh kỵ, mà đánh tan nó chỉ mất nửa canh giờ. Lý Húc tự mình dẫn một ngàn người thay thế bảy ngàn mã tặc dưới trướng Dương Công Khanh thay nhau tiến công. Trương Giang, Vương Nhất rút hai người dẫn theo bốn ngàn kỵ binh nhỏ vòng trở lại mặt chiến trường bên cạnh, thả hai đợt tiễn với đám lâu la vừa mới gia nhập dưới trướng Dương Công Khanh, sau đó quân Bắc Lãng tập trung thắng cục.

Vốn người mới nhập môn vốn sĩ khí mê man nhanh chóng sụp đổ, truyền tuyệt vọng và khủng hoảng cho tất cả đồng bọn dưới trướng Dương Công Khanh. Bọn giặc giặc cỏ ôm đầu chạy tán loạn khắp nơi, làm hại đám mã tặc cũng luống cuống tay chân. Bọn chúng có thể thấy số lượng quan quân ít hơn mình rất nhiều., Lại bị quan quân và đám bại binh phe mình ép tới không cách nào bảo trì trận hình. Nhưng vào lúc này, ba trăm kỵ binh do Lý Húc mệnh lệnh Vương Quân giữ lại làm hậu phương, chính diện chen ngang cho đám Mã tặc, đám mã tặc trận hình không chỉnh tề trở tay không kịp., Bị quan quân nghịch thế đột phá, chém ngã soái kỳ. Kế tiếp chiến đấu không tốt đẹp gì, chẳng qua là đuổi giết đuổi tận Bắc theo như thường lệ mà thôi. Điểm sáng duy nhất này chính là kỹ thuật của Dương Công Khanh., Trên đùi người này khẽ giật mình, sau lưng cắm hai cây vũ tiễn, bằng vào lực lượng một chân liên tục thay ngựa, thẳng đến khi nhào vào trong một sơn cốc tràn đầy cây xanh, làm cho truy binh sau lưng triệt để mất đi mục tiêu.

“Không hổ là người từng là kẻ từng tập kích ngự liên của bệ hạ, kỹ thuật thật tốt không thể nói!” Sau khi Minh Kim thu binh, chúng kỵ binh tám tặc tán dương. Lý Húc không yêu cầu mọi người không đề cập tới Dương Công Khanh tới gặp mặt., Cho nên mọi người cũng không quan tâm kết cục cuối cùng của người này là sống hay chết. Cách Khiêm là bị hai người Vương Bạc và Dương Công Khanh liên thủ giết chết, thả ra

chân tướng. Cho dù Dương Công khanh có thể trốn về chuồng đậu thì e rằng cũng sẽ dẫn theo binh mã đầu tiên đánh tới cửa hỏi tội.

“Sưu thuật của những mã tặc kia đều không tệ, đáng tiếc gặp phải chúng ta!” Kiêu ngạo từ trước đến nay là thuộc về người thắng, đặc biệt là chi đội ngũ này tự xuất đạo đến liền có ghi chép bất bại.

“Nói chung, thân thủ của bọn họ cũng nói được, chỉ là tổ chức quá tệ!” Cũng có người rất khiêm tốn, lúc nào cũng phát giác ưu thế của đối phương.

“Hồng thì xấu thôi, bọn họ Dương căn bản không biết cách dùng kỵ binh!” Vương Quân vừa đầu quân dưới trướng Lý Húc không bao lâu chép miệng, vẻ mặt khó chịu như ăn đồ nhắm không thả muối vậy.” Đáng tiếc, người dưới trướng có nhiều ngựa như vậy! Nếu để cho người khác...”

“Cho người khác, cùng lắm là chạy trốn nhanh hơn Dương công khanh một chút!” Trương Giang từ khi đến quận Tề vẫn luôn đi theo bên cạnh Lý Húc cười lắc đầu. “Người đừng nhìn mấy chiêu kỵ chiến đơn giản, bất quá chỉ là bốn chữ “Lấy cường kích yếu”. Nhưng để làm được bốn chữ này, từ xưa đến nay chúng ta đã tốn bao nhiêu công sức rồi? Ngay cả đám lâu la dưới trướng Dương công khanh của hắn còn muốn cướp đoạt của người khác, liệu có nhẫn nại tự mình luyện binh không?”

“Vậy cũng đúng!” Vương Quân quay đầu lại nhìn đám tù binh đang bị khinh kỵ binh chạy từ bốn phía tới, không khỏi tiếc nuối đáp lại.

Bị đám kỵ binh kia tạm thời dùng dây thừng và cọc gỗ dựng lên, trong rào chắn đã có gần bảy ngàn tù binh vây quanh. Cách đó không xa, còn có rất nhiều lâu la bị áp giải tới. Sau khi nhận được lệnh của Lý Húc, binh lính Bác Lăng tận lực khách khí bảo trì sự khách khí đối với những người bị bắt giữ, nhưng vẫn có người vì muốn chạy trốn mà bị bắn chết, còn có người dùng nằm trên mặt đất giả chết bởi vì không chịu được sự lạnh lẽo của người chết., Bỗng nhiên từ trong vũng máu nhảy lên, kỵ binh mặc giáp nhẹ phụ trách cảnh giới lập tức

phóng ngựa tới, hoặc là để cho đối phương nhận lấy vận mệnh bị bắt, hoặc là giết chết kẻ ương ngạnh kháng cự ngay tại chỗ.

Mỗi khi có tiếng kêu thảm thiết từ bên trái truyền đến, đám tù binh trong rào chắn lại xôn xao một hồi. Từng gương mặt tràn ngập uể oải cùng sầu khổ nhanh chóng hướng nơi khởi nguồn tiếng kêu thảm thiết nhìn tới. Sau đó lại giống như bị bàn tay khổng lồ vô hình vặn vẹo, nhanh chóng quay trở về phía trước., Thấp xuống giày chính mình. Trước đôi giày đã sớm bị mài rách, đầu ngón chân bắt an lộ ra non nửa đoạn, dính lấy bùn màu đen, còn có máu đỏ sẫm.

Chờ đợi vận mệnh các tù binh trở lên sẽ là lao dịch năm năm dài đằng đẳng mà kiên khổ, rất nhiều người có thể vĩnh viễn sẽ không sống đến ngày được khai hóa. Nhưng so với rơi vào tay Dương Nghĩa Thần, kết cục của bọn họ đã coi như may mắn. Người sau cho rằng chỉ có giặc cỏ đã chết mới có thể triệt để an phận, có thể một lần vất vả giải quyết vấn đề, người này tuyệt sẽ không chờ lần thứ hai.

“Sớm biết thế này, cần gì lúc trước nữa!” Ty Thương trong tay cầm roi da tham gia quân ngũ Quách Phương thấp giọng nghị luận. Mặc dù cùng xuất thân lục lâm giống như Vương Quân, nhưng hắn cũng không cho rằng tình cảnh đám tù binh đáng để đồng tình. Dân chúng sáu quận vừa trải qua một năm thái bình mới xong., Bất luận là ai phá hủy cuộc sống an bình này, đều phải trả giá gấp bội. Huống hồ Quách Phương sau khi nhận mệnh an cũng được phân không ít đất hoang, hôm nay trong nhà đang thiếu lao lực miễn phí sai sử.

“Ta không phải là đồng cảm với bọn họ! Ta chỉ cảm thấy Dương công khanh ngàn tính vạn tính, cuối cùng chẳng kiếm được cái gì, thật sự có chút oan!” Hình dáng của Vương quân e sợ dần tới càng nhiều hiểu lầm hơn, vội vàng mở miệng thổ lộ.” Hắc Tâm của gã họ Dương kia nuốt sạch bộ hạ của đám người Cách Khiêm., Vì vị trí chính là dựa vào đầu người trong tay, để đi tranh giành chức vị với đám người Đậu Kiến Đức, Bắc Lục Lâm tổng Biều. Bị chúng ta một gậy đánh rớt, chức vị Tổng Biều phỏng chừng là không có hy vọng. Mặc dù may mắn còn sống, tương lai cũng chỉ có thể mặc cho người khác nhào nặn!”

“Đó là do bản thân hấn gây ra! Ta không nhìn ra được ‘Đằng ‘Đằng’ ở sông Bắc lục lâm’ có gì tốt! Nghe ra thì chẳng khác gì hù dọa, giống như có quyền lực lớn đến mức nào. Trên thực tế trong mắt dân chúng chẳng phải là một tên tặc khấu, mặc dù trước mặt người ta không dám mắng người, nhưng sau lưng cũng không thiếu chuyện lật đổ tổ tông nhà người!”

“Vậy cũng đúng!” Vương Quân cắn một cái giương ngà, lặp lại lần nữa. Hấn không muốn phản bác lời của Quách Phương và Trương Giang, nhưng sâu trong nội tâm lại không tán đồng ý kiến đối phương. Nếu như Dương Công khanh không phải là xui xẻo bị Bắc Lăng quân vây lại, bằng vào binh lực trước khi hấn tan tác đã đủ cùng Đâu Kiến Đức., Đám người khai đạo cao so sánh ngắn gọn. Đúng là không có tiền đồ trong thời đại thái bình, nhưng trước mắt là loạn thế, thời tiết tốt để anh hùng kiến công lập nghiệp. Chỉ cần có thể như Lý Mật ở trong núi dừng chân, đừng sớm gặp phải khắc tinh ma đầu như Lý Húc, đợi một thời gian nữa...

Mấy tháng trước theo quyết định tiếp nhận chiêu an, Vương Quân đã cảm thấy cùng hấn đầu hàng Lý Húc, không bằng đi Hà Đông đầu nhập Lý Uyên. Nhưng mấy đương gia khác đều thưởng thức Lý Húc, cho nên hấn không thể không theo mọi người. Bây giờ theo thời cuộc nắm chắc và quan sát binh đạo, Vương Quốc tự giác cánh chim ngày càng phong phú., Cho nên vừa rồi trầm tĩnh xuống tâm tình lại bắt đầu sống động, mỗi khi đứng ở góc độ lục lâm của sông bắc, thiết tưởng một phen nếu như mình lúc đầu không được chiêu an, mà là dẫn bộ chạy trốn, rốt cuộc có thể có bao nhiêu thành tựu.

Chỉ là suy nghĩ một chút, hấn liền bị ngọn lửa trong lòng thiêu đốt, nhiệt huyết bành bành trướng. Vương Quân sau khi tầm nhìn mở rộng, đột nhiên phát hiện, kỳ thật trong rừng xanh phía bắc sông trước mắt cũng không có anh hùng thực sự. Nếu có người giống Lý Mật đem các anh hùng của con sông đổ về một chỗ, lại đối xử tử tế với bách tính bình thường như Lý Húc, chưa chắc không thể thành lập một phen sự nghiệp. Tiếc có thể tranh bá thiên hạ, cho dù có lui, cũng không mất vẻ tự thủ...

“Quân hình, Lý Đại tướng đối xử với chúng ta không tệ!”
Dường như nhìn thấu tâm tư của Vương Quân. Quách Hương Hương nhắc lại dây cương ngựa, chỉ có hai người bọn họ là nghe thấy âm thanh nhắc nhở.

“Này, ta chỉ là ngẫu nhiên nghĩ, người đâu có quan tâm đến cái gì!” Vương Quân nhìn bốn phía, mặt đỏ bừng phản bác.

“Ta sợ người nhất thời hồ đồ, khiến đại đương gia chúng ta, cả già lẫn trẻ trong nhà chúng ta cũng phải mắng chửi!” Về mặt Quách Hương có chút gấp gáp, giọng nói lại đề thấp xuống. “Trên giang hồ chúng ta có một câu rất hay, thà lấy thẳng tắp, không cầu trong khúc nhạc.!”

“Người thấy ta khi nào thì cô phụ qua người khác!” Vương Quân hình dáng cho Quách Hương một cái mắt trợn trắng, búng đầu ngựa, hướng phương xa chạy đi.

Đi theo Lý gia phía sau Lý gia có khả năng là tiêu sử danh sách, mà đi theo sau lưng Lý Húc, cùng lắm là một đoạn thời gian an ổn, vĩnh viễn vô duyên với xuất tướng. Vương quân đã nói như vậy trước khi chiêu an, hiện tại hẳn càng vững tin cái nhìn của mình lúc trước không sai. Lý Húc là tướng quân tốt, là một chức quan tốt, là cấp trên tốt thậm chí có thể làm bạn tốt, nhưng đồng thời cũng là ân oán rõ ràng, ngu xuẩn không hiểu thời thế xét xử!

Trong mắt Vương Quân, chuyện Lý Húc phải làm nhất trước mắt là đem quận Hà Gian mà bọn họ dốc sức liều mạng đánh hạ xuống hoàn toàn, sau đó dùng bảy quận tích lũy lực lượng có thể tranh bá thiên hạ. Mà không phải là trần trọc đi tới Hà Nam ngàn dặm, đối với ngôi cương trại có tính là mối thù sát sư gì đâu.

Quan điểm này không chỉ có một mình Vương Quân Tiêu, trên thực tế trong quân Bắc Lăng có rất nhiều tướng lĩnh không phải thuộc phái quận Tề đều không để ý viễn chinh một bước. Thế lực của Điền Cương quân chắc chắn không thể coi thường Trương Tu Đà., Năm ngàn kỵ binh nhẹ của Bắc Lăng đi qua, chưa chắc đã có thể báo được thù cho Trương Tu Đà lão tướng quân. Huống hồ cho dù đoàn người đánh chết Lý Mật và Từ Mậu Công, thành công báo thù cho Trương lão tướng quân thì

sao? Thiên hạ Đại Tùy sẽ tiếp tục loạn, Lý Húc học theo Trương Tu Đà bộ dáng cứu hỏa khắp nơi, sớm muộn gì cũng sẽ rơi vào kết cục như lão tướng quân.

Trong bóng tối, Vương Quân Trần đã từng tìm Tư Mã Tử Minh, mơ hồ nói rõ với đối phương rằng hắn ta đến Hà Nam liệu chết đánh nhau với Đào Cương quân, không bằng bảo tồn thực lực, lấy quan điểm để thay đổi thiên hạ. Tư Mã Tử Minh cho rằng cách nhìn của Quân Mã Tử Minh là của Vương Ân có đạo lý, nhưng hắn ta lại không chịu dẫn đầu tiến lời Lý Húc.

“Đại tướng quân có thể để cho ta và Lữ Khâm hai người mang theo bộ binh thủ gia đã là thỏa hiệp lớn nhất. Nếu như thật sự không để cho hắn đi tới ngôi nhà một chuyến, e rằng cả đời này của hắn sẽ không yên bình. Người yên tâm, chỉ cần hai người ta và Lữ lão Lữ còn sống., Đoàn người theo đường lui sẽ không bị mất. Huống hồ phu nhân cũng sẽ ở lại Bắc Lăng tọa trấn, có người dám thừa cơ hồ hồ đồ, ả chưa chắc sống qua được cửa kia!” Triệu Tử Minh vốn là quân sư danh tiếng lấy lòng vỗ vai Vương Quân trả lời.

Lúc nói câu này, trên mặt Triệu Tử Minh tràn ngập tự tin, nhưng Vương Quân hình dáng lại miễn cảm từ sâu trong mắt, thấy được sự lo lắng mơ hồ.

Chương thứ ba Vô Y (một)

Triệu Tử Minh cụ thể lo lắng chuyện gì, Vương Quân không đoán được. Nhưng Vương Thành Phong lại nhận định Lý Húc không phải là Minh chủ có thể giúp mình đạt được giấc mơ.” Đại tướng quân tâm địa không đủ đen, làm người cũng không có quả quyết. Người này tên Lý Chương kia sẽ không ở trên người hấn, nếu ta muốn đạt tới trình độ cao như hấn thì..., Nhất định phải tìm đường ra khác...” Hấn vừa đưa mắt nhìn bốn phía, vừa chuẩn bị cho tương lai của mình. Đối với dân ca của họ Lý có thể thay thế họ Dương trở thành giang sơn chi chủ, Vương Phương hình dáng tin tưởng không nghi ngờ, cũng giống như phần lớn anh hào thời loạn lạc, hấn không có dã tâm trở thành đế vương, nhưng cũng không chịu làm một khách không có tiếng tăm gì.

Nếu Lý Húc không phải là dân dao chỉ ra, hình dáng Vương Quân chỉ có thể lựa chọn rời đi. Hấn không quan tâm đồng bạn ngày xưa sẽ nghĩ thế nào, hấn tin chắc nếu ngày nào đó công thành danh, tất cả đồng bạn nhất định sẽ hối hận không cùng hấn lựa chọn.

“Đại trượng phu ân oán rõ ràng!” Hấn lắc đầu, đem những suy nghĩ hỗn loạn ném ra khỏi trời xanh. “Trước khi rời đi, ta nhất định sẽ làm vài chuyện đại sự cho hấn. Cho dù không muốn thu lưu ân tình ngày đó, cũng phải nể mặt phu nhân nương!”

Phu nhân trong lòng Vương Quân tất nhiên là chỉ Kính Nhi. Cũng giống như đông đảo tướng lĩnh Bắc Lăng, hấn vô cùng khâm phục vị nữ tử truyền kỳ đã từng tâm phu ngàn dặm này. Tuy rằng cho tới bây giờ hấn vô cùng khâm phục., Lý Húc còn chưa tỏ vẻ qua là Kính Nhi sắp trở thành phu nhân chính thất của hấn. Nhưng mọi người đều cho rằng đó chỉ là một mắt hổ của tướng quân đại nhân đánh với triều đình, nếu không trong một năm qua nhiều người thuộc địa phương rộng lớn ở Hà Bắc cầu hôn như vậy, sao lại chưa từng thấy Lý tướng quân hồi phục?

Người có trí tuệ hơn người, dung mạo vô song., Hơn nữa gia thế bối cảnh hiển hách, còn có nữ tử thích hợp với Lý tướng quân hơn cả Kính Nhi sao? Đám người Triệu Tử Minh và Vương Quân Sơn cảm thấy Kính Nhi là bạn tốt của Lý tướng quân. Càng làm bọn họ than thở chính là, vị này xuất thân lũng loạn Lý gia phu nhân, ánh mắt cực kỳ nhìn vấn đề. Nửa tháng trước., Nàng mới từ từ trong bi thống chết trận của nghĩa phụ Trương Tu Đà tỉnh lại, lập tức bắt tay trịnh trọng chuẩn bị lương thảo cho quân Bác Lăng. Dường như đã sớm đoán được các phụ tá bên cạnh Lý Húc sẽ không cách nào khuyên can hấn cải biến nam hạ báo thù cho Trương lão tướng quân, cũng coi như chuẩn xác sau khi trượng phu của mình kết thúc chiến sự quận Hà Gian sẽ trực tiếp lên đường, sẽ không quay về Bác Lăng nhiều dây dưa.

Cho nên Triệu Tử Minh cùng Lữ Khâm hai người thống lĩnh quân tốt Bác Lăng quân tốt vừa mới rời đi, từ gạo khô gom góp từ các nơi như Đường huyện theo sát đưa vào trong doanh trại của Lý Húc. Như vậy chẳng những làm cho Bác Lăng tinh kỵ sớm lên đường, mà còn làm cho chủ soái Lý Húc có được một vị phụ nữ cảm thấy hãnh diện.

Nhưng Lý Húc không bắt ngờ chính là, nhị nha vậy mà đi theo đội ngũ đồ quân nhu đến quân doanh của hắn. Mỹ kỳ tên là thay bà bà tới đây tặng vài món y phục, sau khi buông y phục cùng gia thư xuống lại nằm vùng trong quân ngũ không chịu đi theo đưa đồ quân nhu.” Ta phải đi đánh giặc, mang theo người chẳng phải là rối loạn quân kỷ sao?” Lý Húc ngẩng mặt lên., Trong trướng thấp giọng quát lớn nhị nha. Thạch Nhị Nha lại kinh ngạc tròn tròn mắt, cười hỏi ngược lại: “Năm đó Kính Nhi và người cùng một đạo tiêu diệt phi ở Ngũ Hồi Lĩnh, chẳng lẽ lúc đó không cần bận tâm đến quân kỷ sao? Hoặc là khi đó trong mắt lang quân căn bản không có quân kỷ?”

Trong lúc đầu khẩu với bất cứ một nữ nhân nào trong nhà, từ trước đến nay Lý Húc không chiếm được thượng phong, bất tri bất giác mặt đỏ lên, mang theo vài phần áy náy giải thích: “Lần trước không giống lần này, lần trước là tại cửa nhà mình, không có gì mạo hiểm. Lần này....”

“Lần này bất kể có bao nhiêu mạo hiểm, ta đều phải đi theo!” Không đợi Lý Húc nói hết lời, Thạch Nhị Nha đã thu hồi nụ cười, ngẩng đầu, nhìn đôi mắt Lý Húc đáp lại: “Người yên tâm, đây là Kính Nhi và hai tỷ muội chúng ta đã thương lượng xong. Trước khi đến đây, bà bà cũng dặn dò, muốn ta chăm sóc tốt cho người, miễn cho người không cẩn thận lại bị ác nhân lừa!”

“Mẹ và Tuyên nhi cũng đồng ý cho người?” Nghe xong lời nói của Nhị Nha, Lý Húc vốn “khí diễm” đã thấp đi một mảng lớn. Trong trí nhớ của hắn, Triều Nhi và Nhị nha biểu hiện khách khí với nhau, nhưng trong lòng đều không coi đôi phương là tỷ muội. Từ trước tới giờ, hai nữ nhân đều đặt tâm cơ lên nhau khi không chọc giận trượng phu, đấu đến quên cả trời đất. Hôm nay khó được đoàn kết một hồi, lại nhắc tới chuyện A nương hợp thành một thể đồng minh với nhau.

“Mẹ không yên tâm về người! Kính Nhi là sợ người nam hạ, có người lại động tâm tư sáu quận! Những thế gia đại tộc kia quá giáo hoạt, nếu như ta lưu lại chỉ sợ không phải đối thủ của bọn họ, cho nên lần này nàng chịu cho ta một cơ hội, để cho ta có thể nhiều hơn cùng người một đoạn thời gian!” Nhị Nha khẽ thở dài, nói ra.

chia sẻ một trượng phu với nữ nhân khác cũng không phải chuyện vui vẻ gì. Tuy rằng nàng đã mạnh mẽ ép bản thân không tranh, không đố kị, không yêu cầu xa vời, nhưng Kính Nhi quá mạnh mẽ, bất luận dung mạo hay dung mạo., Gia thế, làm người đều là gấp trăm lần bản thân nàng. Nguyên lai dưới tình huống Thái Nguyên Lý gia không chịu thừa nhận hôn sự này, nàng còn miễn cưỡng có thể sánh vai với Kính Nhi. Hôm nay Thái Nguyên Lý gia đã giống trống khua chiêng đi tới cửa, nàng lẻ loi một mình, có thể ỷ lại, cũng chính là công bằng của trượng phu.

Nghĩ đến đây, thạch khuyết nhin không được vươn cánh tay, dùng sức bao lấy eo hầu như không cách nào ôm, trong miệng nói không ra một câu, dán ở trên ngực Lý Húc đôi mắt đắm lệ lại đã mờ lung.

Thấy Nhị Nha gục đầu xuống, trong lòng Lý Húc cũng mềm nhũn. Hắn biết mình cũng không phải là một trượng phu bỏ công việc, đại đa số mọi việc chưa bao giờ xử lý được. Nhưng Nhị Nha lại tiếp nhận tất cả những thứ này, giống như lúc ở Tề quận tiếp nhận loại vận mệnh không công bằng này. (Một lần đọc mẫu xong, nó sẽ cho ta rất nhiều tin tưởng)

Nhẹ nhàng vỗ vào lưng đối phương một cái, Húc Tử hòa nhã nói: “Nếu người thật sự muốn đi theo, ngày mai khi rút trại phải thay đổi nhung trang đi. Chỉ là trên đường đi mệt mỏi không cho phép khóc mũi lau nước mắt. Chuyến này phải trần trọc hơn nghìn dặm...”

“Ai mà không biết cưỡi ngựa!” Nghe Lý Húc Tùng nói, nhị nha hoàn nước mắt vẫn còn đọng lông mi đột nhiên ngẩng đầu lên, vừa dùng tay lau mặt vừa phản bác: “Nhớ năm đó ta là cô nương, từng cưỡi trên lưng ngựa không ngủ liên tục vài ngày không ngủ, cũng chưa thấy mệt mỏi từ trên yên ngựa rơi xuống...”

Nói được một nửa, thần tình lại ảm đạm. Năm đó trước khi gặp Lý Húc, ả tự nhiên là cùng phụ thân và ca ca xen lẫn trong nghĩa quân. Sau đó phụ thân cùng ca ca gián tiếp chết trong tay Tùy Tu Đà, còn bản thân ả, bây giờ lại muốn cùng trượng phu một đường xuôi nam trả lại công bằng cho Trương Tu Đà!

Nếu như lính ngói đánh chết Trương Tu Đà, hành động cầm đầu của bọn họ là thù tất báo mà nói, vậy thì hào kiệt Lục Lâm năm đó chết trong tay Trương Tu Đà, thù của bọn họ sẽ do ai báo đây? Chẳng lẽ thân là Trương Tu Đà đánh giết nghĩa quân là thiên kinh địa nghĩa, mà đám nghĩa quân thì chỉ có thể vờn cổ ra chờ Trương Tu Đà lão đại tới chém, không thể có bất cứ thứ phản kháng nào sao?

Giữa phu thê, có chút tâm tư cho tới bây giờ không cách nào giấu diếm được trực giác của nhau. Từ biến hóa trên mặt, Lý Húc liền hiểu ra nhị nha đã nghĩ tới cái gì. Ở điểm này, bọn họ vĩnh viễn đạt được đồng cảm không thành chung. Vô luận lẫn nhau ở những chuyện khác dung nhượng như thế nào, thái độ đối với nghĩa quân, lại như một cái hào đem trái tim hai người ngăn cách rõ ràng.

Buổi sáng ngày hôm sau, hai vợ chồng đều thấy được tơ máu trong mắt đối phương. Điều cố tình không đi thảo luận chủ đề báo thù nữa, lấy ra một ít sự tình quen thuộc để dời sự chú ý của mình.

“Rời đi thời gian dài như vậy, không biết chúng ta được quản lý ruộng đồng ở Tề quận thế nào?” Lý Húc vừa nhìn Nhị Nha sửa sang lại ngáng chân mình, vừa cười vừa suy đoán.

“Quản gia là người phúc hậu, một lòng muốn báo ân người thu lưu. Từ khi người phụng chỉ tây tiến, quản lý mọi việc trong nhà và ruộng. Mấy năm nay thế loạn, cho nên ta cũng không dám để hắn mua thêm ruộng. Chỉ là trước khi đi lệnh hắn đem một bộ phận còn lại của năm ngoái đưa ra., Ở đó gần trăm mẫu là một trang viên có tường vây.” Nhị Nha vừa làm việc, vừa trả lời. Tay chân nàng cực kỳ lưu loát, trong chốc lát đã thu thập đồ đạc trên người Lý Húc Chu vô cùng chỉnh tề. Mà câu trả lời lại cũng không bị ảnh hưởng chút nào, ngăn ngừa vài câu đã giới thiệu rõ ràng tình huống tài sản cùng thuộc hạ của gia tộc tại Tề quận.

Mặc dù dựa vào dư uy của quận binh, trong gần hai năm qua một mực không có giặc cỏ nào dám chủ ý tới quận Tề. Nhưng dân chúng nơi này vẫn không nguyện không hề cố kỵ như ngày thường, mở rộng quy mô ruộng sản nhà mình có. Một ít nhà nghèo thu lương thực, lưu lại gia đình mình một chút., Sau hai năm ăn uống, đám còn lại lập tức nghĩ đủ mọi cách đổi lấy những hạt đậu bạc, thối đồng không tốn chút tiền nào., Dem chôn vào chỗ không để người ngoài biết được, mà có loại thổ sản trung gian quy mô như Lý Húc, thì đem gia quyến cùng tài sản đều dời vào trong thành, đồng thời ở cạnh ruộng nhà mình xây các loại bảo trại, một mặt dung nạp tá điền cùng các nô bộc ở lại bên trong, mặt khác cũng phòng ngừa có thổ phi đến đây dò xét.

Nhị nha không am hiểu chính vụ như Kính Nhi, đối với việc quản lý việc vặt trong nhà lại thực sự tính qua mấy phen khổ công. Lúc Lý Húc đi theo Trương Tu Đà đến viên ngói tiểu trừ phi, gia đình quận Tề đều do nàng quản lý. Mà nàng bị La Sĩ tin cậy hộ tống đến trước Bác Lăng, cũng làm tốt kế hoạch cho Lý Húc ở quận mấy năm.

“Những năm nay nhờ có ngươi!” Húc Tử sờ sờ mái tóc của nhị nha, không khỏi cảm khái tán dương. Mặc dù số tài sản Phan Chiêm Dương đưa tới có chút khổng lồ từ tái ngoại đến., Nhưng hơn một năm nay, sáu quận bờ sông đều đứng vững gót chân, lấy danh nghĩa của Lý Húc đưa ra Kim Ngân Châu Ngọc cũng có thể dùng để đánh cược. Kình Nhi am hiểu phân tích cơ hội và cạm bẫy trên quan trường., Nhưng đối với tiền tài không phải là khái niệm rất có khái niệm. Mà sức lực phụ mẫu Lý Húc đã kém xa năm đó. Nếu không có Nhị Nha một mình chèo chống, Lý gia tuyệt đối không có khả năng trong tình huống không đưa tay vào kho công mà duy trì tiêu dùng khổng lồ như thế, Kình Nhi cũng không có khả năng lúc xử lý mấy hộ hào môn có thừa như lúc xử lý Lý gia và triều đình.

“Nhìn quan viên ngươi làm càng lớn, ta cũng không thể một mực làm liên lụy. Như vậy, không đợi Kình Nhi mở miệng, ta liền phải tránh thật xa!” Nhị nha mỉm cười, hai mắt nháy mắt biến thành một đôi Nguyệt Nha.” Ngươi đi đến điểm tương trung quân trước đi, ta thu thập nơi này một chút, liền giả trang thành thân binh của ngươi đi theo. Về phương diện cung mã ta cũng hiểu biết một chút, bình thường không cần ngươi phân tâm!”

Chương thứ ba (một)

Lời mặc dù nói rất nhẹ nhàng, nhưng đại quân vừa qua trị sở Chiêm Hải quận, mặt nhĩ nha đã trắng bệch như tuyết bị hàn phong thổi mất non nửa tháng. Húc tử nhìn thấy trong mắt, không đành lòng để nàng tiếp tục chịu khổ, gọi qua trâu lớn., Muốn đổi phương an bài mấy thân binh đưa phu nhân đi trong thương doanh thì đừng mơ, đợi thân thể khôi phục không sai biệt lắm chậm rãi từ phía sau đuổi tới. Thạch Nhĩ Nha lại lắc đầu, quật cường nói: “Bất quá là lâu rồi không cười ngựa, nhất thời gân cốt không triển khai được mà thôi. Trên đời này chỉ có hưởng không nổi phúc, nào chịu được mệt!”

Lý Húc thấy ánh mắt nàng tối sầm lại, khuôn mặt rất tiêu tụy, hết lần này tới lần khác vì không để cho mình lo lắng, trên mặt còn miễn cưỡng nở nụ cười, trong lòng rất cảm động, đem chiến mã của hai người tới gần một chút, thấp giọng khuyên: “Thương Binh doanh chỉ đi chậm một chút, sẽ không bỏ rơi ngươi đâu. Sao ngươi phải bướng bỉnh như vậy?”

“Các huynh đệ dưới trướng ngươi đều đang nhìn đây, ta không thể để người ta cười được!” Nhĩ nha cắn chặt hàm răng, lắc đầu nói.

“Chỉ có rất ít người biết thân phận của ngươi. Huống hồ ngươi lại là nhà phụ nữ, ai ăn no bụng mỡ ăn uống nói lung tung!”

“Cho dù không có ai biết, nhưng không ai chê cười, ta cũng muốn đi theo ngươi một bước!” Nhĩ Nha Yên Mi nhẹ nhàng, cố nén đau đớn ở trên sống lưng, đáp lại. “Ít nhất, trong mắt ngươi, không nên rơi vào phía sau lưng Kính Nhi!” Sâu trong nội tâm, nàng vì lời nói của mình mà thêm vào một chú giải tỉ mỉ.

Nàng tự biết không có gia tộc của Quốc công đời thứ ba làm chỗ dựa, cũng không có tiền bạc vạn quan tiền làm bồi gả, cho nên bình thường ở phương diện quản lý gia sự thống khổ công., Có thể ở trong lòng trượng phu vĩnh viễn chiếm một góc, theo đại đội nhân mã phía sau chậm rãi đuổi theo mặc dù không cần chịu khổ hành quân, nhưng điều đó cũng có nghĩa

là ở một số phương diện nào đó nàng lại thua kém Tuyên nhi một chút. Loại năng lực ngày mai không quan hệ với xuất thân gia thế này, nhị nha tuyệt đối không muốn nhận thua, cũng tự giác không thể thua.

Lý Húc nghe Thạch Tiêu kiên quyết nói vậy, cũng đành phải do nàng. Đi thêm chốc lát nữa, cuối cùng không yên lòng được, hấn ngẩng đầu lên nhìn khắp nơi, thấp giọng nói: “Chờ khi tới thôn kế tiếp, ta sẽ phái người mua cho người một cái yên ngựa mềm một chút. Cái này chuyên làm việc đánh trận cho hành quân, dù sao cũng không thể rộng lượng như ngày thường được!”

Mã cụ để cưỡi ngựa khi hành quân đều là loại ngựa nhỏ, nghiêng về tiết kiệm sức ngựa, mà không nghiêng về phía kỵ sĩ có cảm giác thoải mái hay không. Nhưng hoa lệ thoải mái và đặc sắc, cho dù là loại nam tử trưởng thành to lớn như bộ xương như Lý Húc cũng cảm thấy thoải mái., Cũng có thể đặt mộng hoàn toàn ngồi trong yên ngựa. Như vậy đi, trọng lượng toàn thân người cưỡi ngựa đều tập trung trên lưng ngựa, phần eo và bắp đùi cũng không hao tổn bất cứ khí lực gì. Nhưng đối với tọa kỵ mà nói lại rất tàn nhẫn, thường người chơi mặt mày hớn hở, nhưng làm ngựa mệt đến mức mồ hôi đầm đìa.

Nhà giàu trong thôn xóm tầm thường cũng đau lòng gia súc giống như binh sĩ, cho nên thà rằng mình chịu thêm chút tội, cũng tuyệt sẽ không sử dụng yên hoa. Bởi vậy Lý Húc muốn cho Nhị Nha đi không vất vả như vậy, nhất định phải đến thôn xóm hoặc bảo trại lớn mới được. Nhưng quận biên rợ rở vốn không phải nơi phồn hoa gì, chủ ý đánh mua yên ngựa hai bên đường, trong lúc nhất thời làm sao kiếm được?

“Cái này kỳ thực rất tốt, là ta mà hai năm nay đã quen với việc người quá dễ chịu, quên mất căn bản!” Nhị Nha biết trượng phu thật sự quan tâm mình, nghịch ngợm lè lưỡi., “Muốn mua những loại yên hoa của nhà phú quý ra ngoài du sơn ngoạn thủy, chỉ sợ phải đến tập hợp mới được. Thời tiết xuân ta mới được La Sĩ tin hộ tổng từ trên con đường này đi qua, nhớ rõ từ tin Dương Quốc đến thứ hèn, ngay cả cái thôn xóm giống một chút cũng không đến, càng đừng nói là chợ phiên!”

“Làm sao có thể. Mấy năm trước ta cũng đi con đường này, rõ ràng đã thấy qua rất nhiều thôn xóm Thiên Hộ trở lên!” Lý Húc nhú mồm, tỏ vẻ hoài nghi đối với cách nói của nhị nha.

“Người xem một chút phong cảnh chung quanh, đâu còn chút bộ dáng năm đó!” Nhị Nha lắc đầu, thấp giọng đáp lại.

Qua nàng nhắc nhở, Lý Húc hoàn toàn chính xác phát giác cảnh sắc hai bên đường so với năm đó mình một mình tới quận Tề nhậm chức khác một trời một vực. Lúc ấy hẳn chỉ cảm thấy tình cảnh ven đường nhìn thấy rất thê lương, khắp nơi đều là đói khát, khắp nơi đều là hoa màu mọc đầy cỏ dại. Mà hiện tại, ruộng lúa đôi cùng hoa màu hoang phế cũng không thấy nữa., Hai bên đường tam hợp đất là nhà quan, đã hoàn toàn biến thành thiên hạ cỏ dại cùng bụi cây. Cách đường đi càng xa, các màu cây cỏ càng cao, có một số đã cao hơn chân ngựa, nếu một thiếu niên đi vào, hoàn toàn có thể ẩn thân dưới lá cỏ.

“Đại Ngưu, cầm bản đồ đến đây!” Phản ứng đầu tiên của Lý Húc là có khả năng do thám đi nhằm đường, lớn tiếng ra lệnh.

Thống lĩnh thân binh Chu Đại Ngưu đáp ứng một tiếng, nhanh chóng từ trên lưng một con chó ngựa tìm ra địa đồ, hai tay dâng lên đưa cho Lý Húc Mã. Trên bản đồ da dê tinh xảo, đường hoa văn đại biểu cho đường vân của quan đạo cực kỳ rõ ràng. Từ trên núi non và dấu hiệu dòng sông gần đó phân tích, đường lớn dưới chân đích thật nổi thẳng bên đò lần lượt. Chỉ là trên bản đồ từng ghi đầy thôn xóm, hiện giờ đã ít ai lui tới.

“Cái này quả thực không khác gì tái ngoại rồi!” Trong lòng Lý Húc đột nhiên trào ra một ý nghĩ cực kỳ hoang đường.” Gió thổi cỏ lay thấp thấy dê bò, đáng tiếc dưới rễ cây đều là xương khô!” Dường như ấn chứng cùng suy nghĩ của hắn, một trận gió thu lấp loáng lướt qua cỏ dại khô vàng, đè ép gốc cỏ tới chĩnh tề, mấy chỗ vách đổ cháy đen cùng cửa sổ đã mục nát liền lập tức hiện lộ ra, nhắc nhở người qua đường năm đó, nơi này năm đó từng phồn hoa.

Không cần hỏi là ai tạo nghiệt, trong lòng Lý Húc rất rõ ràng. Đầu tiên là ba lần trưng binh, sau đó là cưỡng chế lệnh chính trị di chuyển đến thành ở hoang đường, sau đó lại tiếp tục, thổ

phỉ cướp bóc, giang hồ càn quét, tiêu diệt quan binh., Trấn áp, số quan binh không giết tù binh dưới trướng Bác Lăng quân tuyệt đối là số ít, đại đa số quan quân đều có thói quen giống như lão tướng quân của Dương Nghĩa thần, cố gắng giải quyết vấn đề một cách tự nhiên. Đúng như vậy, trong lòng hấn yên lặng tính toán, lần đầu tiên đi ngang qua Bi Hải đến Tề quận nhận nhiệm vụ đến bây giờ, không đến bốn năm, không đến bốn năm, đã sáng tạo ra một mảnh hoang dã mênh mông, lực lượng biểu diễn trong lúc người tự giết lẫn nhau thật sự là to lớn!

Trong phút chốc, gió thu như đao, xuyên qua khe hở của giáp da đâm vào gân cốt của hấn. Húc Tử vẫn cho rằng tất cả những gì mình làm đều là chính nghĩa., Lý do tạo phản của nhóm thổ phỉ đáng để đồng tình, thế nhưng hành vi lạm sát thổ phỉ tuyệt đối không thể khoan dung. Mà trước mắt cùng thực tế trải qua đi nói cho hấn biết rõ ràng, trật tự mà hấn kiên trì trong thời gian dài qua, cũng giống như khẩu hiệu Thiên Hành Đạo của bọn thổ phỉ vậy, buồn cười và đáng thương. Chính là bởi vì hấn và Trương Tu Đà., Đám người Dương Nghĩa Thần cùng nỗ lực, triều đình mới có thể kéo dài hơi tàn. Mà chính là triều đình kéo dài hơi tàn này tiếp tục nghịch hành ngược lại, mới đem càng nhiều bách tính bức thành thổ phỉ, tiến đến liên thủ với triều đình, đem vô số thôn xóm đã từng phồn hoa ở Nam Bắc hoàn toàn biến thành hoang dã.

“Người không giống với bọn họ, người bảo vệ rất nhiều người!” Một âm thanh trầm thấp mà ôn nhu đột nhiên vang lên bên tai Lý Húc, kéo hấn từ trong mê mang về hiện thực.” Lúc ta ở Bác Lăng, ta từng đóng giả làm nông phụ tầm thường đi ra ngoài mua thức ăn, nghe được rất nhiều dân chúng đều đang niệm lòng tốt của người. Bọn họ nói người chẳng những đánh bại thổ phỉ, hơn nữa cũng sợ tới mức những tên tham quan kia không dám tiếp tục làm chuyện xấu...” Nhị Nha nhẹ nhàng giảng giải, giữa lông mày tràn đầy tự hào.

“Chức trách của võ tướng chính là thủ hộ!” Lời thề ngày xưa gần như nói ra. Nhưng Lý Húc cắn chặt hàm răng, giấu câu nói này trong bụng.” Đại Ngưu, cất bản đồ đi. Nói cho các

huynh đệ đi đường cố gắng không nên ồn ào, để tránh quấy nhiễu đến bách tính!”

Nếu như ở phụ cận còn có dân chúng nói, trong lòng hấn cầu nguyện với thần phật đầy trời, hi vọng vô luận là Đạo Quân hay là Phật Tổ, có thể mở hai mắt ra, xem thế giới này rốt cuộc là cái gì. Nếu như hấn không đi tiểu phỉ, thổ phỉ sẽ đem thành thành thị và thôn xóm đốt cháy thành những bức tường tàn phế. Nếu như hấn tiếp tục tiêu diệt phỉ, thì tương đương với việc bảo vệ quyền lực áp bức bách tính triều đình. Cuối cùng, tất cả phồn hoa chung quy là thứ hoang vu.

Lúc giữa trưa, rốt cục đại quân cũng thấy được một bảo trại. Nhưng Húc Tử không có cơ hội mở miệng hỏi xem trong bảo trại này có yên hoa nào để cung cấp hay không. Nam nữ trong toàn bảo đều bò ở sau tường quan sát bọn họ, từ tóc trắng già nua đến đứa bé vừa mới học được cách ở phòng thượng viện đào trứng chim. Từng đứa đều mang theo sắc mặt, quần áo tả tơi, tư thế kéo cung và đao lại phi thường thuần khiết, những binh khí kia đơn sơ rách nát., Chính là nguyên nhân khiến cho bảo trại trước mắt có thể tồn tại trong thời loạn lạc. Bọn họ không tin nghĩa tặc “Thai trời hành đạo”, cũng không tin quan binh “Bảo vệ dân an toàn”, trong năm tháng rung chuyển này, bọn họ có thể tin chỉ có binh khí trong tay mình.

Tên thủ lĩnh bảo trại không chịu ra ngoài tiếp xúc với quan binh, tuy rằng hấn có thể nhìn thấy rõ ràng cờ hiệu của Đại tướng quân Quan Quân mà bọn thị vệ triển khai. Nhưng trong thời gian phong ấn Đông Hải công, tên gia hỏa Trường Nhạc vương thì đầu đều có, lại mạo hiểm thêm một vị Đại tướng quân quán quân ra đời cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

“Chúng ta chỉ đi ngang qua, thuận tiện chứng thực con đường này có dẫn tới bến đò lần thứ hai hay không!” Chu Đại Ngưu phụng lệnh tiến lên, giang hai tay ra hô với người trong bảo trại.

“Đi ngang qua thì mau tránh ra, đừng để ý!” Trên tường trại vèo một cái bắn ra một mũi tên, gần như dính vào cổ chiến mã chui xuống mặt đất nửa xích.” Đứng tới gần, trong trại không

có lương thực cho các người! Bất luận các người là quan hay phi, đều không có.”

“Con bà nó chứ!” Vương Quân tức giận lấy dây cung từ yên ngựa ra, muốn giáo huấn đối phương. Lý Húc giơ tay ngăn cản hắn: “Người đi hậu quân lấy hai mươi thanh cung tốt, mười thanh hoành đao, đặt cách cửa trại năm mươi bước, sau đó chúng ta tiếp tục lên đường!”

“Vâng, tuân, tuân mệnh!” Vương Quân kinh ngạc nhìn về phía chủ tướng nhà mình, không rõ vì nguyên nhân gì mà đối phương đưa ra quyết định hoang đường như vậy. Nhưng hắn vẫn trung thực chấp hành “Loạn mệnh” này, trong ánh mắt mê hoặc của bách tính trong trại, đem binh khí đặt ở trong ánh mắt, đối phương có thể dễ dàng lấy được, cũng không khiến cho vị trí hiệu lãm. Sau đó theo sau Chu Đại Ngưu mà quy hàng.

Sau khi đại đội nhân mã đi ra hơn một dặm, trên tường trại truyền đến tiếng kèn lệnh. “Ô ô ô ô ô ô” uyển chuyển dài, phảng phất dã thú ở trong rừng triệu hoán đồng loại. Húc Tử biết đối phương cho ra đáp án, cười cười, tiếp tục đi dọc theo chính xác phương hướng tiếp tục về phía trước.

Chương thứ ba (hai)

Hai ngày sau, đại đội nhân mã đi tới Yểm Thứ. Quan viên ở đó nghe nói Hoàng đế bệ hạ thân tín nhất là Quan Đại tướng quân giá lâm, vội vàng đem huyện nha chuyển sang chỗ ở tạm thời cho đại tướng quân. Lý Húc cũng không chối từ, trực tiếp dẫn thân binh đi vào ở. Sau đó truyền lệnh xuống, lệnh cho các huynh đệ nghỉ ngơi ba ngày ở trong thành. Một mặt tụ tập dân thuyền, một mặt chờ Thương binh doanh và quân nhu từ phía sau chậm rãi đuổi theo.

Yểm thứ vốn là một huyện nhỏ của bờ bắc Hoàng Hà, bởi vì cách muối bột rất gần, cho nên đất đai cằn cỗi, dân cư cũng phi thường ít. Lúc thiên hạ đầu loạn, Vương Bạc., Đám giặc như Lô Minh Nguyệt đều dùng nơi này làm ván cầu, xuôi nam nhìn trộm quận Tề Quốc. Sau vài phen qua lại, khiến cho địa phương càng hoang vắng, cơ hồ không có người ở. Nhưng theo Vương, Lưu bọn giặc lần lượt bại dưới tay Trương Tu Đà., Quan phủ nhân cơ hội này lại thu hồi thành này. Sau đó bọn giặc cỏ sợ trêu chọc tinh nhuệ Tề quận giết qua Hoàng Hà, bọn chúng cũng không dám lại có ý đồ trốn ở thành Yểm Thứ nữa. Lâu dần, nơi này cũng xuất hiện một loại phồn hoa cực kỳ không hài hòa với địa vực xung quanh. Chẳng những đám phú hộ gần thành nhỏ và bảo trại nhao nhao trốn vào trong thành Yểm Thứ chạy loạn, một ít thương nhân buôn bán vũ trang, buôn muối, cũng lựa chọn nơi này làm điểm dừng chân đầu tiên sau vượt qua Hoàng Hà.

Thu xếp tốt binh lính dưới trướng, Lý Húc vội vàng phái người đun nước nóng giải mệt cho nhị nha. Trên đường đi không cách nào mua nô tỳ, vì lẽ đó hai vợ chồng yếu ớt liền đơn giản, đóng cửa lại hầu hạ lẫn nhau. Đợi đến khi cởi đồ lót trên người, Thạch Nhị Nha bỗng nhiên nổi lên xấu hổ, sống chết không chịu để Lý Húc tiếp tục giúp đỡ.” Toàn bộ vợ chồng già nua, người còn sợ ta nhìn!” Lý Húc không biết vì sao mà đột nhiên trở nên rụt rè, cười trêu ghẹo.

“Chỉ là, chỉ là sợ người ta nói ta không phải, không phân biệt tôn ti mà thôi!” Mặt Thạch Nhị Nha đỏ bừng, thanh âm nhỏ

như muối kê. Lý Húc nhìn thú vị, dứt khoát giang hai tay ra ôm vào ngực, vừa nắm tay vừa cười nói: “Giữa hai vợ chồng, ai bảo ai làm chút chuyện còn không phải chứ. Cởi ra ta xem, có phải mông đều bị mài nát hay không!”

Từ sau khi ở chung với công bà, giữa nhị nha và trượng phu đã rất ít khi có cơ hội trêu chọc như vậy, bất giác xấu hổ đến mức hừ một tiếng, cắn đầu vào trong lòng Húc Tử, không dám ngẩng lên nữa. Lý Húc tiện tay cởi áo, mới cởi xuống một nửa, lại đột nhiên cảm thấy đầu vai xiết chặt, ngón tay nhị nha đã gắt gao keo kiệt đến trong da thịt hần.

“Đừng hồ nháo!” Húc Tử cười mệnh lệnh, vừa phải dùng sức xé lớp che đậy cuối cùng ra, nương theo ánh nến chập chờn chiếu xuống bàn, đột nhiên phát hiện vết máu trên áo lót của Nhị Nha loang lổ, đã bị mài rách da và quần áo đã sớm dính thành một mảng.

“Nha đầu chết tiệt, biến thành dạng này cũng không chi một tiếng!” Lý Húc nhìn mà đau lòng, động tác trên tay càng lúc càng chậm, cẩn thận gấp bội đem quần áo từ từ tháo xuống, mỗi khi đến chỗ nối giữa huyết nhục và xiêm y., Đưa tay vào thùng gỗ thấm nước ấm, xử lý xong khối máu rồi mới dùng sức. Cho dù như thế, cũng khiến cho Thạch Nhị Nha đau đến đầu đầy mồ hôi. Mười ngón tay ôm chặt bả vai Lý Húc càng thêm dùng sức, phảng phất như chỉ có như vậy mới có thể khiến Lý Húc biết được sự thống khổ của nàng.

Thấy thể tử bị thương thành bộ dáng như vậy, Lý Húc nào dám hồ nháo. Thật vất vả cởi hết áo lót đã mài vỡ ra, trước tiên giúp nhị nha rửa sạch thân thể, thay áo tơi quần thân mềm mại, sau đó nhét nó vào trong chăn, chính mình ra ngoài an bài thân binh thỉnh lang trung.

“Không sao cả, nghiền răng nghiền lợi mấy ngày, gân cốt da là được rồi!” Nhị nha sợ trượng phu lo lắng, nhin đau cười nói.

“Bị thương thành như vậy còn nói không sao, chẳng lẽ ngươi thật coi mình là tảng đá khắc lên hay sao?” Lý Húc đã đi tới trước cửa quay đầu lại, thấp giọng răn dạy.

Tuy trượng phu nghiêm mặt, nhưng nhị nha lại cảm thấy trong lòng ngọt ngào, thoải mái không nói nên lời: “Thân thể nữ nhân, trừ trượng phu của mình, sao có thể cho nam nhân khác thấy. Người đừng lo lắng, để đại ngu lấy chút kim Sang thuốc, tự ta lau đi, mấy ngày là được rồi. Người cũng thay thùng nước tắm rửa đi, cuối cùng có thể giải được chút khó khăn!”

“Kim Sang được làm sao có thể xóa bừa như thế được!” Lý Húc nhú mày phản bác, nghĩ tới lời nói của nhị nha cũng có lý, hần do dự một chút rồi bổ sung: “Ta tìm một tên tân binh bị đánh nát mộng trong quân, bảo lang trung xem trước, sau đó bắt thuốc theo là được!”

“Là tự ta ngu ngốc, ngoại trừ gây thêm phiền toái cho lang quân, cái gì cũng không làm được!” Hai mắt nhị nha đỏ lên, trong thanh âm nói chuyện mang theo tiếng khóc nức nở.

“Cái gì mà ngu ngốc. Cho dù là nam nhân, lần đầu tiên cười chiến mã đi xa như vậy cũng không thể tránh khỏi mài nát mộng. Chỉ là mọi người đều nể mặt nhau, ai cũng không chịu chủ động nói với người khác!” Húc Tử trở về bên giường, lau cái mũi nhị nha, cười an ủi.

Vốn trong quân Bác Lăng đã có lang trung theo quân đội, nhưng đều không coi trọng việc đã ma sát những vết thương nhỏ trên da, vì vậy cũng chỉ lấy Kim Sang Dược qua loa cho có. Chu Đại Ngu biết rõ nội tình nên không dám lấy loại thuốc hồ lang này để đưa cho tướng quân phu nhân. Bản thân lén lút chạy ra ngoài đường tìm kiếm, liên tiếp hỏi mấy y quán, đúng là đã tìm được những người có tâm đắc đối với chuyện này. Nó rất háo hức mời lão tiên sinh trở về quân doanh, bảo lão tiên sinh cho mấy tân binh có gốc rễ bị mài thương xem trước.

“Chút vết thương nhỏ ấy ấy không có trở ngại gì lớn, lấy từ trong hồ lô ra mấy viên thuốc dùng nước hóa, bôi ở miệng vết thương, hai ngày liền có thể mọc da mới, sau đó ngay cả sẹo cũng sẽ không để lại.” Lang Trung họ Viên cởi hồ lô thuốc lớn bên hông ra, giao cho Chu Đại Ngu, phân phó.

“Trong hồ lô này đều có sao?” Đại Ngu ước lượng phân lượng trong tay, trợn tròn mắt hỏi. Lão lang trước mắt ăn mặc kiểu đạo sĩ, thân thể gầy như một cây củi khô, ánh mắt lại sáng ngời. Nhưng càng như vậy gia hỏa càng dễ là kẻ lừa đảo. Đại Ngu trước khi đầu quân tung hoành hành hương, ít nhiều hiểu được một ít môn đạo giang hồ. Bình thường thầy thuốc chú ý quan sát., Ngửi, hỏi, cắt, chỉ có đám lừa đảo giang hồ mới không mở cả phương thuốc, tùy tiện lấy ra vài hạt đan dược là đủ trăm bệnh bao trị.

“Đương nhiên rồi, chẳng lẽ lão phu chán sống rồi, không phải chạy đến quân doanh đùa giỡn đám binh đại gia các người sao?” Lão đạo sĩ thấy Đại Ngu không tin mình, nhú mày hỏi ngược lại.

Chu Đại Ngu cười cười: “Vậy cũng đúng!”

Hắn sai người mang nước ấm tới, đem hai, ba viên đan dược hóa ra, trước mặt lão đạo sĩ bôi lên trên người một gã thương thế. Cơ hồ là dựng sào thấy bóng, máu thịt chỗ mơ hồ lập tức trở nên khô ráo. Vốn thương hiệu mặt như đưa đám cũng triển khai lông mày, nghiêng đầu qua hỏi đám Chu tướng quân khi nào thì lên thuyền xuất phát.

“Chờ các huynh đệ rút xuống phía sau đều đi theo, đoán chừng sẽ không lâu lắm.” Chu Đại Ngu là thượng cấp hiền hòa, cười đáp lại. Xoay người, tiếp tục dò hỏi lão đạo sĩ: “Thuốc này cả nam lẫn nữ đều có thể dùng sao? Hay chỉ có thể cho các ông đây dùng?”

“Chẳng lẽ trong quân đội còn có nữ nhân khác hay sao?” Lão đạo sĩ mỉm cười truy hỏi: “Cũng đúng, tướng quân nhà người là tướng quân có danh hiệu vô địch, sở thích chắc cũng ngang ngựa với chức quan Quan Quân Hầu!”

Chuyện Quan quân Hầu Hoắc đã bị bệnh hầu như là giấc mộng của bất kỳ nam nhân nào. Nghe nói năm đó khi Bắc chinh hung nô, ban ngày nâng đao chém giết với địch nhân, buổi tối còn đánh nhau với nữ nhân trong quân trướng., Đem hạt giống từ dưới chân thành Trường An rải thẳng tới Lang Cư Tư Đỉnh phong. Cho nên mặc dù quyền sách trong bụng có hạn, Chu Đại Ngu cũng biết lão đạo sĩ nói không phải lời tốt

đẹp, nhất thời lạnh mặt, khiển trách: “Không nên hỏi thì đừng hỏi! Người chỉ nói có thể cho nữ nhân dùng không. Dù sao tiền khám bệnh cùng phí thuốc sẽ không thiếu người một văn tiền!”

“Xem ra tướng quân Man của nhà ngươi có lòng quân tâm sao!” Lão đạo sĩ cột nhà, căn bản không đem lửa giận của Chu Đại Ngưu làm vấn đề cũ.” Nữ nhân có thể trị được thuốc này, ta còn có rất nhiều trị liệu đao thương, tiễn thương, phương pháp giải mã giáp phong, cũng có thể hiến cho tướng quân nhà ngươi. Nhưng gia tướng quân nhà ngươi đưa ra đủ tiền chẩn bệnh, nếu không ta tuyệt sẽ không nói cho ngươi biết!”

“Ta trước tiên đem thuốc này đưa lên, sau đó sẽ nghe ngươi bán thuốc!” Chu Đại Ngưu nhún vai, rất nhanh chạy vào nội đường. Ấn tượng của hắn đối với lão đạo sĩ không tốt, nhưng có thể nhìn ra dưới tay đối phương quả thực có chút bản lĩnh. Bởi vậy cũng không giấu diếm, đem quá trình hỏi được, kết quả thi được cùng lão đạo sĩ không bỏ sót chút nào báo cáo lại cho Lý Húc.

“Người này chỉ sợ là đến chuyên môn chứ! ” Lý Húc suy nghĩ một chút, liền phát hiện điểm đáng ngờ trong đó. Người Trung Nguyên rất ít khi cười ngạo, cho nên lang trung tâm thường rất ít chuyên nghiên cứu được vật chuyên để mài thương. Hắn ở tái ngoại nghe nói rất nhiều bộ lạc đều tự mình trị liệu phương pháp trị thương trên người, nhưng đó là cơ mật thuộc về bộ lạc, người bình thường rất khó thám thính nghe được.

“Ta cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng thuốc của lão lừa đảo kia đích xác có hiệu quả!” Chu Đại Ngưu thấy chủ soái sinh nghi với thân phận đạo sĩ, lập tức đem thân phận lão giả giáng xuống thành một tên lừa đảo.

“Mặc kệ hắn có thân phận gì, được hiệu tốt là được. Người đem phương thuốc này cùng mấy phương thuốc khác hắn nói mua, giá tiền tùy ý hắn nói!” Dù sao trải qua nhiều chuyện, Lý Húc rất nhanh đưa ra quyết định có lợi nhất đối với nhà mình.

Chu Đại Ngưu đáp ứng một tiếng, xoay người ra khỏi trướng. Không đợi Lý Húc đem thuốc trong tay dùng nước hòa tan, y lại đưa đám trở về.” Lão lừa đảo nói thuốc phương không đổi

tiền, chỉ tặng người hữu duyên. Về phần tướng quân có phải người hữu duyên hay không, y phải cho người gặp mặt một lần mới có thể xác định!”

“Quả nhiên là nhằm về phía ta!” Lý Húc cười cười, dường như đã sớm dự đoán được kết quả sẽ như vậy. Hòa thượng, đạo sĩ, đạo sĩ khi thế đạo hỗn loạn, kiêu gì cũng tìm kiếm cơ hội hành thiện của Ban. Tựa như đem Lý Mật chuyển thành Tùy Anh chủ Lý Huyền Anh., Còn có Địch Địch để cho Cổ Hùng giao vị trí đại đương gia của Bảo Cương quân cho người khác là loại này. Những người này có lẽ là vì thành danh, có lẽ là vì cầu tài, mục đích không giống nhau, nhưng đều lấy tính mạng người trong thiên hạ ra làm tiền đặt cược.

Lý Húc không có danh khí, đám thần côn sẽ không chú ý tới hắn. Hiện tại hắn đã có sáu quận địa, mấy vạn tinh binh, thần côn tự nhiên như ruồi ngửi được mùi cá chèn chúc mà ra. Trước kia gặp phải loại gia hỏa này, Lý Húc bình thường kính trọng mà xa cách, tuyệt không cho đối phương cơ hội mê hoặc lòng người. Mà hôm nay, hắn lại trăm phương ngàn kế để mượn cơ hội hiển bí được tìm tới cửa, thấy không gặp, đều làm cho người ta khó xử.

“Ta gọi người đánh hắn ra ngoài!” Chu Đại Ngưu từ trên mặt Lý Húc suy đoán ra hắn không muốn để ý tới đạo sĩ, ngẩng đầu, lớn tiếng xin chỉ thị.

“Chậm đã, tên hắn là gì?” Không đợi Lý Húc trả lời, nhị nha trốn ở bên trong đã cướp lời truy hỏi trước.

“Hình như họ Viên, đạo hiệu Thiên Cương!” Chu Đại Ngưu chần chờ một lát, đưa ra một đáp án không quá chắc chắn.

Chương thứ ba Vô Y (hai)

Danh hào Viên Thiên Cương, trong thần côn của triều Đại Tùy đích thật là nổi danh trên bảng. Người này từng đảm nhiệm chức trách Vũ Dư Quan Lệnh, cho nên rất quen thuộc với mấy đại thế gia. Bình Tố văn võ bá quan bất luận nhà nào chọn âm trạch, ai tu đình viện, cũng đều tìm Viên Thiên Cương xem. Lão Viên đối với những lời thỉnh cầu này một mực không cự tuyệt, dựa vào một miệng lưỡi cùng một chút khuôn mặt phỏng đoán, cũng đích xác xông ra thần tính mỹ danh.

Nhưng không giống Lý Huyền Anh là kẻ lừa đảo thích dựa thế quyền thế, sau khi thiên hạ rung chuyển, Viên Thiên Cương cũng không có căn cứ theo dân gian lời kéo mạnh mẽ phụ hội suy luận ai sẽ là thiên tử đời kế tiếp, mà là từ chức quan, dạo đông dạo tây ở các nơi trong thiên hạ. Hắn lấy y đạo lấy y đạo., Kỳ nghệ, cầm kỹ, kiếm thuật kết giao anh hùng. Cho dù là đi qua sơn trại của giặc cỏ, hay là phủ đệ của nhà phú hào, chỉ cần đối phương có chút danh tiếng..., Hắn muốn tìm tới cửa thăm hỏi một chút. Ở tại một nơi nào đó không lâu hắn lại có thể đem đối phương đều hai mắt biến thành màu đen, chỉ hận không thể cung phụng đối phương. Nhưng Viên lão đạo sĩ lại không nhận lễ của bất kỳ người nào, sau khi nhận được đối phương tán thành thì lập tức tìm cơ hội rời đi, tiếp tục đi tới mục tiêu tiếp theo tìm mục tiêu.

Lúc ở Bắc Lăng Lý Húc đã từng nghe nói về Viên Thiên Cương, biết loại người này ở trong giới dân chúng có sức ảnh hưởng rất lớn, cho nên không dám quá thất lễ, suy nghĩ một chút rồi phân phó: “Người dẫn hắn đến Nhị Đường đi, ta dùng lễ đãi khách. Mấy thứ thuốc kia dù sao sau này chúng ta cũng cần dùng, nếu có thể đàm phán với hắn, cũng coi như giải quyết được một phiền toái lớn.”

Chu Đại Ngưu nghe lệnh của chủ tướng, biết lão lừa đảo bên ngoài kia khẳng định có lai lịch. đáp ứng một tiếng, bước nhanh ra ngoài thỉnh người. Lý Húc đợi hắn đi xa, bụng nước thuốc đã chuẩn bị xong đi đến bên giường nhị nha, thấp giọng nói: “Ta bôi thuốc cho ngươi trước, đạo sĩ họ Viên mặc dù là

một tên thần côn, nhưng phương diện y thuật cũng có chút tên tuổi!”

“Phục thuốc qua, Phiền lang quân giúp ta lấy quần áo, ta giả làm thân binh, cùng ngươi một đạo đi gặp Viên đạo trưởng!” Nhị Nha chưa từng đọc quan học, đối với hòa thượng, đạo sĩ không giống Lý Húc. Nghe nói đối phương là Viên Thiên Cương, ngược lại muốn nhìn xem thiên hạ đệ nhất thần toán rốt cuộc trong truyền thuyết có bao nhiêu con mắt.

“Thấy hấn làm gì, chẳng qua chỉ là muốn ta nói vài câu nịnh nọt với hấn. Dù sao không có tổn thất gì, ta thuận theo lời đồn trên thế gian mà nói là được.” Lý Húc thấy nhị nha giãy dụa muốn đứng dậy, vội vàng đề bả vai đối phương lại, khuyên bảo.

“Là Tuyên Cơ Nhi dặn dò, muốn ta nhất định theo sát bên cạnh muội. Muội tính phòng bị quá nhẹ...”

“Chuyện là như vậy, ta còn thắc mắc tại sao hai người các ngươi đột nhiên hòa giải xong!” Lý Húc cười khẽ, nhưng trong lòng rất cảm động. Kính Nhi và Nhị Nha tuy tranh đấu gay gắt với nhau, nhưng ở phương diện bảo vệ chính mình, tâm tư lại trịnh trọng như vậy. Lập tức cũng không khuyên nữa, hầu hạ Nhị Nha lau thuốc xong, nâng nạng đứng dậy thay một bộ y phục thân binh, khoanh tay đi về phía hai đường huyện nha.

Tiếp khách nhị đường do thường xuyên đến đây để quy củ. Viên Thiên Cương thường xuyên qua lại quan trường nghe Chu Đại Ngưu nói Lý tướng quân nâng trà ở nhà môn nhị đường tiếp đón, liền biết mục đích chuyến đi này của mình đã hoàn thành một nửa. Cười ha ha gật đầu, một bên theo sau đối phương đi về phía huyện nha., Vừa hỏi: “Vị tướng quân này thiên đình đầy đủ, hấn là đại phú đại quý mệnh. Không biết hiện tại chức quan Trung Lãng quân ở đâu, lên tới vị trí này cần thời gian dài bao lâu!”

“Ngài đừng ngờ ngác ta, ta là một tên nghèo kiết xác, không có vàng bạc để trả. Ngài nói với tướng quân nhà ta, nửa đời trước cơm ta ăn không đủ no, nửa đời sau cũng chỉ cầu có thể đi theo bên cạnh Lý tướng quân, quan lớn nhỏ không cần đề ý!” Chu Đại Ngưu nhún vai, lớn tiếng đáp lại.

Viên Thiên Cương biết đối phương không ưa thủ đoạn vừa rồi của mình, cũng không tức giận. Nhanh chóng đi mấy bước, lại cười hỏi: “Lý đại tướng quân dẫn các người đến Hà Nam làm gì? Y không phải là ở Bắc Lăng sao? Tại sao ngàn dặm đường xa xôi vòng đến bến đò của Yểm Thứ?”

“Ngài không phải trước đó biết năm trăm năm, hậu tri năm trăm năm sao? Sao chuyện gần đây cũng không rõ ràng?” Chu Đại Ngưu nhân làm thống lĩnh thị vệ đã lâu, khẩu khí rất nghiêm, một chút quân cơ cũng không chịu để đối phương hỏi.

“Ha ha, hiểu rõ thiên cơ năm trăm năm, vậy cũng thật là thành thần tiên rồi. Đó là người khác khen lắm, không thể coi là thật. Thiên hạ này đại thế, ta cũng có thể từ cuối bèo nhìn gió mà nổi lên. Trong ba năm tới chắc chắn không được phép còn ở hai bên, huống chi là năm trăm năm, thương hải tang điền đều thay đổi!” Viên Thiên Cương không chút nào coi lời của Chu Đại Ngưu là ngỗ nghịch, ngửa mặt lên trời cười to, lại thẳng thắn nói thẳng tên mình không phù hợp.

“Đạo sĩ người cũng thật thú vị!” Cái gọi là người giơ tay không đánh người mặt cười, Chu Đại Ngưu liên tiếp ném ra hai cái đinh cứng rắn, đều bị đối phương dùng lực lượng vô hình hóa giải, muốn tiếp tục nghiêm mặt cũng không làm được, cười đánh giá.

“Người tướng quân này cũng không đơn giản!” Viên Thiên Cương lần nữa dò xét tướng mạo Chu Đại Ngưu, bình phẩm.

“Không phải người nói chính mình tính không chính xác sao?” Chu Đại Ngưu bị lão thần côn nhìn chăm chăm đến lưng phát hư, trừng con mắt chất vấn.

“Đại khái, đại khái! Người chưa từng nghe nói qua, tin giả được chuẩn, không tin thì không được nói sao?” Viên Thiên Cương lại nhìn đối phương vài lần, nghiêm mặt trả lời.

Hai người dọc đường trêu chọc, nói chuyện một chút, rất nhanh đã tới trước huyện nha môn. Lý Húc đã sớm chinh đồn y phục nghênh đón, dùng lễ chiêu đãi khách quý từ cửa hông đem Viên Thiên Cương đi vào, một đường dẫn tới hai đường, sau đó mới chủ cùng nâng trà kính lẫn nhau.

“Được lúc này, phu nhân dùng thử cảm thấy còn tạm được sao?” Lão thần côn vừa mới ngồi xuống, lập tức nhìn thấu thân phận chân thật của nhị nha.

“Nội tử nghe danh đạo trưởng đã lâu, cho nên dịch trang tới gặp. Chỗ đường đột, xin đạo trưởng chớ trách!” Lý Húc cười cười, đặt chén trà nhỏ xuống, chấp tay cảm ơn.

“Không sao, không sao. Bản đạo nếu đã đến nhà, vốn cũng định cho tướng quân tất cả mọi người nhìn mặt một chút!” Viên Thiên Cương cũng không khách khí, trực tiếp nói rõ yêu cầu của mình.

“Phụ mẫu cùng một vị khác người nội tử giờ phút này đều đang ở Bắc Lăng. Người nhà của ta nhất thời thừa thớt, trừ cái đó ra, đã không có người khác!” Lý Húc có chút trầm ngâm., Thấp giọng đáp lại, ấn tượng đầu tiên Viên Thiên Cương đưa cho hắn cũng không tính là quá kém, ít nhất người này không có đi lên liền cố lộng hư huyền. Về phần liếc mắt nhìn thấu Nhị Nha là nữ giả nam trang, thì bất luận kẻ nào để ý một chút là có thể làm được một tiểu xảo này. Đặc biệt là ở trong Bắc Lăng quân đa số đại hán buru hãn, đáng người nữ nhân vốn được tôn lên cực kỳ rõ ràng.

“Chúc mừng tướng quân, nhà của ngài sắp có thêm rồi!” Viên Thiên Cương lại nhìn thoáng qua Thạch Nhị Nha, cười chấp tay.

“Thật không?” Nghe vậy, cả người Lý Húc run lên. Hắn và Nhị Nha, Tỳ Hưu Nhi kết hôn đã được một thời gian, nhưng đến nay hai vị thê tử vẫn chưa xuất hiện. Nhị lão trong nhà mặc dù ra vẻ không vội không vội, lén lút ở các chùa chi viện khác không biết đã kiếm được bao nhiêu tiền.

Nhưng hình tượng của nhị nha hoàn rõ ràng không phải có vẻ vui mừng. Sắc mặt của nàng so với lúc bình thường tái nhợt hơn một chút, thân thể nhìn qua có hơi yếu, nhưng Lý Húc biết tất cả đó đều là do mệt mỏi trên đường đi, cũng không phải do trẻ con mệt mỏi.

“Chưa biết bản lĩnh tiên tri ta chưa hắn có, nhưng tự vẫn y đạo còn có sở hữu. Không tin qua nửa tháng nữa ngươi nhìn kỹ,

phu nhân khẳng định sẽ nôn dữ dội.” Viên Thiên Cương gật đầu nhẹ, trên mặt chất đầy nụ cười chúc phúc thể tục.

Trong nháy mắt, hảo cảm hai vợ chồng Lý Húc đối với Viên thần còn tăng nhiều, đều thà tin mà không muốn tin. Đặc biệt là nhị nha, suy nghĩ cẩn thận xem mình đích xác có gần hai tháng không gặp ánh trăng, sợ rằng trước khi phu quân xuất binh lần trước, thật sự lưu lại một sinh mệnh trong thân thể mình. Nghĩ đến đây, bất giác hai má nóng lên, trong lòng cảm giác sung sướng vô danh cảm.

“Phụ mẫu của phạm nhân đều yêu con của mình! Không chờ nó sinh ra đã hận không thể mang thứ tốt nhất thiên hạ tới cho hài tử, cầu phúc duyên thâm hậu nhất thiên hạ cho hài tử!” Viên Thiên Cương cười cười, tiếp tục nói.

“Đạo trưởng nói rất đúng!” Lý Húc chợt nghe tin tức của bản thân, vui mừng khôn xiết. Chỉ cảm thấy Viên Thiên Cương nói không khác gì mình nói, quả thực như thấy trong lòng mình vậy.

“Nhưng nếu trước mắt hài tử đi tới người khác, cũng chưa chắc chịu dùng tâm tư đối đãi với con mình một phần mười!” Viên Thiên Cương khẽ gật đầu, than nhẹ.

“Đạo trưởng khuyên ta lão già đã già, ấu ta còn nhỏ mới bằng người ta sao?” Lý Húc vốn không phải người ngốc, qua đối phương điểm, lập tức hiểu rõ ý tứ bên ngoài.” Mặc dù Lý mỗ không phải là thánh hiền cổ xưa, phụng mệnh an ủi một phương, nhưng cũng không dám không dốc hết toàn lực!”

“Người làm việc ở sáu quận, bản đạo hơi có nghe thấy. Có thể nói, loạn thế này, có thể đưa ra một hảo quan tận tâm tận tụy làm việc, cũng là phúc của bách tính Hà Bắc!” Viên Thiên vượt vượt chồm râu, trên mặt xuất hiện vẻ tán thưởng. “Bản đạo không phải nho giả, không dám lấy lời dạy dỗ của Nhan Thánh. Nhưng bản đạo muốn hỏi tướng quân một câu, hài tử của tướng quân cùng hài tử hàng xóm có gì khác biệt không?”

Nếu như hỏi những lời này trong tai một thể gia đệ tử, đối phương khẳng định có thể tìm ra một đồng chứng cứ liên quan tới huyết mạch cao quý trong gia tộc. Nhưng bản thân Lý Húc

chính là con cháu nông gia, mấy năm nay tuy rằng càng làm càng lớn, nhưng không cách nào xua tan ký ức về nghèo khó cùng bản hèn năm trước. Hắn suy nghĩ một chút, nghiêm mặt nói: “Đều là do cha mẹ sinh ra, thân thể máu thịt, tạo hóa có khác biệt mà thôi, bản chất lại không hề sai biệt.”

“Hay cho một cái tạo hóa khác biệt, bản chất không sai chút nào!” Viên Thiên Cương chưởng khen ngợi, “Vị trí tướng quân cực phẩm, lại chấp chưởng quyền sát phạt đại quyền, nhưng có thể thấy rõ ràng như vậy, thật sự là bản đạo bình sinh không thấy. Mấy phương thuốc này, cũng không tặng sai người!”

Dứt lời, hắn lấy từ trong ống tay áo ra chồng Thái Hậu giấy, cung kính giơ tới trước mặt Lý Húc.

Lý Húc nhanh chóng đứng dậy, hai tay tiếp nhận phương thuốc, giao cho nhị nha thu hồi. Sau đó chấp tay chào: “Trong đại quân Lý mỗ có bốn vạn huynh đệ, tạ đạo trưởng tặng được đức!”

“Người đừng vội cảm ơn ta!” Viên Thiên Cương cũng đứng lên, không sai chút nào hoàn lễ trở về với bộ dáng của Lý Húc, sau đó ưỡn thẳng lưng, lớn tiếng truy hỏi: “Tướng quân nếu đã biết con trai của mình, không khác gì con trai của người khác, đương nhiên cũng biết cha mẹ mình, cũng giống như thân thể huyết nhục cha mẹ hắn, không phải sâu kiến thể gian!”

“Đúng vậy!” Lý Húc hơi sững sờ, trả lời.

“Vậy tướng quân kia dẫn bốn ngàn binh mã qua sông, muốn đi đâu?” Viên Thiên Cương khề lắc đầu, chất vấn: “Hắn là nghĩa phụ phu nhân kia của người giết người khác được, người khác giết ông liền không giết được sao?”

Chương thứ ba (hai)

Liên tục mấy ngày qua, vấn đề đồng dạng một mực quấy nhiễu Húc Tử. Võ tướng khó tránh khỏi cái chết trước trận, từ ngày đầu tiên tòng quân, hắn đã chuẩn bị tốt sa trường say ngủ. Nhưng hắn không cách nào chấp nhận Trương Tu Đà bị đám giặc cỏ làm một chết., Sau đó là kết cục Bá Long bộc lộ chúng, lão nhân gia từng lấy thân làm gương cho hắn thời khắc mê man nhất chỉ cho hắn một con đường.” Chúc trách của Vũ tướng là thủ hộ!” Hơn ba năm qua, chính là tín niệm này đang duy trì hắn, khiến hắn lần lượt ngẩng đầu trong sự khiếp sợ và tuyệt vọng, tiếp tục cảm ngộ nhân sinh lạnh lùng của mình., Hắn lại phát hiện cuối con đường này không hề có chút ám áp nào, hết thảy những gì hắn bảo vệ đều sẽ hủy diệt, chờ đợi hắn chính là kết cục nhân sinh tương tự với Trương Tu Đà.

Hắn từng có ý định dùng giết chóc để phát tiết nỗi buồn bực trong lòng, nhưng cuối cùng lại phát hiện giết chóc chỉ khiến cảm giác trên vai mỗi người càng thêm trầm trọng. Hắn từng nghĩ tới chuyện từ bỏ, nhắm mắt lại, không cách nào biết được lương tâm của mình. Sau mấy lần giãy dụa, hắn phát hiện những gì mình có thể làm vẫn là tiếp tục đi về phía trước trong mê mang, cho dù trong tiền đồ không có chút ánh sáng nào.

Nếu như Viên Thiên Cương đến từ nửa tháng trước, có lẽ vừa rồi lão nói có thể làm cho Húc Tử dứt khoát dừng lại, chiếu theo đề nghị của bọn người Triệu Tử Minh, trước tiên chiếu cố tốt mảnh đất mà mình trị liệu một mẫu ba phần đất, sau đó lại Từ Đồ cái khác. Mà bây giờ, vấn đề liên quan đến Húc Tử đã phiền não, tuy rằng nhất thời không hiểu được, nhưng quấy nhiễu vẫn như cũ, kiên trì vẫn như cũ.

“Ta qua sông xuôi nam, không phải chỉ là vì báo thù!” Thoáng kinh ngạc một chút, Lý Húc lắc đầu, ngữ khí bình tĩnh ngoài dự đoán của mọi người.

“Chẳng phải chỉ vì báo thù? Vậy tướng quân dẫn hồ lang chi sư xuôi nam làm gì?” Viên Thiên Cương thấy đòn vừa rồi của mình chỉ có tác dụng làm cho Lý Húc hơi hiện lên vẻ chán

chờ, trong lòng không khỏi kinh hãi. Sau đó khẽ nở nụ cười, râu bạc trắng run rẩy, khoe miệng cong thành một đường cong thâm sâu.

“Đầu tiên ta muốn đi lịch thành bái tế linh cữu lão tướng quân!” Lý Húc suy nghĩ một chút, quyết định dựa theo thời gian tuần tự trả lời. Hắn không sợ Viên Thiên Cương tiết lộ cơ mật gì, trên thực tế, chỉ cần quân Bắc Lăng xuyên qua Hoàng Hà, hắn không sợ Viên Thiên Cương tiết lộ bí mật gì., Cuối cùng điếm đến đã rõ ràng. Với sự cẩn thận của Từ Mậu Công, lúc này sẽ không còn nằm trong tai mắt của Đào Bạt quân nữa. Mà sớm một ngày đã để cho Đào Bạt trại biết được quân Bắc Lăng đến, sẽ làm cho đám giặc cướp không thể không đem binh mã phái đi Bắc Lê Dương, sớm điều về phía Nam của Hoàng Hà. Như vậy, tập hợp Dương Nghĩa thần đến đây., Vì bỏ, Dương Thiện và bốn bộ binh mã của Quách Huy đều có thể dễ dàng tiêu diệt toàn bộ lực lượng của bốn bộ binh mã, quan quân dễ dàng tiêu diệt cả vùng Hà Bắc đã bị trọng thương và mất đi sự trợ giúp của cường viện. Lại còn nặng hơn bình nguyên, các quận như Ba Hải Thanh Hà vốn thái bình.

“Đưa linh hồn cho Trương lão tướng quân xong, ta sẽ xác nhận triều đình đã bổ nhiệm ta ra lệnh cho triều đình, nhưng thánh chỉ lại bị ngăn cản ở bờ nam Hoàng Hà Nam có phải là thật hay không.” Lý Húc dừng một chút, tiếp tục giới thiệu trong ánh mắt kinh ngạc của Viên Thiên Cương: “Nếu lời đồn này là thật, tướng lãnh ta đi Đông Bình, tập hợp binh mã các lộ, làm hết chức trách của một võ tướng!”

“Chức trách của võ tướng?” Viên Thiên Cương trong lúc vô tình thu hồi mỉm cười tự tin, dùng một loại khẩu khí cầu giáo truy vấn. Trước khi đến đây, hắn đã từng dự liệu được Lý Húc không phải dăm ba câu liền có thể bị khuyên can. Hôm nay, hắn phát hiện vị danh tướng trong truyền thuyết này chẳng những ý chí kiên định, hơn nữa đối với lý niệm nhân sinh có một cỗ chấp nhất tín đồ.

Là người trong đạo môn, Viên Thiên Cương lý giải tín niệm đối nhân sinh trọng yếu. Trên thực tế, cũng là một loại tín

niệm nào đó đang giúp hấn chống đỡ ở thời loạn thế mà không nề hà lao lực chạy tới chạy lui.

Nhập thế cũng là một loại tu hành, trong lòng mỗi người tu hành đều có đại đạo của mình, phương thức tìm chứng cứ khác nhau, nhưng cũng trăm hoa ngàn điểm không quay lại.

“Khi còn sống Trương lão tướng quân từng dạy ta, chức trách của võ tướng là thủ hộ!” Lý Húc nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, sau đó dùng giọng nói cực kỳ kiên định trả lời.

“Thủ hộ?” Thân thể Viên Thiên Cương cứng ngắc, cả người ngây ra tại chỗ. Trong lúc ngạc nhiên, hấn nhìn thấy Lý phu nhân ngồi ở phía bên cạnh vì mình và Lý Húc Thị Trà cánh tay run nhè nhẹ, nước trà trong bình đã đổ ra đất một nửa, bản thân lại hồn nhiên không cảm giác được.

“Đúng, bảo vệ!” Lý Húc nhanh chóng đứng dậy, đi tới trước mặt thê tử đã thất thần, nhận ấm trà từ tay đối phương.” Người đi nghỉ ngơi một chút, đừng để bản thân mệt mỏi!” Mặc kệ khách nhân đang ở trước mặt., Hấn cực điểm ôn nhu phân phó với nhị nha. Sau đó quay trở về trước chỗ ngồi, theo thứ tự đem chén trà của hai vị khách chủ lần thứ hai rót đầy: “Tiểu tử bất tài, uống phí đạo trưởng điểm tâm. Đi Đông quận này, ta tất nhiên phải đi. Cho dù không có thánh chỉ liên quan, Lý mỗ cuối cùng cũng không thể quên chức trách của mình!”

“Không sao!” Viên Thiên Cương nhanh chóng từ trong khiếp sợ điều chỉnh tâm thái, cười trả lời. “Bản đạo cũng không trông cậy chỉ dăm ba câu là có thể thuyết phục được tướng quân. Không đối gạt tướng quân, bản đạo nhiều năm qua kết bạn anh hùng vô số, chí hướng giống như tướng quân, đây là lần đầu tiên nhìn thấy!”

“Tiểu nữ xin lỗi, đạo trưởng xin cứ tự nhiên!” Thạch Giao cũng từ từ thu thập lại tâm thần đang hỗn loạn, hướng Viên Thiên Cương chỉnh đốn trang phục hành lễ. Lời Viên Thiên Cương vừa nói, nàng không chỉ một lần âm thầm nhắc nhở phu quân của mình., Cũng không phải chỉ một lần vì đối phương tận lực qua loa mà tức giận. Nhưng mấy ngày nay, nàng đột nhiên phát hiện mình cũng không hoàn toàn hiểu rõ phu quân của mình.” Hấn đã không còn là tiểu tử vất mũi chưa

sạch luống cuống năm đó, ta vẫn coi thường hấn, điểm này cũng không phải năm đó hấn., Ta thua xa Kính Nhi...” Nàng mang theo tâm sự nặng nề, trước khi ra cửa, chân nàng bị vạt áo của mình cản lại một chút, nhưng nàng rất nhanh đã đỡ khung cửa, quay đầu lại nở một nụ cười ngọt ngào cho Lý Húc, sau đó bước nhanh rời đi.

“Cũng không tính là chí hướng gì!” Nhìn nhị nha rời đi, Lý Húc cười cười, tiếp tục trao đổi với Viên Thiên Cương: “Lão tướng quân Trương Tu Đà đã từng dốc túi truyền thụ cho ngươi, ta đã kế thừa y bát của hấn, thì không thể quên tâm nguyện của hấn!”

“Nhưng ngươi cứu được có thể trong nhất thời khẩn cấp, không cứu được lâu dài!” Viên Thiên Cương chậm rãi quay về trước chỗ ngồi, mượn khe hở uống trà quan sát biểu tình trên mặt Lý Húc. Mục đích hấn ta tới quân cũng không phải hoàn toàn là để hóa giải thù hận trong quân đội Lý Húc và Đào Ngộ. Làm người tu hành., Nhập thế là một bước bắt buộc phải trải qua trong quá trình ngộ đạo. Chỉ có thông qua giao lưu với người khác, thông qua quan sát thương sinh trên thế gian mới có thể đạt được kinh nghĩa trong suốt của tiên sư ngộ đạo gia lưu lại.

“Có thể cứu nhất thời chính là được nhất thời, còn dễ nghe hơn được!” Lý Húc lắc đầu, cũng nâng chén trà bên cạnh lên.

“Tướng quân không tin Đại Tùy khí số đã hết?” Viên Thiên Cương than nhẹ một tiếng, truy hỏi.

“Ta muốn thỉnh giáo đạo trưởng, thế nào là khí số?” Lý Húc gật đầu, sau đó lại lắc đầu, hỏi ngược lại.

“Thảo mộc một khô một vinh, thế gian một trị một loạn, liền là số khí! Thiên đạo như thế, không phải sức người có thể cưỡng ép được!” Viên Thiên Cương trầm ngâm một chút, trả lời.

Nếu như Lý Húc trừ bỏ thù cho Trương Tu Đà, còn có ý mua chuộc nhân tâm hoặc biểu hiện lực lượng, thì người này liền có thể trở thành đối tượng tiếp tục quan sát. Từ Ngụy Tấn tới nay., Vô luận Phật môn từ Tây Vực truyền vào hay là đạo gia được sinh ra ở Trung Nguyên, đều đang tìm kiếm cường giả

trong thời loạn thế. Chỉ có cùng cường giả đứng chung một chỗ, học thuyết của họ mới được quan phủ toàn lực ủng hộ ở thời đại thái bình, toàn bộ môn phái ngày sau mới có cơ hội phát dương quang đại.

“Xin hỏi đạo trưởng, nguyên nhân Đại Tùy được trị nhập loạn là vì sao?” Lý Húc đặt chén trà xuống, hỏi giọng nhẹ và nghiêm túc.

“Thiên tử thất đức, bách quan vô mưu, ai!” Viên Thiên Cương lại thở dài một tiếng. Câu nói du thuyết hôm nay đã thất bại, nhưng vẫn không tính là hoàn toàn, chỉ cần đối phương thừa nhận loạn thế đã đến., Khảo thảo của song phương có thể tiếp tục tìm cơ hội khác. Trong bụng Viên Thiên Cương, ít nhất là bảy, tám loại phương án có thể giúp Lý Húc nhận thức được vận mệnh Đại Tùy là do nhân lực không thể thực hiện, nếu như đối phương còn tiếp tục giữ vững niềm tin thì sớm muộn gì cũng sẽ rơi vào kết cục giống Trương Tu Đà.

“Vậy vì sao mấy chục, mấy trăm người phạm sai lầm, lại phải mấy trăm vạn, mấy ngàn vạn dân chúng bình thường đến gánh vác hậu quả?” Lý Húc lắc đầu, cười lạnh lần nữa đứng lên, giọng nói đột nhiên trở nên cao hơn: “Nếu như đây là Thiên Đạo.”, Lão thiên kia quá không công bằng. Nó không có bản lĩnh trừng phạt những kẻ phạm sai lầm, lại lôi kéo thương sinh thế gian chôn cùng. Nếu như quy tắc này là cái gì đó định ra, thần linh định ra loại quy tắc này chắc chắn bị mỡ heo che mắt, đúng sai phải trái không biết rõ ràng, nhưng vô số mạng người kia đến biểu diễn cái gọi là bản lĩnh. Loại quy tắc này, loại thần minh này, không tin cũng được!”

Một cỗ uy áp cường đại nhất thời bao phủ toàn thân Viên Thiên Cương, trong chốc lát không ngờ ép tới khiến hắn có chút thở không nổi. Đây là sát khí do cửu tử nhất sinh tích tụ trên chiến trường, không phải cảm ngộ đạo tâm mấy chục năm mới có thể chống lại. Trong lúc nhất thời, kinh loạn tâm chí người tu hành., Lời giải thích của hắn sớm đã được chuẩn bị xong, quên sạch sẽ rồi.” Tướng quân hiểu lầm, đây không phải ý định của bản đạo. Bản đạo chỉ cho rằng, Đại Tùy triều đi đến nông địa hôm nay đã hoàn toàn thành công., Hoàn toàn gieo gió gặt bão.” Viên Thiên Cương lắc đầu liên tục, lẩm bẩm giải

thích: “Thiên Đạo là quy tắc công chính, cũng không phải thời hạn. Nếu như quân thần Đại Tuyền có thể yêu thương bá tánh như vậy sẽ không tự trị được loạn. Một khi vi phạm thiên đạo, quần hùng sẽ nổi lên...”

“Dã hùng làm chính là vì chứng kiến thiên đạo sao?” Lý Húc tiếp tục cười lạnh: “Ta không nhìn thấy, ta chỉ thấy bọn họ lấy cớ thay trời hành đạo, tàn sát khắp nơi, biến ruộng vườn trở thành hoang dã, biến thôn trại thành phế tích. Bọn họ nói tới ai nấy đều dễ nghe hơn nhiều so với phế tích., Làm thì chỉ có phá, chưa bao giờ xây dựng! Nếu như thiên đạo trong miệng đạo trưởng cần dùng phương thức này để chứng kiến, xin lỗi, tiểu tử còn muốn nói, việc này chắc chắn thân mình của thiên đạo là một tên điên! Nếu hắn dám đứng vững trước mặt ta, ta cũng dám rút đao đối phó!”

Những thứ này xưa nay Lý Húc đều không hiểu quan điểm, vốn luôn giấu kín sâu trong nội tâm, rối loạn không trật tự, cũng không cách nào dùng vài câu ngôn từ ngắn ngủi để biểu đạt. Hôm nay bị Viên Thiên Cương nói ra, ngược lại không có nửa phần trở ngại. Sau một phen hô hoán, đáy lòng của hắn cũng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, cảm giác áp lực trên đỉnh đầu cũng giảm bớt không ít.

“Thiên Tôn tại thượng, không nghĩ tới Lý tướng quân chẳng những dẫn binh đánh giặc lợi hại, mà lời nói cũng sắc bén như thế!” Trên trán Viên Thiên Cương đã lấm tấm mồ hôi, xanh mét tán thưởng. Lời nói không vừa lòng, nhưng hắn đã có thể hiểu rõ suy nghĩ trong lòng đối phương. Những ý nghĩ kia có rất nhiều điều là hắn chưa từng nghe thấy ở những anh hùng khác., Chưa chắc chính xác, nhưng mà chấn động đến kinh người.” Bần đạo trước còn muốn chỉ điểm cho ngươi, xem ra, bần đạo cũng muốn cảm tạ sự đã điểm hóa của ngươi!” Cùng nhau nhìn vông độc môn mua đứt, không phải được phép không thể chuyển trách.

“Không dám, tiểu tử chỉ nói mấy lời thật lòng mà thôi!” Lý Húc thầm nhủ trong lòng, ngữ khí nói chuyện lại trở nên bình thản.

“Vậy sau này Lý tướng quân có tính toán như thế nào, cứ thủ hộ như vậy mãi sao? Hay là chờ đợi thời cơ, rồi mới kết thúc toàn bộ loạn thế?” Viên Thiên Cương suy nghĩ một chút, mang theo vài phần mong đợi hỏi.

“Ta không biết!” Lý Húc thở dài, trả lời chi tiết. “Ban đầu ta chỉ muốn bảo vệ người bên cạnh mình, sau này muốn bảo vệ một châu, tương lai có thể như thế nào, ta cũng không hiểu nổi!”

“Nếu tướng quân có thể thể triển khai hết hoài bão trong lòng, nhất định sẽ là phúc của muôn dân trăm họ!” Viên Thiên Cương hơi thất vọng về câu trả lời của Lý Húc, tiếp tục không ngừng dẫn đạo mục đích mình cần đến.

“Phúc hạnh của thương sinh là cái gì!” Lý Húc lắc đầu cười khổ: “Lý mỗ xuất thân hàn vi, đạo trưởng chắc cũng biết. Bởi vậy người khác trải qua những đau đớn, bản thân cũng cảm thụ được!”

“Anh hùng Mạc Vấn xuất thân, năm đó Lưu Ký Nô cũng từng cùng người khác đón củi gánh nước!” Viên Thiên Cương nhẹ gật đầu, đáy lòng lại nhiều hơn mấy phen kính trọng đối với vị tướng lãnh trẻ tuổi trước mắt này. Trong mắt những người tu hành có ý đồ lưu lại dấu vết trong thời loạn thế như bọn họ, xem ra..., Lục quận Hà Bắc và Hà Hà Hà đạo nghiêm nhiên đã thành một chỉnh thể. Mọi người nhắc tới Lý Uyên hiện giờ đang ở Thái Nguyên, tất nhiên sẽ đề cập tới Lý Húc đang trấn giữ Bắc Lăng. Lực lượng của hai Lý gia này đã đủ để nắm chắc thế cục thiên hạ. Mà Lý Húc không kiêng dè nói rõ địa điểm xuất thân của mình., Nhìn vào mắt Viên Thiên Cương, bằng vào sâu trong nội tâm hắn, căn bản không có ý định mượn dùng cây đại thụ Hữu gia đã phát triển hơn trăm năm. Chẳng những bằng phẳng, mà còn ngạo nghễ không tụ tập!

“Nếu Lý Húc mượn nợ Lý gia, sau đó lại thoát ly lũng loạn Lý gia...” Đột nhiên, suy nghĩ trong lòng của Viên Thiên Cương bị chính mình thiêu đốt có chút nóng. Dựa vào quyết đoán cùng lòng của thanh niên trẻ tuổi trước mắt, hắn chưa chắc không phải là anh hùng kết thúc loạn thế! Mặc dù người này không có nhân mạch mạnh như trong tay các đại thế gia khác.,

Nhưng so với đám người ngồi quần hùng, Hà Bắc Hào Kiệt thì thủ đoạn làm việc của người này sáng sủa hơn nhiều, đối với người quản lý thì tốt hơn trăm lần so với những người khác!

Thiên Đạo, Thiên Đạo, chẳng lẽ thiên ý là muốn mọi người lựa chọn một tên cường đạo đầu lĩnh, đề cử hắn trở thành chủ nhân Trung Nguyên sau đó chia của cả đám sao? Viên Thiên Cương không đồng ý quan điểm này. Là người tu hành nhập thế, hắn cũng không thể làm được quá quên tình. Nhưng trên người thanh niên trước mắt rõ ràng còn thiếu một loại khí chất, Viên Thiên Cương biết loại khí chất đó là gì, nhưng hắn lại không muốn nhìn thấy đồ vật hắc ám xuất hiện sau lưng Lý Húc.

Loại cảm giác này giống như lần đầu tiên hắn lấy được một khúc cổ vận, ngạc nhiên vì sự hoàn mỹ của bản thân, nhưng sau khi quen thuộc với ý cảnh, hắn lại tình nguyện tiêu tán trong hoàn mỹ, cũng không muốn tăng thêm mấy khúc nhỏ.

“Ta cũng không dám đem mình so với làm ký nô!” Từ lời nói của Viên Thiên Cương, Lý Húc rõ ràng cảm thấy ý tứ thăm dò và mong đợi. Bởi vậy, biết rõ lí do thoái thác của mình làm đối phương thất vọng, Húc Tử vẫn quyết định thân nhiên nói cho người biết: “Có lẽ đạo trưởng cho rằng, Tàn Nhân mất con hươu, thiên hạ cùng đuổi. Nhưng Lý mỗ lại cảm giác mình chính là con nai kia, bất luận bị người bắt nấu nồi canh, hay là dùng khói để làm thịt, mùi vị đều rất khó chịu!”

“Lý tướng quân tốt! Hay cho một người thân là nai!” Nghe lời ấy, tâm tư Viên Thiên Cương vòng qua vòng lại vô số lần, không nhìn được ngựa mặt lên trời thở dài. “Trong lòng tướng quân suy nghĩ, Viên mỗ bất ngờ. Thân là hươu, thân là nai, trời đất là lô đỉnh...” Hắn lắc đầu, lại bung chén trà lên, chuẩn bị nhấp một ngụm rồi cáo từ. Nhưng cánh tay rung tới run, đổ non nửa chén trà lên vạt áo.

Đây thân là nai, đây là nai. Quần hùng trong loạn thế giương cung cài tên, tất cả đều có tư thế oai hùng, nhưng có người sẽ đi hỏi một chút cảm giác của nai sao?

Chương thứ ba Vô Y (Ba)

Viên Thiên Cương từ đầu đến cuối không nói ông ta được ai nhờ vả đến đây khuyên can Lý Húc qua sông, cũng không theo thói quen trước kia ở lại trong quân Bác Lăng làm khách mấy tháng. Ông ta chỉ hàn huyên với Lý Húc chưa đến một canh giờ, liền vội vàng đứng dậy cáo từ. Trước khi chia tay, có lẽ là vì bù đắp một số tiếc nuối nào đó, lão đạo sĩ chủ động đề nghị giúp quân Bác Lăng chiêu mộ dân thuyền.

“Đạo trưởng cao thượng, văn bối khắc họa trong vòng năm tháng, ngày khác nếu đạo trưởng có cần ta cống hiến gì, cứ nói rõ. Văn bối nếu có thể làm được, nhất định sẽ dốc hết toàn lực!” Húc Tử biết Viên Thần Côn có lực ảnh hưởng rất lớn ở dân gian, vội vàng cung kính ôm quyền, cảm ơn.

“Không cần khách khí, tính bản đạo xin đa tạ người trước!” Từ khiếp sợ và thất vọng khôi phục lại Viên Thiên Cương đã biến thành một cao nhân thế ngoại không dính chút khói lửa nào, chấp tay chào, coi như hoàn lễ.” Trong lòng tướng quân rất bình thường, đoạn đường này về phía trước e rằng mưa gió rất nhiều. Mong tướng quân kiên trì chứng đạo, cũng đừng bỏ qua quy tắc trần thế.”

Dứt lời, phát trần bông bành lướt đi.

Có vị “Bán Tiên” này hỗ trợ, tiến triển chiêu mộ dân thuyền diễn ra quả nhiên thuận lợi mấy lần. Không đến ba ngày, toàn bộ thuyền đánh cá du lịch trong vòng trăm dặm, hàng thuyền tập hợp lần độ thuyền. Đợi đến khi Thương Trọng doanh và thương binh rời khỏi đội kéo tới, Lý Húc ra lệnh một tiếng, ngàn cánh buồm cùng nâng lên, trong vòng nửa ngày liền đưa đại quân qua Hoàng Hà.

Vùng đất bờ Nam đã là ranh giới giữa biển lớn Tề quận, nhìn qua mặc dù vẫn rách nát hoang lương như trước, nhưng dần dần có chút khí tượng nhân gian. Đại quân càng đi về hướng nam, thôn xóm ven đường cũng càng chỉnh tề. Bởi vì lộ ra lá cờ của Lý Húc đại tướng quân quán quân., Cho nên dân chúng không vì quan binh đi ngang qua mà cảm thấy vô cùng khủng

hoảng. Có một số trang chủ tin tức linh thông, thậm chí bảo chủ còn nhớ rõ hành vi của Lý tướng quân ở Tề quận năm đó, lấy địa phương ra một đại anh hùng làm vinh quang. Thế mà lại chủ động mở cửa bảo, mang ra rất nhiều bánh ngọt, tiến lên lao động quân.

Những bách tính này trong nhà cũng không dư dả, bao gồm một ít nhân vật được đề cử ra chào hỏi với đại tướng quân, ngoại bào trên người cũng vá đụp. Nhưng nụ cười trên mặt bọn họ lại vô cùng thẳng thắn, không có vẻ gì là dối trá cả.

“Mới hơn hai năm thôi mà bọn họ vẫn còn nhớ tới ta!” Nhìn gương mặt Xích Thành trước mắt, Lý Húc cảm khái không thôi. Dân chúng đã chuẩn bị bánh ngọt năm xưa, chỉ muốn báo đáp ân đức năm đó mình lãnh binh tiểu phi. Trước khi Trương lão tướng quân dạy bảo, sở dĩ hãnh cưỡi ngựa vung đao., Vì chỉ là tranh thủ công danh mà thôi, làm sao lại nghĩ đến việc xuất ra chút lực giúp dân chúng? Hành động của người này có lẽ sẽ thay đổi suy nghĩ, kết quả cuối cùng lại khác nhau một trời một vực.

Nghĩ đến Trương lão tướng quân đã cố mấy tháng nay, di trách lại kéo dài đến nay, Lý Húc càng thêm kính ý đối với lão nhân. Thầm nghĩ nếu không phải lão tướng quân ngày đó truyền dạy, mình nhiều nhất cũng chỉ là danh hãn tướng, sao có thể được lễ kính như hôm nay. Cho nên việc đi hàng rào thị phi là phải đi không phải là không được. Cho dù báo không được thù, cũng phải đoạt lại đầu của Trương lão tướng quân, để thi hài của lão nhân có thể an táng hoàn chỉnh trên đất đai của cố hương.

“Lý tướng quân lần này đến đây, là vì báo thù cho Trương lão tướng quân!” Một thân dân hướng Húc Tử chào xong, hỏi dò.

“Văn bối trước tiên đi lịch thành tế điện linh cữu lão tướng quân, sau đó liền xua sư về Tây tiến!” Lý Húc thở dài, lớn tiếng tuyên bố.

Nhất thời, mọi người vui vẻ như sấm dậy. Phụ lão của các ông đều có tình có nghĩa với Lý tướng quân, không uổng công làm việc chung với Trương lão tướng quân. Có người lập tức đề xuất, muốn tặng cho Bác Lăng quân một bộ phận đồ quan

trọng, để khi các huynh đệ giết giặc càng có hứng thú. Lý Húc không dám thu nhận., Nhanh chóng dùng đường xá xa xôi, vận chuyển không phải vì lý do này từ chối. Chúng phụ lão cứ kiên trì, thấy Lý Húc vẫn không chịu đáp ứng, đành coi như thôi. Trước khi tản đi, lại trông mong hỏi: “Vậy sau khi tướng quân báo thù cho Trương lão tướng quân xong, còn về thường trú không?”

“Mấy lão già các ngươi thật không có kiến thức, Lý tướng quân là đại tướng quân quán quân, cũng không phải quận thừa quận Tề quận chúng ta, có hoàng lệnh trong người, sao có thể nói quay về!” Không đợi Lý Húc nghĩ kỹ trả lời như thế nào, một gã tiểu lại phụng mệnh đến đây nghênh đón Thượng Quan thấp giọng trách cứ.

“Ta, ta chỉ hy vọng Lý tướng quân có thể sớm ngày trở lại quận Tề. Về phần triều đình kia, yêu ai đi!” Bị người nhà què răn dạy lui về phía sau mấy bước, nhỏ giọng nói thầm.

“Ngươi!” Tiểu lại bị què hương to gan lớn mật của phụ thân tức giận đến tay chân lạnh lẽo, một lúc lâu không nói ra lời. Đối với loại “Kiến thức ngắn gọn” này, nhưng trưởng lão địa phương có bối phận cực cao, từ trước đến nay hẳn không có cách nào. Huống hồ ở sâu trong lòng, chính hẳn như thế nào lại không kỳ vọng Lý Húc đánh bại ngôi Cương quân sau này., Đã trở lại Tề quận không được rồi đi, một là anh hùng cái thế như vậy ở lại, tất nhiên có thể bảo vệ được chỗ an toàn trong loạn thế. Thứ hai là triều đình Đại Tùy kia khốn nạn thấu đình, Trương lão tướng quân đã bị bọn họ giày vò đến chết, Lý Húc hà tất phải dựa vào vết xe đổ của lão tướng quân?

“Nếu như có thể thuận lợi thay Trương lão tướng quân báo thù, ta chắc chắn lại quay về quận Tề, tiêu diệt Từ Viên lang phía nam, tránh để hắn làm hại đoàn người lo lắng!” Lý Húc mơ hồ có thể đoán được tâm tư của bách tính, mỉm cười hứa hẹn với mọi người.

Từ Viên Lăng là giặc cỏ mới từ thành Bành chạy tới hai quận Bắc Hải và quận Đông Lai. Tuy nhất thời còn chưa dám có chủ ý với quận Tề Quốc, nhưng đã khiến dân chúng và quan viên địa phương thấp thỏm lo âu. Khi Lý Húc ở huyện Yếm,

từ miệng các quan viên nghe được tin tức này. Là truyền nhân y bát của Trương Tu Đà lão tướng quân, hẳn cho rằng mình có nghĩa vụ tiếp tục thủ hộ tâm nguyện của lão tướng quân năm xưa.

“Hóa ra là tốt. Lý tướng quân thật là người tốt!” Các hương thân nghe được chính miệng Lý Húc hứa hẹn, mồm năm miệng mười khen ngợi.

Lập tức, đại quân được hô trước ứng, đưa vào trong Chương Khâu thành nghỉ ngơi, ngày thứ hai lại bị dân chúng kẹp đường đưa ra mười dặm, bước lên đường đi lịch thành. Lúc này mặc dù đã tới cuối năm nay, nhưng, Xung quanh Lịch Thành không có một chút vui mừng. Đầu tiên là lốm đốm lốm đốm, tiếp theo là một ít trạch viện lớn, lúc tới gần tường thành, hai bên đường lớn hầu như đều treo đầy gai trắng, từng con từng con bay theo gió, phảng phất như đang đau thương thương mang đến cho những người khách mời.

Nhìn thấy cảnh này, bốn ngàn kỵ binh tinh nhuệ lúc trước còn đang huyền não bất giác nghiêm nghị. Chẳng những các tướng lĩnh từng dưới trướng Trương Tu Đà dốc sức khóc nức nở. Vốn đối với cử chỉ lãnh binh nam hạ của Lý Húc phi thường không hiểu vương tu bát, hình dáng vương quân, sự khiếp sợ trong lòng cũng không có hình dạng gì.

“Trương lão tướng quân chết trận hơn hai tháng rồi!” Vương râu thở dài, thấp giọng nghị luận.

“Hai tháng lẻ hai mươi một ngày, lão tướng quân chết trận cuối thu, bây giờ sắp hết năm rồi!” Quách Phương nghĩ nghĩ, thở dài trả lời.

“Một người nếu sau khi chết có thể khiến dân chúng quê hương như vậy, cũng coi như chết không thiệt!” Vương Tu Sĩ đưa tay về phía hông, vuốt ve lại chuôi đao của mình nhiều lần. Năm đó, Trương Tu Đà hầu như là tất cả hào kiệt Lục Lâm cùng cừ địch. Mà hôm nay, hắn chỉ muốn rút đao hướng về phía lão giả đã chết trận chào hỏi.

Đang lúc mọi người đau thương không thôi, phía trước đội ngũ bỗng nhiên vang lên một trận náo động. Vương Tu Bát

ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện một đồng quan viên địa phương đang xông ra khỏi thành, chen chúc nghênh đón đầu ngựa của Lý Húc.

“Lý tướng quân ở chỗ này danh khí thật lớn, không những được bách tính ủng hộ, liên quân thủ, thông thủ cũng kính hân như thế!” Vương Tu nhỏ nhìn rất kỳ quái., Trong bụng âm thầm nói. Hắn có thể phân biệt được lão giả đang khom người thi lễ với Lý Húc mặc trang phục đại quan tam phẩm, mà trong đội ngũ tiến đến nghênh đón, quan viên mặc tam phẩm đến chính ngũ phẩm còn có hơn bốn mươi vị. Sáu quận đại sứ Lý Húc an ủi cùng với quan hệ bản cấp không có quan hệ, quận Tề lại bày ra trận trượng trịnh trọng như thế để nghênh đón hắn, cũng không biết trong hồ lô bán thuốc gì?

Chẳng những đám người Vương Khuyết nhìn mê hoặc, giờ phút này, Lý Húc đi ở phía trước đoàn người cũng như hòa thượng chừng hai trượng không sờ tới được đầu óc. Lão thái thủ đã sớm dễ dàng xử lý, hôm nay tân thái thủ thủ vệ vương nhân cùng Thông Thủ Ngô Kỳ của quận Tề đều là chỗ quen biết cũ của hắn, ba người năm đó vốn là tùy tiện quen, hôm nay kéo căng tư thế mà hát, thật khiến người ta không được tự nhiên.

Hắn không dám ở trước mặt cổ nhân nâng cao, vội vàng nhảy xuống chiến mã, chấp tay cảm ơn. Vương thủ nhân cùng Ngô Kỳ lại không dám nhận hắn hoàn lễ, đem thân thể nghiêng ra nửa bước, cùng cất tiếng nói: “Lý đại nhân giết ta chờ, nếu sớm biết đại nhân lấy đạo thứ yếu, chúng ta vốn nên đến bờ sông vàng đón đường. Chỉ là tin tức đến vội vàng, trong lúc vội vàng không kịp chuẩn bị. lời lỏng, xin đại nhân chớ trách!”

“Hai vị huynh đài sao lại khách khí như thế? Chẳng lẽ mới từ biệt không đến hai năm, các người không nhận ra Lý mỗ sao?” Đại Lãnh Thiên, Lý Húc lại đỏ mồ hôi, đỏ mặt kháng nghị.

“Đại nhân chính là người bệ hạ khâm trọng bảo đao. Hạ quan, hạ quan sao dám cùng đại nhân tái xung huynh gọi đệ!” Vương Thủ Nhân không phải người có thể buông được, ngây người, lắp bắp đáp lại.

“Bảo đao, kém nhau?” Lý Húc càng nghe càng hồ đồ, tròn tròn mắt, cứ như trên mặt đối phương đã nở hoa.

“Chắc hẳn Lý đại nhân tới vội vàng nên lỡ mất Khâm sai rồi.” Ngô Kỳ hết sức thông minh, chờ một chút rồi lập tức hiểu rõ nguyên do trong đó.” Bệ hạ đã ban thưởng kim đao cho Đại nhân Tiên hoàng, cũng ra lệnh cho quan viên của toàn bộ khu vực Hà Nam đều nghe theo mệnh lệnh của đại nhân. Huống hồ bây giờ đại nhân là bắt đại sứ ở con sông phía nam, chúng ta đều là thuộc hạ của đại nhân, đương nhiên nên dùng lễ nghi từ quan trở xuống để gặp mặt!”

“Đây là cái gì?” Lý Húc mơ hồ, nhưng rất nhanh hẳn đã hiểu được mấu chốt của vấn đề. Lúc ở Hà Bắc, hẳn đã từng nghe đồn triều đình lệnh cho mình bẩm báo lên sông Nam Bộ Giáo bắt Đại Đại Đường, nhưng thánh chỉ vẫn chậm chạp không qua được Hoàng Hà., Nội dung cụ thể không rõ ràng chút nào. Mà quận Tề ở phía nam Hoàng Hà, triều đình tại thời điểm cấp cho mình chức vụ, theo lệ thường sẽ viết hành văn đến quận tương quan, để cho các quan viên địa phương có chuẩn bị. Bởi vậy., Trong mắt mình, cùng đám người Vương Thủ Nhân, Ngô Kỳ là ngang hàng với nhau, đối phương xem ra giữa hai bên đã là thuộc hạ của Thượng Quan và Thượng Quan, không thể không nghiêm túc đối đãi.

” khâm sai đại nhân, chỉ sợ trước mắt vẫn còn quanh quẩn trong Hồ Lao quan!” Lý Húc sau khi hiểu rõ tất cả các đốt ngón tay đều cười khò lắc đầu: “Huống chi ta tới lịch thành, là dùng thân phận cũ để bái tế Trương lão tướng quân. Thủ Nhân huynh, Ngọc Lân huynh không cần khách khí!”

Chương thứ ba (3)

Một phần thánh chỉ từ Dương Châu đi hai tháng rưỡi còn chưa tới tay người tiếp nhận, trong đó huyền diệu đã không thể dùng lý do bốn phía nam khu vực Hà Bắc loạn binh nổi lên để giải thích. Các quan lại đến đây nghênh đón đều là lão thủ lặn lội nhiều năm trên đường quan lại, hơi trầm ngâm một chút, cũng đã đoán ra tám chín phần tà đạo nghiêng môn nơi này không rời mười. Thời tiết ừ ừ đông giá rét., Gió Bắc như đao, vẫn có người há hốc miệng, cho dù đầu lưỡi đã bị đông cứng đến mức hàm răng cũng không phát giác ra. Cũng có người bắt đầu hối hận, thậm chí lần này mình tăng bốc đến cùng có giá trị hay không.

“Như vậy cũng tốt, mấy người chúng ta khó gặp lại, người dứt khoát nán lại quận Tề một đoạn thời gian. Dù sao trong phủ khó vẫn còn chút lương thực dư., Sẽ không để cho bốn ngàn người ngựa của người ăn đói!” Binh Tào Văn Tĩnh đoán được trong triều có người không hy vọng Lý Húc nhanh chóng nhận được bổ nhiệm vụ này, dứt khoát đề nghị hẩn thuận nước đẩy thuyền. Trong mắt ông ta, kéo Lý Húc bổ nhiệm muộn mấy tháng., Mục đích chẳng qua là để cho một số người sáng tạo ra cơ hội khống chế con cháu quận Tề Quốc mà thôi. Có Tần thúc bảo, La Sĩ tin cùng với con trai Côn Bằng ở tiền thủ thương vụ, một số người tính toán cũng không dễ dàng đạt được như vậy. Huống hồ triều đình đã đem bổ nhiệm dịch việc tương quan truyền cho các quận Hà Nam., Có chút quyền quý thủ đoạn có thông thiên, cũng không dám đem thánh chỉ hơn hai tháng trước ban phát ra nuốt trở lại. Cho nên Lý Húc cùng hẩn xa xôi xa xôi tiếp chỉ, không bằng lấy tĩnh chế động, xem những người kia cuối cùng như thế nào kết thúc. Nếu có thể đem thánh chỉ đưa đến Tề quận, cũng phóng ra ngậm ác khí này.

“Đúng vậy, Lý tướng quân không ngại thì chờ một thời khâm sai ở quận Tề Quốc. Từ Nguyên Lăng ở phía nam náo loạn rất nghiêm trọng, nếu tướng quân thuận tay mà quấy nhiễu được hẩn, các quận phụ giả ở Hà Nam ắt niệm đức của tướng quân!”

Vương Thủ Nhân làm người quanh co vun xoe., góc độ suy nghĩ vẫn đề lại thực tế phi thường thực tế. Hắn là quan phụ mẫu của quận Tề, không cần quản chuyện rách nát của quận Đông. Trước mắt việc khẩn cấp hắn cần phải đối phó là tránh cho quận Tề bị giặc cỏ rình coi, về phần triều đình mấy đại thế gia và thổ phỉ ở dưới núi ngói làm sao âm ỉ, dù sao xa ngoài ngàn dặm, không đáng để hắn đến quan tâm.

“Cũng đúng, Lý tướng quân đánh trận mấy tháng, cũng nên nghỉ ngơi một lát, ít nhất qua năm mới đi!” Cùng Từ, Vương hai người trì hoãn quan điểm, còn có hộ chủ bạc Dương Nguyên, hắn năm đó cũng có quan hệ quen biết với Lý Húc!, Phân tích tình thế khó tránh khỏi niệm một số tình nghĩa cố nhân. Hắn xem ra, đã có người can đảm lưu lại thánh chỉ, nói rõ lực không chế của hoàng đế bệ hạ đối với triều chính đã đến tình trạng có thể bỏ qua. Nếu như vậy, Lý Húc còn chạy đi Hồ lao quan ngoại bán mạng cho triều đình đã lung lay sắp đổ làm gì, không bằng trước tiên quan sát mấy tháng, đợi tình thế mới phát triển.

“Ý tốt của chư vị huynh đài, tiểu đệ tâm lĩnh!” Trong mấy câu đó, Lý Húc đại khái đoán được tâm tư mọi người, cười chấp tay cảm tạ: “Việc này chúng ta lại bàn bạc kỹ hơn, trước mắt làm phiền mấy huynh đài thay huynh đệ dưới trướng ta thu xếp chỗ ở, sau đó mang tiểu đệ tới Trương lão tướng quân bái tế trước!”

“Đương nhiên phải như vậy!” Các quan viên ở địa phương có tâm tư đều rít đồng ý, ngừng nói khách sáo, dưới sự phân công của Vương Thủ Nhân và Ngô Kỳ, chia ra bố trí quân Bát Lãng vào trú quân.

Trương Tu Đà và Lý Húc năm đó vẫn còn luyện binh trường, quân doanh phụ cận cũng bảo tồn hoàn hảo, quan viên các cấp lại là nội gián của Bùi Chi Đại nhân năm đó., Hành động nhẹ nhàng, cho nên Lý Húc không cần tốn nhiều thời gian và tinh lực, rất nhanh liền sắp xếp công việc trong đầu cho rõ ràng, phân phó Vương Tu bật cùng đám Chu Đại Ngự thay phiên chịu trách nhiệm, ước thúc huynh đệ. Sau đó, hắn và Tề quận Thông Thủ Ngô Kỳ một đường chạy tới Trương gia đại trạch ở trung tâm thành.

“Nếu có khả năng, người khuyển Trương công tử đi đi.” Đi được nửa đường, Ngô Kỳ thở dài kiến nghị với Lý Húc.

“Ngọc Lâm huynh nói đến nguyên bị sao? Hấn làm sao vậy?” Lý Húc nghe vậy trong lòng cả kinh, cau mày truy hỏi. Sở dĩ hấn vòng quanh thành trì lai lịch, trừ Trương Tế Ti, lão tướng quân Tu Đà ra, còn có một mục đích cực kỳ trọng yếu là lôi kéo Trương Nguyên chuẩn bị đến quận phía đông. Có trưởng tử của vị lão tướng quân Trương Tu Đà này là ở đây., Cũng tương đương với nắm giữ một đại nghĩa danh phận, vô luận sau lưng những người khác có bao nhiêu hậu trường cứng rắn, ở trên quyền không chế quận binh vĩnh viễn không có tư cách tranh chấp cùng Trương Nguyên chuẩn bị.

“Nguyên chuẩn, ha ha, khó nói, lời này rất khó nói!” Ngô Ngọc Lâm vừa thở dài vừa lắc đầu.” Từ sau khi tin tức lão tướng quân chiến đấu không được truyền đến nơi, hấn tựa như đã thay đổi thành một người khác. Lúc đó ta khuyển hấn lại chiêu mộ mấy ngàn binh lính quận, đến Đông quận kế thừa y bát của lão tướng quân, hấn không chịu nghe. Sau đó triều đình đến Khâm sai., Giáo huấn lão tướng quân làm khai phủ nghi cùng tam ty, thượng trụ quốc, Phiêu Kỵ đại tướng quân, Tề quốc công, hấn cũng không chịu gửi ơn. Mỗi ngày đứng trước lão tướng quân linh, cả người như mất hồn. Cũng không chịu ra mặt tổ chức nhân thủ báo thù cho lão tướng, cũng không có tâm tư đi ra chống đỡ cửa nhà!”

“Có thể là do khổ tâm trong lòng nguyên thần không nói nên lời!” Lý Húc suy nghĩ một chút, thấp giọng giải thích thay đổi phương. Trong ấn tượng của hấn, Trương Nguyên chuẩn trưởng tử Trương Tu Đà lão tướng quân Trương Nguyên mặc dù đã trải qua ít mưa gió hơn., Cũng không phải là hạng nhất gan chịu một chút đá kích đã ngã xuống. Sở dĩ nó trầm xuống nhất thời, có lẽ còn chưa phục hồi tinh thần từ nỗi đau phụ thân đã mất. Càng có thể là không muốn cha phải táng thân, liền đi ra tranh quyền đoạt lợi. Dù sao không phải là hù dọa sức chiến đấu của giặc cỏ, từ nay về sau biến thành rùa đen rút đầu.

“Không rõ ràng lắm. Dù sao thì hấn cũng đang rất suy sụp đấy!” Ngô Kỳ lắc đầu đáp lại.

Hai người trên đường đi mua chút nguyên bảo hương nến, đặt ở trên lưng ngựa công, đi bộ tới nhà lão trạch Trương gia. Bởi vì đầu lâu đến nay vẫn còn treo trên bãi ngói, lão tướng quân nhất thời cũng không cách nào nhập thổ vi an, cho nên Linh đường Trương gia cũng vẫn luôn không dỡ bỏ, chỉ ở trong phòng chính lão tướng quân nguyên lai.

Lý Húc và Ngô Ngọc Lân giao ngựa cho gia đình Trương phủ, bùng té phẩm quý trước mặt Trương Tu Đà Linh, dùng lễ văn bồi quý gồi. Trương Nguyên sắc mặt xanh vàng quý gồi bên linh, dùng lễ nghĩa hiếu tử trả lại. Lễ tất, ba cặp mắt đỏ bừng nhìn nhau, không nói nên lời, chỉ nghe thấy phía bắc tám rèm rào rào vù vù, thối lên tiếng cò khô trên mái nhà như khóc.

Một lúc lâu sau, Lý Húc lau khô nước mắt, nhẹ nhàng hỏi một câu: “Ta chuẩn bị mang binh tới quận Đông, nguyên bị, Ngọc Lân, hai người các người có đồng ý đi cùng ta không?”

“Ta nhất định sẽ đi! Ân cứu mạng của lão tướng quân năm đó, Ngô mỗ suốt đời khó quên!” Ngô Ngọc Lân lập tức đưa thân thể thẳng tắp, lớn tiếng đáp ứng.

Võ nghệ của hắn cũng không tốt, nhưng làm người đúng là rất can đảm. Năm đó Bắc Hải bị đạo tặc cướp sạch, chính là hắn từ trong vòng vây của quần giặc cướp xông thẳng ra, cấp tốc chạy mấy trăm dặm đến Tề quận thỉnh cầu Trương Tu Đà phái binh tới cứu viện. Cho nên sâu trong nội tâm, hành vi gần đây của Ngô Kỳ đối với Trương Nguyên chuẩn bị gần đây vô cùng không hài lòng, hận không thể dùng một ít thủ đoạn ép đối phương đồng hành cùng mình, đến dưới lòng đất của lão tướng quân tuyệt trước sĩ nhục.

“Phụ thân ta cũng không phải chết dưới tay quân Bảo Cương!” Trương Nguyên chuẩn bị đầu tiên là do dự một chút, sau đó dùng đôi mắt âm trầm nhìn về phía mặt Lý Húc và Ngô Ngọc Lân đang tràn đầy chờ mong, đáp lại cực thấp.

“Nói thế là sao!” Lý Húc chấn động, nhìn bộ dáng tiêu tụy của Trương Nguyên chuẩn bị truy vấn. Dưới ánh mặt trời âm trầm xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào, hắn nhìn thấy một khuôn mặt già nua mà tiêu tụy. So với thiếu niên anh hào trong trí nhớ của Lý Húc, đại công tử Trương phủ trước mắt quả thực

đã già hơn hai mươi tuổi. Một khuôn mặt có nếp nhăn tung hoành, lưng đã từng thẳng tắp cong xuống, Tựa như một con tôm đã nấu chín. Bộ xương người luyện võ vốn đã lớn, xương cốt của hắn đã lớn đến mức không thể nào bị da thịt bao dung, trán ù ù, hai mắt hãm sâu, nếu như lúc ban đêm vô tình gặp, thật khiến người hoài nghi người này vì từ trong đất bùn bò ra khô lâu.

“Phụ thân ta không phải chết bởi quân đội ngói cương. Trước khi bắt ta trở về quận Tề đặt tang lễ cho gia mẫu, người đã dự liệu được chuyện này!” Trên mặt Trương Nguyên chuẩn bị hiện lên một tia đau khổ, thấp giọng thổ lộ: “Cũng không phải là Trương mỗ bất hiếu, trước khi lệnh cho ta quay về quận Tề đã ra nghiêm lệnh trước, nói một khi xảy ra chuyện gì bất trắc, không cho phép ta ra mặt báo thù cho người, cũng không cho phép ta tiếp tục làm quan của triều Đại Tuyền. Cho nên, hảo ý của Lý huynh và Ngô huynh ta chỉ có thể tâm linh.”

“Vây, vậy người thấy gió thoảng qua đầu lão tướng quân đang treo trên trụ cao nhất đảm nhiệm là sao?” Ngô Ngọc Lân không nhìn được, nhảy dựng lên, chỉ vào mũi của Trương Nguyên chuẩn bị chát vắn.

“Người nhà của ta đã cầm vàng bạc đi tới ngói góc tìm Dịch để chuộc đầu phụ thân, đợi thêm vài ngày nữa sẽ có kết quả. Đợi đầu phụ thân trở về, ta liền muốn rút Linh đường, diu quan tài trở về quê quán!” Biểu hiện của Trương Nguyên chuẩn giống như một cương thi mất đi linh hồn, căn bản không vì lời nói của Ngô Ngọc Lân.

“Đáng tiếc lão tướng quân anh hùng một đời, đầu đã mất rồi, con cháu nhà lão lại phải bỏ tiền ra chuộc lại kẻ thù sao?” Ngô Ngọc Lân tức giận đến mức run cầm cập, không để ý gì trước linh hồn của đối phương mà cười lạnh mắng. Nếu có biện pháp có thể làm cho Trương Nguyên chuẩn bị tỉnh lại, ông ấy sẽ không tiếc tiếng ác trong lưng. Đáng tiếc chiêu khích tướng này lại rơi xuống không trúng, Trương Nguyên chuẩn bị chỉ là thở dài, không hề có bất cứ câu trả lời nào nữa.

“Nguyên bị, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, người có thể nói rõ ràng một chút không. Rốt cuộc Trương lão tướng quân vì sao

mà chết, rốt cuộc lão cũng từng cản dấn người cái gì?” Thấy Ngô Ngọc Lân đã hận không thể tóm cổ Trương Nguyên chuẩn bị đánh đau, Lý Húc vội vàng tách hai người ra, thấp giọng truy hỏi.

“Từ sau khi người đi Nhạn Môn, đệ tử quận Tề Tề ta chỉ nhận hai lần tiếp tế. Một lần là người nhờ Tần nhị ca cùng sĩ thư đưa về, một lần khác đến từ Hà Đông Lý gia! Các huynh đệ thiếu lương thực ít., Còn muốn đói bụng liều mạng với tặc nhân, càng đánh càng yếu. Mà binh mã từ Đông Đô tới trên danh nghĩa thuộc về phụ thân chỉ huy, trên thực tế một lần cũng không phục tùng sai khiến.” Trương Nguyên chuẩn bị lắc đầu cười nói., Hai mắt dường như đã nhìn thấu mọi thứ trên thế gian.” Phụ thân bắt đầu trả lại giá cho triều đình, đòi lương thực, buộc tội đám người Lưu Trường Cung không phục chỉ huy, nhưng chưa từng được đáp lại chân chính. Về sau bản thân hắn cũng không có lực lượng để tiếp tục nôn mửa với người khác, liền chuyển công thành thủ, mang theo các huynh đệ đề phòng dân khu dân cương quân tiếp tục mở rộng phạm vi thế lực.”

Triều đình không tin sức chiến đấu của tặc nhân, đồng thời cũng sợ hãi có một lực lượng lớn đến không thể hạn chế ở khu vực Đông Đô. Lý Húc lẫn lộn ở quan trường lâu như vậy đã nhanh chóng đoán ra chân tướng phía sau màn từ lời nói của Trương Nguyên chuẩn bị. Chỉ là hắn không nghĩ tới đám bách quan xưa nay tranh đấu không ngừng, đề phòng Trương Tu Đà đồng tâm hiệp lực như vậy. Không những một lần hành động chặt đứt đồ tiếp tế của lão tướng quân, mà ngay cả cơ hội kẻ lẻ cũng không chừa lại cho lão nhân gia.

Nhớ năm đó lúc mình dưới trướng lão tướng quân, không phải lần nào cũng phải đuổi theo cái bóng của giặc cỏ đánh, chưa bao giờ hướng địch nhân yếu thế. Mà Trương lão tướng quân lại bị đám gian thần ép tới không thể không cúi đầu, buông bỏ dã chiến mà hắn am hiểu nhất, bị một đám bại tướng dưới trướng đánh cho mệt mỏi rã rời. Đối với một võ giả tung hoành nửa đời này, lại là một nỗi khuất nhục thế nào đó!

Nhưng khuất nhục này còn lâu mới tới cuối, có mấy người làm việc không thành, gây chuyện lại đang làm rất tốt. Xuất phát

từ hiểu biết về triều đình, Lý Húc biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì. Mà Trương Nguyên chuẩn bị mà phỏng đoán cũng đã xác minh được suy đoán của hắn rất kín kẽ!

“Nhưng mệnh lệnh từ Đông Đô và Giang Đô không ngừng phát ra, lại không ngừng thúc giục phụ thân sớm ngày quét sạch bình chương.” Lời của Trương Nguyên chuẩn bị khiến Lý Húc cùng Ngô Ngọc Lân lạnh cả người, nếu như sáng sớm từ trong chăn cho người ta xách ra, đổ một gáo nước lạnh, lòng đầy tức giận., Bọn họ nghe thấy Trương Nguyên bị tiếp tục nói: “Ta nhớ được thánh chỉ lần cuối cùng đến, lời lẽ vô cùng nghiêm khắc. Sau đó phụ thân liền kêu ta dẫn dắt con trai độc nhất trong quận học binh coi việc trị tang làm danh trở về quận Tề, cũng muốn ta lập xuống trọng thệ, vĩnh viễn không được sinh ra ý niệm báo thù!”

“Lão tướng quân, chẳng lẽ lão tướng quân không nói là ai ở sau lưng hãm hại ngài ấy?” Ngô Ngọc Lân không để ý tới xấu hổ vừa run rẩy vừa hỏi.

Trương Nguyên chuẩn bị nói không sai, lão tướng quân hoàn toàn chính xác không chết trong tay đám thổ phỉ ở ngôi Cương. Ở phía sau lưng này, có một cỗ lực lượng vô cùng rõ ràng từng bước đẩy lão ta vào đường cùng., Lão tướng quân luôn luôn cẩn thận tại sao lại ở Tần, La hai người không ở bên người, lúc không có còn tùy tiện lĩnh binh đuổi giết địch nhân cũng có thể vô cùng rõ ràng. Hắn là vì không muốn cho hai người Tần, La hai người cùng chết trận với chính mình, cho nên hắn đặc biệt lựa chọn hai gã ái tướng không có cơ hội ở bên cạnh! Trận chiến cuối cùng của hắn căn bản không phải là vì giết địch, mà là dùng tính mạng của mình để kháng nghị đối với tên hắc thủ phía sau màn kia.

“Trong sách gia tộc phụ cho ta nói, Đại Tùy triều đã bệnh vào hẻm Cao. Ông ấy nhận ân huệ lớn của hai đời bệ hạ, chết vì đại Tùy, đương nhiên. Nhưng ta không phải là nghĩa vụ của xã tắc chết, cho nên không thể lại làm quan Đại Tùy nữa.” Hầu như là cắn răng, Trương Nguyên chuẩn nói lời cuối cùng của lão tướng quân, khoe miệng tràn đầy máu tươi đầm đìa xuống.

Lý Húc cảm giác bản thân đã hoàn toàn bị đông cứng. Hắn cảm thấy âm phong trong linh đường lạnh hơn Tuyết Dã ở tái ngoại gấp mười lần. Đây là kinh nghiệm cuối cùng của những lão nhân đã từng dùng một đôi bả vai chống đỡ nửa bức tường Đại Tùy, hắn đã sớm nhìn rõ phần cuối của con đường, hắn đã không có cách nào bảo vệ triều đình này nữa., Chỉ có thể thủ hộ một chút tín niệm trong lòng mình. Hắn thật sự không phải vì giết Bảo Cương quân, khi lão nhân lần lượt xông vào vòng vây cứu viện thất bại, trong lòng chỉ sợ sớm đã không còn sinh cơ, chỉ có bi phẫn và tuyệt vọng.

“Sau khi an táng Trương lão tướng quân, người tính đi nơi nào?” Đến giờ phút này, Lý Húc không có bất cứ lý do gì yêu cầu Trương Nguyên chuẩn cùng đồng hành với mình, chỉ có thể vì ân sư lúc trước tận lực một chút sức cuối cùng, mời con cháu hắn đến sáu quận dưới chính mình thống trị một đoạn thời gian tương đối thái bình.

“Bọn họ nói, hết thảy trên thế gian, đều có duyên! Ta nghĩ mười năm công lao, nhìn xem trong mình mình này ẩn giấu quy tắc đến cùng là cái gì?” Trương Nguyên chuẩn bị khe khẽ thở dài, dùng một loại thanh âm không thuộc về mình trả lời. Nói xong, hắn tháo mũ vải bố hiệu thảo trên đỉnh đầu xuống, lộ ra đầu trụi lủi cùng vài điểm sẹo nhàn nhạt.

Chương thứ ba Vô Y (Bốn)

Đường tới quận phía đông Lý Húc rất quen thuộc, năm đó hắn và Trương Tu Đà cũng từng mang binh mã đi theo con đường tương tự. Nhưng trong nháy mắt rời khỏi Lịch Thành, hắn thật sự rất do dự, mình có nên tiếp tục tây tiến hay không.

Trương Tu Đà nói là đã chết dưới tay đám thổ phỉ ở ngôi, không bằng nói tuyệt vọng của hắn ta đối với triều đình. Lão tướng quân nhận định thế cục đã không cách nào vặn hồi, cho nên ông ta không cho phép con mình lại hi sinh vô vị. Cũng chỉ ra Tần thúc bảo và La sĩ tin tưởng Tần thúc., Không muốn để cho hai người bọn họ bồi táng vì Đại Tùy. Nhưng hắn không để lại bất cứ di ngôn nào cho Lý Húc, dường như đối phương căn bản chưa từng kết giao với hắn, quên mất vị văn bồi này đã kế thừa phần lớn ý bát của hắn, càng không ngờ Lý Húc lại vì hắn ngàn dặm xa xôi mà giết từ Hà Bắc tới Hà Nam.

“Có lẽ lão tướng quân cho rằng ta không cần sự chỉ điểm của hắn!” Lý Húc đang đứng trên lưng chiến mã lắc đầu cười khổ, ngoại trừ mờ mịt, hành trình đến quận Tề lần này hắn không có thu hoạch gì khác. Trương Nguyên chuẩn bị đã quyết định trốn vào Vô Không môn., Từ trong điển tịch Phật giáo tìm kiếm nguồn gốc trị loạn luân hồi, Lý Húc tự nhiên không thể miễn cưỡng hắn nữa, cũng không chiếm được bất cứ sự ủng hộ nào từ hắn. Vương Thủ Nhân cùng các quan viên quận Tề đều có thể cung cấp cho hắn chỉ là một nhóm lương thảo., Mà trên thực tế, lương thảo ở các quận Hà Nam nằm trong phạm vi quản lý việc bắt đại sứ của Lý Húc, quan viên địa phương chỉ thực hiện chức trách phụ thuộc mà thôi. Hơn nữa không ít người lan lợi khi thi hành mệnh lệnh lại không tình nguyện, chỉ sợ Lý Húc không ngồi yên bắt đại sứ được, do đó đưa tới cho bọn họ tai họa khó mà dự liệu.

“Có lẽ lão tướng quân sợ ảnh hưởng tới tương lai của ngươi!” Thạch Tiêu tiến đến bên cạnh Lý Húc, dùng giọng điệu cực nhỏ khuyên bảo. Các thân binh đều đã từ trong miệng Chu Đại Ngưu biết được thân phận của bà ta, bởi vậy khi bà ta nói chuyện với Lý Húc tận lực dùng tọa kỵ tạo thành một vòng

tròn., Ngăn cản hai người bọn họ với các huynh đệ xung quanh. Như vậy, Lý Húc không cần lo lắng hai người kia đang âm thầm thì bị người khác nghe thấy, các tướng sĩ phía sau cũng không kinh ngạc về lý tướng quân vì sao lại thân binh đơn bạc đi gần như vậy?

“Có lẽ vậy!” Lý Húc thở dài. Với bản tính của Trương Tu Đà lão tướng quân, đúng là sẽ không kéo người không liên quan vào phiền phức. Nhưng mình có thể tính là người không liên quan không? Nếu mình không làm gì giống Trương Nguyên bị mà không làm thì sao xứng đáng với ơn bồi dưỡng của lão tướng quân năm đó? Làm sao có thể đổi mặt với đôi mắt đỏ ửng của bộ hạ trong quân?

Thạch Tư có thể cảm nhận được mê mang trong lòng Lý Húc, đưa tay lặng lẽ thò ra nắm chặt bàn tay thô ráp của Húc Tử. Nhưng khoảng cách giữa hai con chiến mã quá lớn, ngón tay của hai người chỉ đụng vào nhau một chút liền nhanh chóng bị tách ra. Trong khoảnh khắc ôn nhu đó dường như khiến lông mày Lý Húc hơi giãn ra một chút, Thạch Tiêu nhìn không rõ lắm, nằng thà rằng bản thân nhìn thấy là sự thật.

“Húc Tử cần an ủi, cần được ủng hộ, nhưng ta không cho ra, ta thật sự là vô dụng!” Nàng buồn bực nghĩ, màu đen trong mắt nồng đậm như bầu trời lúc ban đêm.” Nếu như có Tuyên nhi ở đây, nàng sẽ làm như thế nào?” Trên bầu trời không có đáp án, chỉ có hai người đã đi qua tuế nguyệt sáng lạn như sao trời.

Sau khi hạ trại ban đêm, cuối cùng Thạch Tiêu cũng lấy ra một chút dưỡng khí, mượn cơ hội chân nóng giúp Húc Tử thấp giọng khuyên bảo: “Ta nghĩ tới một số chuyện, không biết ngươi không muốn nghe. Ngươi biết ta không biết nói chuyện, có lúc lại rất ngu...”

“Nha đầu ngốc, lại đang suy nghĩ lung tung cái gì vậy?” Lý Húc không biết việc bãi đá to gan như thế nào lại đột nhiên co lại, cúi người xuống, nắm chặt tay nghiên cứu trong chậu gỗ, hỏi thăm: “Mệt mỏi rồi sao, ta thực sự nên giữ muội ở lại quận Tề Quốc. Ngàn dặm xa xôi này, muội lại mang thân thể...”

“Không, không mệt!” Thân thể Thạch Tiêu run rẩy, cảm giác lòng bàn tay từ bàn tay truyền thẳng tới ngực Lý Húc.” Ta

không muốn lưu lại, ta không phải mệnh của phu nhân, ở lại Tề quận ngược lại sẽ bị bệnh. Ta muốn đi theo người, cùng con của chúng ta nhìn người trên lưng ngựa!”

“Nói cái gì, hửn nhỏ như vậy, làm sao có thể thấy được!” Lý Húc nghe nhị nha nói rất thú vị, tạm thời yên tâm, cười phản bác.

“Người ta nói mẹ con quan tâm sao!” Thạch Tiêu mỉm cười cúi đầu xuống, kiểm tra bụng mình hơi nhô lên. “Hửn đã bắt đầu nói chuyện, ta có thể cảm giác được động tác của hửn!”

“Để ta nghe chút!” Không có bất cứ kinh nghiệm nào của phụ thân Lý Húc kinh hỉ kéo thê tử dậy, ghé lỗ tai sát vào bụng đối phương. Có cảm giác nhu hòa an tường trong nháy mắt từ lỗ tai truyền khắp toàn thân. Sinh mệnh nhỏ đang thai nghén ngoại trừ trống ngực không có bất cứ động tĩnh nào khác. Nhưng chỉ cần vài nhịp tim rất nhỏ này cũng đủ để tim đập., Ánh mặt trời xuyên thẳng qua mây đen sau cơn mưa, làm cho người ta phát hiện ra phía sau đám mây vẫn tồn tại một khoảng trời sáng sủa.

“Ta nghĩ, Trương Tu Đà nếu như không muốn để nguyên bị cho hửn báo thù, tất nhiên cũng không muốn để người đi. Người, thúc bảo và sĩ tín, ở trong lòng hửn cũng giống như con của mình vậy.” Trên mặt thạch ly lấp lánh hào quang mẫu tính, trong nháy mắt này, nàng đã quên đi tất cả ân oán trong quá khứ.

“Người đoán đúng, ta cũng cho rằng Trương Tu Đà lão tướng quân khi chết trận rất có thể sẽ ôm cùng loại suy nghĩ!” Lý Húc thu đầu từ bụng thê tử về, nhìn vào hai mắt thê tử, trịnh trọng trả lời.

“Quân đội ngói Cương hại chết Trương Tu Đà, danh chấn Hà Nam. Người thành công tiêu diệt nó, tất nhiên thay thế danh hiệu đệ nhất Đại tướng của Trương lão tướng quân thành Đại Tùy. Nếu như danh hiệu chói mắt, khẳng định sẽ có rất nhiều người nhìn chằm chằm, ai cũng không muốn để cho người khác đi!” Thạch Tư chậm rãi thu hồi vẻ tươi cười, thấp giọng bổ sung.

“Ài...” Lý Húc yếu ớt thở dài: “Ta cũng nghĩ là như vậy, nếu không bệ hạ ban bổ nhiệm cho ta cũng sẽ không ở Hà Nam lâu như vậy. Gia đình mấy người kia, tranh giành quyền lực cùng hư danh này, thật sự là chết sống cũng không để ý tới!”

“Nếu chính bọn chúng cũng không quan tâm đến sống chết của mình, lang quân cần gì phải nhảy vào ao nước đục này.”
Dường như sợ Lý Húc phẫn nộ, thạch khuyết chậm rãi cụp mí mắt xuống, dùng thanh âm cực kỳ nhỏ nói. Sau khi nói xong, nàng nhanh chóng mở mí mắt ra, lộ ra đáy lòng chờ mong vô hạn.

“Ta cũng nghĩ như vậy!” Không đợi Thạch Tiêu nói xong, Lý Húc vươn tay, đem thê tử đặt trong ngực. Nước rửa chân trong chậu gỗ đã bắt đầu nguội lạnh, hắn lại tận lực không gọi người vào thêm nước nóng. Chỉ dùng ôn nhu toàn thân ôm thê tử ở trên đầu gối mình, như bụng lấy chí bảo thể gian che chở. Không muốn buông lỏng cánh tay thoáng buông lỏng, cũng không muốn đem ánh mắt thoáng dời đi.

“Vậy sáng mai chúng ta quay đầu hướng đông, theo đường cũ trở về Bắc Lăng!” Thạch Tiêu nghe ý kiến của trượng phu, lập tức hưng phấn đến run rẩy, mang theo khát vọng được bổ sung: “Dù sao lang quân đã đứng vững ở đó, không ai có thể lay động được ngươi.” Nàng hưng phấn nói, hai mắt lấp lóe ánh sáng dịu dàng: “Chúng ta mặc kệ triều đình muốn bổ sung.”, Mặc kệ sơn tặc, sống cuộc sống của chính mình, đem đứa con này từ từ nuôi dưỡng, nhìn nó từ từ lớn lên. Nếu ngươi ngại trẻ con quá ít, Kính Nhi cũng sinh ra một đứa, qua một năm nửa năm, ta còn có thể lại...”

Bỗng nhiên, nàng chủ động ngậm miệng lại. Bởi vì nhìn thấy sắc mặt Lý Húc lại lần nữa chất đầy mây đen. Mây đen kia đen kịt lạnh lẽo, đè ép ngọn lửa đang thiêu đốt sâu trong nội tâm nàng từng chút một tắt đi, từng chút một hóa thành tro tàn. “Ta vẫn không khuyên được hắn!” Nàng nghe thấy mình tâm vô lực tự trách, đồng thời, nước mắt chậm rãi tràn đầy hai mắt.

“Ngươi nói cũng không sai!” Lý Húc tiếp tục thở dài, vươn tay, lau đi nước mắt chảy xuống khóe mắt thê tử. Cảm giác ướt nhẹp giống như một cây đao, thuận theo bàn tay một mực chui

vào tim hắn., “Nhưng ta phải đi đến Đông quận một chuyến, nếu không chẳng những phụ ân dạy bảo của Trương Tu Đà lão tướng quân, mà cũng không có cách nào trả lời cho các huynh đệ quận Tề Quốc. Huống hồ mặc dù những quan viên kia ở sau lưng giở trò, bệ hạ dù sao cũng không phụ lòng ta. Nếu ta không đi quận Đông quận., Cũng thật có lỗi với ân tri ngộ nhiều năm của hắn. Những ngày người nói ta đã nghĩ qua, nhưng bây giờ không phải lúc thích hợp. Trước khi trông coi người nhà của mình sống qua ngày, dù sao ta cũng phải dùng hết khả năng trong phạm vi để làm gì đó, không thể trơ mắt nhìn thiên hạ cứ loạn như vậy được!”

Hai người người nhìn ta, ta nhìn người, cũng không có cùng đề tài cùng nhau. Một lúc lâu sau, thạch thoa chủ động từ trên đầu gối Lý Húc nhảy xuống, đưa tay bưng chậu gỗ ở dưới chân trượng phu. Cái chậu gỗ công kênh rõ ràng đã vượt qua lực cánh tay của nàng, nàng lại không muốn hô giúp, chỉ cắn chặt hàm răng, dùng sức nâng cái chậu gỗ lên, giống như bưng nước lên, có thể kéo thế giới này, không chịu từ bỏ chút nào.

“Nha đầu ngọc, người làm cái gì vậy?” Lý Húc nhìn thấy trong lòng mềm nhũn, đá lên giày, hai tay nắm rìa chậu gỗ. Hắn cũng không muốn để thân binh đi vào nhìn thấy sự xấu hổ giữa hai vợ chồng, cố gắng tự mình xối tung mưa nước ra ngoài. Một lần dùng sức, chậu gỗ không chút sụt mẻ, lại tiếp tục tăng lực, chậu gỗ vẫn dừng lại ở giữa không trung. Lần thứ ba, hắn chợt dạ nhìn thấy bãi đá trùng mắt mình, nước mắt trong đôi mắt cuộn cuộn rơi xuống.

“Nha đầu ngọc, người gọi cái gì với cái chậu nát này!” Lý Húc bị nước mắt của bãi đá làm cho tâm phiền ý loạn, bất giác giọng nói nặng thêm vài phần trách cứ.

Tay tranh đoạt chậu gỗ như mong muốn của nàng buông ra, tiếng nghẹn lại đồng thời vang lên: “Ta biết mình khuyên bảo người không đúng, nhưng ta thật sự không muốn lại nhìn thấy người thụ thương. Trước khi ra khỏi cửa, bà bà, Tuyên nhi đều dặn dò ta chăm sóc người, ta sợ, ta sợ chính mình phụ lòng các nàng phó thác! Ta vô dụng, thật sự một chút tác dụng cũng không có!” Thạch Tu vừa khóc, vừa than thở, thân thể run như lá sen trong gió.

“Ài!” Lý Húc thở dài một tiếng, đặt chậu gỗ xuống đất lần nữa. Sau đó hắn đi qua, dùng ngực dán lên trán thê tử: “Người chiếu cố ta rất tốt, lời nói vừa rồi cũng có lý. Nhưng có một số việc, ta phải đối mặt, trốn cũng không thoát!”

“Nhưng Trương Tu Đà lão tướng quân đã chết trận rồi, sau khi người đi, bọn họ còn có thể dùng thủ đoạn tương tự hại người!” Thạch Tu ôm lấy thân thể trắng kiện của Lý Húc, sợ rằng ngón tay hơi buông lỏng liền mất đi tất cả. Nàng không dám nói quá rõ ràng, tránh cho trượng phu gặp vận rủi. Nhưng nguy hiểm ngay trước mắt, bất luận thế nào cũng không làm được như không thấy.

“Ta biết, nhưng thánh chỉ của ta nhiều hơn Trương lão tướng quân và kim đao, nhiều hơn bốn ngàn bách chiến tinh nhuệ!” Lý Húc vuốt nhẹ tóc của thê tử, thấp giọng an ủi. Đường phía trước mê mang, hắn hiểu rõ hơn bất cứ ai. Nhưng nam nhân có việc trên thế gian, có điều không làm được, phía trước có gian nguy, hắn cũng phải ngược mặt.

“Đánh bại ngôi, còn có Từ Nguyên Lăng. Đánh bại Từ Nguyên Lăng, còn có Đỗ Phục Uy. Người chỉ là một người, cũng không phải là thần tiên từ trên trời giáng xuống. Chính bọn họ không muốn sống, dựa vào cái gì để ép người phải đi cứu!” Thạch Tiêu biết mình nói như vậy rất quá đáng, nhưng vì trượng phu, nàng tình nguyện được coi là một thể lực nữ nhân ích kỷ.

“Không phải một người, còn có nhiều huynh đệ dưới trướng như vậy, hướng hồ thúc bảo cùng sĩ tin còn ở bên kia, hai người bọn họ cũng sẽ giúp ta!” Lý Húc cười an ủi. Nhắc tới Tần, La hai người, thanh âm hắn dần dần rõ ràng, mệt mỏi trong ánh mắt cũng lại lần nữa thêm ra vài phần hi vọng, “Bốn ngàn tinh nhuệ, hơn vạn đệ tử quận Tề Quốc,, Còn có hai viên Hổ tướng và thúc bảo tin, mặc dù chúng ta không thể nhanh chóng đánh bại ngóc Cương, nhưng ít nhất cũng có thể tự vệ. Người không cần lo lắng, chúng ta chỉ cần lần cuối cùng này. Bình định ngôi, ta liền mang theo người, thúc bảo, sĩ thư cùng các huynh đệ trở về Bắc Lăng, đoàn người trông coi địa bàn sáu quận, thủ vững cuộc sống bình an mà mình quan tâm nhất!”

“Thật sự là một lần cuối cùng?” Thạch Giao Bằng nghe thấy khẩu khí của trượng phu buông lỏng, đột nhiên ngừng đầu, trừng mắt đỏ hồng nhấn mạnh.

“Đương nhiên, ta còn có thể lừa ngươi. Nhìn mắt ngươi khóc, ngày mai gặp người như thế nào đây!” Lý Húc cười lắc đầu, đồng ý.” Trong đám thổ phỉ trong thiên hạ, sức chiến đấu mạnh nhất chính là lính ngói. Nếu như có thể thuận lợi tiêu diệt được quân góc Cương, thì sự kiêu ngạo của đám phản tặc khác sẽ bị đánh tan. Đến lúc đó, ai muốn tranh công ai tranh giành thì chúng ta mặc kệ. Ta lúc nhỏ tâm nguyện lớn nhất là làm cái rãnh, hiện tại đã lớn, cũng không cần phải tranh nữa!”

“Chỉ sợ đến lúc đó người khác không chịu theo ngươi!” Thạch Tiêu biết mình không cách nào khiến trượng phu nhượng bộ, thu hồi vẻ phiến muộn, miễn cưỡng cười nói.

“Ta sẽ an ủi cả lục quận Đại Phương cũng không làm nữa. Cáo lão hồi hương, trông coi ngươi và Huyền nhi sống qua ngày!” Lý Húc tránh khỏi tay Thạch Tuyên, dùng bàn tay thô to xoa đi tàn lệ trên mặt đối phương.” Nhìn ngươi, vừa khóc vừa cười, cũng không sợ bị người ta nghe thấy!”

“Nghe thấy thì nghe thấy không, ta là thiếp của ngươi chứ không phải là tướng quân!” Thạch Tiêu nhân cơ hội nắm lấy tay Lý Húc, đặt lên mặt mình, bổ sung như nói mê: “Nếu như sau khi dẹp loạn chiến tranh xong thì...!”, Ngươi thật sự có thể cáo lão hồi hương thật tốt, chúng ta ai cũng không cần phải lo lắng hãi hùng. Năm đó ta còn nhỏ, tâm nguyện lớn nhất chính là gả cho trang chủ của thôn Lâm thôn làm vợ người ta, mùa thu hàng năm giúp nam nhân thu tiền thuê, tùy tiện giảm bớt một hồi nửa đầu, liền làm cho các thôn dân cảm kích đến mức hận không thể dâng ta lên...”

“Ngươi bây giờ đã là địa chủ bà rồi! Nhà chúng ta không phải luôn luôn do ngươi kinh nghiệm tay sao?” Lý Húc bị mơ tưởng lớn nhất của bãi đá trêu đùa, đưa tay nhéo mũi đối phương ngươi, trêu đùa.

Thật ra mộng tưởng của chúng ta rất đơn giản! Hắc lắc đầu, sau khi bỏ đi phiến não, cảm giác được trong lòng có một loại

thỏa mãn nhu hòa.

Giờ phút này, Húc tử làm một giấc mộng đẹp căn bản không nhìn thấy, ở phía sau dáng tươi cười của bãi đá, ẩn giấu một chút bí ẩn mãi mãi không hóa giải được.

Chương thứ ba (Bốn)

Sau một phen tranh chấp với nhị nha, Lý Húc đối với vấn đề sau này mình nên đi theo con đường nào rõ ràng hơn rất nhiều. Như rất nhiều người chứng kiến, Đại Tùy triều đích xác đã bệnh tật nguy kịch. Hắn bây giờ có thể làm chỉ là hết sức báo đáp ân tri ngộ của hoàng đế bệ hạ cùng với ân huệ dạy của Trương Tu Đà tướng quân mà thôi. Mặc dù chuyến đi này có thể thuận lợi san bằng ngói cương., Còn có vô số kẻ trộm làm loạn ở địa vực khác, chỉ cần nắm giữ những thế gia đại tộc trong triều chính kia vẫn làm theo ý ta, mặc dù mười người Lý Húc và Trương Tu Đà liên thủ, cũng không thay đổi được đại thế của quốc gia này đang đi về phía diệt vong.

Cho nên, sau khi chết trận trong tuyệt vọng như Trương lão tướng quân, không bằng dùng hết một phần nghĩa vụ, liền lui về Bắc Lãng đi bảo vệ sự an bình. Triều đình và đám quyền thần nghiệp nặng nề, tội nghiệt nặng nề., Nhưng dân chúng nơi này vô tội. Bọn họ không nên, cũng không cần vì loạn thế mà tuần táng. Húc Tử tự hỏi bản thân không có lực lượng cứu vãn vận mệnh của toàn bộ quốc gia, nhưng hắn biết bản lĩnh thủ hộ ở nơi hẻo lánh này chỉ có hai phần. Trong thời loạn thế, đó là chức trách của hắn, cũng là số mệnh của hắn.

Sau khi suy nghĩ rõ ràng về tương lai phát triển, hắn lập tức ra lệnh cho các huynh đệ dưới trướng thay đổi tuyến đường hành quân. Không chủ động đi trêu chọc Tề Bắc, một nhóm trộm cướp mới quật khởi của Đông Bình, mà là đem đội ngũ thoáng đi vòng một đoạn đường nhỏ về phía nam, lấy đi ba khu vực tương đối yên bình của Lương Thành và Lương Quận, quanh co tiếp cận Mân Dương.

Cho dù đem trọng kỵ binh cùng bộ tốt đều lưu tại Hoàng Hà phía bắc, tốc độ tiến lên của Bắc Lãng quân vẫn chậm hơn lúc bình thường rất nhiều. Trước mắt danh tiếng của kho lương xưa nay khắp Hà Nam rách nát rất nhiều, cỏ khô cùng bụi cây hai bên quan đạo đều dài đến hơn nửa người, ba năm trước đây bảo trại đã từng có người tụ tập cũng đa số biến thành một vùng phế tích. Loại tình huống này mang đến cho hành quân

cùng hạ trại rất phiền toái lớn., Có khi vì tìm đến một doanh địa có nguồn nước gần đó mà không sợ bị người ta phóng hỏa đánh lén, bọn họ không thể không dọc theo con đường tu sĩ lâu đến hai đến ba canh giờ. Có lúc vì bảo tồn thể lực các tướng sĩ, Lý Húc hạ lệnh cho toàn quân khó khăn lắm mới tìm thấy trong huyện thành mới đến được hai ngày. Cho dù dừng lại ở trong thành, đoàn người cũng không dám quá mức buông lỏng cảnh giác. Từ sau khi lão tướng quân Trương Tu Đà chết trận xong, Lý Húc không thể không cảnh giác., Tin rằng Lý Mật là người của Thiên Tử vô hình, lại tăng thêm gấp mấy lần. Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi ở quận Tề của Lý Húc, chung quanh núi ngói đã có bốn quan lại của Đại huyện thành và dân chúng trong đó tranh công với Lý Mật, đạt được thành thị hoàn chỉnh làm căn cứ, thực lực của quân ngói rất nhanh lớn mạnh, càng ngày càng có đủ bộ dáng thay thế triều đình, vào thời khắc mấu chốt hưng thịnh tồn vong này., Cố gắng nhân cơ hội mưu đồ phú quý hoặc lưu lại tên “anh hùng” ở trong sử sách, “Hào kiệt” vô số kể, một khi có người ở Bắc Lãng quân nghỉ ngơi mạo hiểm khởi sự, các tướng sĩ nhân sinh chưa quen khẳng định sẽ bị đánh cho trở tay không kịp.

Trừ việc bị quân vụ làm tới mức trán bốc khói ra, Lý Húc còn vì báo cáo chiến tranh từ các nơi không ngừng truyền đến mà khiếp sợ. Nơi này không giống như sông Bắc đang rời xa trung tâm quyền lực, các quận sông Nam phụ thuộc vào trọng địa kinh kỳ mặc dù đã loạn cảnh trị an., Các loại tin tức truyền bá phi thường kịp thời. Khi đi ngang qua cồn cát mà quận Lỗ, hấn thu được phụng chỉ chinh phạt Đỗ Phục Uy tướng quân Trần Vệ Tường toàn quân bị diệt, chỉ lấy thân tránh sự dữ tợn., Hấn ở phía bắc quận Phong huyện Bành Thành nhận được tin báo chiến đấu gần trong gang tấc, giặc cỏ Từ Nguyên Lãng lãnh binh vòng qua quận Tề Quốc, xoắn xuýt các lộ thổ phỉ vây công Phong Thành, quận Đông Bình., Toàn bộ Đông Bình không còn làm sở hữu Đại Tùy, còn có một tin tức chưa được chứng nhận nghe càng làm cho người ta chán nản. Binh mã quận Dương quận dưới trướng Bắc Lãng quân từng lệ thuộc vào Đậu Kiến Đức ở huyện Trường Hà năm trước lừa gạt hàng đầu kế, Thông Thủ Quách Huy bị giết ngay tại chỗ, hơn vạn huynh đệ trốn thoát ra đời chưa tới hai ngàn.

“Lão già Dương Nghĩa thần làm gì vậy?” Tin tức Vương giai bị Quách Huy chết trận khiến cho nổi trận lôi đình, đâm cây cối cạnh doanh trướng, mắng chửi: “Chúng ta mang một nhánh binh mã nguyên vẹn giao phó cho lão, lão già này lại phụ lòng đại tướng quân ủy thác...”

“Dương lão không coi trọng địa bàn của đại tướng quân chứ!” Quách Phương và Quách Huy có quan hệ họ hàng, vô cùng ảo não, khó tránh khỏi liên tưởng đến chuyện càng xấu hơn. Năm ngoái quân Bắc Lãng chủ động giết đến giữa sông, có một phần nguyên nhân chính là vì sợ Dương Nghĩa Thần mượn danh nghĩa tiêu phỉ mưu đồ lục quận, hôm nay bản thân Lý Húc không ở sào huyệt trấn giữ, khó tránh khỏi có chút gia hỏa thấy lợi quên nghĩa.

“Dương lão tiên bối không phải là loại người đó, trước khi người của chúng ta đem chiến báo cáo cụ thể từ Hà Bắc tới đây, mọi người nên bình tĩnh thì hơn!” Lý Húc nhíu mày, thấp giọng khuyên bảo. “Không được truyền lời đồn này lung tung, tránh ảnh hưởng tới quân tâm. Có hai người Triệu Tư Mã và Lữ tướng quân ở đây, coi như lắng mộ không ra được đại loạn!”

“Đại tướng quân nói rất có lý. Triệu Tư Mã là người cẩn thận, xử sự quả quyết. Nếu là Dương Nghĩa Thần mượn tay giặc cỏ hãm hại chúng ta, hắn sẽ không ngồi yên không để ý tới!” Trương Giang suy nghĩ một chút., Bên cạnh phụ họa: “Lần này có chút đường đột!” Sau khi đại quân vượt qua Hoàng Hà, rất nhiều tướng lĩnh xuất thân quân binh do hắn cầm đầu đều âm thầm hối hận vì những chuyện lỗ mãng ban đầu của mình. Trong mắt bọn họ, Lý tướng quân sở dĩ từ bỏ cơ hội kiểm chiến công ở Hà Bắc mà mạo hiểm xuôi nam, mức độ rất lớn là vì coi trọng tình nghĩa giữa mọi người. Nhưng nếu vì tình nghĩa mà ảnh hưởng tới toàn cục cùng với sự phát triển sau này của Bắc Lãng quân, trong lòng mọi người vĩnh viễn sẽ không yên bình.

Mang theo lo âu cùng uể oải, bọn họ tiếp tục đi về phía trước. Xuyên qua một thôn xóm không có người ở, vượt qua bụi gai đất. Bờ sông phía nam mùa xuân tới sớm, cơ hồ vừa mới qua ngày mười lăm tháng giêng, tại bên dòng suối đã tan, đã có lục

ý toát ra khỏi mặt đất. cỏ mới làm chiến mã hưng phấn dị thường, bước chân nhẹ nhàng, nhưng tâm tình con người lại không bởi vì mùa xuân trở về mà trở nên sáng sớm.

Đi đến gần Ung Khâu bên bờ kênh đào, tin sứ từ kênh đào chạy tới rốt cục đuổi kịp đại quân. Trong thư, quân Tư Mã, Triệu Tử Minh báo cáo kỹ càng nguyên nhân Quách Huy chết trận cùng với hấn xử lý tình huống. Theo lời giải thích trong thư, Quách Huy không chủ yếu đánh với địch nhân bởi vì khinh địch., Không phải bị người ta hãm hại. Cái chết của hấn đối với sáu quận Bắc Lãng xung kích cũng không quá lớn, thậm chí có thể nói thế lực của các hào môn nơi này lại bị suy yếu không ít. Hai người Triệu Tử Minh và Lữ Khâm hết sức có khả năng thu thập tàn binh trốn về từ trên chiến trường, cũng từ trong bản bộ Bắc Lãng quân phân ra một lính gác tới quận Lam Hải đóng quân, tạo thành tư thế sừng sừng của riêng Tiết Thế Hùng bộ.

Lý Húc năm ngoái tuyển chọn ra đám nhân tài kinh khoa thi mới cũng dần dần thích ứng thân phận mới của mình, có nhóm lực lượng mới hưng này duy trì, tình huống sáu quận hiện nay phi thường lạc quan. Trước khi quan niên, lại có không ít dân chúng trào đèo lội suối ở nơi chiến tranh. Căn cứ kinh nghiệm đóng quân năm ngoái., Các quan viên văn chức Thôi Tiềm tận lực an trí lưu dân ở nguồn nước sung túc, địa thế bằng phẳng địch thủy, nước Từ Thủy và nước thủy phụ cận, không đến hai năm, những thôn xóm mới hưng kia chắc chắn có thể cung cấp thuế má cho sáu quận nhiều hơn.

Nhưng các loại tình huống bên ngoài sáu quận lại không được lạc quan chút nào. Tin đồn rằng Phương Ứng Dương Lang đã giết chết Quận Thừa Đường thế tông, theo quận tạo phản, tự xưng là Đại Thừa tướng, Bắc Liên Đột Quyết. Mà thủ vệ Mã Ấp quận Vương Nhân nghe nói cũng bị bộ tướng Lưu Vũ Chu giết chết, cả Hạp quận phản bội Tùy Tùy., Quy phục Đột Quyết, không biết triều đình có tính toán gì, chẳng những không phái bất cứ binh mã nào đi chinh phạt phản loạn, ngược lại khiến Dương Nghĩa Thần lão thần tướng quân đang đánh nhau với giặc cỏ ở phía nam sông khó phân thắng bại trở về Giang Đô, đảm nhiệm thượng thư Binh bộ. Ngay khi Dương

Nghĩa thần vừa mới rời chân, quận trưởng Dương Thiện từng đánh chết Trương Kim, một lần nữa bại dưới tay Đậu Kiến Đức, toàn quân bị diệt.

“Nếu còn tiếp tục như vậy, không đợi chúng ta đến Huỳnh Dương, nói không chừng Lạc Dương cũng bị đám gia hỏa triều đình kia chơi hết!” Xem xong thư tín Bắc Lãng, Trương Giang uể oải muốn chết, dùng roi ngựa quất cỏ khô dưới chân bay loạn khắp nơi.

Chơi từ ngữ này, là hãn học được từ hình dáng sơn tặc vương quân, dùng để hình dung mấy nhà quyền thần trong triều kia. Vốn dĩ giữa Lý tướng quân và Dương lão tướng quân có một ước định, ở dưới biên quân Bắc Lãng quân bức bách bách bách quân phía nam., Dương Nghĩa Thần sẽ nhân cơ hội này liên hợp với ba người Vi Tích, Quách Huy, Dương Thiện Hội, bình định đám tàn phỉ phía bắc. Sau đó cả đám người Nam Bắc giáp công, nhất định có thể làm cho quân đội ngói đầu không thể quan tâm. Ai ngờ chưa chờ binh mã Bắc Lãng quân và ngói Cương có thể ra tay với nhau., Quách Huy, Dương Thiện hội lại bị Đậu Kiến Đức đánh chết. Trước mắt triều đình lại điều Dương Nghĩa thần đi Giang Đô, các quận phía nam Hà Bắc chỉ còn một cây gậy duy nhất chống đỡ cục diện. Lấy thực lực Đậu Kiến Đức và hai tên cướp cao mở đường, đã đủ để quân lấy cái chết của Vi Diên. Đội ngũ lâu la quân đội ngói hướng Hà Bắc vừa vận nhân cơ hội điều động trở về, lấy thoải mái chờ lao động, nghênh chiến với Lý Húc.

“Các ngươi nói xem, tên Lý Mật này có phải nội ứng trong triều hay không?” Vương Quân hình dáng cũng vô cùng thất vọng với tin tức mới truyền đến, dựng thẳng hai hàng lông mày rậm rạp truy vấn. “Như thế nào nhất cử nhất động này, đều giống như triều đình cùng hãn phối hợp. Ngược lại chúng ta, nhìn thế nào cũng thấy giống như triều đình và Đào Cương quân đang liên thủ tính kế!”

“Cái này cũng chưa chắc, người chưa từng nghe nói qua Hoàng Đế không được đầu hàng, nhưng đại thần lại càng sớm đầu hàng càng đắc ý sao?” Quách Phương lắc đầu, than nhẹ.” Rất nhiều người tin hãn có thiên mệnh, cho nên vội vã lập công lao của rồng!”

“Ta nhỏ vào!” Vương Tu nhỏ một ngụm đờm xuống đất, thấp giọng mắng.” Lý Mật hấn nếu trong người có thiên mệnh, năm đó còn bị người ta đuổi như thỏ đầu trốn đông trốn tây như vậy? Ai tin ai dám nói những lời đó, thiên hạ họ Lý nhiều lắm, muốn ta chọn, thà rằng tin tưởng thiên mệnh ứng trên người đại tướng quân, cũng sẽ không tin người ứng thiên mệnh là hấn!”

Mắng thì mắng, mọi người không thể nào không thừa nhận thế cục ở Bắc Lăng quân còn khó khăn gấp mười lần so với tướng tượng ban đầu. Con đường phía tây đã đi hết bảy tám phần, phần còn lại đều là năm đó Trương Tu Đà đã đi qua. Chỉ có điều năm đó Dương Vũ tới gần kênh đào, hai thành Nguyên Vũ vẫn thuộc về Đại Tùy, bây giờ chúng đã hoàn toàn bị quân đội ngói cương khống chế. Nếu như quân Bắc Lăng còn muốn mượn nhờ kênh đào đào đào vận chi tiện mà nói, thì phải đến lúc mặt trời mới tới được., Không thể không một mình đối mặt với sự bao vây của Trung Cương quân. Căn cứ vào thời gian người đưa tin tức mà Triệu Tử Minh đưa đến thì toàn bộ lực lượng của quân đội ngói đào bắc đã rút về. Điều đó có nghĩa là, Hách Hiếu Đức, Vương Đức Nhân Nhân., Lý Sĩ Tài, Ngụy Lục Nhi, Lý Đức Khiêm, Trương Di, Hắc Xã, Bạch Xã, Hồ lư nhi, những đại tặc tung hoành thiên hạ, xuất hiện đồng thời ở đối diện với Bắc Lăng quân.

Bốn ngàn quân Bắc Lăng, có thể đánh thắng được nhiều địch thủ như vậy sao? Vương Tu Sĩ không biết vì sao lại hoang mang do dự. Ánh mắt dò hỏi của hấn ta nhìn về phía Lý Húc, hy vọng chủ soái có thể làm được một lựa chọn tương đối sáng suốt.

“Trương Kim nói chết dưới tay Dương Thiện lúc nào?” Dương như không phát giác được ánh mắt mong đợi của đạo bộ, Lý Húc lại xem qua quân thư một lần, ngẩng đầu hỏi người đưa tin.

“Năm ngoái mười tháng, sau khi đại tướng quân đánh bại cao sĩ mới đạt được không lâu.” Người đưa tin là người vì tuổi quá lớn mà xuất ngũ lão binh, trên người còn mang theo khí chất hành ngũ. Nghe Lý Húc hỏi, lập tức khép hai chân lại, cao giọng báo cáo.” Nhưng mọi người đều nói, nếu không phải

năm đó chúng ta một trận chiến giết chết chủ lực dưới trướng Trương Kim, Dương Thông thủ căn bản không phải là địch của Trương Kim!”

Là một thành viên năm đó tham gia chiến đấu, hấn tự hào vì chiến tích của Bác Lãng quân. Lúc ấy đại quân mới tới Hà Bắc, không quen thuộc với cuộc đời như hiện tại. Mà trước đó Trương Kim xưng là đã từng tung hoành mười mấy quận, chưa từng gặp đối thủ.” Hiện tại dân chúng đều nói, chỉ có đại tướng quân của ta ở Hà Bắc, quan quân mới biết đánh trận như thế nào.” Hấn nhìn bốn phía một chút, không khỏi đắc ý bỏ sung, lời nói, võ giả đều lộ hết vẻ kiêu ngạo.

“Đại Ngưu, truyền lệnh mọi người vào thành Ung Khâu nghỉ ngơi hai ngày, sáng sớm hôm sau chúng ta rút trại, trực tiếp đi chọn ổ của Lý Công Dật. Nói cho các huynh đệ, từ đây đến chỗ Huỳnh Dương, phạm cương quân chiếm cứ hai bờ sông, chúng ta gặp một chọn một!” Lý Húc hài lòng gật đầu, ra lệnh.

Kỵ binh dùng bốn ngàn trượng đường xa đến chủ động tấn công gia nhập vào đội quân ngòi cương có nhân số vượt quá ba mươi vạn, chỉ có người điên mới làm như vậy. Chẳng những Vương Tu Bạt, Quách Phương sau khi gia nhập quân đội Bắc Lãng bị mệnh lệnh của Lý Húc làm cho cả kinh trợn mắt há hốc mồm, ngay cả những lão bộ lạc như Trương Giang cùng Chu Đại Ngưu đã đi theo Lý Húc nhiều năm như vậy cũng bị những lão bộ hạ lâu năm của họ đuổi theo., Tất cả đều có chút hoài nghi khi chủ soái nhà mình hạ đạt mệnh lệnh thì chưa trải qua suy nghĩ sâu xa. Nhưng sau khi nhìn thấy nụ cười tự tin của Lý Húc, mọi người vẫn chấp hành mệnh lệnh này không hơn không kém. Hai ngày sau, sáng sớm hôm sau, bọn họ dưới sự hướng dẫn khâm phục của người hướng dẫn, bọn họ tập kích hang ổ của đại tướng Kim Cương quân Lý Dật, mạnh mẽ phá hủy, chém đầu gần năm ngàn người.

“Đại Ngưu, Minh Kim thu binh, để Trương Giang và Vương Quân nhanh chóng rút lui. Quách đốc úy, bắn một phong thư tiến vào trong trại trên đỉnh núi kia, ra lệnh cho những người già yếu trong sơn trại mở cửa đầu hàng! Nói cho bọn họ biết, trong vòng một canh giờ nếu như chủ động không mở cửa trại

mà nói., Ta chỉ muốn phóng hỏa thiêu núi!” Lý Húc cúi người vò đi vết máu trên thân cây cỏ khô, lớn tiếng ra lệnh. Giờ khắc này, dáng người hấn thoát nhìn vô cùng cường tráng, ánh sáng mặt trời buổi sớm chiếu vào, chiếu lên toàn thân giáp đen phảng phất có tầng sương mù quanh quẩn.

“Tuân lệnh!” Chu Đại Ngưu và Quách Phương lập tức tung người lên ngựa, tự mình chấp hành nhiệm vụ của mình. Vô luận trước khi chiến đấu có bao nhiêu bất mãn với “loạn mệnh” của Lý Húc, lúc này trong lòng bọn họ ngoại trừ bội phục hay bội phục. Các tướng lĩnh cho rằng cách làm của Lý Húc quá điên cuồng, ngói quân cũng không ngờ rằng Lý đại tướng quân trước khi liên lạc được với quan quân cũng sẽ tùy tiện phát động tấn công bọn họ.

Lão tặc ngói xui Lý Công Dật lần trước đã bị Lý Húc tra xét hang ổ một lần, hết lần này tới lần khác người này thật tình, lão doanh cùng với lão bản chỉ cách nhau một ngọn núi. Dưới sự dẫn dắt của quân Bác Lăng dễ dàng tìm được tổ của hắn, trong nháy mắt đã phá tan bốn hàng rào được bố trí dưới chân núi.

Tin tức truyền lên núi, Lý tặc thế mà không tin người tới là Lý Húc, hùng hùng hổ hổ mang theo mấy ngàn quân tinh nhuệ ngái ngủ xuống núi báo thù. Trong thời gian một nén hương, hai bên lại lần nữa phân ra thắng bại, Lý Công Dật bỏ lại những người già yếu trong sào huyệt, yếu ớt cùng vàng bạc châu báu rơi xuống, bỏ chạy trốn chết. Dưới trướng “Bách Chiến Tinh binh” hoặc bị trận trảm, hoặc vút bỏ giới đầu hàng, không đến một phần mười số người lọt lưới.

“Đại nhân sao không cho phép ta đuổi giết Lý Công Dật? Chẳng lẽ còn định thu hàng hắn sao?” Một lát sau, Vương Quân cầm một thanh đại đao cán dài rộng hơn nửa xích chạy về, vừa thở dốc vừa truy hỏi. Hắn bây giờ càng ngày càng ưa thích tác chiến dưới trướng Lý Húc, đó quả thực là thoải mái dễ chịu như uống rượu, hoặc là không ra tay, hoặc là nhất kích tất sát, không dây dưa dài dòng.

“Hắn đối với địa hình vùng này rất quen thuộc, quyết tâm bỏ chạy thì chúng ta không đuổi kịp hắn. Huống hồ chúng ta cũng

phải lưu người lại báo tin cho Lý Mật, nói huynh đệ của hắn đã tới, bảo hắn cẩn thận từng li từng tí chờ!” Lý Húc cười cười giải thích.

Gió sớm xuân còn có chút lạnh, nhưng thôi tới mức người phi thường có tinh thần. Trong khắp nơi, khắp nơi đều là kỵ binh xưa tù binh, bọn hắn kiêu ngạo giơ ngang đao, mỗi người phía trước chiến mã đều áp hai, ba tên lâu la. bả vai những lâu la kia không thua bọn hắn, vóc người không thua bọn hắn cao, nhưng từng tên cúi đầu ủ rũ, căn bản không dám đối mặt chính mắt với bọn hắn.

“Nói với Lý Mật rằng chúng ta đến rồi? Tướng quân đại nhân nói là sẽ nói cho chúng ta biết Lý Mật chúng ta đến đây!”

Vương Quân bị lời nói của Lý Húc nói, huyết khí dâng trào, vung đao, kêu lớn với các huynh đệ lần lượt thu nạp trở về.”

Lão tử đến rồi!” Lão tử chém một chân khác của Lý què!” Vô số thanh hoành đao vung lên giữa không trung, chiếu ra vô số ánh mặt trời rực rỡ.

“Quân Hình, ta giao cho ngươi một nhiệm vụ!” Lý Húc cười cười, ra lệnh.

“Phong Lý Vũ, quyết không từ!” Vương Quân hai tay nâng đao, ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa.

“Dẫn theo huynh đệ của ngươi, một hồi theo Quách Phương đi lục soát hang ổ của Lý Công Dật. Áp tù binh làm cu li, đem tất cả vật tư nộp về Ung Khâu. Sau đó phóng một mối lửa thiêu đốt cái trại này, ta muốn ở ngoài hai mươi dặm nhìn thấy khói đặc nơi này!” Lý Húc gật gật đầu, vô cùng tín nhiệm mệnh lệnh.

“Đại nhân ra lệnh cho ta ăn đen, chuyện này trước đây ta chưa từng làm qua! Đi được!” Mặt Vương Quân đen sì, cười như trẻ con vừa mới nhặt kẹo đường.

“Không phải đen ăn đen, vàng bạc trong trại mềm mại chúng ta lưu lại cho các huynh đệ. Toàn bộ gạo lương cùng những đồ vật không dễ dàng mang đi khác, trực tiếp chia cho lưu dân các nơi trong thành Ung Khâu.” Lý Húc cười cười, bổ sung.

“Dùng tiền vốn của Lý công đặt cho chúng ta tăng thanh thế sao, được, ta cam đoan làm cho đẹp!” Vương Quân thu hồi nụ cười, trịnh trọng hứa hẹn. “Đánh hai trận nữa, dân tâm toàn bộ về bên đại tướng quân rồi.” Hấn thầm nghĩ, đồng thời ra lệnh cho mình khắc những thủ đoạn này trong lòng.

“Vương tướng quân, người mang theo ba trăm huynh đệ lập tức hướng Tây Bắc gấp rút hành quân, dọc theo kênh đào này, làm cho thanh thế lớn bao nhiêu.” Lý Húc đưa mắt nhìn bóng Vương quân rời đi, sau đó quay đầu về phía một tên thuộc hạ đắc lực khác: “Gặp phải nhóm quân ngói nhỏ, trực tiếp chém đứt, chớ lưu lại bất cứ người sống nào. Gặp phải vùng đất rộng lớn quân đội ngói, liền nhanh chóng rút về thành Ung Khâu, chờ ta ra lệnh ở trong thành!”

“Mặt tướng đã rõ!” Vương Tu nhỏ cờ bài trong tay quan cờ tiếp nhận lệnh tiễn, xoay người rời đi. Hấn từ quan viên địa phương biết được tin tức mình bị triều đình đặc cách đề bạt làm ung dương lang tướng, đây chính là quan lớn nhất của lão Vương gia ba trăm năm qua. Nam nữ già trẻ trong tộc., Sau này ánh mắt nhìn lại khẳng định so với năm đó hấn tự phong làm Yên Vương thì hậm mộ hơn nhiều. Vương Tu Bạt là một hán tử biết cảm ơn, hấn hiểu được nếu như không có Lý Húc không có tất cả những gì của mình hiện tại. Cho nên vô luận đối phương hạ mệnh lệnh gì, hấn cũng sẽ chấp hành không hơn không kém.

“Rất nhanh thúc bảo và sĩ tử sẽ nghe tin tức ta mang người tới Ung Khâu!” Nhìn Vương Tu dẫn người đi xa, Lý Húc mỉm cười suy nghĩ. Cùng hai người Tần, La chiến đấu để lại cho hấn rất nhiều hồi ức, cho nên hấn vô cùng hi vọng lại lần nữa cùng hai vị bằng hữu bắt tay. Nếu như có thể thuận lợi kết thúc trận chiến phụ cận Lạc Dương., Hấn còn đưa ra kế hoạch cho triều đình, tiến cử Tần thúc Bảo và La Sĩ tin tưởng đến dưới trướng mình làm tướng quân. Hai người này đều là anh tài một mình đảm đương một phương, có bọn họ gia nhập, thực lực của Bác Lăng quân sẽ lớn mạnh hơn rất nhiều.

“Lang quân là muốn cho Huỳnh Dương đưa tin, để tất cả mọi người chuẩn bị sẵn sàng sao?” Không biết từ lúc nào, Nhị Nha chạy đến bên cạnh Lý Húc, thấp giọng truy vấn.

“Sao ngươi lại chạy tới đây? Cẩn thận bị thương!” Lý Húc giạt mình giạt mình.

“Ta thích xem bộ dáng quát tháo của ngươi!” Nhị Nha nghe ra được vẻ nôn nóng trong lời nói của trượng phu, khẽ đảo mắt, cười cười trả lời. Để che giấu là bụng đã dần dần nhô lên, nàng ở ngoài giáp da lại bọc một bộ cẩm bào. Khuôn mặt tươi cười tươi đẹp hiện lên vẻ thỏa mãn, nhìn qua rất có ý vị.

“Có gì hay thì mau về doanh đi. Trên chiến trường rất loạn, thân thể ngươi lại không giống linh quang bên kia!” Lý Húc không thể làm gì được, đành phải quay lại cầu xin: “Cuộc sống sau này dài lắm, có lúc ngươi nhìn chán, ta phải người đưa ngươi trở về, đừng gây loạn ở đây nữa!”

“Không phải ta huyền ảo, ta là bảo con của chúng ta xem ngươi chỉ huy như thế nào!” Nhị Nha thu hồi nụ cười, vẻ mặt trịnh trọng.” Tương lai hấn cũng giống như ngươi, trong Vạn Mã quân cầm kiệu tung hoành...” Gia gia là cùng xem tác phẩm đầu tiên phát tác phẩm văn học, mời mọi người tới nơi này ủng hộ một chút, cần hoa tươi và thu thập.

“Ta cũng hy vọng cả đời này hấn đừng đụng vào đao!” Lý Húc khẽ thở dài, trả lời.

Hai người đồng cảm mà đứng, nhìn đám sĩ tốt chậm rãi hướng trung quân xúm lại. Có vài huynh đệ đã biết thân phận Nhị Nha, mỉm cười từ trước mặt nàng chạy qua, trong ánh mắt tràn ngập hâm mộ cùng khâm phục. Có huynh đệ còn chưa rõ, thấy một gã cẩm bào thị vệ lập tức theo tướng quân nhà mình, không khỏi lại nhìn thêm vài lần, trong lòng thầm nghĩ: “Hầu vệ sinh này thật thanh tú, sao lại giống như đàn bà thế...”

“Năm đó khi ta theo sau cha đánh cướp cướp kiếp xá, mong ngày nào đó mình cũng dẫn dắt một đội lâu la, lập tức hung hăng!” Thạch Tư thấy Húc Tử không đuổi mình đi nữa, cười cười, thấp giọng nói.” Cho nên tuy võ nghệ của ta không bằng Kính Nhi, nhưng cũng xuống tay, người bình thường chưa chắc đã là đối thủ của ta!”

“Nguyệt trước không biết là ai thiếu chút nữa không ngồi yên ngựa?!” Lý Húc cười lắc đầu, căn bản không tin vào lời nói

khoác của thê tử.

“Đã lâu lắm rồi người ta không lên ngựa rồi sao?” Nhị Nha mặt đỏ tới mang tai, sẵn giọng: “Không cho phép cười nhạo người ta, lời ta nói là thật!”

“Được, nói thật, nói thật!” Lý Húc lại cười, không thể làm gì khác đành đáp lời.

“Là nói thật, lang quân tuyệt đối đừng không tin!” Nhị Nha thu lại nụ cười, trình trọng giải thích.” Ta chẳng những học qua ngựa, học qua dụng đao, còn học qua làm sao dẫn lâu la. Năm đó mỗi lần công phá một bảo trại, cha đều sẽ tay dạy ta phân chia hoa đầu như thế nào, nói chỉ có người xuất lực đều có thể nhận lấy, mới có thể thu phục được lòng người. Bằng không chỉ nói mấy câu, đội ngũ duy trì không được bao lâu!”

“Đúng vậy, hoặc là đồng tâm, hoặc là đồng ý, nếu không mọi người đều rất khó sử dụng cùng một chỗ!” Lý Húc mấy năm nay tuy rằng đã giết rất nhiều sơn tặc nhưng đối với địch nhân cũng không có ý khinh thường. Suy nghĩ một chút, thuận theo câu trả lời của nhị nha trả lời.

” lang quân kia cho rằng, Tần thúc Bảo tướng quân và người là đồng tâm đấy, hay là cùng lợi đấy?” Thạch Tranh nhanh chóng chuyển hướng chủ đề, thấp giọng truy vấn.

“Ba người chúng ta năm đó...” Lý Húc có chút cảm xúc, thanh âm đột nhiên đề cao. Nhưng chỉ mới nói được một nửa, hắn liền phát hiện mình đã thất thố, đè nén lửa giận đem ngôn ngữ chuyển thành bình hòa.

Hắn và Tần thúc bảo, La Sĩ tin tưởng ba người là sinh tử tri giao. Nhưng nhiều năm đánh nhau như vậy, hai người Tần, La hai người nhận được cái gì? Trong nháy mắt, hắn lại nhớ tới sau cuộc chiến Nhạn Môn quan, La Sĩ trong lòng tràn đầy phần uất. Chính mình từ lang tướng một mực thăng tới đại tướng quân, mà Tần, La hai người chức quan thủy chung dừng lại dưới tứ phẩm võ chức. Kết quả này không công bằng, phi thường không công bằng.

“Hai người bọn họ nhất định sẽ tới hội hợp với ta!” Sau một lúc lâu, Lý Húc dùng ngữ khí cực kỳ khẳng định trả lời. Hắn

cho rằng mình hẳn là vô cùng tin tưởng điểm này. Nhưng sâu trong nội tâm, loáng thoáng cảm thấy cực không yên bình. Giống như một người đi trên đường đêm, lại bị con ác lang nhìn chằm chằm vào yết hầu, phi thường khủng hoảng, cô tịch vô cùng.

Loại cảm giác bất an này hẳn vô cùng quen thuộc, Lý Húc nhớ lần đầu tiên mình đứng trước mặt A Sử, nhưng khi còn ở trên thảo nguyên đã từng phát sinh một lần, lần thứ hai so với dự tính ban đầu của Vũ Văn ở dưới thành Huỳnh Dương.

Hôm nay, lần thứ ba nó xuất hiện, so với hai lần trước còn mãnh liệt hơn nhiều! Nhưng trước mắt ngoại trừ các tướng sĩ cao hứng bừng bừng, không có một người xa lạ nào.

Hắn cau mày, giờ bàn tay cảnh giác đặt lên chuôi đao.

Chương thứ ba Vô Y (5)

Đại Phàm thân kinh bách chiến người, tâm cảnh giác cùng một chỗ, uy áp tự nhiên mà vậy mà xuất hiện. Trong huyết vũ tinh phong này tích lũy sát khí nồng đậm cỡ nào, chẳng những thạch ly có thể cảm giác được., Ngay cả chiến mã của hai người cũng bị dọa đến xao động bất an. Hắc Phong cúi thấp phát ra một tiếng rít gào, bốn vó căng cứng, chỉ đợi chủ nhân trên lưng nhắc dây cương, liền giật một nửa về phía lưỡi đao chỉ tới. Mà con Đào Hoa Toa mà Nhị Nha cười lại kêu “Vù vù”, cố gắng đem thân thể dời ra xa vài thước.

“Khởi bẩm...” Hai người Chu Đại Ngưu và Quách Phương vội vàng chạy về dâng lệnh, đột nhiên cảm giác được bầu không khí có chút không đúng, hù đến ngáy cả người. Nửa câu sau nhất thời không nói ra được, ngơ ngác đứng cách đó năm thước.

“Chuyện gì?” Lý Húc nhanh chóng điều chỉnh tốt tâm tính, rút tay khỏi chuôi đao, cười hỏi.

“Bẩm tướng quân, trong sơn trại, người già yếu nói muốn tướng quân bảo đảm không giết một người bọn họ mới chịu mở cửa đầu hàng. Nếu không, thà rằng ngọc thạch cùng vỡ còn hơn!” Quách Phương lau mồ hôi không biết mặt mũi trên trán, lên tiếng trước.

“Trả lời bọn họ, ta sẽ không giết lão nhân, nữ nhân và trẻ nhỏ, về phần nam nhân, nếu bọn họ đã nhắc đao, thì nên biết sẽ có một ngày như vậy!” Lý Húc đè nén bức bối trong lòng, lạnh lùng trả lời.

“Vâng, mặt tướng lập tức đi truyền lệnh!” Quách Phương không biết lý do gì mà Lý Húc nổi giận, nhưng bị khí thế cường đại trên người đối phương đè nén đến da đầu run lên, bởi vậy ước gì có thể tránh xa.

“Ngươi đừng vội!” Không đợi hần xoay người, Lý Húc lại trầm giọng bổ sung một câu: “Nói với đám cướp trong trại, ta sẽ không cò kè mặc cả với bọn chúng nữa, cũng sẽ không giết

người vô tội. Nếu chúng vẫn là nam nhân, mình tự biết phải làm sao!”

“Tôn mệnh!” Quách Phương đáp ứng một tiếng rồi nhanh chóng chạy đi. Lý Húc đợi hấn đi xa, lại đưa mắt nhìn con trâu lớn tay chân luống cuống ở một bên, cau mày truy hỏi:

“Trương tướng quân bắt đầu thu binh chưa? Sao còn chưa thấy hấn quay lại? Thương vong của các huynh đệ ra sao, kiểm kê lại kết quả chưa?”

“Bắt tù binh quá nhiều. Trương tướng quân áp giải bọn họ từ từ trở về. Nếu như đại tướng quân cần hấn mau chóng tới gặp mặt, ta lập tức thúc ngựa đi giục. Phương Trường sử đã kiểm kê xong tình hình thương vong của các huynh đệ, sẽ lập tức đưa tới. Nếu như đại tướng quân có nhu cầu cấp bách cần biết, ta cũng tiện đường thông báo!” Chu Đại Ngưu không hề nghĩ ngợi, nhanh chóng trả lời.

“Không cần, người mang theo mấy người đưa phu nhân trở về doanh trại. Ta sẽ đích thân đi đón Trương tướng quân!” Lý Húc lắc đầu, lớn tiếng phân phó.

Biết rõ nhị nha không muốn rời đi, nhưng Chu Đại Ngưu không dám vi phạm mệnh lệnh của chủ soái, đành phải khởi động tọa kỵ tiến lên, nhẹ nhàng giữ chặt dây cương Đào Hoa Cương. Nhị nha cũng bị bộ dáng vừa rồi của Lý Húc dọa sợ, không nói một lời, mặc cho Chu Đại Ngưu kéo mình và tọa kỵ rời khỏi chiến trường. Đi được mấy trăm bước, rốt cuộc không chịu nổi, nước mắt to như hạt đậu từng giọt từng giọt từng giọt từ trên mặt lăn xuống phía dưới.

Thấy phu nhân rơi lệ, Chu Đại Ngưu khuyên nhủ cũng không được, không khuyên cũng không được, chỉ ghen đến mức trán nổi gân xanh, mới lẩm bẩm nói ra lời an ủi, “Trên sa trường mùi máu tanh nặng, cho nên người khó tránh khỏi tâm tình bức bối. Lửa cháy của đại tướng quân chưa chắc đã là hướng người, phu nhân ngàn vạn lần đừng nghĩ nhiều!”

“Ta biết hấn lo lắng cho quốc sự!” Thạch Tiêu lau nước mắt, thấp giọng nói.” Nhưng vẫn võ toàn triều đều không quan tâm đến chuyện mất mặt giang sơn, một mình hấn có thể quản được bao nhiêu. Hấn luôn nghĩ, anh hùng trong thiên hạ này

cũng nhiệt tình cổ đại như hấn, lại không biết lòng người cách bụng người, người khác lúc này cầu cái gì hấn có thể đoán được!”

Chu Đại Nguru nghe trong lời nói của Thạch Quy ẩn chứa ý u oán, lập tức cảm thấy lúng túng dị thường. Thời khắc này tướng quân nhà mình lĩnh binh đánh nhau với khu vực ngói, đúng là không phải lựa chọn lý trí. Nhưng cũng chính bởi vì tướng quân đại nhân là một hán tử nhiệt huyết, mới khiến cho gã ta một lòng một dạ đi theo bên người. Nghĩ đến những thứ này, đúng là lý trí., Hấn thoáng do dự một lát, giảm thấp thanh âm khuyên giải: “Lời phu nhân mới vừa nói, đại tướng quân chưa hấn ngờ tới. Chỉ là chuyện giữa nam nhân, phu nhân chưa hấn hiểu, cho nên tận lực đừng nhúng tay vào thì tốt hơn!”

“Sao lại nói vậy?” Thạch Hạo bị Đại Nguru làm cho ngây người, thu hồi nước mắt, tức giận truy vấn.

“Chắc hấn phu nhân cũng biết xuất thân đại tướng quân hàn vi, không có nhiều người cha chú lưu lại thân bằng hữu cũ làm nền! Có thể đi đến nông địa như ngày hôm nay, tất cả đều là một đao một đao chém ra.” Chu Đại Nguru suy nghĩ một chút, trả lời.

Chư tướng trong quân đội số lượng không nhiều, hấn theo sát từ Hùng Võ doanh tới gần Lý Húc, bởi vậy đối với trải nghiệm phát triển của Lý Húc nhiều năm qua đều rõ ràng. Khi nhàn hạ, hấn đã từng mơ ước mình sẽ trở thành Lý Húc, có thể phong vân lung tung như hấn. Nhưng đi theo đối phương càng lâu, hấn càng kính trọng Lý Húc. Biết mặc dù mình cũng ở vị trí tương tự, có cơ hội giống nhau, cũng không có khả năng làm được tốt như đại tướng quân.

Những năm gần đây, trong quân vô số cùng Lý tướng quân đồng thời cất bước, gia thế so với Lý tướng quân còn nhiều hơn gấp mười lần, làm người hoặc là gia hỏa thông minh gấp mười lần Lý tướng quân cũng không có tiếng tăm gì, hoặc là triệt để thất thế., Duy chỉ có Lý tướng quân là luôn bước từng bước một lên trên từng bậc thang, tình huống này tuyệt đối không thể dùng hai chữ ‘Vận khí’ để hình dung được. Đó là tài

hoa của một người, năng lực và sự nắm chắc chuẩn xác và năng lực phán đoán thể hiện. Mỗi một lựa chọn nhìn qua đều không phải thông minh nhất, nhưng tất cả lựa chọn lại liên hệ với nhau, so với một giai đoạn đùa bỡn thông minh hiệu quả tốt hơn rất nhiều.

“Người nói cũng đúng! Nếu bên cạnh hắn có rất nhiều người mưu đồ thiện đoán, ta cũng không cần lo lắng cho hắn như vậy!” Nhị Nha nghe Đại Ngưu nói huyền diệu, sự chú ý thoáng bị hấp dẫn ra, trong lòng cảm giác ủy khuất giảm đi rất nhiều, trừng đôi mắt nước mắt lưng tròng đáp lại.

Chu Đại Ngưu cười khở lắc đầu, “Thế lực những kẻ trí giả kia thật sự rất mạnh, trước khi tướng quân quật khởi, ai trong số bọn họ chịu đi theo thật lòng?” Đi kèm một tiếng thở dài, gã tiếp tục nói: “Cho dù bọn họ chịu đi theo, chủ ý ra tất nhiên là kẻ âm tàn độc ác chiếm đa số, tướng quân nếu nghe xong, ngược lại chuyện xấu.”

“Vậy thì vì sao?” triệt để bị Chu Đại Ngưu làm cho hôn mê, trừng mắt truy vấn.

“Cứ lấy chuyện trước mắt mà nói, Triệu Tư Mã, Thôi Thái Thủ, bao gồm cả Ngô Thông Thủ quận, chưa ai từng khuyên Đại tướng quân tạm thời từ bỏ tâm tư báo thù cho Trương lão đại nhân., Thời thế lúc bình lặng biến hóa.” Chu Đại Ngưu nhìn quanh bốn phía một chút, phát hiện không có người liên quan nghe lén bên cạnh, dùng thanh âm vô cùng nhỏ giải thích: “Nhưng Trương lão đại nhân đối với đại tướng quân của chúng ta ân tái tạo, nếu như đầu lâu của hắn một mực bị treo ở trên núi ngói ngói, bị gió thổi phơi nắng mà Đại tướng quân không quan tâm, phu nhân thỉnh cầu anh hùng hào kiệt thiên hạ này, sẽ nhìn thế nào đại tướng quân nhà ta?”

“Huống hồ bộ hạ đã nhiều lần đề bạt đại tướng quân, mặc dù phụ thiên hạ nhưng chưa từng phụ hắn. Nếu như đại tướng quân không chịu đi về phía nam., Người biết được hắn căn bản không nhận được thánh chỉ, người không biết sẽ cho rằng hắn nhìn thấy thế cục không ổn liền làm rùa đen rút đầu. Đám sĩ tử khoa cử từng gửi gắm kỳ vọng đối với đại tướng quân sẽ nghĩ như thế nào? Bọn họ còn cảm thấy đại tướng quân có gì khác

với những đệ tử hào môn kia sao?” Chu Đại Ngưu dừng một chút, tiếp tục bổ sung.

Bởi vì tốc độ nói chuyện quá nhanh, hắc hắc trở nên không đều đều, sắc mặt cũng đỏ lên dị thường lợi hại. Nhưng câu chữ đều đã nói đến điểm mấu chốt, nghe được đối phương không khỏi liên tục gật đầu.

“Mời phu nhân nghĩ, hiện giờ đi theo dưới trướng đại tướng quân, ít nhiều là vì danh tiếng của hắc hắc. Hắc hắc bất nam hạ, đối với người của Trương lão đại, chính là bất nghĩa, đối với bộ hạ mà nói, chính là bất trung, một kẻ bất trung bất nghĩa vô tri vô thức, có thể làm cho các huynh đệ tâm phục. Mặc dù là phu nhân, có nguyện ý thủ hộ cho một người nam nhân chột vạt cả đời như thế không?!”

“Chu, Chu tướng quân nói phải, ta, ta thực sự nhìn rất nông cạn!” Bộ Ngạn bị hỏi đến tức giận, cúi đầu, dùng thanh âm như muỗi kêu đáp lại.

“Không chỉ như vậy, gần nửa tướng lĩnh Bắc Lăng quân chúng ta đến từ Tề quận. Nếu như đại tướng quân không chịu ra mặt cho Trương lão đại nhân, các tướng lĩnh sẽ nhìn hắc hắc như thế nào, quân tâm còn có thể an bình sao? Lục quận Bắc Lăng là nơi chiến đấu bốn phương, đại tướng quân cơ hội tiếp nhận chưa đến hai năm, thiên thời..., Địa lợi cũng không có, chỉ có thể dựa vào nhân hòa. Nếu như quân tâm rối loạn, sáu quận Bắc Lăng còn có thể bảo toàn sao? Nói thật, ta đi theo đại tướng quân nhiều năm như vậy, thấy hắc hắc đã quyết định rồi, nhưng chưa từng thấy qua gian nan như lần này. Cho nên phu nhân nếu muốn giúp hắc hắc, vẫn là đừng nhiễu loạn tâm cảnh của hắc hắc thì tốt hơn!”

“Ta, ta sợ, ta sợ.” Thạch Tiêu muốn nói sợ có người vì tiền đồ của mỗi người mà ra tay với Lý Húc, nhưng lại sợ sau khi chọc cho Chu Đại Ngưu không vui, do dự một lúc lâu không thể nói tiếp nữa câu.

“Bất luận phu nhân sợ cái gì, chỉ có thể lặng lẽ thay đại tướng quân làm, không thể tùy tiện nói ra. Nếu không các huynh đệ sẽ cảm thấy trong lòng đại tướng quân đối với một nữ nhân mà bọn họ nhìn thấy còn trọng yếu hơn so với tính mạng tất cả

mọi người, ngược lại hồng chuyện của tướng quân!” Chu Đại Ngu xoay người thân thể, vô cùng trịnh trọng dặn dò.

“Chu tướng quân nói rất đúng! Ta biết nên làm thế nào rồi!” Thạch Thu cũng là nữ nhân thông minh, biết Chu Đại Ngu hoàn toàn xuất phát từ hảo tâm, lau khô khóe mắt, cười đáp lại.

“Năm đó ta lần thứ hai chinh chiến đã đi theo đại tướng quân, tin tưởng đại tướng quân không phải người đần. Phu nhân tốt nhất cũng nên tin tưởng đại tướng quân, nếu không chỉ làm chuyện càng ngày càng loạn!” Chu Đại Ngu thấy Thạch Tiêu hoàn toàn tiếp nhận đề nghị của mình, cười cười, tổng kết.

“Nếu làm nữ nhân của hần, thì tin tưởng hần, sau đó đi làm những chuyện hần sơ hở.” Thạch Tiêu gật gật đầu, trong lòng yên lặng suy nghĩ. Nàng phát hiện mình hiện tại vô cùng lý giải vì sao sau khi Lý Húc sắp xuống nam, không những không ngăn trở, ngược lại thay trượng phu hai người cùng nhau chuẩn bị lương thảo hạng nặng. Đó là trí tuệ phụ nữ của thế gia đại tộc truyền lưu xuống mấy đời, mình vừa mới làm môn đạo, còn học được rất nhiều...

“Những môn đạo này người học được ở đâu, những câu này là tướng quân bảo người nói với ta sao?” Lặp đi nhăm nháp lặp lại dặn dò Chu Đại Ngu, nàng có chút bối rối ngẩng đầu lên, truy vấn.

“Không, không phải!” Chu Đại Ngu hốt hoảng, lắp bắp hỏi đáp: “Đây đều là tự ta nhìn ra, phu nhân ngàn vạn lần phải nhớ kỹ những lời này không được nói với bất cứ ai. Nếu không, chẳng những sẽ cấp cho đại tướng quân, mà còn cho các người, đưa nhỏ chưa xuất thế các người còn có ta, đưa tới vô số phiền toái!”

Chương thứ ba (lớp sáu)

Hôm nay Chu Đại Ngưu đã không còn là mãng phu có công danh to gan lớn mật như năm đó nữa. Cuộc đời quân lữ năm năm đã khiến cho gã đạt được đủ giáo huấn, cũng tích lũy đủ kinh nghiệm nhân sinh.

Đến giờ hắn vẫn còn nhớ rõ nguyên nhân lúc trước mình nhập ngũ. Khi đó hắn là một bá chủ đầu đường xó chợ, mang theo một viên gạch xanh từ chợ Đông đánh tới chợ Tây, thủ hạ không ai đỡ nổi. Nhưng hắn nhìn từ trong mắt lảng giềng không phải là bội phục, chỉ có sự chán ghét.” Tiểu tử họ Chu kia vừa nói vừa lắc đầu, chỉ cần hắn hơi cách xa, khẳng định sẽ bị một trận nguyên rửa và chửi bới.

Vào lúc này quan phủ bắt đầu mở trương bảng mời chào hào kiệt, nói là đi Liêu Đông đốc sức cho hoàng đế bệ hạ. Nếu như lập chiến công, bất luận xuất thân thế nào, triều đình bằng công lao của mỗi người, lớn nhỏ thêm quan tiền tước, quyết không lừa gạt.

Để chứng minh những lời này không phải là giả, Binh Tào phụ trách chiêu mộ Kiêu Quả còn cố tình đưa ra một giáo úy họ Lý làm ví dụ. Nói là người này vốn xuất thân hàn vi, nhưng bởi vì chiến đấu dũng cảm rất nhanh đã từ sĩ tốt bình thường biến thành giáo úy, sau đó lại dẫn theo tám trăm tử sĩ chuyển chiến ba ngàn dặm, uy chấn Liêu Đông. Được hoàng đế bệ hạ khen ngợi, lập tức phải từ giáo úy thăng lên tướng quân mây xanh...

“Đại Ngưu, người lắc lư như vậy cũng không phải là chuyện gì. Công danh lại lập tức lấy ra, nếu như tòng quân, bằng cái bản lĩnh này của ngươi...” Binh Tào đại nhân sắc mặt tốt bụng chưa từng cho Chu Đại Ngưu một cái tát, giọng nặng nề.

Cứ như chỉ mây nhìn mặt trời, Chu Đại Ngưu lập tức thấy được hy vọng sống của mình. Nếu có cơ hội xuất đầu, không ai nguyện ý làm lưu manh cả đời. Hắn dẫn theo năm vị bằng hữu từ nhỏ đã chơi tới lớn nên chiêu mộ viễn chinh, cho rằng dựa vào sức lực hai cánh tay của mình, lập tức lấy cái danh hiệu giống như đập nát một sạp hàng rau của người khác. Kết

quả, không tới Liêu Đông, trước tiên gặp được Lý giáo úy trong truyền thuyết.

Đánh cướp không được, bị người ta đoạt đi tọa kỵ. Chu Đại Ngu ngã lộn nhào, nhưng gã thua tâm phục khẩu phục. Nếu đã tòng quân, thì phải chú trọng hai chữ “công bằng”. Võ nghệ và dũng khí đều không bằng người ta, chịu thiệt không có gì phải phàn nàn. Cùng xem mạng lưới văn học, mời mọi người đến ủng hộ.

Nhưng rất nhanh hần phát hiện ra cái gọi là công bằng chỉ tồn tại trong tưởng tượng. Ngày đầu tiên sau khi nhập doanh, hần ở trước mặt lang tướng đại nhân đốc một trăm bốn mươi cân thạch tảo, nhưng ngay cả chức vị của đại nhân cũng không mò tới. Sau khi cẩn thận dò xét mới hiểu ra., Hóa ra quan tướng chọn lựa trong doanh không phải dựa vào dũng lực mà là hậu trường, nếu sau lưng không có người tiến cử cường ngạnh, muốn làm quan là tuyệt đối không có khả năng. Chu Đại Ngu không tin tã, hần cho rằng mình cuối cùng sẽ có ngày nổi tiếng., Khắc khổ tu luyện, chưa bao giờ lười biếng. Cuối cùng đội ngũ họ Tào nổi tiếng “Biết người giỏi giỏi giỏi” đã nhìn trúng hần, nhưng nhiệm vụ phân công cho hần không phải vượt qua Liêu Hà để cắt đầu những câu cao giai mỹ nhân mà là đánh đồng với một nhóm binh sĩ khác., Hần đi, kết quả năm tên đồng bạn cùng đến gia nhập quân đội đều bị minh pháp tham gia quân đội cầm được tại chỗ, sau khi đánh hai mươi quân côn toàn bộ biếm làm tù nhân. Mà Tào lúc trước thề thề sẽ không nhìn hần xảy ra chuyện này lại giống như không nhận ra hần, căn bản không tiến lên nói một câu cầu tình cho hần.

Khổ lao doanh vừa dơ vừa mệt, mà Chu Đại Ngu ngồi xồm bên trong suốt hơn ba tháng. Khi gã cho rằng mình sẽ mệt chết trong khổ lao doanh, vận mệnh lại khiến gã đụng phải biểu huynh Trương Tú của Lý giáo úy, sau đó gã phát hiện mình đột nhiên vận chuyển, từ khổ tù biến thành tiểu binh bình thường, lại từ tiểu binh nhanh chóng thăng đội trưởng, đội chính.

Mấy ngày nay tanh máu tràn ngập hi vọng. Mặc dù Tiên Tiêu Lục cùng vào doanh, Lưu Sơ đều chết trận Lê Dương. Nhưng

khi hai người chết đi, Chu Đại Ngu đã trở thành đội quân thân binh. Cùng tới đây, Vương Hưng Vũ chiến tử tại bến đò Hoàng Hà, trước khi chết cũng làm đội trưởng. Công danh lập tức được lấy, Chu Đại Ngu tin rằng câu ngạn này không có sai. Nhưng rất nhanh, sự thật đã đánh thức gã từ trong mộng.

Lý Lang Tướng mang theo mọi người xông vào trong trận địch ba ra, hoàn toàn thay đổi chiến cuộc bất lợi, không những không được đề thăng, ngược lại bị đuổi ra khỏi Hùng Võ doanh. Sau đó Mộ Dung La bởi vì có lỗi quá nhỏ nên bị giáng chức. Lý An Viễn bởi vì sau khi say rượu mà thất ngôn bị trước mặt mọi người trách phạt. Toàn bộ Hùng Võ doanh trở nên tử khí trầm trầm, công bình không còn, nhuệ khí cũng không còn.

Chu Đại Ngu rất nhanh liền minh bạch, trước đây sở dĩ con đường làm quan của mình thuận buồm xuôi gió, đó là bởi vì lãnh đạo trực tiếp là Lý Húc. Sau khi người quản lý hùng võ doanh đổi thành người của Vũ Văn gia, tất cả đều phải dựa theo quy tắc của quan trường.

Hắn bỏ ra vô số nỗ lực, cũng không cách nào thích ứng quy tắc mới như Trương Tú. Trong một năm, hắn trở mắt nhìn Triệu Tứ Nhân, thân là giáo úy như hắn bởi vì ăn ba binh sĩ, không lương liền bị tước đầu thị chúng., Mà sau đó Vũ Văn Bảo Lâm, người thay thế Triệu Tứ Nhân trở thành giáo úy, ngay cả quân lương cũng bị trộm đi bán, lại không có ai dám hỏi đến. Chuyện tòng quân gặp ngựa nhảy lên cấp bốn, chỉ vì muội muội của ông ta đang sinh con trai cho gia hỏa họ Ngu nào đó., Mà Minh Pháp tòng quân Tần Cương lại vì nói thẳng sai một vài người nên bị điều đi quản lý mã liệu. Vũ Văn Sĩ và tướng quân mà mọi người bội phục còn có lý do nói: “Việc này liên quan đến an nguy của một quân, không phải tình tế như kẻ tham gia quân đội, không chịu nổi.”

Chu Đại Ngu nhìn các huynh đệ ngày xưa từng người từng người bị đuổi đi, bị gạt bỏ, thề phải tìm đường ra khỏi tuyệt cảnh. Sau đó, gã tham dự vạch mặt Vũ Văn thị huynh đệ buôn bán quân lương cho Đột Quyết hành động, lại một lần nữa trở mắt nhìn Vương Thất cân., Sầm Văn Tĩnh, Ngô Nghiễm chờ để người ta giết chết, mà làm ác giả ở trước chứng cứ xác thực

bình an vô sự. Sau đó, hấn ở trong hôn mê nghe người ta nghị luận, người khởi xướng hành động lần này chủ yếu là Tần Hành Sư trốn vào quân doanh Thái Nguyên Lý gia, sau đó mai danh ẩn tích!

“Công danh nhưng lấy ngay lập tức, vô nghĩa!” Chu Đại Nguru từ Quỷ Môn quan đi một vòng trở về triệt để nhìn thấu quan trường Đại Tùy. Đây chẳng qua là cái kiêu lừa gạt con cháu hàn môn thay triều đình bán mạng cho đệ tử. Trên thực tế, lấy công danh không phải dựa vào bản lĩnh lập tức, mà là trong thân thể có chảy máu của một vị đại nhân vật nào đó hay không.

Công danh là trò chơi của thế gia. Mà dân chúng ngang ngược chẳng qua chỉ là quân cờ trong tay người khác. Khi nào thì đặt lên bàn cờ, khi nào thì lấy xuống là người cầm cờ tùy tâm sở dục. Làm quân cờ, không có tư cách bất bình vì vận mệnh của mình. Người cầm cờ cũng không quan tâm quân cờ đang nghĩ cái gì.

Nhưng ở trong tất cả người cầm cờ, lại tồn tại một ngoại lệ. Đó chính là Lý tướng quân, người thắng quan nhanh nhất, đối xử với mọi người thắng thắn nhất. Lý tướng quân chưa từng coi thuộc hạ là quân cờ, bởi vì trước đó Lý tướng quân cũng từng làm quân cờ của người khác. Chỉ có dưới trướng hấn, Chu Đại Nguru mới có thể yên tâm làm quan, không cần lo vì làm chính sự mà bị xa lánh. Cũng chỉ có dưới trướng Lý tướng quân., Chu Đại Nguru còn mơ hồ nhìn thấy lúc trước mình nên chiêu mộ Kiều Quả, Binh Tào đại nhân từng hứa hẹn: “Chỉ cần các ngươi có bản lĩnh, bất kể xuất thân ra sao, trong quá khứ đã làm những gì, bệ hạ cũng sẽ không để ý, nam tử đại trượng phu, công danh nhưng lại lập tức lấy...”

“Chỉ có Lý tướng quân ở đây, công danh phú quý của chúng ta mới có thể tồn tại lâu dài!” Chu Đại Nguru âm thầm nói với mình, tin tưởng không chút nghi ngờ. Bây giờ gã là thống lĩnh thị vệ doanh, Ninh Viễn tướng quân., chương quản kỵ binh một ngàn hai trăm người, tên có bốn mươi khoảnh, có quản gia mang theo tá điền cùng nô bộc phụ trách trông trọt thu hoạch, không cần hấn để ý tới bất cứ cái gì. Hấn có hai đệ đệ, một trong số đó lĩnh lưu dân ở bờ sông phía bắc Nghiêu Thủy Điền

Truân., Giọng nói có phần phụ thuộc vào chính trị, một người khác học tập đọc sách ở chốn quan học, nếu như có thể thông qua cuộc tuyển phủ tuyển năm nay thì có thể tới Bắc Lãng quân mà rèn luyện, chỉ cần không xảy ra điều gì ngoài ý muốn thì sẽ không xảy ra việc gì ngoài ý muốn., Sang năm lúc này là có khả năng được cho ra ngoài làm quan, đến huyện thành vừa mới khôi phục trật tự làm một cái nhà. Về phần hấn trước khi nhập ngũ chậm chạp kéo thê tử không muốn đi qua cửa, hiện giờ đã là một tướng quân phu nhân đường đường chính chính. Mỗi ngày ngoại trừ tính toán trong nhà có bao nhiêu lương thực, vui nhất chính là trao đổi với thê tử đồng liêu dùng thủ đoạn gì mới có thể sinh thêm mấy đứa nhỏ, để tránh trượng phu tìm có nạn thiếp...

Cho nên, bất luận Lý Húc làm cái gì, Chu Đại Ngưu đều nguyện ý bảo vệ bên cạnh hấn. Hấn tin tưởng Lý Húc làm như vậy là vì tất cả mọi người trong Bắc Lãng quân, mặc dù thủ đoạn hành sự chưa hấn quang minh chính đại.

“Lão tử không quan tâm hấn nhằm vào ai, chỉ cần hấn làm, nhất định là vì tốt cho mọi người!” Sau khi đưa thạch nghiên về quân doanh, Chu Đại Ngưu quay đầu ngựa lại lần nữa đi về phía chiến trường đang vang tiếng hò giết. Hấn nhìn thấy trên đỉnh núi xa xa có một quang lửa bốc lên, cũng ngửi được mùi vị máu tanh truyền tới. Nhưng hấn không nhú mày một cái, ánh mắt bình thản, kiên định bước đi.

Hơn ba ngàn tù binh già yếu bên hông bị dây thừng trói buộc, từ xa đi qua. Bọn họ vừa đi vừa khóc, bước chân lảo đảo, trong ánh mắt tràn ngập tuyệt vọng.

“Người trong sơn trại đầu hàng?” Chu Đại Ngưu ngăn tỷ lệ dẫn đội áp giải tù binh, thấp giọng hỏi thăm.

“Bẩm tướng quân, người trong sơn trại đều đầu hàng rồi, đại tướng quân lệnh cho chúng ta đem những lão già yếu bệnh áp giải đến bờ sông vận chuyển, sau đó phóng thích tất cả bọn họ đến chỗ Lý Mật!” Khách khanh nhận ra câu hỏi là Chu Đại Ngưu, đứng thẳng trên lưng ngựa, lớn tiếng trả lời. Đối với những quan quân tàng chót như bọn họ mà nói, từ năm năm năm quân đến làm được Chu Đại Ngưu của Ninh Viễn tướng

quân cũng là mục tiêu phấn đấu cả cuộc đời, bởi vậy ánh mắt nhìn về phía đối phương tràn đầy sùng kính.

“Đại tướng quân không cho các người phát chút lương thực cho tù binh sao?” Chu Đại Ngưu chú ý tới đám tù binh Tỳ Hưu trên bờ vai của Tỳ Hưu tiến lên hơi cong lại, lại lần nữa truy vấn.

“Mang theo, đại tướng quân cho phép mỗi người bọn họ mang theo khẩu phần lương thực ngày ngày.” Binh sĩ nhìn lướt qua các phụ nữ và trẻ em già yếu, trả lời. Nhìn thấy biểu tình trên mặt Chu Đại Ngưu có chút mê hoặc, ông ta nhanh chóng giải thích một câu: “Trước mắt kênh đào đều bị hoàng tặc vương ngoài mặt không chế, bọn họ đi nửa ngày là có thể đến được cầu đá thôn, qua sông liền đến đất ngói quân doanh, mỗi người mang ba ngày lương thực, tuyệt đối giàu có dư dả!”

“Cẩn thận chút, cố gắng đừng để bắt luận kẻ nào chết trên đường!” Chu Đại Ngưu gật gật đầu, dặn dò. Nghĩ nghĩ, gãi lại cao giọng bổ sung một câu, “Ài! Thật ra chúng ta và Lý Công Thật nước sông không phạm nước giếng, nếu không phải là đầu của Trương lão tướng quân thì ngay cả Hoắc Uyên quân cũng không chịu trả lại, chúng ta cần gì phải đi xa đánh về phía Hà Nam!”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Tu sĩ áp giải tù binh cũng rất thông minh, lập tức đề ý tới thâm ý trong lời nói của Chu Đại Ngưu. Hắn quay đầu, lớn tiếng hô to với đám sĩ tốt đang giáo huấn tù binh: “Các huynh đệ, ra tay nhẹ nhàng một chút, lần này chúng ta chủ yếu là nhờ sứ giả tìm Diển Cương quân đòi lại công đạo, không liên quan đến những người khác, hương thân trong thôn, nên tha cho người khác một chỗ.”

Nghe được lời ấy, tiếng khóc trong đội ngũ tù binh nhất thời ngưng lại một chút, sau đó, lại vang lên từng tiếng gào khóc.

Chương thứ ba (lục)

Khác với những tên khói bụi khác, Ung Khâu trộm mấy tên lâu la dưới trướng Lý Công Dật ngoại trừ kẻ khác có dã tâm của Phong hầu báii tướng ra thì còn có dã tâm khác., Tám chín phần mười đều là bách tính bình thường bị triều đình ép không sống nổi. Bọn họ đi theo bên cạnh Lý Đại đương gia, chỉ là vì sống an phận., Bởi vậy sau khi bản bộ binh mã có một điểm dừng chân, ngược lại sợ nhất chính là chiến hỏa lại đốt đến trước cửa nhà mình. Ai ngờ trời không có mắt, có người lại đem Bắc Lãng tinh kỵ nổi danh khắp thiên hạ gọi tới. Chẳng những đoàn người vất vả tích góp từng chút gia sản vài năm mới tồn tại được một chút gia sản được họ Lý cứu nạn, lão doanh an trí phụ nữ trẻ em cũng bị Lý tặc đốt sạch sẽ.

Nhưng đám lâu la may mắn được phóng thích, già yếu phụ nữ và trẻ em giờ phút này hận nhất lại không phải là cầu quan họ Lý, mà là đám khốn kiếp được đám cầu quan mời tới kia. Bọn họ nghe được đủ loại phương pháp từ Bắc Lãng quân ngàn dặm xa xôi đến Hà Nam là nguyên nhân bởi vì sau khi một số người giết Trương Tu Đà, bọn họ dựa vào đầu lâu chậm chạp không chịu trả lại, căn bản không phải phụng mệnh triều đình đến đây chinh phạt.

“Nếu như họ Địch và họ Lý sớm đem đầu về nhà người ta, chúng ta cũng không cần gặp phải tội này!” Bị quân Bắc Lãng từ Ung Khâu đuổi tới ngoài đám người già yếu ngoài vàng lạng lẽ mắng.

“Ai, tên Tu Đà kia cũng coi như anh hùng! Việc này đích xác là Đại đương gia và Nhị đương gia đã làm qua!” Mấy tên lâu la tìm được đường sống trong chỗ chết âm thầm nói thầm.

“Theo người nói như vậy, đầu Trương Tu Đà không treo ở núi ngói, họ Lý sẽ không tới sao?”

“Đương nhiên, họ Lý là quan của Hà Bắc. Đầu năm nay, người đã gặp qua chuyện quan lại sông Bắc nào quản lý cả Hà Nam?”

Tàn binh cũng không hoàn toàn tin tưởng lời đồn chân thật, nhưng không chỉ một người nghe được tướng lĩnh Bác Lăng quân nói bọn họ vền vẹn chỉ vì báo thù mà đến. Mà con em Bác Lăng cũng nắm giữ chừng mực khắc chế phi thường, trong hơn một vạn tù binh, chỉ có mấy đại đầu mục lĩnh lĩnh binh vượt qua ngàn người bị chém đầu thị chúng, còn lại toàn bộ phát lương thực vừa đến ba ngày, chia ra từng nhóm bị trục xuất đến bên ngoài Hoàng, Trần Lưu, Tế Dương.

Đối với Vương đương nhân chiếm cứ bên ngoài hoàng, Trần Lưu, Tế Âm các nơi như Nhân, chu đỉnh..., Phòng Phụng Bá và các tướng lĩnh hàng ngói khác, đây tuyệt đối không phải là một tin tức tốt lành. Hiện tại mọi người trên danh nghĩa đều tuân theo hiệu lệnh của Bồ Sơn Công Lý Mật, cho nên cùng Ung Khâu doanh thống lĩnh Lý Công Dật xem như đồng liêu. Dưới tình huống Lý Công Dật chưa chết trận, mấy gia thống lĩnh gia tộc khác không những không thể nuốt bộ hạ của hắn., Còn có trách nhiệm chiếu cố tốt những tàn binh chạy nạn này. Mà tin tức mà đám tàn binh mang đến còn nhanh hơn cả gió, chưa đến ba ngày, hầu như tất cả thống lĩnh hai bên kênh đào đều biết nguyên nhân cụ thể do chiến đấu giữa các chiến bộ Bác Lăng tinh kỵ. Dưới tình huống không nắm chắc chiến đấu mà thắng, hầu như tất cả mọi người đều hướng ánh mắt về phía chủ trại của sơn trại ngói Cương.

Chủ trại núi Mộc Cương, tổng muội bốn mươi bảy đường Hà Nam hào kiệt lại không rảnh để ý đến sự cãm ngửa của Lý Mật Chi Khuê. Hiện tại con mắt hắn đang chăm chú nhìn vào kho Lạc Khẩu phía Tây Nam cách nơi này bốn mươi dặm. Nơi đó tích trữ mấy trăm vạn thạch lương thực. Trước khi Trương Tu Đà bị trận trăm, Đào Ngột quân đã nhiều lần đánh chủ ý qua nơi đó, đều bởi vì sự giáo hoạt của Trương lão tặc mà dững mãnh vô công mà trở về., Lão tặc Trương Tu Đà đã chết, Bùi Nhân Cơ, Lưu Trường Cung và binh mã Đại Tùy ở gần Huỳnh Dương không thể phối hợp với nhau, đánh Lạc khẩu thương cướp lấy quân lương kế hoạch, lại lần nữa bị đưa lên nhật trình.

Mặc dù chủ lực quân đội ngói ngói mà Từ Mậu Công thống lĩnh không được phái đi Lạc Khẩu, Lý Mật cũng không có ý

định mượn tay người khác báo thù. Từ nơi nào té ngã đứng lên, năm đó hấn bại dưới tay Lý Húc mà Từ Mậu công lực ngăn cơn sóng dữ. Hôm nay, hấn phải dựa vào bản lĩnh của mình báo thù, mà không cần phải giả tay với Từ Mậu Công.

Lý Mật đa mưu túc trí thấy rất rõ ràng, chỉ bằng vào hơn bốn ngàn kỵ binh trong tay, quán quân Lý Húc cho dù có ở vùng phụ cận Ung Khâu giày vò lợi hại đến mấy cũng không thể làm cho quân đội ngói thật sự thương gân động cốt. Mà đối phương sở dĩ tạo ra động tĩnh lớn như thế, chỉ sợ là vì sớm ngày có thể lấy được quyền khống chế các quan quân xung quanh Huỳnh Dương, nhưng dựa vào lý giải của Lý Mật đối với quan trường Đại Tùy, gã biết rõ khả năng này gần như là không.

“Từ Huy, người lấy danh nghĩa của ta viết lên một phong thư cho Vương đương nhân, nói cho hấn biết họ Lý khiêu khích như thế nào, cũng không được rời núi nghênh chiến. Dưới trướng tặc này đều là kỵ binh, quân ta cùng hấn đã chiến chịu thiệt thòi. Nhưng chỉ dựa vào hơn bốn ngàn người, hấn căn bản không có biện pháp đánh hạ bản trại quân của ngoại hoàng quân!” Dem văn thư khẩn cấp mà các doanh trại ven bờ sông đưa tới mở ra từng cái, Lý Mật Chỉ vào trong một phong tín phụ tá phòng Ngạn Dịch phân phó.

“Vâng, ta lập tức động thủ!” Phòng Ngạn Tảo đáp ứng một tiếng, trái giấy bút ở bên cạnh Lý Mật. Chữ của hấn rất đẹp, là thảo thư của Vương thị tiêu chuẩn, chỉ là chữ tốt như vậy để cho tên thô lỗ Vương đương nhiên đáng tiếc. Khách du côn họ Vương chưa hấn biết cách thưởng thức, ngược lại sẽ nói chữ viết này thiếu mất chân.

Trong toàn bộ núi ngói, ngoại trừ số ít Lý Mật, Từ Mậu Công cùng Trình Tri Kiếm, Phòng Ngạn Tảo nhìn các đồng liêu khác đều không thuận mắt. Bao gồm cả tên Dịch đã từng sáng lập sơn trại lúc ban đầu trong mắt hấn cũng chẳng qua chỉ là một tên chuột nhắt giết trâu giết chó, có bản lĩnh làm sơn tặc, muốn làm hùng chủ một phương, vậy quả thực là một con Mòc Hâu mà kiêu ngạo.

Mà bên trong trại ngói ngói cũng có rất nhiều người nhìn thấy Phòng Ngạn Tảo khó chịu. Những hào kiệt đến từ Tam Sơn Ngũ Nhạc này sở dĩ kính trọng Lý Mật, là bởi vì Lý Mật chẳng những có bản lĩnh hơn nữa còn nhận được câu dân dao “Đào Lý Tử”. Phòng Ngạn Tảo mặc dù là tâm phúc trưởng sử của Lý Mật, nhưng trong mắt các hào kiệt chỉ là vì tham quyền mà lại đồ kỵ vô cùng, bình thường miệng đầy miệng lớn lời, vừa đến thời khắc mâu chốt đã lộ tẩy, căn bản không đáng để bọn họ tôn kính.

Song phương ở chung giường cung bạt kiếm, có vài lần còn thiếu chút nữa tranh chấp ngay trước mặt mọi người, cũng may có hai người Lý Mật và Từ Mậu Công hòa giải chính giữa., Cho nên trước mắt còn chưa đến mức rút đao đối mặt. Nhưng tuyệt đối không thể hòa thuận được với nhau. Ngay trong tiệc mừng năm quan trước, Vương đương Nhân còn dẫn đầu gây sự, khiến cho Phòng Ngạn Hải không xuống đài vì mọi người mang rượu. Hơn nữa lại dương dương tự đắc mấy ngày, cùng nhau xem mạng lưới văn học đầu phát thịnh mọi người đến ủng hộ.

Nghĩ đến mặt mũi đối phương ngày đó, trong lòng Phòng Ngạn Tảo cảm thấy chán ghét, động tác cổ tay thoắt nhanh một chút, một ít nét vẽ thoát nhìn như là Hồng Phiến Phi Vũ.

“Tử Huy hình như tâm thần không yên? Người là con người, cái gì cũng tốt, chỉ là tính tình quá cao ngạo mà thôi!” Lý Mật thoắt nhìn qua liền phát giác cơn giận dữ ẩn giấu trong dòng chữ, tập tễnh đi vòng qua thư án, vỗ vỗ bả vai thuộc hạ, vỗ vỗ bả vai thuộc hạ., an ủi.” Đương nhiên là thẳng tính, lại không có đọc nhiều sách, sao người phải chấp nhặt với hắn. Huống hồ chúng ta muốn lấy thiên hạ, không thể thiếu những Phàn Quái, anh bạt lưu. Nếu ngày xưa chỉ bằng vào Tiêu Hà cùng Trương Lương, há có thể thành lập giang sơn mấy trăm năm của Hán gia?”

“Mật công giáo huấn chính là!” Bị Lý mật mấy tên đồng liêu chọc thủng tâm sự, Phòng Ngạn Tảo chẳng những không cảm thấy xấu hổ, trái lại cảm thấy trong lòng rất là ấm áp, thoải mái không nói nên lời. Phiến Quái, anh bố những bồi đồ cầu này., Bất luận hung hăng thế nào cũng không leo được lên đầu Tiêu

Hà. Chỉ cần Lý Mật thuận lợi chiếm được thiên hạ, phòng Ngạn Tảo của hấn chẳng phải là tiếp tục tiêu Hà sao? Lửa giận hòa tan, hấn mới lập tức nghĩ như suối phun, không đến nửa nén hương, một phần quân lệnh lấy thân phận tư nhân của Lý Mật đã viết xong, lại là Văn Tứ Phục Lục, khí thế tràn đầy.

“Quân Ngạn, người cho Tử Huy nhìn xem, đừng để cho người ta lấy ra cái gì dâm!” Lý Mật nhìn thấy Phòng Ngạn Tảo đã đặt bút lông, tập tễnh đi trở về soái án, sau đó cười ra lệnh.

Từ năm trước bị Lý Húc bắn lưng ngựa, chân hấn vẫn không khỏi được. Bởi vậy đi lên đường lảo đảo loạng choạng, phảng phất đã ném qua ba trận rượu mạnh. Nhưng điều này cũng không ảnh hưởng tới hình tượng anh hùng trong mắt phụ tá của Lý Mật ở bên cạnh, văn nhân coi trọng lẫn nhau tài hoa trí mưu, sẽ không bề ngoài lấy người, càng không cần khoe khoang gân cốt mạnh mẽ.

“Lý thị tiêu nhi, không biết nghịch, vọng động binh đao, đồ làm huyết dũng. Đây là tiêu thảo bán đầu, há có thể làm địch thủ của tướng quân. Mật độ giờ phút này không rảnh xuôi nam, bởi vậy lấy tâm tư phân biệt với tướng quân. Cứ theo nguy hiểm mà phòng thủ, sử tắc không kể hờ có chỗ nương theo. Đợi ngày khác đến, tất phá như linh miêu bắt chuột.” Ký Tổ Quân Ngạn Thảo nâng đóng quân thư do Phòng Ngạn Tảo viết lên, vừa đọc, vừa nhẹ nhàng gật đầu: “Rất thiện, rất thiện, Phòng Tài, Quân Ngạn Bất Tử cũng không theo kịp...”

“Để người kiểm tra xem có ý làm người ta hiểu lầm hay không, không phải bảo người và Tử Huy tăng bốc lẫn nhau!” Lý Mật dùng ngón tay gõ gõ bàn trà, vết sẹo ngang dọc trên mặt lộ ra mấy phần ý cười. Hấn rất hưởng thụ loại thời gian thiên hạ anh kiệt tranh nhau đến gia nhập này, giống như tổ quân Ngạn Danh hiện tại., Sớm đã nổi danh thiên hạ, còn có nguyên chân ngồi ở cách đó không xa vui đầu vào công văn, thỉnh thoảng được phát triển, đều xuất thân danh môn được anh tài. Có những người này ở bên cạnh giúp đỡ tính kế, Lý Mật mới có thể cảm giác được loại tiêu sái của phương pháp này., Cả ngày xưng huynh gọi đệ với một đám giang hồ hào kiệt, sảng khoái thì sảng khoái, khiến người ta có cảm giác vẫn giống một đám sơn tặc chứ không phải bá chủ một phương.

“Phong thư này ngôn từ khẩn thiết, nghĩa lý thông suốt, Vương thống lĩnh sau khi xem, chắc hẳn có thể cảm nhận được sự tôn sùng của mật công, cẩn thận mà đợi!” Tổ Quân Ngạn chấp tay với Lý Mật, lại nhìn về phía Phòng Ngạn Hải áy náy, cười trả lời.

“Quân Ngạn có chuyện gì cứ nói thẳng, Phòng mỗ cũng không phải là tiểu nhân hẹp hòi nghe không lọt tai như vậy!” Phòng Ngạn Tảo cười nhún vai, đáp lại. Trong lòng gã, Tổ Quân Ngạn, Nguyên Chân, cùng với một ít Đại Tùy quan viên vừa mới lên núi đều thuộc về đồng đạo, trước mặt đồng đạo, lòng gã rộng rãi hơn rất nhiều. Đối với một số ngoại tộc, dù sao nhìn thế nào cũng không vừa mắt với nhau, cũng không cần phải bao dung lẫn nhau.

“Nhưng Quân Ngạn có một lời, không biết có nên nói hay không!” Tổ quân Ngạn lại thi lễ với Lý Mật, dùng tư thái phụ tá tiếp đãi chủ công.

Lễ tiết quan trường thường gặp này khiến người ta cảm thấy rất thoải mái, Lý Mật cười phát tay, làm ra bộ dáng dừng cảm nghe gián điệp: “Quân Ngạn không cần những lễ nghi phiền phức này, nơi này đều là người một nhà chúng ta, người cứ nói đừng ngại!”

“Vâng! Xin mật công thứ tội cho quân vương Ngạn Đường Đột!” Tổ quân Ngạn buông quân thư xuống, nghiêm mặt khuyên can: “Mật công gọi Vương đương nhân thủ nghiêm không ra, tự nhiên là diệu kế. Họ Lý giải quyết không xong nổi lo lắng, rất khó đi nhanh đến buổi gặp gỡ Nhan Dương cùng Bùi Nhân Cơ! Nhưng nếu dưới trướng nó chỉ có hơn bốn ngàn người..., mật công sao không để cho Vương bá làm tướng quân từ Tế Dương Di sư xuôi nam, cùng Vương đương nhân hai người tấn công? Cho dù không thể nhất cử đánh tan Lý tặc, ít nhất cũng có thể đầu ngang nhau, làm quân Bác Lăng thương cân động cốt!”

“Vậy thì quá tiện nghi cho họ Lý rồi!” Không đợi Lý Mật trả lời, Phòng Ngạn Tảo nhíu mày, lớn tiếng kêu lên.

Hắn không thể quên sỉ nhục ngày đó, dù Lý Mật không muốn trả thù, Phòng Ngạn Tảo hẳn cũng không cách nào đem tờ

giấy khuất nhục kia nhẹ nhàng bóc ra được.

Trận chiến đó chẳng những đưa đến Lý Mật, hấn ta và Trịnh Đức Huyền, Dương Đức và những danh sĩ khác đến từ bên ngoài đều bị đả kích mạnh. Hơn nữa uy vọng của đám người Từ Mậu Công, Trình Tri Kiêm như mặt trời ban trưa. Nếu như không phải năm ngoái Lý Mật dùng kế giết Trương Tu Đà, đến nay trong sơn trại bất cứ quyết định gì cũng đều phải nhìn sắc mặt của Từ Mậu Công.

Món nợ này không thể không nói. Ngày đó quân đội ngói chiến bại chủ yếu do luyện binh không tinh. Hôm nay binh sĩ của ngói Cương là hơn bốn mươi vạn, mặc dù không tính là trận doanh phá trận dưới trướng Từ Mậu Công cùng Trình Tri Tiết, mặc dù trong mỗi mười doanh trại khác đều có một chiến binh để tính toán., Tinh binh có thể chính diện đối địch với quan quân cũng có thể góp ra năm vạn người. Bởi vậy, từ nhân số, hào kiệt ngói Cương căn bản không sợ bốn ngàn quân Bắc Lăng. Chỉ cần giải quyết vấn đề lửa sém lông mày cấp quân lương, tái diễn một lần chiến tranh ở Đại Hải tự không phải không có khả năng.

Đến lúc đó, Phòng Ngạn Tảo muốn tự mình cầm đao cắt từng miếng thịt của Lý tặc, báo thù cho gã áo bào chết trận bên bờ kênh đào ngày đó.

Thù này khắc cốt ghi tâm, suốt đời khó quên.

Chương thứ ba Vô Y (thất)

“Tử Huy lại rơi vào lạc lối, chúng ta tranh chấp cùng Lý tướng quân chính là hai nước, tất cả đều tỏ vẻ hùng tai! Ai bị thương ở trong tay ai đều là thiên mệnh cả, không cần thiết quá chấp nhất đối với cừu hận!” Lý Mật thấy sắc mặt Lý Ngạn Dung đã chuyển thành xanh đen, sờ sờ vết sẹo giăng khắp nơi trên mặt mình, cười giải thích.

Nếu nói hận, không ai căm hận hơn so với hận ý trong lòng hán đối với Lý Húc. Năm đó Lý Mật vốn là một hán tử oai hùng mày phượng mắt tằm, long hành hổ bộ. Bây giờ lại để tới vết sẹo đầy mặt., Bước chân tập tễnh, nguyên lai bị rất nhiều người gặp mặt liền bẻ khớp khí độ đế vương lộ ra trên người Bò Sơn Công, hiện tại lần đầu tiên nhìn thấy tướng mạo của hán lại không ai không nhủu mày. Phí tổn thất này nếu như cẩn thận lật lại, tính thêm ba ngày ba đêm cũng coi như không xong. Nhưng bây giờ là lúc quân hùng đồng thời lên, Lý Mật không muốn để cho người ta cảm thấy mình là bụng gà.

“T mật công nói đúng lắm, thuộc hạ thụ giáo!” Phòng Ngạn Tảo cũng lập tức ý thức được mình thất thổ, lui về phía sau nửa bước, khom người cảm ơn Lý Mật.

“Nếu chúng ta muốn tranh đoạt thiên hạ, đầu tiên phải có cái yếm bao dung anh hùng trong thiên hạ!” Lý Mật cười cười, tiếp tục giải khai khúc mắc của phòng ốc Ngạn Tảo.

“Chẳng lẽ mật công nổi lòng yêu mến tài tử, muốn thu Lý tặc vào trướng sao? Người này từng được đại ân của Dương Quảng, chỉ sợ sẽ không dễ dàng cúi đầu đâu!” Phòng Ngạn tảo thở dài, dùng giọng điệu cực kỳ không cam lòng đáp lại., Hán nghe ra trong lòng đối phương rất coi trọng địch tướng. Nếu sự thật là như thế, tương lai trong hàng rào quân chỉ sợ lại thêm một nhân vật có thể chống lại mình, bởi vậy biến hóa quyền lực mang đến, chỉ sợ cũng khó tránh khỏi là một đồng lớn.

“Nếu như hán có thể thấy rõ đại thế thiên hạ, ta tự nhiên sẽ ngược lại nghênh đón!” Lý Mật theo thói quen lại sờ lên mặt

mình, cười lắc đầu. ” Phóng tầm mắt nhìn toàn bộ Đại Tùy, có thể nói là trăm tên tướng giả chiến đấu cùng lắm chỉ có một mình, Dương, Dương, Dương.”, Bốn người bọn Lý Tứ mà thôi. Hiện giờ Trương Tu Đà đang chém đầu, La Nghệ phản loạn, Dương Nghĩa thần lại dây dưa đến cục diện rối rắm của Giang Đô, người ngăn cản trước mắt chúng ta chỉ còn lại một mình Lý Húc. Nếu như có thể bắt sống hắn trước ngựa, thời khắc Đại Tùy triều đất sụp đổ chắc chắn sẽ nằm trong tầm tay!”

“Cho nên, mật công liền nghiêm cấm Hoàng doanh và Tể Dương doanh xuất chiến, để tránh đánh rấn động cỏ, để cho họ Lý thấy tình thế không ổn trước khi chủ lực của khu nhà bếp ta xuất thủ mà chuồn đi!” Tổ quân Ngạn theo ý tứ của Lý mật suy nghĩ một chút, trên mặt lộ vẻ bưng bít đại ngộ.

“Không hẳn!” Lý Mật liếc nhìn tổ quân Ngạn Nhất, tiếp tục lắc đầu.” Người này rất được lòng tin vào đạo dùng binh, đương nhân và bá đương chiến với hắn, chỉ sợ có bại không thắng, tổn hại đến danh tiếng quân sĩ của ta!”

“T mật công nói cũng đúng! Lúc trước ty chức còn nghĩ rằng mật công không chịu để cho bên ngoài Hoàng doanh xuất chiến là vì sợ họ Lý gặp cơ hội không ổn, nhanh chân chạy về Hà Bắc!” Phòng Ngạn ứng với khẩu khí chủ soái không giống như chuẩn bị chiêu hàng Lý Húc, tảng đá treo ở ngực rốt cuộc cũng rơi xuống đất, cười dẫn chủ đề về tổ quân Ngạn một lần nữa.

“Về phần kế sách tiêu hao mà Quân Ngạn sở đề cập đến lại càng là phí công!” Lý Mật cười cười liếc nhìn Phòng Ngạn Tảo, dường như nhìn thấu qua bàn tính trong lòng gã. Quay đầu đi, hắn tiếp tục giải thích với mấy vị thuộc hạ.” Lý tặc hiện tại không chỉ là mấy ngàn kỵ binh trong tay gã., Mà là việc bắt đại tướng ở bờ sông, cho dù chúng ta xuất ra binh mã ở các doanh trại hai bên bờ sông, may mắn tiêu diệt toàn bộ bốn ngàn sĩ tốt dưới trướng y, chỉ cần người này có thể một mình đi đến mặt trời, chỉ sợ trong vòng mấy ngày nữa..., Một lần nữa có thể nắm giữ mấy vạn binh mã. Đồng dạng, chỉ cần chúng ta có thể ngăn cản hắn đem Huỳnh Dương phụ cận khanh quân chinh hợp, bằng vào bốn ngàn tinh kỵ kia, cho dù

cá nhân có thể lấy một làm mười, hấn cũng không uy hiếp được nửa viên ngói.”

Trong lòng Lý Mật hết sức rõ ràng, thế cục trước mắt rất khác biệt so với lần đầu tiên quân đội ngói biên quân tinh nhuệ giao thủ bên bờ kênh đào cùng Tề quận. Lần trước là gã nóng lòng củng cố địa vị của mình trong quân đội ngói cương, cho nên nhất thời tham công liều lĩnh tiến vào, bị Tùy tướng thừa dịp xông vào. Mà lần này, là Lý Húc vội vã nắm giữ binh quyền của chư lộ Hà Nam, gã ngược lại có thể ung dung chờ đợi.

Tổ quân Ngạn Ngạn thấy Lý Tri trong lòng đã có quyết định, liền không kiên trì đề nghị của mình nữa. Nhưng làm ký thất, hấn có trách nhiệm nhắc nhở mưu chủ lưu ý một chút chi tiết, “Lý tặc mượn bại binh tạo kế, làm loạn lòng quân ta. Trong lòng mật công tuy rằng đã có kế sách phá địch, vì sự đoàn kết của tướng sĩ các doanh, cũng nên nghĩ biện pháp khẩn trương mới tốt!”

“Đúng, không bằng mật công khuyên Địch lão làm nhà, thỉnh lão nhượng bộ một chút, trả đầu Trương Tu Đà về người nhà, cũng miễn cho họ Lý đòi lại chuyện này!” Được Tề Tổ thấy không quen với loại cường đạo cắt đầu người đòi tiền như ngóc lên như vút bỏ, vội vàng khuyên can.

“Có điều không làm sao, không phải Lý mỗ chưa từng nói với đương gia Địch lão, mà là Địch lão đương gia cực kỳ hận Trương Tu Đà, không chịu nghe theo lời khuyên của Lý mỗ!” Lý Mật lắc đầu liên tục, than thở.

Được Tề Tổ nghe lý mật nói không có rõ ràng ý kiến của mình, tiếp tục kiên trì nói: “Có thêm mấy vạn miếng thịt tốt chưa hấn có thể làm chủ trại mập mập, mất đi các huynh đệ ngoại doanh tâm đắc cũng không bằng được mất. Địch lão đương gia cũng là một hào kiệt, sao lại không phân rõ trọng lượng trong đó!”

Trước mắt tuy Lý Mật trở thành đại đương gia của Điện Cương quân, nhưng Địch làm địa vị siêu nhiên, có sức ảnh hưởng rất lớn trong các thống lĩnh doanh trại. Bởi vì người này ban đầu tạo dựng núi trại nên bị thương rất nhiều, cho nên trước mắt không có tinh lực can thiệp quá nhiều quyết sách

chính trị. Chỉ là đối với phương diện tiền tài, lại một mực xem rất chặt chẽ. Chẳng những mỗi lần chiến lợi phẩm tác chiến phải dựa theo quy củ giang hồ phân chia quy củ lớn., Ca ca của gã còn nhiều lần làm ra những chuyện khó xử đến đây quy phục Đại Tùy quan viên, yêu cầu tên vô lại muốn gom tiền vào hoạn sự, lệnh cho việc muốn đem quân đội ngói nhà đá đắp nặn thành một chi Lý, Phòng Nhân nghĩa, lúc, các loại rất là xấu hổ.

Lý Mật trông thấy tình cảm phần nộ tràn ngập trong lời nói, y cảm thấy tiếp tục kéo dài cũng không phải là biện pháp tốt. Y nhìn nhìn Kỳ Nguyên Chân luôn vui đầu công vụ nghị luận, lại nhìn lướt qua mấy tên quan lại tiền Tùy vừa mới quy thuận ngói không lâu ở đó, cắn chặt răng, dứt khoát nói: “Cũng được.”, Nếu mọi người đều cho là như vậy, hôm nay ta sẽ đi vượt râu hùm của Địch lão làm nhà một lần. Tử Huy, sau khi làm vết tích trên quân thư, người phái ngựa nhanh chóng đưa đến hoàng doanh bên ngoài. Tiễn đường thông báo cho bá đang, dặn dò hẩn tạm thời nhịn nhục., Không kiêng kỵ hành động thiếu suy nghĩ. Kiến Đức, người theo ta đi hậu trại gặp Địch lão đương gia, đem cây san hô tháng trước chúng ta chiếm được cũng dõng lên. Năm đó hẩn chịu không ít đau khổ, hiện tại thật vất vả mới yên ổn, thích thu thập những vật quý này!”

“Vâng! Cẩn tôn lệnh mật công!” Tả Trường sử phòng Ngạn Dung và thống lĩnh Cận Vệ doanh Thái Kiến Đức đồng ý một tiếng, tự mình đi xuống chuẩn bị. Một lát sau, Lý Mật mang theo vài tên tùy tùng, kiêng một cây san hô đỏ máu cao ba thước, chậm rãi đi tới hậu trại nơi Địch Địch nhường chỗ ở, làm chỗ ở của người dân bản địa., Nơi này so với tụ nghĩa sánh xử lý công vụ của đám người Lý Mật xa hoa hơn nhiều, chỉ là lầu hai cao hơn mười tòa, từng tòa câu tâm đầu giác, các toà cứ thế, nhìn rất tráng lệ.

Nghe thấy Lý Mật đến bái, Địch Bảo sớm nghênh đón đến cửa lớn. Hẩn vẫn tin tưởng đối phương là thiên tử chân mệnh của Dương Quảng, cho nên không dám khinh thường chút nào. Không đợi Lý Mật thượng tiến lên lễ tiến lên, tự mình đoạt trước một bước nghênh đón, giang hai tay, đỡ bả vai đối

phương kêu lên: “Hôm nay mật công không bận công vụ sao, sao lại rảnh rỗi đến thăm bệnh nhân này? Chẳng lẽ là Mậu Công cùng bọn người cản Kim đã thuận lợi công cốc cốc?”

“Làm gì nhanh như vậy. Đám cầu quan Đại Tùy từ trước đến nay luôn coi trọng lương thực. Mấy lần Mạnh bảo bọn họ thừa dịp đêm đi hôi của, cũng chỉ cướp được mấy kho nhỏ ở tít bên ngoài mà thôi. Đám Vạn thạch đại thương ở chính giữa một người cũng không thể tới gần. Lần này Mậu Công lại đi về phía chủ kho, nói vậy càng phải phí một phen công phu!” Ở trước mặt Địch Địch Khải, Lý Mật lập tức thay đổi một hình tượng thô to, liên tục lắc vai đối phương đáp lại.

“Có điều Đại đương gia cứ việc yên tâm, xưa nay Mậu Công không đánh không chắc chắn. Hắn nói có thể đem Lạc khẩu công phá, nhất định có thể phá được. Ta và người kiên nhẫn chờ đợi, chuẩn bị nghe tin tốt của hắn là được!” Sau khi cười to vài tiếng, Lý Mật tiếp tục nói, trên mặt vết sẹo đan xen tràn ngập sự tín nhiệm đối huynh đệ.

“Sao ngươi lại gọi ta là Đại đương gia!” Địch Thủ hạ nhíu mày, không chịu bỏ qua mà sửa đúng sai trong lời nói của Lý Mật Chi.” Ta đã sớm nói qua, đại đương gia của đại quân ngói là ngươi, không phải Địch mỗ ta. Tương lai ngươi làm hoàng đế, ta làm Tiêu Dao Hầu sẽ biết đủ. Anh hùng trong trại chúng ta càng lúc càng nhiều, ngàn vạn lần không được loạn trật tự!”

“Này, Địch huynh dạy rất phải, tiểu đệ nhất thời thuận miệng, không sửa được. Huống hồ trong lòng tiểu đệ thấy, bất luận lúc nào, Địch huynh vĩnh viễn là đại đương gia!” Lý Mật vái nửa cái, lớn tiếng trả lời., Hắn cảm xúc chuyện cũ, giọng điệu đã hơi run rẩy, “Lý Vô Địch (Trạch) không sinh ra. Năm đó nếu không phải Địch huynh trọng nghĩa thu lưu, thân hình tiểu đệ đã sớm lấp kín khe núi, sao có thể giàu sang phú quý như hôm nay? Cho nên trật tự tôn ti này, trước mặt người chúng ta hãy giảng lại. Lúc sau người, giữa ta và người chỉ có huynh đệ, không có chủ thần!”

Địch bảo Lý Mật thẳng thắn thành khẩn, trong lòng cảm thấy ấm áp, buông cánh tay ôm đầu vai Lý Mật ra, sau đó cười lớn kéo tay đối phương.” Nhớ trước đó, Địch mỗ chẳng qua chỉ là

một tên đầu lĩnh cường đạo ngồi trên đất chia của, nếu không có người thì làm sao nổi danh thiên hạ? Pháp Chủ, nhận người làm huynh đệ là chuyện chính xác nhất cả đời này của Địch mỗ! Đáng chết cũng không hối hận!”

Bốn mắt nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương có quyền ý. Người Lý Mật Mệnh khiêng cây san hô, nói là lễ vật Đông Bình công Từ Nguyên Lăng đưa tới, mời Địch vui vẻ nhận lấy. Địch Địch bảo thô lỗ nhìn lướt qua, liền ra lệnh người đem cây san hô đặt xuống đất., Sau đó cười oán giận Lý Mật: “Về sau pháp chủ không nên đưa cho ta mấy thứ này nữa. Người cũng biết ta là một tên nghèo kiết xác, phân bảo bồi tốt xấu không! Xưa nay đoàn người chia cho ta, đã đủ chi tiêu rồi. Những thứ quý giá này, vẫn là phái người vận chuyển đến Hà Đông đổi lương thực, bổ sung một chút quân nhu đi!”

“Trước mắt rối loạn, ai còn chịu mua vật quý trọng này? Địch huynh nếu không để vào mắt, liền để đại huynh thu lấy, ta nhớ rõ hẳn thích nhất thu thập đồ vật quý hiếm!” Lý Mật cười trả lời: “Năm đó vì ngôi nhà chúng ta, hẳn bị quan phủ làm cho táng gia bại sản. Bây giờ chúng ta có chút tích góp, cũng nên đền bù cho hẳn một chút!”

Địch Hoảng trốn ở sau lưng đã sớm bị bảo quang trên cây san hô phát ra chói mắt, đang tức giận đê đê không biết làm người, đột nhiên nghe được Lý Mật cải khẩu, vội vàng nhảy ra, hai tay ôm cây san hô vào trong ngực, vừa dùng vạt áo vuốt ve, vừa nói cảm ơn: “Vẫn là mật công hữu tâm, san hô này chỉ sợ là từ long cung chuyển ra. Ta thay hai ca đệ các người tay nghề tốt, ngày nào đó các người nắm chặt tay, tới chỗ ta lấy là được!”

Thấy ca ca ruột của mình Địch Hoảng như thế, Địch Vị chỉ có thở dài. Hẳn năm đó liều mạng giang hồ, hại gia sản ca ca bị chếp, hai đứa cháu đều chết đói. Cho nên sau khi làm xong, hy vọng có thể đền bù cho cả nhà ca ca. Bởi vậy, mỗi lần có người tặng lễ bị cự tuyệt, nhắc tới tên Địch Hoảng liền dễ dàng qua ải.

Đợi Địch Hoảng và thị vệ mang theo cây san hô đi xa, Lý Mật vừa sóng vai mời Địch Nhị vào cửa, vừa thấp giọng báo cáo:

“Từ Nguyên Lăng muốn gia nhập dưới trướng chúng ta, ta còn chưa đáp ứng ý của hắn, ý của Địch huynh như thế nào?”

“Hắn đã chiếm toàn bộ Đông Bình quận, không dưới mười vạn người, phòng chừng cũng chỉ mượn mái hiên của chúng ta tạm thời trốn tránh mưa, cánh khô sẽ đơn phi. Cho nên đáp ứng hay không đáp ứng cũng không có ý nghĩa gì lớn. Người sợ là tương lai điều động không nổi hắn, sau lưng chúng ta cũng không thể để hắn nhìn thấy khe hở!” Địch Tắc lại suy nghĩ một chút, căn cứ kinh nghiệm giang hồ của mình đề nghị.

“Ta cũng cảm thấy như vậy. Nhưng không đáp ứng hắn, lại sợ hằn tâm những người khác tới tìm nơi nương tựa!” Lý Mật thở dài, khó xử nói.

“Vậy thì cho hắn tự mình lập một doanh, nghe lệnh không nghe lệnh. Điều Vi Thành doanh tới ranh giới giữa Đông Bình và Đông Bình, trông coi Ly Hồ! Nếu Từ Nguyên Lăng không có việc gì với chúng ta, chúng ta cũng vui vẻ để hắn canh giữ bên sườn. Nếu như hắn có ý đồ xấu trong lòng, khiến cho doanh trại Vi Thành lập tức giết tới, đồng thời cũng là bộ hạ của hắn!” Địch muốn cho Lý Mật làm khó xử, đưa ra một chủ ý khá khó xử cho hắn.

“Khương lão thái quân, hôm nay ta và bọn Tử Huy bàn bạc cả buổi sáng, cũng không nghĩ ra biện pháp này hay!” Lý Mật Chỉ Chưởng, cười to.

“Người lại lừa lão ca ta vui vẻ!” Địch bảo dùng sức đâm bả vai Lý Mật một quyền, cười mắng. Lý Mật nghiêng người tránh quyền phong, đơn chưởng hồi đáp, Địch nhường chưởng, lại một cước đạp tới. Động tác hai người đều không tốt lắm, khoa tay múa chân, khoa tay múa chân một cái., Chỉ lấy cái vui vẻ mà thôi. Đợi cười náo loạn xong, Địch Địch lại suy nghĩ một chút, nghiêm mặt khuyên nhủ: “Pháp chủ cũng nên lập cái danh hiệu này đi. Ta nghe nói Đậu Kiến Đức tự phong là Trường Nhạc vương, mở đường cao phong Đông Hải công, tên Từ Ngốc Tử này liền nâng quan tài cho người ta kêu tang, bây giờ cũng làm Đông Bình công. Nếu như người không đặt cái danh hiệu vang dội, chỉ sợ không dễ ước thúc hào kiệt thiên hạ!”

“Cái này cũng không vội, chúng ta tốt xấu gì cũng hai trận thắng, đánh lớn một chút, lại xây dựng lại danh hào cũng không muộn. Nếu không vừa chiếm cứ mấy huyện thành liền đóng cửa xưng vương, không khỏi khiến người ta cười nhạo!” Lý Mật thập phần khinh thường hành vi của đám người Đâu Kiển Đức, cười lạnh đáp lại.

“Những thứ này, làm ca ca cũng không hiểu lắm. Ta đọc sách không nhiều, cũng chưa từng thấy đại thế diện, thuận miệng nói mà thôi. Hà Khứ Hà Tông, tự người quyết định đi!” Địch Địch khiến nụ cười trên mặt nóng lên, ngượng ngùng giải thích.

“Ta biết Địch huynh tất cả đều là vì ngôi!” Lý Mật phát hiện mình nói chuyện là đường đột, tranh thủ nghĩ cách bỏ cứu.” Kiển thức của Địch huynh là gấp trăm lần họ Đâu kia. Người có thể thân nhiên nhường cơ nghiệp lớn như vậy cho ta chấp chương, phần lòng dạ này há có thể chỉ là chuột nhắt có thể so sánh. Ta đã nhận lấy trọng trách này từ tay Địch huynh, liền nghĩ trăm phương pháp để toả sáng. Nhất thời dài ngắn, cũng không tranh giành cùng người với Địch huynh!”

Địch khiến hắn vốn không phải loại bụng phệ nhỏ, nghe Lý Mật giải thích, liên tục gật đầu. “Vậy thì tốt, trong lòng người có chương trình, ta sẽ không nhiều chuyện. Tránh các huynh đệ không biết nên nghe ai!”

“Việc gì cũng phải nhờ Địch huynh nâng đỡ nhiều hơn!”

Hai người nói chuyện một chút, cho dù luận đại thế thiên hạ, cũng rất giống nhau. Nhắc tới phát triển gần đây của núi ngôi, Địch khiến hắn đột nhiên lại nhớ tới lời đồn hỗn loạn, lấy tay chỉ chỉ vào tiền trại ẩn bên trong Thương Tùng Thúc Bách., Hắn cười đề nghị: “Mấy lần trước có người của Trương gia đến chuộc đầu tướng quân, người đã khiến ta phải trả giá đầy trời dọa hắn bỏ đi rồi. Hôm nay bọn họ đã gom góp đủ năm vạn thối, rất nhanh liền có thể từ trên Hoàng Hà đưa tới. Ta nghĩ trong lòng các huynh đệ có lẽ giờ phút này oán khí cũng đã giảm bớt, không bằng dùng hộp để khâm phục thủ cấp, bán cho Trương gia một cái nhân tình!”

“Hôm nay ta tới tìm Địch huynh, chính là vì việc này!” Lý Lý Mật lên nhìn xung quanh, phát hiện không có tùy tùng bên trái, hạ thấp giọng trả lời.

“Chẳng lẽ hiền đệ cầm đầu người chết còn hữu dụng sao?” Địch Địch khiến hắc không hiểu phản ứng của Lý Mật, nhún mày truy vấn.

Lý Mật nhẹ nhàng gạt đầu, trên mặt hiện lên vài phần thần bí: “Chẳng lẽ Địch huynh chưa nghe người ta nói qua, môn sinh Trương Tu Đà Lý Húc chỉ lĩnh bốn ngàn binh mã đã giết đến bờ kênh đào báo thù cho hắc hay sao?”

“Tiểu tử này khinh người quá đáng!” Nhắc tới Lý Húc, Địch Địch khiến khí trong bụng không được đánh một chỗ, giơ tay hướng trên thân cây bên người đánh ra một chưởng, đánh cho tuyết tàn trên cành khô bay lả tả. Năm đó Lý Húc ở trên bờ sông dùng hơn ngàn kỵ binh đánh tan mấy vạn đại quân của chuồng trúc., Một trận chém đầu hơn trăm. Chiến dịch này mặc dù không phải Địch Nhất đích thân chỉ huy, hắc cũng coi nơi này là vô cùng nhục nhã cả đời.” Chờ Mậu Công trở về, ba người chúng ta tự mình xuống núi gặp họ Lý này, xem hắc có sinh ba đầu sáu tay hay không!”

“Khánh huynh đừng tức giận, hắc tìm đường chết rồi!” Lý Mật cười lắc đầu, muốn nói lại thôi.

“Tìm chết? Chẳng lẽ mình đã có kế sách phá địch?” Địch Địch khiến Lý Mật nói huyền diệu, nhin không được truy hỏi.

“Kế sách phá địch ngay trên đầu lão già họ Trương này!” Lý Mật suy nghĩ một chút, hạ thấp thanh âm giải thích: “Hắc lấy danh hiệu báo thù cho Trương Tu Đà mà đến, nếu chúng ta trả đầu cho hắc sớm như vậy, người bên ngoài nếu biết sẽ nói người ta rộng lượng, người không biết chắc chắn sẽ cho rằng trại quân chúng ta sợ hắc. Cho nên, đầu người ngàn vạn lần không thể trả. Đợi người của Trương gia đuổi tới, Địch huynh đừng lộ mặt, bảo đại ca cùng hắc ngồi trên đất tăng giá, làm khó dễ một phen là được!”

“Nhưng điều này khó tránh khỏi bị các huynh đệ ngoại doanh hiểu lầm, cho rằng chúng ta tham tiền tài, không quan tâm

sống chết của bọn họ!” Địch khiến cho kẻ không biết đầu người có quan hệ gì với kẻ sách phá địch, nhưng người giang hồ theo bản năng khiến gã cho hành động này có mất quang minh chính đại. Chuyện bắt cóc bắt cóc người thì bất cứ sơn trại nào cũng sẽ làm. Nhưng nếu đối phương làm ra vé, sơn trại sẽ hoàn trả lại ngay. Đây là quy củ truyền xuống từ chỗ tổ sư gia, rất ít người dám không tuân thủ.

“Không sao, người chỉ làm khó hấn mười ngày nửa tháng, cuối cùng chúng ta chẳng những trả lại đầu người, hơn nữa lấy lễ của tiền bối, phong quang rạng rỡ đem đầu của lão tướng quân xuống núi. Người trong thiên hạ nghe vậy, ai dám không nói người là đại đương gia trượng nghĩa?” Ánh mắt Lý Mật lóe lên, kẻ sách liên tiếp hiện ra.

“Tên họ Lý kia không thấy được đầu Trương lão tướng quân đâu, cho dù gặp phải bất kỳ trở ngại nào cũng không có lý do triệt thoái quân. Chúng ta sau khi Lạc khẩu thương bắt được lập tức tập trung binh lực, dùng bốn mươi mấy doanh nhân mã chiến đấu với một ngàn kỵ binh của hấn. Đến lúc đó chẳng những chúng huynh đệ không chỉ biết dụng tâm lương khổ của người hôm nay, mà hào kiệt trong thiên hạ cũng sẽ minh bạch, chiến quân ngồi nhà chúng ta không phải bất luận kẻ nào cũng có thể trêu vào được!”

Dứt lời, hấn thu hồi vẻ tươi cười, trong đôi mắt hiện lên sát cơ.

Chương thứ ba (thất)

Sau khi gọi Dịch thủ ở đó cáo từ, Lý Mật quay lại doanh trại của tổng quản trạm thám báo Tạ Ánh. Hắn đang chơi một ván cờ vô cùng lớn, mỗi hạt cơ bản đều không thể đặt sai vị trí, bởi vậy nhanh chóng hiểu rõ tình báo quan trọng nhất.

Tạ Chiêu Đăng tự mình dựa theo một quyển bí thư được dịch đến mấy phong tuyến dưới núi, không nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài, Thái Kiến Đức không nhìn được ho khan, mới cảnh giác ngẩng đầu, sau đó hết sức kinh ngạc hỏi: “Mật công tới từ lúc nào, tìm ta có chuyện gì vậy? Sao công lại đích thân tới đây? Thị vệ đâu, sao bọn họ đều không nói gì...”

“Cước Đăng không cần gấp!” Lý Mật khoát khoát tay, cắt đứt liên châu câu hỏi giống như mũi tên của đối phương.” Ta rảnh rồi không có việc gì, vừa vặn sa vào gần đây. Sợ quấy rầy người, cho nên ta không để cho thị vệ ngoài cửa thông báo, sau khi người đi khỏi trách tội bọn họ!”

Tạ Chiêu Đăng thả bí thư và mật thư xuống, sắc mặt rất nhanh khôi phục bình tĩnh: “Không ngại, ta không trách bất cứ ai. Chẳng qua là cảm thấy nếu mật công có việc tìm ta, phải người thông truyền một tiếng là được, ta sẽ đưa hết thảy mật công cần đến Tụ Nghĩa Thính. Thân là tổng quản trinh sát, lại phiền mật công tự mình đến giục hỏi quân tình, Tạ mỗ hết sức sợ hãi!”

“Đất hiện! Tất cả mọi người là huynh đệ, cần gì phải đem trưởng ầu tôn ti phân biệt rõ ràng như vậy!” Lý Mật bị đối phương làm cho cả người cũng không được tự nhiên, nghiêm mặt oán giận.

“Trong bóng tối là huynh đệ của chúng ta, nhưng trên công sự lại là chủ tòng, không dám vượt quá!” Tạ Ánh Đăng lại vái chào, sau đó đi ra cửa sổ hạ lệnh với bên ngoài: “Người đâu, mau dâng trà cho mật công!”

“Xét cửa tạm biệt bận rộn. Trong lòng ta sợ hãi, cho nên người tới xem có tin tức gì về Mật Công hay không! Sẽ không quấy

rầy thời gian quá dài!” Lý Mật Công không phá được ” Tường thành” dùng lễ phép đối với đối phương, đành cười khan nói ra tình hình thực tế.

“Xin mật công ngồi nghỉ ngơi, lúc này ta có thể làm tốt! Chuẩn bị tờ quân thư còn chưa có đưa về. Nhưng chúng ta sắp xếp mật thám ở Bách Hoa cốc và củng cố huyện truyền lên núi mấy phần mật báo liên quan quan đến động tĩnh của quan quân, căn cứ vào những thứ này, cũng có thể suy đoán ra tiền triển trước mắt của bọn Mậu Công!” Tạ Ánh Đăng vẫn giữ thái độ nho nhã lễ độ, cười cười trả lời.

Sự tôn kính của người khác có thể làm tâm tình của Lý Mật cảm thấy khoan khoái, sự tôn kính của Tạ Chiêu Đăng lại chỉ khiến Lý Mật ý thức được khoảng cách giữa hai bên. Đó là khí chất mà Giang Nam Tạ gia bồi dưỡng ra, giờ tay nhắc chân đều mang theo di phong của Ngụy Tấn. Ngược lại, phong độ phóng khoáng mà Lý Mật bình thường luôn tỏ ra kiêu ngạo căn bản không đáng nhắc tới, càng không cần nói từ trong lời nói cử chỉ của đối phương có thể nảy sinh ra một ít sai lầm.

Ngực hần khó chịu như bị một tảng đá đè nén, nhưng chỉ có thể cố nhịn. Thành phần rối rắm, giữa các phe phái cũng có vách ngăn rõ ràng. Căn cứ nguồn phát ra từ các tướng lãnh, trước mắt tổng thể trong quân có thể chia làm ba phái lớn. Cho dù là Địch nhượng, Từ Mậu Công, đám người khai sáng Lâu Cương quân tạo thành hệ thống nội doanh., Do Vương đương Nhân, Mạnh đề cho các gia tộc ngoại doanh như giang hồ hào kiệt hợp thành, cùng với các loại Nho Lâm Danh Sĩ như Phòng Ngạn Ngạn, Chư Quân Ngạn, cự lại tiền Tùy hợp thành “Ứng Thiên”. Ba đại phái này là trong dòng họ của ba đại phái này., Nội doanh quyền vị quan trọng nhất, thực lực mạnh nhất nhưng khó khống chế nhất. Trong đó có rất nhiều người như Từ Mậu Công, Tạ Chiêu Đăng, Trình Tri Tiết chính là vì đại cục phát triển sau này mới bằng lòng nghe theo hiệu lệnh của Lý Mật., Đối với truyền thuyết Thiên Mệnh của “Đào Lý thay Dương” vẫn luôn bán tín bán nghi. Mà gia nhập vào ngôi là muện nhất, danh sĩ cùng cự lại tiền Tùy căn cơ kém nhất lại si mê truyền thuyết Thiên Mệnh nhất. Bọn họ đều tin tưởng Lý Mật là thiên tử chân mệnh, cuối cùng có thể lên được Đế vị.

Cá nhân bọn họ cũng đã lập được công lao tuyệt thế, tiến tới chói sáng cả gia tộc.

Về mặt quân sự, Lý Mật cần mượn sức Từ, mưu lược và vũ dũng của đám người Trình Dục. Trên phương diện chính vụ, Lý Mật cần dựa vào Phòng Ngạn Tảo., Kinh nghiệm và trung thành của đám người Mang Nguyên Chân. So sánh ra, thì ra thống lĩnh các doanh chủ của ngoại doanh mà Lý Mật đặt ở vị trí đại đương gia ở Cương Cương, trước mắt lại không quan trọng. Đánh giặc không thể dựa vào nhiều người, Lý Mật chịu đủ số lần chịu thiệt bây giờ đã rõ ràng đạo lý này. Vương đương nhiên nhân từ., Đám Mạnh nhờ binh mã ngoại doanh suất lĩnh tuy rằng lấy trải qua chinh huấn một phen, nhưng đám thống lĩnh xuất thân thảo mãng kiến thức dù sao cũng có hạn. Bị bọn hấn liên lụy, mấy chục vạn huynh đệ ngoại doanh sau này cũng chỉ có thể đảm đương vận chuyển quân lương, nhân vật hư trương thanh thế. Chân chính quyết đấu hai quân, Lý Mật không dám dễ dàng phái hấn xung phong hãm trận.

Đây cũng là nguyên nhân Lý Mật dám nhận nhiệm Ung Khâu Doanh bị công phá mà không phái một binh một sĩ cứu giúp. Hấn đã vượt qua con sông lúc trước, không cần mượn nhờ ngoại doanh tương lai kiềm chế Từ, ngược lại lực lượng của bọn người Trình Trình., Bây giờ hấn cần làm chính là từng bước từng bước một làm cho danh sĩ lớp già giống như đội lão luyện đến đây tìm nơi nương tựa, bạn cũ đã nói gì nghe nấy. Vì thế, hấn có thể chịu đựng được một ít sự lạnh nhạt và khinh bỉ, thậm chí không tiếc bất cứ giá nào.

Tạ Chiêu Đăng không phải cố tâm gây khó dễ Lý Mật, rất nhanh liền dịch hoàn chỉnh mấy phần tình báo, tổng hợp lại, suy đoán ra quân tình mới nhất phía trước.

“Từ tướng quân gánh trọng trách, phát trở về báo cáo tình hình chính xác, cho nên động tác vĩnh viễn sẽ không như các nơi mật thám kịp thời như vậy!” Tuy rằng biểu hiện của Lý Mật một mực phi thường rộng lượng, Tạ Chiêu Đăng vẫn sớm làm chút bố trí đồng liêu.

“Ta biết, Mậu Công làm việc cẩn thận, đây cũng là điểm khiến người ta thương thức nhất của hấn!” Lý Mật nghe vậy trong

lòng căng thẳng, vội vàng thổ lộ. Tướng lĩnh thiện chiến dưới trướng hấn chính là Từ Mậu Công. Nếu như đối phương bị đè ép ở Lạc Khẩu thương, tiếp đó toàn bộ thủ hạ chiến lược của Hoắc quân không thể không điều chỉnh lại.

“Ba phần đường báo này phân biệt đến từ Hồ Lao quan, Bách Hoa cốc và củng huyện.” Tạ Chiêu Đăng sắp xếp tình báo dịch tốt theo thứ tự, động tác thân thể vẫn bình tĩnh như trước. Để cho Lý Mật trực tiếp phán đoán tình thế, hấn lại xoay người tìm một bản đồ da dê, bày trên bàn trước mặt, sau đó bắt đầu hướng về phía Lý Mật bắt đầu bóc khỏi giới thiệu kỹ càng.

” củng cô huyện đã đốt khói báo cáo, bốn cửa đóng chặt, nhưng kho Lạc Khẩu đến nay còn không chế ở trong tay quan quân!” Tạ Ánh đăng cầm lấy một cây than, điểm một cái về phía huyện trước.” Nghe mật thám báo, Mậu Công còn chưa bắt đầu công thành!”

“Ừm, ta đường xa mà tới, nghỉ ngơi một chút cũng là lẽ tất nhiên!” Nghe nói Từ Mậu Công không bị thất bại, tần suất nhịp tim của Lý Mật hơi giảm đi chút, vuốt vuốt chòm râu, bình phẩm.

“Tùy quân Hồ lao quan cũng không có bất kỳ phản ứng gì, đóng cửa vẫn được phép tiến vào. Nhưng mật thám của chúng ta phát hiện có rất nhiều bách tính chạy trốn khỏi Thạch Tử Hà, nói là bên kia có binh khí!” Tạ Chiêu Đăng nhìn về mặt Lý Mật, tiếp tục giới thiệu. Về phần Bách Hoa cốc, mật thám Hồ Bí lang cung kính Lưu Trường Cung, Thiếu Khanh Phòng Quang Lộc dẫn hai đại quân hai vạn năm ngàn ngày trước rời khỏi, đến nay không rõ tung tích!”

“Người nói là Mậu Công ở bên bờ Thạch Tử Hà và Lưu Trường Cung đã gặp nhau?” Lý Mật nghe vậy trong lòng cả kinh, tay hơi dùng sức kéo mạnh chòm râu của mình xuống. Hấn không quan tâm đau đớn, vội vàng nhảy lên bản đồ, dùng ngón tay cẩn thận đo đạc khoảng cách giữa nguồn báo ba phần này., Một lúc lâu sau, hấn thở dài một hơi, vừa cười vừa nói: “Chiêu Đăng quả thực muốn giết ta ngay lập tức! Kế Mậu Công rõ ràng là kế đánh viện binh ở thành, Lưu Trường Cung

vội vội vàng đi cứu Lạc Khẩu, chỉ sợ Lạc Khẩu cứu không được, chính hắn cũng phải đi vào!”

“Thuộc hạ chỉ phụ trách phân tích báo cáo, cụ thể kết luận, còn phải chờ quân thư tới mới có thể làm được!” Tạ Ánh Đăng gật đầu nhẹ, vẫn dùng giọng điệu bình tĩnh trả lời.

“Không cần đợi quân thư, ta tin tưởng bốn sự của Mậu Công!” Lý Mật cười lớn khoát tay: “Nếu hắn đã có thể gạt được Lưu Trường Cung từ Bách Hoa cốc, đương nhiên không lý nào lại thả hắn về. Ha ha, họ Lý còn chưa tới Huỳnh Dương, Tùy quân đã ít đi một đường. Kế sách Mậu Công dùng rất hay, đoán chừng tâm tư Lưu Trường Cung không muốn bị người khác ước thúc!”

Đối với những môn đạo trong bụng quan viên Đại Tùy, Lý Mật trong lòng rất rõ ràng. Lưu trưởng lão lúc trước đóng quân tại Bách Hoa cốc cực kỳ tránh né, lúc này lại đột nhiên ra ngoài dốc sức liều mạng., Chỉ sợ là đã nghe được tin tức Đại tướng quân Lý Húc đến Ung Khâu. Vì nắm chặt binh quyền trong tay, ông ta nhất định phải lập lại uy danh của mình trước khi Lý Húc giết đến bên dưới Huỳnh Dương Thành. Mà Từ Mậu Công lấy thiên sư uy bức Lạc Khẩu, vừa vặn cho ông ta thấy cơ hội xây dựng công nghiệp của mình. Chỉ là Lưu Trường Cung Cung Cung vĩnh viễn không thể đoán được quân doanh của Phạm Cương Thành được dựng thẳng ở dưới Lạc Khẩu thành trống không, quân đội chính đã sớm chờ đợi ông ta đi qua con đường này.

“Mấy phần báo cáo này đều là vừa mới được đưa lên núi, tính toán thời gian hao phí trên đường, nếu như quân tình thật như mật công suy tính, chỉ sợ giờ phút này Từ tướng quân đã quay đầu đi cứu Lạc Khẩu!” Tạ Chiếu Đăng không hiểu hải lòng, không hỏi Lưu Trường Cung đến cùng có tâm tư tiến thoái hay không, trầm mặc một lát rồi nói.

“Công thật tốt, công rất tốt! Lưu Trường Cung Bất Bại, Đông Đô cũng sẽ vì vậy mà chấn động. Lạc khẩu thủ quân vốn đã không nhiều lắm, bây giờ càng không có dũng khí cùng Mậu Công đối địch!” Lý Mật đọc nhiều tâm tình, không để ý đến cử chỉ ngu dốt của đối phương.” Ta hạ lệnh cấp bách, phái Hắc

Thạch doanh đến phụ cận Lạc Khẩu cấp cho Mậu Công, đem toàn bộ lương thực có thể chuyển đến bờ sông vàng chở đi, một hạt cũng không chừa cho Tùy quân!”

“Nhiều người đi hỗ trợ cũng tốt. Tử thủ Lạc Khẩu đối với quân ta không có bất cứ chỗ tốt nào!” Tạ Chiêu Đẳng gật gật đầu, đáp lại. Mặc dù ở sâu trong nội tâm đối với Lý Mật thủ đoạn làm việc có phần vi phạm, nhưng đối với Lý Mật ánh mắt và năng lực dùng người., Hấn vẫn vô cùng bội phục. Nếu đổi lại là người khác đương gia, chắc chắn sẽ không chỉ dựa vào mấy phần báo cáo hàm hồ, liền suy tính ra Từ Mậu Công đã đánh bại Lưu Trường Cung. Càng sẽ không quyết đoán trước khi quân thư chính thức được đưa lên núi, mà phải phái phụ trợ binh đi hiệp trợ chiến lợi phẩm hãm hại trong trận doanh.

“Ừm!” Lý Mật nhanh chóng viết một phần thủ dụ, giao cho thị vệ thân cận Thái Kiến Đức, lệnh cho hấn chuyển giao Phòng Ngạn Thảo, để cho người sau tổ chức nhân thủ nhanh chóng đưa xuống núi. Sau đó tay vuốt chòm râu, đi qua đi lại quanh bàn. Từ Mậu Công Kiểm Tông xử lý Lưu Trường Cung, tương đương giải quyết một vấn đề lớn thay hấn giải quyết., Thế cục trước mắt càng lúc càng có lợi cho quân đội ngói. Dưới sự hưng phấn, suy nghĩ của hấn cũng trở nên phi thường mau lẹ, sau khi đi được non nửa vòng, đột nhiên dừng bước, đưa tay đặt lên bàn, nhìn chằm chằm địa đồ truy vấn: “Đẳng đẳng, người kia có điểm mới nhất về phương diện Ung Khâu hay không?”

“Không có, vẫn là buổi sáng sao chép mấy phần mật công kia. Họ Lý chỉ phái một lượng kỵ binh dọc theo kênh đào đi về phía bắc giương ra thanh thế, chủ lực vẫn như cũ lưu lại trong thành Ung Khâu sửa soạn.” Tạ Chiêu Đẳng phảng phất đoán được Lý Mật sẽ hỏi như vậy, lập tức đưa ra đáp án chính xác.

“Ừm!” Nụ cười trên mặt Lý Mật dần dần tan đi, lông mày lập tức chậm rãi nhíu chặt. Trong lòng hấn ta, mười Lưu Trường Cung cũng không chống nổi một Lý Húc, mặc dù số lượng binh mã dưới trướng Lưu Trường Cung có gấp sáu lần binh mã Bắc Lãng Tinh Kỵ.” Bản lĩnh chi tiết của chúng ta cài vào

Ung Khâu như thế nào? Có thể tới gần Lý Húc hay không, ta nói là, có thể...”

“Không có khả năng, Lý Húc võ nghệ phi thường cao, hơn nữa được tướng sĩ dưới trướng ủng hộ ủng hộ!” Không đợi Lý Mật nói xong, Tạ Ánh Nhất quả quyết phủ nhận giả thiết của hắn.

Hai quân giao chiến, ám sát chủ tướng đối phương cũng là một trong những thủ đoạn thủ thắng của đối phương. Tạ Chiêu Đãng cũng không cảm thấy đề nghị của Lý Mật không vơ vang gì, nhưng hắn tin tưởng trong quân đội ngói cương không tìm được một thích khách thích hợp.” Trải qua chuyện lần trước Chu đốc ụy, họ Lý an bài nhân viên bên cạnh cực kỳ cảnh giác. Nếu chúng ta mật thám chủ động xuất kích, chỉ sợ trừ tăng thêm thương vong thì không có bất cứ thu hoạch gì!” Vì chiếu cố mặt mũi Lý Mật, hắn tiếp tục bổ sung.

“Cũng đúng, đáng tiếc Chu Tĩnh bị phát hiện cảm thấy quá sớm!” Lý Mật thở dài, thừa nhận kế hoạch vừa rồi có chút ý tưởng hảo huyền.

“Chu Tĩnh đã cố hết sức rồi. Từ tướng quân đã dặn dò, sau này đội quân ngói sẽ không còn liên hệ với ngài nữa!” Tạ Ánh Đãng cũng thở dài, tiếc hận vì dưới trướng mình mất đi một tên can tướng. Cùng xem mạng lưới văn học phát, mời mọi người đến ủng hộ.

Chu tĩnh trong miệng hai người bọn họ chính là tai mắt mà năm đó Từ Mậu Công tỉ mỉ sắp xếp bên cạnh Lý Húc, nhưng trong cuộc chiến vận chuyển sông lần trước, người này vô ý chọc Lý Húc sinh nghi. Kết quả trước tiên bị cho mượn có đến tái ngoại hơn nửa năm., Sau đó lại bị giao cho tổ chức lưu dân đóng quân bên bờ sông Tang Can, đến bây giờ cũng không thể đánh vào tầng lớp lớp quân Sách Lăng. Hơn nữa người này sau khi rèn luyện một vòng ở tái ngoại, đối với quân đội ngói Cương cũng không còn trung thành nữa. Tạ Ánh báo vài lần phái mật thám về núi mời hắn về, hắn lại tình nguyện mạo hiểm bị quân Bác Lăng phát hiện ra nguy hiểm sau khi xử tử cũng không chịu đáp ứng.

“Kỳ thật vừa rồi không phải ta nói nhất định tổ chức nhân thủ hành phi thường tốt!” Lý Mật cố ý nể mặt, một kẻ thất bại sau

theo thói quen làm ra cử động vẫn hồi tỉnh tỉnh. “Ta là muốn phái người chế tạo chút chuyện ở Ung Khâu, tốt nhất để triều đình Đại Tùy mất đi tín nhiệm đối với Lý tướng quân.”

“Có thể không đánh mà diệt trừ hãn đương nhiên là tốt nhất.” Tạ Ánh Đăng biết trong lòng đại đương gia rất kiêng kỵ Lý Húc, cười cười đáp lại: “Nhưng các quan viên trong triều chưa chắc đã rơi vào cảnh ngu ngốc đến mức như vậy, nếu như đoạt được quyền lực của Lý Húc trong thời điểm mấu chốt này, đoán chừng sau này sẽ không có ai dám thật sự bán mạng cho triều đình nữa đâu!”

“Khó mà nói được, những quyền thần đó vẫn là “đồng hũ” của chúng ta. Mấy ngày trước chẳng phải là bọn họ” điều Dương Nghĩa Thần đi, cứu Đậu Kiến Đức một mạng sao?” Lý Mật hiểu về quan trường Đại Tùy vượt xa Tạ Ánh Đăng, cười trêu ghẹo.

“Những minh hữu kia thật sự trượng nghĩa!” Tạ Chiêu Đăng mặc dù lạnh lùng nghiêm nghị, nhưng cũng bị cách nói của Lý Mật chọc cho nhoeo miệng cười. Luận từ tâm, hào kiệt các nơi sở dĩ có thể nhanh chóng phát triển lớn mạnh, huyền não mật không thể phân tán cùng chư vị quyền thần trong triều. Là những người này, một lần lại một lần tới đây chinh phạt bố trí quan quân hành động, cũng là những người này, đem một cái lại một cái tướng lĩnh trung dũng đến dưới lưỡi đao nghĩa quân, vui vẻ không mệt.

“Nghe mật công nói, ta nhớ tới một việc!” Sau khi cười xong, Tạ Ánh Đăng từ trên giá sách bên tường rút ra một phần hồ sơ, nhẹ nhàng bày ở trước mắt Lý Mật.” Trước Tề quận thông thủ thương nhân vụ năm ngoái ở Đại Hải tự đã bị thương, sau khi trở về rất nhanh liền không trị thân nữa!”

“Đây không phải là chuyện mười một tháng sao? Chẳng lẽ trong đó còn có ẩn tình gì?” Sức nhớ Lý Mật rất tốt, không cần lật, liền nhớ tới nội dung cụ thể trong tin tức.

“Hoàn toàn chính xác, nhưng gần đây thăm dò được, Cô Thông thủ lúc ấy bị thương cũng không nặng, hi vọng chữa khỏi rất lớn. Nhưng sau khi Tiêu Giám quân nhậm chức không

được mấy ngày liền sáng phát mà chết!” Tạ Ánh Đăng nhẹ nhàng mở hồ sơ ra, chỉ vào một phần giải thích sau này.

“Hắn bị Giám quân Ngự sử Tiêu Hoài Tĩnh chen lấn lấy mạng!” Dựa vào ấn tượng đối với đám Ngự sử, Lý Mật nhanh chóng đưa ra kết luận chính xác. Ngự sử Đại Tù triều là lưỡi sắc như đao, năm đó một tiền bồi Ngự sử chỉ dựa vào mồm lẻo mép liền liên hợp mấy chục bộ lạc ở Đông Khúc., Một binh một tốt của Phí Đại Tù sẽ triệt để san bằng khế đan vừa mới quật khởi. Chỉ tiếc là, các ngự sử hậu bồi kế thừa lưỡi lưỡi của tiền bồi, lại đem dùng hết vào trong người một nhà.

“Hắn là như vậy!” Lý Mật sờ sờ mặt mình, lại bắt đầu tập tễnh dạo bước. “Cổ Vụ vốn là quan viên địa phương, sau lưng không có chỗ dựa. Thân là ngoại thích Tiêu Hoài Tĩnh đương nhiên sẽ không đối với một tiểu quan vừa không có chỗ dựa lại lưu lại khẩu đức gì. Sau ba câu nói, cổ vụ vốn đã bị thương cũ tái phát là chuyện bình thường. Nếu Cổ Vụ bị lời nói đả kích mà không chết, mới sẽ thực làm cho người ta bất ngờ đây!”

“Ta nghe nói, con trai của Cổ Vụ, nhuận Phủ Phủ tham gia tòng quân ngũ trong quân binh, rất phụ sự kỳ vọng của mọi người. Còn hắn và chư quân Ngạn năm đó từng thụ nghiệp cùng một sư phụ, đúng là có duyên với đồng môn!” Tạ Ánh mỉm cười, lại nói.

“Ý ngươi là...” Hai mắt Lý Mật đột nhiên lóe sáng, ngón tay Tạ Chiêu Đăng, vết sẹo trên mặt hắn lập tức đỏ bừng, trông cực kỳ dữ tợn.

“Chúng ta tiếp tục mời minh hữu giúp đỡ?” Tạ Ánh đăng sắc bất động, trả lời.

Bởi vì quá hưng phấn, bắp thịt trên mặt Lý Mật không ngừng run rẩy. Nếu kẻ sách Tạ Ánh Đăng hiển dăng có thể thuận lợi thi hành, tất nhiên uy danh của quân đội ngói sẽ vang dội khắp nơi. Cái gì mà lập danh xưng, truyền tông thiên hạ đều có thể ngăn người ra là được. Đến lúc đó anh hùng trong thiên hạ chỉ có thể ngược nhìn vào ngọn núi ngói, không còn cơ hội tranh hùng cùng hắn nữa!

Không đợi hấn hạ quyết tâm, ngoài cửa bỗng vang lên tiếng bước chân dồn dập: “Tạ thống lĩnh!” Một thám báo mặt đầy mồ hôi vừa thở dốc, vừa hô nhỏ. Đột nhiên thấy Lý Mật, hấn thở ra một hơi, sau đó khom người hành lễ: “Thuộc hạ từng thấy Đại đương gia, Đại đương gia, đại sự không ổn rồi!”

“Uống ngụm nước, từ từ nói! Đừng cả kinh!” Tạ Chiêu Đăng nhíu nhíu mày, quát lớn. Người tới là một gã can tướng dưới trướng hấn, xưa nay trầm ổn hơn, không ngờ hôm nay trước mặt Lý Mật lại đột nhiên mất hết tác vuông, thật khiến người ta ảo não.

“Vâng!” Trinh sát nhận lấy chén trà, ừng ực liên tục mấy ngụm, sau đó tận lực điều hòa hô hấp, lớn tiếng đáp lại: “Thuộc hạ mới nhận được báo cáo cấp từ chân núi, người đưa tin đã ngất đi. Hấn nói, quân đội của Bác Lăng quân ngày trước bỏ qua mặt vàng thau hai nơi, trực tiếp đánh vào khai phong, đánh chết hai vị thống lĩnh Hắc xã, Bạch Xã!”

“Mấy huynh đệ khác đâu?” Lý Mật kinh hãi, túm cổ áo thám báo: “Vương đương nhân, Chu Bắc Khuyết, Hồ lừa tặc mấy người kia đâu? Bọn chúng liền trơ mắt nhìn Bác Lăng quân xông vào khai phong?”

Khai phong là một thành nhỏ, bản thân ý nghĩa chiến lược không lớn. Nhưng Lý Mật lại biết rõ, chung quanh có ít nhất sáu đội nhân mã được xưng là viên mãn quân đội ngói. Nhưng Lý Húc ngay dưới mí mắt sáu mũi binh mã, dễ dàng đánh bại nghĩa quân trong thành, tiếp tục đẩy đội ngũ vào hướng Huỳnh Dương ước chừng bảy mươi dặm!

“Vương, Vương tướng quân bọn họ không có, không có xuất kích!” Trinh sát bị quần áo ghì chặt cổ, chỉ ghen đến mức mặt mũi tím tái, mới dứt quãng trả lời một câu.

“Đáng giận!” Lý Mật đảo ngược thám báo, rít gào, căn bản quên ngay hai canh giờ trước, hấn từng tự tay viết tu thư, nghiêm cấm Vương đương nhân các loại chủ động nghênh chiến Lý Húc.

Giờ phút này, nửa đường trong bức thư của hấn ta còn đang trên đường.

Chương thứ tư biểu thị (một).

Khai phong cách quân sở thành Huỳnh Dương quận không đến hai trăm dặm, Hắc Xã, Bạch Xã huynh đệ sau khi chiến tử, ngăn giữa quân Bắc Lăng cùng doanh trại vườn ngói thành chỉ còn lại có gạch ngói. Chủ trương doanh tướng Lý Đức Nhân dũng lực còn không bằng hắc bạch lưỡng xã, trông cậy vào hắc có thể ngăn cản bước chân Lý Húc tiến lên., Đó quả thực là người si nói mộng! Mà mấy tên Vương đương nhân, Chu Bắc Cương, Hồ lừa tặc dưới tình huống không nhận được tin tức của Lý Mật thư còn đứng ngoài cuộc, bây giờ nhận được mệnh lệnh của Lý Mật, chẳng phải là càng có lý do cực kỳ tránh chiến.

Dường như tất cả khí lực toàn thân đã bị rút sạch, Lý Mật mềm nhũn ngã ngồi cạnh bàn thám báo, tình thế cấp bách chuyển biến, tất cả an bài lúc trước của hắn cơ hồ đều rơi vào khoảng không. Nếu để mặc cho Lý Húc tiến vào Quân Thành, bằng vào Kim Dao cùng thánh chỉ Dương Quảng ban cho, chinh hợp các thánh chỉ, toàn bộ nỗ lực của trại trại ở Hà Nam mấy năm nay sắp bị hủy hoại chỉ trong chốc lát!

“Mười mấy vạn đại quân, mười mấy vạn đại quân!” Lý Mật vừa thở dài vừa lắc đầu. Nếu như lúc quan quân tiến công khai phong, chư tướng ủng hộ mấy vạn người bên ngoài đều chịu đứng sau lưng kiềm chế, họ Lý sao có thể thuận lợi như vậy liền chém trận chém hai người Hắc Xã và Bạch Xã huynh đệ? Dưới trướng y bất quá chỉ có bốn ngàn kỵ binh, mà đám người Vương, Chu, Hồ, Hắc Vũ, Bạch Xã lại ở một chỗ trong tay bọn lâu la thêm vào lại gần mười lăm vạn!

“Mật công không cần tức giận, họ Lý kia dụng binh luôn luôn xảo trá, nghĩ rằng dùng quỷ kế lừa gạt mọi người!” Tạ Chiêu Đẳng thấy Lý Mật lập tức chán nản như một con bạc thua sạch., Không nhìn được mở miệng an ủi, tuy rằng đứng về phía đối địch, nhưng hắn lại tự hào vì bản lĩnh của đối thủ. Theo sự phỏng đoán của võ nghệ và đạo pháp, Tạ Chiêu Đẳng tin rằng hắn là tộc thúc thụ nghiệp của Lý Húc đã mất tích

nhiều năm, xét theo góc độ nào đó, Lý Húc đúng là truyền nhân y bát của Tạ gia.

Thiên quân vạn mã tị bạch bào, hóa ra hấn cho rằng đó chẳng qua là bịa đặt của văn nhân Giang Nam. Hiện tại mới hiểu, khi võ tướng đạt tới đỉnh phong, hoàn toàn có thể giúp thiên quân vạn mã tránh né.

Thiên quân vạn mã tị hắc kỵ. Trong phút chốc, Tạ Ánh Đăng phảng phất thấy được Vương, đám người Chu nhìn thấy ngựa đen của Lý Húc, ai nấy hốt hoảng cuộn cờ mà đi. Nụ cười khó lòng phát giác lặng lẽ bò lên khóe mắt, hấn cầm lấy bút, bắt động thanh sắc đem tất cả mọi chuyện xảy ra hôm nay ghi vào sổ sách.

“Không chỉ là họ Lý xảo trá, mà là huynh đệ ngoại doanh đã bị hấn giết chết đến gan nhỏ rồi!” Trầm mặc một lúc lâu, Lý Mật hơi hòa hoãn một chút tinh thần, cười khổ không thôi. “Nhưng triều đình Đại Tùy đã sớm hết khí vận rồi. Hấn cho dù Phi tướng quân trùng sinh, tung hoành đến khi nào? Đăng Đăng, sau đó ngươi thông báo huynh đệ ở Quản Thành, để bọn hấn chuẩn bị một phần hậu lễ cho Vũ Văn Khâm Sai đại nhân!”

“Vâng!” Tạ Chiêu Đăng gật đầu đáp ứng, rồi chột nhứ mày. “Chỉ sợ trong lòng Vũ Văn lão tặc nảy sinh nghi ngờ, không chịu nhận lễ vật của các huynh đệ?”

“Quan viên Đại Tùy từ trước đến nay chỉ xem lễ vật dày mỏng, chưa bao giờ quan tâm đến địch ta. Người cứ việc phái người đi tiễn, trước tiên đừng nói là cầu hấn làm chuyện gì! Thủ đoạn tiến sau này, ta sẽ tự mình sắp xếp khác!” Cùng xem mạng lưới văn học mà phát, mời mọi người đến ủng hộ.

Tạ Hồi ngây ra một lúc, nhưng rất nhanh đã hiểu được Lý Mật nói như vậy, tất nhiên là vì trong lòng hấn có mười phần nắm chắc: “Có cần triệu Mậu Công về bảo vệ chủ trại không?” Sau khi ghi lại mệnh lệnh của Lý Mật vào trong giấy, hấn hạ giọng đề nghị: “Một khi Lý tướng quân vào quản thành, thì sẽ như hổ vào rừng sâu.”

“Không cần, ta sẽ hạ lệnh cho Mậu Công, lệnh cho gã buông bỏ kho Lạc Khẩu, quay về Sư công lấy Bách Hoa cốc! Chỉ cần

chúng ta không chế Bách Hoa cốc trong tay, bất luận là Huỳnh Dương hay Hồ lao đều không dám hành động thiếu suy nghĩ!” Lý Mật chỉ về phía Lưu Trường Cung bộ đóng quân trên bản đồ, nói ra.

Bách Hoa cốc kẹp giữa Huỳnh Dương, Hồ Lao cùng Lạc Khẩu, lưng dựa vào Thiên Lăng Sơn, trước mặt nước, là yếu địa chiến lược vô cùng quan trọng. Trước mắt Lưu Trường Cung bộ đã bị Từ Mậu Công đánh cho tàn phế, tự nhiên không còn sức trấn giữ nơi này. Mà Từ Mậu Công chiếm lĩnh Bách Hoa cốc thì lúc nào cũng có thể tiến công ba thành thị, không khỏi bị Tùy quân các nơi bất cẩn phòng bị.

“Bí công hạ một nước cờ tuyệt vời!” Tạ Chiêu Đăng gật gật đầu, tỏ vẻ bội phục thủ đoạn dụng binh của Lý Mật.” Nhưng bên Lý tướng quân...”

“Ta sẽ tự mình ứng đối hắn!” Trong tiếng cười lạnh, Lý Mật lại dần dần khôi phục khí phách bá chủ một phương.

Cho tới bây giờ, địch thủ chiến đấu không gì không thắng. Nhưng huyền cơ quyết định thắng bại không chỉ ở trên chiến trường. Người này tuổi còn quá trẻ, còn chưa hiểu được cái gì gọi là âm mưu, càng không biết ý đồ cứu vãn đại Tùy của hắn, đã thối nát đến tình trạng không thể cứu chữa!

“Hắn chỉ có một người.” Lý Mật trong lòng nói với mình: “Ta bên này cũng không chỉ có một cái Mậu Công!” Hắn biết rõ mình nắm giữ phần thắng trong tay, bởi vì đây là thiên hạ đại thế, không phải người có thể cứu vãn.

Đêm hôm đó, mấy tên nhân vật trọng yếu Phạm Cương quân sứ mệnh đặc thù xuống núi, mang trăng sao đi đến mục tiêu của mình. Tình huống khẩn cấp, bọn họ nhất định phải ở tất cả đội Tùy quân phụ cận Huỳnh Dương mới hoàn thành nhiệm vụ của mình. Nếu không, ngôi quân sẽ phải đổi mặt kiếp nạn lớn nhất kể từ khi thành lập đến nay.

Cùng lúc đó, Tạ Ánh, thám báo và mật thám dưới trướng cũng sử dụng hết tất cả, đưa kỵ binh bác lừng tinh đến trại như nước chảy.

“Hôm qua Lý tặc xuất binh khai phong, ruộng đồng không có năng lực địch lại, lui giữ Lương Đại!”

....

“Lý tặc đánh tan Điền Doanh nhà ta, làm bị thương tướng quân Lý Đức Nhân. Lý tướng quân dựa vào thành trấn giữ, thỉnh cầu chủ trại cứu viện...”

“Chu Bắc Khuyết tướng quân hồi kích khai phong ần, Lý tặc lĩnh thiên sư quay về, Chu tướng quân không thể không từ bỏ mục tiêu, tránh mặt Phong Anh...”

Sau khi Bác Lãng quân bắt đầu khai phong, không giống như hai người Lý Mật và Tạ Chiêu Đãng dự đoán, bắt chập tất cả đánh về phía Quán Thành. Mà lấy việc khai phong làm trung tâm, từng bộ từng bộ thu lại đất thất bại cho triều đình. Kể từ đó, Ung Khâu, khai phong, vườn, Quán Thành liền nối liền thành một mảnh, giữa Đông Đô và Giang Bạt quân bị chặn đường mấy tháng nay cũng được đả thông một lần nữa.

Tin tức chiến thắng liên tiếp truyền đến làm sĩ khí của Tùy quân không đợi quân Bác Lãng tiếp tục hướng về phía bắc, đại hội Hồ Nha lang ở Hà Nam đã dẫn binh lính chủ động dẫn Vương biện tiến lên nghênh đón. Hai đội ngũ tụ tập ở ngoài thành, hợp lực xua đuổi đội quân ngói sáng đến đây cứu viện, thu hồi mảnh lớn đất đai bờ sông phía tây, sau đó đội sư thừa địa ban quản thành.

Vô luận là thật lòng hay giả vờ cũng được, Huỳnh Dương quận thủ hộ Ngu Thế Hội dẫn theo Văn Võ ngoài cửa nam nghênh đón. Gần nửa năm trước rời sông đến Giang Bắc truyền đạt thánh chỉ nhưng đến nay không quá Hoàng Hà, Khâm sai đại nhân Vũ Huyền cũng không thể tiếp tục trốn đi, chỉ có thể kiên trì tiến lên phía trước, thỉnh Lý Húc sau khi vào thành lập tức bày biện hương án, cung nghênh thánh chỉ.

Đối với người của Vũ Văn gia, Lý Húc đã sớm không báo chút hi vọng nào. Cho nên hắn cũng không kinh ngạc trước da mặt dày của đối phương. Sau khi an trí thỏa đáng các huynh đệ, hắn liền mượn đại sảnh nha môn quận Huỳnh Dương, mời

khâm sai đại nhân trước mặt quan viên đạo Hà Nam, giao cho Dương Quảng in dấu và kim đao mà hấn ban tặng.

“Theo đạo lý, theo lý năm ngoái bản quan nên đưa thánh chỉ cùng ấn tín đến Bắc Lãng cho tướng quân!” Đợi Lý Húc tạ ơn xong, Vũ Văn Tôn tiến lên giữ chặt tay của hấn, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Nhưng tướng quân cũng nên biết, kim đao chính là vật mà tiên hoàng đeo. Một khi rơi vào trong tay tặc nhân., Chỉ sợ đã tổn thất rất nhiều thể diện của triều đình. Cho nên ta cùng Ngu đại nhân thương lượng nhiều lần, đều cảm thấy nên thận trọng, thận trọng. Ít nhất phải đợi Vương đại nhân đem bến đò của hai bờ sông Hoàng Hà thu hồi mới có thể lên đường. Lại không nghĩ tới Lý tướng quân anh hùng cái thế, còn chưa chờ chúng ta bên này chuẩn bị dừng lại binh mã, thế mà mình ngàn dặm xa xôi nghênh đón đến Hà Nam!”

“Mặt tướng cũng biết chút ít tin tức. Nếu biết chư quân Hà Nam khắc chiến Nhật Bắc, chắc chắn sẽ cầm dây cương ở bờ bên kia Hoàng Hà, nào cần đi vòng vòng lớn như thế!” Lý Húc nghe Vũ Dư nói vậy ẩn giấu cơ phong trong lời nói của mình., Hấn nhanh chóng mở miệng giải thích với các quan viên văn võ xung quanh. Đã có Kim Đao do Dương Quảng ban tặng trong tay, hấn không sợ các quan viên không nghe theo hiệu lệnh của mình. Nhưng nếu vừa mới gặp mặt đoàn người đã cảm thấy xa cách với nhau, tương lai chư văn võ chấp hành mệnh lệnh khó tránh khỏi việc dương phụng âm làm trái, tiến tới làm chậm trễ đại sự tiểu phi.

“Ta cũng không quan tâm người đi về nam hay xuôi nam lẫn phía bắc chư quân của Hà Nam. Có thể giao kim đao bình an an vô sự trong tay người, ta có thể yên lòng về Giang rồi báo cáo kết quả với bộ hạ!” Vũ Văn Báo thấy Lý Húc đáp lại không lọt một giọt nước, mỉm cười, tiếp tục nói: “Nhưng trước khi đi ta muốn thay bộ hạ hỏi một câu, trong lòng người có kế sách phá địch nào không?”

Trong khi nói chuyện, lưỡi hấn cong lên, cực kỳ giống một con rắn độc ngẩng đầu lên cái đầu tam giác. Hết lần này tới lần khác ngại thân phận khâm sai của hấn, Lý Húc không thể đắc tội, đành phải ôm quyền, nghiêm mặt trả lời: “Mời đại nhân

chuyển lời tới bề hạ, mặt tướng nhất định sẽ dốc hết toàn lực, tuyệt không phụ lòng tin của hã. Về phần Lương Sách, mặt tướng mới đến, thù tình không rõ, thật sự không dám hành sự qua loa!”

“Nhưng mấy ngày nay ta vẫn luôn nghe nói, thiên quân vạn mã của sông nam lục lâm đạo vạn mã tránh một mình ngươi. Vốn tướng Lý đại tướng quân đến, quân tặc tựa như tuyết đọng gặp mùa xuân...”

“Đại nhân nói quá lời!” Lý Húc lùi về sau nửa bước, tránh được nọc độc bắn tung tóe khắp nơi, “Quân tặc tránh né, chính Đại Tùy binh uy nhĩ của ta, cũng không phải là tránh mặt Lý mỗ! Huống hồ biết rõ phía trước còn có chư vị đại nhân, Lý mỗ mới dám buông tay ra làm. Nếu không, chỉ dựa vào vãn vãn bốn ngàn kỵ binh, ta tuyệt đối không dám tùy tiện mạo hiểm!”

Chư tướng ở bờ sông vốn đã bị Vũ Văn Dận chèn ép đến xanh cả mặt, nghe Lý Húc khiêm nhường như thế, trong lòng không khỏi tăng thêm vài phần hảo cảm đối với hã. Sự đồ kỵ giảm đi, lập tức hiểu ra Vũ Văn Tường đang có ý định châm ngòi oán hận trừng mắt với lão tặc vài lần, trong lòng thầm nghĩ: “Có khúc mắc gì các ngươi từ từ đi tính toán, cần gì phải độc ác kéo ta chờ đợi? Chẳng lẽ chúng ta là thằng ngốc, cam tâm làm cho các ngươi đau đầu sao?”

Vũ Văn Tường lại không thèm để ý người khác nhìn mình như thế nào, thở dài tiếp tục nói: “Lý tướng quân không cần khiêm tốn, người trong thiên hạ đều biết, đám cướp sợ chính là một mình ngươi. Ngay năm ngày trước, bọn chúng còn dám ở dưới mắt ta cướp đoạt Bách Hoa cốc, tên Lưu Trường Cung kia tự xưng là cái thể thần dũng, cuối cùng lại trần truồng trốn về Đông Đô Lạc Dương!”

Đường sông phía nam Đại Phương Vương nói đã sớm bị chèn ép đến nổi trợn lồi đình, nghe Vũ Văn Tự liên tục khiêu khích không dứt, rốt cuộc nhịn không được, dậm mạnh chân, quát lớn: “Vũ Văn đại nhân, ngươi cũng là võ tướng, đã có lòng phân ưu cho triều đình, vì sao mình không mặc giáp trụ ra

trận. Cuối cùng trốn sau tường thành thổi gió châm lửa, tính là cái gì?!”

“Ta mang trọng trách hộ vệ thiên tử! Đương nhiên không thể tùy ý nhúng tay vào quân vụ địa phương!” Vũ Văn Tường xoay người, trợn mắt khinh bỉ.

“Tuông mọi người đều là người điếc hay sao, vừa rồi ai làm việc ở Hà Nam lại còn dây dưa mãi không xong?” Vương Văn cười lạnh hỏi ngược lại.

Mắt thấy song phương sắp xảy ra xung đột, Lý Húc vội vàng tiến lên khuyên giải.” Vương tướng quân bớt giận, Vũ Văn đại nhân cũng không cần vội vã, mặt tướng sở dĩ đặc thù, chỉ sợ cũng là vì Hà Nam chư quân hấp dẫn chủ lực của ngôi Cung. Dọc theo đường đi ta dẫn người đến không ít hang giặc cướp, có chút tang vật không biết xử lý thế nào. Mong chư vị cầm giúp một bộ phận tới trả lại một chỗ, cũng mong Vũ Văn đại nhân hộ tống một phần đi Giang Đô, tiến hiến cùng bệ hạ!”

“Cho rằng ta là người cầm đao sao, giúp người áp giải đồ vật sao?” Vũ Văn Tường nghe thấy có hàng hóa có thể chia, cảm giác ác cảm với Lý Húc lập tức biến mất, nhưng ngoài miệng vẫn không chịu dễ dàng buông tha hắn.

“Không dám, không dám, cũng không phải là kỳ trân gì. Nếu đại nhân cảm thấy kẻ nào không thể lọt mắt bệ hạ, trên đường đi thay ta xử lý là được. Tóm lại, cuối cùng sẽ nhận ân tình của đại nhân!” Lý Húc cười bồi tiếp lời.

“Vậy còn tạm được!” Vũ Văn Tường giương cổ lên, chấp hai tay sau lưng, dương dương đắc ý đi về ngôi ở trung đường.

Chương thứ tư biểu thị (một).

Mặc dù quan trường triều đình Đại Tù bị hối lộ Thành Phong, nhưng từ trước đến nay chưa từng mở ra cấp trên đưa lễ vật cho thuộc hạ. Lý Húc mới nhậm chức, không bắt đám tướng lĩnh các quận Hà Nam cưỡng ép đòi hiều kính, làm đại phái đã rất ngoài dự đoán của mọi người. Đảo mắt lại trước mặt mọi người phái ra mấy cái rương lớn nhỏ mềm mại, mặc dù đám quan lại không sợ Ngôn Ngôn buộc tội, nhưng cũng không đạt được độ dày da mặt ngang hàng với Vũ Văn Tường. Bởi vậy mỗi người đều chối từ trăm lần, tuyệt không chịu nhận.

“Kỳ thực những lễ vật này cũng không phải tặng không cho mọi người!” Lý Húc thấy thái độ của mọi người kiên quyết, e rằng sẽ không đưa cho Vũ Văn Báo được, cười cho mọi người một cái bậc thang, “Những thứ này đều là ta sao chép ra từ hang giặc, nếu như đặt ở trong dân gian, chỉ sợ rất ít người có thể mua được. Cho nên nhờ mọi người thay ta xử lý sạch sẽ, thu thập chút vật tư, cải thiện trang bị và thức ăn cho đám binh lính, cũng có thể nhanh chóng tiêu diệt sạch sẽ binh lính ngói!”

“Đúng, đúng, muốn làm việc thiện, trước tiên phải có lợi cho bản thân!” Vũ Văn Thố vì mọi người thận trọng mà lúng túng, nghe Lý Húc giảng giải như vậy, mau mau mở lời hưởng ứng.” Ta chọn cho Hoàng thượng trước một ít, những năm nay trộm cắp khắp nơi, sợ là trong cung cũng thiếu một số thứ có thể làm cho bộ hạ cao hứng đây!”

“Mọi người đều cầm một ít đi, mấy ngày nữa chuẩn bị được tiền lương, chúng ta khao sư trong thành!” Quận thủ Ngu Thế Hội thấy vậy, cũng tranh thủ thời gian nói giúp một chút.

Chúng văn võ nghe thấy mấy vị đại nhân có chức quan cao nhất đều lên tiếng, do dự lấy được những thứ còn lại của Vũ Văn Tường. Có người thầm khen Đại Phương tận sức hiến kế là thượng cấp rất đáng để đi theo. Có người lại cảm thấy hành động này không khỏi mua chuộc lòng người. Lại có một số ít

người vì quan mà thanh liêm, dứt khoát ra tay dễ dàng nhất., Chuẩn bị thay đổi ngày khác thành thịt tốt như quan hệ công bằng, thêm một ít áo giáp rắn chắc, binh khí lợi hại cho sĩ tốt dưới trướng, cùng nhau xem mạng lưới văn học đầu phát, mời đến ủng hộ người uống rượu.

Triều đình an bài các sự tình ở Hà Nam tiêu diệt phi đã truyền khắp nơi từ năm trước, cho nên trước mắt tụ tập chung quanh quận Huỳnh Dương ngoại trừ chủ soái Lưu Trường Cung Cung tàn quân, còn có Hồ Nha lang đem hơn hai vạn phủ binh bộ Vương luận sở hơn vạn, Bùi Nhân Cơ., Bộ hạ mấy ngàn quận binh Tần thúc bảo, cùng với binh mã từ Hoảng nông, Tương Thành tới gần các quận khác, đều tự sở hữu tài năng thông thủ của riêng mình mang theo., Mỗi bộ có ba đến năm nghìn bộ, ngoại trừ hai vạn binh lính phủ kia, những trang bị của các địa phương, tiếp tế cho triều đình một mực mặc kệ không hỏi, bởi vậy đám tang vật mà Lý Húc mang đến, tuy rằng chỉ được phân công đến trong tay các tướng lĩnh, nhưng cũng thực sự làm cho người ta cảm động một lần.

Chúng tướng lĩnh cảm động, liền muốn hồi báo cho Lý đại tướng quân một chút. Nhưng ở trong thành hai mắt chờ đợi, ba ngày, ngoại trừ Lý Húc thỉnh thoảng tìm vài người giao thủ với Hoắc Cương quân hiểu rõ một chút sức chiến đấu của quân địch, về bước tiếp theo an bài chiến đấu như thế nào lại không đề cập tới một chữ.

“Lý tướng quân không phải là đánh chiếm chủ ý bộ chúng của mọi người chứ!” Có kẻ cẩn thận lo lắng bàn tán. Sự việc khác thường là yêu, đây là lần đầu tiên bọn họ thấy tư cách săn sóc cấp trên của thuộc hạ như vậy. Nếu như đối phương cầm kim đao của bộ hạ được bộ hạ khâm ban đề xuất quân ngũ, bất luận là bị uy thế của hắn ép hay cảm thấy ân huệ, mọi người thật đúng là không dễ cự tuyệt.

“Không nhất định, theo ý ta, Lý tướng quân không phải loại tham lam. Huống hồ huynh đệ trong tay chúng ta căn bản không thể so sánh với ba ngàn kỵ binh dưới trướng. Cho dù đưa tới cửa yêu cầu phải hợp nhất với nhau., Người ta cũng chưa chắc để mắt tới!” vụng trộm quan sát người huấn luyện bác lẳng tinh kỵ liên tục lắc đầu, phủ định suy đoán của đồng

liều.” Lý tướng quân đang chờ Bùi tướng quân bên kia trả lời, dù sao không có Hồ Lao ủng hộ, bên này chúng ta rất khó hành động một mình!”

Mọi người lúc này mới chú ý tới đệ tử quận Tề quận số một số hai cũng không có ở Quận Thành, kể từ sau khi Lý đại tướng quân đến nhậm chức, bên kia Hồ Lao quan chỉ phái vài tên quan quân cấp thấp đến biểu thị chúc mừng, mấy nhân vật trọng yếu lại lấy phòng bị binh sĩ ngói quân đánh lên làm tên, một người cũng không lộ diện.

“Lẽ nào Bùi Nhân Cơ kia có quan hệ với Lý đại tướng quân?” Có người tiếp tục suy đoán.

“Không có khả năng, trong Hồ Lao quan, có một nửa nhân mã đều là bộ hạ cũ của Lý đại tướng quân. Ta nghe nói hai người Tần thúc bảo và La Sĩ tin tưởng đều có cùng nguồn gốc với Lý đại tướng quân đấy!” Người tin tức nhanh chóng lắc đầu phủ nhận., Trục tiếp điếm ra thực lực song phương: “Lý đại tướng quân chúng ta có thánh chỉ của bệ hạ, kim đao của tiên hoàng, còn có hai viên hồ tướng mà Tần thúc và La Sĩ tin tưởng. Hắn họ Bùi có tư cách gì mà không nghe theo hiệu lệnh? Trừ phi hắn ngại mình sống lâu!”

Bất kể kết quả suy đoán ra sao, chân tướng vẫn cần phải người thám thính bên cạnh Lý Húc. Đám người đưa tới đây lui, cuối cùng nhất trí cho rằng Hồ Bí Lăng là quen biết Vương Vấn nhất, đề nghị hắn xuất đầu đi thăm dò Lý tướng quân. Hồ Bí lang đem Vương biện luận trong lòng cũng đang thấp thỏm., Lại bị mọi người không thể năn nỉ được, đành phải kiên trì đáp ứng. Trước sửa sang lại một bộ phận sạch sẽ, sau đó mệnh bộ hạ đẩy mấy xe lương thực, lấy trả lại biến thành bản bán đi nơi Bác Lăng quân đóng quân ngoài thành để bá kiến Lý Húc.

“Ta cũng đang đau đầu vì chuyện này, nếu mọi người đều dễ tâm như vậy, không bằng tự lại một chỗ thương nghị biện pháp ổn thỏa!” Nghe Vương Vấn uyển chuyển biểu đạt xong lo lắng của mọi người, Lý Húc cười cười, đề nghị.

“Sao bọn họ dám ảnh hưởng đến quyết định của đại nhân!” Hồ Bí lang ngây người, kinh ngạc nói: “Đại nhân có bố trí gì cứ ra

lệnh cho bọn họ là được. Nếu ai không phục tùng thì tự có quân pháp đối phó với hã!”

“Vẫn là hợp mưu hợp sức, ta vừa mới tới, không có đoàn người quen biết đối địch, miễn cho an bài sai lầm, ngược lại để cho quân đội ngói Cương nhận được cơ hội!” Lý Húc lắc đầu, kiên trì.

Chúng tướng biết được thủ lĩnh mới tới không có chinh đồn binh mã làm một thể ý tứ, trong lòng đều rất yên ổn. Nghe nói Lý tướng quân muốn tụ họp nghị sự, ai nấy âm âm hưởng ứng. Chủ tướng hai nơi hoạn quân Hồ lao cùng Huỳnh Dương cũng nhận được khoái mã truyền thư, cũng chủ động chạy tới, mọi người tụ tập trong trung quân trường lâm thời, sĩ khí chưa bao giờ tăng cao mấy năm.

Lý Húc là người mà hoàng đế bệ hạ khâm điểm là Hà Nam bắt đại tụ, cho nên đương nhiên ngồi ở vị trí chủ soái. Huỳnh Dương quận thông thủ Bùi Nhân Cơ, Hồ Bí lang đặt hai bên chỗ ngồi của Vương biện. Các tướng quân còn lại theo chức quan mà đứng hai bên, dọc theo nút soái án. Trên mặt đất trước soái án là một tấm bản đồ lớn được tạo thành từ da dê., Đem sông núi cao thấp như Huỳnh Dương, Quản Thành, Hồ Lao đi về hướng địch nhân các bộ lạc, binh lực nhiều một điểm đánh dấu lên đó.

Quân tịch điểm qua, Lý Húc trước tiên nhìn chung quanh một vòng, sau đó chỉ chỉ địa đồ trước mặt, cười nói: “Gần đây mấy ngày nay bản soái bận rộn với quân tình phụ cận, cho nên vẫn không rảnh đi thương nghị chính sự với mọi người. Hiện tại tình huống hai phương diện địch ta cũng đã được minh bạch gần hết., Kế tiếp liền chuẩn bị khai chiến với quân ngói. Nhưng cụ thể đánh như thế nào, trước mắt vẫn không có một ai, mọi người có kiến nghị gì tốt, không ngại nói ra, chúng ta cùng nghiên cứu tường tận!”

Tửu đồ chú: Bị chó điên cắn, hôm nay đổi mới một chút, xin lỗi.

Chương thứ tư biểu thị (hai)

Vừa nói xong, các tướng sĩ vừa rồi còn âm thầm châu đầu ghé tai lập tức yên tĩnh lại. Mọi người đã giao chiến với bảo bối hai năm gần đây, thắng ít bại nhiều., Cho nên đối với việc chủ động ra khỏi thành đi vuốt râu hùm kẻ địch thật sự là không có gì nắm chắc. Nhưng nếu là chủ tướng mới nhậm chức lộ ra vẻ khiếp sợ trước mặt, khó tránh khỏi bị ngọn lửa đầu tiên đốt đến mông. Huống hồ mấy ngày trước đối phương cũng đã dùng bốn ngàn vạn viên giáp nhẹ giết đến mức không dám quay đầu lại. Khai phong thành dưới thành, thiên quân vạn mã tị hắc kỵ cũng không phải là một truyền thuyết. Trong chur tướng có bất cứ binh lính nào dưới trướng Bác Lăng khinh giáp cũng không hề ít hơn so với một binh sĩ dưới trướng của một mình., Thân là chủ soái Lý Húc đã lấy thân làm gương, nếu mọi người vẫn còn làm rùa đen rút đầu thì thật sự không qua nổi mặt.

Không có dũng khí đề nghị tấn công, lại không mặt mũi chủ trương. Cho nên mọi người không bằng tức giận phát tài lớn, chờ đợi đại tướng quân Lý Húc, Hồ Nha lang tướng vương biện, Huỳnh Dương Thông Thủ Bùi Nhân Cơ quyết định chủ ý. Dù sao nơi đây với cái mũ lớn nhất của ba người bọn họ, cũng được triều đình tín nhiệm nhất, vô luận quyết chiến là thắng hay bại, trách nhiệm đều không truy cứu được mọi người.

Trong lòng ẩn giấu tâm tư quỷ quái, ánh mắt tất nhiên không dám tiếp xúc với Lý Húc. Các tướng lĩnh Tùy quân đều cúi đầu, đôi mắt giả vờ trầm tư nhìn chăm chăm vào bản đồ. Ai ngờ sau một lát, sẽ có người đứng là nhìn ra được chút ít môn đạo.

Đó không chỉ là bản đồ xung quanh Huỳnh Dương, cũng không chỉ là đánh dấu địch, vị trí song phương chúng ta chiếm cứ đại khái quy mô. Cần thận xem xét, mọi người thấy rõ ràng từng lộ quân địch và quân đội của chúng ta. Chúng tướng lĩnh lúc trước đối với những chữ cực nhỏ kia còn không quá mẫn

cảm, chờ ánh mắt quét tới phụ cận binh mã nhà mình, thì không khỏi nhúu mày nhúu mày, hít hơi lạnh.

“Lý tướng quân có ý gì!” Nghi Dương Úy Chu Anh dùng ánh mắt kinh ngạc dò hỏi đồng liêu. Tại trên mặt mấy vị áo bào, hần đều thấy được vẻ mặt cũng kinh ngạc cùng sợ hãi đan xen nhau.

Lý Húc không định thôn tính mục đích của tất cả các thành viên bộ lạc, về điểm này, trước khi nghị sự mọi người đã ăn Định tâm hoàn. Nhưng người này cũng không phải là loại người gây yếu để an ủi tiên sinh, trên thực tế thì..., Hần so với bất cứ quan viên nào do triều đình sai sử lúc trước đều tinh tế hơn nhiều, cũng cường thế hơn rất nhiều. Chỉ cần thời gian không đến ba ngày, hần đã hiểu rõ số lượng tướng sĩ cùng trang bị chính thức dưới trướng mỗi người đang ngồi. Mặc dù hần không truy cứu bất luận kẻ nào ăn hụt suất hoặc giấu diếm thực lực, nhưng mọi người lại nghĩ về phương diện viện binh tiếp viện, hiển nhiên là không thể thực hiện được.

“Chỉ là thảo luận một chút quân tình mà thôi, đoàn người không cần câu nệ quá mức. Vô luận nói có đúng hay không, lời nói vô tội!” Đang lúc thấp thỏm bất an thì các tướng lĩnh lại nghe thấy mệnh lệnh của Lý đại tướng quân.

“Đã như vậy, mặt tướng trước tiên nói vài câu. Nếu như có chỗ lỗ mãng, kính xin đại tướng quân thứ lỗi!” Quận trưởng Tương Thành trịnh trọng tương đối già hơn, chấp tay, mở miệng trước. Nhâm sở cách mặt trời gần nhất, cho nên binh mã của hần ở trong quận binh xem như sĩ khí tương đối cao. Tuy hơn nửa năm qua các huynh đệ chưa bao giờ chiếm được nửa điểm tiện nghi trên người ngói quân, nhưng chí ít cũng được tiếp tế, sĩ tốt cũng không tính là nhiều.

“Trí nhớ của bản soái từ trước đến nay không được tốt lắm, cho dù Trịnh đại nhân nói sai cái gì, bản soái cũng cam đoan sau khi ra khỏi trướng rồi sẽ lập tức quên sạch sẽ, vô luận như thế nào cũng không thể nhớ tới nửa chữ!” Lý Húc giơ cánh tay lên, làm ra tư thế mời.

Nghe chủ soái giảng giải như vậy, tâm tính các tướng lĩnh lập tức thoải mái không ít. Nhìn lẫn nhau, bảy mồm tám lưỡi đề

ngiht: “Trịnh huynh có lời gì cứ việc nói thẳng, gần đây chính là chuyện sau này, chúng ta và đại tướng quân cũng không có gì phải giấu diếm.”

“Như thế, mặt tướng không khách khí nữa!” Trịnh Thịnh chấp tay, tiếp tục nói: “Thật ra sau khi Trương lão tướng quân chết trận, cuộc sống nửa năm qua đi mọi người đã vô cùng gian nan. Chẳng những huynh đệ sợ lại ra khỏi thành chém giết với quân ngói, mà ngay cả những tướng lĩnh như chúng ta cũng không dám dễ dàng nhắc tới hai chữ khai chiến!”

“Tại sao lại như vậy?” Lý Húc cười, truy vấn, hẳn không vì lời nói của Trịnh Liệt mà cảm thấy phần nộ.

“Tặc binh càng đánh càng nhiều, quân binh càng đánh càng ít thôi!” Huyện úy Chu Anh lớn tiếng bổ sung.

“Mỗi lần đều là chúng ta mấy vạn người cùng mười mấy vạn Cương quân hỗn chiến. Không có kết cấu gì. Nên đến hỗ trợ thì không chịu hỗ trợ, nên nắm chắc cơ hội tấn công Hư Không cũng không chịu động thủ.” Có người phụ họa theo.

“Đánh thắng chưa chắc đã có một chữ tốt. Từng sợi chiến bại một đường gia tăng chức quan tiến tước!” Chiêu Võ giáo úy Hoàng Kiều bất mãn kêu la.

Đoàn người ồn ào mồm năm miệng mười, nhao nhao chỉ tay về phía đám người Lưu Trường Cung thích cay nghiệt với các lộ binh mã khác. Chỉ nghe thấy Bùi Nhân Cơ cùng Vương Vãn lỗ tai hai vị quan lớn đều đỏ lên nhưng không chịu yên tĩnh. Lý Húc hiểu tâm tình mọi người nên cũng không quát bảo ngưng lại. Chỉ lắng lắng nghe, mặc cho mọi người thoải mái đổ hết nỗi khổ thủy trong bụng ra.

Đợi đến khi mọi người ồn ào xong, Trịnh Tráng ho khan một tiếng, sau đó cười ngượng ngùng bổ sung: “Đại tướng quân cũng xuất thân từ nghề nghiệp, biết chỗ khó xử của những người chúng ta. cải cách, thề chết báo đáp tâm tư triều đình ngay cả sống chết cũng có., Nhưng chết ít nhất cũng phải chết rõ ràng. Rõ ràng là có thể hô ứng lẫn nhau, cùng tiến cùng lui, cuối cùng lại thành cô độc xâm nhập. Người lâm trận bỏ chạy

vô tội, xả sống quên người chết cũng không có công. Loại chiến tranh hồ đồ này, lại gọi người đi đánh như thế nào?”

“Vù” một tiếng, trung quân đại tướng lại mở nôi. Đến lúc này, chúng tướng lĩnh cũng bắt chấp tất cả, mặc kệ Lý Húc có lừa bịp họ nói thật hay không, qua đi lại tính tổng trưởng. Dù sao chết ở đâu cũng là chết. Cho nên người mới nói một câu, ta một câu, đem các loại thất thổ triều đình nói hết lần lượt.

Sau khi Dương Quảng đi Giang Đô, liền rất ít khi hỏi đến chính sự ở Hà Nam.” Thật ra thì gã cũng lười hỏi đến chính sự ở đâu!” Có người thâm nghĩ trong lòng. Ở lại Đông Đô thì Việt vương Dương Thân là một người không có bất cứ kinh nghiệm trị chính trị nào. Bởi vậy những mệnh lệnh được phát đi khắp nơi ở Hà Nam trên thực tế đều xuất phát từ Quang Lộc đại phu, Thái phủ khanh Nguyên văn đồ. Những người này mặc dù không hiểu quân vụ, nhưng lại mặc cho người quản lý quan hệ một mình., Các vị tướng lĩnh tham gia tiểu phi thập phần khó khăn lắm. Lưu Trường Cung đầu tiên là không phục tùng hiệu lệnh của Trương Tu Đà tướng quân, phương diện Đông đô thì chẳng quan tâm gì tới chuyện này. Sau đó lại liên tục bại trong tay đám binh sĩ ngói cương quân, về phương diện Đông Đô vẫn luôn tin tưởng hấn, đòi tiền trả tiền, muốn lương thực cho lương thực. Mà những binh mã khác thì liên tục bại trận., Trừ bộ lạc Vương biện pháp còn có thể ngẫu nhiên đạt được một ít tiếp tế, mọi người đều phải tự gom tiền với quê nhà, tự chiêu mộ tráng sĩ. Vạn nhất thất bại thì ném vào trong hộp, chết sống cũng không còn ai hỏi.

Lưu Trường Cung lại lần nữa chiến bại, mất đi chiến lược quan trọng Địa Bách Hoa cốc cùng mấy vạn huynh đệ dưới trướng, đã trần truồng chạy về Lạc Dương. Triều đình vẫn chưa bãi chức quan của hấn. Phía tây còn có tin tức truyền ra nói là Việt vương bản quyền tự mình gặp hấn an ủi hấn., Thích nó không có tội. Cũng vì nó tuyển chọn tráng sĩ, chinh đồn tàn quân cho Lạc Dương, cũng vì nước mà dốc sức, khác biệt cũng quá lớn? Dựa vào cái gì mà nó kiếm lợi, mọi người nên chết vô ích? thưởng phạt không rõ như vậy, có thể nào khiến những người chết trước trận không lạnh lòng?

“Việt vương điện hạ cũng là phỏng theo cổ nhân bại tướng ba lần! Cũng không phải tùy tiện hồ đồ!” Bùi nhân cơ thật sự nghe không nổi, mở miệng cắt ngang lời oán giận của mọi người. Hắn tuy có liên lạc thân cận với quyền thần đương triều Bùi Tịch nhưng chỉ là một cái bàng chi, bởi vậy những năm gần đây đều không được gia tộc chiếu cố nhiều. Năm đó đồng cấp Lý Húc đã làm đại tướng quân, mà hắn bắt quá chỉ tăng lên được nửa bậc, từ Hồ Bí lang thăng lên tới lang tướng Hồ Nha, cách sách chính tam phẩm của Lý Húc dạy đại tướng quân. Sáu quận tuyên bố an ủi đại tỵ, tuần tra sông Nam bắt đại sứ chệnh lệch không chỉ một chút. Năm ngoái thật vất vả mới có được một chỗ trống là Huỳnh Dương thông phòng, còn là dựa vào cổ nhân ở phương diện Đông Đô tiến cử mạnh mẽ mới có được, cho nên khi ân nhân được bàn tán, không thể không đứng ra nói vài câu “Công đạo” với nó. (Cùng nhau xem lưới văn học mua Nghệ tác phẩm, xin đừng dán trộm).

“Bùi đại nhân nói quá lời, chúng ta ăn gan báo cũng không dám chỉ trích Việt vương điện hạ! Chúng ta chỉ nói có mấy người không cần đánh trận, cũng có thể thăng quan. Chỉ cần trong nhà hắn có đủ thịt tốt!” Trịnh Trát liếc nhìn Bùi Nhân Cơ, lạnh lùng nói.

Bùi Nhân Cơ trước khi nhậm chức đã tặng một số thịt lớn vào phủ đệ của Đoạn Đạt. Đây vốn là một chuyện riêng tư. Nhưng bởi vì hắn cùng ngự sử giám quân Tiêu Hoài Tĩnh bất hòa, cho nên trong một lần khẩu đảng, bị đối phương vạch trần trước mặt mọi người. Huỳnh Dương chung quanh tiêu phi vài tên Tùy vốn đã tiếp nhận chức vị của Trương Tu Đà mà cảm thấy không phục, hôm nay hắn lại nghịch ý nói chuyện với mọi người, bởi vậy không chút khách khí mà bóc trần hắn.

“Ngươi đừng vội ngậm máu phun người!” Bùi Nhân Cơ nhảy dựng lên, gầm lên.

“Ta chỉ nói là nhà ai có tiền, lại chưa từng nói Bùi đại nhân ngươi từng mua quan làm. Bùi đại nhân hà tất tự mình làm nhục chính mình!” Trịnh Liệt cười lạnh một tiếng, phản kích.

Mắt thấy hai người sắp cãi nhau: “Ừm!” Lý Húc như bị mắc kẹt ở cổ họng, ho khan một tiếng.

Bùi, Trịnh hai người không dám đắc tội người lãnh đạo trực tiếp, lập tức ngậm miệng, bốn con mắt giống như trâu đục xúc động, hận không thể lập tức rút đao chém đối phương.

“Đại địch trước mắt, có tổn thương nhà mình mà nói chúng ta không nên nói tốt. Nếu không bị lính ngói nghe được, không biết sẽ chế giễu đám người ra sao!” Lý Húc nhìn Bùi Nhân Cơ., Lại nhìn Trịnh Huyền, cười giải thích.” Muốn nói sau khi thăng quan lên trên dưới tìm một chút, cũng là chuyện thường tình. Chuyện này ai cũng đã làm. mấy ngày trước đây không phải là ta đút chỗ tốt trước mặt mọi người sao? Vì một ít hành động chống đỡ phía sau, những vị tướng quân chúng ta chịu ủy khuất một chút lại tính là gì?”

Những lời này đã trách cứ Trịnh Thịnh không nên công kích đồng僚, lại chiếu cố Bùi Nhân Cơ. Quan trường Đại Tù không sạch sẽ như vậy., Nếu theo luật pháp tiên hoàng đã định, truy cứu trách nhiệm bị hối lộ, chỉ sợ trong một trăm người làm quan có chín mươi chín cái đầu sẽ rơi xuống. Mọi người mới nhậm chức chưa hẳn không thông hận Tham Lam, làm quan đã lâu nhưng không thể không khuất phục với hiện thực. Cho nên Lý Húc cho rằng mình lấy cớ để thiếu chút khuỷu tay đẩy lùi Bùi Nhân Cơ, cũng không coi là ăn nói lung tung.

Tất cả những thứ này đều được Trương Đà lão tướng quân dạy bảo, ông ấy đã học được trong từng lần thất bại, đồng thời vĩnh sinh cũng không dám lại quên.

Tửu đồ: Bị người khác cắn như thế nào, tửu đồ bình thường đều nhẫn nại, nhưng có người lại liên tiếp chụp mũ dân tộc bán quốc gia lên. Tửu vị ti tiện, lại chưa bao giờ dám phụ lòng tổ quốc của mình. Cho nên không thể không chuyên môn đáp lại. Do chậm trễ cập nhật, thứ sáu ngày này sẽ bổ sung.

Chương thứ tư biểu thị (hai)

Bùi Nhân cơ bản đối với chuyện Lý Húc trở thành lãnh đạo trực tiếp của mình còn có chút đố kỵ, thấy đối phương vì giải thích cho mình mà không tiếc tự bỏ nhọc bản thân, tà hỏa trong lòng bắt giắc mờ đi. Lại nghĩ tới những chuyện mình trải qua gần đây, thở dài, mí mắt rủ xuống, quay đầu về địa đồ.

Trịnh Chấn thấy Bùi Nhân Cơ trước tiên thu thế, cũng hạ thấp một tiếng “Hừ”, dời ánh mắt như đao khỏi mặt đối phương. Lý Húc biết chỉ dựa vào hai ba câu nói của mình mà không thể hóa giải được Bùi, Trịnh Nhất lại nổi da gà giữa hai người, biết rõ quận trưởng Tương Thành Trịnh Liệt là hạc tâm của các quận binh, vì vậy cũng không tiếp tục dây dưa việc này nữa. Hắn cười cười, chuyển câu chuyện trở lại chiến cuộc trước mắt.

“Mọi người mới vừa rồi nói không muốn giao thủ với ngói, nhưng cũng không phải là sợ bọn họ. Bệnh hoạn ngay tại có gian thương chịu đạo, triều đình xử sự không công bằng, có nói hay không?” Trên mặt hắn vẫn như cũ mang theo nụ cười, giống như đang cùng một đám bạn cũ tán gẫu bực bội, căn bản không coi mình là đang cùng mọi người thương thảo về quân vụ sinh tử mấy vạn người.

“Đám mặt tướng không dám chỉ bàn về triều chính. Nhưng các quận binh đều là con cái không có mẹ, đây cũng là điều mọi người đều biết!” Huyện úy Chu Anh đứng lên, lớn tiếng bẩm báo.

“Từ xưa đến nay, Hoàng đế không thiếu những binh bị đói, nhưng các huynh đệ đã đói bụng gần nửa năm nay rồi!” Giáo úy Chiêu Võ Dục Hoàng Kiêu lớn tiếng bổ sung.

Chúng tướng lĩnh ngơ ngác một câu ta một câu, mồm năm miệng mười tổng kết ra mấy nguyên nhân không muốn xuất chiến. Xét cho cùng, đều là sợ đánh không có binh tốt trong tay liền bị triều đình vứt bỏ, ngay cả mặt mũi hướng quê hương lão tổ giao phó cũng không có.

“Chuyện triều đình làm trước kia, ta không thể quản!” Đợi mọi người nói rõ lý do đã đủ, Lý Húc gật gật đầu, tiếp tục hỏi: “Nhưng nếu ta đáp ứng các người, sau này lương thảo quân binh và quân lương phát giống nhau, khí giới giống như binh phủ, tổn hại bổ sung như binh phủ binh, có công cũng có thể được thăng chức giống phủ binh, mọi người có nguyện ý cùng ta đi hội tụ quần hùng ngồi cương không?”

“Đương nhiên là bằng lòng! Có ai thích cồng tiếng mắng trón trong thành, nhìn quần tặc đi lại như đi vào chốn không người chứ!” Hắc vừa dứt lời, Chu Anh là người đầu tiên đứng lên tỏ thái độ.

“Vấn đề là đại tướng quân có nắm chắc thay chúng ta lấy được lương thực không. Năm đó Đông Đô đã đáp ứng Trương lão tướng quân vô số lần tiếp tế, nhưng luôn lấy lý do con đường không yên tĩnh dây dưa kéo dài. Mãi đến khi lão tướng quân qua đời...” Trịnh Liệt không tin bản lĩnh Lý Húc so với Trương Tu Đà còn lớn hơn, cẩn thận đáp lại.

Hắc cố ý đem thanh âm nói chuyện ép thật thấp, lại để cho tất cả mọi người ngồi nghe rõ ràng. Lúc này Bùi Nhân Cơ lại không đứng dậy đối địch với hắc, bởi vì dưới trướng là đệ tử quân Tề Quốc tiền lương thực an ủi, sau khi tiếp nhận một đồng cũng không lấy được. Thức thời cũ của Đông Đô là chịu thay hắc mưu cầu chức quan, nhưng thái độ không tín nhiệm đối với quân binh lại giống như Trương Tu Đà lúc bấy giờ sờ soạng một cái, không vì người lãnh binh mà giờ họ Bùi Xuyên không đổi cách nhìn.

Lý Húc đảo mắt một vòng, từ trên mặt mỗi người đều thấy được vẻ thèm muốn và thất vọng đan xen. Hắc biết mình đang tới gần mục tiêu dự tính, gật đầu, mỉm cười đưa ra một đáp án khẳng định.

“Trên đường ta tới đây đã đả thông đường hầm phía đông nam Huỳnh Dương, chỉ cần mọi người cố gắng thêm chút nữa, thì chúng ta có thể đoạt lại toàn bộ Thông Tế Cừ. Bắt tất cả các quân nộp lương thực cho triều đình đều từ trên Thái Thủy và nương Thông Dương liên tục đưa tới đây. Bộ hạ ban thánh chỉ cho ta,, Công nhận ta dùng chức quyền điều động các vật tư

của các quận Hà Nam. Cho nên sau khi kênh đào đã thông, tiền lương các quận khát nợ chúng ta đem tới thỏa mãn đồ tiếp tế của các huynh đệ, sau đó sẽ đưa tới Đông Đô!”

Đây là hấn tại Ung Khâu, mở phong ấn đại động can qua loa phụ cận. Trên đường vòng tiến về Huỳnh Dương bổ nhiệm, hấn liền phát hiện mặc dù trước mắt chiến hỏa lan tràn bốn phía., Rất nhiều phủ khó nhưng vẫn được các quan viên nạp đầy. Nếu các quan viên không dám cũng không chịu lấy một bộ phận trong đó ra cứu tế dân chúng, nên vận chuyển về triều đình thì không có lý do gì để tham ô. Bởi vậy, thông đạo nối liền triều đình và địa phương liền trở thành mục tiêu đầu tiên để Húc Tử dụng binh. Chỉ cần một mực nắm chặt quyền không chế sông vận chuyển, hấn cũng không lo thiếu thốn tướng sĩ dưới trướng mình như con cháu quận Tề nữa.

Nghe Lý Húc nói xong, chúng tướng đầu tiên là sửng sốt, sau đó “Oành” một tiếng nổ nôi. Bọn họ không nghĩ tới chủ soái tân nhiệm lại to gan như vậy, ngay cả vật tư đưa đến Đông Đô cũng dám lưu lại. Nhưng nghĩ lại, mối liên hệ giữa các quận phía đông Hà Nam cùng Lạc Dương bị cắt đứt cũng không phải là một hai ngày hai đêm., Lý Húc làm như vậy cũng không tính là chủ động khơi mào sự tình. Huống hồ cho dù làm cho Đông đô bất mãn thì có thể làm gì chứ, kim đao của Lý đại tướng quân là Hoàng thượng cấp cho, người bên cạnh Việt vương có kiêu ngạo đến mấy cũng không dám khiêu chiến với hoàng thượng và quyền uy tiên hoàng.

“Đúng, dù sao Đông đã nói, đừng không yên tĩnh sẽ không thể cấp lương thực cho chúng ta. Đồng dạng, chúng ta cũng không có cách nào đưa cho hấn!” Chu Anh sợ thiên hạ không loạn, lớn tiếng hét lên.

“Nếu không phải chúng ta đã thông kênh đào, ở Đông Đô này cái gì cũng không kiếm được. Lần này, tốt xấu gì các đại nhân cũng có thể được chia một chút!” Giáo úy Chiêu Võ học Hoàng Kiêu vuốt vuốt chòm râu, mặt tươi cười, dường như đã thấy được tiền lương vận chuyển đến Quản Thành.

“Bệ hạ cho phép đại tướng quân quyền lực, đại tướng quân tự nhiên điều các quận Hà Nam lương thảo hạng nặng!” Gương

mặt Bùi Nhân Cơ u ám nhìn qua cũng sáng sủa hơn rất nhiều, cười cười, nói: “Nhưng sợ rằng còn có hai nơi không thỏa đáng. Thứ nhất, các quận nếu như còn lấy lý do đường không tĩnh vì không chịu giao tiền lương ra thì làm sao bây giờ? Thứ hai, trước mắt chúng ta không chế bờ Tây vận chuyển sông, nhưng Đào Cương quân có thể chặt đứt đường sông ở bờ Đông bất cứ lúc nào, chúng ta nên ứng đối như thế nào?”

“Chỉ có một biện pháp, lấy binh bức bách!” Lý Húc không hề nghĩ ngợi, lớn tiếng trả lời. “Nếu các quận không chịu đưa tiền lương đến, ta sẽ phái binh đi áp tải. Đào Cương tặc dám can đảm chặn đường cướp bóc, chúng ta là quan binh, chẳng lẽ thật sự sợ bọn thổ phỉ này hay sao?”

“Đúng vậy, chúng ta tranh tài với bọn chúng một phen, cũng không thể để bọn tặc khấu khôn cổ mãi được!”

“Đánh, dám cướp lương thực trong bát cơm của chúng ta, binh khí trong tay chúng ta chẳng lẽ dùng để ngắm hay sao?!”

Chúng tướng lĩnh nghe vậy hưng phấn, mồm năm miệng mười kêu gào. Gần như quên mất một khắc đồng hồ trước, bọn họ còn tuyên bố sĩ khí thấp kém, không cách nào ra khỏi thành tác chiến với quân ngói.

“Nhưng trước khi xuất chiến, ít nhất phải bỏ sung một ít vật tư cho các bộ phận. Nếu không sĩ khí vẫn không đủ, chống lại quân đội ngói Cương chưa hẳn có phần thắng!” Bùi Nhân Cơ trầm ngâm một chút, bỏ sung.

“Ta sẽ mời Ngũ quận thủ mở kho thành, trước tiên từ trong kho lương cấp lương thực cho các vị. Dựa theo nhân số thực tế dưới trướng, trước bỏ túc nhu cầu hai tháng!” Lý Húc đối với vấn đề này sớm đã có chuẩn bị, cười cười, cho mọi người một cái đáp án vạn phần hài lòng.

“Người tới sớm mấy tháng thì tốt rồi!” Bùi Nhân Cơ gật gù đầu, trong lòng nói không khỏi có ý tiếc nuối. Huỳnh Dương quận có nhiều quan quân như vậy, ai cũng không nghĩ tới việc lớn gan đi theo quan kho tiên để lưu lại để thỏa mãn quân nhu. Kết quả mấy chục vạn thạch kho Lạc khẩu dự trữ lương thực trắng sáng bán rẻ chiếm lấy quân ngói. Mọi người sớm biết kết

quả như thế, không bằng mạo hiểm phân chia nó. Cùng xem bảng văn học đầu phát, mời tới ủng hộ tửu đồ.

“Đúng vậy, đại tướng quân đến từ mấy tháng trước, đoán chừng cũng cố huyện lệnh hiếu hòa cũng không đến mức bị ép đến cùng đường, thế cho nên mới đi đầu hàng nhà tù quân đội.” Trịnh Liệt thở dài, phá Thiên Hoang tiếp nhận câu chuyện của Bùi Nhân Cơ.

Tin dữ do đám người Lạc Khẩu và Yên Cương quân cướp được là từ ngày thứ ba sau khi Lý Húc tiến vào Quán Thành truyền đến. Theo như trên phổ nói, lúc ấy Từ tặc Mậu Công đã chuẩn bị rút lui, nhưng cũng cố huyện lệnh hiếu và tổng quan sát Ngự Sử Trịnh Huyền hai người lại không thể thừa nhận áp lực cực lớn bị tiêu diệt hết nửa đường, hiến thành đầu hàng để bảo vệ mình. Đào Cương quân đem lương thực trong Lạc khẩu kho chứa toàn bộ xe lương thực của quan binh và Giám sát Ngự Sử, Ở dưới sự trợ giúp của dân đói và dân chúng đưa vào Bách Hoa cốc. Vì có miếng cơm ăn, rất nhiều dân chúng dân cư hành động theo giặc, khiến cho quân nhân ở ngôi của Bách Hoa cốc thoáng cái đã tăng đến hơn mười vạn, lại thêm áo giáp binh khí Lưu Trường Cung “Tặng”, thanh uy đại chấn.

“Chuyện tương tự, ta nghĩ sau này sẽ không phát sinh nữa!” Lý Húc chặn được câu chuyện của hai người, phi thường tự tin nói. Hắn cần duy trì bầu không khí trước mắt, không thể để cho sai lầm phát sinh đem sĩ khí vấp vả mới điều động được nữa. Bằng vào bốn ngàn kỵ binh trong tay, hắn không có khả năng đánh bại góc Cương quân. Trong mắt hắn, các lộ quận binh đều có thể trở thành trợ thủ tốt, phải xem xem nên dùng thế nào cho vi tướng.

“Mặt tướng nguyện ý dẫn binh mã dưới trướng đi thanh lý tàn phi hai bên bờ sông!” Một mực ở bên cạnh nghe mọi người nghị luận, tướng lĩnh hồ nha vương thấy Lý Húc đã thắng được mọi người ủng hộ, chủ động đứng ra thỉnh cầu. Lúc trước hắn chỉ bái phục Lý Húc dừng mãi., Giờ phút này lại may mắn triều đình ngay thời khắc mấu chốt phái một tướng quân dừng mãi có dũng khí có mưu đồ đến chủ trì toàn cục. Nếu như không có gì ngoài ý muốn xảy ra quá lớn, Vương

biện có thể khẳng định, đám ô hợp trước mắt kia tuyệt không phải đối thủ của vị Lý tướng quân này.

“Mặt tướng nguyện kề vai chiến đấu cùng Vương đại nhân!”
Trịnh Liệt đưa cho Lý Húc vô số nan đề cũng hài lòng, đứng dậy, đứng trang nghiêm chấp tay.

“Mặt tướng nguyện thay thế cùng Vương đại nhân đồng hành!”

“Mặt tướng tướng quân như thiên lôi sai đâu đánh đó!” Các tướng lĩnh thấy Trịnh Liệt đã tỏ thái độ, cũng trước sau biểu lộ mình nguyện ý tiếp nhận sự sai phái của Lý Húc.

“Như thế, mặt tướng sẽ về Hồ Lao, tận điểm quận binh xuất quan hội!” Bùi Nhân Cơ không cam lòng, sau đó cười đáp ứng.

“Mọi người an tâm chớ không buồn, làm thế nào xuất binh, khi nào xuất binh, chúng ta sau này còn cần phải bàn lại!” Sau khi thắng được sơ bộ của các tướng quân, Lý Húc không sót ruột lập tức đi giao thủ với quân ngói, cười cười nói.

“Tục nghị cái gì, chúng ta nghe đại nhân an bài là được!”
Trịnh Đảm lại lần nữa nói cùng một câu, biểu tình trên mặt lại khác biệt một trời một vực so với lúc trước.

“Đúng, đại nhân nói thế nào thì chúng ta cứ làm thế đó, quyết không qua loa!” Chúng tướng lĩnh lại lần nữa nói rõ thái độ nguyện ý nghe lệnh Lý Húc.

“Mọi người tin tưởng Lý mỗ như thế, cảm tạ vạn phần.” Lý Húc cười cười, rất có phong độ chấp tay nói: “Nhưng trước khi giao nhiệm vụ chia ra, ta còn phải hỏi mọi người vài câu?”

“Đại tướng quân có lời gì cứ việc hỏi. Chỉ cần các huynh đệ biết, quyết không giấu diếm!” Chúng tướng lĩnh đứng nghiêm, ầm ầm hưởng ứng.

Chương thứ tư biểu thị: 3 lượt trên:

“Kỳ thật cái này cũng không phải vấn đề mới mẻ gì!” Lý Húc chậm rãi thu hồi nụ cười, nghiêm mặt: “Nói vậy trước đây cũng có người hỏi qua chư quân, Lý mỗ muốn biết, liệt vị cùng huynh đệ dưới trướng rốt cuộc vì sao mà chiến?”

“Đương nhiên là báo cáo với triều đình, hạ An Lê Thứ!” Quận trưởng Tương Thành Trịnh Đàm là người đầu tiên trả lời. Mặc dù chính hắn căn bản không tin đáp án này.

“Đại trượng phu lập thế, nên lập công danh!”

“Công danh Tự Tại lập tức lấy!”

Chúng tướng lĩnh người một câu, ta một câu, chẳng hề để ý hưởng ứng. Bọn họ không ngờ vị lãnh đạo tân nhiệm nhìn qua có vẻ mặt râu quai nón này lại thích văn nhân điều động. Đồng dạng đáp án bọn họ cũng đã nói trăm ngàn lần, căn bản không cần suy nghĩ, há mồm là được.

“Nếu mọi người dùng cách này để hiệu lệnh huynh đệ dưới trướng, không biết các huynh đệ sẽ có phản ứng gì?” Lý Húc lắc đầu, không hài lòng với câu trả lời mà mọi người đã quen thuộc.

“Cái này... Đây, ở trước mặt các huynh đệ, ai còn có thể vứt bỏ cái văn nhĩ này!” Huyện úy Chu Tính tỉnh thẳng thần nhất, vỗ vỗ ót, cười ngượng ngập trả lời.

“Đúng đây, bọn thô lỗ này, để cho bọn chúng hiểu được hiệu lệnh là được, cần gì phải dài dòng với bọn chúng!” Giáo úy Chiêu Võ cánh Hoàng Kiêu bổ sung. Thượng quan mới tới không có gì kiêu căng., Cho nên hắn cũng không muốn giấu diếm suy nghĩ thật sự của mình. Trước khi quan quân tiến hành chiến dịch lớn, thường sẽ tự mình nói một phen khích lệ sĩ khí với các huynh đệ, nhưng các huynh đệ dưới đây chỉ nhìn mặt mũi hắn mới kêu la ầm ĩ vài tiếng mà thôi. Về phần đại nhân vật trên điểm tướng đài nói cụ thể nội dung gì, các huynh đệ nghe không rõ, cũng không có tâm tư để nghe.

Thật ra suy nghĩ của đại đa số tướng lĩnh đều không khác biệt lắm so với Hoàng Kiêu, cũng không cảm thấy lý do mà Lý Húc đặt câu hỏi có ý gì mới. Thậm chí có người còn cảm thấy xa cách, cho rằng chủ tướng đại nhân rõ ràng xuất thân trong ngũ ngũ ngũ, nhưng hết lần này tới lần khác lại chơi trò yêu thích của những giám quân kia., Không bằng vừa rồi vỗ ngực cam đoan bộ dáng lương thực của mọi người sẽ rất thân thiết. Thậm chí còn lên lút nhếch miệng với đồng liêu, ý bảo đám người vừa rồi có khả năng nhìn lầm người, kết quả là khó tránh khỏi việc chỉ bỏ lại một tràng hoan hỉ.

“Không biết Chu Huyện úy là người phương nào?” Không để ý đến động tác nhỏ của mọi người, Lý Húc theo soái án đi ra, đi tới trước mặt Chu Anh, nhìn vào mắt Chu Anh hỏi thăm.

“Khởi bẩm đại tướng quân, mặt tướng, ty chức, ty chức là người thích hợp Dương Quốc!” Chu Anh không biết Lý tướng quân hỏi nguồn gốc của bản thân làm gì, ngây người một chút, cục diện xúc động bất an hồi đáp. Tuy rằng hấn lưng hùm vai gấu, nhưng so với Húc Tử, hấn vẫn thấp hơn nửa cái đầu, bả vai cũng thấp hơn một tấc. Bởi vậy lúc trả lời đối phương chỉ có thể nhìn lên, phảng phất đệ tử phạm sai hướng cổ bản thụ nghiệp ân sư.

“Phụ cận quê nhà còn bình an không, có loạn phi hay không?” Lý Húc vô ý hướng đối phương tạo áp lực, hơi nghiêng người ra một chút, tức giận hỏi.

“Nhờ phúc của đại nhân!” Chu Anh theo thói quen ôm quyền, dùng giọng điệu gần như nịnh nọt nói: “Coi như an bình, không đánh tới cổng huyện thành!”

“Ta không phải là doãn Lạc Dương phủ, nhà ngươi có loạn hay không, nhờ ta có phúc gì?” Lý Húc cười lắc đầu, đưa tay dè cánh tay Chu Anh: “Người ra bao lâu rồi, lo lắng cho người nhà sao? Các huynh đệ muốn về sớm một chút không?”

“Sao lại không lo lắng! Thanh niên trai tráng Phụng Dương cơ hồ đều bị ta dẫn ra ngoài. Một khi thổ phỉ giết tới cửa, dưới trướng huyện lệnh căn bản không có binh sĩ nào có thể dùng! Các huynh đệ ngày ngày hỏi ta khi nào trở về, làm cho lỗ tai ta

cũng có vết chai!” Chu Anh thấy Lý Húc một mực thái độ bình thản, tâm tình đại định, La La dài dòng kể lể.

“Là thế à!” Lý Húc cười cười, không bình luận phẩm gì. Sau đó chậm rãi đi tới trước mặt quận trưởng Trương Thành Trịnh Liệt. Không đợi hắn mở miệng hỏi, Trịnh Liệt đã chủ động đáp: “Tình huống của Trương Thành còn không tốt bằng Ứng Dương. Bên kia ty chức nhiều núi, từng ổ thổ phỉ lớn nhỏ đều bị tiêu diệt không hết. Năm trước một lát bọn họ thiếu chút nữa đánh tới tận gốc quận thành. Năm nay, ha ha, ai mà biết được. Nếu không phải hoàng mệnh đang ở trên người, ty chức đã sớm mang theo các huynh đệ giết trở về rồi!”

“Vậy cũng tạm được!” Hoàng Kiêu thấy Lý Húc chuyên hướng ánh mắt về phía mình, chủ động trả lời.

“Đại tướng quân không nên hỏi, mọi người đều rất khó xử!” đốc úy Đỗ Tử đến từ Nam Dương, hai mắt đỏ lên, kể lể. Hắn là người của Cúc Đàm, quê quán đã lâm vào tay giặc vào một tháng trước, vợ con không rõ sống chết. Thân là đại tướng quân binh, hắn lại hao tổn ở trong Huỳnh Dương thành, căn bản không có biện pháp hồi sư báo thù cho người nhà.

“Tình hình của ta cũng không khác gì các ngươi!” Lý Húc khẽ thở dài, nói ra: “Bệ hạ ủy thác ta lấy chức vụ lục quận an ủi đại tỵ, trong đó quận lớn nhất lại bị phản tặc La Nghệ chiếm hai phần ba, cho tới bây giờ ta vẫn chưa quay về. Bây giờ quân chủ Bác Lăng lực đều ở Huỳnh Dương, không biết tên La Nghệ kia có thừa cơ sinh sự hay không!”

“Không phải La Nghệ và La Nghệ vừa mới hỏi hận với bệ hạ sao?” Bùi Nhân Cơ nghe mà sốt ruột, lớn tiếng truy vấn.

“Hắn quả thực đã hỏi hận, binh lính dưới trướng một người không vụt.” Lý Húc lắc đầu cười khổ, “V thuế má các nơi U Châu, tuyệt đối không nuôi nổi cả chi Hồ Bí thiết kỵ. Lúc không có lương thực, hắn không cướp ai? Càng không may trận này của Đậu Kiến Đức phía nam nhà ta càng ngày càng náo nhiệt. Một khi hai người bọn họ liên thủ, lục quận ta an ủi đại đạo, ngay cả nhà mình cũng không về được!”

Những lời này đều là sự thật, cho nên nói ra cho người ta cảm giác tuyệt đối không phải là giả. Chúng tướng lĩnh nghe xong, không khỏi bồi tiếp chủ soái thở dài một hơi. Đều nói thế sự gian nan, vì tướng giả không dễ. Có thể thành lập công hay không còn rất khó nói, đến cả lão bà hài tử của mình cũng không biết khi nào sẽ không giữ được.

“Cho nên, chư quân có thể hỏi các huynh đệ dưới trướng một chút, nguyện ý cùng ta sớm ngày san bằng khu nhà ngói, về nhà bảo vệ vợ và hài tử của mình không?” Lý Húc đột nhiên thẳng người, lớn tiếng đặt câu hỏi.

Trong chớp mắt, trong quân trướng hoàn toàn yên tĩnh. Không phải vì triều đình, cũng không phải vì công danh, chỉ vì sớm ngày có thể trở về bảo vệ hài tử thân tử của mình. Lời hỏi của đại tướng quân tuy rằng cầu thả, nhưng trong lỗ tai lại phảng phất có một bát rượu bị đốt trong lục tạng năm bụng, đốt tới mức nhiệt huyết sôi trào, hào tình vạn trượng.

“Chư quân nguyện ý theo ta một đạo bình chương, bảo vệ mẹ thân hài tử của mình sao?” Lý Húc dùng ánh mắt đảo qua khuôn mặt mỗi người, một lần nữa hỏi.

“Nguyện ý!” Chu Anh lớn tiếng kêu lên: “Nguyện ý đi theo sau lưng đại nhân! Bình định!”

“Bình định góc Cương! Đẳng Bình ngói!” Chúng tướng cùng hô to, thanh âm chấn động làm cho nóc nhà mềm mại rung động. Đã mê man rất lâu rồi, bọn họ không biết mình đang làm gì? Triều đình như thế, đoàn người tiếp tục chiến đấu vì nó còn có ý nghĩa gì nữa? Nhưng hôm nay, có người dùng một loại phương thức đặc biệt nói cho bọn họ biết, bọn họ không phải chiến đấu vì triều đình, không phải là chiến đấu vì công danh, chỉ là vì người nhà của mình ở loạn thế không bị tổn thương.

Loạn thế sắp tới, nếu như chúng ta không thể thay đổi quốc gia này, ít nhất một ngày tai nạn ập đến sẽ tích góp đầy đủ lực lượng để bảo vệ người nhà mình. Trong tiếng hò hét của mọi người, Lý Húc lại nhớ lại giấc mơ năm xưa của mình.

Hắn biết mình đang làm gì, hơn nữa vĩnh viễn sẽ không từ bỏ.

Tửu đồ: Buổi tối còn có một đề nữa, mời ký bản chính.

Chương thứ tư biểu thị (3)

Điều động tâm tình mọi người xong, Húc Tử nhân cơ hội rèn sắt đem nhiệm vụ đến gần thời hạn chấp hành phân ra.

Trận chiến sắp tiến hành sẽ là một trận chiến có thể kéo dài hai, ba tháng đại quyết đấu, đoạt lại sông vận mệnh bất quá là bước đầu tiên trong đó. Căn cứ tình báo nắm giữ cùng kinh nghiệm dụng binh nhiều năm qua, Lý Húc không cho rằng quân hùng ngôi trại sẽ ngồi nhìn quan quân nắm giữ lại quyền không chế đường sông.

Thông Tế Cừ đối với trại phi mà nói thì tác dụng cũng quan trọng với triều đình. Năm đó, sứ Cương quân chính là dựa vào cướp bóc thuyền qua lại trên sông, chậm rãi tích lũy đến tiền vốn ngồi giường lớn. Hôm nay, theo Lý Húc hiểu rõ, Hằng Cương quân đổi sang một phương thức khác lợi dụng kênh đào, bọn họ thu phí bảo hộ thuyền cùng thuyền buôn và buôn bán liền cho đi, đối với thuyền quan mới có thể giữ lại hoàn toàn.

Cho nên, sau khi cứ điểm của bờ kênh đông cũng bị quan quân công kích, để bảo đảm tin tức tài nguyên còn sống của Thông Tế Duy này, Lý Mật cho dù không muốn vội vàng giao chiến cùng quan quân, cũng không thể không dẫn binh rời núi như thế., Chiến dịch chuyển vào giai đoạn thứ hai, từ quan quân các nơi trực tiếp đối mặt với binh mã chủ lực của ngôi. Mà giờ phút này, doanh trại phá trận có sức chiến đấu mạnh nhất cùng với chủ tướng Từ Mậu Công đều ở Bách Hoa cốc, chỉ cần Bùi Nhân Cơ đang phòng thủ Hồ Lao quan, đám người Tần thúc bảo có thể chặn đường về, đội ngũ Từ Mậu Công không thể theo kịp vận chuyển chiến đấu quanh kênh đào.

Trừ phi Từ Mậu Công mạo hiểm buông tha Bách Hoa cốc vừa mới lấy được, từ Hồ lao quan tới gần Hoàng Hà quay đầu vòng trở về. Như vậy, chiến dịch sắp tiến vào hạng ba cũng là giai đoạn vô cùng mấu chốt. Lý Húc sẽ bố trí một cạm bẫy hoàn mỹ khác ở giữa đường chờ hấn.

Vì bảo vệ bí mật, Húc Tử chỉ phân công cho các tướng lĩnh mục tiêu của mình trong giai đoạn tác chiến thứ nhất. Đối với giai đoạn thứ hai, hắn chỉ suy đoán sơ lược một chút, cũng không nói rõ chi tiết ý định của mình. Để đảm bảo cắt đứt liên hệ giữa hai người Từ Mậu Công và Lý Mật., Hắn dứt khoát ra lệnh cho binh mã chiến lực hoàn chỉnh nhất, Hồ Nha lang di chuyển Vương biện bảo vệ Huỳnh Dương thành cùng bộ lạc Hồ Thủ thành của Bùi Nhân Cơ tạo thành sừng, khóa Bách Hoa cốc lại.

Về phần giai đoạn thứ ba của chiến dịch, Húc Tử giấu vào sâu trong nội tâm của mình. Nếu như ông trời nhất định phải an bài hai người tiến hành một trận quyết đấu, Lý Húc hi vọng thời gian quyết chiến sẽ tận lực chậm hơn một ít. Hắn cần phải tranh thủ một chút thời gian chỉnh đốn binh mã dưới trướng, càng cần có thời gian làm cho tâm can của mình mạnh mẽ thêm, giờ hắc đao lên đối với người bạn sinh tử cộng với nhau năm đó.

“Trong đám quân doanh ngoài ngói, cũng có mấy quân sức chiến đấu phi thường mạnh mẽ, đại tướng quân nhất định phải cẩn thận một chút!” Đợi các tướng lĩnh khác nhao nhao rời đi, mượn có lưu lại Bùi Nhân Cơ thấp giọng khuyên.

“Đa tạ Đức huynh nhắc nhở, ta không hiểu rõ tình hình địch nhân, tình huống cụ thể của các doanh trại ở ngói Cương như thế nào, kính xin Dracula nói rõ chi tiết!” Lý Húc cười ôm quyền đáp lại đối phương.

Hai người từng ở chung một đoạn chuyện ở Liêu Đông, cho nên Húc Tử còn duy trì thói quen xưng hô với nhau năm đó. Bùi Nhân Cơ lại không dám ở trước mặt hắn tự tôn tự đại, vội vàng khom người xuống, hoàn thành lễ toàn, “Đại tướng hạ sát mạt tướng! Ngươi ta hiện tại là chủ nhân, mạt tướng biết gì nói vậy, nói rất rõ!”

“Bồn huynh chớ nói như vậy, trước mặt người ngoài, ta tự nhiên phải phô bày dáng vẻ đại tướng quân. Giờ phút này trong trướng chỉ còn lại ta và ngươi, chúng ta lại căng thân phận nói chuyện, không phải cũng quá già mồm sao?” Lý Húc lại cười, thấp giọng kháng nghị.

“Vây mặt tướng cung kính không bằng tuân mệnh!” Bùi Nhân Cơ lại hướng Lý Húc chấp tay thi lễ lần nữa, rồi nghiêng người ngồi nửa cái ghế đầu ngay sát soái án.

“Vốn ta nên mang thúc bảo và sĩ sĩ thư đến gặp ngươi, lấy hết tình huynh đệ các ngươi. Nhưng thanh thế của Từ tặc Mậu công ép ngươi, cho nên ta không thể không đem hai viên hung hãn giữ lại trong Hồ lao, tránh cho Từ tặc ngươi được sơ hở nào!” Sau khi ngồi vững, Bùi Nhân Cơ chủ động giải thích.

“Bốn huynh cẩn thận một chút là đúng rồi, Từ Mậu Công dùng binh xảo trá nhiều lần! Về phần thúc bảo và sĩ tin, ta nghĩ tương lai chúng ta sẽ có rất nhiều cơ hội gặp lại!” Lý Húc cười cười tỏ vẻ lý giải với an bài của Bùi Nhân Cơ. Sâu trong nội tâm, hắn từng chiến đấu chiến đấu chiến đấu ở Ung Khâu., Lúc khai phong, đến đây hội hợp chính là Vương biện mà không phải Tần Quỳnh cùng La Sĩ tin tưởng có chút thất vọng. Nhưng sau khi ngẫm lại, địa vị hai vị bằng hữu bây giờ cũng đích xác xấu hổ, cho nên rất nhanh liền nhìn ra, không hề oán trách sự lạnh lùng của đối phương nữa.

“Hai người bọn hắn đều là kẻ thù của vạn người, đáng tiếc bị chôn trong quận binh!” Bùi Nhân Cơ nghe Lý Húc nói vậy thì không có ý trách tội mình, vừa cười vừa bổ sung: “Ta có thể thuận lợi không chế tinh nhuệ Tề quận, cũng may mà có hai người bọn hắn. Trước đó vài ngày ta đã viết công lao cụ thể của hai viên hồ tướng vào chương, người thì đưa vào Đông Đô. Nhưng phong cách làm việc ở Đông Đô kia, ai, đại tướng quân hắn còn rõ hơn ta...”

Nhắc tới triều đình lúc còn ở phương diện tuyển chọn, Lý Húc và Bùi Nhân Cơ tương đối lắc đầu. Người trước vì may mắn có Hoàng đế bệ hạ chống lưng sau lưng, con đường làm quan coi như thuận lợi. Mà người kia mặc dù lần đầu gặp mặt với Lý Húc, nhưng lúc này chức hàm chỉ của Quang Lộc đại phu, Võ Lộc lang, sau đó lại chìm nổi bất định trong biển, chịu đựng đến mức tóc cũng bạc trắng, mới miễn cưỡng bù đắp lại một chỗ trống.

Sau vài tiếng thở dài, khoảng cách giữa hai bên lập tức rút ngắn không ít.” Bản huynh ngồi thẳng dậy nói chuyện, nếu

không người sẽ không thoải mái, ta thấy cả người khó chịu!”
Lý Húc cười cười, thỉnh cầu.

“Này, này, không phải lâu rồi không gặp Trọng Kiên sao?
Không nghĩ tới tính tình người vẫn thẳng thắn như năm đó!”
Bùi Nhân Cơ ngượng ngùng sờ sờ đầu mình, cười ngồi lên ghế
trong.” Thật ra ta càng thích đứng, cười ngựa quen thân thể,
ngồi xuống mông cứ như bị đau khổ vậy!”

“Vậy thì đứng ở bên cạnh địa đồ nói chuyện!” Lý Húc chỉ chỉ
vào tình hình địch ta trải trên mặt đất, đề nghị.

“Cũng tốt, nhớ kỹ năm đó chúng ta ở Liêu Đông!”

Đề tài chuyển đến phương diện hành quân đánh trận, Bùi
Nhân Cơ lập tức buông lỏng tất cả câu thúc. Lão ngồi xồm
xuống, dùng tay điểm điểm những con số quy mô lớn của các
doanh trại ở sườn đông Hà Tây, vừa cười vừa nói: “Chắc hẳn
trăm chiến tướng của người cũng không chỉ biết đếm người.
Binh lính các doanh có thể chiến trong quân đội ngói cũng
không nhiều, ngược lại là những Hùng tướng hết sức bình
thường, mỗi người hận không thể ngồi vững trăm vạn binh
khí!”

“Ta đã giao thủ với bọn họ rất nhiều lần, cảm giác sĩ tốt của
doanh trại bên trong lúc đó tuy ít, nhưng sức chiến đấu lại
ngang bằng với quan quân. Còn bên ngoài doanh, chung quy
vẫn là quân ô hợp!” Lý Húc nhẹ nhàng lắc đầu, đưa ra đánh
giá đối với sức chiến đấu của đám người ngói Cương quân.

“Đúng, nội doanh sau này sửa thành phá trận doanh, nghĩ đến
là cố sự noi theo tam quốc Cao Thuần. Hiện tại đóng quân ở
Bách Hoa cốc, Huỳnh Dương hai địa ngục như hổ rình mồi.
Ngoại doanh hay là theo chúng tặc trước mặt phân chia đỉnh
núi, sào huyệt ở nơi nào., Liền gọi làm cái gì, tình huống đại
thể như thế, nhưng không thể so sánh được. Nếu nói tình
huống của Trung Cương quân hiện tại, thật đúng là không liên
quan gì đến tướng quân!” Bùi Nhân Cơ cười cười, bổ sung.
Thấy Lý Húc mặt đầy khó hiểu, hắn lại dùng ngón tay chỉ về
phía bình nguyên gần thảo nguyên, thấp giọng hỏi: “Ta nhớ rõ
Trọng Kiên đã từng ở chỗ này giao thủ với Lý Mật một lần,
dùng hơn ngàn kỵ binh liền phá mấy vạn đại quân của hắn?”

“Lần đó là hấn quá kiêu ngạo. Vốn là hấn không dễ dàng thủ thắng như vậy. Lý Mật ỷ vào mình nhiều người, vô cùng tự tin, ngược lại bị ta tóm được cơ hội!” Lý Húc suy nghĩ một chút, thừa nhận. Trận chiến này là một trong những trận chiến kinh điển hấn chỉ huy, đến nay nhớ lại vẫn làm người ta nhiệt huyết can vượng như cũ. Cho nên lời nói tuy khiêm tốn, ngữ khí hưng phấn lại bất tri bất giác toát ra.

Bùi Nhân Cơ ngẩng đầu, hơi kinh ngạc nhìn Lý Húc. Nghĩ lại đối phương hôm nay mới chỉ hơn hai mươi tuổi, trong lòng cũng thấy thoải mái. Dừng một chút, nói: “Theo ta được biết.”, Từ khi bại trận trên kênh đào, Lý Mật liền tập trung lực lượng ở viên mãn. Binh mã ngoài doanh trại cũng tập trung chinh huấn một đoạn thời gian ở trong sơn trại. Nhưng về sau lương thảo vận chuyển bất tiện, lại thêm người và Trương Tu Đà lão tướng quân bức bách, tặc chúng không thể không hóa thành thành con số không. Hóa thành này, rốt cuộc không hợp lại được!”

“Chắc là trong lần chinh huấn này, Từ Mậu Công lại thay người khác làm áo cưới!” Lý Húc đối với thổ phỉ một mực không có cảm tình gì, cho nên Bất Thiên từ góc độ xấu nhất phỏng đoán hành vi hành vi hành vi của bọn họ.” Với con người của Lý Mật, hấn không thể hoàn toàn tin nhiệm Từ Mậu Công. Chỉ có thể mượn tay Từ Mậu Công huấn luyện binh mã cho mình, sau đó lại đem binh tốt được mình tin tưởng nhất giao vào trong tay.”

“Cũng không hoàn toàn như thế. Ta nghĩ hấn là có người bị người đánh đau, cho nên rút ra kinh nghiệm rồi!” Bùi Nhân Cơ lắc đầu, cũng không hoàn toàn đồng ý cái nhìn của Lý Húc.” Sau đó, Tế Âm doanh, Tế Dương doanh và quận doanh quận Tề lập tức bộc lộ tài năng, vì tướng lĩnh còn là người ban đầu, sức chiến đấu của binh lính thay đổi rất nhiều. Tướng quân lần này qua sông tác chiến, đối với ba doanh trại của Bồ Sơn và công doanh Lý Mật còn phải lưu ý nhiều chút!”

“Tề quận doanh?” Lý Húc vô cùng miễn cảm với cái tên này nên cau mày truy hỏi.

“Đúng vậy, đại tặc Mạnh khiến sách vở là quận Tề Quốc, có thể tính là đồng hương với thúc Bảo và sĩ tốt.” Bùi Nhân Cơ gật gật đầu, trả lời.” Người này ra sức thuyết phục, mưu lược có thể nói là lựa chọn tốt nhất, cho nên rất được Lý Mật Khí coi trọng., Tề âm phòng hiến bá, tề dương vương bá làm hai bản lĩnh cũng đều không kém, hai năm này phiên doanh công thành bốn lần, dựa vào Phá trận doanh của Từ Mậu Công cùng ba chi chủ lực này! Về phần công doanh của Lý Sơn, thì là từ các doanh điều động tinh nhuệ tạo thành, được xưng có thể lấy một làm mười. Trương lão tướng quân chính là kẻ đã mất trong tay cái doanh này, người gặp phải ngàn vạn lần sau phải cẩn thận!”

“Đa tạ Đức huynh chỉ điểm. Nếu không, ta thật sự đã xem thường đối thủ!” Lý Húc cắn nuốt ba chữ Bỏ Sơn Công, nửa thật nửa giả nói.

Tin tức của Bùi Nhân Cơ có một phần rất lớn là Lý Húc đã thám thính được, cũng có một phần nhỏ trước đây chưa từng nghe thấy. Từ góc độ hiểu rõ địch tình, Bùi Nhân Cơ sau khi chấp chương tinh nhuệ của Tề quận, đích xác là đã qua một phen quân vụ. Điều này làm Lý Húc càng thêm yên tâm sau lưng mình, cho rằng mặc dù Bùi Nhân Cơ không phải là kẻ địch của Từ Mậu., Ít nhất dưới tình huống liên thủ cùng Hồ Nha lang, cũng có thể đem trận doanh phá trận ở bên ngoài chiến trường chính. Nghĩ đến đây, hần nhẹn không được hỏi: “Sĩ khí của đệ tử quận Tề là thế nào, vừa rồi ta chỉ lo lắng cỗ vũ đám người Trịnh lão tướng quân, nhất thời quên chú ý tới bên này của ngươi!”

“Đại tướng quân cứ yên tâm, chỉ cần có lương thảo sung túc, cái tên tinh nhuệ của quận Tề chúng ta không phải là không có tác dụng. Huống hồ đây còn là một tiếng huyết sáo, sau khi Trương lão tướng quân mất, các huynh đệ vẫn muốn tìm cơ hội báo thù cho lão!”

“Vậy ta an tâm rồi!” Trên mặt Lý Húc hiện ra một nụ cười thoải mái, hần biết nắm chắc thủ thắng của mình lại tăng thêm rất nhiều. “Cái kinh khách dưới trướng ngươi trước tiên án binh bất động, thay ta đóng dinh trận doanh ở phía Tây Huỳnh

Dương. Như vậy, ta mới có thể tập trung toàn bộ lực lượng đối phó Lý Mật!”

“Ta biết ngay người tầm mắt sẽ không hẹp như vậy, chỉ muốn đả thông kênh đào.” Bùi Nhân Cơ dùng nắm tay nắm mạnh vào vai Lý Húc một cái, cười nói.” Năm đó ở Liêu Đông, người chính là một kẻ to gan lớn mật!”

“Ta muốn mau chóng kết thúc trận chiến này. Nếu cứ tiếp tục hao tổn như vậy, người tốt xấu sẽ chết sạch.” Lý Húc thở dài, buồn bã nói: “Đánh xong ngôi sân, ta còn có rất nhiều chuyện cần hoàn thành ở phía bắc. La Nghệ, Đâu Kiến Đức, Cao Khai Đạo, những người này không ai có tư cách tốt để đối phó! Huống hồ còn có người Đột Quyết đang nhìn chăm chăm, một khi bọn họ xuống nam.”

Một khi Lưu Võ Chu cầu kết với Đột Quyết xuôi nam, Hà Đông Thái Nguyên và Hà Bắc vương quận đều là nơi bắt buộc. Mấy ngày trước nhận được tin tức là Nhạn Môn quan lại lần nữa có biến, Lý Húc liền lo lắng cho phương Bắc. So với đạo phỉ các nơi, hành vi của người Đột Quyết còn đáng sợ hơn nhiều. Hắn biết rõ dân tộc thảo nguyên xử lý thói quen xử lý kẻ thất bại, cũng tận mắt nhìn thấy bảo trại phụ cận của những người đã từng bị Đột Quyết công phá.

Đó là thảm cảnh so với địa ngục còn khó có thể khiến người ta chịu đựng, phàm là người thấy trong mắt đều lửa giận bùng bùng. Lần trước hắn xuất quan, lại đem Cam La trả về cùng Cam Lỗ, liền tồn tại tâm tư may mắn để cho hai đàn sói trên thảo nguyên đánh nhau. Chỉ tiếc còn chưa chờ hai bày sói đấu, vừa đóng lại đã có vô số Tùy Tướng tranh nhau dẫn vào nhà.

“Vẫn là câu nói đó, chỉ cần lương thảo sung túc, ta tuyệt đối sẽ không để mặc cho Từ tặc Mậu Công hồi sư!” Bùi Nhân Cơ nghe không hiểu nỗi lo của Lý Húc, nhưng hắn có đủ hảo cảm về kinh nghiệm quan trường để lấy được cấp trên.

“Không thành vấn đề, ngày mai ta sẽ dẫn người đi mở quan khẩu!” Lý Húc cười bảo đảm.

Kho quan để cất giữ lương thực triều Đại Tùy được xây dựng vào lúc chinh phạt Nam Trần, về sau dần dần trở thành một

loại lệ cũ. Ở thời đại thái bình, lương gạo quan phủ hàng năm thu được đại khái một phần ba muốn chảy vào quan khố các nơi. Đại nghiệp bát, cửu, thập phần mười ba năm này., Bởi vì trung thác cao lệ cùng dẹp loạn nội loạn, số lượng dự trữ lương đã từng bị tiêu hao một ít, nhưng kho quan các nơi vẫn còn hơn phân nửa trạng thái như cũ. Chỉ là Dương Quảng vẫn rõ ràng rằng gã muốn dùng lương thực trong đó làm lương thực Đông chinh lần thứ tư, bởi vậy không có thánh chỉ, các quan viên địa phương thà rằng nhìn dân chúng chết đói, cũng không dám có ý đồ đánh quan khố.

Lúc Lý Húc thủ vệ Lê Dương đã mạo hiểm mở kho một lần. Cảnh ngộ đã được chứng minh, chỉ cần người xuất ra đủ lý do, triều đình chưa chắc sẽ truy cứu khả năng tự động trữ lương. Đương nhiên, kết quả này chỉ có thể áp dụng cho hấn và Vũ Văn sĩ. Nếu đổi lại là người khác, rất khó nói, cho nên, lần này hấn thấy đám lính quân thiếu tiếp tế, đầu tiên liền nhớ tới mấy quan kho thật lớn trong Quân Thành.

Chỉ là hấn đem vấn đề nhìn đơn giản, quan viên địa phương lại bị dọa cho sợ chết khiếp. Ngày hôm sau, không đợi Lý Húc đem lời mình nói ra, Huỳnh Dương quận thái thú Ngu Thế Hội sẽ lập tức lắc đầu biến thành sóng gió, “Không được, không được, tuyệt đối không được. Trừ phi người cầm thánh chỉ của bộ hạ đến, nếu không, ta quyết không thể sai người đem chia khóa thương khố cho người!”

“Ta đã cho các huynh đệ đi ra cửa kho hàng chờ.” Lý Húc cười bồi tiếp: “Các tướng lĩnh đều đích thân đến, nếu như quận thủ đại nhân không đồng ý, chẳng phải sẽ làm mọi người thất vọng sao!”

“Bọn hấn có thất vọng hay không ta mặc kệ, trông coi kho quan tốt lại là trách nhiệm của ta!” Ngu Thế sẽ thổi râu trừng mắt, phất đầu bày ra mười phần.

“Quận chủ đại nhân vẫn nên dàn xếp một chút đi, cùng lắm thì người ra khỏi kho bao nhiêu trước, sau đó ta sẽ nghĩ biện pháp bù lại! Ngài cứ yên tâm, theo quy củ nào, ta quyết sẽ không hỏng!” Lý Húc chấp tay, ám chỉ bản thân nhất định sẽ trọng tạ.

“Vây cũng không được, một khi người lỡ lời tương lai, ta tìm ai đây? Huống hồ vạn nhất bị người buộc tội, người có kim đao hộ thân, ta lại chỉ có một cái đầu, chẳng phải không cho người chịu tội vô ích sao. Hôm nay trừ phi người trước tiên lấy đao ra chặt đứt ta, nếu không đừng hòng có thể lấy chìa khóa ở chỗ ta!” Ngu Thế sẽ vung tay áo, để lại cái lưng kiên cố cho Lý Húc.

“Ta đây cũng chỉ có thể dùng kim đao bệ hạ ban bỏ đôi thương khó thôi!” Lý Húc hình như cũng chọc giận hấn, quay người lại, mang theo thân binh nghênh ngang rời đi.

“Ta nhất định sẽ viết binh buộc tội người!” Ngu Thế sẽ giận không nhìn nổi, hướng về bóng lưng Lý Húc kêu to.

“Xin cứ tự nhiên, đó là trách nhiệm của đại nhân!” Lý Húc không quay đầu lại, phi thân nhảy lên chiến mã.

Quan viên quận thủ nha môn chưa từng gặp loại trận trượng này, từng người hù dọa câm như hến. Trong ấn tượng của bọn họ, Ngu quận trưởng cùng Lý đại tướng quân mới tới hai người đều là tốt tính, sao hôm nay vừa nói trở mặt đã trở mặt ngay lập tức., Không lưu lại chút thời gian chuẩn bị nào cho mọi người? Oán trách thì cứ oán giận, nhưng mọi người không dám thật sự để Lý Húc dùng kim đao đi chém cửa Hoàng Lê Mộc kho lương, vạn nhất thanh gỗ cứng rắn như tảng đá kia đưa kim đao cho dát mỏng manh, chỉ sợ ai cũng không gánh nổi.

Bởi vậy, có người thông minh liền nhanh chóng đem chiếc chìa khóa thương khó ra, nhanh chóng thúc ngựa đưa cho Lý Húc. Những người khác thì vây quanh quận chủ Ngu Thế biết nói tắt lửa, tránh cho lão đại nhân bị khí thương thân thể. Ước chừng lẫn lộn gần nửa canh giờ, cuối cùng Ngu Thế Hội cũng bình tĩnh trở lại., trừng mắt quát: “Đều vây quanh ở đây làm gì, đi vài người, đem số lượng ra kho vào trướng. Lại có vài người lấy danh nghĩa của ta viết tấu chương, ta muốn buộc tội tên cuồng đồ to gan lớn mật này!”

“Vâng, tôn mệnh của thuộc hạ!” Các trợ thủ hoảng hốt thay mặt đáp ứng, sau đó bắt tay đi chấp hành mệnh lệnh của đại nhân thái thú. Tu Lam, tấu chương buộc tội Lý Húc đã được

viết xong, chủ bộ lấy ra thỉnh Ngu Thế Hội nhìn qua. Lão thái thú nhìn lướt qua, ra lệnh: “Dùng ẩn đi, tìm khoái mã đưa đến Giang Đô!”

“Tuân...Tuân mệnh...” Chủ Bạc nhếch miệng, áp ứng trả lời.” Đại nhân, con đường phía nam vừa mới khai mở, có an bình hay không vẫn còn. Hay là chúng ta đem tầu chương này đến Đông Đô?”

“Ngu ngốc, quan viên Đông Đô có thể quản được họ Lý không?” Ngu Thế Hội đưa tay gõ đầu chủ Bạc một cái, quát lớn.

“Nhưng, nhưng, trên đường chưa chắc yên bình. Chúng ta không giống Vũ Văn đại nhân, tới tới lui lui đều có rất nhiều người hộ tống!” Chủ Bạc đem thân thể rút lại phía sau, ủy khuất nhắc nhở.

“Ngu ngốc, đương nhiên là đợi sau khi họ Lý đã thông kênh đào xong sẽ đưa sau. Uổng đi theo ta không nhiều năm, sao lại không khai xác như vậy chứ, nguoi?” Ngu Thế lại híp mắt như một con hồ ly ăn no bụng, hỏi ngược lại.

Chương thứ tư biểu thị (Bốn)

Quy mô trong kho quân thành mặc dù không lớn bằng Lê Dương thương và Lạc Khẩu, nhưng cũng là lực lượng mấy năm của Đại Tùy triều mới góp nhặt đầy đủ, tổng lượng đủ mười vạn binh mã ăn hai năm. Các con đường đóng quân ở phụ cận Quân thành đã sớm đánh chủ ý lên kho lúa, chỉ là khổ nổi vẫn không ai dám dẫn đầu khai trương mà thôi. Giờ phút này nhìn thấy Lý Húc từ quận thủ giả đồ lấy được chìa khoá từ chỗ đó., Há còn khách khí nữa? Các tướng quân ra lệnh một tiếng, đám sĩ tốt gánh vác nhấc tay lên, không đến hai ngày công phu, liền bổ sung cho mỗi doanh của mình đủ ăn ba tháng lương thực.

Các võ tướng tính toán đánh tinh tế, quan văn thủ hạ Ngu Thế hội cũng không ngốc. Vô luận các chi đội ngũ chuyển đi bao nhiêu dự trữ lương thực, trong trường bọn họ toàn bộ thêm một thành “Tiêu hao”, về phần tiêu hao cuối cùng đi nơi nào Lý Húc cũng không hỏi nhiều, chỉ cần phụ tá phủ quận nộp bổng lộc lên, hẳn xem một chút cũng không thèm nhìn liền dùng ấn trên đó.

Thấy mới tới bắt người săn sóc Đại Phương như vậy, đám quan văn cũng tự nhiên có hồi báo. Ở chiêu mộ dân phu, về phương diện chinh đồn khí giới cũng tăng thêm một phần sức lực. Chủ bộ thủ hạ Ngu Thế hội Viên Phong thậm chí mở ra phủ nha kim khố., Đem thật tốt vốn thuộc về triều đình đẩy ra hơn mười vạn quan giao cho Lý Húc làm người có tư cách ban thưởng công sĩ. Đương nhiên, Ngu đại nhân lại đem chuyện này làm một tội trạng lớn., Viết đến tấu chương buộc tội Lý Húc, dù sao con đường phía nam không đi, phương diện Giang Đô trong chốc lát không thể nhận tấu chương của hắn. Đợi triều đình nhận được tấu chương, chiến sự phụ cận cũng kết thúc, triều đình trách tội Lý Húc, đều không quan trọng.

Như là lại giày vò ba, ngũ thiên, ở dưới sự kích thích của hương vị cùng cơm no, các quận binh xưa nay ỉu xiu cúi đầu thật đúng là bị kích thích ra mấy phần sĩ khí. Lý Húc thấy

quân tâm có thể dùng, liền kéo ra đội ngũ, khí thế hùng hổ đánh về phía Thông Tế Cù.

Thông Tế đoạn bắc tổng cộng có bốn thành thị kẹt ở trên đường sông, trong đó Ung Khâu, Trần Lưu hai địa đã bị Lý Húc thu phục, quân đội ngói Nhất thời còn vô lực hồi đoạt. Hai tòa thành thị khác một cái gọi là Tương Nghi, ở tại bờ đông Thông Tế xuê, trước mắt bị tên Nguyên Cương tặc Chu Đỉnh phong., Lý Đức Nhân và Chu Ngọc ba bộ hợp lực canh gác, trong thành ước chừng có hơn mười vạn tàn binh. Một thành thị khác là Huỳnh Trạch, thủ vệ thành này chính là ái tướng Dương Đức Phương cùng Trịnh Đức Ngao dưới trướng Lý Mật. Trong thành mặc dù chỉ có hai vạn binh mã, sức chiến đấu lại cường hãn hơn xa đám người ở trong Tương Nghi thành kia. Trong đại dương tự vây giết lão tướng quân Trương Tu Đà, bộ tộc này từng là một trong những người chủ lực.

Quận binh vừa mới bắt đầu hiệp đồng tác, theo lẽ thường nên luyện tập thực lực yếu kém trước. Lý Húc lại lực bài chúng nghị, sau khi ra khỏi Quán Thành, trực tiếp chạy dọc theo quan đạo. Chúng tướng lĩnh không thuyết phục được hắn, lại bị chiến tích của Bác Lăng quân lúc trước làm tăng lên, bởi vậy vô luận tình không bằng lòng, đều kiên trì sống vai đi theo Bác Lăng quân.

Mắt thấy đại đội binh mã nhào tới ngoài phạm vi Huỳnh Trạch thành, Lý Húc đột nhiên lại đổi ý. Vòng vèo quanh thành nam nửa vòng, vượt qua Thông Tế Cù, ra lệnh cho mọi người hạ trại tại Tế Thủy và kênh đào ở giữa kênh đào đợi lệnh.

Các quận binh không có chiến mã thay đi bộ, sao có thể không chịu được sự dày vò của hắn, bởi vậy khi hạ trại trộm bớt gia tài, làm cho hơn bốn mươi tòa trại ngã trái ngã phải. Lý Húc từ trong miệng đám Chu Đại Ngưu biết được, cũng không mở miệng can thiệp, chỉ ra lệnh cho Trương Giang., Đám người Vương Tu nhỏ lấy tinh thần làm gương cho đám quận binh. Như vậy, song phương đối lập càng rõ ràng, cho dù là ngư dân trên sông và tên sơn trại, liếc mắt cũng có thể phân biệt được doanh địa nào là do Bác Lăng quân xây dựng, doanh địa nào là do quận binh lập nên.

“Đại tướng quân muốn dụ Dương Đức ra khỏi thành để quyết chiến sao?” Vương Quân lộ vẻ buồn bực, lén lút đi vào trung quân, dò hỏi Lý Húc.

“Quân Hình cho rằng, doanh trại tướng quân chúng ta có thể khiến Dương Đức thêm tin tưởng vào hay không?” Lý Húc không trả lời câu hỏi của Vương Quân mà cười hỏi ngược lại.

“Nói thật, nếu Huỳnh Trạch quân do ty chức dẫn theo, chắc chắn sẽ giết tới đánh một trận. Cho dù đánh không lại quân tinh nhuệ Bác Lăng, nhưng chỉ cần giết hết quận binh là được., Ít nhất cũng có thể bắt bại!” Vương Quân cười cười, trả lời. Ở Bác Lăng quân mười mấy tháng nay, hắn đã học được không ít đạo dụng binh từ trên người Lý Húc. Đặc biệt là thuật phá địch của kỵ binh, cơ bản đã nhìn ra được phương pháp. Bởi vậy nhìn thấy tình cảnh quận binh không thể áp đảo, tự nhiên liền nghĩ đến chiến thuật kinh điển của chiến thuật kỵ binh này.

“Với tiến cảnh trước mắt của Quân Hình, đã có thể một mình đảm đương một phía.” Lý Húc gật gật đầu, hết sức hài lòng với câu trả lời từ trên bức tường của Vương Quân. Hắn căn cơ nông cạn, hiếm có danh sĩ và con cháu thế gia chịu chủ động đến đây đầu nhập, cho nên vô cùng chú trọng tuyển chọn nhân tài trong số những quan quân cấp thấp dưới trướng. Bởi vậy, đám đầu mục cướp bóc trước khi bị chiêu ngũ của Quách Phương thăng quan cực nhanh, gần như cứ cách mấy tháng là có thể leo lên tới cấp hai.

“Cảm ơn đại nhân đã chiếu cố!” Vương Quân biết rõ Lý Húc không thích tổ chức rườm rà, bởi vậy cũng không chột dạ khiêu tổn mà ôm quyền, vái chào.

“Nhưng hơn phân nửa Dương Đức Phương sẽ không đi ra!” Không đợi Vương Quân bình tĩnh lại từ trong hưng phấn, Lý Húc lắc đầu, thấp giọng nói.” Quân chức của ngươi tăng lên, nhưng phán đoán tình hình địch, vẫn cần thêm chút thời gian?”

“Vì sao?” Vương Quân bị Lý Húc nói tới ngậy cả người, không đi xuống đất truy hỏi.

“Ngươi chỉ thấy chúng ta bên này loạn cào cào, lại không hiểu rõ tính cách của Dương Đức. Hắn không phải người thích mạo

hiểm, hướng hồ đã từng chịu thiệt chỗ ta một lần, cho nên muốn tìm lại mặt mũi cũng phải cẩn thận hơn vài phần!” Lý Húc mỉm cười, dùng hình dáng của Vương Quân để giải thích.

Biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng. Trong mắt hắn, giờ phút này Vương Quân vẫn còn ở giai đoạn tri kỷ mà không biết người ta. Cho nên nhìn cuộc chiến hơi có chút mong muốn. Mà thông qua phân tích tổng kết đối địch tình, Húc Tử lại cho rằng Dương Đức sẽ không dễ dàng xuất chiến. Nguyên nhân trong đó là do quan văn này xuất thân, can đảm có hạn. Hai là vì Xuyên Cương quân trái dài hơn phân nửa con sông đào đào đào này xem như một con đường trọng yếu, vật tư hạ cấp cho Tề Dương, Tề Âm cùng Định Đào các nơi đều phải từ trong đầm lầy của hai con đường thủy, cho nên lương thực thảo tài trong thành rất nhiều, vạn nhất ném mất thành này, trong đó tổn thất Dương Đức Phương đảm đương không nổi.

“Vậy chẳng phải đại tướng quân bị kẹt ở đây không phải lãng phí công sức sao?” Vương quân trầm ngâm một lúc lâu, vẫn không thể hoàn toàn phục, lẩm bẩm hỏi.

“Cho nên muốn người dẫn người ra ngoài!” Lý Húc lấy tay chỉ chỉ, “Qua nước rải về hướng đông hai mươi dặm chính là nguyên vũ. Quy mô thành này rất nhỏ, lại mới đầu hàng ngói không có mấy tháng. Thừa dịp quân địch đều cho rằng chúng ta có mưu đồ nham hiểm, ta cho người một ngàn kỵ binh nửa đêm vượt qua nước, đi bắt Huyện lệnh lại cho ta! Sau khi bắt được huyện thành này liền nhanh chóng lĩnh quân rút lui, về phần chuyện phòng thủ, ta sẽ an bài người khác đi làm!”

“Mặt tướng tuân mệnh!” Vương quân hình dáng vui mừng hơn hờ, lớn tiếng đáp lại.

Dưới trướng Lý Húc hiện tại chỉ có không đến bốn ngàn kỵ binh, bởi vậy có thể dẫn theo một ngàn kỵ binh đơn độc tác chiến, ít nhất cấp bậc là một lang tướng. Ở vị trí này, tự xưng là mặt tướng, liền danh chính ngôn thuận. Cho nên dáng vẻ Vương Quân thập phần cao hứng, sau khi tiếp lệnh liền ra ngoài phong hỏa hỏa địa điểm binh, thề nếu không phụ sự tín nhiệm của đại tướng quân.

Lý Húc nhìn hấn rời khỏi, lại từ trên soái án cầm lên một mũi lệnh tiễn, giao cho Vương Tu Bạt đã bị triều đình đặc biệt thăng cấp thành Ứng Dương lang tướng, “Vương tướng quân, người cũng chọn một ngàn kỵ binh trong đêm sau xuất phát, liên tục đêm tối công Dương Võ. Phái Trịnh Liệt theo sát phía sau người. Người tranh thủ ngày mai trước khi mặt trời lặn, bắt lại huyện lệnh Dương Vũ cho ta. Chuyện thủ thành giao cho Trịnh Liệt, binh lính dưới trướng hấn đông đảo, vừa vặn đặt chân ở trong thành!”

“Vâng!” Vương râu tóc lên tiếng đáp ứng một tiếng rồi cũng đi tiếp lệnh.

Ngay sau đó, Lý Húc phát lệnh tiễn, Chu Đại Ngưu dẫn binh lính tuần doanh, để tránh Dương Đức Phương đánh bạo. Lại bảo Quách Phương dẫn người kiểm tra một chút lương thảo nặng, để tránh đêm có người không cẩn thận rơi xuống nước, khiến đại quân tan rã. Đợi khi ổn định lại mọi thứ, sắc trời cũng đã tối đen. Húc Tử lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, lệnh cho thân binh bùng Tiêu Dạ tới, vừa ăn vừa thương lượng với đám thân tín.

“Tướng quân muốn lừa Vương bá, Vương đương nhân và đám tặc kia cũng dụ dỗ xuống núi sao?” Đợi xung quanh không còn người ngoài, Trương Giang ngồi xuống đối diện Lý Húc, thấp giọng hỏi.

“Vương đương Nhân, Điền Trử quân chưa chắc đã cùng chung một lòng, cho nên dưới tình huống đại cục còn chưa rõ ràng, hấn chưa hấn chịu đến đây. Nhưng thật ra Vương bá đương đương, người này cùng Lý Mật quan hệ một mực thân cận, khẳng định sẽ không nhìn ta đây đưa ở ngoài thành Huỳnh Trạch. Ta đoán không cần mấy ngày, hấn sẽ dẫn binh giết đến. Về phần Chu Đình Phong, Lý Đức Nhân và Chu Bắc Khuyết, ba người bọn họ đến hay không có quan hệ không lớn. Đến nhiều lắm là tạo thanh thế tráng kiện cho Điền Cương quân, không đến, đợi cho Lư Trạch mất đi, chúng ta thuận lợi thông Bành Sát qua, bọn họ cũng không dám tử thủ cấp mô!” Dựa vào lý giải về Thổ Cương quân, Lý Húc đưa ra phán đoán sơ bộ.

“Chỉ sợ không đợi người chiếm được Huỳnh Trạch, Lý Mật liền hội hợp đại quân giết tới!” Trương Giang nghĩ nghĩ, có chút lo lắng nói.

Trước mắt số lượng quan quân trong tay Lý Húc không ít, nhưng sức chiến đấu hết sức đáng lo. Đặc biệt sau khi Hồ Nha lang đem Vương biện hộ tống đi Huỳnh Dương, còn lại kẻ vai chiến đấu cùng quân Bác Lăng đã là binh lính thuần một sắc. Nếu có thể đem bọn họ một lần nữa chinh đôn lại, có lẽ còn có thể tăng cường mấy phần sức chiến đấu. Mà dưới trướng quân Bác Lăng lại không có đủ tướng lĩnh., Bởi vậy, mặc dù vội vàng đem quyền chỉ huy quận binh tập trung lại, nhưng bất quá là tụ tập một đám ô hợp, chưa hẳn dùng như bây giờ phân tán ra an toàn.

“Ta chỉ sợ hãn không chịu đến, từ từ kéo dài thời gian với ta! Nếu Lý Mật tới, trận này mới dễ đánh hơn.” Lý Húc gật đầu, đáp lại.

Thấy vẻ mặt của Lý Húc cũng không thoải mái, Trương Giang cười cười, nói: “Cho nên người liên phái người đi bắt Huyện lệnh của Dương Vũ và Nguyên Vũ, không, người ta hiện tại đều là quận Hưu.”

Vì cổ vũ quan viên Đại Tùy đầu hàng mình, Lý Mật từ trước đến nay không keo kiệt phong quan ước nguyện. Huyện lệnh hai thành Dương Vũ và Nguyên Vũ đã không có danh tiếng cũng không có thành tích, chỉ vì không đợi lính gác quân tấn công đến dưới thành liền chủ động đầu hàng, cho nên hiện tại cũng đã là quận Hưu, Quang Lộc đại phu, Lý Húc bình xuất quản thành., Trước tiên bắt hai tên quỷ xui xẻo này vào tay, đối với quân đội ngồi cương thì không khác gì bị người ta tát cho một bạt tai. Nếu như Lý Mật làm như không thấy, những quan viên quận Hà Nam đang tính toán thuận theo mệnh trời, nhất định sẽ cân nhắc lại vấn đề năng lực của chủ nhân mới, hoài nghi quân đội ngồi Cương có cho mình bảo vệ hay không.

“Trên tay chúng ta bắt được hai tên hầu gia, nên có thể đổi lại đầu lâu của Trương lão tướng quân rồi!” Giờ phút này Lý Húc suy nghĩ không hoàn toàn giống với suy đoán của Trương

Giang. Thở dài, hắt lại thấp giọng bổ sung: “Ngày đó cùng Bùi Nhân Cơ bàn chuyện quân vụ, ta mới phát hiện thời gian của chúng ta quả thật rất cấp bách. Có thể đem chiến sự kết thúc sớm một ngày, liền nhiều hơn một ngày thời gian chuẩn bị.”

Chương thứ tư biểu thị điểm thứ tư (một trong bốn))

Trương Giang đã đi theo Húc Tử nhiều năm, không cần suy đoán cũng biết chắc chắn là Hà Bắc lại xảy ra chuyện gì. Y suy nghĩ một chút, hỏi: “Chẳng lẽ La Nghệ lại muốn gây chuyện? Hắn thật biết chọn thời gian!”

“Không phải La Nghệ, là Đậu Kiến Đức và Cao Khai Đạo!” Lý Húc lắc đầu, sau đó hơi gật đầu, do dự một chút trả lời.” Sáng nay trước khi ra khỏi thành, ta nhận được tin cấp bách từ trong nhà, Tiết Đại tướng quân lại phụng chỉ đi chinh phạt Đậu Kiến Đức, kết quả vừa mới cự Mã Hà xong liền bị tặc quân đánh lén, trong hỗn loạn khó phân biệt địch ta, hai vạn đại quân giảm hơn một vạn năm nghìn, chỉ có hơn bốn ngàn khinh kỵ binh bảo vệ phụ tử Tiết gia chạy về quận!”

Nghe lời ấy, tất cả phụ tá trong trướng đều nhin không được hít một hơi lạnh. Hơn một năm qua mọi người theo sau Lý Húc chinh đông chinh tây, sớm hiểu rõ tình huống địa lý Hà Bắc. Mọi người đều biết, bờ sông củ ở giao giới quận Truy Hà và quận Hà., Trên giấy còn thuộc phạm vi quản hạt của Lý Húc. Đậu Kiến Đức có thể theo khuôn phép của Mã Hà Nam đánh lén Tiết Thế Hùng, ít nhất nói rõ thế lực của ông ta đã nắm giữ hơn phân nửa quận Hà Gian. Mà mấy tháng trước, người này còn bị lão tướng quân Dương Nghĩa Thần đuổi đông trốn tây, hoảng sợ không thôi.

Thế cục trở nên quá nhanh, quả thực nhanh đến mức làm người ta không kịp nhìn thấy. Mọi người rời khỏi Hà Bắc chỉ hơn năm tháng, thế cục địa phương chỉ vượt xa tưởng tượng của bọn hắn! Bởi vậy tính ra, lần này quyết sách xuôi nam thật sự có chút lỗ mãng. Dù sao Hà Bắc mới là nhà của mọi người, mà các nơi ở Hà Nam, đánh cho mọi người dù có tốt đến đâu, cuối cùng chẳng qua cũng chỉ thay quần áo cưới cho người khác.

“Sợ, chỉ sợ đây không phải là Đậu Kiến Đức hạ đắc thủ!” Nghe tất cả mọi người đều không hé răng, lúc tham quân thì

đức không kìm nén được, lấp bắp nói.

Hắn vốn là một thư sinh du lịch khắp nơi, bởi vì một cơ hội ngẫu nhiên bị đại hộ Hà Gian tạm thời đề cử làm Huyện lệnh Mục Huyền. Nhưng không đợi hắn ngồi vững huyện lệnh, đã vì để tránh cho dân chúng trong thành bị tàn sát, lúc đức không thể không mở thành hàng tặc. Trong bóng tối lại phái tâm phúc, len lén đem tình huống của cao sĩ đạt quân báo cho Lý Húc.

Sau đó hai người Lý Húc và Dương Nghĩa Thần liên thủ đòi tội, Cao Sĩ Đạt và Lưu bá đạo hai người gặp chuyện không ổn định bỏ thành mà đi, lại vừa có thời đức vừa dùng chia binh kế lừa gạt, cuối cùng dẫn đến Cao Sĩ Đạt cùng Lưu Bá Đạo toàn quân bị diệt, hai người chết cả.

Sau khi quân giặc bị tiêu diệt, Lý Húc và Dương Nghĩa Thần niệm thành công theo hoàn cảnh, vốn định liên danh thượng thư triều đình, tiến cử hắn làm Thái Thủ của quận Hà Gian. Nhưng địa phương đức như vậy lại không chịu làm quan địa phương kinh sợ khiếp vía, không nên noi theo cổ nhân bỏ bút theo Nhung, trùng hợp lý Lý Húc cảm thấy nhân tài dưới trướng thiếu thốn, liền kéo hắn vào trong màn tòng quân.

Đoàn người ở chung một thời gian dài sau mới phát hiện, người này chẳng những biết sơ lược, nói chuyện còn thoág có chút tham ăn. Lúc này bản thân Đức Phương cũng hiểu rõ nhược điểm của mình, cho nên xưa nay khi nghị sự chỉ mang lỗi tai, chưa từng phát ra tiếng. Nhưng hôm nay đột nhiên mở miệng một lần, mặc dù ý tứ biểu đạt không rõ ràng nhưng cũng có thể nói là một câu trúng đất.

“Bẩm triều không nên gấp gáp, có chuyện gì từ từ nói. Người cho rằng là có người giả mạo Đậu Kiến Đức, từ sau lưng hạ độc thủ với Tiết tướng quân?” Lý Húc nghe lúc thì phân tích tình huống trong lòng cùng suy đoán ban đầu của mình, trong lòng vui vẻ, vẻ mặt ôn hoà an ủi.

“Đậu, Đậu tặc nếu, sức chiến đấu mạnh như vậy, thì sẽ không bị đuổi theo, đuổi theo vào đậu, đến chuồng đậu rồi!” Thời Phương Đức càng gấp mà nói càng bất lợi, chỉ ghen đến mức mặt đỏ bừng, cũng chỉ nhảy liên tiếp mấy chữ ra ngoài.

“Là do La Nghệ làm!” Nói đến đây thì phụ tá khác của Bác Lãng quân đã đoán được đại khái. Đâu Kiến Đức vừa mới tiếp quản Dư Bộ Cao Sĩ vào mùa thu năm ngoái, chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi., Căn bản là ngồi vững vàng ở vị trí đại đương gia Lục Lâm của con sông phía bắc. Mà người kế thừa cao hơn là cơ nghiệp được coi là khiêm tốn, gia sản lại càng đơn bạc. Trước mắt hai tặc này đang vây quanh đậu cương và góc ngách với Thái Thường Thiếu Khanh Vi Thương, mặc dù đã biết tin Tiết Thế Hùng muốn lĩnh quân xuôi nam., Chỉ sợ cũng không có ra tay đánh lén hấn. Huống chi giữa mã hà quy củ còn có mấy trăm dặm, mắt thấy mấy vạn thổ phỉ đi qua, quận Hà Gian còn không chế mấy thành lớn của triều đình sẽ không có bất kỳ phản ứng gì.

“Vấn đề không phải là vấn đề. Không còn ai đánh lén Tiết, Tiết Thế Hùng nữa. Mà ở Tiết, Tiết tướng quân có thể trọng điểm để chinh trổng khu chiêng hơn nữa không!” Trên mặt mọi người lúc này có vẻ như đang được khích lệ, tâm tình khẩn trương thoáng buông lỏng, lời nói ra cũng trôi chảy hơn rất nhiều.

Đây mới là điều làm Lý Húc phiền não nhất. Hóa ra bốn thế lực ở phía bắc Hà Bắc có Tiết, Dương, Lý, La, La. Ba thế lực đầu tiên liên thủ với nhau, tự nhiên có thể làm cho Hồ Bí đại tướng quân La Nghệ khó có thể hành động. Mà hiện giờ Dương Nghĩa thần đang ở Giang Đô, Tiết Thế Hùng vừa trải qua một trận đại bại, ngăn cản trên đường xuống nam của La Nghệ, cũng chỉ còn lại nửa quân Bác Lãng.

Mặc dù chỉ kinh doanh ở sáu quận Bác Lãng hơn một năm, nhưng chúng tướng sĩ đã sớm coi nơi này là sào huyệt của mình. Mắt thấy triều đình cao quý sắp đổ, thời gian rối loạn này không biết còn bao lâu nữa. Có một cơ hội ổn định sau này tương đương với thêm năm phần cơ hội sinh tồn. Cho dù đại quân tác chiến bên ngoài, nhưng bất trắc gì, chỉ cần các tướng lĩnh có thể bình an chuyển về sào huyệt, thêm vào thời gian tương đương, thì sẽ có thêm năm phần cơ hội sinh tồn., Có thể đem nguyên khí chậm rãi nuôi dưỡng. Nhưng nếu như chiến sự chưa định, hang ổ phía sau lại bị người ta cướp mất vậy thật không ổn. Mặc dù mọi người có thể thuận lợi tiêu diệt

đám đạo tặc ngói, trong lúc binh họa liên kết, một bó bèo không rẽ có thể trôi đi được bao lâu?

Trong lúc nhất thời, tâm tình mọi người đều trở nên nặng nề. Đoàn người kỳ vọng tình thế sẽ không phát triển theo hướng xấu nhất, nhưng đồng thời lại biết rõ, nếu như đổi lại mình mà vẫn ở trên vị trí La Nghệ, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội tốt để mở rộng.

Nhưng dựa theo tình hình trước mắt, muốn cho kỵ binh Bắc Lãng tinh lập tức đến Bắc Độ Hoàng Hà, cùng các huynh đệ ở lại trong nhà nghênh chiến với U Châu quân hiển nhiên là chuyện không thực tế. Chẳng những triều đình không cho phép Lý Húc làm như vậy, mà những tên sơn tặc lớn nhỏ đã từng bị Bắc Lãng quân đánh sợ kia sau khi nghe tin cũng sẽ nhân cơ hội vây chặn đường, tạo cơ hội cho Đại tổng quản U Châu La Nghệ.

Nếu như Lý Húc không ngừng trở quân, bằng vào năng lực của đám người Triệu Tử Minh tuyệt đối không ngăn được Hồ Bí thiết kỵ dưới trướng La Nghệ. Đó chính là đội ngũ có lực công kích mạnh nhất toàn bộ Đại Tùy triều. Tuy rằng nhân số không nhiều lắm, nhưng nhân số cũng không nhiều.. Nhưng ở trên bình nguyên, mặc dù Lý Húc tự mình mang theo Bắc Lãng tinh kỵ đối chiến trận cũng chưa chắc chiếm được chỗ tốt. Huống chi trước mắt Bắc Lãng quân tinh nhuệ cùng đại đa số tướng năng chiến đều ở Hà Nam, dưới trướng Triệu Tử Minh chỉ có mấy vạn bộ tốt?

Làm sao bây giờ? Đến tình trạng này, xưa nay chư tướng Bắc Lãng tràn đầy lòng tin có chút tiến thoái thất thường. Mọi người rối rít quay đầu, chờ mong Lý Húc có thể giống như dẫn binh đánh giặc, trong nháy mắt liền có thể nhặt được một bàn tay kỳ diệu, giết cho kẻ địch hồn phi phách tán. Nhưng lần này, Húc Tử khiến mọi người thất vọng. Hắn cau mày, trước khi bay tới hoành họa, rõ ràng là vô kế khả thi.

“Mọi người suy nghĩ cho kỹ, chúng ta có biện pháp nào phá được cái bố cục này không?” Trầm tư trong chốc lát, Lý Húc trong lòng vẫn không có kế sách vẹn toàn, không thể không

đưa mắt nhìn về phía mọi người, dùng mọi người hợp sức tìm ra biện pháp khẩn cấp.

Mọi người nhìn nhau, trong chốc lát, trong quân trường yên tĩnh đến mức có thể thấy rõ tiếng hô hấp của mọi người. Gió đêm cùng sóng ngoài rèm hô ứng lẫn nhau, âm thanh gấp gáp, âm thanh thúc giục người già.

“Phạt, phạt!” Thôi Đức thấy mọi người một lúc lâu cũng không nói gì, đứng lên, lắp bắp trả lời.

“Phiên kế, phạt như thế nào?” Đường như trong đêm tối thấy được một chiếc đèn sáng, lông mày Lý Húc đột nhiên nháy lên, kinh ngạc hỏi. Hắn biết phụ tá dưới trướng mình có thể thi được thông qua khoa cử, mặc dù ai nấy đều rất học đầy đủ, nhưng học rất đầy đủ., Nhưng kinh nghiệm vì chính trị lại rất thiếu khuyết. Trái lại lúc này cái đức hạnh này, vừa có thể được hào môn địa phương nhìn trúng, lại có thể bị thổ phỉ xem trọng, cuối cùng còn có thể bình an an ở trong loạn quân thoát thân, một thân bốn sự cầu sinh quyết không thể coi thường.

Các phụ tá đều thu hồi sự khinh thị lúc trước đối với Thôi Đức, lắng lắng nghe hắn nói đạo phạt mưu. Luận về đánh trận, phụ tá và tướng lĩnh dưới trướng Lý Húc tùy tiện kéo ra một người, đều mạnh hơn Thôi Đức Phương mấy lần. Nhưng bàn về chính mưu lược, chỉ sợ ngoại trừ lưu thủ ở Bắc Lăng quân Tư Mã Triệu Tử Minh, không còn người thứ hai có tầm mắt cao hơn.

“La, La Nghệ cánh không đủ lông, một, nhất định không muốn mạo hiểm quá mức!” Thôi Đức Phương thở hổ hển, chậm chậm đáp lại.” Đại tướng quân, trước tiên phái người nhanh chóng viết một phong thư cho La Nghệ, nói các nơi phía bắc Hà Bắc đều là đạo tặc tàn sát bừa bãi. Dục, muốn bắt hắn để bắt đại triều...”

Nếu Lý Húc không kịp tự mình lĩnh binh hoàn sư đối phó La Nghệ, biện pháp tốt nhất chính là lừa gạt, kéo dài thời gian đại quân xuôi nam của hắn. Bởi vậy, Thôi Đức mới cho rằng, thay vì chờ La Nghệ đánh tới cửa, chi bằng tự mình tặng một chỗ tốt lớn hơn tới cửa trước, để hắn nhìn trái rồi lại trông, khó có thể lấy hay bỏ.

Theo tình hình hiện tại, có thể đánh đồng với tính dự hoặc của sáu quận ở bờ sông phía Bắc, đương nhiên đây là đất đai rộng lớn nằm bên ngoài sáu quận. Đặc biệt là sau khi Dương Nghĩa Thần phụng mệnh Nam Phấn Giang Đô, hai người Lý Húc cùng nhau sóng vai thu phục các châu quận từ trong tay thổ phỉ, thiếu đi một tướng lãnh mạnh mẽ trấn giữ. Đã hình thành quyền lực to lớn, lấy những huyện quận này không phải cần La Nghệ phái binh tác chiến, hai sẽ không để cho nó mang tiếng mất vô thường lập đi lập lại nhiều lần, chỉ cần triều đình có thánh chỉ, hẳn liền có thể danh chính ngôn thuận tiếp quản con sông. Biển sao, các quận trên đồng bằng, do đó không chế địa vực thực tế tiến về phía nam mấy trăm dặm, nắm giữ toàn bộ mấy vạn đất đai màu mỡ từ đông nam đến hoàng hà từ bắc đến tây nam.

So với thông qua khổ chiến đi công Bắc Lăng, cũng từ đó kết liễu kẻ thù Lý Húc này cũng không dễ chọc, tiến tới mạo hiểm tổn binh tổn tướng. Quang minh chính đại địa lấy được mấy vạn đất đai màu mỡ, lại thông qua mấy năm nghỉ ngơi dưỡng khí biến thành căn bản nhà mình. Giữa hai người này ai có lợi cho mình hơn? Dùng ánh mắt của Hồ Bí đại tướng quân La Nghệ cũng không nhìn không ra.

“Kế là kế tốt, chỉ sợ thư đại tướng quân còn chưa tới, La Nghệ đã động thủ!” Trương Giang nghe lúc nói đến đạo đức là gật đầu nói, bất giác động lòng, lập đi lập lại suy nghĩ chốc lát, hỏi.

“Không, không biết. La Nghệ thiếu, thiếu lương thực, không, sẽ không ra tay trước khi mạch chín.” Thôi Đức lắc đầu liên tục, vô cùng khẳng định trả lời.

“Nhưng sao La Nghệ có thể tin tưởng ta có thể tiến cử hẳn bắt đại tướng vì con đường Hà Bắc của hắn? Nếu ta không ở trong triều, làm sao có thể ảnh hưởng đến quyết định của bộ hạ?” Lý Húc suy nghĩ một chút rồi lại hỏi.

“Không, không cần bóng, không cần ảnh, ảnh hưởng. La Nghệ, La Chỉ, chỉ cần tướng quân tỏ thái độ!” Thôi Đức Phương tiếp tục lắc đầu, trong nụ cười tràn ngập tự tin.

Chương thứ tư biểu thị (Bốn)

La Nghệ không cần lý Húc có năng lực tiến cử hẳn bắt đại sư vì sông Bắc đạo, hẳn chỉ cần đối phương tỏ rõ thái độ. Vô luận là thừa nhận hoặc âm thầm thừa nhận quyền chủ đạo của mình ở Hà Bắc, quân U Châu đều có thể dễ dàng đem cả giữa sông, bình nguyên, lau biển cùng các quận khác thu vào trong túi.

Trước mắt Tiết Thế Hùng bộ đã bị tàn phá, đám người Đâu Kiến Đức chưa có thành tựu, phóng nhãn nhìn khắp Bắc Hà cũng chỉ có quân Bắc Lãng mới có thể tạo ra một ít phiền toái cho U Châu. Về phần phản ứng của triều đình, La Nghệ tự phong làm đại tổng quản U Châu chưa từng nghĩ đến, hiện giờ căn cơ của hắn ở Liêu Đông và U Châu đã dần vững chắc, càng không suy nghĩ đến tên triều đình ngay cả tự vệ kia cũng sắp thành vấn đề rồi.

Nhưng rốt cuộc Lý Húc không chịu phối hợp sao? Trong lòng Đại tổng quản U Châu La Nghệ không có chút tự tin nào đối với chuyện này. Tính tình hàng xóm của mình là có chút bướng bỉnh, giống như một khối sắt cứng rắn không hề đàn hồi. Hóa ra khi làm đồng liêu, La Nghệ vô cùng tán thưởng loại tính cách này. Hắn cho rằng người trẻ tuổi nên có chút tính cách, nếu ai cũng giống như quan trường không đời ông., Giao lưu không thú vị lắm. Nhưng bây giờ, hắn càng hy vọng Lý Húc phóng tầm mắt ra cao minh một chút, nhận thức rõ ràng chuyện triều Tùy đã làm liên khúc mắc. Thay vì tiếp tục trách nhiệm của một thần tử hi sinh, chỉ bằng mượn cơ hội này đẩy sự nghiệp của mình tiến thêm một bước.

Người không phải gia súc, không cần danh tiếng gì, chuyện con cháu các quý tộc thế gia có thể làm được, La Nghệ cũng làm được, thậm chí còn làm tốt hơn. Nhiều năm qua, chính là dựa vào niềm tin này, đại tổng quản U Châu La Nghệ từ một thị vệ xuất thân từ hàn môn., Chậm rãi leo lên hiệu suất, đốc úy, lang tướng, vị trí tướng quân, cuối cùng trở thành chư hầu chia cắt một phương. Hiện giờ, hắn hy vọng mình có thể giống như những tiền bối anh hùng trong truyền thuyết, đem toàn bộ gia tộc tiến thêm một bước.

Tiến thêm một bước nữa là có thể hóa gia thành nước, cùng nhau xem bảng hiệu văn học phát đầu.

Tựa như Lưu Ký Nô hơn trăm năm trước, khi mọi người nhắc đến tên hấn chỉ nhớ tới sự nghiệp vĩ đại mà hấn đã từng kiến lập, quyết không dám nhìn lại những chuyện đã trải qua khi rèn củi gánh nước nữa. Ngay cả những nơi hấn từng ở, khắp nơi đều đầy nước bẩn, những con phố nhỏ có ruồi bay loạn, cũng sẽ bị người ta dùng tường gạch phủ ngói xanh vây quanh, trở thành phong cảnh quên cả việc đám văn nhân mặc khách liên tục quay về.

Hấn hi vọng Lý Húc có thể hiểu được tâm tình của mình, bởi vì xuất thân của hai người hoàn toàn giống nhau. Có đôi khi nhìn thấy quỹ tích phát triển của Lý Húc, thậm chí La Nghệ cảm thấy chính mình nhìn thấy cái bóng sau khi bị co rút lại. Nhưng hấn lại vô cùng lo lắng cho Lý Húc mặc dù có thể lý giải được chính mình., Cũng cự tuyệt hợp tác. Bởi vì khi cùng tuổi tác, Đại Tùy lữ khách dẫn La Nghệ cũng là người có ân oán rõ ràng, sẽ không vì lợi ích mà thay đổi nguyên tắc làm việc.

Cho nên lần thứ hai sau khi dùng kế đẩy Tiết Thế Hùng bộ về phía vực sâu, La Nghệ cũng không lập tức lĩnh quân xuôi nam. Hấn ta một bên trần truồng mấy vạn binh ở bờ sông dẫu khô, hướng chư quân xung quanh biểu diễn lòng tin cùng thực lực của mình. Mặt khác, lại phái Lưu Nghĩa Phương tâm phúc khô luyện nhất dưới trướng mình đi tới Bắc Lăng Thụ, biểu đạt sự ngưỡng mộ và tôn trọng đối với thế lực lân cận này.

Đối với quân U Châu có được lực lượng công kích mạnh mẽ nhất triều Đại Tùy mà nói, La Nghệ làm như vậy đã là hết lòng quan tâm mọi việc. Nếu như chủ sự của đối phương đủ thông minh, hấn sẽ nhanh chóng đưa ra phán đoán đối với tình thế, từ đó mà lựa chọn và cùng nhau đều có lợi đáp lại. Thậm chí trước khi Lưu Nghĩa Phương đạt được phương diện Bắc Lăng, thì cũng có thể nhìn ra làm như thế nào để có lợi nhất đối với mình, do đó tiếp nhận nhân tình từ phương diện U Châu đưa tới.

Quá trình thương lượng hiển nhiên cũng không thuận lợi. Từ Tiết Thế Hùng chiến bại cho tới hiện tại đã qua hơn nửa tháng, Lưu Nghĩa Phương rời khỏi Yểm huyện cũng ước chừng có hơn mười ngày, vẫn không có đáp án chính xác từ phía nam truyền về.

La Nghệ được đến trong lòng có chút bốc hỏa. Nhưng trước mặt chư tướng không thể biểu hiện ra ngoài. Dưới trướng hãn có một đồng tướng lĩnh trẻ tuổi chưa trải qua đại chiến, đã sớm kìm nén một cỗ kinh lực muốn đánh một trận với Bắc Lăng quân. Có người là vì đại cục phát triển sau này của U Châu., Có người dứt khoát nghĩ đến hư danh đánh bại đại tướng quân quán quân. Nếu như La Nghệ làm chủ soái mà không khống chế nổi cục diện, nói không chừng một kẻ to gan lớn mật sẽ vượt qua hãn, chủ động gây sự.

Đương nhiên, nếu như đôi phương tiếp tục chấp mê bất ngộ, La Nghệ cũng không kiêng kỵ chút nào mà cho giáo huấn, uy danh là do đánh ra, U Châu quân mặc dù là đầu hổ, dù sao đã lâu không lộ ra hàm răng, ngẫu nhiên để cho người ta thấy rõ chút, đối với chuyện sau này leo lên đỉnh cũng không có ích lợi gì.

Nhưng một bước cuối cùng của bọn họ, không đến mức vạn bất đắc dĩ La Nghệ không muốn làm. Họ Lý là võ tướng trong đồng người chết bò ra, năng lực khẳng định cao hơn mấy lần so với đám người trẻ tuổi ở U Châu quân ngày nào cũng hò hét kia. Liều mạng với hãn đến cùng, cuối cùng cho dù U Châu quân lấy được thắng lợi, cũng sẽ tổn thương gân động cốt. Bất lợi cho sự phát triển sau này của nhà mình, cũng tiện nghi vô ích cho những Trục Lộ giả khác.

“Lý Trọng Kiên này, hy vọng hãn thông minh hơn!” Bị tư vị ngồi đợi giày vò đến tâm thần không yên, La Nghệ từ sau soái án đứng lên, cất bước đi về phía cửa sổ phòng nghị sự. Bọn thị vệ lanh lợi nhanh chóng chạy tới, thay đại tướng quân mở cửa sổ gỗ lim ra, ánh mặt trời nửa ngày lập tức trút thẳng vào, chiếu tới loan đao trên giá binh khí run rẩy.

Ngoài cửa sổ đã là ba tháng mùa xuân, thời tiết vẫn lạnh lẽo như cũ. Hoa hạnh mở sớm co rút lại, dùng mặt lạnh như máu

đón gió lạnh thấu xương. Đó là cảnh sắc đặc biệt của Bắc Quốc, thê lương, phóng khoáng. Tựa như rất nhiều nam nhi trên mặt đất Yên Triệu, thà rằng sau khi xán lạn liền hóa thành bùn đỏ, cũng không muốn uất ức đi qua cuộc đời này.

Thiên lam trong sáng, gió lạnh làm lành. Nếu như không phải giấc mộng trong lòng đã thiêu đốt nhiều năm, La Nghệ thậm chí nghĩ cứ vậy an ổn xuống, thủ hộ một phương đời loạn thế chấm dứt. Nhưng y biết mình trầm tĩnh không yên, hấp dẫn quá lớn, lớn đến mức người ta cứ cảm giác đưa tay ra là có thể được, cơ hồ không hao phí nửa phần khí lực.

Ánh mắt hắn nhìn qua rường cột chạm trổ, sự chú ý của hắn bị tiếng ồn ào ở phía xa thu hút. Cách nghị sự thính hơn trăm bước có một cái giáo trường nhỏ, nhi tử của hãn La Thành đang ở nơi này chỉ đạo các thân binh mới nhập ngũ luyện võ. Dựa theo truyền thống của U Châu quân., Chủ tướng là thân binh ưu tiên tuyển trong số hậu nhân của tướng lãnh cấp thấp. Những người trẻ tuổi được chọn mới nhập ngũ thì cùng với Thiệu soái vân vê nhau, đối với sự phát triển của toàn bộ U Châu quân sau này đều vô cùng tốt với sự phát triển cá nhân họ.

Bốn gã trường thương bị La Thành gọi ra khỏi hàng ngũ, phối hợp đánh chiến thuật với hắn ta. Phương diện tạo nghệ võ học của La Thành trong tay y hiển nhiên cao hơn những người cùng trang lứa, lấy một địch bốn, lại làm cho đối phương liên tiếp vạch ra sơ hở. Rất nhanh, một thương thủ bước dài bởi vì bước chân đã mất đi sự bảo vệ của đồng bạn, La Thành nhanh chóng dùng Trường Cương tách người này ra khỏi những người khác, cách xa những người khác., Khẽ, chọn, đâm, sau mấy chiêu sạch sẽ lưu loát, Xi Phong dán vào bụng đối phương, sau đó đẩy cánh tay ra, dùng cán lam quét ngã xuống đất.

“Người đã chết!” Không để ý người ngã xuống mặt đất đỏ lên, La Thành cười kêu lên. Sau đó nhanh chóng vặn người, tránh một cây trường thương khác đâm đến trước người, theo sát, dùng tổ nách kẹp chặt cán thương, chạm vào nó như rắn bò.

“Ta chết rồi!” Tên thân binh thứ hai không đợi La Thành phán định, chủ động bỏ binh khí, rời khỏi vòng chiến. Hai đối thủ còn lại thấy tình thế không ổn, xoay người định đi, La Thành bước nhanh đuổi theo, gõ lên mũ giáp mỗi người một cái.

“Đang!” Mũ giáp của kim loại chế tạo va chạm với trụ cột bốn thước, phát ra tiếng ồn chói tai. Hai tên thân binh không chịu nổi, hai người ôm đầu ngồi chồm hồm trên mặt đất. “Đem sau lưng lộ ra cho đối thủ chết còn nhanh hơn, ta đã nói với các ngươi bao nhiêu lần rồi!” La Thành ném râu quai nón cho sĩ tốt bên cạnh, sau đó bước nhanh lên phía trước, đem hai gã thân binh ôm đầu xách lên.” Đi, mỗi người chạy mười vòng quanh thao trường, kéo dài trí nhớ trở lại đội ngũ!” Hấn lớn tiếng quát, mặt mũi tràn đầy vẻ hận rèn sắt không thành.

“Thành nhi, lại đây một chút!” La Nghệ thấy yêu cầu huấn luyện của nhi tử có chút quá mức nghiêm khắc, tay vịn song cửa sổ, la lớn.

“Phụ soái đợi chút, ta lập tức tới ngay!” La Thành dứt khoát trả lời, sau đó tiếp nhận khăn che mặt từ tay thân binh, lau sạch mồ hôi và bùn đất trên mặt. Sau đó lại cẩn thận kiểm tra cẩm bào Ngân Giáp mặc, phát hiện toàn thân đều được quét sạch sẽ, mới mỉm cười đi về phía nghị sự đại sảnh U Châu quân.

Hai cha con tướng mạo khác nhau rất lớn, khi còn trẻ La Nghệ đã phải chịu rất nhiều đau khổ cho nên làn da hơi tối, khung xương tráng kiện, trong nụ cười cũng mang theo cảm giác tang thương. Nhưng La Thành lại hoàn toàn kế thừa ưu điểm của gia tộc kia, bộ dạng có môi hồng răng trắng, tay vượn eo sói, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ như ánh mặt trời vậy.

Nhìn thấy vẻ mặt nhẹ nhõm của đứa con, bụng La Nghệ đau như cắt lại không tìm được đầu mối.” Đừng ép bọn họ quá vội, phải từ từ bước từng bước một. Những người này tương lai đều là cánh tay của ngươi, lỡ như ai bị thương thì cái được không bù nổi cái mất!” Suy nghĩ trong chốc lát, trước mặt gã mới nói ra, lại không hiểu được con trai rốt cuộc hiểu được bao nhiêu.

“Không phải ngài thường nói Nghiêm sư xuất cao đồ sao? Huống hồ nếu bọn họ chút khổ cực này cũng không chịu được, sao có thể đi theo ta ra chiến trường. Không bằng ở lại phía sau làm văn quan, ít nhất có thể sống lâu một chút!” La Thành cười cười., Chẳng hề để ý trả lời. Trong mắt hắn, phụ thân càng già càng mềm lòng, hoàn toàn không giống phụ thân lúc nhỏ trối mình trước ngực trùng phong hãm trận. Khi đó máu tươi dính đầy mặt, kẻ địch đều không cho phép khóc, hiện tại hơi đối với thuộc hạ nghiêm khắc chút hắn còn muốn can thiệp.

“Ừm, người đi đi, người có phương thức luyện binh của người!” La Nghệ cười phát phát tay, không muốn dây dưa với nhi tử trong những chi tiết này. Hậu bối lớn lên trong chai mật không phải chính mình, không có kinh nghiệm làm tiểu binh dưới trướng người khác, thì sẽ không thể hiểu được tâm tình thông cảm với sĩ tốt bình thường.

Nhìn bóng lưng cao ngất của con trai, hắn đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút trống trải. Con trai cùng những thanh niên trên giáo trường đều từ nhỏ đã có phong tước, đối với bọn họ mà nói, các bậc cha chú đã từng không tiếc công danh dùng tính mạng để đổi lấy tài phú cơ hồ là được nước miếng, không cần trả bất cứ giá nào.

Thanh niên như vậy đối mặt tường thành kiên cố cùng vũ tiễn đầy trời, có thể nâng lên dũng khí năm đó của mình sao?

La Nghệ không biết, hắn tình nguyện không truy tìm đáp án kia.

Chương thứ tư biểu thị [5]

Tráng Võ tướng quân Lưu Nghĩa Phương so với dự tính chậm hơn bốn ngày mới trở về địa giới U Châu. Lúc xa giá tiến vào Yểm huyện đã là nửa đêm, hấn lại không để ý mỗi một, trực tiếp xông vào phủ đệ Đại tổng quản La Nghệ. Chủ thương thảo hai người suốt hai canh giờ, mãi đến khi cửa sổ sáng lên, mới đỏ mắt đi nghỉ ngơi.

Buổi sáng ngày hôm sau khó khăn lắm mới qua giờ Ty, La Nghệ không kịp chờ đợi đã chạy tới phòng nghị sự, ra lệnh cho thân binh đoàn tụ, triệu tập tất cả cánh tay dưới trướng cùng thương thảo bước tiếp theo.

Những lời đồn đại thương lượng thất lợi với Bác Lăng sớm đã lan truyền khắp quân ngũ, cho nên các tướng lĩnh thế hệ trẻ đều ra tay hăm he. Xưa nay ở U Châu có quân công rất lớn, mà trước mắt ở phụ cận La Nghệ lại thiếu hụt một đội thủ có thể chống lại Hồ Bí thiết kỵ. Cho nên việc tấn công Bác Lăng là cơ hội duy nhất mà rất nhiều tướng quân có thể nắm chắc trong những năm gần đây, nếu bỏ lỡ thì không biết lúc nào mới có thể chờ đến được.

Một vài lão tướng sa trường và phụ tá văn viên sắc mặt ngưng trọng. Phú quý trước mắt tới không dễ, bọn họ không hy vọng vì quyết sách bất ngờ vội vàng mà cũng bồi thường được phần hoa đang nắm trong tay. Huống hồ chiến tranh nguy hiểm, nhân tố ảnh hưởng thắng bại rất nhiều, không chỉ so sánh với quân lực hai bên địch ta. Một trận mưa to ngẫu nhiên phát sinh ngẫu nhiên phát sinh., Một lần ôn dịch không hề có dấu hiệu báo trước, đều có thể hủy diệt một chi chiến hùng sư trăm trận. Cho nên có thể quyết định cẩn thận một chút, mọi người vẫn nên thận trọng chút thì tốt hơn. Để tránh không được, bị người ta đuổi theo cửa, ngay cả vốn liếng để an thân lập mệnh cũng vứt bỏ.

Tranh chấp giữa hai phái nặng nề từ xưa đến nay, ai cũng không thuyết phục được ai. Bởi vậy bên ngoài mỗi khi xuất hiện gió thổi cỏ lay, song phương ngầm khẳng định lại là một

phen thương khẩu kiếm. Nhưng có La Nghệ trấn áp soái vị, mọi người đều tận lực đem phạm vi công kích hạn chế ở bên trong khuôn mặt đối xử không đúng với người, ngẫu nhiên có vi phạm, cũng rất nhanh sửa lại, không để cho toàn bộ U Châu đạo bị tổn thất.

Lần này, La Nghệ không cho bất luận kẻ nào thời gian miêng lưỡi, khi mọi người vừa đến đông đủ, hắn liền ra lệnh cho Lưu Nghĩa Phương lấy ra một phong thư do Đại tướng quân Lý Húc đích thân viết trước mặt mọi người đọc, cùng nhau xem mạng lưới văn học đầu tiên.

Toàn bộ bức thư viết Văn Tứ Tự Lục không giống như võ giả viết. Nhưng mọi người ở U Châu đều hiểu ý tứ trong hàng chữ viết rõ ràng, quân Bác Lăng qua loa cho xong, hơn nữa còn dùng một loại ánh mắt miệt thị qua loa lấy lệ. Nói cái gì mà “Võ tướng trách cứ”. Nhưng thủ hộ “Nhưng mà”, U Châu quân giống như một đám cường đạo đói bụng đỏ mắt, đánh xuống thiên hạ chính là ngồi phân chia tang vật. Nói cái gì mà “Nghiêm chỉnh quân kỷ, hành nhân nghĩa”...”, Giống như cả thiên hạ này trừ Lý đại tướng quân của hắn ra, những võ tướng khác đều là kẻ tung binh hành hung, sớm muộn gì cũng phải gặp phải thiên khiển. Lý Húc người đã có lòng của thánh nhân, vì sao không đem cơ nghiệp năm nửa quận dâng hiến ra, sau đó quy ẩn lâm tuyền? Còn không phải là ôm bình tự trọng, tìm cơ hội thích hợp cho thiên hạ ư?

Nhưng phong thư này cũng không thể hoàn toàn xem là qua loa được, ít nhất Lý Húc trong thư đã nói rõ, nếu như Đại tổng quản U Châu La Nghệ xuôi nam tiêu diệt Đậu Kiến Đức, hắn sẽ dùng cách đánh trống khua chiêng lấy hành động của tráng tướng quân, đồng thời đáp ứng sau khi Đậu Kiến Đức bị tiêu diệt, lập tức dâng tấu chương lên hoàng đế bệ hạ, thỉnh thoảng còn được ban bố một bộ thiết kỵ “Triều hầu, trợ đỡ triều đình”, giải dân treo lơ lửng công lao, quyết không phải tro mắt nhìn chiến tích của đám người U Châu bị một số quan lại bụng dạ khó lường nào đó giết chết.

“Bên cạnh Lý Húc có một mưu sĩ cao minh chỉ điểm.” Sau khi nghe xong thư, vô luận là mạo hiểm phái tiên cử hay là phái cường tráng đều không hẹn mà cùng đưa ra kết luận. Đối với

bản tính gần đó, vốn là ý niệm tri kỷ của mình, rất nhiều tướng lĩnh U Châu đều biết ít nhiều. Trong mắt bọn họ, bản thân hắn cũng thấy rất nhiều hiểu rõ., Lý Húc thuộc loại võ tướng tính tình hết sức thẳng thắn, rất ít khi vòng vo nói chuyện với người khác. Bao gồm lần trước đến dùng thư thỉnh cầu Hồ Bì thiết kỵ bắc lên thảo nguyên chép đường lui cho Đột Quyết, cũng là tâm sự vài câu đem lợi hại giải thích rõ ràng quan hệ rõ ràng. Căn bản không giống lần này, cho người ta không gian mơ tưởng vô tận, trên thực tế chẳng có cái gì tốt để đáp ứng.

Chỉ dựa vào phong thư này, dùng cớ tuyên chiến hiển nhiên có chút gượng ép, điều này sẽ làm người ngoài cảm thấy U Châu quân then quá hóa giận. Nhưng từ đó liền xem Bắc Lãng quân như đồng minh lại càng không thể nào, đối phương đáp ứng chính là đợi quân U Châu giải quyết xong, sau khi hai đường loạn phi cao chạy loạn sẽ trở thành đồng minh., Hướng dẫn tất cả tướng lĩnh hướng triều đình bày công, mà không phải cử cử La Nghệ làm La Bắc cầu bắt đại triều. Huống hồ trước đây hành động này đề là quân U Châu thật sự có thể tiêu diệt phản phi, xây dựng lại trật tự Hà Bắc. Trước khi Đâu, Cao Nhị tặc bị diệt, quân Bắc Lãng chẳng khác gì hiệp nghị thực chất giữa quân U Châu.

“Tiểu tử thật là giáo hoạt! Xin hỏi Lưu tướng quân, đại soái ủy thác người một sứ mệnh khác, Bắc Lãng phương diện đáp ứng chưa?” Sau khi cùng mấy tướng lĩnh trẻ tuổi bên cạnh nhỏ giọng nói thăm vài câu, Tào Nguyên làm cho gã trầm xuống, là người đầu tiên đứng lên biểu đạt sự phẫn nộ của mình.

“Không có!” Lưu Nghĩa Phương lắc đầu cười khổ: “Bọn họ nói quan phủ không tranh lợi với dân, đồ sắt trong triều mặc dù thuộc về quan phủ chuyển bán. Nhưng sáu quận và U Châu đều thuộc cảnh nội Đại Tùy, không cần giống như đối với Đột Quyết, Cao Lệ hạn chế nghiêm khắc như vậy. Cho nên chỉ cần phía chúng ta bên này cho phép buôn bán hàng hóa, buôn bán sinh thiết, cũng thận trọng cân nhắc ở phương diện thu thuế, lương lương thực và kim loại tự nhiên sẽ do dân gian kéo lên, căn bản không cần quan phủ nhúng tay vào!”

“Còn do dự cái gì, cứ trực tiếp đánh là được! Hai đề nghị mà đại soái đề ra bọn họ đều không chịu tiếp nhận, rõ ràng là ý vào có hôn quân làm chỗ dựa, không để U Châu chúng ta vào mắt!” Không đợi Lưu Nghĩa Phương nói hết lời, Tào Nguyên đã khiến cho mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ, gào thét nói.

Đại tổng quản U Châu La Nghệ tổng cộng ủy thác hai sứ mệnh của Lưu Nghĩa Phương. Hạng thứ nhất là ước hẹn cùng xuất binh với Bắc Lăng, cần quét phản nghịch của tất cả các quận Hà Bắc thay triều đình. Hạng thứ hai chính là dựa theo giá cả của một hai bên mà đều có thể chấp nhận được., Phủ quyết cho U Châu lấy sinh thiết, ngựa và da đổi lấy lương thực ở sáu quận Trừu Lăng. Hai hiệp nghị này bất kể là đạt được loại nào, ở bên ngoài xem ra cũng tương đương đem Bắc Lăng buộc vào chiến xa U Châu. Nhưng Lưu Nghĩa Phương đi non nửa tháng, thế mà nửa điểm tốt cũng không có.

“Về phần da và chiến mã sống, đối phương đã nói ra một câu!” Không để ý tới Tào Nguyên nhường nhịn., Lưu Nghĩa Phương nhún nhún vai, tiếp tục nói. Hắn rất xem thường Tào Nguyên này lừa gạt, dọa dẫm nhưng lại không muốn người này bị tổn thương hòa khí. Bởi vì tình huống thực sự của đối phương tuyệt đối không giống như biểu hiện bên ngoài, táo bạo vô tri. Sở dĩ người này lại giả ngây giả dại trước mặt mọi người., Đây cũng chỉ là một thủ đoạn xử sự của thế lực sau lưng gã mà thôi. Về điểm này, người sáng suốt từ năm ngoái Tào Nguyên lệnh cho hai tên bộ binh trung võ tướng quân phải tranh chấp với nhau mới có thể nhìn ra được kết quả. Tào Nguyên Sứ có ý định vu oan cấp trên chẳng qua chỉ là bị giáng một quan cấp, mà bộ binh đi theo La Nghệ nhiều năm lại bị phái ra ngoài tọa trấn. Thay vì nói La Công coi trọng năng lực một mình đảm đương một phía, không bằng nói là bị đá ra ngoài quyết sách của quân U Châu.

“Bọn họ nói giá gốc nguồn hàng của nhà mình thấp hơn nhiều so với U Châu cung ứng, số lượng cũng có thể thỏa mãn nhu cầu trong quân. Cho nên đa tạ ý tốt của đại soái. Về phần buôn bán giữa dân gian, sáu quận chưa bao giờ cấm qua, tự nhiên cũng sẽ không can thiệp quá nhiều!”

Lời này vừa nói ra, khí thế của Tào Nguyên lập tức giảm đi một nửa. Ba mục của quặng sắt, da và chiến mã là yêu cầu phải có khi quân bị sẵn sàng chiến. Bởi vậy phương thức giao dịch ở U Châu đưa ra yêu cầu., Không chỉ có lợi đối với nhà mình, sản lượng quặng sắt Lý Húc trị xuống sáu quận không cao, sinh da và chiến mã càng khan hiếm. Nếu Lý Húc muốn phát triển tăng cường thực lực, ba loại hàng hóa U Châu cần không thể thiếu. Nhưng Bác Lãng lại lợi dụng ưu điểm của thuế phú nhiều quá U Châu thay đổi cảm ơn, hơn nữa thông qua nguồn hàng cùng giá cả thảo luận, mơ hồ chỉ ra bọn họ có thể còn tồn tại một minh hữu vô cùng thân thiết.

Mỏ quặng sắt có thể là Hà Đông, dù sao Lý Uyên và Lý Húc còn được tôn là cháu của đồng tông. Về phần sinh da và chiến mã, nguồn gốc chỉ có ba quận phía dưới của La Nghệ, chỉ có thể là Hồ Nhân. Nghĩ đến đây, có người lập tức nhớ lại Phan Chiêm Dương đã truyền tin cho Lý Húc ngày đó, cau mày kinh hô: “Người họ Phan lần trước, chẳng phải là người khế Đan là quản gia sao? Chẳng lẽ, chẳng lẽ là người khế Đan luôn ủng hộ hần?”

“Ứng duy trì chưa chắc, nhưng khẳng định giữa nhau có liên lạc!” Lưu Nghĩa Phương gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với phỏng đoán của đồng liêu.” Từ Tiết Thế Hùng không chế được xuất xứ, cũng có thể đi đến bộ lạc của người khế Đan. Bên kia bán ngựa tốt cùng da sống tốt từ trước đến nay, họ Lý lại xuất thân thương nhân, đối với mấy cái cửa này rất rõ ràng!”

“Nếu là người khế đan thì vấn đề không lớn. Ta lo lắng chính là Đột Quyết, trong truyền thuyết ở trong tay họ Lý đã từng có một con Bạch Lang, bị Đột Quyết coi là thánh vật.” Hành quân trưởng sử Tần Ung dưới trướng La Nghệ nghĩ nghĩ, lo lắng nói.

Nếu như sự thật đúng như hần dự liệu, thế cục càng khó bề phân biệt. Triều Đại Tùy trước mắt lung lay sắp đổ, rất nhiều tộc ngoại tộc vốn thần phục Trung Nguyên đã lộ ra nanh vuốt, xa không cần đề cập tới., Ngay cạnh Hà Bắc Nhạn Môn quận, Lưu Võ Chu liên đánh cờ hiệu của Tiểu Khả Hãn dưới trướng Đột Quyết công thành khắp nơi. Nếu như Lý Húc bị ép quá mức, cũng noi theo Lưu Võ Chu dẫn giặc ngoài làm viện trợ,

phía U Châu sẽ lập tức đối mặt với tình thế nguy hiểm, hai mặt thụ địch.

“Người này sao có thể vô sỉ như vậy, ngay cả Đột Quyết cũng dám cấu kết!” Máy tên tướng lĩnh U Châu bất mãn, lòng đầy căm phẫn mắg. Căn bản không cân nhắc hành động vô duyên vô cớ khơi mào chiến hỏa của mình, có bao nhiêu khác biệt với hành vi hành vi của người Đột Quyết.

“Bất kể thế nào, chúng ta cũng không thể không đề phòng chút! Người Đột Quyết hận nhất chính là U Châu chúng ta!” Mặt khác, mấy vị lão tướng đi theo La Nghệ nhiều năm đề nghị. Hồ Bí thiết kỵ tọa trấn biên cương, chủ yếu đối thủ là người Đột Quyết. Từ La Nghệ trở xuống cho đến sĩ tốt bình thường, phàm là người có kinh nghiệm trên mười năm, không ai trên đao dính máu người Đột Quyết.

“Ta và Tử Nghĩa đêm qua đã phỏng đoán qua, họ Lý sẽ không kết minh với Đột Quyết. Hắn là người mặc dù không biết tốt xấu, cấu kết ngoại địch nhục nhã tổ tông nhà mình nhưng lại không làm được chuyện đó!” Đại tổng quản La Nghệ một mực không mở miệng lắc đầu, phủ quyết loại khả năng này.

Nói xấu đối thủ cũng không thể nâng cao mình. Đại tổng quản U Châu khinh thường làm như vậy. Hắn hiểu rõ Lý Húc, giống như hiểu rõ quá khứ của bản thân vậy. Người này xuất thân hàn vi, cho nên sâu trong nội tâm cực kỳ kiêu ngạo. Người này phải trả giá lớn hơn con cháu thế gia đa số lần., Mới từng bước một từ sĩ tốt bình thường leo lên chức vị Đại tướng quân, thành lập uy danh hiển hách. Người này sẽ quý trọng danh dự như lông chim quý trọng, tuyệt đối không có khả năng coi thường đến mức vì lợi ích nhất thời cấu kết ngoại tộc tự bản, La Nghệ thậm chí còn có thể đoán trước được., Lưu Nghĩa Phương có thể nhanh như vậy cảm thư của Lý Húc chạy về, khẳng định là trước khi tới Bắc Lăng, Lý Húc ở Hà Nam đã nhận được tin Tiết Thế Hùng bộ toàn quân bị diệt, cũng đã đoán được người xuống tay là quân U Châu, cho nên đã chuẩn bị trước.

“Vậy đại soái còn do dự cái gì? Hà Bắc chính là căn cơ của Bá Vương, năm đó Viên Thiệu Chính là căn cơ để họ Lý ở nơi đó

đánh xuống. Chúng ta ngồi xuống cùng họ Lý tiếp tục lớn mạnh, không bằng sớm một chút nhỏ tận gốc y!” Đang lúc La Nghệ đối địch tán thưởng có thừa, thì hiểu lầm Tào Nguyên vốn định lại nhảy vào hàng ngũ, lớn tiếng đề nghị.

“Lão phu sớm đã có tâm tư này, muốn nói vài câu lừa gạt ta, họ Lý đánh giỏi tính toán, lại không khỏi quá coi thường chúng ta!” La Nghệ cười lạnh gật đầu, sau đó lại phi thường do dự bổ sung: “Nhưng Tử Nghĩa nói hắn còn gặp phải một nhóm người khác ở Bắc Lăng, khiến lão phu không thể không thận trọng!”

“Ai?” Mấy tướng lĩnh trẻ tuổi thấy La Nghệ do dự không dứt như thế, biết người tới mới là mấu chốt của tất cả vấn đề, trăm miệng một lời truy hỏi.

Vẻ mặt của Lưu Nghĩa Phương rõ ràng có chút do dự, nhưng ánh mắt chuyển hướng sang La Nghệ, lại không có bất kỳ ám chỉ phản đối nào từ chủ soái. Nghĩ nghĩ một chút, tận lực giới thiệu đơn giản: “Thứ tử của Đông Đông Lý Uyên, Ứng Dương Lang tướng Lý Thế Dân!”

Chương thứ tư biểu thị [5)

Sở dĩ đám người U Châu vội vã tranh giành, thứ nhất là vì khoảng cách giữa hai bên quá gần, nếu không giải quyết hết phiền toái giữa khuỷu tay, U Châu quân đừng mơ đi xa hơn được. Còn có một nguyên nhân cực kỳ trọng yếu khác là do Lý Húc quật khởi thời gian ngắn, căn cơ bạc, chỉ cần nuốt vào đất trị, không lo hấn còn có cơ hội dựng lại Đông Sơn.

Nhưng Hà Đông Lý Uyên lại khác, người này là một vị công khanh đời thứ ba, môn sinh bạn cũ khắp thiên hạ. Cho dù là lúc nghèo túng nhất, chỉ cần phát một phong thư ra ngoài, cũng có thể kéo theo mấy vạn người đi theo. Huống hồ hai năm qua Lý gia đã nắm hơn phân nửa con đường Hà Đông trong lòng bàn tay, muốn tiền lương có nhân tài, lương thực cần nhân tài, luận thực lực không thể so với U Châu.

Nếu như U Châu quân một mình đối mặt Bắc Lãng quân, nắm chắc thắng ít nhất bảy thành. Nhưng gặp phải hai Lý liên thủ, sợ rằng ngay cả nửa phần nắm chắc cũng không còn lại. Bởi vậy, một ít lão luyện thành thực không khỏi âm thầm hối hận, oán mọi người ngàn tính vạn tính., Không nên bỏ sót quan hệ giữa hai Lý. Một ít thanh niên lại tức giận bất quá, trừng mắt lớn tiếng hét lên: “Chẳng qua là lại thêm Lý lão bà nữa thôi, cứ bắt luôn là được, chẳng lẽ hấn còn ba đầu sáu tay!”

Các người nếu là tràn đầy tự tin, cần gì phải nói chữ “sợ” này! Nhìn biểu hiện của đám người trẻ tuổi, Lưu Nghĩa Phương nhin không được thở dài trong lòng, thầm nghĩ: “La Công hai năm nay không biết là bị tuyết đọng làm hoa cả mắt, hay là bị đờm vỡ óc, làm mấy lão huynh đệ có can đảm trừng phạt., Trục trục, Quang Khải dùng những cái gối thêu hoa bên ngoài. Loại người này chỉ để làm trò cười cho vui, trông cậy vào bọn họ đi công thành nhổ trại, quả thực là không có dị duyên, cầu ngư!”

Đang lúc ảo não, đột nhiên nghe thấy một thanh âm bình thản hỏi: “Lưu tướng quân lúc nào gặp Lý Thế Dân, có nói rõ với hấn không?”

“Đúng là người có tâm cơ.” Lưu Nghĩa Phương thầm khen, ngẩng đầu lên, vừa vặn nhìn thấy hai mắt tràn ngập nghi hoặc của La Thành. Thấy Thiếu tướng quân hỏi, ông ta vội vàng đứng dậy, ôm quyền, cao giọng đáp: “Bẩm tướng quân, ty chức là ba ngày trước gặp được Lý Thế Dân, cùng hắn ăn hai bữa cơm, hàn huyên đôi chút cách nhìn thời cuộc. Bởi vì không có lệnh, cho nên không dám thâm giao!”

“Lưu tướng quân sao không mời Lý công tử tiện đường đến U Châu dạo chơi!” Nghe Lưu Nghĩa Phương nói xong, La Thành thấp giọng trách cứ, biểu tình trên mặt không khỏi tiếc nuối.

“Lời này ta cũng nhắc qua, chỉ là Lý công tử nói hắn đến Bắc Lãng chỉ là để xem muối muối của mình, cho nên không thể kéo dài quá nhiều thời gian. Đối với danh tiếng của thiếu tướng quân hắn rất ngưỡng mộ, hy vọng ngày sau có thể có cơ hội kết giao với ngài!” Lưu Nghĩa Phương gật gật đầu, cười trả lời. Cùng xem bằng hiệu văn học.

La Thành có thể nhìn thấy chỗ tốt sau khi hai nhà U Châu và Hà Đông kết thành đồng minh, là lão tướng Lưu Nghĩa Phương đã bôn tẩu nhiều năm dưới trướng La Nghệ sao có thể không nhìn ra? Chỉ là đối phương rõ ràng là phụ sứ mệnh mà đến Bắc Lãng, tuyệt đối sẽ không thay đổi ước nguyện ban đầu giữa đường. Huống hồ đại tổng quản U Châu, La Nghệ và Đại sư Hà Đông Đạo tìm bắt đại diện Lý Uyên, hai người chưa từng qua lại, quan hệ lâm thời, sao lại dễ dàng đạt được?

“Ồ! Nhưng thật ra ta xem việc này đơn giản quá!” La Thành gật gật đầu, cũng không cao hứng vì được đối phương tận lực nịnh nọt. “Lý công tử khi nào thì gả muối muối đến Bắc Lãng? Sao chúng ta chưa từng nghe nói qua? Huống hồ hai nhà bọn họ không phải cùng tông sao?”

“Tình huống này mặt tướng cũng là vừa mới biết được. Con gái của Hà Đông Lý Uyên chính là thiếp của đại tướng quân Lý Húc. Lúc trước phỏng chừng là sợ bề hạ không vui, cho nên thân phận này giữ kín không nói ra. Nhưng đến nay Lý tướng quân vẫn không có chính thê, chắc là cực kỳ coi trọng hôn sự này., Không đành lòng cưới một đại phụ nữ đến đặt trên đầu Đường Công. Về phần đồng tông, Hồ Phong bản triều

rất thịnh, đồng bọn trong ngũ phục không đáng trách, huống chi bọn họ chỉ là gia tộc mấy trăm năm trước?”

“Lời ấy có lý, Lý Uyên kia vốn là Đại Dã thị, cùng Phi tướng quân Lý Quảng thật sự có quan hệ gì!” La Thành cười lạnh lắc đầu, vẻ mặt tràn đầy khinh thường: “Có thể giữ một con rết tốt như thế, cho dù thật sự là họ trùng họ, Lý Uyên chắc chắn cũng sẽ không để ý!”

Từ trước đến nay ngũ phong của hắn cũng sắc bén giống như ánh mắt, giờ phút này trong lòng cũng có ý xem thường, càng sẽ không lưu lại chút tình cảm gì với đối thủ. Nhưng ngoài châm chọc khiêu khích thì trong lòng hắn cũng chưa từng rối loạn, rất nhanh, từ trong lời kể của Lưu Nghĩa Phương ngửi ra được một chút hương vị âm mưu.

“Nói như vậy, Lưu tướng quân người sau khi đến Bắc Lăng, chờ vài ngày mới nhìn thấy Lý Thế Dân?” Sau khi chế ngạo đủ phẩm cách hai người Lý Uyên và Lý Húc, Thiếu tướng quân La Thành cau mày hỏi.

“Chờ bảy ngày, gần như là trước khi đi, mới nhìn Lý Thế Dân.” Lưu Nghĩa Phương suy nghĩ một chút, vô cùng nghiêm túc trả lời. Đây cũng chính là chỗ sơ hở mà đêm qua hắn và hai người La Nghệ phát giác đêm qua, nhưng sau khi thảo luận gần nửa canh giờ, hai người mới tìm được điểm đáng ngờ trong chi tiết nhỏ. Mà La Thành lại đang tâm sự mấy câu, phát hiện dấu vết để lại, trong đó cao thấp, vừa nhìn là biết.

“Lưu tướng quân có thể kể rõ chi tiết toàn bộ quá trình không, văn bối cảm giác trong đó kỳ quặc rất nhiều?” La Thành sau khi nhận được câu trả lời thuyết phục sắc mặt càng thêm ngưng trọng, chấp tay thỉnh cầu.

Mang theo vài phần vui mừng, Lưu Nghĩa Phương đem ánh mắt nhìn về phía Đại tổng quản La Nghệ U Châu, vừa lúc cũng thấy được thần sắc vui mừng trong ánh mắt của đối phương.

“Lưu Nghĩa, người đem toàn bộ quá trình từ đầu đến cuối nói một chút đi. Bọn nhỏ đều không còn nhỏ, cũng nên để cho bọn nó tham dự nhiều chuyện một chút, tránh cho từng đứa nhìn

qua không nhẹ không nặng!” Trùng Tâm ái gật gật đầu, La Nghệ mỉm cười ra lệnh.

“Cần tuân mệnh lệnh của đại soái!” Lưu Nghĩa Phương chấp tay với La Nghệ, sau đó hắng giọng một cái, chậm rãi kể lại quá trình đi sứ lần này.

Lần này xuống phía nam, hấn lấy thân phận ngư dương quận chúa bạc tình đến bờ sông Hà Nam mua lương thực, bởi vậy mục tiêu đầu tiên bái hội là thượng cốc quận chúa Thôi Tiềm. Ai ngờ sau khi Dịch huyện, quận thủ Thôi lại không chịu gặp nhau, thôi nói nhu cầu tiêu chuẩn nhỏ tùy ý mua ở dân gian. Nếu là khoản lớn, hấn cũng không thể làm chủ, không bằng đến Bác Lăng tìm quân ty Triệu Tử Minh.

“Họ Thôi kia thật là uất ức, bó tay bó chân như vậy, cũng không sợ làm mất mặt gia tộc của hấn!” Nghe Lưu Nghĩa Phương nói vừa bắt đầu đã đụng phải cái đinh mềm, mấy phụ tá U Châu tức giận bất bình nói.

“Năm nay trong vùng đất hoang mới ra đời, ít nhất hơn vạn mẫu là do nô bộc Bác Lăng Thôi gia làm. Họ Lý đối với chuyện năm ngoái nhà hấn làm đã bỏ qua, lại có thể dùng thủ bút lôi kéo lớn như vậy. Nếu hấn còn có hai lòng, ngược lại sẽ bị người trong thiên hạ nhạo báng!” Mặc dù thấy Lý Húc chỗ nào cũng không vừa mắt, La Thành lại có thể phát hiện được ưu điểm của đối phương, lắc đầu, cười nói.

“Thiếu tướng quân nói rất đúng, tất cả đức chính này của những người khai khẩn ruộng hoang, cũng không biết đã lôi kéo bao nhiêu nhân tâm cho họ Lý. Dọc theo đường đi ta tận lực lấy danh nghĩa cá nhân bái kiến bạn cũ, nhưng chịu âm thầm gặp mặt một lần cũng không có mấy người. Đặc biệt là những sĩ tử vừa mới nhận được chức quan kia., Hầu như mỗi người đều niệm ân Lý tướng quân. Nếu không phải có mấy vạn binh lính xuất hiện trên sông dâu khô, bọn họ thiếu chút nữa đã bắt ta lại nhốt vào trong đại lao!” Lưu Nghĩa Phương gật gật đầu, tiếp tục bổ sung.

Sau khi Dịch huyện đụng phải một mũi bụi, hấn lập tức ở phía dưới “ộ tổng” của sai dịch địa phương tiến về Bác Lăng. Đầu tiên là dùng lý do giống nhau đến Bác Lăng quận trông coi

Trương Cửu Nghệ, sau đó bị đối phương lấy lý do giống nhau nhả nhận từ chối. Tiếp theo hắn nhận được lời mời của Quân Tư Mã Tử Minh, muốn hắn đến tổng quản nha môn dự tiệc, quang minh chính đại gặp mặt các quan viên sáu quận.

Lưu Nghĩa Phương vừa vặn cần quan hệ gần gũi với vị nhân vật có địa vị gần với Lý Húc trong Bác Lăng quân này, bởi vậy vui vẻ đồng ý. Kết quả là ở nha môn Bác Lăng đại tổng quản nha môn, hắn bị các quan viên địa phương và mấy đại gia tộc cùng bắt đầu làm khó dễ. Lưu Nghĩa Phương là người từng trải, đương nhiên sẽ không bị một kẻ hạ mã uy nho nhỏ mà quật ngã. Tinh thần phấn chấn, khẩu chiến quân nho. Kết quả càng trao đổi hắn càng kinh ngạc, cơ hồ hơn phân nửa nhân vật đứng đầu Bác Lăng đều tỉnh táo ý thức được triều đình đã không còn thuốc nào cứu được, chỉ là bọn họ đưa ra phương án ứng đối với U Châu quân mà không đồng ý.

“Bọn họ sớm đã tuyệt vọng với triều đình, nhưng họ lại vô cùng tin tưởng họ Lý. Cho nên quyết định của Lý tướng quân gần như chính là quyết định của mọi người, nếu như họ Lý vẫn tiếp tục lựa chọn bán mạng cho triều đình mà nói, sáu quận tốt nhất định sẽ đi theo đến cùng!” Nhớ tới những gì mình trải qua ở Bác Lăng, Lưu Nghĩa Phương cảm khái mà tổng kết.

Năm quận nửa quận do Lý Húc quản hạt thuộc về nơi chiến đấu bốn phương, không có địa lợi nào cả, cũng không có thiên thời khả hữu. Nhưng binh pháp có câu, “Lấy thiên hạ trong đức mà không có nguy hiểm”, ở điểm này chiếm được lòng dân, Lý đại tướng quân lại mạnh hơn nhiều so với La đại tướng quân ở U Châu.

Sau khi triều đình mất đi cung ứng, vì nuôi sống Hồ Bí thiết kỵ dưới trướng, đại tổng quản U Châu La Nghệ hầu như đã cạo sạch các quận. Phản Quan bác Lăng các quận, không thiết lập bao nhiêu trọng giáp kỵ binh, lại làm cho mấy chục vạn mẫu đất hoang một lần nữa mọc đầy hoa màu. Nếu song phương khai chiến, ở U Châu quân chắc chắn có thể đánh cho tướng sĩ Bác Lăng hoang dã chạy mất. Gặp phải thành thị và thành thị, chắc chắn đối phương sẽ đồng lòng, sống bằng chết chu toàn.

Đương nhiên, những lời này Lưu Nghĩa mới không thể trực tiếp nói với La Nghệ, chỉ có thể đổi hướng mà bày tỏ tâm đắc trong nhà. Cho dù là như vậy, trong quân U Châu vẫn có rất nhiều người không tiếp thu được sự thật.

“Mấy hộ giàu ở đó đều là cỏ mọc đầu tường, họ Lý cho bọn họ chỗ tốt, tất nhiên bọn họ giống như họ Lý là Thiên Lôi sai đâu đánh đó. Nhưng một khi họ Lý không có chỗ tốt lại đưa cho bọn họ, chẳng phải bọn họ cũng sẽ theo người khác hoài bão sao?” Sau lưng trường quân hành quân Tần Ung, có người khinh thường địa điểm bình phẩm.

“Vấn đề chính là, bọn hấn đang ủng hộ U Châu chúng ta, không nhìn thấy nửa điểm chỗ tốt!” Lưu Nghĩa Phương lắc đầu, phản bác.

“Lưu tướng quân nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ người cảm thấy đại soái không đủ cần chính trị yêu dân sao?” Tào Nguyên nhờ trong lời nói của Lưu Nghĩa Phương tìm được một sơ hở, lập tức nắm lấy không buông.

“Ta không có ý này. Ta chỉ cảm thấy lúc trước chúng ta đem sự tình suy xét quá mức đơn giản!” Lưu Nghĩa Phương không muốn tranh luận cùng gã, chuyển ánh mắt qua một bên, thấp giọng trả lời.

Nhìn thấy đoàn người lại muốn chạy đề, La Thành vội vàng ho khan một tiếng, đem tiếng ồn ào xung quanh đều đè xuống. Nhìn chằm chằm vào đôi mắt vuông của Lưu Nghĩa Khí, hấn tiếp tục truy vấn: “Lưu tướng quân có đi dạo xung quanh không?”

“Triệu Tư Mã muốn thị uy chúng ta, sai người mang theo ta đi xem một nửa ruộng đồng, bảo trại cùng binh doanh trong quận Bác Lăng!”

“Những lưu dân mới an trí kia nhìn thế nào?” La Thành cũng gật gật đầu, tiếp tục hỏi thăm.

“Trên mặt vẫn còn rau xanh, nhưng tinh thần rất tốt! Ta lên phái người thăm dò qua, mỗi nhà cơ bản một ngày đều có thể ăn một bữa thừa thớt, một bữa rau dại.” Lưu Nghĩa Phương suy nghĩ một chút, trình trọng trả lời.

“Sĩ tốt huấn luyện như thế nào, tường thành từng tu sửa qua chưa?” Lông mày La Thành nhíu lại, lại hỏi.

“Tường thành vẫn rất cũ nát, nhưng đã bắt đầu tu bổ. Những đội trưởng tướng danh trở lên đều được phân làm ruộng, bởi vậy sĩ khí cực cao!” Lưu Nghĩa Phương thở dài, đưa ra đáp án mà tất cả mọi người đều không muốn nghe.

Sở dĩ phương diện U Châu phái Lưu Nghĩa Phương xuất sứ, chính là bởi vì hãn chẳng những tinh thông quân vụ, mà đối với dân chính cũng hiểu rất rõ. Từ trong quan sát của hãn, mọi người có thể thấy được, trước mắt quân tâm ở Bắc Lãng là trong Bắc Lãng., Dân tâm, sĩ khí đều rất chỉnh tề, đánh cho bọn họ phải trả một cái giá lớn nhất định là tương đối lớn. Huống hồ Lý Uyên còn có thể từ Hà Đông bên kia liên tục phái viện quân tới, đánh đến cuối cùng, U Châu quân rất có thể hao binh hao tướng nhưng lại không thu hoạch được gì.

Nhưng không ra tay giải quyết hết quân Bắc Lãng, quân U Châu tấn công những nơi khác, lúc nào cũng phải đề phòng tướng lãnh dưới trướng Lý Húc tự đâm mình một đao. Có thể tạo thành thương tổn to lớn vượt xa quân U Châu.

“Tín của Lý Húc tới lúc nào?” Sau khi hiểu rõ quân tình cùng dân tình của đối phương, La Thành lại hỏi.

“Trước khi Lý Thế Dân lộ diện! Ước chừng là vào lúc năm ngày trước!” Lưu Nghĩa mới biết đây là mấu chốt trong lúc mấu chốt, bởi vậy nói chuyện với nhau với tốc độ rất chậm, tận lực tránh lừa gạt người khác.” Sau đó Lý Thế Dân liền lộ diện, bên người mang theo Trương Tôn Thuận Đức và Lưu Hoảng Cơ!”

“Vậy mới đúng chứ!” La Thành mỉm cười vỗ tay: “Nói vậy trước mắt do dự không chỉ có chúng ta, Hà Đông Lý Uyên cũng rất đau đầu.” Nói ra câu này, không để ý ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hãn quay mặt sang cha mình: “Phụ soái, con đề nghị chúng ta sau khi thành thực sẽ lập tức xuất binh., Chờ đến ranh giới giữa sông và bình nguyên, tạm thời không cần cân nhắc đến Bắc Lãng, chúng ta không đánh nổi nó, Bắc Lãng quân cũng không thể có lực lượng can thiệp chúng ta. Đội chúng ta đánh hạ được nửa Hà Bắc, họ Lý mặc dù có tâm

muốn tranh đấu với chúng ta, cũng không có khí lực! Huống hồ, nếu như hấn tiếp tục đi ngược ý trời, có thể sống đến lúc đó hay không còn rất khó nói!”

Tướng lãnh trẻ tuổi trở mắt nhìn nhau, cũng không biết trong hồ lô của La Thành bán thuốc gì. Chỉ có La Nghệ, Tần Ung và mấy lão tướng trong số ít các thiết kỵ Hồ Bí khê vượt chòm râu, khê gặt đầu. Biểu hiện của Thiếu tướng quân hôm nay rất sâu sắc, chẳng những ánh mắt nhạy cảm, tâm tư kín đáo, hơn nữa làm việc cũng đủ quyết đoán.

Lý Thế Dân không phải tới hỗ trợ Bác Lăng, mặc dù hiện tại hai Lý đang có cha vợ.

Dương gia mất con hươu, có rất nhiều anh hùng hào kiệt đều có tâm tư tranh giành.

La Nghệ không phải là người đầu tiên, cũng không phải là người duy nhất.

Nếu Lý Húc không chịu theo lời y nói, thì kết cục duy nhất mà Lý Húc chờ đợi chính là.

Chương thứ tư biểu thị (năm lần)

Có thể nói là “Anh hùng nhìn thấy sơ bộ!”, tâm tư của sứ giả Hà Đông đã làm cho đám người U Châu đoán ra được. Lý Thế Dân cũng không phải làm chỗ dựa cho em gái mình, mà trước mắt người ta đang mưu đồ lại giống như đúc La Nghệ U Châu.

“Chỉ sợ cái bia đỡ đạn này của ta chỉ trong vài ngày, La Nghệ có gốc rễ sâu trong U Châu, những người dưới trướng chưa hẳn dễ lừa gạt như Lưu Tử Nghĩa!” Sau khi tiễn đưa sứ giả U Châu, Lý Thế Dân cũng vội vã trở về Thái Nguyên. Trong nhà gần đây xảy ra nhiều chuyện, ca ca kiến thành lại phụng mệnh đi Trường An liên lạc bạn cũ với Lý gia, có thể về sớm một ngày, là có thể giúp phụ thân nhiều hơn một chút việc.

Hắn không muốn ngồi hưởng thụ thành tựu, loạn thế đến, chính là thời cơ tốt để anh hùng hào kiệt vừa thể hiện thân thủ. Mặc dù không làm được việc làm cho quân chủ đối địch ngủ không yên, Tôn Trọng mưu chí ít cũng có thể giống đại tướng quân tiền triều Dương sảng khoái đánh hạ nửa giang sơn.

“Chỉ sợ nhị ca cũng không lừa được Lưu tướng quân, hắn vội vàng chạy về, chẳng qua là phát hiện tình thế lại không giống như dự đoán lúc trước!” Hai tay Kính Nhi bung một chén trà nóng, từ trong hơi nước chậm rãi bay lên cảm thụ được sự ấm áp trong đó. Nhiều năm không gặp, trên mặt ca ca đã mọc ra chòm râu., Thoạt nhìn so với trước kia càng anh tuấn, càng cơ trí, mơ hồ lộ ra một cỗ khí phách bức người. Chỉ là trong trí nhớ có rất nhiều hình ảnh ấm áp, bây giờ cũng dần trở nên xa lạ, vĩnh viễn sẽ không tái hiện.

“Nếu như là như vậy, La Nghệ nên biết lấy hay bỏ. Vạn nhất hắn không phân nặng nhẹ làm bừa, cho dù là phụ thân nhất thời không cách nào chiếu cố, vợ chồng các ngươi cũng có thể lui đến Hà Đông đi trọng chính kỳ cổ! Hai bên ngày sau lại buông tay đánh cược, Lý gia chúng ta tuyệt sẽ không thua hắn!” Lý Thế Dân cười cười, nói.

“Trọng Kiên không thể nào khoan dung cho cái đất hoang mà hắn gian khổ mới khai khẩn ra được lần thứ hai bị chiến hỏa

phá hủy! La Nghệ nếu thật sự không phân nặng nhẹ, ta sẽ tự mình lên thành khích lệ sĩ tốt, một mực chờ đến khi hấn từ Hà Nam rút thân ra!” Kính Nhi nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, thấp giọng đáp lại.

“Muội muội không hồ là nữ nhi Lý gia ta, khăn lụa không cho mày râu!” Ánh mắt Lý Thế Dân cười nhìn lại, biểu cảm trên mặt thập phần đáng để nghiền ngẫm.

“Đã một trượng phu, không thể thiếu một chút được cũng học chút da lông của lãnh binh!” Kính Nhi thè lưỡi, trong nụ cười lộ ra vài phần bướng bỉnh.

Trong mấy huynh muội, chỉ có thể dân Uyển Nhi không đề ý tới khác biệt, xưa nay thân thiết với nàng, cho nên trước mặt ca ca nhà mình, Huyền Nhi cũng không muốn giả làm đại gia khuê tú gì cả. Sau khi tết lễ phiên phức vứt bỏ, tiểu cô nương thiên tính lộ rõ.

“Huống hồ gả cho người còn là một danh tướng bách chiến bách thắng!” Lưu Hoảng Cơ cười to, vỗ tay khen ngợi.

“Lưu huynh đừng có giấu cợt chúng ta. Lý lang nói về bản lĩnh dụng binh của hấn, còn một nửa là do Lưu huynh tay dạy bảo đấy!” Kính Nhi nâng chén trà lên mi tâm, xa xa hướng Lưu Hoảng lên thăm hỏi.

“Đó là Trọng Kiên đề cao ta!” Nhắc tới chuyện năm đó, trong lòng Lưu Hoảng Cơ cảm khái rất nhiều.” Ta đã dạy hấn bản lĩnh gì, nhưng năm đó ở Liêu Đông, hấn đã giúp ta không ít!”

“Sự thật rồi cuộc như thế nào, ta cũng không rõ ràng lắm. Dù sao lang quân vẫn nhớ mãi không quên tình nghĩa năm đó!” Mặt mày Kính Nhi mỉm cười, thấp giọng bổ sung. Làm nữ chủ nhân hợp cách, nàng phải làm cho tất cả khách quý không cảm giác bị lạnh nhạt., Bởi vậy sau khi pha trà xong với Lưu Hoảng, ánh mắt lại chuyển sang ngồi ở một bên khác của Lý Thế Dân là Trương Tôn Thuận Đức: “Thân thể Trương Tôn thúc thúc vẫn khỏe chứ? Gần đây có nhìn thấy tẩu tẩu của ta không. Nàng ta rất quyền uyên luyện ngài, không biết sau khi xuất giá, tính tình đã thay đổi chưa?”

“May mà, may mà nhị tiểu thư quan tâm. Về tính tình chị dâu người, chuyện này phải hỏi nhị ca người. Trong mắt trưởng bối ta, trẻ con dù có biến thể nào cũng đều là bộ dáng năm đó!” Trương Tôn Thuận Đức cao giọng trả lời, nụ cười trên mặt khiến người ta cảm thấy như tắm gió xuân.

“Trong mắt đám văn bối chúng ta, thanh sắc tiểu mao trưởng bối cũng sẽ không phai nhạt đi, cho dù nhiều năm không gặp, cũng sẽ như ở trước mắt!” Kính Nhi mỉm cười, lấy thân phận con cháu nhà mình đáp lại.

Nàng hiện tại liên tiếp cười một tiếng, đều phù hợp tiêu chuẩn khuê tú gia tộc Đường công bồi dưỡng. Nếu như không phải người biết lai lịch, thật đúng là không nghĩ tới một đứa con gái chi thứ, giờ tay nhắc chân có thể làm được tự nhiên hào phóng như thế.

“Năm đó người không rên rỉ rời nhà, rất nhiều người bị hù chết, căn bản không biết nên làm gì bây giờ! Chỉ có Đường công còn duy trì trấn định, mặt ngoài nói không nhận người là con gái, nhưng âm thầm sai người bảo vệ người tốt. Chắc là khi đó, hắn đã dự liệu sau này vợ chồng các người Cẩm Sát hài hòa, cuộc sống tất nhiên sẽ rất tốt.”

“Cháu gái khi đó còn trẻ hồ đồ, gây thêm phiền toái cho các trưởng bối!” Kính Nhi ở trên chỗ ngồi khom người, đáp lại.

“Không phải hồ nháo, là mấy năm nay các người thanh nhân có ánh mắt, có kiến thức. Suy nghĩ vấn đề còn lâu hơn mấy lão gia hỏa chúng ta!”

“Cháu gái khi đó nhất thời tình thế cấp bách, đi một bước tính một bước, sao có thể sống lâu được!” Khoé miệng Kính Nhi hơi nhếch lên, lắc đầu phủ nhận. Chuyện trong quá khứ, nàng chỉ coi là một hồi ức đáng giá quý trọng, ngẫu nhiên lấy ra lật xem, thưởng thức sự chấp nhất và cuồng dại của thời còn trẻ. Về phần người cùng việc không liên quan, vô luận như thế nào cũng có lẫn vào trong hồi ức này.

“Nếu không phải ánh mắt nhìn xa trông rộng, sao có thể chọn được một vị hôn phu tốt như vậy!” Trương Tôn Thuận Đức cười khẽ lắc đầu. “Văn võ song toàn, lại trọng tình trọng

nghĩa. Nếu người phụ tá là một minh chủ, tương lai không khó để lưu danh thanh sử, công hầu vạn đại!”

“Năm tháng rồi ren này, có thể tự bảo vệ mình đã là tốt lắm rồi, làm gì có hy vọng nhiều hơn!” Kính Nhi thở dài, cười lắc đầu: “Trưởng Tôn thúc thúc và nhị ca hần là nhìn ra được từ rất sớm, Trọng Kiên cũng không phải lòng dạ mang chí lớn!”

“Nhị muội lại nói lời trẻ con!” Lý Thế Dân lắc đầu cười, “Không lòng dạ chí lớn có thể ngồi ở nơi cao lộc của sáu quận sao? Theo ta thấy, Trọng Kiên có bản lĩnh lớn như vậy, nhân số lại cao. Không kiến tạo một công nghiệp trong thời loạn lạc thì thật đáng tiếc. Huống hồ chính Hoàng thượng cũng không muốn giang sơn này, hần làm sao mà quên cả sống chết mà thủ vững chứ?”

Đây mới là chủ đề hôm nay xác định. Mấy ngày qua, Lý Thế Dân tương tự đã nói qua nhiều lần, nhưng Kính Nhi luôn lấy đủ loại lý do để chối từ không đáp. Hiện giờ tiền đã ở trong cung, bất luận thế nào, phương diện Thái Nguyên cũng phải lấy được một câu trả lời chắc chắn từ Bác Lăng.

Triều Nhi ngẩng đầu từ trên bát trà lên, ánh mắt bình tĩnh mà buồn bình.” Tính tình phu quân từ trước đến nay đều cố chấp, năm đó khi Lý gia chúng ta sa sút, hần không phải thà bị hoàng thượng ngờ vực, Vũ Văn gia gạt bỏ, cũng không chịu phủ nhận quan hệ thông gia với nhau sao. Hoàng thượng bên kia đã sa sút, nói vậy trong lòng hần cũng có ý tứ không sai biệt lắm!”

“Lúc đó sao có thể so sánh với lúc này?” Long mày Lý Thế Dân đột nhiên nhướn lên trên, lớn tiếng nói.

“Trong mắt nhị ca, tự nhiên là bất đồng. Nhưng trong mắt phu quân, họ Dương cũng không khác gì họ Lý!” Kính Nhi cũng thu hồi nụ cười, nghiêm mặt đáp lại.

Hai huynh muội hai người nhìn nhau, đều kinh ngạc với thái độ đối phương. Cuối cùng vẫn niệm tình cảm huyết mạch tương liên, thoáng giằng co, liền nhìn nhau dời ánh mắt đi. Nụ cười thân thiết rất nhanh lại hiện lên trên mặt, thổi vào trong

phòng gió lại càng lạnh, khiến người ta nhịn không được muốn rút vai.

“Kính Nhi vẫn ưa thích tranh cãi với người khác như năm đó, nhớ khi còn bé ta nói Đại Nhạn là trước khi rơi tuyết thì Nam Phi, người nhất định phải nói là bị tuyết rơi. Kết quả ai cũng không thuyết phục được ai, hai người toàn bộ mùa thu đều đang thẳng cổ nhìn lên không trung!” Lý Thế Dân cười lắc đầu, cố gắng chuyển hướng đề tài về tình thân xương thịt.

Nói đến chuyện khi còn bé, Kính Nhi cũng nở nụ cười, lông mày khẽ nhíu, thấp giọng nói: “Nhị ca không phải cũng vậy sao. Không rõ lúa mạch cùng rau họ, không phải theo suy nghĩ của chính mình. Kết quả ngựa đạp lên mầm non của người ta, bị phụ thân ép tới cửa ăn tiền nhận sai!”

Bầu không khí trong phòng lập tức dịu đi rất nhiều, mùi trà nồng nặc cũng lại chui vào mũi người khác. Trương Tôn Thuận Đức ở bên cạnh nghe mà thú vị, cũng nhịn không được chen ngang, “Lúc ấy nhớ là ta đi xin lỗi nhị công tử, lão nông kia không ngờ Đường công lại thương cảm bách tính như vậy, sợ tới mức ngay cả lời nói cũng nói không được thuận lợi, ôm mười mấy miếng thịt thật ngon niệm Phật!”

“Đúng vậy, cuối cùng còn không quên một túi Thanh Hạnh chưa trưởng thành nằm trên yên ngựa của ta, sau khi trở về, mấy huynh muội phải ăn mấy cái răng mềm nhũn!” Mặt mũi Lý Thế Dân tràn đầy ấm áp, cười nhớ lại.

“Vật đó hơi chua một chút, nhưng sau khi ăn qua một cái hương vị thì làm cho người ta không quên được!” Nói tới hương vị trong hồi ức, Kính Nhi làm động tác nuốt nước miếng rõ ràng.

Lý Thế Dân cũng cảm thấy nước miếng chảy ra, cổ họng giật giật. Hai huynh muội nhìn nhau, đồng thời bật cười thành tiếng.

“Cho dù đến bây giờ, ta đi ngang qua rừng hạnh dã, vẫn muốn đi hái vài cái. Biết rõ chưa tới lúc quen, nhưng lại thích cảm giác vừa chua vừa chát đó!”

“Bên Bác Lãng có rất nhiều quả hạnh, mỗi năm vào mùa xuân hái được không ít. Nhị ca nếu thích, đợi lát nữa ta phái người đưa cho muội một giỏ nhé?”

“Người một nhà sao, chia sẻ với nhau cái gì cũng đều tốt, không vì cái gì khác, mấu chốt là có cỗ kia tình thân ở đây!” Lưu Hoảng Cơ cười cười, xen vào nói.

“Đáng tiếc, cái chúng ta bàn không phải là chia hạnh!” Kính Nhi thầm nghĩ trong lòng, mỉm cười cúi đầu, tiếp tục thưởng thức dư vị trong trà. Tay nghề của phó phụ trong nhà rất tốt, bột trà tinh tế được thêm muối và các loại hương liệu đun sôi, đã không chịu nổi phần thanh thống mới xào, ngược lại là vài loại hương vị đan xen hỗn tạp, quanh quẩn lộ ra vẻ ưu thương nhàn nhạt.

Thấy bầu không khí đã hòa hoãn hơn nhiều, Trương Tôn Thuận Đức buông chén trà xuống, lại quay đầu về phía chính đề: “Kỳ thật hào kiệt như đại tướng quân, chắc hẳn trong lòng hẳn đã biết rõ. Hắn không thể tránh khỏi một nút thắt, là nên phụ một người hay là phụ thiên hạ!”

“Trương Tôn thúc thúc quá khen, Lý Lang bất quá chỉ là một võ phu, làm sao có thể liên quan tới hai chữ “Thiên hạ”! Trái lại tài năng Trương Tôn thúc thúc một mực lòng dạ kinh thiên vĩ địa, lần này rốt cục có cơ hội thi triển!” Kính Nhi quay đầu, cho Trương Tôn Thuận Đức một khuôn mặt tươi cười rạng rỡ.

Dù Tổ có tên tuổi giỏi biện hộ, nhưng hai mắt Trương Tôn Thuận Đức cũng đen sì, thở hổn hển, đáp lại: “Nhị tiểu thư quá khen rồi, trước mắt dưới trướng Đường công có thể nói là nhân tài đông đúc. Ta chỉ theo lệnh tôn một thời gian dài, xử lý chuyện quen thuộc hơn so với người mới tới mà thôi! Luận về tài khí hòa năng lực, căn bản không thể so sánh với người trẻ tuổi!”

“Nếu người dưới trướng phụ thân đã rất nhiều rồi, cần gì phải không cho Lý Lang tham dự. Người trong nhà chúng ta chắc hẳn đều biết, Lý Lang là trọng tình nghĩa. Mặc dù không tán đồng cách làm của mọi người, cũng sẽ không xuống tay đối với thân nhân mình!” Kính Nhi lại tìm Trương Tôn Thuận Đức lời nói sơ hở, nhẹ giọng nói, nghe rất là hợp tình hợp lý.

Ba người Lý Thế Dân, Trương Tôn Thuận Đức và Lưu Hoàng Đức vừa tức vừa sợ. Khí số của Đại Tùy đã hết, sau khi thương nghị vài lần ở phủ Đường Công đã đưa ra phương án tốt nhất để chấm dứt thời loạn lạc. Phương án này bất kể là đối với Đường Công Lý Uyên hay là những phụ tá thuộc thuộc theo hần nhiều năm đều không phải không có lợi ích gì, thậm chí đối với dân chúng trong thiên hạ mà nói, cũng được xem là một hành động thiện lương chính nghĩa.

Trước khi bắt đầu thực hiện trọn kế hoạch, có một bước then chốt là đạt được sự ủng hộ của sáu quận Bắc Lãng. Sau khi Hà Đông Lý gia khởi binh, sáu quận Bắc Lãng phản ứng phi thường trọng yếu. Nếu Lý Húc có thể gia nhập, chẳng những sẽ tăng thực lực của gia tộc Đường Công., Cũng sẽ để cho rất nhiều người đánh cờ bất định thấy rõ ràng, trong tất cả thế lực vẫn định Trục Lộc, Lý gia không thể nghi ngờ là một nhà có hy vọng giành được thắng lợi nhất. Như vậy, người từ Long giả cùng danh sĩ hào kiệt buôn bán học thức sẽ chen chúc mà đến, giống như tuyết cầu khiến cho lực lượng Lý gia càng lấn càng lớn.

“Nhưng như vậy tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của Trọng Kiên. Nếu hần không làm gì, tương lai Lý gia chúng ta thật sự có thể hóa gia thành quốc gia, vợ chồng các người lại xử lý như thế nào?” Lưu Hoàng Cơ ý vào chính mình và Lý Húc giao tình tương đối sâu, nói chuyện cũng tận lực nói chuyện trực tiếp., “Kính Nhi nếu không thể làm chủ, không bằng phái tâm phúc đưa lời nhắn đến phía nam, nhìn xem Trọng Kiên rốt cuộc dự định như thế nào. Dù sao cả sự tình vừa mới bắt đầu vận hành, hần cần nhắc vài ngày nữa trả lời lại cũng còn kịp!”

“Quản Cơ huynh nói có lý, nếu phụ thân chịu đợi thêm mấy ngày, ta nghĩ Lý lang sẽ hiểu được ý tứ của hần. Nhưng trước mắt chiến sự Hà Nam đang khẩn trương, có thể không quấy rầy hần, ta cũng hi vọng trong nhà tận lực không nên quấy rầy hần!” Kính Nhi cũng không muốn nói quá lời, đã xuất hiện tình thân thiết ngăn cách, đứng dậy, hướng ba người Lưu Hoàng Quân hành lễ, đáp lễ.

Nói đến nước này, Lý Thế Dân lại không thể dồn nén đau khổ được nữa. Ông ta vừa đứng dậy chuẩn bị rời đi, vừa nói:

“Trọng Kiên bên kia đánh tới mức nào rồi, coi như thuận lợi sao? Nghe nói mấy ngày trước trong tiệc rượu ta nghe nói ông ta đã xây dựng lại quân binh các nơi.”

“Tin tức mới nhất hôm qua là bắt được hai thành Nguyên Vũ và Dương Vũ, cũng thuận lợi đem thủ hạ Vương Bá vội vã chạy tới cứu viện chặn lại ở nửa đường. Tính toán thời gian, cũng không sai biệt lắm nên đem Lý Mật bức ra khỏi núi. Nếu như hấn có thể giải quyết được đám quân ngói, đối với đại sự mà phụ thân cùng nhị ca tính toán ra sao., Nghĩ cũng không ích lợi gì.” Mặc dù đang ở Hà Bắc, Huyền Nhi đối với chiến sự Hà Nam vẫn như cũ chấp chương. Từ trong quân thư mà bọn trinh sát đưa về, xem ra chiến cuộc trước mắt vẫn còn phát triển theo hướng có lợi. Kẻ kiêu kỳ nhất lang quân nhà mình bị chặn ở Huỳnh Dương Dĩ Đông, mà đám người Lý Mật lại là thủ hạ bại tướng dưới tay hấn, trước khi chiến đấu sĩ khí thua ba phần.

Lúc này, bất kể trời sông ở Bắc có sập xuống nàng cũng sẽ không để trọng phụ của mình phân tâm. Lời của nhị ca và đám người Trương Tôn Thuận Đức quả thật rất có đạo lý, nhưng đạo lý thì quy lý., Làm sao lựa chọn còn phải xem trọng phụ. Nếu chính mình đã theo ông ta, dù ông ta là hào kiệt thì làm anh hùng cũng được, hai vợ chồng tất nhiên phải ủng hộ lẫn nhau đi xuống phía dưới. Cũng không thể nhìn ông ta dốc sức liều mạng với người khác ở phía trước, chính mình vì một cái gọi là khai quốc công làm loạn tặc vương của ông ta.

“Trọng Kiên cười nguoi thật là có phúc. Cách xa như vậy, nguoi lại chuyện gì cũng phải để ý tới hấn!” Có lẽ là nhớ lại hương vị hạnh phúc, Lý Thế Dân cảm thấy trong bụng có chút chua xót, cười trêu ghẹo.

“Nếu Trương Tôn tâu gả cho nguoi, còn chuyện gì để ý tới người nhà của mình, nguoi sẽ vui vẻ không?” Lý Huyền Nhi nói, nàng tiếp nhận áo choàng từ tay thị nữ, tự tay buộc lên vai nhị ca.

“Lần này đường xá xa xôi, nhị ca bảo trọng!” Nàng ở trong lòng mặc niệm, đi ra ngoài, tiễn Lý Thế Dân ra khỏi dinh viện.

Chương thứ tư biểu thị (lục)

Không thu hoạch được gì liền rời khỏi Bác Lăng, Lý Thế Dân trong lòng không khỏi có chút ảo não. Hắn cũng không trách muội muội không chịu xuất lực vì nhà mình, câu nói của Kính Nhi hỏi rất hay, nếu như là sau hôn nhân với hắn còn đem lợi ích hàng đầu trong Trường Tôn gia đặt ở vị trí hàng đầu trong lòng, hắn cũng sẽ không vì thế mà cao hứng.

Nhưng ngẫm lại, sau khi cử binh Thái Nguyên, Bác Lăng quân có thể đã áp dụng lập trường, toàn thân Lý Thế Dân đã phát lạnh không chỉ một chỗ. Bắt đầu từ lúc mười bốn tuổi, ông ta đã đem Lý Húc coi là anh hùng đến sùng bái, tưởng tượng sau này lớn lên một ngày có thể cùng đối phương đồng thời rong ruổi cương trường. Ngày này rốt cục càng ngày càng gần, nhưng có rất nhiều khả năng là đang giơ đao đối mặt.

“Nếu Trọng Nhất bại dưới tay của Bảo Cương quân thì tốt quá, tương lai cũng giảm được rất nhiều phiền phức!” Trong nội tâm của hắn, Lý Thế Dân không nhịn được âm thầm giả thiết. Loại suy nghĩ này khiến hắn cảm thấy rất xấu hổ, giống như hài tử nhìn thấy thức ăn ngọt vậy., Không cách nào cự tuyệt sự cám dỗ của nó, Lý Húc thua trong ngôi, bất kể hắn có thể bình an trở về sào huyệt hay không, trong thời gian ngắn quân Bác Lăng chắc chắn sẽ tổn thương nguyên khí nặng nề, lại thêm sự uy hiếp của La Nghệ và Đậu Kiến Đức, mặc kệ ông ta trung thành với Dương Quảng đến mức nào, Lý Húc trong vòng mấy năm cũng không thể phân thân về phía Tây.

Chỉ là người Lý Mật kia quá không có bản lĩnh! Thế dân lắc đầu, đem loại giả thiết nhằm chán lại không có khả năng thực hiện này đuổi ra khỏi đáy lòng. Về năng lực cá nhân của Lý Mật, Đường Công phủ đã sớm kết luận. Gia cảnh giàu có này lại là kẻ đọc sách bên cạnh sừng trâu, bản lĩnh lớn nhất là giả thần giả quỷ., Người này không đến trước hai quân trận còn đỡ, đến trận doanh trại thì thua không thể nghi ngờ. Dựa vào hắn đi đánh bại Lý Húc, còn không bằng trông cậy vào bầu trời đột nhiên có một trận tuyết lớn, đem tinh kỵ của Bác Lăng Tinh làm chết rét ở ngoài thành Huỳnh Trạch thành hiện thực.

Nhưng bây giờ đã là thời tiết Mạnh Xuân, quả hạnh xanh ở các nơi Hà Bắc và Sơn Tây đều dài bằng ngón cái, Hà Nam sao có thể còn có tuyết rơi? Cho nên, chuyện gì sẽ xảy ra, với tính cách Lý Trọng Kiên kia..., Nếu như hắn chịu tạo phản cho Dương Quảng, hắn cũng không phải là Lý Trọng Kiên. Sau khi đánh tàn phế binh sĩ, bước tiếp theo hắn sẽ quay về Bắc Hà đối phó Đậu Kiến Đức, sau đó liền đến phiên La Nghệ, mở đường. Những người này chưa chắc có thể đón đỡ được anh đào, mà đợi Thái Nguyên nhất cử binh, đầu tiên sẽ phải thừa nhận công kích của bác lừng lừng kị.

“Nếu như Trọng Kiên đánh bại một trận thì tốt rồi, những năm này chính là hắn đi quá thuận lợi, cho nên rất khó để chúng ta thu phục!” Người mang tâm tư khó lường không riêng gì Lý Thế Dân, Trương Tôn Thuận Đức cũng có chủ ý tương tự. Chỉ có điều ông ta không quan tâm đến việc tuyên truyền ý nghĩ này ra ngoài, hơn nữa còn có thể vì hắn mà tìm ra lý do đường hoàng.

“Lý Mật không phải là đối thủ của Trọng Kiên! Từ Mậu Công có cơ hội cùng hắn so sánh dài ngắn, chỉ có thể chờ họ Từ phá tan phòng tuyến Huỳnh Dương, binh mã Trọng Kiên đã sớm đánh vào chủ trại ở góc Cương rồi!” Lưu Hoảng Cơ lắc đầu, bác bỏ loại khả năng miêu tả của Trương Tôn Thuận Đức.

“Ăn tình đưa than trong ngày tuyết rơi là khó quên nhất. Lấy con người Trọng Kiên, nếu như hắn thật sự binh bại dưới ngói cương sơn, Hà Đông chúng ta chỉ cần kịp thời ra tay kéo hắn một cái, liền không lo trong tương lai hắn không trả giá mười hai phần hồi báo.” Trương Tôn Thuận Đức cười cười, vẫn tiếp tục mộng đẹp ban ngày của mình.” Thu phục một người., Cũng như huấn luyện một con ngựa, người dù sao cũng phải khiến nó chịu chút khó khăn, mới có thể thu tâm được. Bằng không, cho dù nó có thần phục bên ngoài, tương lai cũng chưa chắc dễ dàng điều khiển...”

“Trương Tôn chủ bộ nói ra lời này rồi!” Lưu Hoảng Cơ nghe Trương Tôn Thuận Đức nói thì chói tai, nhú mày, cắt đứt La Đại. “Trọng Kiên chính là anh kiệt đương thời, làm sao có thể so sánh với súc sinh. Huống hồ cho dù là ngựa tốt, cũng sẽ không mềm đến mức như người nói đâu!”

“Này, lão phu chỉ là so sánh một chút, cũng không phải thật coi hấn như súc vật. Lương mã cần hùng chủ khổng chế, anh hùng hào kiệt này sao, đương nhiên là vì mình quân ra lệnh...”
Trưởng Tôn Thuận Đức bữu môi giải thích.

Lưu Hoảng Cơ biết rõ đối phương lòng dạ không rộng lượng chút nào cho nên cũng không tranh luận với hấn. Nắm lấy túi rượu buộc dưới cổ ngựa, ực ừng ực mấy ngụm, mượn rượu để chuyển đề tài.

“Quản Cơ huynh không cần lo lắng thay cho Trọng Kiên, huynh ấy không thể thua Lý Mật. Cho nên Trưởng Tôn thúc phụ cũng chỉ nói như vậy thôi, không có bất cứ cơ hội nào để thực hiện giấc mộng đẹp của huynh ấy!” Lý Thế Dân sợ hai người bị tổn thương hòa khí, vội vàng cười hòa giải.

Trưởng Tôn Thuận Đức lại không hiểu lòng tốt của thế dân, nghiêng đầu sang chỗ khác, cười nói với gã: “Vây cũng không nhất định, thắng bại vốn được quyết định bởi chiến trường. Trước mắt những người muốn nhìn Trọng Kiên đánh bại trận chiến khẳng định là không ít. Bọn họ tùy tiện động tay chân, đều sẽ khiến Lý đại tướng quân chúng ta ứng phó phi thường cố hết sức!”

“Ai ngu như vậy, lúc này lại đi quấy rối Trọng Kiên! Chẳng lẽ mấy vị đại thần đương triều còn cùng Lý Mật có giao tình qua đời hay sao?” Lý Thế Dân không tin lời nói của Trưởng Tôn Thuận Đức, lắc đầu cười nói.

“Mấy vị đại thần đương triều không có giao tình gì với họ Đậu, nhưng sao ngay khi mắt thấy hấn liền bị người giết đến không có đường trốn chạy, đột nhiên triệu hồi lão tướng quân Dương Nghĩa thần về Giang Đô.” Trưởng Tôn Thuận Đức quay đầu, dùng roi ngựa chỉ về phía đông nam: “Đáng thương cho Dương lão tướng quân, vừa mới về Giang Đô liền phát bệnh, chớp mắt đã chết bất đắc kỳ tử. Ở đây nếu không có chút văn chương, thế dân, người tin không?”

“Quả thật có chút kỳ quặc!” Lý Thế Dân nhíu mày đáp lại.

Dương Nghĩa Thần là năm ngoái lúc đầu mùa đông phụng chỉ trở về Giang Đô, lúc ấy hấn ta kịch chiến say sưa cùng đám

người Đâu Kiến Đức, nghe đồn, là vị Ngu đại nhân tham dự triều chính thấy Dương lão tướng quân đưa chiến lợi phẩm đến Giang Đô không đủ dày., Cho nên Hưởng Quảng nói: giặc sông Bắc đã bị Lý Húc đánh cho không có thành tựu, không cần thiết phải giữ lại nhiều binh mã như vậy. Huống hồ Dương Nghĩa Thần đã lãnh trọng binh ở bên ngoài từ lâu, tướng sĩ dưới trướng chỉ biết có chủ soái, không biết có hoàng thượng.

Không biết xuất phát từ mục đích gì, một vị khác vốn có danh tiếng là người thông minh khác tham gia triều chính Bùi Mục đại nhân cũng kiến nghị hoàng đế bệ hạ điều Dương Nghĩa thần về Giang Đô, đảm nhiệm chức Thượng thư Bình bộ. Kết quả Dương Nghĩa thần rời đi trước, thế cục Hà Bắc đột nhiên thay đổi. Vài tướng lĩnh lưu lại để lấy trộm lần lượt bại vong trong tay Đâu Kiến Đức, ngay cả lớp già mà Dương Nghĩa thần để lại cũng bị loạn phỉ đánh tan, căn bản cũng không còn lại nửa hạt.

Họa không đơn hàng, tháng trước, Giang Đô lại truyền đến tin tức Dương Nghĩa thần bị bệnh chết. Nghe nói trước khi chết còn mặt hướng đông bắc, nhớ mãi không quên đến bộ hạ cũ của Bình Nguyên quận, trừ gian cho nước, thực hiện ước định giữa hãn và Lý Húc.

“Nếu như Dương Nghĩa thần chiến tích quá lớn, thì tương đương vạch trần lời nói dối thịnh thế của Ngu, Bùi hai người. Cho nên tự nhiên hai người dung nạp lão tướng quân không dưới. Huống hồ trước mắt Giang Đô cũng thiếu một lão tướng quen chinh chiến trấn giữ, lấy thực lực của Tô Vũ Văn gia, hai loại cân nhắc cộng lại., Dương Nghĩa thần nhất định phải trở về làm thượng thư Bình bộ. Về phần làm sao để hãn chết thì giống như sinh bệnh, đó là trò hay của Vũ Văn gia, căn bản không cần Nhân Giáo?” Thấy ánh mắt Lý Thế Dân có chút mờ mịt, Trương Tôn Thuận Đức cười cười, lại nói.

Đám người Giang Đô phong vân biến ảo, giấu giếm được người khác, không gạt được ánh mắt Trương Tôn Thuận Đức. Bởi vì những thứ đó đều là những thứ hãn thuộc lòng trong lòng. Chỉ là những năm gần đây ở dưới trướng Đường công ngủ đông một đạo với gia chủ., Cho tới bây giờ vẫn chưa có cơ hội thi triển. Nếu là lúc này đổi lại là chỗ khác giữa hãn và

Lý Mật Dịch, ít nhất có hơn mười loại thủ đoạn có thể ép cho Lý Húc sút đầu mẻ trán, hoàn toàn đánh chết đối phương không dễ dàng, đuổi Lý đại tướng quân khỏi chiến trường lại mười phần chắc chắn.

“Nhưng bệ hạ vẫn luôn tin tưởng Trọng Kiên, căn bản không thể đột nhiên sinh nghi với hắn giống như đối với Dương lão tướng quân vậy!” Lý Thế Dân trầm ngâm chốc lát, biểu tình trên mặt như có điều suy nghĩ.

“Nhị công tử nói lời ấy sai rồi! Người từng gặp vị bệ hạ của chúng ta, tin tưởng vị võ tướng nào có thể tin tưởng trong thời gian dài? Trương Tu Đà nắm trọng binh trong tay, cách Đông Đô quá gần, cho nên mới bị cắt đứt nguồn tiếp tế. Binh mã mà Trọng Kiên nắm giữ chẳng lẽ ít hơn Trương Tu Đà lão tướng quân hay sao? Huống hồ công tử thứ hai nên quên, Trọng Kiên là họ Lý. Nếu bàn về tốc độ quật khởi và người khác, chỉ có thể là trên Lý Mật, không ở dưới Lý Mật!” Trương Tôn Thuận Đức cười quỷ bí, thấp giọng phân tích.

“Ừm!” Lý Thế Dân bị vẻ mặt bên cạnh của Trương Tôn Thuận Đức dọa cho hoảng sợ, trợn tròn mắt như không biết đối phương. Một lúc lâu sau, mới vô cùng mệt mỏi đáp lại một câu: “Trọng Kiên có lẽ là ngoại lệ, ta chưa từng thấy bệ hạ như vậy đã từng đối xử với một người. Giống như con cháu ruột của mình vậy.”

“Nhị công tử cho rằng Đại Tùy đến tình trạng như vậy, đều là trách nhiệm của một mình hoàng thượng sao?” Trương Tôn Thuận Đức lại cười, lộ ra hàm răng trắng trong miệng, mỗi người đều lộ ra hàn quang.” Bệ hạ lại hồ đồ, đều là một mình ông ta hồ đồ, sẽ không để Đại Tùy thất bại nhanh như vậy. Nghĩ đến đây, toàn bộ triều đình công khanh, ai mà chẳng có thêm củi vào lửa, ha ha, chỉ đáng thương tên ngốc Trọng Kiên kia, còn giống như thiêu thân lao đầu vào đồng lửa.”

“Hoàng thượng sẽ không tin tưởng những lời Kỳ Ngôn kia. Ai cũng biết Trọng Kiên không giống Lý Mật, hắn chỉ có một mình, cho dù muốn tạo phản cũng không có chuyện gì xảy ra!” Lý Thế Dân vẫn lắc đầu như trước, giọng điệu nói chuyện

càng ngày càng yếu, trên trán sáng lấp lánh mồ hôi lạnh cũng có thể thấy rõ ràng.

“Trọng Kiên không phải không có đầu đuôi. Muốn cho Hoàng thượng tin tưởng Trọng Kiên rất đơn giản!” Trương Tôn Thuận Đức thu hồi vẻ tươi cười, biểu tình trên mặt đột nhiên trở nên hết sức trịnh trọng.” Trên thực tế, mặc dù mấy năm nay Đường công không giúp Trọng chắc gì, nhưng bên ngoài vẫn xem hắn là người của Lý gia chúng ta! Chúng ta là kẻ phải tranh chấp Lý gia! Quả là Lý Tử Lý!”

Một chữ “Lý” bị hắn lặp đi lặp lại nhiều lần, nghe được mà lạnh cả sống lưng, da đầu cứng ngắc. Lý Thế Dân nhanh chóng nghiêng đầu đi tìm Lưu Hoảng Cơ vừa rồi còn đi bên cạnh mình, lại phát hiện không biết từ lúc nào đối phương đã chạy đến chính giữa đội ngũ thị vệ, lúc này mang theo túi rượu uống vui vẻ cùng các huynh đệ.

“Cho dù sự thật đúng như Trương Tôn thúc phụ đã nói, chúng ta cũng không thể đặt hy vọng quá nhiều vào người khác. Rèn sắt còn phải tự thân cứng nhắc, nên chuẩn bị cần chuẩn bị, nên tranh giành phải đi tranh giành!” Sau khi thu hồi ánh mắt, nhị công tử Lý Thế Dân phủ Đường Công thấp giọng nói.

“Lời này của nhị công tử không sai, nên cho Trọng Kiên sự ủng hộ của chúng ta vẫn phải đưa. Người một nhà, cũng không thể để cho người khác chê cười!” Trương Tôn Thuận Đức cười cười, cầm roi ngựa chỉ về phía xa xa.

Giờ khắc này, hân hăng hái, phảng phất như Họa Giang sơn đều ở trong lòng bàn tay.

Chương thứ tư biểu thị (lục)

Có lẽ nguyên nhân làm việc vô cùng cẩn thận, đầu tháng tư, những lời đồn liên quan đến việc Đường Công Lý Uyên chuẩn bị liên hệ con cháu tạo phản bắt đầu lưu truyền trong dân gian. Nhưng không quá giống với tình huống truyền bá rộng rãi trong quá khứ, lần này lời đồn đãi mới nổi lên., Ngay lập tức yên tĩnh một cách kì quái. Hoàng đế bệ hạ ở Giang Đô ở xa căn bản không bị kinh động, Đông đô cùng Hà Đông cũng không phái sứ giả đi xác minh việc này là có hay không. Chỉ có Việt vương Dương bản lấy danh nghĩa giám quốc phát ra một thủ dụ đưa cho Lý Uyên, ca ngợi hấn một môn trung lương, nhiều năm qua vì nước cúc cung tận tụy.

Thời khắc mưa gió phiêu diêu, lý trí người nào cũng sẽ không bởi vì một lời đồn đãi mà trắng trợn đi khiêu khích trụ cột thạch chi thần của quốc gia. Huống hồ cháu của Đường Công Lý Uyên, Quan Đại tướng quân Lý Húc giờ phút này đang suất lĩnh bốn vạn Quận binh và mười vạn binh lính ngồi đất ác chiến tại bờ Đông của Phụng Thủy. Song phương chém giết khó phân thắng bại, bất luận một điểm ngoại lai nào cũng đủ ảnh hưởng tới toàn bộ chiến cuộc.

Trận chiến đấu này đã đánh hơn mười ngày, xem tình huống trước mắt., Quan quân số không đến một nửa so với đối phương vẫn nắm giữ quyền chủ động trên chiến trường. Hai huyện thành Dương Vũ và Nguyên Vũ gần đó của Thủy Hà còn không chế trong tay quan quân, chiếm lượng lớn vật tư để cất giữ cho quân đội ngồi, cũng bị vô địch Đại tướng quân phái một chi nhân mã gắt gao vây chặt., Căn bản không có cách nào cung cấp trợ giúp hữu hiệu cho Lý mật. Về phần cách chiến trường xa hơn một chút thì tặc quân bên trong đã sớm chủ động cắt đứt mọi liên lạc với các thành phụ khác. Kể cả Vương bá đương bộ cách thành chưa đến bốn mươi dặm gặp phục, bị giết đến mức toàn quân bị diệt thì mấy đại đương gia trong thành cũng không thèm nhìn ra.

Đại đương gia của Bảo Cương quân Lý mật đã hấp thụ toàn bộ giáo huấn của binh bại lần trước. Hấn ta không nóng lòng cầu

thành nữa mà lợi dụng ưu thế binh lực trong tay ổn định đánh chắc, ý đồ bằng tiêu hao chiến đấu lâu dài để kéo dài cuộc chiến. Nhưng lúc này quan quân đã không còn là sự phụ cận bã lúc trước nữa rồi., Thắng lợi liên tiếp như thế khiến sĩ khí của bọn họ tăng lên rất nhiều. Dưới sự điều khiển của Lý Húc, bọn họ sử dụng đủ loại chiến thuật linh hoạt tấn công quân địch. Công kích thuận lợi nhất một lần, phá tan bốn phòng tuyến của binh sĩ ngói, thiếu chút nữa đã chém ngã soái kỳ của Lý Mật.

Phát hiện năng lực tác chiến của binh tốt có chênh lệch rất lớn với quan quân, Lý Mật quyết định lợi dụng doanh lũy để bù đắp thiếu sót của mình. Hai bên bờ nước xưa nay không thiếu cây cối và bùn cát, đám lâu la binh trước khi nhập bọn đều sống một cuộc sống nông nghiệp. Cho nên, xưa nay chúng tiêu thụ đều sống một cuộc sống nông cạn., Bất luận là quan binh đến từ phương diện đả kích kịch liệt cỡ nào, ngói Cương quân vẫn có rất nhiều biện pháp ổn định lại trận tuyến, không đến mức giống như lần trước cả đội ngũ xuất hiện tình huống hoàn toàn sụp đổ.

Loại chiến thuật gần như vô lại này khiến đám quân binh nín giận, nhưng nhất thời lại tìm không thấy kế sách ứng đối tốt. Cho nên, ở thời điểm song phương nghỉ ngơi dưỡng sức, vũ nhục đã thành một loại thủ đoạn công kích khác của bọn họ.

“Quy tôn tử, có ngon thì thò đầu ra!” Đám quân binh ăn uống no nê lớn tiếng khiêu khích đối diện, cùng với đó là tiếng trống như sấm sét. Ầm, Ầm, oanh, một lớp sóng lớn như vỗ bờ. Đào Cương quân lại phảng phất như không nghe thấy tiếng kêu của đối phương, trốn sau bức tường làm bằng gỗ, không rên lên một tiếng.

“Đại đương gia các người lại đưa một cái chân khác đến rồi, đừng nóng vội, đợi đàn ông từ từ cắt!” Quân binh bốn cột tận tình mang thất bại lần trước ra làm nhục đối thủ, “Lần này, các ông đây muốn đánh gãy chân chính giữa của hắn!” Tinh kỳ màu đỏ đón gió phấp phới, kiêu phong sáng như tuyết ở dưới ánh mặt trời lom loá mắt. Binh sĩ Cương Khung nắm chặt cung nỏ, mặt mũi ghen đến đỏ bừng, nhưng thân thể vẫn không nhúc nhích.

“Các huynh đệ giải tán đi, tên Lý Mật kia không phải là có gánh vác. Bán mạng cho hắn có chỗ tốt gì, còn không phải là ngay cả mấy râu thịt tốt cũng không nở!” Câu nói này là do Lý Húc phái người dùng thể sét đánh không kịp bưng tai bắt lấy hai người bọn họ, ngày thứ hai liền sai tù binh mang tin tức đưa cho bọn họ, lấy tính mạng hai gã “Quận công” đổi lấy đầu Trương Tu Đà. Mà trả lời của ngôi Cương trại là, đầu lâu của Trương Tu Đà đã đáp ứng cho người nhà y lấy tiền chuộc về, cho nên không thể đem ra trao đổi. Vì vậy, hai gã “Quận chúa” vừa được phong ấn không đến nửa năm liền bị quan quân chém đầu, treo trên cây cao làm cảnh báo. Sau đó lại báo cho mọi người.

Lúc này, đội quân ngôi đất bị vạch khuyết điểm kia rút cuộc then quá hóa giận, một đám vũ tiễn màu đen đột nhiên dâng lên giữa không trung, sau đó gào thét lao xuống dưới., Đem tám khiên trong tay đám quận binh đập đinh đang. Cung thủ của quan quân lập tức bắt đầu đánh trả, giao chiến hẹp dài trên không, gần vạn con điêu linh qua lại xuyên qua. Đại bộ phận vũ tiễn cũng chưa tạo thành thương tổn, bởi vì hai bên địch ta đã sớm quen thuộc một bộ này, hơn nữa đều làm tốt chuẩn bị trước.

Cũng có số ít mấy kẻ xui xẻo bị khe hở của tám khiên bắn tới làm bị thương do Bạch Vũ hoặc là trên mặt đất, che thân thể lớn tiếng kêu rên. Đám người mặc áo bào lập tức kéo người bị thương ra khỏi phạm vi tầm bắn của Vũ Tiễn, máu màu đỏ ở trên đất đã bị nhuộm đen một lần nữa tăng thêm một cái dày đặc, tựa như bản thân đại địa bị cắt một vết thương. Rất nhanh, vết máu mới bị ánh mặt trời chiếu khô, biến thành màu đen, sau đó lại bị vết máu đổi mới bao trùm.

So với hai quân đối đầu, vũ tiễn tạo thành tổn thất của cả hai phe địch ta cũng không tính là lớn. Tướng lĩnh cùng đầu mục rất nhanh đã ý thức được điểm này, tiếng thổi vang lên, lệnh cho sĩ tốt dưới trướng dừng việc lãng phí đồ quân nhu. Trên bầu trời đột nhiên sáng ngời, cảnh sắc xung quanh nháy mắt rõ ràng., Tiếng gió thổi, tiếng nước chảy còn có âm thanh thiên nhiên không thể diễn tả nổi đột nhiên trở thành dòng chảy chính trên chiến trường yên tĩnh, nghe ở trong tai người ta nói

không ra quỷ dị. Sau đó, chính là đơn điệu “Khắc khắc”!
“Tiếng xé vụn tấm ván gỗ”, quan quân và cường nỏ của tộc
quân đồng thời bắt đầu phát uy., Mũi tên cực lớn xẹt qua
khoảng cách giữa hai bên địch ta, đập nát tấm khiên, đập nát
tường doanh, sau khi đem tấm thuẫn hoặc sau tường doanh
xâu chuỗi như châu châu, vũng vàng đóng đinh trên mặt đất.

Người trúng tên cảm thật chặt xà gỗ xuyên qua ngực, hai chân
đan chéo nhau, vòng vo trên mép sông chết. Bọn hãn không
muốn rời đi, bọn hãn giống như lúc này mới phát hiện thế giới
trước mắt thật đẹp. Nhưng bầu trời nhanh chóng biến thành
màu đen, lá cây và núi xa đều mất đi màu sắc. Cuối cùng, linh
hồn bọn hãn bay lên cao cao, nhìn thấy mình và địch nhân đều
ngang đầu lên, cùng với vũ khí giết chết mình tạo thành một
chữ người quật cường.

Người vẫn còn sống nâng tên nỏ lên, la lên tiếng canh tác động
thường xuyên, đồng tâm hiệp lực đem dây cung nỏ mở ra.
Cùng với địch nhân khoảng cách đã vượt qua ba trăm bước,
bọn họ không thấy rõ gương mặt đối phương, cũng không biết
người tiếp theo chết dưới nỏ mạnh là ai. Chỉ là máy móc trên
mặt đất, nỏ khai cung, lên cung, đến lúc bản thân cũng trở
thành kẻ bị khó khăn, máu chảy đầy dưới ánh mặt trời tháng
tư.

Cuộc chiến nỏ tiền cũng không kéo dài quá lâu. Dài khoảng
một trượng, tinh cương, sắt mỏng như sắt, cây nỏ đáng giá hơn
xa sinh mệnh của con người trong loạn thế. Rất nhanh sau đó
một bộ phận quân đội ngói đã bị chọc giận, từ sau bức tường
đã sụp đổ vọt ra ngoài., Mạo hiểm bị nỏ tiền xuyên thành châu
châu lao về phía trận địa quan quân. Quan quân chiếm tiện
nghì trong nỏ chiến cũng không yếu thế, xếp thành từng chiến
trận hình năm biên, nhanh chóng nghênh đón kẻ liều mạng đến
đây. Tiếng kim loại va chạm lẫn át tất cả tiếng vang nhanh
chóng trở thành giai điệu trên chiến trường. Bạch nhận vung
vẩy, máu thịt bay tứ tung, thi thể từng bộ ngã xuống.

Đám lâu la thắng ở số lượng đông đảo, ưu thế của đám quan
quân thì bây giờ thể hiện ở vũ khí và phối hợp lẫn nhau.
Truyền đi tiểu trận trong tay Đại Tùy biên quân nhanh chóng
phát huy hiệu quả, luân phiên xoay tròn lẫn nhau, mỗi một góc

độ biến hóa đều phải thu hoạch bớt đi vài con sinh mệnh. Số lượng đám lính lâu la chậm rãi giảm bớt, chậm rãi trở nên nhiều giống đối phương như nhau., Chậm rãi trở nên không bằng đối phương, đột nhiên có người hét thảm một tiếng, vút binh khí xuống, quay đầu bỏ chạy. Sợ hãi như ôn dịch tản ra., Truyền nhiệm cho tất cả đồng bạn bên cạnh, đám lâu la gào khóc rời khỏi chiến trường, liều mạng trốn về phía bản trận. Đám quân binh thì nhanh chóng tản ra đội hình, đuôi đuôi theo như điều hâu đuôi theo, như chim ung đuôi theo thỏ. Phần lớn người chạy trốn chưa kịp bước vào trong trận thì đã bị kẻ địch đánh lén sau lưng, kết quả tính mạng. Một số ít người may mắn nhảy qua bức tường doanh trại vỡ nát, lại bị trường mâu như rừng hất lên, bỏ lại trong bùn lầy đỏ tươi.

“Người chưa kịp hành động tan rã Minh Kim đã giết không tha!” Một tên đầu mục mặt không biểu tình lớn tiếng nhân mạnh, sau đó dùng mâu cứng rắn, mang theo mấy trăm huynh đệ gia nhập chiến đấu. Quân đội ngói Cương là quân chính quy có kỷ luật quân đội, không còn là thô phi thô phi nữa., Bọn họ có thể dùng sinh mệnh để chứng minh bản thân. Song phương lại bắt đầu cuộc độ sức cận chiến lần thứ hai, dùng răng hoàn lương, dùng mắt hoàn lại, lấy mạng đổi mạng. Cho đến khi tướng lĩnh một trong hai người chỉ huy núp ở xa xa cảm thấy máu huyết đã chảy rất nhiều, đủ trút giận!

Nhưng thông thường loại tình huống cỡ đại kết thúc này sẽ không phát sinh, hai bên địch ta đều hi vọng thông qua một trận kịch chiến để biến đổi cục diện giằng co từ trước đến nay. Vì vậy chiến đấu cục bộ rất nhanh phát triển thành xung đột quy mô lớn, tiếp theo liền thành một trận chiến tranh sống chết toàn quân đầu nhập vào. Hàng ngàn viên Cương quân từ sau bức tường doanh trại nhảy ra, từ các góc độ giáp công quân. Một đội quân binh đi lên tiên tuyến, từ các góc độ đem lâu la chuồng ở lại.

Chiến lược chiến đấu của binh lính hai bên địch ta đều là tốt xấu lẫn lộn, cho nên chiến trường rất nhanh trở nên tương đối hỗn loạn. Hai quân binh hai bên đan xen răng nanh, cường hãn nhất vài đội Quân binh đã đẩy mạnh đến trước hàng rào quân doanh ngói, mấy chi binh lính yếu ớt nhất lại bị quân địch

chiếm ưu thế ép không ngừng lui về phía sau. Bàn tay và số hiệu của song phương đều sử dụng toàn thân giải mã, dùng quy luật thức ăn uống như gió bão nhen nhóm huyết tính trong lòng tất cả mọi người. “Ừ” “Ừ”, “Ừ ừ”, “Ô ô ô – ô”, xen lẫn tiếng trường mâu đâm vào xương, đao phác sắc chém trúng tám khiên trầm đục, còn có thân thể người bị thương, người xung phong hò hét, khiến phong vân biến sắc theo.

“Giết giặc, giết giặc, giết giặc về nhà!” Đây là tiếng của quân binh. Bọn họ hi vọng cuộc sống an bình, hi vọng vợ con già trẻ nhà mình sẽ không phải chịu nỗi thống khổ bị loạn phi uy hiếp nữa. Bọn họ ăn nói nghĩa đảng hoàng, đồng dạ nói.

“Trừ bạo, trừ bạo bạo, trừ bạo bạo an lương!” Đây là tiếng rống giận của lâu la viên ngói. Đại bộ phận trong bọn họ đều là bị bạo chính bức đến không đường có thể đi, lúc đó mới không thể không xách đao làm tặc. Bọn họ tin tưởng hứa hẹn của thủ lĩnh đối với tương lai, cũng không chút nghi ngờ chính nghĩa của mình.

Bọn họ đều biết mình đang chiến đấu vì chính nghĩa.

Nhưng chính nghĩa chỉ có một, vĩnh viễn là bên thắng.

Chương thứ tư biểu thị (lục)

Thái dương trên bầu trời không đành lòng nhìn cảnh tượng thể thảm của người này, lặng lẽ trốn vào sau đám mây. Người say mê trong chém giết lại hồn nhiên không phát giác, tiếp tục vung thanh cương đao đã chém ra từng mảnh nhỏ, hô quát say chiến. Bọn họ đã bị hương vị máu người mê muội lý trí, trong lòng không còn bất cứ sự dè dặt gì. Bọn họ đã chết và sống đều đã chết lặng, chỉ biết không ngừng vung đao, hoặc là chém ngã đối thủ, hoặc là bị đối thủ chém ngã.

Gió, gào thét cuốn qua đại địa, tiếng trống kèn đứt gãy, lại thôi không ngừng tiếng rống giận trong dân số. Vân, từ biên giới chiến trường tụ lại, chống đỡ được ánh mặt trời, lại không ngăn cản được cừ hận trong mắt người khác.

Bồ Sơn công Lý Mật đứng dưới một cây đại kỳ, hai mắt nhìn phía trước, biểu tình trên mặt như tượng đất trong điện thờ, không buồn không vui. Hắn đã quen với loại sát phạt này, cũng ngửi quen mùi máu tanh trong không khí. Từng cái từng cái đã ngã và sinh mệnh đang ngã, vô luận địch ta đối với hắn mà nói đều chỉ là một hạt cò, chỉ cần kết quả cuối cùng là thắng lợi, tổn thất bao nhiêu quân cò không cần lo lắng.

Cái này loạn thế nhất định là vì anh hùng thiết lập, mà cái gọi là anh hùng, chính là đứng ở đỉnh cao nhất của bạch cốt.

Hiện tại, bạch cốt dưới chân hắn chồng chất còn chưa đủ cao. Trong năm tháng kế tiếp, hắn muốn không ngừng chồng chất, không ngừng chồng chất., Đến tận khi so sánh với hào kiệt của mình, mấy vạn lâu la có đáng là gì? Từ cổ chí kim, kẻ nào thành tựu bá nghiệp chưa từng bỏ ra cái giá cực lớn. Lúc cần thiết, hắn thậm chí ngay cả thân huynh đệ cũng có thể lấp vào, chỉ cần nơi đỉnh núi cuối cùng này có thể cùng Thiên tử ngự tọa ngang! Chỉ cần chất chồng bạch cốt này có thể trải đường lớn hắn đi thông tới Kim Loan điện.

“Đào Lý Tử, Hoàng hậu quán quanh Dương Châu...” Hiện giờ, Hoàng đế bệ hạ và Hoàng hậu đã bị vây ở Dương Châu, tình cảnh mà các tiên đoán trên Đào Lý Chương đã thực hiện

từ từ. Bất kể là ai dám chắn trước mặt hắn, kết cục đều chỉ có một, chết!

Một đội quân viên ngồi cách Lý Mật không xa bị quân binh xô đổ, kinh hoàng hoảng loạn bỏ chạy về phía bản trận. Lý Mật không kiên nhẫn phát tay, hơn trăm tên đốc chiến giả lập tức nghênh đón. Nhưng lần này đánh tan quân số lượng thật sự có chút nhiều, trong khoảnh khắc đội ngũ đã xông vào trận chiến đốc chiến bảy lẻ tám phần, cùng nhau xông về phía tường doanh. Lý Mật lại quơ cánh tay một cái., Hơn ngàn cung tiễn thủ đập thành ba hàng hoành trận, theo thứ tự bắn ra. Bàn cờ trước mắt hoàn toàn bị thanh lý sạch sẽ, quan quân cùng loạn binh theo đuôi đuôi giết tới, toàn bộ đội đốc chiến làm việc bất lợi bị vũ tiễn bắn ngã, thi thể đè ép thi thể, cánh tay kề sát cánh tay.

Bọn họ đều là quân cờ, không có sinh mệnh, quân cờ không có cảm tình, không có huyết nhục.

Như họa giang sơn là danh cờ, con đường chính là kinh hoa.

Máu người chảy xuôi như nước, cuộn cuộn thành sông.

Lại một đội quân đội ngồi chủ động rút lui, hấp thu giáo huấn của đồng bọn, bọn họ tận lực tránh chỗ soái kỳ của chủ tướng. “Đồ không có chí tiến thủ!” Lý Mật lạnh lùng mắng một câu, theo người hầu cầm lên một lệnh kỳ, ra sức run lên. Tiếng trống trận liên miên đột nhiên thay đổi., Rầm rầm hùng hồn.” Long Tà phát ra Long Dĩnh: “Đi kèm là một nhịp gõ, hơn ba ngàn sĩ tốt mặc giáp da xanh từ từ bước ra khỏi hàng, dùng tám thuẫn và mũi đao chặn lại chiếc áo bào đang tán loạn, đẩy họ về phía trước, nghênh đón quan quân đang đuổi giết tới.

Trong kẽ hở hai bên địch ta, đám bại binh phát ra tiếng kêu rên thống khổ, trước sau đều là lưỡi đao, bọn họ chỉ có thể lựa chọn một bên. Có người nhảy dựng lên, vừa nhào tới trong trận nhỏ của quan quân, sau đó bị râu dài cùng hoành đao xé thành mảnh nhỏ. Có người kêu thảm, bị áo bào của mình giẫm qua không lưu tình chút nào trên thi thể, nát như thành bùn.

Toàn bộ vương bản quân cờ nhanh chóng biến thành một cỗ sương mù màu đỏ nhàn nhạt, chợt bị gió thổi tan. Công doanh

nhà binh Bồ Sơn tinh nhuệ nhất của quân đội ngói gặp phải binh lính quận, tựa như hai con sông lớn giằng co với núi cao, đột nhiên chạm mặt nhau., Mặt đất phảng phất rung động một cái, sau đó vô số người ngã xuống giống như hạt sương mùa thu. Trên bầu trời chợt sáng ngời, có đạo tia chớp màu hồng phản bổ gấp xuống, cùng bỗng nhiên dâng lên huyết quang đan vào nhau, làm thế giới trong mắt người ta lung lay một mảnh đỏ thẫm.

Tia chớp biến mất, giữa thiên địa lại khôi phục màu hoàng hôn. Trong thế giới hoàng kim, Lý Mật rõ ràng nhìn thấy những tiểu quân trận kia lần lượt biến hình, vỡ vụn. Bọn họ không bằng Bồ Sơn công doanh., Dù là thể lực hay độ huấn luyện đều không bằng trang bị. Lúc trước bọn họ giống như những thanh đao nhọn đâm vào phòng tuyến của ngực quân, chia năm xẻ bảy, bây giờ bọn họ lại đâm phải một thỏi thép vừa dày vừa cứng, bẻ gãy lưỡi đao của mình.

“Thúc chiến!” Trên mặt Lý Mật vẫn bình tĩnh như cũ, lớn tiếng ra lệnh.

“Long Giao Long Tà, Long Long Long uyển.” Tiếng trống như vạn mã bồn đăng, như cuồng phong bão táp. Bồ Sơn Công Doanh phản kích đắc thủ sải bước tiến lên, đem thể công của các quân binh ngành kháng bẻ gãy trở lại. Những lâu la Miên Cương quân khác đang mệt mỏi đột nhiên phát ra một tiếng hô, sĩ khí nhanh chóng khôi phục. Bọn họ đi theo Bồ Sơn Công Doanh hai cánh, như nước biển cuộn ngược trở về, gào thét mãnh liệt, khí thế hùng hổ.

Một giọt mưa to đập mạnh lên nón trụ của Lý Mật khiến hấn hơi sững sờ. Ngay sau đó, hấn trông thấy kẻ địch rõ ràng nhanh chóng lui về phía sau như tuyết rơi. Không đợi hấn cảm nhận được thắng lợi vui sướng., Trong triều quân địch đột nhiên dừng bước, sau đó ở tiếng gió, tiếng mưa rơi cùng tiếng sấm phía sau truyền đến tiếng kèn thê lương, tiếng như bài ca. Sau đó hấn nhìn thấy từng kẻ địch bị nghiền nát bắt đầu hướng trung gian tụ tập., Từ lúc dọn dẹp đã trở nên dày đặc, từ mềm oặt trở nên cứng cỏi. Khi một giọt mưa khác đánh thức Lý Mật đang từ trong khiếp sợ, hấn nhìn thấy quân địch ở chính giữa

chiến trường đã biến thành một thiết tam giác, Chùy Phong chỉ, chính là trung tâm của các huynh đệ Bồ Sơn công doanh.

Đám lâu binh vòng ngược trở về, không kịp thu thế, nhao nhao nện ở trên mép thiết giác. Giống như đụng phải đá ngầm biển triều nhanh chóng bị đụng vào, chia năm xẻ bảy. “Thịch!” Lý Mật nghe được một tiếng trống trận thật lớn, tựa như một viên kinh lôi nổ vang bên tai. “Một tia chớp màu lam nhạt bổ thẳng xuống., Tầm nhìn lơ mờ hoàn toàn bị chiếu sáng, hấn bỗng phát hiện, thiết tam giác trong quân địch như bị một bàn tay vô hình điều khiển, đang không nhanh không chậm tấn công huynh đệ Bồ Sơn công doanh.

“Thùng!” Lại một tiếng trống trận, Lý Mật cảm giác được trái tim của mình đột nhiên co lại. Tầm mắt lần thứ hai tối sầm, trở nên mơ hồ, trên chiến trường bóng người mơ hồ, hồ gằm long ngâm. Hy vọng, chờ, hy vọng, một tia chớp tiếp theo rút cuộc nổ tung, hấn nhìn thấy tinh nhuệ mình vất vả huấn luyện ra vậy mà đang lui về phía sau, bị quân địch không ngừng đẩy lui về phía sau. Mỗi một bước lui lại muốn ném xuống vô số thi thể.

“Điều đó không có khả năng!” Cuối cùng Lý Mật cũng động dung, trong lòng điên cuồng gào thét. Bồ Sơn công doanh là do hấn điều động tinh nhuệ từ các doanh, phương pháp huấn luyện gần như di chuyển theo phá trận doanh của Từ Mậu Công. Chi đội ngũ binh khí cùng áo giáp này cũng là tốt nhất trong hàng ngũ., Sức chiến đấu tuyệt đối không thua gì bất cứ doanh trại quân ngói nào khác. Lý Mật xưa nay coi nó là chí bảo, xưa nay chưa từng luyện tiếc lấy ra dùng. Không ngờ lần đầu tiên thả ra chiến trường, ngay cả quận binh cũng không bắt được.

“Mật công, hạch tâm của quân địch không phải là binh lính quận!” Vương bá đứng bên cạnh Lý Mật nháy mắt, tổng hợp kinh nghiệm lần trước thua của mình, rất nhanh phát hiện bí mật của đối phương.

Mũi nhọn Thiết Tam đang chậm rãi đè xuống thôn phệ sinh mệnh do một đoàn tinh nhuệ tạo thành, các binh lính đi đầu ai cũng cầm thanh trường đao thật to, hai tay vung lên lấp lóe

hàn quang. Tướng sĩ ngồi chắn trước mặt bọn họ thường xuyên bị chém ngã, cả người lẫn binh khí biến thành hai đoạn.

“Nhân Dao đội?!” Rốt cuộc Lý Mật không không chế nổi nỗi lòng của mình, trực tiếp kêu lên một tiếng. Nhìn chung quanh, y nhanh chóng đem hoảng sợ giấu vào tận đáy lòng. Đó là Đại Tùy biên quân dùng để đối phó với Mạch Dao của Đột Quyết Lang Ky, quang nhận liền dài đến bảy thước. Lý Mật từng nghe nói qua từ trong người khác có loại binh khí này, được xưng là “Hàn quang lướt qua nơi nào đó”, Nhân mã nát hết!” Hãn từng tưởng tượng ra sĩ tốt dưới trướng mình cũng trang bị loại binh khí này, nhưng thứ nhất không chịu nổi giá cả của nó, thứ hai cũng không tìm được đầu sở sử dụng. Hãn tuyệt đối không ngờ tới, loại binh khí này và người sử dụng loại binh khí này, sẽ xuất hiện trong quân binh giao thủ với mình.

“Là biên quân, họ Lý đem kỵ binh dưới trướng hãn sử dụng, lẫn vào trong quân binh!” Vương bá thống khổ lắc đầu., Giảng rằng nghiêng lợi kêu lên. Mấy ngày trước cùng quân binh giao thủ, Tể Dương doanh hãn khổ tâm kinh doanh nhiều năm không đến một canh giờ đã bị bại tướng dưới tay ngày xưa đánh tan. Hãn vẫn luôn buồn bực vì may mắn chạy trốn được trời xanh, quân binh Đại Tùy sao sức chiến đấu lại đột nhiên trở nên cường hãn như thế? Hiện tại hãn cuối cùng cũng hiểu ra rồi., Quân binh mình gặp phải căn bản không phải là những quân binh kia. Lý Húc xảo trá đem tinh nhuệ biên quân lẫn vào trong quân binh. Những người này bình thường tác dụng chỉ là cho quân binh thêm can đảm, thời khắc mấu chốt sẽ hợp lại cùng một chỗ, hóa thành một cỗ lực lượng không gì không phá được.

“Là biên quân!” Lý Mật cũng thống khổ cắn răng. Trách không được những ngày này quân chủ lực đến ngục binh cũng không nhìn thấy là bị ép đến không thở nổi. Kỳ thật quân chủ lực quân địch ngay dưới mí mắt, là tướng lĩnh Lý Mật cùng dưới trướng ánh mắt kém, một mực không khám phá ra huyền cơ trong đó!

Trên chiến trường không chỉ có một tổ chức công kích hình tam giác, mà quân đội ngồi ở các vị trí khác cũng không ngừng bị địch nhân áp chế lui về phía sau. Lý Mật biết rõ đối

thủ hôm nay sẽ không dễ cho mình dễ chịu, nhỏ ra một ngụm nước bọt màu đỏ, nắm lên một lá cờ hình tam giác màu đen khác. Lá cờ này hẳn rất ít dùng, chỉ cần vung lên, tức là cuộc toàn bộ đánh cuộc.

“Mật công?” Vương bá hoảng sợ kêu lên một tiếng, nắm chặt lấy cổ tay Lý Mật.” Làm không được, chúng ta còn chưa đến lúc phải liều mạng!”

“Không có gì không được!” Lý Mật lớn tiếng rít gào, vết sẹo đan xen ở dưới tia chớp chiếu xuống lộ ra vẻ dữ tợn.” Nội Vệ doanh, xuất kích!” Hắn thoát khỏi ngăn trở của Vương Bá, đem giác kỳ hung hăng vung xuống. “Ầm ầm!” Một tiếng sét từ phía chân trời vang lên, chấn động khiến người ta phải run rẩy.

“Bốp!” Vài đạo doanh lũy đã vỡ nát đột nhiên bị lật đổ, hơn vạn tên Bồ Sơn Công Doanh tinh nhuệ dốc toàn bộ lực lượng.

“Bốp!” Đám người sau lại bọt nước văng khắp nơi, một hàng rào cuối cùng ngăn trước người Lý Mật cũng bị quân đội ngói chủ động mở ra, hơn một ngàn tên vạm vỡ mặc thiết giáp màu đen, cầm trong tay đại bổng trường mâu găm thét xông vào chiến trường.

Nơi Phong Anh, nội vệ đại tướng quân Ngô Hắc Giao cầm trong tay ba cổ cương xoa, dũng mãnh không thể đỡ.

Chương thứ tư biểu thị [7]

Vương bá không thể thay đổi Lý Mật quyết định, đành phải trở mắt nhìn từng đợt lực lượng trong tay Đại đương gia phát ra ngoài. “Đây không phải lựa chọn chính xác!” Hãn lâm bẩm nói: “Trong tay họ Lý chắc chắn còn có hậu chiêu!” Hai mắt hãn nhìn về phía chiến trường, lòng nóng như lửa đốt.

Dựa vào kinh nghiệm giao thủ hai lần, Vương bá đối với thói quen dụng binh của Lý Húc đã biết ít nhiều đôi chút. Hãn cho rằng đối phương tuyệt đối sẽ không là kẻ tùy tiện phái ra chủ lực. Người này mặc dù phân một bộ phận tinh nhuệ của Bắc Lãng Tinh Quân tiến vào đội ngũ quân binh., Nhưng chắc chắn đây không phải là mặt ngoài. Hiện tại, số lượng kỵ binh mà hãn thành thạo cung mã khẳng định đang ẩn nấp ở một nơi nào đó trên chiến trường chờ đợi cho mọi người một kích trí mạng.

cầu quan họ Lý tựa như một con sói khát máu, trừng đôi mắt u lục nhìn chăm chăm vào yết hầu người khác. Giữa không trung một đạo khét lẹt vang lên, Vương bá cảm giác da đầu mình tê dại đi một chút, trong nháy mắt tiếng sồn nổi lên da gà tinh mịn. Hãn vô thức dùng tấm khiên ngăn trở cổ, trợn tròn hai mắt nhìn về phía trong chiến trường. Hãn không thể tìm được bóng dáng Lý Húc., Sắc trời quá tối, giọt mưa thô to cùng bóng người chớp động khắp nơi ngăn trở đại bộ phận tầm mắt. Tại thời điểm này, hãn duy nhất có thể phân biệt rõ ràng chính là chiến kỳ song phương đan xen ngang dọc, người tới ta đi, dây dưa đến khó phân thắng bại.

“Tình hình có gì đó không đúng!” Vương bá âm thầm nói với mình. Hãn không muốn lại quấy nhiễu Lý Mật chỉ huy, nhưng vô luận như thế nào cũng không làm rõ được, vốn là một hồi phát sinh ở cục bộ, tạo nên một cuộc xung kích quy mô nhỏ và phản kích., Đến bây giờ tại sao lại biến thành quyết đấu sinh tử. Hôm nay không phải thời tiết thích hợp cho quyết chiến quy mô lớn, địa hình dưới chân cũng chưa chắc có lợi đối với binh sĩ ngói, về phần nhân hòa, toàn bộ quân sĩ trước mắt đều

dựa vào Bồ Sơn công doanh và nội vệ doanh chống đỡ, con người căn bản không thể nào bàn nổi.

Mọi chuyện phát sinh hôm nay đều không phù hợp với phong cách dụng binh của Lý Mật. Mặc dù Vương bá đương nhiên biết Lý Mật không phải là một người có thể giữ được bình tĩnh, nhưng lần này lại khác với lúc trước., Vương bá mấy ngày trước trốn về đại doanh, đã từng từ phụ tá thân tín của Lý Mật, Ngạn táo từng nghe nói trước khi binh chủ của ngôi Cương quân đã lập ra một kế hoạch chu đáo. Chỉ cần mật công có thể dẫn dắt binh mã giằng co với kẻ địch khoảng nửa tháng, thắng lợi sẽ rơi từ trên cành cây xuống như quả hồng chín mọng.

Nửa tháng thời gian sẽ tới, Lý Đại đương gia tại sao không chịu chờ một chút? Nếu như hắn chỉ nghĩ xả cơn giận mà không thua, thì cần gì phải khổ sở chống đỡ lâu như vậy?

“Nhất định xuất hiện biến cố gì đó! Cho nên hôm nay Đại đương gia mới không thể không đập nổi dìm thuyền!” Vương bá từ trong nội tâm cho ra kết luận, sau đó cưỡng ép tinh thần, ý đồ từ trên sa trường tìm kiếm đáp án.

Dưới sự trợ giúp của tia chớp, hắn nhìn thấy đại tướng quân nội vệ Ngô Hắc Hồn đã xông vào trong trận địa địch. Sĩ tốt phía sau người này đều là tử sĩ tâm phúc được Lý Mật mời chào từ Tam Sơn Ngũ Nhạc, mỗi người võ nghệ cao cường, quân binh bình thường hiển nhiên không phải là đối thủ của bọn họ., Ba chiêu liền bị đánh ngã. Một đội hình tam giác công kích cách hàng rào quân doanh gần nhất rất nhanh đã bị Ngô Hắc Hộc đẩy ra một lỗ hổng, đám tử sĩ mặc hắc giáp hò hét chui vào lỗ hổng. Toàn bộ tổ hợp trận hình tam giác trong nháy mắt đình chỉ di chuyển, cờ xí bên trong ùn ùn ngã xuống. Đám quân binh bị giết thì chạy trốn chết, nhưng người bên cạnh Ngô Hắc Sơn lại rất ít thương vong.

Hai huynh đệ Bồ Sơn Công Doanh mặc áo giáp xanh lập tức giảm áp lực, dưới sự chỉ huy của quan quân cấp thấp, bọn họ chậm rãi thu lại trận hình, hơn nữa từng bước bắt đầu phản kích đối thủ. Trên đại trận hình tam giác của quan quân, khe hở công kích trên đại trận càng ngày càng hé ra., Ngay lập tức

đôi mắt với nguy hiểm chia năm xẻ bảy. Vương bá lo lắng không dám nháy mắt, e sợ bỏ qua bất cứ chi tiết nào. Hắn tạm thời quên kỹ binh của quân địch, quên mất sát chiêu mà Lý Húc lúc nào cũng có thể xuất ra. Hắn chỉ hy vọng tất cả suy đoán của mình đều sai, chỉ trong khoảnh khắc nhóm quân địch trước mắt này sẽ bị tiêu diệt, tất cả thù hận của các huynh đệ nhiều năm qua đều được tẩy tủy.

Lão thiên hết lần này tới lần khác không cho hắn cơ hội này, ánh mắt của Vương bá rất nhanh bị màn mưa ngăn trở. Mưa càng ngày càng lớn, chỗ cao thì càng trắng, ở giữa không trung liền biến thành màu đỏ. Đánh vào cơ thể con người thì lập tức biến thành màu đỏ tươi, sau đó hòa làm một thể với máu tươi trên mặt đất, không phân biệt được đâu là máu., Đây đâu phải là nước mưa. Mấy vạn người ở trong vũng máu chém giết, bước chân mỗi một bước đều có thể đạp trúng một cỗ thi thể, có lẽ là của kẻ địch, có lẽ là của người một nhà. Ai có thể bận tâm đến được! Một chút không chú ý, chính mình liền có thể trở thành một thành viên trong thi thể, vĩnh viễn ngủ say không nổi.

Tia chớp xé rách trời cao, chiếu sáng toàn bộ chiến trường. Vương bá lau nước mưa trên mặt, kinh ngạc nhìn thấy trận hình địch không biết khi nào đã bị áp biến hình, ở giữa xuất hiện một khe nứt thật lớn. Ngô Hắc Hồn dẫn người giết tới trung tâm trận, đang tung hoành lui tới. Bồ Sơn công doanh các huynh đệ vẫn bị ngăn bên ngoài trận, nhưng bằng vào ưu thế nhân số và thể lực, ép đôi phương liên tiếp lui về phía sau.

Càng nhiều huynh đệ Bồ Sơn công doanh xông lên, càng dám lâu la lúc trước xuất kích tạo áp lực về phía địch trận. Quân binh đánh cò không ngừng lui về phía sau, thì ra mũi nhọn sắc bén đã biến mất, thay vào đó là một phòng tuyến vừa mỏng vừa mỏng. Bên trong phòng tuyến, bỏ qua ba lá cờ, lá cờ của Ngô Hắc thân lác lư trong mưa gió.

“Không đúng!” Hắn đột nhiên phát ra một tiếng thét kinh hãi, dọa tất cả mọi người ở bên cạnh nhảy dựng. Địch trận không phải bị phá vỡ mà là trong lúc vô tình phát sinh biến hóa. Những kỳ thủ phụ trách trận hình quản lý trận hình rõ ràng là lão binh đến từ biên quân., Dưới sự chỉ huy của tiếng kèn

không ngừng điều chỉnh bộ pháp sĩ tốt bên người. Đại trận công kích hình tam giác của quan quân đang trong quá trình không ngừng co rút lại phát sinh xoay tròn, một bên xoay ngang, chính diện giao đấu với công doanh Bồ Sơn xếp thành trận. Mà hai bên khác thì phân liệt ra., Một cái hướng vào phía trong, một cái lòi ra ngoài, đám người Ngô Hắc Hồn xông vào trong trận vừa vặn bị kẹp ở trong trận, tựa như một bó củi gỗ kẹp ở dưới trát đao. Nếu như không phải đám quân binh phối hợp còn ngại xa lạ mà nói, Ngô Hắc Hống và những nội vệ bên cạnh hẳn sớm đã bị băm thành mảnh vụn.

“Dừng bước, dừng bước, mở rộng chiến quả tại chỗ!” Ngô Hắc Hống cũng phát hiện mình mắc lừa, lớn tiếng thét to. Nhưng chiến trường hỗn loạn chỉ có vài người có thể nghe thấy hắn nói. Mọi người thành một cục, đứng đó quan sát. Lại không cách nào ngăn cản các trạch trạch lập công khác tiếp tục nhảy vào trong cạm bẫy. Sau khi hoàn thành điều chỉnh đội hình địch trận thì nhanh chóng bắt đầu phát uy., Hàng trăm thanh trường lương từ hai bên đâm tới, dồn dập đâm ngã những tử sĩ giáp đen đang thâm nhập vào trong trận. Chỉ vì cách ba bức tường người, doanh tốt Bồ Sơn có thể nhìn thấy trang phục của mình đang tránh né như trường mâu trong rừng, kêu rên thảm thiết. Bọn họ lớn tiếng hò hét, anh dũng về phía trước chính là không thể phá tan sự ngăn cản của quân địch.

“Ô ô ô ô ô ô ô!” Rốt cuộc Lý Mật cũng đã phát hiện tình thế ác liệt, lệnh cho thân binh thôi kèn, chỉ đạo đám nội vệ đã lâm vào hiểm tình như thế nào đối phó với địch trận. Mệnh lệnh của hắn chỉ chậm mất một nửa, nhưng sai lầm nửa mùa này đã đủ để mấy trăm huynh đệ mất đi sinh mệnh.

Một, hai, ba con, nội vệ đột nhiên phát hiện, bên cạnh bọn họ đầu đầu cũng có quân địch, đầu đầu cũng có râu dài trí mạng. Lạnh lẽo xen vào nước mưa đâm tới., Lập tức mang theo một mảnh vết máu, lưỡi dao sắc bén bị mưa lạnh nhanh chóng quét sạch, kèm theo thiểm điện đâm trở về, hoặc bị tử sĩ ngồi phòng dùng tấm khiên ngăn trở, hoặc trực tiếp chui vào xương sườn đám tử sĩ. Nội vệ của ngói Cương bị ép không ngừng lui về phía sau, trong quá trình lui lại không ngừng tổn thất nhân thủ.

Ngô Hắc Quy dựa vào vũ dũng xung hữu đột một người, cứu được cái này, không cứu được cái kia...

Một gã nội vệ thân hình cao lớn dùng tám khiên chắn trường liên từ bên trái đâm tới, theo sát sau đó xoay người, dùng cương đao đem mâu cứng rắn đâm về phía bên phải. Đơn đao độc thủ, bất luận quân binh nào trong trận địch cũng không phải là đối thủ của hắn. Hắn thậm chí có thể nhìn thấy vẻ mặt khủng hoảng của đám quân binh. Nhưng đây không phải là đơn đao độc đấu., Còn không đợi Vệ trong giáp đen thu đao lại, thanh trường cương thứ ba, thứ tư đâm vào bắp đùi hắn. Người này giống như dã thú gầm thét, thanh âm thê lương cao vút. Quân binh nhanh chóng rút mâu., Máu tươi từ vết thương trên đùi nội vệ ngói phun ra như suối phun, nhuộm hồng vô số hạt mưa. Nội vệ bị thương lao đảo, lay động như uống rượu say. Vài cọng râu dài đồng thời đâm vào ngực hắn, hất thân thể hắn lên cao cao lơ lửng giữa không trung.

Mấy tên quân binh đồng thời phát lực, đem thi thể địch nhân ném ra ngoài. Bọn họ dựa theo đội ngũ chính thống cùng lão binh Bác Lăng trong quân trận, như một cây lược hướng về phía trước chĩa vuốt. Quân địch lâm vào trong trận hoặc là bị đâm chết, hoặc là quay người đào tẩu, đem lưng mình bỏ lại phía sau cho bọn họ. Từng đợt từng đợt tấn công điên cuồng như thủy triều bên ngoài của quân địch phát động, lại bị quân binh mặc áo bào bên ngoài dùng thân thể cùng vũ khí gắt gao chống đỡ.

Các kỳ thủ dùng sức vùng cánh tay, làm mặt cờ đã ướt đến không cách nào ẩm ướt rung rung, vùng vẫy. Đây là máu chốt duy trì mệnh lệnh, có chúng, chủ tướng hai bên ra lệnh mới có thể thuận lợi chấp hành. Mặc dù những mệnh lệnh kia đều là ép bọn họ đi về phía trước chịu chết.

Song phương đang trao đổi, lấy mạng đổi mạng. Huynh đệ quân binh đỉnh cùng một chỗ với Công Doanh Bồ Sơn rất nhanh bị bóc ra một tầng, bọn họ mặc áo bào ở bên trong lập tức bay lên, tuyệt đối không chịu để hai cánh quân ngói sắt tiếp xúc lẫn nhau. Ở vị trí tâm trận, tinh thần bọn họ run rẩy, tăng nhanh tốc độ thu hoạch, mỗi một lần di động đều đưa ra mười mấy đối thủ dưới cùng.

“Theo ta đi cứu người!” Vương bá không dám trì hoãn nữa, không có hướng về phía Lý Mật xin chỉ thị, liền mang theo hơn một trăm thân binh bên cạnh mình xông về phía chiến trường. Còn mấy bước nữa, đám người Ngô Hắc Hồn khẳng định toàn quân bị diệt! Mặc dù không thích cái tính tình vừa chua vừa hôi của đối phương, Vương bá vẫn trơ mắt nhìn áo bào Trạch chết trận. Vừa chạy, hắn vừa tháo cung lớn sau lưng xuống, đem hai mũi tên đặt ở giữa ngón tay, lần lượt kéo dây cung.

“Khurón!” Mũi tên thứ nhất rời dây cung bắn về phía tướng kỳ ở trung tâm quân địch. Mũi tên thứ hai theo sát mũi tên thứ nhất bắn ra, thẳng đến cột cờ. Hai mũi tên trước sau trúng mục tiêu, phụ trách điều động tướng kỳ của quân trận trước mắt nhanh chóng bay xuống. Người cầm cờ chỉ cảm giác được một cỗ lực lượng cực lớn theo cột cờ truyền đến, tay buông lỏng, cả cán cờ cũng nghiêng ngã trên mặt đất.

“Dùng cung tên mở đường, không nên tới gần!” Vương bá phát hiện sơ hở của địch trận, nhanh chóng điều chỉnh chiến thuật. Hơn trăm thân binh dưới trướng hắn đều là đi theo hắn nhiều năm, phối hợp vô cùng ăn ý. Lần trước bại trận, chính là dựa vào những tâm phúc này, Vương bá lúc này mới từ trong vòng vây mạnh mẽ xông ra một con đường sống. Giờ phút này, hắn muốn lặp lại cổ sự lần trước, không phải vì mình chạy trốn, mà là vì cứu người khác.

Bọn họ từ bên sườn Bồ Sơn công doanh chạy tới, vừa chạy, vừa giương cung bắn tên. Vũ tiễn bên hông mỗi người trong khoảng khắc thấy đầy, nhưng trận hình quân binh cũng bị bọn họ bắn ra một lỗ hồng nho nhỏ. “Đi theo phía sau ta, phương trận!” Vương bá lớn tiếng ra lệnh, vút cung, từ trên thi thể mặt đất rút ra một cây mâu cứng, đâm trái đâm phải, đem quân binh dựa vào lật từng cái một lên đất. “Hắc Hống!” Hắn lớn tiếng kêu, “Hắc Hống, xông về phía bên này!”

Ngô Hắc Hắc Hắc không nghe được tiếng hét của Vương bá, nhưng dựa vào kinh nghiệm nhiều năm, hắn phát hiện trận hình của Quân binh xuất hiện hỗn loạn trong chốc lát. Mang theo huynh đệ còn chưa bị người ta đâm thủng, hắn ra sức lao về phía vị trí bận rộn nhất của kẻ địch. Hai gã binh lính

Bác Lãng trong tay cầm Thần Dao định ngăn cản hắn., Bị Ngô Hắc Hồng đâm chết trước sau: “Theo sát ta!” Hắn kêu to, mặc kệ những người bị tụt lại phía sau, giống như một con lợn rừng xông thẳng về phía trước. Quân binh không ngăn cản được, nhao nhao né tránh.

Rất nhanh, cương xoa trong tay Ngô Hắc Quy không còn sắc bén nữa. Hắn rống giận, lấy sự chênh lệch làm cớ. Quét ngang, đập dọc, nơi đi qua không có tướng lĩnh hợp nhất. Những nội vệ sót lại gắt gao theo hắn, tả xung, hữu đột, như con thú bị nhốt trong cạm bẫy, một mặt phát ra tiếng gào thét tuyệt vọng, một mặt vì sinh tồn mà giãy dụa.

Bỗng nhiên, bọn họ phát hiện thấy trận pháp của địch đã nói lỏng. Phía sau màn mưa xuất hiện ánh sáng. Ngô Hắc Hồng sai bước phá vòng vây xông ra, lại phát hiện một gã địch tướng nghênh đón rất nhanh, vừa nhanh vừa vội. Hắn dùng xiên thép chặn ngang, đẩy nghiêng râu, sau đó thuận thế hồi đâm., Tiến thẳng đến cổ họng đối phương, địch tướng nhanh chóng lui về phía sau, cất tiếng kêu to, dùng giày chiến nhấc lên một bãi bùn màu đỏ nện lên trán hắn. Thân thể Ngô Hắc Ngao không thể không ngừng lại, hắn ngơ ngác một chút, nhắm mắt chờ chết. Nhưng không có chút đau đớn nào. Khi hắn lại có dũng khí mở mắt ra, nhìn thấy Vương bá đang đứng trước cương xoa của mình, mặt trắng như tử thi trên mặt đất.

“Giữ chặt lỗ hồng này, đem người còn sống rút ra!” Vương bá đẩy thanh cương xoa ở trước cổ ra, lớn tiếng ra lệnh. Hai người dựa lưng vào một chỗ, ngồi tựa lưng vào nhau, trường ly cùng cương xoa song hành, đem quân binh chen chúc đến ùn ùn bức lui. Nội vệ dưới trướng Ngô Hắc Ngao nhìn thời cơ, lần lượt theo lỗ hồng lục tục lui ra, trên thân mỗi người đều có nhiều chỗ đáng thương, nửa nén hương trước còn rách tả tơi như áo vải bố trên người gọi hóa tử.

Ưu thế ngắn ngủi mất đi rất nhanh, quân đội ngói Cương không thể không tạm thời điều chỉnh chiến thuật, cùng đám quan binh lâm vào khổ chiến. Sau khi giải quyết được hàng ngũ công kích của binh sĩ chính giữa trận, đội ngũ quan quân lại trở nên sinh động. Bọn họ đang ở dưới tiếng kèn liên tục thay đổi tiết tấu công kích, từng lớp từng lớp áp lực về hướng

quân đội ngồi. Công doanh trên toàn quân chiến trường đầm máu chiến đấu, chiến đấu hăng say, không thể đẩy lui quan quân về phía sau nửa bước.

Hai người Vương bá và Ngô Hắc Thăng dựa lưng vào thỏ dốc, từ khi lần đầu gặp mặt, bọn họ chưa từng thân cận như vậy. Hơn năm trăm nội vệ tử vệ thoát khỏi Hồ khẩu vây thành một cái vòng tròn lớn., Đem Vương bá cùng Ngô Hắc bốn đoàn bảo hộ ở trung tâm, một ít bộ phận các bộ Doanh Doanh khác thấy được cơ hội, tất cả đều hướng về bên cạnh viên trận. Trong dòng người, vị trí Vương bá cùng Ngô Hắc Diệp đảo ngược lại biến thành một khối bàn thạch chắc chắn, một mực cung cấp cho các đạo hữu quân để cung cấp chống đỡ.

“Người dẫn huynh đệ dưới trướng đi hướng phía trước hai mươi bước, đóng ở dưới lá chiến kỳ đỏ thẫm kia. Người chưa chết hết thì không được lui về phía sau!” Ngô Hắc Giao vỗ vỗ vào một gã lữ khách đứng bên cạnh, lớn tiếng ra lệnh.

Thân thể Vương bá run lên một cái, cứng ngắc như gỗ. Nếu như không chủ động tiến công địch nhân, bọn họ dựa vào những huynh đệ bên người còn đủ để tự bảo vệ mình. Ngô Hắc Hồn là đang dùng sinh cơ của mình đổi lấy sự sống của bộ áo bào trạch, tên chanh chua này thế mà có một bức chân đà cổ đạo nóng! Hắc cắn răng, nắm chặt râu dài trong tay.

Du khách gật đầu nhẹ với Ngô Hắc Hống, xoay người xuất trận. Hơn bốn mươi tên nội vệ lệ thuộc dưới trướng người này bước nhanh theo, xông phá vài đám người hỗn chiến cùng một chỗ, ngăn chặn lỗ hổng của công doanh Bồ Sơn đã lộ ra.

“Người mang huynh đệ dưới trướng chặn lỗ hổng bên phải, đừng để quan quân xông vào!” Ngô Hắc Hống lại lôi kéo một tên thuộc hạ, mệnh lệnh. Tên tướng lĩnh mặc giáo úy mặc quần áo màu sắc kia dùng cách thức của người giang hồ ôm quyền về phía hắn, sau đó không chút do dự đi về phía tử địa. Hơn trăm tên nội vệ theo sau người này xuyên qua màn mưa, cũng không quay đầu lại.

Hai bên địch ta còn đang giằng co, quân ngồi góc đã mất đi quyền chủ động. Bên cạnh bọn họ, tế âm doanh, quận doanh Tề cũng dần dần không chống đỡ được. Không ngừng có lâu

la chạy trốn khỏi chiến trường, không ngừng có đầu mục bị đội độc chiến do Lý Mật phái ra xử quyết trước mặt mọi người.

Trong nháy mắt, Ngô Hắc Ngao phái nhân thủ có thể phái đi chặn lỗ hồng, tử sĩ còn lại bên người đã không đủ một trăm, hơn nữa mỗi người đều bị thương. Vương bá thân binh bên cạnh cũng chỉ còn lại có hơn mười người, căn bản không có khả năng ngăn trở một lần xung kích của quân địch. Dựa vào binh lính phụ thuộc vào hai người bọn họ lại bắt đầu đào tẩu, Ngô Hắc Tiêu Mệnh người chém ngã mấy cái, hiệu quả lại phi thường có hạn, đành phải nghe theo đảm nhiệm.

Vương bá quay đầu nhìn quanh, chờ mong phía sau còn có thể phát hiện một ít kinh hỉ ngoài ý muốn. Chỗ Lý Mật lại hoàn toàn yên lặng, chỉ có đại kỳ của Trư Phương quân ở trong mưa gió cô đơn lạnh lẽo, lại vĩnh viễn không chịu rơi xuống.

“Nhìn cái gì?” Ngô Hắc Sơn cảm giác được Vương bá đang không ngừng vận vẹo thân thể, lớn tiếng truy hỏi.

“Xem tướng lệnh của mật công, nếu như bây giờ hấn rút toàn bộ mọi người về doanh bàn, chúng ta còn có cơ hội lui về trại chính trị!” Vương bá như kéo ống bễ thở hỗn hển, một khách nữ tình nguyện trả lời.

“Đừng hy vọng nữa, mật công sẽ không hạ bất cứ mệnh lệnh nào nữa. Dù sao, hoặc là chúng ta chết, hoặc là họ Lý chết, hôm nay khẳng định là một cái bẫy!” Ngô Hắc Trãi phun một ngụm máu vào trong vũng nước, thở hỗn hển nói.

“Tại sao có thể như vậy?” Vương bá trong lòng kinh hãi, xoay người, bắt lấy bả vai Ngô Hắc Hồng truy vấn.

“Mật công là bất đắc dĩ!” Ngô Hắc bội cười ha ha. ” Chúng ta xuống núi không mang theo bao nhiêu quân lương, tồn lộ lương thức tại Huỳnh Trạch thành không ra, phía sau lại còn bị Lý tướng quân dụng kỵ binh quấy rầy. Mật công công một mực không dám nói cho mọi người biết, nhưng đêm nay khẳng định hốt ngấn. Cho nên nếu cùng ngồi chờ chết, không bằng buông tay đánh một lần!”

“Chuyện này không có khả năng!” Vương bá khi vừa mới khôi phục qua chút huyết sắc khuôn mặt trong nháy mắt lại trở nên trắng bệch như thi thể. Hắn tự hỏi cùng Lý Mật là sinh tử chi giao, chuyện lớn như vậy Lý Mật sao có thể gạt hắn, thậm chí từ đầu đến đuôi một điểm chủ phong cũng không có để lộ? Nhưng nếu như không phải bị bức đến bước đường cùng., Lý Mật làm sao lại từ bỏ an bài lúc đầu chứ? Kế hoạch kia rõ ràng là hoàn mỹ không thiếu sót, chỉ cần một bước thành công, thắng bại sẽ lập tức chuyển hướng!

“Tĩnh lại đi, Dũng Tam lang của ta!” Ngô Hắc Hồng vỗ vai Vương bá, vừa cười vừa điều chỉnh đội hình với thuộc hạ, chuyển Viên trận thành thủ thế của Phong tiễn trận. Hắn đã giết thoát lực lượng., Nhưng hắn không muốn ngồi chờ chết. Hắn muốn xông lên đầu tiên, chết trong vũng máu của các huynh đệ: “Ván này căn bản không thực hiện được. Mật công muốn thu mua Bùi Nhân Cơ, nhưng Tần thúc bảo và La Sĩ tin đều là sinh tử chi giao của Lý tiểu tử, tuyệt đối sẽ không phản bội hắn. Con đường của huynh đệ chúng ta đi tới, nên nghỉ ngơi một chút!”

Dứt lời, hắn đưa tay lau đi máu và nước mưa trên mặt, cười dài về phía trước.

Nếu như chết trong tay người khác, hắn sẽ không cam lòng, chết trong tay hảo bằng hữu năm đó, Ngô Hắc Sơn cho rằng mình đã chết có ý nghĩa.

Chương thứ tư biểu thị (7)

Vương bá làm việc tốn công, vươn tay một cái, không giữ chặt được Ngô Hắc Hồng, chỉ lấy lại một bàn tay: “Thôi được!” Hắc ngửa mặt lên trời thét dài, đem nước mưa và máu trong tay ném về phía trước, dẫn dắt mấy chục huynh đệ còn sót lại theo phía sau Ngô Hắc Quy. Trong nháy mắt cất bước, hắc hướng về phía chủ doanh liếc mắt một cái, trong ánh mắt mang theo sự thất vọng không nói nên lời.

Cũng giống các vị thống lĩnh khác của ngoại doanh ở ngôi, Vương bá sở dĩ bái Lý Mật làm đại đương gia, cũng là bởi vì hắc tin tưởng Lý Mật là vị thiên tử kế tiếp Chân Mệnh mà Lý Chương tiên đoán. “Người có thể trải qua nhiều thăng trầm như vậy nhưng kiên cường sống sót, có thể là phúc duyên thâm hậu!”, Hắc không nề hà bất cứ mệnh lệnh nào của Lý Mật, chờ mong một ngày mình có thể tu thành chánh quả, không còn làm sơn tặc đầu lĩnh nữa mà làm tân triều đình khai quốc công thần, được vạn người trên thế gian ngưỡng mộ.

Trời sinh không người nào nguyện ý làm tặc, không ai đồng ý con cháu của mình bị người chỉ sống lại mắng một tiếng “Thằng nhãi siêu quậy!”. Là Lý Mật nói cho hắc, nghề trộm vặt làm giặc làm được liền có thể phong hầu bái tướng. Đánh giang sơn và đánh cướp giống nhau., Chẳng qua là mọi người làm thịt một con dê béo sau đó ngồi trên đất chia của. Vương bá tiếp nhận quan điểm này, hắc coi Lý Mật là hy vọng thay đổi vận mệnh của mình. Chỉ là hắc tuyệt đối không nghĩ tới, ông trời đã lựa chọn “Chân mệnh thiên tử” lại là một nhân vật âm hiểm xảo trá như thế!

Hắc không trách Lý Mật dùng vàng bạc mua chuộc tính mạng tiên sinh Cổ Hùng, lừa gạt Dịch tín nhiệm Dịch bảo hắc ta chấp tay tặng vị trí đại đương gia đại đương gia của Hoắc Cương. Từ xưa đến nay người thành nghiệp không câu nệ tiểu tiết, nếu lĩnh ngôi tiếp tục nắm giữ Dịch nhượng, sớm muộn cũng sẽ bị người có chí lớn này chà đạp.

Hắn cũng không trách Lý Mật sau khi làm Đại đương gia, nghĩ hết tất cả thủ đoạn bài xích có thể chinh chiến, Từ Mậu Công. Bởi vì cái gọi là “Trời không hai ngày, quốc vô nhị”, trên một ngọn núi ngói có quá nhiều nhân vật hạch tâm cũng không phải là chuyện tốt. Khiến đám người Từ Mậu Công đứng ở bên cạnh vòng quyết sách, đúng là Lý Mật nắm giữ toàn bộ sơn trại, một con đường bắt buộc phải trải qua hùng phong.

Nhưng hôm nay, Vương bá đã hoàn toàn thất vọng đối với hành vi của Lý mật. Người này lại bởi vì trong quân không có đủ lương thực, ngay dưới tình huống không nắm chắc đã xua gần mười vạn huynh đệ đến chiến trường chịu chết! Hắn đem những huynh đệ này coi là cái gì? Lúc nào cũng có thể quét rơi xuống dưới bàn., Quân cờ vô tri vô giác sao? Hắn coi Tam Lang Vương Bá thành cái gì? Chẳng lẽ cùng nhau trải qua nhiều nguy nan như vậy, Lý Mật còn sợ chính mình phát giác thể cực kỳ bé nhỏ, liền giống như những con buôn nhỏ vút đi không để ý tới sao?

Vương bá đương nhiên hiểu được tâm tình của Ngô Hắc Trử, cũng giống như mình hiểu được lúc này. Hai tay hắn vung mạnh, rống giận lao về phía một đám quân binh bày trận mà đến, tả xung hữu đột, giống như người điên liều mạng với người khác.

Ngô Hắc Hồng vung thiết xoa, xung phong liều chết về phía bên phải Vương bá. Trên người hắn đã có nhiều chỗ bị thương, nước mưa từ miệng vết thương trút vào., Rửa ra xương cốt hoa râm, Ngô Hắc Quy bất luận thế nào cũng không cảm giác đau đớn, thiết xoa múa như tiếng gió vù vù như bánh xe. Toàn bộ người có ý đồ tập kích hắn đều bị hắn trực tiếp đập bay ra ngoài, nằm trong bùn lầy màu máu thống khổ quay cuồng. Đám lâu la lính ngói theo phía sau hai người bọn hắn cũng càng lúc càng ít., Đã khó có thể tạo thành một đội công kích hoàn chỉnh. Nhưng tất cả các huynh đệ đều không chịu rút lui, nếu như hai vị đương gia phải chết trận, bọn họ cũng quyết không sống trộm. Âm âm âm ngã xuống cùng nhau, đến lúc đó nâng một bát Mạnh Bà Thang, quyền làm rượu trên đường sinh!

Giống như bị hành động điên cuồng của quân ngói làm cho kinh sợ, tốc độ đẩy lùi của binh sĩ quân giảm xuống rõ ràng. Bọn họ liều mạng đuổi người xông lên ngoài trận, sau đó ở tại chỗ chậm rãi điều chỉnh đội hình. “Dừng bước, dừng bước!” Trong quân trận, từng lá cờ chiến đã ướt đầm bị bàn cờ dùng sức vung vẩy, dùng sức vung vẩy, kiêu ngạo như kinh long.

Ngô Hắc Nga dùng thiết xoa đập bay vài cây mâu, phóng tới quân địch. Địch nhân mất đi binh khí nhanh chóng phân tán ra, nhanh chóng lùi vào vòng bảo hộ của đồng bọn.” Đến, đến đây, giết ta đi!” Ngô hắc trả lời khàn cả giọng, tiếng nói khàn khàn như tiếng chiêng vỡ. Trong mắt quân binh trước mặt hắn lộ ra một tia khinh miệt thương hại, chậm rãi kéo giãn khoảng cách với hắn.

“Chiến, có loại chiến đấu!” Ngô Hắc Hồn tự cảm thấy bản thân bị vũ nhục la to, làm bộ muốn bỏ nhào. Bả vai lại đột nhiên căng lên, cánh tay trên bị Vương bá tóm chặt. “Cút ngay, sợ chết đừng đi theo lão tử!” Hắn kêu to, muốn thoát khỏi sự dây dưa của đồng bọn tiếp tục liều mạng với địch nhân. Đối phương lại không chịu buông tay, mà là dùng râu dài chỉ về sau màn mưa trùng trùng điệp điệp, miệng mở rộng khép mở, nói không nên lời, biểu tình trên mặt cực kỳ kinh khủng.

Tiếng sấm, tiếng sấm liên miên từ phía chân trời lăn tới, càng lăn càng gần. Ngô Hắc Hồn cũng nghe thấy, chỉ trong chốc lát, hắn cảm giác từ đầu đến chân đều lạnh lẽo. Đây không phải là sấm sét thật sự, đó là âm thanh móng ngựa nện trên mặt đất. Ngô Hắc Sơn từng là tặc đạo tặc có thể phán đoán ra, số lượng địch kỵ xông tới ít nhất cũng phải hơn một ngàn người, hơn nữa mỗi người đều đã được huấn luyện nghiêm ngặt.

“Rút lui, kết dày đặc trận!” Ngô Hắc Quy dùng hết khí lực toàn thân hô lên. Quân địch không phải vì sợ hãi mà lui về phía sau, mà là tận lực lui về, vì Liệt địa kỵ binh mà đến để thi triển không gian. Vương bá chết tiệt làm, hắn thề mà lại khàn giọng trong thời khắc mấu chốt như thế!

“Rút lui, kết dày đặc trận!” Tử sĩ bên cạnh Ngô Hắc Quy và thân binh của Vương bá đồng thời rống cổ hòng lên. Đột nhiên

phát hiện đội quân ngói bếp phía trước áp lực giảm đi đang mờ mịt thất thố, nghe thấy tiếng la, vội vàng tụ tập bên cạnh các quan quân.

Mọi thứ đều đã muộn, giọt mưa lớn lạnh lẽo đột nhiên lóe lên một ánh điện màu đen. Mấy trăm mũi tên mang theo gió, mang theo hàn ý, gieo sự tử vong và truyền bá cho lâu la ở ngói.

Là Bác Lãng tinh kỵ, bọn họ rốt cục xuất hiện tại thời điểm rồi sức cùng lực kiệt của Bảo Cương quân. Mấy trăm tên lâu la binh chưa kịp phát ra tiếng kêu đã ngã xuống, máu tươi màu đỏ bốc lên hơi nóng từ miệng vết thương phun lên bầu trời, cùng mưa hồng nhật đan vào nhau rơi xuống mặt đất, làm sông ngòi màu đỏ lại tăng thêm một tầng dày đặc.

Đây quả thực là một cuộc mưu sát. Kẻ giết căn bản không cần lo lắng bản thân sẽ bị nguy hiểm gì. Bọn họ dùng nước mưa yểm hộ, tận tình cướp đoạt sinh mệnh. Mà kẻ bị giết căn bản không nhìn thấy phong hiểm từ đâu tới, khi bọn họ nhìn thấy hàn quang phía sau màn mưa, mặt ngựa đầu trâu đã dùng hai tay đặt lên vai bọn họ.

“Bày trận, bày trận!” Ngô Hắc Trửu lớn tiếng kêu gào, thúc giục đám lâu la bên cạnh dùng phương pháp thích hợp nhất để tự vệ. Nhưng ngoại trừ hắn và Vương bá làm bộ hạ hai người ra, không có người chịu nghe theo mệnh lệnh này. Đám lâu la của Điện Cương quân bị đánh cho choáng váng., Có người đón lấy vũ tiễn phóng đi, bị bắn thành con nhím sống sờ sờ. Có người tự cho là thông minh khom lưng xuống, cho rằng như vậy có thể không bị quân địch coi là bia ngắm. Vài mũi tên kèm theo hạt mưa bay tới, bắn thủng giáp da, đập hết thấy bọn họ vào trong bùn nhão màu đỏ.

Thời gian từ trước đến giờ chỉ khoảng sáu nhịp thở, nhưng đối với những kẻ bồi hồi ở biên giới sinh tử lại dài đằng đặc mấy trăm năm. Bọn họ tuyệt vọng hét lên, dùng từ ngữ mà họ có thể thốt ra để lớn tiếng nguyên rửa. Nguyên rửa tên sát nhân kia là kẻ mưu sát., Ác quỷ dùng nước mưa để nguyên rửa đều dùng làm công cụ giết người. Có một đầu mục tuyệt vọng tới cực điểm nâng đao hướng lên trời mời ác quỷ trốn ở sau đám

mây đen lộ diện chiến một trận. Trả lời hấn vẫn là một mũi tên lạnh, thuận cổ bắn vào, từ sau cổ chui ra, đồng thời mang theo một dòng máu lớn.

“Xuất hiện đi, người ra đây, họ Lý, ta biết người ở đó!” Ngô Hắc Hồng cũng điên cuồng, hận không thể lập tức nhìn thấy đối thủ đi tìm chết. Hấn vung vẩy xiên thép, đem nước mưa cùng tên tên bắn nện ra ngoài. Rốt cuộc, hấn cũng được như nguyện. Có một đầu chiến mã phá tan màn mưa., Xuất hiện ở ngoài năm mươi bước của hấn. Đó là một thót đến từ Tây Vực, màu đen thuần túy phiêu bạt, bốn tuổi, cao hơn một cái đầu ngựa bình thường, rộng hơn nửa bả vai, uy phong lẫm liệt. Địch tướng trên lưng ngựa căn bản không để ý đến khiêu khích của kẻ nào, lợi dụng thu hồi cung, gươm đao trong tay hướng về phía trước chỉ một cái. Hơn ngàn kỵ binh xếp thành một thanh cương đao, hung hăng chém lên chữ trái tim Ngô Hắc Kiệt.

“Lý Húc!” Trong lòng Ngô Hắc Sơn phát ra một tiếng gào thét tuyệt vọng. Là bạn cũ Lý Húc của hấn, nhiều năm không gặp, tiểu tử vất mũi chưa hoàn toàn thay đổi dáng vẻ. Lưng hồ lưng gấu, eo gấu., Mặt đầy râu quai nón, ngồi trên chiến mã giống như Thiên Thần trong truyền thuyết. Dải lụa kia phiêu bạt hấn mới nhận ra, thanh hắc đao kia hấn cũng nhận ra. Ngô Hắc Hồng thậm chí có thể phân biệt được đối phương sử dụng chiến thuật, đó rõ ràng là kết tinh của hai loại chiến thuật chiến thuật Trung Nguyên và Đại mạc, trong đó lờ mờ còn có thể nhìn thấy bóng dáng của Đột Quyết Lang Ky.

Đội quân viên ngói đã sức cùng lực kiệt sao có thể ngăn cản được một chi binh sĩ hồ lang như thế. Trong nháy mắt khi kỵ binh gươm ngang đao lên, giết chóc đã bắt đầu. Hơn ngàn kỵ binh giáp nhẹ chia làm mấy tiểu đội, như gió cuốn theo đám người ở ngói. Con chiến mã trước móng trước tung lên từng mảng lớn bùn nhão, bùn nhão rơi xuống, ánh đao cũng theo đó quét tới. Dân cương ngậy thơ gươm lên binh khí tự cứu lấy mình., Lại cản một khoảng trống, hoành đao như roi da quất vào trên người bọn họ, đem áo giáp rút làm hai đoạn, đem làn da dưới áo giáp cắt ra một vết rách thật dài, không tính là sâu, lại đủ để trong nháy mắt rút ra toàn bộ thể lực.

“A!” Một gã lâu la tên lâu la bị trúng đao ngói kêu lên thảm thiết. Vết rách trên vai hắn kéo dài từ dưới bụng tới tận bụng. Máu tươi màu đỏ như nước từ trong miệng nứt phun ra không ngừng. Tên đao phủ cầm đao cũng không quay đầu lại lao tới bên cạnh hắn, thúc ngựa giết tới mục tiêu kế tiếp. Người bị thương kêu thảm thiết dừng lại, thi thể mất đi tri giác lão đảo trong màn mưa, bỏ nhào về phía trước, tạo nên một đoàn đỏ tươi.

Bọn kỵ binh như hổ vào bầy dê, tùy ý săn giết đối thủ của mình. Chiêu thức của bọn họ cực kỳ đơn giản, cánh tay phải chỉ duỗi chéo, không ngừng vung đao, vung đao lên. Nhưng dưới sự trợ giúp của chiến mã, cánh tay phải của bọn họ chỉ có thể vung chéo một cái., Loại chiêu thức đơn giản đến cực hạn này vậy mà lại phát huy ra lực sát thương khó có thể tưởng tượng được. Đào Viên chúng căn bản không thể ngăn cản, thậm chí ngay cả yêu cầu để cho tốc độ của kỵ binh chậm lại cũng không thể làm được. Trong đám người đang kinh hoàng thất thố lập tức bị cắt ra mấy cái khe thật lớn, đỏ thẫm đỏ thẫm, không ngừng xâm nhập vào trong mưa gió màu đen, cho đến khi đem toàn bộ hàng ngũ cắt thành vài đoạn.

Lý Húc cơ hồ vọt tới sát mũi nhọn của cái xiên của Ngô Hắc Trù, hai quân giao chiến, căn bản không cho phép hắn dừng lại đơn đả độc đấu với người khác. Hắn phải nắm lấy cơ hội này, dùng tốc độ nhanh nhất xé tan đội ngũ của Điện Cương quân, chém sạch sĩ khí của đám người ngói Cương.

Chủ soái quân địch không phải là một kẻ tầm thường, tính khí hắn chỉ nóng nảy chút ít, lại thêm kinh nghiệm thực chiến không đủ mà thôi. Sau một thời gian, người này tự nhiên sẽ thấy sơ hở của các quận binh. Nhưng Húc Tử kinh nghiệm chiến trận sẽ không cho đối thủ cơ hội điều chỉnh chiến thuật một lần nữa. Hắn thúc giục chiến mã, bốc lên mưa gió lao nhanh về phía trước, Chu Đại Ngưu theo sau hắn., Hai tay giơ cao một chiến kỳ màu đỏ rực, mặt cờ bị nước mưa thấm ướt nặng hơn sắt sống, đại ngưu lại không chịu để cho chiến kỳ cuộn lên, cánh tay ra sức vung vẩy. Chiến kỳ ở trong mưa gió thoải mái cuộn ra, không ngừng phát ra tiếng vang thanh thúy

“Bốp bốp”, chất lỏng màu đỏ theo tiếng vang giòn vang văng khắp nơi, không phân rõ là màu máu người hay là màu dệt.

Nước trên mặt đất đã không quá móng ngựa, phảng phất bị tia chớp trên trời không ngừng đập xuống châm lửa, kiêu diễm như lửa. Vài tên trường thương binh đập “Hỏa Diễm” xông tới, ý đồ bằng sự anh dũng của cá nhân tạo ra kỳ tích. Lý Húc dùng đao đen đẩy mũi thương ra, cánh tay vung lên, đám trường thương lần lượt ngã xuống, như tượng da mất đi sợi dây điều khiển.

“Giết xuyên bọn chúng!” Lý Húc vung đao hò hét. Một tia chớp xé tan bầu trời, đánh bóng dáng kiêu ngạo của hắn lên màn mưa. “Giết xuyên qua bọn chúng!” Chu Đại Ngưu dẫn theo thân binh cùng hét lớn, không hề nghi ngờ mệnh lệnh có thể thực hiện được. Đao phong của đám kỵ binh xẹt qua cổ địch nhân., Sau khi lướt qua thân thể đám người ở ngói, móng ngựa đập qua thi thể địch nhân, bước qua chiến kỳ bị nghiền nát. Máu tươi theo con đường Mã đội tiến lên bắn tung tóe sang hai bên, đám người ở ngói bếp đầy bùn nhão bị bắn tung tóe, không có dũng khí báo thù cho cái chết trận, trơ mắt nhìn chiến mã cách mình càng ngày càng xa.

“Ngăn, cản, kéo bọn họ xuống!” Âm thanh của Vương Bá so với muỗi kêu còn nhỏ hơn, lại lộ ra vô tận tuyệt vọng. Nếu cứ như vậy trơ mắt nhìn kỵ binh đem đám người ngói nhà giết tan., Phần lớn mọi người ở đây ngay cả cơ hội chạy trốn chết cũng không có. Mệnh lệnh của hắn đồng dạng không được hưởng ứng, khiến đám người ngói Cương quân sợ đến ngây người, ngay cả đào tẩu cũng không nhớ ra. Rất nhiều người ngay tại bên cạnh thi thể của y trạch cứng ngắc, phảng phất như hết thảy sự việc trước mắt không phải là sự thật, mà là xoay người sẽ tỉnh lại ác mộng.

“Pháp Chủ, Pháp Chủ, người rút cuộc muốn... A!” Vương bá phun ra một ngụm máu, sau đó khàn khàn gào thét. Hắn đã rống không ra được một câu hoàn chỉnh. Hắn biết cái chết đã gần trong gang tấc.” Mặc dù người biết đánh bạc không thắng, ít nhất cũng thu hồi một chút tiền vốn đi!” Hắn thầm kêu to trong lòng. Nhưng trong bản doanh vẫn không hề có âm thanh

gì, Lý Mật dường như cũng ngủ thiếp đi, đối với chuyện phát sinh trước mắt hết thấy đều không thấy.

Bỗng nhiên, Vương bá ngậm miệng lại, một tay nâng lên, loạng choạng chạy về phía doanh trại nhà mình. Hắn lại nghe thấy tiếng vó ngựa, là một nhóm kỵ binh khác, đang dùng một góc độ hoàn toàn khác với một mũi kỵ binh đang đánh về phía ngôi quân. Vương bá đương nhiên không muốn quân, hắn thề, nếu mình không chết, nhất định phải nắm lấy Lý Mật hỏi cho rõ ràng.

“Ta là thiên tử chân mệnh, tuyệt đối sẽ không thua!” Trong bàn quân doanh ngôi, Lý Mật cười khổ nhắc râu dài lên. Bên cạnh hắn còn có hơn ngàn binh sĩ phụ trách đốc chiến, còn đủ điều kiện phản kích.

“Vườn ngôi!” Lý Mật kêu to, thúc giục chiến mã, phóng tới chiến trường. Mưa to như trút nước che mất đường về.

Chương thứ tư biểu thị (7)

Một chi kỵ binh khác do Vương Khuyết suất lĩnh, cùng với Lý Húc suất lĩnh góc kẹp thành kìm, một trái một phải, nặng nề cắm ở trên sườn quân ngói. Đám sĩ tốt dưới sự chỉ huy của tướng lĩnh không ngừng hướng vào trận địa của địch kéo dài, đem quân ngói quấy đến chia năm xẻ bảy. Đây là chiến thuật bày sới săn giết sới hoang, chỉ cần đem quân đội của địch tách ra, số lượng đối phương có nhiều hơn nữa, cũng chỉ có tư cách là chém giết.

Đào Lăng tinh kỵ là sới, là đàn sới săn mồi được kết bạn săn mồi trong cánh đồng bát ngát. Đối phương bất kể là lợn rừng hay là gấu chó, đều là con mồi, chờ đợi con mồi bị tàn sát.

Vương Tu Sĩ rút trường liền trong tay quét ngang, đem một gã đầu mục cầm chiến kỳ quét bay đến giữa không trung. Cường lực của y rất lớn, trường lương mang theo nửa cổ thi thể bị múa may hô hô sinh phong. Viên thứ hai của viên ngói cũng nhanh chóng biến thành tể phẩm dưới cầm, mũ giáp bị đập bay ra ngoài., Đầu và thân thể nghiêng về một bên: “Không muốn chết nhường đường!” Vương Tu Sĩ hét lớn, nghiêng người né tránh, hất tung tứ chi tán loạn trên cương phong ra, sau đó hai tay đẩy ngang, nương tốc độ chiến mã nhanh chóng quét ngang quân địch bên cạnh một đoạn.

Đám kỵ binh theo phía sau hấn học bộ dáng chủ tướng, đem cán kiệu nghiêng về phía đoàn bình, quân nhu tận lực cao hơn cổ quân địch. Một ngàn kỵ binh như một ngàn lưỡi liềm, không kiêng nể gì ở trong đám người thu gặt, thu hoạch. Đám lâu la ngói không kịp né tránh như hoa mầu lật ngược, giáp cổ cùng giáp mặt phòng hộ mỏng manh nhất nhao nhao rơi lả tả, từng dòng máu lớn nghịch dòng hướng lên bầu trời phun ngược.

“Tăng tốc, gia tốc, chạy trước đại tướng quân để phá tan trận pháp địch!” Vừa chém giết, Vương Tu bật một bên lớn tiếng quát. Tiếng hô của hắn khiến mọi người xung quanh cười lớn không kiêng nể gì cả.” Chạy ngay phía trước đại tướng quân

còn nhanh hơn đại tướng quân!” Các huynh đệ hô lớn đáp lại, động tác trên tay ngày càng lưu loát. Nếu nói vậy, trong đội ngũ nhà khác chắc chắn sẽ hiểu lầm., Đặt ở Bắc Lãng quân thì đã quá quen thuộc rồi. Ở trong mắt các huynh đệ, đại tướng quân Lý Húc của bọn họ cũng giống như nhị ca nhà bên một mạc, thân thiết thân thiết. Mặc dù chức quan rất cao nhưng lại hiểu được vì người khác suy nghĩ. Thấy cấp trên không phải là khúm núm nịnh bợ, gặp phải người có chức vị kém xa hẳn ta, cũng sẽ không cố ý nghiêm túc nhấn mạnh thân phận.

Càng làm người ta cảm thấy thân thiết chính là, năm xưa đại tướng quân lại xuất thân từ một nông hộ phổ thông. Giống với bọn họ, đã từng vì một ngày ba bữa mà phát sầu, từng nhiều lần kiếm được ba năm bữa lương thực mà hoan hô. Đại tướng quân là người một nhà của chúng ta, rất nhiều huynh đệ Bắc Lãng đều nghĩ như vậy. Hắn tựa như một lá bài chỉ đường, nói cho mọi người đường ra chưa từng dự liệu được. Bầu trời trên đỉnh đầu không phải bền chắc như thép., Chỉ cần người chịu cố gắng, chịu kiên trì, có thể thay đổi thân phận của mình, thay đổi vận mệnh của mình. Mặc dù không thể giống như đại tướng quân phong hầu thiếu niên, ít nhất làm một giáo úy, lang tướng hoặc là tư thương, nhưng quân đội Tào không phải là xa xa không thể với tới.

Bọn kỵ binh dùng đao mâu song song chém ngã từng tên địch nhân hai bên sườn chiến mã. Tiếng sấm trên bầu trời càng ngày càng vang, càng ngày càng gấp, nhưng vào tai bọn họ lại giống như trống trận. Đội hình quân ngói Cương càng ngày càng hỗn loạn., Một số đầu mục thậm chí vứt bỏ sĩ tốt dưới trướng, một mình hướng phương xa chạy trốn. “Quân cò” mờ mịt thất thổ mà trợn tròn hai mắt, mờ mịt xoay vòng. Ở những người này nghe thấy, trước sau trái phải đều là tiếng vó ngựa, kết quả chạy trốn cùng không trốn đã là bộ dáng bình thường.

Có mấy người bị chiến mã đánh ngã, sau đó bị móng ngựa phi nhanh đến đạp thành thịt vụn. Có vài người vứt binh khí, hai tay ôm đầu gào khóc. Còn có một số kẻ có dũng khí đủ mạnh mẽ đứng trong bùn lầy, binh khí trong tay vung loạn khắp nơi, Vương Tu giục ngựa chạy qua bên cạnh bọn họ., Mấy trăm cái Xi Phong lạnh lẽo theo sát phía sau, tiếng vó ngựa dần dần

dung nhập màn mưa, đám Cương quân ngói chặn đường này toàn bộ nằm trên mặt đất, bất luận là kẻ to gan lớn mật hay là kẻ nhát gan, quy tụ không khác nhau nhiều.

Mấy tử sĩ ngói mặc chiến giáp màu đen đi ngược dòng người xông lên, ý đồ muốn rút Vương Tu Tu Sĩ để giáo huấn. Những người này võ nghệ rất cao, phối hợp cũng thành thạo xa xa so với đám lâu la khác. Nhưng dù sao bọn họ cũng thế đơn lực cô lực., Vương Giả điều động chiến mã húc bay kẻ đang đứng trước mặt, sau đó không quan tâm người khác uy hiếp nữa. Kỵ binh xông trận, đội hình và tốc độ là máu chốt nhất. Mỗi kỵ binh lao tới với kẻ địch tốc độ cao chỉ có một lần giao chiến., Vô luận có thu hoạch hay không đều phải đem địch nhân giao cho áo đầm sau lưng mình. Vương tu bật nhớ kỹ mình vừa mới tiến vào Bắc Lăng quân, vô luận thế nào cũng không quen loại chiến thuật này, tại huấn luyện mỗi khi cùng cấp trên phái tới trường sử tranh đoạt đến mặt đỏ cổ tím tai. Nhưng hiện tại., Hắn không chút nghi ngờ đối với chiến thuật này. Thông qua việc giao thủ với đám người Vương Bạc, cao sĩ Đạt, sự thật đã nói cho hắn biết thủ đoạn nào hữu hiệu nhất để sát thương địch nhân.

Luồng hắc giáp tử sĩ này rất nhanh liền bị đám kỵ binh tàn sát gần hết, căn bản không tạo thành bất cứ trở ngại nào cho các kỵ binh. Xuyên thấu qua màn mưa, Vương Tu nhỏ thấy mấy huynh đệ bên cạnh mình cũng đi theo, giáp mỏng đơn bạc bị nước mưa thấm ướt., Nhưng trên đó lại có rất ít vết thương của đao hoặc tên. Tốc độ của kỵ binh hoàn toàn bù đắp thiếu hụt ở mức độ chắc chắn của áo giáp, từ góc độ nào đó mà nói, bọn họ so với thiết kỵ có lực sát thương càng mạnh hơn, càng khó đối phó hơn. Đặc biệt là đối mặt với năng lực phòng hộ đơn bạc nghĩa quân, kỵ binh quả thực là khắc tinh của đối phương.

“Nghe trống trái!” Hành quân trưởng sử Phương Duyên Niên kịp thời nhắc nhở Vương Tu Bạt. Người này thông qua cuộc thi “Khoa học” để được tuyển vào trong quân, tuy kinh nghiệm hành ngũ không nhiều lắm, nhưng đối với tình thế trên chiến trường không hề kém cạnh so với Vương Tu Bạt. Vương Tu Di đã đạt thành phối hợp ăn ý với đối phương đã áp chế

được Chủ Bàng., Ngưng thần nghe ngóng. Ở tiếng gió, tiếng mưa rơi cùng tiếng sấm ở sau lưng, hắn nghe thấy một khúc vận luật đặc biệt của một cái trống trận, “Ừ ừ ừ ừ ừ ừ ừ”

“Ô ô ô ô ô ô ô ô ô!” Theo sau, là tiếng minh minh cao vút như rỗng ngâm.” Đại tướng quân đã xuyên qua trận địch!” Vương tu sĩ cùng Phương Duyên Niên hai người đồng thanh kêu lên sợ hãi. “Con bà nó, đại tướng quân cũng quá nhanh rồi!” vài tên giáo úy bên cạnh Vương Tu nhỏ râu qua trái chọn phải mấy cái trước!”, Ở trên thân thể địch nhân tận tình phát tiết tiếc nuối trong lòng mình. Tên tặc ngói cương đã mất đi không chế, không còn dám xoay người giao thủ với bọn họ nữa. “Biến trận, biến trận! Đại Bàng giương cánh!” Vương tu rít gào., Căn cứ tiếng trống cùng kèn lệnh chỉ dẫn, đem mấy đội hình đang xông lên phía trước nghiêng về phía dẫn, sau đó trong lúc chạy phân tán thành nhỏ hơn. Cả hai lẫn nhau trong lúc phi hành nhanh chóng rút ngắn khoảng cách, tựa như một đầu Kim Bàng ở dưới màn mưa mở ra đôi cánh kiêu ngạo.

Bọn họ không tiếp tục đâm sâu vào chỗ sâu nhất của Đào Cương quân nữa, mà bắt đầu nghiêng về phía vòng xoáy trong trận địa địch, thực hiện lần cắt chém binh sĩ ngói thứ hai. Giống như từng chiếc xe đẩy, cày quân ngói đã phân tán thành từng tốp nhỏ càng rải rác hơn. Đám lâu la viên ngói mất đi sĩ khí không cách nào tổ chức chống cự hữu hiệu được., Chỉ có thể ở bên cạnh chiến mã vùng vẫy giãy chết. Bọn kỵ binh đại khai sát giới, ngay cả người dẫn ngựa cũng bị nhuộm thành màu đỏ như máu. Bọn họ vừa hoan hô vừa rong ruổi, mỗi người đều trở nên dũng mãnh tam quân, mỗi người đều đánh đâu thắng đó.

Dưới sự phối hợp của tiếng trống, quân lính quan quân cũng một lần nữa lao vào chiến trường. Lần này, bọn họ xếp thành một trận rắn dài, chậm rãi bước chân hướng về phía trước. Đám người ở ngói không kịp chạy trốn hoặc đầu hàng hoặc giống như tảng đá bị người ta nuốt hết, căn bản không có con đường thứ ba có thể lựa chọn.

“Người đầu hàng miễn chết, kẻ đầu hàng miễn chết!” Bọn Chu Anh vừa dẫn đội tiến lên vừa lớn tiếng khuyên bảo đám người ngóc Cương buông vũ khí xuống. Chiến tranh còn xa chưa

chấm dứt., Nhưng bọn họ nhận định địch nhân đã không có sức lật ngược tình thế.” Lý tướng quân bất bại: “Thông qua gần một tháng phối hợp, các tướng sĩ quân binh càng ngày càng ủng hộ cách nói này.” “Không ai có thể đánh bại Lý tướng quân trên chiến trường!” Sau khi hấn là Phi Tương của Long Thành, được người Hán truyền thừa huyết mạch Lý Quảng, truyền thừa tôn nghiêm và vinh quang của võ giả từ xưa đến nay.

“Kẻ đầu hàng miễn chết, kẻ đầu hàng miễn chết!” Đám người Hoàng Kiêu, Trịnh Thịnh vung binh khí, nhanh chân đi về phía trước. Chiến đấu với giặc cỏ đã nhiều năm, bọn họ chưa bao giờ sung sướng đến vậy. Giống như đang viết thơ, uống rượu, mỗi một bước đều cực kỳ hào hùng, sáng khoái.

Bọn hấn đều trở nên có lòng tốt, đối với tặc nhân buông vũ khí không đuổi tận giết tuyệt nữa, mà là xua tù binh đến hai cánh, giao cho hậu quân thống nhất trông coi. Nguyên nhân bọn hấn trở nên lương thiện không phải là vì bị ai tác động đến., Mà là bởi vì trong lòng mình lúc này có một sự tự tin vô cùng cường đại. Cho dù ngày sau đám tù binh này lại lần nữa tạo phản, chỉ cần có Lý tướng quân mang theo đoàn người, cũng có thể dễ dàng đánh bại bọn họ. Cường giả chân chính không cần thông qua lạm sát để chứng minh mình vũ dũng, cường giả chân chính sẽ khắc sâu sợ hãi vào đáy lòng đối thủ.

Nghe thấy lời khuyên hàng kinh thiên động địa sau màn mưa, Bồ Sơn Công Lý sắc mặt trở nên trắng bệch. Hấn không cam lòng mình cứ như vậy chiến bại, càng không thể dễ dàng tha thứ chính mình năm lần bảy lượt bại dưới tay cùng một người. Nghịch dòng người, hấn dần dặt thân tín cột sắt của mình ra sức xông lên. Mặc kệ là địch nhân hay là người mình, chỉ cần gặp, hết thảy đều phát tay lên.

Giết chóc đã không có tác dụng ổn định trận tuyến, đám binh lính sau khi phát hiện nguy hiểm liền nhao nhao đổi đường vòng đi. Cũng có người dứt khoát rút đao ra chém vào người chủ đốc chiến bên cạnh Lý Mật. Hoặc là chết dưới đao của người đốc chiến, hoặc là người đập đổ máu tươi chạy đi xa. “Trở về tác chiến đi!” Lý Mật hét lên như điên, chém một tên tiểu đầu mục đang hoảng hốt chạy bừa làm hai nửa ngực.

“Quay lại đi, ta sẽ không thất bại, ta là mệnh trời của hần!” Cả người hần toàn thân là máu, như say như si.

“Người không phải!” Giữa không trung, lại có một thanh âm rõ ràng trả lời hần.” Người không phải, người chỉ là dân cờ bạc mua danh chuộc tiếng, lấy tính mạng bách tính thiên hạ đánh cược một tên hoàng vị!”

“Người chỉ là một tên lừa đảo, ác ôn, tên khốn không biết xấu hổ!” Sau khi tia chớp qua đi, giữa không trung phảng phất có vô số oan hồn cùng cất tiếng cười lạnh: “Người nói người muốn lật đổ chính trị bạo chính, nhưng căn bản không để ý tới sống chết của đám dân chúng dưới trướng!”

“Người nói tất cả những gì người làm đều là vì quốc gia này, trước khi các huynh đệ và kẻ thù bên ngoài huyết chiến, người lại chặt đứt lương thực của bọn họ!”

“Người nói người trả lời là thiên mệnh, làm chính nghĩa nhưng lại đưa mấy trăm vạn người vào Quỷ Môn quan!”

“Hứa hẹn của người sẽ mang đến thái bình, mang đến tiền bạc, lại lột đi miếng thịt cuối cùng trong túi người khác, tốt nhất là cạo một miếng cháo khô!”

“Người chỉ biết phá hoại, sẽ không xây dựng!”

Nếu như người chấp cầm chuôi đao chính là thiên mệnh mà nói thì cái kia thương thiên chắc chắn mù mắt. Nếu như hành động của người là chính nghĩa mà nói, cái kia thế gian hắc bạch khẳng định đã sớm điên đảo!

“Ta là thiên tử chân mệnh!” Lý Mật bỏ lại, bịt tai, lớn tiếng tru lên.

Phía sau màn mưa đột nhiên có một mũi tên bắn tới, thẳng đến giọng nói của hần!

“Keng!” Trong chớp mắt, Vương bá vội vã chạy về, dùng binh khí đẩy ra một đòn trí mạng. “A!” Lý Mật ở trên tọa kỵ lung lay một chút, đầu đã ngã xuống yên ngựa.

“Bảo vệ Đại đương gia!” Phòng Ngạn Tảo khàn cả giọng kêu la. Vương Bá lại cho y một cái mắt trắng dã, đoạt lấy lệnh kỳ từ trong tay thân binh của Lý mật, nhanh chóng rung chuyển.

“Không kịp nữa rồi, không còn kịp nữa rồi!” Phòng Ngạn Tảo gặp phải lạnh lùng kêu khóc lớn. Lúc cùng Lý Mật xông vào chiến trường, gã đã muốn chết. Nhưng trong núi thây biển máu, gã mới phát hiện nguyên lai tử vong là gian nan như vậy.

“Rút lui về một cái!” Vương bá không để ý tới Phòng Ngạn Tảo, tiếp tục múa lệnh kỳ. Một cái chớp mắt này, thân thể đầy vết thương của hắn lộ ra đặc biệt cao lớn.

“Đang đang, đang, đang, đang!” Đám thân binh trông mong nhìn thời khắc này dùng sức gõ chiêng đồng. Nghe thấy tiếng chiêng, đám tàn binh chạy tứ tán bắt đầu hướng về cùng một phương hướng rút lui. Một ít tàn binh Bồ Sơn công doanh thuộc về đám người Vương Bá chạy qua bên người bọn họ, đàn cả ra, chậm rãi dừng bước.

Bọn họ nhìn thấy lá cờ của Lý Mật, bọn họ vẫn còn ôm hi vọng với Lý Mật. Hồi phục tàn cuộc hiển nhiên là không thể nào, nhưng tụ tập người lại càng nhiều, quân địch càng không dễ ăn một hơi bọn họ.

Ngưu cả người đầy máu, thở hổn hển lui lại bên người Vương bá. Theo sát, Trương Minh cầm hai cây tên lông vũ trên lưng cũng khập khiễng chạy tới, vừa chạy vừa hoảng sợ quay đầu nhìn xung quanh.

Đầu tóc rối bù của Đàm Đàm Bá, nón trụ giáp xiêu vẹo, nguyên một đám đầu mục lớn nhỏ của Trung Cương quân từ sau màn mưa nhao nhao chạy ra, tránh né giống như ôn dịch hướng phía Đông Nam chạy trốn. “Mau rút lui, mang kỵ binh họ Lý giết tới đây!” Mạnh làm cho gã ta coi như có lương tâm, trước khi chạy đến đây cũng không quên thông tri một tiếng. Ngay sau đó, đám tàn binh vừa tụ tập bên cạnh Lý Mật tựa như ruồi nhặng bên tai, kêu lên một tiếng tản ra, không ai dám quay đầu lại nhìn một cái.

“Phòng quân sư, xin ngài dẫn Bồ Sơn công đi!” Nhìn Lý Mật đang hôn mê bất tỉnh, Vương bá thở dài thật dài. Khuôn mặt này đã từng cho hắn hy vọng, khiến hắn không đành lòng chọc thủng giấc mộng.” Vậy thì chết ở trong mộng đi!” Hắn cười khổ nghĩ, dùng râu dài chống đỡ thân thể, chờ thời khắc cuối cùng tiến đến.

Tùng đạo thiểm điện không ngừng chiếu sáng trong thiên địa. Bóng người chập chờn, đám tán binh như cây khô mặt ngoài hồng thủy chạy trốn tứ tán. Phòng Ngạn Tảo cũng thở dài, cùng hai người Ngưu Tiên cùng Trương Lộc nâng Lý Mật lên lưng ngựa. Trước khi xoay người, gã quay lại, gã nhìn Vương bá, tên tặc đầu trọc mà mình không nhìn trúng này từ trước tới giờ không nhìn được, trong ánh mắt lơ mờ có vài phần sùng bái.

Một con chiến mã màu đen từ sau màn mưa vọt ra, nhanh chóng tiến tới đám người Vương bá. Võ giả trên lưng ngựa giơ cao đao, lẫm liệt như một vị thiên thần. “Vúc Cương!” Vương bá ngửa mặt lên trời kêu to, giờ ngón tay trước của mình lên, chủ động lưu lại hơn trăm tử sĩ đoạn hậu với hắn, lập tức con mắt đỏ ngầu xông tới.

Có kỵ binh, có bộ tốt, tất cả mọi người ôm một mục đích. Ngăn cản, ngăn cản tên hắc giáp tướng quân kia, không cho hắn tiến về phía trước một bước! Không cho hắn đuổi kịp Đại đương gia! Đám lâu la đỏ mắt hò hét phản công, căn bản không để ý sống chết của mỗi người.

Một kích phản giáo của những người này trước khi lâm chung hiển nhiên vượt quá sức tưởng tượng của Lý Húc, hắn tả xung hữu đột, chính là không có cách nào thoát khỏi sự vây bọc của đối phương. Một gã tiểu đầu mục mặc chiến giáp màu xanh rõ ràng đã mất đi sức chiến đấu, nhưng lại ôm hoành đao quay cuồng ở trong bùn lầy, ý đồ chém đứt hắc phong. Một tên lâu la khác trên người bị thân binh Húc Tử liên tiếp chém ba đao, trước khi chết dang hai tay, gắt gao nắm lấy đuôi ngựa của Chu Đại Ngưu.

Lý Húc bị bức phải luống cuống tay chân, không thể không hạ sát thủ. Hắc đao quét ngang, chém một kẻ địch định nhào tới yên ngựa. Sau đó nhanh chóng nhắc dây cương, gió đen trong lòng có linh tê chạm đất nhảy về phía trước, né tránh hoành đao bổ về phía chân trước, dùng móng sau đá người cả đao bay lên giữa không trung. Một tên lâu la cầm đao vẫn chưa từ bỏ ý định., Cả người lẫn Toan Nghê mãnh liệt bổ nhào về phía trước, Lý Húc nghiêng người nghiêng người né tránh, đao đen

thuận thể chuồn đi, chém đứt hai đoạn cổ tay, ngực giáp của kẻ cầm trâm cài, bụng dưới.

“Bảo vệ tướng quân!” Chu Đại Ngưu hô to. Chiến kỳ quay lại, đánh tên quân địch sau lưng kia rơi vào vũng bùn. Sau đó rung mạnh cột cờ một cái, đánh cho mặt cờ nước mưa bóng loáng nặng nề lên trên trán một gã liều mạng.” Người liều mạng phát ra một tiếng hét thảm, lùi lại mấy bước, mềm nhũn ngã xuống.

Một thanh hoành đao mang theo tiếng gió rít chém tới, Lý Húc ra sức gậy thanh đao ngang bay lên giữa không trung. Hắn nhanh chóng thu hồi cánh tay, ánh đao ở giữa không trung tạo thành một đường vòng cung xinh đẹp. Đối phương kêu thảm thiết lui về phía sau nhưng không thể đào thoát khỏi ánh đao, bị một đao của hắn bổ đôi giáp ngực, lục phủ ngũ tạng chảy đầy đất.

Bên trái lại truyền đến một luồng âm hàn, dựa vào trực giác nhiều năm bồi dưỡng ở sa trường, Lý Húc tin tưởng rằng nguy hiểm đang đến. Hắn nhanh chóng ngửa ra sau, dùng sống lưng đi yên ngựa. Một cây trâm dài lạnh như băng xẹt qua bụng hắn, trên giáp đen bắn ra một luồng lửa điện.

“Là cao thủ!” Lý Húc thầm nghĩ trong lòng, động tác không hề chậm chút nào, một tay nắm chặt cây gậy ba, sau đó kẹp bụng ngựa, gió đen gầm thét xoay người, trước sau đuổi chân trước ra.

“A!” Vương bá kêu thảm một tiếng, con điều đứt dây bị đá bay thật xa. Lý Húc một tay cầm đao, một tay giơ lên cao, trái chọn phải chặt, liên tiếp đâm ngã mấy người. Bên cạnh hắn nhất thời không còn ai, toàn bộ người bác mệnh hoặc là chết trận, hoặc là tránh thật xa, không dám tiến lên vượt râu hùm.

“Chỉ giết Lý Mật, kẻ bỏ cuộc miễn chết!” Húc Tử hướng Vương Bá giẫy dựa nhìn thoáng qua, lớn tiếng hô. Có thể trong lúc tan tác tổ chức phản công một lần hữu hiệu, năng lực danh địch đôi tốt.

Hắn nổi lên lòng yêu tài, chuẩn bị bắt sống nhân sinh này. Tốc độ chiến mã thoáng thả chậm, không nhanh không chậm tiếp

cận mục tiêu. Vào thời khắc này, trên bầu trời đột nhiên sáng lên một đạo thiểm điện.

“Răng rắc!” Đi kèm là tiếng sấm, phía sau mưa sáng như nắng chiều. Máy trăm kỵ binh mặc trang phục của bảo cương quân xuất hiện như quỷ mị, dẫn đầu một võ tướng thân cao tám thước, lưng hùm vai gấu, trường mâu trong tay xa xa chính giữa ngực Húc Tử.

“Buông tha huynh đệ nhà ta, đầu người trả lại!” Địch tướng mặc cẩm bào hét lớn, một tay nhấc lên một cái bọc, giơ lên giữa không trung.

“Sát!” Giữa không trung lại có một đạo kinh lôi, chấn động làm lổ tai người ông ông. Tiếng sấm qua đi, một tiếng kèn thê lương đột nhiên vang lên ở phương xa, “Ô ô ô ô ô ô ô ô!”

Mưa gió tiêu sái, máu tươi khắp người Húc Tử lập tức nguội lạnh.

Tửu đồ: 《 ặc 》 năm đầu Gia Khánh 》 mua hết tác phẩm ký kết hợp, đào cùng 《 Di sản loạn thế tranh đoạt Gia Khánh sơ luyện, đã nghiền! 》 ! 》 311111.....

Chương thứ tư biểu thị: tầng thứ tám.

Vị trí Lý Húc cách Vương Bá không đến một trượng, chỉ cần chiến mã dưới móng vượt thêm nửa bước về phía trước, hẳn liền có thể bắt sống địch nhân. Nhưng nửa bước này, Hắc Phong bất luận thế nào cũng không chịu bước về phía trước. Nó rất thông linh phát giác người tập kích phía đối diện đông thể mạnh, không đến vạn lần không thể không đem chủ nhân theo vào hiểm địa.

“Thu nạp nạp lọ thuốc rồi lượn lờ” Quạt Lận phát ra một tiếng rít phần nộ, chân trước đá vào hư không, cố gắng ngăn cản thân hình”Hừ hừ một tiếng, mấy trăm con chiến mã dừng bước, bốn móng cào loạn xạ giống như đang đối mặt với một con mãnh thú khát máu.

“Ô ô ô ô ô ô ô!” Tiếng kèn xuyên thấu qua tiếng sấm truyền tới, thanh âm vỡ vụn, tiếng như đao.

“Một con đặc sản bốc phét!” Người tới tuyệt đối không phải hạng xoàng, hơi ngậy người công phu đã phát hiện thị vệ bên cạnh Lý Húc không nhiều, hẳn mỉm cười, vẻ mặt đầy thoải mái: “Hai nhà chúng ta cứ như vậy dừng binh, Địch mỗ sẽ trả đầu cho ngươi, Lý tướng quân nghĩ sao?”

“Vì sao tên đương gia Địch Đại không thử giết chúng ta mà nghịch chuyển tàn cục?” Trong giây lát, thần sắc Lý Húc cũng khôi phục lại bình thường, nhẹ nhàng lắc đầu, hỏi ngược lại. Phảng phất như không thấy Địch thủ đằng sau như là Lâm Truy Phong.

Từ khi người tới trẻ tuổi cùng giọng điệu nói chuyện suy đoán, Lý Húc đoán người này nhất định là đương gia Địch đứng đầu nghiệp quân không thể nghi ngờ. Nếu không, trong lời nói cử chỉ của hắn ta cũng sẽ không mười phần khí khái giang hồ. Trong tình thế bức bách, hắn ta không thể không cân nhắc yêu cầu của đối phương. Nhưng càng đến thời điểm này, càng không thể để cho đối phương nhìn ra sự quẫn bách của mình.

“Đại đương gia chúng ta kính người mới thương lượng với người, đừng có không biết tốt xấu!” Địch khiến bên cạnh có người thiếu kiên nhẫn, không đợi Lý Húc nói xong đã nhảy ra nóng lòng muốn thử.

“Muốn đánh thì đánh, cần gì phải nói nhiều như vậy!” Lý Húc cười lạnh, nhẹ nhàng giơ lên hắc đao trong tay.

Lúc này chiến cuộc đã sắp kết thúc, binh lính ngói binh bại như núi. Cho nên Lý Húc mang theo hơn ngàn kỵ binh sớm đã phân tán ra bốn phía đuổi giết tàn địch, nhân số lưu lại bên người hấn còn chưa đủ trăm. Mà địch tướng đối diện lại mang theo trọn vẹn năm trăm kỵ binh, còn không ngừng có chiến mã từ sau màn mưa lao ra, tăng thêm ưu thế phe kia.

Nhân số nhiều chưa chắc đã khí thế lớn, kỵ binh Bắc Lăng lấy ít đánh nhiều cũng không phải lần đầu tiên! Đối mặt với quân địch ưu thế, bọn Chu Đại Ngưu không hề tỏ ra sợ hãi. Ngược lại Địch Địch khiến người đi theo bên cạnh không dọa được đối phương, đột nhiên lửa giận bùng trướng lại từ từ yếu đi.

Song phương xa xa giăng co, đem mưa gió đầy trời cùng các sự vật khác trên chiến trường đều bỏ qua. Phía sau màn mưa không ngừng có binh lính ôm đầu chạy qua, song phương ai cũng không nói gì ngăn cản. Mà đám bại hoại đó cũng vui vẻ bị bỏ qua, rất nhiều người mặc dù thấy được cờ hiệu Địch nhượng, chỉ là ngậy ngẩn, lập tức nhanh chân chạy về phía xa hơn.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, song phương đối với nhau lại dài dằng dặc như mấy ngàn năm. Cuối cùng, Địch Địch để cho hấn cười khỏ, nói: “Trận chiến này Lý tướng quân đã thắng, cần gì phải đuổi tận giết tuyệt? Trong cái bọc là đầu của Trương Tu Đà lão tướng quân, ta đã sai người dùng loại gỗ lim tốt nhất để liệm. Mời tướng quân nhận lấy, cứ như vậy thả cho các huynh một con đường sống nhé?”

“Lần này ta tha cho bọn họ, làm sao biết sẽ không có lần sau? Chẳng lẽ Đại đương gia có thể cam đoan với Lý mỗ, sau khi bọn họ trở về sẽ vứt bỏ ác tòng thiện, sẽ không nâng đao cướp bóc nữa chứ?” Lý Húc đem trái tim đã dí sát cổ họng lạnh lẽ

đặt lại vào trong bụng, tiếp tục bất động thanh sắc độ sức với đối phương.

Trong khoảng thời gian hấn và Địch Địch giằng co với nhau, tiếng góc sau lưng đã vang lên ba lần, khi về sau lại lớn tiếng, hồi sau càng thêm lo lắng. Đó là tín hiệu liên lạc với tướng lĩnh tâm phúc trước khi xuất chiến. Trừ phi có biến cố đặc biệt khẩn cấp xảy ra, sẽ không dễ dàng vang lên.

“Ha ha, Lý tướng quân nói đúng. Địch mỗ không thể cam đoan bất cứ chuyện gì?” Không hổ là đại đương gia của ngôi cung, dưới tình huống đối phương hùng hổ dọa người như vậy., Địch Địch bảo vẫn cười ra tiếng, hấn dùng Tự Phong chỉ chỉ chỉ Vương Bá trong bùn lầy ngã xuống, lại chỉ chỉ đám sai vặt không ngừng chạy qua bên người, tiếp tục nói: “Địch mỗ chỉ có thể cam đoan là..., Nếu Lý tướng quân tiếp tục đánh, mỗ dựa vào râu dài trong tay cùng các huynh đệ phía sau sẽ sống chết chu toàn cùng tướng quân. Có thể kéo dài thời gian bao lâu liền kéo dài thời gian bấy lâu, có thể yểm hộ bao nhiêu huynh đệ bình an rời khỏi bao nhiêu huynh đệ yểm hộ. Đương nhiên, nếu có thể cùng Lý tướng quân đồng quy vu tận, Địch mỗ cũng không uổng công bị người ta gọi về Đại đương gia!”

Nói xong lời cuối cùng, lời của gã đột nhiên phát lạnh, thất lưng lập tức thẳng tắp, toàn thân trên dưới sát khí lẫm liệt.

Kỵ binh ngồi theo bên cạnh Địch đã không còn ồn ào, chậm rãi kéo ra ba con ngựa tung hoành trước mặt Lý Húc. Ngón tay trước của Tuyên Phong, bày ra một bức tranh như cá chết lưới rách.

“Đại Ngưu, đỡ tên tướng quân trên mặt đất kia đưa qua cho đương gia Địch Đại! Tiện thể ôm đầu Trương lão tướng quân về, hôm nào đó chúng ta đưa tới Tề quận an táng!” Lý Húc biết không thể ép từ trên người đối phương được nhiều chỗ tốt hơn nữa!”, Chỉ còn cách lui cầu việc khác. Bọn người Địch khiến bọn họ nghe không hiểu tiếng sừng truyền đến từ màn mưa, trong lòng Lý Húc lại trong trẻo. Hôm nay người trấn giữ ở trung quân là Trương Giang đã hợp tác với hấn nhiều năm, người này xưa nay làm việc đều trầm ổn. Nếu như không phải phát hiện nguy cơ bức bách trong mắt hấn, hấn tuyệt đối

sẽ không ở tiết điểm này khuyên nhủ chủ soái mau chóng kết thúc chiến đấu.

“Ừm!” Chu Đại Ngưu rầu rĩ đáp ứng một tiếng, cầm chiến kỳ trong tay cắm xuống đất. Sau đó nhảy xuống ngựa, từ trong hố bùn dựng lên Vương Bá đã lâm vào trạng thái hôn mê, trực tiếp gác đến trước mặt Địch nhượng ngựa.

Đám giặc cỏ tặc quân coi Vương bá là bị thương quá nặng, tiếng mắng không dứt, bóng dáng thon dài uốn éo vây quanh Chu Đại Ngưu, lại như vừa mù vừa điếc, trước ném Vương bá lên lưng một con chiến mã còn trống, sau đó hai tay nhận lấy bao bọc đầu Trương lão tướng quân, nhanh chóng xoay chuyển bản trận.

“Ta có thể hạ lệnh thu binh, hứa hẹn trước giờ Ngọ ngày mai sẽ không đuổi theo nữa. Hy vọng Địch Đại đương gia đường xa tới có thể nghỉ ngơi thật tốt, cũng ước thúc sĩ tốt, đừng cho trận chiến tiếp theo triển khai sớm!” Đợi thân hình Đại Ngưu ngồi vững trên lưng ngựa, Lý Húc ôm quyền hướng Địch nhượng lại, nói.

“Buổi trưa ngày mai, Địch mỗ tuyệt đối sẽ không để cho một binh một tốt của Diên Cương quân xuất hiện trong phạm vi bốn mươi dặm này!” Địch làm cho Lý Húc biết Lý Cương đã nhìn thấu sự thật viện binh đang chạy trốn kiệt sức, dứt khoát lưu loát đáp ứng.

át chủ bài đã bị người ta nhìn rõ, hắn cũng không cần thiết thêm phức tạp. Mệnh một tiểu đội thân tín đỡ Vương bá rút lui, mình mang theo tướng sĩ còn lại một bên thu dọn hỗn loạn, một bên hướng phía đông nam chậm rãi rút lui.

Đưa mắt nhìn Địch rời khỏi tầm mắt của mình, Lý Húc phân phó thân binh thôi kèn. Một lát sau, trong quân trận có tiếng chiêng đáp lại tiếng kèn xa xa. Quan quân các bộ lạc đang đuổi giết tàn địch nghe được tiếng vàng vang lên, dón dập dừng tay. Có người giết tới mức vẫn chưa đã nghiền, không nhịn được oán giận nói: “Làm sao giết đúng lúc thống khoái lại thu binh khí, thả lũ khôn kiếp này ra! Lý đại tướng quân thật là lòng dạ tốt!”

“Giào già chó đuổi! Đại tướng quân tự nhiên có đạo lý của đại tướng quân. Có bản lĩnh, không cần nghe lời đại tướng quân, người tìm người khác đánh trận thắng mỹ diệu như vậy đến xem!” Lập tức có quan quân tàng dưới gầm lên, hướng về phía người oán giận quát.

Từ lúc Trương Tu Đà chiến không đến nay, các lộ quan quân đối với ngôi cương rất ít thắng tích. Lần này có thể đánh cho kẻ địch từ trước đến nay căn bản không thể trêu vào, đích xác khiến mọi người mừng rỡ. Kẻ bị trách cứ cũng không ảo não, cười cười giải thích: “Không phải là muốn sớm tiêu diệt sạch sẽ tên ngục ngôi này sao! Chúng ta cũng sớm một chút về nhà!”

“Người gấp cái gì? Có Lý tướng quân ở đây, tên trộm ngôi bếp còn có thể nhảy được mấy ngày?” Có người đưa đầu nói chuyện, tự tin tràn đầy đáp lại.

Mỗi người đều cao hứng bùng bùng. Một bên dưới tổ chức của đội ngũ quét dọn chiến trường, một bên bàn tán sôi nổi, ước mơ ngày hoàn toàn dẹp yên bình nơi đó. Lý tướng quân bất bại, bất kể là binh lính của Bắc Lăng quân hay là binh lính quận cũng tin chắc điều này, không chút nghi ngờ.

Đơn giản là bọn hắn nhìn không thấu mây đen trên đầu, càng không nhìn thấy phía sau mây đen, một trận phong bạo trước nay chưa từng có đang chuẩn bị.

Trung quân Lý Húc vội vã trở về, ngay cả nước trên người Lý Húc cũng không thêm lau liền đi vào trung quân đại trướng, nghênh đón hắn là mấy gương mặt bởi vì phần nộ mà vặn vẹo.

“Từ Mậu Công đột phá phòng tuyến Hồ Lao, quân tiên phong đã đến trận trạch. Vương Cốt tướng quân chính thống lĩnh đang giằng co với hắn, thắng bại khó liệu!” Không đợi Lý Húc đặt câu hỏi, Trương Giang nâng lên một phen chiến báo bị máu nhuộm đỏ, run rẩy đưa đến trước mặt hắn.

“Cái gì?” Mặc dù trước đó đã chuẩn bị một chút, lời ấy vẫn làm cho thân thể Lý Húc lắc lư hai cái. Hắn thò tay đoạt lấy chiến báo, lật qua lật lại nhìn mấy lần, hận không thể mỗi chữ đều keo kiệt, mới trầm giọng hỏi: “Làm sao có thể như vậy?”

Từ Mậu Công sao có thể xuyên qua Hồ Lao cùng Huỳnh Dương? Vương Suru Nhân cơ hay Bùi Nhân Cơ, hai đứa nó làm gì?”

Gần mười vạn quan quân tinh nhuệ không ngăn được một cánh quân ngói, kết quả này ai cũng không dám tin tưởng. Nhưng việc này một mực lại xảy ra, hơn nữa trùng hợp phát sinh ngay lúc quyết chiến giữa Lý Húc cùng với chủ lực của ngóc Xán. Nếu như Lý Mật có thể giữ vững thời gian quyết chiến của Khí Tướng lại trì hoãn thêm một ngày, ngày hôm nay bị diệt sẽ là quan quân Đại Tùy.

Nghĩ đến đây, Lý Húc cầm lên chiến báo, lại nhìn từ đầu tới cuối một lần. Vẫn là mấy hàng chữ rải rác, mỗi chữ như dao găm đâm vào tim hắn.

“Chúng ta phải thám báo báo cáo lại, Vương Minh ngày trước rút về Quán Thành. Cho nên lúc Từ Mậu Công từ Huỳnh Dương đi qua, trong thành không có một binh một tốt đi ra ngăn trở! Về phần Hồ Lao Quan, các huynh đệ chúng ta đều đã ngủ, đến nay vẫn vô âm tín!” Sắc mặt Trương Giang run rẩy tái nhợt, đem tin tức chính mình thu thập tận lực ngắn gọn.

“Răng rắc!” Đột nhiên tia chớp chiếu vào quân trưởng Lý Húc nhoáng lên một cái, lấy tay đỡ lấy soái án, hắn mới miễn cưỡng ổn định thân hình. Hồ Bí lang đem Vương phán đọc binh thư, đây hắn là nên cho Từ Mậu Công đông tiến hội sẽ sinh ra hậu quả thế nào. Mà Tần thúc Bảo cùng La Sĩ trong Hồ lao quan lại là hảo huynh đệ của mình, hai người bọn họ càng không có khả năng đem lưng hảo huynh đệ bán chết kẻ thù sau lưng cho Trương lão tướng quân.

Trừ phi bọn họ có lý do vạn bất đắc dĩ!

“Lang quân kia cho rằng, Tần thúc Bảo tướng quân và người là đồng tâm đắc ý, hay là cùng lợi thế?” Đột nhiên sau lưng tiếng sấm nổ, hắn nghe thấy một âm thanh xa xăm hỏi.

Nhưng thi cốt Trương lão tướng quân còn chưa lạnh lạnh? Mai giáp bị nước mưa thấm ướt càng ngày càng lạnh, Húc Tử lạnh đến mức nhìn không được mà nghiêng răng chiến đấu. Vì phòng ngừa Từ Mậu Công đông tiến, hắn đã phái quan quân

Vương Minh bộ mạnh nhất đi trợ giúp con cháu Tề quận, tự cho rằng trong hai đội quan quân chỉ cần một đường đi thẳng, Từ Mậu Công không cách nào vượt qua phòng tuyến Hồ Lao. Nhưng tuyệt đối không thể tin được, thời khắc mấu chốt, không những Vương luận đứng khoanh tay đứng nhìn, mà con cháu quận Tề quận cũng lãnh huyết như vậy.

Đây quả thực là hai thanh đao từ sau lưng cắm vào, mặt trên đều bôi đầy nọc độc. Cũng may Vương quân đang dẫn mấy nhánh quân binh vây công Huỳnh Trạch đã đủ tỉnh táo, ra sức chặn đường lai công của Từ Mậu. Nhưng bộ lạc Vương Quân hiện ra tất cả đều là lính quận, bọn họ là đối thủ tinh nhuệ ngói dày sao? Đáp án không cần Lý Húc nghĩ!

“Trong thư có quân hình nói, hấn sẽ trăm phương ngàn kế ngăn chặn công lao của Từ Mậu!” Tư Thương tòng quân dĩ nhiên biết rõ năng lực của lão bằng hữu, cả gan đi đến bên cạnh Lý Húc, thấp giọng lặp lại chữ trong chiến báo.

“Có một ngày là đủ rồi!” Húc Tử trầm giọng đáp lại. Hấn cảm thấy lạnh khắc cốt minh tâm, cơ hồ muốn ngã xuống không đứng lên nữa. Nhưng trong lòng lại có ngọn lửa lượn lò chậm rãi, cung cấp cho hấn nhiệt khí miễn cưỡng có thể tiếp tục chống đỡ.

Hấn nhớ rõ vừa rồi mình vì đảm bảo cho thỏa đáng, cùng đại đương gia Địch của Hoắc Uyên quân ước định buổi trưa ngày mai sẽ không đánh lẫn nhau nữa. Vừa rồi lính ngói ngói chiến thắng không ngờ sau lưng đám quan binh xảy ra vấn đề gì, bọn họ sẽ tận dụng thời gian một ngày này tranh thủ thời gian rút lui về phía khu vực núi. Mà trước mắt quan quân các lộ vừa mới đánh một trận thắng cuộc, tâm tính càng cao, vừa vặn có thể tiến hành kế hoạch tiêu diệt bước thứ ba trước của hấn.

Đó là một bước hấn không muốn tiến hành, nhưng lại không thể không làm sớm.

Buông bỏ quân thư màu máu, Lý Húc ra lệnh nổi trống tụ tướng. Binh mã bộ hạ của Từ Mậu Công là đội quân có sức chiến đấu mạnh nhất trong toàn bộ giặc cỏ Hà Nam. Nếu đánh bại gã ngay trước mặt mà nói., “Nếu như trận chiến này không thể trốn tránh, ta sẽ thân nhiên đối mặt!” Sau khi hấn mím

cười trở về soái án, nụ cười trên mặt càng lúc càng rõ ràng. Những chuyện đã trải qua lúc còn trẻ như mây trôi trôi nổi trước mắt, giống như đã xảy ra vào hôm qua.

“Thùng thùng tụ cung đông đông đông!” Tiếng trống như sấm bỗng nhiên nổ vang, truyền mệnh lệnh chủ soái đến các góc ngách của chiến trường.” Đại tướng quân tụ tướng, Lý đại tướng quân tụ tập!” Thân binh đám ngựa kéo tới bay lui trong màn mưa, như một chiếc thuyền lá nhỏ treo trên ngọn gió, lúc ẩn lúc hiện thân hình.

“Năm nay ta mười bảy, là ca ca của ngươi!” Ngày hôm qua, Từ Đại cười lấy một con dao găm từ trong ống giày ra, nhẹ nhàng cắm ở trên móng Phiêu Phiêu của mình. Sau đó, hắn như điều hâu rời lưng ngựa, để lại cơ hội sinh tồn cho huynh đệ của mình.

“Từ Đại Nhãn đường xa đến đây, binh khí tất mệt.” Nhân lúc thống lĩnh các quận binh chưa đến, Lý Húc giải thích với mấy tướng lĩnh hạch tâm của Bắc Lăng quân: “Lý Mật bại trận, sĩ khí sa sút. Chúng ta dĩ dật đãi lao, phản thắng....”

Không đợi hắn nói xong, ngoài lều đột nhiên truyền đến một trận tiếng vó ngựa dồn dập.”, rồi, “Từ xa đến gần, thẳng đến trung quân đại tướng.

“Ai ở trung quân phóng ngựa!” Trương Giang mặt đầy ngưng trọng quay đầu lại nhìn cửa quân tướng quát hỏi. Quân đội Bắc Lăng kỷ nghiêm minh, ngoại trừ trình sát và đưa tin tức khẩn cấp quân đội ra, cấm ngựa phi nhanh ở trung quân. Đặc biệt lúc tác chiến, tiếng vó ngựa xuất hiện ở trung quân rất dễ khiến các tướng sĩ đối với quân tình hiểu lầm này.

Lửa giận của mọi người bị gió lạnh tạt vào mặt mà đông cứng lại. Cửa tướng của trung quân bị đẩy ra, đám thân vệ diu vào một nữ nhân bụng phệ.

“Bọn họ muốn mượn, mượn đao..!” Nhìn thấy Húc Tử, Thạch Giao rốt cuộc không chịu nổi nữa, chỉ hô lên được nửa câu liền mềm nhũn co quắp trong lòng thị vệ, mặt đất dưới chân lập tức bị máu thấm ướt, thê lương bất mĩ.

“Răng rắc!” Một tia chớp xé rách trời cao. Dưới màn trời màu xám xịt, lều lớn của trung quân lung lay như muốn ngã.

Chương thứ tư biểu thị [Tám)

Trong quân tướng thoáng chốc đã trở nên lạnh lẽo như băng quật. Toàn bộ tướng lĩnh Bắc Lăng đều bị đông cứng mặt mũi thành màu xanh trắng. Mọi người đều không phải là kẻ ngu, không cần Thạch Tiêu nói hết lời cũng hiểu được nàng muốn biểu đạt chính là bốn chữ ‘Mượn đao giết người’. Liên tướng đến mấy ngày trước đột nhiên xuất hiện rồi lại biến mất, những lời đồn đãi gia tộc Lý Uyên sắp tạo phản, nguyên nhân bộ tộc Mậu Công có thể vượt qua phòng tuyến Hồ Lao đã rất rõ ràng.

Chỉ có điều chân tướng sự thật này không ngờ lại tàn khốc như thế, tàn khốc khiến người ta đau lòng.

Bất kể là Đông Đô hay Giang Đô, nếu tin lời đồn liên quan đến việc gia tộc Lý Uyên tạo phản, tất nhiên sẽ không dễ dàng để cho kẻ tạo phản cầm trọng binh bồi hồi quanh quẩn phụ cận Lạc Dương. So với Đại tướng quân vô địch nổi danh trăm thắng mà có lòng tướng sĩ thì uy hiếp của giặc cỏ Lý Mật có vẻ không đáng kể, bởi vậy, lưỡng hại do quyền thủ thế nhỏ hay nhẹ...

Trước khi có chứng cứ, triều đình không thể hạ chỉ bắt Lý Húc, càng kiêng kị là một chiêu không ép hấn bí quá hóa liều. Cho nên, khi quân Bắc Lăng và quân chủ ngóc Cương quyết chiến, phóng ra một luồng sức mạnh có thể quyết định thắng bại, tiến vào chiến trường là lựa chọn lý tưởng của một số người.

Đương nhiên, nếu như Lý Húc xử lý Lý Mật trước, sau đó lại bị Từ Mậu Công chém trước trận pháp càng có lợi hơn. Cùng với một binh một tốt của triều đình liền hoàn toàn cắt đứt hai mối họa lớn trong lòng.

Một trong hai mối họa lớn này nửa tháng trước vẫn là mối liên quan quốc gia.

“Tên triều đình chó má này!” Vương Tu nhỏ năm đám, bên người lại không gì có thể đánh được, tức giận đến mức nghiến

nát hàm răng, khoe miệng chảy ra một dòng máu đỏ thẫm. Trước khi Thạch Tu tới, gã đã hoài nghi Từ Mậu Công xuất hiện là vì triều đình giở trò sau lưng, chỉ nhần nại thân phận mà không dám nói rõ. Giờ phút này, chân tướng đã rõ ràng, gã không cần lưu tình với bất cứ kẻ nào.

“Điên, một đám điên bị heo ngu ngốc!” Trương Giang xưa nay rất có hảo cảm với triều đình cũng tức giận chửi ầm lên.” Chúng ta ngàn dặm xa xôi từ Hà Bắc giết đến Hà Nam, còn không phải là vì giang sơn Dương gia gã, bọn họ thế mà lại không chịu suy nghĩ một chút liền...”

Hắn tìm không thấy từ chuẩn xác hơn, đành phải lặp đi lặp lại hai chữ “Thằng điên”. Chỉ có người điên mới có thể giúp địch nhân phá hoại cổ cánh tay của mình, cũng chỉ có kẻ điên mới có thể tự hủy bức tường này. Thế nhưng Đại Tù cái tên điên này hết lần này tới lần khác nhiều như vậy, trước hủy Trương Tu Đà, sau đó hủy đi Dương Nghĩa thần, bây giờ lại mang theo đao nhuộm máu lao về phía Lý Húc...

“Nếu không, chúng ta cũng phản!” Có người dùng âm thanh cực nhỏ đề nghị. Trong phút chốc, một tia chớp xé toạc bầu trời tối như mực, chiếu trướng trung quân sáng như tuyết. Đợi đến khi tiếng sấm qua đi, mọi người mới nhớ tới người đề nghị kia, lại phát hiện rất nhiều người đều ngậm chặt miệng, hai mắt tràn đầy vẻ dò hỏi.

Vô số ánh mắt nhìn về phía Lý Húc, chờ mong hắn có thể đưa ra một chủ ý chuẩn xác. Mọi người lúc này mới phát hiện đại tướng quân vừa rồi một mực không nói gì, hai tay ôm chặt thạch ly đã lâm vào hôn mê, ngay người tại quân trướng, giống như tượng đất.

“Lang trung, mau mời lang trung!” Có người lớn tiếng hô to. Mạo Vũ thúc ngựa chạy như điên, từ Quân Thành chạy thẳng tới Nguyên Võ, thân thể rèn sắt cũng ăn không tiêu. Huống chi đối phương là một thai phụ cho lập tức lâm bồn.

“Mọi người tránh đi một chút, lang trung sẽ tới ngay thôi!” Chu Đại Ngưu đứng bên cạnh Lý Húc quay đầu lại, cười thâm nói.

“Đúng vậy, chúng ta về trước đi, tránh đi một chút!” Các tướng sĩ liền thanh đáp ứng, rón ra rón rén đi qua bên cạnh Lý Húc. Ngay cả tiếng thở dốc cũng cố gắng đè thấp xuống, sợ đánh thức giấc ngủ của người khác.

Bọn họ tự động ở bên ngoài trung quân tạo thành một vòng nhỏ, tránh cho thống lĩnh các lộ binh lính đến đây tiếp cận làm phiền Lý Húc. Tin tức triều đình động thủ với đại tướng quân còn chưa truyền ra ngoài, mọi người nhất định phải không chế thương tổn do chuyện này tạo thành trong phạm vi có thể chịu được.

“Chuyện đã đến nước này, là bệ hạ phụ đại tướng quân, mà không phải đại tướng quân phụ bệ hạ!” Thời Đức nhìn xung quanh, trước khi đám thống lĩnh quân binh chạy tới đưa ra đề nghị với Trương Giang. “Dù sao chúng ta cũng đã gánh tiếng xấu, không bằng dứt khoát thỏa mãn nguyện vọng của những người đó...”

“Chỉ sợ các lộ quân binh không chịu nghe hiệu lệnh!” Trương Giang nhíu nhíu mày, thấp giọng đáp lại. Biểu hiện của triều đình rất cực làm cho hãn tuyệt vọng thấu đỉnh, làm tướng quân từ tầng dưới chót một đường giết lên chức cao, ngồi chờ chết cũng không phải phong cách của hãn.

“Thừa dịp bọn chúng còn chưa biết chuyện này, chúng ta ở phụ cận trung quân trưng mai phục đao phủ thủ cho tốt.” Trong mắt Thời Đức Phương Lược lập tức hiện ra hàn quang, thấp giọng nói. “Đại tướng quân đem các lộ quân binh không chế trong tay, lập tức huy quân hướng tây. Quân Thành cùng Huỳnh Dương Thai Mộ có thể hạ xuống! Sau đó nhắm thẳng Đông Đô., Giết sạch bọn khốn kiếp kia! Địa thế hiểm yếu gần Lạc Dương, xung quanh còn có mấy món lương thực lớn. Vô luận ai chiếm cứ nơi đó, cũng tương đương đặt nền móng bá nghiệp! Lui có thể bảo toàn an bình nhà mình, tiến có thể mưu đồ thiên hạ!”

“Việc này còn phải nghe ý tứ của đại tướng quân, người của hãn...” Trương Giang thở dài, ánh mắt lại nhìn về quân trưởng sau lưng. Ánh nến nhảy lên làm bóng dáng Lý Húc ở trên vách

trưởng không ngừng rút ngắn ngắn, nhìn qua cô độc không nói nên lời.

Mấy tên tùy quân lang mang theo hòm thuốc hoang mang chạy vào quân trưởng, vây lấy bóng dáng Lý Húc. Một lát sau, đám người Chu Đại Ngưu cũng vội vã chạy ra, không ngừng đem chậu than, đệm, chăn đệm, ấm đưa vào trong quân đội. Mỗi tên thị vệ sắc mặt đều vô cùng lo lắng, trong mắt mỗi người đều tràn đầy phần nộ và tuyệt vọng.

Trung nhân trong đội ngũ cả ngày xử lý đều do đao tiền gây thương tích, đối với bệnh cấp bách của phụ nữ không có một ai am hiểu. Cũng may châm cứu cùng dùng dược vật Chỉ Huyết thuật, mọi người đều to hơn một chút, lộn nhào một lúc lâu, cuối cùng cũng khiến cho thạch nghiên tỉnh lại.

“Ta không sao, chỉ là có chút mệt mỏi!” Phát hiện mình bị trượng phu ôm chặt trước mặt mọi người, trên mặt nàng lại nổi lên vài phần ngưng ngưng của thiếu nữ. Chỉ trong giây lát, ngũ khí nói chuyện lập tức trở nên hoảng loạn: “Lang quân mau mau rời khỏi nơi này, vương luận ngày trước đã trở về quản thành, Từ Mậu Công căn bản sẽ không bị ngăn trở...”

“Phải mất một ngày rưỡi lộ trình, ta đã đánh bại Lý Mật, người nghỉ một chút, thuốc lập tức sẽ được ngâm thật tốt!” Nhìn sắc mặt Thạch Tiêu càng ngày càng tái nhợt, sự đau lòng của Húc Tử càng ngày càng nặng nề. Giờ phút này, cái gì triều đình, cái gì mà phản quân, ở trong mắt hắn đã sớm bị coi là cỏ mục nát! Hắn chỉ hi vọng người trước mắt có thể bình an vượt qua cửa ải này, bình an cùng chính mình phản hồi Bắc Lãng.

“Vậy người cũng phải sắp xếp đường lui cho tốt chứ, mọi người đều đang nhìn người đấy?” Thạch Tiêu khẽ giãi giụa trong lòng Lý Húc, mỉm cười an ủi.

“Còn kịp, tất cả đều tới kịp. Ta đã nổi trống Tụ tướng, chờ mọi người từ trên chiến trường rút xuống liền rút lui!” Lý Húc buông một cánh tay ra, nâng Thạch Tiêu trong lòng, miễn cưỡng cười nói.” Người ăn thuốc phụ trợ, lại ngủ một giấc mơ hồi, ngày mai sẽ tốt lên!”

“Ta không ngủ, ta muốn nhìn người thật tốt!” Thạch Tuu giãy dựa vươn một cánh tay, nhẹ nhàng sờ sờ chòm râu trên mặt Lý Húc. Những giọt nước trong suốt treo bên cạnh, không biết là mồ hôi hay là nước mắt.” Ta muốn nhìn lang quân đánh bại tất cả kẻ địch, nhìn người hãnh diện mà quay về Bắc Lăng!”

Tay nàng không có chút hơi ấm nào, lạnh như vô số băng trên chín tầng trời. Chẳng những khiến Lý Húc trong lòng sợ run, ngay cả lang trung đang bận rộn ở bên cạnh cũng thấy run rẩy. Mấy thị vệ trẻ tuổi chịu không được loại không khí sống chết thế này, đi ra khỏi trướng, đưa lưng về phía mọi người lặng lẽ lau nước mắt.

Binh lính thống lĩnh đã lục tục chạy tới, không biết bên trong đại nội Trung quân trướng xảy ra chuyện gì, nhìn không được tụ tập lại một chỗ ghé tai châu đầu ghé tai. Rất nhanh, có người mắt thấy được lang trung vội vàng ra tay, như bưng tỉnh đại ngộ nói: “Chẳng lẽ là ai bị thương, sao đại trận lại như vậy...?”

“Không phải là Lý tướng quân chứ!” Có người tự tay che miệng mình lại, trợn to mắt nhìn chung quanh.

“Nói bậy, có thể làm Lý tướng quân bị thương phải có bản lĩnh bậc nào!” Giọng phản bác lập tức cao lên, kèm theo từng trận sấm sét.

Nếu Lý đại tướng quân không còn thì còn ai có thể trị được mái ngói nữa? Sự vui sướng thắng lợi trong lòng mọi người lập tức bị tuyệt vọng nuốt sạch, tay chân luống cuống trong mưa gió lạnh, cả đám bị lạnh đến run rẩy.

Cũng không biết qua bao lâu, các lang trung một người tiếp một người ử rũ đi ra. “Thế nào, bị thương nặng không?” Đám người Chu Anh lập tức vây quanh, mồm năm miệng mười hỏi tới.

“Khanh Vũ chạy hai trăm dặm đường, mặc dù là tráng hán cũng chống đỡ không nổi, huống chi trong bụng còn có một thai nhi lớn hơn tám tháng...” Chúng lang trong đó lắc đầu, tiếng trả lời giống như muỗi kêu.

“Cái gì mà hài tử, thai nhi gì, các người nói cái gì vậy?” Đám người Chu Anh, Trịnh Đảm giận dữ, kéo tay áo lang trung lớn tiếng chất vấn.

Các lang trung đang buồn bực vì không thể cứu người lập tức tím mặt, dùng sức hất tay áo, trợn tròn mắt, âm thanh lại rất nhỏ: “Nhóc chút thanh âm sẽ có người đem các người coi là người câm? Đương nhiên là phu nhân của tướng quân và trẻ nhỏ rồi! Đừng ồn ào nữa, cho bọn chúng một chút thời gian!”

“A!” Các tướng quân há cái miệng rộng ra quả thực có thể nhét được vào một quả trứng gà. Đám người Chu Anh đều có một chút ấn tượng đối với thiếp thất của Lý Húc, cô gái trong trí nhớ kia cũng không xinh đẹp lắm, chỉ là khiến người ta cảm thấy tương đối kiên cường, không giống như một phu nhân mặc áo gấm đẹp. Không nghĩ tới nàng lại kiên cường đến mức như thế, có thể một mình thúc ngựa từ Quán Thành lao đến Nguyên Võ.

Chỉ là, nàng không được an lành ở trong phủ tướng quân của Quán Thành, bỗng mửa chạy đến trước trận pháp của hai quân đội để làm gì?

“Thiếp xin lỗi Tướng công, không thể bảo vệ tốt hài tử chúng ta!” Trong trung quân trưởng bị cách ly ra một góc không gian, Thạch Tiêu hít mũi một cái, thấp giọng nói.

“Người đừng nghĩ nhiều như vậy, trước tiên nghỉ ngơi một chút đi! Không có chúng ta còn có cơ hội tái sinh. Người cũng không lớn tuổi với ta, tương lai còn rất dài!” Vợ Lý Húc đã cởi áo giáp kê sát vào ngực mình, ý đồ dùng nhiệt độ cơ thể của mình khu băng đối phương. Nhưng thân thể trong ngực vẫn lạnh dần, bất luận hắt ôm chặt bao nhiêu cũng không có hiệu quả.

“Lang quân chớ trách thiếp thân, thiếp thân cũng là bức bách không được! Ngày trước nhà chúng ta tại Quán Thành đã bị quân binh bao vây, ngay cả trạch viện gần đó cũng bị liên lụy! Thiếp thân phái vài đợt đưa tin nhân, đều bị quân binh chặn lại!” Thạch Hạo nhẹ nhếch nhếch miệng, muốn cho trượng phu một nụ cười, khóe mắt lại có một chuỗi nước mắt long lanh lăn xuống.

“Không trách người, ta chỉ trách chính mình ngu ngốc, thế mà không chú ý đề phòng. Người khuyên ta không nên dễ dàng tin tưởng người khác, nhưng ta luôn không nhớ được!” Lý Húc luôn đáp ứng, hối hận vì sự bướng bỉnh ngày đó của mình. Nếu ngày đó chịu nghe nhĩ nha một câu., Bác Lăng quân căn bản sẽ không vượt qua Hoàng Hà, càng sẽ không có họa ngày hôm nay. Nhưng vào lúc đó, chính mình nghĩ tới ân nghĩa của Hoàng đế bệ hạ, hẳn là cừu hận của Trương Tu Đà tướng quân. Chỉ là không nghĩ đến mình và người nhà của mình.

“Không phải người ngốc, mà là nhân tâm quá ác. Bọn họ sợ người thoát khỏi hiểm cảnh rồi mới đem ta giam trong tay làm con tin. Nếu không phải Ngu đại nhân âm thầm giúp đỡ...” Nhĩ Nha khẽ hít mũi, trong ánh mắt mơ hồ mang theo vài phần kiêu ngạo.” Gã phái vài mụ vú già đến giám thị ta., Một người trong đó có dáng người tương đương với ta. Bị ta đánh ngất, thay quần áo lẫn nhau chuồn ra ngoài cửa. Ngu đại nhân, một vú già mập mạp như vậy hẳn cũng đã tìm được! Tương lai nếu như người có thể gặp hắn, nhất định phải thay ta nói lời cảm ơn!”

Chỉ là khi hai người vừa mới thành thân, trên mặt cô thường treo nụ cười này, hơi nghịch ngợm một chút, còn mang chút tự đắc. Sau đó do hai người nhìn nhận khác nhau một trời một vực đối với rất nhiều chuyện, nụ cười trên mặt nhĩ nha càng lúc càng ít. Sau đó bên cạnh Húc Tử có Tuyên nhi, nó không phải là người am hiểu xử lý gia vụ, càng không làm được nhẹ nhàng như vậy...

Lúc trước từng cho rằng, sở dĩ cưới được đôi phương, nửa là bởi vì mê loạn, nửa là bởi vì tịch mịch. Đến bây giờ, hẳn mới rõ cuộc hiểu được, nụ cười này sớm đã khắc ở đáy lòng, ngày ngày chưa từng quên.

“Ta nhất định sẽ cảm ơn hắn! Người đừng nói nữa, hơi nghỉ một chút, chậm rãi thể lực!” Lý Húc lau nước mắt, nghiêng răng nói.

“Người đừng hận bọn họ. Hận cái cảm giác của người khác là rất đau khổ!” Đường như nhìn thấu ý nghĩ trong lòng Húc Tử,

Thạch Tiêu liền dời tay khỏi chòm râu của trượng phu, thuận thế nắm lấy cánh tay của hắn.” Người đáp ứng với ta, đừng hận bất cứ ai. Chỉ cần mình vui vẻ là được rồi. Năm đó ta cũng từng hận, thật sự rất mệt mỏi!”

Biết rõ sau một lát là vĩnh biệt, nàng vẫn không muốn trở thành chồng gánh vác.” Bọn họ là quan của Đại Tùy triều, đương nhiên phải nghe theo mệnh lệnh của hoàng thượng. Huống hồ bọn họ làm cũng không nghiêm túc, nếu không biết ta chạy trốn, sẽ không phải người đuổi theo!”

“Ta chẳng hận ai cả, sau này ta chỉ làm chuyện có lợi nhất đối với chúng ta!” Lý Húc đau lòng như dao quấy, nước mắt chảy xuống chòm râu.

“Vây mau đi giao nhiệm vụ cho các huynh đệ đi, mưa lớn như vậy, chắc hẳn bọn chúng rất vất vả!” Thạch Minh thấy Lý Húc rốt cục cũng theo mình một cái, nhẹ răng cười, hai mắt híp thành một đôi Nguyệt Nha Nhi.

“Không vội, chờ người ngủ xong, ta lại đi bắt chuyện với bọn họ. Chuyện mấy câu, không cần quá hao tâm tổn tâm tư!” Lý Húc lắc đầu, chỉ sợ xoay người giữa hai bên liên âm dương cách nhau.

“Người đi đi, ta ở đây chờ!” Nhị Nha lưu luyến nhắm mắt lại, nói mê man. “Ta không cần nhìn cũng đoán được bộ dáng của người. Lang quân, người không biết ta thích người chỉ điểm giang sơn lắm sao, từ lần đầu nhìn thấy đã thích rồi...” “

Chương thứ tư biểu thị [8]

Theo thân thể trong ngực dần dần biến lạnh, trái tim Húc Tử cũng từng chút trầm xuống phía dưới: “Nhị Nha! Nhị Nha, ngươi không cần ngủ, ta đi điếm tướng!” Hắc lớn tiếng gọi, hy vọng có thể đánh thức đôi mắt lưu luyến kia, nhưng người trong lòng lại không đáp lại.

“Nhị Nha, ngươi chờ một chút, ta còn chưa bắt đầu điếm tướng hả?” Lý Húc rút cuộc không chịu nổi nữa, mặt dán vào thê tử mà ghen ngào lên tiếng. Không đến ba mươi người thì phong hầu, cuộc sống giàu có, thê tử hiền lành, còn có một đứa con sắp xuất thế, hạnh phúc đã từng gần với hắn như vậy, nhưng ngay khi duỗi ngón tay ra, tất cả đều vỡ nát, đâm cho toàn thân người ta máu me đầm đìa.

Ngoài màn tiếng sấm mãnh liệt, ông trời hình như cũng tức giận, ý đồ đem thế giới dơ bẩn trước mắt chém thành bột mịn. Sau khi tia chớp đi qua, thế giới dơ bẩn vẫn làm ta, chỉ có nước bùn chảy trên mặt đất lại đỏ thêm vài phần, giống như giọt máu nhỏ ra từ trong lòng người.

Lý Húc dùng sức véo đùi mình, hy vọng mọi chuyện diễn ra trước mắt đều không phải là sự thật. Đau đớn kịch liệt nhưng hắn lại nói rõ ràng, giờ phút này không phải đang nằm mộng.” Nói cho ta biết, ngươi rút cuộc muốn làm gì!” Hắc đứng lên hô to với người thống trị trong cõi u minh, trả lời hắn chỉ có mình Tiêu Phong Vũ.

Trên thế giới này có lẽ có Thần, nhưng bọn họ đều ngủ thiếp đi. Có liên quan đến bi ai trên thế gian, bọn họ không muốn quản, cũng không quản được.

Không biết qua thời gian bao lâu, Lý Húc chậm rãi tỉnh táo lại, lần nữa quỳ xuống, lấy tay nhẹ nhàng gỡ xiêm y của thê tử. Hắn nhớ rõ nhị nha là người ưa sạch sẽ, tuy nhiên nàng không thích xa hoa xa hoa., Nhưng người ăn mặc trên người Tố đều được chỉnh tề. Nàng thích một cây ô mộc trên châu sải bước, đó là lễ vật do hiệu buôn ở tái ngoại đưa tới, bởi vì chỉ có một thanh, cho nên để cho Tuyền nhi không tranh, nàng lúc ấy còn

làm chút thủ đoạn nhỏ. Húc Tử dùng ngón tay chải tóc thay nàng., Lau nước trên chân lên ngực, một lần nữa cắm vào tóc nàng. Bởi vì năm cương ngựa thời gian dài, lòng bàn tay của nàng có rất nhiều vết bẩn, Húc Tử dùng góc áo giúp nàng rửa sạch sẽ, nhẹ nhàng đặt lên bụng, mặt nàng mang theo nước mắt., Giống như cánh hoa bị mưa lạnh đánh rơi, Húc Tử cúi đầu, dùng môi khẽ khẽ hôn lên, giống như ở một buổi sáng chói chang nào đó, hắn đã từng dùng biện pháp này đánh thức nhị nha.

Làm xong hết thảy mọi việc, hắn kéo tốt màn che trên giường Hồ, xoay người đi đến trung tâm quân trường: “Nhị nha, ta sắp tụ họp, ngươi lặng lẽ nghe, đừng cho người ta phát hiện!” Trong nháy mắt quay đầu, Húc Tử trong lòng dặn dò, sau đó đứng thẳng người lên, bước nhanh đến phía sau soái án, “Nổi trống!” Hắn dùng hết khí lực toàn thân hô to, thanh âm xuyên thấu mưa gió, truyền ra ngoài.

“Ù ù ù cầu long!” Tiếng trống trầm thấp như xuyên mây liệt thạch, âm âm nổ vang.” Oanh oanh cầu oanh oanh!” Trên bầu trời, vô số đạo thiểm điện cùng tiếng trống hô ứng, kêu ngạo mà không kém. Theo sát, tiếng gió, tiếng vó ngựa, tiếng kèn đồng thời vang lên, giống như một khúc phá trận nhạc hùng hồn. Khi tiếng vang vừa rơi xuống, trong thiên địa chậm rãi khôi phục an tĩnh, chỉ có giọt mưa tí tách, đem máu màu đỏ hòa tan, chậm rãi biến thành hư vô.

Sau cơn mưa, mấy chiếc thuyền nhỏ thuận theo quan đạo vừa mới đả thông được vài ngày chạy nhanh về thành Dương Châu. Thiên tử đại Tùy vừa mới ăn mấy cái rom mới, đang chuẩn bị nghỉ ngơi giữa trưa., Bỗng nhiên nghe được bên ngoài tầm cung ồn ào, không kiên nhẫn phát phát tay, quát lớn: “Không phải nói trước có chuyện gì cần tìm Bùi Quý Quý củ cùng Ngu thế cơ à, sao lại đem tấu chương đưa đến trẩm bên này. Dem tên gia hỏa liêu lĩnh này kéo đến cửa cung đánh 20 gậy, để hắn lần sau còn không nhớ kỹ tính!”

“Tuân mệnh!” Ngự tiền thị vệ đáp ứng một tiếng, vội vàng chạy ra ngoài. Tiếng ồn ào liền dừng lại. Một lát sau, một khúc Cổ Nhạc như có như không từ chỗ sâu Ngự Hoa Viên truyền đến, nghe được tâm thần bất giác thanh tĩnh.

“Ai ở bên kia đánh đàn, hình như thủ pháp rất thành thạo nhỉ?” Dương Quảng nghiêng thân thể trên găm, mơ mơ màng màng hỏi.

“Là Cát nhi à. Trong mấy đứa nhỏ của chúng ta, chỉ có mình nàng yêu thích những thứ này!” Tiêu Hậu đang xoa bóp vai trượng phu nghe xong, mỉm cười trả lời.

“Ừm, chỉ pháp không tệ, điều chỉnh cũng chuẩn xác. Là Quảng Lăng tán đi, đáng lẽ không thích hợp với cô ta! Quá bi thương, khuyết thiếu tinh thần!” Dương Quảng lại nghe một lát, thấp giọng bình luận. Phương diện cảm kỳ thư tạo nghệ phi thường cao., Trên cơ bản có thể làm được ” Văn Khiếu ca mà biết ý”. Theo hắn thấy, tiếng đàn sẽ thích hợp với hoàn cảnh xung quanh, dưới ánh nắng tươi đẹp như vậy, rõ ràng là có chút phối hợp không tốt, chẳng trách nghe ra cảm giác kém vài phần ý cảnh, rất khó khiến người ta đồng cảm!

“Là trẻ con à, còn không phải là thích giả bộ đáng thương trải qua đời sao!” Tiêu Hậu mím môi, mỉm cười ngắt lời: “Để cho tính cách của cô ta bắn ra đi, con gái nhà chúng ta lại không hy vọng tạo nghệ vượt qua những nhạc công nổi tiếng thời này!”

“Cũng đúng, con gái nhà chúng ta, sao lại để người khác đánh đàn. Bất quá nghe tiếng đàn này ta lại nhớ tới một việc, cát nhi năm nay có mười ba người phải không?” Dương Quảng nhìn xuống từng đợt buồn ngủ, hỏi một câu không hỏi.

“Qua năm mới mười bốn, lúc thiếp thân lớn như vậy, đã cùng bệ hạ báai đường!” Tiêu hậu biết trong lòng trượng phu đang nghĩ gì, mỉm cười đáp lại. Những năm tháng cùng cam cộng khổ kia tựa như một vỏ rượu lâu ngày, thời gian cát dấu càng dài, cảm giác ấm áp càng trở nên ấm áp.

“Trẫm, trong lòng trẫm ngược lại có một người được chọn rất tốt. Xuất thân hơi hàn vi, nhưng người nào cũng biết lạnh biết ấm áp. Không giống đám người Giang Đô, kẻ nào cũng lòng lang dạ sói!” Dương Quảng ngáp dài, tự nhiên nói.” Gã đã thông đường hầm cho trẫm, đợi sau khi trời nhanh chóng hạ xuống, chúng ta có thể bình an trở về Lạc Dương. Công lao

lớn như vậy, trăm cũng không biết nên thưởng cho hấn thế nào. Người nói xem, gả Cát nhi cho hấn được không?”

“Người bệ hạ nhìn trúng, hấn là không sai!” Tiêu Hậu thấy Dương Quảng đã không mở được mắt, dùng động tác trên tay lại, cười qua loa.

Nàng hiểu rõ vị hôn phu trong lòng trượng phu là ai. Trong khoảng thời gian gần đây, hầu như toàn bộ mọi người ở Đông Đô đều đang bàn luận về cái tên kia. Mang theo bốn ngàn kỵ binh chuyển chiến ngàn dặm., Đánh đến mức mấy vạn binh mã của ngôi, không dám quay đầu lại. Thiên quân vạn mã tránh đi hắc kỳ, thiếu niên anh hùng như vậy thật sự xứng với Cát nhi nhà mình. Chỉ là lá gan người này quá lớn., Trước tự tiện mở kho thành, lại đem đất đai cướp từ trong tay giặc cỏ cướp về không chút khách khí đưa cho quân binh có công. Thông Tế Cừ cùng quan đạo một lần nữa quán thông mới mấy ngày nay, các nơi đưa tin buộc tội hấn đã gom góp hai sọt lớn. Nếu không phải bệ hạ sớm có phân phó, một lời không thêm đề ý tới, các triều thần còn không biết muốn gây ra yêu quái gì!

“Có rảnh thì người đi đi, có rảnh thì hỏi ý của Cát nhi một chút!” Dương Quảng trở mình, tiếng hít thở chậm rãi trở nên đều đều đều. Dù sao cũng không phải là thời điểm thanh niên còn trẻ, không thắng được tử lực, mặt và cổ cũng đỏ lên như tôm luộc.

“Ừm!” Tiêu Hậu nhẹ nhàng đáp ứng, sau đó lại khẽ thở dài. Người trước mặt là phụ thân tận tụy, biết trượng phu âm áp, tuy hấn chưa chắc là hoàng đế tốt. Nhưng thiên hạ nào có nam nhân toàn thập toàn thập mỹ chứ? Đối với nữ nhân mà nói, biết thưởng thức và thương tiếc mình mới là quan trọng nhất, những thứ khác đều có thể xếp sau.

Nhìn dáng vẻ Dương Quảng trên giường đã ngủ say, cho nên y căn bản không nghe thấy tiếng thở dài của thê tử. Sau một lát, tiếng ngáy nhẹ cũng vang lên, phập phồng, nghe mà tâm phiền ý loạn.

Tiêu Hoàng Hậu chậm rãi đứng lên, rón ra rón rén đắp chăn cho trượng phu. Mặc dù đã là đầu hè, rèm ngoài gió còn mang

theo một chút cảm giác mát mẻ. Thân thể trượng phu đã không bằng trước, một chút phong hàn cũng đủ để đánh bại ông ta. Ngưng thần hướng về phía Dương Quảng ngủ say trầm tư một lát, sau đó bà ta nhẹ nhàng bước ra cửa tẩm cung. Máy thái giám vẫn một mực chờ ở đó tranh thủ thời gian tiến lên, bảy chân tám chân chống một cái dù lớn hoàng la.

“Nương nương muốn đi hoa viên không?” Một cung nữ thấp giọng hỏi.

“Không đi!” Tiêu Hậu lắc đầu: “Vừa rồi người đưa thư từ đâu tới, bọn thị vệ áp giải hẳn tới nơi nào?”

“Là từ Hà Nam tới, hình như rất gấp. Thấy bệ hạ không kiên nhẫn, thống lĩnh độc cô dẫn hẳn tới triều đình gặp Ngu đại nhân!” Máy thái giám cũng làm tròn chức trách, suy nghĩ một chút, liền đưa ra một đáp án chính xác.

“Vậy chúng ta cũng đi gặp Ngu đại nhân, xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tiêu hậu ngẫm nghĩ một chút, quyết định. Nàng biết hai người Ngu Thế Cơ và Bùi Kiến Thành ưa thích báo tin, trước mắt giang sơn tràn ngập nguy cơ, không thể để hai người càn quấy nữa.

Phảng phất như là tâm ý tương thông, không đợi Tiêu Hoàng Hậu cất bước, trên con đường lát gạch đá đi thông điện trước liền truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập. Hai gã quan viên mũ sa cong vẹo, quần áo lộn xộn phảng phất hồn phách đều mất, lão đảo loạn choạng, chật vật không chịu nổi.

“Đó không phải là Ngu đại nhân và Bùi đại nhân sao?” Thái giám trực mắt sáng lên, từ xa đã nhận ra thân phận người tới.

“Cho hai vị đại nhân cũng đặt cây che Dương Tán!” Tiêu Hoàng Hậu dùng thân thể ngăn trở cửa tiệp, thấp giọng ra lệnh. Nhìn thần thái hai vị phàm nhân cánh tay, chỉ sợ bên ngoài đã xảy ra đại sự kinh thiên động địa gì đó. Nhưng trượng phu vừa mới ngủ xong, không thích người khác quấy rầy mình vào lúc này nhất.

Hai người Ngu Thế Cơ và Bùi Nhắc cũng biết mình tới không đúng lúc, không dám trực tiếp chạy vào trong tẩm điện. Xa xa

chấp tay với Tiêu Hậu, vừa thở dốc, vừa thấp giọng hô: “Thần đợi gặp qua Hoàng hậu! Hà Nam, Hà Nam xảy ra đại sự rồi!”

“Hai vị đại nhân không cần đa lễ. Chuyện gì khiến các người hoang mang như vậy, chẳng lẽ không thể phóng đăng, đợi ngày mai lại nói với bệ hạ sao?” Tiêu Hậu nghiêm mặt, thấp giọng chất vấn.

“Lý Trọng Kiên năm ngày trước đánh tan chủ lực của quân đội ngói cương sở Lý Mật, chém đầu vượt qua hai vạn!” Ngu Thế Cơ thở hắt hên vài hơi, miễn cưỡng trả lời. Cho nên hai người chúng ta muốn đem chuyện vui này nói cho bệ hạ biết, nhất thời quên mất thói quen ngủ trưa của bệ hạ!”

“Đây cũng là một chuyện tốt!” Chân mày Tiêu Hoàng cau lại, giọng nói bất tri bất giác dâng lên vài phần. Nàng nhanh chóng nhìn lại trong phòng, xuyên qua rèm châu thưa thớt, thấy trượng phu vẫn đang say ngủ., Do dự một chút, làm bộ dáng rất cao hứng phân phó: “Hai người các người đợi lâu một chút, đợi bệ hạ tỉnh ta sẽ nói cho hẳn. Hẳn mấy ngày nay muốn biết nhất là kết quả cuộc chiến giữa Lý đại tướng quân cùng nhà tù tặc, nhất định sẽ tuyên triệu các người hỏi thăm tình hình cụ thể trong đó!”

“Vâng, vâng, nhưng cuộc chiến này qua đi còn xảy ra chút ngoài ý muốn!” Lời nói của Ngu Thế Cơ bắt đầu trở nên lấp bấp, biểu tình trên mặt có vẻ phi thường xấu hổ, báo tin mừng trước ưu phiền là hẳn dùng để đối phó với thủ đoạn đặc ý của Dương Quảng, sau khi đối đối tượng khác, hiệu quả lại kém vạn dặm.

Vì không để cho Tiêu Hoàng Hậu hiểu lầm hai người đang cố ý lừa gạt hẳn, một vị Tham Chương khác vội vàng tiếp lời với đại nhân Bùi Luật Phương: “Hai tầu cấp bách là đồng thời, cho nên chúng ta chỉ có thể cùng nhau mở tầu. Chỗ sơ sót, mong Hoàng hậu thông cảm!”

“Nói đi, còn có chuyện gì, chẳng lẽ Lý tướng quân bị thương sao?” Một cỗ dự cảm không may mẩn lập tức dâng lên trong lòng Tiêu Hoàng hậu, cưỡng chế nỗi khẩn trương trong lòng, nàng dùng âm thanh run rẩy truy vấn.

“Không, không phải bị thương!” Trên trán Bùi Quý Hoa Châu mồ hôi cuồn cuộn, thật sự không biết mình nên biểu đạt như thế nào mới có thể nghe được tin tức không làm người ta khiếp sợ lắm.” Lý tướng quân cùng Đông Đô hiểu lầm một chút, không có đuổi giết đám người ngồi Cương....”

“Đợi khi bệ hạ tỉnh lại, bảo hắn tự tay viết một phong thư đề điều hòa là được. Chẳng qua là mấy hốt lương thực mà thôi, Đoạn đại nhân bọn họ cũng thế, lại muốn sai người bán mạng, lại không cho người ta ăn no!” Tiêu Hoàng Hậu lắc đầu cười, giọng điệu mang theo vài phần bất mãn nói.

Vì mấy quan viên ở lại ăn dấm chua mà mất đi một viên Hồ Tướng, diện mới có thể làm loại chuyện vớ vẩn này. Bùi, Ngưu hai lão thần có kinh nghiệm phụ chính nhiều năm, thế mà không đi xử lý thể diện một số người. Chẳng trách mấy năm nay thiên hạ càng ngày càng loạn, Trữ Thạch Chi Thần đều là bộ dáng như vậy, có thể thống trị quốc gia tốt mới lạ?

“Không phải, không đơn giản như vậy!” Bùi Quý xưa nay trầm ổn vội dậm chân. Tiêu hoàng hậu thiên tử thông minh, không dễ bị gạt như Dương Quảng, cho nên rất nhiều lí do thoái thác đặc biệt chuẩn bị cho Dương Quảng lúc này cũng không cần dùng tới.

“Chẳng lẽ Đông đô bên kia còn dám vi phạm ý chỉ của bệ hạ sao?” Tiêu Hoàng Hậu bị Bùi Quý tục muốn nói lại thôi, trong giọng hỏi dần dần lộ ra vẻ tức giận.

“Không phải, không phải vi phạm!” Bùi Quý cúi đầu, không dám đối lập ánh mắt hùng hổ dọa người trước mặt. Lão làm bầm vài lần, rốt cục cũng quyết tâm, thấp giọng tấu: “Nương nương vinh lão thần nói hết lời! Bên kia Đông đô hiểu lầm Lý tướng quân và Lý Uyên thúc chất cấu kết với nhau tạo phản!, Cho nên liền mở Hồ lao, phòng tuyến Huỳnh Dương mang theo Miểu tặc công ra sau lưng Lý tướng quân. Lý tướng quân vừa mới đánh xong một trận với chủ lực ngồi, phát hiện mình bị người bán đứng, dưới cơn giận dữ cử chỉ thất thố. Kết quả bị Địch nhượng, hai người Từ Mậu Công giáp công phía trước....”

“Kết quả cuối cùng ra sao? Không phải Lý tướng quân mang theo kỵ binh sao? Hắn đi tới đi lui trong lòng, tặc nhân sao có thể ngăn được hắn?” Ánh mặt trời sau ngọ đột nhiên trở nên có chút chướng mắt, Tiêu Hoàng Hậu lắc lắc trước sau., Nàng đỡ bả vai cung nữ, mới miễn cưỡng đứng vững. Trương phu vừa mới nhắc với nàng cái này thanh niên người, không nghĩ tới hắn nhanh như vậy đã đi đằng sau Trương Tu Đà tướng quân. Nhưng người này dùng binh rõ ràng rất cẩn thận, sao đột nhiên tính tình đại biến?

Trực giác của nữ nhân nói cho nàng biết, trong chuyện này chắc chắn có ẩn tình. Nhưng trông cậy vào Bùi Quý và Ngu Thế Cơ hoàn toàn ăn ngay nói thật, không khác gì người si nói mộng. Cường chế nhịp tim khiến người ta hít thở không thông, Tiêu Hoàng Hậu tiếp tục hỏi: “Hắn không có cầu cứu Quân Thành và Hồ Lao sao? Hay là xin được cứu Hậu, Vương biện pháp và Bùi Nhân Cơ không trả lời.”

“Là ở Đông đô bên kia hạ chỉ, mệnh lệnh Vương biện cùng Bùi Nhân Cơ hai cái án binh bất động, cũng tùy thời chuẩn bị bắt Lý tướng quân về quy án. Cho nên Lý tướng quân cũng không hướng phương hướng Huỳnh Dương phá vây, mà là trước tiên sai đi quận binh., Sau đó mang theo sĩ tốt dưới trướng thẳng đến bên bờ của Hoàng Hà. Ở bên bờ, hắn bị giặc cổ cuốn lấy, hai bên kịch chiến một ngày một đêm. Nghe nói Vương Khả đại nhân lưu thủ Quân Thành tầu, cuối cùng Lý tướng quân binh bại trận, không chịu bị quân địch làm nhục, cả người lẫn ngựa nhảy vào Hoàng Hà!”

Nơi có thể hồ đồ, Bùi Quý tận lực thuyết phục. Nghe nói người đưa tin âm thầm tiết lộ, là Đông Đô phải trọng thần Đoàn Đạt, Lưu Trường Cung Cung nghênh dẫn dắt mấy vạn binh mã bịt kín đường lui của Lý Húc, mà quân ngòi Cương lại thừa cơ đánh trả., Ba nhánh binh mã cấu thành xu thế bao vây đối với Lý tướng quân. Lý tướng quân thấy đại thế đã đi mất, không muốn để cho đám quận binh chịu chết vô ích, mới chủ động hạ lệnh cho các quận binh thống lĩnh, yêu cầu bọn họ mang theo các quận binh thông qua phòng tuyến của từng người Đoàn Đạt tự mình trở về quê hương. Sau đó, bốn ngàn

kỵ binh Bắc Lãng ít nhiều không địch lại, bị hai chi hăng biên quân liên thủ bóp chết ở bờ Nam Hoàng Hà.

Nhưng lời này không thể nói chi tiết cho Hoàng Đế bệ hạ nghe, nếu không cũng không biết có bao nhiêu người rơi đầu. Người qua đời đã không thể bởi vì một người thất bại có khả năng đã không còn ở nhân thế mà hủy diệt càng nhiều trụ cột quốc gia.

“Trời ạ!” Tiêu Hoàng Hậu không kiên trì nổi nữa, cả người cũng mềm nhũn ra. Trong miệng trượng phu, thiếu niên kia là trụ cột cuối cùng của triều Đại Tùy, tuy rằng hãn cũng họ Lý, rất có thể cũng nhận được lời đồn dân chúng của tên Đào Lý kia. Nhưng vợ chồng hai người tận lực không nghĩ xấu mặt, gửi gắm hi vọng phục hưng triều đình trên người tuyệt thế dũng tướng được ban xuống này. Không nghĩ tới người ở lại Đông Đô lại thông minh như thế, thông minh đến mức tự hủy bức tường này.

“Có ai thấy thi thể không? Hay là binh sĩ ngói cương quân bằng thi tác để chuộc lại? Bao nhiêu tiền, ta sẽ xuất hiện. Các ngươi cứ việc phái người đi nhận lời!” Bị hai tên cung nữ đỡ lấy, Tiêu Hoàng Hậu vẫn cảm thấy chân cứng như nhũn ra, lau nước mắt, nàng nói năng lộn xộn truy vấn.

“Đến nay vẫn không phát hiện thi thể, hai ngày đó mưa quá lớn, nhắm chừng nước sông đã cuốn đi rồi! Tin tức khác cũng không chính xác, thần đã hạ lệnh cho quan lại địa phương và các vị giám quân một lần nữa viết lên tấu chương, đem mọi chuyện cùng kết cục cuối cùng viết rõ ràng., Bất luận kẻ nào cũng không được giấu diếm! Chuyện phía sau Lý tướng quân, thần đã thương lượng qua. Cứ theo như lệ cũ của Trương lão tướng quân, quyết không bạc đãi người nhà của người nhà!” Sợ rằng sẽ liên lụy tới mình, Ngu Thế Cơ vội vàng ở bên cạnh bổ sung. Hãn tin tưởng về phương diện Đông Đô sẽ đưa ra một câu trả lời thuyết phục, đồng ý cho Lý Húc một cái ai cũng hâm mộ.

Chỉ cần có thể lừa gạt được chuyện trước mắt này, hãn và Bùi Quý hai người bọn họ vừa rồi đã thương lượng xong việc đi tìm hai kẻ thế mạng, để tránh việc này liên lụy quá lớn.

“Người đã không còn, lại điều tra chân tướng có ích lợi gì? Phong quan tước cao hơn có ích lợi gì? Chẳng lẽ còn có thể để cho hắn sống lại sao? Hay là vì cái miệng nhàn nhã chật chội của thiên hạ?” Tiêu Hoàng Hậu che mặt, ghen ngào chất vấn.

Những cái lơ mờ sau lưng nàng mơ hồ cũng có thể đoán được, thiếu niên kia quá mức chính trực, quá lương thiện, luôn một mực tình nguyện đem tất cả mọi người hướng chỗ tốt nghĩ đến. Nhưng không rõ, quan trường này vốn chính là dơ bẩn thời gian nhất, không thể cùng người Quang Đồng trần, kết cục cuối cùng chỉ có thể hủy diệt!

“Nương nương bảo trọng thân thể!” Bùi Quý Thành và Ngu Thế Cơ vội vàng lui về phía sau nửa bước, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, để tránh chứng kiến tình cảnh lúng túng hơn.

Ngoài dự kiến của hai người bọn họ, sau khi trải qua sự mềm yếu ban đầu, Tiêu Hoàng Hậu nhanh chóng trấn định lại: “Chỉ có vậy thôi sao?” Nàng lau nước mắt bên má, cười lạnh hỏi hai vị thần cánh tay.

“Chính là thế. Thần không biết có nên nhờ bệ hạ hay không, bệ hạ có biết hay không?” Bùi Quý Quý và Ngu Thế Cơ bị Tiêu hậu nhìn chằm chằm mà lạnh cả sống lưng, cúi đầu, hữu khí vô lực trả lời.

“Vẫn là, đừng để bệ hạ biết! Dù sao cũng đã đến tình cảnh như thế này rồi! Huống hồ các ngươi đã giấu hắn nhiều như vậy, cần gì phải giấu giếm hắn thêm một chuyện!” Tiêu Hoàng Hậu cười cười, ra lệnh, biểu tình trên mặt đột nhiên trở nên thoải mái, dường như đốn ngộ thiên cơ, trong nháy mắt buông bỏ mọi gánh nặng trong lòng.

“Nhưng, chỉ dựa vào nương nương làm chủ!” Bùi Quý Thủ cùng Ngu Thế Cơ nhìn nhau, sau đó gấp gấp hỏi đáp. Một tin tức làm cho người hồn phi phách tán lại có thể dễ dàng lừa gạt qua được, sớm biết như thế, mọi người cần gì phải tự hại chính mình!

“Bệ hạ vừa ngủ, các ngươi đi xử lý những chuyện khác đi. Đợi sau khi hắn tỉnh lại, đương nhiên sẽ triệu kiến các ngươi!”

Tiêu Hoàng hậu quay đầu lại nhìn Dương Quảng say khướt, cười dạn dò.

“Chúng thần tuân mệnh!” Bùi Tường cùng Ngu Thế Cơ chột dạ nhìn thoáng qua trong tấm cung, khom người trả lời.

Nhìn qua thân ảnh hai cánh tay hoảng sợ đi xa, Tiêu Hoàng Hậu sững sờ đứng chốc lát, sau đó lại chậm rãi quay về tấm cung. Không cần phải đi hỏi ý của Cát Nhi nữa, người mà trượng phu coi trọng tám chín phần mười đã không còn ở nhân thế. Vị Đại Tùy đã từng cường thịnh này đã từng đi hành triều đình., Cũng rất nhanh sẽ như hoa quỳnh trong vườn rơi xuống. Nếu kết cục đã lờ mờ có thể thấy được, cũng nên tỉnh táo chịu đựng dần vật, còn không bằng cùng bệ hạ hồ đồ, thẳng đến cuối đường.

“Bên ngoài có chuyện gì sao?” Dương Quảng đang nằm trên giường rồng trở mình, thì thào hỏi.

“Không sao, trong vườn Quỳnh Hoa rụng rồi!” Tiêu Hậu cười cười, thấp giọng trả lời.

“Ừm, không có việc gì là tốt rồi! Người cũng nghỉ ngơi một lát đi. Đừng quan tâm quá nhiều, thân thể mệt muốn chết!” Đưa lưng về phía thê tử, Dương Quảng dạn dò giống như nói mê, trong nháy mắt mượn ngáp, nhẹ nhàng lấy tay lau đi nước mắt trên khóe mắt.

Ngày tháng tư, tựa như mặt của người thượng vị, ai cũng không dự liệu được sẽ âm u, lúc nào trời quang. Loại khí hậu sấm sét này khiến người ta phiền phức nhất, đặc biệt là lúc tâm thần không yên. Ngự sử giám quân Tiêu Hoài Tĩnh cầm một cây bút trong tay, ngồi trong thư phòng trầm ngâm. Mặc trên nghiên mực cũng đã ngưng lại, tấu chương này lại viết tiếp, xoa lại, nửa ngày cũng không nghĩ ra cách thích hợp.

“Dù sao họ Lý đã binh bại thân, làm thế nào cũng sẽ không có người ra mặt thay hắn!” Nhìn nhìn về phía cửa sổ không ngừng nện vào tia chớp, hắn lăm bằm thay mình trắng đăm. Nhưng mí mắt lại liên tục giật không ngừng, trong lòng cũng

hoảng sợ, phảng phất cảm giác được hôm nay phát sinh đại sự tình gì.

Còn có thể phát sinh chuyện gì? Đối thủ chẳng qua chỉ là một kẻ lỗ mãng mà thôi. Bản thân cùng mấy vị đại nhân ở Đông Đô kia chẳng qua chỉ là một cái miệng nhỏ nhắn mà đã diệt trừ hẵn rồi. Mặc dù làm cho Lý Mật Kiếm kiếm được một món hời lớn, nhưng chung quy vẫn tốt hơn là trơ mắt nhìn hắc khiêu chiến với mọi người. Huống hồ còn có rất nhiều võ tướng biết đánh trận. Huống hồ năm đó sau khi Yến Tử, Nhị Đào giết chết ba sĩ sĩ, Tề Quốc cũng có thể có Tư Mã tướng quân chống đỡ được nửa bên trời sao?

Phu dạn thô, mẫn phu cuối cùng vẫn có lòng dạ đàn bà. Nghĩ đến tình huống hung hiểm ngày đó, Tiêu Hoài Tĩnh đến nay vẫn còn sợ hãi. Hơn bốn vạn quân binh từ tiền tuyến quay đầu hướng tây, lúc đó mọi người đều cho rằng chọc phải tổ ong vò vẽ. Ai ngờ quân binh chỉ là mỗi nhà một về mà thôi, họ Lý căn bản không có dũng khí tạo phản!

Hắn nếu đến cuối cùng đều không tạo phản, lại cố tình khuyên bảo, nói thêm lòng mang ý xấu thì không lừa gạt được. Không bằng đem “Công lao” đổ hết cho đội quân ngói. Nghĩ đến đây, Tiêu Hoài Tĩnh rốt cục hạ quyết tâm. Đã như vậy, Tần thúc bảo và La sĩ thư của hắn cũng không cần nhốt trong đại lao nữa., Cho bọn hắn một số chỗ tốt, hai tên võ tướng ở hai nơi không xuất lưu còn không cảm kích ân tình trả lại Chiêu Chiêu Tuyệt của mình. Võ tướng sao, nên là kiếm trong tay văn nhân, chỉ về nơi nào thì chém chỗ đó, kiêng kỵ nhất chính mình nghĩ đông nghĩ tây.

“Tiêu đại nhân bận cái gì?” Một tiếng chào từ cửa truyền đến, cắt đứt suy nghĩ của Tiêu Hoài Tĩnh, ngẩng đầu lên, hắn trông thấy Bùi Nhân Cơ chậm rãi đi vào thư phòng.

“Đang muốn tấu chương cho Giang Đô. Bùi, Ngu hai vị đại nhân hỏi Lý tướng quân rốt cuộc có ý phản ý hay không, ta không tiện trả lời!” Tiêu Hoài Tĩnh ngẩng đầu nhìn Bùi Nhân Thủ Quan phủ, sau đó lại tập trung tâm tư vào tấu chương.

“Tiêu đại nhân ngày đó không nói trong tay có chứng cứ xác thực có thể chứng minh họ Lý tạo phản sao? Trực tiếp trình

lên Đông Đô là được mà? Mất bao công sức như vậy sao?”
Bùi Nhân Cơ nhìn đồng giấy bị hỏng bên cạnh thư án, kinh ngạc hỏi.

“Ngày đó, ta cũng là bị Đông Đô bức ép nên mới không thể không nói như vậy. Nhưng bây giờ xem ra, có thể Việt vương điện hạ đã lỡ lời đồn rồi!” Tiêu Hoài Tĩnh nhíu mày, nói.

Hắn phiền nhất là người khác không nói ra lời nào! Việc này vốn không liên quan gì tới họ Bùi, nhưng người này lại có nhiều điều thị phi. Ngày đó, hắn hạ lệnh phong tỏa cửa quan, cũng phái binh đuổi bắt hai người Tần thúc cùng La Sĩ Tín để ngừa lộ tin tức, người này đã có chút ba đoán bốn. Nếu không phải có Đoàn đại nhân trước đó có chuẩn bị, đặc biệt đưa tới thủ dụ thân tín cùng vương điện hạ, nói không chừng một mưu đồ hoàn mỹ muốn hỏng trong tay họ Bùi.

“A, nguyên lai phản, không phản, đều tại đại nhân hé miệng!”
Bùi Nhân Cơ lại không có nửa điểm giác ngộ không đáng ghét, lời nói ra khiến Tiêu Hoài Tĩnh nghe mà ghen hòng.

“Bùi đại nhân có ý gì!” Tiêu Hoài Tĩnh vốn ngửa mặt với Bùi Nhân Cơ, ném bút vào bàn, lớn tiếng chất vấn.

Gã chính là hoàng thân Đại Tùy, hậu trường ở cả triều đình số một số hai, cũng không sợ đắc tội với một tên Bùi thị phương xa. Huống hồ quyền lực của Giám quân vốn đã lớn hơn chủ tướng, hai bên thật sự trở mặt, cuối cùng họ Bùi khẳng định là không chịu nổi.

Thường ngày chỉ cần Tiêu giám quân dựng thẳng con mắt, Bùi Thông Thủ khẳng định sẽ nén giận. Ai ngờ hôm nay mọi thứ đều không đúng. Nghe đối phương gầm lên, Bùi Nhân Cơ vốn có tiếng uất ức chẳng những không nhượng bộ mà ngược lại tiến lên vài bước. Lão đứng trước mặt giám quân đại nhân cười lạnh nói: “Ta cũng nhận được mật báo, nói Tiêu đại nhân có ý định mưu phản!”

“Nguoi, nguoi ngậm máu phun người!” Tiêu Hoài Tĩnh bị cử động của Bùi Nhân Cơ dọa giật nảy mình, thân thể ngã ra sau dán lên vách tường, lớn tiếng kêu lên.

“Yên tâm, Tiêu đại nhân chết rồi, ta cũng sẽ theo Giang Đô thượng bản, Thân Minh đây là hiểu lầm!” Bùi Nhân Cơ cười rút thanh hoành đao ra, quét một mảng huyết quang đỏ thẫm lên.

Máu đỏ chảy khắp căn phòng.

Thái Nguyên, phủ Đường công, xử lý xong Vương Uy do triều đình phái tới, sau khi xử lý hai gã Tùy tướng Cao Quân Nhã, tất cả mọi người đều thở dài một hơi. Mọi chuyện đã xong, chỉ chờ bọn người xây xong và Uyển Nhi trở về Thái Nguyên, Lý gia có thể thoải mái đánh cược một lần. Mặc dù vì ngày hôm nay, bỏ ra đại giới khá lớn, nhưng cơ hội hóa gia làm quốc đã tới trước mắt!

Cũng có người thần sắc ngưng trọng, Đường công Lý Uyên tâm phúc đem Lưu Hoảng Cơ chính là một trong số đó. Xử lý xong công việc hậu phương, hắn kéo nhị công tử Lý Thế Dân sang một bên, thần thần bí bí không biết nói thềm cái gì. Có lẽ là có hiểu lầm gì đó, hai người cuối cùng lại tranh chấp, tiếng nói càng lúc càng lớn.

“Nhị công tử chơi tốt thủ đoạn, không sợ lưu lại tiếng máng trong lịch sử sao?” Đột nhiên, có một câu nói theo gió truyền ra, chui vào lỗ tai tất cả nghe lén.

“Lịch sử sau này, để ta viết cho ngươi!” Lý Thế Dân cười quay người, nhanh chân đi xa.

Quyển thứ sáu, Tỳ Hưu Quảng Lăng cuốn cuối cùng.

Tửu đồ chú: rốt cuộc không mở được quyển bảy, ừm, đây là một chuyện vô cùng khó quyết định.

Chương thứ nhất Vũ Hóa (một)

Nếu như có thể chọn giữa Lý đại tướng quân cùng tiểu tử ương ngạnh Lý Húc còn sống, hoàng môn thị lang tham chương triều chính Bùi Hoa đại nhân khẳng định sẽ không chút do dự lựa chọn người sau. Tuy rằng hành động của Lý Húc đã từng khiến người ta cảm thấy đau đầu, nhưng Lý Húc còn sống chưa từng chủ động chọc vào thực tế một chút phiền toái nào trên thực tế., Hơn nữa một năm bốn mùa hiếu kính không ngừng, chết rồi Lý đại tướng quân lại đẩy hấn lên đóng củi dầu, hơi không cẩn thận sẽ bị đốt đến hài cốt vô tồn.

Dương Quảng đã quanh năm không hỏi chính sự rất dễ dàng bị lừa gạt, đặc biệt là trong tình huống lấy được sự đồng ý của Tiêu Hoàng Hậu, Bùi Quý Túc và Ngu Thế Cơ tùy tiện bịa ra mấy lời nói dối như “Bị đám thích khách đầu quân góc Bạt Trung” để lừa gạt cái chết của Lý Húc. Nhưng cái miệng của văn võ bá quan lại rất khó lấp liếm, từ khi Lý đại tướng quân chết trận truyền tin tức đến Giang Đô., Những kẻ trước kia từng có giao tình với y, không có giao tình, thậm chí đã sớm ước gì ngày đó đến, đột nhiên đều trở nên chính nghĩa, tấu chương trách nhiệm như tuyết bay trong hành cung. Hai vị tham dự triều chính động tác xử lý vừa mới chậm lại một chút., Sông Nam liền truyền đến tin tức Huỳnh Dương Thông Thủ Cơ bộ tạo phản. Chưa đợi Bùi, Ngu hai vị lấy lại tinh thần từ trong khiếp sợ, Tương Thành Thông Thủ Trịnh Liệt lại dùng tội danh “có ý đồ bất chính” băm vằm giám quân vương hiếu dật do Đông Đô phái đi. Đi theo Hà Đông Lý Uyên mượn cơ giết Cao Quân Nhã cùng Vương Uy, Bành Thành Trương Trí chém về phía Tán Đại Phu Liễu Mậu., Ngay cả gần hai năm qua vừa mới được triều đình đặc cách đề bạt, Giang Đô luôn có tên “Trung nghĩa” thông thủ vương thế, đã án binh bất tuân lệnh ở Hoài Bắc. Thượng thư triều đình nói lĩnh đại quân ở bên ngoài, sợ vì lời đồn đãi mà bị thương, thân tử tán vãn.

Bùi Quý bị tức giận đến sôi máu, nhưng người mượn cơ hội sinh sự lại không thể làm gì. Dựa vào tâm mà nói, Đông đô lần này làm đúng là quá mức. Mọi người thấy họ Lý không vừa

mất., Tìm cơ hội đầu hấn lại một cái là hành động bình thường, nhưng vô luận như thế nào cũng không nên ép người này vào tuyệt lộ. Lúc trước có một vị danh tướng cái thế chấn nhiếp, một số gia hỏa rực người muốn diện động cũng không dám cả gan tạo phản. Hiện tại miệng đã có rồi, uy hiếp tất cả đi, sao người ta có thể không nắm chắc cơ hội tốt đến cửa nhà chứ?

Trước mắt người đau đầu nhất, chân đau chân ý y cước, chính là bất kể sau lưng hãm hại Lý Húc, xử tử trước mặt mọi người, mượn chuyện này đè nén phần nộ của các quan quân các nơi. Nhưng kẻ chịu tội thay này lại thực sự khó tìm. Có thể điều động hai người Bùi Nhân Cơ, để bọn họ buông ra phòng tuyến Hồ Quan tuyệt đối không thể quá nhỏ được., Ngoài ra, dưới tình huống tra xét không rõ nguyên nhân, binh lính khuynh Đông Đô ngăn đường lui của Lý Húc cũng là hành vi đại thủ bút, không có Việt Việt Dương bộ thủ lĩnh cho phép, Hồ Bí lang tự mình tuyệt đối không có gan to bằng người kia.

“Dù thế nào chúng ta cũng không thể trị tội Việt vương điện hạ, hấn tuổi còn nhỏ thì biết cái gì?” Trong triều đình cũng không phải người ngoài, cho nên Bùi Quý quy củ cũng không sợ có người buộc tội mình phỉ báng hoàng thân giám sát quốc gia. Mọi người đều biết, Việt vương bộ dáng chỉ là để trang trí mà thôi, trước mắt đại quyền quân chính của Đông Đô nắm giữ ở Lộc Lộc đại phu Đoạn Đạt., Thái Phủ Khanh Nguyên Văn Đô, Thượng Thư giáo dân bộ Vi Tân, Hữu Vĩ Vệ tướng quân Hoàng Phủ Thiên Dật, hữu ti lang Lô Sở trong tay. Về phần những người này vì sao không bức Lý Húc vào tuyệt lộ, không cần đoán, hấn cũng có thể biết một chút.

“Thật ra chuyện này không thể trách bọn Đoạn đại phu ra tay tàn nhẫn được, Lý đại tướng quân dũng mãnh dũng mãnh., Nhưng làm việc có chút không tự lượng sức mình!” Một đại thần khác của tham chương triều chính Ngu Thế Cơ cũng than thở sâu sắc vì cái chết của Lý Húc. Trong mắt hấn, Lý Húc cái chết không phải đơn giản bởi vì tin lời đồn về thục chất Lý gia sắp tạo phản ở phương diện Đông Đô. Mặc dù không có lời đồn này, nhưng bọn người Đoạn Đạt vẫn sẽ nghĩ cách diệt trừ

hắn. Mà lời đồn xuất hiện chính là để cung cấp cho Đông Đô một cơ hội tốt mà thôi.

Chỉ là bọn người Đoạn Đạt làm việc quá mức không kiêng nể gì, hơn nữa còn rơi vào nhược điểm quá lớn. Kỳ thật mặc dù bọn họ không ra tay, lại thêm một năm nữa năm, trong triều đình cũng có vô số đại nhân vật nháy ra, dùng hết tất cả thủ đoạn để cho họ Lý thân bại danh liệt. Tất cả những thứ này sớm đã được định sẵn, bất luận kẻ nào cũng không thay đổi được.

“Đúng vậy, có vài thứ, tiên đế đều thử nghiệm gần gũi, Lý tướng quân thế mà một đầu liền đụng vào! Không đầu rơi máu chảy, mới là lạ!” Bí Thư viên Ngu Thế Nam đối với cách nói của huynh trưởng ngầm đồng ý. Từ trước khi Lý Húc chiến chưa chết, hắn đã lén lút bàn luận với rất nhiều thư học sĩ, cho rằng danh tiếng của người này bây giờ tuy vang dội, tương lai chắc chắn không được yên lành. Bởi vì những chuyện mà hắn làm, đã vượt xa phạm vi quyền lực của một võ tướng!

Bí Thư học sĩ lén cho rằng, Lý Húc buộc phải chịu tội ba. Thứ nhất, giỏi mở kho quan, mua danh chuộc tiếng. Thứ hai, chuyên chọn đạo sĩ, nhiễu loạn quan lại địa phương. Thứ ba, tư phân chia ruộng sản khu giặc cướp, tỏ ý ân riêng với sĩ tốt.

Quan lại trong kho gần Lạc Dương đều là lương thực lưu trữ vì chiến tranh của triều đình. Tiên đế đã có di huấn, tự ý động vào người quan lại bị xử tử. Nhưng trong ba tội chết mà Lý Húc phạm phải, điều này ngược lại lại rất nhẹ. Dù sao hắn phụng mệnh đốc sư Hà Nam Nam., Không có lý do gì để các huynh đệ đói bụng cùng giặc cỏ liều mạng. Huống hồ nếu như Quân Thành bị tặc quân đánh hạ, dự trữ kho lương cũng sẽ tiện nghi cho dân chúng ở khu vực ngôi, không bằng trước tiên phân cho quận binh và dân đói, sau đó cắt đứt suy nghĩ của tặc quân.

Nhưng cái thứ hai và thứ ba lại bỏ cái tội không thể tha thứ. Bất luận Lý Húc lúc đầu có ý lương thiện bao nhiêu, hiệu quả phát triển của hai chính sách này tốt đến mức nào đều vô ích. sàng lọc tài liệu chính trong cửu phẩm đã là lệ cũ kéo dài mấy trăm năm., Người của Tiên Đế đã từng nghĩ muốn khoa cử

hoàn toàn cũng không thể có được, làm quan viên địa phương lại dám đi xa hơn so với Tiên Đế., Không phải là mình ngại tuổi thọ dài sao? Về phần phân đất hoang cấp cho tướng sĩ có công, lại chủ động trêu chọc râu hùm của các đại tộc thế gia! Đặc biệt là đất đai ngàn dặm ở Hà Nam, trước mắt mặc dù rơi vào tay bọn giặc cỏ, nhưng không tìm thấy chủ nhân ban đầu. Lý Húc không hỏi ý tứ của chủ cũ liền chia nó, đối phương sao có thể không hận đến tận xương tủy chứ?

“Ài!” Hoàng Môn Thị Lang Bùi Nhã thở dài.

“Ài chỉ lệnh!” Nội Sử Thị Lang Ngu Thế Cơ lấy tiếng thở dài phụ họa.

Lý do Ngu Thế Nam ám chỉ hai người bọn họ làm sao không nhìn thấy, chỉ là những người mượn cơ hội gây chuyện kia sao lại nghe các học sĩ Bí Thư phá hoại giải thích? Bọn họ chỉ xem trọng cơ hội trước mắt cùng lợi ích thực tế. Lửa lớn đã cháy lên, mà Trương Tu Đà và Lý Húc chịu cứu hỏa trước sau đều ngã xuống., Cố gắng hết sức hướng đám gia hỏa thêm củi trên lửa lại sống càng thêm thoải mái. Đã như vậy, mọi người dứt khoát làm người thêm củi là được rồi, cần gì phải phí sức vì cứu hỏa nhân mà bị đốt đến sứt đầu mẻ trán chứ?

“Nếu đại nhân cảm thấy xử trí người sống khó khăn, không bằng ở sau lưng Lý tướng quân nghĩ cách gì đó hả?” Thấy hai vị trọng thần cánh tay lo lắng hình dung tiêu tụy, Ngu Thế Nam tiếp tục đề nghị.

Đây cũng là kết luận sau khi hấn và các học sĩ thư ký thương nghị.” Dù sao Lý đại tướng quân đã chết, vì một võ phu đã chết đi truy cứu trách nhiệm người sống, thậm chí khiến cho Đông Đô và Giang Đô thật sự được không bù mất!” Nhìn sắc mặt mọi người, Ngu Thế Nam không phát hiện quá nhiều phản nộ., Bởi vậy mà nói càng thêm thông thuận, “Hoàng đế cùng Hoàng hậu không muốn truy cứu việc này, đoán chừng cũng đã thấy được hậu quả. Cục diện Hà Nam đã rất loạn, nếu như mấy vị phụ chính đại thần lưu thủ lại lòng nguội lạnh, Đông Đô lại càng tràn ngập nguy cơ!”

“Lúc đầu ta cùng Bùi đại nhân cũng tính toán như vậy, nhưng người không thấy hai ngày nay đều xảy ra chuyện gì sao?”

Ngu Thế Cơ cười khỏ lắc đầu. Chủ ý của đệ đệ không thể tính là cao minh, nhưng hiển nhiên vào lúc này không thể thực hiện được. Nghe có người lên lút báo cáo., Văn sĩ chương quản một nửa binh mã Giang Đô cùng với Vũ Văn Sĩ đều ở trong Kiêu Quả doanh lên bày biện hương án tế điện Lý Húc trên trời, nếu như hấn và Bùi Quý Hoa tái bố lại một ít hành động thiếu thận trọng, kẻ tạo phản không nhất định là tinh nhuệ của quận Tề ngoài ngàn dặm.

“Những gia hỏa mượn cơ hội này có thể cùng Lý Húc có giao tình gì, chẳng qua là nhân cơ hội xin được chỗ tốt mà thôi. Vô Thương đại cục, triều đình tận lực đáp ứng một ít là được. Đợi sau khi trấn an bọn họ, lại tìm kiếm cơ hội khác đánh tan!”

Ngu Thế Nam cười cười, lạnh lùng nói. “Tóm lại là vô ngoại giá trên trời, trả tiền trên mặt đất tám chữ “, Chậm rãi kéo dài, cuối cùng có thể đưa ra kết quả. Nhưng thật ra sau lưng Lý tướng quân không thể làm quá nhẹ nhàng, ông ta nếu như đã chết oan ức, chết rất nhiều. Triều đình liền công nhận danh phận của ông ta, mượn cơ hội dựng nên một cái điển hình trung nghĩa để an ủi những người đi theo mình ở thiên anh linh, đồng thời cũng có thể khích lệ những người sau này lấy ông ta làm gương!”

Nửa đoạn sau nói cũng không mất đi phương pháp xử lý cục diện hòa hoãn, tranh thủ thời gian hạ xuống, cũng có thể ít nhiều đưa ra chút hiệu quả cho người sống xem. Nhưng Bùi Quý và Ngu Thế Cơ lại trao đổi ánh mắt lẫn nhau, vừa nghe vừa lắc đầu. Đợi Ngu Thế Nam nói xong những lời này, trầm ngâm một chút, đồng thời mở miệng: “Ài!”

Hai cánh tay thần tử, rõ ràng đều dùng tiếng thở dài làm lời dẫn. Trong ký ức của các quan viên, đây cũng không phải là một hi vọng hiếm có.” Ngu đại nhân, người nói trước...” Bùi Kiến Thủ xấu hổ cười cười, khiêm nhường.

“Vẫn là Bùi đại nhân mời trước, đối với võ sự, Ngu mỗ dù sao hiểu không rõ lắm!” Đến thời khắc mấu chốt, Ngu Thế Cơ lại hiểu được khiêm tốn, nâng cánh tay lên, làm ra tư thế người có năng lực ưu tiên.

“Ai, ta từng nghĩ tới như vậy, xưa kia đã có, người có thể đuổi! Nhưng Hà Đông Lý Uyên nơi đó, chỉ sợ đã không cho chúng ta cò kè mặc cả!” Bùi Lê Hoa bỗng nhiên thở dài, thanh âm mang theo vẻ sầu bi nói không nên lời.

“Chẳng lẽ Bùi đại nhân còn tưởng Lý Uyên thật sự tạo phản?”

“Chẳng lẽ lời đồn trước đây là sự thật!”

Mọi người giật nảy mình, mồm năm miệng mười mà hỏi.

“Vô luận lời đồn lúc trước là thật hay giả, Hà Đông Lý gia đoán chừng cũng sẽ không từ bỏ ý đồ!” Bùi Quý Quý củ cười khỏ, biểu tình trên mặt phảng phất vừa mới ăn một con ruồi to, nôn ra cũng nuốt không trôi.” Cử động này của Đông Đô., Đã nói rõ triều đình đối với Lý Uyên một mực không tín nhiệm. Mà sáu quận Bắc Lãng của Lý Húc lại gần với Hà Đông. Ta nghe nói một súng thiếp của Lý Húc chính là con gái thứ ra của Lý Uyên, hai nhà vốn là đồng khí liên chi, một bút viết không ra hai chữ Lý! Hôm nay con rể chết rồi, trượng phu vừa vận danh chính ngôn thuận tiếp quản Bắc Lãng. Có hơn phân nửa Hà Đông cùng non nửa Hà Bắc trong tay, Lý Uyên còn dùng để tiếp tục nén giận đối với triều đình sao?”

Đôi lại là người khác cũng sẽ nắm chặt thời cơ, không những Lý Uyên, chỉ sợ La Nghệ cũng sẽ có hành động. Trước kia Lý đại tướng quân như một cái đinh đóng ở sáu quận, vừa bức La Nghệ đầu to như cái đầu, lại ràng buộc Lý Uyên, khiến cho hai người bọn họ rất khó vội vàng gây sự. Bây giờ triều đình tự nhỏ đinh, chẳng lẽ Lý Uyên và La Nghệ còn có đạo lý chờ cái đinh mới sao?

“Nếu Lý đại tướng quân không chết thì tốt!” Thấy thời cuộc đã thối nát như vậy, các quan viên rút cuộc cũng nhớ tới chỗ tốt của Lý Húc, thở dài nói.

Nếu như Lý Húc còn sống, bọn họ sẽ không đau đầu giống như bây giờ, Lý Uyên và La Nghệ cũng đều có kiêng kị! Nhưng họ Lý đã sớm không chết, muộn không chết, tại sao hết lần này tới lần khác lại phải buông tay trong thời khắc mấu chốt này chứ?

Thở dài thì thở dài, sự thật đã thành, tất cả đã không thể vãn hồi. Mọi người sắp phải đối mặt, chính là không ngừng chỉ trích, liên tiếp phản loạn. Vô luận bọn họ nghĩ biện pháp gì tạm thời qua loa, Đại Tùy đã dừng dừng khắp nơi trên chiếc thuyền này, khoảng cách chìm xuống không còn nhiều thời gian nữa!

“Có thể, Lý đại tướng quân thật sự còn sống!” Không biết là bị bầu không khí áp lực trong phòng bức phát điên lên rồi, hay là đột nhiên bị đờ đẫn trong lòng. Trung thư xá nhân này giờ không nói gì, Vương Khuê thì thảo nói.

“Vương đại nhân chẳng lẽ cho rằng Lý tướng quân đã quy hàng ngói rồi sao?” Mặc dù không có giao tình gì với Lý Húc, Phong Đức Hâm vẫn có chút bất mãn chất vấn.

Hắn làm như vậy không phải là muốn giữ gìn danh dự của Lý Húc, mà là không tin một võ phu làm việc lỗ mãng đột nhiên có thể học được cách cân nhắc biến hóa. Huống hồ, chủ soái ngói quân soái Lý Mật bởi vậy mà hủy dung nhan khắp khiêng, đối với Lý Mật vốn có danh tiếng là Mỹ Phán công mà nói, đây là thù hận còn lớn hơn cả giết cha đoạt vợ, há có thể thu nhận Lý Húc đã đường máu nghèo nàn?

“Với tính cách của Lý tướng quân, ông ta nhất định sẽ không đến nương tựa vào ngóc Cương đâu!” Vương Khuê suy nghĩ một chút rồi giải thích với các đồng liêu đang hồ nghi: “Khi tin tức về cái chết ban đầu truyền đến, lão phu cũng cảm thấy trong năm người đều có khả năng bị câu diệt. Nhưng mấy ngày nay càng nghĩ lại càng không đúng, người này chính là người biết binh, chắc chắn sẽ không tự tìm đường chết. Mà xem hành động cuối cùng của người này, rõ ràng lại chia quân sai khiến, đi thẳng đến bến đò! Đây không phải là muốn chết, mà là đang làm cái gì đây?”

“Còn không phải là vì tên Lưu Trường Cung kia làm tốt lắm! Thế mà dẫn binh ngăn chặn đường lui của mình! Nếu Lý tướng quân liều mạng với ngóc viên, sau khi lưỡng bại câu thương, đám người Đoạn có thể dễ dàng bắt được hắn. Còn nếu khai chiến cùng Đông Đô, sĩ khí binh quận dưới trướng tất nhiên sẽ không cao. Dựa vào dũng khí cá nhân của mình, cho

dù hẳn có thể đánh bại Lưu Trường Cung Cung Cung kính, cũng không còn lực lượng để đối mặt với một kích của hai người Từ, Địch!” Phong Đức Cương nhú chặt lông mày, lớn tiếng đáp lại.

Hắn không đánh giá cao Lý Húc, nhưng đối với Lưu, Đoàn và những người khác lại càng thấp hơn. Trong mắt một đám văn nhân, mặc dù Lý tướng quân hành sự lỗ mãng, cử chỉ thất lễ, nhưng vẫn có thể coi là phạm trù trung thần., Bọn Lưu là một trong những nguyên nhân gây ra hậu quả sau này của Lý Húc, không hơn không kém gian tặc, Lam thần! Đây cũng là lý do mà hắn nhìn ra triều đình không muốn trừng phạt. Sau khi đám người Lưu, lực lượng chủ cao quy tắc, chính là một trong những nguyên nhân gây nên chuyện sau này của Lý Húc. Nếu như đến thời khắc sống còn, thì bọn họ Lý vẫn không có gặp lại binh sĩ Đông Đô., Điều này chứng tỏ trong lòng hắn ta vẫn còn giữ được triều đình, giả bộ trung nghĩa, thà chết cũng không phụ thánh ân! Trung thần nghĩa sĩ trong mắt nho gia này là tấm gương vạn thế, bất luận giữa đôi bên có mâu thuẫn hay không, hành động đều nên được ca tụng, chứ không phải bị chửi bới!

“Dracula không nên vội vàng đốt báo bất bình.” Bùi Kiến Mi nhú chặt ánh mắt đột nhiên linh động, mở miệng ngăn chặn tranh chấp của hai người Vương, Vương.” Vương đại nhân chỉ nói là cử chỉ của gã không phù hợp với cách dùng binh, không nói đến việc bất trung với triều đình. Huống hồ là khơi mào sự tình ở Đông Đô, gã mặc dù động thủ trước với Đoàn Đạt, nhưng Lưu Trường Cung, Vương biện pháp đám người khai chiến, sau đó tự biểu lộ, bệ hạ cũng sẽ thông cảm!”

Lời nói của Vương Khuê mặc dù có chút tình nguyện, nhưng không thể nghi ngờ là làm cho Bùi Quý ở giữa khe hở đầy trời mây đen thấy được một tia sáng mặt trời. Mấy ngày qua, Bùi Quý thường nhiều lần tán thưởng quân vụ, đối với cử động của Lý Húc cũng trăm mối khó hiểu. Nếu như đối lại là hắn và đối phương dễ dàng đổi chỗ đi., Hắn tuyệt đối sẽ không sai phái bộ hạ đi, mà là đem toàn bộ đám người Đoàn Đạt vừa mới giành được thắng lợi một lần đánh tan. Sau đó tiến vào Hồ lao quan đóng cửa không ra, đồng thời thỉnh cầu viện quân các

nơi. Chỉ cần có thể bảo đảm Đông Đô và Huỳnh Dương không bị ngói trại công phá., Sau này, triều đình cũng chỉ có thể giống như hiện tại, tán thành với Đoạn, hai người Lưu, bại danh liệt đã là sự thật. Tay cầm trọng binh, hấn không những không bị truy cứu bất cứ điều gì, còn có thể được bề hạ khen ngợi.

Đây chính là sự khác nhau giữa trung thần và năng thần. Trung thần, thời đại Ngũ Đế Tam Hoàng trong truyền thuyết có thể đã từng có, nhưng ở Đại Tùy triều, kết cục của hấn chỉ có thể là thở dài một tiếng. Mà năng thần khi làm việc thì chỉ lựa chọn con đường có lợi nhất đối với mình, trong lòng sẽ không có bất kỳ đạo nghĩa ràng buộc nào. Vì đạt được mục tiêu nào đó, đem giang sơn xã tắc cùng với bách tính Phúc Nhược đặt cược, cũng không tiếc!

Bùi Quỳnh là thần khả năng không cách nào nhìn thấu nhất cử nhất động của Lý Húc khi chiến đấu chưa xong. Người này nếu là danh tướng bách chiến, thì không nên tự tìm đường chết. Trừ phi hấn đối với tất cả kiên trì trong lòng sớm thất vọng. Nhưng dù vậy, hấn còn có lựa chọn đầu hàng ngói, chưa chắc đã dùng Hoàng Hà làm mục tiêu cuối cùng.

“Ta nghe đồn, Lý tướng quân một người phụ nữ yêu thương vì báo tin cho lão, giục ngựa chạy như điên hơn hai trăm dặm. Lúc ấy người này mang thai, trên trời lại mưa to tầm tã, cho nên sau khi chạy tới quân doanh rất nhanh liền hương tiêu ngọc rồi!” Ngự sử đại phu Bùi uể oải thở dài, bổ sung.

“Ngày xưa Sở Bá Vương thà chết cùng Giang Đông, tâm cảnh họ Lý vào thời khắc cuối cùng đoán chừng không sai biệt lắm với Tây Sở Bá Vương. Mỹ nhân đã chết, các huynh đệ lại toàn quân bị diệt, mặc dù hấn trở lại Bắc Lăng, nhưng cũng không có mặt mũi nào mà từng nghe những bề hạ từng khuyên hấn không cần qua sông?” Ngu Thế Nam lúc này cũng không có châm chọc khiêu khích châm chọc., Lấy một loại giọng điệu ưu cổ thương kim than thở bình luận. Làm văn nhân, hấn rất thích những điển cố thâm thâm thiết cộng với hương diễm này. Niên thanh niên từng có rất nhiều Ngu Cơ vì chính mình liên tiếp lau cổ, đương nhiên, cảm động qua đi, hấn nhất định

phải kiên cường sống sót, nhất định không để các thê thiếp khác trong nhà thất vọng.

“Hắn không phải Sở Bá Vương. Lúc Sở Bá Vương tự vẫn Ô Giang, toàn quân binh tốt dưới trướng bị diệt. Bác Lăng quân chỉ có bốn ngàn khinh kị binh theo hắn xuôi nam, trong sáu quận còn có hơn ba vạn người, đủ để hắn ngóc đầu trở lại nhiều lần!” Vương Khuê tiếp tục lắc đầu, phủ nhận tin đồn có thể là Lý Húc vì tình mà chết.

Một thống soái thân kinh bách chiến sẽ không dễ dàng bị đánh bại như thế, càng sẽ không chỉ vì một nữ nhân mà đại loạn. Hắn không cho rằng Lý Húc sẽ yếu ớt như thế, càng hy vọng suy đoán của mình chính xác, từ đó khiến phiền toái trước mắt nhất thời biến mất. Huống hồ chỉ cần Lý Húc còn sống, lấy lý do chết làm có gây chuyện cũng không thành lập. Triều đình xử lý tốt hậu quả dễ dàng hơn nhiều, đơn giản hơn nhiều.

“Vương đại nhân tưởng người chết trong Hoàng Hà không phải Lý tướng quân?” Bùi Quý Hoay càng nghĩ theo lời nhắc nhở của Vương Khuê, vẻ mặt càng khiếp sợ, tóm chặt ống tay áo của đối phương, lớn tiếng truy hỏi.

Nếu sự thật bất hạnh bị Vương Khuê đoán trúng, hắn cùng Ngu Thế Cơ hai người gặp phải phiền toái sẽ không còn là khó khăn trước mắt nữa. Nhưng khả năng càng không dễ dàng. Bình sinh họ Lý liên bại một lần, lại bị Đông Đô hãm hại từ sau lưng. Nếu như đại quân Bác Lăng hướng triều đình đòi lại công đạo, thử hỏi mọi người Đông Đô còn có lý do tiếp tục sống sót không?

“Chết trong Hoàng Hà có thể là thuộc hạ của Lý tướng quân, hoặc căn bản không có ai theo sông cả!” Vương Khuê nhẹ gật đầu, thấp giọng nói.

“Không đầu hàng ngói, cũng không đầu mình xuống sông chết, vậy Vương đại nhân cho rằng Lý tướng quân sẽ đi đâu?” Phong Đức Dục bị biểu tình trịnh trọng trên mặt Vương Khuê dọa cho hoảng sợ, đưa tay kéo lấy một tay áo khác của đối phương, truy hỏi. Nhưng bàn về tài học bất luận nhân phẩm, Vương Khuê trong quần thần tuyệt đối có thể xếp vào ba vị trí

đầu tiên. Hấn đã khẳng định như thế, tất nhiên là nhìn ra một ít dấu vết để lại trong lời đồn phức tạp.

Vương Khuê nhẹ nhàng vung cánh tay, hát Phong Đức Chủ ra. Sau đó dùng thân phận trưởng lão vỗ vỗ tay Bùi Quý Nhân kéo ở trên ống tay áo của mình, cười nhắc nhở: “Nếu như đổi lại là Bùi đại nhân, đã không muốn đấu đến lưỡng bại câu thương với Nguyên Cương quân, lại để cho đám người Lưu Trường Cung Cung Cung Cung Trang thu lợi cá. Lại không muốn chân tàn sát lẫn nhau với quan quân, có tổn hại đến giang sơn xã tắc, hấn là thế nào?”

“Thế nào?” Bùi Quý theo câu hỏi của Vương Khuê đáp lại, sau đó bị lời nói của mình làm cho bưng tỉnh. Lão đột nhiên phát hiện mình lúc trước chỉ nghĩ đến phương pháp giải quyết có lợi nhất đối với mình, lại không nghĩ đến cách làm người của Lý Húc. Người này xưa nay làm việc có một nguyên tắc, trước nay kiên trì theo nguyên tắc của nhà mình lại không muốn chết oan mạng, biện pháp duy nhất có lẽ là bỏ đi.

“Ta sẽ bỏ đi!” Bùi Quý cau mày, u oán trả lời.” Ta sẽ để các quận binh tự mình về quê, dù sao đám người Lưu, Đoàn chỉ muốn giết ta, tất nhiên sẽ không làm khó những quận binh này. Mà mang theo bọn họ., Ngược lại ảnh hưởng đến tốc độ khinh kỵ. Không đúng, không chỉ có thế, bốn ngàn huynh đệ Bắc Lăng này đều là tiền an thân lập nghiệp của chúng ta!” Hấn càng nói càng nhanh, càng nói ánh mắt càng sáng ngời, “Thả một đám người đi là đi.”, Hai nhóm người đi cũng là đi. Ta đem đại bộ phận bốn ngàn Bắc Lăng huynh đệ tán nhập vào trong bốn vạn quận binh, cũng có thể u mê từ trong tầm mắt hai người bọn Lưu lẫn lộn ra ngoài. Thậm chí đi vòng về phía nam, cho đến bây giờ mới quay về quê quán! Lúc ấy lực chú ý của ngói và Lạc Dương đều ở trên người của ta, quyết sẽ không bận tâm đến những quận binh kia!”

“Dù sao biết rõ nhất định bại, Lý tướng quân dùng một hai tử sĩ trang phục thành chính mình, cũng có thể hấp dẫn mộ binh ngói cương truy đuổi. Đợi khi viên binh ngói phát hiện mắc mưu, hấn cùng bắc lăng khinh kỵ, sớm đã không biết chạy đến phương nào rồi!” Ngu Thế Cơ phản ứng cũng không chậm, theo sự phỏng đoán của miêu tục bổ sung xuống.

“Đã như vậy, vì sao ngôi Cương quân đồn là hấn ta chết! Bản thân hấn ta vì sao không ra mặt biện luận?” Phong Đức Chữ vẫn không phục, vội vàng hỏi.

“Sau khi Lý tướng quân chết truyền tin tức, chẳng phải đoàn người đều thấy được hậu quả sao? Đối với binh sĩ ngôi cương quân mà nói, trong đó có chỗ tốt còn chưa đủ lớn sao?” Bùi Quý Thành nhanh chân quay về thư án, vừa lật xem những tấu chương có liên quan đến cái chết của Lý Húc quân., Vừa lớn tiếng giận dữ mắng chửi. Bị lừa, cái này lên tới mức quá uất ức. Ở Đông Đô chỉ dựa vào một lời đồn liền tự ra tay tự hủy bức tường này. Mà lính ngôi cũng chỉ dựa vào một lời đồn đã khiến cho toàn bộ gia hỏa có mưu đồ làm loạn chủ động nhảy ra, phân tán lực chú ý của triều đình. Từ đó thu hoạch được thời gian thở dốc tốt nhất.

Người duy nhất xui xẻo là hấn và đám người Ngu Thế Cơ, một mặt thu thập tàn cuộc cho Đông Đô, một mặt còn phân tâm đi đối phó với những kẻ cò kè mặc cả. Việc tham gia triều chính này cũng thật sự là làm khó!

“Về phần tại sao hấn không ra mặt biện luận, chỉ sợ không phải không làm, mà là không dám đi!” Vương Khuê thở dài, đem đáp án cuối cùng trình lên mọi người. Một cái chết nhanh, làm cho bao nhiêu người hoa chân múa tay. Nếu hấn không trở về phạm vi thế lực của mình, bao nhiêu người lại ước gì đem lời đồn biến thành sự thật.”

“Nghĩ cách truyền tin tức Lý Húc có thể không chết ra ngoài, nhất định phải cho Đông Đô, Hà Đông biết. Cũng nghĩ biện pháp cho đám người Hà Bắc Đậu Kiến Đức, Cao Khai Đạo biết tin tức, nói cái chết của bọn họ có khả năng rất nhỏ từ hỗn loạn trở về Bắc Lãng!” Trong nháy mắt, Bùi Quý Bài lại lần nữa điều chỉnh suy nghĩ của mình.

Một Lý Húc còn sống, còn có một Lý đại tướng quân đã chết, hiện giờ hấn chỉ cần cái thứ hai.

Chương thứ nhất Vũ Hóa 【Môn số 1】

Lý đại tướng quân chết đi mới là Lý đại tướng quân hoàn mỹ nhất, mà một người đã trải qua phản bội, sau đó Lý Húc tướng quân vẫn còn sống, mang đến vô số biến số cho thời cuộc đang hỗn loạn. Giờ phút này, không chỉ có Bùi Thế Cơ cùng đám người Ngu Thế Cơ lo lắng phân tích đáp án cuối cùng trong tin tức thật giả, Đường công Lý Uyên ở phía đông xa xôi cũng đang lo lắng.

Hắn biết ngay khi Lý Húc binh bại lập tức phái người thân đi tới Bắc Lãng giúp đỡ con gái mình: “Trị sở của con rể”. Nhưng binh mã chỉ đi tới trước cửa khẩu, lại bị hấn phái người đưa tới sau lưng chặn lại.” Thái Nguyên sợ là có biến cố, thấy tin thì mau mau chóng trở về!” đang đưa thủ lệnh cho tâm phúc đi tòng quân Mã Nguyên Quy., Lý Uyên như viết đạo. Coi chừng Mã Nguyên Quy nóng như lửa đốt trở về dưới thành Thái Nguyên, người Đột Quyết đột kích cảnh giới đột kích đã rút đi. Ngoại trừ tổn thất mấy vạn dân chúng, Hà Đông Lý gia cũng không bị thương tổn quá lớn.

So với thu hoạch của sự kiện này, tổn thất lập tức có thể dùng bốn chữ “không đáng kể” để hình dung. Đột Quyết binh mới vừa xuất hiện, Đường Công Lý Uyên liền lấy tội danh “có thể kết cấu với Đột Quyết”, Được triều đình phái đến diệt trừ hai vị phó tướng Vương Uy và Cao Quân Nhã Quân của hắn một cách dễ dàng. Hành vi của hắn được dân chúng Thái Nguyên ủng hộ nhất trí, đồng thời cũng đẩy Lý gia lên cao hơn. Hành động tàn nhẫn của Đột Quyết binh được mọi người biết, đám dân chúng Đột Quyết hận không thể ăn thịt hắn., Hai người cao hay thật sự đã từng cấu kết với Đột Quyết, người chết cũng không tự mình giải thích, người sống cũng sẽ không lãng phí quá nhiều thời gian vào chuyện này.

Tiếp theo, Lý Uyên vội phái Tiết và Khả Hãn đột nhiên hòa hoãn, không đề cập tới việc tiếp tục phái binh đông tiến vào sáu quận. Mấy phụ tá nóng lòng lo lắng Lý gia sẽ mất cơ hội tốt, dồn dập vào phủ gián điệp, nhưng đều bị uyển chuyển cự tuyệt.” Lúc đó quyết định không phải lựa chọn chính xác.

Kính Nhi không xin phụ thân này giúp đỡ., Nói rõ nàng có đủ khả năng trấn thủ sáu quận. Việc này vẫn nên chờ một chút, dù sao thi cốt đại tướng quân chưa lạnh, chúng ta không thể có hảo tâm gây ra hiểu lầm!” Lý Uyên giải thích cho nguyên nhân đột nhiên hấn nâng cờ không cố định, trong ánh mắt mệt mỏi lại mơ hồ lộ ra vẻ lo lắng.

Thế cục biến hóa nhanh đến mức không ai có thể do dự. Trong nháy mắt, Tiết Thế Hùng bệnh chết, Tiết Gia huynh đệ mang theo hơn vạn sĩ tốt cùng hơn một nửa quận nhỏ quy thuận la bàn địa liền truyền đến Thái Nguyên. Theo sát, Đại tổng quản U Châu La Nghệ vượt qua sông dâu khô, lấy cả lương hương, cố An cùng huyện huyện ba thành, quân tiên phong bức thẳng lên cốc.

“Phụ soái nếu không xuất binh, sáu quận liền biến thành bốn quận rồi!” Lý Nguyên Cát vừa mới từ bên ngoài trở về Thái Nguyên ngay cả quần áo cũng không kịp đổi liền xông vào trong phòng nghị sự, hỗn hển nhắc nhở.” Kính Nhi chỉ có một quả phụ, sao có thể là đối thủ của La Nghệ. Huống hồ hiện tại ngài để ý đến cảm nhận của nàng, nàng chưa chắc đã tự nhận là nữ nhi của ngài!”

“Cút!” Lý Uyên đang phiền não khi xuất binh mà chỉ dùng một chữ để trả lời nghi ngờ của Tam Tử. Hai bên thân vệ thấy việc không ổn, vội vàng tiến lên định cãi vã đưa Tam công tử đi. Đợi con đi xa, Lý Uyên mới thu lại sắc mặt giận dữ, miễn cưỡng cười bồi tội với phụ tá và thuộc thuộc hạ thân tín:

“Người này là lão tới từ chỗ ta nhận được vật này.”, Ngày thường không dạy bảo nên mọi người chê cười. Nếu như tương lai rảnh rồi, nhất định sẽ vì việc thuê Nghiêm Sư, chăm chỉ đốc đạo. Tránh cho lão phu trong tương lai nhất thời canh chừng không được, để cho gia tộc đưa tới tai họa bất ngờ!”

“Đường công nói quá lời, Tam công tử dù sao tuổi còn nhỏ, huống hồ hấn cũng có chút hảo tâm!” Lúc tham quân Mã Nguyên Quy cười cười, thấp giọng khuyên bảo.

“Đúng vậy, La Nghệ gần đây hung hăng càn quấy như vậy, với công và tư, Đường công không thể tiếp tục im lặng!” Thân vệ

thống lĩnh Tiền Cửu Lung và Mã Nguyên Quy đều thuộc loại cấp tiến phái, nhân cơ hội thúc giục Lý Uyên sớm lấy chủ ý.

Liên quan đến việc Lý Nguyên Cát bất kính với tỷ nàng trong lời nói, hai người lựa chọn bỏ qua. Một con gái thứ xuất, lại vừa mới chết trượng phu, nương gia ra mặt thay nàng cũng đã là phúc phận lớn nhất của nàng. Biết tiến thoái thì nàng nên sớm hướng Thái Nguyên tố cáo., Chủ động bày ra bậc thang Lý gia tiếp quản sáu quận, tương lai dựa vào những công lao này, Lý gia sau khi hóa gia làm nước cũng sẽ không quên cho nàng địa vị nhất định. Nếu tiếp tục gắng gượng chống đỡ, khó trách Lý Nguyên Cát không chịu nhận tỷ tỷ này. Trước mặt Họa Giang Sơn, huyết thống luôn luôn có vẻ đơn bạc. Huống hồ phần huyết mạch này cũng không hết sức thuần khiết!

“Mã tông quân thì sai rồi! Kính Nhi tiểu thư dù sao cũng là con gái Lý gia, lúc cấp bách, như thế nào lại nghĩ không ra có cha mẹ còn có thể dựa vào. Theo mặt tướng chi ý, nàng nhất định là nắm chắc thắng lợi trong tay, cho nên không muốn gây thêm phiền toái cho người nhà.” Lưu Hoảng Cơ trước giờ không thích nói chuyện lại trở thành nhân vật thủ lĩnh vững vàng, ở phủ Đường công có mấy lần thảo luận về việc binh Bác Lăng hay không, ông ta vẫn luôn giữ thái độ phản đối.

Gần đây danh tiếng của hắn rất nổi, mơ hồ đã trở thành người đứng đầu chư tướng. Chuyện tru sát Vương Uy và Cao Quân Nhã là do hai người hắn và Võ Sĩ Hoạch phụ trách bố trí, đạt được mục tiêu nhất cử. Đường công Lý Uyên cũng hết sức tín nhiệm hắn., Gần như địa vị của hắn ta tăng lên tới mức có thể sánh ngang với Trương Tôn Thuận Đức, Mã Nguyên quy, Trần Diễn Thọ và những lão tướng tâm phúc như vậy. Nhưng địa vị của Lưu Hoảng Cơ được đề cao lại dần dần không biết phải thu liễm, lời nói ra thường có mâu thuẫn với những lão nhân.

Lưu Hoảng cho rằng, chuyện thủ thổ máu chốt nhất là ở nhân hoà. Mà trước mắt binh mã Bác Lăng chính là một nhánh Ai binh, rất khó có thể mạnh mẽ áp đảo. Mà bá tánh địa phương lại nhận được không ít chỗ tốt từ trong hành chính hai năm liên tục của Lý Húc, trong lòng khẳng định đối với nó có ý cảm kích. Hơn nữa La Nghệ xưa nay bản độn ở U Châu., Đối lập với Bác Lăng phồn hoa tươi sáng. Đủ loại nhân tố kết hợp

lại, Dịch huyện tất nhiên sẽ là khối xương cứng rắn khó có thể gặm được. Huống hồ trước mắt U Châu còn phân một nửa binh mã xuôi nam cùng Đâu Kiến Đức, mở đường hai người tranh đoạt giang hồ, chỉ vận dụng một nửa lực lượng, càng không thể nhanh chóng đánh hạ quận Cốc.

“Nếu Lý gia ta cưỡng ép xuất binh, đối với người ngoài xem ra giống như là đâm dao sau lưng cho Bác Lăng. Cho dù có thể thuận lợi tiếp quản một hai huyện thành, dân tâm cũng sẽ không quá ổn. Huống hồ hôm nay hai quận Nhạn Môn, lâu phiến phúc đã rơi hết vào tay Lưu Võ Chu. Quân ta đã mất đi quan đạo ở Phi Hồ lĩnh này., Căn bản không cách nào xuyên thẳng lên cốc. Nếu lấy Đạo Hằng Sơn, U Châu binh lại không đánh tới đó, Thái Nguyên binh lại tới trước một bước, người trong thiên hạ sẽ như thế nào đối với việc này?” Lưu Hoảng trong ánh mắt kinh ngạc, chậm rãi nói, không hề dè dặt mặt càng ngày càng lúng túng.

Mấy ngày trước, binh mã Hà Đông lấy đạo thau quan, chạy tới Hằng Sơn quận. Theo suy đoán của hắn thì tương đương với hai đường U Châu giáp công Bác Lăng. Đây là một sự thật mà mọi người đều biết, nhưng ai cũng không muốn kéo tấm khăn che mặt giả đang bao phủ trên đó xuống. Trong quá trình tranh đoạt bàn cờ thiên hạ này., Ôn tình không tồn tại. Ngày xưa nếu Cao Tổ không hạ được một chén canh thịt thì cũng sẽ không sáng lập cơ nghiệp mấy trăm năm cho đại hán. Chỉ là trong mắt người thông minh, những lời này nghe ra đã khiến người ta rã lạnh, toàn bộ có thể dùng cơ trí để lý giải. Đem cử động trước sau của thê tử con gái đẩy xe ngựa xuống, cũng có thể coi là biểu tượng quyết đoán.

Tất cả mọi người lý trí duy trì trầm mặc, chờ đợi Lý Uyên nổi giận, đuổi Lưu Hoảng Cơ như Lý Nguyên Cát ra khỏi phòng nghị sự. Nhưng điều khiến mọi người kinh ngạc chính là sau khi nghe Lưu Hoảng Cơ nói, lửa giận trên mặt Đường Công lại từ từ tiêu tán.

“Lúc ấy tình thế cấp bách, ta không suy xét sâu sắc như vậy. Sau đó phát hiện xử trí bị thất bại, không phải lập tức phái người đem binh mã truy đuổi trở về sao?” Lý Uyên không có gì áy náy cười cười với Lưu Hoảng Cơ, giải thích.

“Theo ý kiến mặt tướng, trước mắt Đường công ít nhất còn nên sai người đi gặp La Nghệ, trọng thân Hà Đông sẽ không ngồi nhìn hành vi công kích Bắc Lăng của ông ta! Nếu như U Châu kiên trì không chịu lui về phía Bắc Tang Can Hà, cũng trả lại cho người bị cướp cùng tài vật, Hà Đông lúc nào cũng có thể liên lạc những quả phụ khác thay Lý tướng quân đòi công đạo!” Lưu Hoảng Cơ lại không nghĩ tốt liền thu, ôm quyền với Lý Uyên, thuận thế đưa ra yêu cầu càng nhiều.

“Quả phụ của Lý tướng quân và “Con gái của Đường Công”, hai từ ngữ này đều chỉ có một, ý tứ trên mặt chữ lại cách biệt một trời một vực. Nghe xong những lời này, chẳng những Mã Nguyên Quy đứng ngồi không yên, mà đám người Trương Tôn Vô Kỵ, Hầu Quân Tập cũng từ từ đứng dậy.” Nghiễm Cơ huynh nói lời này là có ý gì., Lẽ nào chúng ta chỉ vì một cái hư danh mà đem sáu quận, trăm vạn nhân khẩu đưa cho người khác sao? Kính Nhi dù sao cũng là con gái của Lý gia, mà Trọng Kiên lại không có con nối dõi! Một khi người hữu tâm thừa cơ mà vào, chúng ta làm bộ một phen, chẳng phải đều may áo cưới cho người khác sao?”

“Cho đến bây giờ, có người nhìn thấy thi cốt của Trọng Kiên sao? Có người tận mắt nhìn thấy trận chiến cuối cùng sao? Tất cả tin tức đều là tin đồn truyền ra, chẳng lẽ các ngươi nóng lòng muốn Trọng Kiên chết như vậy sao?” Ánh mắt Lưu Hoảng Cơ lướt qua Trương Tôn Vô Kỵ và Hầu Quân Tập, trực tiếp rơi vào mặt Lý Thế Dân bên cạnh hai người, âm thanh không cao, nhưng khí thế hùng hổ dọa người.

“Từ lúc binh bại đến giờ đã là ngày thứ chín rồi!” Trương Tôn Vô Kỵ và Hầu Quân Tập bị Lưu Hoảng Cơ hỏi đến nỗi trong lòng chột dạ, liên tục phân tích với mọi người.” Nếu Trọng Kiên thật sự may mắn thoát thân, cũng nên có tin tức. Huống hồ Hà Đông chúng ta là vì giúp hắn, mà không phải hại hắn. Mình không thẹn với lòng, cần gì phải để ý nhiều như vậy?”

“Trên đời này sợ rằng khó hỏi nhất chính là nhân tâm! Huống hồ trong lòng chúng ta nghĩ như thế nào cũng không quan trọng, trọng yếu là ở trong mắt người ngoài nhìn thấy kết quả!” Lưu Hoảng Cơ cười lạnh một tiếng, nói ra.

Trong phủ Đường công hấn vốn có danh tiếng lão luyện thành thục, cho tới bây giờ chưa từng chủ động gây khó dễ với người khác. Một khi nổi giận, lại như trâu đực nổi giận. Trương Tôn Vô Kỵ và Hầu Quân tập hợp hai người có lý không rõ, không thể không lén lút dùng ánh mắt cầu viện Lý Thế Dân, nhưng Lý Thế Dân lại như ngủ thiếp đi, căn bản không chịu ngẩng đầu nhìn ánh mắt của hai người.

“Hình như Nhị công tử cũng thay đổi chủ ý!” Trương Tôn Vô Kỵ và Hầu Quân cùng kinh ngạc suy nghĩ. Mất đi cường viện, bọn họ không thể không giảm bớt ngữ khí: “Nhưng theo ý tứ của Hoảng Cơ huynh, Hà Đông chúng ta cũng phải bỏ ra rất nhiều!” Trương Tôn Vô Kỵ lắc đầu, lẩm bẩm nói.

“Hơn nữa không nhận được bất cứ hồi báo gì!” Hầu Quân Tập nhìn sắc mặt Lý Uyên, nhỏ giọng bổ sung.

“Chuyện chúng ta làm, người khác đều thấy trong mắt. Cho dù người chết không hiểu được cảm kích, nhưng trong lòng người còn sống cũng sẽ có phán đoán.” Lưu Hoảng Cơ hít một hơi thật dài, đưa mắt nhìn về phía Lý Uyên.” Cho nên, mặt tướng hi vọng Đường công cẩn thận xử lý, vô luận Trọng Kiên đã chết trận, hoặc vẫn còn sống, dù sao y cũng là chi phụ của Lý gia. Dù sao vẫn xem Đường công là trưởng bối trong tộc, vô cùng cung kính!”

Sự khấn trương và trầm mặc bao phủ toàn trường, chỉ có gió nhẹ trong mùa hè không hiểu được lòng người, nhẹ nhàng thổi tới, xua đi mồ hôi trên mặt mọi người. Thân tình, thật sự quan trọng đến vậy sao? Giờ phút này, tất cả mọi người đều đánh giá lại Lưu Hoảng Cơ, lần nữa xác định vị trí cho thân phận của hấn. Có người lộ ra vẻ khinh thường, trên mặt lộ ra vẻ thương hại, nhưng trên mặt Đường Công Lý Uyên, sau khi xấu hổ lúc ban đầu biến mất, trong nụ cười lại mang theo mấy phần khen ngợi.

“Chí Cơ nói, chính là suy nghĩ sau này của ta. Sứ giả tới Yểm huyện ngày hôm nay sẽ phái ra, Kính Nhi nơi đó, ta cũng sẽ đích thân viết thư, nói cho Lý gia sẽ không trước mắt nguy cấp buông tha đứa con gái này! Về phần phụ thuộc sáu quận, đợi xây xong, Uyển Nhi trở lại Thái Nguyên, sau đó sẽ trở lại Thái

Nguyên., Chúng ta bàn bạc kỹ hơn nữa!” Đường như đột nhiên mềm lòng, Lý Uyên gần như thu nạp toàn bộ đề nghị của Lưu Hoảng, hơn nữa còn chuẩn bị trả giá rất nhiều.” Hóa gia làm nước, nếu như tất cả nhà tan nát, chúng ta cần một quốc gia có tác dụng gì chứ?” Hần vừa cười vừa nói, vừa vươn cánh tay ra, làm tư thế để cắt đứt cuộc thảo luận này.

“Đường công!” Mã Nguyên Quy, Trưởng Tôn Thuận Đức toàn bộ đứng lên, vội vàng khuyên can. Xưa nay hai người không mấy hòa thuận, nhưng đối đãi với vấn đề của Bác Lăng như thế nào, lại có cái nhìn giống nhau đến bất ngờ.

“Nhất định là Đường công bị lời nói của họ Lưu chèn ép rồi, dù sao thanh danh tốt Lý gia tích lũy nhiều năm cũng không dễ!” Có người vừa đứng dậy đi ra ngoài, vừa âm thầm suy nghĩ.

“Tranh đoạt thiên hạ, đích xác cũng cần có một chút nhân ái. Nhưng so sánh với sáu quận, thổ địa hay dân chúng!” Có người tin tưởng cuối cùng quyết định là một sai lầm. Từ xưa đến nay người thành đại sự đều rất tàn nhẫn quả quyết, đầu nhập quá nhiều vào tình thân của con gái, thường thường rơi vào kết cục thất bại.

“Kính Nhi là con gái của ta, Trọng Kiên là tộc chất của ta!” Lý Uyên chậm rãi đứng lên, thanh âm theo thân thể thẳng tắp mà từng chút từng chút nâng lên, “Nếu ta bỏ đi vì một chút lợi ích nhỏ xiu mà tự tàn cốt, sau này cũng có thể từ bỏ bất cứ ai trong các ngươi! Loại tình huống này, các ngươi thật sự muốn nhìn thấy sao?”

Mọi người đang đi lại như nghe tiếng sét đánh, bỗng nhiên xoay tay lại, trong phút chốc trong lòng đại bộ phận mọi người đều tràn đầy cảm kích. Hai chữ “h cay độc”, suy nghĩ một chút cũng rất đơn giản, nói ra cũng không khó lắm, nhưng nếu như đặt mình vào vị trí của Kính Nhi, có ai hy vọng làm một người bị hy sinh chứ?

“Đường công không phụ lòng chúng ta, chúng ta chắc chắn sẽ sống chết trả thù!” Lưu Hoảng, Võ Tướng, mưu thần dòn dập vái dài xuống đất. Đường công trước mắt là một Đường công công khiến người khác càng thêm thân thiết đi theo gia chủ

như vậy, chưa chắc mọi chuyện đều chọn lý trí, ít nhất mọi người cũng không còn nỗi lo về sau.

Lưu Hoảng Cơ này thật đúng là không đơn giản. Ngay tại lúc đứng thẳng lưng, trong lòng mọi người âm thầm khen ngợi. Mệnh lệnh tiếp theo của Đường công lọt vào tai mọi người mà không làm cho ai kinh ngạc: “Các người lưu lại Hoảng Cơ, Thuận Đức, Nguyên Quy và diễm Thọ, ba người các người cũng lưu lại. Chi tiết cụ thể như thế nào, chúng ta sẽ tiếp tục thương nghị.”

“Vâng!” Lưu Hoảng Cơ đáp ứng một tiếng, trong ánh mắt âm mộ, chậm rãi đi về phía Lý Uyên.

Chương thứ nhất Vũ Hóa (hai)

Từ phòng nghị sự đi ra, hai người Trương Tôn Vô Kỵ và Hưu Quân Tập đi theo sau Lý Thế Dân đều không phấn chấn nổi. Về việc làm sao thừa cơ cướp lấy Bắc Lãng, hai người âm thầm chuẩn bị rất nhiều phương án nhìn qua dễ dàng có thể thực hiện, nhưng đề tài thảo luận hôm nay mới vừa mở đầu., Liền bị Lưu Hoảng Cơ chặn lại trước mặt. Chẳng những hai người mất đi cơ hội triển lãm tài hoa tuyệt hảo, hơn nữa còn lưu lại cho Đường Công án tượng tham công, lương bạc! Thật sự là được không bù mất!

“Nhị công tử gần đây từng trêu chọc Quảng Cơ huynh sao? Tại sao hôm nay khắp nơi hấn đều nhằm vào chúng ta!” Trương Tôn Vô Kỵ vừa đi vừa tức giận bất bình nói.” Rõ ràng là một cơ hội tốt khó có được, nhưng bị hấn nói, mấy người chúng ta đều là kẻ tiểu nhân thế lợi. Nhưng người thành đại sự há có thể học Tống Tương Công? Trước mắt lục quận Bắc Lãng rõ ràng chính là một khối thịt mỡ., Cho dù chúng ta không động thủ, thì đám người La Nghệ, Đậu Kiến Đức cũng sẽ không bỏ qua! Đến lúc đó người lớn mạnh nhất định sẽ là chúng ta!”

“Chào Cơ huynh vốn là người có tầm nhìn xa trông rộng, nhưng chính là quá quan tâm nhân tình, cho nên mới tùy tiện mà phé công!” Hưu Quân Tập nắm chặt hai tay, đốt ngón tay trắng bệch ra: “Hấn và Lý tướng quân là bằng hữu không giả, nhưng trước mắt là thời khắc mấu chốt của Vãn Đỉnh, thêm một phần lực lượng, liền nắm chắc thêm một phần!”

“Có lẽ hấn cũng có suy nghĩ của riêng mình. Phụ thân đã từng nói qua, trên việc nhỏ như Hoảng Cơ này không thông minh, đại sự lại rất ít phạm sai lầm!” Lý Thế Dân không giống như hai tâm phúc hỗn hên, cười cười, thấp giọng đáp lại.

“Vậy phải xem cân nhắc như thế nào!” Trương Tôn Vô Kỵ nhún vai, cười lạnh bình luận.” Một chiếc lá che mắt, Thái Sơn cũng không phải là lớn!”

“Nếu coi trọng tư tình hơn quốc sự, không khỏi làm bừa!” Hầu Quân Tập giọng sắc như đao, lại mang theo cảm giác chua xót.

“Được rồi, được rồi, hai người các người đừng càu nhàu nữa. Phụ thân trải qua nhiều chuyện, nếu ông ấy chấp nhận ý kiến của Hoảng Cơ, chứng tỏ bọn họ đã thấy được chỗ mà chúng ta chưa từng thấy. Nhìn từ góc độ của đối phương, suy nghĩ nhiều một chút, so với mấy người chúng ta lén lút chửi bới thì có ý nghĩa hơn một chút!” Lý Thế Dân liếc mắt nhìn hai vị tâm phúc, cười lắc đầu.

Hắn cũng không đồng ý kết luận hôm nay, nhưng bản năng của hắn vẫn duy trì sự tôn trọng của cá nhân Lưu Hoảng cơ. Đây cũng không phải bởi vì hắn có nhược điểm bị nắm trong tay đối phương. Dù sao trước mắt toàn bộ hành nghĩa của Đông Đông Lý gia đã định, lời đồn cũng không phải là lời đồn vô căn cứ. Huống hồ Lý gia đã chuẩn bị thời gian dài như vậy ở Hà Đông, triều đình không có khả năng phát hiện ra chút manh mối nào.

“Ta luôn cảm thấy hãn nhị công tử nên đi gặp Đường công lần nữa, kể lại rõ ràng về lợi hại của Trần Minh. Khó tránh khỏi bị người bình thường làm lầm!” Mặc dù gia chủ đã lên tiếng, Hầu Quân Tập vẫn không muốn đề quan điểm của mình vào.

“Nhị công tử nói cũng đúng, mấy người Đường công kinh nghiệm nhiều, nghĩ khá sâu sắc!” Trương Tôn Vô Kỵ không giống Hầu Quân Tập cố chấp, mỉm cười, vui vẻ tiếp nhận lời phê bình của Lý Thế Dân.

Thay đổi góc độ suy tư, có lẽ kết luận sẽ càng thêm toàn diện. Đây là quan điểm Lý Thế Dân suốt thời gian dài đến nay một mực ở trong tâm phúc đề xướng. Trương Tôn Vô Kỵ thử tưởng tượng mình thành Lưu Hoảng cơ, cúi đầu suy tư khổ sở một lát, bỗng nhiên bước chân dừng lại, dùng sức vỗ phần gáy của mình một cái.

Một nụ cười khê trào dâng trên khóe miệng Lý Thế Dân. “Thế nào, không kiên kỵ, nghĩ đến nguyên nhân tại sao Hoảng Cơ không lập tức phái binh tới Bắc Hà sao?”

“Ta đoán được một chút, nhị công tử quả nhiên cao minh!” Nụ cười trên mặt Trương Tôn Vô Kỵ càng thêm rõ ràng, vô cùng dứt khoát trả lời.

“Ta cũng vừa mới đoán được chút mảnh khoe. Gia phụ nhìn về phương diện người mạnh hơn xa chúng ta, Hoảng Cơ huynh quả thật là đại sự không hề đồ!” Lý Thế Dân thở dài một hơi, vô cùng khiêm tốn nói.

Chỉ còn lại duy nhất Hưu Quân Tập một chữ Xuyên không rõ ràng, giữa hai hàng lông mày có một chữ rất lớn.” Nhị công tử và Vô Kỵ huynh đang nói cái gì? Tại sao ta nghe không rõ chút nào vậy? Chẳng lẽ sự thật không giống như dự liệu lúc trước của ta à? Hay trong đó lại xảy ra biến cố gì?”

“Biến cố thì không có, Quân Tập, ngươi là tướng tài, nhưng không thích hợp đoán những khúc quanh cơ này!” Lý Thế Dân vỗ nhẹ lên bả vai của Hưu Quân Tập, cười an ủi: “Nhưng cũng không cần uể oải, tuổi của Hoảng Cơ huynh là gấp đôi chúng ta. Kinh nghiệm sâu rồi, đương nhiên vấn đề sẽ càng rõ ràng hơn một chút!”

“Chỉ bằng mấy câu nói hôm nay của hấn?” Hưu Quân Tập vốn đã không phục Lưu Hoảng Cơ, bị Lý Thế Dân nói như vậy, ghen tuông trong bụng càng đậm.

“Đúng, chỉ bằng mấy câu nói hôm nay của hấn!” Lý Thế Dân thu hồi vẻ tươi cười, trịnh trọng trả lời.” Cửu Cơ huynh là người không muốn gây chuyện, ngươi và Vô Kỵ sau này cũng không nên chủ động trêu chọc hấn. Hấn ở phương diện dụng binh chưa chắc bằng các ngươi, nhưng ở phương diện đối đãi người khác lại mạnh hơn chúng ta quá nhiều!”

Thấy Hưu Quân Tập mặt mũi vẫn đầy mờ mịt, Lý Thế Dân lắc đầu, thấp giọng ra lệnh: “Không cần cố kỵ, ngươi hãy nói trước đi. Rốt cuộc hôm nay Hoảng Cơ được phụ thân đại nhân nhìn trúng điểm nào, thế cho nên cuối cùng mới lưu lại nghị sự cùng các vị tiền bối!”

“Ta đoán lung tung, nếu như có sai sót, kính xin nhị công tử và quân tập chỉ điểm!” Trương Tôn Vô Kỵ hơi trầm ngâm, chậm rãi nói.

“Xin Vô Kỵ huynh chỉ giáo!” Hầu Quân tập hợp thấy hai người Lý Thế Dân và Trương Tôn Vô Kỵ nói trịnh trọng như vậy, không thể không dập tắt tà hỏa trong bụng trước, giờ cánh tay lên, làm tư thế mời Trương Tôn Vô Kỵ.

“Dân gian có rất nhiều tập tục, như tang táng, cúng tế, nói ra là để cho người đã qua đời ở âm phủ thoải mái hơn nhiều so với cõi âm., Không bằng nói là làm cho người sống xem!” Trương Tôn Vô Kỵ liếc nhìn chung quanh một vòng, sau đó giảm thấp thanh âm xuống. “Đường công muốn tranh đoạt thiên hạ, nhất định phải thu người có kiến thức trong thiên hạ. Cho nên mặc dù người của Hoảng Cơ huynh chết mà không biết cảm kích, thì trong lòng những người còn sống cũng sẽ có một loại suy đoán “Nếu lúc trước ta và người lo lắng chỉ có lợi hay không thôi., Mà quan điểm của Hoảng Cơ huynh lại có hợp tình hay không. Đánh thiên hạ không phải trò đùa, ở trong ngôi không được có người chết giữa đường. Đường công hôm nay đối đãi Trọng Kiên như thế nào, trong mắt người khác chính là người sau này sẽ đối đãi như thế nào với Lý gia. Người đều có tư tâm, nếu là người ta, sẽ hi vọng mình vừa mới chết, vợ con liền do người tính kế sao?”

“Hai chuyện này há có thể nói chuyện một chút, Lý Trọng Kiên hẳn cũng không phải vì Đường Công mà chết!” Hầu Quân Tập bị hỏi trúng tim bị chặn lại, thở dốc một hồi lâu, mới thấp giọng phản bác.

“Nhưng trong mắt người ngoài, hẳn chính là bàng chi của phủ Đường công ta, nếu binh bại thân chết cũng là bị Lý gia liên lụy đó!” Trương Tôn Vô Kỵ gật đầu, ánh mắt lập tức trở nên vô cùng thâm thúy. Bất kể hôm nay Lưu Hoảng cơ tính toán tỉ mỉ hay là xuất phát từ bản tâm mà ra., Đối với hắn mà nói là một bài học vô cùng quan trọng.” Có đôi khi phương án giải quyết lợi ích lớn nhất cũng không phải là thỏa đáng nhất. Trước kia lúc tu thân, đối với tiên bối nói những lời này còn không phải là lý giải lắm. Hiện tại, Trương Tôn Vô Kỵ đã cảm nhận sâu sắc tình hoa trong đó.

“Nhưng mà, mắt trong đó...” Hầu Quân Tập lúc này đã hoàn toàn hiểu rõ ý tứ Trương Tôn Vô Kỵ, nhưng vẫn bỏ lỡ một cơ

hội tốt mà tiếc hận không thôi. “Ài! Suy nghĩ của Hoảng Cơ huynh đích xác rất đúng, chỉ là...”

“Không chỉ có thế!” Lý Thế Dân dùng cánh tay ôm bả vai hai vị tâm phúc, cúi đầu xuống, dùng thanh âm vền vền ba người có thể nghe được bổ sung: “La Nghệ trong một thời gian ngắn không đánh được Bác Lăng. Kính Nhi nếu như không chống đỡ nổi., Viện quân duy nhất chính là Hà Đông. mấy ngày trước chúng ta đã xuất binh cùng muện hơn mấy ngày, hiệu quả trong đó cũng không khác biệt nhiều lắm. Ngoài ra, mấu chốt chính là ở chỗ, Hoảng Cơ huynh cùng phụ soái đều tin tưởng Trọng Kiên còn sống, nếu như hấn trở lại Bác Lăng bình an, người bỏ đá xuống giếng đầu tiên khẳng định là người không may đầu tiên!”

“Sống sót!” Hầu Quân Tập và Trương Tôn Vô Kỵ bị suy đoán của Lý Thế Dân làm cho hoảng sợ, mở to hai mắt nhìn, đồng thanh hỏi.

“Đúng! Còn sống!” Lý Thế Dân gật đầu: “Ta cũng bắt đầu hoài nghi Trọng Kiên là giả chết để thoát thân. Hiện tại càng ngày càng tin tưởng phán đoán này. Với tính cách khoe khoang của Lý Mật, nếu như hấn thật sự giết Trọng Kiên, đầu người đã treo trên tường trại từ lâu rồi, sẽ không đến giờ vẫn không công khai triển khai chiến quả. Huống hồ năm đó binh bại của Liêu Đông Vũ đã chết., Dưới tình huống cứu viện hết lương thảo, mấy chục vạn mỹ nhân một câu cao cũng không thể vây chết Trọng Kiên. Hiện tại chỉ dựa vào Lưu Trường Cung ngênh và Dịch Dịch lệnh hai phe đối đầu tử không đội trời chung này, còn có thể làm được chuyện mấy chục vạn mỹ nhân cùng chung mối thù không thể làm được?”

“Nhưng đến nay hấn vẫn không có tin tức!” Chân tướng tới quá đột ngột, cho nên Hầu Quân Tập không hề có chuẩn bị, theo bản năng lựa chọn hoài nghi.

“Nếu như để mặc hấn trở lại Bác Lăng, chẳng phải tất cả mọi người phiền phức rất lớn sao!” Trương Tôn Vô Kỵ nghĩ xa hơn, cau mày nhắc nhở: “Một khi ông ta phát hiện lời đồn là do người ta cố ý phát ra...”

“Chúng ta không làm gì cả. Hành sự ở phía đông sắp tới, có một ít lời đồn truyền bá khắp nơi cũng rất bình thường!” Lý Thế Dân vỗ tay nhẹ nhàng, giữa hai lòng bàn tay đều sạch sẽ.

“Hoàn toàn chính xác, triều đình ở các nơi đều sắp xếp mạnh mẽ! Nửa tháng trước, từ dưới trưởng Lưu Vũ Chu trốn tới Mã Ấp quận thừa Lý Tĩnh ban đầu còn lẫn trong lưu dân không biết đi đâu, đoán chừng là phát cáo với triều đình!” Lần này Hầu Quân Tập phản ứng ngược lại rất nhanh chóng, nhún nhún vai, vẻ mặt giao hoạt.

“Tên kia đúng là có thật tài học, chính là thời vận hơi kém!” Nhắc tới Mã Ấp quận Lý Tĩnh, trên mặt Trương Tôn Vô Kỵ ngược lại dâng lên vài phần kính nể.” Người này mười mấy năm trước đã được Dương Tổ tán thưởng sâu sắc, bắt đầu dĩ vận khí không đủ., Vẫn luôn phụ tải, khó khăn lắm mới có thể trà trộn được quận trưởng quận biên cảnh, còn bị Vương Nhân cung kính cùng ba người Lưu Vũ chèn ép. Ngày đó ta từng khuyên Đường công nhập cục, nhưng Đường công đối với người này thành kiến rất sâu, thà rằng bỏ rơi một bên, cũng không chịu an bài chút tạp vụ thử xem thân thủ của hắn thế nào!”

“Không sao, triều đình đã vứt bỏ hắn mà không dùng trong mười mấy năm, càng sẽ không để cho một người lai lịch không rõ ràng đảm đương trọng trách lớn. Trước mắt chúng ta cần cân nhắc không phải là hắn, mà là làm sao ở chung với Lý tướng quân sau khi trở lại Bắc Lăng!” Lý Thế Dân khoát khoát tay, vô cùng khí phách nói.

“Bị đánh bại lớn như vậy, hắn phải hiểu rõ sức sống của mình mới không chống đỡ nổi!” Hầu Quân cười ha hả đáp lại.

“Ta đoán chừng đám người Đường công và Hoàng Cơ huynh trước mắt đã thương nghị xử lý việc này như thế nào. Tại hạ không rõ ở đâu chiếu cố người nhà của hắn, so với chờ nước chảy ra lại tạm thời cải tiến cung điện! Nếu Hà Đông cần phải người vận chuyển 《 Lương thảo cùng lương thảo trợ giúp Bắc Lăng, hi vọng Nhị công tử chủ động tiếp nhận nhiệm vụ này, không để cho hắn rơi vào trên đầu người khác!” Trương Tôn Vô Kỵ suy nghĩ một lát, thấp giọng nhắc nhở.

Lý Thế Dân chỉ hơi suy tư một chút, liền minh bạch ý của Trương Tôn Vô Kỵ.” Đêm nay ta sẽ chủ động xin gia phụ đi chung!” Cho đối phương một cái mỉm cười, ông ta gật đầu đáp ứng.

Trải qua một trận phản bội, Lý Húc rất khó trung thành cho triều đình. Như vậy, một bên thực lực cực kỳ có hạn, hẳn là đối tượng lôi kéo cấp thiết của Hà Đông. Mặc dù tạm thời hẳn không gia nhập trận doanh Đường Công, cũng có thể coi là một bức tường che chắn cho triều đình., Trên con đường Tây tiến ngăn cản đám đông Hà Bắc hào. Mà vào thời khắc mấu chốt, phụng mệnh đi sứ giả bắc lăng, cũng đại biểu cho người đưa than sưởi ấm trong dòng sông Hà Đông, sẽ nhất trí cảm kích trên dưới ngôi bắc lăng, hơn nữa đương nhiên trở thành sợi dây liên kết hai nhà.

Lý Thế Dân đồng ý làm sợi dây kết nối này. Trên thực tế, nếu không phải bất đắc dĩ, giữa bằng hữu và kẻ địch, ông ta càng nguyện ý làm bạn với Lý Húc hơn. Dù sao từ lúc mười bốn tuổi, thân ảnh cao lớn cười chiến mã màu đen kia chính là đối tượng mà ông ta mô phỏng, ngoại trừ bắt nguồn từ quyền mưu của gia tộc Quốc Công, những phương diện khác hầu như ngay nhất cử nhất động đều có vết tích trên người Lý Thế Dân.

Hắn tựa như Lý Húc được bổ sung hoàn mỹ. Có được thân thủ không thua gì đối phương, không thua dũng khí chỉ huy của đối phương, không thua gì năng lực chỉ huy của đối phương, hơn nữa ngoại trừ những nhu nhược bẩm sinh trên người đối phương hình thành sự ưu ái của cuộc sống. Trong một cơ hội tương tự, hẳn sẽ làm càng tốt hơn so với Lý Húc, hơn nữa thành tựu cá nhân sẽ cao hơn nhiều so với Húc Tử.

“Ta không có ý hại ngươi, là chính ngươi cố chấp dẫn đến thế nhân bất dung. Hy vọng sau khi trải qua một phen trắc trở, ngươi sẽ trở nên luyện đạt!” Lý Thế Dân ở trong lòng lặng lẽ nói thầm, trên khuôn mặt trẻ tuổi tràn đầy ánh mặt trời.

Cả một buổi chiều, hắn đều ở trong thư phòng thảo luận cụ thể chi tiết làm cho hai người Trương Tôn Vô Kỵ và Hầu Quân Tập. Trước mắt Đường Công không thể thoát thân, thế tử xây thành lại ở bên ngoài liên lạc bạn cũ, có thể đại biểu tuyên

người của Hà Đông Lý gia chỉ còn lại mình hấn. Bởi vậy, sớm chuẩn bị một chút, đến lúc hoàn thành nhiệm vụ sẽ thông dong hơn nhiều.

Điều khiến người ta chán nản là khi Lý Thế Dân hứng thú bưng bưng thỉnh cầu phụ thân, lại nhận được một câu trả lời chắc chắn.

“Ta đã quyết định phái Hoảng Cơ đi, kinh nghiệm tác chiến của hấn nhiều hơn người, vào thời khắc mấu chốt cũng có thể giúp đỡ được Kính Nhi.” Lý Uyên liếc con trai một cái, có chút lãnh đạm nói ra. ” Hơn nữa hấn và Trọng Kiên giao tình rất sâu đậm, cũng khá quen thuộc với tướng lĩnh xuất thân từ trong đội hộ lương đội ngày đó, rất dễ nói rõ ràng với nhau. Cho dù nhất thời có phân rẽ cũng sẽ không dẫn phát hiệu gì!”

“Kính Nhi từ nhỏ cùng ta lớn lên, giữa huynh muội còn có thể có cái gì mà qua đêm chứ. Lần trước đích xác ta làm cho nàng cảm thấy hơi khấn trương, nhưng sau đó liền nói thẳng ra, cả hai đều không để ở trong lòng!” Lý Thế Dân mỉm cười nói., Thấp giọng hướng phụ thân giải thích: “Kết quả thương lượng với muội muội lần trước rất không tốt, nhưng lần này lại khác. Mục tiêu đầu tiên lại không giống, tiếp theo, trước mắt Hạo Nhi một mình chống đỡ đại cục sáu quận, cần nhất là an ủi của người nhà.”

“Có lẽ Kính Nhi sẽ không để ở trong lòng, nhưng người sẽ biết. Người đánh nhỏ chính là tính tình rút cương quyết, cho dù tạm thời thỏa hiệp với người khác, sau đó nhớ lại cũng sẽ tức giận ngút trời. Hơn nữa vừa phát lửa, liền mặc kệ!” Lý Uyên nghiêm mặt, khẩu khí nói chuyện dần dần nghiêm khắc.

“Khi còn bé con nghịch ngợm hồ đồ, quả thật không ít gây họa cho a gia. Nhưng bây giờ dù sao cũng đã trưởng thành, sao còn giống năm đó được?” Lý Thế Dân bị phụ thân nói năng và ngữ khí của mình làm cho sợ hết hồn, đứng thẳng dậy, cười cười trả lời.

“Việc này cứ quyết định như vậy đi. Người tranh thủ thời gian huấn luyện những quận binh kia. Chờ sau khi người trở về, chúng ta lập tức phát sư xuôi nam.” Đường công Lý Uyên

không muốn tranh chấp với nhi tử quá nhiều, đem thanh âm đề cao thêm vài phần, mệnh lệnh.

“Không đợi thêm à?” Lý Thế Dân cực kỳ thất vọng, nhưng mặt ngoài lại chọn thuận theo.” Ta luôn cảm thấy chúng ta chuẩn bị không đầy đủ, đặc biệt là đường lui, cực kỳ không yên ổn. Lưu Vũ Chu lang tử đã tâm, một khi biết chúng ta rời khỏi Thái Nguyên, nhất định sẽ lập tức dốc toàn bộ lực lượng mà đến!”

“Ta đã hoàn thành việc xung thân từ trước tới giờ, đều là thân tử của Khả Hãn ban đầu, Lưu Vũ Chu chắc chắn sẽ cố kỵ!” Lý Uyên thở dài, vô cùng bất đắc dĩ nói.

“Tên Đột Quyết này chỉ muốn làm ngư ông đắc lợi, căn bản sẽ không ra mặt vì chúng ta. Vụ mua bán này của a gia có thể sẽ có chút thiệt thòi!” Lý Thế Dân cũng thở dài nhắc nhở.

Quyết sách hướng về Đột Quyết gọi thân là viện binh, là thứ hãn phản cảm nhất đối với phụ thân hãn. So với việc hãn xuất sứ Bắc Lãng vừa rồi còn khiến người ta thất vọng hơn. Lúc cùng Lý Húc chuyển chiến Nhận Môn, hãn đã từng tận mắt nhìn thấy thảm trạng những huyện thành bị Đột Quyết nhân đánh hạ. Đó đều là địa ngục nhân gian! Trong mắt Đột Quyết kỵ binh, Lang Lang., Dân chúng Trung Nguyên toàn bộ đều là con mồi, vốn không phải đồng loại của bọn họ. Thợ săn đối xử với con mồi, tự nhiên giết càng nhiều càng lộ ra bản lãnh, trong lòng sẽ không có bất cứ sự thương cảm nào.

“Ta cũng biết hành động lần này là giấu tai, lừa gạt bản thân, để thủ hạ có lòng tốt mà thôi.” Thanh âm phụ thân dâng cao, tức giận bùng bùng, khiến cho Lý Thế Dân không nhịn được muốn xoay người tránh đi.” Nhưng ta không kéo cờ làm da hổ thành sao? Còn chưa có cử động gì, liền có người tiết lộ ra tin tức đi ra ngoài, hại Trọng Kiên binh bại không nói., Còn hại người ta tài thành Nguyên lành, Uyển Nhi và Uyển Nhi không thể không vội vàng chạy về, ngay cả bạn cũ cũng không có liên lạc hết. Còn có Trí Vân, mặc dù không phải mẫu thân các người sinh ra, nói như thế nào cũng là anh em ruột của người., Tin tức vừa lộ ra, hãn lập tức bị quan binh bắt lấy đưa tới Trường An. Không đợi chúng ta hóa gia làm nước, đầu hãn

liền treo trên tường thành! Kéo dài thêm chút nữa, đợi đến lúc Trường An và Lạc Dương chuẩn bị sẵn sàng, chúng ta chỉ dựa vào chính mình, có bản lĩnh đánh hạ hai tòa thành kiên cố sao?”

“Lưu Hoằng Cơ bán đứng ta!” Trong phút chốc, Lý Thế Dân cảm thấy từ đầu đến chân đều lạnh lẽo, phảng phất như cả người không còn thuộc về mình nữa.” Không đúng, nếu như Lưu Hoằng Cơ hoặc Trương Tôn Thuận Đức bán đứng ta, phụ thân có lẽ đã sớm triệu ta đổi chất, sẽ không chờ đến hôm nay, càng không đợi mọi chuyện trong hội nghị còn tốt, nháy mắt liền thay đổi sắc mặt!”

Xưa nay hắn vốn có chút trí tuệ, mặc dù bị tảng đá từ trên trời giáng xuống đập hai mắt biến thành màu đen, động tác thân thể và lời nói trong miệng lại không chút trì trệ chút nào. Bàn tay nắm chặt phụ thân, Lý Thế Dân hai đầu gối quỳ xuống, nước mắt theo hai má lăn qua lăn lại. “Người sát trí vân tương lai, chắc chắn sẽ tự tay chém. Nhưng việc đến nước này, hết thảy càng phải thận trọng. Vạn nhất Đột Quyết nhân mạnh mẽ giết vào Trung Nguyên, tái diễn năm chuyện cũ. Lý gia chúng ta sẽ lưu lại danh tiếng thiên cổ!”

“Người không nên nói sang chuyện khác.” Lý Uyên dùng sức hất tay con trai ra, trong mắt tràn đầy thất vọng.” Thiên Cổ mắng danh cũng tốt, Thiên Thu Anh danh cũng được, tự có ta gánh vác. Nhưng rốt cuộc là ai để lộ tin tức quan trọng muốn làm việc của chúng ta., Đừng nói người không biết, nếu việc xây xong Nguyên Cát cũng bị người Đông đô bắt, có phải là hợp ý người nhất không? Hóa gia làm nước, hóa nhà thành nước, chẳng lẽ vị trí Hoàng đế, thật sự đáng giá cho người hy sinh huynh đệ ruột thịt đến đổi sao?”

“A gia nếu hoài nghi có ta làm, thì xin hạ lệnh giết ta đi. Đứa bé quyết không oán hận gì!” Nghe phụ thân chỉ trích, Lý Thế Dân lập tức nhớ tới ai đang ám toán mình. Nguyên cát hôm nay vừa mới từ nơi khác chạy về, theo sát chính mình liền mất đi tín nhiệm của phụ thân. Không phải hắn từ đó chằm ngòi ly gián thì là ai?

“Việc nhà chúng ta sắp tới, tối kỵ nhất là huynh đệ hai cha con bất hòa. Nếu con chết có thể được gia tộc an bình, con dù chết cũng không lay động!” Lần nữa kéo góc áo phụ thân, Lý Thế Dân vừa dập đầu, vừa lớn tiếng khóc nói.” Lúc đó, ở Thái Nguyên một mình ta, người được lợi nhất định là ta., Đây là con trai nói thế nào cũng không phân rõ. Nhưng quan viên các nơi nếu như không có chứng cứ xác thực, dựa vào một ít tin đồn, sao dám tùy tiện bắt người nhà chúng ta? Một khi bị người ta vu oan giá phạt ngài tạo phản, bọn họ có mấy cái đầu có thể bị triều đình chém? Hy vọng phụ thân ban cho con cái chết, nhất định phải đào ra kẻ mật báo chính thức, miễn cho tương lai cùng người giao phong, sau lưng lại bắn tới tên lạnh!”

Phỏng đoán ra không phải Trương Tôn Thuận Đức và Lưu Hoàng Cơ vạch trần mà trong lòng Lý Thế Dân đã có phần nắm chắc. Ngày đó lúc định mưu, hẳn đích xác chỉ nghĩ đến cử động lần này có thể là vì Hà Đông trừ Lý Trọng Kiên ra, không nghĩ tới lại lôi kéo toàn bộ huynh đệ tử muội mình ở bên ngoài vào. Cho nên khẩu trừ càng nhiều tội danh thì kẻ hở trong đó lại càng nhiều. Chỉ cần phụ thân hỏa khí tản đi, nhất định có thể phát giác hẳn oan uổng.

Nhìn đứa con phủ phục dưới chân, Lý Uyên đau lòng như đao cắt. Trong tay hẳn đích xác không có bất cứ chứng cứ nào chứng tỏ là thế dân có ý đồ mưu hại huynh đệ ruột thịt của hắn, nhưng nếu như xây dựng thành cùng đám người Nguyên Cát chết đi, người được lợi lớn nhất chính là thế dân! Nhưng căn cứ vào vài câu đồn ngôn liên xử tử con thứ của gia tộc sở trường dụng binh nhất., Cái này quả thực tương đương tự đứt tay chân, loại này tên vô lại thiếu tâm nhãn này, trừ đám phế vật triều đình, người khác sao chịu đi làm?

“Nếu như ta muốn hại ca ca và đệ đệ, sao không làm sạch sẽ hơn chút, ngay cả con đường có thể về nhà bọn họ cũng cho đi. Dù sao hại cũng hại, hà tất chỉ làm một nửa?” Tiếng khóc bên chân tiếp tục truyền đến, Lý Uyên nghe được tâm phiền ý loạn.

Không phải thế dân! Hẳn dần dần tin tưởng điểm này. Thế dân là con trai tự tay mình dạy dỗ ra, trên người chảy huyết mạch

Lý gia, sẽ không vô tình vô nghĩa như cảm thú Dương gia. Nhưng đó là ai đem tin tức lộ ra ngoài chứ? Ai đem thời cơ nắm bắt đến mức như thế?

“Người đứng lên đi!” Lý Uyên dần dần khôi phục lại sự bình tĩnh, thở dài nói: “Ta hy vọng không phải bất cứ ai trong huynh đệ của các người. Tương lai mọi chuyện thành công, huynh đệ các người mấy người không thể thiếu nữa là tranh giành nhau, hà tất phải sớm như vậy? Người xuống dưới đó luyện binh đi, ta sẽ phái người điều tra rõ rốt cuộc là ai làm. Nếu như sau này bắt được hắn, ta nhất định sẽ tự tay cắt đầu hắn, tể đệ đệ người trên trời có linh thiêng!”

“Vâng! Phụ soái!” Lý Thế Dân lau máu trên trán, nghẹn ngào đáp ứng.

“Trước tiên tới phòng sau tìm người múc nước chậu rửa mặt đi!” Lý Uyên bị hai chữ “Phụ soái” hô lên khiến trong lòng phát lạnh, lại thở dài, ra lệnh.” Đừng để cho những người khác biết hôm nay ta nói với người, hôm nay đúng là vì phụ mẫn dụng phải. Người dẫn binh cho tốt, Lý gia chúng ta rốt cuộc có cơ hội hóa gia thành nước hay không, còn phải đánh trận chiến mấy năm mới có thể phân biệt rõ ràng. Trong thời gian này, có thể thêm một bằng hữu, sẽ bớt đi một kẻ thù!”

“Vâng!” Lý Thế Dân lại đáp ứng một tiếng, chậm rãi đi về phía nội đường.” Nếu trong tay phụ soái có đủ tướng quân quen với chiến tranh, chuyện hôm nay có dễ qua mặt như vậy không?” Hắn hỏi bản thân trong lòng, sau đó nhận được đáp án còn lạnh hơn cả đao phong.

“Ta nghe nói Mã Ấp quận trưởng Lý Tịnh từng xuất hiện tại Thái Nguyên thành, người này nghe nói dụng binh đạt được chân truyền của cữu cữu Hàn Cầm Hồ tướng quân!” Trước khi ra khỏi cửa, Lý Thế Dân quay đầu, tiến cử phụ thân mình.

“Ta biết người này, tài hoa rất cao, nhưng tâm thuật bất chính!” Lý Uyên mệt mỏi phát phát tay, nói ra. Đột nhiên, cánh tay của hắn ngừng lại giữa không trung, hai mắt tròn tròn, trong đó tràn ngập sát khí.

“Người đâu, tra xét hướng đi của Lý Tịnh cho ta!” Sau một khắc, thanh âm của Lý Uyên quanh quẩn trong đại sảnh. Đường như sư tử rừng gào thét cô đơn thê lương!

Chương thứ nhất Vũ Hóa (2)

Mấy ngày kế tiếp, thám thính phía Hà Đông xuất ra bốn phương, ở trong tất cả thành thị mình không chế đều tìm kiếm tung tích của Mã Ấp quận trưởng Lý Tĩnh tiền nhiệm. Nhưng người này tựa như chui vào lòng đất, sau khi rời khỏi Thái Nguyên liền không lưu lại bất cứ dấu vết nào. Nhưng một phen khổ cực của đám kỵ sĩ thám thính cũng không có hao tổn, ba ngày sau, bọn họ mang về tin tức Nhị tiểu thư Uyển Nhi chạy khỏi Trường An đã thoát ly hiểm địa.

“Mấy người các ngươi từ miệng ai nghe được tin tức của Uyển Nhi. Người nói chuyện có đáng tin không? Có lưu nàng lại không?” Nghe tin tức nữ nhi, Đường Công Lý Uyên cao hứng nhảy từ trên giường ngằm ra, lớn tiếng truy vấn.

“Người đưa tin là một kẻ buôn bán hàng da trong gia tộc Vũ tướng quân. Ty chức là ở du xã gặp phải bọn họ. Cho nên tranh thủ thời gian dùng xe ngựa “Mời” nó trở về Thái Nguyên!” Trình sát đội thám báo trả lời đang phi thường chuyên luyện, hai ba câu liền giải thích rõ ràng vấn đề của Lý Uyên.

“Gọi hần, không, mau mời hần vào, mời hần đến nhị đường nói chuyện. Trưởng bối Võ Sĩ Hoạch tướng quân có phải không? Không tính là ngoại nhân! Ngươi dẫn hần đến nhị đường, cũng truyền Võ tướng quân vào. Đoàn người cùng nhau uống chén trà, ăn chút điểm tâm!” Đột nhiên truyền đến tin tốt khiến Lý Uyên tạm thời quên đi tất cả không vui trong lòng, vừa sửa sang lại quần áo, vừa nói năng lộn xộn.

“Đường công rất thích!” Thống lĩnh thị vệ Tiền Cửu Lung thầm nghĩ trong lòng, gọi đội thám báo đang đi ra phía ngoài, tỉ mỉ hỏi thăm vài câu, sau đó lại bố trí một phen, đợi phương diện an toàn có hứa hẹn, mới phái ra mấy tâm phúc: “Mời người đưa thư cứ dựa theo lễ tiết đi tắm rửa thay quần áo.

“Nếu là tộc nhân Sĩ Hoạch, có thể có vấn đề gì! Cửu Lung, người gần đây có phải quá mức khẩn trương rồi không!” Lý

Uyên bị cử chỉ cẩn thận của Tiền Cửu Lung làm phiền lòng, không ngừng oán giận.

“Trước mắt không thể so với năm xưa. Đường công một thân tiền đồ của mấy vạn tướng sĩ, Cửu Lung không thể không cẩn thận gấp bội!” Tiền Cửu Lung cong người, thấp giọng trả lời.

“Phiền phức thật, con mẹ nó phiền phức!” Lý Uyên lắc đầu, bất đắc dĩ mắng một câu thô tục.

Hóa gia vi quốc, cái giá không thể nói là không lớn, lúc này mới vừa bắt đầu, Lý gia trước sau đã mất đi trí vân, huệ nhi sắp xếp., Năm đứa con gái xuất sắc như Vân Nương. Trong đó Vân Nương nhỏ nhất chỉ mới bốn tuổi, khi bị Trường An trấn giữ, căn bản không biết tạo phản thế nào, không ngừng mừng thầm “Thúc thúc” ngày xưa. Mà đám “Thúc thúc” ngày xưa không có việc gì đã hướng Lý gia hiển ân cần, mặt mỗi người đều lạnh đi, sợ lộ ra vẻ đồng tình, cũng bị liên lụy.

Những người khác trên đường trốn đi Thái Nguyên cũng vô cùng gian nguy, Nguyên Cát dựa vào võ nghệ toàn thân cứng rắn trở về. Thành công là dựa vào việc tối hôm qua mới vào thành, cả người nhìn qua giống như một tên ăn mày. Về phần Thừa Long Đao Thiệu của phủ Đường Công, y lại đi bình an, chính là lúc nguy hiểm mới vừa đến liền chia nhau chạy trốn với Uyển Nhi. Nói là Uyển Nhi chủ động yêu cầu không gây thêm nguy hiểm cho nam nhân, nhưng trên thực tế lại học theo Lưu Tam vứt bỏ vợ.

Khiến Lý Uyên đau khổ nhất vẫn là con thứ thế dân. Mặc dù ngày đó hấn tin con trai không có ý định đưa huynh đệ ruột thịt vào chỗ chết, sau đó ngẫm lại, những lời đồn đãi cao minh kia tám chín phần mười là do nó xuất phát từ tay nó. Chỉ là với tư cách là phụ thân, Lý Uyên không thể truy cứu nữa, cũng không muốn truy cứu nữa, nhưng trong lòng lại như bị đóng băng, có dung hợp thế nào cũng không được.

Hấn không phản đối âm mưu, kỳ chính bổ sung mới là thành tựu đại nghiệp Vương đạo, nhưng âm mưu quỷ kế lại không nên dùng ở giữa huynh đệ phụ tử huynh đệ, càng không nên đem huynh đệ ruột thịt cũng làm vật hi sinh chôn cất! Hấn không muốn tin tưởng thế dân như Dương Quảng vô tình vô

nghĩa, nhưng càng ngày càng nhiều sự thật lại như dao, tới tới tới đâm trong lòng hần!

“Võ công dân dã, tham kiến Đường công!” Ngay tại lúc Lý Uyên còn đang trầm tư, thương nhân họ Võ đã theo yêu cầu thu thập xong, dưới sự dẫn dắt của vài tên thị vệ đi vào hai đường. Mặc dù cho tới nay Lý gia còn chưa chính thức dựng cờ phản, nhưng thương nhân Thái Nguyên thông minh đã biết dùng lễ quỳ lạy Tấn kiến. Sau ba lạy, người tới mới chậm rãi thẳng người, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm mặt đất trước đầu gối, không dám mạo phạm Thiên Nhan.

“Bình thân, bình thân, đều là người Thái Nguyên, làm lễ lớn như vậy làm gì!” Lý Uyên giơ cánh tay lên, làm tư thế miễn lễ.” Sĩ Hoạch, đỡ tộc nhân của ngươi dậy, ban tọa! Quả thật là trưởng bối của ngươi sao? Lão phu sao chưa từng nghe người nhắc tới?”

“Tạ Đường công ban tọa. Thảo dân luận bối phận là tộc thúc của sĩ kiêu, nhưng không cùng một nhà với hần. Nhà hần là dòng dõi thư hương, xưa nay không quá đi lại với những người buôn bán chúng ta! Sau đó hần tòng quân, công vụ bề bộn, càng không có thời gian liên hệ cùng lão hủ!” Thương Nhân Võ Phương rất lạnh lợi, biết võ sĩ Võ Sĩ Hoạch rất coi trọng thân phận lẫn nhau, vội vàng hòa giải giúp cho đối phương.

“Ừm, đó là không nên. Không có thương nhân, hàng hóa từ nam chí bắc ai giao? Sĩ Hoạch thái đem đám nho sinh nói thật, thế gian dù đậm đặc hơn nữa chính là thân tình này, cắt như thế nào, cũng cắt bỏ không ngừng!” Lý Uyên cười cười, dùng cách nói của trưởng bối dạy dỗ.

Trong thời cuộc rối loạn này, dám mang thương đội đi về phía nam xông Bắc đều không phải là nhân vật đơn giản gì. Hoặc là bản thân anh dũng hơn người, hơn nữa kiêm luôn năng lực thống lĩnh rất mạnh, hoặc là thủ nhãn thông thiên, hoặc là đầu lĩnh của giặc cỏ, Sơn đại vương,, Đám người đương gia Lục Lâm giao tình không cạn. Lý gia lập tức cử binh, hào kiệt như vậy chính là đối tượng lôi kéo. Mặc dù không trông cậy vào hần có thể khuyên đám giặc cỏ ven đường ùn ùn tới hàng, ít

nhất cũng có thể mua được một ít vật tư chặt chẽ cùng trình sát tốt bọn chúng không nghe được tin tức hữu dụng. Bởi vậy, Lý Uyên ở trước mặt người đến làm đủ công phu, không chút nào không nể mặt vua một nước.

“Được Đường công nói một câu như vậy, Thái Nguyên ta có phúc với ba mươi sáu thương hào lớn nhỏ sau này!” Hư ngồi trên ghế đầu võ phương chấp tay, tâm tình cảm kích không nói nên lời.

“Đâu có, ta chỉ là ăn ngay nói thật.” Lý Uyên xua tay, không chấp nhận lời khen tặng của đối phương nữa.” Sản vật ở Hà Đông chúng ta giàu có, nhưng đất bằng thừa thớt, lương thực rất khó tự túc. Mấy năm nay nếu không nhờ những kẻ bán hàng như các người chạy qua chạy lại., Các sĩ tốt ăn cái gì, dân chúng ăn cái đó. Gặp phải Hoang Niên, quan phủ lấy cái gì cứu tế dân gian? Chỉ là đám hủ nho kia không hiểu dân gian gặp khó khăn, luôn treo bốn chữ nông công thương lên miệng. Há không biết nếu như bốn dân chúng thiếu một, bọn họ ngay cả áo dài cũng mặc không nổi, càng khỏi phải nói giấy và bút mực!”

Mấy câu nói, chẳng những làm Võ Phương nghe được trong lòng ấm áp, ngay cả Võ Sĩ Hoạch đứng hầu bên cũng cảm động. Biết rõ một số ngôn từ chưa chắc xuất phát từ bản tâm Lý Uyên, vẫn cúi người thật sâu, thở dài cảm ơn: “Mặt tướng tướng đa tạ chủ công chỉ điểm. mặt tướng sau này nhất định tôn chủ công dạy bảo, về nhà nhiều một chút, không để cốt nhục thân tình thân bất đồng mà lãnh đạm!”

“Chỉ sợ tương lai người cũng không còn quá nhiều thời gian!” Lý Uyên cười lắc đầu, “Chúng ta sắp xuôi nam trừ gian, thời khắc mấu chốt như thế, lão phu sao cam lòng thả cho người tri binh nhà người trở về. Chẳng qua tộc thúc cùng tộc nhân khác của người, ngược lại có thể thường xuyên tới trong quân nhìn người. Chúng ta sau này sĩ tốt sẽ càng ngày càng nhiều., Các mục vật tư có lỗ hổng rất lớn. Võ gia của người đã được tôn là “Bán Đồng châu”, ra mặt tổ chức thương đội, cung ứng vật tư cho quân đội, chiến lợi phẩm sẽ được chuyển đến, chắc chắn có thể làm được!”

“Đa tạ chủ công hậu ái!” Nghe vậy, Võ Phương nhanh chóng nhảy xuống ghế đầu, cùng Võ Sĩ Hoạch hướng Lý Uyên bái tạ. Hấn chịu mạo hiểm giúp Uyển Nhi truyền tin tức chính là muốn liên hệ với Lý Uyên, để đại phát đại tài chiến tranh. Không ngờ Lý Uyên thân là Đường Công lại thông minh như thế, không đợi mình mở miệng, liền chủ động thỏa mãn toàn bộ yêu cầu.

“Người không cần cảm ơn ta. Sĩ Hoạch đi theo ta nhiều năm, theo lẽ thường, Võ gia các người coi như là người một nhà, người một nhà dùng yên tâm. Sau đó ta có thể bảo hấn mang người đến chỗ tám chín người làm cái yêu bài, dựa vào yêu bài này, người Võ gia lúc nào cũng có thể vào doanh tới gặp ta!” Mặc dù quan tâm đến an nguy của nữ nhi, Lý Uyên vốn dựa vào nguyên tắc công công hậu tư, lợi dụng cơ hội trước mắt thay quân đội giải quyết vấn đề sau này.

Khoảng cách giữa hai bên trong nháy mắt trở nên rất gần, dường như đã quen biết nhau nhiều năm, chuyện trò vui vẻ. Sau khi uống vài ngụm trà nóng vào bụng, Võ Phương được sủng ái như sợ, chủ động đưa ra đề nghị hiến vật tư lao quân.” Thuộc hạ chắc chắn sẽ dốc hết toàn lực.”, Tận lực thỏa mãn những chỗ yếu trong quân đội. Nếu trong tay Đường Công không đủ vàng bạc, thương hiệu Thái Nguyên cũng có thể quyên góp giúp đỡ một chút. Một báo đáp ơn Đường công xem trọng nhiều năm qua, thứ hai cũng ra sức vì quốc gia, sớm thanh lý đám loạn thần tặc tử kia, sớm hưởng an bình một ngày!”

Lý Uyên ngược lại không tham những món hời nhỏ của mấy thương gia, cười cười, nói: “Những thứ chán chường sinh không đem đi bằng chết kia, ta còn có không ít. Đã là làm ăn sao có thể dùng tiền của các người mua hàng của riêng các người? Võ tiên sinh cứ yên tâm, phàm là thuộc hạ Lý Uyên ta, ai dám lấy đồ không trả tiền, hoặc là ép mua ép bán, ta nhất định tự tay cắt đầu hấn.”

“Đa tạ Đường công, đa tạ Đường công!” Võ Phương cảm kích liên tục niệm phật, hận không thể nhào tới ôm đùi đối phương. Buôn bán chỉ sợ quan phủ không nói lý, có Lý Uyên hôm nay cam đoan, võ gia sau này máu không có về nguy hiểm nhỏ hơn

nhiều. Theo bước chân Lý gia quân, thương hiệu các nơi cũng sẽ liếc mắt cao nhìn Hà Đông Vũ gia, sau này tất nhiên tài nguyên sẽ cuộn cuộn mà đến.

“Người không cần cảm ơn ta.” Lý Uyên thu hồi nụ cười, giọng nói chậm rãi trở nên lạnh nhạt, “Ta hy vọng làm buôn bán độc nhất vô nhị. Các người tiếp hàng của ta, cũng đừng cung cấp vật tư và lương thảo cho Lưu Võ Chu nữa. Trước đây ta biết các người có vô số cách cùng biện pháp bắt thương, nhưng một mực không can thiệp. Bởi vì các người cũng cần tiền., Cần phải nuôi dưỡng gia khẩu. Ta không thể trơ mắt nhìn hàng hóa của các người nát ở trong tay! Nhưng sau này có con đường tài sản của Lý gia ta, bên phía Lưu Võ Chu, còn có đường bán tài sản tốt nhất cho bên phía Khả Hãn, đặc biệt là cốc vật với muối ba, ta không hy vọng phía trước và dám gian thần liều mạng với người, sau này lại nuôi thêm hai kinh địch!”

“Khúc Võ Phương này hơi ngây người, nụ cười trên mặt lập tức bị đông cứng. Hắn thay mặt toàn bộ gia tộc quản lý việc buôn bán nhiều năm, tự hỏi làm ăn cũng không chịu thiệt. Đến hôm nay mới phát hiện gặp được người so với mình còn có thể buôn bán tốt hơn, đầu tiên là cho một cái đầu ngọt, sau đó cầm dao bắt đầu cắt thịt.

Nhưng lợi ích đã nuốt vào trong bụng, giờ phút này muốn đổi ý hiển nhiên đã không kịp. Đường công Lý Uyên trước mắt mặc dù có danh xưng “Lão ẩu”, nhưng khi chặt đầu người thì chưa bao giờ do dự. Không chỉ có những tên Hồ Nhân nhét lên trên đó không dám trêu chọc hắn, phóng tầm mắt toàn bộ Đại Tùy, dám vuốt râu hùm trước mặt mọi người cũng tìm không ra bảy người!

Võ gia Hà Đông chắc chắn không phải là một trong bảy người. Cho nên dù trong lòng đau đến mức nhỏ máu nhưng Võ Phương cũng đành đại diện cho thương hộ tiếp nhận yêu cầu của Đường Công Lý Uyên.” Thảo dân, thảo dân chính là quay về nói với mọi người, nhất định không hề vận chuyển hàng về phía tái ngoại. Nhưng Đường công ngài cũng biết, tuy rằng danh hiệu của Võ gia rất nhiều nhưng lại tập trung ở gỗ, đồ

bằng da, đối với các loại vật tư cấm như binh khí, lương thực và muối riêng, tuyệt đối không dám dính vào!”

“Ta chỉ là muốn nhờ người chuyển lời với mọi người. Buôn bán có thể không chế mặt đất ở phía nam, phạm là Lý gia ta có thể không chế mặt đất, các người cứ việc hành tẩu.” Lý Uyên buông chén trà trong tay xuống, biểu tình trên mặt giống như đang cười, hoặc như là đang phát ác.” Về phần ở phía Bắc, ta sẽ phái người ngày đêm đi tuần tra, đến lúc đó một khi có người bắt được, rơi vào bẫy sập, cũng đừng trách ta ra tay độc ác!”

“Đó là tất nhiên, đó là tất nhiên!” Nhưng vừa mới cứng rắn nói mấy câu, trên trán Võ Phương đã toát mồ hôi lạnh. Những năm gần đây, sơn tặc, đại nhân vật trong giặc cỏ hấn kết bạn không ít, người không giảng đạo lý cũng gặp nhiều rồi, nhưng chưa từng có ai đưa cho hấn uy áp lớn như Lý Uyên cả.

Đường công nói lý, giảng đạo lý hơn bất cứ sơn tặc giặc cỏ nào. Lúc giảng đạo lý có thể khiến người ta không cách nào xoay người, nếu như phát bão tới, Võ Phương không biết có thể chịu đựng được hay không người này dậm chân một cái.

“Người yên tâm, không có chứng cứ, thuộc hạ của ta sẽ không loạn hại người! Cho dù bị bắt, ta cũng sẽ cho bọn hấn cơ hội biện hộ, để tránh là cừu gia vu oan!” Lý Uyên lời nói rất ôn hòa, nhưng vào tai người ta lại vang lên tiếng như sấm: “Làm ăn chú ý hành quy, thống trị quốc gia cũng coi trọng luật pháp, tin rằng sau này mọi người sẽ không để ta khó xử!”

“Quan vu oan cho dân chúng, còn không đơn giản sao? Trước bắt lại tìm chứng cứ, làm sao tìm được chứng cứ đây!” Võ Phương đột nhiên bắt đầu hỏi hấn, hỏi hấn mình không nên ham tiện nghi, liều lĩnh chạy tới đây thay người ta đưa tin gì. Nếu như không đến chuyện này, Võ gia sẽ không có chỗ tốt để vơ vét, nhưng cũng sẽ không chọc phải phiền toái lớn như vậy.

Hấn đột nhiên hiểu được vì sao tộc chắt sĩ làm quan nhiều năm như vậy, nhưng không để cho gia tộc cùng quan phủ dính vào quan hệ. Đó rõ ràng là một chiếc thuyền rách không bờ bến, vô luận là thuyền rách hay không, chỉ cần đi lên, liền cũng đừng nghĩ đến nữa!

“Thảo dân, thảo dân nhất định tuân thủ quy củ. Lần này gặp được nhị tiểu thư, nàng cũng từng dạy bảo qua. Thảo dân đã sai người nhớ kỹ, tuyệt đối không dám quên!” Võ Phương nóng lòng thoát thân bất chấp thừa chấp thừa nước đục thả câu, nắm lấy tất cả cơ hội nói với Uyển Nhi.

“Cũng không cần quá lâu, đám người Lưu Vũ Chu chỉ là sương sớm trên ngọn cỏ, thời hạn diệt vong sẽ không quá xa. Đến lúc đó các nơi xung quanh Mã Ấp kết nối với Thái Nguyên thành một thể, có sinh ý của các người rồi!” Nhìn thấy người đưa tin, Lý Uyên trong lòng lại không nóng nảy nữa, trước nhắp một ngụm trà, sau đó thấp giọng hỏi: “Làm sao người gặp được tiểu nữ, nàng có thư viết tay không? Khụ, năm tháng rối loạn này, khó khăn vì một nữ nhân như nàng rồi!”

“Nhị tiểu thư, Nhị tiểu thư hiện tại đã lôi kéo được một phần thế lực lớn ở trong Vương ốc sơn. Thảo dân bắt đầu không biết là Nhị tiểu thư, cho nên còn lo mất tiền, chuẩn bị xông vào. Về sau được người trên núi mời ăn rượu, mới phát hiện nơi đó là một nhánh quân khác của Thái Nguyên. Bởi vậy bình an qua núi...” Võ Phương trong lúc kinh hoàng không khôi phục tinh thần, bởi vậy tâm trí có chút không rõ ràng lắm, lời nói phi thường đanh thép, mà lại không đáp được điểm mấu chốt.

“Nhị thúc, Đường công hỏi ngài có thư của Nhị tiểu thư không? Những chuyện nhỏ không đáng kể khác, chờ lát nữa chậm rãi nói cũng kịp!” Võ Sĩ Hoạch chê tộc nhân mình ngô sự, thấp giọng quát lớn.

“Không, không, Nhị tiểu thư nói giấy bút có nhiều chỗ không tiện, cho nên chỉ nhờ ta báo một tiếng bình an. Nàng nói, nàng bảo Đường công không nên lo lắng cho nàng, con gái Lý gia sẽ không gây thêm phiền toái cho bất cứ ai!” Võ Phương trầm ngâm một chút, dứt quãng nói.

“Con gái của Lý gia?” Lý Uyên nghe được sừng sốt, đáy lòng dâng lên cảm giác thê lương. Là cha, hẳn hiểu được cảm nhận của con gái hiện giờ. Đại nạn lâm đầu, Sài Thiệu Nhi bỏ lại một mình chạy trốn, mặc dù không có hưu thư, nhưng tình cảm cũng rất đoạn nghĩa tuyệt. Cho nên Uyển Nhi không còn tự cho mình là con dâu của Sài gia, mà chủ động khôi phục

thân phận nữ nhi của Lý gia. Chỉ là sao nàng lại chạy đến trong Vương ốc sơn? Sao có thể trong một thời gian ngắn biến nơi đó thành phạm vi thế lực Thái Nguyên?

Chỗ núi Vương ốc là giao giới giữa Trường Bình và hai quận sông, cách Minh Tân bến không đến trăm dặm, mà qua Minh Tân, liền có thể đến Đông Đô cửa ngõ tất sự. Giờ phút này Uyển Nhi nắm giữ Vương ốc sơn, không khác con đường bình định sớm vì binh mã Hà Đông. Phần công lao này, so với một lần hành hạ mấy chục quận huyện ven đường cũng không kém cỏi chút nào.

Trong lúc vui buồn đan xen, giọng nói của Lý Uyên đã đổi cách nói chuyện bất tri bất giác. “Tiên sinh, tiên sinh sao lại gặp được tiểu nữ. Nàng có khỏe không? Trong núi thiếu đồ ăn? Người không cần vội, chậm rãi nói, những chuyện đã xảy ra ta đều phải nghe, cái gì cũng đừng bỏ xuống?”

“Cái này, chẳng phải là muốn trì hoãn Đường công rất nhiều thời gian sao?” Võ Phương không chịu nổi thái độ chột lạnh chột nóng của Lý Uyên, nhìn một chút chất nhi của gia tộc mình, do dự nói.

“Không sao, không sao. Sĩ Hoạch, người ra ngoài sai người chuẩn bị chút rượu và thức ăn. Ta không có cái gì có thể dùng để cảm ơn Võ tiên sinh, cứ cùng hấn ăn một bữa cơm, bày tỏ thể diện! Hòa cả tắc đất!”

Đến lúc này, Lý Uyên lại khôi phục hình tượng của một hiền phụ, vô cùng nhiệt tình phát ra lời mời.

Trước tiên, võ phương nào dám nhận lợi ích của Đường Công nữa, tranh thủ thời gian chỗi từ. Lý Uyên lại không chịu để hấn tiếp tục khách khí, mạnh mẽ sai người mang hai lá thư thấp hơn, đặt Võ Phương vào chỗ ngồi.” Vừa rồi là Công, ta đương nhiên muốn nghiêm mặt nói chuyện. Giờ phút này là chuyện tư, người không cần quan tâm đến lời lẽ, chúng ta vừa ăn vừa nói. Làm cha mẹ, ai mà không nhớ tới con cái. Bây giờ, Võ tiên sinh cũng là người từng đến, hấn là biết tâm tư của Lý mỗ chứ!”

“Phúc khí từ đời nào của thảo dân tới, có thể cùng Đường công uống rượu!” Võ Phương khom người, lắc nhai nói. Làm thương nhân lại được liệt làm thượng khách của chư hầu một phương, việc này truyền ra nhất định sẽ khiến đồng liêu hãnh diện đến mấy tháng. Tuy rằng chủ nhân nơi này hỉ nộ vô thường, hơn nữa cũng luôn làm khó dễ.

“Xin Vũ tiên sinh nói rõ tình hình chỗ tiểu nữ!” Lý Uyên khẽ nhíu mày, nâng một bình rượu lên.

“Vâng, vâng, thảo dân nhất định biết gì nói vậy!” Võ Phương vội vàng giơ chén rượu lên rót một ngụm lớn, sau đó hắng giọng một cái, lớn tiếng nói: “Thảo dân làm là mộc khí, sinh ý bề ngoài, mặc dù trước mắt rối loạn, vì một miếng cơm ăn, nhưng cũng không thể không chạy tới chạy lui. Tháng trước đến kinh sư cùng Đông đô, mang một vòng, sau đó cùng mấy nhà khác quen biết nhau gom thành một đội, kết bạn bắc phản...”

“Hàng hóa có dễ rời tay không? Kinh sư và Đông đô bên kia còn sống qua được sao?” Không chê đối phương lắm, Lý Uyên cười xen vào một câu.

“Này, nói thế nào đây, người có tiền cũng ném như rác, không có tiền chết đói, thì thể nát ở ven đường cũng không ai thu dọn! Nhờ phúc của lão nhân gia ngài, hàng hóa trên thuyền nhỏ rời tay rất nhanh, đều là da cáo tinh xảo cùng mùa đông, gia đình giàu có mới dùng được, cũng không tính là khó bán!”

“Ừm, quan binh bên kia kinh sư bá đạo sao? Có cướp hàng hoá của người không?” Lý Uyên nhẹ gật đầu, tạm thời để tâm đến Uyển Nhi một bên, cẩn thận hỏi thăm.

“Còn được sao? Mấy người làm quan đều là người tốt, Khâu tướng quân, Tống tướng quân ước thúc nghiêm ngặt. Chỉ có dưới trướng Âm tướng quân đôi đũa kém một chút. Trái phải là tiêu tiền miễn tai họa, thảo dân cũng quen rồi!” Võ Phương biết Lý Uyên muốn hỏi điều gì, đem kết quả quan sát của bản thân báo cho hắn biết.” Khâu tướng quân và Tống tướng quân lại có khác biệt. Binh mã dưới trướng Khâu tướng quân nhìn tinh thần đầy đủ, Tống tướng quân già rồi, binh mã dưới trướng cũng không có tinh thần gì. Về phần Âm tướng quân,

ha, cùng loại với các hào kiệt Lục Lâm mà thảo dân từng gặp...”

“Cảm ơn Võ tiên sinh đã nhắc nhở!” Lý Uyên nâng hai tay lên, dùng thân phận chủ nhân của mình kính đối phương một ly.

“Không dám, không dám, vì Đường công thọ!” Võ Phương vội vàng giơ cao chén rượu quá đỉnh, lớn tiếng ca tụng.

“Sau đó thì sao, người mới vừa nói muốn xông lên núi ư? Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Ai, thảo dân nhất thời chí ngẩn, nhìn người bên mình đông thế mạnh, liền muốn trực tiếp từ dưới chân Vương ốc sơn xông qua, tiết kiệm lần tiền qua đường tiếp theo!” Võ Phương thở dài, nói.

“Người không sợ các đại vương núi lần sau trả thù sao?” Mặc dù không phải là hào kiệt của Lục Lâm, nhưng Lý Uyên lại biết sơ sơ một chút về quy củ trên giang hồ. Cái gọi là chiếm núi làm vua, cũng không phải là thương nhân đã đuổi tận giết tuyệt những người qua đường. Như vậy sẽ chỉ chặt đứt con đường tiền tài của mình, không phải dòng chảy nhuần nhuyễn. Sơn tặc khôn khéo sẽ đánh ra chiêu bài bảo hộ một phương., Định ra tiêu chuẩn rút thuế của mình. Đối với thương nhân bán hàng rong và lữ khách rút ra tiền mua đường nhất định, hoặc là mười rút một hoặc hai, hoặc là có một hạn mức lớn nhất, chỉ cần nộp tiền theo quy củ, cam đoan người có thể bình an đi qua được đầu đất của hắn.

“Ai, lần này thu hoạch tương đối cao, hơn nữa trên đường gặp một nhóm người tự xưng là buôn muối. Mấy nhóm người ghé vào một chỗ nhân số vượt qua hai ngàn, cũng có chút khinh thường. Huống hồ chỉ cần cuộn lá cờ lên, người trên núi cũng không biết người qua đường là ai, tổn thất sẽ không quá lớn!” Võ Phương cười khổ vài tiếng, giải thích.

Lúc ấy tao ngộ cực kỳ kỳ ly kỳ, hiện tại nhớ lại, đều cho người ta một loại cảm giác nằm mơ. Hắn mang theo một thương đội hơn ba trăm người tạo thành vượt qua Hoàng Hà, rất nhanh trên đường gặp được mấy người quen biết. Đoàn người vì an

toàn, tự nhiên là góp được đội ngũ càng lớn càng tốt. Ai ngờ lần này đột nhiên vận may chói mắt, mới ra khỏi thành, lại gặp một đám buôn lậu muối tư.

Trong các hàng, lợi nhuận của muối riêng là lớn nhất. Cho nên tiểu nhị bán muối cũng đều mang theo vũ khí bên người, vô luận chặn đường là quan phủ hay sơn tặc, một lời không hòa thuận, sẽ dùng đao kiếm đối mặt. Dần dà..., Quan binh và đạo phi đều không muốn trêu chọc vào buôn lậu muối, có thể mở một mắt nhắm một mắt cho đi quyết không làm việc khó. Mà đám người bán muối lại coi là đồng bạn tốt nhất, một là những người đó ra tay hào phóng, có thể bán hàng hóa tri tri cho bọn họ. Thứ hai, sức chiến đấu của đám buôn muối mạnh mẽ, ngẫu nhiên đụng phải ác phi có ý đồ chém tận giết tuyệt, giữa lẫn nhau cũng sẽ có đối ứng.

Cho nên mấy chương quầy thương hành âm thầm đánh một hạch kế, liền chủ động mời đám buôn muối đồng hành. Đối phương cũng là người sảng khoái, không mở miệng đồng ý. Nhưng có tiện nghi ai cũng muốn chiếm, rất nhanh, một đám buôn bán gia súc, một đám buôn bán tạp hoá, một đám buôn bán trong giang hồ, còn có một gia quyến cáo lão hoàn hương, chết không nói lời nào theo, yêu cầu kết bạn với Bắc phản.

Dựa vào nguyên tắc lực lượng nhiều người, chương quỹ cũng đáp ứng. Nhưng đi tới liền phát hiện không thích hợp, những người bán gia súc, bán hàng hóa cùng quan quyền giống như đã sớm quen biết nhau, luôn mày tới mắt đi chào hỏi.

“Mấy người các ngươi nếu đã là người từng trải, trước đó không phát hiện được điều gì dị thường sao?” Lý Uyên nghe kỳ quái, nhìn không được chen ngang.

“Cái này, không dối gạt Đường công ngài nói. Thế đạo loạn như thế, từ chương quỹ đến tiểu nhị, khẳng định mỗi người đều mang theo gia hỏa. Hơn nữa người bán muối cũng thường tư mua binh khí, dù sao bị bắt đều là một tội chết, chém một đao chém hai đao cũng không kém là bao!” Võ Phương cười cười, ngượng ngùng nói.

Đám buôn lậu muối kia đích xác ai cũng có ngựa, trên lưng ngựa còn chở bọc. Nói là bán muối, càng giống như là buôn

lậu binh khí. Chính vì thế, mấy lão hành thương bọn họ càng muốn làm bạn với đối phương. Huống hồ nhân số buôn lậu muối chỉ có năm mươi mấy, làm tiểu nhị xa xa không bằng thương hiệu, tranh cãi lộn xộn cũng chiếm không được quá nhiều tiện nghi.

Một đội ngũ năm mươi người quy mô không quá lớn, mấy tốp năm mươi người gia nhập là đại khái tương đương với số lượng tiểu nhị thương đội. Đám người Võ Phương bắt đầu không chú ý tới, đợi lúc phát giác, đã không kịp hồi hận.

“Cho nên các ngươi liền bị người ta dắt dê béo! Sau đó liền muốn tiết kiệm phần tiền mua đường cho tiểu nữ!” Lý Uyên cười to, uống một hơi cạn sạch chén rượu trong chén.

Hắn đã nhiều năm tiểu phi, đối với đám ngựa hay dùng thủ đoạn hơi biết một chút. Căn cứ theo tình hình Võ Phương nói, nhóm buôn lậu lậu muối kia cùng với kẻ bán gia súc, bán hàng hóa cùng với quan quyền cáo lão hoàn hương., Người giang hồ buôn bán chắc chắn đều là cường đạo giả trang. Đợi khi cùng nhau đi tới nơi yên tĩnh, sẽ cầm đao “Lời lẽ”, để thương nhân đồng hành không có chỗ trốn. Giang hồ hắc ngôn đem loại hành vi này gọi là Khiên dê, mà dê béo bị dắt chính là oan đại đầu không chút phòng bị.

“Không phải chúng ta luyến tiếc tiền tài, theo quy củ trên đường...” Võ Phương ngượng ngùng cười vài tiếng, muốn giải thích cho Lý Uyên một chút chuyện bọn họ đã bị đám ngựa kia cướp, trước khi song phương tách ra, chẳng khác nào được nhóm ngựa hưởng ứng bảo hộ., Không cần làm phiền nhóm tặc nhân thứ hai. Trừ phi hai bang tặc nhân phát sinh hỏa hoạn, quyền chi phối chi phối tài vật mới thuộc về người thắng trong đó. Nhưng nghĩ lại đối phương đường đường là quốc công, làm sao có thể lý giải quy củ giang hồ, nói được một nửa, vội vàng dùng rượu ép trở về.

“Theo quy củ trên đường, các ngươi không làm phiền nhị chủ!” Tiếng cười của Lý Uyên lần thứ hai truyền đến, lộ ra sự thân thiết. Nếu như không phải ngồi ở trong nhị đường trần thủ phủ, võ Phương thật hoài nghi quốc công đại nhân trước

mắt cũng cải trang thành bộ dạng vang dội, phí hết đại chu chương như thế, chỉ vì ăn con dê béo của mình.

“Không chỉ như thế, tao ngộ của thảo dân thực sự ly kỳ!” Thấy Lý Uyên đối với quy củ giang hồ rõ như lòng bàn tay, Võ Phương lá gan dần lớn, lời nói cũng càng ngày càng không có giới hạn.

“Thật không, có gì ly kỳ, người nói thử đi, ta đã biết con gái bình an rồi!”, Tâm tình Lý Uyên không còn cấp bách như lúc trước nữa. Thật vất vả mới có thể thoải mái được một chút, hẳn cũng nguyện ý nghe ngóng lai lịch đám đầu ngựa kia. Tên đầu lĩnh đầu lĩnh bọn họ có thể khiến cho đám người bán hàng đầu Võ Phương choáng váng đầu óc, tuyệt đối là nhân tài hiếm có. Giờ đây, Hà Đông Lý gia chỉ lo có ít người dùng, tuyệt đối không lo có thể nâng đao tác chiến mà còn động tâm cơ.

“Làm phiền Đường công hỡi, nhóm ngựa hí kia rất kỳ quái, đối với nữ tử bán đứt suốt chặng đường không phạm một chút nào. Hơn nữa...”

“Người bán không phải đồng bọn bọn họ sao, làm sao còn có nữ nhân bên trong?” Lý Uyên nghe càng thêm tò mò, không đợi Võ Phương nói xong, liền gấp gáp cắt ngang.

“Không phải. Nói ra thật xấu hổ, lúc đó mấy lão chương quỹ chúng ta cũng sợ đến choáng váng, không dám cò kè mặc cả. Là nhóm người kia bán tháo đi làm trung nhân, hỏi thăm đối phương muốn giết mấy đao.” Võ Phương nói đến chỗ hưng phấn, nhin không được dùng hai tay múa chân: “Kết quả, đầu lĩnh bán đứt giao thiệp với Đại đương gia của đối phương, không biết thế nào, bọn họ lại bái huynh muội, sau đó liền miễn hết hiếu kính của chúng ta!”

Có một số chi tiết hẳn không tiện nói ra trước mặt Đường Công, đành phải hàm hồ đưa cho qua. Lúc đó tình huống thực tế chính là, trong nhóm ngựa hí kia có người ồn ào, nói nữ đầu lĩnh bán hàng nếu có thể làm cho đại đương gia bọn họ cười một tiếng, liền không cần thương nhân một văn tiền hiếu kính. Mà sau khi nữ đầu lĩnh bán đứt đi không lâu, một mực trốn ở trong xe ngựa là được đi, trước mặt mọi người tuyên bố sẽ không cướp tài sản của mọi người.

“Nữ tử bán ngồi chẳng lẽ là khuynh thành khuynh quốc?” Cho dù thân là Quốc công, Lý Uyên cũng có tật xấu thường gặp của đàn ông bình thường, đề cập đến phụ nữ, đầu tiên là nghĩ đến dung mạo của nàng.

“Lúc bắt đầu nàng ta cố ý dùng nước thuốc lau mặt, cho nên mọi người không nhìn ra. Mấy ngày cuối cùng không lau nước thuốc trên mặt, chúng ta lén nhìn một chút, chắc chắc...” Mặt Võ Phương tràn đầy tiếc nuối, xem ra hận không thể mình trẻ hơn hai mươi tuổi. “Đâu chỉ là nghiêng nước nghiêng thành, cái vẻ trời kia quả thực không phải nhân vật thế gian...”

“A, vậy thì khó trách!” Lý Uyên gật gật đầu, mỉm cười. Một cái đầu ngựa to gan cần thận vang lên, một cái khuynh quốc khuynh thành nữ tử giang hồ, còn vừa gặp đã quen, kết bái làm nghĩa huynh muội, đoạn chuyện xưa này càng ngày càng thú vị, cũng khó trách tên họ Võ nhắc lên tựa như ngửi thấy mùi mật của chó gấu, lập tức quên hết cho nên.

“Cái này còn chưa đủ cổ quái, con ngựa hí kia rõ ràng quen biết với Nhị tiểu thư, hình như còn rất thân thiết với nhau!” Võ Phương đặc ý quên mình, cũng thuận miệng nói ra.

“Cái gì!” Lý Uyên kinh hãi vung tay, bê hết nửa bình rượu lên đổ lên trên ngực. “Làm sao người biết bọn họ biết? Đây là chuyện xảy ra khi nào? Người đã trở lại phía đông bao nhiêu ngày rồi?”

“Thảo dân, trên đường thảo dân một khắc không có trì hoãn, bảy ngày, không, sáu ngày trước đã qua Vương ốc sơn, ở lại trên núi một ngày, sau đó đuổi về. Đầu ngựa kia còn đặc biệt phái người tiễn ta một đoạn đường, qua thượng đẳng mới tách ra!” Võ Phương bị lý do biểu hiện của Lý Uyên dọa nhảy dựng, suy nghĩ một chút, mới do dự nói ra. Chỉ sợ nói sai câu gì, dẫn tới đối phương lại lần nữa “đạo lý” với mình!

“Làm sao người biết bọn họ quen nhau? Trong Vương ốc sơn còn có đương gia nào khác không? Xưng hạng đầu ngựa là cái gì?” Lý Uyên thấy đối phương cứ trả lời không đến vấn đề chính, trong lòng ngứa ngáy như mèo cào, đứng lên truy vấn.

Thấy Đường công đứng dậy, Võ Phương vội vàng đứng lên theo. “Vốn dĩ mọi người đều nói muốn xông qua núi, không để lại nửa đồng tiền cho đương gia Vương ốc sơn. Kết quả thấy sắp đánh nhau rồi, đầu ngựa bên này của chúng ta đột nhiên gọi tên một người trong số người cản đường, sau đó đối phương lập tức buông binh khí. Tiếp đó, Nhị tiểu thư cũng xuống núi, cùng với đầu ngựa nhìn bên này một hồi lâu.”

“Tình hình đó, rõ ràng là hận lẫn nhau không thể kéo đối phương đi, vĩnh viễn không được tách rời.” Võ Phương trong lòng âm thầm đánh giá, ngoài miệng lại không dám nói bậy, cân nhắc một chút, tiếp tục nói: “Ta nghe sơn tặc và Nhị tiểu thư đều gọi kia là Mã Trọng Kiên, nữ tử khoe khoang kia cùng họ với vang ngựa đồng tính., Nghe nói là họ Trương, cho nên phỏng đoán bọn họ tên là Trương Trọng Kiên, một người tên là Trương Xuất Trần. Về phần sơn tặc bên kia, mọi người đều đã sớm biết tên không thông với Vương Thông rồi, lần này nghe được tên thật là Vương Nguyên Thông, còn có một người tên là Đại Dao Tề, tên thật là Tề Tề Phá Ngung!”

“Ông trời ơi!” Lý Uyên thầm kêu một tiếng trầm thấp, không biết mình nên cảm tạ ông trời có mắt hay oán hận tạo hóa vô tình. Là Vương Nguyên Thông và Tề Phá ở Vương ốc sơn Lạc Thảo, cho nên Uyển Nhi mới có thể dễ dàng thu một nhóm cường viện cho Lý gia. Là Lý Húc giả làm tiểu thương đi viện trợ từ năm đó trên đường cũ của Nhạn Môn vượt qua Bắc Lãng, cho nên Uyển Nhi mới gặp hắn.

Hắn lại nhớ tới đám quân phá lương năm đó, đám thanh niên trẻ vô âu vô lự, đôi mắt tràn đầy tin cậy và sùng kính của mình. Còn có cơn cháy lớn trên cầu Liêu Hà, thiêu đốt trong mộng cảnh bao nhiêu năm, có như thế nào cũng không thể dập tắt được!

Chương thứ nhất Vũ Hóa (3)

Nếu như không có trận đại hỏa trên Liêu Hà năm đó, vận mệnh rất nhiều người sẽ là hoàn toàn bất đồng. Ít nhất đối với Lý Uyển Nhi mà nói, giờ phút này nàng không cần đối mặt với nam nhân từng khiến cho tim mình đập không ngừng giả bộ thông dong, ngoài miệng nói lời không đáy, nhưng bên bụng lại sóng sông nghiêng biển.

Nàng từng cho rằng hắn đã chết, chết dưới lời đồn đãi đột nhiên xuất hiện kia, mang theo đầy bi phần cùng tuyệt vọng nhảy vào Hoàng Hà cuộn cuộn. Vì thế, nàng vụng trộm khóc đi khóc lại vài lần, thậm chí trên độ thuyền còn lặng lẽ đem mấy đoàn cơm ném vào trong nước để gửi gắm bi thương. Nhưng, hắn lại vui vẻ xuất hiện dưới chân núi, hơn nữa bên cạnh còn có một mỹ nữ khuynh thành khuynh quốc.

Nữ nhân kia tuổi tác không chênh lệch mấy so với Uyển Nhi, ngoại trừ nhìn qua làm cho người ta trước mắt sáng ngời, trên người còn mang theo một cỗ phong vận nói không nên lời. Vừa không phú quý, cũng không thấp hèn, bình thản hòa làm cho người ta trong bất tri bất giác muốn đến gần, lại không dám dùng ánh mắt thế tục khinh nhờn.

Nếu như dùng hoa để ví von nữ nhân, Uyển Nhi là một đoá mẫu đơn nở rộ. Tỳ Hưu Nhi là một gốc Ngao Sương Hàn Mai, mà cô gái đi theo Lý Húc đi lên triều, lại là một gốc Hồng Liên., kiêu diễm, cao ngất mà không mất sự tinh khiết. Lúc vừa mới nhìn thấy, cơ hồ hơi thở nửa cái sơn trại của nam nhân đều trì trệ. Nhưng ngược lại Uyển Nhi không thể truy hỏi nàng rốt cuộc là ai, cùng Lý Húc có quan hệ gì? Những lời này muốn hỏi cũng phải do Kính Nhi hỏi, thân phận nàng hiện tại, không có tư cách can thiệp việc nhà con rể!

Nhưng nàng lại không cách nào làm như không thấy. Mặc dù giờ phút này “Sứ quân hữu phụ, thoa đắp phu nhân”, nhưng làm trưởng nữ Lý gia, nàng có trách nhiệm bảo vệ cuộc sống của muội muội không bị quấy rầy. Trước mắt Phong Văn La Nghệ đang dẫn quân tấn công huyện Dịch, Triều Nhi và tướng

sĩ sáu quân đang chiến đấu đẫm máu kịch liệt vì hấn. Mà hấn lại phối hợp với mỹ nhân tiêu dao, đây là đạo lý gì?

Trải qua kinh ngạc lúc mới gặp, niềm vui sướng trong lòng Lý Uyển Nhi nhanh chóng bị lửa giận thay thế. Có thể trước khi đám người Vương Nguyên Thông gặp mặt cố nhân, nàng lại không tìm được cơ hội phát tác, đành phải cắn răng xuống nuốt vào trong bụng.

Đám người Lý Húc, Vương Nguyên Thông vừa lên núi đã không ngừng hàn huyên chuyện năm đó sau khi chiến bại. Những câu chuyện này hoặc là sớm đã nhớ kỹ trong lòng, hoặc đã nghe đám người Vương Nguyên Thông trình bày, vô luận như thế nào cũng không đánh nổi tinh thần cùng lắng nghe. Mà đám người Lý, Vương lại không cảm nhận được tâm tình của nàng, chỉ cười ha hả lẫn nhau nâng chung.

“Trừ hai người các người ra, còn ai bị lam nhân bán đứng ở phương bắc, sau đó có cơ hội thoát thân không?” Lý Húc đặt chén rượu xuống, cười hỏi.

“Hấn là Tần Tử Anh, bất quá hấn là người thông minh, không mấy ngày liền chạy ra khỏi bộ lạc. Không giống hai huynh đệ chúng ta, người cao lớn, vừa nhìn đã biết có sức lực. Cho nên ngày ngày bị người ta nhìn thấy, trốn vạy hơn một năm mục nô mới có cơ hội trốn ra!” Vương Nguyên Thông vừa uống rượu vừa lắc đầu cười. Trong mắt hấn lúc trước đều là một đĩa thịt bò khô, có thể từ từ chia sẻ với bạn tốt của hấn.

“Những người khác không biết. Nghệ Nghệ bộ lạc rất phân tán, giao tình với nhau cũng ít. Giúp Cao mỗ mỹ nhân tác chiến bắt chúng ta là một bộ lạc, mua chúng ta làm nô lệ chính là một bộ lạc khác. Sau đó bộ lạc giữa các bộ lạc lại bắt đầu đánh nhau., Đem chúng ta biến thành chiến lợi phẩm của nhà thứ ba. Cũng may lão Vương và ta vẫn không tách ra, luôn chăm sóc lẫn nhau. Đợi qua đoạn thời gian khổ cực lúc ban đầu, xương cốt ngược lại càng sắc bén. Vì vậy thừa dịp bọn họ đang đi mùa xuân., Sau khi cướp được ngựa đào tẩu, cũng không ai đuổi theo!” Tề Phá Ngưng cũng tùy tiện đáp, thỉnh thoảng lại hỏi Lý Húc một lần nữa. Thỉnh thoảng cô gái áo

phần thêm rượu cho hần, hần liền cao hứng tới mức hai mắt neho lại thành một đường, trên mặt đầy sọc, nhảy lên.

“Nếu sớm biết mấy người các ngươi còn sống, ta nói cái gì cũng sẽ đến tái ngoại chuộc các ngươi trở về! Là ta sơ sót, tưởng các ngươi đã sớm bị dân phạt thập!” Lý Húc giờ chén rượu lên, lớn tiếng bồi tội.

“Húc Tử huynh đệ, ngươi có phần tâm này là đủ rồi. Kỳ thật trốn ở đây cũng không có gì không tốt, khổ là ăn một chút, nhưng cũng không có bị ép vào lần thứ hai. Nếu không, ai biết hai tên xui xẻo của chúng ta sẽ chết ở đâu?” Vương Nguyên Thông cười cười, giờ chén rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Trải nghiệm sau này lại càng đơn giản. Giống như tất cả những người không muốn bán mạng cho triều đình, sau khi trở lại Trung Nguyên, bọn họ không dám về quê, đành phải lên núi làm giặc cỏ. Tốt xấu gì cũng phải huấn luyện chính quy trong đội hộ lương. Tề, hai vị vương nhanh chóng từ trong đám lâu la binh trở hết tài năng. Sau đó tiểu đầu mục bước ra ngoài., Đại đầu mục, phân trại chủ, giống như Lý Húc ở trong quan trường, từng bước một mà bò lên. Mỗi đến một lần bị sơn trại thiêu đốt, thì ra Đại trại chủ trúng tên bỏ mình. Hai người liền thuận lý thành chương làm đệ nhất trong sơn trại trong vòng ba trăm dặm quanh Vương ốc sơn, ghế thứ hai là ghế Kim Giao.

“Thật ra hai năm trước chúng ta đã gặp được ngươi. Khi đó ngươi làm quan đã nghiên, cho nên chúng ta cũng không nỡ xuống núi nhận nhau!” Uống rượu một hồi, đồng thời phá tan ký ức cười tươi.

“Lúc nào?” Lý Húc kinh ngạc hỏi.

“Lần trước ngươi đi ngang qua Vương ốc sơn, Lý Mật hạ Lục Lâm lệnh cho mọi người, để chúng ta ngăn ngươi lại. Lão Tề và ta hảo ngôn đuổi ngươi đưa tin sứ của hần đi, sau đó một người chuyển qua một cái mã tấu, ngồi trên đỉnh núi chờ ngươi đi ngang qua. Sau đó nhìn tiểu tử ngươi cười một con ngựa đen, uy phong lẫm liệt. Trong lòng nói, Húc Tử chúng ta làm đại quan, thật là nhân dạng chó...”

“Chẳng trách lúc đó ta luôn cảm thấy bị người ta nhìn chăm chăm, hóa ra là hai người các người!” Lý Húc cười to, vừa rót rượu vừa lau khóe mắt. Đây mới thật sự là huynh đệ, cho dù đạo của đôi bên khác nhau, cũng sẽ nhìn đối phương tiến lên, trong lòng lặng lẽ chúc phúc cho hắn. Người ta cả đời có mấy huynh đệ như vậy, bất luận khi nào cũng sẽ không tịch mịch.

Bọn họ chỉ quan tâm uống rượu ôn chuyện, tận lực không nhắc tới con đường sau này như thế nào. Húc Tử có thể nhìn ra, hai người Tề Phá Ngưng và Vương Nguyên Thông đã lựa chọn đối tượng mà Hà Đông Lý gia trung thành. Tính toán tình hình trước mắt, đây là một an bài không tồi. Hà Đông Lý gia thụ thâm căn sâu, Môn Sinh có vô số bạn cũ, nếu thật sự giờ cờ nghĩa thì đại bộ phận khu vực phía Tây rất nhanh sẽ rơi vào tay hắn. Mà Lý Uyên cũng là người tương đối rộng rãi tương đối rộng rãi, sẽ không bạc đãi người theo long có công.

Tề, Vương hai người cũng không làm thuyết khách của Hà Đông Lý gia, bọn họ tin rằng Húc Tử sẽ có phán đoán và lựa chọn của riêng mình. Vị trí ba người này khác nhau, mục tiêu theo đuổi sẽ không giống nhau. Đối với hai người Tề, Vương mà nói, bọn họ cần phải tẩy trắng thân phận sơn tặc của mình, hơn nữa còn thành lập được công lao thuộc về mình. Mà đối với Lý Húc đã trở thành chư hầu một phương mà nói, chính là Lý Húc., Công nghiệp, thanh danh đều có, tư vị huy hoàng cũng đã nếm thử qua, kế tiếp cần phải bình an trở lại Bắc Lãng, bảo trụ một mẫu ba phần đất thuộc về mình. Tương lai tiến đến tranh đoạt thiên hạ cũng thế, lui bảo vệ một phương bình an cũng được, đều xa xa không phải Tề, hai người Vương có thể.

Giữa hai bên không có bất kỳ yêu cầu nào thường thường là nhiệt tình nhất, loại rượu này uống vào càng thống khoái. Rất nhanh, ba người liền quên đi sự tồn tại của Uyển Nhi cùng nữ tử quần áo phấn, chén giao thoa, uống đến thập phần tận hứng.

“Để mấy người bọn hắn nổi điên đi, chúng ta đến hậu sơn một chút!” Lý Uyển Nhi nghe vậy thật sự không hứng thú, liếc mắt ra hiệu với nữ tử áo phấn, mỉm cười đứng lên.

“Nghĩa huynh!” Cô gái áo phấn thấp giọng xin chỉ thị của Lý Húc.

“Đi đi! Nếu như ngươi ăn no, cùng Sài phu nhân ra ngoài hoạt động gân cốt cũng tốt. Chúng ta ở chỗ này chỉ đợi một buổi tối, sáng sớm mai phải tiếp tục lên đường!” Lý Húc phát tay, tùy tiện nói.

Sự tình đã qua nhiều năm, sự tiếc nuối lúc đó đã dần phai nhạt. Ngẫu nhiên gặp lại khiến nó càng thêm nồng đậm, nhưng Lý Húc biết, lòng mình đã tràn đầy, không thể xuất hiện thêm bất cứ vị trí nào nữa. Cho nên, hắn chỉ có thể nắm chắc bản thân, khiến tiếc nuối vĩnh viễn trở thành tiếc nuối.

“Đi thôi, các nam nhân thấy rượu, tựa như chó thấy thịt vậy!” Lý Uyển Nhi cười mắng một câu, đưa tay kéo cánh tay cô gái áo phấn.

“Hong Phát ngược lại thưởng thức hùng hồn hào hùng trong đó!” Lời nữ tử áo phấn nói bị gió núi đưa về, khiến trong lòng người nghe hết sức thoải mái.

Hai nữ nhân này mặc dù không phải là son phấn tầm thường nhưng cũng biết tự lượng sức mình. Vừa trò chuyện, vừa đi về phía sau núi.

“Đã sớm nghe nói Mộc phu nhân là nữ trung hào kiệt, vẫn tiếc nuối vô duyên bá kiến” Nữ tử áo phấn làm việc rất có ánh mắt, trong lời nói thủy chung vẫn duy trì tôn kính với Uyển Nhi. “Hôm nay rốt cục có cơ hội, Hong Phát cho dù ăn nhiều chút phong lộ, chuyến này cũng đáng giá!”

“Muội muội vẫn nên gọi ta Uyển Nhi tốt, cũng không phải ở trường hợp chính thức, ngươi mở miệng một tiếng phu nhân, nghe cảm giác đều xa lạ!” Uyển Nhi cười cười, thấp giọng kháng nghị.

“Hong Phát không dám, phu nhân thân phận tôn quý bậc nào, há có thể do một cô gái bày mã như ta gọi thẳng tên họ!” Trương Xuất Trần hơi ngòai xồm xuống, lễ phép kiên trì.

“Vị trí Vương ốc sơn trước mắt chúng ta đã sớm không thuộc về Đại Tùy quản hạt. Người bên ngoài bắt luận con gái quốc công cũng được, bách tính bình thường cũng được, tiến vào

núi liền sờ thử một lần, ai cũng không so với ai cao hơn nửa đầu!” Uyển Nhi đưa tay nắm lấy cánh tay đối phương, nụ cười làm cho người ta khó có thể cự tuyệt.

Cánh tay Hồng Phát cũng có sức lực giống như nàng, nhưng nàng theo bản năng lựa chọn nhượng bộ. Không phải vì sợ hãi, mà là để cho thói quen ở chung với người khác.” Dân nữ kia trèo lên cao, Uyển Nhi tỷ tỷ!” Nàng cười đáp lại, mang một chút giọng Ngô nghe được rất là nhu hòa.

“Cái gì gọi là trèo cao, đường đường là em gái của Đại tướng quân quán quân, sao có thể xem là cao được chứ!” Lông mày Uyển Nhi nhảy nhảy, cười khẽ trách cứ. Cô đã từng rèn luyện nhiều năm trong quân đội, dạo này vừa mới trở thành lão đại của đám giặc cướp vương ốc sơn, lời nói của cô nàng đương nhiên toát ra vài phần khí phách, mặc dù đang cười nhưng khí thế cũng bức người.

“Lúc trước ta không biết hấn là Quan Quân Đại tướng quân, còn tưởng hấn là đầu lĩnh mã tặc Khiên dê béo. Cho nên nhận điều kiện mọi người đi tìm hấn trao đổi, thuận tiện ở trong tay áo thả một thanh đao. Ai biết được hấn vừa vào cửa đã nghĩ tới rồi., Lại phát hiện hấn đang ngăn người với mấy cây hương hỏa. Nhìn qua đặc biệt tiêu tụy. Cho nên nhất thời mềm lòng muốn cùng hấn nói chuyện một lát!” Hồng Phát là người thông minh, sớm đã biết Uyển Nhi muốn thám thính cái gì, không đợi đối phương truy vấn liền nói rõ sự thật.” Hấn mới đầu nói với ta họ Trương, vừa vặn hai người chúng ta là họ...

“Mẫu tộc nghĩa huynh của người vì thương cốc Trương thị!” Lý Uyển Nhi cười cắt ngang lời giải thích của Hồng Phát: “Thật ra hấn là người họ Lý, là quán quân vô địch nổi tiếng nhất triều ta!”

“Ta sau này mới biết được là bị dọa đến mức suýt chết!” Hồng Phát dùng tay vỗ nhẹ ngực, trong nháy mắt biểu lộ phong tình làm cho Uyển Nhi cũng bị tức giận.” Nhưng lúc ấy không biết, liền mơ hồ kết nghĩa huynh muội với hấn. Bất quá lúc đó ta cũng lừa hấn, bôi nước thuốc lên mặt, nhìn qua thì giống như một kẻ xấu xí!”

“Được thủy gì, rõ ràng có thể làm nhân sinh biến xấu!” Uyển Nhi từ trong lời giải thích của đối phương phỏng đoán ra Lý Húc không phải là quan hệ với phỏng đoán lúc trước của mình, tâm tình buông lỏng, nụ cười cũng trở nên hoạt bát.

“Là dùng Hoàng Liên, Bạch Nê đảm đồ vật phối hợp mà thành. Bình thường ta đều bán nghệ khắp nơi, vì không muốn gây phiền toái, luôn bơi lên mặt!” Hồng Phát từ trong tay áo lấy ra một cái bình sứ nhỏ, quơ quơ trước mặt Uyển Nhi.” Bất quá ở trước mặt nghĩa huynh không cần phải sửa nữa, lòng hắc đã sớm lấp đầy, sẽ không dung nạp bất cứ nữ nhân nào khác! Trên đường đi mỗi ngày đều cúng tế chị dâu, vừa mới lên núi, liền lập tức phái người đi bác Lãng gửi thư cho một vị chị dâu khác!”

Trong lúc vô tình, nàng đem hai chữ “Chị dâu” nói ra, vô cùng rõ ràng bày ở phía trước của Uyển Nhi.

”thê tử của hắc là muội muội ruột của ta!” Uyển Nhi cười cười, thuận thế chọn rõ quan hệ giữa hai bên.

“Vậy chẳng phải hắc gọi ngươi một tiếng tỷ tỷ sao.” Tiếng cười của Hồng Phát cũng lập tức trở nên tươi sáng, tựa như dòng suối trong cốc chảy qua. “Vị Hồng Phát kia gọi Uyển Nhi là tỷ, cũng là nên chứ.” Dứt lời, ngời xồm xuống, chính thức thi lễ tỷ muội.

“Tóm lại, ngươi đừng có gọi ta là phu nhân gì là tốt rồi!” Lý Uyển Nhi cười ngời xồm xuống, đáp đối phương nửa lễ.

Hai nữ nhân nhìn nhau cười, phảng phất như gió xuân phất qua tuyết, trong nháy mắt tan đi ngăn cách giữa hai bên. Nếu đã không phải địch nhân, quan hệ liền rất dễ dàng rút ngắn. Uyển Nhi là một nữ kiệt trưởng thành, Hồng Phát cũng trải qua hết phong ba trong giang hồ. Trong mười câu nói, hai người có chín câu hợp nhau. Trong nháy mắt đã cảm thấy hận gặp nhau muộn, chỉ trách Lý Húc không sớm ngày cùng liên hệ với nhau.

“Nghĩa huynh kỳ thật rất đáng thương. Hắc vì chiến tranh triều đình, kết quả triều đình đâm dao găm sau lưng hắc, hại một thê tử khác đang mang thai của hắc đã chết, hài tử trong bụng

cũng không bảo trụ được. Nhưng hấn lại không thể báo thù cho các nàng, nếu không sẽ bị coi là vong ân phụ nghĩa!” Đề tài nhiều nhất giữa hai người vẫn là có liên quan đến Lý Húc., Đặc biệt là Hồng Phát, rất thông minh nhìn ra nghĩa huynh vẫn chiếm giữ một vị trí nhất định trong lòng Uyển Nhi, cho nên không biết gì đều nói hết không giấu diếm.

“Lấy tình huống lúc đó, hấn cho dù muốn báo thù, phỏng chừng cũng không đủ thực lực. Binh mã dưới trướng hấn phần lớn đều là quân binh Hà Nam, chưa chắc chịu đi theo hấn tạo phản. Mặc dù dùng miễn cưỡng hiếp hiếp người lên chiến trường., Sức chiến đấu cũng không thể phát huy được một nửa nguyên nhân trước kia: “Đối với lý do Lý Húc binh bại trận, Uyển Nhi đã phân tích rất nhiều lần, cực kỳ hiểu rõ huyền diệu trong đó.” Huống hồ người chính thức hại vợ Ly Tử tán của hấn không phải đám hỗn quan Đông Đô kia, đám gia hỏa kia thoát nhìn đều rất thông minh, trên thực tế đều làm đao trong tay người khác!”

“Tỷ tỷ là người khác hãm hại nghĩa huynh sao?” Hồng Phát lấy làm kinh hãi, truy hỏi. Nếu bàn về lịch duyệt giang hồ, tỷ ấy sâu hơn Uyển Nhi không chỉ gấp mười lần. Nhưng thủ đoạn liên quan đến các đại tộc thế gia đấu đá lẫn nhau, trong lòng tỷ ấy lại sạch sẽ như một tờ giấy trắng, căn bản không thể đánh đồng với Uyển Nhi.

“Đương nhiên, cái người đột nhiên bịa đặt nói Hà Đông Lý gia muốn cử binh thanh quân bên cạnh Hà Đông Lý gia mới là hung thủ chân chính! Tuy phụ thân ta sớm có tâm tư trọng chinh hà sơn, nhưng vẫn cảm thấy thời cơ không đến. Người này dựa vào một lời đồn, chẳng những hủy hoại cục diện Trọng Kiên vất vả mở, mà còn đem Hà Đông Lý gia bức đến bên bờ vực!” Lý Uyển Nhi nghiêng răng, vẻ mặt tức giận.

Nàng sẽ không bỏ qua người mưu sinh. Sau khi nghe đồn, Đông Đô vừa lấy lòng về phía Hà Đông, vừa đem toàn bộ thân thích của Lý gia và Lạc Dương ở hai nơi kinh sư giám thị. Nếu như không phải nàng chạy trốn rất nhanh, giờ phút này đầu người sẽ bị treo trên tường thành. Mà cái nhà vốn dùng biểu tượng tôn kính như tân mà cũng âm âm sụp đổ, danh hiệu phu

quân hào hiệp một mình chạy thoát, đến lúc đi cũng không quay đầu lại.

Uyển Nhi không hận trượng phu của mình là Sài Thiệu. Làm giao dịch giữa hào môn, phần hôn nhân này vốn đã không chịu nổi bất kỳ mưa gió nào. Huống hồ mấy năm qua củi Thiệu vì Lý gia đã làm rất nhiều, thân phận con rể Đường công hãn đương nhiên không thẹn. Nhưng nếu như lúc trước mình có một nửa dũng khí của Kính Nhi, thì lại không thể chịu nổi., Trên đường đào vong Uyển Nhi nghĩ như vậy không chỉ một lần. Đó sẽ là một kết cục hoàn toàn bất đồng, mình sẽ không nhìn Trọng Kiên bị người hãm hại, mà Trọng Kiên cũng sẽ không vứt bỏ một mình chạy trốn.

“Hắn sẽ không bỏ lại ta!” Đáp án này giống như gió núi nửa đêm, một lần đem Uyển Nhi trong mộng đông cứng mà tỉnh lại. Nhưng sự thật trước mắt là, chính mình và hắn lần thứ hai tương phùng, chỉ có thể từ người khác thuật lại, cảm giác hãn khoan hậu cùng kiên cường.

“Khởi nguồn của lời đồn căn bản không thể nào tra được, tỷ tỷ muốn đi đâu tìm người triệu chuyện đây?” Bị Uyển Nhi đột nhiên sắc mặt âm tình bất định làm cho hoảng sợ, đỏ ửng lên tiếng, rụt rè hỏi.

“Âm mưu ẩn giấu sâu bao nhiêu cũng sẽ lưu lại dấu vết. Chỉ cần thêm thời gian cùng kiên nhẫn, khẳng định có thể đem người này lật ra. Chẳng những Trọng Kiên một mình có cừ oán với hắn, trên dưới Lý gia ta cũng có mấy chục cái mạng chết ở trên tay hắn. Chỉ cần ta có thể tìm được người này, mặc kệ hắn là ai, mặc kệ thân phận của hắn, nhất định phải tự tay chém hắn thành muôn mảnh, tuyệt không tha thứ!”

Đã là mùa hè, lời Uyển Nhi nói khiến người ta phải đánh lạnh. Hồng Phát cho tới bây giờ chưa từng thấy một người bị cừ hận đốt thành như vậy, khóe mắt phảng phất đều cất giấu đao, trong chốc lát khiến khuôn mặt xinh đẹp trở nên dữ tợn., Trong mắt nghĩa huynh Trọng Kiên, nàng chưa từng thấy qua, mặc dù nghĩa huynh là người bị hại trực tiếp như lời đồn đại. Lại hướng xa xa hồi ức, sâu trong lòng người kia cũng chưa từng có. Nhớ năm đó khi phát hiện đại họa lâm đầu thì trong

mắt người này vẫn mang theo nụ cười, bình tĩnh mà thông dong.

“Có phải người cảm thấy nữ nhân biến thành bộ dáng này có chút đáng sợ?” Uyên Nhi cảm giác rất nhạy cảm, vô cùng nhanh chóng phát hiện mình thất thố.

“Ta không biết tỷ tỷ đã trải qua chuyện gì, cho nên không cách nào bình luận. Nhưng nếu như ta ở trên vị trí của tỷ tỷ, phỏng chừng cũng sẽ bị bức phải cầm đao lên!” Hồng Phát suy nghĩ một chút, trả lời.

“Nếu có một ngày những thứ mà người quý trọng đều bị hủy đi, người sẽ minh bạch tâm tình của ta!” Uyên Nhi lại nở nụ cười, vừa cười vừa lắc đầu. Cô biết Hồng Phát nói không phải lời nói thật lòng, kinh nghiệm của hai người rất khác nhau, tuy dạt dào khí phách nhưng có một số thứ ẩn giấu sâu trong nội tâm cũng không cách nào móc ra để cho đối phương hiểu được.

Năm đó lúc tiễn Kính Nhi rời đi, Uyên Nhi đã biến muội muội và em gái thành người nhà của mình. Cho dù là ai làm tổn thương người nhà của mình, nàng cũng sẽ không bỏ qua.

Bất kể là ai!

Chương thứ ba (quần sau)

Hồng Phát không hiểu được âm mưu và thủ đoạn của quan trường, nhưng đều là nữ nhân, nàng có thể hiểu sâu sắc sự bi ai trong lòng Uyển Nhi. Một người ngay thời khắc sinh tử bị trượng phu quyết đoán vứt bỏ thể tử, một người nhìn một con rối trước mắt, lại không cách nào vươn tay nhẹ nhàng kéo lại., Chỉ có thể tro mắt nhìn muội muội đi yêu, hận, lặng lẽ rơi lệ trong câu chuyện của người khác. Cho dù nàng là minh châu trên tay quốc công, cho dù dưới trướng nàng ủng hộ mấy vạn người, mỗi buổi tối khi đối mặt với lửa khói kéo dài, cũng sẽ cảm thấy gió đêm như đao!

Nhưng trong chuyện này, Hồng Phát biết mình không giúp được gì. Nghĩa huynh là nam nhân khác với tất cả mọi người, đỉnh thiên lập địa, dày nặng như núi. Trên thế giới này, đại đa số nam tử hận không thể đem tất cả nữ nhân mà mình nhìn thấy đều ôm về nhà. Cho dù căn bản không có duyên phận hay bắt đầu rồi loạn cuối đời, cũng ước gì đối phương gặp người không quen. Vô luận bị trượng phu đuổi khỏi nhà cũng tốt, bị thể nhân khinh bỉ mắng chửi cũng được, dù sao cũng không thể có nửa điểm hạnh phúc. Mà nghĩa huynh không như vậy, hắn biết thương thức sự tôn trọng, hiểu được cuộc sống và cuộc sống của người khác quan trọng, sẽ không trả giá lung tung, sẽ không dùng hạnh phúc cả đời của người khác để vui vẻ một đêm.

Hồng Phát đến nay nhớ rõ lần đầu tiên mình ở trước mặt Lý Húc nguyệt trang đã thấy tình hình. Nhiều năm qua, nàng đã quen với những nam tử khác khi nhìn thấy chân dung của mình, ánh mắt nóng bỏng hận không thể đem người ta nuốt sống được. Mà ở trong mắt Lý Húc, ngoại trừ khiếp sợ ra thì nàng chỉ thấy thương hoa, thương nước, ngấm trắng, có lẽ trong lúc lơ đãng sẽ hơi động tâm, nhưng thoáng chốc liền sạch sẽ, không còn gây ra một chút bụi bặm.

”dã tâm của nam nhân này đã ngập tràn rồi!” Khoảnh khắc đó, bạn cùng lứa với Húc Tử đã có Hồng Phát mười năm đi nam ra bắc bán nghệ, vào lúc này đáy lòng mới đưa ra kết

luận. Nam nhân như vậy sẽ không giống một số tục vật., Liều mạng thu vào bụng nhưng luôn luôn có bụng đói kêu vang. Nam nhân như vậy sẽ bảo vệ ngôi nhà nhỏ của mình, bảo vệ vợ con hài lòng sống qua ngày, dùng bả vai cùng cánh tay mình quan tâm để chống đỡ bầu trời vĩnh viễn không có ủy khuất.

Mà cái kia phiền thiên không cho dù rộng nữa, cũng sẽ không có chỗ của Uyển Nhi vị trí. Vô luận hai người quá khứ đã từng có khúc mắc gì, vô luận hai người năm đó gặp qua lúc lưu lại bao nhiêu tiếc nuối.

“Muội muội năm nay bao tuổi?” Thấy Hồng Phát đã lâu không nói chuyện nữa, Uyển Nhi buông lỏng tâm sự, cười hỏi thăm.

“Cùng năm với nghĩa huynh, nhưng mà vừa vặn nhỏ hơn hẳn hai tháng!” Hồng Phát đoán không ra mục đích câu hỏi của Uyển Nhi, suy nghĩ một chút rồi trả lời chi tiết.

“Cũng không khác ta là mấy. Muội muội nhiều năm nay vẫn luôn độc lai độc vãng sao?” Uyển Nhi cân nhắc một chút, lại hỏi.

“Đã từng có một mối hôn sự, nhưng về sau môn phái cách biệt quá xa, cho nên mới chậm trễ!” Hồng Phát thuần khiết chậm rãi dâng lên một tia phiền não, cười trả lời.

“Điều này cũng có chút đáng tiếc!” Uyển Nhi thâm nghĩ trong lòng. Từ lúc Hồng Phát gặp người lấy vật cùng với giọng nói lộ ra khí độ, nàng có thể thấy được người này là đã gặp qua một chút đại sự. Hơn nữa có thể nói là tuyệt thế, vô luận tác hợp cho Vương Nguyên Thông cùng phá ngưng trong hai người, cũng không tính là bồi nhọ thân phận của bọn họ., Để cho một người trong đó thu tâm tính, cả ngày chỉ nghĩ đến chuyện quấy rầy các lữ khách. Đối với bản thân Uyển Nhi, cũng sẽ có thêm một người bạn tốt, lúc nhàn hạ không đến mức quá mức buồn bực.

Nhưng người sống vốn không như ý, thân thể mười người. Khẽ thở dài, Uyển Nhi lại nói: “Là người nọ tạo áp lực cho gia tộc nên không dám cưới nàng sao? Hay là hẳn thuận miệng mà

qua loa cho xong. Nữ nhân này không chịu để yên, chẳng lẽ hấn sẽ không nhìn người một ngày già cả sao?”

“Cũng không phải!” Hồng Phát bị hỏi một trận bối rối, không tự chủ được thả chậm bước, cúi đầu chơi mấy đóa sơn hoa. Nàng thuở nhỏ bị bán làm vũ cơ, căn bản không nhớ rõ phụ mẫu mình là ai. Mà tiểu nhị dưới tay lại sớm quen bộ dáng đại chương quỹ cương cương băng lãnh, xưa nay chưa bao giờ coi nàng là nữ nhân. Cho nên chung thân đại sự của nữ nhi cho tới bây giờ chưa ai quan tâm, càng không người nào giống Uyển Nhi không chút che dấu đi thẳng vào vấn đề.

“Cái gì gọi là cũng không phải. Hấn không dám nhận lấy lấy người thì chính là không thành tâm! May mà người còn che dấu cho hấn!” Mặc dù xuất thân hào môn, Lý Uyển Nhi vẫn có thiên tính khắc phục không được của nữ nhân. Còn chưa kịp thân quen với đôi phương, giúp đỡ người trong phụ huynh Trương La Khởi.

“Không giống tỷ tỷ nói! Gia thế của hấn hiển hách, lại là mệnh quan triều đình. Hồng Phát xuất thân hàn vi, ngay cả huynh đệ phụ mẫu cũng không có. Hứa hôn lúc tuổi còn nhỏ, không biết cái gì gọi là môn đăng hộ đối. Sau đó dần dần lớn lên., Lại không biết hứa hẹn ban đầu tính là không đúng...” Hồng Phát mặt đầy mồ hôi, hoang mang giải thích. Một bó sơn hoa trong tay bất tri bất giác bị nhào nặn nát bét, cánh hoa hoàng hoàng hồng theo gió bay xuống, tựa như vô số bướm bướm sắc sỡ bay lượn trên không.

Đôi mắt chớp chớp nghĩ hồi lâu, Uyển Nhi mới hiểu được Hồng Phát rốt cuộc là nói gì? Không có cha mẹ huynh đệ, lại không biết hứa hẹn có hữu hiệu hay không., Hiển nhiên lúc đầu cùng người nào đó ước định chung thân. Đối với giang hồ nữ nữ như Hồng Phát mà nói, tự đính hôn cũng không tính là sai gì. Nhưng mấu chốt chính là ở lúc trước không biết cái gì gọi là môn đăng hộ đối! Hồng Phát không biết, nam nhân thân là quan lại kia không biết sao? Chẳng lẽ ngay từ đầu đã có chủ ý thủy loạn cuối cùng? Bất nạt một cô gái không có ai ra mặt!

Nàng vừa mới bị người ta phụ lòng, cho nên hận thấu cái loại nam nhân không chịu trách nhiệm kia. Mắt thấy hồng Phát từ

một cái tiêu sái nữ tử giang hồ trong nháy mắt biến thành ủy khuất chịu uất ức bao lấy, lửa giận lập tức bị điểm lên.” Mệnh quan triều đình gì đó, muội hiện tại của đại tướng quân muội đang là muội muội của mình., Chẳng lẽ còn không xứng với một chức quan nhỏ bình thường sao? Trừ phi hấn mang theo kim ấn sinh ra đời đệ tử nhà giàu, nếu như vậy, hấn càng không nên lừa ngươi! Người kia họ gì, ở nơi nào cao hứng? Ngày nào đó tử tử dẫn người bắt hấn, hỏi hấn có lương tâm hay không?”

“Không phải như vậy, thật không phải như vậy?” Hồng Phát bị Man không nói lý Uyên Nhi hầu như rơi lệ. Đối với người nhà Đường công mà nói, một tiểu lại tử quận thừa ngũ phẩm chỉ tính là hạt vừng đại đậu xanh., Nhưng người kia lại bỏ ra trọn vẹn mười năm công phu mới đến chức vị quận thừa. Nếu bởi vì mình nói vài câu không cẩn thận mà trì hoãn tiền đồ của y, tương lai cho dù có thể được tâm nguyện, chính mình cũng không cách nào đối mặt với bộ dáng thất lạc của y.

Hồng Phát biết, trong lòng nam nhân, công lao vĩnh viễn đặt trước mặt nữ nhân. Như nghĩa huynh giữ được người được buông bỏ như vậy thực sự là phượng mao lân giác, hướng hồ nghĩa huynh cũng là sau khi công thành mới nhìn ra, mà người nợ lại vừa mới thấy được hy vọng công danh.

“Cái này cũng không phải, cái đó cũng không phải, Hồng Phát, rốt cuộc thế nào mới đúng. Ngươi cũng không thể cứ một mực xuôi nam phiêu tẩu mãi được!” Uyên Nhi phát hiện mình hỏi có chút gấp gáp, đổi giọng điệu, nhỏ giọng khuyên nhủ.

“Ta không biết? Tử tử đừng hỏi, thật sự đừng hỏi sao?” Hồng Phát nhẹ nhàng xoay người, đưa lưng về phía Uyên Nhi trả lời. Giờ khắc này, nàng không còn là hiệp nữ tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ, tỉ mỉ ẩn mình thật sự yếu đuối bại lộ. Nếu như trong bụi cỏ đột nhiên thoát ra một con mãnh thú, nàng biết, mình hiện tại ngay cả khí lực cũng không có.

“Được rồi, không hỏi nữa. Đây! Dù sao chúng ta vừa mới quen biết chưa được bao lâu! Tử tử không nên xen vào việc của người khác!” Uyên Nhi thở dài, rốt cục phát hiện mình

quản quá lớn. Nàng vốn không phải là nữ nhân ẻo lả, mầu thân, nhưng không biết làm sao., Từ lúc nói hiểu lầm với Hồng Phát tướng, nàng đặc biệt muốn giúp một đám đối phương. Có lẽ là vì nể tình nghĩa muội Lý Húc, có lẽ là gần đây quá cô đơn, dù sao không muốn nhìn thấy đối phương cũng lẻ loi tro troi như mình, như con ngỗng rời đầu đàn, đất bắc xa biển.

“Không phải, ta cùng Trọng Kiên kết nghĩa làm huynh muội, tỷ tỷ là thê tỷ của nàng, có mấy lời tỷ tỷ nói với ta là quan tâm ta. Trong đó thật xấu, muội muội trong lòng hiểu rõ!” Hồng Phát nghe ra sự ngăn cách trong khẩu khí của Uyển Nhi, suy nghĩ một chút, thấp giọng đáp lại.

Luận từ tâm tính, nàng đối với Uyển Nhi không có ác cảm. Mặc dù đối phương hỏi rất nhiều chuyện riêng tư không nên hỏi. Nhưng là cô nhi không có người nhà, nàng vẫn luôn mong đợi điều gì đó giống huynh đệ tỷ muội quan tâm. Nghĩa huynh Lý Húc là một nam nhân lớn, sẽ không bận tâm đến chuyện tâm sự của những nữ nhi này., Còn vừa hay bù đắp phần tiếc nuối này. Cho nên Hồng Phát đối với việc lỡ mắng của Uyển Nhi cũng không buồn bực, nhưng đại sự chung thân của mình, đích thật là chỉ dăm ba câu giải thích không rõ. Nói cách khác, đáp án mà chính Hồng Phát cũng không thể xác định, càng không thể lấy ra cùng loại người đi trước như Uyển Nhi suy đoán.

“Vậy thì chúng ta kết làm tỷ muội thật tốt, cũng giống như người và Trọng Kiên kết làm nghĩa huynh nghĩa muội vậy! Như vậy đi, ta làm tỷ tỷ cũng tốt giúp người, tránh cho người ngay cả người nói chuyện cũng không có!” Lý Uyển Nhi cũng là tâm tư lung linh, đứng ở góc độ Hồng Phát, đặt mình ở trong suy nghĩ giúp nàng.

“Hồng Phát sao dám trèo cao!” Trương Xuất Trần bị đề nghị của Uyển Nhi làm cho hoảng sợ, vội vàng mở miệng từ chối.

“Cái gì mà trèo cao chứ, bây giờ ta là Sơn đại vương, không phải con gái của Đường công. Người là đại đầu lĩnh đã bị khoe khoang, địa vị giang hồ ngang hàng với ta!”

Hai người đều không phải là người câu nệ, ấn tượng lẫn nhau cũng không tệ, cho nên khách sáo vài câu, liền đem chuyện kết

nghĩa định ra. Lúc này, Uyển Nhi lôi kéo Hồng Phát, tìm sườn đất hướng dương, ở phía trên cắm ba cây hoa đại, sau đó hướng về trên bầu trời một đạo lưu vân bái vài cái. Đợi đến khi đứng thẳng lên, liền thành tỷ muội họ khác, ngăn cách lẫn nhau hết, lúc nói chuyện thần sắc càng thêm thân tình.

Hai người các nàng đều biết Lý Húc tử lượng lớn, cho nên cũng không nóng nảy trở về Tụ Nghĩa sảnh làm chứng mắt một đám tử quý, bầu bạn đi dạo trên núi, đem tầng tầng lớp lớp xuân sắc nhìn cho đã quen. Đợi khi hai bên quen nhau, bất giác lại chuyển lời nói đến đại sự chung thân của Hồng Phát. Lần này Hồng Phát không hề cảm thấy Đường Đột nữa, thở dài, thấp giọng nói: “Khi ta đồng ý cho hấn, là mười năm trước...”

“Cái gì, mười năm trước, khi đó ngươi mới bao nhiêu?” Lần này đến phiên Lý Uyển Nhi giật mình, mở to hai mắt truy vấn.

“Tỷ tỷ đừng vội, nghe ta nói hết lời đã!” Hồng Phát cười cười, tiếp tục nói.

Đoạn chuyện cũ vẫn luôn giấu sâu trong đáy lòng nàng, chưa từng có ai có thể thổ lộ. Có thể nói với tỷ muội tốt, trong lòng nàng cũng sẽ không mất mát như ban đầu.

Năm đó nàng là vũ cơ của Sở Công Dương Tổ gia, chỉ mới mười một tuổi, nhưng đã khiến rất nhiều người không cách nào dời ánh mắt đi được. Hồng Phát biết rõ, sớm muộn gì cũng có một ngày mình sẽ bị những ánh mắt nóng bỏng kia nuốt vào, tựa như các tỷ muội khác trong phủ nhảy múa vậy, từ đồ chơi trước sảnh biến thành đầu giường chơi đồ chơi. Nhưng nàng không có tư cách thay mình bị ai, chỉ có thể âm thầm cầu xin thần phật đầy trời, cầu xin ngày hôm nay đừng đến quá sớm.

Nhưng có một ngày nàng quyết định hiến thân mình cho một vị khách, hơn nữa cả đời không hối hận.

Đó là một người trẻ tuổi bị quan trường làm cho thất ý, nghe nói là bị liên lụy đến Hàn Cẩm Hồ tướng quân mà làm mất chức quan, cho nên trong lòng đầy hoài bão thi triển, không thể không đến Dương Tổ phủ tìm người trợ giúp. Mà Dương

Tổ cũng vô cùng tán thưởng người thanh niên trẻ tuổi kia, vỗ hông ngựa nói: “Tương lai con nhất định sẽ ngồi vào vị trí này.”

Hồng Phát tinh tường nhớ rõ, khi lời nói của Dương Tổ vừa rơi xuống, khắp nơi khách mời đều lộ ra ánh mắt như thế nào. Hi vọng, ghen tị, phẫn uất, dù sao cũng không ai còn tâm tư thưởng thức điệu múa của tỷ muội nữa, duy chỉ có duy nhất người trẻ tuổi tên là Lý Tịnh kia, y lại cười cười với Hồng Phát đang khiêu vũ trước, sau đó mới chậm rãi quay đầu đi, cảm tạ lời khen ngợi của Dương Tổ.

Đêm đó, người trẻ tuổi kia liền ở trên Dương Tổ phủ. Mà cũng vào một buổi tối, ngẫu nhiên đi qua cửa sổ Dương Huyền cảm ứng Hồng Phát lại nghe thấy có người đề nghị với thế tử Sở Công, giết chết người trẻ tuổi, lý do là người này sẽ không để cho Sở Quốc công gia sử dụng.

Hồng Phát bị hù muốn chết, tranh thủ thời gian chạy đến phòng thanh niên gọi là Lý Tịnh báo tin. Nghe tin dữ, Lý Tịnh không những không kinh hoảng, ngược lại thông dong nói lời cảm tạ nàng, cảm tạ tình cảm cứu giúp. Cũng chính miệng hứa hẹn, hắn tuổi trẻ thành công liền lấy nàng làm vợ.

Sau đó, nàng mang theo Lý Tịnh từ cửa nách chạy ra khỏi Sở công phủ. Nhìn hắn bước lên đường rời khỏi kinh sư. Sau đó, nàng lưu lạc trên giang hồ, được một nữ nhân múa kiếm trên đường thu dưỡng. Đợi nghĩa mẫu qua đời, nàng liền tiếp quản toàn bộ giải ban tử, mang theo đoàn người tiếp tục phiêu lưu. Trong quá trình này nàng đã từng mấy lần nghe đến tên Lý Tịnh, hoặc nam hoặc bắc, sĩ đồ chấp chùng không ngừng.

Nàng nghĩ tới tìm tới cửa, hỏi đối phương xem có còn nhớ rõ ước hẹn ngày đó hay không. Nhưng ngẫm lại thân phận của mình cùng với sự hoài bão của đối phương, lại không thể không che giấu tâm sự. Cho đến mấy tháng trước, nghe nói hắn lần nữa mất quan, mới cố lấy dũng khí lên trời, hi vọng có thể cho mười năm tìm ra kết cục.

“Người muội muội muốn tìm là Mã Ấp quận Lý Tịnh, đúng không?” Nghe Hồng Phát kể lại câu chuyện, Uyển Nhi bị dọa sợ đến ngáy người rớt cuộc lấy lại tinh thần, âm u hỏi thăm.

Một cô gái ánh mắt xinh đẹp gần như mất đi màu sắc, lại vì lời hứa hẹn bỏ chạy của người nào đó mà phải chờ mười năm, điều này cần dừng khi đến mức nào. Mà người chạy trốn chết kia, có lẽ đã sớm quên những lời mình từng nói lúc ấy, có lẽ lúc ấy căn bản chỉ để lừa gạt một cô bé để có thể đưa mình trốn đi.

Nhưng những lời này, nàng đồng dạng không thể nhắc nhở Hồng Phát. Bởi vì trong cuộc đời thiếu nữ chỉ có một cái mười năm. Bởi vì cho dù tình cảm có nồng đậm đến đâu, cũng không thể chịu đựng nổi sự dày vò của năm tháng.

“Đúng vậy, dù sao Đại Tùy cũng sắp diệt vong rồi, Lý Lang không cần thiết phải tiếp tục làm quan Đại Tùy. Ta lúc này tìm tới cửa, tìm một anh hùng cùng hấn nung tạc, cũng có thể cùng hoàn thành tâm nguyện của hấn!” Nhìn ánh mắt u lục khắp núi, trên mặt người nói chuyện tràn ngập sự mong đợi hạnh phúc.

Tửu đồ chú ý: Chuyện xưa Phong Trần tam hiệp lưu truyền rất rộng rãi trong dân gian. Trong truyền thuyết Lý Tĩnh gặp được Hồng Phát trong Dương Tổ phủ, liền một đường bốn tẩu nương tựa Lý Thế Dân. Chợt, Lý Thế Dân khởi binh theo cha. Về sau Hồng Phát theo tử bằng phu quý, nhưng căn cứ theo ghi chép lịch sử, khi Lý Uyên tạo phản, Dương Tổ đã chết rỗng rã mười năm.

Chương thứ nhất Vũ Hóa (Bốn)

Phía đông vừa mới bắt đầu tỏa sáng, Lý Húc đã nhảy lên tọa kỵ. Hắn vẫn ăn mặc như trước, màu sắc trong trí nhớ Uyển Nhi so với năm đó mới gặp không chênh lệch bao nhiêu. Chẳng qua dáng người hắn đã cao lớn hơn rất nhiều so với trong trí nhớ, râu mép trên mặt cũng che khuất hết thấy vẻ mặt. Lúc quay đầu lại ánh mắt lóe lên vẻ thất sắc., Ý cười bên trong vẫn sáng đến mức làm người ta tim đập. Nhưng lời nói ra lại không mang theo nửa phần ý tứ lưu luyến: “Hai vị huynh trưởng từ biệt, núi cao sông dài, chúng ta sau này còn gặp lại. Uyển Nhi, Hồng Phát sẽ do người chiếu cố. Nàng muốn đến Hà Đông tìm một người, Lý gia các người hẳn là có thể giúp đỡ một chút!”

“Yên tâm, nghĩa muội của người chính là muội muội của ta. Đại đương gia nếu như không chú ý đến, hai huynh đệ chúng ta nguyện ý làm thay!” Vương Nguyên Thông và đồng thời đồng thanh, vừa từ biệt Lý Húc, vừa chiếm tiện nghi trên miệng. Từ tối hôm qua nghe nói Hồng Phát và Uyển Nhi nghĩa kết kim lan ở lại trong núi một thời gian ngắn, hai người liền không dám khép miệng lại. Sau khi đi ngựa lớn lao ân cần, hận không thể cùng nhau đánh một trận.

“Chờ Thái Nguyên bên kia xác định xong, ta liền cấp cho người trong nhà tu thư, để bọn họ hỗ trợ tìm kiếm Lý Quận thừa. Nếu Hồng Phát có thể khẳng định y không có làm nanh vuốt của Lưu Võ Chu, ta nghĩ giờ phút này y hẳn là theo đám lưu dân trốn về được Hà Đông!” Uyển Nhi rất khí phách chấp tay đáp lại Lý Húc.

“Vậy ta yên tâm rồi. Thượng cốc đang bị U Châu quân công kích, ta không thể không chạy về sớm một chút. Đợi ngày khác thiên hạ thái bình, ta sẽ cùng chư vị tụ tập!” Lý Húc cười hướng Uyển Nhi gật gật đầu, sau đó thúc giục tọa kỵ. Hơn hai trăm chiếc đuôi chiến mã theo hắc phong lao xuống sườn núi, khói bụi nhanh chóng dâng lên, che mất tầm mắt của mọi người.

Ngẫu nhiên có binh khí phản xạ ánh mặt trời xuyên ra sau bụi mù, lạnh lùng, đâm vào người muốn rơi lệ.

Nếu như giờ phút này ta nhảy lên ngựa, hấn có chịu dẫn ta đi hay không? Lý Uyên Nhi đưa mắt nhìn bóng lưng biến mất, không nhìn được lén lút suy nghĩ. Nhiều năm trước, nàng cũng như vậy đưa mắt nhìn Lý Húc dẫn đầu Hùng Võ doanh đi xa, trong lòng trăm lần không nở, lại sợ người khác nhìn ra manh mối. Hôm nay, cũng đưa tiễn lần nữa, nàng có cơ hội giữ chặt dây cương Lý Húc, nhưng thủy chung không cách nào đưa tay ra được.

“Thượng Thương từng cho ta cơ hội, nhưng ta đã bỏ qua.” Đến khi một làn khói bụi cuối cùng rơi xuống ngọn cây, nàng không thể không xoay người, cười cười nói nói vài câu với đám người Vương Nguyên Thông. Năm đó, lý do bỏ lỡ chính là, từ khi sinh ra đã gánh vác một vài trách nhiệm nào đó cho con gái ruột của Lý gia. Mà hôm nay, thời thế bất đồng, trách nhiệm vẫn như cũ.

“Kỳ nam tử như nghĩa huynh, nên như ưng bay tự do tự tại trên trời. Nếu bị trói buộc, ngược lại sẽ không còn được nhìn thấy vẻ oai hùng nữa!” Biết trong lòng Uyên Nhi rất khổ sở, Hồng Phát mỉm cười mở miệng nói nghĩa tử vừa kết bái của mình. “Nếu Hồng Phát và Lý lang chưa từng có hôn ước...” Nàng quay đầu lại, đưa mắt nhìn trộm Tề Vương đang nhanh chóng lưu chuyển., Hoang được hai người tranh thủ thời gian nghiêng đầu qua một bên, làm bộ làm tịch thưởng thức phong cảnh ven đường.” Nếu là Hồng Phát và Lý lang chưa từng có hôn ước, cũng quyết sẽ không gả cho nghĩa huynh. Làm bằng hữu với người như hấn là phúc khí, vận khí, một khi làm phu thê, ngược lại phải gánh vác rất nhiều, mệt chết đi được!”

“Đúng, đúng, Trọng Kiên chí hướng cao xa, làm nương tử của hấn nhất định phải bị xóc nảy một chút!” Tề Phá Ngung lập tức quay người, không kịp chờ phụ họa. “Làm bằng hữu sao, ngược lại mọi người đều vui vẻ. Hấn chưa bao giờ ép buộc, cũng sẽ không giả vờ phụ họa người!”

“Hồng Phát muội muội có thể xác định lang quân của người chính là Mã Ấp quận chủ Lý Tịnh không? Xác định hấn đã rời

khỏi Lưu Vũ Chu kia?” Vương Nguyên Thông nhìn sắc mặt Uyển Nhi một chút, sau đó cười gia nhập thảo luận.

“Vương đương gia nói lời này là có ý gì?” Hồng Phát bị hỏi đến ngẩn cả người, lúc này mặt mũi lạnh lẽo truy hỏi. ” Chẳng lẽ ngươi cho rằng Lý Lang chỉ là tiện nghi như vậy, có thể cùng Lưu Vũ là tay sai của người Đột Quyết sao?”

“Ý ta là, danh khí Lý Tịnh hấn lớn như vậy? Không, không, ta nói là Lưu Vũ Chu người nợ ta đã từng gặp, kỳ thật xem như một nhân vật. Ta, ta nói là, thôi, ta cái gì cũng không biết!” Vương Nguyên Thông càng nói càng hồ đồ, dứt khoát dùng sức xách dây cương, chạy như bay đi.

Hắn vô cùng thưởng thức vẻ đẹp của Hồng Phát, nhưng không có dũng khí nhìn thẳng vào ánh mắt hùng hổ kia. Nhớ năm đó, đối mặt với mấy vạn mỹ nhân câu cao thấp cũng chưa từng run qua trái tim, bị ánh mắt nữ nhân chiếu trúng lập tức cuồng loạn nhảy lên không thôi.

“Này! Lưu Vũ Chu kia, năm đó cũng coi như anh hùng, ai biết hắn hiện tại có đức hạnh gì!” Tề Phá Ngưng từ phía sau lưng đuổi theo, nói thầm bên cạnh Vương Nguyên Thông.

“Đại đương gia thế nào rồi? Ta nói chính là Uyển Nhi. Tâm thần nàng có bị hai người chúng ta phân tán ra không?” Vương Nguyên Thông lau mồ hôi trên mặt, buông lỏng dây cương, nhỏ giọng truy vấn.

“Yên tâm đi! Sắc lang ngươi làm cho sắc mặt đỏ lên đến trắng bệch. Uyển Nhi có thể không thay ngươi thu thập tàn cuộc chứ?” Tề Phá Ngưng sớm biết Vương Nguyên Thông có chủ ý gì, quay đầu nhìn một chút, sau đó cười trả lời.

Hai người mặc dù đều kinh ngạc vì vẻ đẹp của Hồng Phát, nhưng cũng không nóng lòng đến mức Lý Húc vừa mới rời đi, lập tức không kịp chờ đợi muốn cùng nhau đồng loạt xông lên. Lúc trước sở dĩ làm ra bộ dáng mê đắm lúc trước, vì phân thân của Uyển Nhi, không để cho nàng khổ sở vì Lý Húc rời đi.

Con gái của Đường công và Húc Tử hợp ý, đây là năm đó trong đội hộ lương ai cũng biết ai cũng sẽ không tuyên bố “Bí mật” cùng miệng. Với tư cách là bạn tốt của Lý Húc, Vương

Nguyên Thông cùng Tề Quốc phá ngưng hầu như là nhìn hai thanh niên trẻ tuổi chậm rãi đến gần., Sau đó đâm đầu vào bức tường vô hình vắt ngang giữa hai bên, đem nguyện vọng tốt đẹp đựng tới chia năm xẻ bảy. Tất cả mọi người vì thế mà tiếc nuối, nhưng tất cả mọi người không thể không tiếp nhận sự thật năm đó. Lấy tư lịch cùng xuất thân Lý Húc năm đó., Có thể trà trộn vào một giáo úy đã thành khói mọc ở phần mộ tổ tiên. So sánh với quận Công Túc Thiệu thế gia, quả thực là chênh lệch giữa đáy giếng và bầu trời, hướng chỉ sau lưng Sài Thiệu còn ẩn giấu một vòng quan hệ nhân mạch to lớn.

“Thật ra đến bây giờ, Sài quận công và Uyển Nhi đã ân đoạn nghĩa khí tuyệt. So sánh với một quận công chạy trốn như hẩn, Húc Tử chúng ta ít nhất cũng có được sáu quận chi địa, mấy vạn hùng binh. Nếu Uyển Nhi cưỡng ép theo hẩn, ngoại trừ danh tiếng không tốt lắm ra, đối với Lý gia chỉ có lợi ích, không có chỗ hại!” Lại chạy về phía trước vài bước, Vương Nguyên Thông thở dài nói.

“Càng là như vậy, càng khiến Uyển Nhi khổ sở. Người không nghe tiểu nha đầu Hồng Phát vừa rồi nói sao? Nghĩa huynh hẩn là Thương Ưng bay lượn trên bầu trời!” Tề Phá Ngưng cũng thở dài lắc đầu: “Hẩn không phải hai chúng ta. Dưới trướng hai chúng ta chỉ có vạn người này., Mấy chục dặm đầu núi, không thể không tìm một người có bản lĩnh dựa vào. Húc Tử lớn nhỏ cũng tính là một phương chư hầu, dựa vào cái gì mà phải cho Lý gia dốc sức? Lý gia có thứ gì có thể thu phục hẩn quy tâm. Chỉ dùng Uyển Nhi cùng hẩn năm đó tiếc nuối sao? Sợ rằng Đường công bằng lòng thành giao, Kính Nhi không ngại cùng tử muội hai người một chồng, bản thân Uyển Nhi cũng không muốn coi mình là hàng hóa!”

“Cũng đúng, Uyển Nhi sẽ không đem mình bán lần thứ hai!” Vương Nguyên Thông cầm roi ngựa lên, đánh bay lá xanh cạnh đường núi.

Hôn nhân không phải chuyện của hai người. Đặc biệt đối với việc lũng loạn phú hào như Lý gia, mỗi đoạn hôn nhân đều ẩn giấu một cái giao dịch. Lý Uyên năm đó biết rõ tâm tư Uyển Nhi đối với Húc Tử, nhưng vẫn gả nàng cho Sài Thiệu., Chỉ sợ không phải chủ yếu là vì thủ tín hôn ước của hai nhà. Mà về

sau hấn cố ý để cho Kính Nhi rời nhà trốn đi, cũng chưa chắc là muốn thành toàn cho con gái duyên. Thân làm chủ một nhà, hấn muốn vì tiền đồ của cả gia tộc, không thể bị cốt nhục thân tình ràng buộc., Cũng không cho phép nửa điểm do dự. Loại lựa chọn này nhìn qua rất vô tình, nhưng mấy trăm năm qua những thế gia đại tộc dựa vào loại mạng lưới được bố trí tỉ mỉ này mà sinh tồn, có thể kéo dài. Hơn nữa sau này còn có thể tiếp tục dùng thủ đoạn tương tự chống đỡ, kéo dài mãi không hết.

“Vẫn là Hồng Phát tốt như vậy, muốn gả ai thì gả!” Trầm mặc một lát, cùng nhau thấp giọng cảm khái.

“Cũng chưa chắc, Lý Tịnh mười năm kia đều không đi tìm gã, ai biết còn có hay không nhận trưởng?” Vương Nguyên Thông lắc đầu, không tán thành quan điểm phá ngung.

“Nguyên Thông, ngươi sẽ không...” Tề Phá Ngung nhìn chằm chằm đồng bạn, kháng nghị” Hai huynh đệ chúng ta nói đùa với nhau, cũng không thể làm được...”

“Ngươi biết ý ta là gì. Năm đó giữa Hạ Nhược tiểu thư và Tử Anh chẳng phải cũng giống vậy sao? Kết quả đâu?” Vương Nguyên Thông gấp mạnh bụng ngựa, bỗng nhiên lao về phía trước hơn nửa trượng.

Hấn nói như vậy cũng không phải hoàn toàn vì chờ mong mà xuất phát từ lịch duyệt. Năm đó Tàn Tử Anh chỉ là tiểu lục sự quan, người nhà không cho phép hấn cưới Hạ Nhược tiểu thư. Huống chi Lý Tịnh đã từng làm quận thừa một nhiệm, lại là cháu ngoại của đại tướng quân Hàn Cầm Hồ?

“Người khác với người, Lý Tịnh là một anh tài có một không hai!” Tề Ngung cảm thấy có chút xấu hổ, lẩm bẩm nói. Có lẽ Vương Nguyên Thông nói tình huống đối với hai người là có lợi nhất, nhưng gã càng hy vọng nhìn thấy kết cục đoàn viên tròn.” Dù sao Hồng Phát đợi hấn mười năm, nếu như hấn không nhận cái lều này cũng không phải thứ tốt lành gì!”

“Chính là bởi vì ai cũng coi hấn như anh tài, hấn càng không có khả năng lựa chọn Hồng Phát. Lão Tề, ngươi cho rằng

người người đều là Húc Tử à!” Vương Nguyên Thông thở dài, lại nói.

Thế gian này chỉ có một Húc Tử, cho dù làm đại tướng quân, vẫn bảo trì sự đôn hậu và thuần lương của thời thiếu niên. Hồng Phát trong miệng nhắc tới Lý Tịnh đã ít nhất hơn ba mươi tuổi, con đường làm quan nháp nhô, xuất đầu không dễ như vậy. Cho nên sẽ không giống Húc Tử, tình cảm so với tiền đồ còn nặng hơn.

Nhưng giống như Húc Tử quá chú trọng tình nghĩa, thế nên không thông quyền mưu, không thông cơ biến hóa. Người làm bằng hữu như vậy rất khiến người ta vui vẻ, làm đầu lĩnh, tiền đồ chưa hẳn sáng sủa. Ngay cả Tề, bản thân hai người Vương đều thà lựa chọn đi theo Lý gia chứ không đi theo hẳn. Hẳn dựa vào lực lượng gì đó trong thời loạn thế mà đi một mình?

Sáu quận Bắc Lăng là nơi chiến đấu bốn phương. Trong thời gian ngắn, Hà Đông sẽ coi nó như một tấm bình phong. Nhưng sau khi thực lực của Hà Đông lớn mạnh đến một mức độ nhất định thì không cần phải làm gì nữa.

Đến lúc đó, tình nghĩa của Húc Tử đối với Đường Công, Đường Công sẽ giảng tình nghĩa đối với Húc Tử sao?

“Chỉ mong sau này chúng ta đừng gặp nhau trên sa trường!” Một lúc lâu sau, sắc mặt tái nhợt của Tề Phá Ngung thì thảo nói một câu.

“Chỉ hy vọng như thế, chính diện đối địch, thế gian mấy người xứng làm đối thủ của hẳn!” Vương Nguyên Thông lắc đầu, cười khô, thở dài bị gió núi thổi tan, ở trong khe suối quanh quần quấy nhiều.

Chương thứ nhất Vũ Hóa (Bốn)

Sau khi ra khỏi phạm vi của Vương ốc sơn, Lý Húc phân phó mọi người vãn cất binh khí vào trong bọc hành lý, giả trang thành một đội buôn lớn. Năm đó hấn theo Tôn An tổ xuất hiện hàng hóa, trong hành nghề quy củ được thăm dò cực thanh, cho nên người bình thường không thể đến gần nhìn ra sơ hở. Mà những năm tháng rối loạn như thế này thì người bình thường không thể nhìn ra được., Phần lớn thôn trang trên hương dã đã bị bỏ hoang, trên đường rất ít gặp người đi lại, mặc dù ngẫu nhiên phải qua một ít bảo trại tụ tộc trấn thủ, hơn hai trăm tên thị binh võ trang buôn lậu lậu lậu lậu thuốc này không đến cửa tìm phiền toái, bảo chủ đã cầm trai niệm phật, sao dám hỏi lai lịch của ác khách?

Như đi hơn nửa ngày, đội ngũ đi tới phụ cận đan xuyên. Lý Húc ra lệnh cho mọi người dừng lại dùng cơm, thuận tiện giúp tọa kỵ khôi phục thể lực. Phía trước còn có một đoạn đường rất dài phải đi, hấn mặc dù trong lòng gấp gáp nhưng cũng không dám để cho đoàn người quá mức mệt nhọc. Nếu không một khi gặp phải bất trắc gì, mọi người ngay cả khí lực đoạt đường mà chạy cũng không có.

Nguy hiểm không chỉ có đến từ một số tên giặc cướp không có mắt, dựa vào hơn hai trăm huynh đệ này trong tay, Lý Húc thật sự không thể dám thô phi thô phi dọc đường vào mắt. Nhưng Trường Bình, thượng đẳng còn đóng quân không ít quan quân đóng quân., Những người này cũng chưa hẳn hoàn toàn bị Thái Nguyên Lý gia không chế. Huống hồ cho dù thể lực Thái Nguyên Lý gia đã kéo dài đến hai quận thượng đẳng cùng Trường Bình, Lý Húc cũng không dám đem an nguy của mình gửi gắm trên người khác. Lý Uyển Nhi là Lý Uyển Nhi, Lý gia là Lý gia, mặc dù cốt nhục chí thân, trung gian khác biệt lại giống như mây bay đáy cốc.

Không chỉ có Lý Húc trở nên cẩn thận dè dặt, tướng lĩnh và phụ tá dưới trướng hấn đều bị nghi ngờ. Từ sau khi Hà Nam chiến bại, mọi người đi tới chỗ nào cũng phải vạn phần cẩn thận. Lý Húc lưu lại sơn trại cả nửa ngày một đêm, bọn người

Thời Đức Phương và Chu Đại Ngưu trùng mắt đề phòng một đêm. Hiện tại nhìn qua, cơ hồ trong mắt mỗi người đều đầy tơ máu, so với mấy ngày vừa rút khỏi chiến trường còn tiêu tụy hơn.

“Dùng hết cơm rồi ngủ một lát đi, trưa cũng không phải là lúc tốt nhất để lên đường đâu!” Lý Húc đem ánh mắt mệt mỏi của mọi người thu hồi lại, vừa phân phó. Nói xong, hắn nhìn xung quanh một lượt, tìm thấy một phiến đá bị nắng nắng làm nóng, ngã chổng vó lên bốn phía nằm xuống.

“Làm theo đại soái, chúng ta nghỉ ngơi đủ sức rồi tiếp tục lên đường!” Chu Đại Ngưu nháy mắt ra hiệu với các thân vệ bên cạnh, cũng nằm trên bãi cỏ theo. Chúng thân binh tản ra bốn phía, vây quanh Lý Húc và mấy tên phụ tá võ nghệ không tinh thành một vòng tròn lớn, lưng dựa vào ngói xuống, nhắm mắt lại lim dim.

Ánh mặt trời không tính là quá độc, phơi ở trên thân người rất thoải mái, tựa như một đôi tay nhẹ nhàng an ủi, khiến người ta chậm rãi thả lỏng căng cơ bắp. Rất nhanh, có người trong lỗ mũi liền phát ra tiếng ngáy trầm thấp. Cùng với gió nhẹ trong mùa hè, qua lại quanh quẩn ở trên ngọn cỏ.

Nghe tiếng ngáy chung quanh dần dần đậm, Lý Húc chậm rãi ngồi thẳng lên, sau đó đứng lên, rón ra rón rén rời xa doanh địa. Hắn cố gắng để động tác của mình rất nhỏ, nhưng vẫn có mấy đôi mắt mở ra, trong ánh mắt tràn đầy cảnh giác.

“Ta khắc ký hiệu lên cây ven đường!” Lý Húc cười cười, hướng về phía mấy người vừa bị đánh thức.

“Ừm!” Chu Đại Ngưu cũng chậm rãi ngồi dậy, rón ra rón rén đi theo sau lưng Lý Húc. Trong nháy mắt, Trương Giang, Vương Tu Bật, bốn người đức đức phương chủ yếu tương lai đi theo phụ tá, giống như chúng tinh nâng trăng bảo hộ Lý Húc ở giữa đám người.

“Mọi người lại nghỉ ngơi một lát đi! Chuyện khắc mấy cái ký hiệu không cần phải hưng sư động chúng. Ta và Vương ốc sơn hẹn nhau xong rồi, chỉ cần phát hiện huynh đệ chúng ta qua

núi, bọn họ tuyệt không ngăn cản!” Lý Húc không thể không đứng lại, hạ thấp thanh âm ra lệnh.

Vương Giả, Trương Giang, các võ tướng khác đều không đáp lại, trực tiếp đi tới bên cạnh Lý Húc. Phương diện văn chương Thời Đức, Phương Duyên Niên, các quan văn phụ trách tương đối chú ý tôn ti, chấp tay, cười nói: “Không ngủ được, đi theo đại tướng quân một chút! Một khi đại tướng quân tạm thời nhớ tới chuyện gì, cũng có người thương lượng một chút được không?”

“Không ngủ được thì đi chặn ngựa, đem huynh đệ trông giữ thú cưỡi thay ta xuống nghỉ ngơi!” Lý Húc cười lắc đầu, dặn dò.

“Ta đã sắp xếp bọn họ thay nhau nghỉ ngơi rồi!” Chu Đại Ngưu thấp giọng trả lời, nửa bước không chịu rời khỏi hai bên Lý Húc.

“Vậy thì nhỏ giọng một chút!” Húc Tử không thể làm gì, đành phải thỏa hiệp với mọi người.

“Ừm!” Đám tướng lĩnh hiểu được tâm tư của chủ soái, thấp giọng đáp ứng. Sau đó đi theo bên cạnh Lý Húc, chậm rãi đi về phía quan đạo.

Quan đạo trước mắt là đi vòng đến Bắc Lãng, nếu như còn có huynh đệ khác dọc theo con đường này đi về phía Bắc, rất dễ dàng có thể từ trên cây già ven đường phát hiện tiêu ký Lý Húc cố ý lưu lại. Cho dù không thể xác định được rốt cuộc có bao nhiêu huynh đệ có thể từ bờ Nam Hoàng Hà rút về, dọc theo đường đi, đoàn người vẫn phi thường chăm chú khác. Trong từng nét vẽ, tràn ngập chờ mong, tràn ngập cừu hận.

Đoàn người không phải là không thể tha thứ thất bại, nhưng không thể dễ dàng tha thứ cho người thắng lợi ở trong thời khắc máu chốt đã bị người ta hung hăng đâm một đao từ phía sau. Bị bán đứng đau đớn khắc cốt ghi tâm như thế, thế cho nên mỗi khi nghĩ tới, lại khiến người ta hận không thể lập tức mang theo binh mã đánh về Lạc Dương, đem những kẻ âm mưu quỷ kế từ trong thâm trạch đại viện kéo đến dưới ánh mặt trời, hỏi bọn họ rốt cuộc muốn làm gì?

Chẳng lẽ bọn họ không biết quân Bác Lăng sau khi giải tán, cả Hà Nam liền không còn ai có thể ngăn cản ngôi nhà hay sao? Chẳng lẽ trong mắt những người ở đây, uy hiếp của quân Bác Lăng lớn hơn so với tân Lâu tặc? Chẳng lẽ bọn họ không nhìn thấy trọng điểm, bọn họ đang sáng lập phần mộ cho mình? Chẳng lẽ bọn họ chỉ muốn tự sát, hơn nữa còn muốn lôi kéo toàn bộ người liên quan cùng với người vô tội cùng nhau đi tìm cái chết?

Nhưng trước mắt, việc đầu tiên của đoàn người chính là làm cho càng nhiều người bình an trở về Bác Lăng. Mấy ngàn huynh đệ phân tán khỏi chiến trường đều là tinh nhuệ trăm trận chiến, có thể bình an trở lại sáu quận thì quân Bác Lăng sẽ có thêm một phần hi vọng rửa sạch nỗi nhục trước kia.

“Nếu không phải quan hệ của đại tướng quân rộng, chúng ta và quân hùng Vương Dục sơn không ít lại là một hồi huyết chiến. Lần này thì hay rồi, huynh đệ phía sau xe nhẹ đường quen, rất nhanh sẽ đuổi kịp!” Vương Tu bật một bên, một bên thấp giọng nghị luận.

Căn cứ theo hiệp nghị giữa Lý Húc và Vương Nguyên Thông và Phá Ngưng ở trong sơn trại đã đạt thành, trong vòng một tháng kế tiếp nếu như còn có con em Bác Lăng khác từ dưới núi đi qua, Thái Hành, Vương ốc sẽ tuyệt đối không để lại khó khăn. Dựa vào ước định này, cơ hội bình an trở về chiến trường của các huynh đệ bình an về Bắc đã giảm thêm vài phần, tổn thất do chiến bại có thể nói lần này đã giảm bớt không ít.

“Ừm, hy vọng hai tên gia hỏa họ Vương và họ Tề kia nói như có tin, bằng không, sớm muộn gì chúng ta cũng giờ bình giết tới...!” Quách Phương vừa đề cổ họng, vừa hạ quyết tâm.

Lần này binh bại làm quân Bác Lăng nguyên khí đại thương. Lúc về nam Lý Húc mang theo ước chừng bốn ngàn quân tinh nhuệ cùng gần bảy ngàn kỵ mã, sau khi phân tán phá vòng vây cũng chỉ có một ngàn người bình an trở về Bác Lăng. Vô luận lấy Đạo Hà Đông, Lê Dương vẫn đi vòng về quận Tề Quốc., Ven đường đều nguy hiểm trùng trùng. Đông Đô, Lạc Dương bên kia có ý đồ nhỏ cỏ tận gốc Bác Lăng tinh nhuệ, giặc cỏ

khắp nơi ở Hà Nam cùng con cháu sáu quận có thù không đội trời chung. Về phần Đậu Kiến Đức và Cao Khai Đạo ở phía nam sông bắc, Đại đương gia tiền nhiệm của bọn họ đều chết ở trong tay Bác Lăng quân, sẽ không trở mặt nhìn kẻ thù năm đó xuyên qua phạm vi thể lực của mình.

Mà chiến mã dưới khó các huynh đệ giờ phút này ở trong mắt hào kiệt các nơi còn quý trọng hơn vàng bạc trắng cướp đoạt hàng, chỉ cần bị nhìn thấy, khẳng định ngay cả mã chương cũng sẽ không lưu lại.

“Theo ta quan sát, Vương, Tề Phá Ngưng đều là người thẳng tính, hứa hẹn của bọn họ hẳn là đáng tin cậy!” Thôi Đức Phương chậm rãi tiến tới gần, nói nhỏ với Vương Giả và Quách Phương: “Nhưng vấn đề mấu chốt này là ở đại tướng quân, bất luận cuối cùng bao nhiêu người trở lại Bác Lăng, đại tướng quân không chịu hối tội triều đình cũng là vô dụng! Cho nên, Vương tướng quân, chuyện mà mọi người giao phó cho người người người người người người nhất định phải nắm chặt...”

“Sao lại phải để ta đi?” Vương Tu nhỏ vụng trộm nhìn thoáng qua Lý Húc đứng cách đó không xa đang khắc tiêu ký lên thân cây, chỉ có ba người có thể nghe được âm lượng hỏi. Khuyên Lý Húc tạo phản, đoàn người đã chuẩn bị không phải ngày một ngày hai ngày. Nhưng ai cũng không muốn chủ động mở đầu cái này. Một là tướng quân đại nhân vừa mới trải qua vợ ly tử tán đau đớn., Mọi người không muốn tăng thêm phiền não cho hắn. Thứ hai, bệ hạ đều biết ân nghĩa của Lý tướng quân, vạn nhất tướng quân đại nhân thà làm trung quỷ triều đình, khuyên người khác khó tránh khỏi bị trách phạt.

“E rằng chỉ có thể là ngươi! Thứ nhất, chức vị của ngươi tương đối cao. Thứ hai, cho dù ngươi nói sai, nể tình cảm của hắn, đại tướng quân cũng sẽ không trách tội ngươi!” Thôi Đức mới gật đầu, kiên trì.

Khi phân tán phá vòng vây, Vương Quân đã bị trọng thương tự nhận không cách nào may mắn thoát khỏi, vì không liên lụy đến các huynh đệ, hắn chủ động ở lại giả làm lính gác ngồi mê hoặc Lý Húc. Nghe nói sau đó mọi người ở ven đường nghe

được tin đồn., Có khả năng cuối cùng Vương Quân đã đầu nhập Hoàng Hà, cũng có thể hàng phục công lao của Từ Mậu. Nhưng cho dù kết quả cuối cùng là cái gì Lý Húc cũng vẫn thiếu nợ hần ta. Cho nên với tư cách tộc thúc hình Vương Quân, Vương Tu Bạt có tư cách xúc phạm râu cộp của Lý Húc vài lần.

“Không phải bây giờ sao? Về đến nhà chẳng lẽ?” Vương Tu Sĩ trộm nhìn Lý Húc, rụt rè thỉnh cầu đám người Thời Đức.

“Không được. Đại tướng quân đã sớm có một ngày đã quyết định, con đường sau này của chúng ta sẽ nắm chắc một chút. Nếu không một khi triều đình lại phái tổng quản sáu quận mới tới, tất nhiên sẽ dẫn tới quân tâm đại loạn!” Thời Đức Phương bị râu tóc Vương gia trên mặt đài nhin không nổi tức giận đến mức nghiến răng, kéo ống tay áo của đối phương quất khê: “Đến lúc đó, mấy gia tộc vốn đã lòng dạ khó lường thuận thế xông lên, chúng ta lại phải đi giẫm đạp họa quáng trạch một lần nữa!”

“Đúng là như thế. Đại tướng quân có tâm nhân hậu, đây là sở trường của ngài. Nhưng đối với kẻ địch mà nói, chính là một nhược điểm. Nhất định có người trong thời khắc máu chót đầy hần một cái...” Quách Phương suy nghĩ một chút, lại nói.

“Nhưng, có thể tướng quân hần...” Vương Tu Cương trước khi tấn công trận chưa từng run rẩy đã bắt đầu chảy mồ hôi trên trán, tụ tập thành dòng, không ngừng lăn xuống dưới.

Vào thời điểm một năm trước, là Lý Húc biến hần từ một đầu mục phản tặc trở thành tướng lĩnh quan quân, do đó kết thúc cái loại thời gian lo lắng nơm nớp lo sợ đó. Mà một năm sau, lại đến phiên hần đi thuyết phục Lý Húc, khuyên đối phương khởi cờ phản bội, làm chuyện mình từng làm.

Hần không biết chuyện mình sắp làm có tính là bức hiếp chủ soái hay không, từ khi tiếp nhận chiêu an, thiên địa chứng giám làm chứng, Vương Tu Bạt cho tới bây giờ chưa từng nghĩ đến chuyện như vậy.

Chương thứ nhất Vũ Hóa (5)

Vương Tu Cương cắn răng từng chút từng chút một cọ cọ bên người Lý Húc. Trong lòng hắn có một trăm hai mươi cái không muốn tiếp nhận thỉnh cầu của đồng bọn, nhưng so với một lần nữa thất bại hồ đồ, hắn lại không thể không phụ sự phó thác của mọi người. Dù sao nếu khiến Lý Húc giận sẽ không khiến mọi người chết, mà đánh tiếp một trận thảm bại mà nói, không ai có thể bảo đảm mình còn sống sót trở về quê hương.

“Đại, đại tướng quân, ta, lần này chúng ta thua, thực sự bại đau khổ!” Nhìn cánh tay cứng rắn của Lý Húc, Vương Tu Sĩ càng cảm giác cổ họng khản trương: “Ta nói là, ta vốn là, chúng ta vốn không nên thua, đều là những tên khốn kiếp Thái Khuyết Đức kia...”

Thân thể Lý Húc rõ ràng cứng lại một chút, nhưng hắn không lập tức xoay người, chậm rãi hoàn thành dấu hiệu đang được khắc. Hình như đó là một tác phẩm tuyệt thế, hắn nghiêm túc nâng đoản đao lên, cẩn thận xem xét trong chốc lát. Sau đó mới quay đầu, trong đôi mắt sâu không thấy đáy tràn ngập nụ cười.

Dường như ngay lập tức bị nhìn thấu sự nhu nhược ẩn sâu trong lòng, Vương Tu Tấn nhanh chóng nhắm mắt lại, không dám đối mặt với ánh mắt đó. Hắn còn nhớ rõ hứa hẹn của mình vào năm ngoái khi bị chiêu an. Lúc đó, hắn và Quách Phương đã quyết định đem cuộc đời mình giao cho tên thiếu niên trước mắt này, núi đao biển lửa., Quyết không đổi ý. Mà trước mắt bất quá vừa mới trải qua một cái thất bại.... Nghĩ tới những điều này, hắn không tự chủ được giơ tay lên, lau đi mồ hôi trán. Khuôn mặt nóng lên như lửa đốt da heo, đỏ trong đen, cơ hồ lập tức bốc khói!

“Những lời này là người khác dạy ngươi a. Tu bạt, ngươi một chút cũng không thích hợp làm khách nói chuyện!” Phảng phất cảm nhận được sự xấu hổ của đối phương, Lý Húc vươn tay, vỗ nhẹ nhẹ bả vai yêu thương đem Vương Tu nhỏ.

Một võ này, trong lòng Vương Di Ngô càng thêm bất an:
“Không, không phải người khác. Không cần người khác dạy, bản thân ta cũng muốn nói. Ta không phải sợ chết. Đại tướng quân, cần lấy cái mạng này là giao cho ngài, ta đã nói rồi., Đòi này sẽ không đổi ý.” Hấn hoảng hốt giải thích, e sợ Lý Húc không tin.” Ta nghĩ là nói, triều đình chỉ là vô nghĩa, chúng ta ở phía trước dốc sức liều mạng vì nó, ở phía sau lưng đao. Đông đô tuyệt tình như vậy, bệ hạ, đến bây giờ bệ hạ vẫn chưa hé răng!”

“Nếu như ta là bệ hạ, ta cũng sẽ không xử trí những người ở lại Đông Đô kia!” Lý Húc nhếch miệng cười, trên mặt đầy vẻ sắc sảo: “Lúc đó nếu như chúng ta có thể đánh bại Lưu Trường Cung cùng Đoạn Đạt, bệ hạ cũng sẽ không xử trí chúng ta. Tình thế đến nước này, hấn không thể giao toàn bộ Hà Nam cho Xuyên Cương quân!”

“Người mù mới không nhìn ra được sự trung thành của đại tướng quân đối với triều đình. Không có chúng ta, tên khốn Lưu Trường Cung kia sao có thể đối phó được quân ngói nhà bếp?” Vương râu tóc dựng đứng đến mức run cầm cập, cao giọng hô. Vốn ý của hấn là đến khuyên Lý Húc tạo phản., Đến bây giờ ngược lại thành lo lắng thế cục sông Nam. Đó là vô số huynh đệ không màng sống chết mới đánh hạ được tình thế tốt, trong nháy mắt liền bị chôn vùi sạch sẽ. Lưu dân được phân đất, thậm chí còn chưa kịp xuống ruộng hạ chủng, sông vận chuyển một lần nữa khôi phục sinh cơ cũng vừa mới đưa đi hàng số thứ nhất.

“Không còn quan hệ gì với chúng ta nữa rồi!” Lý Húc thở dài, khẽ lắc đầu: “Lòng người có khi lại nghèo...”

“Đại nhân quyết định không tiếp tục nghe theo mệnh lệnh triều đình nữa sao?” Vương râu tóc không thể tin vào lỗ tai của mình nữa, vui mừng hô to.

“Không phải là không có sức mà dâng lên!” Lý Húc lại thở dài, cười khỏ. “Mất đi nhiều huynh đệ như vậy, nguyên khí của sáu quận không biết lúc nào mới có thể khôi phục. Đâu Kiến Đức và La Nghệ lại nhìn chăm chăm như hổ đói. Chúng

ta muốn hỗ trợ cho triều đình, tóm lại cũng phải sắp xếp lại sào huyệt của mình trước đã!”

Thiếu niên luôn cảm thấy thiên hạ không việc gì là không làm được, sau khi trải qua gian khổ mới hiểu rõ những gì mình có thể làm, chỉ có một ít thiên phú. Phạm vi phi thường hẹp, phi thường nhỏ hẹp.

Ông ta là một võ tướng, chức trách của võ tướng là bảo vệ. Ông ta từng hào tình vạn tượng muốn bảo vệ toàn bộ Đại Tùy, để tất cả những người giống như cha, cậu mình có thể sống yên ổn. Khiến cho mảnh giang sơn này không còn run rẩy dưới gót sắt của kẻ thù và giặc cỏ. Kết quả là ngay cả người mình yêu cũng không bảo vệ được, chỉ trơ mắt nhìn cô bé chết trong ngực mình.

Hiện giờ, thời gian đau khổ nhất đã qua đi, hắn chỉ muốn bảo vệ một phần khả năng của bản thân. Cha mẹ, Tuyền nhi, trị vì sáu quận, còn có lý tưởng và lương tâm làm người trong lòng thì mới biết.

“Đại nhân không cần quá khổ sở. Chúng ta không có bản lĩnh quản việc nhà của Hà Nam, sáu quận ít nhất có thể giữ được. Lão nói rất hay, một lần chịu thiệt học một lần ngoan, chỉ cần chúng ta không rời khỏi hang ổ, người khác không thể đâm sau lưng!” Vương Tu bật thấy Lý Húc thần sắc dứt khoát, tranh thủ thời gian mở miệng an ủi.

Đại tướng quân nói không quản việc nhàn hạ ở Hà Nam nữa, tức là hắn cơ bản đã quyết định thoát khỏi sự quản lý của triều đình. Như vậy, mọi người không cần phải lo lắng những người khác trong triều sẽ phái đi vào Bắc Lãng, trên vai Vương Phàm cũng không có nhiệm vụ thuyết khách. Trong mắt hắn, Lý Húc chính là trời của sáu quận Bắc Lãng. Mọi người đều biết hắn bán mạng cho ai, trong lòng sẽ không thấp thỏm bất an.

“Người gọi bọn Tử Tề, Đức Phương tới đây đi. Thừa dịp mọi người còn đang nghỉ ngơi, những người chúng ta nói mấy câu.” Lý Húc lại cười, ra lệnh.

Dứt lời, hấn hướng về phía chúng tướng đang chờ tin tức ở cách đó không xa vẫy vẫy tay, sau đó tìm một tảng đá trực tiếp ngồi xuống. Ngoại trừ vài nhân vật trọng yếu còn ở bên ngoài, Lý Húc phát hiện tướng lĩnh cấp thấp đi theo mình xuất chinh vậy mà ít hơn phân nửa. Hoàn toàn thất bại trong cuộc chiến với Hoắc Cương quân, bất kể nguyên nhân như thế nào, bất kể nguyên nhân như thế nào, Lý Húc phát hiện ra điều này cũng đã mất đi hơn phân nửa., Kết quả đều rất tàn nhẫn. Nhưng đối với một người trẻ tuổi, đáng sợ nhất không phải gặp rắc rối, mà là không thể hấp thụ giáo huấn từ trong thất bại. Hấn còn có năm quận lãnh địa, có nhiều huynh đệ thắng thắn đối đãi nhau như vậy. Con đường phía trước vẫn tràn ngập hy vọng, tương lai không thể biết trước.

Mấy tướng lĩnh nòng cốt và phụ tá nhìn thấy thủ thế của Lý Húc, cũng nghe thấy Vương Tu Sĩ triệu hồi, nhìn nhau, nhanh chóng xúm lại. Ánh mặt trời giữa trưa rất sáng, trước mắt bọn họ cũng một mảnh ánh sáng. Thời Đức Phương lên sửa sang lại quan tài vải., Trương Giang cũng lặng lẽ kéo góc áo. Tay Chu Đại Ngưu vẫn nắm chặt chuôi đao bên hông như trước, chuẩn bị liều mạng với người khác. Quách Phương cùng Vương Tu Tu, Phương Sử dưới trướng, Phương Duyên Niên thì mặt đầy vui mừng, hai người bọn họ lúc trước một mực lo lắng sau khi đại tướng quân nghe đề nghị của Vương Tu bật, sẽ nổi giận lôi đình, bây giờ xem ra, đại tướng quân đã suy nghĩ rõ ràng, sẽ không ôm bộ dạng ngu trung không buông nữa.

Thấy mọi người đã đến đông đủ, Lý Húc phát phát tay lệnh cho chúng tướng ngồi xuống.” Mọi người ủy thác Vương tướng quân nói gì đó, hấn đều nói với ta. Trong thời gian ngắn, ta không có ý định, chúng ta cũng không thể tiếp tục nghe theo hiệu lệnh của triều đình. Cụ thể sau khi trở lại Bắc Lăng phải làm sao bây giờ, ta muốn nghe một chút ý tứ của mọi người. Chúng ta cũng từ đây định ra một quy củ, có gì nói thẳng với ta, nói sai cũng không sao. Nhưng đừng có lén lút giở trò nữa!”

“Mặt tướng tuân mệnh!” Đám người Vương râu riu thân thể thẳng tắp, thấp giọng đáp lại.

“Ta, ta, ta là sợ, sợ đại tướng quân trong lòng phiến toái, cho nên mới lên thương nghị, lớn, đại tướng quân...” Thòi Đức Phương xấu hổ cười cười, lấp bắp giải thích. Trong khoảng thời gian này của Bắc Lãng quân, mồm hấn ta bị tật giệt không ít, nhưng khấn trương lên, trong nháy mắt lại bị đánh trở về nguyên hình.

Lý Húc khoát tay, cắt ngang lời lẽ của Thòi Đức và Phương Đức: “Không có việc gì, trước kia chúng ta không có quy củ này, cho nên người không làm gì sai. Sau này dựa theo quy củ, ở Bắc Lãng quân lâu như vậy rồi, đức phương đã bao giờ thấy ta nói mà trở thành tội nhân!”

“Tạ, tạ đại tướng quân!” Thòi Đức Phương buông lỏng tâm lý, miệng nhai bệnh lại bắt đầu giảm bớt.

“Nói chính sự đi.” Lý Húc nhìn hấn một cái, mệnh lệnh.” Lúc ở Hà Nam, ta nhớ rõ cái sách lược tây tiến của người rất có đạo lý. Nhưng lúc ấy ở phương diện Đông Đô chúng ta sớm đã có chuẩn bị, mà nếu chúng ta cưỡng ép hiệp tụ quân binh ra trận mà nói thì..., Không khác gì sư phụ mỗi một ngụ hồ nghi, căn bản là không có nắm chắc chiến thắng. Một khi chiến đấu cùng Đông đô lưỡng bại câu thương, cơ hội sẽ bị quân đội ngói. Chẳng những không đạt được mục tiêu mong muốn, ngược lại sẽ rơi vào kết cục bại danh liệt!”

“Thuộc, thuộc hạ cân nhắc, cân nhắc không chu toàn. Xin mời, mời đại...” Mồ hôi trên trán Thòi Đức Phương lập tức lại đổ ra, sáng lấp lánh., Từng có một cái lặn xuống phía dưới. Hấn từng thông qua phương pháp chèn ép đám người Trương Giang cầm đầu binh lính, hợp tác quân binh liều mạng với Đông Đô, bắt Lạc Dương, uy hiếp Việt vương tự lập. Nhưng cái đề nghị này vô cùng lý tưởng hóa bị Lý Húc Không một mực phủ quyết. Lúc ấy Thòi Đức Phương rất không phục, cho rằng Lý Húc chỉ xuất phát từ ngu trung mới không dám buông tay đối với triều đình. Về sau đối đãi với binh lực của Điền Cương quân cùng Đông Đô, hấn biết mình thiếu chút nữa chôn vùi mệnh của tất cả mọi người.

“Ta đã nói rồi, ta sẽ không vì lời mà phạm tội. Huống chi lúc đó người suy nghĩ vì tương lai của mọi người!” Lý Húc mỉm

cười xua tay: “Sau này ngươi ở bên cạnh làm hữu tư mã, tùy thời đưa ra ý kiến cho ta. Bất kể đúng sai, chỉ cần là tự ta thu nạp, trách nhiệm cũng sẽ không truy cứu trách nhiệm của ngươi!”

“Tạ ơn, Tạ đại nhân đề bạt!” Thôi Đức Phương vừa mừng vừa sợ, đứng bật dậy, vái dài xuống đất.

“Ngồi xuống, đừng làm kinh sợ huynh đệ đang ngủ. Hữu Tư Mã này có thể làm được bao lâu còn phải xem bản lĩnh của ngươi. Dù sao Hồ Bí thiết kỵ của La Nghệ đã đánh tới cửa nhà mình!”

“Thuộc hạ, thuộc hạ nhất định sẽ cúc cung tận tụy, chết rồi mới tính!” Thôi Đức Phương vội vàng cam đoan. Cho tới bây giờ, dưới trướng Đại tổng quản Bác Lăng quân chỉ có hai người Triệu Tử Minh và Tư Mã của hắn. Mặc dù Tư Mã của hắn sẽ không có quyền lực lớn như Triệu Tử Minh, nhưng nếu ngày sau Lý Húc đi lên Ván Đỉnh Chi, hắn không làm được Tiêu Hà và Trương Lương, địa vị ít nhất sẽ không thua Trần Bình lúc ban đầu của hắn tử.

“Không phải kêu ngươi chết, mà là ngươi nghĩ biện pháp giúp đại tướng quân giữ vững sáu quận!” Quách Phương không quen với cái bộ dáng cả kinh kia, đưa tay đẩy hắn một cái, cười mắng.

“Lão tử quan nhi so với ngươi.” Thôi Đức Phương Kiệt gân cổ, dùng đôi mắt trắng dã trả lại. Ngay lập tức, hắn ý thức được cấp bậc trong quân Bác Lăng không quá nghiêm ngặt như quan trường. Vừa lên làm hữu tư mã đã ra oai, rất dễ làm chủ nhân không vui.

“Bây giờ không thể so với lúc trước. Trước kia chúng ta có thể đứng vững gót chân ở Bác Lăng, đầu tiên là có cây đại thụ của triều đình làm chỗ dựa. Kế tiếp, hai vị lão tướng quân Dương Nghĩa thân, Tiết Thế Hùng cũng ở đây. Hiện giờ triều đình lung lay sắp đổ, chúng ta không tuân lệnh của nó nữa., Những người khác cũng chỉ coi lời nói của triều đình như gió thoảng bên tai mà thôi.” Nhân lúc mọi người còn đang rơi vào trầm tư, Lý Húc nói rõ thế cục mọi người sắp gặp phải: ” Bác Lăng là nơi chiến đấu tứ chiến, lại bất hạnh bị kẹp giữa mấy thế lực

lớn. Muốn bảo vệ nó thì rất khó, muốn phát triển phải tìm cơ hội rửa tuyết chi thù lằn chiến bại này, chỉ sợ không phải mục tiêu một ngày hai ngày là có thể đạt được!”

“Năm đó hoàng đế bệ hạ sở dĩ kêu ta an ủi sáu quận này, chỉ sợ cũng là nghĩ đến tương lai có thể sẽ có một ngày như vậy.” Nghĩ đến ân oán cùng triều đình, Lý Húc bất giác chán nản thần thương. Làm hoàng đế Dương Quảng đích xác là phi thường thất bại., Nhưng với tư cách lãnh đạo trực tiếp của Dương Quảng lại rất trượng nghĩa. Lúc đó e rằng y đã hoàn nghi sự trung thành của mình, nhưng y vẫn luôn ủy thác trọng trách bản thân. Nếu như không có sự tin tưởng và ủng hộ của y, Lý Húc biết mình không thể đi tới ngày hôm nay. Nhưng nếu như không phải y hồ đồ, Lý Húc biết mình cũng không thể nhảy xuống khỏi đỉnh điểm của nhân sinh!

“Ta, Bác Lăng lục quận chúng ta lợi trong chiến, bất lợi cho việc thủ.” Thời Đức vừa nghĩ vừa đáp: “Nhưng người khác lại rất khó thay thế đại tướng quân. Đại tướng quân hai năm qua đối với dân chúng như thế nào, người, trong lòng đều rõ ràng. Mặc kệ là ai cũng sẽ không dễ yên, những ngày tháng an nhàn chẳng qua cũng có ngày tháng dài, đến dưới trướng La Nghệ!”

“Đúng là như thế, thủ thổ “có đức không có hiểm”. Hồ Bí thiết kỵ là thiên hạ sắc bén không giả, nhưng La Nghệ vì nuôi sống con thiết kỵ này cũng cạo cho dân chúng U Châu lắm than. Người của sáu quận chúng ta chính là người của sáu quận., Đặc biệt là dân chúng của Vụ Châu và Thượng cốc đều biết La Nghệ quản lý cuộc sống như thế nào, vì bản thân sống giống người, cũng sẽ liều mạng theo tướng quân và La Nghệ. Về phần Đậu Kiến Đức, thực lực của ông ta vốn không bằng chúng ta, nếu chúng ta không ra ngoài thu thập hãn., Đã khiến hãn cầu còn không được, căn bản là không sợ hãn đánh tới cửa!” Phương Duyên Niên là thông qua khoa cử thi đỗ thư sinh trong quân, phương diện mưu lược không bằng thời đại đức, nhưng sở trường là có thể lật một suy ba. Được đồng liêu nhắc nhở, lập tức tìm ra một đồng lớn ưu thế phe mình.

“Trong các chư hầu, ta, chúng ta cũng là người đầu tiên bắt đầu đóng ruộng. Nếu bàn về dân gian giàu có, chinh đồn., Toàn bộ bờ sông không ai có thể so sánh được.” Thời Đức

không muốn náo động của mình bị người khác đoạt mất, tốc độ nói chuyện nhanh hơn.” Chỉ cần có thể giằng co với La Nghệ ba tháng, quân lương của hắn tất nhiên sẽ bị cạn kiệt. Mà trong tay chúng ta có tài sản dồi dào, có thể đuổi theo sau., Muốn đoạt lại toàn bộ Huyền quận, nếu như muốn mau chóng kết thúc chiến đấu, cũng có thể nghĩ biện pháp từ phía sau. Tiết gia huynh đệ không thể không rõ cái chết của phụ thân hắn cùng La Nghệ hai lần ám toán tức, sở dĩ phụ thuộc vào cừu nhân bị tình thế bức bách. Chúng ta phải người đi rải rác một ít lời đồn đại, mặc dù Tiết gia huynh đệ không muốn tạo phản, La Nghệ cũng sẽ lo lắng đường lui của mình, nếu lại có thể phái một mũi khinh kỵ đột nhập U Châu, lão tặc tử kỳ không xa nữa rồi!”

Luận về bản lĩnh cơ biến, quan văn trong Bắc Lãng quân không ai có thể so sánh với Thời Đức. Đoàn người vừa bị thua thiệt ở Hà Nam, quay đầu lại liền đưa kế này cho La Nghệ. Huynh đệ Tiết gia và La Nghệ dung mạo Hợp Thần Ly, bất cứ một phe trung kế nào trong song phương., Tất cả đều đủ để uy hiếp căn cơ của U Châu quân. Mà khinh kỵ đột kích quấy rối, lợi dụng tốc độ ưu thế đả kích địch nhân, là hoạt động sở trường của Bắc Lãng quân. Chỉ cần không giao thủ chính diện với thiết kỵ, mặc cho lực công kích của đối phương mạnh mẽ thế nào, khinh kỵ binh cũng không thể làm gì được.

“ Binh pháp nói thiên thời không bằng địa lợi, địa lợi không bằng người hòa. Chúng ta chiếm ưu thế khác của Bắc Lãng không có, người này hòa, nhưng không ai sánh bằng.” Phương Duyên Niên suy nghĩ một chút, tiếp tục tổng kết từ đại cục.” Tướng quân được lòng bách tính hô to một tiếng, ứng với tụ tập.

“Chỉ có bách tính ủng hộ chưa hẳn có tác dụng, chúng ta ở Hà Nam chẳng phải cũng rất được bách tính ủng hộ sao, lại còn không bị người bán đi!” Chu Đại Ngưu nhíu nhíu mày, lạnh lùng chen vào nói.

Lời của hắn như gáo nước lạnh, khiến mọi người run rẩy. Đặc biệt là mấy phụ tá văn chức cao hứng phấn chấn, không chịu nổi loại phương thức nói chuyện thẳng thắn trực tiếp này, một hơi nghẹn ở ngực, sắc mặt lập tức trở nên xanh mét.

Theo đạo lý, loại Phiền hội này không nên lăm mồm nhiều lời. Nhưng làm bọn người Đức Phương hơi thất vọng, Lý Húc không định truy cứu Chu Đại Ngưu. Cười cười, hần thấp giọng nói: “Lời nói của Đại Ngưu cũng có lý, chúng ta đã trải qua một lần thua thiệt, dù sao cũng phải nhớ kỹ một chút giáo huấn. Bằng không lần sau gặp tình huống tương tự, sẽ bị đánh trở tay không kịp!”

“Lần trước là chúng ta không đề phòng. Sau này chỉ cần thêm vài phần lòng phòng người, sẽ không chịu thiệt như nhau!” Thời Đức Phương không phục, cố nén lửa giận nói.

“Không chỉ vấn đề phòng người. Chúng ta không thể không tin sao! Phương diện Đông Đô làm như vậy, tất nhiên là có nguyên nhân của bọn họ. Hơn nữa, vì sao bọn họ dám không hề sợ hãi như vậy, sau khi dự định xong việc lại phản ứng của triều đình? Có một số nguyên nhân, ta đã tìm được, nhưng vẫn không hiểu. Mọi người ai có thể nói ra một hai chuyện, hi vọng có thể nói thẳng!” Lý Húc cười khở ra mệnh lệnh.

Hắn biết nhiệm vụ bảo vệ sáu quận Bắc Lãng sẽ không dễ dàng như mọi người nói. Ra trận giết địch là sở trường của hắn, bởi vậy, đối mặt với các lộ tặc khác hoặc kỵ binh hổ cương, Húc Tử trong lòng không có quá nhiều sợ hãi. Nhưng phương diện đối phó âm mưu quỷ kế vẫn là điểm yếu của hắn, cho nên phải nghe nhiều một chút quan điểm của mọi người để bù đắp cho sự thiếu sót của mình.

“Xin tướng quân nói thẳng cho!” Phương Duyên Niên đứng lên, trước khi nói chuyện, chấp tay trước mặt Lý Húc.

“Cứ việc nói, bị người mình chỉ ra vẫn tốt hơn bị người ngoài nắm trong tay!”

“Vừa rồi thuộc hạ luôn nói chính là ưu thế của tướng quân. Nhưng khuyết điểm của tướng quân đúng là vô cùng rõ ràng!” Sau khi được Lý Húc cổ vũ, Phương Duyên Niên không chút khách khí nói: “Đầu tiên, tướng quân quật khởi nhanh chóng, căn cơ bất ổn, nhân mạch đơn bạc. Trong triều không có ai ủng hộ, ở đây không thể để những đại gia tộc kia khuynh tâm! Cho nên muốn tính kế tướng quân, chỉ cần có thể đắc thắng, sẽ không sợ sau đó có người trả thù!”

Lúc này đến phiên đám võ tướng xanh cả mặt. Đại gia tộc Đại Tù, bao gồm cả đại tộc trên Bắc Lãng, trong lòng mọi người đều rất rõ ràng., Những người này đích xác đều không quá mua trướng của Lý đại tướng quân, thậm chí dưới tình huống lấy không ít chỗ tốt Lý tướng quân vẫn còn trong lòng khó lường như trước. Loại tình huống xấu hổ này khiến cho Bắc Lãng quân trong thời gian dài tới nay không thể không dựa vào hoàng đế bệ hạ ủng hộ. Mà một khi hoàng đế bệ hạ không có sự ủng hộ, sau lưng Bắc Lãng quân lập tức bỏ trống. Lúc này sở dĩ về phía Đông Đô tính kế Bắc Lãng quân có thể dễ dàng đắc thủ như vậy., Chính bởi vì bộ dạng của Việt vương Dương Quảng ở trong mắt Dương Quảng tính trọng yếu hơn so với Lý Húc. Chỉ cần bọn người Dương Anh được cho phép, Đoan Đạt muốn làm như thế nào cũng được!

Mà hiện thực sau này sẽ càng thêm nghiêm trọng, mọi người và Lý tướng quân đã quyết định không tuân theo hiệu lệnh triều đình. Sự ủng hộ của triều đình cũng sẽ không tồn tại, sau khi mất đi đại nghĩa, căn cơ quân Bắc Lãng càng yếu hơn, những độc thủ sau lưng chắc chắn sẽ vươn dài hơn.

Chương thứ nhất Vũ Hóa (5)

Phương Duyên Niên xem ra, thế yếu thứ hai trong Bác Lăng quân là nhân tài thiếu thốn. Quả nhiên, dưới trướng Lý Húc có nhân tài văn võ song toàn như Triệu Tử Minh, cũng có vương râu tóc., Trương Giang ở trước hai quân như vậy, chém tướng đoạt kỳ. Nhưng ngoại trừ Lý Húc ra, còn có cả cường giả có thể dùng để đối phó với ngôi bếp, Vương Thế của Giang Đô gần như không có ai có soái mớ. Điều này làm cho chủ soái Lý Húc mỗi một trận chiến đều phải tự mình ra trận, một khi gặp phải tình huống chiến đấu dây dưa cần thiết, Bác Lăng quân liền lo chuyện này mất đi bên kia.

Lời Phương Trường sử nói khiến mọi người bị đả kích, nhưng không ai có thể phủ nhận đây là sự thật. Nếu trong quân Bác Lăng thật sự có thể tìm được một Trương Lương, đại hiền như Tiêu Hà thì âm mưu ở phương diện Đông Đô căn bản không có cơ hội thi triển. Nếu trong quân Bác Lăng có thêm một gã bách chiến hãn tướng nữa, ngoại trừ Lý Húc..., Lúc còn ở bờ Nam Hoàng Hà, đoàn người có thể xử lý Từ Mậu Công trước, sau đó mới ra tay bắt Lưu Trường Cung cùng Đoạn Đạt, sau đó phát tay đi thẳng đến Đông Đô! Cần gì phải phân tán phá vòng vây mà dẫn đến đa số huynh đệ đều chôn xương tha hương?

“Thứ ba, đại tướng quân mấy năm chinh chiến bên ngoài, nhưng phía sau không có một ai ổn định. Sáu quận Bác Lăng tuy do đại tướng quân quản lý, nhưng chưa đủ để thành bá nghiệp căn cơ. Đại tướng quân ngày xưa gây dựng chính trị rất nhiều kẻ địch. Mà tâm địa của tướng quân lại quá mức nhân hậu., Đối với âm mưu quỷ kế sơ đề phòng. Tướng quân khoa học cử sĩ làm hồng quy củ bốn trăm năm nay của hậu hán, khiến cho con cháu hào môn mất đi ý muốn tiến vào thân. Mà cử chỉ nhân rồi về lưu dân, càng là đứng ở trên mặt đối lập của hào môn thiên hạ!” Phương Duyên Niên không để ý sắc mặt mọi người càng ngày càng đen, tiếp tục chậm rãi nói.

Lời này lọt vào trong tai mọi người khiến người ta chán ghét. Chẳng những đám người Trương Giang, Chu Đại Ngưu nhú

mày, ngay cả Ứng Dương lang thường thức năm Phương Duyên cũng mất thể diện. Nếu không phải Lý Húc mở ra một cấp khoa cử về địa phương, xuất thân năm Phương Duyên, tuyệt đối không có cơ hội tiến vào trung tâm Bắc Lãng quân. Hôm nay hấn không ngờ quay đầu lại chỉ trích tân chính, quả thực là nhặt tiện nghi rồi lại ra vẻ thông minh!

“Phương Trường sử nói rất nhẹ nhàng. Chẳng lẽ ngày xưa đại tướng quân hành động đã không còn gì hay sao. Người cũng đừng quên chức vị trường sử hành quân của Tả một doanh mà có?” Trước khi mọi người đăng ký, Vương tu sĩ phải nhỏ giọng trách mắng. Đồng thời, hấn nhẹ nhàng đưa vai về phía trường sử của mình, ra hiệu đối phương không ăn nói bậy bạ.

Phương Duyên Niên lại căn bản không thấy được ám chỉ Vương Tu Bật, hoặc là thấy được nhưng không muốn để ý tới. Hấn cười cười, đáp lại: “Vương tướng quân nói rất đúng, Phương mỗ có thể làm chính trị do đại tướng quân làm ra ngày hôm nay. Cho nên, Phương mỗ càng muốn tận hết quyền lực vì đại tướng quân mưu tính! Để cho chính trị mới có thể chấp hành lâu dài!”

Con lừa bướng bỉnh này! Vương Giả nhờ hận không thể lao tới túm cổ sử nhà giàu của mình, ép hấn nuốt những lời vừa rồi về trong bụng. Mặc dù thân là võ tướng, hấn rất ít khi hỏi đến chính vụ địa phương, nhưng cũng rõ tầm quan trọng khi khai khoa và trao ruộng đối đầu với sáu quận Bắc Lãng. Những thế gia hào phú kia khinh thường đại tướng quân xuất thân., Bất luận Lý Húc lấy lòng thế nào, cũng sẽ không được bọn họ thật lòng ủng hộ. Nếu như lại mất đi sự ủng hộ của học sinh hàn môn và bách tính bình thường, Bắc Lãng quân càng là cây đại trên nham thạch, tùy tiện một trận gió thổi đến cũng có thể nhổ tận gốc.

“Vậy theo lời người, là mới chính sự bắt đầu là sai rồi? Hay là chấp hành có hay không, cần phải cải tiến đại lực?” Lý Húc dùng ánh mắt ngăn cản Trương Giang cùng Vương râu tóc sắp nổi lên, mỉm cười truy vấn.

Hấn cũng không thích người khác chỉ ra chỗ sai của chính trị mới, nhưng vừa mới chịu một lần thiệt thòi lớn hấn càng

không hy vọng một lần nữa thảm bại như vậy. Húc Tử biết, thế gia đại tộc một lần nữa ra tay hại, nhiều lần nữa tuyệt không chỉ bởi vì bản thân xuất thân hàn vi, mà giữa bản thân và hân khảng định có một chút xung đột lợi ích căn bản, cho nên mới dẫn đến đối phương muốn trừ đi rồi sau đó mới nhanh, vì thế thậm chí không tiếc tiện nghi cho đám thổ phỉ.

“Không phải sai, mà là chấp hành điều kiện lúc đó không đủ triệt để!” Phương Duyên năm hơi chằm chước, đưa ra một đáp án hoàn toàn trái ngược với dự đoán của mọi người.

“Mời Phương Trường sử nói thẳng!” Long mào Lý Húc bỗng nhiên nhảy dựng, thanh âm vì kích động mà thoáng đề cao.

Mấy binh sĩ đang ngủ say bị đánh thức, nhìn về phía này, lại cẩn thận nhắm hai mắt lại. Dựa theo quân quy Bắc Lăng quân, các tướng lĩnh hạch tâm thảo luận quân vụ, bọn họ không nên nghe trộm. Nhưng lời của Phương Trường sử lại theo gió bay tới, không rơi xuống đất một chữ chui vào lòng mọi người.

“Năm đó tiên hoàng vì thay đổi thế gia hào môn quyền lực quá nặng cục diện, sáng lập ra sách lược khoa cử sĩ, có thể xưng là thiện chính đệ nhất từ cổ chí kim. Đáng tiếc lúc ấy triều chính bị mấy đại thế gia nắm giữ, tăng thêm vị trí tiên hoàng lại có được quả không đơn giản như vậy., Cho nên khoa cử thời điểm đứt đoạn, bởi vậy tuyển chọn ra nhân tài ở trên triều cũng khó có thể đặt chân! Tâm chí của bộ hạ kém xa tiên hoàng kiên định, sau khi lên ngôi, càng coi khoa cử là có thể có những trang phục mà không có cũng được., Dẫn đến hào kiệt chỉ sĩ không có cơ hội triển khai sở trường, ngược lại là những hạng người mơ hồ hồ, dựa vào bóng tối gia tộc đánh cắp quyền lợi quốc gia, làm ra chính lệnh chỉ vì tư lợi nhà mình mà mưu, từ mặc kệ quốc gia an nguy cùng bách tính sống chết!”

“Lời này của Phương Trường sử rất đúng. Không riêng tài tuần của Hàn môn không có cơ hội dốc sức vì nước, mà chính là gia đình giàu có, nếu như không liên quan tới bảy họ lớn kia, muốn tìm một ai cũng không còn đường để đi.” Thôi Đức nhìn sắc mặt của Lý Húc, phụ họa theo lời nói của đồng liêu.

“Chỉ có người nhiều tiền không biết hoa như thế nào, cũng sẽ để tái ngoại chur hồ đến trung tâm, ăn chùa ở không. Chỉ có người quần áo nhiều đến không mặc vào được, mới vì muốn đẹp mắt một cái, hận không thể quần lụa cho cây. Cũng chỉ có người không hiểu hoa màu khó khăn, mới có thể liên tiếp đánh Liêu Đông ba lần, không để ý tới nông dân!”

Nếu như lời này đặt ở một tháng trước, Lý Húc mặc dù đồng ý quan điểm trong đó, cũng sẽ mở miệng quát bảo ngưng lại. Mà hôm nay, hắn chỉ cười khò gật gật đầu, liền lẳng lẳng chờ đợi câu tiếp theo của đối phương.

Phương Duyên Niên nhìn thấy sự cô vũ trong nụ cười của chủ công, hắng giọng một cái, tiếp tục nói: “Đại tướng quân mở rộng khoa cử ở sáu quận Bắc Lăng, để cho chúng ta nhìn thấy ngày nổi tiếng nhất., Cũng khiến Bắc Lăng có thêm một con đường tuyển chọn! Đại tướng quân truyền thụ hoang điền cho lưu dân, để bách tính một lần nữa thấy được hi vọng sống sót, cũng khiến trên địa phương lại khôi phục sinh cơ. Đây đều là thiện chính, không ai có thể phủ nhận. Nhưng lúc đó đại tướng quân là đại tướng quân triều đình., Làm việc không thể không cân nhắc đến thái độ của chur thần trong triều, cũng không dám đem địa phương hào cường đắc tội quá ác. Cho nên mặc dù một lần nữa mở khoa cử, chính vụ địa phương lại vẫn bị các gia tộc tương trợ. Tuy rằng đóng quân tại Điền hộ dân, lại không thể không đem khối địa phương tốt trao tặng hào môn, khiến cho lực lượng của bọn họ càng thêm cường đại...”

“Cũng không hoàn toàn như thế. Ăn cơm phải ăn từng miếng. Quan lại khoa cử còn thua xa so với quan lại ban đầu thành thạo chính vụ. Tùy tiện cắm vào địa phương, sẽ không có bất cứ hiệu quả gì tốt, ngược lại trở về sự tình chậm trễ!” Trương Giang tham gia đối sách an trí sĩ tử hàn môn, mở miệng cắt lời lời Phương Duyên Niên.

“Các sĩ tử xử lý chính vụ sẽ không có nhân mã thành thạo như ban đầu, nhưng cũng sẽ không vi phạm mệnh lệnh của đại tướng quân. Càng không cần đại tướng quân vừa ở phía trước chiến đấu hăng hái, vừa lo lắng trên phương diện này sẽ phát sinh phản loạn!” Phương Duyên Niên nhú nhú mày, nhanh chóng bổ sung., Sức mạnh của hào môn lại không thể để cho

đại tướng quân sử dụng, hơn nữa luôn uy hiếp căn cơ sáu quận. Khiến cho đại tướng quân xuôi nam lấy trộm không thể không lưu lại mấy vạn tinh binh tại Bắc Lãng, thế cho nên ở Hà Nam đơn lực cô!”

Trong cùng một số học sinh được chọn lựa ra, trước mắt chức vị của hắn cao nhất. Cho nên bất tri bất giác, Phương Duyên Niên đã xem mình là nhân vật thủ lĩnh của sĩ tử hàn môn. Hắn cho rằng, nếu hào môn địa phương không chịu mua trướng Lý Húc, tương lai Lý Húc cũng không cần thiết phải nhường nhịn bọn họ. dứt khoát dứt khoát một chút, hoàn toàn dùng khoa cử thay thế người trước kia để lựa chọn biện pháp, một lần nữa xây dựng lại quan trường địa phương.

Người được lợi ở chính trị mới mới sẽ không phá hỏng giai đoạn tiến thân của mình. Bởi vì nơi mở rộng khoa cử mà lợi ích bị hao tổn cũng rất khó cùng đám sĩ tử hàn môn bàn bạc được. Như vậy, giải quyết xong vấn đề chính lệnh lục quận thông suốt, Lý Húc lại không cần lo lắng độ trung thành của các quan viên.

“Nhưng những tên quan lại địa phương kia tất nhiên sẽ đồng lòng phản đối!” Thôi Đức bị sự liêu lĩnh của đồng liêu làm cho hoảng sợ, vội vàng mở miệng nhắc nhở. Nếu như sau khi Lý Húc trở lại Bắc Lãng lập tức thu nạp đề nghị hàng năm của Phương Duyên, Lục Quận quan trường nhất định sẽ phát sinh một hồi biến hóa long trời lở đất. Hơi không bắt được Hỏa Hậu, một số gia tộc đã phụ thuộc vào Bắc Lãng quân sẽ bị ép cho bí quá hoá liều!

“Đại tướng quân truyền thụ Điền Chi Sách đã sớm đắc tội với bọn họ. Sở dĩ bọn họ không dám trở mặt với tướng quân, một là sợ Bắc Lãng quân trả thù, hai là không rõ ý đồ của hoàng đế bệ hạ. Mà bây giờ chính lệnh của hoàng đế bệ hạ đã không cách nào vượt qua sông Hoài nữa., Sự kiêng kị trong lòng bọn họ liền giảm đi một nửa. Hơn nữa La Nghệ có thể đánh hạ bất cứ lúc nào, uy hiếp của Bắc Lãng quân đối với bọn họ lại ít đi ba phần, chỉ còn lại hai phần trung thành, đại tướng quân giữ lại thì có ích lợi gì? Không bằng dứt khoát làm cho thống khoái một chút!” Phương Duyên Niên nhún nhún vai, mặt mũi tràn đầy nụ cười lạnh.

“Làm thế nào, chỉ là điều chỉnh quan Chủ đơn giản như vậy sao?” Lý Húc không hoàn toàn đồng ý đề nghị của Phương Duyên Niên, nhưng cũng không muốn đả kích sự tích cực của đối phương, suy nghĩ một chút, cười truy hỏi.

“Không phải điều chỉnh, mà là cho người cùng lợi với tướng quân chấp hành cầm quyền. Để những kẻ có lợi ích tương phản tướng quân kia rời khỏi quan trường. Tướng quân ở Hà Nam phân hoang điền cho lưu dân, người được lợi đâu chỉ mười mấy vạn nhà. Mà mười mấy vạn gia tộc này không quyền không thế, cho nên lúc hãm tướng quân ở Đông Đô hãm hại., Cho dù bọn họ muốn ủng hộ tướng quân, cũng không thể nào làm theo. Đây là lời Chu Lang tướng quân vừa nói, đại tướng quân có được lòng dân lại khó tránh khỏi vì gian tặc gây hại. Nếu lúc ấy được lợi từ đại tướng quân, người như thế gia đại tộc, có quyền có binh, thiên hạ ai có thể hại được tướng quân?”

“Lúc ấy nếu ta làm như vậy, triều đình lại càng không dung thứ cho ta!” Lý Húc thở dài, trong lòng cực kỳ tiếc nuối. Theo phân tích của Phương Duyên Niên, hẳn cuối cùng biết bởi vì sao mình lại đắc tội với chúng thần Đông Đô. Nhưng những thổ địa đó đều là huynh đệ từ trong tay của Điền Cương quân cướp lại đấy! Nếu như không có mình, chủ nhân ban đầu của mặt đất cũng không cách nào thu nửa phần ruộng cho thuê, sao có thể đổ trách nhiệm về tội của lợi ích cho mình được?

“Trước mắt đại tướng quân đã không còn mặt mũi của triều đình nữa.” Phương Duyên Niên thấy Lý Húc động lòng, nhân lúc còn nóng rên sốt. “Trong sáu quận cường giả, cũng không phải tất cả đều rời bỏ trái tim với tướng quân. Người có thể ủng hộ đại tướng quân, đại tướng quân cứ việc giữ lại. Không thể vì đại tướng quân mà sử dụng hai lòng tam tâm nhị ý, mong đại tướng quân sớm xử trí, để miễn nuôi hổ gây họa!”

Chương thứ nhất Vũ Hóa (5)

Dùng thủ đoạn sét đánh, Phương Hiến Bồ Tát tâm địa. Vô luận là nửa đường gia nhập Bắc Lãng quân, hay là Phương Duyên Niên do khoa cử nhập sĩ, hai người đều không ngại Lý Húc dùng vũ lực nhanh chóng ổn định sáu quận. Tuy rằng cho đến nay hai người còn chưa thể xác định được mấy nhà hào môn ở sáu quận nhất định sẽ cấu kết cùng La Nghệ cấu kết., Nhưng lập trường lợi ích giữa đôi bên quyết định bọn họ coi những người kia như cái đinh trong mắt. Đối với Lý Húc mà nói, giết chóc cũng là phương pháp đơn giản nhất hữu hiệu nhất. Nếu triều đình không ủng hộ nữa, hào môn lại không chịu sử dụng, như vậy xây dựng lại căn cơ của Bắc Lãng quân là việc tất phải làm.

Không bị ta dùng, tất bị ta giết. Người thành nghề không câu nệ, tiền nhân tiền nhân có tiền lệ, hấn cứ làm, không có gì đáng trách!

“Có biện pháp khác hay không?” Lý Húc do dự một chút, dò hỏi mọi người. Hấn tự hỏi mình không phải là hạng người nhân từ nương tay, vô luận đối phó người Đột Quyết hay là mỹ nhân câu cao, trên cơ bản đều là tay hạ đao xuống. Nếu theo đề nghị của Phương Duyên Niên mà đi, người đầu tiên hấn trở lại Bắc Lãng chính là đồng bào tươi cười thường ngày. Lưu máu tộc nhân của mình, hấn rất khó hạ thủ được.

“Rất khó, trừ phi bọn họ chủ động từ bỏ quyền lực, hoặc là lần này tại hạ về nam, thật lòng cùng các huynh đệ sống vai đôi kháng. Đại tướng quân cho rằng, có khả năng này sao?”
Phương Duyên Niên nhún vai, hỏi ngược lại.

Ngẫm lại, sau khi mình đến Bắc Lãng, Lý Húc biết đáp án là gì. Sự thật đúng như Phương Duyên Niên phân tích, lúc trước sở dĩ hấn không dám dốc toàn bộ lực lượng xuôi nam, nhất định phải để cánh tay trái Triệu Tử Minh ở Bắc Lãng, cũng là xuất phát từ việc không yên lòng đối với quan lại sáu quận. Cho tới bây giờ, hấn vẫn luôn không yên lòng., Ở sáu quận Bắc Lãng chỉ có mấy nhân vật nòng cốt biết hấn chưa chết trận

ở Hà Nam, trước khi vượt qua giếng nước tiến vào quận Hằng Sơn, những kẻ mưu đồ làm loạn kia hẳn là cũng bại lộ ra ngoài. Lưu Nhi ở lại Bắc Lãng cùng Triệu Tử Minh sẽ không nương tay những người kia, đối lại là bất kỳ người nào, cũng sẽ không khoan dung một lần lại một lần nữa phản bội.

Nhưng giữa song phương không phải người chết ta sống sao? Một chút thương lượng cũng không có? Hắn đột nhiên lại nhớ tới những bộ lạc đã đặt lên, đối với người của bộ lạc ngoại, đám Mục dân sẽ không do dự gươm đao trong tay. Nhưng đối với người bản bộ lạc, bọn họ vẫn luôn bảo vệ. Toàn bộ bách tính Đại Tùy hẳn là thuộc về cùng một bộ lạc lớn a! Nhưng vì cái gì một đám người sinh tồn nhất định phải thành lập trên thi hài của một đám người?

“Tướng quân yếu quan trèo lên triều, truyền danh hải, tuy lúc nào cũng bị áp lực, nhưng căn bản vẫn còn.” Phương Duyên Niên thấy Lý Húc còn đang do dự, há mồm nói ra một chuỗi văn ngôn.” Thần binh chấn lục quận, gánh nước phía bắc. Người nào lúc thì tướng quân cần cỏi bỏ, bất quá là nói chuyện vô số lỗ tai! Mấy nhà khóc lóc với cơ nghiệp muôn đời, ai nhẹ ai nặng, tướng quân tự biết!”

“Đúng vậy, sáu quận đã an, thì tướng quân không lo về sau. Trước mắt Đường công Lý Uyên sắp khởi binh, tất nhiên lấy tướng quân làm lá chắn cách ly sông đông và bắc. Tướng quân cũng có thể mượn Hà Đông Lý gia làm chỗ dựa, đi về phía bắc Đồ La Nghệ trước., Thu phục quận Thiên, đả thông vu cùng tái ngoại liên hệ. Sau đó người bán hàng rong nhét tuần mã vào trùng tổ tinh ky. Ngày quân thành, xua quân đông tiến, lấy sông dễ như trở bàn tay!” Thời Đức Phương cũng sợ Lý Húc tái phạm phu nhân, thấp giọng hỗ trợ cho Phương Duyên Niên.

Hắn và Phương Duyên Niên đều là thư sinh, chí hướng lại còn cao xa hơn các võ tướng như Vương Giả, Trương Giang, khát vọng giết chóc, cũng luận võ càng mãnh liệt.

Sáu quận Bắc Lãng là nơi bốn trận chiến, dễ tấn công khó thủ. Nhưng xung quanh sáu quận Bắc Lãng trong thời gian ngắn sẽ không có kẻ địch quá cường đại. Cho nên, lúc này hai người đều cho rằng lão Thiên Tứ đã cho Lý Húc cơ hội tốt. Chỉ cần

hắn nhanh chóng ổn định lại sáu quận, sau đó có thể cùng Hà Đông Lý Uyên lợi dụng lẫn nhau. Tranh đoạt Trường An ở dưới Nam Lý gia., Lấy toàn bộ quận Hà Gian xuống, về phần Hồ Bí thiết kỵ của La Nghệ, mặc dù lực công kích phi thường cường đại, nhưng sáu quận Bắc Lãng so với U Châu giàu có hơn xa, thông qua thời gian dài tiêu hao chiến đã qua., Cho nên có thể kéo La Nghệ tàn phế. Huống hồ đối phó với một bộ thiết kỵ, trong tay Lý Húc còn có hai món lợi khí là trọng giáp trường thương và cường nỗ binh. Chỉ cần chỉ huy được thì chưa hẳn không có phần thắng.

Năm đó Viên Thiệu khen ngợi Công Tôn chính là dựa vào quốc lực và cường nỗ để giành chiến thắng. Viên Thiệu trị cho phú thứ, bất kể thắng thua nào cũng có cơ hội ngóc đầu trở lại. Mà Công Tôn Tôn khen chỉ thua có một lần, sau đó liền không gượng dậy nổi nữa.

“Tướng quân đánh bại La Nghệ, hoặc sau khi đuổi về U Châu là có thể mưu đồ nam hạ. Đậu Kiến Đức và Cao Khai Đạo đều là bại tướng dưới tay chúng ta, tác chiến với Bắc Lãng quân, sĩ khí của bọn họ thua trước ba phần. Thậm chí tướng quân có thể dùng một mũi thiên sư uy hiếp được Đậu, cao hai tấc., Để cho bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ. Sau đó tự mình suất lĩnh đại quân lao thẳng tới Lê Dương kho. Nơi đó có lương thực tích lũy của Đại Tùy đã mấy chục năm, cầm kho này trong tay còn hơn lấy mấy quận như Lãng Hải, bình nguyên. Sau đó đem Vũ Dương, Thanh Hà, Thanh Hà đánh bại mấy quận khác., Tín Đô các quận yên ổn, tùy thời chuẩn bị dò xét Hà Nam. Đợi viên Cương quân cùng Đông Đô đấu đến mức lưỡng bại câu thương cơ hội, xua quân xuôi nam. Thu Lạc Dương, lấy Hồ Lao. Như thế, đại thù của các huynh đệ sẽ báo được, nửa Trung Nguyên cũng vững vàng nắm trong tay!” Thời Đức càng nói càng hưng phấn, hàm răng rõ ràng, rõ ràng một điểm cũng không nói nữa.

“Đến lúc này rồi, tướng quân hợp bốn châu, thu anh hùng chi tài, ủng hộ trăm vạn người. Nghênh Thánh giá Giang Đô, tiến lên hiệu lệnh thiên hạ, ai dám cùng tướng quân tranh phong! Sau đó mấy năm, đợi Vũ Quốc yên ổn, tứ hải quy tâm...” Nói đến đây, Phương Duyên Niên biết điều ngậm miệng.

Đến lúc đó cho dù Lý Húc muốn tiếp tục bảo trì kính cẩn nghe theo thần tử, chỉ sợ tướng sĩ dưới trướng cũng không đồng ý. Một cái thái bình thịnh thế, liền do bọn họ khai sáng, thiên thu công nghiệp, thiên thu anh minh tất, tình hình này, có thể nào không khiến người ta kích động!

“Sau đó ta có thể phế bỏ bệ hạ, còn mình thì làm hoàng đế!” Nhìn ánh mắt chờ đợi của hai vị mưu sĩ, Lý Húc cảm giác được máu huyết của mình cũng nóng lên. Từ khi bắt đầu nhớ đến giờ, hắn vẫn luôn bị người ta ức hiếp, bị người ta làm bị thương. Từ sau quân trở đi làm đội chính, giáo úy, tướng quân, thậm chí là đại tướng quân., Vẫn khó tránh khỏi tranh đấu và chênh lệch giữa các thế gia hào phú. Nếu làm hoàng đế, chắc chắn sẽ không có người xem thường chính mình. Đến lúc đó, cái gì Vũ Văn gia, Bùi gia, Vương gia, thậm chí Dương gia, Lý gia đều muốn phủ phục dưới chân mình, tự mình nói hướng đông, bọn họ không dám nói hướng tây.

Loại cảm giác này rất thoải mái, cho dù là ở trong tưởng tượng có thể làm cho người ta si mê, làm cho người ta đầu vầng mắt hoa. Đến lúc đó, hắn muốn làm cái gì thì làm, muốn mở khoa cử liền khoa cử, muốn dạy ruộng ruộng dân liền thụ dân chúng ruộng, muốn cho ai làm quan thì người đó làm quan, muốn chặt đầu người đó liền chặt đầu người đó, căn bản không dùng như hiện tại sợ bàn tay sợ chân.

Hắn thậm chí có thể bù đắp tất cả tiếc nuối khi trẻ tuổi, hưng binh nhét lên, khiến đám người Đột Quyết đem tài sản bao la của mình đưa lên. Sau đó xua quân qua ngựa lội xuôi, Liêu Đông, giết chết người cao giọng, dùng đầu lâu mỹ nhân của bọn họ lũy Phật tháp. Ngày Phật tháp rơi thành, hắn có thể nhét Sứ Tiết cùng tất cả quốc gia Tây Vực đến xem lễ, nhìn bọn họ run rẩy dưới chân mình.

Lý Húc ngẩng đầu, trông thấy bầu trời xanh thẳm và đám mây phiêu động. Hắn không thể khiến mình bình tĩnh lại, hắn phát hiện thì ra mình đối với quyền lực khát vọng như thế. Một mùi máu tanh chỉ chảy vào yết hầu hắn, đó là máu, mùi máu người. Chỉ cần hắn đổ máu, sẽ nhận được cái gì., Muốn làm gì thì làm đi?” Không còn ai có thể hạn chế ta, ám toán ta: “Ta có thể làm hoàng đế, yêu quý dân chúng, dẹp loạn bọn cướp!” “Ta có

thể làm hoàng đế, uy hiếp tứ di, để vạn nước đến triều!” Ta có thể khiến Tứ Di thấy được quân số giàu có, giàu có và đông đúc ở Trung Nguyên ta nên ra sao!”

“Làm thiên tử thượng quốc, ta sẽ rất độ lượng, ăn cơm không cần tiền, Tịnh Thủy Bát phổ, đất vàng lót đường...”

Vậy có gì khác với bệ hạ năm đó? Lý Húc đột nhiên phát hiện một vấn đề kỳ quái. Phảng phất lại thấy được nhà mình và chính mình năm đó giã dựa dưới thiên uy tầng tầng lớp lớp. Giác mộng lúc trẻ lại lặng lẽ theo mây trôi theo mây bay vào mắt.

Chí hướng của hắn năm đó chính là khảo tiêu quan, tốt nhất là hộ thất trong huyện thành. Để phụ thân không cần phải nộp thuế nặng như vậy, để Triệu Nhị Cầu, Hứa Hứa Tam, những nha môn này rảnh rỗi thấy cừ cừ cùng cừ cừ, người thành thật có thể khách khí khí khí phách.” Ta muốn thủ hộ người bên cạnh mình, tự giác tôn kính cùng với người yêu bấy lâu nay!” Hắn nhớ kỹ mộng tưởng của mình, còn có chức trách võ tướng, thủ hộ.

Mà nếu y bước lên con đường tranh bá, đúng lúc, hai người Phương Nhược mong đợi. Đầu tiên, y cần phải giết chết những chứng ngại vật kia trước, bao gồm cả người đã từng đồng sinh cộng tử là Trạch Thôi Tiềm. Bởi vì thế lực của Bác Lăng là người đứng đầu sáu quận, bất kể đối phương có tội hay không, nhưng nếu đã có khả năng uy hiếp đến bá nghiệp của mình, y sẽ không chút do dự mà diệt trừ y đi!

Sau đó ông ta muốn ép buộc tiếm lực sáu quận, để cậu của mình, phụ thân cùng với vô số người cậu của người khác, phụ thân dốc hết tất cả. Giống như năm đó Dương Quảng chinh chiến, đuổi mình ra khỏi thành, công Tĩnh Tĩnh Ly Hương. Một khi ở giữa có cái gì sơ xuất, những người không kịp đào tẩu mà đi lên chiến trường, sẽ biến thành Phật tháp cùng ngọn lửa trên Liêu Hà, vĩnh viễn không nhắm mắt!

Lý Húc đột nhiên cảm thấy hơi lạnh, hắn phát hiện bản thân mình đã biến trở về, không còn là hoàng đế bệ hạ hô một tiếng trăm lời nữa, không còn coi thiên hạ vạn vật như chó ngao nữa. Mà mồ hôi bị ánh mặt trời và máu nóng bức ra không biết

từ lúc nào mà lưng đã ướt đẫm, dán quần áo trên người, vừa dính vừa mát, hết sức khó chịu.

“Lời hai người bọn họ vừa nói, các người đều nghe thấy không? Thấy thế nào?” Húc Tử cúi đầu, với một loại thanh âm gần như không thuộc về mình, hỏi thăm Vương Giả và Trương Giang.

Hắn phát hiện cổ họng mình rất khàn khàn, tựa như bị thương, lại như vừa trải qua một trận chém giết, không cẩn thận hét vỡ yết hầu.

“Mạng này của ta là của tướng quân, gió thổi lửa, đại tướng quân nói sao ta làm, tuyệt không hai lời!” Vương tu nhỏ rất thân thể thẳng tắp, nói. Sau đó lại nhanh chóng bổ sung một câu: “Ngoại trừ tiếp tục bán mạng cho triều đình, còn lại, chỉ có tướng quân là thiên lôi!”

“Ta cũng vậy!” Quách Phương nhún vai trả lời: “Tướng quân khiến cả nhà ta trẻ hơn tháng ngày an ổn. Ta không biết lấy gì báo, đành phải giao mạng cho tướng quân!”

“Ta là Thống lĩnh thị vệ, không có can dự vào quyết sách!” Chu Đại Ngưu thấy ánh mắt của Lý Húc quét về phía mình, vội vàng trốn sang một bên. Làm đại quan, làm Vạn phu Hùng, giấc mộng này hai năm trước hắn đã làm. Nhưng hiện tại, hắn chỉ muốn đi theo bên cạnh Lý Húc, có thể đi đến đâu tính đến đó. Mấy năm kinh nghiệm hành ngũ nói cho Chu Đại Ngưu biết, con người tốt nhất là có bản lĩnh lớn bao nhiêu để làm mộng. Nếu như làm giấc mơ vượt qua bản lĩnh của mình, sẽ chết càng nhanh hơn.

“Ta đề nghị người đừng bán mạng cho triều đình nữa, về phần chúng ta có thể làm được như thế nào, không bằng từ từ, trước tiên làm tốt chuyện trước mắt!” Trương Giang cười cười, trả lời.

“Chúng ta trước tiên phải đảm bảo mình bình an trở lại Bắc Lãng, sau đó nhìn xem sự thật rốt cuộc đã phát triển đến mức nào!” Lý Húc nhẹ nhàng thở ra một hơi, mỉm cười đưa ra quyết định. Câu trả lời của các huynh đệ khiến hắn vô cùng hài lòng, giấc mơ hồi đỉnh trục lộc có thể làm sau đó lại dừng lại.,

Bây giờ vẫn nên giải quyết vấn đề thực tế trước mắt cho tốt. Nếu như không thể không giao đao lên, hẳn tình nguyện giao đao ra bên ngoài, cũng không nguyện ý giao về phía tộc nhân của mình. Mặc dù, có thể vài tộc nhân sẽ không thích hẳn như vậy.

“Nếu tướng quân không có mưu đồ lâu dài, các huynh đệ làm sao bảo trì sĩ khí cho được?!” Hai người Thời Đức và Phương Duyên Niên không nghĩ tới nỗi khổ tâm của mình một phen mới đôi được kết quả như vậy, tiến lên hai bước, lo lắng khuyên can.

“Hai người các ngươi vừa nói đều có lý, nhưng trước mắt chúng ta phải đuổi La Nghi đi đã, sau đó dùng cái giá nhỏ nhất để ổn định Bắc Lăng! Về phần cái khác, hiện tại có thể cân nhắc làm lựa chọn., Nhưng lựa chọn cuối cùng thế nào phải xem tình huống thực tế! Nếu thực sự có bản lĩnh đó, ta sẽ không bỏ cơ hội. Nếu không có lực lượng đó, mọi người cũng không cần phải chảy nhiều máu như vậy!” Lý Húc theo thứ tự mà vỗ vai Phương Đức và Phương Duyên Niên., Đem hai tâm phúc mưu sĩ vỗ đến mức nhe răng nhếch miệng. Đây không phải là động tác nên có làm chủ công giả, làm chủ công phải giữ khoảng cách với thần tử. Nhưng bị Lý Húc vỗ vai, lúc, hai người phương cũng không cảm thấy quá nhiều không ổn, ngược lại trong lòng rất hưởng thụ, nhếch miệng cười lên như đám vũ phu vậy.

“Bây giờ nói đến chuyện truy hỏi Trục Lộ, đích xác là hơi sớm!”

“Nếu tướng quân không muốn giết quá nhiều người. Có thể dùng biện pháp khác, giảm đi đặc quyền của hào phú một chút. Nhưng không thể đối với bọn họ thiên vị quá độ!”

Hai mưu sĩ lần nữa nhượng bộ. Cho dù có chút không tình nguyện, nhưng Lý Húc là chủ công, bọn họ phải lấy ý chí chủ công làm tiêu chuẩn.

“Định có mấy cái?” Nhìn ra trong ánh mắt hai người biểu lộ ra sự không cam lòng, Lý Húc cười hỏi.

“Chín cái!” Phương hai người mừng như điên, cơ hồ đồng thanh trả lời.

Đế vương cô đại lấy Vấn Đỉnh thay thế hỏi thiên hạ, giờ phút này Lý Húc đưa ra vấn đề này, rõ ràng là ám chỉ hắn có lòng tranh hùng. Nhưng tại sao hắn không trực tiếp nói ra, để mọi người đều có hy vọng? Thời Đức Phương và Phương Duyên Niên nghĩ thế nào cũng không thông, đành phải mở to hai mắt, tiếp tục chờ đợi câu sau của Lý Húc.

“Vì sao chỉ có chín?”

“Vũ Chú Cửu Đỉnh, tượng trưng cho thiên hạ Cửu Châu. Bên trên đức danh vật sông núi các châu, chim quý thú lạ, phân đúng sai, minh thiện ác!”

Giờ phút này, các huynh đệ nghỉ trưa lần lượt tỉnh lại, đang được vài tên quan quân cấp thấp chỉ huy sửa sang lại yên ngựa và dây cương. Có người cách quan đạo khá gần ngẩng đầu hướng chủ soái bên này quan sát, thấy các tướng lĩnh trung tâm vẫn tụ lại bên cạnh Lý Húc nghe hắn răn dạy, lại nhanh chóng dời ánh mắt đi chỗ khác.

“Có U Châu không, có Liêu Đông không? Cuối cùng ở đâu? Đôn huy hoàng, Thiết Lặc ở trên đỉnh không?” Lý Húc sai người dắt thú cưỡi của mình chậm rãi đi vài bước, có một câu không hỏi.

“U Châu? Là quỷ phương, lúc ấy không ở trên đỉnh. Liêu Đông, lúc ấy hẳn là lúc đó phải cẩn thận, cũng không có lập đỉnh!” Thời Đức Phương lại bắt đầu lấp bắp, moi ruột gan suy nghĩ đáp án.” Hai nơi này đều không ở trong Cửu Châu, về phần đôn hậu, siết sắt, kỳ thật chính là Man Hoang chi địa, lúc đó người không thấy được, cho nên chưa từng nhớ tới cái đỉnh!”

“Khi còn thiếu niên ta đã từng đi qua tái ngoại, một cánh đồng bát ngát!” Lý Húc cười nhảy lên chiến mã, đưa mắt nhìn bốn phía, nhìn gió nổi mây vần.

Chương thứ hai giương cánh (một)

Bầu trời lơ mờ màu vàng, máy ném đá phát ra tiếng kễo kệt kễo kệt. Viên đạn nặng hơn trăm cân từng viên nối tiếp nhau bay lên mây, sau đó gào thét hạ xuống, mang theo gió, đem mặt đất đập tới run rẩy.

“Oành!” “Oành!” tảng đá cùng tường thành tiếp xúc thanh âm như sấm sét. Ô ô ô ô ô, tiếng kèn khả khả khả, tiếng sừng thê lương giống như quỷ khóc. Đông, đông, thùng, tiếng trống chiến đấu phối hợp nhịp tim của người ta, làm huyết mạch sôi trào. Theo tiếng sấm, tiếng kèn cùng tiếng trống, thành từng đàn bộ tốt U Châu từ sau bụi mù lao ra, giờ tám khiên, nâng cung, nhắc lên thang, thẳng đến tường thành lung lay sắp đổ.

Tường thành nhìn như đơn bạc nhưng rắn chắc hơn xa so với mọi người tưởng tượng. Nửa tháng qua, công kích vừa rồi đã dùng hết các loại thủ đoạn, tảng đá nện xuống, hỏa thiêu., Thang mây cường công chính là không cách nào khiến nó rơi xuống. Phòng thủ rất lão luyện, hẳn không chỉ dùng bao cát nhét tất cả cửa thành vào mà còn chia tường thành từng khu vực nhỏ., Giữa mỗi khu vực chỉ có thể do một người nghiêng người đi qua “Thông đạo” tương liên. Trong tường thành, vãi toà tháp tên do gỗ xây thành tùy thời đợi lệnh. Mỗi khi có một đoạn tường thành nào đó bị quân U Châu bắt, phòng thủ thuận tiện đem mất đi tích tắc tắc tắc chết đi, để quân U Châu không thể mở rộng chiến quả. Tiếp theo, vũ tiễn sẽ bao trùm tường thành bị thất thủ, đem tất cả vật còn sống bắn thành gai nhím.

Đây là chiến thuật do một mỹ nhân ở Liêu Đông Thành phát minh. Đại tổng quản U Châu biết rõ uy lực của chiến thuật này. Lúc ấy người trong thành và người ngoài thành thuộc hai quốc gia, cho nên người phòng thủ thà rằng chết trận đến cuối cùng cũng không đầu hàng. Đương nhiên, trừ cái thời gian thử dốc ra.

Nhưng La Nghệ không rõ vì nguyên nhân gì khiến cho người thủ thành ở huyện Dịch Thành coi mình là kẻ thù. Theo lẽ thường, chủ nhân của sáu quận Bắc Lãng đã chết hơn hai mươi

ngày, do đại tướng quân La Nghệ của Hồ Bí tới quản lý địa phương của hắn, tốt hơn rất nhiều so với việc làm cho những huyện huyện này biến thành nơi vô chủ. Ở thời đại loạn lạc quanh năm., Không có cường giả thống trị địa vực sẽ hỗn loạn đến không thể tưởng tượng nổi. Lưu tặc, thổ phỉ, cường đạo, cướp bóc người dùng các loại cờ hiệu, sẽ như măng mọc mùa xuân sau mưa, rất nhanh đem đất đai đầy dẫy biến thành một mảnh hoang vu.

Người công kích nhanh chóng tiếp cận mục tiêu, giống như mấy ngày trước, bọn họ ven đường cơ hồ không bị bất cứ thứ gì chặn lại. Phòng thủ mới không phát ra nửa điểm sinh khí, phảng phất toàn bộ đều chết trong chiến đấu. Chỉ có quân kỳ bị vũ tiễn bắn thủng trăm ngàn lỗ, còn đứng lặng một góc đã sụp đổ, không ngừng theo gió phiêu lãng. “Săn! “Săn! “Săn!...

“Vèo!” Hàng ngàn vũ tiễn từ trong mây lao xuống, bắn về phía đầu tường Dịch huyện thành. Tường đất lại khô héo, như có sinh mạng, rậm rạp “Vù” mọc ra hàng loạt điêu linh. Giữa tầng tầng điêu linh, khói bụi màu đỏ sậm chậm rãi dâng lên, tiến tới nhuộm bầu trời thành một mảng mờ nhạt.

“Thùng!” trống trận vang lên một tiếng, sau đó đột nhiên dừng lại. Đi sát theo, xe đá và mũi tên mưa cũng dừng lại toàn bộ. Chiến trường đột nhiên trở nên yên tĩnh, giống như băng sông trước khi tan băng lặng yên không một tiếng động. Sau đó, tiếng hò hét ộp trời ộp đất, lao tới quân U Châu ở góc tường dựng lên thang, chen chúc mà lên.

Bọn họ giống như con sâu cái kiến leo lên đầu tường. Bọn họ giống như con sâu cái kiến đem nguy hiểm trên đỉnh đầu đẩy ra ngoài. Tiếng hò hét hùng tráng mà thê lương, tựa như dế dế mùa thu, phát ra âm phù to rõ nhất trong đời. Bọn chúng rất nhanh liền như Thu Trùng cùng sâu kiến từ trên thang mây rơi xuống, đỉnh to lớn đập thẳng xuống tường thành, đập vỡ thiên linh cái, bả vai, xương sườn, huyết nhục tứ tung!

Công kích Phương bỗng nhiên bị đả kích, tiết tấu đột nhiên đình trệ. Trong chớp mắt, một tiếng kêu thê lương phá vỡ sự trầm mặc ở phòng thủ. Ngàn điểm hàn tinh từ đầu tường nhanh chóng tiêu tán. Đội ngũ quân U Châu đang công thành

rõ ràng run rẩy một phen, sau đó, thành đội sĩ tốt như bị mưa đá đánh bóng hoa mầu ngã xuống, một chút huyết quang mầu đỏ ở trong đám người nở rộ, rục rờ như xuân hoa.

Sắc mặt Đại tổng quản U Châu La Nghệ xanh mét, nhanh chóng phát phát lệnh kỳ trong tay. Tiếng kèn kẹt từ bên cạnh hấn vang lên, mấy thân binh bảy chân bốn cẳng nâng một lá cờ mầu cam lên đỉnh cán cờ. Các tướng sĩ đang công thành nghe lệnh nhanh chóng lui về phía sau, tránh ra không gian đánh vào xe đá, hòn đá to lớn lại từ trên trời giáng xuống, nện cho tường thành cũ nát bùn đất bắn tung tóe!

Lần này quân bảo vệ không giữ im lặng nữa, mà dùng mấy cỗ xe nổ loại nhỏ công kích về phía Phương Thiên. Không thể phủ nhận, bọn họ bắn thạo phi thường thành thạo, trong ba năm cây nổ chắc chắn có một mũi đánh trúng mục tiêu. Lực đánh cực lớn bị bắn trúng khiến cho xe đá lung lay, hòn đá trên cánh tay mất đi sự cân bằng., Di chuyển hai bên, rơi xuống. Giá xe bằng gỗ bị vặn vẹo, chia năm xẻ bảy. Binh lính thao tác ném đá nhanh chóng chạy xa, dân khỏe vận chuyển tảng đá bị giá gỗ ngăn chặn, hừ cũng không kịp biến thành một đồng thịt vụn.

Trong nháy mắt sau, xe nổ công kích hăng hái trả thù, đem mấy chục mũi tên nổ hướng về nơi ẩn nấp của xe nổ thủ quân đội ném qua. Run rẩy, run, một trượng đem mũi tên dài dựng thẳng một mảnh rừng sắt thép ở đầu tường thành. Xe nổ phòng thủ lập tức mai danh ẩn tích, xe đá lại lần nữa sống động, đem tường thành nện như mưa rơi lá sen trong rừng.

Lại một loạt bộ tốt hò hét xông về tường thành, dựng lên thang mây. Trên đầu tường, đỉnh mang theo vết máu lần nữa đập xuống. Gỗ quay, đá tảng, vũ tiễn, trước sau ra trận, không chút khách khí thu gặt sinh mệnh.

Dưới tường thành, Cung thủ U Châu kéo cung tên, tiến hành áp chế bắn. Mũi tên che trời lấp đất, không ngừng nghỉ. Quân nhân thủ thành bác lẳng đông đúc, nhưng phản kích vô cùng sắc bén. Mấy hàng mũi tên bay xuống, lập tức đánh gục đám cung thủ U Châu, thừa dịp uy hiếp giảm bớt trên đỉnh đầu trong nháy mắt., Mấy trăm tên sĩ tốt U Châu từ sau bao cát thò

ra thân thể, bùng dầu nóng đón đầu giội xuống. Mấy cây đuốc theo sát mỡ nóng rơi xuống đỉnh đầu U Châu quân.” Oanh!”
Lửa cháy hừng hực bay lên không trung, người trên thang mây kêu rên trong biển lửa, trốn trốn tránh, bốc khói rơi xuống, giống như bướm bướm mắc kẹt trong lồng đèn.

Đợt công kích thứ hai thất bại, đợt công kích thứ ba của U Châu sĩ tốt đạp lên thi thể đợt thứ hai, hò hét đánh về phía đầu tường. Khói đặc đã cắt đứt toàn bộ chiến trường, sĩ tốt dưới thành không nhìn thấy được gương mặt của đối phương. Chỉ là kéo cung một cách máy móc, bắn tên, kéo cung.

Bộ tốt U Châu nhân số đông đảo, Bác Lăng bộ tốt được huấn luyện rất tốt. Địch hai bên ở dưới thành Hạ thành giết mãi không phân thắng bại. Tường đất màu đen chậm rãi đỏ lên, đỏ như hoa tươi mùa xuân, kiều diễm ướt át. Màu đỏ như một đường tử vong! Hai bên đường ngăn cách, hơn một ngàn sinh mệnh đi về phía kết thúc.

Gió thổi qua, thổi tan hồng vụ nồng đậm. Ánh mặt trời màu trắng đột nhiên từ trên tầng mây bắn xuống, như từng thanh cương đao đâm vào mắt người ta. Đám võ tướng lập tức thấy rõ toàn bộ chiến trường, thấy rõ chính mình phát tay đem chôn vùi bao nhiêu huynh đệ. Tiếng trống trận song phương đều chậm lại, phảng phất có sự ăn ý, yếu đi, yếu đi, cuối cùng vô thanh vô tức.

Sĩ tốt hai bên chậm rãi tách ra, nhìn nhau, kinh ngạc phát hiện, bọn họ lại ăn mặc giống nhau như nhau.

Trên người bọn họ mặc một bộ trang phục giống nhau, trong tay cầm binh khí chế tự nhiên. Bọn họ đều là quan quân Đại Tù, có lẽ từ nhiều năm trước bọn họ đã từng sống vai chiến đấu, vì Hoàng thượng hoặc vì quốc gia này, nhưng hiện tại, bọn họ lại trở thành kẻ địch sinh tử, muốn giết chết đối phương cho thống khoái.

“Đại soái!” Lưu Nghĩa Phương chạy đến trước mặt La Nghệ, gương mặt không ngừng co giật.

“Minh Kim, Minh Kim!” La Nghệ biết tâm phúc muốn nói gì, mặt mày phát phát tay, ra lệnh.

“Đại soái, quân địch của chúng sắp không chống đỡ được nữa rồi!” Tào Nguyên không cam lòng lại công kích thêm lần nữa, lớn tiếng nhắc nhở.

“Minh Kim! Bảo các huynh đệ xuống nghỉ ngơi!” Đại tổng quản U Châu La Nghệ khẽ lắc đầu, vẻ mặt mệt mỏi.

Hắn có chút hối hận về quyết định của Nam Hạ. Nếu như bố trí binh lực tương tự ở tái ngoại, có thể tiêu diệt mấy chục bộ lạc, Thác Thổ ngàn dặm. Nhưng từ ngày xuất binh cho đến hiện tại đã qua hai mươi ngày, hắn bị cản ở phía bắc Dịch Thủy Hà, ngay cả mục tiêu chiến lược đầu tiên cũng không thể thực hiện được.

Địch tướng Lữ Khâm là vô danh tiểu tốt, căn bản không quan tâm đến việc bại dưới tay lão tiền bối La Nghệ. Dưới sự chỉ huy của người này, thủ lĩnh như khối thịt vung đao, có thể đánh thì đánh, đánh không lại liền bỏ chạy. Hai mươi ngày qua đi., Bọn họ vứt bỏ lương lương, lại vứt bỏ cố an, huyện dẫu, từ bờ sông dẫu khô một mực thối lui đến thượng cốc. Sau đó lấy dịch huyện làm trung tâm, vây quanh ngũ hồi lĩnh., Lang Sơn, Kiêu Ngưu Sơn những đồi núi này cùng U Châu quân tàng miêu, làm hại Hồ Bí thiết kỵ thân phụ thiên hạ đệ nhất tinh nhuệ đệ nhất không có chỗ dùng, đành phải ngăn người với vách núi lởm chởm cùng tường thành u u u. Mà bộ tốt U Châu xa xa không cường hãn bằng Hồ Bí Thiết Kỵ, ở ngoài thành Dịch huyện bỏ lại hơn bốn ngàn cỗ thi thể, nhưng ngay cả ngoại thành cũng không thể công phá.

U Châu quân không sợ cùng địch nhân hoang chiến, nhưng không chịu nổi hao tổn, càng không chịu nổi. Tình huống thực tế của bản thân quyết định phong cách tác chiến của bọn họ. Biên địa nhân khẩu thừa thớt, binh nguyên cùng quân lương cung ứng đều không thể so sánh với sáu quận Bắc Lãng. Năm ngàn bộ thiết kỵ công kích tuy rằng làm người ta hâm mộ., Nhưng sức tiêu hao cũng làm người ta lú lú. Sau khi mất đi sự ủng hộ của triều đình, vì bảo vệ trọng giáp kỵ binh trong tay, La Nghệ giảm nhân số và tiếp tế dưới trướng xuống rồi lại giảm đi. Dù vậy, mọi người vẫn bị hấn vợ vết sạch sẽ không chịu nổi mệt mỏi.

Mà tai hại mà đám bộ tốt bình thường không được coi trọng giờ phút này đã lộ rõ. Khi bọn họ gặp phải giáp sĩ Bác Lăng ở biên quân phía trước, cơ hồ không có lực lượng chống lại đối phương. Mà Hồ Bí thiết kỵ lại không thể dùng để công kiên, dưới sự hỗ trợ của địa hình và sức chiến đấu cũng không chiếm thượng phong, U Châu quân tiến công có thể tưởng tượng ra được.

Một đường khác đi thu dọn binh mã trên sông cũng xuất sư bất lợi. La Nghệ vốn cho rằng dựa vào uy danh của Hồ Bí đại tướng quân, dân chúng dưới sông sẽ thắng lương thực đối với quân U Châu. Trước mắt tin tức từ quận Hà Gian truyền về, dân chúng có thể sai bảo con trốn tránh nạn ở chỗ bách tính của hãn, cơ hồ toàn bộ bỏ trốn. Những đại hộ đóng quân nơi đóng quân kia hầu như đều theo quân đội U Châu phụng âm làm trái. Bọn họ không chịu phái con cháu trong tộc trợ giúp quân U Châu tác chiến, cũng không chịu tiếp nhận quan viên địa phương phái La Quốc ra nhậm chức. Thậm chí ngay cả trọng trách cung cấp lương thảo cho quân U Châu cũng bị ngăn trở ba lần, hoặc là khóc lóc không ra khỏi miệng, hoặc là lấy lương thực cũ dùng gạo khô đốt.

Nghe lệnh “Phụng an” La Thành đang tức giận đến giậm chân, nhưng lại không thể dễ dàng động võ với các bảo trại. U Châu quân trước mắt là quan quân, không phải giặc cỏ. Việc giặc cỏ làm, bọn họ không thể trực tiếp làm, càng không thể hủy diệt uy danh đại tướng quân của Hồ Bí.

Chương thứ hai giang cánh (một)

Nếu luận về vũ dũng cá nhân, Thiếu soái La Thành từ lúc mười bốn tuổi đến nay hiếm khi gặp đối thủ. Nhưng rất nhiều chuyện trên thế gian này lại không thể nào đơn thuần dùng vũ lực giải quyết được. Chính vào lúc hấn bị thái độ của dân chúng quận Hà Gian không hợp tác làm cho tức giận đến nổi trợn lồi đình., Phía nam lại truyền đến một tin tức kinh người. Từng có mối thù không đội trời chung với quân Bác Lăng, đầu lĩnh địa hạ lục lâm Hà Bắc - Đâu Kiến Đức. Binh phong không chỉ vào sáu quận tương ứng của Lý Húc mà lao thẳng về phía nam quận Hà Gian.

Nếu như La Thành theo kế hoạch mà suất lĩnh quân U Châu vượt qua Dưỡng Châu giáp công Bác Lăng, cho dù các cường giả cường giả quận Hà Gian không đâm dao sau lưng hấn ta, đường ăn của hấn ta cũng sẽ bị Đâu Kiến Đức chặt đứt. Mà một khi hấn ta chủ động xuôi nam nghênh đón Đâu Kiến Đức, Triệu Tử Minh của bờ Tây sông sẽ không chút khách khí ghé mắt vào quân doanh U Châu.

Đây là tình huống mà quân U Châu trước khi xuất chinh không thể dự liệu được, La Thành không thể tự mình, đành phải xin chỉ thị đối sách từ chủ soái. Khi người đưa tin chạy đến chỗ quân chủ lực của U Châu, Hồ Bí đại tướng quân La Nghệ mới vừa từ bên ngoài thành Dịch huyện trở về.” Đâu Kiến Đức thay Bác Lăng quân xuất đầu, chuyện này căn bản không có khả năng!” Không để ý lau mồ hôi trên mặt, ông ta đoạt lấy quân báo của người đưa tin, lớn tiếng rống giận.

Nhưng hiện thực chính là hoang đường như vậy, trong báo cáo của con trai La Thành chẳng những miêu tả dòng dõi của Đâu Kiến Đức, mà còn kèm theo một phần tình hình cụ thể của hai phe của Bác Lăng quân và Triệu Tử Minh, hơn nữa còn kèm theo một phần “Cuận nghịch” của đại tổng quản Ngụy Hà Sóc Kiến Đức đưa tới các nơi., Đâu Kiến Đức đã từng giết vô số giặc cỏ, từng mắng chửi La Nghệ tự tiện khai chiến khi thi cốt Lý Húc còn lạnh, thông qua việc ức hiếp quả phụ để khoe binh uy. Mà Đâu Kiến Đức ông ta lại muốn chủ trì chính nghĩa,

đuổi quân U Châu về quê, “Bảo vệ các nơi trên sông không để gì yên ổn!

“Họ Đậu trở thành tổng quản Hà Sóc từ khi nào? Ai đã phát cho hắn ấn tín? Năm đó bày tặc ở Hà Bắc có bao nhiêu người chết ở trong tay họ Lý, thay họ Lý ôm bất bình, hắn thật sự không biết xấu hổ?!” La Nghệ nắm chặt quân báo đáp., Đầu ngón tay phát ra tiếng vang khanh khách, hàm giấy làm ra không so được với cán đao làm bằng sắt, trong nháy mắt tan xương nát thịt. “Quái chủng!” Hắn ra sức báo cáo với tướng quân ngoài cửa sổ, gió thổi tấm giấy vỡ thành từng con hồ điệp màu vàng nhạt, dồn dập tung bay đi.

Không ai có thể trả lời lời chất vấn của La Nghệ. Hành động của Đậu Kiến Đức từ Đại tổng quản Sóc của ông ta đương nhiên là hoang đường. Nhưng La Quốc Đại tổng quản U Châu này cũng thông qua võ lực đoạt được, chức quan không hề chính xác hơn so với Đậu Kiến Đức. Về phần thù trước mặt Lý Húc và đám giặc Bắc thì không đủ để trở thành chướng ngại của hai nhà bọn họ kết minh. Ngày đó Lý Húc là quan, Cao Sĩ Đạt là tặc, quan quân lấy trộm thiên kinh địa nghĩa. Mà trước mặt Đậu Kiến Đức tự phong làm quan., Ở một mức độ nào đó mà nói, hắn liền trở thành đồng liêu của Lý Húc. La Nghệ dẫn binh bắt nạt đồng liêu, Đậu Kiến Đức trở thành kẻ địch của ông ta, không thể đánh bại đạo nghĩa!

“Vương Cầm đầu, Vương Khuyết nói thế nào?” Lửa giận tràn đầy không chỗ phát ra, La Nghệ từ cửa sổ quay về, kéo cổ người đưa thư truy hỏi.

“Bẩm đại soái, quận trưởng Hà Gian Vương Thương nói, Đậu Kiến Đức có lòng hướng thiện, triều đình hắn là trấn an! Về phần biểu thị đại soái là Hà Bắc, chuyện hai đại tổng quản U Châu, ông ta vẫn còn tiếp tục suy xét!” Người đưa thư do dự một chút, quyết định nói rõ sự thật.

“Lão bất tử, ta thực sự nên trực tiếp kêu Thành nhi nhỏ tận gốc Vương gia bọn họ!” La Nghệ quăng tín sứ ra, rống giận: “Lão tử vì nước chinh chiến mấy chục năm, ở trong mắt hắn thế mà lại không bằng một tên trộm! Con bà nó, người đâu, thay ta báo tin, ra lệnh cho hắn chấp hành phương án thứ hai, người

không chịu hợp tác, giết! Dương Phụng âm vi phạm, giết! Người mật báo tin cho Bác Lăng, thay Đậu Kiến Đức nói chuyện, giết hết cho ta!”

Liên tiếp các chữ Sát gào thét ra, chấn động khiến chúng tướng trong trường sắc mặt trắng bệch. Đi theo chủ soái nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ mọi người chưa từng thấy hấn tức giận đến thế. Muốn mở miệng khuyên bảo, trong lúc nhất thời lại tìm không thấy từ ngữ thích hợp. Các nơi Hà Bắc mạnh mẽ không chịu nhận La Nghệ làm chủ, suy cho cùng vẫn là vì xem thường hấn xuất thân hàn môn. La Nghệ từng vì thế chống cự gần ba mươi năm, kết quả lại một mực không thỏa mãn lòng người.

“Đại soái, lá thư này nên viết chậm một chút thì tốt hơn!”

Tướng quân cường tráng Lưu Nghĩa Phương đi lên phía trước thấp giọng an ủi. Y có thể hiểu tâm tình đau buồn của chủ soái nhà mình lúc này, nhưng giết chóc cũng không thể giải quyết được toàn bộ vấn đề. Gia tộc của quận vương triều ở giữa sông rẽ sâu, tùy tiện nhỏ gia tộc này lên, nguyên khí toàn bộ địa phương đều sẽ đại thương. Quân đội U Châu không phải giặc cỏ cỏ., Sau khi bọn họ xây dựng một mảnh đất đai, cần thiết lập quản lý hữu hiệu, trên cần địa phương có thể cung cấp tiếp tế cho quân đội, cung cấp thuế cho phủ khố. Mà giết sạch người không chịu hợp tác, trên địa phương cũng không có tài dùng được. Các binh sĩ thu bạc, lương thực quân, thậm chí không nơi để tìm khí giới áo giáp.

“Người cũng cảm thấy ta không chiếm lý sao? Mấy năm nay nếu không có U Châu quân chúng ta liệu sống liệu chết nhét vào bể, cái thế gia chó má gì, hào môn gì chứ, đã sớm bị người Đột Quyết gán tội danh cho rồi. Chúng ta đã làm nhiều chuyện tốt cho bọn họ như vậy, cần bọn họ nói vài câu công đạo, lại một đám lại lùi về phía sau? Đậu Kiến Đức đi theo Cao Sĩ Đạt Đồ Thành hơn mười người, chặt đầu xuống thì đầu có thể chắt thành núi như vậy., Bây giờ lặc mình biến hóa, lại trở thành Đại tổng quản Sóc sông! Bọn họ còn trầm trồ khen ngợi, hòa giải! Đã như vậy, chúng ta trước tiên dứt khoát giết ra một con đường máu, sau đó mới buông xuống đồ đao, dù sao trong mắt bọn họ, chúng ta với tặc là cùng một bộ dáng!”

“Đúng, chúng ta nên cho bọn hăn một cái thống khoái từ sớm. Không phá thì không lập. Cáp Mô ba chân khó tìm, người có hai chân là! Ta không tin, rời khỏi mấy nhà này., Cũng không còn ai nguyện ý làm quan nữa rồi!” Không đợi những người khác nói chuyện, Tào Nguyên đã vội vã nhảy ra ngoài để tỏ lòng trung thành với chủ soái. Hơn nửa tháng liên tiếp, trên chiến trường gã không hề có thành tựu gì, địa vị đã tràn ngập nguy cơ. Cho nên chỉ có thể dựa vào một số thủ đoạn phi thường để chủ soái thích, tuy rằng cách làm này rất làm cho người ta xem thường.

“Có thể làm quan và hội họp, sẽ quản lý tốt địa phương, để cho quân ta Cố Vô Ưu sau này, là hai việc hoàn toàn khác nhau! Người mới phái tới, hai mắt đen hai mắt., Không mất nửa năm, căn bản không có khả năng khống chế được địa phương!” Lưu Nghĩa Phương không để ý tới Tào Nguyên đang kêu gào, trực tiếp phân tích La Nghệ.” Hiện giờ ảnh hưởng của triều đình đã không thể vượt qua Hoàng Hà. Trong thời loạn thế, những gia tộc đã kéo dài mấy trăm năm kia khẳng định sẽ tìm một cường giả đầu nhập vào. Về phần tên cường giả này thì ra đã làm gì, là tướng quân hay giặc cỏ, bọn họ chưa chắc đã để ý. Thúc triều đình trước mắt, chắc gì đó sẽ tìm đến., Ý định của giặc cỏ là phải ổn định lại tình hình lâu dài, trong tiêu diệt cảnh nội có địa vị ngang với mình! Nói từ một mức độ nào đó, bọn họ đã biến thành quan quân. Bây giờ Đâu Kiến Đức, chính trị mà ông ta thi hành ở hai nơi trên Thanh Hà, bình nguyên, cơ bản không khác nhiều so với Bắc Lăng!”

“U Châu chúng ta không có điều kiện đóng quân nuôi binh!” La Nghệ thở dài, miễn cưỡng ngăn chặn lửa giận trong lòng, đem đám tác giả không hợp tác đều giết sạch chỉ là nói nhảm nhất thời, giết sạch những người không chịu hợp tác với mình, giữa sông cũng sẽ biến thành vùng đất trắng thật sự. Trong thời gian ngắn, hăn cũng có thể cướp được tiền tài và quân lương. Nhưng nhìn từ thật xa, từ xa đã thấy được những người không chịu hợp tác với mình., Cũng tương đương với tự coi mình là giặc cỏ, dân chúng và hào cường bị thương khẳng định sẽ ùn ùn ủa về phía Đâu Kiến Đức và Lý Húc. Tựa như

trong lời nói của Lưu Nghĩa Phương chỉ ra, thì ra giặc cỏ đã biến thành quan quân, biến thành chính nghĩa trong mắt thế tục!

“Cho nên sáu quận Bắc Lãng đối với chúng ta vô cùng trọng yếu. Có thể bảo trì hoàn chỉnh của mấy quận dân này, chẳng khác nào chúng ta thu được căn cơ thành bá nghiệp, đập nát mấy quận này, mặc dù chúng ta có thể bao quát toàn bộ Bắc Bắc., Lực lượng vẫn là trước mắt chút này, đến lúc đó nói không chừng còn phải phân tán binh mã đi tiêu trừ phản loạn khắp nơi. Nếu có người nhân cơ hội này xâm lấn, chúng ta đối phó sẽ phi thường cố hết sức!” Lưu Nghĩa Phương suy nghĩ một chút, tiếp tục khuyên bảo.

“Bảo trì mấy quận hoàn chỉnh? Đại soái thiện ý đối đãi, bọn họ có thể hiểu nỗi khổ tâm của đại soái không?” Tào Nguyên khiến lửa giận của La Nghệ yếu đi., Thanh âm tự nhà mình cũng không thể không chậm chạp, hẳn biết mình không có địa vị ngang nhau với kẻ khác như Lưu Nghĩa Phương, bất luận là từ năng lực dụng binh hay là phân lượng trong lòng La Nghệ thì cũng không thể so sánh với đối phương. Cho nên đoạn thời gian gần đây hẳn tận lực không đắc tội với đối phương, để tránh bị các tướng lĩnh già cùng nhau liên thủ chèn ép.

“Cũng không thể mô phỏng ra, phân hóa, tan rã, Từ Đồ mới là chính đạo!” Lưu Nghĩa Phương lắc đầu, thấp giọng bổ sung.” Dựa theo mặt tướng, anh tài ở các quận tạm thời không để cho đại soái sử dụng, là bởi vì đại soái không thể biểu diễn ra lực lượng khiến bọn họ thuyết phục. Nếu như có thể đầu nhập vào đại soái, ngược lại còn mang đến tai nạn cho gia tộc, bọn họ dĩ nhiên do dự!”

“Hừ, đối mặt khắp thiên hạ, ai là đối thủ của ta, Hồ Bí thiết kỵ!” Mấy thanh niên rất không vui với câu nói cuối cùng của Lưu Nghĩa Phương, lớn tiếng phản bác.

Lưu Nghĩa Phương không tranh luận với bọn họ mà chỉ mỉm cười đảo mắt qua đám người Tào Nguyên. Mỗi khi hắn nhìn về phía một người, tướng lĩnh tuổi trẻ kia liền vô cùng mất tự nhiên cúi đầu xuống, sống chết không chịu đối mặt với ánh mắt của hắn. Hồ Bí thiết kỵ đã từng là vô địch thiên hạ.,

Nhưng thiết kỵ Hồ Bí từ khi vượt qua sông dâu khô tới nay, lại chưa từng đánh một trận thắng thống khoái. Bất kể là ở thượng cốc hay là trên sông, sức chiến đấu của quân địch đều không bằng thiết kỵ. Quân địch lại làm cho thiết kỵ Hồ Bí có lực mà không có chỗ dùng, làm cho tướng sĩ U Châu nửa bước cũng khó đi!

“Theo ý lão thần, đại soái vẫn nên nhượng bộ một chút, để cao chỗ tốt cho các nhà. Nếu có thể đạt được sự ủng hộ trên con sông, thì việc chúng ta ổn định Bắc Lãng sẽ có ích rất lớn!” Thấy lửa giận của La Nghệ đã bị Lưu Nghĩa Phương khuyên giải, trưởng lão hành quân Tần Ung tiến lên, thấp giọng đề nghị.

Trước khi phát quân xuôi nam, ngoại trừ lấy cường lực tấn công ra, các tướng sĩ U Châu còn định ra một phương án kinh doanh sông bắc khác. Đó chính là liên lạc cường hào cường các nơi., Bọn họ chủ động xuất đầu, đuổi thế lực còn sót lại của Lý Húc đi khỏi sáu quận Bắc Lãng. Nếu như phương án này có thể chấp hành thuận lợi, U Châu quân gần như có thể không đánh mà e dè binh khí. Dù sao họ Lý ở Bắc Lãng chỉ mới kinh doanh chưa đầy hai năm, căn cơ không có khả năng ổn định được vô cùng.

Phương án này lúc ban đầu bị La Nghệ phủ quyết, sau khi được đám người Tần Ung, Tiết gia huynh đệ cùng Lưu Nghĩa Phương khổ sở khuyên bảo, mới miễn cưỡng có thể thông qua. Nhưng U Châu cung cấp điều kiện cho phân sở cho Long Giả là do phân quận mà trị., Hạ xuống đến bảo đảm thế lực trước mắt của gia tộc này, cũng căn cứ công lao lớn nhỏ ban ơn. Hồ Bí đại tướng quân La Nghệ xem thường những cái tên họ đã gây ra kia, bản thân kinh lịch nói cho hắn biết, từ năm chi thứ mao hàng xuống., Dương Tử Giang từ phía bắc thế gia đại tộc đã sớm bị Hồ Nhân san bằng rồi. Hiện tại cái gọi là danh môn quý tộc, đều là hàng giả giống Lý gia, Dương gia và Lưu gia. Truy ngược về phía trước ba đời, liền có thể phát hiện Đại Dã thị, Bò Lục nuốt thị, hô Hàn Tà thị. Lưu manh Đậu Kiến Đức còn tự xưng là con cháu hán đại thần Đậu Cố sao? Chẳng lẽ người thật đúng là có thể đem Đậu gia mười mấy đời tổ tông từ trong quan tài đào ra đối chất với hắn hay sao?

La Nghệ cho rằng, thiên hạ này nên là để thiết lập cho người có bản lĩnh, chứ không phải vì huyết mạch, cho dù xuất thân của họ như thế nào., Cường giả luôn đứng ở đỉnh cao. Hào kiệt thành lập công nghiệp, hạng người bình thường tuyệt đối phục tùng. Mà hiện thực là, hắn làm ra một bước nhượng bộ., Dựa vào nguyên tắc của chính mình phái thuyết khách đến sáu quận Bác Lăng liên hệ với các cường giả, đối phương lại lạnh nhạt mà đối mặt. Thượng Cốc quận chủ Thôi Tiềm trực tiếp chặt đầu sứ giả, đem đầu lâu của hắn dùng tro bụi bọc trở lại Bác Lăng. Trước đó thủ vệ quận Cốc cùng Thái Thủ Bàn Trương Quân Minh, hai tướng tín cùng lễ vật ném ra ngoài cửa., Đồng thời cắt mất năm ngón tay sứ giả trừng phạt, hiện tại quận trưởng Bác Lăng là Trương Cửu Nghệ khách khí nhất, thu lễ vật, gặp sứ giả, sau đó viết một phong thư vô cùng nhu hòa, thêm cả đại ấn quận thủ đưa về, không biết ai để lộ tin tức, nội dung phong hồi đó đã truyền khắp phố lớn của Bác Lăng suốt ngày.

“Trương mỗ chính là quận trưởng Đại Tùy, không phải quận trưởng của Lý tổng quản. Trương mỗ là nước liệu dân, không phải vì Lý tổng quản tính dân. Lý tướng quân cưới Hạc Tây Quy, đương nhiên Trương mỗ chức trách còn tại đây, cho nên không dám nhận nhiệm vụ của U Châu, cũng không dám nhận chuyện La công ước. Nếu thiên tử lấy sáu quận truyền thụ La công, Trương mỗ phải tuân theo hiệu lệnh của Thiên tử. Nếu La mỗ lấy binh thế uy hiếp thiên tử, Trương mỗ bắt đắc dĩ đành phải nghe hết lời trách nhiệm của trung thần!”

“Chuyện này quả thực là biến tướng thành trung thành với quả phụ Lý gia!” Thu được hồi âm của Trương Cửu Nghệ, toàn bộ U Châu tức giận đến run rẩy. Nhưng nghĩ đến chuyện Trương gia được xưng là bách nhân truyền gia, cơn giận trong lòng cũng đã giảm, người ta nói rất hay trong thư, chức quan là triều đình truyền thụ., Không phải Lý Húc truyền thụ, cho nên không phải bán mạng cho Lý Húc, mà là bán mạng cho triều đình. Nếu La Nghệ có bản lĩnh khiến triều đình tán thành quyền điều khiển của hắn đối với sáu quận, Trương gia tuyệt đối sẽ không phản kháng sự thống trị của La Nghệ, nhưng

muốn cho Trương gia làm nội ứng cho quân U Châu, đó là điều bất luận thế nào cũng không thể!

“Các người cho rằng, ta sẽ cho thêm chỗ tốt gì nữa, mới có thể cho Thôi, Trương, Vương, Lưu mấy nhà nội ứng ngoại hợp!” Trên quân sự, La Nghệ không thể không nhượng bộ trong hiện thực, đặt tư thái xuống, hấn thở dài hướng phụ tá thỉnh giáo.

“Kế sách hiện tại, phân hóa tan rã mới là chính đạo!” Lưu Nghĩa mới suy nghĩ một chút, thấp giọng trả lời.” Nếu như ban đầu La Công đồng ý đưa ra điều kiện cao hơn, căn bản không cần đánh đến mức kiên khổ như thế “Trong lòng hấn vì cơ hội đã mất đi mà tiếc hận., Ngoài miệng lại không thể không thay chủ soái mưu đồ bổ cứu biện pháp: “Mấy người kia lúc trước hành động, không loại trừ có thành phần cho Lý phu nhân xem. Nhưng không cho bọn họ đủ chỗ tốt, bọn họ cũng sẽ không vì nhà chúng ta mạo hiểm. Đầu tiên Lý phu nhân là con gái Đường công., Bọn họ quá bất kính với Lý phu nhân, có khả năng sẽ dẫn đến Hà Đông Lý gia trả thù. Tiếp theo, binh quyền của Bác Lăng nắm binh quyền trong tay hai người Triệu Tử Minh và Lữ Khâm, hai người này là Lý tướng quân một tay đề bạt., Trung thành và tận tâm với hấn. Nếu người khác tùy tiện khởi sự, rất có thể sẽ bị hai người Lữ, Triệu phái binh bắt giết. Trong môn phái thứ ba, sáu Quận hào môn, có một bộ phận người đã ngả về phía Lý tướng quân, hai năm qua bọn họ nhận được không ít chỗ tốt từ việc khai hoang đóng quân...”

“Được rồi, tử nghĩa, những điều người nói ta đều rõ ràng!” Đại tổng quản U Châu nghe vậy trong lòng ủ rũ, khoát tay áo, cắt đứt lời nói dài dòng của Lưu Tử Nghĩa.” Người nói thẳng, làm thế nào chúng ta mới có thể mau chóng thu lại Lục quận. Muốn bao nhiêu tiền, cấp cho đối phương bao nhiêu chức quan, hay là trực tiếp cắt ra cho hấn mấy huyện? Giống như huynh đệ Tiết gia, để cho bọn họ đoạn một phương, quân dân kiêm quản!”

“Không riêng gì vấn đề chỗ tốt. Có thể dốc sức cho tướng quân, còn phải phù hợp mấy điều kiện!” Lưu Nghĩa Phương suy nghĩ một chút, tiếp tục nói: “Thứ nhất, gia tộc này không nằm trong phạm vi binh lực uy hiếp của hai người Triệu Tử Minh và Lữ Khâm. Thứ hai, chính trị mới của Lý tướng quân

bị hao tổn., Có năng lực sau khi khởi binh, trong thời gian ngắn không bị dập tắt mà ảnh hưởng đến toàn bộ thủ hạ chiến lược của Bắc Lãng quân. Thứ tư, người này phải có dã tâm, cũng có lá gan, hơn nữa phải đủ lạnh nhạt!”

Chúng tướng U Châu hai mặt nhìn nhau, mặc dù hiểu rõ địch nhân, nhưng bọn họ lại không đạt được tính tình ngang ngược của mỗi một văn thần võ tướng trong đó, tính tình đều nắm rõ như lòng bàn tay. Lưu Nghĩa Phương nói nhiều điều kiện như vậy, theo tiêu chuẩn mà y sàng lọc, mọi người đều biết mấy gia tộc chủ yếu đều có thể bị loại bỏ ra bên ngoài. Một vài gia tộc có ảnh hưởng hơi nhỏ, sao có thể chịu đựng được sự phản kích của Bắc Lãng quân?

“Ừ, khụ, khụ, khụ!” Đang lúc mọi người vất bụng tìm kiếm nhân tuyển thích hợp để phản diện, lão trưởng sử Tần Ung ho khan kịch liệt. Năm tháng không tha người, lão theo La Nghệ gần ba mươi năm, bây giờ đã già nua, thân thể không thể so với bọn chúng, hơi mệt chút liền lung lay sắp đổ.

“Lão Tần đi xuống nghỉ ngơi, những chuyện nhỏ nhặt này, không cần ngươi quan tâm nhiều!” Nhìn lão sử ghen giọng như biết rõ con cua, Hồ Bí Đại tướng quân La Nghệ ân cần dặn dò.

“Lão già, lão thần cho rằng, khụ khụ khụ khụ, nếu là, nếu nhất thời tìm không được nhân tuyển thích hợp, không bằng, khụ khụ, không bằng bàn bạc kỹ hơn. Giao Bằng, khụ khụ, tuyệt đối không thể lại hành động thiếu suy nghĩ, khụ khụ, để Bắc Lãng làm phòng bị!” Tần Ung một bên ho khan, một bên đề nghị.

“Ừm, mọi người lui xuống trước đi. Nguyên nhường, ngươi đi truyền y quan. Tử Hùng, buổi chiều ngươi tiếp tục công thành, không cần liều mạng, nhưng cũng đừng cho quân sĩ thủ thành của Dịch huyện thở dốc!” La Nghệ nghe ra chút âm mưu trong lời nói của trưởng lão sử, do dự một chút rồi ra lệnh.

Các tướng quân như trút được gánh nặng, đứng dậy rời đi. Bọn họ đều là nguyên liệu chiến tranh tốt, âm mưu cũng không dài, thậm chí trong mắt Đảm Tâm có mâu thuẫn đối với chiêu thức thu mua và kích động phản loạn. Đây đều là bị La Nghệ ảnh

hưởng, ở trong hơn nửa đời người., Đại tướng quân của Hồ Bí, La Nghệ đều là quân nhân vô cùng thuần túy. Nếu không phải thời cuộc phát triển quá huyền diệu, nếu như không phải quyền lực hấp dẫn quá lớn, thực lực của thiết kỵ Hồ Bí lại quá mạnh mẽ, có lẽ y căn bản sẽ không có ý nghĩ hỏi đỉnh Trục Lộc.

“Chủ công xin thứ cho lão thần nói thẳng, tử viết: Quân Bất Mật thì thất thần, thần không mật thì thất thần, vài chuyện không mật...” Đợi tiếng bước chân mọi người đều đi xa, Tần Ung ngừng ho khan, thấp giọng khuyên bảo.

“Được rồi, lần sau ta chú ý là được! Có lời gì thì người nói thẳng đi!” La Nghệ rất không quen cách mang theo quyết định của chư tướng, vung tay áo, mệnh lệnh. Trong mắt hắn, tướng sĩ U Châu mỗi người trên tay mang ra đều là tướng sĩ quang minh lỗi lạc tốt, thực sự không cần quá mức phòng bị. Cách làm của Tần Ung chẳng những sẽ khiến cho hai bên ngăn cách lẫn nhau giữa chủ soái và các tướng quân, hơn nữa còn ảnh hưởng đến sức chiến đấu của toàn quân U Châu.

Tần Ung chấp tay, xem như bồi tội cho La Nghệ.” Thần không có lòng ngăn cách chư tướng, chỉ là thần nghĩ đến lựa chọn thực sự có chút lúng túng. Một khi để lộ phong thanh, chỉ sợ tướng quân không những không thể được trợ giúp, ngược lại sẽ vô ích chiếm tiện nghi cho người khác!”

“Người nào?” La Nghệ cau mày, đem nhân vật có thể nghĩ tới trước mặt chi tiết, mấy lần đến sáu quận cũng không tìm ra một nhân vật như vậy.

Bên kia, Lưu Nghĩa mới không thể thấy chủ tướng sốt ruột, trầm ngâm một lát, thấp giọng nói: “Tần lão nói vậy chẳng lẽ là Hằng Sơn...”

“Đúng, quận Trừ Sơn, Đỗ Khuê! Tần Ung vượt râu, vẻ mặt tươi cười.

“Đỗ Bảo tướng chẳng qua chỉ là quan lại mà thôi, sao được tính là hào cường?!” La Nghệ hừ lạnh một tiếng trong lỗ mũi, rất khinh thường đối với lựa chọn của hai tên thuộc hạ.

Quận chủ họ Đỗ kia xuất thân tám bản khoa cử đứng đầu, khi còn sống thì tiên đế đã chìm nổi tại ốc hải nhiều năm, lớn nhất cũng chỉ là làm một Bí Thư giám thị đời này. Sau đó bởi vì đặt lên Sở Công Dương Tổ, cho nên mới phóng ra ngoài làm Huyện lệnh. Lúc Dương Huyền cảm thấy tạo phản, từng viết thư cầu xin hấn giúp đỡ. Hấn lập tức kéo thư trăm sứ nói rõ lòng trung thành với triều đình, sau đó lại giúp triều đình lên lòng bắt tội tở Dương gia, công lao được quận thừa.

Hành ngũ xuất thân, công danh là La Nghệ xưa nay một đao chém ra một đao xem thường loại người nông cạn này, cho nên cũng không có suy nghĩ lôi kéo làm thuộc hạ. Huống hồ tầm quan trọng của Hằng Sơn quận ở trong sáu quận Bắc Lãng rất nhỏ, mặc dù lôi kéo được Đỗ Khuê, cũng chưa chắc có tác dụng gì đối với chiến cuộc trước mắt.

“Đỗ Khuê mặc dù không phải xuất thân từ hào phú, nhưng làm quan nhiều năm, gia nghiệp đã không tính là nhỏ. Huống hồ La Công lôi kéo hấn, chỉ vì để cho Bắc Lãng tự loạn trận cước, không cần hấn bỏ nhiều sức hơn!” Tần Ung lắc đầu, ôn hòa nhắc nhở.

Làm quan đã lâu sẽ thành lập gia tộc của mình. La Nghệ thông hận quyền lực của hào môn, nhưng giờ phút này ở U Châu, La gia không phải là hào môn sao? Ngoài ra, bộ gia chủ trung võ tướng quân bộ binh là bộ gia, tráng võ tướng quân Lưu Nghĩa mới là đại biểu cho Lưu gia, trưởng sử Tần gia là đại biểu cho Tần gia, thế lực nào nhỏ hơn những thế lực vọng tộc thế tập kia? Nói bọn họ không tính là hào môn, chỉ sợ toàn bộ U Châu đều sẽ trở thành trò cười!

“Vả lại bên chúng ta có thêm một quận, bên Bắc Lãng ít hơn một quận. Thực lực so sánh với việc phát sinh biến hóa, những người lúc trước không có lòng tin với chúng ta sẽ được lựa chọn một lần nữa!” Lưu Nghĩa Phương ở bên cạnh cười bồi bổ sung.

“Nhưng người này từng là người rất xem trọng Lý Trọng Kiên!” La Nghệ có chút không yên lòng, “Đừng là chúng ta phí công tốn sức, ngược lại quay đầu bị hấn lợi dụng để kéo dài thời gian cho Lý phu nhân!”

“Lão thần không sợ hấn vì Lý phu nhân nguyện trung thành, ngược lại sợ hấn thấy tình thế không ổn, dứt khoát hạ sơn đông!” Tần Ung lắc râu mép bay loạn trên dưới. “Ta nghe người ta nói., Trước đó vài ngày, Đường công Lý Uyên nghe nói con rể chết trận, lập tức muốn mưu đoạt gia sản của con gái. Binh mã đều đã đến trước giếng nước quan, đột nhiên lại quay đầu rút về. Hằng Sơn quận thủ Đỗ Bảo không những không cùng quận thừa kế quân bị chiến tranh, ngược lại phái người đi Bắc Lãng, thỉnh cầu Lý phu nhân chủ động mời người nhà mẹ đẻ tới hỗ trợ!”

“Lý lão bà này cũng quá không hợp lý! Nếu không phải hấn làm việc không rõ ràng, Lý tướng quân cũng sẽ không rơi vào kết cục như thế. Đỗ Bảo tướng quân lại muốn theo hấn, thật sự là mình bị mù mắt mà!” Tuy cũng có chủ ý với sáu quận, nhưng La Nghệ lại phi thường khinh thường cách làm của Lý Uyên lúc ấy.

Lấy góc độ quân nhân, hấn vô cùng thông cảm cho cảnh ngộ của Lý Húc. Hấn cho rằng đôi phương là bị Hà Đông Lý gia liên lụy vào chiến bại. Nếu Thái Nguyên lưu thủ cho Lý Uyên không mưu đồ làm loạn, Lý Húc với tư cách thế chất hấn sẽ không bị gạch ngôi quân và Đông Đô giáp công, càng sẽ không ôm hận nhảy xuống Hoàng Hà, khiến cho thiên hạ hào kiệt bóp cổ tay.

“Chủ công chó coi thường Lý thúc đức. Mặc dù trong tay hấn không có bao nhiêu binh sĩ, nhưng Thái Nguyên cung vốn là điểm đặt chân chính của Đại Tùy hoàng đế bệ hạ, bên trong còn tồn tại rất nhiều áo giáp. Mà Hà Đông Lý gia ở trong dã nhân mạch quá rộng, môn sinh cũ tác dụng đủ để chống đỡ mười vạn đại quân. Lão thần cho rằng, binh mã Hà Đông bất nam thì dưới dưới thì một khi xuôi nam, nửa quan tài lũng loạn có thể được!”

“Còn không phải là ỷ vào bóng mát của lão tử à!” La Nghệ bĩu môi, khinh thường địa điểm bình luận. Chuyển nghĩ đến việc mình đánh một cái Dịch huyện mà còn phải phí hơn nửa tháng sức lực, mà đôi phương chỉ dựa vào huyết mạch là có thể không đánh mà phải chịu thiệt, trong lòng lại rất mất mát.” Đỗ Bảo Tướng kia nếu đã hướng về Lý Uyên trong lòng, thì

chúng ta làm sao mới có thể lấy được sự ủng hộ của hấn? Các người nói đi, chúng ta lấy cái gì đả động hấn. Vàng, tuần mã, vẫn là quan lớn. Hấn đã là quận thủ, còn có thể làm gì cao hơn nữa?”

“Nếu chủ công đã sớm có danh hiệu, chuyện này sẽ trở nên vô cùng đơn giản!” Lão trưởng sử Tần Ung vái dài xuống đất, nhắc tới chuyện gọi La Nghệ tự lập làm vương.

Nếu tự lập làm Vương, dưới trướng La Nghệ sẽ có một chức vị lớn, giống như Đỗ Bảo, loại người nằm mơ cũng muốn làm quan lớn hơn, dứt khoát phong cho hấn một Khai Quốc Hầu, khẳng định so với bao nhiêu vàng, châu báu đều có tác dụng.

“Không cần nhắc tới chuyện này, trước mắt chúng ta đã không chế cả U Châu lớn như vậy. Ngay cả nửa Hà Bắc cũng không có tới tay liền vội xưng Vương xưng Đế, cùng cao sĩ đạt, Cách Khiêm những thứ quê mùa này có gì khác biệt? Loại hoạt động này ngay cả tên Lý Mật kia cũng không thèm làm, chúng ta cần gì phải tự vả miệng mình!” Đại tổng quản U Châu La Nghệ lắc đầu, trực tiếp cự tuyệt người dưới trướng ủng hộ.

Căn cứ tin tức phía nam truyền đến, sau khi “đại bại” Lý Trọng Kiên, quân trộm ở Hà Nam càng tin tưởng Lý Mật có Thiên Tử Mệnh. Cho nên thay phiên nhau biểu thị tiến cử, mời y sớm lên làm đại vị. Còn Lý Mật lại vền vẹn đem phong hào của mình đổi thành Ngụy công phu., Không chịu cùng Thiên Tử Đại Tùy địa vị ngang nhau. Theo lời hấn nói, chính là “Đông Đô chưa yên, không thể đàm phán điều này.” Đổi lại là Địch sai thì lại biến thành “Vừa mới thu thêm hai đầu đao cốc liền nằm mơ nạp thiếp, không bằng đi tắm rửa hai chân bùn trước đi!”

“Vậy không thể làm gì khác hơn là cho hấn sau khi xong việc cắt đất tự lập, thích làm sao thì làm khổ làm gì! Dù sao có U Châu chúng ta cung cấp quân lực ủng hộ cho hấn!” Lưu Nghĩa Phương thấy ý chí chủ soái đã quyết, đành phải đổi một điều kiện thương thảo.

“Cũng được, nhưng lễ vật không thể quá ít. Đỗ Bảo tướng thiếu niên nhà nghèo, đối với hàng hóa xưa nay coi trọng!” Lão trưởng sử Tần Ung gật đầu phụ họa.

“Cứ thỏa mãn hấn, dù sao hấn cũng chỉ là một tên thần tài qua đường!” La Nghê nhún vai, cười lạnh đồng ý.” Đợi lão phu lấy được toàn bộ sáu quận, không thể thiếu thu tiền về. Loại tiểu nhân vô sỉ này, không đáng để tin nhiệm!” Trong lòng hấn phát lạnh, bàn tay lạng lẽ nắm chặt bảo đao bên hông.

“Đồng thời, chúng ta cũng phải cẩn thận người khác dùng thủ đoạn tương tự từ bên trong gây sự!” Tàn Ung kết thúc một cái mưu đồ, lại nghĩ tới chuyện quan trọng khác.

“Huynh đệ của chúng ta?” La Nghê trong lời nói mơ hồ lộ ra vài phần bất mãn. “Lão Tàn, người không cảm thấy gần đây người quá cẩn thận sao? Huynh đệ cùng chúng ta thời gian ngắn nhất cũng vượt qua mười năm, cần phải đem bọn họ coi là tặc thủ hộ sao? Ta dám cam đoan, trong Hồ Bí thiết ký chúng ta chỉ có lỗi lạc hảo hán, tuyệt đối sẽ không xuất hiện tên tiểu nhân như Đỗ Bảo!”

“Nhưng dưới trướng ngài bây giờ không chỉ có Hồ Bí thiết ký. Huynh đệ Tiết gia và Lý Trọng Kiên vốn có quan hệ rất mật thiết, đầu hàng chúng ta lại bị tình thế bức bách. Nếu như bọn chúng quay rồi sau lưng, chúng ta chỉ sợ ngay cả nhà cũng không về được!” Tàn Ung cũng tăng cao giọng, trình trọng nhắc nhở.

“Chẳng lẽ người nghe nói những lời vô nghĩa gì?” La Nghê ngây người, nghiêm mặt truy vấn.

“E rằng không có chuyện gì xảy ra!” Mặt Tàn Ung run rẩy một chút, cười lạnh trả lời.

Chương thứ hai giương cánh (hai)

Tiết gia tứ huynh đệ ý đồ mưu phản tựa như một tảng đá lớn, ép cho đại tổng quản U Châu liên tiếp thở không nổi mấy ngày. Nhưng hắn lại không thể dựa theo đề nghị của lão trưởng sử Tần Ung phái người trở về chém đối phương một đao. Không có chứng cứ chính xác trong tay hạ xuống sẽ khiến hắn rơi xuống cái gọi là lòng dạ hẹp hòi. Huống hồ huynh đệ Tiết gia là người đầu tiên đầu tiên nương nhờ vào U Châu., La Nghê đối đãi bọn họ thế nào, sẽ trở thành những người đến sau tham chiếu. Một khi bốn huynh đệ chết không minh bạch, hào kiệt thiên hạ sẽ không còn ai dám đầu nhập vào U Châu nữa.

La Nghê cũng không thể mắt diếc tai ngơ với lời đồn đãi! Vậy thì lấy mấy vạn đại quân an nguy cuộc sự trung thành của huynh đệ Tiết gia. Tiền đặt cược này quá lớn, hắn không dám hạ. Tiết Thế Hùng hai lần đánh cược đều là vì ám toán của quân U Châu, điểm này huynh đệ Tiết gia sẽ không rõ ràng. Bọn hắn đầu nhập vào U Châu là do tình thế bắt buộc, một khi tình thế có khả năng gây bất lợi đối với U Châu, huynh đệ Tiết gia khó tránh khỏi sẽ nhớ tới thù hận của bậc cha chú.

Tráng Võ tướng quân Lưu Nghĩa Phương thấy La Nghê bị thương thân, thay hắn suy nghĩ một biện pháp hòa vào, đề nghị hắn sẽ đóng giữ ở tái ngoại uy hiếp bộ binh của Trung Võ tướng quân tại tái ngoại, điều tới bảo vệ ngư ông đắc tội với không ít người., Nhưng hắn đối với sự trung thành của quân U Châu lại được thể hiện dưới ánh mặt trời ban mai. Thứ nhất có thể đảm bảo đường lui sau này của đại quân sẽ không bị mất đi. Thứ hai cũng có thể uy hiếp huynh đệ Tiết gia, khiến bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Đường lui? Tử nghĩa, chẳng lẽ ngươi cho rằng chúng ta đã không thể đánh bại Bắc Lăng quân do một nữ nhân làm chủ soái hay sao?” La Nghê đồng ý nửa phần đề nghị trong đề nghị của Lưu Nghĩa Phương, nhưng lời kiến nghị của gã phi thường bất mãn đối với nửa phần sau. “Cái gì gọi là cam đoan đường lui? Hồ Bì thiết kỵ của ta khi nào thì thấp hơn địch nhân? Năm

đó chúng ta dùng năm ngàn huynh đệ đánh với đại quân của Chư Hồ mười vạn đại quân ở tái ngoại?, Vẫn có thể giết cho bọn họ tề ra quần, bây giờ lại muốn rút lui sao? Tử nghĩa, có phải người sống mấy năm nay quá dễ chịu, đã quên mất mùi vị máu người!”

“Không ngờ thắng trước đoán trước thua, là đại tướng quân năm đó dạy. Tử nghĩa ngu sợ, nhưng cả đời cũng không dám quên!” Lưu Nghĩa Phương hơi khom người trả lời chi tiết.

“Nói vậy, lão phu lúc nào dạy câu này cho người?” La Nghệ nhíu mày, trong mắt tràn ngập lửa giận. Đối phương là ái tướng tâm phúc của hắn, nhưng tuyệt đối không phải là thứ có thể trước mặt mọi người mà quét sạch thể diện. Bây giờ hắn cần phải phục thù tuyệt đối, quyền uy tuyệt đối, bất luận là ai, vô luận nguyên nhân gì xúc phạm nghịch lân đều không thể tha thứ!

Trong quân trường tĩnh lặng đến đáng sợ, theo gió truyền đến tiếng trống trận loáng thoáng, gõ trái tim người ta trực tiếp hướng cổ họng nhảy dựng. La đại tướng quân đã không còn là đại tướng quân năm đó, lần trước Bộ tướng quân nói sai vài câu, liền bị hắn phạt đến tái ngoại tư tưởng. Hôm nay Lưu Nghĩa Phương ở trước mặt mọi người chạm vào hắn, còn không biết sẽ gây ra hậu quả gì.

Trong lúc mọi người đang cố tìm kiếm câu chuyện để giảm bớt bầu không khí trong trường, Lưu Nghĩa Phương ôm quyền nghiêm túc, cao giọng trả lời.” Khai Hoàng mười lăm năm, tướng quân dẫn chúng ta Bắc kích Đột Quyết, dọc đường lưu trữ lương thảo., Phái binh sĩ xây dựng doanh trại, mặt tướng hỏi duyên cớ, đại soái nói, binh hung chiến nguy hiểm, thế gian không có tướng quân nào vĩnh viễn thất bại. Nếu có thể giữ được tấm lòng bình thường trong lúc đại thắng thì sẽ lưu lại đường lui cho mình, sẵn sàng bắt tặc. Mặc dù thi thoảng gặp tặc trở nhưng rất nhanh sẽ quay trở lại!”

“Cái miệng trơn tru của người, độc chiến đi. Hôm nay công không phá được huyện Dịch, không cho phép trở về ăn cơm!” La Nghệ giơ chân đạp Lưu Nghĩa Phương một cước, cười mắng.

Đối phương nói có lý, khiến hấn không đành lòng nổi giận. Không ngờ thắng bại trước tiên đúng là lý luận dụng binh mà năm đó hấn dẫn quân truyền thua xuống dưới. Uy danh của Bách Thắng tướng quân La Nghệ năm đó cũng không phải hoàn toàn dựa vào từng mảnh đao chém lung tung. Hiểu biết chính xác về thực lực quân địch., Đối địch với ý chí tác chiến của hai bên ta thì chính xác nắm chắc, còn có sự quan tâm đối với an nguy của sĩ tốt, luôn luôn bảo vệ huynh đệ dưới trướng..., Điều là nhân tố hấn đi tới vị trí này hôm nay.”

Nhưng sao hôm nay ta lại quên mất lời mình đã nói trước đây?” Nhìn bóng lưng Lưu Nghĩa Phương quay người đi xa, La Nghệ giơ tay lên ngực tự hỏi. Hấn bỗng phát hiện mình trở nên rất nhiều, đã không còn là người chịu trách nhiệm trước kia nữa rồi., La tướng quân có khí độ, trăm đoạn không nát. Có nhiều nghi hoặc, dễ giận, vừa mới bảo thủ, thì ra những khuyết điểm mà mình chán ghét, hiện tại lần lượt xuất hiện ở trên người mình, so với những con cháu thế gia ương ngạnh ương ngạnh năm đó chỉ có hơn chứ không kém.

“Tử Nghĩa!” Hường Tiên đuổi theo mười mấy bước, Hồ Bí đại tướng quân La Nghệ lại gọi Lưu Nghĩa Phương đã ra khỏi quân trướng trở về.” Theo cường độ bình thường đánh vào thành, chú ý thương vong. Nếu sĩ khí quân địch vẫn dồi dào như cũ, xin cứ việc rút lui. Buổi tối chúng ta lại nghĩ biện pháp khác!”

“Vâng!” Lưu Tử nghĩa xoay người, nghiêm túc hành lễ với chủ soái.

“Con chim khôn kiếp nhà người, cẩn thận chút đừng để cường nỏ làm bị thương!” La Nghệ mở miệng, trước mặt vô số tướng sĩ lại mắng một câu. Hấn cảm giác được tâm tình trong nháy mắt trở nên thoải mái, tư duy cũng lập tức nhạy cảm.

“Người đâu, thay lão phu viết một phong thư, triệu vạn lần đệ đệ của Tiết Vạn Quân ở quận Bắc Bình đến, lão phu lớn tuổi rồi, cần một người dũng mãnh làm thống lĩnh thân vệ cho thân vô!” Linh quang chớp động trước mắt La Nghệ., Hấn lập tức đưa ra quyết định khiến tất cả thân tín trợn mắt cứng lưỡi. Sau khi trầm ngâm một lúc, hấn tiếp tục phân phó: “Phái người cầm lệnh phu đi xuống sông, mệnh lệnh Thành nhi dẫn quân

lui về phía sau, đến Đông Bắc chín mươi dặm đóng quân ở Thúc Thành. Không cần đề ý tới Đậu Kiến Đức Đức, cũng đừng công kích Triệu Tử Minh bộ!”

“Tuân mệnh!” Tâm phúc bọn họ lưu lại trong quân trưởng đáp ứng một tiếng, chia ra thực hiện hai mệnh lệnh.

Đậu Kiến Đức quyết không vì an dân như ông ta nói. Mục đích chủ yếu của ông ta là vì tranh đoạt quận Hà Gian. Nếu quận trưởng Hà Gian Vương không chịu quy thuận U Châu, La Thành không cần thiết phải giúp ông ta thủ vệ quận thành. Khi các quận binh bị Đậu Kiến Đức đánh cho nhe răng khắp mặt đất, đương nhiên Vương Thiên phải cầu viện La Thành. Đến lúc đó quận U Châu cho dù đưa ra bất luận điều kiện gì, vương gia ở Hà Gian cũng không có quyền cò kè mặc cả.

Ngoài ra, e rằng việc Đậu Kiến Đức hợp tác giữa sáu quận Bắc Lãng và U Châu bị bức bách. Binh mã La Thành lui về phía sau, bọn giặc cỏ hợp tác với Bắc Lãng liền mất đi cơ sở. So với quận Hà Gian quanh năm bị chiến hỏa, tin tức mới được hai năm đóng quân ở các quận Điền tân chính chắc chắn càng có sức hấp dẫn đối với bọn giặc cỏ.

Trước mắt lực lượng quân binh lực đều vội vàng ứng phó U Châu, Tín Đô quận đối với Đậu Kiến Đức cùng Khai Đạo hai người mà nói, không khác một quả trứng gà bị lột sạch. Đang đổ vào dịch tương, thành lớn không hề phòng bị, chợ ngựa xe như nước, nếu Đậu Kiến Đức có thể nhin không đi cướp, ông ta cũng không phải là đầu lĩnh giặc cỏ, mà là thiên cổ đệ nhất quân tử.

“Đại soái cao minh!” Có người nhanh chóng lĩnh ngộ được chỗ tinh diệu giữa một đường lui, cười khen ngợi.

“Cao minh, thật cao minh thì sẽ không bị người khác chặn ở đây!” La Nghệ cười xua tay: “Đừng nịnh bợ, làm chính sự quan trọng hơn. Lão Tần, chuyện ngày đó an bài thế nào rồi, sứ giả phái ra sao rồi?”

“Đêm đó chúng ta lên đường. Nhưng phía trước đã bị Lữ tướng quân chặn đường, ông ta chỉ có thể vòng qua bên kia kênh đào. Dọc đường còn phải né qua kiểm tra của đối

phương, đoán chừng tối nhanh nhất cũng phải đến nơi cần tới mới được!” Lão trưởng sử Tần Ung suy nghĩ một chút, thấp giọng trả lời.

“Tiên sư bà ngoại nhà nó chứ, chuyện này lúc qua đi ít nhất cũng phải nửa tháng, đoán chừng là bánh bao nhân thịt đánh chó rồi!” La Nghệ cười mắng một câu, lắc đầu liên tục. “Lão Tần, người có biện pháp nào an bài cho ta trực tiếp gặp mặt họ Lữ không, mấy ngày nay ta nhìn một chút., Kẻ này rất có chương pháp, là một tướng tài hiếm thấy. Hắn đối nghịch với chúng ta, chẳng qua là vì bảo vệ an dân mà thôi! Nếu chúng ta đáp ứng không quá rầy bách tính sáu quận, cũng đối xử tử tế với góa phụ của Lý Trọng Kiên, ta nghĩ, có lẽ hắn sẽ suy xét đến kết thúc trận chiến này!”

“Việc này hy vọng không lớn. Nhưng lão thần sẽ cố gắng hết sức để an bài!” Tần Ung trả lời trong giọng nói tràn ngập do dự. Lâm trận thuyết phục đại tướng quân địch quả thực hiệu quả lớn hơn so với thu mua một quận trưởng, nhưng người làm việc luôn suy xét góc độ của vấn đề và văn quan lại khác nhau một trời một vực. Các quan văn thích tương đối thực lực song phương, có thói quen trốn tránh hung hãn. Mà rất nhiều võ giả làm việc thường chỉ dựa vào một lòng dũng mãnh tàn nhẫn mà thôi., Trung thành, nghĩa khí, danh dự, những thứ không thấy được ảnh hưởng tới bọn họ tuyệt đối lớn hơn rất nhiều so với quan văn.

“Không thử làm sao biết được có được hay không? Lý Trọng Kiên đã chết, Lã tướng quân vì ai mà chiến, dù sao cũng phải có lời giải thích chứ!” La Nghệ dùng sức vẩy vẩy cánh tay, từ góc độ võ tướng giải thích an bài của mình.

“Võ giả có chức trách của riêng mình!” Từ ngày đầu tiên bắt đầu tòng quân, Đại tướng quân Dương An đã dạy hắn như vậy. Mấy chục năm qua, hắn đông chinh tây chinh tây, từng bước một thực hiện mục tiêu cuộc đời của mình, đồng thời cũng không ngừng cảm ngộ cách huấn luyện của Dương Ngang.

“Chức trách của võ tướng là thủ hộ!” Mấy chục năm qua, La Nghệ suất lĩnh Hồ Bí thiết kỵ giống như bức tường thành canh giữ tại biên cảnh Đại Tuyền, cho tới bây giờ chưa từng quên

mình là một võ giả. Cùng một đạo lý để suy tính, địch tướng Lữ Khâm khẳng định cũng đang thủ hộ thứ gì đó., Một lời hứa? Một phen tín nhiệm? Hay là có tình hữu nghị với Lý Húc chủ? Bất luận hấn thủ hộ cái gì, La Nghệ chỉ cần hiểu rõ, là có thể cùng đối phương công khai đàm phán. Dùng võ tướng đối với võ tướng tôn kính cùng với võ tướng để đàm phán, kết thúc trận chiến tranh này, còn bình yên khắp nơi.

Suy bụng ta ra bụng người, La Nghệ cho rằng hy vọng đàm phán thành công rất lớn. Lý Trọng Kiên xuất thân hàn vi, quý tích cuộc đời cực kỳ tương tự với mình. Còn về Lữ Khâm, Triệu Tử Minh và những rường cột sáu quận hiện nay., Từ cái tên La Nghệ có thể thôi toán ra bọn họ sẽ không sinh ra trong danh môn vọng tộc nào cả. Như thế, bọn họ cần cái gì? La Nghệ hoàn toàn có thể đoán được, điểm mấu chốt nhất là, Lý Húc đã chết rồi, mọi người nhất định phải tìm một hào kiệt khác đến phụ tá, so với những đại gia tộc tự cho là cao cao tại thượng kia mà nói., Cùng là La Nghệ xuất thân hàn môn, tuyệt đối thích hợp với cựu tướng Bắc Lăng quân hơn. La Nghệ thậm chí có thể cam đoan, trong vòng mấy năm hấn sẽ thay bọn họ báo thù, giết chết Lưu Trường Cung và Đoạn Đạt, dùng đầu của bọn họ để tế điện Lý Húc.

Mặc dù mọi người không định báo thù cho Lý Húc, kết làm một thể với U Châu cũng là lựa chọn tốt nhất. Lý Trọng Kiên đã chết! Đây là điều kiện có lợi nhất đối với U Châu. Chỉ dựa vào sức mạnh của một quả phụ như Lý phu nhân, nàng tuyệt đối không cách nào bảo vệ được Lục Quận. Nếu như không có cường giả thay nàng ra mặt, triều đình sẽ nhanh chóng phái người tiếp quản địa bàn Lý tướng quân. Mặc dù triều đình tạm thời không thể phái người tới đây., Vị trí Đại tổng quản đã trống trải lâu, cũng sẽ có vô số người dòm ngó, thay vì giao lục quận cho người khác, chi bằng giao cho U Châu quân. Ít nhất, La Nghệ có thể đáp ứng địa vị siêu nhiên của Lý phu nhân., Cũng có thể cam đoan chính sách mà Lý tướng quân lúc còn sống cố gắng giữ vững, đưa Diên An dân và những người thiện chính tiếp tục tiếp tục. Đó là tâm nguyện của Lý tướng quân, là lựa chọn duy nhất để phát triển lớn mạnh đối với U Châu và vĩ đại.

Chương thứ hai giang cánh (hai)

Lão trưởng sử Tần Ung không phụ sự mong đợi của La Nghệ, buổi chiều hôm đó liền nghĩ ra một biện pháp mầu mực, cột thư ước hẹn khâm phục và đàm luận trên nỏ công thành vào huyện địch. Ngày thứ hai., Tướng quân thủ quân phái một đội chính đi ra hồi tin, nói tướng quân nhà mình đáp ứng buổi sáng sáng ngày mai ở ven sông Dịch Thủy để tiễn khách và khách khứa đến từ U Châu, mỗi đội bốn thị vệ và hai mươi tùy tùng, những binh mã còn lại không được tới gần trong phạm vi năm dặm quanh đình.

“Tiễn khách đình? Xa như vậy! Tướng quân nhà ngươi chú ý cũng rất nhiều đấy!” La Nghệ bị yêu cầu của Lữ Khâm yêu khiến cho căm tức, cau mày nói. Lấy tên tuổi Hồ Bí đại tướng quân của hãn, chính là gặp nhau trong doanh trại của mình., Cũng sẽ không nhân cơ hội này làm khó một văn bối hậu sinh. Đối phương chỉ cần một tờ giấy đã đem lẫn nhau đến vùng đất hoang dã cách thành hai mươi dặm. Trước nay không nói hao phí rất nhiều công phu, U Châu quân còn phải đi chuẩn bị trước, để tránh song phương đang cao hứng bàn bạc, cái đình đã đứng vững không biết bao nhiêu năm kia đột nhiên sụp xuống đè chết tất cả mọi người.

“Tướng quân nhà ta nói, thời tiết nóng bức, có thể ở bờ sông uống trà thưởng nước cùng tiền bối là vinh hạnh cầu còn không được!” Người đưa tin Bác Lăng quân mặc bộ quần áo ngay ngắn khom người, cười giải thích.

Bên mình thì dùng nỏ tiễn hạ thư, còn bên quân địch phái người tới hồi âm. Trên mặt dũng khí, quân U Châu đã rơi vào thế hạ thừa, cho nên tuy căm ghét Lữ Khâm nhiều chuyện, nhưng La Nghệ vẫn miễn cưỡng đáp ứng yêu cầu của đối phương. Hơn nữa còn chủ động mời sứ giả thủ quân giám sát tình huống xung quanh trước khi tới Lữ Khâm, nếu cảm thấy an toàn sẽ bị uy hiếp, có thể hủy lời hứa bất cứ lúc nào.

“Năm đó Hồ Bí đại tướng quân chính là ta tái tiến lên Trường Thành, nhất định sẽ không làm hoạt động chuộc tội kim phiêu,

cho nên phái sứ Tiết kiểm không cần, giờ tỵ ngày mai, tướng quân nhà ta nhất định sẽ đến!” Lá gan của đại gia rất lớn, trực tiếp cự tuyệt lòng tốt của La Nghê.

“Ngày mai lão phu sẽ ở trong tiền khách đình đợi đợi tướng quân nhà ngươi!” La Nghê cười cười, sai người tiễn sứ giả rời đi.

Đợi người tới đi xa, quân U Châu lập tức bắt đầu chuẩn bị. Lưu Nghĩa Phương tự mình dẫn một lính gác ngựa đem phạm vi mười dặm xung quanh đình tiền khách kiểm tra, đem từng lùm cây cối chặt hết, đem những lỗ đất phát hiện trong vùng hoang dã xung quanh toàn bộ đốt khói qua, cho đến khi chắc chắn không có khả năng có thích khách che dấu, lúc này mới thả lại tâm trạng vào lại trong bụng.

Trải qua một phen dò xét thực tế, chúng tướng phát hiện đưa khách đình đúng là một nơi được coi là một thắng lợi. Tướng sĩ U Châu vốn tưởng rằng nơi đó bất quá chỉ là một nơi quê mùa, đất chủ dựa vào phong nhã kiến tạo, đợi nhìn bia đá dưới chân đình mới biết được đình này được xây dựng từ thời đại của ba nước., Là Bắc Ngụy Vũ Đế viễn chinh ô hoàn làm để kỷ niệm Kinh Kha đâm vào Tần dũng sĩ. Theo truyền thuyết vị trí đình tử chính là vị trí Kinh Kha đăng thuyền đi xa, ngày đó càng lúc càng cao xa đánh nhím, Kinh Kha cuồng ca. Đến nay phụ cận vẫn còn có tiếng “Trán sĩ một đi không trở lại!” Cổ vận quanh quần trong tiếng sóng.

“Lữ Khâm này, thật ra là biết chọn nơi!” Nghe thuộc hạ báo cáo, La Nghê đối địch càng coi trọng thêm vài phần. Yên Triệu Đa là anh hùng bi ca, cho dù là một anh hùng thất bại cũng sẽ được mọi người tôn trọng. Hiện giờ giữa U Châu và Bắc Lãng mạnh yếu so với năm xưa, chỉ có Lữ Khâm chọn tiền khách đình để đàm phán, đã nói rõ y sẽ không khuất phục với La Nghê.

“Đại tướng quân cần phải đề phòng hấn bí quá hóa liều!” Sau khi nghe điển cố đưa tiền khách đình, lão trường sử Tần Ung lo lắng cho an nguy của chủ soái nhà mình. Mặc dù công kích U Châu quân bị ngăn trở, thực lực lại cao hơn đối phương rất nhiều. Nếu như lúc này La Nghê bị kẻ cướp gây thương tích,

lòng quân khó tránh khỏi sẽ bị ảnh hưởng rất lớn, do đó làm cho công cốc tận hưởng.

“Không sao, mặc dù thân thể lão phu không bằng trước kia, nhưng cũng không đến mức e ngại một tiểu tướng vô danh. Huống hồ hấn dám tự mình đến doanh trại của ta đưa tin, sẽ không phải là thất phu sử hạ tam lam thủ đoạn. Chúng ta nếu phòng bị quá mức cẩn thận, ngược lại bị hấn cười đến ngược lại còn bị hấn cười!” La Nghê mỉm cười lắc đầu, trong ánh mắt tràn đầy tán thưởng đối với địch nhân.

“Đại soái nói người tới báo tin chính là Lữ Khâm bản thân?” Tào Nguyên để cho bọn người không dám tin vào lỗ tai mình, trợn tròn hai mắt truy vấn.

“Đương nhiên là bản thân hấn!” La Nghê vỗ bàn tán: “Một đội trưởng bình thường, có thể làm việc cho tướng quân mà không thể nhìn rõ được quyết định của hiện trường hay sao? Lão phu bắt đầu cảm thấy kỳ quái, đáng tiếc tình ngộ chậm một chút, hậu sinh khả úy, hậu sinh khả úy! Thanh niên quân đội U Châu chúng ta không tìm ra người như vậy được đâu!”

“Chẳng qua là dũng mãnh thất phu mà thôi. Một khi bị giam ở chỗ chúng ta, binh lính dưới trướng khác chẳng phải là như rắn mất đầu sao!” Tào Nguyên để cho chủ soái thấy toàn bộ chí khí của người khác đều chua chát thì thầm.

“Chẳng lẽ nhân phẩm của lão phu trong mắt ngươi lại tồi tệ như vậy sao?” Hai hàng lông mày của La Nghê dựng thẳng, quát hỏi: “Cút ra ngoài tự mình lĩnh hai mươi quân côn, thứ không có kiến thức!”

Bị mắng, Tào Nguyên không dám cãi lại, ngoan ngoãn đi ra ngoài tìm đánh. Ánh mắt Hồ Bí Đại tướng quân La Nghê đảo qua trên mặt chúng tướng dưới trướng, càng cảm thấy dưới trướng mình nhân tài thiếu thốn, một tiểu tướng vô danh trong quân Bác Lăng., Lại có thể nói ra câu “Năm đó chính ta là Triều Thượng Quan Vương” đã lấy lòng đối thủ, lại đem đối thủ chặn đến mức không thể dùng lời nói, kiến thức cùng bản lĩnh há có thể để cho loại quỷ tăng bốc như Tào Nguyên này có thể so sánh? Mặc dù nhi tử La Thành cũng trong tình huống tương tự., Chưa chắc đã có người này trấn tĩnh. Cái gọi là

cường tướng dưới trướng không có binh sĩ nào, nhìn khí độ của người này là biết năm xưa chủ soái của hắn là anh hùng tuyệt vời tới mức nào. Cũng may Lý Trọng Kiên chết sớm, nếu không U Châu quân đúng là gặp phải kinh địch.

Lòng ôm đầy tình nhân tài của mình, ngày hôm sau La Nghệ sớm đã động thân, đến tiễn khách trong đình chờ đợi hậu sinh văn bối trong thành Dịch huyện. Khó khăn lắm mới đến giờ Tỵ không nghe được tiếng vó ngựa chút nào, đang lúc y cho rằng đối phương nhát gan không dám đến hẹn thì..., Chỉ thấy một chiếc thuyền con xuôi dòng nước mà xuống, hai mươi mấy thanh niên trẻ tuổi mặc nhung trang đang tự mình khua mái chèo thẳng vào sảnh nhỏ. Mà đội ngũ hồi âm hôm qua đang đứng ở mũi thuyền, xa xa bắt đầu chấp tay với La Nghệ.

“Tiểu tử cũng thật giao hoạt!” Hồ Bí đại tướng quân La Nghệ trong bụng thầm mắng một câu, mỉm cười đứng dậy. Để phòng ngừa quân sứ Bắc Lăng, Lưu Nghĩa Phương cố ý mang theo năm trăm khinh kỵ mai phục ngoài vài dặm. Nếu như La Nghệ gặp nạn, chỉ cần kiên trì được hơn một khắc đồng hồ là được., Bọn kỵ binh cũng có thể thúc ngựa chạy tới. Ai ngờ Lữ Khâm cũng không phải đồ ngốc có huyết dũng, lại có thể kiếm thuyền từ đường thủy đến đây hẹn. Nếu U Châu quân cố gắng ép lưu khách, hắn chỉ cần nhảy lên thuyền, chớp mắt là có thể đến bờ. Phái bao nhiêu kỵ binh đuổi theo cũng chỉ có nước chảy dài nhờ mong chờ!

Trong lúc râu quai nón, thuyền nhỏ đã tới đón lấy căn đình. Người tới chào với La Nghệ lại không phải là Lữ Khâm. Một gã cao to vạm vỡ từ trong đám người đi ra, bỗng bèn nhảy vào trong đình.

“Ngươi!” Không đợi đại hán báo ra danh hào, Tào Nguyên nhường, Hạ quận, Chu Tử Hùng, Trịnh Viễn bốn người xung quanh đã bảo vệ La Nghệ ở trung tâm. Hai mươi tên thị vệ U Châu ở ngoài đình cũng lập tức rút đao, chuẩn bị nhào tới nghênh địch bất cứ lúc nào.

Tình hình trước mắt không khỏi khiến mọi người khản trương, La Nghệ và bốn gã tâm phúc bên cạnh hắn đều là tráng sĩ trăm dặm chọn một, so với người tới thì thấp hơn nửa cái đầu, hẹp

gần nửa vai. Hơn nữa đối phương có một chòm râu quai nón đen sì, nhìn qua tựa như một Kim Cương chuyển thế. Một khi hấn tiến lên làm dữ, đã hơn nửa trăm năm La Nghê chưa chắc địch lại được.

Người tới lại không chút nào theo sự khẩn trương từ trên xuống dưới U Châu mà tự loạn trận cước, đứng thẳng, hai tay phụ tâm, tiến lên một bước, nâng quyền lên, khom người hai lần, sau đó thu hồi hai tay Tề Mi vươn ra chạm vào trán, lại khom người lần thứ ba, trong miệng nói ra: “Văn bối Lý Trọng Kiên nghe tiếng Hồ Bí đại tướng quân anh, thường hận vô duyên giáp mặt thụ giáo. Hôm nay được thấy, khoái ý bình sinh!”

Sau đó lấy tay phụ tâm, lui về phía sau một bước, ánh mắt ngênh đón khuôn mặt của đối phương.

“Được, được lắm, hay cho một Lý Trọng Kiên!” Cường chế sòng to gió lớn trong lòng, Hồ Bí đại tướng quân La Nghê nghiêm mặt, thẳng thân, trước chịu cái lạy này của đối phương, sau đó hai tay phụ tâm, vòng trước ngực ôm, hơi khom người xuống, dùng lễ trưởng giả hồi kính. “Lão phu vẫn luôn cho rằng người chết trận ở bờ Nam Hoàng Hà, thật là đáng tiếc. Vạn lần không nghĩ tới, tuyệt đối không nghĩ tới người lại giả chết mai danh, lén lút quay về Bắc Lăng!”

“Vô số người mong đợi văn bối chết, cho nên văn bối không thể không lặng lẽ quay về. Khiến tiền bối lo lắng rồi!” Lý Húc cười giải thích, sau đó lại cúi đầu chào mọi người: “Các vị tướng quân chờ đã lâu! Lý mỗ thật sự có lỗi. Nhìn các vị niệm tình đồng triều với nhau, đừng nên chấp nhặt với kẻ thô kệch như ta!”

“Nếu người là người thô kệch, chúng ta sẽ trở thành heo mát!” Tào Nguyên bắt bọn họ thăm mắng trong lòng, nhưng không thể không đáp lễ. Hôm nay bọn họ đã ôm Lý Húc mà chết trận., Chủ nhân của sáu quận vô chủ đã yêu cầu Lữ Khâm ra giao thiệp. Hiện giờ chủ nhân của sáu quận tự mình đến tiễn khách đình gặp La Nghê, nói trắng ra là muốn hỏi U Châu quân nhân lúc người ta không bắt nạt cô nhi quả phụ. Còn nói

gì nữa? Không bằng nhanh chóng trở lại quân doanh đem đội ngũ lôi ra, một thương thấy rõ ràng.

“Chư vị xa xôi là khách, ta đây làm chủ nhân không thể không tận tình địa chủ. Trong quân không có rượu ngon, đại tướng quân xin hãy gánh vác một chút!” Không để ý tới La Nghệ và vẻ mặt lúng túng của chúng tướng dưới trướng hấn, Lý Húc phát phát tay với con thuyền nhỏ: “Dân rượu thức ăn lên, đợi ta tự mình đem cái chén tiếp gió tảy trần cho La lão tiên bối!”

“Nặc!” Lữ Khâm, Trương Giang, Vương Khuyết và Quách Phương bốn người đáp ứng một tiếng, xách hai cái bình rượu thấp mấy cái, mấy vò rượu thịt, mấy cái hộp cơm lục tục leo lên bờ. Hai mươi hộ vệ kia cũng không tiến lên hỗ trợ, tha thiết nhìn Lữ, đám người Vương Di Ngô dời đồ ăn đi, dùng sào trúc hướng trên bờ nhẹ nhàng chống một cái, thuyền con như lá rụng đi trung tâm lòng sông. Mỏ neo thu tổ, xử tử nhân nhả.

“Lão tướng quân, mời ngồi!” Lý Húc cười dang rộng tay, nhường La Nghệ ngồi xuống.

“Lý tướng quân xin mời!” Cho dù trong lòng có ngàn loại không vui, Hồ Bí đại tướng quân La Nghệ cũng không thể thua thế lại thua người, cười đáp lại.

Hai bên phân chủ khách ngồi xuống, bốn tùy tùng đứng sau lưng mình đều mang theo hầu rượu. Đợi hai cái chén vàng đều rót đầy, Lý Húc Mệnh Mệnh Mệnh người tới nâng chén rượu La Nghệ đến bên cạnh mình, đổ hai bình rượu của mình ra một nửa, để vào cùng một bình hỗn loạn, chia làm hai bình, sau đó tự tay nâng vò rượu rót đầy cho hai bên. Một bình giao cho Lữ Khâm Tiểu đưa đến trước mặt La Nghệ, một bình giơ lên hai tay, mặt mũi cao như mi tâm.

“Tuân lão tướng quân tuổi thọ!” Lý Húc nâng một chiếc lông mày, chúc rượu.

“Tuân Lý tướng quân tuổi thọ!” La Nghệ gật gật đầu, nâng chung lên quá mắt, đáp lễ.

Trải qua một phen lễ nghi phiền phức như vậy, sự kinh ngạc trong lòng hấn đã chậm rãi bình phục. Đối phương nói rất hay,

vô số người mong hấn chết, cho nên hấn không thể không lặn về lãnh địa. Là một trong sáu quận Bắc Lãng nhìn trộm, La Nghệ thật sự không có tư cách chỉ trích người khác có ý đồ lừa dối. Huống hồ hôm qua khi Lữ Khâm qua tới hồi thư, luôn miệng nói là “Tướng quân nhà ta”, có thể được hấn tôn xưng là “Tướng quân nhà ta”, không phải Lý Húc còn có cái gì.

Muốn trách, chuyện này chỉ có thể trách tên thám báo U Châu quân, bản lĩnh mật thám quá kém, căn bản không thám thính được tung tích của Lý Húc xảo trá, cho nên mới dẫn đầu từ trên xuống dưới U Châu coi Lữ Khâm coi như vai chính của ngày hôm nay, tiến tới khiến cục diện đàm phán lâm vào thế bị động.

“Vấn bối năm đó đi qua con buôn ở tái ngoại huyện. Từ trong miệng Bộ giáo úy nghe được câu kia của lão tướng quân: “Người không phải súc sinh, không cần tên loại máu họ gì, rất được cổ vũ. Sau này tòng quân, mỗi lần nói lời động viên, bởi vậy mỗi lần gọi lão tướng quân một tiếng tiền bối là đương nhiên, mời tiền bối uống đầy cái chén này, để được văn bối kính trọng!” Lý Húc nâng chén rượu thứ hai lên, cười khuyen bảo.

Lúc uống chén rượu đầu tiên, y đã dùng hành động thực tế chứng minh trong rượu không có khả năng hạ độc, cho nên La Nghệ cũng sẽ không nghi ngờ y bao hàm họa tâm, giờ chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

Trước mặt hai bên đều là đôi đĩa bạc, lấp lánh rất là sạch sẽ. Lý Húc khuyen rượu xong, sau đó lại không coi Hồ Bí đại tướng quân La Nghệ là một kẻ xâm nhập, hấn càng nhiệt tình, La Nghệ càng cảm thấy xấu hổ, miễn cưỡng gấp mấy miếng thịt sơn hào hải vị, để đĩa xuống, cười nói: “Lão phu vẫn cho rằng Lý tướng quân đã chết vì nước, cho nên...”

“Nếu văn bối tuần quốc, sáu quận giao cho tiền bối quản lý, nhất định yên tâm nhất!” Lý Húc cười cắt ngang lời La Nghệ, lời nói nho nhã lễ độ. “Nếu văn bối có thể nói với lão tướng quân sớm một tiếng, giữa chúng ta cũng sẽ không gây ra nhiều phiền toái như vậy. Thế nhưng trên đường không an toàn, ngôi

mộ lại cách U Châu quá xa xôi, cho nên dẫn tới U Châu hưng sư động chúng, thật là áy náy!”

“Ừm, ừm, đây là lão phu thất lễ!” La Nghệ bị ghen đến mức cơ hồ thở không nổi, ho khan vài tiếng, đáp lại.” Lý tướng quân nói cho rõ ràng, sau này người chuẩn bị làm thế nào!”

Đôi phương mở miệng gọi một tiếng tiên bối, hẳn đương nhiên không thể nói thẳng: “Tiểu tử, ta phải đồng ý với người! Người phải thức thời! Nếu không đừng trách lão phu vô tình!” Cho nên dứt khoát đá cho Lý Húc quay về, nghe một chút xem Lý Húc chuẩn bị kết thúc trận tranh đấu này như thế nào. Dù sao quân U Châu đã lâm quân rồi, chủ nhân Lý Húc này cũng tốt, không ở đây nữa, cũng không thể chỉ vài ba câu đã khiến cho mấy vạn binh mã dễ dàng trở về nơi đóng quân.

“Văn bối đã lên triều, vượt qua Vương Dương bản thân, Quang Lộc đại phu Đoạn Đạt, Nguyên văn của Thái phủ khanh đều là do Hồ Bí lang cấu kết với lưu tặc, có ý đồ mưu hại. Nhớ lại Bệ hạ chính là ngày mai, sẽ không bỏ mặc việc này!” Lý Húc phảng phất như không hiểu La Nghệ đang hỏi cái gì, suy nghĩ một chút rồi đáp.

“Bệ hạ nếu là muốn báo thù cho người, đã sớm hạ chỉ chém đám người Lưu Trường Cung! Cần gì đợi đến bây giờ?” La Nghệ thấy Lý Húc vẫn có mộng tưởng đối với triều đình, nhin không được mở miệng nói.

Giết đám người Đoạn Đạt, trong tay triều đình sẽ không có binh tướng đối phó đám người ngói, cho nên Lý Húc và huynh đệ dưới trướng hẳn chỉ có thể coi là chết vô ích. Đây là nguyên nhân căn bản Giang Đô luôn giả bộ hồ đồ, La Nghệ và phụ tá tâm phúc bên cạnh đã sớm phân tích qua., Căn bản không tin ai sẽ tốn sức cho một tên hàn môn tướng quân không có bằng chứng chủ trì công đạo. Huống hồ từ khi Đại Tùy lập quốc tới nay, mơ hồ chết trong tay người nhà mình lại không chỉ có một mình Lý Húc. Chuyện tương tự xảy ra nhiều lần, từ Tiên đế đến nay, nhiều lắm là bắt một kẻ thế mạng trấn an lòng người, chưa từng xử lý qua độc thủ phía sau màn.

“Ta là thân tử Đại Tùy, chỉ có thể xin bệ hạ làm chủ. Người khác phụ ta, ta lại không thể giới về khai chiến được!” Lý Húc

thở dài, âm u đáp lại.

“Đại Tùy còn có thể kiên trì mấy ngày?!” La Nghệ không quen nhìn mẹ bà của Lý Húc, buột miệng trách mắng. Nói rồi, mới phát hiện bất tri bất giác mình lại bị “người thật thà” trước mắt đưa vào trong mương.

Cái gọi là câu bệ hạ làm chủ, hoàn toàn là lý do Lý mỗ nhờ vả. Có một tấu chương như vậy đưa đến Giang Đô, để làm dịu sự phẫn nộ của hần, Dương Quảng nhất định sẽ dịu giọng an ủi., Thậm chí còn thêm quan tiến tước cho hần. Mặc dù quan tước Đại Tùy triều nhìn qua thì không đáng tiền, nhưng đối với Lý mỗ mà nói, tương đương với việc một lần nữa xác nhận lại quyền quản lý của mình đối với sáu quận Bắc Lãng. Triều đình không thể phái người mới đến thay thế một Đại tổng quản trung thành và tận tâm vừa mới nhận ủy khuất, mà quân đội U Châu phía nam thực ra cũng đã trở thành hành động tạo phản danh tiếng, đạo nghĩa càng ngày càng không đứng vững nổi.

“Tồn tại Đại Tùy một ngày, ta chính là thần của Đại Tùy. Bảo vệ cảnh chính là trách nhiệm của dân an đầu vai, không dám phạm sai lầm!” Lý Húc chấp tay về phía nam, tiếp tục giả bộ trung thần.

“Sau đó lão phu phụ lòng quân ân, âm mưu làm loạn. Tấn công đồng liêu, ý mạnh hiếp yếu!” La Nghệ rút cuộc không áp chế được lửa giận trong lòng, vừa rít gào vừa vỗ bàn.

Hần vốn không phải là người tính tình ôn hòa, từ khi Lý Húc lên bờ tới nay, hầu như mỗi một câu nói đều ép hần xuống hạ phong, bị áp bức lâu rồi, đương nhiên muốn phun trào. Tào Nguyên nhường, quận Hạ Tử, Chu Tử Hùng, Trịnh Viễn tứ tướng cũng không phải hạng người dễ đối phó, gặp chủ soái chuẩn bị xé mặt với đối phương, dứt khoát cũng dùng bên hông rút đao. Chỉ đợi La Nghệ ra lệnh một tiếng, liền xông lên dùng binh khí cò kè mặ cả với Lý Húc.

“Ha ha!” Vương Tu Sĩ nhở cười lạnh một tiếng, ôm cánh tay, liếc mắt nhìn nhau.

“Hắc!” Lữ Khâm bữu môi, cầm vò rượu lên, tiếp tục rót đầy bát vàng với khách khứa, làm như không thấy ánh đao sáng

loáng.

Hai tiếng cười lạnh vang lên, lỗ tai La Nghệ so với Thiên quân còn lớn hơn. Tư thái kia, ánh mắt kia rõ ràng là khinh miệt toàn bộ U Châu quân, khiến La mỗ tung hoành bán sống bán chết., Đã khi nào bị người ta coi thường như vậy? Quả thực là mắt mắt mắt mắt! Bởi vậy không thể không đề lửa giận xuống lần nữa, lấy tay đỡ bàn, thấp giọng ra lệnh: “Thu binh khí lại. Lý tướng quân trong mấy vạn đại quân đều có thể giết ba tiến ba ra, sẽ sợ mấy người các người hai lần thu hoa màu? Thu, đừng cho người ta xem như trò cười. Bản lĩnh U Châu quân chúng ta phải dùng trên chiến trường, không phải dùng ở chỗ này!”

“Bẩm tướng quân, trước khi ngài trở về, ta đã chứng kiến uy lực của thiết kỵ Hồ Bí trên chiến trường!” Lữ Khâm đặt vò rượu xuống, đưa lưng về phía La Nghệ thi lễ với Lý Húc.

“Thế nào? Ta vẫn luôn mơ ước kề vai sát cánh với La lão tướng quân ở tái ngoại, thả ngựa cuời sói ở dưới Tư Tư. Không ngờ tiêu tử người còn gặp may hơn cả ta!” Lý Húc khóe miệng mỉm cười, nửa ao ước, nửa là trào phúng.

“Đáng tiếc đám nam nhi đại hảo dưới trướng Lữ mỗ, không phải chết dưới tay người Hồ!” Lữ Khâm ngửa mặt lên trời thở dài, trong lời nói mang theo vô tận tiếc hận cùng không cam lòng.

“Người nói cái gì!” La Nghệ lần nữa bị chọc giận, đứng lên, quát lớn.

“Lữ mỗ nói, đáng tiếc những nam nhi to lớn dưới trướng ta đều đã chết dưới tay Hồ Nhân!” Lữ Khâm Hồ mắt rung rung, lớn tiếng đáp lại: “Đáng tiếc năm đó nhốt lên tường thành, bây giờ chỉ biết ăn cướp trong nhà mình, vung đao với đồng liêu ngày xưa!”

Chương thứ hai giương cánh (ba – thượng)

Trong phút chốc, sắc mặt của đại tổng quản U Châu La Nghệ giống như bị người ta tát liên tục mười mấy cái, hồng hồng lục lục thật là đẹp mắt. Hắn tuy rằng nhân lão hùng tráng, muốn biến nhà thành nước, nhưng dù sao cũng đã lỗi lạc hơn phân nửa cuộc đời., Xưa nay chưa từng để cho người ta dựa vào lý lẽ ngất lầy. Huống hồ thiết kỵ Hồ Bí ở biên cương thanh danh hiển hách, bất kể là Đột Quyết Lang quân hay là dân chúng quận biên giới nhắc lên đều giơ ngón tay cái lên. Mà hôm nay, Lữ Khâm lại đem Hồ Bí thiết kỵ và Đâu Kiến Đức đánh đồng loại với loại phi nhân như Dương Huyền cảm, lời nói này làm sao nuốt trôi được?

“Bọn chuột nhất mồm mép mà thôi!” La Nghệ xem như đã nhìn ra, đôi phương không có tâm hoà đàm với mình. Cái gọi là nhận thưởng nước lâm phong chẳng qua là một cái cớ, mục đích thực sự chính là hện mình ra mặt sỉ nhục đôi phương.” Hồ Bí thiết kỵ đã làm gì, hắn là phải làm hay không mới đúng., Tự có hậu nhân bình luận. Bác Lăng quân người không thủ được sào huyệt, cũng đừng trách người khác dò xét. Mặc dù La mỗ không đến, nhưng Đâu Kiến Đức sẽ để miếng thịt mỡ bên miệng không gặm? Lưu Võ Chu sẽ để Lục quận cao lộ bất động? Cho dù là nhạc phụ đỡ đầu Lý Uyên của người, chỉ sợ cũng đã sớm ra tay ác binh rình ngựa rồi nhỉ?!”

“Lão tướng quân nói rất đúng, lúc ấy người trong thiên hạ đều cho rằng Lý mỗ đã chết, bởi vậy người muốn đánh hạ sáu quận tuyệt không phải một nhà U Châu. Văn bối vừa mới nói qua, nếu văn bối thật sự chiến tử Hà Nam., Đem sáu quận giao tới tay La lão tướng quân, mạnh hơn người khác gấp trăm lần!” Lý Húc cười chấp tay với La Nghệ, ý bảo đôi phương không nên chấp nhặt như những vô danh tiểu tốt. Sau đó, hắn lại đem ánh mắt nhìn về phía Lữ Khâm., Cười mắng: “Khóc cái gì mà khóc, nam nhi nước mắt không khế. Không phải người đã đem Hồ Bí thiết kỵ chặn ở bờ Bắc rồi sao? Nghĩ đến binh lính của Bác Lăng ta yếu ớt có thể đánh ngang tay với Hồ

Bí thiết kỵ khắp thiên hạ, người nên vì mình và các huynh đệ kiêu ngạo mới phải. Nâng eo đứng lên, đứng về phía sau cho ta. Để La lão tướng quân nhìn xem mấy ngày qua bộ dáng của Đào Lăng văn bối ra sao!”

“Nặc!” Lữ Khâm lau lau nước mắt, sải bước đi tới phía sau Lý Húc, lưng uốn thẳng như núi.

“Ha ha ha, lắm nhảm lão phu sẽ không nhiều lời với người.” La Nghệ biết ở trên đạo nghĩa mình khẳng định không đứng lên thượng phong, cũng may lúc này không phải thời viễn cổ, tranh đoạt thiên hạ căn cứ vào thực lực mà không phải đạo nghĩa, cười lạnh vài tiếng., Nói: “Trong mắt các người, Hồ Bí thiết kỵ là Xuyên Thượng Quan, là thổ phỉ cướp cũng được, lão phu đã mang theo bọn chúng đến, Lý tướng quân muốn tiếp tục làm khó dễ lão phu., Vẫn là thuận theo thời thế, không ngại cho lão phu minh bạch một câu! Nếu người chịu đầu nhập dưới trướng lão phu, đợi sau khi loạn thế chấm dứt, không cần nói lục quận, cắt toàn bộ Hà Bắc cho người cũng không nói chơi! Nếu người cảm thấy không tin lão phu, lão phu có thể lập trọng thệ trước mặt tam quân tướng sĩ....”

“Mặt tướng chỉ là lục quận an ủi đại tỵ, không có quyền quyết định cắt đất cùng người. Lão tướng quân thông cảm nỗi khổ tâm của văn bối!” Lý Húc thu lại nụ cười, nghiêm mặt trả lời.

“Vậy thì là quyết định đối địch với lão phu rồi?” La Nghệ hát tay áo, chuẩn bị đứng dậy rời đi.” Tiểu tử, không phải lão phu nhìn người không nổi, mặc dù người cũng có danh hiệu Thường Thắng tướng quân, nhưng chưa chắc đã chịu nổi một kích độc sức của La Nghệ ta!”

“Lão tướng quân chậm đã, văn bối cũng không muốn đối địch với lão tướng quân!” Lý Húc giơ tay, làm tư thế ngăn cản ở phía xa xa.” Thiết kỵ dưới trướng tướng quân chính là người tài giỏi nhất trong thiên hạ, điểm này đoán chừng mọi người đều có thể nhìn thấy. Nhưng tướng quân không nghĩ tới nữa.”, Lấy một quận của ta cần hao tổn bao nhiêu binh mã, cần tiêu phí thời gian không bao lâu. Đợi tướng quân mang lục quận xuống, Hồ Bí thiết kỵ còn thừa lại bao nhiêu, tướng quân tranh đoạt thiên hạ thời cơ có thể cứ như vậy bỏ qua hay không?

Vễn vẹn chỉ vì một hơi liền bỏ qua mấy vạn huynh đệ sinh tử mà không để ý, văn bối ngu dốt, trộm nghĩ không được mưu đồ của tướng quân!”

“Không thể tưởng được Lý tướng quân chẳng những biết chiến tranh, mà tài ăn cũng là chuyện rất lớn!” La Nghê đặt tay xuống thấp hơn vài cái, nhìn qua Lý Húc khiêu khích: “Nói cách xử lý của ngươi đi, làm thế nào mới không đối địch với lão phu, lại bảo toàn một mẫu ba phần đất trong tay ngươi. Nếu nói không nên lời, liền đừng làm trì hoãn công phu của lão phu nữa!”

Lý Húc ngẩng đầu, đưa mắt nhìn La Nghê. Hắn không giống như đối phương vênh váo hung hăng, nhưng lại mạnh mẽ như vậy: “Văn bối là trấn an đại thành của sáu quận, chức trách chính là bảo vệ an toàn cho dân chúng sáu quận. Cho dù là giặc cỏ hay Hồ Bí thiết kỵ tới, chắc chắn không thể tùy ý đề bọn chúng lang bạt trong phạm vi quản hạt của mình.”

“Hừ! Điều kiện tiên quyết là tiểu tử ngươi có bản lĩnh như thế!” La Nghê cười lạnh bĩu môi, không vì thế mà nói dối, lớn tiếng nói, lời không mà động.

“Văn bối căn cơ nông cạn, tự nhận không có vốn để hỏi đỉnh Trục Lộ, cho nên cũng không dám làm những mộng đẹp hóa gia vi quốc.” Lý Húc cười cười, bất động thanh sắc đáp lễ một câu: “Bởi vậy lão tướng quân cứ yên tâm, ngài xuôi nam tranh đoạt giang hồ.”, Tấn công bình nguyên, biển sao, thậm chí vượt qua Hoàng Hà đi đánh Lạc Dương, chỗ sáu quận chỗ văn bối tuyệt sẽ không kéo chân ngài. Một khi ngài có thể gột rửa đám giặc cỏ, trả lại thiên hạ, văn bối nhất định sẽ thuận theo thời thế, tuyệt đối không làm xe ngựa!”

“Ngươi muốn xua hổ nuốt sói, Kỳ lão phu đi đánh Đâu Kiến Đức!” La Nghê cười lạnh chỉ ra tính toán của Lý Húc: “Đội lão phu và Đâu Kiến Đức đánh đến mức lưỡng bại câu thương, ngươi lại ngồi làm ngư ông đắc lợi à?”

Lý Húc lắc đầu, vẻ mặt vô tội: “Ta chỉ cảm thấy...”, Nếu như lão tướng quân ngay cả nắm chắc đánh bại Đâu Kiến Đức cũng không có, thì dựa vào cái gì có thể không tốn nhiều sức mà nắm được lục quận. Đâu Kiến Đức là bại tướng dưới tay

ta, thực lực không bằng văn bối. Nếu như lão tướng quân cảm thấy U Châu quân và Đâu Kiến Đức tranh đoạt cuộc chiến giữa nước sông có thể làm cho văn bối tranh đoạt ngư ông đắc lợi, vậy tại sao không cho rằng hai nhà ta đánh cho náo nhiệt lại có thể tiện nghi cho Đâu Kiến Đức một cách vô ích?”

“Lão phu trước tiên thu thập người, còn thừa lại đầy đủ thực lực để trừng trị hần!” La Nghê cắn chặt răng, hận không thể lột da Lý Húc ăn thịt ngay tại chỗ.” Đâu Kiến Đức chẳng qua chỉ là một con chó hoang, mà Lý Trọng Kiên người lại là con sói độc nhất, nếu như có được cơ hội thở dốc, sẽ khó có thể chế phục!”

“Lời thật!” Lý Húc thẳng thắn vỗ tay hoan hô: “Lão tướng quân nói rất chuẩn xác, văn bối là con sói độc nhất, hay là con sói độc nhất vô thương. Nhưng lão tướng quân có biết, sói càng bị ép đến đường cùng càng cắn ngược một cái. Về phần chó hoang, tuy rằng không sắc bén bằng sói, nhưng lại rất thông minh. Một khi ở nơi dã ngoại lâu sẽ kết đội, lúc cường đại cho dù gặp phải cầu hùng và hổ, cũng dám giết lẫn nhau!”

La Nghê nhún vai, trong nụ cười mang theo vài phần khinh thường: “Vả lại cắn một cái, không biết hàm răng của Lý tướng quân đang ở đâu?”

Biết rõ không thể chỉ dựa vào lời nói thu phục Lý Húc, nhưng hần cũng không vội vàng lập tức ly khai. Thanh niên trước mắt này coi như có chút kiến thức, đặc biệt là song phương vứt bỏ liên quan tới đạo nghĩa, trung thành nói nhảm, vền vền trong phân tích, câu nói của người này đều ở trên sách.

“Hổ Bí thiết kỵ là sự sắc bén nhất thiên hạ, nhưng toàn bộ quân đội U Châu thì không phải.” Lý Húc dùng ngón tay chấm chút rượu, vẽ một thanh hoành đao ngang trước mặt mình. Cũng mặc kệ La Nghê có nhìn rõ ràng hay không, nhưng lưỡi đao của y đã đậm thêm vài phần, cười giải thích., “Hổ Bí thiết kỵ là lưỡi đao của quân U Châu, chỗ nó chém không gì không phá được. Nhưng đao này chế tạo quá mức nóng vội, sống đao rất mềm mà không phải sắt thép. Chuôi đao được điêu khắc từ gỗ mục, hơi không cẩn thận sẽ gãy, ngay cả lưỡi đao cũng rơi xuống đất!”

“Lời này là sao? Tiểu tử, chẳng lẽ ngươi còn vọng tưởng dùng lời rộng lừa gạt lão phu sao?” Mặc dù không giống Lý Húc tự mình rèn sắt, La Nghệ đối với lưỡi đao có liên quan trong miệng đối phương, sống đao cùng chuôi đao có thể lý giải rõ ràng. Thông qua công kiên chiến hơn nửa tháng này, quân bộ U Châu đã lộ ra sự mệt mỏi của bọn họ, nếu không họ Lý cũng không có cơ hội ngồi trước mặt La Nghệ miệng nói lời nói tron, nói khoác không biết ngượng.

“Vãn bối có kế hoạch tác chiến, mời lão tướng quân bình xét!” Lý Húc ôm quyền với La Nghệ, dường như đang cùng đồng liêu thảo luận sách lược sánh vai chống địch.” Trước mắt vãn bối đã bố trí binh lực cho Dịch huyện, đủ để làm binh sĩ U Châu của lão tướng quân kéo dài hơn một tháng. Không biết một tháng sau khi kiên trì, Hồ Bí thiết kỵ cần tiêu hao bao nhiêu lương thảo? Vãn bối nhớ năm đó lúc ở Tề quận, dốc sức lực của toàn bộ quận chỉ nuôi mấy trăm bộ tinh giáp, mà quy mô của Hồ Bí thiết kỵ ít nhất cũng là năm ngàn người., Năm ngàn sĩ tốt này, hơn vạn phụ thuộc, hơn hai vạn con chiến mã, chở ngựa, còn có mã phu, y thú y nhai, U Châu còn được cung ứng hay không?”

“Ha ha, cái này cũng may mắn là tiểu tử ngươi ở sông dâu khô ở hai bên đóng quân, nuôi dân ở sông Dịch Thủy. Hạt lúa mạch ngươi gieo đã sắp chín rồi, lão phu cứ việc phái người cắt là được!” Tuy rằng bị người ta nói đến chỗ đau, La Nghệ vẫn không chịu rút rè, chỗ đất đỏ của bộ chiến kỵ không chỉ khoác trên áo giáp của người cùng chiến mã, mà còn có thể khoác thiết giáp dày nặng như thế trận người., Khẳng định đều là những lực sĩ cao lớn vạm vỡ, mà những tọa kỵ có thể chở được tráng hán và thiết giáp cũng phải là những con ngựa khỏe mạnh. Vô luận là người cưỡi ngựa hay ngựa đều phải dùng tinh lương khô để duy trì thể lực. Để đảm bảo thành lập hoàn chỉnh, mỗi tên kỵ sĩ đều phải có một con chiến mã dự bị để tùy thời thay thế. Thay vào đó là một con chở ngựa để vận chuyển vận chuyển cho người khác., Binh khí cùng chiến giáp, vì chăm sóc gia súc cùng gia súc chủ nhân, dưới trướng mỗi một tên kỵ binh còn phải phối hợp một đến hai nô bộc. Mỗi một đội kỵ binh còn cần phân phối số lượng thú săn, mã phu.

Bởi vậy năm ngàn bộ giáp thép tiêu hao ước chừng bằng năm vạn thậm chí nhiều bộ binh lính hơn. Năm đó Đại Tùy triều lấy lực khuynh quốc, mới nuôi một mũi thiết kỵ như hổ cương thiết kỵ., Chỉ vì để uy hiếp Đột Quyết Lang quân, sợ dĩ hãn đơn giản không nở phái ra chiến trường cũng là bởi vì hãn tiêu hao vật tư quá lớn, hậu cần tiếp tế khó khăn. Nếu không trong ba quân đánh cao, Dương Quảng cũng sẽ không bị làm nhục nhiều lần mà không nhớ đến việc mang theo Hồ Bí đại tướng quân La Nghệ bên người.

U Châu quân lần này xuôi nam, chủ ý trước đó chính là lấy chiến dưỡng chiến. Bởi vậy La Nghệ trả lời rất trực tiếp, trên phương diện Bắc Lãng có thể đóng cửa thành phòng thủ, nhưng lúa mạch Điền Lý Húc không cách nào dời đến thành, cũng không cách nào dời đồng ruộng đến khu đồi núi. Đó đều là thành quả mà trên dưới Bắc Lãng khổ tâm xây dựng suốt hai năm, vừa vặn có thể lấy ra bổ sung quân nhu cho Hồ Bí thiết kỵ.

“Đúng vậy, lúa mạch sắp chín rồi. Điền này vẫn bồi thật sự không nghĩ tới!” Lý Húc ngượng ngùng mà cười, trông qua rất là ảo não.” Lão tướng quân đã chiếm cứ điểm đóng quân hai bên bờ sông Tang Can và bờ bắc Dịch Thủy. Theo đạo lý, dân chúng đóng quân trước mắt đều là con dân của lão tướng quân. Lão tướng quân muốn tranh ăn từ trong miệng dân chúng nhà mình., Vẫn bồi thật đúng là không có cách nào can thiệp. Ha ha, nếu như là ép những bách tính vừa mới dàn xếp xong này quá bí quá hoá liều, không biết bọn họ phá hư bình an của sáu quận chúng ta đâu, hay là U Châu an bình?”

“Ai dám!” La Nghệ cau mày, gào to.

Lý Húc nhún vai, bưng chén rượu trước mặt lên, uống một hơi cạn sạch. “Cái này không phải vấn đề dám không dám, người không có cơm ăn thì phải liều mạng. Sớm muộn gì cũng phải chết., Chết đói không khác gì lão tướng quân đã chết dưới đao. Đến lúc đó lại có người thừa cơ châm ngòi thổi gió, sợ rằng sẽ càng náo lớn hơn. Vẫn bồi không phải là đối thủ của lão tướng quân, cũng chỉ có thể phái chút du kỵ vòng đến U Châu, đoạn lương đạo, phát binh khí gì đó. Hồ Bí thiết kỵ dưới trướng lão

tướng quân dũng mãnh vô song, cũng không thể giết sạch bách tính nhà mình được?”

“Nếu ngươi làm như vậy, lão phu tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi! Huynh đệ dưới trướng ngươi cũng tốt nhất đừng để lão phu bắt được, bằng không ba đao sáu động đều sẽ là tiện nghi!” La Nghê tức giận đến nổi trợn mắt kéo tiền bối thân phận, nhảy dựng lên, trắng trợn uy hiếp.

Lý Húc lắc đầu, cười lạnh: “Vấn đề chỉ nói có thể khiến lão tướng quân đầu đến lương bại câu thương với ta, cũng không nhất định phải làm như vậy! Huống hồ có một số việc không cần vấn đề tới làm, lão tướng quân vừa rồi cũng đã nói, nhìn trộm lục quận không chỉ có mình ngài. Lão tướng quân có thể cam đoan, Đâu Kiến Đức, Lưu Võ Chu, còn có Hà Đông Lý gia, sẽ nhìn ngài đánh nhau náo nhiệt với ta, ai cũng không muốn xen vào một chân vào?”

“Lão phu không có trêu chọc bọn họ!” La Nghê bị hỏi vậy sững sờ, đột nhiên nói. Biết rõ ràng Lý Húc nói trăm phần trăm sẽ phát sinh, nhưng vẫn không chịu nhượng bộ chút nào.

“Nhưng thứ lão tướng quân muốn tranh giành lại là thiên hạ, không phải Hà Bắc. Lưu Võ Chu, Đâu Kiến Đức muốn tranh cũng là thiên hạ, không phải Hà Bắc.” Lý Húc cười khời xướng phản kích: “Chỉ có một mình ta đây là không có bản lĩnh tranh giành thiên hạ che trước mặt lão tướng quân, bọn họ không âm thầm giúp ta, chẳng lẽ còn chờ ngài nuốt sáu quận, phát triển lớn mạnh đến không thể vấn đề mới tiến lên tranh hùng với ngài hay sao?”

“Tiểu tử ngươi miệng lưỡi cứng, lão phu nói ngươi không lại!” La Nghê thở dài, cầm lấy rượu lạnh trên án, uống một hơi cạn sạch. Sâu trong nội tâm, hẳn không thể không thừa nhận chính mình nhìn lầm, chỉ cần Lý Húc không chết., U Châu quân đội nắm giữ sáu quận Bắc Lãng phi thường có sức. Bọn Lưu Vũ Chu, Lý Uyên, Đâu Kiến Đức khẳng định cũng sẽ ra ngoài tham gia hỗn thủy. Mặc dù cuối cùng mình dựa vào Hồ Bí thiết kỵ san bằng sáu quận, chỉ sợ nguyên khí cũng đại thương, trong khoảng thời gian ngắn bị động khắp nơi.

Nhưng hấn càng không thể lui binh, sĩ khí có thể nổi lên mà không thể buông bỏ, nếu như bị Lý Húc dùng mấy câu nói nhảm dọa bỏ đi. Sau này quân U Châu không muốn xuôi nam xuống Bắc Lãng nữa. Anh hùng trong thiên hạ cũng sẽ coi thường hấn, do đó khiến cho U Châu mất đi tư cách tranh giành ngôi báu.

“Vãn bối chỉ là không muốn hào kiệt tự giết lẫn nhau với mình, tiện nghi cho những người khác! Xin lão tướng quân cẩn thận cân nhắc lời của vãn bối!”

“Mũi tên đã rời dây, không thể vãn hồi!” La Nghệ đứng lên, quyết định chấm dứt cuộc tranh luận vô nghĩa này.

“Thời cuộc thiên hạ còn chưa rõ, ngươi và ta cần gì phải liều mạng lưỡng bại câu thương trước?” Lý Húc cũng đứng lên, mỉm cười tiễn La Nghệ.

Hấn không trông chờ vào lợi thế mềm mết để La Nghệ lui binh, nhưng phải hiểu rõ, ít nhất có thể khiến lúc dụng binh có chỗ kiêng kỵ. Sáu quận Bắc Lãng cần có thời gian thờ dốt, chính hấn cũng cần có thời gian một lần nữa sắp xếp trật tự các nơi. Cho nên bất cứ thủ đoạn nào có thể gây ra phiền toái cho đối phương, hấn đều sẽ cố hết sức đi thử.

Lúc còn trẻ không sợ bị thất bại, sợ là không thể rút ra bài học thất bại. Mà hấn vừa mới thua một lần ở Hà Nam, thua ở đâu, sao lại thua hết rồi chứ.

Chương thứ hai giương cánh (3 – hạ)

“Ngươi là đối thủ hiểm có!” La Nghệ biết một trận ác chiến không thể tránh khỏi, lại một lần đánh giá Lý Húc, từ đầu đến chân, giống như ấn hấn vào trong mắt.” Đao của lão phu đã rời vỏ, không cách nào thu hồi. Hy vọng ngươi có thể tỉnh ngộ kịp thời, đừng đi một con đường khác vào đêm. Tiểu tử ngươi là một nhân tài, bất luận khi nào ngươi chịu quy hàng, dưới trướng lão phu đều sẽ lưu lại vị trí cho ngươi.”

“Văn bối sẽ vì lục quận mà liều một phen. Nếu lão tướng biết khó mà lui, văn bối quyết không nhân cơ hội trả thù!” Lý Húc chấp tay từ biệt, không kiêu ngạo không tự ti.

“Ngươi! Thằng nhóc được lắm!” La Nghệ ngậy cả người, chợt cất tiếng cười to.

“Văn bối vẫn luôn lấy tướng quân làm mẫu!” Lý Húc cũng nở nụ cười, phảng phất như La Nghệ thật sự là người bạn tri giao của mình.

Tuy thân là đối thủ, trong lòng hai người lại dâng lên một cảm giác phần nộ tương thương. Nếu như Đại Tùy triều vẫn cường thịnh như mười năm trước, thì La Nghệ có lẽ sẽ sóng vai với Lý Húc làm đất nước, nếu thực lực trong tay mạnh hơn một chút, hoặc là gốc rễ địa phương ở đó thâm sâu hơn một chút., Rất khó nói, Lý Húc có thể hay không giống như bây giờ một mực khơi dậy sự hùng tâm tranh đoạt thiên hạ. Những thứ kia đều là nếu, hiện thực đều là như vậy, sau khi xoay người hai người liền phải quân nhu gặp nhau, cho đến khi một phương ngã xuống hoặc là lùi bước.

“Ngươi thủ không được sáu quận, nghe ta nói, tiểu tử! Triều đình đã xong đời, bệ hạ không cách nào cung cấp ủng hộ cho ngươi! Những thế gia hào môn kia cũng sẽ không ra sức vì ngươi. Mặc dù lão phu không đánh ngươi, người khác cũng sẽ đánh ngươi, ngoại địch ngoại địch., Nội loạn luân phiên mà đến, sớm muộn gì cũng sẽ làm cho ngươi suy sụp. Ngươi quật khởi tuy thần tốc, nhưng dù sao cũng chỉ làm Lục Quận Đại tổng quản hai năm, trong đó hơn phân nửa thời gian lại chinh

chiến bên ngoài, căn cơ một chút cũng không có!” Trước khi rời đi, La Nghệ buông xuống ân oán trong lúc đó, thẳng thắn khuyên bảo.

“Nói ra những chuyện này còn phải cảm ơn La lão tướng quân. Triều môn ở sáu quận một mực vi phạm dương phụng của ta, nhưng binh khí của lão tướng quân vừa đến, tình huống này ngược lại có sự thay đổi!” Lý Húc nhếch miệng cười, trong ánh mắt lộ ra vài phần nghịch ngợm của thanh niên.

“Ồ?” La Nghệ ngẩn người lần nữa, lập tức hiểu rõ tiền căn hậu quả. Những người được gọi là thế gia phú môn bất mãn Lý Húc, càng sợ Đậu Kiến Đức và mình. Lý Húc từ trong chính sách phế triều nhật lên hai hạng Lương Sách và đóng quân của thế gia, tuy rằng lợi ích tổn hại đối với lợi ích, nhưng thương tổn trước mắt cũng không rõ ràng. Đất đai bị chia làm đất đai của sáu Quận lấy chủ nhân hoặc là nhiều Điền cư hoang dã đã bỏ trốn hoặc đã chết., Gia thế gia giàu có cũng có người thông qua việc khai hoang mà được lợi. Còn về phần khoa cử, trong con cháu nhà giàu có cũng có không ít con cháu chỉ thứ thông qua khoa cử đạt quan, bọn họ chưa chắc không nhận ân tình của Lý Húc. Bởi vậy thế gia hào môn ở sáu quận tuy xem thường Lý Húc, nhưng lại không có đại thù gì với hắn.

Đặc biệt là dưới tình huống sức mạnh của triều đình ngày càng suy yếu, sáu quận hào môn phải một lần nữa tuyển chọn một chủ nhân mới có thể lợi ích lớn nhất đảm bảo cho lợi ích của bọn họ đến nương nhờ vào. Nếu như là Đậu Kiến Đức quét sạch bờ sông bắc, rất nhiều gia sản chắc chắn sẽ bị bọn giặc cướp dưới trướng ông ta cướp bóc không còn. Nếu như La Nghệ chiếm được sáu quận, thì cũng phải trả tiền cho những người đó., Thực lực không mạnh bằng La Nghệ, không dám một mực bừa bãi, tâm địa không bằng Đậu Kiến Đức ngoan lạt, cũng không có suy nghĩ giàu sang phú quý. So sánh ba phương, lựa chọn ông ta ngược lại để thế gia hào môn an tâm nhất, cho nên cho ông ta một chút ủng hộ cũng chỉ là thuận lý thành chương.

“Bất quá người cũng đừng hy vọng xa vời với bọn họ!” Sau khi hiểu rõ mấu chốt trong đó, La Nghệ cười lạnh nhắc nhở: “Trong mắt những quốc đoàn kia chỉ có gia tộc của mình, chưa

bao giờ để ý an nguy xã tắc, càng không để ý bách tính sống chết. Còn về lương tâm., Đạo Nghĩa, chỉ sợ bọn họ căn bản không nhận ra mấy chữ này. Nếu người có thể đánh thắng được lão phu, đánh thắng anh hùng khác, đám Quốc Thập Tự tất nhiên sẽ càng ngày càng bội phục người. Nếu người thất thế, không cần lão phu hiệu lệnh, chỉ sợ bọn họ sẽ lập tức đâm sau lưng người một đao!”

“Đa tạ tiền bối nhắc nhở!” Lý Húc cười khỏ không biết mình nên cảm tạ La Nghệ hay là nên thông hận tên gia hỏa hỉ nộ vô thường này.” Văn bối tự nhiên sẽ cẩn thận, không để tiền bối thắng quá nhẹ nhàng. Về phần chuyện U Châu phái tới Hằng Sơn quận, mấy ngày nữa ta sẽ đưa hấn về. Đỗ Bảo Tướng đã bị ta phái đi sứ Hà Đông, quận thủ Hằng Sơn cũng đổi người mới.”

“Coi như tiêu tử người lợi hại, thừa dịp ta chưa quen tình huống chiếm thượng phong!” La Nghệ mặt già đỏ lên, cười khan vài tiếng, xoay người lên ngựa.

“Văn bối cũng là bạn cũ với Lưu Võ Chu!” Lý Húc cười nhắc nhở.

La Nghệ trên lưng ngựa dừng lại một chút, muốn nói câu phản kích, cuối cùng lại không nói ra, giật dây cương, rời đi. Lý Húc đưa mắt La Nghệ rời đi, xoay người nhảy xuống thuyền nhỏ, hai mươi thị vệ khua mái chèo, trong khoảnh khắc đã đến phía nam Dịch Thủy.

Bên bờ sớm đã có Chu Đại Ngưu suất lĩnh sĩ tốt một doanh đang chờ đợi, nhìn thấy chủ soái trở về, vội vàng dắt chiến mã. Đám người Lý Húc, Lữ Khâm đồng thời đi, vừa đi vừa thảo luận thế cục trước mắt.

“La Nghệ lão sát mới mau tức chết đi được, đặc biệt là Lữ tướng quân khi mắng hấn là thổ phỉ cướp, sắc mặt lão tặc đã tái xanh, vô cùng khó coi!” Vương râu tím thấy đã nghiền, cười ha hả nói với mọi người.

“Nhưng trận vẫn phải tiếp tục đánh. Nếu có thể khiến hấn tức chết, chúng ta cũng bớt việc!” Lữ Khâm không cao hứng như những người khác. Hấn đã giao thủ nhiều lần với La Nghệ, lần

nào cũng không chiếm thượng phong, cho nên biết con đường phía trước rất gian nan, không dám coi thường.

“Sợ cái gì, có đại tướng quân ở đây, chúng ta còn sợ La lão đầu sao?” Vương Tu nhủ một mục tín nhiệm Lý Húc, cười hỏi ngược lại.

“Cũng đúng, hôm nay tất cả ứng đối đều không chạy ra khỏi phạm vi dự liệu của đại tướng quân. La lão đầu binh lực tuy hùng hậu, mưu lược lại chưa chắc bằng tướng quân nhà chúng ta!” Quách Phương tiếp lời nói của Vương Giả, trắng trợn vuốt mông ngựa Lý Húc.

Đám người bọn họ hôm qua mới chạy tới tiền tuyến của thượng cốc, còn chưa kịp thở một cái đã nhận được lời mời của La Nghê. Lúc ấy Phương Đức cùng Phương Duyên Niên hai người đều sợ La Nghê giở trò lừa gạt, không đồng ý chủ soái tự mình tiếp xúc với hắn. Lý Húc sau khi phân tích được bầm tính và lợi hại của địch tướng, ngược lại cho rằng đây là một mặt sai lầm.

Thứ nhất, từ trong lời nói của hai bên, có thể dò xét ra giới hạn của La Nghê là cái gì, ý chí tác chiến của U Châu quân không lớn.

Thứ hai, thông qua bên cạnh nói bóng nói gió, có lẽ sẽ quấy nhiễu tâm thần La Nghê, tiến tới là vì mục đích kiềm chế bố trí binh lực của hắn.

Sự thật cuối cùng đã chứng minh, đại tổng quản U Châu La Nghê đích xác đã bị Lý Húc đột nhiên xuất hiện đánh trở tay không kịp. Lão tặc lúc gặp mặt cũng không chiếm được bất kỳ thượng phong nào, ngược lại bại lộ nhược điểm trống rỗng phía sau hắn, nội chính bất ổn.

“La lão tướng quân sẽ không thể hiện tốt như vậy được. Hắn sợ dĩ lo được mất, một mặt là vì chúng ta xuất hiện đột ngột, hẳn trước đó không chút phòng bị, bị đánh trở tay không kịp. Mặt khác hẳn là muốn chúng ta khinh thường hắn, mau chóng tốc chiến tốc thắng hắn!” Lý Húc cắt ngang lời nghị luận của mọi người, cười tổng kết.

“Lão tặc đích xác không phải là hư danh!” Lữ Khâm phi thường đồng ý với cái nhìn của chủ soái. “Nếu đại tướng quân không nói cho hần biết chúng ta chuẩn bị phải khinh kỵ đánh lên đường lui của hần thì tốt. Thừa dịp lão tặc không phòng bị, chúng ta đem hậu viện hần khuấy trời long đất lở trước!”

“Chỉ sợ nhất thời nửa khắc không thấy được hiệu quả.” Lý Húc nhẹ nhàng lắc đầu, “Sở dĩ ta nói như vậy với La lão tướng quân, là ép hần không dám ở trên đất của chúng ta quấy phá. Hần có thể đập nát thượng cốc của chúng ta, chúng ta có thể đập nát ngư ông ta cùng Yểm huyện. Cùng với hai bên, không ai được lợi cả., Không bằng đều có khắc chế. Huống hồ đại quân của hần bên ngoài, đường lui sẽ không phòng bị một chút nào. Chúng ta phải người ít tương đương đi chịu chết, phải người nhiều, trên phương diện binh lực lại bị ảnh hưởng!”

“Ít nhất có thể dọa hần nhảy dựng!” Lữ Khâm cười khỏ, trên mặt tràn đầy lo lắng đối chiến sự: “Đánh nhau quá lâu nên đối với chúng ta cũng rất bất lợi. Đâu Kiến Đức luôn hỗ rình mối tin tưởng, thái độ của Hà Đông bên kia cũng không rõ ràng lắm. Một khi bọn họ nhân cơ hội chiếm tiện nghi, chúng ta sẽ hai mặt thụ địch. Lão tặc La Nghệ tuy đáng ghét, nhưng hôm nay ông ta nhắc nhở cũng không sai, thấy đám gia hỏa gây bánh xe biết không bằng người khác, chắc chắn sẽ bỏ đá xuống giếng!”

“Bọn họ không có gây chuyện trong thời gian ta giả chết mai danh, đã cho ta mặt mũi rất lớn rồi!” Lý Húc thở dài, đối với thái độ hào cường bên dưới cảm thấy vô cùng rối loạn. Những người kia chung quy là nhân tố không ổn định, sớm muộn gì cũng sẽ gây ra phiền toái lớn cho hần. Nhưng nếu chỉ dựa vào vũ lực để chinh phục, cũng chưa chắc có thể giải quyết vấn đề. Làm quan lâu, tự nhiên thành nhà giàu, phương thức làm việc hầu như không khác gì hào môn truyền thống.

Đỗ Đỗ Đỗ Bảo ở gần đây nhất chính là ví dụ rất rõ ràng. Người này xuất thân khoa cử, theo lý mà nói nên dốc sức ủng hộ đối với tân chính mới đúng. Nhưng sau khi Lý Húc chiến tử, hần đầu tiên nghĩ đến việc tiếp ứng binh mã của Hà Đông tiến vào sáu quận, sau đó lại có ý đồ cấu kết với thế lực của Đâu Kiến Đức. Nếu không phải Lý Húc trở về sớm hơn một

chút., Có lẽ Kiếm Tông của La Nghệ đã đạt thành hiệp nghị với hắn. Như vậy, hai người Lữ Khâm, Triệu Tử Minh khẳng định sẽ đại loạn, một số người đầu chuột cũng sẽ lập tức đổ về U Châu.

Ngược lại là Bác Lăng Thôi gia đã từng bị Lý Húc chèn ép, vô cùng kiên định đứng về phía quân Bác Lăng, quả quyết cự tuyệt sự lôi kéo của La Nghệ. Thượng Cốc quận thủ Thôi tiêm là có năng lực thay đổi chiến cuộc nhất, nhưng hơn nửa tháng qua hắn vẫn dốc sức giúp Lữ Khâm cố thủ phòng tuyến, không chút nào thay đổi vì điều kiện tốt đẹp mà La Nghệ hứa hẹn.

“Đại tướng quân cũng không cần vì thế phiền não. Ăn nhiều gạo, sẽ gặp một nửa sa. Trong hàn môn có tên khôn kiếp thấy lợi quên nghĩa, trong hào môn cũng có hào kiệt tri ân báo! Bọn họ sở dĩ có thể gây ra sóng gió, là bởi vì chúng ta có vấn đề. Nếu có thể chế định một cái chính lệnh khiến cường đại không cách nào trái phải quyết sách của ngài, cũng không cách nào nhúng tay vào chính sách quân đội., Gia nghiệp bọn họ lớn hơn nữa thì có thể làm được gì?” Thời Đức thấy chủ tướng là nội chính phân tâm, cười thay hắn bày mưu tính kế.” Trước mắt vẫn là tập trung tinh thần đối phó La Nghệ, đánh bại hắn rồi có thể giết gà cho khi xem! Ai cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ!”

“Người nói đúng!” Trong lòng mê man, Lý Húc phảng phất thấy được một chút ánh sáng nhạt. Nhưng cụ thể làm như thế nào, phương hướng tiến lên ở đâu, hắn còn cần cẩn thận cân nhắc, chậm rãi tìm tòi. Trước mắt quan trọng nhất không phải là bắt tay giải quyết uy hiếp tiềm ẩn., Mà là đánh đuổi La Nghệ như thế nào. Dù sao chỉ cần mình có thể bảo trì cường thế, uy hiếp bên trong liền không tìm thấy cơ hội làm khó dễ. Nếu như mình bị La Nghệ đánh bại, liền không thể sống yên ổn ở sáu quận, nội ưu ngoại hoạn đồng thời bộc phát, đó mới là thời điểm phiền não thật sự.

Hắn không bại lần nào nữa, không chút nào.

Chương thứ hai giang cánh (Bốn)

Mặc dù đã tập trung đủ mười hai phần tinh thần để ứng đối, nhưng trong thời gian ngắn Lý Húc cùng chúng tướng dưới trướng vẫn không tìm được một kế sách phá địch thích đáng. Chênh lệch thực lực giữa hai bên rõ ràng, công kích của Hồ Bì thiết kỵ sắc bén như hoàng hà sụp đổ., Căn bản không phải trước mắt Bác Lăng quân có khả năng ngăn cản, mà U Châu Đại tổng quản La Nghê lại người già thành tinh, mười mấy tòa doanh trại quy củ rất quy củ. Ngay cả đám người Lữ Khâm, Thời Đức Phương muốn sử dụng một ít kỳ chiêu phá địch cũng không thể thừa dịp này.

Hai bờ sông dâu khô vừa mới khai khẩn ra, ruộng tốt đều cho quân U Châu không công, lưu dân từ giữa sông trốn tới chen chúc mà vào, khiến lương thực dự trữ các nơi Bác Lăng gấp gấp giảm sút. Vô nghiệp người tăng nhiều khiến cho các nơi trị an khó nhọc., Chiến sự kéo dài khiến một số hoa lửa không yên ổn chậm rãi lóe lên sau lưng. Trong thời khắc này, người duy nhất có thể vui mừng chỉ có sĩ khí Bác Lăng quân. Từ khi các huynh đệ biết được chủ soái nhà mình bình an trở về, lòng tin đối với việc đuổi quân địch đi đã tăng lên nhiều. Bọn họ không tin chủ soái nhà mình sẽ bại bởi La Nghê đường xa mà đến., “Từ khi xuất đạo đến nay đại tướng quân chưa từng thua ai cả, lão tặc cũng không có hy vọng gì!” Mọi người căn cứ theo chiến tích Lý Húc trước kia mà kết luận. Về phần thảm bại của bờ nam Hoàng Hà, bị bọn họ theo bản năng quy tội cho gian thần hãm hại chứ không phải lý do binh bị Lý Húc dùng.

Chỉ có đám thị vệ bên người Chu Đại Ngưu hiểu rõ chủ soái nhà mình cũng không thần thông quảng đại như trong truyền thuyết. Có lẽ bởi vì khoảng cách quá gần, tất cả quang sáng bao phủ trên người Lý Húc không cách nào trở thành bình chướng. Trong mắt đám thị vệ như Chu Đại Ngưu và các thị vệ khác., Chủ soái nhà mình cũng biết mệt mỏi, cũng sẽ phiền não., Cũng sẽ bởi vì thương tâm hay lo lắng mà mất hết tác vuông. Quyết định Lý Húc đã làm không nhất định phải đúng,

nếu như hấn ở một số thời khắc mấu chốt cũng không cố chấp như vậy., Thực lực của Bác Lăng quân có thể mạnh hơn hiện tại rất nhiều. Nhưng cũng nhờ những khuyết điểm trên người Lý Húc, đám người Chu Đại Ngưu càng cảm thấy thân thiết với Lý Húc hơn. Nếu như cấp trên cao nhất là một thần tiên không gì không làm được., Chuyện duy nhất mà mọi người có thể làm chính là chờ một thời gian phi thăng với hấn, nào có phiền não thế gian như vậy, càng không có lạc thú phần đấu phần đấu ở nhân thế như trước mắt.

Sau khi địch ta hai bên đàm phán vỡ tan, La Nghê lại cường công thành mấy lần, đều bị Lữ Khâm dẫn người ngạnh ép xuống. Thừa dịp quân khí ở U Châu chỉ còn một chút, Lý Húc thử tổ chức phản kích của cục bộ. Kết quả cùng mọi người dự đoán không sai biệt lắm., Vừa đến bình địa, chỗ dài của U Châu quân liền phát huy vô cùng nhuần nhuyễn. Dưới công kích mãnh liệt của Hồ Bí thiết kỵ, giết ra ngoài thành khiến cho các huynh đệ chỉ chạy được không đến một phần ba, nếu không phải ỷ vào trong cửa bắc của Dịch huyện bắc còn có một cái đầm lầy nhỏ hẹp, cả đoạn tường thành thiếu chút nữa không thuộc về Bác Lăng quân.

“Ngươi ta đều là anh hào, có thể chiến là đánh, không thể chiến chẳng bằng thành toàn cho người khác. Hà tất vì một tia chấp niệm của mình cắt đứt tiền đưa nhiều huynh đệ dưới trướng như vậy. Yên Triệu nam nhi chúng ta cũng không nên học những nữ nhân lưu manh Giang Nam kia, rõ ràng đã thua sạch sẽ, lại phải nằm lăn lộn trên mặt đất mấy vòng. Liều mạng xấu xa của mình, cũng phải làm cho người khác bùn đất!” La Nghê thấy Lý Húc thủ không ra, một lần nữa đem hàng tín bắn lên đầu tường thành.

Lý Húc không tranh cãi miệng lưỡi với hấn, ban ngày cố gắng tinh thần tuần tra dọc theo đầu tường thành, thay các huynh đệ cố gắng. Đợi tới trở lại thủ nha môn quận Cốc quận, lại lo lắng nhú chặt hai hàng lông mày.

“Nếu như thật sự không giữ được, chúng ta liền nhường ra Dịch Thủy. Trước khi ngươi trở về, ta phái người lấy Long Sơn và Từ Thủy làm chỗ dựa để tu sửa rất nhiều bảo trại. Chúng ta lui một bước, tu một đạo, từng bước cùng La Nghê

hao tổn, sớm muộn gì cũng làm hao hết nhuệ khí của hấn rồi!” Cù Nhi thấy Lý Húc trong lòng phiền não, lặng lẽ đi đến phía sau hấn, đấm lưng cho hấn.

Trận chiến này khác với bất cứ trận chiến nào trong quá khứ. Hạo Nhi thuở nhỏ được gia học vấn nồng đậm, hiểu rằng trước mắt trượng phu đang ở một thời khắc vô cùng gian nan. Trước kia, cho dù là lần xuất chinh ở Hà Nam, Bắc Lãng quân cho dù đánh bại vẫn có cơ hội trở lại Đông Sơn. Mà lần này, một bại cũng sắp vạn kiếp bất phục.

Nàng hiểu rõ cách làm người của trượng phu, nếu như thật sự đến lúc sơn cùng thủy tận, trượng phu tuyệt đối sẽ không lôi kéo bách tính sáu quận bồi táng cho hấn. Hấn sẽ tận lực đem một cái Bắc Lãng hoàn chinh giao cho kẻ thù, thực hiện lời hứa thủ hộ của mình. Nhưng bản thân hấn sẽ không quỳ gối với La Nghệ, cho dù đối phương là anh hùng năm đó hấn bội phục nhất.

Là thê tử, nàng không muốn can thiệp vào lựa chọn của trượng phu, sẽ chỉ lựa chọn chia sẻ gánh nặng, đứng sòng vai với hấn một đạo đối mặt mưa gió. Lần trước tin tức Lý Húc chiến bại ở Hà Nam đã khiến cho Kính Nhi cảm nhận được tư vị trời long đất lở. Lần này, nàng phải ích kỷ một chút, dựa vào bên người hấn, nhìn hấn bình an bình, mãi đến khi đôi bên tay đã không còn lực quăn nhau nữa.

“Chỉ sợ là cái này thay đổi. Các huynh đệ có thể thủ vững đến bây giờ, chỉ dựa vào một hơi. Một khi khẩu khí này tiết, liền khó mà đề cập tới. Mấy ngày nay làm khó cho người rồi, lại phải thay ta xử lý nội chính, lại muốn giúp Tử Minh bọn họ tính kế quân vụ.” Lý Húc đưa tay vỗ vỗ mu bàn tay thê tử, thấp giọng đáp lại.

Tay của Kính Nhi đã không mềm mại như lúc mới gặp mặt hấn. Thời gian dài thay Lý Húc thao túng nội chính và quân vụ, khiến mười ngón tay của nàng trở nên thon gầy mà mạnh mẽ. Ngón tay như vậy kỳ thực thích hợp cho việc cài tên, chứ không phải giúp người ta lỏng gân cốt. Nhưng Lý Húc lại rất thích loại cảm giác này truyền tới từ trên vai., Tiết tấu rõ ràng, nhấp nhô lưu loát. Cho dù nhất thời không chiếu cố được,

ngươi cũng không cần lo lắng an toàn cho chủ nhân của bàn tay. Nàng sẽ tự mình chiếu cố bản thân, độc lập mà kiên cường.

“Ta là thê tử của đại tướng quân sao, tự nhiên võ công đều biết một chút. Nếu không chẳng phải bảo các huynh đệ nói ta không xứng với ngươi sao!” Kính Nhi cười cười, ngón tay thoáng điểm mạnh.

“Nếu như ngươi ở bên cạnh Đường công, chỉ sợ không cần mệt như vậy, cũng không cần phải suốt ngày lo lắng hãi hùng như vậy! Hoằng Cơ huynh vẫn chưa đi...” Ngón tay Lý Húc kéo lấy thê tử, than nhẹ.

“Nói cái gì? Từ lúc rời nhà tìm ngươi, ta cũng đã quyết định, đời này phong quang cũng được, gian nan cũng được, đều muốn đi không rời với ngươi...”

Hai vợ chồng bọn họ tâm ý tương thông, không cần quá nhiều ngôn ngữ liền hiểu rõ ý của nhau. Bốn tay chấp nhất, cảm giác được chút ấm áp từ cánh tay chảy xuống ngực.

Ngày thứ hai lại là một trận ác chiến, quân U Châu bốn lần giết lên tường thành. Dựa vào kinh nghiệm năm đó thủ hộ Lê Dương, Lý Húc chỉ huy các huynh đệ ra sức phản kích. Địch ta hai bên tranh đấu ở lỗ châu mai, chiến đấu đến lúc say sưa nhất., Ngay cả đám người Lưu Hoằng Cơ từ Hà Đông đến xuất sức cũng không thể không xông lên tường thành hỗ trợ. Thật vất vả mới kiên trì đến lúc trời tối, U Châu quân rốt cục thu binh. Nhưng binh lính và dân khỏe tham dự thủ thành cũng tổn thất hơn một phần ba, gió đêm thổi qua, thổi tới một mảnh bi thương.

Lý Húc không dám cởi giáp, mang theo thân binh bốn bề an ủi kẻ hoạn nạn. Dù đi tới nơi nào, các huynh đệ đều chủ động đứng dậy chào. Đối mặt với khuôn mặt nóng bỏng kia, trong lòng hẳn càng thêm khổ sở. Muốn nói mấy câu cổ vũ sĩ khí, nhưng nhất thời không thể nghĩ ra lời nói thật lòng của Đại Tùy bệ hạ sao. Vì Đại Tùy bệ hạ tận trung sao? Chỉ sợ bây giờ ai cũng sẽ không coi Dương Quảng ra gì ngoài mấy ngàn dặm. Vì tương lai vinh hoa phú quý sao? Dựa vào lực lượng Bắc Lãng quân bây giờ, tự bảo vệ mình đều rất gian nan, càng

không cần nói đến chức trách giống như La Nghệ đi tìm kiếm thiên hạ. Mà mục đích của võ tướng chính là lý tưởng mà hấn kiên trì, các tướng lĩnh bên cạnh chắc chắn chưa thể hoàn toàn tiếp nhận, huống chi binh lính bình thường phía dưới!

Giờ phút này điều duy nhất có thể nói, chính là câu “Lùi về sau một bước là quê hương!”. Nếu như đối mặt với Đột Quyết Lang Ky, Lý Húc sẽ không chút do dự mà đem những lời này nói ra. Nhưng dưới tường thành cũng là người Tùy, bọn họ không thể coi là giặc ngoài. Mặc dù bọn họ cũng là đến cướp gia đình, cũng đang nhìn chăm chăm vào sáu quận phồn hoa hỏ rình mồi.

“Cây lãn sắp dùng hết rồi, lúc này Tư Mã đề nghị tách dân phòng trong thành, xẻ Nghiên Tử làm gỗ lãn!” Lữ Khâm chạy đến cạnh Lý Húc thấp giọng bẩm báo. Y không dám nhìn ánh mắt chủ soái, chỉ sợ làm đối phương tức giận. Toàn bộ trên dưới quân đội Bác Lăng đều biết, chủ soái nhà mình hận nhất là sĩ tốt quấy nhiễu dân chúng. Xưa nay bất luận ai ức hiếp dân chúng đều phải nghiêm trị, quyết không tha thứ.

“Hủy, vô luận phá nhà ai, đều nói rõ ràng với bọn họ. Đợi đánh lui quân U Châu, chúng ta một lần nữa cho hấn xây nhà!” Lý Húc cắn răng, thấp giọng ra lệnh.

“Mặt tướng tuân mệnh!” Lữ Khâm ôm quyền đứng nghiêm, xoay người đi.

“Trở về!” Nhìn bóng lưng Lữ Khâm, Húc Tử lại lớn tiếng bổ sung một câu: “Đầu tiên đập cửa nha môn, nơi đó nhiều gỗ, gạch cũng có thể dùng làm hòn đá!”

“Cứ tiếp tục đánh như vậy, cho dù cuối cùng quân Bác Lăng chiến thắng, chỉ sợ một vùng Thượng Cốc không có năm năm cũng không thể khôi phục nguyên khí.” Nghe tiếng cả tím liên miên ngoài thành, Lý Húc cười khổ suy nghĩ: “Nếu thành bị phá, quân U Châu tổn thất thảm trọng chưa chắc tốt hơn kỷ luật của Đột Quyết Lang quân bao nhiêu!” Cũng giống như thiêu giết, cướp bóc giống nhau, đối với loại cường đạo phá cửa vào này, còn có thể tính hấn là đồng tộc hay sao?

Cười khỏ xoay đầu lại, hấn nhìn thấy Lưu Hoằng Cơ vẫn luôn đi theo bên cạnh mình. Đối phương là phụng mệnh Đường Công Lý Uyên đến đây biểu thị ủng hộ, mặc dù chỉ dẫn theo hơn năm mươi tên thân binh.

Sau khi đánh ra chiêu bài của Lý Uyên, lại không thể để cho La Nghệ lui binh, Lưu Hoằng Cơ liền chủ động lưu lại, giúp quân Bác Lăng bày mưu tính kế. Trước khi Lý Húc quay về, bọn người Lữ Khâm có thể trông coi cả huyện dễ như trở bàn tay, Lưu Hoằng dựa vào công lao trong đó không ít. Sau khi Lý Húc trở về, Lưu Hoằng Cơ cũng một mực ra về giống như một kẻ tòng quân, tận chức tận trách.

“Kính Nhi sẽ không rời khỏi Bác Lăng, sáng sớm ngày mai Hoằng Cơ huynh sẽ trở về Hà Đông hướng Đường Công bị lấy mạng. Bất kể phòng thủ không được, vợ chồng chúng ta đều thừa nhận nhân tình của ngươi và Đường công. Thuận tiện nói cho Đường công một câu, hấn muốn làm gì bác lăng sẽ không làm vướng chân sau. Nhưng Lục quận cũng không muốn cuốn vào tranh đấu thiên hạ!” Hướng về phía Lưu Hoằng Cơ chấp tay, Lý Húc thấp giọng khuyên nhủ.

“Vất roi mà cũng muốn giết lừa sao? Ta giúp ngươi canh giữ hơn nửa tháng hang ổ!” Đến lúc này, Lưu Hoằng Cơ lại có tâm tình đùa giỡn, há miệng lớn tiếng kháng nghị.

“Cửu Cơ huynh muốn lấy cái gì cứ việc lấy đi. Ta không trả nổi quá nhiều thù lao!” Lý Húc lắc đầu, cười đáp lại. Nhiều năm không gặp, hấn và đối phương đều thay đổi rất nhiều. Sự ăn ý ngày đó đã không còn, nhưng tình hữu nghị vẫn còn ẩn sâu trong nội tâm, thi thoảng ánh mắt đối mặt có thể thấy rõ ràng.

Chương thứ hai giang cánh (Bốn)

Lưu Hoằng Cơ biết Lý Húc không muốn hấn cũng ở lại cùng với Dịch huyện cộng tồn vong, trong lòng vô cùng cảm khái. Năm đó trong quân hộ lương, Húc Tử tuyệt đối sẽ không tự ý nói với mình như vậy.

Đồng dạng, hiện tại Thái Nguyên Lý gia cũng không có bất kỳ ai ở trước nguy hiểm, khuyên mình trước tiên thoát thân.

Năm xưa bởi vì hai người có hoàn toàn phụ thuộc vào Đường Công Lý Uyên hay không mà sinh ra ngăn cách. Từ tình huống trước mắt mà xem, rất khó nói lúc trước ai đúng ai sai lúc ấy. Nếu như lúc ấy Lý Húc nghe theo đề nghị của Lưu Hoằng cơ, hấn tuyệt đối không có thành tựu như ngày hôm nay. Nhưng, hấn cũng sẽ không trải qua nhiều sóng gió như vậy, thậm chí vài lần bồi hồi ở biên giới tử vong.

Sự tình quá khứ đã không thể văn hồi, cơ hội trước mắt lại nhất định phải nắm chắc. Lưu Hoằng Cơ biết mình không thể đi, không chỉ vì Lý Húc mà còn vì nhiệm vụ Đường Công Lý Uyên giao phó. Tại gia tộc Đường Công sắp hóa gia thành quốc., Mặc dù không thể lôi kéo Lý Húc vào dưới trướng, nhưng một mình hữu như hấn cũng tốt hơn so với để cho xương sườn mềm yếu của Hà Đông đối mặt với La Kiến Đức hoặc mạnh hơn gấp trăm lần. Húc Tử đúng là cố chấp hơn một chút, cố chấp một chút. Nhưng ít ra, hấn sẽ không khinh thường dùng dao găm sau lưng người khác, cũng sẽ không ký hợp đồng như những anh hùng hoặc kiêu hùng khác ngày hôm nay, ngày thứ hai liền coi nó là một tờ giấy lộn.

Huống hồ, Lưu Hoằng Cơ không cho rằng tình thế hiện tại bi quan như Lý Húc nghĩ. Kết luận này không phải bởi vì ông ta tự cho rằng mình còn có thể dụng binh hơn đám người Lý Húc hoặc Triệu Tử Minh. Mà là bởi vì người trong cuộc Bắc Lãng bị mê muội, bọn họ thủ ở sào huyệt của gia tộc, cho nên quá mức giằng co và mất đi. Lưu Hoằng Cơ lấy góc độ của người đứng xem mà nhìn, lại có thể mắt lớn được nhìn.

Thông qua quan sát nhiều ngày, Lưu Hoảng Cơ vô cùng rõ ràng hiểu rõ lãnh địa phát triển của U Châu quân và Bắc Lăng quân. Tổng hợp lại, hẳn cho rằng mình có biện pháp giúp Lý Húc ngăn cơn sóng dữ. Lúc này, giúp Lý Húc chẳng khác nào giúp mình. Bởi vì sứ mạng trên vai hẳn còn chưa đạt thành, vừa vặn có thể dùng sách lược nắm giữ trong tay cò kè mặc cả với Lý Húc.

“Nếu như ta có biện pháp giúp người đánh lui La Nghệ, người có thể lấy ra cái gì để cảm ơn ta?” Ở trước mặt chúng tướng Bắc Lăng, Lưu Hoảng Cơ rất nghiêm túc mà hỏi thăm.

“Chỉ cần ta có thể lấy ra.” Lý Húc thấy bộ dáng của Lưu Hoảng Cơ không giống như đang nói bậy, mà nghiêm túc suy nghĩ rồi trả lời.

Hắn biết rõ Lưu Hoảng cơ, nếu như không nắm chắc thì người này sẽ không ăn nói bậy bạ trước mặt chúng tướng Bắc Lăng. Đồng dạng nếu như cho Bắc Lăng hỗ trợ mà không thu hồi hồi lại bất cứ hồi báo nào, thì ông ta cũng không phải là buôn ngựa Lưu Hoảng Cơ.

“Nếu Lưu huynh có biện pháp đánh bại La Nghệ, không ngại cứ việc nói ra. Mặc dù Lý tướng quân không thể xuất hiện cái giá của Lưu huynh trong thời gian ngắn, chúng ta cũng tận lực gom góp!” Lúc này đám người Lữ Khâm, đám người Đức Phương cũng đi lên phía trước, vỗ ngực cam đoan.

“Ta không có biện pháp đánh bại La Nghệ, nhưng ta có biện pháp có thể đánh trận đồ nát, buộc hẳn không thể không lui binh.” Lưu Hoảng Cơ lắc đầu, thản nhiên giải thích.

“Tàn đấu so với thất bại vẫn tốt hơn. Lưu huynh cứ việc nói ra. Về phần cái giá, chỉ cần cùng sáu quận vô hại, có thể xuất hiện ta tuyệt đối sẽ không chống chế!” Lý Húc hướng Lưu Hoảng thở dài, trịnh trọng thỉnh giáo.

Hắn biết rõ thứ Lưu Hoảng cơ muốn nhất định không phải là hàng hóa. Nhưng thiên hạ không có tiệc miễn phí, vì bảo vệ sáu quận, đáp ứng một số điều kiện Hà Đông đã không thể tránh khỏi. Huống hồ nếu Hà Đông Lý gia chịu xuất binh

tương trợ, sẽ thay đổi sức mạnh địch ta trên chiến trường ở mức độ rất lớn.

“Cứ theo tình hình trước mắt giằng co như thế này, thời gian thất thủ ở huyện Dịch Thủ chỉ là vấn đề sớm muộn thôi!” Lưu Hoảng thấy Lý Húc thỏa hiệp, cũng không thừa nước đục thả câu, đem suy nghĩ cụ thể của mình nói thật lòng. Thế cục trước mắt mọi người trong lòng biết rõ, tuy rằng lúc trước sợ ảnh hưởng sĩ khí nhà mình ai cũng không nói thẳng. Nhưng thực lực song phương so với quá cách xa, cho dù là Tôn Ngô tại thế, Bác Lăng quân cũng không tìm được lý do chuyển bại thành thắng.

“Hà Đông bên kia không cách nào xuất binh hỗ trợ. Thứ nhất, Lý gia nam tước, không dám phân binh. Thứ hai, mặc dù có binh tới, chờ bọn họ chạy tới, huynh đệ bên chúng ta cũng đánh hết rồi!” Lưu Hoảng Cơ dừng một chút, tiếp tục nói.

Câu thứ hai của hắn khiến người nghe vô cùng thất vọng, cũng làm người ta cảm thấy khó chịu trong lòng. Nếu như quân chủ lực của Bác Lăng bị La Nghệ đánh mất một nửa, Hà Đông Lý gia phái binh tới cứu, mặc dù cuối cùng có thể đánh bại quân U Châu, chuyện của sáu quận Bác Lăng còn có thể do mọi người làm chủ sao?

Đáp án rất rõ ràng, từ sắc mặt tái nhợt của chúng tướng Bác Lăng đều có thể nhìn ra được.

“Xin Lưu huynh chỉ điểm một con đường sáng!” Lý Húc nhận lời của Lưu Hoảng Cơ, chấp tay vái chào.

“Không tính là đường sáng, ta đây cũng là vì lợi ích chung của hai nhà Hà Đông Hà Bắc!” Biết Lý Húc đã hiểu ra ám chỉ của mình, Lưu Hoảng Cơ cười cười: “Ta cảm thấy nếu Hà Bắc ngồi đợi viện quân thì không bằng tìm cách đột phá trong chiến cuộc.”

“Ta đã thử qua, rất khó!” Lữ Khâm thở dài đáp lại.

“Theo kinh nghiệm của chúng ta, luận binh lực, đều không bằng La Nghệ! Nhưng đừng quên cuộc chiến là một thể thống nhất.” Lưu Hoảng Cơ khoát tay, ý bảo Lữ Khâm yên tâm chờ đợi.” Theo ta được biết, bên phía tướng quân Triệu Tử Minh

chính là La Thành. Bên kia không có thiết kỵ Hồ Bí tọa trấn, chỉ có một lượng khinh giáp kỵ binh và hơn hai vạn bộ tốt!”

Triệu Tử Minh dẫn theo hơn hai vạn quân Bắc Lãng đi dọc theo bờ Tây Qua Hà, tạo thành một hình tam giác với Đâu Kiến Đức, La Thành. Giờ phút này, cả ba phe đều đang chờ hai phe khác khai chiến, tự mình làm ngư ông đắc lợi. Bởi vậy đường đông cũng tương đối bằng phẳng, ngoại trừ quận thành Hà Gian bị Đâu gia quân dùng trọng binh bao vây bên ngoài, nơi khác hầu như không phát sinh xung đột.

La Thành không muốn bị động, hấn chỉ chờ Đâu Kiến Đức không chịu nổi lợi ích dụ hoặc đánh vào thư thôi. So với sự mệt mỏi trên sông, lá thư giống như một miếng thịt béo lớn tỏa ra mùi thơm nồng đậm, Đâu Kiến Đức không khỏi bất động tâm.

Đâu Kiến Đức không muốn động. Nếu như La Thành tấn công vào sáu quận, ông ta vừa vặn kiếm một khoản lớn bằng cò tể lực yếu. Bất kể là tài hóa hay danh vọng đều sẽ có được rất nhiều. Nhưng nếu một mình khai chiến với Bắc Lãng quân, ông ta lại phải chịu nguy hiểm cực lớn.

Triệu Tử Minh không dám động. Chỉ cần hấn lãnh binh giết qua Kinh Hà, biến hóa của chiến cuộc sẽ không không chế được. Đâu Kiến Đức có khả năng thừa cơ tây tiến. La Thành cũng có thể ồ ạt xuôi nam, quân ông ta ở bờ đông không thể quay đầu lại.

Loại thế cục vi diệu này nhìn như bình tĩnh, ném vào một viên đá là có thể tạo ra sóng gió ngập trời. Chỉ là viên đá kia phải có đủ năng lực toàn thân trở ra, không đến mức bị sóng lớn nuốt hết.

“Quảng Cơ huynh, ta cũng muốn đến thi đấu một lần?” Lông mày Lý Húc bỗng nhiên nhướng lên, trước mắt bỗng nhiên sáng sủa.

“Đúng vậy!” Lưu Hoảng Cơ vỗ tay cười to.” Đúng vậy, dù sao đối là ai thì cũng không thể tìm được cơ hội trên người La Nghệ được. Cho nên đại tướng quân không bằng đổi nơi khác một chút!”

“Đại tướng quân cứ việc đi!” Đám người Lữ Khâm, Thôi Luật Phương cũng hiểu được huyền diệu trong đó nên cười lớn phụ họa phụ họa.

Lấy đục đục đục linh thảo, định ta hạ điệp. Lấy ta thượng san, định trong đó. Lấy ta thôi xuy định hạ hấn. Loại chiến thuật đơn giản nhất này đám người lại không nghĩ tới!

Đúng vậy, sức chiến đấu của Bắc Lăng quân không bằng Hồ Bí thiết kỵ., Năng lực chỉ huy và kinh nghiệm tác chiến của Lý Húc chưa chắc đã bằng được La Nghệ. Nhưng U Châu quân, thống soái La Thành lại là một người mới ra đời, cho dù hấn trời sinh chính là kỳ tài dùng binh, cùng với Lý Húc đại nghiệp bảy năm đánh tới đại nghiệp “lão binh” mười ba năm nay, kinh nghiệm chiến đấu cũng có chênh lệch rất lớn. Hơn nữa bộ tốt U Châu dưới trướng La Thành ở phương diện sức chiến đấu thua xa bắc lăng tinh nhuệ do biên quân Đại Tùy chuyển hóa đến. Lý Húc lĩnh binh giao thủ với hấn, phần thắng thật ra phi thường lớn.

Với thực lực hiện nay của Đâu Kiến Đức, ông ta tuyệt đối không dám chủ động đi vượt râu hổ của Lý Húc. Dù sao uy danh của Quan Đại tướng quân cũng không phải tự nhiên, mà có cao sĩ đến, có tiền lệ của những người như Lưu Bá Đạo, Cách Khiêm, bất kể là hào kiệt giang hồ khi đối mặt với Lý Húc đều phải đề cao cẩn thận.

Sau khi hù dọa Đâu Kiến Đức, người Lý Húc cần phải đối mặt chỉ vền vền là La Thành. Chỉ cần hấn dẫn dắt quân Bắc Lăng ở tuyến phía đông đánh sập La Thành, Đâu Kiến Đức tất nhiên sẽ trọng thân hai nhà “Hảo hữu”. Sau khi giải được nỗi lo, Lý Húc liền nhân cơ hội đẩy binh mã vào bờ sông. La Nghệ nếu không quay đầu lại cứu giúp, hấn có thể trực tiếp thu hồi để an toàn., Lương đạo của Lam Châu, Quy Bí Thiết Kỵ bị chặt đứt, thậm chí còn giết vào Yểm huyện. Nếu như La Nghệ Hồi binh, có nước cương và ngựa bản thân boong boong ở thượng du Mã Hà che chắn, Hồ Bí Thiết Kỵ cũng không đuổi kịp Lý Húc. Mà đám người Lữ Khâm thủ vệ thượng cốc liền có thể thừa cơ giết ra, từ sau lưng mang đến phiền toái cho Hồ Bí Thiết Kỵ.

Cứ như vậy, hai bên địch ta chẳng khác nào nằm trong vũng nước đục, địch thủy cùng củ cầu nước đánh một trận “phốc”. Đám người Lý Húc không có bản lĩnh ăn hết La Nghệ, nhưng La Nghệ cũng không muốn lại nhúng tay vào cốc. Thời gian trôi qua, ý chí chiến đấu của song phương sẽ bị mài sạch sẽ, đến lúc đó lại ngồi xuống hòa đàm, cả hai đều kết thúc.

“Như thế, làm phiền Hoằng Cơ huynh hỗ trợ Lữ tướng quân bảo vệ huyện Dịch!” Hiểu rõ ý kiến của Lưu Hoằng Cơ, Lý Húc cũng không khách khí, lần thứ hai ôm quyền, lớn tiếng thỉnh cầu.

“Đi, cái giá phải trả là sau khi quân đội U Châu rút lui, ngươi cho ta mượn ba ngàn binh sĩ!” Lưu Hoằng Cơ duỗi ra ba ngón tay, nói như thương nhân.

Vị chủ nhìn nhau cười to, trong nháy mắt lại quay về thời điểm đóng gói sản bán cá. Trong khoảng thời gian đó, Húc Tử thông qua việc quan sát Lưu Hoằng Cơ và đám người Trương Quang cò kè mặc cả, phát hiện giữa hai người còn có một loại phương thức kết giao như vậy. Bọn họ vì lợi ích chung có thể sống vai chiến đấu, nhưng sau khi vụ mua bán kết thúc, phát hiện giữa hai bên còn có một phương thức như vậy., Giao tình thì giao tình, ích lợi thì ích lợi. Bọn họ có thể như Trương lão tam, Vương mặt rỗ ngó lớn tất so, sau đó tiêu sái phát phát tay, ăn ý nói lời từ biệt như bằng hữu, không hỏi đối phương nơi nào.

Khi đó, Lý Húc cái gì cũng không hiểu, chỉ có thể từ Lưu Hoằng Cơ, bọn người Trương Quang ” Ngôn Truyền Thân Giáo”. Mà hiện tại, hắn đã hiểu được một ít. Hắn biết giao dịch cùng loại chẳng những có thể phát sinh giữa các tiểu thương, giữa các gia tộc, thậm chí là quốc gia, chỉ là bọn họ không phải là hàng hóa mà thôi.

Ba ngàn quân tốt Bắc Lăng, đối với tổng binh lực sáu quận mà nói không tính là nhiều. Nhưng ba ngàn quân tốt Bắc Lăng gia nhập, tương đương với tuyên bố thái độ của Lý Húc với các thế lực khác. Đứng ở góc độ của Hà Đông Lý gia, Lưu Hoằng Cơ hiển nhiên lập được công lớn. Vô luận đối làm Lý Kiến

Thành, hoặc là Lý Thế Dân làm sứ giả, cũng chưa chắc có thể thu được hiệu quả như thế.

Mà đứng ở góc độ của sáu quận Bắc Lãng, khoản giao dịch này cũng chưa chắc đã bị thiệt. Lý Húc hiểu mời Lưu Hoảng Cơ ở lại giúp đỡ Lữ Khâm, đương nhiên sẽ không giống như lúc trước, không thể có ai biết được. Vào thời khắc mấu chốt nhất Hà Đông Lý gia phái một người can đảm giúp đỡ Lý Húc thủ vệ Dịch huyện, ý nghĩa của nó cũng giống như ý nghĩa của việc Bắc Lãng cho Hà Đông mượn binh để thuê quân.

Huống hồ phái tướng lĩnh hạch tâm như Lưu Hoảng Cơ đến trợ giúp Bắc Lãng, không có khả năng không mang binh. Về phần hấn mang theo bao nhiêu binh mã, còn có viện binh kế tiếp hay không, phía Bắc Lãng sẽ không nói, “người quan tâm” cứ việc đi đoán.

Chương thứ hai giương cánh (5)

Cao Dương do Triệu Tử Minh bộ đóng cách huyện Dịch ước chừng hơn hai trăm dặm, mặc dù giữa họ có quan đạo tương liên, chiến mã cũng phải chạy cả ngày mới có thể tới. Đợi sau khi Bác Lăng quân vượt qua Kinh Hà, liên hệ với huyện chủ chiến trường chắc chắn sẽ càng thêm gian nan, có thể nói đông tuyến và chiến trường tuyến phía tây nhìn như tương quan một chút, trên thực tế đã thành trận đánh cá biệt, giữa đôi bên không thể nào thống nhất được.

Đây không phải chiến thuật thông thường. Danh tướng trước kia chưa từng dùng qua, các tướng lĩnh sau này cũng chưa chắc áp dụng. Trừ phi bọn họ có Thiên Nhân và Thuận Phong Nhi, tùy thời nắm giữ biến hóa phát sinh ngoài hai trăm dặm.

Chiến thuật này phi thường phụ thuộc vào tính cách của Lưu Hoảng cơ. Hắn đã từng là mã tặc, vốn chính là một tên gia hỏa không ràng buộc, mấy năm gần đây dưới trướng Đường công tuy rằng có chút thu liễm, nhưng vừa đến thời khắc mấu chốt lại bất tri bất giác bại lộ bản tính mạo hiểm. Dựa theo kế hoạch của hắn., Nếu như Lý Húc không thể đánh tan La Thành như dự tính, sáu quận sẽ lâm vào quần cảnh ba mặt thụ địch. Nếu trước khi Lý Húc đánh bại La Thành, La Nghệ đã đột phá phòng tuyến do hai người Lữ Khâm và Lưu Hoảng Cơ sòng vai bảo vệ., Thắng bại của trận chiến giữa sông đối với sáu quận Bác Lăng cũng mất đi ý nghĩa. Như vậy, Lý Húc quân cô độc ở bên ngoài chỉ có thể đi lạc vào nơi hoang vắng, không có mục đích, cũng không tìm được điểm dừng chân.

“Đây quả thực chính là đánh bạc! Họ Lưu chính là lấy chúng ta ra làm tiền đặt cược ở sáu quận Bác Lăng! Dù sao an nguy của sáu quận cùng hắn không quan hệ!” Sau khi nghe Lý Húc nói xong phương án tác chiến, quân đội, Tư Mã Tử Minh cảm phần và oán giận.

Lý Húc đến, khiến hắn và các tướng sĩ trên toàn bộ đông tuyến đều được cổ vũ rất nhiều. Nhưng vài tin tức Lý Húc mang đến, lại không có một ai khiến Triệu Tử Minh cảm thấy hài lòng.

Hắn không hài lòng với toàn bộ kế hoạch tác chiến, đối với quyết định mà Lý Húc đồng ý cho Lưu Hoảng cơ cũng có phần phê chuẩn.” Sau khi liên thủ, sao phụ nhân lúc trước không chấp nhận đề binh của Lý gia? Hao phí một khoảng lớn như vậy, tính mạng mấy ngàn huynh đệ đã đền mạng rồi, lại chiếm được kết quả không chút thua kém như thế này!”

Lời này cũng không phải là nhất thời nghĩa khí. Trước mắt thế của Hà Đông mạnh, sáu quận Bắc Lãng yếu thế. Bất kể Lý Húc là hợp tác với gia tộc Đường Công hay phụ thuộc, đều sẽ bị mọi người xem như đầu phục!

“Vậy không nhất định, ít nhất chúng ta bảo vệ được một mẫu ba phần đất nhà mình, cũng chiếm được cơ hội thở dốc!” Diệp Tư Mã Thời Đức không tán đồng quan điểm của Triệu Tử Minh, đứng ra phản bác. Trong mắt hắn, Vu Đức Phương không đồng ý quan điểm của mình, đứng ra phản bác., Sự hợp tác và phụ thuộc khác nhau vô cùng lớn. Trước mắt sáu quận Bắc Lãng chỉ có thể xem là minh hữu của Hà Đông Lý gia mà không phụ thuộc. Chỉ cần bảo trì được tính độc lập của bản thân, tương lai sau khi thực lực của Bắc Lãng quân khôi phục, mọi người có thể chậm rãi khuyên bảo Lý Húc ra khỏi sáu quận, cùng các anh hùng khác tranh đoạt thiên hạ.

Nhưng có mấy lời, lúc đức mới không muốn biểu đạt quá rõ ràng. Gia chủ Lý Húc của nhà mình là một hào kiệt rất lỗi lạc. Loại lỗi lạc cùng thuần hậu này bẩm sinh, rất dễ dàng giúp hắn xây dựng một hình tượng có đạo minh quân trong dân gian. Mà một ít đồ vật không thể lộ ra, liền cần giao cho hắn Thời Đức Phương., Hành quân trưởng lão Phương Duyên Niên bọn mưu thần này, cánh tay bọn họ vận hành. Chỉ có như vậy, sau này vẫn đỉnh trục lộc mới có quá trình đối đãi tốt đẹp, dù sao trung thành, thiện lương., Thủ thư là mỹ đức được bách tính Hoa Hạ trăm ngàn năm qua công nhận, tuy rằng lịch sử luôn vì người thắng viết, nhưng người thắng tuyệt sẽ không viết thẳng một mặt hèn hạ âm u của mình, mà là muốn cấp cho mọi người một danh phận đại nghĩa.

Sự ủng hộ của triều đình đã không còn, quân lực lại vừa mới hao tổn; nơi này không có gì nguy hiểm có thể bằng, cũng không có được thế gia đại tộc tán đồng. Dưới tình huống này,

duy nhất Lý Húc có thể làm như vậy cũng chỉ có thể dựa vào lòng người. Người được lòng dân được thiên hạ, tuyệt đối không phải một câu nói bừa như vậy. Mấu chốt chính là, người đem những dân tâm tan rã này thành công thế nào chuyển hóa thành lực lượng lớn mạnh tự thân sinh trưởng.

“Chủ công cũng vì tình thế bức bách mới không thể không đáp ứng điều kiện Hà Đông, chúng ta chỉ có tiên sinh lưu lại, mới có thể cầu cái khác!” Trương sử Phương Diên của hành quân cùng với Thời Đức Phương Tịch đã sớm ăn ý, cười thay đồng liêu giúp đỡ. Làm người đã tận mắt thấy qua lực công kích của Hồ Bí thiết kỵ., Hấn cảm nhận được sự nguy hiểm của thời cuộc hơn xa đám người Triệu Tử Minh đã từng giao thủ với La Nghệ. Mặc dù thanh tinh binh kia của lao ngục phía nam không có chiến tử, bọn họ cũng không phải đối thủ của thiết kỵ Hồ Bí. Ở thời điểm sinh tử tồn vong này, bất kể Lý Húc làm cái gì để thỏa hiệp, nhưng Duyên Niên đều cho rằng đó là điều hiển nhiên.

Ngày xưa Hán Cao Tổ có si nhục được Bạch Đằng Cầu, Ngụy Vũ Đế có bỏ mặc cắt râu thua. Nhưng hai người cuối cùng đều có thể chuyển bại thành anh hùng cuối cùng. Nếu như gia chủ nhà mình sau khi trải qua vô số trắc trở, còn thà chết chứ không khúc mắc như vậy., Phương Duyên Niên ngược lại sẽ lo lắng cho tiền đồ của mình. Mà trước mắt gia chủ đã từ từ học được biến hóa, thỏa hiệp, tuy còn xa mới đạt tiêu chuẩn “Cơ trí” trong mắt mọi người, nhưng đã làm cho người ta thấy được hy vọng trở thành bá nghiệp.

“Tóm lại chúng ta bỏ ra quá nhiều, thu hoạch lại rất ít!” Triệu Tử Minh nhún vai, đánh giá. Trước mặt Lý Húc, hấn không cần phải che dấu quan điểm của mình. Một mặt là thói quen hình thành trong thời gian dài, một mặt là xuất phát từ lòng tin tưởng đối phương.

“Trước tiên phải nghĩ biện pháp đánh bại La Thành cái đã. Những chuyện khác sau này hãy tính tiếp!” Lý Húc không tranh luận với tâm phúc của mình, trực tiếp chỉ mục tiêu của địa phương vào giai đoạn cuối.” Tử Minh nói ra những hiểu biết của mình, khiến trong lòng mọi người cũng có chuẩn bị!”

Ngựa phi như điên cả ngày, trung bào của hấn dính đầy tro bụi, râu quai nón đầy mặt cũng biến thành màu vàng nâu. Bộ dáng này nhìn qua vô cùng chật vật, cũng phi thường khiến người ta lo lắng. Triệu Tử Minh không dám nói vòng vo nhiều hơn nữa, đi tới giữa quân trưởng, triển khai một tấm bản đồ.

“La Thành dẫn theo hai vị quân đoàn U Châu ước chừng có hơn ba ngàn người, trong đó có một ngàn năm trăm đến hai ngàn kỵ binh giáp nhẹ, không có binh khí trang giáp, ngày trước đã lui đến Thúc Thành. Nghe lưu dân chạy tới nói, viễn viễn phân binh thả bờ Tây, Văn An cùng với Lỗ Thành bờ bên kia cũng rơi vào tay U Châu quân! Ba huyện thành này đều là nơi quân đóng của Dương Nghĩa thần tướng quân năm đó, tường thành cao hơn hai trượng, phương vị phòng thủ hoàn hảo...”

Phương án phòng ngự hoàn hảo khiến cho quân Bác Lăng ở tuyến phía đông có hạn đánh bại quân U Châu trong thời gian ngắn thực hiện cực kỳ khó khăn. Theo tin tức mà Triệu Tử Minh biết được, tình huống của họ là vô cùng khó khăn., Thống soái Đông Lộ U Châu quân La Thành không phải là một thiếu gia ăn chơi. Hấn ta dùng binh trung củ, uy vọng và võ nghệ cá nhân trong quân đội cũng rất cao. Lý Húc tùy tiện tấn công rất có thể sẽ đối mặt với một cuộc ác chiến chưa từng có, mà thái độ của Đậu Kiến Đức đứng sau lưng Bác Lăng quân lại hết sức mập mờ.

“Đ Đậu Kiến Đức bộ đang vây công quận thành Hà Gian, mặt tướng cùng La Thành đều không có sử dụng bất kỳ hành động cứu viện nào...” Sau khi giới thiệu xong tình huống quân U Châu, Triệu Tử Minh tiếp tục giới thiệu một địch nhân khác.

Tình huống vô cùng giống Lý Húc hiểu được, giữa ba nhà đều đang đợi chiến lợi phẩm.” Người không có bất cứ tiếp xúc gì với quân U Châu sao?” Xuất phát từ hiểu biết của thuộc hạ, Lý Húc thấp giọng truy hỏi. Triệu Tử Minh không phải là người thích thủ vững chờ viện., Trên thực tế, những tướng lĩnh từng trải qua Hùng Võ doanh và quận trưởng Tề đều không thích đánh trận phòng ngự đơn thuần. Bọn họ sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế gây phiền phức cho kẻ địch, không ngừng thăm dò hư

thực của đối phương, cũng vì nhà mình tiến thêm một bước để sáng tạo cơ hội.

“Đã đánh rồi. Nửa tháng trước, ta phái hai huynh đệ lữ qua sông quấy rối. Nghe báo cáo lại, quân tốt U Châu chiến lược bình bình, quân dung, quân kỷ cũng không phải quá chỉnh tề. Nhưng võ nghệ của La Thành rất cao, các huynh đệ phụ trách đoạn hậu đều gãy trên tay hấn!” Triệu Tử Minh suy nghĩ một chút, trịnh trọng trả lời.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Lý Húc vội vã thỏa hiệp với Hà Đông. Thông qua thực chiến, Triệu Tử Minh phát hiện sức chiến đấu của quân U Châu không cường đại như trong tưởng tượng. Thiết kỵ Hồ Bí có mạnh đến đâu đi nữa cũng chỉ hơn năm ngàn người, cũng không đủ để quân U Châu rơi vào thế thượng phong tuyệt đối. Còn Thái Nguyên Lý gia lại là đồng bọn vô cùng xảo trá, tuy rằng sáu quận Bắc Lăng trước mắt chịu thiệt không lớn nhưng tương lai nói không chừng bị đối phương tính kế như thế nào.

“Là La Thành tự mình lĩnh quân truy kích sao?” Lý Húc nhẹ nhàng nhíu mày, truy hỏi.

“Đúng vậy, kẻ này tâm cao khí ngạo, không chịu chút thiệt thòi nào. Ngày thứ hai liền phái người qua sông đánh lén doanh địa của chúng ta, nhưng mặt tướng không để cho hấn chiếm được chút tiện nghi nào!” Triệu Tử Minh ngậy người một chút, tiếp tục nói.

Hấn biết tướng quân nhà mình định đối phó với quân địch như thế nào. Bất luận vũ dũng cá nhân, trước mắt trong tướng lĩnh hấn gặp qua, Lý Húc tuyệt đối xếp trong ba vị trí đầu. Tính tình La Thành càng kiêu ngạo không kém, cơ hội chính diện hai người chạm nhau cũng sẽ càng nhiều. Đối với hai bên địch ta mà nói, hai chủ tướng đều là linh hồn một quân, bất cứ một bên bị giết hoặc đả thương, đều sẽ làm toàn quân sụp đổ.

“Tướng quân là thân thể vạn kim, không thể tùy tiện mạo hiểm!” Tốc độ phản ứng của Thôi Đức Phương không hề chậm hơn Triệu Tử Minh, đi đến bên cạnh Lý Húc, thấp giọng khuyên can.

“Kế sách hôm nay, chỉ có thể cầu thắng trong nguy hiểm. Mọi người đều đi nghỉ ngơi, Tử Minh, tìm người đun nước trong thùng giúp ta, ta muốn tắm rửa một chút!” Lý Húc cười vỗ vai nhân viên tâm phúc, vỗ vai y giúp đỡ một cái. “Thông báo cho các huynh đệ, ngày mai canh năm, chúng ta tới bờ bên kia Truy Hà gặp La Thành.”

Thật sự vô pháp ” hưởng thụ loại hành vi thô lỗ” thô lỗ này của chủ công, lúc trước liên tiếp lui về phía sau mấy bước, miễn cưỡng đứng vững. Một bên che bả vai bị đánh đau, một bên hấn muốn lại gián ngôn cho Lý Húc một ít. Xem biểu tình các võ tướng chung quanh có chút hả hê, hấn đành hậm hực ngâm miệng lại.

Nửa canh giờ sau, Triệu Tử Minh ở trong trung quân trưởng lại lần nữa nhìn thấy Lý Húc đã chải vuốt xong.” Mặt tướng quân luôn cảm thấy Hà Đông Lý gia rất âm hiểm. Tuy tướng quân đã đáp ứng kết minh với bọn họ nhưng không thể không đề phòng. Trước khi ngài trở về, nhị công tử Lý gia đã tới Bắc Lăng, mượn sự uy hiếp của La Nghệ yêu cầu lục quận đầu nhập hoài bảo Lý gia. Phu nhân lúc đó không đồng ý với hấn, hai huynh muội nào loạn vô cùng không thoải mái!”

“Những tình huống này phu nhân đều nói qua với ta. Ta cũng biết chúng ta đang đấu da với hổ. Nhưng tình thế cuối cùng vẫn mạnh hơn người...” Giờ phút này trong quân trưởng chỉ còn lại hai người, Lý Húc thở dài, nói thẳng cho Triệu Tử Minh biết.

Chương thứ hai giương cánh (5)

Tình thế người mạnh hơn. Bây giờ Bắc Lãng lục quận so với Hà Đông cần hơn rất nhiều, cần một minh hữu tạm thời không đâm dao sau lưng. Về phần quan hệ của đôi bên rốt cuộc là đồng minh hay là phụ thuộc, lại quyết định do thực lực hai bên so sánh. Nếu như thực lực của lục quận Bắc Lãng có thể vượt qua Hà Đông Lý gia trong tương lai., Không sợ đối phương có ý chiếm đoạt, nếu thực lực của lục quận Bắc Lãng mà tự bảo vệ mình thì chỉ có kết cục là bị người ta ăn thịt thôi.

“Thì ra là thế. Thuộc hạ còn tưởng rằng, lúc trước thuộc hạ còn tưởng rằng, tướng quân chỉ là vì báo đáp ơn tri ngộ của Đường Công đấy!” Triệu Tử Minh cũng không phải đồ đàn, rất nhanh từ trong lời nói của Lý Húc hiểu ra ý tứ bất đắc dĩ, đàn độn chốc lát, áy náy nói.

“Đường công quả thực đối xử với ta không tệ, nhưng ta sẽ không lấy tính mạng tất cả mọi người của Bắc Lãng quân chúng ta để báo đáp!” Lý Húc duỗi lưng một cái, cười khổ trả lời.

“Tướng quân hình như hơi thay đổi!” Trong phút chốc, Triệu Tử Minh cảm thấy Lý Húc trước mặt có chút xa lạ, kinh ngạc đánh giá.

“Ta không muốn thay đổi, có được không?” Lý Húc nhẹ nhàng lắc đầu.

“Ha ha, ha ha...” Triệu Tử Minh không biết mình nên trả lời ra sao đành cười ngây ngô.

“Kỳ thực, những năm gần đây, chúng ta đều đang thay đổi!”
Tắm rửa qua, chim Húc rục rờ lên tiếng tổng kết.

giáo huấn đã thay đổi vô số mạng người giờ phút này hẳn đặc biệt thanh tỉnh. Lý Húc biết trước mắt thực lực nhà mình rốt cuộc lớn bao nhiêu, cũng biết ước mơ không có thực lực cheo chống cuối cùng sẽ trở thành công dã tràng. Quá khứ hẳn từng hào hùng vạn trượng bảo vệ toàn thiên hạ, cuối cùng lại rơi vào nháy mắt mà về., Hắn chỉ muốn bảo vệ người bên cạnh,

bảo vệ và quan tâm tới những người này của mình, bảo vệ gia viên vừa mới khôi phục sinh cơ, mãi tới khi loạn lạc tới lúc kết thúc.

Bất kể là ai có ý đồ phá hoại mục tiêu này, đều sẽ khiến cho hấn phản kháng mãnh liệt. Dương gia cũng được, La gia cũng được, muốn đem chiến hỏa đốt đến Bắc Lăng, trước tiên hỏi xem đao trong tay hấn có chịu đáp ứng hay không đã. Quả nhiên, Hồ Bí thiết kỵ là đồng bào, không phải kẻ thù, nhưng ý vào mạnh hiếp dân sẽ là Quốc tặc. Đối đãi với bọn họ, thì nên bộ dáng như đối xử với kẻ thù bên ngoài.

Tin tức Bắc Lăng quân qua sông quy mô lớn khiến cho hai người Đâu Kiến Đức và La Thành ở sườn đông của Kính Hà đều lắp bắp kinh hãi. Ba binh mã tuy lúc trước một mực bày ra thế chân vạc, nhưng quân Bắc Lăng lại rõ ràng rơi vào tình thế bị động, thời khắc mấu chốt bọn họ chuyển thủ vi công, chẳng lẽ ngại cuộc sống trôi qua quá dễ chịu sao?

Đâu, thám báo hai nhà nhanh chóng xuất phát, đi vòng quanh bên ngoài Bắc Lăng quân. Mà trinh sát của Bắc Lăng quân lại không có chút phản kích nào, mỗi lần chỉ giống như ruồi nhặng kéo xa đối thủ., Lập tức theo binh mã bản bộ tiếp tục tiến về phía trước, hành quân cấp tốc liên tục cả ngày, mãi cho đến khi mặt trời xuống núi mới dừng bước. Lúc này, chiến kỳ của Lý Húc đã cắm ở Hồ Lô cốc, cách quận thành Hà Gian chỉ có ba mươi dặm, Thúc Thành cách Đông Lộ U Châu quân cũng là ba mươi dặm.

“Cái gì? Người nói Lý Trọng Kiên về tới quân đội, ngay tại Hồ Lô cốc!” Nghe xong tình báo mới nhất của trinh sát, tay Đâu Kiến run run, thiếu chút nữa khiến chén trà mới bung lên rơi xuống đất.

Máu nóng thấm ướt y phục của hấn, hấn lại không thấy nóng chút nào. Tin tức này khiến người ta chấn kinh, so với ngày đó hấn nghe nói Cao Sĩ đạt được cái chết trận còn khiến cho người ta không thể tin được. Lý Trọng Kiên là ai, đó là kẻ địch chung của hơn ba mươi trại ở sông bắc lục lâm. Đồng thời, cũng là ngôi sao tai họa trong mắt chúng hào kiệt. Đã từng có một đoạn thời gian rất dài., Lúc đám người kia thề, không nói

trời đánh sét, mà nói: “Nếu như ta nói không giữ lời, vậy để ta đi ra ngoài gặp Lý Trọng Kiên!” Thiên Địa Lôi nổ chưa chắc đã đánh trúng đầu, gặp Lý Trọng Kiên, chứ vị đương gia nhưng trên cơ bản có chết không sống.

“Tin tức chính xác sao?” Đâu Kiến Đức tâm phúc thích lấy Vương Phục Bảo là Vương Đại Đám nổi tiếng, không quen nhìn vẻ kinh ngạc trên mặt mọi người, gọi là trinh sát, lại lần nữa đối với quân tình. “Người thấy rõ chứ? Là mấy người đồng thời nhìn thấy hay là chỉ một mình người nhìn thấy?”

“Là hai mươi huynh đệ đồng đội thuộc hạ và thuộc hạ tận mắt chứng kiến. soái kỳ của Lý Trọng Kiên không giống với Đại Tùy quân kỳ, là áo khoác màu đen, bên trên có Lưu Tô màu vàng cùng dòng họ của hắn!” Trinh sát đội đang cảm thấy chính mình bị vũ nhục, cổ nhấc lên, lớn tiếng lặp đi lặp lại: “Người cò kia không dám đánh, thuộc hạ, thuộc hạ hóa thành tro cũng sẽ nhận ra!”

“Là soái kỳ của đại tổng quản Bác Lăng! Nghe nói là do hôn quân đích thân ban phát cho hắn.” Nạp Ngôn Chính thấp giọng bổ sung, quần áo và áo giáp của Đại Nhật Chính quân đều có màu vàng đất, quân kỳ là đỏ thẫm. Chỉ có một số ít thân quý đại tướng mới có tư cách vào trong quân một mình. Lần trước khi Cao Sĩ Đạt cùng đám người Vương Bạc công kích Bác Lăng, đại kỳ màu đen Lý Húc đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng rất nhiều người. Nơi họ đi qua, có ngàn quân tích dịch, không ai dám bề ngỗ Phong Anh.

“Họ Lý là đang thị uy Đại Vương!” Vương Phục Bảo phi thường thông minh, từ trong lời nói của trinh sát nhanh chóng đưa ra một kết luận coi như chính xác.” Gã đang tuyên cáo với chúng ta, nói mình đã đến. Ý đồ không đánh mà dọa chúng ta. Thuộc hạ nguyện ý mang năm ngàn binh mã đi gặp gã một lát. Nhân lúc gã từ xa đi đến, chính là lúc mỏi mệt!”

“Thuộc hạ nguyện ý đi cùng Vương tướng quân!” Cao Sĩ tộc Cao Sĩ của Cao Sĩ Đạt cũng lớn tiếng thỉnh chiến. Một thời gian trước nghe nói Lý Húc tử chiến ở Hà Nam, gã cảm thấy vô cùng thất vọng. Thù hận chỉ có thể vĩnh viễn máu để rửa sạch, gã cần Lý Húc giết chết huynh trưởng ở trên trời để an

ủi. Bây giờ đối phương tự mình đưa tới cửa, vừa vặn thành toàn tâm tư này.

“Mặt tướng cũng nguyện ý đi gặp họ Lý kia!” Không sợ hồ con nghé mới sinh không chỉ có một cao sĩ, tiền quân đốc úy Nguyễn Quân Minh, lữ khách cao nhĩ hiền cũng chủ động xin đi giết giặc. Trong mắt bọn họ, giờ phút này Bắc Lãng quân là lúc yếu ớt nhất, không thừa dịp cơ hội này đi lên chiếm tiện nghi, đợi đối phương khôi phục nguyên khí xong, lại có chỗ tốt nào để vơ vét.

“Người đâu, lau nước trên người cho ta!” Đối mặt với đám tướng lĩnh nô tài khiêu chiến, Đâu Kiến Đức ngược lại trở nên âm trầm. Ông ta có thể dễ dàng tha thứ cho những sự mạo phạm nho nhỏ của thuộc hạ nhưng lại không muốn thấy trật tự trong quân trưởng như một đồng cát rời rạc. Trong nghĩa quân xưa nay không thiếu dũng sĩ, dũng mãnh tướng, nhưng trong quân nghĩa lại thiếu khuyết những tư duy quân kỷ và tinh táo nghiêm khắc.

Trước mắt chính là thời điểm tốt để ” Tùy người mất hươu, thiên hạ cùng nhau soán, Đâu Kiến Đức không muốn mình làm một kẻ thất bại hoặc đứng ngoài quan sát. Cho nên, ông ta cần phải xây dựng lại đội ngũ dưới trướng mình, làm cho bọn họ trở nên ngay ngắn trật tự giống quan quân, hoặc giống quan quân hơn, kỷ luật nghiêm minh hơn.

Mấy thị vệ vội vàng chạy lên, thay Đâu Kiến Đức lau nước trà trên măng bào. Áo bào của ông ta cũng chiếu theo quy cách và trang sức của Đại Tùy vương công mà đặt làm, nhìn qua thì có vẻ hoa quý nhưng không thiếu uy nghiêm. Rất nhanh các tướng lĩnh đã chú ý tới thân phận của mọi người trước mắt, từng người ngượng ngùng lui về vị trí nên đứng, chờ quyết định của chủ soái.

“Lý tướng quân mang theo bao nhiêu người qua sông? Đội hình tán loạn hay là chỉnh tề? Doanh trại của hãn cầm ở giữa sơn cốc, trên nửa sườn núi? Chung quanh có nguồn nước và rừng cây nào không?” Rốt cuộc là vua một quân, vấn đề Đâu Kiến Đức hỏi so với những người khác cao hơn nhiều, điều này cũng rõ ràng hơn nhiều.

“Bẩm vương gia, trật tự quân địch rất gọn gàng, hiệu lệnh rõ ràng. Doanh trại vây quanh sườn núi, tới gần dòng suối, xung quanh không có nhiều cây cối lắm!” Trinh sát quỳ một gối xuống, bẩm báo chi tiết.

Đại vương cùng Vương gia hai người xung hô nghe không sai biệt lắm, nhưng ý đại biểu lại hoàn toàn bất đồng. Đâu Kiến Đức gật đầu, trên mặt lộ ra vài tia mỉm cười, “Ừm, rất tốt. Nhân số thì sao, người có thể ước lượng một chút không?”

“Bẩm vương gia, từ trên cờ hiệu phỏng đoán, nhân số hẳn là khoảng một vạn năm ngàn đến hai ba ngàn. Cụ thể thì không thấy rõ lắm. Trinh sát của quân Bác Lăng ngựa thành thạo, thuộc hạ không dám tới quá gần!” Trinh sát đội lớn tiếng suy nghĩ, lớn tiếng trả lời.

Mới có hai vạn người? Trên mặt vài tên tướng quân lại lộ vẻ khinh thường. Lần này Bắc thượng bọn họ đã mang theo hơn năm vạn chiến binh, hơn nữa còn có phụ binh, dân phu, quy mô chừng mười mấy vạn. Sau khi tuyên bố với bên ngoài là ba mươi vạn, còn tự cảm thấy thanh thế không đủ hùng tráng. Địch nhân chỉ phái hai vạn người để đối phó với nghĩa quân và U Châu, thật sự là quá coi trọng bản thân.

“Hai vạn!” Đâu Kiến Đức lấp bắp kinh hãi, thấp giọng truy vấn. Căn cứ vào tình hình lão ta đang nắm giữ, đây đã là toàn bộ lực lượng của quân Bác Lăng ở bờ Tây của bờ sông Truy Hà. Nếu như lúc này nghĩa quân giết qua sông...? Sự hấp dẫn to lớn làm người ta không thở nổi. Nhưng ngẫm lại kết cục năm đó Cao Sĩ đạt tới cảnh giới cao sĩ, Lưu Bá Đạo, Đâu Kiến Đức lại từ từ khôi phục sự bình tĩnh.

Lý Trọng Kiên giỏi dùng kế lừa gạt, rất có thể hẳn ta có ý để nghĩa quân thấy được sự trống rỗng của Bác Lăng, tiến tới và dẫn nghĩa quân chui vào bẫy. Còn tồn tại một loại khả năng, quân Bác Lăng nắm chắc tất thắng đối với quân đội U Châu. Cho nên hẳn ta không sợ nghĩa quân sao chép đường lui, cũng không sợ nghĩa quân nhân lúc cháy nhà hôi của.

Hắn ngẩng đầu, định hỏi Tổng Chính Bản đối sách, lại thấy trong mắt quân sư tâm phúc cũng bị mê hoặc tương tự: “Nạp

lời cho rằng...” Đâu Kiến Đức kéo dài thanh âm hỏi, chau mày thành một chữ Xuyên.

“Quân Bác Lãng đích thật đang hướng chúng ta thị uy!” Trầm ngâm một lát, Tổng Chính đã quyết định tiếp nhận thuyết pháp của Vương Phục Bảo.” Lý Trọng kiên định dựa vào tích uy nhiều năm ép chúng ta lui về phía sau, đằng đằng sát khí trống giữa hai quân Bác Lãng và U Châu, để cho y chuyên tâm dốc sức đối phó La Thành!”

“Ta đã nói mà! Chúng ta trực tiếp đánh qua sao? Cùng lắm thì lui lại, để La Thành chiếm tiện nghi!” Cao Sĩ nghe Tổng Chính Hưng đồng ý với ý kiến của Vương Phục Bảo liền cười lớn đề nghị.

“Không đánh!” Vương Phục Bảo lại rất không nể mặt thay đổi chủ ý, lớn tiếng nói.

“Không đánh!” Gần như đồng thanh với bộ tướng nói ra đi khẩu, Đâu Kiến Đức quả quyết đưa ra kết luận.

“Đại vương!” Phát giác mình đoạt được chủ công nổi gió, Vương Phục Bảo vội vàng khom người, nhận lỗi với Đâu Kiến Đức.

“Không sao, Phục Bảo, đề nghị của ngươi rất đúng!” Đâu Kiến Đức khoát khoát tay, tổng kết: “Nếu như chúng ta động thủ trước, khả năng lớn nhất là để La Thành nhặt được món hời. Huống hồ một khi tiểu tử La Thành kia lui về phía sau, chúng ta còn có thể chịu thiệt lớn. Tựa như quận thành sông này, rõ ràng U Châu quân không đối địch với chúng ta, trên thực tế bọn chúng đang mượn đao giết người!”

Ví dụ trước mắt rõ ràng, nghĩa quân tấn công lòng sông thời gian dài như vậy, bất cứ thu hoạch nào cũng đều tìm được, ngược lại ở trong lòng tử sĩ đột phá vòng vây lục soát ra tin tức của một vài người đại hộ nào đó đưa cho U Châu. Những người đó ở trong thư không ngừng nịnh nọt phụ tử La Nghệ, cầu xin bọn họ viện thủ giúp đỡ., Thậm chí còn nói rằng nguyện ý ủng hộ La Nghệ là Đại tổng quản của Hà Bắc, núi đao biển lửa vĩnh viễn không phản bội. Còn trước khi nghĩa quân chưa đến thành hạ, La Thành và các hào môn ở giữa

sông lại nhìn nhau không vừa mắt, thiếu chút nữa đã rút đao chém giết lẫn nhau.

Mặc dù hiện tại Đâu Kiến Đức đã tự xưng là nhân nghĩa chi sư, nhưng cũng không nhân nghĩa đến mức huynh đệ nhà mình hi sinh để thành toàn cho hai cha con La Nghệ. Mấy vị tướng lĩnh trung tâm thương lượng một chút, dứt khoát đầu đá báo lý. Quyết định vô luận là La Thành hay là Lý Húc nào muốn chiếm quận thành, nghĩa quân vĩnh viễn khoanh tay đứng nhìn!

“Thuộc hạ đề nghị, chúng ta lui về Nhạc Thọ!” Sau khi quyết định phương hướng tọa sơn quan hổ đấu, Tổng Chính vốn nghĩ nghĩ, đề nghị.

“Bỏn nói rất hợp ý ta!” Đâu Kiến Đức gật gật đầu, tán thành ý kiến của hắn.

Huyện Nhạc Thọ mặc dù cũng thuộc quận Hà Gian, nhưng cách quận thành khoảng một trăm dặm. Mà huyện này An Bình cách quận Bắc Lăng khoảng cách chừng hai trăm dặm. Cho dù đồ tể họ Lý có nhiều nghi ngờ hơn nữa, nhìn thấy nghĩa quân có hành động lớn như vậy cũng biết đoàn người không có ác ý với hắn. Cho nên họ Lý và họ La mau chóng bắt lấy, khí lực lớn bao nhiêu, Đâu gia quân từ xa xa nhìn xem nào nhiệt là được.

“Chúng ta giải vây trong đêm, rút lui Nhạc Thọ. Trước khi đi, bản vẽ một phong thư cho quận trưởng nơi này. Nói cho hắn chúng ta thương tiếc dân chúng trong thành, cho bọn hắn thời gian một tháng thu hoạch Hạ lương thực. Đợi sau khi lúa mạch cắt xong, chúng ta trở về lấy đạn hoàn tiểu thành!” Nghe thấy tiếng tướng lĩnh cất bước đi xa, Đâu Kiến Đức hướng Tổng Chính Mệnh ở lại hạ lệnh.

“Như vậy sao được, đại vương muốn lấy danh nghĩa nhân nghĩa cũng không phải là biện pháp nhân nghĩa!” Người đảm nhiệm chức thống lĩnh thị vệ là thê cữu Tào Minh của Đâu Kiến Đức, sau khi nghe được mệnh lệnh của ông ta, nhin không được mở miệng can thiệp.” Lại nói, quân lương của chúng ta cũng không có bao nhiêu, trong quân đội mỗi ngày đều nhai ngũ...”

Hắn mới nói được một nửa đã bị ánh mắt sắc bén của Đâu Kiến Đức cắt ngang. Theo quy củ trong quân đội, thị vệ không có quyền thảo luận chính sự, lần đầu tiên nói lung tung muốn đánh quân côn., Lần thứ hai nếu lại xâm phạm, sẽ bị giáng tới tội lao doanh chịu khổ. Nếu đến tội tù binh thì đầu lưỡi vẫn đầy mép như cũ, sau khi bị người khác tố cáo sẽ chặt đầu treo trên cột cờ thị chúng. Còn Tào Tổng trời sinh tâm địa trung trực, tháng này đã bị giáng một cây gậy.

“Mặt tướng, mặt tướng.” Tào Đổ Đức bị Đâu Kiến Đức nhìn đến đỏ mồ hôi đầy đầu, thì thảo giải thích. Lão muốn nhắc tới tên muội muội, nhưng trước mặt người ngoài như Tổng Chính lại không thể giữ được cái mặt đó. đành phải cúi đầu chờ em rể khai ân.

“Người đi xuống Khổ Lao doanh đi. Chờ một tháng hình mãn đến tiền quân làm ngũ trưởng!” Đâu Kiến Đức thở dài, vỗ vỗ bả vai thê cữu, ra lệnh.

“Vương gia khai ân!” Tổng Chính thấy thế, vội vàng cầu tình cho Tào Đổ. Giờ phút này trong quân trưởng chỉ có ba người, Đâu Kiến Đức hoàn toàn có thể coi như không nghe thấy Tào Minh nói. Dù sao chỉ cần người trong cuộc không nói, sau đó người khác cũng sẽ không việc không việc gì chỉ trích Đâu Kiến Đức.

“Ta đã nói với ngươi rồi, bây giờ chúng ta muốn tranh giành thiên hạ, chứ không phải tranh giành mấy miếng cơm nóng trước mắt!” Đâu Kiến Đức nắm cánh tay Tào Quân, trực tiếp đẩy quân trưởng ra. “Tự đi tìm Minh Pháp tham gia quân đội, đừng để lão Tào gia các ngươi mất mặt!”

Xoay người, hắn ta lại nghiêm mặt chất vấn Tổng Chính Bản: “Nạp lời đã từng đề nghị ta nghiêm cấm hành vi, chẳng lẽ đối với thân tín bên cạnh, lời gián ngôn này sẽ không có hiệu quả sao?”

“Cái này...” Tổng Chính bị hỏi đến á khẩu không trả lời được, đành phải trơ mắt nhìn Tào Chân đi xa.” Tào tướng quân cũng xuất phát từ hảo tâm!” Đợi bóng lưng xui xẻo biến mất sau màn đêm, lão mới miễn cưỡng nhớ ra một lý do thích hợp để cầu tình.

“Nếu như chúng ta không muốn dân chúng đem chúng ta làm cường đạo, đầu tiên phải tự xem mình không phải là cường đạo!” Đâu Kiến Đức lắc đầu, cười nói những ý đồ tốt của mình.

Hắn không phải là dẫn theo một đám giặc cỏ, không phải chỉ biết cướp bóc của đám người ô hợp. Hối định trực lộc, ai nói chỉ có thể gia đại tộc mới có đủ tư cách?

Từ xưa đến nay tướng vốn vô chủng.

Chương thứ hai giang cánh (5)

“Lý Trọng Kiên này thật ra cũng là một anh hùng!” Cùng là một anh hùng khiếp sợ cực độ, tuy La Thành trông có vẻ như đã chìm xuống còn hơn xa so với Đậu Kiến Đức ở ngoài mấy chục dặm. Phụ thân La Nghệ nhiều năm truyền lời đã tố giác ra bản năng khiến hấn không chút sợ hãi, mà tính cách kiêu ngạo của hấn cũng khiến hấn nghe được từ khi Lý Húc đến đây, không những không yếu thế, mà sâu trong nội tâm lại dâng lên một tia hưng phấn.

Sở ngấn ngấn hơn so với anh hùng trong truyền thuyết là ước mơ của La Thành. Từ khi bắt đầu mười bốn mươi tuổi, tai của hấn đã được người đặc thù chuyển đầu liên quan tới Lý Trọng Kiên, về chuyện hấn và tám trăm tráng sĩ chuyển chiến ba ngàn anh hùng. Tuy trong lúc thời gian ở Triều đình vô tình thúc dục, toàn bộ câu chuyện đã cách xa vạn dặm. Nhưng La Thành thật muốn nghe, nguyện ý để cho mời thiếu niên của mình nội tướng lại vào bóng lưng.

Hấn là con trai trưởng của đại tướng quân Hồ Bí La Nghệ, cho nên vĩnh viễn không có cơ hội chém giết trước trận chiến của một lữ khách nho nhỏ. Là người thừa kế duy nhất của U Châu quân, hấn cũng chưa từng gặp đối thủ cường đại gì. Trong trí nhớ, vền vẹn lần chiến đấu theo phụ thân ra mặt lần trước miễn cưỡng coi như đã ghiền đã ghiền. Nhưng lần chiến đấu đó La Thành ở bên trái bộ binh bộ binh, bên phải là túc tướng Lưu Nghĩa Phương., Ngạc La Nghệ lại ở sau lưng trấn giữ, căn bản không cho hấn phát huy hết bản lĩnh của mình. Còn về lần lĩnh binh xuôi nam, cho đến bây giờ hấn chỉ cùng mấy nhóm lính nhỏ đến đây thám thính tin tức hư thực đánh hai trận, hoàn toàn là dao mổ trâu giết gà, bảo kiếm đón củi.

Nếu Lý Trọng Kiên chủ động xuất kích, La Thành quyết định cùng hấn đánh một trận. Tranh thủ cho mình một cái danh tiếng cực lớn, cũng để phụ thân nhìn xem đứa con trai này của mình làm sao để hấn nở mặt được. Cho nên, sau khi thám báo hỏi rõ ràng thực hư quân địch, hấn lập tức quyết định, lệnh cho

tiên phong Thảm Trử Minh dẫn hai ngàn sĩ tốt xuất chinh, quấy nhiễu quân doanh của Lý Húc trong đêm.

“Người chỉ đứng ở đằng xa chế tạo hỗn loạn, đừng cho Bác Lăng quân có cơ hội nghỉ ngơi, cũng đừng đứng quá gần bị người phản công!” Cầm lệnh tiễn lên, La Thành nghe thấy thanh âm của mình rõ ràng đang phát run.” Bất luận mục đích có đạt được hay không, chỉ cần cam đoan huynh đệ dưới trướng bình an, ta sẽ ghi nhớ công đầu của người!”

“Tuân lệnh!” Thảm Lạc hưng phấn khẽ run rẩy, ôm quyền đứng nghiêm, lớn tiếng đáp lại.

Hắn rất may mắn vì lúc này Lưu Nghĩa Phương và các lão tướng đều không có ở bên cạnh La Thành, nếu không chắc chắn sẽ không dễ dàng để mình đạt được cơ hội lập công. U Châu quân tung hoành biên cương nhiều năm như vậy, hiếm khi gặp đối thủ., Chỉ là một tên lính Bác Lăng làm sao có thể chống đỡ được? Nếu như lần này Thiếu tướng quân có thể dẫn dắt mọi người đánh tan bộ lạc Lý Húc, những lão gia hỏa đó sẽ phải thay đổi cách nhìn với thế hệ trẻ tuổi. Cuối cùng cũng không có cơ hội nào để La La Hán cả ngày cứ như gió thu vậy.

“Cẩn thận chút, quân địch mà có phòng bị, người lập tức rút lui. Lý Trọng Kiên tuy mới bại, nhưng tên tuổi hắn không phải tới không!” La Thành vỗ vỗ bả vai đối phương, nhỏ giọng dặn dò.

Kiều binh tất bại, phụ thân đã nhiều lần dặn dò hắn không nên coi thường bất cứ kẻ địch nào. Cho nên, hắn cũng tận lực đem Lý Húc đặt ở trên vị trí tiên bối cao nhân, mặc dù tiên bối này tuổi cũng không kém mình là bao.

“Người đâu, người đang cầm lệnh của ta phải điều chuyển quân bảo vệ hoà bình hai nơi ở của Lỗ thành, để bọn họ sau khi nhận được mệnh lệnh phải tiếp nhận mệnh lệnh., Lập tức hướng Thúc Thành dựa vào!” Tiễn Tâm phúc ái tướng, La Thành lại nắm lên vị trí thứ hai, mũi lệnh tiễn thứ ba. Trước mắt quân U Châu ở quận Hà gian có binh lực quá mức phân tán, chủ doanh của La Thành chỉ có khoảng một vạn binh mã., Các huynh đệ còn lại đều ở mấy huyện thành phụ cận chấp hành nhiệm vụ. Nếu như đối mặt vẫn là Triệu Tử Minh, La

Thành dựa vào hai ngàn khinh kỵ binh cùng tám ngàn bước chân trong tay, đủ để đánh cược một lần với đối phương. Nhưng cân nhắc đến sắp đối mặt là Lý Trọng Kiên, U Châu quân không thể không cẩn thận hơn chút. Trước hết tụ tập tất cả lực lượng thành một nắm đấm, sau đó sẽ tìm cơ hội phân cao thấp với Lý mỗ.

“Nặc!” Truyền lệnh binh bước nhanh về phía trước, tiếp nhận tướng lệnh, sau đó chạy chậm ra khỏi trướng.

“Nhìn bộ dạng các người gấp như vậy!” La Thành cười mắng trong lòng, sau đó cầm mũi lệnh tiễn thứ tư lên, hỏi thăm: “Đêm nay đến lượt ai đi tuần đêm?”

“Mặt tướng Lưu Đức Hình!” Nhi tử của Lưu Nghĩa Phương rời khỏi hàng, lớn tiếng hưởng ứng.

“Hãy cầm lấy mũi tên này, điều động nhân thủ gấp hai lần số người dự bị ở cửa thành, đến lúc giao chiến thì tường thành sẽ được hoàn thành đúng giờ!” La Thành gật đầu với Lưu Đức Hình, dặn dò.

“Thiếu tướng quân yên tâm, mặt tướng quyết không cho kẻ địch có cơ hội!” Lưu Đức Hình đứng trang nghiêm, lớn tiếng cam đoan.

“Địch nhân còn chưa tới đâu, người cẩn thận một chút là được, đừng khiến người ta kinh ngạc!” Là một trong số ít tiên bối ở Đông tuyến doanh, trưởng quân hành quân Tần Tể cười cười, ở một bên nhắc nhở. Hắn tán thành mọi người nghiêm túc đối đãi quân địch, nhưng không đồng ý đem địch nhân coi ra quá cường đại. Nếu không, sẽ chỉ làm tăng sĩ khí, hiệu quả diệt sạch uy phong của mình, thật sự là được không bù mất.

“Tần Trường sử nói rất hay, đêm nay mọi người nên làm gì. Ít nhất phải đến trưa ngày mai cùng các huynh đệ khác của hai thành mới có thể chạy tới đây. Đến lúc đó thể lực của Bác Lãng quân đoán chừng cũng đã khôi phục không ít, sau đó hai phe chúng ta đánh một trận thật ác, ta không tin họ Lý còn mọc ra ba cái đầu!” La Thành đồng ý đề nghị của Tần Tể, cười dặn dò.

Tính toán ra, một ngày sau, Bác Lãng quân đã đi được hơn tám mươi dặm. Dưới cường độ hành quân này, thể lực các sĩ tốt nhất định tiêu hao rất nhiều. Lý Trọng Kiên và đám bộ hạ của y đều không phải bị đánh bằng sắt, bọn họ cần nghỉ ngơi ngơi cho nên mọi người cẩn thận, chiến đấu chính thức chưa chắc sẽ nhanh chóng bắt đầu.

Tính toán thời gian cần để tập kết binh mã nhà mình và thời khắc khả năng tiến công của quân địch bắt đầu, trong lòng La Thành lại yên ổn không ít. Hãn tin tưởng nếu như mình giữ vững Thúc Thành, đối phương cho dù là phi tướng quân tái thế, cũng không có năng lực nhanh chóng quyết định thắng bại cùng mình. Nhưng nếu như vậy, công phá đầu công phá Bác Lãng có khả năng bị các lão tướng quân dưới trướng phụ thân cướp đi, thật sự khiến người ta không cam lòng.

Nếu như ta dẫn quân xuất chiến thì sao? Một cái ý nghĩ dụ hoặc cực kỳ muốn chui vào trái tim La Thành. Hãn cảm giác cổ họng phát khô nóng, toàn thân bị tăng tốc độ chảy máu làm khô nóng, trong dã chiến đánh bại Lý Trọng Kiên, đây chính là mộng tưởng của tất cả mọi người. Bất luận binh lực song phương, U Châu quân và Bác Lãng quân không kém nhau nhiều. Luận về thể lực, quân U Châu vững vàng chiếm thế thượng phong, luận sĩ khí, U Châu quân thừa hứng mà đến, quân Bác Lãng vừa mới trải qua một trận đại bại... Tính đến tính lui, La Thành mừng rỡ phát hiện trừ kinh nghiệm cùng tên tuổi của mình không bằng Lý Húc, từ góc độ nào quân U Châu cũng không thua kém đối phương.

“Danh tiếng là được tạo ra, mà kinh nghiệm thì phải dựa vào thực chiến để tích lũy!” Hãn âm thầm nhắc nhở bản thân. Trước mắt vừa lúc có một cơ hội thực chiến. Mặc dù nhất thời thất thủ, U Châu quân còn có thể lui về trong thành, nghe tiếng chống cự. Mà một khi đánh bại Lý Húc...

Dụ hoặc, khó có thể coi như mê hoặc mà không thấy. Mặc dù miễn cưỡng quay đầu lại, dụ hoặc to lớn vẫn như cũ giống như đường mật đem mùi thơm nồng đậm hướng La Thành trong mũi. Hãn nghe thấy trong lòng mình khát vọng, nhưng lại không quên chức trách trên đầu vai. tuôn ra một ý niệm lại chính mình phủ định., Suy nghĩ này khiến bản thân lật đổ,

nhiều lần lặp đi lặp lại dần vật, dần vật từ lúc ăn Tiêu Dạ cho đến bình minh ngày hôm sau, kích động khi đối mặt quyết đấu với Lý Húc vẫn khó có thể kìm nén.

Lúc bình minh, một trận bước chân ầm ỹ kết thúc trạng thái nửa tỉnh nửa mê của La Thành.” Bên ngoài ai ồn ào!” Đưa tay tháo bảo kiếm khỏi đầu giường, hấn lớn tiếng truy vấn. Quân doanh chạy loạn là bị xử phạt, cho dù là xưa nay tính tình ôn hòa đi chăng nữa, hấn cũng không thể dễ dàng tha thứ có người cố ý vi phạm quân quy.

“Vâng, trưởng sử Tần Tề.” Thị vệ cầm kích nghe tiếng đi vào, sắc mặt tái nhợt như tuyết: “Bẩm thiếu tướng quân, hành quân trưởng sử Tần Tề, thống lĩnh quân doanh tiền doanh Thôi Hoài Thăng cầu kiến. Nói có tình hình quân nhu khẩn cấp cần gấp mặt thiếu tướng quân!”

“Bất luận chuyện gì khẩn cấp, bảo bọn họ đi trung quân chờ!” La Thành trong lòng cả kinh, mệt mỏi toàn thân trong nháy mắt biến mất.” Chủ soái là dũng khí của một quân, muốn Thái Sơn sụp ở trước mặt mà không biến sắc, hấn lặp đi lặp lại mặc niệm lại lời phụ thân dạy, đội nón trụ giáp, sau đó dùng bước chân như bình thường đi về phía trung quân đại trướng.

Cơ hồ tất cả tướng lĩnh hạch tâm đều đã bị đánh thức. Bọn họ tụ tập ở hai bên soái án, không ngừng châu đầu ghé tai. Tiếng nghị luận tựa như vô số con ruồi bay bên tai, ầm ỹ đến mức La Thành ghê tởm. “Được rồi!” Hấn dùng sức vỗ mạnh lên soái án, quát lớn: “Trước khi xuất chinh, mọi người cam đoan như thế nào. Trời sập hay là đất trũng, đáng để các người kinh hoàng như thế!”

Tiếng nghị luận như bị người dùng tay bóp cổ. Mọi người trong trướng đều là tướng môn, xưa nay không ít lần được trưởng bối chỉ điểm. Là võ tướng, tố chất cơ bản nhất là càng tới thời khắc then chốt càng giữ được bình tĩnh. Huống hồ tồn thất đêm qua không lớn, không đủ ảnh hưởng tới chiến cuộc.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tần Trưởng sử, không phải người có chuyện cần bẩm báo sao?” Ánh mắt La Thành đảo qua mặt mọi người, cuối cùng rơi vào trên người hành quân trưởng sử Tần Tề phụ thân phái tới.

Thân là tộc đệ của lão trưởng sử Tần Ung, Tần Tể còn lâu mới trầm ổn như huynh trưởng. Tiến lên vài bước, hần run run nói: “Theo trình sát báo, đêm qua Thảm Minh tướng quân bị quân địch phản lại. Binh bại, thương vong cụ thể còn chưa rõ lắm!”

“Tin tức đã xác thực chưa? Quá trình cụ thể như thế nào?” La Thành nhíu mày, học theo lời hỏi của phụ thân. Năm đám dưới bàn đã trắng bệch, lòng bàn tay truyền đến đau đớn kịch liệt.

“Bại binh đang rút lui về phía sau. Cho nên tin tức chỉ được chứng minh. Quá trình cụ thể nghe thám báo thuật, Thảm Minh tướng quân phụng mệnh đi quấy nhiễu địch nhân, lại bị Lý Trọng Kiên đánh mai phục. Huynh đệ dưới trướng bị đánh tan trong đêm tối, đến nay chủ tướng vẫn chưa có tin tức!” Tần Tể suy nghĩ một chút, tận lực để cho lời nói của mình nghe có nguyên lý.

Mục đích chủ yếu của quân Đông Lộ là rèn luyện đội ngũ, cho nên chủ soái La Nghiê căn bản không phái lão tướng có kinh nghiệm đến tọa trấn. Trước khi xảy ra vấn đề, dựa vào tư lịch mà làm này của hần căn bản không có tác dụng tham khảo quân vụ.

Biết trưởng sử của mình không chịu nổi trọng dụng, La Thành đành phải tự giải quyết vấn đề. Cẩn thận nghĩ lại, hần trầm giọng phân phó: “Phái mấy nhóm thám báo ra ngoài tìm hiểu tin tức, nhất định phải tìm được Thảm tướng quân, sống phải gặp người, chết phải thấy xác!”

“Vâng!” Thống lĩnh trình sát Thôi Hoài Thắng lập tức đáp lại, xoay người xuất trướng.

“Người không thể đem Thảm huynh trở về!” Nhìn bóng lưng thống lĩnh thám báo, La Thành âm thầm đưa ra kết luận. Cái gọi là sống phải gặp người, chết phải thấy xác, chỉ là để an ủi những tướng lĩnh khác trước mắt. Hai ngàn sĩ tốt bị quân Bắc Lăng gần mười lần bao vây., Sao có thể có quá nhiều người chạy thoát được. Bây giờ La Thành chỉ có thể chờ mong vận khí của Thảm Lạc tốt, đừng để cho địch tướng chém trước trận. Chỉ cần giữ được mạng, bất kể chịu bao nhiêu khổ, U Châu quân sớm muộn gì cũng sẽ cứu hần trở về, sớm muộn gì cũng sẽ vì hần mà đòi lại công đạo.

Chương thứ hai giang cánh (lục)

Thẳng đến sáng nay, Thiếu Soái La Thành mới biết tin tức tiên phong Thẩm Ngọc bị đối thủ bắt sống. Tin tức này không phải do thám của bản thân hắn ta dò xét ra, mà là do mấy tên tù binh U Châu được phóng thích, được Bác Lãng quân ủy thác mang lại cho hắn ta.

“Lý tướng quân, họ Lý nói Lưu Thẩm tướng quân ở lại trong doanh làm khách mấy ngày. Đợi đến khi khách nhân ở U Châu đều trở về nhà, sẽ đưa huynh đệ Thẩm tướng quân cùng những huynh đệ khác trở về!” Đội ngũ được phóng ra đang trộm nhìn về mặt của La Thành, cẩn thận từng li từng tí truyền lời cho địch nhân.

Áo giáp trên người hắn nhiều ra tổn hại, vết máu đỏ thẫm đã thấm thấu vải bố quần thương. Vô luận nhìn từ bất cứ góc độ nào, người này cũng không giống một tên nhu nhược tham sống sợ chết. Nhưng trong giọng nói của người này hết lần này tới lần khác mang theo cực lớn sợ hãi. Phảng phất đêm qua gặp phải quỷ quái trong truyền thuyết, bị đối phương một ngụm hút đi toàn bộ mật đảm.

“Thẩm tướng quân dùng binh thế nào, vì sao bị quân địch bao vây không hề cảm thấy? Hắn không phải trình sát sao? Làm sao lại biến thành dạng này!” La Thành tận lực ngăn chặn lửa giận bay lên trời, thấp giọng phát ra liên tiếp truy vấn.

“Thẩm, Thẩm tướng quân phải trình sát tới!” Đội ngũ chính là sợ hãi, lại ủy khuất. Là đời mới nhất U Châu, bọn họ không giống thế hệ trước kinh nghiệm sa trường, cho nên bất luận kinh nghiệm hay là đảm thức đều không cách nào so sánh với các tiền bối.” Trên ba phương hướng, mỗi phái hai mươi thám báo, nhưng địa hình sơn cốc kia rất quái lạ, tựa như một cái miệng rộng mở ra...”

“Sau đó, tất cả trình sát đều bị người ta giết phải không? Sau đó các người liền nhảy vào trong miệng người khác!” Khuôn mặt La Thành căng lên, gân xanh thô to ở trên thái dương nhảy lên. Ba phái hai mươi tên thám báo, không có cấp độ,

giữa lẫn nhau cũng không tính hô ứng, Thẩm Minh tiên phong quả thực đem cuộc chiến đánh lên làm một lần du ngoạn!

Nhưng hắn không thể chỉ trích Thẩm Diệu khinh địch chủ quan, trước khi tin dữ truyền đến, chính hắn cũng không phải cho rằng quân địch đã mỏi mệt không chịu nổi nữa hay sao? Thất bại không phải là nhân tố ngẫu nhiên tạo thành, mà là bởi vì chính thể Đông Lộ quân khinh thường địch nhân., Địa hình, còn có địa hình máu chốt, năm trước quân Bắc Lăng từng tiêu diệt phi ở giữa sông, độ quen thuộc địa hình quận này hơn xa U Châu. Sở dĩ Lý Trọng Kiên lựa chọn đóng quân tại Hồ Lô cốc, bản thân chính là thiết lập cạm bẫy.

“Đáng tiếc ta còn đầu óc ngốc nghếch nhảy vào bên trong hố!” Hồi hận, tức giận, khuất nhục, trăm loại tư vị trong lòng La Thành giao thoa, khiến hắn hận không thể lập tức điều binh ra quyết một trận tử chiến với họ Lý.” Ta không mắc lừa hắn, hắn nhất định muốn thiết lập cạm bẫy cho ta!” Lý trí nói cho hắn biết, không thể xúc động, cho dù con mắt đã bị nung đỏ, cho là trong lòng chảy máu.

“Không phải toàn bộ bị giết, khi trinh sát báo cảnh báo, quân địch đã nhào tới!” Ngay kế tiếp đội ngũ báo cáo đã nghiệm chứng suy đoán của La Thành chính xác. Bắc Lăng quân lợi dụng đầy đủ địa hình và sự yểm hộ của hồ lô cốc, chủ doanh sắp đặt ở miệng hang, các sĩ tốt lại men theo sườn núi tiềm hành ra ngoài cốc. Trầm Huyền còn chưa kịp đưa cột tâm thái địch nhân đã rơi vào vòng vây của đối phương.

“Chiến lực của Bắc Lăng quân rất mạnh, phối hợp với nhau vô cùng ăn ý. Đặc biệt là cung thủ của bọn họ, mặc dù trong đêm tối cũng có thể tiến hành bắn chum lại!” Cảm thấy cần phải nhắc nhở với chủ soái một ít, đội ngũ đưa tin trở về chính là bẩm báo chi tiết: “Các huynh đệ vừa tới đây liền bị đánh cho choáng váng, sau đó liền bị người ngăn cách thành một khối. Kỵ binh của bọn họ cũng phi thường lợi hại...”

“Đủ rồi!” Không đợi hắn nói xong, đã đi tông quân Tàn Tể lớn tiếng quát. Tên bại quân chí tướng dù sao cũng sẽ kiếm cơ cho mình, thời phòng sức chiến đấu của kẻ địch càng mạnh, càng có thể dùng để che giấu chính mình vô dụng.” Các huynh đệ

vội vàng không đề phòng mà thôi, nếu trận chiến mà đánh sau, ta không tin kẻ địch còn có thể biểu hiện thần dũng như vậy!”

Đội ngũ đang bắt đầu cúi đầu, không gây thêm phiền toái cho mình nữa. Hắn là bại quân chỉ tướng, cho dù nói cái gì cũng sẽ không đổi lại sự tôn trọng của người khác.” Nhưng đúng là quân địch rất cường hãn!” Nghĩ tới không đến nửa canh giờ trong công phu của hắn., Sự thật hai ngàn huynh đệ toàn quân bị diệt, hắn lại nhìn không được nổi lòng ớn lạnh. Trừ phi lão soái dùng Hồ Bí thiết kỵ đến, nếu không U Châu quân căn bản không phải là đối thủ của người ta! Nhưng lời này hắn hiện tại không dám nói ra, nói ra cũng không ai tin.

“Thẩm tướng quân đâu? Hắn ngoan ngoãn đầu hàng?” Nhìn bộ dáng ủ rũ cúi đầu của đội ngũ kia, La Thành nhẹ nhàng thở dài một hơi, sau đó truy vấn.

Hắn cũng đồng ý với ý kiến hành quân của Tần Tể, tức là: Nguyên nhân chủ yếu dẫn đến việc Thẩm Minh chiến bại là do hắn quá khinh địch. Trong trận chiến tiếp theo, mọi người nhất định phải rút ra cái giáo huấn này, nhìn thẳng quân địch, không để đối phương thừa cơ hội.

“Thẩm tướng quân dẫn các huynh đệ đột phá vòng vây, kết quả gặp phải Lý Trọng Kiên! Sau đó bị đối phương đánh rút chiến mã, sau đó mọi người đều bị bắt!” Đội ngũ đang khàn giọng nói., Đầu hận không thể đâm xuyên mặt đất. Thẩm Túc ngay cả một cái đối mặt cũng không kiên trì được, đã bị đối phương cưỡi ngựa bắt sống. Nếu như không phải chủ tướng đại nhân bại trận quá nhanh chóng, sẽ khiến các huynh đệ cũng không xuống dốc không phanh. Đây lại là một chuyện cần làm. Không chỉ vì Thẩm tiên phong thua quá nhiều, mà còn liên quan đến rất nhiều người có mặt mũi trong cao tầng U Châu quân.

“Các huynh đệ bị bắt làm tù binh bao nhiêu, chết trận như thế nào?” Dem giọng nói cố gắng hết sức làm chậm lại, La Thành tiếp tục truy hỏi. Dù sao đây là lần đầu mình đảm đương một mặt, hắn còn không cách nào khinh thường sinh tử dưới trướng. Hai ngàn người là một phần năm dưới dưới trướng hắn., Huynh đệ phân tán ở nơi khác còn chưa kịp đuổi tới, mà

quân thủ thành đã từ một vạn người hạ xuống đến tám ngàn. Địch tướng quả thực là một con ác lang, hoặc là không mở miệng, mở miệng chính là một khối thịt lớn đẫm máu.

“Các đội thuộc hạ khác không rõ lắm. Đội của thuộc hạ chết trận tại chỗ gần một phần ba, những người còn lại thì bị trọng thương không đồng đều. Bác Lãng quân thu nhận tất cả vết thương nhẹ. Người bị thương ngay tại chỗ liền sáng khoái khoái như vậy! Những người như thuộc hạ chỉ đã thương da thịt ước chừng còn hơn hai mươi người!” Vòng mắt chính của đại đội chậm rãi đỏ lên, ghen ngào trả lời.

Hắn không hận kẻ địch tàn nhẫn. Thay vì nhìn những huynh đệ bị thương nặng kêu rên giãy dụa, ở trong đau đớn chờ chết, không bằng rút đao tiễn bọn họ một đoạn. Nếu như đôi phe mình chiến thắng, hắn cũng sẽ chủ trương làm như vậy. Đây là chiến tranh, mẹ nó, tất cả mọi người không còn là người, không còn lương tâm, không biết thương cảm!

“Được rồi, người đi xuống nghỉ ngơi đi! Người đâu, đưa hắn tới chỗ lang trung, băng bó vết thương lại một lần cho hắn., Phải dùng thuốc tốt!” La Thành biết mình không hỏi ra được nhiều tin tức hữu dụng hơn nữa, khoát tay, lệnh cho người dẫn đội đi xuống chữa thương. Hắn còn cần nghe một chút kết quả tra thương của lang trung, mới có thể xác định người báo tin nói có hoàn toàn thật hay không. Vết thương trên chiến trường cùng cố ý chế tạo ra giả thương không hoàn toàn giống nhau, lang trung có kinh nghiệm có thể phân ra thật giả.

“Cám ơn Thiếu tướng quân!” Đội ngũ đang chấp tay thi lễ với La Thành, sau đó được hai gã thân vệ của soái phủ đỡ ra khỏi trung quân, vừa đến cửa hắn lại như nhớ tới chuyện gì, quay đầu lại lớn tiếng nhắc nhở: “Bẩm thiếu soái, trong quân địch có rất nhiều kỵ binh giáp nhẹ, cung mã phi thường hiền lành...”

“Ta biết rồi! Người nghỉ ngơi cho tốt vào!” La Thành cười cắt ngang lời nói của đối phương: “Sau khi thương thế lành hẳn thì lên trung quân tiếp nhận!”

“Tạ Thiếu soái đề bạt!” Đội ngũ chính biết La Thành hiểu lầm ý của mình, làm đỏ mặt. Sau khi biểu đạt xong cảm giác xấu

hổ, hấn lão đảo đi xa.

Tình huống đã rất rõ ràng, Lý Trọng Kiên đang dốc sức liều mạng. Hiện giờ địch ta là địch tốc độ, quân chủ U Châu trước tiên công phá khu vực giao dịch vẫn là quân chủ lực Bắc Lãng trước tiên phá được Thúc Thành. Hấn đang đợi lang trung trả lời câu hỏi., Thiếu soái La Thành chậm rãi đưa ra một kết luận. Hấn nhất định phải ngăn chặn Lý Húc, giành được chủ lực cho cha. Mà biện pháp tốt nhất để kéo dài thời gian chính là thủ vững, chỉ cần quân đội U Châu đóng cửa không ra, dù Lý Trọng kiên có mọc cánh cũng không thể bay qua tường thành cao mấy trượng.

“Đừng để tên kia nói lung tung khắp nơi!” Cách làm của trưởng quân Tần Tể đối với kẻ bại trận như Tần Tể vô cùng không hài lòng, hấn thấp giọng nhắc La Thành.

“Cả đám quy hàng đều đưa đến Thái Hào doanh tĩnh dưỡng, nếu không có mệnh lệnh của ta, không được ra ngoài đi lại!” La Thành gật đầu, đáp lại.

Trong ánh mặt trời, khuôn mặt của hấn nhìn qua sắc sảo rõ ràng, mang theo một loại cương nghị nói không nên lời. Ngay bên cạnh thái dương của Nghi, vài sợi tóc không an phận quay cuồng, mồ hôi trong suốt treo đầy tóc.

“Chúng ta có thể bỏ qua Lỗ Thành hòa bình, tập trung toàn cục!” Ứng Dương Lang lau mồ hôi nóng trên trán của Lưu Đức Hình, thấp giọng đề nghị. Suy nghĩ của hấn và La Thành không khác nhau nhiều lắm, cũng là đem toàn bộ binh lực rút về chủ doanh, từ bỏ những đoạn khác vừa mới bị quân U Châu tiếp quản. Chỉ cần không đánh hạ được Thúc Thành, Lý Húc sẽ không có dũng khí tiếp tục tiến công theo, kế hoạch toàn bộ quân U Châu sẽ không bị ảnh hưởng.

“Việc cấp bách trước mắt là nhắc nhở các huynh đệ từ xa chạy về chú ý an toàn. Họ Lý đã điên rồi, ban ngày hành quân gấp, ban đêm lại dám đánh lén. Hoàn toàn không coi huynh đệ dưới trướng là người ngoài nhìn!” Trình thống lĩnh Thôi Hoài Thắng vẫn còn sợ hãi trong lòng, đề nghị La Thành hướng hai đường khác tới viện trợ Trạch cảnh báo. Lý Húc một khi đã dám tác chiến kéo dài với nhau thì đương nhiên sẽ không đề

cho huynh đệ mình xem!” , Nói không chừng hấn dám bố trí mai phục, ăn hết hai chi còn lại của U Châu. Dù sao thì ở sáu Quận Bắc Lãng sớm muộn gì cũng chết, một ngậm cắn trả trước khi chết thường gây ra thương tổn lớn nhất.

“Lập tức phái trinh sát ra ngoài đưa tin. Phái nhiều ba lần, tránh bị đối phương phát hiện rồi diệt khẩu!” La Thành bị ý nghĩ của Thôi Hoài Thắng làm cho hoảng sợ, lập tức nghĩ cách cứu chữa. Tính toán thời gian, các huynh đệ phân tán hòa bình trong Lỗ Thành hôm nay đang trên đường quay về. Nếu như Lý Húc không tiếc lưỡng bại câu thương, hai chi binh mã này vừa vụn bị hấn kéo làm kẻ đệm lưng trước khi chết.

“Vâng!” Thôi Hoài Thắng đáp ứng một tiếng, xoay người rời khỏi trường. Một lát sau, lang trung trong quân đội cũng đưa tới tin tức, chứng minh vết thương trên người số hào quang được đưa về không phải là giả tạo. Đối với đám người Tần Tề, Lưu Đức Hình lần nữa cân nhắc một phen, La Thành đại khái xác định đối với địch quân.

“Truyền lệnh của ta, đóng chặt bốn cửa! Bất luận kẻ nào cũng không được chủ động ra khỏi thành nghênh địch. Trước khi các huynh đệ hoàn toàn co lại, bất luận bên ngoài xảy ra chuyện gì, quân địch khiêu khích như thế nào cũng không thềm để ý!”

Chương thứ hai giang cánh (lục)

Sơ chiến bóng đen như một đám mây đen thật lớn bao phủ đầu tường Thúc Dương Thành, khiến cho toàn bộ quân đội U Châu phía đông đều mặt mày ủ rũ. Khiến người ta kinh ngạc chính là, Lý Húc nuốt chửng hai ngàn tinh nhuệ U Châu mà không thừa cơ tấn công thành! Chỉ chuyển trại tới dưới mí mắt La Thành, sau đó liền bắt đầu án binh bất động. Tuy rằng từ sớm đến muộn., Bọn hấn ngay cả mũi tên cũng không bắn lên trên đầu thành, lại làm hại giáp sĩ U Châu cầm giáo trên đầu thành trắng khản khản trương cả ngày. Đến giờ ban công, chân căng run rẩy.

Bác Lãng quân không khởi xướng công kích mới, cũng không có nghĩa là người thủ thành có thể vô lo. Địch nhân dưới thành có khả năng là ở trong doanh nghỉ ngơi, khôi phục thể lực. Cũng có khả năng là đang chờ thời cơ chiến đấu., Chuẩn bị nhất cử nhất động, khiến La Thành thấp thỏm bất an chính là U Châu quân liên tiếp phái thám báo ra ngoài thành cho quân đội tốt cũng không thể hoàn thành nhiệm vụ. Những dũng sĩ đứng đầu đội ngũ lập tức công phu này hoặc bị thám báo của Bác Lãng nửa đường bắn chết, hoặc là chặt vật không chịu nổi chạy trốn xuống dưới thành. Cũng may quân địch chỉ phong tỏa một cửa thành, mới khiến cho bọn họ có thể bình an thoát khỏi hiểm cảnh.

Trong thành cảnh báo không đưa ra ngoài được, tin tức của bằng hữu quân cũng không đưa vào được. Tình huống ngăn cách này so với bị địch nhân đuổi giết còn khiến người ta bức bối hơn.” Lý tặc có ý đồ công tâm, mọi người đừng mắc mưu hấn!” La Thành thân là chủ soái của đại quân, biết rõ mục đích của hấn là “Dùng binh chi đạo, công tâm là thượng.”, Công thành là hạ, tâm chiến là thượng, binh chiến là hạ.” Ở trong mắt La Thành đọc thuộc binh thư, đối thủ rõ ràng là đang công tâm một phương của mình. Hấn không thể mắc mưu này, cho dù lo lắng cho sự an toàn của bộ lạc cũng không được!

“Vấn đề chính là, tối hôm nay, huynh đệ chúng ta sẽ chạy tới đây!” Một ngày một đêm không nghỉ, Lưu Đức Hình vừa vội

vừa mệt mỏi, mắt đầy tơ máu. Quân địch đã đóng quân doanh ở cửa Tây của Thúc Thành., Rõ ràng là muốn thủ điểm tấn công viện. Nếu như quân U Châu không chịu ra tay, bọn họ sẽ nuốt chửng những chi viện đang chạy tới lần lượt. Sau khi thu thập xong hai chi quân U Châu khác, sĩ khí binh lực trong thành sẽ xảy ra vấn đề. Đến lúc đó, đối phương lại huy động sự cường công, chỉ sợ làm chơi ăn thật.

“Sẽ không! Chu, Lô hai vị tướng quân hẳn là có cảnh giác. Bắt đầu từ giữa trưa, ta đã để trên tường thành đốt khói báo động!” La Thành lắc đầu, thấp giọng phủ nhận.

“Trừ phi bọn họ án binh bất động, tựa như Lý Trọng Kiên vậy!” Trên môi Thôi Hoài Thắng dính đầy bọt máu, nhìn thấy mà giật mình.

“Điều đó cũng không có khả năng, bọn họ sẽ không chỉ giương mắt nhìn hiểm địa sâu nhất của thiếu soái mà không cứu!” Hành quân trưởng sử Tần Tể nhíu mày, phủ quyết suy đoán của Thôi Hoài Thắng.” Biện pháp duy nhất trước mắt chính là nhanh chóng liên hệ với ngoài thành, hai bên hẹn cửa thành hội hợp ở đâu. Sau đó hy sinh một bộ phận nhỏ binh lực đi ngăn cản Lý Trọng Kiên, tiếp đại đội nhân mã vào thành!”

Không thể phủ nhận, phương án hẳn đưa ra phi thường hợp lý. Nhưng thám báo Bắc Lãng quân thật sự quá lợi hại, hoặc là nói đối phương đem phần lớn khinh kỵ binh trở thành thám báo. Hơn một ngàn khinh kỵ binh ở trên bình nguyên phía bắc Thúc Thành hợp thành một tấm lưới che lưới vô cùng to lớn, thám báo U Châu muốn từ tấm lưới này chui qua kiếm mối liên hệ với huynh đệ nhà mình, độ khó quả thực cùng từ trên trời bay xuống bắt phân cao thấp.

Cho tới bây giờ, La Thành cuối cùng đã hiểu tại sao đội ngũ từ địch doanh trở về kia phải nhắc nhở chính mình không nên bỏ qua kỵ binh Bắc Lãng quân. Dưới trướng Lý Trọng Kiên không có binh chủng nào đắt đỏ như binh khí trang giáp, nhưng điều này không có nghĩa là hẳn ta không am hiểu sử dụng kỵ binh., Người này là một lão binh tinh quái, năm đó từ Liêu Đông đến Hà Nam, trăm trận chiến vẫn chưa thất bại, người này chỉ bằng khinh kỵ binh thần quỷ dưới tay hẳn đến

tận thưởng. Mà địa hình của Hà Chu Quận lại vừa vặn cung cấp cho số lượng khinh giáp kỵ binh dưới tay hắn để phát huy không gian phát huy tốt.

Một chủ ý lại bị nghĩ ra, sau đó lại bị mọi người tự mình phủ quyết. Tướng lĩnh U Châu quân chậm rãi cảm thấy dưới móng mình như đóng đinh, không thể tiếp tục bất động như núi. Bọn họ càng bàn càng bức bối, càng sốt ruột, hai mắt đều sắp nhìn thấy máu chảy ra, cũng không thấy ngoài thành xảy ra bất cứ biến cố gì.

Từ giữa trưa đến khi mặt trời lặn, từ mặt trời lặn đến sao mới xuất hiện. Quân bạn bè vẫn nhẹ nhàng như trước, không có dấu hiệu địch nhân mai phục, cũng không có manh mối đến quan sát từ xa. Trời càng lúc càng tối, khắp nơi càng lúc càng yên tĩnh. Trong quân trướng có tiếng dao rỉ vang lên như một con dao nhỏ, âm thanh vang lên khiến người ta đau lòng.

Để không để cho âm mưu địch nhân thành công, La Thành ra lệnh cho mọi người trở về doanh trại nghỉ ngơi. Sau khi an bài tốt thủ lĩnh ban đêm, hắn cũng trở về chỗ ở dưỡng thần của mình. Cái gối không có khả năng, lần đầu tiên gặp phải tình huống phức tạp như thế hắn còn chưa bị rèn luyện đến mức trời long đất lở mà tiếng ngáy như sấm. Nhưng sau khi tròng to mắt nhìn vào ánh nến cuối cùng cũng không nhìn ra được kẻ sách phá địch.

Thừa dịp chủ ý của Dạ Kiếp doanh không phải không có người đề cập qua, có Thẩm tiên phong bày ở phía trước, mọi người không tin tưởng một người sẽ không dấn vào vết xe đổ của hắn. Lĩnh binh ra khỏi thành đón chiến cũng coi như là một biện pháp thống khoái, hoặc chết hoặc sống, tốt hơn cho việc bị đè nén khó chịu như hiện tại.

Ước chừng canh ba, La Thành rút cuộc ngủ say. Hắn mơ thấy phụ thân ở bên cạnh mình, tay cầm dây bảo mình làm sao thoát khỏi khốn cảnh, làm sao chuyển bại thành thắng.” Hắn thân kinh bách chiến, nhưng lần đầu tiên một mình lĩnh quân, thiệt thòi một mình là rất bình thường!” Trong lúc ngủ mơ, La Thành nghe thấy tiếng nói hiền từ của phụ thân. Hắn cười vuốt ve cổ mình, thừa nhận tài nghệ không bằng người. Sau đó, dẫn

quân đuổi giết tàn địch, ép Lý Trọng Cương Cương Kỳ cuốn ngược...

“Ô ô ô ô ô ô...” Tiếng kèn thê lương trực tiếp kéo hấn từ trong mộng ra ngoài mộng. “Chuyện gì xảy ra!” La Thành tức giận đứng dậy từ trên giường, cảm thấy toàn thân không chút chua xót. Là tiếng cảnh báo trên tường! Không đợi người khác trả lời, hấn liền nghe rõ tiếng kèn. Quân địch có dị động! Lập tức phát động công kích!” La Thành chửi ầm lên, khôi giáp cũng không thể mặc được, cầm bảo kiếm chạy về phía đại tướng của trung quân.

“Thiếu soái, chiến bào của ngài!” Bọn thị vệ đi theo sau La Thành, lớn tiếng nhắc nhở.

“Trực tiếp ôm đến trung quân, ta muốn xem xem đã xảy ra chuyện gì!” Chủ soái thiếu niên lớn tiếng ra lệnh, thở hồng hộc.

Toàn bộ Thúc Thành đều bị đánh thức, tiếng kèn dưới thành nối tiếp thành một mảng. “Hu hu ô ô ô khích” đây là cảnh báo trên đầu tường, hơi chút kinh hoảng, nhưng còn chưa hoàn toàn mất đi tác dụng. ” Ô ô ô ô ô ô a a” đây là thanh âm của địch nhân, dài, hữu lực. Bọn họ dưỡng một ngày một đêm tinh thần phấn chấn, quả thực khiêu khích người trong thành.

Đối với những khiêu khích vô tình như thế này, ta cũng sẽ không xuất kích. La Thành cắn răng, cho bọn thân vệ ba chân bốn cẳng mang mũ giáp cùng thiết giáp cho mình. Bên ngoài khôi giáp của hấn đều phủ một tầng bạc, thoát nhìn vô cùng ưu nhã. Nhưng gương mặt anh tuần ngày thường của hấn cùng ngân giáp chiếu rọi ánh sáng rực rỡ đã trở nên có chút tiều tụy, nếp nhăn bất giác đã bò lên trên trán, râu ria cũng lặng lẽ nổi lại thái dương.

Trời vừa mới tờ mờ sáng, giờ phút này chính là lúc các huynh đệ mệt mỏi nhất. Tướng sĩ U Châu bị đánh thức vừa chửi mẹ vừa tập kết. Đợi bọn họ thu thập xong, tiếng kèn ngoài thành lại từ từ nhỏ dần, tiếng sừng trên tường thành cũng dần dần mất đi sức lực.

Không đợi La Thành truy vấn, tướng lĩnh Thôi Hoài Thắng trực đêm liền hỗn hển chạy vào trung quân.” “Bẩm thiếu tướng quân, Bắc Lãng quân vừa rồi tấn công Tây Thành, thả vài mũi tên liền lui xuống! mặt tướng phán đoán sai lầm, xin thiếu tướng quân trách phạt!”

“Được rồi, không phải lỗi của ngươi, là tại ngươi họ Lý âm hiểm!” La Thành cười khỏ khoát tay. Chính hắn cũng từng nghĩ không để cho người khác ngủ ngon hơn, hôm nay đổi phương lấy nhân đạo của mình để trị thân, không thể tính là quá phận.

“Tạ Tướng quân!” Thôi Hoài Thắng lập tức ôm quyền, sau đó chấp tay hướng các tướng lĩnh mặt mệt mỏi xung quanh: “Thôi mỗ xin lỗi các huynh đệ!”

“Ngươi mau trở lại đầu tường đi! Tránh cho Lý tặc lại giở trò quỷ quái gì đó!” La Thành cười cười, phân phó. Những người khác cũng dừng quay về chỗ ở, mọi người đang ngủ trên mặt đất trong trung quân, dù sao mùa hè lớn này, ai cũng không sợ bị lạnh!”

“Nặc!” Tướng lĩnh U Châu đồng thanh đáp ứng, sau đó tìm một góc nằm xuống. Không đợi mọi người nhắm mắt lại, tiếng góc ngoài thành lại vang lên, tiếng hô giết lập tức truyền đến, chấn động khiến trái tim mọi người phanh phanh nhảy loạn.

“Hoài Thắng huynh không trở về, mọi người không cần đứng dậy!” La Thành nằm úp sấp trên soái án lớn tiếng ra lệnh. Không đợi hắn nói xong, ngoài cửa liền vang lên một trận tiếng vó ngựa dồn dập.” Thự Thiệu Soái, Thôi tướng quân nói có quân tình khẩn cấp!” Thống lĩnh thị vệ đẩy cửa trưởng ra, thấp giọng bẩm báo.

“Để hắn lăn vào đây!” La Thành đột nhiên ngồi thẳng dậy, lớn tiếng ra lệnh.

Trong ánh mắt u oán của chúng tướng, Thôi Hoài Thắng bước nhanh vào trung quân.” “Bẩm thiếu tướng quân, kẻ địch vẫn là nghi binh tấn công!” Ánh nắng ban mai chiếu lên chóp mũi hắn, vừa vắn chiếu sáng vài giọt mồ hôi xanh mượt.

“Đã là nghi binh, người còn trở về làm cái gì?!” La Thành tức giận đến mức vỗ bàn, chất vấn. Tiếp tục như vậy, không đợi quân địch công thành, những huynh đệ nhà mình đã bị giày vò đến phát điên rồi. Đây đâu là đánh trận, rõ ràng là cố ý trêu cợt người khác!

“Quân địch, quân địch.” Thôi Hoài Thắng bị hỏi mặt đỏ tới mang tai, lắp bắp trả lời: “Quân địch bắn tên lạnh về phía đầu tường, sau đó rút doanh!”

“Cái gì, rút doanh, rút doanh đi nơi nào?” Tất cả mọi người đều không thể tin vào lỗ tai của mình, mồm năm miệng mười truy vấn.

“Vừa rồi bọn chúng tra tấn chính là hướng chúng ta thị uy. Sau đó liền có một quân địch hướng bắc mà đi. Lần này lại là đầu tiên thị uy, sau đó hướng bắc, mặt tướng mệnh nhân leo lên Điều Đầu quan sát, phát hiện phương hướng chính thức của bọn chúng là Đông Bắc!”

“Bọn họ đi chặn giết viện quân đến Bình Thụ thành!” Hành quân tham quân Tần Tể lập tức từ biểu hiện của địch nhân đưa ra kết luận: “Lô, Chu hai vị tướng quân gặp nguy rồi. Lý diên chủ động tấn công bọn họ, bọn họ không thể lui về nơi đóng quân được!”

“Nhưng vì sao Lý diên còn thông báo cho chúng ta một tiếng? Hắn không sợ chúng ta sao?” Lưu Đức Hình không tin Tần Tể suy luận, cau mày chất vấn.

“Hắn không sợ!” Sắc mặt Thiết Thanh La thờ dài, âm u nói.

Hắn không sợ, hoặc có thể nói là căn bản không quan tâm đến việc quân thủ vệ giết tới cứu viện đồng đội của mình. Họ Lý ngay từ đầu đã không coi đám thiếu niên U Châu như đối thủ bình đẳng, tuy rằng mọi người đã cho hắn đủ sự coi trọng. La Thành có thể khẳng định, kẻ nhìn thấu tâm tư địch nhân là La Sát có thể khẳng định chắc chắn. Từ sáng hôm qua đến bây giờ, đại doanh Bắc Lăng quân ngay cả phòng bị cần thiết cũng chưa làm. Bọn họ ngay dưới mí mắt mình nghênh ngang nghỉ ngơi một ngày một đêm, sau đó nghênh ngang công kích viện quân từ đường xa mà đến.

Bố trí phục dụ địch, mang theo uy thế đại thắng đe dọa, thông qua phương thức cắt đứt liên lạc quấy nhiễu, sau đó lại ngang nhiên nhục nhã. Vụ này, từng chuyện xấu đều là do họ Lý tận lực làm. Hắn đem tướng sĩ U Châu coi là trẻ con, muốn đùa giỡn thế nào thì đùa bỡn. Sau khi làm ra lửa đến, lại nhẹ nhàng vỗ vỗ tay, vừa cười vừa nói: Ta khi dễ ngươi, ta đã bắt nạt ngươi rồi, ngươi đến đánh ta đi, có bản lĩnh thì đến đánh ta đi...

Quá nhục nhã! Từ nhỏ đến lớn hắn chưa bao giờ trải qua sự nhục nhã như vậy. La Thành cảm giác trong bụng mình có ngọn lửa đang cháy, khói đặc nghẹn ở cổ họng nhưng lại không tìm thấy bất cứ cách nào để đi ra ngoài. Hắn không muốn nhẫn nhịn nữa, hắn cũng không thể để cho người khác giẫm đạp vinh quang U Châu quân.

“Đúng là quá nhục nhã!” Lưu Đức Hình còn không giữ được bình tĩnh, dậm chân mắng.

“Muốn để người ta coi trọng, phải làm được việc gì đó!” La Thành cắn răng, thấp giọng đáp. U Châu quân nghe tin tin chủ soái của người ta đã chết, thừa cơ bắt nạt quả phụ, vốn không phải là hành động hào quang gì. Đối phương ngàn dặm xa xôi chạy về., Với thân phận danh tướng bách chiến đối phó với một đám thiếu niên mới ra đời, càng sẽ không để mọi người trong mắt. Nếu muốn rửa sạch nỗi nhục này, quân U Châu nhất định phải làm một số chuyện người khác không ngờ tới, ví dụ như, khai thành xuất kích!

“Lý Trọng Kiên có khả năng chờ chúng ta ra khỏi thành đã chiến!” Tần Tề thấy sắc mặt La Thành không tốt, tranh thủ thời gian mở miệng khuyên can. Hiện giờ quân địch đông người, quân binh ít, thành đã chiến thắng là chuyện nhỏ. Hơn nữa đám người La Thành, Lưu Đức Hình lại rơi vào lửa, rất dễ dàng gặp phải người khác nói chuyện!

“Ta không thể trơ mắt nhìn hai người Lưu tướng quân và Chu tướng quân bị họ Lý bắt đi được!” La trưởng thành thở phào một hơi, nói ra: “Ta lưu lại ba ngàn bộ binh, Tần Trường sử dẫn bọn họ thủ thành. Những kỵ binh và bộ binh khác theo ta ra ngoài dọa Lý Trọng Kiên một chút, nếu như chiến sự bất lợi

chúng ta lập tức quay về. Tin rằng dưới tình huống bị địch, hấn cũng không thể ra tay đuổi giết ta!”

Lời của hấn có đạo lý nhất định. Nếu Lý Húc hướng Đông Bắc xuất phát là để đón đỡ viện quân đi đường xa, lưng hấn vừa vặn bại lộ phía sau La Thành. Cho dù công kích thất bại, với thân thủ của thiếu tướng quân cũng có thể toàn thân lui lại. Trước khi giải quyết triệt để viện quân U Châu, Lý Trọng Kiên không thể nào đồng thời triển khai truy kích hai hướng!

Phỏng đoán được việc này La Thành sẽ không gặp phải nguy hiểm quá lớn, trưởng sử Tần Tể gật đầu đồng ý phương án hành động của La Thành. Ước chừng nửa canh giờ sau, cánh cửa phía bắc của Thúc Thành mở ra, từng đội quân U Châu nối đuôi nhau xông ra, dọc theo dấu chân địch nhân mà đuổi theo hướng Đông Bắc.

La Thành tự mình dẫn trung quân đi trước, Lưu Đức Hình suất lĩnh một ngàn năm trăm bộ tốt bảo hộ cánh trái của hấn. Người che chở cánh phải hấn là một gã đốc úy họ Phạm, người này xuất thân từ U Châu phạm gia, thuở nhỏ đã tập võ với La Thành, giao tình với nhau cực kỳ thâm hậu.

“Để họ Lý kia nhìn xem thế nào là u tịnh nam nhi!” Trên chiến mã trắng tuyết, Ngân Giáp tướng quân La Thành cầm trong tay râu dài, lớn tiếng la lên.

“Giết!” Hơn năm ngàn sĩ tốt đồng loạt giơ đao mâu lên, trong ánh nắng ban mai, giống như một đóa hoa sắt thép nở rộ.

Lại gần nửa canh giờ trôi qua, đội ngũ Bác Lăng quân xuất hiện trong tầm mắt mọi người. Hiển nhiên không ngờ tới binh mã của Thúc Thành dám đuổi theo sau, lá cờ của bọn họ trở nên hơi có chút rối loạn nhưng rất nhanh liền yên tĩnh lại, nhanh chóng chiếm một sườn dốc bên cạnh quan đạo.

“Đội hình công kích, nghiêng về phía cánh trái trấn áp bọn họ!” La Thành phát vẫy chòm râu dài, mệnh lệnh. Nhân số hậu đội quân địch ước chừng khoảng ba ngàn đến bốn ngàn, ít hơn bộ binh mã dưới trướng hấn ta. Nếu thừa dịp trung quân của Lý tặc chưa kịp phản ứng đánh tan đội ngũ này, U Châu quân liền có thể đẩy lui binh sĩ tiến lên.

Đảo lại rèm châu, đây là một thức rất kinh điển về binh pháp. Một khi để loạn binh của địch nhân kích động bản trận của bọn họ, cho dù là thần tiên xuất mã cũng không cứu vãn được một trận bại cục.

U Châu quân võ trang đến tận rặng như thủy ngân tiết địa, nhanh chóng bày ra trận hình công kích hướng về phía trước. Cánh trái, trung quân, cánh phải, không có hậu quân, không có đội dự bị. Bắc Lăng đối diện cũng giống như vậy, cánh phải, trung quân, cánh trái dưới sự chỉ huy của chiến trống nghênh đầu tiến lên.

Điểm trống song phương cực kỳ tương tự nhau, đều là phá trận nhạc chính quy nhất trong Đại Tùy quân. Trong một tiếng trống khởi đầu, La Thành thậm chí hoài nghi đối phương không phải là địch nhân mà là bạn quân. Mà theo gió truyền đến vũ tiễn xé gió, tiếng xé gió rất nhanh làm hấn bùng tỉnh từ trong hoảng hốt, đoạt trước binh mã U Châu kéo cung, Bắc Lăng quân dẫn đầu phát động đả kích từ xa.

“Một trăm hai mươi bước!” Nhìn vũ tiễn che khuất bầu trời, La Thành không nhịn được kêu lên sợ hãi. Cái này quả thực không phù hợp lẽ thường! Hai quân giao chiến, khoảng một trăm bước là thời cơ tốt nhất để khai cung bắn tên. Đại bộ phận binh sĩ đều có thể bắn xa như vậy, mũi tên dày đặc có thể bao trùm cục diện chiến trường, làm cho địch nhân khó lòng phòng bị.

Mà khi một trăm hai mươi bước mở cung, đại bộ phận cung tên đã mất đi sức lực giữa đường. Cho dù may mắn bắn trúng mục tiêu cũng rất khó xuyên qua áo giáp. Đến khi bọn hấn kéo thêm được mũi tên thứ hai lên dây, quân địch đã khởi xướng phản kích sắc bén.

Rất nhanh hấn đã phát hiện ra chỗ bí mật. Buổi sáng hấn cạo gió bắc, quân địch ở sườn dốc. Tuy sườn núi không dốc, sức gió cũng chỉ có thể thổi chiến kỳ, nhưng ưu thế yếu ớt này đủ khiến mũi tên của Bắc Lăng quân bay ra vài chục bước.

“Thúc thuận, nâng thuận!” Phía trước đội ngũ, các tướng lĩnh cấp thấp lớn tiếng hô. Giữa không trung vũ tiễn đại bộ phận đều bị tám khiên ngăn trở, một số ít xuyên qua khe hở của

thuần bắn trúng mục tiêu. Sĩ tốt bắt hạnh phát ra tiếng kêu thảm thiết, giãy dụa bên bờ cái chết. May mà áo bào trạch tóc độ đi về phía trước, tận lực rút ngắn khoảng cách với địch nhân.

“Biển cung, kéo cung, một trăm bước, bắn lên!” U Châu xạ thủ đến vị trí huấn luyện bình thường dưới sự chỉ huy của đoàn người, kéo cung tên lên, ra sức bắn ra. “Ông!” Trên bầu trời dâng lên một làn khói đặc màu đen, giống như châu châu hướng địch nhân vồ tới. Đối phương cũng nhanh chóng giơ lên tám khiên, đồng thời đem trường mâu nhọn hoắt, mũi mâu lóe sáng chói mắt.” Đinh, đinh, một mảnh tiếng mưa rơi, có người ngã xuống, nhưng phi thường thừa thốt.

Đợt vũ tiễn thứ hai của Bác Lăng quân cơ hồ ngay sau đó vòng thứ nhất U Châu quân bắn ra bay lên không. Lần này lực lượng càng mạnh, diện tích càng rộng. Một đám biệt lưu chuyên thậm chí bay đến dưới chân đội binh lính U Châu, khiến chiến mã cả kinh không ngừng kêu lên.

“Ting, đinh, phụ, phụ!” Tiếng mũi tên bắn trúng mục tiêu khiến người ta nôn nóng bất an, mùi vị máu tanh bắt đầu gay mũi.” Đông, đông, đông, đông!” Tiếng trống nặng nề và chậm rãi như nhịp tim, thoáng cái đã khiến người ta không thở nổi. Mũi tên đi kèm theo trống trận chiến tiết tấu không ngừng bay lên không trung., Không ngừng hạ xuống, đầu tiên là trong đám người xuất hiện mấy điểm huyết hoa, sau đó, huyết hoa dần dần lớn lên, biến hóa đẹp đẽ. Mấy điểm huyết hoa liên nhau, tan thành một đoàn huyết vũ, càng ngày càng đậm, càng ngày càng sâu, rốt cục hội tụ thành dòng sông.

Thoáng nhìn qua vài lần, La Thành liền hiểu rõ tổn thất của hai bên đối địch ta. Cung tiễn chiến đấu trong lúc cung tiễn chiến., Vốn đông người lại không chiếm được chút tiện nghi nào. Nguyên nhân bản thân chịu thiệt ở chỗ không đoạt được ưu thế lại bị ông trời trêu đùa., Cho nên tầm bắn cùng lực đạo của mũi tên còn xa mới bằng kẻ địch. Cũng may trong bộ phận quân tốt của địch ta xen lẫn lượng lớn đao thủ phác đao, tám khiên trong tay bọn họ có thể bảo vệ mình và phần lớn áo bào trạch. độ sức thật sự phải đợi đến lúc tay Trường Minh tiếp xúc, khi đó mới là quyết định mấu chốt quyết định thắng bại.

Trải qua huấn luyện và trang bị tốt xấu của nhau, nháy mắt sẽ phân ra cao thấp, kết quả đợt đầu tiên thăm dò lẫn nhau cũng sẽ lập tức quyết ra.

“Quân ta chiếm ưu thế sao?” Dẫn đầu kỵ binh thống kê cục diện toàn cục, La Thành thăm tự hỏi. Trước khi cùng địch nhân chính thức giao thủ, hẳn tin tưởng sức chiến đấu của U Châu quân. Một mặt xuất phát từ người U Châu tự hào, mặt khác lại xuất phát từ hiểu biết đối với đội ngũ dưới trướng mình. Mà ngay khi đợt vũ tiễn thứ nhất rơi xuống, hẳn lại có chút hoài nghi phán đoán của mình. Phong Hướng, địa hình, địa hình..., Vũ tiễn bắt đầu đã kích thời gian, tướng lĩnh quân địch có kinh nghiệm phi thường phong phú, trên chiến trường có thể lợi dụng toàn bộ điều kiện có lợi hẳn đều lợi dụng được. Mà tướng lĩnh U Châu quân bao gồm chính hắn, lại vẫn giữ quy củ Mặc Thủ.

Chiến tốt hai bên địch ta còn đang tới gần nhau, huỳnh đệ U Châu định từ bên cánh cướp được phía trên quân địch, điều kiện tiện lợi đoạt lại địa hình. Mà quân địch cũng đang chậm rãi xoay người, di động, cố gắng vĩnh viễn bảo trì trạng thái ở trên cao nhìn xuống. “Thùng! Đông! thùng! Tiếng trống càng lúc càng nhanh, gõ khiến trái tim người ta hầu như nhảy ra khỏi cổ họng. Mà tiếng kèn lệnh cũng đột nhiên gia nhập, “Ô ô ô ô ô...” từng tiếng như quỷ khóc.

“Lạc thuẩn!” Phạm Trọng bộ tốt chỉ huy ở phía trước đợt nhiên phát tay, quát lớn. Đám đao thủ mộc đao đang che chắn vũ tiễn của mình và đồng bọn nhanh chóng kéo tám thuẩn trở lại trước ngực mình.” Tăng tốc độ xung kích!” Hẳn lớn tiếng quát, lập tức kéo giáp bên dưới, nghiêng về phía trước giờ cao râu quai nón.

Mũi tên đột nhiên dừng lại, giữa bầu trời lại lộ ra ánh sáng mặt trời. Dưới ánh mặt trời rực rỡ, hai cánh rừng do chòm râu tạo thành đột nhiên đụng vào nhau. Toàn bộ mặt đất đều rung động theo, bầu trời, mây trôi nháy mắt mất đi màu sắc. Quân địch đang lui về phía sau., La Thành mừng rỡ nhìn thấy chiến quả bước đầu của nhà mình. Nhưng bọn họ lại trở về! Dựa vào địa thế chen chúc, quân trận song phương đều bị chen lấn biến dạng, như hai chiếc xe ngựa bất hạnh va chạm vào nhau,

chồng chất. Các binh sĩ hò hét dùng binh khí đâm giết lẫn nhau. Người tới ta đi, không ai nhường ai.

Quân địch lại đang lui về phía sau, bị binh lính U Châu ép cho không ngừng lui lại. Số lượng quân địch không đông như U Châu bên này, dẫn tới cường độ công kích không đủ, phòng thủ cũng dần dần yếu bớt. La Thành kinh hi phát hiện ưu thế nhà mình., Không đợi hấn đem phần vui sướng hưởng thụ này thời gian bao lâu, cánh phải quân địch đột nhiên phân liệt thành vô số mảnh vụn. Sau khi đám người nhanh chóng lùi bước xuất hiện một hàng cự thuẫn, khoảng cách có thể cất chứa huynh đệ Bắc Lãng quân vượt qua, lại đem đội trưởng U Châu quân không quen thuộc trận hình biến hóa này giơ tay ngăn bên ngoài.

Thanh trường cương đánh vào mặt ngoài cự thuẫn, phát ra âm thanh thùng thùng. Giữa khe hở của thuẫn và tấm chắn có từng cây mộc mâu dò xét ra, ngăn chặn khả năng tiến lên của quân U Châu. Sau đó, biên giới của trận địch đột nhiên ép về phía trước, uốn lượn, mấy trăm quân đội sinh lực trốn ở phía sau không có xuất kích kéo lên, ép trận hình của quân U Châu lại.

Cánh tay quân địch không phải là ít mà là chia thành mấy cấp độ! Phát hiện ra vấn đề, La Thành đang định chỉ đạo cho cánh bên phải một số vấn đề đã không kịp. Trơ mắt nhìn cánh phải quân địch biến thành một lưỡi liềm, không ngừng thu gặt sinh mệnh các huynh đệ U Châu.

Tửu đồ: Mệt chết ta, học máu.

Chương thứ hai giương cánh (thất)

La Thành đọc đủ cả binh thư nhận ra chiến trận do quân địch biến thành. Đó là một hàng ngũ bộ binh vô cùng kinh điển trên Binh thư, chính thức gọi tên là ‘Tang Hành’, các lão binh kinh nghiệm lâu dài trong sa trường càng thích gọi nó là ‘Đoạt Mệnh Quỷ Tiễn’. Một khi hai đội ngũ ngang dọc tạo thành góc kẹp, đối phương trừ phi dùng thi thể lấp đầy lỗ hổng hình tam giác, nếu không căn bản không có khả năng công phá.

Khi thao luyện hàng ngày, U Châu quân cũng có thể bày ra trận này, hơn nữa bày ra trận vô cùng chính tề. Nhưng đến sa trường chân chính, bọn họ lại giống như không nhận ra trận hình chết tiệt kia, thành đội nhào vào giữa “Đoạt Mệnh Quỷ Tiễn”, sau đó bị quân địch dùng trường cương đâm đổ, biến thành thi thể cứng ngắc lạnh như băng.

Huyết vụ bay tứ tán, gió trên chiến trường dần dần có màu sắc. Xuyên thấu qua gió hồng nhạt, La Thành nhìn thấy một gã huynh đệ nhà mình mang theo hơn trăm tên huynh đệ mang theo lao vào “Lôi kéo”. Tên lữ khách dừng cảm kia dùng râu dài hất ra một đòn trí mạng của địch nhân, không đợi hấn kịp hoàn thủ, nghiêng người hướng một làn gió lạnh đánh tới., Thổi rách giáp da, thổi rách áo bào lót, từ xương sườn cho đến bụng. Một lữ khách xui xẻo mà kinh ngạc cúi đầu xuống, vừa vận công thấy một ánh đỏ sậm. “Phốc!” “Phốc!” Chử Bằng nhanh chóng rút ra, lập tức máu huyết lại nhuộm đỏ một màu đỏ thẫm. “A a Thính, xác suất lữ khách đến từ U Châu kêu thảm một tiếng, ôm bụng ngồi xồm xuống.

Cũng trong nháy mắt, mười mấy tên sĩ tốt U Châu thay nhau ngã xuống đất. Một số ít người mệnh tốt lúc này bỏ mình, đại đa số người bị thương lại trong lòng có hy vọng xa vời, vô ích dùng ngón tay đi chặn vết thương trên thân thể. Máu ở miệng vết thương càng che lại càng nhiều, càng bị nước chảy càng nhanh, phá tan ngón tay, chảy đầy bàn tay, nước suối nhuộm toàn bộ sườn núi.

“Biển trận, biển trận. Lui về phía sau biển trận!” La Thành xem mà gan muốn vỡ, khàn cả giọng kêu la. Lệnh binh bên người giơ kèn lệnh, hết sức đem mệnh lệnh chủ soái biểu đạt rõ ràng.” Ô ô ô ô ô” tiếng hô giết xuyên thấu qua từng góc ngách trên chiến trường, nhưng cánh tay phải quân U Châu đang tử chiến với địch nhân lại căn bản không nghe thấy.

Tiếng kèn cách trận trước rất xa, tiếng trống của Bác Lăng quân lại gõ quá gấp gáp.” Đông, đông, đông, đông!” Đi kèm là nhịp trống lạnh lùng, sắc bén, sĩ tốt Bác Lăng không ngừng xuất hiện., nhôm, rút cổ, rời vỏ, mỗi một liềm đều khiến quân đội U Châu giữa hai chi đội ngũ tăng độ dày lên một tầng. Chẳng qua là mấy chục binh lính U Châu ở gần bọn họ nhất đã chỉ còn lại có mấy chục. Mà những kẻ may mắn còn có thể đứng này cũng không dám tiếp tục xông về phía trước, đứng lẻ loi giữa một đồng thi thể mặc áo bào, ánh mắt mờ mịt bất lực.

“Tám khiên thủ, tiến lên hai mươi bước, phương trận, chặn ở sau lưng trường ly. Cung thủ, khiên thủ chuẩn bị sau lưng. Ai dám can đảm lui về phía sau, bắn giết!” Tướng lĩnh U Châu bên cánh phải thống soái Trọng Mưu rút ra hoành đao, rồng to. Hắn cho tới bây giờ chưa từng trải qua cuộc chiến vô cùng uất ức như vậy., Chưa từng có, rõ ràng xông về phía trước bốn mươi bước là có thể tránh khỏi quân địch, rõ ràng sai lệch về sau, có thể đứng cùng độ cao với quân địch, đoạt lại ưu thế địa hình. Rõ ràng thắng lợi ngay trước mắt, nhân số U Châu tốt hơn nhiều so với đối phương, quân dung cũng chính tề hơn so với đối phương.

Hơn năm trăm tên quân U Châu tay cầm cự thuẫn đập vết máu đầm đìa bước về phía trước, đội lên kéo.

Bọn họ chặn đường lui của đám tay Trường Chiêu.

“Ahaha!” Đám tay râu dài bị chặn đường lui kêu to tuyệt vọng, phảng phất như kháng nghị chủ tướng tàn nhẫn, lại như thị uy với kẻ địch triều. Bọn họ tru lên lao vào trong rừng sắt thép, từng con từng con như con thiêu thân lao đầu vào lửa.

Ngọn lửa sinh mệnh lóe lên mà tan biến, “Quý Lạp” đoạt sinh mệnh vô số sĩ tốt U Châu lại thuận theo triền núi chậm rãi đẩy xuống, không nhanh không chậm.

Sĩ tốt U Châu cầm cự thuần trong tay có thể nhìn thấy mũi nhọn càng ngày càng bén nhọn, sáng bạc, trên mũi nhọn còn treo huyết châu. Bọn họ cũng không thể lui, nếu dưới sự bức bách của quân địch mà lui về phía sau, sẽ khiến cho các cung thủ không có bất cứ phòng hộ nào bại lộ dưới râu dài của đối phương, toàn bộ cánh phải lập tức sụp đổ.

Chịu trách nhiệm này ai lại gánh không nổi.

Hàn quang kia chậm rãi tới gần giống răng ma quỷ khiến người ta không dám nhìn thẳng. Mấy binh sĩ U Châu ở vị trí gần phía trước lặng lẽ dời gót chân về phía sau, ý đồ kéo xa khoảng cách giữa mình và tử vong. Phảng phất như tâm có linh tê, toàn bộ thuần trận di động về phía sau, đầu tiên là từng chút một, sau đó là từng tấc, theo quân địch càng lúc càng gần, sau khi di chuyển dần dần biến thành nhanh lùì về phía sau.

“Đứng lại, đứng lại, thiếu soái đang nhìn chúng ta!” Phạm Trọng lau mồ hôi, trong tiếng hô quát đã mang theo tiếng khóc nức nở. Vừa rồi hấn nghĩ ra sách lược ứng đối là sách lược., Trước dùng tám thuần thủ đội tử hình chính diện Nhạn Hành Trận, sau đó phái cung thủ tới một lần bắn. Nhưng quân địch cùng người mình khoảng cách chỉ còn lại hơn mười bước, vũ tiễn bắn ra rất khó trúng mục tiêu. Nếu là bắn ngang, trước bị bắn trúng có thể là huynh đệ nhà mình cản trước người cung tiễn thủ.

Phạm Trọng mưu không biết phải làm thế nào mới tính là chính xác. Bình thường những trận hình kia từng học qua, trận hình một cái tiếp một cái nhanh chóng lăn qua trong lòng hấn, nhưng không có cái nào dùng được. Tay cầm đao của hấn bắt đầu run rẩy, run rẩy, tiếp theo, ngừng lại, toàn bộ thân thể trong phút chốc cứng ngắc, tràn ngập âm hàn khắc cốt.

“Ô ô ô ô ô ô ô ô!” Tiếng kèn cứu mạng đột nhiên từ phía sau vang lên, thân thể chủ nhân của mưu lược đầu tiên đột nhiên cứng đờ, sau đó thiếu chút nữa tê liệt ngã xuống.

“Lô Phương Hướng Tiên đi về phía trước, dẫn người bổ sung cho tám thuần tay trái. Phó Kiệt dẫn mọi người chặn bên phải, tất cả mọi người, thành hoành đội ngang với thuần bài!” Từ

trong kèn lệnh được nhắc nhở, sợ là mệnh lệnh không thể bị thuộc hạ nghe được.

Đồ ngu, đứng tại chỗ dùng đội ngũ ổn định đầu trận tuyến, chờ đợi cánh trái giết tới hội hợp! La Thành đã truyền lệnh xong, hừ hừ đem kèn lệnh ném lại cho thân binh bên cạnh, hai mắt đỏ như máu.

Từ lúc quân địch bắt đầu biến trận đến lúc hấn đưa lệnh ghé qua lỗ tai Trọng mưu, tổng cộng mới không đến nửa nén hương. Nhưng trong thời gian ngắn ngủi nửa nén hương này, đã có hơn bốn trăm người bị độc úy Phạm Trọng mưu sinh chôn sống rồi.” Thật không nên để hấn một mình lo nghĩ!” Nhưng trước khi gặp phải đối thủ chân chính, ai có thể phát hiện Phạm độc úy là một kẻ chỉ giỏi con đường lý luận?!”

Cánh phải quân Tây U Châu biến thành trận pháp đơn giản nhất vẫn không ngăn được công kích của đối thủ, bị buộc phải liên tiếp lui về phía sau. Bất kể năng lực ứng biến của tướng lĩnh và trình độ huấn luyện của sĩ tốt bọn họ đều không thể so sánh với đối thủ. Những người Bác Lăng kia dưới sự dẫn dắt của bách chiến lão binh, từng đợt từng đợt gào thét mà đến, thế tiến công tựa như thủy triều dâng lên. Mà huynh đệ U Châu vẫn kiên trì trận thế tựa như bờ đê chồng chất cát, hai ba lần liền nứt ra khe hở.

Cung thủ U Châu đang kinh hoàng thất thố lập tức buông dây cung, bắn tên về phía không trung. Có tên bắn trúng địch nhân, có tên rơi trúng đầu người của mình, tạo thành thương vong cực lớn cho hai bên địch nhân. Đám tay râu quai nón không có tấm khiên không thể không tránh né, thân thể bọn chúng vừa mới dịch chuyển thì quân địch đã đột ngột tiến vào. Vài tên giáp sĩ Bác Lăng một tay nhắc đao, một tay cầm khiên lao thẳng tới đám cung thủ U Châu, như sói vào bầy dê.

Úy úy Phạm Trọng mưu tự mình giết tới tuyến đầu, võ nghệ của hấn cao cường, thủ hạ không ai có thể địch lại. Nhưng vũ dũng cá nhân lại không cách nào ngăn được sự suy tàn của cả đội ngũ. Rất nhanh, vị trí hấn liền trở thành một điểm đột xuất, càng ngày càng nhiều giáp sĩ Bác Lăng dựa vào, trước, trái, phải ba hướng tấn công hấn.

Thân binh trung thành tận tâm xông thẳng về phía trước, dùng thân thể ngăn trở tiêm phong bên hông Phạm Trọng mưu. Phạm đốc úy mắt đã đỏ bừng vùng ngang đao, chém đứt đôi đầu giáp vào thân thể của hắn ta.” Hắn ta rống giận, vùng đao chém về phía kẻ địch gần nhất. Tên tiểu tốt Bắc Lãng quân kia lại không chịu liều mạng với hắn, ném Tỳ Hưu xuống dưới chân Phạm Trọng mưu, sau đó nhanh chóng lùi vào phạm vi bảo vệ của đồng bọn.

Sáu, bảy cây râu dài đâm tới, dồn ép Phạm Trọng mưu trái trớn phải tránh. “Người đâu!” Hắn lớn tiếng ra lệnh: “Người đâu, theo ta lên, giết sạch bọn chúng!” Sau lưng không ai đáp lại. Trong ánh mắt của kẻ địch tràn ngập ý cười, giống như đang cười nhạo hắn không biết dụng binh, hữu dũng vô mưu. Nghệ phong lạnh băng lại đâm tới, ánh sáng trên đầu Tỳ Hưu lạnh lẽo làm người ta tuyệt vọng.

“Kết thúc!” Phạm Trọng cười thảm. Hắn là nam nhi ở U Châu nên biết cách tẩy tuyết để sỉ nhục bản thân. Một cái gai dài đâm trúng hộ pháp của hắn, không thể xuyên thấu qua da trâu và thép tôi. Hắn hùa theo, thân thể bỏ nhào về phía trước, ánh đao quét ngang.

“Đinh, đinh, “Đinh” vài tiếng “keng” rơi xuống. Thân thể Phạm Trọng mưu cũng mất đi sự cân bằng, nặng nề ngã lên trên sườn núi. Hắn nằm trong vũng máu nhắm mắt lại, chờ đợi một kích giải thoát kia. Sau mấy hơi thở lại không cảm thấy đau đớn, chỉ là bị mùi máu tanh bên người hun xòa.

Bắc Lãng quân đang lui về phía sau! Phạm Trọng mưu kinh hỉ mở to hai mắt. Nhìn thấy thống lĩnh nguyên bản là bộ tốt bên trái của Lưu Đức Hình từ trên thân thể mình nhảy qua, mang theo hơn trăm huynh đệ đem trận hình của địch nhân mạnh mẽ tạo ra một cái hố. Theo sát sau, một nhóm huynh đệ khác đặt vai của hắn lên.

“Giết, để ta giết lên!” Phạm đốc úy điên cuồng gào thét, mặt đầy nước mắt.” Giết tới, bảo ta giết tới báo thù cho các huynh đệ các ngươi!” Tiếng hò hét của hắn dần dần thấp đi, dần dần biến thành tiếng gào khóc.

“Thiếu soái để chúng ta ở đây! Thu nạp sĩ tốt dưới trướng người ngăn chặn quân địch! Còn có chuyển cơ!” Tả quân thống lĩnh Lưu Đức Hình vừa dẫn đám tử sĩ thoát ly tiếp xúc với địch nhân, vừa la lớn.

“Chuyển cơ? Ở đâu?” Khuôn mặt bị máu và nước mắt làm cho đỏ bừng bừng kinh ngạc hỏi.

“Đừng nói nhảm, cầm lấy đao của người lên!” Lưu Đức Hình dứt một thanh đao vào trong tay Phạm Trọng mưu, thuận thế kéo thẳng thân thể hắn.

“Còn có cơ hội xoay chuyển!” Nắm lấy cây cỏ cứu mạng, Phạm Trọng mưu tính mạng sải bước chạy về phía binh lính nhà mình. Những người kia đều bị quân địch đánh tan lúc trước, hiện tại Lưu Đức Hình lại giúp đỡ thu phục bọn họ lần nữa.” Còn có cơ hội xoay chuyển, chúng ta kiên trì, đóng dinh kẻ địch chết ở đây!” Hắn cười to, huyết lệ đầy mặt.

Hắn biết rõ cơ hội vừa rồi của hắn đang ở đâu. Ngay khi hắn liều mạng với địch nhân thì Thiếu Soái La Thành đã kéo kỵ binh ra bên ngoài chiến trường. Đội quân Bắc Lãng giết người quá thoải mái, vị trí chính thể đã từ triền núi di chuyển tới biên giới sườn núi. Chỉ cần quân U Châu hai cánh sát nhau có thể cuốn lấy địch nhân, không cho đối thủ có cơ hội hoàn toàn đột phá. Trong thời gian nửa nén hương, kỵ binh do Thiếu soái dẫn đầu có thể vòng trở lại phía sau.

Đến lúc đó, một ngàn năm trăm kỵ binh men theo sườn núi tuyết lở ào tới, tuyệt đối có thể xé xác đám người Bắc Lãng trước mắt này thành từng mảnh nhỏ.

Tửu đồ chú ý: Hai ngày qua có chút việc phải xử lý, đôi mới chậm trễ. Chu tuần trước khi bắt đầu cố gắng.

Chương thứ hai giang cánh (thất)

Nếu như Thiếu soái La Thành là một lão tướng thân kinh bách chiến, hẳn tất nhiên sẽ không sau khi cùng quân địch gặp phải, lập tức phát sư tiến lên quyết chiến sinh tử. Kinh nghiệm hành ngũ nhiều năm sẽ nói cho hắn biết, nhóm quân địch trước mắt đã có chuẩn bị mà đến. Bất kể là ở dưới tầng chót, tướng lĩnh quen thuộc với địa hình xung quanh hay là thể lực của sĩ tốt bình thường, cũng không thể so được với bậc thầy kiệt xuất đã trên nửa canh giờ dưới trướng hắn.

Nếu như Thiếu soái U Châu La Thành là một công tử bột không học không biết gì, ngay sau khi lần đầu thử gặp khó khăn, cũng sẽ mất đi lòng tin và dũng khí để giành thắng lợi. Như vậy, toàn bộ U Châu quân liền có thể kịp thời rút lui, tuy rằng phải trả giá nặng nề, nhưng chiến cuộc chưa chắc đã phát triển đến mức không thể挽 hồi.

Nhưng kể lại hai điều kiện, đều cùng La Thành không quan hệ. Hắn mặc dù từ lúc tám tuổi đã được phụ thân ôm trước ngựa đích thân lâm chiến trận, đơn độc chỉ huy một chi quân đội cùng danh tướng sa trường đấu kỹ lại không có nhiều cơ hội. Đột Quyết như lang kỵ dũng dũng thì dũng mãnh phi thường., Tạo nghệ chiến thuật về phương diện chiến thuật so sánh với quân đội Trung Nguyên thì đúng là ở đáy vực, một bên ở trên mây, huống hồ mặc dù người Đột Quyết thật sự phái A Sử đi vậy thì lại thất bại, tên tướng A Sử Thác Lỗ kia đến đây khiêu khích, La Nghệ sao dám để một đứa nhỏ lĩnh quân đội hoàn toàn mới và nhược quan nghênh đón?

Nhưng, có thể để phụ thân đem một mũi quân đội hoàn chỉnh yên tâm giao phó ở trong tay, La Thành tự nhiên cũng không phải hạng người tầm thường. Hắn không chỉ có võ nghệ xuất chúng, tạo nghệ binh pháp vượt xa thiếu niên bình thường. Giáo trường đấu kỹ, Bộ binh, Lưu Nghĩa Phương, những tướng lĩnh tiền bối này đã không phải là đối thủ của hắn nữa. Diễn binh trên giấy, Tần Ung, Lư Sở mấy lão hành ngũ này cũng phải cam bái hạ phong, sau mỗi một thành công thành công chắc chắn ẩn chứa vô số mồ hôi. Mà những người liên

tục kiên trì cần cù khổ luyện nhiều năm như vậy, tâm trí kiên định sao có thể so sánh với đám đệ tử ăn chơi trác táng tầm thường được chứ?

Bởi vậy, ban đầu hai quân gặp nhau, La Thành còn ngại non nớt dễ dàng bị quân Bắc Lăng nguy trang lừa gạt. Sau khi hai quân giao thủ, thiếu niên tâm cao khí ngạo nóng lòng muốn vẫn hồi bại cục, đã phạm phải sai lầm thứ hai.

Mỗi một sai lầm đều không lớn, nhưng liên tục hai sai lầm đó đủ chôn vùi một đội quân. Đặc biệt trong tình huống quân đội này tác chiến với người lạ ở vùng đất xa lạ, La Thành sơ sẩy và kiêu ngạo, đẩy các huynh đệ dưới trướng vào vực sâu vạn kiếp bất phục.

Gần như ngay lúc hấn đem kỵ binh kéo ra bên ngoài chiến trường, một mực đứng vững ở phía sau chính diện của Bắc Lăng quân, lặng lẽ hạ xuống. Sau đó, cơ hồ không khiến cho U Châu quân chú ý chút nào, một cây giáo màu đen khác đột nhiên dâng lên. Trên lá cờ đen như Vô Tinh Vô Nguyệt Tử Dạ, một chữ “Lý” màu đỏ tươi đón gió phiêu diêu.

“Ô ô ô ô ô!” Tiếng sừng của Bắc Lăng quân gấp gấp cao vút. Đầu tiên là ngắn ngủn vài tiếng như ngân bình vỡ tan, sau đó là sông băng tan, sông lớn vỡ ra. Mấy chục cái kèn lệnh đồng thời phát ra tiếng rống giận, đồng dục, phóng khoáng, nhìn quanh khắp khởi, “Ô ô ô ô” “Ô ô ô” giống như tiếng rít gào đầu tiên của con cọp sữa, lại giống cự long sau khi xuất uyên kêu lên vui mừng.

Kèm theo tiếng kèn cao vút, đại trận Bắc Lăng quân trong kịch chiến lại biến đổi. Hai mũi phía trước chống đỡ “Yến Vĩ” dần dần khép lại, phía sau dần dần mở rộng, đồng thời tạo ra thương vong khiến địch nhân khó có thể thừa nhận chia làm hai nửa. Hai hàng đội tung hoành như hai cây trâm dài hô ứng lẫn nhau, khiến U Châu quân tập trung lui về phía sau. Mà ở chính giữa hai cây giáo dài, một hàng trận thế công kích vương vức âm âm xuất hiện.

Đây là U Châu quân vô cùng quen thuộc phương trận, toàn bộ chỉnh tề, tứ bình bát ổn. Nhưng đây lại là một phương trận phi thường xa lạ của U Châu quân, bởi vì ngựa ở U Châu tương

đổi rẽ, ai cũng không dùng thiết giáp đắt tiền để võ trang bộ tốt. Nhưng giờ phút này người đi đầu tiên ở Bắc Lăng trận, lại là hai hàng đỉnh đầu đội mũ sắt., Bộ binh mặc trọng giáp, hoặc là ba hàng, thậm chí là nhiều hơn nữa. Các huynh đệ U Châu thấy không rõ, chỉ có thể nhìn thấy đao lớn lưng dày trong tay các bộ binh phía trước. Mặt đao so với tiêu chuẩn trong quân đội Đại Tùy rộng hơn ba tấc, thân đao dài ước chừng nửa thước, lạnh lẽo sáng loáng, chậm rãi như một ngọn núi đao đang tiến tới.

Đao Sơn chậm rãi đẩy về phía trước, tốc độ cũng không nhanh, nhưng lại khiến U Châu quân sức cùng lực kiệt cảm nhận được áp lực cực lớn. Có sĩ tốt dùng mũi tên lạnh bắn về phía trọng giáp bộ binh, bị đối phương dùng thuẫn chắn lại, “Đinh!” một tiếng chạm bay ra ngoài. Bị trọng giáp Bắc Lăng đánh lén cũng không thèm nhìn, bao sắt giày chiến giẫm lên cán tên, dễ dàng đem nó giẫm thành hai đoạn.

Địch ta hai bên vẫn đang tranh giết, nhưng lực chú ý hiển nhiên đã bị phương trận trong quá trình tiến tới hấp dẫn. Người sáng suốt ai cũng hiểu, một khi phương trận kia tiến đến gần nhất, chiến cuộc trong sân sẽ bị công sau lưng. Nhưng không ai có thể khiến cho phương trận dừng lại, U Châu quân thì không, Bắc Lăng quân thì không.

“Chúng ta bị lừa rồi!” Phạm Trọng Mưu lập tức phát hiện tình thế bất ổn, cuống hống khàn khàn nhắc nhở đồng bạn của mình.

“Vô luận như thế nào, đều phải kiên trì đến khi Thiếu soái Đâu về!” Lưu Đức Hình lau đi máu người trên mặt, lạnh lùng nói. Chẳng những hấn thấy được biến hóa của trận địch, hơn nữa sau khi thấy được chiến kỳ màu đen ngạo nghễ đứng thẳng sau trận địa của địch, chữ “Lý” trên mặt cờ kia sớm đã nói rõ tất cả.

Đối thủ của mọi người hôm nay chính là Lý Trọng Kiên, chẳng trách quân Bắc Lăng có thể biến đổi nhiều chiến trận như bộ binh bình thường như vậy! Mà thua trong tay Lý Trọng Kiên, Lưu Đức Hình cũng không cảm thấy uất ức. Hấn, Phạm Trọng mưu, thậm chí La Thành mới xuất hiện nhà tranh, đối

thủ đã có kinh nghiệm tác chiến năm năm trở lên, trải qua vô số lần sinh tử trong lúc sinh tử!

Vấn đề mấu chốt nhất ở chỗ quân U Châu là bọn họ có thể công kích chính diện của đối phương trong bao lâu. Mặc dù trong đám người Bắc Lăng có một ít trọng giáp bộ binh, nhưng La Thành thống lĩnh khinh kỵ binh U Châu vẫn chiếm ưu thế về lực công kích và tốc độ. Nếu như hắn có thể kịp thời chiếm được vị trí và phát động công kích từ phía sau của người Bắc Lăng, Lý Trọng chắc chắn có thể giành được thắng lợi cuối cùng., Tôn thất chắc chắn sẽ vô cùng thâm cảm đến nỗi không thể tiếp tục truy kích quân đội U Châu nữa. Mà La Thành lại có thể dẫn theo khinh kỵ nhanh chóng rút lui, trở lại Thúc Thành thủ vững không ra, kéo toàn bộ chiến cuộc quân Hà Gian về chính giữa giằng co ngày hôm qua.

Lý Húc lại không cho người U Châu bất cứ cơ hội nào. Trong khi xử lý quan hệ với triều đình, hào môn, hắn có vẻ hơi giống cây, cỏ quái. Ở cương trường hai quân tranh hùng, hắn lại có tính mẫn cảm đối với chiến cuộc vô cùng lớn. Hắn nhanh chóng hướng chỗ La Thành liếc mắt một cái, hắn tính toán kết quả trận chiến này, quả quyết vung lệnh kỳ xuống.

“Ô ô ô ô ô!” Tiếng kèn càng trở nên gấp gáp. “Đông, đông, đông!” Tiếng trống thúc chiến cũng càng thêm vang dội. Trương Giang đi ở chính giữa bộ binh nghe được trong tiếng trống truyền đến tín hiệu công kích, rống cổ hống quát to một tiếng, sau đó lập tức kéo giáp mặt lên.

“Tiến lên, ngăn trở đường giả, chết!” Vài tên lớn giọng thân binh cùng kêu lại, truyền mệnh lệnh của Trương Giang khắp toàn bộ phương trận. Tốc độ đi lại của những binh sĩ trọng trang lập tức tăng nhanh, theo đường dài mà huynh đệ nhà mình dùng thân thể chống đỡ, giẫm lên vết máu người đi đầu, sai bước, từng bước ép về phía quân địch đầy mắt kinh ngạc.

Chuẩn bị “Kỷ thị” đi theo sau Trương Giang nhất thời vẫn chưa thể thích ứng với biến hoá của nhân vật, khẩn trương đến mức cổ họng phát khô. Hắn xuất thân từ lưu tặc, quen đánh một đòn rồi tập kích. Như hôm nay đi dưới bước này là lần đầu cứng đối cứng với quân chính quy., Thời điểm bờ Nam

Hoàng Hà và Bảo Cương quân giao phong không thể tính toán được, số người của hàng viên tuy nhiều, nhưng sức chiến đấu lại thua xa quân Đại Tùy, bao gồm cả U Châu quân không tính là chính quy trước mắt này.

Nghe hiệu lệnh của Trương Giang, sĩ tốt giáp nhẹ đi ở sau trọng giáp bộ binh giờ lên trên đám mây. Đây là trang bị kế thừa từ Nguyên Dương quân, Trọng Duyên Hồn Thiết làm cán, Thác Mộc làm cán, chiều dài cùng trọng lượng bộ binh, giá trị chế tạo cũng thập phần rẻ, nhưng dùng ở khoảng cách gần thì vật lộn so với cung tiễn còn tiện lợi hơn.

“Ném!” Thấy Trương Giang dẫn dắt trọng giáp bộ tốt muốn cùng địch trận tiếp xúc thân mật, Quách Phương nặng nề vung cánh tay ra phía trước, hơn một trăm cây mây rít gào bay lên không, xẹt qua đám người Vương Tu bạt, sau đó một đầu chui vào trong U Châu quân.

“Bụp!” “Bụp!” “Phốc!” “Phốc!” Thanh âm ném mây vào cơ thể làm người ta không đành lòng vội vàng lắng nghe. Bộ binh bộ binh mỏng manh bị lưỡi thanh kiếm đen đâm xuyên qua như xé giấy. Sau đó, lưỡi đao chì đâm rách làn da, đập gãy xương sườn, xuyên thấu ngũ phúc lục phủ, theo lưng đâm sĩ tốt lộ ra, đóng đinh bọn họ chặt chẽ trên mặt đất.

Trước tai họa bất ngờ ập tới, quân U Châu gần như không có phản ứng hữu hiệu. Một số ít cường giả thân thủ nhanh nhẹn miễn cưỡng giờ cao thanh trường đao, chỉ có thể nghiêng một góc độ ném mây vào thân thể, nhưng không cách nào thay đổi kết cục cuối cùng. Đội ngũ đang nâng lên mộc thuẫn ngăn ở trước người, mây lắng không bay vút đến trực tiếp đánh tan mộc thuẫn. cán mây theo khe hở trên thuẫn bài xâm nhập quá thước, cơ hồ là dán trước ngực mục tiêu mới miễn cưỡng ngừng lại. Một nhóm người may mắn quanh quẩn bên rìa sinh tử đã sợ tới mức lập tức vứt thuẫn, không quay đầu lại chạy về phía sau, ngay cả dũng khí liếc nhìn áo bào trắng bên người cũng không còn.

“Dự bị đây!” Quách Phương nhanh chóng ném mây thứ hai, dẫn các huynh đệ bên cạnh ném về phía quân địch. Khoảng cách không đến hai mươi bước, hẳn có thể nhìn thấy thảm

trạng do mục tiêu đánh trúng. Người U Châu đang ngỡ ngàng bị ôm đầu, nhảy tới nhảy lui trên thi thể đồng bạn. Lúc đó trông gã vô cùng chật vật., Tiếng khóc kia muốn đau thương bao nhiêu thì đau thương bấy nhiêu. Nhưng Quách Phương trong lòng không có bất kỳ thương cảm nào, hắn là người Thượng cốc, ruộng tốt cùng phòng ốc năm ngoái đã được phân cho nhau ở bên cạnh Dịch Thủy. Nếu như quân U Châu thắng trận chiến này, cấp bậc của hắn không đủ cao, tướng lĩnh danh tiếng không đủ hiển lộ sẽ một lần nữa trở thành trắng tay.

Trừ phi hắn quyết định một lần nữa đi làm giặc cỏ, tiếp tục cuộc sống khinh bỉ với mọi người như thế này cho đến tận bây giờ. Nhưng Lý Húc đã làm cho hắn lĩnh ngộ một kiểu cách sống cuộc sống hoàn toàn bất đồng, giống như rất nhiều tướng lĩnh Đại Lăng quân thử nghiệm cái tư vị Quách Phương được người tôn trọng và người khác, hắn rất khó quay đầu lại, cũng không có dũng khí chịu khổ thêm lần nữa.

Vì giữ được nhà cửa mấy chục mẫu nước đồ ruộng cùng nhà cửa vừa xây xong, Quách Phương chỉ có thể hạ sát thủ với địch nhân. Hắn đọc rất ít sách, cho nên trong lòng không có những ràng buộc Lý Húc phải chịu. Đối với một người trong thượng cốc lớn lên tự nhiên mà nói., U châu người từ xa đến đây đánh cướp chính là giặc cỏ bên ngoài. Tuy rằng trên người bọn họ cũng mặc nhung trang Đại Tùy, trong miệng nói cùng ngôn ngữ với mình, nhưng trong xương cốt lại không khác gì với Hồ tộc ở tái ngoái.

Liên tục ba đợt mâu đâm vào khiến cảm giác sợ hãi quân U Châu chịu không nổi. Trước mặt không thể tránh được tử vong uy hiếp, bất cứ lời gì khích lệ cũng có vẻ tái nhợt. Lưu Đức Hình và Phạm Trọng Hà nghĩ tất cả thủ đoạn để ổn định đầu trận tuyến, huynh đệ dưới trướng lại phi thường không chịu thua kém, nhanh chóng lui về phía sau. Không những binh lính bình thường chạy loạn giống như ruồi không đầu không đuôi., Một số đội chính, lũ khách không dám đứng thẳng trong phạm vi công kích của mâu nữa. Mà Bác Lăng quân lại được thế không buông tha, toàn bộ phương trận nhanh chóng ép tới, thuận theo lỗ hổng của mâu đập ra nhanh chóng đẩy về phía trước, thế tiến phá trúc.

Ba lần thứ ba ném mâu ra, Quách Phương dùng bên hông rút ngang. Đám nhẹ giáp bộ binh bên cạnh ông cũng học bộ dáng cấp trên, hai tay cầm chuôi đao, đi nhanh theo sau khi mở đường trọng giáp. Mặt đất dưới chân đã rất trơn, không ngừng có người U Châu bị thương nặng thò cánh tay ra khỏi vũng máu., Thỉnh cầu bọn họ thương hại. Sĩ tốt Bác Lăng lại không chịu dừng lại, thậm chí ngay cả chuyện cúi đầu bỏ cho đối phương một đao cũng không rảnh làm, chỉ sải bước về phía trước, không ngừng tiến vào trung tâm của trận địa địch.

Trọng giáp bộ tốt rất nhanh cùng U Châu quân tiếp xúc. Vừa rồi gặp liên tục vài đợt đả kích đối thủ căn bản không cách nào bảo trì trận hình, chỉ có thể dựa vào vũ dũng cá nhân cùng cả đội Bác Lăng quân chèo chống. Dưới sự phối hợp thành thạo, lực lượng cá nhân tỏ ra bé nhỏ không đáng kể. Kẻ ngoan cố chống lại mấy hạt bụi như cuồng phong vũ bão trong khoảnh khắc liền bị đảo ngược., Cùng là thi thể trên mặt đất, quân Bác Lăng mang theo giày chiến da sắt không chút do dự đạp qua thi thể, để lại tiếng kêu rên cả đường, một đường hỗn độn.

Vài tên sĩ tốt U Châu đối với cuộc chiến cảm thấy hoàn toàn tuyệt vọng hô to lao về phía quân trận Bác Lăng. Ý đồ dùng tính mạng vì bộ bào trách của mình thắng cơ hội rút lui. Bọn họ hai mắt đỏ như máu, tựa như dã lang bị dồn đến đường cùng. Trong lòng bọn họ tràn ngập bi phẫn cùng không cam lòng., Bước chân vô cùng kiên định, hoành đao đánh vào trên tấm khiên của sĩ tốt Bác Lăng, chém ra một chuỗi lại một chuỗi đóm lửa. Tia lửa nháy mắt ảm đạm, sinh mệnh chi hỏa cũng theo đó hướng lên bầu trời bay đi. Linh hồn trôi nổi giữa không trung có thể thấy rõ ràng quân trận nhà mình đã hướng chính giữa lồm vào hơn hai mươi bước.

Lúc trước Yên Vĩ trận khiến người ta sợ hãi giờ phút này đã hoàn toàn dung hợp với phương trận, biến thành một cánh tay đánh về phía quân U Châu. Phương trận là nắm đấm, tung trận làm cánh tay. Mà dưới thiết quyền vô cùng sắc bén này, bả vai của quân Bác Lăng vững chắc, có thể ngăn cản tất cả mưa gió.

Người chịu trách nhiệm điều khiển toàn quân cùng phòng ngự phía sau là Lý Húc chỉ huy hơn một ngàn tên tốt, dùng chòm râu dài tạo thành một trận hình cung nổi liền với “Lắm đấm”.

Nếu như La Thành mang theo kỵ binh vòng quanh không đủ xa, tùy tiện xông tới tiếp xúc với khu rừng sắt thép hình bán cầu. Nếu như La Thành dẫn kỵ binh đi vòng tới chỗ cao hơn, trước khi hấn giết tới, U Châu bộ tốt phụ trách kéo dài thời gian đã tổn thương hầu như không còn.

La Thành đang chú ý biến hóa của chiến trường, lòng nóng như lửa đốt. Hấn không phải không muốn gia tăng tốc độ, nhưng dốc núi nhìn như bằng phẳng lại khó đi hơn nhiều so với trong tưởng tượng của hấn. Trên sườn núi mọc đầy cỏ xanh cùng hoa dại còn có hàng ngàn, sâu không quá thước, chỉ to có ba đến năm tấc. Mã tốc hơi nhanh, đã có các huynh đệ ngã từ trên yên ngựa xuống. Tọa kỵ gãy chân phát ra tiếng gào thét thê lương, cộng hưởng với tiếng hô giết từ xa.

La Thành biết mình bị lừa rồi. Vùng dốc núi này đã được người ta xử lý, địch tướng giao hoạt đã sớm chọn xong chiến trường. Nhưng rõ ràng địch nhân cũng vừa mới chạy tới, sao lại có thời gian gài bẫy. Là ai giúp bọn họ? Ai đã cảnh báo thời gian quân U Châu đến cho họ?

La Thành thiếu kinh nghiệm thực chiến đương nhiên sẽ không nghĩ tới, tất cả những phản ứng của hấn hôm nay đều rơi vào trong dự liệu của đối thủ. Ngay từ khi thủ quân của Thúc Thành lần đầu tiên bị đánh thức, Lý Húc đã dẫn Bác Lăng Tinh nhuệ xuất phát. Vì để mê hoặc quân địch, hấn đồng thời xuất phát hướng tường thành tiến hành một lần đánh đuổi. Sau đó, trên con đường mà Thúc Thành đi thông tới Bình Thư đã bố trí xong cạm bẫy cho La Thành.

Đợt thứ hai, cũng là do La Thành làm con mồi đuổi giết sĩ tốt Bác Lăng dẫn theo quân Tư Mã Triệu Tử Minh, nửa canh giờ trước, vừa mới từ bên cạnh đám người Lý Húc đi qua. Từ lúc đó trở đi, nhân vật săn bắn và con mồi hoàn toàn đối ứng. Bốn ngàn Bác Lăng Tinh Dật chờ lao động, gắt gao cắn kẻ xâm nhập sơ sẩy sơ ý.

Thời gian dành cho La Thành đã không còn thừa bao nhiêu. Dưới đả kích mãnh liệt của Bác Lăng quân, rất nhanh quân tốt U Châu sẽ không kiên trì nổi nữa. Trên người hai tướng lĩnh trung tâm đều đã bị đánh gãy, hoàn toàn dựa vào lòng trung

thành cá nhân và dám thân vệ mới miễn cưỡng không biến thành quỷ hạ đao. Mặc dù như vậy, bọn họ cũng không cho rằng mình có thể kiên trì đến lúc toàn quân vây quanh xuất hiện, sở dĩ khổ sở giãy dụa, hoàn toàn là vì võ giả đối với danh dự.

“Lão Lục!” Phạm Trọng mưu đồ vung đao chém một tên đao binh U Châu lui ra, mang theo tiếng khóc nức nở hô to. Hắc và Lưu Đức Hình đều là con cháu của lão tướng quân đội, từ lúc tổng giác chơi đến lúc lớn, trong bóng tối luôn lấy danh nghĩa xếp hàng, chỉ là ở trong quân la hét lẫn nhau bằng biểu ngữ.

“Tam ca!” Giọng nói của Lưu Đức Hình cũng rất khàn khàn, trong lúc hô hấp tràn đầy tuyệt vọng: “Người đi xuống đi, tìm cơ hội Minh Kim thông báo cho thiếu soái, đừng nghĩ mò trở về, tranh thủ thời gian mang kỵ binh thoát ly chiến trường!”

“Không, người đi xuống đi, hôm nay thua trận sẽ không còn là người nữa!” Phạm Trọng thấp giọng gào khóc: “Do ta mất phương thốn, liên lụy mọi người. Người đi nhanh lên, nếu không chạy sẽ không kịp nữa đâu!”

Trong lúc nói chuyện, bị hắc và Lưu Đức Hình dùng đội độc chiến ép lui các huynh đệ lại một cách nhanh chóng. Có người vừa thối lui vừa lớn tiếng xin tha, sợ hai vị tướng quân vô tình ra lệnh vung đao về phía bọn họ. Có người giả bộ không nhìn thấy được Phạm Trọng mưu và Lưu Đức Hình, cố gắng nghiêng người bỏ chạy, tránh gặp phải sự cố ngoài ý muốn tiếp xúc với đội độc chiến.

“Người đi xuống đi, binh thư của người học thuộc lòng hơn ta, cơ hội báo thù của tương lai rất lớn!” Lưu Đức Hình cười cười, lộ ra hàm răng trắng bóng chói tề. Sau đó hắc cầm đao, mũi đao chỉ thẳng vào Bắc Lăng Trọng Giáp đang bay đến âm âm. “Các huynh đệ, giết một cái đủ vốn rồi!” Hắc hét lớn, bộ mặt dữ tợn như quỷ.

“Bảo vệ Lưu tướng quân!” Phạm Trọng mưu không biết dừng khí từ đâu ra, đột nhiên duỗi chân, một cước đạp cho Lưu Đức Hình lão đảo. Thừa dịp đồng bạn đang sửng sốt, hắc chạy nhanh ra ngoài, múa đao như gió.

“Rút lui cùng thiếu soái, nói cho cha ta biết, ta không làm mất mặt hấn!” Phạm Trọng mưu một mặt tiến lên, một mặt hô to. Thân thể tựa như một tia chớp, xẹt qua đóa hoa nở rộ, cỏ xanh mọc khắp nơi lại bị người ta dùng máu nhuộm đỏ rực trên sườn núi, nặng nề nện lên lưỡi đao của quân Bắc Lãng!

Trong lúc di động bụi đao hơi đình trệ, sau đó rất nhanh toả ra một đoàn đỏ thẫm.

Sương máu màu đỏ sẫm nhanh chóng tản ra, nhanh chóng nhạt dần, ánh mặt trời chói mắt từ trên bầu trời xanh thẳm bắn xuống, phong cảnh khắp nơi đều diễm lệ như tranh vẽ.

Chương thứ hai giương cánh (Tám)

“Tam ca!” Nhìn về phương hướng Phạm Trọng mưu biến mất, Lưu Đức Hình la lên thảm thiết. Hắn không nghĩ tới từ trước đến nay nhìn qua vẫn nhược nhược tam ca sẽ chủ động tìm đường chết, nếu hắn rời khỏi chiến trường..., Dựa vào cống hiến cùng thể lực của gia phụ đối với Hồ Bí thiết kỵ cùng Phạm gia ở U Châu, không có ai chính thức trị hắn bị bại trận. Huống hồ sai lầm quân bại hoàn toàn không thể do Phạm Trọng mưu phụ trách, ngay từ đầu đã bắt đầu., Toàn bộ U Châu phán đoán tình thế vô cùng lạc quan. Bọn họ tưởng bách tính Hà Gian sẽ thắng lương thực mà hình bóng, kết quả dân chúng Hà Gian lại coi bọn họ như tặc khẩu. Bọn họ cho rằng quân Bác Lăng ở lại sáu quận tất cả đều là già yếu bệnh tật, kết quả sức chiến đấu của đối phương còn cường hãn hơn quân U Châu. Bọn họ cho rằng Lý Trọng Kiên chết rồi, kết quả Lý Trọng Kiên chẳng những sống tốt, hơn nữa không quan tâm thân phận mà chuyển tới hạ giới “Bắt nạt một đám hậu sinh văn bối”.

Trước hai quân trận không phải là địa phương giảng đạo lý. Nơi này chỉ có thắng bại, không có đúng sai. Thế công của Bác Lăng quân chỉ vì cái chết của Phạm Trọng mà đình trệ trong chớp mắt, ngay lập tức lại tiếp tục triển khai. Đội ngũ hàng đầu mặc thiết giáp kéo dài khoảng cách với đồng bạn, để lại phía sau là khe hở. Chỉ có những binh lính mặc giáp nhẹ hộ thân nhanh chóng từ trong khe hở quân trận lao ra, tựa như từng luồng nước xuân đột phá tầng băng.

Chỉ có điều, từng cổ Xuân Thủy này đều có màu đỏ. Mỗi một cổ đều phải lấy tính mạng người U Châu làm vật dẫn. Bọn họ ở phía trước Trọng Giáp Bộ Tốt nhanh chóng ngưng kết thành từng lưỡi đao, dưới sự thống lĩnh của đội ngũ, sắc bén đâm vào trận hình người U Châu đã sụp đổ.

“Kết trận, dựa vào ta, kết trận rút lui!” Máu của đồng bạn nhanh chóng rửa đi đau thương trong mắt Lưu Đức Hình. Bây giờ không phải là lúc vì bạn bè khóc lóc, nếu như để mặc cho tình thế phát triển tiếp., Không ai có thể thoát khỏi Sinh Thiên.

Phụ thân Thiết Kỵ lão đã từng nói với hấn hết lần này tới lần khác, những người chết nhiều nhất trên chiến trường sau lưng sẽ nhận một kích trí mạng. Trước mặt quân địch cường đại, người biểu hiện càng nhu nhược, thường thường thì cơ hội sống sót càng xa vời.

Đại đa số binh lính không hề để ý tới lời chào của Lưu Đức Hình nữa, nhưng thân binh của hai người Lưu Đức Hình đều kiên quyết đứng ở bên cạnh Lưu Đức Hình. trách nhiệm của bọn họ là bảo vệ chủ tướng, nếu chủ tướng chết trận mà tự mình trốn về, chẳng những khó tránh khỏi cái chết, cha mẹ huynh đệ trong nhà đều sẽ không ngẩng đầu trước mặt người khác được.

Dựa vào số ít kẻ dừng mãnh này, Lưu Đức Hình vội vàng bố trí một phương trận, không dám cùng quân địch tiến lên tiếp chiến, mà là bảo vệ lẫn nhau, chậm rãi lùi lại. Hai tiểu đội Bác Lăng quân tuân tự xông lên trước, đều bị phương trận mạnh mẽ đẩy ra. Những người U Châu khác từ phụ cận chạy qua, nhìn thấy phương trận có hiệu quả như thế nào., Hấn lập tức dừng bước, vây xung quanh trận hình. Dưới sự chỉ huy của Lưu Đức Hình, trận chiến này càng ngày càng lớn, càng lấn càng rắn chắc, giống như một tảng đá lớn trong nước lũ gian nan duy trì tồn nghiêm cuối cùng của bản thân.

“Con bà nó!” Quách Phương dẫn quân tấn công rất nhanh đã phát hiện ra vị trí của Lưu Đức Hình, lớn tiếng mắng một câu. Hấn ta vô cùng phẫn nộ, nhưng lại không lập tức dẫn người triển khai công kích. Chủ tướng của đối phương tuy bại không loạn, hiển nhiên là một đệ tử đã trải qua huấn luyện chính quy. Loại người này thân thủ bình thường sẽ không quá kém, tùy tiện xông lên, Quách Phương biết công phu mèo ba chân mà mình đánh nhau chưa hấn chiếm được thượng phong.

Nhưng hấn lại không chịu để cho miếng thịt béo vừa vào miệng trở mất mà rút đi. Đi theo Lý Húc giết bốn phía trong hai năm này, Quách Phương đã học được rất nhiều kế sách phá địch. Hấn nhớ rõ vài thức trong đó, vừa vặn có thể soi gương.” Thu thập bước chân, thu thập bước chân!” Hấn giơ hoành đao, lớn tiếng ra lệnh, sau đó cúi người, nhặt một cây râu dài bên cạnh thi thể địch nhân lên.

Mấy trăm bộ binh đào dài bị quân U Châu vứt bỏ lập tức rơi vào tay người Bắc Lãng, binh sĩ kinh nghiệm tác chiến phong phú nhanh chóng tiến lên trước, “Ném!” trong ánh mắt kinh ngạc của quân địch, Quách Phương cười lạnh hạ lệnh. Bộ liên dài một trượng tám thước nhanh chóng bay lên không trung, phá vỡ không khí, nặng nề đập vào trận địa quân địch.

Là binh khí ném mạnh, râu dài hiển nhiên không có hiệu quả công kích đoản mâu đầu nhọn của Bắc Lãng quân. Nhưng Quách Phương lại không phải là lực sát thương của Trường Khuyết mà là tác dụng phá hoại đối với địch nhân sau khi lui về phía sau. Đại bộ phận trường lương sau khi rơi vào trong đội ngũ U Châu đều mất đi trọng tâm, ngã ngổn ngang ở bên chân đám sĩ tốt. Một phần nhỏ mục tiêu trúng phải đem người U Châu xui xẻo ngã lăn trên mặt đất.

Sĩ tốt U Châu hoàn toàn dựa vào đôi thủ chèo chống cùng nhau mới có thể nắm giữ cân bằng nhất thời đại loạn. Vì không để người Bắc Lãng đuổi theo từ phía sau, bọn họ chỉ có thể ngã lui về phía sau. Mà râu dài đặt bên chân vừa vặn làm dây ngựa ràng buộc. Phích Lịch đi rồi, sĩ tốt bị cái cán mông cản mắt cá chân ngã xuống một mảng lớn. Áo bào của bọn họ vẫn duy trì tốc độ lui về phía sau, giày chiến không dừng lại chút nào đập xuống người ngã xuống đất.

Không ai nguyện ý bị giẫm chết tươi. Cho dù là Yên Triệu nam nhi dũng mãnh nhất cũng không nguyện ý. Lưu Đức Hình dùng sức lực tổ chức lại trận hình vuông lập tức sụp đổ, huynh đệ dưới trướng Quách Phương thấy đúng thời cơ liền hò hét xông vào quân trận.

“Hèn hạ vô sỉ!” Lưu Đức Hình mắng to, giơ ngang đao, chuẩn bị liều mạng liều mạng với sĩ tốt Bắc Lãng xông lên. Sự tình hèn hạ hơn lại phát sinh ngay sau một khắc, Quách Phương quỷ kế đắc thủ không biết từ nơi nào nhặt cung lớn, đặt vũ tiễn lên, liên tiếp không ngừng phóng về phía hắn.

Lưu Đức Hình đập đầu mũi tên thứ nhất, xoay người dùng hoành đao đỡ một đòn của một tên tiểu tốt Bắc Lãng. Không đợi hắn giết chết đối thủ, mũi tên thứ hai đã lại bắn tới bên người. Hắn không thể không phân tâm né tránh, tên tiểu tốt

thứ hai giết tới sẽ thấy ngay cơ hội, vung đao quét ngang qua hông hắn.

Có thân vệ U Châu dùng tính mạng làm cái giá để đánh đổi, thay Lưu Đức Hình chặn được đòn tấn công của quân địch. Tiểu tốt Bác Lăng không thành công lập tức nhảy ra, thân hình phiêu hốt như khói. Lưu Đức Hình né tránh mưa tên đánh lên còn chưa kịp đứng vững, thanh trường đao thứ ba, mũi tên thứ ba đồng thời đánh tới, cướp đi tính mạng một thị vệ khác bên cạnh hắn.

Binh lính Bác Lăng thành đội thẳng hướng Lưu Đức Hình, phối hợp lẫn nhau, có người một kích không trúng lập tức lui vào trong phạm vi bảo hộ của đồng bọn. Bên cạnh hắn, áo bào của hắn lập tức lách mình xuất kích, đem thể công bảo trì liên tục không ngừng. Từ tu vi võ nghệ của cá nhân nhìn lên, Lưu Đức Hình và thân vệ bên cạnh hắn rõ ràng cao hơn đối phương. Nhưng phối hợp với nhau, bọn họ dựa vào đối phương không chỉ kém hơn nửa điểm.

Tựa như măng lột, thân vệ U Châu trung dũng lực tục ôm hận ngã xuống. Mà bay vút về phía mũi tên cùng đao quang bên cạnh Lưu Đức Hình chém về phía hắn liên tục không ngừng, không ngừng không nghỉ. Người thiết đánh cũng có một khắc sơ sẩy., Ngay lúc Lưu Đức Hình bận đối phó với mũi tên lạnh thì một cây râu dài bộ binh đột nhiên đâm nghiêng tới, thẳng đến bắp đùi của hắn. Cương phong sắc bén dễ dàng đâm thủng hộ cước giáp, để lại trên bụng hắn một lỗ thủng trong suốt.

“Bảo vệ tướng quân!” Thân vệ U Châu liều mạng tiến lên, ôm phương hướng Lưu Đức mặt trắng như tờ giấy bỏ chạy ra ngoài đại trận. Lúc này bọn họ đã không còn để ý tới trận chiến mà rời đi, mà là đang chém loạn trong quân đội, mở ra một con đường máu. Bất kể đối phương là quân địch hay là đồng đội nhà mình cũng không kịp né tránh. Rất nhiều sĩ tốt U Châu chưa chết dưới tay quân Bác Lăng bị người của mình chém ngã, ngã vào trong vũng máu, lẫn lộn kêu rên.

Trước sau không đến nửa nén hương, hai tướng lĩnh U Châu chịu trách nhiệm chính diện phòng ngự đã bị tử thương.

Sĩ khí của đám người U Châu nhanh chóng đổi hướng. Mặc dù có một kẻ khác dũng mãnh nhưng vẫn không màng sống chết cố gắng dùng tay châu chấu đá xe, đại bộ phận sĩ tốt đều đã mất đi dũng khí để tiếp tục chiến đấu.

Bọn họ trước mặt trận địa của Bác Lãng quân giống như thỏ hoang bị dọa chạy tứ tán, chỉ sợ chạy chậm sẽ biến thành quỷ dưới đao. Quân đội Bác Lãng bám theo truy kích, không cho kẻ địch có chút cơ hội thở dốc nào. Bộ binh mặc giáp nhẹ mà Quách Phương suất lĩnh đã lao ra từ sau lưng bộ binh mặc giáp nặng., Trực tiếp tạo thành lỗ hổng giữa đám binh sĩ U Châu. Binh khí cùng áo giáp trên người bọn họ nhìn qua cũng không hoàn mỹ hơn đối phương, nhưng thể công như cầu vòng, ngăn cản không nổi.

Hai nhánh cây theo sau trận pháp cũng bắt đầu biến hóa, dưới sự chỉ huy của tướng lĩnh cấp thấp, bọn họ nhanh chóng phân giải thành từng tiểu đội, từ bên người trọng giáp bộ tốt đi vòng qua, truy sát U Châu quân đã mất đi ý chí chiến đấu.

Rất nhiều binh sĩ U Châu bị trúng đao sau lưng, vết thương từ bả vai kéo dài đến phần eo. Quách Phương giẫm lên thân thể chưa dứt hơi của những người này mà tiến lên, trong lòng không mang theo bất cứ thương xót nào. Hắn cần phải bảo đảm duy trì tính trì công kích, địch trận vẫn chưa hoàn toàn bị xuyên thấu. Chỉ có đem cò của thanh tướng phía sau kia chém ngã., Cho nên hắn mới đạt được mục đích triệt để làm tan rã sĩ khí đối phương. Một khi để đối thủ tìm được cơ hội phản công, tổn thất của Bác Lãng quân sẽ gia tăng gấp bội, thậm chí còn mất đi tất cả thành quả của phía trước. Cho nên, hắn không dám dừng lại, cũng không dám lòng mang từ bi.

Vài tên binh sĩ U Châu trốn không nổi quay lại chống cự, Quách Phương vung đao đâm tới, vẩy chòm râu của đối phương lên không trung. Không đợi đối phương kêu lên kinh hãi, hắn trở tay một đao., Từ vai chém thẳng đến ngực, mắt thấy máu đỏ tươi từ miệng đao phun ra, đem toàn bộ phong vật trước mặt nhuộm thành đỏ như lửa!” Hắn hét lớn, đem thi thể đối thủ cùng hoành đao kẹt ở trong khe hở xương đồng loạt đá bay, nặng nề đập vào trong ngực một gã liễu mạng khác, đem người này đập xuống hồ lô lăn lộn.

Hai tên sĩ tốt Bắc Lãng xông tới, vung đao chém đứt cổ kẻ ngã xuống đất. Một gã thân vệ xông lên trước, giao hoành đao của mình cho Quách Phương, sau đó cúi đầu thu thập binh khí trên thi thể quân địch. Hai bên công thủ đều xuất thân từ biên quân Đại Tùy, bởi vậy cách chế tạo binh khí cơ hồ giống nhau. Rất nhanh, thân binh liền gom góp một chồng lớn hoành đao, ôm ở trong ngực, chuẩn bị cung cấp sự ủng hộ bất cứ lúc nào cho Quách Phương.

Lại một quân địch xoay người liều mạng, hoành đao giội ra một tia chớp. Quách Phương từ trên đồng thi thể nhảy ra, sau đó đá lên một cái đỉnh ngấn, nhiễu loạn tầm mắt đối phương. Tiếp theo đó, hắn nhanh chóng nhảy về phía trước, gươm đao ngang giữa không trung bổ Hoa Sơn. Đối thủ ngăn cản, binh khí bị đánh gãy, dọc đường xoay chuyển về hướng hoành đao của Quách Phương, chém vào cổ hắn.

Cách đó không xa, vài tên U Châu quân có ý đồ ương ngạnh nhìn thấy bộ dáng hung thần ác sát của Quách Phương, sợ tới mức vứt binh khí xuống đất khóc lớn.

Đao quang theo thứ tự đảo qua, đồng thời chặt đứt tiếng khóc và sinh mệnh.

“Đao đến!” Quách Phương ném thanh đao đã chém ra từng lỗ thủng, lớn tiếng quát. Chính hắn cũng không biết hôm nay chém gãy bao nhiêu đao, cũng không biết rốt cuộc mình đã giết bao nhiêu người. Hắn đã triệt để mất phương hướng trong khoái cảm giết chóc, mang theo huynh đệ sau lưng mình như say như dại. Giờ phút này, trong lòng bọn họ, thời gian đã sớm ngừng lại, tiếng hò hét chung quanh cũng dần dần biến thành một loại giai điệu vô cùng đặc thù., Như quân nhạc từ viễn cổ, hùng vĩ, cao vút, không mang theo một tia đau thương cùng uể uải chuyển. Đó là nhịp điệu của sinh mệnh và tử vong, ở giữa sương mù do máu người hình thành, sinh mệnh như bài ca, tử vong cũng như ca. Người say mê trong giai điệu giọng nói không cảm thấy sợ hãi., Cảm giác không thấy mỗi mảy, thậm chí cảm giác không thấy lưỡi đao chém vào tứ chi đau đớn. Bọn hắn kêu to, rống giận, cuồng tiếu, đem thể xác và tinh thần của mình xen lẫn trong sa trường giai điệu, để cho địch nhân khóc hô trước mắt, run rẩy, cầu xin tha thứ.

Nhưng bọn họ không muốn tha thứ bất cứ kẻ địch nào. Là kẻ địch nhân thừa dịp bọn họ không ở nhà xông vào, để vợ con già trẻ của bọn họ bị đe dọa. Là kẻ địch thừa dịp bọn họ không ở nhà, đánh nát cửa nhà bọn họ, lật đổ tường viện, phóng hỏa hủy phòng ốc của bọn họ. Là kẻ địch nhân thừa dịp bọn họ không ở nhà đã bắt đi lương thực của bọn họ., Gia sản, thu gặt hoa màu của bọn họ, làm cuộc sống năm sau trở nên gian nan, làm hạnh phúc trở thành bọt nước.

Tất cả những chuyện này nhất định phải trả giá thật lớn, vô luận kẻ cướp bóc đến từ tái ngoại hay là tái thượng. Vô luận đối thủ họ Dương, họ Lý, họ A sử vẫn là họ La!

Một tên sĩ tốt U Châu đã ngã trên mặt đất ôm lấy hai chân Quách Phương.” Tha mạng!” Hắn lớn tiếng la lớn, nước mắt theo hai má lăn xuống rơi vào giữa vũng máu đỏ thẫm. Hắn không phải vì cầu xin tha thứ cho mình, vết thương trên người đã chứng minh hắn rất nhanh sẽ chết đi. Hắn là vì quần áo Trạch đang hoảng sợ thất thố trước đao đao của Bác Lăng quân, ở đó có thể có hàng xóm, bằng hữu hoặc là huynh đệ.

Quách Phương nhanh chóng khom người, đem lưỡi đao đâm vào yết hầu cầu xin tha thứ. Trong khoảnh khắc đó, hắn khôi phục thanh tỉnh, hơn nữa rõ ràng thấy được khuôn mặt còn non nớt của đối phương. Cũng chính là mười bảy, mười tám tuổi, râu mép vừa mới từ bờ môi mọc ra, yết hầu còn chưa rõ ràng.

Tay của hắn ngừng giữa không trung, tâm địa bắt đầu như nhũn ra. Nhưng chỉ sau một cái chớp mắt, lưỡi đao vô tình lại nhanh chóng rơi xuống, cắt đứt mạch máu cầu xin tha thứ kia: “Người không nên tới!” Giống như giải thích với đối phương, lại như nói cho mình nghe, Quách Phương nói. Sau đó, ngẩng đầu lên, điên cuồng hét lên: “Giết đám người kia, để bọn chúng nhớ kỹ hôm nay!”

“Để bọn họ nhớ kỹ ngày hôm nay!” Binh lính Bác Lăng giận dữ hét lên. Chỉ cần đánh cho địch nhân đau đớn mới có thể bảo vệ bản thân. Bọn họ đều là những lão binh bách chiến, rất nhiều đạo lý không cần người khác dạy.

Đội ngũ U Châu ngăn ở trước mặt quân Bác Lãng hoàn toàn tán loạn. Rất nhiều người đều đang lẫn trốn, nhưng không có phương hướng cố định. Trương Giang chỉ huy bộ tốt trang phục trọng giáp chậm rãi tiến đến bên cờ tướng của La Thành lưu lại quân trận, trước mặt rất nhiều sĩ tốt U Châu mặt đem cột cờ chém ngã, đem cờ gỡ xuống., Cúi như khoác áo choàng lên vai, không ai dám lên ngăn cản hẳn. Người U Châu hoàn toàn bị giết sợ hãi, tình nguyện chịu khuất nhục, cũng không nguyện ý liều mạng với quân Bác Lãng.

“Bày trận, phía trước, Phương Tiến!” Trong nháy mắt tiếp theo, Trương Giang khoác chiến kỳ U Châu, giơ lên đã chém ra vô số lỗ thủng đầu đại đao, mũi đao thẳng tắp đối diện sườn núi chỗ La Thành. Mệnh lệnh của hắn rất ngắn ngủi, hơn nữa hơi hàm hồ hỗn loạn. Nhưng toàn bộ trọng giáp tốt đều nghe rõ, dưới cái nhìn chăm chú của quân địch cùng huynh đệ nhà mình đồng loạt xoay người, giống như một khối nham thạch nhấp nhô về phía trước, ù ù kẹt tới cánh bên của kỵ binh U Châu.

Chương thứ hai giang cánh (8)

Dốc núi phủ đầy hoa dại và cỏ xanh giờ phút này đang được nhiệt huyết thấm ướt, khinh kỵ U Châu cuối cùng cũng thành công vòng vèo thành công về sườn Bắc Lãng quân, dưới sự chỉ huy của Thiếu Soái La đã phát động công kích như thủy triều đối thủ, sau khi xuyên qua chướng ngại tử mĩ mà đối thủ bố trí, hầu như không trải qua điều chỉnh gì, bọn họ trực tiếp tiến công, giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, mỗi con trúng phải một khối rừng rậm vận sức từ lâu.

Đóa hoa rực rỡ tươi sáng như mặt trời của sinh mệnh trong nháy mắt nở rộ, rồi lại tiếp tục tàn lụi trong nháy mắt. Hơn năm mươi tên kỵ sĩ xông vào chiến trận đầu tiên cùng tọa kỵ bị đâm thủng, ầm ầm ngã xuống đất. Mà sĩ tốt Bắc Lãng trải qua chiến trận lại coi như không thấy tử vong đối với địch nhân. Binh lính hàng thứ nhất bảo trì tư thế ngồi xổm., Nghệ phong nghiêng hướng lên trên, máu tươi của người và chiến mã nhanh chóng chảy xuống, nhuộm đỏ tay cùng cánh tay của bọn họ. Có người bị chiến mã làm bị thương, lỗ hổng rất nhanh được áo bào khác bổ sung. Người chưa bị lan đến đã nghiêng chặt hàm răng, giống như tượng đá không chút sứt mẻ.

Hàng thứ hai đem trường liên đặt ngang ở bả vai sĩ tốt hàng thứ nhất, Nghệ Phong chỉ về phía trước, mũi nhọn treo huyết nhục bị phá nát. Hàng sĩ tốt thứ ba đặt ở trên vai sĩ tốt, Xi Phong so với hàng trước cao hơn hai thước, còn chưa có cơ hội tiếp xúc với địch nhân, lạnh lẽo lóe lên lam quang.

Đây là bộ binh tiêu chuẩn đối kháng chiến trận kỵ binh, giống như một con nhím co lại thân thể, khiến địch nhân không thể nào thoát khỏi. Nếu như đội kỵ binh U Châu có khoảng cách năm mươi bước trở lên sẽ tăng tốc thêm., Dựa vào quán tính của chiến mã lao lên với tốc độ cao, bọn họ chỉ cần can đảm hy sinh thì không khó để đánh trận này thành bột mịn. Thế nhưng Lý Húc không cho người U Châu bất cứ cơ hội nào., Hàng năm, hắn đều dẫn kỵ binh tác chiến, so với những người cùng tuổi hắn biết rõ độ bạc nhược yếu kém của khinh giáp kỵ binh. Không giống với những kỵ binh vũ trang đến tận răng,

những người còn lại chỉ cần chậm rãi tiến bước cũng có thể đạp bước những bộ tốt cản đường thành thịt vụn. Tốc độ là sinh mệnh của khinh giáp kỵ binh, nếu như không thể đề cập tới tốc độ thì lực công kích của kỵ binh ít nhất phải giảm xuống phân nửa. Mà ở phương diện trung gian phối hợp với áo bào, bọn họ linh hoạt hơn xa.

Huyết quang bắn tung tóe không khiến La Thành cảm thấy mềm lòng. Phạm Trọng mưu đem cờ đỏ, Lưu Đức Hình ngã, soái kỳ của quân U Châu cũng ngã. Thân là chủ soái của U Châu đệ tử cùng với mỗi tên đệ tử đều biết điều đó có ý nghĩa gì. Nếu trong thời gian ngắn bọn họ không thể giết tới cạnh Lý Húc, hạ gục chủ soái đối phương xảo trá, thắng tướng thua trong trận chiến này không có bất cứ hồi hộp gì.

“U Châu Hồ Bí!” La Thành một tay giơ cao, dùng vinh dự khích lệ thủ hạ đã có không ít sĩ khí.

“Vô địch thiên hạ!” Bọn kỵ binh lớn tiếng đáp lại, thanh âm run rẩy. Hai câu này là khẩu hiệu mà bậc cha chú bọn họ hay gọi khi xuất chinh. Chỉ có điều câu đầu tiên trước kia là “Đại Tùy Hồ đập”, bây giờ Đại Tùy lại biến thành U Châu.

Các bậc cha chú từng nói qua, khi bọn họ hô lên hai câu khẩu hiệu này, cả thảo nguyên phía Đông đều sẽ run rẩy. Vô luận là người Đột Quyết, người khế đan hay là lam nhân., Những người dân du mục chưa khai hóa kia trước mặt Hồ Bí thiết kỵ phục địa cầu xin tha thứ. Không có ai dám đối mặt với thiên uy của Đại Tùy, không ai dám đối mặt với sự phẫn nộ của toàn bộ Trung Nguyên. Mà hôm nay, hai câu khẩu hiệu này sau khi đổi thành hai chữ lại vang vọng chiến trường, ngăn trước chiến mã lại là Đại Tùy Bào đồng dạng.

Một ngàn năm trăm kỵ binh đối với hơn một ngàn tên bộ binh, U Châu quân chiếm thượng phong tuyệt đối về mặt nhân số. Đột công kích vong mệnh thứ hai rất nhanh triển khai, hơn một trăm kỵ sĩ đến từ U Châu đá vào bụng ngựa, ép tiềm lực tọa kỵ dưới khổ đến cực hạn. Đáng thương chiến mã xoay vòng cổ, tròn tròn mắt tròn xoe., Lệ thanh trường tiểu. Chúng nó không phải người, không có đại cục quan cùng hy sinh tinh thần. Nếu như đang chạy trốn với tốc độ cao, chúng nó không

cách nào kháng cự được quán tính. Nếu là trong quá trình bước nhỏ, cho dù nhìn thấy một bụi gai gai, bọn nó cũng sẽ lựa chọn né tránh.

Đối với sợ hãi tử vong cuối cùng cũng không thể cưỡng lại khát vọng chiến thắng, chiến mã rên rỉ chậm rãi tiến tới gần nghiền mực, từng giọt nước mắt lớn rơi ra từ con súc sinh đáng thương. Nháy mắt khi sắp va chạm với bụi rậm, đại bộ phận chiến mã cố gắng giơ chân trước lên. Cũng có một số nhỏ cố gắng xoay người tránh né., Đem đôi thắng thành chéo, kết quả hầu như không sai biệt lắm, cương phong dài đến hơn ba thước liền dễ dàng đâm xuyên da cùng cơ thịt chiến mã, đau đến mức bốn vó chúng đá lung tung. Dũng sĩ trên lưng ngựa thừa cơ hai chân ly đạp, kêu to nhảy về phía trước. Bọn chúng định nhảy qua rậm rạp., Phát động công kích sau lưng quân địch, nhưng phần lớn mọi người đều hạ xuống, trực tiếp bị giáo dài đâm thành tổ ong. Một số ít người may mắn vừa mới rơi xuống đất đã bị sĩ tốt Bắc Lăng vây quanh, vô số hoành đao chém tới, phân thân bọn họ loạn đao.

Cơ hồ không cho bọn mặc áo bào chết trận thời gian đau thương, nhóm kỵ binh thứ ba liền chạy chậm đến hạch tâm của chiến trường. Trước khi nhảy xuống ngựa, bọn họ đem râu dài trong tay quăng về phía đối thủ. Sau đó, rút thanh hoành đao bên hông, hung hăng chém ở trên thân tọa kỵ được coi là tay chân ngày xưa.

Mười mấy tên sĩ tốt Bắc Lăng bị bắn trúng, ngã bên cạnh đồng bạn. Cùng lúc đó, chiến mã bị chủ nhân nhà mình chém bị thương nổi điên, hí dài đâm vào trận Côn Bằng. Hơn mười cây râu dài đồng thời đâm trúng một con chiến mã, chọc chết ngay tại chỗ. Nhưng quân Bắc Lăng cũng bị chiến mã tấn công làm lồm một lỗ nhỏ phía sau, lộ ra khe hở nho nhỏ.

Ba đợt chiến mã bị thương lần thứ ba vọt tới, theo sát là đợt chiến mã thứ tư. Sĩ tốt Bắc Lăng ngồi xổm ở hàng trước không thể không di chuyển thân thể, để tránh bị súc sinh đáng thương đè chết. Trên trận Côn Bằng kẻ hở càng ngày càng nhiều, dần dần biến thành khe hở thật lớn. Người U Châu không màng sống trực tiếp từ trong khe nứt xông vào, râu dài đâm vội, lấy mạng đổi mạng.

Trong nháy mắt, song phương đều tổn thất nặng nề. Phối hợp sĩ tốt Bắc Lãng thành thạo dựa vào ưu thế quần thể, đem đám người U Châu xâm nhập trong quân trận lần lượt đâm đổ. Nhưng trước khi chiến mã phát cuồng và người U Châu chết đi, thường thường phải lôi kéo đến một gã đối thủ làm đệm lưng. Cách đó không xa, La Thành vẫn đang vung chiến kỳ, đem huynh đệ thủ hạ chạy tới vòng xoáy tử vong. Phía sau quân đội chính, Lý Húc nắm chặt hắc đao, các khớp ngón tay đã sớm phát xanh.

Những vị trí khác trên chiến trường chính diện, sĩ tốt Bắc Lãng đang nhanh chóng chạy đến, nhưng hơn ba trăm kỵ binh U Châu dưới sự chỉ huy của La Thành, thuận theo triền núi nghênh đón. U Châu quân không trông mong chỉ dựa vào hơn ba trăm kỵ binh mà có thể đánh tan mấy ngàn sĩ tốt Bắc Lãng mới thừa thắng được., Bọn họ chỉ định dùng sinh mệnh hơn ba trăm người này kéo dài thêm thời gian một nén hương. Không cần nhiều, trong thời gian một nén hương, kỵ binh U Châu thuộc Sở La Thành và một ngàn sĩ tốt Bắc Lãng bộ sở của Lý Húc chiến đấu khăng định có thể phân ra kết quả. Nếu như các kỵ binh chiến bại., Trận chiến này quân đội U Châu bị diệt! Nếu như bộ binh bị tiêu diệt, Lý Húc chỉ dựa vào một người trong đó, tuyệt đối không có cách nào đối mặt với mấy trăm kỵ binh vây công. Đánh chết hẳn, toàn bộ chiến cuộc sẽ long trời lở đất.

Máu tươi bắn tung tóe, tiếng kèn như hổ gầm long ngâm. So với lúc trước chính diện chiến trường thì gần như là diệt sát, cục chiến trường chém giết càng thảm liệt hơn. Tướng sĩ hai bên đều biết chiến cuộc đã đến thời khắc máu chốt, quát tháo say sưa, thà chết không lùi. Vài tên kỵ binh U Châu từ chiến trường ngã xuống., Lập tức vung đao quét ngang mặt đất. Vài cây giáo dài không tránh không né đâm xuống. Sau mấy hơi thở, vị trí kỵ binh dừng lại trên bãi cỏ đã bị nhuộm đỏ, người U Châu và Bắc Lãng ngã xuống, kề vai sát vào nhau, nhìn gương mặt đối diện.

Vì bảo vệ chiến trận mà không bị tách ra, Vương Tu Cương mang theo thân binh của mình vọt tới tuyến đầu tiên. Thân thủ của gã hoàn hảo hơn xa sĩ tốt bình thường, nhìn thấy chỗ nào

bị quân địch phá ra cái khe, lập tức nhào lên phía trước bổ sung. Một gã kỵ binh U Châu vừa mới đâm đối thủ điên cuồng cười vút thi thệ trên cương phong, không đợi gã đem mã liền lần nữa đoạn bình nguyên, Vương Tu Cương xông lên phía trước, vung đại đao bản môn, quét một nửa đoạn trên yên ngựa.

“Sát! Để cho bọn chúng trí nhớ thật dài!” Bị người ta phun máu như Vương tu sĩ mới lấy được từ trong phùng nhuộm ra, giờ đao điên cuồng hét lên, xông về phía một gã kỵ binh phía dưới. Tên U Châu vừa mới xông vào chiến trận kia bị dọa giật nảy mình, vội vàng vung nanh vuốt đâm về phía ngực của hắn. Vương râu quai nón vung ngang cổ tay, một đao vắn vẹo, đem ngựa quật bay. Tiến lên, lại một đao chém lên trên đùi chiến mã đang ngẩng cao.

Chiến mã mất đi hai chân phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, ngã quỵ về phía trước, quay cuồng giãy dụa. Kỵ binh U Châu trên lưng ngựa không kịp né ra, bị bàn chân của mình giữ chặt, sau đó bị tọa kỵ của mình ép đến miệng phun máu tươi. Vương Tu bạt nhìn cũng không thèm nhìn đối thủ một cái, mang theo thân binh của mình trực tiếp xông tới một lỗ hổng. Ở nơi đó, hai tướng lĩnh U Châu nhảy xuống tọa kỵ đang giáp công Phương Duyên Niên, bức Phương Trường sử cực kỳ nguy hiểm.

Một người trong đó nghe được tiếng bước chân nặng nề, xoay người nghênh đón Vương Tu Bạt. Thấy lưỡi đao trong tay đối phương lớn như ván cửa, hắn sợ hết hồn, không dám dùng binh khí cứng đối cứng với đối phương, trước nghiêng người né tránh, sau đó vung đao quét ngang. “Đi con bà nội ngươi!” Vương Tu Bạt vung đao bản xuống đất, như cây cột chặn chém lưỡi đao sắc bén bên hông mình. Lập tức hai chân bay lên không, lấy chuôi đao làm trục, xoắn ốc đá bay.

Đây căn bản không phải là chiêu thức nên có trên chiến trường, đột nhiên thi triển ra lại có hiệu quả xuất kỳ bất ý. Tướng lĩnh U Châu phóng xuất không tránh kịp hắn, trước ngực cùng bụng dưới trúng chân. Chiến ngoa ôm lấy thân thiết trực tiếp đá gãy xương sườn hắn, đem nội tạng bên trong chấn động chia năm xẻ bảy.

“A ——” Tướng lĩnh U Châu phát ra một tiếng kêu thảm, hộc máu mà chết. Vương Tu Tán hai chân rơi xuống đất, rút đao đón đỡ một cây trâm cài ngựa đang đâm tới. Võ nghệ của Vũ Dư giả rất tốt, một kích không trúng, lập tức thúc ngựa tiến lên, ý đồ dùng móng ngựa đập chết tươi. Vương Túc nhanh chóng trốn về phía bên cạnh, sau đó xoay người bỏ nghiêng. Đối phương cầm trâm cài ngăn cản, hai thanh binh khí không chút tiếng trống va chạm vào nhau, phát ra tiếng kim loại va chạm thanh thúy.

Song phương thế lực ngang nhau, nhưng tướng lĩnh U Châu có thêm một con chiến mã từ trên cao nhìn xuống, có tư cách ở trên cao. Vì để tránh cho lỗ hổng tướng quân người này xông tới càng lớn, Vương Tu bạt lần nào cũng không thể tránh quá xa, chỉ có thể vòng quanh chiến mã cùng đối phương triển đấu. Làm như vậy khiến cho thế lực của hắn cấp tốc hạ thấp xuống, đảo mắt liền phát ra tiếng hít thở nặng nề. Đối thủ lộ răng cười lạnh, râu dài run lên một đoàn hoa bạc.

Chỉ nghe “Bụp” một tiếng giữa không trung, râu dài làm Vương Tu luống cuống tay chân đột nhiên đình trệ. Đi theo sau tướng lĩnh U Châu đang cưỡi ngựa, thân thể nghiêng một cái, mềm nhũn rơi xuống tọa kỵ. Một cây Phá Giáp Chùy từ trên hai hàng lông mày của hắn bắn ra, cắm sâu vào não, sâu nửa xích. Trên lông chim màu đen treo đầy huyết châu, từng giọt hoa cả mắt.

Vương Tu nhỏ nhanh chóng quay đầu lại, trông thấy Lý Húc cầm kéo cây cung sừng lên một cây vũ tiễn thứ hai. Sau đó, tên tướng lĩnh khác cưỡi ngựa triển đấu với Phương Duyên Niên, bị râu quai nón nâng lên chọc thành tổ ong.

“Đừng chỉ nghĩ đến đấu tàn nhẫn, cố gắng hết sức bảo vệ đội ngũ chinh tề!” Nhìn về phía chỗ Vương Tu Bạt, Lý Húc lớn tiếng phân phó. Cách một đám người trùng trùng điệp điệp, lời của hắn truyền đến bên tai Vương Tu Bạt đã gần như không thể nghe thấy. Nhưng Vương Tán biết chủ tướng đang nói cái gì, dùng mũi đao chỉ về phía trước, dẫn người hướng về một lỗ hổng.

Mặc dù hấn đem hết toàn lực, nhưng kỵ binh U Châu vẫn ở nhiều chỗ tạo thành đột phá. Nhìn thấy bộ binh nhà mình gần như tan rã, Vương Tu Cương từ bên hông lấy ra một cái kèn lệnh, tiếng vù vù vang lên. Nghe được tiếng kèn, các sĩ tốt Bắc Lãng đã bị xông lên một đoạn, tinh thần một lần nữa phần chấn trở lại, dưới sự chỉ huy của tướng lĩnh cấp thấp cách mình gần nhất kết thành tiểu trận đứng tại chỗ, hạn chế lớn nhất là kéo dài tốc độ tiến quân địch.

Hai bên đang so đấu với nhau. Binh lính Bắc Lãng ở chính diện chiến trường trước tiên giết chết những kẻ ngăn chặn ở U Châu, hay là kỵ binh U Châu ở chiến trường bộ đột phá sự ngăn cản của binh sĩ Bắc Lãng, đánh đổ soái kỳ của Lý Húc. Trong nháy mắt, người U Châu gần như đã đạt được mục tiêu, bọn họ cách chỗ Lý Húc đứng chưa đầy mười bước. Nhưng chỉ sau vài tức, bọn họ lại bị giết dẫn dắt thân vệ tứ tán chạy trốn.

“Phốc!” Phá Giáp Chùy bay nhanh tới xuyên qua xương ngực kỵ binh, trực tiếp đẩy nó xuống dưới ngựa. Chu Đại Ngưu nhanh chóng giết tới, thừa dịp đám kỵ binh U Châu ở gần mình nhất, vung ngang đao., Trực tiếp bổ vào đùi đối phương, tận mắt thấy đồng bạn chết thảm ở U Châu, một mặt phải phòng bị lạnh lẽo tiền không biết từ chỗ nào đến, một mặt ứng phó Chu Đại Ngưu công kích, tay chân luống cuống. Mấy thân vệ nhân cơ hội vọt tới bên cạnh chiến mã, dùng trường cương đẩy văng nó ra khỏi yên ngựa.

Chiến mã vô chủ nhanh chóng chạy trốn, đám người Chu Đại Ngưu nhanh chóng khôi phục thành một trận hình vuông nhỏ, phối hợp với nhau ngăn chặn lớp tấn công quân địch của Lý Húc. Địch tướng đi đầu tiến thẳng tới Chu Đại Ngưu, ý đồ bắt giặc bắt vua trước. Ngay khi hai người sắp phát sinh tiếp xúc, Chu Đại Ngưu với tư cách trung tâm quân trận đột nhiên rất thất vọng nhảy ra khỏi tầm mắt hấn.

“Phốc!” Lại là một tiếng lưỡi dao sắc bén đâm vào thịt. Tướng lĩnh U Châu kinh ngạc nhìn thấy tọa kỵ của mình nhảy dựng lên trên cao cao, cái cổ không biết khi nào đã bị một mũi tên xuyên qua. Căn bản không cho hấn biết rõ ràng ngọn nguồn sự tình, Chu Đại Ngưu cũng nhảy lên cao, vung đao quét ngang,

cùng chiến mã mất đi phối hợp với tướng lĩnh U Châu trở mắt nhìn một thanh hoành đao sắc bén xẹt qua eo bụng mình., Sau đó theo bản năng mà vút bỏ binh khí, đưa tay che vết thương, cùng chiến mã đồng thời ngã vào trong vũng máu, quay cuồng, giãy dụa.

“Phi!” Đại Ngưu công kích thành công khinh miệt nhỏ nước bọt, xách đao phóng tới địch tướng tiếp theo. Một tên sĩ tốt U Châu binh khí từ mặt bên đánh tới, đối phó với uy hiếp của hắn. Chu Đại Ngưu căn bản mặc kệ, trực tiếp từ trong phạm vi công kích của đối phương chạy qua. Tên sĩ tốt U Châu kia chợt bị hai gã thân binh kẹp lấy, sau đó trên yết hầu trúng một mũi tên, lạc ngựa bỏ mình.

Khác với nhiệm vụ Vương Tu nhỏ, Chu Đại Ngưu không chịu trách nhiệm duy trì quân trận hoàn chỉnh. Gã mang theo hơn một trăm tên thân binh, dùng một loại phương thức quái dị nào đó xoay tròn quanh soái kỳ. Nếu có người từ không trung nhìn xuống, sẽ thấy rõ quỹ tích di chuyển của đám người Chu Đại Ngưu chính là nửa vòng tròn., Mà vị trí của Lý Húc chính là viên tâm nửa vòng cung. Bất kể là kẻ nào có ý đồ thâm thấu vào nửa vòng tròn này, thì ngay lập tức sẽ bị vây công, hoặc là chết dưới loạn nhận, hoặc là bị “Lưu tiễn” bắn chết.

Phương thức tác chiến này uy hiếp lực cực lớn, liên tiếp mấy hảo thủ U Châu đột phá lam trận đều gãy ở phụ cận soái kỳ Bác Lăng quân. Sau ba lần công kích liên tiếp bị hạ, các tướng sĩ U Châu dần dần sinh ra ý sợ hãi đối với vị trí Chu Đại Ngưu. Bọn họ không nhìn thấy toàn cục trên chiến trường, rất khó phân biệt rõ lãnh tiễn từ đâu mà đến, càng sợ hãi một người hồ đồ chết đi chính là mình.

Lý Húc đặt một cây Phá Giáp Chùy lên dây cung, bắn về phía kẻ địch ở xa hơn. U Châu quân đến nay vẫn còn bảo lưu chế độ áo giáp Đại Tùy, cho nên hắn có thể vô cùng dễ dàng từ trong địch nhân phân biệt ra cái nào là quan quân, cái nào là sĩ tốt bình thường. Ngắn ngắn vài nhịp thở ngắn ngủi., Ít nhất có ba tên lữ khách, hai đội đang chết ở thủ hạ của gã. U Châu quân vốn đã phi thường hỗn loạn càng thêm hỗn loạn, rất nhiều sĩ tốt hầu như hoàn toàn dựa vào cảm giác vinh dự tranh

giết, một bên triển đấu với quân Bác Lãng, một bên không ngừng quan sát tình thế chung quanh.

Trọng giáp bộ tốt do Trương Giang dẫn theo cùng người U Châu phụ trách ngăn trở gã còn đang khổ chiến, nhưng bởi vì nhân số cùng sĩ khí ảnh hưởng hai tầng, phương diện U Châu đã hiện ra thế bại. Tướng lĩnh dẫn đội không ngừng phát ra tiếng kèn, hướng La Thành báo cáo cấp bách. Mà chủ soái La Thành của bọn họ đã phái phần lớn thân binh của mình ra ngoài, căn bản là không thể lại phân phối bất cứ lực lượng nào trợ giúp cho người dưới trướng.

Cuối cùng chỉ cần La Thành tự mình và hơn mười thị vệ xung quanh, nhưng hắn không muốn lãng phí thể lực và máu tươi ở trên người binh sĩ phổ thông của Bác Lãng quân, đối thủ của hắn cách đó không xa đang chỉ huy Bác Lãng quân tiến hành tàn sát đối với người U Châu.

Đúng, chỉ có thể tính là tàn sát, trận này căn bản không thể coi là chiến đấu. Chiến cuộc phát triển đến hiện tại, La Thành đã hiểu ra mình thua, thua rất oan uổng, nhưng rõ ràng là vô ích.

Hôm nay đối phương dùng tất cả trận hình, tất cả biến hóa hắn đều có thể xem hiểu. Đều có thể nghĩ đến biện pháp phá giải. Bao gồm cả trước mắt đang trốn ở sau chiến đoàn., Nửa vòng cung không ngừng xoay tròn quanh vị trí Lý Húc, hắn đều có thể nhớ rõ trang nào trên binh thư. Nhưng hiểu được là giống cánh tay mình làm cho hắn phát huy uy lực hoàn toàn hai hồi. Bộ binh U Châu dưới trướng không đạt được trình độ huấn luyện của Bác Lãng bộ tốt, bản thân cũng không có nhiều kinh nghiệm giết người như vậy.

Đây là một trận chiến không tương xứng với kinh nghiệm tác chiến. So sánh với bộ tốt Bác Lãng kinh nghiệm phong phú, bộ tốt U Châu chỉ có thể tính là một đám tân binh. So sánh với Lý Trọng Kiên kinh nghiệm phong phú, La Thành chỉ là một thiếu niên tinh hiểu vừa thoát ly khỏi sự che chở của phụ huynh.

Cực kỳ bất hạnh chính là, thiếu niên ngu dốt này mới bước ra trận chiến đầu tiên đã gặp phải kẻ địch vốn không nên gặp.

Hiện tại hắn chỉ còn lại một lựa chọn, vọt tới trước mặt địch tướng dùng nhiệt huyết để giữ gìn tôn nghiêm của mình.

“U Châu Hồ Bí!” Nhìn phía sau trống rỗng, Thiếu tướng quân La Thành dùng hết khí lực toàn thân hò hét.

“U Châu Hồ Côn Bằng U Châu Hồ Côn lầy U Châu Hồ Côn ” Giữa không trung, phẳng phất có vô số chiến hồn chết trận hô ứng.

“Vô địch thiên hạ!” La Thành lau nước mắt, sau đó kéo giáp bên dưới thúc giục thú cưỡi. Bạch Long Câu dưới khó rít lên một tiếng, trống trải và thê lương.

Nó một mực nghe chủ nhân nói không lập tức gia tốc, cùng mấy người toàn thân đầy máu xông tới cùng thân binh La Thành gắt gao giữ chặt dây cương.” Thiếu soái, lưu lại núi xanh, không sợ không có củi đốt!” Có người khóc, thanh âm nghe thập phần quen thuộc.

La Thành cúi đầu, xuyên thấu qua đôi mắt mờ lung nhìn thấy hảo huynh đệ Lưu Đức Hình của mình. Lưu Đức Hình, vốn có cái tên Phan An tái thể trên mặt mang theo một vết máu thật lớn, da thịt lật ra ngoài., Đầu lâu trắng bệch đã lộ ra bên ngoài. Không biết phải trả bao nhiêu giá lớn hắn mới suất lĩnh mười mấy huynh đệ còn sót lại trong loạn quân giết tới bên cạnh La Thành, áo bào bên trái cơ hồ mỗi người đều mang theo vết thương, máu theo mép chiến giáp rơi xuống đầm đìa.

“Lục ca, người tới thật đúng lúc, chúng ta một đường tiến lên phá trận!” La Thành cười cười, dùng râu dài chỉ điểm rõ ràng song phương địch ta đã phân rõ thắng bại, lớn tiếng ra lệnh.

“Thiếu soái!” Lưu Đức Phương lắc đầu khóc: “Người nhất định phải rút lui, chỉ có người còn sống, mới có thể báo thù cho Tam ca và các huynh đệ!”

Hắn xưa nay luôn kiên cường, nhưng bây giờ lại khóc như hài tử chịu ủy khuất. Nước mắt màu đỏ xen lẫn máu, thuận theo hai má không ngừng rơi xuống.

“Đồ nhát gan!” La Thành nhắc chân đạp Lưu Đức Hình lão đảo.” U Châu quân chúng ta sao lại sinh ra một tên nhu nhược như người!” Hắn nổi giận, giọng nói vừa đau đớn, vừa tức

hận. “Thừa dịp ta còn nhận Lục ca người, nhô ngực lên. Nam nhi U Châu chúng ta, không có bọn nhát gan sợ chết!”

“Cũng chẳng có gì hèn hạ cả!” Thân thể Lưu Đức Hình lung lay, sau đó lại mau chóng đứng vững.” Chết rất dễ dàng, còn sống mới khó!” Hắn học máu, lão đạo giờ bình khí lên.” Tiểu củ cải, Lục ca chết cho người xem!”

Nói xong, buông cương ngựa La Thành ra, trực tiếp hướng đoàn chiến mà phóng đi. Huyết châu tí tách theo hướng cánh hoa đi tới rơi đầy đất.

“Vèo!” Một mũi tên lạnh lẽo phá không bay đến, đâm thẳng vào ngực hắn. Lưu Đức Hình vừa vọt tới một nửa đã cười cười, chậm rãi ngã quy xuống.

“Nồng trống, phá trận!” Xem thời điểm đã không sai biệt lắm, Lý Húc thu hồi cung, lớn tiếng ra lệnh.

“Phá trận!” Truyền đến binh sĩ lập tức giờ cờ sừng lên, đem mệnh lệnh tổng công kích truyền ra ngoài. Trong nháy mắt, tiếng trống sục sôi vang lên, “Thịch thịch thịch thịch thịch” vang vọng toàn bộ bãi cát.

Nghe thấy tiếng trống, quân Bác Lăng nhanh chóng dựa vào chỗ kịch liệt nhất của chiến trường. Trương Giang, Vương Tu bát, Quách Phương, Chu Đại Ngưu, tất cả tướng lĩnh đều vọt lên tiến lên, mang theo huynh đệ dưới trướng chậm rãi vây quanh kẻ địch, phối hợp lẫn nhau, giết chết như để đổi phó với con mồi.

“Lục ca hút mạnh!” La Thành há mồm phun ra một ngụm máu tươi. Sau đó ngồi thẳng người lên, dứt khoát quay đầu chiến mã.

Tiếng trống sau lưng như một cái bạt tai khiến mặt hắn tím tái. Mà áo bào trước khi chết phát ra tiếng gào thét như một thanh cương đao đâm vào khiến máu trong lòng hắn chảy như suối.

Hắn cố nén khuất nhục và bi phẫn nhảy qua từng cái bấy, lợi dụng sinh mệnh của vệ sĩ Tâm phúc đổi về để thoát khỏi chiến trường, vứt bỏ huynh đệ mình.

Hắn hy vọng kẻ địch có thể ngăn cản mình, kết thúc vô cùng vô tận khuất nhục và tra tấn này. Nhưng tiếng la giết sau lưng càng ngày càng xa, càng ngày càng xa.

Chương thứ ba Phù Diêu (một)

Tình hình chiến đấu ở quận sông dùng tốc độ nhanh nhất truyền đến đại doanh quân chủ soái U Châu, trong nháy mắt, cơ hồ tất cả mọi người đều như bị sét đánh. Những ngày qua mọi người đều nhìn thấy chiến kỳ của Lý Húc tung bay ở đầu Dịch huyện thành, đã bị tên bắn thủng trăm ngàn lỗ. Ngay khi thắng lợi đã đưa tay kịp thời, tin tức hành quân của trưởng sử Tàn Tể mang đến lại đánh nát tất cả mộng tưởng của mọi người.

“Các huynh đệ thương vong tình huống thế nào, hiện tại đã triệt hồi đến vị trí nào rồi?” Cố gắng đè nén sự kinh hoàng trong lòng, La Nghệ trầm giọng truy hỏi. Hiện tại điều hắn muốn biết nhất kỳ thật là tung tích của nhi tử La Thành và con trai mình., Dựa vào hiểu biết của một người phụ thân đối với thanh niên tuổi trẻ, hắn biết con cưng của mình cực kỳ chí khí, tuyệt đối sẽ không cam tâm chấp nhận đả kích tàn nhẫn như vậy. Thành nhi có thể sẽ liều mạng với địch tướng, mà Lý Trọng Kiên trong truyền thuyết cũng là dũng tướng vạn người không đỡ được.

Nếu như đáp án thật sự như thế thì mình còn lấy Họa Giang Sơn làm gì. Bản thân chỉ có một đứa con trai như vậy, từ nhỏ đến lớn không khiến hắn bị thương tích gì!

“Các huynh đệ trước sau chết trận khoảng chừng sáu ngàn người, đại đa số đã bị Lý tặc bắt làm tù binh.” Tàn Tể mặt xám xịt len lén nhìn chung quanh, cố gắng giảm bớt thanh âm: “Thiếu soái, thiếu soái không gặp nguy hiểm gì. Lý tặc chính miệng nói với thuộc hạ, hắn nhìn thấy thiếu soái đi về phía nam...”

“Những người khác đâu, hai người Phạm Trọng mưu và Lưu Đức Hình đâu, hai người họ đi theo bên cạnh thiếu soái sao?” Lão trưởng sử Tàn Ung hận không thể tiến lên đá tặc đệ của mình hai cước, mặc dù trên người đối phương có nhiều chỗ bị thương, máu cũng đã chảy ra ngoài áo giáp rách nát.

“Tần Trường sử là do người ta đưa về phải không? Người cung mã bất luận thế nào cũng không có thiếu soái thành thạo!” Trước khi Tần Tể trả lời, Tào Nguyên lại để cho Bát Âm Bất Dương địa xen vào một câu.

Ánh mắt những người nhìn tới xung quanh lập tức trở nên xem thường. Mặc dù quan tâm đến an nguy của binh sĩ nhà mình, nhưng các tướng lĩnh U Châu càng xem thường những kẻ đầu hàng biến thành mục tiêu chiến tử, đầu hàng và chết trận, đại đa số người trong số bọn họ hi vọng con cháu nhà mình lựa chọn hạng đầu.

“Phạm tiểu tướng quân và Lưu tiểu tướng quân chết trận rồi. Thôi, Thảm tướng quân bị thương bị bắt, thuộc hạ vô năng, xin đại soái trách phạt!” Tần Tể quỳ thẳng tắp trước mặt La Nghệ, ánh mắt không dám nói chuyện với mọi người nữa. Trong tất cả tướng lĩnh U Châu quân đông lộ, với tuổi tác lớn nhất, kinh nghiệm tác chiến phong phú nhất, mà cuối cùng chỉ có mình hắn chạy thoát, phần trách nhiệm này đã không phải mình hắn có khả năng gánh chịu.

Thiết kỵ Hổ Bí chiếm cứ U Châu nhiều năm như vậy, sau lưng mỗi tướng lĩnh cao cấp đều có một gia tộc của riêng mình. Nếu khiến mọi người hiểu lầm, Tần gia có thể bị nhổ tận gốc.

“Những người khác đều chết trận, người làm sao có thể trở về một mình!” Lão trường sử Tần Ung bước nhanh tới, vỗ tay cho huynh đệ nhà mình hai cái tát. Trong Hổ Bí thiết kỵ không có vị trí kẻ yếu, Tần Tể hẳn là chết trận giống người khác chứ không nên trở về báo tin. Tuy hắn mang về tin tức có thể để đại quân sớm phòng bị, nhưng đối với gia tộc mà nói, hành vi này không thể nghi ngờ là một loại phản bội.

Mặt Tần Tể lập tức sưng lên, máu tươi từ khóe miệng chậm rãi chảy xuống. Hắn cười khổ lau mặt, thấp giọng đáp: “Họ Lý bắt ta phải chuyển lời đến cho La Công, nếu không hắn sẽ không quản tù binh sống chết. Tần mỗ không sợ chết, nhưng không dám phụ lòng đại soái cùng các huynh đệ bị bắt!”

Lời này vừa nói ra, ánh mắt khinh miệt nhìn khắp nơi lập tức bị nỗi lo âu cùng đau thương thay thế. Mọi người không để ý tới việc chỉ trích Tần Tể sợ chết nữa. Nếu như không có hắn

nhìn nhục quay về thay địch nhân truyền lời, có trời mới biết con cháu U Châu bị bắt làm tù binh sẽ rơi vào kết cục thế nào! Người họ Lý đối với tướng sĩ cùng bách tính dưới trướng hấn mặc dù rất là hiền lành., Đối đãi địch nhân cũng là vô cùng tàn nhẫn. Cuộc chiến Liêu Đông lần thứ hai, kẻ này đã chà đạp mấy trăm dặm kiêu diễm giang sơn thành một vùng đất khô cằn. Mà một trận chiến ở Nhạn Môn quan, nghe nói Lang Ky Đột Quyết nằm trong tay hấn không ai sống sót.

“Họ Lý bảo ngươi mang chuyện gì về?” Ánh mắt Đại tổng quản U Châu La Nghệ đảo qua áo giáp bị nghiền nát của Tần Tể, giọng nói lạnh như băng.

Hấn có thể đoán được tại sao đối phương lại thả Tần Tể trở về. Đó là một hành động thị uy vô cùng rõ ràng. Lý mỗ có ý thông qua miệng mềm như trứng này, nói cho tướng sĩ U Châu biết, trong tay hấn có một đám con tin đáng gờm trú ngụ! Mà dựa theo tình huống Tần Tể báo cáo vừa rồi, hấn cũng tính ra được., Trừ người đã chết trận, trước mắt binh mã U Châu bị Lý tặc Trọng Kiên bắt làm tù binh ít nhất còn được một vạn năm, sáu ngàn người. Trong đó có rất nhiều tướng lĩnh đều là con cháu hậu sinh của lão tướng quân, trên lưng có rất nhiều người mang theo hy vọng của cả gia tộc!

Tần Tể cúi đầu, huyết châu và mồ hôi rơi xuống đất. Hấn không dám không trả lời lời La Nghệ, lại không cách nào tìm được lí do không chọc giận mọi người. Suy nghĩ hơn nửa ngày trời, hấn mới nghiền răng bẩm báo: “Hồi bẩm đại soái, hồi đại soái. Lý tặc nói, ông ta nói, ông ta nói, quân Bắc Lãng quân ít ngày sắp vượt qua củ cải, sẵn ở U Châu cùng tướng quân. U Châu tỉnh dậy muộn, xin tướng quân không nên lo lắng quân lương của ông ta không đủ!”

Quả nhiên, vừa dứt lời, đã có mấy tên tướng lĩnh đồng thời nhảy dựng lên.” Họ Lý khinh người quá đáng! Mặt tướng nguyện ý dẫn một chi binh mã giết đến giữa sông, cứu tất cả huynh đệ ra!” Ứng Dương Lang sải bước đi tới trước mặt La Nghệ, khom người thỉnh cầu mệnh.

“Đúng, chúng ta trực tiếp giết về Thiên Thiên quận, ngăn trên bờ Mã Hải, bắt sống họ Lý!” Tào Nguyên sai người quơ cánh

tay, e sợ người khác không nhìn thấy sự trung thành của mình đối với U Châu.

“Họ Lý cơ hồ gần như, không, không có tổn thất gì!” Dù sao đã đến nước này, Tần Tể dứt khoát ăn ngay nói thật.” Thiếu soái cũng không phạm sai lầm gì, chỉ là đối phương mưu cầu sâu!”

Những âm thanh ồn ào náo động xung quanh lập tức bị gáo nước lạnh này giội tắt. Mặc dù lời của Tần Tể làm người ta phần hận, nhưng toàn bộ tướng lĩnh đều không thể không thừa nhận Lư, suy nghĩ của Tào hai người vô cùng thiếu lượng. Ngay cả tướng lĩnh La Thành xuất sắc nhất, trẻ tuổi nhất thuộc quân đoàn U Châu cũng bị Lý Húc đánh bại dễ dàng, thực lực còn không bằng người của La Thành đưa tới cửa, chẳng phải là để đối phương bắt được càng nhiều tù binh hơn sao?

“Ài!” La Nghê trong lòng thầm thở dài, đem ánh mắt nhìn về phía phụ tá bên trái của mình. Giờ phút này, tráng võ tướng quân Lưu Nghĩa Phương đang lặng yên đau thương trong nỗi đau táng con cái, nước mắt long lanh đầy râu. Hoài Hóa trung lang hai tay che mặt Phạm Hằng, thân thể run rẩy, cố gắng không để cho mình nghẹn ngào ra tiếng. Chỉ có lão trưởng sử Tần Ung biểu hiện coi như trấn định, hung hăng trừng mắt nhìn huynh đệ nhà mình một cái. Sau đó lão hung hăng trừng mắt nhìn huynh đệ nhà mình., Hắn đi tới trước mặt La Nghê, khom người đề nghị: “Bẩm chủ công, thuộc hạ cho rằng, Lý tặc nhất thời không đánh phá được hy sinh trong khoảnh khắc, kế sách lập tức, cùng hồi quân tranh đấu với hắn, không bằng tranh thủ thời gian công phá huyện Dịch, bắt sống Lữ Khâm và Lưu Hoằng cơ!”

“Đúng, bắt sống Lữ Khâm và Lưu Hoằng!” Trong đại trường, quần hùng sục sôi, hơn nửa số người đều cho rằng đề nghị của Tần Ung có chút khả thi. Quân doanh của địch huyện đã đến mức nổ mạnh hết đà, mấy ngày liền, gỗ cuồn cuộn từ trên đầu thành đổ xuống đều mang theo cộng đao trắng xóa. Người sáng suốt vừa nhìn là biết đó là do tạm thời điều chế ra. Đợi đến khi tướng quân phá vỡ xà nhà trong thành thì chiến kỳ U Châu có thể dễ dàng cắm lên đầu tường.

Điểm mấu chốt chính là, trước mắt U Châu quân trong tay không có đủ trù mã có thể cùng địch nhân giao dịch. Bọn họ nhất định phải vào miệng bắt được một đám lượng lớn tướng sĩ Bắc Lăng tương đương với tù binh nhà mình. Nếu không, ai cũng không muốn gặp lại con cháu nhà mình!

“Nếu như đại soái không muốn lấy thuộc hạ huyết ô đao, Tàn mỗ nguyện ý chạy tới trước trận, làm tiên phong công thành!” Tàn Tể đang quỳ trên mặt đất cũng nặng nề hướng La Nghê xoa đầu, thỉnh cầu.

“Ừm!” La Nghê vuốt râu, thấp giọng trầm ngâm. Với tư cách là chư hầu một phương, ông ta vô cùng hiểu nguyên nhân mà Tàn Ung đề cập đến, đây không phải là thượng sách, nhưng ở vị trí của lão trưởng sử Tàn Ung, lại chỉ có thể như là lựa chọn. Chết trận và người bị bắt không có người nhà của Tàn Ung, nếu ông ta trực tiếp đưa ra lời nói thoái quân, chính là bán đứng những tướng lĩnh còn lại.

Mà điểm sáng cao nhất của Lý Trọng Kiên chính là tận lực thả La Thành đi, dưới tình huống nghi tử của ông ta an toàn trở thành con trai bộ tướng hoặc là chết trận hoặc là bị bắt, tiếp theo cho dù lựa chọn bắt chiến hay không, đối với La Nghê mà nói đều sẽ là hậu hoạn vô cùng.

“Quang côn” họ Lý đã bắt đầu thực hiện được uy hiếp ngày đó của hắn, La Nghê có thể đập nát Bắc Lăng, hắn cũng có thể đập nát U Châu. Đoàn người nhiều nhất vỏ hai tán, ai cũng cười không đến cuối cùng...

“Đại soái, mặt tướng cho rằng, nhanh chóng hồi sư cùng Lý tặc ngôn hòa vi thượng! Hắn chịu để Tàn Trường sử trở về báo tin, lại không có đuổi giết Thiếu tướng quân, hắn là không muốn hai bên kết thù quá sâu.” Đang lúc La Nghê do dự không dứt, tráng võ tướng quân Lưu Nghĩa mới lau đi nước mắt trên mặt, đưa ra một đề nghị khác với tất cả mọi người.

Cũng giống như La gia, nhân đinh của Lưu gia cũng vô cùng đơn bạc. Lưu Đức Hình là dòng chính duy nhất, hơn nữa từ nhỏ được coi như hi vọng của cả gia tộc để bồi dưỡng. Nếu có cơ hội đánh bại quân Bắc Lăng, Lưu Nghĩa Phương không thể tự tay bắt Lý Húc lại, thiên đao vạn quả. Nhưng, trước mắt

không phải là lúc bị cừu hận che giấu lý trí, nếu như huyện Yểm bị công phá, U Châu quân tướng giống tám ngàn tây Sở Nhi năm đó không có nhà để về nhà.

Tứ Diện Sở Ca là một loại chiến thuật lão luyện, họ Lý khẳng định biết rõ, hơn nữa tuyệt đối vui lòng thử một lần!

“Đại soái, người, cứ nghe Lưu tướng quân nói một câu đi!”
Hoài Trung Lang dẫn Phạm Hằng tới bên cạnh Lưu Nghĩa Phương ghen ngào khuyên bảo.

“Phạm tướng quân, Lưu tướng quân, La mỗ biết suy nghĩ của các người rất chu đáo. Nhưng hiện tại, chúng ta trước tiên phải điều tra rõ tình huống đã!” La Nghê cảm động khom người thi lễ với hai vị tâm phúc.” Nếu như không có cơ hội thủ thắng, La mỗ tuyệt đối không thể làm nhanh được. Nếu như tương lai có thể báo thù cho hai đứa cháu, La mỗ sẽ tự mình xách đao...”

Nói đến đây, thanh âm của hắn cũng có chút ghen ngào. Phạm, Lưu hai vị tướng quân lại đem ân oán cá nhân đặt ở phía sau lợi ích U Châu. Lần này cao thượng, không khỏi làm hắn không kính trọng.

“Tương lai nếu có cơ hội, Tàn mỗ nguyện ý báo thù cho mấy vị hiền chất!” Tàn Tể nắm lấy cơ hội, vội vàng thổ lộ.

“Người đứng lên trước đi. Người đâu, lấy chậu nước rửa mặt cho Tàn Trường sử!” La Nghê lại thở dài ra lệnh.

“Tạ ơn đại soái không giết!” Tàn Tể biết mình đã giữ được tính mạng, một lần nữa dập đầu xuống đất. Hắn bị Lý Húc ép trở về đưa tin cho La Nghê. Trên thực tế, hắn tình nguyện đi làm tù binh, cũng không muốn đảm đương cái chuyện xấu này. Nhưng kẻ địch như ác quỷ kia lại dùng đao ép hắn cười lên chiến mã, hơn nữa khiến cho hắn không còn dũng khí mà quay đầu lại.

Không những như thế, nếu U Châu quân và Bắc Lăng quân lại đến một trận chiến, Tàn Tể tình nguyện trốn thật xa. Hắn có thể từ bỏ tiền đồ, từ bỏ sự nghiệp gia tộc, quyền thừa kế, cũng không muốn đối mặt với tên ác ôn họ Lý kia, vĩnh viễn cũng không muốn.

Chương thứ ba tên “Phùng” (Hạ nhất)

Sau khi được mấy vị lão tướng cánh tay ủng hộ, La Nghệ bắt đầu tay bố trí công việc quân sự trước mắt. Việc quan trọng nhất trước mắt không phải là tranh ý khí nhất thời với kẻ địch mà là bảo đảm quân Bắc Lãng không vượt qua sông dâu khô., Sau khi đột nhập vào hang ổ U Châu, binh mã đông tuyến toàn quân bị diệt, quyền chủ động chiến cuộc đã bị đối phương nắm giữ chặt chẽ. Trước mắt quân U Châu chẳng những muốn chặn đường Lý Húc Bắc tiến lên chặn đường hấn phải đi, hơn nữa tùy thời phải đề phòng Lữ Khâm đuổi theo, đâm một dao từ trên lưng mọi người.

Vì muốn lui lại nên cần phải thông dong một chút, La Nghệ đem thời gian xuất doanh an bài ở sau nửa đêm. Phân công các tướng sĩ đi chuẩn bị khoảng thời gian trống này, hấn lại triệu tập Tàn Tể mấy vị lão tướng cánh cứng cùng binh bại trở về, thông qua tư vấn chiến tuyến tư vấn.

“Người nói kỹ càng tình hình chiến đấu với ta, nói hết những điều người biết ra! Thành nhi rốt cuộc sao lại thua, buổi chiều người không phải nói, hấn không phạm sai lầm nghiêm trọng gì sao?” Nhìn vẻ mặt thấp thỏm của trường sử Tàn Tể, La Nghệ tận lực ra lệnh.

“Lúc mới bắt đầu, chúng ta luôn cho rằng đối thủ của mình là Triệu Tử Minh...” Tàn Tể suy nghĩ một chút, bắt đầu ấp a ấp úng. Có thể để đại soái cảm thấy mình đang trốn tránh trách nhiệm hay không? Hấn có chút sợ sệt, trái tim đập liên tục như trống.

“Ôi! Cô nói tiếp đi, không cần phải giữ thể diện cho lão phu đâu!” La Nghệ thở dài, tính khí đột nhiên trở nên cực kỳ nhu hòa, cho dù có đồng ý hay không, hấn đều phải thừa nhận trước là quân sự U Châu không đủ để chuẩn bị cho chiến lược. Ngay từ đầu, mọi người đã tin tưởng Lý Húc đã chết trận, cho nên toàn bộ phía đông đều không phải bất cứ lão tướng nào tọa trấn, khi Lý Húc dùng sách lược tránh chỗ yếu thì cả chiến trường đã lập tức bị hấn bắt được.

“Lý tặc sau khi vượt qua Kính Hà, ngày đầu tiên liền cưỡng ép hành quân hơn sáu mươi dặm, giết tới Hồ Lô cốc cách Thúc Thành không đến ba mươi dặm. Thiếu soái cùng mọi người thương lượng một chút, quyết định phái...” Tần Tể nhìn biểu tình của tộc huynh, lại nhìn Lưu Nghĩa Phương cùng hai vị lão tướng quân Phạm Hằng, do dự nói.

” dư đồ!” La Nghệ dùng sức vẩy tay về phía thân tín.

Mấy tên quan văn phụ tá vội vàng lật tấm có liên quan tới Hà Gian quận trong bản đồ, bảy chân tám chân bày ra trước mặt La Nghệ. Bản đồ chuyên dùng cho Đại Tùy quân dùng vẽ rất kỹ càng, nhưng Hồ Lô cốc vẫn chỉ dùng hai đường cong như hai con giun và ba văn tự biểu thị, căn bản không thể thấy rõ hình dạng cụ thể của nó.

“Nơi đó nghe nói hình dạng miệng kèn, càng vào bên trong càng hẹp!” Thấy bọn người La Nghệ chau mày, Tần Tể nhanh chóng nói ra những gì mình biết.” Lúc ấy Lý tặc hạ trại ở giữa sườn núi, gần sát khe núi dưới đáy cốc!” Hắn tháo đai lưng buộc eo, gãy thành hai cánh của sơn cốc.” Thiếu soái và mọi người cho là họ Lý đang mệt mỏi, liền phái hai ngàn binh mã của tướng quân Thẩm Thuần đi.

“Hồ đồ!” Phạm Trọng mưu đồ hừ lạnh một tiếng, không chút khách khí cắt đứt lời kể của Tần Tể.” Đối phương là tướng quân đánh trận suốt sáu năm, sẽ không đề phòng thủ đoạn nhỏ các ngươi sao? Khinh địch chủ quan, khinh địch chủ quan, chết chưa hết tội!”

Nói đến chữ chết, vành mắt hắn lại bắt đầu đỏ lên. May là đánh nửa đời người, nhìn quen máu chảy năm bước, khi đến phiên thân nhân mình bị chết, không ai có thể giữ được bình tĩnh như trước.

“Không phải đi cướp doanh, chỉ là đi quấy rối! Thiếu tướng quân muốn họ Lý ngủ không yên. Chúng ta đã rất cẩn thận, thậm chí lập tức phái người đi bình thanh cùng Lỗ Thành truyền lệnh., Để quân phòng thủ hai nơi mau chóng tới gần Thúc Thành!” Tần Tể không cho rằng La Thành và mình là vì kiêu ngạo mà thất bại nên đề cao thanh âm biện giải. Lúc đó tình huống chính là, tất cả mọi người đều coi trọng tin tức họ

Lý đến kia. Trong trí nhớ của hắn, chưa từng thấy thiếu tướng quân La Thành nào đối địch lại cẩn thận như vậy.

“Quả thật là coi trọng. Nhưng trong lòng còn cầu may vì một trận chiến thành danh!” Lưu Nghĩa Phương thở dài, nói thẳng. Nếu như lúc ấy hắn ở vị trí La Thành, tuyệt đối sẽ không cầu thủ thắng, chỉ cần duy trì cục diện bế tắc bất bại này. Nhưng tuổi của hắn đã gần nửa trăm, mà La Thành chỉ là một thiếu niên nhược quan.

Tuổi tác song phương khác xa so với lịch duyệt, sách lược ứng đối khác biệt. Gặp phải đối thủ có thực lực cường đại hơn mình, Lưu Nghĩa Phương, Phạm Trọng những lão già sa trường này sẽ không cầu toàn thắng, cầu mãi không bại. Mà đám thiếu niên huyết khí phương cương thì sẽ nghĩ hết mọi biện pháp để đánh bại đối thủ, từ đó chứng minh bản lĩnh của mình.

Cho nên phản ứng của La Thành tuyệt đối không thể tính sai. Sai chỉ là vận khí, là dưới tình huống không có chuẩn bị gì, gặp phải các lão tướng quân đã thành danh nhiều năm cũng chưa chắc đã đồng ý gặp đối thủ. Vận khí làm tổn thương tự tôn của hắn, khiến hắn sau khi bại trận không dám quay đầu lại!

“Chúng ta...” Tần Tể bị huấn tới mặt đỏ bừng, sợ hãi nhìn La Nghệ, chờ đợi chỉ thị của đối phương.

“Được rồi, bảo hắn nói tiếp đi!” Đại tổng quản U Châu La Nghệ cũng thở dài, hạ giọng ra lệnh.” Thẩm Ngọc khẳng định toàn quân đã bị diệt, loại địa hình này “Hắn chỉ chỉ lên bàn.” Đi vào dễ dàng, bị người ta chặn lại từ phía sau, đến nỗi cái móng tay khó chịu, có cứng cũng có thể bị luộc như.”

“Đại soái mình giám! Mặt tướng, mặt tướng lúc đó đã cố hết sức!” Tần Tể hết sức khó chịu cúi đầu, dùng thanh âm như muỗi kêu đáp lại.

“Được rồi, người nói tiếp đi!” La Nghệ lại thở dài một tiếng, lặp lại mệnh lệnh.

“Vâng!” Tần Tể thấp giọng đáp ứng: “Ngày thứ hai, bên ngoài truyền đến tin tức Thẩm Minh bị bắt. Quân địch nhân cơ hội

binh lâm thành hạ, thiếu tướng quân đóng cửa không đánh!”

“Hắn là phải ra khỏi thành đánh cược một lần, cho dù thất bại, cũng có thể thông dong lui về trong thành!” Tàn Ung tức giận vỗ bàn.” Thảm Minh mang theo mặc dù là hơn hai ngàn con vịt, bọn họ cũng phải túm gần nửa đêm. Lúc chạy tới dưới thành, chính là lúc sức cùng lực kiệt!”

“Tàn huynh không nên tức giận. Kỳ thật mặc dù người và ta có mặt ở đây, nghe nói toàn bộ quân tập kích của Dạ sẽ bị đả kích, không nghĩ đối phương có thể chỉ phô trương thanh thế hay không nữa!” Lưu Nghĩa Phương nhẹ nhàng lắc đầu khuyên can.

“Ài!” Tàn Ung thở dài một tiếng, mặt mũi đầy tiếc nuối. Trải qua chiến đấu đã không cần thiết phải nghe nữa rồi, chỉ mới hai lần tiếp xúc mở đầu, chênh lệch giữa tướng lĩnh U Châu và tướng lĩnh Bắc Lăng đã hoàn toàn bại lộ. Bọn họ tuyệt đối không phải đối thủ của Lý Trọng Kiên., Mặc dù nhắc tới mười hai điểm cẩn thận, kết cục cũng sẽ không kém nhau nhiều. La Nghệ muốn hiểu rõ tỉ mỉ quá trình chiến tranh, đơn giản là hy vọng đồng lộ U Châu quân bị đánh bại, đồng thời cũng tạo thành tổn thất rất lớn cho Bắc Lăng quân., Giống như vậy, sau khi từ huyện Dịch lui xuống, Hồ Bí thiết kỵ còn có cơ hội đối với bộ hạ của Lý Húc tiến hành đả kích một lần. Mà kết quả khả năng nhất của cuộc chiến giữa sông lại là binh mã U Châu toàn quân bị diệt, binh mã Bắc Lăng chỉ tổn thương đến da lông!

“Mọi người đều cảm thấy cần phải cẩn thận, cho nên không dẫn binh ra khỏi thành nghênh chiến. Hơn nữa ở đầu tường thấp khói báo động, để các huynh đệ có thể kịp thời cảnh giác, không được họ Lý chui vào chỗ trống., Quân phòng thủ Bình Thư cùng Lỗ Thành lại không kịp thời chạy về!” Sắc mặt Tàn Tể càng lúc càng đỏ, dường như có máu rỉ ra từ dưới làn da. Thủ đoạn của quân địch đang phô trương thanh thế, hắn và La Thành cũng đã nhìn ra. Nhưng khi bọn họ nhìn ra, quân địch đã tu sửa ở dưới thành một ngày một đêm.

“Đây là công tâm chiến!” La Nghệ thở dài suy nghĩ. Nếu như hắn và Lý Húc đổi chỗ, lúc vượt qua Kính Hà, nhất định sẽ

phải khinh kỵ đến gần Thúc Thành, sai người đi ra bắt một người trong thành. Như vậy chẳng những có hiệu quả ngăn cản quân U Châu phân tán tại ba địa hướng đến vị trí La Thành tập kết, hơn nữa còn có thể tạo ra rối loạn cho quân thủ vệ ở ba nơi.

Nhưng hắn không muốn lại ngắt lời Tần Tể kể lại, chỉ hy vọng có thể nghe xong toàn bộ quá trình tâm bình khí hòa khí.”

Thành nhi hoàn toàn chính xác không có phạm phải sai lầm gì, điều duy nhất hắn không có được chính là cơ hội duy nhất một mình đảm đương một mặt quá ít.” Nghĩ đến bản thân đối với con trai không có gì không đúng, La Nghệ âm thầm hối hận. Nếu như phụ thân hắn làm này làm hết phận gia làm tròn chức trách.”, Suy nghĩ xa hơn một chút, hai năm trước đáng lẽ đã đặt con mình lên thảo nguyên, để hắn đi theo tướng quân cưỡi Đột Quyết lang kỵ chu toàn. Con ung non dưới cánh ung là an toàn nhất, nhưng rời khỏi tầm mắt bậc cha chú, nó có thể từ giữa không trung ngã xuống.

“Sáng sớm ngày hôm sau, quân địch lần lượt tiến binh hai lần. Tiếp theo liền đi về hướng bắc, thiếu tướng quân e sợ đến đây gấp rút viện binh, nửa đường bị người chặn lại, không thể không dẫn quân ra khỏi thành tiếp ứng. Mạt tướng dẫn ba ngàn sĩ tốt thủ hộ trong thành, vốn tưởng rằng Thiếu tướng quân có thể nhanh chóng trở về., Kết quả sau hai canh giờ, quân địch đã bao vây Thúc Thành!” Tần Tể cúi đầu, trong thanh âm vẫn mang theo vài phần khủng hoảng. Hắn phi thường không muốn nhớ lại trận chiến kia. Đối với tướng sĩ ở lại Thúc Thành, đó quả thực là ác mộng. Quân địch tấn công từ bốn phía, mà nhà mình chẳng những không có viện quân, chủ soái cũng hoàn toàn không có âm tín.

“Trời vừa tối, dưới tường thành phía đông có một đội viện binh xông vào chiến trường sau lưng quân địch, giết bọn chúng lui. Thôi tướng quân phòng vệ một bên tường thành đã liên tục hai ngày một đêm không chợp mắt, mỗi một đến cực điểm, không kịp phân biệt thân phận đối phương, liền sai người mở cửa thành!”

Sau khi mở cửa thành, hết thấy đều kết thúc, địch nhân bị “Viện quân” “Giết” toàn bộ từ dưới đất bò dậy, đuôi theo

“Viện quân” vọt vào Thúc Thành, bọn họ gặp tướng liền chém, thấy binh liền giết, trong khoảng khắc đã cướp được toàn bộ huyện thành. Thôi Hoài Thắng bị bắt, Lư bót chiến tử, Triệu Toàn Trung tự sát. Khi tướng địch giờ soái kỳ La Thành xuống lầu Vọng Thành, Tần Tể đã không còn bất cứ lựa chọn nào khác.

“Nói như vậy, ngươi chưa tận mắt thấy Thiếu soái thoát khỏi hiểm cảnh sao?” Mang theo một ít không cam lòng cùng một chút chờ mong, Lưu Nghĩa Phương thấp giọng truy hỏi.

“Họ Lý cùng tướng lĩnh dưới trướng hấn đều chứng minh Thiếu soái không chết trận. Thiếu soái sau khi bị bọn họ đánh bại, trước tiên muốn trở về Thúc Thành, phát hiện Thúc Thành bị vây, không thể không lại đi về phía nam!” Tần Tể nghĩ nghĩ, đáp lại: “Ta tin họ Lý không gạt người. Hấn không cần thiết lừa ta!”

“Hấn thật sự không cần phải lừa ngươi!” La Nghệ hận đến nghiến răng nghiến lợi.” Đây chính là chỗ cao minh của Lý Trọng Kiên, hấn cố ý để nàng ta đi về hướng nam, sau đó để hấn ta đưa vào tay Đậu Kiến Đức. Sau đó lão phu xuôi nam tìm Đậu Kiến Đức gây phiền phức, hấn vừa vặn ngồi xem hồ đấu!”

“Lưu tướng quân và Phạm tướng quân đều đã chết trận. Họ Lý thu liễm di thể hai người bọn họ, lấy lễ nghĩa của tướng quân chôn ở trên triền núi bên ngoài Thúc Thành!” Không dám nhìn, Lưu hai vị lão tướng quân thất vọng, Tần Tể thấp giọng bổ sung.

Câu trả lời này nằm ngoài dự đoán của mọi người. Lưu Đức Hình và Phạm Trọng Vĩ sau khi chết trận với một trung cấp quan quân như vậy, đầu người vừa vặn có thể đem ra truyền đi khắp nơi, một mặt dựa vào đó để đả kích sĩ khí quân U Châu, một mặt là để tăng uy danh của quân Bác Lăng.

Kẻ địch tôn trọng ngươi, cho dù hận thấu xương. Đây là lòng dạ chỉ có danh tiếng xưa mới có, Lý Húc làm như vậy, càng đầy đủ chứng minh hấn là quang minh lỗi lạc. Đương nhiên, không loại trừ khả năng làm việc này có danh chuộc tiếng,

nhưng ít nhất làm như vậy sẽ không khiến cừu hận giữa hai nhà U Châu và Bác Lăng trở nên sâu đậm hơn.

“Đại tướng quân, chúng ta vẫn nên hòa giải với Lý tặc thì hơn!” Lưu Nghĩa Phương mắt đỏ hồng nhìn về phía vẻ khắc nghiệt bi thương giống như mình, một lần nữa nhắc lại lúc xế chiều hắn từng đề nghị trước mặt mọi người.

“Tâm tư của hai người các người, La mỗ đều hiểu!” La Nghệ thở dài đẩy bản đồ Hà Gian ra, bày bản đồ Hạo quận trước mặt mọi người. ” Tử Nghĩa, Hằng Đại, hôm nay hai người các người vì tất cả U Châu, La mỗ vĩnh viễn sẽ không quên. Nhưng quyền chủ động tình hình chiến đấu trước mắt đã không ở trong tay chúng ta. Mặc dù lời nói hòa, trong tay chúng ta cũng không có bao nhiêu trù mã trao đổi với Lý Húc!”

Hắn đưa ngón tay hướng Nghệ Thủy, Tang khô thủy cùng củ Hà quây quanh mấy trăm dặm đồng bằng: “Vùng này là cánh cửa phía nam U Châu chúng ta, thật vất vả mới đoạt được, nếu như nói hòa, Lý Húc tất nhiên sẽ đòi lại. Trả lại Tịnh An, huyện Truy và Lương Hương, lần sau chúng ta tiến về phía nam, cũng chỉ có thể đi vòng qua Lộ Thủy ở phía đông. Không trả lại mấy chỗ này cho hắn, họ Lý đã chiếm thượng phong, sao có thể cam lòng tìm hòa!”

“Nếu đánh thêm một trận, chưa chắc chúng ta có thể lấy lại cục diện!” Lưu Nghĩa Phương trầm ngâm một lát, thấp giọng phân tích.” Sau khi tin tức Đông tuyến chiến bại truyền ra, tất nhiên sẽ tạo thành đả kích cực lớn cho phe ta. Mà bọn ta quay đầu đi công kích Lý Húc, đường lui liền bán cho Lữ Khâm. Nếu là chia làm hai đường tác chiến, trừ bản thân đại soái ngài ra, mặt tướng không biết ai là địch thủ của Lý mỗ!”

“Tử Nghĩa, chẳng lẽ ngươi cũng không dám đánh một trận với Lý Húc?” La Nghệ động dung, ánh mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt yêu thương của nàng.

“Không phải là không dám, mà là không chịu nổi trọng trách này! Mặt tướng trước mắt đã rối loạn phương chùng một tấc. Cho dù là thời điểm không loạn, cũng chưa chắc có thể đối phó được với họ Lý.” Lưu Tử Nghĩa gật gật đầu, hai mắt thản

nhiên đối mặt với chủ soái.” Nếu như tướng quân muốn mặt tướng lĩnh binh đoàn hậu., Cầm chắc Lữ Khâm cùng Lưu Hoàng cơ, ngài đích thân suất lĩnh Hồ Bí thiết kỵ đi giao thủ với Lý Húc, mặt tướng có lẽ chống đỡ được một khoảng thời gian. Nhưng vạn nhất hấn dẫn Đậu Kiến Đức đến U Châu, chúng ta còn có cơ hội xoay mình sao?”

“Đúng vậy, Lý Húc chỉ cần cắt một hai miếng thịt béo ở giữa sông ném cho Đậu Kiến Đức, đủ để ông ta động tâm!” Lời nói của Phạm Trọng Tài làm cho lòng người rơi thẳng xuống phía dưới.

Trước mắt chính là thời cơ tốt nhất để bất cứ thế lực nào tham gia chiến cuộc nào. Mà bất cứ lực lượng nào tham gia vào đều sẽ trợ giúp “đạo nghĩa” có ưu thế tự nhiên, về quân lực cũng tạm thời chiếm thế thượng phong Bác Lăng quân. Đây cũng không phải bởi vì mạch người Lý Húc rộng lớn, mà là vì trả một cái giá nhỏ nhất để thu hoạch lợi ích lớn nhất là bản năng của con người.

“Ty chức cũng cho rằng, chúng ta nên bàn bạc với quân Bác Lăng!” Đa số thời gian đều là nghe bên cạnh, lão trường sử Tàn Ung đi đến trước dư đồ, thấp giọng phụ họa hai vị Lưu, Phạm.” Nhưng ty chức không cho rằng trong tay chúng ta không có gì giao dịch cùng Lý Húc, người kia không có dã tâm gì cả!”

“Không phải không có dã tâm, mà là không có thực lực. Con người chỉ có thực lực đạt tới một trình độ nhất định, dã tâm mới có thể biểu hiện ra!” La Nghệ lắc đầu, cười khổ.

Hấn tự nhận cũng không phải người có dã tâm gì. Nhưng đã từng có một khắc, Trung Nguyên tựa như một quả trứng gà bị lột vỏ...

“Hấn hấn là biết thực lực mình không nuốt sống U Châu, nếu không cũng sẽ không thả Thiếu tướng quân xuôi nam!” Tàn Ung lắc đầu, phủ nhận pháp quyết bí quan của La Nghệ.” Ti chức cho rằng, hấn thả Thiếu tướng quân xuôi nam., Chính là tạo ra phiên toái giữa Đậu Kiến Đức và U Châu. Mà nếu ông ta có thực lực chiếm U Châu, tự nhiên cũng không muốn nhiều người đến đây chia cơm. Về phần Đậu Kiến Đức, người này

cũng chưa chắc nguyện ý kết thù quá dễ chết với chúng ta, cho dù không đối xử lễ độ với Thiếu tướng quân, ít nhất cũng sẽ không để Thiếu tướng quân mắc sai lầm ở địa bàn nhà mình!”

“Thật sao?” La Nghệ nhíu mày truy hỏi, chuyện này có lẽ ngày nào đó hẳn nghe thấy những lời khiến người ta vui mừng nhất, tuy rằng có chút ít tình nguyện.

“Hẳn là như thế. Ty chức đã từng thấy một loại ghê đầu, chỉ có ba cái chân, nhưng lại vững vàng như bốn cái chân. Đối với toàn bộ U Châu chúng ta, là một chân của U Châu., Bác Lăng là con thứ hai, Đậu Kiến Đức là con thứ ba. Bất kỳ con nào quá mạnh mẽ thì đều phá vỡ thế cục cân bằng. Lúc trước, Đậu Kiến Đức giúp Lý Húc đối phó chúng ta là vì thực lực của chúng ta là mạnh nhất. Dưới tình hình hiện tại, thế mạnh yếu sẽ chuyển lẫn nhau., Chúng ta sợ Đậu Kiến Đức tiến vào U Châu, Đậu Kiến Đức chưa chắc không sợ sau khi Lý Húc công phá U Châu, quay đầu công kích ông ta! Chỉ cần sứ đoàn U Châu chúng ta có thể trước một bước hòa giải cùng Đậu Kiến Đức, Lý Húc tự nhiên không dám bức người quá đáng!” Tần Ung càng nói càng trôi chảy, trong nháy mắt đã đem quan hệ ba phe đề phòng lẫn nhau, kiềm chế lẫn nhau phân tích rõ ràng.

“Không ngờ La Nghệ ta đánh trận nửa đời người, cuối cùng lại cần một đám trộm cắp hỗ trợ!” La Nghệ lớn tiếng thở dài, thanh âm nghe vô cùng cô đơn.

“Đại tướng quân muốn làm chuyện phi thường, nhất định phải vô cùng nhục nhã!” Lưu Nghĩa Phương nghiêm mặt khuyên can.

“Các người nói xem, trong tay ta có thứ gì có thể khiến Đậu Kiến Đức dễ mất?” Tuy không tình nguyện, nhưng La Nghệ lại không thể không cúi đầu trước thực tế.

“Danh phận! Còn có đất đai!” Tần Ung nhanh chóng đưa ra đáp án. “Hiện tại Đậu Kiến Đức đang cần phải thoát khỏi thân phận cường đạo. Ngài lấy thân phận đại tổng quản U Châu để chưởng quản bờ sông, chắc hẳn ông ta rất vui vẻ tiếp nhận! Về phần đất sông, ông ta có thể cướp được bao nhiêu thì đoạt bấy

nhieu. Dù sao những người kia cũng không chịu ủng hộ chúng ta!”

“Vậy ta lấy cái gì đánh bạc hướng Lý Húc ngôn hoà?” La Nghệ thở dài, lại hỏi. Tới nông dân trước mắt như vậy, hẳn y nguyên không muốn bỏ qua mấy huyện thành đã tới tay ở sông Bồng Can Hà, càng không muốn bỏ qua cơ hội Nam Hạ Vấn Đỉnh Trục Lộc. Hắn chỉ cần một chút thời gian thở dốc, liền đi tập trung chờ trống, đợi quân U Châu từ lần đả kích này khôi phục lại, toàn bộ Hà Bắc vẫn run rẩy dưới chân Hồ Bí thiết kỵ.

Làm phụ tá tâm phúc, Tần Ung vô cùng minh bạch tâm tình của La Nghệ lúc này. Hắn cười cười, tiến lên tìm được Hoài Nhung Nhung cùng Lịch Dương Sơn, thấp giọng nói: “Hóa ra phụ tử Tiết gia chiếm cứ vùng đất này, tuy rất cần cỗi, nhưng cũng thuộc về Qua quận. Lưu Võ Chu và Đột Quyết đều nhìn chằm chằm vào nơi đó, chúng ta và hắn nắm trong tay sinh họa, không bằng chuyển cho người khác.”

Hắn không cần nói quá rõ ràng, trên mặt tất cả mọi người ở đây đều lộ ra nụ cười hiểu ý. Nếu như người Đột Quyết thừa dịp hư tấn công Trung Nguyên mà nói, lựa chọn lấy đạo mang nhung chính là một lựa chọn tương đối thích hợp. Nhiều năm qua, người Đột Quyết sợ dĩ không dám coi việc này là người chăn ngựa xuôi nam, chính là bởi vì kiêng kỵ sự tồn tại của thiết kỵ hồ cương.

Nếu như Hồ Bí thiết kỵ khoanh tay đứng nhìn mà nói...

Chương thứ ba Phù Diêu (hai)

Đêm hôm đó, quân U Châu đã từ bọn họ hao phí hơn một tháng trời, trả giá mấy ngàn huyện thành Dịch huyện rút lui về phía huyện Mi. Dưới mệnh lệnh nghiêm ngặt của La Nghệ, các tướng sĩ trên đường cầm gươm bắt binh cố gắng bảo trì chế độ. Không theo lệ cũ phóng hỏa thiêu hủy phòng ốc ven đường, cũng không cắt quá nhiều hoa màu từ đồng ruộng bên bờ sông Dịch Thủy.

Là báo báo đáp ” thiện ý” đối với người U Châu, quân Bác Lăng của Lý Húc dừng lại tại Cổ An. Cách một con đường thủy có tính chất “Bạch Tuyền Hà Hà”, giăng co với Hồ Bí thiết kỵ.

Theo sát phía sau, núi Dịch, Kiêu Ngưu và Ngũ Hồi Lĩnh, những tướng sĩ Bác Lăng khác đuổi theo cũng đến nước lã, cách sông “Hưng tâu” đến từ khách xa đến từ U Châu. Binh mã hai bên ai cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, bắt đầu nhàm chán mà giăng co.

Ba ngày sau, Đâu Kiến Đức tuyên bố chấm dứt tranh chấp giữa hai vị tổng quản ở phía Bắc. Binh mã của bọn họ tuân thủ ước định vượt qua quận thành Hà Gian, thuận thế bao quát hai bên Vĩnh Tế La và Cảnh Thành.

Cuộc chiến giữa hai chi quan quân lại khiến một đám thổ phỉ dừng lại, bản thân chính là một trò cười lớn. Nhưng hết lần này tới lần khác, chuyện cười này có thể biến thành thật. Sau khi trải qua một phen cò kè mặc cả, U Châu quân và Bác Lăng quân đã khiến người bàng quan bàng quan kinh ngạc mà kết thúc tốc độ chiến tranh xảy ra đột ngột này.

Đại tổng quản U Châu La Nghệ lại nhượng bộ lần nữa, trả huyện Côn Bằng lại cho Bác Lăng. Nhưng lương hương, Ung nô và An Thứ đều ở ba huyện thành phía nam quận, cho dù thế nào ông ta cũng không chịu buông tay. Làm điều kiện trao đổi., Hãn đem bộ phận phía tây bắc của phụ tử Tiết Sĩ Hùng không chế, từ Tỳ Hưu Thủy, Bách Hoa Sơn kéo dài mãi đến bên ngoài danh nghĩa của Hán Thành, ” Cắt nhượng” toàn bộ

địa bàn cho Lý Húc. Hai bên lấy Bạch Tuyền Hà làm ranh giới, một lần nữa phân chia quyền hạn quản hạt quận Trù.

Lý Húc theo bộ lạc thương nghị xong, đáp ứng yêu cầu của đối phương. Làm bồi thường, Cao Dương bỏ Tây Truy Hà, vật lộn Thanh uyển, Mộ huyện từ đó tiến vào phạm vi thế lực Bắc Lăng quân. Sau đó Bắc Lăng quân lưu thủ quận Hà Gian rồi Thúc Thành, bình thảo rút lui, trở về nơi đóng quân. Đậu Kiến Đức lại tiến thêm một bước về hướng Đông Bắc, coi như là Tạ Lễ thu Lỗ Thành vào trong túi.

Tam hùng đương trường của Hà Bắc đứng đó. Mà thủ vương quận quận trên danh nghĩa Đại Tùy triều thì bảo vệ được mấy huyện thành giữa các thế lực thuộc ba huyện thành, hoảng sợ không thể sống qua ngày.

Đây là phương án “Chia vật” mà đa số những người đứng xem đều hoa cả mắt. Nhìn thế nào thì kẻ thắng trận Bắc Lăng đại tổng quản Lý Húc cũng không giống như chiếm được chút tiện nghi nào. Nhưng người giỏi canh cửa thì đi ngoài xem náo nhiệt, sau khi tin tức truyền vào tai rất nhiều “lão thất phu” thì bọn họ cơ hồ không hận mà cùng thở dài.

“Ai! Họ Lý cứ như vậy hỏ vào núi sâu! Người khác muốn thu thập hấn, nhưng so với lên trời còn khó hơn!” Hoàng Môn Thị Lang tham chương Bùi Phấn Hầu triều chính ném xuống quận trưởng quận Hà Gian Bối tiến lên cầu cứu, vô cùng tiếc nuối địa điểm bình luận.

“Thằng nhãi ranh, La Nghệ đúng là một thằng ranh. Tham mấy cái huyện thành to bằng bàn tay, lại đem cửa ra thông hướng thảo nguyên nhường cho người ta. Tiểu tử họ Lý nghe nói ở tái ngoại vốn đã có chút bằng hữu, rất nhiều tuần mã vận chuyển tới, hấn chẳng phải rất nhanh sẽ khôi phục thực lực!” Một tên Tham chương Ngu Thế Cơ khác cũng không ở lại lắc đầu, cực kỳ thất vọng đối với biểu hiện của Hồ Bí thiết kỵ.

Từ sau khi nghe nói Lý Húc trốn về Bắc Lăng, mấy trọng thần trong triều vẫn gửi gắm hy vọng tiêu diệt người này vào La Nghệ. Bình tâm mà nói, ác cảm của bọn họ đối với La Nghệ càng sâu sắc hơn so với Lý Húc, nhưng càng cảm thấy hành vi

mình đã làm là bạc tâm, mọi người càng hy vọng Lý Húc nhanh chóng chết trận.

Một cái chết của Lý Húc dẫn phát phiền phức đã làm mọi người sút đầu mẻ trán. Nếu là Lý Húc còn sống lại gây ra sóng gió gì, bọn họ ứng phó sẽ càng thêm xấu hổ. Trước mắt, nếu cưỡng ép người khác tiến vào Bắc Lăng tiếp nhận chức vụ của Lý Húc là chuyện không thể nào. Cho dù chúng quyền thần có thể mặt dày mà thúc đẩy việc này, đọc khắp triều văn võ, Bùi Dung cũng không tìm ra ai có can đảm để nhậm chức!

Bắc Lăng quân đã trở thành chư hầu danh xưng với thực, từ giờ trở đi, lại có một chư hầu họ Lý xuất hiện trong tầm mắt của Long giả. “Quả đào Lý Mật” có khả năng là Lý Uyên, có thể là Lý Uyên, hôm nay lại có thêm một Lý Trọng Kiên nữa cũng không phải là không thể!

Điều khiến người ta vui mừng nhất chính là Lý Húc chưa từng đánh ra lá cờ phản. Hắn trở lại Bắc Lăng không lâu, liền viết kỹ một phần tấu chương cụ thể chuyện đã xảy ra ở bờ Nam Hoàng Hà, phái tâm phúc đi đường vòng đưa đến Giang Đô. Nhưng người sáng suốt cũng biết chuyện này., Triều đình hết cách, cũng không có năng lực làm chủ cho hắn. Bùi Kiến và Ngu Thế Cơ, thậm chí ngay cả dũng khí đem phần tấu chương cáo trạng chủ yếu đưa cho Dương Quảng cũng không có, liền trực tiếp nhét vào giữa một đồng tấu chương vĩnh viễn sẽ không thấy hết, chờ mọi người quên đi việc này đi.

Xử trí lưu thủ Đông Đô, chuyện cười? Mấy quyền thần lưu thủ ở Đông Đô đều sụp đổ, toàn bộ Hà Nam sẽ không còn ai là Đại Tùy. Nề lại một số đền bù cho Lý Húc, lại càng là chuyện cười! Triều đình hiện giờ còn có ai có thể lấy được đồ để mua chuộc được hắn? Có đồ vật gì đáng để hắn lại mạo hiểm thân bại danh để triều đình tràn ngập nguy cơ ra chỉ huy?

“Các người nói, hắn có phải vẫn niệm ân tri ngộ của bệ hạ như trước hay không!” Bùi Uẩn quan sát vấn đề luôn tương đối lạc quan, cố gắng suy nghĩ hết thảy mọi chuyện phát sinh quanh Lý Húc gần đây, sau đó dò hỏi.

“Niệm, đương nhiên niệm. Chiêu bài chữ vàng lớn như vậy, hắn sao lại không chịu chứ!” Bùi Quý Mục hung hăng trừng

mắt nhìn bốn gia của mình., Đang hoài nghi gần đây đối phương có uống nhiều mỡ heo hay không cho nên toàn bộ đều bị dầu mỡ phủ kín. Trong khoảnh khắc bờ Nam Hoàng Hà liệu chết thoát thân, Lý Húc hiển nhiên đã mất đi toàn bộ tín nhiệm triều đình, nếu không hẳn cũng sẽ không lén lén quay về nơi đóng quân mà cáo trạng với Giang Đô, mà không phải giống như nhiều năm trước bị Vũ Văn thuật lại hãm hại rồi chạy đến trước mặt Dương Quảng thỉnh cầu đối phương chủ trì công đạo.

Sau khi sống chết một lần, Lý Húc hiển nhiên sẽ không tin tưởng năng lực của quan viên quản lý đất đai trong triều nữa. Theo như ánh mắt của Bùi Nhã, hẳn sở dĩ đến bây giờ còn chưa công khai tạo phản chính là vì có được thời gian thở dốc. Đợi sau khi hẳn đem hai lần ác chiến tạo thành vết thương đều chữa khỏi, khẳng định sẽ giơ hắc đao lên với kẻ thù.

Mà trong đám cừu nhân này tuyệt đối không chỉ có đám ngu xuẩn Đông Đô!

Sau một cái liếc mắt trắng dã, trên mặt Ngự sử đại phu Bùi Bổng Mẫn bắt gặp có chút ngưng ngùng, thở dài một tiếng, hẳn tự nói ra vẻ trào phúng: “Người không phải luôn nói hẳn bao la sao? Hẳn đã bao che cả, sao có thể dễ dàng bỏ qua chỗ tốt của bệ hạ đối với hẳn? Nếu chúng ta lại cho hẳn chút ngon ngọt, nói không chừng còn có thể cứu vãn tâm của hẳn!”

“Vấn đề là, hiện tại chúng ta còn có thể lấy cái gì cho hẳn. Ngoại trừ nơi lớn chừng bàn tay ở Giang Đô này, còn có ai đem triều đình coi là một chuyện lớn? Dấu ấn của đại tổng quản sông Đậu Kiến Đức là do người truyền cho? Đại tổng quản U Châu của La Nghệ là do triều đình phong? Bao gồm cả Lý Húc?, Hẳn tự mình mở rộng biên giới quận Bác Lăng ra tới bờ sông Qua Lăng, hỏi qua ý tứ bất luận kẻ nào không?” Bùi Quý Quý củ không ngừng cười khở, phảng phất trên mặt người đứng ở bên cạnh đều nở đầy hoa.

“Nhưng dù sao hẳn cũng không có thực lực để đánh chiếm cả quận Hà Gian.” Bùi Uẩn nổi giận đùng đùng, cực kỳ không vui vì người khác coi thường năng lực mưu kế của mình.

“Vương Đế cũng không chịu nghe theo hiệu lệnh của hẳn. Nếu

chúng ta bồi thường cho hấn dưới sông, hoặc trực tiếp thắng hấn lên làm đại diện của con sông phía bắc an ủi, hai người Đâu Kiến Đức và La Nghệ chắc chắn sẽ rất tức giận! Nói không chừng ba nhà sẽ đánh hội đồng, lưỡng bại, không, ba thua câu câu thương!”

Nghe xong những lời này, Bùi Duy cơ hồ kinh sợ tròng mắt của mình.” Hấn không phải là không có thực lực chiếm được toàn bộ quận Hà Gian, mà là cố ý không lấy. Người xem kỹ, bọn họ lưu lại cho Vương Yên ở mấy nơi nào, đó là giữa ba nhà hòa hoãn. Vô luận nhà nào cầm, không bao lâu, khẳng định sẽ bị hai nhà khác liên thủ công kích!”

Không thể khác biệt không hợp với nhau, ngự sử đại phu Bùi Uẩn vẫn là vô cùng rõ ràng. Nhưng hấn lại không thể tin tưởng Lý Húc có thể thông minh như thế? Từ thời gian dài tới nay, Lý Húc trong mắt hấn, là một võ phu rất có khả năng đánh nhau. Mà tin tức nhân sinh của Bùi Uẩn là, thứ có thể lấy được võ lực, quyền mưu đều có thể để cho hấn là trắng tay. Cùng quan viên xuất thân từ thế gia khác cũng giống nhau., Hấn coi trọng, nhưng xem thường Lý Húc. Hai loại tâm tính này phân minh rõ ràng, nhưng không xung đột chút nào. Lúc cần Lý Húc làm việc, bọn họ không chút do dự bày ra một vị trí quan trọng, nhưng khi cần hãm hại hoặc vứt bỏ đối phương, hấn cũng không chút do dự.

“Nếu không làm gì thì chẳng phải là hấn sẽ càng muốn Lý Uyên lên sao? Mấy tháng nay, Đông Đô và Kinh sư mỗi ngày đều cảnh báo, nói Hà Đông vẫn luôn chiêu binh mãi mã. Nếu Lý Húc dẫn người đầu nhập vào, Lý gia sẽ mất công mất mặt!” Bùi Uẩn chớp mắt hình tam giác, nghĩ không ra rốt cuộc triều đình nên làm cái gì bây giờ.

Tổ có trí giả mỹ danh tham gia triều chính Bùi Duy cười khổ lắc đầu: “Hấn tạm thời cũng sẽ không bán mạng cho Đông Lý gia. Chỉ sợ trong mắt hấn, Hà Đông Lý gia và triều đình không có gì khác nhau quá lớn. Chúng ta không thể lại thắng quan cho hấn, cũng không thể thay hấn xuất đầu. Nhưng bệ hạ cùng hoàng hậu lúc trước đều muốn gả Cát Nhi công chúa cho hấn. Nếu như biết được hấn còn sống, việc này đoán chừng sẽ trọng nhắc!”

“Chỉ dựa vào một nữ nhi để lôi kéo hấn?” Bùi Uẩn mặc dù suy nghĩ sự việc đơn giản, nhưng cũng không đơn giản đến mức phát ngốc. Từ xưa đến nay, quan hệ thông gia chính là một trong những thủ đoạn lôi kéo không đáng tin cậy nhất. Đại Tùy tiên hoàng đã từng là nhạc phụ của Đại Chu thiên tử, hiện tại người có mưu đồ tạo phản là biểu đệ của Lý Uyên Dương Quảng.

“Không phải vì lôi kéo hấn, mà là vì nghĩ cho tương lai của công chúa Cát nhi. Bệ hạ tuy không có tâm trị quốc, nhưng đối với chúng ta cuối cùng không tệ.” Bùi Quý Thành đột nhiên trở nên thương cảm, âm thầm nói.

“Họ Lý là người trọng tình trọng nghĩa.” Nghe Bùi Quý Thành nói xong, Ngu Thế Cơ cũng trở nên đa sầu đa cảm. “Hấn mặc dù thất vọng với triều đình, đối với chúng ta có lòng oán hận, nhưng đối với ân đức bạt của bệ hạ lại không có phụ lòng. Nếu như giả Tô nhi cho nàng, tương lai vô luận thiên hạ có thể một lần nữa an ổn hay không, hấn đều bảo hộ được cát nhi chu toàn. Chúng ta có thể thúc đẩy mối hôn sự này, cũng coi như có báo đáp đối với bệ hạ nhiều năm qua tin tưởng!”

“Nhưng họ Lý dù sao cũng xuất thân hàn vi!” Bùi Uẩn không thể phản bác ý kiến của hai người kia, thì thảo kháng nghị.

“Người sau này tốt nhất sửa lại cách nhìn này, họ Lý sớm đã tự thành một nhà!” Bùi Quý Quý mỉm cười lắc đầu.

“Tự thành một nhà, chỉ có hấn?” Ngự sử đại phu Bùi Bổng Hàm không thể tin vào lỗ tai mình.” Hấn ngay cả con cháu huynh đệ cũng không có, môn sinh cố lại càng chưa từng nghe nói!”

Thành lập một gia tộc ít nhất cũng cần thời gian hơn hai đời, Ngụy Tấn từ trước tới nay chỉ dựa vào một thế hệ cố gắng quật khởi là thế gia đại tộc chỉ có duy nhất Lưu Dụ. Mà năng lực và thủ đoạn quyền mưu của Lý Húc thì hiển nhiên cùng với Lưu Dụ không cách nào đánh đồng.

“Bên cạnh hấn còn một đám người!” Bùi Quý đứng thờ dài, bổ sung: “Chỉ là chúng ta không ngờ tới!”

Chương thứ ba Phù Diêu (2)

Trong mắt Bùi Quý, Lý Húc tuy không có gia tộc của mình, nhưng hắn đã thông qua một phương thức vô cùng đặc biệt, đó là Triệu Tử Minh, Trương Giang, Phương Duyên Niên., Thời phương đức còn có vô số thanh niên tài tuấn không nói nên tên ngưng tụ cùng một chỗ. Trong những người này đại đa số đều giống như Lý Húc chính mình, đến từ khắp nơi trong bản triều, có người thậm chí xuất thân bản hộ Trừuộc. Chính bởi vì bối cảnh mỗi người trong đó đều rất hàn vi, cho nên chư thần triều đình vẫn luôn vô tình hay cố ý bỏ qua bọn họ, không thể coi bọn họ là một phương hào cường mà đối đãi. Nhưng làm một chính thể, bọn họ so với môn phiệt gia tộc bình thường càng đoàn kết hơn, càng có tiềm lực.

Loại quật khởi này cũng không phải ngẫu nhiên, trên thực tế, quá trình cẩn thận phỏng đoán lý Húc đứng vững gót chân ở sáu quận, Bùi Thủ có thể thấy rõ ràng số lần bản triều không nhiều lắm là nhìn thấy bóng dáng thiện chính. Các cử sĩ khoa học cũng không phải là Lý Húc thủ sáng lập., Năm đó vì đế tiên hoàng càng ngày càng yếu đi thể gia mạnh mẽ, đã từng thử mấy lần khoa cử. Truyền ruộng dân cũng không phải đức chính của một mình Lý Húc, bản triều mới thành lập, vì khôi phục dân chúng tạo ra chiến loạn nhiều năm liên tiếp tạo thành., Hắn cũng từng thử phân một vài tướng lĩnh có công với tài tuấn kiệt địa phương. Chỉ là khi triều đình thực hiện những thiện chính này, luôn phải chịu sức ép của các nơi, cuối cùng là không có vấn đề gì mà chết, hoặc là trong quá trình thực hiện đều thay đổi hoàn toàn, ngay cả người sáng tạo đầu tiên cũng phân biện không ra bộ dáng đó. Mà Lý Húc lại dựa vào đảm thức hơn người liên tiếp đánh bại đánh bại, lại ở sáu quận Hà Bắc mạnh mẽ xông ra một phen thiên địa mới.

Rốt cuộc Lý Húc cùng với tình huống chính trị mới của hắn có thể tham gia cường địch khắp nơi, Bùi Quỳnh không dám khẳng định. Nhưng là một lão mưu thần có kinh nghiệm trị chính nhiều năm, hắn nhạy cảm cảm cảm giác được, một khi có người có thể thôi thúc chính trị sáu quận ngày hôm nay đến

cả nước, Đại Tùy triều Đại Tùy., Không, lúc đó có lẽ không gọi là Đại Tùy nữa, toàn bộ Trung Nguyên tất nhiên sẽ tỏa ra sinh cơ bừng bừng. Đương nhiên, hào kiệt có thể hoàn thành mục tiêu này chẳng những phải có kiến thức, có can đảm, hơn nữa cũng cần có người quyền mưu cùng thủ đoạn.

“Có lẽ Đào Lý Chương quả thật cũng không nhất định!” Ôm loại tâm tính này, Bùi Quỳ sẽ quyết định giúp Lý Húc một lần nữa, coi như báo đáp vô số “Hiếu kính” lúc trước, cũng coi như chừa cho mình một con đường lui cho gia tộc. Đương nhiên, còn có một mục tiêu mà Bùi Quỳ Thành hi vọng mượn tay Lý Húc đạt được, giúp Dương Cát Nhi có thể bình an trong loạn thế.

Bùi Thành thâm cho rằng, Cát nhi đã kết giao chuyện hôn nhân tới tay bất cứ một chỗ hào hùng nào, một khi triều đại Đại Tùy âm âm sụp đổ, tiểu công chúa nhìn qua yếu đuối nhưng tâm tính lại đơn thuần như nước này đều bị lợi dụng như một quân cờ, sau đó coi như một tai họa diệt trừ. Chỉ có Lý Húc, hẳn nhất định có thể nghĩ trăm phương ngàn kế bảo vệ tốt lành nhi an toàn.

Mà loại tín nhiệm này cũng không phải đến từ bất kỳ lời hứa hẹn nào. Cho tới bây giờ, vô luận tên thứ tự và chức vị đều cao cao tại thượng Bùi Duy và tiểu tử Lý Húc của Hàn Môn tổng kể cũng nói không đến mười câu. Ngoại trừ sáu quận ngày lễ tiết hiếu kính ra, song phương gần như không kết giao gì với nhau. Nhưng thông qua chuyện Lý Húc từng làm, Bùi Quỳnh lại vô cùng tin tưởng vào năng lực hòa hợp của đôi phương.

Trong loạn thế, một người ngay cả lão bà con cũng có thể đẩy xe ngựa ra kiêu hùng cố nhiên tiền đồ không thể hạn lượng. Đồng dạng, một người có thể chiến thắng bộ hạ nhất trí tôn kính với đối thủ, thành tựu cũng quyết không thể đánh giá thấp. Người trước có thể dùng hết thủ đoạn tiêu diệt kẻ địch, thành lập bá nghiệp, sau đó cũng có thể thông qua phương thức bảo toàn người bên cạnh mình, tiến đến đạt được sự ủng hộ cuồn cuộn không ngừng.

Bùi Quỳ trước mắt có thể cho Lý Húc sự ủng hộ là một cơ hội giúp người cầu còn không được. Thông qua cưới được Dương

Cát Nhi, khiến cho hần và xưa nay thấy các hào môn đại tính bản thân thỏa hiệp, tiếp nhận lẫn nhau!

Là hi vọng của người bảo vệ cửa nhỏ và sĩ tử hàn môn trong thiên hạ, Lý Húc có thể đứng vững gót chân ở sáu quận, trở thành chư hầu danh xứng với thực. Nhưng, nếu hần muốn tiến thêm một bước dài trăm thước, nhất định phải được hào môn thiên hạ tán thành. Người thứ hai tuy nhân số không nhiều, bên trong cũng rất mâu thuẫn, đối với trình độ quen thuộc đối với chính lệnh và sức ảnh hưởng đối với dân chúng, lại vượt xa những tu sĩ khoa cử kia có thể so sánh.

Sau khi triều Đại Tùy sụp đổ, Lý Húc có được thân phận con rể đế vương và Đại tổng quản hiện tại càng có sức hiệu triệu hơn. Nếu hần và Dương Cát Nhi có thể kiếm được một đứa con trai, vậy thì nam hài tử kế thừa huyết mạch Dương gia sẽ trở thành vô số những thiếu niên già trẻ mồ côi đã từng nhận ân huệ của Dương gia. Là phụ thân của trẻ con, Lý Húc thắng được mọi người ủng hộ cũng là thuận lý thành chương!

“Cho dù bộ hạ vẫn thương thức hần như trước, chúng ta cũng phải có cách đưa được Cát nhi công chúa đến Hà Bắc mới làm được!” Trầm mặc chốc lát, ngự sử đại phu Bùi Uẩn lại nói.

Thật ra hần không có ý định đối đầu với hai vị đại nhân tham chương triều chính, mà là tình huống thực tế không thể lạc quan được. Từ sau trận chiến ở Hà Nam, Lý Húc đã nhanh chóng bị quân Đào Nam khống chế, đối phó với đám Đông Đô không nói lý với Lý Húc. Chư quân Đông Đô gặp phải dân chúng không nói lý, lập tức biến thành con thỏ không có can đảm, không những không dám xuất binh tiêu trừ., Ngay cả vùng ngoại ô gần thành Lạc Dương cũng bị Mạnh Tráo dẫn người đoạt đi vài lần, hại phú hộ ngoại ô ném gia nghiệp, không kịp lưu tâm hướng vào trong thành. Mà thành thị có thể dung nạp số lượng có hạn, trong nháy mắt đã hết bệnh., Giá nhà, giá hàng, giá lương thực giống như mặt trời mới mọc. Nguyên lai một quan tiền đủ gia đình tiểu hộ tiêu hơn nửa năm, hiện tại có thể duy trì sinh hoạt hai tháng đã phi thường không dễ.

“Mấy ngày trước Vương thế chủ động thỉnh tá anh thượng, mấy người chúng ta đều đã xem qua chiết khấu, đến nay vẫn chưa chuyển thành tệ hạ. Không bằng nhân cơ hội này để hấn tiện thế đem công chúa hộ tống đến Đông đô. Chỉ cần xa giá của công chúa có thể qua Hoàng Hà, lấy thực lực của Đậu Kiến Đức trước mắt, ông ta tuyệt đối không dám đoạt thê tử của Lý Húc!” Ngu Thế Cơ Nghiệp vượt râu, dễ dàng giải quyết nghi nan mà Bùi Uẩn đưa ra.

“Tặng thân sứ này không bằng người làm, trao đổi trấn an Đậu Kiến Đức một chút. Ông ta không phải muốn làm Đại tổng quản của Hà Gian sao? Tạm thời triều đình không có lực đối phó ông ta, không bằng trước tiên chiêu an!” Bùi Quý Kiến liếc mắt nhìn bốn gia của mình, cười đề nghị.

“Không, không đi, ta sợ nhất là trên đường lẫn lộn.” Nghe nói Bùi Quý Thành chuẩn bị sắp xếp chính mình mạo hiểm, đại phu Bùi Uẩn lập tức lắc đầu thành sóng gió.” Lại nói, lúc đi có vương thế sung hộ tống, lúc trở về, một quan văn như ta làm sao có thể đối phó nhiều tặc như vậy?”

Bùi Quý và Ngu Thế Cơ nhìn nhau, hiển nhiên không nghĩ tới lá gan của ngự sử đại phu Bùi Nhung lại nhỏ như vậy, kiến thức lại kém như thế. Triều đại Tùy tràn ngập nguy hiểm, nếu không phải vì quân ân xưa kia, hai người bọn họ đều phải dừng mãnh rút lui. Lại còn có người muốn ở lại trong Cô thành không đi, thật sự là ngu xuẩn đến mức không thể cứu được!

Vì để bản gia có thể hiểu được lòng tốt của mình, Bùi Duy chỉ có thể cố gắng nói rõ chủ đề.” Đi tới chỗ Lý Trọng Kiên, người có thể nghỉ ngơi một thời gian ngắn. Trước kia chúng ta tuy không giúp hấn cái gì, nhưng cũng không có gì quan trọng. Trong tay người lại không có binh quyền gì, hấn sẽ không tha cho người đâu!”

Sợ Bùi Uẩn còn chưa hiểu, Ngu Thế Cơ cũng ở một bên hỗ trợ, “Công chúa đi Hà Bắc sau, hình dạng một bóng người. Người là lão thần trong triều trải qua sóng gió, cũng có thể giúp nàng đưa ra chủ ý! Huống hồ người và huynh đệ Vũ Văn

gia không hợp nhau, cần gì ở lại Giang Đô buồn nôn với bọn họ!”

Không đề cập tới văn hóa Vũ và sĩ huynh đệ còn tốt, vừa nhắc tới, thái độ của Bùi Uẩn càng thêm kiên quyết, “Không đi, ta cũng không tin Vũ Văn huynh đệ dám mạo hiểm to lớn thiên hạ! Chỉ cần bệ hạ tín nhiệm các loại, sớm muộn, ta muốn cho bọn họ biết biết cái gì sẽ lợi hại!”

Đến lúc này rồi, ai còn quan tâm đến cảm nhận của bệ hạ! Bùi Quý cùng Ngu Thế Cơ hai người cười khò lắc đầu: “Chúng ta là văn nhân, tốt nhất đừng đánh nhau với võ giả. Huống hồ Vũ Văn huynh đệ cũng không làm chuyện gì quá xuất sắc, là chính người nhìn người ta không vừa mắt!”

“Ta thấy bọn hãn không vừa mắt? Là ta thấy bọn hãn không vừa mắt sao? Tháng trước bọn hãn nói là các tướng lĩnh trường kỳ rời nhà ra bên ngoài, sẽ có oán hận. Trừ từ chỗ bệ hạ đi hơn năm trăm cung nữ ra thì còn có hơn năm trăm người., Lại ngay cả việc cướp hai mươi mấy đại hộ nữ nhi, làm hại toàn bộ nữ nhân trong thành đều không dám ra khỏi cửa vào ban ngày! Hai người các người tham chương triều chính không những mặc kệ, ngược lại còn tới cửa chúc mừng đám lính du côn kia. Sau đó lại tùy ý để bọn chúng càn quấy tiếp tục., Ta thấy, không bảo vệ được ngày nào đó thể diện của chúng ta cũng bị bọn hãn cướp đi! Đến lúc đó, ta xem hai người các người rốt cuộc xuất đầu lộ diện!” Thúc Thúc Bùi Uẩn giận dữ tròn tròn mắt, hỏa khí từ lòng bàn chân vọt thẳng lên đỉnh đầu, thiếu chút nữa mũi quan bay ra ngoài.

Từ sau khi Dương Nghĩa Thần bạo bệnh bỏ mình, Vũ Văn cùng sĩ cùng hai huynh đệ ở trong thành Giang Đô khí焰 càng thêm cao tăng. Vì không khơi mào văn võ bất hòa, xưa nay Bùi Quý Mi và Ngu Thế Cơ nhiều lần nhường nhịn Vũ Văn huynh đệ. Nhưng làm ngu quan, ngự sử đại phu lại không có tính tình tốt như vậy. Huống hồ lần này bị Vũ Văn huynh đệ cướp đi cung nữ trong quân có hai người từng cùng hãn ca hát cùng đã lâu, chỉ đợi đến ngày nào đó ồn ào đến mức Dương Quảng cao hứng, Bùi Uẩn có thể cầu đổi phương ban cho mình hai nữ nhân kia làm thiếp. Nhưng hiện tại, hai cây Mấu Đơn diễm lệ kia rơi vào chuồng bò, tùy tiện ăn một

miếng thịt thô tục, tất nhiên ngay cả phiến lá cũng sẽ không để cho hấn cái ngực sử đại phu này còn sót lại!

“Bùi đại nhân, thời kì phi thường, ánh mắt chúng ta nhìn lâu dài thì tốt hơn!” Ngu Thế Cơ bị Bùi Uẩn thất thố giật nảy mình, cảnh giác nhìn xung quanh, thấp giọng khuyên bảo.

“Ánh mắt ta không đủ dài sao? Ngu đại nhân người nghĩ thật xa, lại nuôi hai con hổ giữ nhà!” Bùi Uẩn cau mày, thanh âm tuy thấp xuống, nhưng ngữ khí vẫn cứng rắn như cũ.

“Đủ rồi, Bùi đại nhân ánh mắt luôn luôn cao xa!” đùng phải loại gia hỏa toàn thân hồ đồ này, Ngu Thế Cơ cũng chỉ có thể tự nhận xui xẻo, “Người đã không muốn đi Hà Bắc, lão phu thỉnh người khác hỗ trợ khác là được. Chúng ta không cần vì tranh chấp này!”

“Đúng vậy, người không muốn đi thì thôi. Chúng ta ba người cùng ở một chỗ, mọi việc đều có thể thương lượng!” Bùi Quý Quý thấy nhà mình tốt xấu gì cũng không phân biệt được, cũng chỉ có thể nhượng bộ.

Hai chương quân triều chính thỏa hiệp, ngực sử đại phu Bùi Bồng lại không cam lòng để hai vị đồng liêu nhìn mình hồ đồ ngu ngốc, hơi trầm ngâm một chút, sau đó lại nói: “Cũng không phải là ta không chịu động tới. Chuyện chúc hôn này, ta thấy rất khó thành công. Cho nên không cần phải đỡ mù theo!”

Thấy hai tên đồng liêu bị mình nói cho ngây người, hấn tiếp tục bổ sung: “Lần đại chiến ở Hà Bắc này, lão bà sông Đông Lý lại phái người đưa lương thực, giúp họ Lý rất nhiều việc! Các người cũng nói, họ Lý là người biết ơn báo, sau đó, hấn không thể thiếu cho Lý Uyên hồi báo. Như vậy hai nhà mới khó phân biệt nhau. Bọn họ tạo phản ở phương bắc, triều đình cũng không thể làm như không thấy, còn đuổi công chúa gả cho hấn?!”

“Đây cũng là nan đề!” Ngu Thế Cơ tay vờ chòm râu, cau mày. Hà Đông Lý Uyên cao ngạo cuốn vào tranh đấu của Hà Bắc, việc này mọi người trong thiên hạ đều biết. Mà Lý Uyên sắp sửa lật cờ trở lại., Làm chất nhĩ trên danh nghĩa của hấn, Lý Húc dù không tạo phản cũng sẽ tự động bị xếp vào hàng ngũ

phản nghịch. Đến lúc đó triều đình cũng không thể vừa tác chiến phản nghịch, vừa liên hôn với chất nhi phản nghịch? Nếu làm như vậy, chẳng phải là cổ vũ những người khác đứng lên tạo phản sao?

“Từ sau trận chiến Liêu Đông, Đường Công Lý Uyên luôn hy vọng đưa Lý Húc vào gia tộc của mình!” Tuy đối phương là địch, Bùi Thành vẫn rất tôn kính Lý Uyên: “Nếu không phải hấn âm thầm phái người chiêu cố cho Lý Húc!”, Chỉ dựa vào hai tiểu nha đầu của Lý gia có khả năng đi được mấy ngàn dặm mà bình an vô sự sao? Nhưng Lý Húc cũng may mắn có chủ kiến. Những năm gần đây, bất kể Đường công gặp xui xẻo cũng thế, phát đạt cũng tốt, Lý Húc chưa từng phủ nhận tình cảm thúc chất giữa hấn và Đường công. Cho dù năm xưa bệ hạ có ý bảo hấn thay đổi lập trường., Hấn cũng không chịu. Cho nên lúc hấn sa sút, Lý Uyên cũng không thể khoanh tay đứng nhìn. Hơn nữa có hấn ở bên cánh, đối với Hà Đông mà nói, so với Đậu Kiến Đức và La Nghệ còn an toàn hơn!”

“Nhưng hấn cũng sẽ không mù quáng tạo phản với Đường Công.” Dừng lại một chút, Bùi Quý tiếp tục nói, “Thứ nhất, vừa mới trải qua hai lần đại chiến, binh lính dưới trướng hấn kiệt sức. Thứ hai, ta nhìn không ra làm như vậy đối với hấn có chỗ tốt gì!”

“Đúng là như thế!” Nghe Bùi Quý phân tích, chân mày Ngưu Thế Cơ chậm rãi phát triển.” Hấn hiện tại tự vệ cũng khó khăn, nào có khí lực trợ giúp Lý Uyên? Hơn nữa trước mắt hấn đã là tổng quản sáu quận, là chư hầu cùng phe với Lý Uyên. Đi theo Lý Uyên, cuối cùng chẳng qua cũng chỉ là làm tổng quản, chẳng lẽ còn trông cậy vào việc nứt đất phong hay sao?”

“Cho dù hấn và Lý Uyên quấy rầy cũng không sợ, chúng ta mau chóng thúc đẩy việc này. Để xe ngựa của công chúa xuất phát trước khi Lý Uyên chính thức tạo phản, người khác chẳng những nói không ra lời, cũng sẽ tạo ra ngăn cách cực lớn giữa Lý Uyên và Hà Bắc!” Bùi Hoa Nhã cười cười, lớn tiếng bổ sung.

Một viên đá nhiều chim, hiện tại, hấn càng ngày càng phát hiện đem Âm nhi gả cho Lý Húc là an bài cực kỳ sáng suốt!

Ngu Thế Cơ cáo già kia trong nháy mắt nhìn ra môn đạo trong đó, buông râu, tay vuốt chòm râu, cười to: “Bệ hạ, chúng ta nhanh đi nói, càng nhanh càng tốt, càng nhanh càng tốt!”

“Ta nói là họ Lý có khả năng sẽ cảm kích ân tình của Lý lão bà, cự tuyệt tiếp nạp công chúa Cát Nhi!” Bùi Uẩn thấy bản thân mình “tung Tư thực lo” một phen, căn bản không được người hiểu, dứt khoát trực tiếp nói rõ lời này.

“Xuất phát từ ân tình Đường công thì sẽ không! Nếu hấn muốn đầu nhập vào Đường Công Lý Uyên, đã sớm đầu nhập vào rồi, không cần chờ tới bây giờ.” Ngu Thế Cơ lắc đầu liên tục, vẻ mặt có chút suy tư. “Chẳng qua, nếu nguyên nhân khác, tiêu tử này lại có khả năng làm được! Hấn nổi danh tình cảm, năm đó vì một nữ nhân đường xa mà đến, đã không để ý tới sự nghiêm lệnh của bệ hạ. Hôm nay hai vợ chồng đồng cam cộng khổ nhiều năm...”

“Với đầu óc những người bên cạnh Lý Húc, sẽ không phát hiện ra hôn sự có lợi rất lớn đối với sáu quận!” Bùi Quý Mi không cho là đúng, cười bác bỏ lo lắng của hai vị đồng liêu.

Một khi trên đầu vai gánh vác sự kỳ vọng của mọi người, hành động của Lý Húc sẽ không thể tự phụ tính tình của mình. Trừ phi, tình cảm giữa hấn và nữ nhi Lý gia đã sâu đến tình cảm có thể làm như Họa Giang sơn coi như không thấy.

Có khả năng này sao? Bùi Quý không tin.

Chương thứ ba Phù Diêu (3)

Ngay lúc đám người Bùi Quý đứng đắn muốn nghĩ cách tạo thành ngăn cách giữa Lý Uyên và Lý Húc thì đồng thời Hà Đông Lý gia đã chuẩn bị tốt cho binh nam hạ.

Chiến tranh xảy ra sát vách khiến cho Hà Đông Lý gia được lợi quảng cận. Tình thế như Bùi Tục Y đoán, hai người Hà Đông làm hàng xóm so với Đậu Kiến Đức, La Nghệ thì yên ổn hơn nhiều. Mà khiến Lý Uyên lại càng hài lòng, thông qua Lưu Hoảng Cơ mà nỗ lực không ngừng, ba ngàn viện quân Bắc Lãng cuối cùng cũng đã xuất phát.

Mặc dù so với mười vạn tinh binh hiện tại của Lý gia mà nói, ba ngàn đường xa đến đây ủng hộ chỉ là muối bỏ biển, nhưng thứ Lý Uyên cần không phải viện binh, mà là một loại tư thái. Cho dù cuối cùng Lưu Hoảng Cơ chỉ mượn được một trăm binh lính từ trong tay Lý Húc, trong mắt người ngoài, cũng có nghĩa là từ nay về sau sáu quận Bắc Lãng buộc lên chiến xa của Hà Đông Lý gia.

“Gia nhập sáu quận Bắc Lãng” gia tăng thực lực bề ngoài của Lý gia lên mấy thành, đồng thời, biểu hiện kiệt xuất trong quá trình xuất sứ lần này của Lưu Hoảng Cơ cũng cung cấp cho Lý Uyên đầy đủ lý do để hấn gánh vác trọng trách.

“Lần này Hoảng cơ xuất sứ, đích xác có thu hoạch rất phong phú!” Dem thư báo Lưu Hoảng Cơ mau lẹ đặt lên bàn, Đường công Lý Uyên cười đánh giá. Biểu tình trên mặt không chỉ là vui mừng, mà còn mang theo vài phần giải thoát.

“Đúng vậy, hấn và Trọng Kiên vốn là bạn tốt tri kỷ, trải qua lần hoạn nạn này thì tình cảm hai bên lại càng nặng. Vạn nhất chúng ta có nhu cầu, vạn nhất chúng ta có nhu cầu gì, chỉ cần nghiên cứu kỹ càng, Trọng Nhất chắc chắn khó có thể cự tuyệt!” Phụ có danh tiếng của người trí giả đệ nhất Lý phủ là Trần Diễn Thọ liên tục gật đầu, đối với cách nói của mưu chủ thâm đồng ý.

Đổi lại Lưu Hoằng cơ chính là Bác Lãng đại diện cho Lý gia xuất sứ, đó là mưu đồ của hắn dành cho Đường Công. Trong mắt Lý phủ lão mưu sĩ, tuần kiệt một đời tuổi trẻ, Lưu Hoằng Cơ là người xử sự trầm ổn nhất. Hắn sẽ không thể không triển lãm ra lực lượng cho thỏa đáng., Cũng sẽ không khiến người ta hoài nghi năng lực hứa hẹn của hắn. Ngoài ra, khi làm việc thì biết cân nhắc thay đổi phương, để lại đường sống cho nhau cũng là sở trường riêng của hắn. Để hắn gánh vác nhiệm vụ sứ giả, mặc dù không thể tranh thủ được một đồng minh cho Lý gia, cũng sẽ không vì tự dung tạo ra một kẻ thù.

“Cũng chính là Hoằng Cơ, nếu như đổi lại là những người khác, rất khó nắm giữ được chừng mực nơi đây!” Ánh mắt Lão Quân Mã Nguyên Quy vô tình hay cố ý đảo qua mặt đám người Lý Thế Dân, phụ họa.

“Ừm, mấy người các ngươi, sau này phải học từ Hoằng Cơ nhiều một chút. Mọi việc đều phải suy xét chu toàn, đừng có xúc động thì cái gì cũng không quan tâm!” Ánh mắt Lý Uyên cũng thuận thế quét về phía mấy đứa con trai, giọng nói rất hiền lành, nhưng bên trong hàm chứa ý vị sâu xa. Đặc biệt là khi nghe vào tai người hữu tâm, đó đã là một loại bất mãn và trách cứ.

“Vâng, mấy người chúng ta đã biết!” Là con trưởng, đương nhiên sẽ đứng lên trước, dẫn đầu tỏ thái độ với cha chú.

“Nhi thần nhất định nhớ phụ thân dạy bảo!” Lý Thế Dân theo sát sau lưng huynh trưởng đứng lên, đỏ mặt hướng phụ thân thi lễ. Trong nháy mắt khom người, ông ta lén nhìn trộm thúc thúc Trương Tôn Thuận Đức của thê tử, hy vọng từ trong ánh mắt của đối phương có được chút ám chỉ. Lại sợ hãi phát hiện Trương Tôn Thuận Đức vẫn luôn một mực ủng hộ mình cúi thấp trước ngực, giống như ba hồn sáu phách bị người ta trộm đi.

“Xảy ra chuyện gì!” Lý Thế Dân linh cảm được vài phần khó hiểu, khẩn trương suy đoán. Nhưng từ tiếng cười của phụ thân cùng với biểu hiện của Lý phủ lão nhân, hắn lại không nhìn thấy bất cứ manh mối gì.

Đang lúc hoang mang, Tam đệ Nguyên cát đã cao hứng nhảy đến bên cạnh hắn, vừa đắc ý mỉm cười, cao giọng hô: “Hài nhi nhất định nhớ kỹ phụ thân dạy bảo, làm việc nhiều phương diện. Không chỉ lo lắng nhất thời thống khoái, mang đến cho người khác vô cùng vô tận phiền toái!”

“Ngươi!” Trong lòng Lý Thế Dân bốc lên ngọn lửa, cao lên ngay trước mặt mọi người, hết lần này tới lần khác lại lấy đỡ bảo bối của mình, đệ đệ đều không có một chút biện pháp nào.

“Nguyên cát hôm nay nói rất đúng!” Lý Uyên hài lòng gật đầu, trong ánh mắt tràn đầy yêu thương cổ vũ: “Bất kể là thịnh thế hay là loạn thế, muốn thành tựu một phen thì phải dung nạp người. Tổ phụ ngươi năm đó từng nói với ta, lòng dạ một người rộng lượng bao nhiêu, thành lập sự nghiệp sẽ lớn bao nhiêu.” Ánh mắt nhìn về phía những hậu tướng còn lại., Hắn tiếp tục bổ sung: “Trong những người như các ngươi, lấy tuổi Hoàng cơ lớn nhất, lịch duyệt phong phú nhất. Cho nên sau khi khởi binh, mọi việc trong quân cũng phải hướng Quảng Cơ thỉnh giáo. Hắn là một soái tài một mình đảm đương một mặt, thành tựu tương lai không thể hạn lượng!”

“Vâng, mặt tướng kính tôn Đường công dạy bảo!” Vô luận là phục hay không phục, chúng tướng Lý phủ đồng thời chấp tay, cùng đáp lại.

Tầm quan trọng của đối phương không ai có thể phủ nhận, nếu như sáu quận Bắc Lãng đồng ý cho Lưu Hoằng cơ, cũng đồng nghĩa với việc Lưu Hoằng cơ đã chính thức trở thành cây cầu nối hai nhà. Chỉ cần tầm quan trọng của Lý Húc đối với gia tộc Đường Công không giảm, Lưu Hoằng Cơ sẽ có một ngày bị nhìn bằng ánh mắt khác. Mọi người không thể trách Đường Công thiên vị, nếu trách hắn chỉ có thể trách mình không sống tốt, không đợi mấy năm trước nhìn ra tiền đồ của Lý Húc mà kết giao với một cường viện như vậy.

“Lão phu cũng không phải là thiên vị hắn, nghe Chí Huyền trả lời, sách lược ẩn nấp hư thực kia xuất ra từ tay của Nghiễm Cơ huynh. Bắc Lãng quân có thể bảo vệ thượng cốc, cũng là nhờ có Hoằng Cơ hỗ trợ” Vì tỏ vẻ công bằng, Đường Công Lý Uyên giờ lá thư trong tay: “Với tính tình của Trọng Kiên, hắn

đương nhiên muốn có qua có lại. Ba ngàn giáp sĩ tuy rằng không nhiều lắm, nhưng đó đều là lão binh bách chiến, so với sĩ tốt chiêu mộ mới của chúng ta còn tốt hơn nhiều!”

“Với tài năng của Hoảng cơ, một mình dẫn binh mã dư xài!”
Trưởng Tôn Thuận Đức mỉm cười nhận lời của Lý Uyên.
Đường công an bài, ta nghĩ các huynh đệ nên tâm phục chứ!”

“Lão phu an bài như thế, cũng là suy nghĩ đã lâu!” Ánh mắt đảo qua trên mặt mọi người nóng lòng muốn thử một vòng, Lý Uyên tiếp tục nói, “Từ hôm nay trở đi, Thái Nguyên binh mã của chúng ta phân biệt trái phải ba đường, lão phu tự lãnh trung quân, giúp các người nổi trống trợ uy, phát cờ hò reo. Lão phu phía dưới., Bùi Tịch là trưởng sử, Lưu Văn Tĩnh là Tư Mã, Đường Kiệm và Ôn Đại Nhã tham gia quân đội, Võ Sĩ Hoạch là Giáp Tào, Lưu Chính Hội, Thôi Thiện vi, Trương Đạo Nguyên là Hộ Tào, Khương Dao vì Ty Công tông quân!”

“Thuộc hạ nguyện vì Đường công xông pha khói lửa!” Tướng lĩnh bị gọi tên lập tức bước nhanh lên phía trước, chấp tay đứng nghiêm. Có người trên mặt mang theo vẻ kinh ngạc, có người thì hưng phấn đến nỗi trán lấm tấm mồ hôi, còn có người ánh mắt len lén nhìn về hai bên, len lén nhìn Lý Kiến Thành vừa mới được Lý Uyên phong làm Lũng Tây Công, lại vụng trộm nhìn Lý Thế Dân vừa mới trở thành Đôn Bá, không biết rốt cuộc bão táp trong bầu trời ngày hôm nay sẽ thế nào?

“Ai!” Chứng kiến biểu hiện của mọi người, Lý Uyên thầm thở dài trong lòng. Hắn ở lại trung quân nghe lệnh, không phải là lão nhân đã theo bên người nhiều năm. Cái này cân nhắc cân bằng lực lượng các phương diện, có người là dòng chính của Lý Kiến Thành, có người là tri giao của Lý Thế Dân, có người thì bị Lý Uyên cố ý giữ lại bên người, để tránh sau khi rời khỏi tầm mắt, xuất phát từ các loại mục đích tạo ra cho gia tộc càng nhiều phiền toái.

“Tả quân chia làm ba doanh trước sau, do Lũng Tây Công làm Đại đô đốc, thống lĩnh binh mã ba doanh. Diễn thọ, người tới làm trưởng sử hành quân.”

“Nhi thần nghe lệnh! Tạ phụ soái!” Lý Kiến Thành cố gắng kiềm chế kích động trong lòng, lần nữa đứng lên, thi lễ với

phụ thân. Trần Diễm Thọ là cánh tay tin nhiệm nhất của Lý Uyên. Lý Kiến Thành từng nhiều lần muốn lôi kéo trận doanh của mình, đối phương đều xảo diệu từ chối. Vào thời khắc mấu chốt đại quân sắp xuống Nam, Lý Uyên đem người này an bài đến bên cạnh hắn, lòng che chở rõ ràng.

“Lão thần nguyện vì thế tử tính kế!” Trần Diễm Thọ đi tới bên cạnh Lý Uyên, chấp tay với gia chủ tương lai.

“Xây dựng từ chính vụ kém hơn chiến sự, có người ở bên giúp hắn tính kế, lão phu có thể yên tâm!” Lý Uyên cười gật đầu, ý bảo hai người các người mau chóng kiến thành rồi cùng Trần Diễm Thọ trao cho nhau ấn tín: “Về phần thống lĩnh tạo thành ba doanh dưới trướng, theo ý kiến của lão phu, lần lượt do Vương Trường Quân, Khương Trường Quân, Đậu Dận, Đậu Bường Nhâm, hai người các người có dị nghị gì không!”

Vương Trường Nhạc cùng Đậu Gia thì ra chính là Ứng Dương Lang Tướng của Đại Tùy. Mặc dù tiếng tăm hai người không lớn, nhưng lịch lãm nhiều năm trong quân đội, lại thắng ở kinh nghiệm phong phú. Đậu Lân là một đại phú hộ tránh thù với Thái Nguyên Lục Lâm., Võ nghệ có thể đứng sau lão thị vệ Tiền Cửu Lung, tổ hợp như vậy đương nhiên cực kỳ hợp với khẩu vị của hai người Lý Kiến Thành và Trần Diễm Thọ. Hai người nhanh chóng khom người cảm ơn, lớn tiếng đáp: “Tạ ơn đại tướng quân ưu ái, thần nhất định dốc hết toàn lực, không phụ kỳ vọng của đại tướng quân!”

“Tạ Đường công tín nhiệm, mặt tướng các người nhất định dốc sức chạy trốn cho thế tử!” Vương Trường Hải, Khương Bảo Nghĩa, Đậu Dận lần lượt ra khỏi hàng, cảm tạ Lý Uyên trước, sau đó thành lễ với thế tử.

Binh mã Lý gia đã sắp tới, còn từ Thái Nguyên cho đến kinh sư, sức mạnh của địch nhân vô cùng có hạn. Vì vậy có rất nhiều người đang ngó chừng vào vị trí chủ tướng của mấy đội binh mã này. Mà những người được Lý Uyên ủy thác trọng trách vào thời khắc này, tương đương với đặt nền móng cho triều đình tương lai. Chỉ cần không xui xẻo đến mức trên đường đánh nhau, vị trí khai quốc công hầu như là nằm trong lòng bàn tay.

Nhìn thấy đám người Vương Trường Đức đạt được trọng dụng, các tướng lĩnh khác không được nhắc tới tên cũng nóng lòng muốn thử. Mọi người đều mong đợi người được chọn là mình, cho dù không thể trở thành thống lĩnh một doanh, nhưng có thể đạt được phó thủ dưới trướng thống lĩnh, đốc úy... Cũng tương đương có cơ hội triển lãm tài hoa, phảng phất đoán được tâm tư mọi người, Lý Uyên rất nhanh dựa theo tiêu chuẩn xây dựng, phối hợp cho quân đội dưới trướng Lý Kiến Thành làm quan quân tầng Cơ. Khi cấu tạo ra một đội quân nhân tài xấp xỉ được, y vuốt râu, cười nói: “Lão phu không phải là bá bá đương thời Nhạc nữa., Chưa chắc có thể khiến các người sở trường mọi nơi. Nhưng công danh lợi lộc đều ở trước mắt, nếu các người có bản lĩnh, tự quản lấy. Lão phu cái khác không thể cam đoan, “không trùng phạt không quá đáng, tám chữ chắc chắn sẽ thưởng công”, nhưng có thể lập ước trước mặt mọi người!”

“Nguyện chết vì công hiệu của Đường!” Tướng sĩ tả quân đồng thanh hô lớn, sĩ khí dâng trào như dầu sôi trên lửa nóng.

Lý Uyên áp hai tay xuống phía dưới, ngăn chặn tiếng hoan hô của mọi người, sau đó lớn tiếng nói ra phương án phối trí của một đội binh mã khác.” Binh lính bên phải cũng chia thành ba doanh trước, do đôn công chính là Đại đô đốc, thống lĩnh binh mã ba doanh. Sài Thiệu, người tới làm trưởng sử hành quân đi!”

“Nhi thần nghe lệnh!”

“Mặt tướng nghe lệnh!” Lý Thế Dân và Sài Thiệu vội vàng bước ra khỏi hàng, tỏ vẻ vui vẻ tiếp nhận với sự sắp xếp của chủ soái. Trong nháy mắt nâng ấn tín lên, bàn tay Lý Thế Dân nhẹ nhàng run rẩy một cái. Nhưng rất nhanh sau đó, hắn đã dùng nụ cười tươi rói giấu có che dấu sự thất vọng phát ra từ đáy lòng.

Phụ thân đại nhân bố trí nhân lực hai quân trái phải không công bằng. Hắn ta đã đẩy Trần Diễn Thọ của đệ nhất mưu sĩ Lý phủ đến dưới trướng huynh trưởng, phân cho mình Trưởng sử là Mã Nguyên Quy lão mưu túc tính, dù không nhiều cũng hắn là giao hảo với Trương Tôn Thuận Đức., Mà không nên là

em rể Lư Thiệu, tuy rằng võ dũng trong Quan Trung của Sài Thiệu rất nổi tiếng, nhưng hiện tại Lý Thế Dân cần nhất chính là một mưu thần có kinh nghiệm phong phú, không phải một thất phu ngay cả lão bà cũng có thể ném ra.

“Nguyên quy muốn lưu thủ Thái Nguyên, bảo đảm lương thảo đại quân. Cho nên vì phụ chỉ có thể sai Sài Thiệu làm trưởng sử của người. Hẳn lịch duyệt phong phú, kiến thức trường viễn. Phương diện nhân tình thế cố, vừa vặn vì người mà mưu đồ nhiều hơn!” Đường như đã dự liệu được phản ứng của nhi tử, Lý Uyên cười cười, vẻ mặt ôn hòa bỏ sung.

Trong lòng hắn rất rõ ràng, nói về năng lực phương diện lĩnh quân chiến tranh, tài hoa của con cháu đời thứ vượt xa con trai trưởng xây thành. Đứa con thứ này lớn lên trong quân, đa mưu, dũng mãnh, quyết đoán., Sự tàn nhẫn, có thể làm cho người đi theo tin phục, đồng thời có ánh mắt chiến lược làm khó người thường. Những ưu điểm này, từ trên chiến tích hắn dẫn dắt Phi Hồ quân cũng có thể thấy được. Nhưng càng như vậy, Lý Uyên càng không muốn đem hắn đề cao tới cùng một vị trí.

Với tư cách là người thừa kế số một Lý gia, thế tử kiến tạo quen thuộc chính vụ, tâm địa nhân hậu. Nhưng năng lực ứng biến của ông ta kém xa thế dân khác. Đặc biệt là một ít thời khắc mấu chốt, khuyết điểm nhu nhược của ông ta luôn được thể hiện đầy đủ. Lưu Hoảng Cơ., Sở dĩ đám người Võ Sĩ Hoạch xa cách cũng bởi trận hỏa hoạn trên Liêu Hà năm đó gây nên, một chủ soái không thể bảo trụ đường lui của huynh đệ nhà mình thật sự không thể khiến người ta yên tâm mua mạng thay hắn. Lần trước Lý Kiến Thành không chỉ cô phụ sự ủy thác của mọi người, mà còn khiến cho năng lực may mắn sống sót đối với hắn triệt để mất đi lòng tin.

Nếu để Lý Thế Dân có một người đặc lực mưu thần phụ tá, có thể dự kiến, trong cuộc chiến nam hạ, hắn sẽ đem danh tiếng huynh trưởng bao trùm. Một người thừa kế nhu nhược cùng một người thừa kế hung hãn đồng thời tồn tại trong gia tộc hậu quả thế nào, làm Lý Uyên từng chứng kiến thảm kịch vô số huynh đệ tương tàn, hắn rõ ràng hơn bất luận kẻ nào.

Đã từng có một thời gian, Lý Uyên ký thác hy vọng trong tay “Tộc điểm” của sáu quận Bắc Lãng có thể hoàn toàn đập về phía mình. Như vậy, hẳn có thể thuận thể thuận thể đem vị trí đại đô đốc của Hữu quân giao cho Lý Húc. Vô luận từ góc độ thực lực còn là danh vọng con người, ai cũng không thể nào tìm được cái tính cách gì khác. Hơn nữa lấy thân phận cùng tính cách của Lý Húc..., Hắc viễn viễn không có khả năng khiêu chiến địa vị thành công. Nhưng Lý Húc chỉ quyết không giúp đỡ lẫn nhau, cho nên Lý Uyên không thể không lùi bước: tận lực rèn luyện cơ hội, hơi áp chế thế dân. Cho dù làm chậm trễ một ít chính sự, cũng phải bảo vệ sự ổn định của gia tộc.

“Nguyện ý dùng hết toàn lực phụ tá nhị công tử!” Sài Thiệu dường như hoàn toàn không biết gì về những chuyện riêng tư của Lý Uyên gia, ông ta đứng trước mặt mọi người, vui vẻ chào hỏi Lý Thế Dân.

Đã đến thời điểm này, mặc dù trong lòng có ngàn loại không vui, Lý Thế Dân cũng chỉ đành nghiền răng, nuốt vào trong bụng thôi.” Ngày sau Vọng Sài quận công chỉ điểm nhiều hơn một chút!” Trước tiên hẳn hoàn lễ với Sài Thiệu, sau đó xoay người chấp tay với phụ thân, “Nhi thần chắc chắn không phụ lòng tín nhiệm của phụ soái!”

“Vi phụ luôn luôn rất thương thức dũng vũ và can đảm của ngươi!” Lý Uyên cười gật đầu, tiếp tục hoàn thiện lựa chọn tướng lãnh hạch tâm của Hữu quân: “Ba vị thống lĩnh Tả doanh, vi phụ đề nghị do Lưu Hoảng quản lý doanh thứ nhất, Dương Lưu quản lý doanh thứ hai, còn doanh thứ ba, tạm thời do Trương Tôn Thuận Đức chỉ huy, hai người các ngươi có đồng ý chấp nhận bố cục như vậy không?”

Trong phút chốc, tâm tình Lý Thế Dân từ cốc thấp bị quăng lên áng mây, lại từ đám mây ngã xuống khe thấp. Dừng gần như run rẩy, ông khom người, lớn tiếng trả lời: “Nhi thần, đa tạ phụ soái!”

Chương thứ ba tên uyển chuyển (Hạ ba)

Đi trên đường trở về chỗ ở của mình, Lý Thế Dân vẫn cảm giác tinh thần hoảng hốt. Hắn ngàn vạn lần không ngờ, ngay lúc đại quân sắp khai mạc, phụ thân chỉ dùng một chiêu chia binh, đã triệt để đánh tan thế lực mình vất vả nhiều năm xây dựng lên.

Võ sĩ Cao Đăng là “Đại tướng quân phủ” tòng quân, Trưởng Tôn Thuận Đức lại hoàn toàn bị đuổi khỏi quyết sách. Chuyện này nhìn như chuyện người bình thường biến chuyển, nhưng lại khiến Lý Thế Dân mất đi một trợ thủ đắc lực, lại mất đi cường viện phía sau màn. Nhưng bất cứ ai từ cái bố trí này cũng đều không tìm ra được sai lầm gì. Võ Sĩ Hoạch xuất thân gia đình phú thương., Nhu cầu quản lý đại quân của hắn, đích thật là dùng số lượng. Mà Trưởng Tôn Thuận Đức đã từng có kinh nghiệm dẫn binh, lại đạt được danh hiệu Huân Vệ Đại Tù, làm thống lĩnh một doanh mới đủ để cho hắn triển khai sở trường!

Vấn đề là, dùng võ sĩ Côn Bằng làm người cẩn thận, sau khi hắn đến bên cạnh Đường Công, tất nhiên không dám nhúng tay vào tranh chấp trong gia tộc giống như Trưởng Tôn Thuận Đức. Mà Trưởng Tôn Thuận Đức xuống dốc sức mang binh, lấy tính cách đa mưu quả quyết của lão để phán đoán., Lý Thế Dân căn bản không có khả năng yên tâm để hắn một mình đảm đương một phía. Huống hồ Đường Công Lý Uyên còn đem chức vị dẫn quân bên phải cho Lưu Hoảng Cơ, có vị lão đại gia tộc trung thành tuyệt đối với Lý gia, lão luyện thành thực dày nặng, tuổi chừng gấp đôi những người khác, cho dù Lý Thế Dân có một bụng tâm tư ma quỷ cũng khó chống phụ thân của mình chơi ra trò gì đó.

Toàn bộ Thái Nguyên phủ đã trở thành một tòa binh doanh, tất cả nam tử tuổi còn trẻ đều “chủ động” gia nhập Lý gia quân, phổ xá náo nhiệt bỗng nhiên tiêu điều, đại đa số cửa hàng đều đóng cửa, người đi đường cũng hầu như tuyệt tích. Trên đường đi tới thường toàn là binh sĩ., Bọn họ là đội trưởng của mình, dưới sự dẫn dắt của đoàn người, đang bận rộn căn cứ sự sắp

xếp của Đường Công điều chỉnh địa điểm đóng quân. Rất nhiều tướng lĩnh cấp thấp đã biết được mình trở thành thuộc hạ của Lý Thế Dân, nhìn thấy chủ tướng nhà mình, lập tức chống tay thi lễ.

“Đôn hoàng công!”

“Bái kiến Đôn Hoàng công!” Các tướng sĩ đi ngang qua bên cạnh Lý Thế Dân, ân cần chào hỏi. Nụ cười trên mặt bọn họ rất chân thành tha thiết, nhưng trong mắt Lý Thế Dân lại thành châm biếm.

“Ta thật sự là heo con, heo béo nhất trên đời này!” Lý Thế Dân giơ tay lên, mỉm cười hoàn lễ với các huynh đệ, nhưng trong lòng lại mắng mải về sự ngu xuẩn của bản thân.

” Đôn Hoàng Công sao không đến quân doanh tuần tra một vòng, an bài tốt các huynh đệ rồi mới về nhà nghỉ ngơi!” Trương Tôn Vô Kỵ đã sớm phát giác biểu hiện của Lý Thế Dân không thích hợp, cười cười tìm cách giúp ông ta giải sầu.

“Gần đây Quan Âm tỷ ăn không ngon, ta trở về xem nàng ta trước, sau đó mới đến quân doanh!” Lý Thế Dân cười quay đầu, nhỏ giọng chậm rãi giải thích với thê cữu.

Quan Âm tỷ là nhũ danh của vợ hấn, bởi vì ở bên cạnh đều là thân tín, cho nên Lý Thế Dân cũng không cần phải nói quá lời văn nhã. Huống hồ hấn và thê tử thê tử thê tử là người mọi người đều biết rõ, nhũ danh của thê tử trước mặt mọi người xem như không có ngăn cách với mọi người, lại làm cho người ta hiểu được cử chỉ hiện tại của hấn thật thối.

“Vậy ngươi về phủ trước đi, ta với Quân Tập vào trong doanh chào hỏi mọi người một chút!” Trương Tôn Vô Kỵ thấy Lý Thế Dân thật sự không thể đề cao tinh thần được nữa, đành phải chủ động thay em gái chia sẻ.

“Chỉ nhờ ngươi và Quân Tập, còn có thúc thúc, có ba người các ngươi ở đây, ta làm việc thoải mái hơn nhiều!” Lý Thế Dân thuận lợi lừa dưới núi, mang theo vài phần cảm kích nói.

Hấn muốn tìm một chỗ yên tĩnh, suy nghĩ một chút đường về sau đi như thế nào. Lần trừng phạt này của phụ thân hiển nhiên là bởi vì lần trước mình dùng quỷ kế hại người, cân nhắc

không chu toàn., Thế nên làm liên lụy tới huynh đệ nhà mình. Nhưng nếu không phải mình đoạn tiền mấy vạn đại quân dưới trướng Lý Trọng Kiên, người này hiện tại sẽ hướng về phía Hà Đông lôi kéo sao? Nói không chừng hẳn ngược lại sẽ lực thân bất nhận, dẫn đầu binh mã tranh hùng với triều đình Hà Đông Lý gia ở cương trường. Như vậy, chư tướng Hà Đông có ai là đối thủ của hắn?

Nhân chứng kiến sự quý dị của Lý Húc, Lý Thế Dân không dám cam đoan mình có thể đối phó được đối phương. Thực tế, sâu trong nội tâm, hắn luôn vô cùng khâm phục Lý Húc, thậm chí mơ hồ mang theo một tia sợ hãi. Đối với kẻ địch không thể chính diện đánh bại, Lý gia từ trước đến nay đều không tiếc sức sử dụng thủ đoạn phi thường quy tắc., Xét theo góc độ truyền thống của gia môn, Lý Thế Dân không cho rằng mình đã làm sai điều gì. Tuy rằng liên lụy đến mấy huynh đệ tỷ muội chi thứ vừa ra chết yểu, nhưng mặc dù không để lộ tin tức tạo phản, triều đình sẽ để mặc cho Lý gia ung dung rút tất cả con cháu về Thái Nguyên sao? Chỉ sợ xây dựng và Nguyên lành vừa biến mất, những người khác lập tức sẽ bị bắt đi!

Cẩn thận tính toán, đều là cốt nhục Lý Uyên, nhưng không phải người mẹ của Lý Thế Dân vẫn còn hơn hai mươi mấy người nữa. Trong đó ngoại trừ cá biệt hữu dụng đối với gia tộc ra thì còn có hai mươi mấy người khác nữa., Lý Uyên cũng chưa chắc có thể nhớ rõ diện mạo của bọn họ. Cho nên Lý Thế Dân cũng không cảm thấy quá nhiều bi thương về cái chết của các huynh đệ này. Dưới cái nhìn của hắn, nếu đã là con cháu Lý gia, thì cũng có giác ngộ vì gia tộc hi sinh. Mà phụ thân đã bỏ mình vì bọn họ mà chịu trách nhiệm, thật sự có chút quá mức nghiêm khắc.

Vừa oán trách cha mình xử sự không công bằng, vừa nghĩ cách thoát khỏi khốn cảnh trước mắt. Trong lúc vô tình, hắn đã đến trước cửa nhà mình. Mấy thân binh canh gác ngoài cửa tranh thủ thời gian đón lấy hắn, chuẩn bị từ trong tay đòn soái chụp dây cương ngựa. Mấy người khác lại nhiệt tình chạy tới bên người, đón khách lặng yên không một tiếng động đến.

“Quân Tập, sao ngươi lại theo đến đây?!” Lý Thế Dân bị cử chỉ của thân vệ kinh động, nhạy cảm quay đầu lại, đang nhìn

thấy mặt Hầu Quân Tập tràn ngập thất vọng.

Hắn nhớ rõ mình từng phân phó đối phương cùng Trương Tôn Vô Kỵ một đường đi đến quân doanh làm việc, nhưng đối phương lại không nhìn mệnh lệnh của hắn. Một cỗ lửa giận vô danh nhanh chóng tràn tới trong lòng Lý Nhị công tử, đốt đỏ con mắt của hắn. “Người vừa rồi chẳng lẽ không nghe thấy ta phân phó sao? Đi theo ta đến nhà làm gì? Trong quân doanh còn có nhiều việc cần hoàn thành như vậy, một mình không kiêng sao bận tâm được?”

“Hóa ra Nhị công tử còn biết trong quân doanh chuyện gì?” Nhìn bốn phía xung quanh đã không còn người ngoài, Hầu Quân Tập trên ngựa ôm quyền, lạnh lùng đáp lời.

Lý Thế Dân ăn một cái, lỗ mũi bốc khói xanh: “Người chắt vẩn ta?” Hắn giơ roi ngựa, chỉ Hầu Quân Tập đến mức gầm lên: “Người còn biết mình là ai, không biết đang nói chuyện với ai à?”

“Ta biết mình là Hầu Quân Tập, cũng biết người là Đôn Hoàng Công!” Hầu Quân Tập khẽ lắc đầu, tiếng trả lời rất nhỏ, nhưng sắc bén như đao.” Ta tới để từ biệt người, nếu Nhị công tử đã coi trọng mấy vạn huynh đệ so với một nữ nhân còn nhẹ hơn, quân tập ở lại bên cạnh Nhị công tử cũng không thành vấn đề! Cho nên, chủ nhân chúng ta từ biệt từ vậy!”

“Người ——” Lý Thế Dân tròn tròn mắt hổ, thanh âm trong cổ họng phát ra đã là rít gào, cút, xa xa cút, gia hỏa vô tình vô nghĩa, đừng để ta nhìn thấy người thêm nữa!”

Gọi đến cuối cùng, hắn cơ hồ lệ nóng tràn trề. Trong nháy mắt bị phụ thân tự tay chèn ép, hắn đã dự liệu được dưới trướng có người sẽ làm mưa làm gió. Lại không nghĩ tới người đầu tiên đề xuất là Hầu Quân Tập. Người này là do một tay hắn đề bạt, từ nhỏ binh lính không có tiếng tăm gì vẫn một mực làm đốc úy. Đối với Lý Thế Dân mà nói, đối phương không chỉ là cấp dưới, hơn nữa là tâm phúc, gân mềm, thậm chí là bằng hữu có thể cùng chung hoạn nạn.

Các thân binh không dám tiến lên khuyên bảo, lượn lờ ở xa xa thành một vòng tròn. Bọn họ đều biết Hầu Quân Tập, cũng

biết chủ tướng cùng đối phương có quan hệ. Bình Tố hai người ngẫu nhiên cũng có tranh chấp, nhưng đó đều là luận sự, cho tới bây giờ vẫn không giống như hôm nay, giữa nhau giống như kết không đội trời chung.

Hầu Quân Tập lắc đầu cười lạnh, cứ như ngày đầu tiên quen biết Lý Thế Dân vậy, ánh mắt từ trên xuống dưới đánh giá đối phương: “Nhị công tử kính xin yên tâm, người còn sa sút nữa chỉ sợ sẽ không có quá nhiều cơ hội nhìn thấy ta đâu!”

“Ta thì sao, xuất thân kém, kiến thức nông cạn. Trước kia đi theo người là vì mưu cầu công danh.” Mặc kệ Lý Thế Dân đã tức giận đến mức toàn thân run rẩy, hắn cười gằn thổ lộ:

“Nhưng người đã xem nữ nhân này còn nặng hơn cả nghiệp lớn, lại không chịu nổi bất kỳ sóng gió nào. Tự nhiên không phải một vị anh chủ nào có thể đi theo. Hầu mỗi chỉ có một cái mệnh nát, vạn phần quý giá, tuyệt đối không thể lãng phí khi ở trên người một người.”

Sau khi nói xong, xung quanh lập tức yên tĩnh, hầu như tất cả vệ sĩ đều đặt tay lên chuôi đao bên hông, chỉ đợi Lý Thế Dân ra lệnh một tiếng, liền xông lên trước chém chết tên chuột nhất vô nghĩa này. Thế nhưng Lý Thế Dân bị người ta liên tục chế nhạo nhưng lại không có phát ứng, ông ta bị đánh cho choáng váng, ngã người trên ngựa. Tay cầm roi da run rẩy, cuối cùng cũng buông xuống bên cạnh yên ngựa.

“Hầu huynh dạy rất đúng, là ta không chịu thua!” Sau một lúc lâu, Lý Thế Dân như tỉnh lại từ trong mộng, thở dài nói.

“Người đúng là rất khó tranh luận!” Hầu Quân quay đầu ngựa lại, ra vẻ muốn đi.

“Tiểu đệ biết sai rồi, xin hầu huynh đừng đi!” Lý Thế Dân lo lắng giơ tay ra, làm tư thế ngăn cản.

“Người còn cách phạm sai lầm một bước!” Rõ ràng đối phương đã chịu thua, Hầu Quân Tập lại được thể không tha người, tiếp tục dây dưa không rõ.

Lý Thế Dân nhìn cửa nhà gần trong gang tấc, biết đối phương đang nói giở đó.” Quan Âm từ quả thực đang mắc bệnh!” Hắn

thì thảo giải thích, sau đó dứt khoát thúc ngựa đuổi theo Hầu Quân tập hợp lại.

“Công gia đi đâu vậy?” Một tỳ nữ dung mạo rất đáng yêu phụng lệnh của nữ chủ nhân, thám thính chuyện gì xảy ra bên ngoài, vừa hay nhìn thấy bóng lưng Lý Thế Dân.

“Tới quân doanh đi, các huynh đệ còn đang chờ!” Lý Thế Dân giật giật dây cương, chiến mã bay xa.

Theo tiếng vó ngựa thanh thúy, ngăn cách giữa hai người như băng tan ra.” Cái tên chưa lên tới dưới này lại dám quở trách ta ngay trước mặt nhiều người như vậy!” Lý Thế Dân vừa đi vừa oán giận.

“Hôm nay nếu như ngươi bước một chân vào gia môn, người bỏ ngươi mà đi chắc chắn không phải là ta!” Hầu Quân Tập cười cười, chẳng hề để ý trả lời.

Lý Thế Dân tranh đấu gay gắt với ca ca của mình, các phụ tá và võ tướng của Lý phủ đương nhiên cũng chia làm hai phe phái. Trước kia Đường công không tỏ thái độ ngăn cản, cho nên rất nhiều người xen lẫn vào bên cạnh Lý Thế Dân tìm kiếm cơ hội ra mặt. Hôm nay, Đường Công Lý Uyên đứng trước mặt mọi người, con trai trưởng của mình, những gia hỏa công lợi lộc nặng nề đương nhiên cũng có ý muốn cải biến môn đình.

Nếu như Lý Thế Dân ở thời khắc mấu chốt này biểu hiện ra sự mềm yếu và hoảng loạn, thì sẽ càng làm cho nhiều người cho rằng hắn là một cái A Đầu không có tiền đồ. Sự thật đúng như lời Hầu Quân Tập nói, đa số mọi người đều đi theo Lý Uyên tạo phản, vì mưu cầu công danh. Bọn họ sẽ không lãng phí tính mạng tốt đẹp của mình vào việc mất đi sự sủng ái của phụ thân, lại không có chừng mực trên người bình thường. Tiếp tục như vậy, ngoại trừ mọi người thân xa lánh, hầu như không có kết cục người thứ hai đang chờ Lý Thế Dân.

Nghĩ đến hậu quả nghiêm trọng nhất thời mềm yếu có thể tạo thành, Lý Thế Dân bất giác đổ mồ hôi lạnh đầy đầu: “Đa tạ Hầu huynh cứu ta!” Hắn ôm quyền trên lưng ngựa, thấp giọng

nói: “Hôm nay nếu không phải Hầu huynh chỉ điểm, ta cơ hồ đã ử thành sai lầm lớn!”

“Là Trưởng Tôn Vô Kỵ thương lượng với ta, ông ta làm người tốt, ta là ác ôn, dù sao cũng phải đem người từ trong nhà kéo ra!” Hầu Quân Tập không chịu một mình độc chiếm công lao, cười hướng Lý Thế Dân giải thích: “Thật ra, Nhị công tử phản ứng quá độ. Hôm nay Đường công an bài chưa chắc chỉ là nhằm vào người. Chúng ta hữu quân nhìn như lực lượng yếu kém, nhưng nói không chừng sẽ có được cơ hội phát triển nhiều hơn!”

“Nói vậy là sao?” Lý Thế Dân ngây cả người, cau mày truy hỏi. Hôm nay làm ông ta khổ sở nhất chính là, phụ thân sắp xếp cho Hữu quân rõ ràng lựa chọn không bằng Tả quân. Điều này cũng đồng nghĩa với biểu hiện của hấn ở trên chiến trường sẽ bị đại ca vượt qua. Mặc dù trên thực tế đại ca căn bản là không hiểu được chiến tranh như thế nào!

“Nhị công tử cho rằng Trần Diễn Thọ đến quân tả sẽ hoàn toàn nghe lệnh thế tử sao?” Hầu Quân Tập nhìn xung quanh một lượt, sau đó mỉm cười hỏi ngược lại.

Giờ phút này mặt trời đã ngả về phía tây, cho nên trên đường đi lui tới tướng sĩ càng lúc càng ít, ngẫu nhiên mấy tên tiểu tốt vội vàng chạy qua, cũng tuyệt không dám dựa vào bên người Đôn Hoàng Công, nghe hấn nói chuyện với bí mật hai người Hầu Quân Tập.

“Không đâu!” Lý Thế Dân hơi trầm ngâm, sau đó cảnh giác trả lời: “Ý ngươi là phụ thân cũng không hoàn toàn tin tưởng đại ca?” Câu trả lời này khiến hấn kinh ngạc. Cha luôn xuất hiện với khuôn mặt từ ái lại cẩn thận như vậy! Hấn không tin bản thân, không tin đại ca, cũng không tin Tam đệ.

Trong phút chốc, Lý Thế Dân nhìn thấu tất cả an bài của phụ thân ngày hôm nay. Lưu Văn vừa mới đầu nhập vào dưới trướng Lý phủ không bao lâu liền trở thành quân nhu quân mã, dựa vào mấy trăm cung nữ của Tấn Dương cung mà lấy được vượt mộng ngựa khen ngợi của phụ thân là Bùi Tịch làm trưởng sử phủ Đại tướng quân. Điều này cũng không có nghĩa là phụ thân vô cùng tín nhiệm hai người! trao tặng chức vị cao

nhất trong quan văn của bọn họ., Một mặt là vì Lý gia cần phải thông qua bọn họ hấp dẫn càng nhiều hào kiệt hơn để gia nhập. Về phương diện khác, chỉ sợ chỉ có đem bọn họ đặt ở tầm mắt, phụ thân mới có thể thật sự yên tâm.

Đồng dạng, Trần Diễm Thọ rời khỏi phụ thân trở thành trưởng sử Tả quân, cũng không có nghĩa là mất đi sự tín nhiệm của phụ thân. Mà Trương Tôn Thuận Đức giáng chức làm thống quân doanh ba doanh, cũng không chỉ đơn giản bởi vì mất đi sự vui mừng của phụ thân!

“Hắn tin tưởng chính hắn!” Lý Thế Dân không dám nói ra khỏi miệng, nhưng kết luận này khiến lưng hắn phát lạnh. Minh luôn coi thường phụ thân, luôn cho rằng hắn giống như đại ca, không ngừng thiếu quyết đoán, làm việc dây dưa. Trên thực tế, giấu sau lưng nụ cười của phụ thân là từng cái răng nanh sắc bén. Đó mới là thủ đoạn quyền mưu, so sánh ra, xưa nay mình biểu hiện tàn nhẫn, quả quyết, quả thực chính là tiêu hài tử hồ đồ.

“Thuộc hạ không dám đoán đoán ý tưởng của Đường công!” Đợi vẻ mặt khiếp sợ của Lý Thế Dân từ từ chuyển sang ôn hòa, Hầu Quân Tập tiếp tục nói: “Nhưng nếu Đường Công an bài ở bên trái quân đội, đương nhiên cũng không ôm kỳ vọng quá lớn đối với Hữu quân. Như thế, bất cứ chiến thắng nào của tả quân chỉ sợ đều là chuyện đương nhiên. Mà Hữu quân chúng ta chỉ cần phát huy ra trình độ ngang bằng tả quân, có ai có thể không nhìn nhị công tử bằng cặp mắt khác?!”

Chương thứ ba: Phù Phiên (Bốn)

Đại nghiệp cuối hè mười ba năm, Đường Công Lý Uyên đã chuẩn bị hơn ba tháng, ở Thái Nguyên đã đánh dấu cờ của Thanh Quân, xua sư tiến về phía nam. Cùng tháng trước, người của Kim Thành Tiết Cử tự lập thành Tần Đế. Võ Uy Nhân Lý Đạo tự lập thành Đại Lương vương.

Cùng lúc đó, Giang Đô thông thủ vương thế sung tướng Giang, Hoài Kính binh rời khỏi bắc, cứu viện Lạc Dương.

Các anh hùng hào kiệt Hà Đông, lũng bán phải, các nơi Hà Nam bị đánh thành một nồi cháo, đại địa Hà Bắc lại yên tĩnh hiếm thấy. Ba thế lực Đâu Kiến Đức, La Nghệ, Lý Húc đều im hơi lặng tiếng, toàn lực tập trung vào một cuộc chiến khác.

Bọn họ chia nhau đi cướp lương thực Hạ Hà. Dân lấy thực làm trời, không có lương thực, anh hùng có lợi hại hơn nữa cũng sẽ chết đói!

Chiến tranh mang đến phá hoại thật lớn, tuy rằng La Nghệ cố gắng kiềm chế khi lui binh, nhưng hai bờ sông Kính Hà vừa mới khôi phục một chút sinh cơ vẫn trở nên hoang tàn đầy mắt như cũ. Mùa hè đã gần kết thúc, lúa mạch dưới đất còn chưa kịp cắt, trong ruộng đồng gần nước một chút cũng chưa kịp., Cỏ dại tươi tốt như cây lúa mạch. Điều Tước tính bằng đơn vị hàng ngàn ở dưới đất mở rộng dạ dày ăn, mỗi khi có người đi qua, dâng lên cánh giữa không trung có thể cứng rắn che khuất ánh mặt trời.

Có một số gà rừng thân thể quá lớn, không bay được bao xa liền sẽ rơi xuống, không chỉ bởi vì thể trọng chợt tăng lên, hơn nữa là vì hạt lúa mạch đã từng ăn mầm. Loại hạt lúa mạch có chứa độc tính rất nhỏ này có thể làm cho người ta mất ngủ đom đóm, khiến dê bò tứ chi run rẩy. Đối với rất nhiều gà rừng, chim non mà nói, đã đủ để khiến chúng nó ngã trái ngã trái ngã phải giống như uống say.

Vừa rồi ở bên ngoài tránh loạn đuổi đám nông phu về nhà, đối với “Thịt mỡ” ở bên người làm như không thấy, bọn họ giống

như nổi điên xông vào trong đất, tận hết khả năng từ trong miệng chim tước cùng lão thiên gia cướp đoạt lương thực. Những lúa mạch kia là bọn họ chịu đựng đến mùa thu hoạch tiếp theo cứu mạng vật., Nếu như không giành được đủ số lượng, sang năm khi thanh hoàng không tiếp nối, rất nhiều gia đình xuân năm nay vừa mới thành lập lại một lần nữa bị phá thành mảnh nhỏ.

Không ai nguyện ý nhìn thấy sự tình tai nạn phát sinh. Cho dù là những gia đình giàu có bên bờ thành, cũng phải ra toàn bộ lực lượng gia nhập vào hành động cướp đoạt. Nếu như dân chúng không có thức ăn, bọn họ sẽ một lần nữa biến thành lưu dân, giữa lưu dân cùng giặc cỏ vên vện chỉ có nửa bước., Vạn nhất quân Bắc Lăng không kiềm chế được, mấy năm qua nguy hiểm đã từng rơi xuống trên người một số đại hộ nào đó. Lần đó, rất nhiều đại viện tường cao bị một mối lửa đốt sạch., Mấy vạn mẫu ruộng tốt mất đi chủ nhân. Lý Húc về sau sở dĩ có thể ở lục quận tìm được nhiều đất hoang như vậy để chia cho bách tính, chính là bởi vì ruộng đất cố chủ đã bị giặc cỏ cướp sao chép cả nhà. Lần này, các đại hộ may mắn còn sống sót quyết không cam lòng tái diễn trên người mình.

Sau khi lưu lại số lượng binh mã nhất định duy trì trị an, Lý Húc đem đại bộ phận tướng sĩ dưới trướng đều tạm thời phân tán ra về nhà, để tránh làm chậm trễ càng nhiều nông dân. Năm ngoái truyền thụ ruộng, tướng sĩ danh nghĩa Bắc Lăng quân đều được phân đến một số lượng đất đai nhất định. Sau khi cố hết sức bảo vệ quê hương của mình, bọn họ có lý do trở về phân ưu giải nạn cho thê nhi già trẻ của mình.

Trong một mảnh tiếng lưỡi liềm soàn soạt, đám quan lại văn của sáu quận cũng không dám trốn ở nhà môn năm xưa hưởng thanh phúc. Chưa từng có bang bang cấp 1 cho đến quận trưởng tứ phẩm, đều làm bộ làm tịch đi tới bờ ruộng bên cạnh, cùng dân chúng thu một đạo lương thực. Bọn họ tuy rằng không sống được bao nhiêu công việc., Bọn họ mang đến cho dân gian ảnh hưởng rất lớn.” Bản triều lại xuất thanh quan!” “Ông trời mở mắt mà!” Có Lý đại nhân đốc, ai còn dám chơi bời lêu lổng!” Dân chúng kinh ngạc bàn tán, mặt đầy hưng phấn. Bọn họ nhớ lúc tiên đế vừa mới thành lập Đại Tùy, các

quan viên mới thân thiết với dân chúng như vậy., Đám sai dịch không dám hối lộ, quan viên khai liêm đao chịu xuống đất với dân chúng, chẳng mấy chốc sẽ được thăng tiến. Có điều niên đại quá ngắn ngủi, rất nhanh thời đại mở đầu đã biến thành nhân thọ, sau đó biến thành đại nghiệp khiến người ta táng gia bại sản.

Nếu đổi lại là mùa hè một lần, các quan lại mặc dù sợ Lý Húc làm khó dễ, cũng tuyệt không chịu hạ tư thái làm bạn với bá tánh đi đâu. Nhưng bây giờ lại khác với những năm trước., Thứ nhất, lực lượng triều đình đã không còn ảnh hưởng đến Hoàng Hà ở phía bắc nữa. Mặc dù Đại tổng quản Bắc Lãng Lý Húc không xưng cô đạo quả nhân, nhưng dù sao cũng là đại tổng quản Lý Húc., Lại là Thổ hoàng đế không hơn không kém. Nếu chọc hấn không thoải mái, không ai lại làm cho mình chống lưng cho người chết. Thứ hai, năm ngoái thông qua khoa cử tuyển chọn ra các sĩ tử đã dần dần nắm giữ hình thức chính vụ vận hành hàng ngày, vô số ánh mắt như hổ rình mồi nhìn chằm vào số chức quan không nhiều. Nếu như người ở vị này không muốn mưu đồ chính trị, các thế tử sẽ tranh nhau vì hấn mà làm thay.

Năm ngoái lúc Lý Húc mạo đại khảo hành khắp thiên hạ chậm rãi bắt đầu biểu hiện hiệu quả. Hấn không bị U Châu quân quấy nhiễu địa vực thu hoạch tương đối khá, một số đã là sản lượng thu hoạch thuận thực vào năm thứ hai, tuy sau khi giao nạp Điền Phú dân chúng không ít, nhưng gia đình có ba mươi mẫu đất năm nay khẳng định sẽ không đói bụng nữa.

Theo chiến hỏa rời xa, hai quận địa phương chiến trường Bắc Lãng cùng Hằng Sơn cũng dần dần phồn hoa. Giao dịch phẩm trên chợ rõ ràng tăng nhiều, mỗi ngày lúc mở thành, dân chúng đều có thể đến đây đuổi theo để xếp hàng ngũ trường thành. Một ít người bán hàng rong đã sắp biến mất lại sinh động, đuổi gia súc đi về nam bắc, đem đặc sản các quận cùng vận chuyển đến chợ lớn trao đổi, từ đó kiếm được tiền nuôi sống một nhà già trẻ vất vả.

Số tiền buôn tăng nhiều, tiếp theo mang đến là thuế tăng thêm. Lượng lớn tiền đồng được đưa vào trong kho phủ, sau đó lại bị điều đi trong quân, sau đó lại giống như nước chảy ra ngoài.

Đao giáp khí giới, cung nỏ tên, tất cả cái này đều cần có chỗ lên gánh vác. Lại thêm an ủi thương vong sĩ tốt tiêu xài, an trí một đám lưu dân mới tiêu phí một đợt lưu dân mới., Số lượng lớn đến mức làm người ta lú lẫm, mỗi lần nhìn thấy sổ sách, Lý Húc đều vỗ ngực âm thầm may mắn, cũng may năm trước mình vừa nhậm chức đã mạnh mẽ đẩy mạnh Quân Điền Lệnh rộng ra. Nếu không, cho dù lần này Bác Lăng quân có thể chống đỡ được La Nghệ tiến công, kế tiếp cũng sẽ bị tiêu hao to lớn làm cho suy sụp.

Thật ra cũng không phải là không có thủ đoạn lục lợi khác, Vương Tu Cương cùng Quách Phương đều lên nhắc qua, khuyên Lý Húc chặt đứt một nhóm đại hộ các quận. Như vậy, chẳng những có thể bỏ ra một lượng lớn ruộng tốt để an trí bách tính., Hơn nữa có thể thu hoạch đủ phù tài cung ứng quân nhu. Đề nghị này khiến Húc Tử tim đập thành thịch, nhưng nghĩ lại những đại vương của mình mấy năm gần đây chết dưới tay mình, các hảo hán, hãn không thể không từ chối ý nghĩ mê người này. Cái loại thủ đoạn cướp đoạt hoàn toàn dựa vào liễm tài liệu, không khác nào uống rượu giải khát., Tuy rằng trong thời gian ngắn có thể làm cho phủ khổ sáu quận trở nên tốt đẹp, nhưng theo thời gian trôi qua, phù tài trong quận sẽ luôn có ngày bị cướp sạch. Khi cướp bóc trở thành thói quen, các huynh đệ khó tránh khỏi chuyện giơ đao về phía bách tính bằng phẳng như bọn họ.

Cuộc sống không bị triều đình ước thúc cũng không dễ dàng. Quan lớn hiển quý không thể tiếp tục khoa tay múa chân đối mặt sự tình lục quận, nhưng Lý Húc cũng muốn một mình tới đối mặt hết thảy khiêu chiến. Cuộc sống bách tính không trôi qua, sẽ vụng trộm mắng hãn đại tổng quản tổ tông. Các quan viên hoành hành bất pháp., Tồn hại cũng không phải là triều đình, mà là uy danh của hãn. Đồng thời khi bị một nhóm dân sự làm cho sứt đầu mẻ trán, hãn cũng không dám trì hoãn việc xây dựng quân đội trong tay chút nào. Nếu như không đủ vũ lực để xây dựng., Sáu quận tương đối giàu có kia chính là đồng thịt mỡ trong mắt phú hào thiên hạ. Ý đồ xông lên cắn một miếng lớn không chỉ có La Nghệ và Đâu Kiến Đức, mà Lưu Vũ Chu cũng sẽ không nhớ rõ tình cảm của hãn năm đó

và Lý Húc, thậm chí là minh hữu trên danh nghĩa của Lý Uyên, khi bị đói đỏ mắt cũng sẽ lộ ra răng nanh sau gương mặt hiền lành.

Tình huống trước mắt chính là, binh mã của Đường Công Lý Uyên bị mưa to ngăn cản giữa linh thạch và phía tây, gần như sắp cạn lương thực. Hai người Lý Nguyên Cát và Mã Nguyên Quy lưu thủ ở Thái Nguyên cao đất ba thước, gần như đã vét sạch của cải của mỗi hộ dân. Dân chạy nạn từ Hà Đông chạy về phía bắc nối liền không dứt, hơi không cẩn thận, liền có thể hình thành một đám cướp phi mới.

“Đến tháng tám, chúng ta còn có thể thu hoạch chút hạt đậu và Cao Lương!” Thôi bí mật ghi chép các quan văn đưa tới, một đường dài hướng Lý Húc báo cáo. Bởi vì trong quá trình chống cự quân nam U Châu không thể bỏ qua, hấn một lần nữa trở lại vòng quyết sách. Tuy tạm thời chưa thể đề tất cả đồng liêu tiếp nhận, nhưng mọi người không thể không thừa nhận, trên phương diện xử lý chính vụ địa phương, hấn đã thành thạo hơn so với tất cả mọi người.

Đây là tin tức làm người ta vui vẻ, đậu đậu cùng Cao Lương ăn cũng không ngon, dù sao cũng tốt hơn cho binh lính và dân chúng đói bụng. Nếu như có chút dư thừa, Lý Húc hy vọng có thể xuất ra một chút lương khô đi tới tái ngoại đời lấy chiến mã. Kinh nghiệm tác chiến quanh năm nói cho hấn biết, bộ tốt mặc dù thích hợp thủ vệ thành trì quan ải, nhưng nếu muốn hoàn toàn hủy diệt quân địch, có thể dùng để vây công khinh kỵ binh thì không thể thiếu.

Theo cuộc chiến ở Hà Nam, tướng sĩ Bắc Lãng lục tục trở về các nơi, công việc xây dựng lại kỵ binh đã được đưa ra ngày tháng. So với tình huống Lý Húc đoán trước đó thì khả quan hơn nhiều., Huynh đệ bốn ngàn thất lạc tại bờ nam Hoàng Hà giờ đã trở về hơn một ngàn tám trăm người, còn có một bộ phận bị quân thừa cường hành lưu lại hiệp trợ phòng thủ, nhưng cũng gián tiếp đưa tin trở về., Hướng cấp trên ngày xưa cùng người nhà mình báo bình an. Đối với tướng sĩ tạm thời không thể quay về bên ngoài, quan viên địa phương mệnh lệnh Lý Húc cho người nhà bọn họ đối đãi tử tế. trách nhiệm chiến bại không thuộc về bọn họ, đồng thời, huynh đệ tương lai còn

có thể bù đắp chuyện sáu quận không đủ ở phương diện nhân mạch.

“Nhưng năm nay các nơi phía bắc quận Lâm mới được điều trị, hầu như không thu hoạch được gì!” Tin tức tiếp theo của Thôi Tiềm lập tức phá hủy sạch sẽ niềm vui của mọi người.” Thái thú Thái Bảo quận Trù, Quách Hiến cùng hi vọng đại nhân có thể mau chóng điều động một lượng lương thực hạ cấp tốc đi gấp, những nơi đó mùa đông đến thật sớm, lương thực đến cũng đã muộn, khẳng định có người chết đói!”

“Có thể giúp bọn họ dùng công lực cứu trợ, giúp lưu dân mới tới xây nhà, kiếm lương thực của mùa đông. Hai bên sông dâu khô rất nhiều đất bằng, lưu dân từ khu Hà Đông trốn tới vừa vặn có thể an bài ở gần đó!” Quân Tư Mã, Triệu Tử Minh không đành lòng nhìn chủ soái phát sầu, thấp giọng đề nghị.

Trong lúc chiến đấu với La Nghệ, sáu quận Bắc Lăng một lần nữa đạt được Lịch Dương sơn lúc trước bị huynh đệ Tiết gia chiếm cứ, mang nhung nhung, Lộc Nhất mang. Một dải kia bởi vì nguyên nhân gần Biên Khang, nhân khẩu xưa nay thừa thớt, chính là nơi lý tưởng để an trí lưu dân Hà Đông.

“Có lẽ chúng ta xây dựng càng nhanh, càng dễ khiến cho người khác nhìn trộm!” Thôi Tiềm không cho rằng sẽ quản lý một mảnh hoang vu giống như lời nói của Triệu Tử Minh vậy. “La Nghệ trả lại chỗ đó cho chúng ta thì không có hảo tâm gì, sau khi hắn trở lại huyện gấm, lập tức đem bộ binh tướng quân từ nút đóng lại thu về Liễu Thành. Trước mắt, từ mưa nước cho đến cửa bình thường gần ngàn dặm, ngoại trừ huynh đệ chúng ta ra, không có bất cứ quân đội trung nguyên nào trú đóng!”

Chương thứ ba, Phù Đà (Bốn)

Mặc dù biết đề tài mà mình nói sẽ không khiến bất cứ ai cao hứng, thế nhưng Thôi Tiềm vẫn tiếp tục để yên cho nó. Y tận lực bỏ qua sắc mặt của Lý Húc, cũng cố ý không nhìn biểu cảm của mọi người. Đối với sáu quận bây giờ, Lý Húc chính là chúa tể tối cao của nơi này, y là thần tử của Lý Húc. Nhiệm vụ của làm thần tử là vì chủ công bày mưu tính kế, cũng làm cho y luôn bảo trì tinh táo, mà không phải khéo léo nói chuyện lấy lòng đối phương.

“Theo lời đám người bán hàng rong nói, mùa xuân trên thảo nguyên đã xanh rất muộn. Bốn tháng sau lại có một trận tuyết lớn rơi xuống, có không ít gia súc bị đóng băng chết rét. Nếu như bọn họ phát hiện thiết kỵ Hồ Bí đã đem lối đi phía nam tách ra, khẳng định sẽ không khách khí với chúng ta!”

“Đến thì đến, ai sợ ai?!” Lời nói của Thôi Tiềm vừa dứt, Vương Tu Bạt lập tức đứng lên tỏ thái độ. Những năm trước được Dương Quảng mời đến “Giấu khách quý” không lưu lại chút ấn tượng tốt nào cho dân chúng quận biên giới, có thể có cơ hội đánh với bọn họ một trận, hẳn đang cầu còn không được.

“Tốt nhất đều là kỵ binh tới đây, chúng ta đang cần chiến mã!” Quách Phương cười vang. Bởi vì chư hầu ở các nơi liên tục mở rộng quân đội nên giá cả ngựa dân gian đã bị đẩy tới mức khó mà tiếp nhận được. Thủ lĩnh quân nhu của Bác Lăng cũng không dư dả, nếu có mấy ngàn con lương câu đưa tới trước cửa nhà thì mọi người sẽ không ai không hoan nghênh.

Nhưng hai người bọn họ hiển nhiên không biết thực lực của người Đột Quyết mạnh đến mức nào. Thậm chí ngay cả việc năm trước Đột Quyết bị người ta vây quanh Nhạn Môn cũng không rõ ràng lắm. Ở Lữ Khâm, Trương Giang và các tướng lĩnh từng có kinh nghiệm giao thủ với Đột Quyết Lang Ky xem ra, tình hình cũng không lạc quan như Vương Giả. Lần trước Đột Quyết vào phe giặc, triều Đại Tùy tập trung sức mạnh của gần nửa Trung Nguyên mới trục xuất được. Hôm

nay, Lưu Vũ Chu, Lưu Võ Chu., Lương sư và những người khác đều trở thành phụ thuộc của Đột Quyết, Lý Uyên cũng xưng thần với Đột Quyết, Lang kỵ lại xuôi nam, tình huống của quân Bắc Lãng gặp phải nhiều khả năng nhất là sáu quận, một mình ngăn cản binh lực khuynh quốc của đối phương.

“Các huynh đệ liên tiếp chiến đấu, hao tổn rất lớn!” Nhìn sắc mặt Lý Húc, Triệu Tử Minh thấp giọng nhắc nhở: “Hiện tại Bắc Lãng quân chúng ta lấy bộ binh làm chủ, đối phó với loại chiến thuật như Lang Kỵ của Đột Quyết quả thật có chút vất vả!”

“Cái đó cũng không phải sợ bọn họ, không phải là bên ngoài tường thành có thể dựa vào được sao?” Nghe Triệu Tử Minh nói rất trịnh trọng, Vương phải thu lại vẻ mặt kiêu ngạo, cười nghiên cứu thảo luận với đối phương.

“Đây không phải vấn đề sợ không sợ hãi, mà là không cần thiết phải dẫn phát một trận chiến.” Thôi Tiềm Bí nhanh chóng xen vào một câu.” Ngoài tường thành đã tàn phá không chịu nổi, khắp nơi đều là vết rách, căn bản không có khả năng làm vách ngăn. Nhưng nếu chúng ta không bố trí lưu dân bên bờ sông Tang Can, người Đột Quyết đánh vào, nhiều lắm là giết được bên trong tường thành, đường Bách Hoa sơn, La Nghệ lập tức ngồi không yên!”

“Lời này của ngươi là có ý gì?” Vương Tu Bạt bị Thôi Tiềm nói đến nổi đầu óc có chút choáng váng, nhíu nhíu nhíu hai hàng lông mày rậm rạp truy hỏi.

Thôi Tiềm mỉm cười, đem công văn cầm trong tay mở ra ở trên bờ bàn. Một phần đại biểu cho U Châu, một bộ phận đại biểu của U Châu, chất thành một đôi sừng. Giữa hai thế lực, y chừa ra một mảng lớn trống trải., Mọi người không cần đối chiếu địa đồ, cũng biết nơi đó đại biểu cho non nửa binh sĩ hoa khôi.” Hắn đem Hồ Bí thiết kỵ rút lui, mục đích chính là dẫn người Đột Quyết xuôi nam, để cho Lang kỵ mượn tay đánh yếu chúng ta. Nhưng sau khi người Đột Quyết giết sông Tang Can, tiếp tục hướng nam hay hướng đông, không thể do La Nghệ hắn khống chế!”

Đại Tùy triều lúc toàn thịnh, thế lực từng xâm nhập thảo nguyên, cho nên chiếm diện tích cực kỳ rộng lớn dựa vào biên cảnh, trên địa đồ cũng dùng tỉ lệ để vẽ, chỉ một cái Thiên quận, diện tích so với năm quận khác dưới trị liệu của Lý Húc cộng lại còn lớn hơn. Mà trên vùng đất rộng lớn này, có sa mạc., Có thảo nguyên, có những người từ trước đến giờ vẫn đứng vững ở bên ngoài Trường Thành. Còn có thế lực của Trung Nguyên vương triều cũng yếu kém theo sát Côn Bằng Thủy, Bách Hoa Sơn, Tây Sơn tạo thành phòng tuyến thứ hai của bức tường thành.

Ý tứ của Thôi Tiềm biểu đạt rất rõ ràng, gã không đồng ý việc Lý Húc giống như kiến thiết mấy quận khác đều đầu nhập quá nhiều nhân lực vật lực vào đất đai giữa thành này. Trên thực tế, sau khi đại hán suy sụp, mãi cho đến khi Đại Tùy thành lập Y Thủy trong khoảng thời gian dài dằng dặc này, thống trị toàn bộ khu vực phía bắc con sông chư hầu., Kể cả Hồ nhân thành lập triều đình, phụng hành cũng là một loại sách lược như vậy. Quan viên gọi là trong hư không, một khi cường đạo trên thảo nguyên tiến vào cướp, để bọn họ ở trong ngoài hai bức tường tận tình cướp bóc. Đợi bọn cường đạo cướp đủ rồi., Bất mệt, tự nhiên sẽ rút lui về quê hương. Chư hầu Hà Bắc thậm chí chủ quân không cần đấu khí với dã nhân vô tri, cũng không cần phải vì một số ít dân biên giới mà tổn thất thực lực của bản thân.

Bọn họ muốn giữ lại thực lực để đi Trục Lộ Trung Nguyên. Mấy con nai ở biên cương bị người ta lột da, thực sự không liên quan đến đau đớn!

“Người nói là để cho người Đột Quyết tùy tiện cướp đoạt?” Sau khi lý giải được ý định của Thôi Tiềm, Quách Phương của quận Thiên nổi giận vô cùng, trừng mắt chất vấn.

“Ý của ta là, chúng ta không thể lại hao phí quá nhiều thực lực!” Thôi Tiềm nhìn Lý Húc một chút, lại nhìn các đồng僚 khác, tâm bình khí hòa giải thích. “Mùa thu năm nay nếu như đánh một trận với Đột Quyết Lang Kỵ, mặc dù chiến thắng cũng sẽ đại thương nguyên khí. Mùa xuân năm sau nếu La Nghệ lại xuôi về nam thì bất kể là từ quân lực hay là lực quận vật lực, chúng ta đều rất khó chèo chống!”

Tạm thời ở giữa yếu thế và bị La Nghệ tiêu diệt, mọi người đương nhiên chỉ có thể lựa chọn về sau. Lúc trước tranh đấu giữa các tướng U Châu với nhau đã cho Bác Lăng học một khóa sinh động. Thực lực của bọn họ cũng không phải mạnh nhất thiên hạ, chưa hẳn có thể đánh đâu thắng đó vĩnh viễn. Lấy tình huống của Bác Lăng quân trước mắt., Đoàn người còn chưa có tư cách đi Trục Lộ Trung Nguyên. Bọn họ cần phải giấu tài, thừa dịp khiêu chiến lớn hơn để tập hợp thực lực mạnh hơn. Sinh tồn là người thứ nhất, chỉ có cam đoan không bị người tiêu diệt trong khoảng thời gian ngắn mới có thể tính toán xa hơn.

Bầu không khí trong phòng nghị sự chậm rãi trở nên ngột ngạt, nghĩ đến việc tùy thời có thể cuốn thuyền Hồ Bí thiết kỵ vọt tới. Cho dù là đám người tính tình nóng nảy nhất như Vương Tu Bạt, Lữ Khâm cũng không dám nhảy dựng lên nói lời hung hăng đánh cược với người Đột Quyết. Nếu như Bác Lăng thật sự dựa theo đề nghị của Thôi tiềm đề nghị “Nội hư ngoại”, thì lại gặp phải nan đề mà đại lượng lưu dân không có chỗ bố trí.

Thượng cốc, Hằng sơn, hoang điền vô chủ và Bác Lăng trải qua hai năm đóng quân, đã được phân phối đến bảy tám phần. Mặc dù các quận còn có đất hoang, quan viên và dân chúng cũng không nguyện đem bọn họ tặng không công cho người sau. Bọn họ có thể thông cảm tao ngộ của lưu dân nơi khác, nhưng bọn họ không thể dễ dàng tha thứ lợi ích của mình bị tổn thương chút ít.

Huống hồ lưu dân chen chúc mà tới cũng thật sự mang đến quá nhiều phiền toái cho trị an các nơi. Dưới tình huống người ta đói bụng quá khó bảo đảm lễ tiết và tính tình, mà sáu quận dân vừa mới từ trong ác mộng đói khát đi ra để bảo vệ tài vật của mình., Cũng sẽ không lưu tình với kẻ mạo phạm. Gần nửa tháng gần đây, binh khí quy mô nhỏ xảy ra ở phụ cận thôn trại Hà Đông. Nếu quan phủ không áp dụng biện pháp mà nói, hỗn loạn quy mô lớn hơn tất nhiên sẽ hình thành.

“Nếu như chúng ta đóng cửa giếng nước và tán dương Hoàng Lĩnh lại, có thể để lưu dân chuyển hướng đi địa phương khác!” Trầm tư một lát, Triệu Tử Minh thấp giọng đề nghị.

Đoạn thời gian gần đây, dân chúng chạy nạn tới sáu quận đều phải đến từ Hà Đông. Đương nhiên, cũng có một phần nhỏ dân chúng phía nam Hà Bắc tiến vào Triệu Quận và Tín. Nhưng bởi vì cái sau đều thuộc về quê hương Hà Bắc., Cho nên ở trên mặt đất đối với bọn họ cũng không bài xích đối với người Hà Đông. Mà giữa hai nơi Hà Bắc và Hà Đông cách lá chắn thiên nhiên chín trăm dặm này, có thể cung cấp cho dân chúng quy mô lớn qua lại chỉ có rải rác mấy cái cửa ải. Chỉ cần Lý Húc tàn nhẫn ra lệnh cho sĩ tốt đóng chặt các cửa ải này, dân chúng Hà Đông đành quay đầu chuyển hướng đến những huyện huyện khác.

Về phần sau khi quay đầu, bọn họ có thể trở thành người chết đói ven đường hay không, đã không còn là chuyện quan lại sáu quận có thể bận tâm. Bọn họ hiện tại cân nhắc hàng đầu chính là tự bảo vệ mình, tiếp theo mới là đạo nghĩa cùng lương tâm.

“Thuộc hạ đồng ý đề nghị của Triệu Tư Mã.” Đường như sợ Lý Húc không hiểu, Thôi Tiềm nhanh chóng tiếp được đề tài của Triệu Tử Minh.” Đường Công đóng cửa thông đạo giữa sáu quận và Hà Đông, nếu đã đi tranh đoạt thiên hạ thì phải quản cho tốt quây hàng của mình. Nếu như ngay cả Hà Đông hãn cũng quản lý không tốt, thì dựa vào cái gì đi tranh giành giang sơn vạn dặm!”

“Lưu dân đã trốn đến, chúng ta có thể mau chóng phân tán đến các quận. Miễn cho thời gian kéo dài quá lâu, nhân số càng tụ tập càng nhiều!” Trương Giang suy nghĩ một chút, bổ sung.

“Lúc phi thường lúc, phải dùng kế vô cùng hay!” Quận trưởng Bắc Lăng của Bách nhện gia là Trương Cửu Nghệ cũng có lúc nảy sinh ác độc, vỗ vỗ mấy cái lùn trước mặt, lớn tiếng đề nghị.

“Chúng ta tu sinh dưỡng tức, là vì lấy tương lai, không phải để gả cho người khác!” Phương Duyên giả bộ không nhìn thấy thất vọng trong mắt Lý Húc, tỏ thái độ tỏ thái độ của các phụ tá khoa cử đại biểu.

Các quan viên văn võ lục tục nói, trong đó đa số mọi người đều cho rằng phương án mà Triệu Tử Minh đưa ra có thể thực

hiện được. Chỉ có tâm sự vài người cho rằng làm như vậy thật sự quá mức tàn nhẫn. Nhưng bọn họ nói chuyện rất nhanh đã bị một đám chất vấn bao phủ, trong lúc còn chưa rảnh chỉ có Thánh Nhân cùng đồ ngốc mới có thể quan tâm đến người khác trước.

Mà mọi người đều không có tư cách làm Thánh Nhân, kể cả Lý Húc. Tuy hắn vẫn luôn mong đợi chư tướng dưới trướng có thêm lòng trắc ẩn, nhưng thông qua toàn bộ nghị luận, hắn phát hiện đó là một hy vọng xa vời căn bản không thể nào tiếp nhận được.

Đây chính là cái giá phải trả của việc xây dựng thế ngoại đảo nguyên. Trước khi mọi người có thể chấp nhận lý do mình tạm thời không có ý nghĩ quân địch cùng quần hùng trực lộc, nhưng không thể để cho hắn tiếp tục làm người tốt được nữa. Sáu quận Bắc Lăng không có nghĩa vụ thay mặt Hà Đông nuôi sống dân chúng thiếu y ít mặc, trong mắt chỉ có Lý Uyên thiên hạ cũng sẽ không vì thế mà có lòng cảm kích đối với sáu quận.

Húc Tử lẳng lặng nghe, nụ cười gượng gạo trên mặt từng chút một cứng ngắc. Hắn không phải lần đầu tiên phát hiện bản thân thích hợp làm một tướng quân chứ không phải chư hầu một phương. Lời nói của mọi người đều có đạo lý, đều là vì cân nhắc đại cục, nhưng hắn lại không cách nào để trong lòng, ký một mệnh lệnh như vậy.

Hắn không thể nhắm mắt lại, giả bộ không nhìn thấy những dòng dân chảy nhu nhược quần áo lam lũ, thành thành thật thật như cha hắn cậu của mình. Hắn không cách nào bịt lỗ tai, giả bộ không nghe được tiếng khóc truyền đến từ gió, tuy rằng tiếng khóc kia mang theo khẩu âm hoàn toàn khác với cổ hương của hắn.

Nhưng nếu hắn cưỡng ép làm chuyện vượt ngoài năng lực lục quận, cuối cùng cái gì cũng không bảo hộ được.

“Chức trách của võ tướng là thủ hộ!” Y nhớ tới lời dạy bảo của Trương Tu Đà. Dáng vẻ tươi cười của lão nhân ngày đó như núi đè lên vai hắn ta, nhưng thân thể hắn ta lại không có lực lượng mạnh mẽ hơn.

Giờ khắc này, hẳn rồi cuộc phát hiện thật ra mình rất yếu đuối.

Chương thứ ba tên “Phùng” (Bốn lần dưới)

Nhưng mà, hiện tại ngay cả tư cách mềm yếu hần cũng không có. Là chủ hầu thực tế một phương, trong loạn thế, yếu đuối tức là diệt vong. Giống như trên cánh tay buộc một tảng đá thật lớn, Lý Húc giơ tay lên, “Tử Minh, người đi làm nhiệm vụ phong bế cửa ải này đi! Viết xong rồi giao cho ta dùng ấn!” Hần dùng một loại ngữ điệu cổ quái nói, phảng phất như trong cổ họng không phải phát ra thanh âm của mình.

“Quách Phương, sáng sớm mai, người mang hai ngàn binh mã tuần tra Hằng Sơn, giao giới của Triệu quận và Hà Đông!”

Không đợi mọi người đáp lại, Lý Húc lại nâng cao thanh âm thêm vài phần, bổ sung mệnh lệnh: “Lui, rút một ngàn thạch lương thực từ kho phủ đến quan khẩu. Bắt tướng lĩnh thủ quan cấp cho những lưu dân đã đến quan khẩu phát lương thực cho mỗi người ba ngày, không thể cắt xén!”

“Như vậy có thể sẽ hấp dẫn càng nhiều người đến đòi lương thực!” Thôi tiềm suy nghĩ một chút, lớn tiếng nhắc nhở.

“Chúng ta không thể không làm gì!” Lý Húc đỡ bàn đứng lên, cố gắng làm cho mình trở nên khí phách.” Vậy thì mất đi lòng dân. Cứ như vậy đi!” Hần lớn tiếng ra lệnh, bất luận kẻ nào cũng ngăn cản: “Hôm nay liền thảo luận tới đây, chuyện khác ngày mai lại nói!”

Mọi người rất ít khi nhìn thấy thái độ của Lý Húc mạnh mẽ như vậy, ngay cả người, dồn dập đứng dậy rời đi. Là chủ soái một phương, biểu hiện của Lý Húc hôm nay tuy rằng không đủ hoàn mỹ, nhưng đã hướng mọi người thỏa hiệp. Cho nên, mọi người cho rằng không cần phải đem hần ra làm quá căng.

Nghe thấy vài tiếng bước chân cuối cùng biến mất trong hành lang gấp khúc, Húc Tử chậm rãi ngồi xuống, dùng tay chống đỡ đầu. Hần biết mình đã làm gì, trong vòng một tháng có lẽ là mấy ngàn, có lẽ hơn vạn người bởi vì mệnh lệnh của hần hôm

nay mà chết. Trong lòng hấn tràn ngập áy náy, nhưng hấn bất lực.

Chu Đại Ngưu xách một bình trà bước nhanh đến gần, đổ hết nước trà đã nguội trước mặt Lý Húc, đổi cho gã một chén mới.” Thật ra đại soái đã làm tốt hơn người khác nhiều. Nếu như nơi này của chúng ta phát sinh nạn đói, các quan viên Hà Đông chắc chắn sẽ không để cho bất cứ kẻ nào chạy trốn khỏi tay họ, cũng sẽ không cho bất cứ bố thí nào...”

“Người cũng đi nghỉ ngơi đi.” Lý Húc nhẹ nhàng phát tay với hấn. Chỉ có thuộc hạ thân cận nhất mới hiểu được sự hoang mang của hấn. Nhưng loại hoang mang này không ai có thể giải quyết giúp hấn.” Thuận tiện mang công văn chưa xử lý xong hôm nay tới đây cho ta, lát nữa ta tự mình lật lại một lần!”

Chu Đại Ngưu mang công văn tới, sau đó xoay người rời đi. Dựa vào ánh mặt trời nghiêng vào cửa sổ bắn vào, Lý Húc chậm rãi lật xem một mình. Địa phương có hơn trăm phé vật đang hưng phấn, bởi vậy sự vụ khá phức tạp. Nhưng vấn đề lớn nhất vẫn còn nằm ở một chữ tiền. Quan viên cần bổng lộc, sĩ tốt cần phát lương, phương tiện phòng ngự trên tường thành cần hoàn thiện, bờ đê ở kênh mương cần tu bổ, tổng thể rừng núi chung quy đều cần một lượng lớn bút tích lũy đầu tư.

“Không biết người khác giải quyết thế nào?” Húc Tử xoa thái dương, buồn rầu nghĩ: “Có khi nào bọn họ cũng cảm thấy hoang mang và hoang mang?”

Đáp án hình như là đã phủ định. La Nghệ trị vì U Châu, tỉ lệ thuế và thiên phú hầu như gấp đôi nhau, không ngừng có dân chúng táng gia bại sản trốn tới cốc, thậm chí chạy trốn tới rấn rết tàn sát bừa bãi, hồ ly tích mẫn thú tung hoành. Hà Đông Lý gia khởi binh, vì bảo hộ quân đội cung cấp, cũng cạo sạch nơi này. Đối với những cường giả này, dân chúng chỉ có đào tẩu, không có sức phản kháng.

Phương thức thống trị của Đậu Kiến Đức tương đối nhu hòa, thuế thuế của ông ta không cao, Điền Phú cũng so với dự định của sáu quận. Nhưng Đậu Kiến Đức không ngừng khuếch trương thế lực khắp nơi, mỗi khi đánh hạ một huyện thành,

ông ta sẽ xét một số phú hộ bên trong nhà diệt tộc. Hơn nữa, Đâu gia quân không coi trọng phương tiện trang bị và phòng ngự, cuộc sống của đám đầu mục dưới trướng ông ta có thể thoải mái hơn xa so với các quan viên Bác Lăng bên này.

Đang nghĩ đến phương thức trị chính của Đâu Kiến Đức, Húc Tử tùy tay quơ lấy một phần công văn đến từ Triệu quận. Nội dung bên trong làm cho lão dở khóc dở cười. Thế mà có một quan viên địa phương dưới trướng Đâu Kiến Đức đảm nhiệm huyện lệnh viết thư hướng quan viên Triệu quận hầu quản lý, thỉnh giáo kinh nghiệm của nông trại nuôi dân cùng nuôi dân, hơn nữa hi vọng dưới tình huống không dẫn đến hiểu lầm., Tự mình đi qua thăm dò. Quan viên Triệu quận không dám đáp ứng, cho nên viết công văn, kể cả thư của đối phương đưa lên.

“Tên gia hỏa họ Trình này cũng là người tốt!” Lý Húc đem thư của thần tử Đâu gia đọc qua một lần, mỉm cười suy nghĩ. Đầu mục viết thư rõ ràng xuất thân từ vũ phu, một bộ trang thư kiếm giương cung bạt cung bạt kiếm., Nhưng ý tứ trong thư biểu đạt lại phi thường thành khẩn. Người này cho rằng nếu mình chuyên hành làm quan địa phương, thì sẽ có trách nhiệm làm quan địa phương. Nếu như không thể đem bách tính dưới quyền an bài ổn thỏa, không những sẽ phụ lòng tín nhiệm chủ công, hơn nữa còn làm cho đồng minh gần đó cũng bị liên lụy.

So với Lý Nguyên Cát vì thu hoạch quân lương mà bức bách bách bách tính tung gia nghiệp, tài năng của quan viên họ Trình cao hơn không chỉ một đoạn.” Nếu như dẫn dắt lưu dân Hà Đông đến chỗ gã, nơi gã chiến loạn nhiều năm, thì đất hoang hằn là rất nhiều!” Đột nhiên, Lý Húc nảy ra một ý tưởng kỳ lạ. Hắn đứng dậy, từ trên bàn bên trái Nghị sự thánh tìm ra dư đồ., Sau khi cẩn thận kiểm tra huyện lệnh họ Trình. Thoạt nhìn lại, lại âm thầm lấy làm kinh hãi. Nhưng hơn một tháng, thế lực của Đâu Kiến Đức đã bành trướng gần gấp đôi. Chẳng những đem hai quận Bình Nguyên, Thanh Hà bao vào trong túi, ngay cả Tương Quốc cùng Vũ An gần như đều có gần nửa địa vực rơi vào tay người này.

Cứ theo tốc độ này, rất nhanh thế lực bên ngoài của Đâu Kiến Đức sẽ vượt qua bản thân mình.” Ngay cả đầu sỏ giặc cỏ làm chư hầu, cũng giống như thành công hơn cả ta.” Lý Húc cảm

thấy có chút uể oải, đồng thời cũng có chút khản trương: “Cứ theo đà này, chỉ sợ La Nghệ không xuôi nam, Đậu gia quân cũng sẽ lên bắc. Sáu quận là nơi chiến đấu, quả nhiên danh bất hư truyền!”

Bả vai truyền tới áp lực mềm mại, rất nhanh kéo hắn từ trong ảo não trở lại. Hắn quay đầu cười nói, ánh mắt Húc Nhi đối diện với ánh mắt quan tâm của nàng.

“Sao ngươi lại tới đây?” Húc Tử kinh ngạc hỏi. Hai vợ chồng bọn họ rất ít khi xuất hiện trong phòng nghị sự. Mặc dù có trao đổi gì đó với nhau trên phương diện chính vụ và quân vụ, nhưng cũng phải tiến hành trong nhà, để tránh để các huynh đệ không biết phải làm thế nào.

“Trùng tử nói tử có chút phiền lòng!” Kính Nhi mỉm cười, trên mặt lộ ra hai lúm đồng tiền vô cùng đẹp mắt.

Xảo tử là tên Chu Đại Ngưu phu nhân. Làm thống lĩnh thân vệ, nhà đại ngưu kẻ sát phủ đệ Lý Húc, cho nên thê tử của hắn tự nhiên cũng thành bạn với Kính Nhi. Có một số việc đại ngưu không tiện ra mặt, thường thông qua thê tử đi vòng. Kính Nhi cùng Lý Húc lý giải trong môn đạo, cũng tận lực không chọc phá.

“Không phải chuyện lớn gì, ta đã nghĩ ra chút manh mối!” Lý Húc cười kéo tay thê tử, ôn nhu giải thích.” Bên phía Hà Đông gần đây tương đối loạn, dân chúng không ngừng hướng Hằng Sơn và Triệu quận chạy. Hai quận không an trí được, cho nên mọi người có chút phát sầu. Nhưng bên Đậu Kiến Đức vừa mới đánh hạ rất nhiều người, đang thiếu dân chúng.”

“Đậu Kiến Đức nhất định sẽ vô cùng vui mừng! Vô cùng cảm ơn ngươi!” Tuyên nhi suy nghĩ một chút rồi nhắc nhở, “Trước kia trong thời loạn lạc, các lộ chư hầu đã giao thủ với nhau, nhất định sẽ dùng mọi biện pháp để giảm thiểu số lượng dân số mà đối phương mang lại!”

“Mấu chốt là ở quận Thiên quận bên kia không dám an bài nhiều lưu dân. Nếu không, người Đột Quyết đến đây, bọn họ sẽ lại bị mất điểm dừng chân. Mà mùa hè chúng ta thu hoạch năm nay lại bị La Nghệ cắt đứt, bản thân cũng không dư thừa

bao nhiêu!” Lý Húc vỗ vỗ tay của Tuyền Cơ Nhi, thấp giọng đáp lại.

Sau khi tâm tình bình tĩnh lại, hắn có thể hiểu rõ ý tứ của Kính Nhi trước tiên. Dân chúng mang ý nghĩa bình nguyên cùng thuế má, lại đuổi dân chúng sáu quận phồn hoa đi xa, quả thật là hành vi khinh thường. Nhưng Thôi Tiềm và Triệu Tử Minh sở dĩ kiên quyết yêu cầu Lý Húc đem lưu dân ngăn cản bên ngoài quan ải, là bởi vì thực lực hạn chế bởi lực quận mình, mà không phải là không nhìn thấy chỗ tốt lâu dài trong đó.

“Trong nhà chúng ta bỏ chút lương thực, lại cho các đại hộ quận quyên một ít. Có đại tổng quản như người dẫn đầu, những người khác không dám không quyên!” Ngọc nhi đặt tay lên vai Lý Húc hơi dùng sức. Nàng hiểu rõ quy tắc làm việc của các đại tộc hào môn hơn Lý Húc. Những người kia không quan tâm kẻ yếu sống chết, nhưng cũng không dám cãi lại mệnh lệnh của một cường giả. Ít nhất trước khi người càng mạnh mẽ hơn xuất hiện ở Hà Bắc, bọn họ không dám.

“Làm như vậy đối với bọn họ không quá công bằng!” Ánh mắt Lý Húc nhanh chóng sáng lên, sau đó lại trở nên ảm đạm. Hắn không muốn dựng lên thêm nhiều kẻ địch nữa, đặc biệt là dưới sự quan sát của cường địch, phá hoại đến từ bên trong thường còn nguy hại hơn so với công kích của ngoại giới.

“Lang quân có thể trao đổi với bọn hắn!” Kính Nhi một bên bóp vai Lý Húc, một bên đề nghị.

“Ta lấy gì để trao đổi với bọn họ?” Húc Tử ngẩng đầu lên, kinh ngạc hỏi.

“Bây giờ ngươi là tổng quản của sáu quận, có thể phong chức quan cho bọn họ a!” Triệu Nhi cười trả lời, “Rất nhiều tán chức không cần ra ngoài làm việc, cũng không cần thanh toán bổng lộc, nhưng có thể thỏa mãn lòng hư vinh của người ở cực đại địa!”

“Vậy không phải khắp nơi đều thành quan rồi sao?” Lý Húc không nghĩ tới còn có phương thức thu thập tài sản như vậy, con mắt nhất thời lớn hơn trứng gà.

“Khắp nơi đều thành quan, cũng mạnh hơn bọn họ đi giúp người khác làm việc?” Kình Nhi mím môi, cười trộm. So với vừa mới cùng một chỗ liên tục phong mình làm đại tướng quân, đem hai ca ca đều phong làm quận công, dưới trướng văn võ động cái bái làm tướng quân, phụ thân quận thủ, trượng phu đích xác là không biết làm sao làm chư hầu một phương.” Năm đó chính bệ hạ bởi vì keo kiệt phong quan cho người ta, mới mất đi sự ủng hộ của các tướng sĩ. Vết xe ở ngay dưới mí mắt, người cần gì phải dựa vào biện pháp này?”

“Như vậy, lương thực sẽ không thành vấn đề!” Lý Húc cao hứng tóm lấy Tuyên Cơ Nhi, ôm thật chặt vào trong ngực.

“Đêm nay ta sẽ hạ lệnh, để tất cả dân chúng chạy nạn vào đây.” Ôm ôn hương nhuyễn ngọc, hắn cảm thấy trong lòng vô cùng sung túc. Cần gì phải đưa bạn đồng hành đưa đến Đậu Kiến Đức chứ? Tình bạn giữa hai bên còn lâu mới tới mức không thể phá nổi!

” lang quân có thể an bài bọn họ ở hai bên bờ sông Tang Can, theo phương thức kết trại của quân trạm!” Kình Nhi nhanh chóng hướng bốn phía nhìn một chút, phát hiện không có ngoại nhân, sau đó cười ngồi vững vàng trong ngực trượng phu.

“Đúng, ta bỏ một phần binh khí qua để bọn họ kết trại tự thủ.” Sau khi giải quyết xong một vấn đề lớn, tâm tư Húc Tử càng thêm linh hoạt: “Dựa vào người khác không bằng dựa vào chính mình. Đột Quyết chẳng qua chỉ là một ít mục dân, không có gì đáng sợ. Nếu như trong tay có đao còn không biết phản kháng, ai cũng không cứu được bọn chúng!”

“Ừm!” Tỳ Hưu Nhi gật đầu, cái cổ cong thành một đường cong uyển chuyển.

Đường cong kia hấp dẫn sự chú ý của Húc Tử. Hắn nhẹ nhàng cúi đầu xuống, dùng trán đỡ lấy cổ thê tử, tận tình hấp thu nhu tình và ấm áp trong đó.

Lúc mưa gió kéo đến, hai con Hồng Nhạn phóng cánh như bay, dù sao cũng tốt hơn cô đơn một con dễ dàng phá tan bầu trời.

Chương thứ ba Phù Diêu (5)

Buổi sáng ngày hôm sau, Lý Húc ra lệnh cho tất cả quan viên văn võ đến phủ Đại tướng quân nghị sự. Đây là lần đầu tiên sau khi La Nghê lui quân hưng sư động chúng, bởi vậy rất nhiều người cảm thấy trở tay không kịp.

“Lại xảy ra chuyện gì lớn?” Các quan viên vội vã hai mặt nhìn nhau, đồng thời trong lòng dâng lên một dự cảm bất thường. Tại niên đại binh hỏa cuộn cuộn bay loạn này, cho dù là trên trời đột nhiên rơi xuống tảng đá cũng không có gì lạ. Huống hồ sáu quận xui xẻo còn kẹp giữa Đâu Kiến Đức cùng một đám đại cường đạo La Nghê, càng không cần hy vọng có thể yên tĩnh một thời gian yên tĩnh!

Ngoài dự kiến của mọi người, Lý Húc đi thẳng vào vấn đề cho mọi người một niềm vui bất ngờ. Hắn tuyên bố căn cứ vào biểu hiện của mọi người trong trận chiến bảo vệ sáu quận gần đây, đối với những chức quan võ công như Lữ Khâm, Trương Giang, Triệu Tử Minh cùng với Thôi Tiềm, Trương Cửu Nghệ tiến hành Gia Giải. Nhưng làm phần thưởng phát xuống không phải là vàng bạc châu báu, mà là vào thời đại tiên hoàng Đại Tùy bắt đầu thí luyện, có thể cung cấp danh hiệu tán quan chói lợi cho người nắm giữ.

Ba người Lữ Khâm, Trương Giang, Triệu Tử Minh chiến công trác tuyệt, cho nên được đại tướng quân Lý Húc đề cử làm Quy Đức tướng quân, Nguyên Mi tướng quân và Hoài Hóa tướng quân. Ba chức vị này đều là từ ba phẩm, trên danh nghĩa chỉ nhỏ hơn một nửa so với đại tướng quân quán quân của Lý Húc. Lúc này, dưới trướng đức chương, Chu Đại Ngưu, Vương Tu đẳng đám người, chiếu theo công lao tặng tứ phẩm đến thất phẩm ngũ tán chức không đồng.

Hai người Thôi Tiềm, Trương Cửu Nghệ đầu tiên dứt khoát cự tuyệt lời kéo ở phía U Châu, sau đó lại dốc sức giúp đỡ quân đội chuẩn bị vật tư, tham dự phòng thủ thành trì. Bởi vậy được đề cử làm Ngân Tử Quang Lộc đại phu và chánh nghị đại phu, chức một trai chính cửu phẩm Nho Lâm Lang. Hơn hai mươi

quan văn, được trao cho từ tứ phẩm đến thất phẩm văn tán chức không giống nhau.

Còn có các loại tướng sĩ lâm chiến có công sĩ, phân biệt trao cho Vân Ky Úy, Kiến Tiết úy, ngự vũ úy. Nếu có sơ hở, đều có thể do cấp trên xin bỏ báo.

Tuy rằng những phần thưởng này cần báo Giang Đô, chờ đợi triều đình châm chước rồi mới thực hiện được. Nhưng trong lòng mọi người đều vô cùng rõ ràng, cái gọi là triều đình đã sớm không thể nhúng tay vào sự vụ trên phương diện này. Bùi, Ngu dám đại tổng quản tự phong như La Nghệ cũng không dám phủ nhận, đương nhiên càng sẽ không nể mặt Lý Húc “Trung thần” này!

“Mặt tướng đa tạ đại tướng quân dẫn dắt!” Các võ tướng đã thăng quan cao hứng phấn chấn, cùng đứng ra, đứng nghiêm cảm ơn.

“Ân đại tướng quân dìu dắt, ty chức vĩnh viễn khắc sâu năm dặm!” Đám quan văn đi theo sau võ tướng, lạy dài đến đất.

Nghiêm túc mà nói, tán quan chỉ đại biểu cho một loại vinh dự. Bác Lãng quân và sáu quận cũng không có chức vụ tương ứng đối ứng với họ, trong phủ khố cũng sẽ không chi ra thêm một phần bổng lộc cho mọi người. Nhưng người có được chức vị tán quan tương ứng, thân phận lại không căn cứ sự thay đổi của chức vụ thực tế mà biến hóa. Như Trương Cửu Nghệ hiện tại làm quận Bác Lãng trông giữ chức vụ này., Tán chức là chính nghị đại phu, thì tức là cho dù hắn không còn làm quận trưởng, cũng có thể dựa vào việc tán chức tứ phẩm, bình đẳng luận giao ước với quận trưởng đương nhiệm Thôi Tiềm Tại. Một khi trong nhà hắn có việc., Quan viên địa phương nhất định phải thật cẩn thận xử lý, cũng đem kết quả xử lý đến kết quả chức năng cao nhất, mà không thể đưa tay vuốt ve giống như đối với bá tánh bình thường. Nếu như Trương gia cảm thấy quan viên địa phương làm việc bất công..., Cũng có thể dựa vào cáo thân cầu kiến đại tướng quân Lý Húc, thậm chí một vị trọng thần đương triều, đem nỗi oan khuất bao hàm của gia tộc cáo vào tai Hoàng đế, đòi lại công đạo trước mặt văn võ bá quan.

Tiến thêm một bước nữa, đối với rất nhiều sĩ tử xuất thân hàn môn như Phương Duyên, Ngô Khải Cương trong quân Bác Lăng, lại nhận được một chức quan, tương đương với việc cải biến dòng dõi của bọn họ. Từ nay về sau, những nhà giàu ở trên không thể đối với bọn họ lạnh nhạt nhìn nhau, bất kể những cường giả cũ kỹ này có tình nguyện hay không, đều phải tiếp nhận thân phận sĩ tộc mới tấn chức của bọn họ.

Bởi vậy, cảm kích phát ra từ nội tâm của chúng văn võ đối với Lý Húc. Mọi người đều cảm thấy vì đại tướng quân mà bán mạng quả thật không oan uổng, tuy rằng tiền đồ tương lai còn chưa rõ ràng, ít nhất lợi ích trước mắt là gì hãn cũng không thiếu nợ chút nào.

Đương nhiên, cũng có rất nhiều người cảm thấy Lý Húc vô cùng keo kiệt, chỉ bù đắp cho số ít thân tín mà hãn thấy được. Rất nhiều nơi mặc dù quan lại không giống như Thôi Tiềm, Trương Cửu Nghệ dốc hết toàn lực bảo vệ sáu quận, nhưng chuyện trong phạm vi chức trách cũng không ít! Những chuyện đó nhìn như đơn giản nhưng cũng không thiếu!, Nhưng phi thường vụn vặt. Mọi người bận rộn mấy tháng, không công lao cũng nên niệm một phần khổ lao. Không thể nhận ngũ phẩm, lục phẩm tấn chức vui vẻ, ít nhất cũng nên thụ bát phẩm, cửu phẩm an ủi. chung quy không thể trơ mắt nhìn người khác một đường tiến chức quan, bọn họ lại chỉ có thể đứng ở bên cạnh ăn đất.

“Tấn quan có tác dụng, chính là âm thanh dục võ. Liên quan đến sự tôn ti trật tự, cho nên Lý mỗ tuyệt đối không dám lạm dụng!” Đợi sau khi tất cả mọi người lui về vị trí cũ, Lý Húc từ sau soái án đứng lên, cười giải thích.

“Đương nhiên phải như thế, trước mặt triều đình tuy rằng vi phạm, chúng ta dù sao cũng xuất thân chính đồ, mọi việc đều phải tuân theo chương pháp, không thể noi theo Đậu Kiến Đức xuất thân sơn tặc kia!” Trương Cửu Nghệ đã sớm âm thầm thông qua con giận với Lý Húc, vội vàng đứng ra, cao giọng hưởng ứng.

Mặc dù cùng chia thể lực ở một nơi, nhưng các quan viên ở sáu quận Bác Lăng lại xem thường Đậu Kiến Đức hàng xóm

của mình. Lão giả trước mắt đã tự mình phong bế Trường Nhạc Vương, đại tổng quản, đại tướng quân dưới trướng là Quốc công., Quận Hầu cũng là một nắm lớn. Loại phương thức phong quan này không những không có khả năng được triều đình Đại Tùy thừa nhận, cũng dẫn đến quan viên trong phạm vi quyền quản của Đâu Gia tộc bị tước mất giá trị. Đương nhiên, nếu như Đâu Kiến Đức tương lai có thể ngồi thiên hạ, đó là một loại thuyết pháp khác. Nhưng theo tình huống trước mắt, khả năng này cũng không nhiều hơn so với Lý Húc thành công lớn bao nhiêu!

“Cổ Ngũ Vân, công hiến cho dân chúng dùng quan tước, có thể khiến cho cao giả tận tâm can can thiệp vào, người ti tiện biết tiến thoái lưỡng nan. Nếu như tùy tiện truyền thụ thì quá đủ rồi!” Cổ Tư Mã, Định Viễn tướng quân cũng theo thuộc lòng đội ngũ đứng ra, tán thành với kiến thức của Trương Cửu Nghê.

“Nói thì dễ quá, dù sao hai người các người đều có tán trách tại tay!” Có người trong bụng âm thầm oán thầm, vị chua từ sau chân vọt thẳng đến đỉnh đầu. Nếu như không phải mũ quan đủ dày, khói trên tóc cũng có thể trực tiếp tiết ra.

Nhưng Lý Húc hiển nhiên không tính để cho bọn họ thất vọng, đợi Trương, lúc nào cũng nói tròn, cười gật gật đầu, tiếp tục nói: “Trước mắt sáu quận của ta cơ sở bạc nhược, chấp chính nặng nề, ở chỗ nghỉ ngơi lấy lại sức. Cho nên chiến tranh sẽ không dễ mở ra, quân công không thể nhẹ. Quan lại địa phương suốt ngày vất vả, lại khó mà thăng chức, thực sự là có mất công bằng. Cho nên, bản soái không thể không nghĩ chút biện pháp khác!”

Nghe nói như thế, cảm giác chua xót trong lòng rất nhiều người nhất thời tan thành mây khói. Vô luận thái độ của mọi người đối với Lý Húc như thế nào, cũng đều tin tưởng hắn là hán tử quang minh lỗi lạc nhất định nói ra. Hắn nói không nuốt hết công lao của mọi người, tức là đối với người công không bắt mắt cũng sẽ có hồi báo. Chỉ là phương thức hồi báo cùng thời cơ này, lại làm cho người ta đau lòng.

Tiếp đó, lời nói của Lý Húc lại khiến cho trái tim vừa mới nóng lên lại trực tiếp rơi vào lỗ hồng băng. “Nhưng bách tính tiếp xúc với chư vị không nhiều lắm, không biết chư vị đang cực khổ xưa nay thế nào. Nếu bản soái động cái là cho người ta nhận chức quan, không khỏi khiến người ta cảm thấy chúng ta là một nhóm Đâu gia quân khác.” Hắc cười khổ một chút, tỏ vẻ bản thân thật sự vạn bất đắc dĩ: “Vì vậy...”, Bản soái quyết định, từ hôm nay trở đi, khôi phục lực lượng Hán chế, chức quan văn quan tán từ lục phẩm trở xuống có thể bằng vào quyền góp gạo lương thực mà có được. Vật tư lương thực xuất ra đều dùng để cứu trợ thiên tai cứu vãn. Như thế, bách tính có thể cảm nhận được đức hạnh của chư vị, bản soái cũng có thể nói rõ công lao của chư vị!”

Tiếng nói của hắc vừa dứt, phía dưới lập tức giống như dầu sôi văng tung tóe. Không lo sợ đụng phải đại tướng quân, úy úy quận Bắc Lăng Lâm toàn trung là người đầu tiên đứng ra, dùng thanh âm run rẩy truy vấn: “Đại tướng quân, đại tướng quân có thể cam đoan cử động này được triều đình tán thành, tán thành không?!”

Lấy chức vụ của hắc, vốn không có cơ hội đứng trước mặt Lý Húc nói chuyện. Nhưng buổi sáng hôm nay, Lý Húc cố ý chiếu cố tất cả văn võ trong Gia Lăng thành tham gia nghị sự. Cho nên Lâm Toàn Trung cũng nghe được một vị trí, càng vót được một cơ hội nằm mơ cũng không nghĩ ra!

“Ta vốn có quyền miễn chức quan địa phương, hưởng hồ cái quyền góp lần này lại là tán chức từ lục phẩm trở xuống, sẽ không phí chút lương thực nào của triều đình, lại vì triều đình mời chào vô số sĩ trung nghĩa, triều đình làm sao có thể can thiệp?” Lý Húc gật gật đầu, vô cùng tin tưởng trả lời.

“Vậy, xin hỏi tướng quân, quyền một cái lục phẩm, lục phẩm nghị lang cần bao nhiêu lương thực?” Lâm Toàn Trung nỗ lực làm cho giọng nói của mình bình tĩnh, nhưng tất cả mọi người đều phát hiện hắc khẩn trương.

Cũng khó trách toàn bộ Lâm Trung không thể nén giận, phóng tầm mắt nhìn khắp quận Bắc Lăng, gia nghiệp so với người lớn thì không có mấy phần tâm sự. Nhưng Lâm gia xuất thân

thương hộ, tổ tiên chưa từng làm quan, cho nên giống như năm đó công lao của Từ Mậu, cho dù có nhiều tiền hơn nữa thì cũng không có., Cũng không thể đánh đồng với những gia tộc quyền thế đời như Trương gia, Thôi gia. Nếu chịu đựng trên vị trí huyện úy, hẳn có chịu đựng hai mươi năm cũng chưa chắc có thể lên tới quận thừa. Nhưng quyền một chức vụ tan tác thì thuận tiện hơn nhiều, chỉ cần khẩu vị của Lý Húc không lớn, Lâm gia cho dù lấy ra một phần ba gia sản, cũng sẽ không buông tha cơ hội thay đổi số phận.

“Việc này bản soái đã từng cân nhắc qua, cánh cửa không thể thiết lập quá cao, để tránh tuyệt đường người tiến thân. Từ cử phẩm là hai trăm thạch gạo, chính cử phẩm bốn trăm thạch, về sau mỗi lần tăng thêm một cấp, mễ lương thực gấp bội!” Lý Húc suy nghĩ một chút, vô cùng nghiêm túc trả lời.

Cái giá này đích xác không thể coi là cao. Nhưng nếu muốn một chút liền quyền đến Lục phẩm tán chức vị, thì cũng là đại hộ tầm thường không chịu nổi số. Nhưng kể từ khi người này đến nay, triều đình bán bát cháo tước đa số là âm thầm thao tác, giống như Lý Húc vạch rõ giá thị, cũng hứa hẹn đem con số các người mua tặng công khai cho bách tính, để bọn họ mua chuộc một lần hành vi nhân tâm lại chưa từng xảy ra.

Bởi vậy vô luận tính từ góc độ đó, người có tư cách cũng không thiết. Ngược lại, bọn họ lại vừa thu mua được một phần danh vọng giúp đỡ khó khăn! Đối với Lâm Toàn Trung đã xem tiền tài rất nhật mà nói, cái này đích xác có thể nói là một khoản mua bán tốt cho con cháu!

Hắn không đành lòng nhìn Lâm Toàn Trung đang chạy trốn ở trước mắt mà lau mồ hôi trên trán, vội vàng truy vấn: “Xin hỏi tướng quân, khi nào có thể giải quyết được việc này, ty chức phải đi tìm người phương nào để giải quyết chuyện này?”

“Từ ngày mai trở đi, có thể ở phủ đại tướng quân xử lý. Hai người Triệu Tư Mã, Phương Trường Sử phụ trách! Phạm là đệ tử sáu quận ta, bất kể quý tiện, người nguyện cùng sáu quận cùng tiến thoái, đều có thể quyền tiền được quan!”

Lý Húc nhìn mọi người, đưa ra đáp án đã chuẩn bị từ lâu.

Chương thứ ba tên uyển chuyển (5)

Người nguyện cùng sáu quận cùng tiến cùng lui, đều có thể quyền tiền kiểm chức quan! Lần này mở ra, không thể nghi ngờ ở ngoài khoa cử lại tăng thêm một con đường tuyển sĩ. Đối với thế gia hào môn từng quen với việc cầu kết với nhau, cũng không khác gì trong đặc quyền của bọn họ lại hung hăng cắt xuống một khối lớn., Bất kể là Thôi gia, Trương gia, hay là Vương gia, mấy người này chỉ cần dậm chân một cái là có thể khiến cho các hào môn đại hộ ở sáu quận lay động cả buổi không có bất cứ phản đối nào với người phát ngôn của bọn họ!

Với sự thông minh và tu luyện của Trương Cửu Nghệ, bọn họ không thể không nhìn ra một dụng ý khác mà Lý Húc giấu dưới cái danh “Chức cháo tước”, nhưng đồng thời khi nhìn thấy nguy hiểm, hai người cũng thấy rõ ràng trong chính sách này mang đến cơ hội cho gia tộc mình. Phóng tầm mắt ra sáu quận, có thể giống như Lâm Toàn Trung một lần góp ra hai vạn bốn ngàn tám trăm mét đá như vậy, tuyệt đối sẽ không vượt quá ba nhà., Trong đó hai nhà kia hoàn toàn trùng hợp họ Thôi và họ Trương! Điều này cũng có nghĩa là, Lý Húc sắp đẩy ra sách cháo tước, người được lợi không chỉ là người của các quận bộc phát. Với tài sản của những người đó, nhiều lắm là quyền góp đến chính bát phẩm tán quan trị giá một ngàn sáu trăm thạch thước., Từ khi thất phẩm đạt tới chính lục phẩm, ngoại trừ bốn hộ dân truyền thống như Thôi, Trương ra, những người khác gần như không có cơ hội để hỏi thăm cũng không có dũng khí.

So với những tiểu viện kia, hào môn đại hộ càng hy vọng có cơ hội đặt chân quan trường. Trong con cháu của bọn họ đích xác không thiếu những người thân ở địa vị cao, nhưng dù sao cũng là số ít. Đối với một đại gia tộc có hơn một ngàn hộ khẩu mà nói, mỗi đời chỉ có một số ít người nổi bật ra ngoài làm quan là còn lâu mới đủ. Mà sách lược bán quan cháo của Lý Húc, tương đương với con đường tắt mở ra trước mặt bọn họ.

Tán quan không có thực quyền, nhưng tán quan lại có thể thông qua hoạt động chuyển thành thực trách. So với những

thế gia mới quật khởi, truyền thống nhân mạch vượt xa bọn họ có thể đánh đồng. Càng quan trọng hơn là một chút., Giờ phút này Lý Húc vẫn là tổng quản sáu quận Đại huyện, tán chức mà hấn ban tặng không chệ vào đâu được trên phương diện pháp lý, tương lai bất kể ai thay thế Đại Tùy, để chứng minh bản thân có tính hợp lý thay thế Đại Tùy, đồng thời cũng vì trấn an địa phương, tất nhiên sẽ giữ vững sự tán thành với những tán chức này trong phạm vi nhất định.

Đương nhiên, nếu tương lai Lý Húc có thể lên ngôi ở điện, hiện tại mua quan của hấn sẽ có lời hơn. Điều này cũng đồng nghĩa với việc công lao từ rỗng, địa vị sẽ càng thêm huy hoàng khi có một đời trong triều đình.

Cho nên, đối với nhà giàu sáu quận mà nói, giờ phút này mua chức quan Lý Húc, không khác gì một món hời cực lớn. Trong tình huống kém nhất là không thăng không hạ, có lẽ sẽ như mùa hè, gió thổi mây bay thẳng lên, thẳng trời cao và trời đất.

“Chính chín bốn trăm, từ tám trăm, chính tám trăm sáu...” Không chỉ có Thôi Tiềm và Trương Cửu Nghệ nhìn hiểu được, rất nhiều quan viên địa phương có kiến thức rộng rãi đối với độ nhạy cảm của cơ hội không kém so với đám người Thôi, Trương. Ngay khi câu nói của Lý Húc vừa rơi xuống, ngón tay bọn họ đã ngay sau lưng cong queo duỗi dài. Mặc dù không có đem tính toán nhỏ này nói ra thành tiếng, nhưng đã sớm chọn sẵn mục tiêu tương ứng hi sinh.

“Nhà ta còn có một đệ đệ, nhìn thế nào cũng không giống như nguyên liệu đọc sách!” Phương Duyên Niên hai mắt không ngừng chuyển động, tính xem thời gian mình làm tròn có thể dành đủ cho đệ đệ mua một cái cửu phẩm tán chức. Hấn hiện tại vì chính ngũ phẩm trường sử, lương bổng trăm thạch. Không ăn không uống., Vừa vặn có thể mua được sĩ lang cấp thấp nhất cho đệ đệ, mặc dù không có bổng lộc, nhưng ở đại Tùy đẳng cấp tương đối nghiêm ngặt, cho dù là chức quan cấp thấp nhất cũng có thể cam đoan người không bị nha môn bắt nạt khi không chịu sự giúp đỡ của nha môn. Hơn nữa, thấy quan không quý lạy là đặc quyền thì nằm mơ cũng không được, hai đầu gối ngồi xuống đất nói chuyện, vô luận như thế nào cũng không thể đứng thẳng, thống khoái được.

Nhìn thấy phản ứng nhiệt liệt của quan viên phía dưới, ba người Lý Húc và Triệu Tử Minh nhìn nhau cười. Ngày hôm qua được Tỳ Hưu Nhi nhắc nhở suốt đêm, bọn họ đã nghiên cứu thảo luận suốt đêm, rốt cuộc cũng mở rộng một cái lệnh bài. Đối với Lý Húc mà nói, ý nghĩ không hoàn thiện là thứ có thể thực hiện., Hành động lần này không chỉ là gom góp lương thực lưu dân, cũng không chỉ là để phá vỡ thế gia hào môn lũng đoạn quan trường. Trên một mức độ nào đó, sở dĩ hắn muốn phổ biến cái lệnh này, hay là vì để cho Lục Quận hào môn hạ đài một bậc.

Loạn thế đã đến, song phương không thể vĩnh viễn đồng sàng dị mộng. Sáu quận hiện nay, không tách được Lý Húc cùng các tướng sĩ dưới trướng hắn, đồng dạng cũng không thể thiếu sự ủng hộ của các hào môn. Nếu như song phương tiếp tục duy trì thái độ lá mặt lá trái trước mắt này, trừ phi Lý Húc có thể hạ quyết tâm học tập Đậu Kiến Đức, rút cả gốc lẫn họ lớn dưới trị liệu ra, nếu không, nội bộ hắn vĩnh viễn sẽ không an ổn.

Nhưng làm như vậy, rất khó nói sẽ ảnh hưởng tới tính phá hoại của sáu quận lớn hay là xây dựng lớn. Đệ tử hào môn nông cuồng, đồng thời bọn họ lấy việc trải qua chính vụ thuần túy nhất và mưu lược hoàn thiện nhất, giáo dục võ học. Hiện giờ triều đình đã không còn sức hấp dẫn đối với hào môn nữa, các nhà đang bận rộn tìm người phụ nữ mới. Giờ phút này, nếu có thể nắm bắt cơ hội khiến bọn họ toàn tâm toàn ý bán mạng cho phủ đại tướng quân, giống như có thêm cánh cho cọp.

Trước mắt, bên trong Mạc phủ của Lý Húc, sĩ tử hàn môn và quân đội hung hãn làm chủ, cho nên hắn không thể giống như Lưu Bị năm đó, lấy tư thái của Tam Cố đòi lấy sự ủng hộ của hào cường sáu quận. Mà xuất phát từ quán tính mà lúc trước đối với Lý Húc coi thường, mấy đại hào môn dù bị La Nghệ và Đậu Kiến Đức ép đến mức phải liên tục giậu chân., Cũng không cúi mặt tới chủ động đến phủ đại tướng quân rót thêm công hiệu. Bán quan cháo tước lệnh xong, giữa hai bên liền dựng lên một cây cầu. Đệ tử hào môn có thể lấy danh nghĩa quyên tặng địa phương, quang minh chính đại dựa vào Lý Húc nơi này. Lý Húc cũng có thể dựa vào các nhà quyên góp, danh

chính ngôn thuận đem một số người nổi tiếng lâu năm mới ôm vào dưới trướng mình.

“Xin hỏi đại soái, nếu trong nhà có con cháu, muốn quyên góp một cái võ chức, có thể, có thể châm chước một chút hay không...” Nhân tâm vĩnh viễn sẽ không thấy đủ, vừa có được cơ hội thu hoạch văn chức Tán Quan, lập tức có người đem ánh mắt nhìn chòng chọc vào Bác Lãng quân.

Vô luận là sáu quận trước mắt cùng sáu quận trong một thời gian rất dài nữa, võ tướng khẳng định ăn thoải mái hơn nhiều so với quan văn. Đây là loạn thế, trong loạn thế nắm giữ cái gì cũng tốt như nắm giữ đao kiếm trong tay. Điểm này..., Từ quá trình quật khởi của đám người Đâu Kiến Đức, La Nghệ, Lý Húc đều có thể nhìn ra được, chỉ là quân Bác Lãng không giống quân đội của triều đình khác, không thể dựa vào Dự Ảnh của cha chú lẫn vào làm quan được, tiêu chuẩn tấn thăng trong quân Bác Lãng hoàn toàn dựa vào chiến công để tính., Muốn làm quan thì dễ, xách đao đến sa trường liều mạng. Dù người có xuất thân thấp hơn nhiều so với Chu Đại Ngưu năm đó, chỉ cần có thể trong mấy năm liên tục chém hơn một trăm địch nhân mà bản thân vẫn không chết thì lo gì không thể trở hết tài năng!

“Nếu chỉ cần quyên góp chút tiền, liền có thể trao tặng võ chức. Nếu tặc khấu đánh tới, còn có thể có người vì sáu quận mà chiến sao?” Lý Húc nhìn thoáng qua người hỏi, trả lời thông dong như lúc trước đã chuẩn bị tốt.

“Bây giờ sáu quận chúng ta mệt mỏi, mà thiên hạ phân loạn. Nhất định phải dùng võ tự vệ. Bắt buộc tráng giả làm việc của mình, lão già yếu làm việc ở thủ, người chết không hối hận, sinh người làm việc. Nếu có thể làm được việc dân nghe chiến thì chúc mừng, thiên hạ ai dám xâm lấn ta. Nếu sĩ tử đều có thể dựa vào chiến mà được phú quý, còn có ai nghe tiếng kim cổ mà biệt thân?” Hắc hắc cười, kết hợp trí tuệ của cổ nhân cùng với tâm đắc của mình.

Năm đó nếu triều đình thật sự có thể làm được “Công danh nhưng phải lập tức lấy!” cũng không có nhiều người trốn tránh cuộc chiến Liêu Đông. Sở dĩ những năm gần đây bản thân

mình rong ruổi sa trường không biết mệt mỏi, có thể cùng bề hạ khích lệ chiến công của mình chặt chẽ không thể phân biệt. Cho nên, mặc kệ tương lai thiên hạ đại thế ra sao., Hấn trị vì sáu quận, nhất định phải thượng võ, nhất định phải khiến bách tính lấy con cháu trong nhà tông quân làm vinh. Để vùng đất này chảy máu lại đỏ mề hôi, vĩnh viễn không bao giờ chảy xuống nước mắt oan ức nữa.

“Chủ công thế mà lại trích dẫn văn tự trên sách Thương Quân?” Thời Đức Phương nghe vậy trong lòng vui mừng, đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn thẳng về phía Lý Húc.

Hấn phát hiện, mới mấy canh giờ không thấy, trong ánh mắt gia chủ nhà mình lại ít đi rất nhiều mê mang, lại nhiều thêm mấy phần thành thực.

Dường như cảm giác được sự chú ý của mọi người, Lý Húc cười nhìn khắp bốn phía, sau đó tiếp tục nói: “Vì tương lai sáu quận cùng các vị, ta mặc dù không thể làm được cái gọi là “Dân chi kiến chiến”, như sói đói thấy thịt, cũng tuyệt sẽ không ủy khuất huynh đệ dưới trướng. Cho nên, ta quyết định, từ nay về sau, không phải có người thực chiến công, vĩnh viễn sẽ không được trao cho võ công!”

Võ công không bán, công danh nhưng lập tức lấy ngay. Lời này nói vô số năm, rốt cục có người thật sự để cho nó biến thành hiện thực! Trong phút chốc, đám người Trương Giang, Lữ Khâm, Vương Tu Bạt, Chu Đại Ngưu đứng thẳng, trong ánh mắt hăm mộ của mọi người, cao cao cao ngẩng đầu lên.

Bọn họ không phải lính du côn, bọn họ là người sáng lập ra bảo vệ vùng đất này và sáng tạo trong thời loạn thế. Nếu không có bọn họ, tất cả phồn hoa đều sẽ trở thành mây khói tầm mắt.

Giống như không nhìn thấy Trương Giang, Lữ Khâm mà Chu Đại Ngưu kích động trong ánh mắt, Húc Tử dừng lại một chút rồi tiếp tục nói: “Không chỉ có võ chức võ huân không thể thông qua quyên tặng thu được. Hơn nữa, từ ngày hôm nay, từ lúc cử phẩm cùng quân chức Nhung phó úy trở lên được truyền thụ địa năm mươi mẫu, có thể chuyển bán được, cũng có thể cho thuê người. Võ chức vô luận thực, hư, mỗi khi

thăng một cấp, ngoài ra còn cho 50 mẫu. Tướng sĩ mỗi lần thưởng cho 50 mẫu ruộng, lựa một thớt, vĩnh viễn không bao giờ đình!”

“Giếc rồi!” Thử này, chẳng những một ít quan lại cấp thấp bị khiếp sợ hãi xi xào bàn tán, ngay cả một ít Quận thủ, quận thừa các quan viên địa phương cũng không nhin được, nhanh chóng gia nhập hàng ngũ thảo luận. Hôm nay Lý Húc dẫn dẫn 《Thương Quân Thư》 cùng với một loạt kế sách giáo dục tôn võ., Đề xuất từ Đại Tàn đã diệt vong gần tám trăm năm trước. Năm đó, dựa vào đạo thượng võ, Đại Tàn ở biên giới phía tây cuối cùng quét ngang Lục Hợp, so với đất đai hán giàu có hơn nhiều, số lượng dân số so với Sơn Đông Lục Quốc hán cao hơn mấy lần nhất rung chuyển.

Từ hán hạ xuống, mọi người bàn tán say sưa chính là đại Tàn nhanh chóng tiêu vong, lại vô tình vô ý xem nhẹ võ công hiển hách của hán. Hán quét ngang Lục Hợp, hỗn hợp trong khắp nơi. Trường thành Bắc Trúc của hán mà thu hàng rào, khiến cho tất cả con ngõ ở trên bị tiêu vong, vẫn không dám xuôi về phía nam mà cưỡi ngựa!

Có thể nói, nếu như không có võ công của Đại Tàn thì sẽ không có huy hoàng của đại hán, càng sẽ không khiến cho mấy trăm năm sau, mỗi người đều lấy dòng họ Trung Nguyên làm vinh quang.

Văn nhân có thể xem nhẹ tất cả những điều này, nhưng thân là võ giả, Lý Húc lại không thể không ngưỡng mộ sự huy hoàng của tiền bối!

” sách lược dưỡng binh của tướng quân thật hay!” Thôi Tiềm do dự một hồi lâu, cuối cùng cũng thành khẩn yêu cầu của các đồng liêu phía sau, đại biểu cho đoàn người đi ra tham dự:

“Nhưng sáu quận có hạn, mà tướng sĩ Bắc Lăng chúng ta dũng mãnh, mỗi trận chiến người công lao thụ huân đều không dưới trăm người. Vì chiến mà võ tán chức giả đến nay nhân số đã gần ngàn...”

Ý của hán là Lý Húc vô cùng rõ ràng. Dưỡng quân chuẩn bị trong thời loạn lạc, bất cứ ai có đầu óc cũng sẽ không phản đối. Nhưng nếu như nuôi quân, thậm chí đất đai tổn thương

đến lợi ích của một số người nào đó, bọn họ chắc chắn sẽ phải chết mà ôm chặt lấy túi tiền của mình.

Đây không phải là mười mẫu hai mươi mẫu, theo phương thức tính toán chiến công thì mỗi lần chém ba đầu sẽ được phát huy một lần. Sách huân tam chuyển thì chức vụ tiến một bậc.

Không bao lâu, đất đai không nhàn rỗi của sáu quận Bắc Lăng sẽ rơi vào tay các tướng sĩ. Những người khác muốn phát triển gia nghiệp lớn mạnh, không có đất để mua, không có tá điền nào có thể thuê!

Nếu là hôm qua, Lý Húc sẽ không cách nào giải quyết được khốn cảnh này.

Nhưng hôm nay, hắn đã tìm được đáp án thích hợp.

“Hoang quận!” Chỉ tay vào địa đồ treo trên vách tường, Húc Tử lớn tiếng trả lời. Dẫn hướng ánh mắt tất cả mọi người trong ngoài thành, mấy vạn dặm sông tốt kia!

Chương thứ ba Phù Diêu (lục)

Trên địa đồ của triều Đại Tùy, quận Tuyên Cơ ở biên thù phía bắc là một quận đặc thù nhất. Quận phía nam của quận giới nổi thẳng nước lã chã cùng sông dâu khô vào biển, sau đó giống như một con mãng xà khổng lồ uống nước kéo dài về hướng tây bắc, thân thể cực lớn của nó vượt qua huyện Yểm bão., Hoài nhung, nội ngoại tường thành cùng mảng lớn thảo nguyên, cái đuôi một mực chống đỡ đến sâu trong đại mạc. Từ nam đến bắc nhất, tốc độ gần như ngàn dặm. Từ đông đến tây nhất, cho dù cử trình lớn nhất cái lương câu cũng phải chạy hơn nửa tháng.

Nhưng đó chỉ là quận Phụng trên bản đồ. Trên thực tế từ trước đến nay, triều Đại Tùy vốn không để ý quá nhiều đến vùng đất hoang dã bên này. Bởi vì chính sách đối với các Hồ Phụng ở quận Tây Bắc cùng với quận Nhạn Môn gần nó, quận Định Tương, đất màu mỡ rộng hơn vạn dặm, vẫn luôn “Tạm thời cho cha khả hãn Khả Hãn tạm mượn”.

Khai Hoàng hai mươi năm, Khả Hãn dân bản thân bị tộc nhân của mình đánh cho sống nhờ nhờ vào sự ủng hộ cường hãn của quân thần Tùy triều Tùy trên phương bắc, trên đường lần lượt thu hàng sát, cưỡng ép, suy nghĩ, phục lợi cụ, hồn nhiên, Hộc Tát., A Bát, bộ hạ gồm có hơn mười bộ tộc, bộ hạ được mấy trăm vạn. Sau khi đánh bại cừu địch ngày xưa, gia tộc A Sử kia ở Mạc Bắc dựng nên một cái nanh vuốt của Đột Quyết, nhảy lên trở thành bá chủ thảo nguyên phía Đông Bắc. Nhưng người mở đầu lại lấy “thân thể” của dân chúng không cách nào nhẫn nại được nguyên do của Mạc Bắc Hàn Phong, không chịu trả lại đất đai cho người khác mượn tạm, dẫn dắt bộ hạ chính thống của A Sử gia tộc tiếp tục sống nhờ ở biên cảnh Đại Tùy Bắc Bắc.

Nếu như Đại Tùy triều vẫn bảo trì quan hệ phụ thuộc với Đại Tùy, cũng sẽ không tạo thành uy hiếp quá lớn đối với cuộc sống của dân chúng Trung Nguyên. Nhưng Đại Tùy triều lại nhanh chóng suy sụp, cho nên “Tạm thời” liền vĩnh viễn cắt chiếm! Hơn nữa, người thừa kế Khả Hãn của khả hãn thỉnh

thoảng lại phái bộ hạ nam xuống dò xét, ý đồ nhân cơ hội Trung Nguyên suy yếu chiếm lấy ích lợi lớn hơn.

Hôm nay Lý Húc bày ra địa đồ cho mọi người xem hai mươi năm, khoanh khắc đó, trên tường thành trên một mảng lớn đất đai còn vẽ dấu vết Đại Tù. Nhưng hiện tại, Lý Húc tính danh không chế Nghiêu quận chỉ có một phần tư kích cỡ ban đầu, ngoại trừ bị La Nghệ cưỡng ép cướp đi một phần tư, mặt khác gần một nửa đất bị người Đột Quyết làm bãi chăn thả.

Mặc dù Lý Húc nắm trong tay một phần tư không chế, nhưng bây giờ cũng tràn ngập nguy cơ. Từ khi Tiết Gia huynh đệ quy hàng La Nghệ, dòng sông Tang Sơ Du liền không quan quân đóng quân. Đột Quyết người lúc nào cũng có thể từ tường thành cùng Nhạn Môn quận gần đó đánh tới, cướp đất màu mỡ hơn ngàn dặm thành của mình.

Cho nên, phủ đại tướng quân đẩy ra kế sách truyền thụ ruộng nuôi binh, không có ý định từ năm quận khác lấy đi nửa phần đất đai. Ven bờ sông Tang Can Hà có mảng lớn ruộng vô chủ có thể phân phối cho phủ đại tướng quân. Nhưng tiền đề của tất cả điều kiện là, phủ đại tướng quân có năng lực bảo vệ một phần tư Thiên Cương quận dưới quyền quản lý. Anh kiệt năm quận còn lại, chịu dốc hết toàn lực ủng hộ phủ đại tướng quân.

“Tên Đột Quyết này cũng không mạnh mẽ như mọi người tưởng tượng. Nếu như năm đó chúng ta không ủng hộ Đại Tù, Khả Hãn và người nhà của Khả Dân đã sớm biến thành xương khô của Vô Trung!” Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của đám văn võ, Lý Húc cười cười lớn, giải thích.

Những điều hắn nói, đoàn người huy hoàng đều rất rõ ràng. Đặc biệt là đám con cháu thế gia như Thôi Tiềm, Trương Cửu Nghệ, còn từng cực kỳ tự hào về võ công hiển hách của triều Tù Đại Tù. Nhưng Đại Tù khi đó không phải Đại Tù hiện giờ, thì năm quận hiện tại cũng không nuôi nổi một nhánh thiết kỵ có thể khiến cho người Đột Quyết nghe tin mà sợ vỡ mật.

“Năm xưa ta từng lấy qua thảo nguyên, biết tình hình nội bộ của người Đột Quyết. Bọn họ nhìn như một quốc gia cường đại nhưng trên thực tế lại do mấy trăm bộ lạc tạo thành. Trên

danh nghĩa gia tộc A Sử kia có thể thống soái tất cả bộ lạc khác, trên thực tế, một khi lực lượng của hắn bị hao tổn quá lớn, bất cứ lúc nào cũng có thể có bộ lạc khác thay thế!” Lý Húc dừng một chút, tiếp tục cổ vũ lòng tin của mọi người.

“Kỳ thật cũng không khác gì Trung Nguyên!” Thôi ẩn mình cười thầm trong lòng. Dương gia tại Trung Nguyên, cũng giống như A Sử trên thảo nguyên kia, về phần Vũ Văn, Độc Cô, Vương các loại cao môn đại phiệt, trên thực tế đối với Dương gia không bằng những bộ lạc trên thảo nguyên kia đối với A Sử, chỉ có điều người Trung Nguyên sẽ lấy đại nghĩa, danh phận các đồ vật treo bên miệng, mà người Đột Quyết không có nhiều tổ chức phiền phức như vậy, sau khi thế lực cường đại liền trực tiếp lấy dao găm.

“Mà bản thân gia tộc A Sử kia, cũng không phải tất cả mọi người một lòng. Năm đó bắt đầu xong việc tại Nhận Môn quan làm loạn, Cốt Lỗ kia của A Sử liền mượn tay ta, hung hăng chọc một dao của anh họ hắn! Từ khi đó đến tận bây giờ, bộ hạ thống lĩnh Cốt Lỗ sở của A Sử sử dụng một mực mưa, kéo dài dòng sông, nhìn chăm chăm vào vị trí của Khả Hãn!”

Tất cả tướng lĩnh trong quân Bác Lăng đều tận mắt nhìn thấy. Năm đó nếu như không phải Lý Húc và A Sử kia ủy thác Lỗ Đạt thành hiệp nghị, người Đột Quyết cũng sẽ không bại nhanh như vậy, thậm chí như vậy. Mà dựa vào công lao nguy hiểm của Giải Nhận Môn, Dương Quảng mới đem Lý Húc phong làm đại tổng quản sáu quận, để hắn từ nay về sau chính thức trở thành một trong những quân mạnh nhất trong quân.

Còn có một chỗ tốt mà trước đây không ai ngờ tới là từ đây sáu quận Bác Lăng đã thoát khỏi sự ỷ lại của U Châu. Hai năm qua quân Bác Lăng có thể đồng thời giằng co với quân U Châu, đồng thời còn có thể cung ứng chiến mã và vỏ bọc vững chắc, cũng phải giúp ích cho việc Lý Húc và một ít nhân vật hào kiệt có giao tình., Khế Đan bộ, Hề bộ cùng Cốt Thác Lỗ gia tộc cùng sáu quận không chỉ phục vụ trao đổi vật tư mật thiết, thông qua thương nhân lui tới và khế Đan bộ Vương háo hức trông coi, cùng với khế Đan Đại Mai Lộc chiếm lấy tay hai người Dương, tất cả biến ảo phong vân trên nhét cũng không tránh được ánh mắt đám người Lý Húc.

Hôm qua, sau khi quyết định không bỏ qua một tấc đất màu mỡ, Lý Húc liền tỉ mỉ cân nhắc kỹ về sức mạnh giữa sáu quận và Đột Quyết đối lập nhau. Sau khi cân nhắc, hần kinh ngạc phát hiện ra thế cục mình đang đối mặt có lẽ cũng không bị quan như lúc trước. Thiết kỵ của Hổ Bí đã tránh hành động của người Đột Quyết xuống nam hạ thông đạo ra mà nói thì đó là một khiêu chiến với sáu quận, nhưng ẩn nấp ở đằng sau khiêu chiến cũng là một cơ hội cực lớn.

Lý Húc cho rằng, sở dĩ sáu quận vẫn võ nói đến đột nhiên trở nên đột nhiên biến sắc chủ yếu là do hần không biết gì về địch nhân. Cho nên, hần nhất định phải khiến mọi người thấy rõ sự khó khăn của đối thủ. Nếu như mọi người đồng lòng hợp sức ứng phó qua khiêu chiến này, như vậy, sáu quận Bắc Lăng đã không còn là nơi chiến đấu bốn phương. Sau lưng nó, từ nay về sau sẽ có một chỗ chống đỡ kiên cố, bảo đảm mọi người có thể tiến thoái không cần lo!

Dur ở ngón tay, hần cẩn thận hướng mọi người phân tích ra tầm quan trọng của Lưu Hà Vực đối với toàn bộ sáu quận.” Nếu như chúng ta bỏ qua thổ địa phía bắc Bách Hoa sơn, người Đột Quyết sẽ đẩy thế lực vào trong bức tường này! Mặc dù trong thời gian ngắn có thể bình an với chúng ta, một khi những người này đứng vững tại Điện quận, nhất định sẽ vượt qua bức tường thành cùng nước biếc, đem chiến hỏa đốt lên Cốc cùng Bắc Lăng!”

“Mà nếu như chúng ta chủ động phát triển hướng bắc, Đột Quyết nhân phải cân nhắc dùng bộ lạc nào đối phó sáu quận! Trước mắt thế lực gần ven bờ sông Tang Can có thể là Mã Hải Lưu Vũ Chu gần nhất, hần là bạn cũ của ta, giữa chúng ta đều rõ ràng cân lượng của đối phương, chưa hần dám chủ động đến trêu chọc ta. Mà một bên khác của quận Thiên Quân là Cốt Lỗ kia của A Sử. Hần cũng là bạn cũ của ta, cũng là bạn cũ của ta., Trước mắt không thể rõ ràng trước được, đương nhiên cũng sẽ không dễ dàng kết thù như vậy. Còn lại hai người, A Sử lợi hại kia của A Sử cùng A Sử khí thế nếu như dẫn binh xuôi nam, đối phó chính diện với chúng ta, mặt bên còn phải cẩn thận chấp vái đường lui của hần...”

Theo lời giới thiệu của Lý Húc, Triệu Tử Minh dẫn theo mấy phụ tá văn chức ở bên cạnh địa đồ Hoa quận, lại treo một tấm bản đồ tình hình bên ngoài. Trên bản đồ này, thảo nguyên và đại mạc không còn là mấy khối lớn nữa, mà bị chia làm vô cùng kỹ lưỡng chế nhạo, khắc khắc, khắc đan, phòng Vi mấy tiểu “Quốc” cho dù là Đột Quyết, hay là các “Quốc gia nhỏ như Đột Quyết”. Cũng được phân chia kỹ lưỡng về A Sủ Trạng lãnh ít ỏi kia, A Sủ kia lợi hại vô cùng, con cháu của A Sủ nọ chà đạp, phạm vi mà A Sủ dùng bát thập bát ngao, xương cốt A Sủ Vu Lỗ kia. Tuy giữa bọn họ hoặc là huynh đệ, hoặc là thúc cháu, nhưng từ vị trí hàm trưởng, có thể nhìn ra bọn họ không phải một lòng.

Nếu chỉ dựa vào lực lượng năm quận đi trêu chọc toàn bộ Đột Quyết, mặc dù Lý Húc nói rách miệng, mọi người cũng sẽ không bị cô động quá nhiều dũng khí. Nhưng nếu lấy lực lượng của năm quận đối kháng với bất cứ bộ phận nào trong đám người Đột Quyết., Đám quan viên ở sáu quận lập tức dũng khí tăng gấp đôi. Sâu trong nội địa, bọn họ cũng không muốn chủ động từ bỏ khoảng cách ngàn dặm cỏ hoang giữa nội ngoại tường thành. Trong số tộc nhân của bọn họ, cũng có không ít người nhậm chức trong quân Bác Lăng, sắp trở thành người truyền thụ kế hoạch ruộng.

Đúng lúc mọi người đang hăng say thì Lý Húc lại đổ thêm dầu vào lửa: “Theo như ta nói ở trên thảo nguyên, từ năm trước khi Nhạn Môn chiến bại, Khả Hãn vẫn nằm trên giường không dậy nổi. Hai đệ đệ của hắn, A Sủ Lợi Lợi., A Sủ nọ con cháu đang hùng hổ vì ai mà đến thừa kế mồ hôi của đại ca tranh chấp không kết thúc, mà A Sủ - người con trai Tất Khả Hãn lại được lão thần trong gia tộc ủng hộ. Hai năm qua, Đại Tù chúng ta nội loạn không ngừng, Thủy Tất Khả Hãn lại nhân cơ hội nam hạ., Chỉ là bàn tay giả với Lưu võ trang, Lương Sư đều những tiểu nhân vật không cảm được mặt mũi này quấy rầy Trung Nguyên, chính là vì bên trong Đột Quyết cũng chia năm xẻ bảy như vậy. Cho nên, nếu như chúng ta có thể nhanh chóng đứng vững gót chân ở Vụ quận, trong khoảng thời gian ngắn, căn bản không cần phải lo lắng về uy hiếp của Đột Quyết!”

Trong lời nói này, một nửa còn lại chỉ là tình hình thực tế, một nửa khác lại chỉ đơn thuần kích động. Nhưng lợi ích lớn trước mắt, không có mấy người có lý trí lại đi phân tích lời nói của Lý Húc, câu nào là thật, câu nào là giả. Bọn họ chỉ nhìn chăm chăm vào dòng sông bằng phẳng, chảy đầy mật, mắt nóng rực, mắt đầy si mê.

“Nguyên ý đi theo đại tướng quân thu phục cổ thổ!” Chu Đại Ngưu là người đầu tiên nhảy ra, tỏ thái độ.

“Xin đại tướng quân như thiên lôi sai đâu đánh đó!” Đám người Thôi Tiềm, Trương Cửu Nghệ cũng khần trương đứng thẳng người, chấp tay thi lễ.

Có những đại nhân vật này dẫn đầu, những người quan sát khác càng cảm xúc. Người nóng lòng thậm chí ước gì mình cũng lập tức đầu bút phụng, đến trong quân cướp một chức quan, cũng có thể vô duyên vô cớ thu được lương điền mấy trăm mẫu hạn hán. Còn hôm qua còn được mọi người coi là thanh Đột Quyết lợi kiếm treo trên đỉnh đầu, hôm nay ngược lại thành sắt vụn dọa người, không còn ai để ý tới nữa.

“Xin hỏi, xin hỏi đại tướng quân, chúng ta có đủ nhân lực đi khai hoang không!” Trừ người bị lợi ích làm chói mắt, trong đội ngũ quan viên địa phương cũng không thiếu người tỉnh táo. Huyện lệnh Bắc Bình, Dương Văn Hiên chính là một trong số đó. Hắn rất nhanh đã phát hiện ra chỗ thiếu hụt lớn nhất trong kế hoạch huấn luyện binh ở toàn bộ Truân Điền, bước nhanh đi đến giữa sảnh nghị sự, khom người thỉnh giáo.

“Ta đã sai người mở ra tất cả quan khẩu giữa sáu quận và Hà Đông, mau chóng tổ chức bọn lưu dân Hà Đông đến bờ sông Tang Can định cư!” Lý Húc gật gật đầu, mỉm cười trả lời.

Chương thứ ba phù hộ (lục)

“Ông!” Mặt đất thoáng cái, các quan viên lại bắt đầu xì xào bàn tán. Lý Húc đối với bộ tộc khoan dung, không dễ dàng tìm cũi trị tội mọi người. Đây là một trong những mị lực của hắn, cũng là điểm yếu tính cách của hắn. Bởi vì hắn không thích tức giận, cho nên lúc mọi người thảo luận chính sự cũng không có quá nhiều kiêng kỵ. Không chỉ có Thôi Tiềm, Triệu Tử Minh, đám người Đức Phương dám thoải mái nói, quan lại khác khi dính đến lợi ích bản thân, cũng không kiêng nể gì nói cái gì.

Mọi người ủng hộ Lý Húc bán quan mới chính, cũng tán thành đại tướng quân phủ thụ ruộng dưỡng binh, bảo hộ lãnh thổ là đương nhiên. Nhưng, người Hà Đông lấy lương gạo Hà Bắc đi chu tể đường xa mà đến., Điểm này khiến lòng người không thoải mái. Hai nơi mặc dù gần nhau, nhưng dân phong cách khác nhau phi thường to lớn. Bởi vì văn hóa truyền thừa, địa thế cùng lịch sử hỗn tạp của người Hồ Hán, nguyên nhân địa lý cùng với hiện thực., Dân chúng sông bắc dùng hai chữ hào phóng để hình dung. Yên Triệu từ xưa đã khẳng khái ca khúc, người trên vùng đất này dù ở trong nghịch cảnh, cũng có thể đón gió thẳng đứng, không hề sợ hãi., Ở phía tây Thái Hành Sơn, bốn phía đều là dãy núi cùng đồi gò của Hà đông nhân lại có vẻ hơi hẹp hòi chút. Đặc biệt là Thái Nguyên tiểu thương thường xuyên lui tới hai bờ sông phía bắc con sông, cảm giác chinh thổ cho người Hà Bắc là bủn xỉn, tham lam mà lại nhát gan sợ phiền phức, thật sự không giống như đang đảm đương.

Cho nên, sáu quận hào kiệt đối với lưu dân từ phía nam tới có thể tiếp nhận, bao dung. Nhưng lại có chút bài xích đối với đồng bào từ phía tây đi tới. Huống hồ ở sáu quận Bắc Lãng mở rộng môn hộ tiếp nhận bách tính Hà Đông., Cũng tức là gián tiếp thu dọn tàn cục cho Lý gia Thái Nguyên. Lúc sáu quận gặp công kích, Lý gia chỉ phái một trăm người đến hỗ trợ, cuối cùng còn kiếm được ba ngàn con em. Đối với những gia hỏa tham lam này, người Bắc Lãng dựa vào cái gì mà muốn trượng nghĩa giúp đỡ?

Nghe thấy bên dưới vang lên một loạt lời nghi ngờ, Lý Húc cũng không nóng lòng giải thích ý nghĩ của mình cho mọi người. Hắn ra hiệu mọi người an tâm một chút, sau đó lấy ra một phần công hàm từ trên soái án, tự tay đưa cho Dương Văn Hiên: “Tử Tư, người đi đọc phong thư này cho mọi người xem đi. Hãy chú ý đọc tên người phát tin!”

“Thuộc hạ, thuộc hạ cần tôn đại tướng quân!” Không có cơ hội đêm qua tham gia mưu tính đêm qua Dương Văn Hiên thất thần một chút, sau đó nhanh chóng tiến lên, nhận lấy công hàm từ trong tay tướng quân nhà mình.

Người báo tin hiển nhiên không đọc sách mấy năm, hơn nữa rất có thể xuất thân thành niên, hai điểm này từ trên giá chữ hắn là có thể suy đoán ra. Nhưng Dương Văn Hiên không có thời gian đánh giá một chữ xấu xí của người phát tin, ánh mắt của hắn vừa mới tiếp xúc với phong thư đã bị ghi địa chỉ ra ngoài công thư hấp dẫn.

Hàm công hắn cầm trong tay là đến từ huyện Bách Nhân, nơi đạn hoàn kia tới gần đầm lầy Cự Dã, là nơi nổi danh chim không thềm ỉa. Mà giờ phút này, đã rơi vào tay Đậu Kiến Đức. Huyện lệnh mới nhậm chức., Cũng chính là phong thư này tên là Trình Danh Chấn, mấy năm trước chỉ là một tên trộm nho nhỏ không đủ tư cách lưu lạc, luôn đi theo Trương Kim xưng là sống lẫn lộn. Trương Kim sau khi chết dẫn người đầu nhập Đậu Kiến Đức, bởi vì lúc tác chiến xảo trá đa mưu, bị các hào kiệt Lục Lâm gọi là Cừ Đầu Giao.

Con Thục Nhân Giao này bởi vì cải tiến làm quan lại huyện lệnh Bắc Lăng nên mọi người không rõ lắm, nhưng mọi người đều biết Bách Nhân đang ở bên cạnh Triệu Quận. Ngầm lại trong nháy mắt Đậu tộc đã giết tới cửa nhà mình, tiếng bàn tán của mọi người đối với phủ đại tướng quân đã nhỏ đi rất nhiều. Bởi vì xuất thân ảnh hưởng, đại tổng quản sáu quận Lý Húc tuy rằng thi hành động chế tác nghiêng về phía hàn môn., Nhưng tốt xấu gì người này cũng có thể coi là hàng ngũ giảng đạo lý, nếu như để Đậu Kiến Đức đến chưởng quản sáu quận, rất nhiều nhà không cần nói đứng ở đây cùng ông ta thương thảo chính vụ, chỉ sợ khóc cũng không tìm được chỗ khóc.

“Lý tướng quân trị vì Vương Niên huynh cùng giám thị, dưới trướng Vương Công Đâu Kiến Đức, Bách Nhân Huyện lệnh Bách Nhân Vương Trình Danh vang danh gât đầu...” Trước mặt mọi người, Dương Văn Hiến lấy ra tín hiệu, đem phong cách này ra tuyên đọc sai trăm lần, mở đầu vài câu ông ta còn có thể giữ thái độ khinh miệt đối với người phát tín, sau khi đọc đến, trong lòng càng lúc càng không ngon, ngữ điệu cũng bắt đầu run nhè nhẹ.

Họ Trình không phải đến thăm quan, cũng không phải là đến khoe khoang tài văn chương của ông ta. Ông ta đích thật trầm xuống, kiên định hướng minh hữu Triệu quận lĩnh giáo những nơi lý lẽ của minh hữu. Tuy rằng viết chữ đến thô bỉ không có văn tự, nhưng rõ ràng người này không coi mình là một lưu tặc, mà là quan viên chân chính xem mình là nơi ở sâu trong lòng.

“... Trình mỗ nếu là quan lại một vùng, thì nên tận hết trách nhiệm của cha mẹ một phương. Vì thế, cả gan hướng Vương quận thủ lãnh giáo đạo nuôi dân ruộng đóng quân. Trên lấy báo đáp ơn diu đất của Đâu Công, dưới có thể đối mặt với ân đức phụng dưỡng của bách tính, cũng có thể giảm bớt lưu dân tràn vào. Huống hồ Bách Nhân và Triệu Quận chỉ cách nhau một hồ, nếu khiến nạn dân như nước, quý quận sao có thể đào đường để xây đê, cầu ở trong loạn thế một mình an lành được?”

Trình Huyện lệnh không hổ xuất thân lục lâm, trong phong thư cầu người làm việc cũng mớ hồ mang theo giọng điệu uy hiếp. Nhưng bất kể là Dương Văn Hiến đọc tin hay là các quan viên Bác Lăng nghe tin, ai cũng không có tâm tư so đo với đối phương.

Làm quan một địa, muốn tận diệt một phương cha mẹ chi trách. Lời này từ xưa đã có, hết lần này tới lần khác từ miệng một tên thổ phỉ miệng rộng mở đường hoàng nói ra. Kết quả của nó mang đến không chỉ làm cho người ta cười khở, còn làm cho người ta cảm thấy khiếp sợ từ đáy lòng.

Cũng khó trách thế lực Đâu Kiến Đức bành trướng nhanh như vậy, chỉ cần nghe thư của huyện lệnh dưới trướng là đã có thể

đoán được dưới trướng ông ta là ai!

Đôi thủ cường đại ra sao, cho dù thế nào đối với sáu quận Bắc Lăng cũng không phải là chuyện tốt. Nhưng tin tức làm người ta chán nản vẫn còn ở phía sau, thừa dịp công phu đọc tin của Dương Văn Hiến, Lý Húc ra lệnh cho đám người Chu Đại Ngưu mở ra một tấm bản đồ da dê khác, không giống tấm da dê trước đó, chỉ có thể đứng nhìn một cách rõ ràng. Chỉ cần liếc mắt nhìn qua, mọi người có thể thấy rõ tình hình phát triển của các thế lực khác xung quanh quận Bắc Lăng.

Ở phía bắc nhất La Nghệ có được Yên, Liễu Thành, Bắc Bình, ngư dương và non nửa quận Dẫn, giống như một con báo tùy thời đều có thể ăn thịt người. Lưu Vũ Chu ở phía tây bắc phát triển chậm chạp., Nhưng dưới sự hỗ trợ của Đột Quyết, người này đã đem hai quận Mã Ấp, Nhạn Môn cùng một nửa lâu phiên toái bao phủ quận Lệnh. Phía tây nam Lý Uyên Nam tiến triển không thuận lợi, binh mã giờ phút này bị trận mưa to cùng quân địch vây giữa Thử Tước Cốc cùng Hoắc Ấp tiền đồ khó dò. Một khi nam tiến chịu trở ngại, sẽ có chủ ý xâm nhập khu vực xung quanh.

Thực lực ba nhà phía trên mặc dù làm cho người ta đề phòng, nhưng vẫn chưa đạt đến tình trạng làm người ta sợ hãi. Chân chính làm người sợ hãi chính là Đâu Kiến Đức. Trong nháy mắt, người này đã đánh xuống đại bộ phận khu vực phía bắc Hoàng Hà, Truy Thủy phía nam. triều đình bây giờ thế lực ở Hà Bắc chỉ co đầu rút vào Vũ Dương cùng Cấp quận, dựa vào dự trữ của Lê Dương Thương cùng mấy ngàn tàn binh già yếu miễn cưỡng duy trì.

“Ta nhớ được một năm rưỡi trước, Đâu Kiến Đức bị hai lão tướng quân Dương Nghĩa Thân và Dương Lý huynh liên thủ ép vào bãi đậu binh!” Tạm thời gác đề tài chấn động của Trình Danh qua một bên, Lý Húc chỉ chỉ hai quận Bình Nguyên cùng Ba Lăng Hải, một khu vực đầm lầy to bằng bàn tay, cười khỏ nói.

“Nuôi hổ thành họa, ngày đó triều đình thật không nên lần lượt điều đại tướng quân và Dương lão tướng quân đi a!” Trương Cửu Nghệ bị khiếp sợ lắc đầu liên tục. Nếu như ngày đó

không phải triều đình mất chuột mất sáng, thúc giục Dương Nghĩa thần trở về Giang Đô nhậm chức, lão tướng quân cũng sẽ không đột nhiên bạo binh, nếu như ngày đó không phải triều đình cứng rắn điều Lý Húc Nam hạ, Thực lực của Bắc Lãng quân sẽ không bị tổn hao nhiều, La Nghệ sẽ không xuôi nam. Thừa dịp Đâu Kiến Đức còn chưa phát triển, Lý Húc đã có thể giống như năm đó đối phó Cao Sĩ Đạt được, nhanh chóng bắt giữ nó!

Nhưng trên đời này không có thuốc hồi hận để mua, triều đình cũng không chịu trách nhiệm phụ trách sai lầm trong quá khứ.” Hơn một tháng trước, ngay thời điểm chúng ta và La Nghệ đánh nhau không phân thắng bại, Đâu Kiến Đức mới mở rộng thế lực đến đây...” Lý Húc duy nhất có thể phụ trách cho sự an toàn của mọi người tiếp tục dùng tay vẽ vòng tròn trên bản đồ, họa lại Mục Hải, bình nguyên và nửa con sông, đi vào nửa vòng Thanh Hà.

“Hơn một tháng sau.” Hần thở dài, tiếp tục bổ sung: “Đ Đâu Kiến Đức đã đến bách nhân, bình ân cùng vũ an! Nếu cứ theo cái tốc độ này mà phát triển, không đến nửa năm, Đâu gia quân liền có thể đem lục quận phía nam vây kín kẽ hở!”

“Đâu gia quân vốn là một đám trộm cướp, sẽ không đứng vững chân như vậy!” Trương Cửu Nghệ không thêm giả bộ dày nặng nữa, lau mồ hôi trên trán, thấp giọng phản bác.

Nhưng lời này rõ ràng là trộm chuông, ngay cả tên họ Trình tiểu huyện lệnh dưới trướng cũng đều tận tâm hết sức mưu tính vì chủ tướng, đều biết Doanh Điền nuôi dân là con đường phát triển lớn mạnh tất phải trải qua. Giờ phút này, Đâu Kiến Đức chẳng lẽ còn có thể tiếp tục xem như là một tên giặc cỏ không ra gì sao? Nếu như dưới trướng ông ta có thêm mấy tên tuổi chấn động, còn lo không thể cầm rể ở vùng Nam Bắc Bắc sao?

“Đại tướng quân tuyệt đối không thể để cho người họ Trình học được sách lược đóng quân Điền!” Vương Hành Dương huyện lệnh tuần nghĩa đứng ra, lớn tiếng kiến nghị với Lý Húc. Toàn bộ đều quên đi năm đó Lý Húc ở sáu quận thử hành

chính mới năm đó, mình cùng người nhà mình ôm thái độ thù địch thế nào.

Đề nghị của ông ta chỉ thắng được vài tiếng khẽ than thở. Không chỉ Lý Húc, mọi người ngồi đây suy nghĩ cẩn thận, đều có thể hiểu rõ ràng chuyện nuôi dân nơi đóng quân không phải là tàn sát ngấm sao. Bất kể là thái thủ quận Triệu Kiến Đức chịu không chịu mở miệng chỉ điểm, người của Đậu Kiến Đức chỉ cần phái thám tử tìm hiểu trong dân gian mười ngày nửa tháng, khẳng định có thể nắm giữ được bảy tám phần chi tiết của kế sách này.

Một tên đầu lĩnh thổ phi có thể công thành đoạt đất, lại biết dưỡng dân sinh tức, không gian phát triển của nó rất cuộc rộng lớn như thế nào, mọi người đã không thể đoán trước được. Nhưng trước mắt quân Bác Lăng vô cùng mệt mỏi, căn bản không có khả năng bóp chết nó ngay trước lúc cánh chim của Đậu mỡ chưa nở!

“Trong mắt chư quân đang ngồi đây, lưu dân đến từ Hà Đông đều là phế vật, tai tinh!” Lý Húc lại thở dài, nghe có vẻ mang theo một cỗ ý vị nặng nề không nói nên lời. “Nhưng đối với Trình mỗ dưới trướng Đậu Kiến Đức mà nói... Trình mỗ là người như vậy thì..., Cũng là Đinh Khẩu, lương thực cùng sĩ tốt. Nếu như hôm nay chúng ta đóng cửa Hà Đông, đem mấy vạn lưu dân đưa đến trong tay Đậu Kiến Đức. Sang năm vào lúc này, sẽ có mấy vạn Đậu gia quân cầm đao giết chết chúng ta đến tận cửa, tin do họ Trình viết tuy thô lỗ vô lễ, nhưng câu dân tai nạn như nước thủy triều kia của ông ta, cũng không nói sai chút nào!”

“Thuộc hạ, thuộc hạ đọc sách nhiều năm, kiến thức lại không bằng một tên đạo tặc!” Sau một lúc lâu, từ trong khiếp sợ, Dương Văn Hiến từ trong tỉnh táo lại, chủ động bồi tội với Lý Húc. Hắn không dám nghi ngờ hành động của Lý Húc dùng lương gạo Hà Bắc nuôi lưu dân Hà Đông nữa. Trình danh chấn ở trong thư nói rất hay, dân chúng như nước thủy triều. Trước mặt mấy đợt sóng ngấm hội tụ thành nước lũ, chỉ sợ không ngăn được bất cứ bờ đê gì.

Vừa mới yên ổn chưa đến hai năm, quan viên sáu quận biết lực phá hoại của lưu dân cường đại, không ngừng có bằng hữu thân thích từ nơi khác đến nương tựa bọn họ càng rõ ràng, nếu như thực lực nhà mình và Đâu Kiến Đức so sánh mạnh yếu điều hoán đổi, vậy sáu quận Bắc Lãng đối với đại gia hỏa có ý nghĩa như thế nào?

“Cái này không thể trách người được, lúc ban đầu ta cũng muốn bị lưu dân Hà Đông chặn ngoài cửa.” Lý Húc cười xua tay, không chấp nhận Dương Văn Hiến trách cứ: “Nhưng sau này mọi người phải giữ vững tinh thần, kiến thức của chúng ta có kém đến đâu cũng không thể để một tên đạo tặc vượt qua!”

Chương thứ ba Phù Diêu (Bảy), mời người hoa tươi đầu thai duy trì tửu đồ.

Từ khi nhập chủ bài vào sáu quận ở Bắc Lãng tới nay, quan hệ giữa Lý Húc và các hào môn ở địa phương vẫn luôn rất xấu hổ. Lý Húc không mấy khi để mắt đến xuất thân từ hân, là một võ phu hoàn toàn có khả năng đánh ra công danh, Lý Húc cũng không quá để mắt những gia hỏa dư âm của tổ tiên.

Nhưng hôm nay, đây là lần đầu tiên hai bên cùng nói chuyện. Lần đầu tiên quan viên cũ xuất thân từ hào môn phát hiện, hóa ra quán quân đại tướng quân ngoại trừ đánh giặc ra., Còn có kiến thức chính trị nhất định xa vời. Mà lần đầu tiên Lý Húc cùng các tướng sĩ dưới trướng hân sinh ra một số tên ngậm muối vàng cũng không phải cái gì cũng không có, ít nhất, trên chính sách bọn hân chui vào như thế nào, thông minh hơn nhiều so với các tướng lĩnh sĩ tử cùng hành ngũ xuất thân khoa cử.

Mà một khi đám theo quan lại đem tâm tư dùng tới chỗ chính, hiệu quả phát huy ra làm người ta không thể coi thường. Dưới sự trợ giúp của những người này, phương án trị chính mới nhất của phủ đại tướng quân nhanh chóng được hoàn thiện. Một số nhìn qua là dụng tâm thiện lương, nhưng thực tế khi chấp hành lại rất khó rơi vào thực tế chính lệnh được chọn ra, một lần nữa tu định. Một số sơ hở và những biện pháp dễ khiến người hiểu lầm cũng kịp thời được bổ sung.

Cuối cùng, bộ trị chính cương lĩnh cân bằng các phương diện lợi ích này bị thượng cấp quận trưởng Thôi tiếm thân viết cỏ, trải qua đại tướng quân Lý Húc dùng ấn, ngay trong đêm do tập chí quan phủ khắc lên mấy phần, lấy tốc độ nhanh nhất đưa đến các huyện các quận. Các quan viên địa phương cũng bị nghiêm lệnh buộc phải nhận được báo cáo đầu tiên, đem nội dung của Hiếu Dụ trị liệu cho tất cả bách tính.

Toàn bộ tân chính có thể quy nạp đơn giản thành mười hai chữ, tức là ” thụ ruộng, an dân, thượng võ, cường binh...., Toàn bộ cử sĩ, quyền góp “. Ở phủ đại tướng quân đã thử thụ

ruộng cùng khoa cử hai hạng thiện chính trong một năm, ngoài ra còn tăng thêm nội dung các quận phú hào xuất tiền tài xuất tiền bố trí lưu dân đến Mẫn quận đóng quân, đối với biên tắc vô chủ hoang điền cùng phương án phân phối đất đai khai cương sau này, cũng như các trụ cột ủng hộ tân chính quốc tiến hành khen thưởng.

Thông qua lệnh bài chính trị này, các tướng lĩnh và sĩ tử hàn môn dưới trướng các địa phương ở Bắc Lãng cuối cùng cũng bước lên một chiến xa. Tuy cơ sở của toàn bộ liên minh không vững chắc, nhưng trước khi thiên hạ chưa phát sinh biến hóa mới, bọn họ sẽ cộng đồng đối kháng “anh hùng” khắp nơi.

Vì đáp tạ sự ủng hộ của mọi người, đêm đó, Lý Húc bày tiệc rượu ở phủ đại tướng quân., Khách thủ hai bên khoản đãi tất cả người tham dự thảo luận chính sự, hai bên tân chủ trong lúc giao thoa nhanh chóng kéo quan hệ càng gần. Một số tiểu lại tầng dưới chót khó có cơ hội xuất hiện trong tầm nhìn của đại tướng quân nhân cơ hội mời rượu, uyển chuyển hướng Lý Húc biểu đạt hy vọng tiến vào quân đội lấy công danh niệm; một số gia đình giàu có trong tộc huynh đệ, cũng lén lút đưa lời cho đám người Triệu Tử Minh., Ý đồ vì xuất thân tộc nhân của mình mà mưu đồ xuất thân. Đối với yêu cầu tương tự, chỉ cần đối phương đưa ra yêu cầu không quá xuất sắc, đám người Lý Húc cùng Triệu Tử Minh dựa theo ước định trước đều sáng khoái đồng ý cho bọn họ tới cận vệ doanh làm thân binh.

Lời hứa này khiến người ta vô cùng hài lòng. Mọi người đều biết, đội quan văn của Bắc Lãng luôn thông qua khoa cử và suy diễn hai loại phương thức không ngừng lớn mạnh. Mà đoàn võ tướng Bắc Lãng lại là đội ngũ của Bắc Lãng., Lý Húc chỉ có thể dùng phương thức tuyển chọn và ngôn truyền dạy để chế tạo ra. Cho nên, cận vệ doanh của hắn là nơi mà toàn bộ Bắc Lãng quân dễ dàng thăng tiến. Rất nhiều quan quân cấp thấp đều đến từ Cận Vệ doanh. Nếu không phải thống lĩnh Cận Vệ Doanh không muốn thả Chu Đại Ngưu ra ngoài thì người này trong quân tuyệt đối không thua gì Lữ Khâm!

Còn có người mượn tửu kinh đề xuất mua một bộ phận hoang điền vô chủ ven bờ sông Tang Can. Nếu Lý Húc đã quyết định toàn lực khai phá quận Lam, Bắc Lãng quân khẳng định sẽ

đảm bảo an toàn cho nơi đó. quyên tiền lương cho tán quan, dù sao báo đáp đều là lợi ích lâu dài. Mà có nước sông có thể tưới tiêu nông điền, sang năm lúc này có thể thu hoạch được rất nhiều hoa màu.

Đối với yêu cầu tham lam này, Lý Húc cũng không cự tuyệt. Hắn đáp ứng sau khi an trí cho lưu dân một đoạn thời gian, liền đem một ít đất đai không được phân phối ra bán. Nhưng người mua đất, mỗi năm phải nộp một khoản cho binh sĩ dùng để mua khô giáp vũ khí. Đại tướng quân phủ hứa hẹn, số lượng cần thiết sẽ không quá lớn, trên cơ bản cứ mỗi mẫu mười mẫu thịt tốt đặt ra.

Lời hứa này lập tức dẫn đường yển hội. Mỗi mẫu mỗi năm mười thịt tốt, đối với gia đình phú quý mà nói, đây chẳng qua là chuyện bình thường ít giết một con gà. Nhưng hai bên bờ sông khô cằn hoang địa vô chủ, bọn họ chỉ cần có tiền, lại có thể mua bao nhiêu mua bấy nhiêu. Cái đó ý nghĩa càng nhiều lương thực, tôi tớ ở cửa nhà, sẽ không có ai cự tuyệt vàng của nhà.

“Vì tuổi thọ của đại tướng quân!” Mọi người nâng chén, lớn tiếng cảm ơn Lý Húc.

“Vì người thân của phụ lão hương thọ!” Lý Húc giờ chén rượu lên, cười ha hả đáp lễ. Bây giờ hắn rốt cục trở thành chư hầu danh xứng với thực. Năm trước làm một chỉ kinh khách của triều đình Đại Tùy, quân Bắc Lãng không cần thế lực địa phương tham dự. Mà bây giờ nếu đòi thế dễ, tất cả mọi thứ có thể lợi dụng vào sức mạnh, hắn cũng không muốn đùn đẩy cho người khác.

Sau khi đêm tối kết thúc, mang theo Lư Lư Túy Ý, mấy nhân vật trung tâm tiếp tục ngồi ở thư phòng Lý Húc thưởng thức trà. Mặc dù đều uống rất nhiều rượu, nhưng cũng uống rất nhiều rượu., Nhưng mọi người lại không hề bị bài từ rượu nước và a dua nịnh hót làm cho bất tỉnh. Xuất đài chẳng qua chỉ là vì sự phát triển của sáu quận Bắc Lãng sau này mà thôi. Mà thực tế sáu quận là nơi bốn trận chiến chứ không phải vì điều gì đó mà thay đổi. Một số nghị sự ban ngày bị Lý Húc tận

lực bỏ qua nguy hiểm đang tới gần, thậm chí trong đêm đen, mọi người đều có thể ngửi được hương vị của mưa gió.

Việc khai phá đất hoang ven bờ sông Tang Can Hà lợi dụng sáu quận Bắc Lãng phát triển sau này là một bước cực kỳ trọng yếu. Quân lương cùng sĩ khí của các huynh đệ năm sau đều dựa vào nó. Mà các thế lực khác xung quanh quyết sẽ không trơ mắt nhìn Lý Húc phát triển lớn mạnh. Tùy người mất đi lộc, thiên hạ cùng nhau tranh đoạt. Bất kể Lý Húc muốn thổ lộ thế nào mình cũng chỉ muốn bảo vệ một phương an bình trong thời loạn lạc, trong mắt thế nhân, hẳn đều là một trong những người tranh giành lộc.

Nếu hắn đã xuống đài thì phải chấp nhận khiêu chiến, bao gồm một ít hắc chiêu và ám khí không thể lộ ra ngoài. Trong thời đại này, hào kiệt các phương đang cố gắng mở rộng, nhân lực vật lực trên các địa phương đã bị áp bức đến cực hạn. Bọn họ vội vàng công thành đoạt đất., Dùng chiến dưỡng chiến. Ai từng là quan quân, ai từng là giặc cỏ, hành vi lúc này đã không khác biệt quá lớn. Tùy theo thành trì thường xuyên đổi tay, chiến lợi phẩm sẽ càng ngày càng ít, mà dân gian càng ngày càng thiếu thốn. Như thế, sáu quận Bắc Lãng đối với an bình và đông đúc cũng hấp dẫn ánh mắt của người dòm ngó.

Lấy thực lực trước mắt và vị trí địa lý của Bắc Lãng quân, muốn như Đông Đông Lý đi tấn công kinh sư cùng Lạc Dương lấy mưu đồ mà quản lý tai trâu trong thiên hạ, không có gì khác nhau là nằm mơ giữa ban ngày. Sự uy hiếp từ xa không cần thảo luận, chỉ cần Lý Húc rời khỏi lục quận, Đại tổng quản U Châu La Nghệ nhất định sẽ ngóc đầu trở lại. Mà Đậu Kiến Đức bốn mặt thù địch như Lý Húc, chắc hẳn cũng sẽ không bỏ qua cơ hội khai thác một chiến lược thật sâu cho nhà mình.

Lý Húc cùng chúng tướng cũng không nguyện ý chấp tay vào cơ nghiệp đã khổ cực thành lập. Đầu tiên, vậy thật xin lỗi các tướng sĩ vì bảo vệ quê hương mà đổ máu. Còn nữa, cho dù trước mắt các văn võ của Bắc Lãng Võ muốn tìm đại thụ để dựa vào, bọn họ cũng không nhìn thấy chân mệnh thiên tử ở đâu? Vạn nhất mọi người ôm sai cái chân thô, kết cục khó tránh khỏi một cái thân bại danh.

Đưa mắt nhìn ra toàn cục, hiện giờ các lộ thanh thế trong chư hầu vang dội nhất chính là Lý Mật. Nhưng các huynh đệ có qua vô số lần giao thủ với Đào Bạt quân đều biết, những lời châm ngôn mà Lý Mật đã trở thành chủ nhân thiên hạ chẳng qua là một trò cười lớn. Gia hỏa thần láo nhái kia quả thực vô cùng có tài danh, hơn nữa giống như những con gián điệp đánh không chết nhiều lần thắng bại, càng đánh càng mạnh. Nhưng Trư Nguyên quân đến bây giờ, vừa không thành lập được một địa bàn có thể phát triển lâu dài, lại chưa từng đánh bại một trận thắng lợi chiến lược chiến lược rõ ràng. Trên đường Lý Húc Tiềm Cốc Hồi Tang Cơ, Tần thúc thúc Bảo, La Sĩ đều có tiếng tăm lừng lẫy, thần phục mấy ngàn đệ tử quân chúa, nhưng sau khi hấn đảo mắt, ngay lúc ở ngoài thành Lạc Dương đã bị đánh tan dưới trướng. Nhưng không phải là binh sĩ dưới trướng đánh mất hết, mà ngay cả Trịnh Đức và tướng quân Dương Đức cũng bị yêu mến, tên là Lưu Chấn Huyền

Những người có tiếng tăm hơi nhỏ hơn Lý Mật, Đậu Kiến Đức khẳng định khó có thể khiến người ta kính phục. Hồ Bí Đại tướng quân La Nghệ vừa mới thua trong tay Bác Lăng quân, mọi người khẳng định cũng sẽ không đầu hàng với bại tướng dưới tay. Còn về Hà Đông Lý Uyên, ông ta ngược lại có quan hệ hôn phu với Lý Húc., Đồng thời nhân mạch cũng rất rộng lớn. Nhưng binh mã Hà Đông đã bị Tống lão sinh đối đầu với Hoắc Uyên, Lý Nguyên Cát lưu thủ Thái Nguyên lại làm trái. Nếu như chiến sự tiền tuyến trong vòng một tháng mà không thấy rõ ràng, chỉ sợ Lý Uyên không những không thể đạt được đại nghiệp, mà ngay cả hang ổ Thái Nguyên cũng khó bảo toàn.

Cho nên, bất luận Lý Húc có thiên tử chi mệnh, hay vẫn chỉ có thể làm phúc phận chư hầu một chỗ. Thứ hàng đầu của văn võ Bác Lăng đều phải tự mình bảo vệ, tự mình phát triển. Không gian mở rộng ở phía Nam bị Đậu gia quân ngăn cản, mà trước mắt vẫn chưa có lực lượng vừa tấn công Đậu Kiến Đức vừa phòng bị La Nghệ đánh lên, quân Bác Lăng nhất định phải ổn định lại quận Lam, hơn nữa còn chuẩn bị để khai chiến với tất cả lực lượng bên ngoài.

Các thế lực xung quanh có lẽ sẽ không giống trống khua chiêng tiến công, nhưng lại ngầm giúp đỡ mã tặc, đạo phỉ hoặc là trực tiếp đem sĩ tốt ngựa trang thành đạo phỉ đến đây phá hoại tuyệt đối không ít. Xét thấy loại tình huống này, tuyển chọn thái thú của thái thú quận Lam quận phải cân nhắc một lần. Hiện tại thái thú của Thái Thú là quan văn, khẳng định không đối phó được với đám tặc li ti lớn nhỏ chen chúc mà đến.

Triệu Tử Minh là người đưa ra chiến lược và rêu rao giả của Bắc thượng, có ý muốn tự mình đến Vụ quận thử xem bản lĩnh của mình như thế nào.” Diện tích quận Thiên rất rộng, nếu thật sự có thể phát triển lên chẳng khác nào thành lập hậu viện cho năm quận khác. Đến lúc đó sẽ thành lập hậu viện., Chúng ta liền có một điểm mạnh. Có thể tiến vào Từ Đồ Trung Nguyên, mặc dù nhất thời bị ngăn trở, cũng có không gian rộng lớn có thể cho các huynh đệ tu dưỡng! Nếu như đại tướng quân không chê Tử Minh thô bỉ, Tử Minh nguyện vì tướng quân bảo vệ trạch viện này!”

“Để người đến tọa trấn quận Truy, nhất định có thể khiến mọi người yên tâm!” Lý Húc gật gù đầu, mỉm cười đáp: “Nhưng sau khi thu hoạch vụ thu này kết thúc, quân Bắc Lăng chúng ta sẽ chiêu mộ tráng sĩ nhập ngũ quy mô lớn. Trong việc huấn luyện tân binh và tướng sĩ điều khiển, ta và Trương Giang, Lữ Khâm khẳng định sẽ bận tới mắt tới!”

Dài sở của Triệu Tử Minh là quân vụ, nhưng quận Thiên Văn hai năm nay, trọng điểm phát triển lại là dân sinh. Cho nên Lý Húc không muốn để cánh tay của mình làm việc không kịp sức lực.

Hắn cần một phương diện văn võ hai phương diện đều có xem qua, nhưng tương đối cân bằng toàn tài. Hơn nữa người này đồng thời còn phải có thủ đoạn quyền mưu nhất định, có thể giải quyết rắc rối phức tạp. Chiến lược của quân Bắc Lăng quan trọng sau khi dời hướng hướng bắc, Diệc quận trống trải an trí lưu dân cung cấp đất đai cho đất đai., Vì sĩ tốt cung cấp phần thưởng, đồng thời cũng sẽ trở thành trà thom trong mắt thế gia hào phú truyền thống. Một người am hiểu võ lược, lại

không có quá nhiều người kinh nghiệm đấu đá, rất dễ trở nên ngã chổng vó ở vị trí quận trưởng.

“Thời Đức Phương Nhân vọng không đủ, Phương Duyên Niên không am hiểu trấn an bách tính. Nếu như phái Vương Tu đi làm quận trưởng, không đến nửa tháng, hắn sẽ dẫn dắt huynh đệ dưới trướng giết đến U Châu...” Ánh mắt Húc Tử theo thứ tự đảo qua bộ phận trên mặt., Hy vọng có thể tìm được một người thích hợp hơn Triệu Tử Minh, nhưng lại phát hiện ra gần như tất cả những người có danh vọng xuất thân từ quận trưởng xuất thân. Trên phương diện hành quân, bọn họ là nhân tài số một số hai, xét về phương diện quản lý thì chưa chắc có thể cao minh hơn đám đầu sỏ cường đạo dưới trướng Đâu Kiến Đức bao nhiêu.

“Như Mông đại tướng quân không thể bỏ, Thôi mỗ nguyện đảm đương chức vụ này!” Thấy ánh mắt Lý Húc di chuyển không chừng, Thượng Cốc quận trưởng Thôi Tiềm Nặc đứng lên, chủ động xin đi giết giặc.

Sau tiếng nói đó, trong bảy người ngồi đây ít nhất có bốn người lặng lẽ nhú mày. Theo năng lực mà nói, Thôi Tiềm đúng là người được chọn tốt nhất. Người này đã từng làm cánh tay của Lý Húc., Biết lĩnh binh chiến tranh như thế nào, có người từng trải qua quyền mưu giáo dục thuần khiết, am hiểu giao tiếp cùng đủ loại người. Càng quan trọng hơn là, công tác đóng quân nuôi dân năm trước là từ cốc và Triệu quận làm chủ. Làm người tự mình tham dự toàn bộ quá trình đóng quân, Thôi Tiềm có được kinh nghiệm không thể so sánh với các huynh đệ khác.

Nhưng độ trung thành của hắn lại khiến người ta không yên lòng. Giữa gia tộc và công vụ, Thôi Tiềm sẽ theo bản năng lựa chọn gia tộc của mình. Mặc dù lúc La Nghệ xâm lấn, Bác Lăng Thôi gia quả quyết cự tuyệt sự lôi kéo của phía U Châu. Nhưng tương lai lại có người khác lôi kéo sao? Là người nắm giữ hậu viện Bác Lăng quân, hắn có thể phóng hỏa sau lưng mọi người hay không?

“Lui ra nhậm chức Thái Thủ quận Trừ, chính hợp ý ta!” Không đợi các huynh đệ làm ra càng nhiều ám hiệu, Lý Húc

cười đáp ứng.” Ta cho người năm ngày an bài một chút gia vụ, sau đó người có thể lên đường tiến về Vụ quận. Quách Thái Thủ lớn tuổi, vừa vận trở về tiếp nhận chức vụ quận thượng cốc của người. Ngoài ra, ta lại chia năm ngàn sĩ tốt đồng hành cùng người, quận Thiên Nghệ có địa phương đặc thù, thái thủ không chỉ có quan văn, hai phương diện đóng quân và thủ thổ đều phải quản!”

“Ta chỉ cần một ngày chuẩn bị, ngày mốt có thể lên đường!” Bị đột nhiên tin tưởng trở lại khiếp sợ, Thôi Tiềm một mực chờ mong Lý Húc đưa ra đáp án lớn tiếng đáp lại.” Bên kia trời lạnh lẽo, trước Trung Thu, tất cả mọi chuyện đều phải đi vào quỹ đạo!” Hần nghe thấy thanh âm của mình đang run rẩy, nhưng cố gắng đứng thẳng dậy.

“Sau khi rút lui, mang bệnh trị giám quận Lam chuyển đến Hoài Nhung. Tiếp theo tường thành đến sông dâu khô, thiết hạ thêm chút phong hỏa đài. Nếu như gặp phải nguy hiểm, người chỉ cần đốt lửa lên, trong vòng ba ngày sẽ có binh sĩ lục quận tới cứu viện!” Lý Húc cũng không ngờ ngày hôm nay bản thân mình và Thôi Tiềm còn khôi phục lại sự ăn ý lần nữa, tiến lên vỗ vỗ vai đối phương, mỉm cười dặn dò.

Dáng người của hần cao hơn Thôi Tiềm rất nhiều, vừa tới gần, lập tức bao phủ đối phương vào trong bóng tối. Thôi quán cười lui về phía sau nửa bước, sau đó chống tay nghiêm túc, dùng quân lễ hướng Lý Húc hứa hẹn: “Mặt tướng cố thủ Hoài Nhung, không dạy bất cứ kẻ nào xâm phạm bước qua con sông không lồ nào!”

Nói xong, hần mới phát hiện trên người mình mặc quan phục văn quan, nhin không được nhẹ nhàng nở nụ cười.

“Chúc mừng đã lui!” Chúng huynh đệ cùng mỉm cười đem một luồng ấm áp nhu hòa đưa vào trong lòng.

Khoảnh khắc đó, trong lòng nam nhân kia, không chỉ chảy xuống máu như sắt và sắt.

Chương thứ ba Phù Diêu (Bảy)

Trên đường về nhà, tâm trạng Thái thú Thôi quận Nghệ tiềm vẫn không bình tĩnh được, hắn không nghĩ tới chính mình còn có ngày nắm giữ quân quyền một lần nữa., Càng không nghĩ tới Lý Húc lại không chút do dự đem năm ngàn binh mã cùng một quận giao cho mình. Nhớ lại những sai lầm năm đó gia tộc của mình tại Lý Húc xuất hiện, hắn càng cảm thấy hổ thẹn. Đối lại là người khác ở Bắc Lãng chính chính làm chủ., Giờ phút này Thôi gia nhất định là đối tượng trọng điểm bị áp chế, chỉ có Lý Húc, chỉ có người Lý Húc thoát nhìn bình thường tùy tiện nhưng vào thời khắc mấu chốt rất ít khi qua mặt này, sau khi hắn phạm sai lầm vẫn còn năng lượng mới dùng, hơn nữa một khi hắn có chút công lao, lập tức không chút do dự đề bạt.

Hắn là quan viên đầu tiên trong quân Bắc Lãng, một tay ôm quyền quản lý quân đội dân chính. Mặc dù lại muốn nhanh chóng rời khỏi trung tâm quyết sách, nhưng có quyền lợi và trách nhiệm phụ trách, cơ hồ vượt xa toàn bộ huynh đệ khác bên cạnh Lý Húc. Thậm chí có thể nói..., Lý Húc đem tương lai của Bắc Lãng quân giao cho hắn ta. Nếu như Thôi Tiềm không thể vì chúng huynh đệ mà bước đầu tiên ra khỏi khai cương thác thổ, thì sự phát triển của lực quân Bắc Lãng cũng đã đến. Ngược lại, nếu như Thôi Tiềm đem một bước này đi ra khỏi đại địa, tiền đồ của Bắc Lãng quân sẽ không thể hạn lượng.

“Thôi huynh đi nhiệm vụ lần này rất gian khổ!” Trương Cử Nghệ cười ngựa từ sau lưng đuổi theo, cùng Thôi Tiềm kết hợp lại với nhau. Những nhân vật trọng yếu khác trong quân đều đến Bắc Lãng nhận nhiệm vụ cùng Lý Húc, cho nên trạch viện đều tập trung xung quanh phủ Đại tướng quân. Gia đình của hắn và Thôi Tiềm Nhi vốn nằm ở đoạn phong thủy tốt nhất ở thành Bắc Lãng, cũng chính là khu tụ tập của vọng tộc.

“Bất kể gian khổ bao nhiêu, ta cũng chỉ có thể vào chứ không thể lui. Đó là đẳng sau sáu quận chúng ta. Nếu muốn tương lai có phát triển, thì phải đứng vững theo sau. Nếu không, thật sự

phải như đại tướng quân nói, không bao lâu nữa, đến Đâu Kiến Đức cũng dám đến cửa bắt nạt!” Thôi Tiềm thả chậm một chút, cười giải thích với Trương Cửu Nghệ.

Thời gian gần đây phong vân biến đổi lớn, trong lòng hai người đều có rất nhiều cảm khái. Song xuất phát từ vị trí miễn cảm, bọn họ vô thức duy trì khoảng cách giữa nhau và nhau.

Dưới Lý Húc trị chỉ có năm quận, trong đó bắc lăng và thượng cốc đều tương đối phồn hoa. Nếu như hai quận thủ phồn hoa nhất cấu kết với nhau, sẽ uy hiếp nghiêm trọng địa vị đại tổng quản sáu quận. Cho nên, mặc dù Lý Húc không nghi ngờ hai người có âm mưu gây rối., Hai người Thôi, Thôi và gia tộc bọn họ cũng sẽ tận lực tránh để lại câu chuyện cho người ta. Nhưng hôm nay, Thôi Tiềm và Trương Cửu Nghệ tạm thời bỏ qua những kiêng kỵ xưa nay. Trong lòng bọn họ còn ám áp hơn cảnh tượng vừa rồi, nhu cầu cấp bách có người có thể chia sẻ cảm nhận của mình.

“Đúng vậy, nếu như bị Đâu Kiến Đức vượt qua, mặt mũi chúng ta thật sự không còn chỗ đặt ở. Hóa ra ông ta chỉ là lâu la dưới trướng Cao Sĩ, ngay cả một đầu ngón út của tướng quân chúng ta cũng không sánh bằng!” Trương Cửu Nghệ khẽ lắc đầu, mặt mũi tràn đầy cảm khái.

Thời thế tạo anh hùng. Trong loạn thế, có binh có đao chính là Vương. Bất kể là người làm xe kéo hay đánh xe, ngược lại là nhà dùng trâm cài tóc, quay đầu trở thành thịt cá nằm trên thớt của người khác. Đao chém lên người còn không thể giã dựa, nếu không sẽ càng bị băm càng tàn nhẫn hơn.

“Người chớ xem thường xuất thân của hân. Người dưới trướng họ Đâu kia không ít hơn so với chúng ta. Chỉ riêng tầm mắt và lòng của Trình mỗ kia, đã có thể đem rất nhiều người bên chúng ta so sánh. Nếu không biết lai lịch của hân, ai có thể ngờ được hân là sơn tặc!” Nhắc tới sự phát triển của Đâu gia quân., Thôi Tiềm cũng đầy cảm khái, chính bởi vì đối thủ nhanh chóng quật khởi này mới thúc đẩy đoàn kết chưa từng có bên trong sáu quận. Nếu như không có Đâu Kiến Đức và huyện lệnh dưới trướng hân, thì thật không biết đám người có thể tận tâm ủng hộ tân chính trị của Lý Húc hay không.

“Hắn có lòng dạ rộng rãi cũng không sánh bằng gia tướng quân của ta!” Trương Cửu Nghệ lặng lẽ dẫn đề tài mà mình muốn nói ra: “Nói thật, hôm nay ta thật không ngờ người dám chủ động mời đi. Càng không ngờ tới đại tướng quân cũng không nháy mắt đã đồng ý với người!”

Quay đầu lại nhìn phủ tướng quân đã ẩn vào trong màn đêm một chút, Thôi Tiềm mỉm cười, “Ta cũng đánh cược một lần. Ta tin rằng lòng dạ và thái độ của đại tướng quân là người!”

“Nhớ lúc trước, mấy nhà chúng ta nhìn lầm tướng quân rồi!”

“Không phải mấy lão nhân trong nhà chúng ta nhìn lầm, là thế đạo thay đổi!” Thôi Tiềm lại nhìn về phía sau một chút, giảm thấp thanh âm trả lời.” Lúc trước mấy lão nhân nhà chúng ta âm mưu đuổi y đi, bất quá chỉ là lừa căn cơ của y nông cạn. Kỳ thật những người chúng ta vẫn coi trọng căn cơ., Không hẳn là kiên cố như trong tưởng tượng. Xưa nay người ta luôn tôn trọng chúng ta, chẳng qua tôn kính những chuyện tổ tiên đã làm. Mà thế đạo hiện tại, nếu như bản thân người không có bản lĩnh, giống như lợn nằm úp sấp trên một đồng vàng để ngủ. Lợi phúc trên tổ tiên có dày hơn nữa, sớm muộn gì cũng có lúc bị lãng phí hết!”

Nói đến đây, hắn ngừng đầu, nhìn lên bầu trời đầy sao.” Mà người thật sự có bản lĩnh thì lại khác. Bọn họ đứng trên núi cao, đưa tay liền có thể dẫn lên bầu trời. Muốn hái ngôi sao nào, cứ việc đưa tay hái là được. Không chịu hạn chế gì, cũng không cần nhìn sắc mặt của bất luận kẻ nào!”

“Đây chính là nguyên nhân hôm nay muốn lui chủ động xin đi giết giặc sao?” Trương Cửu Nghệ cười cười, biết rõ người trong miệng đối phương có bản lĩnh như thế nào, còn cố ý hỏi tận gốc.

Thôi Tiềm Tiềm thu lại nụ cười, trịnh trọng gật đầu: “Cửu công tử có nhớ một câu ngạn ngữ không? Lúc loạn thế, không chỉ mình Quân chọn thần, mà thần cũng tùy thời chuẩn bị chọn người!”

“Nói lui thì đúng, hôm nay Trương mỗ cũng đồng cảm như vậy.” Trương Cửu Nghệ dừng mãi giấu tài từ trước đến giờ

khẽ gật đầu: “Ta thấy anh hùng trong thiên hạ.”, Soái soái có thể giống như gia tướng quân nhà ta thân kinh bách chiến, tung hoành sa trường mấy năm khó gặp địch thủ hầu như không có. Khó được chính lão còn có thể hư hoại nhược cốt, không kiêu không buồn. Cho dù nhất thời bị đụng chạm nghịch lân lân., Cũng có thể cho người nói hết lời. Thậm chí có thể bao dung tạm thời không hợp chính kiến với mình. Tổ tiên từng nói, một người lòng dạ rộng rãi, thành tựu của hắn liền lớn bao nhiêu. Tướng quân có thể đem sáu quận chúng ta hào kiệt đều bao dung đi vào, hắn có thể đứng vững gót chân ở sáu quận. Nếu tương lai lòng hắn có thể bao dung toàn bộ thiên hạ, những người chúng ta cũng có thể tái hiện lại huy hoàng của tổ tiên!”

Sự huy hoàng của tổ tiên, cái này chỉ sợ là mỗi đệ tử hào môn từ khi sinh ra đã bị dạy cho. Cho nên mỗi lần nhắc tới, đều làm huyết mạch người ta sôi trào. Nhưng máu của Thôi Tiềm lại không bị lời của Trương Cửu Nghệ đốt cháy, “Sở dĩ ta khẳng định một mực bày mưu cho trung gian, không chỉ vì xem trọng tương lai của hắn!” Hắn mỉm cười lắc đầu, hắn thấp giọng nói. Là người từng trải qua một phen trầm thấp, hắn mới chính thức hiểu rõ cơ hội trước mắt có bao nhiêu đáng quý.

“Cái này ta biết, lui lại là một hán tử ân oán rõ ràng!” Trương Cửu Nghệ khoát tay, làm ra một bộ dạng hiểu rõ trong lòng.

“Cũng không chỉ vì năm đó hắn biết rõ mấy nhà muốn đẩy ta làm chủ Bắc Lăng nhưng vẫn có thể tha cho ta một con đường sống.” Thôi Tiềm tiếp tục lắc đầu: “Ta đi theo hắn, là bởi vì con người của hắn chẳng những có thể cùng hoạn nạn, mà còn có thể cùng phú quý. Anh hùng trong thiên hạ này, có thể làm được những người xếp hạng đầu đều có. Nhưng người nhớ kỹ lời ta nói hôm nay, có thể cùng phú quý người, một bàn tay có thể đếm hết!”

Lý tướng quân là người có thể cùng chung hoạn nạn, cũng có thể phú quý. Tuy rằng tiền cảnh của lão trước mắt cũng không rõ ràng, cho nên kết luận này không chỉ có một mình Thôi Tiềm, sau khi tin tức mười hai chữ trị chính cùng tân nhậm Thái Thủ quận được chọn ở phố lớn ngõ nhỏ truyền khắp, cơ hồ đại đa số anh kiệt sáu quận đều nhận định đạo lý này.

Hắn có thể biểu hiện thái độ cùng hoạn nạn ngày xưa dành cho Lý Uyên, đối với đám ân nhân như Trương Tu Đà cùng với bao dung đối với huynh đệ dưới trướng. Mà có thể cùng phú quý, thì lại thể hiện lợi ích đã tới tay cùng với lợi ích chưa tới tay của hắn., Bày ra nơi công khai đầy công bằng chia sẻ với tất cả mọi người. Về phần những biểu hiện của hơn người này là cố ý làm ra cho mọi người thấy hay là xuất phát từ bản tính, không ai nguyện ý đi truy cứu. Một người làm việc chú trọng quy tắc, hiểu được chế ước cũng dung nạp chủ công của người khác ý kiến., Dù sao vẫn tốt hơn những kẻ cố chấp, trong lòng chỉ dung nạp được độc phu của mình càng khiến người ta yên tâm. Ít nhất, lúc đám người bán mạng cho hắn, không cần lo bị hắn đâm sau lưng một đao.

Mà mọi người vì Lý Húc mà báo đáp, chỉ trong vòng nửa tháng, lương gạo đã thành túi, từng đồng tiền chất thành đống cùng sự nhiệt tình dâng cao. Chuyện bán quan tước tước đã được sự ủng hộ mạnh mẽ của dân chúng, ngăn ngụt trong nửa tháng., Có ba tên chính lục phẩm, năm tên chính thất phẩm cùng hai mươi tên tán chức chính bát phẩm bị đám nhà giàu mua đi. Còn lại chính là nho lâm lang cửu phẩm, từ cửu phẩm đem sĩ lang đổi lấy mấy trăm quan nhỏ như mấy trăm thạch cốc, lại bán được số lượng khiến người ta trợn mắt há hốc mồm. Rất nhiều người cũng không để ý tán chức mà mình mua về rốt cuộc lớn bao nhiêu., Sau khi vận chuyển lương thực đến địa điểm chỉ định, nhận lấy cáo thân viết tên mình rồi quay đầu đi. Bọn họ chỉ cần một thân phận, hoặc nói cách khác, điều bọn họ ước mơ chính là quan phủ đối với mình không giống con cháu nhà giàu có truyền thống, thấp nửa đầu thừa nhận sự thật này.

So bán quan tước tước, càng khiến bách tính hoan nghênh chính là thượng võ lệnh kia. Dù sao trong những năm gần đây, trong nhà rất nhiều người không có trữ lương, điều duy nhất bọn họ có thể bán đứng chính là dũng khí và lực lượng của mình. Mà Thượng Vũ lệnh của Đại tổng quản Bắc Lăng cho bọn họ một cái giá tương đối công bằng, chém đầu xuống ba cấp có thể hợp tác., Sách lược tam chuyển thăng quan một cấp. Một chuyển huân vì năm mẫu đất cộng thêm một thớt lụa, một

cấp quan là năm mươi mẫu đất., Cũng tương đương với binh lính bình thường, chỉ cần giết tổng cộng chín kẻ địch mà mình còn sống, liền có thể đạt được sáu mươi lăm mẫu đất cùng ba tám lụa. Số lượng ruộng đất cùng lụa này tuy không thể bảo đảm hẳn nhảy vọt trở thành phú hào, nhưng ít nhất có thể bảo đảm gia đình hẳn và người sau lưng có thể vĩnh viễn ăn không thiếu quần áo.

Huống hồ, theo tài phú mà đến còn có sự tôn trọng của người khác, văn chức tán quan có thể mua bán, võ chức lại vô luận thực tán cũng chỉ trao cho người ta không bán. Cùng là cửu phẩm hạt vùng quan, trong thất lưng có thể đem người mang mũ mềm gấp gờ trên đầu người cầm đao, cái cầm người cầm đao quả thực có thể vênh lên trời!

Bởi vì, bọn họ có được phú quý không dựa vào tài phú, không phải là dư âm của tổ tiên. Bọn họ dựa vào chính mình.

Tửu đồ: Gặp phải chuyện của hai người Tần, La, viết ở đoạn cuối của quyển sáu. Ngủ ngất, sao không chú ý chứ. Lúc đầu mọi người tưởng Lý Húc đã chết, Bùi Nhân Cơ mượn cơ hội cắt đầu Tiêu Giám quân, dẫn đầu con cháu quận Tề Quốc tạo phản. Khi đó, Tần, La ngoại trừ tìm đến Lý Mật, còn có lựa chọn khác a!

Chương thứ ba Phù Diêu (Tám) mời mọi người ném hoa tươi vào. Cám ơn.

Dân chúng Hà Bắc vốn đã rất hung hãn. Mạch máu của dân chúng thiếu dũng khí không phải là chấp nhận loại dũng khí này, mà là sự tán thành của quan phủ đối với loại dũng khí này. Thu thu vừa kết thúc, thiết lập ở các điểm chiêu binh dưới sự quản lý của các quận của đại tổng quản Bắc Lãng liền chật ních người. Trong đó không thiếu đại hán cường tráng hình người, cũng có một số người tuổi đã vượt qua bốn mươi, người già yếu chân không thận trọng ý đồ trà trộn vào quân doanh kiếm cơm nóng.

Để đảm bảo sức chiến đấu của quân Bắc Lãng, mấy người chiêu binh sử nghiêm ngặt chấp hành điều lệ chế định sẵn từ trước. Dựa vào nguyên tắc thà Ninh Khuyết chớ hỏng, bọn họ cẩn thận lựa chọn giữa những người nên chiêu mộ. Nhìn qua tuổi tác quá lớn nhưng nhỏ thì đều bị khuyên lui về nhà., Không có hàng xóm láng giềng chứng minh lai lịch của nó đã cự tuyệt. Trong nhà chỉ là tuổi tác độc nhất vô nhị của cha mẹ đã bị cấm nhập ngũ. Trên chiến trường đao tiền vô mắt, một khi con sông chết trận tương đương với hy vọng của cả nhà bị đoạn mất.

Trong lúc quân tiên phong khuếch trương, việc khai phá quận Lam cũng triển khai chặt chẽ. Bởi vì tài nguyên sung túc, hơn nữa nhân sự phối hợp thỏa đáng, công tác an trí của lưu dân tiến hành vô cùng thuận lợi. Nhóm lưu dân đầu tiên sau khi đến bờ sông Tang Can, lập tức từ tổ chức đóng quân từ các nơi được triệu tập đến., Căn nhà được xây dựng sơ sài trong gió và hồ nước rộng rãi, dân cư mới xây đều lấy cấu trúc bằng gỗ làm mục chính, mà những cây cối ở khắp nơi trong Thiên quận rất nhiều, có thể lấy tài liệu ở nơi này. Bằng cách này, mấy trăm căn nhà ở gần như chỉ trong vòng hai tháng đã được xây dựng xong., Tổ chức nghiệp giả lại căn cứ vào năm ngoái ở 《Thủy, Dịch Thủy và Triều Thủy hai bờ ruộng tích lũy kinh nghiệm, dẫn dắt lưu dân ở tất cả trạch viện ngoại vi tận cùng dùng đất

trống xây một vòng tường cao, như vậy, một tòa bảo trại có thể an trí mấy ngàn bách tính lập tức ngang trời xuất thế.

Vì ứng phó với tình huống dị thường, mỗi tòa bảo trại đều chỉ có một cửa lớn. Tại hai bên đại môn cùng bốn góc tường cao, dùng hết đá tiếp tục xây lầu canh. Tất cả bảo trại dọc theo hai bờ sông Tang Can Hà xếp thành một hàng, cách nhau không quá hai mươi dặm. Nếu một bảo trại bị công kích, một nhà cửa bị công kích., Chỉ cần nó ở trước khi bị công phá khơi dậy khói báo động, bảo trại ở gần đó sẽ tiếp tục truyền xuống cảnh báo. Trong vòng nửa ngày, quân Bắc Lãng nhận được cảnh báo đóng quân ở Hoài Nhung sẽ chạy tới địa điểm xảy ra chuyện. Trừ phi kẻ đột kích định triệt để trở mặt với Bắc Lãng đại tổng quân, Lý Húc, nếu không, bọn họ chỉ có thể xám xịt rút lui.

Hai bên bờ sông Tang Can định cư không chỉ là lưu dân không có nhà để về. Một số phú hộ ánh mắt dài xa, cũng thông qua thủ đoạn mua sắm đất đai đem một phần nhỏ gia nghiệp dời đến quận Thiên Miếu. Tuy bọn họ chỉ là làm thăm dò tiền kỳ, nhưng năng lực tổ chức của các hào hùng cùng tài lực đều phi thường kinh người. Mấy nhà đại hộ mạnh có thể xây dựng một thôn xóm, theo tiêu chuẩn an trí cho lưu dân., Phương tiện phòng ngự lại vượt xa cái trước đó. Dựa theo phỏng đoán của Thôi Tiềm, Mã tặc bình thường tập kích một thôn xóm di dân, dưới tình huống cả hai bên liều chết đến cùng, ước chừng phải trả giá một trăm đến hai trăm mạng người. Mà đám mã tặc tập kích trang viên đơn giản của đại hộ gia đình giàu có., Mặc dù nó so với Bắc Lãng, trang viên ở Thượng Cốc đã thô lậu gấp mười lần, từ lúc bắt đầu tiến công đến hoàn toàn công phá nó, chí ít cũng phải bỏ ra ba ngày trở lên cùng hơn hai trăm mạng người trở lên.

Theo di dân tăng nhiều, thành Hoài Nhung ngày xưa tiêu điều tan hoang cũng dần dần náo nhiệt. Thương đội mạo hiểm đi tới đi lui kiếm tiền chảy mồ hôi cũng theo bản năng lựa chọn chuyển tòa thành này thành một trạm trung chuyển. Người bán hàng rong, lá trà, đồ sứ hướng về phía tái ngoại, đồ sơn, vải bố tích trữ trong thành, da lông dê trở về từ trong nhét

vào, lông dê, thịt khô cũng bởi vậy mà phân tán chuyển tay, lại đi khắp nơi trong Trung Nguyên.

Đương nhiên, những giao dịch này còn duy trì ở phạm vi tiểu nháo. Hàng hóa đại tông đi còn là tiêu huyện truyền thống, mật vân, Yến Nhạc thông đạo. Nhưng La Nghệ thu thuế cùng ly kim vượt qua giám quận bên này gấp ba, mạo hiểm đi một chuyến buôn bán Hoài Nhung cũng nói rõ năm nay tuyệt không lại đi U Châu nữa.

Thôi Tiềm lại không dám đem thuế phú sang năm đánh cược ở trên hứa hẹn của các tiểu thương. Năm nay Đại tổng quản phủ khai phá quận Thiên Thiên, bất luận đầu tư cực lớn cỡ nào, đều có thu nhập bán quan tước. Nhưng lượng tài phú dư thừa dân gian sớm muộn gì cũng có ngày bị hấp thu hết. Mà lưu dân từ lúc an bài đến mức có thể giao nộp thuế ruộng phú cho địa phương, ít nhất cần thời gian một năm. Vì để không khiến cho tình huống quần bách của Dân thức ăn cũng phát sinh., Hấn mượn danh nghĩa cứu trợ thay công việc, tổ chức một đám lưu dân không cần tham gia công tác xây dựng bảo trại lên trên núi đốn củi, khai thác mỏ. Các loại gỗ, khoáng thạch thu được đều vận chuyển vào nội thành., Người bán hàng rong và dân chúng bản địa cực thấp, nhìn thấy một số cửa hàng lớn gan, thừa dịp trước khi tuyết rơi đem gỗ và khoáng thạch chuyển đến Bắc Lăng, Hằng Sơn, lại kiếm một khoản tiền tài ngoài ý muốn.

Năng lực vận chuyển của các tiểu thương cũng có hạn. Đa số cây gỗ lớn được đốn xuống và khoáng thạch khai thác ra đều cất giữ trong Hoài Nhung Thành. Xét thấy tình huống này, phủ đại tướng quân Bắc Lăng từ các nơi điều động một lượng lớn thợ thủ công tới Vụ quận, xây dựng xưởng sắt cho quân đội, chế tạo binh khí, áo giáp.

Tất cả đều theo trình tự phát triển từng bước, dự tính khiêu chiến cũng theo nhau mà đến. Sau khi vào đông, Thôi Tật ngầm đưa vào trong công văn Bắc Lăng., Những người này bắt đầu xuất hiện chữ Mã tặc trong phạm vi xạ kích của thám báo, sau đó bắt đầu chậm rãi đuổi giết thám báo lạc. Gần nhất, bọn họ đã thử dò xét mấy bảo trại cách Hoài huyện thành tương đối xa. Mặc dù bởi vì Bắc Lăng quân kịp thời chạy tới,

đám mã tặc cũng không đắc thủ, nhưng công kích nhằm vào quận Thiên đã có hương vị càng ngày càng tiến bộ.

“Những người kia không phải mã tặc!” Vương Tu Sĩ nhỏ xuống chiến lợi phẩm dùng tám trăm dặm cấp bách đưa tới, thấp giọng hướng mọi người nhắc nhở.

Hắn xuất thân từ Lục Lâm, trước khi được Lý Húc chiêu an, hàng năm đều ở ba địa mạch Hà Đông, Hà Bắc, U Châu cướp bóc, đều có kinh nghiệm giao thủ với quan binh các quận., Phán đoán rất có quyền uy. Nghe thấy hắn lên tiếng, mọi người lập tức ngừng nghị luận, đưa mắt nhìn lại. Nhận ra ánh mắt hồ nghi của đồng liêu, Vương Tu Sách cười cười, chỉ vào áo giáp trên mặt đất giải thích: “Năm đó lúc ta và lão Quách lẫn lộn trên giang hồ, huynh đệ dưới trướng ai dám dùng loại hàng này, ta trước đem hắn treo lên đánh một trận!”

Sau khi công văn đến, mọi người đều quay quanh tình huống trong bức thư Thôi Tiềm tàng mà xoay tròn. Duy chỉ có huynh đệ Vương tu một người đem tâm tư đặt ở phương diện binh khí áo giáp lấy từ thi thể kẻ địch. Bởi vậy, cách mà kết luận cũng chỉ có thể mở ra con đường riêng biệt.

Mọi người nhìn kỹ lại, phát hiện áo giáp của kẻ xâm phạm đích xác khác hẳn Bắc Lăng quân. Binh lính Bắc Lăng quân trang bị kéo dài phong cách Đại Tùy biên quân, chủ yếu binh khí là đao ngang, cung tên. Phòng ngực mang nón da và giáp da chồng chất lên nhau., Điểm mấu chốt có thể cài dây sắt tăng cường khả năng phòng ngự. Mà trong chiến lợi phẩm mà Thôi Tiềm đưa tới, ba bộ áo giáp da đều là được may từ nguyên khối da, trước ngực phía sau lưng bóng loáng như gương, trên bộ vị mấu chốt còn dùng dây cung vá vài cái túi, bên trong nhét lên tấm ván gỗ thật dày.

“Thứ này thật đơn sơ! Nhưng đối với vũ tiễn lực phòng hộ rất mạnh!” Triệu Tử Minh không hổ là quân tư mã, liếc mắt một cái liền từ trên hai loại áo giáp này nhìn ra lực phòng hộ mạnh yếu của nó. Ở trong quân Bắc Lăng., Liên quan tới chuyện áo giáp và khả năng phòng ngự chồng chất có cái gì tốt hay không cũng phải bàn cãi. Nhưng trước mắt trong phạm vi trình độ các thợ thủ công có thể đạt tới, thông thường cho rằng khả

năng lấp giáp sẽ tạo ra lực phòng hộ rất tốt đối với vũ tiên. Hơn nữa còn ảnh hưởng nhỏ đối với tính linh hoạt trên người, sẽ không ảnh hưởng đến động tác chiến đấu của các huynh đệ trong lúc chiến đấu.

Nhưng mà, áo giáp của kẻ xâm phạm ngoại trừ bỏ tay áo, lại khoác lên tám ván gỗ ở trước ngực thì đã bù lại chỗ thiếu hụt của bộ giáp này ở một mức độ nhất định. Mục tiêu của cánh tay nhỏ, tỷ lệ bị mưa tên làm tổn thương rất nhỏ ở ngực. Mà ván gỗ Liễu Mộc chẳng những có thể phòng ngự được tên lông vũ, hơn nữa còn có thể giảm bớt thương tổn do nhất thương do thương tổn của thanh thương như trường thương kia gây ra ở một mức độ nhất định.

“Triệu Tư Mã hiểu lầm ý tứ của ta!” Vương Tử Minh nghe Triệu Tử Minh cảm khái đôi phương có thể đơn giản liền vội vàng cười lắc đầu. “Ý của ta là, khi mã tặc phải có giác ngộ thành mã tặc. Ngàn vạn lần đừng coi mình là quan quân. Loại giáp trụ này đích xác khả năng bị vũ tiên bắn bị thương thấp nhất, nhưng trọng lượng cũng tăng lên gấp đôi. Làm mã tặc coi trọng là lui tới như gió., Có thể giảm bớt trọng lượng mang theo sẽ cố hết sức giảm bớt. Lúc ta và lão Quách hỗn loạn trong rừng xanh, vô luận giàu có hay rộng lượng, giáp trụ kỵ binh đều lấy nhẹ làm mục đích. Đại đầu mục mang trăm kỵ trở lên đều sẽ không mặc trọng giáp, huống chi là tiểu lâu la bình thường? Cũng không phải ta không yêu quý sĩ tốt, người nghĩ xem, người muốn., Mặc giáp da dày như vậy, lại thêm mấy tấm ván gỗ, lực phòng hộ là đã được đề cao, nhưng sức nặng cũng tăng thêm mười mấy cân. Một khi quan binh đuổi tới, đồ hăn mặc nặng như vậy, làm sao chạy thoát được người ta!”

Chúng tướng lĩnh bật cười khanh khách. Cái gọi là quen thuộc cái gì thì làm cái đó. Ở trước mặt Vương Tu Cương giả trang mã tặc, không phải là đang đùa giỡn với đại phủ trước mặt tổ sư gia sao? “Khí bật, người nói xem, địch nhân hăn là ai giả trang?” Một lát sau, Lý Húc thu hồi vẻ tươi cười, hỏi.

“Còn có thể là ai. Xung quanh chúng ta, chú trọng nhất chính là Hồ Bí thiết kỵ. Nếu không phải sợ bị chúng ta nhìn ra ác danh không giữ lời, ta đoán chừng họ La hăn không thể đem

bộ thiết cụ này trùm lên người lâu la dưới trướng hấn!” Vương Tu Sĩ nhếch miệng, lớn tiếng trả lời.

“Cũng không phải, nếu đem tám ván gỗ đổi thành tinh thiết, thì bố trí thêm hai cái tay áo, có khác gì với bộ trang phục của Hồ Bí thiết kỵ đâu!” Triệu Tử Minh vừa cười vừa lắc đầu, cũng chính là Hồ Bí đại tướng quân La Nghệ mới bị tên tuổi làm cho mệt mỏi., Chỉ dám lén lút lút lút dùng độc thủ ngầm. Nếu đổi lại Lưu Vũ Chu cùng một bộ lạc Đột Quyết khác, phỏng chừng lá cờ vừa cuốn là sẽ giết tới. Chỉ cần không bị bắt được nhân vật trọng yếu, sau khi đánh chết không thừa nhận là được, dù sao Lý Húc tạm thời không có sức chủ động khơi mào chiến tranh.

“Nếu quả thật là Hồ Bí thiết kỵ, binh lực bên kia mà lùi cũng không đủ!” Lữ Khâm nhíu mày, lo lắng nhắc nhở.

Lý Húc nghĩ nghĩ, cho rằng khả năng hai bên chính thức xé rách mặt mũi trong thời gian ngắn là không lớn.” Trong mùa hè, La Nghệ không đoạt được quân lương ở chỗ chúng ta thì việc tiếp tế khẳng định là vấn đề. Thôn xóm của quận Thiên vừa mới thành lập, bên trong cũng không có vật tư cần thiết cho hấn. Sở dĩ hấn làm như vậy là vì không muốn chúng ta thuận lợi phát triển ở nơi đó. Cho nên, toàn bộ mùa đông tất nhiên là quấy rối vi chủ, thật sự phải bỏ mặt xuống đại chiến với chúng ta để dự đoán sang năm phải thu về Hạ!”

“Những người khác phỏng chừng cũng có tâm tư tương tự!” Triệu Tử Minh nhận lời của Lý Húc, tiếp tục bổ sung. “Chùa, đất trồng, khai hoang, những chuyện xây dựng này quá phức tạp, người phía bắc ai cũng không có tâm tư đi làm. Nhưng chúng ta đem hoa màu trồng tốt, đến khi thu hoạch xong, bọn họ sẽ đều nghe thấy hương vị như lúa mạch!”

Trương Giang thống hận nhất hành vì không làm mà hưởng này, cười lạnh vài tiếng, nói: “Nào có chuyện rẻ như vậy. Dám đưa tay, chúng ta trước tiên đánh gãy cái móng chó của hấn!”

Triệu Tử Minh nhẹ nhàng lắc đầu: “Không phải là không đánh, mà là đánh như thế nào. Hai bên sông Tang Can địa thế bằng phẳng, thật sự đối đầu với thiết kỵ Hồ Bí, với thực lực của chúng ta hiện tại., Không có bất cứ phần thắng nào. Mặc

dù đối thủ không phải là đội quân U Châu mà là người Đột Quyết, chúng ta cũng chỉ có thể bị động phòng ngự. Bọn hãn ngựa nhiều, chạy nhanh. Chúng ta tuy rằng xây dựng một ít bảo trại, nhưng trong thời gian ngắn, căn bản không có được phòng tuyến chính thể! Huống hồ một khi đại quân đều bị hấp dẫn đến quận Thiên Cương, ta phỏng chừng những người khác cũng sẽ động lệch tâm nhãn!”

Trước mắt hình thức so với mấy tháng trước lại phát sinh biến hóa vô cùng lớn. Đầu tháng tám, ngay tại thời điểm lục quận Bắc Lãng bận rộn an trí lưu dân, binh mã Hà Đông dọc theo tiêu đạo giết đến ngoài thành Hoắc Ấp. Thủ lĩnh Tổng lão sinh từ xa đã bắt giữ thái nguyên binh mệt mỏi., Dẫn ba vạn đại quân ra khỏi thành quyết chiến. Lý Uyên ra lệnh cho Lưu Hoảng Cơ dẫn đầu binh mã của bản bộ mai phục ở phía đông nam thành Hoắc Sơn. Lý Thế Dân dẫn đầu đi vòng đến thành nam, tự mình mang theo đại đội binh mã đang dựng doanh ở phía đông của Hoắc Ấp. Sau đó, ra lệnh cho Lý Kiến Thành tiến lên dụ địch.

Tổng lão sinh thấy Lý Kiến Thành chỉ dẫn theo mấy ngàn kỵ binh, lập tức tiến lên chống đỡ. Lý Kiến Thành tính toán dựa theo phương án tác chiến vừa đánh vừa rút lui, kết quả không cẩn thận bị đánh tan quân số. Tổng lão sinh ra sức đuổi giết, đánh thẳng tới trước mặt Lý Uyên doanh, khiến cho Lý Uyên Soái lung lay sắp đổ., Lưu Hoảng Cơ sớm từ lúc Hoắc Sơn giết xuống, đánh tan cánh bên người Tổng lão sinh. Tùy quân thấy tình thế không ổn, vội vàng lui về phía sau, trên đường lại bị Lý Thế Dân gắt gao ngăn chặn. Sau nửa canh giờ, quân Thái Nguyên vây quanh quân đoàn Tùy., Tổng lão sinh chống đỡ không nổi, từ bên cạnh Lý Thế Dân mở ra một con đường máu, trốn về phía Hoắc Uyên. Lưu Hoảng Cơ phóng ngựa đuổi theo, ở dưới tường thành Hoắc Ấp tỏa ra tiễn vũ trận chém giết Tổng lão sinh, trận chiến này kết thúc hoàn mỹ.

Sau đó, Thái Nguyên quân công kích quận đả thảo, bắt làm tù binh Trần thúc. Tiếp theo, hai vạn binh Long Môn Giao Tôn Hoa dẫn đội quy hàng Lý Uyên. Phùng Tôn Đại Thủ Tiêu thấy Thái Nguyên Binh cuộn cuộn đến, sợ tới mức không dám chống cự, trực tiếp khai thành đầu hàng. Tiếp theo, Lý Uyên

nghe theo bộ tướng đề nghị, vượt qua những binh lính mạnh mẽ canh gác ở quận Hà Đông, từ Phùng Tồn giết về phía kinh sư.

Cửu Nguyệt, thái nguyên binh công phá gia tài Vĩnh Phong, mở kho chiêu binh. Lý Uyển Nhi suất lĩnh quân hùng Vương ốc sơn tây tiến, hội sư vị bắc cùng Lý Thế Dân. Lý Uyên theo đệ Lý Thế Thân Thông, cự đạo tặc Hà Phan Nhân, thúc thúc Lý Mật, Lý Trọng Văn, con rể khác của Lý Uyên, vệ tinh ở khắp nơi trong Quan Trung phát sư về phía đông, tụ tập với quân Thái Nguyên ở phụ cận kinh sư.

Người khác thì thể như chẻ tre, mà bên mình thì giật gấu vá vai, không khỏi làm cho toàn thân Bác Lãng nóng như lửa đốt. Thế nhưng sau lưng La Nghệ lại như giò bám vào xương, Đậu Kiến Đức và Lưu Vũ không ngừng chảy nước miếng.

Nếu Lý Húc có thể sớm nhập chủ bác lãng một năm, có lẽ tình cảnh của hắn sẽ không xấu hổ như thế. Nếu như Lý Húc có nhân mạch mạnh như Hà Đông Lý gia, có lẽ hắn đã sớm giết ra sáu quận.

Nhưng đó đều là nếu như, trên thực tế, hắn chỉ có thể từng bước từng bước tích lũy thực lực, từ từ phát triển trong các đợt khiêu chiến nối tiếp nhau.

Điều kiện tiên thiên của hắn cùng sáu quận chính là như vậy, nếu muốn đột phá bầu trời trên đỉnh đầu, còn cần nhiều cơ hội và thời gian lâu hơn.

Chương thứ ba tên uyển chuyển (Hạ tám)

Đường là từng bước một đi ra, binh cũng là luyện ra từng chút một. Vô luận hâm mộ cũng tốt đối với vận may của Lý Uyên, ghen ghét âm hiểm với La Nghệ cũng được, vấn đề ở sáu quận Bắc Lãng gặp phải còn cần bản thân sáu quận tự giải quyết.

Về cách đối mặt với thiết kỵ Hồ Bí, Lý Húc không hề nắm chắc. Nhưng cũng may quyết chiến vẫn chưa lập tức triển khai, hắn còn một chút thời gian chuẩn bị. Đối sách chính là lấy chiến đấu thay thế, thông qua một cuộc xung đột quy mô nhỏ, bồi dưỡng binh lính đủ tư cách cho cuộc đại chiến sắp tới.

Cẩn thận suy nghĩ khôn cảnh trước mắt, Húc Tử đưa ra một quyết định to gan. Chờ đợi như vậy cũng không phải biện pháp, chúng ta chỉ có thể vừa đánh vừa luyện binh! Dù sao gần đây các quận không có nhiều chuyện, bắt đầu từ ngày mai, cần nhỏ, người mang toàn bộ kỵ binh của Bắc Lãng quân đến Vụ quận tuần tra biên giới!”

“Tuân —— mệnh!” Vương Tu Cương đầu tiên là sửng sốt, sau đó kéo dài giọng đáp lại. (Ông văn học mua mạng lưới tác phẩm, xin chớ trộm dấn:

“Chỉ sợ như vậy sẽ làm cho thế lực xung quanh bất an!” Thời Đức Phương nhíu mày, lớn tiếng nhắc nhở. Hắn không đề nghị Bắc Lãng quân triển lãm thực lực quá sớm, ở một mức độ nào đó, đó là chính sách trước mắt Bắc Lãng nhất định phải phụng dưỡng đối ngoại của Bắc Lãng. Ngoài sáu quận ai dám xưng Vương., Ai xưng bá, Bắc Lãng không cần phải quản. Tạm thời ăn chút thiệt thòi nhỏ cũng không cần phải hưng sư động chúng. Chỉ cần xây dựng tường thành đủ cao, lương thực tích trữ đủ nhiều, binh sĩ chinh huấn đến đủ số lượng cùng chất lượng. Tất cả ủy khuất đều sẽ có ngày được mở rộng.

“Loại biện pháp này đối với La Nghệ và Bị Hồ Thượng đều vô dụng! tái thượng là một nơi chú ý đến thực lực, muốn đứng vững thì phải dùng dao sắc!” Lần này, Lý Húc không dùng

phương pháp phổ biến thời đức. Kinh nghiệm sinh hoạt ở tái ngoại năm đó để cho hắn hiểu được thói quen sinh hoạt của dân tộc du mục hơn bất cứ kẻ nào., Cũng hiểu được làm thế nào để sinh tồn trong bầy sói.” Những kỹ binh trong tay chúng ta có hai phần ba là tân binh, không thể so sánh với những kỹ sĩ tinh nhuệ Bắc Lãng năm xưa. Nếu muốn bọn họ mau chóng hình thành sức chiến đấu, trước tiên phải lôi ra ngoài luyện một lần cho đối thủ. Từ góc độ này mà nói, chúng ta phải cảm ơn La Nghệ!”

“Đúng, là lừa đảo hay là ngựa, trước tiên kéo ra đi dạo một chút rồi nói!” Trương Giang vô cùng hài lòng với quyết định của Lý Húc, cười nhận lấy câu nói của hắn.

Năm đó Trương Tu Đà lão tướng quân ở Tề quận, cũng là biên chiến vừa luyện. Hắn thông qua thực chiến đã đào thải kẻ yếu, lưu lại bách chiến lão binh, cuối cùng đạt được uy danh đệ tử quận Tề. Trước mắt điều kiện ở quận Bắc Lãng không quá giống với quận Tề năm đó, nhưng phương diện vật tư cung ứng, so với quận Tề năm đó thì tốt hơn gấp trăm lần.

“Người mang theo Phương Trường sử đi, bất luận đạo tặc từ đâu tới, cứ việc tiêu diệt!” Lý Húc gật gật đầu, hai mắt tiếp tục với Vương râu rướn.” Huynh đệ của chúng ta cũng giống như người nói, lấy khinh kỹ làm chủ. Ở phương diện phòng ngự lực.”, Chúng ta Truy Lãng quân đuổi như thế nào, cũng không đuổi kịp số lượng lớn Hồ Bí thiết kỵ được chế tạo bởi quốc lực Đại Tùy. Cho nên, chúng ta cùng làm nhân viên về mặt tốc độ, nhằm nhanh chóng đánh nhanh, xem hành tung mấy tên giả bộ ngựa kia có vẻ phiêu hốt, vẫn là người thành thạo cung tiễn đưa của đệ tử quận Kỳ ta đây!”

“Thuộc hạ thề không làm nhục mệnh!” Trong ánh mắt hăm dọa của mọi người, Vương Tu Di đứng nghiêm túc ôm quyền. Là người đứng sau gia nhập Bắc Lãng quân không đến hai năm, có thể được phái đi một mình đảm đương một phương tuyệt đối là vinh hạnh. Vương Giả không dám phụ lòng tín nhiệm của Lý Húc, trong lòng thề nhất định phải mang ra một nhánh quân cho đối phương.

“Ta đem quân đội cận vệ cũng chia một nửa theo ngươi. Bên trong có một số là đi theo lão binh của Tề quận, có thể huấn luyện sĩ tốt cho ngươi. Còn có vài đại hộ nhét vào trong quân tìm kiếm người trẻ tuổi, ngươi cứ việc để bọn họ từ nhỏ binh lính nổi lên!” Lý Húc suy nghĩ một chút, lại tiếp tục bổ sung.

Mệnh lệnh này Vương Giả không hoàn toàn chấp nhận. Lão binh gần Vệ doanh là bảo bối của toàn bộ Bắc Lăng quân, trải qua nhiều năm kiếp sống của Nhung Mã, mỗi người trong bọn họ đều tích góp đủ kinh nghiệm chiến tranh. Dùng làm quan quân cấp thấp, tuyệt đối có thể giúp cả đội kỵ binh được đề cao sức chiến đấu. Nhưng tân binh của Vệ Doanh đều là một đám thiếu gia được nuông chiều từ bé., Bọn họ không dám hồ đồ, sau khi rời khỏi ám ảnh của Lý Húc, khẳng định sẽ lộ ra nanh vuốt. Mà đánh chó thì vẫn phải xem chủ, đúng rồi, đám gia hỏa phạm sai lầm này, cấp trên của bọn họ thật sự là khó xử. (Cái lưới văn học mua phim võ, xin đừng dán trộm)

Nghĩ đến mất mát trong đó, Vương Tu nhỏ gãi gãi gáy, ngượng ngùng nói: “Ta sợ sẽ có người chịu không nổi khổ. Dù sao khí hậu quận Thương so với nơi này lạnh hơn nhiều. Vạn nhất cùng mã tặc đánh nhau, gió nổi lên, chạy lên nửa tháng là chuyện bình thường. Ta và lão binh dưới trướng đại soái chịu khổ đã quen, nhưng bọn tân binh da non thịt mềm...”

“Luyện binh sao, luyện liên tục da dày thịt béo! Người không nghe lời, ngươi cứ việc mời bọn họ ăn quân côn, thật sự là không được dẫn về nhà. Dù sao chính hãn cũng không có mặt mũi, đừng trách chúng ta không cho hãn cơ hội kiến công lập nghiệp.” Lý Húc cười cười, cho Vương Tu Cương ăn một viên thuốc an tâm.

Hắn không cảm thấy thiếu gia binh nhất định khó quản giáo. Năm đó trong đội bảo lãnh, cơ hồ sau lưng tất cả mọi người đều dựng thẳng một chút chỗ dựa. Nhưng nhìn chung toàn bộ trận chiến Liêu Đông, đội hộ lương biểu hiện đủ để khiến một số lão tốt đã trải qua nhiều lần chiến đấu xấu hổ. Một người vô luận xuất thân tốt xấu cũng không phải quyết định nhân tố quyết định hãn trở thành anh hùng hoặc là uất ức vô dụng, chân chính quyết định vận mệnh của hãn vẫn là hành vi của chính hãn.

Vương Phàm bật cười ha hả: “Có câu này của đại tướng quân ta an tâm rồi. Ai ra về cho lão tử, lão tử cam đoan sẽ khiến hắn hối hận không ra tay!”

“Người cũng đừng xem thường. Nếu như mùa hè sau mà kỵ binh dưới trướng người vẫn không ra tay, ta sẽ khiến người phải hối hận!” Lý Húc cười đăm Vương Tu Sĩ một quyền, đăm đối phương một trận.

Sau khi an bài tốt vấn đề huấn luyện phòng vệ cùng kỵ binh ở Vụ quận, hắn lại tập trung chú ý vào việc xây dựng các nơi. Trừ việc yếu kém ở điểm này ra, tài đức đề xuất, tăng cường phòng vệ thành trì cùng với một số lượng lớn lương thảo dự trữ còn có thể lấy được. Trong tình huống thời cuộc không rõ ràng., Mỗi người nhìn coi hào kiệt của người khác, đồng thời cũng bị người khác dòm ngó. Cho nên, bất cứ hào kiệt nào cũng không dám để binh lực trong tay bị tổn thương quá lớn. Nếu như sáu quận có thể tích đủ tiềm lực chiến tranh, người có chủ ý với nó sẽ nhiều thêm một phần cổ kỵ.

“Tin tức của ta và thành trì quận Triệu đều đã bắt tay vào mùa thu!” Triệu Tử Minh suy nghĩ một chút, thấp giọng bẩm báo: “Bên ngoài Bắc Lãng có một thủy triều mờ mịt ngăn cách, tường thành ngược lại không vội vã tu!” Hắn do dự một chút, tận lực không nhìn sắc mặt của Lý Húc: “Nhờ Hoàng sơn và bế quan trên núi ôm con rùa lâu năm thất tu, thuộc hạ đề nghị sau mùa xuân sẽ xây dựng lại!”

Hai sơn trại phía sau đều kẹt ở con đường phải qua từ Hà Đông đến Hà Bắc. Bởi vậy không cần Triệu Tử Minh nhắc nhở phải hiểu rõ hơn, Lý Húc cũng biết hắn muốn biểu đạt điều gì.” Tu sĩ, kể cả tường thành của Tỉnh Lam, Hằng Sơn nữa.” Hắn khẽ thở dài, đưa ra đáp án.

Quan hệ đồng minh với Hà Đông Lý gia có thể duy trì được bao lâu, Húc Tử không nắm chắc chút nào. Đột nhiên Thái Nguyên binh thế như chẻ tre giết vào kinh kỳ trọng địa khiến tất cả mọi người sinh lòng cảnh giác. Nếu như Lý gia có thể đoạt được thiên hạ, Lục quận Bắc Lãng làm sao có thể thả mình cùng quan hệ với hắn đây? Mấy tháng trước, hết thầy

mọi chuyện đều nhớ đến quá sớm. Nhưng hiện tại, càng ngày càng gấp gáp bày ra trước mặt hắn.

Nghĩ đến đây, hắn lại tăng thêm cho Triệu Tử Minh một nhiệm vụ hạng nhất: “Sau mùa xuân, ngươi cũng sai người đi mang theo một phần vật tư, để La Nghệ dọn dẹp một góc cho ta. Nếu như La Nghệ đích thân đến đây săn bắt, Đại tổng quản ta đây không thể chậm khách được!”

“Nếu như tương lai thật sự cùng Thái Nguyên giao thủ một ngày, có lẽ quận Hải sẽ biến thành hậu phương chống đỡ tiền tuyến!” Trong lòng Húc Tử nghĩ như vậy, nhưng tận lực không đem tâm tư ra cho mọi người thấy. Hắn không hy vọng chuyện này phát sinh, bởi vì Lý Uyên từng có ân với hắn. Nhưng nhắc tới ân tình, Dương Quảng đối với hắn càng lớn hơn, hiện tại hắn trong mắt người ngoài lại là minh hữu đáng tin cậy của đội ngũ kinh sư kia.

Rất nhiều chuyện, đã không phải hắn có muốn hay không, vẫn đề không muốn. Rất lớn, người bị thời thế đẩy về phía trước. Cái gọi là thời thế tạo anh hùng, nói chưa chắc đã không phải tình huống như vậy. Cái gọi là có người có thể tiên tri giác trước, cách nhìn năm trăm năm, sau năm trăm năm, Húc Tử không biết có thật hay không, nhưng hắn hiểu rõ, loại người đó tuyệt đối không phải chính mình.

Khi một ngày bận rộn chấm dứt, Lý Húc cảm thấy sức cùng lực kiệt. Làm tổng quản sáu quận đã khiến người ta mỗi một như vậy, hắn rất thắc mắc tại sao lại có nhiều người thích quản lý cả nước như vậy. Trừ phi là đương kim đệ hạ học làm hoàng thượng, nhắm mắt lại không hỏi tới chuyện bên ngoài., Nhất định hắn sẽ càng mệt mỏi, càng cảm thấy lực bất tòng tâm.” Nghĩ đến lúc đệ hạ vừa lên ngôi, đã từng hăng hái muốn mạnh hơn!” Một ý niệm hơi mang chút đau thương đột nhiên dâng lên trong lòng hắn. Nhưng trong nháy mắt, liền vì một khuôn mặt ốm yếu, hỉ nộ cũng không chịu khống chế thay thế.

Hắn không biết Dương Quảng bây giờ thế nào rồi, nhưng đột nhiên phát hiện mình hiểu được bao nhiêu phần về tính cách khác thường của người thường như Dương Quảng. Chắc hẳn làm hoàng đế, cần một tâm trí vô cùng kiên cường. Có thể nói

dối người thân thiết nhất với mình, có thể không quan tâm đến ân nhân, người thân, bạn bè, bộ hạ cũ của mình, chỉ cần đối phương cản đường của mình, là có thể giơ cương đao trong tay bất cứ lúc nào.

Trong một phần triện văn lưu truyền gần đây của triện quân Bảo Cương, Dương Quảng năm đó đã từng hại chết ca ca ruột của gã. Cha trong lúc bệnh, độc chết mẫu thân và muội muội của gã, đánh chết đệ đệ, đường đệ, cháu trai của gã, biểu thúc còn có cháu ngoại...

Sau khi bắt đầu hành tội thập đại tội của Dương Quảng, Lý Mật ghi chép trong ký thất là tổ quân Ngạn Huyền Tự Văn: tạ tang Nam Sơn Trúc, thù tội chưa hết; Quyết Đông Hải Chi Ba, độc lưu tình khó hết!

Tự Văn liệt kê đủ loại tội ác, Húc Tử không biết có phải thật hay không. Nhưng hắn lại biết rõ, hôm nay sau khi trở lại phòng ngủ, phải đối mặt thê tử họ Lý.

Đó là con gái của Đường công Lý Uyên. Mà ban ngày hắn vừa ra lệnh Triệu Tử Minh tăng cường phòng bị đối với Hà Đông!

Chương thứ tư BỔ THIÊN (một)

Trong phòng vẫn sáng như cũ, bóng người nhàn nhạt trên giấy cửa sổ làm người ta cảm thấy ấm áp trong lòng. Húc Tử biết rõ Kính Nhi đang chờ mình. Loại chờ đợi từ lúc hai người thành thân không lâu đã bắt đầu, dần dần đã thành một loại thói quen. Kính Nhi chờ hấn về nhà, chờ hấn chiến thắng, chờ hấn buông xuống tất cả phiền não, lộ ra một khuôn mặt tươi cười đã mệt mỏi.

Nội trạch của bọn họ không lớn, cũng không có sử dụng quá nhiều người hầu cùng tỳ nữ. Húc Tử cùng Kính Nhi phạm sự đều thích thân cận làm, có khi trước mắt lại có thêm vài bóng người ngược lại cảm thấy kỳ quái. Cho nên mỗi khi đến đêm xuống mỗi khi đi vào., Ngoại trừ ngẫu nhiên có binh lính tuần tra đi qua phụ cận tường sân, toàn bộ nội trạch sẽ trở nên phi thường an tĩnh. Lúc mùa đông thậm chí có thể nghe được thanh âm tuyết rơi, còn có tiếng chim tước bị gió lạnh đông cứng vỗ cánh dưới mái hiên.

Húc Tử tận lực thả nhẹ bước chân, người trong phòng vẫn bị kinh động như cũ. Cửa kết một tiếng mở ra, thê tử của hấn cùng tỳ nữ Tiểu Thúy tiến ra đón.

“Lang quân trở về rồi!” Kính Nhi nhẹ giọng gọi, trong giọng nói mang theo một chút mệt mỏi: “Hôm nay hình như kết thúc sớm, sự tình đã xong chưa?”

Lý Húc bước nhanh qua bậc cửa, kéo lấy thê tử: “Người đi ra làm cái gì, trời lạnh như vậy!” Hấn nhẹ giọng trách cứ, thuận tay che cửa phòng lại.

“Ta cũng đâu phải chưa từng thấy bầu trời nào lạnh hơn!”

Nàng mỉm cười buông tay trượng phu ra, sau đó đi tới bên cạnh chậu than lấy nước ấm và khăn mặt: “Người đi nghỉ ngơi trước đi, nếu có gì cần ta lại gọi người!”

Nửa câu sau là nói với Tiểu Thúy. Mấy nha đầu hầu hạ nữ chủ nhân nhiều năm làm sao mà không có chút ánh mắt đó, nhẹ

nhàng ngồi xổm xuống, sau đó nhanh chóng đi về phía phòng ngủ đối diện chủ nhân.

“Thúy nhi hình như tuổi không còn nhỏ!” Một bên dùng khăn mặt nóng che mặt, Lý Húc một bên cùng thê tử lắm bầm. Nhớ năm đó, chính nữ tỳ này từ bên phải Lũng Hầu chạy đến Tề quận, lại từ quận Tề quận chạy đến Nguyên Vũ thành phụ cận ngôi Cương sơn. Dọc theo đường đi chịu hết đau khổ, dựa theo đại hộ gia đình thông thường., Cô gái này nên được gả cùng với chủ tớ của Kính Nhi. Nhưng đầu tiên Lý Húc luôn kiêng kị cảm thụ của nhị nha nên không thu nàng vào phòng, sau khi nhị nha qua đời, lại càng không muốn có thêm một người khác thay thế vị trí của mình.

Kính Nhi nhận lấy khăn che mặt Lý Húc đã dùng hết, bỏ vào trong chậu đồng, dùng nước nóng rửa hai cái, dựng lên. Sau đó hầu hạ hẩn cõi bào đổi giày, “Tháng trước ta mới hỏi ý nàng, nha đầu này ánh mắt rất cao. Bình thường nam tử không vừa mắt. Nhưng tướng quân dưới trướng người, hoặc đã có lão bà, hoặc là xuất thân cao quý, chưa chắc chịu lấy nàng làm chính thê!”

Nói đến hai chữ chánh thê, nàng nhẹ nhàng nhú mày. Vốn dĩ hai người đều nói xong, đợi sự tình sáu quận hơi an ổn, Lý Húc ngay trước mặt mọi người thừa nhận địa vị chính thê của nàng. Nhưng gần đây phủ đại tướng quân bận rộn công vụ, rất nhiều chuyện cũng không để ý tới. Mà khi Kính Nhi phát hiện nguy hiểm đến lâm thời, lại nói những lời này cũng có vẻ hơi không đủ sức.

“Người cũng không phải gia súc, cứ muốn chọn một danh chủng tên Huyết!” Lý Húc nhún vai, “Thúy nhi văn võ song toàn, vô luận ai cưới về nhà cũng là người tốt giúp đỡ. Người mù mắt mới để một người lương xứng không chọn như vậy, cứ đi một con đường cũng không đi nổi đại gia khuê các!”

“Mọi người tiểu thư khuê các cũng chưa chắc đều không đi nổi!” Kính Nhi bị vẻ mặt của Lý Húc chọc tức trong lòng buồn lòng: “Uyển Nhi tỷ tỷ cũng là tiểu thư con ruột thịt, vừa có thể trị nhà, cũng có thể đánh giặc.”

Lý Húc cúi đầu, nhẹ nhàng vuốt mái tóc của thê tử: “Tỷ muội của các người sao có thể so sánh. Tỷ tỷ là phụ nữ tốt, muội muội là nữ trong nữ Gia Cát. Ai cưới ai có phúc!”

“Lang quân khi nào cũng học được cách lấy lòng người ta?”
Kính Nhi ngồi xồm bên chân Lý Húc, chậm chạp không muốn đứng lên. Nàng rất lưu luyến loại cảm giác dịu dàng này, lại không biết mình còn có thể độc chiếm bao lâu.

Trượng phu đã trở thành một gia hùng cái thế không ai có thể trói buộc mình như năm đó. Ước định năm đó của hai người cũng đã thực hiện được điều kiện, nhưng không còn bị trượng phu của triều đình quản chế nữa, còn cần phải rơi vào thế bị Lý gia? Nếu đơn thuần dựa theo góc độ lợi ích, hẳn cưới công chúa mà Hoàng đế bệ hạ ban cho hẳn trong truyền thuyết, chẳng phải là có lợi cho sự phát triển của tương lai sao?

Hạo Nhi từ nhỏ đã tận mắt thấy lợi ích trong gia tộc dây dưa, nên biết công chúa Dương Cát của nước Tương thích hợp hơn mình làm chính thê cho Lý Húc. Dương Quảng đã đem con gái bảo bối này đổi lại bên cạnh Triệu quận đã là dụ dỗ rõ ràng. Nếu Lý Húc tiếp nhận mỗi hôn nhân này, nàng sẽ nhận lấy mỗi hôn nhân này., Đất đai trị vì sẽ xuất hiện thêm một quận nữa, những sĩ đại phu trước giờ không vừa mắt huyết mạch Lý gia cũng sẽ nể tình công chúa Tương quốc, gửi gắm hy vọng thành lập một lần nữa vào Bắc Lãng.

Mặc dù lời đồn ầm ĩ này còn giới hạn trong lời đồn đãi. Vương Thế chấp nhận sứ mệnh đưa tiền vương gia bị quân ngời cản trở, một mực không thể tới gần Hoàng Hà. Mà tại thời điểm loạn lạc này, càng không có người nào chịu đảm nhiệm sứ vị, đem thánh chỉ ban hôn ngàn dặm xa xôi đưa đến Bắc Lãng. Nhưng vạn nhất một ngày nào đó dưới trướng Húc Lang mưu thần muốn lợi dụng cơ hội này thì làm sao bây giờ? Chính mình ngăn cản không?

Kính Nhi biết mình bị coi rất nặng trong suy nghĩ của trượng phu. Nhưng nặng như Họa Giang Sơn sao? Nàng không nắm chắc chút nào. Nàng biết nếu như đổi lại phụ thân, đại ca, nhị ca trong ba người họ, bất cứ ai giống như Húc lang, bọn họ sẽ không do dự chút nào.

So với ngày đó Sài Thiệu vứt bỏ tử tử thì còn quả quyết hơn, còn có thể tìm được vô số đạo lý lớn!

“Sao vậy! Hình như hôm nay người không vui lắm. Đã ăn xong bữa khuya chưa? Có cần truyền phòng bếp một chút không?” Lý Húc nhạy cảm cảm nhận được cảm xúc của thê tử, cười truy hỏi.

Khoảng thời gian gần đây, bữa tối của nó, ăn khuya đều là ở thư phòng cùng thuộc hạ ngồi chung, rất ít khi có cơ hội một bên ăn cơm nói chuyện phiếm với thê tử. Trước kia lúc đến đây, vợ chồng hai người căn bản là tùy tiện tán gẫu vài câu liền lên giường nghỉ ngơi. Nhưng hôm nay, Kính Nhi hiển nhiên không muốn vào mộng đẹp sớm.

“Không có việc gì, ta có chút khổ sở thay Uyển Nhi. Nàng vẫn luôn coi Sài Thiệu như anh hùng!” Kính Nhi cười cười, đưa ra một lời dối trá đầy thiện ý.

“Giữa bọn họ cũng có thể có ý nghĩ của riêng mình!” Lý Húc cười an ủi. Hắn cũng không hiểu tại sao Khổ Thiệu khi đó lại bỏ mặc thê tử chạy trốn một mình. Với thân thủ của Lý Uyển Nhi, tuyệt đối sẽ không gây thêm chút phiền toái cho Sài Thiệu. Nếu như gặp phải truy binh ngăn cản, hai người chiến đấu trên chiến trường so với khả năng một người tan tác thì tốt hơn nhiều. Nhưng những chuyện này cũng không phải là chuyện hắn có khả năng can thiệp vào., Nói trở lại, nếu không tách khỏi Sài Thiệu, Uyển Nhi cũng không có khả năng thu nhận mấy vạn đại quân cùng nhiều nhân tài cho Đường Công như vậy.

Nghĩ đến đây, hắn dùng sức kéo Khoái Nhi đến, ôm thân thể mềm mại của nàng lên đầu gối.” Tự tử tử của nàng là một anh hùng, không cần nam nhân bảo vệ. Theo như đồn đại, mấy ngày trước nàng dẫn theo gần mười vạn đại quân hội sư cùng với Đường công công. Đã có tin tức nương tử quân một mình thành lập, cấu tạo hai bên trái, hai quân phải ngang nhau!”

“Thật sao?!” Tỳ Hưu Nhi đầu tiên sửng sốt, sau đó tự hào thay cho tử tử.

“Lời đồn là không sai!” Lý Húc cười gật đầu, “Trên đường về, ta gặp nàng ấy, dưới trướng nàng ấy đã họp nhất mấy nhánh hảo hán Lục Lâm. Trước mắt Thái Nguyên Nghĩa Quân tiến triển thuận lợi, người trên gấm thêu hoa cũng tất nhiên nhiều!”

“Nếu như Tư Kiến tiến triển không thuận lợi, lúc bọn họ rời đi cũng sẽ không do dự!” Kính Nhi trong lòng thầm nghĩ, lại tận lực chuyển hướng chủ đề không có việc gì quá tạp sự, “Không biết tỷ tỷ giúp Hồng Phát tìm được Lý Tịnh hay không, kể từ khi lang quân nói với ta cái nghĩa muội này của ngươi, ta thật bội phục sự kiên nhẫn của nàng!”

“Ta chưa từng nghe nói trong Thái Nguyên quân có một tướng quân họ Lý!” Lý Húc suy nghĩ một chút, cho rằng khả năng Lý Tịnh xuất hiện không lớn. Dựa theo cách nói của Hồng Phát, Lý Tịnh rời khỏi vị trí trưởng thừa Mã Ấp quận, nếu hẳn đầu nhập về phía Thái Nguyên., Chức quan đảm nhiệm khẳng định sẽ không nhỏ hơn tứ phẩm. Nhưng tình báo thám tử xếp vào các nơi cho đến nay không có tên gọi Lý Tịnh tướng quân xuất hiện trong binh mã Hà Đông. Cùng với Âm Thế sư, đám vệ Văn Thăng thủ vệ trong Trường An đối kháng với binh mã Thái Nguyên cũng có tên là Tương tự, tên kia làm việc vô cùng âm độc, trong ngày binh mã Hà Đông hạ xuống nam, đã dẫn người đi đào mộ tổ tiên của Lý Uyên.

Bằng trực giác, Húc Tử cho rằng hồng phát có thể nhìn trúng người sẽ không nhàm chán như thế. Đối với phong thủy, hoa văn từ trước đến nay có chút bài xích thứ này., Bất quá là một cái có cường giả nhặt lên người mê người, năm đó hán tử rào rạt này ngay cả ngôn ngữ Đột Quyết cũng nói không nên lời, vẫn làm Thánh Lang sứ giả thời gian dài ở Bộ lạc như vậy. Mà tượng cát nhân phát hiện bộ lạc Đột Quyết có thể mang đến trợ giúp lớn hơn so với thánh lang sứ giả, liền không chút do dự đem nó đuổi xuống khỏi thần đàn.

“Hy vọng bọn họ có tình nhân cuối cùng cũng thành thân thích! Chờ mười mấy năm, cũng chính là Hồng Phát mới có nghị lực như thế!” Kính Nhi ở trong lòng Lý Húc giật giật, tận lực để mình ngồi càng thoải mái.” Cũng hi vọng Lý Tịnh không phụ lòng nàng. Cuộc đời nữ hài tử sẽ không có lần thứ hai mươi năm sau!”

“Nghe người nói kia, giống như nam nhân trong thiên hạ đều phụ tình bạc hạnh vậy!” Lý Húc ra sức ôm lấy Tuyền nhi, đi về phía phòng ngủ của hai người. Thân thể thê tử vẫn mềm mại như khi mới cưới, tản ra mùi thơm nhàn nhạt. Hắc thích loại mùi vị này, có thể tạm thời khiến người ta quên hết phiền não.

Hai vợ chồng đều không nói chuyện. Cũng tận lực không nghĩ tới chuyện thiên hạ, liên quan tới chuyện Lý Tịnh cùng Hồng Phát. Nhưng Kính Nhi rõ ràng nhớ kỹ trượng phu từng nói, Hồng Phát gặp được Lý Tịnh năm ấy năm ấy chỉ có mười một tuổi, mà lúc đó Lý Tịnh đã quá ba mươi tuổi. Lão nam nhân ba mươi tuổi vì chạy trốn chết, đối với một tiểu cô nương mười một tuổi nghiêm túc hứa hẹn sao? Nàng không dám nghĩ, cũng không biết, thời hạn hữu hiệu bao nhiêu năm có thể vượt qua mười năm.

Khi hắc bắt đầu lôi kéo thì biểu hiện của nàng rất điên cuồng. Giống như con ma men tham luyện rượu ngon, tận tình hưởng thụ từng đợt từng đợt sức mạnh nối tiếp nhau, có thể khiến trời đất đều bất động. Mãi đến tận lúc xụi lơ bên người hắc, từ ngón tay đến ngón chân lại không nhắc lên nổi chút khí lực nào.

“Ôm chặt ta!” Trước khi ngủ, Kính Nhi thấp giọng thỉnh cầu.

Gần đây thấy hai quyển sách Huyền Huyền La rất không tồi, văn tự ác ma rất tốt, “Thiên thư” là thích hợp tác phẩm thơ ấu thư nhàn rồi, tửu đồ xem phần khởi dạt dào, đặc biệt giới thiệu cho mọi người một chút.

Chương thứ tư Phẩm Thiên (đầu một)

Nửa đêm, Húc Tử bị tiếng gió ngoài cửa sổ đánh thức. Đó là tiếng nói linh tinh đến từ tái ngoại, như sóng lớn chợt chấn động, mưa gió chợt đổ. Hấn trở mình, dùng cánh tay chống đầu nhìn về phía chậu than trong phòng. Than Đàn Mộc thượng hạng đang cháy vượng., Cách màn hào quang do đồng trắng tạo thành, lộ ra tầng tầng ánh sáng nhu hòa màu hồng nhạt. Trong phòng lúc sáng lúc tối nhu hòa, hết thấy đều phi thường hư ảo, bao gồm gương mặt say ngủ bên cạnh, còn có khước mắt mơ hồ mang theo vệt nước.

Húc Tử biết rõ Kính Nhi đang lo lắng điều gì. Mặc dù đôi phương chưa bao giờ nói ra. Nhưng đến tuổi này, hấn đã không còn là đồng tử ngây thơ ngây thơ đối với tất cả mọi thứ. Hấn đột nhiên nhớ tới một đêm đông trước đây, Đào Thước bóc cũng là khăn cầu như vậy., Lúc đó, thân thể của nàng dưới sự chiếu rọi của lửa than là thần thánh và mỹ lệ như vậy. Lúc đó trong nội tâm của hấn tràn ngập khát vọng và cảm động. Mà hiện tại, hấn có thể rõ ràng chạm đến tuyệt vọng trong lòng đối phương.

Trong một đoạn thời gian rất dài, Lý Húc luôn cho rằng, nếu lúc ấy mình lại dũng cảm một chút, lại cố gắng một chút, Đào Ngột thoát tở sẽ không chút do dự mà rời đi với mình. Hấn thống hận những người đã từng thua mình, hối hận vì đã từng ân hận mình, vì mình từng thua kém, nhưng hiện tại hấn biết rõ, ngay một khắc khi Đào Ngột thoát tở xuất hiện ở trong lều trại, hấn đã sớm đưa ra quyết định đối với tương lai của hai người.

Nàng căn bản không có ý định đi theo mình. Nàng muốn ở lại bộ lạc, dành hết trách nhiệm đối với con gái tộc trưởng. Thân thể không ngừng run rẩy trong lửa than kia, chỉ là tương lai sẽ bồi thường một chút.

Cũng đã từng yêu cầu hấn phải ôm chặt lấy mình và hai nha đầu. Từ khi hai người bắt đầu ở cùng một chỗ, Húc Tử cho rằng đối phương nhất định muốn lấy cái gì đó. Nhưng mãi cho

đến cuối đời, nhị nha vẫn luôn cho. Nàng không lấy đi bất cứ thứ gì từ trong tay Húc Tử, ngoại trừ một phần nhớ nhung nồng đậm cùng tiếc nuối vĩnh viễn không thể bù đắp.

Trong một đoạn thời gian rất dài, Húc Tử hối hận vì mình không sớm giải thích cho Nhị Nha. Hắn luôn cho rằng năm xưa mình cố kéo nhị nha vào trong lòng, rất là cô đơn, là muốn đa tình. Nhưng khi nhị nha đang ở trong ngực mình từ từ biến lạnh, Húc Tử mới hiểu ra mình thích nhị nha, không chỉ vì nàng xinh đẹp.

Sự quật cường của nàng, lớn mật của nàng, cái tính tình lúc thường xuyên đùa nghịch lại không lừa được bất luận kẻ nào, cùng với đủ loại nỗ lực để thay đổi hoàn cảnh bản thân làm ra cùng với thất vọng lần lượt bị ngăn trở, đều khắc thật sâu vào trong lòng Húc Tử, vĩnh viễn bồi không hết.

Ngay khi Nhị Nha bay đi, Húc Tử đã hoàn toàn trưởng thành. Hắn chẳng những hiểu rõ nữ nhân bên cạnh mình, mà còn minh bạch chính mình.

cỏ dại trong đám bông họ đều là sinh trưởng trong khe hở nham thạch, mặc dù thấm thực vật cần cỗi, nhưng chưa bao giờ buông tha đối với ánh mặt trời, ấm áp cùng tương lai truy đuổi.

Hôm nay, trong nháy mắt khi Kính Nhi biểu diễn một phương diện cuồng dã của nàng, Lý Húc lập tức nhận ra cảnh tượng này giống như đã từng quen biết. Đồng dạng, Kính Nhi cũng không yêu cầu mình làm bất cứ chuyện gì, trừ vòng quanh giữa hai tay hùng hực. Nhưng Húc Tử lại biết rõ, trong sự tình tương tự, hắn quyết sẽ không phạm lần thứ ba sai lầm.

Chuyện có liên quan đến hoàng gia ban hôn kỳ thật không chỉ là một lời đồn. Đầu tháng này, vì xúc tiến ” hữu nghị” giữa lẫn nhau, đại tổng quản sông Đẩu Kiến Đức đã từng viết thư, trình trọng đề nghị, vì không phụ sự ưu ái của hoàng đế bệ hạ., Từ Bác Lăng cùng Hà Gian hai nhà hợp tác xuất binh, trực xuất thế lực của ba quận Kim Cương, Ngụy, Vũ Dương. Sau khi kết thúc chiến tranh, Lý Húc có thể thuận lợi ôm mỹ nhân về, Đẩu Kiến Đức cũng có thể khôi phục lại trật tự hai bên bờ sông Bắc vận.

Đề nghị này bị Lý Húc đề xuống tại chỗ, đến nay vẫn không đáp lại điều gì. Hai người Thời Đức và Triệu Tử Minh vì thế cực kỳ tức giận, lén lút tìm hấn lý luận. Hai người nhất trí cho rằng Bác Lăng không nên cự tuyệt cơ hội đưa tới tận cửa này. Trước mắt Đại Tùy mất hươu, ai kế thừa được nhiều thứ từ chỗ triều đình một chút, ai sau này đoạt được phần thắng sẽ nhiều hơn mấy phần.

Nhưng Lý Húc lại không muốn tiếp nhận cơ hội này, càng không muốn từ bỏ lời hứa với Tuyên nhi.

Hắn đương nhiên biết ở thời điểm mấu chốt này, một cái thân phận con rể đế vương sẽ mang đến lợi ích lớn bao nhiêu. Cái này sẽ làm cho vấn đề huyết mạch quấy nhiễu hấn mãi tiêu tán. Đặc biệt là ở giữa hai người có một đứa nhỏ chảy xuôi “Cốt huyết” cao quý., Vô số “uân kiệt” nắm giữ quan niệm ngấm sẽ chen chúc đến Bác Lăng để nguyện trung thành cho hài tử của hấn. Nhưng đồng thời hấn phải trả một cái giá thật lớn. Chẳng những sẽ làm cho Tuyên nhi thương tâm, hơn nữa sẽ vi phạm tín điều mà hấn vẫn luôn thủ vững.

Người không phải súc sinh, cũng không cần thông qua huyết mạch của phẩm chủng để chứng minh mình cao quý. Chống lại nhiều năm như vậy, cho dù là ở thời khắc quẫn bách nhất, hấn cũng không tin một con cháu hàn môn không thể thông qua nỗ lực của bản thân mà nhận được sự thừa nhận của thế nhân. Hiện tại, hấn đã có được một căn cứ dần dần ổn định, cần gì phải vội vàng tiếp nhận thành kiến của thế tục “Dựa”.

Huống hồ, cho dù nghênh đón lấy cưới Dương Cát Nhi, nhận được sự tán thành của một bộ phận sĩ phu, hấn cũng không thể nào làm mộng đẹp cùng thực lực nhà mình không tương xứng. La Nghệ sẽ không vì hấn trở thành con rể của Dương gia liền thần phục hấn, Đậu Kiến Đức ở sau cánh chim đầy đặn thì sẽ không thể nào chịu được giấc mộng đẹp của mình., Cũng sẽ không bởi vì sáu quận Bác Lăng là lãnh địa của con rể Dương gia, từ bỏ việc dò xét chuyện này. Về phần “Tộc thúc” Lý Uyên, hôn tình sẽ không ảnh hưởng đến quan hệ đồng minh của hấn và Bác Lăng. Đồng dạng, sau khi lấy được ưu thế rõ ràng, hấn cũng sẽ không vì con gái tồn tại, từ bỏ hùng tâm quy nhất thống thiên hạ.

Chuyện thông gia với hoàng gia sẽ vì Húc Tử giải quyết một phần khó khăn. Nhưng cuối cùng vẫn là quyết định thực lực. Thấy rõ ràng Lý Húc trong đó quyết định dùng thái độ kéo dài để lôi kéo triều đình. Hắc không muốn tạo thành ấn tượng bị người đời ruồng bỏ Dương Quảng, nhưng cũng tin tưởng ngôi Cương quân có đủ thực lực làm cho Vương Thế không thể qua được Hoàng Hà. Mặc dù đối với Lý Mật dụng binh mới không nắm chắc được bất cứ điều gì., Thế nhưng Húc Tử biết có Từ Mậu Công và Địch Địch kia ở đây, bất kể Diễn Cương quân trải qua bao nhiêu lần bại trận cũng sẽ không triệt để sụp đổ.

Trước mắt, hắc không cần triều đình ban ân nữa, cũng không cần sự tán thành của các sĩ đại phu. Hắc chỉ cần một chút thời gian, phát triển thêm thời gian.

“Rất nhanh ta sẽ cho người một câu trả lời!” Nhìn khuôn mặt ngủ say của Tỳ Hưu, hắc hạ giọng hứa hẹn.

Biết rõ thế tử không thể nghe thấy, nụ cười hay là hiện lên khuôn mặt tung hoành của hắc. Hắc nhìn thấy môi thế tử bị lửa than nướng như một anh đào đỏ kiêu diễm, trên da thịt mịn màng đầy mê hoặc. Mà anh đào này cùng toàn bộ mê hoặc và hạnh phúc trong phòng đều thuộc về hắc. Vô luận ai, vô luận thế lực nhà nào muốn phá hư, đều phải hỏi trước một chút hắc đao trong tay hắc có đáp ứng hay không.

Hắc thu hồi cánh tay bị không khí làm nguội, chuẩn bị tiếp tục ở trong đêm đông giá lạnh làm một giấc mộng ấm áp. Nhưng, một loạt tiếng bước chân nhỏ vụn từ sau lưng truyền tới, như băng lãng dứt gãy trên mái hiên khiến người cảnh giác.

“Khẩu lệnh!” Trong đêm tối ngoài cửa sổ, có người thấp giọng quát hỏi.

“Bình an!” Thanh âm hồi lệnh rất thấp, mơ hồ mang theo lo âu cùng mỗi một nào đó. Sau đó, tiếng người ngừng liền trở nên nhỏ vụn, không cách nào phân biệt rõ ràng. Đồng thời, Tiểu Thúy ngủ ở phòng bên phải đứng lên, cầm ngọn đèn đi ra ngoài phòng.

Trong chốc lát, Lý Húc đã phủ lên y phục, bước nhanh ra cửa phòng. “Người đi ngủ đi!” Hắc nhận ngọn đèn, dặn dò Tiểu

Thúy. “Người tới hẳn là Chu Đại Ngưu và Triệu Tư Mã, nếu như Tỳ Hưu có hỏi, thì nói cho hắn biết ta sẽ đi thư phòng tiền viện!” Trước khi ra ngoài, hắn lại giải thích một câu, sau đó nhanh chóng khép cửa lại, đem sự âm áp chấn ngoài phạm vi thể lực của Hàn Phong.

Đúng như Lý Húc nói nhỏ, người đến là Chu Đại Ngưu và Triệu Tử Minh, hai người đều bị gió đêm thổi không nhẹ, trong lỗ mũi không ngừng nhỏ xuống nước mắt. Nhìn thấy chủ soái nhanh như vậy liền xuất hiện trước mắt, bọn họ đều run sợ một chút, sau đó tranh thủ thời gian ôm quyền khom người.

“Không cần đa lễ!” Lý Húc giơ tay nâng cánh tay của hai người, sau đó lớn tiếng phân phó với các thân binh hầu hạ: “Mau đem chậu than trong thư phòng dâng lên cho Chu tướng quân và Triệu Tư Mã mỗi người lấy một cái chần! Lại tới nhà bếp truyền nhân, đốt ba chén lớn canh gừng!”

Thân vệ đáp ứng một tiếng, nhanh chóng đi xa. Đợi sau khi đèn hương ong ong trong phòng đều được đốt lên, Triệu Tử Minh dùng sức khịt mũi, khàn giọng hồi báo: “Có hai chuyện, thuộc hạ không cách nào phán đoán lợi hại của nó, cho nên không thể không tìm người thương lượng. Mà Chu tướng quân sau khi nghe xong, đề nghị hai chuyện này tốt nhất sớm cho người biết....”

“Những người khác không bị hai người các ngươi làm cho kinh sợ chứ gì!” Lý Húc cười ngắt lời hắn. Hắn không trách Triệu Tử Minh tiến thoái lưỡng nan, nhưng không hy vọng hành vi của mình và Tư Mã Mã và thống lĩnh thị vệ gây ra quá nhiều phiền phức phức cho người khác. Trước mắt thứ mà bọn họ cần nhất chính là an ổn, mấy nhân vật hạch tâm có thể dùng hành động trầm ổn hay không thì sẽ tạo thành hậu quả không tưởng được ở dân gian.

“Chỉ có hai người chúng ta. Trong quân đội đêm nay đến phiên Triệu Tư Mã trấn thủ. Mà thuộc hạ vừa vặn phụ trách tuần tra nửa đêm. Cho nên cho tới bây giờ, còn chưa kinh động đến người thứ tư!” Chu Đại Ngưu gật gật đầu, vô cùng nghiêm túc giải thích.

Tiếng nói của hắn lại bị một hồi tiếng bước chân nhẹ nhàng cắt đứt. Cửa thư phòng lần nữa mở ra, vài tên thân vệ ôm chậu than một lần nữa nhen lửa vào. Cắm bị, trà nóng, lò tay cũng lục tục được đưa đến. Có mùi đàn mộc bắt đầu tràn ngập trong phòng, ấm áp, làm cho người ta tạm thời quên gió lạnh ngoài phòng.

Mãi đến khi căn phòng hoàn toàn bị lửa than sưởi ấm, Lý Húc mới ra hiệu cho Triệu Tử Minh tiếp tục đề tài vừa rồi.” Nói đi, chuyện gì khiến người kinh ngạc như vậy?”

“Có hai chuyện! Phúc họa đều rất khó liệu!” Bị chủ soái trấn định làm cho lây nhiễm, trái tim Triệu Tử Minh cũng dần dần trầm ổn lại.” Tháng trước, Đại Khả Hãn Khánh Lương - Tô Nhĩ chết bệnh, đệ đệ hắn Tô Tịch phụ thuộc tất cả quyền lợi của Khả Hãn Tây Nhĩ, bao gồm cả thê tử!”

“Là Vương Hữu Vọng đưa tin về?” Lý Húc nhíu mày truy hỏi. Vương có thể trông thấy chương quỹ của điểm nhỏ trong thảo nguyên, đồng thời cũng gánh vác một phần nhiệm vụ đem động tĩnh trên thảo nguyên đưa về Trung Nguyên. Trên thảo nguyên đã có tuyết rơi., Đưa một phong tin tình báo đến Bắc Lãng, có lẽ phải trả giá vài mạng nhân mạng. Nhưng mồ hôi bộ Niêm thay thế, tuyệt đối không đáng để Vương háo hức như vậy. Phụ tử trên thảo nguyên kế thừa, chung đệ cùng hành vi Tư Không gặp đã quen. Chỉ cần không phải mẫu thân sinh con., Hậu nhiệm Đại Hãn cưới phi tử của Đại Hãn tiền nhiệm không có bất cứ chương ngại đạo đức nào. Từ góc độ của hán nhân, việc này trái với lẽ thường. Nhưng từ hoàn cảnh sinh tồn trên thảo nguyên, loại quan hệ kế thừa này, mới cam đoan nữ nhân mất trượng phu có thể tiếp tục sống sót, mà không phải bị chết đói.

Không đợi Triệu Tử Minh cân nhắc đáp án, Chu Đại Ngưu ở bên cạnh bổ sung. “Là Phan Chiêm Dương Đại Mai Lộc nhờ Vương mong ngóng được chuyển tin tức về. Trong thư hắn còn nói, lúc Tô Trát phụ ly cáo tế Lang Thần thì..., A Sử Nang xưa kia nâng Lỗ, A Sử Lãng lợi hại kia, ba người A Sử Động Lãng kia trước sau đến chúc mừng. Mặc dù Khả Hãn dân đang mắc bệnh, nhưng cũng phái con của hắn A Sử Bát Bát Tí đến

chúc mừng. A sử mấy nhà kia tửu ngôn hoan, thật giống như thân cốt nhục!”

“Bọn họ vốn chính là thân cốt nhục!” Nghe xong lời Đại Nguru nói, Lý Húc nhếch miệng cười, trên trán lại mang theo vẻ đấng chất nhàn nhạt. Không trách Triệu Tử Minh cùng Chu Đại Nguru hai người tiến thối làm chứng, cho dù là hãn., Nghe xong nửa đoạn sau tường thuật cũng không thể tiếp tục bình tĩnh được nữa. Hai năm này chính vì lúc đầu phải có Khả hãn và mấy đệ đệ tranh đấu gay gắt lẫn nhau, Đột Quyết nhân tài không tạo thành uy hiếp trí mạng với Trung Nguyên. Mà mấy tên A Sử kia đột nhiên trả lời hợp lý, đối với Bác Lăng cùng U Châu cách thảo nguyên gần nhất, không thể nghi ngờ là một thiên đại phiền toái!

Triệu Tử Minh kéo chân mền ở trên bờ vai, dường như đã cảm nhận được sự âm hàn đến từ tái ngoại.” Hàm răng hùng hổ của A Sử đang ở năm nguyên, cái lều răng sắc bén của A Sử Lợi Luân cách Thôi Đầu Thủy cũng gần ngàn dặm. Bọn họ ngàn dặm xa xôi chạy tới bên hồ Nguyệt Nha, chắc chắn không phải chỉ để uống rượu thôi đâu!”

Tụ hội của mấy đại bộ lạc, đương nhiên cũng không phải chỉ vì uống rượu ăn thịt. Mấy năm trước Từ đại nhân đã lợi dụng mùa đông trên thảo nguyên, chuẩn bị sẵn phần mộ chết cho Điều bộ của Hợp Nguyệt Nha hồ. Hôm nay, chuyện tương tự lại tái diễn trên thảo nguyên, chỉ là đối tượng mà đám đông tính toán đổi lại mục tiêu khác.

Mục tiêu kia là toàn bộ Đại Tùy. Trong mắt người Đột Quyết thì không có Dương gia, Lý gia, Vương gia và Vũ Văn gia phân biệt. Bọn họ đều có một cái tên chung là Trung Nguyên. Mỗi khi suy sụp chính giữa bọn họ đều là cơ hội tốt cho bộ lạc tái ngoại.

Chỉ tiếc, vào lúc này, còn có người nghĩ đến lợi dụng Đột Quyết nhân phục hồi gia cừu của mình, còn có người đem người Đột Quyết coi là tám thuẫn cường đại để tranh đoạt ngôi vị hoàng đế của mình!

“Bọn họ cần phải chuẩn bị một mùa đông nữa! Chúng ta còn thời gian ứng đối!” Chu Đại Nguru thấy trên mặt Lý Húc khó

coi, cười phân ưu thay chủ soái.

“Người nói đúng, bộ lạc thảo nguyên làm việc, luôn luôn không có quan niệm thời gian gì!” Lý Húc cười cười, tự an ủi bản thân. Mùa đông không phải thời cơ tốt nhất xuất binh, cho nên trong vòng hai ba tháng, hẳn có thể tin rằng mình sẽ không bị uy hiếp gì.

Nhưng mùa xuân sau thì sao? Ai chịu sóng vai chống cự lại bầy sói từ phương xa mà đến chứ?

Chương thứ tư Bồ Thiên (hai)

La Nghệ vẫn luôn cảm giác được La Lăng quân ngăn cản đường đi của mình, rất có thể chỉ mong nhìn thấy Lý Húc bị sói ky tái ngoại xé nát. Lưu Võ Chu là Định Dương Khả Hãn, nếu như có thể không đi theo Đột Quyết xuôi nam đã là rất nể mặt Lý Húc, trông cậy vào hãn ta và Bắc Lăng quân một đạo chống cự lại nhục thân cùng với hổ. Về phần Lý Uyên, nghe nói trước khi xuống Nam đã có minh ước với Đột Quyết trước., Cùng hưởng lợi ích, giờ phút này lại vội vàng vây công kinh sư, càng không có khả năng phân thân Bắc Cốc. Nhìn tới đêm lui, Lý Húc kinh ngạc phát hiện, có khả năng cùng mình một đạo đối kháng Đột Quyết Lang Kỳ., Lại là sơn tặc Đâu Kiến Đức và Cao Khai Đạo. Hai tên này mặc dù cướp bóc khắp nơi nhiều năm, nhưng hiện tại lại xác thực đem địa bàn chiếm cứ coi như nhà mình xây dựng. Một số ở sáu quận Bắc Lăng được nghiệm chứng hiệu quả khôi phục sách lược, Đâu, Cao hai người hầu như là nguyên bản không chút thay đổi. Căn cứ theo hướng thám tử Trung Lăng quận bình nguyên mà đi thám tử báo lại., Các tướng Lăng, Tô, đã từng bị binh hỏa thiêu đốt đến đỏ ngàn dặm đất, Hồ Tô, hôm nay dưới sự nỗ lực của Đâu Kiến Đức và Cao Khai đạo đã chậm rãi khôi phục sinh cơ. Giả như có thời gian khôi phục hai năm trở lên, rất khó nói dưới sự trị vì của Đâu Kiến Đức sẽ không xuất hiện Bắc Lăng thứ hai.

Chỉ có tự mình kiến thiết nơi này, bản thân mới quý trọng. Đâu Kiến Đức và Cao Khai Đạo đều là hào kiệt sông Bắc sinh ra và lớn lên ở địa phương này, không có môn sinh cũ, cũng không có huyết mạch cao quý gì cả., Bọn họ không có khả năng giống như Lý Mật mất đi sào huyệt, sau đó có thể tái khởi ở Đông Sơn. Cho nên vạn nhất nghe được tin tức Đột Quyết xâm lấn, hai người Đâu, Cao cho dù không trực tiếp xuất binh trợ giúp Bắc Lăng, ít nhất cũng sẽ không bỏ đá xuống giếng. Chỉ tiếc nghĩa quân dưới trướng Đâu Kiến Đức có số lượng không có sức chiến đấu, thời khắc mấu chốt mặc

dù đi lên chiến trường cũng chưa chắc có thể tạo thành tác dụng lớn.

Phóng mắt nhìn thiên hạ, Lý Húc cảm thấy trong trận chiến với Đột Quyết Lang kỵ ngoại trừ Bắc Lãng quân, thì cũng chính là Hồ Bí thiết kỵ dưới trướng La Nghệ và Hà Đông Phi Hồ quân trong tay Lý Thế Dân. Nếu như hạ thấp yêu cầu xuống một chút, thì năm đó quận Tề Quốc tinh nhuệ và doanh trại ngói ngói cũng có thể chính diện chiến đấu với Lang kỵ Đột Quyết. Hai người trước hắn đã không thể trông cậy vào được nữa, còn binh lính tinh nhuệ của quận Tề Quốc và doanh trại bên trong ngói Cương., Thứ nhất, Lý Mật sẽ không thả bọn họ đi lên phía Bắc. Thứ hai, mặc dù Cương Cương quân chịu đến làm khó đất nước, đó cũng là nước xa, cuối cùng khó có thể giải quyết cơn khát gần.

Vừa nghĩ đến quân đội ngói Cương, Húc Tử bỗng nhiên lại nghĩ tới mắt Từ Đại. Nếu như vị bạn bè quỷ kế đa đoan này có thể đến đây tương trợ, có lẽ hắn còn có một tia hy vọng xoay chuyển càn khôn. Nhưng đây là một vọng tưởng không thực tế thế nào a, Từ Đại Nhân bây giờ là trung kiên của Trung Cương quân, Lý Mật sao có thể đem xà nhà mình ném xuống cho người khác...

Suy đi nghĩ lại, Lý Húc cũng không tìm ra được đôi sách thích đáng. Vốn có ý định bất chấp, hắn nhún vai, cười nói: “Tin xấu thứ hai là cái gì, dứt khoát nói ra đi. Dù sao cũng là khiêng một giỏ, hai giỏ cũng chọn!”

“Tin tức thứ hai cách chúng ta hơi xa! Rất khó nói là tốt hay xấu!” Triệu Tử Minh cũng cười khổ đáp lại. “Tát thám suốt đêm về gấp báo, tin đồn nội chiến ở ngói cương quân, Lý Mật Huyết rửa sạch nội doanh!”

“Cái gì?” Trong giây lát, Lý Húc cảm thấy trái tim của mình như muốn co lại một chút, máu thiếu chút nữa từ cổ họng phun ra. Vô luận cùng Từ đại nhân trên chiến trường chém giết như thế nào, qua nhiều năm như vậy, hắn vẫn không quên tình huynh đệ giữa hai người., Còn có Địch Bá phóng mười phần khí phách, Trình Giảo Kim lo cả đại cục, đơn hùng tín lỗ mắng lại không thất lỗi. Dựa vào tâm mà nói, ấn tượng của đám thảo

mãng doanh trại trong ngôi cho hấn tốt hơn nhiều so với những danh sĩ dưới trướng Lý Mật kia. Ít nhất đối thủ đáng được tôn kính như vậy., Mà người sau, hoàn toàn là một đám nhân cao thủ vô dụng. Để cho bọn họ đùa bỡn một chút công phu, dùng chút âm mưu quỷ kế còn miễn cưỡng có thể lấy được, chân chính dùng để làm đại dụng, lại là chuyện không được, chuyện xấu có thừa.

“Nghe nói Từ Mậu Công chỉ bị trọng thương!” Chu Đại Ngưu vô cùng lý giải tâm tư của chủ soái, thấp giọng bổ sung.” Địch Hoảng, Địch Hoảng, Địch Ma Hầu, Vương Nho Tín và mười người khác bị giết ngay tại chỗ. Đơn hùng tin nhắn đầu hàng Lý Mật, Trình Tri Tiết trước đó bị ngoại phái giằng co với binh mã Đông đô, sau khi biết tin tức của Địch, Lý Hòa, bộ hạ đều phân tán gần một nửa. Trình Tri Tiết dẫn một nửa binh mã khác trở về ngôi, giao binh quyền cho Lý Mật, sau đó đóng cửa không ra ngoài!”

Lý Húc nghe vậy cả người phát lạnh, thở dài, thấp giọng hỏi: “Có mật báo mang đến chưa?”

“Cả hai cái đều mang đến!” Triệu Tử Minh lấy từ trong túi áo ra một cái túi da dẫu, hai tay dâng cho chủ soái nhà mình. Lý Húc nhận lấy túi giấy, đem tin tức có liên quan tới nội chiến ở khu vực ngôi quay lại quan sát, sợ bỏ sót một chữ nào đó.

Cái này đủ để thay đổi toàn bộ thế cục ở Hà Nam phát sinh cách thức bảy ngày trước. Nhưng căn nguyên họa loạn lại có liên quan đến Tức tức của Bác Lăng quân.

Sau khi giải cứu đám người Lý Mật và Vương bá trong tay Bác Lăng quân, Địch để lại cho hấn ta nhận thấy rõ ràng Lý Mật đang sắm vai hai nhân vật chính thức trước mặt những người khác. Hấn ta đối với việc này vô cùng bất mãn, nhưng nhất thời lại không thể vì những chuyện này mà trở mặt với Lý Mật, vì vậy hấn ta không cam tâm lui về an ổn cuộc sống ở chủ trại, lại bắt đầu nhúng tay vào quân vụ.

Lý Mật nhiều lần bại ở Bác Lăng quân nhiều lần vì đứng vững gót chân trong quân, nhu cầu cấp bách thông qua mấy trận đại thắng để vãn hồi mất đi uy tín. Ai ngờ hấn càng sốt ruột, lúc dụng binh càng mắc sai lầm. Mặc dù nhận được sự giúp đỡ

trình nhuệ của Bùi Nhân Cơ, Tần Quỳnh, La sĩ tín và quận Tề giúp đỡ., Nhưng không phát huy được tác dụng của người sau. Đầu tiên là bại bởi Đoạn Đạt ở cầu Thiên Tân. Sau đó lại từ sự thành đánh bại một vô danh tiểu tốt Lưu Tử Kính, tiếp theo, lại có ý nghĩ hão huyền mà vượt qua Lạc Dương đi công chính nông dân, nửa đường bị quân Tùy triều cướp giết, liền bỏ Dương Đức Phương, Trịnh Đức Đình và mấy tên đại tướng tâm phúc.

Cùng lúc đó, các hào kiệt khác cũng có nhiều lần bị chém giết. Đầu tiên là Phòng Hiến Bá công đánh được Nhữ Âm, sau đó Từ Mậu Công dẫn năm ngàn binh mã từ nguyên bản ngã xuống Hoàng Hà, một hơi công phá Lê Dương Thương. Tiếp theo Địch Địch để lại tự mình ra trận, cùng Trình Tri Tiết, một mình Chử Hùng, mấy người liên tục khắc Nhâm Thành, Khúc Túc, Bá thành, Tân Thái, đã bức Trương Tu Đà thủ vệ quận Tề Quốc đầu hàng.

Nửa tháng trước, Vương Thế ca đêm hóng chuyện Lạc Thủy, tập trung hỏa lực trong hắc thạch. Lý Mật nghe tin chạy tới cướp doanh, lại trúng mai phục của Vương Thế, đại tướng củi Hiếu và đang trên đường thôi lui ngã xuống sông chết đuối. Binh mã mười bước bảy, tám, đắc được Từ Mậu Công sau khi nghe tin liền dẫn kỵ binh tập kích hậu quân Vương Thế sung quân, bốn bề phóng hỏa thiêu đốt đồ quân nhu, mới miễn cưỡng bức lui Tùy quân, cứu được Lý Mật ra ngoài.

Cách ngày, song phương tái chiến. Lại Địch để cho chính mình xuất trận lừa gạt bại trận, dẫn tới Vương Thế sung khinh kỵ đuổi theo. Từ Mậu Công và Bùi Nhân Cơ thừa cơ giết ra, chặt đứt liên hệ trước sau của Vương bộ, giết vương bộ tới bờ hoa lá.

Sau khi trải qua liên tiếp thất bại, Lý Mật càng thêm kiêng kỵ Địch Khuê. Mà những danh sĩ dưới trướng hắn lại không quen tác phong thô鄙 của các lão nhân lập trại quân lập trại. Vì vậy, dưới mưu đồ của đám người Phòng Ngạn Hải, Lý Mật quyết định cử tráng sĩ chặt tay. Hắn nhân cơ hội phòng bị Lưu Trường Cung cung, trước tiên lãnh tiền đồ của Trình Giáo Kim. Sau đó bày ra yến tiệc, đáp tạ Tạ Địch nhượng lại., Từ Mậu Công, Địch nhượng lại đám người Chỉ Hùng Tín đã cứu

mạng. Võ sĩ âm thầm bố trí trong tiệc rượu đột nhiên làm khó dễ, giết chết Địch nhượng lại cho hắc và phần lớn thân tín của hắc, huyết tẩy ngôi núi. Từ Mậu Công chạy ra ngoài cửa phòng., Bị võ sĩ vây quanh, loạn đao chém bất tỉnh. Chỉ tin một hùng quỳ xuống cầu hàng, Phòng Ngạn Tảo không cho. Lý Mật vốn định nhổ cỏ tận gốc, bị hai người Vương bá và Ngô Hắc Viêm khổ sở khuyên can mới miễn cưỡng buông tha cho Độc Hùng thư, sau đó tự mình lấy lại mạng cho Từ Mậu Công...

Một lúc lâu sau, Húc Tử khẽ thở dài, đem mật báo đặt ở một góc của cái bàn. Hắc có thể xác định những cái tên mà mình đang quan tâm không nằm trong danh sách người hy sinh, tâm tình hơi ổn định một chút. Nhưng không nghĩ tới thế gian còn có người vô sỉ như vậy. Loại vô sỉ chi đề này, trên đầu còn mang mỹ danh của một trí giả, nghĩa sĩ.

“Theo như tin tức chưa xác định, Phòng Hi bá sau đó liền không hề quay về ngôi nhà nghe lệnh. Bọn người Từ Nguyên Lăng mặc dù vẫn còn giữ cờ hiệu của Đào Cương quân, nhưng lại bố trí trọng binh dưới trướng Ly Hồ một đời!” Triệu Tử Minh cũng cùng Lý Húc thở dài, vô cùng tiếc hận nói.

Suy nghĩ lý lẽ, Lý Húc đau khổ truy hỏi: “Việc này đã truyền ra sao? Hay là chỉ có số ít người biết được? Thế lực khác thấy thế nào?”

“Hắc là đã truyền ra. Lý Mật sợ người khác nhạo báng, công bố Địch Đầu để cho mười hai tội lớn! mật thám của chúng ta ở quận Cấp Hà bên bờ sông nhận được tin tức, sau khi tra xét kỹ càng, đêm sao đêm trở về. Trong tay ta còn có hai phần đến từ quận Bình Nguyên Vũ Dương, nói cũng là cùng nội dung, nhưng chưa tường tận như thế này, cho nên không mang đến cho đại soái.” Triệu Tử Minh hơi trầm ngâm, chậm rãi trả lời.

Bác Lăng quân thoát thai từ biên quân Đại Khuyết Dương, xây dựng rất hoàn thiện. Rất nhiều cơ cấu nguyên lai dùng để đối phó với cường địch của tái ngoại sau khi trải qua mở rộng, sau đó bị Triệu Tử Minh mượn một bộ phận để đối phó với các lộ thảo mãng của Trung Nguyên, hiệu quả cũng phi thường rõ

rệt. Cho nên, Triệu Tử Minh có thể xác định tin tức nội chiến ở ngôi sắt chuẩn xác không sai.

“Nghe nói Đâu Kiến Đức đã bày liên tục hai ngày yến tiệc. Chu Huyền lại tặng cho Lý Mật một xe vàng bạc châu báu, để tỏ sự thần phục!” Dừng một chút, ông ta lại nói.

“Cho đến bây giờ, đám mật thám chỉ thăm dò được Vương Thế sung phi thường kinh ngạc, cho rằng từ nay về sau Lý Mật thoát khỏi lực cản nội bộ, ít ngày nữa liền có thể một bước lên trời.” Cẩn thận suy nghĩ, Chu Đại Nguru lần nữa bổ sung.

“Hai người các người thấy sao?” Lý Húc nhẹ nhàng nhướn mày, tiếp tục truy hỏi.

Về điểm này, Triệu Tử Minh và Chu Đại Nguru đều có kết luận nhất trí.” Vương Thế có nghe nói rất am hiểu việc dẫn binh tác chiến, nhưng kiến thức thực sự quá nông cạn!” Hai người bọn họ đồng thanh bình luận, sau đó cười cười, đầu lại chuyển hướng sang Lý Húc.

“Trong khoảng thời gian ngắn, Lý Mật hoàn toàn chính xác không chế ngôi, sẽ không chịu bất luận kẻ nào giơ khuỷu tay. Nhưng không bao lâu, quân đội ngôi sẽ phải đối mặt với một lần nữa rung chuyển!” Triệu Tử Minh đối văn nhả, tận lực không dùng ngôn ngữ công kích để miêu tả Lý Mật.

“Họ Lý vong ân phụ nghĩa. Nếu ai lại khăng khăng một mực đi theo hắn, Định nhượng chính là vết xe đổ!” Chu Đại Nguru xuất thân phổ phường, nói chuyện cũng mang theo phong cách phổ phường.

quở trách thì quở trách, nhưng trong lời nói của hai người rõ ràng mang theo ý tiếc hận.

Bọn họ tiếc hận không phải là nội chiến của đám binh lính ngôi, mà là để cho thời gian phát triển các quận Bắc Lãng càng ngày càng gấp gáp. Nếu như quân ngôi vẫn bảo trì xu thế phát triển trong thời gian gần đây nhất, bất kể Giang Đô, Đông Đô hay là thế lực phản loạn do Lý Uyên đại biểu, đều không thể nào mau chóng để cho Hà Nam yên ổn lại. Như vậy, mặc dù chiến đấu với người Đột Quyết bị tổn thất, nhưng quân Bắc

Lăng cũng có thể có đủ thời gian để khôi phục nguyên khí một lần nữa.

Mà hiện tại, Lý Húc lại không thể không đưa ra lựa chọn.

Chương thứ tư Phẩm Thiên (2)

Đối với Lý Húc mà nói, đây không phải là một lựa chọn gian nan. Không chỉ xuất phát từ thói quen, mà còn bởi vì hắc căn bản không có đường lui.

Đột Quyết đại quân một khi xuôi nam, Vạn Lý Trường Đông Đoàn đầu tiên đột phá cửa khẩu sẽ không phải là U Châu có Hồ Bí thiết kỵ. Thành quận Lam năm đó đã lâu không tu sửa đối với bọn họ giống như một tấm giấy cò đã thấm qua nước, căn bản không cần đâm, thổi phồng một chút là có thể phá vỡ. Mà sau khi đột phá hai bên tường thành bên trong, sáu quận Bắc Lăng phồn hoa còn xa xôi hơn cả Hà Đông, U Châu càng có sức hấp dẫn hơn.

“Vợ chồng già của chúng ta đều ở đây cả, dù thế nào cũng không thể học theo cách chạy trốn của Lý Mật năm đó!” Chu Đại Ngưu từ trước đến nay tri kỷ với chủ tướng, nhếch miệng cười nói.

“Chúng ta cũng không có mệnh tốt như Lý Mật, đi đến đâu cũng có người hư vị chờ đợi!” Mật Triệu Tử Minh tràn đầy bất đắc dĩ, “Bất quá thuộc hạ đề nghị, trước khi tin tức được chứng minh thì đề hấn xuống đã. Nếu không, trời mới biết một số người sẽ nghĩ như thế nào!”

“Bọn họ sẽ trách ta không rõ chuyện, lộ tài dẫn trộm. Dù sao hai tháng trước, chúng ta còn cho rằng người Đột Quyết là năm bè bảy mảng!” Lý Húc lý giải ý nghĩ của Triệu Tử Minh, càng rõ ràng hơn phong cách hành sự của một số người trong sáu quận. Ngày đó sở dĩ mọi người đồng ý giúp hấn khai phá Thiên Khuyết quận, một là bởi vì trước mắt chính sách hành động của đại tổng quản hấn so với các chư hầu xung quanh còn nhu hòa hơn. Thứ hai là vì cái lợi ích chung của mọi người.

Người cùng lợi mới có thể đồng tâm. Nếu không có lợi ích lớn lao làm bảo đảm, quan hệ càng vững chắc cũng sẽ có ngày sụp đổ.

Nhưng người cùng lợi chưa chắc có thể gánh vác nguy hiểm chung. Lợi ích có thể khiến người ta đi cùng một chỗ, khi nguy hiểm vượt qua mong muốn lợi ích, cũng có thể để cho người được lợi tự mình tán đi.

Trước khi tin tức về người Đột Quyết xuôi nam được truyền ra, việc khai phá quận Bác Lăng làm nơi chống đỡ cho người ta được gọi là Trác Thức. Sau khi phát hiện nguy hiểm vượt qua dự đoán trước đó, một số người nào đó tất nhiên sẽ được biết thế nào là lạc đà.

Đối với bọn họ mà nói, gia tộc vĩnh viễn là vị trí thứ nhất. Vì gia tộc, tín ngưỡng, thân tình, lương tri đều có thể hi sinh. Cần thiết, thậm chí ngay cả sinh mệnh của bản thân bọn họ cũng sẽ không chút do dự vứt bỏ. Về phần tai nạn phát sinh xung quanh, chỉ khi nào bọn họ biểu diễn nhân từ mới có thể nghe thấy. Không cần, bọn họ sẽ tận hết khả năng nhắm mắt lại ngậm tai.

Lý Húc phản cảm với loại hành vi khinh thường này, nhưng hắn đã học được cách không phản nản, hiện thực là như thế, cùng hắn lao lực oán giận Thiên Đạo bất công, không bằng chuẩn bị thêm một chút cho cuộc ác chiến sắp đến. “Cứ chiếu theo lời người nói, việc này chỉ giới hạn từ võ tướng tứ phẩm trở lên mà thôi. Quan viên địa phương bên kia chính thức đánh tới trước cửa nhà bọn người Đột Quyết không được thông báo để tránh mọi người náo loạn lòng người hoảng sợ!”

Nhìn thấy Triệu Tử Minh cầm bút ghi chép, hắn trầm ngâm một chút rồi bổ sung tiếp: “Truyền lệnh cho Thái Thủ quận Thôi Tiềm, bảo hắn đem binh khí hắn đã chế tạo tốt phân phát đến trong các bảo trại. Mùa đông năm nay vô luận trời có lạnh bao nhiêu, tất cả nam tử tuổi ở đóng quân phải tiếp nhận thao luyện!”

“Lâm trận mài thương chưa hẳn có tác dụng. Huống hồ lấy sự thông minh của lui, rất dễ đoán ra người đang đề phòng cái gì!” Triệu Tử Minh đặt bút xuống, thấp giọng đề nghị.

Thôi Tiềm là toàn tài văn võ, phi thường thích hợp đảm nhiệm chức vụ Thái Thủ quận Trừu. Nhưng Bác Lăng Thôi gia lại không phải một đối tượng đáng tin cậy.

Lý Húc khẽ nhú mày, sau đó nhoẻn miệng cười: “Nói với bên ngoài là để phòng bị La Nghệ. Về phần lui, ta tin tưởng hấn sẽ cố hết khả năng đại cục! Truyền lệnh cho các quận khác, căn cứ vào thượng võ lệnh mới ban bố gần đây, để cho binh lính quen thuộc, cầm tiêu trừ mệnh lệnh mua bán binh khí. Bất kể là râu dài hay cung nỏ, chỉ cần dân chúng muốn mua, thương gia cứ việc bán, không cần quan phủ đồng ý!”

Lời nói của Húc Tử Minh lại một lần nữa dừng bút.” Điều này sẽ khiến dân gian rung chuyển!” Hấn trừng to mắt, khó có thể tin được chủ soái nhà mình lại làm ra quyết định mạo hiểm lớn đến vậy. Từ lúc đông Hán tới nay, Toan Nghệ và nỏ vẫn luôn là vật vi phạm cấm chế trong dân gian. Hai binh khí công kích này có lực công kích mạnh hơn xa Hoàn Dao cùng Giác Cung, một khi rơi vào trong tay kẻ nào bụng dạ khó lường, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

“Những lệnh cấm kia từ trước đến nay chỉ hữu hiệu đối với bách tính bình thường. Không tin Triệu Tử Mã có thể đi đến đại viện tường cao đếm, nhà ai mà chẳng có mấy chục cây râu dài cùng cung nỏ, họ Chu viết!” Chu Đại Ngưu dùng sức vỗ vỗ bả vai đồng liêu, cười nhạo cột trụ đối phương.

“Ừm! Đại tướng quân mời nghĩ lại!” Triệu Tử Minh biết Chu Đại Ngưu nói thật, nhưng vẫn cảm thấy mệnh lệnh của Lý Húc quá mạo hiểm. Khôi phục thượng võ phong trong dân gian là ý kiến hay., Nhưng thượng võ thượng võ quá độ cũng sẽ khiến dân chúng không phục tùng quản lý. Đặc biệt là niên đại rối ren này, giấc mộng lấy được võ lực cướp đoạt ngôi vị hoàng đế nhiều vô số kể. Vạn nhất có người thừa cơ gây sự, một đám loạn phi cầm binh khí trong tay so với lưu dân cầm cuốc trong tay thì khó đối phó hơn nhiều.

“Tam suy nghĩ cái gì. Là lão Triệu đáng ra phải suy nghĩ nhiều mới đúng!” Chu Đại Ngưu tiếp tục dùng sức, vỗ Triệu Tử Minh đến mức “Không bị oan khuất, ai nguyện ý phóng thích cuộc sống tốt lại cầm đầu tạo phản. Để dân chúng xưa nay đều có đao bên người chuẩn bị, cuối cùng cũng đỡ hơn Đột Quyết người giết tới cửa, bọn họ chỉ biết quỳ xuống xin tha!”

“Chính là đạo lý này, Đại Nguru nói rất đúng. Ta không bạc đãi bọn chúng, đương nhiên không sợ bọn chúng tạo phản.” Lý Húc thu hồi nụ cười, trong mắt lộ ra mấy phần lạnh lùng.

Hắn không có cách nào bảo đảm mình có thể gánh nổi tiến công của Đột Quyết Lang Ky. Nhưng có thể dùng hết sức mạnh lớn nhất để bách tính dưới quyền học bảo vệ mình. Dân chúng Trung Nguyên không phải sinh ra nhu nhược, chỉ là trong một thời gian rất dài, quan phủ cướp đoạt quyền tự bảo vệ mình. Húc Tử tin tưởng vững chắc, nếu như mỗi một vị dân chúng Trung Nguyên đều giơ đao trong tay lên, kêu khóc cầu xin tha thứ sẽ là Đột Quyết.

Triệu Tử Minh thấy chủ công khư khư cố chấp, đành phải ghi chép lại chính lệnh này ở hồ sơ. Hắn biết rõ sau khi ban bố chính lệnh sẽ mang tới phiền phức, có lẽ sáng sớm ngày mai, sẽ có vô số quan viên khác nhau đứng sau lưng hắn xử lý gian phòng công vụ ở cửa phòng., Hắn lên tiếng tăng bốc nghi hoặc chủ, vì kiếm chút tiền nhỏ không quan tâm an nguy của tất cả mọi người. Nhưng những người này đã không còn kêu gào được bao lâu nữa, khoảnh khắc tiếng trống ngoài tái nhợt như tuyết truyền đến, toàn bộ gương mặt kiêu ngạo đều trở nên trắng bệch.

Tổ chim lật không tìm thấy quả trứng nào. Nếu như toàn bộ bầu trời đều sụp xuống, ai cũng đừng mong may mắn thoát khỏi tai nạn.

“Mặt tướng kiến nghị tăng cường độ giáo huấn tân binh!” Nghe được mình được biểu dương, Chu Đại Nguru rất được cổ vũ, tiếp tục đề nghị.

“Tất cả lão binh đã kết thúc tĩnh dưỡng, trong vòng mười ngày phải trở về đội. Toàn bộ tân binh đều được bổ sung vào trong quân, huấn luyện cùng lão binh!” Lý Húc gật đầu, tán thành nói.

“Vậy thì khả năng quân doanh sẽ mở rộng thêm nữa! Dự chế ban đầu của chúng ta không thích hợp với đội quân có quy mô lớn như vậy!” Triệu Tử Minh suy nghĩ một chút rồi chỉ ra chỗ thiếu sót trong quyết sách.

Quân Bác Lãng vốn chỉ có hơn ba vạn binh mã, sau khi mở rộng quân đội, đội ngũ cơ hồ bành trướng gấp đôi. Chẳng những doanh bản cũ không đủ sĩ tốt an nghỉ, phương thức biên hình cũ cũng bởi vì binh lính gia tăng có vẻ cực kỳ không cân đối.

Đối với việc này, Lý Húc đã sớm suy xét. Thu thập tin tức từ các nơi để hẳn hiểu rõ phương thức lĩnh quân của các chư hầu xung quanh, giúp mọi người có thể sáng tạo ra tình hoa để tồn tại, vừa vặn có thể đưa ra một phương án thích hợp cho Bác Lãng quân tiến hành tình huống hiện tại.

“Đem tất cả binh lính Bác Lãng quân chia thành trái, trung, hữu ba đường, hữu lộ giao cho Lữ Khâm, hữu lộ giao cho Trương Giang. Tử Minh, người thay ta chưởng quản và chỉ huy huấn đường trung lộ. Mỗi đường lại bố trí ba thủ lĩnh, mỗi người quản lý một doanh binh. Lĩnh quân bình thường đều ở tại quân doanh, mau chóng quen thuộc huynh đệ dưới trướng! Lĩnh quân các cấp võ chức, do các tướng lĩnh quân tự chọn lựa trong đội ngũ cũ. Đa số chỗ trống, cũng do các vị dẫn quân tự tiến cử nhân thủ bổ sung!”

Nói xong, hắn bưng chén trà lên uống mấy ngụm nước, chờ hai vị tâm phúc bổ sung.

“Thuộc hạ đề nghị là Quách Phương, Trương Sĩ Tuấn, Liễu Tử mới phân biệt được chức vụ trái, trung nhất cùng hữu nhất lĩnh quan!” Triệu Tử Minh suy nghĩ trong chốc lát thấp giọng đề nghị. Quách Phương là bị Lý Húc thu phục sơn tặc, Trương Sĩ Tuấn là lão huynh đệ đến từ Tề quận, Lưu Tử mới xuất thân từ Dục Dương quân. Người như vậy an bài vừa vặn thể hiện sự cân bằng nào đó ở phương diện của Bác Lãng đại tổng quản.

Lý Húc gật đầu tỏ vẻ chấp nhận. Đồng thời đưa ra một nguyên tắc: “Trong mỗi ba đội lĩnh đều tận lực lấy năng lực làm tiêu chuẩn để lựa chọn! Chúng ta trước tiên định ra một nhóm người chọn, sáng mai sẽ bàn bạc với mấy người Trương Giang, Lữ Khâm sẽ đưa ra quyết định sau!”

“Vâng!” Triệu Tử Minh và Chu Đại Ngưu cùng lên tiếng đáp ứng. Sau đó lại căn cứ theo yêu cầu của Lý Húc chỉ ra một số thiếu sót trong phương thức biên ngũ mới, đồng thời đề nghị

cải tiến. Đợi đến khi ba người đem chi tiết của toàn quân bàn bạc một chút, ngoài cửa sổ mờ hồ có chút ánh sáng. Gió không biết từ lúc nào đã ngừng lại, từng mảng bông tuyết lớn bay xuống, trang trí mặt đất bên ngoài căn phòng một mảng trắng noãn.

“Còn muốn bỏ sung gì nữa không?” Lý Húc đuổi lưng hỏi.

“Ta đề nghị chúng ta sẽ đề cập kế hoạch kết minh với Đâu Kiến Đức!” Mặc dù biết Lý Húc có thể sẽ không vui, nhưng Triệu Tử Minh vẫn không muốn từ bỏ chức trách mưu thần.” Đâu gia quân tuy rằng gây yếu, nhưng thời khắc mấu chốt, thêm một người sẽ có thêm một phần lực lượng! Nếu công chúa Tương quốc có thể tuần tra biên quan, dù các huynh đệ liều mạng cũng không dám để nữ nhân của Đại Tùy bị Đột Quyết đoạt đi!”

Vượt quá dự liệu của hắn, lần này, Lý Húc không cố chấp nữa.” Cho Phương Duyên Niên đại biểu cho ta đi sứ giữa sông. Nói cho Đâu tổng quản, tất cả vật phẩm mà sáu quận Bác Lãng sản xuất, kể cả áo giáp binh khí, Đâu Kiến Đức đều có thể đem đồ vật đến trao đổi giá trị. Nếu như hai nhà kết minh, một khi cơ hội thành thực, ta sẽ tự mình mang binh khí cùng ông ta liên thủ thảo phạt Cương quân!”

“Tốt nhất đại nhân nên ra tay vào mùa đông năm nay, nếu không chỉ sợ thời gian sẽ không kịp!” Triệu Tử Minh nghĩ nghĩ, nhắc nhở lần nữa.

“Trước khi Đột Quyết rút lui, Bác Lãng sẽ không một binh một binh một tốt xuôi nam!” Lý Húc lắc đầu cười. “Ta sẽ không đi về phía nam đón lấy công chúa. Nàng mặc dù có thể đóng nút, cũng không có tác dụng gì. Chiến tranh từ xưa đã là chuyện của đàn ông rồi, tốt nhất là để cho nữ nhân tránh xa một chút!”

Chương thứ tư Bồ Thiên (3)

“Chiến tranh là chuyện của nam nhân, nữ nhân nên tránh xa một chút mới tốt!” Lời này nếu bị Lý Uyển Nhi nghe thấy, nhất định sẽ bùng bùng tỏ vẻ lý luận. Nhưng nghe vào lòng Lý Huyền Nhi, lại kích thích cảm giác âm áp dịu dàng.

Nàng biết rõ trượng phu đang cố gắng bảo vệ mình, giữ gìn tình huống hôn nhân không dễ gì với nhau. Tỷ tỷ năm đó nói một chút cũng không sai, Trọng Kiên không thông minh như Sài Thiệu và Nhị ca, nhưng Trọng Kiên cũng sẽ không cô phụ sự thật lòng đối với mỗi người của hắn, càng sẽ không lấy hạnh phúc của nữ nhân đi đổi lấy tiền đồ của mỗi người.

“Ngươi còn nghe trộm được cái gì?” Nghĩ tới đây, sắc mặt nàng ửng đỏ, trong lòng ngọt ngào như uống mật ong. Dù biết rõ là một nữ nhân hợp cách không nên nói chuyện lung tung giữa trượng phu và phụ tá, nhưng vẫn nhịn không được, thúy nhi hướng về phía trước báo cáo tình hình.

“Nô tỳ sao dám nghe trộm lão gia nói chuyện. Nô tỳ là phụng mệnh phu nhân đi dâng canh nóng, kết quả không cẩn thận để lời lọt vào tai. Nô tỳ đi rửa mặt, tranh thủ trước điểm tâm học thuộc lòng toàn bộ lời nói!” Cố nén nụ cười trong bụng, thúy nhi khom người thỉnh tội.

“Cái cô này của ngươi càng ngày càng không lớn không nhỏ rồi!” Hạo Nhi tức giận đến mức muốn đánh. Tiểu nha đầu Thúy Nhi từ nhỏ đã cười náo nhiệt với nó, sao có thể bị chút thủ đoạn nhỏ này hù dọa cho chết khiếp. Xoạt một cái từ dưới nách Kính Nhi chui qua, ôm đầu hô: “Phu nhân tha mạng, phu nhân tha mạng. Trí nhớ của nô tỳ vốn đã kém, đánh một cái lại càng không nhớ được gì nữa!”

Chủ tớ hai người cười giỡn thành một đoàn, bóng đêm hơn nửa tháng tới tan thành mây khói. Đợi nháo đến mệt rồi, lại sóng vai ngồi bên giường, đèn thấp thanh âm nói chuyện thẽ mình.

“Tiểu thư không phải nói là do tính cách cô gia, hấn làm sao lựa chọn người cũng không trách hấn chứ?” Nữ nhi nhẹ lè lưỡi, mấy ngày trước Thúy nhi cầm Kính Nhi nghe được tin tức triều đình ban hôn nên chất vấn đối phương.

“Ài!” Kính Nhi thu lại nụ cười, khẽ thở dài, “Nếu nó đã không để ta trong lòng, ta cho dù ngăn cản, có thể ngăn được sao? Nếu nó vẫn đặt ta ở vị trí quan trọng, ta cho dù không nói lời nào, nó sao có thể coi nhẹ cảm thụ của ta! Chỉ có như vậy, lại khiến không ít huynh đệ thất vọng...”

“Những người đó nói cũng không chính xác! Huống hồ tất cả chỗ tốt mà Tùy công chúa mang đến đều là bịa đặt ra, nào có chuyện tiểu thư người đối tốt với hấn! Theo ta thấy, cô gia nhà ta mới là người thông minh. Biết rõ hạnh phúc trước mắt, không yêu cầu xa vời những phồn hoa hư vô kia!”

Lời này quả thực nói đến trong lòng Kính Nhi. Nữ nhân ích kỷ, cho dù nhìn xa hơn Trác Thúc, cũng sẽ không chủ động chia sẻ trọng phụ của mình với người khác. Huống chi người nợ vừa tới đã muốn dựa vào thân phận sau lưng leo lên đầu mình. “Người có thể nói!” Nàng cười oán trách, cổ phần hơi cong: “Nhưng Dương Cát Nhi kia quả thật rất khó nói là phúc hay họa...”

“Ta nghe Chu Đại Nguru cũng cho là như vậy, hấn cũng không thích thêm một tên họ Dương nhúng tay vào Bác Lăng nữa. Hấn nói người mới đến chưa hấn có thể thích ứng chế độ Bác Lăng, nếu như tiếp tục ỷ vào thân phận khoa tay múa chân, chỉ sợ sẽ chỉ làm hỏng việc. Huống hồ trước mắt có việc bề bộn, Bác Lăng không có bao nhiêu sĩ tốt có thể đi phái Nam!”

“Đại Nguru xưa nay không thích dùng xuất thân nhìn người. Chuyện này có liên quan tới những gì mình đã trải qua” Lý Kính Nhi nhẹ nhàng bình luận, “Lời của Triệu Tư Mã chưa hấn hoàn toàn không có đạo lý, chuyện nguy hiểm nhất trước mắt là làm sao triệu tập càng nhiều nhân thủ đến giúp đỡ!”

Nghĩ đến tin tức người sắp nam hạ, tâm tình Kính Nhi nhảy nhót lại dần dần sa sút. Mặc dù trọng phụ vì bảo hộ lý niệm trong lòng mình và hấn, một mực không chịu cúi đầu trước thế tục. Nhưng làm thê tử của mình,, Nàng không thể không lo

lắng cho an nguy của trượng phu. Nếu như tin tức mà tái ngoại truyền đến là thật, thời gian đột nhiên người Đột Quyết nam hạ có lẽ là năm sau khoảng ba tháng. trượng phu lựa chọn bắt thượng chống địch mà không phải nam hạ tránh họa, trên thực tế chẳng khác nào từ bỏ cơ hội tranh đoạt thiên hạ. Vì biên cảnh quốc gia mà tạo nên thanh danh hiển hách cho hấn., Nhưng sau khi tử chiến một trận với người Đột Quyết, quân Bác Lăng, rốt cuộc cũng không còn lực lượng cùng nhà mẹ đẻ của mình, Đào Cương quân, Giang Hoài quân cùng các anh hùng khác, một đạo Vấn Đình Trục Lộc...

“Ta cảm thấy Chu tướng quân so với những người khác còn thuận mắt hơn. Đặc biệt là tên kia, toàn thân đều tản ra âm lệ khí. Cũng may đêm qua đến đây không phải là hấn, nếu không không không biết lại phải cho cô gia hao tổn nhiều khí lực đi kiếm phục!” Thúy nhi trừng mắt sáng ngời, nội giận bất bình thay cho đại chủ nhân.” Nếu ta là người, sớm đã sớm nghĩ cách đem hấn theo bên người cô gia đuổi đi!”

“Dưới trướng nam nhân phải có tuần mã, cũng phải có chó săn và hồ ly!” Kính Nhi thấp giọng bình luận. Dù sao cũng là người lớn lên ở Đường công phủ, nàng nhìn vấn đề so với nữ tử tầm thường còn toàn diện hơn nhiều.” Nếu người bên cạnh lang quân cũng chính trực giống hấn, ngược lại chưa thấy chuyện tốt...”

“Dù sao ta thấy hấn lực cô gia phụ người mà cưới công chúa, liền hận không thể lạng lẽ cho hấn một kiếm!” Thúy nhi tức giận đáp lại.

“Nếu như xem ai không vừa mắt liền xuống tay độc ác, thiên hạ này đã sớm loạn. Hấn cũng là có trách nhiệm riêng...” Kính Nhi lại nhẹ nhàng thở dài, nói.

Không đợi Thúy nhi giải thích, ánh mắt Kính Nhi đã bị tiếng bước chân đạp lên tuyết dẫn ra ngoài cửa sổ. Nàng nhìn thấy Lý Húc đang đi về phía hậu đường, vội vàng đứng dậy, chỉnh trang tóc và trang điểm đối với gương, chỉ trong chốc lát, trong lòng rõ ràng giống như hai người lúc đầu gặp lúc bối rối “Người ra đón trước cửa, ta đây sẽ đi qua đón...!”

Vừa dứt lời, Thúy nhi đã mở cửa phòng từ bên trong ra. Một luồng gió lạnh kèm theo bông tuyết bay vào thân thể Lý Húc.

“Đóng cửa, đóng lại. Đừng đem hơi nóng phóng ra ngoài. Phu nhân tỉnh chưa? Lệnh phòng bếp chuẩn bị bữa sáng chưa?” Húc Tử không biết Kính Nhi đang chờ mình, một bên dậm tuyết trên chân, một bên hỏi.

“Đã tỉnh, đang...” Thúy Nhi cười đáp lại, nói được một nửa, nhìn thấy nữ chủ nhân đã đi tới bên cạnh nam chủ nhân. Hai tròng mắt lập tức bị hấp dẫn đến một chỗ, giữa trời đất yên lặng như tờ. Nàng biết không cần mình phải nữa, nàng ngồi xồm xuống, lạng lẽ lui vào trong nhĩ phòng.

“Lang quân mệt sao?” Sau một lúc lâu, Kính Nhi rốt cục hỏi ra một câu không chút tư vị.

Chuyện quân vụ, Lý Húc lại chưa bao giờ lảng tránh thế tử. Kính Nhi thông minh hơn người nhìn vấn đề có chỗ độc đáo, cho dù là những trí giả như Triệu Tử Minh và đương thời, đôi khi cũng không suy tính lâu dài.” Không mệt, người Đột Quyết hội minh, Tử Minh và Đại Ngưu hoài nghi bọn họ sẽ bất lợi đối với Trung Nguyên!” Hắc cười an ủi, vươn bàn tay lớn ra, nắm lấy ngón tay của Tuyên nhi.

Noãn ấm giao hòa, như băng hà chảy qua nguyên dã xanh biếc, mang đến cho người ta sự vui mừng vô hạn. Kính Nhi cười cười, hạnh phúc đem bàn tay đặt hoàn toàn ở trong lòng bàn tay trượng phu. Theo đối phương đi tới cạnh than, sóng vai ngồi xuống, sau đó nhỏ giọng nói: “Lần sau xuất chinh, ta đi cùng với người!”

Áp lực ngoài bàn tay đột nhiên gia tăng, nàng ngẩng đầu, bước bình nhìn đôi mắt trượng phu. Có mấy lời thật ra không cần nhiều lời, trong lòng lẫn nhau đều có thể cảm nhận được rõ ràng. Húc Tử biết mình không thể cự tuyệt, thấp giọng cười, râu quai nón rung rung.

“Kỳ thật chưa chắc có bao nhiêu nguy hiểm. Nhiều bộ lạc sóng vai mà đến, cửa khẩu khẳng định không phải tất cả đều lựa chọn Qua quận. Ta cẩn thận suy nghĩ, đối địch với ta, cũng chính là A Sử Lợi Phát bộ binh mã dục vọng chiến đấu mạnh

một chút. Cốt thoát đao cùng ban đầu tất đã là nghi kỵ lẫn nhau, về phân bộ đũa, bọn họ có thể phái ra binh lực sẽ không vượt qua một vạn...”

“Ta sẽ không để lang quân một mình đối kháng với cường địch!” Kính Nhi cắt ngang lời giải thích của Lý Húc: “Sẽ không bao giờ nữa!” Duy chỉ sợ trượng phu không chấp nhận, nàng đã lớn tiếng nhấn mạnh.” Đã trở thành phu thê, thì nên phúc cùng họa. Sẽ không để tất cả mọi chuyện một mình người gánh chịu!”

Vợ chồng hai người ngồi cạnh lửa than, đều cảm thấy sóng nhiệt mênh mông ở sâu trong huyết mạch cuộn cuộn. “Nữ nhân Lý gia không phải mệt mỏi!” Yên nhi không nói, nhưng Húc Tử biết nàng muốn biểu đạt điều gì.” Ta sẽ không để cho người chịu nửa điểm ủy khuất!” Húc Tử cũng không biết, nhưng Kính Nhi hiểu phần tâm ý này so với bất luận kẻ nào.

“Ô ô ô ô ô...” Tiếng kèn sáng sớm thổi tan ráng hồng, tuyên bố một ngày mới bắt đầu. Ngoài cửa sổ yên tĩnh, chậm rãi vang lên tiếng bước chân của sĩ tốt thay ca.” Im lặng, im lặng. Tướng quân đại nhân bận cả đêm, bây giờ vừa mới nghỉ ngơi!” Có huynh đệ trung thành hô to, nhưng không biết giọng mình đã chấn động tới mức tuyệt rồi.

Lý Húc cười nhìn Ngọc nhi, trùng hợp Loan Nhi cũng ngẩng đầu lên, lại nhìn về phía nó. Hai người gật đầu tương đối, xem như hoàn thành một ước định, sau đó chậm rãi buông tay lẫn nhau ra, chậm rãi đi tới bên bàn trà.

“Lang quân vẫn còn nghỉ ngơi sao?” Kính Nhi áy náy cười cười, hỏi thăm.

“Cùng nhau ăn điểm tâm đi. Ta sẽ ngồi ăn cơm sáng và bữa ăn khuya ở quân doanh. Buổi tối người nghỉ ngơi sớm đi, không cần phải chờ ta!” Giống như vợ chồng tầm thường, Lý Húc cười nhẹ dặn dò.

Nếu như lúc này không phải loạn thế, hai người chính là một đôi vợ chồng tầm thường. Khò khè, nghiêng răng, cãi nhau, sinh con, cuộc sống tầm thường, nhưng có thể yên tĩnh ngồi

đó. Nhưng bây giờ, có thể lẳng lặng ngồi ăn cơm cùng nhau, cũng trở thành một loại xa xỉ.

“Lang quân có nghĩ tới việc báo tin Đột Quyết sắp sửa xâm lấn cho cha ta không?” Một lát sau, lại thêm cơm thay Lý Húc, Kính Nhi vừa nói.

Lý Húc ngây ra một chút, tận lực làm cho từ ngữ uyển chuyển hẳn đi. “Đường công hạ Thanh Quân đứng trong đội ngũ, nghe nói có mấy ngàn người Đột Quyết!”

Hắn không muốn để lộ sự bất mãn đối với Hà Đông Lý thị. Mặc dù đối phương là một trong những tội phạm đã cấu kết với Đột Quyết xâm lấn, nhưng dù sao đó cũng là nhà mẹ đẻ của thê tử, huyết mạch liên hệ vô luận như thế nào cũng không ngừng được.

“Phụ thân hướng Đột Quyết xưng thần, nhưng chưa nhất định đồng ý để Đột Quyết nhân tiến vào hậu viện của hắn. Nếu hắn muốn lấy Dương gia thay thế, bất luận thế nào cũng không thể đảm đương trọng trách đưa Lý gia gánh vác tiếng xấu đưa Hồ nhân vào vùng đất của giặc Trung Nguyên!” Cù Nhi cười cười, thấp giọng phẩy đi làn sương mù trước mặt Húc Tử.

Chương thứ tư Phẩm Thiên (3)

Xế chiều hôm đó, một đội tín đồ vôi vàng xuất phát, đưa tin cảnh báo của người Đột Quyết có khả năng cử tới Lý Húc tình tuyến vài người. Những người này sau khi nhận được tin tức có phản ứng như dự liệu của mình hay không, Lý Húc không nắm chắc mười phần. Nhưng hắn có thể tin tưởng, sau khi trải qua một phen mưu đồ tử tử, chính mình đem Lang kỵ chặn ở ngoài bức tường thành lại tăng thêm vài phần cơ hội.

Hắn không rõ ràng là mình làm vậy sẽ khiến quân Bắc Lãng mất đi cơ hội lớn. Nhưng thủ đoạn tàn bạo mà bộ tộc tái thượng đối đãi với kẻ thất bại, mỗi khi nghĩ tới đều làm hắn không rét mà run. Nếu để mặc đối phương tiến vào quê hương của mình mà nói..., Mặc dù tương lai có cơ hội báo thù, Húc Tử cũng không thể thoát khỏi gánh nặng lương tâm. Hắn vĩnh viễn coi mình là tội nhân và giúp hung, cho đến khi xấu hổ và hối hận đi về phía điểm cuối của sinh mệnh.

Hắn ta không phải Lưu Vũ Chu, không cách nào nhận thù cũ là chủ nhân. Cũng không phải Lý Uyên, không mượn khí thế của Đột Quyết, uy hiếp đối thủ thông minh. Hắn ta chỉ là con của người bán hàng rong ở vùng nông thôn Lý Húc, không một bước lên trời, tư chất long phượng bay lượn trên chín tầng trời, chỉ có thể vũng vàng làm cho chính mình cho là chính xác. Thành thật, vĩnh viễn không hối hận.

Khi người đưa tin tới phụ cận kinh sư, Đường công Lý Uyên đang chuẩn bị cho Trường An thành một kích cuối cùng. Xem xong tin cảnh báo của Lý Húc bản bút của mình, thật lâu không nói gì, sắc mặt xanh như ráng hồng trên bầu trời.

Dựa vào tích trữ lương thực của Vĩnh Phong Thương trong mười mấy năm, nghĩa quân phụ thuộc vào gia tộc Lý thị đã đạt đến con số hai mươi lăm vạn người, mà trước mắt Tùy quân đóng quân tại thành Trường An tổng cộng không đến ba vạn! Hết lần này tới lần khác chủ tướng Văn Thăng lại mắc bạo bệnh bỏ mình sau khi bị Lưu Hoằng Cơ đánh bại lần thứ ba, phó tướng, nhân phẩm và tài hoa của sư phụ âm thế đều không

thể phục! Có thể nói Vệ Dung!, Kinh sư triều Đại Tùy trước mắt tựa như một quả đào chín mọng, có người lung lay thân cây, liền có thể nhẹ nhõm hái xuống.

Quả thật, đánh hạ Trường An cũng không có nghĩa Lý gia có thể thuận lợi tiêu diệt quần hùng, thành tựu bá nghiệp. Nhưng từ xưa đến nay Lý gia có thể xuất quan từ Hàm Cốc quan đông tiến, công kích bất cứ đối thủ nào mà mình trông không vừa mắt. Mà quần hùng muốn đối phó Lý gia, nhưng trước phải đối mặt Hoa Sơn, Hùng Nhĩ, Nghiêu Sơn các loại đột ngột từ mặt đất mà lên.

“Nếu như người Đột Quyết lại đến chậm thêm một khoảng thời gian nữa thì tốt biết mấy!” Sắc mặt tái xanh, Lý Uyên ảo não suy nghĩ. Như vậy, hắn có thể thông dong tiêu hóa hết thành quả thắng lợi trong khoảng thời gian gần đây, một lần nữa điều chỉnh lại chiến lược và bố trí lại., Đột Ngột đem gia tộc đẩy lên đỉnh cao nhất mấy trăm năm qua. Nhưng Đột Quyết người lại không muốn can thiệp cơ hội Trung Nguyên. Bọn họ chẳng những muốn xuôi nam, hơn nữa còn xuất động đốc toàn bộ lực lượng. Vạn nhất bọn họ thuận lợi công phá Thiên Miểu quận, chỉ sợ mục tiêu kế tiếp chính là Thái Nguyên.

Lý Uyên không thể chịu đựng nổi chuyện hang ổ của mình bị người ta nhổ đi, càng không thể gánh vác tội danh cấu kết với người Đột Quyết vào vùng giặc Trung Nguyên. Khởi binh mới bắt đầu, vì tránh phải hai mặt thù địch, hắn có thể tạm thời xưng thần với Đột Quyết., Đồng thời cũng đồng ý như làm nhục điều kiện, nhưng tình huống hiện tại đã khác rất nhiều so với lúc khởi binh lúc đầu. Lúc trước hắn bất cứ lúc nào cũng có thể dùng hết khả năng, hiện tại hy vọng cướp đoạt thiên hạ đã gần trong gang tấc. Trong thời khắc mấu chốt này, hắn không thể gánh vác tiếng xấu của một tên thủ lĩnh Đột Quyết xuôi nam, đưa tặng danh dự cho toàn bộ gia tộc. Anh hùng thiên hạ cũng sẽ không dễ dàng để cho một người bán đứng toàn bộ Trung Nguyên thay thế Dương Quảng lên làm Hoàng đế mới của bọn họ.

Nhìn thấy Lý Uyên nổi giận, mấy tên thần tử bị mời vào nghị sự trong quân, ai cũng không muốn mở miệng trước. Hành vi

của người Đột Quyết bỏ đá xuống giếng dĩ nhiên khiến người ta thống hận, nhưng nếu như không phải Lưu Võ Chu, Lương sư và Lý Uyên đều chủ động xung thân với nhau thì đối phương cũng sẽ không phát hiện bệnh của Trung Nguyên đã rơi vào nguy kịch như vậy.

Lý Uyên có thể giải thích với người trong thiên hạ, lúc ấy hãn hứa hẹn với người Đột Quyết chỉ là kế tạm thời. Nhưng theo đạo nghĩa mà nói, nếu hãn đã ký kết minh ước với người Đột Quyết, thì không có tư cách ngăn cản Lang Đầu Đại Tiều của Khả Hãn tiến vào lãnh địa của mình. Không chỉ có thế, lúc Lang ký xuôi nam, Thái Nguyên Lý gia còn ngại đường hoan nghênh đưa lương thực đưa hoa. Đây là nghĩa vụ của thần tử, giấy trắng mực đen viết rất rõ ràng.

Cát mỡ xì ra nuốt vào một ngọn lửa nóng rực, chiếu sáng về mặt thiên tư bách thái của quan viên văn võ. Hiển nhiên có người đã giận không thể kìm nén nổi, chỉ cần Lý Uyên ra lệnh một tiếng, bọn họ sẽ quay đầu giết trở về Thái Nguyên., Mang đủ lương thảo, bắc thượng cùng Lý Húc đồng thời kháng kháng ngoại nhục. Có người lại giữ thái độ không sao cả, trước mắt dù sao một khắc công phá kinh sư đã chỉ còn là chuyện trong tầm tay, thái nguyên đối với Lý gia quân mà nói đã mất đi tính then chốt chiến lược ban đầu. Cho dù nhất thời rơi vào tay Đột Quyết nhân thủ., Cũng sẽ không dao động căn cơ của Lý gia. Còn có vài người ánh mắt lấp lóe, bọn họ là người đầu tiên bàn luận với Đột Quyết xung thân. Nửa tháng trước, đề nghị này có thể được xem là xa nhìn hiểu biết của Trác gia. Mà hiện tại, có trời mới biết ai sẽ bị coi là kẻ thế tội đưa ra ngoài cửa phòng!

“Khụ khụ, ừm, ừ!” Bầu không khí yên tĩnh bị quân trưởng đè nén đến mức thực sự khó chịu, Tư Mã Lưu Văn yên lặng không thể không mở miệng trước: “Quân ta sắp phá thành!” Hãn chọn mình bạch tình thế trước mắt., “Ngày đột nhiên quyết định xâm lấn, theo Lý tướng quân suy đoán là năm sau khoảng ba tháng!” Câu thứ hai lão chỉ ra cho đoàn người thời gian chuẩn bị.” Cần thận tính toán còn hơn bốn tháng, trong đó có rất nhiều biến cố có thể xảy ra. Huống hồ Lý tướng quân cũng là nghe lời nói, rất khó cam đoan không phải có người

dụng tâm kín đáo nào đó có mưu đồ gây rối, muốn làm loạn lòng quân ta!”

Nếu như Đột Quyết bị xâm lấn, tin tức cảnh báo là giả, đương nhiên tất cả những khúc mắc trong mắt đều được giải quyết dễ dàng. Mặc dù tin cảnh báo là thật, Lưu Văn Tĩnh cũng không cho rằng Hà Đông Lý gia cần phải vội vã ứng đối. Huống hồ trong mắt hắn, Lưu Văn Tĩnh cũng không cần phải vội vàng ứng đối., Biểu hiện của Lý Húc phi thường khiến người ta hoài nghi. Là con rể tốt của Lý gia Thái Nguyên, mấy tháng trước hắn chỉ phái ba ngàn binh mã cùng Lý Uyên xuất chinh, rõ ràng là không xem trọng tiền đồ hành động lần này của “Thanh Quân”. Mà vào thời khắc mấu chốt để Lý gia công phá kinh sư, hắn lại đột nhiên đưa tới một tin cảnh báo không có căn cứ...

Lời của Lưu Văn rất êm tai, nhưng không phải tất cả mọi người đều nguyện ý tiếp nhận phỏng đoán của hắn. Lý Kiến Thành, Lý Thế Dân hai huynh đệ sắc mặt đột biến, ánh mắt trong nháy mắt lóe sáng như đao. Không đợi bọn họ mở miệng giải thích cho em gái, Lý Uyên Nhi đã đứng dậy: “Trọng Kiên huynh không phải là một người kín miệng, nếu như hắn có ý định nói dối, hoàn toàn không cần phong tỏa tin tức ở phạm vi nhất định!”

“Từ khi Liêu Đông nhận thức Lý tướng quân, ta chưa từng nghe qua hắn nói dối với người khác. Ngược lại những người khác, giáp mặt một bộ, sau lưng một bộ, cho dù làm chuyện gì tốt cũng có thể tìm được lí do thoái thác!” Đi theo sau Lý Uyên Nhi, nương tử tả nhất quân thống Vương Nguyên cầm chuôi đao, cười lạnh nói.

Đứng sòng vai với hắn còn có Tôn Hoa và Tề Quốc phá ngưng. Người trước vì mộ danh mà đến thăm Lý Uyên. Quang kỳ binh dưới trướng có hơn một vạn ba ngàn người. Người sau là bộ hạ cũ của Lý Uyên năm đó ở đội hộ lương, cùng Lý Uyên Nhi đến gặp hội sư của Thái Nguyên quân., Mang theo mấy vạn huynh đệ làm lễ gặp mặt toàn bộ quận Thượng đảng. Ba người này đứng ở phía sau Lý Uyên Nhi, đã đại biểu thái độ của phần lớn quan trung hào kiệt. So với Lưu Văn Tĩnh vốn có tên người thông minh, bọn họ tình nguyện lựa chọn Lý Húc

không quá thông minh. Lý Húc mặc dù làm người giảng co chút ít, ít nhất cũng không có ghi chép có ý đồ lừa gạt.

Vừa đúng lúc tú tài gặp phải binh lính, trong nháy mắt, Lưu Văn Tĩnh bị ghen đến mức đỏ bừng cả khuôn mặt. Gã không muốn chọc giận Minh Châu Uyển Nhi trên lòng bàn tay của Lý Uyên, nghiêng đầu sang một bên, tận lực tránh khỏi ánh mắt hăm dọa của đối phương: “Các vị tướng quân xin nghe Lưu mỗ nói một lời, có khác biệt là thời cơ thế địch...”

“Lưu Tư Trí đã hơn người, nhưng lần này tốt nhất nên đặt tâm tư ở trên phương diện đối phó địch nhân như thế nào!” Không đợi Lưu Văn Tĩnh giải thích hợp với Lý Uyển Nhi, đại tổng quản thủ hộ Tái Thiệu của Mã quân cũng đứng lên, lạnh lùng cắt ngang lời của hắn.

“Loại chuyện này, thà rằng tin là có, không thể tin là không. Tuổi Nguyên Cát còn nhỏ, kinh nghiệm người ta còn chưa đủ. Nếu đột nhiên xâm lấn, hắn cùng Mã Nguyên Quy hai người ứng phó sẽ phi thường cố hết sức!” Lý Kiến Thành vốn định chỉ trích Lưu Văn Tĩnh, thấy đối phương hôm nay đã chịu đủ đả kích, chỉ buồn cười chuyển chủ đề.

“Trước mắt tinh lực chủ yếu của quân ta đương nhiên vẫn nên đặt ở tấn công lấy Trường An thượng. Nhưng sau khi công chiếm Trường An, lại phải thận trọng điều chỉnh bố trí!” Sau khi Lý Thế Dân đi theo ca ca, mỉm cười tổng kết.

“Nhưng đối với hành vi bất đắc dĩ của Sử Đại Tân và Khang Bồi Lợi, mặt tướng cho rằng Đường Công nên sớm phòng bị thì tốt hơn!” Hầu Quân Tập cũng đứng ra, lớn tiếng đề nghị Lý Uyên.

Kiến nghị của hắn đạt được vô số người phụ họa. Trong nhất thời, quần chúng phần nộ, đại bộ phận tướng lĩnh đều bắt đầu lên tiếng phê bình hành vi bất nghĩa trong quá trình Đột Quyết hữu quân tiến về phía nam. Có người dứt khoát gián ngôn Lý Uyên, thừa dịp sử sách hai người Khang còn chưa làm ra hành vi ác độc lớn, trước diệt trừ bọn họ.

Trong đó đám người như Vương Nguyên Thông, Lý An Viễn xuất phát từ công tâm, hoài nghi sử, hai người Khang dẫn đầu

bộ hạ đến đây trợ giúp Lý gia, vốn mục đích chính là mượn cơ hội dò xét địa hình Trung Nguyên., Vì để cho Đột Quyết Lang Ky xuôi nam mở đường, cũng có không ít gia hỏa đơn thuần là mang tiếng trả thù riêng. Đặc biệt là mấy tên Lục Lâm đại phú dưới trướng Lý Uyển Nhi, bọn họ sớm đã bắt mắt với Chiến hữu Đột Quyết, sớm đã tích lũy đến trình độ hết sức căng thẳng, chỉ cần có thể tìm được cơ hội đưa đối phương vào chỗ chết là tuyệt đối không muốn buông tha.

Sử Đại Khuyết và quân chúng của hai người Khang Bối ở cùng một chỗ cũng chỉ có ngàn người. Sở dĩ phạm vào nhiều người tức giận không phải vì bọn họ dùng mãnh thiện chiến mà đoạt công lao của người khác. Bởi vì khẩu vị chiến lợi phẩm của bọn họ thật sự quá khổng lồ. Nghĩa quân cứ đánh hạ bất cứ một thành thị nào đó., Người xông vào cướp bóc đầu tiên nhất định là Đột Quyết Lang Ky. Bọn họ không biết mệt mỏi mà tranh đoạt chiến lợi phẩm với tất cả mọi người, phía sau mỗi con chiến mã đều đuổi theo hơn mười con ngựa bị ép tới lão đảo vẫn không chịu thỏa mãn. Hết lần này tới lần khác tình huống như vậy vẫn không ai có thể quản, đứng đầu tiên., Tướng lĩnh cấp bậc không đủ cao lên nói chuyện, người Đột Quyết sẽ không nghe. Thứ hai, cấp bậc người đến duy trì quân kỷ nếu quá cao, tiền án vô Khang Bối sẽ đánh tới chỗ Lý Uyên, mời Lý Uyên trước mặt mọi người thể hiện rõ quyền lợi của Đột Quyết.

“Nếu có thể từ ta, bắt xâm bách tính, chinh phạt đoạt được, con cái bằng ngọc, Khả Hãn có!” Đây là thư mà Lý Uyên tự tay viết cho Khả Hãn, chữ trắng đen, chữ nào cũng không thể chối cãi.

Chương thứ tư Bồ Thiên (Bốn)

Mắt thấy tâm tình mọi người ngày càng hướng về phía mình mong đợi, Lưu Văn Tĩnh trong lòng âm thầm sốt ruột. Hắn ho khan một cái, mong muốn mọi người cắt ngang lời, nhưng đám vũ phu thô bỉ lại như không tồn tại, ngay cả liếc mắt cũng lười liếc nhìn hắn.

Sau khi ý chí nhất thời cùng lang kỵ tái ngoại lưỡng bại câu thương, tạm thời làm ra hi sinh, đợi khi thống nhất thiên hạ lại có hai loại sách phản kích., Lưu Văn yên tĩnh rõ ràng khuynh hướng và về sau. Ngồi trong phòng, gã là kẻ duy nhất đến được trưởng của Khả Hãn, tận mắt thấy người cường hãn như Đột Quyết kỵ. Kết quả hai bên so sánh cho gã biết, lấy thực lực hiện tại của Lý gia quân., Không thể nào là đối thủ của Đột Quyết Lang Kỵ. Vạn nhất lúc bình mã Thái Nguyên và Đột Quyết kịch chiến, các anh hùng khác đang chờ đợi hoàng đế để nhân cơ hội đến tranh đoạt Trường An, tất cả nỗ lực của Hà Đông Lý gia trong vòng nửa năm nay đều sẽ hoang phế. Điều đó không chỉ mang theo ý nghĩa thiên tử của Lý Uyên gặp mộng đẹp trở thành hư ảo, cũng có nghĩa là hắn và Bùi Tịch đều đồng thời mất đi một hồi cựa lớn. Vinh hoa phú quý sắp tới tay sẽ chuồn ngay trước mắt, mà tính mạng của thân gia cũng sẽ bị cuốn vào.

Lúc này, Lưu Văn Tĩnh tự nhiên không thể trông cậy vào Lý Uyên chủ động nói rõ lý do không muốn trở mặt cùng với Đột Quyết. Hắn hiểu được trong lòng gia chủ bất đắc dĩ đành phải đưa mắt nhìn về phía trưởng sử Trục Tịch, trông cậy vào bằng hữu cũ có thêm chút ủng hộ. Dù sao lúc trước đề nghị dẫn dụ Đột Quyết trở thành cường viện, bao gồm lão hồ ly này, nếu hắn không chịu mở miệng nói chuyện, trong tương lai chưa chắc có kết quả tốt để ăn!

Nhưng biểu hiện của Bùi An khiến người ta thất vọng. Hắn chẳng những không đáp lại ám chỉ của Lưu Văn Tĩnh, còn chủ động đánh tung bưng với đám người Tôn Hoa.

“Hiện tại tru sát võ Khang Bối lợi và sử dĩ đại bất đắc dĩ, không khỏi khiến cho những kẻ không biết rõ tình hình cười nhạo chúng ta không để ai biết tới. Hai người bọn họ chỉ có mấy tên lính như vậy, làm không nổi sóng gió gì. Nếu như dám can đảm mưu đồ làm loạn., Chúng ta tùy thời có thể đem bắt lại! Mấu chốt là làm thế nào trước khi Đột Quyết Nhân Nam hạ chuẩn bị sẵn sàng, sự tình phá thành không thể chậm trễ, phía bắc cũng phải tìm thời cơ tốt “Lão mưu túc kế”, Bùi Tịch một bên đem đám người sử dĩ điển từ biên giới tử vong kéo về, một mặt thuận theo ý tứ thảo luận hai đường tác chiến của mọi người.

“Ngày mai ta sẽ tự mình dẫn người công thành, tranh thủ trong vòng mười ngày công phá Trường An. Có kinh sư tích trữ lương thực cùng giáp trụ làm quân nhu, Đường công cũng không cần vì người Đột Quyết mà phát sầu. Nhớ năm đó tiên hoàng tại vị., Nào tới phiên người ta ra tay tàn nhẫn với chúng ta. Đại Tùy huynh đệ chúng ta ăn cơm xong thì ợ một tiếng no nê, đám sói con trên thảo nguyên đều phải run rẩy ba ngày!” Bị Đường công Lý Uyên tự tay đề bạt làm Tả Quang Lộc đại phu, huyện Võ Quang công hương., Phùng Tôn thái tử, Tôn Hoa căn bản không để tâm đến sức chiến đấu của Đột Quyết. Trí nhớ của hắn chỉ dừng lại ở hơn mười năm trước, khi binh mã Đại Tùy đánh cho binh sĩ Lang Kỵ Hùng Quyết rằng rơi đầy đất. Khi đó sứ giả Trung Nguyên xuất cứ, mặc dù chỉ mang theo hai người mà thôi., Ba tên tùy tùng, cũng có thể khiến thảo nguyên vạn dặm nhắc lên gió tanh mưa máu. Đầu lĩnh khế đan vừa mới toát ra chút bất kính với sứ giả Trung Nguyên, trong nháy mắt, mấy vạn võ sĩ liền chủ động nhổ cái đinh trong mắt này cho người Trung Nguyên.

“Nếu là Đại Tùy quốc có một phần mười năm đó, còn đến phiên các ngươi đến tạo phản?” Lưu Văn Bình khịt mũi coi thường đám người không biết gì của Tôn Hoa. Trước mắt binh lính đại gia trong Lý Uyên trướng chiếm đa số, làm cho hắn trong giây lát cảm nhận được một loại cô độc như hạc giữa bầy gà. Hắn không rõ lý Uyên vì sao lại đi theo đám đầu lĩnh thổ phỉ vô tri kia như thế., Chẳng những cho bọn họ chức vị cao nhất, hơn nữa còn chấp thuận cho bọn họ tham dự quyết

sách toàn bộ vận mệnh của Lý gia quân. Lưu Văn yên lặng xem ra, một số người nhiều lắm cũng chỉ có thể làm phiền phức phạm đương thời., Trùng phong hăm trận miễn cưỡng chịu trách nhiệm, xa xa thấy Trác Thức không có nửa điểm. Có nghe bọn hắn dùng công phu gián ngôn, còn không bằng đi lật cổ thư, trong trí tuệ người trước kia tham khảo chút sách lược để ứng đối.

Khi đại quân vừa mới vượt qua Hoàng Hà, Lưu Văn Tĩnh từng âm thầm đề nghị đối phương làm theo trật tự trong quân đội. Dựa theo lệ cũ Đại Tùy, người xuất thân từ Hàn Vi không nên cùng hàng với người xuất thân cao quý. Sau khi lập chiến công, ban thưởng sẽ không giống nhau. Mà Lý Uyên lại trả lời: “Tranh đá, không phân biệt quý giá; thời điểm luận huân, kém biết bao nhiêu, cũng được truyền thụ theo bản huân.”

Thái độ xử sự công bằng này nhanh chóng khiến Lý gia quân bành trướng. Nhưng hậu quả cùng quân đội phát triển lớn mạnh chính là, trật tự trong trung quân trướng càng ngày càng hỗn loạn, nhiều khi tựa như một đám sơn tặc đang thảo luận làm sao đánh nhà cướp xá!

Xuất phát từ một nguyên nhân nào đó mà Lưu Văn Tĩnh không cách nào hiểu được, bản thân Lý Uyên rất thích loại tình cảnh ồn ào hỗn loạn này. Hắn vẫn luôn chú tâm lắng nghe, không chút nào lấy sự thô tục, lời đen để ý. Có mấy lời chỉ cần nói đến điểm mấu chốt, vô luận xuất phát từ miệng ai cũng được., Mang theo bao nhiêu ô ngôn uế ngữ, hắn đều sẽ nhẹ nhàng vỗ tay. Các hào kiệt được khích lệ lập tức mặt đầy hưng phấn, theo suy nghĩ lúc trước nói tiếp, thiên mã hành không, căn bản không chịu bất cứ câu thúc nào.

“Trước lấy Trường An, sau đó xác định Lạc, sau đó lấy một mũi binh mã đông tiến ép lại Đoạn Đạt cùng Vương Thế Mẫn. Để bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ., Một chi binh mã khác hỏa tốc bắc lên...” Trước mắt, đối sách được quần hùng xem trọng là xuất phát từ miệng Trương Tôn Vô Kỵ. Lão chẳng những luận chứng loại sách lược này, hơn nữa còn tổng hợp hình thức đối đầu của hai bên Đào Cương quân và Lạc Dương, cho rằng sau khi công phá Trường An, binh mã Lý gia có đầy đủ thời gian để ứng phó với uy hiếp đến từ tái ngoại.

“Chỉ sợ Lý Mật và Vương Thế dĩnh lú với nhau!” Có người lớn tiếng nói ra lo lắng của mình. Nhưng lời của hắn ta sẽ nhanh chóng bị một màn cười nhạo nuốt hết.” Ngay cả lòng dạ Lý Mật kia, ngay cả ân nhân giúp mình thượng vị hắn cũng không yên tâm, hắn ta còn có thể tin tưởng Vương Thế hay sao?”

“Vương Thế Thịnh cũng sẽ không tin Lý Mật! Họ Lý cũng là một chuyện lừa dối lớn, trước lừa chết Dương Huyền cảm, lại lừa chết được Địch nhượng bộ! Ai còn tin tưởng hắn, trước tiên nhìn xem đầu của Địch nhượng cho hắn!” Các tướng lĩnh trung tâm coi Lý Uyên trầm mặc xem mình triển lãm ánh mắt và tài năng mới làm được!”, Tranh đoạt trên tiếng phát biểu, đại đa số bọn họ đều nghiêng về phía lý do Lý Húc đưa tới để cảnh báo là thật. Đại đa số mọi người cũng cho rằng binh mã Thái Nguyên hắn là chủ động tấn công người Đột Quyết, cự địch ngoài quốc môn. Nhưng đánh như thế nào, khi nào chiến đấu với những ứng cử viên thủ lĩnh quân Bắc thượng nhân, lại không thống nhất được.

Lấy đám người Tôn Hoa, Vương Nguyên Thông và Tề Phá Ngưng cầm đầu, quân chúng trộm toàn lực ủng hộ Lý Uyên Nhi. Mặc dù trong mắt rất nhiều người đọc sách, nữ nhân lĩnh quân đã phạm vào đại kỵ binh gia. Nhưng đám người Tôn, Vương, Tề lại không lấy hiệu lệnh của một nữ thống lĩnh, bọn họ thường thức sự rộng lượng và thẳng thắn của Lý Uyên Nhi, càng hi vọng lần nữa kẻ vai chiến đấu với đồng liêu Lý Húc.

Về phần khác biệt giữa hai thế lực lớn Lý Húc và Lý Uyên, mọi người lại theo bản năng mà bỏ qua. Với lý giải của Vương Nguyên Thông và Tề Phá Ngưng, bọn họ đều cho rằng lão bằng hữu không phải là người sẽ bị dã tâm làm cho choáng váng đầu óc. Sau khi phát hiện đại thế thiên hạ đã thuộc về Hà Đông, lão bằng hữu sẽ rất thông minh từ bỏ tranh đấu vô vị.

Nhóm người này lớn giọng nhất, không lâu sau lại được Mã quân thống lĩnh Sài Thiệu ủng hộ. Sau khi Thái Nguyên Bình xuôi nam, Thiết Thiệu là trưởng quân hành quân của Lý Thế Dân, rất nhanh đã nhiều lần thành lập kỳ công được Lý Uyên điều từ quân phải ra, một mình thống lĩnh một chi binh khí cơ động binh lực., Bộ hạ của Sài Thiệu thuộc về Lý Uyên trực

tiếp quản hạt. Một khi có giao chiến, đội kỵ binh này sẽ lập tức trở thành tuyệt sát, trong thời khắc máu chót đã vượt qua chiến trường chính diện hai quân giằng co, từ bên cạnh tiến thẳng đến chủ soái của đối phương.

Có lẽ bởi vì trong lòng cảm thấy áy náy, sau khi lần nữa nhìn thấy thê tử của mình, Sài Thiệu vẫn luôn có ý đồ lấp liếm quan hệ của hai người. Nhưng Lý Uyên Nhi lại lấy lý do quân vụ bận rộn., Hấn không chịu đáp lại sự ôn tồn của Sài Thiệu. Đối với việc này, Đường công Lý Uyên cũng lực bất tòng tâm. Hiện tại hấn có một phần ba bộ hạ là do Lý Uyên Nhi lôi kéo, trong đó có cả Hà Phan Nhân Nhân., Hướng Thiện Chí, Khâu Sư Lợi có những tên cự khấu tiếng tăm lừng lẫy này. Vương Nguyên Thông, Tề Phá Ngung mấy bộ tộc cũ cũng là vì nể mặt Uyên Nhi nên mới một lần nữa gia nhập Lý gia Mạc phủ. Cho nên, ở trước mặt nữ tướng quân một mặt ngăn cản một người và một nữ nhi hiền lành thông đạt, Lý Uyên chỉ có thể lựa chọn người đi trước. Về phần lần ngăn cách giữa củi Thiệu cùng Uyên Nhi, phụ thân không thể không tạm thời giả bộ hồ đồ.

Đám tướng lĩnh tuổi hơi lớn như Lý Kiến Thành, Trần Diễn Thọ, Tiền Cửu Lung phỏng chừng không lạc quan bằng đám người Trương Tôn Vô Kỵ. Bọn họ cũng khuynh hướng muốn trở mặt với Đột Quyết, nhưng bọn họ không đề nghị Lý gia quân sau khi cướp Trường An., Chủ động khơi mào sự chú ý ở Lạc Dương. Trong cướp bóc, chính là bước đầu tiên để binh mã Thái Nguyên đạt được tư cách tranh đoạt thiên hạ. Bước thứ hai tiếp theo, Lý Kiến Thành cho rằng phải đặt trọng tâm trong việc kinh doanh., Trên địa bàn Hà Đông, trước phái người trấn giữ Hàm Cốc quan thiên hiểm, khiến cho Đông Phương chư hầu vô lực tây tiến. Sau đó phái một bộ phận tinh nhuệ đi cùng Lý Húc liên thủ đối kháng Đột Quyết, binh mã còn lại bốn phía khôi phục trật tự địa phương, an trí nhân binh hỏa tạo thành lưu dân, cũng dùng hết khả năng khôi phục mùa xuân canh năm sau.

“Bao Quyết, khả hãn khởi binh khuynh quốc tiên đến, nếu như không đạt được mục tiêu đã định, ông ta rất khó chủ động lui về phía sau. Như vậy sẽ khiến ông ta mất đi uy tín, mất đi vị

trí Khả Hân! Vì lẽ đó ta không thể cầu một trận quyết chiến, để Trọng Kiên dẫn binh đi đầu ngăn cản, các quận Hà Đông ủng hộ phía sau. Tiền lương, binh lực bổ sung đều có thể bảo đảm nguồn gốc không dứt... “

Lưu Văn Tĩnh sợ nhất chính là loại tình huống này, vội vàng đem thanh âm lại đề cao mấy phần, liều lĩnh cắt ngang lời gián ngôn của Lý Kiến Thành, “Vậy sẽ làm cho lực lượng Hà Đông tiêu hao hầu như không còn!” Tiếng nói của gã vừa bén vừa nhỏ, nghe không có nửa điểm phong độ người đọc sách. Nhưng rốt cuộc có hiệu quả hấp dẫn sự chú ý của mọi người, cơ hồ đem toàn bộ phần nô đều tập trung lên trên mặt mình.

“Lưu Tư Mã nói sai rồi!” Lý Thế Dân khó khăn lắm mới nhất trí với ca ca của mình, tiến lên vài bước, trước mặt vô số người mà lớn tiếng phản bác: “Cùng lắm là để các lộ cương tặc khác kéo dài hơi tàn vài năm mà thôi, chưa chắc có thể khiến chúng ta tổn thương đến gân cốt. Huống hồ giờ phút này chúng ta muốn chính là thiên hạ, phải để người trong thiên hạ nhìn thấy sức mạnh và gánh vác của Lý gia!”

Hắn nhìn bốn phía, trên mặt trẻ tuổi tràn đầy dũng cảm: “Ta quân ta nếu có thể đánh bại Đột Quyết, còn sợ dân chúng thiên hạ không dám ngẩng đầu nhìn nhau. Nếu như ngay cả dũng khí đánh một trận với Đột Quyết chúng ta cũng không có, cho dù toàn bộ Trung Nguyên, Lang kỵ xuôi nam, chẳng lẽ chúng ta còn nhường lãnh thổ đã tới tay cho hãn một tác?”

“Đương nhiên là không, nhưng chưa hãn là không có đạo trúng!” Lưu Văn im ắng đến mức khàn khàn, vô cùng vô lực trả lời. So với thế tử xây thành, hãn càng thêm kính sợ người thanh niên chưa đến hai mươi tuổi trước mắt này. Không biết vì nguyên nhân gì, mỗi khi nhìn đôi mắt đầy thiện ý của Lý Thế Dân, Lưu Văn Tĩnh lại cảm thấy chột dạ, từ đầu đến chân đều không cứng rắn nổi.

“Đó chỉ là tạo nên ấn tượng cho người ta mà thôi.” Lý Thế Dân khẽ lắc đầu, sau đó chuyển thân thể sang phụ thân mình, chấp tay đứng nghiêm: “Nhi thần cho rằng, nếu coi chuyện Đột Quyết vào giấc coi là uy hiếp, không bằng xem như một cơ hội trời ban!”

Chương thứ tư Phẩm Thiên (4)

Đường công Lý Uyên đương nhiên biết thế dân trong lời nói là ý gì. Từ khi khởi binh ngày đó, hai cha con tranh chấp với Đột Quyết nhân không hề gián đoạn. Có mấy lần Lý Uyên vô cùng tức giận., hận không thể đặt con trai mình vào trong văn tự ghi chép lại một đồng lớn, để nó xem xét tỉ mỉ, tình thế lúc trước Lý gia đối mặt nguy cấp thế nào., Lựa chọn của mình là bất đắc dĩ cỡ nào. Nhưng hắn biết cho dù làm như vậy cũng không cứu vớt được sự uy nghiêm của phụ thân hắn, nhi tử đã trưởng thành, đối với bất cứ chuyện gì cũng có cái nhìn của mình. Người không thể xem hắn như một hài nhi chỉ có phụ thân như thiên lôi sai đâu đánh đó, càng không cách nào nhìn thẳng vào sự thất vọng hừng hực trong mắt hắn.

“Điều này quả thực cũng có thể xem là một cơ hội.” Rốt cuộc Lý Uyên cũng mở miệng, thanh âm không lớn nhưng lại khiến cho tất cả sự náo nhiệt trong trường của trung quân im bặt trong nháy mắt.” Nếu như chúng ta muốn thắng được vùng đất này, đầu tiên phải giành được sự tôn kính trên mảnh đất này! Thế dân nói đúng, nếu như chúng ta ngay cả dũng khí đánh một trận với Đột Quyết cũng không có, cho dù có là Trung Nguyên, cũng sẽ rất nhanh chóng mất đi nó!”

“Đường công!” Trong lúc yên lặng, thanh âm Lưu Văn đột ngột trở nên sắc bén.” Đường Công nuốt nước bọt, đồng thời ngẩng đầu nhìn lên phía trước, tận lực không nhìn sự phẫn nộ đang lảng lảng thiêu đốt xung quanh. “Số lượng Lang kỵ vô cùng khổng lồ, các hào kiệt khác chưa chắc sẽ giúp chúng ta, hơn nữa còn có khả năng từ sau lưng hạ độc thủ!”

“Ta biết!” Lý Uyên nhẹ nhàng cười cười, sau đó chậm rãi đứng lên, vô cùng thẳng thắn đối mặt với tất cả mọi người: “Lúc trước mượn thế quyết định hướng về người Đột Quyết, là sai lầm lớn nhất trong cuộc đời này của lão phu. Đã phạm sai lầm, thì phải nghĩ biện pháp bổ cứu, không thể đi một đường đến trời tối!”

Ánh nến nhảy lên, chiếu sáng khuôn mặt mỗi mặt của Lý Uyên lão. Trong nháy mắt, lưng lão đã hơi còng xuống đột nhiên lộ ra vẻ cao lớn. Ánh mắt đảo qua từng khuôn mặt đang kinh ngạc, lão tiếp tục nói: “Từ ngày mai trở đi, chúng ta cường công Trường An. Mười ngày sau, bất kể Trường An có công phá được hay không, nửa trong các người đều phải quay đầu chạy về phía bắc!”

“Nguyện chết vì công hiệu của Đường!” Đám võ tướng đồng thời ôm quyền đứng nghiêm, cao giọng đáp.

“Đường công....” Lưu Văn Tĩnh còn đang định kiên trì, lời nói đến khóe miệng, lại bị Lý Uyên dùng ánh mắt mạnh mẽ ép trở về trong cổ họng.” Ngày đó lão phu không lo vì đường lui, quả thật đã đáp ứng trả tiền cho con gái ngọc đồng ý bắt buộc. Nhưng lão phu lại không đáp ứng cắt nhường nửa tác đất cho hần!”

“Đường công thánh minh!” Bất luận ban đầu có coi trọng vị được gọi là lão bà này hay không, đến giờ phút này, tất cả hào kiệt đều đối với Lý Uyên vui lòng khâm phục. Một người biết sai có thể sửa, dũng cảm chịu trách nhiệm, không chịu hưởng kẻ thù bên ngoài quỳ gối, Đường Công một lần nữa đứng ở trước mặt bọn họ. Lưng hùm vai gấu uy phong lẫm liệt.

Đã rất lâu rồi không nghe thấy tiếng hoan hô nóng bỏng như vậy, tâm tình của Lý Uyên và thuộc hạ cũng sôi trào mãnh liệt như nhau.” Lão phu không đáp ứng cắt đất nhường cho bọn họ! “Y lớn tiếng thổ lộ, giống như có thần linh từ trong cõi U minh đang lắng nghe, “Lão phu cũng không có tư cách cắt đất Trung Nguyên của ta cho kẻ địch bên ngoài. Chẳng những lão phu không có, mà Lưu Vũ Chu, Lương Sư, Tiết Cử, thậm chí là hoàng đế Đại Tùỳ bệ hạ đều không có tư cách này!”

“Đường công! Đường công! Trong chốc lát, tiếng hoan hô giống như sóng thần, đem tất cả âm ỉ chung quanh bao phủ. Không biết ai dẫn đầu, thô bỉ thô lỗ các anh hùng lần lượt đi tới trước mặt Lý Uyên, cởi bỏ bội đao, hai tay kính hiến cho hần. Lý Uyên trong mắt lóe lệ mang những bội đao này tới, sau đó lại tự tay đeo chúng bên hông.

Thời khắc này, hần không chỉ được thắng sự trung thành.

Quyết định xong xuôi, đối với Trường An thành phương án cường công rất nhanh đã được định ra hoàn tất. Vô luận Lý Uyên đem ánh mắt nhìn về phía nào, bất luận tướng lĩnh gì cũng không tiếp tục giữ lại thực lực bản thân nữa. Mấy đại phú lục lâm trong Quan thậm chí vì nhiệm vụ chủ công mà nảy sinh tranh chấp, cái nào cũng không cam lòng tụt lại phía sau nửa bước, giãy đến mặt đỏ tới mang tai.

“Được rồi, chúng ta đồng thời tiến công ở bốn phía! Không phân biệt chủ thứ!” Vào thời khắc máu chót, Đường Công Lý Uyên lại đưa ra quyết định: “Tây Môn Quy Uyển Nhi nương tử quân, Tôn Hoa, Vương Nguyên Thông, cùng nhau phá Ngung, mấy người các ngươi tự quyết định ai lên thành trước, ai đánh đợt thứ hai!”

“Nặc!” Lý Uyển Nhi dẫn dắt quần hùng dưới trướng vui vẻ ra khỏi hàng, tiếp nhận mũi lệnh tiền đầu tiên từ trong tay phụ thân.

“Nam Môn Quy Thế Dân là quân hữu quân, Hoảng Cơ, Thuận Đức, hai người các ngươi ở bên cạnh chừng hấn cho tốt, đừng để hấn liều lĩnh phạm phải sai lầm lớn như lần trước trong trận chiến Hách Áp!” Hấn nhìn lướt qua con thứ kích động, lớn tiếng ra lệnh.

“Nguyện ý kề vai sát cánh cùng nhị công tử!” Lưu Hoảng Cơ vội vàng đáp ứng, đồng thời bước nhanh đến sau lưng Lý Thế Dân.

Trong cuộc chiến Hoắc Áp, Tống lão sinh bị trọng binh bao vây, giết ra một con đường máu thoát khốn bên cạnh Lý Thế Dân. Nếu không phải kỹ thuật khống mã của Lưu Hoảng cơ thành thực, người này khẳng định sẽ không rời khỏi tòa thành., Việc này tạo ra phiền toái cực lớn cho binh mã Thái Nguyên. Nhưng Lưu Hoảng Cơ biết, sai lầm lúc đó không phải ở trong tay Lý Thế Dân. Tống lão sinh là tướng quân bách chiến, kinh nghiệm phong phú của sa trường đương nhiên không phải loại thiếu niên mới xuất đạo chưa được bao lâu như Lý Thế Dân có thể so sánh. Huống hồ nếu như không có Lý Thế Dân đốc sức liều mạng ngăn cản, Tống lão sinh cũng sẽ không bị một đến một chiêu của Lưu Hoảng Cơ cũng không ngăn cản nổi.

Phần lớn tướng lĩnh đều chìm đắm trong hào hùng vạn trượng, căn bản không nhìn thấy sự lúng túng của Lưu Hoằng cơ. Nhưng người có khứu giác nhạy bén cũng không thiếu người, ánh mắt Lưu Văn Tĩnh rất nhanh lóe lên, nhìn thoáng qua Lý Thế Dân, rồi lại nhìn trộm Lý Kiến Thành. Vốn gã còn định nói mấy câu để cho thấy mình cũng không phải hạng người nhát gan sợ chết, đột nhiên nghĩ ra đối sách tốt hơn, khoe miệng nở một nụ cười không dễ phát hiện.

“Bắc Môn quy kiến thành quân tả thành, đích thân lão phu trung quân đi vòng qua thành đông. Kẻ vào thành trước lĩnh binh thống soái Bắc chinh!” Ngừng một lát, Lý Uyên tiếp tục nói: “Các người tuổi đều hơn xa lão phu, chớ có sợ hãi không tiến, để lão phu đoạt được vị trí này!”

“Mặt tướng không dám thua Đường công!” Quân hùng âm âm đáp lại.

“Đi xuống nghỉ ngơi, sáng sớm ngày mai, chính là thời điểm lão phu cùng các người tranh tài!” Lý Uyên phát tay, cười lớn ra lệnh.

“Nặc!” Chúng tướng lần nữa khom người về phía hấn, sau đó lục tục xuất trướng. Làm náo nhiệt trung quân đại trướng lần nữa khôi phục yên tĩnh, Lý Uyên sức cùng lực kiệt thở dài, chậm rãi ngồi trở lại giường Hồ sau soái án.

Hấn thật sự có chút mệt mỏi, không riêng gì việc quân vụ phức tạp trước mắt, còn có rất nhiều chiến tranh không nhìn thấy phát sinh ở trong bóng tối. Vị trí Hoàng đế cũng không thoải mái, trước khi khởi binh, Lý Uyên đã chuẩn bị kỹ càng. Nhưng hấn vạn vạn lần không nghĩ tới, sóng ngầm dâng trào lại đến sớm như vậy, mãnh liệt như thế.

“Đường công vừa rồi xử lý thật đặc sắc!” Bùi An thanh âm vang lên bên người, khiến Lý Uyên cả kinh đưa tay đặt lên chuôi đao.

“Là thuộc hạ! Không phải thích khách!” Bùi Tịch đã quen cười với Lý Uyên bước nhanh lên phía trước, kéo ghế đầu, thân nhiên ngồi đối diện soái án.

“Ngồi đi, người như thế nào đi đường cũng không phát ra thanh âm, giống như quỷ hồn. Đêm nay ai chịu khó, thế mà không nói một tiếng thả người đến!” Lý Uyên không chút coi Bùi Tịch là thất lễ, cười cười, trách cứ.

Bùi Tịch cười lắc đầu: “Thuộc hạ vừa rồi căn bản là không ra khỏi lều lớn, là Đường Công quá mệt mỏi, cho nên không thấy thuộc hạ!”

“Đúng là có chút mệt mỏi, người già, tinh lực không còn dồi dào như khi còn trẻ!” Lý Uyên thở dài, thấp giọng đáp lại. Hần và Bùi Tịch quen biết đã nhiều năm, cho nên không đối mặt trước mặt chúng tướng, Lý Uyên cũng không muốn quá câu nệ với hư lễ. Gia chủ hần vốn đã đủ mệt mỏi, nếu ngay cả người có thể tán gẫu cũng tìm không thấy, chẳng phải càng làm càng nhàm chán sao?

Bùi Tịch biết rõ tâm tình của Lý Uyên không vui mừng như mọi người trước mặt, cũng biết nguyên nhân cụ thể dẫn đến đối phương mệt mỏi không chịu nổi. Đây là một trong những cái giá phải trả để tranh đoạt thiên hạ, ai cũng không thể trốn tránh. Nhưng hần có thủ đoạn khiến Lý Uyên sống thoải mái một chút, tỷ như trò chuyện với nữ nhân cùng rượu ngon với hần.

“Ta nghe có người nói Dương Quảng giấu rất nhiều mỹ nữ tuyệt thế trong cung thành Trường An. Rất nhiều nữ tử vào cung từ mười ba tuổi, mãi cho đến hai mươi mấy tuổi vẫn chưa đến lượt may mắn!”

“Đó là Lý Mật bịa đặt. Mặc dù bề hạ đối xử hoang sơ đối với chính vụ, nhưng đối với hoàng hậu lại cực kỳ dụng tình. Dọc theo đường đi chúng ta phóng thích những cung nhân kia người cũng không phải chưa từng thấy qua, tổng cộng không vượt quá ba trăm người, hơn nữa có rất nhiều là lúc tiên hoàng còn sống liền vào cung!” Lý Uyên biết rõ đại thần thân tín xuất phát từ lòng tốt, cố gắng giữ vững tinh thần nói.

Quần hùng khởi binh phản triều, đương nhiên phải cùng nhau đánh ngã Dương Quảng. Cho nên mấy năm gần đây, liên quan đến sự dân đảng của Dương Quảng, lời đồn ngu xuẩn được truyền bá khắp nơi. Nhưng Lý Uyên biết đại bộ phận trong đó

không chịu nổi, Dương Quảng là bạo quân, kết luận này không ai có thể phủ nhận, nhưng Dương Quảng không phải là sắc lang thêm ngu ngốc., Nếu không, hẳn cũng sẽ không lừa Dương Tổ, Vũ Văn thuật, Thiết Trọng xuất thân khác nhau, hào kiệt đương thời lợi ích tương trợ ủng hộ, mạnh mẽ đẩy vị trí ca ca ruột từ Thái Tử xuống.

Nghĩ đến thảm kịch của cả nhà Dương Dũng, cảm xúc mới vừa tỉnh lại lại một lần thấp thỏm. “Xem trò cười của người khác thì dễ, nhưng nếu thật sự đến lượt mình, phỏng chừng sẽ bị người ta cười mà vẫn hồn nhiên không nhận ra đấy! Ai, sớm biết như vậy, ta cần gì phải mưu đồ thiên hạ làm gì!”

Gió bên ngoài đột nhiên biến lớn, thổi tới mức ánh nến nghiêng lệch. Hành quân trưởng sử Bùi Tịch vội vàng đứng lên, một lần nữa khép cửa than của quân trưởng lại. Hắn nhận lúc Lý Uyên không chú ý, lỏ tai dựng lên lắng nghe, vững tin chung quanh không có động tĩnh gì dị thường, mới một lần nữa ngồi xuống đối diện Lý Uyên., Cẩn thận mở miệng: “Kỳ thực gia đình đều có kinh nghiệm khó khăn. Bọn nhỏ đều có tiền đồ, ai trong số cha mẹ cũng không biết nên giao gia nghiệp cho ai. Nhưng bọn nhỏ nếu không có tiền đồ, người làm cha mẹ càng phải sầu não. Cho nên, Đường công không ngại nhìn rộng một chút. Dù sao đến lúc đó ai lựa chọn kế thừa gia nghiệp, còn không phải do những đương lão chúng ta quyết định sao!”

“Chỉ sợ, bọn nhỏ có cánh cứng rồi, già cũng không quản được nữa!” Lý Uyên thở dài lắc đầu, “Ta cũng không thừa nước đục thả câu với người, dù sao Tả cận không có ai, người cũng đừng coi ta là thái úy, coi như ta bây giờ còn là bà lão Lý lão, trà trộn vào trong Tấn Dương cung nhìn trộm mỹ nữ!”

Bùi Tịch bị lời của Lý Uyên chọc cho bật cười.” Ta đây cũng phải nắm chặt thời gian, cơ hội để nói chuyện như vậy với người sợ là không còn nhiều lắm. Chờ vào Trường An, người trước tiên ban phát cho ta một nghìn khoảnh khắc, hai vạn quan tiền. Ngàn vạn lần đừng cùng ta công chính liêm minh, làm hại ta theo người một hồi làm phản.”

“Người không sợ mình nó chết sao!” Lý Uyên giơ cánh tay, một tát đem bàn tay Bùi Tịch đặt ở dưới mũi mình.” Có đồng tiền đó, ta còn phải cứu tế lưu dân. Cho người, nhà người vốn đã giàu chảy mỡ, hà tất phải dệt hoa trên gấm!”

“Chuyện nào ra chuyện nấy!” Bùi Tịch cười cười, trơ mặt đưa tay ra.” Mọi người đi theo Đường Công là vì công nghĩa của thiên hạ. Nhưng công nghĩa không thể coi là cơm ăn được. Phàm là những thứ không nên đặt đầu lên đai lưng, có mấy người không phải muốn cướp tiền, cướp đất, cướp nữ nhân. Người nhìn quân hùng thiên hạ, vô luận kéo cờ hiệu tạo phản thế nào, mục tiêu cuối cùng đều phải quy kết, địa, nữ nhân ba dạng lợi ích sao?”

Chương thứ tư Bồ Thiên (5)

Chẳng qua là vì cướp tiền, cướp đất, cướp của nữ nhân. Đường công Lý Uyên không nghĩ tới chiến tranh “Thanh Quân trác phái” của mình trong mắt bạn cũ lại không thể chịu nổi như thế. Nhưng hắn còn không có biện pháp nổi giận với lời nói của Bùi Tịch. Phát triển lớn mạnh cần tiền lương thực, tranh đoạt địa bàn, về phần nữ nhân, cho dù là anh hùng vĩ đại, ngẫu nhiên cũng sẽ có lúc cảm thấy cô tịch.

Lắm đốt lời nói của lão bằng hữu, Lý Uyên thở dài gật đầu: “Người nói đúng, đời công phá Trường An, đích xác là nên đề cho mọi người có công lớn. Cái danh đại nghĩa gọi đến cũng không mất nhiều thời gian, nhà nào cũng phải ăn cơm!”

“Vậy Đường công xem lời trung thành này của thuộc hạ, có đáng giá một ngàn khắc không?” Bùi An thuận nước đẩy thuyền, lần nữa đòi chỗ tốt cho mình.

Lý Uyên cầm công văn trên bàn lên, đồ ập xuống mặt Bùi Tỳ Hưu. “Trung ngôn chó má, người hoàn toàn gian xảo. Lão Bùi gia các người không xuất người tốt, xuất ra một số kẻ gian trá giảo hoạt!”

Bùi Tịch né tránh không kịp, bị đập tới mức mũi quan xiêu vẹo, quần áo xốc xếch. Hắn cũng không vội đi thu thập, vừa cười, vừa thấp giọng nói: “Lý thúc đức người nếu muốn làm một minh quân, bên cạnh còn phải có mấy tên gian trá giống như ta. Như vậy, người không tiện nói, không biết xấu hổ, làm việc, ta thay người làm. Người khác thích nói thế nào, trong lòng hai chúng ta tự rõ ràng là được!”

Những lời này khiến Lý Uyên rất cảm động. Không ai đồng ý thừa nhận mình là một ác ôn không kiêng nể gì, trên con đường dẫn tới nghề đế vương, hắn không thể không chú ý tới lời nói và hình tượng của mình. Mà Bùi Tịch có khả năng đảm đương chính là một tay khác của đế vương, một độc thủ âm tàn độc ác.

“Một nghìn khoảnh khắc có thể đưa, nhưng đều là đất hoang, người phải tổ chức nhân thủ đi khai hoang. Hai vạn quan tiền thì thôi đi, chúng ta vừa mới đứng vững gót chân, tính toán tiêu tiền!”

“Tạ ơn chủ công!” Bùi Tịch vội vàng chấp tay thi lễ với Lý Uyên.” Kỳ thật hai năm chiến hỏa cùng Hà Đông này, nơi vô chủ. Lại chếp thêm chút nữa ủng hộ nhà lớn Dương gia, gian liễm, Tiêu Tiêu, tính toán xong, đất đai đạt được cũng đủ cho mỗi huynh đệ mỗi người hơn mười mẫu. Đối với cuộc sống an bình chờ đợi lưu dân cũng được hơn mười mẫu. Có đất đai hòa bình, lòng người tự nhiên yên ổn rồi!”

“Đây chẳng phải là kế sách chung của Trọng Kiên ở quận Bắc Lãng sao?” Lý Uyên vô cùng thông minh, đồng thời cũng phi thường cảnh giác. Hắn có thể nhìn thấy sách lược của Bùi Tịch đề nghị đối với việc củng cố chỗ tốt địa bàn của mình, cũng có thể cảm giác được sự nguy hiểm ẩn tàng trong đó.

“Khác với sách lược của Trọng Kiên là rất giống nhau. Dù sao hắn cũng là kẻ đảm đương hư danh của Bắc Lãng Đại tổng quản, không thể tùy tiện thu đất đai của người khác. Mà chúng ta thì khác, chúng ta vì Thanh Quân mà đến, phạm là chấp mê bất ngộ, theo Dương Quảng một đường đi đến trời đêm., Tham Lam may mắn vì có cái tên bên ngoài, còn có những kẻ bắt nạt dân chúng, vì bất nhân, đều có thể xếp vào hàng ngũ bị thanh lý. Những nơi đất đai không có tiền lương và đất đai bỏ hoang có thể nhiều hơn Trọng Kiên rất nhiều. Kinh sư lại tự cổ phú thứ., Tùy tiện dọn sạch mấy nhà, cũng đủ cho ngài tiêu xài hơn mấy tháng. Về phần tướng sĩ cùng dân chúng, bọn họ sẽ chỉ nhớ rõ ai chia tiền cho bọn họ chia đất, sẽ không đi nghe ngóng sách lược này bắt nguồn từ đâu!” Bùi Tịch thu lại bộ dạng cợt nhả, nghiêm mặt nói.

“Ta sẽ phái người khác đi làm chuyện này. Người có thể ở bên cạnh giúp đỡ, miễn cho người mượn cơ hội tham ô, tương lai bị người buộc tội ta không có cách nào giúp người!” Lý Uyên gật gật đầu, đồng ý.

“Thúc Đức thâm sâu dùng đạo con người!” Bùi An kín đáo vỗ hông ngựa Lý Uyên, chọc cho đối phương lắc đầu mà cười.

Thấy tâm tình của chủ công tốt hơn nhiều so với vừa rồi, Bùi Tịch lại nghĩ, tiếp tục nói: “Kỳ thực chuyện vừa rồi, thúc đức cũng không cần phải để ở trong lòng. Theo ý kiến của ta, thế dân không phải có ý định thu nạp quân tâm. Hấn chỉ là nhất thời hăng hái, quên đi cảm nhận của phụ thân này!”

“Hi vọng như thế!” Lý Uyên thở dài, đáp lại.

“Nói đi nói lại, thưởng tiền, thưởng đất, thưởng nữ nhân quyền lực đều ở trong tay người. Người khác muốn tạo dựng uy tín, cũng không dễ như vậy.” Bùi Tịch thấy biểu tình trên mặt hấn vẫn có chút cô đơn, tiếp tục giữ lời giải thích cho tốt.

Lý Thế Dân ngựa thành thạo, tác chiến dũng cảm, trong quân đội xưa nay có quan hệ nhân mạch. Nhưng chuyện hôm nay trong mắt Bùi Tịch thì lại do Bùi Tịch xem trọng., Đúng là hấn có hơi quá đáng. Thanh niên trẻ tuổi thích bộ mặt anh hùng rạng rỡ trước mặt mọi người, điều này không có gì sai. Nhưng có anh hùng cũng không thể đánh vào mặt cha mình? Huống hồ cha này cũng thật không phải là phế vật, từ Thái Nguyên khởi binh lên đường công thành tới đây, có thắng lợi lớn nào phía sau không có bóng dáng của lão già chứ?

Đã nói đến như vậy, Lý Uyên đành phải đem tâm sự của mình nói ra. “Ta không phải kiêng kỵ thế dân làm phụ thân thế nào, dù sao hấn cũng là thân sinh cốt nhục của Lý Uyên ta, sẽ không biến thành súc sinh ngay cả cha cũng bức bách. Ta lo lắng trăm năm sau mình kiến tạo thành huynh trưởng, nhưng trên phương diện dùng binh đánh trận, đích xác không bằng thế dân!”

Nghe xong Lý Uyên lo lắng, Bùi An xưa nay vốn có danh tiếng thay đổi hiếm khi do dự chốc lát. Một lúc lâu sau, hấn thở dài, buồn bực nói: “Có lẽ thế tử cần nhiều cơ hội rèn luyện hơn. Dù sao dọc đường này hấn quy định trung bình, tuy rằng chưa từng đánh trận đại thắng gì, cũng không có sơ suất gì!”

“Ta không biết làm sao để tạo ra cơ hội cho hấn. Khởi binh chỉ sơ, ngoại trừ Lưu Hoảng Cơ, ta đem tướng lĩnh và mưu sĩ đặc lực nhất trong tay đến dưới trướng hấn!” Lý Uyên vừa thở dài vừa lắc đầu, biểu hiện vô cùng thất vọng vì dựng nên.

Làm phụ thân hấn ta đã làm đủ thiên vị. Nhưng chiến tích của tả Lộ quân thua xa hữu lộ, cũng là sự thật mà người ta đều biết. Ngoại trừ Thiết Thiệu ở dưới trướng Lý Thế Dân nhiều lần chém tên tướng danh tướng, Hầu Quân Tập, Trương Tôn Thuận Đức đều có rất nhiều cây. Thay mặt Lý Thế Dân lớn nhất là thống quân đội Tả Nhất, Lưu Hoảng Cơ, thông qua Hoắc Quảng., Phù Phong, nước Vị Thủy vẫn luôn đánh tới dưới chân Trường An, người này liên tục chiến đấu mau lẹ, đánh đâu thắng đó. Không đợi các huynh đệ khác đuổi theo, chỉ dựa vào một mũi quân tiên phong đã khiến Văn Tường thủ vệ ở lại kinh thành hộc máu, sau khi về thành không mấy ngày đã buông tay tây chạy.

Nếu sớm biết Sài Thiệu, ba người Trương Tôn Thuận Đức và Lưu Hoảng Đức có thể có được một thân cây to lớn như thế, Lý Uyên tình nguyện lúc trước mình đem bọn họ toàn bộ phái vào dưới trướng. Càng như vậy, hấn càng cảm thấy con cháu đời thứ lợi hại đến mức nào. Với tư cách là người biết dùng kinh nghiệm nhiều năm như vậy, hấn biết rõ chỉ có hạ nhân dưới trướng mới có thể không phát huy được tác dụng., Cùng người chủ sự có thể làm được quan hệ quen biết hữu dụng với người khác hay không. Bởi vì cái gọi là một mình Bình Hùng Hùng Hùng, đem một ổ nhất gan. Đám người Sài Thiệu liên tục chiến thắng, nói rõ Lý Thế Dân là thống soái trác tuyệt. Mà xây dựng phản quan, có Trần Diễn Thọ, Tiền Cửu Lung những lão tướng hỗ trợ dựng cây nói chuyện, không phải năng lực không đủ thì có thể giải thích sao?

Trong khoảng thời gian ngắn, Lý Uyên có thể trợ giúp trướng tử áp chế phong mang con thứ. Nhưng sau khi chiến đấu cầu đỉnh Trục Lộ càng xa càng mạnh, cuối cùng hấn cũng có lúc không thể không để thế dân một mình đảm đương một mặt. Đến lúc đó, dựa vào cái gì xây dựng được niềm hào quang với đệ đệ của mình? Nếu như một ca ca có năng lực không mạnh, nhưng tính tình nhân hậu làm trử quân, mà đệ đệ dũng mãnh, tàn nhẫn có thể có, hơn nữa còn có quân tâm, vậy chẳng phải là Dương Dũng và Dương Quảng thứ hai sao?

“Thúc Đức có thể nghĩ đến điểm này trước tiên, so với tiên đế cơ trí.” Bùi Tịch đối với khôn cảnh Lý Uyên gặp phải cũng

thúc thủ vô sách, chỉ có thể cố gắng để lão bằng hữu nhìn thấy một mặt quang minh mà thôi. “Người sớm như vậy sẽ không có bất cứ hiệu quả gì. Huống hồ việc người an bài bản thân lúc trước đã có vấn đề, nhìn như chiếu cố thể tử, trên thực tế ngược lại hạn chế hẳn thi triển không gian!”

“Ồ! Lời này nghĩa là sao?” Lý Uyên nghe Bùi An giải thích, vội vàng rửa tai lắng nghe.

“Lão Trần, mấy người bọn lão Tiền đích xác đều là ký tướng, nhưng dù sao tuổi tác cũng lớn, thủ thành có thừa, tiền không đủ. Mà đại quân ta dốc toàn bộ sào huyệt nam hạ, cũng chính là lúc khai thác, người dùng mấy thủ thành làm phụ tá thể tử mở mang biên cương cho thể tử., Không phải cố ý trói chặt tay chân của hắn là cái gì? Thúc Đức cẩn thận nhìn xem, từ khi chúng ta xuất binh tới nay, thiện chiến nhất, ngược lại là những thanh niên kia. Đặc biệt là những kẻ kinh nghiệm chưa đủ, dùng binh tới Thiên Mã Hành Không, thường nhân căn bản không cách nào suy đoán!”

“Đúng là như thế!” Lý Uyên nghe vậy liên tục gật đầu. Hiện giờ trong quân đội của hắn ta là người có chiến quả cao nhất, cũng không phải là quân phía bên phải của Lý Thế Dân. Mặc dù trên đường đi của hữu quân Khải Ca cao tẩu, hơn nữa còn ra tên tướng quân Thường Thắng là Lưu Hoằng Cơ. Nhưng nếu so sánh với chiến quả của quân tử nường thì đám người Lý Thế Dân chỉ có thể ngửa đầu mà nhìn. Thượng đẳng, Trường Bình,, Giáng quận, Văn thành, thô lược tính toán, trước mắt một nửa đất đai Lý gia đều là Lý Uyển Nhi đánh xuống. Cái này còn chưa đem Tôn Hoa cùng Khâu sư lợi hai cái xây dựng cây ở bên trong. Mà Lý Uyển Nhi dưới trướng những hung hãn tướng này, trước đây mỗi người hầu như đều là hạng người vô danh.

“Cho nên, ngày sau Đường Công không ngại điều thêm chút người trẻ tuổi đến dưới trướng thể tử. Xây thành một lượng người dung mạo, người trẻ tuổi ở chỗ hắn, không lo không có đất dụng võ!” Bùi Tịch vừa nói vừa chỉnh lại suy nghĩ, cuối cùng cũng nghĩ tới mấy chủ ý có thể xưng là tuyệt diệu.

“Đúng vậy! Mấy câu này của người lại đáng giá một nghìn khoảnh khắc!” Lòng mày Lý Uyên nhú chặt dần giãn ra. Hắn nhất định phải tạo càng nhiều cơ hội, phải nỗ lực gia tăng mức độ của lớp. Nhưng bây giờ trong tay còn có thể tặng ai dưới trướng trướng tử, Lưu Hoằng Cơ từ sau trận chiến ở Liêu Đông năm đó., Vẫn xây dựng rất xa xỉ. Vương Nguyên Thông mới tới, tuy có khả năng phá được ngưng nhưng năm đó cũng được xây dựng ở bờ Liêu Hà. Cho dù Uyển Nhi chịu đem phân bộ của mình cho ca ca, hai người cũng chưa chắc đã tận tâm xây dựng dưới trướng!

Nghĩ đi nghĩ lại, Lý Uyên đều không có khả năng tìm được người có năng lực sánh vai cùng Lưu Hoằng Cơ trong thế hệ trẻ tuổi của mình. Luận từ trong lòng, Hầu Quân Tập cùng Trương Tôn Vô Kỵ đều không tệ, nhưng hai người đã sớm thành thân sắt của thế dân. Phụ thân mình đã rất bất công, không thể làm quá lời ra tiếng lạnh.

Cho đến nửa đêm, Lý Uyên rốt cục tìm được nhân tuyển thích hợp trong lúc mơ mơ màng màng. Người kia anh dũng thiện chiến, đánh đâu thắng đó; người đó có ơn tât báo, cương chính không sai. Quan trọng hơn là, người kia không có dã tâm gì, chưa bao giờ làm chuyện mà bản thân không thể đạt được.

“Hắn cầu viện ta, chẳng khác nào chủ động rời khỏi sa trường Vấn Đình Trục Lộc. Ta nên tìm cho hắn một chỗ tốt để về!” Xoay người một cái, Lý Uyên đá trong lòng ầm ầm rơi xuống đất, hô hấp trong nháy mắt trở nên sáng khoái mà đều đặn.

Tửu đồ chú ý: 18 ngày cửu nguyệt, để cho chúng ta phần khởi chống cự nhục giả năm đó quát một tiếng sắc đẹp. Vô luận bọn họ có được loại tín ngưỡng nào, xuất phát từ mục đích gì. Lúc kẻ địch bên ngoài xâm lấn, cần thương đến bảo vệ gia đình, đều là anh hùng.

Chương thứ tư Phẩm Thiên (5)

Lúc sáng sớm lúc tỉnh lại, trời còn chưa sáng. Trong chậu than, khoác lên mũ giáp cùng áo giáp bên giường một tầng ánh sáng màu hồng nhạt. Loại cảm giác này rất ấm áp, tựa như thân tình trong mộng. Lý Uyên dùng sức lật người lại, không muốn nhanh chóng chui ra khỏi chăn. Linh cảm trong đêm qua nửa tỉnh nửa tỉnh lại khiến người ta phải hồi vị, nhưng hiện thực có tốt đẹp như mộng hay không, còn phi thường khó đoán trước.

Bên ngoài đã vang lên những tiếng bước chân lộn xộn, ở giữa xen lẫn những tiếng ngựa hí. Có cỗ xe nghiền quá băng, phát ra tiếng gào thét khàn khàn. Công kích ở sau khi mặt trời mọc sẽ bắt đầu., Lý Uyên đột nhiên nhớ lại ước định ngày hôm qua với các tướng sĩ. Hắn nhanh chóng nhảy lên, đưa tay sờ áo giáp. Thị thiếp đang ngủ ở bên cạnh hắn cũng tranh thủ thời gian lăn xuống giường, chân trần đứng dưới đất giúp chủ nhân cảm quan. Lý Uyên thở hắt hắt cúi đầu, trông thấy mười ngón chân trắng nõn đỏ thẫm như hạt đậu!

Thị thiếp này từ trong Tần Dương cung cướp được chỉ mới mười bảy tuổi, chân tay vụng về, nhưng trời thật đáng yêu. Lý Uyên đã cần dùng thân thể phụ nữ trẻ tuổi để tôn lên tuổi cường tráng như trước, cho nên xưa nay đối với các thị thiếp không ăn thua gì. Cướp tiền, cướp đất đoạt., Cướp nữ nhân, hắn lại nhớ tới lời Bùi An nói. Từ một mức độ nào đó, Bùi An nói không quá phạm. Nam nhân cả đời tranh giành hình như chỉ là mấy thứ này, dùng mười mấy tuổi bắt đầu tranh đoạt tới sáu, bảy mươi tuổi, vĩnh viễn không biết thỏa mãn.

“Có mời Đường công điếm tướng!” Thanh âm Bùi An từ ngoài trướng truyền tới, nghe vô cùng nghiêm túc. Đây chính là chỗ tốt của người này, ở trước mặt mọi người vĩnh viễn hiểu được tôn kính đối với người thượng vị. Khi Lý Uyên cần, hắn sẽ tùy thời thay đổi hình dạng của mình.

“Nồng trống!” Lý Uyên trầm giọng hô to, sau đó bước nhanh ra ngoài trướng. Bắc Phong mát lạnh, cố gắng thoát khỏi mệt

mỗi. Hắn ở dưới sự bao vây của bọn thị vệ, tay ấn trường đao bên hông, bước từng bước một đi về phía trung quân đường viền trong nắng sớm.

Thời tiết phi thường lạnh, nhưng các tướng sĩ nhiệt tình như lửa. Đặc biệt là một ít lão binh đi theo Lý gia nhiều năm, trên mặt mang theo vẻ hưng phấn lúc trước chưa bao giờ có. Khôi giáp cùng tấm chắn của mỗi người đều giống như bị Liên Dạ chà qua., Phản xạ ngọn lửa lạnh lùng. Như Lâm Trường Đình được các huynh đệ nâng cao cao cao trong tay, cương phong dài hơn ba thước lạnh đến chói mắt. Nhìn thấy Lý Uyên đi qua bên cạnh mình, các huynh đệ đều chủ động đứng trang nghiêm, trong ánh mắt tràn ngập tôn kính cùng sùng bái từ trong nội tâm.

Những binh mã nửa đường khác gia nhập dưới trướng Lý gia rõ ràng không bằng lão binh Thái Nguyên. Bọn họ đông một cổ, tây một cổ chạy tới chạy lui, não nhiệt tựa như đang chạy tới tập. Chẳng qua cầm trong tay không phải trứng gà cùng bánh bao bột bao, mà là mộc thương cùng đao thốt. Rất nhiều nghĩa quân thô phi xuất thân đẩy xe ngựa cao chừng hai người vội vã chạy qua., Nhà xe bơi đầy bùn bị gió lạnh đông cứng, bùn kết thành lớp băng cứng như thép, cho dù nỗ lực bắn lên, binh thường cũng chỉ có thể bắn ra vết trắng. Đây là vũ khí công thành phi thường đơn giản, lại có thể hữu hiệu trợ giúp các sĩ tốt chống đỡ cung tên đá kích.

“Đường công!” Đường công!” Đám sĩ tốt xuất thân thô phi không hiểu lễ tiết, dùng sóng nhiệt hoan hô biểu đạt sự tôn kính của mình. Lý Uyên bốn phía ôm quyền, hiền lành cao quý. Hắn say mê loại nhiệt liệt này, như uống rượu thuần rượu.

Lý Uyên mang theo vài phần men say, triệu tập toàn bộ tướng lĩnh. Tựa tay giờ lệnh kỳ, tuyên bố chính thức triển khai một kích cuối cùng của Trường An thành. Sau đó, trong tiếng hoan hô nhiệt liệt, hắn bước lên chiến mã, dẫn đầu trung quân vòng về phía đông của Trường An thành. Đó là điểm công kích mà hắn tự mình lựa chọn, Lý Uyên tin chắc, thân thủ của mình không thua kém bất cứ người trẻ tuổi nào.

Khi tia nắng đầu tiên bắn lên đầu tường, cây nỏ mạnh thứ nhất cũng gào thét rơi xuống. Liên tục kiên trì hơn mười ngày, quân phòng thủ đã thành chim sợ cành cong cong lập tức nhảy lên, lão đảo chạy về phía lỗ châu mai thành màu nâu xanh. Những lỗ châu mai thành màu nâu xanh kia rất nhanh biến thành màu đỏ, vết máu cũ lỗ chỗ mũi tên bắn ra, vết máu mới bao trùm mặt gạch thành băng một lần nữa, đọng lại, kết băng, dưới ánh mặt trời tươi đẹp như tranh vẽ.

“Nôi!” Lý Uyên rút thanh hoành đao ra, vung mạnh về phía trước. “Hu hu hu hu”, tiếng kèn kẹt thảm thiết vang vọng khắp đồng bằng. Làn sương sớm xoay quanh giữa đồng ruộng và ngọn cây xa xa lập tức bị tiếng kèn làm kinh tán đi, từng chùm sáng mặt trời to lớn từ khe hở của tầng mây bắn xuống, kèm theo một đạo vũ tiễn bay vút ra bốn phía. “Ô ô ô ô” “Ô ô, xanh lam”, trên bầu trời không không không ngừng có tiếng vọng tới, không ngừng có tiếng vọng tới mang tai., Như tiếng hồ gầm long ngâm, như gió táp xuyên qua vách tường. Lý Uyên cảm thấy máu huyết toàn thân đều bốc cháy, lớn tiếng gầm lên, giơ đao về phía trước. Mấy tên thị vệ bên người không khách khí ngăn đường đi của hắn, dùng thân thể tạo thành một tấm chắn khó có thể vượt qua.

“Không cần Đường công đại nhân tự mình động thủ!” Bùi An rất biết an ủi một câu, nhanh chóng huy động Giác kỳ, lệnh cho Lý An Viễn lĩnh quân xuất chiến. Trong nháy mắt tiếng hô giết vang lên thay thế. Từng đội Tướng sĩ Thái Nguyên đẩy thang mây cùng xe công thành nhanh chóng tiến về phía tường thành dưới sự yểm hộ của cung thủ. Mà quân bảo vệ bị kinh sợ cũng dần dần khôi phục an định, nỗ lực phản kích.

Vũ tiễn lui tới như gió, mang đi vô số sinh mệnh trẻ tuổi dưới Thượng thành. Trong nháy mắt đi lại giữa đường, thang mây “vút kín” cán tên dài hơn ba thước, trọng lượng đột ngột tăng lên. Chiếc xe gỗ đặt dưới đáy thang mây phát ra tiếng kéo kẹt kéo kẹt kéo kẹt, càng ngày càng không thể chịu nổi sự thay đổi của trọng tâm. Lại một mũi tên mạnh bắn tới, cắm vào đỉnh thang mây ở chính giữa cấm ngang gỗ ngang. Quái vật khổng lồ lung lay, ầm ầm ngã xuống.

Không đợi đám quân tướng dàn xếp trên thang mây một lần nữa chống đỡ, mấy ngàn mũi tên lửa kéo theo đuôi lửa kéo theo khói đuôi thật dài lao xuống đầu tường. Vài chục quả cầu lửa đồng thời bay lên trên một thang mây, nhanh chóng hội tụ thành một quầng lửa cháy rừng rực. Đám sĩ tốt xung quanh thang mây không thể không bỏ cuộc, xoay người đào tẩu. Cùng lúc đó, càng nhiều thang mây và xe công thành bị nhen lửa., Khói đặc sặc đến mức người rơi lệ. Mặc dù có thể nhìn thấy mức độ như vậy, tiếng mũi tên rít vẫn ầm ỉ không dứt, không ngừng có người ngã xuống, không ngừng có người kêu thảm, quay cuồng giãy dụa trong sương mù.

Âm thế sư đứng ở trong thành lâu, trong lòng tràn ngập tuyệt vọng. Hắn không nghĩ tới Lý Uyên đột nhiên trong một đêm phát điên, lại tiến hành vây công bốn phía thành Trường An, tham chiếu binh pháp., Loại chiến thuật này sẽ kích phát rất lớn ý chí chiến đấu của người thủ thành không lưu lại cho thủ quân. Nhưng Âm Thế thầy biết, ý chí chiến đấu có cao đến đâu cũng không cứu vãn được vận mệnh luân hãm của Trường An. Triều Đại Tùy xong, thành Trường An xong rồi, vinh hoa phú quý của mình cũng lập tức đến điểm cuối.

Nếu như Lý Uyên vây tam giác, hắn còn có hi vọng trốn được thân vệ bảo vệ, hắn sẽ chạy về phía Lạc Dương. Từ chỗ Đoạn Đạt mượn mấy vạn binh mã, tìm cơ hội ngóc đầu trở lại. Nhưng Lý Uyên rõ ràng là không muốn cho hắn cơ hội sống sót, không cho toàn bộ thủ lĩnh trong thành cơ hội sống sót. Lúc trước Lý gia Thái Nguyên còn chưa giờ lên phản kỳ., Đám người Âm Thế Sư cùng Cốt Nghi liền dẫn binh xét nhà Lý gia, đem chủ tớ không kịp đào tẩu hết thả chém đầu thị chúng. Tiếp theo, bọn họ ở dưới sự dạy dỗ của Mã Ấp quận Lý Tịnh, lột phân mộ phụ thân Lý Uyên cùng tổ phụ, đem thi thể bên trong nghiền xương thành tro.

Cho nên, từ khoảnh khắc Lưu Hoảng cơ xuất hiện ở ngoài thành Trường An, Âm thế sư đã không có ý định đầu hàng. Ông ta biết Lý Uyên sẽ không bỏ qua cho mình, nếu như nói sự hung ác trước đây của diệt cả nhà người khác còn có thể dùng lý do của bản thân để giải thích thì sau này nhục nhã tổ

tiên là mối thù không chết không thôi của người ta, vĩnh viễn không cách nào hóa giải.

Nghĩ đến những điều này, Âm thế sư không khỏi tràn đầy phần hận với người lúc trước hiến kế cho mình. Nếu như không phải cái tên gia hỏa Lý Tịnh ngàn dặm xa xôi chạy đến Trường An mật báo, các trọng thần lưu thủ kinh sư cũng sẽ không tin tưởng Lý Uyên đích xác chuẩn bị tạo phản. Vào đó, đoàn người sẽ không đi giết lão bà hài tử người khác, giữa chúng ta cũng có thể lưu lại đường sống gặp nhau. Nếu như không phải người tên Lý Tịnh kia nói chỉ cần phá hỏng tổ mộ Lý Uyên., Có thể phá phúc duyên của Lý gia, âm thế sư ông ta cũng sẽ không làm chuyện vớ vẩn đào mộ trộm mộ. Như vậy, sau khi đối với Đại Tùy hết lòng trung thành, Âm gia còn có thể lấy danh nghĩa “dỗ khuất” đầu hàng, vinh hoa của gia tộc còn có thể bảo toàn.

“Lý Tịnh ở đâu?” Hắn oán hận xoa đôi mắt bị khói lửa đốt đỏ, la to. Tới bây giờ, Âm Thế sư đã hiểu rõ bản thân và Vệ Văn Thăng từ đầu đã có Lý Tịnh. Sở dĩ đôi phương đưa ý định cho bọn họ đi đào mộ phần mộ, căn bản không phải vì phá hư phong thủy của Lý gia, mà là muốn cắt đứt ý niệm đầu hàng toàn bộ thủ quân, để bọn họ chôn cất toàn bộ cho Đại Tùy.

Nếu tất cả mọi người đều muốn được tuấn, âm thế sư đương nhiên muốn kéo người khởi xướng Lý Tịnh. Ngày thứ hai sau khi Vệ Văn Thăng chết, lão vẫn luôn cưỡng chế Lý Tịnh ở bên cạnh mình, không thể hạ xuống dù chỉ một bước.” Nếu như lão tử diệt tộc, cũng sẽ không để người còn sống đi gạt người khác!” Lão tử oán hận nghĩ, trong lòng tràn ngập oán độc.

“Lý Tịnh được Cốt đại nhân gọi tới Tây thành, thế công bên kia càng kịch liệt!” Khinh Đô úy Dương chạy đến bên cạnh Âm Thế sư, lớn tiếng bẩm báo. Dựa theo chức trách, người này vốn nên dẫn dắt nội vệ bảo vệ hoàng cung, nhưng hiện tại cũng bất chấp tất cả, nếu như ngoại thành bị Lý Uyên công phá, hoàng cung cùng nội thành chống đỡ không được bao lâu.

“Cái gì? Ai kêu hắn đi rồi!” Âm thế sư dùng tay đặt lên bên lỗ tai, lớn tiếng dò hỏi.

“Cốt Nghi, Cốt đại nhân!” Dương Bảo tàng gần như ghé sát vào lỗ tai Âm Thế sư la to. Tiếng hò hét xung quanh càng lúc càng lớn, hai người bọn họ không thể không đứng gần nhau. Nhưng làm như vậy lại cực kỳ dễ bị nổ mạnh dưới thành làm đối tượng đả kích.

Quả nhiên, hắn vừa mới đẩy thân thể ra, một cây Thiết Vũ nổ tên dài hơn bảy thước kẻ sát hành lang lầu thành gào thét mà vào, suột qua lỗ tai hai người, ngạnh sinh lau ra một vết máu trên mặt phải Âm Thế sư.

“Bảo hộ đại nhân! Bảo hộ đại nhân!” Thân binh của Sa Vệ tướng quân vừa nhào tới, chủ tướng trực tiếp ngã vào sau tường nữ. Theo sau, ba cây nổ sắt dài gào thét bay tới, bắn thủng hai tên sĩ tốt không kịp né tránh, mang theo nhiệt độ cơ thể của bọn chúng đóng đinh ở chính giữa thành lầu.

“Bốp!” Tia lửa văng khắp nơi, gạch vụn bay loạn. Sĩ tốt trên bụng bị bắn thủng lỗ chỗ kêu thảm thiết, dùng ngón tay liều mạng che lỗ thủng, lại trơ mắt nhìn máu mình bắn ra như suối phun, trên lầu nhuộm đỏ vẽ đầy đồ án lạnh lặn.

rường cột chạm trổ, trong nháy mắt trong mắt người gần chết trở nên rõ ràng, sau đó lại chậm rãi mơ hồ, cuối cùng ẩn vào bóng tối vô biên, hóa thành Phạn xứng trầm thấp.

“Dược thuần, lên lỗ châu mai, giơ lên lỗ châu mai!” Thân vệ đẩy ra thân vệ ở trên người, âm thế sư điên cuồng kêu to. Vừa rồi mấy mũi vũ tiễn kia quyết không phải không có mục tiêu bắn loạn, có thể bắn ra chuẩn xác cùng liên hoàn công kích nhanh như thế, nói rõ cường nổ của quân địch ít nhất đã tiến đến gần năm mươi bước.

Âm Thế Sư hiểu rõ cách tác chiến của huynh đệ nhà mình có ý nghĩa gì. Đây là đợt nổ áp chế cuối cùng, sau đó phản quân sẽ lên thành. Hắn biết mình không giữ vững được Trường An nhưng không cam lòng cúi đầu chờ chết, lớn tiếng rít gào, toàn bộ các huynh đệ tránh tên đều chạy tới tường thành.

Trên tường thành, những cung thủ trốn ở lỗ châu mai đã sớm tử trận hơn phân nửa với quân địch. Những người còn lại bị vũ tiễn dưới thành áp chế, cúi người tại lỗ châu mai không cách

nào ngẩng đầu lên. Người trợ giúp từ trong thành chưa kịp tới gần, trên tám khiên đã bị vũ tiễn bắn đầy. Vài tên tiểu binh thân thể hơi gầy yếu bị áp lực trên tám thuẫn đẩy lui vào trong, nếu không phải bị thân thể đám áo bào trạch ngăn trở, kém chút nữa là rơi xuống đầu tường thành.

“Tám chắn dựng thẳng, tường chắn dựng thẳng, đỡ cung thủ lên, đỡ cung thủ lên!” Âm thể sư thanh âm vang lên sau lưng mọi người, lạnh như băng. Các binh sĩ dưới sự bức bách của quan quân cấp thấp, không thể không ngồi xổm xuống sau lỗ châu mai., Đem tám khiên dựng thẳng, sau đó dùng thân thể gạt gao đứng lên. Vài tên lữ soái ở sau tường thuẫn cong eo né tránh, đem đám cung thủ may mắn còn sống sót dùng chân đá lên, bức bọn họ phản kích. Dưới tường thành sương khói phi thường dày đặc, căn bản không thấy rõ quân địch ở đâu. Nhưng đám cung thủ chỉ cần hướng chỗ ồn ào nhất của người ta mở cung, khẳng định có thể có thu hoạch.

Tình huống giống như âm thể sư phán đoán, phản quân đã cách tường thành phi thường gần, ở trong khoảng cách không đến năm mươi bước quỹ tích nỗ tiễn cơ hồ chính là đường thẳng. Dưới tình huống như vậy, lực đạo mũi tên tăng mạnh, nhưng cơ hội tạo thành thương tổn đối với người sau tám thuẫn ngược lại đại giảm, tướng sĩ Tùy quân được nghỉ ngơi tinh thần phần chắn., Đưa tảng đá lớn tới sát tường thành, địch nhân ngay tại mí mắt, bọn họ không nhìn thấy, lại có thể cảm giác được càng ngày càng gần. Rốt cục, mấy cây cọc gỗ thô to xuất hiện ở trước mặt thủ quân. Đó là đỉnh thang mây, còn mang theo vết lửa hun khói.

“Đập!” Có người hô to. Sau đó, hàng trăm hòn đá theo thang đá rơi xuống. Tiếng kêu thảm thiết theo sát sau hòn đá đánh trúng mục tiêu vang lên, thể lương khiến người ta không khỏi bất ngờ.

Lại là một vòng mưa tên, vô số lính Đại Tùy giơ đá ngã xuống.

Lại một vòng phản kích, người công thành trèo lên thang mây té xuống như con sâu cái kiến.

Sinh mệnh hèn mọn như giun dế.

“A ——!”

“Mẹ kiếp tổ tông thứ tám nhà người!”

Trong tiếng kêu la thảm thiết, tiếng mắng chửi vang lên liên miên. Hà Đông vừa ngắn vừa nhanh, cũng có điều động biên giới trầm thấp mềm mại. Hai nơi vốn ở rất gần nhau, các sĩ tốt công thủ song phương cũng bộ dạng hầu như không có gì khác biệt.

Tóc đen, con mắt màu đen, làn da màu vàng.

Có lẽ họ giống nhau, có lẽ giữa họ còn là họ hàng xa.

Thế nhưng, hôm nay, tại thời điểm này, Hà Đông người và người Quan Trung dưới thành nhất định phải phân người chết ta sống.

Bọn họ vốn không quen biết nhau, không có bất kỳ thù hận nào.

Chiến kỳ trên đỉnh đầu bọn họ lại không giống nhau. Trong thành đỏ thẫm xen lẫn trắng, họ Lý.

Trên thành đỏ thẫm như máu, họ Dương!

Chương thứ tư tầng sáu (lục)

Dưới chiến kỳ giao tranh đỏ thẫm, Lý An Viễn dẫn theo năm ngàn sĩ tốt điên cuồng tiến hành công kích bức tường đông thành Trường An. Ước chừng có khoảng một thành nửa huynh đệ ngã ở phía trước trên đường, máu đỏ sẫm ở trên mặt đất kết băng, để cho huynh đệ phía sau theo sát một bước trượt.

Nhưng Lý An Viễn lại không để cho đội ngũ dừng lại nghỉ ngơi và hồi phục., Hắn chỉ có mười ngày, nếu như đánh không nổi Trường An, các huynh đệ chống cự về phía đường lui của Đột Quyết sẽ không được bảo toàn. Lý gia lúc nào cũng có thể sẽ hủy diệt trong cơn sóng lớn tranh đoạt thiên hạ, giấc mộng khai quốc công thần của hắn cũng sẽ phiêu tán theo gió.

Lý An Viễn không muốn nhìn thấy kết cục như vậy. Hắn không thể dễ dàng tha thứ cho bách tính đạp lên người Đột Quyết đạp lên Trung Nguyên, đồng thời cũng không muốn mất đi vinh hoa phú quý sắp tới tay. Cho nên, hắn chỉ có thể dốc hết toàn lực tìm tòi thành kiên cố trước mắt trong vòng mười ngày để tháo chạy, vì thế mà mất đi đại bộ phận tính mạng của người dưới trướng.

Kẻ công kích phân tán thành trăm tổ công kích, huynh đệ đi phía trước giờ cao đại thuận, đem màn sương mù dày đặc bay tới ngăn cách đội ngũ bên ngoài. Cánh tay khiên theo sát phía sau là cung thủ, bọn hắn vừa đi vừa giương cung, dưới sự quát tháo của đội ngũ phát ra ánh xạ, vũ tiễn xé rách khói bụi, đánh cho phương tiện phòng ngự trên tường thành rung lên leng keng.

Cách tên bắn cung hơn mười bước là những bậc thang công thành cao vút trong mây. Các sĩ tốt đẩy thang mây tận lực tới gần cầu thang an bày để tránh trở thành mục tiêu của thần tiễn thủ của đối phương. Cho dù bọn họ cẩn thận, vẫn có người đang tiến lên bị bắn chết trên đường. Máu vẽ trên những cọc gỗ trắng xóa của người chết, khiến mắt người ta đau đớn.

Phía sau mấy chục chiếc thang có năm chiếc cự mộc, gân trâu, đinh sắt., Dây thừng tổ hợp lại cùng một chỗ quái vật khổng

lò. Đó là lợi khí công thành mà Thái Nguyên Võ gia tiêu phí số tiền lớn chế tạo thay Lý Uyên, có thể đem hơn hai trăm cân tảng đá bắn ra ngoài một trăm năm mươi bước. Khi tấn công Tây Hà, vật ấy khiến quân thủ thành chịu đủ đau khổ, kết cấu gỗ đất chỉ tốn nửa ngày đã bị nện sập, sau khi thi thể thủ tướng ở dưới tường Đại Lương bị phát hiện, sĩ tốt trên thành lập tức làm chim chóc tán loạn.

Đợt công kích thăm dò đầu tiên nhanh chóng tuyên cáo thất bại. Phòng thủ tường thành phía đông của Tả Phản Vệ tướng quân Âm Thế Sur lá gan rất nhỏ, nhưng kinh nghiệm chiến trường phi thường phong phú. Hắn dùng hòn đá và sĩ khí công kích tạo thành đả kích rất lớn, hại không ít huynh đệ lui về phía sau, nhìn vào tường thành run lẩy bẩy.

“Tám chắn, kết trận tại chỗ!” Sau khi sĩ tốt hàng trước tiến đến cách tường thành năm mươi bước, Lý An Viễn lớn tiếng ra lệnh. Thân vệ bên cạnh hắn lập tức thổi kèn lệnh, đưa mệnh lệnh của người dẫn quân truyền vào tai mỗi một tên sĩ tốt.

“Ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô!” Lý gia quân dùng tiết tấu thê lương tuyên bố đợt công kích thứ hai bắt đầu. Cánh tay tám khiên nhanh chóng đâm tám khiên cực lớn vào bùn đất dưới chân, sau đó ngồi xồm xuống, dùng cánh tay câu lấy tám khiên. Từng hàng rào đơn giản ở trên chiến trường lập tức xây dựng xong, sau hàng rào, cung thủ đồng thời giương cung.

“Cung thủ, bắn ba lần!” Tiếng lệnh của Lý An Viễn hóa thành tiếng xé gió truyền đến. Đám cung thủ nghe thấy mệnh lệnh thì nhanh chóng buông dây cung ra. Mũi tên như châu châu, phá tan khói đặc, mang theo tiếng gió đánh lên đầu tường. Phần lớn bị tường khiên của đối phương ngăn trở, một số nhỏ xuyên qua khe hở của tám chắn, giết chết quân địch phía sau. Còn có một kẻ bị cắt một nửa đường, nện lên mặt tường thành, va nát lớp băng máu vừa mới ngưng kết không lâu, lộ ra hình dáng vốn có của viên gạch.

Thanh Phục, nặng trĩu, thương nhiên như sử sách.

“Nỏ xa, công kích đầu tường, cùng bắn!”

Theo tiếng kèn đoạt mệnh, cường nỏ trong đội ngũ cung thủ cũng bắt đầu phát uy, gào thét xẹt qua không gian mấy chục bước, va nát tấm khiên, nện cho đội hình người phòng thủ lộn xộn.

Đợt vũ tiễn thứ hai kịp thời đuổi theo, đèn bù cường nỏ tạo thành khoảng trống. Trên tường thành tiếng kêu thảm thiết không dứt, dưới tường thành tiếng hò hét rung trời. Không mang theo bất cứ cảm xúc gì, Lý An Viễn rút ra một lá cờ sừng màu vàng, múa qua múa lại. Vũ khí công hiến của Võ Sĩ Hoạch gia tộc bắt đầu phát uy, viên đạn thật lớn “Phanh” một tiếng bay lên, biến mất không thấy gì nữa. Sau mấy tức, trên đầu thành truyền đến một tiếng vang lớn nặng nề, sau đó là một chuỗi tiếng gào thét tuyệt vọng.

“Thả!” Nhắm ngay địch lâu! Lý An Viễn lần nữa hạ lệnh, lại một viên đạn đá bay lên trời, xuyên thấu sương mù, đánh về phía thành lâu như ầm như hiện. Thương hoàn này tầm bắn hơi lớn, sượt qua đỉnh của đối thủ lâu bay qua, mang theo một mảnh gạch vụn ngói vụn.

Tảng đá thứ ba nhanh chóng điều chỉnh quỹ tích, ngay ngắn chính diện nện vào trung tâm của địch lâu. Vòng bảo hộ bằng gỗ cùng với bức tường nhỏ cùng sập xuống, cả tòa địch lâu lung lay như sắp đổ.

Thủ quân nhanh chóng phản kích, mấy chục chiếc sàng tử nỏ đồng thời bắn về phía thạch đạn. Một chiếc xe đá đảo mắt sụp đổ, hòn đá chưa kịp bay ra khỏi liền từ trên cánh tay vung xuống, đem sĩ tốt kinh hoàng thất thổ trực tiếp đập thành thịt vụn.

“Cứu mạng!” Vài tên sĩ tốt bị đặt dưới ván gỗ lớn tiếng cầu cứu. Vài tên mặc áo bào dũng cảm tiến lên viện thủ, không đợi bọn hãn kéo ngang xà ngang ra, lại một vòng tên nỏ bắn phá không bay tới, đồng loạt bắn thủng người ngã xuống đất.

Tiếng khóc lóc không dứt bên tai. Lý An Viễn lại không nghe thấy gì, hãn nhanh chóng điều chỉnh chiến thuật, phân tán những chiếc xe đá còn lại ra, từ từng góc độ khác nhau đả kích địch lâu. Sau đó rút đao ngang bên hông ra, nhắm ngay một đoạn tường thành cách địch lâu hơi xa, “Một doanh, công lên!

Trước tiên ai lên thành quan thẳng ba cấp, Điền ngấm nghìn mẩu!”

“Ô ô ô ô ô ô!” Tiếng gót liên miên không dứt, thiêu đốt huyết dịch mọi người. Mười hai đội tốt đẩy thang mây đột nhiên gia tốc, vòng qua thuẫn bài cùng cung thủ nhà mình lao thẳng tới tường thành. Trong giây lát, mười hai chiếc thang mây dựng lên đầu tường, người đẩy xe nhanh chóng kéo cơ quan dưới thùng xe., Đem thang mây, thùng ngồi cùng tường thành đóng đinh một chỗ. Chiêu Võ giáo úy Vương Nguyên hóa thành một thanh đoản đao, một tay giơ khiên, tay kia cùng song đại phối hợp, nhanh nhẹn như viên hầu.

“Lên, giết tới, vàng bạc bên bờ thành tùy tiện lấy!” Không biết ai xé cổ hô một câu, lập tức dẫn phát tiếng hoan hô như sấm. Trên mỗi thang mây nháy mắt bám đầy người., Mười hai con kiến đen chuyển nhà cùng tiến. Trên tường thành loạn tiễn như mưa, không ngừng đánh rơi kẻ leo. Dũng sĩ tiếp theo lập tức bổ sung xuống vị trí trống rỗng của kẻ bị bắn trúng, coi như không nghe thấy vũ tiễn cùng tảng đá gần trong gang tấc. Một bồn nước nóng hồi gội xuống hơn mười huynh đệ trên thang mây ngoài cùng bên trái, cung thủ phụ trách yểm hộ lập tức phản kích. Kẻ phòng thủ trên đầu thành trúng tên., Tiếng kêu thảm thiết rơi xuống, cùng với người bị thương trên thang mây đồng thời đánh xuống mặt đất. Mặt đất lạnh như băng mở rộng ôm lấy bọn họ, vô luận là ai đến từ trong ải, ai đến từ sông Tây.

Đại bộ phận lực chú ý của quân địch đều bị cỗ xe đá hấp dẫn, để bảo đảm thành lâu không bị sập, âm thế sư hầu như điều động tất cả sàng nỗ ở trên tường thành phía đông để chế trụ loại vũ khí có khả năng bắn đá này. Cử động vội vàng của ông ta khiến vũ khí hạng nặng trên tường thành thiếu hụt nghiêm trọng, lực sát thương đối với người công kích giảm đi rất nhiều. Sau khi trả giá bằng tính mạng gần trăm đầu tiên, giáo úy Vương Vũ Vương Hóa là người đầu tiên tiếp cận tường thành.

“Giết!” Hắn ném tám khiên trong tay cầm đầy vũ tiễn về phía đầu tường, đập ngã hai tên quan quân của hắn. Sau đó, hai chân hắn dùng sức nhẩy lên, như điều hầu từ giữa không trung

roi xuống trên tường thành. Không đợi hấn kịp đứng vững, hai cây râu dài lập tức một trái một phải đẩy tới. Vương Nguyên Hoa né tránh một mũi tên trong đó, một tay mãnh kích một thanh trát nhận khác, nguy hiểm mạo hiểm bị cắt đứt cánh tay, gạt phăng cương phong rời khỏi bụng mình.

Ngay lúc quân địch hơi thất thần một chút, trong nháy mắt hấn dùng tay phải nhanh chóng đón lấy hoành đao, dán vào cán khuyết đẩy ngang. Hai chân đồng thời dùng sức, bước nhanh về phía trước. Bốn ngón tay chính tề bị cắt xuống, Vương Nguyên Hóa Hoa đột nhiên dừng bước., Một tay vung đao quét ngang, một tay khác nắm lấy cán triện sắp rơi xuống, nhanh chóng vặn người. Liên tiếp tiếng kêu thảm thiết theo động tác của hấn vang lên. Hai gã sĩ tốt thủ thành bị quét ngang đến mạnh mẽ rơi xuống dưới thành, tay còn lại che ngón tay, đau đến mức liên tục nháy chân. Vương Nguyên Hóa nhanh chóng bôi một đao ở cổ hấn, kết thúc thống khổ của hấn.

“Vương giáo úy đi lên, Vương giáo úy đi lên!” Thái Nguyên binh mã như phát điên hò hét, một người tiếp một người nhảy lên đầu tường. Những người được huấn luyện nghiêm chỉnh lập tức kết thành tiểu trận, dựa lưng vào bào trạch nhà mình, không ngừng đột phá mở rộng miệng.

Sức chú ý của đám thủ quân nhanh chóng bị thu hút. Rất nhiều quan binh hò hét chạy đến nơi này. Lý An Viễn chỉ huy nhân thủ giết chết gần một phần ba sĩ tốt trong đó, còn lại hai phần ba hung hãn không sợ chết phóng tới đám người Vương Nguyên Hóa.

“Người ở thành Hà Đông sẽ tàn sát thành!” Có người lớn tiếng truyền ra lời đồn khiến mỗi thù trong mắt các huynh đệ.” Phần mộ tổ tiên Lý Uyên gia đều bị chúng ta lột sạch. Hấn vào thành, cả đám già trẻ trong nhà ai cũng không sống nổi.” Đám quan binh ở lại Trường An khóc lóc, triển khai tranh đấu sinh tử với người công thành.

Vương Nguyên Hóa đứng giữa huynh đệ nhà mình, bị dòng người rút lui, liên tục bại lui. “Ngăn chặn, đứng lên, chúng ta không xuống được!” Hấn la to lên., Báo cho các huynh đệ đây

là tường thành, không có đường lui. Nhưng hiệu quả cực kỳ có hạn. Hai gã mặc áo bào vừa mới giết chết đối thủ ở tận cùng bên ngoài, đã bị một thanh mộc thương bay thẳng tới đâm xuyên qua. Một gã lữ soái đi theo phía sau bọn họ liên tiếp vung đao chém giết mấy tên quân địch khoác thiết giáp. Lại không cẩn thận bị thương binh đã nằm trên mặt đất chờ chết ôm lấy bắp đùi không thể di động, sau đó bị loạn nhận kéo dài theo chém thành thịt nát.

Một đội quân thủ vệ bùng đuốc, bùng dầu sôi vọt tới trước thang mây, dập đầu một cái, ý đồ leo lên đầu tường tiếp viện Thái Nguyên Bình nướng thịt chín. Theo sát sau đó là thịt chín., bó đuốc nhanh chóng ném xuống, hồng xà trên thang mây bay múa, biến thành một con cự long liệt diễm không cách nào leo lên. Một đội thủ vệ khác phát ra mưa tên ngăn cản tiến lên, ném về phía người leo thành., Bỗng kiến trận đang phun trào từ trong thành hai đoạn, nổ tiễn, đinh, thiết bồ câu... các loại lợi khí đều bắt đầu hướng phụ cận đột phá, đám người Vương Nguyên Hóa có thể được viện trợ càng ngày càng nhỏ., Chịu áp lực càng lúc càng lớn. Thanh trường đao của hắn đã sớm gãy nát, chòm râu dài trong tay cũng bị địch nhân dùng rìu cứng chặt thành hai đoạn. Một gã Tùy quân giơ thương đâm tới, Vương Nguyên một tay cầm cán thương, một nửa cán Côn Bằng trong tay khác đâm thẳng vào cổ họng đối phương. Địch binh kêu lớn thảm thiết ngã xuống, hai tay không chịu buông thanh mộc thương ra. Vương Nguyên Hóa dùng sức quay lại, cánh tay vừa vịn vịn trước người, một cọc gỗ thật lớn trực tiếp hướng về phía ngực hắn đâm tới.

“A ——” Vương Nguyên không kịp tránh né liền lùi về phía sau mấy bước, phun ra từng ngụm từng ngụm từng ngụm máu. Trước khi bị hơn mười tên Tùy quân hợp lực ôm cọc gỗ, ý đồ cứu viện thân binh của hắn đánh bay lung tung. Cây cọc thứ hai, cây cọc gỗ thứ ba gào thét bay đến., Đụng nát tấm khiên, đánh bay đao ngang, đánh cho Thái Nguyên Bình xông lên đầu tường như tro bụi rơi xuống. Rất nhanh, một đoạn tường thành lại bị Tùy quân thu phục. Đầu Vương Nguyên Hóa và cờ Vương tướng của gã bị hất ra khỏi thành cái lỗ châu mai, máu me đầm đìa.

“Âm Thế Sư chết tiệt, lão tử nhất định giết cả nhà ngươi!” Lý An Viễn ở dưới thành nhìn mà hốc mắt văng tung tóe. Hắn rống giận, tổ chức nhân thủ tiến công lần nữa. Vừa rồi nếu như phản ứng của quân địch hơi chậm một chút, hắn lập công công phá Trường An. Nhưng mắt thấy con vịt tới tay đã bay mất, hơn nữa còn kèm theo vài tên tâm phúc ái tướng của hắn.

Vũ tiến lại một lần nữa trở thành nhân vật chính trên sa trường. Dưới thành, máu người tụ tập đến một chỗ, uồn lượn như suối. Giống như sợ mọi người không thấy rõ lắm, một trận gió sớm thổi qua, đem khói đặc bao phủ đỉnh đầu mọi người nhanh chóng thổi tan. Ánh mặt trời lạnh lùng trong nháy mắt chiếu sáng mấy ngàn cổ thi thể, chiếu sáng đôi mắt chết không nhắm mắt.

Âm Thế Sư phụ trách tổ chức phòng thủ đã sớm giết đỏ mắt. Không để ý thân binh khuyên can, hắn tự mình xông lên đầu tường, ngăn cản quân địch công kích. Một gã Thái Nguyên Binh bò trên thang mây vừa mới lộ ra nửa cái đầu, đã bị hắn dùng sức đào xuống tường thành. Một tên người trèo thành khác định dùng tấm chắn công kích đầu gối hắn, Âm Thế Sư nâng giày chiến đánh tới, đập tấm khiên và người cầm khiên bay đến giữa không trung.

Kẻ địch thứ ba không sợ chết xuất hiện ngay dưới chân hắn ta, trong miệng ngậm hoành đao, một tay vuốt lỗ châu mai. Âm thế sư nâng đao chặt xuống, bị người công thành sau lưng người này dùng thiết thoa giữ chặt thân đao. Không đợi hắn ta biến hóa chiêu thức, người cầm đao đã lặn lên đầu tường, nắm tay thành quyền, đánh thẳng xuống âm phủ của hắn ta.

Vô sỉ đê tiện! Âm thế sư không kịp trốn tránh, đành phải hết sức khom lưng, đem lực lượng đánh vào hạ thân giảm đi một nửa. Mặc dù như vậy, hắn vẫn đau đến nói không ra lời. Địch binh một kích đắc thủ, lập tức từ trong miệng gỡ xuống đao, hướng cổ Âm thế sư, ngay lúc này, một gã thị vệ xông lên, ôm lấy hắn, vừa vịn từ đầu tường nhảy xuống.

“Giết. Họ Lý vào thành, ai cũng không sống nổi!” Một thanh âm khàn khàn từ sau lưng Âm Thế Sư vang lên, khiến hắn chấn động mạnh. Hắn chịu đựng đau nhức kịch liệt, nhanh

chóng quay đầu lại, thấy Dương Bảo tàng mang theo mấy tên tráng sĩ nắm xà gổ lấy từ trong một nửa tòa thành đã sụp xuống, lui tới xung phong, sắc bén không thể đỡ.

Lời đồn vậy mà cũng có thể làm vũ khí. Âm thế sư cười khò. Chưa ai nói ai hèn hạ vô sỉ, đây là chiến tranh, chỉ có thắng bại, không có đạo nghĩa.

“Giết, lão tặc Lý Uyên muốn diệt thành!” Ngay sau đó, Âm thế sư cũng lớn tiếng lặp lại câu đồn đãi này. Đồng thời thông qua miệng của thân binh, nhanh chóng truyền tới mỗi góc ngách của tường thành.

Các huynh đệ bị người công thành đánh cho luống cuống tay chân hoàn toàn bị chọc giận. Bọn hấn chẳng thèm truy cứu lời đồn thực giả, chỉ nhớ rằng trong tường thành đều có cha lão hương thân. Chỉ cần có một hơi thở, bọn hấn sẽ không thể dễ dàng tha thứ cho thân nhân của mình bị quân địch tàn sát. Lý Uyên muốn vào thành, trừ phi toàn bộ nam nhân trong thành Trường An đều chết hết.

Đợt công kích thứ ba nhanh chóng bị đánh lui, mấy người mất đi trợ giúp, ở đầu tường thành chịu đựng thời gian khổ sở của phản quân bị Tùy binh phần nộ trực tiếp đẩy xuống khỏi tường thành. Một tên sĩ tốt thủ thành cao lớn vạm vỡ giơ đại phủ, nhắm chuẩn thang mây trên đầu thành dùng sức bổ thật mạnh. Một búa, hai búa, hai búa., Tam phủ, mấy mũi tên bay vút tới, bắn nó trông như con nhím. Người cầm búa tính mạng hấp hối giơ cánh tay lên một lần nữa, lớn tiếng rống giận, lưỡi búa nhuộm máu dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng chói mắt.

Thang mây cuối cùng thoát ly tường thành, lộn một bên đất, chia năm xẻ bảy. Người cầm rìu cười to vài tiếng, một tay ôm lấy lỗ châu mai, cúi đầu biến mất. Tiếng la giết dưới thành đột nhiên chậm lại, huynh đệ hai bên đồng thời ngẩng đầu, hướng dừng giả tạo thành kính ý cao nhất. Sau đó, bọn họ lần thứ hai giơ cung lên, giơ đao, như thù hận đối phương không đội trời chung.

Đợt công kích thứ tư nhanh chóng bị quân thủ vệ đánh sập. Năm ngàn huynh đệ dưới trướng Lý An Viễn đã thương vong hơn hai ngàn, sĩ khí tràn ngập nguy cơ.” Đường công nhìn mọi

người!” Hấn hỏn hỏn kêu to: “Xông lên đi, đừng khiến lão tử mất mặt!”

Hiệu quả khích lệ của ngôn ngữ có hạn, Lý An Viễn không thể không tăng phần thưởng lên. Tuy rằng hấn đưa ra chức quan lớn nhất trong phạm vi quyền lực của mình, sĩ khí các huynh đệ vẫn uể oải suy sụp. Quân địch quá kiên cường, gần như là một mạng đổi một mạng. Loại đấu pháp này thật sự làm cho bên công kích không cách nào nhắc dũng khí lên.

“Cầm lấy!” Lý An Viễn hét cách, ném lá cờ chỉ huy cho Chu Văn Dung. Không đợi đối thủ phản ứng, hấn một tay cầm đao, một tay nâng thuẫn, tự mình lao vào tường thành.” Đúng là nam nhân, đi theo lão tử!” Vừa chạy, hấn vừa hô to, hai mắt lóe lên hung quang.

Đột nhiên tiếng chiêng sau lưng truyền đến lại ngăn cản hành vi liều mạng này của hấn. “Keng keng keng!” Tiếng chiêng thanh thúy vang lên từ vị trí của Lý Uyên, gọi tất cả huynh đệ tham dự công thành ra chiến trường.” “Con bà nó....” Lý An Viễn thấp giọng mắng nửa câu, uể oải cúi đầu, theo dòng người rời khỏi tường thành, quăng tiếng hoan hô của thủ quân xa xa phía sau.

Âm thế sư một tay vịn lỗ châu mai, miệng lớn thở hỏn hỏn. Nếu như quân địch lại tổ chức công kích một lần nữa, có thể ông ta đã khai báo, nhưng Lý lão bà không nỡ bỏ tiền vốn. Rốt cuộc là người Hà Đông, làm cái gì cũng keo kiệt.

“Ai nói với ngươi là Lý Uyên muốn diệt thành!” Nhìn kẻ địch như thủy triều lùi về phía sau, hấn không quay đầu lại mà không quay đầu hỏi. Vào thời khắc máu chót, là thời khắc tin đồn cứu vớt toàn quân. Nhưng lời đồn này tiếp tục lưu truyền, rất có khả năng biến thành hiện thực.

“Là Lý Tĩnh trước khi đi thành tây để thuộc hạ làm như vậy!” Dương Bảo tàng không dám tham lam công lao của người khác, thấp giọng trả lời. Hấn cho rằng làm như vậy có thể gia tăng một chút hảo cảm của Âm tướng quân đối với Lý Quận thừa, ai ngờ hậu quả lại hoàn toàn trái ngược.

“Người mang theo mấy người đi thành tây, bắt lại gia hỏa tên Lý Tĩnh cho ta, nhốt vào ngục giam. Nếu hấn dám phản kháng, giết chết không cần luận tội!” Âm thế sư nghiêm mặt, hạ mệnh lệnh từ trong kẽ răng.

“Cái này?” Dương Bảo tàng quả thực không thể tin vào lỗ tai mình. Nếu như không có diệu kế của Lý Tĩnh, vòng công kích thứ hai của quân địch đã đủ để lấy được tường thành phía đông. Nhưng thói quen bồi dưỡng trong quân trường kỳ tốt khiến cho hấn không muốn chống lại cấp trên của mình.” Nặc nhân lúc Âm Thế Sư nổi giận, hấn lớn tiếng đáp ứng, quay đầu chạy xuống tường thành.

“Nếu như có thể cứu người, hi vọng người có thể cứu lại Đại Tuyền!” Âm thế sư nhìn bóng lưng Dương Bảo tàng, thâm nghĩ trong lòng, đợt công kích tiếp theo của quân địch sẽ không kéo dài quá lâu, ông ta mong mỗi kết cục thuộc về mình.

Chương thứ tư (lục)

Dương Bảo tàng đi qua đường Trường An trống trải, giống như đặt mình vào quỹ vực, lời đồn truyền bá luôn nhanh hơn một chút tin tức chính thức. Thoạt nhìn, toàn bộ dân chúng đều đã nghe nói tin tức Lý Uyên sắp tàn sát thành. Sau khi đóng cửa một ít cửa sổ đóng chặt, Dương Bảo tàng thấy được hàn quang chỉ có từ thiết khí.” Nếu như quân địch sau khi vào thành có chút không chinh tề, thì...” Hắn đột nhiên nghĩ đến điểm này, cả người không rét mà run.

Quan Trung nhân tuyệt đối sẽ không vờn cỏ chờ bị giết. Đội ngũ Lý Uyên có thể sẽ đoạt được Trường An, nhưng cũng có thể bởi vì hiểu lầm mà biến nơi này thành phần mộ của mình. Nghĩ đến đây., Hắn càng bội phục trí tuệ của Lý Tịnh. Đồng thời càng không hiểu mệnh lệnh của Âm thế sư. Có thể nghĩ hết các loại thủ đoạn đẩy Lý gia về bên bờ tai nạn người, khẳng định không phải là nội ứng Lý Uyên phái tới. Âm thế sư kia vì sao coi hắn như địch nhân đối đãi? Chẳng lẽ hắn cho rằng Lý Tịnh sẽ tìm cơ hội bán đứng mọi người sao? Dương Bảo tàng không tin, chỉ có thể chờ đợi khi mình đến thành tây, Lý Tịnh tuyệt đối không nên làm ra bất cứ cử động phản kháng nào.

Cuộc chiến tranh đoạt ở tường thành phía tây nhìn qua so với tường thành phía đông còn thảm liệt hơn, khoảng cách rất xa, Dương Bảo tàng liền nghe được tiếng la giết đinh tai nhức óc. Cự nỏ treo mảnh vụn thịt người gào thét trên không, hòn đá cực lớn nện ở trên nóc nhà gần cửa thành, đem đỉnh phòng đập thủng trăm ngàn lỗ, mặt đất dưới chân đang run rẩy, càng tới gần tường thành càng run rẩy, theo tiết tấu run rẩy theo nhịp điệu., Còn có tiếng va chạm nặng nề, “Thùng thùng, thùng, thùng!” Dương Bảo tàng biết, đó là xe công thành của địch nhân đang đánh vào cửa thành. Nhưng hắn không hề lo lắng chút nào, ngày Vệ Văn thắng chiến bại, Lý Tịnh đã phái người dùng túi cỏ cùng bùn đất đem hai cánh cửa ngoại thành và vò thành gắt gao đè chết.

Cái người làm hấn bội phục và mê hoặc kia giờ phút này đang đứng ở một góc thành lâu. Theo Mã Đạo nhìn lại, Dương Bảo tàng có thể phân biệt rõ ràng thân ảnh hơi đơn bạc của đối phương. Là võ tướng, dáng người của Lý Tịnh đích xác có chút gầy yếu, nhưng Dương Bảo tàng vô cùng rõ ràng ở dưới thân thể nhìn như gầy yếu kia chất chứa sức mạnh to lớn., Người này từ Thái Nguyên chạy tới Trường An, một mình một ngựa. Dọc đường nhiều sơn trại, hươu bào tử, thế mà không có một ai dám chủ động cướp giết.

So với Âm thế sư bận rộn, hai chỉ huy của Lý Tịnh và Cốt Nghi trông có vẻ còn có lý hơn. Đại bộ phận sĩ tốt đều bị bọn họ đặt ở trên con đường đi tới tường thành, như vậy cung tên của quân địch rất ít có thể làm bị thương các huynh đệ, mà khi vũ tiễn dưới thành bao trùm kết thúc, các huynh đệ lúc nào cũng có thể vọt tới vị trí chỉ định tiếp viện.

Lại một góc phòng thủ căng thẳng, Lý Tịnh nắm cò súng, điều binh khiển tướng. Các sĩ tốt giờ tầm chắn, khom người chạy tới, hành động nhanh nhẹn mà nhanh nhẹn. Ven đường phát hiện thi thể đầm bào ven đường., Người đi đầu lập tức được khiêng lên, nhẹ nhàng đặt ở bên trong tường thành. Người chuyên phụ trách xử lý chiến trường buộc dây thừng bên hông thi thể, cẩn thận từng li từng tí đem người chết từ trên tường thành rơi xuống. Dưới chân tường thành, mấy trăm dân chúng nên được chiêu mộ đón đỡ di cốt người chết chiến tử, nhanh chóng dùng xe đẩy bọn họ vào sân nhỏ gần đó. Sắc mặt mọi người đều tràn ngập bi thương, động tác của mọi người đều không hỗn loạn.

Đối với kinh triệu, Doãn Cốt Nghi, Dương Bảo tàng hiểu rất rõ. Bản lĩnh lớn nhất của kẻ này chính là ôm tiền, tuyệt đối không có khả năng làm cho các huynh đệ bảo trì quân dung nghiêm chỉnh như vậy. Cho nên, hấn cho rằng lòng tin của mọi người đều đến từ Lý Tịnh. Bởi vậy, càng không muốn xông lên thành lâu, vào thời khắc mấu chốt nhiều loạn quân tâm của người trong nhà mình.

Một cây nỏ mạnh bắn lên đầu tường, chính giữa cột gỗ bên người Lý Tịnh.” Rất nhiều người phát ra tiếng kinh hô, trên người ngay cả Mã Ấp quận thừa Lý Tịnh cũng không mặc mã

giáp lại cười cười, đưa tay rút nỏ đang run rẩy. Đầu mũi tên vào cọc gỗ cực sâu, phi thường phi khí lực. Không đợi mọi người tiến lên hỗ trợ, hắn nắm lấy đuôi mũi tên, dùng sức lắc vài cái, rõ ràng dựa vào tác dụng của thân mũi tên, đem đầu mũi tên mạnh mẽ mọc ra từ trong cột gỗ.

“Bảo tàng, sao ngươi lại tới đây, Đông Thành bên kia đánh nhau kịch liệt sao?” Rút ra tên nỏ, trong nháy mắt Lý Tịnh cũng thấy Dương Bảo tàng, kinh ngạc nhướng mày, lớn tiếng truy vấn.

“Lý Uyên đau lòng huynh đệ dưới trướng hắn, rút tất cả xuống dùng điểm tâm!” Dương Bảo hét lớn, thanh âm vượt qua trống khua ở thượng thành.” Âm tướng quân phái ta đến bên này hỗ trợ, xem tình hình các ngươi thế nào?” Lão tận lực không nhìn vào mắt Lý Tịnh, miễn cho bị người ta trực tiếp vạch trần lời nói dối.

“Bên phía ta còn có thể chịu đựng được, quân địch có rất nhiều người, trình độ huấn luyện lại không cao!” Lý Tịnh dùng mũi tên chỉ xuống dưới thành, cười cười trả lời.” Nếu Dương tướng quân có thời gian, tốt nhất là đi tới Nam Môn và Bắc Môn nhìn một chút, áp lực hai mặt kia cũng rất lớn...”

Vừa nói được nửa câu, thanh âm của hắn bỗng nhiên dừng lại. Lòng mày nhíu chặt, trong ánh mắt thoáng tràn đầy nghi hoặc.

Dương Bảo tàng không nghe theo an bài của Lý Tịnh, hắn phải nghĩ biện pháp dưới tình huống không đắc tội Âm Thế sư lại có thể bảo toàn Lý Tịnh. Trong lúc vội vàng, biện pháp đương nhiên khó mà nghĩ ra. Cho nên hắn chỉ có thể đứng ở bên cạnh Lý Tịnh, cùng đối phương quan sát tình hình địch.

Nhìn theo phương hướng Lý Tịnh nhìn tới, hắn có thể nhìn thấy mười mấy tướng lĩnh quân địch và lưu lạc đứng trên một sườn đất ở phía xa. Khoảng cách chọn lựa cũng vừa vặn ở ngoài tầm bắn hữu hiệu của vũ tiễn, mà ánh mắt người khác có thể nhìn thấy rõ chiến cuộc phát triển.

“Địch tướng cũng không phải hạng người chỉ có hư danh!” Dương Bảo tàng âm thầm suy nghĩ, “Trách không được hắn có thể khiến Lý Quận chúa coi trọng như thế!” Ngưng thần nhìn

kỹ, hấn cũng minh bạch lý do Lý Tịnh sở dĩ kinh ngạc. Chủ tướng lãnh binh tấn công Tây thành lại là một nữ nhân, một thân áo giáp màu đen, khoác áo choàng màu đỏ, bên ngoài bao bọc, trong mấy vạn đại quân lộ ra đặc biệt chói mắt.

“Là Lý Uyển Nhi của nương tử quân!” Cốt Nghi đánh trận không tốt, đối địch tình thế lại nghe ngóng được rất rõ ràng.” Ta nghe nói, nàng dựa vào sắc đẹp câu dẫn một đám nam nhân chi thân làm quần áo. Những người kia tất cả đều là cường đạo không muốn sống. Binh lính quận thủ Hà Đông giao cho nàng, kết quả mỗi lần thua đều thua lớn!”

“Nếu như chỉ dựa vào sắc đẹp, nàng sợ rằng rất khó để nhiều nhân vật lục lâm như vậy đi theo bên người!” Lý Tịnh không đồng ý quan điểm Cốt Nghi, dùng mũi tên chỉ trở đối địch. “Người mày rậm mắt to kia hấn là Tôn Hoa., Hai bên bờ sông vàng, quan quân nhiều lần bại trong tay hấn. Người mặc hà diệp giáp kia chính là Khâu Sư Lợi, hấn là nhi tử Thủ Khâu vênh váo tự đắc. Lão giả bên cạnh hấn tên là Lý Trọng Văn, là tộc thúc của Lý Mật. Tên to con của gia tộc đen kia gọi là Thiện Chí, là một tên trộm lớn tiếng nổi tiếng...”

Mỗi khi hấn nói ra một cái tên, Cốt Nghi cũng nhin không được hít một ngum khí lạnh. Đợi mười mấy người điếm hết từng chỉ, gương mặt Kinh Triệu Cốt Nghi đã trở nên trắng bệch như tuyết. “Dược sư!” Hấn la lên chữ Lý Tịnh, thì thảo hỏi. “Chúng ta, hôm nay chúng ta thủ, giữ được không?”

“Phỏng chừng sẽ có một trận ác chiến. Quân địch vừa rồi có thanh thế to lớn, nhưng lại không dốc hết toàn lực. Bộ đội tinh nhuệ đều ở xa xa ăn cơm nghỉ ngơi, nghỉ ngơi dưỡng sức!” Lý Tịnh cười cười, vô cùng thẳng thắn trả lời.” Nhưng chúng ta cũng không đến mức thua mất, những người này một mình liệt kê đều có tiếng, nhưng thời gian ở cùng nhau quá ngắn, tạm thời hình không có hữu hiệu phối hợp!”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi!” Cốt Nghi lập tức cao hứng, hướng về phía Lý Tịnh liên tục gật đầu. Hấn phi thường vui vẻ có thể nghe được đối phương nói còn có hy vọng tiếp tục thủ vững, lại không nhìn thấy vừa rồi thay mình dốc sức, Lý Tịnh từ trước đến nay chỉ huy rõ ràng lại lặng lẽ thờ dài.

“Lý tướng quân hình như rất lo lắng!” Vẫn một mực tìm cơ hội hỏi đối sách với Lý Tịnh, thấy được vẻ mặt biến hóa của Lý Tịnh, trong lòng âm thầm buồn bực. Hắn lại lần nữa đánh giá tướng lĩnh quân địch, phát hiện vừa rồi Lý Tịnh chỉ điểm rõ ràng để lộ một người. Người kia và Lý Uyển Nhi đứng dậy sóng vai nhau., Mặc một bộ cẩm bào màu hồng nhạt, nhìn như ngọc thụ lâm phong. Nhưng nàng ta hiển nhiên không phải nam tử, bởi vì Lục Lâm đại hào phú Tôn Hoa vẫn như kẻ ngọc vây quanh người này.

So với Lý Uyển Nhi mất đi ba phần cương nghị, đã có thêm năm phần mềm mại đáng yêu. Tuy khoảng cách khá xa, mặc dù đối phương mặc nam trang, nhưng trái tim của Dương Bảo tàng vẫn đập thình thịch. Nếu nữ tử như vậy có thể quay đầu cười, cho dù táng gia bại sản cũng đáng. Không biết ai là trượng phu của nàng, lại chịu để vu vật xinh đẹp như vậy xuất đầu lộ diện bên ngoài?

Không đợi xem xét thêm vài lần, nữ tử mặc cẩm bào kia đột nhiên thúc ngựa nhảy xuống khỏi gò đất. Nàng thúc giục tọa kỵ, chạy qua chạy lại trước mặt mấy ngàn binh sĩ trang bị bộ nhẹ nhàng. Vừa chạy, vừa không ngừng lại đang nói cái gì đó. Mà những binh lính kia thì hoan hô đồng ý, “Nhị!”” bọn họ hét lớn, e sợ nữ tướng quân không nghe được câu trả lời của mình.

Tiếng trống ở dưới tường thành đột nhiên xiết chặt, leng keng mạnh mẽ, như vạn mã bồn đăng. Lý Tịnh bỗng nhiên hào sảng, lớn tiếng dặn dò tướng lĩnh bên cạnh. Một lát sau, so với lúc trước nhiều hơn gấp đôi bước nhanh lên đầu tường, bả vai kê vai, cúi người ẩn núp trong tường thành.

Khiêu chiến chân chính đến, tất cả tướng sĩ thủ quân đều cảm nhận được bầu không khí khẩn trương. Bọn họ đặt vũ tiễn lên dây cung, lướt tới trượt lui. Điều linh như mưa từ dưới thành bắn lên, trong khoảnh khắc khiến phụ cận lỗ châu mai mọc ra một tầng lông trắng, huyết quang bắn ra, tiếng gào thét không dứt.

Sau khi bao trùm vũ tiễn, quân địch lần nữa tới gần đầu tường. Khoảng chừng chia làm hai mươi đội, chọn ra năm điểm đồng

thời tiến hành đột phá ở hai bên cửa thành. Tám thuẫn thủ ở trước mặt, sau đó là từng đội lâu la mang theo thang mây đơn giản. Không có thang nào phía đông thành mang theo đèn lồng công thành, thang bậc thang của nương tử quân chỉ là hai cây trúc thô to., Ở giữa đóng rất nhiều xà ngang, đi song song với thang mây, là từng chiếc xe kéo có thể giấu người, phía trên bôi đầy bùn đất dơ bẩn, mũi tên thủ quân bắn lên, chỉ có thể bắn tung tóe lên một chuỗi băng vụn.

“Chớ nóng vội phản kích, để bọn họ tới gần!” Lý Tịnh rút cục hạ một cái lệnh. Sau đó vút nỏ trong tay, tiếp nhận một cây cung lớn từ trên tay thân vệ. Cây cung lớn kia so với bộ trường cung phổ thông hơn xa bộ trường cung phổ thông., Vũ tiễn sử dụng cũng đặc chế, so với mũi tên bình thường dài hơn gần nửa xích. Nhìn từ góc độ người đứng xem, Dương Bảo tàng biết tầm bắn của cung này khẳng định có thể đạt tới ngoài một trăm năm mươi bước. Nếu tiến pháp của Lý Tịnh rất cao minh mà nói, địch tướng dẫn đội công thành đến đây chỉ có thể tự cầu nhiều phúc.

Quân địch đã đến gần trong vòng hai mươi bước, cánh cửa cung thủ phụ trách yểm hộ bắt đầu cải biến chiến thuật, không tiếp tục phóng bao phủ nữa, mà là chiếu cố trọng điểm mục tiêu phụ cận lỗ châu mai.” Xạ, nhắm ngay tên phản tặc khiêng thang mây!” Lý Tịnh lớn tiếng ra lệnh, đồng thời buông dây cung ra, phóng một mũi tên địch tướng dựa vào tổ chức chiến đấu phía trước lên.

Sau khi bị ghen lỗ châu mai một lúc lâu, quân phòng thủ lập tức nâng người lên, nhắm ngay người mang thang mây dưới thành đón đầu mãnh xạ. Bởi vì trong tay cầm vật nặng, đám phản tặc thang mây không thể tránh né, thay thế ngã vào trên con đường xung phong.

Thế công dưới thành không giảm chút nào, tổ chức tấn công được nữ tử mặc cấm bào thay thế. Bảy tám tên tráng hán cầm thuẫn vây quanh nàng, tránh cho có người lại lần nữa dùng tên lạnh tập kích. Cấm bào nữ tử huy động lệnh kỳ., Các tướng sĩ đốc thúc tiếp tục ép về phía trước. Trong xe kéo cũng có người chạy đến, nhặt lên bậc thang mây rơi trên mặt đất. Đám cung thủ phụ trách áp chế nhắm ngay sĩ tốt có dũng khí nhô đầu ra ở

trên thành, tập trung lực lượng bắn chum lại. Trong mấy hơi thở, liền áp chế quân thủ vệ đến trình độ thấp nhất.

Hàng trăm xe kéo trực tiếp đụng vào tường thành, chấn động khiến tường gạch màu nâu xanh đất cát lạng. Ngay dưới mí mắt thủ quân, người công kích lấy ra một đồng dây thừng, gậy trúc, móc sắt, vung tay vung mạnh vài vòng, ném móc sắt lên đầu tường. Gần theo, thang mây cũng dựng lỗ châu mai, vô số người chen chúc bò lên trên, còn có vô số người chạy dọc theo dây thừng, chơi xiếc xe đẩy lên trên cao.

Tướng sĩ thủ thành chưa từng thấy loại chiến thuật này nhìn tới ngây dại. Cuối cùng bọn họ cũng hiểu vì sao binh lính của tướng quân mặc cấm bào kia lại trang bị nhẹ nhàng như vậy. Chỉ có trang bị nhẹ nhàng mới có thể phát huy được uy lực của loại chiến thuật này. Người phòng thủ có thể chặt đứt một bộ phận dây thừng, đánh ngã một bộ phận thang mây đơn giản. Nhưng mấy trăm người đồng thời leo lên tiếp viện, bọn họ căn bản không thể quét sạch được.

Huống hồ công kích cũng không cho mọi người có cơ hội. Dưới sự chỉ huy của nữ tướng mặc cấm bào, các cung thủ áp dụng một loại chiến thuật thay phiên nhau xạ kích., Liên tục không ngừng tiến hành áp chế đầu tường. Bên phòng thủ có sĩ tốt vừa mới chặt đứt một sợi dây thừng, lộ ra nửa bên lỗ châu mai đã bị bắn thành gai nhím. Mà công kích từ giữa không trung rơi xuống lại bị bọn họ dùng một loại như lưới đánh cá đón đỡ, căn bản không bị thương tổn chút nào.

Trong nháy mắt, quân địch đã nhảy lên tường thành. Tướng sĩ thủ thành không thể không từ chỗ ẩn thân đứng lên, mạo hiểm bị vũ tiễn ám sát tiến hành phản kích. Nhưng nhóm đầu tiên kéo theo đám phản phi ở thượng thành hiển nhiên đều là cao thủ trong rừng xanh, chỉ dựa vào vài thanh đơn đao, rõ ràng nhanh chóng đánh hạ một mảnh đất đặt chân trên tường thành. Nữ tướng mặc cấm bào kia thì nhanh chóng điều chỉnh bố trí, không ngừng đem càng nhiều lâu la thủ hạ đột phá tìm đường đột phá.

“Nhất định phải giết nữ nhân kia!” Dương Bảo tàng nhìn ra máu chốt trong đó. Giờ phút này đã không cho phép gã thương

hoa tiếc ngọc, người tấn công tổ chức nắm chắc năng lực không kém Lý Tịnh chiến trường. Nếu như không xử lý nàng ta kịp thời, đầu tường sẽ tràn ngập nguy hiểm.

Hắn nhanh chóng quay đầu lại, hy vọng có thể cho Lý Tịnh chút nhắc nhở. Lại phát hiện Lý Tịnh đối với thiên quân vạn mã chưa từng thay đổi sắc mặt thể mà khăn trương cơ hồ cảm không nổi cung!

Tay Lý Tịnh đang run, như bị đông cứng, run rẩy không ngừng, run rẩy.

Cuối cùng, hắn nhắm mắt lại, buông dây.

Chương thứ tư Bồ Thiên (7 Thượng)

“Được sư huynh quen với cô gái kia!” Trong nháy mắt khi mũi tên rời cung cánh tay, Dương Bảo tàng bỗng nhiên phát hiện một bí mật. “Nhưng Được sư huynh là một người thành đại sự, tuyệt sẽ không dung tình!”

Hắn biết nữ tử dưới thành chết chắc rồi. Lý Tịnh Tố có danh thần xạ, hoặc là dẫn dắt, hoặc là bắn trúng. Nghĩ lại một tuyệt đại giai nhân cứ như vậy hương tiêu ngọc vãn, trong lòng Dương Bảo tàng lại mơ hồ cảm thấy có chút đau đớn. Hắn không rõ vì sao mình lại có cảm giác này, đây là chiến trường, hoặc là đối phương chết., Hoặc là mình chết, không cho phép thương hương tiếc ngọc.” Nhưng nữ nhân kia thật sự có ý vị khác!” Hắn nhanh chóng quay đầu trông về phía xa, mong chờ trước khi nữ nhân quân địch bị mưa tên của Lý Tịnh bắn chết, lại liếc mắt nhìn nàng có thể nói là phong thái rực rỡ. Nhưng điều phi thường khiến người ta thất vọng chính là, một kẻ địch to con phóng ngựa vọt lên, ngăn cản tầm mắt của hắn.

“A ——” Dưới thành vang lên một tiếng kinh hô, sau đó là tiếng rống thê lương, tên địch lớn con ngã ngựa, nữ tử rực rỡ như mẫu đơn kia vút bỏ lệnh kỳ, khom lưng đi theo sát., Mấy trăm tấm khiên xây thành một bức tường thật dày, khiến Dương Bảo tàng không cách nào xác định một kích đoạt mệnh của Lý Tịnh cuối cùng bắn trúng ai. Hắn chỉ thấy vô số phản quân đang chạy, dùng tấm khiên vây quanh nữ tướng quân cùng tất cả mọi người bên cạnh nàng nhanh chóng lui về phía sau. Tiếp theo, cung tiễn thủ phản quân liền phát diên, tập trung toàn bộ điều linh đến hướng địch lâu.

Xoảng xoảng, mũi tên sắt đánh vào trên mái ngói xanh của lầu xanh, nghe được tựa như ông trời đang mưa đá. Vài tên binh sĩ Tùy quốc đang cúi người reo hò vì thần xạ của Lý Tịnh không kịp trốn tránh, trên thân lập tức thân thể trải đầy vũ tiễn. Bọn họ chưa kịp hừ hừ liền bỏ mình, thân thể nằm ở trên bức tường nữ tử bên cạnh tường của nhà địch., Cực kỳ giống con nhím co lại. Vô số điều linh thì tiếp tục bay tới, không ngừng tăng thêm sức nặng thi thể, thẳng đến khi bọn họ chịu không nổi, theo

tường nữ chậm rãi trượt xuống, ở ngoài thành lưu lại một vết máu vừa thô vừa dài.

Mấy cây nỏ công thành to lớn gào thét nện lên lầu đối địch, đẩy ngược bên ngoài mái nhà. Lập tức, mấy trăm cái lông vũ trắng trượt theo đường cong chỗ góc điện hạ xuống, đem gạch thành nện tóe ra tia lửa khắp nơi, tiếp tục gượng đứng đối phó quân địch hiển nhiên không còn là lựa chọn sáng suốt nữa., Không đợi Lý Tịnh hạ lệnh, tất cả mọi người trong lầu địch đã lựa chọn một động tác. Bọn họ nhanh chóng xông ra bên ngoài tường, lưng dán chặt vào chân tường. Đây là một góc chết bắn đến, trốn ở chỗ này mới tránh trở thành con mồi lưu động.

Kinh Triệu, Doãn Cốt Nghi ngồi xổm trước người Dương Bảo tàng, ngón tay thon dài kẹp chặt lấy khe gạch, chỗ khớp xương mơ hồ có màu xanh. Bên cạnh cốt nghi là hai vị Vân Kỳ úy mang theo bông lộc trong bụng hai nường, một người ngồi hơi cao một chút, mũi giáp bị mũi tên bắn bay lệch sang một bên., Dây lưng treo mũi sắt lau cầm gãy, cao đến mức mặt mũi người này đầy máu. Một người khác hiển nhiên là tân đinh lần đầu kinh lịch chiến trận, trong miệng một mực lớn tiếng lầm bầm. Lúc mới đầu Dương Bảo tàng cho rằng hấn tại nguyên rửa phản quân, một lát sau, đợi mưa tên rơi xuống, mới nghe rõ người này là niệm phật.

Phật tổ hiển nhiên không nghe thấy hấn cầu nguyện. Ngay lúc mọi người bị mưa tên đè ở trong lầu địch không cách nào ngẩng đầu trong khoảng thời gian này, càng nhiều phản quân leo lên tường thành. Bọn họ ba người một đám, năm tổ, hết sức mở rộng phạm vi khống chế. Mà người thủ thành thì một tác cũng không nhường, một lỗ châu mai, một lỗ châu mai tranh đoạt nhiều lần với phản quân.

Liên tiếp tổn thất hai tên tướng lĩnh cao cấp, lửa giận phản quân hiển nhiên đã được nhen lửa. Theo tiếng trống trận như sấm rền, chỉ có các tướng sĩ giáp nhẹ hộ thân thậm chí không có áo giáp hộ thân cuộn cuộn không ngừng bò hướng đầu tường, thân thể rất nhiều người vừa mới từ lỗ châu mai chui ra nửa bên ngoài., Ngay lập tức bị người phòng thủ dùng mũi khoan đâm xuyên qua. Nhưng người tiếp theo lại không thấy

sự uy hiếp trong gang tấc, né tránh thì thể từ trên đỉnh đầu rơi xuống, lau đi máu trên mặt, tiếp tục leo lên.

Nhìn từ trong phòng địch ra ngoài, cơ hồ quanh mỗi lỗ châu mai đều có bóng dáng phản quân. Kinh Triệu Doãn Cốt Nghi rất nhanh đã không giữ được bình tĩnh nữa, ngăn trở, ngăn trở phản tặc, mỗi người thưởng năm trăm!” Hấn la to, trong thanh âm đã mang theo nước nỡ. Vừa rồi ban bố thưởng cho các huynh đệ, ngược lại hướng Lý Tịnh lớn tiếng cầu cứu: “Được sư, được sư, mau nghĩ biện pháp, mau nghĩ biện pháp! Nếu Lý lão bà vào thành, chúng ta ai cũng không có ngày tốt lành đâu!”

“Cốt đại nhân cấp bách, thế công quân địch mặc dù mãnh liệt, nhưng không nắm chắc tiết tấu. Tiếp tục như vậy, khẳng định không kiên trì được bao lâu!” Thanh âm Lý Tịnh từ trong ồn ào truyền đến, mang theo cỗ lực lượng không thể nghi ngờ.

Trên ngón tay hấn còn đặt vũ tiễn, mỗi khi áp chế cung thủ địch quân địch xuất hiện dừng lại, liền nhanh chóng thò đầu ra khỏi tường, hoặc là bắn về phía địch nhân dưới thành, hoặc là bắn về phía đầu tường. Loại thái độ thông dong bình tĩnh này ảnh hưởng rất nhiều tướng sĩ bên cạnh., Bao gồm cả Dương Bảo tàng, mọi người trong lầu các từ từ trấn định lại tâm tình hoảng loạn, học bộ dáng của Lý Tịnh cung cấp trợ giúp cho áo bào trên tường thành. Chốc lát sau, tốc độ quân địch dâng lên dần dần chậm lại, mà đám cung thủ phụ trách áp chế Tùy quân cũng tiêu hao hết lực cánh tay, điều linh bắn lên đầu tường càng ngày càng thưa dần, dần dần mất đi tác dụng.

“Cung tiễn bắn mệt, mọi người mau đứng lên, chuẩn bị phản kích!” Nhìn thấy có cơ hội, Lý Tịnh lập tức tổ chức phản công. Tướng sĩ trong địch lâu nghe lệnh đứng dậy, thừa dịp cung thủ địch bắn trúng dừng lại, chạy lên nhiều chỗ đã bị phản quân chiếm cứ tường thành.

Quân đội sinh lực gia nhập khiến tình thế nguy cấp trên đầu thành trì nhất thời dừng lại. Vài tên sĩ tốt phản quân vội vàng không kịp chuẩn bị, bị mạnh mẽ đẩy xuống đầu tường. Bọn chúng mặc áo bào vừa ra sức chống cự, vừa lớn tiếng yêu cầu trợ giúp dưới thành. Nhưng tình huống dưới thành quả nhiên

như Lý Tịnh sở liệu., Thế công quá mức mãnh liệt đã sớm hao hết khí lực đội phản quân này, thay thế nữ tướng quân chỉ huy, ý đồ viện trợ cho áo bào, trong khoảng thời gian ngắn bên người lại không tụ tập được càng nhiều cao thủ leo tường.

Địch ta hai bên ở trên tường thành làm một nồi cháo, phẳng phát có đại thù không đội trời chung với nhau. Vân kỳ úy vừa rồi niệm phật kia giờ mâu đâm xuyên bụng một gã phản quân, dùng cán mâu đẩy thân thể đối phương, dùng sức đẩy về phía mép tường thành. Địch binh bị thương lớn tiếng kêu thảm thiết., Hai tay múa loạn, ý đồ đẩy Ngưu Đầu Mã Diện từ bên người mình ra. Cố gắng của hắn hiển nhiên là phí công, Niệm Phật giả rất nhanh buông ra cán mâu, mặc cho người bị thương rơi từ đầu tường xuống.

Trong nháy mắt kế tiếp, niệm phật giả cũng bị trường mâu đâm xuyên bụng. Mũ giáp nghiêng lao lên cứu hắn, không đợi tới gần liền bị một gã địch tướng dùng hoành đao cắt đứt cái cổ. Lý Tịnh tự mình dẫn người tiến lên cứu giúp, bị mấy tên khinh giáp phản quân gắt gao cuốn lấy. Dương Bảo tàng không thể không gia nhập đoàn chiến, đem chủ soái Âm Thế sư ra lệnh tự bắt sống hoặc giết chết không cần luận tội người nào từ biên giới tử vong cướp về.

Phụ cận mỗi lỗ châu mai đều đầy thi thể. Binh lính hai bên ở trên thi thể toát lên chiến đấu tiếp tục. Vì chặt đứt một sợi dây leo thành, hoặc lật đổ một thang mây đơn giản, người phòng thủ thường phải trả giá năm, sáu cái sinh mệnh. Mà đoạn tường thành bảo vệ đã tới tay, người công kích không thể không ở trước mặt thủ quân gấp mấy lần mình chống đỡ.

“Phản phi thành nỏ mạnh hết đà!” Sau một lát, ngay cả người không hiểu Cốt Nghi là ai cũng biết lúc này đã đánh cược thắng một trận, giờ ngang đao, dưới sự bao vây của thị vệ gia nhập chiến đoàn.

Mấy tên tướng sĩ phản quân bị mấy tên thủ thành gấp mấy lần mình ép ở một góc tường thành. Sau lưng chính là lỗ châu mai, không còn đường lui. “Giết, giết một cái đủ bản nhi!” Dẫn đội trưởng lớn tiếng kêu to, ý đồ dùng tử vong chúng

minh mình anh dũng. Lý Tịnh nhanh chóng thành toàn người này, vung đao quét đầu của hắn lên giữa không trung.

Sáu người còn lại buông vũ khí, thỉnh cầu khoan dung. Thủ quân chen chúc nhau lên, dùng hoành đao bằm bọn họ thành thịt nát.

Chiến đấu không kéo dài được bao lâu, mức độ thảm khốc lại khác hẳn bình thường. Phản quân đã leo lên đầu tường không một ai có thể toàn thân trở ra. Tướng lĩnh quan quân đi theo bên cạnh Lý Tịnh và Cốt Nghi cũng chết trận một phần năm.

“Tha mạng!” Giữa tầng tầng thi thể, một người mặc phục màu phản quân vô ích vung tay lên nhuộm đầy máu tươi. Không đợi chủ tướng hạ lệnh, vài tên quan quân chạy lên phía trước, bảy tay tám chân đem người bị thương lật ra khỏi thi thể, trực tiếp ném xuống tường thành.

Không có ai cho đối thủ của mình thương hại, các tướng lĩnh đối với hung ác cũng không từ chối. Đuổi tận giết tuyệt cơ hồ là lựa chọn đương nhiên. Vì phát tiết phần nộ trong lòng, tạm thời chiếm được thượng phong tướng thủ lãnh ngã trên tường thành., Dù là chết hay gần chết, toàn bộ đều thuận theo lỗ châu mai đẩy xuống. Mỗi khi có người bị thương trong quá trình rơi xuống lại phát ra tiếng kêu thảm, bọn họ hung phấn la to. Mà dưới tường thành chính là phản quân đang từ từ lui về phía sau, tận mắt chứng kiến tình cảnh này., Tiếng kèn phần nộ vang lên phần nộ, “Ô ô ô ô ô ô ô ô!” Như là đưa tiễn ở nhà mình, lại như thị uy đối với thủ quân. Nếu Trường An bị công phá, chắc hẳn bọn họ cũng sẽ không nương tay với tù binh.

“Đây chính là hiệu quả Lý Tịnh muốn đạt được.” Dương Bảo tàng chống nửa đoạn hoành đao đứng giữa một đồng thi thể, mơ hồ cảm thấy lòng lạnh. Hắn có thể tiếp nhận lý niệm không chấp chương binh, nhưng đem cừ hận gieo trồng trong lòng hai bên công thủ, chờ đợi bộ rễ nảy mầm., Lại khiến người ta sờn cả tóc gáy.” Cũng may ta đắc tội với gia hỏa này!” Nghĩ đến đây, hắn trộm mắt nhìn thoáng qua Lý Tịnh, trong lúc nhất thời, lại không biết mình rốt cuộc có nên chấp hành mệnh lệnh âm thế sư tướng quân hay không.

“Dương tướng quân có chuyện muốn nói với ta?” Cảm giác của Lý Tịnh vô cùng nhạy cảm, phát hiện ánh mắt Dương Bảo tàng luôn quan sát mình, trong lòng lập tức sinh ra cảnh giác.

“Không, không, Âm tướng quân phái ta tới xem thử. Các người nếu không sao, ta lập tức trở về thành tây hướng về hấn hủy mệnh!” Dương Bảo tàng nhanh chóng tránh ánh mắt hùng hổ dọa người của đối phương, lập lại mục đích của mình.

Hắn không nắm chắc có thể khiến Lý Tịnh tin tưởng lời nói qua loa của mình, nhưng Kinh Triệu Cốt Nghi lại đúng lúc giúp đỡ một đại ân. “Người cứ việc trở về cùng đại tướng quân Tả Cù Vệ bị diệt, chỉ cần có Lý Tịnh và hai người ta ở đây, phản quân không thể nào công vào từ Tây thành!” Một bên lau mồ hôi trên mặt, một bên hắn nhấn mạnh tầm quan trọng của mình. Bộ dáng đắc ý kia, quả thực giống như đã đem phản quân trục xuất về phía bắc Hoàng Hà.

“Đúng vậy, mặt tướng nhất định báo cáo chi tiết về Âm đại nhân. Có Cốt đại nhân cùng Lý đại nhân tọa trấn, Tây thành không thể phá được!” Dương Bảo tàng gật gật đầu, cười bồi đáp lại. Đến giờ quan cốt nghi này còn có thể nghĩ đến việc bày công cho chính hắn, Dương Bảo tàng thật không biết rốt cuộc cái đầu dưới mũi của người này có hình dạng gì nữa.

“Chủ yếu là Lý tướng quân, nếu không phải hắn bắn chết tướng quân địch, thế công phản phỉ chưa kết thúc nhanh như vậy!” Thấy đối phương thức thời như vậy, Cốt Nghi cũng không vì mình làm gì, thuận tay giao công lớn nhất cho Lý Tịnh.

Dựa theo quân quy Đại Tùy quân quy, trận trăm đại tướng quân địch có thể nhớ được công lao. Mọi người vừa rời tận mắt nhìn thấy Lý Tịnh bắn một mũi tên hạ tọa kỵ, tuy rằng phần lớn mọi người đều không biết tên quý xui xẻo kia, nhưng từ biểu hiện hỗn loạn của phản quân, khẳng định cấp bậc người rơi xuống ngựa không thấp.

“Hoàn toàn chính xác, hôm nay Dương mỗ may mắn, thế mà có thể chính mắt nhìn thấy Lý Quận Thần Xạ!” Dương Bảo Ngạn dừng bước lại, biểu thị đồng ý với cách nói Cốt Nghi.”

Chỉ là sự việc phát sinh đột ngột, ta không thể nhìn ra rốt cuộc người này là ai!”

“Ta cũng không thấy rõ! Thật sự là có chút đáng tiếc!” Cốt Nghi vờ như tiếc nuối thờ dài, nói ra.

“Hắn là cự khấu Tôn Hoa! Ta vốn không cố tình làm vậy, là chính hắn đụng phải mũi tên!” Lý Tịnh cười cười, vô cùng khiêm tốn đưa ra đáp án.

Sau khi nói xong, chung quanh lập tức vang lên một mảnh thanh âm tán thưởng. Phản quân Thái Nguyên có thể nhanh như vậy đã giết đến dưới chân tường Kinh Sư, tác dụng của Tôn Hoa trong đó không thể đánh giá thấp. Vì ngợi khen công lao, Lý Uyên thậm chí không để ý người này xuất thân hàn vi., Trực tiếp đề cử vị này là Tả Quang Lộc đại phu, huyện công, huyện Võ hương, Phùng Tốn thái thú. Chỉ bàn về tước vị, là Quốc công Tôn Hoa gần với thể tập kích trong toàn bộ tướng lĩnh phản quân, Lý Uyên và quận chúa Lâm Trọng, trực tiếp xếp ở vị trí thứ ba.

Mà cứ như vậy một tên phản bội chức năng hiển hách, lại bị Lý Tịnh tự tay bắn chết dưới thành. Nếu như tin tức chính xác, đời bình định luận công hành ban thưởng, chỉ sợ Lý Tịnh phong tước cũng sẽ không thấp hơn huyện công.

Lý Tịnh Tổ có cái tên chính trực, cho nên mọi người ai cũng không nghi ngờ hắn tự thổi mình khoe khoang. Nhưng ngoài kinh thán, trong bụng lại dâng lên cảm giác chua xót. “Họ Tôn trái lại là hán tử trọng tình nghĩa, thà rằng dùng thân thể đi thay nữ nhân chấn tên!” Ánh mắt có người đột nhiên trở nên nhạy cảm, phảng phất nhìn rõ từng chi tiết vừa rồi khi Lý Tịnh phát tiễn.

“Đúng vậy! Vì nữ nhân, ngay cả tính mạng cũng không chịu lấy. Hán tử như vậy thật là hiếm thấy!” Cốt Nghi cười tiếp chuyện. Dù sao vừa rồi Lý Tịnh cũng nói hắn không cố ý làm, đoàn người đem công lao của hắn nói thấp một chút cũng không tính đắc tội.

“Bất luận thế nào, đó đều là công lao của Lý tướng quân.” Mặc dù không muốn gọi Lý Tịnh là “Được sư huynh”, nhưng

Dương Bảo tàng vẫn không quen bộ dáng trượt trượt của đám người Cốt Nghi, lần thứ hai dừng bước, quay đầu nói. Đường như rất không để ý, trước khi rời đi, hắn lại hỏi một câu: “Lý tướng quân có biết tên của nữ tướng quân kia, có thể khiến Tôn Hoa Xá thân chấn tên không, hắn cũng không phải nhân vật tầm thường!”

Hắn tin tưởng nếu như không phải Tôn Hoa không cẩn thận chạy lên chịu chết, nữ tử như xuân hoa kia sáng lạn như vậy chắc chắn huyết vĩ sa trường. Nhưng hắn vẫn rất tò mò rốt cuộc đối phương đến cùng là ai, lại có thể làm cho tâm địa Lý Tịnh từ trước đến nay cứng rắn như thép do dự một cái chớp mắt.

Trước khi rời khỏi tường thành, hắn ta đã nghe được đáp án.

“Ta cũng không biết nàng là ai. Chỉ là cảm thấy chiến trường nữ nhân không ở giữa hai quân!” Lý Tịnh nhếch nhếch miệng, dùng giọng điệu đùa giỡn đáp.

Chương thứ tư Bồ Thiên (7)

Đối với Hồng Phát mà nói, giờ phút này vũ tiễn loang lổ vết máu trước mặt nàng lại tuyệt không xa lạ. Vị trí lông đuôi mũi tên lệch ra, cẩn thận khắc lấy một chữ Lý. Đó là thói quen nhiều năm trước của nàng, người nàng luôn sùng bái người kia đã từng nói qua, chỉ có như vậy người khác mới biết được mục tiêu trúng người trúng, mà sẽ không tận lực đem công lao che giấu đi.

Trong lòng Lý Tịnh coi trọng công danh phi thường trọng yếu. Điểm này Hồng Phát cũng phi thường rõ ràng. Nếu không, nàng cũng sẽ không ở trong quang âm hơn mười năm mỗi lần từ địa điểm tiếp nhiệm đối phương đi qua phụ cận, cũng không dám đi tới, hỏi một câu hứa hẹn tối đó còn hiệu quả hay không. Nàng thủy chung nhớ rõ chính mình là ca cơ, bỏ chạy nô., Một khi bị vạch trần, chẳng những sẽ nguy hiểm đến an toàn bản thân, hơn nữa sẽ liên lụy đến thanh danh của Lý Tịnh bị hao tổn. Cho nên, nàng tình nguyện chờ đợi ngày Lý Tịnh có năng lực bị đồn đại làm tổn thương., Chờ sau khi Lý Tịnh thật sự công thành danh tể, tìm cơ hội vụng trộm cưới nàng vào cửa. Làm chính thê cũng tốt, làm thiếp thị cũng được, ít nhất, nàng có thể mỗi ngày nhìn hấn hăm hờ vui vẻ cười, hăng hái chỉ điểm giang sơn.

Nhưng bọn họ tới lại là một mũi Phá Giáp chùy. Nếu như không phải Tôn Hoa liều mình cứu giúp, Hồng Phát biết người bị bắn trúng cổ sẽ là mình. Nhưng nàng không chút cảm kích Tôn Hoa đã chết đi. Người đàn ông lỗ mãng kia từ lúc hai người gặp mặt lần đầu tiên, đã giống như con ruồi vây lấy nàng không ngừng quay vòng tròn., Vô luận nàng chịu hay không tiếp nhận, đều thê phải thủ hộ nàng cả đời. Bây giờ, hấn dùng sinh mệnh thực hiện hứa hẹn, lại đem nàng đẩy vào một vị trí vô cùng xấu hổ và thống khổ.

Gần như tất cả các đồng liêu đều coi nàng là người bất diệt của Tôn Hoa, bọn họ cẩn thận che chở nàng, bao dung nàng, từng lần hứa hẹn đợi thành bị phá, tất nhiên sẽ tóm được tên tướng lĩnh tướng đả thương người kia trước mặt nàng, để chính tay

nàng báo thù cho Vũ thôn công, nhưng căn bản không quan tâm trên mặt nàng bị thương là vì ai, cũng mặc kệ trong lòng nàng rốt cuộc có thù hận gì đối với người phóng thích lãnh tiễn hay không.

Có ai không? Một người an tĩnh yên lặng ở trong bị thương, Hồng Phát giơ tay lên ngực tự vấn. Thành thật mà nói, hiện tại trong lòng của nàng đối với Lý Tĩnh một chút hận ý cũng không nhắc lên được. Đó là chiến trường giao thủ giữa hai quân., Bọn họ đứng ở dưới cờ xí khác nhau chém giết. Đối với một võ tướng hợp cách mà nói, chỉ cần thủ đoạn có thể khiến phe mình thông tới thắng lợi đều có thể thử, căn bản không cần cố kỵ tri thức và đạo nghĩa. Huống hồ..., Lý Tĩnh vì tìm kiếm một cơ hội nổi bật, đã đau khổ chờ đợi gần hai mươi năm. Nếu như hắn có thể trợ giúp thủ quân đánh bại hai mươi mấy vạn phản đồ mãnh liệt này, rất nhanh hắn liền có thể như nguyện tiến vào hàng ngũ trọng thần Đại Tùy. Vì một chút tư tình nữ mà từ bỏ cơ hội thành danh hai mươi năm mới có thể gặp, thử hỏi thiên hạ có mấy người có thể làm được?

Cho dù tìm được vô số lý do cho hành động của đối phương, nhưng lòng nàng lại càng ngày càng trống rỗng.” Có lẽ sâu trong nội tâm, mỗi nữ nhân đều hy vọng lang quân của mình sẽ là một anh hùng cái thế. Đồng thời, các nàng lại yêu cầu xa vời rằng mình ở trong lòng lang quân còn được coi trọng hơn cả đối phương!”, Nàng không khỏi đối với tiểu nữ nhi của mình càng thêm khinh bỉ. Đều là nữ nhân phiêu lưu trên giang hồ mười năm, lại đem thể thái độ thể nhân là đơn giản như vậy. Đây là loạn thế, nhân mạng như rơm rác, gia hỏa nữ tử tình trường sao có thể sinh tồn ở trong đó? Nếu có, nhất định vẫn là tồn tại trong truyền thuyết. Hơn nữa truyền thuyết không có khả năng duy trì dài lâu.

“Nhưng dù sao Tôn Hoa cũng chết vì ngươi!” Một âm thanh khác rất nhanh vang lên trong lòng, nóng rát tựa như bạt tai người khác. Tả Quang Lộc đại phu, Võ Hương huyện công, Phùng Tôn thái thủ, Phùng Tôn thái thủ., Liên tiếp danh hiệu, tuyệt đối trầm trọng hơn nhiều so với công danh của một số người nào đó còn chưa tới tay, nhưng khi Tôn Hoa buông hết thả mọi thứ này xuống, gần như không chút do dự, đợi đến

khi thấy mũi tên từ cổ mình lộ ra trước mặt., Hấn lại còn tâm tư đối với nàng ngu ngơ mà cười. Phảng phất chỉ có như vậy, mới chứng minh những lời trước kia hấn ở trước mặt mọi người nói với nàng, không chỉ chiếm tiện nghi trên miệng. Hấn nghiêm túc thật lòng, cảm thấy thật thà hi vọng có thể ôm nàng về nhà, thật tình hy vọng có thể chia sẻ tất cả hạnh phúc và thống khổ với nàng.

Nụ cười làm người ta chán ghét lại không thể quên kia đã biến mất năm ngày. Trong hồi ức của Hồng Phát, lại rõ ràng giống như phát sinh trong chớp mắt nào đó vừa qua. Có đôi khi, nàng thật hận không thể bị bắn chết chính là mình. Như vậy, có lẽ trong lòng Lý Tịnh sẽ vĩnh viễn lưu lại vị trí của nàng, vô luận áy náy hay là cả đời đều không thể quên. Giống như nàng hiện tại không cách nào thoát khỏi ám ảnh Tôn Hoa, bực bội mà mê mang.

Bên ngoài tiếng hô giết rất cao, từng đợt nối tiếp từng đợt như sóng to gió lớn. Công thủ chiến đấu đã đến thời khắc mấu chốt, nghĩa quân cùng thủ quân đều là nỗ lực hết đà. Có lẽ sau một khắc, thành Trường An chịu đựng rất nhiều ký ức của nàng sẽ bị công phá. Nàng cùng Lý Tịnh sẽ ở trước phủ Sở quốc năm đó kết bạn chạy trốn lại lần nữa gặp nhau. Có lẽ nghĩa quân sẽ bị hao hết khí lực. Có lẽ sau này, thành Trường An sẽ bị công phá., Binh bại như núi đổ, sau đó bị quân tiên phong uyển chuyển hướng phe Khúc Đột vội vàng tiếp viện Trường An thành đánh giáp công, khiến tất cả mộng tưởng trở thành mảnh vỡ hư ảo. Những điều này không quan trọng với nàng. Hóa ra nàng ta đi theo Lý Uyển Nhi theo Lý Uyển Nhi., Vì muốn đôi phương hỗ trợ tìm Lý Tịnh, liên tục thay đổi xuất thân của mình, để lúc xuất giá không đến mức bôi nhọ vinh quang của con cháu Lý Tĩnh thế gia. Mà hiện tại, nàng đã biết, “tận môn” chưa tới tay kia cũng hoàn toàn mất đi ý nghĩa.

Nếu như tất cả đều mất đi ý niệm ban đầu, Hồng Phát cũng không tiếp tục lưu luyến. Nàng tính đợi Tôn Hoa đầu thứ bảy qua đi, liền xin từ chức với Uyển Nhi. Dem nương tử cùng quân tam lĩnh quân., Từ ấn tín của tứ phẩm Tuyên Uy tướng quân để lại cho người thích hợp hơn, sau đó tìm nơi yên bình thường sống một cuộc sống tầm thường. Còn cuối cùng ở đâu,

tạm thời nàng chưa tìm được. Nhưng đối với nàng đã từng phiêu lưu trong giang hồ mười năm, chuyện này cũng không tính là khó khăn gì.

Bên ngoài quân trướng lại truyền đến một trận hoan hô, phi thường ngấn ngủi, cơ hồ là vừa mới phát ra liền bị kẹt ở trong cổ họng. Theo sát, lại là một tiếng than nhẹ, sau đó giận mắng, quát lớn, cuối cùng, một trận tiếng chiêng kết thúc âm ỉ.

“Hắn lại thắng một ván!” Khóe miệng Hồng Phát giật giật, lộ ra một tia cười khổ. Đối với tiết tấu bên ngoài nàng đã phi thường quen thuộc, đồng dạng tiếc nuối cơ hồ mỗi ngày đều lặp lại. Lý Tịnh thắng một ván, tương đương với nương tử quân thua một ván. Đối với tướng lĩnh hai bên mà nói, đều là vì công danh phú quý mà thôi. Không quan trọng ai sai ai.

“Cái tên thủ lĩnh kia thật hèn hạ, có rất nhiều dân chúng căn bản sẽ không biết đánh trận đều điều lên tường thành!” Đây là thanh âm của Vương Nguyên Thông, chỉ có gã đi ngang qua Tôn Hoa Linh vẫn còn tiếp tục nói chuyện lớn tiếng, dường như chỉ sợ người nằm bên trong quan tài bởi vì quá mức quan tâm tình hình chiến đấu mà một lần nữa ngồi dậy.

“Tiểu điểm, đừng quấy rầy đến Xuất Trần!” Đang quát lớn Vương Nguyên Thông là đồng loạt phá ngưng, hắn còn giữ lại thói quen ở Vương ốc sơn, trực tiếp gọi chữ Hồng Phát, chứ không phải như những người khác mang theo vài phần xinh đẹp về nghệ danh của nàng.

“Không phải trong lòng ta nóng vội sao, chúng ta ở đây thêm một ngày, bên Húc Tử phải chịu nhiều thêm một ngày!” Vương Nguyên Thông rất không phục, nhưng vẫn tận lực đem tiếng nói đè xuống. ” Nói như thế nào đoàn người đều là huynh đệ, trời sập xuống không thể để cho một mình hắn gánh vác!”

“Nếu Lý tướng quân còn ở đây thì tốt rồi, dựa vào tiền pháp của hắn sao có thể để tên tướng địch trong thành kiêu ngạo được!” Người nói chuyện thứ ba thanh âm rất thấp, nhưng mang theo ý vị vô cùng không cam lòng. Đây cũng là chuyện cũ đã từng ở dưới trướng Lý Húc, cho nên theo bản năng so sánh với đám thần xạ thủ trên thành với mình.

“Nói nhảm, nếu bàn về vũ lực, ai có thể so được với Húc Tử nhà chúng ta!” Vương Nguyên Thông lại lần nữa kiêu ngạo tổng kết. Giống như Lý Húc đang ở bên cạnh mình.

Sau đó mọi người không hẹn mà cùng ngậm miệng lại, tiếng bước chân nặng nề vang lên đi xa. Sau đó là Lý Uyển Nhi và đám tân binh của nàng bàn nhỏ, càng ngày càng gần. Cuối cùng, cửa trường bị mở, ánh mặt trời mùa đông cùng gió lạnh điên cuồng tràn vào, đánh nát bên trong trầm tĩnh.

Nhìn thấy Hồng Phát vẫn bảo trì tư thế sáng sớm đi ra khỏi cửa như cũ, Uyển Nhi trong mắt toát ra vẻ thương tiếc rõ ràng. Nàng cũng đã từng nghiên cứu qua “cái tên” bắn chết Tôn Hoa kia, dựa vào trực giác nữ nhân, dựa vào trực giác của nữ nhân., Đem dòng họ cùng hồng Phát tìm kiếm ở trên mũi tên đối ứng một chỗ. Cho dù không đem tin tức này rải ra, nhưng Uyển Nhi đối với sự bi thương trong lòng Hồng Phát rất là sâu sắc. Nàng vốn tưởng rằng thời khắc máu chốt bị nam nhân của mình vứt bỏ mình đã là đả kích khó có thể thừa nhận, không ngờ so với Lý Tịnh tàn nhẫn quả quyết., Trọng phụ của mình là Sài Thiệu quả thực được cho là kẻ ham vọng vợ. Ít nhất, trước khi một mình chạy trốn, hắn còn biết thương lượng với mình một chút. Mặc dù kết quả thương lượng đã sớm được hắn bỏ lại sau nụ cười.

“Chiến thế như thế nào?” Hồng Phát không muốn trở thành đối tượng được người thương hại, thoáng ngồi nghiêm chỉnh thân thể, thấp giọng hỏi thăm.

“Muội muội nên ra ngoài nhiều hơn đi thôi. Cứ buồn bực như vậy, chỉ sợ thân thể không được thích hợp!” Uyển Nhi biết Hồng Phát bắt quá là muốn đổi chủ đề, cười cười, ân cần dặn dò.

“Không có chuyện gì! Tà tử tử quan tâm!” Hồng Phát khẽ lắc đầu, nụ cười như hoa cúc trải qua sương giá: “Khó có thời gian ta yên tâm lý suy nghĩ của mình. Mấy ngày nay ngồi trong trường, cũng hiểu được rất nhiều chuyện trước kia không hiểu!”

“Nhìn dáng vẻ của ngươi, sao lại giống một người đã suy nghĩ cẩn thận?” Trong lòng Uyển Nhi thầm than thở, nụ cười trên

mặt càng ngày càng thoải mái: “Chính người không buồn là được rồi, ta không làm được, sợ nhất là một mình ở trong phòng. Cho nên từ nhỏ đã không giống một cô gái, cả ngày thích giao tiếp với đao kiếm!”

Nói đến đây, nàng nương ánh lửa trong chậu than nhìn tay mình. Ngón cái, ngón trỏ, ngón trỏ cùng lòng bàn tay đều kết kén thật dày, vừa nhìn liền có thể nhìn ra là do cầm cương ngựa cùng cầm đao gây nên. Tay như vậy có chút ảm áp, lại có thể nắm vận mệnh của mình trong lòng bàn tay.

“Người ta nói tử tử là đương thời phụ tốt mà!” Hồng Phát cười dùng một nữ nhân trong lịch sử xuất hiện sớm nhất như miêu tả về Uyển Nhi.

“Ta chỉ cả gan làm loạn mà thôi, sao có thể đánh đồng với tiên hiền của Cổ Thánh!” Uyển Nhi lắc đầu.

“Cổ Thánh tiên hiền, bất quá chỉ là nhân vật trong truyền thuyết mà thôi, kỳ thật chưa hẳn là thật! Nhưng trong lịch sử tương lai, bất luận người cầm bút có nguyện ý hay không, đều không thể nào che giấu tên họ của tử tử!” Hồng Phát nhìn ánh mắt của Uyển Nhi, từ đáy lòng tán dương.

“Muội muội nếu nguyện ý, cũng có thể đi theo tử tử mãi, chúng ta lập công lập nghiệp. Dù sao chi đội ngũ này gọi là nương tử quân, có vị trí Lý Nhị Nương ta, sẽ có vị trí như người phơi trần!” Uyển Nhi thấy vẻ bi thương trong mắt Hồng Phát hơi nhạt nhẽo., Mau chóng tranh thủ rèn sắt, đem Hồng Phát giữ ở bên người mấy tháng, nàng xử lý quân vụ, chính vụ đặc biệt nhẹ nhàng. Một là vì có một nữ nhân cũng rộng rãi làm bạn, khi tịch mịch có thể lặng lẽ nói. Hai là trong quân có rất nhiều nam giới hi vọng biểu hiện trước mặt Hồng Phát, rất nhiều nhiệm vụ không cần nàng sai khiến., Tất cả đều tranh nhau làm. Cho nên, bất luận Lý Tịnh trong thành ác như thế nào, Uyển Nhi đều hy vọng có thể đem Hồng Phát tiếp tục lưu lại trong quân của nương tử. Đến vị trí này, nàng đã không cần phụ thuộc vào nam nhân. Tương tự, Hồng Phát tương lai cũng không cần trở thành phụ thuộc của người khác.

Nghe ra ý khích lệ trong lời nói của Uyển Nhi, Hồng Phát vô cùng cảm kích, lại không có ý định tiếp nhận sắp đặt của đối

phương. Nàng do dự một chút, hay là quyết định sớm nói chuyện với tỷ muội tốt.” Đợi sau khi Tôn Đại đương gia được chôn cất, ta sẽ chuẩn bị rời đi!”

Uyển Nhi không ngờ mình lại có kết quả như vậy, bất giác ngẩn người, “Người muốn đi đâu?” Nàng buộc miệng truy hỏi: “Thời đại loạn lạc của binh mã, nhà một cô gái...” Nói được nửa câu nàng đột nhiên ý thức được mình không phải đối diện với nữ tử yếu đuối bình thường, cười cười, tiếp tục cười nói: “Nếu người đi, cũng đừng vội, ít nhất đừng đi quá vội. Ít nhất phải đặt chân lên điểm tâm cho tốt rồi hãy nói, tránh cho mọi người lo lắng cho người!”

“Ta muốn đi bịt mắt Trọng Kiên huynh xem!” Hồng Phát trong lòng vốn không có đáp án, lại đột nhiên tìm được chỗ ngộ ra.” Hắn bên kia khẳng định cần người hỗ trợ, đoàn bằng hữu một hội, cũng không thể để cho một mình hắn chống đỡ!”

Trong khi nói chuyện, nàng thấy được sự cảnh giác rõ ràng từ trong mắt Uyển Nhi, nhưng rất nhanh liền có thể lý giải cùng bao dung thay thế.” Cũng tốt, dù sao sau khi Trường An bị phá, Lý gia cũng muốn xuất binh cùng Trọng Kiên đối kháng với Đột Quyết. Đến lúc đó chúng ta sẽ làm tướng lĩnh binh, cùng Lang Kỳ đánh một trận thật thống khoái!”

“Đệ muốn một mình đi trước!” Lần thứ nhất cự tuyệt hảo ý của đối phương, trong lòng Hồng Phát cũng cảm thấy có chút xấu hổ. Nhưng nàng tận lực làm cho mình nhìn qua có vẻ kiên cường.” Tỷ tỷ giúp một chuyện, đừng kinh động quá nhiều người, đệ muốn một mình từ từ đi thôi. Chờ khi đệ đến, tỷ tỷ nương và nương quân đoán chừng cũng sắp đến rồi...”

Nhìn Hồng Phát yếu ớt lộ ra ánh mắt kiên quyết, Uyển Nhi biết mình không cách nào cự tuyệt.” Cũng tốt!” Nàng lại cúi đầu thở dài, phi thường thông cảm đối phương khó xử. “Họ Lý làm chuyện xấu làm tuyệt, khẳng định sẽ gặp báo ứng. Người không gặp hắn, cũng tránh được lúc mềm lòng!”

“Không dỗi gạt tỷ tỷ nói, nếu Lý Tịnh nhìn thấy Đường công đại quân liên chủ động đầu hàng, ngược lại không phải Lý Tịnh ta biết.” Hồng Phát nhẹ nhàng lắc đầu, trong giọng nói vẫn như cũ mang theo ý thương thức.

Uyển Nhi nhẹ nhàng xoa đầu bằng hữu, trong mắt một lần nữa tràn ngập thương tiếc: “Muội muội ngốc, đến lúc này rồi, muội còn nói tốt thay hử?” Nếu như thực sự buông xuống, hẳn là căn bản không để ý sống chết của đối phương. Mà Hồng Phát vẫn như cũ cho hành vi của đối phương lý do, dù thiếu chút nữa nàng đã chết dưới mũi tên của đối phương.

Nhưng Lý Tịnh phải chết, không riêng gì Tôn Hoa báo thù. Còn có vài chuyện Uyển Nhi không muốn gặp mặt báo cho Hồng Phát, trải qua tỉ mỉ điều tra, trước khi Lý gia tố giác với người của triều đình, dẫn người điều tra Lý phủ, trừ bỏ người già phụ nữ trẻ em, cùng người có chủ ý đào móc phần mộ Lý gia, đều mơ hồ chỉ về cùng một người.

“Có chút phong ngôn phong ngữ, mấy ngày nay ta cũng mơ hồ nghe nói, về phần những thủ đoạn kia thi triển, làm cụt lại Đại Tùy, cũng chưa chắc thật sự là cái gì sai! Ngược lại với tài hoa của hử, tỷ tỷ cũng tận mắt nhìn thấy. Nếu như dùng để làm trường sử, Chỉ sợ có thể làm cho đại quân dưới trướng Đường Công như hổ thêm cánh!” Biết nói như vậy, Uyển Nhi sẽ vô cùng tức giận, Hồng Phát vẫn quyết định nói thật sự.” Trong mắt tỷ tỷ, Đường công là bị treo dân phạt tội. Trong mắt tiểu muội, dưới cờ của Dương gia và đứng dưới trướng Lý gia đều là công danh phú quý, bởi vì cái gọi là vì chủ nhân mà thôi, nào có cái gì phân biệt cao thượng cùng ti tiện!”

Nói xong, nàng lại một lần nữa nhìn về phía điêu linh bên người, phảng phất trong phút chốc, đã nhìn thấu toàn bộ nam nhân trong thiên hạ.

Chương thứ năm (một)

Biết mình không giữ được Hồng Phát, Lý Uyển Nhi cũng không còn tận lực giữ lại. Là một nữ nhân đã từng bị trượng phu không chút do dự coi như là trời buộc, nàng biết trên đời này có chút thương thế, căn bản không có thuốc trị được. Có lẽ thời gian như nước chảy, vết máu trên vết thương sẽ chậm rãi hòa tan, nhưng bất cứ lúc nào, dù là có một tia gió thổi qua, vết thương đã che giấu vẫn sẽ làm cho người ta đau tim xé phổi.

Biện pháp duy nhất có thể làm cho đau đớn tạm thời bị quên đi là tìm một số chuyện trọng yếu khác, đem thời gian nhàn hạ của mình chiếm hết. Giống như nàng hiện tại, mỗi ngày ở trong quân sớm đã bận bịu đến tối, có vô số mệnh lệnh muốn hạ xuống., Tập sự đếm không hết thì cần phải nghe theo, cho dù Sài Thiệu có tình chạy tới hỏi thăm, thì hai vợ chồng trên danh nghĩa cũng phải tốn nhiều công sức, mới có thể chuyển đề tài từ quân vụ sang chuyện riêng. Thường thì đến lúc này, quân tình mới đã được đưa tới, hai bên không thể không lại chìm đắm vào quân vụ.

“Ta đã thỉnh Đường công kết chiến, đợi sau khi công phá kinh sư, liền dẫn một chi binh mã bắc thượng!” Nhìn qua thê tử lần nữa cúi đầu, Sài Thiệu thấp giọng nói cho. Phương hướng bắc, tự nhiên là phương hướng Đột Quyết xâm lấn, hẳn biết thê tử khẳng định vì mình làm như vậy mà cảm thấy cao hứng, nhưng từ trong ánh mắt đôi phương chuyên chú công văn lại không nhìn thấy nửa phần gợn sóng.

“Ta cần thận phân tích một chút, Đột Quyết không có khả năng chỉ chọn một con đường nam tiến. Bọn họ có rất nhiều bộ tộc, giữa lẫn nhau đều sợ đối phương chiếm tiện nghi nhà mình. Cho nên, khả năng lớn nhất là nhiều đường cùng tiến, Nghiêu quận chỉ là một trong số đó. Thái Nguyên...” Sài Thiệu cố ý dừng lời, muốn thử xem Uyển Nhi có đang nghe mình phân tích hay không. Người trước mắt chỉ là Trâu Trâu Long mày, sau đó lại đem ánh mắt đặt vào công vụ.

“Lương sư ở phía tây cũng không có binh lực mạnh. Quận Hoằng Hóa mặc dù cực kỳ quan trọng với Lý gia, nhưng khoảng cách tới Trường An rất xa!” Khẽ thở dài, Sài Thiệu tiếp tục nói. “Cho nên, ta không chuẩn bị đi đường Tây. Ta chuẩn bị đi khu Nhạn Môn, nếu như người Đột Quyết từ trên địa bàn của Lưu Vũ Chu đánh tới, ta vừa vặn lấy kỵ binh đánh với hắn một trận. “

“Vậy ngươi cẩn thận chút! Nguyên cát vẫn là một đứa con nít, đừng hy vọng hắn giúp được. Nếu như chiến sự không thuận lợi, ngươi có thể lui vào Ngũ Đài sơn khu bất cứ lúc nào. Bên kia địa hình phập phồng khá lớn, không thích hợp cho kỵ binh triển khai. Người Đột Quyết muốn đuổi giết ngươi cũng chưa chắc có thể tìm được đường lên núi!” Rốt cuộc Lý Uyển Nhi trả lời một câu, nhưng lời nói lại vền vẹn chỉ giới hạn trong vấn đề quân sự.

Mặc dù như vậy, đã làm cho Sài Thiệu mừng rỡ. Hắn không hy vọng có thể hoàn toàn đạt được sự thông cảm của thê tử, nhưng hai người cùng tồn tại dưới Đường công trưởng., Đã cứng nhắc như vậy quả thực cũng không phải biện pháp. Huống hồ thê tử hiện tại không phải là Uyển Nhi lúc trước chỉ có khả năng làm hắn mất mạng. Hiện tại sau lưng thê tử có mấy vạn hồ lang chi sư, còn có một người không bao lâu có thể trở thành phụ thân của hoàng đế. Đối với một nam nhân khát vọng đem sự nghiệp càng tiến thêm một bước, cái gì mà hồi môn có thể so với mấy vạn đại quân cùng mấy vạn con đường tắt thông thiên này càng dày đặc hơn?

Nghĩ đến quan hệ giữa hai người có thể sẽ xuất hiện cơ hội xoay chuyển, ngữ điệu nói chuyện của Sài Thiệu càng thêm dịu dàng. Mặc dù ở sâu trong nội tâm, làm như vậy cũng làm cho hắn rất xấu hổ, nhưng nam nhân còn sống, lại không thể không nhìn thẳng vào hiện thực.” Uyển Nhi... ” Hắn trầm giọng gọi tên của thê tử, mặt mũi tràn đầy vẻ yêu thương và khẩn cầu.

“Còn có chuyện gì khác sao? ” Lý Uyển Nhi từ trên công văn ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng ngời giống như trăng lạnh trong đêm đông.

“Không, không có chuyện gì khác. Lần này ta tới chỉ là muốn hỏi một câu, nếu như nương tử quân vào thành trước. Người thật sự tính làm thống soái binh mã Bắc thượng sao?” Sài Thiệu bị nhìn đến có chút khản trương, lắp bắp hỏi.

“Vậy cũng phải xem nương tử quân của ta có thể dẫn đầu nhập thành hay không! Đã công kích cứu Thiên rồi...” Lý Uyên Nhi cũng khẽ thở dài. Nàng biết rõ Sài Thiệu đang suy nghĩ tìm cách đền bù vết rách giữa hai người, nhưng bù đắp lại càng khiến nàng có cảm giác vết rách càng rõ ràng. Có lẽ vết rách này tồn tại trước lúc hai người thành thân., Chỉ là năm đó nàng ít trải qua chuyện, vẫn cho là đại bộ phận vai nam nhân trên thế gian dày nặng như núi. Mà chỉ có trải qua mới biết được, vào thời khắc máu chốt Đao Sơn Hỏa Hải cũng sẽ không buông tha cho nam nhân của người, bỏ qua sẽ không thể tìm được người thứ hai.

Với tiêu chuẩn ánh mắt thế tục, Sài Thiệu lúc ấy cũng làm không sai chút nào, thậm chí có thể nói là lý trí. Hai vợ chồng cùng bị người khác bắt mất, còn không bằng tự chạy trốn để khỏi chết. Ít nhất như vậy, người sống sót có thể có cơ hội báo thù cho những người đã chết. Nhưng Uyên Nhi lại không muốn mình sống dưới mái hiên của một nam nhân lý trí nữa. Ít nhất, nàng không muốn lại bị người khác ném bỏ một lần nữa.

“Trường An thành không duy trì được lâu, thủ quân đã là nỗ lực hết đà!” Sài Thiệu thấy hai đầu lông mày Uyên Nhi mang theo vẻ bức bối, cười cười giải khai.

“Những chuyện khác, đợi sau khi thành bị phá ta mới có thời gian!” Lý Uyên Nhi khẽ lắc đầu, trong lời nói lộ ra kiên quyết.” Sau khi thành bị phá, bất kể có phải nương tử quân hay không, ta đều sẽ lãnh binh tiến lên phía bắc!” Trong nội tâm, nàng đồng thời cũng đưa ra quyết định.

Vô luận vì ơn cứu giúp năm đó, hay là hạnh phúc của muội muội Hình Nhi, nàng cũng sẽ không nhìn Lý Húc một mình đối mặt với mấy chục vạn Lang kỵ của tái ngoại.

Thành Trường An công không hết, theo thi thể chồng chất, rốt cuộc cũng có một lỗ hồng bị máu người xông phá. Mười một tháng, Bính Thần, lữ soái dưới trướng Lý Kiến Thành Lôi

Vĩnh Cát dẫn hơn một trăm huynh đệ đứng vững gót chân trên tường bắc thành Trường An. Sau đó, Tả Tam thống quân Ngô Huyền đích thân dẫn thị vệ giết tới, giết tán quân đã kiệt sức, thành công đoạt được cửa bắc Trường An.

Theo sát, nương tử quân từ cửa Tây vào thành, bắt sống Kinh Triệu Cốt Nghi và Triệu Cốt Nghi., Cũng từ ý đồ lập công chuộc tội hẳn biết được nguyên do từ trong miệng dân chúng dốc sức ủng hộ quân doanh. Vì để tránh xuất hiện sĩ tốt dưới trướng xung đột với bách tính, Lý Uyên Nhi phái tộc thúc Lý Thần Thông của mình giơ cao thủ bút của cha Lý Uyên ra lệnh tuần tra đường phố., Có kẻ có ý đồ quấy nhiễu dân chúng, giết không tha. Chưa đợi đám ngựa cướp của dân tài đoạt được đã bị chém đầu ngay trước mặt mọi người. Một ít hung ác chưa lan tràn ra đã bị chôn vùi khắp nơi trên đầu quân. Dân chúng trong thành quyết tâm phải chết khi thấy Lý gia quân vào thành không những không giết người vô tội, hơn nữa còn giữ vững được sự khắc chế ở một mức độ nhất định, lập tức bỏ đi ý niệm tồn vong cùng Đại Tùy.

Thành Trường An sau khi trải qua hơn mười ngày máu tanh tẩy lễ, một lần nữa khôi phục yên tĩnh. Hải Trãi, Lý Uyên ôm ấp Vương Dương Kiệt làm hoàng đế, sửa nguyên nghĩa. Xa xa Dương Quảng là Thái Thượng hoàng. Theo sát, dưới sự bày mưu của thân tín, Dương Huyền gia phong Lý Uyên làm đại đô đốc, tổng quản trong ngoài quân. Thượng thư lệnh, đại thừa tướng, tổng quản nội ngoại chính vụ Đường vương., Giả Chi Việt, khai phủ, trao quyền sửa đổi tất cả chính lệnh. Lại hạ chỉ: “Sự tình không lớn nhỏ, văn võ lập quan, vị không quý tiện, Hiến Chương thưởng phạt, mẫn quy tướng phủ”, duy chỉ có “Tà Tự Thiên Địa”, cần hướng hoàng gia tấu văn.

Lý Uyên lĩnh chỉ tạ ơn, chột ban thưởng cho quần thần. Phong Lý Kiến trở thành thế tử Đường, Lý Thế Dân là Tàn công, nguyên cát là Tề công, Lý Uyên Nhi là quận chúa Bình Dương. Bùi Tịch là quận chúa Ngụy, thưởng cho tướng điện trung lương ngàn lạng. Võ Sĩ Sĩ Hoạch Thái Nguyên quận công thưởng cho đồng ruộng Đông Lương vạn khoảnh. Lưu Hoảng Cơ lấy “Đệ nhất công pháp sáng tạo đến phong làm Tả Quang Lộc đại phu, quận Công Hà Tây Hà., Chính tam phẩm Hoài

Hóa Đại tướng quân. Sài Thiệu lấy “Giáp Nghĩa dám chiến”, phong làm quận trưởng của quận Lâm Tri, đại tổng quản Mã quân. Còn lại như khai sơn, Khương Bảo nghĩa, Tiền Cửu Lũng, Trần Diễn Thọ, Mã Tam Bảo đều truyền chức cao, thưởng trạch viện, Kim Lụa, ruộng tốt không tính.

“Lời này cũng thật đáp ứng lời nói của Hồng Phát trước khi đi!” Nhìn thấy phụ thân trong nháy mắt đem kinh sư phủ khổ sạch sẽ, Lý Uyên Nhi cười khổ suy nghĩ. Nhưng nàng không cách nào chỉ trích phụ thân làm không đúng. Nếu phụ thân không hào phóng tạ ơn những “Tù “Người có công” này, có lẽ ngày nào đó hắn mới từ thừa thừa phủ đi ra ngoài., Sẽ bị một mũi tên đột nhiên bắn chết ở bên cạnh chiến mã, mà có thể mang đến cho đoàn người càng nhiều lợi ích thực tế hơn tương lai trở thành Đại thừa tướng, Đường công, cai quản nội ngoại chính sự vụ.

Nói từ mức độ nào đó, tạo phản chính là vì tranh đoạt địa bàn, cướp tiền, cướp nữ nhân. Việc dám cưỡng đạo làm mà có thể làm chính là cướp địa bàn., Nghĩa quân lấy danh nghĩa của Thanh Quân mà nói, khi nghe được cái mao đường hoàng một chút, bản chất cũng không khác biệt nhiều lắm. Nhưng về phương diện xử lý sự vụ sau này, phụ thân nàng Lý Uyên cũng thành thạo hơn bất kỳ một vị lục lâm hảo hán nào. Lưu dân trong ngoài thành Trường An đều được an trí thích đáng., Bách tính bình thường khi phá thành bị chiến hỏa tác động cũng được bồi thường. Trần Mễ từ trong kho Vĩnh Phong cuộn cuộn không ngừng vận chuyển đến, mức độ nhất định làm dịu khủng hoảng chiến tranh của mọi người, thông qua việc tịch thu tài sản quan viên kinh sư lưu lại, Lý gia quân dưới tình huống không tăng thêm gánh nặng dân chúng, cũng gom góp được đủ quân tư.

Ngoài ra, sau khi Lý Uyên vào thành, chiếu theo những câu chuyện của Hán cao tổ, huỷ bỏ chính trị khắc nghiệt của Đại Tùy và mười hai điều ước dân giao cũng vì hắn mà có được thanh danh hiển hách. Hiện giờ, kinh sư, từ trên xuống dưới vô luận quan viên hay dân chúng, đều lên tiếng khen Đường Công là một vị Thừa tướng cơ trí nhân hậu. Do đó ông ta đến

chưởng quân chính quyền, đem đến chỗ tốt cho triều đình và mọi người.

Ở dưới sự vui vẻ và vinh quang ngắn ngủi này che dấu sự hy sinh cực lớn. Đương nhiên, tất cả mọi người đều cho rằng những kẻ đã hi sinh là đã trừng phạt đúng tội. Bao gồm cả Uyển Nhi ở bên trong, tuy kết cục của cô đối với cốt nghi có chút đồng tình, nhưng bất kể từ nay về sau có tham lam cỡ nào chẳng nữa., Những tội ác khi chống lại đại quân có thể thấy được, Đường Công Lý Uyên chỉ trừng phạt một người bị chém đầu chếp nhà, tộc nhân lưu đày, đã cân nhắc rất nhiều về biểu hiện lập công của hắn vào thời khắc cuối cùng.

Kết cục của những người thủ thành khác tương đối thâm thảm. Tả Cù vệ tướng quân Âm Thế Sư giết Lý gia trước, chống cự nghĩa sư tại hậu, bị phán liệt hình. Giống như mấy tháng trước Âm thế sư dẫn người nhảy vào Lý gia vậy, Âm gia trên dưới hơn hai trăm miệng, vô luận nam nữ, vô luận chủ tớ, người vượt qua mười lăm tuổi toàn bộ bị giết, người dưới mười lăm tuổi bán làm quan nô.

Một tướng lĩnh thủ quân khác của Dương Bảo tàng bị dùng trăm hình, tài sản sung công, người nhà bị không làm nô lệ riêng của Bùi Tịch. Còn lại có mười mấy vị tướng quân Lý Uyển Nhi không quá quen thuộc, cũng bị xử tử cùng nhau, người nhà làm nô, gia sản sung công. Còn có mấy quan văn giàu có lưu lại trong Trường An thành, cũng lấy tham lam, hối lộ, đối đãi bách tính, bị phạt đến mức táng gia bại sản.

Ngay cả Vệ Văn Thăng đã chết gần tháng trước, Lý Uyên cũng không buông tha. Hắn sai người lôi thi thể Vệ Văn Thăng từ trong phần mộ ra, nghiền xương thành tro. Nhưng tội danh không phải chống lại nghĩa quân mà là “Gặp được Thái Thượng, hãm hại tướng sĩ có công!”

Phản cháy thi thể Vệ Văn Thăng, những quan quân xuất thân từ Liêu Đông trở về đều đã có mặt tại hiện trường. Vương Nguyên Thông đã thành Đại Tùỳ Tuyên Uy tướng quân tự tay nhóm lửa củi đầu tiên. Xuyên thấu qua khói đặc bỗng nhiên dâng lên, Lý Uyển Nhi nhìn thấy con mắt Vương Nguyên Thông đỏ hồng, mơ hồ rơi lệ.

Chương thứ năm (một)

Trong nháy mắt khi ánh lửa dâng lên trên thi thể Vệ Văn, Lý Kiến Thành nhẹ nhàng quay sang. Hắn không muốn để cho người ta nhìn thấy mình thất thố, nhưng nắm đấm xiết chặt lại thủy chung đang run rẩy.

Trận hỏa hoạn trên Liêu Hà kia một mực quấn quanh hắn, khiến cho hắn ngày ngày đêm không được an bình. Mà hôm nay, ác mộng rốt cục đã kết thúc. Năm đó người không để ý hắn ngăn cản phóng hỏa đốt hủy đường lui của tướng sĩ, dùng thi thể mình trả tội nghiệt. Lý Kiến Thành gã cũng không còn là chủ soái “không thể nhờ”, người đầu tiên bước lên tường thành Trường An là dũng sĩ dưới trướng gã., Đội ngũ đầu tiên xông vào Trường An là quân bên trái mà hắn thống lĩnh! Hắn một lần nữa chứng minh năng lực của mình không kém anh hùng thời đại này, ít nhất, không thể so với thế dân nhị đệ... Nghĩ đến đây, hắn lặng lẽ dùng khước mắt liếc nhìn, thấy khuôn mặt anh vũ kia của đệ đệ thế dân tràn đầy tiếc nuối.

Lý Kiến Thành biết rõ thế dân của đệ đệ đang tiếc nuối điều gì. Từ khi đại quân xuôi nam tới nay, mặc dù biểu hiện trên chiến trường của thế dân không tốt đến cực điểm, nhưng trong cõi U Minh có một loại vận may thủy chung vẫn theo gã. Đánh Hoắc áp, Lý Thế Dân bị Tổng lão sinh từ trước mắt xuyên trận mà qua., Nhưng truy kích Tổng lão sinh dưới tường thành vừa vặn là tướng lĩnh dưới trướng thế dân. Tấn công Hoàng Hà, bộ hạ Lý Thế Dân bị địch nhân nửa độ nửa độ, toàn quân gần như sụp đổ. Nhưng vào thời khắc máu chốt, từ mấy trăm kỵ binh khác qua sông chạy lại vòng về phía sau lưng Tù quân chủ, lần nữa kéo Lý Thế Dân từ bên kia thất bại trở về. Mặc dù khi đó Sài Thiệu đã được đề bạt làm Tổng quản Mã quân trực thuộc phụ thân., Nhưng kỵ binh dẫn theo lúc đó lại là Phi Hồ quân mà hai người Hầu Quân Tập và Võ Sĩ Hoạch tự tay huấn luyện ra. Sau khi tính công lao, vẫn không thiếu phần của Lý Thế Dân. Đợi đến khi đại quân tiến vào kinh sư, trải qua một phen gió thổi, hai người Lưu Hoàng Cơ và Hầu Quân dưới trướng Lý Thế Dân lại đại phóng dị sắc.,

Thác địa trăm dặm trong lúc giờ tay, tụ tập mấy vạn người, khiến Vệ Văn Thăng ôm yên nôn ra máu, trốn về kinh sư không mấy ngày liền xấu hổ và giận dữ mà chết.

Đã có những công lao này làm chỗ dựa, áp lực mà Lý Thế Dân xây dựng lên đối với vị ca ca này càng thêm rõ ràng. Mặc dù biểu hiện bên ngoài, huynh đệ của hai người huynh đệ cung kính, thân mật giống như năm năm trước. Nhưng Lý Kiến Thành biết rõ, nếu như mình không xuất ra chút công lao nào, sớm muộn gì địa vị trong gia tộc cũng sẽ bị thay thế.

Nếu như là mình mới có thể so sánh với đệ đệ đức hạnh thì còn lâu mới được. Lý Kiến Thành sẽ chủ động giao Đường công, không, bây giờ là thân phận thừa kế số một của Đường Vương ra đây. Bất kể vì gia tộc thịnh vượng mà vẫn là an toàn, hần đều cần phải làm như vậy. Nhưng để tay lên ngực tự hỏi, Lý Kiến Thành thực sự nhìn không ra mình ngoài vận khí, làm sao không bằng nhị đệ thế dân chứ?

Hoàn toàn chính xác, năm đó trên Liêu Hà, mình không giữ được đường lui cho đội Hộ Lương. Nhưng lúc ấy Hứa quốc công văn thuật cũng ở đây, ngay cả hần cũng không thể trở ngại Vệ Văn phóng hỏa cầu, một mình khế nói hậu sinh vẫn bồi làm sao có thể cản trở được?

Mặc dù không phải lỗi của mình, nhưng chính mình cũng phải trả giá rất lớn. Sau sự tình phát sinh, tất cả mọi người đều cho rằng mình “không thể dựa vào”, Lưu Hoảng Cơ, võ sĩ Côn Bằng còn sống trở về, thậm chí nhiều năm sau khi thất lạc đã trở lại làm phụ thân, cùng nhau phá vỡ Vương Nguyên Thông, cũng không chịu hiệu lực vì mình nữa. Mà Lưu Hoảng Cơ lại trở về dưới trướng nhị đệ., Võ Sĩ Hoạch dưới trướng phụ thân, Vương Nguyên Thông và Tề Phá Ngưng hai người theo phía sau Uyển Nhi, đều lập được công lao hiển hách! Kết quả, những công lao kia phân biệt thuộc về Nhị đệ, thuộc về phụ thân, thuộc về về Uyển Nhi, mà với tư cách cấp trên của bọn họ, cái gì cũng không được chia!

Quả thật bộ phận tả lộ quân của mình sau khi khởi binh thì biểu hiện hoàn toàn xa xa không bằng biểu hiện của thế dân hữu lộ quân. Nhưng tả lộ quân cũng không phạm phải bất cứ

sai lầm nào có thể uy hiếp đến sự sinh tồn của Lý gia. So với đường bên trái chắc chắn đánh, động tác của hữu lộ quân đã bại lộ tính cờ bạc của nhị đệ thế dân. Nếu như không phải Lưu Hoảng Cơ, Hầu Quân Tập thay hấn lo liệu, cả chi binh mã đã sớm bị hấn chôn vùi không còn một mảnh!

Luận về nhân loại, hấn tự nhận mình trầm ổn rộng lượng hơn xa so với thế dân nhị đệ. Luận chính vụ, có nhiều năm hiệp trợ phụ thân quản lý kinh nghiệm địa phương, lại càng vượt nhị đệ vì bất cứ chuyện gì mà tính cách thích suất hành ở phía sau. Duy nhất thế dân có thể một chút năng lực so sánh với mình chính là quân vụ. Nhị đệ có thể đem công lao của Lưu Hoảng Cơ cùng Sài Thiệu đều đặt lên đầu hấn, thậm chí đem một phần chiến tích hợp tác cùng nương tử quân cũng đều vì mình có. Nhưng trước mặt mấy chục vạn con mắt, người đầu tiên tấn công vào thành Trường An là tướng sĩ Tả tướng sĩ. Lộ quân trái chỉ cần dựa vào trận chiến này, cũng đủ để làm cho tất cả công lao của Hữu quân đội phải buồn bã thất sắc!

Nếu như năng lực cùng cống hiến của các phương diện đều không kém gì đệ đệ, Lý Kiến Thành đương nhiên không thể nào chấp tay nhường vị trí thế tử. Trải qua thời gian dài như vậy, Lý Kiến Thành không thể nhường lại vị trí thế tử., Thế dân làm đệ đệ từng bước ép sát, hấn làm ca ca này bởi vì gánh vác cái tên ác danh “Táng táng mấy trăm gia tộc tiềm tàng trợ lực” không thể không ần nhẫn lần nữa., Hấn không thể lui tránh Tam Xá trước khi khí thế hùng hổ của thế dân. Hấn đã tự tay báo thù cho các huynh đệ hộ lương đội của bờ Liêu Hà Đông, hấn đã tự tay chứng minh năng lực cùng năng lực thống quân trác tuyệt của mình., Việc hấn phải làm chính là dựa theo ước định trước khi công chiếm Trường An, dẫn dắt chủ lực của Lý gia lên Bắc thượng cùng đại tướng quân Lý Húc sóng vai chống cự Lang kỵ Đột Quyết. Cũng thuận tiện trao tặng Đại tướng quân Phiêu Kỵ, tân đế Dương Nghiêu mới giả làm chủ nhân cho Lý Húc., Phần thưởng của thế tập kích quận vương Bác Lăng đưa cho Lý Húc, rồi chia sáu quận Hà Bắc cùng Hà Đông, Kinh Kỳ làm một thể.

Nếu như việc này giao cho thế dân để xử lý, với tính cách tràn đầy khí phách của hấn, chắc chắn sẽ hỏng như vậy. Mà giao

cho chính hắn làm, Lý Kiến Thành cho rằng khả năng đạt được mục đích của mình mười phần chắc chín. Đầu tiên, Húc Tử vẫn luôn tôn kính bản thân như tôn kính anh ruột thịt vậy., Mà chính mình cũng một mực lấy thân phận huynh trưởng cùng đối phương kết giao, giữa hai bên vốn có một cố tình thân không thể rời đi, cho dù có một số chuyện không đồng ý, cũng có thể cò kè mặc cả công bằng, sẽ không bởi vì đối với con đường phát triển tương lai của sáu quận Hà Bắc không đồng nhất mà trở mặt ngay tại chỗ; thứ hai:, Trước khi đánh lui Đột Quyết Lang Ky, mình sẽ không cùng làm một nhà với hai nhà, để tránh Húc Tử cảm thấy Hà Đông Lý gia thừa dịp người gặp nguy hiểm. Thông qua trận huyết chiến sòng vai, tướng sĩ Bắc Lãng quân sẽ chứng kiến thực lực cùng tương lai dài đằng đẳng của Hà Đông Lý gia, chỉ cần bản thân Húc Tử không có dã tâm tự xưng cô đạo quả nhân., Đối với nhau đều không chỗ xấu cơ hồ sát nhập thành sông, thứ ba, mặc dù Húc Tử đã không còn là Húc Tử năm đó, có mục tiêu nhân sinh cao hơn, đối với quyền lực càng có khát vọng nhiều hơn. Hắn cũng có thể nhìn thấy lấy sáu quận thôn tính thiên hạ là một nhiệm vụ hầu như không thể hoàn thành. Mà chỉ cần hắn chịu đưa ra điều kiện, mình lấy thân phận người thừa kế số một của Lý gia tận thỏa mãn yêu cầu của hắn. Lấy người cùng thông minh của Húc Tử, hắn là có thể nhìn ra thành ý của Lý gia trong chuyện này.

Nếu có Húc Tử tương trợ,... ánh mắt đảo qua tầng tầng khói đen, Lý Kiến Thành lại lần nữa đánh giá Lưu Hoảng Cơ, Trương Tôn Vô Ky và Hầu Quân tập hợp. Những anh tài đương thời này cộng lại một chỗ, năng lực cũng không cách nào sánh vai với Húc Tử. Địa vị thế tử của mình vững như bàn thạch, không ai có khả năng uy hiếp được. Lý gia cũng sẽ càng thêm tươi tốt trên tay mình, vượt qua phụ thân, cùng với phụ thân của phụ thân, đạt tới huy hoàng chưa từng có.

“Thế tử có chuẩn bị xuất phát không? Có cần mặt tướng bồi luyện công không?” Cảm giác được ánh mắt Lý Kiến Thành có vẻ trêu chọc, Võ Sĩ Hoạch gần hắn nhất tranh thủ thời gian tiến lên mấy bước, thấp giọng hỏi.

Cho dù đã được phong làm Thái Nguyên quận công, Võ Sĩ Hoạch vẫn đối với xây dựng thành tựu, mấy người thế dân duy trì sự tôn kính đối với thiếu chủ. Đây là thói quen ký gửi ở đậu nhân thời gian dài, trong chốc lát muốn sửa cũng không thay đổi được. Lý Kiến Thành vô cùng hài lòng với loại thái độ này., Ánh mắt sắc bén đột nhiên trở nên ôn hòa, suy nghĩ một chút, cười trả lời: “Trần thúc một mực phụ trách việc này, chuyện hôm nay ta lo liệu quá nhiều chuyện., Còn chưa kịp hỏi hần! Nếu như Thái Nguyên Công có thể bỏ ra chút thời gian, ta để Đậu tướng quân đi tìm người dẫn một ít nỗ tiên dùng để thủ thành. Trong ngoài Thiên quận có hai bức tường thành, có lợi cho việc hiểm thủ. Quân ta mang theo nhiều vũ tiên, hần là có thể phát huy tác dụng!”

Võ sĩ ngây ngô mỉm cười gật đầu: “Ta đã điều toàn bộ vũ tiên tồn kho binh bộ ra. Ngoài ra, còn có bốn ngàn bộ mã giáp, nếu thế tử cần, có thể mang toàn bộ đi. Chúng ta đến Hà Bắc là khách quân, quân giới nếu không mang đủ, khó tránh khỏi sẽ bị người ta chê cười ti tiện!”

“Vậy nếu mấy đội binh mã khác cần, vậy bọn họ đi đâu dẫn vũ tiên?” Lý Kiến Thành không ngờ tới Võ Sĩ Hoạch lại hào phóng với mình như vậy, ngây người một chút rồi chất vấn một câu.

“Mặt tướng đã bẩm báo Đường công, bắt đầu từ ngày mai chặt cây hoàng gia lâm ngoài thành. Những viên gỗ trong vườn đó nuôi hai mươi mấy năm, nên phát huy công dụng!” Võ Sĩ Hoạch đối với nghi vấn của Lý Kiến Thành đã sớm chuẩn bị, cười cười, thấp giọng nói ra đáp án.

Sở dĩ hần cố ý nói ra sự khác biệt giữa Hà Bắc và Hà Đông là vì tránh bị người khác thực dụng. Nhưng nếu có đủ khả năng, hần đã cố gắng hết sức thay bằng bằng hữu ngày xưa. Vũ tiên được chế tạo theo chất lượng khẳng định sẽ không còn bảo tồn như lúc trước., Nhưng địch nhân mà hai bên phải đối mặt cũng không giống nhau. Một bên là đám loạn phỉ mặc vũ khí đơn sơ, mặc áo giáp giá rẻ, một bên khác là mấy chục vạn lang kỵ khuynh hướng mà đến. Bên nào uy hiếp lớn hơn, người thông minh trong lòng hần là có thể phân biệt rõ ràng.

Chắc chắn Lý Kiến Thành là người thông minh, gã ta quyết định dùng hành động của Võ Sĩ Hoạch làm một thủ đoạn để dựa vào chính mình. Từ sau khi dẫn binh tấn công vào Trường An, mỗi ngày cử động tương tự như vậy gã ta đều phải gặp phải mười mấy lần, cho nên rất dễ theo thói quen tự nhiên.

Mặc dù Võ gia ở Lữ Châu không được coi là danh môn gì, nhưng lần này Trường An được phong rồi, ngoại trừ Võ Sĩ Hoạch này ra thì ở quận Công Ngoại., Còn có một võ sĩ lừng danh cũng được phong làm huyện công. Dựa vào một môn phong tước lưỡng công và một nửa thế tiền tài của Duyên Châu, Vũ gia bay trong nháy mắt. Một gia tộc như vậy, có thể vì trợ lực mà tự nhiên là thuận nước đẩy thuyền thu về. Cho dù tạm thời không thể có được sự thuận phục của y, cũng không thể trở mặt nhìn y thay người khác chạy trước chạy sau.

Xét thấy nhân tố trở lên, nụ cười của Lý Kiến Thành càng thêm ôn hòa: “Vũ tướng quân làm việc luôn có thể nghĩ đến phía trước mọi người. Có người chường quân quân nhu trọng, dọc theo đường đi không biết đã tiết kiệm được bao nhiêu tâm tư cho đoàn người. Nếu như không phải phụ thân đã bổ nhiệm người làm Ty Chính Khanh, chức đốc lương quan của đại quân Bắc chinh, chắc chắn không phải sĩ lương, kẻ thù của kẻ khác!”

“Đa tạ thế tử nâng đỡ, Vũ mỗ làm đều là một vài chuyện mà thôi. Không tính là mưu sự trước.” Võ sĩ Tư Kỳ bị Lý Kiến Thành không kiêng nể gì mà hoảng sợ, vội vàng chuyển đề tài về quân vụ. Hắn không muốn đắc tội với Lý Kiến Thành thanh thế như mặt trời ban trưa trước mắt., Lại kém xa con buôn nhìn thấy đối phương có thể chiếm thượng phong lập tức đổi mới trong môn đình. Huống hồ hắn biết căn cơ của mình nông cạn, so ra kém đám người Trương Tôn Thuận Đức, Lưu Văn Tĩnh này. Cho nên tránh được chuyện không dính vào chuyện lập ngục cướp ngôi là tốt nhất.

Không đợi Võ Sĩ Hoạch hiểu rõ chính mình, Tả Tam Thống quân dưới trướng Lý Kiến Thành - Đâu Huyền lập tức tiến tới, nói bằng giọng quái gở: “Cổ Ngữ Vân, binh mã không động, lương thảo đi trước. Nếu như Sĩ Hoạch huynh làm vậy không

coi là mưu sự, như vậy một số người ngay cả nhãn lực cũng không có, lại càng uống phí gánh vác cái tên nhiều mưu đồ!”

Lúc nói lời này, con mắt Đậu Kiệt không chớp một cái nào nhìn chăm chăm Lý Tĩnh đang đứng bên cạnh Lý Thế Dân. Nhìn chăm chăm vào đôi phương cúi đầu xuống, tóc hoa trắng sau mũ quan đều lộ hết ra, mới dương dương đắc ý hừ một tiếng, cao cao trên cao nhếch cằm lên.

“Tướng giám sát còn có một số việc, Vũ mỗ đi trước một bước. Thế tử chớ trách!” Võ Sĩ Hoạch e sợ sau khi nói chuyện với nhau sẽ còn rước thêm phiền phức cho mình nữa, vội vàng khom người cáo lui.

“Võ tướng quân chậm đã. Lát nữa Đậu tướng quân sẽ đi tìm ngươi!” Lý Kiến Thành cười nhạt một tiếng, cũng không hề dùng sự từ chối của Võ Sĩ Hoạch làm ngỗ. Ngược lại, đôi phương càng như vậy, càng khiến hấn sinh lòng kính ý. So sánh với Võ Sĩ Hoạch, hình tượng Lý Tĩnh bị Đậu Dân dùng ngôn ngữ chèn ép trong lòng hấn còn kém quá nhiều lắm. Tên kia mới 40 tuổi tóc đã bạc trắng gần nửa., Mặt mày xui xẻo như thiếu người khác mấy chục vạn quan tiền, nhìn cũng không tốt lành gì! Bởi vậy, mặc dù dưới trướng mình có ý đồ khiêu khích trước, Lý Kiến Thành cũng không muốn ngăn lại. Ở sâu trong nội tâm ngược lại dâng lên một khát vọng vui vẻ, chờ xem Lý Thế Dân ra sao thay Lý Tĩnh thế người tiểu nhân này.

Việc này nếu đặt trong lúc bình thường, phát hiện giữa thế tử và Nhị công tử phát sinh xung đột, đại đa số người chung quanh nhất định sẽ kiểm soát trốn thật xa như Võ Sĩ Hoạch. Nhưng hôm nay, không cần thận nghe được lời Đậu Phương nói, đại bộ phận mọi người đều đem ánh mắt từ trước đồng loạt chuyển hướng tới hiện trường ma sát. Trong mười người, có tám người đối với Lý Tĩnh đầy khinh bỉ.

Đoàn người không rõ, trước mắt Nhị công tử vốn mưu trí hơn người rốt cuộc mấy ngày nay có chỗ nào không đúng, vậy mà liều mạng dẫn đầu nương tử, thống lĩnh Lý Uyển Nhi cùng Đường Vương Lý Uyên không thoải mái, cứ thế cứng rắn bảo vệ Lý Tĩnh từ dưới quỹ đầu đao? Mặc dù Lý Tĩnh trước khi bị

xử tử cũng không được?, Tiếng gọi “Công Hưng Nghĩa Bình”, dục bình bạo loạn, chính là lấy tư oán giết trắng sĩ cái gì ấy!” Nghe rất có môn đạo, nhưng thời đại này nói nhiều người, cũng không thấy trong đó có mấy người thật sự có thể làm chính sự.

Trong mắt mọi người, giờ phút này Lý Tịnh lại xấu xa lại lồi thối, quả thực so với chuột chạy qua đường còn đáng ghét hơn. Thằng nhãi kia hai mươi năm trước rất có danh tiếng., Kết quả lẫn lộn đến độ bốn mươi tuổi, cũng không kiếm được một số sự nghiệp có uy danh tương đương với hấn. Lý gia ở Thái Nguyên chinh quân chuẩn bị chiến tranh, để chạy nạn dân từ Lưu Vũ Chu trốn vào Thái Nguyên làm người dân tị nạn., Tiểu tử kia thế mà lại không cảm niệm chút nào ân thu lưu của gia tộc Đường Công, ngược lại đem việc tố cáo Đông Lý gia là cơ hội tốt để tấn thân. Kết quả sau khi đến Trường An, trước tiên cho Âm thế sư ra chủ phá hủy phần mộ Lý gia tổ, sau đó lại ý đồ kích thích bách tính cả thành đối kháng cùng Lý gia quân. Nếu như không phải Kinh Triệu Cốt Nghi cố ý đóng quân tại cuối cùng, toàn bộ Trường An đều có thể vì công lợi lộc của thằng nhãi Lý Tịnh kia mà tử vong.

Ngoài ra, thằng nhãi kia còn tự tay bắn chết mấy tên tướng lĩnh quân thần tử, bao gồm cả Công Tôn Hoa ở huyện Võ Hương. Thậm chí bị các tướng lĩnh trẻ tuổi nhất trí coi là Thiên Tiên, Trương Xuất Trần cũng thiếu chút nữa mất mạng trong tay gã. Nghe tin tức chưa thì chứng nhận nói, tên Lý Tịnh năm đó vì chạy trốn trôi chết, còn từng có ước hẹn bạch thủ với người ta. Sở dĩ Trương Xuất Trần bây giờ còn đang đợi trong khuê phòng chữ, trên thực tế là đang chờ Lý Tịnh.

Cứ vô tình vô nghĩa như vậy, vì một kẻ tư tâm không tiếc giết người diệt khẩu, Nhị công tử Lý Thế Dân lại còn muốn dùng chiến công chuộc tội? Thế mà còn phải thỉnh cầu Đường công dựa theo biểu hiện lúc người này giữ thành chịu trách nhiệm? Cũng may Đường Công còn chưa già cả hồ đồ, tuy đặc xá người này, nhưng chỉ để hấn làm Thất phẩm tòng quân. Nếu không, mỗi ngày mọi người đều phải ngồi chung hàng với người này, thật sự xấu hổ đến chết!

Trong ánh mắt của hắn lộ ra vẻ thù địch khiến Lý Thế Dân cũng cảm thấy áp lực bội phần. Nhưng hắn tin chắc mình không làm sai điều gì. Con đường Lý gia hóa gia vì nước vừa mới mở đầu, lúc này lại dùng người để mưu kế, chứ không phải dùng ân đức của người ta. Đợi khi phụ thân ngồi vững giang sơn, nếu không thích những tên gia hỏa đức có hại này, thì sẽ không phải là không thích., Cho hắn một hư vị cao treo lên là được, hiện tại tuyệt đối không thể biểu hiện quá mức chính trực, làm cho các thần tử Đại Tù triều Nguyên một đám cũng không dám đến đây tìm nơi nương tựa. Nếu bàn về tư đức, trước mắt Ngưu Thế Cơ đang chạy ở bên cạnh Thái Thượng Hoàng Dương Quảng..., Bùi Quý, Bùi Uẩn, Vũ Văn Sĩ và đám người, ai không âm hiểm hơn Lý Tịnh. Nhưng bất luận một người nào trong bọn họ nếu đầu nhập vào, đối với Lý gia mà nói đều không khác mấy vạn hùng binh.

Cho nên, vô luận người khác nhìn như thế nào, Lý Thế Dân quyết sẽ không buông tha Lý Tịnh. Hắn hướng về phía ca ca mình cười cười, hòa hoãn sóng nhiệt cuộn cuộn rơi đập vào mặt. Sau đó nhẹ nhàng xoay người, dùng lưng mình ngăn trở địch ý bắn về phía Lý Tịnh.

“Dược sư huynh, ta nhớ hôm qua lúc thảo luận với người thảo luận về phương hướng tiêu trừ của Đông Tiến, còn có một số chi tiết chưa hoàn thành. Người về trước giúp ta xử lý một chút đi. Đợi lát nữa mọi người lại bổ sung hoàn thiện!” Cố ý nói lớn thêm vài phần, Lý Thế Dân trịnh trọng phân phó.

“Mặt tướng, thuộc hạ, thuộc hạ tuyệt không phụ lòng nhị công tử ủy thác!” Lý Tịnh bị mọi người nhìn chăm chăm không có đất dung, không nghĩ tới Lý Thế Dân thế mà lúc này lại chịu thay mình ra mặt, đầu tiên là sững sờ, sau đó khom người xuống, dùng thanh âm run rẩy trả lời.

“Người mới đến trong quân ta, tài hoa còn chưa có cơ hội bày ra. Nếu sớm đến mấy tháng, chắc hẳn đã trở hết tài năng.” Lý Thế Dân vỗ nhẹ lên bả vai Lý Tịnh, ngữ điệu tuy bình thản, lại mang theo mấy chỗ góc cạnh không cách nào che giấu. Nói xong, y tự tay chỉnh đốn quần áo Lý Tịnh., Sau đó nhìn đối phương chậm rãi rời đi. Đợi khi Lý Tịnh đi xa, mới quay đầu lại, nhẹ nhàng ôm quyền hướng tới mọi người: “Nếu Lý Tịnh

ở trên chiến trường đặc tội, thỉnh mọi người đừng có truy cứu với ta. Thì ra hấn và chúng ta là địch nhân, tất cả thủ đoạn có thể sử dụng đều là cực kỳ cần thiết. Nhưng hiện tại, hấn đã vì người dưới trướng Lý gia, không thể để cho địch nhân nhìn nữa.”

Lời này nói ra tuy rằng chưa chắc có thể khiến đoàn người tâm phục, nhưng lại thắng ở lễ tiết. Rất nhiều tướng lĩnh vốn ô mê tâm lý xem náo nhiệt cười hoàn lễ, ngượng ngùng lui về vị trí mình nên đứng, có một số tướng lĩnh cổ trong các quận ven đường bởi vì binh lực không địch lại nghĩa quân mà “Vút đêm sang sáng” tới đây., Ngược lại hấn cảm thấy Lý Kiến Thành và tướng lĩnh dưới trướng của hấn lòng dạ hẹp hòi, Lý Thế Dân khoan dung độ lượng, từ đó lại tăng thêm mấy phần hảo cảm đối với Lý Nhị công tử.

Nhìn thấy Nhị đệ trong lúc đàm tiếu đã hóa giải một kích ý đồ của Đậu Dục, cũng chuyển hồi kính cho mình mấy cái đỉnh mềm yếu. Lý Kiến Thành trong lòng bất giác có chút buồn bực, nhưng bởi vì đã quen nhìn, gã nhất thời cũng tìm không ra thân phận huynh trưởng gì, lại có thể đả kích thể dân kiêu ngạo, trực tiếp làm khối đặc trong ngực bụng cuộn cuộn, phảng phất toàn bộ khối bụi trên đồng lửa đều bị mình hít vào bụng.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí bên cạnh đồng lửa lại có chút lúng túng. Mệnh lệnh đốt cháy thi thể vệ văn thăng trước mặt mọi người là Lý Uyên tự mình hạ xuống, nói là vì lần đầu tiên hiến tế bị Vệ lão tặc chôn vùi tám trăm tráng sĩ ở bờ bên kia Liêu Hà. Phóng tầm mắt nhìn toàn bộ Lý gia quân, bất luận là Lý Uyên trực thuộc hay Lý Kiến Thành, đều được Lý Kiến tạo thành., Dưới trướng ba người Lý Thế Dân, Lý Uyển Nhi đều có không ít tướng lĩnh xuất thân từ đội hộ lương năm xưa. Cho nên vô luận là văn thần võ tướng, đoàn người đều ô mê thái kết thiện duyên rộng rãi đến xem lễ. Vạn lần không nghĩ tới thi thể Vệ Văn Thăng còn chưa hóa thành tro, lửa đỏ đã lan tràn tới giữa huynh đệ Lý gia.

“Lý Tịnh quá khứ làm sai như vậy, phụ thân mặc dù đã nói không truy cứu, đoàn người thỉnh thoảng phát tiết vài câu không hài lòng đối với hấn, cũng không thể coi là quá phận.”

Lý Uyển Nhi không muốn để cho mọi người nhìn thấy ca ca cùng đệ đệ không hợp với nhau., Không thể không ra mặt hoà giải. Trong trí nhớ của nàng, ca ca kiến thành cùng đệ đệ thể dân của nàng đối lập nhau căn bản không nên bộ dáng như hiện tại. Nàng nhớ rõ năm mình xuất giá, thể dân còn cả ngày quần quít lấy ca ca kiến thành, coi người sau cùng là lá chắn lớn nhất trong thiên hạ. Mà ca ca cũng tận lực thỏa mãn hết thấy yêu cầu của thể dân. Huynh trưởng như cha, từ này không thể thỏa đáng bằng hai huynh đệ lúc đó.

“Chẳng qua mới có mấy năm!” Lý Uyển Nhi thầm thở dài trong lòng. gượng cười, nàng tiếp tục nói với ca ca và đệ đệ: “Lấy đệ nói với ta, về công việc, tự nhiên sẽ không tìm Lý Tịnh gây phiền toái nữa. Nhưng nếu như hấn lén lút làm việc giống như trước kia, coi mọi người là đá kê chân., Vậy đừng trách ta lão nợ mới tính. Ta là nữ nhân, lòng dạ vốn không rộng lớn bằng nam nhân các người. Đặc biệt là kẻ làm tổn thương tướng lãnh nương tử quân ta, có thể tiếp nhận hấn làm quan trong triều, nhưng tuyệt đối đừng hy vọng ta sẽ cho hấn sắc mặt tốt!”

Chẳng biết tại sao, đối với nhị tỷ bộ dạng nam nhi khí khái này của mình, trong lòng Lý Thế Dân luôn luôn kính lại sợ. Cho dù có chút mất hứng, hấn vẫn lui lại nửa bước, cười trả lời: “Đó là tự nhiên, nhị tỷ mau nói. Công là công, tư là tư. Nếu Lý Tịnh phạm sai lầm, trên ngôn ngữ chịu chút ít thua thiệt, cũng là vậy!”

“Nhị muội nói có lý!” Lý Kiến Thành đã được trải đệm, cuối cùng vẫn hỏi một chút thể diện. Đầu tiên cảm ơn muội muội bất bình đã đánh bại muội muội, sau đó lại quay đầu đi phân phó Đậu Huyền, “Niệm tình vừa rồi muội cũng là xuất phát từ nhất thời nghĩa phần. Đã nói rồi thì thôi. Nhưng sau này phải tìm Lý Tịnh gây phiền toái. Nếu không, người ta ngược lại cảm thấy muội lấy lớn hiếp nhỏ!”

“Vâng!” Đậu Hâu đứng nghiêm túc ôm quyền, lớn tiếng trả lời.

Một chút đấu khẩu thiếu chút nữa diễn biến thành huynh đệ hai người xung đột ngay trước mặt mọi người, Lý Kiến Thành

và Lý Thế Dân cảm thấy thật không thú vị. Mắt thấy quan tài gỗ đựng thi hài Vệ Văn Thăng bị ngọn lửa thôn phệ gần như không còn, Lý Thế Dân liền tìm cơ mang theo phụ tá và thân tín của mình rời khỏi hỏa trường. Lại nhàm chán đây đưa một lát, Lý Kiến Thành cũng lấy cơ chuẩn bị quân vụ Bắc Hành, quay người nhảy lên lưng ngựa.

Mùi vị đốt cháy xương cốt rất khó ngửi, cho nên chỉ lát sau, tám trăm quan viên văn võ đến xem lễ và tế lễ lần lượt tản đi, từ từ tản đi., Bên cạnh đồng lửa chỉ còn lại Lý Uyển Nhi cùng thuộc hạ của nàng. Biết rất nhiều người chưa chắc thích bồi tiếp mình, Lý Uyển Nhi cũng không làm khó mọi người, quay đầu lại hướng mọi người khoát tay áo, thấp giọng ra lệnh: “Mọi người trở về chuẩn bị đi. Chờ lương thảo gom lại cho tốt, đại bộ phận trong các người cũng phải theo ta lên Bắc thượng!”

Nếu như không phải xuất phát từ sự tôn kính đối với Uyển nhi, chúng tướng chỉ sợ đã sớm bỏ trốn mất dạng. Cho nên, nghe được mệnh lệnh của nàng, đám người Khâu sư Lợi, Nhâm Hoàn, Nhai Sĩ Lăng lập tức cáo lui. Chỉ có Vương Nguyên Thông cùng Tề Phá Ngưng hai lựa chọn giữ lại, một trái một phải đứng ở bên cạnh Lý Uyển Nhi, phảng phất hai ngọn núi cao ngất.

Ba người đứng sóng vai, lẳng lẳng nhìn một đồng liệt diễm nhảy vọt trước mắt. Nếu như không phải năm đó trận hỏa hoạn, rất nhiều con đường khác một trời một vực với hiện tại. Vương, cùng nhau sẽ không bị lam nhân bắt đi làm nô lệ, đương nhiên cũng sẽ không có kiếp sống lục lâm sau này., Chắc chắn nàng sẽ còn gả cho Sài Thiệu, đó là trách nhiệm của nàng với con gái Đường Công, căn bản là không thể thoát khỏi. Nhưng trước khi xuất giá, nàng sẽ sống một thời gian rất dài bên cạnh Lý Húc, trong cuộc sống của lẫn nhau sẽ lưu lại ký ức không thể nào quên được...

“Đi thôi. Trời quá lạnh, đứng lâu thân thể chưa hẳn chịu nổi!” Đợi hỏa diễm yếu bớt một chút, Vương Nguyên Thông chuyển đến trước mặt Uyển Nhi, thấp giọng khuyên bảo.

“Đi thôi. Tìm mấy quân sĩ dập tắt lửa đi!” Uyển Nhi khẽ thờ dài đáp.

Khiến nàng cảm thấy tiếc nuối, không chỉ là tâm nguyện của tiểu nữ nhi của mình năm đó. Trận hỏa hoạn kia đã làm thay đổi vận mệnh của rất nhiều người, bao gồm cả ca ca kiến thành. Nếu như năm đó không ngừng cây cầu, chắc chắn Húc Tử sẽ hiểu lý lẽ đương nhiên trở thành cánh tay của ca ca. Lưu Hoảng Cơ và Võ Sĩ Hoạch cũng sẽ không xa cách với ca ca. Như vậy, thế thì đệ đệ cũng sẽ không vì cái cánh càng tăng cao mà càng thêm khinh miệt đối với ca ca!

“Kỳ thật hai huynh đệ bọn họ hôm nay sở dĩ gây náo động phi thường không thoải mái, là vì vị trí thống soái Bắc chinh đại quân, mà không phải Quy Tôn Lý Tịnh kia!” Tề Tề ngưng từ trước đến nay luôn trực tiếp quen với Uyển Nhi, biết đối phương đang suy nghĩ gì, cho nên cũng không che giấu quan điểm của mình.

Hắn nói như vậy, làm cho Uyển Nhi trong lòng cảm thấy hơi dễ chịu một chút. Nhưng đồng thời lại phi thường hoài nghi sự thật. Suy nghĩ chốc lát, nàng chần chờ truy vấn “Đột Quyết Lang Kỵ” cũng không phải cái gì tốt đẹp, bọn họ cần gì vì thế mà nháo như vậy không thoải mái? Muốn cướp công lập nghiệp, ở chung quanh so với Đột Quyết Lang Kỵ dễ đối phó địch nhân hơn không phải là nhiều sao?”

“Cái này không giống. Từ xưa đến nay, chúng ta làm lính coi trọng nội đấu ngoại chiến. Bên trong tranh chấp trăm vạn xác chưa hẳn tính là bản lĩnh, bên ngoài chiến không bỏ tấc đất tấc nhiên là anh hùng. Cho nên tướng quân Phục Ba và Định Viễn Hầu Ban siêu việt mới có danh tiếng lớn như vậy. Đối kháng Đột Quyết Lang kỵ nhiệm vụ gian khổ hơn một chút., Vạn nhất thắng được, thì cũng là nhờ công giúp đỡ Thiên Hà.” Vương Nguyên Thông lắc đầu, từ góc độ nam nhân giải thích cho Uyển Nhi vấn đề này.

Những lời còn lại, hắn không cần tiếp tục hướng Uyển Nhi nhắc nhở. Lập được công lớn, cho dù Đường Vương Lý Uyên muốn bạc đãi hắn, sợ rằng cũng có rất nhiều người sẽ trượng nghĩa chấp ngôn!

Đó là mạo hiểm, nhưng đối với nam nhân giỏi về nắm chắc mà nói, đồng thời cũng là kỳ ngộ trời ban. Về điểm này, mưu thần bên cạnh Lý Kiến Thành không thể không nhìn ra. Mà Lý Thế Dân vốn có danh xưng cơ trí, chỉ sợ đã sớm thấy rõ ràng.

Chương thứ năm (2)

Cơ hội luôn thuộc loại người sở trường nắm chắc. Trong mắt những người đứng xem, bọn họ chỉ là may mắn, số mệnh tốt. Nhưng trên thực tế, vì nắm chắc cơ hội nhẹ nhàng qua đi, bọn họ thường bỏ ra nỗ lực gấp mấy lần so với người bình thường.

Nhạc Thọ Vương Đậu Kiến cảm ngộ rất sâu đối với điều này. Mỗi khi ông ta quay đầu lại nhìn con đường mà mình từng bước một đi về phía Chư Hầu, luôn cảm thấy may mắn vì lựa chọn chính xác của mình trong mấy cái nháy mắt.

Đây là cơ hội đầu tiên để hắn ta xuất binh báo thù cho Tôn An tổ. Lúc ấy, giặc cướp Trương Kim đã nổi giận trên tiệc rượu đồ thêm dầu vào lửa ở trước mặt Tôn An tổ. Toàn bộ Hà Bắc hầu như không ai dám tranh phong với hắn ta. Chỉ có Đậu Kiến Đức hắn ta dẫn theo đội ngũ không đến hai ngàn người., Thế mà lại giống trống kua chiêng thay Tôn An Tổ phát tang, cũng truyền lại âm thanh triệu tập cả Lục Lâm Hào Kiệt đồng thời thảo phạt Trương Kim. Tuy rằng cử động lần này dẫn đến việc Đậu gia quân bị Trương Kim xưng là Vương Quỷ Lục đánh cho chạy trôi chết, từ huyện Trường Hà chạy thẳng đến chỗ sâu của đậu cương. Nhưng từ đó về sau, toàn bộ Lục Lâm Hào Kiệt ở Hà Bắc nhắc tới tên Đậu Kiến Đức, không ai không âm thầm chỉ ngón cái.

Cơ hội thứ hai của hắn là một mình hắn thu thập tàn cục mà cao sĩ lưu lại. Lúc ấy trong số những người đặt vị trí Tổng Biều của Bắc Đỉnh Hà, tùy tiện lôi ra một người cũng có thanh danh lớn hơn Đậu Kiến Đức. Nhưng tất cả mọi người đều bị Lý Húc và Dương Nghĩa Thần giết phá can đảm, trốn ở gần đậu cương không dám ra mặt. Chỉ có Đậu Kiến Đức là có thể tính toán chính xác Lý Kiến Đức., Hai gã hung hãn tấn công không kéo dài được bao lâu, dẫn đội đánh ra khỏi Bình Nguyên quận, trước tiên đón mấy vạn huynh đệ bị đánh tan, sau đó thuận thế đông tiến., Sau khi đem danh tiếng chính đại như vậy, Diêm Lăng cùng Thừa Thiện quận Thanh Hà, Dương Thiện hội hai người lần lượt bắt giết. Hành động này chẳng những không dẫn tới Lý Húc cùng Dương Nghĩa Thần liên thủ

trả thù, ngược lại lại làm cho cao thượng mở đường. Dương công khanh, Vương Bạc này bình thường mắt cao hơn đỉnh Lục Lâm đại phú đối với Đậu gia quân tâm phục khẩu phục, từ đó về sau chịu sự ước thúc của Đậu mỗ.

Cái cơ hội thứ ba của hắn là lấy thân phận Tổng Biện Tử của Hà Bắc Lục Lâm để điều đình hai lộ quan quân U Châu và Bắc Lãng xung đột. Mặc dù trong hai lộ quan quân then quá hóa giận, đều có thể đẩy Đậu gia quân vào vực sâu vạn kiếp bất phục. Mặc dù thân sĩ toàn bộ Hà Bắc đều coi chuyện này là một trò cười mà nói, nhưng Đậu Kiến Đức đã hoàn thành nhiệm vụ mà người khác không dám nghĩ tới. Bắc Lãng quân giằng co không xong cùng U Châu quân cũng không ai dám đề đối phương ngồi yên làm ngư ông đắc lợi, đành thuận thế thu tay về. Từ nay về sau không thể làm gì khác hơn là từ đầu., Đậu gia quân danh chính ngôn thuận tiếp quản bình nguyên hơn xa triều đình, Thanh Hà, Vũ An., Bốn quận Bàn Hải và non nửa con sông, nhảy lên trở thành thế lực lớn thứ ba có thể ngang hàng với Bắc Lãng quân, U Châu.

Hiện tại, cơ hội thứ tư lại đặt ở trước mặt Đậu Kiến Đức. Không cần phải mật thám thám thính tình hình chi tiết, chỉ cần từ điểm đóng quân ở sáu quận Bắc Lãng gần nửa tháng gần đây bắt đầu phát binh khí hành động này, Đậu Kiến Đức đã hiểu hàng xóm Lý Húc của mình lại sắp có hành động khác. Trừ Hồ Bí thiết kỵ đến từ U Châu, Đậu Kiến Đức không rõ rốt cuộc là Lộ hào kiệt kia hay là lộ hào kiệt kia., Có thể đem Lý Húc có được mỹ danh của Thường Thắng tướng quân ép tới mức tất cả lực lượng dưới trướng động viên. Nhưng, hắn lại tỉnh táo biết, nếu trong lúc Lý Húc cùng địch nhân mới giết đến mức khó phân thắng bại, bản thân huy binh tiến vào Trụ Tin cũng như Triệu Quận, Bắc Lãng quân tuyệt đối không có sức quay đầu lại phản bổ.

Sau khi chép sạch đường lui của Lý Húc, tiện thể nhét hơn phân nửa sông Bắc vào dưới trướng. Sau đó Bắc chinh U Châu, giải quyết triệt để khôn nhiều trên lưng. Hoàn thành trình tự, Đậu gia quân có thể yên tâm hướng nam đi tranh đoạt thiên hạ. Thời gian dành cho hắn đã không còn nhiều lắm., Lý Uyên đã công phá Trường An từ hơn mười ngày trước, ngoại

trừ Lạc Dương, Hoàng nông cùng Thượng Lạc tam quận, hơn phân nửa Hà Nam bao gồm ở trong tay. Nếu Đậu Kiến Đức lòng mang lòng phụ nữ nhân lòng còn lòng, thì có thể vĩnh viễn lui ra khỏi sân sân thú Ván Đình Trục Lộ.

Bây giờ, máu chốt là muốn nghe rõ kẻ địch trước mặt Bác Lăng quân là ai? Chiến đấu với Bác Lăng quân khi nào thì bắt đầu? Có thể đánh tới mức độ nào? Đậu Kiến Đức và văn võ thương dưới trướng thảo luận vài lần, đều không thể nghiên cứu rõ ràng. Thế lực nối tiếp với sáu quận Bác Lăng ngoại trừ Đậu Kiến Đức ra thì không còn thế lực nào khác., Chỉ có ba nhà La Nghệ, Lưu Vũ Chu và Lý Uyên. U Châu quân dưới trướng La Nghệ vừa mới chịu thiệt trước mặt Bác Lăng quân, trong thời gian ngắn đoán chừng không nổi hứng thú đánh đánh trận nữa. Thế lực Lưu Vũ Chu nửa năm nay đã bành trướng đến cực nhanh., Nhưng nếu như hấn chủ động tấn công quận Thiên, mặt bên rất có thể sẽ bị đả kích từ phương hướng Thái Nguyên. Còn Lý Uyên cuối cùng, khả năng xung đột với Lý Húc càng là cực kỳ bé nhỏ. Không nói đến nữ nhi của hấn chính là lão bà của Lý Húc., Hai nhà Gia thúc chất, một mối quan hệ thân thích viết không ra hai chữ Lý. Chỉ bằng vào quan hệ với thái nguyên binh mã xuôi nam của Bác Lăng dùng ba ngàn tráng sĩ tương trợ, Lý lão bà cũng không có mặt mũi vừa mới được Trường An liền qua cầu rút ván.

Trừ ba người trở lên, có thể xung đột với Lý Húc cũng chỉ có Đậu Kiến Đức. Nhưng sứ giả đến từ Bác Lăng lại nghỉ ngơi trong dịch quán. Người này đã được gọi là Đậu, Lý hai nhà kết minh đối kháng ngôi mà đến., Đương nhiên biểu thị quân Bác Lăng trong khoảng thời gian ngắn sẽ không tìm Đậu gia quân gây phiền phức. Huống hồ sau lưng Lý Húc còn có một La Nghệ, nếu hấn đem đại bộ phận binh mã dưới trướng đều điều động tin tức giáp ranh quận Thanh Hà, La Nghệ sau khi nghe tin nhất định sẽ trực tiếp công kích sào huyệt của hấn.

“Quan tâm hấn đánh với ai làm gì, chúng ta làm đại tướng quân Vương Phục Bảo dưới trướng Đậu Kiến Đức vỗ vỗ cái mũ da trên đầu, ồm ồm nói. Hôm nay hấn mặc thường phục võ tướng thân thể, trên người không gì không tiên hoa phú quý. Nhìn từ góc độ nào đi nữa., Không có mũ sắt mũ sắt trên đỉnh

đầu ngày thường, trông rất thuận mắt khi khoác mũ lá sen. Không riêng gì hấn, đại bộ phận võ tướng dưới trướng Đậu Kiến Đức cũng ngồi không ngồi, không đứng cũng không đứng. Nếu như bắt bẻ một chút, dùng bốn chữ “Mộc Hầu mà Quan” để hình dung cũng không quá đáng.

“Chiến đấu vô ý, dù có thắng, tình thế tất khó lâu dài!” Nặc Ngôn Tổng Chính trợn mắt nhìn Vương Phục Bảo, giận dữ nói. Bằng vào tâm mà nói, hấn phi thường không muốn cùng đám mãng phu Vương Phục Bảo bình luận tình hình quân sự. Trong lời nói của đối phương, mười câu trong đó có tám câu đều là nói nhảm, hai câu còn lại thường cách đề vạ dẫm.

“Tổng Nạp nói đúng, việc nuôi binh của họ Lý ở dân gian là có âm mưu với chúng ta, cũng không phải hoàn toàn không có khả năng. Đến lúc đó, hấn dùng binh khí của dân gian ngăn chặn La Nghệ, dùng trăm trận tinh binh độc sức xuôi nam...” Hành quân trưởng lão Khổng Đức liếc xéo các võ tướng một cái., Lớn tiếng nói ra một loại lo lắng khác. Chỉ riêng từ phương diện sức chiến đấu, Bác Lăng vẫn hơn xa Đậu gia. Họ Lý mặc dù chưa từng thất tín với ghi chép của người khác, nhưng ai cũng không thể cam đoan, hấn đột nhiên phái sứ giả đến thương thảo chuyện kết minh, có phải chỉ để làm mọi người lơ là, mà làm cho Đậu gia quân từ bỏ cảnh giác đối với hấn.

Đối với những người đọc sách tài hoa như Tổng Chính và Khổng Đức Thiệu, Vương Phục Bảo từ trước đến nay rất cung kính. Bởi vậy tuy rằng bị đối phương nhìn vào một cách vô ơn, nhưng hấn vẫn nở nụ cười hiền lành, thấp giọng giải thích., “Ý của ta là chúng ta không cần thiết phải hao phí tâm tư vì họ Lý làm gì. Việc hấn làm nếu như hữu dụng đối với chúng ta, cứ việc học đi. Nếu như không có tác dụng, hấn phá nhà của mình, chúng ta tùy tùng lo lắng cái gì. Chờ hấn phá tan gia nghiệp, mọi người vừa vặn đi thu thập tàn cuộc!”

Lời này rất hợp khẩu vị của các võ tướng, trong nhất thời, Tả tướng quân Trương Thanh đặc, Minh Vũ tướng quân Ân Thu., Đám người Dương Uy tướng quân, Thạch Tiêu đều nhao nhao lên tiếng phụ họa. Làm vũ phu xuất thân rừng xanh, bọn họ đều không thích đóng cửa để suy đoán điều khác của người

khác. Trước mắt chính sách mà Đậu gia quân làm, đại bộ phận đều là từ Trung Lăng Nguyên không được sao chép, chúng mình thực tiễn, hiệu quả thu được vô cùng tốt. Dân chúng lại một lần nữa sống yên ổn rất nhanh đã quên mất là ai hại bọn họ rời nhà, tranh nhau khen Vương gia là đại thiện nhân biết dân gian cực khổ.

Cứ thế suy ra, sáu quận Bắc Lăng phát binh khí đến dân gian, các nơi như bình nguyên, Thanh Hà cũng nhắm mắt theo đuôi chưa chắc không thể. Tuy trong thời gian ngắn không nhìn ra hiệu quả của nó, nhưng nhìn từ lâu, đây chưa chắc không phải là phương pháp tốt để che giấu binh lính của dân chúng.

“Nói thì dễ nói, nhưng làm đứng lên lại phải dùng lượng sức mà làm!” Khổng Đức Hùng Hành Quân cực kỳ đau đầu với cách ăn nói linh tinh của các võ tướng, nhin không được lại lần nữa mở miệng cắt ngang. Ông ta đã từng làm huyện thừa một đời, là một trong số ít những người từng có kinh nghiệm tính toán cho dân chúng dưới trướng Đậu Kiến Đức, bởi vậy biết rõ việc trị chính gian nan: “Gia sản họ Lý hậu hĩnh.”, Hơn nữa sáu quận Bắc Lăng đã lâu không trải qua tai ương quân sự, ông ta cấp binh khí cho điểm đóng quân, mỗi người phát một thanh hoành đao cũng không đến mức để phủ khổ thấy được nền tảng. Nếu như chúng ta đi theo học, Thiết Từ đâu đến, thợ thủ công từ đâu mà đến, phí tổn chế tạo áo giáp của binh khí thì tìm ai ra đây?”

“Thu lương không phải mới vừa vào kho sao? Khi chúng ta công phá Long Cương, ta nhớ là đã tịch không ít tiền tài trong nhà giàu có mà ra!” Vương Phục Bảo không có khái niệm gì về thu chi tài chính, nhúu mày, tiếp tục trộn lẫn với nhau.

“Thủ hạ của Vương tướng quân vừa mới thay áo giáp đi, không biết các huynh đệ có vừa người không?” Khổng Đức nhún nhún vai, hỏi ngược lại.

Vương Phục Bảo vui vẻ vỗ đùi một cái, nhếch miệng trả lời: “Không có gì, lão Vương ta dẫn quân nhiều năm như vậy, lần đầu tiên nhường cho các huynh đệ dưới tay nhìn xem không giống ăn mày!”

“Một thanh hoành đao giá ngàn hai, một bộ giáp da được khảm nạm ba ngàn, thiết giáp tự chúng ta không thể tự rèn được., Mỗi bộ phận trong dân gian đều ở trên vạn đồng. Lần này dưới trướng Vương tướng quân tổng cộng có hai vạn bốn ngàn bốn trăm năm trăm người thay trang phục. Trong đó lĩnh giáo giáo đích tôn toàn thân là Thiết Thiển Diệp giáp có một trăm ba mươi hai người...” Khổng Đức Thiệu còn chưa kịp nói xong, Vương Phục Bảo đã xầu hổ cúi đầu xuống với vài tên thô ráp bên cạnh hắn. Mọi người chỉ nhớ phá thành cướp đất có thể cướp được rất nhiều tiền tài, lại quên mất Đậ gia quân hiện giờ đã không phải là thổ phỉ. Bọn họ muốn đi từng bước quy chính lên., Để cho các lão binh có áo giáp thích hợp có thể mặc, binh khí thích hợp có thể dùng, quân lương thích hợp có thể lĩnh. Cứ tính như vậy, cho dù mỗi tháng đều có thể đánh Tây Âu a quận thành mới, thu hoạch cũng không đủ để các huynh đệ chi tiêu.

Thấy mọi người đều bị lời nói của mình thuyết phục, Khổng Đức Thiệu nhin không được mà ngẩng đầu lên một chút, nhìn Đậ Kiến Đức tiếp tục bổ sung: “Cho nên thuộc hạ đề nghị, mùa xuân sang năm bắt đầu, sự đầu nhập của các điểm đóng quân cần phải tận lực giảm bớt. Ngoài ra, số lượng binh sĩ dưới trướng các vị cũng phải chỉnh lý tỉ mỉ, người có thể chiến tranh lưu lại làm binh lính, không thể mau chóng phân chia đất đai, tham dự quân đày...”

“Vạn nhất người nói thật như Lý Trọng Kiên, chuẩn bị hưng binh xuôi nam thì làm sao bây giờ?” Lúc này, Đậ Kiến Đức nhin không được, nhíu mày chất vấn.

“Đại vương đã đánh nhau nhiều năm như vậy, hẳn phải biết rằng quân sự quý trọng mà không phải quý trọng.” Khổng Đức Thiệu bị ánh mắt Đậ Kiến Đức làm cho trong lòng căng thẳng, mạnh mẽ chống đỡ tiền gián.

Chương thứ năm (2)

Vừa dứt lời, trong phòng nghị sự lập tức dâng lên sóng to gió lớn. Các võ tướng có thể dễ dàng tha thứ cho quan văn do Tổng Chính Bản cầm đầu mạo phạm, nhưng quyết không thể tiếp nhận những người này đưa móng vuốt vào trong quân. Trên đường lục lâm, quân số bao nhiêu tức là thực lực. Mặc dù bây giờ mọi người đều mặc áo choàng quan., Nhưng thủ hạ không đủ binh lính, tức là phải xem sắc mặt người khác ăn cơm như thế nào. Trừ phi cái tên gia hỏa mới bị lừa lừa đá bay qua, nếu không sẽ không ai gây khó dễ cho mình.

“Các huynh đệ theo ta nhiều năm như vậy, câu nói của Khổng Trường sử người đã bị hấn chặt đứt chỉ trong một câu rồi sao?” Minh Vũ tướng quân Ân Thu tiến lên vài bước, đứng bên cạnh Khổng Thiệu Đức chất vấn. Hấn là một tráng hán cao hơn chín thước, đối mặt với Khổng Thiệu Đức cao đến bảy thước., Tinh tử phun nước bọt như mưa đá nện thẳng vào mặt đối phương. Ân Thu vẫn cảm thấy chưa đã nghiền, lại tiến về phía trước nửa bước, dùng cái mũi đỡ lấy đầu đối phương quát: “Người họ Khổng nếu có bản lĩnh thì... “Người họ Khổng nếu có bản lĩnh thì... “, Minh tới trong quân ta đem những lời vừa rồi nói lặp lại một lần. Nếu các huynh đệ để người sống sót đi ra, ta không nói hai lời, lập tức về nhà ôm hài tử trông rọt. Nếu như người không có bản lĩnh này, thì đừng có giờ mấy trò quanh co nữa. Cái gì mà không có tiền, năm đó lão tử đã dẫn bọn họ ra ngoài, thì phải chiếu cố bọn họ cả đời...”

“Đủ rồi!” Đâu Kiến Đức tức giận đến mức dùng sức vỗ mạnh bàn trước mặt, hận không thể gọi đến trấn điện vệ sĩ trực tiếp kéo Ân Thu ra ngoài đánh đau. Nhưng ông ta không thể làm như vậy, Đâu gia quân vừa mới chuyển thành quan binh chính quy không được mấy ngày, quy củ Lục Lâm còn chiếm rất nhiều phân lượng. Nếu như hôm nay ông ta xử trí Ân Thu, mọi người sẽ cùng ăn nói phú quý, lần sau cùng địch nhân tác chiến, khó đảm bảo có người sẽ không lâm trận bỏ chạy.

“Thuộc hạ vô lễ, cam nhận bị Đại đương gia trách phạt!” Ân Thu dùng sức giương cổ lên, đáp lại Đậu Kiến Đức.

“Vi thần lỗ măng, xin Vương gia thứ tội!” Khổng Thiệu Đức không nghĩ tới lời nói của mình sẽ kích động các võ tướng phản kích lớn như vậy, vội vàng khom người, chủ động thừa nhận với Đậu Kiến Đức quá mức cấp bách.

Nhìn qua văn võ quan viên đầy mặt nghĩa khí phía dưới, trong lòng Đậu Kiến Đức đột nhiên dâng lên một cảm giác vô cùng vô lực. Thân phận Lục Lâm không phải chỉ cần mặc quan bào là có thể thoát khỏi. Ông có thể để cho mình cố gắng làm như những chư hầu, nhưng những người dưới trướng họ thì sao chứ., Cần bao lâu mới có thể thích ứng được với thân phận hiện tại? Nếu như bọn họ vĩnh viễn không như bây giờ, chẳng lẽ mình có thể đuổi hết bọn họ về quê quán hay sao? Những người này bỏ gánh, dựa vào ai đánh, ai dẫn lính tới đây?

“Được rồi, nếu là nghị sự, tự nhiên gì cũng có thể nói!” Miễn cưỡng ngăn chặn nộ khí đã vọt tới não, hấn thở dài nói.”

Nhưng hôm nay chúng ta chủ yếu nghị luận đáp lại đề nghị kết minh của Lý Trọng Kiên, mà không phải đơn giản như thế nào. Hai người các người nói chuyện đều chạy tới đề tài, sau khi trở về tự mình suy nghĩ lại đi!”

“Tạ Vương gia khoan dung độ lượng!” Đối với lời chỉ trích cuối cùng, hai người Khổng Thiệu Đức và Ân Thu đều có thể chấp nhận được. Cái tội xấu nghị sự này ở Đậu gia quân cũng không phải chỉ mới tồn tại một ngày một ngày hai. Giống như từ lúc mới ra cương đậu tới giờ., Đoàn người cùng một chỗ thảo luận chính sự luôn thiên mã hành không. Thường thường vì một số đề tài không liên quan đến nhau tranh luận đến mặt đỏ tới mang tai, sau khi tỉnh táo lại, lại phát hiện rất nhiều người đề cập đến chủ đề mà đại đương gia yêu cầu cũng không có chút quan hệ nào.

“Nói đi cũng phải nói lại, các người cho rằng Lý Trọng Kiên rút cuộc định tác chiến với ai. Sứ giả của hắn nói rằng sau khi thu hoạch được mùa hè liền có thể dắt tay chúng ta tấn công Lê Dương, lời này rút cuộc có đáng tin hay không? Nếu như đến lúc đó chúng ta xuất binh chiếm lấy đường lui của hắn,

phần thắng có thể có mấy phần thắng?” Mặt mũi Đậu Kiến Đức tràn đầy vẻ bất đắc dĩ, nhưng lại không thể không chủ động hướng về phương hướng chính xác để hướng dẫn chủ đề. Hắn không muốn để mất quá lâu sứ giả Bắc Lăng, càng không muốn mất đi bất kỳ cơ hội tốt nào.

“Chuyện này rất khó nói. Nhưng Vương tướng quân lấy bất biến ứng vạn biến quan điểm, cùng với sách lược tinh binh giản lược của Khổng Trường sử, kỳ thật có thể tổng hợp đến cùng cân nhắc!” Từng ở dưới Lục Lâm Hà Bắc ngôi ghế thứ hai mở đường, thấp giọng đáp lại. Hắn là em ruột, anh em cao sĩ Lục Lâm ở phía bắc Lục Lâm, bởi vậy địa vị trong Đậu gia quân rất cao siêu. Vô luận là Tổng Chính Bản cao hơn đỉnh đầu cũng nghĩ, Vẫn là Ân Thu tính tình nóng nảy, đều theo thói quen bảo trì sự tôn kính đối với hắn, bởi vậy, cho dù chỉ là lặp đi lặp lại lúc trước phát biểu, chúng văn võ cũng đều có thể im lặng lắng nghe. Hơn nữa càng nghe, càng phát hiện Cao Hầu gia nói rất có đạo lý.

Ánh mắt quét qua một vòng trên mặt mọi người, mở đường tiếp tục bổ sung: “Nếu vương gia muốn nhân cơ hội cướp đoạt Bắc Lăng, mùa đông năm nay chúng ta nắm chắc thời gian chinh quân chuẩn bị trận chiến! Dù sao bất luận sách lược Lý Trọng Kiên giấu binh trong dân có phải nhắm vào chúng ta hay không, song phương sớm muộn gì cũng sẽ có một trận ác chiến, chuẩn bị trước cũng không có gì sai!”

“Ừm, Cao Hầu nói rất đúng!” Đậu Kiến Đức vuốt vuốt chòm râu, cười nói đánh giá. Tổng thể mà nói, ông ta còn có Dương công khanh, thì ra đều là những người đương gia có thể lực nhất phái, sau khi tự phong vương hầu., Biểu hiện đều có bộ dáng của một vương hầu. Đặc biệt là mở đường cao, hiện tại trên người ăn mặc như quan văn, râu dài nhẹ nhàng, người không biết lai lịch, thật sự sẽ coi hắn là một người đọc sách muôn quyền, mà tự động bỏ qua ánh mắt lưu chuyển lộ ra sát khí trong đó.

Nhìn về phía Đậu Kiến Đức cười cười khiêm tốn, mở đường tiếp tục bổ sung: “Về phần tinh binh chỉ sách mà Khổng Trường sử nói, cũng có thể đề cao sức chiến đấu của quân ta. Đầu tiên, huynh đệ trang bị áo giáp cùng đao tốt, sĩ khí sẽ khác

hắn ban đầu! Nếu như cẩn thận chỉnh huấn, lực sát thương cũng lớn hơn xa thời điểm quần áo lam lũ trước!”

“Đúng là như thế. Các huynh đệ bây giờ một cái đánh ba đến năm cũng không thành vấn đề!” Tính tình Vương Phục Bảo tuy tính tình không tốt lắm, nhưng trong bụng lại không có quá nhiều tâm tư hoa mỹ, xưa nay rất thích ăn ngay nói thật.

“Như thế, quân ta bảo trì một phần ba số lượng ban đầu, là có thể chiến đấu ngang tay với chi binh mã ban đầu. Nếu bảo trì gần nửa, đỡ phải nuôi nửa số lương thảo nuôi sống nửa người lại cho huynh đệ lưu lại toàn bộ áo giáp áo giáp cương côn giới., Sức chiến đấu sẽ có thể sánh ngang quân Bắc Lăng!” Cao Khai Đạo liên tiếp giơ hai ngón tay ra, ý bảo tinh binh giản chính có thể mang lại lợi ích thực tế.” Như thế, cho dù là Minh Xuân Lý Trọng Nhất xuôi nam hay là quân ta thì cũng không tính là không chuẩn bị mà chiến đấu!”

Lời hắn nói lại lần nữa dẫn phát một hồi tranh luận. Khác với lần do Khổng Thiệu Đức dẫn phát trận chiến lần trước, lần này rất nhiều võ tướng bắt đầu cẩn thận cân nhắc tính khả thi trong việc tinh binh giản chính. Bọn họ thừa nhận tiền đồ rất tốt, tiền đồ đề cao lời tiên đoán thật sự có tồn tại, nhưng lại không yên tâm những huynh đệ bị tiêu diệt, càng sợ rằng sau khi huynh đệ dưới trướng giảm bớt sẽ ảnh hưởng đến địa vị của mình trong lòng Đâu Kiến Đức.

Tiếng nghị luận của mọi người rất hỗn tạp, ngồi trên vị trí Đâu Kiến Đức vốn không nghe rõ mọi người đang nói cái gì. Nhưng lần này Đâu Kiến Đức cũng không có tức giận., Ngược lại, hắn cố gắng duy trì nụ cười trên môi. Hắn cần đại bộ phận thuộc hạ đều được coi trọng, đều có thể phát tiết ra sự bất an trong lòng. Chỉ có như vậy..., Kế tiếp hắn mới có thể cẩn thận cân nhắc chi tiết thực hiện tinh binh giản. Về phần vấn đề hình tượng của Đâu gia quân thì tạm thời chỉ có thể phóng ra. Ai bảo hai năm trước mình suy tính không đủ, làm thiệt phần lớn các quan viên địa phương và con em nhà giàu bị bắt làm tù binh chứ? Nếu như để lại trong đó mấy người chịu khuất thân đầu nhập vào, có lẽ thông qua sự lặng lẽ thay đổi của triều tượng càng ngày càng quy chính. Đó là chuyện cần chú ý sau này, trước mắt tạm thời không rảnh bận tâm....

Nghĩ ngợi lung tung như thiên mã hành không trong chốc lát, bên tai truyền đến tiếng nghị luận nhỏ đi. Đâu Kiến Đức thu thập tâm thần, ánh mắt từng người một đảo qua trên mặt văn võ dưới trướng, mong đợi có người cho mình một niềm vui bất ngờ. Nhưng hiện thực lại để cho ông ta cảm thấy thất vọng thêm lần nữa, mọi người chỉ là sách lược bước đầu công nhận chiến lược giản chính, nhưng không đạt được sự thống nhất gì cả.

Đám quan văn do Tổng Chính cầm đầu cho rằng càng sớm vứt bỏ bao quần áo, quân Đường gia càng có đủ tiền tài và tinh lực một lần nữa để võ trang cho quan binh dưới trướng. Mà đám võ tướng lại niệm lấy nghĩa khí giang hồ, không muốn vừa mới vào thành làm quan liền vứt bỏ tiếng xấu của người đi theo.

“Thời gian không để ta đợi, đây là sách lược tốt nhất để đối phó với Lý Trọng Kiên!” Tổng Chính Bản lớn tiếng nhấn mạnh.

“Chúng ta chỉ có thời gian ba tháng chuẩn bị. Sau khi bắt đầu mùa xuân, rất có thể song phương sẽ xé toang lớp nguy trang!” Khổng Thiệu Đức tiếp tục bổ sung.

“Ta đã từng cùng bọn hăn uống huyết tửu, đã nói qua phúc họa và cộng hưởng!” Ân Thu không muốn lại cãi nhau với các văn thần nữa, nhưng đôi mắt lại đỏ lên nhiều lần nhấn mạnh. Người đọc sách vô tình nhất, lão không đọc sách mấy ngày, cho nên tuyệt đối không làm người bán hàng hóa vô tình vô nghĩa.

“Mọi người nói rất có lý, tại sao không hỏi huynh đệ trong quân xem liệu có ai muốn dẫn mấy chục mẫu đất về nhà hay không, cuộc sống yên bình qua đi thì sao?” Trong góc tối đột nhiên vang lên một âm thanh rất lớn, tốc độ rất chậm khiến cho tất cả mọi người đều sửng sốt.

“Người cho rằng ai cũng giống ngươi là Trình Tiểu Cửu sao!” Vương Phục Bảo cười trào phúng, chỉ nói một nửa, một nửa khác chủ động nuốt vào trong bụng.

Đề nghị mọi người trước tiên trung cầu tâm tư bản thân các huynh đệ là tên lệnh của Bách Nhân huyện vang danh. Nửa năm trước người này đặt một tướng quân không thích hợp, chủ động đi làm quan văn nên khiến đám người Vương Phục Bảo không hiểu. Nhưng không hiểu thì không hiểu., Đoàn người lại không thể không bồi phục năng lực của hắn. Tại nhậm chức sau thời gian ngắn ngủn mấy tháng, người này liền đem vài lần bị chiến hỏa cướp bóc của Bách Nhân huyện thống trị gòn gàng ngăn nắp. Đâu Kiến Đức lần này đã đặc biệt chiêu hắn trở về cùng thảo luận chính sự với đám tâm phúc, chính là để ý tới việc làm người nào kiên định làm điều này.

“Tiểu Cửu, ngươi cần thận nói với mọi người một chút!” Đâu Kiến Đức cuối cùng cũng tìm được một người có thể phân ưu vì mình, nhanh chóng tạo cơ hội cho đối phương.

Huyện Bách Nhân Danh chân động nghe thấy chủ công nhà mình hô hoán, trước sửa sang lại trang phục một chút, phát hiện không có chỗ nào sơ hở, sau đó mới chậm rãi đi đến chính giữa phòng nghị sự, thi lễ., Tiến vào gián vụ: “Thuộc hạ là từ việc đóng quân nghĩ đến. Khi ta phụng mệnh vương gia truyền lệnh cho Điền Vu Lưu dân ở huyện Bách Nhân, các huynh đệ đến hiệp trợ đều vô cùng hâm mộ, lén lút nghị luận về mệnh lệnh của đám lưu dân, chạy nạn đến trước hết sống thoải mái hơn. Mà bọn họ tuy rằng danh tiếng có ruộng nhưng không có cơ hội chăm sóc. Cũng không có cơ hội cưới vợ truyền đời cho người nhà.”

Trong tất cả quan viên văn võ, người này là người đầu tiên hoàn toàn dựa theo lễ nghi quan phủ để trả lời Đâu Kiến Đức. Cho nên, mặc dù trong lựa chọn của hắn có rất nhiều lời tiết lộ nhưng lại làm cho Đâu Kiến Đức nghe vô cùng êm tai. Sau khi cân nhắc một chút, Nhạc Thọ Vương Đâu Kiến Đức cười hỏi: “Ngươi nói là rất nhiều huynh đệ vốn muốn về nhà làm nông á? Đúng không?”

“Khởi bẩm Vương gia, có vài huynh đệ lớn tuổi muốn nhờ phúc của Vương gia, sớm trở về làm chủ nhân. Năm mươi mẫu đất một con trâu, rất nhiều người nhìn nửa đời người chỉ có chút tâm nguyện này!” Trình Danh khom người một lần nữa, cao giọng trả lời.

“Chúng ta sao chưa từng nghe nói qua?” Đám người Vương Phục Bảo lại xen vào lần thứ hai, rõ ràng có chút lo lắng. Bọn họ đều là tướng lĩnh hạch tâm, tự nhiên không có khả năng cùng bọn tiểu tốt bình thường đánh nhau một trận. Mà đối phương lại là người nổi danh không có chí tiến thủ, bên người có mấy tên cũng chỉ muốn về nhà ôm hài tử mà thôi.

Không cần nổi danh chấn đáp, Đâu Kiến Đức chủ động hạ bậc thang cho song phương, “Mấy người các ngươi chủ yếu tâm tư đều ở trên quân vụ, không giống Tiểu Cửu, có chí ở dân chính!” Sau khi ngăn cản đám người Vương Phục Bảo làm khó dễ, ông ta lại tiếp tục hỏi thăm khả năng an trí binh sĩ về quê vụ, “Khu vực trên đất hoang còn được bao nhiêu? Lấy huyện Bách Nhân làm ví dụ, còn có thể an trí bao nhiêu người đi đóng quân thụ?”

“Bẩm vương gia!” Trình Danh chấn động một chút rồi trả lời: “Hai năm qua đất đai bị vứt hoang rất nhiều. Nơi này của chúng ta không giống phía bắc, không có gia đình giàu có giờ khuỷu tay. Cho nên theo phép tính toán mỗi người năm mươi mẫu, huyện thuộc hạ phụng mệnh thống trị còn có thể an trí bốn ngàn huynh đệ. Huynh đệ chúng ta đều tin tưởng, huynh đệ của mình tin tưởng được., Quan phủ chỉ cần cho bọn họ mượn mầm mống đệ nhất, qua mùa hè là có thể thu hoạch gấp bội! Nếu như Vương gia có thể phát cho bọn họ ít nông cụ, các huynh đệ sẽ có được nhiều điểm tốt hơn!”

“Ừm!” Đâu Kiến Đức tay vịn bàn trà, trên mặt mang theo vẻ cao hứng khó che giấu. Không phải ông ta không rõ điều kiện cần thiết để tinh binh giản chính, nhưng mấy người Tổng Chính lại không cần nhắc đến khả năng tiếp nhận của các tướng sĩ., Đám người Vương Phục Bảo lại một mực càn quấy. Chỉ có huyện lệnh nho nhỏ trước mắt này, chẳng những có thể đưa ra đề nghị, hơn nữa còn có thể tìm ra phương án thực thi thực hành. Nếu như không phải người này trải qua quá khứ quá kém mà nói, Đâu Kiến Đức thật sự muốn giữ hẳn ở bên người làm thân tín bất cứ lúc nào cũng có thể hỏi đúng.

Chúng vẫn võ thấy Đâu vương gia như thế, biết việc tinh binh đã có định luận, cho nên cũng không tiếp tục tranh giành nữa. Biện pháp trong sổ chiết khấu của Trình Danh Chấn đưa ra tuy

rằng không thể làm mọi người hài lòng, nhưng đã cam đoan mức độ lớn nhất của bọn lâu la sau khi xuất ngũ không đến mức không còn sinh hoạt. Nếu thật sự có thể dựa theo phân tích của Cao Khai Đạo mà đổi lấy đủ áo giáp, giới khí giới., Đối với các tướng lĩnh mà nói, cũng coi như là một lựa chọn tốt. Mặc dù trong tương lai Đậu đương gia thật sự có lỗi với mọi người, trong tay mọi người có tiền, lại chiêu mộ tân binh là được. Dù sao nòng cốt trong quân cũng có thể lưu lại, không lo đoạn tuyệt hỏa chủng.

Giải quyết xong rắc rối lớn nhất đang tranh luận, tâm tư Đậu Kiến Đức lại về phương diện hành động gần đây nhất của sáu quận Bắc Lãng. Ông ta biết rõ Trình Danh Hưng cách biên giới gần nhất, cho nên ôm tâm thái thử một chút, hỏi thăm đối phương về vấn đề này như thế nào.

“Bẩm Vương Gia, theo thuộc hạ biết, phía Bắc Lãng cấp vũ khí cho điểm đóng quân., Không phải vì đối phó chúng ta!” Phảng phất cho đám người một niềm vui bất ngờ còn chưa đủ, Bách Nhân huyện lệnh Trình Danh nhanh chóng đưa ra đáp án thứ hai không giống bình thường.” Thuộc hạ trước khi đến đã cẩn thận tìm hiểu qua. Nghe các thương nhân qua lại nói, Triệu Quận cùng Tín đều ở bên này.”, Chỉ là phát binh khí cho những sĩ tốt xuất ngũ ở điểm đóng quân kia một lần nữa. Dân chúng bình thường nếu muốn đeo đao ngang hoặc là nỏ tiễn, cần tự mình bỏ tiền ra mua. Quan phủ chỉ là không tiếp tục cấm chế mà thôi. Nhưng thượng cộc phía bắc, Nghiêu quận các hán tử vừa mới thành lập điểm đóng quân, phàm là hán tử dưới bốn mươi tuổi hầu như đều có một thanh khoái đao!”

Lý Trọng Kiên chủ yếu muốn đối phó địch nhân đến từ phương bắc, những võ tướng ở đây đều rất có kinh nghiệm, chỉ dựa vào Trình Huyện lệnh rải rác mấy câu đã có ước định chính xác đối với quân Bắc Lãng. Nhưng phía bắc, ngoại trừ La Nghệ ra, còn có ai đáng để Lý Trọng Kiên hưng sư động chúng như vậy? Đối với đại đa số hảo hán khắp nơi ở Bắc Hà chưa từng ra khỏi lục lâm, ngoài trường thành hầu như trống rỗng.

“Thuộc hạ còn nghe người ta nói, trước khi Lý Uyên khởi binh phản bội, đã từng thỉnh cầu người Đột Quyết viện trợ!” Thanh

âm chấn động của Trình Danh tiếp tục quanh quẩn bên tai mọi người.

Điểm này mọi người đều từng nghe nói qua. Lúc ấy Tổng Chính đám người còn bội phục mưu kế của Lý Uyên, cho rằng cử động lần này có thể tránh cho Lưu Vũ Chu nhân cơ hội xét đường lui của Lý gia. Theo tin tức trước mắt truyền đến, hiệu quả thực tế cũng chính là như thế. Đột Quyết chỉ phái một ngàn binh mã đến ứng cảnh, còn Lý Uyên, mỗi một chỗ đặt xuống đều dựa theo ước định lúc trước đem một lượng lớn vàng bạc châu báu đưa về thảo nguyên.

“Nhân số của Đột Quyết thực tế tham chiến chỉ có năm trăm binh sĩ. Vận chuyển vật tư quay về thảo nguyên, mượn cơ hội đến các nơi vơ vét của cải, thật ra có mười mấy lần!” Thanh âm của Trình Danh chấn động chậm rãi nhỏ đi, lọt vào trong tai mọi người lại như sấm sét giữa trời quang.

“Đó không phải vì vơ vét của cải, đó là vì mượn cơ hội giẫm lên đĩa trình lộ!” Các võ tướng quen thuộc thủ đoạn cướp của gia đình cướp của, lập tức xem thấu mưu đồ của Đột Quyết. Dem những chuyện này vô cùng liên hệ với Lý Trọng Kiên, tất cả hành vi khác thường trên Bắc Lãng đều lập tức có đáp án.

Lý Trọng Kiên đích thật là thành tâm muốn kết minh với Đậu gia quân. Nhưng hẳn không phải vì cùng đối phó với bảo trại mà là muốn trói Đậu gia quân cùng đối phó với xe chiến của Đột Quyết! Loại chuyện làm giá áo này thì ai chịu làm? Người Đột Quyết công phá trường thành, trước tiên chắc chắn là Hà Đông Lý gia và Bắc Lãng sáu quận, Đậu gia quân cần gì phải hao binh tổn tướng vì địa bàn của người khác?

“Tiên sư bà ngoại nhà nó chứ, họ Lý rốt cuộc gặp báo ứng rồi!” Nghĩ tới đây, không thể tiếp tục giả bộ nhã nhặn, vỗ đùi kêu la. Từ khi cao sĩ bào đầu chết dưới tay Lý Trọng Kiên., Hẳn không giờ khắc nào không hy vọng báo thù cho huynh trưởng nhà mình. Hôm nay, cơ hội cuối cùng cũng đưa tới cửa. Họ Lý trêu chọc Đột Quyết, cho nên hẳn không thể không dùng mười hai phần tinh thần ứng phó. Đến lúc đó Đậu gia quân ở sau lưng nhẹ nhàng chém một đao, có thể đánh vỡ thần thoại bất bại của bãi cát Lý mỡ.

“Lão tử đi luyện binh, đến lúc đó, tuyệt đối phải cho hắn nếm thử một chút mùi vị chờ chết!” Dương công khanh cũng nhảy dựng lên, tròng mắt đỏ lôm như máu ồ ào. Nếu không phải Lý Trọng Kiên khinh người quá đáng, có lẽ vị trí của lục khu vực Bắc Hà Lục Đạo Tổng Biều sẽ là của ông ta. Nhưng hiện tại ông ta chỉ có thể thành thành thật thật ở dưới trướng Đâu Kiến Đức, e rằng không cẩn thận bị người ta vu tội danh mưu đồ bất chính.

“Chúc mừng Vương gia!” Tổng Chính Bản cũng trở nên điên cuồng, mặt tái nhợt không ngừng giật mình.

“Xin Vương gia nắm chắc cơ hội ngàn năm khó gặp này!” Lời Khổng Đức Thiệu nói như ngoài trời, nghe vô cùng hấp dẫn.

Đó là cơ hội khổng lồ hơn phân nửa sông Hà Bắc. Đâu Kiến Đức thấy rất rõ ràng, nhưng không biết vì nguyên nhân gì, ông ta đột nhiên cảm thấy trong lòng vô cùng trống rỗng. Nếu như không có cơ hội này, ông ta không biết phải đợi bao lâu nữa mới có thể tích súc thực lực tương đối gần với Lý Trọng Kiên, mà hiện tại, ông ta chỉ cần khẽ gật đầu, quân Bắc Lăng sẽ giống một tượng đất vỡ vụn đẹp đẽ.

Đâu Kiến Đức nhanh chóng tìm được đáp án, trong tiếng la hét hỗn loạn, ông ta nghe thấy tiếng kêu lớn của Trình Chấn của huyện lệnh. “Vương gia, thuộc hạ nhớ nói với thuộc hạ rằng bây giờ chúng ta là quan, không còn là kẻ trộm nữa! Không phải kẻ trộm!”

Chương thứ năm (3)

“Cái gọi là giặc cướp, chính là ý vào vài phần bản lĩnh để hại dân chúng! Không phải ở chỗ quan bào trên người hấn hay là rừng xanh ngấn đập nhau!” Đây là do mấy tháng trước, Đậu Kiến Đức quyết định xây dựng lại trật tự của sáu quận phía nam Hà Bắc, tạo cho mình một căn cứ vững vàng để nói cho tất cả thuộc hạ, bây giờ Trình Danh chấn động lại một lần nữa, như sấm bên tai.

Trong lúc nhất thời, chúng tướng sĩ miễn cảm ngậm miệng, ánh mắt nhìn về phía người mở miệng. Đúng vậy, đoàn người đều xuất thân từ rừng xanh, lại không mấy người tự hào vì xuất thân của mình. Bọn họ càng ưa thích thân phận hiện tại, đi đến đâu đều khiến người ta hâm mộ, mà không phải ở trước mặt khuôn mặt tươi cười, sau lưng lập tức hướng mặt đất nhỏ nước bọt.

“Ta nghe nói, kẻ muốn chinh phục thiên hạ trước phải chinh phục nhân tâm.” Trình Danh chấn đọc sách rất ít, không nói ra đạo lý đường hoàng của Thái Quan Miện Đường. Nhưng hấn hết sức cố gắng dùng khí, dùng phương thức mọi người có thể tiếp nhận lời nói ra lợi hại.” Vương gia muốn tranh giành Trung Nguyên, đầu tiên phải chứng minh với thế nhân, ngài có tư cách tham gia tranh giành!”

“Ngươi cho rằng ta không có tư cách sao?” Đậu Kiến Đức đứng dậy từ sau soái án, trên mặt không nhìn ra là vui hay là giận.” Vậy ngươi cho rằng ai có tư cách? Là bà lão câu dẫn người Đột Quyết xâm lấn hay là chém Bạch Nhãn lang cứu mạng cả ân nhân của mình?” Ông ta bước từng bước một đến gần Trình Danh Nhưấn, lời nói sắc bén như đao: “Hoặc là, ngươi càng thưởng thức Vương thế sung, dù sao ông ta cũng phụng lệnh của hôn quân Dương Quảng!”

Dưới ánh mắt hùng hổ bức người của gia chủ nhà mình, Trình Danh bị nhìn đến mức mồ hôi đầy đầu. Nhưng hấn không lùi bước, tính cách Đậu Kiến Đức hấn vô cùng rõ ràng, nếu như hôm nay hấn lùi bước, sau này vĩnh viễn sẽ bị chủ công

coi là bánh bao mềm. Dùng sức nuốt một ngụm nước bọt, hấn ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Đâu Kiến Đức: “Thuộc hạ, thuộc hạ có ý tứ là ai thủ hộ được mảnh đất này, người đó sẽ có tư cách thống trị nó!”

“Trình Tiểu Cửu điên rồi!” Trong nháy mắt, đại bộ phận văn võ dưới trướng Đâu Kiến Đức đều thở dài lắc đầu. Vô luận có đồng ý ý kiến của đôi phương hay không, bọn họ cũng đã thấy được kết cục cuối cùng của người đề nghị. Danh hào của Đâu Thiên Vương hoàn toàn là tự mình trao tặng cho mình., Cho nên xưa nay kiêng kị nhất là người khác nghi ngờ tư cách của hấn. Mà Huyện lệnh tiểu huyện Trình Danh chấn động hôm nay năm lần bảy lượt chạm đến nghịch lân, cho dù không bị lôi ra ngoài chém đầu tại chỗ, phỏng chừng trừng phạt hai trăm quân côn cũng khó tránh khỏi.

Nếu như không có ai cầu tình kịp thời, năm mươi đại côn đã đủ đưa một trảng hấn vào Quỷ Môn quan. Hai trăm quân côn đánh xong, nằm sấp trên mặt đất nhất định là một đồng thịt nát.

Đang lúc mọi người lo lắng vì chuyện sống chết danh chấn thì nghe thấy tiếng cười khàn cả giọng. “Ha ha!”

Cười đủ rồi, Đâu Kiến Đức dùng sức vỗ vỗ bả vai tên vang dội của Trình Dục: “Tiểu Cửu, không trách người đều nói trong lòng ngươi là người có tính toán. Luồng lờn này hôm nay, bản vương giao quận Tương Quốc cho ngươi quản lý là quyết định không sai!”

Dứt lời, hấn lại quay đầu nhìn khắp bốn phía: “Các ngươi đều nghe Trình Tiểu Cửu nói gì không? Nghe được thì chia đầu xuống chuẩn bị. Bản vương cũng muốn để thế nhân nhìn cho rõ, là ta, là Đâu Kiến Đức ta. Lúc trời sập xuống, là Đâu Kiến Đức ta dẫn người đi lên, mà không phải bọn họ xưa nay xem bọn khốn kiếp như thần tiên đến bá kiến kia!”

Cứ như vậy đã trở thành quận thủ của Tương quốc rồi? Chúng văn võ tuy nhất thời phản ứng không kịp, ánh mắt nhìn về phía Trình Danh Chấn lại lập tức mang theo vài phần hâm mộ. Tuy rằng quận Tương Quốc là quận nhỏ nhất dưới quyền Đâu gia

quân, hơn nữa có một nửa vùng đất đất hoang tàn không người ở. Nhưng hiện thực Đâu gia quân khổng chế chỉ có bốn quận rưỡi! Có thể quản lý một trong bốn quận rưỡi, tiền đồ tất không thể hạn lượng.

Vận may đột nhiên xuất hiện khiến Trình Danh Chấn đầu cũng hơi choáng váng. Hắn cố gắng không để người ta nhìn ra kinh hỉ của mình, giọng run rẩy cảm ơn: “Tạ ơn, Tạ vương gia không trách thuộc hạ ăn nói lung tung. Thật ra, thật ra thuộc hạ cũng chỉ tùy tiện nghĩ tới, chưa chắc đã chu toàn!”

“Không trách, không trách.” Đâu Kiên Đức thu hồi bàn tay đặt trên vai đối phương, vô cùng hào sảng mà qua lại giữa không trung: “Dưới trướng bốn vương cần những vị thần thắng thần như ngươi. Lời nói trung thành từ xưa đến nay đều nghe ngược. Huống hồ...” Ông ta dừng một chút., Ánh mắt trở nên thâm thúy mà dài dằng dặc: “Huống hồ để các huynh đệ đến kín đáo đấu với Đột Quyết nhân đao chân thương một trận cũng tốt, huynh đệ chúng ta mặc dù số lượng không lờ, nhưng vẫn chưa từng đánh qua cái gì cứng rắn, hảo hảo ma luyện, tương lai mới có thể cùng người khác so sánh tương lai dài ngắn!”

Nửa câu sau khiến lòng mọi người sâu sắc. Đâu gia quân tuy thanh thế to lớn, nhưng so với Bắc Lăng tinh giáp, Hồ Bí thiết kỵ, chí duệ thiên hạ..., Phong cách quả thực có vẻ hơi mềm yếu. Chiến đấu kẻ vai sát cánh với quân Bắc Lăng, nếu là may mắn chiến thắng đối với tướng lĩnh và sĩ tốt mà nói đều là một cơ hội rèn luyện khó có được. Huống hồ sứ giả của Lý Trọng Kiên còn đồng ý bán tháo giáp quân giới giá thấp. Có trang bị như quan quân, tương lai lo sợ các huynh đệ không dám liều mạng với người khác trên sa trường?

Huyết mạch của Lục Lâm Hào Kiệt vốn đang chảy xuôi một cỗ tinh thần mạo hiểm, sau khi nhìn thấy chỗ tốt xuất binh từ Bắc Thượng, đại đa số ý kiến đều nghiêng về phía tiếp nhận đề nghị của Trình Danh chấn động. Một số ít người có thâm cừu đại hận với Lý Húc như Cao Khai Đạo và Dương Công Khanh..., Tuy rằng trong lòng phi thường bất mãn, nhưng cũng không muốn gánh vác cái tiếng xấu vì ân oán cá nhân trước mắt bắt chấp đại cục. Cho nên trong thời gian cực ngắn,

nhân vật trung tâm của Đậu gia quân đã đạt thành ý kiến thống nhất: Tiếp nhận thỉnh cầu kết minh phương diện Bắc Lãng, luôn luôn chuẩn bị xua tiễn sư về bắc.

Nhưng đối với hành vi có ý đồ lừa gạt phương diện Bắc Lãng, Đậu Kiến Đức cũng không chút khách khí mà vạch trần. Trong hồi tin, ông ta phạt Lý Húc lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử”, đã muốn cho Đậu gia quân và Bắc Lãng quân gánh vác nguy hiểm, lại coi thường lòng dạ các tướng sĩ Đậu gia quân.” Người phạm phụng theo mệnh trời mục một phương, đều có trách nhiệm thủ thổ. Đậu mỗ bất tài., Nhưng tuyệt đối không dám làm tội nhân thiên cổ sinh linh Trung Nguyên đồ thân!” Ở cuối thư, chư hầu Đậu Kiến Đức xuất thân thảo khấu một phương như viết theo chữ viết: “Nếu người Hồ Tử dám can đảm xuôi nam, chỉ cần Lý tướng quân tránh ra con đường phía bắc, hai mươi vạn tướng sĩ Đậu gia chắc chắn sẽ đón gió mà lên, tuy trăm chết cũng không dám chấp vạ!”

“Không cần trăm chết, đến lúc đó chỉ cần hấn không từ sau lưng hạ độc thủ với chúng ta là đủ rồi!” buông hồi thư của Đậu Kiến Đức, Triệu Tử Minh mỉm cười bình phẩm.

“Đích xác Đậu Thiên Vương không thể đối xử như sơn tặc!” Lý Húc nhận lời của Triệu Tử Minh, cảm khái không thôi.

Phản ứng của Đậu Kiến Đức nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người trên dưới quân Bắc Lãng. Trước khi Phương Duyên trở về, dưới tình huống Lý Húc và chúng tướng dưới trướng một mực vì gia chủ dốc toàn bộ lực lượng, làm thế nào để Đậu gia quân ngăn ở phía nam Hành Thủy mà đầu đầu không thôi., Tình thế bắt đầu dần dần phát triển theo phương diện khiến người ta cao hứng. Sức chiến đấu của Đậu Kiến Đức bộ tuy hơi kém, nhưng có thêm một nhóm đông viện quân không ngờ đến, so ra vẫn tốt hơn một nhóm cừu địch đến.

“Chỉ sợ thỉnh thần dễ đưa thần khó!” Đối với việc giết chết thúc khách Phòng Quách Huy ở Đường Kiến, đại tướng Quách Phương vẫn luôn không có chút hảo cảm nào.

“Thật ra, hai mươi vạn đại quân, không cần thứ gì khác, chỉ cần ăn uống là có thể khiến chúng ta ăn đến cùng!” Lữ Khâm cười tiếp lời. Nếu như người Đột Quyết bị đánh bại, Đậu gia

quân ở Thiên quận không chịu rời đi, quân Bác Lăng vừa rồi còn nợ đối phương một ân tình lớn đúng là không thể lập tức đổi mặt.

Đối với việc này, thái độ của Triệu Tử Minh tương đối lạc quan, cười cười, thấp giọng nhắc nhở: “Quái tướng quân lo lắng rồi, đến đây trợ chiến cũng không chỉ là một nhà Đẩu mỗ!”

“Một nhà khác, lại chỉ chiếm tiện nghi không chịu thiệt!” Thời Đức Phương nhếch miệng, trước khi cướp của Quách Phương bỗng nhiên đáp lại.

Một nhà khác chỉ đích là Lý Uyên. Theo tin tức các huynh đệ đồng hương Đông Hà Lý gia xuôi nam đưa về, vào ngày thứ bảy sau Trường An, Lý Uyên sau khi tiến tước vị Đường Vương liền phái ra quân bên trái sở của Lý Kiến Thành, cùng với mẫu tử quân của Lý Uyên Nhi sóng vai hướng bắc. Cùng lúc đó, hần còn thông qua tay khôi lỗi Hoàng Đế Dương Kiệt, thêm phong Lý Húc làm Phiêu Kỵ đại tướng quân, Khai Phủ Nghi Đồng Tam Ty, trao tặng phong hào quang quận Vương Thế Bác Lăng.

Theo quan chế Đại Tùy, Phiêu Kỵ đại tướng quân là chức vụ cao nhất trong võ tướng, Khai Phủ nghi cùng Tam Ty là danh hiệu cao nhất trong văn chức. Mà phong tước của Bác Lăng quận Vương đã tiếp cận cực hạn tước quán, tiến thêm một bước nữa là có thể sánh vai cùng với Đường Vương hiện nay của Lý Uyên.

Chỗ tốt làm người ta không thể tiếp nhận nhiều như vậy, tự nhiên không chỉ là vì “Tạ ơn” Lý Húc lúc trước mượn binh ba ngàn công lao. Lấy sự thông minh của đám người phía Đức Phương, liếc mắt một cái đã nhìn thấu mục đích thật sự của Lý Uyên. Đối phương muốn sau khi cùng đánh bại Đột Quyết Lang Kỵ, đem Lục quận Bác Lăng chính thức đưa vào danh hiệu khôi lỗi Hoàng đế Trường An Dương Kiệt. Như vậy, Lý Uyên sẽ ở đông công Lạc Dương công., Lúc Nam Vi Thực, liền không cần phải lo lắng Hà Đông bị uy hiếp. Bất kể Lưu Võ Chu hay là Đẩu Kiến Đức đều được, nếu như tùy tiện dụng binh với Thái Nguyên, nhất định sẽ bị kích động từ Bác Lăng.

Thời lãnh đối với chuyện này vô cùng bất mãn. Hắn cho rằng, nếu như không phải lúc trước Lý Uyên mượn thế của Đột Quyết, bại lộ sự suy yếu của Trung Nguyên, thì huynh đệ A sử kia nhìn thấy chỗ tốt càng lớn, trong đầu nổi lên ý nghĩ dấy tay nhau vào giặc. Một khi đã rước họa vào thân chính là Lý Uyên., Dựa vào cái gì để cho con em Bác Lăng vì sai lầm của hắn mà toi mạng? Nếu Lý Uyên biết tri kỷ báo đáp thì cũng thôi đi, trước mắt rõ ràng là công chủ nhà mình vì đền bù sai lầm của Lý Uyên, vô duyên vô cớ từ bỏ cơ hội tranh đoạt thiên hạ. Nhưng Lý gia không những không cảm kích, ngược lại còn có chủ ý với quận Bác Lăng, thật sự là đê tiện đến cực điểm!

“Thời Mã không ngại xem ra một chút. Bởi vì cái gọi là không có lợi cũng không có sớm. Lý Uyên bằng lòng phái đại quân đến đây tương trợ, tự nhiên không muốn hao tổn binh tổn tướng. Nhưng hắn có thể được như ý nguyện hay không, quyết định cuối cùng vẫn ở trong tay chúng ta.” Triệu Tử Minh thấy vẻ mặt xấu hổ của Triệu Tử Minh, tiếp tục cười giải thích.

“Quyết định nằm trong tay chúng ta. Triệu Tử Mã nói thì nhẹ nhàng quá. Mười mấy vạn đại quân đều đóng quân ở cửa nhà người rồi, người còn có thể còn lại bao nhiêu lựa chọn cơ hội!” Đương nhiên, bán lại cho sáu quận Bác Lăng, Triệu Tử Mã người vẫn làm quan không mất châu quận. Nhưng chủ công bên này thì sao, cái gã quận vương Bác Lăng này có thể cho thuê được mấy ngày chứ?”

Chương thứ năm (3)

Đoạn thời gian gần đây, hỏa khí trong bụng Vu Đức vẫn luôn rất lớn. Là mưu sĩ, hắn không thể trực tiếp chỉ trích sai lầm của chủ nhân nhà mình Lý Húc quyết sách. Nhưng đối với việc thúc đẩy Lý Húc làm ra Bắc Lam quận, cự tuyệt đột kích Lang kỵ ở ngoài bức tường này mà không lui lại tránh né Tam xá., Triệu Tử Minh đang mưu đồ chiếm đoạt quyết định của Trung Nguyên, hai người Chu Đại Ngưu lại căm thù đến tận xương tủy. Đặc biệt là đối với quân tì, Triệu Tử Minh, Thôi Đức Phương vẫn luôn cảm thấy với trí tuệ của đối phương, hắn là có thể nhìn ra được chỉ cần quân Bắc Lăng từ bỏ đóng quân hai bờ sông dâu khô bắt đầu lui về phía nam Bách Hoa sơn, người Đột Quyết chưa hẳn thật sự có hội tiến quân.

Người tranh bá thiên hạ cần phải lấy được, bỏ được. Tráng sĩ quyết sách nên làm không chút do dự. Huống chi Bắc Lăng quân cũng không có đầu tư quá lớn đối với hai bờ sông Tang Can. Cho dù đưa toàn bộ những xây dựng tạm thời và lưu dân cho người khác, cũng sẽ không khiến cho Bắc Lăng thương cân động cốt.

Mà người mưu thần, đáng ra lúc gia chủ nhà mình tâm từ tay mềm yếu mới dừng cảm làm ác nhân vác tiếng xấu sau lưng. Chứ không phải là theo chủ công thể hiện lòng dạ đàn bà. Về phương diện này, lúc đức mới có đầy đủ tin tưởng mình làm tốt hơn Triệu Tử Minh. Triệu Tử Mã kinh nghiệm phong phú phong phú, trong xương lại thiếu thốn một loại sát phạt quyết định làm người ác.

Nhưng đêm hôm đó Lý Húc làm ra quyết sách, lúc đức phương không có cơ hội tham dự. Mà quân đội Tư Mã Tử Minh tham dự quyết sách, lại đem Lý Húc dẫn vào ” ngựa lạc”. Cho nên, trong mắt Thôi Đức Phương, hắn luôn luôn tôn kính Triệu Tử Minh trở thành gian thần, rất may mắn.

Trong quân đội Bắc Lăng, người giữ quan điểm này không chỉ là một cái nhân tài thời gian. Đặc biệt là một số phụ tá văn chương gia nhập quân đội hơi muộn, nguyên nhân bọn họ trà

trộn vào trong quân là vì tin tưởng người ứng nghiệm “Đào Lý Chương” kia là Lý Húc. Mắt thấy có thể lấy được công lao từ rỗng hóa thành hư ảo, thử hỏi mọi người sao có thể không cảm thấy uất ức trong lòng?

Oán khí tích lũy trong bụng nhiều, tự nhiên muốn tìm một chỗ phát tiết. Hơn nữa gần đây có rất nhiều chính lệnh nhìn như hoang đường nhưng đều xuất phát từ tay quân ty như Triệu Tử Minh, hắn tự nhiên trở thành mục tiêu công kích của tất cả mọi người.

Đối với một ít động tác lên lút của quan viên văn võ dưới trướng, xưa nay Lý Húc Bình cũng có nghe nói. Hắn cố gắng phải người đi khai thông, khuyên nhủ, không để cho những oán khí này ảnh hưởng đến hoạt động hàng ngày của Bắc Lăng quân. Nhưng hôm nay, Vu Đức ngay trước mặt chính mình cùng rất nhiều tướng sĩ công khai ra khỏi nội ứng của Triệu Tử Minh, đã vượt ra khỏi giới hạn khoan dung của hắn.

“Đủ rồi, đức phương, nói chuyện phải chú ý chừng mực!” Dùng sức vỗ xuống bàn, Lý Húc trầm mặt quát mắng. Thanh âm không tính là quá lớn, nhưng lại khiến cho tất cả mọi người lắp bắp kinh hãi.

Trong trí nhớ của mọi người, Húc Tử với tư cách là chúa công rất ít khi nghiêm mặt nói chuyện. Cho dù ngẫu nhiên nghe thấy mấy lời gián ngôn mà không thể để cho hắn tiếp nhận, hắn cũng nhã nhặn mà cùng tiến vào gián nghị thảo luận., Hắn hiển nhiên là thật sự tức giận. Dĩ nhiên là dùng một loại ngữ khí gần như uy hiếp, trầm mặt tiếp tục răn dạy: “Ta không thích nhìn thấy có người đem tâm tư đặt lên tiêu hao. Nếu có phần tinh lực đó, không bằng tận tâm suy nghĩ đánh như thế nào cho tốt., Mới có thể cam đoan ở gần ngoài tường thành có thể ngăn cản được Đột Quyết Lang Ky. Nếu cảm thấy đi theo Lý mỗ không có tiền đồ gì, ta cũng sẽ không miễn cưỡng bắt luận kẻ nào. Quân hùng thiên hạ nổi lên, nơi có thể cung cấp một cơ hội giúp mọi người triển khai cơ hội tuyệt không chỉ có mỗi Lý mỗ là nơi này!”

Lời này nói ra có hơi nặng, thời gian nhất thời mặt mũi tươi tím: “Thuộc hạ nhất thời chỉ là...” Hắn lui về phía sau vài

bước khom người nhận lỗi, sau đó thấp giọng giải thích với hành vi vừa rồi của mình: “Thuộc hạ chỉ cảm thấy chủ ý của Triệu Tư Mã đưa ra cho chủ công là có vấn đề. Ít nhất, ít nhất không phải phương án tốt nhất!”

“Vậy theo ý kiến của ngươi, cái gì là lựa chọn tốt nhất.” Lý Húc biết rõ không cho Thời Đức Phương một cơ hội biểu đạt, hẳn vĩnh viễn sẽ không phục, ngữ khí nói chuyện hơi hòa hoãn lại, hỏi thăm.

Hắn hy vọng đây là lần công khai thảo luận cuối cùng. Nếu như trước khi mùa xuân đến, ý kiến trong quân Bác Lăng không cách nào thống nhất. Hắn không thể không dùng chút biện pháp đẩy đám người có thể liên lụy đại quân ra ngoài.

Người khác không tới nhìn, không rõ thủ đoạn đối chiến bại của dân tộc tái ngoại. Mà hắn đã đến, từ đó đã không thể quên Huyết Tế Thiên điên cuồng.

“Bỏ mặc ngoại thành và quận Thiên Mi đi, cùng với chúng ta vừa mới xây dựng điểm đóng quân ở hai bờ sông Tang Can. Đưa toàn bộ bách tính cùng binh sĩ rút khỏi Bách Hoa sơn, tổn thất sẽ không quá lớn!” Biết rõ bây giờ nói những lời này có chút chậm trễ, lúc đức như trước kiên trì nói.

Vụ quận có hai đạo ngoài thành, đó chính là phương pháp hòa hoãn chiến lược tốt nhất. Sau khi người Đột Quyết công phá bên ngoài tường thành, sẽ có nhiều mục tiêu hơn. Nguy hiểm mà quân Bác Lăng gặp phải sẽ bị phân tán ra. Về phần người Đột Quyết tiếp tục đánh ai, lúc đó mới cảm thấy mình không cần phải xen vào. Hắn là Lý Húc, Tả Tư Mã, chỉ có thể vì Lý Húc mà chịu trách nhiệm.

“Đột Quyết như vậy sẽ bỏ qua năm quận khác?” Lý Húc cực kỳ thất vọng với tính cách cố chấp của đương kim, lạnh lùng truy hỏi.

“Sẽ không, nhưng cũng sẽ không đuổi theo chúng ta đánh!” Thời Đức Phương Phách cứng cổ, kiên trì.” Bọn họ có khả năng đi đánh U Châu, cũng có thể đi Hà Đông, đến lúc đó không cần chúng ta cầu người chung quanh, chư hầu khắp nơi liền muốn cùng nhau ra tay. Ai cũng không thiếu nợ nhân tình

của ai, chuyện tương tự, thời điểm Đại Tùỵ lập quốc cũng từng xảy ra, lần đó Đột Quyết nhân tận nửa đường bỏ dở. Lần này bọn họ chuẩn bị mặc dù đầy đủ chút, nhưng thân thể Khả hãn vẫn luôn luôn rất kém cỏi!”

Lời này nghe có vẻ không phải không có lý, lúc Chu, Tùỵ, nguy cơ giống như Hồ nhân đều xuôi nam không phải chưa từng xuất hiện qua. Lần đó, Đột Quyết Lang Mã cướp đoạt thành Hoảng Hóa, Nhận Môn lập tức cướp đoạt xong., Mấy vùng đất biên giới như Lam quận, An Nhạc đã bị giành lấy tài vật cho ăn no, mất đi động lực nam xâm một bước. Lần này, mặc dù người Đột Quyết gần như động viên toàn bộ lực lượng có thể động viên, nhưng từ đầu đến cuối thân thể khả hãn chưa chắc chịu nổi. Một khi lúc bắt buộc phải bệnh chết trên đường, mấy huynh đệ gia tộc A Sử kia nhất định sẽ loạn tung phèo.

Trung Nguyên không cần Bác Lăng quân phải hy sinh phương thức bảo vệ. Từ nơi sâu xa, tự có ông trời chiếu cố Trung Nguyên. Người dẫn phát nguy cơ lần này là Lý Uyên chứ không phải Lý Húc. Quân Bác Lăng không cần phải vì người khác sai lầm mà cắt đứt tiền đồ của mình. Bà trốn vào trong Trường Thành, nhắm Nam nghỉ ngơi dưỡng sức, đền bù tổn thất tác chiến cùng La Nghệ mới là lựa chọn tốt nhất. Đợi sau khi uy hiếp Đột Quyết nhân tan đi rồi mới là mục đích tốt nhất., Đám người Lý Uyên, Lý Mật, Vương Thế Trát cũng đã hao hết khí lực. Bác Lăng quân tìm một thời cơ thích hợp để đánh dấu “Cần vương”, thiên hạ chưa chắc đã không thuộc về mình.

Chỉ có điều Lý Húc không dám giao phó toàn bộ tương lai của Trung Nguyên cho lão thiên trong minh minh minh.” Nếu như lúc đầu chắc chắn khả hãn sẽ không chịu bệnh chết trên đường giống như lời người nói? Nếu như Lang kỵ không chịu đi đường vòng, tiếp tục đi về phía nam đánh tới Bác Lăng thì sao? Nếu như những người khác không ngăn được Lang kỵ hoặc là ôm suy nghĩ như Lưu Vũ Chu thì sao?” Hãn thở dài, lạnh lùng chất vấn, cũng không cần đối phương trả lời cho mình đáp án.

Lưu Vũ Chu cũng là một trong những hào kiệt nhận được báo động từ Bác Lăng. Nhưng đối với lời khuyên bảo của Lý Húc,

hắn lại cực kỳ cự tuyệt: “Từ sau trận hỏa hoạn ở Liêu Hà năm đó, Lưu mỗ đã không có liên quan gì với Đại Tù. Hiện giờ Lưu mỗ là người Đột Quyết, khả hãn tuyên dương, nếu Đại Khả Hãn quyết ý tiến về phía nam, Lưu mỗ đương nhiên sẽ được lĩnh quân đi theo!”

Là Tả Tư Mã của Bắc Lãng quân, đương nhiên lúc này đức phận của gã đã xem qua hồi âm của Lưu Võ Chu. Gã không hiểu sự cố chấp của Lý Húc, càng không thể lý giải được sự vô sỉ gần như điên cuồng của Lưu Võ Chu. Tuy nhiên người vô sỉ thoát nhìn cực kỳ quang minh lỗi lạc: “Sẽ không ai giống như Lưu Võ Chu. Người Đột Quyết đánh vào nhà ai thì chính mình cũng không thể không chống cự...” Gã do dự một chút rồi thấp giọng giải thích, cổ lại mềm nhũn xuống.

“Ta không nhìn ra được, vì đột nhiên chúng ta nên mở đường hầm Nam Hạo và Lưu Võ Chu vẽ đường có khác bao nhiêu! Năm mươi bước cười trăm bước, đúng như vậy mà thôi!” Ánh mắt Lý Húc đảo qua văn võ với sắc mặt khác nhau., Cực kỳ nghiêm túc nhấn mạnh quyết định của mình.” Quyết định là của ta, không quan hệ gì với Triệu Tư Mã. Nếu như bất cứ ai cho rằng như vậy sẽ ảnh hưởng tiền đồ nhà mình, đều có thể chủ động xin từ. Ta lại nhấn mạnh một lần nữa., Ta không muốn nhìn thấy người mình đấu đá lẫn nhau nữa. Về phần viện quân sau này có chủ ý đánh sáu quận hay không, đó là chuyện sau khi đánh lui Đột Quyết Lang Kỵ mới có thể suy nghĩ. Trước đó, bất luận hào kiệt nhà nào đến hỗ trợ, vô luận hắn là thổ phỉ hay là phản nghịch, quân Bắc Lãng đều phải nhường đường cho hắn!”

Dứt lời, hắn lắc lắc ống tay áo, dẫn đầu rời khỏi phòng nghị sự.

Lần đầu tiên, Húc Tử từ chối tiếp tục nghe bất cứ lời gián ngôn nào. Hắn biết mình làm như vậy không phù hợp với bất cứ yêu cầu liên quan tới Minh chủ gì, nhưng hắn không muốn dây dưa bất cứ điều gì. Ở trong sách thiếu niên từng đọc, mỗi khi quốc gia gặp nạn, chắc chắn sẽ không muốn làm nam nhi nô lệ dị tộc động thân động thân. Có lẽ bọn hắn sẽ chống lại thất bại, nhưng bọn hắn làm ra, lại phát ra ánh sáng chói mắt trong lần đánh cược cuối cùng.

Ánh sáng chiếu sáng cả quyển sử sách, khiến nội dung vốn là màu nâu xanh trong nháy mắt trở nên ấm áp, rục rờ tươi đẹp.

“Thật ra Tư Mã cũng có chút hảo tâm!” Sau khi vòng qua hành lang gấp khúc, Chu Đại Ngưu đuổi theo sau lưng, thấp giọng khuyên bảo.

“Ta biết hắc có lòng tốt. Ta thật sự không muốn trách tội hắc!” Lý Húc thở dài, nhìn bông tuyết bay lả tả trên bầu trời, nói.

Tuyết rơi rất lớn, bao trùm toàn bộ hòn non bộ đình viện, quy về một mảng trắng noãn. Dấu chân người vẽ ở trên, tựa như chữ đen được vẽ trên tờ giấy trắng, mỗi một bước đều rõ ràng. Chỉ là những dấu chân cuối cùng thông hướng phương nào, lại bị tuyết lớn vô cùng vô tận che khuất, người đứng ở đằng xa căn bản không nhìn thấy.

Húc Tử cũng không biết con đường sau này sẽ thông tới nơi nào? Hắc nhớ kỹ khi đọc sách, mỗi khi đọc đến đoạn ngắn đoạn xả sinh thủ nghĩa của cổ nhân, hào khí trong lòng sinh ra, hận không thể thân đại. Bây giờ cơ hội làm anh hùng quả thật đã tới, hắc lại phát hiện làm anh hùng thật sự rất khó, rất khó.

Trong khoảng thời gian gần nhất này, người Đột Quyết sắp xâm lấn, tin tức quân tướng Bắc Lăng theo hắc chủ động nghênh chiến ở trong phạm vi nhỏ nhanh chóng khuếch tán. Rất nhiều người tâm tư lập tức bắt đầu hoạt động. Nếu Lý Húc không thể vì bọn họ mà ban cho cơ hội xuất tướng., Những người này đương nhiên sẽ đi tìm người đi theo. Mà sau khi tin tức Lý Uyên công phá Trường An truyền đến, rất nhiều người đã quyết ý rời đi đột nhiên quay người lại. Bọn họ đột nhiên bắt đầu âm thầm tán thưởng Lý Húc nhìn xa trông rộng, như vậy đã sớm có thể nhìn ra viễn cảnh phát triển tốt đẹp của Hà Đông Lý gia.

Chỉ có Thời Đức Phương và một số ít người, lúc trước phản đối nghênh chiến Đột Quyết là để Bắc Lăng quân có tiền đồ phát triển tốt hơn. Hơn nữa tại Hà Đông đoạt được thiên hạ từ từ, bọn họ vẫn luôn lắc nhai phản đối sự tham gia của binh mã Hà Đông.

Luận theo suy nghĩ, Húc Tử biết chút lo lắng nào đó về đức hạnh cũng không phải hoàn toàn không có lý, bất cứ một triều đại nào thành lập, đều hết sức trấn an một nhóm người ủng hộ có binh lực cường đại. Phong Vương, Liệt Thỗ, chịu trách nhiệm tam công, toàn bộ thủ đoạn lôi kéo đều được sử ra. Nhưng sau khi triều đình mới ổn định, tước phiên, cắt quân, vu oan hãm hại lẫn nhau, mỗi một chiêu đều cực kỳ không sử dụng.

Vì vậy, Húc Tử biết, trong mắt nhiều người, mình lựa chọn một con đường không có lối về, một khi đã bắt đầu thì vĩnh viễn không thể quay lại.

“Tuy nhiên, ta tin tưởng đại nhân nhất định có biện pháp vẹn toàn đôi bên!” Phụng bồi Lý Húc nhìn tuyết rơi một lát, Chu Đại Ngưu lần nữa đánh vỡ trầm mặc.

“Biện pháp gì?” Lý Húc bật cười. Đại Ngưu là thống lĩnh thị vệ hợp cách nhất, bởi vì cho dù mình nói cái gì, hắn trước nay đều không nghi ngờ.

“Có thể đánh bại Đột Quyết, lại có biện pháp để Lý Uyên mưu đoạt cơ nghiệp!” Chu Đại Ngưu cười hàm hậu, dậm đôi giày tuyết đọng trên mũi, gã tin tưởng Lý Húc, gã tin tưởng Lý tướng quân sẽ không dẫn mọi người đi chịu chết, chung quy sẽ có biện pháp sáng tạo kỳ tích. Từ sau trận chiến vô danh, gã sẽ không giữ lại sự tin tưởng.

“Nếu như ta không nghĩ ra chủ ý trợn vẹn lưỡng toàn kỳ mỹ, người làm sao bây giờ?” Húc Tử tiếp tục đi vài bước trên mặt tuyết, hỏi ngược lại.

“Ta đi theo tướng quân. Đa số huynh đệ Bác Lăng quân chúng ta đều sẽ đi theo tướng quân.” Chu Đại Ngưu không chút do dự đưa ra câu trả lời: “Ít nhất lúc đi theo tướng quân, ta không cần ngày ngày tính kế người khác, không cần nói bất cứ lời gì cũng phải nhìn trước nhìn sau.”

Dứt lời, hắn quay đầu nhìn về phía tuyết trắng đầy mặt đất, giang rộng cánh tay, hít một hơi thật dài: “Những ngày tháng như vậy, thư thái! Cũng đáng!”

Tuyết vẫn còn tiếp tục, không có bất cứ dấu hiệu dừng lại nào. Dấu chân vừa mới lưu lại một lần nữa bị bao trùm, mặt đất một lần nữa trở về trắng noãn.

Mỗi một bước giẫm lên đều là mới. Như thế nào đặt chân, người đi đường tự mình nắm bắt.

Buổi sáng ngày hôm sau, Lý Húc lại triệu tập chúng văn võ nghị sự. Giống như dự đoán của hắn, không có bất cứ ai chủ động từ chối. Thời gian, phương thuốc dù vẫn giữ vẻ mặt âm trầm, nhưng không hề châm chọc khiêu khích đối với bất luận kẻ nào. Hắn không muốn rời khỏi Lý Húc, có lẽ vì thực hiện lòng trung thành của mưu thần, có lẽ giống Chu Đại Ngưu, chỉ là vì sống thoải mái.

“Ta hi vọng mọi người đừng nghĩ tới chuyện khác, trước hết toàn lực đánh một trận thật tốt với ta.” Lý Húc cười đầy tức giận với tất cả mọi người, động viên: “Nếu chiến thắng, ta sẽ tìm cho mỗi người một con đường thích hợp. Ngoại trừ đi tìm Đỉnh Trục Lộ!” Hắn thở dài một hơi, tiếp tục nói: “Thực lực chúng ta không đủ, miễn cưỡng cũng chỉ bồi thường được tính mạng của các huynh đệ mà thôi!”

“Đến lúc đó đại nhân sẽ làm thế nào?” Thôi Đức Phương lại kiểm chế không được, bước ra khỏi hàng dò hỏi.

“Đánh tốt trận trước mắt này rồi tính.” Lý Húc cười gật đầu với hắn: “Thì ra ta không lừa gạt đám người. Lần này cũng sẽ không dùng lời nói giả tạo để qua miệng!”

Chương thứ năm (Bốn)

Cả mùa đông, tuyết vẫn không ngừng rơi. Nỗi lòng Lý Húc cũng như sắc trời bên ngoài cửa sổ lúc âm u. Hắc không biết gia tộc A Sử kia rốt cuộc muốn tụ tập lực lượng lớn bao nhiêu về nam, cho nên không thể không tranh thủ cơ hội cuối cùng, tất cả lực lượng có thể động viên trong tay., Nhìn thế giới đỏ rực bên ngoài, hắc lại mong đợi tin tức Đột Quyết sắp xâm nhập chỉ là lời đồn mà thôi. Như vậy, hắc không cần phải thất vọng như lửa trong mắt đám người Thời Đức Phương. Mặc dù sau khi hắc phát tác một lần, người sau sẽ không còn nghi ngờ quyết định của hắc nữa. Nhưng có đôi khi kháng nghị im lặng so với phát ra thanh âm càng làm cho người ta không thoải mái.

“Người bại trong cơ nghiệp của mình, liên quan quái gì tới lão tử!” Lúc này hành vi của người nào đó rõ ràng là đang biểu đạt thái độ như vậy. Nhưng hết lần này tới lần khác, thái độ của Lý Húc đối với việc tiêu cực cũng không thể làm gì. Đại chiến sắp nổ ra., Hắc đã không có thời gian cùng tinh lực để sắp xếp lại hệ thống quan viên dưới trướng mình một lần nữa, cái nào giống như Chu Đại Ngưu, Trương Giang bất luận thế nào đều đi chung với mình, cái nào là công danh lợi lộc mà đến., Bất cứ lúc nào cũng có thể vứt bỏ chính mình mà đi. Huống hồ trong mắt Lý Húc, hai người này đều chỉ là số rất ít. Đại đa số quan viên văn võ là công lợi và trung thành, không đến thời khắc mấu chốt, rất khó phân biệt rõ loại nhân tố bọn họ chiếm thượng phong trong lòng bọn họ.

Phái thám tử phái đi tái ngoại mạo hiểm cứu tử nhất sinh, liên tục không ngừng đưa về tình báo có liên quan đến Đột Quyết nhân. Mùa đông trên thảo nguyên lại gây ra tai họa trắng, nói cách khác bởi bão tuyết tàn phá bừa bãi., Rất nhiều bộ lạc sang năm không tiếp theo đều gặp nguy hiểm khi kiếm được lương khô. Điều này cũng đồng nghĩa với việc động viên của A Sử gia tộc sẽ được càng nhiều người hưởng ứng. Từ mưa nước dâng lên, từ Kim Sơn đến Trường Bạch Sơn, Đột Quyết, sắt thít., Phòng Vi, bích, Hề, còn có Biệt biệt triện cùng khế

đan..., Mấy chục bộ tộc đều chờ mong đem tai họa của bọn họ gả cho người Trung Nguyên đang tự chém giết lẫn nhau. Mấy năm trước hoàng đế Dương Quảng đã mời tất cả các tộc nhân từ Hồ Lai đến, quản lý quà tặng cho các bộ lạc “Hào Cừ” có được quà tặng ngày càng nhiều. Mà Lưu Võ Chu, Lương Sư, bọn họ đều là những hào kiệt tranh nhau xung thân, lại để cho quần lang rành mạch thấy được yếu ớt của Trung nguyên. Đi theo phía nam gia tộc A sử, các bộ lạc Du Mục liền có hy vọng để cho bản tộc có thể cướp đoạt được vật tư cùng lương thực kéo dài, thậm chí có khả năng tái diễn lại sự cuồng hoan của Ngũ Hồ Hoa. Mà một khi cướp bóc thất bại, bọn họ cũng sẽ không mất đi nhiều hơn nữa. Dù sao bọn họ cũng đã gần như tất cả mọi người ngoài tính mạng ra.

Người mang tin tức báo động trước cho các hào kiệt Trung Nguyên cũng lục tục trở về Bắc Lãng. Trừ Lý Uyên cùng Đậu Kiến Đức, cùng số ít Hứa Thiệu cùng Đỗ Phục Uy xa ngoài ngàn dặm được như vậy, hầu như không còn hào kiệt nào chịu tin tưởng điều này là sự thật. Hoặc là bọn họ cảm thấy nguy hiểm này còn cách mình quá xa a? Dù sao thì người Đột Quyết dù có xuôi nam cũng không thể., Người đầu tiên gặp xui xẻo chính là Lý Húc, Lý Uyên, La Nghệ. Thiếu đi ba nhà này chính là đối thủ ẩn tàng tranh đoạt thiên hạ của mình, mọi người không lý nào không cách bờ nhìn lửa!

Ngược lại là có vài sĩ tốt Bắc Lãng năm ngoái bị quan viên địa phương ở các nơi Hà Nam dốc sức, nghĩ trăm phương ngàn kế đuổi về không ít. Lúc này các nơi Hà Nam danh nghĩa đã thuộc về Thổ Cương quân quản lý, các quan viên địa phương vừa niệm tình nghĩa kẻ vai chiến đấu với Lý Húc năm đó., Không muốn lưu lại những nhân tố không yên ổn này, cho nên cũng không làm khó mọi người quá nhiều. Khi trên đường đi ngang qua địa bàn Lý Uyên quản lý, mọi người đều nhận lễ kính. Hà Đông Đông..., Khu vực kinh kỳ có chút huyện thừa mới nhậm chức, Huyện úy thậm chí lấy ra lương bổng vừa tới tay bày tiệc rượu, chuẩn bị cho người của quận Hồi Thiên. Đa số bọn họ đều xuất thân ở hành ngũ, cho nên có thể hiểu ý nghĩ xa xôi mất nước khó tìm của con em Bắc Lãng. Đó không chỉ là xuất phát từ lòng trung thành đối với cá nhân Lý Húc,

mà càng có thể xuất phát từ một loại trách nhiệm mang đao giả.

Khi kẻ thù giết đến cửa nhà, nếu như không có kẻ cầm đao chịu tiến lên nghênh chiến mà nói, đối với cả gia tộc mà nói không thể nghi ngờ là một loại bi ai. Mà huynh đệ của mình tiến lên liều chết, người chẳng những không chịu hỗ trợ, ngược lại ở sau lưng chỉ tỏ cười cười ngu xuẩn, bi ai sẽ không phải là những người chết trận.

Sự tình một nhà một họ là như thế, ngàn nhà vạn họ cũng như thế. Từ xưa đến nay, chính là do vô số dòng họ không cam lòng bị chinh phục, nâng lên toàn bộ Hoa Hạ.

Sự trở về của các lão binh khiến thực lực của Bắc Lăng quân được khôi phục một bước. Quân lực càng ngày càng lớn mạnh khiến sóng ngầm trong sáu quận lại chậm rãi hạ xuống. Thời gian gần tới thời khắc mấu chốt., Binh lính mới chiêu mộ đã dần dần quen với tiếng kèn lệnh và kèn lệnh. Mà kỵ binh dần dần chạy tới quận Kim Giác được huấn luyện cũng dưới sự cố gắng nỗ lực của hai người Thôi Tiềm, một lần nữa khôi phục được quy mô khoảng bảy ngàn người. Bởi vì tài lực của sáu quận giới hạn., Trong bảy ngàn người này không hề phân phối trọng giáp, trên cơ thể chiến mã cũng không phân phối bất cứ hộ cụ nào. Đại bộ phận kỵ binh thậm chí bỏ qua truyền thống phát ra trường liễn, mà dùng đao ngang tiêu chuẩn tùy quân phối chế. Cả đội ngũ hành động giống như gió Bắc gào thét, nơi đi qua một mảnh tiêu điều.

Hai nhánh viện quân Hà Đông do Lý Kiến Thành và Lý Uyển Nhi thống lĩnh cũng lục tục chạy tới. Vì không muốn gây hiểu lầm lẫn nhau, Lý Kiến Thành sau khi tiến vào phía Bắc tạm thời đóng quân hơn năm vạn binh mã dưới trướng, đóng ở chỗ giao giới quận Cốc Quận và Phi Hồ Quan của quận Nhạn Môn. Mà Lý Uyển Nhi thì mang theo Vương Nguyên Thông Thiên dưới trướng., Đám người Tề Phá Ngưng trực tiếp đoạt lại non nửa quận Nhạn môn từ tướng lĩnh dưới trướng Lưu Vũ Chu, trực tiếp cắm cờ của nương tử quân vào Tây Lam, cách ba mươi dặm phía bắc cổng Nhạn., Lâu Phiền hai toà hùng quan. Cân nhắc ở an toàn của bản thân, Lưu Vũ Chu áp dụng sách lược tạm thời ẩn nhẫn, không xúc động trước khi Đột

Quyết đến một mình khai chiến với hai thế lực Lý Uyên, Lý Húc.

Cho dù Lý Húc dùng tất cả thủ đoạn có thể dùng để bảo vệ ổn định dân gian, nhưng mỗi ngày nhìn thấy từng đội binh lính võ trang đến rằng đều lần lượt xuất phát về hướng bắc, dân chúng vẫn cảm nhận được không khí lâm chiến bức bách. Hai năm nay, sáu quận Bắc Lãng không phải chưa trải qua chiến hỏa., Nhưng trước đây, mỗi lần ác chiến với La Nghệ ở bờ sông Dịch Thủy, đều không được nhiều năm Thanh Tử đệ được chiêu mộ nhập ngũ như vậy. Cho nên, nguy cơ lần này hiển nhiên so với bất kỳ lần nào trước đây đều đến nhiều hơn, ngày an ổn của sáu quận Bắc Lãng cũng có thể một đi không trở lại nữa!

Dân gian tự có trí tuệ của dân gian, không cần bất cứ kẻ trí tuệ nào đến mở ra. Đối với một số người trí giả đây dựa không rõ là thị phi, bọn họ thường liếc mắt một cái là có thể đưa ra đáp án.

“Lý tướng quân muốn dẫn mọi người đi nghênh chiến Hồ Nhân!” Trong căn phòng bị đóng đinh bằng ván gỗ ở cửa sổ, ngay cả giấy dày và than củi dùng để sưởi ấm cũng mua không nổi đám người khổ ha ha vây quanh một đồng củi rậm rạp, thấp giọng nghị luận. Bọn họ không phân rõ khác biệt giữa Đột Quyết và siết sắt, tựa như bọn họ không phân rõ khác biệt giữa Đậu Kiến Đức và Lý Mật. Nhưng điều này cũng không ngăn cản bọn họ phán đoán ai là kẻ địch, ai là bằng hữu.

“Ta nghe người ta nói, binh mã Đậu Thiên Vương tới gần tin đều lui sau bốn mươi dặm, hơn nữa còn cho sáu mươi loại lương thực xe ngựa đến. Lý đại tướng quân đưa về mười loại đao tiễn lớn, đều là chất lượng tốt nhất!” Có tin tức linh thông thề son sắt lộ ra: “Nghe nói, một khi Lý tướng quân chiến sự bất lợi, Đậu Thiên Vương tự mình dẫn binh tới hỗ trợ! Tuyệt đối không để người Hồ đi qua Bách Hoa sơn!”

“Còn cần họ Đậu của hã, Lý đại tướng quân chúng ta đã từng thua lúc nào. Hã là con cháu của phi tướng quân Lý Quảng, ngoài trăm bước có thể bắn mù tước nhi nhà!” Một hán tử bản xứ Hà Gian quận trừng mắt bị khói lửa hun đỏ cả con mắt, ồn

ào. Hẳn đối với Đâu gia quân không có bất kỳ ấn tượng tốt nào, cho nên không hy vọng binh mã của Đâu Kiến Đức mới từ nơi mình mới thành lập đi qua cửa nhà mình. Nhưng đối với việc phân đất đai cho Lý tướng quân cũng cho mình mượn hạt giống., Có sự sùng bái xuất phát từ nội tâm.” Các người nhìn xem, Hồ Nhân không đến thì thôi, đến rồi chắc chắn sẽ như La Nghệ đụng phải bụi mũi. Dù sao Lý tướng quân chúng ta cũng đã dẫm chân lên tường thành, sau lưng còn mấy vạn Yên Triệu huynh đệ...”

Bức tường này như thế nào, trong phòng chưa từng thấy qua người lửa. Trong bọn họ ngoại trừ đàn ông giữa sông chạy nạn mà đến, đại bộ phận người đời này đi xa nhất chính là rãnh đao gỗ ngoài hai trăm dặm. Đó là năm trước mới bắt đầu khai hoang., Là hồi báo cho quan phủ, hỗ trợ vận chuyển hạt giống đến điểm đóng quân. Nhưng trong lòng mọi người, bức tường vẫn là một biểu tượng an toàn cùng với vũ lực, tuy người thông linh thông tin tức lộ ra, nội ngoại tường sớm đã rách nát không chịu nổi.

Vạn Lý bách quan trong lòng mọi người vĩnh viễn không có lỗ hổng. Đột Quyết tới mười vạn cũng được, dùng một trăm vạn cũng được, tất cả đều bị Vạn Lý Trường Phong đẩy về trước mặt., Đứng trên tường thành chính là đại tướng quân Vương Dương sáng khoái và Hồ Bí tướng quân, La Nghệ. Hiện giờ đại tướng quân Dương Ngao ôm đầu, Hồ Bí tướng quân La Nghệ xấu xa, nhưng đại tướng quân mới và Hồ Bí tướng quân mới đã đứng trên tường thành, dùng thân thể bảo vệ Vạn Lý Hà sơn phía sau.

“Họ Đâu kia tuy rằng không thấy có thể giúp đỡ được gì, nhưng nhiều thêm một người, dù sao cũng có thêm một phần lực lượng. Tốt xấu gì người ta chịu ra tay, không giống quận chúng ta có chút nhà, đánh còn chưa xong., Đã nghĩ ra đường chạy.” Có người ném một nhánh cây vừa mới nhặt được trong đồng lửa, oán hận nói. Nước đọng trong nhánh cây lập tức bị nướng khô, phát ra tiếng sét đánh. Theo sau, sương khói màu lam nhạt cùng ngọn lửa màu đỏ cơ hồ đồng thời bay lên trời, khiến mọi người bị sặc mà ho khan.

“Khụ khụ, tiểu tử ngươi chờ một chút có được không.” Mọi người cùng kêu lên mắng kẻ triệu tập sự việc.” Khụ khụ, đừng làm ướt đến mức đều ném vào trong! Cứ như vậy, đoàn người không chết rét, cũng phải hun chết người!”

“Ta nói là một số nhân gia trong quận, bình thường nhìn thấy pháp phòng lồng ngực, còn không bằng Đậu Kiến Đức!”
Người triệu tập không cẩn thận ném bó củi ẩm ướt dịch chuyển thân thể, tiếp tục nói.

Một tháng trước, sáu quận đã có mấy hộ gia nghiệp không nhỏ lặng lẽ đem chăn mền hướng Hà Đông vận chuyển. Mới đầu là lén lút, nhưng phát giác quan phủ đối với việc này cũng không ngăn cản, liền bắt đầu trắng trợn. Bách tính tăng chót đầu tiên là không rõ ràng cho lắm, hiện tại suy nghĩ một chút, hóa ra là người ta mới thật sự tin tức linh thông, sớm chuẩn bị tốt việc bỏ trốn.

Nhưng đại đa số dân chúng cũng không hâm mộ sự thông minh của bọn họ. Từ xưa đến nay Yên Triệu khẳng khái ca khúc, đối với Quách Khai, Vương Mãnh là ” trí giả”, trên phố càng tôn kính là Kinh Khang, Lý Mục một tráng sĩ như vậy.
“Oa! Bọn người kia!” Mọi người cùng cất tiếng cười lạnh,
“Bọn họ có bản lĩnh đem từ đường tổ tông bố trí kêu vang, đem nhà Điền An lên luân phiên đẩy đi! Đồ chơi này, cũng xứng làm nam tử bờ sông bắc của chúng ta!”

“Đúng vậy, toàn bộ gia sản của chúng ta đều ở đây!” Lại một hán tử da đen mười ngón trâm giọng phụ họa: “Người đi rồi, có thể mang đi không? “

Chương thứ năm (4)

Người có thể đi, nhưng không cách nào mang theo, phần mộ tổ tiên không cách nào mang theo cùng một chỗ. Dân chúng tầng đáy suy nghĩ rất đơn giản, lại chất chứa đạo lý trực tiếp nhất. Bọn họ không muốn học một số họ lớn như vậy đi nơi khác tránh họa, đặc biệt là những người từng làm lưu dân một lần, biết khổ sở cách sống dưới hàng rào nhà xa nhà., Lại càng không nguyện ý làm lưu dân không có nhà để về. Huống hồ, đại đa số dân chúng cũng không có chỗ để về. Bốn bề hầu như đều đang có chiến tranh, chỉ có Bắc Lãng dưới sự trị vì của Lý Húc, Di Lãng mới hơi yên ổn một chút. Mà lão già cùng Bác Lãng cách nhau mấy chục gia hào kiệt, người bình thường căn bản không có khả năng còn sống đi tới.

Nếu chỉ có thể lưu lại, như vậy, Lý tướng quân thủ hộ chính là gia viên của mọi người. Đối với người thật lòng vì mình mà mưu cầu, dân chúng xưa nay đều không tiếc hết lòng tôn kính cùng ủng hộ lớn nhất. Có lẽ sự tôn kính cùng sự ti tiện, không giống hào môn quý tộc ủng hộ thanh thế to lớn như vậy, nhưng từng chút từng chút ủng hộ hội tụ lại, lại đủ để hình thành một vùng biển mệnh mông.

Vùng đại dương mệnh mông này có thể chở được cự hạm cũng có thể đặt thuyền nhẹ.

Hai mươi ba tháng chạp, thờ bếp. Có sĩ tốt đến chàng vạng tối sẽ ở bên ngoài cảnh giới quân doanh lấy ra mấy cái chân heo được ướp lạnh. Các đội trực trực tiếp tưởng rằng là hàng hóa trung tâm quỹ không cẩn thận để lại di vật bị mất sau khi mua hàng hóa., Cho nên cũng không có báo cáo, lén lút phát huy hàm răng với huynh đệ dưới trướng. Dù sao thời đại này cho dù là gia đình trung hộ cũng chưa chắc mỗi tháng đều có thể ăn thịt, mua nửa cái chân heo ướp chế cũng đủ tiêu hết tiền lương một tháng của đại nhân chính đại nhân.

Kết quả, mấy ngày kế tiếp, ngoài cửa doanh lần lượt xuất hiện Lam, lúa mạch, tiêu., Các loại thức ăn thuần thực, có dân chúng lớn mật thậm chí ngay trước mặt binh lính đi tới cửa

doanh, đem bánh ngọt chung chín từ trong giỏ ra, mời các huynh đệ thưởng thức. Người dân phía Hà Bắc chú ý rất lâu, cho nên dù là người bản hàn nhất, bánh nướng cũng có cho một ngón tay, mùi thơm làm mũi và con mắt của các huynh đệ đồng thời xoay qua, sau nửa ngày không nở rời đi.

Đại đa số quan quân tăng chót đều nhìn mà choáng váng. Bọn họ làm đầu lĩnh nửa đời người, lần đầu tiên nhìn thấy dân chúng đối đãi với mình như người nhà. Muốn cự tuyệt ý tốt của đối phương, sợ làm tổn thương lòng dân không dễ. Nhận lễ vật của chư dân đi., Lại sợ sau khi bị cấp trên trách cứ, hay là nhóm huynh đệ mang đến từ Húc Tử Tề quận có kinh nghiệm, đề nghị mọi người chọn lấy một con đường trúng mục. Lễ vật có thể nhận, nhưng nhất định phải hoàn lễ, mà phải trả lễ và giá của vật thu được tốt nhất.

Con em quận Tề quận là căn cứ kinh nghiệm năm đó ở dưới trưởng Trương Tu Đà tướng quân cho ra kết luận, biết dân chúng là đang tạ ơn công lao an dân của mọi người. Năm đó bọn họ gặp loại tình huống này, thường thường sẽ xuất ra một ít chiến lợi phẩm tiêu diệt phi để tặng. Nhưng kinh nghiệm này đối với Bác Lăng quân lại không quá thích hợp., Đại đa số huynh đệ còn chưa từng ra chiến trường, trong tay căn bản không có vật gì giá trị để hồi âm cho bách tính. Một số đội chính bọn họ thật sự không nghĩ ra chủ ý gì, chỉ có thể mang theo huynh đệ dưới trưởng ôm quyền cảm ơn các bách tính đưa đồ ăn., Dân chúng được tôn kính liền phát ra tiếng hoan hô như sấm. Trong tiếng hoan hô, cho dù gia hỏa thường ngày thích nhất huấn luyện lười biếng chơi đùa cũng bất tri bất giác thất lực dừng lại, tận lực thẳng thắn, đuổi thẳng.

Sự ủng hộ của dân gian khiến sức mạnh của Húc Tử mạnh lên không ít, tâm tình cũng dần dần trở nên ôn hòa. Đại tổng quản Bác Lăng này của ông ta vốn không phải dựa vào sự ủng hộ của đại hộ địa phương nên mới có ảnh hưởng rất lớn đến việc mất đi sự tôn trọng và tôn trọng của đối phương. Mà những người cung cấp thuế má cho quân đội, lại đem thức ăn mà mình không nở ăn lấy ra chia sẻ với các huynh đệ, đó mới là đối tượng ông ta cần phải báo đáp.

Cổ lai thủ thổ lấy nguy hiểm không bằng lấy đức. Cái gọi là đức, cũng không phải là người thượng vị làm tất cả việc đều phù hợp tình nghĩa nho gia. Mà là hấn có thể nhẫn tâm, làm một số việc thiện cho dân chúng. Mà dân chúng Trung Nguyên hiểu được cảm ơn, bọn họ không cầu vị trí cao đều là thánh hiền., Có thể làm hết phận thủ, làm sạch bản thân, đã là yêu cầu tối cao của bọn họ rồi. Một khi người thượng vị và thủ hạ của bọn họ có thể vượt qua tiêu chuẩn này một chút, bọn họ khẳng định sẽ chia sẻ thứ trân quý nhất với người, cho dù là sinh mệnh.

Mãi cho đến ngày hai mươi bảy tháng hai mươi bảy, cửa quân doanh mới dần dần yên tĩnh trở lại. Thời tiết còn chưa bắt đầu ấm áp, binh mã thảo nguyên không thể lập tức tiến vào. Bởi vậy Lý Húc hao phí mấy ngày thời gian., Mang theo thê tử trở về quê cũ Dịch huyện bái tế tông từ đường. Lúc hấn còn trẻ, ngày đó vốn là mong đợi nhất, tất cả trưởng bối bản tộc nhiệt tình hy vọng., Bất kể là kẻ nào nguyện ý nhìn thấy hấn mà không muốn nhìn thấy bức “Vọng vọng” đó của hấn không giống như có vận xui. Trước bài vị tổ tông, cũng phải miễn cưỡng giả thành một khuôn mặt tươi cười trước mặt tổ tông., Văn bói cho hấn cái “phước tức” này một chút tôn kính miễn cưỡng nặn ra. Sau đó chức quan của hấn dần dần cao, phụ thân cũng bởi vì giáo tử có phương thức thượng cốc Lý thị nhất môn, đối với tế tổ tông, trong lòng hấn ngược lại không thích như vậy. Thứ nhất là công vụ bề bộn, khó có được thời gian. Thứ hai, mỗi lần nhìn thấy bộ dáng trước sau mà cung kính của người khác, đều làm cho hấn nhớ lại những lãnh ngộ nhà mình nghèo đã nhận được.

Từ điểm này, Lý Húc cũng không cho mình là người quan trọng. Có một số thương tổn khiến hấn bị thương tổn, đó là bởi vì nó sẽ không theo thời gian mà nhạt đi. Ngược lại, ngẫu nhiên nửa đêm tỉnh mộng, năm đó cười nhạo và lạnh vẫn xông lên đầu, khiến người ta đổ mồ hôi lạnh đầm đìa.

Nếu như không phải trong hồi ức còn có bậc trưởng giả hiền ái như Bảo Sinh cữu cữu, Húc Tử sẽ đối với thân tình phi thường băng lãnh. Kính Nhi đối với thế hệ trước cách nhìn cũng không sai biệt lắm với hấn. Trong mắt nàng, thân thích của

trượng phu tuy rằng bởi vì gia cảnh bần hàn mà tận lực xa cách với hần., Ít nhất còn không có nghĩ trăm phương ngàn kế đả kích. Mà làm nữ nhi thứ xuất, trừ quan hệ cùng thể dân với Uyển Nhi còn hơi gần, các huynh đệ khác đối xử với nàng như nô tỳ.

Gặp gỡ thời niên thiếu khiến vợ chồng ngoại trừ cha mẹ ruột ra, cũng không quá coi trọng tông tộc. Nhưng lần này, Lý Húc lại rất nghiêm túc chuẩn bị một chút. Hần muốn đem Kính Nhi làm vợ chính dẫn vào trong từ đường, cung kính giới thiệu cho liệt tổ liệt tông Thiên Chi Linh. Vô luận những người kia nguyện ý hay không muốn, cùng họ khác xuất thân giống nhau, đều là vợ của Lý đại tướng quân, cũng là nữ nhân duy nhất của hần trước mắt.

Cách huyện Dịch thật xa, xa giá của hai người liền được đồng bồi cùng vãn bồi đón xuống. Tiền hô hậu ủng, một mực nhận được quan viên địa phương mà hoàng đế bệ hạ ra lệnh cho Lý gia lập trong trạch viện lớn ở trung tâm thành Dịch huyện. Thời gian đã đến tuổi tác, Lý phủ cũng giống với những hào môn khác, một lần nữa thay đổi môn thần và treo bài, ngay cả sư tử đá ở cửa cũng dùng nước ấm cọ rửa qua., Nhìn qua rực rỡ hần lên. Bởi vì Lý Húc trở về, trong nhà rất ít khi mở cửa, nghi môn, ba cửa thẳng tới chánh đường, trong nháy mắt toàn bộ khôi phục công năng sử dụng. mèo than màu đỏ tươi bị đèn lồng treo ở hai bên hành lang chiếu lên, diêm lệ tựa như rồng lửa nhảy múa.

Cảm giác xa hoa quá mức khiến Húc Tử cơ hồ không nhận ra đây là nhà mình. Cũng may bộ dáng phụ thân cùng mẫu thân vẫn không thay đổi, trong khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn lộ ra vẻ kiêu ngạo từ đáy lòng. Đêm đó trong nhà mở tiệc lớn, lão thiếu nam đình ngồi trong mười mấy căn phòng nói chuyện. Ngày thứ hai, cũng chính là trừ trời chiều, tất cả nam nữ Lý gia ở dưới sự dẫn dắt của tộc trưởng Lý Tích, kết đội đến trước tông từ đường tế bái.

Lý gia từ đường cũng đã sửa chữa xong, bên trên treo một tấm biển không biết là niên đại nào do trọng thần của triều đình viết. Bởi vì nguyên nhân vẽ lại một lần nữa, chữ viết trên đó có vẻ phi thường mạnh mẽ. Lý Húc nhớ rõ cụ thể nó hần là

bốn chữ to “Bảo vệ an dân”, nói đúng là tổ tiên Lý Quảng của mình thay mặt thúc ngựa. Người này không phải Thủy Tổ Lý gia., Là người duy nhất trong pho tượng từ đường có pho tượng lưu lại. Nhưng khiến người ta kỳ quái là, Lý Quảng trên pho tượng lại mặc một thân quần áo quan văn, nhìn qua cười ha hả không tranh với đời, không có một chút khí khái anh hùng giương cung bắn hổ.

Húc Tử nhớ khi mình từng đi qua huyện Kế, tượng cổ tướng quân Mông Diêm tướng quân cũng là từ mi thiện mục như vậy. Đại khái chống đỡ những tiên hiền kia đều không nhắc lên sát khí gì đối với người nhà của mình, cho nên bị họa mất đi hình dáng. Đặt ở bên cạnh linh bài của Lý Quảng tướng quân là người tông đệ, Hán thừa tướng, An Nhạc Hầu Lý Thái, mặc dù tước vị cùng chức quan đều cao hơn xa người trước, nhưng không có bức họa lưu truyền dưới hai người., Theo thứ tự là Lý đương hộ, Lý Tiêu, Lý Tông. Sau Lý Mãng là Lý Vũ, Lý Tiêu sau là Lý Sơn, hai người đều khai chi tán diệp, gia tộc kéo dài không dứt. Duy chỉ có chi Lý đương hộ, không có người kế thừa, linh bài lẻ loi giấu trong một góc cao vị.

Năm năm trước, Đường công Lý Uyên đặc biệt phái người đến nhận thân. Từ đường hai nhà mặc dù không ở một chỗ, nhưng bên trong từ đường Thượng Cốc Lý thị lại chuyên môn liệt kê ra một vị trí, sắp xếp tổ phụ Lý Uyên., Thượng Trụ Quốc Lý Hồ thiết lập hương nền cung phụng. Hai năm trước, Triệu Quận Lý thị cũng phái người đến đây sáp nhập tộc phổ, cho nên ở trong Lý gia liệt tổ liệt tông, cũng đem thủy tổ của lịch sử quận Triệu gia lần lượt ở bên trên. Cũng giống như Lũng, Hữu Lý thị chỉ ghi rõ nguồn gốc và kế thừa, cũng không đem toàn bộ tộc nhân họ gì đó xếp lên.

Sau khi tộc trưởng Lý Tích chủ tế, Lý Thác bồi tế. Lý Húc tuy không lớn tuổi nhất trong số những huynh đệ đồng lứa, nhưng cũng có tiền đồ nhất, vì vậy phụ trách nâng hương. Mọi người dùng lễ tế, đốt vải đặt rượu, mời các vị tổ tông Lý gia đến trời ban phúc cho các con cháu Bình An, phúc thọ bền lâu.

Thời điểm hiến quả, tất cả quả tươi mới đều đi qua tay Lý Húc. Húc đem trái cây tế phẩm đưa cho thê tử Nhi, sau đó giao cho mẫu thân Lý Trương thị, lại do mẫu thân trình lên bàn thờ.

Trong tộc không ít người lần đầu tiên nhìn thấy Kính Nhi, bởi vậy khó tránh khỏi u mê. Đợi có người nghe được nói đó là nữ nhi Đại đô đốc Lý Uyên mới vừa đánh hạ Trường An, được Đường vương bái làm Đường vương, trên mặt lập tức lộ ra biểu tình bưng tỉnh đại ngộ.

“Ta đã sớm nói qua, Húc quan là có phúc!” Sau khi bái kiến, thừa dịp tộc trưởng Lý Tích báo cáo đại sự “Không nhân” của Lý gia đã qua một năm nay, mấy thúc thúc phòng xa đang âm thầm ghé tai. Lý Húc tự mình làm đại tướng quân, Bác Lăng quận vương, lại cùng Đường Vương quyền thế đệ nhất thân thích, phần phúc duyên này, chẳng phải là lớn đến mức không có giới hạn sao?

“Không trách được Đường vương nghe nói Húc Tử gặp nạn, lập tức phái hai nhánh đại quân tới.” Có người bưng tỉnh đại ngộ nói. Lý Kiến Thành vốn đóng giữ nơi Phi Hồ quan cách huyện Dịch Linh chưa tới trăm dặm. Một chi binh mã lớn như vậy đóng quân tại đây., Nhân vật đầu bảng đã sớm hỏi thăm rõ nguyên do trong đó. Lúc trước còn không rõ Lý Uyên làm sao đối với Lý Húc mắt xanh như thế, thấy được trang phục của vợ chồng Kính Nhi, mới biết được quan hệ giữa hai nhà bất tri bất giác lại chặt chẽ thêm một tầng.

“Trách không được Húc Tử không tính số thứ?” Có người cố ý nói ra thân phận của Minh Huy nhi, trong lời nói mang theo cảm giác chua chát.

“Vừa mát mẻ vừa đi. Cái gì chính xuất thần. Hiện tại là vợ bằng phu quý, biết không có người?” Lập tức, có người nhảy ra bảo vệ thanh danh Húc Tử.

Lý Húc đương nhiên không nghe được những lời nói nhảm chán này. Hắn hiếm khi có thời gian tướng quân để ở một bên, bởi vậy nắm chặt tất cả cơ hội nghỉ ngơi. Cho nên chẳng những người khác nhỏ giọng khen ngợi cùng tán dương hắn đều không nghe được nội dung, ngay cả phụ thân báo cáo với tổ tiên nội dung của mình., Hắn cũng nghe xong tai trái, lập tức từ lỗ tai phải đi ra ngoài. Thật vất vả mới chịu đựng đến lúc tế điện kết thúc, theo thường lệ lại một bữa tiệc rượu. Sau

đó các phòng đều hồi nhà, những người thân cận với mình nhất vây quanh chậu than tuổi tác.

Khó được có thể gặp được con trai, con dâu ngồi trên một cái tuổi, già Lý Tích tâm tình cực kỳ thư sướng. Tính toán thử xem, đây là năm thứ hai con thứ mười bốn từng bế quan, ở nhà từng có năm. Lần trước lúc trở về, con trai mang theo vết thương đầy người, lần này nhìn qua lại là anh tư bộc phát, thần thanh khí sảng.

Về phần quỳ gối bên cạnh con trai, con dâu không ngừng thêm trà rót nước cho Nhị lão, trong mắt lão Lý Tích cũng không tìm ra được cái gì bệnh. Mặc dù phụ thân làm Vương quận Bác Lăng, trên người hẳn vẫn mang theo chất phác bẩm sinh. Xem mọi người chỉ xem hành vi, không xem còn lại. Trong cái đẹp duy nhất không đủ chính là mình đến nay còn chưa có thể ôm tôn tử. Nhưng ngẫm lại nhi tử năm nay mới hơn hai mươi tuổi, trong lòng cũng không nóng nảy như vậy.

“Nào, đến, đến, đều ngồi cách chậu than gần một chút, muốn ăn cái gì tự mình đưa tay lấy lấy. Gia đình chúng ta, không cần quá câu thúc!” lẳng lẳng nướng trong chốc lát, mùi rượu trong bụng chậm rãi được nướng ra. Lão Lý Tích ngửa khuôn mặt tươi cười đen bóng, lớn tiếng chào hỏi.

“Người chỉ biết nướng lửa, cũng không hỏi người khác cảm thấy khô khan!” buổi chiều Lý Trương thị cũng bị bọn Chủ Bằng mời không ít rượu, mang theo vài phần men say trách. Kính Nhi ngồi ở bên chân của nàng, từ góc độ của nàng nhìn qua phi thường thuận mắt. Không giống như con gái những gia đình giàu có ở huyện Dịch huyện., Hận không thể đem đầu cắm vào trong vai dầu. Trong mắt nàng, sắc mặt con dâu là loại màu trắng nõn cùng với màu đỏ tươi thiên nhiên, tựa như một đoá mai lạng lẽ mở ra, trong trong ngoài lộ ra vẻ thông dong.

Có thể tìm được con dâu như vậy, Lý Trương thị tự nhiên nâng ở trong lòng bàn tay đều sợ đối phương hòa tan mất. Mọi chuyện đều ưu tiên lo lắng cho cảm nhận của nhi tử. Đầu tiên là ngại trượng phu cùng nhi tử trên người mùi rượu quá nặng, sau đó lại trách than lò đốt quá mức, nướng dân cư khô miệng

đắng, tiếp theo lại bận rộn lấy chút trái cây trái cây., Phảng phất giống như ăn thêm chút gì, đối phương có thể nhanh chóng sinh cho nàng một đứa con mập mạp giống như. Cứ đến lui như vậy, chẳng những làm cho Kính Nhi cảm động, ngay cả phụ tử Lý Tích cùng Lý Húc cũng thấy ghen tị.

“Hai mẹ con các người nếu ngại quá nhiệt tình, trước tiên tới phòng bếp xem xét, để cho hạ nhân mang thêm hai món ăn lạnh lên!” Lý Trương thị biết trượng phu chắc chắn có lời muốn nói với nhi tử, lôi kéo Huyền nhi, cười đứng dậy.

“Uống một bình đi, nương nhi của chúng ta hai người đi phòng bếp xem xét, để cho hạ nhân mang thêm hai món ăn lạnh lên!” Lý Trương thị biết trượng phu chắc chắn có lời muốn nói với nhi tử, lôi kéo Huyền nhi, cười đứng dậy.

Đội tiếng bước chân của hai nữ nhân kia dần đi xa, lão giả chậm rãi thu hồi nụ cười. Lão giả tuy rằng già nhưng lại không có tinh trí đến mức hồ đồ. Con trai Nhung Mã vội vàng, nếu như không gặp phải tình huống đặc thù, sẽ không chạy về nhà bồi tiếp tổ tiên mình tế tự. Hắn nhất định vì biến cố ngoài thành này. Ông lão không hiểu binh pháp, không hiểu chính vụ, nhưng lại biết mình nên làm như thế nào.

“Người định khi nào thì khởi hành!” Sau khi rượu và thức ăn được bưng lên, lão Lý Oánh Oánh cười hỏi. Đường như nhi tử chỉ là đi xa nhà một chuyến, căn bản không có chút nguy hiểm nào.

“Ta đã phái hai vạn người tới Triều quận trú đóng. Các tướng sĩ khác mười bảy, mười tám hai ngày tập kết. Số mười chín là ngày hoàng đạo lành, chính thức xuất chinh.” Lý Húc cũng bưng chén rượu trước mặt lên, đưa lên đụng vào rượu của phụ thân, uống một hơi cạn sạch.

Loại phụ tử này đối ẩm uống pháp không phù hợp lễ tiết của Quận Vương gia, nhưng lại phù hợp truyền thống của Đông khẩu lão Lý gia thôn Cốc Dịch huyện phía đông. Bởi vậy, lão Lý Tích vô cùng vui vẻ bưng chén rượu lên, buồn bực nói.

“Hà Đông Lý gia cũng phái binh mã tới, đến lúc đó đánh một đạo bắc tiến. Nếu như đánh quá kịch liệt, Đậu Kiến Đức cũng sẽ phái người đến viện trợ. Chúng ta bên này, tổng cộng có hai mươi vạn đại quân, phần thắng hẳn là phi thường lớn!” Chén rượu trước mặt mình và phụ thân lại lần nữa châm đầy., Húc Tử cười giải thích. Chỉ bàn về số người thì ngoại trừ cuộc chiến Hồ Quan ra, đây là chiến dịch lớn thứ hai mà hẳn tham dự. Chỉ có điều lần đó hẳn là người công kích kia, lần này hẳn muốn dựa vào bức tường này để quần nhau với kẻ địch đang chiếm ưu thế.

“Cái kia của Lý gia, cái kia coi như là thê cữu của người đi, hẳn và người đồng tâm sao? Còn có tên đại vương họ Đậu kia, hẳn có thật lòng giúp người hay không?” Lão Lý Tích lại bung chén rượu lên, lại không lập tức đổ vào miệng, cau mày hỏi.

“Tạm thời hẳn là không có vấn đề gì lớn. Mặc dù không xem trọng Kính Nhi, Hà Đông cùng Hà Bắc trùng gần như vậy, xây thành huynh cũng sẽ dốc hết toàn lực tránh lửa lan tràn ra. Về phần Đậu Kiến Đức, theo ta thấy ông ta là người có lòng dạ. Nếu đổi thành minh ước, cũng sẽ không nhân cơ hội này kiếm lợi. Hơn nữa ta lưu lại một ít binh mã trong thư, vạn nhất có biến, bọn họ dựa vào nước sông, cũng có thể ủng hộ một đoạn thời gian.” Lý Húc suy nghĩ một chút, vô cùng nghiêm túc trả lời.

Hắn không muốn phụ thân quá lo lắng cho an nguy của mình. Cho nên, lời nói tận lực hướng phương diện thoải mái. Mà làm phụ thân cũng hiểu tâm tình của nhi tử, nhấp một ngụm rượu, cười nói: “Vậy ta an tâm rồi. Bên nhà người cũng đừng lo lắng. Nói thế nào, người hiện tại cũng là làm quan, Triệu quận Lý gia cùng Lũng gia lại hướng về mặt mũi người mới nhận thân thích với chúng ta, dễ dàng không ai dám trêu vào tộc trưởng ta!”

Nếu như không phải bởi vì Lý Húc quật khởi, chỉ sợ Lý gia ở Thượng Cốc sẽ không bị người khác nghĩ là một trong những hậu duệ của Lý Quảng khác. Cho nên, chỉ dựa vào công lao này mà thôi., Lão Lý Tích sống trong tộc có thể thoải mái. Nhưng Lý Húc lo lắng cho cha mẹ không chỉ có như vậy, hẳn không nắm chắc thắng được trận chiến sắp tới. “Ý của phụ

thân Kính Nhi là mời ngài cùng mẫu thân nhị lão đến ở Trường An một thời gian. Xem như là tộc nhân nhận nhau, thuận tiện hẳn cũng có thể gặp gỡ thông gia!”

“Đường quá xa, ta và mẹ ngươi không đi nổi nữa rồi!” Lão Lý Tích buông chén rượu xuống, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Ta sẽ phái người hộ tống các ngươi qua đó!” Lý Húc không cam lòng, tiếp tục thăm dò.

“Trước khi ngươi trở về, ta và mẹ ngươi đâu có đi đâu cũng không đi!” Giọng nói của Lý lão Lý Tích cao thêm vài phần, vô cùng kiên định từ chối đề nghị của con trai. “Ta và mẹ ngươi tuy rằng già rồi nhưng không thể cản được bước chân của ngươi. Ngươi đang tác chiến với người Hồ, hai người chúng ta già cả lại chuồn mất, nếu các huynh đệ biết được, sao lại không có bất kỳ suy nghĩ gì!”

“Phụ thân...” Trong giây lát, trong lòng Lý Húc dâng lên cảm động, cúi đầu gọi một tiếng. Hắn vốn cho là mình có thể qua mặt được cha mẹ, không ngờ tới hai vị lão nhân đối với tâm tư của mình như nhìn thấy lửa.

Không đợi cho nhi tử tìm kiếm từ ngữ khác, lão Lý Tích nhanh chóng châm đầy chén rượu hai người, vừa nhấp châm rượu vừa nói: “Trước đó vài ngày, người ta nói ngươi có khả năng làm Hoàng đế mệnh nhi. Ta và mẹ ngươi hai người rất lo lắng, sợ ngươi thật sự bị người ta nói cho tâm tư, không phân tốt xấu liền xông lên. Hoàng đế này, nghe uy phong, nhưng nếu phúc khí không đủ, cũng sẽ rơi vào kết cục thân bại danh nhục!”

Thấy nhi tử đầy mặt ngạc nhiên, lão nhân cười cười, tiếp tục nói: “Sau này nghe nói nhạc phụ của ngươi đã đánh hạ kinh sư, lại nghe nói ngươi vì đối kháng người Hồ, chấp nhận phong thưởng của hắn. Trong lòng ta ngược lại không lo lắng nữa. Khi ngươi còn nhỏ, ta không hi vọng ngươi đi Liêu Đông. Bởi vì khi đó ngươi giống như ta, là một bách tính bình thường., Không cần thay thế chạy đến Liêu Đông tìm thêm khe rãnh. Nhưng hiện tại ngươi thân là Bắc Lãng đại tổng quản, trong sáu quận, trời sập xuống, bất luận chống đỡ không nổi, dù sao cũng phải lên chống đỡ một phen., Chuyện này

thành ra thế nào, xưa nay được dân chúng cung phụng, nhìn qua có năm người sáu người! Gặp phải khi nên ra mặt thay dân chúng, lại bỏ chạy như bay! Lý gia ta cũng không thể làm như vậy! Không cần phải nói Lý gia ta, phóng tầm mắt toàn bộ Hà Bắc, vô luận trong nhà ai xuất hiện một hạng hèn như vậy, cha mẹ huynh đệ cũng mấy đời đều ở trước mặt người khác ngẩng đầu lên!”

Chỉ đơn giản như vậy đạo lý, thiệt thòi cho ta lúc trước còn châm chước thời gian rất lâu! Lý Húc nhiều năm ở trước mặt lão phụ nói chuyện đứng đắn có chút hổ thẹn nghĩ. Phụ thân chính là một tên buôn nhỏ, không đọc sách, kiến thức cũng không bằng đám trí giả. Giống như tất cả người bình thường trong thôn, cả đời này sống không khác gì cảnh vàng đất trong lòng đất., Khi mùa xuân tới thì trong cánh đồng bạt tai này có thể mọc ra xíu mại và hắc tiêu. Trong trời băng tuyết, đất trong cũng có thể cứng rắn tựa như những tảng đá vậy.

Ông ta không cách nào biểu lộ sự tôn kính với phụ thân, chỉ có thể nâng chén một lần nữa. Làm cha hiển nhiên là rất hưởng thụ sự tôn kính của nhi tử, uống cạn rượu, cười hỏi thăm: “Con có biết trưởng tử Lý Quảng của lão tổ tông Lý Quảng, vì sao con trai trưởng của lão tổ tông ta lại tuyệt hậu như vậy không?”

Dưới tác dụng của rượu và máu giao nhau, đầu Lý Húc đã có chút choáng váng, tò mò hỏi lại: “Không rõ ràng lắm. Rất kỳ quái, theo đạo lý, mấy vị tiên nhân khác hẳn là kế thừa con nối dõi của hần, không đến mức tro mắt nhìn hần đoạn tuyệt hương khói chứ?”

“Kỳ thật, vị tổ tiên gọi là Lý đương Hộ chúng ta sinh ra một đứa con rất nổi danh. Nhưng không chỉ có chúng ta tới cốc Lý gia, Triệu Quận Lý gia cùng Lũng gia, trên bầu trời chỉ cần họ Lý, cũng tuyệt đối không thể để con cháu Lý đương với nhà viện đường!” Lão Lý tỳ thần bí cười, tiếp tục nói.

“Vì sao?” Lý Húc lần đầu tiên nghe thấy lời nói cổ quái như vậy, theo bản năng truy hỏi.

“Bởi vì con hần là Lý Lăng!” Lão Lý Tích vỗ vỗ bả vai con trai, đắc ý cười to.

Chương thứ năm (5)

Chính Nguyệt Thập Cửu, Bác Lãng quân Bắc Thượng là quốc thủ hàng rào.

Bởi vì vẫn luôn tuân theo hiệu lệnh của Đại Tùy, cho nên tướng sĩ Bác Lãng đến nay vẫn duy trì hoàng giáp xích mình mà quan quân cố định. Nhìn từ xa, tựa như một con cự long màu vàng kéo dài mà đi, chậm rãi đi qua vùng đất mới vừa tan băng.

Vẫn là sớm xuân, bên trong ruộng đã có nông phu đang làm việc. Mơ hồ có tiếng trống, bọn họ đều theo thói quen vút xuống xẻng gỗ, cuốc đá, sau khi chạy đến bờ ruộng trống trải thì giấu đi. Một lát sau, bọn họ đều ném cái cuốc xới. Khi bọn họ phát hiện mình không gặp phải nguy hiểm gì, lại hoang mang ngẩng đầu lên, mang theo vài phần kinh ngạc nhìn quanh. Bọn họ nhìn thấy chiến kỳ màu đỏ, còn có áo giáp màu vàng. Đó là quan quân Đại Tùy! Nhiều năm gần đây thường xuyên lui tới trên đường ống nhiều lần, nhưng đây là lần đầu tiên mọi người cảm thấy thân thiết đến như vậy.

Có người thấp giọng kinh hô, trong mắt mang theo vài phần sùng bái: “Ta thấy Lý tướng quân, là Lý tướng quân cưỡi ngựa đen!”

“Bên cạnh hắn là Chu tướng quân, trên mặt Chu tướng quân có vết sẹo!” Bất luận nhìn không rõ, người bên cạnh tùy âm nói phụ họa.

“Người tốt! Ông trời phù hộ các người!” Bên cạnh, một nông phu già hơn so với nông phu về đất làm nhang, quỳ bái. Hắn là lưu dân năm ngoái mới được phân đất đai, không có thứ gì có thể biểu đạt kính ý với người có ân với mình, không thể làm gì khác hơn là đem lời chúc phúc chân thành nhất cho đối phương. Nguyên thần phật đầy trời phù hộ người tốt cả đời bình an.

Các tướng sĩ xếp hàng đi xa không nghe thấy lời chúc phúc của nông dân, cũng không nhìn thấy những động tác thành

kính này của dân chúng. Bọn họ chỉ thấy được cánh đồng bát ngát dần dần trở nên chinh tề. Đó là năm ngoái hoặc là năm trước khi đại tướng quân tiến hành Điền Lệnh, làm nơi vô chủ ban phát cho đám lưu dân, trải qua một hai mùa hè vất vả làm việc., Có chút ruộng hoang đã một lần nữa biến thành đất hoang. Năm nay chỉ cần trước khi trận mưa rơi đầu tiên đào lên mặt đất, vãi xuống hạt giống, mùa thu sẽ có thu hoạch nặng trĩu. án theo mỗi một nam tử trưởng thành mười lăm mẫu đất., Mỗi mẫu lương thực hai trăm cân tính toán, không đến ba năm, nơi này sẽ sinh ra một nhóm lớn tiểu Khang Chi Gia mới.

Mà mỗi binh sĩ trên danh nghĩa, đất đai mỗi người ít nhất cũng năm mươi mẫu, hơn nữa cách sông càng gần, dẫn nước càng thuận tiện. Cho dù bọn họ không cách nào từ trên chiến trường trở về, người nhà dựa vào năm mươi mẫu ruộng vĩnh viễn này, cũng có thể bình an sống qua cả đời. Đương nhiên, nếu có thể sống sót trở về thì càng tốt rồi, dựa theo thượng võ lệnh mà năm ngoái phủ đại tướng quân ban bố, có người chiến công đem một lần trở thành người giàu, được ruộng sản và tiền bạc mà cả đời không nghĩ tới.

Như đang nghĩ, ánh mắt các huynh đệ cũng dần dần trở nên nóng bỏng. Mặc dù đối với việc sắp xảy ra chiến tranh, trong lòng vẫn còn sợ hãi, nhưng trong lòng chiếm cứ nhiều vị trí hơn, đó là ước mơ về ngày tốt lành làm sao trở về sau khi chiến đấu. “Đánh thắng trận này, quận Lâm quận ít nhất cũng có mấy trăm vạn mẫu đất tốt!”, Các trưởng sử chuyên về hành quân hoạt động, đã sớm giải thích rõ ràng lợi hại được hại cho mọi người. Trong lời kể của bọn họ, hậu quả ngược với thắng lợi là: “Một khi thua, người Đột Quyết sẽ giết thẳng đến bờ sông Hoàng Hà. Nơi họ đi qua, cái gì cũng sẽ không lưu lại cho mọi người!”

So với lợi ích và tổn thất có thể thấy được rõ ràng, các huynh đệ thanh niên này càng thưởng thức câu nói của Lý tướng quân trước khi lên đường. “Lùi về sau một bước là quê hương!” Y chỉ nói một câu này, nhưng lại làm cho hơn bốn vạn huynh đệ đang chờ xuất phát nghe tất cả đều hiểu rõ ý nghĩa của trận chiến này. Trận chiến này không phải để bất cứ

kẻ nào cũng đánh., Không quan hệ gì đến Giang Đô, cũng không liên quan đến Trường An. Mọi người đang bảo hộ đứa bé thê tử thê tử của mình, chỉ cần là nam nhân, sẽ không thể còn sống chứng kiến kẻ địch giết tới trước mặt thê tử của mình.

Đại quân qua nước gọn, một đội ngũ có quy mô tương đương cũng từ phía tây chạy tới hội hợp. Đội ngũ kia cũng mặc chiến giáp màu vàng, đánh lại là lá cờ xí hai màu trắng đỏ đan xen. Hai đội ngũ dọc theo đường ống lam Bắc đã lâu không tu sửa tiến vào., Rất nhanh đã đem nội huyện cùng Bách Hoa sơn vút ra xa phía sau. Càng đi về hướng bắc, dấu vết người càng thưa thớt. Có lúc phải liên tục đi khoảng một canh giờ, mới có thể miễn cưỡng phát hiện một thôn trang chỉ có mấy hộ gia đình. Toàn bộ thôn xóm xung quanh đất đai đều cực kỳ bằng phẳng., Cực kỳ phì nhiêu, nếu như trong thôn có đủ lao lực mà nói, dân cư bên trong đều sẽ sống vô cùng giàu có. Nhưng trên thực tế, những thôn này mỗi người đều nghèo khó giống nhau., Tất cả cửa sổ cơ hồ rách mướp, gió thổi một cái là gần như có thể rơi xuống. Cỏ tranh trên nóc nhà cũng nhiều năm chưa thay đổi, hoặc đã thổi rũa mốc meo, hoặc là bị gió thổi chỉ còn lại một tầng mỏng, lộ ra bùn nhão bắn thiu phía dưới.

Nam nhân trong thôn trang không sai biệt lắm đều đã chết trận. Hoặc là chết dưới tay một đám cường đạo không biết từ đâu tới, hoặc là chết dưới sự xung đột giữa Tiết tướng quân và La tướng quân. Hiện tại đời sau của Tiết tướng quân và La tướng quân đã bắt tay giảng hòa, nhưng người chết vĩnh viễn không có khả năng trở về.

Mảnh đất này cần có sức mạnh lớn hơn mới có thể khôi phục sinh cơ như thượng cốc, Bác Lăng, nhưng nếu người thống trị có thể tận tâm tận lực làm việc., Vùng đất lớn gần như bị lửa chiến thiêu thành giấy trắng này càng dễ đạt thành tích. Thôn xóm mới xây gần Vụ Thủy và Kiều Sơn nói rõ đạo lý này. Tuy nhiên vụ mùa năm ngoái Thái Thủ quận Thôi tiếm ẩn mới đem lưu dân Hà Đông an trí đến hai bên dòng suối, nhưng dưới sự ủng hộ của quan phủ đại lực, dựa vào củi chặt cây trong núi săn bắn dã thú trong rừng, đám lưu dân liền một lần nữa sống an ổn.

Chúng kiến hai đội quan quân đánh cò riêng biệt đi qua cửa nhà mình, dân chúng trong thôn mới vào thôn đều lộ ra biểu tình vô cùng phức tạp. Hai đội ngũ này một nhánh trong số đó đem bọn họ ép đến xa hoa, mà một đội ngũ khác lại cung cấp sự bảo hộ cho bọn họ. Chủ nhân hai đội ngũ đều họ Lý, nhưng giờ lên cao cao trước đội ngũ, trong mắt bách tính lại hoàn toàn khác biệt.

Thiên khí quận Lam vượt xa so với Bắc Lãng cùng Thượng Cốc hàn lãnh, cho nên đến nay vẫn chưa có mầm cỏ nguy hiểm thò đầu ra khỏi mặt đất. Nhưng giữa dãy núi và ngọn núi xa xa, cũng đã mang theo một mảng xanh biếc như có như không. Dần dần không khí ẩm ướt bắt đầu làm tâm tình các tướng sĩ trong hai đội ngũ trở nên thoải mái, đại đa số dưới tình huống đó đều mang theo một mảng xanh như có như không., Bọn họ cầm đầu chạy đi, không nói một lời. Nhưng ngẫu nhiên cũng nhỏ giọng nói thăm vài câu, liên quan tới địch nhân từ đường xa mà đến, liên quan tới đạo lý nghe tới dân chúng vùng biên ngoại tục.

“Ta nghe nói Đột Quyết sẽ dùng con gái của mình làm cho người xa lạ trong bộ lạc phải làm những gì. Khách nhân có thể làm bất cứ chuyện gì, sau đó cũng sẽ không bị truy cứu!” Nhưng phạm là người đực, đối với loại tin tức có chút hoa râm này khẳng định là cảm thấy hứng thú nhất. Bởi vậy những lời đồn liên quan cũng luôn truyền bá nhanh nhất.

“Sinh đứa bé đó thì làm sao bây giờ?” Một giọng nói từ xa vọng lại. Người nói chuyện thuộc về những lá cò khác nhau, tuy không quen biết nhau nhưng cùng hứng thú lại khiến bọn họ nhanh chóng kéo gần khoảng cách với nhau.

“Ở lại đi. Đột Quyết chỉ cần thả ngựa là tốt rồi. Sau này lớn lên, có thể chèo chống môn hộ, ai còn quản cha của trẻ nữa!” Dưới chiến kỳ màu đỏ, có người cười vang trả lời. Trong lời nói tràn ngập chế nhạo.

Nếu không phải Đột Quyết nhân cơ hội sinh sự, bọn họ căn bản không cần chạy ra xa như vậy để đánh trận. Cho nên, không kiêng kỵ ác ý lớn nhất là dùng suy đoán hành vi của kẻ địch.

“Nào có khả năng như vậy. Nam nhân của bọn hấn không ngại màu sắc mũ trên đỉnh đầu quá tươi đẹp?” Dưới cờ xí đỏ trắng xen kẽ có người cho rằng lời đồn là vu cáo hãm hại, cau mày chất vấn.

“Nếu biết lễ nghĩa liêm sỉ, thì đã không phải là Đột Quyết nhân!” Âm thanh nghi vấn lập tức bị một mảnh cười vang bao phủ, không phân biệt hiệu quả. Mọi người tám chín phần cả đời chưa từng thấy người Đột Quyết bộ dáng ra sao, nhưng sâu trong nội tâm lại đem canh lòng uống máu, quần áo cầm thú hội tụ trực tiếp cùng dân tộc nhét vào.

“Cũng không thể nói như vậy!” Một quan quân chính tướng Bắc Lăng mặt phục đội ngũ thấp giọng phản bác, “Vây chỉ là một loại phong tục.” Tuổi của hấn hơi lớn, hiển nhiên từng có kinh nghiệm tiếp xúc với người của Thượng Mục., Để lại ấn tượng tương đối tốt đẹp.” Nữ nhân trên thảo nguyên rất khó mang thai, cho nên sinh hài tử được coi là đại sự hàng đầu. Bộ lạc không đủ nam nhân, rất nhanh sẽ bị bộ lạc khác thôn tóm. So với sự sống còn của toàn bộ bộ lạc, nữ nhân trinh tiết thực sự bé nhỏ không đáng kể!”

“Ta nhờ vào, cũng không phải gia súc, có mẹ không cha!” Lúc này, không ai lại tôn trọng chức quan người nói chuyện nữa. Mọi người lo đủ loại ngôn ngữ, thoả thích biểu đạt bất mãn của mình.” Bọn họ rõ ràng là gia súc, không đúng, ngay cả gia súc cũng không bằng. Gia súc còn biết người không cần cho mình ăn. Đại Tùy chúng ta năm đó ăn ngon chiêu đãi bọn họ thật tốt...”

Nhắc tới hành vi mà hoàng đế bệ hạ năm đó chơi với dân tộc vùng biên ngoại ở Trung Nguyên rất ngon miệng, chiêu đãi rất nhiệt tình, hơn nữa còn không cho phép dân chúng thu lấy thù lao. Lửa giận trong bụng đám sĩ tốt sẽ càng lớn hơn. Năm đó tuy rằng đoàn người không chịu nổi quấy nhiễu bọn họ., Nhưng cũng không có nghe nói cửa hàng nào thu lấy một miếng thịt ngon như Đột Quyết ác khách. Trung Nguyên người chú ý tới việc có qua có lại, mà đám ác khách ăn sạch tài sản của chủ nhân, lễ vật mang đi của chủ nhân, ngược lại chuẩn bị Minh Hỏa chấp trượng đến đây đánh cướp!

“Đó là Thái Thượng Hoàng hồ đồ, dùng cái mặt nóng đi dấn
mông người khác, chúng ta chính mình còn thiếu ăn ít mặc
đầy, vô duyên vô cớ lại đi người khác thoải mái như vậy!”
Thanh âm chỉ trích đến từ dưới lá cờ xí đỏ thẫm giao nhau,
Đường Vương Lý Uyên đã lập khác Dương Độc làm khôi lỗi
Hoàng Đế, cho nên Đại Tùy Thiên Tử Dương Quảng ở chỗ
của hắn chỉ có thể tính là Thái Thượng Hoàng.

Mà ở trong mắt tướng sĩ Bắc Lãng quân, Dương Quảng vẫn là
thiên tử Đại Tùy. Mặc dù bọn họ không có bao nhiêu kính ý
với vị thiên tử Lạc Phách bị nhốt ở Giang Đô này, nhưng so
với Lý Uyên đã từng chủ động xưng thần với Đột Quyết thì
hành vi của người trước kia cũng không thua kém gì so với
người sau.

Xét thấy hiện trạng trước mắt khi hai bên cùng nghênh địch,
các tướng sĩ Bắc Lãng quân tận lực không đề cập tới khuyết
điểm của đồng minh, tránh đi những đề tài đang tiến hành,
ngược lại còn kể về những tin tức thú vị khác. Dù sao chuyện
mới mẻ có quan hệ đến kẻ địch nhiều không kể xiết, chi tiết
nói ra cũng đủ kéo từ Thái Hành Sơn ra ngoài bức tường này.

“Tên Đột Quyết là sói đấy. Chỉ cần tôn trọng người có hàm
răng sắc nhọn của mình, nếu gặp phải kẻ nào ác hơn mình, lập
tức sẽ lắc đuôi mừng rồi!”

Các huynh đệ đến từ các bằng hữu lập tức sửa lại chỗ không
thích hợp này: “Đó là chó hoang, sói không lắc đuôi được!”

“Dù sao bất kể sói là chó, chúng ta đều phải đánh trả nó!”
Người bị sửa lại lớn tiếng nhấn mạnh.

“Nói nhảm, nếu không chúng ta từ xa tới đây làm gì? Chẳng lẽ
còn trơ mắt nhìn hắn đốt cháy cướp bóc khắp nơi?” Đây là đề
tài cùng mục tiêu của đoàn người. Vô luận là người thượng vị
ký thác hy vọng hành động lần này vào cái gì không muốn
người khác biết, nhưng tầng dưới chót lòng trung tâm của binh
sĩ lại đơn thuần giống như tuyết đọng trên đỉnh núi chưa tan.

Chương thứ năm, vô danh (5)

Sau khi đến Lam quận quản lý quân nhu, Lý Húc và Lý Kiến Thành đều phái ra một vạn binh mã tiếp tục hướng hai thành lũy đóng quân bỏ hoang nhiều năm mới xuất phát, đại đội nhân mã còn lại tạm thời đóng quân ở doanh trại bên ngoài Hoài Nhung Thành. Phía bắc quận mấy trăm dặm, có rất nhiều chỗ sụp đổ., Giống như thành trì phòng thủ sau mỗi lỗ châu mai đều bày ra chiến thuật không thể thực hiện được. Bởi vậy, hiện thực một chút đối sách chính là phân binh thủ nam mấy cái thông đạo, đợi xem ra Lang kỵ Đột Quyết chủ yếu đột phá thẳm phía sau, lại cho đón đầu đau nhức đánh tiếp.

Sau khi Lý Húc đem mưu đồ ban đầu của mình ra, Lý Kiến Thành và Trần Diễn Thọ đều cẩn thận tỏ vẻ đồng ý. Là khách nhân từ xa đến, bọn họ biết mình vô luận ở mức độ quen thuộc địa hình hay độ nắm chắc chiến cuộc đều có chênh lệch không nhỏ với Húc Tử. Huống hồ trước khi Bắc Tiến, Lý Uyên đã nhiều lần dặn dò hai người., Yêu cầu mọi việc đều lấy ý kiến của Lý Húc làm chủ. Nguyên nhân thứ nhất làm như vậy là vì danh khí và năng lực của đối phương đều khá mạnh. Thứ hai, là bởi vì Lý Uyên gia tộc nếu muốn thuận lợi đem quân Bắc Lãng hợp nhất, khẳng định sẽ lưu lại ấn tượng khiêm tốn và quen biết của tướng lĩnh đối phương.

Nhưng Húc Tử cũng không muốn bị động phòng ngự. Dựa theo tin tức tình báo tái ngoại không ngừng đưa về, người Đột Quyết có khả năng chọn phương hướng tiến binh nhất không đơn thuần chỉ là quận Thiên Thiên.

Trước mắt, tất cả bộ hạ của hắn và hai đệ đệ đang tập kết ở quận Định Tương, bọn họ cách Quận Nhạn Môn khoảng cách không đến ba trăm dặm, chắc chắn sẽ không xa gần cầu tiến. Một con lang kỵ khác được A Sử nâng cốt bạt cùng con trai ban đầu của A Sử A Bát Lãng hai người lĩnh quân, tụ tập phồn, chế nhạo., Mấy bộ tộc Vi, Thất Vi, Hải Trãi và khế Đan đang chia nhau hướng mưa nước, rút dây giao nhau giữa vũ tri và ba con sông lớn. Sau đó một đường binh mã gần cửa vào thành Lư Long Cức. Đó là địa bàn của đại tổng quản U Châu

La Nghệ, Cốt Lỗ chưa chắc có lá gan đi xúc phạm an vận của Hồ Bí thiết kỵ.

Như thế tính ra, áp lực mà nương tử Lý Uyên Nhi sắp phải đối mặt vô cùng lớn. Hơn nữa một khi Đột Quyết nhân đói bụng đến váng đầu, rất khó cam đoan bọn họ sẽ bắt chấp tất cả mà theo thượng nguồn suối chém giết. Cho nên, vì không tạo thành binh lực điều động bị động trên đó., Lý Húc định phái khinh kỵ chủ động xuất kích, dọn dẹp một bộ lạc nhỏ cách Trường Thành này gần nhất. Trước tiên giết Lang kỵ uy phong, thuận tiện để đám cướp bóc nhìn cho rõ ràng, quân đội Trung Nguyên không phải là không có chuẩn bị. Một khi bọn họ đánh cướp thất bại, tất sẽ vì sự điên cuồng của mình mà trả giá đắt.

Đối với phương án bổ sung, Trần Diễn Thọ hơi khó hiểu. Với tư cách là tướng lĩnh truyền thống Trung Nguyên, khi tác chiến hẳn đã quen với việc phát chế người. Cũng cho rằng làm như vậy sẽ khiến bên mình chiếm được thượng phong của đạo nghĩa. Dù sao, người Đột Quyết trước mắt chỉ là thỉnh thoảng có một nhóm nhỏ vượt qua tường thành thăm dò, cũng không phát động tiến công quy mô lớn. Nếu mấy ngàn quân Bác Lăng chủ động giết về phía thảo nguyên mà nói, rất dễ dàng khiến người ta chủ động khơi mào chiến tranh.

Nếu như Bác Lăng cùng binh mã Hà Đông có thể đánh thắng trăm phần trăm trận đại chiến này thì cũng thôi, đối với người thắng, mặc dù có cổ hủ người cũng sẽ biết điều ngậm miệng. Nhưng một khi chiến sự bất lợi, các loại tội danh sẽ giáng xuống đầu hai người Lý Uyên và Lý Húc. Rất nhiều kẻ ăn uống no say làm người tinh thần công việc hàng ngày không lớn, nhưng bản lĩnh gây khó dễ cho người khác lại chỉ có một con đường duy nhất.

“Nếu như chiến sự bất lợi, chỉ sợ chúng ta cũng không cần lo lắng người khác nói cái gì nữa!” Lý Húc cười lắc lắc đầu, dùng một loại giọng điệu kiên quyết cực kỳ giải thích Trần Diễn Thọ.

“VẬY CŨNG ĐÚNG!” Trần Diễn thoải mái cười cười, tỏ vẻ lý giải đối với cách nói của Húc Tử. Trận chiến này căn bản là phải

giành chiến thắng, không cần phải lo lắng chiến bại. Vạn nhất quân Bắc Lãng và Lý gia quân đều không đỡ nổi Lang Kỵ của Đột Quyết, nháy mắt đã thất bại., Hai bờ sông Bắc và Hà Đông sẽ rơi vào tay kẻ địch. Đến lúc đó, Lý Uyên cũng tốt, Lý Húc cũng được, đừng ai nghĩ đến chuyện tranh đoạt thiên hạ cái gì nữa. Có thể giữ được tính mạng hay không đều phi thường khó nói. Đối với người đã chết, thị phi trên miệng còn có thể gây ra bao nhiêu thương tổn đây?

“Thế cục cũng chưa chắc đã nghiêm trọng như lời Trọng Kiên đã nói!” Là chủ soái một phương, Lý Kiến Thành theo bản năng duy trì thái độ lạc quan. Gã hi vọng loại tâm tình này của mình có thể cổ vũ sĩ khí của các tướng sĩ dưới trướng mình.” Trung Nguyên lớn như vậy., Chúng ta hoàn toàn có thể không tranh giành một thành mà mất đi, từng bước một chống chọi với Khả Hãn. Người Đột Quyết có thói quen liền có lương thực và địch nhân, mà quận Lâm này của người là nơi kiên cố nhất, cứ kéo dài như thế thì địch nhân sẽ luôn có lúc chịu đói!”

“Xây dựng thành huynh nói cũng là một loại biện pháp. Nhưng bỏ qua phản ứng của Lưu Vũ Chu! Huống hồ thiên hạ đâu chỉ có một mình Lưu Vũ Chu!” Lý Húc tiếp tục cười khở lắc đầu. Hắn đương nhiên biết rõ chủ soái sẽ cấp cho các huynh đệ nhiều lòng tin hơn. Nhưng tình thế trước mắt quả thật làm cho người ta lạc quan không nổi. Trên phương bắc lần này, hắn cơ hồ đã rút sạch tất cả binh lực của sáu quận, một khi thua cuộc sẽ tạo thành chiến bại., Căn bản không có người dự trữ liên tiếp chống cự. Ngoài ra, thái độ của Đại tổng quản U Châu La Nghệ đến giờ còn không rõ ràng cho lắm. Nếu như người này bị mộng tưởng trở thành Hoàng đế làm choáng váng đầu óc., Khi quân Bắc Lãng ác chiến với Đột Quyết, thừa cơ xuôi nam, chỉ sợ cho dù Đậu Kiến Đức dốc hết sức cứu viện cũng không cản được một kích đón đầu của thiết kỵ Hồ Bí.

Các chư tướng đang ngồi nghe vậy đều không nhịn được thở dài. Người một nhà không gây họa cho Tiêu Tường, chỉ sợ kẻ thù bên ngoài rất khó giết vào hung hăng. Nhưng đám huynh đệ tỷ muội Trung Nguyên từ xưa đến nay chưa từng đoàn kết. Nhốt ra rất nhiều bộ tộc vì cướp thêm chút tài sản, còn có thể tạm thời từ bỏ oán hận lẫn nhau, mắt thấy dân chúng nhà mình

sẽ gặp phải cướp bóc., Ngoại trừ Lý Uyên, Lý Húc và Đậu Kiến Đức, các hào kiệt khác hoặc sống chết mặc bây, hoặc có ý đồ từ bên trong chia lấy một chén canh.

“Nếu đã như vậy, thì đánh thôi. Trước tiên xuống tay vì mạnh, sau lại ra tay gặp nạn, đánh thắng tự nhiên không có vấn đề gì!” Đậu Huyền xuất thân dưới trướng Lý Kiến Thành, không thể để người khác thở dài thở ngắn, vỗ bàn trước mặt kêu to.

“Cho nên Lý tướng quân mới chuẩn bị phái kỵ binh chủ động xuất kích!” Vương tu liếc hắt một cái, lớn tiếng nói: “Mặt tướng nguyện ý mang cái lệnh tiền đầu tiên này, đánh nhà cướp xá là bốn hành của chúng ta. Bảo đảm trong vòng nửa tháng tới sẽ khiến cho bên ngoài biên giới quận nội thành không nhìn thấy một hạt lương thực nào!”

“Mặt tướng nguyện ý dẫn dắt bản bộ kỵ binh, kẻ vai sát cánh cùng Vương tướng quân!” Mặc dù vừa rồi bị người ta coi thường, Đậu Gia lại không ghét Vương Tu bạt vô lễ, chấp tay trang nghiêm, chủ động xin đi theo Lý Kiến Thành.

cử chỉ hào khí can vân của hai người làm cho tâm tình chư tướng trong trướng đại chấn: “Dù sao cũng không có đường lui, không bằng quyết đấu ngoan ngoãn!” Đám người mồm năm miệng mười, rồi rít cung cấp đề nghị của hai chủ soái làm cho nút thắt bộ lạc càng thêm khó chịu. Dưới dẫn dắt lẫn nhau, thật đúng là tìm ra mấy chủ ý phi thường ổn thỏa vàng.

“Cơ bản cứ như vậy thôi, thế tử, mời người điều binh khiển tướng!” Nhìn chiến thuật đã hoàn thiện xong xuôi, Lý Húc mỉm cười chấp tay.

“Trọng Kiên là đại tướng quân Phiêu Kỵ của triều đình, quân chức hơn xa ta. Cho nên, ta nguyện ý cùng với tướng sĩ dưới trướng nghe theo sự điều khiển của Trọng Kiên!” Lý Kiến Thành lập tức đứng lên trình trọng đáp lại.

“Xin Phiêu Kỵ đại tướng quân hạ lệnh, chúng ta cam tâm bị sai khiến!” Trần Diễn Thọ len lén đưa mắt về phía mọi người, lấy ba người Vương Trường Quân, Khương Bảo Nghĩa, Đậu, tướng lĩnh của Lý gia quân dẫn đầu lập tức bước ra khỏi hàng, đồng thời thi lễ với Húc Tử.

Dưới tình huống như vậy, nếu lại từ chối thì có vẻ có chút khách sáo rồi. Lý Húc cười chấp tay cảm ơn mọi người, “Như thế, Lý mỗ tạm thời đi quá giới hạn. Chỉ tại lúc kháng kích ngoại nhục mới dâng lệnh bài cho chư vị. Sau trận chiến này, quyền chỉ huy điều độ vẫn trả lại cho Vu Kiến Thành huynh!”

Dứt lời, hần chẳng qua dong dài, giờ mũi lệnh tiễn đầu tiên lên, phân phó, “Vương Tu Bạt, Đậu Miểu nghe lệnh!”

“Mặt tướng!” Vương Tu Bạt là người đầu tiên chỉ thẳng mặt Lý Húc, nhanh chân đi tới chính giữa quân trường.

“Mặt tướng nguyện chịu Lý tướng quân sai khiến!” Đậu Kiệt nhìn thoáng qua Lý Kiến Thành, sau đó nhanh chóng bước ra khỏi hàng, đứng sòng vai cùng Vương râu tóc.

“Hai người các ngươi mỗi người mang năm ngàn sĩ tốt, sáng mai vượt qua sông dâu khô, từ Hoài An về xuất cứ, sau đó đi vòng về phía đông, dọc theo tường thành công kích, từ Xích Thành về xuất quan. Tất cả bộ lạc ven đường nhìn thấy vô luận lớn nhỏ, vô luận lớn nhỏ, đều đuổi đi. Tất cả gia súc, đồ quân nhu mang đi, mang không đi thì thiêu hủy ngay tại chỗ!” Lý Húc hít sâu một hơi, sau đó lớn tiếng ra lệnh.

“Tuân mệnh!” Vương Tu Bạt và Đậu Huyền đồng thời đáp lại. Trước sau nhìn nhau một cái, do Đậu Huyền đại diện nhận lệnh tiễn từ trong tay Lý Húc.

“Trọng điểm công kích bộ lạc Đột Quyết cờ đầu sói. Đối với việc dùng những cờ hiệu khác, lấy xua đuổi làm chủ, không cần thiết đuổi giết quá xa!” Biết lần này đi về phía sau, trên thảo nguyên chắc chắn sẽ nổi lên một trận gió tanh mưa máu, Lý Kiến Thành nghĩ nghĩ, bổ sung bên cạnh.

“Đúng vậy, lúc cần thiết phải tận lực phân rõ chủ thứ.” Lý Húc gật đầu đồng ý.” Lần này xuất khẩu công kích, làm kỳ hạn nửa tháng. Ta sẽ phái người khác đi tiếp ứng các ngươi. Đến lúc đó bất kể sau lưng có người đuổi giết hay không, các ngươi đều phải theo Xích Thành về trở về quan, không thể để chậm trễ bất cứ cái gì nào!”

“Mặt tướng nhớ kỹ!” Vương râu hạ thấp giọng đáp ứng. Sau đó hẹn Đậu Gia, xoay người ra điểm binh. Đợi bóng lưng hai

người đi xa, Lý Húc hơi trầm ngâm, chợt cảm lấy lệnh tiến thứ hai.

Cái lệnh tiến này, hấn giao riêng cho quân đội lĩnh quân Vương Trường Hải dưới trướng Lý Kiến Thành, phân phó đối phương chỉ huy năm ngàn sĩ tốt dọc theo sông dâu khô tiến về phía tây. Đối với hai nơi mà Dương Nguyên và Ủy huyện được Lưu Vũ chu khống chế trước mắt, là hai viên đạn chỉ huy của Tả Kiến Thành., Làm ra một tư thế công kích, đồng thời phái người đưa tin cho Lý Uyển Nhi, thỉnh nương tử quân cũng phải phái một chi binh mã vào trú linh khâu ở gần đây. Dưới sự giáp công của hai lộ quan quân, với tính cách muốn chiếm tiện nghi mà không chịu thiệt, khẳng định không dám chủ động nghênh chiến trong đó.

Mũi lệnh tiến thứ ba, Lý Húc giao cho thuộc hạ dưới trướng của mình Lữ Khâm.” Người dẫn theo một vạn binh mã tiến vào Tiểu Đảo Sơn, tùy thời quan sát động tĩnh bên trong thông quan. Nếu Hồ Bí thiết kỵ có bất cứ điều gì dị thường, lập tức phái người trở về truyền tin. Nếu như gặp phải tập kích, thì dựa vào núi chống cự, không được để cho U Châu một binh một mình một ngựa từ tây tiến!”

“Mặt tướng định không phụ sự ủy thác của đại tướng quân!” Lữ Khâm Nghiêm lập tức chấp tay, sau đó tiến lên tiếp nhận tướng lệnh. Một vạn binh mã đối kháng với thiết kỵ Hồ Bí, quả thực là muốn hấn đi chịu chết. Nhưng đời này dù gì cũng phải có thứ quý giá hơn tính mạng, từ ngày đầu tiên ở Bắc thượng, hấn đã chuẩn bị tinh thần quán thi thể.

Sau đó, Húc Tử lại phân công tướng lĩnh dò xét những con đường nhỏ không hay dùng bên ngoài tường thành. Để tránh cho Đột Quyết kỵ lang dẫn đường là một thương nhân thường xuyên qua lại bên ngoài, khiến cho quan quân lần nữa giẫm vào vết xe đổ của Thục Trung Khương Duy năm xưa. Đối với những người đã bỏ đi nhiều năm qua ở bảo trại và công cảnh báo thì Phong Hỏa Đài ở núi cũng đã dùng để đi lại., Hấn một lần nữa phái ra một ít binh sĩ bảo vệ. Sau khi quân vụ lớn nhỏ đều an bài không sai biệt lắm, hấn lại mời Lý Kiến Thành và Trần Diễn Thọ bổ sung. Hai việc này đối với địa hình quận

Thiên biết có hạn, thấy Húc Tử an bài cẩn thận như thế, lại lo lắng cảm nhận của mình, cũng không nói nên lời thừa thãi nào.

Sau khi mặt trời lặn, tướng lĩnh hợp tác hai bên chính là đụng đầu ở chỗ ở của Lý Húc. Cái mục đích chủ yếu lúc này không phải là thảo luận quân vụ mà là an bài vấn đề tiếp tế quan trọng của hai quân. Là địa chủ, sáu quận Bắc Lăng đương nhiên phải bồi thường lương thực cho hơn mười vạn đại quân., Lý Kiến Thành cũng chủ động đưa mũi tên mà mình chuyển từ kho vũ sư qua, cung nỏ đều đặn cho quân Bắc Lăng. Tân chủ hai bên đều có qua lại, bầu không khí ở chung vô cùng hòa hợp với nhau. Nhưng muốn tìm lại cảm giác giống huynh đệ ở Liêu Đông năm xưa, căn bản là không có khả năng.

Trước khi xuất chinh, Lý Kiến Thành đã từng ám hiệu cho phụ thân, nếu Trọng Kiên chịu độc sức cho Lý gia, trực tiếp vạch thẳng vào dưới trướng mình. Mục tiêu sẽ được củng cố rất có lợi cho địa vị thế tử của gã. Sau này chinh phạt thế lực khác., Tả Lộ quân cũng không làm cho con đường bên trái của nhị đệ và thế dân chuyên thuộc về phía trước. Bởi vậy, dù cảm giác được sự ngăn cách rõ ràng giữa hai bên, Lý Kiến Thành vẫn hết sức nói với Húc Tử một ít chủ đề mà hai bên đều cảm thấy hứng thú. Kể cả tình huống của một số bạn tốt năm đó cùng với công lao bọn họ lập ra.

“Gần đây Võ Sĩ Hoạch triển khai sở trường. Thảo khí giới cỏ phía nam đều là hấn ra mặt chuẩn bị, cho tới bây giờ chưa từng để đại quân cắt đứt cung ứng. Lần này Bắc Hành, cũng là hấn chủ động nói ra đem toàn bộ mũi tên bên trong kho vũ khí mang đi. Những người khác muốn lĩnh tên, thì phải chờ thợ thủ công dưới trướng Chử Bằng tạm thời chạy đi chế tạo!”

Năm xưa Võ Sĩ Hoạch là một tay Lý Húc đào được trong đội hộ lương, bởi vậy gần đây hấn lập được những công lao kia, Lý Kiến Thành đương nhiên cũng nên có một phần của vị bá nhạc là Húc Tử này. Huống hồ trong lòng người này rõ ràng còn niệm tình nghĩa đối đãi của Húc Tử năm xưa, dùng để liên hệ tình hữu nghị chỉ là thích hợp nhất.

Lý Húc đối với cách nói xây dựng ít nhiều có chút bất ngờ. Hấn nhớ năm ngoái mùa thu, lưu dân ở Hà Đông đều kể ra là

vì quân mã của Đường Công thiếu thốn nửa đường lương thực, mới dẫn đến quan lại lưu thủ Thái Nguyên quét ngang chinh phạt bạo loạn. Không nghĩ tới từ đầu đến cuối Lý Uyên lại không thiếu nửa hạt lương thực.

“Tình hình hiện nay của Hoằng Cơ huynh như thế nào?” Không tìm thấy ngôn từ phù hợp để tán thưởng Võ Sĩ Hoạch, nhưng lại không thể tách khỏi huynh đệ ruột thịt của người khác, Húc Tử đành phải đổi chủ đề khác.

“Gần đây Hoằng Cơ huynh khiến người ta phải lau mắt mà nhìn.” Nhắc đến Lưu Hoằng Cơ, trong lời nói của Lý Kiến Thành lập tức mang theo hương vị hâm mộ: “Lần này xuôi nam, tất cả chiến trận đều do hấn ta đánh. Kể cả trận chém Tổng lão sinh! Dưới thành Trường An, hấn ta lấy hai vạn thuộc hạ cùng ba vạn thủ quân đổi công, đánh cho lão tặc Vệ Văn Thăng học máu, trở lại nội thành liền tức chết!”

Nếu như huynh đệ hộ lương năm đó nghe được tin này, hấn là sẽ vô cùng vui vẻ đó. Lý Húc nhếch nhếch miệng, trong lòng thầm nghĩ. Hấn vô cùng minh bạch tâm tình của Lưu Hoằng lúc ấy của Lưu Hoằng, đổi lại là hấn dẫn người tấn công Trường An, cũng tuyệt sẽ không lưu lại chút nhân tình nào cho Vệ Văn. Tuy nhiên, năm đó Vệ Văn chỉ là người chấp hành thả cầu lửa ra lệnh, làm cho các huynh đệ chôn xương dị hương thành người khác.

“Sau khi phá Trường An, phụ thân hạ lệnh móc thi thể Vệ Văn Thăng ra đốt, nói là trút giận cho các huynh đệ năm xưa!”

“Thật không? Đa tạ Đường công!” Lông mày Lý Húc hơi nhíu lại, khẽ thở dài.

Cái gọi là giết chết thi thể người khác, đều là để người còn sống chứng kiến. Có thể đem người chấp hành mệnh lệnh nghiền xương thành tro, sẽ tránh cho một tên vệ văn xuất hiện không?

Hấn vĩnh viễn không cho là vậy.

Tửu đồ: Mọi người chú ý Đông Hải Đồ Chử của A Bò, tửu đồ bảo đảm nó không làm người ta thất vọng.

Chương thứ năm (5)

Phải bàn đến hiệu quả, ít nhất Lý Kiến Thành đã cho là như vậy. Sau khi trở lại chỗ ở tạm thời của mình thật lâu, gã vẫn không có chút buồn ngủ nào.

Lý Húc không cự tuyệt danh hiệu vương quận Bắc Lãng mà tân hoàng đế Dương Bi ban cho hắn, điều này nói rõ bản thân hắn vẫn mang lòng hảo cảm đối với Đường Vương gia tộc. Binh mã Hà Đông và quân Bắc Lãng cũng không phát sinh bất cứ hành vi bài xích nào trong dự tính, vấn đề hai đại quân được Lý Húc chỉ huy thống nhất., Tướng sĩ bên trái cũng ăn ý lựa chọn thái độ hoan nghênh. Những tiến triển này đều khiến tâm tình của Lý Kiến Thành cảm thấy khoan khoái, hắn xem biểu tượng tốt đẹp trước mắt là bước đầu tiên thu nạp Húc Tử đến dưới tay mình. Còn trận ác chiến sắp phát sinh, trong lòng Lý Kiến Thành cũng không phải vô cùng để ý. Hắn không cho rằng tổ hợp mình và Lý Húc sẽ thua., Húc Tử là một tướng quân rất có bản lĩnh, chỉ là cần phải được người chăm sóc cẩn thận đường lui. Mà ưu thế chính vụ sở trường của bản thân hắn vừa có thể bù đắp cho một số phương diện thiếu sót của Húc Tử. Quân thần bù đắp cho nhau., Còn có tình huống nào lý tưởng hơn? Nếu có thể thường xuyên dựa dẫm vào nhau để duy trì quan hệ tín nhiệm lẫn nhau, mặc kệ địch nhân tái ngoại hay là đối thủ trong quan, tất nhiên sẽ bị đánh đến mức đại bại, quỳ xuống đất thỉnh cầu tha thứ.

“Trọng Kiên đêm nay có chút không yên lòng!” Nhìn thấy Lý Kiến Thành cao hứng giống như hài tử mới ăn kẹo, trưởng quân Trần Diễm Thọ nhin không được mở miệng nhắc nhở tỉnh lại.” Lúc nói chuyện với thế tử, ánh mắt của gã vẫn hướng ra ngoài cửa sổ bay. Khẳng định có một số việc không muốn biết. Triệu quận trưởng và Triệu Tư Mã kia thái độ đối với chúng ta cũng rất lạnh nhạt, lời nói như mang theo mười phần cảnh giác!”

“Trọng Kiên và chúng ta vừa mới bắt đầu hợp tác, nhất định sẽ lưu lại một ít ánh mắt. Người thử nghĩ xem những năm gần đây, hắn nhiều lần bị người đâm sau lưng, làm sao có thể thẳng

thần gặp nhau như vậy được!” Lý Kiến Thành cười cười, không hề có chút ý tứ với lời nhắc nhở của Trần Diễn Thọ.

Hiện tại Húc Tử không phải là Húc Tử năm đó, năm đó Húc Tử Quang Côn một cái, cái gì cũng vút được, cái gì cũng có thể thả được. Mà hiện tại Húc Tử có được lục quân chi địa., Máy vạn đại quân, cho dù chính mình muốn làm chút chuyện gì, khẳng định cũng phải suy xét đến cảm nhận của tướng sĩ dưới trướng. Là người từng có kinh nghiệm tương tự, Lý Kiến Thành cho rằng mình có thể hiểu được nỗi khổ tâm của Húc Tử, về phần Thôi Tiềm cùng Triệu Tử Minh các tướng lĩnh lãnh đạm., Hắn càng cho rằng đó là chuyện đương nhiên. Hóa ra đoàn người đều chỉ có một mình Lý Húc như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, đột nhiên vận mệnh sau này đều liên hệ với Hà Đông Lý gia, khó tránh khỏi có chút mê man. Qua một thời gian ngắn, loại mê man này sẽ phai nhạt đi, bọn họ sẽ cảm nhận được sự chân thành của Lý gia, cũng sẽ cảm giác được Lý Kiến Thành chiếu cố đối với thuộc hạ của gã.

“Không chỉ là đề phòng.” Trần Diễn Thọ đối với mưu chủ mù quáng lạc quan không biết làm thế nào, không thể không tăng thêm lựa chọn, “Là một loại dịch ý. Giống như chúng ta đã làm chuyện gì đó có lỗi hoặc là đang làm Húc Tử vậy. Mặc dù có qua loa, cũng vô cùng không tình nguyện!”

“Thật sao?” Lý Kiến Thành nhẹ nhàng nhíu mày: “Trần thúc có phải đã đa tâm rồi không. Hán tử trong quân, không chú trọng lễ tiết cũng là bình thường!”

“Sao ta lại chọn người ta làm lễ tiết.” Trần Diễn Thọ có chút dở khóc dở cười, “Huống hồ bọn họ vẫn luôn rất tôn kính ta, là loại từ chối sự tôn kính ngoài ngàn dặm kia!”

Đây chính là sự khác biệt giữa thế tử và nhị công tử. Thế tử chỉ cần đối tốt với người khác chính là một lần tình nguyện. Xem người không thuận mắt, cũng là nhìn chỗ nào cũng không tiếp tục được. Mà nhị công tử bình tĩnh hơn nhiều, hiểu được cân nhắc lợi hại, không lấy trong lòng tốt xấu ở chung với người khác. Nếu đối phương có thể mang đến trợ giúp cho hắn, cho dù một mực lạnh lùng nhìn nhau., Hắn cũng sẽ nghĩ hết tất cả biện pháp ghé lên, chậm rãi giảm bớt ngăn cách giữa

hai bên, thậm chí chủ động xem nhẹ đạo đức thiếu của đối phương. Mà nếu người kia không chịu nổi trọng dụng, hoặc là tồn tại uy hiếp, Nhị công tử sẽ nhạy cảm cảm cảm giác được nguy hiểm, hoặc là né tránh người này, hoặc chủ động xuất thủ “Giải quyết” vấn đề.

Lý Kiến Thành nghe xong giọng điệu oán trách trong lời phụ tá tâm phúc, cười cười, trịnh trọng đồng ý, “Cứ từ từ mà nhận! Dần dần thấy lòng người! Thời gian dài! Trong lúc nhất thời có hiểu lầm cũng không khẩn trương, thiên hạ sẽ không có kết cục không giải được. Huống hồ bọn họ đều rất bội phục Trọng Kiên, chỉ cần Trọng Kiên không nổi lên dị tâm, người khác cũng sẽ không nhắc lên sóng gió gì!”

“Vấn đề là Trọng Kiên ở chỗ này người ta có vọng cao quá!” Trần Diễn Thọ thấp giọng thở dài: “Mấy ngày nay, vô luận dân gian và trong quân ta đều điều tra tỉ mỉ một phen. Khẩu bia Trọng Kiên nói vô cùng tốt. Thậm chí có dân chúng khắc tên của hắn ở trong nhà, nói là có thể ích Tà Kỳ Phúc!”

“Thật sao?” Lý Kiến Thành rút cuộc cũng nhú mày, thấp giọng hỏi lại.” Trọng Kiên nhiệm vụ ở Bắc Lăng chưa đến ba năm, hơn nửa thời gian chinh chiến khắp nơi. Ngoại trừ hơi yên lòng một chút, gã ta có thể mang đến chỗ tốt thật sự gì cho hắn?”

“Đây chính là chỗ tốt.” Thà làm thái bình khuyển, không làm loạn thế nhân, thế tử có nghe nói qua không? Huống hồ quan lại của triều Đại Tùy này, căn bản không cần cấp cho bách tính chỗ tốt. Chỉ cần không tận lực lãng phí, dân chúng sẽ đối đãi như Bồ Tát sống!”

“Trần thúc nói, Trọng Kiên đối với dân chúng tốt hơn phụ vương?” Một câu cuối cùng của Lý Kiến Thành có chút mâu thuẫn, trầm giọng truy hỏi. Lấy kinh nghiệm trị chính của gã, dân chúng trong phạm vi quản lý Lý gia là cuộc sống an bình giàu có nhất. Quan lại tương đối sạch sẽ, nha dịch nhẹ, thuế má cũng ít. Nếu không lúc Lý gia giờ cờ nghĩa, cũng sẽ không có nhiều người đi theo như vậy.

“Trước khi chúng ta khởi binh, Đường Vương quả thật rất tốt với việc trị vì dân chúng!” Trần Diễn Thọ nhún nhún vai, trả

lời.

“Trần thúc nói minh bạch chút, nơi này chỉ có hai người chúng ta, không cần phải vòng vo!” Lý Kiến Thành cao giọng, cười phân phó. Phụ thân cho mình chỉ định cái hành quân trưởng sử này kinh nghiệm phong phú, tâm cơ thâm trầm. Nhưng sai lầm lớn nhất chính là nói chuyện thích đi tới đi lui, chưa từng làm cho người ta trực tiếp đạt được mục đích.

“Hôm nay Trọng Kiên đáp ứng bảo đảm mạ vàng cung cấp, Thôi Tập Nhận nhũ mày hai lần. Biểu cảm trên mặt giống như chúng ta là tên lừa đảo đường xa ăn được!” Trần Diễn Thọ suy nghĩ một chút, nói ra phát hiện đầu tiên của mình hôm nay.

“Năm vạn nhân mã nhai kỹ, dù thế nào cũng không dễ ứng phó được. Họ Thôi là văn quan, đương nhiên muốn thay Húc Tử tiết kiệm một chút tiền tài rồi!” Lý Kiến Thành vừa an ủi Trần Diễn Thọ, vừa ghi nhớ cái tên Thôi Tiềm Sát trong lòng.

“Thế tử nói Võ Sĩ Hoạch phụ trách gom góp lương thảo quân nhu, khiến binh mã Hà Đông ăn không thiếu khi áo ngựa. Thôi Tiềm, Triệu Tử Minh và Trọng Kiên đều ngây ra như phỗng!”

“Sĩ tử xuất thân thương nhân, phụ thân lại ủy thác chức vị quan trọng. Loại thái độ dùng người không câu nệ một khuôn mẫu này tự nhiên sẽ làm cho người ta giật mình!” Lý Kiến Thành suy nghĩ một chút, tận lực trả lời phương diện mình thích.

“Trên đường chúng ta tới đây, có vài dân chúng đóng quân, là phong cách của Thái Nguyên, thọ Dương thế hệ này.” Trần Diễn Thọ biết trong lòng Lý Kiến Thành đã có ý nghĩ, Dứt khoát đưa ra đáp án. Những người kia đến Hà Bắc chắc chắn chưa tới một năm, cho nên vẫn chưa hoàn toàn bị người địa phương đồng hóa. Đối với các chư hầu thời kì chiến loạn mà nói, dân số chính là tượng trưng cho thực lực. Cướp đoạt nhân khẩu hào kiệt khác, tương đương với việc biến tướng làm suy yếu thực lực của đối phương.

“Không phải Trọng Kiên muốn bọn hăn tới!” Lý Kiến Thành thở dài, rốt cuộc thừa nhận lời trần thuật của Trần Diễn Thọ là sự thật. “Ta cũng có nghe nói, Nguyên Cát mượn danh nghĩa

bảo đảm quân nhu, lén giấu diêm rất nhiều tiền tài! Nhưng chuyện này đã qua hơn mấy tháng, cho dù tra ra được thì có thể làm gì được gã chứ? Dân chúng nên trốn cũng trốn được, cũng không thể vì chạy trốn được mấy bách tính, mà khuyên cha người tội trị Nguyên Cát được chứ?!”

“Thế tử là một huynh trưởng nhân hậu. Đường Công cũng là một người cha từ bi!” Trần Diễm Thọ cũng thở dài, bình luận. “Nhưng chuyện này không phải tùy tiện là có thể xem nhẹ, đặc biệt là trong mắt Trọng Kiên. Mấy năm nay, hấn ở Bắc Lăng, đặc tội tất cả đều là những nhà giàu giàu có, chiếu cố tất cả mọi thứ cho tiểu dân. Chuyện Nguyên cát cầu kết phát tài với quan viên địa phương, hấn chắc chắn cực kỳ không ưa!”

Chẳng những Lý Húc ngứa mắt, quan viên văn võ dưới trướng phỏng chừng không một ai nhìn quen được. Nếu như không phải vì lưu dân an bài từ xa xôi Hà Đông mà đến, Bắc Lăng quân căn bản không cần sốt ruột khai phá quận Thiên. Nếu như không phải là đầu tư tài lực vật lực lớn như vậy ở quận Thiên Trang., Có lẽ Lý Húc đưa ra quyết định đặt mình ở bên ngoài chiến trường sẽ dễ dàng hơn nhiều. Những lời này, Trần Diễm Thọ hi vọng xây dựng thành tự mình có thể suy nghĩ được. Không cần hấn đi phân tích nữa. Ngoài ra không cần hấn phân tích., Quan viên dưới trướng Lý Húc và quan viên truyền thống khác biệt phi thường lớn, ở chung đến cùng một chỗ phân minh rõ ràng. Nếu như Lý Kiến Thành muốn hợp nhất hai nhà lại với nhau, đây mới là tổ chức đầu tiên mà gã cần phải đối mặt. Về phần những quần áo khách sáo ngày thường biểu hiện và có liên quan đến quyền chỉ huy binh mã, ngược lại là những chuyện không quan trọng.

Làm cho Trần diễm Thọ phi thường thất vọng chính là, Lý Kiến Thành có thể lý giải được cảm thụ của Lý Húc cùng với sự lãnh đạm của quan viên Hà Bắc, nhưng cho rằng việc này không thể tạo thành nhiều phiền toái cho việc hợp tác đối phương tiếp tục hợp tác. Dù sao thì gia tộc hoàn toàn chiếu cố đến tử Húc., Và cũng có biểu thị cho tướng lĩnh dưới trướng của hấn: “Trọng Kiên xuất thân hàn vi, không chịu quên gốc, đây cũng là một trong những lợi ích của hấn!” Hấn suy nghĩ

một chút, vô cùng nghiêm túc nói tiếp: “Cho nên phụ thân mới coi trọng hần như vậy. Ta cũng luôn vui vẻ kết giao với hần!”

“Ài!” Trần Diễn Thọ lại thở dài, vô cùng bất đắc dĩ, vô cùng tiếc nuối.” Thế tử có phải dự định thu nạp Trọng Kiên không?” Hần biết rõ còn cố hỏi, phảng phất như chưa từng phỏng đoán ra được tính toán như vậy.

“Đương nhiên!” Lý Kiến Thành trả lời không chút do dự.

“Trước lúc ở Bắc thượng, phụ thân đã từng dặn dò với ta, bất kể Trọng Kiên đưa ra điều kiện gì cũng đều có thể cân nhắc.”

“Vậy thế tử chuẩn bị cho hần điều kiện gì?” Trần Diễn Thọ vừa hỏi, vừa tiếp tục lắc đầu.

“Cho đến bây giờ, Trọng Kiên yêu cầu ta cùng hần đồng tâm hiệp lực đối kháng Đột Quyết xâm lấn. Ngoài ra, không đề cập bất cứ điều kiện nào khác. Hần không phải là người tham lam vô đáy, cũng sẽ không không biết tiến thoái, Trần thúc chó có coi thường hần.” Lý Kiến Thành bị cười đến trong lòng ngọt ngào, ồm ồm nói ra.

Trường An là thiên tử chi đô, từ trước đến nay đánh hạ Trường An, đồng nghĩa với phúc duyên của thiên tử. Lấy thực lực cùng tốc độ phát triển trước mắt của Lý gia, chỉ sợ trong vòng ba đến năm năm sẽ dẹp yên quần hùng, để thiên hạ một lần nữa khôi phục an bình. Những viễn cảnh này thật lớn., Lý Kiến Thành không tin Húc Tử không nhìn thấy. Huống hồ, sáu quận bắc Lãng quanh năm bị chinh chiến hao hết nguyên khí, cũng không thể cung cấp được sự ủng hộ của một đế vương. Nếu đồng bọn đã hợp tác có tiền đồ rộng lớn, nhà mình lại chưa có hy vọng nhòm ngó đỉnh đầu, Húc Tử cần gì phải kiên trì cùng Lý gia phân rõ giới hạn?

Người thông minh tới tình cảnh này, cũng biết nên lựa chọn như thế nào. Cho dù trong lòng có chút không cam lòng, cũng sẽ không vì một mục tiêu không có hy vọng thành công mà mang theo nhiều người ủng hộ đi mạo hiểm bại danh lợi như vậy. Trong con mắt xây dựng thành công, Húc Tử tuy rằng chưa hẳn rất thông minh, nhưng lại rất thông minh., Nhưng hần tuyệt đối không phải dân cờ bạc. Cho nên, hần mới có lòng tin cực kỳ mãnh liệt đối phương thu phục. Nhưng nụ cười

của Trần Diễm Thọ lại vô cùng quý dị, quý bí tới mức lưng người ta phát lạnh, trong lòng sợ hãi.

Hắn hy vọng Trần Diễm Thọ có thể thu hồi nụ cười, hảo hảo nói vài lời hữu dụng với mình. Hắn là người thừa kế của một quân chủ soái, Đường Vương Lý Uyên. Không cần người khác dẫn dắt như trẻ con dẫn dắt. Có lời gì cứ nói thẳng ra, hắn sẽ cẩn thận nghe lấy từng lời gián ngôn hữu dụng.

Trần Diễm Thọ lại không hề cảm thấy thông cảm, tiếp tục cười hỏi: “Nếu Trọng Kiên một lần nữa đầu nhập vào dưới trướng Lý gia, thế tử chuẩn bị dùng như thế nào?”

“Đương nhiên là thay lòng thành. Năm đó, ta đã nói qua. Hiện tại, ta còn sẽ đối xử với hắn như vậy! Trần thúc nghĩ như thế nào?” Lý Kiến Nhất tức giận, dứt khoát trực tiếp đá vấn đề trở về.

Năm đó khi lần đầu tiên nhận thức được tài hoa của Lý Húc, phụ thân thật sự đã hỏi thăm ba huynh đệ bọn họ như vậy. Lý Kiến Thành, Lý Thế Dân, Lý Nguyên Cát đều đưa ra đáp án của từng người. Hiện giờ cơ hội này lại đi tới trước mặt. Lý Kiến Thành vẫn cho rằng lý giải ban đầu của mình không có gì sai.

Chủ nhân hiện đang là tướng mạo mạo mạo mạo nhận, nếu như mình tiếp nhận vương vị của phụ thân, khẳng định sẽ hết sức tín nhiệm những hiền tài này, rời xa những tiểu nhân. Trọng Kiên có năng lực, phẩm hạnh tuần kiệt lại tốt như vậy, nên như côn bằng kiên chờ đợi Vương Chủ Bằng, nói gì thì làm, suy bụng tanh.

“Nếu như hắn yêu cầu người xử trí Nguyên cát, thế dân, hoặc là Trường Sử Thuận Đức, Đậu Dung thì sao?” Nụ cười tuổi thọ của Trần Diễm Thọ càng thần bí, càng làm trong lòng mọi người thấp thỏm bất an.

Lý Kiến Thành ngây ra một chút, bật thốt lên lời phản bác: “Hắn làm sao lại đề cập đến một yêu cầu vô lý như vậy?!” Nhưng trong nháy mắt, hắn liền ý thức được rất có khả năng chuyện này sẽ xảy ra. Nguyên Cát thích tuần mã, mỹ nữ và vàng, thế dân làm việc không từ thủ đoạn nào., Trương Tôn

Thuận Đức và cậu Đậu Dung nổi tiếng thích nhận lễ vật, tương lai khẳng định là tham quan. Với tính cách của Lý Húc, chưa chắc đã có thể ở chung lâu dài với những người này. Cùng xưng thần trong điện, cho dù hấn không tìm đối phương gây phiền phức, đối phương cũng sẽ không tha cho hấn.

“Trần thúc, vậy người nói ta nên dùng hấn như thế nào?” Nghĩ tới đây, hấn cuối cùng cũng mất đi tự tin, vái dài xuống đất, trình trọng thỉnh giáo trí giả đệ nhất dưới trướng.

“Nếu Trọng Kiên thật sự đầu nhập vào trong Đường Vương trướng!” Trần Diễn Thọ dừng lại một chút, dường như vô cùng không xác định chuyện này, nhưng lại không đành lòng phá hỏng hi vọng của người khác, chần chờ nói, “Có một phương pháp dùng người, gọi là Cổ Sinh. Không biết thế tử đã từng nghe nói qua chưa?”

Chương thứ năm (lục)

“Cổ Sinh chi dụng?” Lý Kiến Thành nhíu mày, theo ngữ điệu của Trần Diễn Thọ mà cứng nhắc lặp đi lặp lại. Gã không hiểu vì sao Trần Diễn Thọ lại đem Trọng Kiên đã đánh trăm trận trăm thắng cùng với Cổ thư sinh mới nổi danh có tư nghị tương đồng. Trong mắt gã, hai người căn bản không có chỗ giống nhau. Cổ Quốc cả đời buồn bực không có chí hướng, mà Lý Húc vừa mới hai mươi tuổi đã phong ấn quận vương rồi., Phiêu Kỵ đại tướng quân, tước vị và chức quan cơ hồ đã đến cực hạn của nhân thân. Về phần tính tình, Trọng Kiên tuy rằng là người sạch sẽ tự bảo vệ mình nhưng tuyệt đối không phải là một tên gia hỏa chết đi sống lại. Chỉ cần người khác không nhằm vào hắn thì chưa chắc hắn đã chủ động gây phiền toái cho người khác!

“Đúng, tác dụng của Cổ Sinh!” Trần Diễn Thọ vô cùng nghiêm túc nhấn mạnh: “Lúc Cổ diễn sinh hoạt không được trọng trách, nhưng khi hắn chết gần hai mươi năm, hai đời đại hán thiên tử lại chấp hành lý niệm trị chính hắn đưa ra. Người khác vì lòng hắn mà không gặp mà oan ức, theo lão phu thấy, luận về Cổ Kim đế vương đối đãi với thần nhân long, hiếm có như Cổ xã giao!”

“Trần thúc ánh mắt độc đáo!” Lý Kiến Thành tự nhận không phải là người ngu, gã hoàn toàn hiểu rõ ý tứ của Trần diễn Thọ là muốn nói ra. Nhưng gã lại phi thường không tán đồng đề nghị này. Trước mắt gã cần gấp một cái danh hiệu bách chiến bách thắng tương lai chèn ép thế dân cùng Lưu Hoảng Cơ, Ân Khai Sơn, Hầu Quân tập danh tiếng. Phí hết khí lực chiêu mộ Lý Húc dưới trướng nhưng lại hất lên cao, chẳng phải là nhìn thế lực của thế dân một ngày một ngày phát triển lớn mạnh sao?

Thấy thiếu chủ khen mình một tiếng rồi không nói nữa, trong lòng Trần Diễn Thọ càng cảm thấy thất vọng. Về vấn đề Lý Húc rốt cuộc có chịu làm việc cho công lao của hắn hay không, hắn luôn giữ thái độ hoài nghi. Dựa vào tâm mà luận., Gia chủ Lý Uyên và thiếu chủ kiến tạo ra quả thật đã đối xử

với Lý Húc không tệ, lại còn được phong vương, lại còn là báai tướng. Nhưng loại lợi ích này là dựa trên khả năng trao đổi lợi ích, chỉ sợ trong mắt đối phương., Trước mắt, Đường Vương Lý Uyên và Thiên tử Đại Tùy Dương Quảng căn bản không có gì khác nhau. Cho dù miễn cưỡng phân cao thấp, đoán chừng Dương Quảng đối với Lý Húc càng thêm chân thành. Ít nhất lúc hấn không ngừng tiến tước cho Lý Húc gia quan, không cần nhắc nhiều về vấn đề hồi báo và lợi dụng.

Đã như vậy, thế tử xây thành muốn đả động Lý Húc, phải xuất ra một ít thứ càn làm cho người ta coi trọng hơn! Phong chi lấy quan lớn làm tước? Hừ hừ, mặc dù không có phong thưởng cho Đường Vương Lý Uyên giả mạo Dương Độc, bằng địa bàn mấy vạn tinh nhuệ cùng sáu quận trong tay, Lý Húc tự mình biểu đạt danh hào vương gia., Dưới tình huống trước mắt, bên Đông Đô Việt Vương và Giang Đô Thiên Tử có thể keo kiệt sao? Nghe đồn Đại Tùy công chúa mang theo đồ cưới chờ ở bờ sông Hoàng Hà, thời khắc nào cũng chờ Lý Húc đến cưới. Truyền tài sản? Lý Húc nếu thật sự tham tiền, sẽ không ở Lục Quận phổ biến ít nhất ba, năm năm mới có thể thấy được vùng đóng quân nuôi binh tân chính mới có thể kiếm được tiền! Uy lực lấy binh? Trước khi đến quận Thiên Đình không biết, sau khi đến quận Thiên Đình sẽ không biết., Trần Diễn Thọ mới phát hiện sự khác biệt giữa binh sĩ Hà Đông và Bắc Lãng tinh nhuệ rút cuộc lớn đến cỡ nào. Hấn từng lớn mật giả thiết một chút, mặc dù trong lòng vạn phần không nguyện ý tình huống như vậy phát sinh. Nếu Lý Húc không để ý đến Đột Quyết đang ở phía nam, quyết định sống chết giữ gìn uy nghi vị thiên tử Đông Đô kia. Hấn suất lĩnh Bắc Lãng tinh nhuệ đi về phía tây, trong vòng hai tháng, tất cả các quận Hà Đông không có bất kỳ thành trì nào có thể bảo vệ được. Lý Nguyên Cát và mấy điểm binh mã dưới trướng hấn căn bản không đủ lót dạ cho Bắc Lãng tinh nhuệ. Thế tử xây dựng dưới trướng năm vạn binh lính tinh nhuệ này, nhiều lắm cũng chỉ có thể đánh lui mà thôi! Mặc dù Lý gia cũng đã điều toàn bộ binh lực tới đây rồi., Lưu Hoảng cơ sở, Lý An Viễn, Mộ Dung La, Vương Nguyên Thông, tất cả bạn bè cũ của đám Húc Tử này đều bằng lòng dốc toàn lực liều mạng với hấn,

cùng lắm là đuổi Bắc Lãng quân về phía Bắc. Nếu muốn đánh một trận chiếm sáu quận, quả thực nằm mơ giữa ban ngày!

Đương nhiên, Hà Đông Lý gia ngoại trừ binh lực, còn có một Lý Húc vĩnh viễn không cách nào so sánh được ưu thế nhân mạch. Đường Vương có thể mượn nhờ các vọng tộc, hào môn cùng với bạn đồng nghiệp ngày xưa ủng hộ., Từ các phương hướng đi chếp lại hang ổ của Lý Húc. Nhưng nếu làm như vậy, hai bên không ai có được chỗ tốt. Cho dù có thể đánh bại Lý Húc, Hà Đông Lý gia cũng hao hết toàn bộ tài nguyên mà mình tích góp được. Không có ba năm năm khôi phục nguyên khí, căn bản không cần nghĩ tới bốn chữ “Vấn Đỉnh Trục Lộc”.

Nếu hai biện pháp dụ dỗ và uy bức đều không thể thực hiện được, thì suy nghĩ thành thật của Lý Kiến Thành ngược lại trở thành một ý kiến hay, nhưng mấu chốt là quan tâm đến chữ “Thành” này ở mặt nào. Húc Tử đã lẫn lộn ở quan trường nhiều năm, huynh đệ nghĩa khí, nhi nữ thân tình,, Chưa chắc còn có thể coi trọng thời niên thiếu như vậy. Lý Kiến Thành muốn thúc đẩy bụng của gã, nhưng người ta chưa chắc không có kiêng kị gì đối với Hà Đông Lý gia. Như thế, dưới cái nhìn của Trần Diễm Thọ, trước mắt điều kiện duy nhất trong tay Lý Kiến Thành có thể làm cho Húc Tử động tâm chính là đại biểu cho Hà Đông Lý gia, đáp ứng toàn bộ Húc Tử tiếp nhận các hạng chính trị mới thúc đẩy hấn ở sáu quận Hà Bắc.

Nghĩ đến đây, Trần Diễm Thọ không cam lòng nhắc nhở: “Thế tử một đường đi tới có phát hiện, cũng chịu đựng chiến loạn, thượng cốc cùng quận nhỏ khác biệt như Hà Đông, kinh kỳ các quận?”

“Thấy rồi. Trọng Kiên xác thực có tài liệu cho dân chúng. Tuy nhiên ta cho rằng trên chiến trường có thể phát huy sở trường của hấn hơn!” Lý Kiến Thành gật gật đầu, ánh mắt bình thản như trước.

“Nếu các nơi ở sông Đông cũng theo lý lẽ này thì sao?” Mang theo một phần chờ mong cuối cùng, Trần Diễm Thọ tiếp tục truy hỏi.

“Vây cần một ít thời gian. Tinh lực trước mắt của chúng ta chủ yếu là đặt trên chiến trường. Mà Húc Tử ở chỗ này thử hành động đã hai năm rồi!” Lý Kiến Thành suy nghĩ trong chốc lát, rất trịnh trọng trả lời.

“Không cần lập tức chấp hành, thế tử chỉ cần hứa hẹn với Trọng Kiên cùng những người bên cạnh hắn thôi!” Trong lòng Trần Diễn Thọ kêu to, miệng giật giật nhưng cuối cùng cũng không nói gì.

Trần Diễn Thọ thầm cho rằng, Húc Tử lúc trước sở dĩ không để ý đắc tội với phú hào sáu quận, đắc tội với quyền quý Lạc Dương trấn thủ., Ở giữa hai bờ sông Bắc và Hà Nam, chỉ sợ có liên quan mật thiết đến xuất thân của hắn. Là một đệ tử hàn môn chưa từng quên gốc, Lý Húc dù bất tri bất giác cũng coi bách tính bị lưu ly là bản thân hoặc là cha mình, điều này mới dẫn đến rất nhiều cử động thoát nhìn của hắn vừa điên cuồng lớn mật, vừa quật cường đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Nếu như Lý Kiến Thành có thể đại biểu cho Lý gia hiện nay không chế các nơi cùng với tương lai toàn thiên hạ phổ biến làm ruộng, khoa cử hòa thượng Võ Tam Sách, như vậy, nhận được ân huệ của Lý gia cũng không chỉ một mình Húc Tử. Chính ông ta, những con cháu hàn môn, thư sinh nghèo khó đứng sau lưng ông ta, nghèo khó thư sinh nghèo., Tướng sĩ tầng dưới cùng với bậc cha, thân bằng, còn có người khắp thiên hạ cùng hắn gặp gỡ như hắn, đều sẽ là người được lợi ích của chính trị mới. Làm một người tri ân báo đáp, Lý Húc cho dù không coi trọng tiền đồ kiến thành, cũng sẽ không giữ lại chút nào phụ tá hắn.

Cái này mới thật sự là “Cổ Sinh chi dụng”, Cao Quan hiển tước cũng không phải tất yếu, bản thân Húc Tử cũng đã có đầy đủ chức quan cùng tước vị, không cần người dệt hoa trên gấm. Hắn kiên trì những lý niệm trị chính kia, hắn làm ra trả giá vô số, đồng thời bất khuất kiên trì thứ gì đó, kiên trì., Chính là thứ quý trọng nhất ở sâu trong nội tâm của hắn! Nếu như thế tử chịu thay hắn hoàn thành tâm nguyện này, đời này Húc Tử cũng sẽ không phụ lòng xây dựng thành. Ngược lại, nếu như xây dựng không ra được loại quyết đoán này, Trần Diễn Thọ cho rằng, cho dù Lý Húc tương lai về với Đông Lý gia, cũng

sẽ không cam tâm bị danh vọng, năng lực cũng không bằng người của mình sử dụng.

“Trần thúc có còn lời gì chưa nói hay không?” Rốt cuộc Lý Kiến Thành phát hiện sắc mặt phụ tá tâm phúc không quá bình thường, ngáp một cái, cười truy vấn.

“Có thể trong vòng một hai năm sẽ đánh xong!” Trong lòng Trần Diễn Thọ đã lạnh lùng bốc lên mấy đốm lửa nhỏ, lời nói ra khỏi miệng lại nóng lên lần nữa. “Có lần này Bắc thượng chống đỡ Đột Quyết chi công., Danh vọng của thế tử như mặt trời giữa trưa. Nhưng loạn nhập trị thì lại là chuyện vô cùng hao phí thời gian. Chính vụ chính trị vốn là sở trường của thế tử, thế tử dục thủy chung làm Đường vương chiếu cố như trước, tay nắm mười vạn hùng binh, chưa chắc đã đủ khiến thế nhân trong lòng đọc một chữ “tốt”!”

“Trần thúc nói đúng, nhưng cụ thể nên làm cái gì thì cần phải bàn bạc lâu dài! Nhất thời thật sự rất khó đưa ra quyết định!” Đầu tiên là sừng sốt, theo sát lông mày nhăn lại, sau một hồi trầm ngâm, cuối cùng Lý Kiến Thành cũng chậm rãi nói ra cái nhìn của mình. ” Huống hồ chuyện tình của phụ thân đối với Chủ Loạn An dân bên kia đã có sắp xếp, không có khả năng để ta tùy theo thói quen mà làm!”

“Thế tử nghĩ cũng có lý, Trần mỗ có chút nóng vội!” Nhìn thấy Lý Kiến Thành như thế, Trần Diễn Thọ nhếch nhếch miệng râu bạc trắng, thấp giọng tạ lỗi.

“Ta biết hết thấy Trần thúc đều là vì ta tính toán.” Lý Kiến Thành cũng cười cười, thuận tay vuốt vuốt đôi mắt khô khốc của mình.” Sau này có chuyện gì muốn nói, mong rằng Trần thúc hôm nay sẽ không biết không nói như vậy!”

Trần Diễn Thọ cười khom người: “Trần mỗ xin ghi nhớ, thế tử nên an nghỉ sớm một chút, thời gian cũng không còn sớm nữa!” Chứng kiến biểu thị đối phương không tiếp tục nói chuyện nữa, hắn chủ động bóp nát mấy đốm lửa cuối cùng trong lòng, chấp tay cáo biệt.

Lý Kiến Thành mỉm cười đưa đối phương ra khỏi cửa, chấp nhất lễ cáo biệt văn bối, sau đó lại mỉm cười trở về bên thư án

của mình, rút ra một chồng giấy lụa trắng nõn mềm mại., Cầm bút vẽ tranh lên trên, hôm nay Trần Diễm Thọ muốn biểu đạt ý tứ của hấn ta hoàn toàn nghe rõ ràng. Hấn ta cũng rõ ràng làm như vậy, có khả năng sẽ trói con Húc Tử vào chiến xa của mình mãi, nhưng hấn ta lại không dám làm như vậy, không phải là không muốn, mà là không nhìn thấy bất kỳ hi vọng thành công nào.

Đại Chu và Đại Tùy hai triều cuối kỳ thật đều bị hủy dưới tay thế gia. Phụ thân Lý Uyên lén lút đưa ra kết luận tương tự. Mà Lý Húc nhiều lần vì không oán không thù mà chịu làm khó dễ, hãm hại chủ yếu là do xuất thân của hấn. Hấn là hắc giao từ trong khe núi nhảy ra., Một đám cá chép nuôi ở ao tất nhiên phải nghĩ hết mọi biện pháp tiêu diệt nó trước khi nó lớn lên. Mà những chính trị mới mà Lý Húc ở quận sáu thúc đẩy kia, không khác gì muốn hủy diệt toàn bộ ao nuôi cá chép, đem nó hòa làm một thể với khe núi, sông lớn.

Trong thiên hạ quần hùng, không chỉ một mình Đậu Kiến Đức hấp thụ chất dinh dưỡng trong chính lệnh do Lý Húc thúc dục. Trước mắt Lý gia trị vì nghĩa Ninh triều, cũng tham khảo một phần chính sách tương đối lớn là Quân Điền và Khai Hoang. Nhưng chuyện đem Quân Điền, hòa thượng khoa cử võ tam sách ăn vào nguyên bản thì căn bản không có khả năng. Không phải là Lý Kiến Thành ông ta không dám đáp ứng Húc Tử, đổi lại phụ thân Lý Uyên đích thân đến chỉ sợ cũng không dám tùy tiện đưa ra quyết định nghịch thiên này.

Không giống phía Bắc Lãng quân bên này, đại bộ phận tướng lĩnh dưới trướng Lý Húc, tâm phúc đều đến từ người bình thường. Trước mắt, những người giúp Hà Đông Lý gia tranh đoạt thiên hạ bao gồm Bùi Tịch, Lưu Văn Tĩnh, Sài Thiệu, Trương Tôn Thuận Đức. Những gia tộc lớn sau lưng những người này đều có một gia tộc cực lớn, gốc rễ rậm rạp. Phụ thân Lý Uyên sau khi phá giải long tuyên, kiên trì vô luận lúc xuất thân cao thấp có công lớn hay có thưởng, đều đã bị đám người Lưu Văn Tĩnh trắng trợn chỉ trích. Nếu như mình dám đi về phía trước một bước, Lý Kiến Thành tin tưởng, không cần đệ đệ thế dân đưa tay lôi kéo, đám người gây gò bên cạnh phụ

thân, bọn họ sẽ lập tức nghĩ hết tất cả biện pháp đem vị trí kế thừa của mình từ Đường Vương giật xuống.

Vì được một vị Lý Húc mà mất đi sự ủng hộ của tất cả trọng thần cánh tay bên cạnh phụ thân, đáng giá sao? Bút trong tay được Lý Kiến Thành bôi lên lau, bôi chữ viết xong thành một màu đen. Đây là một ván cược không phải màu đen, rốt cuộc ép bên nào, ông ta không dám đặt cược.

Chương thứ năm (lớp sáu)

Lý Kiến Thành không muốn đánh bạc, gã hi vọng mình có thể tìm ra được một phương thức vẹn toàn đôi bên. Lại không nghĩ tới việc leo lên đỉnh trục lộc vốn là một ván cược, vô luận gã nguyện ý hay không, từ thời khắc Lý gia khởi binh, gã đã đem toàn bộ bản thân mình đề lên. Thắng, chính là ban thưởng cho vinh hoa phú quý mấy đời., Bại, thì không có gì cả, bao gồm cả tính mạng cũng phải đền. Ngoài ra, còn có một cá cược khác đã được triển khai từ lâu, chính là việc tranh đoạt vị trí thế tử của Đường Vương, cũng không có bất kỳ đường lui nào, cũng là người thua muốn đổ máu năm bước.

Đối với vụ đánh cược sau này nhận thức, Lý Thế Dân cũng là con trai của Lý Uyên sẽ tỉnh táo hơn nhiều so với ca ca mình. Sau khi phát hiện địa vị của phụ thân trong tối ngoài sáng cũng cố ca ca, chẳng những không lập tức thu hồi dã tâm của mình, ngược lại nghĩ hết mọi biện pháp, muốn vẫn hồi hoàn cảnh xấu trước mắt của mình.

Phụ thân sẽ không trực tiếp ra tay với chính mình. Làm nhi tử từng được thương yêu nhất trong gia đình, Lý Thế Dân từ đầu đến cuối vẫn luôn tin tưởng điều này. Một mặt phụ thân cần chính mình lĩnh quân xuất chinh thay hấn, mặc dù bản thân thỉnh thoảng cũng sẽ phạm một số sai lầm nhỏ, nhưng trong thời loạn thế này, hấn vẫn luôn tin tưởng., Đem binh quyền giao cho người trong nhà họ Khương an toàn hơn xa. Đây cũng là nguyên nhân sau khi Thái Nguyên Khởi khởi binh, ca ca không hề dựng cây nhưng vẫn có thể ngồi vững vị trí thống soái quân Tả Lộ. Về phương diện khác, Lý Thế Dân cho rằng phụ thân mình cần một kẻ không an phận khiêu chiến như ca ca mình, đốc thúc hấn mau chóng trưởng thành, để sau này tiếp nhận trọng trách của gia chủ Lý gia.

Có hai cái an toàn an toàn này, Lý Thế Dân có thể làm một vài cử động khác thường, nhưng không phải vô cùng rõ ràng. Tự mình kiến lập nên vòng người của mình, kết giao với sủng thần bên cạnh phụ thân. Những động tác gõ lác đác đó tuy không có uy hiếp quá lớn đối với vị trí và gia tộc của ca ca,

nhưng đối với thế lực cá nhân Lý Thế Dân bồi dưỡng lại có trợ giúp không phải chuyện đùa.

Từ khi Lý Kiến Thành cùng Lý Uyên Nhi lĩnh quân tiến về Bắc, các tướng lĩnh ở gần kinh sư cơ hồ đều được Nhị công tử tận lực tiếp nhận. Có mấy con ngựa tốt, có con là một thanh đao tốt hoặc là cung tốt, còn có con là giao lưu và lui tới trên lý luận quân sự. Đối với võ phu mà nói., Loại giao lưu này rất bình thường, không đại biểu cho ý nghĩa trọng đại gì. Nhưng mà, theo lễ tiến tới thì số lần tăng lên, khách nhân trong phủ Lý Thế Dân dần dần nhiều lên.

Đối với những người không muốn bị cuốn vào tranh chấp giữa huynh đệ, Lý Thế Dân bảo trì sự tôn kính nên có. Lưu Hoảng Cơ trước mắt đã bị Lý Uyên chia ra dưới trướng của hắn, một mình dẫn lính gác đi “Cứu viện” Đông Đô. Trước khi đi., Lý Thế Dân chẳng những lấy ra tất cả cung tiễn mà mình thu thập được từ trong kho, giao cho Lưu Hoảng cơ sử dụng vô tư. Hơn nữa còn tự tay lấy một bộ giáp lá liễu được chếp từ trong hoàng cung ra cho Lưu Hoảng cơ doanh. Võ Sĩ Hoạch hiện giờ đang ở vị trí quan trọng, vì tránh hiềm nghi., Không thể chủ động tới phủ Nhị công tử bái phỏng thêm nữa. Lý Thế Dân liền nhờ cha mình một vị trọng thần, anh ruột tiến cử võ sĩ triều đình làm Tư nông khanh. Mặc dù vị huynh trưởng này nổi tiếng là người thành thật, không thể báo đáp bất cứ hình thức gì cho bất cứ người nào.

Đối với thân tín luôn ở bên cạnh mình, Lý Thế Dân nỗ lực tranh thủ đãi ngộ thích hợp cho bọn họ. Hiện giờ, Trương Tôn Vô Kỵ đã là tứ phẩm thông nghị đại phu, tuyên uy tướng quân., Huyện Hầu huyện Dương. Sĩ tốt bình thường xuất thân Hầu Quân Tập cũng có Trung Tán đại phu, Minh Uy tướng quân, Nghiêu Thành bá rất nhiều danh hiệu. Các huynh đệ cùng nhau đánh thiên hạ, cũng đều dựa vào chiến công thu được địa vị không tệ.” Nhị công tử xử sự công bằng, không lấy xuất thân đối đãi người khác “Đây là lời khen ngợi từ nội tâm các huynh đệ.

Đối với những huynh đệ nguyên lai không thuộc về mình, nhưng những người có ý muốn kết giao với mình, Lý Thế Dân lại càng cho bọn họ đáp án thích hợp. Nếu vì thương thế

không theo quân Bắc của nương tử, huynh đệ Khâu sư lợi của cửu môn ở lại kinh thành bảo vệ, ca ca kết nghĩa của Tôn Hoa là Bạch Văn Tấn, đều nhiều lần đạt được tiến cử “Vô tư” của hần.

Trừ việc không hỏi xuất thân từ kết giao với các loại bằng hữu ra, Lý Thế Dân tận lực không buông tha cho bất cứ cơ hội nào vì gia tộc. Hần không tranh công lao, không hỏi thù lao., Chỉ cần dụng tâm đi làm việc, mấy lần phát sinh xung quanh kinh kỳ thế lực cũ phản công, đều bị hần nhanh chóng dập tắt trạng thái mới bắt đầu. Kể từ đó, mặc dù đối với đứa con thứ hai biểu hiện có chỗ bất mãn, Lý Uyên cũng không đành lòng đem nó lãnh lạc quá lâu, vừa vặn Tiết Cử thâu tóm chúng bộ lạc Đường Bột., Xác quân sáu vạn, được xưng là ba mươi vạn quấy rầy Phù Phong. Đường Vương Lý Uyên không thể không cho con trai thứ hai có một cơ hội biểu hiện, ra lệnh cho nó mang theo năm vạn binh mã bên phải quân ngựa tây tiến, đến mức chân động mạnh, an di hai cửa chống cự Tiết Cử.

Nhận được mệnh lệnh của phụ thân, Lý Thế Dân lập tức tiến cử đệ đệ Khâu Lợi tiến cử làm phó tướng, Hầu Quân Tập làm phó tướng., Trương Tôn Thuận Đức là lĩnh quân bên phải, hai vị dẫn quân, trường sử không kiêng kỵ làm trưởng sử hành quân. Võ Sĩ Hoạch con Võ Khuyết, Võ Khắc được phong làm Tư Thương tham gia quân đội. Thừa tướng Bạch Văn của quận Kinh Triệu được phong làm quân mã, đồng thời tiến cử Huyền Linh Tề Châu và Đại Nho Vương Khuê đặc ý sinh Đỗ Như Hối ra để tham gia ký danh quân. Năng lực của những người này đã quen biết với hành vi phẩm hạnh của Lý Uyên, cho nên không có bất cứ trở ngại nào liên quan liền được phê chuẩn xuống.

Đại quân đến quận Phù Phong, Lý Thế Dân lập tức cử hành một lần bí mật hội đàm ở Dương Quảng hành cung. Người tham gia ngoại trừ Trương Tôn Thuận Đức, Trương Tôn Vô Kỵ, Hầu Quân tập các loại tâm phúc cố hữu bên ngoài., Lại tăng thêm ba người Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối và Lý Tịnh. Bắt đầu bí mật nghị luận, Lý Thế Dân không hề giấu diếm thừa nhận phụ thân mình bị chiếm lấy đã cố ý lạnh nhạt, đồng thời chọn một điều kiện có lợi cho ca ca trước mắt. Ông

ta nói cho mình biết tất cả tâm phúc của mình., Minh không cho rằng ca ca có năng lực tiếp nhận chức vị của phụ thân, tiến tới cho mọi người một tương lai sáng sủa. Vì tránh cho mọi người trong tương lai đều lâm vào vạ kiếp bất phục, hấn phải nghĩ biện pháp để phụ thân nhận thức được sự khác biệt lớn về năng lực của hai người huynh đệ, nhanh chóng từ bỏ thành kiến đối với mình.

Nghe Lý Thế Dân nói xong, đám người Trương Tôn Thuận Đức, Hầu Quân Tập đều rất sốt ruột. Đặc biệt là Trương Tôn Thuận Đức, bởi vì mưu sự thiên hướng Lý Thế Dân, đã bị Lý Uyên từ vị trí phụ tá đặc lực chạy tới dưới trướng Lý Thế Dân. Điều này tương đương với tiền đồ cá nhân tương quan với Lý Thế Dân, ông ta không thể không vắt óc suy nghĩ vì đối phương.

sốt ruột thì sốt ruột, mọi người mồm năm miệng mười nói một tràng dài, nhưng lại không đưa ra đối sách gì quá tốt. Dù sao địa vị thế tử được xây dựng thành thật lâu, cũng không phải là dễ dàng lay động. Huống hồ thái độ của Đường Vương Lý Uyên cũng quyết định thái độ của mọi người. Từ khi hấn giống trống khua chiêng đưa Lý Kiến Thành lên phía bắc cùng thủ hạ tráng nhi, đại bộ phận trọng thần nòng cốt của môn hạ Lý gia liền chủ động xa cách với Lý Thế Dân.

“Ai, Lý mỗ mệnh bạc!” Xem mọi người ngoại trừ oán giận bên ngoài thúc thủ vô sách, Lý Thế Dân lắc đầu, bùi ngùi thở dài.

“Trong chuyện này, Đường vương đúng là thiên vị thế tử quá mức!” Trương Tôn Thuận Đức thở dài, chòm râu hoa râm run run, nhìn qua như một đám cỏ khô nhiễm sương.

“Theo thuộc hạ thấy, Đường Vương là người rất có chừng mực. Xuân Thu hấn không cao, hấn là có thời gian rất lâu để suy xét những chuyện này.” Đối với Lý gia huynh đệ xấu xa, Phòng Huyền Linh mặc dù sớm đã nghe nói qua, lại không nghĩ tới giữa hai người đã đến tình trạng nước lửa không giống lò lửa này, ngập ngừng một chút, chần chờ an ủi.

“Cũng không phải là ta nói quá, người không lo xa, tất có nỗi lo gần đây. Đại ca tuy làm người khoan hồng, nhưng công lao

lần xuôi nam này tuyệt đại bộ phận là vì ta và các người lập. Một khi phụ thân sau trăm năm, huynh đệ mạnh...” Nhìn sắc mặt không đồng nhất của mọi người, Lý Thế Dân thấp giọng giải thích.

Huynh yếu đệ mạnh, ít nhất là trước khi phương bắc đối đầu với chiến tranh của Đột Quyết, cảm giác bên ngoài là như thế. Lấy quyền thế trước mắt của Đường Vương Lý Uyên, cũng khó trách Lý Thế Dân lo lắng cho an nguy của bản thân, là vô tình với đế vương gia tộc. Nếu Lý Uyên trở thành Hoàng đế, thành lập quan hệ với thế dân tựa như Dương Dũng và Dương Quảng năm đó. Mặc dù bên trong quyền triện văn mà quân đội ngói Điện viết, lớn tiếng khiển trách tội Dương Quảng giết huynh đoạt vị. Nhưng nếu đổi lại là Dương Dũng làm Hoàng đế, chỉ sợ hấn cũng không cách nào bao dung một đệ đệ của đại tướng quân đã từng thống lĩnh bốn mươi vạn đại quân chinh phục toàn bộ Giang Nam này đi!

“Nhị công tử có thể giấu kín, hoặc tạm thời lãnh quân xuất chinh, tránh đầu sóng ngọn gió thế tử. Có lẽ trong lòng Đường công đang hy vọng người làm như vậy!” Vốn nho gia còn đang suy nghĩ, Phòng Huyền Linh tiếp tục khuyên bảo. Huynh đệ của ta cung kính, đây là tiêu chuẩn mà hấn cho rằng thành viên trong gia đình lý tưởng ở chung. Tuy biết mình khuyên như vậy có hơi ngu, nhưng chuyện giúp người khác có chủ ý tương tàn, tạm thời hấn không thể làm được.

Trưởng Tôn Vô Kỵ khịt mũi coi thường cách nói này, “Vấn đề là hiện tại Nhị công tử không cách nào không xuất đầu lộ diện. Khắp nơi đều là địch nhân, chung quy không thể trốn trong kinh sư không xuất chiến. Nếu chiến, người ngoài tất nhiên sẽ so sánh kết quả chiến đấu của nhị công tử và thế tử với nhau! “Hấn nhún vai, dùng ngữ khí chế nhạo hạ tiếp tục bổ sung, “Cũng may trong số người Bắc Thượng đối kháng với Đột Quyết còn có Lý Trọng Kiên, nếu không, nói không chừng chúng ta sẽ phải rối tóc Tả Kiệt rồi!”

“Cho dù đánh bại được Đột Quyết, đại bộ phận công lao chỉ sợ cũng là của Lý đại tướng quân. Hấn xuất đạo bảy năm mới chỉ bại một lần.” Hầu Quân Tập cười lạnh một tiếng, chỉ ra một cách nói thẳng. Đối với cách làm sáng tạo cơ hội để thế tử

thành danh đối với Đường Công., Hãn phi thường bất mãn. Nếu là liên quan đến chiến tranh sinh tử tồn vong của Trung Nguyên, nên phái người mạnh nhất Lý gia ra tay. Phái một thế tử ngay cả đánh cũng không đánh thì làm cái gì? Đánh thắng đương nhiên có thể mượn cơ hội này củng cố địa vị, nhưng vạn nhất thất bại thì sao? Dù sao người Đột Quyết cũng là binh sĩ khuynh quốc.

“Chỉ sợ trận chiến này cho dù chặn được Đột Quyết, cũng là thảm thắng!” Lý Tịnh luôn giữ thái độ quân sự bảo trì trạng thái bí mật đột nhiên mở miệng. Từ sau khi hãn trở thành phụ tá của Lý Thế Dân, toàn bộ mật nghị đều có cơ hội tham dự. Nhưng kẻ lấy tâm địa cay độc mà nổi tiếng như thay đổi thành một người khác, rất ít cho mưu chủ có chủ ý độc ác hại người.

“Thắng thảm?” Hầu Quân Tập vừa rồi trong lời nói còn mang theo ý oán giận lập tức nhảy dựng lên: “Làm sao được sự nói ra lời ấy, chẳng lẽ ngươi không nghe thấy tên Lý tướng quân sao?”

“Hãn là sẽ không chiến bại chứ? Dù sao có tường thành làm bình chương!” Sự chú ý của Trương Tôn Vô Kỵ cũng bị lời nói của Lý Tịnh thu hút, cau mày truy vấn.

Bọn họ đều không hy vọng Lý Kiến Thành dựa vào trận chiến này để đạt được thanh danh hiển hách, nhưng sâu trong nội tâm bọn họ tuyệt đối không hy vọng nhìn thấy trận thua trận này của Trung Nguyên. Mặc dù sau khi thua trận chiến, Lý Thế Dân đã thuận lý thành chương địa vị huynh trưởng.

Vào lúc này, dù sao bọn họ cũng là người của Trung Nguyên.

Chương thứ năm (lục)

“Lý tướng quân dụng binh hoàn toàn chính xác có chỗ độc đáo, tướng sĩ Bắc Lăng cũng thật là thiên hạ đa duệ, nhưng bọn hán dù sao thế lực đơn bạc chút!” Thấy mọi người đều mang theo ánh mắt đầy phần nộ nhìn mình, Lý Tịnh nhin không được lộ ra vẻ mặt cười khở., “Tại hạ cũng kỳ vọng Lý tướng quân có thể thuận lợi đánh bay Đột Quyết ra ngoài, nhưng tướng sĩ Bắc Lăng còn chưa từ trong hai trận ác chiến qua khỏi nguyên khí, bắt đầu chắc chắn khả hãn khuynh quốc chi binh nam hạ. Lấy mỗi mệt của sư phó đối với hổ lang, cho dù Lý tướng quân có danh hiệu bách chiến bách thắng, lần này Lý mỗ cũng không nhìn thấy phần thắng của hãn ở đâu?”

“Người đương nhiên không nhìn thấy! Lúc cuộc chiến Nhạn Môn quan, rất nhiều người cũng không nhìn thấy!” Hầu Quân Tập gần đây vẫn nhìn Lý Tịnh không thuận mắt lắm, cười lạnh mĩa mai: “Nhưng một trận chiến Nhạn Môn quan, Đột Quyết vẫn bị Nhị công tử và Lý tướng quân liên thủ đánh cho tan tác!”

“Nhất thời, cái kia thì khác. Lần trước Thiên tử Đại Tùy dư uy vẫn còn. Thiên hạ cuộn cuộn không ngừng có binh mã hướng tới Nhạn Môn Càn vương.” Lý Tịnh bị ghen đến mức đỏ bừng mặt, lớn tiếng tranh luận hai lần đột nhiên xuôi nam.” Huống hồ lần đó là nhị công tử cùng Lý tướng quân liên thủ, mà lần này thay thế thế tử tiến đến! Mọi người vừa rồi cũng đã nói, lĩnh binh đánh trận, cũng không phải là thế tử sở trường!”

“Vậy cũng chưa chắc sẽ thua!” Thấy đối phương kéo Lý Thế Dân ra làm bia đỡ đạn, Hầu Quân hừ một tiếng, đột nhiên ngồi trở lại chỗ của mình.

“Lý mỗ chỉ là nhiều không thắng, ít tính thắng mà thôi!” Lý Tịnh thuận miệng tung ra một câu danh ngôn trên binh thư, trang điểm chút mặt mũi cho mình.” Lý mỗ xem ra, chiến sự phương bắc xác thực không mười phần lạc quan! Trừ Lý tướng quân cùng nhị công tử, năm đó anh hùng của trận chiến

Nhận Môn bởi vì không thể đến, hoặc là đã qua đời. Tướng sĩ Bác Lăng quả thực là một mình chống đỡ!”

Lời này Hầu Quân Tập không thể phản bác. Mấy anh hùng xuất lực trong cuộc chiến Nhận Môn năm đó, Vân Định Hưng đã bị bệnh, Âm Thế Sư vừa bị Lý Uyên chém đầu. Hai gã hỗ tướng Nghiêu Quân Tổ và Khúc Tuấn Thông giờ phút này đang bị binh mã Hà Đông bao vây ở trong hai tòa thành cô độc, nếu kiên trì không chịu đầu hàng mà nói, sớm muộn gì cũng sẽ bị bắt giết kết cục.

“Ngoài ra!” Hầu Quân Tập thấy thế kiêu ngạo nhất của mình bị lời nói của mình làm cho thần sắc ảm đạm, Lý Tịnh chậm rãi khải khí, tiếp tục nhấn mạnh: “Đột Quyết Nhân Nam Nam không chỉ bởi vì nội loạn Trung Nguyên, theo Lý mỗ biết, mùa xuân năm trước., Năm ngoái mùa, năm nay mùa xuân, liên tục ba năm trên thảo nguyên đều hạn hán dữ dội. Mà mùa đông năm nay lại tới rất sớm. Hiện tại Trung Nguyên chiến loạn không ngớt, sắp tới căn bản không có khả năng có đại tông lương thực hướng ra ngoài phát ra. Mục nhân không am hiểu tích trữ hoang dã, mỗi năm gặp tai ương đều có thể chết đói. Liên tục ba năm trôi qua, nếu bọn họ không cướp được chút thức ăn nào, rất nhiều bộ lạc sẽ tuyệt chủng!”

“Ban đầu chắc chắn khả hãn có ý định phá nôi dìm thuyền từ mùa đông đến giờ, căn bản là không lưu lại đường lui. Mà khởi binh của Trung Nguyên nghênh chiến, cho tới bây giờ chỉ có hai nhà binh mã là Đường Vương, Lý tướng quân. Trong lúc vội vàng, binh mã hai nhà rất khó hòa hợp như một...”

Lời nói của hãn khiến tâm tình mọi người trầm trọng, nhưng mọi người lại không cách nào phủ nhận câu nào hãn nói đều tại điểm. Một phương liên quan đến sinh tử tồn vong, mà một phe khác lại có tâm tư riêng, mặc dù Tôn Ngô sống lại, phỏng chừng cũng phải tự than thở đau khổ. Mà một khi chiến cuộc phát triển thật sự đáp lại phán đoán của Lý Tịnh, mọi người nên đối mặt thế nào đây? Chỉ sợ tất cả anh hùng trong thiên hạ của Lý Thế Dân, cũng không dám đảm bảo mình nhất định có thể ngăn cơn sóng dữ đổ xuống!

“Thế tử vẫn luôn vô cùng thưởng thức tài hoa của Lý Trọng Kiên, sau khi đến quận Thiên chắc chắn sẽ dốc toàn lực ủng hộ ông ta.” Trương Tôn Vô Kỵ liếc mắt nhìn Lý Thế Dân một cái, sau đó kiên cường kiên trì. Ông ta vô cùng không tán thưởng tính cách có vẻ hơi hèn yếu của Lý Kiến Thành., Giờ phút này hẳn ước gì tính tình của Lý Kiến Thành càng nhu nhược thì càng tốt. Tốt nhất sau khi đến Thiên Thiên quận thì lập tức giao binh quyền cho Lý Húc, hấn lui về hậu doanh không quan tâm đến bất cứ chuyện gì, như vậy, có lẽ Húc Tử luôn luôn am hiểu sáng tạo kỳ tích và cơ hội sáng tạo kỳ tích một lần nữa!

Lý Tĩnh cũng nhìn thoáng qua Lý Thế Dân, sau đó cẩn thận từng li từng tí tìm kiếm từ ngữ thích hợp: “Thế tử quả thực hòa hợp với Lý tướng quân. Hơn nữa dưới tình huống đại địch trước mắt, hẳn cũng sẽ không giơ tay chống đỡ cho Lý tướng quân. Nhưng binh mã Hà Đông và Bắc Lãng quân dù sao cũng khác biệt, nếu Lý tướng quân sử dụng hai nhà binh mã như nhau, chỉ sợ sẽ tạo thành nhiều sơ hở hơn!”

Là đối thủ cùng tri binh tức tướng lúc trước, hẳn có thể liếc mắt một cái đã nhìn ra binh mã Hà Đông không đủ. Dựa vào binh mã quận Giang Đông và binh lính quận các nơi nhanh chóng bành trướng, sức chiến đấu của binh mã Hà Đông vô cùng bình thường, chẳng những không thể so sánh với binh sĩ Bắc Lãng tinh nhuệ nổi danh khắp thiên hạ., So với Mã Ấp quân dưới trướng Lưu Võ Chu và binh lính thủ vệ Trường An đều có vẻ yếu ớt hơn một chút. Một đoạn thời gian trước binh mã Hà Đông sở dĩ có thể công phá Trường An, chủ yếu là dựa vào ưu thế số lượng và lực ảnh hưởng của Lý gia trong Quan Trung, một trận chiến kinh kỳ. Mà tái chiến một trận, lực ảnh hưởng của gia tộc Lý gia và nhân số ưu thế của binh mã Hà Đông đều không có tác dụng gì.

Trong số những người đang ngồi, ngoại trừ hai người Phòng Huyền Linh và Đổng Như Hối chưa từng trải qua chiến trường, còn lại đều có kinh nghiệm một mình lĩnh quân. Bởi vậy không thể không thừa nhận Lý Tĩnh nói đều là sự thật. Sức chiến đấu của binh mã Hà Đông đích xác không quá cường đại., Huống hồ đối với một võ tướng, rất kiên ky, tạm thời

tiếp nhận chỉ huy đội ngũ mà mình không quen thuộc. Hắn sẽ theo thói quen mà điều binh khiển tướng theo phương thức chỉ huy đội ngũ ban đầu của mình. Mà một khi đội ngũ mới chịu không nổi, sẽ ảnh hưởng không chỉ mình vị trí đó đơn giản như vậy!

Nhưng xuất phát từ tâm nguyện cá nhân, mọi người vẫn mong đợi có thể tìm ra chút điều kiện có lợi đối với Húc Tử.” Lý tướng quân quen thuộc địa thế của quận Thiên, chiếm cứ địa lợi!”

“Hắn cũng chuẩn bị thời gian gần ba tháng, không đến mức quá vội vàng ứng phó!”

“Lý tướng quân xưa nay có danh tiếng yêu dân! Đột Quyết Lang Ky là giặc cướp đường xa đến đây, sức chiến đấu có thể bảo trì sự cường hãn trước sau như một!”

“Được sư huynh đã quên cân nhắc lực lượng của Đâu Kiến Đức! Hắn vừa mới kết minh với Lý Húc, cũng sẽ buông tha cho mỗi thù trước đó công bố khắp thiên hạ!” Nghe mọi người nghị luận trong chốc lát, Trương Tôn Vô Ky lại mở miệng. Thanh âm của hắn hơi run run, hiển nhiên chính mình cũng không tin Đâu gia quân có khả năng ngăn trở một kích toàn lực của Lang ky.

“Tính cách Đâu Kiến Đức là lưu tặc, chỉ muốn chiếm tiện nghi không muốn chịu thiệt.” Lý Tịnh hừ một tiếng, cực kỳ khinh thường cách làm người của Đâu Kiến Đức.” Sở dĩ gã đồng ý ra mặt, nhìn trúng là vì để Lý tướng quân hỗ trợ chiếm danh phận đại nghĩa, sự tình lúc cấp bách không chịu rút đao tương trợ lại phi thường khó nói!”

“Trừ Lý Trọng Kiên là thằng ngốc, ai chịu làm chuyện không có nửa điểm lợi ích gì!” Phòng Huyền Linh nhún nhún vai, trong vẻ tươi cười tràn ngập vị đắng. Có một số việc hắn cũng thấy rất rõ ràng., Nhưng không thể nói rõ được. Bao gồm cả mục đích lần này Đường Vương phái quân Tả Lộ quân và nương tử quân Bắc thượng. Nếu như không phải hướng về sáu quận cùng với mấy vạn sĩ tốt dưới trướng của Lý Húc, Hà Đông Lý gia đồng ý lập tức xuất ra hai phần ba lực lượng trong tay tiến đến hỗ trợ sao? Đoàn người hôm nay ở chỗ này

hướng Đâu Kiến Đức cười lạnh, người khác nhìn về phía Trường An, còn không biết phải cười lạnh bao nhiêu tiếng đây!

“Nhưng tên si nhân kia không biết hấp dẫn bao nhiêu ánh mắt khâm phục của thiên hạ.” Nếu như có khả năng, Phòng Huyền Linh hi vọng mình cũng có thể ở vào vị trí giống Lý Trọng Kiên. Mặc dù Lý Thế Dân đối với hắn có ơn tri ngộ, nhưng loại suy nghĩ này giúp người khác bỏ ra ý định đối phó huynh trưởng nhà mình như hôm nay tuyệt không phải là hắn mong đợi.

Ở trong giấc mơ của Phòng Huyền Linh, hắn hi vọng mình có thể bình thân mà làm một số chuyện cho bách tính trong thiên hạ. Cũng giống như năm đó, khi hắn tham gia khoa cử, suy luận trên phương diện thi quyền, thì ” Dững ở vì công mà nhúng tay vào việc tư, may mắn vì quốc chiến mà sĩ nhục tư đầu.” Những lời nói đầy nhiệt huyết mấy năm nay đã bị phủ bụi từ lâu, nhưng mỗi khi nhớ lại vẫn như lửa dại đem người ta nướng đến khó chịu.

“Nếu Được sư và Lý Trọng Kiên mà đi, có biện pháp giải quyết khốn cảnh không?” Nghĩ đến những lời này, không để ý lời nói của mình có thể khiến Lý Thế Dân hiểu lầm, Phòng Huyền Linh thăm dò hỏi. Nói xong, một đôi mắt không dám nhìn mưu chủ nhà mình nữa, mà đem tất cả ánh mắt tha thiết đều đặt vào mấy ngàn tàn binh tướng quân Hà Đông từng chỉ huy mấy chục vạn binh mã ngăn ở ngoài thành Trường An hơn mười ngày, trên mặt “Độc sĩ” Lý Tĩnh.

“Lý mỗ chỉ là luận sự. Trên giấy đàm binh, chưa hẳn nói chuẩn xác, cũng chưa hẳn tính là thượng sách!” Lý Tĩnh lại nhìn Lý Thế Dân một chút, phát hiện sắc mặt đối phương vẫn bình tĩnh như thường, trong lòng hơi an tâm. Hắn cũng hi vọng giờ phút này mình có thể ở trên yết hầu tường thành, mà không phải bên trong hữu lộ quân. Chỉ tiếc Lý Kiến Thành có mắt không trông, Lý Uyển Nhi hiểu lầm hắn cực sâu, thậm chí có chút hận thấu xương.

Sự thật chung quy sẽ không hoàn toàn như ý, trước mắt chịu cho hắn một cơ hội lớn, chỉ có một mình Lý Thế Dân. Mà ở

trong lòng vị nhị công tử trẻ tuổi này, đến cùng quốc sự nhìn thấy càng thêm nặng nề hơn một chút., Vẫn là gia sự nhìn thấy nặng nề hơn một chút, Lý Tịnh không nắm chắc nửa điểm. Hắn trước hết chỉ có thể chiếu cố lợi ích của mưu chủ, sau đó hoài bão trong lòng từng chút một mở rộng ra. Vì thành danh, hắn đã bỏ qua quá nhiều thứ, sau này không thể không buông tha càng nhiều.

“Có lẽ hắn chỉ là trẻ trung nóng vội mà thôi!” Trầm ngâm một lúc lâu, sau đó Lý Tịnh tràn ngập hy vọng phỏng đoán trong lòng mọi người. Ở trong ánh mắt quan tâm của mọi người lại thở dài, hắn hắng hắng giọng thanh tĩnh, thấp giọng nói: “Trước mắt tất phải có khả năng khuynh đảo nguyên lực mà đến, lại thêm Lưu Võ Chu., Lương sư tiếp ứng những nội tặc này, thế như núi lở. Mà Trung Nguyên binh mã của ta ở quận Thiên và Nhạn Môn tựa như hai cánh tay, gắt gao ngăn cản Đột Quyết Lang Kỵ ở ngoài tường thành. Nhưng chống đỡ một thời gian dài, bất kể thế tử và Lý tướng quân ở quận Thiên Đình hay là nương tử quân của Nhạn Môn., Đều sẽ chèo chống vô cùng mệt mỏi. Nếu muốn thay đổi cục diện bất lợi, hoặc là trong hai nhánh đại quân một đường có thể chuyển thủ tấn công, tiến vào sâu trong thảo nguyên, ép Khả Hãn phải lùi về phía sau, hoặc là lại có con đường thứ ba đến từ Trung Nguyên giết vào chiến trường trong thời khắc máu chót, tìm cách trở tay không kịp!”

Ánh mắt mọi người đột nhiên sáng ngời, sau đó nhanh chóng mờ mờ. Lý Tịnh phân tích để đoàn người lần nữa nhìn thấy hy vọng, nhưng hy vọng này lại xa vời như phạm xướng trên trời.

“Đường thứ ba ở đâu ra, Đậu Kiến Đức chỉ là lưu tặc. Người của ông ta dù dốc toàn bộ lực lượng cũng không có bao nhiêu tác dụng!” Hầu Quân cười khổ lắc đầu.

“Đừng trông cậy vào Hồ Bí thiết kỵ của La Nghệ, nếu như hắn không chủ động đem thiết kỵ thu hồi lại Liêu Đông, lúc đầu chắc chắn còn không có lá gan lựa chọn Lam quận làm điểm tựa đột phá đâu!” Nói đến việc viện quân ngoài ý muốn, khuôn mặt Trương Tôn Vô Kỵ cũng đầy vẻ buồn bã.” Nếu Tiết Cử không nhìn trộm Phù Phong...” Một tình huống căn bản không có khả năng xuất hiện trong lòng ông ta, khiến ánh mắt

ông ta tràn ngập ưu tư đột nhiên sáng lên một chút, sau đó nhanh chóng chuyển hướng sang Lý Thế Dân.

“Được sư huynh có cách nào nhanh chóng đánh bại Tiết Cử không!” Phòng Huyền Linh lại mở miệng, ý nghĩ giống như Trương Tôn Vô Kỵ.” Nếu như quân ta nhanh chóng đánh bại Tiết Cử, ổn định Phù Phong, liền có cơ hội đảm đương vị trí binh mã mấu chốt nhất này.” Gã càng nói càng lớn giọng., Sắc mặt bất tri bất giác trở nên đỏ ửng như lửa.” Nhị công tử không phải một mực tiếc nuối thể tử độc chiếm được danh tiếng chống cự ngoại nhục sao? Ta theo con đường bên phải thời khắc mấu chốt giết lên, chẳng phải là cũng có lực văn hồi danh dự Thiên Hà. Mà tương lai thể tử mặc dù không dung nạp được nhị công tử, nhưng có công lao lớn như vậy bị người trong thiên hạ nhớ kỹ, hẳn nghĩ tất cũng không dám quá phận bức bách nhị công tử!”

Nghe được lời ấy, tất cả mọi người đang ngồi lập tức nhìn về phía Lý Thế Dân. Đây quả thực là sách lược lưỡng toàn, mặc dù hoàn thành vô cùng gian nan, nhưng dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Lý Thế Dân trẻ tuổi khí thịnh cũng khăn trương lên., Hai hàng lông mày nhú chặt thành một đám, trầm ngâm một hồi lâu, rồi dùng ngữ khí vô cùng không xác định đáp lại: “Nếu như chúng ta có thể nhanh chóng đánh bại Tiết Cử, ta thật sự nguyện ý lĩnh quân tiến lên Bắc. Nhưng lát nữa các ngươi cũng có thể rõ ràng điều tra., Tiết Cử khí thế hung hãn, chưa hẳn có thể dễ dàng đánh bại hẳn như vậy. Mà cho dù chúng ta có thể ổn định Phù Phong cùng Quan Trung trong hai ba tháng, phụ vương cân nhắc thế nào, ta còn không thể không nghe theo. Đến lúc đó có thể chạy đến ác chiến trên bức tường này, cũng phi thường khó xác định...”

“Nếu như Nhị công tử hạ lệnh, Lý mỗ nguyện ý dốc hết toàn lực mưu tính tốc thắng cùng chư quân!” Không đợi người khác nhìn về phía mình, Lý Tịnh không chút do dự hứa hẹn.

“Mặt tướng nguyện ý toàn lực ứng phó!” Hầu Quân Tập cũng đứng lên, chủ động nói giúp cho Lý Tịnh. Càng là sách lược thắng nhanh, gã vẫn như cũ không thích Lý Tịnh, nhưng trước mắt lại không phải thời điểm tranh một ngum ác khí với đối phương.

“Xin nhị công tử quyết định!” Trương Tôn Vô Kỵ theo sau Hầu Quân Tập, thấp giọng thúc giục.

“Xin nhị công tử cân nhắc nghị luận của Phòng huynh!” Đỗ Như Hối này giờ vẫn không mở miệng nên cũng đứng lên trình trọng đề nghị.

Thấy đám người dưới trướng kích động, Lý Thế Dân cũng động tâm. Ông ta không muốn lưu lại ấn tượng mình vì tư phế công, càng không muốn bị ca ca của mình so sánh. Sâu trong nội tâm, ông ta vẫn vô cùng nhớ nhung cuộc sống năm đó liên thủ với Lý Húc, Huyết Chiến Nhận Môn. Những ngày đó tuy rằng rất mệt mỏi, nhưng trong lòng người lại vĩnh viễn lưu lại hồi ức khó quên.

“Nếu như có thể ở trong vòng nửa tháng...” Lý Thế Dân siết chặt nắm đấm, cân nhắc nói.” Trong nửa tháng đánh bại Tiết Cử, chúng ta có thể ở trong vòng nửa tháng ổn định Phù Phong cùng Quan Trung các nơi! Sau đó chủ động xin phụ thân đi giết giặc...”

Không đợi hắn nói xong, đầu đã bị một giọng nói âm trầm cắt ngang: “Nhị công tử mời nghĩ lại!” Trương Tôn Thuận Đức đẩy đám người ra, bước nhanh đến trước mặt Lý Thế Dân. “Cùng Tiết Cử quyết chiến, tổn thất của chúng ta sẽ cực kỳ lớn. Nếu như nắm chắc cơ hội xuất mã, rất có thể sẽ dẫn hết lực chú ý của Lang kỵ vào người mình!”

Lời này nghe vô cùng lỗ tai, lại làm cho tất cả mọi người hơi ngẩn ra. Bộ lạc Tiết Cử cũng không phải là nhược lữ, nếu như quá mức vội vàng tìm kiếm quyết chiến cùng gã, Trương Tôn Thuận Đức nói tình huống xuất hiện sẽ vô cùng lớn, như vậy, quân hữu lộ sẽ bị diệt toàn quân, sau này cũng không cần thiết phải dựa vào đó để tranh đoạt vị trí thế tử, chỉ sợ mọi người ngay cả chỗ chôn cũng không tìm được!

“Trương Tôn tướng quân nói có lý!” Thấy Lý Thế Dân do dự, Đỗ Như Hối ra khỏi đám người, đứng sừng vai với Trương Tôn Thuận Đức.” Đỗ mỗ cho rằng tranh chấp chức vị thế tử là chuyện nhà, phía bắc chống lại kẻ địch lại là quốc sự. Cho dù có lý do gì, quốc sự cũng phải đặt trước gia sự!”

Chương thứ năm (7)

Quốc sự, gia sự, ở thời đại này rất nhiều người đều muốn hóa nhà thành nước, ai nặng ai nhẹ, đích xác không phải một hai câu liền có thể nói rõ ràng. Không chỉ một mình Lý Thế Dân đối với chuyện này rất là do dự, đại tổng quản U Châu ở ngoài ngàn dặm, cũng đối mặt với một lựa chọn vô cùng khó khăn.

Thả người Đột Quyết xuống phía nam, liều mạng với kẻ thù có lá chắn con đường Lý Trọng Kiên. Đây vốn là bước mấu chốt để người chết ta sống, tranh đoạt thiên hạ trong kế hoạch.

Nhưng theo tình hình thảo nguyên càng ngày càng rõ ràng, La Nghệ cũng càng ngày càng do dự, có phải lúc trước trong cơn thịnh nộ mà đưa ra quyết định nhẹ nhàng hơn hay không?

Trước mắt Hổ Bí thiết kỵ trú đóng ở Liễu Thành, nếu cần, La Nghệ có thể trong vòng mười ngày điều nó đến chiến trường quận Thiên Thiên. Nhưng làm như vậy, sẽ vô ích tiện nghi cho Lý Trọng Kiên và Lý lão bà bà. Đặc biệt là hai ông cháu xấu xa., Quả thực là một kẻ điên không thể diễn tả bằng lý lẽ. Lý lão ầu phái binh còn có thể hiểu được hành vi quanh quẩn của Khả Hãn, dù sao cả quận Thiên Quân và Hà Đông đều đang trên đường phải đi qua phía nam của Đột Quyết, đã vứt bỏ Hà Đông, Lý lão bà liền vứt bỏ căn cơ của chính mình. Còn Lý Trọng Kiên thì sao?, Hắn rút cuộc mưu đồ cái gì? Đại bộ phận Nghiêu quận đều là đất hoang, hắn thủ phiên cánh đồng bát ngát này thì có ích lợi gì? Nếu hắn muốn tranh đoạt thiên hạ còn thôi, hết lần này tới lần khác nhìn thế nào cũng không giống như chuẩn bị tranh đoạt thiên hạ. Mình không đi lên đỉnh trục chi, lại muốn ngăn cản cơ hội người khác thành tựu Vương Bá nghiệp., Hành động này thật sự quá đáng hận! Đây quả thực chính là tổn hại người hại, quả thực chính là gây khó dễ với đại tướng quân La Nghệ. Nếu như Hổ Bí thiết kỵ ngàn dặm xa xôi tới cứu hắn, chính là tự mình gây khó dễ với chính mình, chính là tự đâm mình dao! Vô luận trong lòng không được tự nhiên, La Nghệ cũng không thể phạm cái tên ngu ngốc này!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu như ngồi nhìn Lý Trọng Kiên bị Đột Quyết lang kỵ ăn sống nuốt tươi, La Nghệ lại cảm thấy vô cùng không cam lòng. Từ khi xuất đạo tới nay, hắn vô cùng không cam lòng., Đời này hắn hầu như chưa từng gặp qua đối thủ. Nhưng lại đến tuổi già, bị một con nghé con sơ sinh làm cho té ngã. Tuy năm ngoái Bác Lăng quân trực tiếp đánh bại La Thành chứ không phải La Nghệ hắn, nhưng loại chiến thuật tị trọng nhẹ nhàng này., So trực tiếp cho Hồ Bí thiết kỵ một đòn còn làm La Nghệ buồn bực hơn. đả kích trong chiến đấu lần đó không chỉ có La Thành và mấy thanh niên dưới trướng hắn, chẳng khác nào trực tiếp đả kích hùng tâm của đám gia hào U Châu tranh đoạt thiên hạ. Nếu ngay cả Lý Trọng Kiên mới quật khởi cũng không thu thập nổi, thì Hồ Bí thiết kỵ lấy cái gì để thu thập so với Lý Trọng Cường lớn hơn rất nhiều, Lý Mật và Đỗ Phục Uy?

Khi thiên hạ như một quả đào chín nước dể dàng có được, tất cả tướng sĩ đều hận không thể mang La Nghệ theo mình nhanh chóng hái xuống. Nhưng khi mọi người phát hiện dưới gốc đào kia còn có một con sói đơn độc đang nằm, đang ăn quả đào và bị cắn., Rất nhiều người không thể không đưa ra quyết định. Kết quả cân nhắc là, nếu con sói cô độc không chết kia, mọi người vẫn là dễ dàng có đánh chủ ý vào đào. Cho nên vì tương lai của nhà mình, La Nghệ nhất định phải coi như không thấy đối với chiến tranh sắp phát sinh ở cửa nhà!

Một lựa chọn như vậy rất thống khổ, đặc biệt là khi đối mặt với một số tướng lĩnh cao cấp trong đội thiết kỵ Hồ Bí, trong mắt mọi người đều hiện lên vẻ hồ nghi, do dự., Thậm chí có khi hơi thất vọng đơn giản có thể đem La Nghệ bức tới mức như có gai ở sau lưng. Đoàn người đều là lão tướng theo hắn mười mấy năm, trong hơn nửa năm, Hồ Bí thiết kỵ là tồn tại lợi khí của đất nước Đại Tùy, tùy thời chuẩn bị dùng tính mạng và nhiệt huyết để bảo vệ quê hương sau lưng bất cứ lúc nào., Cơ hồ là xuyên qua lời thề thời đại thanh niên của mỗi tên tướng lĩnh. Mà hiện tại, bọn hắn phải quên sạch toàn bộ những gì bọn họ kiên trì thời thanh niên, muốn triệt để phủ định mục tiêu và truy cầu của nhân sinh thời thanh niên của

chính mình! Thử hỏi, hình dạng tương đương với nam bắc gấp rút chuyển ngoặt, ai có thể dễ dàng đem đầu ngựa đánh tới?

Dựa vào uy vọng nhiều năm của cá nhân cùng mộng tưởng tốt đẹp tương lai, đại tổng quản U Châu La Nghệ tạm thời dè xuống thanh âm phản đối bên cạnh. Nhưng hắn biết rõ những bộ tướng mê mang và thất vọng lúc nào cũng quấy nhiễu, đặc biệt trong đó một số người biểu hiện ưu tú bình thường. Bọn họ sở dĩ biểu hiện ưu tú, nguyên nhân rất lớn chính là cố chấp với lý niệm trong lòng. Mà lý niệm trong lòng càng cố chấp, làm ra chuyển biến càng gian nan.

“Nếu Lý Trọng Kiên hiểu được một chút biến cố thì tốt biết bao nhiêu!” Ban ngày ra về bá đạo, ban đêm trốn về thư phòng của mình, La Nghệ liền nhin không được ảo tưởng. Nếu Lý Húc không chủ động ngăn cản bức tường này., Cách làm hiện tại của La Nghệ sẽ dễ dàng bị thuộc hạ lý giải hơn nhiều, ít nhất sẽ không khiến người ta cảm thấy ruồng bỏ lý tưởng nhiều năm. Thủ vệ quốc gia này có rất nhiều cách thức, cũng không nhất định phải như Lý Trọng Kiên, bất chấp hậu quả như vậy, trước tiên cứ bảo tồn lực lượng kết thúc loạn tượng bên trong Trung Nguyên đã., Sau đó lại sẽ đuổi người Đột Quyết xuống nam cũng là một loại lựa chọn. Chẳng phải người xưa đã nói muốn hiểu chuyện làm đại sự mà không câu nệ tiểu tiết sao? Người Đột Quyết không thể một hơi ăn toàn bộ Trung Nguyên, so với việc lớn chuyện tranh đoạt ngôi báu thì mấy mảnh đất ở quận biên giới sẽ tạm thời mất đi thì có đáng là gì chứ?

La Nghệ cảm thấy hành động hiện tại của Lý Húc thật ngu xuẩn. Nhưng hắn đối với loại ngu xuẩn này lại rất hiểu. Nếu như trẻ hơn ba mươi tuổi, có lẽ hắn cũng sẽ lựa chọn giống đôi phương. Khi đó hắn không có bao nhiêu dã tâm, cũng không có trời buộc, chỉ là tuổi trẻ, nhiệt huyết cùng với một loại khát vọng. Mà hiện tại, hắn lại không thể không gánh vác trách nhiệm của mình càng nhiều.

Không giống như Lý Húc cả đời phiêu đảng như bèo trôi, mặc dù là ở sáu quận Hà Bắc cũng không cảm rề xuống. U Châu đại tổng quản La Nghệ khác nhau, hắn đã đem căn cơ của mình cắm ở U Châu, mười mấy năm qua, hắn và bộ tướng của

mình, bọn mưu thần đã thành lập gia tộc của mình ở nơi này. Lúc hấn quyết định sẽ thành lập gia tộc của mình., Không thể tùy hứng như Lý Húc, hấn muốn suy xét cho gia tộc của mình, suy xét cho tất cả mọi người ủng hộ, suy nghĩ cho con mình và con của người khác. Có càng nhiều, trách nhiệm trên vai càng nặng. Mà trách nhiệm càng nặng, thứ càng quý trọng sau khi nhận được, càng gian nan.

Lý Húc lựa chọn Bắc Thượng Phiên Phiên Phiên, mặc dù chiến thắng nhưng Bắc Lăng quân cũng sẽ hoàn toàn trở thành kẻ phụ thuộc của người khác. Hành động này chẳng khác nào vứt bỏ khả năng tương lai tranh đoạt thiên hạ với người đi theo mình, hy sinh không thể không lớn. Mà La Nghệ nếu trong thời điểm này chạy tới hỗ trợ hấn., Chẳng khác gì đã từ bỏ khả năng tranh đoạt thiên hạ của U Châu quân. Mất đi vô số tướng sĩ anh dũng, vô số tài nguyên, đoạt được tay chỉ là nhìn trúng hư danh. Còn cái hư danh này, khi còn trẻ La Nghệ đã tích góp đủ nhiều rồi, không cần tăng thêm một khoản trong cuộc đời mình.

Điều hấn cần là sự thật, hơn nữa vì lợi ích này mà không tiếc gánh vác một ít vết bẩn. Đương nhiên, nếu Lý Trọng Kiên, Lý lão bà và Đột Quyết lang ký liều mạng ba lần câu thương thì tốt nhất, chọn lựa ký binh Hồ Bí thì có thể thu hoạch được lợi ích lớn nhất.

Vì để lợi ích lớn nhất, La Nghệ không thể không chuẩn bị đầy đủ một chút. Chính tháng sau, hấn lần thứ hai di chuyển Hồ Bí thiết ký, một bộ phận xa xa hơn quận phía đông., Lấy khế đan và phù văn của Mục nhân hai bộ phận luyện tập phi ngựa vung vẩy, còn lại một bộ phận nhỏ, ước chừng hơn ngàn ký binh do bộ binh của tráng vũ tướng quân dẫn dắt, lên trở lại Yểm huyện., Lúc nào cũng chuẩn bị đề phòng dị biến phát sinh. Vì để cho thám tử của Khả Hãn không nghi ngờ dụng tâm của U Châu, hấn còn cố gắng để tướng lãnh tâm phúc dưới trướng Lưu Nghĩa Phương dẫn dắt hơn ba ngàn binh lính đóng quân ở trên cửa nghỉ ngơi, bày ra một bức tranh thủ thời khắc chuẩn bị chếp đường lui cho quân đội Côn Lăng. Chiêu Lăng này có hiệu quả tốt vô cùng, không chỉ sứ giả mà Khả Hãn phái tới để liên lạc phi thường hài lòng, quân Bắc Lăng bị dọa đến mức

vội vã phái khâm phục tướng quân xông lên, gặt gao xông lên Duyên Khánh Lễ bảo và vượt núi ở bên ngoài cửa thông thường.

Làm thành ý kiến báo đáp, Đột Quyết Thiên Khả Hãn từ đầu đến U Châu chắc chắn đã đưa tới phong hào cho U Châu một cây Lang Đầu Đại Trát và An Nhạc Khả Hãn, đồng thời hứa hẹn sau khi tại nam hạ, Lang Kỵ không phạm chút xâm phạm các quận U Châu. Nếu như thuận lợi đánh xuống Trung Nguyên., Vậy là cắt nhường giữa sông, mấy quận như Khánh Hải làm chỗ tốt bãi chặn thả cho Khả hãn An Nhạc. Cùng lúc nhận được khen ngợi bắt buộc, Đại tổng quản U Châu La Nghệ đồng thời nhận được tín hàm “Ngụy công” Lý Mật. Trong thư, đã có được Đậu Kiến Đức., Đám người Lý Uyên, Đỗ Phục Uy nhất trí cắt lời các thế lực mà Lý Mật luôn ủng hộ, lấy giọng điệu của vị tổng minh chủ khắp nơi, thúc giục la Nghệ không được mắc lừa Lý Trọng Kiên, không nên giẫy dụa vì Đại Tùy đã lung lay sắp đổ., Yêu cầu này cũng không phải không có ràng buộc, để hồi báo, trong vòng một tháng Lý Mật liên tục thăng quan cho một tướng lĩnh trẻ tuổi tên là La Thành. Để cho hãn trực tiếp trở thành phó tổng quản Mã quân, quận Hầu Bắc Hải, cùng một đạo thống lĩnh sức chiến đấu cường đại của Doanh trại quân.

La Nghệ không quan tâm hành vi lấy lòng Lý Mật, đối với vị “Minh chủ” đại nhân này ồn ào hô to, hãn nửa điểm tôn kính cũng thiếu tôn kính, nhưng hãn lại nhịn không được đem đôi phương đặt ở bên cạnh thư án, xem lại, La Thành được đề nghị trong thư., Chính là đứa con trai thất lạc hơn nửa năm nay của hãn. Trong nửa năm qua, trái tim của La Nghệ gần như trống rỗng cả phần nửa. Có lúc nghe người ta nói nhi tử làm huyện thừa dưới trướng Đậu Kiến Đức, có khi nghe nói nhi tử giận Đậu Kiến Đức, treo quan ly khai, mỗi lần có tin tương tự như vậy truyền đến U Châu., Hãn đều lo lắng rất nhiều ngày, hận ý đối với Lý Húc lại gia tăng thêm vài phần. Mà hiện tại, hãn biết con mình đã tới chỗ Lý Mật, chuẩn bị mượn binh mã Bắc Thượng dưới trướng Lý Mật., Hơn nữa, với sự giáp công với địch nhân ngày xưa ở Nam Bắc của mình, thông qua lời nói của người đưa tin, La Nghệ biết nhi tử của mình đã trưởng

thành rất nhiều, hơn nữa bên cạnh còn có một nữ nhân có lai lịch cực kỳ thần bí, lại ôn nhu dị thường.

“Tiểu tử này, cưới nàng dâu, cũng không chịu gì một tiếng với ta làm cha!” Sau khi lại nhìn qua thư của Lý Mật, La Nghệ cười mắng. Giờ phút này, trong lòng hắn chẳng những có ước mơ đối với tương lai., Còn có một sự kiêu ngạo và thỏa mãn mà phụ thân đối với nhi tử sắp trưởng thành khó có thể che giấu. La Nghệ hẳn sẽ tranh thiên hạ này, còn không phải là vì bọn nhỏ sao? Nghĩ đến tương lai nhi tử La Thành tọa bắc triều nam, sắc sỡ bộ dáng Phương An, hắn liền cảm thấy lựa chọn hiện tại đều là chính xác, tất cả nỗ lực cũng đáng giá.

Bất kể người khác khuyên can như thế nào, hắn đều không định thay đổi chủ ý. Những người này sẽ có một ngày hiểu được lựa chọn của hắn hôm nay, cũng sẽ chia sẻ thu hoạch được từ đó. Kể cả tên bộ binh tướng quân xa xôi quay về kia., La Nghệ không ngờ là một hậu duệ tiên ti không hơn không kém, người này lại phân biệt rõ ràng với Trung Nguyên và tái ngoại như vậy. Từ sau khi trở lại huyện này, năm lần bảy lượt đưa ra ý kiến phản đối, năm lần bảy lượt bị mình trước mặt mọi người quát lớn không đổi.

Nghĩ đến bộ dáng bướng bỉnh của ái tướng, La Nghệ không thể không lại làm một chút biện pháp bổ sung thêm. Lúc Bộ binh tướng quân quay về huyện Yểm, một ngàn con Hồ Bí kia đều là dòng chính của hắn. Nếu thật sự không có cách nào thuyết phục người này, La Nghệ sẽ không thể không tước đoạt quyền điều động binh mã, miễn cho gia hỏa quật cường này ngày nào đó không nghĩ ra sẽ làm ra chuyện gì đưa đến việc diệt tộc tịch thu gia tộc.

“Người đâu, truyền lệnh bốn soái đi!” La Nghệ cầm lên một mũi lệnh tiễn, do dự hô. Hắn nghe thấy ngoài cửa truyền đến một trận tiếng bước chân ầm ỹ, chẳng những là tâm phúc thân binh, còn có vài tên tướng lĩnh và phụ tá chạy vào theo.

Một cỗ dự cảm bất thường lập tức tuôn trào trong lòng Đại tổng quản U Châu, đè nén sự khiếp sợ đầy mặt, hắn lớn tiếng quát hỏi: “Trẫm chỉ là hô thân binh tiến đến, muện vậy, các người đều chạy tới đây làm gì?”

Ung Dương Lang đem Lư Bảo, Hoài Trung Lang Phạm Hằng, trưởng sử Tần Ung, Hồ Nha lang tướng quân Triệu Duẫn, Hầu như quân tướng quân cao cấp U Châu ở huyện Yểm cũng lần lượt chạy vào thư phòng. Đầu người phun trào khiến La Nghệ hơi yên lòng, hắn biết, nếu có binh biến xảy ra, người triệu tập việc này tuyệt đối sẽ không để cho tâm phúc của mình được bảo trì chính tề như thế.

“Sao vậy, sao lại không nói gì vậy? Tần Trường Sử, rốt cuộc có chuyện gì khiến các người kích động như vậy? Cô ngày thường từng nói đấy, quên rồi sao? Quốc có quốc pháp, gia quy. Một đạo các người chạy tới đây làm gì?” Sau khi ổn định tâm thần, La Nghệ lại nhanh chóng khôi phục uy nghiêm của đại tướng quân Hồ Bí, ánh mắt đảo qua từng bộ từng bộ từng cái một, đồng thời lớn tiếng quát tháo.

Hắn thấy được vô cùng vô tận khiếp thương và ưu thương, trên mặt mỗi người treo ở đó, bất kể là thế hệ trẻ tuổi hay là một thế hệ lão luyện, hầu như mỗi người đều xuất phát từ Xích Thành. Một lát sau, hắn đã nghe được một đáp án mà từ sâu trong tâm phúc của chính hắn, bất luận thế nào cũng không thể nghĩ ra.

“Bầm báo, bầm báo đại tướng quân. Bộ, Bộ giáo úy, Bộ giáo úy tự vẫn!” Lão trưởng sử Tần Ung tức nức nở hỏi báo, căn bản không chú ý lời nói của mình đều là chức quan cũ của đoàn người nhiều năm trước.

Chương thứ năm (7)

“Cái gì?!” La Nghê đứng bật dậy, túm lấy vạt áo Tần Ung của lão trưởng sử Tần Ung quát hỏi. Hắn vóc người khôi ngô, lực Côn Bằng vô cùng mạnh mẽ. Lúc này mặc dù là một tay phát lực, cũng mạnh mẽ nhắc Tần Ung từ trên mặt đất lên, Tần Ung bị áo kéo cản cổ nhất thời sắc mặt cũng bị nghẹn đến mức xanh đen., Hai tay bắt lực vung vẩy giữa không trung, cho đến khi mấy tên đồng liêu đồng loạt tiến lên kéo lấy cánh tay La Nghê, mới thở phào một hơi, lệ rơi đầy mặt, “Bộ, Bộ giáo úy tự sát!”

“Bộ giáo úy, ngươi là nói bộ binh?” La Nghê vô lực buông tay ra, lui về phía sau nửa bước, lần thứ hai ngã xuống chỗ ngồi của mình.

“Là Bộ tướng quân, tráng vũ tướng quân bộ binh!” Lão trưởng sử Tần Ung lau mặt, thì thào đáp lại.

“Các ngươi chắc chắn không? Là hắn?” La Nghê vẫn không cam lòng, đợi mấy phần chờ mong hỏi.

Không có ai trả lời lời hắn, khắp nơi là một mảnh trầm mặc làm người ta tuyệt vọng. Trong sự trầm mặc đau thương, lưng Hồ Bí đại tướng quân La Nghê nhanh chóng còng xuống. Sau nửa ngày, hắn cười khổ khoát tay: “Đừng có đứng đó nữa, đi theo ta một đường tiễn tướng quân.”

Chúng tướng lĩnh nhẹ nhàng gật đầu, đi theo sau La Nghê chậm rãi ra khỏi soái phủ. Trời đã dần dần ấm áp, vài cọng hoa hạnh sáng mùa xuân từ góc tường nhô ra, bị ánh đèn chiếu lên, tươi đẹp như lửa. Gió thổi qua, lập tức có cánh hoa như tuyết rơi xuống, quán quanh ở trên thân thể, trên ống tay áo, thật lâu không chịu tản đi.

Phụ cận giáo trường sớm đã đứng đầy người, các tướng sĩ nghe tin chạy tới vây quanh chỗ bộ binh lâm thời chật như nêm cối. Bọn họ đều không tin xưa nay bộ tướng quân lấy võ dũng nổi tiếng là tự sát bỏ mình. Bộ tướng quân chính trực, dũng cảm, thời điểm đánh giặc xưa nay đều là đứng ở phía

trước đội ngũ. Một người ngay cả chết cũng không sợ, hấn cần gì phải dùng tự sát để trốn tránh hiện thực?

Nhìn thấy La Nghê đến, các huynh đệ lặng lẽ mở ra một lối đi, đưa mắt nhìn chủ soái nhà mình đi vào nơi ở của bộ tướng quân. Nếu nói ở trong lòng các huynh đệ Hồ Bí quân, còn có ai có uy vọng cao hơn Bộ tướng quân, vậy thì chỉ là chủ soái La Nghê rồi. Trong ấn tượng của mọi người, năm đó La tướng quân còn chính trực hơn Bộ tướng quân bây giờ, còn dũng cảm, thà chết còn hơn.

Nhưng hai người cũng rất chính trực như vậy, chưa chắc đã hợp lại được. Theo sau La Nghê, đám người Tần Ung đều biết, chủ tướng quân khỏe mạnh bộ binh bị chủ soái lạnh nhạt đã không phải ngày một ngày hai. Mấy ngày nay, đám người Tần Ung ở sau lưng La Nghê đều biết., Mọi người đều vô tình hay cố ý quan sát quân doanh bên này, để tránh tính tình cương liệt của tướng quân năm lần bảy lượt bị chủ soái nhà mình trách cứ mà làm ra chuyện gì bí quá hoá liều. Nhưng không ai ngờ tới, hấn dùng loại phương thức kịch liệt nhất này để kháng nghị chủ soái cố chấp.

Làm một quân nhân truyền thống, tự sát là một hành vi vô cùng nhu nhược. Cũng chính là hành vi văn tử gián khúc, võ tử tử chiến. Võ giả chân chính không cần như mưu sĩ, bởi vì bị chủ công lạnh nhạt hoặc là gián ngôn bị cự tuyệt, liền lấy quyền lợi mà tính mạng bảo vệ sự thật của chính mình. Bọn họ ở ngoài sa trường hấn là ở sa trường., Dù cho nhận lấy sự ngờ vực, cho dù trong nội tâm có ủy khuất khó có thể chịu đựng được, bọn họ cũng có thể đơn thương ngựa vọt tới giữa quân địch, oanh oanh liệt liệt chém giết một trận, oanh oanh liệt liệt ngã xuống, mà không phải như bây giờ lặng yên không một tiếng động lau cổ!

Nhưng chúng tướng trong Hồ Bí quân lại không có người dám xem thường lựa chọn bộ binh. Cho dù giống như Tào Nguyên để cho loại thanh niên kiêu ngạo này, cho dù bình thường vô cùng khinh thường sự cổ hủ của các lão tướng, đối mặt với cổ thi thể bình bình lặng ngã xuống đó, trong ánh mắt cũng tràn đầy kính sợ.

Có lẽ là xuất phát từ sự lưu luyến đối với cuộc đời chinh chiến hơn hai mươi năm, trước khi đi bộ binh hung hãn đã từng chà xát qua áo giáp của mình. Từ vai đến hộ mã đều được lau sạch, gần như mỗi một chiếc áo giáp đều lau sạch sẽ không dính một hạt bụi nào. Tất cả các bộ kiện áo giáp cùng với mũ giáp, hộ diện đều để ở một góc thấp, đoan đoan chính, có thể đưa tay chạm tới. Phảng phất như chỉ cần ngửi thấy trổng trện, chủ nhân của bộ giáp bất cứ lúc nào cũng có thể mặc áo giáp, một lần nữa bước lên chiến trường.

Nhưng là, bộ thân thể ngã trước áo giáp kia đã không có khả năng nghe thấy tiếng trổng nữa. Ở trong kiếp sống chinh chiến hai mươi năm giết vô số tướng quân cho mình một đao cũng sạch sẽ lưu loát. Theo lời của thân binh, lúc ấy bọn họ chỉ nghe thấy một tiếng kim loại rơi xuống đất rất nhỏ., Sau khi lao vào, nhìn thấy thi thể tướng quân nhà mình ngã xuống. Không phải đoàn người không muốn ngăn cản, là bộ tướng quân căn bản không cho bất cứ kẻ nào cơ hội ngăn cản!

“Trước khi đi, hãn đã nói cái gì đặc biệt chưa?” Nghe xong đám thân binh canh giữ bên cạnh thi thể bộ binh khóc lóc kể lể, Hồ Bí Đại tướng quân La Nghệ thở dài một tiếng, không cam lòng hỏi thêm.

“Không, không có!” Trung đội đang hít mũi, nghẹn ngào đáp lại.” Thường xuyên tuần tra quân doanh xong, bộ tướng quân đều quen ngồi một mình một hồi, ghi chép lại chuyện xảy ra ngày đó. Chúng ta mài mực cho hãn xong, liền lui ra! Sau đó, sau đó...”

Hãn nói không nổi nữa, trong lòng lại đau thương, lại sợ hãi. Hồ Bí kỵ binh, nếu tướng lĩnh chết trện, tất cả thân vệ của hãn đều phải chết trện. Mà Bộ tướng quân lại lấy phương thức này để chấm dứt kiếp sống Nhung Mã của mình. Đối với thân vệ mà nói, mọi người nên làm gì đây? Một đường đi chết sao? Nhưng khắp nơi làm gì có bóng dáng địch nhân chứ?

“Người lui xuống trước đi, đừng đi quá xa!” La Nghệ lại thở dài, thấp giọng phân phó. Hãn bước nhanh đến bên bàn đọc sách, hi vọng từ văn tự lưu lại được giải thoát. Nhưng lại phát

hiện đối phương chỉ để lại trên bàn một chồng giấy sạch sẽ, trắng tinh như tuyết, rải rác vài điểm đỏ thẫm.

Mấy điểm đỏ thẫm kia như hỏa tinh, thiêu đốt mắt người ta. Trong phút chốc, hầu như tất cả mọi người đều hiểu rõ ý nghĩ bộ binh, ngoại trừ Hồ Bí đại tướng quân La Nghệ ra.

Nếu chọn cái chết trận, trận chiến kế tiếp của bộ binh tướng quân sẽ đối mặt với quân Bác Lăng. Hắn sẽ từ phía sau vọt tới chính giữa Bác Lăng tinh nhuệ của Đột Quyết Lang Ky, dùng trường ly ám sát mấy chục tên hộ vệ bức tường, sau đó bị đối phương trong sĩ nhục dùng dao băm thành thịt nát.

Đây tuyệt đối không phải là hy vọng của Bộ giáo úy! “Vùng thành có khe hở, Hồ Bí, Vô Song”, năm đó đại tướng quân La Nghệ chính thức dựa vào tám chữ này, hấp dẫn vô số thanh niên tuổi trẻ như bộ binh binh tới dưới trướng mình. Là đại tổng quản U Châu Đại Nghệ có thể đem lời thề ném mình vào đồng rác, là một thành viên của thiết kỵ, bộ binh lại không cách nào thúc ngựa từ sau lưng đập lên chính mình hai mươi năm về trước.

Chỉ là, hắn làm như vậy, trừ bảo vệ lý tưởng của mình ra, còn có thể có hiệu quả gì nữa? La tướng quân sẽ không bỏ được hùng đồ bá nghiệp của mình đâu?, Những túc tướng khác của thiết kỵ Hồ Bí cũng không cách nào quên đi mối thù giết chết con trai bọn họ. Những thù hận vì tranh đoạt thiên hạ đã sớm nảy mầm trong lòng con người, điên cuồng mỗ càn lá, che đi trái tim, miệng và con mắt của con người. Không nhìn thấy Lý Trọng Kiên bị hủy diệt thì lý trí sẽ không một lần nữa trở lại những thân thể kia.

Sau khi bồi hồi qua một lúc, Hồ Bí đại tướng quân La Nghệ phân phó thủ hạ dùng quân lễ mai táng dưới chân tường thành An Lạc quận. Chỗ đó có một khoảng tường thành bị Bảo Khâu Thủy phá vỡ, chôn bộ binh ở đó, vừa vặn có thể thỏa mãn tâm nguyện của hắn với Sinh Tử vệ binh.

Được La Nghệ đặc sắc cho phép, đêm đó hơn mười thân binh chịu trách nhiệm ở bộ binh đều lui dịch. Làm trừng phạt hộ vệ không chu toàn, bọn họ đem cả đời canh giữ bên cạnh lăng mộ của tướng quân nhà mình, xây nhà ở đó. Vì an nghỉ dài ở đây

để gạt bỏ cô đơn lạnh lẽo, các thân binh cây ghép rất nhiều cây đại đến chung quanh lăng mộ, theo thời tiết chuyển ấm áp., Cả cây, hoa hạnh lần lượt nở ra, lần lượt bay xuống, nhao nhao rơi trên bia mộ, sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi.

Dưới sự cố gắng của người hữu tâm, toàn bộ sóng gió mang theo sự tình nhanh chóng bị tiêu tán vô hình. Rất nhanh, các tướng sĩ U Châu liền không bàn nguyên nhân cái chết của bộ binh tướng quân nữa, cùng với hắn đến cùng có cái gì chưa tâm nguyện hay không. Sự chú ý của bọn họ bị lửa chiến đã thiêu đốt cửa nhà đến nơi, trong tiếng nghị luận mỗi ngày lộ ra khăn trương cùng hưng phấn.

“Vương tu bát cùng Đậu Dục giết đến bờ biển, đánh tan hơn hai ngàn võ sĩ nam từ bộ lạc tiến về phía nam, cướp của gia súc hơn một vạn ba ngàn con!”, Trong giọng nói của người nói còn mang theo một tia hâm mộ. Đôi lại là năm ngoái, những hành động trừng phạt thanh danh vừa có thể kiếm được tiền lời vừa có thể đem đến đây đều là do Hồ Bí thiết kỵ hoàn thành. Năm trăm thiết kỵ và Xuân Phong xuất quan, có thể khiến cỏ trong phạm vi mấy trăm dặm rung động lắc lư dưới móng ngựa.

Nhưng năm nay, bọn họ chỉ có thể coi náo nhiệt, hơn nữa còn phải luôn cầu nguyện cừ địch ngày xưa thắng lợi, đem binh sĩ Trung Nguyên ra ngoài càn quét đánh cho chặt vật bỏ chạy. Loại cảm giác đối vị trí này đối địch với ta vô cùng hoang đường, rất nhiều người hoang đường đều muốn đến nơi yên tĩnh để cất tiếng cười to. Nhưng ngẫm lại Hồ Bí đại tướng quân La Nghệ từ khi chết đi, tính khí càng táo bạo, mọi người vẫn lựa chọn yên lặng chịu đựng.

Xuân Nhị Nguyệt, tin tức tương tự lại từ một địa điểm mà mọi người quen thuộc truyền tới., Bác Lăng tỉnh giáp ở sườn núi phía Bắc Vạn Toàn Vệ, sáu mươi dặm Liễu Thụ đón đầu một đám người gian phòng Vi bộ lạc nhân số cao tới ba vạn. Làm Khả Hãn duy trì, nhóm này đến từ phòng sâu trong thảo nguyên, đi một tháng rưỡi mới thấy được bức tường. Không đợi bọn họ đem tiếng hoan hô phát ra, liền bị hai chi kỵ binh Trung Nguyên vây đánh, chém một người ngã ngựa đổ.

“Dùng binh của họ Lý chính là không theo quy củ!” Vì muốn tăng được chí khí của người khác, các tướng lĩnh U Châu nhìn kỹ hành vi của “kẻ địch”. Bọn họ kinh ngạc phát hiện, vô luận là kỵ binh Bắc Lãng quân hay là kỵ binh Hà Đông, đều áp dụng chiến thuật khác biệt với Hồ Bí thiết kỵ. Bọn họ truy cầu tốc độ quá đáng., Cơ hồ buông bỏ phòng ngự đối chiến mã, đối với người cưỡi trên lưng ngựa cũng đem trọng lượng của áo giáp tinh giản nhất lần. Các binh sĩ không trọng giáp, thậm chí ngay cả quan quân cũng không mặc giáp dày. Bọn họ như gió xuất kích, như gió bất ngờ chém bay đối thủ không kịp đề phòng, sau đó lại giống như gió, trước khi viện quân bộ lạc chạy tới rất nhanh trốn xa.

Cổ gió mang theo mùi máu tanh này, làm cho bộ lạc các nhà hứng thú xung phong đi tới “Đả thảo cốc” Trung Nguyên trong lòng kinh hồn táng đảm. Từ đầu tất nhiên Khả Hãn lần này nghiêng nước mà đến, vì lẽ đó phải chuẩn bị mấy chục vạn lương thảo đại quân., Ngọc Trọng cùng với khí giới công thành thiếu thốn trên thảo nguyên, đội ngũ khổng lồ như vậy không có khả năng đi quá nhanh. Mà các bộ lạc trước đó cũng chỉ ước lượng phạm vi lớn, không có quy định chi tiết như thế nào chiếu ứng lẫn nhau. Một khi bị đối phương phản kích sớm, trong lúc vội vàng căn bản không kịp tìm phương án ứng đối thích hợp.

“Họ Lý kia là tên điên, chỉ có người điên mới nghĩ ra cái chủ ý lấy nhanh đánh nhanh!” Nhìn đồng quân báo càng lúc càng cao, Lưu Nghĩa Phương tướng quân đóng ở cửa bình thường cười khở bình luận. Cứ tiếp tục như vậy, hẳn không thể không xuất động sớm, gây chút phiền toái sau lưng Bắc Lãng quân. Nếu không, chỉ sợ không đợi đại quân “Đi” đến dưới chân tường thành, đại bộ lạc đại bộ lạc đến đây trợ quyền đều biết khó mà lui.

Nhưng đánh như thế nào mới có hiệu quả kiềm chế được quân Bắc Lãng và Hà Đông, hơn nữa cũng không đến mức làm đối phương hao tổn quá lớn, ảnh hưởng tới hiệu quả liều mạng với Đột Quyết Lang Kỵ đâu? Lưu Nghĩa Phương có thù giết con với Lý Húc buồn rầu nghĩ., Tướng sĩ U Châu ra tay quá nhẹ và quá nặng đều không phải là lý tưởng. Quá nhẹ chưa chắc đã ép

được sĩ tốt Lý Húc phái tới cướp bóc ở vùng ngoại vi đã rút hết, quá nặng, lại có thể khiến cho đối phương phản công trước khi Lang kỵ đến phải hao tổn nguyên khí của U Châu.

Ngay lúc hấn sâu đến mức ăn không ngon cơm, hận đến không ngủ được, từ tâm phúc của Yểm huyện chạy tới nói cho hấn một tin tức vô cùng kỳ quái.” La đại soái tra ra rồi! Hai ngày trước Bộ tướng quân tự sát, đã từng phái một thân tín đi quận Thiên Tân tìm Lý tặc!”

“Khi nào? Hấn đưa quân tình hữu dụng cho Lý tặc sao?” Lưu Nghĩa Phương nghe vậy sửng sốt, sau đó chần chờ hỏi. Một gã thân tín có thể mang đồ vật của Lý Húc, mặc dù trọng yếu, hiệu quả cũng vô cùng có hạn. Mà bên phía U Châu bộ binh bị điều về Yểm huyện, La đại soái đã nói qua với mọi người, rất nhiều cơ mật hạch tâm không thể nói rõ với hấn.

“Hình như, hình như không mang theo quân tình gì. Chỉ là một kiện lễ vật. Người nọ tự mình tặng lễ vật xong, lại vội vàng chạy về. La đại soái đã sai người bắt hấn lại, mấy ngày nay đang thẩm vấn, nhưng đến nay vẫn không có kết quả gì!” Tâm phúc kia rất thông minh, đem toàn bộ chi tiết liên quan nghe được cực kỳ rõ ràng.

“Lễ vật gì?” Lưu Nghĩa Phương càng thêm buồn bực, tạm thời quên đi chính mình đang cân nhắc chuyện quan trọng, sốt ruột không đợi được mà hỏi.

“Hình như là râu dài, chính là đoạn chân mà Bộ tướng quân vẫn luôn dùng. Theo thư thân của Bộ tướng quân nói, khi Bộ tướng quân lần đầu tiên nhìn thấy họ Lý đã biết đối phương nhìn trúng râu dài của mình. Lúc ấy Bộ tướng quân không cam lòng giao cho, sau đó họ họ họ Lý làm quan Thanh Vân tiến thẳng lên., Hấn lại không tiện nói ra.” Tâm phúc cười, phi thường khinh thường bình luận: “Chẳng phải chỉ là một cây râu cài tóc thôi sao, mắc nhất chỉ mấy chục quan tiền, họ Lý có thể địch quốc, thế mà chút tiền nhỏ này cũng không buông tha!”

Phàm là chuyện có liên quan đến Lý Húc, tuyệt đối không thể nói tốt. Đây là bí quyết vượt mông ngựa mà tất cả thân tín bên cạnh Lưu Nghĩa Phương tổng kết kết được. Nhưng lần này,

hắn ta nói năng thắng lợi rõ ràng chưa tới chỗ mình. Nói xong một hồi lâu, lòng đầy tán thưởng cũng không nghe thấy. Tâm phúc kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn thấy Vạn Lý Hà Sơn mà tướng quân nhà mình đang ở bên ngoài, cánh tay rõ ràng đang run rẩy.

Gió xuân đã nhuộm những dãy núi nhìn lạnh như băng trong mùa đông thành một mảnh xanh tươi, ẩn ẩn bên trong, có thanh âm như nước chảy tại trong mây thấp xuống.

Chương thứ sáu (một)

Toan Nghê dài khoảng tám trượng, tinh cương làm gió, thanh đồng là Toan Nghê, nắm trong lòng bàn tay, sát khí tỏa ra bốn phía.

Lý Húc tuyệt đối không nghĩ tới trước khi đại chiến sắp xảy ra, có người lại còn ngán dậm xa xôi đưa trâm dài đến chính mình. Đây chính là chiêu năm đó hắn nhìn thấy trên đường xuất khẩu, bộ binh của giáo úy Hồ Bí bộ binh cầm cố trong tay, lớn tiếng hét một chữ “Cút”, hai gã Đột Quyết ác ôn chạy trời chết.

Trong một đoạn thời gian rất dài sau đó, Húc Tử đều mong chờ mình cũng có được một cái râu dài. Giống như giáo úy bộ binh và La Nghệ tướng quân vậy, nếu dám cả gan xâm phạm vào con Lang kỵ Trung Nguyên thì sẽ bị đánh cho tè ra quần. Giấc mơ này gần như xuyên suốt cả năm tháng thuở nhỏ của hắn., Cho đến khi trên Liêu Hà bị thiêu cháy thủng trăm ngàn lỗ. Mà hiện tại, trên triện phong mơ hồ lộ ra vết máu lại đem những mộng tưởng kia toàn bộ thức tỉnh, chưa bao giờ rõ ràng.

Năm đó hắn sùng bái La Nghệ, sùng bái bộ binh, sùng bái những người này bằng vào công phu trên lưng ngựa để tạo nên thanh danh hiển hách, sùng bái bọn họ không bị ràng buộc bởi xuất thân và môn thứ tự của mình, có thể thống thống khoái làm những việc mà mình muốn làm. Mà hiện tại, hắn càng tôn kính là sự kiên trì lý tưởng đối với giáo úy bộ binh, tuy rằng từ giây phút tiếp nhận kết cục nhân sinh của đối phương, hắn đã đoán được kết cục nhân sinh của đối phương.

Một thanh binh khí thuận tay tương đương với nửa tính mạng của võ tướng, trừ phi xuất ngũ hoặc là tự nhận không còn hy vọng sống sót, các võ tướng sẽ không đưa binh khí tiện tay cho người khác. Hiển nhiên, trong nháy mắt điều động tâm phúc đưa ra trường liễn, bộ binh tướng quân đã làm xong lựa chọn cuộc sống cuối cùng của mình. Hắn không có sức ngăn cản La Nghệ lấy Hồ Bí thiết kỵ đi tranh đoạt mộng tưởng thiên

hạ, nhưng hấn lại có thể dùng tính mạng để bảo vệ lương tri của mình.

Hấn là người theo đuổi giấc mơ của La Nghệ tướng quân năm đó. Sau khi La Nghệ tướng quân quên đi giấc mơ của mình, hấn sẽ cố gắng hết sức nhắc nhở. Nhưng hấn phát hiện mình đã không còn sức để cứu vãn quyết định của U Châu nữa, không có lực lượng hóa giải thù hận giữa các tướng lãnh U Châu với Bắc Lăng thì hấn đã chọn tử vong, dùng tử vong kháng nghị lời hứa để nhắc nhở mọi người chức trách của Hồ Bí thiết kỵ.

Húc Tử biết, cũng giống như Trương Tu Đà lão tướng quân, Bộ giáo úy cũng là Thủ Hộ Giả. Khi bọn hấn không có lực lượng tiếp tục thủ hộ, địch nhân chỉ có thể bước qua thi thể của bọn hấn, mới có thể đi tới trước mặt mục tiêu thủ hộ của bọn hấn. Có lẽ một số ” trí giả” trong mắt bọn hấn, hành vi của Trương lão tướng quân và Bộ giáo úy thực sự có chút ngốc, nhưng trăm ngàn năm qua chính là những người “Ngu” này, dùng máu nóng của mình chiếu sáng trọn quyền sử sách!

Húc Tử biết rõ, Bộ giáo úy đem trường ly giao cho mình là vì muốn mình hoàn thành tâm nguyện chưa hoàn thành cho mình. Đứng ở trên vạn dặm tường thành, hấn có thể cảm nhận được máu nóng chảy ra từ cơ thể Côn Bằng. Đó là máu nóng của toàn bộ thủ vệ trên thành trăm năm qua, từ Mông Du, Lý Quảng đến đại tướng quân Dương An, bộ binh của giáo úy, có thể làm máu tươi của kẻ xâm lược, nhưng không cho phép bất cứ kẻ nào làm bẩn.

Húc Tử cũng biết, mình tuyệt đối sẽ không phụ lòng tin nhiệm của đối phương, cũng sẽ không gián đoạn sự truyền thừa của người Bảo vệ. Theo hấn, thiết kỵ U Châu năm đó sở dĩ lưu lại ” nhọn trời có khe hở, mỹ danh của Hồ Bí Vô Song” cũng bởi vì có sự tồn tại của cây trâm dài này. Mà cây râu dài này chắc chắn sẽ có người tiếp, cho dù không có Lý Húc hấn, cũng sẽ có một người khác đứng ở trên Quan Sơn, cầm râu quai nón trong tay.

Cầm trong tay, thủ vệ vùng đất an bình ở phía sau. Vô luận ai muốn giẫm lên quê nhà phía sau, đều phải bước qua vũng máu

Thủ Hộ giả trước tiên.

Hậu nhân không cần vì chức trách của võ giả mà cảm thấy bi ai, bởi vì thủ hộ chính là chức trách của bọn họ.

“Chức trách của võ tướng là thủ hộ!” Trương Tu Đà lão tướng quân, chưa bao giờ được như hiện tại lý giải thấu triệt. Nghĩ kỹ những điều này, mây đen xám trên đỉnh đầu nhìn qua lập tức nhạt đi rất nhiều, gió bắc ở trước mặt phảng phất cũng ít đi rất nhiều âm hàn. “Cầm lấy!” Húc Tử đưa trường lương cho Chu Đại Ngưu, một tác cũng không rời phía sau mình.” Tìm một chỗ, nơi đó, đó chính là điểm cao nhất của bức tường này, cắm vào!”

“Chỉ có một cây trâm ư?” Chu Đại Ngưu cảm thấy không hiểu, nhưng gã đã quen với cử chỉ kinh người gần đây của Húc Tử, nhanh chóng xoay người, khiêng cây gậy gỗ chạy về phía lỗ châu mai Lý Húc chỉ, khiến nghìn mục đồng xanh nặng nề tiến vào trong vết nứt trên tường thành.

“Ông!” Giống như đột nhiên có sinh mệnh, cả chuôi trường liền phát ra một tiếng kêu to vui sướng. Ngay sau đó, cương nhận bị gió thổi bay thẳng lên trời, tấu lên cái kèn thật dài thể lương. “Ô... ô.... Ô...”

“Ô ô ô ô ô ~ Chu Đại Ngưu cơ linh “Ô ô ô” từ trong tay sĩ tốt đóng ở lỗ châu mai đoạt được kèn sừng trâu, ra sức hòa hợp.” Ô ô ô ô “Ô ô ô” bên cạnh binh sĩ kia cho rằng Chu Đại Ngưu đang liên lạc cùng mình, cũng lấy tiếng kèn đáp lại.

“Ô ô ô ô ô. “

“Ô ô ô ô ô. “

“Ô ô ô ô ô. “

Một lỗ châu mai, lỗ châu mai, lại lỗ châu mai, tiếng sừng trang nghiêm chậm rãi kéo dài ra, nháy mắt từ đầu tường thành kéo dài đến giữa đất trời nhìn không xa. Cả tòa thành này trong khoảnh khắc sống lại, thân thể tàn phá không chịu nổi run rẩy phát ra tiếng gào thét của cự long. “Ô ô ô ô ô ô ô...”

Cùng với tiếng rống gầm rú liên miên không dứt, một chùm ánh mặt trời nháy mắt phá tan tầng mây, bắn lên trên thân thể

cự long, sau đó ngưng tụ tại Xi Phong một chút. Vạn Lý Quan Sơn cùng Vạn Lý Hoang Nguyên đột nhiên từ trong ngủ đông bị giật mình tỉnh dậy, tiếng gió, tiếng nước, tiếng gió bay phàn phật, cộng hưởng một khúc ca dài của mùa xuân, “Ô ô ô ô ô ô ~ —— “

Bị sự náo nhiệt trên đầu thành thu hút, Lý Kiến Thành theo Mã Đạo bò lên, thở hồng hộc truy vấn: “Xảy ra chuyện gì? Đột Quyết Lang Mã đã đến sao?”

“Vẫn chưa! Nhưng sẽ nhanh thôi!” Lý Húc đưa tay chỉ vào khói đặc càng lúc càng gần ngoài bức tường, mỉm cười trả lời. Từ khi hắn và Lý Kiến Thành đem đại tướng trung quân dời đến dưới chân tường thành Định Viễn bảo, mỗi ngày lên thành tuần tra liền trở thành công vụ của hai người. Chỉ có đứng trên bức tường này., Người mới có thể chân thực cảm giác được áp lực đến từ tái ngoại. Tuy rằng hai người Vương Tu Bạt và Đậu Huyền như hai con Kim Điêu tùy thời có thể bỏ nhào xuống, khiến một số bộ lạc nào đó đi quá mức gần với phía trước gặp tai ương ngập đầu. Nhưng cột khói do bộ lạc Du Mục đốt củi tạo thành vẫn càng ngày càng nhiều, càng ngày càng dán sát đến bức tường này.

“Vậy thì có gì buồn cười!” Lý Kiến Thành nhếch môi đầy máu, bất mãn truy hỏi. Gã có chút không thích ứng với luồng gió lạnh khô khốc ở quận Thiên Thiên, cũng không thích ứng với bầu không khí khẩn trương trước khi đại chiến. Trước kia lãnh quân tác chiến, địch nhân là ai, thực lực như thế nào, thực lực như thế nào..., Năng lực võ tướng đại khái như thế nào hắn đều có một ấn tượng mơ hồ. Mà lần này, hắn chỉ cảm thấy địch nhân đang chậm rãi tiếp cận mình, cụ thể có bao nhiêu người, có bao nhiêu võ tướng, kỹ năng tác chiến cùng ý chí của binh lính đối phương như thế nào, không thể biết được.

Loại cảm giác chiến đấu không rõ ràng này khiến người ta cảm thấy áp lực. Giống như trong đêm tuyết một mình đơn độc, không nhìn thấy ánh sao và đèn dầu, cũng không nhìn thấy con đường ở đâu. Có thể nghe được, chỉ có tiếng gió cùng sói tru, cảm giác được, cũng chỉ có cô đơn và sợ hãi.

Nhưng hôm nay, Lý Kiến Thành cảm giác được một tia hi vọng, bởi vì trên mặt Lý Húc hẳn lại nhìn thấy sự tự tin đã lâu không gặp. Chỉ cần Húc Tử không mất đi lòng tin chiến thắng, trận này sẽ không thua. Dựa vào lý giải đối với Lý Húc mà xây dựng niềm tin vào điểm này.

Dáng vẻ tươi cười trên mặt Lý Húc cũng làm cho tâm tình hẳn thư thái. Ngón tay chỉ bức tường bị tàn phá đắm chìm dưới ánh mặt trời rực rỡ ở phía xa xa, Lý Húc cười tiếp tục nhắc nhở: “Tự ngươi xem đi, có phải không giống với lúc chúng ta vừa tới không?”

“Không sai biệt lắm? Bất quá, đích xác là không giống lắm!” Lý Kiến Thành nhìn theo ngón tay của Húc Tử, cau mày trả lời. Hôm nay bức tường này cùng hôm qua hình như có sự khác biệt rất lớn, nhưng cụ thể sai biệt thế nào gã cũng không rõ lắm. Chỉ cảm thấy bầu không khí bên ngoài toàn bộ bức tường này đã có sự khác biệt rất lớn, nguyên lai là mang theo vẻ uất ức uất ức, mà hiện tại lại từ trong ra ngoài tản ra một cỗ sinh cơ.

Gió xuân đã lâu không thấy thổi tới chân tường của bức tường này! Lý Kiến Thành đột nhiên hiểu rõ sự khác biệt nơi đó. Khi bọn họ vừa tới, xung quanh bức tường vẫn còn tuyết chưa tan. Màu sắc trời đất đều rất ảm đạm. Mà hôm nay, dãy núi liên miên đã không còn là màu nâu xanh, thay vào đó một loại xanh biếc mơn mớn, tựa như trong nháy mắt bị cây bút khổng lồ xóa đi., Sạch sẽ gọn gàng, cấp độ rõ ràng. Xa xa có cột khói màu xám tro dần dần tới gần, nhưng màu xanh lá gần đó lại không chút do dự nghênh đón, giống như hai quân đối chọi nhau, một tác cũng không nhường.

“Nó như sống lại!” Sau khi quan sát tỉ mỉ trong chốc lát, Lý Kiến Thành lại mở miệng. Lần này, trên mặt gã cũng nở nụ cười.” Không chỉ có nó, bên phía chúng ta hình như còn sống, mà người Mục bên kia lại âm u đầy tử khí. Trước mắt là mùa xuân, vạn vật sinh sôi, lúc đầu tiên có khả năng chọn sai hướng nam!”

“Người ta nói khi tướng quân đi tu sửa bức tường này, nhờ Phương Sĩ phong ấn con rồng con ở dưới chân tường, cho nên

Vạn Lý Trường Thành có hồn phách!” Lý Húc tay dè lên mép ngoài tường, cười lớn nói.

“Vậy thì nó nên tự mình nhảy ra, nuốt luôn cả lang kỵ xuôi nam!” Lý Kiến Thành bị cảm xúc của đối phương lây nhiễm, cười đáp lại, “Nhưng mà, nó thoát nhìn quả thực giống như một con rồng còn sống. Uống nước Đông Hải, đập gió Tây Vực!” Gã trích dẫn một bài thơ của tiền nhân, đối chiếu với đạo cảnh trước mắt.

Trong bài hát ngắn của tiền nhân, bức tường là vật sống, theo truyền thuyết nó sẽ lập tức tỉnh lại, bảo vệ tôn nghiêm của mình và toàn bộ Trung Nguyên. Lý Kiến Thành vẫn luôn không quá tin tưởng những văn nhân này tình nguyện lãng mạn, dù sao trong gần bốn trăm năm trước khi Đại Tù thành lập, tùy ý làm thủ nô, bướm tươi, hoành tráng, hoành tráng lui tới trên mặt đất Trung Nguyên, cự long này cho tới bây giờ chưa từng tỉnh lại, cho tới bây giờ chưa bao giờ thực hiện chức trách của mình.

Mà hôm nay, hẳn thực sự cảm giác được sinh cơ của bức tường này, tựa hồ tùy thời chuẩn bị bay lên trời, bay lượn trong không khí mùa xuân.

Lại nhìn một hồi, rốt cuộc hẳn thấy được râu dài đứng lặng trên đầu tường, không nhìn được hiệu kỳ nhú mảy. “Đó là cái gì, sao người lại dựng thẳng cây cột trên đó, trên đó không có lá cờ?”

“Thế tử không nhìn ra đó là rễ cây sao? Bất quá người coi nó như cột cờ cũng được!” Lý Húc theo ánh mắt được xây xong nhìn lướt qua, cười trả lời.

Chương thứ sáu (Chút hạ)

“Lấy râu dài làm cột cờ, vậy dùng cái gì làm mặt cờ!” Lý Kiến Thành cực kỳ không hiểu hành động xuất tâm của Húc Tử. Nhưng không qua mấy ngày, hắn đã tìm được đáp án.

Trưởng sử hành quân Phương Duyên Niên chạy theo một lượng lớn gia súc vào thành định xa. Nhìn thấy thanh trường liễn đứng lặng ở đỉnh tường thành, lập tức từ trên lưng chớ ngựa bên người gỡ xuống một đồng chắn dê lông dê lộn xộn rồi cấp cho thân binh của mình, cười nói: “Đặt đến chỗ cao nhất của tường thành, để cho người Mục xem kết cục xâm phạm Trung Nguyên Thiên Uy giả của ta!”

“Nặc!” Thân binh mặt đầy thịt ngang ôm đồng dẹt vật tản ra mùi dê, một hơi chạy đến chỗ cao nhất của bức tường thành. Không cần dây thừng, cầm từng kiện từng kiện dẹt vãi như lau lau trực tiếp vẩy ở trên mũi nhọn. Đó là đủ loại cờ, đầu sói., Báo tử, dã lộc, nhạn lớn... lâm lâm tổng, mỗi một bức cờ xí đại biểu cho một bộ lạc bị đám người Vương Tu bạt đánh tan. Đại bộ phận trên mặt cờ đều loang lổ vết máu., Vừa thấy đã biết có người vì tranh đoạt hắn mà đánh đổi tính mạng. Cũng có vài mặt rất sáng sủa, theo giới thiệu đầy đặc ý của Phương Duyên, có một số bộ lạc nhỏ ban đầu được hiệu triệu đến phát hiện đánh cướp phải trả giá cực lớn, ném lại doanh địa cả đêm chạy trốn.

“Cái này sao không treo lên?” Lý Kiến Thành nghe xong tâm tình cực kỳ vui vẻ, chỉ vào Phương Duyên Niên nửa cuốn cờ xí sau yên ngựa hỏi. Đó là một lá cờ được làm từ Thục Cẩm, mặt trên thêu bảy con thiên nga trắng, vừa vắn xếp thành một chữ.

“Cái này cần giao cho Phiêu Kỵ đại tướng quân xác nhận một chút. Có thể là cổ nhân của hắn. Việc này phi thường khó khăn, chúng ta ỷ vào người nhiều gấp đôi sáng tạo ra một bộ lạc trong số bọn họ. Nhưng bộ đội tiếp theo của đối phương đã đuổi theo chúng ta được mấy ngày, đến khi tới gần bức tường này mới dừng tay!” Phương Duyên Niên nhún vai., Thanh âm

thô bạo trả lời, luôn theo Vương Tu nhỏ cái tên “Thổ phi đầu lĩnh” này xen lẫn trong một đồng, hấn hiện tại nói chuyện cũng mang theo không ít chữ chuyên dụng giang hồ. Người không biết căn bản nhìn không ra hấn đã từng đáp ứng khoa cử, đồng thời ở trong tất cả người đọc sách ứng thi ở sáu quận Hà Bắc lấy được thành tích tốt thứ ba.

Hai mắt Lý Kiến Thành trong nháy mắt tròn tròn: “Người cho rằng người Cốt Huyền Lỗ kia là A Sử? Hấn không thể nào tới nhanh như vậy! Vương tướng quân và Đậu tướng quân đâu, hai người bọn họ chạy đi đâu rồi?”

“Vương tướng quân cùng Đậu tướng quân dựa theo kế hoạch chạy tới Vạn Toàn Vệ.” Phương Duyên Niên thẳng thắn báo cáo với hấn: “Hai người bọn họ bảo ta áp giải Thái hào cùng chiến lợi phẩm trước. Không phải người Cốt Thác Lỗ! Điểm này có thể khẳng định. Theo câu nói của tù binh, người của Cốt Thác Lỗ còn đang ở gần mưa nước chờ đợi càng nhiều bộ lạc tụ hợp.”

“E rằng là chờ đến khi chắc chắn có Khả Hãn lên trước, miễn cho mình ra trận đầu tổn thất quá lớn!” Trần Diễn Thọ cười lắc đầu, “Chắc chắn mồ hôi sẽ tới chậm như vậy, e rằng cũng là đang chờ mấy đại bộ lạc khác tới trước. Ai cũng không muốn run rẩy trong lửa cho người khác. Nhưng ai cũng muốn làm cái chuyện chiếm được tiện nghi cuối cùng kia!”

“Ta đoán rằng như vậy. Khả hấn sẽ không để Lang kỵ của hấn làm người công thành đoạt đầu. Hấn sẽ sai khiến những võ sĩ khác của các bộ lạc làm kẻ chết thay.” Phương Duyên Niên nghiêm túc gật đầu.” Nhưng lần này tới rất nhiều bộ lạc. Đặc biệt là những bộ lạc cách bức tường kia khoảng hai tháng trước đã bắt đầu hành quân, đến bây giờ đã là đâm lao phải theo lao!”

Hứng thú bừng bừng tiến đến cướp đoạt, cuối cùng hai tay trở về đất trống. Thủ lĩnh bộ lạc khẳng định không thể hướng tộc lão trong tộc đang gào khóc đòi ăn chờ trong doanh địa. Cho nên, mặc dù lúc đầu chắc chắn Khả Hãn không dùng cường lực bức bách, chỉ cần hơi rung động, sẽ có rất nhiều bộ tộc dừng mảnh tranh giành trước. Đối với những cân nặng lớn nhỏ

kia mà nói, đến nước này, bọn họ đã không có cách nào quay đầu trở lại.

“Loại tiểu nhân âm hiểm này, thế mà cũng xứng xưng là Thiên Khả Hãn!” Sắc mặt Lý Kiến Thành càng ngày càng âm trầm. Gã không thể không nghĩ tới trước khi phụ thân khởi binh, đã phái Lưu Văn Tĩnh hướng về tình cảnh tuyên thệ nguyện trung thành. Mặc dù sau khi phụ thân giải thích xong, gã đã phái Lưu Văn Tĩnh đi., Đó là vì tề liệt lang kỵ tái ngoại, bảo toàn đường lui của mọi người. Tuy rằng sau khi đánh hạ Trường An, phụ thân đã nghĩ trăm phương ngàn kế để đền bù sai lầm này. Nhưng sai lầm này đã quyết định trong lòng mọi người đều lưu lại một cái bóng vô cùng lớn. Đặc biệt là khi đối với Bác Lăng quân sĩ khí tăng vọt, Lý Kiến Thành luôn cảm thấy đối phương âm thầm cười nhạo mình.

“Trên thảo nguyên đúng là lấy thực lực làm Vương, quy củ rất khác bên chúng ta.” Ở trên đài cao rèn luyện gần nửa tháng, Phương Duyên Niên trong lòng có cảm xúc sâu sắc. Người Trung Nguyên chư hầu bất luận lúc bình thường làm việc ra sao, đều thích treo đạo nghĩa bên miệng. Mà trên thảo nguyên căn bản không có nhiều kiêng kỵ như vậy., Thực lực mạnh hiếp yếu, người thực lực yếu hoặc là lắc đuôi mừng chủ, hoặc chết không có chỗ chôn, tất cả thoát nhìn đều là thiên kinh địa nghĩa. Đang trên đường hành quân., Không chỉ một lần phái sứ giả tiểu bộ lạc bị đánh cho tàn phế đến trước Vương Tu Mã xin hàng, trước mặt bộ tộc võ sĩ xương cốt, thỉnh cầu toàn bộ bộ tộc trở thành phụ thuộc Lý Khả Hãn. Nếu như Vương Tu Bạt chịu đáp ứng thu lưu lão ấu trong tộc, bọn họ thậm chí nguyện ý quay đầu chiến trận vì Bác Lăng quân.

Vì bảo đảm tốc độ hành quân, Vương Tu Cương không tiếp nhận những người quy thuận này. Nhưng hắn cũng không đuổi tận giết tuyệt mà phân cho đối phương một ít chiến lợi phẩm, ra lệnh cho bọn họ đi Lư Long tái ngoại cứ điểm Lư Long., Đến dưới mí mắt La Nghệ thì nghỉ ngơi đi, còn về việc La Nghệ đối đãi với những khách nhân từ xa đến, Vương Nhất Khí không muốn can thiệp. Dưới cái nhìn của hắn, đây đã là hành vi vô cùng lương thiện rồi, ít nhất so với La Nghệ đã rời

khỏi Hồ Bí thiết kỵ, cố ý thả cho đám người Đột Quyết xuôi nam thiện lương hơn nhiều.

“Vậy chúng ta để cho Mục Nhân kiến thức thực lực của Trung Nguyên!” Lý Kiến Thành cười lạnh một tiếng, đáp lại. Phương pháp duy nhất có thể rửa sạch sỉ nhục của Lý gia trước mắt chính là đánh cho Khả Hãn đau đầu. Như vậy, nếu như hậu nhân không cẩn thận nghiên cứu đoạn lịch sử này, rất dễ dàng tin tưởng phụ thân nói ra “Cái loại này tuy nhiên chỉ là giấu tai, không cho rằng Lý gia là vì bản thân bán đứng toàn bộ Trung Nguyên.

“Vương tướng quân và Đậu tướng quân nhờ ta mang tin tức cho thế tử và đại tướng quân, nói gần đây một nhóm mục nhân lớn sẽ đến nơi trong vòng ba ngày!” Phương Duyên Niên cười gât đầu, “Thế tử biết đại tướng quân ở nơi nào, ta cần phải mau chóng tìm được hắn?”

“Ở miệng hai ngọn núi nghênh đón bộ tướng của Đậu Kiến Đức!” Lý Kiến Thành và Trần Diễn Thọ đồng thời trả lời. Xuất phát từ sự quý trọng đối với vinh dự gia tộc, bọn họ không đi cùng Lý Húc nghênh đón một đám thổ phỉ. Tuy rằng ba phương sẽ nhanh chóng kề vai chiến đấu. Trong mắt hai bọn họ, Đậu Kiến Đức có thể không từ sau lưng kéo chân mọi người., Đã là người hỗ trợ lớn nhất rồi, còn ba vạn bộ quần áo không chinh tề viện quân thì thôi đi. Dùng để chuyển dời đồ quân nhu, vận chuyển lương thảo còn hợp. Thật sự lên chiến trường chỉ sợ sẽ liên lụy tới đoàn người đi theo không may.

“A!” Phương Duyên Niên rõ ràng cũng không ngờ rằng Đậu Kiến Đức lại thật sự phái binh đến tương trợ, nhưng ông ta rất nhanh đã thích ứng loại biến hóa này. Lý tướng quân đã nói với mọi người, không nên xem Đậu gia quân như thổ phỉ bình thường. Cái gọi là thổ phỉ, chỉ ra đó là hành vi của một nhóm người trong thời loạn thế, mà không phải xuất thân ban đầu của bọn họ. Đậu Kiến Đức có thể ở vùng đất hoang vu phía nam Hà Bắc khai hoang vu, an trí bách tính. Ngược lại, nguyên lai những tên kia vì quan lại đại Tùy, lại thừa dịp chiến loạn liêu mạng vợ vét...

Khách khí bắt chuyện với Lý Kiến Thành và đám người Trần Diễn Thọ, Phương Duyên Niên mang theo cò thiên nga thu được để đi tìm chủ soái nhà mình. Hai năm qua quân Bác Lãng ủy thác bọn buôn bán đến tái ngoại mua ngựa., Điểm đặt chân quan trọng trong đó chính là Bộ Phái và khế Đan Vũ Lãng bộ. Hai bộ lạc kia đều có số hiệu buôn nổi tiếng của Lý Húc, Vương Khả ở lại tái ngoại sẽ tận chức nhận lấy hàng hóa mà mọi người chưa bán xong, sau đó đem ngựa lên thu mua cho đám người bán hàng hóa mang đi.

Trong đó, bộBức chính là đánh cò Bạch Thiên. Nghe nói qua một ít tin đồn tương quan, cho nên Phương Duyên Niên cẩn thận mới lưu lại cò thiên nga, giao cho tướng quân nhà mình xem xét. Căn cứ trực giác của hắn, phát hiện đồng tộc sau khi bị tập kích., Từ lúc võ sĩ bộ tộc chạy tới gần cũng không dùng toàn lực. Đặc biệt là một thủ lĩnh khoảng bốn mươi tuổi, thuật xạ kích quả thực có thể đánh đồng cùng Lý tướng quân. Nhưng từ đầu đến cuối, hắn không để cho thuộc hạ tới Bác Lãng, liên quân Hà Đông tới quá mức gần. Nếu không, hai bên huyết chiến một trận, rất có thể là kết cục lưỡng bại câu thương.

Khi hắn chạy tới miệng núi, nhìn thấy tướng quân nhà mình đang hàn huyền với một tráng hán thân cao chín thước. Viên quân đích xác giống như lý Kiến Thành miêu tả, áo giáp, khí giới đều thập phần đơn sơ. Nhưng sĩ khí phi thường tăng vọt., Quân đội cũng thập phần chỉnh tề, so với bất cứ đội ngũ giặc cỏ nào đã từng thua dưới tay quân Bác Lãng, nhóm viên quân này đích xác có thể xưng là quân tinh nhuệ. Đặc biệt là vài tráng sĩ trang bị bộ binh tiêu chuẩn, hoàn chỉnh đại khảm đao đầu mâu, đứng ở nơi đó lộ ra sát khí, vừa nhìn đã biết là lão binh đã trải qua rất nhiều lần chiến đấu sống sót.

“Duyên Niên, ngươi tới vừa vặn. Đây là Chinh phục Bắc tướng quân, vương tướng quân dưới trướng Đậu Thiên Vương!” Lý Húc phảng phất đã không còn giật mình, nhìn thấy Phương Duyên Niên nhảy xuống ngựa, lập tức cười hướng hắn giới thiệu.

“Trưởng quân hành quân của Bác Lãng, Phương Duyên Niên, tham kiến Vương tướng quân!” Phương Duyên Niên vội vàng

ôm quyền thi lễ với khách nhân.

Khách đến là một gã hán tử vô cùng hào sảng, ôm quyền trả quyền, sau đó lớn tiếng bổ sung: “Triệu Bắc tướng quân gì đó của tại hạ họ Vương, gọi là Phục Bảo. Lần này đến chính là nghe Lý tướng quân sai bảo. Đâu Đại Vương chúng ta nói, Lý đại tướng quân cứ việc sai sử đám huynh đệ chúng ta này. Nếu có người dám can đảm không nghe hiệu lệnh, Bác Lăng quân có quân pháp gì, cứ việc thi hành quân pháp gì. Hắn tuyệt đối không nói hai lời!”

Không khỏi Phương Duyên Niên, cơ hồ tất cả mọi người nghe xong những lời này đều nghiêm nghị động dung.” Đa tạ Đậu Thiên Vương trượng nghĩa! ” Vì không muốn thất lễ, Lý Húc lại lần nữa ôm quyền cảm ơn.

“Theo lý mà nói, nên cảm tạ chính là Đậu đại vương nhà chúng ta. Các huynh đệ cho tới bây giờ chưa từng dùng qua áo giáp tốt như vậy, cũng không dùng đao nào nhanh được như vậy!” Vương Phục Bảo cười lớn đáp lại.” Đại vương nhà ta nói, Lý tướng quân thủ không phải quận Thiên Thiên Hoa., Mà là toàn bộ môn hộ Trung Nguyên. Người bên ngoài đều đánh tới cửa nhà, giữa huynh đệ mình dù có chuyện gì xảy ra, cũng phải tạm thời để đấy. Nay gọi cái gì nhỉ, xem cái đầu này của ta!” Hắn cười vỗ vỗ ót mình: “Quốc Cừ lớn hơn oán riêng!”

Quốc cừ nhiều hơn oán riêng. Trước khi xuất binh, đối mặt với chất vấn cao hơn, đám người Dương Công khanh chất vấn, Đậu Kiến Đức như được giải thích. Chỉ bằng một câu nói này, ông ta đã hoàn toàn tẩy trắng thân phận của mình.

Hắn không phải thô phi, tại loạn thế này, hắn là đỉnh thiên lập địa hào kiệt.

Tửu đồ: Đề cử sách của Ngô lão lang một chút, Nghịch Thiên Phổ Hùng Bì.

Chương thứ sáu (hai)

dàn xếp tốt đám người Vương Phục Bảo, Lý Húc kêu Phương Duyên Niên, vừa đi vừa hỏi thăm tình huống tác chiến tích lũy sau khi ra nút thắt lần này. Sở dĩ hấn sắp xếp cho Vương Tu Tán và Đậu Gia chạy tới đây, trước khi chắc chắn khả hấn đã chủ động xuất kích., Một mặt là cảnh cáo cứng rắn cho những người đi theo, cảnh cáo bức tường đối phương không phải không có phòng bị như bọn họ tưởng tượng. Mặt khác, hai đội kỵ binh công kích thăm dò còn mang theo nhiệm vụ thu thập tình báo. Biết người biết ta, người biết ta., Mới có thể bách chiến không tới hần như. Mà trong trận ác chiến sắp bộc phát này, địch ta hai bên đều cơ hồ là mắt mù. Một bên căn bản không coi địch nhân là đối thủ, còn bên kia lại hoàn toàn không biết gì về tình huống của kẻ địch.

Trưởng sử hành quân Phương Duyên Niên phi thường xuất sắc hoàn thành nhiệm vụ Lý Húc giao phó, chẳng những thông qua miệng tù binh mà còn dò xét đại khái phương hướng công kích của người Đột Quyết, hơn nữa còn tổng kết toàn bộ thực lực chiến đấu cùng ý chí chiến đấu của các bộ tộc phi thường.

“Đúng như đại tướng quân dự đoán, lúc đầu lão tặc dự định chia làm hai đường. Một đường dọc theo ngư hầu, nhận môn, đông nam Hà. Một đường khác chuẩn bị công chiếm quận Truy, Bác Lăng, Cấp quận, bức thẳng Đông Đô Lạc Dương!” Mang theo vài phần khâm phục giọng nói, Phương Duyên thấp giọng hồi báo. Trước khi xuất quan, hấn cũng hoài nghi chủ soái nhà mình có phải là quá phận rồi hay không đề nhỏ. Trải qua tự mình dò xét, mới phát hiện Lý Húc căn bản không có khẩu vị đánh giá cao người Đột Quyết.

Trên thực tế, người Đột Quyết lần này căn bản không có ý định chừa bất cứ đường lui nào cho Trung Nguyên. Ở trong một hành lý nào đó chịu chết trận, Phương Duyên Niên rõ ràng tìm được “Thánh chỉ” người này được phong làm “Thánh chỉ” để che chở cho Khả Hấn, mà từ trên bản đồ mà Đột Quyết Vương tung cỏ qua loa., Phương Duyên năm đoán được đại khái phong địa của đầu người thuộc bộ lạc này là Nam Khang

Nam ở Lĩnh Nam. Chẳng những vượt xa Trường Giang, hơn nữa còn vượt xa giới hạn của năm vùng đất hỗn loạn ở tái ngoại bộ tộc.

Sau lần khoe khoang quần quanh cảnh cây lần trước của Dương Quảng, các bộ lạc bị nhét vào trong đó đều cho rằng khắp nơi Trung Nguyên phồn hoa là vàng, lương thực trong kho hàng vĩnh viễn không thể nào cạn hết. Nếu chủ nhân Trung Nguyên đã không có sức bảo vệ tài vật của mình, dựa theo quy tắc mạnh được yếu thua trên thảo nguyên, các Mục Nhân đương nhiên phải về nam chia một chén canh.

“Có một số người trong bộ lạc căn bản không nghĩ tới Nam hạ sẽ trả giá đắt. Cho tới khi chúng ta giết tới bên cạnh doanh địa của hãn, hãn còn tưởng rằng giữa võ sĩ dưới trướng mình và Đột Quyết lang kỵ xảy ra hiểu lầm.” len lén nhìn thoáng qua vẻ mặt của chủ soái nhà mình, Phương Duyên Niên tiếp tục báo cáo.” Ngược lại võ sĩ dưới trướng hãn cũng cảm phi thường, cũng phi thường thiện chiến. Thường thường trên người có ba bốn mũi tên, giấy dựa không chịu ngã xuống!”

Chỉ cần xét từ mặt chiến thuật, Phương Duyên Niên cho rằng đám người Mục Nhân từ xa đến quả thực không chịu nổi một kích. Nhưng xét về thể lực cá nhân và năng lực chiến đấu, mỗi người trong bộ tộc võ sĩ đều có thể xưng là tinh binh.” Sau đó, ta và Vương Tu Bạt tướng quân tổng kết lại, cảm thấy trên thảo nguyên sinh tồn gian nan, có thể sống sót đều là nam nhân rắn chắc nhất. Cho nên năng lực đơn đả độc đấu của bọn họ mới mạnh hơn nhiều so với đám binh lính bình thường của ta!”

“Đúng là như thế. Người chăn nuôi từ sáu tuổi, bảy tuổi liền muốn học cưỡi ngựa, chăn chăn ngựa săn giết gia súc!” Lý Húc gật gật đầu, thấp giọng đáp lại. Hãn lại nhớ tới lúc mình ở bộ Tô Yết, bọn thiếu niên kia lấy thịt giết tù binh rèn luyện sự can đảm, người Mục coi hành vi bạo ngược này là vinh quang. Mà đối với người Trung Nguyên mà nói, lại từ đầu đến chân đã man.

“Đầu tướng quân đã phái người đi tới Nhạn Môn cảnh báo, nhắc nhở nương tử quân không nên bởi vì quân đội của kẻ

địch đơn sơ, đội hình tản mạn mà coi thường sức chiến đấu của bọn họ. Vương tướng quân cho rằng đối với tình huống như thế này tốt nhất lấy ác trị ác. Một mực phòng ngự không phải là biện pháp, tốt nhất thừa dịp Lang kỵ trước khi bắt đầu tiến lên, tập trung lực lượng một lần tiêu diệt chiến trước, hoàn toàn đánh nát lòng tin của những người trợ quyền giả!”

“Không cần nói sai.” Lý Húc rất vui mừng vì ái tướng dưới trướng có thể cân nhắc toàn cục chiến sự, “Nhưng ta cần phải biết rõ hơn tình huống. Bao gồm vị trí xác thực của đám người Thủy Thác Lỗ. Một trận đại chiến không tới ba ngày ba ngày khó có thể chấm dứt, mà các huynh đệ phải đảm bảo trước khi Lang kỵ nhào lên, thông dong lui về bức tường thành này.”

“Thuộc hạ không thể hoàn thành nhiệm vụ này!” Phương Duyên Niên phi thường áy náy trả lời, “Thuộc hạ đại khái phải thám thính rất rõ ràng. Phương hướng chủ công của hãn ở bên phía nương tử quân, phương hướng hành quân vô cùng rõ ràng, tốc độ hành quân cũng rất ổn định. Nhưng hành tung của hãn lại rất phiêu hốt, binh mã bản bộ lạc của hãn lúc đi chậm., Hình như đang dự chuyện gì đó rất quan trọng. Theo tính toán từng bước đều, năm ngày nữa có lẽ không tới được chân tướng của bức tường này, nhưng nếu hãn buông bỏ, chỉ mang theo kỵ binh lao tới, chỉ sợ một ngày một đêm là đủ.”

Lý Húc lắc đầu, cũng không định trách tội bất cứ kẻ nào.” Đây là chỗ Cốt Lỗ giao hoạt!” Hãn cười an ủi đối phương: “Trận chiến Nhạn Môn lần trước khiến hãn có trí nhớ cao, cho nên lần này hãn dự chúng ta từ trong bức tường này ra ngoài, tới nơi hãn quen thuộc là nhanh chóng quyết chiến.”

“Thảo nào lần này ta và Vương tướng quân xuất khẩu thuận buồm xuôi gió, đánh tan nhiều bộ lạc như vậy mà không có ai theo đuổi!” Liên hệ với kinh nghiệm của mình, Phương Duyên Niên lập tức mồ hôi lạnh toàn thân.” Có võ sĩ bộ tộc cung mã thành thạo dị thường, nhưng vẫn duy trì khoảng cách với chúng ta. Vương tướng quân bảo ta mang cờ xí của những đồng bọn này về cho ngươi, nói có thể là người quen thuộc bộ Tô Khuynh!”

Hắn cầm lên chiến kỳ sau yên ngựa, ánh mắt Lý Húc lập tức bị hấp dẫn. Lập tức xếp thành hàng thiên nga, chính là cờ hiệu của Tướng quốc. Nhưng không phải bộ lạc Tô Khuynh, rất nhanh ánh mắt sắc bén đã chậm rãi trở nên nhu hòa. Tô Khánh Tây Nhĩ, Hai huynh đệ Tô Minh phụ thuộc vào tinh binh của Từ Đại Nhãn năm đó hỗ trợ huấn luyện và quan hệ thông gia Đào Ngột thoát tơ cùng Cốt Thác Lỗ, đã thành công thay thế Đại Khả Hãn đời trước, trở thành người thống trị tối cao của toàn bộ Hộc tộc. Cho nên, trên chiến kỳ Tô Khuynh bộ, trên đầu thiên nga dẫn đội hẳn là thêm một vương miện. Mà một lá cờ chiến tranh Phương Duyên Niên thu được này, trên đỉnh đầu đám thiên nga lại không có bất cứ vật trang sức gì.

Nhưng lá chiến kỳ này đúng là đến từ gần Nguyệt Nha hồ, ngoại trừ bộ tộc từng sóng vai chiến đấu với mình năm đó ra, Húc Tử không rõ lắm còn có vị Khả Hãn nào bỏ ra giá cao chót vót, màu sắc sắc sỡ như lông dê mà không phải làm mặt cừ. Loại chiết hoa hoẵng này chỉ có cách hẳn chặt vật cùng với người bán hàng rong mới đóng ở quán rượu Tô Diêm hai năm trước đây mới đi về., Từ đó về sau Trung Nguyên chiến loạn liên tục, Thục Cẩm ở Hà Bắc cơ hồ đã thành tuyệt tích xa xỉ phẩm, nhét lên chur bộ càng là vô duyên nhìn thấy.

Tô Vị bộ Đồ Nhĩ và A Tư Lan, đại ca bộ lạc cõi bờ, nhất định sẽ nhận ra Hầu Khúc Lợi, những thân ảnh hảo hữu thời thiếu niên này lần lượt hiện ra ở trước mặt Húc Tử. Từ trong lòng nói ra., Những bằng hữu này đều là hán tử quang minh lỗi lạc, đối đãi người không thể so với Ngô Hắc Hồng, Vũ Văn sĩ hán quen biết sau khi từ tái ngoại. Võ sĩ Vũ Điền kém mấy người. Nhưng hiện tại, Húc Tử lại muốn cùng những bằng hữu ngày xưa của mình đều vì tộc nhân của mình mà rút đao đối mặt.

“Đám người kia cách nơi đây không đến một ngày!” Thấy mặt Húc Tử trong nháy mắt trở nên âm trầm, Phương Diên nhỏ giọng nhắc nhở: “Theo vương tu bát tướng quân phán đoán, mấy bộ lạc khác tắc nghẽn quy mô khổng lồ trong vòng ba ngày cũng sẽ chạy tới dưới chân tường thành. Nếu như đại tướng quân muốn trong tích tắc uy phong của kẻ địch, có lẽ có thể từ ba ngày gần đây tìm được cơ hội!”

“Chúng ta tận lực!” Húc Tử nhanh chóng từ trong trầm tư lấy lại tinh thần, dứt khoát đáp ứng. Bọn Đỗ Ngươi, A Tư Lan đều là anh kiệt nhất thời., Nhưng bọn họ vào bức tường này, cũng sẽ không lưu lại bất kỳ tình cảm gì đối với người bại trận. Trên thảo nguyên, kẻ yếu không có cơ hội sống sót. Đây là sự khác biệt giữa người Hồ cùng người Hán truyền thống khác biệt., Sẽ không vì thiện ý trong lòng mấy người nào đó mà xảy ra chút thay đổi nào. Hắn lại nhớ tới buổi chiều điên cuồng kia, bữa tiệc thịnh yến dùng máu tươi chiến bại cùng tiếng hoan hô thắng lợi đan xen mà thành kia. Còn có mấy buổi sáng sớm cô đơn lạnh lẽo, đám Mục Nhân cao hứng phấn chấn đeo vòng sắt lên cổ nữ nô lệ, trên mặt nam tù binh tùy ý khắc các loại hoa văn.

Hắn tuyệt đối không cho phép kết cục tương tự rơi lên đầu tộc nhân của mình. Nếu ông trời còn ngại Trung Nguyên gặp không nhiều kiếp nạn thì đám người A Tư Lan trước khi tiến vào bức tường này đã nhìn thấy thi thể của hắn. Húc Tử biết., Có thể đánh đồng với mình về xạ nghệ, có lẽ chỉ có Lý Uyên và A Tư Lan. Hầu Nghệ của người trước chỉ nghe nói qua, còn người sau, lại là sư phụ nắm tay dạy hắn cách làm quen với khả năng cung tiễn...

“Vậy đại tướng quân còn có gì phân phó khác sao?” Phương Duyên Niên có chút không thích ứng được vẻ mặt biến ảo bất định của Lý Húc, dò hỏi.

“Ngươi về nhà tranh thủ thời gian viết phân quân báo ra. Giờ Tuất tối nay nhất định phải đưa trung quân. Ngươi có thể tìm thêm vài thuộc hạ hỗ trợ, bọn họ ghi chép, ngươi đọc lại là được. Nói hết những gì ngươi đọc ra sau khi nhét vào miệng, chỉ cần chép lại toàn bộ chuyện chiến tranh lần này. Làm việc cầu tường tận!” Lý Húc suy nghĩ một chút, sau đó trịnh trọng phân phó.

“Còn nữa!” Đối phương vừa mới xoay người, lại bị hắn từ phía sau gọi lại. “Viết xong rồi, tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, lần chiến đấu tiếp theo, ta hy vọng ngươi có thể đi theo bên cạnh ta!”

“Ta?” Phương Duyên Niên chần chờ, không thể tin vào tai mình. Hắn chỉ là trưởng sử hành quân của Vương Tu Cường, cách vị trí của đám người Triệu Tử Minh và Thời Đức Phương rất xa. Huống hồ bản thân hắn cũng không thích làm một phụ tá suốt ngày nhốt trong quân trường bày mưu tính kế cho người khác, trong khoảng thời gian cùng Vương Tu Sĩ hợp tác, hắn đã quen đứng trên lưng ngựa ôm đao lớn ngủ phóng khoáng.

“Nếu như xuất khẩu nghênh chiến, không ai thích hợp hơn ngươi làm người dẫn đường cho ta!” Lý Húc nở nụ cười lần nữa, trên mặt tràn đầy sự tin nhiệm: “Vương tướng quân trở về, ta sẽ sai hắn một cái trưởng sử khác.”

Vương Phàm và Đậu Diệc đang dẫn kỵ binh đi vòng về phía Vạn Toàn Vệ. Đám Mục Nhân chạy đường xa đến đây sẽ đem đại bộ phận ánh mắt đều đóng đinh lên Vương, Đậu hai người chiến mã mang theo khói bụi. Nếu vào lúc này lại đột nhiên từ trong Định Viễn bảo giết ra một đội nhân mã, khẳng định có thể đánh cho người ta không kịp trở tay.

Húc Tử chuẩn bị tự mình dẫn dắt chi binh mã này xuất phát. Mặc dù hắn biết A Sử nọ cốt Thác Lỗ tùy thời chuẩn bị dẫn dắt lang kỵ đánh tới. Nhưng thợ săn cùng nhân vật con mồi chuyển hoán thường thường trong chớp mắt, cốt Thác Lỗ tướng rất tốt, nhưng chưa hẳn có thể toàn bộ như mong muốn.

Chương thứ sáu (2)

Đêm đó trong quân nghị, cái đề nghị mạo hiểm quá mức này cơ hồ bị tất cả mọi người phản đối. Hai người Vương Tu bạt cùng Đậu Gia, Bác Lăng cơ hồ đã mang đi tất cả kỵ binh hai nhà, mà dẫn đầu bộ binh đến tái ngoại tác chiến cùng Hồ nhân, ở trong mắt mọi người đơn giản cùng chủ động tiến lên chịu chết không sai biệt lắm. Một khi chiến đấu thất bại, không chỉ chịu đả kích sĩ khí quân đội, toàn bộ phòng tuyến trên huyện này đều có thể tràn ngập nguy cơ.

“Người không thể rời đi. Nếu như người xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì ai sẽ tổ chức phòng thủ đây?” Lý Kiến Thành chưa bao giờ lên tiếng ngăn cản. Nghĩ đến hậu quả vạn nhất Lý Húc không thể quay về thì lưng của gã liền lạnh đi. Điều đó có nghĩa là gã sẽ chịu trách nhiệm gánh vác toàn bộ trách nhiệm của bản thân, căn bản không có bất cứ chỗ dựa nào nữa.

Là phụ tá tâm phúc, Triệu Tử Minh cũng không tán thành chuyện Lý Húc lãnh binh nhảy ra ngoài tác chiến.” Thuộc hạ cảm thấy ý tưởng này của tướng quân quá nguy hiểm.” Nhìn mục tiêu hành động đầu tiên của Lý Húc, hắn do dự khuyên can: “Bộ binh xuất phát, cho dù là Tiểu Thắng cũng rất khó giải quyết hoàn toàn kẻ địch. Vạn nhất bị Lang kỵ cắn sẽ không dễ dàng thoát thân!”

“Đại tướng quân gánh vác trọng trách, quả thực không nên lấy thân phạm hiểm!” Nhìn thấy Triệu Tử Minh không ủng hộ tính toán của Lý Húc, các tướng lĩnh khác dồn dập chen vào. Bất luận đến từ Hà Đông hay Hà Bắc, trong khoảng thời gian này mọi người đều coi Lý Húc thành người chủ tâm của toàn bộ phòng tuyến., Mới thân kinh bách chiến mà từng thất bại, cũng chỉ có hắn mới hiểu rõ chiến thuật của Đột Quyết nhân lại hiểu rõ sở trường của sĩ tốt Trung Nguyên. Đổi lại một người khác đến thống lĩnh toàn quân, mọi người có tâm phục hay không cũng rất khó nói, càng khỏi cần đề cập đến trận ác chiến không có chút nắm chắc nào.

Trong một loạt tiếng bàn luận hỗn loạn, duy chỉ có tướng lĩnh Đâu gia tướng lãnh lấy Vương Phục Bảo cầm đầu vẫn duy trì trầm mặc. Bọn họ hoàn toàn không biết gì tình huống của Đột Quyết Lang Ky, cho nên cũng không giống như những người khác đi trên băng mỏng. Lưu động tác chiến dưỡng thành thói quen tránh chỗ hiểm của bọn họ, đánh không lại liền bỏ chạy, không tranh giành một thành mà được mất, trong mắt bọn họ hầu như là khái niệm thiên kinh địa nghĩa.

Dựa theo thói quen của nhà mình, Vương Phục Bảo phát hiện đám người Lý Kiến Thành quá mức nhấn mạnh bảo trì toàn bộ trọng yếu của phòng tuyến. Trường hợp bức tường này rất dài, chắc chắn phải dài mấy ngàn dặm. Ban ngày Phục Bảo vội vàng nhìn qua, đối với phòng tuyến này có ấn tượng đại khái. Một phòng tuyến dài như vậy., Muốn khiến cho nửa người Đột Quyết không thông qua được, căn bản là không có khả năng. Theo suy nghĩ này, chủ động tấn công cũng chưa hẳn không phải là một lựa chọn tranh giành tiên cơ. Thừa dịp người Đột Quyết không chú ý, hung hăng đâm vào chỗ yếu nhược của gã một đao, sau đó lại nhanh chóng chạy về...

“Xuất nhập chiến, quân ta không chỉ mất đi địa lợi, hơn nữa trên phương diện tiến bộ không có bất cứ ưu thế gì!” Giọng nói của Trần diễn Thọ giống như gió thổi qua cánh khô, nghe vào trong tai rất là khó chịu. Lão nhân quyền lực trầm trọng mà ngạo mạn này từ sau khi Đâu gia quân đến, luôn lạnh lùng đối đãi. Điều này làm cho Vương Phục Bảo rất tức giận, bởi vậy hắn quyết định mặc kệ đối phương nói có đúng hay không, đều phải từ trong đó chọn một ít xương đi ra.

Mà xương cốt cơ hồ rõ ràng trước mắt. Sau khi ra khỏi bức tường này, địa hình cũng không lập tức biến thành sông bằng phẳng. Dãy núi liên miên còn phải kéo dài rất xa, đại đội nhân mã chỉ có thể từ trong sơn cốc đi vòng qua.” Vị lão tướng quân này nói căng thẳng, tầm tắc, cái kia., Cái kia dùng toàn bộ!” Lần đầu tiên ở trước mặt nhiều người không quen biết mở miệng nói chuyện, Vương Phục Bảo thoáng có chút khẩn trương. Nhưng thấy vẻ kinh ngạc trên mặt Trần Diễn Thọ, khoái ý lập tức làm hắn quên đi mọi thứ bên cạnh: “Chúng ta không quen thuộc thảo nguyên, người Đột Quyết cũng không

quen thuộc thế núi xung quanh. Cho nên, địa lợi khẳng định vẫn còn trong tay chúng ta. Tìm một cái sơn ổ người khác không nhìn thấy mai phục., Đợi quân địch tới gần, Lãnh Tử cắn hẳn một miếng lớn. Sau đó theo sơn cốc chạy vào chỗ sâu, Đột Quyết kỵ binh có lá gan đuổi theo, ở khe núi đối trước mười ngày nửa tháng, đoàn người đều bớt động đao!”

Lời của hắn khiến cho một mảnh thiện ý cười vang.” Nếu đúng như lời Vương tướng quân nói, can đảm là được!” Vừa mới lên làm lang tướng lão binh Lôi Vĩnh Cát học theo khẩu khí đối phương, tận tình phát huy.” Chúng ta chuyên chọn ngõ cụt đưa người Đột Quyết vào bên trong dẫn, tốt nhất vẫn là một đi vào không ra khỏi rừng sâu núi thẳm kia!”

“Vậy người của chúng ta làm sao đi ra?” Có người cười chát vắn.

“Không ra được! Một mạng đổi một mạng, đáng giá!” Lôi Vĩnh Cát dứt khoát trả lời. Hắn vốn là một mãng hán đầu đao lẫn lộn, hoàn toàn dựa vào công lao đi lên đầu Trường An thành đổi lấy quân chức. Cho nên không sợ sinh tử, thậm chí đối với chiến thuật lấy mệnh đổi mạng có một loại nhiệt tình si mê. Nhưng đề nghị của hắn hiển nhiên chỉ có hiệu quả điều chỉnh không khí, rất nhanh, mọi người liền chỉ ra những chỗ cần thiết.

“Chỉ sợ người Đột Quyết không ngốc như vậy, kiểu gì cũng bị người nắm mũi dẫn đi!”

“Đi mai phục, mang theo ít người là phù hợp? Thiếu người chưa hẳn đã có hiệu quả. Nhiều người, tiếp tế như thế nào vận chuyển?”

“Cái này...?” Vương Phục Bảo bị hỏi đến cảm điếc, gãi gãi da đầu, vẻ mặt áy náy.

“Tên Đột Quyết chắc chắn phải dựa vào tên chăn ngựa thường xuyên qua lại tái thông, hoặc là do mã tặc ở gần bức tường này làm người dẫn đường! Cho nên bọn họ chỉ biết chọn con đường quen thuộc, không thể tùy tiện theo chúng ta đào bới được.” Lý Húc phát phát tay., Mọi người vội vàng quay đầu về vấn đề chính: “Nhưng đề nghị của Vương tướng quân có đạo

lý nhất định. Yên Sơn có rất nhiều đường nhỏ, căn bản không thích hợp cho kỵ binh hành tẩu. Chúng ta dẫn người từ sơn lộ phát động công kích, khẳng định có thể thu được hiệu quả xuất kỳ bất ý. Mà vạn nhất chiến sự không thuận theo., Nhanh chóng thoái lui về hướng sơn khu cũng là một cái lựa chọn khả cấp. Năm đó ta xuất cứ, biết những tình huống này. Trên thực tế, tiểu thương hàng rong chưa bao giờ đi buôn Vương Tu Bạt cùng với hai tướng quân Đậu Phương dẫn đầu kỵ binh đi qua mấy con đường lớn, bởi vì vậy sẽ đi vòng mấy trăm dặm.”

Dựa vào kinh nghiệm năm đó làm tiểu thương dùng hai chân đi ra, Lý Húc đối với chuyến đi lần này cũng tương đối nắm chắc. Đột Quyết lang kỵ cũng tốt., Võ sĩ bộ tộc cũng được, người quen cưỡi ngựa chắc chắn không muốn đẩy gia súc lật núi vượt đèo. Đối với quân đội trung nguyên lấy bộ binh làm chủ lực mà nói, có thể lựa chọn đường đi nhiều hơn mấy con. Bọn họ thậm chí có thể lựa chọn một con đường gần như thẳng tắp từ giữa bức tường thành cùng Yên Sơn lao ra, sớm tặng cho Cốt Lỗ một cái kinh hi thật lớn.

“Trên bức tường này có quá nhiều lỗ hổng, căn bản không giữ được một lỗ hổng. Mà dựa vào tình thế hiểm trở phòng thủ, sẽ đem quyền chủ động giao cho kẻ xâm nhập. Cho nên, nếu muốn thắng được trận chiến này, chúng ta phải đánh loạn bố trí của Đột Quyết.” Nghĩ tới đây, Lý Húc lớn tiếng tổng kết.

“Nếu như theo con đường nhỏ xuất kích, Trọng Kiên người sẽ không thể mang quá nhiều huynh đệ!” Lý Kiến Thành nghe Húc Tử nói rất tự tin, âm thanh thoáng có chút buông lỏng.

“Không cần quá nhiều người. Nếu không cần đồ quân nhu cũng không cung ứng được. Ta cần một vạn năm nghìn thể lực dồi dào, lão binh tráng niên. Bản thân mang theo lương khô, trực tiếp cắm đến bờ nam Lưu Hoa Hà!” Lý Húc cầm lên một cây bút lông., Dùng dư đồ trước mặt để chỉ điểm. Từ sau trận chiến Liêu Đông, tướng lĩnh của Hà Đông Lý gia và Húc Tử đều dưỡng thành thói quen coi trọng dư đồ. Cho nên đại đa số tướng lĩnh đang ngồi ở đây đều không có chút xa lạ nào với cách trình diễn bản đồ. Rất nhanh, ánh mắt của bọn họ đã bị bút tích trong tay Lý Húc đưa tới một đường sáng màu đen

cách bức tường thành không xa, sau đó không hện mà cùng phát ra một tiếng than nhẹ.

Lưu Hoa Hà là dòng sông mùa, thời tiết mùa xuân nguồn nước chủ yếu đến từ tuyết đọng trên núi Yên. Cho nên dòng sông cùng núi Yên hòa tan rất gần, hầu như là đường ranh tự nhiên của thảo nguyên cùng sơn khu. Bộ lạc du mục đường xa đến nơi này, khẳng định sẽ làm một lần nghỉ ngơi thật lớn ở bờ sông. Khi tinh thần bọn họ buông lỏng, một vạn năm ngàn sĩ tốt trung nguyên đột nhiên chưa từng có đường lớn trên sườn núi giết xuống...

Chỉ là, nếu muốn đạt tới mục tiêu chiến đấu mà Lý Húc dự tính. Một vạn năm ngàn huynh đệ kia phải dùng đến từ Định Viễn Bảo để xuất phát, hoàn toàn dựa vào hai chân nhảy qua hai ngọn núi cao của Hắc mù và Ma Thiên Nhai. Trong lúc này đại bộ phận đường núi đều là dã thú cùng đám người bán hàng rong tham lam tiết kiệm thời gian, từ xưa đến nay chưa bao giờ nghe nói có quân đội đi qua.

“Chính vì rất ít người đi, cho nên ” Khách” lại càng không nghĩ tới!” Dường như đoán ra ý nghĩ trong lòng mọi người, Lý Húc cười cười, tiếp tục bổ sung.

“Nhưng vạn nhất...” Lý Kiến Thành vẫn có chút do dự như cũ, muốn nói vài câu cản trở, lại sợ hồng đầu của Húc Tử, thờ dài, đem nửa câu sau nuốt trở lại.

“Vạn nhất Lý tướng quân không về được thì làm sao bây giờ? Không bằng để lão Vương đánh trận này một trận!” Vương Phục Bảo không quen nhìn bộ dạng sợ đầu sợ chân của các tướng sĩ tộc Hà Đông, chủ động đi ra phía trước xin đi giết.

“Vương tướng quân cùng các huynh đệ đường xa mà đến, không nên quá mệt nhọc. Hay là trước tiên nghỉ ngơi vài ngày, khôi phục thể lực một chút! Hiểu rõ tình huống xung quanh rồi mới sắp xếp cho tốt!” Lý Kiến Thành vội vàng mở miệng ngăn cản. Hắn không hy vọng Húc Tử lấy thân mình phạm nguy hiểm., Càng sợ Đậu gia quân vừa mới đến liền toàn quân bị diệt. Trong mắt hắn, Đậu gia quân xuất hiện chỉ có ý nghĩa tượng trưng. Đại diện cho ba nhà đồng minh chính thức đạt

thành. Mà chuyện đánh giặc, vẫn là binh mã chính quy hai nhà Hà Đông tương đối đáng tin cậy.

“Ta sẽ dẫn các huynh đệ lên đỉnh núi. Bỏ được chỗ thiếu hụt trong đám người đó!” Vương Tu nhỏ trong lòng không có nhiều đường cong, nghe Lý Kiến Thành nói cũng có đạo lý, ồm ồm đáp ứng.

Bị tên Trương Phi lỗ mắng này đảo qua đảo lại ở giữa, tướng lĩnh của Hà Đông và Bắc Lăng ngược lại không cách nào ngăn cản quyết định của Lý Húc nữa. Nếu như phải có người chủ động xuất kích từ ngoại tuyến tác chiến, cuối cùng cũng là lý Húc dẫn đội thành công nhất, ít nhất hẳn từng bẻ tắc, mà người khác đối với tình huống ngoài tường thành đều là hai mắt tối sầm.

“Theo tình báo của Vương, Đậu hai vị tướng quân đưa về, nhân số ước chừng bốn ngàn đến sáu ngàn kỵ binh bộ tộc, một ngày sau liền có thể theo đường lớn giết đến dưới chân tường thành. Còn có mấy bộ lạc mang theo lương lớn lương thảo hạng nặng đi hơi chậm., Ước chừng ba ngày sau mới có thể tới nơi. Đội kỵ binh đi trước chắc chắn không dám một mình phát động tấn công, sẽ hạ trại ở thung lũng rộng lớn trong thành. Mà mấy đại bộ lạc đi theo phía sau, tất nhiên là sẽ nghỉ ngơi và hồi phục” Thấy mọi người không phản đối kế hoạch của mình nữa., Lý Húc tiếp tục an bài toàn bộ sự bố trí của trận chiến: “Cho nên, ta dẫn đầu đội binh mã này, đem quân đội trực tiếp cắm ở giữa chi kỵ binh kia cùng với mấy bộ lạc phía sau thừa cơ tấn công. Chỉ cần đánh tan những tên Mục nhân có sức chiến đấu không mạnh kia, thì bọn kỵ binh sẽ rơi vào tình cảnh cực kỳ xấu hổ!”

Hắn tận lực không đề cập tới tên đám người A Tư Lan, cũng tận lực không suy nghĩ bộ dáng đối phương. Trên thực tế, nếu công kích có hiệu quả, đám người A Tư Lan sẽ lâm vào hoàn cảnh vô cùng nguy hiểm. Chỉ cần các kỵ binh Mộ tộc không kịp lui về phía sau, đánh tan mấy đại bộ lạc, Lý Húc có thể dẫn binh sĩ dưới trướng đào núi mà quay về, trực tiếp ngăn địch nhân ở dưới chân tường thành.

Đó là kỵ binh năm đó được một tay Từ Đại Nhãn chế tạo ra, tổng hợp quân đội Trung Nguyên phối hợp cùng ưu điểm phối hợp ăn ý cùng người dân tái ngoại mục dũng cảm cứng cỏi, toàn bộ thảo nguyên phía Đông không có bất cứ đội ngũ nào có thể địch nổi. Đồng thời, đội kỵ binh này cũng là ủng hộ lực lượng cùng ngoại tộc xương cốt A Sử Lỗ gần đây duy trì. Một khi bọn họ bị vây quanh., Vô luận là vì bảo tồn tiền vốn tranh đoạt vị trí mờ hôi với mấy vị thúc bá huynh đệ khác, hay là để trấn an tâm tính người đi theo ngoại trừ Đột Quyết, A Sử kia phó thác Lỗ cũng không thể không từ bỏ kế hoạch ban đầu của hắn, dốc sức đến đây cứu giúp.

Đến lúc đó, quyết chiến tướng hai bên địch ta chính thức triển khai.

Tửu đồ chú ý: Gần đây bạn tìm sách mới, nên mới chậm. Cuối tuần về nước khai quốc, có lẽ đôi mới sẽ không ổn định. Tửu đồ ở đây xin tạ lỗi mọi người. Nhưng mặt dày cần tình cá nhân, gia viên quyền thứ nhất quyền mười một tháng đã bán xong thị trường., Đến lúc đó thỉnh cầu hết sức ủng hộ một chút, mua sắm và tuyên truyền đều là phương thức có hiệu quả. Chờ cho ý nghĩ tất cả đều được mua đầy đủ chỉ sợ không thực tế, lượng tiêu thụ quyền thứ nhất sẽ ảnh hưởng trực tiếp tới lòng tin của thương nhân xuất bản. Nghĩ tới Nam Lục và vận mệnh sáng tỏ, bản thân tửu đồ cũng rất khó chịu.

Chương sáu (2)

Sau khi trời sáng lên, Lý Húc dẫn theo một vạn năm ngàn dũng sĩ rời khỏi Định Viễn bảo, mặc kệ địa thế dưới chân biển hóa, trực tiếp hướng Bắc.

Đây là lần thứ hai hần đi bộ vượt Việt Yên sơn. Lần trước đó cũng là nhiều năm trước, hần lấy danh nghĩa người buôn bán ra tái ngoại trốn tránh binh dịch. Khi đó hần trẻ trung khỏe mạnh, trong lòng có vô số ước mơ đối với tương lai. Lần này, thân thể hần vẫn cường tráng như đá lồi lên ở ven đường núi, trong lòng lại tràn đầy lo âu.

Đích xác là lo lắng. Trước mặt tất cả các tướng lĩnh cao cấp, Húc Tử làm thống soái vĩnh viễn phải tràn ngập tự tin. Muốn dùng sự nhiệt tình của mình để cổ vũ sĩ khí toàn quân. Nhưng sâu trong nội tâm, hần lại biết mình vĩnh viễn không còn kiên cường như người khác.

Trong tay hần tràn đầy tính toán chỉ có mười bốn vạn dũng sĩ, hơn nữa đến từ ba nhà, hiệu lệnh rất khó làm đến một trật tự. Mà quân dịch gần như là vô cùng vô tận., Chỉ sợ bản thân người khởi xướng phát động viên lệnh cũng không rõ rốt cuộc có bao nhiêu người tham dự trận chiến sinh tử tồn vong của hơn mười dân tộc này. Hần am hiểu nhất chính là dẫn kỵ binh hành quân một đường dài, xuất kỳ bất ý cấp cho đối thủ một kích trí mạng. Hiện tại điều kiện lại vừa vặn đảo ngược lại, đối thủ có mấy chục vạn con ngựa tốt., Tùy tiện kéo một dân du mục lên ngựa đã có thể bay nhanh như bay, mà hần lại không thể không dựa vào tốc độ chiến mã hai chân đi so đấu với bốn con chiến mã, nắm chắc đối chiến cuộc. Trong quá khứ chiến đấu, hần lại không thể không nắm chắc tốc độ., Xạ nghệ của hần luôn ở ngoài dự liệu của địch tướng đưa ra một đòn trí mạng. Lần này, mỗi bộ tộc chỉ có một thần xạ thủ tính toán, chí ít có hơn trăm A Tư Lan đang ở trong bóng tối chờ hần...

So đấu thuật bắn, Lý Húc không có nửa phần nắm chắc chiến thắng. Nghĩ đến mình sắp tự tay đem đám người A Tư Lan, Hầu Khúc Lợi, thậm chí Đỗ Nhĩ, hần càng thêm trầm trọng.”

Nếu như A Tư Lam con trai bình an lớn lên, năm nay hẳn là mới bảy tuổi a?” Mặc dù biết rõ bảy tám thứ tạp nham này, chỉ làm tâm tình mình càng loạn. Nhưng trong lúc hành quân, Húc Tử vẫn không cách nào ngăn mình suy nghĩ bậy bạ.

Hắn nhớ năm đó lần đầu tiên giết người, chính là vì săn thú cùng đám người A Tư Lam, trên đường gặp phải trinh sát Hề tộc., Vì an toàn của hắn, ba gã Mục Nhân Lương bộ chết dưới đao thám báo của Hề tộc. Tuy Tô Yểm và Tô Diêm hai huynh đệ lợi dụng hắn phụ thuộc vào nhau, sau đó lại quả quyết trở mặt với hắn vì leo lên hậu viện cường đại hơn. Nhưng sâu trong nội tâm, Húc Tử lại không có bất cứ ác cảm gì đối với những huynh đệ bộ tộc Tô Khuym.

Xạ nghệ của hắn học từ Tô Diêm bộ, mùa đông đó, sau này trong kho công bộ lạc mở rộng cung cấp phung phí. Vũ kỹ cùng dụng binh chi đạo của hắn cũng là Đồng Tượng sư đến từ bộ Tô Khuuyết. Mặc dù sư phó Đồng Tượng chân chính xuất thân là Giang Nam Tạ gia, nhưng nếu không có Tô Hạp bộ thu nhận., Quỹ tích nhân sinh của Húc Tử căn bản không thể giao hội với đồng tượng. Hắc đao trong tay hắn là Tinh thiết chế tạo từ trong Nguyệt Nha hồ, khối đá bị Đào Ngột thoát ti đoạt lên kia, một nửa hóa thành hắc đao, nửa còn lại trở thành lễ vật sinh ra của con trai A Tư Lam. Không lâu sau đó, một nửa còn lại trở thành lễ vật hàng sinh của con trai A Tư Lam., Thế nhưng Húc Tử không thể không giết chết phụ thân của đứa nhỏ đó. Có lẽ, cái này cũng tương đương với giết chết cái khăn da ôn nhu của Tiểu A Tư Lam và Tiểu A Tư Lam. Trên thảo nguyên, một gia đình không có nam nhân hầu như không thể nào sống sót, huống chi A Tư Lam và đệ đệ của tộc trưởng Tô Tỳ ở chung cũng không hòa thuận...

Nhưng hắn chỉ có một cơ hội này, hoàn toàn đánh loạn kế hoạch dụng binh của A Sử. Người sau có thể đuổi những bộ lạc khác đi đầu trận chiến với Lang kỵ Đột Quyết., Có thể bắt kẻ hy sinh xưa đám bộ lạc phụ thuộc thay nhau tiến lên, tiêu hao đội quân trung nguyên chỉ một đường trên tường thành. Nhưng Vu Mông chưa chắc có thể mặc kệ sống chết của Võ Sĩ Hoạch bộ Tô Khuuyết. Vứt bỏ bản thân A Tư Lam và kỵ binh Mộ Dung tộc có tầm quan trọng không nói đến Cốt Xuyên

nữa., Chỉ là Đào Khoát thoát ti mầu tộc tăng quan hệ này, Cốt Thác Lỗ liền không thể không thận trọng đối đãi. Hắn cần Đào Ngột thoát ti lang trong tay, vì mình triệu tập các bộ tộc khác. Hắn cần những bộ tộc này ngưng tụ ở xung quanh mình, cam đoan mình tại vị trí trong Đột Quyết Vương Đình.

Nhưng nếu Cốt Thác La đã không cần Cam La làm ảnh hưởng thì sao? Từ khi nghe được mấy người nắm quyền trọng yếu của gia tộc A Sử đều tham dự Nam Trung, loại dự cảm bất thường này vẫn quanh quẩn trong lòng Húc tử. Có kinh nghiệm lần trước chiến bại, A Sử Lỗ kia không thể không cân nhắc Cam La Lâm Trận theo chủ cũ. Nhưng dưới tình huống biết người thủ vệ ở Vụ quận là ai., Người này vẫn dẫn dắt bộ hạ dưới trướng đi về phía nam, rất có thể không cần Cam La duy trì nữa, thậm chí Đào Thước thoát ti nữa.

Nghĩ tới những điều này, Húc Tử cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Thậm chí hắn còn muốn từ bỏ, muốn dựa theo kiến nghị lúc trước của đám người Thời Đức Phương lui về thủ trong bức tường. Như vậy áp lực của Bắc Lãng quân sẽ giảm đi rất nhiều., Có lẽ hắn không cần quyết sinh tử với bằng hữu ngày xưa như vậy. Không ai có thể chỉ trích hắn làm như vậy là yếu đuối, số lượng quân địch đủ để trở thành lý do rút lui của mọi người. Nhưng mỗi khi nhìn thấy ánh mắt tin cậy chung quanh, hắn lại không thể không đè nén suy nghĩ trong lòng xuống, tiếp tục ưỡn ngực ngẩng đầu.

Húc Tử không dám phụ lòng tin nhiệm của mọi người, càng không dám cô phụ hứa hẹn của mình đối với mảnh đất này. Hắn từng đáp ứng muốn thủ hộ nơi này, tuy không chỉ trời lập lời thề, không uống máu đốt hương, nhưng hứa hẹn kia lại quanh quẩn bên tai như sấm sét, vĩnh viễn không thể làm bộ không nghe thấy.

“Nói cho các huynh đệ, chúng ta chỉ có thể kiên trì đến cùng, không có đường quay đầu!” Đi trên con đường nhỏ mà sơn dương đi ra, Lý Húc thấp giọng ra lệnh với Trương Giang bên cạnh. Những lời này đối với mọi người rất tàn nhẫn, từ lúc xuất phát tới giờ., Ít nhất hai mươi mấy người không cẩn thận rơi vào trong khe núi, tan xương nát thịt. Nhưng những lời này lại rất có thể kích phát sĩ khí, từ đội ngũ hướng đầu đuôi

truyền ra, sau đó âm thanh oán giận trong đám người lập tức giảm đi phân nửa. Đã không có đường quay đầu, vậy oán giận vài câu cùng ít oán giận vài câu cũng không có gì khác biệt. Có nói nhằm khí lực, không bằng đem nó dưới chân.

“Kiên trì đến cùng, vĩnh viễn không thể quay đầu. Không thể do dự, không thể lộ ra nửa điểm mệt mỏi cùng mê mang, ít nhất ở trước mặt các tướng sĩ không thể!” Căn dặn các huynh đệ, Húc Tử âm thầm dặn dò chính mình. Hắn rõ ràng nhớ kỹ lần đầu tiên mình đi ra gian nan, giống như sau một khắc sẽ mệt đến học máu mà chết., Nhưng trên thực tế, An Nhạc quận tự đi bộ đi đến mưa nước, ở giữa còn phải chia sẻ gánh nặng gia súc, hẳn đều không ngã xuống. Có đôi khi mỗi mệt có thể khiến nam nhân lớn lên nhanh hơn, chỉ ít nhiều nhiều năm trước, chính mình trải nghiệm những lời này.

Đường núi gập ghềnh, vừa mới khôi phục chương ngại màu xanh lục lúc ẩn lúc hiện. Nếu như không phải dẫn đường lấy tính mệnh người dẫn đường bảo đảm, rất nhiều thời điểm, các tướng sĩ thậm chí hoài nghi phía trước căn bản là tuyệt cảnh không cách nào ra vào. Nhưng rất nhanh, loạn thạch cùng bụi gai che dấu con đường nhỏ lại lộ ra phía trước, giải trừ nghi ngờ của mọi người.

Loại đường này đối với thể lực đối với con người là khiêu chiến nghiêm túc, mặc dù là hán tử cường tráng nhất, liên tục hành tẩu trên một canh giờ, cũng nhin không được thở phì phò từng hơi từng ngụm. Nhưng loại đường mòn này cũng không phải hoàn toàn không có, ít nhất phong cảnh ven đường phi thường ưu mỹ. Từ lúc mặt trời mọc đến bây giờ., Đoàn người đã thấy ít nhất hai thác nước do tuyết tan hóa thành, mười mấy trăn châu ngưng tụ ở dưới đáy hồ nhỏ của sơn cốc. Thác nước rơi vào trên hòn đá, tung tóe ra từng lớp từng lớp ngọc vụn. Nước đầm thì lấy tiếng ầm ầm rất nhỏ để đáp lại thác nước, tiếng cung và biểu tượng hòa hợp mà tấu, liên miên không dứt giữa quần sơn.

Ngay cả đối với người không miễn cảm nhất, đối với hạt châu lớn đủ mọi màu sắc rơi xuống dưới ánh mặt trời cùng trong sơn cốc hoa đại đang nở rộ trong cốc cũng không thể thờ ơ. Tiếng hoan hô cùng tán thưởng tạm thời để cho người ta đem

mỗi một vút ra sau đầu. Lại đi qua một cột đá, mỗi một cùng cảm giác nhàm chán một lần nữa một lần nữa chiếm lại thân thể người ta. Ánh mặt trời chiếu rọi không đến trong khe núi., Tuyết đọng xuất hiện một màu vàng đất. Mấy cái cốc trắng xóa chỉ thẳng lên trời. Mùa xuân tới nhưng chúng lại hoàn toàn mất đi cơ hội khôi phục sinh mệnh.

Đây rõ ràng là hậu quả của lần phong bạo trước lưu lại. Trong khe hở tảng đá cách đó không xa, còn kẹt một đoạn thân cây chưa bị phong đao sương kiếm cắt thành mảnh vụn. Cỏ dại dưới thân cây thò ra đầu hơi vàng, mấy con chuột hoang tỉnh lại từ trong giấc ngủ say chợt nghe tiếng người, kinh hoảng nhảy qua ngọn cỏ, bay đi xa.

Trong trí nhớ động vật trong núi, chưa từng thấy nhiều người như vậy. Đội ngũ kia căn bản không nhìn thấy giới hạn, tựa như một con rắn khổng lồ phập phồng theo thể núi. Giao nhau với đội ngũ này đứng thẳng trong dãy núi, còn có một quái vật khổng lồ khác. Động vật trong núi rất quen thuộc với hậu nhân, đó là Vạn Lý Trường Thành, từ mấy trăm năm trước đã vắt ngang ở nơi cao nhất trong núi Yên Sơn, chưa từng tỉnh lại.

Chỉ là hôm nay, cảnh sắc tráng lệ yên tĩnh đột nhiên thay đổi. Đội ngũ đi hướng bắc nhìn về phía bức tường này, từ xa nhìn lại có thể thấy đang giao hội cùng với bức tường này. Bọn họ đến từ bức tường này, hình như đây là một chi nhánh của bức tường, lại giống như một phần của bức tường. Có lẽ bọn họ chính là bức tường này, ngủ say mấy trăm năm cuối cùng cũng đuổi người trong làn gió xuân, chậm chạp tỉnh lại.

“Nếu như sư phó Đồng Tượng gặp phải tình huống này, hẳn sẽ làm thế nào?” Quay đầu nhìn lại phía sau đội ngũ liên miên chập chùng cùng phía xa xa cũng liên miên không dứt, Húc Tử lại hỏi mình lần nữa.

Đồng tượng sư phó nhất định sẽ núp ở một đầm nước nào đó trong núi, tự tiêu dao một mình. Thứ hắn theo đuổi chính là an bình trong lòng, mà không giống mình quẩn luyến với thế sự đến mức không thể buông tay như vậy! Nhưng như vậy thật có thể an bình sao? Vì sao ngẫu nhiên đề cập đến phong cảnh ở

Giang Nam, ánh mắt sư phụ đồng nha thủy thâm thúy như nguyệt nha hồ.

bịt tai lại, chưa chắc không nghe được tiếng ghen ngào của mảnh đất này. Nhắm mắt lại, chưa chắc không thấy được hiện thực máu chảy đầm đìa. Lừa gạt người khác, phụ lòng người khác, thật ra đều tương đối dễ dàng. Người khó đối mặt nhất, thường vẫn là mình.

Húc Tử nhớ rõ mình trước sau hai sư phụ, vô luận là Dương phu tử hay đồng tượng đều cho rằng hắn là người chấp nhất quá mức, không hiểu biến cố, cho nên đời này rất khó “Phong hầu”. Mà trên thực tế, hắn hiện tại đã là quận chúa Bắc Lăng, Phiêu Kỵ đại tướng quân, vượt xa dự đoán của hai vị sư phụ.

Lựa chọn của sư phó không nhất định là chính xác. Hắn là người trong trần thế, tất nhiên phải thừa nhận hân hoan cùng sầu bi, đau khổ cùng mê mang của trần thế. Chỉ cần mình tận tâm đi làm! Có lẽ trong mình mình tự có một tương lai người khác không cách nào dự liệu đang chờ mình ở phía trước.

Nghĩ tới đây, Húc Tử nhẹ nhàng nở nụ cười, quay đầu lại nhìn thoáng qua bức tường thành đang thư giãn trong ánh nắng chiều, lớn tiếng ra lệnh: “Nổi sừng, thông báo các huynh đệ đẩy nhanh chút bước chân!”

“Ô ô ô ô.... Ô ô” đi ở cuối đội ngũ là quân sĩ phụng mệnh chủ soái, lớn tiếng thổi kèn, nhắc nhở huynh đệ phía sau nhanh chóng đuổi theo. Đoàn người còn có một đoạn đường rất dài phải đi, không được phép trì hoãn.” Ô ô ô ô “Đội ngũ các đoạn, có sĩ tốt giờ đưa đáp lại.

Tiếng kèn nhanh chóng vang vọng trong núi, đầu tiên là vang lên một tiếng, sau đó là một chuỗi dài. Đột nhiên, trên đỉnh tường thành dường như cũng có tiếng kèn truyền tới, hô ứng với kèn lệnh hành quân.

Ô ô ô... tiếng gió thổi qua dãy núi. Dưới trời quang mây ảnh, hai bên bức tường như đồng thời chuyển động, tinh thần phấn chấn, râu tóc xõa dài.

Trường thành đã sống rồi, giống như trong truyền thuyết, nó ở một mùa xuân nào đó liền tỉnh lại.

Chương thứ sáu 【 Chương thứ sáu 【 Thượng)

Khi tiếng góc bị gió đêm nâng lên đưa vào trong lều, Cát ca vừa vắn từ trong ác mộng tỉnh lại. Hắn mơ thấy một con sói to có cánh màu trắng từ trên trời nhào vào giữa một bầy thiên nga trắng, xé chúng thành từng mảnh nhỏ máu tươi. Hắn dẫn đám trẻ tuổi trong bộ lạc đi cứu viện tổ tiên nhà mình, con sói trắng cường tráng kia lại phát ra một tiếng gào thét kinh thiên động địa: “Hừ.....”

“A... Ô...” Đây không phải sói tru, mà là cảnh báo của huynh đệ đêm tối phát ra. Nhiều năm săn bắn dưỡng thành thói quen tốt nghiệp khiến cho Sa ca nhanh chóng thoát khỏi sự mệt mỏi và trái tim mệt mỏi, nhanh chóng nhảy xuống khỏi đồng than. Dựa vào hạt củi chưa lành tản mát ra ánh sáng nhạt, hắn luống cuống tay chân quần chặt giáp da, nhanh chóng thoát khỏi thân thể mệt mỏi, nhanh chóng nhảy xuống khỏi giường gỗ., Năm loan đao, tiếng kèn cảnh báo lại đột nhiên biến mất, phảng phất như chưa từng phát ra. Cả tòa đại doanh lần nữa khôi phục yên lặng, chỉ có gió đêm không ngừng đảo qua lông dê trong doanh trại, phát ra tiếng vang làm người ta cơ hồ muốn điên cuồng. “Phản phạt phản phạt... vù vù vù...”

Chẳng lẽ ta nghe lầm. Xá Thoát Sa ca chân chờ buông đao xuống, không cam lòng kéo cánh cửa mềm mại ra, nghiêng tai ngưng thần, cẩn thận phân biệt động tĩnh trong bầu trời đêm. Đây không phải lần đầu tiên hắn nằm mơ giấc mộng liên quan tới phi lang, nhưng không phải mỗi lần đều có thể ngủ mơ nghe thấy tiếng kèn. Lần này, hắn rõ ràng nhớ rõ là trước sau hai tiếng, tiếng thứ nhất dồn dập mà cao vút, thanh thứ hai ngắn ngủi xông lên đầu, liền bị nhân sinh kẹt chết.

Tiếng kèn thứ ba cũng không vang lên nữa. Ngoại trừ tiếng gió cuốn cờ chiến, trưởng lão Sa ca chỉ nghe thấy tiếng ngáy tỉnh té cùng vài tia ban đêm mùa xuân thường có. Lưu Hoa Hà là địa phương tốt. Một doanh địa thủy thảo xinh đẹp ánh mặt trời rực rỡ, luôn khiến người thiếu niên trong bộ lạc tỉnh lực dư

thừa. Cái đó có nghĩa trường sinh thiên sẽ ban cho càng nhiều trẻ con hơn, càng nhiều dũng sĩ. Có nghĩa là cốt huyết bạch thiên nga liên miên không dứt.

Tiếp đó, hắn nghe thấy một tiếng kêu gọi khiến lòng người ngửa ngáy: “Lão luyện, ngươi đang làm gì thế!” Trong thanh âm mang theo mùi hoa thơm, làm cho hắn không thể không buông rèm che cùng tâm thần đề phòng, quay đầu trở lại đồng than của mình.

Cô bé Bảo Âm đồ nhỏ của Vi Diệp Truân nằm nghiêng ở trên đồng than, đang tức giận vì xuân mộng của mình bị đánh thức mà bị nức nở. Vi tộc trong phòng kết giao với Hộc tộc., Cố ý tặng “Lễ vật” cho trưởng lão sa ca. Có đôi môi rấn chắc như búp bê của hoa, ban ngày mang theo nàng đi tuần tra bốn phía trong doanh địa, bỏ qua Sa ca luôn cảm thấy mình trẻ hơn mấy chục tuổi. Đến buổi tối trên thân thể nàng lại một lần lại chứng kiến độ tuổi thật sự của mình.

Vũ dũng hắn từng có thể một tay đánh ngã một con lạc đà đã không còn. Mà giữa hai chân thon dài và thân eo mảnh khảnh của nàng dường như ẩn giấu sức lực vô cùng vô tận. Cho nên mỗi khi Đát nàng nhúu môi lại, trong lòng đã tràn ngập đau khổ của Sa ca. Hắn sợ đôi phương không thể ngủ yên trong đêm., Ngay cả nửa đêm khi cởi tay cũng cố gắng không chế không phát ra âm thanh. Nhưng Đát cô lại như một con mèo nheo mắt, lúc nào cũng có thể mở mắt, triển khai thân thể tràn ngập ma lực.

Tối nay, Cát ca lần đầu tiên không muốn dụ dỗ mèo hoang ngủ. Gã nuốt một ngụm nước bọt nặng nề, khó khăn dời ánh mắt khỏi chân của Đát Nữ cố ý lộ ra ngoài lông dê bị mọc lên. “Ta vừa rồi hình như nghe thấy tiếng sừng!” Gã vừa né tránh khỏi ánh mắt u oán của đối phương., Vừa nghiêng người đi, hướng trong chậu than thêm một khối than trắng. Bồn than bằng đồng trắng là vật xa xỉ đến từ Trung Nguyên, phương pháp đốt than cũng là đến từ Trung Nguyên. Có trời mới biết người Trung Nguyên còn có bí mật gì! Trong những thứ bọn họ hiểu được, chỉ sợ không chỉ có thể làm cho cuộc sống càng thêm thoải mái!

“Vây còn ngươi, lão luyện!” Một lần nữa nhảy lên ánh lửa đem tắt cả trong lều vải chiếu thành màu hồng phấn, bao gồm tiếng mèo hoang.

“Hắn là hai tiếng, sau đó đột nhiên biến mất. Ta có chút không yên lòng, ngươi ngủ trước đi, ta đi ra bên ngoài tuần sát!” Lần thoát Sa ca yêu thương mà cười cười, đưa tay cho Đát Nữ chặn chặn dễ tốt.

“Tuần sát cái gì chứ. Ngươi tới đây cho ta!” Đát cô nhân cơ hội này nắm lấy cổ tay của Sa ca, như dây leo mọc ra quấn chặt lấy eo hắn. “Lão thân thể, không phải ngươi đã bố trí vài trạm gác ngầm rồi sao? Phía trước là con sông rộng lớn như vậy, sông bên kia là một ngọn núi cao như vậy. Chẳng lẽ còn có người có thể từ trên trời bay tới?”

“Người không thể. Nhưng ta mơ thấy một con sói mọc cánh!” Bỏ qua Sa ca một bên giãy dụa, một bên đáp lại. Cái cơ này hiển nhiên đã bị hắn dùng qua nhiều lần, cho nên không có bất cứ hiệu quả thực tế nào.” Sói mọc cánh, sói có cánh sao? Bao nhiêu thanh niên đều không nghe thấy., Sao lại chỉ có lỗi tai của ngươi tốt như vậy?” Tiểu Dã miêu vừa dùng lỗ mũi phát ra kháng nghị trầm thấp mềm mại, vừa vặn vẹo thân thể. Giáp da vừa mặc xong rất nhanh đã thất linh bát lạc, tay nó rất thành thạo vươn xuống, cầm chỗ duy nhất còn cứng rắn của thân thể nó.

“Đúng thật là một con sói có cánh...” Xá Sa ca thở hỏn hển. Hắn biết không có ai tin tưởng giấc mộng của mình. Chẳng những Đát kê đến từ Vi bộ lạc mà ngay cả tô sai của bản tộc mình cũng nhận ra Na Lợi và lão hồ ly kia hai con cũng không tin. Người trước luôn cười người tuổi già đa nghi, cần thời gian dài để nghỉ ngơi. Mà lão hồ ly kia sau khi nghe thấy hắn có cánh phi lang, lại khinh thường cười nhạo: “Cái gì mà Phi Lang?”, Phi lang, Sa ca, ta thấy thể lực của ngươi đã tiêu hao quá độ rồi. Nghe ta nói một câu, an trí một cái lều trại riêng cho nữ nhân trong phòng Vi bộ kia. Nếu ngươi không yên tâm thì đừng lo lắng., nuôi thêm mấy con đàn sói Mục Dương nhìn nàg, đừng cố gắng gượng. Thánh Lang không biết bay, cho dù thật sự nó đã bay mất, chúng ta cũng có Thánh Lang mới tới thay thế vị trí của nó...”

Thánh lang mới là con sói thứ hai cuối cùng cũng tìm thấy bên bờ hồ Nguyệt Nha. Có người nói đó là Thánh Lang, trời sinh ban cho phạt người, để đền bù sự tiếc nuối vì bị Đột Quyết và Đào Đào Thoát Ti cùng nhau lừa gạt. Cũng có người nói đó chính là nhi tử của Cam La., Là Tô Khánh phụ thuộc vào Cốt Lỗ kia và A Sủu cố ý mang Cam La dạo chơi ở đàn sói, để một con mẫu lang trưởng thành dẫn dụ Cam La, sau đó lại phái người trộm về con sói con.

Bỏ qua Sa ca thập phần khủng hoảng những truyền thuyết này. Theo hần thấy, sở dĩ thánh vật được xưng là thánh vật chính là bởi sự giúp đỡ ngẫu nhiên của Trường Sinh Thiên, chứ không phải do con người chế tạo. Nếu như Thánh Lang Tượng Mã và Ngưu Dương cũng có thể nhân tạo chủng mà sinh ra, bản thân nó cũng không đại biểu cho thần ân., Mà là tà ác đến từ ma quỷ. Chính bởi vì mấy năm nay Tô Diêm phụ ly, đám người Cốt Huyền Lỗ kia của A Sủu vẫn luôn có ý định khinh nhờn thần linh, cho nên thiên tài Trường Sinh không ngừng ban xuống tai nạn, chết rết hơn phân nửa gia súc của các bộ tộc, khiến con cháu Bạch Thiên nga không thể một mình bay lượn, mà giống như một đàn vịt xám sau lưng một đám người dọn cơm thừa canh lạnh.

Chẳng qua chỉ mới trừng phạt xong, thiên uy chân chính vẫn còn ở phía sau. Biết rõ đại nhân thánh lang thị vệ che ở ngay phía trước, Tô Diêm bị nữ sắc tham lam che mắt vẫn muốn mang theo tất cả ân nhân đi về phía nam tấn công mẫu tộc của thánh lang thị vệ đại nhân. Bàn về bản lĩnh cùng kiến thức., Tô Tỳ phụ thuộc trẻ lại trẻ hơn mười tuổi, không bằng một nửa Ngân Lang Thị Vệ đại nhân. Mặc dù Đột Quyết nhân cũng muốn cùng đám người nam hạ, nhưng người Đột Quyết nhất định có thể bỏ qua thiên uy sao? Cho dù bọn họ có thể đánh bại đại nhân phụ ly, bọn họ còn phải đối mặt với Từ hiền giả., Còn có Từ hiền giả và huynh đệ phụ ly đại nhân, bằng hữu. Trên thảo nguyên A Tư Lan, Hầu Khúc Lợi anh hùng như vậy có thể tầng tầng lớp lớp, anh hùng Trung Nguyên chắc chắn không chỉ có hai người phụ ly và Từ hiền giả.

Trong lúc nghị sự, Cát ca bỏ qua không ít những đạo lý mà mình nghĩ ra để gạt bỏ cho mọi người nghe. Nhưng các trưởng

lão khác của các bộ lạc lại trầm mê trong thê tử kế thừa ca ca của hần, sau đó đồng thời dựa vào đó kế thừa những lời nói dối đó, kiên trì cho rằng có một chỗ bốn mùa cũng không đóng băng, cung điện nguy nga liên miên, so với kim trường của gia tộc A Sử kia còn hoa lệ hơn.

Đó là lời nói dối rõ ràng. Từ nhỏ đã sống đến già, Sa ca chưa từng thấy qua bất kỳ nơi nào không có tuyết rơi. Mặc dù Trường Sinh thiên hạ thật sự có phúc địa như vậy, đó cũng là nhà của người khác. Con cháu thiên nga trắng chưa chắc đã thích ứng được với vùng đất nước đó.

Nếu đã là con cháu của thiên nga trắng thì nhất định sẽ bay lượn di chuyển khắp nơi. Nếu cứ ở một thời gian dài, mặc dù nơi đó có cây cối um tùm, khí hậu ấm áp đến đâu thì cuối cùng cũng sẽ làm cánh cánh mọi người tan biến. Khi thể hệ thiên nga đời trước mất đi lực lượng dẫn đầu, thì một đời thiên nga mới lại không ngược nhìn bầu trời nữa... Hần lớn tiếng thở dốc, toàn thân run rẩy, sau đó toàn bộ lực lượng biến mất hầu như không còn.

“Lão **, lão **...” Đát cô cũng đột nhiên ngừng thở, lại giống như trước kia., Thời điểm vừa mới mở đầu đã chấm dứt. Nàng ta hết lần này tới lần khác không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt sự tiếc nuối của chính mình. Trước khi xuất giá, với tư cách là phụ thân bảo âm nặng bao nhiêu lần đã dặn dò nàng ta rất nhiều lần., Sau khi đến bên cạnh ly khai Sa ca, vô luận bao nhiêu ủy khuất đều phải lấy khuôn mặt tươi cười thừa nhận. Bộ lạc chư tĩ mấy năm gần đây là lực lượng cường đại trên thảo nguyên nhanh chóng quật khởi., Mà cỏi bỏ bộ tộc là một chi nhánh cực kỳ trọng yếu trong Bàn tộc. Đem trưởng lão Sa ca cỏi bỏ bộ lạc, chẳng khác nào tìm được một chỗ dựa cường đại ở Vi Diệp Truân bộ. Mấy năm nay gia súc trên thảo nguyên so với một năm ít hơn một năm., Tai nạn so với một năm so với một năm, một trận chiến tranh tranh đoạt thảo trường và nguồn nước sớm muộn gì cũng sẽ triển khai. Đến lúc đó, đừng kể bộ lạc cỏi bỏ có thể trợ giúp đỡ, đối với bộ lạc Diệp Truân nhỏ yếu mà nói chính là khác biệt sinh tử.

“Ngủ đi!” Cát ca dùng bàn tay run rẩy để vuốt ve khuôn mặt con mèo hoang. Dưới ánh lửa mờ hồ, đốm xám trên cánh tay hắn cùng những sợi lông mềm trên khuôn mặt đều có thể nhìn thấy rõ ràng.” Lần sau khi hạ trại, ta sẽ tìm một người dựng lều cho ngươi. Ta già rồi, buổi tối sẽ ngủ rất say...”

Trong đôi mắt màu hổ phách của nàng, hắn lại một lần nữa nhìn thấy sự cảm kích.” Mặc kệ già nua, ngươi đều là thân thể của ta!” Tiểu Dã Miêu chụp lấy tay hắn, ý đồ dùng nhiệt độ trên mặt hòa tan cái kén ở giữa bàn tay. Nàng hiểu ý tứ của đôi phương., Diệp Trường lão của Diệp Truân bộ đến tuổi già, cũng sẽ tự thiết lập cho thế tử trẻ tuổi dựng nên đồng than. Các nàng sẽ ở trong đồng than mềm sinh ra đứa con thuộc về mình, sau khi các trưởng lão qua đời, đứa nhỏ không có huyết mạch huynh đệ cùng các huynh đệ khác của hắn cũng có cơ hội kế thừa một phần gia sản.

Tay của hắn đột nhiên lại cứng ngắc lại, trong nháy mắt căng thẳng như dây leo cổ đã trải qua ngày đông giá rét. Lần này, nàng cũng nghe thấy rõ ràng, đích xác có tiếng kèn, tiếng góc phi thường thể lương ở phụ cận nổ vang, “Ô ô ô... Ô ô...”

Lần thoát Sa ca nhanh chóng rút tay về, ở bên hông thắt hai cái lưng tung, nửa cởi trần thân thể chạy ra khỏi đồng than.

“Xuyên y phục của ngươi, trốn ở dưới giường, vô luận nghe thấy âm thanh gì cũng không được vọng ra!” Thanh âm của hắn theo ngoài cửa truyền vào, sau đó “bụp” một tiếng, cửa sập mềm nặng nề rơi xuống, đem sự kinh hoảng và mê hoặc của cô gái Lạc Cơ nhốt hết vào trong đồng than.

“Lão **!” Đát mẫu vội vàng hô to, lại biết mình không được đáp lại. Làm trưởng lão bộ tộc, bỏ qua gánh vác trách nhiệm trên vai Sa ca. Trước mắt ngoại trừ bộ lạc phụ thuộc của Tô Diêm ra, mấy đại bộ lạc Mục tộc đều tụ tập ở bên bờ sông Lưu Hoa Hà. Mà đám thanh niên anh dũng nhất trong bộ lạc, lại đi theo một hán tử cường tráng tên A Tư Lam dọc theo sườn núi giết về phía thị trường.

Làm con gái của thủ lĩnh một bộ lạc, Đát Mẫu biết nếu như lúc này thật sự có kẻ địch đột kích, vậy Tướng sẽ có ý nghĩa gì? Lúc nàng còn nhỏ đã từng trải qua sợ hãi như vậy, hơn nữa cái

loại cảm giác bất lực một mực khắc sâu trong trí nhớ. Nam nhân cao hơn xe bánh xe sẽ bị giết chết. Nam nhân kia sẽ bị giết chết ngay khi còn nhỏ., Bao gồm cả nam hài tử. Thân thể già nua của nàng bị trói bởi vì thân phận đặc thù ở trên tế đài, dùng máu thịt để tế điện Trường Sinh Thiên. Về phần nữ nhân như nàng, người xinh đẹp tương mạo được coi là đồ chơi đưa tới, sắc mặt già nua hoặc bình thường bị buộc vào cái lồng sắt, làm việc trong lều gia súc đến chết.

Lần đó, nàng chờ tròn hai mươi mấy tháng, mới bị phụ thân mang theo bộ hạ từ trong lều gia súc của kẻ địch đoạt về. Lần này, nàng tuyệt đối sẽ không thừa nhận cùng một loại vũ nhục như vậy. Nghĩ đến những cái này, nàng chậm rãi trèo xuống đồng than, từ cạnh chậu than cầm lên loan đao bỏ rơi Sa ca mang đi. Cười cười, nhẹ nhàng bỏ đi vỏ đao.

Nàng chỉ đứng bên cạnh chậu than, vừa vuốt vuốt lưỡi liềm, vừa chờ đợi phán quyết vận mệnh. Không khí ban đêm vẫn lạnh lẽo., Nhưng nàng không muốn trở về mặc quần áo. Đối với người chết hay cầm thú, nữ nhân không mặc quần áo không có gì khác nhau. Lửa đỏ chiếu sáng da thịt màu đồng cổ của nàng, chiếu sáng từng lỗ chân lông lộ thanh xuân. Không bỏ qua trường lão Sa ca, nàng cũng không muốn để người khác có cơ hội làm bẩn nó.

Tiếng kèn càng ngày càng gần, kèm theo tiếng kêu khóc và tiếng khóc lóc. Ánh lửa bên ngoài lều trại dần dần sáng lên, một lần vượt qua lửa than trong lều. Đã từng có một cái chớp mắt, Đất Nũ đã nghe được tiếng bước chân loạn nhịp đang nhích tới gần mình, nhưng rất nhanh, những tiếng bước chân kia đã rời xa, để lại cho nàng rất lâu và nỗi sợ hãi.

Ánh lửa trong chậu than đang chờ đợi dần dần yếu đi, hi vọng trong lòng cũng từ từ trở nên lạnh lẽo hơn so với chờ đợi. Rốt cuộc, có gió lạnh từ cửa trường thổi vào, Đất cô nương cười cười, nhanh chóng giơ đao lên.

Cánh tay của nàng cứng đờ ở giữa không trung, mũi đao đối diện lồng ngực. Nàng nhìn thấy toàn thân thương già thoát ly sa ca tựa vào cửa, sức cùng lực kiệt, trên mặt lại mang theo sự thoải mái phát ra từ nội tâm.

” buông dao xuống, mặc quần áo tử tế, đi đun chút trà sữa. Đợi lát nữa có khách nhân trọng yếu đến nhà chúng ta bái phỏng!”
Lần đầu tiên sau khi thành thân, lão nhân ra lệnh cho giọng nói thê tử của mình hạ lệnh cho nàng.

Chương thứ sáu (Ba)

Sự tình phát sinh nửa đêm lấy liều mà bỏ, tất nhận thức, địa đồ, dã lược... mười ba bộ lạc Tưởng tộc như Thập Tam gia tộc thất bại hoàn toàn, kết thúc tuyên cáo kết thúc., Nhưng kết cục của người chiến bại cùng với Kỷ tiên cô mỗi lần trong trí nhớ đều khác nhau một lần. Nam nhân trong bộ lạc Chư Sa sau khi đầu hàng không bị đối phương trói lại giết chết. Nữ nhân cũng không bị chọn lựa ra như gia súc một lần nữa phân phối. Nam nhân dẫn dắt “Phi qua Ma Thiên lĩnh” cùng lưu Hoa Hà trên đường chiến đấu đã buông xuống đồ đao, phi thường rộng lượng đón nhận lấy ly sa ca, tất sẽ nhận ra điều kiện đầu hàng mà các trưởng lão Di Diệp đưa ra: Không giết một người, không lấy đi toàn bộ dê bò cùng gia súc.

Thậm chí y còn yêu cầu rộng lượng hơn các trưởng lão, hiệp nghị mở miệng vừa mới đạt thành, lập tức dẫn quân lui về phía bờ Lưu Hoa Hà bên kia, dường như căn bản không sợ các trưởng lão lật lọng.

“Chỉ có cường giả vô cùng tự tin mới làm như vậy. Hẳn tin tưởng mình có thể không chế thế cục, mặc dù bỏ qua đám người Sa ca đối ý, cũng có thể một lần nữa một quyền đánh bại bọn họ!” Rất nhiều ngày sau đó., Tỷ Tú gánh vai sứ mệnh đặc thù nào đó nghe phụ thân mình dùng giọng điệu tán thưởng giải thích hành động của người thắng cuộc. Bộ tộc trên thảo nguyên cũng không phải một mực lấy tàn nhẫn làm đức, bọn họ chỉ cho rằng thiện lương phải có thực lực cường đại làm hậu thuẫn. Trong sử thi mà các trưởng lão Vi bộ lạc dùng miệng truyền miệng, chỉ có cách đây rất lâu rất lâu trước kia., Tổ tiên Vi bộ thân thể to lớn vừa mới thành lập bộ tộc, mới cấp cho người đầu hàng không giết nhân từ. Bởi vì ở thiên hạ Trường Sinh, không có bất cứ nam nhân nào có thể đánh bại đại trăn. Hẳn không sợ đối thủ một lần nữa khôi phục nguyên khí., Cũng không sợ đối thủ ôm oán trả thù, hẳn là Vương Giả do Trường Sinh Thiên chỉ định, vĩnh viễn không bại! Mà chính vì loại cường đại và bao dung này, các bộ lạc xung

quanh mới nhao nhao nhờ vào dưới trướng Đại Hồng Vũ, từ đó thành lập phòng Vi bộ tộc của bọn họ.

Nam nhân kia cũng mạnh mẽ như tổ tiên của Vi tộc sao? Đát mẫu không dám nghĩ như vậy. Nàng không có lá gan so sánh với người trong thực tế và con của Thần trong truyền thuyết. Nhưng nàng nhớ rất rõ, buổi sáng ngày trượng phu của mình thoát khỏi sự đầu hàng của Sa ca, nam nhân nửa đêm từ trên núi “Phi” xuống chỉ dẫn theo hơn bốn mươi hộ vệ., Liền đỉnh đạc đến gần bộ lạc gần bảy vạn người xây dựng liên doanh. Giống như đi thân thích ngồi không rời Sa ca, chắc chắn nhận ra các trưởng lão như Di Diệp trước mặt, cùng nâng chung một chén uống với đám người bại trận.

Lúc nhận lấy rượu sữa mình đưa lên, Đát Hoa nhớ rõ đôi phương rõ ràng dựa theo lễ tiết của người thảo nguyên, lấy ngón tay dính ra rượu, trước sau dâng cho trường sinh thiên, bắt diệt địa cùng với toàn bộ anh linh thủ vệ ở trên không bộ lạc. Sau đó mới chèn chén chèn chén. Hành động của hắn đều lộ ra vẻ thông dong cùng cao quý, thậm chí nhớ rõ lấy lễ văn bồi hướng mình đáp kính, hơn nữa trong ánh mắt mang theo nụ cười thẳng thắn.

Từ sau khi gả cho Sa ca so với mình lớn hơn gần bốn mươi tuổi, Đát kê chưa bao giờ thấy qua ý cười thẳng thắn thẳng thắn như vậy trong mắt bất kỳ nam nhân đồng lứa nào. Không có nửa phần tình dục cùng tà niệm, chỉ đơn thuần là đối với nữ nhân xinh đẹp tán thưởng.

“Người đàn ông này không giống người thường!” Trong ấn tượng đầu tiên, Đát Nữ tràn ngập hảo cảm đối với người thẳng.” Khó trách hắn có thể làm được chuyện người khác không làm được!” Ánh mắt nhìn theo ngón tay đối phương, nàng nhìn thấy cánh tay trắng kiện và miếng thịt nhô ra dưới giáp da, rắn chắc hơn bất cứ nam nhân nào trong bộ lạc, so với bất cứ nam nhân nào trong bộ lạc đều có sức mạnh hơn. Còn có đầu của hắn., Cho dù lật hết mười ba bộ lạc nam nhân, cũng không tìm được người thứ hai cao lớn như hắn. Nam nhân trầm ổn như núi, kiên định như núi, bất cứ một nữ tử nào theo hắn đều là hạnh phúc suốt đời không hối hận.

“Chúng ta có thể theo yêu cầu của đại nhân, truyền lệnh rút lui bộ hạ nhà mình về. Nhưng đoàn người A Tư Lam bộ Tô Khánh không quản được. Tô Tỳ phụ Ly và bộ hạ hấn ở chung một chỗ, cho nên..., Chúng ta không thể đi theo phía sau phụ ly đại nhân khai chiến với tộc nhân của mình!” Lúc cúi đầu rót rượu cho khách nhân, Đát cô nương nghe thấy Di Diệp trưởng lão không biết tốt xấu nói như vậy. Tuy mình cùng thuộc về một doanh, cô vẫn có một loại xúc động như đem bầu rượu trực tiếp đập vào mặt lá. Dựa theo quy tắc thảo nguyên., Một khi mọi người đã đầu hàng, hơn nữa còn phụ thuộc vào sự đầu hàng của mọi người, người bại trận phải xuất ra một chút giác ngộ của người bại trận, chỉ có thiên phú là sai đâu đánh đó với đại nhân.

Lúc ấy, nàng có chút thấp thỏm đưa mắt nhìn trộm về phía tráng hán được các trưởng lão gọi là phụ ly kia, cho rằng đối phương sẽ lập tức nổi giận., Có lẽ chiếc Di Diệp kia phải dùng tính mạng của mình để gánh vác trách nhiệm vì lời nói sai của bản thân. Ngoài dự đoán của mọi người chính là, phụ ly đại nhân không hề tức giận. Hấn chỉ cười hướng mọi người gật đầu, sau đó hứa hẹn., “Ta không cần võ sĩBức tộc chiến đấu vì ta, cũng không cần các người tự giết lẫn nhau. Mọi người chỉ cần lui về ven bờ hồ Nguyệt Nha, cũng nói cho ven đường gặp tất cả bộ lạc, Trung Nguyên người sớm có chuẩn bị. Ta có thể coi như lần chiến đấu này căn bản chưa từng xảy ra. Chư vị trưởng lão cũng có thể coi như lần chiến đấu này chưa từng xảy ra. Về phần các người tạo thành tổn thất cho Trung Nguyên, chúng ta sau này có thể chậm rãi tính toán.”

Không đợi các vị trưởng lão lấy lại tinh thần từ trong kinh hãi, các vị phụ thuộc Trung Nguyên mỉm cười đứng lên, từng thanh đoản đao cắm trên lưng dề lần lượt cắt một miếng thịt trên đĩa thức ăn trước mặt mỗi vị trưởng lão. Các vị trưởng lão cứ thế mà cắt xuống., Sâu cạn vừa đúng, tính cả ngoài cùng bên trong thịt mỡ đã chín như đến tận cùng còn mang theo ba phần máu thịt chín, một tầng không hạ xuống, trên mỗi miếng thịt đều bao hàm mấy tầng thịt mỡ đậm nhất, chín nhất...

Hấn chính là võ sĩ trên thảo nguyên. Trong nháy mắt, cẩn thận quan sát tỉ mỉ chữ Đát nàng nhất cử nhất động của khách nhân

có chút choáng váng đầu óc. Trong số những người đang ngồi, hẳn là người ít tuổi nhất với khách nhân. Cho nên, hẳn dùng lễ văn bồi trong tộc kính hướng trưởng lão bộ tộc! Mà sợ hãi cùng bi phần trong mắt các trưởng lão gần như trong nháy mắt liền tan biến, nâng khay trước mặt lên, hồi lâu mới đưa miếng thịt đầu tiên cắn vào trong miệng, chậm rãi nhấm nuốt.

Người bại trận mang theo tâm tình nhục nhã tạm thời đun sôi thịt dê cho nên vị thịt dê chắc chắn sẽ không ngon lành cho lắm. Nhưng các trưởng lão lại ăn rất cẩn thận, dường như bọn họ đang cùng nhau nhấm nháp hương vị thịt dê và lời nói của đối phương vậy.

Mùi vị kia can đảm giao thoa, mãnh liệt như rượu sữa ngựa, lại cường ngạnh như loan đao trên thảo nguyên. Kẻ chiến bại không cần phải gánh vác bất cứ trách nhiệm nào, không cần phải trả bất cứ giá nào. Trường sinh thiên hạ, không có bất cứ bộ tộc nào gặp phải loại chuyện tốt thế này. Nhưng điều này có thể sao? Chẳng lẽ phụ thuộc đại nhân là kẻ ngốc? Hay là hẳn căn bản không quan tâm chút lực lượng bé nhỏ không đáng kể của bộ tộc Hộc tộc?

“Nguyệt Nha hồ cách huyện này rất xa, mặc dù dọc theo đường thẳng tắp, ít nhất cũng phải đi được nửa tháng. Nhiều năm như vậy, ta không nhớ rõ Trung Nguyên nhân có gì đối nghịch với lãng bộ hay không.” Nhìn biểu tình chur vị Chung trưởng lão thay đổi trong nháy mắt.”, Lý Húc mang theo vài phần oán giận nói. Hắn nhớ rõ toàn bộ truyền thống của tượng người, cũng nhớ rõ toàn bộ lễ tiết của người phi. Trên thực tế, ở một thời gian đặc biệt nào đó, hẳn hầu như đem loài Tượng ượng trở thành đồng tộc của mình. Mặc dù ý nghĩ này thật ra là một mối tình nguyện.

“Phụ thuộc, phụ ly đại nhân nói rất đúng! Lần này, đây đúng là con cháu của Bạch thiên nga!” Hiếm khi thấy Di Diệp trưởng lão nhận sai, khuôn mặt già nua đỏ bừng. Mỗi một lọ mạch máu trên trán đều có thể thấy rõ ràng.” Nhưng thảo nguyên, hai năm gặp phải tai nạn trên thảo nguyên, vô cùng nghiêm trọng, cho nên mọi người nảy lòng tham.

“Trong nhà mình gặp nạn, là có thể đến nhà bằng hữu cướp sao?” Lý Húc nhận câu nói của Di Diệp, tiếp tục truy hỏi. Cùng lúc chất vấn đối phương, dao dưới tay hắn lại không dừng động tác, vô luận trưởng lão nào thay đổi thất bại, lập tức liền có thịt băm chính tề xông lên.

Đao công sạch sẽ lưu loát kia, sợ rằng đại đa số người trong bộ lạc đều không làm được. Thứ nhất, bọn họ không có cỗ lực cường đại của đối phương, thứ hai, bọn họ cũng sẽ không có loại tâm thái trầm ổn như đối phương. Đao kiếm thấy xương, máu tươi dọc theo mũi dao, dọc theo thịt dê chín một nửa, tản mát ra hương vị thơm ngọt đặc biệt của thức ăn trên thảo nguyên. Trong vẻ thô kệch mang theo hào sảng, trong dã man lộ ra đại khí. Không cần ăn, nhưng thưởng thức loại đao công thành thạo này đã rất đã ghiền.

Lão hồ ly kia không có rảnh rỗi thưởng thức đao công của Húc Tử như cô nương, hắn có chút ngăn người, không nghĩ ra được từ nào để tiếp lời của đối phương. Như cá lớn nuốt cá bé, ở trên thảo nguyên đích thật là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Cho nên Hộc tộc gặp tai họa., Tìm một bộ lạc thực lực không bằng bộ lạc của mình chuyên giá cũng hợp tình hợp lý. Nhưng vấn đề trước mắt là, bộ lạc Trung Nguyên này hiển nhiên so với bộ tộc bành tộc cường đại hơn nhiều, nếu như lại nói cái gì vô liêm sỉ cường thực, đối phương theo lời nói cần tới, kết cục của chư bộ Hộc tộc tựa như con dê béo đã nấu chín ở trên khay của đối phương...

Chậm rãi tính toán, món nợ này đã có vô số toán pháp tính. Nếu hôm nay không nhân lúc còn nóng lên mà hiểu rõ chuyện này, đợi khi A Sử Lỗ kia cũng thua dưới tay đại nhân.

“Phụ Ly đại nhân chớ trách. Chúng ta cũng là nhất thời hồ đồ, nghe tin A Sử nọ gia tộc kích động! Cho rằng trung nguyên trống rỗng.” Dĩ lực so với Lý Húc kỳ là lần đầu tiên giao tiếp, không biết đối phương sâu cạn thế nào. Thấy hắn mang theo uy thế đại thắng vẫn như cũ đồng ý đàm phán, trong lòng nổi lên ý niệm may mắn thay cho Di Diệp trưởng lão trả lời.

Lời nói của Húc Tử lập tức sắc bén như đao, đao đao cắt hướng người này tất phải cứu.” Đúng vậy, các người nhất thời

hồ đồ, nghe tin người khác kích động. Không biết sau khi bộ lạc chuyển hướng về phía nam, người giữ lại lão doanh ven hồ Nguyệt Nha còn lại bao nhiêu. Coi như không có gì. Nếu người qua đường cũng nghe thấy kích động của người khác, nhất thời hồ đồ, không biết chư vị còn có nhà để về không?”

“Cái này!” Các trưởng lão nhất thời sắc mặt đau khổ. Thời điểm xuôi nam, mọi người đích xác không có ý niệm trở về. Nhưng hiện tại chiến bại, phải quay lại, vạn nhất bị người nhân cơ hội tấn công, sợ rằng toàn bộ tộc san hô cũng gặp phải tai ương ngập đầu.

“Ta nhớ phía bắc Tượng tộc là phòng Vi các bộ, chính là do Nhữ Thủy Chư Hề, phía đông là khế Đan, Đào Ngột, chính hướng tây mới là Đột Quyết. Các người đi theo người Đột Quyết một đường xuôi nam, không biết phòng Vi, khế đan, Khâu Bằng bộ lạc cũng tới rồi chứ?” Đang lúc mọi người lo lắng không hiểu, Lý Húc tiếp tục truy hỏi.

“Cái này?” Mọi người càng thêm khẩn trương, mồ hôi trên trán chảy một viên ra phía ngoài. Theo mọi người biết, đi theo Cốt Lỗ Nam đồ mạo hiểm, chỉ là quan hệ gần với Đột Quyết. Một số bộ lạc nhất gan sợ phiền toái từ xa, lương thực không đủ, chậm chạp không có hành động.

Nếu mọi người đánh thắng cuộc chiến nam hạ, đương nhiên bộ lạc nhỏ cũng không làm nổi sóng gió gì lớn. Thế nhưng mọi người lại thua, tin tức thế lực tổn hại nhanh chóng lan truyền khắp thảo nguyên.

Trầm mặc, trầm mặc khiến người ta hít thở không thông. Đối mặt với Lý Húc, các trưởng lão của Tượng tộc không ngừng mời rượu thịt, trong lúc nhất thời thế mà lại quên mất ai mới là chủ nhân của nơi này. Trầm mặc ước chừng gần nửa canh giờ, thịt dê trên khay trước mặt đều đọng lại một tầng dầu trắng ngầy, các trưởng lão mới dùng ánh mắt đề cử ra một vị đại biểu, thỉnh cầu Lý Húc chỉ cho mọi người một con đường sống.

Bọn họ vốn đã là kẻ chiến bại, có thể có cơ hội ngồi xuống cò kẻ mặc cả với người thắng, đã là ân điển của trường sinh thiên.

Nếu như còn không biết cảm ơn mà nói, có lẽ tai nạn càng lớn hơn sẽ lũ lượt kéo đến.

Đối phương phụ thuộc, Trường Sinh Thiên chỉ định phụ thuộc. Đối nghịch với hấn thật ra chính là đang vi phạm ý chỉ của Trường Sinh Thiên. Cho nên, thiên tài Trường Sinh khiến mọi người trong thời điểm không có khả năng bị tập kích nhất bị tập kích. Cho nên, thiên tài Trường Sinh khiến cho mọi người khi bị tập kích, ngay cả đường sống cũng không có.

“Phụ ly đại nhân!” Xá Ly Sa ca giọng chén rượu trước mặt lên, theo cử chỉ của Trung Nguyên mà ngồi xếp bằng chuyển thành quỳ dài. “Chúng ta bị Trường Sinh Thiên vứt bỏ, cho nên không phân đúng sai, phạm phải sai lầm lớn như thế. Nếu Trường Sinh Thiên giả thủ của ngài đã khiến chúng ta có được giáo huấn. Mong rằng năm xưa đại nhân niệm tình cảm mọi người đã từng kề vai chiến đấu cùng nhau., Chỉ điểm cho chúng ta một con đường sáng. Trường Sinh Thiên tại thượng, phụ ly đại nhân cứ nói, chúng ta nhất định tuân theo. Nếu có người vi phạm lời thề, mười ba đại bộ tộc Trường tộc chúng ta sẽ cùng chặt đầu hấn. Nếu như mười ba đại bộ tộc Áo xỉ cũng không làm được., Nguyên trường sinh thiên giáng sấm sét, đánh chết toàn bộ nam nhân trong tộc. Nếu mười ba đại bộ lạc vi phạm lời thề hôm nay, nguyên trường sinh thiên hạ hạ ôn dịch, giết chết toàn bộ súc vật!”

“Nếu vi phạm lời thề, nguyên trên trời hạ xuống sấm sét, đánh chết tất cả nam nhân trong tộc. Nếu vi phạm lời thề hôm nay, nguyên trường sinh hạ ôn dịch xuống, giết chết tất cả súc vật!” Chúng trưởng lão cùng thay đổi tư thế ngồi, quỳ dài hướng Lý Húc cầu xin.

Đây đã là lời thề ác độc nhất trên thảo nguyên rồi. Cho nên Húc Tử cũng không bức người quá mức. Hấn nửa đêm dẫn dắt các huynh đệ từ trên núi giết xuống, chỉ là bằng vào sự quen thuộc đối với truyền thống của tộc doanh bộ tộc, mới một kích đắc thủ. Thật muốn bức đối phương phải phản kháng, bất kể một bên mình chiến tổn hại thế nào., Quang đem mấy vạn người Mục này toàn bộ giết chết, thì phải trì hoãn một hai ngày thời gian. Đến lúc đó, vô luận là A Tư Lam cùng Cốt Lỗ

xa đằng sau đã chạy tới phía trước, cũng sẽ không để cho hắn toàn thân trở ra.

Cho nên, lựa chọn tốt nhất vẫn là bức bách ân tộc rời khỏi, tiến tới làm tan rã liên minh vốn đã rất mỏng manh của các bộ tộc. Nếu như trên đường lui về phía sau chư bộ còn có thể đem sự cường đại của Trung Nguyên truyền bá ra ngoài, sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng hơn so với lần gặp chiến đấu khiến A Sử Lỗ mang đến cho hắn.

Sau khi cân nhắc lợi hại, Húc Tử cười giơ bát rượu trong tay lên, đụng đụng vào ly rượu của Sa ca, trình trọng hứa:

“Trường Sinh tại thượng. Lý Húc ta ở đây lập lời thề, hướng về tộc nhân của mình định ra, chỉ rõ đường ra cho Thập Tam đại bộ lạc Mân tộc. Nếu như ta vi phạm lời thề, nguyện chịu trừng phạt của Trường Sinh thiên!”

Dứt lời, chủ nhân lần nữa dùng ngón tay dính rượu, kính trời, kính lại đất, kính quỷ thần, sau đó uống một hơi cạn sạch rượu còn lại.

Chương thứ sáu (3 hạ)

Uống cạn rượu, Lý Húc bắt đầu cẩn thận thảo điều kiện cùng các trưởng lão đối với hai bên cũng tương đối có lợi. Lúc trước hắn đã đáp ứng không đuổi các võ sĩ Yểm Tộc chiến đấu vì mình, giờ phút này tự nhiên phải thủ vững hứa hẹn này. Nhưng là người bại trận., Bộ lạc Chư Lăng cũng phải trả giá đắt vì sự lỗ mẫn của bọn họ. Đặc biệt là Tô Bạch đưa các bộ lạc lên chiến trường phụ thuộc vào gia tộc, mặc dù hôm nay không có mặt ở đây, cũng phải gánh vác trách nhiệm của thủ lĩnh cùng tộc nên gánh vác.

Cho nên, mười ba đại bộ tộc phải sau khi đàm phán kết thúc, lập tức nhổ trại rút lui. Lý Húc không cần bọn họ lập tức dùng dê bò bồi thường tổn thất của trung nguyên, nhưng các bộ sau năm năm hàng năm phải lấy một trăm con ngựa tốt., Một trăm con trâu trắng cùng một ngàn con dê chở đi Bắc Lăng, chuộc tội cho mạng thú hôm nay. Nếu trên đường vận chuyển đi động vật bị tổn thất, sẽ do người chặn đê tự mình phụ trách bổ sung toàn bộ, quân Bắc Lăng chỉ tiếp nhận số lượng thực tế trâu bò của quân Bắc Lăng.

Bắc Lăng quân không cướp đoạt nữ nhân trong bộ tộc. Nhưng cùng lúc Thập Tam đại bộ tộc quay về, phải hướng tất cả các bộ lạc gặp được giải thích sự nhân từ của các tướng sĩ Trung Nguyên. Đồng thời đem sự dũng cảm của tướng sĩ Trung Nguyên thẳng thắn thành khẩn nói cho chính mình gặp người khác. Ở góc độ người ngoài quan sát của Đất cô nương, ở trong điều khoản này..., Bộ lạc Chư Sa chiếm tiện nghi lớn. Kỳ thật cho dù Húc Tử không yêu cầu làm như vậy, bọn họ cũng sẽ tăng cường sức mạnh của quân đội Trung Nguyên. Chỉ có đem sức chiến đấu của quân đội Trung Nguyên đẩy lên trời, bộ lạc Chư Sạn cũng sẽ không bị hàng xóm xung quanh phát hiện mình yếu đuối, bọn họ mới có thể chịu đựng được đả kích của chiến bại, từng chút khôi phục nguyên khí.

Điều kiện thứ ba mà Lý Húc đưa ra là vì Đất Nấm quá giao hoạt. Đó là một loại nam nhân thành thực giao hoạt, vô cùng khiến phụ nữ động lòng. Điều kiện là quân Bắc Lăng không

thể dựa theo truyền thống tàn sát các bộ lạc của thảo nguyên để trừng phạt mạo phạm bọn họ., Nhưng các trưởng lão mười ba đại bộ lạc phải lập tức phái người đưa thư đến dưới chân bức tường, thu hồi lại chiến sĩ tinh nhuệ nhất của chư bộ. Đồng thời các trưởng lão phải phế truất Tô Diêm phụ thuộc vào vị Đại Hãn bộ lạc này, một lần nữa lựa chọn người dẫn đầu thiên nga trắng.

“Phụ thuộc, phụ thuộc Ly đại nhân. Tô Diêm, Tô Diêm phụ thuộc vào A Sử có Cốt Lỗ làm chỗ dựa!” Chắc chắn bọn Di Diệp không dám vi phạm lời thề vừa phát ra., Không thể làm gì khác hơn là dùng giọng nói cầu xin Lý Húc giờ cao đánh khẽ. Các bộ lạc sợ dĩ vãng bỏ thủ lĩnh cộng đồng mà lựa chọn Tô Bình gia tộc, trong đó có một nguyên nhân trọng yếu là bởi vì dây thắt lưng của hôn nhân hai người Đào Ngột thoát tơ và Cốt Lỗ. Trải qua sự chinh huấn của Từ Đại Nhân năm đó, vũ lực của bộ tộc Tô Khuynh vốn là mạnh nhất của bộ tộc Sạn., Sau lưng lại có Đột Quyết Vương Đình làm hậu thuẫn, mặc dù các trưởng lão đã loại bỏ được nhận thức phụ thuộc của Tô Diêm, sợ rằng không bao lâu nữa, đoàn người vẫn phải khuất phục vó ngựa Tô Khánh bộ.

“Các ngươi cứ việc đưa ra quyết định. Sau khi phó thác chính là ta, mà không phải là các ngươi. Nếu như Cốt Lỗ dám can đảm dụng binh đối với các ngươi, ta sẽ dẫn dắt tướng sĩ Trung Nguyên chép sào huyết của ông ta!” Lý Húc suy nghĩ một chút, vô cùng tự tin hứa hẹn.

“Đa tạ đại nhân phụ thuộc!” Lần Ly Sa ca sợ cái gì mà Di Diệp còn nói ra những lời khiến Lý Húc khó chịu, vội vàng đại biểu cho mọi người đáp ứng. Bộ lạc Tô Khuynh Bộ có Cốt Lỗ làm chỗ dựa, nhưng mọi người cũng có thể để phụ ly đại nhân làm chỗ dựa cho mọi người. Cốt Lỗ có cường đại hơn nữa chẳng qua chỉ là một tên Đột Quyết nhỏ mồi hôi. Mà phụ thuộc vào đại nhân bây giờ ít nhất cũng là một phương mồi hôi nhỏ, luận về thực lực cũng không kém hơn so với Cốt Lỗ!

Huống hồ cùng phụ ly đại nhân giao thủ, Cốt Lỗ cùng Tô Diêm phụ trách hai người còn sống hay không còn chưa biết. Mọi người cần gì phải vì hai người sắp chết mà mất đi sự vui mừng phụ thuộc đại nhân?

Còn có một điều kiện ưu đãi là Lý Húc có thể cung cấp, mà Cốt Lỗ A Sử kia như thế nào cũng không thể cung cấp. Đó chính là lương thực các bộ lạc chịu đựng qua mùa đông tiếp theo. Ở trong trí nhớ của Sa ca, người Trung Nguyên rất ít xuất hiện tình huống thiếu lương thực. Nếu thông qua chiến tranh không thể tiếp tế cho bộ lạc, thông qua thủ đoạn khác, cũng có thể khiến bộ lạc khởi tử hồi sinh.

Nghĩ đến đây, hắn xoa xoa đùi ngồi xếp bằng, mang theo giọng điệu thăm dò dò hỏi thăm: “Phụ Ly đại nhân, ngài ở quán hàng bộ Tô Khuynh đã bị Tô Diêm chiếm mất rồi. Nếu đánh xong, ngài có thể phái người tới bộ lạc của chúng ta mở tiệm hàng không?”

“Được, nhưng các người nhất định phải đảm bảo an toàn cho thương nhân của Trung Nguyên!” Lý Húc suy nghĩ một chút rồi đáp ứng. Thông qua một khách sạn khác của bộ lạc khế Đan, hắn đã biết kết cục mà mình thiết lập ở tiệm hàng của Tô Khuynh bộ đã nhiều năm qua., Hai cái khách điếm chẳng những cung cấp cho hắn tài phú cuộn cuộn mà còn góp cho Bác Lăng quân một lượng lớn cải da ngựa. Tồn thất một trong số đó, đối với sự phát triển của Bác Lăng quân sau này sẽ ảnh hưởng rất lớn. Trừ Sa ca đề nghị mở lại thương đạo giữa hai bên, thì vừa vặn bù đắp khuyết điểm này.

“Nhưng, có thể hay không, xin mời rời đại nhân ra ơn, đợi đến cuối thu phái đội buôn chở một nhóm lương thực đến đây?” Thấy Lý Húc đáp ứng sáng khoái, bỏ qua Sa ca lần nữa mở miệng khẩn cầu.

“Lương thực?” Lý Húc ngây người, nhanh chóng nhớ tới nguyên nhân trọng yếu của từng bộ tộc đổ xuống phía nam. Dân cư các bộ tộc cũng không tính là nhiều, nếu như giao dịch chút lương thực có thể làm yếu bớt chiến hỏa, hắn lấy gì mà không làm.” Mùa xuân và mùa hè không được., Sau mùa thu, sẽ có thương đội đến giao dịch với bộ lạc của các người. Nếu như cần, các người cũng có thể phái thương đội tới Kỳ quận, dùng chiến mã giao dịch., Tiểu Ngưu và cải cách lấy thức ăn cùng muối ăn. Đồng thời có thể đem tin tức này truyền bá ra ngoài, phạm là bộ tộc không đi theo phía nam gia tộc A Sử kia, hoặc là bộ tộc lạc lạc đường lạc đường biết quay lại, đều

có thể nam hạ đến Khuẩn quận mua lương thực cứu mạng. Những kẻ kiên trì đi theo phía nam gia tộc A Sử kia, đến chỉ có một cây đao, một hạt lương thực cũng không có.”

“Tạ ơn phụ ly đại nhân thành toàn!” Xá Sa ca hai tay ấn xuống đất, nặng nề dập đầu xuống. Có lời hứa này của Lý Húc, mười ba đại bộ tộc mặc dù mùa hè không sinh trưởng được bao nhiêu gia súc, mùa đông cũng sẽ không có quá nhiều người chết đói. Chỉ cần chịu đựng qua khoảng thời gian gian gian gian gian gian gian gian gian gian gian nan nhất, cỏ xanh sẽ nảy mầm, dê bò sẽ sinh con, võ sĩ Giáp tộc dựa vào lực lượng tích trữ, có thể chinh phục nhỏ yếu xung quanh, cam đoan chủng tộc mình sẽ sinh trưởng.

“Phụng ly, phụ ly đại nhân đối với chúng ta như là cha mẹ tái sinh. Chúng ta nguyện ý vĩnh viễn cung phụng đại nhân làm Ngân Lang sứ giả!” Dã Lực so tài không muốn để cho một mình Sa ca chiếm hết chỗ tốt, tranh đoạt nói.

“Phụ Ly đại nhân vốn là Ngân Lang sứ giả do Trường Sinh Thiên chỉ định!” Nhất định phải biết Di Diệp kia nhìn hấn một cái, lớn tiếng nói.” Là người của Tô Khánh bộ bị ma quỷ che khuất ánh mắt, cự tuyệt Trường Sinh Thiên ban ân. Cho nên, ta chắc chắn thức bộ tộc ở đây lập lời thề, thà rằng toàn tộc bị diệt, cũng tuyệt đối không nghe theo hiệu lệnh của Tô Bình bộ nữa!”

“Ta chịu thoát khỏi trận lập thề!”

” dư đồ bộ tộc ta lập thề!”

Trưởng lão các bộ tộc biết Tô Diêm đã mất đi đại thế phụ thuộc, dứt khoát tráng sĩ đoạn cổ tay. Nhưng đối với việc bỏ qua Sa ca và tất nhận thức Quỷ Môn đạo trong lòng hai người bọn họ, bọn họ chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn thấu.

Nếu Tô Khánh bộ mất đi tư cách thống lĩnh Bạch Thiên nga, tiếp theo thực lực mạnh nhất chính là bỏ mình bộ tộc cùng thức bộ. Cho nên hai bộ lạc mới nịnh hót phụng phụng như thế nhờ phụ thân ly đại nhân. Nhưng từ hai bộ lạc này một người trở thành thủ lĩnh Bạch Thiên nga, lại thật sự làm cho người không muốn tiếp nhận.

Tộc trưởng bỏ bộ lạc lớn tuổi, làm người có chút ngang ngược. Trưởng lão bỏ qua Sa ca lại quá mức giáo hoạt. Từ bộ đầu lĩnh, bộ lạc khác khẳng định sẽ bị ức hiếp. Tất nhiên bộ lạc quan càng không cần đề cập tới, cái tên Di Diệp Tổ có lão hồ ly kia, trời sinh chỉ chiếm tiện nghi mà không chịu thiệt. Làm cho người bộ thức cảm vương miện thiên nga, các thiên nga khẳng định chỉ bay vào trong mắt tiền!

Nghĩ tới nghĩ lui, đoàn người do dự không dứt đối với việc chọn ai làm thiên nga thủ lĩnh. Mặc dù Lý Húc không ra lệnh cho mọi người lựa chọn trong ngày hôm nay, nhưng không có một thủ lĩnh nào làm hạch tâm, mọi người rất khó cùng đối kháng với uy hiếp của Tô Khuynh bộ.

Ánh mắt tất cả Di Diệp và Xá Sa ca đều là những người đã già, sao lại không đoán được ý nghĩ của các trưởng lão khác. Hai người nhìn nhau, nhẹ gật đầu, sau đó quỳ xuống bước mấy bước., Cùng quỳ trước mặt Lý Húc, “Bạch Thiên Nga đã mất đi đầu lĩnh của hân, không biết con đường phía trước ở đâu. Trường Sinh Thiên đã lựa chọn phụ ly đại nhân chỉ dẫn chúng ta, chúng ta nguyện ý đề cử thủ lĩnh phụ ly đại nhân làm của chúng ta, hai tay dâng lên vương miện thiên nga!”

” Dã Lực bộ nguyện ý đi theo đại nhân!” Dã lực xuất hiện một lần xấu so với lúc trước, lần này lập tức nắm chặt lấy cơ hội lấy lòng Lý Húc. Nếu như chỉ là phụ thuộc, tương lai sống chết của mọi người không có bao nhiêu liên quan tới Ngân Lang sứ giả trước mắt này. Nhưng nếu tất cả mọi người đều làm mục tiêu của hân, hân sẽ không trở mặt nhìn mọi người chết đói.

Gia hỏa có thể làm trưởng lão có thể có ai không giáo hoạt như hồ. Nghe được những lời bỏ qua Sa ca và đám người dã lực để so sánh, lập tức hiểu ra sự vòng vo quanh trong đó. Lúc này, trưởng lão Thập Tam bộ lập tức mở bàn ra, đồng thời đến trước mặt Lý Húc quỳ xuống, thề đại biểu cho toàn bộ bộ tộc phụng phục người đứng đầu thiên nga.

“Thiên nga trắng vẫy đôi cánh, trên đời này không có chuyện chúng nó không bay qua được núi cao. Thiên nga trắng xếp thành chữ người, không có mưa gió nào có thể ngăn trở chúng

bay lượn...” Bất kể Húc Tử có đáp ứng hay không, chúng trưởng lão cũng phải cất tiếng hát vang. Bọn họ đều từng nghe nói qua cái mộng Ngân Lang có cánh dài của Sa ca. Mà bay vút lên sông lớn thì không phải chỉ là Ngân Lang mọc cánh thôi sao?

“Mọi người mau chóng đứng lên, đều đứng lên hết!” Lý Húc không ngờ cuối cùng lại có kết cục như vậy, dờ khóc dờ cười. Làm một tổng quản lục quận đã khiến hần sức cùng lực kiệt, nếu quản cả việc vật trên thảo nguyên, chỉ sợ tương lai sẽ mệt chết.

“Nếu như đại nhân không đồng ý, con cháu của thiên nga trắng sẽ mất đi phương hướng. Những thiên nga mất đi phương hướng chỉ có rơi vào bẫy của thợ săn!” Ngoài bỏ qua Sa ca vừa khóc vừa khầu đầu. Mái tóc hoa râm buông xõa, tựa như cỏ khô rung trong gió.

Húc Tử không đành lòng để cho đôi phương cầu khẩn mình như thế, cũng không muốn dây dưa trên việc này thêm. Suy nghĩ một chút, thấp giọng đáp: “Việc này, việc này cần chậm rãi nói ra. Đại chiến sắp tới, ta tạm thời cũng không có thời gian quản sự tình trên thảo nguyên.”

“Đoạt mồ hôi trên thảo nguyên chúng ta, không phiền toái như quan viên Trung Nguyên!” Chắc chắn lá Di Diệp nghe Lý Húc mở miệng, vội vàng nhắc nhở.

Đại Khả Hãn bộ tộc bộ tộc chỉ là chủ chung của bộ lạc. Trong các bộ lạc tự có một bộ quy tắc vận hành, bình thường Đại Khả Hãn rất ít nhúng tay vào. Chỉ có ở giữa bộ lạc cùng bộ lạc xảy ra tranh cãi, hoặc là hướng bộ lạc dân tộc khác tuyên chiến., Mới cần Đại Khả Hãn ra mặt. Ngoài ra, bộ lạc Đại Khả Hãn chịu trách nhiệm hỗ trợ lẫn nhau giữa các bộ lạc cấp dưới, ví dụ như trao đổi vật tư, các nhiệm vụ điều động cứu viện tai họa, cũng rút từ trong đó thù lao nhất định.

Nếu dục vọng quyền lực của Đại Hãn rất mạnh, như Tô Tỳ phụ thuộc, hần có thể lợi dụng chức quyền trong tay, để cho các thiên nga trắng dựa theo tự giác bay lượn về phía trước.

Mà đối với một người ham muốn quyền lực không mạnh mà nói, Đại Khả Hãn này kỳ thật chính là đại chương quỹ vung tay, quá khen ngợi.

Chương thứ sáu 【 Chương thứ sáu 【 Thượng’

Lý Húc xưa nay vốn ưa thích dùng kỵ binh phi nhanh như chớp, nhưng hai năm gần đây chiến sự không ngừng lớn nhỏ với Bắc Lãng quân., Lỗ hồng con ngựa càng lúc càng lớn. Nếu đưa bộ tộc chư tộc vào dưới trướng, tương đương với thành lập một bãi chăn ngựa khổng lồ cho quân Bắc Lãng ở ngoài thành lập. Mùa thu mỗi năm đều sẽ cung ứng hàng ngàn lương mã. Mà phương diện Bắc Lãng cần cung cấp., Chỉ là một lời hứa hẹn bảo hộ mà thôi. Trước khi công phá phòng tuyến tường thành, gia tộc A Sử kia chưa chắc nguyện ý chia binh đi thu thập loại ngựa ngáy này của bộ lạc Chư Lăng. Nếu là A Sử ở dưới bức tường này thất bại, người Đột Quyết khẳng định nguyên khí đại thương, càng không có lực lượng làm khó dễ bộ lạc Chư Túc.

Lập đi tính lại lợi hại trong đó, Húc Tử đối với đề nghị bỏ xa đám người Sa ca mà tìm đập thành thạch. Vừa muốn gặt đầu đáp ứng, nhưng sau lưng lại truyền đến vài tiếng ho khan cực kỳ nhỏ.

Trong lúc đám người Lý Húc và Sa ca uống đến say khướt thì thống lĩnh trưởng sử hành quân - Phương Duyên Niên và thống lĩnh thị vệ doanh mấy người Chu Đại Ngưu vẫn luôn án kiếm trang nghiêm. Bọn họ không hiểu tiếng nói của trưởng lão trung chủ soái nhà mình và vị Đột Quyết đang trầm du dương kia, nhưng có thể phán đoán ra từ biểu tình trên mặt mọi người, cơ bản đã đạt được hiệp nghị.

Mục tiêu đàm phán cùng giới hạn đều là chúng tướng sau khi lui binh cố gắng tìm hiểu, cho nên Phương Duyên Niên không lo lắng chủ soái nhà mình bị mắc lừa. Hấn lo lắng là các trưởng lão Hôi tộc gian xảo thành tính sẽ nhân cơ hội đề xuất một ít lợi ích nhìn như đối với Bắc Lãng quân có lợi., Nhưng sau lưng lại ẩn giấu yêu cầu của cạm bẫy. Mà chư vị trưởng lão đột nhiên tới trước mặt Lý Húc, quỳ không nổi, càng khiến trong lòng Phương Duyên tràn ngập cảnh giác. “Quỳ xuống

làm gì? Muốn chơi vô lại sao? Nếu đập đầu mấy cái là có thể kiếm được món hời lớn, ta đập đầu cho các người là được?”

Suy nghĩ của Chu Đại Nguru lại đơn giản hơn nhiều. Theo gã thấy, chư trưởng lão đột nhiên quỳ lạy Lý Húc, rất giống với hành vi lưu manh của mình ở đầu đường lúc trước. Đơn giản là thua trận, vội vàng bái đối phương làm lão đại. Sau đó mượn uy danh của lão đại, điều võ dương oai trước mặt đám lưu manh khác.

Nhưng danh vọng của lão đại là không thể mượn tay, ít nhất bốn mùa cung phụng cùng hiếu kính lễ tiết lễ tết không thể thiếu. Cho nên có người tới cửa bái lão đại, người bị bái nhập nhất định phải giữ được bình tĩnh. Cho dù trong lòng có vui nữa, trên mặt cũng phải xuất ra một số giá trị của lão đại, không thể để cho người ta không công chiếm tiện nghi.

Hai người chỉ là muốn khi chủ soái nhà mình quyết định cẩn thận chút ít, cho nên tiếng ho khan rất nhẹ. Nghe trước khi bỏ qua Sa ca cùng mấy người tất nhận ra đám người Di Diệp trong lỗ tai., Lại giống như sấm sét liên tiếp đánh giữa không trung. Sở dĩ bọn họ nhanh như vậy đã quyết định con vượn là Đại Khả Hãn các bộ tộc, cũng không phải chỉ vì một truyền thuyết Ngân Lang thị vệ, cũng không phải bởi vì thân thể Lý Húc Hồ chấn động., Khí thế bá vương đập vào mặt. Trong lòng hai lão giả cáo già quả thật đang tính toán xé cò làm da hổ. Trên thảo nguyên không có ý định lôi kéo thiên tử lấy truyền thống của chư hầu, nhưng trăm ngàn năm qua, tình huống tương tự lại không hề ít hơn Trung Nguyên. Lấy tính tình hai người bọn họ đối với Húc Tử mà nói thì tính tình lại nghiêm khắc như vậy., Nhận định mặc dù đối phương làm Đại Khả Hãn bộ tộc Thao Thiết, chưa chắc có thời gian đến trên thảo nguyên ra lệnh. Mà hai người bọn họ bằng vào giao tình cùng với Húc Tử “tốt đẹp” cùng với công lao ủng hộ, hoàn toàn có thể thay thế Đại Khả Hãn tương lai quản lý các bộ tộc khác. Về phần mệnh lệnh nào là do chính miệng Đại Khả Hãn tuyên bố, mệnh lệnh nào là bọn họ thay thế Đại Khả Hãn ban bố, tin tưởng với khoảng cách Nguyệt Nha hồ đến bức tường này, sẽ không có ai ngần dậm xa xôi điều tra đến tột cùng!

Ai ngờ, bản thân đại khả hãn tương lai không nhìn ra sau lưng đang có rất nhiều mưu mô, hai thân vệ không hiểu chuyện Đột Quyết lại tự nhiên sinh ra chi tiết. Vạn nhất bọn họ phá hủy ngư sư xá, khiến đại nhân phụ thuộc không vui, đạt thành hiệp nghị cũng lật đổ. Chúng lão thiên nga sau khi đi còn không bị các tộc nhân nhổ hết lông chim, treo ngược trên cây cao sao?

Nghĩ tới những điều này, không đợi Lý Húc mở miệng, Cát ca và những người khác đều hiểu Di Diệp, vội vàng bổ sung.”
Thật ra quy củ trong tộc đều do Đại hãn và các trưởng lão các bộ lạc thương nghị mà thành. Nếu như Phụ Ly đại nhân nguyện ý nhận sự ủng hộ của chúng ta, có thể sửa lại những chỗ không hợp lý trong quy củ!”

“Đúng vậy, đúng vậy, cơn gió đầu ngỗng, nâng cánh chim mọi người bay về phía trước, đầu vịt chỉ rõ phương hướng, bầy ngỗng chỉ biết đi theo!” Dã lực nhổ vào sợ hãi vô cùng, vạn nhất Lý Húc không muốn tiếp nhận sự ủng hộ của mọi người, để Thiên nga vương miện rơi vào trong tay người bắt buộc, đi theo phía sau hứa hẹn.

“Lang vương mọc cánh, mời người tiếp nhận sự trung thành của con cháu Bạch Thiên nga. Chỉ có đi theo sau người, chúng ta mới có dũng khí phi hành lên Tuyết Sơn...” Mấy trưởng lão bộ tộc khác cũng đều có dự định, nhìn nhau, nức nở hát lên.

Thấy thái độ các trưởng lão như thế, Lý Húc ngược lại không nóng nảy tiếp nhận chức vụ phụ trách của Đại Khả Hãn Lãng tộc. Điểm yếu lớn nhất của hắn là tâm địa mềm nhũn, đối với phương diện cò kè mặc cả, Chính là thiên phú bồi dưỡng ra từ việc làm ăn làm ăn sau lưng phụ thân và cữu cữu. Nếu đã nhận định có cơ hội cò kè mặc cả, không ngại thì đem giá cả bàn bạc cẩn thận một chút. Cố gắng không bức các trưởng lão một lần nữa lên tuyết lộ, ít nhất cũng sẽ không khiến bọn họ cảm thấy Đại Khả Hãn tương lai này dễ lừa gạt.

Cho nên, Lý Húc đem từng trưởng lão lần lượt nâng dậy, để bọn họ trở lại vị trí ban đầu ngồi xuống. Sau đó vừa uống rượu ăn thịt cùng đối phương, vừa tỉ mỉ hỏi thăm phương thức vận hành chính vụ hàng ngày của chư bộ Hộc tộc. Đại Khả Hãn muốn nhúng tay vào chuyện gì? Có đặc quyền gì? Nếu là có

người cố ý không nghe ra hiệu lệnh Đại Khả Hãn, tựa như Tô Khuyết, Tây Nhĩ năm đó., Mười ba đại bộ lạc chuẩn bị làm thế nào? Hơn nữa sau khi trở thành Đại Khả Hãn, võ sĩ của bộ lạc Chur Sa có chịu nghe theo sự điều khiển của mình hay không? Đại Khả Hãn có quyền lực miễn lễ cho một bộ lạc nào đó trong bộ lạc dưới trướng, vân vân, các loại, hết thảy đều hỏi rõ ràng.

Mười ba trưởng lão bộ đại bộ trước đó chưa từng chuẩn bị, cho nên muốn thống nhất cũng không kịp. Chỉ có thể ăn ngay nói thật, đem khung chính lệnh của chư bộ tộc Áo Giáp báo cáo từng cái. Kết cấu cụ thể không phức tạp như triều đình Trung Nguyên., Nhưng cũng tuyệt đối không giống như lúc trước Di Diệp trưởng lão kia đã nói, Đại Khả Hãn tuyệt đối không nhúng tay vào vận hành của các bộ lạc. Chỉ là bởi vì giữa các bộ lạc đều có khoảng cách, cho nên Đại Khả Hãn đối với sức ép của thái độ giam cầm của hoàng đế đối với quan viên địa phương mạnh yếu hơn nhiều so với lực giam cầm của hoàng đế Trung Nguyên., Hơn nữa rất ít khi hỏi đến chức vị thay thế mà thôi. Mặt khác giống như thuế má hằng ngày, lúc chiến đấu xuất binh, lương thực các loại, đều có một bộ quy củ ước định thành như xưa.

Đợi sau khi hiểu rõ hết mọi chuyện, Lý Húc suy nghĩ một chút, lớn tiếng nói: “Vốn dĩ thói quen của các người ta sẽ không can thiệp quá nhiều. Nhưng ta phát ra mệnh lệnh của các bộ lạc, nhất định phải chấp hành theo nguyên dạng. Bình thường, ngoại trừ Mai Lộc ta bổ nhiệm ra, những người khác không được thay ta tuyên bố chính lệnh. Mà ai làm Mai Lộc, phải do ta chỉ định, chư bộ không có quyền can thiệp. Nếu không, Đại Khả Hãn ta quyết sẽ không làm!”

Hắn trước tiên dùng Đột Quyết nói qua một lần, sau đó lại tận lực dùng lời của Trung Nguyên lặp lại một lần nữa. Biết rõ các trưởng lão trước mặt không có dị nghị gì với các huynh đệ sau lưng, mới tiếp tục tiến hành đề tài tiếp theo.

Đề tài thảo luận thứ hai là, tham chiếu hiệp nghị lúc trước đã đạt thành, lúc về Trung Nguyên chiến tranh giữa các gia tộc A sử, chư bộ có thể sống chết mặc bay. Nhưng tương lai Lý Húc và những người khác giao thủ với nhau, vô luận thực lực đối

phương cường đại cỡ nào, chư bộ Hộc tộc đều phải dựa theo quy củ mà xuất binh xuất lược. Đương nhiên, chiến lợi phẩm thu được, Lý Húc cũng sẽ dựa theo lực lượng lớn nhỏ phân phối, sẽ không để các võ sĩ bộ tộc tay không trở về.

“Phụ Ly đại nhân tức là con ngỗng đầu đàn, chúng ta tuyệt không dám qua loa hiệu lệnh của ngài.” Bỏ qua Sa ca, tất sẽ nhận ra bọn người Di Diệp kia nhìn nhau, gật đầu đáp ứng.

Câu đồ thứ ba là đề gia tăng ước thúc lực của Đại Khả Hãn đối với các bộ tộc. Húc Tử căn cứ vào kinh nghiệm của mình ở Tô Yểm bộ, mỉm cười đưa ra, “Theo quy củ cũ, các bộ hạ cần năng hay là nhiều thế hệ tương truyền, huynh chung đệ. Nhưng nếu có vị dũng sĩ nào lập được chiến công cho Đại Khả Hãn, Đại Khả Hãn có quyền lực bổ nhiệm hắn làm trưởng lão mới!”

Như thế, quyền lực các bộ lạc sẽ dần dần suy yếu, quyền lực của Đại Khả Hãn sẽ dần dần được tăng cường. Đợi trong bộ lạc ủng hộ trưởng lão Đại Khả Hãn chiếm cứ hầu hết, mặc dù thỉnh thoảng một bộ lạc nào đó xuất hiện hào kiệt như Tô Trát Tây Nhĩ cũng rất khó dẫn đến tranh chấp mới.

Bỏ qua việc Sa ca muốn nhận biết lá Di Diệp kia đều là người từng trải, biết rằng Lý Húc đang đề phòng đoàn người giống như người mồ hôi không ra hồn năm đó. Hắn nhếch nhếch miệng, miễn cưỡng đáp ứng.

“Mai Lộc thay ta xử lý chính vụ hằng ngày chia làm hai bên trái phải, chỉ khi hai Mai Lộc cùng nhất trí, lệnh bài mới có thể hạ lệnh. Người đầu tiên đảm nhiệm chức vụ là Tả Mai Lộc, đương nhiên sẽ nhận biết vị trưởng lão Di Diệp kia là Hữu Mai Lộc. Gặp phải khai chiến với các bộ lạc khác, trả thù các đại sự., Nhất định phải đến được sự đồng ý của ta, các bộ lạc mới có thể thống nhất hành động! Nếu như bộ lạc nào bị Mai Lộc ức hiếp hoặc không công bằng, có thể đến quân trưởng của ta cáo trạng. Nếu có chứng cứ là thật, ta sẽ chủ trì công đạo, phế truất Mai Lộc. Hễ ai bị ta phế truất, trong bộ lạc cũng không thể để hắn đảm nhiệm trưởng lão.”

Nếu như đáp ứng chuyện này, vậy có nghĩa là Lý Húc đã tiếp được vương miện Đại Khả Hãn. Tất cả bộ tộc của Tương tộc

từ nay về sau trở thành người đi theo phụ ly đại nhân, vĩnh viễn được ngài bảo hộ. Đồng thời, các bộ lạc cũng sẽ mất đi rất nhiều tự do, vứt bỏ một phần truyền thống, tiền đồ tương lai khó mà đoán trước được.

Chúng trưởng lão đưa mắt nhìn nhau, đều thấy được sự do dự cùng bi thương trong mắt đối phương. Nếu như không tiếp nhận những điều kiện này thì sao? Sợ rằng sau khi mười ba con thiên nga lớn trở lại hồ Nguyệt Nha, chẳng mấy chốc sẽ vì một chiếc vương miện mà đánh cho Bạch Vũ bay tán loạn. Lại nghĩ tới mấy tên Đột Quyết, khế đan cùng các bộ lạc uy hiếp, các trưởng lão đã quyết định, giơ chén rượu quỳ rạp xuống trước mặt Lý Húc.

“Ngân lang vương mọc cánh à, ngài cơ trí và dũng cảm không ai bằng. Thượng tướng trên thảo nguyên truyền khắp uy danh của ngài, con cháu thiên nga trắng nhiều thế hệ đi theo sau cánh chim của ngài...” Ngày hôm đó, âm thanh Mục Ca mang theo một chút bi thương từ trong đội ngũ Kháng tộc bắc phản truyền ra, theo gió truyền qua thật xa.

“Ngân lang vương mọc cánh trên thảo nguyên, người vi phạm mệnh lệnh của hắn, chắc chắn sẽ bị Trường Sinh Thiên vứt bỏ.” Cùng với Tướng tộc chư tộc Bắc Phản, đồng thời một tiên đoán khủng bố khác bắt đầu lưu truyền rộng rãi trên thảo nguyên.

Trong truyền thuyết, con sói bạc kia có ba cái đầu, sáu đôi cánh, lúc nào cũng có thể lao từ trên trời xuống, phá nát bụng của những kẻ mạo phạm mình.

Chương thứ sáu 【 Chương thứ sáu 【 Trung)】

Nhìn đội ngũ như trường long đi xa, trong lòng Chu Đại Ngưu không chỉ có một cảm giác chột bùng tỉnh như mộng. Trong đội ngũ còn có thể cười trên lưng ngựa ít nhất có trên vạn nam nhân, hơn nữa mỗi người đều cao lớn cường tráng. Nhưng bọn họ lại ngay cả quay đầu hướng bờ Lưu Hoa Hà bên kia nhìn một cái dừng khí của Bắc Lăng quân hoàn toàn không có dừng khí, chỉ lo hát khúc ca dài bi thương hướng về cánh đồng bát ngát mệnh mông...

Đôi thủ nói là bị đánh bại không bằng nói là bị dọa bại. Nếu như bọn họ bị tập kích thì có thể dựa vào hàng rào để tự bảo vệ mình., Chỉ cần kiên trì thêm thời gian một ngày, quân Bắc Lăng sẽ bị các bộ lạc Du Mục khác nghe tin chạy tới vây khốn nhiều vòng. Nhưng ý chí chiến đấu của các nam nhân Giáp tộc xa xa không xứng với thân thể to lớn của bọn họ, bọn họ chẳng những nhanh chóng lựa chọn đầu hàng, hơn nữa sau đó căn bản không cần thận truy cứu thực lực địch nhân rốt cuộc có bao nhiêu thực lực.

Nếu như các trưởng lão khôn khéo chỉ cần lưu ý một chút là có thể nhìn ra thì vệ đi theo Lý Húc đến bộ lạc đàm phán, bộ đáng có chút mĩa mai. Trước khi vào doanh địa của bộ lạc, Bắc Lăng Tinh nhuệ đã liên tục tăng mạnh hai ngọn núi cao, lại lượn một vòng trên Lưu Hoa Hà. Nếu không phải thấy Lý tướng quân tự mình vung hắc đao xông lên tuyến đầu tiên, huynh đệ gần như không còn khí lực giương binh khí...

Nhưng là một nhánh quân mệt mỏi đường xa đến đây, từ trên tinh thần triệt để đánh tan bộ lạc Mộ tộc phía nam. Theo bước chân của những Mục nhân này là bắc phản., Trên thảo nguyên có vô số tiểu bộ lạc có ý đồ kiếm lợi sau lưng gia tộc A Sử kia bắt đầu do dự. Ngay cả Hộc tộc thân thiết nhất với Đột Quyết cũng phản bội mồ hôi của Lỗ Nam, lần này về nam còn có hi vọng thắng lợi sao? Đã không có tiện nghi có thể chiếm được,

mọi người cần gì phải để dừng sĩ trong bộ tộc vô ích chịu chết?

“Không ngờ bọn họ nhu nhược như vậy!” Thôi Đức Phương đứng bên cạnh Lý Húc nhỏ giọng thở dài. Ban đầu, hấn căn bản không coi trọng kết quả khi Bác Lăng quân chủ động xuất kích lần này. Mà bây giờ, hấn với đại đa số tướng sĩ đều tin tưởng mười phần vào ác chiến sắp bộc phát. Có Lý tướng quân ở đây., Có thể thua hết sao? Ai quen thuộc quy củ trên thảo nguyên hơn hấn? Cổ nhân nói biết người biết ta trăm trận trăm thắng, Lý tướng quân là người từng kề vai chiến đấu với các bộ tộc, lại ở trong chiến trường rèn luyện lâu như vậy, hiểu biết đối địch với A Sử mạnh hơn nhiều!

“Sớm biết như vậy, không bằng để cho bọn chúng lưu lại súc vật dê bò thêm một chút!” Trương Giang đứng bên cạnh Lý Húc cũng có chút hối hận. Hấn hối hận vì mình đã đánh giá cao thực lực của địch nhân. Sau đó làm theo góc độ của Gia Cát, hấn cảm thấy mục tiêu và bản bạc trong mỗi một sáng nay của cả đám người quá mức cẩn thận. Đối phương đã đề cử Lý tướng quân làm Đại Khả Hãn, nhường bước đều làm, yêu cầu bọn họ giao nạp chút ít dê bò làm chiến lợi phẩm., Bọn họ cũng không dám từ chối. Như vậy, lần này quân Bác Lăng xuất kích là có thể thắng lợi trở về, sĩ khí của huynh đệ liên quân bảo vệ ở trên bức tường cũng sẽ là một sự cổ vũ rất lớn.

“Tìm chỗ khoan dung độ lượng đi. Chúng ta nếu lưu lại súc sinh dê bò, bọn họ sẽ chết đói ngay tức khắc.” Tương phản với ý kiến của đám người Trương Giang, từ dưới chót từng bước từng bước bò lên, trong lòng Chu Đại Ngưu lại mang lòng từ bi.” Người đến đường cùng đều liều mạng. Huống hồ chúng ta dắt một con dê bò, không thể lật núi. Vạn nhất bị Đột Quyết Lang Kỵ từ sau lưng búi, lại là một phiền toái lớn!”

“Hài kị như vậy sao?” Thôi Đức Phương không nhịn được cười lạnh. Hấn tận mắt thấy toàn bộ quá trình đánh lên đêm qua, khác một trời một vực với hấn tưởng tượng lúc trước. Trước kia thông qua đủ loại tin đồn cùng với thái độ cẩn thận của Lý Húc, khiến hấn cho rằng trên áp giải lang kị nhất định có chiến lực cường hãn, ít nhất có thể đánh đồng với kị binh Bác Lăng quân., Cái gọi là kị binh trên thảo nguyên bất quá

chỉ thường thôi. Bọn họ đích thật là cưỡi ở trên ngựa, hoàn toàn chính xác am hiểu điều khiển súc vật, lại không cách nào xưng là binh lính. Vãn cổ mà tiến, nghe kim mà lui., Trao đổi với nhau là trợ giúp, chết không chấp vạ, trong những huấn luyện hàng ngày của Bác Lăng quân luôn nhấn mạnh những điều này, các võ sĩ bộ tộc không thể làm được. Trong bọn họ không thiếu dũng sĩ không sợ chết dũng sĩ hung hãn không sợ chết., Nhưng là luôn không để ý hiệu lệnh, không hề tổ chức mà xông lên phía trước chịu chết vô vị. Một đội sĩ tốt Bác Lăng huấn luyện có thể ít nhất có thể đánh bại ba trăm tên dũng sĩ như vậy. Dùng cách này, trước mắt một vạn năm ngàn quân tinh nhuệ Bác Lăng ở bên cạnh mọi người, gặp phải năm vạn kỵ binh nhét lên cũng chưa chắc thua.

“Những thứ này không phải Lang kỵ. Tộc chủ lực bộ đều không ở đây. So với Trung Nguyên mà nói, những người này chỉ có thể coi là bách tính bình thường!” Lý Húc đưa mắt nhìn bộ tộc Miêu tộc rời đi cười quay đầu lại, thấp giọng giải thích. Thông qua một cuộc đánh lén thương vong không lớn triệt để chặt đứt một ngón tay của Cốt Qua, kết quả như vậy khiến chính hắn cũng phi thường hài lòng. Nhưng mọi người lại không thể vì vậy mà nảy sinh lòng khinh địch, thử thách chân chính còn ở phía sau.

“Đại tướng quân nói, bọn họ, bọn họ chỉ có thể tính là nông phu?” Nghe Lý Húc nói, lúc nào cũng chần chờ hỏi.

“Đúng là như thế, trẻ con trên thảo nguyên lúc đi đường đã bắt đầu học cưỡi ngựa, mới mười mấy tuổi đã có thể cưỡi ngựa phóng ngựa cùng cung chỗ nào cũng có!” Lý Húc gật gật đầu, thấp giọng đáp lại: “Khi bọn nhỏ học trông trọng, bọn chúng học cưỡi ngựa. Khi bọn chúng học lễ nghi, đứa nhỏ của chúng học trộm...”

Nói đến đoạn sau, thanh âm của hắn chậm rãi hạ thấp. Người Trung Nguyên và thảo nguyên có thói quen sinh hoạt hoàn toàn khác nhau, cho nên khi địa vực sinh hoạt của bọn họ xuất hiện trùng điệp, khó tránh khỏi sẽ xảy ra xung đột. Từ nhỏ đã được giáo dục khiêm nhường kính, một khi gặp hải tử bị giáo dục cá lớn nuốt cá bé thiên kinh địa nghĩa, nhất định sẽ chịu thiệt thòi lớn.

Nhưng người Trung Nguyên có năng lực cứng cỏi cùng hiệp tác của người thảo nguyên cũng là người chăn nuôi không thể so sánh được. Bọn họ sẽ từng chút một rút ra giáo huấn, sau đó dùng thời gian dài để lớn mạnh bản thân, giúp đỡ lẫn nhau, đuổi Mục nhân rời khỏi quê hương của mình.

Mà dân du mục của thảo nguyên sau khi bị ngăn trở, thường thường sẽ lựa chọn trốn tránh. Bọn họ thích dùng lực lượng không rõ để giải thích thất bại, tựa như lần này, bọn họ đem chính mình xem là sứ giả của Trường Sinh Thiên.

Vì tan rã liên quân dưới trướng Lỗ, Húc Tử tận lực không sửa lại hiểu lầm của đám người Sa ca đối với mình. Ngân lang vương sinh ra đôi cánh hăn rất ưa thích. Đối với võ sĩ bộ tộc coi trọng nhược nhục mạnh ăn mòn mà nói, càng là lực lượng thần bí cường đại, sẽ càng làm bọn họ đánh mất ý chí tác chiến.

“Nhưng bọn họ lại không hiểu đồng lòng hợp sức, cũng không dẻo dai!” Thời Đức không muốn Lý Húc tăng thêm uy phong của kẻ địch, nhỏ giọng giải thích.” Đại tướng quân thoải mái liền đánh bại bọn họ. Hơn nữa để bọn họ hoàn toàn thần phục. Sau này sáu quận chúng ta chính là thiên triều thượng bang, khắp nơi đều cao hơn bọn họ một cái đầu!”

“Đại tướng quân sau này chính là Đại Hãn của bọn họ! Mười ba bộ cộng chủ!” Nhắc tới lựa chọn của các trưởng lão Bang tộc, về mặt đám người Phương Duyên Niên cũng tràn đầy tự hào. Có thể mang theo bốn mươi mấy người xông thẳng vào đại doanh của đối phương, đồng thời lệnh cho quân địch làm thủ lĩnh ban đầu của nhà mình, đầu nhập dưới trướng bọn họ., Từ xưa đến nay, cũng chính là một mình Phiêu Kỵ Đại tướng quân Lý Húc. Mặc dù là vị Phiêu Kỵ Đại tướng quân mấy trăm năm trước phong Lang Cư Tư, cũng chỉ đem uy danh gieo trên núi sông, chứ không phải rễ cây trong lòng Mục nhân thảo nguyên.

“Sau này chúng ta đánh bại bộ lạc nào, đều phải theo cách này xử lý, để bọn họ đều đề cử Lý tướng quân làm Đại Hãn!” Chu Đại Ngưu vẫn đắm chìm trong hưng phấn trong hành trình đi của địch doanh, cười đề nghị.

“Cái này cần gọi là toát mồ hôi, gọi là Trọng Kiên Đại Hãn cũng không được!” Thời Đức cười lấy lòng. Không thể phụ trợ Lý Húc ở Trung Nguyên hỏi Trục Lộ, hắn rất không cam lòng làm mưu thần. Hiện tại, vừa vặn có thể thông qua chinh phục bộ tộc thảo nguyên để đền bù.

“Còn phải tìm sao, vậy gọi phụ ly toát mồ hôi đi! Dù sao bọn họ đều gọi đại tướng quân là phụ ly!” Phương Duyên quanh năm thuận theo chủ đề nói về thời đức. Đi theo Lý Húc và nhóm trưởng lão sa ca đàm phán, hắn luôn nghe thấy đôi phương dùng giọng điệu vô cùng cung kính đề cập đến hai chữ “Phụ Ly”. Sau khi cùng người dẫn đường thông hiểu lời nói Đột Quyết, hắn liền hỏi thăm., Mới biết được “Phụ Ly” trong lời nói của Đột Quyết là ý tứ của “Sói”, mà Ngân lang vương mọc cánh chính là danh hào mà người chăn nuôi đưa cho Lý tướng quân. Nếu danh hào này ở trên thảo nguyên vang dội như vậy, sao không triệt để lợi dụng.

“Đúng, vậy thì phụ ly Đại Hãn đi!” Các tướng lĩnh cười vang hưởng ứng. Trên thảo nguyên, người nắm giữ năm trăm bộ chúng đều có thể tự xưng là mồ hôi, hiện nay Lý Húc có được đất phong của sáu quận, mấy vạn thuộc hạ, gọi một Khả Hãn là đương nhiên.

Thấy mọi người cười vui vẻ, Húc Tử cũng không đành lòng nhìn mọi người với vẻ hứng thú: “Phụ ly toát mồ hôi là điều bất khả thi, Đột Quyết người ta đồ một xâu đồ ăn dài trước mặt, có khi là núi non sông ngòi..., Có lúc là công tích, “Nói tới đây, lời nói của hắn lại trầm thấp xuống. Từ năm đó sau khi rời đi, hắn không ngờ mình sẽ dùng phương thức này, lại xuất hiện trước mặt đám người Sa ca. Càng không nghĩ tới một ngày nào đó mình sẽ tự tay cướp đoạt vị trí Khả Hãn phụ thuộc của Tô Tỳ.

Mặc dù đối với bản thân Húc Tử mà nói, mồ hôi này giống như gân gà, có cũng được mà không có. Nhưng đối với Tô Diêm phụ ly mà nói, chính là do bộ lạc bọn họ giãy dụa rất nhiều năm, hy sinh rất nhiều thứ, mới đổi được một chút hồi báo.

Cái này có lẽ chính là luân hồi a, ông trời tận lực an bài luân hồi, nói chuyện cởi bỏ một canh giờ gần đây với đám người Sa ca, tư duy của Húc Tử cũng chịu không ít ảnh hưởng.

“Nếu những năm gần đây Trường Sinh Thiên một mực yên lặng nhìn, hẳn sẽ đối đãi với mình hôm nay ra sao. Là khen chính mình cơ trí thiện lương, hay là lấy tư duy người Mục cười mình không đủ tàn nhẫn? Nếu Đào Ngột thoát tơ, nàng nghe được tin tức này sau đó..., Sẽ nghĩ như thế nào đây?!” Đột nhiên một bóng người mỹ lệ lại lóe lên trước mắt hắn, sau đó nhanh chóng trở nên mơ hồ. Lần trước hai người gặp nhau, Đào Ngột thoát Tiểu để tránh cho A Sử Lỗ hiểu lầm, cố gắng bảo trì khoảng cách với mình. Mà lúc đó mình cũng không cảm thấy đối phương làm như vậy có gì không ổn. Nhưng lần này lại khác, lần này mình phải liều mạng với trượng phu của mình...

Vô luận như thế nào, Húc Tử biết mình sẽ không nhượng bộ, sau lưng chính là quê hương, vô luận vì ai, lý do gì hắn cũng không có đường lui.

Chương thứ sáu 【Chương thứ sáu (Bốn)】

Sau khi nghỉ ngơi một ngày ở bờ Nam Lưu Hoa Hà, Lý Húc dẫn tướng sĩ dưới trướng rút doanh trở về. Xét thấy Cốt Thác Lỗ của A Sử kia chưa hẳn có thể đuổi kịp, cho nên tướng sĩ Bắc Lăng lựa chọn một con đường tương đối bằng phẳng khác. Dọc đường lại gặp hai tán mục nhân nóng lòng xông vào Trung Nguyên cướp bóc, Trương Giang cùng Chu Đại Ngưu dẫn theo một đội binh lính hung hãn nghênh đón., Không đến nửa ngày đã đánh tan đám võ sĩ bộ tộc. Các võ sĩ chiến bại thúc ngựa chạy xa, các tướng sĩ nhìn khói bụi xa xa cười to, cũng không nghiêm túc đuổi theo.

Kể từ đó, Bắc Lăng quân càng coi thường sức chiến đấu của Đột Quyết Lang Ky. Nghe nói “Cốt Lỗ Tiểu Hãn to gan liên tới, đến dưới chân tường thành, mọi người nhất định sẽ khiến hắn có đến mà không có về!”

Mà trong lòng mọi người càng thêm kính sợ Lý Húc, sau khi nhiều lần thuật lại, lời đồn về thị vệ Thánh Lang càng truyền càng thật.

Xế chiều ngày thứ hai, mọi người đang ở một tòa ky binh Giáp tộc giữa núi cao vô danh ngăn trở Bắc Phản. Mặc dù lúc này các võ sĩ Giáp tộc đã nhận được lệnh của các bộ trưởng lão dùng khoái mã đưa tới, biết quân Bắc Lăng cùng mình đã không còn là địch nhân. Sau khi nhìn thấy Trung Nguyên tinh nhuệ đột nhiên xuất hiện trên sườn núi vẫn bị dọa cho hoảng sợ.

Ca ca bộ hộ cởi bỏ kia liếc nhìn Hầu Khúc Lợi bộ bộ nhất định một chút, hai người nhếch nhếch miệng, đem ánh mắt đồng thời đưa về phía A Tư Lam bộ Tô Diêm bộ., Từ trong ánh mắt của đối phương, bọn họ đều thấy được sự kinh ngạc khó có thể che dấu. Sau khi nhận được mệnh lệnh của các trưởng lão, ba người đều phi thường không tình nguyện. Đặc biệt là A Tư Lam của Tô Khánh bộ., Nếu không phải lo lắng bất cứ lúc nào đường lui của mình có thể bị Lý Húc chặt đứt nguy hiểm, thậm chí muốn sai võ sĩ bản tộc mang theo anh kiệt của bộ lạc

khác tiếp tục tiến về phía nam thì khi thấy tướng sĩ Bắc Lãng, ba người cuối cùng cũng hiểu quyết định của các trưởng lão là chính xác đến cỡ nào. Lũ cáo già không phải bị hư danh của Lý Húc dọa vỡ mặt, bọn họ đã hiểu rõ thực lực của Trung Nguyên.

Đôi thủ không hề yếu ớt như hai người Tô Thuyết phụ ly và A Sách đã nói. Bọn họ giàu có nhưng tuyệt đối không mềm yếu. Dưới chiến kỳ bay phấp phật cách đó không xa, tùy tiện kéo ra một binh sĩ Trung Nguyên., Thân thủ cũng sẽ không kém hơn võ sĩ Bàn tộc. Đặc biệt là khí chất toát ra trên người Trung Nguyên lang, loại khí chất có ta vô địch. Đâu phải là đến từ một bộ lạc già nua nội bộ phân tranh không ngừng, rõ ràng đến từ một dân tộc cường đại trăm trận trăm thắng.

Dân tộc này không có khả năng bị đánh bại dễ dàng. Đánh nhiều năm như vậy, A Tư Lam đối với địch nhân độ mạnh yếu cơ hồ có thể vừa nhìn đã biết. Hắn bỗng nhiên bắt đầu lo lắng cho vận mệnh bộ tộc của mình, theo hắn được biết., Tô Diêm phụ thuộc cũng không phải là một nhân vật nhấc được buông được. Nếu Tô Diêm biết tin tức bộ lạc Tường tộc khác đã đổi thành Đại Hãn, khẳng định sẽ dùng hết mọi thủ đoạn để đoạt lại mồ hôi đã mất. Khi đó, bộ tộc Tô Mẫn cùng bộ tộc bắt buộc phải thức thời., Lỡ mất bộ lạc, còn có những con cháu thiên nga trắng rải rác xung quanh hồ Nguyệt Nha tiến hành một cuộc ác chiến, đến lúc đó Lý Húc chỉ cần phái một nửa những võ sĩ trên sườn núi kia đến thảo nguyên là đủ khiến Tô Khánh bộ Vạn Kiếp bất phục.

“Nếu như hiện tại ta nhân lúc người không chú ý bắn giết hắn...” Một ý nghĩ âm lãnh đột nhiên dừng mãnh tiến vào trong lòng A Tư Lam. Như vậy, kiếp nạn mà Tô Thuyết bộ đối mặt sẽ nhẹ hơn một chút, con cháu thiên nga trắng có lẽ không cần tiếp tục tự giết lẫn nhau. Nhưng điều đó có thể sao? A Tư Lam nhớ rõ nhiều năm trước., Phụ Ly (Lý Húc), xạ nghệ đã không thua kém mình, huống hồ từ sau khi từ sườn núi phụ ly xuất hiện, anh vung tay lên hai người Hầu Khúc Lợi là vô tình hay cố ý che đi tầm mắt của mình.

Hai tiểu hồ ly cũng giao hoạt như cha chú bọn họ! Tô Tỳ, A Tư Lam thầm cười khổ trong lòng. Hắn lý giải được suy nghĩ

của Hầu Khúc Lợi và Thoát Ca, các bộ kỵ binh Phù Sa tộc chỉ có hơn bốn ngàn ba trăm người, còn binh sĩ Trung Nguyên ở sườn núi đang bày trận địa sẵn sàng đón quân địch có chừng một vạn năm ngàn. Nếu như hấn thật sự giết chết Lý Húc, chỉ sợ bốn ngàn võ sĩ bộ tộc bên cạnh không một ai còn sống mà ra khỏi sơn cốc.

Nhưng nếu như không giết hấn... Cảm giác trong lòng A Tư Lam càng ngày càng nguội lạnh. Con của hấn và con gái nơi xó chợ của A Sử đã sớm có hôn ước từ trước. Phu nhân cõi tơ là A Sử Phó Lỗ kia, ngoại trừ hai ngàn võ sĩ dưới trướng, bộ hạ Tô Khánh bộ còn lại đều lấy thân phận khách quý cùng bộ hạ hệ thống Cốt Lỗ đi chung với nhau...

Ngay khi hấn một lần nữa run rẩy định vươn tay về phía sừng cung bên yên ngựa, cỡi bỏ hai người huynh đệ và Hầu Vũ Lợi kia đột nhiên tránh ra. Hai người bọn họ không định ngăn cản bất cứ hành vi nào của A Tư Lam nữa, mà thúc ngựa đi thẳng đến đối diện. A Tư Lam hơi sững sờ, chợt thấy một tráng hán mặt đầy râu quai nón xách theo mấy cái túi da, đập ánh mắt trời từ trên sườn núi đi xuống.

“Trước khi đi huynh đệ mời uống túi rượu sữa ngựa này, ta và ngươi có lẽ sau này rất khó gặp lại nhau a, mỗi lần xuân đến, ấm áp lại giống như rượu chảy qua trong lòng...”

Tráng hán kia dùng ngôn ngữ Mục tộc chính xác, hát tộc nhân Tưởng Dung cho bằng hữu làm sở trường khác, không sai một ly nào.

Phảng phất như có hàn băng vạn trượng ầm ầm đổ xuống. A Tư Lam rõ ràng nhớ kỹ, năm đó ở bên hồ Nguyệt Nha, là mình, Đỗ Nhĩ và Đào Ngột thoát ti, từng câu từng chữ dạy cho thiếu niên Hán nhân này. Hôm nay, trên mặt thiếu niên kia đã mọc đầy chòm râu, nhưng giọng ca khúc, thần thái đi đường không thay đổi chút nào.

Đó là bạn tốt của ông ta, đã từng là bạn tốt sinh tử, đang từ trong vạn mã quân đi về phía ông ta, hông không có đao, sau lưng cũng không có cung.

Đã không cần phải do dự nữa. A Tư Lan trong mắt bất tri bất giác tràn đầy nước mắt lao ra ngoài, vừa lao tới vừa tháo thanh hoành đao bên hông xuống, vút trên mặt đất. Vừa lao tới, bên cạnh yên ngựa cỡi dây cung, ném vào trong bụi cỏ khô. Lúc này, hấn không cần cung, cũng không cần đao, chỉ cần ôm một cái túi rượu sữa ngựa là có thể cùng huynh đệ hóa giải tất cả cừu oán.

“Phụ ly!“Phụ ly!” Trừ anh rải hai cái phi thân hạ mã với người hầu Vũ Lợi, theo sát là Tô nhảm A Tư Lam. Ba người không nói lời thừa, trực tiếp đoạt lấy một túi rượu từ trong tay Lý Húc, mở miệng túi da, ngựa mặt ngã xuống. Túi rượu còn thừa của Lý Húc ném hết xuống đất, sau đó xách ra một cái trống, thôn hồng hấp.

Giữa râu quai nón, bốn cái túi đựng sữa đều xẹp xuống. Anh vung cái túi kia, Hầu Khúc Lợi, A Tư Lam và Lý Húc cười với nhau, nhất thời lại không biết nên nói cái gì. Bốn người không còn bộ dáng năm đó, rất nhiều cảm giác vẫn giống năm đó rõ ràng. “Phụ ly, huynh, huynh...” Ca muốn hỏi đối phương từ đâu mà đến, nhưng ngấm lại hang ổ của mình vừa bị người ta lấy đi, bây giờ hỏi có chút phong cảnh quá sát, cười ngây ngô ngậm miệng.

“Phụ thuộc....” A Tư Lam trong lòng cũng có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu. Cười vài tiếng, đưa tay sờ túi rượu sữa thứ hai.

“Ha ha ha!” Bốn người không hẹn mà cùng chạm tay vào túi rượu bên cạnh, mỉm cười cỡi dây da ra, các huynh đệ nhìn thật thoải mái, thoải mái chè chén.

Những vò rượu sữa ngựa kia đều là trước khi về Bắc bộ tộc Thao Thiết, cố ý lưu lại hiến cho Lý Húc, mùi vị cực kỳ lạnh lẽo. Đám người A Tư Lam uống một túi lại một túi, thẳng đến lần thứ ba đám người Chu Đại Ngưu ra hiệu cho Lý Húc đưa tới túi rượu mới, mới chưa tận ý thở dài một tiếng, chậm lại động tác.

“Cái này là dấu hiệu trên mây cái túi của bộ lạc chúng ta!” Sau khi bỏ túi rượu xuống, tất nhiên nhận thức Hầu Khúc Lợi chỉ vào túi da bên chân, vừa cười vừa nói.

“Di Diệp trưởng lão đưa cho ta, hắc nói chư bộ tộc Bang Mãng đều sẽ ủ sữa ngựa, chỉ có phương pháp nhất định mới được gọi là rượu.” Lý Húc không hề che giấu, thản nhiên thừa nhận lai lịch của rượu.

“Nếu bàn về tay nghề may của đồ vật, lại phải đầu lĩnh chúng ta bỏ bộ lạc!” Giống như là biểu công, ca bật cười xen vào lời nói. Giờ phút này ở bên chân mọi người, có mấy cái túi da đựng rượu bên góc cạnh đều tô thêm bông da mịn, chế tác cực kỳ tinh xảo, theo lời ca nói, hẳn là xuất thân Xá Thoát bộ.

Dựa theo quyết định của các trưởng lão, Lý Húc đã là chủ cùng bộ tộc bấy giờ. Cho nên các bộ tộc mới đem những vật phẩm tốt nhất của mình làm quà tặng cho Đại Hãn. Nhưng đến phiên A Tư Lam nói chuyện thì địa vị của hắn có chút xấu hổ.

Bỏ qua việc Sa ca và đám người Di Diệp công công chỉ điểm Lý Mẫn đồ mồ hôi, hắn cũng không có ý kiến với Tô Khuynh bộ. Giờ phút này mặc dù địa vị của A Tư Lam gần như cao hơn Tô Diêm bộ lần thứ hai, nhưng lại không có được quyền quyết sách đối với vận mệnh bộ lạc. Bởi vậy hắn cũng không phải tiếp thu, không tiếp thu cũng không được gì, trầm ngâm một lúc lâu, mới cau mày hỏi một câu: “Phụ ly, ngươi rốt cuộc muốn làm gì?”

Dường như đã sớm dự liệu được đối phương sẽ hỏi như vậy, Lý Húc lắc đầu cười: “Không phải ta muốn làm gì? Mà là ta không thể không làm. A Tư Lam đại ca, nếu như có một ngày ta dẫn binh lính giết đến cửa doanh trại của Tô Khuynh bộ, huynh giục ngựa tránh đi, để mặc cho ta đi vào giết người phóng hỏa sao?”

“Trừ phi ngươi từ trên thi thể của ta bước qua!” A Tư Lam nghiêm mặt trả lời. Nhìn một vạn năm ngàn binh sĩ bất động như núi phía sau Lý Húc, lại quay đầu lại nhìn hơn bốn ngàn võ sĩ bộ tộc phía sau mình đang mang tâm sự, hắn biết ngày đó có lẽ sẽ không quá xa. Cốt Lỗ kia của A Sử và Tô Lạc phụ thuộc vào hai người bọn họ tấn công không thể phá được bức tường thành Lý Húc trấn thủ. Bức tường kia ngày hôm qua hắn vừa mới thấy qua, không biết bắt đầu từ nơi đó, không biết sẽ bắt đầu từ nơi đó hay không., Cũng không biết kết thúc ở

đâu. Hán nhân đem Trường Thành xây trên đỉnh núi, mà Tô gỏi bộ thì sao, khi địch nhân đánh tới, Tô Vĩ bộ lạc có tường thành để gánh vác sao?

“Trừ phi người đi qua thi thể của ta!” Nghĩ đến đây, A Tư Lam tiếp tục nhấn mạnh. Cốt Thác và Tô Tỳ Ly cũng không phải đối thủ của Lý Húc, dựa theo quy củ trên thảo nguyên, người thua cuộc tất nhiên phải chịu trả thù lớn gấp bội. Đến lúc đó, Cốt Lỗ cùng Tô Trát cũng không phải đối thủ của Lý Húc., Võ sĩ Trung Nguyên phía sau Lý Húc, còn có Hầu Khúc Lợi, anh đây tất sẽ giết đến tận phòng Tô Tỳ. Đây là cái giá phải trả để Tô Khuynh bộ phải trả, năm đó bọn họ vì lấy lòng gia tộc A Sử mà thiết kế đuổi Ngân Lang thị vệ đi, bọn họ nhất định phải nhận trừng phạt của Trường Sinh Thiên.

Tửu đồ: mệt chết ta rồi, cánh tay đến bây giờ vẫn còn sưng. Tầng thứ nhất của gia viên ngày hôm qua, ta đi tổng bộ ghi tên (Cả gốc: chữ) vô cùng khó coi, hu hu, người có cần, có thể trực tiếp đặt hàng. Đương nhiên, trác tuyệt đại khái phải mười ngày sau mới có thể mua hàng, hu hu.... Mười năm xếp điểm bên kia, cũng mời huynh đệ tử muội huynh muội ký tên ủng hộ một chút, số vé rất ít nói.

Chương thứ sáu (5)

“A Tư Lam, ngươi cần gì phải như vậy. Tô Tỳ Phụ Ly đối xử với ngươi còn chưa đủ tệ sao? Những việc hấn làm, ngay cả hồ ly trên thảo nguyên khi nhìn thấy cũng đỏ mặt!” Xá Ly ca kia vốn cùng Tô Diêm phụ họa không được, thấy A Tư Lam cố ý tử chiến vì Tô Khánh bộ, nhin không được tiến lên khuyên nhủ.

“Ngươi không hiểu!” A Tư Lam lắc đầu cười khô, sau đó ánh mắt chuyển sang Lý Húc: “Nhưng lại theo lý giải, hấn hiểu rõ vì sao ta lại làm như vậy!”

“Mặc dù là phụ ly, năm đó Đại Khả Hãn Trung Nguyên tùy ý làm bậy, cũng từng rời bộ lạc, đến bên hồ Nguyệt Nha chúng ta để tránh nạn tai họa!” Nhất định người nhận ra Hầu Khúc Lợi miệng rộng mở mới tốt hơn xa cõi ca vung đó, tiếp nhận câu chuyện của mọi người, lớn tiếng nói.

Năm đó, nguyên nhân Lý Húc ra mặt ở tái ngoại, tất cả các hào kiệt của bộ tộc Thao Thiết đều biết. Những năm gần đây Tô Diêm phụ thuộc vào huynh đệ của A Tư Lam chèn ép hàng ngũ gia tộc, hán tử bên bờ Nguyệt Nha hồ cũng đã nhìn thấy tận mắt. Cũng may kết cấu bộ lạc Băng Tuyết và gia tộc Trung Nguyên không giống nhau, ngoại trừ cân nặng của bộ tộc, quyết định trọng đại còn cần các trưởng lão gật đầu. Nếu không, A Tư Lam với tính tình ngay thẳng đã sớm bị Tô Diêm đuổi khỏi bộ lạc.

Đã chịu nhiều ủy khuất như vậy, A Tư Lam lại vẫn như cũ vì Tô Tỳ mà chiến đấu, dưới con mắt của anh đây, cùng với Hầu Khúc Lợi, hành vi này thật sự không thể diễn tả bằng lý lẽ được.

A Tư Lam không đáp lại, cũng tìm không ra lí do thoái thác quá tốt đáp lại. Chỉ là nhìn Lý Húc, từng ngậm từng ngậm uống rượu vào miệng. Giống như uống xong bữa này, sẽ không có lần sau.

hàm lịch sử dựa vào một phần dựa, sắc sắc sắc một phần đặt cho rất nhiều huyết đối tượng tới 20~ trăm phẩm..... ngược cuộc cuộc cho người dựa vào dựa vào 20.....

Cái kia thế lương ánh mắt đầu tiên là làm Húc Tử sững sốt, ngay sau đó hiểu ra A Tư Lam những năm gần đây đã gặp. Năm đó A Sử kia lại dựa vào bức Tô Khánh bộ mà đi vào khuôn khổ., Chủ động chiêu hàng con gái chưa sinh ra của mình cho con trai A Tư Lam chưa sinh. Lúc đó, điều này đối với A Tư Lam cùng với các gia tộc khác là một loại vinh quang từ trên trời giáng xuống. Đợi đến khi A Sử Chủ thất bại trong tranh chấp chính trị tại Đột Quyết Vương Đình., Cuộc hôn ước này dành cho gia tộc A Tư Lam lại chỉ có tai nạn. Với cách làm người của A Tư Lam, hẳn chắc chắn sẽ không bởi vì gia tộc Đào Ngột xuống dốc mà chủ động đưa ra hồi hôn. Như thế, không những được tiếp nhận người quản lý thảo nguyên phía Đông A Sử xem A Tư Lam không vừa mắt, Tô Minh lòng dạ hẹp hòi cũng không chịu thua kém.

Dù vậy, A Tư Lam vẫn phải vì bộ tộc mà chiến đấu. Không cần lý do, cứ như trời sinh này chính là nghĩa vụ của hắn.

Hắn biết Lý Húc hiểu cho mình. Lý Húc cũng thật sự hiểu. Đột Quyết lang kỵ đánh tới chân của bức tường này, hào kiệt của Trung Nguyên muốn cùng nhau nghênh đón. Tướng sĩ Trung Nguyên khi giết về thảo nguyên chẳng lẽ không cho phép nam nhi của thảo nguyên ngăn cản trước ngựa của mình sao?

Hôm nay sau lưng Lý Húc chính là bức tường này. Ngày sau lưng A Tư Lam, chẳng lẽ không phải là nhà của mấy người Mục gia sao?

Vì thế, những chuyện duy nhất mà giờ đây Húc Tử có thể làm, chỉ đơn giản là tương đối hợp với bằng hữu của mình, hút như cá voi hút nước, và còn vui mừng vô cùng với hôm nay.

“Người nói một câu đi, đi theo Lý Húc!” Nhất định ca sẽ bỏ qua cơ hội gặp mình mất cả buổi, hai người trong cuộc không may may dao động, tức giận đẩy Lý Húc một cái, ra lệnh.

“A Tư Lam biết rõ hấn đang làm gì!” Lý Húc lại ực mình mấy ngụm, vuốt chòm râu lên bầu rượu đáp lại. “Ngoại trừ cử chỉ Nam Hạ ra, các lựa chọn khác đều không có gì sai!”

“Ta vốn không nên xuôi nam!” A Tư Lam cũng học theo bộ dạng của Lý Húc vuốt chòm râu ngắn màu vàng kim, vẻ mặt cảm kích, lại thề lương: “Nhưng ta không thể không tới!”

“Đúng là ngươi không thể không tới, nhưng lần này để ta tiễn ngươi đi, lại không hy vọng gặp lại ngươi dưới chân tường thành!” Lý Húc cười, giơ lên cao cao một gói khác. Rượu hôm nay uống có chút gấp, cho nên bước chân hấn đã hơi có vẻ phù phiếm. Hấn đảo đảo vài cái, khi đứng vững thân hình, vừa mới tránh được đám người A Tư Lam, đứng trên một sườn núi nghiêng cứu một vạn năm ngàn huynh đệ.

Mái mây dài như rừng, cờ phướn phần phật.

Chủ soái ở dưới sườn núi cùng tướng lĩnh quân địch cười nói vui vẻ, đám binh lính lại sừng sững bất động như núi đá. Ngoại trừ Chu Đại Ngưu và một số ít thân vệ mang rượu nước cho Lý Húc, Trương Giang, Phương Duyên Niên, Khi Đức Phương và các võ tướng văn chức đều đứng thẳng giữa các huynh đệ, vững như bàn thạch lởm chởm trong núi.

So ra thì trật tự của đám kỵ binh bộ tộc phía sau A Tư Lam kém hơn rất nhiều. Tự đánh hơi được mùi rượu, cổ họng bọn họ liền không ngừng di động từ trên xuống dưới. Có người tính tình khản trương, dứt khoát cởi bỏ túi rượu tùy thân trên yên ngựa, tự mình uống. Còn có người ỷ vào việc từng gặp Lý Húc một lần, cười hì hì chạy đến chào hỏi. Chu Đại Ngưu chỉ cần phái người đưa túi rượu qua, bọn họ đều không cự tuyệt.

“Đó là tất nhiên, trận chiến hôm nay, ta đã thua. Ta sẽ không dây dưa không rõ” A Tư Lam nhanh chóng nhìn đám binh sĩ trung nguyên cách đó không xa, cười khỏ thừa nhận. Bên kia đối phương mới có thể chân chính xưng là quân lữ, dưới trướng mình., Chỉ có thể coi là một đám mục nhân cầm vũ khí.” Ngày sau nếu ngươi đến ven hồ Nguyệt Nha, ta nhất định sẽ cho ngươi thấy kỵ binh do Từ Hiền Giả huấn luyện ra!” Sau khi thu hồi vẻ tươi cười, hấn lại bổ sung thêm. Vô luận thực lực chênh lệch như thế nào, Mục nhân cũng có tôn nghiêm của

người Mục. Trường Sinh Thiên có thể hạ xuống gió tuyết, nhưng không thể cưỡng ép đè ép xà ngang lưng dũng sĩ!

“Đội kỵ binh Tô Khánh bộ, chắc chắn không mang toàn bộ ở bên cạnh ngươi!” Lý Húc nhanh chóng nhìn lướt qua đám người trong bộ tộc đang hò hét lộn xộn, sau đó khẽ lắc đầu.

“Bộ phận tinh nhuệ của ta đều ở bên cạnh những người phụ thuộc. Chỗ ta mang, đều là người mới vừa mới bắt đầu được huấn luyện trong hai năm qua!” A Tư Lam lắc đầu theo. “Cho nên, phụ ly, ta khuyên ngươi đừng quá coi thường thực lực phó thác xương!”

“Giống như ngươi vừa nói, vô luận như thế nào, ta đều phải đứng ra, có phải hay không?” Lý Húc lại nháp khô một túi rượu, mang theo vài phần ám giác đáp lại. Hắn biết những lời này của A Tư Lam không có bất cứ ác ý gì, nhưng cũng giống như đối phương, khi kẻ thù bên ngoài giết đến cửa, hắn không có lựa chọn nào khác. Mặc kệ đầu lĩnh và trưởng lão bộ lạc đối với mình là tốt hay xấu, cũng không thể so đo triều đình và quyền thần hồ đồ ngu ngốc như thế nào.

“Đương nhiên, nếu không ngươi sẽ không phụ thuộc!” Dường như A Tư Lam đã sớm đoán được câu trả lời của Lý Húc, liền cười tiếp lời.

“Ta là phụ thuộc, ngươi là A Tư Lam!” Lý Húc giờ túi rượu lên, lại tiếp xúc với túi rượu trong tay A Tư Lam.

“Ta là A Tư Lam, ngươi bám theo!” A Tư Lam dùng sức đem túi rượu đựng vào túi rượu trong tay Lý Húc, hai mắt mơ hồ đã có lệ quang.

Hai người bọn họ ở trong sương phòng này uống thoải mái, lại nhanh chóng dậm chân cời bỏ ca ca. Nếu như A Tư Lam và Tô Diêm liên thủ với nhau hai cái, toàn bộ Tô Khuynh bộ tất nhiên sẽ không chịu tuân theo đề nghị của trưởng lão mười ba bộ lạc Lý Húc vì tân nhậm Đại Khả Hãn. Đến lúc đó, chỉ sợ bờ hồ Nguyệt Nha khó tránh khỏi phải tạo nên một trận gió tanh mưa máu, chết đều là hạt giống tốt của thiên nga trắng, ngược lại còn khiến cho con lừa hoang bên cạnh không công nhặt được món hời lớn.

Không đợi hấn tiến lên khuyên, chắc chắn người hầu Khúc Lợi nhanh chóng vươn tay ra, từ phía sau kéo dây da buộc giáp của hấn: “Yên tâm, A Tư Lam và Phụ Ly hai tên không đánh nổi!” Hầu Khúc Lợi có chủ ý ghé vào bên tai anh nói nhỏ.

“VẬY BỌN HỌ...” Anh Quốc bị hành động cổ quái của mấy bằng hữu làm cho đầu óc choáng váng, cau mày truy vấn.

“Chúng ta cũng uống!” Hầu Khúc Lợi cô làm ra vẻ huyền bí, giơ túi da lên đưa đến bên cạnh hai người Lý Húc và A Tư Lam, cùng hai người chạm vào nhau, uống một hơi cạn sạch rượu sữa trong túi da.

Lại thêm một đời rượu sữa vào bụng, trên khuôn mặt xanh của A Tư Lam cũng tràn đầy vẻ ngọt ngào. “Phụ ly, ngươi nghe ta nói. Vô luận thế nào, ta đều coi ngươi là phụ ly! Sinh cánh phụ ly (thương lang) “

“Ta cũng cho rằng ngươi là A Tư Lam, rong ruổi thảo nguyên A Tư Lam (Báo tử)!” Lý Húc vừa quát vừa đáp.

“A Tư Lam và Phụ Ly vốn là huynh đệ!” A Tư Lam vuốt vuốt rượu trên râu, lẩm bẩm nói.

“Chúng ta vốn là huynh đệ!” Lý Húc ôm vai A Tư Lam dùng sức đánh. Trong giây lát, trong lòng hấn đột nhiên lóe lên một tia sáng, không quá mãnh liệt nhưng đủ để xua tan ám ảnh trong mắt.

“A Tư Lam không muốn khai chiến với ta. Sở dĩ hấn muốn rút đao là vì sợ ta giống như người thắng trên thảo nguyên tàn sát tộc nhân của hấn!” Dưới sự khấn trương mãnh liệt, tay Húc Tử siết chặt túi da khẽ run run., Đem non nửa túi rượu ở trên giáp ngực, theo suy nghĩ này suy nghĩ, có chút vấn đề liền giải quyết dễ dàng. Là người Trung Nguyên, hấn căn bản không định dựa theo quy củ thảo nguyên, biếm toàn bộ người bại trận làm nô lệ. Năm đó hấn cũng không tán đồng hành vi tàn nhẫn này của Tô Diêm bộ, hiện tại vẫn không tán đồng.

“Nếu huynh tốt cùng Cốt Lỗ đánh nhau, A Tư Lam, huynh làm như thế nào?” Nghĩ tới đây, Lý Húc dừng lại túi rượu, say khướt hỏi.

“Phụ thân, người, người biết ta không thể giúp người. Ta đã thua, không có tư cách tái làm đối thủ của người. Chờ ta mang những người này về bộ lạc, chiến trận giữa người và Cốt Thác Lỗ đã xong!” A Tư Lam không cần suy nghĩ, vừa uống vừa trả lời.

“Nếu như ta đánh thắng Lỗ xương thì sao?” Lý Húc hỏi trong lời rượu ý đột nhiên biến mất, lấy địa đạo ngôn ngữ lảng tặc truy vấn từng chữ một.

“Rất khó, bọn họ quá nhiều người!” A Tư Lam chán nản lắc đầu. Giương mắt nhìn Lý Húc, hắn lại thở dài nói: “Người đừng trông cậy vào Cam La hỗ trợ. Vì thoát khỏi ảnh hưởng của Cam La, Cốt Lỗ ít nhất làm chuẩn bị hai năm!”

“Đừng quan tâm những chuyện đó, ta chỉ hỏi người, nếu như ta thắng trận này, người định làm thế nào?” Lý Húc dùng sức kéo bả vai của A Tư Lam, nhìn đôi mắt của đối phương, tìm kiếm đáp án.

Bị ánh mắt sắc bén của hắn làm cho giật mình, men say trong lòng A Tư Lam cũng lập tức biến mất. Đã không còn trẻ nữa, hắn trịnh trọng nhấn mạnh lần thứ hai: “Vấn đề nói đó, nếu như người giết tới bên hồ Nguyệt Nha, mời người giẫm lên thi thể của A Tư Lam đi qua!”

“Có lẽ ta một mình một ngựa sẽ cầm rượu đi!” Lý Húc cười quỷ bí, lại xách lên một túi rượu, ầm ầm đụng vào túi rượu trong tay A Tư Lam: “Lâu rồi không sớm, đánh túi này, chur vị huynh đệ cứ lên ngựa!”

“Cầm lấy rượu...?” A Tư Lam đầu tiên là sửng sốt, sau đó đột nhiên hiểu ra cái gì đó, nhếch miệng cười.

“Đương nhiên là cầm rượu! A Tư Lam, chẳng lẽ thịt dê nhà người ăn không đủ sao?” Lý Húc cầm túi rượu ngừng giữa không trung, cười to khiêu khích.

“Nói cái gì, nếu người tới, ta nhất định sẽ tự tay thả người ra!” A Tư Lam giận dữ thôi biến sắc, giơ lên túi rượu, ngựa đầu ngã xuống.

Mùi rượu kia đầu tiên là nồng đậm như đao, sau đó là lạnh lạnh như suối, kế tiếp chính là mùi sữa ngọt ngào cùng dư vị

hoa trên thảo nguyên quanh quần tại xương tủy, liên miên bất tuyệt. Cho đến lúc từ biệt hai bên đều biến mất trong tầm mắt của nhau, trong không khí còn tràn ngập một cổ hương rượu thoang thoảng.

Đám người Trương Giang, Thời Đức không hiểu gì về Đột Quyết, cho nên cuộc đối thoại cuối cùng giữa Lý Húc và A Tư Lam, bọn họ không hiểu chút nào. Nhưng từ sắc mặt của chủ soái nhà mình và kẻ địch, bọn họ phỏng đoán ra hai bên nhất định đã đạt thành một loại ăn ý nào đó. Chỉ là nội dung ăn ý này, mọi người dù thế nào cũng không suy đoán ra được.

“Dã nhân râu vàng kia hình như thua tới mức không phục?”
Lại đi thêm một đoạn đường núi nữa, lòng Trương Giang ngứa ngáy khó coi, ghé đến bên cạnh Lý Húc thấp giọng hỏi thăm.

“Hôm nay Đại tướng quân thả hãn đi, có phải là thả hổ về rừng không?” Minh Minh biết rõ không có khả năng như mình nói, lúc này vẫn nên thấp giọng nhắc nhở.” Người Đột Quyết từ trước đến nay nói không giữ lời, bọn họ mặc dù không phải là người Đột Quyết, nhưng cũng uống sữa sói mà lớn lên!”

“Sẽ không, hiệp nghị cộng thành của mười mấy bộ lạc. Chỉ bằng vào một hai người rất khó lật đổ!” Lý Húc cười nhìn đám thân tín đang xúm lại, thấp giọng giải thích.” Huống hồ trải qua lần chiến đấu này, bọn họ đều phát giác Trung Nguyên không phải là một khối xương dễ gặm. Đương nhiên không muốn để cho A Sử xem Cốt Lỗ như dao găm!”

“Nhưng Tô Khánh bộ kia không phải không tham dự công khai phê bình ngày đó sao?” Phương Duyên Niên nghe được cái hiểu cái không, cau mày truy vấn.

“ Binh lính của mỗi bộ lạc bọn họ không nhiều lắm. Bộ lạc Tô Khánh tuy mạnh, nhưng cũng không dám tùy tiện động thủ với mười ba bộ lạc khác. A Lam là lo lắng ta trả thù bộ lạc Tô Tỳ., Cho nên kiên trì phải chiến đấu vì tộc nhân của mình. Trừ bỏ bộ tộc tướng lãnh bộ tất hiểu không muốn Mục người Mục của Hộc tộc tự giết lẫn nhau, cho nên khuyên A Tư Lam phản bội Tô Diêm phụ ly!” Lý Húc biết lòng hiếu kỳ của mọi người sẽ không dễ dàng nhận được thỏa mãn, dứt khoát một hơi giải thích rõ ràng vừa rồi giao phong rõ ràng.

A Tư Lam, anh đây tuy rằng ba người cùng với Hầu Khúc Lợi đều là kiệt xuất trong hào kiệt thảo nguyên, nhưng tâm tư thâm thúy thuật lại với Vũ Văn của Trung Nguyên, đám người Lý Uyên, Bùi Luật cũng không cùng một cấp độ. Cho nên quen thuộc quy củ trên thảo nguyên, lại bị lão hồ ly Trung Nguyên “tuần luyện” nhiều lần, Lý Húc dễ dàng đoán ra được tâm tư của đám người A Tư Lam.

A Tư Lam sợ bộ tộc của mình bị Lý Húc Đồ diệt. Anh đây và Hầu Khúc Lợi lại lo lắng Tô Khuynh bộ vì đề cử khả hãn mới mà lập tức trả thù bọn họ. Cho nên A Tư Lam muốn vì bộ tộc mình huyết chiến đến cùng, Hầu Khúc Lợi và ca bỏ ra tất cả mọi biện pháp để trả thù., Ý đồ đem Lý Húc “Trói ở trên xe siết chặt” của bộ lạc bọn họ. Ba người lựa chọn bất đồng, nhưng đều là suy nghĩ cho tương lai bộ tộc nhà mình. Mà Lý Húc không muốn làm nhất, lại chính là loại chuyện ngu xuẩn diệt tộc đồ bộ này. Lúc Tô gói bộ của hãn., Hãn không vì bản thân đến từ Trung Nguyên mà cảm thấy huyết mạch hèn mọn. Sau khi rời khỏi Tô Ban bộ, hãn cũng không vì đối phương là Mực tộc mà tự phụ phẩm loại cao quý.

Trong số những người hãn từng tiếp xúc, trên thảo nguyên đã có loại cáo già như A Sử Kỳ, còn có Tô Diêm phụ thuộc loại quỷ đoản thị này, Trung Nguyên cũng có Vũ Văn thuật lại cùng Lý Mật. Trên thảo nguyên có A Tư Lam, ca rải loại hãn tử nhiệt huyết này, Trung Nguyên cũng có vương tu bạt, Trình Giáo Kim cũng là hào kiệt lỗi lạc. Về phần dân chúng bình thường, người chăn nuôi cũng tốt, nông phu cũng đều là dựa vào trời ăn cơm. Bọn họ có thói quen khác nhau, nhưng bản chất lại không có gì khác biệt.

Tuy rằng chức vị Đại Khả Hãn trước mắt của hãn chỉ là một trò bịp, tương lai chưa chắc đã làm thật. Nhưng xuất phát từ thiên tính lương thiện, Húc Tử không hy vọng mấy hảo bằng hữu tương lai tự giết lẫn nhau. Cho nên, hãn dùng lời nói chen chúc A Tư Lam, ép đối phương không tiếp tục theo ý Tô Yết phụ ly nữa, A Sử kia phò thác hai lời hứa, sau đó tuân theo tập tục ở thảo nguyên, tuyên bố ngày sau mình sẽ cầm rượu ngon, tới cửa báai kiến bằng hữu ngày xưa.

Thảo nguyên tập tục, khi bái kiến bằng hữu, nếu mang thức ăn là vũ nhục thật lớn của đối phương. Nhưng rượu ngon thì trong lòng người chần, rượu ngon là cùng hưởng với bằng hữu. Đối phương bụng túi rượu tới cửa, mình đương nhiên không thể giờ đao trong tay.

Dưới tình huống bảo đảm lợi ích của Tô Khánh bộ sẽ không bị tổn thương, lựa chọn ủng hộ một bằng hữu mồ hôi đã bị mười ba bộ trưởng lão thúc đẩy, vẫn là lựa chọn tiếp tục duy trì sự khó xử với mình, lại vừa có Tô Khánh cận chiến bại trở về làm cân đối, đối với A Tư Lam mà nói, đáp án lập tức trở nên vô cùng đơn giản.

Mà tiền đề của tất cả mọi chuyện đều là, Lý Húc có thể đánh thắng trận chiến này!

Tửu đồ: 1, duy trì ba ngày cao cháy, cả người đều hỗn loạn. Lần này về Bắc Kinh, cũng không biết bị ai tường thụ. Đầu tiên là máy móc bị phá hủy, sửa chữa so với mua mới còn đắt hơn. Đành phải thay đổi thay thế. Sau đó có cảm giác, sốt, thiếu chút nữa không hạ được máy bay. Hôm nay rốt cục cũng giảm xuống một chút, cố gắng thay mới, hy vọng mọi người thấy đã nghiến.

Dựa theo đó, hấn 20~11 20 20 20~~1111

_____ hấn tổng quan sát một tuần lịch sử
khát khao khát máu thiện lương..... băng bó bó bó bó.....

【 【 【 x Đức Đức3.... 【 x33.

Chương thứ sáu 【 Chương thứ sáu 【 Tỏa ngũ nhật)

Đại quân Tỳ Hưu trở lại dưới chân tường thành, sớm có mật thám báo tin tức khải hoàn lên. Nhìn thấy Lý Kiến Thành muốn mặc qua, lập tức mang theo đám người Trần Diễn Thọ, Thôi Tiềm Cao, Vương Phục Bảo từ lỗ hồng văn võ chạy ra đón chào. Thấy Lý Húc mặt, thế tử Đường Vương, Lý Kiến Thành vội vàng bước nhanh tới vài bước., Kéo cánh tay đối phương, nhìn từ trên xuống dưới một lúc lâu, thở hỏn hỏn nói: “Nếu đã đánh thắng, vì sao còn phải vòng một vòng, không theo đường cũ trở về. Ta đã phái bốn nhóm thám báo ra ngoài tìm người, nếu như không nhận được tin tức, vì huynh đành phải mang theo huynh đệ còn lại ra nhét vào miệng Lỗ Cốt liễu mạng với tên kia!”

Lý Húc đoán không ra sự quan tâm của vị anh vợ này là thật, nhưng từ thái dương đối phương, lại thấy rõ ràng vài sợi xám trắng. Trong lòng hẩn ám áp, ôm lấy vai đối phương, lớn tiếng trả lời: “Đường nhỏ tiêu hao thể lực quá lớn.”, Khi đi vội vã cùng người liễu mạng, mọi người đều có thể cắn răng kiên trì. Nếu như theo đường cũ trở về, không có huynh đệ không thể không đội. Huống hồ còn có hơn bốn ngàn kỵ binh bộ tộc lạc phía sau, không tự mình tiến đưa bọn họ, ta cũng thật sự khó yên tâm!”

Với thân thể gầy gò của Lý Kiến Thành, sao chịu nổi sự nhiệt tình của Lý Húc. Một bên giấy thoát khỏi bàn tay của gã, một bên cười oán giận: “Cái tên nhà người chính là “Cổ đạo nhiệt tình”! Thế nào, nhìn thấy mấy lão bằng hữu của người rồi? Bọn chúng không nhổ dao ngay tại chỗ với người?”

“Không có, uống mấy chén rượu tiễn biệt, vui vẻ giải tán!” Lý Húc từ trên vai thu hồi tất hương bồ, cười cười hàn huyên, nắm quyền làm quyền, nhẹ nhàng đánh vào ngực Thôi Tiềm: “Mấy ngày nay phiền Kiến Thành huynh, Trần thúc và chư vị tướng quân! Sĩ khí của các huynh đệ như thế nào, quân cần cung ứng được không?”

“Các huynh đệ nghe nói tin đại tướng quân đã chém gãy xương bịt tay, sĩ khí đang cao, đều la hét bọn họ vòng thứ hai đi dạo một vòng, trước khi Lang kỵ tập, lại phá mấy cây gậy xương đấy!” Thôi Tập cười nghiêng nửa bước, đem Vương Phục Bảo bên người nhường đến giữa tầm mắt Lý Húc: “Quân nhu cấp tiếp tế tạm thời tạm thời cũng không cần lo lắng, Đâu vương gia lại sai người đưa một số lương thực tới, nói là trong vòng mười ngày sẽ đến quận Lung!”

“Đa tạ Đâu vương gia!” Lý Húc nghe vậy, vội vàng chấp tay với tướng lĩnh Đâu gia quân như Vương Phục Bảo. Lấy lương thực của ba đội binh mã đều do ông ta trị vì Lục quận Bắc Lãng gánh chịu, cho dù đánh lui được Đột Quyết, sáu quận cũng phải đại thương nguyên khí. Đâu Kiến Đức có thể cung ứng vật tư cũng không dư dả, còn thiết lập thân ở Bắc Lãng cân nhắc tại chỗ, phần ân đức này không thể nói là không nặng.

“Cũng không hoàn toàn là vì Vương gia nhà ta xuất vốn. Đại bộ phận đều là từ trên kênh đào tới.” Vương Phục Bảo hàm hậu nhếch nhếch miệng, chủ động giải thích: “Vương gia nhà ta bắt quá lại thêm chút ít, cho người gom góp một con số chính tề mà thôi!”

“Vận hà?” Long mày Lý Húc nhẹ nhàng nhảy dựng lên, kinh hỏi. Bắc vận đào là thông đạo vận lương cao quý viễn chinh Đại Tuyền viễn chinh, từ Cấp quận bên bờ sông kéo dài đến Yểm huyện. Con đường thủy đạo này nối liền phía nam Lạc Dương, ngói ngói còn có mấy nơi rải rác “Chư Hầu”, trừ Đâu Kiến Đức ra, không có nơi nào kết giao với sáu quận Bắc Lãng. Trong đó ai có thể khẳng khái giúp đỡ mình như thế, thật sự khiến người ta khó đoán.

Hắn nhíu mày, Lý Kiến Thành bên kia lại không muốn trì hoãn thời gian quá dài. Nhanh chóng đến thấp giọng đề nghị: “Đại tướng quân, đã ngoại phong kinh, các huynh đệ cũng mệt rồi, theo ý ta, quân vụ cụ thể, chúng ta có nên trở về nội bộ bức tường này trước rồi mới nói?”

“Xin nhận lệnh của thế tử!” Lý Húc đột nhiên nghĩ tới một người, nhanh chóng nương theo chủ ý của Lý Kiến Thành mà

ra lệnh. Xoay người, vẫy tay ra hiệu cho các huynh đệ đang đứng trang nghiêm dưới chân tường thành: “Chiến tranh hoàng hoa mỏng manh bị phá hủy kia! Sau khi về doanh thì nghỉ ngơi dùng cơm. Tướng sĩ dưới Đô úy cho nghỉ một ngày, Đô úy trở lên tuân theo binh lực!”

“Nặc!” Các tướng sĩ cùng lên tiếng đáp ứng, xoay người dọc theo sườn núi sườn núi đi vòng về phía một khoảng đất gần nhất bị hồng thủy làm cho xuất hiện một lỗ hổng trên tường thành. Lỗ hổng kia ở vào phía trên Hồng Cốc tự nhiên hình thành nên, cho nên tổn hại nghiêm trọng. Đột Quyết nhân đại cử trước xâm lấn truyền đến tin tức trước đó., Vốn là con đường tắt để làm thương đội và đám mã tặc qua lại. Mùa thu năm ngoái cùng kỳ xuân năm nay khai xuân, thủ hạ Thái thúy của Thái Thủ Cức quận Thôi tiềm phái tu sửa nó, cũng ở trên khe rãnh dùng cự mộc cùng hòn đá dựng một tòa lầu đối địch đơn giản, có mấy cái tháp tên.

Các tướng sĩ đột nhiên lách qua khe rãnh, nhưng không vì con đường đột nhiên trở nên chật hẹp mà hỗn loạn quân dung. Mỗi khi đi tới nơi chật hẹp, luôn có giáo chủ cấp thấp chủ động đứng ra, đem đội ngũ bản bộ biến nhỏ lại, đợi sau khi thông qua, lại nhanh chóng khôi phục nguyên dạng.

Nhìn bóng lưng các huynh đệ, Lý Húc hài lòng gật gật đầu, Phương Dục cùng các tướng lĩnh tiến đến đón mình nhập cục, nhưng lại bị Lý Kiến Thành nhẹ nhàng kéo dây lụa cản giập. Hẩn nghi ngờ quay người lại, trông thấy Lý Kiến Nhất mặt đầy mỉm cười.

“Các huynh đệ lập công lớn như thế, nếu không có thưởng, chẳng phải là làm tổn hại sĩ khí sao?” Lý Kiến Thành nhận lấy một tờ giấy trong tay thị vệ rồi bẻ thành một khối vuông, dùng sức đặt lên lòng bàn tay của Lý Húc., “Võ Sĩ Hoạch tướng quân từ đại hộ thành Trường An bên kia lừa bịp đến, người không hoa bạch không phí. Lần này ta đã sai người chuẩn bị cho người, sau đó có thể rời Thương Trọng doanh bên kia của ta chuyển ra. Lần sau cần bao nhiêu, người tự phái người báo cho ta số con, ta nhất định nghĩ biện pháp thay người tính toán!”

Lý Húc mang theo vài phần ngạc nhiên mở tờ giấy ra, nhìn thấy trên đó viết những chữ cực nhỏ: Thịt trâu khô, tiền đồng như cặn, tinh gạo như cặn, sau đó sắp xếp phương án phân phối thích hợp theo đầu người. Xem chữ viết, hiển nhiên là do chính tay Lý Kiến Thành viết! Trong lòng của gã lại hoảng hốt một hồi!, Cười cười, giao mảnh giấy cho Chu Đại Ngưu, “Đuổi theo, theo phía trên thông báo cho mọi người biết đây là sự chuẩn bị của Đường Vương, để mọi người yên tâm hưởng thụ!”

“Nặc!” Chu Đại Ngưu nhận lấy mảnh giấy, co chân chạy đến trước đội ngũ, nhảy lên một tảng đá lớn nhô ra, hô to cổ họng: “Đại tướng quân có lệnh, lần này xuất chiến, mỗi người thưởng năm trăm tiền, tinh mễ hai đấu, thịt khô nửa cân. Tối nay cứ nhận lấy, có thể tự mình đưa về nhà, không cần sung công!”

“Đại tướng quân có lệnh...” Đám thân vệ chạy theo Chu Đại Ngưu đồng thanh hô to, lặp lại Gia Chương Lệnh vào tai mỗi huynh đệ.

Mặc dù sáu quận Bắc Lãng võ nghệ, nhưng các huynh đệ đánh thắng ban thưởng lại có quy củ nghiêm khắc. Người có công ăn thịt, thăng quan, người không kiếm công không kiếm được cơm thì cũng không có một chút oán thán. Cứ như vậy lấy đầu người làm đơn vị, không hỏi quy mô công lao lớn nhỏ, hành vi ban thưởng cực kỳ hiếm thấy. Cho nên các huynh đệ chột nghe Chu Đại Ngưu nói, mừng lung một chút, sau đó liền lớn tiếng hoan hô.

“Là Đường Vương chuẩn bị cho...” Đợi tiếng hoan hô nổi lên, Chu Đại Ngưu mới như vừa tỉnh mộng lại hô ra câu thứ hai. Thanh âm một mình gã làm sao át được sự huyên náo của hơn vạn người phát ra, chẳng những huynh đệ không nghe thấy, mà ngay cả Lý Húc bên này cũng chỉ có thể nghe ngóng loáng thoáng. Mấy người phụ trách truyền lệnh cho thân vệ cổ họng lặp lại nửa câu sau của Chu Đại Ngưu, người nghe được vẫn tâm sự không có mấy.

“Ha ha ha ha...” Vương Phục Bảo ở bên cạnh thấy thú vị, vuốt chòm râu cười ngây ngô.

“Thế nào, các huynh đệ dưới trướng đại tướng quân lập tức sĩ khí dâng lên rồi hả!” Lý Kiến Thành cười hỏi Lý Húc.

“Đa tạ Đường Vương an bài! Đa tạ huynh thống nhất!” Lý Húc cười đáp lại.

“Tạ ơn đại tướng quân!” Tiếng nói cảm ơn của các tướng sĩ như trời long đất lở, chấn động khiến cho bức tường thành thất bại.

“Làm phiền Đường Vương điện hạ!” Không đợi Lý Húc phái người nhắc nhở, đoán được nơi ban thưởng Trương Giang dẫn một đám tướng lĩnh cao cấp xúm lại, nhất tề hướng Lý Kiến Thành thăm hỏi.

Thấy chúng tướng cấp thể diện như thế, nụ cười trên mặt Lý Kiến Thành càng đậm, chấp tay hoàn lễ: “Chư quân không cần cảm ơn ta? Ta không thể tự mình cầm thuốc xuất cứu, kẻ vai chiến đấu với các người đã là gậy yếu. Nếu những chuyện nhỏ nhặt này cũng không làm được, chẳng phải là ngồi không ăn bám sao?!”

“Thế tử chính là quân soái, sao có thể khinh động? Công việc đơn giản trước trận này chém giết, cứ giao cho chúng ta làm. Thế tử có thể đánh trống trên tường thành vì chúng ta, đủ để tăng cường uy lực của tam quân!” Thôi Đức Phương thiện cầu xin thiện niệm, cười hì hì thay mọi người đáp lại.

“Có thể tử ở đây, sau tam quân, Cố Vô Ưu!” Đám người Phương Duyên Niên ồn ào theo.

Có câu là người đưa người lên, sáu quận tướng sĩ quan tâm săn sóc như vậy, cho dù trong lòng giấu một ngọn lửa vô danh, lão tiên bói Trần Diễn Thọ cũng không thể bắt bẻ gì nữa.” Chỉ là hơn tám ngàn râu tiên kia, thậm chí ngay cả một giọt nước trôi cũng chưa bắt đầu đánh nhau!” Hắn đau lòng cắn chặt má, ép buộc mình cười càng vui vẻ hơn. Ánh mắt lưu chuyển qua chỗ khác, nhìn thấy Lý Húc ăn mặc trên người chỉ là một kiện giáp da trâu, trong lòng chấn động, nhìn không được lại âm thầm thở dài.

Trong lòng những tướng lĩnh khác trong binh mã Hà Đông không có nhiều ý tưởng kiểu của Trần Diễn Thọ, làm võ

tướng, bọn họ yêu quý nhất là giết địch kiến công. Bởi vậy, khi đại đội nhân mã mới vừa đi xa., Lập tức tùm năm ba phần mười tướng lãnh quen biết với mình trong quân Bắc Lăng, hỏi thăm đối phương về tình hình tập kích quân địch lần này. Khi nghe nói quân Bắc Lăng dùng hai ngày hai đêm đi gần hai trăm dặm đường núi, hơn nữa sau khi đến nơi còn có thể lập tức gia nhập tác chiến, đoàn người đều há mồm, thấp giọng hít một hơi khí lạnh.

Hai trăm dặm đường ở trên bình nguyên không dài, nông phu bình thường mang theo lương khô đủ, đi ngày đêm không ngừng nghỉ, cũng có thể trong thời gian hai ngày hai đêm. Nhưng đặt ở Yến Sơn, thì đủ để cho lừa hoang hộc máu. Mà Bắc Lăng quân sau khi đi xong, lập tức vọt vào trong doanh nhân số gấp mấy lần địch nhân của mình, một trận chiến mà tan tác, đây là một loại cường hãn như thế nào?! Dưới trướng có thể có một nhánh cường quân như thế, sa trường tranh hùng, còn lo lắng đối phương cường binh hùng mã tráng sao?

Nghĩ tới những điều này, một người trong quân đã lưu truyền thuyết pháp đã lâu lại xông lên đầu mọi người: “Nếu Lý tướng quân nổi lên xung đột, mọi người tốt nhất đừng chính diện giao thủ với hắn!”

“Cũng may, từ trước đến nay hai bên Hà Đông và Hà Bắc đều đồng khí liên chi!” Có người len lén quan sát khu vực thung lũng nơi các sĩ tốt đi qua, âm thầm cảm thấy may mắn. Từ chuyện quá khứ và tình hình trước mắt, Lý đại tướng quân đã vững vàng trở thành thành viên của gia tộc Đường Vương. Mọi người không cần lo lắng sẽ là địch với hắn., Cũng không muốn chọc phải đối thủ như vậy. Mặc dù đối với rất nhiều võ giả mà nói, điều này không khỏi là một sự tiếc nuối. Nhưng làm bằng hữu với người như vậy, an toàn hơn nhiều so với làm kẻ địch của hắn.

Huống hồ, trên mặt hắn vẫn dào dạt đủ để cho băng tuyết tan chảy. Ân lạc, thẳng thắn thành khẩn, để cho người có thể yên tâm mà đưa lưng sau lưng cho hắn, vô luận nguy hiểm đến đâu, cũng không cần phải lo lắng đến những mũi tên lạnh sau lưng!

Tử chú: hu hu, ta bao nhiêu năm chưa bị bệnh qua, lại sa sút đến mức treo nước, ô ô ô ô.

Chương thứ sáu (5)

Lý Húc xuất thân hàn vi, cho nên làm người cực kỳ khiêm tốn, mặc dù vừa mới chiến thắng trở về, đối với các tướng lĩnh tiến đến nghênh đón mình cũng như thường ngày đối đãi, lời nói không có nửa điểm ý tứ khinh mạn. Cho nên vô luận là Lý Kiến Thành hay là thuộc hạ dưới trướng Vương Phục Bảo, đều nguyện ý tiến lên chào hỏi hân hân vài câu, hàn huyên vài câu, mượn cơ hội biểu đạt ngưỡng mộ trong lòng mình.

Nhưng mọi người muốn từ trong lời kể của Lý Húc nghe qua miêu tả về chiến trường đặc sắc là tuyệt đối không thể. Nhắc tới cuộc tập kích bất ngờ mấy ngày trước, không chỉ phản ứng của Húc Tử bình thản thản, mà ngay cả loại người như Chu Đại Ngưu ngày thường hay nói trước đây, cứ lặn qua lộn lại cũng chỉ là: “Các huynh đệ đi đường hôm qua, mệt mỏi muốn chết.” Đối phương phòng bị sơ sẩy, là nhân cơ hội của quân ta!” Chủ mưu cụ thể, phá doanh cùng với chiến đấu đẫm máu, từ từ khái quát.

Mới dẫn đầu của quân tướng Hà Đông và Đậu gia là tâm tư ngựa ngáy khó chịu, ngược lại vừa nghĩ, loại đại thắng dùng ít phá nhiều này giống như một đòn bắt giữ, Lý tướng quân từ lúc xuất đạo đến bây giờ, Không biết đã sáng tạo qua bao nhiêu lần, cũng khó trách các tướng lĩnh Bắc Lãng quân không dậy nổi tinh thần để khoác lác. Cái này giống như một người cả ngày ăn cỗ nuốt nước miếng với tổ yến, thỉnh thoảng ăn dưa muối đậu hũ đậu hũ có lẽ cảm thấy mới mẻ, người mang theo mấy cái móng heo coi như là mỹ vị trước mắt, người ta tự nhiên ngay cả đầu cũng lười ngẩng lên một chút.

Nghĩ đến điểm này, mọi người đối với Bắc Lãng quân càng thêm kính ý. Có trong lòng liền nghĩ, “Lần sau cùng địch nhân giao thủ, nhất định phải kiến thức một chút sau lưng Lý đại tướng quân. Mặc dù không thể cùng hân hân sóng vai xung phong, nhưng sau lưng lại lắc lắc lá cờ., Gõ gõ trống trận, ngày sau nghe đồng liêu nhắc tới trên mặt cũng có ánh sáng.” Một số lại thầm nghĩ trong lòng: “Không biết thế tử nhà ta lần này có phúc duyên thu Lý đại tướng quân dưới trướng hay không. Có

người này, ngày sau huynh đệ tả quân có gặp được đám người Lưu Hoảng Cơ, Hầu Quân Tập, ngực cũng có thể nhô cao hơn hay không?”

Xế chiều hôm đó, Lý Kiến Thành bày tiệc chúc mừng ở trung quân, ông ta bỏ tiền ra trưng binh cho các tướng lĩnh, gột rửa bụi mù. Làm đồng minh với tư cách là minh hữu., Vương Phục Bảo và tướng lĩnh chủ yếu dưới trướng của hắn cũng được mời vào danh sách. Qua ba tuần rượu, Trần Diễn Thọ lại lần nữa hỏi thăm trải qua chiến trường, lúc này mấy nhân vật hạch tâm của Bắc Lăng quân đã chuẩn bị chút gì đó., Từ Phương Duyên năm xuất mã, mọi người đã kể lại tường tận. Trải qua người đọc sách gia công sửa sang lại, nghe tình hình chiến đấu so với buổi sáng vội vàng hỏi thăm rõ ràng hơn nhiều, chỗ đặc sắc cũng đủ làm cho người ta ngưng thần. Chỉ là so với mấy câu thổ lộ bình thản từ trong miệng vũ tướng, có thêm mấy phần cảnh đẹp, thiếu đi mấy phần cùng khí phách và thông dong.

Nhưng bất luận thế nào, có một điểm mọi người đều vô cùng tin tưởng, chính là có Lý tướng quân ở đây, Cốt Thác Lỗ chưa chắc có thể lật lên sóng to gió lớn gì. Nếu như Cốt Lỗ còn có chủ ý xua đuổi nhanh vượt tiêu hao đến đây, mọi người xuất cứ một lần liền chém đứt một cánh tay của hắn, sau mấy lần, không cần quyết chiến cuối cùng, thắng bại đã được công bố.

Nếu như trận chiến này chấm dứt, Lý đại tướng quân chắc chắn sẽ không trở mặt với Hà Đông nữa. Như vậy, với thực lực hiện có trong tay của người này, chiến công và quan hệ thông gia giữa hắn và Lý Uyên gia tộc, thành tựu sau này ở trên quan trường sẽ không thể đoán được. Cho nên chỉ đơn giản là ngưỡng mộ cũng tốt., Ý định lót đường cho tương lai cũng được, chúng tướng Hà Đông đều đối xử với Lý Húc như sao quanh trăng sáng, so ra thế tử xây bên người cũng có vẻ quanh quẽ. Cũng may Lý Kiến Thành vốn là người phi thường rộng lượng, mặc dù cảm nhận được sự khác biệt về sự âm lạnh nhưng cũng chỉ cười cười mà lướt qua.

Tiệc ăn mừng, một ít tướng lĩnh trung cấp lần lượt tản đi. Những nhân vật trọng yếu như Lý Húc, Lý Kiến Thành, Trần Diễn Thọ, Vương Phục Bảo nắm chặt thời gian chỉnh lý lại

tình hình cụ thể của hai bên địch ta hiện tại, để tránh bởi vì Lý Húc rời đi mấy ngày nay, tạo thành khốn cảnh chủ yếu nắm giữ tin tức. Mấy phương diện tình báo thu thập được tổng hợp lại, mọi người phát hiện cuối cùng thời gian quyết chiến đã không còn xa.

Mười ba bộ lạc Hồ tộc chủ động rút lui về phía Bắc, sau khi đẩy tin tức của Khả Hãn truyền ra ngoài thì..., Vô luận là quan hệ với Đột Quyết Vương Đình là chuyện thân sơ, những bộ lạc mù quáng đi theo Cốt Xuyên đến đây đánh cược cân lượng nhà mình. Vì ổn định quân tâm., Cốt Thác Lỗ mờ hồ phải mau chóng thu được một thắng lợi huy hoàng, dùng hành động thực tế nói cho quần hùng thảo nguyên phía đông., Đột Quyết lần này thành công ở nam hạ thành công đã nắm chắc chín phần. Ngoài ra, đột nhiên người trong khu vực Hà Đông tiến công thăm dò tính chất liên tục thất bại., Đây cũng là một trong những nguyên nhân chủ yếu làm cho đám người phủ lệnh Khả Hãn và Cốt Lỗ thay đổi chiến lược đuổi hổ nuốt sói lúc trước. Đội trưởng quân hành quân dưới trướng Lưu Vũ Chu Tổng Kim Cương thống lĩnh Mã Áp quân ba lượt đại bại trước mặt Lý Uyển Nhi, nếu như huynh đệ A Sử kia không còn Kiến Thụ nữa, e rằng các Đại Nhân Khả Hãn ở biên cương cũng không thể không cân nhắc tới vấn đề gốc cây Đại Thụ này có vững chắc hay không.

“Tình hình càng lúc càng có lợi cho chúng ta, Hoàng Cơ huynh và Sài Thiệu liên thủ với Đông Càn Vương, trấn thủ ở Đông Đô của những Xi thần kia lấy lòng tiểu nhân đo lường quân tử, rõ ràng từ bỏ toàn bộ mấy quận huyện giữa kinh sư và Lạc Dương, hơn nữa còn có trọng binh đóng quân ở phụ cận Nghiêu Trì., Từ chối căn cứ vào ngoại môn!” Lý Kiến Thành tiếp tục thông báo cho mọi người. Đây là tin vui mà mọi người mới đưa đến từ Trường An ngày hôm qua, đối với sự phát triển của Lý gia cực kỳ trọng yếu. Sau khi Đông Đô lui về phía Nghiêu Trì, liền vô lực tiếp tục quấy rầy các nơi ở quận Hà Đông. Mà Lý gia vừa vặn có thể đem một bộ phận binh mã bên bờ Hoàng Hà rút xuống, đặt vào nơi mà mình cần thiết hơn.

“Khúc Đột Thông lão tướng quân thì sao? Hấn lựa chọn như thế nào?” Luận về quân vụ, Lý Húc lập tức nói năng lanh lợi, cầm chén trà nhỏ trong tay lên đầu ngón tay, vừa thưởng thức vừa truy vấn.

“Khúc lão tướng quân đã tuyên bố nguyện ý nghe theo hiệu lệnh của tân hoàng!” Lý Kiến Thành cười cười, nhìn rất tự nhiên ám chỉ cho mọi người.

Mọi người đều biết, tân hoàng chẳng qua chỉ là con rôi của Lý gia, thân phục tân hoàng, tương đương với thân phục Lý gia. Kể từ đó, thực lực Lý gia lại tăng lên không ít, năng lực không chế khu Hà Đông cũng đề cao hơn mười lần.

Vương Phục Bảo không còn kiêu ngạo như các tướng lĩnh Hà Đông nữa, trợn trắng mắt, đột nhiên nói: “Một tên thấy cứng thì trốn, hấn đầu hàng thì có gì kỳ quái. Hôm nay đầu hàng Lý gia các ngươi, ngày mai nói không chừng sẽ cuốn vàng bạc Lý gia các ngươi đưa cho quân đội vạc sứ. Đến hậu thiên, nói không chừng đi theo ai đó!”

Lời này lập tức dẫn tới công phẫn, không đợi Lý Kiến Thành ra mặt phản bác, một số tướng lĩnh quen biết với Khúc Hồn trong quân Bắc Lãng dồn dập quát lên: “Vương tướng quân nào dám nói vậy. Khúc Đột Thông lão tướng quân chính là anh hùng thành danh đã lâu.”

“Thành danh sớm không có xương cốt. Có vài người tiếng tăm càng lớn, ngược lại kiến thức càng ngắn, làm việc càng lo trước nhìn sau!” Vương Phục Bảo không khách khí chút nào, say bí tỉ phản bác.

Hấn cũng không phải thành tâm bới móc, chỉ là gần đây lửa giận trong bụng khá lớn, lại thật sự không quen nhìn hành vi của Lý Kiến Thành. Những ngày nay, cơ hồ mỗi tướng sĩ Đậu gia quân đều cảm giác Hà Đông cùng Bắc Lãng hai nhà tướng lĩnh cùng chung ý chí., Nhưng lại có chút hương vị cổ tình lạnh nhạt đối với mình. Nếu như chỉ là tướng sĩ Bắc Lãng quân lĩnh đàm với Đậu gia quân thì không sao, dù sao người ta từng đánh cho mấy chục vạn liên quân sông Bắc Lục Lâm chạy trời chết, có được tư cách kiêu ngạo này. Mà binh mã Hà Đông dựa vào cái gì mà dám ra vẻ trước mặt Đậu Cổ quân?

Đoàn người đều là khách quân, công chưa lập. Thật sự kéo đến trước Lang kỵ, còn không chừng ai tè ra quần trước!

“Vương tướng quân hẳn là uống say rồi sao? Khúc lão tướng quân mặc dù đầu hàng nhà ta, cũng là khách quý của nhà ta. Người trước mặt nhiều người nhục mạ quý khách như vậy, chẳng lẽ cảm thấy chủ nhân ta mềm yếu đến mức có thể ức hiếp hay sao?” Lý Kiến Thành nghe Vương Phục Bảo càng nói càng chói tai, sắc mặt trầm xuống, lớn tiếng quát tháo.

“Người là chủ nhân nơi đây, ha ha, thế tử điện hạ, lòng người cũng quá nóng rồi hả? Đại tổng quản sáu quận ở đây? Người muốn làm chủ nhân, trước tiên cũng nên hỏi xem các tướng sĩ Bắc Lăng có đồng ý hay không đã!” Mặt Vương Phục Bảo thô lỗ, nhưng cũng không phải là dễ đối phó. Trong nháy mắt, liền đem mục đích chân thực ban ngày của Lý Kiến Thành đề xuất ra phán đoán ban ngày của các tướng sĩ.

Lúc này, tất cả tướng lĩnh Hà Đông đều không ngồi yên được nữa, nhảy đến phía sau Lý Kiến Thành. Đâu quân tướng lĩnh sao có thể để người của nhà mình bị bắt nạt, cũng xoa tay mài dũa bên cạnh Vương Phục Bảo. Làm cho lão già trưởng sử Trần Diễn Thọ vội vàng khuyên người nhà xong, lại ngăn đối phương, vội vã đổ mồ hôi đầy đầu.

“Ta nhớ kỹ đoàn người đã nói sẽ đánh bại đại địch trước mắt mà không phân biệt được đâu. Chẳng lẽ đều ngại bản lĩnh của địch nhân quá kém, muốn thay bọn họ tham gia cuộc chiến trước sao?” Thấy hai nhóm người sắp đánh nhau, Thôi Đức Phương cười lạnh một tiếng, lạnh nhạt nói.

Lời này tương đương có khí lực, ghen hòng khiến tướng lĩnh Hà Đông và Đâu gia đồng thời trợn trắng mắt. Muốn kêu to với lúc đức phương, lại ngại mặt mũi Lý Húc, không có cách nào, đành phải phù phù phù thở hổn hển.

Tới đây Lý Húc cũng không thể không quan tâm tới. Hắn buông chén trà trong tay xuống, cười cười khuyên mọi người: “Mọi người đều là sau khi say rượu nói nhảm, tỉnh thì quên, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Chúng ta phải dựa lưng vào trên sa trường, chẳng lẽ vì mấy câu đùa mà sinh nghi lẫn nhau! Uống trà, trà có thể giải tửu.”

Lý Kiến Thành không muốn chọc Lý Húc không vui, nhún vai, cười lạnh ngồi trở lại vị trí của mình.

“Đến chiến trường, lưng lão tử cũng không dám hướng về phía người như vậy của họ Khúc!” Vương Phục Bảo cũng cười lạnh một tiếng, bỗng nhiên trở về chỗ ngồi.

“Vương tướng quân có chỗ không biết, năm đó Đột Quyết Phá Nhạn Môn, Khúc lão tướng quân là đợt đầu tiên đi lên. Sau này phục kích bắt buộc, cũng là đem lưng mình giao cho Khúc lão tướng quân!” Lý Húc lại cười cười, thấp giọng giải thích.

Nghe thấy lời ấy, Vương Phục Bảo đầu tiên là sửng sốt, sau đó sắc mặt trở nên lúng túng, vội vàng đứng lên lần nữa, chấp tay bồi tội: “Như vậy, trái lại Vương mỗ là đường đột!”

“Vương tướng quân không biết tình huống trong đó, cũng không tính là đường đột. Theo ý kiến của Lý mỗ, nếu là chống lại Đột Quyết Lang Ky, ở đây chur quân sẽ không có một chút xương mềm. Kẻ thù bên ngoài giết đến cửa nhà, vô luận ai gặp, đều sẽ phản đầu quên mình nghênh đón! Trừ phi hẳn không phải là đàn ông!” Lý Húc tiến lên giơ tay nắm lấy Vương Phục Bảo, cười to.

“Chính là lời này, đối ngoại có thể rút đao mà chiến, chính là hào kiệt. Về phần người mình cùng tranh đấu với người mình sao, thắng thua chưa chắc đã là bản lĩnh!” Vương Phục Bảo cũng cười to đáp lại.

Chương thứ sáu (lục)

Phạm là người từ trong sinh tử lẫn lộn, lòng dạ đều không quá hẹp hòi. Huống hồ lúc này đoàn người lại đối mặt với cừu địch chung. Cho nên Vương Phục Bảo hơi đổi giọng, tướng sĩ Hà Đông cũng không truy cứu ác ngữ của hắn đả thương người, một trận phong ba đột nhiên đến lặng yên hóa giải trong tiếng cười.

Quân nghị vẫn là do Lý Kiến Thành chủ trì, tóm lại những tin tức Lâm Tổng Trần nói cũng đều là tin tốt. Nhưng Húc Tử lại cảm thấy có chút men say dâng lên, một ít quân tình vô cùng trọng yếu cũng từ lỗ tai trái nghe vào, đảo mắt từ lỗ tai phải mọc ra, khó có nửa điểm ấn tượng lưu trong lòng.

Trong ấn tượng của Lý Húc, hai vị lão tướng Khúc Tuấn Quân và Nghiêu Quân hiện đang là hai cái đinh duy nhất có thể duy trì Giang Đô bên trong Hà Đông cảnh. Sau khi binh mã Đông Đô rút về, toàn bộ đường lui của hai vị lão tướng quân đều bị Lưu Hoảng Cơ và củi mục chặn lại, sĩ khí dưới trướng tất nhiên sẽ tụt xuống nghìn trượng. Cho nên khi hắn nghe nói binh mã Đông Đô đã triệt hồi về thì toàn bộ đường lui của hai vị lão đại tướng đều bị Lưu Hoảng Cơ và củi mục chặn lại., Lập tức nghĩ đến vận mệnh của hai người Khúc Thông và Nghiêu Quân Tổ. Mà Lý Kiến Thành vừa vặn trả lời vừa nghiệm chứng suy đoán của gã, khúc thông đối với Đại Tùy hoàn toàn mất đi lòng tin, Nghiêu Quân Tổ bộ dù có thể kiên trì hơn Khúc Đột Thông bộ vài ngày, cũng tránh không được kết cục toàn quân bị diệt.

Việc này đối với Hà Đông Lý gia và phòng tuyến trường thành là tin vui rất lớn. Sau khi khúc khuỷu tay đầu hàng, binh mã kinh sư có thể men theo nước súc sắc và Vụ Hà thẳng hướng bắc trợ giúp quận Nhạn Môn cùng Phi Lâu, không cần phải đi vòng quanh quận Phùng Kính.

Chỉ có điều kể từ đó, chỉ sợ Dương Quảng ở mãi trong Giang Đô không còn cơ hội phản bội nữa? Mặc dù là vì chống cự đột Quyết xâm lấn, Bác Lăng mới không thể không liên thủ cùng

Hà Đông. Nhưng tính tỉ mỉ, rết cuộc mình vẫn phụ lòng hấn! Nghĩ đến điểm này, Lý Húc trong lòng bất giác u ám một trận.

Cứ theo tốc độ phát triển trước mắt, e rằng trong vòng một năm, thiên hạ sẽ không còn bất kỳ chư hầu nào có thực lực chống lại Lý Uyên nữa. Trong vòng năm năm, Trung Nguyên sẽ một lần nữa thống nhất dưới cờ Lý gia. Đại Tùy sẽ không còn tồn tại, tạo ra vô số tai nạn., Hoàng đế bệ hạ đã dành cho mình vô số cơ hội, không có chỗ dung thân. Mà chính mình, sẽ trở thành võ tướng của Đường Vương gia tộc, đào mộ giả, vượt qua mong muốn của hai vị sư phụ, xuất tướng nhập tướng, chậm rãi trở thành Lý Uyên người kế tiếp, Tiết Thế Hùng hoặc Vũ Văn thuật lại.

Tất cả những thứ này đều là hi vọng của bản thân ư? Húc Tử không biết. Hấn chỉ cảm thấy vô cùng chán ghét những gì đã trải qua, chán ghét đến không muốn lặp lại. Mà làm sao có thể không lặp lại lần nữa trong mấy ngày nay, hấn hiện tại lại không có cách nào, chỉ có thể trôi theo từng đợt., Đi một bước tính một bước, chính như hấn đã từng hứa hẹn cho đám người Thời Đức Phương một tương lai như vậy, kỳ thật tương lai của Bác Lăng quân cụ thể ở đâu thì chính hấn cũng không rõ ràng lắm.

Đến thời điểm này, thiên hạ đã không có sư phụ chỉ điểm cho hấn nữa. Húc Tử chỉ có thể dựa vào chính mình lĩnh ngộ, tự mình đi lục lọi, tự mình tiếp nhận tất cả hoang mang và mê mang trong tim tòi. Loại đường này khắp nơi đều là đường, lại không có một đầu nào chỉ hướng đến điểm cuối cảm giác mê mang như rắn độc cuốn lấy hấn, khiến tứ chi hấn vô lực, chớp mũi run lên. Phảng phất mắt có ác mộng, luôn muốn tỉnh lại nhưng không thể động đậy.

Làm chủ tướng tam quân, hành vi bàn luận trong quân đội chắc chắn sẽ bị chú ý. Rất nhanh, đoàn người đều ngừng lên tiếng, đưa ánh mắt nhìn về phía hấn. Nhìn thấy sắc mặt Húc Tử tái mét, trên thái dương toàn là mồ hôi, Lý Kiến Thành lập tức dựa sát vào hấn ta, như một huynh trưởng dò xét trán của hấn ta, ân cần dò hỏi: “Trọng Kiên có phải là quá mệt mỏi hay không? Hay là, ngày mai chúng ta bàn bạc phần quân tình còn lại, người về nghỉ ngơi trước đi?”

“A, a, không có việc gì, mọi người tiếp tục!” Lý Húc theo bản năng ngửa người ra sau, tránh khỏi bàn tay của Lý Kiến Thành, sau đó nhanh chóng đứng thẳng lên, ngưng ngưng trả lời.

“Thật ra chúng ta đã bàn bạc không sai biệt lắm. Lý Thế Dân tướng quân đã đạt thành hợp đồng với Tiết Cử, bất cứ lúc nào cũng có thể chạy đến trợ giúp. Nếu như đại tướng quân cảm thấy cần thiết, vì chuyện này mà quyết định!” Tâm tư của Thôi Đức Phương chuyển động rất nhanh, đoán được vừa rồi chủ soái nhà mình chắc chắn hôn vía lên mây, dựa theo phương thức hỏi ý kiến mà lặp lại đề tài lúc trước.

“Ý của Trần lão tiên bối là để Lý Thế Dân tướng quân lưu lại làm hậu viện, không vội vàng chạy tới tiền tuyến. Nhưng Trương tướng quân cho rằng, trước mắt tình thế phát triển còn rất khó lường, thêm một nhánh quân đến đây, chúng ta nắm chắc thắng lợi cũng sẽ nhiều thêm một phần. Nếu Lý Thế Dân tướng quân đã nói hòa với Tiết Cử, thì lập tức chạy tới đây!” Phương Duyên vừa tổng kết các loại quan điểm vừa rồi, một bên dùng khước mắt liếc nhìn Lý Kiến Thành.

Mượn nhắc nhở của hai vị phụ tá tâm phúc, Húc Tử phục hồi tinh thần lập tức hiểu rõ nội dung tranh luận của mọi người. Lý Thế Dân dẫn dắt Hữu Lộ quân dưới trướng Đường Vương chống cự Tiết Cử tiến công., Hắn đã sớm nắm giữ được tình báo này. Với thực lực mà Tiết Thiên Vương thể hiện ra lúc đó, toàn bộ quân Bắc Lãng đều cho rằng đó là một trận ác chiến khó phân thắng bại trong thời gian ngắn. Mà Lý Thế Dân có thể sau khi đến đỡ gió lập tức ổn định thế cục., Không thể nói là thủ đoạn không cao minh. Chỉ là dưới tình huống binh lực không bị hao tổn, Tiết Cử vì sao có thể bắt tay giảng hòa với Lý Thế Dân? Điểm này thật khiến người ta khó hiểu. Trừ phi có người đứng sau lưng kiềm chế Tiết Cử, hoặc là nói Tiết Thiên Vương cũng cho rằng vào lúc Đột Quyết kỵ lang xuôi nam, Trung Nguyên hào kiệt đích xác là không nên tranh cái mạng của người...

Đối với toàn bộ phòng tuyến trường thành, nghi vấn này không quan trọng. Trước mắt quan trọng nhất là, Lý Thế Dân có năng lực hỗ trợ trước đó, mà thế tử được xây dựng hiển

nhiên không hy vọng đệ đệ mình dính vào, cướp đi sự sỉ nhục của người khác, cho nên quyết sách cuối cùng chỉ có Lý Húc là thống soái trên danh nghĩa, chỉ có hắn có tư cách và uy vọng mới có thể đưa ra quyết định, tất cả những người có quan hệ với hắn đều không cần nói.

“Ta cũng tán thành đệ quân hữu quân của thế dân làm hậu viện!” Lý Húc suy nghĩ một chút, sau đó nhanh chóng đưa ra đáp án hy vọng của rất nhiều người. Ánh mắt nhìn chung quanh chúng đồng liêu, hắn trên mặt tướng lĩnh Tả quân rõ ràng thấy được vẻ vui sướng.” Khoảng cách giữa hai huynh đệ Lý gia càng ngày càng sâu!” Hắn về sau trong lòng như là kết luận cuối cùng., Cùng lúc đó, khi mình lần đầu gặp mặt Lý Kiến Thành huynh đệ, tình cảnh kính ái cùng luyện luyện của thế dân đối với trưởng huynh nhanh chóng hiện lên trước mắt.

“Nếu như Đường Vương cho phép, ta đề nghị mời tướng quân Lý Thế Dân dẫn binh mã của bộ lạc vào trú thái nguyên!”
Ngừng một lát, Lý Húc bổ sung tiếp. Hắn không muốn nhúng tay quá nhiều vào tranh chấp giữa huynh đệ Lý Kiến Thành, vì vậy dứt khoát giảm giá một chút, an bài Lý Thế Dân dẫn binh đến Thái Nguyên đóng quân. Nếu như phòng tuyến trên tường thành gấp rút bố trí phòng tuyến., Lý Thế Dân đã có thể trợ giúp Nhạn Môn, cũng có thể lấy ra giếng nước, trợ giúp sáu quận phía bắc. Nếu như A Sử huynh đệ kia đánh một trận mà bại, tự nhiên phía trước sẽ không có chuyện quân nhu gì, Lý Kiến Thành cũng không quá mức lo lắng cho sự sắc bén của mình bị đệ đệ che dấu.

“Đêm nay ta tu thư liên tục đêm, đem kiến nghị Trọng Kiên dùng tám trăm dặm gấp đưa đến kinh sư!” Lý Kiến Thành đạt được mong muốn, phi thường cao hứng nói.

“Làm phiền thế tử!” Lý Húc cười chấp tay.

Giải quyết xong phiền toái lớn lớn này của Lý Thế Dân, những đề tài khác sẽ không còn tranh luận nữa. Tiền tuyến thiếu khí giới, thiếu thốn lương thảo dự trữ., Điều kiện sinh tồn của các tướng sĩ cũng hết sức gian khổ, bởi vậy tất cả viện trợ từ hậu phương đều được hoan nghênh. Về phần sách lược đối phó ngoại địch, cho tới bây giờ..., Phái một số ít kỵ binh và chiến

bộ đi dọc theo bức tường thành, kế sách vẫn là hiệu quả hàng loạt, cho nên đám người Vương Tu nhỏ đã trở lại tòa thành Xích vẫn phải đi ra ngoài một lần nữa, trước khi đại đội nhân mã chạy tới Cốt Thác Lỗ chưa giết được, đã thanh lý một bộ phận bộ tộc sớm đến tấn công Thu Phong. Về phần động tĩnh mới bên La Nghê, Lý Húc và Kiến Thành cũng tăng thêm càng nhiều binh lính đi phòng bị.

Ngoài ra, xét thấy thái độ mơ hồ trước mắt của U Châu quân, mọi người còn phải phái thêm mấy ngàn binh mã đi lên thượng cốc, tiếp ứng tuyến lương thực phía trước. Thuyền vận chuyển lương thực đến hậu lộ quận Hà Gian cùng quận Thiên Thiên quận giao nhau., Vì phòng ngừa U Châu quân lưu lại, liền không thể may mắn hơn nữa, chỉ có thể chống cự dòng sông Mã, Cương Thủy mà lên. Đám quan binh và dân cường tráng muốn rẽ ở sườn nam sườn núi phía nam tách lương thực ra, sau đó ven đường chạy tới Nghiêu quận trị quốc.

Một phen giày vò như vậy, so với đội tàu trực tiếp đi Bắc Vận Hà, qua yết huyện, con sông dâu khô hướng tới muốn tốn hao non nửa tháng thời gian, ven đường hao tổn cũng phải gia tăng mấy lần. Nhưng so với bị La Nghê một ngụm nuốt vào, vẫn là “May mắn” rất nhiều.

“Ta nhớ Vương tướng quân từng nói, bên trong lượng lương thiết này, trừ bộ phận của Đậu vương gia cung cấp, còn có người xuất lực. Không biết người này là ai, lại có thể có thủ bút lớn như vậy?” an bài vận chuyển lương thực cùng vấn đề hộ tống, Lý Húc cau mày hỏi.

Ngày ngày khi nói đến việc này, Lý Kiến Thành cùng Vương Phục Bảo mấy người này hiển nhiên đều không hy vọng quá nhiều người biết được tên họ của người xuất lực. Mà Lý Húc sau nhiều lần cân nhắc, lại ngạc nhiên phát hiện, trước mắt chỉ có một người mới có thể giống như Vương Phục Bảo giới thiệu, một mình cung cấp hơn phân nửa số lương thảo này.

Chỉ có người này, trong tay mới có nhiều lương thực như vậy. Cũng chỉ có người này, mới có bản lĩnh khiến Đậu Kiến Đức không nghi ngờ tấm lòng của ông ta, thuận lợi cung cấp tất cả lợi ích cho thuyền lương thực. Mà người này tên là Húc Tử

quen thuộc như vậy, lại có hy vọng như thế, mỗi khi nghĩ tới trong lòng đều cảm thấy ấm áp.

Lúc này trong quân trường chỉ còn lại nhân vật hạch tâm của binh mã ba nhà, cho nên Lý Kiến Thành cũng không cần phải cố lộng huyền nữa, cười cười, thấp giọng trả lời: “Ta biết Trọng Kiên tất nhiên sẽ có câu hỏi này. Khi Đâu vương gia gửi thư đặc biệt nói rõ, người này hy vọng tất cả lương thảo này đều là lấy danh nghĩa của Đâu gia quân đưa ra. Mà Đâu vương gia là một đại hán lỗi lạc, không muốn mạo phạm công lao của người khác. Cho nên đoàn người chỉ có thể ẩn chứa...”

“Lương thực là lấy ra từ trong kho của Lê Dương! Nói như vậy, người cũng biết ai đưa rồi chứ!” Vương Phục Bảo chê Lý Kiến Thành nói quá nhiều, giành lấy câu chuyện, lớn tiếng nói.

Lương thực trong kho hàng Đại Tùy Lê Dương, dùng lương thực Trung Nguyên nuôi dưỡng làm trung nguyên thủ thổ chi sĩ. Một khắc này, người đưa lương thực không nghĩ tới bản thân là ngôi nhà, chịu đủ nghi ngờ. Hắn chỉ nhớ rõ hắn là người Trung Nguyên, chỉ nhớ huynh đệ của mình liêu mạng với Lang kỵ.

Năm Côn Bằng (lục trung)

Húc Tử biết rõ, thời gian Từ Mậu Công đến Lê Dương lúc này còn chưa tới hai tháng! Lý Mật hoàn toàn đánh cắp quyền khống chế quân chủ ngôi Cương quân dùng một loại tư thái gần như trực xuất, giết chết sẽ mang đến tiếng máng chửi, Từ Mậu Công ở bên người dù nhìn thế nào cũng không vừa mắt, đuổi tới vùng đất mà bờ bắc Hoàng Hà mới khai thác. Nơi đó cách Đậu Kiến Đức ở khoảng cách đó., Thời Đức cơ cùng với khu vực khống chế của Đại Tùy Đông Đô đều không tính là xa, bất cứ lúc nào cũng có người ra tay thay Lý Mật ngoại trừ đại họa tâm phúc này. Mà dưới tình huống khốn đốn như thế, Từ Mậu Công không muốn tự vệ như thế nào, lại có thể chiêu mộ hơn vạn binh mã thuyền lương thực đưa lên nhét vào...

Một cỗ nồng đậm tử ý chảy xuôi trong lòng Húc Tử. Hắn nhớ rõ đêm khuya trước kia, cùng với mỗi một chữ Từ Mậu Công nói.

“Huynh đệ tốt, ngươi mười lăm năm, đúng không!”

“Ừm! “

Tiếng vó ngựa năm đó vẫn còn vang bên tai, gõ đến mức người ta đầu vầng mắt hoa.

“Năm nay ta mười bảy, là ca ca của ngươi!” Ánh sao rực rỡ rọi sáng lưỡi dao lạnh lẽo, cũng chiếu sáng con mắt hắn. Từ Đại Nhân như điều hâu bay ra, hòa vào màn đêm dài đằng đẵng.

Đột nhiên, tiếng vó ngựa và ánh sáng của dao găm đều biến mất, trước mắt vẫn là trung quân trưởng. Đám người Vương Phục Bảo, Trần Diễn Thọ bung chén trà, mặt đầy cảm khái. Vẻ cảm khái sâu sắc nhất trên mặt Lý Kiến Thành, dường như tự hại thân thể, gã thở dài, bình luận: “Mặc dù gã là huynh đệ có dị tính nhưng lại có thể đồng sinh cộng tử đây. Haizz! Đời người, có thể có mấy huynh đệ như vậy!”

“Một cái là đủ rồi. Năm ngoái nếu không phải người này cố ý nương tay, tướng quân nhà ta cũng không dễ dàng thoát thân

từ Hà Nam!” Phương Duyên Niên tiếp nhận câu chuyện Lý Kiến Thành, có chút tự hào nói.

Cũng chỉ có loại hán tử quang minh lỗi lạc như tướng quân nhà mình mới có thể giao nộp loại bằng hữu có thể đồng sinh cộng tử như Từ Nhị đương gia. Nếu đổi lại là người khác, đuổi kịp cửa tới lôi kéo làm quen, Từ Nhị đương gia có lẽ cũng không muốn để ý tới, càng khỏi cần phải nói ngàn dặm xa xôi đưa lương thực cứu mạng như vậy.

“Ừm, khụ khụ! Những lời này đừng để lộ ra, khó tránh khỏi mang đến phiền toái cho Từ tướng quân. Lý pháp chủ không phải là có lòng dạ!” Hiếm khi thấy ngoại nhân suy nghĩ một hồi, Trần Diễm Thọ ở bên cạnh thấp giọng nhắc nhở.

Đại đa số trong trường đều nhẹ nhàng gật đầu, Vương Phục Bảo lại chẳng hề để ý: “Không phải là Lý Bạch Nhân chém chết ân nhân cứu mạng sau lưng sao? Sợ hấn làm gì! Từ Nhị đương gia bây giờ là lao vào núi sâu. Nếu như Lý Bạch không ép hấn, mọi người trước hết cứ khiêm tốn đáp ứng như vậy. Nếu Lý Bạch Nhân dám lấy chuyện này ra nói ra ba đạo bốn, Từ Nhị đương gia dứt khoát phản mệ hấn. Đến lúc đó, nhìn thiên hạ hào kiệt giúp đỡ Lý mặt nhiều hơn, vẫn đứng về phía Từ nhị đương gia!”

Trần diễm Thọ nghe xong ánh mắt sáng ngời, trước tiên hướng Lý Kiến Thành gật gật đầu, sau đó cười xen vào: “Nói cũng đúng, Lý Pháp Chủ nếu có thể dung nạp Địch nhượng, thiên hạ còn có không ít hào kiệt bị hư danh của hấn ta che dấu. Một đao sau lưng của hấn ta chém xuống, chỉ sợ ngay cả tâm tư chữa quân ngói Cương cũng bị chém tan. Thật sự muốn sống lại với Từ Nhị đương gia, binh mã các doanh còn chưa nhất định giúp ai đây?”

Lý Kiến Thành hơi sững sờ, lập tức phản ứng lại với lão sử là muốn cho mình tìm hiểu một chút tin tức của Lý Húc, xem có thể thay mặt gia tộc Đường Vương đỡ lấy đầu mối Từ Mậu Công này hay không. Người này trước mắt mặc dù chỉ chiếm được một phần địa bàn lớn ở phụ cận Lê Dương., Thực lực trong tay hấn cũng không có gì nổi bật trong tất cả các chi nhánh của Hằng Cương quân. Nhưng danh tiếng hiển hách của

Diễn Cương quân cơ hồ đều là do người này đánh ra. Nếu như kéo người này đến Hà Đông Lý gia bên này, mặc dù bên cạnh hắn không có một binh một tốt, tác dụng tạo ra cũng đủ để dành cho mười vạn đại quân.

Cẩn thận suy nghĩ từ chối, Lý Kiến Thành mở miệng cười: “Phụ vương thường nhắc tới anh hùng đốt mồ hôi đầm đìa năm xưa, cũng luôn chọn ngón tay cái. Nếu Lý Mật Chi không chứa được Mậu Công, Trọng Kiên không bằng phái người đón hắn tới. Dù sao Triệu Quận cách Lê Dương không xa, dọc đường dù là Thời Đức Cơ hay là đương kim vương gia, đều sẽ nể mặt đại tướng quân như ngươi!”

“Vương gia nhà ta đã nói từ trước. Nếu như Từ Nhị đương gia chịu tới, hắn có thể tự mình nghênh đón quân địch!” Vương Phục Bảo hừ lạnh một tiếng, không nhanh không chậm nhấn mạnh.

Bác Vọng Sơn cách Lê Dương chỉ có hơn bốn mươi dặm. Đậu Kiến Đức tự mình đến Bác Vọng Sơn tiếp ứng, rõ ràng là muốn hướng về một số người nào đó ra hiệu cho Đậu Gia quân quyết tâm nhất định phải có ý với Từ Mậu Công. Hà Đông tướng sĩ nghe được bức mình, nguyên một đám trợn mắt nhìn Vương Phục Bảo. Bị mọi người trừng mắt với Vương Phục Bảo lại nhẹ nhõm lắc đầu, vô cùng tiếc rẻ nói: “Đáng tiếc, Từ Nhị đương gia cũng là tính tình ngay thẳng., Thà chết thành ngôi quý, cũng không muốn ăn ngon uống sướng ở chỗ vương gia nhà ta. Lý Bạch Nhãn không chỉ mù mắt, theo ta thấy, tim của hắn cũng là mù. Căn bản không rõ ai tốt ai xấu!”

Người đang ngồi trong đại sảnh gần như đều lắc đầu, đều thở dài Từ Mậu Công hảo hán như vậy, lại bị dưới trướng Lý Mật chà đạp. Chỉ có Húc Tử biết được tâm tư của bạn tốt, cười cười., Mậu Công thấp giọng giải thích: “Mậu công không phải hắn chết trung thành với Lý Mật mà là luyện tiếc ngôi nhà. Phần cơ nghiệp kia là hắn và Địch Địch từng thành lập từng chút một, giống hết nhà mình vậy. Năm xưa tuy ta phụng chỉ tiểu phi, đối địch với hắn, cũng kính nể thủ đoạn hắn luyện binh trị quân!”

“Như Trọng Kiên nói, tương lai Mậu Công còn có thể kẻ vai chiến đấu cùng ngươi?” Ánh mắt Lý Kiến Thành lại nóng lên, rơi vào trên mặt Lý Húc.

“Nếu có người giết Lý Mật trước, công phá được ngôi Cương Sơn! Phỏng chừng Mậu Công được giải thoát rồi!” Lý Húc biết Lý Kiến Thành muốn cái gì, gật gật đầu trả lời vô cùng khẳng định.

“Thật là khó khăn!” Lý Kiến Thành lắc đầu thở dài.

Chỉ bằng số lượng và uy danh của binh lính dưới tay, giờ phút này thực lực của Mộc Lý Mật là đệ nhất thiên hạ. Mặc dù là hai người Đường Vương Lý Uyên cùng Vương Đâu Kiến Đức, nhưng sau một thời gian ngắn nhận được thư của Lý Mật., Cũng vô cùng khách khí dùng giọng điệu xưng huynh, thừa nhận hẳn có được địa vị minh chủ hào kiệt thiên hạ. Cho nên trong mắt Lý Kiến Thành, trong thời gian ngắn đánh giết Lý Mật, mục tiêu dẹp yên ngôi là không thể đạt được. Đương nhiên càng không có cơ hội thu Từ Mậu Công vào cấp bậc khác.

“Cái này có gì khó? Trừ phi Lý Bạch Nhãn hẳn đời này đừng đánh bại trận chiến nào nữa. Nếu không, một khi thất bại tất nhiên sẽ cây đổ bầy khi!” Hầu như Vương Phục Bảo thành tâm đối nghịch với Lý Kiến Thành, bất luận đối phương nói cái gì, gã cũng muốn cãi lại một phen.

“Xoẹt!” Tướng sĩ Hà Đông cùng cất tiếng cười lạnh, trào phúng Vương Phục Bảo tự không lượng sức.

“Không tin, mọi người cứ chờ xem!” Vương Phục Bảo nhìn mọi người, khoe miệng nhếch lên lộ ra một đường cong rõ ràng.” Lý Bạch Nhãn giết Địch nhượng bộ, tự cho là từ nay về sau mình đã nắm vững góc Xán. Hắn không muốn nghĩ người khác có phải là kẻ ngốc hay không, biết rõ hẳn không thể cùng phú quý, dựa vào cái gì mà bán mạng cho hắn. Hiện tại binh lực trong tay hắn là mạnh nhất, dám hảo hán kia không thể không đi theo hắn. Nếu hắn thất bại, nếu còn muốn cứu mạng người khác, vậy trước hết phải nghĩ tới kết cục Địch Địch nhượng bộ đã!”

Sau khi nói xong, người mới vừa còn cười nhạo Vương Phục Bảo trên mặt lập tức lộ ra thần sắc không thể tưởng tượng nổi. Sở dĩ mọi người chúng mắt Vương Phục Bảo, chủ yếu là cảm thấy người này nói chuyện thô lỗ, làm người ta nhảy nhót tung bừng., Căn bản không có dáng vẻ một đại quân chủ tướng, lại không nghĩ tới ánh mắt của người thô lỗ này nhìn vấn đề tự có chỗ độc đáo. Dựa theo góc độ người này nói chuyện suy xét, đội quân ngời cươg cươg mãnh danh tiếng đích xác đã thành một đồng cát rời rạc. Lý Mật Bất Bại đã là một trận, sợ rằng cả đời này cũng khó tìm được cơ hội xoay mình.

“Như vậy, thời gian thiên hạ quy nhất thống sẽ nhanh hơn!”
Mấy văn chức phụ mắt lấp lóe, theo bản năng nghĩ tới tầng này.

Thoáng chốc, Lý Húc hiểu những lời này lệch khỏi đề tài chính quá xa, vội vàng cười nói: “Lý pháp chủ tự làm vậy, sớm muộn gì cũng có người trừng trị hấn. Từ Mậu Công là đương đại Lương Tướng, sớm muộn gì cũng sẽ thắng một chỗ. Nhưng đó đều là chuyện tương lai, trước mắt chúng ta còn có một trận ác chiến. Những chuyện khác đánh xong trận rồi nói sau cũng không muộn!”

“Đúng, hôm nay chúng ta đã uống hơi nhiều rượu rồi!” Trần diễn Thọ và Lý Kiến Thành liếc nhìn nhau, đồng thời gật đầu đáp lại.

“Nhưng uống sảng khoái lắm! Đi cùng Lý tướng quân, đánh nhau cũng sảng khoái!” Vương Phục Bảo cũng ý thức được mình nói nhiều, lại bày ra một tư thế đàn ông thô to, lớn tiếng ồn ào.

Mọi người đều cười, dựa vào tiếng cười che giấu suy nghĩ thật sự trong lòng. Giải quyết vấn đề lương thảo, còn lại chính là phán đoán phương hướng chủ công của quân địch và sức chiến đấu. Trường thành trong quận mặc dù kéo dài ngàn dặm, nhưng cũng không phải mỗi một đoạn tường thành đều thích hợp leo lên. Người Đột Quyết nếu muốn tiến quân thần tốc., Tất nhiên phải chọn một vị trí tương đối bằng phẳng, cách quan đạo truyền thống và sông ngòi đều tương đối gần. Nếu không mấy chục vạn đại quân đi vòng trong núi, mặc dù

không khát chết trên đường, sau khi ra khỏi núi cũng không có sức lực nâng đao lên trận.

Theo sự lựa chọn của kỵ binh Bức tộc phỏng đoán, Lý Húc cùng Lý Kiến Thành đều cho rằng Cốt Thác Bạt có khả năng chọn lựa Lĩnh gà rừng phía bắc của tòa thành phía Bắc hoặc Hoàng Hoa xôi phía Bắc chỗ mình là đoạn đường chính. Hai nơi này đều có một dòng sông không lớn không nhỏ đi qua, dọc theo con đường, đối với người Đột Quyết mang theo lượng lớn ngựa, súc vật mà nói là lựa chọn thuận tiện nhất.

“Nếu như ta là nhờ cậy, tình nguyện đi xa một chút, trực tiếp giết đến trước mặt ngươi!” Vương Phục Bảo cân nhắc nửa ngày, ồm ồm nói.

Trải qua một phen nghị luận vừa rồi, mọi người cũng không dám coi thường hào kiệt xuất thân thô lỗ này nữa, ngẩng đầu lên, đem ánh mắt nhìn về phía hắn, lẳng lặng chờ đợi câu tiếp theo của hắn.

Được người khác coi là danh tướng trí dũng song toàn tôn kính, Vương Phục Bảo ngược lại không quen. Dùng sức cắn mấy cái răng, sau đó chấp tay khấp nơi, “Đừng nhìn ta như vậy, đừng nhìn ta như vậy. Ta chỉ là thuận miệng nói một chút, chưa chắc hoàn toàn đối đáp. Cho đến bây giờ., Tiểu tử Cốt Lỗ chắc hẳn cũng biết chủ lực của chúng ta đang ở Hoài Nhung, Trương gia bảo một đời chờ hắn. Nếu như hắn nhập cứ từ Xích Thành bên kia, bất luận trèo đèo lội suối đi quá nhiều đường oan uổng, cuối cùng vẫn muốn phân ra thắng bại cùng chúng ta. Nếu không, để chúng ta một đồng người ngựa lớn như vậy ở lại phía sau, hắn khỏi phải nói là tiếp tục đi về phía nam, ăn cơm ngủ cũng không thể an bình!”

Nắm Côn Bằng (lục hạ)

“Nếu hấn dám tới ngay dưới khe núi của gia bảo này mà chôn cất hấn!” Nghe Vương Phục Bảo nói chắc chắn, các tướng lĩnh lập tức xoa tay chà xát. Có Lý Húc Dạ tập kích Lưu Hoa Hà địch doanh, lấy một vạn năm ngàn tướng sĩ phá địch hơn mười vạn lệ chiến trước mắt., Mọi người đối với sự tự tin chiến thắng tăng mạnh. Đều cảm thấy cái gọi là Đột Quyết Lang Kỵ, sức chiến đấu chỉ là như vậy, nhiều nhất không khác gì đạo phi chạy loạn ở các châu quận, gặp được võ trang của quan quân địa phương, nhất định sẽ thất bại mà về.

” Kỵ binh đi đầu thay cho Lỗ dò đường cũng không tính là tinh nhuệ. Chư vị ngàn vạn lần không nên coi thường sức chiến đấu của Đột Quyết Lang Kỵ!” Vì để tránh cho mọi người quá mức coi thường ác chiến sắp tới, Lý Húc đành phải đem những lời đã từng nói với đám người Chu Đại Ngưu lần nữa cường điệu trước mặt mọi người.

“Cái này, cái tên A, A cái gì Lam, chẳng lẽ hấn sợ dĩ đội kỵ binh cũng không tinh nhuệ sao?” Vương Phục Bảo rõ ràng là có chút ngốc nghếch, chần chờ hỏi.

Mặc dù võ sĩ Mộ Dung tộc A Tư Lam dẫn dắt không có cơ hội chính thức giao chiến với quân bảo vệ tường thành, nhưng tướng lĩnh chủ yếu lưu thủ đều đứng từ xa nhìn thấy tư thế oai hùng phóng ngựa chạy. So sánh với quân tinh nhuệ của Bắc Lăng thì quân đội và kỷ luật quân đội của đối phương có lẽ hơi kém một chút. Nhưng năng lực điều khiển con ngựa có thể điều khiển được con ngựa., Trạng thái thân thể sĩ tốt, cùng năng lực các tướng lĩnh đối sĩ tốt không chế mà nói, thực lực đội ngũ này quyết không kém so số lượng quân mã Hà Đông. So với ba vạn quân Đậu gia vừa mới thay trang phục dưới trướng Vương Phục Bảo kia, sức chiến đấu càng cao hơn không chỉ nửa điểm.

“Trọng Kiên đã từng giao thủ với Lang kỵ, không ngại nói rõ đặc điểm cho mọi người một chút!” Lý Kiến Thành nghiêm nghị ngồi thẳng dậy, lớn tiếng đề nghị.

Hắn nhớ năm đó, Phi Hồ quân dưới trướng Nhạn Môn, nhị đệ thể dân từng đánh một trận với Đột Quyết Lang Kỵ thua trận. Nghe các tướng lĩnh tham gia trận chiến đó miêu tả biểu hiện của người Đột Quyết vô cùng bình thường. Nhưng Phi Hồ quân lại thuộc về tinh nhuệ trong tinh nhuệ của Hà Đông Lý gia., So với binh mã hắn mang trước mắt căn bản không cùng đẳng cấp. Căn cứ hắn mấy ngày hôm trước quan sát, A Tư Lam bộ phận kỵ binh đã phi thường khó ứng phó. Nếu như A Tư Lam bộ hạ chỉ có thể xem như là tạp binh dò đường, thì chính quy quân dưới trướng thị càng thêm đau đầu.

Lý Húc nhẹ gật đầu, gương mặt hướng về Lý Kiến Thành và Vương Phục Bảo, nhưng âm thanh lại tăng cao đến mức để cho tất cả mọi người đều có thể nghe rõ ràng.” Lang kỵ là lấy người Đột Quyết làm chủ., Lại tụ tập các bộ tộc tinh nhuệ giao hảo với Đột Quyết thành lập. Các tướng sĩ thể trạng đều rất cường tráng, cung mã cũng cực kỳ thành thạo. Mấy ngày trước các người thấy chi kỵ binh kia, là dũng sĩ các bộ tộc Miêu Tộc., Trình độ huấn luyện cùng trang bị đều không bằng Lang kỵ. Trong toàn bộ Mộ tộc, hiện nay chỉ có hơn một ngàn kỵ binh của Tô Khuynh bộ có tư cách song hành cùng đại đội của Cốt Lỗ. Mà đội kỵ binh kia là năm đó Từ Mậu Công tự tay huấn luyện cho Tô Diêm bộ, đã từng một trận chiến mà diệt cả tộc! Hơn nữa theo ta tính toán, trong đội ngũ này, rất có thể có vũ khí công thành trung nguyên!”

“Hí!” Nghe Lý Húc nói xong, chúng tướng không khỏi hít vào một hơi lạnh. Trong mấy vạn võ sĩ Mục tộc, Cốt Thác Lỗ chỉ chọn lựa hơn một ngàn người gia nhập đội ngũ của hắn, bởi vậy tính đi tính lại, lang kỵ mặc dù không thể nói là tinh nhuệ trăm dặm chọn một, dùng mười dặm chọn một để hình dung cũng không sai biệt lắm. Đối phương được xưng là có bốn mươi vạn binh mã, mà trên tường thành quân coi như cũng chỉ có mười ba vạn người, mức độ gian khổ của trận chiến này có thể nghĩ.

“Nhưng quân đội thảo nguyên có nhược điểm cực lớn, chính là sĩ khí không thể kéo dài.” Lý Húc vô ý hạ thấp sĩ khí của bản thân, sau khi đạt được mục đích nhắc nhở mọi người, lập tức phân tích ra nhược điểm của lang kỵ: “Nếu như thuận lợi, mỗi

người bọn họ đều hung hãn không sợ chết, nếu ăn đại bại trận, sẽ tan thành ngàn dặm, rất khó tập trung lại. Cho nên, trận chiến đầu tiên chúng ta nhất định phải đánh cho ác, đem uy phong của lang kỵ đánh xuống trước!”

“Không phải đại tướng quân nói bọn họ cung ngựa thành thạo sao? Làm sao mới có thể cho hấn một đòn vào đầu?”

“Sức chiến đấu của bọn họ vừa mạnh, nhân số lại nhiều. Làm sao mới có thể chiến thắng?”

Tướng sĩ dưới trướng Vương Phục Bảo có trình độ huấn luyện không cao nhưng lá gan lại khá lớn. Nghe thấy Lý Húc nói muốn trong chớp mắt bộc phát uy phong của Lỗ, lập tức mồm năm miệng mười truy vấn.

“Phiền cóc ở chân núi quá nhiều, cho dù bị kẹt cũng không thể để kỵ binh triển khai đầy đủ. Cho nên chỉ cần chúng ta bố trí nhân thủ ổn thỏa, ưu thế cưỡi trên ngựa rất khó phát huy!” Lý Húc khen ngợi, gật đầu với mọi người, tiếp tục giải thích:

“Thứ hai, bất luận địa hình xung quanh, chúng ta quen thuộc hơn nhiều so với lang kỵ. Xuất kỳ bất ý từ bên cạnh phát động công kích, cũng có thể thu được một ít kỳ hiệu!”

“Thứ ba, phải xem Cốt Lỗ có thể hay không luôn khiến dừng sĩ các bộ lạc một lòng với hấn. Võ sĩ các bộ tộc đều vì kiếm chỗ tốt mà đến, hấn trên đường chậm trễ lâu như vậy, không có nửa điểm chỗ tốt phân cho mọi người, đã làm cho võ sĩ các tộc rất là bất mãn. Nếu như trên chiến trường phân biệt nữa, các bộ rất khó không đánh trống lui quân....”

“Nếu nói như thế, trận này ngược lại cũng đánh được!” Nghe Lý Húc phân tích xong, lão đạo sử Trần Diễn Thọ cười bình phẩm. Ngữ Phong xoay chuyển, hấn lại đem câu chuyện chuyển sang Tô Diêm bộ: “Đại tướng quân nói Tô Tịch võ sĩ tự tay huấn luyện cho Từ Mậu Công, rốt cuộc là tình cảm ra sao?”

“Việc này nói ra rất dài dòng!” Lý Húc hiểu ra, chậm rãi trả lời. “Năm đó ta và Mậu Công lưu lạc ngay bên ngoài, từng ở Tô Mẫn bộ lạc qua đông. Mà mùa đông năm đó, vừa vặn Tác bộ lạc bị Đột Quyết đoạt mất thảo trường, không thể không có

chủ ý với bộ lạc của Tô Khuynh Vũ. Để tránh bị vạ lây, Mậu Công ra tay giúp Tô Bặc bộ huấn luyện một nhóm võ sĩ. Mà đám võ sĩ này, sau lại trở thành trợ thủ cho bộ tộc Kháng Quốc tranh đoạt vị trí đại Khả Hãn của Tô Khuyết....”

Phần lớn tướng lĩnh đang ngồi ở đây chỉ biết Lý Húc đặc chỉ nhanh chóng chạy lên như điều gặp gió, đảo mắt đã leo lên chức tổng quản Bắc Lãng quân. Lại không nghĩ rằng trước khi tiến vào quân đội, hãn và Từ Mậu công còn có kinh nghiệm truyền kỳ như thế. Bởi vậy từng người đều lắng nghe rất ngon miệng, đặc biệt liên quan tới Từ Mậu Công văn chỉ dùng bốn tháng mà thôi., Liền đề cho kỵ binh Sùng tộc thoát thai hoá cốt một đoạn, càng làm cho người ta hai mắt tỏa sáng. Quả thực hãn không thể ngay tại hiện trường, đổi vị trí với Từ Mậu công công.

Nhưng cẩn thận như Trần diễn Thọ lại phỏng đoán ra được Lý Húc không đem tất cả chuyện cũ giảng giải rõ ràng. Năm đó hãn ở phủ đệ Đường Công Lý Uyên cũng từng nghe qua, cho nên không có lòng dấy dưng với chuyện chi tiết. Chỉ là cảm thấy mặc dù sự thật đúng như Lý Húc nói., Cũng chỉ có đám võ sĩ Tô Khánh bộ nắm giữ kỹ xảo chiến tranh Trung Nguyên mà thôi, làm sao tất cả Lang kỵ đều cường hãn như võ sĩ Tô Yết bộ? Huống hồ người Đột Quyết trước giờ không thích Trúc Thành, vì sao Lý Húc lại tin rằng bọn họ sẽ mang theo vũ khí công thành của Trung Nguyên?

Sau khi hãn nói ra nghi vấn cuối cùng, rất nhanh liền nhận được đáp án từ trong lời nói của Húc Tử.” Lần trước Đột Quyết Lang Kỵ không có khí giới công thành, đánh lâu vào nhà nhận, ở trong tay cần vương binh mã chịu thiệt thòi lớn. Cho nên, bọn họ tất nhiên sẽ hấp thu lần giáo huấn trước, mang theo rất nhiều lợi khí công thành. Nếu không, đại đội binh mã của Cốt Lỗ cũng không nên tiến chậm như thế!”

“Con bà nó, những vũ khí sắc bén trong quân chế tạo vô cùng không dễ, người Đột Quyết học từ nơi nào thế?” Vương Phục Bảo căn cứ vào kinh nghiệm nhà mình, vô cùng hoài nghi hỏi.

Cho dù là Đâu gia quân, vũ khí công thành cũng phi thường đơn giản. Cũng không phải là Đâu Kiến Đức luyện tiếc tiêu

tiền chế tạo những xe đá, ly tuyên, xe ngựa, cùng thang công thành các loại, mà là dân gian công tượng có rất ít người nắm giữ phương pháp chế tạo những vũ khí này. Mặc dù trước mặt có phát hiện ra, nhưng hiệu quả thực chiến cũng kém xa quân đội Đại Tùy.

“Lưu Vũ Chu, Lương Sur và những người khác đều là tướng lĩnh của biên quân Đại Tùy ta!” Lý Húc cười khỏ, “Mã Ấp, Lâu Phiên các quận, bản thân nuôi rất nhiều thợ thủ công đi theo quân. Ngoài ra, thê tử Tô Khánh bộ lớn gầy đến từ Giang Nam, rất nhiều khí giới Trung Nguyên, nàng đều có thể vẽ ra đáng vẽ!”

“Tại sao có thể có loại nữ nhân này ở Tô Tỳ bộ?!” Mọi người lại là sững sờ, kinh ngạc truy hỏi. Nữ nhân Trung Nguyên gả vào nhà A Sử có không ít, nhưng đó đều là nữ nhi Hoàng tộc thân quý. Luận về cổ tay chính trị, người người đều cao hứng, nói đến quân giới chế tạo những nhân vật hèn hạ này mới có thể sống động như vậy., Hầu như là dốt đặc cán mai. Bởi vậy, đám người Lưu Vũ Chu cùng Lương sur đều đem bí mật chế tạo khí giới bán cho người Đột Quyết, tin tức này còn có thể tin được. Một nữ nhân đến từ Giang Nam sao có thể biết nhiều bí mật trong quân đội như vậy?!

Lý Húc lắc đầu, tiếp tục cười khỏ: “Nàng ta không phải là nữ tử Giang Nam bình thường. Theo ta suy đoán, tám chín phần mười nàng họ Trần, theo như hiện tại gần ba mươi năm trước, Giang Nam Trần gia đưa tới Đột Quyết thông gia, ý đồ kiểm chế một con cờ trọng yếu sau lưng Đại Tùy Nam!”

“A!” Mọi người càng kinh ngạc, miệng không khép lại được. Ba mươi năm trước, Nam Trần đưa tới liên lạc nữ nhân Đột Quyết. Quốc hận quốc gia gần ba mươi năm nay, bộc phát ra càng không thể vẫn hồi. Chẳng trách Tô Khuynh bộ rõ ràng có giao dịch mật thiết với Trung Nguyên lui tới, lại nhất định phải bước lên phía nam Đột Quyết nhân hạ chiến xa. Chẳng trách đám người Cốt Chuyển đã xuôi nam bày ra tư thế chuẩn bị một lần hủy diệt hoàn toàn Trung Nguyên.

“Rốt cuộc nữ nhân kia có lai lịch gì, người có thể nói rõ hơn không?” Một lúc lâu sau, Trần Diễn Thọ là người đầu tiên từ

trong khiếp sợ mà hồi phục lại tinh thần, thấp giọng truy vấn.

“Năm đó sao ta có thể thám thính mấy thứ này được!” Lý Húc tiếp tục lắc đầu: “Ta tưởng người chỉ phát hiện ra việc bố trí doanh trại của Tô Huệ, cũng giống như bảo trại ở Trung Nguyên. Quan trọng nhất là có những tháp tên và xe nỏ tồn tại. Mà thủ đoạn chế tác thức ăn đông, thức ăn và thịt khô của Tô Mẫn bộ cũng mạnh hơn bộ lạc xung quanh rất nhiều. Mục nhân công nhận, bọn họ có thể nhanh chóng quật khởi, đều là thiệt thòi cho nữ nhân họ Trần kia!”

Kể cả thủ đoạn tàn nhẫn đối với người ta, lặng lẽ, Lý Húc trong lòng bổ sung một câu. Hiện tại, hẳn có thể vô cùng xác định, bức bản thân đi., Kế sách kết thông gia với nhà A Sử kia cũng là đến từ Trần Văn Tình. Chỉ có nàng lưng mang mối thù oán oán quốc gia, mới cần tiếp cận gia tộc A Sử. Cũng chỉ có nàng quen thuộc với tập tính của trung nguyên và thảo nguyên, mới có thể tính là lựa chọn cuối cùng của nàng và Đào Ngột.

“Đại Trần Đô mất nước sắp ba mươi năm. Nữ nhân này cũng thật sự là tính nhẫn nại của bà nội hẳn!” Nghe Lý Húc nói xong, Vương Phục Bảo thở dài một tiếng, cảm khái nói.

“Hận sao, sinh ra chưa hẳn cần có lý do. Nhưng so với các tình cảm khác thì duy trì liên tục lâu hơn!” Lý Kiến Thành cũng thở dài, sâu kín bổ sung.

Nắm Côn Bằng (7)

Lời nói rất tự nhiên, làm cho người nghe thấy trong lòng phát lạnh. Tướng lĩnh dưới trướng Vương Phục Bảo nhìn Lý Kiến Thành một chút, trong lòng thầm nghĩ: “Cái gói đầu thêu hoa này thật không thú vị, không biết tại sao trong quân doanh bị xuân thể nào?” Tướng lĩnh Hà Đông lại hiểu ra Lý Kiến Thành cảm thấy đệ đệ trong nhà coi mình như cái đinh trong mắt, tình cảm hai mươi năm không thể so sánh với một luồng hận ý!

Trần Diễn Thọ không muốn tranh chấp nội bộ nhà mình bị người ngoài biết được quá nhiều, vội vàng chuyển đề tài về hướng khác: “Cho dù nữ nhân họ Trần kia, ày, năm đó đàn ông Trần gia không ai dám chiến, sao phụ nữ lại cứng cỏi như vậy?! Cho dù nữ nhân họ Trần kia thông hiểu tất cả phương pháp chế tạo khí giới công thành., Cụ thể thao tác thực chiến, chỉ sợ nàng cũng sẽ không quá rõ ràng!” Nhíu nhíu mày, hắn lại chuyển ánh mắt nghi hoặc về phía Lý Húc: “Đại tướng quân, năm đó người và Mậu Công ở Phong Quyển bộ, không phải ngay cả thủ đoạn công thành cũng dạy cho những võ sĩ kia chứ?”

“Năm đó, hai người chúng ta còn chưa có kinh nghiệm thực tế công thành, sao có thể chỉ giáo người khác!” Lý Húc cười lắc đầu. Huống hồ bộ lạc tái ngoại đều không xây được thành trì, cho dù chúng ta có bản lĩnh dạy võ sĩ Tướng tộc cũng chưa chắc chịu học!”

“Như thế, tường thành nguy hiểm còn tạm thời có thể dựa vào...” Trần Diễn Thọ nhẹ nhàng gật đầu, “Cầu thang mây có thể tạm thời chế tạo, những thứ vũ khí khác chế tạo lại tốn rất nhiều thời gian. Trước khi người Đột Quyết quen thuộc làm sao để phát huy uy lực của nó, chúng ta nhất định có thể tìm được cơ hội hủy nó!”

“Cho nên nhất định phải che dấu lính gác phải ở ngoài bức tường này.” Lý Húc vung mạnh tay, làm tư thế cầm đao chém giết: “Trước tiên dựa vào một bộ phận sĩ khí Lang kỵ bị tiêu

hao, sau đó thừa dịp mũi nhọn không chuẩn bị được, phục binh giết thẳng về phía trước. Có thể làm bọn chúng bị thương nặng, cho dù không thể trọng thương, cũng phải đem đại bộ phận khí giới công thành thiêu hủy, tránh cho Đột Quyết càng dùng càng thuận tay...”

“Phía bắc Yên Sơn cũng phải lưu lại một nhánh quân kỳ lạ. Tùy thời công kích đường vận chuyển của người Đột Quyết, làm cho Cốt Lỗ nhất thời cũng không yên ổn được!” Trần Diễn Thọ cũng dùng sức vung bút, cười lạnh đề nghị.

“Để một bộ phận huynh đệ mặc vào quân áo của người Đột Quyết, nhân số không cần quá nhiều, có hai ba ngàn người là đủ rồi. Nghịch theo con đường do Lỗ Long giết tới, sẽ thấy một bộ lạc đồ diệt cả một bộ lạc!” Vương Phục Bảo bổ sung, trong lời nói lộ ra hàm răng trắng tinh.

Tướng lĩnh đang ngồi đây có kinh nghiệm tác chiến nhiều năm, bởi vậy sau khi phân tích rõ ràng tình huống quân địch, đối sách cũng nhanh chóng được đưa ra. Bởi vì những trải nghiệm khác nhau, tướng lĩnh ba nhà đưa ra đề nghị đặc sắc riêng biệt. Phong cách sử dụng binh của Lý Húc quả quyết tàn nhẫn, dùng sách lược mà quân Bắc Lãng đưa ra để tấn công địch yếu kém., Mặc dù phòng thủ nhưng vẫn rất hùng hổ dọa người, tuyệt đối không chịu bị động chịu đòn. Trần Diễn Thọ thành thực, cho nên sách lược mà các tướng lĩnh Hà Đông đưa ra vẫn ổn định. Lấy phương thức tác chiến của bọn họ., Mặc dù nhất thời chiến sự không thuận, binh mã Trung Nguyên cũng sẽ không ăn thiệt thòi quá lớn. Chịu đựng một đoạn thời khắc gian nan, liền có thể tìm được sơ hở của kẻ địch đem nhược thế đánh trở về. Chiến thuật của Đâu gia quân thì nhẹ nhàng phiêu hốt, như rắn trong rừng, kẻ địch không dễ nhìn thấy uy hiếp của hãn, hơi không chú ý liền có thể bị hãn cắn một cái.

Đề nghị ba nhà tổng hợp lại, vừa vặn bù đắp thiếu sót lẫn nhau. Rất nhanh, một chiến lược tương đối hoàn thiện bày lên trên bàn. Mọi người căn cứ theo tình huống thiên thời, địa lợi cùng với địch ta thảo luận nhiều lần lại cơ hội, đem một ít sơ hở trong đó bổ sung hoàn chỉnh, lúc này mỗi người mới kéo lê thân thể mệt mỏi của mình tản đi.

Gió xuân đã thổi vào sâu trong Yên Sơn, không khí tràn ngập hương hoa dại nồng nặc. Tinh quang xuyên thấu qua màn đêm thâm trầm, phủ lên bức tường trên đỉnh núi một tầng ánh bạc nhàn nhạt. Trong màn đêm, bức tường thành dường như đang từ từ tỉnh lại, chậm rãi vươn vai, giang vai.

“Ô ô....” Dã lang gào thét điên cuồng sau màn đêm, biểu diễn răng nanh của nó cho mọi sinh linh trong núi hoang dã. Trường thành không có trả lời, hoặc là khinh thường đáp lại. Chỉ có trong quân doanh phòng lên, lặp lại tiết tấu trầm ổn.

Đó là một tiết tấu khiến người ta phải tự hào. Chỉ có những người đứng dưới chân tường thành nhìn lên bầu trời sao mới hiểu được ý nghĩa trong đó. Chức trách của võ tướng là bảo vệ. Bọn họ là người bảo hộ, bảo vệ của bức tường này. Bọn họ dùng sinh mệnh để giữ vững lời hứa và chức trách của mình.

Đợi đến khi Lý Húc trở lại nơi ở tạm, canh giờ đã sang bốn. Đèn trong phòng vẫn sáng, dán thân thể thê tử lên cửa sổ. Húc Tử biết rõ Kính Nhi vẫn còn đang chờ mình, nhiều năm qua, việc chờ đợi và chờ đợi trong quân doanh đã thành một thói quen, bất kể bận rộn trong quân doanh bao nhiêu, mặc kệ công vụ bận rộn thế nào, chỉ cần nhìn nhau một cái, trong lòng sẽ cực kỳ kiên định.

Không đợi bọn thị vệ tiến lên gõ cửa, tiểu nha đầu Thúy Nhi đã nhảy ra khỏi phòng từ lâu rồi. “Lão gia trở về rồi!” Nàng vui vẻ nhắc nhở những người đang chờ đợi, sau đó nhảy nhót bắt đầu sắp xếp, “Phượng Nhi, mau chóng cho phòng bếp nhóm lửa, tiết kiệm điểm tâm cho lão gia và phu nhân, tiện thể mang theo mấy gã sai vặt mang nước súc đến cho lão gia. Liễu Nhi, đi tìm mấy gã sai vặt dọn dẹp thùng nước rửa sạch sẽ. Cây nhỏ, lại đi chuẩn bị thêm mấy cây nến....”

“Không cần phiền toái như vậy, ta không đói. Mang canh phụ tới là được rồi!” Lý Húc cười bảo Thúy nhi bận rộn. Hắn rất thích bầu không khí náo nhiệt, ấm áp, có thể khiến người ta tạm thời quên mệt mỏi.

“Phu nhân ăn cơm tối rất ít! ” Thúy nhi hạ thấp thanh âm mách lẻo.” Lão gia mặc dù không muốn ăn khuya...”

Câu nói kế tiếp hoàn toàn nghẹn ở trong cổ họng. Cửa phòng hoàn toàn mở ra, nữ chủ nhân nhà này mỉm cười dựa vào cửa, nhìn trượng phu tách ra khỏi đám người, bước nhanh đi về phía mình.

“Mọi người thất thần làm gì. Vội vội cái gì chứ!” Thúy Nhi lè lưỡi, sau đó tiếp tục cáo mượn oai hùm. Cửa nội đường chậm rãi đóng lại, để ánh đèn âm áp ở cửa ra vào.

Húc Tử lấy ít đánh nhiều, tin mừng đại phá liên quân Chư Túc, Kính Nhi sớm đã nghe người ta nói vô số lần. Nhưng nhìn thấy trượng phu của mình bình an trở về, trong lòng nàng vẫn dâng lên một sự kích động khó có thể che giấu. Mình gả cho một hào kiệt đỉnh thiên lập địa, điểm này, từ lúc rời khỏi nhà đi, nàng không chút nghi ngờ. Trước mắt, vị hào kiệt này vẫn kiên trì giữ nguyên hứa hẹn mỗi một câu trước đó đối với mình, bất kể bên ngoài mưa lớn thế nào, gió như thế nào...

“Đây không phải là bình an trở về sao?” Lý Húc thấy thần sắc của Kính Nhi kích động, vội kéo tay nàng ngồi xuống, cười an ủi.

“Đừng cử động, để ta nhìn ngươi một chút!” Ánh mắt của Hạo Nhi đảo qua đảo lại dò xét, phảng phất như muốn kiểm tra xem trượng phu có bị mất tóc hay không. Nàng ta nhìn thấy một vết máu, từ trên cổ thẳng đến tai, hít cái mũi, thấp giọng hỏi: “Đây là làm sao làm được? Bọn Đại Ngưu đâu, sao lại không cẩn thận chút nào thế?!”

“Một cái tên thất bại. Hắc đẳng mù lửa, ai có thể thấy được! Bất quá chỉ là lau một chút, không cần được nửa miếng thịt.” Lý Húc cười, nắm tay Huyền Nhi vuốt ve nhiều lần, “Bị thương nhỏ, ngay cả thuốc cũng không cần. Ngươi cũng không phải chưa từng thấy máu, học khí kình của nữ nhân tầm thường làm gì?”

Kính Nhi rút tay của mình về, lau khóe mắt, sáng giọng: “Ta tình nguyện làm một nữ nhân tầm thường!” Nghĩ lại không thể thêm phiền toái cho trượng phu, lại miễn cưỡng cười bổ sung: “Vẫn luôn hi vọng ngươi bình an bình an, cho nên không thể bị thương. Còn đau không? Có muốn ta rửa sạch nước cho ngươi không?”

“Không có việc gì? Làm vài ngày chính mình là được!” Lý Húc lắc đầu cười. Từ khi bắt đầu thấy quân của Liêu Đông, vết thương lớn nhỏ trên người hắn đã tích được hơn trăm đường, bất cứ vết xước nào cũng đều sâu hơn trước mắt. Cho nên đối với vết thương da thịt ấy hắn căn bản không để trong lòng. Trái lại đối với sắc mặt của Kính Nhi thì lại càng không quan tâm., Hắn nhìn cực kỳ trịnh trọng, nhẹ nhàng vén mái tóc đối phương, dùng thanh âm cực nhỏ khuyên nhủ: “Sao ngươi lại không ăn cơm đàn hoàng. Xem gương mặt này, lại gầy đi một vòng so với trước khi ta xuất chinh.”

“Nghiêm trọng như vậy sao, gần đây khẩu vị hơi kém. Lại là Thúy nhi cáo trạng a. Cô nàng này, nên tìm người gả nàng ra ngoài mới đúng!”

Lý Húc cả kinh, truy hỏi: “Tìm lang trung xem sao? Có sao không?”

Kính Nhi giãn mặt, nụ cười lay động trong ánh nến, “Nam trung lang trong quân đội, đều là chữa ngoại thương, tìm cũng vô dụng. Ta đây là thân thể không có hoạt động, lần sau ngươi xuất chinh, mang theo bên người, ta có thể ăn uống, ngủ rồi!”

“Đã là tiền tuyến đầu tiên rồi. Ngươi không thể đi tiếp.” Lý Húc quả quyết từ chối.

“Nhưng vẫn không thể đứng bên cạnh muội, nổi trống vì muội!” Kính Nhi thấp giọng kháng nghị.

“Gần đây ta cũng sẽ không lĩnh quân xuất kích nữa. Mấy ngày nữa, chúng ta có thể đứng trên bức tường này, xem các huynh đệ giết kẻ cướp như thế nào!” Lý Húc biện luận không lại Chữ Nhi, mau mau trái phải mà nói với nó.

Dù sao cũng là nữ nhi của bốn môn, Kính Nhi sừng sốt, chột nhỏ giọng truy vấn: “Đại quân của Cốt Thác Lỗ đã đến?”

“Không có, nhưng cũng không cần quá mấy ngày đâu!” Lý Húc gật gật đầu trả lời.

“Chúng ta bên này chuẩn bị xong chưa?” Kính Nhi nghĩ nghĩ, lại hỏi.

Vô luận trước đó cẩn thận cỡ nào, đại chiến sắp tới, Lý Húc ngược lại tâm thái thả lỏng xuống, gật gật đầu, cho Tuyên nhi một cái đáp án khẳng định. “Mọi việc đều có đủ! Cốt Lỗ không tới thì thôi, tới rồi khẳng định sẽ không chiếm được tiện nghi gì!”

“Các huynh đệ sĩ khí như thế nào rồi? Ba nhà tướng sĩ đồng tâm sao?”

“Có chút xấu xa, nhưng trên đại cục còn có thể phối hợp được. Vương tướng quân và đại ca đều là người có lòng dạ, sẽ không để cho thị phi nhỏ ảnh hưởng đến chiến sự!”

Nói đến sĩ khí, Lý Húc lại đột nhiên nghĩ tới một ít cảnh cây. Kéo Hạo Nhi ngồi xuống, âm giọng dẫn dò: “Có thời gian người đi xem đại ca đi, hấn gần đây hình như gặp chút chuyện. Mọi người cùng nhau nghị luận quân vụ, hấn vài lần thất thần, mỗi lần đều than ngắn thở dài!”

“Đại ca cũng là lần đầu tiên làm lớn như vậy, trong lòng sợ rằng vô cùng khẩn trương!” Kính Nhi không phải nguyên ý tiếp nhận nhiệm vụ này, cười đùn đẩy. Đành gả cho Lý Húc., Lý Kiến Thành rất ít khi nhìn thấy em gái lão thứ ra, cho nên nàng cùng với huynh trưởng cũng không có quá nhiều tình cảm đồng bào. Huống hồ nhìn thấy một lần trưởng huynh, Kính Nhi có thể từ lời nói của đối phương mà đoán được một lần tham lam đối với lục quận. Tựa như đối với một đám đệ tử vô lại lấy tài bảo của con gái ra khoe khoang, làm cho toàn thân không nói nên lời.

“Chỉ sợ không phải đơn giản như vậy!” Cảm giác Lý Húc đối với việc xây xong không giống như Trãi nhi bài xích, lắc đầu phân tích: “Hôm nay quân nghị, nhắc tới Từ Mậu Công từ trong Lê Dương Thương vụng trộm đưa lương thực cho ta, xây thành huynh bắt đầu thở dài. Nhắc tới nữ nhân họ Trần thù Đại Tù, tiếng thở dài của hấn càng nặng nề hơn!”

“Vậy ta càng không cách nào an ủi được hấn!” Huyền Nhi cười khỏ, “Từ Mậu Công ngàn dặm xa xôi đưa quân lương cho người? Thật là làm khó hấn! Hấn cùng với lang quân hai người không phải là thân huynh đệ, quan hệ so với thân huynh

đệ còn mật thiết hơn. Có người nhà, huynh đệ giữa hân hận đối phương không thể lập tức chết mất...”

Lúc này, đến phiên Lý Húc kinh ngạc. Lúc trước hẳn ta cũng mơ hồ đoán được, sở dĩ Lý Kiến Thành có tâm sự trùng trùng, là vì gã ta mất hòa giải với Lý Thế Dân huynh đệ. Nhưng từ nhỏ đã hy vọng có một vị ca ca của mình nhìn lại hẳn ta., Huynh đệ ruột cho dù nhất thời phát sinh hiểu lầm, ngăn cách cũng sẽ có một ngày tan rã. Cho nên mới đề nghị Kính Nhi tranh thủ thời gian mở giải khai chuyện đã thành, nghĩ biện pháp hóa giải mâu thuẫn giữa huynh đệ Lý gia. Nhưng tuyệt đối không ngờ rằng, trong vài năm ngắn ngủi, quan hệ giữa huynh đệ Lý gia đã phát triển đến tình trạng như nước với lửa!

“Tại sao lại như vậy, ta nhớ lúc ở trấn Hoài Viễn, giữa bọn họ còn có huynh huynh hữu đệ cung kính mà?” Sau nửa ngày, Húc Tử vẫn như cũ trăm mối vẫn không có cách giải.

Kính Nhi tiếp tục cười khỏ, “Lúc hoài cổ, A gia đang đi ngược, ngoại trừ danh hiệu Đường công không có gì che chắn được, huynh đệ trong đó không có gì để tranh đoạt. Mà trước mắt, Đường công đã biến thành Đường Vương, nói không chừng tương lai còn có hành động của Côn Bằng đại diện!”

Như trước mặt Họa Giang Sơn, lại có thêm mấy người rụt rè? Cái gì mà tình thân bằng xương thịt, tình nghĩa huynh đệ, tiền lệ trong triều đã rõ ràng. Nghĩ tới đây, sau lưng Lý Húc mơ hồ phát lạnh. Huynh đệ ruột người ta còn như thế, chỉ sợ lúc mình nhất được tiện nghi này, cuộc sống lại càng không dễ trôi qua!

“Chuyện này, ta không quản được. Lang quân cũng không nhúng tay vào được. Nhớ năm đó a gia tức giận đại ca nhu nhược, cho nên cố ý nuôi nhị ca, dùng mưu đồ khích đại ca phản khởi. Nhưng sau đó, cánh chim của nhị ca càng ngày càng phong phú, sự tình bắt đầu thay đổi. Gần đây nghe tin Uyển Nhi tỷ tỷ đưa tới nói., Nhị ca lại có một đám năng nhân dị sĩ mạng lưới, cho dù a gia muốn áp chế hẳn, cũng phi thường khó khăn.” Nhìn ánh nến nhảy nhót trước mắt, Kính Nhi thấp giọng thay chồng mưu đồ.” Người vì không cho ta làm, đã trả giá rất nhiều cho nhà ta. Ta không thể để người lún

sâu hơn nữa. Hà Đông Lý gia là nước trong miệng không thấy đáy, người xuống nước chưa chắc đã có kết quả tốt.”

Lý Húc sửng sốt, sau đó khẽ gật đầu: “Ta vốn không định đi xuống. Chẳng qua là không muốn để trước khi thành huynh phân tâm mà thôi. Người đã nói như vậy, ta sẽ cẩn thận gấp bội...”

Mặc dù nói như thế, nhưng hai vợ chồng ai cũng biết, khi chiến đấu trên tường thành chấm dứt, sáu quận Bắc Lăng tất nhiên phải lựa chọn một lần nữa. Thuận thế quy về Lý gia sao? Trong đại gia tộc lạnh lẽo lại khiến người ta không rét mà run. Không quy phục Lý gia sao? Sau ác chiến sáu quận, lấy cái gì đối mặt hào kiệt chung quanh nhìn chăm chăm?

Nắm Côn Bằng (7)

Trong lúc nhất thời, vợ chồng hai người đồng thời lâm vào trầm mặc. Toàn bộ phòng chỉ có ngọn lửa hương nến, xuân phong đột nhiên xuất hiện trong tấm rèm không ngừng nhảy nhót. Húc Tử giương mắt nhìn Ngọc nhi một chút, phát hiện đôi mắt long lanh như nước của Ngọc nhi đang quyến luyến nhìn mình. Song phương đồng thời muốn mở miệng nói vài lời an ủi đối phương, cười cười rồi đồng thời ngừng lại.

“Người muốn nói cái gì?” Lý Húc đưa tay chỉnh lý lại một đám tóc võ trên trán Kính Nhi, cười hỏi.

“Vẫn là lang quân nói trước đi!” Hạo Nhi kéo tay Lý Húc lần nữa, đem bàn tay nhỏ bé của mình đặt ở lòng bàn tay đối phương, dịu dàng đáp lại. “Lần này ra nút, Đại Khả Hãn các bộ tộc Miêu tộc thế mà công đẩy ta vì bọn họ!” Lý Húc nhẹ nhàng nắm chặt tay, vừa cảm thụ được sâu trong lòng bàn tay hầu như có thể hòa tan ôn nhu, vừa nói.

“Ta nghĩ cũng chính là việc này!” Trên mặt Kính Nhi nở rộ một đóa hoa xuân tươi đẹp, “Lời hứa hẹn của những bộ tộc kia, không biết có thể thật hay không?”

“Có thật là muốn xem thực lực của chúng ta hay không. Trên thảo nguyên từ trước đến nay luôn là cường giả vi vương!” Lý Húc gật gật đầu, sau đó lại khẽ thở dài: “Kỳ thật Trung Nguyên chúng ta cũng không sai biệt lắm, không có thực lực đều đứng không vững. Chỉ là tâm tư người Mục càng đơn giản, tương đối dễ ứng phó!”

“Lang quân kia tương lai sẽ tính đi sứ quyền lực của Đại Khả Hãn sao?”

“Ta vẫn chưa nghĩ ra.” Chỉ có đứng trước mặt thê tử của mình, Lý Húc không cần che giấu sự sợ hãi trong lòng: “Trung Nguyên loạn như vậy, nếu thật sự khởi binh cùng người tranh thiên hạ, có được hay không không không nói, còn không biết còn phải chết trận bao nhiêu hào kiệt nữa., Bao nhiêu người bị xói mòn, cuối cùng chỉ tiện nghi cho đám dị tộc kia, khiến bọn

họ lại có cơ hội tàn sát bừa bãi. Huống hồ vừa nghĩ tới muốn cùng phụ thân người, Hoảng Cơ huynh còn có Mậu Công, thúc bảo những người này rút đao, trái tim ta không yên tĩnh nổi. Trước hai quân, nếu như không thể làm được tâm như nước phẳng lặng, cho dù có mười thành bản lãnh, trong lúc lâm trận chưa chắc có thể phát huy ra một thành trong đó!”

“Nếu tránh khỏi tái ngoại, ngược lại là bớt đi rất nhiều phiền phức. Chỉ là sẽ khiến rất nhiều người thất vọng, cơ nghiệp mới xây dựng, cũng không thiếu được sự ủng hộ của bên Trung Nguyên!” Lý Húc suy nghĩ một chút, tiếp tục phân tích, “Cụ thể ta còn không có nói với người, cứ chờ trận trước mắt này đánh xong, lại tiếp tục xử lý từng bước một. Nếu như Đường Công bên kia chịu giữ lại sự thi hành mới của ta ở Lục Quận, ta tình nguyện đem Lục quận hoàn chinh giao cho hắn.”

“A gia cùng nhị ca nếu nghe được những lời này, nhất định cao hứng đến mất ngủ! Chỉ là đại ca liên cảm thấy muốn xuống rồi. Hắn lần này tới giết, một lòng nghĩ đến việc giúp hắn!” Thuyên nhi thở dài, thấp giọng bình luận.

Trong lòng Kính Nhi rõ ràng, bằng vào lực lượng tích tụ mấy năm gần đây ở Lục Quận dân gian, trượng phu chưa hẳn không thể cùng phụ thân tranh một trận. Như vậy, vô luận tương lai ai thua ai thắng., Nàng đều không thể sống yên trong thế gian. Nhưng nghe thấy trượng phu thật sự quyết định giao lục quận cho Hà Đông Lý gia, trong lòng nàng lại buồn bã mất mát. Với năng lực và cách làm người của trượng phu, lẽ ra nên có kết cục tốt hơn mới đúng. Hắn là một con ung kiêu ngạo, chỉ thích hợp bay trên trời, mà không phải bị người nhốt ở trong lồng, dựa vào ban thưởng cùng bố thí cả đời của chủ nhân.

Nghe nói tộc công tái ngoại của bộ lạc tái ngoại là truyền thuyết của Lý Húc làm Đại Khả Hãn, Kính Nhi đột nhiên thấy được một lựa chọn tương đối đơn giản. So với việc tham gia hỗn chiến Trung Nguyên, lực lượng cần thiết để chinh phục bộ lạc chia năm xẻ bảy trên thảo nguyên khẳng định nhỏ hơn rất nhiều. Trong mắt anh hùng trong thiên hạ chỉ có chín cái, Như Họa giang sơn bất kể ra ngoài tường thành,, Bọn họ chưa chắc đã thấy trong mắt. Quan trọng hơn là sau khi đến tái ngoại,

trượng phu có thể tránh khỏi vòng xoáy lớn của Hà Đông Lý gia này, vĩnh viễn không cần xen vào trong nội đấu của gia tộc, cũng vĩnh viễn không cần dựa vào thành bại của người khác để quyết định tiền đồ và vận mệnh của mình.

Chỉ là con đường này sẽ vô cùng gian nan, hơi bất cần một chút liền có thể rơi vào vực sâu vạn kiếp bất phục. Tuy Mục Nhân công đề trượng phu thành Đại Khả Hãn, nhưng không có thực lực cường đại làm hậu thuẫn, bọn họ lúc nào cũng có thể phế truất trượng phu. Huống hồ những bộ tộc khác trên thảo nguyên đều có thể bị phế truất., Chưa hẳn có thể tiếp thu một thế lực đến từ Trung Nguyên. Khế Đan Nhân, lam nhân, phòng Vi nhân, khẳng định phải đem thế lực bên ngoài này coi là uy hiếp đối với bản thân. Còn có người Đột Quyết, càng sẽ không dễ dàng tha thứ một kẻ địch đã từng hai lần ngăn trở mình ở trước cửa nhà mình.

“Ta không thể giúp đại ca ngươi!” Lý Húc lắc đầu, trực tiếp phủ định suy nghĩ không phát sinh của Kính Nhi.” Kiến Thành huynh tâm địa nhân hậu, tự nhiên có thể tìm được cánh tay thích hợp của hắn. Cùng nhị ca, ta cũng chưa chắc có thể đạt được. Hắn làm việc quá mức ỷ vào quyền mưu, thành tựu chưa chắc sẽ nhỏ, nhưng một người nếu tính cả cha mẹ huynh đệ của mình mà nói, tương lai rất khó nói không bị báo ứng. Huống hồ bệ hạ có ân với ta., Khi thiên hạ hỗn loạn, ta không vì hắn mà chiến, cũng đã phụ hắn. Nếu lại dẫn binh khai chiến với Đại Tùy, trong lòng ta sẽ càng bất an hơn. Ta luôn cảm thấy khi người làm việc, ông trời đang nhìn, chính là những gì Mục Nhân hằng ngày nói, Trường Sinh Thiên không nói gì, nhưng vẫn luôn nhìn vào hành động của ngươi!”

“Vậy ngươi như thế nào yên tâm đem lục quận giao cho phụ huynh ta?! Bọn họ không phải đều không phải lựa chọn lý tưởng trong lòng ngươi sao?” Kính Nhi nhíu mày, truy vấn.

Lời bình luận của Lý Húc đối với ca ca và đệ đệ, làm trong lòng nàng hơi có chút khó chịu. Tuy rằng nàng biết trượng phu nói đều là thật.

“Cho nên ta nói ta còn chưa suy xét rõ ràng!” Húc Tử cười lắc đầu, “Mọi thứ chờ đánh xong trận trước mắt này rồi hãy nói,

nếu đánh không lùi lại Đột Quyết, suy nghĩ nhiều hơn nữa cũng là công dã tràng. Còn có tiền đồ của bọn Trương Giang, Đại Ngu, nếu như bọn chúng muốn làm tướng, Đường Vương nơi đó không biết có thể cung cấp vị trí thích hợp hay không?!”

Nói đến tương lai của chúng tướng và sáu quận dưới trướng, lông mày Lý Húc lại bắt đầu nhíu lại. Hắn đối đãi hiền hòa cho nên phụ tá và võ tướng dưới trướng đều không quá coi trọng lễ tiết. Khả năng này được coi là đức cao quý ở sáu quận Bác Lăng, đến chỗ người khác., Vậy thì chưa hẳn đã ăn. Còn có vấn đề mới kéo dài, sáu quận dân chúng Bác Lăng có thể an cư lạc nghiệp trong loạn thế, hoàn toàn dựa vào chấp hành chính trị mới. Nếu tương lai tiếp nhận người của sáu quận không chịu tiếp tục chấp hành chính vụ mới thì sao? Nếu người tiếp nhận rõ ràng đã đáp ứng tiếp tục tân chính, sau đó lại đột nhiên đổi ý thì sao? Không có Bác Lăng quân chống đỡ, mình lấy gì để cò kè mặc cả với đối phương?

Từng kiện từng kiện, từng chi một, vô cùng vô tận sự tình làm cho hắn đau đầu không thôi. Giống như những lữ khách đi đường lúc rạng sáng, chỉ có thể nhìn thấy bầu trời sao mờ mờ, chung quanh bản thân bóng tối, lại không biết còn phải duy trì đến khi nào nữa.

“Là thiếp thân không nên nói những điều này, để lang quân phiền não!” Kính Nhi thấy Lý Húc mặt càng nhíu chặt mày, thở dài, sâu kín nói.

“Sớm muộn gì cũng phải đối mặt, sớm muộn không phiền!” Lý Húc nhẹ nhàng hắt đầu, tạm thời vứt những suy nghĩ lộn xộn ra sau đầu.” Nhưng hôm nay chúng ta ăn chút gì đó, ăn no rồi, ngủ đủ rồi, mới có sức đối mặt với những chuyện đó!”

“Nói một tràng dài với lang quân, ta còn hơi đói bụng!” Kính Nhi cười một tiếng, đứng dậy đi Trương La Tiêu ngủ đêm. Vô luận đối mặt với bao nhiêu phiền não, cuộc sống vẫn phải tiếp tục. Duy nhất có thể khiến người ta cảm thấy an ủi chính là, vô luận bên ngoài có bao nhiêu mưa gió, bả vai của hai người luôn gát gao tựa vào nhau.

Trong mưa gió, so với chim nhận bay thì vẫn thoải mái hơn nhiều so với hình một bóng bay đi.

Canh và trà nóng sớm đã được Thúy nhi an bài, tiểu nha đầu không dám nghe lén Lý Húc và Tuyên nhi nói chuyện, cho nên vẫn trốn ở bên ngoài chờ đợi. Lúc này được nữ chủ nhân triệu hoán, lập tức nhanh nhẹn mang thức ăn đến.

“Thúy nhi đã ăn chưa? Không ngại thì cùng ngồi xuống ăn với nhau một chút!” Chiều theo truyền thống của Lý gia, người hầu có thể cùng bàn ăn với chủ nhân. Lý Húc làm đại tướng quân lâu như vậy, vẫn duy trì thói quen quê nhà như trước. Thấy Thúy Nhi vẫn luôn bận rộn hầu hạ, cười mời.

“Trước mặt lão gia và phu nhân, làm gì có chỗ ngồi của nô tỳ!” Nghe Lý Húc nói, Thúy nhi đỏ mặt, dùng thanh âm to như muỗi kêu cự tuyệt.

Đây không phải lần đầu tiên lão gia nhà mình kinh qua hành động phản đạo. Cho nên bà sẽ không nghĩ xấu. Nhưng nếu ngồi bên cạnh đại tướng quân, giờ bàn ngang hàng với lão... Thúy nhi biết mặt mình rất đỏ, đỏ như con cua sau khi luộc chín. Nếu là nhà người khác, nha hoàn cười cùng sớm muộn gì cũng bị cô gia thu phòng. Nhưng đây là nhà đại tướng quân, rất nhiều chuyện không giống nhà người khác!

Nghĩ như vậy, ánh mắt Thúy Nhi không khỏi có chút ảm đạm, nương theo thủy lý mới mà cúi đầu lui ra ngoài.

“Tiểu nha đầu bị làm sao vậy, cảm giác là lạ!” Đoán rằng tâm sự nữ hài tử từ trước đến nay không phải sở trường của Lý Húc. Nhìn bóng lưng của Thúy Nhi chậm rãi rời đi, hẩn cau mày, kinh ngạc hỏi.

“Nàng ấy nha, tuổi tác lớn rồi!” Cù Nhi oán trách nhìn trượng phu một cái, mím môi cười nói. Là đồng bọn cùng chơi cùng nhau từ nhỏ đến lớn, nàng sao lại không biết tâm sự của nha đầu mình. Thấy quen với Lý Húc Thúy Nhi, trong mắt căn bản không thể bỏ thêm anh hùng nào nữa. Thế nhưng Húc Tử chỉ có một, Kính Nhi làm sao có thể thay tiểu nha đầu tìm người thứ hai hào kiệt như Lý Húc chứ?

Kính Nhi tự hỏi không phải là nữ nhân thiện đồ ư. Trước kia quan sát nói cho nàng biết, càng là đại anh hùng, bên người càng ít người đẹp thì càng không được tô điểm. Giống như phụ thân của mình, ngoại trừ Đậu phu nhân ra thì ngoại trừ Đậu phu nhân ra., Bên người có ít nhất ba mươi thiếp thì có địa vị giống như mẫu thân mình. Phủ Đường công cũng đã nghe thấy từ trước, cũng làm cho nàng sớm biết được thủ đoạn của địa vị nhà mình. Cùng với việc phân chia nữ nhân mà trượng phu sủng ái bị khác, không bằng dẫn tiền tỷ muội đến bên cạnh hắn, dùng cách nói chuyện của phụ nữ mà nói, chiêu này gọi là cố sủng.

Nhưng ví dụ của phủ Đường công, trên người trượng phu lại không thích hợp. Kính Nhi không chỉ một lần ám chỉ Lý Húc, hắn có thể tiếp nhận nữ nhân khác., Mình sẽ không làm một người phụ nữ đồ ư. Nhưng từ sau khi nhị nha đi, cô chưa từng thấy trượng phu nào động tâm với bất kỳ phụ nữ nào. Cho dù công chúa trong truyền thuyết muốn đưa tới cửa, cũng không thấy trượng phu phái binh đi cạnh bờ Hoàng Hà tiếp ứng. Kính Nhi vô cùng cảm kích sự sủng ái của trượng phu đối với mình. Tâm tư nhỏ bé của nữ nhân lại luôn nói với nàng, hắn là nên chủ động làm cái gì đó để hồi báo tình cảm của trượng phu.

Cho nên, nàng hi vọng trượng phu có thể nhìn hiểu ngưỡng mộ trong mắt Thúy nhi. Chính mình mặc dù hơi không thích ứng, cũng sẽ không giống năm đó nhắm vào nhị nha, khắp nơi đều nhắm vào Thúy nhi. Nhưng vô luận ám chỉ bao nhiêu lần, Húc Tử nhiều nhất chỉ chỉ vào ngực, cười mà không đáp.

Nấm Côn Bằng (Bảy hạ)

“Thúy nhi tuổi cũng lớn!” Thấy mình ám chỉ lại rơi vào khoảng không, Kính Nhi nhin không được nhỏ giọng lặp lại: “Nàng theo ta nhiều năm như vậy, nếu như lập tức rời đi, tựa như mất đi một cánh tay!”

“Vậy ngươi tìm cho nàng trượng phu cách gần, tựa như thê tử Đại Ngưu. Có thể đến nhà chúng ta tùy thời nói chuyện cùng ngươi!” Trong lòng Lý Húc chưa từng có những vị trí nhỏ như lông gà vỏ tỏi này, cười cười, thuận theo lời đáp.

“Chọn cho nàng mấy người, nàng một người chường mắt. Nhất định phải gả cho một anh hùng biết gánh vác.” Kính Nhi oán trách trợn mắt nhìn trượng phu một cái, không rõ vì sao đối phương lại thiếu hiểu như vậy: “Nhưng đầu năm nay, anh hùng không ít, người chân chính có trách nhiệm, lại không nhiều!”

Lý Húc chính đang cúi đầu nhìn một khối bánh nghìn tầng, căn bản không nhận thấy thần thái của thê tử biến hóa. Vươn đũa kẹp bánh lên đưa tới trước mặt Tuyền Cơ Nhi, ôn hòa khuyên nhủ: “Vậy chờ một chút, sớm muộn gì cũng có thể tìm được thích hợp. Ngươi ăn bữa khuya trước đi! Thúy nhi cố ý chuẩn bị cho ngươi. Tương lai chúng ta thật sự phải lấp kín, những thứ ở Trung Nguyên này rất khó ăn!”

Là khối điểm tâm ăn ngon nhất, ăn cũng ngon nhất. Xuất thân thích ăn đồ ngọt ở Hà Đông Lý gia, cho nên hai vợ chồng đối ngồi ăn khuya, Lý Húc luôn gấp một bộ phận đường nhiều nhất đưa tới trước mặt thê tử. Tuy trong nhà Bác Lăng quận công không thiếu mấy thứ này, nhưng trượng phu tự tay gấp tới, lệnh nhà bếp bung lên, hương vị có chút khác biệt.

Kính Nhi ngâm điếm tâm, chậm rãi chờ nó hòa tan trong miệng. Khi ý nhu tình theo yết hầu chảy vào trong bụng, nàng nhìn ánh mắt trượng phu, lại lần nữa nói., “Thiếp gả cho lang quân nhiều năm như vậy, vẫn không có nơi nào xuất hiện. Mặc dù công bà chưa nói qua cái gì, nhưng thiếp thân biết bọn họ khát vọng sớm ngày ôm cháu trai. Đến nay chỉ có một thiếp

thân, thiếp thân biết tình ý lang quân. Nhưng người ngoài trong mắt, lại là thiếp thân!”

“Nha đầu ngọc, chúng ta mới kết hôn vài năm. Có một số việc, phải xem ông trời sắp xếp, chính mình không gấp được!” Phản ứng với sự chậm chạp của Lý Húc rất cuộc hiểu rõ ý tứ thê tử muốn biểu đạt, buông đũa, cười lắc đầu.

“Thiếp thân nếu vì nội trạch chi chủ này...” Kính Nhi bị trượng phu nhìn thấy tâm phiền ý loạn, vội vàng cúi đầu xuống, thanh âm nhỏ như muỗi kêu.

“Nội trạch chi chủ, ngoại trạch chi chủ. Ở trong mắt ta, người vĩnh viễn là lúc người ngàn dặm xa xôi tới tìm Kính nhi của ta.” Lý Húc hiểu ra ý tứ thê tử, hần hiện tại là đường đường đường quận công, là hào kiệt số một số hai phía bắc Đại Tuyền, cho nên trong nhà tất nhiên phải xuất ra mấy phần hào môn khí độ. Quy mô phủ đệ không thể nhỏ, ra vào hàng không thể nhỏ, nữ nhân trong nội trạch, đương nhiên cũng không thể là một phần của Kính Nhi.

Nhưng đây không phải là cuộc sống hần mong muốn. Cuộc sống hần muốn vô cùng đơn giản. Có thể bảo vệ người mình quý trọng và người mình quý trọng, an ổn sống xong cuộc đời này, đây đã là mục tiêu lớn nhất của hần. Nghĩ đến đây, Húc Tử lại vươn tay kéo Ngọc nhi lại, ôm trong ngực mình., “Nơi này!” Hần nhẹ nhàng chỉ chỉ ngực: “Nơi này chỉ có hai vị trí. Một bị người chiếm, một cái để lại cho nhị nha. Trong nhà người khác phân đại ba ngàn, đó là phúc khí của người khác. Nhưng chỗ ta đã đầy, thêm một người nữa vào, sẽ thêm một phần gánh nặng!”

Từ lúc hai người thành thân đến nay, vợ chồng lặng lẽ nói chuyện mấy cỗ xe ngựa, nhưng lại chưa từng có câu nào mãnh liệt như ngày hôm nay. Trong lúc nhất thời, huyết mạch toàn thân Kính Nhi bị đốt đến nhiệt độ quay cuồng, nhin không được dán chặt đầu vào, dùng toàn bộ tinh thần lắng nghe bên trong kiên cố nhảy lên.

“Úc, Mực, liệt, liệt!” Một cái lại một cái, phảng phất như đến từ sâu trong hoang nguyên đáp lại, mong đợi phương xa. Toàn

bộ thể giới đều không tồn tại nữa, dưới ánh đèn, chỉ có hai người, gắt gao ôm nhau, liều chết triền miên.

Gió đêm thổi qua cửa sổ, đưa tới hương hoa nồng đậm. Chúc đồ mệt mỏi nhảy xuống, tắt. Trong bóng tối, có tiếng ngâm xướng trầm thấp, chúng đều là người thông minh, xa xa vòng quanh, không quấy nhiễu an bình trong phòng nhỏ.

Đội hai người tỉnh lại từ giấc mộng, sắc trời đã hơi sáng. Nhìn cái giường thấp bé lộn xộn cùng với mấy cái dụng cụ ăn uống thấp hơn ngồn ngang, Kính Nhi xấu hổ cười khẽ, đem đầu lại che ở trong chăn.

Trong cơ thể nàng còn nhận nhạo cảm xúc đêm qua, dịu dàng mà cuồng dã. Khi thì như gió bắc lướt qua Yên Sơn thổi tới, khi thì như mưa xuân lặng yên vào đêm. Đây là cảm xúc làm người ta hồi tưởng, xuyên qua mưa nhẹ gió mát, có thể cảm giác được sự ôn nhu trong lòng trượng phu. Loại ôn nhu này truyền khắp toàn thân tứ chi bách hài, an ủi thân thể cùng linh hồn của nàng. Nàng hi vọng có một giọt mưa có thể ở lại trong cơ thể mình, để cho một sinh mệnh nhỏ chậm rãi nảy mầm.

Lý Húc không có một giấc ngủ ngon giấc, thói quen tạo thành trong đời hàng năm của quân đội, khiến cho hắn vô luận mệt mỏi cỡ nào, sau khi tỉnh lại lập tức trở nên sinh long hoạt hổ.” Người không cần đứng lên, nhớ ăn chút tâm tư.” Hắn vừa mặc áo vừa dặn dò: “Ta đi quân doanh tuần tra một vòng trước, sau đó đánh trống điểm binh lính!”

Kính Nhi nhẹ nhàng lắc đầu, nhanh chóng mặc áo nhỏ, nhảy xuống đất hỗ trợ. Sáng dậy thay quần áo những chuyện nhỏ nhặt này, Lý Húc không thích để nô tài động thủ. Đây không phải một thói quen gia đình giàu có nên có, nhưng Kính Nhi thuận theo ý tứ của trượng phu, mỗi lần đều là tự mình làm. Trong mắt nàng, giữa phu thê, có thể chải tóc cho nhau, phủi bụi một chút, nếp nhăn của quần áo cũng là một loại hạnh phúc. Ít nhất, đó là việc nàng có thể tự tay làm cho trượng phu.

“Cẩn thận, nơi này không thể so với Bắc Lăng, trên mặt đất rất lạnh!” Húc Tử yêu thương nhìn thoáng qua chân trần của Kính Nhi, ra lệnh. “Trước tiên tự đá giày lên, sau đó giúp ta, đem

cái áo lông trên đầu giường cũng phủ lên rương da kia, sáng sớm, ít nhiều cũng ngăn được một chút phát lạnh!”

Kính Nhi lè lưỡi, rất hưởng thụ việc nghe mệnh lệnh của trượng phu. Chờ nàng che kín thân thể của mình, Húc Tử mặc quần áo bên trong cũng ăn mặc không sai biệt lắm.

Kính Nhi yên lặng chải tóc cho trượng phu, sau đó gọi người hầu tới ôn thủy, trợ giúp trượng phu tỉnh diện, súc miệng. Tiếp tục thay trượng phu mặc nhung phục ngày thường võ tướng mặc, cẩn thận buộc chặt từng ràng buộc dây lụa giáp.

“Cũng hòm hòm rồi, hôm nay chưa chắc đã có chiến sự. Nếu có thể trở về sớm một chút, ta sẽ sớm trở lại!” Húc Tử cười vỗ vỗ tay của Tuyên Cơ Nhi, chuẩn bị cáo biệt ra ngoài.

” Lang quân làm việc bình thường cẩn thận! Đột Quyết lòng lang dạ thú, làm việc chưa chắc phù hợp với lễ thường!” Kính Nhi đi theo trượng phu vài bước, thấp giọng dặn dò.

“Ta biết điều này!” Lý Húc dừng bước quay đầu lại, lần lượt nhìn thoáng qua thê tử, hần phát hiện Kính Nhi khẽ cau mày, tựa hồ còn có chuyện chưa nói hết.” Người còn chưa nói sao, không có chuyện gì ta đã đi rồi!”

“Nhị tỷ hôm qua có thư từ!” Trên mặt Kính Nhi trong nháy mắt xuất hiện một tia bối rối. Đây là tối qua nàng muốn nói chuyện với trượng phu, nhưng không chờ trượng phu mở đầu, cả người liền bị ngọn lửa trên người trượng phu nuốt hết. Sáng sớm lại nghĩ, thế mà không biết mở miệng như thế nào cho phải.

“Bên kia tình huống của nàng như thế nào. Có thể kiên trì được không?” Đối với Uyển Nhi, Húc Tử trong lòng vẫn có cảm kích. Hần biết, năm đó nếu như không phải Uyển Nhi âm thầm hỗ trợ, Kính Nhi tuyệt đối không có khả năng bình an đi tới bên cạnh mình.

“Không phải chuyện quân vụ!” Cù nhi nhẹ nhàng kéo góc áo trượng phu, kéo Húc Tử lại về trong ổ của hai người.” Nhị tỷ từ trước đến nay xử sự Công Tư rõ ràng, nếu như trên quân vụ có chuyện muốn thương lượng cùng người, nàng sẽ trực tiếp

viết thư cho người! Đây là một chuyện riêng tư, cho nên trước tiên tìm ta, sau đó thông qua ta nói với người!”

Lý Húc nghe mà không hiểu vì sao, nhưng xuất phát từ việc bảo hộ thể tử, cười đáp: “Nếu như đủ khả năng, chúng ta sẽ giúp một tay! Kim châu trong nhà còn một ít, nếu như cần hướng về Đường Vương bên kia nói, người trước thay ta làm, buổi tối trở về ta lại tự mình sao chép một lần!”

“Không phải, không phải là thế!” Nghe trượng phu trả lời sảng khoái như vậy, thần sắc Kính Nhi lại càng nhăn nhó. Nàng tôn trọng Uyển Nhi, bởi vì đối phương là tỷ tỷ duy nhất trong gia tộc Đường công coi mình là muối muối ruột thịt. Cho nên đối phương có yêu cầu gì, nàng đều không muốn cự tuyệt. Nhưng bây giờ tỷ tỷ yêu cầu, lại làm cho người ta phi thường khó làm.

“Vậy còn có chuyện gì nữa!” Lý Húc trước tiên nhíu nhíu mày, sau đó sảng khoái cười to: “Nhị tỷ chính là thống soái quân đội của nương tử, binh tướng dưới trướng không thể ít hơn chỗ ta. Trượng phu của hần là Sài Thiệu cũng là một hào kiệt nổi tiếng, nói ra một câu, bất cứ kẻ nào cũng phải cân nhắc...”

“Nhị tỷ nhờ ta giúp nàng tìm kiếm Hồng Phát!” Dùng sức cắn môi xuống, Kính Nhi rốt cuộc nói ra lời mình thủy chung do dự.

“Hồng Phát! Nàng không về trong quân ngũ của nhị tỷ người sao?” Lý Húc lập tức thu hồi nụ cười, kinh ngạc hỏi.

Nếu nói thể diện này ngoài Kính Nhi ra, còn có cô gái trẻ nào có thể khiến hần động tâm, Hồng Phát có thể là duy nhất một người khác. Nàng thành thực và luyện thành, kiên cường và dũng cảm, mỹ lệ và cơ trí, đều để lại ấn tượng cực kỳ sâu sắc cho Lý Húc. Đặc biệt là kinh nghiệm lăn lộn ở tầng dưới chót dân gian nhiều năm, khiến trên người nàng mang theo một phong cách rất kỳ lạ, hầu như giống phong cách của bản thân Lý Húc.

Nhưng vô luận là Húc Tử lúc ấy ở trong kẻ vợ mất con bị thương, hay là sau này trở lại Bắc Lăng, Húc Tử trọng chính

kỳ cổ, đều chưa từng nghĩ đem Hồng Phát ôm vào trong lòng. Cụ thể cảm giác đối với Hồng Phát, Húc tử cũng rất khó nói rõ ràng. Nếu đem Hồng Phát so sánh với một bó núi hoa, hẳn tình nguyện lẳng lẳng thương thức, mà không muốn đem nó trồng trong nhà sớm chiều ở chung.

“Chưa về. Lúc trước Nhị tử vẫn cho rằng tử ấy đến chỗ chúng ta, Hồng Phát cũng nói với tử ấy như vậy!” Kính Nhi thở dài, khẽ lắc đầu.

Ân oán oán giữa Hồng Phát cùng Lý Tịnh, trong thư Uyển Nhi lúc trước đã nói rõ. Nói thật, Kính Nhi lớn như vậy, thật đúng chưa từng gặp nam nhân như Lý Tịnh. Các chư quân Đường công phủ mặc dù vô tình vô nghĩa chiếm đa số, nhưng không ai có thể làm như Lý Tịnh, dễ dàng hứa hẹn như vậy, thiếu nợ ân tình người khác. Sau đó dễ dàng trở mặt, hận không thể giết chết người yêu bản thân đã thề thốt với mình.

Đứng ở góc độ nam nhân, người có thể giải thích hành vi rối loạn của Lý Tịnh là vứt bỏ, hoặc giải thích là diệt thân vì đại nghĩa. Nhưng Lý Tịnh đã diệt quá thân, cuối cùng vẫn phải khấn cầu trước mặt Đường công miễn chết. Có lẽ một câu bình luận của Uyển Nhi lúc trước trong thư nói đúng, trong lòng người kia chỉ có công danh, ngoài công danh ra, căn bản không chứa được bất cứ thứ gì!

Cho nên Kính Nhi biết mình là may mắn, có thể tìm được một người khác mấy đời ăn trai niệm Phật cũng không tu sửa tốt về nhà. Trọng phu cũng công lợi lộc, lại không coi công danh lợi lộc là sinh hoạt toàn bộ. Đứng ở góc độ nữ nhân, nàng đồng tình với tào ngộ Hồng Phát, thống hận Lý Tịnh lạnh nhạt. Nhưng đồng tình thì đồng tình, khi Nhị tử vô cùng uyển chuyển nhờ cậy trọng phu mình thu nhận Hồng Phát, trong lòng nàng vẫn không vui vẻ.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao một buổi tối trước nàng ta kiên trì khuyên Húc Tử nạp thiếp. Nếu như trọng phu tiếp nhận Thúy Nhi, lại tiếp nạp Hồng Phát thì cũng thuận lý thành chương. Dù sao tương lai nếu như mình không thể sinh con kéo dài hương khói Lý gia, phần tình ý này nhất định sẽ bị người ta phân, nhiều phần cho nha đầu tri kỷ của mình., Dù

sao cũng tốt hơn nhiều so với việc phân cho Hồng Phát xa lạ. Thậm chí trong tưởng tượng của nàng, Kính Nhi còn lưu lại cho Nhị tử một không gian, nàng biết rõ Nhị tử từ đầu đến cuối vẫn không buông Lý Húc xuống, mặc dù Nhị tử và Lý Húc hầu như không có khả năng đi cùng nhau.

“Nếu như nàng đến, hẳn là đến trong quân tìm ta!” Long mào Lý Húc càng nhúu chặt, không phải không có lo lắng nói. Mấy ngày trước kết bạn đồng hành, hẳn từng cùng Hồng Phát luận bàn võ nghệ, cho ra kết luận là, nếu như giao phong trước trận, chính mình có thể trăm hồng phát dưới ngựa, nhưng nếu chỉ đơn đả độc đấu mà nói thì..., Hồng Phát dựa vào bản lĩnh hành tẩu giang hồ luyện thành không phải dễ dàng có thể chiến thắng. Vóc cao thấp, né tránh né né, đến gần dây dưa, bất cứ ai muốn thương tổn đến Hồng Phát, cho dù lão binh giống như mình trên đao lẫn lộn, cũng cần cựa vào nửa cái mạng.

Thân thủ tốt như vậy, hẳn là đã sớm có thể bình an đến trong quân rồi? Trừ phi trên đường gặp phải chuyện gì bất trắc. Nhưng Trường An đến cứ điểm cách nhau ngàn dặm, mình sao có thể tìm được nàng chứ?

Thấy trượng phu cau mày, Kính Nhi vội vàng mở miệng phân ưu.” Lang quân cũng dừng quá lo lắng, ta đã an bài người đi tìm nàng. Cho dù tìm không biết người đến, cũng sẽ tìm được tung tích của nàng!”

“Người cứ tự an bài cho tốt đi!” Lý Húc cũng thở dài, chán nản nói. “Nếu tìm được thì đưa nàng ta tới. Bên này quân vụ phút tạp, đánh mấy trận, tâm tình tự nhiên dễ chịu!”

“Nhưng Nhị tử, ý của Nhị tử là...” Kính Nhi cúi đầu, không ngừng lấy giày vê thảm. “Nhị tử hi vọng ta cùng Hồng Phát làm tử muội, nói Hồng Phát Bình Sinh chỉ quen biết hai nam nhân. Một là Lý Tịnh, còn lại là...”

“Nói cái gì vậy!” Lý Húc dở khóc dở cười. Hẳn cảm tạ Uyển Nhi quan tâm mình, nhưng không hy vọng Uyển Nhi quản rộng như vậy.” Người biết mà, Lý Húc vừa lắc đầu vừa chỉ ngực mình: “Hôm qua ta đã nói với người, nơi này, đã không chứa nổi những người khác...”

Vợ chồng hai người mỉm cười nhìn nhau, vừa định nói hai câu với nhau để cho nhau vui vẻ thì ngoài cửa đột nhiên truyền đến một tiếng quát lớn: “Ai đang ở đó, mau xuống đây! Bảo vệ đại soái, bắt thích khách...”

“Thích khách?” Lý Húc nhanh chóng nghiêng người ra sau lưng, giơ chân đá vào cửa phòng, đá nửa cánh cửa bay lên không trung. Gió ban mai vù vù thổi vào, cuốn theo hơi nóng trong phòng. Nương theo ánh nắng ban mai, Lý Húc thấy Chu Đại Ngưu đang cầm cung cài tên, chỉ lên nóc nhà. Mà trên nóc nhà vang lên một loạt tiếng bước chân dồn dập, vài tên thị vệ đồng loạt bỏ nhào về phía một mục tiêu nào đó.

“Đề ta!” Phát hiện tình huống chung quanh đã bị không chế, Lý Húc lớn tiếng quát. Một bước lao ra cửa phòng, đoạt lấy cung tên từ tay Chu Đại Ngưu, giữa không trung nhẹ nhàng quay người, người vừa rơi xuống đất, mũi tên đã chỉ hướng xa nhà.

Trên nóc nhà có nhiều thân ảnh mơ mơ hồ hồ đang đưa. Lý Húc ngưng thần nhìn kỹ, phân biệt ra là ba thị vệ lại đuổi giết một gã thích khách. Tên thích khách kia thân thủ thất phong cực kỳ linh mãnh, lên xuống mấy cái đã đem bọn thị vệ xa xa bỏ đi.

Tám mươi bước, gió nhẹ hướng đông nam, ánh sáng hơi u ám....., kéo cung trong tay, Lý Húc trong khoảnh khắc như biến thành người khác. Toàn thân không còn một tia ôn nhu, chỉ có sát khí lấp liếm. Khoảng cách này trên không., Gần như không ai có thể thoát khỏi vũ tiễn của hắn. Thích khách đang chạy trốn dường như cũng cảm giác được uy hiếp từ phương xa, vội vàng nhìn thoáng qua phía Lý Húc, sau đó trong miệng phát ra một tiếng hét nhỏ, rung tay vung ra một sợi dây thừng dài cuốn lấy một cây đại thụ gần nóc nhà. Toàn bộ thân thể như chim bay, bay lên trời, mượn yểm hộ cành cây nhanh chóng biến mất dưới mái hiên gần đó.

Chương thứ sáu (búp): trên số tám)

“Đại soái, đại đội bên trái ở lại bảo hộ đại soái, theo ta đuổi theo!” Chu Đại Ngưu vô cùng tiếc nuối, dậm chân lớn tiếng ra lệnh. Vừa rồi gã cho rằng tên thích khách kia hẳn phải chết không thể nghi ngờ, không nghĩ tới đối phương lại nhảy xuống trước một khắc khi Lý Húc phát tiễn. Phụ cận đều là chỗ ở tạm thời của quân Bắc Lãng và tướng lĩnh cao cấp của đạo hữu, nếu để cho thích khách đả thương bất cứ ai, đối với liên minh ba nhà đều là tổn thất không nhỏ.

“Thôi bỏ đi. Người này không có ác ý. Để nàng đi đi. Người đến chỗ Trương tướng quân kia một chuyến, để hắn tặng thêm nhân thủ, phòng ngừa thích khách thật sự xuất hiện là được!” Lý Húc khoát tay áo, đoạt trước khi bọn thị vệ xuất phát., Ngăn mọi hành động. Ngay khi “Thích khách” bay xuống khỏi nóc nhà, hắn đã nhận ra người này từ những động tác như chiêu bài, là Hồng Phát, mặc dù không biết vì sao nàng lại đến, nhưng Húc Tử dám khẳng định nàng sẽ không làm chuyện gì bất lợi đối với mình.

Trong khi nói chuyện, Kính Nhi mang theo bảo kiếm hộ thân cũng từ trong phòng vọt ra. Tiểu nha đầu Thúy nhi thì xách dao phay, dẫn theo một đồng người hầu, đầu bếp, thợ hoa từ vượt viện giết đến. Nghe được mệnh lệnh của Lý Húc, mọi người lúc đầu mặt mũi mờ mịt, sau đó theo thói quen đáp ứng một tiếng, chậm rãi tản đi.

Chu Đại Ngưu cũng không hiểu chủ soái nhà mình rốt cuộc có dụng ý gì, nhưng thói quen bồi dưỡng trong thời gian dài làm gã không nghi ngờ bất cứ quyết định nào của Lý Húc. Gã ôm quyền về phía Lý Húc và Huyền Nhi, dẫn theo bọn thị vệ đến tiền viện hầu hạ. Một lát sau, xung quanh phòng ngủ chỉ còn lại hai vợ chồng Lý Húc, một người cầm kiếm, một người xách cung, nhìn nhau cười ngây ngô.

“Là Hồng Phát tử tử?” Không cần Lý Húc giải thích, Kính Nhi đã đoán được nguyên nhân thật sự khiến trượng phu “Thích khách” rời đi.

“Nhìn từ động tác vung dây thừng quán quanh cây, hẳn là Hồng Phát. Đó là công phu sở trường của nàng khi đi khắp giang hồ!” Lý Húc khẽ gật đầu, sau đó lại khẽ lắc đầu: “Nàng ta đã đến, sao không trực tiếp tới tìm ta? Sao cứ phải học thích khách lặng lẽ len vào, nếu vừa rồi ta bắn ra một mũi tên...”

“Ta đoán chừng lang quân của nàng sẽ lập tức nhận ra!” Mặc dù trong lòng đã có chuẩn bị, Kính Nhi vẫn cảm thấy trong miệng có chút chua xót.” Bên này phong độ nặng nề, cũng không biết tối hôm qua nàng trốn ở trên nóc nhà...” Nói đến một nửa, đột nhiên nghĩ đến nếu như đối phương một mực giấu ở trên nóc nhà, có khả năng nghe được tất cả động tĩnh của hai vợ chồng đêm qua, mặt nóng lên, huyết sắc nháy mắt từ trán vọt tới sau cổ.

Nhìn thấy sắc mặt thê tử kiều diễm ướm át, Lý Húc cũng cảm thấy có chút xấu hổ: “Hồng Phát không phải loại người nhàm chán!” Hắn cười ngượng ngùng giải khai, “Có lẽ là sáng sớm hôm nay mới đến. Nếu không bọn Đại Ngưu tuần sát chặt chẽ như vậy, sẽ không một đêm phát hiện trên mái hiên không thể nào giấu được một người sống sờ sờ!”

Thật sự là như thế sao? Ở sâu trong lòng, Húc Tử mờ mịt tự hỏi. Hồng Phát rốt cuộc là làm gì? Tại sao nàng không trực tiếp xuất hiện trước mặt mình, lại len lén đến nhà thăm dò. Chẳng lẽ nàng đúng như Uyển Nhi nói, đối với mình có tình. Hay là sau khi nàng bị thương, muốn tìm một nơi ấm áp để chữa thương cho nàng...?

Hết thảy mọi việc trước khi tìm không được bản thân Hồng Phát, đều không có đáp án. Mà Húc Tử bận rộn quân vụ trong tay đương nhiên không có khả năng dừng lại bên cạnh tất cả mọi chuyện tìm kiếm một nữ nhân. Vội vã bàn giao với Huyền Nhi một chút, sau đó liền chạy tới đại trướng trung quân. Nàng bận rộn gần nửa ngày, khi hắn kết thúc sự vụ trong tay trở về trụ sở, mặt trời cũng đã lệch sang tây.

Kính Nhi phải đi khắp nơi tìm kiếm gia đình của Hồng Phát, phó phụ cũng nhao nhao gây trở về. Đối mặt với ánh mắt quan tâm của vợ chồng Lý Húc, mọi người đều là mặt mũi áy náy. Phụ cận đại quân doanh tuy rằng chỉ là phương viên mười

dậm, nhưng khe núi ngang dọc, cây cối rậm rạp, nếu Hồng Phát không muốn hiện thân, Thần Tiên cũng không có biện pháp tìm được nàng.

“Hồng Phát tỷ tỷ có khúc mắc gì hay không?” Bản chất của Kính Nhi vẫn là một nữ nhân lương thiện. Cho nên dù không phải thật tâm hoan nghênh đối phương, nhưng lại lo lắng vì hạ lạc của đối phương.

“Chắc không đâu. Nàng hành tẩu giang hồ bao năm như vậy, gặp qua rất nhiều sóng to gió lớn!” Lý Húc lắc đầu, phủ định suy đoán của Tuyên nhi: “Có một số việc, qua đó liền qua. Có lẽ ngày sau nhớ lại, toàn là mình mơ một giấc mộng đẹp!”

Đây là thái độ của hần đối với tình cảm ngày xưa. Nhiều năm trôi qua, bóng dáng hiển lộ trong lòng hần đã dần dần mờ hồ. Ngẫu nhiên nhớ tới chuyện lãng mạn năm đó ở thảo nguyên, ủa vào trong lòng không buồn, cũng không có oán hận, chỉ có hồi ức không hồi tiếc với thanh xuân.

Vô luận kết cục là vui hay buồn, đoạn sinh hoạt trên thảo nguyên kia đều là một phần thời thiếu niên của hần. Nam nhân sau khi lớn lên một ngày nào đó sẽ phát phát tay với cái bóng thời thiếu niên của mình, cười nói, sau đó trân trọng toàn bộ trí nhớ, đợi khi già mới bỏ rước.

Suy nghĩ đến người, Húc Tử hy vọng có thể cùng kinh lịch với mình Hồng Phát cũng có thể làm được như thế. Nếu duyên phận giữa nàng và Lý Tịnh đã hết, không cần thiết lại tra tấn chính mình trong chuyện cũ. Trong thiên hạ anh hùng, người mạnh hơn Lý Tịnh rất nhiều. Ít nhất ở phương diện đối đãi với nữ nhân., Hào kiệt so với Lý Tịnh nghiêm túc còn nhiều hơn không thể đếm xuể. Hần tin tưởng, chỉ cần đủ thời gian, nghĩa muội nhất định có thể từ trong bi thương thoát ra, một lần nữa trở thành Hồng Phát kiên cường tự tin kia.

“Theo bọn thị vệ kiểm tra sau đó, những nơi Hồng Phát đứng qua có vết máu!” Tuyên Cơ Nhi cảm giác được mát mẻ gần chạng vạng tối, theo bản năng rút cổ lại: “Có lẽ nàng đứng ít nhất nửa canh giờ, nửa mặt ngồi đều bị máu thấm ướt!”

Lý Húc vừa nghe vậy lập tức sốt ruột hẳn lên: “Sao bọn họ không nói sớm! Theo vết máu đuổi theo không được ai sao?”

“Lúc ấy lang quân ở trong trung quân đại tướng nghị luận công vụ. Là ta hạ lệnh thị vệ không nên quấy rầy người. Đây là chuyện riêng!” Tuyên Cơ Nhi ngậy ngốc một chút, nhấn mạnh, vết máu rất nhanh đã đứt đoạn. Nếu Hồng Phát không muốn để người khác đuổi tới mình, tự nhiên có rất nhiều biện pháp!”

Lý Húc thở dài nặng nề, kéo Tuyên Cơ Nhi trở về phòng: “Đây đúng là việc tư, người xử lý phải đúng!” Vừa đi, hẳn vừa tạ lỗi: “Nhưng nếu nghĩa muối bị thương không chữa trị kịp thời, sợ rằng có phiền toái lớn!”

“Cho nên, ta muốn lang quân tự mình tìm nàng. Người khác không tìm nàng, có thể là nàng tránh mặt mà không gặp. Nhưng nếu nàng đã tới nhà chúng ta, nhất định là muốn gặp lang quân một lần!” Kính Nhi nhẹ nhàng gật đầu, ôn nhu nhắc nhở.

Bên trong phòng lập tức yên lặng. Hai vợ chồng bốn mắt nhìn nhau, đều thấy được vẻ lý giải và quan tâm trong mắt đối phương. Sau một lúc lâu, Lý Húc nhẹ nhàng gật đầu, “Vậy ta đi tìm hẳn. Địa hình phụ cận, ta quen thuộc hơn các thị vệ gia đình. Người nghỉ ngơi trước đi, đừng suy nghĩ lung tung. Ta nhớ kỹ lời người nói!”

“Ta sẽ không suy nghĩ lung tung!” Kính Nhi chỉ vào tim mình, lại chỉ vào ngực Lý Húc.” Thật ra chỉ cần lang quân khoái hoạt, ta cũng sẽ khoái hoạt. Người đi đi, mang theo thị vệ, nhưng đừng để bọn thị vệ qua lại quá gần người!”

Câu cuối cùng là hoàn toàn dùng tâm tư nữ nhân nói. Nếu Hồng Phát bị trọng thương còn kiên trì muốn gặp mặt Lý Húc, khẳng định là có lý do bắt buộc phải gặp mặt. Nếu như bên cạnh Lý Húc dẫn theo quá nhiều người, chỉ sợ Hồng Phát nhiều lòng sẽ phải trốn xa. Đến lúc này, mạng người so với chuyện nhỏ tranh đấu giữa nữ nhân còn quan trọng hơn. Nếu trượng phu bởi vì bỏ qua Hồng Phát mà không vui, Kính Nhi biết mình cũng sẽ không vui vẻ nổi.

Lý Húc nhẹ nhàng ôm lấy Tuyền Cơ Nhi, sau đó xoay người đi ra ngoài. Chu Đại Ngưu thấy thế, vội vàng phái một đội thị vệ theo sau. Dựa theo lời Tỳ Hưu nhắc nhở, Húc Tử không để bọn thị vệ tới quá gần.” Ta mang theo binh khí, mang theo cung tên! Dưới khố còn có gió đen! “Lúc rời khỏi doanh trại, hắc cười hướng đám thị vệ giải thích: “Mấy người các người không cần quá căng thẳng. Ba, năm hiệp, muốn làm ta bị thương không dễ đâu!”

“Vâng!” Đám thị vệ cùng lên tiếng đáp ứng, chậm rãi kéo ra khoảng cách với chủ tướng. Qua một ngày truyền bá, mọi người đều rõ ràng thân phận thật sự của tên “Thích khách” sáng sớm kia. Hiện tại trong lòng tò mò đối với “Thích khách” đã vượt xa sự lo lắng an nguy của chủ soái. Huống hồ lấy thân thủ chủ soái nhà mình hiện giờ., Một tên tiểu mao tặc căn bản không thể tới gần. Nếu nhiều người mưu đồ gây rối, không chờ bọn họ có động tác, bọn thị vệ khẳng định sẽ phát hiện tình hình không đúng, kịp thời làm ra phản ứng.

Chậm rãi bao vây quân doanh nửa vòng, Lý Húc vẫn không thể xác định được Hồng Phát sẽ chạy trốn đến đâu. Đối với việc mình vô ý nhận được muội muội này, hắc cười biết một mực không sâu, càng không nói có thể đoán được tâm tư của đối phương.

Nếu như người khác bị thương, thì sẽ làm sao đây? Cười ở trên lưng Hắc Phong, Húc Tử nghi hoặc nghĩ. Hắc có thể xác định, nếu như Kính Nhi bị thương, tất nhiên sẽ chạy đến bên cạnh mình, vừa yêu cầu chiếu cố, vừa chuẩn bị đi theo mình báo thù. Nếu như Uyển Nhi bị thương, sợ rằng sẽ trốn đi, chậm rãi đợi vết thương khép lại. Nếu như Hồng Phát thì sao? Trước mắt hắc có một bóng người màu hồng phấn, như sơn hoa, cứng cỏi và xán lạn.

“Gần vườn đào, vườn hạnh, hoặc rừng cây đào sao?” Trong giây lát, trong lòng Lý Húc nghĩ đến một nơi, quay đầu lại, lớn tiếng hỏi bọn thị vệ.

“Tất cả đều như vậy, làm sao còn có đào hoa nở ở đâu!” Tên thị vệ cách Lý Húc gần nhất kia rửa cái ót, mờ mịt trả lời. Mỗi khi xuân đến Bắc quốc, hoa đầu tiên sẽ là Tiểu Dã Hạnh, sau

đó là hoa mai, hoa đào, hoa đào nở muộn nhất, cũng chỉ có thể kiên trì được đến cuối tháng ba. Giờ đã là bốn tháng, các loại hoa nở khắp nơi trong sơn dã, nhưng mùa đào, hoa quả nhiên đã hết.

“Uy giản, chim cú, vậy ta nhớ là một mảnh rừng đào. Địa thế trong núi cao, tiết khí muộn!” Một thị vệ khác đuổi theo nghe được đại soái đặt câu hỏi, lấy lòng báo cáo.

Bọn thị vệ đều biết đại soái nhà mình nổi tiếng là một kẻ không hiểu phong tình, sao tự nhiên tìm người mới tìm được một nửa, đột nhiên nhớ tới hoa phân thưởng? Mắt thấy mặt trời đỏ ngả về phía tây, mọi người cho dù khoái mã chạy tới nước lũ, cũng phải phí nhiều khí lực mới có thể leo lên. Chờ đến khi người đi lên, chỉ sợ trời cũng tối rồi.

Đang chân chờ, bỗng nhiên thấy Lý Húc mang dây cương ngựa, hắc phong dưới khó đột nhiên phát ra rít gào cả đời, giống như một đạo khói đen, lao thẳng về phía cái khe.

Chương thứ sáu (búp)

Cũng không trách Lý Húc thất thố, hẳn nhớ rất rõ, lúc kết đội với mình, Hồng Phát từng nói qua sinh mệnh nữ nhân như xuân hoa, nếu không thể lộng lẫy, thà tàn lụi. Nữ tử tịch mịch thích quanh quẩn dưới tàng cây hoa ở Vương ốc sơn, lúc này trên người nếu mang theo vết thương, chắc hẳn cũng sẽ tìm một nơi tổn nhiều hoa, lẳng lặng chờ đợi cuộc sống về nhà.

Hắn cần nhanh chóng tìm đến Hồng Phát, đem nàng mang về nhà. Cho dù thời thời nhất thời rước lấy người ngoài lời lẽ vụn vặt. Sinh mệnh xinh đẹp như thế không phải dễ dàng héo tàn, Lý Tịnh không biết thương thức, thế gian người hiểu được chính là! Từ Mậu Công, Đậu Đức, Lưu Hoảng Cơ, những anh kiệt này ai không mạnh hơn Lý Tịnh!

Hắc phong dưới khô phảng phất biết chủ nhân sốt ruột, tốc độ chạy càng lúc càng nhanh. Bọn thị vệ lúc trước còn có thể nhìn khói bụi đuổi theo, sau một lát chỉ có thể nhìn bóng lưng Hắc Phong và Lý Húc lắt đầu. Cũng may nơi đây cách quân doanh không xa., Bình thường trình sát tuần tra cũng không ít, bởi vậy không cần lo lắng có đại đội quân địch vượt qua, uy hiếp đến an toàn của chủ soái. Về phần một nửa gian tế đối địch của bức tường này, gặp phải Lý Húc chỉ có thể tính là hẳn gặp xui xẻo. Bất luận đơn đả độc đấu, đến nay huynh đệ vẫn không thấy đại soái nhà mình thua ai.

Ở một chỗ hoang sơn gần tường thành, dòng suối nhỏ mé bắc từ trên vách núi rơi xuống. Mùa đông nước suối kết băng, sông núi nửa bích nhìn qua long lanh loá mắt. Mùa xuân tuyết hóa, thì có vô số chim non., Dã tước nhảy vọt trên dòng suối. Khi Lý Húc dẫn dắt đám sĩ tốt thăm dò địa hình, từng tới đỉnh khe một lần. Ở đó đã từng phát hiện một đạo quán không biết đã hoang phế mấy trăm năm. Mấy trăm năm trước thương hải tang điền, thần thú trước quán đã phơi nắng sớm nhìn không ra diện mạo ban đầu. Các đạo sĩ gieo trồng loại hoa đào lại sinh sản thành rừng, mọc ngang san sát dựng dọc khắp đỉnh dốc.

Nửa đường bỏ Hắc Phong xuống, Húc Tử cầm loan đao trong tay, đi bộ leo lên. Năm đó khi xuất cứ bí mật nắm giữ bí quyết leo núi còn chưa hoàn toàn quên, bởi vậy đợi đám thị vệ đuổi tới chân núi, thân hình hắn đã xuất hiện ở trên đỉnh núi.

Đạo quán tàn phá vẫn còn, hành lang như được người quét dọn qua, cành khô lá úa hết. Dưới cở đại, ngẫu nhiên lộ ra một hai khối đá xanh bằng phẳng, chứng minh nơi này từng có người ở qua. Sơn môn chỉ còn lại cột trụ hai bên, cũng bị người dùng nhánh cây một lần nữa cắm lên cánh cửa, hư hư ngăn cản đường đi của khách thăm thăm. Thấy cảnh này, Lý Húc bất giác thở phào nhẹ nhõm, chỉnh đốn quần áo, sau đó nhẹ nhàng gõ “tứ môn”.

Bên trong đạo quán không có tiếng trả lời. Vài con dã tước nghe được tiếng gõ cửa, ào ào bay lên, ở trong ánh chiều chiều bay lượn. Gió đêm thổi tới từng mảnh anh đào, xoay quanh người không đi vòng. Vài tiếng cầm vận hoàn toàn theo cánh hoa vang lên, như ngửi thấy dư hương.

Lý Húc lúc này làm gì có nhã hứng thưởng thức Lạc Anh, hắn thuận theo Cầm Vận tìm tới, quả nhiên nhìn thấy một bộ xiêm y đỏ rực ở phía bắc đạo quán. Dường như hắn hoàn toàn không nghe thấy tiếng bước chân dồn dập mà trầm trọng, Hoa Hạ khách đưa tay nhẹ nhàng nói chuyện, khi thì uyển chuyển, khi thì vui mừng, dường như đang đọc một đoạn hồi ức cực kỳ đẹp đẽ.

“Người lại còn có tính cách ở đây đánh đàn. Không biết đoàn người tìm người khắp nơi sao?” Lý Húc trong lòng nổi lửa, ba bước cùng một bước xông lên, hô với bóng lưng người đánh đàn.

Hắn biết đó là Hồng Phát, bình thường nữ tử nào có bản lĩnh như nàng, công đàn còn có thể chạy đến vách núi cao như vậy. Thế hệ này trừ quân doanh phụ cận không có một bóng người, sau khi mặt trời lặn thường thường có sói hoang xuất hiện, tiếng tru tréo liên tục. Nếu là nữ tử bình thường ở tại đạo quan, cho dù không bị dã thú ăn sống, chính mình cũng bị dọa chết.

Vừa gặp mặt đã bị người ta trách mắng, Hồng Phát cũng không hề tức giận. Hồng Phát nhẹ nhàng vuốt ve dây đàn, xé

ra một tiếng nứt như lụa. Sau đó chậm rãi xoay người, cười nói, hạ giọng nói: “Đại ca tới rồi. Ta biết người chắc chắn có thể tìm tới nơi này. Cho nên đã sớm tới đây. Ông trời có mắt, trước khi mặt trời đã bảo ta chờ rồi!”

Nàng nói chuyện nhẹ nhàng, hàm súc oán giận, giống như một chén canh chua chua thêm vào khối băng nhét vào cổ họng, làm cho người ta dù có lửa giận ngập trời cũng không thể phát tác nổi. Lý Húc không ngờ Hồng Phát luôn trang trọng tự kiểm giữ lại đột nhiên thay đổi tư thái quyến rũ như thế đối mặt mình., Tâm địa nhất thời mềm nhũn. Nghĩ đến trên người đối phương mang theo vết thương nhưng không chịu chữa trị, lại cố ép chính mình nghiêm mặt, giả bộ tức giận quát lớn: “Đã đến rồi, sao không đi nhà ta đi. Một mình chạy vào trong miếu hoang, chẳng lẽ chỉ vì muốn ngắm phong cảnh thêm vài lần sao?”

“Khó trách mọi người đều nguyện ý làm trưởng huynh, thì ra cảm giác quát mắng người ta đã ghiền như vậy!” Hồng Phát khẽ lắc đầu, nở nụ cười xinh đẹp, chỉ trong chớp mắt, trong mắt mọi người, không ngờ khiến cho ráng chiều phía chân trời đều trở nên bấp bênh.

Trong nữ nhân mà Lý Húc gặp lần đầu tiên đều là lần đầu tiên sơ khai, đẹp dễ hiển nhiên mỹ lệ, trên người lại mang theo vẻ ngây ngô đặc trưng của thiếu nữ, lúc mới đầu mặc dù tâm tình ngậm, nhưng trong nụ cười cũng có chút xấu hổ. Tựa như Hồng Phát nở nụ cười phong tình vạn chủng, hần bình sinh lần đầu tiên nhìn thấy, bởi vậy trong lúc nhất thời lại nhìn có chút ngây ngốc, hầu như quên đi ý đồ đến của mình.

Không được, Hồng Phát khẳng định bị Lý Tịnh tức giận điên rồi. Dùng sức nắm nắm nắm tay ta, Húc Tử ép mình lần thứ hai ổn định tâm thần. Hồng Phát trong trí nhớ của hắn không có bộ dáng như vậy. Lúc đó Hồng Phát mỹ lệ dĩ nhiên mỹ lệ, lại phi thường trang trọng, không như bây giờ quyến rũ, hoặc là nói, tuyệt đối không dễ dàng để người ta nhìn thấy vẻ vũ mị của nàng. Mà giờ phút này Hồng Phát lại như một cây xuân cảnh đầy cảnh, vươn đến dưới mũi người ta mặc sức hái.

Đây không phải Hồng Phát, ít nhất không phải là hồng Phát ban đầu. Trong lòng Húc Tử vừa thương tiếc lại vừa khổ sở. Hấn muốn nói mấy lời an ủi, san bằng những vết thương trong lòng đối phương, lại hận mình miệng lưỡi vụng về, không thể dùng tới một chữ sở học bình sinh. Trầm ngâm nửa ngày, mới lăm băm nói một câu: “Ta không phải là muốn quát lớn ngươi! Chỉ là lo lắng cho an nguy của ngươi. Ngươi rời Trường An lâu như vậy, nói là tới chỗ của ta, nhưng ngay cả mặt mũi cũng không lộ ra một chút...”

“Đại ca thật lo lắng cho ta?” Hồng Phát thu hồi nụ cười, dùng đôi mắt trong trẻo như nước nhìn vào mắt Lý Húc truy vấn.

“Đương nhiên là lo. Ngươi là em gái ta kết nghĩa sao?” Lý Húc bị đối phương nhìn đến mức đáy lòng phát bạc, đành phải tuyên bố bại lui.” Trên người ngươi không phải bị thương sao? Mau cùng ta trở về lang trung xem xét. Trong quân ta có mấy lang trung trị liệu kim loại là sở trường nhất. Rốt cuộc ai làm ngươi bị thương, đem tên của hấn nói cho ta biết, đợi xong chuyện ở đây, ta đi đòi lại công bằng cho ngươi!”

“Đa tạ đại ca!” Hồng Phát ngẩng đầu liếc mắt nhìn Lý Húc một cái, sau đó lại nhanh chóng rũ mí mắt xuống.” Một vài vết thương ngoài da, không thể hưng sư động chúng. Bản thân ta có thể xử lý!”

Mặc dù nói rất ung dung, xoay người sang chỗ khác, nhưng lại là một tràng ho khan. Theo tiếng ho khan, hai vai không ngừng rung động, giống như đóa hoa mềm trong gió. Lý Húc bị ho đến mức trong lòng run rẩy, bước nhanh về phía trước vài bước., Muốn đâm lưng cho hấn một cái, thấy bàn tay đều đã nhấc lên, lại vô thức dừng lại giữa không trung, lấy lại bình tĩnh, ân cần nói: “Còn nói không sao, không ngại còn có thể ho liên tục. Nghe lời, một nữ nhân như ngươi, một mình ngủ trong miếu đồ nát không tốt, hay là theo ta trở về đi. Trong nhà của ta vừa vặn có phòng trống, bình thường Kính Nhi cũng có người làm bạn!”

Hồng Phát quay lưng về phía Lý Húc, dùng khăn tay lau nhẹ khóe miệng. Thừa dịp Lý Húc không chú ý, đã bị nhuộm thành khăn tay màu đỏ sậm giấu vào trong ống tay áo. Nàng

lặng lẽ thở dài, lại quay đầu lại, vẻ mặt vừa nghịch ngợm, vừa mát mát, “Đại ca còn có chỗ nào không? Ta từ sáng sớm đã nghe thấy, chỗ của người chỉ có hai vị trí!”

Bị người nhắc tới khuê phòng, Lý Húc lập tức đỏ mặt, cũng may đối phương chỉ nghe được lời hứa sáng hôm nay với Tuyên nhi, không nghe được hai người nghị luận tới qua. Hắn muốn giải thích một câu, lời nói với Huyền Nhi là ý nói cả đời này của mình là không muốn cưới nữ nhân khác., Không phải là trong nhà không cho phép nữ khách tới chơi. Nhưng nhìn ánh mắt động lòng người của Hồng Phát Sở, lại không biết mình nói vậy có làm đối phương đa tâm không. Nữ tử xinh đẹp như Hồng Phát, lại không cần đưa người ta lên cửa làm phòng khác. Nếu như nàng muốn lập gia đình, thiên hạ không biết có bao nhiêu hào kiệt muốn võ đầu.

Nghĩ như vậy, tâm thần Lý Húc thoáng thanh tỉnh một chút, cười cười, oán giận nói: “Nghĩa muội, người thật không hiểu chuyện. Lại nghe lén đại ca cùng đại tẩu nói nhỏ với nhau, lần này bỏ qua cho người, lần sau không được tái phạm! Giao tình của chúng ta, ta đã sớm nói với Huyền nhi. Người dọn đến chỗ ta ở, nàng phi thường cao hứng!”

Thấy Lý Húc bị mình trêu chọc đến choáng váng đầu óc, nụ cười trên mặt Hồng Phát càng đậm. Nàng vốn dĩ sinh ra trắng nõn, trong thương thế, làn da càng thêm trong suốt, tựa như một khối dương chi mỹ ngọc điêu khắc ra, nếu nắm ở trong tay, tất nhiên ôn nhuận muốn tan rã. Ngay cả nhân vật phong tình như Lý Húc cũng cảm thấy ánh chiều tà chói mắt, vài lần khẽ nghiêng đầu ra, mấy lần nhin không được vận đầu về.

“Đại ca thật sự là một người thành thật, khó trách Uyển Nhi tỷ tỷ cảm thấy huynh dày nặng đáng tin cậy!” Hồng Phát lại thấp giọng cười khẽ, giống như căn bản không phát giác được cử chỉ vừa rồi của mình nhìn qua có bao nhiêu ngông cuồng.” Trong nhà huynh, ta sẽ không đi đến đó, miễn cho bị người ta nói huynh thích nói nhảm. Ta là một nữ tử phong trần đi khắp giang hồ, vô luận đi đến đâu, đều nhất định bị người ta khinh thường, lại cần gì phải đi gây loạn cho gia đình huynh!”

Nói tới thân phận của mình, tiếng cười của nàng đột nhiên chậm lại, đầu chậm rãi cúi thấp xuống. Đợi lại lần nữa ngẩng mặt lên, khóe mắt đã thấy nước mắt.

Thấy Hồng Phát rơi lệ, Lý Húc càng luống cuống tay chân, đứng tại chỗ suy nghĩ một lúc lâu, cau mày quát: “Không có chuyện gì. Người là nữ tướng trong quân ngũ của nương tử, người khác nịnh bợ người còn không kịp, sao lại coi thường người. Huống hồ nếu bàn về xuất thân, ai xuất thân cao hơn. Lưu Bị còn bán giày rơm, sao lại không có ai xem thường hắn? Hơn nữa, đại chiến sắp tới, mỗi người sống hay chết còn chưa biết chừng, nào có thời gian mà ăn luối?”

“Đại ca chính là đại ca, vĩnh viễn bất đồng với thế nhân.”
Hồng Phát lẳng lặng nghe xong mỗi một câu nói của Lý Húc, sau đó sâu xa bình luận, nước mắt cuộn cuộn mà rơi.

“Cũng không có gì khác nhau. Ta năm đó chỉ là một tên lừa đảo. Lưu Hoảng Cơ là trộm ngựa. Đâu Kiến Đức là Sơn đại vương. Thiên hạ mặc dù lớn nhưng thực sự chứa cái thìa vàng sinh ra có mấy ai? Nếu bàn về xuất thân mọi việc thì mọi người không còn đường sống!” Lý Húc khoát khoát tay, bực tức nói.

Trong nháy mắt đó, hắn lý giải được vì sao Hồng Phát lại như si như cuồng. Vô luận nữ tử nào vì một tên vương bát đản mà cuối cùng bị thủy loạn vứt bỏ, phỏng chừng trong lòng cũng sẽ không dễ chịu hơn so với Hồng Phát. Cái gọi là đại nghĩa diệt thân, bất quá chỉ là nguy trang mà thôi. Kỳ thật năm đó Lý Tịnh hướng Hồng Phát cầu hôn., Chỉ là vì lừa dối đối phương giúp hắn thoát khỏi Hồ khẩu. Một khi trốn ra khỏi Dương Tô Phủ, Hồng Phát cũng mất đi giá trị lợi dụng. Nhớ năm đó Từ Mậu Công là con trai của một thương gia tộc lớn, cũng không dám lấy một Hồ nữ làm mất mặt gia tộc. Là cháu ngoại của Hàn Cầm Hồ, là hai tài tử nổi danh nhất của Đại Tùy, Lý Tịnh chịu cúi đầu cưới Hồng Phát mới là lạ.

Ngăn chặn năm đó từng vắt ngang giữa mình và hào môn, bây giờ đang đè ở trong lòng Hồng Phát. Lý Tịnh sẽ không lấy nàng, không phải vì nàng phẩm hạnh bất chính, không phải vì diện mạo nàng bất chính, không phải bởi vì nàng với hôn ước

không trung thành. Mà là vì, xuất thân nô tỳ, xuất thân phong trần, mà Lý Tịnh mặc dù nghèo khó, cũng là thế gia công tử!

Năm đó Hồng Phát như chính mình nói ra đoạn hôn ước này, trong lòng Húc Tử mơ hồ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. Bây giờ hai mặt đối chiếu, rốt cuộc đem mảnh lời trong đó bù đắp toàn bộ. Cháu ngoại của Hàn Trọc Hồ thì không tầm thường, Dương Tổ chính miệng tán thưởng tài ba anh tuấn phải không? Tên Lý Mật kia hay là thế tập kích của Bồ Sơn Công, chẳng phải cũng bị lão tử đánh cho răng rơi đầy đất hay sao?

Nhìn Hồng Phát khẽ nhún vai, lại nghĩ đến mình nhiều năm qua bị coi thường, một cảm giác đồng địch trong lòng tự nhiên sinh ra. Không còn bị lễ tiết sở kích, hấn tiến lên một bước, vươn tay kéo cánh tay Hồng Phát, “Người cũng đừng đau lòng nữa, ta cưới người! Ta cưới người! Kính Nhi một mực khuyên ta tìm cho nàng, nếu người không vội vàng, ngày mai ta sẽ cưới người qua cửa!”

“Đại ca chính là đại ca!” Hồng Phát giãy dụa một cái, không hề tránh thoát, chậm rãi tựa người vào ngực Lý Húc. Cảm giác giống như đao đâm lập tức truyền khắp toàn thân của Húc Tử, khiến hấn không thể hô hấp, không thể di động. Cũng không biết qua bao lâu, có lẽ chỉ là một cái chớp mắt, có lẽ là mấy trăm năm. Hồng Phát đang nghẹn dần dần thu nước mắt lại, cười nói: “Cảm ơn đại ca. Một câu nói với người, tiểu muội trong lòng dễ chịu hơn nhiều!”

“Người yên tâm, câu ta đã nói sẽ không bao giờ đổi ý. Về nhà với ta, ta sẽ kết hôn với người. Đêm nay sẽ cho người thuê ta!” Lý Húc thẳng lưng lên, trịnh trọng hứa hẹn.

“Đại ca thật ngốc!” Hồng Phát lại lau nước mắt, cười đáp lại: “Đại ca căn bản không hiểu tâm tư nữ nhân!”

“Ta hơi ngốc đấy!” Lý Húc cười ngây ngô, hấn không hiểu Hồng Phát rốt cuộc là có ý gì, chỉ cảm thấy vẻ mặt đối phương không còn ưu thương như lúc trước, cử chỉ cũng không còn điên cuồng như trước nữa: “Ta không hiểu tâm tư của phụ nữ, nhưng ta cũng sẽ không thương tổn người!”

“Nhưng có thể làm nữ nhân của đại ca, đều là phúc duyên mấy đời tu luyện.” Hồng Phát cười cười, giống như lê hoa đái vũ.

“Ta vẫn là muội muội của ngươi thì tốt rồi, làm phúc phận thế tử ngươi, ta không dám cầu!”

“Vậy cũng được. Bất luận thế nào, về nhà trước đi. Đến nhà ta, không còn ai dám làm tổn thương ngươi nữa!” Lý Húc hơi ngây người, thở dài một tiếng, khuyên bảo. Hắn hiểu được từ đầu đến cuối, Hồng Phát cũng chưa từng nghĩ giả cho mình. Nàng vẹn vẹn cần một cái chứng minh, chứng minh mình không phải bị đưa tới cửa cũng không ai chịu cưới, chứng minh không phải mình khinh tiện, mà là một số người nào đó bị mù mắt.

“Không vội. Ta muốn nhìn ráng chiều một lát nữa!” Hồng Phát nhoẻn miệng cười, giống như lê hoa đái vũ. “A, ta còn mang theo lễ vật về cho đại ca!” Nàng bỗng nhiên lại hoạt bát hẳn lên, thiếu nữ nhảy nhót tung bồng nói. Xoay người chạy đến bên ghế đàn, nhặt lên một cái túi lụa, giơ tay ném tới.

Lý Húc là người có thể vì người khác mà vui vẻ, vì người khác buồn phiền mà phiền não. Thấy Hồng Phát khôi phục bình thường, tuy rằng cầu hôn bị từ chối, tâm tình cũng trở nên thoải mái. Vừa cởi dây da buộc trên túi tơ, vừa oán trách: “Cô quái này, tới thì tới, cần gì phải mang lễ vật.”

“Sợ đại tẩu trách ta không hiểu lễ tiết thôi!” Hồng Phát nghịch ngợm lè lưỡi, không chút do dự đứng bên cạnh Lý Húc, kéo tay đối phương, sóng vai ngồi dưới tán cây, cùng hắn ngồi cạnh cây hoa. “Đây là sổ sách, võ sĩ Đột Quyết chi vốn. Ta tốn rất nhiều công sức mới trộm được, đại ca, huynh thấy có tác dụng gì không?”

Lý Húc nghe vậy trong lòng cả kinh, nghiêng đầu lại nhìn Hồng Phát, trong mắt tràn ngập vẻ khó tin: “Người trộm sổ sách làm cái gì? Người lại đi một mình đến tái ngoại? Chẳng trách ngươi sẽ bị thương? Mau theo ta trở về, ta tìm lang trung giúp ngươi chữa thương!”

“Đại ca không phải đã nói với ta, xem tình hình lương thảo lấy, là có thể suy đoán số lượng kẻ địch sao?” Hồng Phát không đứng dậy, mà là nhẹ nhàng tựa vai vào đầu vai Lý Húc.

Cứ như đối phương chính là huynh trưởng ruột thịt của mình vậy?, Có thể yên tâm mà dựa dẫm.” Ta không biết dẫn quân, lâm trận giết địch cũng chưa chắc có thể giết được mấy người. Cho nên phải đi dạo một vòng trên thảo nguyên. Bên người Cốt Thác Lỗ có bốn mươi mấy bộ lạc đi theo, bộ lạc nào đột nhiên xuất hiện thêm một nữ nô, cũng sẽ không có người lưu tâm!”

“Hồ đồ!” Cầm sổ sách nặng trĩu, Lý Húc không biết mình nên nói thế nào cho phải. Đột Quyết và số lượng cụ thể người đi theo hẳn kỳ thực không quan trọng. Nhưng hẳn có thể cảm nhận được trái tim của Hồng Phát quyền. Cổ Ngữ Vân, khó cô phụ ân tình mỹ nhân. Mà mỹ nhân ban cho hẳn lại không phải vui vẻ trong một sớm một chiều, mà là trợ giúp và tôn trọng.

“Ta biết mình làm như vậy có chút tùy hứng. Nhưng Hồng Phát có thể làm một chút chuyện mà không thể, trong lòng hết sức cao hứng. Người nếu là đại ca của ta, ta là muội muội cũng không thể không làm cái gì cả, bị người ta coi thường phải không?” Hồng Phát nhẹ nhàng duỗi lưng, thấp giọng giải thích.

Giờ phút này mặt trời đã khuất, ráng chiều chiếu ánh nắng cuối cùng lên cây đào xung quanh. Chiều toàn bộ rừng đào như có lửa đại đang cháy. Gió núi thổi qua, từng cánh hoa đỏ sẫm liên ục ục rơi xuống, phảng phất như trời đất hạ xuống một trận mưa đỏ. Nhìn liệt diễm thiêu đốt trong thiên địa, cổ họng hồng phát phơn thanh thanh, thấp giọng ngâm xướng: “Phương bắc có giai nhân, tuyết thể mà độc lập. Nhất cổ nghiêng thành, lại nghiêng nước.....”

Giọng nói uyển chuyển mềm mại, chính giữa xen lẫn tiếng thở dài, giống như mưa phùn rơi lá lục, lại giống như thiếu nữ bệnh lâu ngày đang yên tĩnh thưởng thức hương hoa.

Chúng thân vệ thờ hồng học bò lên đỉnh núi, vừa vặn nghe thấy một khúc Thanh ca từ trong rừng truyền đến. Trong lúc nhất thời lại quên mất xê dịch bước chân, đứng ở rìa rừng đào, yên lặng trầm nghĩ: “Chẳng trách đại soái như phát điên tìm nàng. Có thể có được nữ nhân ca yết hầu như thế, không cần

gặp mặt, chỉ nghe một khúc thôi cũng bằng non nửa tòa thành trì rồi.

Mọi người đều cảm thấy kinh diễm, Lý Húc ngồi bên cạnh Hồng Phát nghe vậy trong lòng phát lạnh, kéo tay đối phương, nhẹ nhàng vỗ vỗ, mỉm cười lần nữa khuyên nhủ: “Trời sắp tối rồi, chúng ta trở về đi. Hôm nào đó, chúng ta ở bên trong phủ chậm rãi nghe ca hát của người! Chị dâu người múa đàn giỏi, vừa vặn có thể phối hợp với bộ yết hầu bài ca này của người.”

“Bài hát này, ta sẽ không hát bên trong tường cao!” Hồng Phát cười lắc đầu, “Đại ca có chỗ không biết, lúc nhỏ ta bị giam trong một tòa phủ đệ, mỗi ngày bị ép hát nhảy múa. Cho nên, vừa nhìn thấy bầu trời bốn góc trên tường cao, liền không thể hát được ca ca!”

“Vậy thì tìm một ngày xuân, chúng ta đến bên dòng suối hát. Nếu không, tìm một ngày nắng lành, chúng ta đến nơi này, vừa ngắm cảnh vừa ca hát!” Lý Húc trong lòng sốt ruột, ôn hòa khuyên bảo. Hắn không phải là không hiểu phong tình, mà là tiếng thở hổn hển của Hồng Phát, nghe được một mùi khô héo. Đây là người sinh mệnh và tinh thần đều dần hết đèn tắt mới hiện ra bệnh tật, nhiều năm như vậy đầu đao lẫn lộn, khí tức của Húc Tử đối với tử vong vô cùng quen thuộc.

“Hôm nay mở hoa đào, có lẽ ngày mai sẽ thất bại.” Hồng Phát cười cười, tiếp tục lắc đầu. “Thế gian này, nào có vĩnh viễn nở hoa. Đại ca ngốc của ta!”

“Năm nay cảm ơn, sang năm còn có thể mở lại!” Lý Húc cố nén sự đau đớn ở ngực, thấp giọng đáp lại.

“Hạ Hoa Hạ là ai, người nào đoán được?” Hồng Phát thở dài, mỉm cười đứng dậy: “Không bằng hôm nay vui vẻ!”

Nói xong, nàng cúi người xuống, nhẹ nhàng gảy một chút trên cây đàn. Sau đó cầm lấy bội kiếm thường dùng dưới ghế, chậm rãi khiêu vũ: “Năm đó ta vẫn muốn gả cho một anh hùng, hắn có thể dẫn ta, không hề trải qua cuộc sống sau bức tường cao đó bị người khác coi như trò chơi. Cho nên được sự hướng dẫn ta, ta không chút do dự liền đáp ứng hắn!”

Vừa nói chuyện, nàng vừa vung thanh kiếm sắc trong tay lên. Mặt đất và Lạc Anh ở trên bầu trời lập tức bị dẫn theo, tùy ý xoay quanh theo bước chân của nàng.

Đám thị vệ ngoài rừng đào đã thấy choáng váng từ lâu, ai nấy há hốc mồm, không dám quấy rầy, cũng không dám quấy rầy. Lý Húc cố tình lao tới, cố ép Hồng Phát dừng bước, nhưng lại sợ bước nhanh nhất dừng lại, tính mạng của đôi phương cũng đã tuyên bố kết thúc, ngồi yên dưới gốc cây đào, mặc cho hoa rơi đầy vạt áo, lệ rơi đầy mắt.

“Cho nên, hắn muốn giết ta, ta lại không hận hắn. Nếu không phải hắn giết dây ta rời đi, chỉ sợ ta đã sớm chết trong tường cao rồi!” Hồng Phát cười kể, giống như đang kể một câu chuyện không có gì liên quan tới mình.” Có một ngày đại ca gặp hắn, cũng không làm khó hắn. Hơn bốn mươi tuổi, uổng uổng gánh vác hư danh, sự nghiệp lại không có nửa điểm thành tựu, nói vậy hắn cũng rất sốt ruột!”

“Ta sẽ không làm khó hắn. Người cũng đừng nhớ hắn nữa. Quá khứ cũng đã qua rồi, năm năm hoa tạ ơn, đến năm mới hoa còn nở!” Lý Húc nhẹ nhàng lau khóe mắt, lớn tiếng đáp lại.

“Đại ca chính là biết nói chuyện. Mặc dù đại ca căn bản không hiểu tâm tư của nữ nhân. Đại ca, huynh biết không, ta rất vui vì huynh có thể đoán được ta đang ở đâu!” Hồng Phát cười trả lời, trong nháy mắt, phảng phất toàn bộ sức sống đều nhớ tới nàng.

“Phía bắc có giai nhân, tuyệt thế mà độc lập. Cổ Khuynh Nhân Thành. Lại chú ý nhân quốc. Không biết khuynh thành cùng khuynh quốc, giai nhân khó có được.” Nàng bên cạnh múa ca, tiếng ca bên cạnh nhảy múa, phảng phất cả người đã hợp hai làm một với tiếng ca. Mãn núi lạc anh đào cũng như có sinh mệnh, kèm theo tiếng ca, kèm với kiếm quang, nhẹ nhàng lưu động.

“Không biết khuynh thành cùng khuynh quốc, giai nhân khó có được.” Phịch vận qua đi, tiếng ca đột ngột vang dội, kèm theo một tiếng kiếm minh, Lạc Anh cùng hồng ảnh phóng lên trời, từ phía trên khe núi rơi thẳng xuống.

Lý Húc cầm đao đứng đó, không đi ngăn cản, cũng không đi la lên. Mãi tới khi tiếng ca trong khắp nơi vang lên dứt đoạn, mới lắc lư hai cái, phun ra một ngụm máu, mềm nhũn ngã sấp xuống.

Chương thứ sáu (8)

“Bảo vệ đại tướng quân!” Nhìn thấy chủ soái thổ huyết, đám thị vệ kinh hãi tới biến sắc, lập tức chạy vào rừng đào, vây quanh Lý Húc làm một vòng tròn.

Lúc này, đoàn người tình nguyện Hồng Phát là bằng hữu của thích khách mà không phải là Lý Húc. Nếu là thích khách bình thường, chỉ sợ năm người nữa cũng chưa chắc có thể đã thương đại tướng quân may mắn. Còn Hồng Phát múa lên một điệu, lại khiến đại tướng quân nôn ra máu. Mắt thấy quyết chiến sắp tới, nếu Lý tướng quân bệnh không dậy nổi, mọi người nên làm như thế nào cho phải.

Hai ba người nhanh nhẹn chạy về phía khe núi, men theo vết máu trên mặt đất tìm kiếm chỗ hồng phát. Nhưng lại thấy một sợi hồng sa theo gió tung bay, ca giả và võ giả lúc này sớm đã không còn bóng dáng.

“Được rồi, không cần tìm nữa!” Lý Húc cười khở một tiếng, thấp giọng phân phó.

“Nhưng mà, di thể của Hồng tướng quân?” Bọn thị vệ không biết Hồng Phát trong lòng Đại tướng quân rốt cuộc chiếm phân lượng như thế nào, đành phải dùng ba chữ Hồng tướng quân thay thế.

“Nàng đã lựa chọn như thế, chắc hẳn cũng không muốn bị người khác quấy rầy nữa. Nơi đây phong quang rất tốt, hoàn toàn xứng với nàng!” Lý Húc dùng tay lau miệng, cất tiếng hát dài: “Chết đi đâu rồi, nâng thân thể lên cùng núi a.” Ca dứt, hắn cầm lấy đàn Hồng Phát, tiện tay lau, tiếng keng keng như kim qua sắt ngựa. Từng khúc một, nhanh chân đi tới bên khe núi, bỏ lại cây đàn cầm có giá trị không biết bao nhiêu lần, sau đó sải bước xuống núi.

“Đại tướng quân chắc là đau lòng quá độ rồi!” Có thị vệ hạ giọng bàn tán với đồng bạn, “Khi trở về phải cho phu nhân biết được, tránh khỏi phải gây ra bệnh hoạn gì!”

“Người thì biết cái gì, đại tướng quân đây là tính tình thật. Người bao giờ nghe qua tướng quân Trường Ca!” Một tên vệ sĩ khác cùng Lý Húc nhìn về phía người trước một chút, có chút khinh miệt nói.

Trên đường trở về doanh trại, Lý Húc cùng mọi người hạ lệnh cấm mọi người phun máu, nếu không sẽ bị quân pháp nghiêm trị. Trước khi lâm chiến, hẳn không muốn dao động quân tâm của mình, cũng không dám ở trước mặt tam quân lộ ra vẻ nhát gan và mỗi mặt.

Nhưng tin tức về Hồng Phát quy túc vẫn thông qua con đường nhỏ lặng lẽ lưu truyền. Có lời đồn là Lý Húc giấu nàng lại, để tránh việc đổ kỵ mà tìm nàng phiền phức. Có lời đồn rằng, sau khi đêm hồng Phát dò xét phủ đệ Lý tướng quân liền chạy tới thảo nguyên, tùy thời chuẩn bị cho Cốt Lỗ một đòn trí mạng. Còn có lời đồn muốn báo cho Cốt Lỗ., Sáng sớm hôm đó xông vào trong phủ Lý tướng quân căn bản không phải hồng Phát, mà là một thích khách hàng thật giá thật. Lý tướng quân đuổi giết trăm dặm, rốt cục ở trong một ngọn núi hoang ngoài tường bị chém đứt thủ cấp của lão, tránh cho quân tình trọng yếu tiết lộ ra ngoài. Mà bản nhân Hồng Phát dưới sự trợ giúp của Lý tướng quân bỏ qua hiềm khích lúc trước, rốt cục thành lên một đoạn tình nhân mỹ mãn.

Chỉ có một số ít người, mơ hồ nghe được chân tướng. Hồng Phát vì chứng minh mình không phải một nữ nhân vô dụng, vụng trộm lén vào thảo nguyên, trộm danh sách tiếp tế đại quân Cốt Thác Lỗ. Đang trên đường trở về quận Thiên Thiên, bị lang kỵ gây thương tích. Khi Lý Húc tìm tới nàng, nàng tự biết không trị được. Cho nên lấy một khúc vũ điệu cùng tri thức chào tạm biệt, sau đó dần thân vào trong hồ sâu không đáy dưới Loan.

Cô gái vô cùng quý trọng dung nhan như lông chim, tình nguyện chết trong lúc xinh đẹp nhất, cũng không muốn người khác nhìn thấy mình bị thương bệnh giày vò như thoi thóp. Hoặc là nói, ở thành Trường An, cô đã chết. Cô kiên trì sống đến bây giờ, chẳng qua chỉ là muốn hoàn thành một chuyện chưa hoàn thành tâm nguyện mà thôi.

Nhưng cách nói này ít người biết tới nhất. Mọi người đều thích sinh vật mỹ lệ. Hồng Phát vừa xinh đẹp vừa dịu dàng, lại còn có mỹ nữ tuyệt thế võ công, trong lòng mọi người càng là một tiên tử vĩnh viễn không ăn khói lửa hoặc tử vong., Sau khi chiến tranh kết thúc, có người chuyện tốt từng vụng trộm lên vào hồ sâu dưới hồng giản tìm kiếm, hy vọng tìm được di thể hoặc là di vật Hồng Phát. Lại bị hàn băng ngàn năm không tan trong hồ nước làm đôi môi âm u, chưa thăm dò được đáy hồ đã bỏ dở nửa đường.

Sau đó như năm làm khô, phụ cận Loạn Loạn người không ngừng. Có văn nhân ngại hai chữ chim non bắt nhả, liền gọi nó là Đào Hoa giản. Miếu rách nát trên núi cũng vì thế mà có được danh tiếng Đào Hoa quan. Trong truyền thuyết, mỗi khi xuân cuối núi, hoa đào bay lượn trong thời khắc, luôn luôn có một giai nhân tuyệt đại cầm kiếm nhảy múa trong rừng, thấy canh thơm cầu hỏi chuyện nhân duyên, đều linh hoạt hết thảy!

Tất cả lời đồn đại đều không truyền vào tai Lý Húc. Mọi người kính trọng hắn, sợ hắn phân tâm trước cuộc đại chiến. Càng sợ hãi hắn, sợ hắn đột nhiên nổi giận., Làm ra chuyện gì bất bình thường, có người nhìn ra được chuyện Hồng Phát ảnh hưởng rất lớn đến Húc Tử. Thì ra hắn cũng không thích nói chuyện với người khác, hiện tại lại càng ít khi nói chuyện với người khác. Phần lớn thời gian hắn chỉ có thể xem xét kỹ địa đồ phụ cận bức tường thành, chỉ hận không thể đem mỗi một chỗ gò núi và khe lưu đều để trong lòng.

Khi tay y vô tình nắm chuôi đao lại, chắc chắn sẽ có một luồng sát khí sắc bén lan tràn xung quanh. Dường như khi thanh đao màu đen bị rút ra khỏi vỏ, không dính máu người thì không thể cầm về.

Người đáng giá rút đao còn chưa tới, mặc dù mấy ngày gần đây, thám báo bố trí ở phía ngoài tường thành đã quan sát được mấy đội quân nhân số ước chừng năm ngàn đến một vạn binh sĩ Đột Quyết đang đóng quân tại trong thung lũng cách tường thành ba mươi dặm. Đó đều là do Cốt Lỗ toát mồ hôi dò đường thạch, nếu như thủ quân trên tường thành xuất kích, hắn sẽ lập tức dẫn đầu những lang kỵ khác vây quanh, nhất cử binh mã trung nguyên ra tay giết chết.

Nếu Lý Húc án binh bất động, Cốt Lỗ liền lần lượt phái binh đến dưới chân tường thành, đem những cục đá dò đường này nối thành một thể, cuối cùng ở dưới bức tường này triển khai toàn bộ đại quân.

“Có cần đảm Vương tướng quân động thủ một chút hay không!” Lý Kiến Thành bị áp chế bởi sự yên tĩnh trước trận chiến sắp tới rất khó chịu, âm thầm đề nghị với Lý Húc. Trước mắt quân có hai chi lực lượng ẩn nấp trong núi, một chi là do Vương Phục Thương dẫn đầu quân tinh nhuệ hai vạn Đậu gia, một chi khác là do tướng lĩnh Hà Đông Đậu Kiệt suất lĩnh năm ngàn khinh kỵ binh. Chỉ cần trên tường thành có mấy vị trí cố định để đốt Lang Yên thì hai đội binh mã này sẽ nhanh chóng lao ra, lao thẳng tới trận địa quân địch.

Bác Lãng quân cũng phái năm ngàn kỵ binh, dựa theo đề nghị của Vương Phục Bảo, mọi người mặc vào trang phục của dân tộc du mục trước kia trong chiến đấu, từ khi Xích Thành xuất cứ điểm, đi đường vòng tiến về bản bộ mồ hôi của Cốt Lỗ, dọc đường công kích không có doanh địa thanh niên trai tráng phòng thủ, cũng tùy thời theo cơ kiếp sát hướng phía trước vạn chuyển lương thảo cho đại quân Đột Quyết.

Ba nhánh binh mã này hiện tại đều chưa phát huy được tác dụng. Vương Tu bạt bộ sở cần phải tránh xa chủ lực của Cốt Lỗ, cho nên trước hết phải hướng đông quanh quần một vòng lớn, sau đó mới có thể hướng bắc lên. Mà mai phục ở phụ cận Vương Phục Bảo và hai chi binh mã của Vương Húc, Lý Húc cho rằng bọn họ phải đầu nhập vào thời khắc máu chốt mới có thể tạo thành hiệu quả ngăn cơn sóng dữ., Lấy hơn hai vạn người quấy rầy mấy chục vạn đại quân, cho dù tướng lĩnh dũng mãnh, sĩ tốt có dùng mạng, cũng không khác gì chuột đi liếm mũi mèo.

Cho nên, hắn không chấp nhận đề nghị của Lý Kiến Thành, cười lắc đầu, thấp giọng đáp lại: “Còn chưa tới lúc Vương tướng quân và Đậu tướng quân hai lần xuất kích. Trước tiên chúng ta giao thủ với Cốt Lỗ đã, hai bên đều lộ ra bản lĩnh thật sự, Vương, Đậu hai vị tướng quân mới có thể tìm được tác bầy của Cốt Lỗ.”

“Ý của ta là, để truyền tin cho Vương Phục Bảo, để hắn phân chút binh ra, thêm chút loạn cho Cốt Lỗ. Tránh cho Đột Quyết nhân dung mạo bình tĩnh như bây giờ. Bên phía Đâu Phương trước bất động, lưu lại song phương thời khắc giằng co đột ngột xuất kỳ binh!” Lý Kiến Thành do dự một chút., Lại giải thích một lần nữa. Cho đến bây giờ, hắn vẫn xem thường Đâu gia quân hỗ trợ phía trước như cũ. Cho nên luôn ý định để đối phương làm một hạt vút bỏ, dùng Minh Cốt Thác Bạt quốc để bày ra năng lực cân đối đối đối với các đội binh mã dưới trướng. Mà Lý Húc luôn nghe không hiểu ám hiệu của hắn, không muốn hắn nói trắng ra ý định tiết lộ rõ ràng trong lòng, mới có thể biểu lộ ra vẻ mặt giật mình.

Lý giải thì lý giải, Húc Tử đối với binh mã Hà Đông cùng Đâu gia quân lại dành cho hắn ta đãi ngộ giống nhau: “Vương tướng quân và Đâu tướng quân hai người, ta dự định để bọn họ đồng thời xuất kích, gánh vác cùng một nhiệm vụ! Như vậy mới có thể đảm bảo một kích đắc thủ!” Nhìn thấy Lý Kiến Thành thất vọng trên mặt, hắn ta nghĩ nghĩ một chút, rồi quyết định., Lại bổ sung: “Dưới trướng Đâu tướng quân đều là kỵ binh, công kích thì tiến triển khẳng định nhanh hơn nhiều so với Vương tướng quân. Nhưng, nếu như không có sự phối hợp của binh mã dưới trướng Vương tướng quân, chỉ dựa vào năm ngàn khinh kỵ binh giết vào chỗ sâu trong doanh trại địch sẽ vô cùng khó khăn. Đồng thời, rất khó toàn thân trở ra!”

Đến ngoài tường thành mai phục, tìm cơ hội đốt cháy tất cả khí giới công thành cỡ lớn trong Lỗ doanh. Đây vốn là nhiệm vụ cử tử nhất sinh. Cho dù công kích đắc thủ., Người tham dự còn sống trở về bên trong tường thành, phần thắng cũng không lớn. Lúc phân công nhiệm vụ, Lý Húc vốn định để đại tướng Bác Lăng quân Trương Giang lãnh quân chấp hành. Nhưng Vương Phục Bảo lại lấy lý do Đâu gia quân ần nấp làm lý do, đoạt lấy nhiệm vụ này từ trên đầu Trương Giang.

Không phải hắn không thấy nguy hiểm phía sau nhiệm vụ, mà là tình nguyện dùng tính mạng để chứng kiến lời hứa của mình. Chỉ bằng điểm này, Lý Húc không thể phụ sự tín nhiệm của đám người Vương Phục Bảo.

“Chỉ sợ đến lúc đó động tác Độn gia quân chậm chạp, không có hiệu quả mong muốn!” Lý Kiến Thành nghe Húc Tử nói rất kiên quyết, đành phải lặng lẽ thu hồi tâm tư nhỏ của mình.

“Trước hai quân trận, dũng khí thường quan trọng hơn bất cứ thứ gì!” Lý Húc cho đối phương một nụ cười khoan hậu:

“Thành huynh nếu như buồn bực, sẽ lên tường thành thư giãn gân cốt. Loại chuyện nhỏ đánh nhỏ trước mắt này sợ rằng phải kéo dài mấy ngày, không có nắm chắc nhất định, Cốt Lỗ sẽ không thực sự động đây!”

“Thay vì chạy đến bức tường này lãng phí thể lực, ta còn không bằng đến quân Kỳ Trọng bên kia nhìn xem, thuận tiện thay các huynh đệ chuẩn bị chút gỗ cút với thùng dầu!” Lý Kiến Thành buồn chán chán nhún vai, cười bỏ đi.

Chiến thuật của Đột Quyết tương đối nhàm chán. Sau khi phát hiện lính thủ vệ không chủ động xuất kích, mấy nhánh binh mã dò đường liền chia thành vô số tiểu đội, chia nhau bắt đầu leo núi. Số lượng mỗi đội đều rất ít, đi phía trước giờ cao tầm thuẫn bằng da., Che kín đầu cùng ngực mình, những người theo sau lập tức vênh mông lên, nhìn từ trên bức tường này thì thấy rất giống như một con gà rừng cắm đầu vào trong bụi cỏ. Tiếng kêu của bọn họ cũng hỗn loạn cả tổ, chít chít chít không dứt., Đánh nhau đến mức quân phòng thủ đau đầu. Mỗi khi trên tường thành có người phiền não đến khó chịu, bắn tên xuống dưới thành. Cho dù có bị thương hay không, tất cả kẻ leo lập tức ôm đầu nằm rạp xuống đất, lăn xuống triền miên dưới triền núi.

Loại tiến công không chút trật tự và dũng khí này đương nhiên không thu được hiệu quả gì. Do kẻ xâm phạm không chịu tới gần tường thành nên vũ tiễn do quân giữ thành rất khó phát ra hiệu quả sát thương. Cứ thế kéo dài hai canh giờ, thủ quân trên tường thành không còn khản trương nữa. Mỗi khi may mắn bắn trúng một địch nhân, xung quanh lỗ châu mai lập tức vang lên tiếng cười to ồn ào.

Căn cứ vào phán đoán của Lý Húc, người Đột Quyết là cố ý dùng trạng thái tán loạn này để làm quân canh giữ. Thực tế mục đích của những kẻ bất chấp mông bò kia không phải là để

phát động công kích về phía bức tường này., Mà là vì muốn đến được chủ lực binh mã nên muốn tìm kiếm mấy con đường thích hợp để trèo lên. Rất nhanh, trên sườn núi xuất hiện tình huống dị thường. Đột Quyết, những nơi có người leo qua, hơi chậm rãi liền sẽ xuất hiện một hai sợi lông dê màu trắng. Từng điểm lông dê từ trên sườn núi lan tràn ra, vừa vằn hình thành mấy con đường tắt đi thông tới nơi này.

Húc Tử để Lý Kiến Thành đi trên bức tường này giãn gân giãn cốt, ý tứ là để cho hắn cảm một cây cung, tùy tiện bắn chết mấy võ sĩ Đột Quyết dò đường, chậm rãi tâm tình khẩn trương một chút. Mà Lý Kiến Thành vốn không muốn lãng phí thể lực trên thân một đám tạp binh. Hắn hi vọng mình có thể bắn chết chính là đại tướng địa phương, mặc dù cấp quan không phải là Đại Hãn gì, mồ hôi nhỏ, chí ít cũng phải là Tiểu rể, mới không uổng công hắn động thủ một lần.

“Báo, quân tình khẩn cấp!” Một gã thám báo vội vàng chạy vào đại trướng, thiếu chút nữa đã đụng đầy bụng với Lý Kiến Thành đang chuẩn bị đi ra ngoài.

Tửu đồ: Nhìn thấy mọi người bất mãn, ha ha. Trong truyền kỳ của Đường nhân, Hồng Phát và chuyện cũ của Lý Tịnh vốn là hư cấu. Lúc Dương Quảng đi Giang Đô, Dương Tổ đã chết nhiều năm. Lý Tịnh không có khả năng báỉ phỏng hắn, càng không thể trộm được Hồng Phát trong phủ. Bởi vì chuyện này quá hoàn mỹ, cho nên mới lưu truyền ngàn năm. Có thể trong cuộc sống, chung quy có một số việc hoàn mỹ không giống truyền kỳ.

Chương thứ sáu (98 thượng)

“Chuyện gì. Đã phát hiện ra Đại Nghệ Ha Lỗ chưa?” Lý Kiến Thành lập tức khôi phục lại tinh thần, vội chạy về bên cạnh Lý Húc, hướng về phía trinh sát lớn tiếng truy hỏi.

“Một đội kỵ binh xuất hiện ở phía bên sườn núi hai ngọn núi, có khoảng sáu bảy ngàn người. Đang giao thủ với một đội Lang kỵ ở gần đó!” Trinh sát đến từ Bắc Lăng quân chân chờ một chút, cao giọng trả lời.

“Đánh cờ gì, thắng bại như thế nào?” Lý Kiến Thành vừa mừng vừa sợ, tiếp tục truy vấn.

Trinh sát bất mãn nhíu mày, sau đó trộm nhìn về phía Lý Húc. Thấy chủ soái nhà mình không có ý phản đối, chậm rãi khẩu khí, tiếp tục báo cáo: “Khởi bẩm đại tướng quân và thế tử, cờ hiệu người đến vô cùng hỗn loạn, như là một nhánh liên quân. Hiện giờ thắng bại không rõ lắm, bọn họ ở sau lưng Đột Quyết người đốt rất nhiều ngọn lửa, sau đó đánh đám rồi lại hướng hoàng hoa Diêm Tử tới gần!”

“Liên quân? Từ tái ngoại đến?” Lý Kiến Nhất ngây cả người, gã không thể nào hiểu được tại sao lúc này lại có thể có người tới đây trợ giúp. Đội ngũ sáu bảy ngàn người cần phải có mấy nhà liên thủ mới có thể tập hợp được, thực lực của đội ngũ này khẳng định cũng không được tốt cho lắm. Làm không tốt hay là người Đột Quyết cố ý gây ra bầy rập dẫn dụ mọi người đi ra tiếp ứng.

“Tiếp tục dò xét, chú ý cùng trong núi quan sát điểm dừng cờ xí liên lạc, nhìn thấy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!” Ngay lúc Lý Kiến Thành đang thân thể động dậy, Lý Húc nhanh chóng đưa ra quyết định.

Đưa mắt nhìn đội thám báo rời đi, hần lập tức cầm lên một mũi lệnh tiễn.” Truyền lệnh cho Trương tướng quân đang đóng ở Hoàng Hoa Chỉ Tử, tăng cường cảnh giới, phòng ngừa người Đột Quyết nhân cơ hội này gõ quan!”

“Vâng!” Thân binh chạy tới, tiếp nhận tướng lĩnh, nhanh chóng rời khỏi trường.

“Truyền lệnh xuống Khương Bảo Nghi tướng quân, lệnh cho hấn điếm đủ một vạn huynh đệ đến lối vào bên sườn của bức tường này, sẵn sàng nghênh chiến bất cứ lúc nào!”

“Truyền lệnh cho Chu Đại Ngưu tướng quân, lệnh cho hấn chọn ba ngàn trọng giáp bộ binh, hai ngàn cung thủ, tập kết phụ cận hoàng hoa đốt nho nhỏ. Bản soái và thế tử sau đó sẽ đến!”

Lý Húc không cần suy nghĩ, liên tiếp đưa ra mệnh lệnh truyền ra ngoài. Đợi đám người Lý Kiến Thành biết rõ mục đích của hấn, mọi người đã bị hấn kéo lên trên lầu địch tử ở gần đó.

“Đây là chỗ hồng của bức tường thành, tựa như cửa thành. Thành huynh, trên cửa thành điều chỉ lệnh độ, giao cho ngươi và Trần lão tiên bối!” Lý Húc đem lệnh tiễn hướng tới tay, thấp giọng ra lệnh: “Cuộc chiến hôm nay sẽ không quá kịch liệt, cho nên chúng ta không cần để cho tất cả huynh đệ phải kinh động. Nên nghỉ ngơi, huấn luyện tiếp tục huấn luyện!”

“Trọng Kiên làm sao biết hôm nay không phải là một trận ác chiến chứ?” Mạch suy nghĩ của Lý Kiến Thành không theo kịp động tác của Lý Húc, sau khi nhận lệnh tiễn liền chờ đợi hỏi tới.

“Ngươi nhìn đám người Hoàng Hoa Toại Tử này đi” Lý Húc chỉ ra bên ngoài, phi thường chăm chú giải thích. Bằng vào kinh nghiệm tác chiến nhiều năm của hấn, cơ hồ trong nháy mắt leo lên đầu tường, hấn liền nhận định viện quân phía trước hỗ trợ không phải là Đột Quyết Lang Kỵ giả trang.” Kỳ hiệu tán loạn, đội hình rối loạn. Đám sĩ tốt dũng mãnh dị thường, lại không biết chiêu cố lẫn nhau. Những người này cơ hồ chưa từng trải qua huấn luyện chính quy, cũng không phải thường xuyên phối hợp tác chiến.....”

“Không phải người Đột Quyết!” Trần Diễn Thọ cũng rất nhanh đưa ra kết luận. Để bồi dưỡng năng lực chỉ huy của Lý Kiến Thành, lão trưởng sử tận lực giải thích rõ ràng: “Nếu như người Đột Quyết giả trang, sẽ không gom góp không đủ mấy

ngàn binh mã Đại Tù. Tiếp theo, tất nhiên trước tiên hẳn phải phải người đến quan trước., Thỉnh cầu chúng ta xuất quan tiếp ứng. Giống như vậy không có bất cứ liên hệ gì liền đột nhiên giết tới, chỉ cần chúng ta cự tuyệt không viện thủ, bọn họ sẽ toàn quân bị diệt. Cốt Thác Lỗ nếu muốn làm bộ, sẽ không ngay cả những chi tiết này đều lo lắng không chu toàn!”

Trong lúc mọi người đang bàn tán chỉ về quân doanh thì binh mã xông vào quân doanh đã tiếp cận hoàng hoa thất tử. Đột Quyết lang ky gần đó bất chấp tất cả đánh tới, định trước khi trợ giúp quân lạc ấn đánh chết toàn bộ bọn chúng trên mặt đất. Mà đội ngũ viện binh tuy tan rã nhưng thân thủ đám sĩ tốt lại vô cùng nhanh nhẹn, thường vì giết chết một gã viện quân mà Đột Quyết phải trả giá hai đến ba tên Lang ky.

“Tráng sĩ thật dũng mãnh!” Lý Kiến Thành nhìn mà huyết mạch sôi sục, vỗ vỗ tường thành tán thưởng. Nếu như dưới trướng mình cũng có một đám dũng sĩ như vậy, chỉ cần thoáng huấn luyện, liền không cần hãm mộ Phi Hồ quân dưới trướng nhị đệ nữa. Nhưng làm sao tiếp nhận đội ngũ này tiến vào bách thành, lại phải hao phí một phen chu toàn. Trong tình huống người Đột Quyết bị cắn chết không tha, người ra tay nhất định phải cam đoan mở ra sơn môn Hoàng Hoa Quán Tử, còn có khả năng bình an giam hãm.

Mắt thấy lại một lại một hảo hán đến dưới sự vây công của lang ky, Lý Kiến Thành nóng lòng như lửa đốt. Gã dùng sức kéo Lý Húc, hi vọng em rể không gì không làm được có thể nghĩ biện pháp giúp mình, tay vươn ra lại kéo một khoảng trống.

“Lý tướng quân đâu. Trọng Kiên đâu rồi?” Lý Kiến Thành giật nảy cả mình hỏi.

“Lý tướng quân mời thế tử giúp hãn xử lý tất cả quân vụ trên tường thành. Tự hãn dẫn binh mã đi tiếp ứng viện quân!” Trần Diễn Thọ nhanh chóng tiếp nhận câu chuyện của Lý Kiến Thành, lớn tiếng trả lời. Nhìn thấy bộ dạng khẩn trương đó của Lý Kiến Thành, trong lòng lão Trường sử cảm thấy rất mất mát. Gia chủ nhà mình chỉ làm chuyện gì cũng tốt., Chính là về mặt quân vụ thật sự quá thừa thớt. Trước hai quân trận, làm

một trong những chủ soái lại không có nửa phần khí độ trấn định tự nhiên. Người xem Lý Trọng Kiên, từ lúc bắt đầu cho đến bây giờ., Làm gì đều đầu vào đấy. Cái gọi là làm cho chủ công thay mặt điều hành toàn cục, trên thực tế là đang tạo ra cơ hội bộ mặt cho chủ công. Nếu như không phải có nắm chắc tuyệt đối, hấn dám đem quân quyền giao cho chủ công, sau đó yên tâm xuất kích sao? Trừ phi chính hấn không muốn sống nữa!

Bất kể sâu trong nội tâm thất vọng như thế nào, Trần Diễm Thọ cũng không dám qua loa với tình hình quân tình trước mắt.” Trọng Kiên mang theo tất cả đều là bộ binh, lấy tay râu dài cùng nhân thủ Mạch Dao làm chủ lực.” Y chỉ vào một chỗ lỗ thủng hoàng hoa vàng ôn lại việc đẩy cửa thành tạm thời ra, thấp giọng giải thích với Lý Kiến Thành: “Trường Thương và Mạch Dao”, Sau lưng là cung thủ, có thể ngăn cách hoàn toàn Lang kỵ và viện quân. Sau đó dựa vào địa hình phụ cận, kết trận chậm rãi lui lại, chỉ cần lùi đến phạm vi bảo vệ của các cung thủ, quân địch sẽ không cách nào tạo thành uy hiếp đối với cửa thành!”

Phảng phất như nghiệm chứng lời nói của hấn, ba ngàn trọng giáp bộ binh cùng hai ngàn cung thủ đi theo Lý Húc đánh ra rất nhanh đã sắp xếp xong trận thế ở dưới tường thành. Tại sườn núi bên trái thung lũng, bọn họ xếp thành hình cái xẻng. Đáy cốc cùng sườn núi nhân số nhiều nhất, đội ngũ dày nhất, về phần chính giữa đội ngũ, trận hình ngược lại mỏng manh.

Một phần đám Lang kỵ của Đột Quyết nhìn thấy quân phòng thủ giết ra lập tức giục ngựa nghênh chiến. Còn chưa kịp tiếp xúc với trọng giáp bộ binh thì đã bị một đám mũi tên bắn trúng. Lý Húc ra lệnh một tiếng, binh lính phía trước lưng lưng còng râu dài, chậm rãi tiến tới giao chiến như một con nhím sắt. Gặp phải viện binh tốt bị vây khốn liền bỏ vào trong trận. Gặp phải Liệt Quyết Lang Kỵ, mấy mũi tên dài đâm tới, kéo theo người làm thành một xâu thịt.

Sơn cốc phụ cận hoàng hoa táng tử cũng không rộng rãi, hai chi kỵ binh giao chiến, đã đem đáy cốc hoàn toàn lấp đầy. Đột nhiên lại đánh ra một chi bộ tốt, đáy cốc lập tức càng thêm chật chội. Lúc này, kỵ binh căn bản không có cách nào phát

huy tốc độ chiến mã tốc độ ưu thế, chỉ có thể ở tại chỗ chém giết cùng đối thủ. Mà râu dài cùng vũ đao một chỗ tiến lên, một phe được viện trợ lập tức thanh uy đại chấn, dễ dàng trừ hai, đem lang kỵ chém xuống ngựa.

“Kéo dài khoảng cách, kéo ra khoảng cách!” Đột Quyết phiên trực dẫn đội thấy tình thế không ổn, tranh thủ thời gian thay đổi chiến thuật. Chỉ cần kéo đội ngũ hướng về phương xa, hẳn có thể làm trước một vòng, đánh tan đội hình phòng thủ, sau đó lại chuyển cục diện.

Lý Húc mang theo binh lính nhiều năm như vậy, quen thuộc nhất chính là chiến thuật bắn nhanh. Làm sao có thể cho địch nhân cơ hội này, cầm lệnh kỳ bên người lắc lắc. Đám bộ tốt vốn đang chậm rãi đi ở giữa sườn núi lập tức tăng tốc độ, từ bên cạnh giống như người Đột Quyết vây quanh. Cùng lúc đó, Chu Đại Ngưu dẫn vài tên thân vệ lớn tiếng hô: “Người bạn tới là ai, cuốn lấy người Đột Quyết. cạo sạch bọn họ, chúng ta mới có thể nhập nhét uống rượu!”

Mấy câu nói này vừa giống như quân lệnh, lại vừa đúng với tính tình của người trong giang hồ. Trong quân viện, lập tức có một khuôn mặt áo khoác màu đen lắc lắc, dưới đáy áo khoác, mười mấy trág hán rống lớn: “Lý tướng quân đang ở đây sao? Sao người Đột Quyết không biết một tiếng? Hô Dương Hàn đại chỉ là hậu nhân ruột thịt, đại hán hoàng đế Lưu Uyên đời thứ hai mươi, Yên Sơn chủ, Phong tông Biều, Lưu Quý Chân tới hỗ trợ!”

Chỉ sợ những người xung quanh nghe không rõ lắm, nhóm người kia đã công khai nói ra tên tuổi của mình làm cho những người ở dưới thành nghe được đều cảm thấy mờ mịt. Mọi người đều biết chỉ có một mình Hàn Lập là cưới tên nô lệ hung hãn của Vương Chiêu Quân, mà Lưu Uyên là hoàng đế khai quốc từ thời kỳ Ngũ Hồ. Nhưng rốt cuộc hai vị này có quan hệ máu mủ gì hay không., Lại là bí mật của Sử gia cũng chưa chắc có thể kiểm chứng được rõ ràng. Còn Yên Sơn chủ, càng là người tự phong hào cho mình, đặt ở đâu cũng không có ai tán thành. Chỉ có ba chữ “Trận phong” này., Trong lòng mọi người còn có chút ấn tượng. Đều biết đó là một đám mã tặc tung hoành giữa thảo nguyên cùng sơn khu đã lâu. Quan quân

tiểu phi, bọn họ liền chạy về thảo nguyên. Đột Quyết nhân đuổi giết, bọn họ liền trốn về phía Yên Sơn, lợi dụng ước định giữa Đại Tùy cùng Đột Quyết không xâm phạm nhau, hai đầu lấy tiện nghi.

Nhưng đám sơn phi Yên Sơn này từ trước đến nay đều sống một cuộc sống tiêu dao trời không thu đất, sao giờ lại đột nhiên nhớ tới xuất lực vì nước. Mọi người trên thành trăm mỗi vẫn không hiểu được. Đang lúc mọi người nghi hoặc, nghe thấy đám thân binh của Lý Húc cùng hô to: “Lưu đại ca sao? Thu nạp các huynh đệ của người lại, bao bọc lấy Đột Quyết. Giết vừa giết, hướng về phía trước bức tường này!”

“Lưu đại ca sao? Thu nạp các huynh đệ của người cho tốt, khóa lấy người Đột Quyết. Giết vừa giết, vừa tiến gần đến trước bức tường này!” Sau khi nghe Chu Đại Ngưu và đám thân vệ đồng thanh hô lên những lời này, hai bên phối hợp ăn ý. Đám mã tặc kĩ xảo tinh xảo, lúc trước bởi vì nhân số không chiếm thượng phong, nên lúc trước bởi vì không chiếm được thượng phong., Cho nên hẳn mới chịu thiệt trong trận chiến của đám Lang Ky. Hôm nay nhân số của cục bộ đã bất phân cao thấp với đối phương, sao có thể để cho người Đột Quyết kéo giãn khoảng cách được. Mấy tiếng huýt gió, phương hướng công kích lập tức thay đổi. Hóa ra là liều mạng xông tới phía trước bức tường này, hiện tại là liều mạng cùng Lang Ky đánh một trận.

Bên ngoài sơn cốc, không ngừng có Đột Quyết Lang Ky chạy đến trợ giúp. Nhưng địa hình giới hạn, không cách nào đồng thời đưa vào quá nhiều nhân thủ. Muốn dùng cung tên để mở ra thông đạo, người trong cốc lại khó phân biệt cùng quân địch, một trận mưa tên xuống, chỉ sợ huynh đệ nhà mình bắn chết còn nhiều hơn quân địch.

Đột Quyết Lang Ky từ bên ngoài tới cứu, chạy vòng vòng liên hồi. Bị đám người Lý Húc mang theo Lang ky cũng ghen đến đỏ cả mắt. Chủ lĩnh tướng Ô Tố Mễ mấy lần định xông ra ngoài hội hợp với người nhà mình, con đường phía trước đều bị bọn mã tặc ngăn cản. Mắt thấy thời gian kéo dài, địch nhân cách huyện thành càng gần, Ô Tố Mễ không khỏi giận dữ.

Hắn nhiều năm tung hoành đông bắc, bộ lạc đồ diệt vô số. Muốn giết ai, đối phương gần như không có sức hoàn thủ. Không bao giờ giống như hôm nay bị người ta trói chân bó tay. Cách thoát khỏi khốn cảnh chỉ có một, bằng vào kinh nghiệm lâm trận nhiều năm., Ô Tô Mễ nhanh chóng đưa ra kết luận, tìm được trung tâm đội ngũ bộ binh Trung Nguyên, giết kẻ đó, quân giữ thành lập tức sẽ biến thành đàn nai mất đi đầu lĩnh. Đến lúc đó, các Lang kỵ sẽ gầm thét lao lên, đó chính là một bữa tiệc thịt và máu thịt.

Ở trên lưng ngựa, Ô Tô Mễ phát hiện ra mục tiêu của mình trong đám người. Định tưởng cách mình không đến ba mươi bước, đang chỉ huy bộ binh từng bước tiến về phía trước. Không giải cứu được mã tặc, lực lượng của bọn chúng sẽ lớn mạnh một phần. Mà mỗi một bước tiến về phía trước, mấy chục võ sĩ Đột Quyết chết oan chết uổng.

“Các dũng sĩ, giết hắn!” Loan đao trong tay Ô Tô Mễ đột nhiên dựa vào chính mình áp sát trung ương bộ tốt, lớn tiếng quát: “Bọn người Đột Quyết bú sữa sói mà lớn lên, giết hắn cho ta!”

“Giết hắn, giết hắn!” Vài chục tên Đột Quyết Lang kỵ lớn tiếng phụ họa, trùng đôi mắt đỏ bừng, lao thẳng về phía Lý Húc.

Chương thứ sáu 【 Chương thứ sáu 【 Cửu Khuyết)】

Thời gian cấp bách, Lý Húc đang lo tìm địch tướng dẫn đội. Đột nhiên thấy mấy chục kỵ binh kết bạn xông về phía mình, trong lòng mừng rỡ, loan đao trong tay chỉ chỉ, dẫn theo đám Chu Đại Ngưu trực tiếp nghênh đón.

Hắn khẽ động, toàn bộ trận hình lại thay đổi. Hóa ra là hai cánh bắn về phía trước, ở giữa lõm xuống. Lúc này theo các huynh đệ nhanh chóng di chuyển, đột nhiên biến thành một hình chữ ”hiếu”. Hai cánh vẫn hơi hơi cong lên, ở giữa có một đoạn mắt trận, nhưng thẳng tắp đạt tới đường thứ nhất.

Xưa nay người Đột Quyết huấn luyện chuyên chú phối hợp, độ cân đối của quân đội lại kém xa Trung Nguyên. Thấy Lý Húc dẫn thị vệ tiến lên đón, hắn còn tưởng đối phương muốn liều mạng với mình, cao hứng cười ha hả.

Vài tên mã tặc e sợ đám người Lý Húc chịu thiệt, rống giận nhào tới. Bọn chúng cố gắng chỉ đưa Lang kỵ đẩy nhanh tốc độ chậm chạp, rất nhanh, thân binh dưới trướng Ô Tố Mễ ngăn cản bọn chúng ở tuyến ngoài. Trung ương có mấy tên không chế ngựa tốt đi vòng qua ngăn trở, nhảy qua thi thể và đá vụn trên mặt đất, từng bước một tới gần mục tiêu.

Kỵ binh có chiến mã tương trợ, mặc dù tốc độ trên cự ly ngắn không cách nào tăng lên đến tốc độ nhanh nhất, nhưng cũng chiếm được đại tiện nghi. Huống hồ bày sới thấy Lý Húc cầm trong tay chứ không phải là một thanh hoành đao chuyên đối kháng kỵ binh, trong lòng nắm chắc khoảng cách chiến đấu. Cơ hồ không nghĩ ngợi, mấy kỵ binh đồng thời kẹp vào mục tiêu.

“Mai Hoa Trận! Mở ra!” Mắt thấy khoảng cách hai bên địch ta chỉ còn lại có mười bước, Chu Đại Ngưu đột nhiên hạ lệnh. Thân binh hộ vệ ở bên cạnh Lý Húc lập tức dừng bước, hai người đi chéo về phía trước, hai người đi nghiêng về bên trái, còn có sáu người theo thứ tự, phía sau cùng phải lui về phía

sau, vừa vặn lấy Lý Húc làm trung tâm, tại trung tâm đại trận ra hình sáu mai hoa.

Chứng kiến đôi thủ ngăn trước mặt đột nhiên biến mất, mà tọa kỵ nhà mình lại không kịp dừng bước, ngậy ngốc hướng Xi Phong đột nhiên toát ra bỏ nhào, Đột Quyết phía trước tức giận oa oa kêu to. Cũng may bọn họ từ lúc biết đi đã học cưỡi ngựa, kỹ thuật tinh xảo, tranh thủ thời gian kéo mạnh dây cương, trong chớp mắt đụng phải Xi Phong đã đem vật cưỡi lệch sang hai bên.

Trong chớp mắt, hai võ sĩ Đột Quyết vung đao quét ngang, lưỡi đao sáng như tuyết chém thẳng về phía trước ngực người cầm áo tơi. Đây là động tác huấn luyện của bọn họ đã lâu giết chết, chỉ cần rút được mục tiêu chắc chắn có thể tạo ra một lỗ hổng dài hơn một xích trên người đối phương. Tiếc rằng đao quang mới bỏ ra được một nửa, chiến mã dưới khổ đột nhiên kêu lên một tiếng thảm thiết, “Vãn búng” rồi đột nhiên bỏ nhào về phía trước, đánh rớt võ sĩ trên lưng xuống.

“A!” Đột Quyết võ sĩ không hề phòng bị kêu to. Không rõ bên cạnh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Thật không dễ gì quay đầu từ trên mặt đất sang, nhưng lại thấy hai cái chân ngựa, một thi thể không đầu đang cựa quậy trong vũng máu. Đầu lâu nhận được đáp án muốn xem xét cẩn thận một chút nhưng không nhắc lên nổi nửa phần khí lực. Trong ánh mắt hẩn dẩn ảm đạm, hai cán cán nâng đao sắc bén nâng lên, lại lần nữa giẫm về phía võ sĩ xui xẻo tiếp theo.

Nếu như đây là hai quân đánh nhau ở trên không, Lý Húc Tuyệt không dám dùng loại hình hoa mai này. Kể cả kỵ binh có tốc độ hơn nữa cũng không thể phá tan cánh tay thon dài chắn trước mặt hắn, bằng vào quán tính của người và thi thể ngựa cũng đủ mạnh mẽ đập chết. Nhưng trong sơn cốc địa hình nhỏ hẹp, đám người Ô Tố Mễ lại quá gần Lý Húc, tốc độ căn bản không thể cộng lại được.

Dưới tình huống không tăng tốc độ, kết bạn tiến về phía trước, từng bước vững vàng đánh chắc cũng là lựa chọn lý trí. Nhưng ngược lại hai tên võ sĩ Đột Quyết đầu tiên vọt tới trước Mai Hoa trận còn tự cho mình thông minh, ý đồ bằng năng lực

không chế ngựa thành thạo nghiêng tiến vào. Nếu như hai người nhìn thấy trường cương đưa tới trước chiến mã không giảm tốc độ., Ngựa tùy ý chịu chết, mà chính mình nhảy xuống, có lẽ còn có thể dựa vào trước mặt Lý Húc. Hai người đột nhiên cưỡi ngựa, đem chòm râu dài đâm về phía chiến mã né qua, thân thể cực lớn của con ngựa lại thành miếng thịt nằm nghiêng mặt cạnh Mai Hoa Trận cầm lấy hai nhân vật cầm đao.

“Này!” Một gã Mạch Đao quyết định thật nhanh, trực tiếp chặt đứt chân trước của chiến mã. Một tên Mạch đao khác thấy tiện nghi liền giơ đao chém rơi tên võ sĩ kia đang bị ném bay đến mơ mơ màng màng.

“Cẩn thận!” Cho tới bây giờ Ô Tổ Mễ còn chưa từng thấy qua loại phối hợp này, kinh ngạc kêu to. Hai gã võ sĩ Đột Quyết, cho dù là đối chiến với đám mã tặc có thân thủ cao siêu cũng có thể xoay quanh được năm người. Ai ngờ gặp phải đám trung nguyên bộ binh đáng so với mã tặc nhỏ gầy hơn nhiều, thế mà ngay cả một chiêu chưa lên được, đã u mê mất mạng!

Chủ tướng quân địch khẳng định sử dụng yêu thuật gì đó, nói không chừng là yêu thuật. Trong giây lát, một truyền thuyết về phi lang màu bạc lóe lên trong lòng Ô Tổ Mễ.

“Hắn là phụ ly!” Những võ sĩ khác cũng không ngốc, nhanh chóng từ trên binh khí suy đoán ra thân phận đối thủ. Cầm một thanh loan đao màu đen trong tay, giết người vô thanh vô tức, không phải Ngân Lang thị nhân trong truyền thuyết là ai? Theo lời đồn, mấy vạn võ sĩ lúc trước đến dưới chân tường thành đều bị hắn giết sạch sành sanh cả đêm. Mà hai nửa người bên cạnh mình đủ cho hắn giết mấy đao chứ?

Trên chiến trường, hơi do dự liền có thể quyết định sinh tử. Huống chi đối với những lão binh thân kinh bách chiến như Bác Lăng quân, mắt căn bản không để vào mắt. Không đợi đám võ sĩ Đột Quyết quyết định tiếp tục thúc ngựa lui về phía sau, Chu Đại Ngưu đã nắm chặt Toan Nghê nhào tới. Hắn là một nhụy hoa khác của “Mai Hoa”, thân thể khê động, lập tức đem đóa “Mai Hoa” mang theo. Hai cây râu dài đang đuổi thẳng trong lúc di động., Hắn đâm thùng bụng một con chiến

mã. Trước khi tọa kỵ ngã xuống, võ sĩ Đột Quyết lẳng không nhảy lên, muốn yêu ngựa báo thù nhưng lại bị một thanh Mịch Dao chém vào đũng quần, hạ thể và bụng đều nứt thành hai mảnh.

Mạo hiểm bởi mưa máu, Chu Đại Ngưu gấp quay người lại. Trọng Bát Trường Cương từ trong bụng ngựa rút ra, mang theo huyết châu quét về phía võ sĩ thứ hai. Gã đột nhiên cả kinh, trợn mắt há mồm vùng đao ngăn cản, lưỡi đao cùng lưỡi đao chạm vào nhau tạo ra một chuỗi ngọn lửa trên không trung. Ở phía sau Chu Đại Ngưu, sĩ tốt Bắc Lăng trực tiếp tiến về phía trước một bước, Tập Nhận như độc xà đẩy mạnh bụng của võ sĩ.

“A —— a!” Bị giáo dài đẩy ra khỏi lưng ngựa, võ sĩ Đột Quyết giữa không trung hét thảm thiết, tay chân run rẩy không ngừng. Tay cầm bộ binh Côn Bằng dường như không nhìn thấy máu chảy xuống từ trên cây gậy ba chân, tay trái ép về phía trước, tay phải rút lui, nhanh chóng ném thi thể võ sĩ Đột Quyết ra ngoài.

Nhìn thấy di thể đồng bạn bay tới, võ sĩ Đột Quyết kinh hoàng vạn trạng theo bản năng né tránh. Phát hiện địch nhân ngăn cản, Lý Húc vùng đao, kéo “Mai Hoa” bản tổ tiến về phía trước. Địch thủ thứ hai của bọn họ là võ sĩ đột nhiên trên dưới bốn mươi tuổi, kinh nghiệm tác chiến phong phú hơn xa đồng bạn. Nhìn thấy bốn cây râu dài, hai thanh Mịch Dao, còn có một thanh loan đao đồng thời đẩy về phía mình, không chút do dự giẫm mạnh bàn chân ngựa, cả người nhanh chóng rời khỏi tọa kỵ, bay nhanh về phía sau.

Chiến mã bị chủ nhân vứt bỏ trúng hai con ngựa lão đảo, không hề rên rỉ ngã xuống đất. Võ sĩ Đột Quyết mất đi tọa kỵ rơi vào đám người, từ bên người cầm lên một cỗ thi thể, cũng mặc kệ là người mình hay kẻ địch, tuốt tay hướng vị trí Lý Húc đập tới.

Thân vệ trưởng Chử đang đứng chắn ngay trước mặt Lý Húc hất tung tử thi lẳng không tới. Một thân vệ khác tay cầm trường cương đâm về phía trước, đâm lật tên địch nhân thứ ba. Ngay khi hai người phối hợp tạo thành khe hở, lão binh Đột

Quyết ném thi thể ra gào rú lao tới. Lão cong người, cả người như lợn rừng bị thương, theo khe hở giữa hai cây giáo dài lao thẳng vào.

Giờ phút này cừu hận đối với địch nhân đã chiến thắng sự sợ hãi trong lòng hắn. Giết xong rồi xa, toàn bộ phòng tuyến bức tường này sẽ tự sụp đổ. Đột Quyết lão binh điên cuồng phát hiện ra bản thân đã tiếp cận mục tiêu, nhìn thấy hàng vạn con dê bò đang vẫy tay với mình.

“Hắn không phải phụ thuộc, Trường Sinh Thiên đã hạ xuống Thánh Lang mới, không hề chúc phúc cho hắn nữa. Bốn Đại Hãn thê, vô luận ai giết hắn, nữ nhân cùng gia súc ở phía bắc của Hoàng Hà đều có thể tùy tiện lựa chọn!” Hai ngày trước, mồ hôi của Cốt Lỗ ở trước mặt tất cả trưởng lão bộ lạc đã hứa hẹn như lời hứa.” Giết hắn, giết hắn như đã thú tru lên, loan đao vung vẩy như gió.

Không có ai ngăn cản sự điên cuồng của hắn, tất cả thân vệ đều cười lạnh tránh ra. Đột Quyết lão binh không biết tiến vào Trung Nguyên bao nhiêu lần phát hiện tình hình bên người quái dị, cũng không cách nào quay đầu lại. Hắn nhìn thấy một thanh loan đao vừa rộng vừa dài hướng mình nghênh đón, sau đó nghe thấy một tiếng giòn vang., Toàn bộ thế giới liền biến thành màu hồng phấn, mang theo một mảng ánh đao màu xanh lam quỷ dị chém đứt binh khí của hắn, chém rách mũ giáp, tóc, ót, đem đầu lâu của hắn chia làm hai mảnh như cắt dưa.

Lý Húc rút đao, tiến lên, kéo hộ vệ bên cạnh lại lao về phía trước. Hai võ sĩ Đột Quyết không kịp trốn tránh lập tức ngã từ trên lưng ngựa xuống. Trong nháy mắt, vài đóa “Mai hoa” rực rỡ đã đột phá tất cả cản trở, đẩy tới dưới đầu ngựa của Tiểu Trạc Ô Tổ Mễ. Mới vừa rồi còn dẫn dắt các võ sĩ, tuyên bố phải chém chết Tiểu Ô Tổ Mễ của Lý Húc Trận.

“Giữ vững trận hình, tiếp viện quân quay về!” Lý Húc cầm đao xuống đất, lớn tiếng thét ra lệnh. Hai đóa “Mai Hoa” lập tức hợp hai làm một, kết thành một cái vòng tròn nhỏ ở tại chỗ. Hộ kỳ binh theo sau “Mai Hoa” bước nhanh về phía trước, dựng cờ hiệu bên cạnh Lý Húc. Truyền lệnh binh giơ

kèn lên, biến mệnh lệnh chủ soái thành tiếng kèn, trong nháy mắt truyền vào tai tất cả tướng sĩ.

“Thu đội hình lại, bảo vệ hảo hữu, dựa vào bức tường này!” Nghe thấy tiếng kèn, Trương Huyền phụ trách thống lĩnh binh mã bên cạnh Trương Huyền sai bảo một tiếng, nhanh chóng ổn định trận tuyến.” Các huynh đệ mã tặc rút về trung tâm. Hai cánh để lại cho chúng ta!” Thanh âm truyền lệnh vang lên xung quanh, mã tặc đang giao chiến kịch liệt bùng tỉnh, kết bạn lui vào trong quân trận Bác Lăng.

“Sáu mươi bước!” Chu Đại Ngưu tiếp nhận cung từ tay một gã thân binh, kể cả mũi tên cũng đưa cho Lý Húc. Bọn họ không lo Tiểu Ô Tô Mễ có thể chạy thoát, phạm là con mồi Bác Lăng quân coi trọng, hầu như không có ghi chép nào là còn sống rời khỏi.

Tiểu phiên lăn lộn chật vật, Ô Tô Mễ không biết mình đã trở thành mục tiêu của thợ săn, lách qua một mã tặc chặn đường, đạp đổ một gã đồng bạn cầu cứu mình, thúc giục tọa kỵ không ngừng gia tốc. Con ngân lang kia bay bay, vừa chạy vừa dọa mình. Dưới khổ đột nhiên nóng bức, có luồng nhiệt tình kịch liệt rơi xuống.

Đột nhiên, hắn cảm thấy thế gian này đã không còn gì đáng sợ. Có cảm giác bình thản từ sau lưng nhộn nhạo ra, chậm rãi kéo dài đến toàn thân. Trong nháy mắt chiến mã, Tiểu phiên Ô Tô Mễ quay đầu lại nhìn người đã bắn chết mình. Hắn nhìn thấy một con Ngân lang tuyết trắng giữa bầu trời xanh thẳm, kiêu ngạo mở đôi cánh ra.

Chương thứ sáu (98 hạ)

Tiểu Kiệt Ô Tô Mễ vừa chết, võ sĩ Đột Quyết bị cuốn vào trong trận càng thêm hỗn loạn. Có người vút bỏ đồng bạn, liều lĩnh xông ra ngoài trận, có người tuyệt vọng vung loan đao., Ở tại chỗ xoay qua, còn có một phần nhỏ võ sĩ trẻ tuổi lần đầu tiên ra chiến trường, thì khóc lóc nhảy xuống lưng ngựa, hai tay giơ loan đao quá đỉnh đầu. Bọn họ đều là phạm phu tặc tử, không có năng lực cũng không có tư cách đối địch với Trường Sinh Thiên. Nếu Trường Sinh Thiên muốn để bọn họ biến thành nô lệ phụ thuộc đại nhân, bọn họ sẽ không thể không tiếp nhận vận mệnh của mình.

Lưu Quý Chân dẫn đám mã tặc tới gần Lý Húc, dọc đường nhìn thấy người Đột Quyết quỳ xuống đất cầu xin, liền không khách khí chút nào mà một đao chém xuống. ” Hán tử bú sữa sói lớn lên, cũng không uất ức như các ngươi!” vừa tàn sát, hắn còn vừa viện cớ cho hành vi của mình. Dường như hình tượng của đối phương đã làm mất hết mặt mũi của dân tộc thảo nguyên.

“Lưu đại đương gia, xin đừng ham chiến, mau nhanh tổ chức huynh đệ dưới trướng ngươi từ trong quân trận xông ra!” Một gã tiểu học Bác Lăng quân nhìn không thuận mắt, chạy lên lớn tiếng tiếp đón.

“Gọi ta là Đại Hãn! Ta mới thật sự là Đột Lợi Đại Hãn!” Lưu Quý Chân trừng mắt với tên giáo viên Bác Lăng quân ngăn cản mình, nổi giận dùng dưng ra lệnh.

“Lưu Đại Hãn, Lưu Sơn chủ, mau dựa vào bức tường này. Quân địch từ cửa sơn cốc giết tới đây!” Tiểu giáo không có cách nào nói lý với tên phô trương này, nóng lòng muốn bắt chuyện.

“Đến một người đi, giết một người!” Lưu Quý Chân quơ quơ đầu của ba bím tóc nhỏ, đỉnh đạc đáp lại. Dựa theo những gì mà tiểu học chỉ ra, hắn nhìn thấy vô số lá cờ chiến đấu hướng sơn cốc vọt tới. “Con bà nó!”, Sao lại nhiều người như vậy!” Lưu Quý Chân lấy tay xoa lưng, vươn cổ ra nhìn kỹ. Lần này

cuối cùng hấn cũng nhìn rõ ràng. Vô số người Đột Quyết bị huyết chiến trong sơn cốc chọc giận đang vọt vào trong cốc. Gặp chiến mã khó có thể xông lên dốc đứng, bọn họ bèn buông bỏ chiến mã, đi bộ về phía trước. Trong lúc nhất thời, chiến kỳ đông nghịt đã chiếm non nửa sơn cốc.

“Con bà nó, giết hai con sói con, dẫn đầu sói ra ngoài đi.” Lưu Quý Chân chửi ầm lên, “Con bà nó chứ, mấy chục vạn người đánh lão tử mấy ngàn cũng không có gì mất mặt. Các huynh đệ, mau vào thành, vào thành giao nơi này cho Lý đại tướng quân. Hấn là khắc tinh của Đột Quyết Lang Ky, nhớ năm đó, một mình hấn có thể đánh năm trăm!”

Dứt lời, cũng mặc kệ người khác có quay lại hay không, mang theo thân tín của mình trực tiếp hướng mắt trận quân Bắc Lãng cắm xuống. Lý Húc ở xa xa nhìn thấy, đành phải vung lệnh kỳ, ra lệnh các huynh đệ nhường ra một lối đi, để cho đám mã tặc chạy hết tốc lực.

hảo hán không chấp nhận nguyên tắc thiệt thòi trước mắt, những mã tặc khác đây dựa vào địch nhân cũng lần lượt buông tha đối thủ, theo sau đại đội lui về phía sau bức tường này. Đám võ sĩ Đột Quyết bị quăng khỏi cuộc huyết chiến vừa rồi còn chưa hồi phục lại tinh thần, trơ mắt nhìn mã tặc và mình thoát ly tiếp xúc, dung nhập đại trận Bắc Lãng quân.

“Kết vĩ trận chim khách, hai cánh co rút lại, không hiểu tại chỗ. Cung thủ ngăn chặn đầu trận tuyến!” Thấy đám mã tặc đã rút lui không sai biệt lắm, Lý Húc tuyên bố mệnh lệnh mới. Theo tiếng kèn, sĩ tốt Bắc Lãng nhanh chóng lui về phía sau. Trong lúc tiến lên, sĩ tốt hai cánh phân ra các cấp độ., Cầm thuẫn bài ở trong tay cùng mộc đao giả đứng ở cuối cùng, Mịch đao thứ yếu, râu dài lằn nữa. Toàn bộ quân trận dọc theo đáy cốc, chậm rãi hội tụ thành một cái đuôi chim khách trước rộng sau hẹp. Hai bên đuôi chim triều, các cung thủ một lần nữa xếp thành ba hàng ngang, gương cung bắn ra phía ngoài. Đem những tên chưa kịp chạy xa, còn có đám võ sĩ Đột Quyết không cam lòng đuổi theo đều bắn tới.

“Ô ô ô ô ô!” Tiếng kèn của trung quân vang lên, lệnh cho toàn bộ quân trận chậm rãi lùi lại. Các sĩ tốt không thấy rõ con

đường sau lưng, bằng vào sự chỉ dẫn của đồng bạn phía sau, tránh khỏi chướng ngại dưới chân., Hấn rút lui, hơn mười tên lang kỵ một lần nữa giết vào sơn cốc vẫn không phục, thuận theo dốc núi xông lên phía trước, lại ngoặt lại chuyển hướng. Ý đồ mượn nhờ thế núi đẩy nhanh tốc độ cho chiến mã, sau đó xông vào quân trận Bắc Lăng. Các cung thủ quay đầu một trận mưa tên, đưa tất cả bọn chúng về sâu trong thảo nguyên.

Nhìn thấy bộ tốt đã lui vào trong phạm vi bảo vệ của cung thủ, Lý Kiến Thành chợt vung cờ lệnh lên. Tâm phúc của gã lập tức đem Lôi Vĩnh Cát từ lỗ châu mai chui ra nửa người, đem một thanh Minh Khuyết mang theo lông đuôi thuần khiết bắn về phía dưới thành —— “Xèo xèo”, ở giữa không trung vạch ra một đường màu trắng, trực tiếp bắn tới trước hai mươi bước của đại trận Bắc Lăng quân, mũi tên của Nhạn Linh màu trắng sau khi trở lại rung động.

“Xèo — ” Hơn trăm chi ở thời kỳ toàn thịnh do Tượng Tào Ti của Đại Tùy chế tạo tỉ mỉ đồng thời bắn xuống, ở trước quân trận Bắc Lăng vẽ ra một đường trắng ngoằn ngoèo khúc chiết. ” Người có vạch trắng, lập tức giết!” Lý Kiến Thành giơ ngón tay ra, lớn tiếng thét ra lệnh. “Kẻ qua vạch trắng, lập tức giết!” Mấy ngàn cung thủ đến từ Hà Đông kéo trường cung hướng về phía Đột Quyết Lang Kỵ ở dưới bức tường kia lớn tiếng gào.

Mặc dù nghe không hiểu câu nói của trung nguyên, nhưng Lang kỵ sĩ cũng biết Lý Kiến Thành đang nhắm vào mình mà thị uy. Đám quân phòng thủ trên tường thành cầm đầu tất cả đều là bước cung, vị trí lại từ trên cao nhìn xuống, các huynh đệ tùy tiện tiến lên., Chắc chắn sẽ không chiếm được thứ gì tốt để ăn, nhưng nếu cứ trơ mắt nhìn dê béo đến tay bị người đoạt đi thì đám lang kỵ lại vạn phần không cam lòng. Đột nhiên mã tặc xuất hiện không chỉ thiêu hủy một lượng lớn lương thảo của bọn họ, hơn nữa còn điều tra toàn bộ mấy chi binh mã đang ẩn nấp xung quanh. Nếu như để mặc cho những người này bình an tiến vào, cơn giận này thật sự không cách nào nuốt xuống được.

Trong ánh mắt phần nộ của đám võ sĩ Đột Quyết, Lý Húc bắt đầu chậm rãi tập hợp đội ngũ. Có sự bảo hộ của đầu tường, hẳn có thể mang theo các cung thủ trốn vào trong tường thành.

Sau khi cung thủ hoàn tất, trường ly thủ cũng bắt đầu lui về phía sau, sau đó theo thứ tự là nhân đao thủ, giản đao thủ. Trước khi lang kỵ tìm được đối sách thích hợp, đoàn người hoàn toàn nắm chắc bình an vô sự.

Đột Quyết binh hùng tráng sao dám nhận thiệt thòi lớn như vậy. Mắt thấy mã tặc cùng cung thủ của đối phương đã vào thành hơn phân nửa. Mấy tên thủ lĩnh phiên trực đồng thời vung loan đao, đốc thúc tướng sĩ dưới trướng bắt đầu một vòng xung phong mới. Hơn ba trăm tên kỵ binh dọc theo hai sườn sơn cốc xếp thành bốn hàng, đột nhiên dùng sóng dao vô mông ngựa., Bọn họ có khoảng cách đẩy nhanh năm mươi bước, chiến mã bị đau mở bốn vó ra, bắt chấp tất cả lao về phía Lý Húc.

Hàng đầu chiến mã vừa mới tiếp cận bạch tuyến, Lý Kiến Thành liền phát động phản kích.” Gã tự mình kéo cung, bắn một cây Phá Giáp Chùy về phía địch nhân. Hơn ngàn cung thủ đồng thời từ lỗ châu mai thò ra thân thể, tay rời dây cung. “Xoạt, băng, “Phành”, theo một loạt tiếng nổ giòn vang của hạt đậu, hơn năm mươi con chiến mã ầm ầm ngã xuống đất.

Hàng thứ hai Lang kỵ không màng sống chết, dám mưa tên xông tới trước mặt, đập lên thi hài đồng bạn tiếp tục vọt tới trước. Bọn nó chỉ vọt hơn đám kỵ binh hàng đầu ba, bốn bước, theo sát sau, cơn mưa tên thứ hai đập xuống, bắn chết tất cả những kẻ vượt qua bạch tuyến.

Ba đợt thứ ba, đợt thứ tư, sau khi trả giá hơn một trăm tính mạng của võ sĩ, rốt cục có Lang kỵ tới gần đại trận bộ binh đang lui về phía sau. Trong khoảng cách hai mươi bước, vì phòng ngừa người mình ngộ thương, cung thủ không dám tùy ý bắn ra nữa, Lang kỵ may mắn còn sót lại thì lớn tiếng hò hét, hướng về phía binh sĩ đi bộ gần trong gang tấc giơ lên mã đao.

“Phác đao thủ, hạ thấp. Trường Chử thủ, dừng bước, lập cương!” Theo cờ sừng huy động, truyền lệnh tướng soái lớn tiếng hô lên. Bức Lãng quân đang lui về phía sau đột nhiên đình chỉ di động. Phác đao thủ đứng yên tại chỗ, tay dài râu dài cùng Mịch đao lập tức cầm binh khí trong tay nghiêng về

phía trước, đoạn đầu Phong Nhận chỉ về phía Lang kỵ, đoạn sau cắm vào trong bùn đất vững vàng.

Một rừng rậm bằng thép đột nhiên ra đời. Lang kỵ đang chạy như bay cũng không kịp thay đổi chiến thuật, trực tiếp đụng vào trong rừng sắt, cả người toàn là động. “A —— “Các võ sĩ đang giãy dựa trên tranh phong, kêu gào thảm thiết.” A —— “Chiến mã bị mấy con râu quái nón đâm thủng cùng lúc phát ra tiếng gào thét thống khổ.

Lực đạo trùng kích bị mấy cây râu dài đồng thời chia sẻ, lực lượng mỗi tên sĩ tốt Bắc Lăng cầm trâm gánh vác đều không quá lớn. Ngoại trừ một vài người cực kỳ xui xẻo bị chiến mã hoặc thi thể võ sĩ sắp chết áp thương, đại đa số huynh đệ cơ hồ không tổn thương chút lông tóc nào. Dưới mệnh lệnh của chủ soái, bọn họ lặng lẽ vứt bỏ thi thể trên binh khí, diu áo ngoài bị thương lên, sửa sang lại trận hình, tiếp tục chậm rãi rút lui.

Ba trăm lang kỵ, đập vào trong quân trận của đối phương thậm chí không có lấy một cái bong bóng! Trong ngoài tường thành, người đứng xem đều không thay đổi sắc mặt. Lý Kiến Thành tự hỏi tướng sĩ dưới trướng không làm được gì trước chiến mã đang từ trên cao đánh xuống. Mà các huynh đệ của Đậu gia quân càng hiểu, không cần nói giữ vững trận hình nữa, ngay cả tư thế nghiêng nghiêng nghiêng nghiêng đó, ngồi yên tại chỗ, bọn họ đều không làm được.

Bị chấn động sâu sắc nhất là Đột Quyết. Trong một thời gian dài, thậm chí ngay cả dũng khí trùng kích một đợt của tổ chức cũng không nhắc lên nổi. Sơn cốc nhỏ hẹp, mỗi lần chỉ có thể cất được mấy trăm con chiến mã phát động xung phong. Đối mặt với rừng sắt của Bắc Lăng quân, mấy trăm người không khác gì tự tìm đường chết., Tầm bắn của mũi tên lại kém xa bước cung, hướng hồ cung thủ quân vẫn còn ở vị trí từ trên cao nhìn xuống, mỗi lần sát thương một tên hán nhân, chỉ sợ cung thủ cười trên chiến mã ít nhất phải trúng ba mũi tên.

Đánh tiếp như vậy không phải là cách! Mấy viên lang mãt nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được sự sợ hãi. Nhưng trong truyền thuyết phụ ly ngay tại trước mắt, hẳn là

giá trị mấy thành trì, con mồi mấy vạn nô lệ! Nếu trơ mắt thả hấn ra, bên kia xương phụ mỗ hôi cũng rất khó ăn nói.

Trong tình huống vạn bất đắc dĩ, vài tên Tiểu Bôi nghĩ tới một kế sách không khiến A Sử Lỗ kia tức giận. Bọn họ thổi kèn, lệnh cho lang kỵ bên cạnh xuống ngựa, cầm thuẫn hướng bản trận của Bắc Lãng quân bức bách. Nhưng đi đến đường gấp mười bước do Bạch Vũ vẽ ra, lại dừng bước, đứng tại chỗ xếp ra một cái phương trận to lớn đủ để lấp kín sơn cốc.

Mấy vị thủ lĩnh quân không thể nổi tiếng cùng dũng khí cứng rắn đối kháng với sĩ tốt Trung Nguyên võ trang đến tận răng, bọn họ cũng không thể chịu được cái giá phải trả là làm như vậy. Đột Quyết Lang kỵ hoàn toàn dựa vào công phu phi ngựa mà nổi tiếng, lấy sở đoản của mình mà tấn công sở trường, mặc dù không thể tiêu diệt toàn bộ sĩ tốt Trung Nguyên của bức tường này, nhưng người Đột Quyết cũng phải trả giá gấp năm lần.

Bọn họ có phương pháp tốt để giữ lại Lý Húc. Sau khi quân trận đứng vững, lập tức có một đại hán cường tráng thúc ngựa chạy ra từ sau lưng Lang kỵ tác chiến, chạy dọc theo đường tử vong ra ngoài vài bước, sau đó bắt đầu lớn tiếng ồn ào.

“Ô ô ô ô ô khò khò khò khò khò khò khò.” Đám sĩ tốt Trung Nguyên nghe không rõ tên tráng hán kia đang ồn ào cái gì, chỉ nghe thấy một trận sói tru quỷ.” Ô a a a khà khò khè....” tráng hán vừa kêu, vừa vỗ ngực mình, sau đó ngón cái giơ lên, chuyển hướng nhìn xuống phía dưới.

“Ô ô a a khò khò khò khò khò khò khò.” Máy ngàn người Đột Quyết không hiểu đối phương cùng kêu lên, phảng phất thanh âm ồn ào càng cao, càng có thể hiện ra bản lĩnh của bọn hấn.

Lý Húc là người duy nhất trong Bắc Lãng quân nghe hiểu lời Đột Quyết, thấy quân địch hung hăng như vậy liền nhíu mày, lạnh lùng ra lệnh: “Đại Ngưu, xách đầu hấn qua đây cho ta!”

“A!” Chu Đại Ngưu đã sớm nhìn đối phương không vừa mắt, lập tức kéo theo Mạch Dao lao lên.

Đoàn người lúc này mới hiểu thì ra người Đột Quyết muốn đơn đấu, nhin không được cất tiếng cười to. Hai quân giao

phong, không so sánh với tướng lĩnh nhà ai mưu đồ quá cao, sĩ tốt nhà ai dũng cảm dũng cảm., Lại chơi võ tướng đánh đấm gì đó, quả thực là đang phát ngốc. Bất cứ một vị chư hầu nào ở Trung Nguyên cũng không dùng loại chiến thuật này. Võ tướng Vạn phu nhà người không thể làm gì hơn sao? Mười tiểu binh của ta kết trận quần ẩu, đánh cho người răng rơi đầy đất! Chỉ có những bộ lạc dã nhân gần Bách Việt mới có thể dùng phương pháp đơn độc để giải quyết tranh cãi giữa nguồn nước hoặc canh tác chiến.

Trong tiếng cười, Chu Đại Ngưu đã đi đến gần đường sáng, khẽ gật đầu với đối phương. Tên dũng sĩ Đột Quyết kia cũng ngừng ồn ào, giục ngựa quăng ra hai mươi mấy bước, xoay người đứng đối diện.

“Không biết xấu hổ, chơi xấu!” Trên dưới bức tường, tiếng mắng liên tiếp vang lên. Dũng sĩ Đột Quyết dùng ngựa đổi bước, đã chiếm được tiện nghi cực lớn, lại muốn mượn dốc núi tấn công, quả thực đã biến con trâu lớn thành ngu ngốc. Người Đột Quyết đứng bên cạnh lặng lẽ quan sát cuộc chiến chắc cũng cảm thấy hành vi của bản thân không đủ vang dội, tiếng kêu chậm rãi yếu bớt, cuối cùng bị tiếng quát mắng của binh lính Trung Nguyên đè ép xuống hoàn toàn.

Đối mặt với địch tướng, Chu Đại Ngưu duỗi một tay ra, trước ngực rộng ra một cánh tay, dũng sĩ Đột Quyết nhìn thấy tiện nghi, lập tức gõ vào bàn tiệc. Chiến mã bị hô giết làm nhiệt huyết sôi trào phát ra một tiếng hí dài, bốn vó giang ra, như gió xông về phía con trâu lớn. Khoảng cách hai bên trong nháy mắt rút ngắn. Đột Quyết dũng sĩ trên lưng ngựa vững mạnh, bỗng ra một tia chớp, “A!” Hấn kêu to, thu đao, cười dữ tợn chạy xa.

Một đao quét xuống, tuyệt không có người sống. Dũng sĩ Đột Quyết dựa vào kinh nghiệm nhiều năm, xác định chính mình giết chết kẻ địch. Vừa chạy, hấn vừa vênh tai lắng nghe, chuẩn bị nghênh đón công kích long trời lở đất của đám người áo bào gào thét. Bốn phía đột nhiên trở nên im ắng, ngay cả tiếng gió núi thổi qua ngọn cây cũng có thể nghe thấy.

Chuyện gì xảy ra? Đột Quyết dừng sĩ đột nhiên quay đầu lại, nhìn thấy Chu Đại Ngưu vẫn đứng tại chỗ, trong tay đao lành bất động, thân thể đứng thẳng như núi, dường như một hiệp vừa rồi căn bản là không hề xảy ra.

“A!” Dừng sĩ Đột Quyết nổi giận, rút gào lần thứ hai lao về phía địch nhân. Lần này, ánh mắt hấn gắt gao nhìn chăm chăm vào đối phương, không còn cho phép có một chút sơ hở nào nữa. Hấn nhìn thấy, ánh đao của mình đảo qua trước đó., Đột nhiên địch nhân nâng chuôi Mịch Dao thẳng đứng trên mặt đất, sau đó đầu gối uốn lượn, thân thể ngửa ra sau, cả người theo cán đao ngã xuống. Vừa vặn để thanh mã đao bỏ nhanh đến, sau đó lại vững vàng dựng thẳng thân thể lên, cầm Mịch Dao trong tay lần nữa duỗi ngang trên không trung.

“Nồng trọng!” Lý Kiến Thành đứng trên đầu thành xem cuộc chiến thấy nhiệt huyết sôi trào, nhin không được lớn tiếng ra lệnh. Đến bây giờ, gã cũng thấy rõ ràng. Nếu như Lý Húc không chịu đơn đầu, người Đột Quyết thà rằng trả giá tổn thất gấp mấy lần so với người ta., Cũng phải tạo ra sát thương nhất định cho quân Bắc Lãng. Mà sau khi Lý Húc tiếp nhận đơn đầu tướng, trong quá trình này, binh sĩ Bắc Lãng có thể thông dong hướng bên trong tường thành rút lui. Người Đột Quyết cho dù không muốn cũng không mặt dày đi đuổi theo.

Cho nên, Chu Đại Ngưu tránh được đao phong của quân địch hai lần, lại lười hoàn thủ. Gã cần phải liều mạng, giành được chút thời gian cho huynh đệ nhà mình. Nhưng người Đột Quyết đưa ra đơn đầu, là vì cái gì? Chỉ là để đề cao sĩ khí thôi sao? Lý Kiến Thành không dám tin tưởng phán đoán của mình.

Trong sơn cốc dưới thành, dừng sĩ Đột Quyết đã đổ mồ hôi trên trán. Hai lần đánh trúng mục tiêu đã khiến hấn không ngóc đầu dậy nổi trước mặt tộc nhân. Lần thứ ba, hấn quyết định liều mạng với Chu Đại Ngưu. Chiến mã không bỏ qua đối phương mà lao thẳng tới đối thủ.

“À, tiếng vó ngựa giống như sấm sét, gõ vào ngực mỗi người xem cuộc chiến. Lý Kiến Thành ngừng thở, trơ mắt nhìn khoảng cách giữa người Đột Quyết dã man và Chu Đại Ngưu

càng ngày càng gần.” Mọi người trên tường thành không nhìn được đồng thanh hô to, nhắc nhở Chu Đại Ngưu không nên dùng cứng đối cứng với kẻ địch. Dũng sĩ Đột Quyết cả người lẫn ngựa có mấy trăm cân, hai bên va chạm, chịu thiệt tại chỗ chắc chắn là người bất động.

Ngay lúc điện quang thạch hỏa này, một mực sừng sững bất động chu đại ngưu động. MẠCH ĐAO trong tay hắn đột nhiên rũ xuống, mũi đao điểm mạnh một cái., Cả người như điều hâu mượn cán đao chèo chống bay lên không trung, dũng sĩ Đột Quyết xông tới cùng chiến mã của hắn đều mất đi mục tiêu, mờ mịt thất thố. Không đợi dũng sĩ Đột Quyết quay đầu ngựa, Chu Đại Ngưu xoay quanh trên cán đao đột nhiên duỗi ra hai chân, hai giày da trâu cực lớn đập trúng bả vai dũng sĩ Đột Quyết.

“A ——” dũng sĩ Đột Quyết đang tìm địch nhân phát ra một tiếng kinh hô, từ trên lưng ngựa âm âm lặn xuống. Chu Đại Ngưu thu chân, rơi xuống đất, dựa thế rút ra MẠCH ĐAO, lưỡi đao sạch sẽ lưu loát cắm ở trên cổ dũng sĩ.

“Giết hắn, giết hắn!” Các tướng sĩ của Bác Lăng quân lớn tiếng hô to. Đột Quyết nhân ở bên bạch sắc tuyên đồng thời nhắm mắt, bắt đắ dĩ chấp nhận sự quy tụ của đồng bọn.

“Ta không giết ngươi. Ngươi không phải đối thủ của ta, trở về nhà đi. Về nhà đi!” Từ trước đến giờ, Chu Đại Ngưu đột nhiên thay đổi tính cách, thu hồi MẠCH ĐAO, nhẹ nhàng nói với võ sĩ Đột Quyết đang nhắm mắt chờ chết.

“Ngươi muốn làm gì?” Đột Quyết võ sĩ nghe không hiểu câu nói nguyên văn, kinh ngạc mà truy hỏi. Dựa theo quy củ thảo nguyên, một bước kế tiếp, Chu Đại Ngưu hắn là chặt đầu hắn, dùng máu của hắn bôi đầy mặt mình, mới có thể thể thể hiện ra uy phong người thắng. Ai ngờ người thắng lại mặt đầy vẻ quan tâm, tựa như huynh đệ đồng tộc té ngã Doanh.

“Ngươi, về nhà đi. Đừng tới đây, có đánh thắng được ta hay không!” Chu Đại Ngưu chỉ chỉ bầu trời phía bắc, lại chỉ chỉ chính mình, lớn tiếng lặp đi lặp lại. MẠCH ĐAO hơn bốn mươi cân dùng tạp thuật chơi ba lần, mặc dù sức lực có lớn, nhưng trong lời nói của gã cũng lộ ra tiếng thở dốc.

Lúc này, đột Quyết võ sĩ đoán được ý tứ của người chiến thắng. Đối phương mệt rồi, không còn sức giết hấn, cũng không muốn giết hấn. Cho nên muốn thả cho hấn đi. Là một hán tử Đột Quyết uống sữa sói mà lớn lên, hấn nên cảm tạ ân huệ của đối phương, từ nay về sau sẽ không đối địch nữa.

Nghĩ đến đây, võ sĩ từ dưới đất chồm rãi bò dậy, nắm đầm đề lên ngực, nhẹ nhàng cúi đầu hướng Chu Đại Ngưu. Sau đó tiến lên một bước, quỳ một chân, cúi đầu hôn bùn đất dưới chân đối phương. Hấn đứng dậy, vừa hát vừa lui về phía sau bản trận.

“Ngươi, cẩn thận!” Chu Đại Ngưu đầu tiên là bị cử chỉ của võ sĩ làm cho khó hiểu, sau đó cao giọng hô to. Võ sĩ đang hát kinh ngạc dừng bước, nhìn thấy vẻ không đành lòng trong mắt Chu Đại Ngưu, cũng nghe thấy tiếng xé gió từ sau lưng.

Mấy mũi tên nhọn bắn ra từ trong trận, chính giữa lưng võ sĩ.” Võ sĩ chuẩn bị về nhà gọi một cái tên mà cả hai dân tộc đều có thể nghe hiểu, mỉm cười, mềm nhũn té ngã.

“Con bà nó, ai bảo các ngươi giết hấn. Đến đi, có bản lĩnh thì nhắm vào ta đi!” Chu Đại Ngưu nổi giận, cầm Mịch Dao hướng mấy ngàn lang kỵ lớn tiếng khiêu khích.

Không ai dám đáp lại. Dựa theo Đột Quyết tập tục, người thắng mới có quyền xử lý sinh mệnh của kẻ thất bại. Mà thua dưới tay võ sĩ Chu Đại Ngưu kia đầu tiên là mất hết uy phong quân đội nhà mình, sau khi chiến bại lại hôn mê bùn đất dưới chân đối phương có vẻ yếu hơn, cho nên tuyệt đối không thể để cho đối phương còn sống trở về. Nếu như mỗi một vị Đột Quyết võ sĩ đều lấy hấn làm gương, uy nghiêm của Lang kỵ ở đâu? Uy nghiêm của gia tộc A Sử ở đâu?

“Đến đây đi, chẳng lẽ các ngươi chỉ biết mỗi sát thủ không có tác sát!” Chu Đại Ngưu vung Mịch Dao, vừa mắng vừa mắng. Chiến đấu vừa rồi đã tiêu hao hết khí lực của gã, nhưng đám súc sinh đối phương này ngay cả bản thân mình cũng giết, nếu không làm bọn hấn thực sự khó mà tiêu hết mối hận trong lòng.

“Đại Ngưu, trở về, đến lượt người khác rồi!” Lý Húc e sợ Chu Đại Ngưu kiên trì chịu thiệt, lớn tiếng ra lệnh.

“Con bà nó, lần này tha cho các ngươi!” Chu Đại Ngưu nhổ một bãi đờm xuống đất, giẫm chân, nghênh ngang rời đi.

Các binh sĩ Đột Quyết bị hành động khinh miệt của hắn làm cho hai mắt nổi lửa, nhưng không có mệnh lệnh của tướng lĩnh, ai cũng không dám tiến lên khiêu chiến. Vài tên phiên trực thấy cứ như vậy cũng không phải biện pháp, cúi đầu thương lượng vài câu, lại đẩy ra một tên dũng sĩ khác.

“Lần này đến lượt ta!” Lưu Quý Quân vẫn ở dưới bức tường này quan chiến thấy người Đột Quyết không chịu từ bỏ, lớn tiếng cầu mệnh.

“Lưu huynh cẩn thận!” Lý Húc biết thân thủ Lưu Quý Chân, cười đáp ứng.

“Gọi ta là Đại Hãn, ta là đồ mồ hôi sắc bén!” Lưu Quý Chân quay đầu lại, trịnh trọng nói lời với Lý Húc.

“Chúc Đột Lợi Đại Hãn kỳ khai đắc thắng!” Các huynh đệ Bắc Lãng quân cùng đáp lại. (Ghi lại: cùng Đường Sơ Đột lợi không phải cùng một người)

Lưu Quý Chân cười gật đầu, dương dương đắc ý đi lên chiến trường. Hắn lăn lộn trên mặt đất nhiều năm, dưới đao không biết đã chém bao nhiêu dũng sĩ các tộc. Người Đột Quyết vội vàng chọn ra khiêu chiến giả sao là đối thủ. Trên lưng ngựa mới gặp một lần, thân thể lang kỵ liền rơi xuống. Máu tươi tí tách theo phương hướng chiến mã đào tẩu chảy một đường.

“Hậu nhân đích thân của Hàn Tà, cháu đời thứ hai mươi của đại hán hoàng đế Lưu Uyên, Yên Sơn chủ, một hồi Phong tổng Biều Tử, Lưu Quý Chân đang ở đây, bọn sói con này, ai đến đây chịu chết đây?!” Lưu Quý Chân lau máu trên lưỡi đao, bôi máu lên mặt, hướng về phía Đột Quyết, người tru quỷ tru lên.

Vốn hắn cũng không nghĩ tới lần hỗn loạn này lại xảy ra ở trận chiến Vạn Trường Quốc, thế nhưng Đột Quyết Quyết Nhân lại quy mô lớn về nam, vài tên tướng lĩnh thuận tay đem một trận gió trang bị ở biên giới Trung Nguyên và thảo nguyên, mấy

trại quan trọng đều bị nhổ sạch. Đám mã tặc tức giận vô cùng, dứt khoát tụ tập lại, từ sau lưng đâm một đao vào xương sống.

Một đao đâm xong, Lang kỵ theo đuổi không tha. Rơi vào đường cùng, Lưu Quý Chân quyết định dẫn mọi người đến Thiên quận nương tựa Lý Húc. Làm như vậy có hai chỗ tốt. Đầu tiên, Lý Húc là người phúc hậu, có giao tình năm xưa, sẽ không coi hấn như thổ phỉ tiêu diệt. Thứ hai, thời điểm song phương kịch chiến, bọn mã tặc cũng là một thế lực không thể coi thường. Nếu lợi dụng đúng sai, có thể gây ra rất nhiều phiền toái cho người am hiểu kỵ binh xung phong.

Tên diên này Tô có tiếng xấu ở bên ngoài, trong lang kỵ thật đúng là tìm không ra mấy người dám đơn đấu với hấn. Vài tên Ba Phổ đang ảo não đột nhiên nghe được một tiếng kèn, “Ô ô ô ô.... Ô ô...”

“Oanh oanh oanh —— Âm —— —” một trận tiếng góc trầm thấp khàn khàn khác cùng tiếng góc lúc trước tương dung, nghe vào trong tai người ta, mang theo cổ uy nghiêm nói không nên lời.

“Đến rồi!” Vài tên phiên trực âm thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi, trên mặt đều lộ ra thần sắc vui mừng. Sau một tiếng kèn là nhã nhạc của Đột Quyết Vương Đình chuyên dụng, cần dùng sừng trâu da trắng tinh ngâm cả ngày trong huyết thủy của chín mươi chín tên địch nhân, sau đó trải qua chúc phúc tràn ngập Đại Tát mới có thể sử dụng. Mỗi khi tiếng vọng tung vang lên đều biểu thị khả hấn tự mình giáng lâm, cho dù là ác ma lệ quỷ phiêu đảng tại Nguyên Dã cũng phải tránh lui ba xá.

“Bảo các huynh đệ đẩy nhanh tốc độ lui về phía sau, yêu cầu đầu tường nổi trống!” Lý Húc nghe nói về tập tục của người Đột Quyết, quay đầu lại dặn dò thân binh.

Tốc độ lui về phía đội ngũ trong bức tường đột nhiên tăng nhanh. Theo sát, trên đầu thành tiếng trống trận vang lên như sấm rền. “Thùng thùng thùng thùng, thùng thùng thùng!” Như vạn mã lao nhanh, như sóng to gió lớn, nháy mắt đem tiếng kèn thổi tới.

Nghe thấy thế lực của mình yếu, đám Đột Quyết Ba Bàn lại không chút quan tâm. Dẫn bày lang kỵ nhường ra thông đạo, đưa mấy trăm con tuần mã đen nhánh vào trong sơn cốc. Chiến kỳ màu đen, áo giáp màu đen, tuần mã màu đen, non nửa sơn cốc mất đi ý xuân xanh, giống như địa ngục đột nhiên từ dưới bùn đất xông lên nhân gian.

Trong khoảng tối đen như mực, năm đốm “Quỷ Hỏa” màu trắng nhìn rất bắt mắt. Theo khói đen tiến tới gần, đám Ngự giả thủ hộ ở phía tường thành thấy rõ ràng, những người tới không phải là ma trời mà là cự lang năm màu tuyết trắng. Mỗi một con đều cao lớn như ngựa câu, lè lưỡi đỏ tươi, tròng đôi mắt xanh biếc.

Lưu Quý ở gần địch nhân nhất thực sự hoảng sợ, vội vàng quay đầu ngựa rút về: “Là Cốt Thác Lỗ, hấn lấy mấy con đã thú trợ trận!” Vừa rút lui, hấn vừa giải thích với mọi người, sợ bị mọi người cười khinh bỉ mà khiếp đảm.

“Đây không phải Cam La!” Trong lòng Húc Tử đầu tiên là cả kinh, sau đó nhanh chóng đưa ra đáp án. Mắt Cam La có màu vàng kim, mang theo một chút mê mang cùng ôn tình. Giữa năm con bạch lang, không có một con mắt nào là màu vàng kim óng ánh. Con người lóe ra hào quang chỉ khiến người ta cảm thấy rét lạnh, không có nửa điểm ôn nhu như bằng hữu.

Không đợi Lý Húc có nhiều phán đoán, bày cự lang đã chạy tới sơn cốc, đồng loạt ngồi xổm xuống. Chủ nhân của cự lang thúc ngựa ra, chấp tay về phía hấn: “Phụ thân, chúng ta lại gặp nhau!”

“Cốt hồ báo, ta nhớ có người ở đây lập lời thề trường sinh thiên hạ, nói mình vĩnh sinh không lại xâm lấn Đại Tuyền?!” Lý Húc cười đi về phía trước vài bước, đầu tiên là dùng Hán ngữ đáp lại, sau đó lấy Đột Quyết nói lại.

Trong một khoảng thời gian đặc biệt, hai bên địch ta bởi vì chiến lược cần phải có một lần rất gần. Lượng lớn chiến mã và da thuộc trong quân Bác Lăng đều tự mua bộ phận của Lỗ, mà Cốt Thác Lỗ cũng lấy có đôi kháng với Khả Hấn, phái thương đội mua không ít đồ vật cần thiết từ Bác Lăng. Cho nên gặp

mặt, tuy rằng đã trở thành cừu địch, chào hỏi vẫn phải đánh một người.

“Ha ha, ha ha, Đại Tùy, Đại Tùy! Đại Tùy đã không còn!” Cốt Lỗ ngửa đầu cười to, dựa vào đó áp chế sự xấu hổ trên mặt, để cho song phương nghe thật rõ ràng., Hãn cũng dùng Đột Quyết nói thay đổi câu trả lời với Hán Ngữ. Năm đó hãn bị Lý Húc ép phải lập lời thề, vẫn luôn là nỗi nhục vô cùng lớn. Bây giờ trước mặt các tướng sĩ, càng muốn tìm lại vật ở đó. “Đại Tùy ở đâu? Các người thấy Đại Tùy ở đâu không? Ta chỉ thấy được khả hãn đang yên dương, tiếp đón Khả Hãn, nhà cửa tiện dụng và ca, không thấy Đại Tôn ở nơi nào?”

Định Dương Khả Hãn là phong hào Lưu Võ Chu, đại độ Bì Già Khả Hãn chỉ Lương sư đô, phòng nhon và nhà đặc biệt chỉ chính là Lý Tử và Trương trưởng lão, những người này đều từng là tướng lĩnh Đại Tùy, hiện tại đều phụ thuộc vào lá cờ của Đột Quyết Vương Đình.

“Vô sỉ, vô liêm sỉ!” Thính Cốt cường từ đoạt lý, các hào kiệt Trung Nguyên nhin không được lớn tiếng chửi mắng. Nhưng sâu trong nội tâm, lại mơ hồ dâng lên một cỗ xấu hổ. Nếu như không phải các quân hùng Trung Nguyên tranh nhau chen lấn hướng Đột Quyết Vương Đình tuyên bố nguyện trung thành, gia tộc A Sử kia cũng sẽ không có lòng khinh thị Trung Nguyên, càng không dám ở dưới tình huống nội loạn trùng điệp của mình mà còn hưng binh khẩu quan.

Cốt Lỗ vừa mới nói một cái ngôn ngữ lưu loát, lại đột nhiên biến thành người điếc. Cố ý làm bộ như không hiểu tiếng quát lớn của mọi người, gã đưa tay lên tai, xoay người lại lắng nghe trong chốc lát, sau đó vừa cười vừa nói với Đột Quyết: “Đại Tùy đã mất rồi. Lời thề năm đó của ta cũng đã được giải trừ. Ta nói phụ ly đại nhân, người thủ tại chỗ này, là vì ai mà chiến?”

“Ta?!” Lý Húc quay đầu lại nhìn ra phía sau tường thành nguy nga: “Có lẽ Đại Tùy cũng không ở đây, nhưng nhà của chúng ta ở đây. Cốt Báo đồ mồ hôi, nếu như ta tới trước lều vàng, người có đáp ứng không?”

“Đại Tùy có lẽ không còn ở đây, nhưng nhà của ta ở đây. Cốt Lỗ mờ hôi, nếu như ta đến trước kim trướng của người là Mục Mã, người có đáp ứng không?” Lưu Quý thấy Lý Húc nhiều lần dùng hai loại ngôn ngữ nói mất công, liền gọi qua mấy tên mã tặc lanh lợi, chủ động cho song phương phiên dịch.

Đám mã tặc đang muốn làm chút việc hồi báo ơn cứu mạng của Lý Húc, nhận được lệnh của Lưu Quý, lập tức bắt đầu thi hành nhiệm vụ. Lý Húc nói xong, đám mã tặc lập tức chuyển nó thành Đột Quyết, cùng kêu lên với Đột Quyết. Cốt Lỗ nói xong một câu, bọn mã tặc lập tức chuyển nó thành tiếng Hán.

Thấy vậy, tốc độ giao lưu giữa hai bên lập tức nhanh hơn rất nhiều, ngôn ngữ cũng càng thêm sắc bén.

“Nhà? Ha ha ha, ha ha!” Cốt Thác Lỗ giống như nghe được chuyện cười, cất tiếng cười to.” Nếu như người vì nhà mà chiến đấu, cần gì phải ngăn cản ở chỗ này? Bôn Đại Hãn cam đoan sẽ không để các huynh đệ đi qua cửa nhà của người. Bôn Đại Hãn còn có thể cam đoan, nếu như người tránh ra, thì người chính là Tùy Vương của Đột Quyết. Phía bắc Hoàng Hà, ở phía đông, tất cả đất đai đều phong cho người, người có gia đình lớn! Thế nào?”

“Ngao ngao, ngao ngao, ngao ngao —— —— ” Không đợi Lý Húc mở miệng, năm thớt cự lang màu trắng đồng thời gào thét, thanh âm quanh quẩn ở giữa dãy núi. Trừ những con tuần mã màu đen thuần đen bên người Cốt Lỗ, đại bộ phận chiến mã đều run lẩy bẩy. Đặc biệt là Lưu Quý Chân, tọa kỵ của hắn cách đàn sói gần hơn một chút, nghe tiếng tru lên, chân mềm nhũn, thiếu chút nữa đem con cháu “Hô tà đơn thuần” hất lưng ngựa lên.

“Súc sinh chết tiệt!” Lưu Quý thật sự chửi ầm lên, không biết là mắng tọa kỵ hay là mắng năm con Thương Lang kia. Lỗ Hoài Chí đắc ý vô cùng, tiếp nhận mấy miếng thịt ngựa máu me đầm đìa trong tay tùy thân thị vệ, cười cười ném về phía cự lang.

“Súc sinh chết tiệt!” Đám mã tặc nhất thời không kịp phản ứng, theo bản năng phiên dịch tiếng mắng thành tiếng khoác lác, khiến cho trên dưới bức tường cười vang.

Có được ban thưởng cự lang cũng mặc kệ những thứ này, trong miệng phát ra tiếng kêu như chó con, giành được miếng thịt bên cạnh, nhai ngấu nghiến.

“Cốt Lỗ Đại Hãn, người cho phong thưởng quá thấp!” Lý Húc khinh miệt nhìn thoáng qua đàn sói, mỉm cười đáp lại. Bên trong những con cự lang kia không có Cam La. Cam La là sói, sẽ không phát ra tiếng chó. Là chủ nhân trước đây của Cam La, hãn cũng không học được cách lắc đuôi thương tiếc.

“Thật sao, nói điều kiện của người một chút, chỉ cần mồ hôi có thể thỏa mãn, quyết không keo kiệt!” Cốt Lỗ bày ra bộ dáng rửa tai cung lắng nghe, cười đáp ứng.

Hôm nay hãn xuất hiện ở đây, ý định của hãn là thông qua năm dải ngân lang hướng Lý Húc thị uy. Nói cho đối phương biết, Cam La không còn bị Đột Quyết coi là thánh vật, thánh vật mới đã ra đời, danh hiệu thủ lĩnh thị vệ Ngân Lang trên đầu đối phương., Không có ai thừa nhận cả. Đồng thời, hãn vẫn hi vọng binh bất huyết binh đánh bại Trường Thành, ít nhất có thể làm cho Lý Húc và La Nghê giữ vững trung lập. Lý Húc là tướng lĩnh thiện chiến, hãn dẫn người ngăn trên bức tường này, đám lang kỵ muốn đột phá vào phải trả một cái giá cực lớn.

Cho nên, hãn không sợ Lý Húc cò kè mặc cả, chỉ sợ đối phương không chịu đáp lại. Chỉ cần Lý Húc chịu cò kè mặc cả, hãn có thể đưa ra giá tiền đối phương không cách nào cự tuyệt.

Trong nháy mắt, ngoài tường thành yên lặng như tờ, toàn bộ ánh mắt đều nhìn về nơi này, tất cả lỗ tai đều dựng thẳng lắng nghe.

“Ta vừa rồi nói đúng, nhà chúng ta, không phải của một mình ta. Cốt Lỗ mồ hôi, người quang phong thưởng một mình ta, xa xa không đủ!” Lý Húc nhẹ nhàng thở ra, một câu ngừng lại.

“Ta vừa rồi nói đúng, nhà chúng ta, không phải là nhà của mình. Cốt Thác Bạt mồ hôi, người chỉ phong thưởng cho mình ta một người, còn lâu mới đủ!” Lưu Quý thực sự nghe xong tâm trạng như mở cò trong bụng, cùng với tâm phúc dưới

trưởng của mình đồng thời dùng ngôn ngữ của Đột Quyết quát tháo.

“Nhà của ta ở Thượng cốc. Vừa rồi Đại Khả Hãn đã đồng ý, lang kỵ sẽ không đi qua nhà của ta!” Lý Húc dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Nhà của hãn, ngón tay Chu Đại Ngưu.” Hãn quay đầu lại, chỉ một vị huynh đệ khác dưới trướng: “Nhà của hãn ở Hà Đông!”

“Các huynh đệ, nói cho Cốt Diện Toàn mô hôi, nhà các người ở đâu!”

“Triệu quận!”

“Tranh quận!”

“Hoài Nam!”

“Tây Lương!”

Các tướng sĩ Bắc Lãng lớn tiếng đáp lại, nhánh binh mã này trước kia thân là biên quân Đại Tù, bởi vậy các tướng sĩ hầu như đến từ các nơi trong cả nước. Có người cố ý thêm phiền toái cho Cốt Lỗ, thậm chí nói nhà mình đến Lĩnh Nam, Bách Việt. Lưu Quý Chân Nhạc không thể nào đỡ phiên dịch qua, nghe được Đột Quyết người ta trợn trắng mắt.

Lý Húc khoát tay chặn lại âm thanh như núi kêu biển gầm sau lưng. Sau đó tổng kết: “Cốt Thác Bạt Đại Hãn, qua bức tường này sẽ là nhà của chúng ta. Người nghe rõ chưa?”

Bầy lang kỵ vừa rồi còn ôm tâm lý xem náo nhiệt, đến khi nghe được những lời này của Lý Húc, trong lòng thầm kêu không hay, vô số ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Đại Hãn nhà mình. Trong ngôn ngữ của Đột Quyết, “Của người và “Của các người”, Vốn là một từ. Cốt Lỗ vừa rồi đáp ứng Lý Húc, lang kỵ không đi qua cửa nhà người!” Cũng có thể bị lý giải thành lang kỵ không đi qua cửa nhà các người!” Hãn đã có kinh nghiệm lật lọng, nếu như trước mặt mọi người phủ nhận hứa hẹn của mình, thì không những thủ quân trên dưới của bức tường này, ngay cả bộ lạc khác đi theo Đột Quyết cũng xem thường hãn.

“Ha ha, ha ha, ha ha!” Cốt Lỗ bị ép đến mắt mắt, đành phải dùng tiếng cười để che dấu sự xấu hổ của mình.” Thì ra, nguyên lai nhiều người muốn đối nghịch với Đột Quyết của ta. Nhưng Lý tướng quân, người đừng quên rằng, Trung Nguyên không chỉ có mấy người như ngươi. Các người tự nhiên không lượng sức ngăn trước mặt Đột Quyết Lang Kỵ ta, những người khác lại đối với bọn Đại Hãn ngắc đầu chờ mong đây?”

“Hi vọng Đại Hãn đi đốt nhà hãn, cướp vợ của hãn sao?” Không đợi Lý Húc đáp lại, Lưu Quý Chân đã cướp lời của Đột Quyết, đáp lại. Sau đó lúng túng nhìn Lý Húc một cái rồi lại phiên dịch thành Hán ngữ.

“Ha ha, ha ha!” Dưới thành Thượng thành lại bộc phát ra một tràng cười vang. Lý Kiến Thành ở trên tường thành cười đến lau mắt. Người Đột Quyết bẩm tính, già biết rõ hơn bất luận kẻ nào. Đi theo binh mã phía Đông, một võ sĩ Đột Quyết xuôi nam chỉ có mấy trăm, nhưng bụng lại lớn hơn chính Hà Đông quân. Những người này đánh trận không chịu ra sức, khi cướp đồ thì ai cũng tích cực.

Đưa một đám cường đạo đến nhà mình chủ trì công đạo, trừ phi người Trung Nguyên đều điên mất. Bọn họ có thể mang đến tuyệt không phải là an bình, mà là hủy diệt rõ đầu rõ đuôi.

“Ha ha ha, ha ha, ha ha!” Cốt Thác Lỗ là nhân vật cỡ nào, sao có thể bị vài tiếng cười vang nháy mắt uy phong. Cùng mọi người cười vang vài câu, đợi mọi người cười ngật nghễ, mới lắc lắc đầu, lạnh lùng hỏi: “Buồn cười sao? Một chút cũng không buồn cười. Nếu không phải như vậy, ta đột đình nghiêng nước mà đến., Một trung nguyên lớn như vậy, làm sao chỉ có một mình Lý tướng quân người đứng đây?! La Nghệ đâu, Lưu Vũ Chu đâu, Lý Mật đâu, lẽ nào bọn họ không biết ta đột nhiên tới sao? Chẳng lẽ bọn họ không đến, chẳng khác gì tự hào mình chào đón bản hãn đi Trung Nguyên dẹp loạn chiến sự, giải cứu khổ nạn của các người sao?”

Trên đường về Nam Hạ, hãn đã nhận được tin tình báo. Đại đa số hào kiệt Trung Nguyên đều không để ý tới lời báo động của Lý Húc, chỉ có Hà Đông Lý Uyên phái một ít binh mã đến hỗ trợ. Mà nơi Lý Uyên khởi nghiệp là Thái Nguyên, đang ngăn

cản trên con đường tắt đi qua phía Nam của Đột Quyết. Cho nên binh mã Hà Đông và Húc Tử chiến đấu ngang nhau, đương nhiên là chuyện đương nhiên.

So với đám người Đột Quyết của hơn bốn mươi bộ lạc khác, hào kiệt Trung Nguyên quá không đoàn kết. Bọn họ dù đồng lòng đối ngoại cũng không làm được, cần gì phải bảo vệ quê hương?

Chính bởi vì trong lòng có nắm chắc, cho nên Cốt Thác Lỗ mới chuẩn bị thuyết phục Lý Húc. Kẻ ngu cũng biết, chỉ dựa vào sáu quận Bác Lăng, khẳng định không phải đối thủ của Đột Quyết Vương Đình. Hãn vốn cho rằng lời nói của mình có thể làm cho đối phương nhận thức rõ thực tế. Lại không nghĩ tới Lý Húc nghe xong lời của hãn, không những không nổi giận, ngược lại còn ngẩng cao đầu.

“Không phải một mình ta, cũng không phải Trung Nguyên hào kiệt không có tới. Dám đứng trước Đại Hãn mới thật sự là hào kiệt! Chẳng lẽ trong mắt người Đột Quyết, ngay cả người đàn ông mà lão bà hải tử cũng không bảo vệ được, trái lại còn là anh hùng sao?”

“Người dám đánh một trận với Đại Hãn mới thật là hào kiệt. Ngay cả vợ con mình cũng không muốn bảo vệ người khác, chẳng lẽ ở trong mắt người Đột Quyết ngược lại lại là anh hùng sao?” Lưu Quý thật sự nắm chặt tất cả thời cơ, đả kích sĩ khí của người Đột Quyết.

Cốt Lỗ bị hỏi hơi sững sờ, không biết trả lời như thế nào mới tốt. Đột Ngột nhân ưu trọng anh hùng, tuy cho Lưu Vĩ Chu bọn người phong hào, trong xương lại phi thường xem thường những người này. Nhưng nếu hãn ăn ngay nói thật, không khỏi lại gây sự với đối phương, thừa nhận người ngăn cản mình mới là anh hùng, người tránh đường đều là kẻ nhu nhược.

“Huống hồ, che trước mặt Đại Hãn, cũng không phải một mình Lý Húc ta.” Lý Húc cười khế, quay đầu lại, ngón tay chỉ vào tường thành: “Đại Hãn nhìn thấy rồi sao, đó là lá cờ của người phương nào?”

Cột Lỗ ngựa đầu nhìn lên, quả nhiên là chiến kỳ màu đỏ tươi của Lý Húc, bên cạnh chiến kỳ trắng đỏ của Lý Kiến Thành còn thấy được mấy mặt xám xịt, phi thường cũ nát. Chắc chắn không phải quân Bác Lăng, nhưng lơ mờ có thể phân biệt là màu sắc thường dùng của đại Tùy quân.

Nơi cao nhất của tường thành có một cây giáo dài lạnh lẽo, sáng loáng đâm thẳng lên trời cao.

“Các huynh đệ, nói cho Cột Diện Thành là gia binh nhà ai?” Lý Húc định ra tay chặn lại nhuệ khí của một người, nhìn về phía bức tường này lớn tiếng hô quát.

“Nói cho Cột Diện Thành biết là gia lang của ai?” Chu Đại Ngưu và mấy thân vệ cổ chân trung khí, dùng sức lặp lại. Tiếng gọi đi kèm với đám người Lưu Quý Chân phiên dịch ra giọng Đột Quyết, vang vọng qua lại trong dãy núi.

“Đại Tùy Bác Lăng quân!” Trương Giang là người đầu tiên giơ chiến kỳ lên hô ứng với những dãy núi từ xa vọng lại.

“Đại Tùy —— Bác Lăng quân —— “Các huynh đệ bị núi sông phụ cận hô quát phản xạ trở về, xung quanh giống như mấy chục vạn chiến hùng sư cất giấu mấy chục vạn trận.

“Đại Tùy ——” Lý Kiến Thành do dự một chút, giơ chiến kỳ nhà mình lên: “Tuân Đông tả quân!”

“Đại Tùy —— Hà Đông tả quân!” Gió núi lạnh thấu xương, đem tiếng hô quát của Lưu Quý Chân phiên dịch đưa vào tai mỗi một vị Đột Quyết nhân.

“Đại Tùy —— Hồ Bí quân dưới trướng Vương trướng ——” Các huynh đệ dưới trướng Vương Phục Bảo một mực không có cơ hội lấy ra cờ hiệu của mình, hôm nay rốt cục hãnh diện. Vì phòng ngựa trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, Đậu Kiến Đức vẫn luôn tự phong mình làm vương, mà không tự lập làm đế. Cho nên ông ta còn có thể ở trước binh mã của mình cộng thêm hai chữ Đại Tùy. Hôm nay, hai chữ này vừa vận phát huy tác dụng.

“Đại Tùy —— quận binh Hà Gian!” Âm thanh của Đậu Gia quân vừa dứt, ở bên cạnh chiến kỳ cũ nát của bọn họ, lại dựng

lên một lá cờ xí tươi. Dưới lá cờ xí, mấy trăm sĩ tốt vừa mới chạy đến liền rồng lên, tự giới thiệu gia môn.

Lần này, ngay cả Lý Húc cũng có chút ngần ngại. Vốn ý định của hắn là muốn đem binh mã của Đậu Kiến Đức cũng lộ ra, mượn cơ này báo cho Cốt Thác Bạt mồ hôi, toàn bộ Trung Nguyên dám che ở trước mặt người không phải chỉ có một mình Lý Húc ta. Lại không ngờ được, trong khoảng thời gian hắn dẫn binh giao chiến với địch nhân, Thái Thủ quận Thôi Tiềm lại đưa viện quân mới tới.

Quận Hà Gian liên tiếp gặp chiến hỏa, cho nên phụ cận quận thành bị ba nhà Lý Húc, La Nghị, Đậu Kiến Đức ngằm cho rằng bất cứ ai cũng không đi chiếm lĩnh khu vực hòa hoãn này. Quận binh địa phương tràn đầy tính toán cũng chỉ có hai ngàn người, còn chưa đủ để đối phó với thổ phỉ quân lớn một chút. Nhưng nghe được người Đột Quyết đã tới gần tường thành, Vương Thiên thủ quận cũ vẫn dẫn theo một nửa số quận binh đến hỗ trợ.

” Ủy Châu —— Thời Đức Cơ! Cần tuân đại tướng quân điều khiển.”

“Được Sơn —— Hàn Kiến Cương! phụng mệnh đến giữ hàng rào Phiên Phiên!” Đi theo sau quận binh Hà Gian, hai phú hào Lục Lâm mà Lý Húc đã từng nghe nói qua nhưng trước giờ chưa từng gặp qua nhưng lại nổi lên lá cờ xí nhà mình. Trên cờ xí có màu hoa lá, sắc thái loang lổ. Nhưng chính diện đều tạm thời quét lên chữ “Tùy” thật lớn.

Đám người Lưu Quý Chân càng phiên dịch càng lúc càng hăng say, Cốt Lỗ lại càng nghe càng xấu sắc. Gã thừa hứng đến đây thị uy, kết quả là không có lộ ra uy phong, ngược lại còn tạo ra cơ hội cho đối phương xem sức mạnh. Thời Đức cơ, đám người Hàn Kiến Cương là hào kiệt Trung Nguyên mà gã chưa từng nghe nói qua, chắc hẳn thực lực sẽ không quá lớn. Nhưng giờ phút này xuất hiện trên tường thành, ý nghĩa đại biểu của nó tuyệt đối không phải tầm thường.

Trên đầu thành, Diêm Thủ thái thú của Thái Thủ quận Thôi tay vuốt chòm râu, cất tiếng cười to. Sở dĩ gã đứng ở thời khắc mấu chốt này còn dám cho viện quân lai lịch bất minh tới gần

bức tường này, chính là vì một cơn đánh lén đầu đường cho Cốt Lỗ. Huống hồ, hai đường sơn tặc phía sau đều là bằng hữu của Lý Húc giới thiệu đến, Thôi Tiềm xác định bọn hắn sẽ không lâm trận phản chiến.

“Đại Tùy ——” Đang lúc Cốt Lỗ tức giận đến hai mắt biến thành màu đen, lại có một lá cờ chiến xuất hiện ở đầu tường: “Vưu Cương quân!”

“Vườn ngói?” Sau khi dịch xong danh hiệu trên thành, đám người Lưu Quý Chân lập tức sững sờ tại chỗ. Thông qua quan hệ của đám người Trương Thành, Lưu Quý thật sự biết rõ Binh ngói Cương quân có thù không đội trời chung với Lý Húc. Theo đạo lý, cho dù anh hùng trong thiên hạ đều đến hỗ trợ, đám người ngói Cương quân cũng sẽ không bước nửa bước vào quận.

“Phái Cương quân dò xét Đại tổng quản, Tạ Ánh ghé phụng mệnh đến hỗ trợ, nguyện chịu sự điều khiển của đại tướng quân!” Không chờ mọi người từ trong kinh ngạc tỉnh táo lại, cửa thành vang lên một tiếng cười to sang sảng. Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một tiểu tướng mặc áo bào trắng giáp bạc, được mấy tên thị vệ mặc giáp bạc vây quanh, chạy thẳng về phía Lý Húc.

Người này chỉ có hai mươi tuổi, vóc người cũng không cao lớn lắm. Nhưng hai tay đều cầm một cái râu dài tám trượng, không tốn chút sức lực nào. Khó khăn lắm mới đi tới trước hai quân trận, người tới rung tay, ném trường liễn trong tay trái cho Lý Húc: “Tù tướng quân nhờ ta mang vật này đến, xin đại tướng quân vui lòng nhận cho!”

Lý Húc giơ tay ra, một cảm giác ôn hòa truyền từ hai chưởng thẳng đến trong lòng. Hắn ta đeo đao bên hông, hai tay cầm cương, hướng về phía lang kỵ đen kịt cất tiếng cười to: “Các ngươi, còn dám lừa Trung Nguyên ta không có người sao?”

“Bọn ngươi còn dám khi dễ Trung Nguyên ta không có người sao?” Chu Đại Ngưu, Tạ Ánh Đẳng còn có mấy vạn huynh đệ dưới Thượng thành hô to.

“Các người còn dám khi dễ Trung Nguyên ta không có người sao?” Lưu Quý Chân phiên dịch câu nói này thành Đột Quyết, sau đó cười lớn dựa vào Húc Tử, cùng với các huynh đệ hò hét.

“Bọn người, còn dám, dám bắt nạt ta, ức hiếp Trung Nguyên ta không có ai, không có ai sao?” Chỉ một thoáng, dãy núi, rừng rậm, bức tường thậm chí toàn bộ Trung Nguyên đều đứng dậy, la lên cùng một thanh âm. Trăm ngàn năm sau, thanh âm vẫn quanh quẩn trong gió.

“Bọn người, dám, dám, dám, dám, khinh ta, khinh người Trung Nguyên ta không có người, không có người sao?”

“Bọn người, dám, dám, dám, dám ức hiếp ta, khinh người Trung Nguyên ta không có người, chẳng lẽ không có người sao?”

“Bọn người, dám, dám, dám, dám, dám bắt nạt, khinh người Trung Nguyên ta không có người, chẳng lẽ không có người sao?”

Tử đồ: ừ, hôm nay chỉ hơn một lần. Nếu thấy thoải mái, cuối tuần sau lại điếm 10 lần không, rút một chồng Diêm Minh Chử. Tử đồ bắt đắc dĩ cảm tạ.

Chương thứ bảy thịnh thế (một)

Gió núi gào thét, tiếng hò hét vang vọng khắp nơi. Đột Quyết Lang Kỳ tiến vào sơn cốc không đoán được bên trong tường thành có bao nhiêu người mai phục, mỗi người đều kinh nghi bất định. Cốt Thác Lỗ tự biết hôm nay khẳng định không chiếm được chỗ tốt gì, cường ngạnh ngẩng đầu lên, gắng gượng nói: “Có người không người, vậy mới thấy dưới đất thủ. Chỉ bằng công phu miệng không thắng được trận. Đột Quyết ta có câu, là sói là chó, lộ ra hàm răng mới tính!”

“Cho dù Khả Hãn tới chiến đấu, chỉ sợ lần này lại thất bại, sẽ không dễ dàng trở về như lần trước!” Lý Húc cầm trong tay râu dài, chẳng hề để ý đáp lại.

“Cứ việc đến chiến!” Lưu Quý Chân rộng to, đem câu nói trọn vẹn của Lý Húc quy làm bốn chữ.

“Cứ việc tới chiến!” Đám mã tặc không ngừng cười to.

Thái độ không người trong mắt bọn họ quả thực khiến người ta tức giận. Nhưng Cốt Lỗ hiểu hôm nay lang kỳ dưới trướng mình nhuệ khí đã mất, lắc lắc đầu, cười lạnh nói: “Người ta cũng coi như bạn cũ. Hôm nay ta tới, chỉ muốn cho người một con đường sống. Người đã không thông cảm cho khổ tâm của ta. Ngày mai khai chiến, đừng trách ta xuống tay vô tình!”

Dứt lời, không để cho Lý Húc cơ hội mồm mép nữa, xoay người hướng về phía đội ngũ nhà mình hò hét vài tiếng. Mấy ngàn con sói đã xông vào sơn cốc nhanh chóng tránh ra một cái thông đạo, yên lặng nâng Lỗ cùng cận vệ của hắn đưa ra ngoài.

“Ngày mai không bằng hôm nay, có một ngày hôm nay liền đánh, không đánh chính là con chó đất gia nuôi!” Lưu Quý Chân e sợ thiên hạ không loạn, hướng về phía Cốt Thác Lỗ đi xa chửi ầm lên. Đám sói cười lại không để ý tới hắn nữa, để lại hơn một ngàn người cảnh giới tại chỗ, những người còn lại đội trưởng biến thành tiên quân, tiên quân hậu đội, chậm rãi thôi

lui ra khỏi sơn cốc. Mặc dù đám võ sĩ đều cúi đầu ủ rũ, nhưng đội hình chỉnh thể lại không loạn chút nào.

Chỉ xét riêng điểm này đã mạnh mẽ hơn một trận phong tặc nhiều lắm. Lưu Quý Chân mắng một hồi, cảm giác không thú vị, đành phải trở về đội, sau đó rút lui, binh lính Bắc Lăng tiến vào bức tường này.

Đội đến khi Lý Húc và các huynh đệ cuối cùng sóng vai lui trở về. Lý Kiến Thành đã sớm suất lĩnh một đám tướng lĩnh chủ yếu nghênh đón ở dưới tường thành. Mọi người hôm nay trong hỗn chiến đã giết hơn ba ngàn Lang kỵ, trước mặt lại có thể quét qua uy phong của Lỗ xương, bởi vậy từng người đều hãnh diện. Lúc Lý Húc gặp Đức Cơ, đám người Hàn Kiến Huyền đi theo Lý Kiến Thành đến bên cạnh Lý Kiến Thành, vội vàng tiến lên chào hỏi. Đội khi hai bên lại lần nữa thông báo cho bọn họ lần nữa., Hãn chấp tay cảm tạ nói: “Mấy vị anh hùng không quản ngàn dặm xa xôi mà đến, phần tình ý này của Bắc Lăng quân ta suốt đời khó quên. Nhưng sau này chỗ nào cần đến chúng ta, các vị cứ việc nói một tiếng. Bất luận là vào trong gió hay trong lửa, Lý mỗ tuyệt đối không dám chối từ!”

Nghe Lý Húc nói khách khí, Vương Chủ thủ quận Hà Gian đầu tiên tỏ vẻ bất mãn: “Lời của Lý tướng quân, lão phu cũng là quan lại Đại Tùy sao! Ăn dân chúng cung phụng nhiều năm như vậy, đại nạn lâm đầu, sao có đạo lý rút cổ lại được?”

“Tướng quân nói quá lời. Lúc nào cũng không có kiến thức, đạo lý môi hở răng lạnh này cũng hiểu. Huynh đệ dưới trướng ta không nhiều, tương đối giống như kiểu ba ngàn người này. Thời mỗi đem toàn bộ bọn họ theo. Là xung phong hãm trận, vận lương vận thủy, tất cả đều dựa vào một câu nói của tướng quân. Chỉ cần một ngày nào người Đột Quyết không thôi, các huynh đệ sẽ nghe theo mệnh lệnh của một ngày!” Lúc đại tổng quản họ Phó Đức Cơ đi theo thủ vệ Vương Yến ở quận cũ, cười cười đáp lại.

“Theo lý mà nói, hai huynh đệ chúng ta đã đến từ lâu rồi!”
Diêm Sơn trại chủ Hàn Kiến Liệt nói chuyện dứt khoát hơn, vừa tới đã vào thẳng vấn đề. “Nhưng ca ca chúng ta đã quen

với quan quân rồi, nếu không có ai tiến cử, mạo muội tiến vào địa bàn của ngài, khó tránh khỏi sẽ bị đánh văng ra. Cho nên vẫn chờ cơ hội, trùng hợp cảm ơn huynh đệ đặt lương thực xuống sông cho ngài. Hai chúng ta có một kẻ nhỏ, sẽ theo Tạ huynh đệ tới đây!”

“Năm đó ngươi giết ta, ta giết ngươi, giết tới giết lui. Loạn lạc tới mức là tự nhà mình, cười đến nỗi là người ngoài. Đột Quyết lang kỵ dưới đao, khi nào phân biệt ai là quan quân của chúng ta, ai là lục lâm hảo hán!” Nói tới ân oán ngày xưa giữa hai bên, Lý Húc cũng cảm khái.

Thời Đức Cơ thở dài lắc đầu: “Cũng đúng. Mấy năm nay ngoại trừ người chết, chúng ta cái gì cũng không kiếm chác được! Nhưng nếu không phải quan phủ ép người ta không thể sống, mọi người ai nguyện ý tạo phản?”

Hàn Kiến Tư cũng thở dài, thẳng thắn nói: “Đại tướng quân đừng trách ta nói thẳng, nếu là vì hôn quân, ta mới không dễ trường hợp này. Hắn không cho chúng ta sống, chúng ta tự nhiên không thể chờ chết. Nhưng lang kỵ đến là một chuyện khác. Huynh đệ chúng ta sở dĩ kính sợ, cũng là bởi vì người đứng trên bức tường này!”

Ân oán thị phi trong quá khứ, một câu nói hai câu khẳng định không rõ ràng. Đứng ở góc độ Lý Kiến Thành và Lý Húc, lúc, bọn Hàn Lập đều là thổ phỉ, quan quân xưa đuổi phỉ phỉ là đạo nghĩa chính. Nhưng đứng ở góc độ phía sau hai người, bọn hắn lại là đang thay trời hành đạo, nhị Lý ngược lại là trợ Trụ vi ngược.

Cũng may mọi người không muốn dây dưa, mấy câu tràng diện đã nói qua, cũng coi như thông báo qua. Lý Húc phát tay, lớn tiếng nói: “Chuyện quá khứ, chúng ta cứ như vậy đi.” Tới bức tường này, mọi người đều là huynh đệ!”

“Đúng, đã nói như vậy, trên tường thành này, toàn bộ mọi người đều là huynh đệ! Ân oán quá khứ, xóa bỏ!” Thời Đức cơ, Hàn Kiến Thiên hai cái miệng khác nhau đồng thanh.

Đoàn người nhìn nhau cười, chuyện cũ đều ném lên chín tầng mây. Lý Húc quay đầu lại, đưa mắt nhìn về phía Tạ Ánh Công,

“Chỉ bằng hai viên đại tướng mà ngươi mang đến, ta cũng phải cảm ơn ngươi. Hảo huynh đệ, ngươi hôm nay tự tiện bày ra danh hiệu ngói, không sợ Lý Mật trách tội sao?”

Hắn lĩnh binh chinh chiến nhiều năm, ánh mắt đã sớm rèn luyện tinh chuẩn vô cùng. Tiến vào bức tường phía sau hơi nước quét qua, liền thấy rõ đại khái viện quân số lượng. Thủ lĩnh quận trưởng Hà Gian Vương Đế mang theo ước chừng một ngàn ba trăm quận binh. Tại úy thị đem theo lục lâm hảo hán cắt đất tự bảo vệ, lúc cơ bản mang theo ba ngàn lục lâm tinh nhuệ. Diêm sơn trại chủ Hàn Kiến Cương, nhân số so với thủ hạ dưới trướng Đức Cơ Cơ cũng không sai biệt lắm, nhưng trang bị của lâu la các lâu la đều phi thường đơn sơ., Xem ra đã quen với cuộc sống nghèo khó. Trong mấy nhánh viện quân, số người của viên quân ngói là ít nhất, số người được tính là không quá năm trăm, nhưng ai cũng đều có thân thể cường tráng.

Với tính cách lộ liễu của Lý Mật, nếu bất kể ân oán đã phải người đến cứu viện, khẳng định sẽ không chỉ phái ra năm trăm người. Cho nên Lý Húc vừa phán đoán liền biết, Tạ Chiêu Đăng là mượn lý do hộ tống quân lương từ bên kia của Từ Mậu Công vụng trộm chạy tới đây. Căn bản không được Lý Mật cho phép. Hôm nay hắn tự tiện trước mặt người Đột Quyết bày ra chiến kỳ quân đội ngói, vạn nhất bị người có tâm báo cáo lên, sợ rằng sẽ gặp không ít phiền toái.

“Không có việc gì, đại tướng quân chưa nghe nói qua sẽ ra bên ngoài, quân lệnh có chỗ không bị sao?” Tạ Chiêu Đăng không thèm quan tâm lắc đầu, cười trả lời.” Huống hồ lần này ta tới đây, cũng không định trở về ngói sắt nữa. Về phần Mậu Công bên kia, ngươi lại càng không cần lo lắng cho hắn. Chỉ cần hắn không trở về chủ trại ngói, Lý pháp chủ sẽ không làm gì hắn đâu!”

Không đợi Tạ Ánh Đăng giới thiệu xong, Lưu Quý Chân ở bên cạnh đã sớm mất hết kiên nhẫn. Không khỏi chen lấn tới trước mặt Lý Húc, lớn tiếng kháng nghị: “Tiểu tử ngốc, các ngươi dong dài xong chưa? Huynh đệ dưới trướng chúng ta hôm qua đã đói đến trưa rồi!”

“Luu huynh chớ vội, lát nữa ta sẽ phái người sắp xếp chỗ ăn uống cho các huynh đệ!” Lý Húc thấy thế, tranh thủ thời gian kéo Lưu Quý Chân qua bên cạnh, trước tiên bồi tội với đối phương, sau đó giới thiệu với mọi người: “Đây là bạn tốt ta quen biết lúc nhét lên ngựa năm xưa, là Phong Đại đương gia Lưu Quý Chân, hậu nhân đích hệ của Hàn Tà Đại Khả Hãn!”

“Bái kiến Lưu đại đương gia!” Lý Kiến Thành, Tạ Ánh Đăng, đám người Thời Đức Cơ đã sớm nghe nói qua một trận phong đại danh, nhao nhao đi tới, ôm quyền ân cần thăm hỏi Lưu Quý Chân.

“Đã gặp qua mấy vị anh hùng hào kiệt.” Lưu Quý Chân lập tức thay đổi sắc mặt trung hậu thành thật, ôm quyền hành lễ khắp nơi. “Khách khí nói ta cũng sẽ không nói, dù sao Trọng Kiên huynh đệ, chính là huynh đệ của lão Lưu ta. Sau này kẻ vai chiến đấu, mọi người đều ở phía trước, lão Lưu ta tuyệt sẽ không tụt lại phía sau!”

“Nguyện sống mái với Lưu đại đương gia!” Các hào kiệt cười đáp lại.

“Sống chết có nhau, sinh tử có nhau!” Lưu Quý Chân nhếch miệng cười to, “Người Trung Nguyên các ngươi chỉ biết ăn nói. Một từ có chuẩn xác hơn cả một đồng so với lão Lưu Trọng ta!” Quay đầu nhìn về phía huynh đệ nhà mình, ý cười trên mặt hắn càng đậm., Dừng sức hướng đám người vẫy vẫy tay, dương dương đắc ý hô: “Muội tử, thân đại muội tử, tới bái kiến Lý đại tướng quân cùng các vị hào kiệt trung nguyên. Ngươi không phải không tin ta sẽ có bằng hữu như Lý đại tướng quân sao? Sao vậy, lần này ta kéo hắn tới đây, ngươi rốt cuộc vẫn không tin!”

Trong đám người lập tức vang lên một tràng cười vang dội. Trong tiếng cười thiện ý của mọi người, có tướng lĩnh cao gầy mặc áo giáp da màu nâu, đầu đội nón đen, khom người bái lạy Lý Húc: “Nghe danh Lý Lý tướng quân từ lâu, dân nữ Thượng Quan Bích xin lễ!”

“Lên, Thượng Quan cô nương không nên khách khí!” Lý Húc bị Lưu Quý Chân làm cho lúng túng, đỏ mặt khom người, còn vái chào thật dài.

“Nhìn thấy chưa, ta đã nói tính tình huynh đệ tốt của ta khác với những người khác. Mặc dù làm quan nhi, cũng sẽ không ra vẻ cầu quan chứ? Thế nào, lần này ngươi phục hay không phục?” Lưu Quý Chân mặc kệ Lý Húc xấu hổ hay không xấu hổ, rướn cổ tiếp tục khoe khoang.

“Thường nói, long sinh cử tử, cử tử không giống nhau. Huống chi lại là huynh đệ tốt của Lưu đại ca!” Thượng quan Bích Yên cười, phớt chốc đáp lại một câu.

Long Sinh Cử Tử, không giống nhau. Là người đọc sách dùng để ví dụ huynh đệ song sinh của một mẹ, phẩm hạnh lại kém xa nhau. Thượng Quan Bích dùng ở chỗ này, một câu hai quan, một lời tán thưởng Lý Húc bình dị dễ gần người, không thích ra vẻ như các quan viên khác của triều Tùy. Trong tối lại cười nhạo Lưu Quý là chân tính thô thiển, mặc dù là bằng hữu của Lý Húc, nhưng căn bản không thể so sánh với đối phương.

Lý Kiến Thành, Tạ Chiêu Đăng bọn họ nghe đã rõ, cắn răng cười trộm. Lưu Quý Chân lại căn bản không hiểu ý nghĩa của Long Sinh Cử Tử, cho rằng đối phương đang phụng thừa nhận huyết mạch cao quý của mình, trong lòng càng cảm thấy sang khoái, gật đầu lớn tiếng nói: “Đúng vậy, đúng vậy.”, Chính là Lưu Quý ta là huyết mạch dòng chính hô Hàn Tà đại chỉ có một mình, huynh đệ tốt của ta Lý Húc, là Thánh Lang do Trường Sinh Thiên chỉ định phụ thuộc.” Nói đến đây, hắn đột nhiên dừng câu chuyện lại, hướng về phía Lý Húc truy vấn: “Đúng rồi, Trọng Kiên huynh đệ. Thánh Lang không phải chỉ có một thôi sao? Thế nào mà Cốt Lỗ lại tuyển thêm năm con súc sinh màu bạc?”

“Lần trước Phó Lỗ theo sát Khả Hãn dẫn về nam xâm, bộ tộc là Thánh Lang Cam La lại là bằng hữu của ta, không chịu giúp hắn, làm cho sĩ khí hắn đại ta ta tang thương. Hắn ta chịu thiệt một lần, cho nên hai năm qua không biết dùng thủ đoạn gì, cứng rắn xuất ra năm thớt Ngân sắc!” Lý Húc biết dân chúng thảo nguyên nhìn Thánh vật rất nặng, suy nghĩ một chút, cẩn thận giải thích từng li từng tí.

“Trách không được những tên gia súc miệng đầy hơi hả kia, nhìn qua thì căn bản không có chút thánh khiết nào!” Lưu Quý

Chân bưng tỉnh đại ngộ. Vì để mọi người nghe rõ kết luận của mình, hấn cố gắng đem âm thanh lên rất cao, cười lạnh bổ sung: “Nếu như thánh vật có thể dựa vào sức người để bồi dưỡng ra, thì làm sao có thể xưng là thánh vật? Cốt Lỗ tự tiện bóp méo ý chỉ Trường Sinh Thiên, sớm muộn gì cũng sẽ bị trường sinh thiên thu thập. Mọi người chờ xem nào nhiệt đi!”

“Thằng nhãi này có vẻ điên điên khùng khùng, cũng là người có dung mạo thô kệch!” Nghe xong lời Lưu Quý Chân nói, Lý Kiến Thành vẫn luôn len lén quan sát mọi người, trong lòng thầm nghĩ. Từ lúc hào kiệt xuất hiện, gã đã âm thầm tính toán, người nào đáng để kết giao, người nào trong tương lai có thể có cơ hội thu hồi quy án. Càng xem, trong lòng càng vui mừng.

Lý Húc tất nhiên không cần phải nói, nó nhất định phải được thiết lập. Tạ Chiêu Đẳng đi cùng Lý Húc là gần nhất, nếu không muốn trở về Lâu Viên Sơn, không biết Đường Vương Phủ đưa ra điều kiện gì, mới có thể chiêu dụ được hấn? Chỉ bằng vào người này quyết định lập ra cờ hiệu ngói sân, là có thể khẳng định hấn là kẻ dừng có mưu. Quận Thủ Vương Chử của Hà Gian là một người phúc hậu., Quan địa phương có thể để cho cấp trên yên tâm. Thời gian cơ sở cùng Hàn Kiến Cương có hai người xuất thân kém một chút, nhưng nghe lời nói của hấn, cũng chỉ có hai người dám làm. Còn lại.... Lý Kiến Thành chuyển ánh mắt qua đám mã tặc sau lưng Lưu Quý Chân, thân thủ những người này đều rất tốt., Chỉ cần huấn luyện thêm chút nữa là có thể trở thành một đội quân tinh nhuệ. Còn có vị Thượng Quan Bích kia, hay cho một nữ trung hào kiệt, thật sự là bậc cân quắc không để cho lông mày mà nhìn qua bộ cổ trắng tuyết của đôi phương nở một nụ cười tươi như hoa vậy. Trong lúc vô tình, ánh mắt Lý Kiến Thành lại có chút đăm đăm.

Dựa theo phân công lúc trước, chủ quan phụ trách lương thảo của đoàn người vốn nên là xây dựng. Lý Húc đợi một lát thấy hấn không có phản ứng, đành phải thay hấn làm việc. Hấn bước nhanh đi tới giữa các hào kiệt, vừa cười vừa nói: “Mọi người đường xa xôi, một đường vất vả. quận Miêu vắng vẻ., Lấy không ra món ngon gì chào hỏi. Mời theo ta vào quân ngũ

tùy tiện uống chút rượu. Các huynh đệ dưới trướng, cứ việc giao phó cho tâm phúc, sau đó theo Tả Tư Mã của ta, sau khi xây dựng xong doanh bàn, hấn sẽ mang thức ăn đến cho mọi người!”

Dứt lời, từ trong phụ tá phía sau lôi kéo đức phương, tự mình dẫn kiến chúng hào kiệt. Đợi giới thiệu đến lúc này, đôi phương nhìn sắc mặt Lý Húc, đột nhiên nở nụ cười.

“Có một chuyện không nên giấu đại tướng quân. Tên này!” Thời Đức Cơ chỉ tay vào trang phục võ quan tam phẩm, mặt đầy đắc ý: “Tên này là đường huynh đệ của ta. Nhưng hai người chúng ta tính tình thuở nhỏ không tới. Ta ngại hấn nghèo kiết hủ lậu, hấn chê ta thô lỗ bá đạo. Từ khi hấn gia nhập Vũ Dư tướng quân, ta cũng chẳng thêm quan tâm tới hấn!”

“Chuyện này ta đã sớm nghe huynh đệ các người nói qua. Khó khi nào gặp lại huynh đệ các người, tìm cơ hội tụ tập nhiều một chút. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, muốn thông qua đức phương nhiều thêm cho thủ hạ của các người cải tạo, thế nhưng đến cửa cũng không có!” Thân thủ của Lý Húc kéo đến, không chút do dự nói ra vài câu chế nhạo.

“Đâu có, lúc trước người cũng quá coi thường ta rồi. Huynh đệ ta hiện tại là quan lớn nhất của lão gia. Ta làm ca ca không thể hỗ trợ hấn, nhưng tuyệt đối không dám làm hồng tiên đồ của hấn!”

Có khi huynh đệ ruột thịt của Đại tổng quản làm sợi dây liên kết kết nối, quan hệ giữa các hào kiệt và Lý Húc lại bị kéo gần lại một bước. Tất cả cứ yên tâm giao đức kế cho huynh đệ dưới trướng, để họ phụ trách việc chia sẻ điểm đóng quân, tăng thêm tiếp tế. Sau một lát, Lý Kiến Thành cũng bị Trần Diễn Thọ cưỡng ép từ trong thất thần kéo về, đi tới trước mặt mọi người., Cười cười hứa hẹn: “Lần này ta từ Trường An tới, dọn hết áo giáp binh khí trong kho vũ khí Đại Tùy. Chư vị hóa ra là khách, ta và Trọng Kiên cũng không có quà gặp mặt gì tốt. Mỗi nhà tặng năm trăm thanh hoành đao, ba trăm bộ giáp da trâu cứng, lát nữa an bài dừng lại, chư vị cứ việc phái người đến lịch sử nhà ta, Trần lão tiên bối sẽ tới lĩnh.”

Trong tay hảo hán lục lâm, thiếu nhất chính là áo giáp binh khí chính quy. Bởi vậy nghe Lý Kiến Thành nói xong, mỗi người đều mừng rỡ vô cùng. “Đa tạ thể tử trượng nghĩa!” Chúng hào kiệt đồng loạt đứng trang nghiêm chấp tay, nhìn về phía đối phương ánh mắt, cũng do xa lạ biến thành thân lạc.

“Không cần khách khí!” Lý Kiến Thành khoát tay chặn lại, cười nói bổ sung: “Không phải nói muốn đồng sinh cộng tử sao, có binh khí tiện tay, các huynh đệ cũng có thể giết thêm vài kẻ địch!”

Dứt lời, hắn nhanh chóng dùng ánh mắt nhìn về một hướng nào đó, sau đó nhanh chóng thu hồi tâm tư.

sắc say dư sức dựa vào 20~~1

—————11111111444. Đức trăm
trăm trăm phâ trăm.

Chương thứ bảy thịnh thế (quần sau)

“Thế tử Đường Vương này thật là có ánh mắt!” Nhìn thấy Lý Kiến Thành vô tình hay cố ý luôn hướng về phía Thượng Quan Bích, Lưu Quý Chân trong lòng âm thầm cười trộm.” Chỉ tiếc muội tử nhà ta là một con ngựa hoang, muốn tới gần nàng, tự nhiên người sẽ chịu khổ!”

Một trận gió trên danh nghĩa là thuộc sở hữu của Lưu Quý Chân, trên thực tế kết cấu nội bộ vô cùng phức tạp. Khi bắt đầu phân chia, hơn sáu ngàn người có thể phân ra ba mươi mấy Côn Bằng tử. Đoàn tử lớn cùng lắm cũng chỉ hơn năm trăm người, nhỏ thì một chút cũng chưa tới một trăm người. Những người này xưa nay kiếm tiền mỗi người, rất ít giao tiếp, gặp phải khó khăn thật sự không giải quyết được mới tụ tập cùng nhau đối mặt.

Ngoài ra tất cả thủ lĩnh của Phù Du tử cũng đều là người Hán. Có người Đột Quyết, có người tiên ti, có người chế nhạo, có hung hãn nô lệ nhân, dù sao sau khi làm mã tặc, đoàn người liền có quan hệ với bộ lạc cũ của mình. Do hỗn hợp dân tộc, đám Mã tặc đám cưới hôn nhân phong tục khác với Trung Nguyên và thảo nguyên đều không giống nhau. Trên cơ bản dân tộc trong Phù Du Tử nhiều người, cùng loại với dân tộc nào, hơn nữa còn chịu ảnh hưởng của dân tộc khác.

Giống như thượng quan Bích loại họ tiên ti này, mặc dù nói một miệng lưu loát Trung Nguyên, thậm chí có thể đọc thuộc điển tịch Hán gia, trong tộc có một số quy củ, ngay cả Lưu Quý Chân hôm nay không sợ trời, tính tình không sợ đất cũng có chút chịu không nổi. Cho nên biết rõ Lý Kiến Thành nhất kiến kinh diễm, cũng không nói toạc ra, chờ xem đối phương chịu khổ.

Buổi chiều cùng ngày, Lý Húc ở ngoài soái trường của mình bày tiệc rượu, khoản đãi các đường anh hào. Bởi vì hắn là chủ tướng do mọi người công bố, cho nên mới ngồi lên chính tọa. Lý Kiến Thành ngồi ở bên trái, tiếp theo là Trần diễn Thọ, Trương Giang., Đám người Phương Duyên Niên, Lôi Vĩnh Cát

dựa theo từng chức quan hiện tại, một đường xếp hàng. Vị trí bên phải, toàn bộ lưu lại cho hào kiệt các phương đến đây trợ trận. Chúng đều là chư hầu một phương, ai cũng không quản ai, đùn đẩy nửa ngày, cuối cùng theo lời đề nghị của Tạ Ánh, trình tự chọn chỗ ngồi.

Bởi vì bị người tài trí hiếm có quấy nhiễu, trước trung quân trưởng của Lý Húc chưa từng náo nhiệt như vậy. Lúc này lại bị chen lấn tràn đầy đương trường. Các hào kiệt hầu như đều mang theo vài tên tướng lĩnh tâm phúc, xem trọng tư thế hiên ngang trước mặt, phần khích dạt dào.

“Trung Nguyên ta có nhiều anh hùng như vậy, còn sợ hấn đột đình đến ức hiếp sao?” Lý Kiến Thành xem mà cao hứng, chúc mừng một chén.” Hạ Lý tướng quân, chúc đại tướng quân dẫn mọi người một trận chiến phá hoại!”

“Hạ đại tướng quân!” Mọi người đồng thời nâng chung một chén: “Dẫn dắt bọn ta một trận chiến phá hoại!”

“Một trận chiến phá hoại!” Hai tay Lý Húc nâng chén rượu lên, giờ cao nhắc lông mày, uống một hơi cạn sạch. Sau đó đưa chén rượu ngang qua, đáy chén sáng lên hướng về phía mọi người, lại giờ lên, chậm rãi buông xuống.

“Phá tặc!” Đám tướng lĩnh và hào kiệt bắt chước bộ dáng của đối phương, nâng chén, uống rượu, sau đó đặt chén rượu xuống, ngồi ngay ngắn lại.

“Có thể được chư vị độc sức giúp đỡ, Lý mỗ tất nhiên không gọi Lang kỵ vượt qua Yên Sơn! Mời uống rượu này, tương lai đất tay giết địch!” Lý Húc giờ chén rượu thứ hai lên, hướng tới mọi người thăm hỏi.

“Không gọi là Lang kỵ vượt qua Yên Sơn!” Trần Diễn đứng đầu, các tướng lĩnh và hào kiệt âm âm hưởng ứng.

Sau ba đợt tuần tra, mọi người đã tới cảnh giới hoa tai. Hào khí bắt đầu đi kèm là men rượu bốc lên trên đỉnh đầu. Trong số những hào kiệt ngồi ở đây có rất nhiều người chưa từng qua lại với Lang kỵ, tuy rằng buổi sáng ở bức tường thành từ phía xa nhìn lại., Nhưng không biết đối phương có bản lĩnh đến mức nào. Chỉ đơn giản là nhân số đông đảo, binh khí khô giáp

chỉnh tề một chút mà thôi. Nhưng nói về binh khí khôi giáp, ai có thể so sánh với ba mươi vạn binh sĩ phủ đại Tùy năm đó. Ba mươi vạn binh lính phủ tấn công một tòa Liêu Đông Thành cũng không xong, dựa vào Vạn Lý Trường Cảnh, Cốt Lỗ chẳng phải chờ Kỳ Vũ trở về sao?

“Nói thì dễ. Nhưng gia tộc A Sử kia có thể xưng hùng trên thảo nguyên nhiều năm, tự nhiên có vài phần bản lĩnh chân chính!” Lưu Quý Chân nghe mấy tên đại đầu mục đến từ gia quân thời này nói rất nhẹ nhàng, có chút bất mãn nhắc nhở.

“Chắc là trong núi không có hổ!” Mấy tên thủ lĩnh của sơn trại uống hơi nhiều, chẳng hề để ý tới Lưu Quý Chân, bị Thác Bạt Phong đuổi tới tận đây, đành đặc nói.

“Trên thảo nguyên không có hổ, nhưng có cả Thương Lang!” Một tràng danh tiếng cầm mã nhị bảo ngồi cạnh Lưu Quý Chân nhíu mày, lạnh lùng nói tiếp: “Nhưng trước mặt đàn sói, bất cứ mãnh thú nào cũng phải né tránh.”

“Vậy thì không hẳn, ban ngày có năm con Thương Lang cũng không dám làm gì Lý tướng quân!” Nghiêm Minh là thủ lĩnh gia tộc, lại bĩu môi tiếp lời.

Mắt thấy song phương sẽ cãi nhau, Chu Đại Ngưu ngồi đối diện thấp hơn mấy lần, vội vàng đi lên phía trước điều đình: “Mấy vị tướng quân cũng không cần vội. Chúng ta hôm nay chỉ cần quan tâm uống rượu. Ngày mai đến trên chiến trường, đuổi tay đã biết cân lượng của địch nhân rồi!”

“Đúng, hôm nay chỉ để ý uống rượu. Sáng mai tỉnh rượu, hai quân trận trước đã thấy rõ ràng!” Trong một trận gió, mã tặc làm sao chịu đựng được khí thế bức này, giơ chén rượu lên reo hò.

“Uống rượu, là của các ông đây, gấp lại trên chiến trường!” Tướng lĩnh của Thời gia quân không thể không nể mặt Chu Đại Ngưu vừa đánh bại tướng lĩnh quân địch, vừa uống rượu vừa lăm bằm.

Song phương tạm thời buông xuống tranh đấu, trong lòng lại nhin không được đến chiến trường đem cục tức này tìm về, bởi vậy càng uống khí thế càng mạnh. Hận không thể xem rượu

như địch nhân, đầu tiên so tài cao thấp đi xuống. Lão trường sử Trần Diễn Thọ âm thầm phát hiện, cũng không can thiệp.

Sau khi tiệc rượu kết thúc, sắc trời đã biến thành màu đen, Lý Húc và kiến thành kết bạn cùng các hào kiệt về nghỉ ngơi. Sau đó lại phái người mời Tạ Ánh Đăng đến chỗ ở của mình, mở một bàn tiệc nhỏ khác. Lý Phù Nhi dùng thân phận nữ chủ nhân đi ra gặp Tạ Ánh, mời một chén rượu, sau đó lấy cớ trong nhà có việc gì lui xuống, để lại không gian cho hai huynh đệ một khúc rộng.

“Sao ngươi lại tới nhanh như vậy, ta tính còn ít nhất nửa tháng nữa, quân lương mà Mậu Công tặng mới tới được bức tường này!!” Lý Húc đổ đầy rượu cho hai bên, sau đó cười truy hỏi.

Vì để tránh La Nghệ giữa đường đánh cướp, hắn đã từng phái một đội nhân mã đến tiếp ứng lương thảo đến từ Lê Dương. Hiện giờ người tiếp ứng chưa trở về, Tạ Ánh Đăng lại trở về trước, kết quả này thực ngoài dự đoán của con người.

“Rất đơn giản, ta trực tiếp từ kênh đào chuyển tiêu huyện, sau đó dọc theo sông dâu khô thượng Hoài Nhung chứ! Đi gần như đều là đường thủy, đi thuyền tuy chậm, nhưng dù sao cũng đỡ tay khiêng khiêng công phu!” Tạ Ánh hiện lên bí địa quỷ quỷ cười một tiếng, vừa uống vừa đáp.

“Đường thủy!” Lý Húc nghe vậy cả người nhoáng lên một cái, nửa ngày sau mới hồi phục lại tinh thần.” Chẳng lẽ là La Nghệ thả ngươi tới sao? Hắn sao có thể thả ngươi qua đây?”

Lần trước hai bên giao thủ, tướng lĩnh trẻ tuổi U Châu quân bị Lý Húc trận chém một nửa, cho nên các lão tướng quân trong Hồ Bí thiết kỵ đều hận quân Bác Lăng nhập cốt. Năm ngày trước, huynh đệ Tiểu Phiêu Sơn còn báo cáo, huynh đệ U Châu quân nhà bình quan lại đang tăng binh, quyết chiến với Cốt Lỗ Nhân, La Nghệ không chếp đường lui của La Lăng quân, Lý Húc đã cảm thấy may mắn rồi, nào dám nhờ đối phương giải khai cho mình một con đường lương thực?

“Đương nhiên là đường thủy rồi. Trong tay ta có một thông quan điệp mà thiếu gia La Thành đương nhiệm U Châu viết, bên cạnh còn có Thời Đức cơ, Hàn Kiến Cương, binh mã của

Vương Khuyết hộ tống. La Nghệ nếu không cho ta bình an thông qua, thì đã đắc tội với toàn bộ quân hùng Hà Bắc mấy lần rồi. Sau chuyện trong quân ngói đất có người tìm La Thành gây phiền phức hay không, hắn cũng khó mà đoán trước được!” Tạ Chiêu Đăng uống chén rượu, mặt mũi tràn đầy đắc ý.

Hắn nói vui vẻ, Lý Húc lại càng nghe càng mê man. La Thành bại dưới tay mình, mang khí tức xuôi nam, quân Bác Lăng âm thầm hộ tống thiếu niên kiêu ngạo này rời đi. Theo tình huống lúc đó, La Thành không ra mặt thì thôi, sau khi phát tích nhất định phải dẫn binh trở về rửa nhục trước một trận tuyết, sao có thể không màng trước hiềm khích từ cha hắn đòi ân tình với quân Bác Lăng được?

“Người cũng không cần cảm ơn hắn. Theo lý thuyết, hắn cần phải cảm ơn người. Ân oán giữa các người đã hòa nhau!” Tạ Ánh Đăng vươn hai ngón tay, nhẹ nhàng lay động ở trước mặt Lý Húc. Hắn đoạt đi bà lão chưa bước qua cửa của người, cảm thấy đuối lý. Đến lúc Lê Dương tìm ta, vừa vặn nhìn thấy thuyền lương thực của ta chuẩn bị. Cho nên không nói gì mà không viết Phong Thông Quan Văn Điệp cho ta, lại cho ta một cái ngọc bội làm tín vật!”

“Lão bà của ta?” Lý Húc dùng sức nhìn Tạ Chiêu Đăng, để xác định đôi phương không nói say. Kính Nhi ở hậu trạch, nhi nha đã nhiều năm. Những người khác có thể được xưng là thê tử của hắn, căn bản không tồn tại? Để La Thành cướp ở đâu?

“Là công chúa của Tương quốc.” Tạ Ánh Đăng thấy trên trán Lý Húc đã bắt đầu bốc khói, nhún vai, đưa ra đáp án.” La Thành lĩnh binh đi chếp lại đường lui cho Vương thế, kết quả nửa đường thấy một đám người đang vây một cô gái chạy. Hắn cho rằng cường đạo đánh cướp, liền trượng nghĩa cướp cô gái kia. Sau khi hỏi mới biết cô gái kia không muốn gả cho con trai của Vương thế giới, cho nên mới trốn ở bên ngoài. Mà người đuổi theo nàng chính là người được Vương thế sung trượng thân binh!”

Quả thực là càng ngày càng loạn! Lý Húc biết Vương thế đảm nhiệm hộ tống Dương Cát Nhi lên trời, nửa đường lại kiểm soát

để ở lại Hà Nam, không ngờ Vương Thế lại to gan đến mức có thể đem ý chỉ của Dương Quảng không để vào mắt, mạnh mẽ đem con mình cưới công chúa làm thê tử. Nếu quả thật như thế thật sự là như thế., Nói vậy thì lực không chế của thần tử dưới trướng Dương Quảng càng thêm yếu kém. Hóa ra mệnh lệnh của hắn còn có thể được chấp hành ở gần Giang Đô, hiện tại, chỉ sợ có thể ra khỏi hoàng cung hay không cũng rất khó nói rồi.

“Tiểu tử La Thành kia rất anh tuấn tiêu sái. Tương quốc công chúa lại chưa nói rõ mình là ai, cho nên hai người càng nhìn đối phương càng thuận mắt, liền mơ hồ thành thân. Sau đó La Thành mang theo công chúa gặp mặt mọi người, công chúa lại không chịu kính rượu cho Lý Mật, khiến cho cả hai đều rất khó chịu. Người hữu tâm cẩn thận hỏi thăm, mới hiểu được La Thành mơ hồ trở thành phò mã gia!”

“Như thế, cũng đỡ phải cho nàng ta lang bạt kỳ hồ ở bên ngoài!” Rốt cuộc Lý Húc đã biết rõ tiền căn hậu quả, cảm khái nói. Hắn và công chúa chưa từng gặp mặt qua, cho nên cũng không có cảm tình gì., Càng không đến mức ngu ngốc vì cảm thấy mình bị người đội nón xanh. Nhưng theo hiểu biết của hắn về Lý Mật, Dương Cát Nhi trước mặt mọi người không xuống đài, người sau nhất định sẽ tìm cơ hội trả thù. Huống chi sau khi La Thành có phò mã và con trai của đại tổng quản U Châu, địa vị đột nhiên đề cao, đã uy hiếp đến “Bảo tọa” đại đương gia của Lý Mật.

Nghĩ đến đây, hắn lại không nhịn được lo lắng hỏi: “La Thiếu tướng quân len lén dùng kim chỉ dẫn giữa ta và phụ thân hắn, chẳng lẽ không sợ Lý Mật gây phiền phức cho hắn sao? La Nghệ đâu, hắn dễ dàng nghe được lời của nhi tử như vậy!”

“La Nghệ không muốn đắc tội cùng lúc với quá nhiều người, cũng không muốn gây thêm phiền toái cho con mình. Càng quan trọng hơn là, nội bộ U Châu quân đối với người chống cự Đột Quyết, tranh luận rất lớn. Lúc ta trải qua huyện này, La Nghệ cũng giơ cờ không chừng, cho nên liền thuận nước đẩy thuyền lương thực, thả một cái thông lộ! Về phần Lý Mật, hắn trước mắt còn chưa biết tình huống, biết được sau đó, cũng không làm gì được La Thành!”

“Xin chỉ giáo cho?” Lý Húc kinh dị truy hỏi. Ban ngày Tạ Chiêu Đăng nói sẽ vĩnh viễn không trở về ngôi nhà, đã để hắc mớ hồ đoán được, quân đội ngôi chắc chắn lại xảy ra biến cố lớn. Hơn nữa chuyện của La Thành tu thư này, có thể đoán được, vấn đề mà hàng rào quân đội gặp phải chắc chắn nghiêm trọng hơn nhiều so với suy nghĩ của mọi người.

Nhắc tới góc, nụ cười trên mặt Tạ Ánh Đăng từ từ biến mất. Đầu tiên hắc thở phào một hơi, tiếp đó uống liền mấy chén rượu lớn, muốn nói, nhưng lại không biết nên nhắc tới từ nơi nào. Do dự hơn nửa ngày, mới lắc đầu nói: “Vườn ngôi? Từ sau khi Dịch Đại đương gia chết, làm gì còn có ngôi nữa. Còn không phải Lý Pháp Chủ mang theo một lò hương ở bên trong hư hỏng cố sự sao. Nhìn khói rất thịnh, đến gió thổi cũng tan!”

“Sao lại có thể như vậy?” Lý Húc nghe Tạ Chiêu Đăng nói rất ly kỳ, không nhịn được nhú mày. Lý Mật Sát Dịch nhường, tất nhiên sẽ ảnh hưởng tới sự đoàn kết của khu vực ngôi. Nhưng làm tung hoành phía nam nhiều năm, nhiều lần đánh cho tên sai vật lớn mất mũ cối giáp, lính gác biên cũng không thể bại trong thời gian ngắn được. Nhưng dựa theo lời Tạ Chiêu Đăng nói, trước mắt hắc trở thành thùng rỗng, chỉ cần tùy tiện có người đẩy một cái, sẽ âm âm sụp đổ dưới đất.

Người khác không muốn quản an nguy của Lý Húc, nếu như nghĩa trại quân thật sự xong đời, Tần thúc bảo, La sĩ tin tưởng, tương lai của Từ Mậu công thì phải làm sao? Đặc biệt là Tần thúc bảo, ông ta đã gần năm mươi tuổi, thật vất vả mới được Lý Mật thưởng thức, phong chức đại nội vệ đại tướng quân, gạch ngôi núi ngã xuống, quận Tề cũng không về được, ông ta muốn lưu lạc ở đâu?

“Còn không phải là bị Lý Pháp Chủ lừa sao!” Tạ Chiêu Đăng lại uống một ngụm rượu, bỗng nhiên nói: “Ngày đó người nói người tên Lý Mật kia có hư danh, mọi người còn chưa tin. Dù sao người cũng là quan quân, chúng ta là thổ phỉ. Lời người nói chưa chắc đã có lòng tốt gì. Nhưng ai biết được, người này chẳng những hữu danh vô hại, hơn nữa lòng dạ hẹp hòi. Dịch Đại đương gia đem vị trí của mình nhường đường, hắc lại vì

người không liên quan nói mấy câu mà lên lút chém chết đương gia của Địch Đại Gia!”

“Chuyện này ta nghe nói qua, còn tưởng rằng Mậu Công cũng chết trong tay tên kia. Ông trời có mắt, công mệnh Mậu lớn!” Lý Húc cũng uống một ngụm rượu, vỗ bàn thở dài.

“Không phải Mậu Công Mệnh đại, là người bên ngoài huynh đệ tới nhanh. Một đao không chém chết, nếu như bỏ thêm đao thứ hai trước mặt mọi người, khẳng định sẽ bị mọi người phản nộ!” Tạ Ánh Đăng tức giận đến mức bĩu môi. Hắn chém chết Địch Đại đương gia, chém bị thương Từ Nhị đương gia. Cường lực đơn thuần áp phục đơn độc hùng tín. May mà những người chúng ta còn thật sự coi hắn là mệnh thiên tử. Nếu như chân mệnh thiên tử đều là đức hạnh này, còn không bằng lúc trước đi theo Dương Quảng hỗn tạp. Tốt xấu không lo bị hắc đao!”

“Đúng là bệ hạ đồng ý đẩy Xích Tâm đối đãi mọi người. Điều kiện tiên quyết là người nhất định phải được hắn coi là tâm phúc. Chuyện nội bộ của Đại Tùy triều, không đơn giản hơn sơn trại. Có đôi khi bệ hạ cũng bắt lực. Năm đó ta luôn cảm thấy chỉ cần trong triều không có Vô Hôn quân., Cuộc sống của bách tính sẽ tốt hơn, sau đó tự mình thống trị rồi mới biết được, người quang chủ sự việc một không hôn mê là vô dụng! Phải nghĩ biện pháp để cho tất cả mọi người đều không dám hồ nháo không kiêng nể gì cả!” Lý Húc suy nghĩ một chút, lấy kinh nghiệm bản thân trải qua làm ví dụ để bình phẩm.

“Đúng là như vậy. Nhớ lại lúc Lý Mật Cương lên ngóc viên, cũng là con người có đuôi. Là các huynh đệ tự mình nhất định phải nâng hắn lên trên đỉnh đầu, kết quả khiêng hắn lên, hắn liền lộ ra bản tính! Là ta tự mình cầm đao lên cổ, không trách được người khác!” Tạ Chiêu Đăng lại thất vọng, vừa thương tâm, rót từng chén từng chén rượu vào bụng, từng tiếng thở dài từ trong cổ họng xông ra ngoài.

Năm nay hắn còn chưa tới hai mươi tuổi, tóc mai đã thấy bạc. Chắc là lo lắng quá độ, tổn thương huyết mạch. Sau khi uống mấy chén rượu của mình, Tạ Chiêu Đăng nhếch miệng, tiếp tục nói: “Nếu hắn giết Địch Đại đương gia, sau khi đại quyền

độc quyền, có thể dẫn mọi người đi đường chính cũng thôi. Nhiều nhất nói hấn có chút tư tiết, đại sự không có gì. Chuyện kia không tới hai ngày, hấn thừa dịp Trình Tri Tiết ở ngoài lãnh binh đánh trận, không có cơ hội trở về. Chờ Trình Tri Tiết chạy về, sơn trại cũng không còn là sơn trại nữa. Hoàn toàn dựa theo quan phủ Đại Tùy, ngay cả nội phủ Kim Chủ công công cũng tuân theo quy củ Lạc Dương. Trình Dục biết chuyện đó, hấn hỏi vì sao lại làm như vậy, đừng để mọi người trong thiên hạ chỉ làm như vậy. Đừng cho người trong thiên hạ tu tiên. Nếu là cung điện có thể thuyết phục người anh hùng trong thiên hạ như vậy, thế nào cũng phải thay đổi!”

“Còn không bằng bệ hạ!” Lý Húc bĩu môi cười lạnh. Mặc dù Dương Quảng đào kênh đào làm dân gian mệt mỏi. Nhưng khai thông kênh đào, chủ yếu là vì vận chuyển lương thảo và vật tư ở tiền tuyến phía Bắc, chứ không phải đơn thuần chỉ vì mở rộng. Còn Lý Mật chẳng qua vừa mới đặt chân xuống sông phía nam, còn chưa đạt được cả thiên hạ, đã bắt đầu tiêu xài hoang phí rồi.

“Chúng ta cũng đã âm thầm nghị luận như vậy. Nhưng quân quyền của mọi người đều bị Lý Mật thu lấy, ai nói chuyện cũng không gương dậy nổi!” Tạ Chiêu Đẳng tiếp tục lắc đầu cười khò. “Hấn không chịu tin tưởng huynh đệ trước kia của vùng đất này, thủ hạ có mấy người biết đánh trận hay không, cho nên bị Vương Thế đồn ép lùi về phía sau liên tiếp. Về sau, ngay cả đám người Sài Hiếu Hòa, Trịnh Đức Kiệt, Dương Đức Phương cũng đã chết trận, đành phải tự mình mặc giáp trụ lên trận!”

“Vậy không phải càng phải chịu thiệt sao?” Đối với “Tài năng” của Lý mật lĩnh binh, Lý Húc đã lĩnh giáo thật kỹ. Đụng phải người tài trí tuyệt đỉnh, dựa vào danh tiếng to lớn, Lý Mật còn có thể đánh một trận thật mạnh. Đụng phải một tướng quân bộ một cái, hoặc là một cao thủ lĩnh binh, Lý Mật khẳng định nửa điểm tiện nghi cũng không thể kiếm lại từ tay đối phương.

“Không phải!” Tạ Chiêu Đẳng cười khò vài tiếng, phần uất đáp lại: “Cùng Vương Thế đánh ba trận, thua hai lần. Tự khen là thắng có thua, nhưng càng đánh càng thua. Không thể

không từ trong kho Lạc Khẩu lấy lương thực ra chiêu binh ngay tại chỗ. Chiêu binh, lại không nỡ lấy tiền phát quân lương. Mậu Công khuyên hấn phóng ánh mắt nhìn xa trông rộng., Tinh binh giản chính, lấy bản đồ tương lai. Hấn ngược lại cảm tức Mậu Công nhiều chuyện, lấy có Lê Dương Khuyết thiếu người trấn thủ, đem Mậu Công triệt để từ chủ doanh đuổi ra. Cần cứu Mậu Công, lại sợ Trình Tri tiết nháo sự, dứt khoát để Trình Tri Tiết cùng Tần thúc bảo một đạo làm nội vệ tướng quân, chức quan tuy cao, nhưng một cái cũng không có!”

“Ta ngược lại là cao hứng vì hấn có thể làm Mậu Công. Lòng người Lý Mật kia lòng dạ hẹp hòi, cách hấn xa rồi, ngược lại an toàn!” Lý Húc suy nghĩ một chút, cười khuyên bảo: “Người cũng đừng quá khổ quá, Mậu Công ở Lê Dương, chẳng phải cũng đã đặt chân rồi sao?”

“Không giống nhau. Mậu Công mặc dù đứng vững tại Lê Dương, ngói cũng không thể trở về quá khứ. Thiên hạ đã đại biến, cơ hội mất đi liền không thể trở lại. Trong lòng Mậu Công biết rõ những điều này, hấn chỉ tiếp tục chống đỡ, bất quá là muốn tương lai để cho mọi người thất bại, chỉ có một điểm đặt chân mà thôi.”

Tuy rằng mục tiêu vẫn là tiêu diệt đám cướp ở ngói, nhưng khi nghe thấy vị kinh khách từng tung hoành khắp Hà Nam này đã rơi vào tình trạng như vậy, trong lòng Lý Húc vẫn có cảm giác mờ mịt.” Vậy tương lai ngươi định đi đâu?” Hấn đẩy tay cảm ơn, hỏi dò: “Nếu trận chiến này thắng, chi bằng ở lại chỗ ta. Bên ta thiếu nhân thủ?”

“Ngươi, Trọng Kiên huynh, ngươi cũng muốn hỏi trực đình Trục Lộ sao?” Tạ Ánh Túy mắt niết xiêu, như cười mà không phải cười.

“Đánh xong trận này, ngươi thấy ta còn lại tiền vốn Trục Lộ Trung Nguyên được không?” Lý Húc cười khổ lắc đầu: “Mấy năm nay ta đánh trận gần như nửa thời gian, dân gian chưa từng tu dưỡng. Nếu thường thắng bất bại cũng được, một khi chiến bại, sẽ không có vốn từ Đông Sơn tái khởi!”

“Trọng Kiên là chủ nhân ái dân, lại không phải một kẻ kiêu hùng có thể trà trộn vào trong thế gian. Tính tình của ngươi,

lại là một cỗ sức mạnh tàn nhẫn bắt chấp ra sao! Nhưng người không ra thu thập tàn cuộc, thiên hạ sẽ loạn đến khi nào?” Tạ Ánh Đăng đưa ngón tay ra trước, cơ hồ đẩy đến trên mũi Lý Húc.” Người biết không?, Trước khi đến đây, ta đã có tin tức truyền ra, bệ hạ của người đã chết! Đại Tù, ban ngày chúng ta luôn miệng nói Đại Tù độc sức chiến đấu, thật ra thì đã không còn tồn tại!”

Rắc rắc một tiếng, giữa không trung đột nhiên vang lên một tiếng sét đánh lung lay cả tòa quân doanh.

Tửu đồ chú ý: Mười năm điểm tuyết, mời đầu thiên minh trầm một phen.

Thịnh Thế (2)

Dương Quảng chết rồi? Đại Tùy đã chết? Thân thể Lý Húc quơ quơ, nửa bình rượu đã được đổ lên trên tay mình. Nhưng rất nhanh sau đó, hấn bình tĩnh lại, buông chén rượu, vẩy vẩy tay ướt nhẹp, sau đó đứng dậy, vái chào Tạ Ánh xuống đất: “Đa tạ sư đệ đã nói chuyện này với ta, nhưng trước khi quyết chiến, mong sư đệ tận lực giấu diếm tin tức, tránh khiến quân tâm của ta dao động!”

“Chuyện này không cần người dẫn dò, ta tự có chừng mực!” Tạ Ánh Đăng không dám hành lễ với Lý Húc, nghiêng người khoát tay: “Nhưng sư huynh cũng nên sớm tính toán, tránh sau này vội vàng!”

“Bất luận bệ hạ có ở đây hay không, trận chiến trước mắt vẫn phải đánh. Thủ thành của ta, vốn không phải vì bệ hạ!” Lý Húc cười khở rớt đầy rượu trước mặt mình, sau đó đổ một nửa chén lên không trung, như thể đang tế lễ một linh hồn không cam lòng rời đi nào đó: “Về phần Đại Tùy, năm xưa đã mất, không cần phải khổ sở thay nó nữa!”

Dứt lời, hấn ném nốt nửa cái chén còn lại xuống đất, ngã trở về ghế đầu của mình, vẻ mặt không còn chút gợn sóng nào nữa.

Nhìn thấy đối phương trấn định như vậy, Tạ Ánh trở nên mờ mịt. Lần này hấn chủ động mời anh binh hộ tổng lương thực đến Thiên Thiên quận, một mặt là biên giới vì quốc thủ. Mặt khác, cũng chờ Đột Quyết lang kỵ rút lui về sau., Nếu như Bác Lãng quân có thể bảo toàn được thì liền cho phép Lý Húc thực hiện ý chí đồng sinh của mình. Châm Ngôn nói thể quyền Tùy Giả tất phải là Lý thị, nếu như đánh bại Đột Quyết, danh vọng của Lý Húc nhất thời năm lượng, khó bảo đảm châm ngôn cuối cùng cũng không rơi vào đầu kẻ này.

Hơn nữa, phóng mắt nhìn anh hùng trong thiên hạ giờ phút này, không phải bố cục quá nhỏ, thì cũng là hạng người âm tàn độc ác. Như Lý Húc, vừa có được vũ lực cường đại, vừa có thể đối đãi với thuộc hạ và dân chúng, hầu như không có người

thứ hai. Phụ tá Lý Húc làm chủ Trung Nguyên., So với đề cho Lý Mật, Vương Thịnh, Lý Uyên bọn khốn kiếp này muốn cướp hoàng đế bảo tọa thì tốt hơn. Ít nhất nhìn biểu hiện lúc trước, Lý Húc là anh chủ có thể cùng chung hoạn nạn, cũng có thể cùng phú quý, sẽ không làm hoạt động như thả chết chó náu, chim tận cung.

Nhưng những lời này, cần phải tìm một điểm thích hợp để phân vào. Võ nghệ của Lý Húc tuy xuất thân từ Giang Nam Tạ gia, nhưng sư phụ hẳn cho tới bây giờ chưa từng nói với Lý Húc thân phận và dòng họ thật sự. Nếu như hẳn đã buông tha thân thể vạn kim, trốn đến bộ lạc tái ngoại làm thợ đồng., Khẳng định sẽ không để ý tới thị phi của Tạ gia, Vương gia. Tầng quan hệ này của sư môn không dùng được, người có thể kích phát lòng hùng dũng và dã tâm của Lý Húc, thì cũng chỉ còn ơn cứu mạng quân thân của Dương Quảng năm đó. Nhưng xem tình hình trước mắt, xem ra..., Ân tình của Lý Húc đối với Dương Quảng cũng vô cùng lạnh nhạt. Có lẽ lần trước hẳn thực sự bị triều đình Đại Tùy làm cho tổn thương nặng nề. Có lẽ trong lòng hẳn, Dương Quảng và Đại Tùy đều đã sớm chết rồi, sống ở Giang Đô chẳng qua cũng chỉ là thể xác mà thôi.

Hai chủ nhân có chút không yên lòng, bàn ăn lập tức nguội lạnh. Mấy nén ong ong phun ra nuốt vào, âm thanh ngọn lửa bùng lên làm dân chúng đắng lưỡi khô. Một lát sau, Lý Húc thở dài, tự rót tự uống. Tạ Chiêu Đẳng nhếch miệng, nhưng cũng thở dài, nâng chén rượu lên, một ngụm khô khốc.

Lý Húc lắc đầu, lại lần nữa rót đầy chén rượu trước mặt mình và khách nhân. Tạ Ánh Đẳng nhìn hẳn một cái, bưng chén rượu lên, cạn, sau đó đưa tay đi bắt vò rượu. Tửu lượng của hẳn kém xa Húc Tử, sau khi uống mấy chén rượu, đầu lưỡi chậm rãi lớn lên, tiếng hít thở trầm trọng dồn dập, nghe như gió Bắc trong mùa đông.

“Sư huynh, sư huynh chẳng lẽ không chịu khổ chút nào sao?” Niết Việt hẳn ta say lờ lờ liếc mắt dò xét Lý Húc nhiều lần, càng nhìn càng thấy buồn bực: “Năm đó bệ hạ của ngươi đối đãi ngươi không tệ, quan lớn hiển tước vị, trọng binh đại quyền, còn từng đem kim đao của Dương Kiên ban cho ngươi.

Chẳng lẽ người cũng không muốn lĩnh binh khí báo thù cho bệ hạ của người?”

“Công chiêu thì nói, ta có đủ cơ đòi làm trái chứ?!” Lý Húc nhanh chóng nhận lấy câu nói của đối phương: “Cầm Kim Dao hiệu lệnh quần hùng tru sát Vũ Văn hóa và huynh đệ. Sau đó lập lên một tân hoàng, mang thiên tử ra lệnh cho chư hầu!”

Tạ Chiêu Đẳng bị người ta một câu chọc thủng tâm sự, mặt nóng lên, dứt khoát nói ra cái nhìn của mình: “Trong tay người có bảo đao mà vua khai quốc Đại Tùy từng dùng, mượn hiệu lệnh này ra lệnh thiên hạ, quần hùng không có lý do gì không đáp ứng. Vũ Văn hóa và binh mã trong tay huynh đệ chỉ có năm vạn., Phần lớn những người có năng lực trong đó đều xuất thân từ hùng vũ doanh năm đó người từng mang theo. Sau khi diệt trừ Vũ Văn thị, nhờ vào công lao của đám phản nghịch này, thiên hạ còn ai có uy vọng lớn hơn người? Người muốn làm thiên tử thì cứ làm, mặc dù nhớ lại ân cũ của Dương Quảng, nhưng vị trí triệu đế cũng không chạy thoát đâu!”

“Nhưng ta rõ ràng nhớ rõ, ngày xưa quần hùng mắng bệ hạ là hôn quân.” Bổng Nam Sơn Trúc, niệm tội vô cùng; quyết định sóng Đông Hải, lưu luyến khó hết.” Lý Húc thẳng tắp nhìn Tạ Chiêu Đẳng, thuận miệng trích dẫn một câu Xuy Văn lấy từ ngôi Cương sơn.

Năm đó Tổ Quân Ngạn dưới trướng Lý Mật tham gia tông quân, vì để đả kích sĩ khí Tùy, đã viết thành “Lạc Lạc Châu” Văn Tường. Trong văn tự trung bày mười tội lớn như Dương Quảng, Tập phụ, Tham Lam, hiếu chiến. Từ huyết mạch, phẩm hạnh, trời giống với Đồ Châm bốn phương diện chứng minh quốc vận Tùy triều nên bị đoạn tuyệt. Nên văn ngôn ngữ hoa lệ, khí thế hùng hồn, sau khi lan truyền các chư hầu, đúng là hành động của hành động tuần quân cũng tăng vọt không ít.

Nhưng nếu dựa theo lời của Tổ quân năm đó, Vũ Văn Ngạn nói, Vũ Văn và huynh đệ giết Dương Quảng, chẳng khác nào thay quần hùng diệt trừ bạo quân, vong mạng Đại Tùy, cũng là thuận theo thiên mệnh. Lúc trước quần hùng còn mỗi ngày chửi mắng Dương Quảng không được tử tế, bây giờ Dương Quảng cuối cùng cũng không được chết tử tế nữa, ngược lại

bọn họ lại thay báo thù, mục đích của việc lấy nghịch đại kỳ bao vây này, chẳng phải rõ ràng rõ ràng như lòng bàn tay sao?

Tạ Ánh Đăng bị Lý Húc nhìn nên càng ngày càng nóng, không tự chủ được dời ánh mắt đi: “Chuyện này do người khác dẫn đầu, lấy lý do đương nhiên là rất miễn cưỡng. Nhưng người sẽ không, bây giờ người còn giương cờ hiệu Đại Tùy, lại là Đại tướng quân quán quân Đại Tùy!”

“Bất quá cũng chỉ là lấy cớ mà thôi. Chỉ là nhìn qua hơi thật một chút, không giống người khác giả vờ giả vịt như vậy!” Lý Húc thờ ơ với chuyện này. Đánh nhiều năm như vậy, hắn thật sự có chút mệt mỏi. Đặc biệt là sau khi ở vùng phụ cận Đông Đô bị đám người Đoàn Đạt đâm một đao vào mặt sau, đại Tùy trong lòng hắn cơ bản đã chết hẳn. Hôm nay, những gì hắn làm đều có thể làm., Chẳng qua là làm hết chức trách của một võ tướng hoặc là chức trách của một nam nhân mà thôi. Thủ hộ chính mình quý trọng những người kia, về phần Đông đô cùng Trường An cung điện, thỉnh thoảng suy nghĩ một chút là được. Nếu bị giữ lại thật sự không khơi dậy được quá nhiều hứng thú.

“Người thật quái!” Tạ Chiêu Đăng phỉ nửa ngày miệng lưỡi, liền nhận được một câu trả lời như vậy, vô cùng không cam lòng.” Chẳng trách Mậu công nói người chỉ có thể làm bạn, nhưng không phải hùng chủ thành đại nghiệp. Chẳng lẽ người bằng lòng tro mắt nhìn người khác đi xuống? Chẳng lẽ người không cho rằng câu nói của Đào Lý Chương đang trên người người?”

“Ánh sáng không phải là người đầu tiên nói với ta những lời này!” Lý Húc lắc đầu cười: “Nói thật, ta cũng từng nghĩ đến. Nhưng chiếu sáng có từng tính qua hay không, đánh xong trận này., Bốn huynh đệ Bác Lăng dưới trướng ta, còn bao nhiêu người có thể sống sót từ trên bức tường này xuống nữa! Ta mang theo không đến hai vạn tàn binh may mắn còn sống sót đi tranh đoạt thiên hạ, có bao nhiêu phần thắng? Nếu thắng hoàng đế bảo tọa còn đỡ, mỗi người bọn họ đều khai quốc công thần. Nếu như thua thì cùng lắm ta chết thôi, huynh đệ ta làm sao bây giờ? Các huynh đệ để lại cô nhi quả phụ ai quản đây?”

“Ít nhất người cũng từng chém giết một trận oanh oanh liệt!”
Tạ Ánh Đăng bị hỏi không biết nói gì, sau nửa ngày mới lẩm bẩm đáp lại một câu.

“Ta oanh liệt một lần. Không biết bao nhiêu người vì oanh liệt mà chết! Như thế, ta cùng với những người kia thả cho Đột Quyết không để ý, chỉ lo cho nhau tàn sát ” Hào kiệt?”” Giữa còn có cái gì khác?!” Lý Húc đem chén rượu nặng nề hướng trên bàn án, sau đó ngón tay màu đen kịt ngoài cửa sổ: “Ta muốn oanh liệt bao lâu? Mười năm? Mười năm? Mười năm? Mười năm hay là năm mươi ba thiên hạ? Cuối cùng tiện nghi cho ai? Ở tái ngoại trừ Đột Quyết?, Còn có phòng Vi, khế đan, Chư Sa! Một nhóm lang kỵ tiếp theo giết tới, ai còn dám lập trên tường thành này, ta dựa vào cái gì dám ra lệnh người khác cùng ta đứng ở trên bức tường này một đạo?!”

“Sau trận chiến này, thực lực của người tổn hao nhiều, nhưng danh vọng không ai bằng.” Tạ Ánh Đăng ngạc nhiên nhìn Lý Húc, sâu trong lòng mình bạch mỗi một câu nói của đối phương đều có đạo lý, nhưng cuối cùng lại cảm thấy tiếc nuối: “Ít nhất...”, Mậu Công và ta sẽ giúp người. Đã có Cấp Quận, Bác Lăng quân ở Hà Bắc là có thể tạo thành thế cục cục. Đâu Kiến Đức chưa chắc đã là đối thủ của người. La Nghệ đã từng thua người, chỉ cần người không chủ động tấn công ông ta, hai bên còn có thể dờ đi một đoạn thời gian. Đợi sáu quận khôi phục rồi...”

“Ta không muốn đánh cược!” Lý Húc dứt khoát lưu loát từ chối. “Ta cũng rất khó hướng một người từng kề vai chiến đấu nâng đao. Nếu như Vương Phục Bảo, Lý Kiến Thành biết được ta và người đã đến nước này rồi mà vẫn còn tính toán ngày sau đối phó bọn hăn như thế nào, bọn hăn cho dù ngày mai chết trận, cũng sẽ chết không nhắm mắt.”

“Ánh sáng lên! Người đi tìm người khác đi. Ta không thể thực hiện được điểm lý tưởng của người!” Ngừng một lát, Lý Húc lạnh nhạt nói. Dường như không thể nhớ được cách thời gian hai nén hương, mình còn phi thường nhiệt tình mời đối phương ở bên cạnh.” Vương Tạ Hồi ngày xưa vô cùng huy hoàng, ta chưa từng trải qua., Cho nên cũng không nghĩ ra có đáng về gì. Nhưng chắc chắn ta sẽ không cho người. Trương

Tu Đà lão tướng quân nói với ta chức trách của võ tướng là bảo vệ. Giọng điệu, giọng điệu của hần năm xưa, ta vẫn không quên. Đời này cũng không quên được.”

“Nhưng người khác chưa chắc đã nghĩ như vậy. Sau trận chiến này, cho dù người vô ý tranh hùng, Đường Công Lý Uyên cũng chưa chắc có thể yên tâm về người.” Tạ Ánh Đăng lại ngậy ra một chút, ngơ ngác nói. Sở dĩ hần cổ động Lý Húc Nam cướp lấy giang sơn dưới trướng., Trong đó bao hàm chút dã tâm huy hoàng của tổ tiên. Nhưng trong mắt người Tạ gia, chuyện này không có gì không thể cho ai biết. Tử tôn quý tộc nào mà không muốn cửa lớn lại, có thiếu niên nào chưa từng nghĩ tới để tổ tiên và hậu đại lấy mình làm vinh dự? Cho dù là hàn môn tiểu hộ, cũng không phải trông cậy vào xuất tướng, thành lập gia tộc của mình sao?

Nếu đổi lại là mình và Lý Húc Dịch, Tạ Ánh Đăng cam đoan sau trận chiến này mình sẽ không chút do dự xuôi nam. Chỉ có Lý Trọng Kiên trước mắt mới ôm một câu ” Võ tướng chức trách là thủ hộ”, trơ mắt bỏ qua cơ hội rất tốt.

Có năng lực đạt được nghề bá chủ nhưng lại không chịu đi làm. Trong lịch sử từ trước đến nay đều không có kết cục tốt. Trời ban cho kỳ hạn nhưng lại không biết lợi dụng cho tốt, chẳng trách người khác ra tay ác vậy.

Nghĩ như vậy, ánh mắt Tạ Ánh Đăng lại dấy lên vài phần hi vọng: “Người có thể làm một người bình thường, sẽ làm chậm trễ tính mạng của nhiều người hơn. Năm đó Lưu Chương ngồi nịnh bợ Thục, hần đã đắc tội với ai? Cuối cùng, hần lại bảo vệ ai?”

“Ta cũng không phải Lưu Chương!” Cùng một đạo lý, Tạ Chiếu Đăng xem rõ ràng, Lý Húc cũng chưa chắc đã hồ đồ. Sở dĩ lúc trước nâng cờ bất định, là do trong lòng nhất thời có chút vướng mắc khó dứt bỏ mà thôi. Hôm nay Dương Cát Nhi đã được mãn nguyện quy tị, Dương Quảng cũng bị hại chết, một ít thứ cuối cùng làm cho lão lưu luyến cũng biến mất. Như vậy, tương lai nên làm như thế nào, trong lòng lão đã chậm rãi có đáp án.

“Ta cũng không yên tâm Lý Uyên!” Cười cười, mặt Lý Húc đầy thần nhiên: “Ta không biết hắc có phải là Lý Mật thứ hai hay không. Ta cũng không biết trong con hắc liệu có xuất hiện người thứ hai hành sự như bộ hạ không hợp lẽ thường hay không, rất thích công, không để ý sinh tử sống. Ta thậm chí không dám cam đoan, nếu như ta từ bỏ chuyện tranh đoạt thiên hạ, người tiếp quản Bắc Lăng, có thể tiếp tục kéo dài chính trị mới hay không...”

“Cho nên sau này, thật ra cái gì cũng không bảo vệ được!”

“Không đúng. Ánh Đăng bị sai rồi!” Lý Húc nhún vai, sau đó lắc đầu liên tục. “Người căn bản không hiểu rõ, Lý Mật vì sao dám xuống tay hại Địch nhượng. Thật ra nếu như trong tay Địch còn có quân quyền, Lý Mật khẳng định còn tôn kính gọi hắc một tiếng đại đương gia! Những quy củ hắc định, Lý Mật nào dám thay đổi?”

“Chúng ta cũng cho là như vậy đi!” Tạ Ánh đèn mờ mịt gật đầu: “Nhưng chuyện này không tranh giành thiên hạ với người thì có quan hệ gì. Người chỉ cần không đoạt ngôi vị hoàng đế, bất luận là ai chiếm được thiên hạ cũng sẽ không cho người sáu quận là quốc gia trong nước!”

“Ta biết. Hơn nữa ta còn biết, tân chính uy lực cực lớn. Không phổ biến nó, về sau, thực lực tất nhiên không thể so với phổ biến nó. Ta còn biết, lần này cho dù ta đánh cho Đột Quyết tàn phế, không mất bao lâu nữa., Những bộ tộc khác cũng quật khởi trên thảo nguyên. Gặp tuyết tai hạn hán, bọn họ vô lực tự cứu vẫn sẽ đánh phá bức tường thành, chuyển dời tai họa đến Trung Nguyên! Ta còn biết, cho dù ta muốn, ta cũng không có khả năng đứng trên bức tường này cả đời, người khác cũng không cho phép cả đời ta trú đóng ở đây!”

“Vậy rốt cuộc người chuẩn bị hao tổn cái gì?” Tạ Ánh Đăng cau mày, không hiểu ngôi đối diện mình, rốt cuộc thì người thông minh, vẫn là kẻ ngu.

“Thập Tam đại bộ tộc, Đại Khả Hãn đã công khai đẩy ta vì bọn họ. Tác Đầu Thủy phía bắc, phía nam Thái Di Hà, đại mạc đi về phía đông., Một mực kéo dài đến biển rộng. Đại đa số bộ lạc trên thảo nguyên vạn dặm này chỉ có hơn ngàn võ sĩ. Lần

này Cốt Lỗ dám tới, ta không định để hấn thất bại liền thuận lợi rút lui. Ta chỉ cần trong tay có một vạn binh mã, cũng đủ để ở Đông Luân thành lập bộ lạc của mình! Đợi ta ở tái ngoại đứng vững, vô luận Trung Nguyên tương lai ai trở thành Hoàng đế., Cũng không dám làm gì đối với lục quận! Nếu như hấn nuôi một đứa con khốn kiếp, binh mã trong tay ta lúc nào cũng có thể làm cho hấn như gai ở trên lưng. Mà tái ngoại ngày sau bất luận bộ lạc nào quật khởi, hấn muốn nam hạ, trước tiên phải nhìn xem phía sau mình!”

“Ngươi quả thực là một tên điên!” Tạ Ánh Việt càng nghe càng giật mình, mở to hai mắt mắng.

“Ta vốn rất điên cuồng!” Lý Húc nói: “Nhưng ta sẽ không nâng đao với huynh đệ của mình. Không biết trước mặt, sau lưng cũng không biết!”

Tửu đồ: Cảm tạ huynh đệ tử muội đã bỏ phiếu cho Kỳ Minh Chủ. Đang tranh thủ thời gian chuẩn bị sách mới, cho nên buổi cập nhật của Gia viên mất hai ngày, thật có lỗi. Nhưng sau khi Tửu đồ kết thúc, sẽ tận lực xuất ra một tác phẩm tốt hơn để bổ sung! Tạ ơn đã hỗ trợ.

Thịnh Thế (2)

“Vây cũng đúng!” Tạ Ánh đăng lên liên tục cười khở. Luận hùng tâm, ôm hoài bão cùng với sát phạt quyết đoán, Lý Húc dựa vào đại đương gia Lý Mật của Bảo Cương quân chênh lệch quá xa. Thậm chí ngay cả Vương Liệt cũng không dám., Những vương đầu cỏ thực lực hơi lớn một chút này của Từ Nguyên Lăng đều không sánh bằng. Phóng tầm mắt đương đại, trong tay người nào nắm lấy mấy vạn hùng binh, không đánh một chọi một tranh giành thiên hạ? Lại có ai giống Lý Húc, một tên gốc đoan địa trung nguyên không tranh, cứ muốn chủ động dọn đến tái ngoại làm Khả Hãn của man di người?!!

Nhưng Lý Húc đích xác có một chút chỗ tốt chính là chưa bao giờ tàn hại huynh đệ của mình. Hắn sẽ không ở trên tiệc rượu giết người đoạt binh, cũng sẽ không đánh lạnh người động hắc đao sau cổ người khác. Đây cũng là do nhiều năm qua, hắn dọc đường làm quan bị đả kích nhiều lần., Nhưng cuối cùng vẫn có người đi theo nguyên nhân. Theo cách nói của Từ Mậu Công, Húc Tử thiếu dã tâm và tàn nhẫn của một anh chủ, nhưng nó lại là một người chịu xây dựng chỗ để giúp bằng hữu, sẽ không vì mình mà coi thiên hạ vạn vật như chó rơm. Loại người này rất khó được phụ tá thành tài, nhưng lại có thể yên tâm làm bằng hữu.

Nếu lời đã không hợp ý, Tạ Ánh Đăng cũng không tiếp tục kiên trì nữa. Lại bồi tiếp mấy chén rượu với Lý Húc, trò chuyện chút tin đồn nghe được, liền lấy cớ không thắng được rượu đưa ra cáo từ.

“Huynh đệ ngôi nhà ngươi được Tư Mã an bài đến bên cạnh quân doanh của ta. Đến bảo khẩu quẹo trái quẹo phải là được.” Lý Húc vừa sắp xếp thân binh lên đường cho Tạ Ánh dẫn đường, vừa dặn dò đối phương: “Nếu ngươi ngại quân doanh ảm ỉ quá, có thể tới Anh Hùng Lâu sườn dốc ở bảo vệ Bắc, đó là do thế tử Lý gia cố ý chiêu đãi hào kiệt trong thiên hạ chiêu đãi kẻ địch, thiết lập tương đối xa hoa!”

Lý Kiến Thành cố ý mượn cuộc chiến lần này để mời chào cấp dưới của hắn, trong lòng Húc Tử biết rõ hành động vượt giới này của hắn. Dựa vào đại thế thiên hạ sau khi Dương Quảng chết mà xem, nếu như Bắc Lăng quân rời khỏi Vấn Đỉnh Chi Chiến., Thái Nguyên Lý gia dựa vào toàn bộ Hà Đông, nửa kinh kỳ và Hứa Thiệu chủ động hiến cho ba quận Giang Nam Lý gia, thực lực đã không ai bằng. Tạ Chiêu Đẳng nếu như nhất định phải tìm một đế vương đầu nhập, thông qua việc bán thông minh tài trí của mình để trọng chấn huy hoàng ngày xưa Vương Tạ Tuyên, lựa chọn Lý Uyên so với những người khác thành công hơn rất nhiều.

Huống hồ mặc dù Lý Uyên là kẻ xảo trá khó lường, biết người giỏi giỏi về phương diện lại cao hơn các hào kiệt khác không chỉ một bậc. Từ trường bối, Trương Tôn Thuận Đức ngày xưa, đến Lưu Hoảng Cơ, Võ Sĩ Hoạch hôm nay, những trụ thạch Lý gia này hầu như đều do một tay Lý Uyên đào bối. Về điểm này, Lý Húc không thể so sánh được.

Nghe ra lời nói của Lý Húc, Tạ Ánh Đẳng đầu tiên sửng sốt, sau đó cười trả lời: “Như thế, Anh Hùng lâu này ngược lại đáng giá thay đổi một vòng. Lại không biết bên trong có đài vàng dựng hay không!”

“Người đi vào mới biết được!” Lý Húc nhìn Tạ Hồi nhảy lên lưng ngựa, hắn lại nhớ tới một chuyện khác, do dự một chút rồi hạ giọng nói: “Ngươi nhớ đến Quận chúa Trần Quốc mà ta nói với ngươi không? Chính là vị đã dùng tên giả làm Văn Tình kia. Lúc này nàng và chồng tân nhiệm Tô Minh nhập bọn ở bên cạnh.

“Nàng?” Tạ Chiêu Đẳng đột nhiên kéo căng cương ngựa, ghì chặt tọa kỵ ở tại chỗ đánh tới. “Sao nàng còn chưa quên thù cũ. Đại Trần quốc đã mất bao nhiêu năm? Vì mối thù của cả nhà nàng...”

Nói được một nửa, bỗng nhiên nhớ tới mình trước đó một lát, còn vì sự phú quý của một nhà khuyển Lý Húc gia nhập đại quân tranh bá thiên hạ. Loại này nhìn như hợp tình hợp lý, so với Trần Văn Tình vì thù hận một nhà không tiếc hủy diệt toàn bộ Trung Nguyên, không thấy cao minh đến mức nào!

Lại nhìn thoáng qua Lý Húc, ánh mắt Tạ Ánh Đăng trở nên nhu hòa đi không ít, cười cười, thấp giọng nói: “Đánh xong trận này, có mấy lời ta từ từ nói với người!”

“Sau khi đánh xong trận này, ta sẽ cùng người uống sảng khoái!” Trên người Lý Húc cũng khôi phục vài phần khí khái anh hùng, phát phát tay, đưa mắt nhìn đám người Tạ Ánh Đăng đi xa.

Đội tiếng vó ngựa thừa thốt dần, Lý Húc xoay người lại, chậm rãi đi về phía hậu trạch nhà mình. Mặc dù dưới chân tường thành, thời tiết cũng hơi nóng, gió chiều nuốt chừng kèm theo mùi hoa, thổi tới lòng người cảm giác say rượu.

“Bệ hạ chết rồi!” Mãi đến khi đem tất cả ánh mắt cách ly ở cửa chính hậu trạch, thân thể Lý Húc mới chậm rãi thả lỏng xuống, bả vai thẳng tắp không còn cứng rắn như núi nữa, bước chân từng chút một cũng lão đảo theo.

Hai người hầu hạ trong nhà thấy lão gia uống say, vội vàng chạy tới đỡ. Lý Húc cười khở phát tay, ra lệnh toàn bộ bọn họ lui sang một bên: “Không sao! Không đến nửa bình thôi, đâu dễ dàng say như vậy. Đừng kinh động đến phu nhân, cũng đừng lộn xộn. Ta ngồi dưới cây đào một chút, mát mẻ thoải mái là được rồi!”

“Ai!” Lai Phúc cùng Lai Thộ đáp ứng một tiếng, lưu lại một cái ghế đá thay gia chủ lau chùi cây, một người khác chạy vào phòng bếp tìm nước nóng nấu trà. Lý Húc cười nhìn người lưu lại hầu hạ một cái, hòa nhã phân phó: “Ra ngoài cửa canh chừng. Không có việc gì đừng để người ta đi vào. Ta muốn yên tĩnh một chút, dưỡng thần!”

“Vâng!” Lai Thộ đau lòng liếc nhìn Lý Húc một cái, lặng lẽ rời khỏi. Mấy người bọn họ đều là thiếu niên Lý Húc mua về từ nhân thị quận năm xưa. Nếu như lúc trước không phải bị Lý Húc nhìn trúng, không riêng mình, ngay cả người dẫn gia cũng sớm biến thành người chết đói ven đường. Là Lý Húc không những cho bọn họ tiền bán mình., Ngoài ra còn cho người nhà bọn họ một ít mễ lương khô để cứu nguy, để một nhà bọn họ ở trong loạn thế may mắn thoát khỏi tai nạn. Sau đó Lý phủ sang Bắc, người nhà của họ cũng rời đi theo đường của Thạch phu

nhân, chuyển dời đến Bắc Lãng theo., Trở thành tá điền của Lý gia, từ nay về sau sẽ không chịu cơn đông lạnh nữa. Mà mấy năm gần đây, theo quy mô của Lý phủ không ngừng mở rộng, bọn họ đều trở thành tổng quản trong người hầu, không những hàng năm có tiền công cố định có thể cầm, hơn nữa lợi dụng quyền lợi trong tay, để người nhà của mình cũng theo nước lên thuyền lên.

Cho nên bọn người Lai Phúc, Lai Thọ là trung thành nhất đối với Lý Húc. Người Đột Quyết đánh tới chỗ nào bọn họ cũng không quản được, lão gia nhà mình đau đầu nhức óc, bọn họ liền muốn đi cầu thần phật đầy trời.

“Bệ hạ chết rồi!” Ngồi trên ghế đá dưới tàng cây, từng lớp cảm giác cứng rắn truyền vào trong cơ thể, nhưng lại không áp chế được sóng nhiệt trong bụng quay cuồng. Đến lúc này, Lý Húc mới có thể chính thức buông lỏng bản thân mình, buông bỏ vỏ ngoài kiên cường cùng nguy trang, lộ ra vẻ mê mang cùng mềm yếu của người tuổi trẻ.

“Dương Quảng chết rồi!” Tin tức này không tính là đột nhiên, nhưng khiến cho y vô cùng khổ sở. Trong suy nghĩ của Lý Húc, vị quân chủ này nhất định phải thân mang tiếng xấu, vẫn luôn tồn tại vô số hình tượng, người đầu tiên là thời niên thiếu của Húc Tử., Khi đó, Hoàng Đế trong hắc tướng tượng là lãnh khốc, uy nghiêm hơn nữa mơ hồ. Nó thuận miệng nói một câu “Hiện uy nghi thượng nguyên thiên triều Trung Nguyên ta!” liền khiến cho vô số tiệm cơm nhỏ bị Hồ nhân chen chúc đến ăn mất sản lượng. Nó tùy tiện một đạo binh lệnh, liền làm cho thê tử mấy vạn gia bách tính ly tử tán, nhà tan cửa nát.

Án tượng thứ hai có liên quan đến Dương Quảng là một cỗ xe ngựa cao lớn xa hoa. Sau xe ngựa, mơ hồ là một khuôn mặt tái nhợt già yếu. Chủ nhân của khuôn mặt này rõ ràng gầy yếu vô cùng, lại phải giả bộ ra một phần tư thái cường đại, phải dùng Lưu Tô và châu báu để che dấu sự trống rỗng và mệt mỏi trong lòng của mình.

Dương Quảng thứ ba, là một bộ chiến trang, là chỉ huy đại quân chỉ huy ngón tay Liêu Đông, hăng hái hăm hở. Khoảnh khắc đó, gã hô to: “Hôm nay trăm đến đây, là để xem thử cảnh

tượng hơn một năm qua, tráng sĩ đóng giữ nơi đây cho Đại Tùỳ ta trông như thế nào. Hôm nay trẫm đến đây cũng chỉ để nhìn qua giang sơn vạn dặm hai bờ sông Liêu Hà thôi...”
Dương Quảng, khí thế khiến người khác phải thán phục.

Dương Quảng lần thứ tư, một tay đẩy y ra khỏi giáo úy, lang tướng, tướng quân, đại tướng quân, là hoàng đế bệ hạ từng bước một được đề bạt lên. Biết rõ y cũng họ Lý., Quan hệ với gia tộc Lý Uyên còn có chút không nói rõ được. Biết rõ quyền thần Vũ Văn thuật, Ngu Thế Cơ đều không yêu mến hẳn, biết rõ hẳn xuất thân hàn vi, phong cách hành sự không hợp với chư công trong triều, nhưng lại khẳng khái muốn đề bạt hẳn, đưa con cháu nhà giàu khổ trông mong vị trí đại tổng quản mấy chục năm cũng không chiếm được, không chút do dự truyền thụ!

Dương Quảng là người thứ năm biết rõ cha con mình bán quân lương cho người khác nhưng lại không chịu truy cứu. Biết rõ tướng sĩ đến đây đã gian nguy nhưng lại không chịu đưa tiền ban cho con cáo hồ đồ. Y trông coi tài phú của mình như một tên nô tài, lại đánh mất toàn bộ giang sơn. Y giống như đang che chở con cháu ruột của mình để che chở cho Vũ Văn hóa và huynh đệ, cuối cùng bị Vũ Văn hóa và huynh đệ mưu đoạt tính mạng.

Lần thứ sáu là Dương Quảng, vị lão hán vô lực thay hẳn và oan chết vì hẳn và hơn vạn tướng sĩ bờ nam Hoàng Hà kia đòi lại công đạo, không đủ sức để đối phó Đông Đô, Trường An và Giang Đô ba quyền môn và thần tử, lại còn nghĩ sẽ giao mình châu trên tay cho hẳn. Lợi dụng vũ lực của hẳn che chở cho công chúa của Tương Quốc cả đời này. Lúc đó, Lý Húc biết Dương Quảng đã nhìn thấu., Tuyệt vọng rồi. Cho nên mới biết rõ quân Bác Lăng không thể nào xuôi nam nữa, vẫn sắp xếp đường cho con gái. Khi đó Dương Quảng không còn là quân vương mà là một người bệnh đáng thương, biết rõ bệnh tình nguy kịch nhưng vẫn muốn dựa vào dư uy ngày xưa để mở đường rút lui cho con cháu mình.

Cái thứ bảy... cái thứ tám...

Con người như vậy, mê quân hồ đồ? Đáng chết, đáng thương? Lý Húc nói không rõ. Ở góc độ cha chú cùng cứu cứu, hắn có một vạn lý do nhận định Dương Quảng là bạo quân, hôn quân, chết không đáng tiếc, tự tìm đường chết. Đứng ở góc độ của mình, hắn lại vì cái chết của đối phương mà cảm thấy bi ai, thật sự sợ hãi.

Hắn không biết nguyên nhân vì sao mà có thể khiến một vị thống soái trẻ tuổi hơn mười vạn đại quân quét sạch Nam Trần, danh tướng nhất thống Trung Nguyên, năng thần, cuối cùng biến thành bộ dáng hồ đồ như vậy. Thậm chí hắn còn sợ, mình có khi nào biến thành Dương Quảng thứ hai hay không, đều mơ hồ hồ hồ, luôn cảm thấy làm chuyện gì cũng đúng, trên thực tế tất cả đều sai cả.

“Ta sẽ không, vĩnh viễn sẽ không!” Bi ai và sợ hãi như con rắn to cuốn lấy Lý Húc, khiến hắn nhất thời thất thố, không nhịn được nhảy dựng lên, nặng nề hướng về cây đào bên cạnh đánh ra một quyền. Phích Lịch Ba! Đào xanh vừa mới lớn đến mức to bằng ngón tay búng, không chịu nổi chấn động lớn như thế, mưa đá rơi xuống đất như mưa.

Trong nháy mắt tâm thần Lý Húc bị mưa đào đánh thức. Hắn cúi đầu, nương ánh đèn trong sân, nhìn thấy từng sợi lông tơ xanh mượt còn chưa lột hết trên mặt đất, còn xa mới tới thời điểm thành thực.

Thịnh Thế (Ba lần)

“Hạ Thiên vẫn còn sớm, lang quân chẳng lẽ giờ đang ăn đào sao?” Một giọng nói dịu dàng từ trong góc tối truyền đến, trong giọng nói ẩn ẩn mang theo ý khuyên nhủ.

Không cần ngăn đầu, Lý Húc cũng biết là Tuyền nhi đến. Ở nhà mình, hai vợ chồng chưa bao giờ nghĩ tới việc giấu diếm đối phương cái gì, cũng quen thuộc đến trình độ không cần phải giấu diếm. Hắn cười khỏ một cái, thản nhiên nói: “Mới là Xuân Mạt, sao lại có thể có quả đào để ăn! Ta nhất thời buồn bực mà thôi, không ngờ vật chết này lại không biết đập như thế!”

“Lang quân thế nhưng là khí lực bạt núi! Đấm thêm mấy quyền, cho dù hạt đào không rụng, cây cũng bị người nện gãy mất!” Kính Nhi cười cười, thấp giọng khuyên nhủ. Nàng không hỏi Lý Húc vì sao mà phiền não, chỉ bước nhanh lên trước, cúi người nhặt hai quả đào lên, tiện tay lau đi lông mềm trên đó, khẽ cắn một cái.

“Không chịu nổi, vừa chua vừa khỏ!” Lúc nhỏ Lý Húc ở trong thôn lớn lên, tự nhiên biết tư vị của cái cây đào xanh này, nắm tay của Tuyền nhi, lớn tiếng ngăn cản.

“Cũng mang theo mùi thơm ngát!” Kính Nhi bị mùi vị của đào xanh chua chua đến nhú mào, trên mặt lại lộ ra nụ cười bướng bỉnh.” Không khó ăn như vậy, không tin người cũng nếm thử. chua quả rất đặc biệt...”

“Khi còn bé đã ăn mấy trăm lần!” Lý Húc đẩy đào xanh tới bên miệng mình, nuốt nước bọt bị hương vị chua chua dẫn ra, thấp giọng giải thích.

Bị Tuyền Cơ Nhi làm náo loạn như vậy, trong lòng hắn hậm hực tản mát ra rất nhiều. Cả người nhìn qua cũng không còn mỗi một như trước nữa. ” trùng hợp” khi Thọ lai mang trà đã nấu xong chạy tới, phu thê hai người bày một cái chén nhỏ dưới tàng cây, vừa uống trà vừa nói nhỏ.

“Theo tin tức Tạ Ánh đưa về! Bệ hạ bị người ta giết!” Sau khi mấy chung trà thơm vào bụng, Lý Húc u oán nói.

“Bệ hạ?” Hạ Nhi sững sốt, lập tức hiểu được Lý Húc nói mình là Dương Quảng ở xa tít Giang Đô. Trong lòng trượng phu cũng chính là hôn quân trốn trong Giang Đô thâm cung, mới miễn cưỡng làm nổi hai chữ bệ hạ. Trượng phu là người biết cảm ơn, mặc dù Dương Quảng đối với phu quân chiếu cố rất nhiều người ngoài căn bản không thể xem như ân huệ.

Thả quả đào xanh ăn được một nửa trong tay xuống, nàng hạ giọng truy hỏi: “Tin tức xác thực không? Trong quân doanh có truyền ra không?”

“Ta đã sai người Tạ Chiêu Chiêu ước thúc huynh đệ nhà vua của hần, nghiêm cấm truyền bá tin tức chưa được kiểm tra rồi!” Lý Húc khẽ gật đầu, lại nhẹ nhàng lắc đầu. Lời đồn trước nay so với tuần mã còn nhanh hơn, vô luận cấm thế nào, tin tức Dương Quảng bị giết cũng sẽ được truyền ra trong quân, sĩ khí quân giữ quân tất nhiên sẽ bị ảnh hưởng đôi chút.

“Mọi người đều đã từng nói, trận chiến này là vì người nhà già!” Hạ Nhi đối với tin tức xấu không miễn cảm như Lý Húc. Hoặc là nói, nàng đang cố gắng an ủi Lý Húc.” Những tướng sĩ dưới trướng đại ca ta vốn không để Giang Đô vào mắt, chỉ sợ quân ngời cương và Đẩu gia quân cũng sẽ không quan tâm đến sống chết của bệ hạ. Chỉ có binh mã Bắc Lãng quân và lang quân cần hao phí một chút tâm tư. Huynh đệ Bắc Lãng chúng ta, trước nay chỉ có Lang quân là thiên lôi thôi!”

“Thủ hạ của Vương thái tử không có bao nhiêu binh sĩ. Bắc Lãng quân chúng ta biết mình đang làm cái gì!” Lòng mảy rậm của Lý Húc chậm rãi giãn ra, biểu tình trên mặt cũng chậm chậm giãn ra. Mặc dù trong lòng hần biết rõ, sự thật không đơn giản như nói với Kính Nhi. Mọi người đích xác đều đã từng nói qua., Vì muốn bảo vệ gia tài của mình đứng trên tường thành, nhưng Dương Quảng bị giết cũng mang ý nghĩa Đại Tùy đã hoàn toàn mất nước. Một đám người không có quốc gia sau lưng, công tích của bọn họ dùng cái gì để tạ ơn, ai sẽ nhớ được sự hi sinh của bọn họ trong tương lai?

“Chỉ cần lang quân biết mình đang làm gì. Sĩ khí của Bác Lãng quân chúng ta sẽ không sụp đổ!” Kính Nhi gật gật đầu, dịu dàng nhấn mạnh.

Đào xanh trong tay không ngừng truyền mùi chua chát vào mũi, dù đồ người ta vẫn muốn cắn, tuy biết rõ vật này vừa chua vừa đắng, cho dù hồi hương cũng không có vị ngọt.

Lý Húc không chú ý tới cử chỉ quái dị của thê tử, thở dài, lặng lẽ gật đầu. Bác Lãng quân, đích xác bây giờ đã thành một mình hắc. Chi này đã từng là tinh nhuệ Đại Tùy trên chiến trường, tương lai toàn bộ đều nằm trong một ý niệm của hắc. Hắc nói phía nam, mọi người tuyệt đối sẽ không cự tuyệt, biết rõ con đường phía trước cử tử nhất sinh. Hắc nói hướng bắc, các tướng sĩ cũng sẽ sống chết theo, cho dù phía trước là núi đao biển lửa.

Mùi vị chua chát truyền khắp răng và lưỡi, khiến người ta cảm thấy vô cùng sáng khoái. Lại cắn một miếng đào xanh, Triều Nhi dịu dàng hỏi: “Tạ tướng quân không đề nghị người đi báo thù thay bộ hạ chứ? Hắc xuất thân từ ngói, chắc sẽ không nhận lại bất cứ chỗ tốt nào của bộ hạ đâu!”

“Bộ hạ chỉ hận bộ hạ còn sống!” Nhắc tới những lời Tạ Ánh Đăng từng nói, Lý Húc lại không nhịn được thở phào nhẹ nhõm: “Về phần bộ hạ đã chết, vừa vặn có thể lấy ra làm văn chương!”

“Hắc khuyên người phải nam hạ cần vương?”

“Hắc cho rằng đúng lúc ta có thể mượn chuyện Tào Ngụy để kể!” Lý Húc tiếp tục cười khở.

“Lang quân chắc chắn không đáp ứng.” Nhẹ nhàng suy nghĩ, Kính Nhi liền đoán được buổi tối hôm nay hai sư huynh đệ hai người ăn tối nhất định là không vui mà giải tán. Nếu không, trượng phu nhà mình cũng sẽ không thất lạc như thế.

“Ta không cho rằng hai vạn tàn binh có thể quét ngang thiên hạ.” Lý Húc tiếp tục lắc đầu: “Cho nên ta đề nghị hắc xây dựng ở chỗ Thành huynh, hiện giờ Lý gia đang lúc cầu hiền như khát, chiến lợi phẩm đó, tất nhiên sẽ có cơ hội triển khai sở trường!”

“Đến chỗ đại ca?” Kính Nhi lại là sững sốt, cẩn thận thương thức trượng phu, trong mắt chậm rãi nổi lên một cỗ ôn nhu.

Hai mắt nhìn thâm tử, Lý Húc lại vô cùng trịnh trọng lặp đi lặp lại những lời mình nói với Tạ Chiêu Đăng ngày hôm nay: “Ta đã nghĩ kỹ rồi. Nếu như không có gì ngoài ý muốn, trận chiến này sẽ là trận chiến cuối cùng của ta ở Trung Nguyên. Đánh xong trận này, ta dẫn các huynh đệ chuyển cư vùng tái ngoại. Dùng sáu quận, đổi lấy vùng đất bên phía Đường Vương chống đỡ ba năm. Ngoài ra, ngoài có là vùng đất vô chủ, không đáng phải liều mạng với người hôm qua còn đang sống vai chiến đấu người sống ta chết!”

“Lang quân vui vẻ là được rồi!” Nghe Lý Húc nói trịnh trọng như vậy, Kính Nhi nhẹ nhàng gật đầu. Trong giây lát, trong lòng nàng âm áp, khoảnh khắc bị nhu tình mật ý nồng đậm lấp đầy.

Trượng phu không muốn xuôi nam, không muốn rút đao cùng bằng hữu ngày xưa. Mà chân chính từng có giao tình với hắn, lại có thực lực rút đao đối mặt nhau, trừ ngôi nhà Từ Mậu công ra, cũng chính là Hà Đông Lý gia, cũng chính là cha cùng mấy huynh đệ. Tạ Chiêu Đăng lần này đến đây, nhất định là mang theo Từ Mậu Công căn dặn tới tìm kiếm đường ra cho ngôi Lê Dương quân. Cho nên, thực tế trượng phu tránh né chỉ còn lại có Hà Đông Lý gia.

Hắn không muốn xung thần với Lý gia, lại không muốn rút đao với Đường Vương có danh phận nhạc phụ và tộc thúc. Vì thế, hắn tình nguyện tránh ở tái ngoại, tình nguyện chấp tay nhường căn cơ kinh doanh nhiều năm cho hắn.

“Ta biết lang quân là vì ta. Thật ra, người không cần khiến bản thân ủy khuất như vậy.” Nói tới đây, Kính Nhi không nói tiếp được nữa, chỉ cảm thấy ông trời thật sự là chiếu cố, để cho mình kiếp này gặp được một người có thể hỗ trợ như thế. Có đời này, cho dù kiếp sau khổ tu ngàn năm, cũng đáng giá.

“Ta cũng không phải vì người!” Lý Húc nhẹ nhàng nắm lấy hai tay của Tuyên Cơ Nhi, che chở nói: “Người nên biết rằng, sau khi đánh xong trận này, quân Bắc Lăng không còn lại bao nhiêu binh mã. Ta không thể lại mang theo hơn một vạn tàn

binh làm chuyện căn bản không có khả năng thành công. Huống hồ, sau khi đánh xong trận này, quân Bác Lăng cũng không còn lại bao nhiêu binh mã nữa., Binh hung chiến nguy, Bác Lăng quân đánh nhau với Hà Đông, không biết bao nhiêu người vô tội sẽ chết trong chiến hỏa. Ta không nhìn ra được, đám dân chúng chết dưới đao Lý mỗ ta, có gì khác với chết dưới đao người Đột Quyết!”

“Chỉ sợ không chỉ một mình Tạ tướng quân thất vọng về người!” Kính Nhi ngẩng đầu, nhìn ánh mắt sáng ngời của trượng phu, cúi đầu nói. Tuy chỉ hai mươi tuổi, thái dương trượng phu đã thấy nếp nhăn. Những năm này người hãn gánh vác rất nhiều thứ, rất nhiều chuyện vốn không nên để một mình hãn gánh chịu.

“Ai có thể miễn cưỡng được! Làm cho mấy người thất vọng, chung quy tốt hơn nhiều so với thi thể tung hoành khắp nơi!” Lý Húc cười đáp lại: “Đỉnh đỉnh vốn không chỉ có chín cái. tái ngoại vốn có sông tốt. Cùng người trong nhà cướp đoạt, cái nào dễ dàng đoạt ở trong tay Cốt Lỗ? Nếu để hãn nghĩ đến là đến, muốn đi, ta mới thật sự làm người thất vọng.”

“Người được thảo nguyên công nhận có thực lực, Cốt Thác Bất Bại thì thôi, một lần thất bại liền rất khó quật khởi. Thay vì đem thành quả trận chiến này tiện nghi cho một vị Khả Hãn không biết tên, không bằng đích thân ta đi thu!” Nghĩ đến sau khi xuất quan có thể gặp phải khiêu chiến, trong lòng của hãn lại dấy lên vẻ hào hùng mãnh liệt. “Bên kia đúng là kém một chút. Nhưng có tuần mã, rượu sữa cùng Nguyên Dã mà mắt không nhìn thấy bên cạnh. mùa hè lai chúng ta cưỡi ngựa đi săn thú. Đúng là chênh lệch thời tiết trời., Đi đến chỗ nào cũng là một mảnh xanh um! Không có núi, không có cây, chỉ có bầu trời tròn trịa cùng biển cỏ xanh tươi, muốn nghỉ, liền có thể cắm doanh bàn xuống, trừ ông trời, ai cũng không quản được chúng ta!”

“Chỉ có chúng ta!” Kính Nhi mặc dù chưa thấy qua thảo nguyên, nghe Húc Tử miêu tả, ánh mắt cũng trở nên sáng lên, nhẹ giọng hỏi.

“Chỉ có chúng ta!” Lý Húc ôn nhu đáp.

Nhớ năm đó, hắn từng phóng ngựa phóng bài, vượt qua một khoảng thời gian thoải mái nhất trong cuộc đời mình tại thảo nguyên. Năm đó hắn không thể không rời đi, hiện tại lại có thể nghênh ngang trở về, hơn nữa không ai có tư cách đuổi hắn đi.

Trong giây lát, hắn phát hiện thê tử vẫn giữ nửa quả đào trong tay, bất giác vạn phần kinh ngạc, đành chỉ tư duy cuồn cuộn, thấp giọng hỏi: “Sao còn chưa vứt bỏ, chẳng lẽ thật sự ăn rất ngon sao?”

“Gần đây miệng vẫn cảm thấy không có mùi. Vừa rồi thử cắn một cái, phát hiện có thể sinh nhai, ừm, cuộc đời say sưa!” Mặt Tuyên nhi đột nhiên trở nên đỏ phi thường, chậm rãi buông xuống, một mực buông xuống ngực Lý Húc.

Nhìn thê tử đã biến thành màu hồng, Lý Húc chậm rãi hiểu ra một việc. Quân vụ phức tạp, cho nên làm cho vợ chồng hai người nhàn hạ khó có thể ngủ yên một giấc. Nhưng hơn một tháng trước, bọn họ ôm nhau như một giấc mộng. Hiện giờ, xanh đào còn nhỏ, lại chưa xót kịp thời.

“Chúng ta sẽ có một đứa bé!” Một niềm vui khó tả dâng lên trong lòng hắn một mối: “Chúng ta sẽ có một đứa trẻ khỏe mạnh lớn lên trong nhà giàu có.” Hắn lớn tiếng lặp đi lặp lại, hận không thể để cho tất cả mọi người trong thiên hạ đều nghe thấy.” Ta không cho người và hắn phải chịu bất cứ thương tổn nào nữa!” Hơi nắm chặt cổ tay thê tử trong tay., Lại chỉ sợ làm bị thương đối phương, hắn nhanh chóng gỡ cánh tay ra, tay chân luống cuống: “Ta sẽ không để cho bất cứ kẻ nào làm tổn thương đến hắn và ngươi!” Hắn ghen ngào, nước mắt nhịn không được từ khóe mắt chảy xuống.

Nếu như Bác Lãng quân không đi xa đến Hà Nam, Nhị Nha và một đứa bé khác cũng sẽ không chết. Mẹ của các nàng có lẽ còn sống thoải mái. Mà không phải bởi vì xúc động nhất thời của mình muốn hoàn thành nhiệm vụ mà chôn vùi tính mạng.

Sau lần đó, hắn ta thề sẽ không bao giờ làm chuyện mình không có nắm chắc nữa.

Thịnh Thế (Ba)

Rời khỏi Lý phủ rất xa, tâm tình Tạ Ánh Đăng vẫn chưa khôi phục lại từ trong mất mát. Lý Húc làm sư huynh căn bản không hiểu rõ tâm tư của hắn, sở dĩ hắn cố động đối phương chiến thắng Đột Quyết lĩnh binh nam hạ., Không đơn thuần đơn thuần là vì Giang Nam Tạ gia. Đào Tinh Cương đã bị Lý Mật làm cho lung lay sắp đổ, không bao lâu nữa sẽ tan thành tro bụi. Đó đã không còn là ngôi nhà cũ, các huynh đệ không cần phải vì dã tâm và ngu xuẩn của một mình Lý Mật mà hi sinh. Cho nên Tạ Ánh Nhất định phải trước khi thiên hạ đại thế định, tìm được một con đường ra cho các huynh đệ tốt của mình.

Thiên hạ chưa hẳn tuy nhiều, nhưng giờ phút này thực lực đạt thành nguyện vọng bình sinh của mọi người, lại có thể khiến cho mọi người kính trọng, cũng chỉ có Lý Húc và Lý Uyên có hai người. Hơn nữa, tính tình của Lý Uyên rõ ràng so với người phía trước càng lớn hơn. Đặc biệt là đối với các loại hào kiệt như Từ Mậu Công, Tần thúc, Trình Giáo Kim, Trình Giáo Kim cũng không được xem là cao quý, lựa chọn một anh hùng có bối cảnh giống mình tùy tùng, cơ hội lớn hơn nhiều so với Lý Uyên tự chọn con đường sống thay thế.

Đáng tiếc, đại tướng quân ở bên ngoài uy danh hiển hách, thực ra lại không nâng đỡ nổi! Quay đầu lại nhìn thoáng qua Lý Trạch ẩn trong bóng đêm, Tạ Ánh ghi thắm trong lòng. tái hiện giữa trời đã mỏng, nửa cung trăng khuyết phủ đầy ánh sáng trong nhân gian, chiếu rọi núi cao và cây gần cây rõ ràng có thể thấy được. Chỉ có điều ánh trăng như nước kia lại có chút lạnh, xuyên thấu qua quần áo người, vẫn lạnh đến tận bụng.

Đi trong bóng đêm như vậy, tự nhiên không đáng sợ. Một lát sau, đám thị vệ đã tự giác dập tắt hầu hết đèn lồng trong tay. Một đoàn người không nói tiếng nào, đi theo hai quả cầu đã tỏ thân phận sau khi đi đường chậm rãi hướng phụ cận quân bảo bước nhanh tới. Bảo Nam là quân doanh, bảo vệ Bắc Đăng Hỏa sáng trưng, chính là nơi chuyên chiêu đãi các lộ hào kiệt của Hà Đông Lý gia dựng Anh Hùng Lâu.

Trong lúc vô tình, Tạ Chiêu Đăng lên đầu ngựa đã hướng bảo Bắc Khuyết đi tới. Hai gã thân vệ Bắc Lăng dẫn đường hết sức tận trách trách nhiệm, hỏi cũng không hỏi, cũng đẩy quả cầu lửa về phía bảo vệ Bắc. Ngược lại Tạ Ánh, đám thân binh mang theo từ ngôi Lê Dương quân có chút hoang mang, thoảng ngây ngẩn, lập tức yên lặng đi theo.

Đại chiến sắp tới, tướng sĩ các doanh đều đang nghỉ ngơi dưỡng sức, bởi vậy bên ngoài quân bảo có rất ít người đi lại. Gian hoặc một hai đội sĩ tốt tuần tra ban đêm vội vã đi qua, trông thấy quả cầu đèn trong tay thân binh chủ động tránh đi con đường. Trong nháy mắt, Tạ Ánh đã đến dưới gò đất phía bắc bảo, đang do dự có nên tiếp tục lên sườn núi hay không, bên tai nghe được tiếng ồn ào, có hào kiệt uống say khướt lao qua bên cạnh hắn.

“Tới Anh Hùng lâu cái gì, chẳng thà uống một chén rượu của Lý gia, lão tử liền không coi là anh hùng nữa rồi!” Một gã trên lưng một con ngựa cao lớn không coi ai ra gì kêu la âm ỉ.

“Không thể nói như vậy được. Hai Lý liên thủ, mười phần thế lực trong thiên hạ đã chiếm bảy phần. Chúng ta lại không muốn để cho các con cháu làm sơn đại vương, không mượn cơ hội phô trương con đường chờ khi nào!” Người trả lời mang theo ý say rượu, nhưng đạo lý lại phi thường rõ ràng.

Là đám mã tặc dưới trướng Lưu Quý Chân và đám Lục Lâm Hào Kiệt như Hàn Kiến Dân. Tạ Chiêu Đăng ánh mắt tốt, tuy ban ngày chỉ vội vã một mặt, nhưng từ bóng lưng mấy người vẫn nhận ra thân phận của đối phương. Hàn Kiến Tư Kỳ và Thời Đức Cơ có chủ ý gì với nhau., Trên đường tới đây hắn đã thám thính được bảy tám phần. Nhưng khiến người ta kỳ quái là đám thảo mãng dưới trướng Lưu Quý Chân, bọn gia hỏa này đã quen mắt lắm rồi, vậy mà bây giờ cũng nghĩ tới việc lập công lao theo rồng?

Xem ra trong thiên hạ không chỉ có một người thông minh! Nghĩ đến đây, Tạ Ánh Đăng không chỉ bật cười. Thừa dịp thời cuộc Trung Nguyên còn chưa sáng sủa, lựa chọn một phương thế lực có tiền đồ đầu nhập vào, là chuyện mua bán tốt có thể ưu đãi cho con cháu. Một khi đầu nhập đúng con người, chính

là khai quốc công thần, mặc dù ngày sau không thể phong ấn quê hương, tước vị hương hầu huyện cũng không chạy được, so với lấy đầu trộm nhà, sao có thể không thoải mái hơn vạn lần?

“Chỉ là không biết người mở lâu này có xứng với hai chữ anh hùng hay không?” Lại một câu say rượu lời nói theo gió truyền đến, nửa chữ không rơi xuống đất chui vào lỗ tai Tạ Ánh Đăng. Nghe được, mã tặc và đám hào kiệt Lục Lâm còn đang do dự, không thể xác định mình đã chọn đúng phương hướng hay không.

“Vào xem chẳng phải sẽ biết sao? Người bên trong nếu không có thành tựu, chúng ta cứ đánh ngựa là được. Cần gì phải sớm đưa ra quyết định như vậy!” Người nói chuyện là Hàn Kiến Hưu, xem ra, ban ngày Lý Kiến Thành cũng không lưu lại ấn tượng tốt nào đối với gã.

Bằng tâm mà nói, ban ngày gặp mặt, ấn tượng của Tạ Ánh Đăng đối với Lý Kiến Thành cũng rất bình thường. Người này ra tay hào phóng, đối xử với mọi người rất nhiệt tình, thẳng thắn thành khẩn., Không cố ý bày ra cái giá cao thế tử của Đường Vương phủ, nhưng cảm giác ưu việt toát ra trong lúc giờ tay nhắc chân vẫn khiến người ta phải kính nhi viễn chí. Một thế tử Đường Vương phủ còn ngạo mạn như thế, Đường Vương Lý Uyên đã lập tân quân ở Trường An, e rằng càng không thể với tới. Bên kia đã là cao không thể với tới, danh tướng đã như mây, từ các nơi đầu nhập vào danh sĩ đại nho càng là xe thắng, nếu huynh đệ ngói cương không có chút lễ gặp mặt nào là đi qua.....

Dường như cảm nhận được sự do dự trong lòng chủ nhân, ngựa trắng Tạ Ánh leo lên lưng cũng thở hổn hển chậm lại. Trong nháy mắt, hào kiệt đã kéo giãn khoảng cách với hắn, nhưng tiếng nghị luận vẫn theo gió đêm không ngừng chui vào lỗ tai hắn.

Tạ Chiêu Đăng không muốn nghe lén người khác nói chuyện. Nhưng đối phương đàm luận, chính là người do dự nhất trong lòng ông ta. Nhẹ nhàng gõ bàn ngựa, ông ta thúc dục vật cưỡi, không nhanh không chậm rơi xuống sau lưng đám hào kiệt.

Phảng phất như trùng hợp đi theo, ở giữa vẫn duy trì khoảng cách thích hợp.

“Ta nghe nói Lý gia có một nhánh quân nương tử, chủ soái đúng là muội muội của Lý Kiến Thành!” Lại một câu nghị luận truyền đến, trong âm thanh thanh thúy mơ hồ mang theo âm mộ. Đây là Lưu Quý Chân kết nghĩa muội muội thượng quan, ban ngày Tạ Chiêu Đẳng đã từng gặp qua., Dị tộc phong tình trên người đối phương để lại ấn tượng sâu sắc cho hắn. Gia tộc Tạ thị không thiếu mỹ nữ, nhưng lớn đến mức quan lớn như vậy, hai đầu lông mày lại mang theo sự hào hùng nam nhi, chưa từng có một người nào.

Hiếm thấy người này còn đọc nhiều thi thư, thỉnh thoảng giờ chứng diện dẫn dắt, ở giữa đám mã tặc thô to càng lộ vẻ hạc giữa bầy gà! Cảm giác được tâm tình chủ nhân biến hóa, tọa kỵ dưới khó phi thường quan tâm tốc độ nhanh hơn vài phần, từ xa đã để chủ nhân có thể thấy được bóng người phong tư trác tuyệt dưới ánh trăng.

“Thượng Quan muội tử muốn làm nữ tướng quân sao? Với thân thủ của ngươi, trong quân của nương tử chắc chắn có thể tìm được một chỗ cắm dùi!” Lưu Quý Chân lớn tiếng vượt mông ngựa của Thượng Quan Bích. Để chăm sóc đám người Hàn Kiến Tư, gã tận lực dùng Hán ngữ giao lưu với các bằng hữu, trùng hợp cũng thỏa mãn dục vọng nghe trộm của Tạ Ánh.

“Ta chỉ là tò mò, muốn gặp lại vị tỷ muội Lý gia kia mà thôi! Vì thế ta mà đi chém giết với người khác, tạm thời còn chưa cân nhắc qua!” Thượng Quan Bích hình như cũng không có lãnh tình, hung hăng trả lời.

“Muội tử đi rồi, ai lại cam lòng để cho muội ra trận chém giết. Không thấy ban ngày bộ dạng của Lý Thế Tử sao? Trong mắt ngoại trừ một người, cơ hồ không có gì nữa!” Lưu Quý Chân cũng không phải hạng người thiện lương, lập tức trả lời mỉa mai.

Lời nói này có chút cay độc, Tạ Ánh nghe xong, vốn tưởng Thượng Quan Bích Hội nổi giận vì chuyện này. Ai ngờ ý nghĩ đưa lên mã tặc lại hoàn toàn khác với người thường. Bên tai

hắn chỉ nghe thấy tiếng cười khẽ, trong phút chốc, phảng phất như ánh trăng đều ám áp theo. Sau đó, là thanh âm sáng khoái đặc biệt của Thượng Quan Bích, “Ta cũng không phải là bát quái, hắn nhìn ta thêm hai mắt, có gì không bình thường? Nếu như hắn làm như không nhìn thấy ta, ngược lại ta còn cảm thấy hắn là ngụy quân tử!”

“Chỉ sợ hắn nghĩ cũng không phải là nhìn thêm vài lần, mà là ngày nào cũng nhìn!” Lưu Quý Chân tiếp tục mở miệng làm cho người ta ngột ngạt.

Thượng Quan Bích trả lời càng trực tiếp: “Vây cũng được. Chỉ cần hắn dựa theo quy củ tự ti của Yên Sơn chúng ta, tay không ở trên lưng ngựa chộp ta xuống.”

“Vây chỉ sợ có chút khó!” Trong đám người bộc phát ra một trận cười vang. Bởi vì cái gọi là hành gia đuổi tay ra, liền biết có hay không. Lý Kiến Thành phi thuật hắn là không kém, nhưng so với loại người biết đi đường như Thượng Quan Bích này, có thể đem đôi phương cười ngựa sống lại, quả thực là nằm mơ cũng không thực hiện được.

“Trừ phi là trong lòng Thượng Quan muội tử đồng ý, lúc tỷ thí cố ý để cho hắn!” Hàn Kiến Tư đi theo bên cạnh ồn ào. Ban ngày biểu hiện của Lý Kiến Thành đều lọt vào trong mắt. Lục Lâm hào kiệt không chú ý quá nhiều lễ nghi phiền phức, nếu như Lý Kiến Thành thành Thượng Quan Bích cầu thân, Bọn họ vui vì được xem náo nhiệt tâm tình thành toàn. Nhưng có thể thuận lợi thuận phục được con ngựa sơn này hay không, bị đá đến mặt mũi bầm dập, phải xem vận may của Lý Kiến Thành. Gã muốn hái hoa, liền muốn ra ngoài chịu đòn.

“Nếu như cưỡi ngựa đấu tranh cũng cần ta nhường, hắn còn xứng làm nam nhân của ta không?” Thượng quan Bích dựng thẳng đôi mắt hạnh lên, cười lạnh đáp lại.

“Vây thì thật đáng tiếc!” Hàn Kiến Cương liên tục lắc đầu, làm ra vẻ vô cùng tiếc nuối. Thấy Thượng Quan Bích mặt mũi tràn đầy khó hiểu, gã tiếp tục cười chế nhạo nói: “Không phải ta thấy đáng tiếc cho hắn.”, Mà là vì ngươi, Thượng Quan muội tử. Phải biết rằng hiện tại Đường Vương thế tử chính là Đường Vương trong tương lai. Có lẽ một ngày nào đó sẽ trở

thành Hoàng đế Trung Nguyên cũng không chừng. Nếu như người chịu để cho hắn nhượng bộ, sau này cũng có thể là Hoàng Hậu., Ít nhất cũng là Hoàng phi. Nếu vung roi đánh loạn một trận, phú quý tới tay sẽ không còn!” Đám người này thật sự dám nói. Tạ Chiêu Đẳng nghe vậy lắc đầu không thôi. Những năm qua Lý Kiến Thành đã lập từ lâu, dựa theo thân phận thế tử Đường Vương của hắn, dựa theo thân phận thế tử Đường Vương., Lúc này trong nhà thê thiếp không có mười người, cũng có tám người, hơn nữa phần lớn trong đó xuất thân bất phàm. Hắn mặc dù thích thượng quan dị vực phong vị, nhưng cũng chỉ là một ý nghĩ mới mẻ mà thôi. Sau đó có thể cấp cho đối phương một cái thị thiếp thân phận là đưa về nhà đã là hết lòng hết lòng rồi. Muốn cho nàng ở trong một đồng thê thiếp bộc lộ tài năng, quả thực giống Lý Kiến Thành cười ngửa bắt sống nàng khó khăn như vậy.

“Ai mà thềm làm hoàng hậu hoàng phi cái gì!” Thượng quan Bích kiều ngạo ngẩng đầu lên: “Chỉ có những người như các người, mới ngày nghĩ đến Quang Tông diệu tử. Hắn nếu thật sự là một anh hùng đáng tin cậy, ta cho dù cùng hắn ăn ngủ ngoài trời, trong lòng cũng ngọt ngào. Nếu chỉ là một phàm vật mặt ngoài sáng sủa, ta mặc dù ở trong hoàng cung, trên tường dán đầy vàng, thì có thú vui gì? Huống hồ đợi lúc lão châu vàng, đi đâu tìm người viết cho ta trường môn phú?”

Chương thứ bảy thịnh thế (3)

Câu cuối cùng của nàng nói quá nhỏ nhẽ, hào kiệt nghe không hiểu. Nhưng Tạ Ánh phía xa đằng sau lưng mọi người lại như bị xối nước lạnh vào đầu, cả người lập tức thanh tỉnh lại.” Một nữ nhân xuất thân Man Hoang lựa chọn trượng phu, còn biết cách khiêu khích đầu ý hợp., Không định y lại vào người mình thành phú quý, không chịu mê hoa mắt vì tiền đồ hư vô mờ mịt của mình, Tạ Ánh Thành ơi, sao thời khắc quan trọng người còn không hiểu rõ bằng một nữ nhân?”

Trong lòng nghĩ như vậy, hắn vô thức quay đầu ngựa, chuyển hướng phía nam gò đất. Lần này, thân binh ngồi quân không có tám chín phần mười, đám thị vệ Lý Húc phái tới dẫn đường lại bị cử chỉ cổ quái của khách nhân làm cho hồ đồ. Một người trong đó tuổi hơi lớn hơn gặp qua việc đời nhiều, nhanh chóng đuổi theo, nhẹ nhàng chấp tay, lễ phép hỏi thăm: “Tạ ơn tướng quân chuẩn bị đi nơi nào? Có thể xác minh nói không?”

“Về quân doanh, quay về chỗ các huynh đệ kia đi!” Tạ Ánh Đẳng vùng mạnh cánh tay, cực kỳ hào sảng trả lời. Trước mắt không tự chủ được mà hiện lên cái bóng của Thượng Quan Bích, nhà vàng giấu kỹ, trường môn phú, những câu chuyện Hán gia cô ta đều thuộc lòng. Nếu không truy cứu kỹ, ai biết cô ta là người hèn mọn? Sau khi trải qua năm loạn lạc, trong Bắc Quốc này, có ai là hán nhi, nào là tú bà, làm sao phân biệt rõ ràng được?

Đội Bảo Cương quân được sắp xếp tạm thời đóng quân tại phía Nam bảo, một đường thuận buồm xuôi gió, tiếng vó ngựa nghe vô cùng nhẹ nhàng. Khó khăn lắm mới đến được cửa doanh, lại một đội ngũ ban đêm được người ta chọn lấy hai cái đèn lồng cho thấy thân phận, đi cùng với Tạ Ánh Đẳng và tùy tùng của hắn.

“Là Tư Mã thời gian sao?” Tạ Ánh đề mắt, từ chữ trên đèn lồng dễ dàng nhận ra thân phận đối phương. Lúc Tạ Tư Mã của quân Bắc Lăng là em trai ruột của lục lâm đại phú hào, đã

trẻ thế này hần mới chạy tới đại doanh Bác Lăng quân, chắc hẳn là ca ca vừa mới thăm dò về nhà mình.

Mà lúc này bóng dáng của Đức Cơ hoàn toàn không hợp với đám người vừa tới Anh Hùng Lâu uống trà lúc này. Cho nên hần đối với lựa chọn tương lai cực kỳ thú vị. Liên tưởng đến lúc ban ngày người này đã từng nói “Là tôn kính Lý Húc đứng trên bức tường này mới lĩnh quân đến trợ chiến., Mà không phải tôn kính thân phận Đại tướng quân Phiêu Kỵ của Lý Húc!” Tạ Ánh Đăng cảm thấy mình cần phải tán gẫu vài câu với Thòi Đức Phương, nhờ vào đó thám thính một chút ý tưởng thật sự của tướng sĩ Bác Lăng trong tương lai.

Thòi Đức ở Hà Nam gặp qua Tạ Ánh đăng, biết thanh niên trước mắt này và gia chủ nhà mình coi như là sư huynh đệ đồng môn. Nhìn dáng vẻ đối phương giống như là có chuyện muốn nói với mình, vội vàng quay đầu ngựa lại gần.

“Đã khuya vậy rồi, chẳng lẽ Tư Mã còn phải chạy tới quân doanh tuần tra sao?” Tạ Chiêu Đăng không lên tiếng hỏi, biết mà còn cố hỏi.

“Vừa mới đi xem tộc huynh, nhiều năm không gặp, trò chuyện quên mất thời gian. Quy củ Bác Lăng quân chúng ta, quan quân không được tùy ý tá túc doanh trại người khác. Cho nên vô luận chậm bao nhiêu, ta cũng phải về quân doanh, không thể biết rõ cổ phạm.” Lúc đắc dĩ chấp tay, không để lại dấu vết giải thích một câu.

“Đa tạ doanh trại và tiếp tế của binh sĩ ngói, đa tạ Tư Mã chú ý lúc này.” Tạ Chiêu Đăng hơi ôm quyền, lập tức nói lời cảm ơn với Thòi Quả.

“Đây là trách nhiệm của một thời điểm nào đó!” Được rồi phải nhanh chóng nghiêng người né tránh, sau đó lần nữa chấp tay trả lại.” Huống hồ tướng quân áp giải Bác Lăng gấp gáp. Muốn cảm ơn, cũng là đa tạ người mới đúng!”

“Dracula, khách khí!” Tạ Ánh đăng cười lắc đầu: “Chớ nói quân sư nhà ta và tướng quân nhà ngươi là bạn tri kỉ, điểm này nên giúp đỡ lẫn nhau. Cho dù là Tạ mỗ và lệnh huynh cũng đã có bao nhiêu năm giao tình. Hần không xa ngàn dặm tới trợ

chiến cho sư huynh ta, ta đây là sư đệ cấp cho hấn chút lương thực cũng là điều hiển nhiên.”

“Người anh họ có thể có bạn bè như Tạ tướng quân, là phúc của anh họ!” Nghe ra lời đôi phương có ý lấy lòng, lúc nào cũng thuận miệng đáp ứng. Tạ Ánh Đăng tìm ta có chuyện gì, hấn theo bản năng phản ứng lại. Tay cầm dây cương không nhìn được xiết chặt, nụ cười trên mặt vẫn như trước, toàn bộ tâm thần đều tập trung vào trong đôi mắt.

Dưới ánh trăng cùng đèn đuốc chiếu xuống, vẻ mặt Tạ Chiêu Đăng không chút sợ hãi. Hấn tựa hồ không cho rằng mình làm bộ như vậy đã vượt qua thân phận một khách nhân, cũng không chú ý tới canh phòng của Đức Phương cùng với sự cảnh giác của các thị vệ Bác Lăng. Hấn cười cười, tiếp tục nói:

“Nhưng nếu không phải lần này sóng vai đi tới trên bức tường thành này thì hấn đã không chú ý tới cảnh giác của các thị vệ Bác Lăng., Tạ mỗ thật không hiểu sao lúc này lão đại lại có một đệ đệ làm tướng quân! Chắc hấn hiểu lầm, trì hoãn tiền đồ của người. Nhưng xưa nay sư huynh luôn phổ biến rộng rãi, chỉ cần thời điểm mà tướng quân hành chính, hấn sao có thể bởi vì một hai câu đồn đãi nhảm nhí của đôi với thuộc hạ đắc lực nổi lên lòng nghi ngờ.”

“Đại tướng quân đợi lúc này gặp ân mỗ quá long trọng. Thời mỗ đời này chỉ dám toàn lực báo đáp! Trên dưới Bác Lăng quân, tất cả đều là chỉ đại tướng quân như thiên lôi sai đâu đánh đó.” Nghe Tạ Chiêu Đăng nói vậy, Thời Đức Phương tâm tình khẩn trương thoáng buông lỏng, mỉm cười trả lời.

“Gia huynh lần này tới đây, ta liền khuyên hấn, không bằng mượn cơ hội này đầu nhập dưới trướng đại tướng quân!” Không đợi Tạ Chiêu Đăng tiếp tục nói mấy lời, lúc này đức của hấn lại chủ động giải thích. “Mặc dù ở chỗ hấn là bá chủ, nhưng trong mắt bách tính thì quan phủ có chút khác biệt với Lục Lâm. Quan phủ dù sao cũng là một khối thịt lớn, một khối thịt cả đời này, phân chia vàng cổ nhiên sẵn khoái. Nhưng bọn cháu lại vĩnh viễn không thể tiếp tục lục lâm. Lấy thủ thổ chi công, cũng bằng quá khứ. Dựa vào khí lượng của tướng quân nhà ta, khẳng định sẽ tiếp nhận gia huynh!”

Hắn tưởng Tạ Ánh không quen nhìn huynh đệ mình hai người một người làm quan, một mình làm trộm, hai đầu đặt cược hành vi., Cho nên cố ý mở miệng dò xét, lại quên mất thân phận của Tạ Ánh Đăng cẩn thận truy cứu, bất quá cũng chỉ là một gã “Bắt phi” thực lực hơi lớn mà thôi, không rõ vì sao lại bịa chuyện trên thân phận người khác. Chính Nghi giữa lúc nghi ngờ., Lại nghe Tạ Ánh Đăng cười nói: “Lúc trước trên đường đến đây ta đã cùng lệnh huynh nhắc tới. Nhưng hắn và ca ca Hàn gia đều kiên trì phải đợi đại tướng quân tới gặp mặt, nghe đại tướng quân bình sinh chí sau này định đoạt. Ta mặc dù thân mật gần với lệnh huynh, cũng không tiện can thiệp quá nhiều chuyện của hắn. Dù sao hắn không phải chỉ có một mình, sau lưng còn có vạn huynh đệ và mấy huyện dân. Cho dù không suy nghĩ cho bản thân, cũng phải cân nhắc nhiều hơn cho tiền đồ huynh đệ và bách tính dưới trướng.”

“Gia huynh cũng đúng là như vậy. Hắn bội phục khí độ và làm người bội phục sát đất với đại tướng quân.” Thời Đức mới lo nghĩ, tâm tư lo lắng giảm bớt, thở dài, buồn bã nói ra. “Nhưng sự tình liên quan đến mấy vạn người tiền đồ, hắn quả thật không dễ quyết định!”

Tạ Ánh Đăng thông minh cỡ nào, vừa nghe lời ấy, lập tức đoán được hai huynh đệ Thời gia đêm nay giống như mình nói chuyện không hợp ý. Như vậy, kế tiếp hai người lại càng có chủ đề chung. Chỉ cần dọc theo dây leo này leo lên., Không khó tìm ra một cái dưa gỗ đã chín muồi. Trên lưng ngựa hắn chấp tay lần nữa, hắn thẳng thắn hướng Thời Đức mới đưa ra yêu cầu.” Lúc này còn chưa tới canh hai. Nếu như Tư Mã thuận tiện, không bằng đến sườn ta ngồi một lát. Dịch tình ở ngoài bức tường thành ta cũng không quen thuộc, khi Tư Mã hỗ trợ mưu tính kế, huynh đệ khu dân dã ngày mai cũng bớt đi một ít tổn thương!”

“Cũng được!” Thời Đức Phương hơi do dự một chút, vui vẻ đáp ứng: “Ta không quen rừng xanh. Tạ tướng quân vừa vặn có thể chỉ điểm cho ta, làm sao khuyên được gia huynh quay đầu lại!”

Hai bên nhìn nhau cười một tiếng, cũng lạc quan mà đi. Vừa đi, vừa trò chuyện, đợi Tạ Ánh đăng nhập trướng chính, đã

đem tình địch và công thủ chú ý sự việc trao đổi đại khái rõ ràng. Sai người lại nấu trà đặc một lần nữa., Tạ Chiêu Đăng vừa châm trà, hướng Thời Đức cáo tội.” Lâu như vậy, Tư Mã vốn không nên kéo dài thời gian đến trong doanh trại của ta. Nhưng nghi hoặc trong lòng, không phải Tư Mã đại nhân không thể giải thích. Nếu nghi hoặc này không giải thích được, chẳng những lệnh huynh không hạ quyết tâm ở lại quận Thiên Cương, ngày mai Tạ mỗ dù chết trận sa trường, cũng khó nhắm mắt mà đi!”

“Tướng quân nói gì vậy!” Tuy rằng trong lòng đã sớm đoán được đối phương tất có mưu đồ, lúc này đối phương vẫn bị lời nói của Tạ Ánh Đăng làm cho hoảng sợ, đứng dậy, cảnh giác hỏi ngược lại.

“Lúc này Tư Mã không cần cẩn thận như vậy!” Tạ Ánh Đăng đặt ấm trà xuống, lấy ngón tay chỉ lên trời: “Tạ mỗ tuy rằng bất tài nhưng cũng không phải loại tiểu nhân hèn hạ sẽ hãm hại sư huynh nhà mình. Ta có thể thề với trời, mục đích ta hôm nay nếu có ý muốn làm tổn hại sư huynh, sẽ bị thiên lôi ta bổ, con cháu ta đoạn tuyệt!”

“Tướng quân không cần như vậy. Ngài có thể đưa than sưởi ấm trong lúc Bắc Lãng quân cần nhất, chắc chắn không phải loại tiểu nhân bụng dạ khó lường kia!” Thời Đức Phương cười khổ ngăn lại: “Nhưng nghi hoặc trong lòng tướng quân chưa chắc đã được giải. Cho dù lúc nào cũng may mắn có thể hóa giải, nếu quân quy bất dung, lúc nào cũng chưa chắc đã nói được!”

“Không có quan hệ gì với quân lữ!” Tạ Ánh Đăng ngồi xuống một lần nữa, thổi một ngụm hơi nóng trên chén trà, thở dài nói: “Sự nghi hoặc của ta, chắc cũng là nghi hoặc của lệnh huynh. Lúc này tướng quân đi theo sư huynh ta đã nhiều năm., Người có biết chí hướng bình sinh của sư huynh ta không? Phải biết rằng lần này Tạ mỗ không chỉ một người đến, mấy chục xe quân lương này là từ trong kẽ răng huynh đệ ngó nhà ta tiết kiệm được. Không hỏi rõ chí hướng bình sinh của đại tướng quân nhà người, Tạ mỗ sẽ không cách nào cho huynh đệ Lê Dương Thành một câu trả lời hài lòng!”

Chỉ trong chốc lát, nụ cười khổ của thời cơ mặt ngưng lại. Hấn không biết mình nên trả lời Tạ Ánh như thế nào, đành phải thờ dài vài tiếng, chán nản ngã ngồi bên cạnh chén trà. Đêm nay lúc hấn nói chuyện với anh em ruột của mình, thời gian trò chuyện cũng đúng. Nếu Lý Húc có ý muốn hỏi chuẩn đỉnh., Nếu là hào kiệt Lục Lâm tình nguyện cự tuyệt ý lôi kéo người khác, cũng muốn chủ động nương nhờ dưới trướng. Nếu Lý Húc chỉ muốn làm tướng quân thể thân làm giá y, đánh xong trận chiến này, chúng hào kiệt liền muốn tự mình chạy theo. Theo sau Lý Húc chậm rãi trèo lên trên, không bằng trực tiếp đi tìm người ngồi ở vị trí cao, thực lực hiện tại tăng lên trong tay.

“Ồi!” Tạ Chiêu Đẳng cũng thờ dài theo, giờ chén trà lên, làm tư thế mời.

Đức Phương tương liên với hấn ta, lấy trà thay rượu, rửa sạch sầu não. Liên tiếp mấy chén trà đặc, khoảng cách song phương đột nhiên rút ngắn, nói chuyện cũng chậm rãi tiến vào đề tài chính.

“Tướng quân nhà ta chẳng những vô tình hỏi đỉnh, e rằng chẳng có chút ý niệm về Tấn Văn nào cả.” Thời Đức Phương thưởng thức vị đắng trong trà, cười thật không cam lòng.

Tạ Ánh Đẳng mặt đầy buồn bã, thờ dài tương ứng: “Đại tướng quân nhà ngươi thật là quái thai, ông trời bảo hấn có Hạng Vũ, năng lực Lưu Bang, lại hết lần này tới lần khác dài dòng, bụng của Phạm Dận!”

“Nếu đại tướng quân chịu dẫn chúng ta bình định loạn thế, đó chắc chắn là triệu hoán chu toàn ngày xưa!”

“Sư huynh nếu chịu lắc đầu lo sợ, không biết bao nhiêu hào kiệt muốn dốc sức đi theo!”

Hai người đều không nói rõ, ý tứ bên ngoài lời nói đều biểu đạt vô cùng rõ ràng. Lý Húc toan tính quá nhỏ, điểm này đã từng làm cho Bác Lăng quân thất vọng không ít, mà Tạ Chiêu Đẳng lúc này nhắc đến, bất quá là để thất vọng lại sâu thêm mấy phần mà thôi.

“Cái gọi là “Sự quân mưu đồ, cúc cung tận tụy! Không biết Thì huynh có trực tiếp nói là có gián ngôn?” Lại thở dài một hồi, Tạ Ánh Đăng cố ý hỏi tới.

Trả lời vẫn dùng một tiếng thở dài mở đầu: “Ai! Tuy trong quân Bác Lăng không nói thẳng tội. Nhưng lòng của tướng quân kiên định như bàn thạch!”

“Ngàn huynh có biết vì sao lại như thế không?”

“Nếu ta biết, còn thúc thủ vô sách sao?” Thôi Đức tiếp tục cười khở: “Tạ tướng quân tức là đồng môn với đại tướng quân, có biết vì sao tướng quân tình nguyện giúp người thành sự, cũng không muốn buông tay tranh giành hấn một trận? Nếu có thể tìm được nguyên nhân trong đó, liệu mạng bị đại tướng quân trực xuất Bác Lăng, ta cũng nguyện làm thần can gián kia!”

“Ta đây cũng có thể suy đoán ra một chút!” Tạ Ánh hỏi lại chính là câu này, cao giọng đáp lại.

Lý Húc sở dĩ chuẩn bị ẩn cư làm một đám Khả Hãn Hồ Nhân ở tái ngoại, trong mắt Tạ Chiêu Đăng cũng có vài phần nguyên nhân. Thứ nhất, tính tình cẩn thận, lo lắng sau khi đánh xong trận này thực lực của Bác Lăng quân sẽ liệu lĩnh một mục tiêu không thể hoàn thành mạo hiểm, không bằng nhân cơ hội này rời khỏi Vấn Đình Chi tranh đấu, đổi lấy một phương bình an.

Thứ hai, Đường Vương Lý Uyên trước mắt vũ lực đã phong phú, mà sáu quận tứ phía là địch, cho nên đánh một hồi cùng lưỡng bại câu thương với thúc chất, ông con chi chiến, còn không bằng đem sáu quận chuyển giao cho Lý gia, nhờ vào đó nhanh chóng kết thúc loạn thế bước chân. Ít nhất, như vậy sẽ không để cho Lục quận Bác Lăng tạo chiến hỏa lần nữa, cũng sẽ không làm Lý Cù Nhi cảm thấy khổ sở.

Thứ ba, Lý Húc bản thân cũng đã nói, hấn không muốn cùng người trước đây kẻ vai chiến đấu rút đao, càng không muốn cho Cốt Thác Lỗ toàn thân trở ra. Cho nên dứt khoát đuổi theo, mình đoạt Đại Hãn của Cốt Thác Lỗ ngồi xuống, mượn này bảo vệ Đông nhét mấy chục năm an bình.

Cuối cùng, Hà Đông Lý gia cũng đã thử tiến hành một loạt việc phân chia ruộng đồng, đả kích hành vi mạnh mẽ của Tùy hào cũ. Sách này và tân chính của sáu quận gần như là không mưu mà hợp, cho nên vì sự kéo dài của chính trị mới, xưng thần với Lý Uyên so với hai bên thì người chết ta sống tốt hơn nhiều.

Nhưng những lý do này, trong mắt Tạ Chiêu Đẳng cơ hồ tất cả đều là lấy cớ. Chiến tranh ở tương thành tất nhiên sẽ làm cho thực lực Bắc Lãng quân tổn hao nhiều, nhưng danh vọng cá nhân Lý Húc lại như mặt trời ban trưa. Dựa vào công pháp thủ thổ cùng Ngự Tứ Kim Dao của Dương Quảng, chẳng lẽ ngày sau còn lo không có ai đến đầu hàng sao? Mặc dù người khác không đến, Lê Dương quân chắc chắn cũng sẽ đến đây. Đến lúc đó, dựa vào mưu đồ của Từ Mậu công, Tần thúc bảo, La sĩ tin tưởng, anh hùng trong thiên hạ có ai ngăn được?

Ngoài ra, tranh đoạt thiên hạ cũng không phải chuyện một sớm một chiều. Quân Bắc Lãng không chủ động khiêu chiến Lý Uyên, chẳng lẽ trước khi thiên hạ định, Lý Uyên có thể hạ thấp mặt đến cướp địa bàn trong tay con rể hay sao? Cho dù Hà Đông Lý gia da mặt dày hơn nữa., Chẳng lẽ tướng sĩ dưới trướng chẳng lẽ không quý trọng nửa phần tình nghĩa từng sánh vai chống lại Bắc Lãng hay sao? Dân chúng thiên hạ chẳng lẽ sẽ không chửi bới Hà Đông Lý gia qua cầu rút ván? Dựa vào căn cơ mới xây dựng sáu quận, có thời gian ba năm, cánh chim của Bắc Lãng quân cũng sẽ đầy đặn. Đợi nó một bước lên trời, Lý Uyên có thể làm gì được đây?

Huống hồ tân chính sự của Lý gia hoàn toàn là vì giải quyết việc cấp bách của Nhiên Mi, bắt đắc dĩ phải làm. Sau khi trải qua cửa ải khó khăn, có kiên trì hay không còn rất khó nói. Mà sau khi Lỗ thoái lui, uy tín mất hết, những bộ tộc bị gã lừa trên thảo nguyên khẳng định phải nhân cơ hội đoạt quyền, dưới tình huống trong ổ nhà mình không ổn định, Lang Mã muốn ngóc đầu trở lại, nói dễ vậy sao?

Ngàn vạn lần nghĩ, Tạ Ánh Đẳng không thể nào hiểu được lựa chọn của Lý Húc. Gã biết với tính tình của sư huynh, quyết định lớn như vậy sẽ không trưng ra ý kiến của thủ hạ. Nhưng chỉ cần mình có thể chuyển nhượng đức hạnh, Thôi Tiềm,

Triệu Tử Minh, chưa chắc đã không thể khiến sư huynh thay đổi ước nguyện ban đầu.

“Chính miêng tướng quân nói với người, lão chuẩn bị truy sát Cốt Lỗ đến tái ngoại?” Nghe xong lời Tạ Chiêu Đăng nói, lúc này mới lấy làm kinh hãi, vội vàng hỏi.

“Chỉ thuận miêng nói vậy, chắc hẳn là nhất thời cao hứng. Nhưng lấy tính cách của sư huynh, ta sợ sau này khó đảm bảo hẳn sẽ lấy việc này làm lựa chọn!” Tạ Chiêu Đăng trầm ngâm một chút, do dự gật đầu. “Nếu sư huynh đã quyết như thế, ta làm sao có thể đem huynh đệ ngói góc Cương thất vọng dẫn tiến tới Bắc Lãng quân. Sư huynh hẳn không quan tâm làm vua của man di, các huynh đệ ngói Cương chưa chắc chịu được khí hậu tái ngoại!”

Dựa theo lẽ thường, sư huynh đệ âm thầm trò chuyện với nhau, hẳn không nên để lộ ra tình hình của mình sớm như vậy. Nhưng đã quyết định trong tương lai phải tận lực dẫn dụ toàn bộ quần hùng tới dưới trướng Lý Húc, Tạ Chiêu Đăng không thể không chơi một số thủ đoạn nhỏ, hẳn phải tìm đường ra cho quần hùng ngói., Theo góc độ của hẳn, sư huynh nhà mình chỉ là sớm nhất không bước ra được, chỉ cần sau lưng mọi người đẩy hẳn một cái, bước đầu tiên, con đường phía trước chính là trời cao biển rộng.

“Tạ tướng quân nói là, quần hùng ngói cương chuẩn bị tìm người mới?” Ánh mắt Thời Đức Phương lập tức sáng ngời, chân chờ hỏi. Lão không thể tin lời Tạ Chiêu Đăng nói là thật, mặc dù đối phương đã từng ra ám chỉ hết lần này tới lần khác. Điểm yếu lớn nhất trong Bắc Lãng quân chính là nhân tài thiếu thốn, mà quần anh ngói Cương tuy rằng nhiều lần bại trong quân Bắc Lãng, trong đó người có thể cùng võ nghệ, nhưng người trong quân Bắc Lãng đều bội phục.

“Không phải là đầu của kẻ khác mà là Lý Mật đã đưa mọi người vào tuyệt cảnh.” Tạ Chiêu Chiêu thấy trong lời nói của đối phương lộ ra hi vọng, dứt khoát ăn ngay nói thật.” Thanh thế của quân đội ngói vẫn như cũ, nhưng đã không còn là ngói nhà năm xưa. Giờ phút này mọi người lưu luyến không rời, chỉ đơn giản là nhớ đến tình cảm hương khói năm xưa mà thôi.,

Do dự quan sát mà thôi. Nếu như Lý pháp chủ nhiều lần đánh thắng thì không sao, nếu như năm đó hần giống như đại tướng quân thua lần trước, viên mãn quân cũng sẽ không còn tồn tại nữa!”

“Nếu như quần hùng ở ngôi Cương có thể tới. Thực lực Bác Lăng ta kém ai nhất?” Thôi Đức Phương vỗ bàn liên tục. “Đại tướng quân có biết việc này không? Tà tướng quân không nói rõ với đại tướng quân sao?”

“Không nói rõ, nhưng sư huynh có thể nghe ra!” Tà Chiêu Đăng đột nhiên có chút hồi hận, uể oải trả lời. Hần đột nhiên ý thức được Lý Húc tuy ngồi ở vị trí cao, nhưng không trải qua cuộc sống giàu có. Bởi vậy nói chuyện, làm việc vẫn trắng trợn và sảng khoái ngày xưa. trao đổi cùng người như vậy., Dùng loại phương thức bề ngoài bình thản giữa các nhà giàu, tất cả phương thức giao dịch hiển nhiên là thất sách. Nói thẳng với hần, rất nhiều tướng lĩnh trong nhà ngôi nhận định hần là anh hùng, chuẩn bị theo hần thành lập công nghiệp mới là chính đạo.

Thôi Đức Phương gật đầu, sau đó lắc đầu lia lịa, “Có lẽ tướng quân có thể hiểu được. Nhưng có lẽ khúc mắc của tướng quân ở đây. Xin hỏi Tà tướng quân một câu, chuyện hỏi trực đỉnh lộc đại tướng quân, đại tướng quân nhà ta đã nói gì? Có lời nào khác với người khác không?”

“Đại tướng quân nhà ngươi nói đúng, nghe câu này càng khiến người ta tức giận hơn một câu!” Nhắc tới lời nói của Lý Húc, Tà Ánh Đăng buồn bực chỉ muốn tìm người đánh một trận. Đã gặp qua cố chấp, nhưng lại chưa từng thấy Lý Húc cố chấp như vậy. Nếu đúng như lời Thôi Đức Phương nói, hần biết rõ quần hùng góc đầu trông ngóng hần., Còn do dự vì sao thực lực bản thân không đủ? Không phải Tà Ánh Đăng khoe khoang, nếu mấy năm nay quần hùng viên ngôi không phải đi theo Lý Mật, mà là đi theo một vị hùng chủ có thể nói khí độ đều xứng với thực, đại thế trong thiên hạ đã định từ lâu, làm sao đến bây giờ còn chiến loạn không ngớt?

“Thế đáng giận nhất là câu nào?” Thôi Đức Phương biết mình đã tiếp cận mấu chốt vấn đề, nắm bắt mọi cơ hội truy hỏi.

Tạ Chiêu Đăng càng nghĩ càng giận, dùng thanh âm run rẩy đáp: “Hắn nói, nếu như nam hạ Trục Lộ, nhìn không ra bách tính chết dưới đao của hắn, có khác gì chết dưới đao người Đột Quyết. Cũng nhìn không ra ta khuyên hắn vắn đỉnh Trục Lộ, dẫn hắn vào giặc với người khác có gì khác nhau!”

“Ta biết rồi!” Thôi Đức vừa vỗ mạnh, thiếu chút nữa đem mấy tên nhóc trước mặt đánh tan.” Tạ tướng quân dừng giận, khúc mắc của đại tướng quân nhà ta chính là ở đây. Năm đó có một đạo sĩ họ Viên khuyên hắn tranh đấu, hắn cũng cảm khái bản thân là nai, cho nên không muốn đem huynh đệ mình coi là con mồi. Bình khí hung chiến lâm nguy., Trong mắt ta và ngươi là tranh giành thiên hạ, mà trong mắt đại tướng quân, mỗi một bách tính chết trong quá trình Trục Lộ chỉ sợ đều bắt nguồn từ dã tâm cá nhân mà ra. Cho nên hắn tình nguyện tránh lui, cũng không muốn vì một giang sơn, nhìn thấy vô số bạch cốt!”

“Chỉ có một mình hắn là nhân hậu!” Tạ Ánh Đăng biết rõ lúc đó phân tích chính xác, nhưng vẫn uất ức vô cùng. Mặc dù đánh qua vài năm đại kỳ thay Thiên Hành Đạo, nhưng cho dù là quân hùng ở ngôi Cung, đại đa số người cả ngày nghĩ đến việc lập tức lấy công danh. Nói là mọi người coi mạng người như cỏ rác có chút quá đáng, nhưng ít nhất không giết được mấy dân chúng vô tội, xem ra nghiêm trọng như trời sập vậy.

Huống hồ đánh giặc nào không có người chết. Vì để cho Trung Nguyên sớm ngày khôi phục sinh cơ, người chết một số người vô tội, cũng nên hi sinh mới phải. Các dân chúng muốn trách cũng nên trách vận mệnh nhà mình không đủ, không nên sinh ra trong loạn thế. Làm sao có thể trách cứ đến khi chấm dứt thế giới loạn lạc?!!

“Tạ tướng quân sinh ra trong gia tộc được chăm sóc. Tự nhiên không đoán được tâm tư của đại tướng quân nhà ta!” Thôi Đức Phương lại cảm khái, bội phục: “Trong mắt Tạ tướng quân, dân chúng chết cũng không liên quan. Mà trong mắt tướng quân nhà ta, chết cũng đều là bằng hữu của cha mẹ hắn. Hắn cũng giống Trương lão tướng quân, lấy thủ hộ làm võ giả, mà không đơn thuần muốn cướp đoạt công danh. Cổ Ngữ Vân,

nhân giả vô địch. Đại tướng quân có nhân niệm này, thiên hạ có gì sâu không cố định?”

“Người đừng vội cảm khái!” Tạ Ánh Đăng thật muốn đi qua, giơ chân đá cái đúng lúc đức phương ngã lăn trên mặt đất. Gian phòng này của mình gấp tới độ trong lòng bốc lửa, là cánh tay Lý Húc, lúc này Tư Mã lại còn có thể để trống đến giờ! Công cộng là thân tử ra sao!

Thời Đức Phương cười khoát tay, vẻ mặt tự tin: “Tạ tướng quân đừng vội. Cái gọi là thuốc đúng bệnh. Ngày xưa ta và người đều không đoán được tâm tư của đại tướng quân, tự nhiên nói gì thì hấn cũng nghe không lọt tai. Bây giờ đã biết vì sao cố chấp với ý kiến của hấn, liền có biện pháp giải quyết vấn đề!”

Tạ Ánh Đăng bị cười không khỏi chột dạ, thu hồi vẻ giận dữ, thấp giọng hỏi: “Người có cách gì không, đừng ngại nói ra nghe một chút!”

“Tạ tướng quân chớ trách ta ăn ngay nói thật. Mặc dù đại tướng quân nhà ta cùng đồng môn với người. Nhưng người hấn thật sự tiếp nhận, lại là y bát của Trương lão tướng quân.” Lúc thì gật gật đầu, chậm rãi nói.

Về điểm này, Tạ Chiêu Đăng cũng vô cùng rõ ràng. Sau khi Tàn thúc bảo đến viên ngói, đã từng rất thẳng thắn nói cho mọi người, nếu như không phải Dương Quảng giữa đường điều Lý Húc đến Bắc Lăng, mà là do Trương lão tướng quân lựa chọn người thừa kế, huynh đệ Tề quận hấn là đi theo Lý Húc, mà không phải rất bất đắc dĩ đi theo mình lên ngói nhà.

“Khi còn sống Trương lão tướng quân đã nói, chức trách của võ tướng là thủ hộ. Cho nên lão tình nguyện chết trận, cũng không dung thứ cho đám phá hoại Lâu Cương quân các người!” Thời Đức Phương cười cười, tiếp tục giải thích.” Đối với tướng quân nhà ta mà nói, lão ta truyền cho Trương lão tướng quân y bát, liền muốn tiếp tục truyền thụ trách nhiệm thủ hộ. Cho nên, thà rằng không tranh giành thiên hạ, cũng phải thủ hộ một phương an bình.”

“Tranh đoạt thiên hạ, còn không phải là bảo vệ một quốc gia an bình. So với nơi hấn bảo vệ Phương Thốn há há không lớn hơn nhiều?” Tạ Ánh nhếch miệng, bỗng nhiên bình luận.”
Chẳng lẽ sáu quận Bắc Lăng đáng giá để hấn bảo vệ, bách tính thiên hạ nên chịu binh hỏa sao? Quả thực là nhắm mắt lại nói dối!”

“Nếu Tạ tướng quân có thể có biện pháp đem câu nói này của gia tướng quân ta tiếp nhận. Tướng quân nhà ta đương nhiên phải hóa gia làm nước, lấy cải bảo hộ một góc Cửu Châu!”
Thời Đức Phương tỉnh táo gật đầu. Đây là phương pháp duy nhất mà hấn có thể tìm được, là phương pháp duy nhất có thể khiến Lý Húc cải biến Lý Húc. Nếu như có thể để Lý tướng quân xem Vấn Đỉnh Lộc là phương thức canh giữ, tâm kết của Lý tướng quân tự nhiên có thể giải khai, chí bình sinh của mọi người tự nhiên có thể thỏa mãn.

“Nhưng tướng quân đã từng nói, đỉnh thiên hạ không chỉ có chín!” Đồng thời, trong lòng hấn vang lên một thanh âm yếu ớt. Thời Đức Phương cố gắng tập trung tinh thần, áp chế sự do dự nho nhỏ này xuống. Vào thời khắc mấu chốt, hấn không thể lại dao động một chút nào nữa.

Nghe hấn nói xong, Tạ Ánh Đăng không có bất kỳ kinh hỉ nào. Nếu Lý Húc là người rất dễ bị khuyên nhủ, hấn hôm nay cần gì phải quanh co lòng vòng đi lại phương hướng lúc đức. “Ta không có cách nào!! Hấn cho rằng Hà Đông Lý gia đã có ưu thế rõ ràng, rút lui mới là đạo giải quyết. Hấn còn cho rằng mình ở tái ngoại., Có thể ước thúc chư Hồ, miễn cho có một Cốt Lỗ khác nhân cơ hội đứng lên. Mà có một mũi lực lượng như vậy ở tái ngoại, con cháu Lý gia làm việc cũng sẽ cẩn thận, cố gắng không giẫm vào vết xe đổ của Dương gia!”

Có sói ở bên cạnh, lộc hội chạy nhanh càng chủ động hơn, cũng chính là quen thuộc tái ngoại, lại quen thuộc với Lý Húc Trung Nguyên, mới có thể có nhiều ý nghĩ cổ quái kỳ lạ như vậy. Tạ Ánh Đăng tự nhận kiến thức ít, bác không làm Lý Húc nói dối tà thuyết. Tuy nhiên hấn đối với cách nói này chế nhạo coi thường.

“Nếu Tả tướng quân có biện pháp chứng minh, con đường thủ hộ của đại tướng quân căn bản là không thể thực hiện được. Hà Đông Lý gia có được thiên hạ, chỉ có thể là Dương gia thứ hai, đại tướng quân có lẽ sẽ hoàn toàn hối lỗi!” Thôi Đức thấy Tả Ánh Đăng không hiểu ý tứ của mình!”, Tiếp tục theo đuổi dẫn dụ. Có chút thủ đoạn, với tư cách là thần tử của Lý Húc, hẳn không thể không tiện xuất ra. Vào thời khắc mấu chốt, ông trời cố tình tặng một Tả Ánh leo lên cửa. Bàn tay giả Tả Ánh hiện ra người ngoài hành động vô cùng phi thường, qua đi cũng không gây ra có chuyện gì!

“Rất khó, ngoại trừ việc xưng thần với Đột Quyết ra, tất cả những hành động khác của Lý Uyên đều rất hợp ý sư huynh.” Tả Ánh Đăng tiếp tục lắc đầu. Thân là Đại tổng quản lĩnh gác, hẳn đã từng cực kỳ nghiêm túc chú ý tới hành động chính trị hàng ngày của chư hầu. Lý Uyên dùng người không lấy thân mà cao thấp., Đối với việc hào kiệt Lục Lâm và con cháu thế gia có công cùng thưởng, hơn nữa đoạt Trường An, sản xuất ruộng mà Quan Trung ủng hộ phú hào trong tay Dương gia phân cho bách tính, đều là lời tán thưởng của Lý Húc. Nếu muốn tìm ra sai lầm trị chính của Lý Uyên, cũng nhờ vào đó thuyết phục Lý Húc và Hà Đông trở mặt, thật sự là phi thường không dễ.

“Đường công dù sao cũng đã hơn nửa tuổi rồi!” Thôi Đức nở nụ cười quỷ dị. “Mà trong đám con cháu của hắn, có thể tiêu quy Tào Tuyền hay không còn rất khó nói! Thế tử xây dựng tuy rộng rãi, nhưng chưa chắc có thể khiến quần thần kính phục. Mà những đứa con cháu khác của Đường công, khó tránh khỏi một Dương Quảng khác!”

Những lời này không dễ giải thích, ít nhất thì đứng ở góc độ Tả Ánh, hẳn không nhìn ra trong ba đứa con trai của Đường Công Lý Uyên, ai có tiềm chất trở thành Dương Quảng. Lấy tình báo hắn nắm giữ, Lý Kiến Thành, Lý Thế Dân tuy rằng hai người không hợp, Đường Công lại cố gắng nắm giữ cân bằng thực lực hai huynh đệ bọn họ. Huống hồ Lý Thế Dân giỏi về dùng binh, lại giỏi về dùng người, tuy tuổi trẻ nhưng không phải loại người như Dương Quảng mới có thể so sánh.

“Nghe nói đương kim bệ hạ cũng từng anh minh thần võ!” Nụ cười của Thôi Đức Phương càng ngày càng bí hiểm, nhìn như bị một đám sương mù bao phủ.” Nhưng đương kim bệ hạ, giết huynh bức phụ tàn nhẫn., Cũng là người thường. Không biết Tả tướng quân có từng nghe nói qua, lần trước quân Bắc Lãng bại binh ở bờ Nam Hoàng Hà, cũng không phải là chiến sự bất lợi, mà là vào thời khắc mấu chốt, bị binh mã Đông Đô cướp đường lui! Sở dĩ binh mã Đông Đô muốn sao chép đường lui của quân Bắc Lãng, lại bởi vì tin tức Lý Uyên sắp tạo phản truyền đến tai giám quốc!”

“Ta biết!” Đoạn chuyện cũ này lưu lại ấn tượng cực sâu cho Tả Ánh Dương. Đó là trận chiến nguy hiểm nhất mà toàn bộ đội quân ngói mới tạo ra từ trước đến nay, cơ hồ tất cả mọi người đều bị Lý Húc đánh mất lòng tin. Nếu như năm đó không phải Đoạn Đạt ở sau lưng cho Lý Húc một đao, với tình thế ngày đó, có lẽ lý mật đã sớm bị đưa đến trước bàn của Dương Quảng rồi., Dưới chân trời cũng sẽ không còn quân đội ngói nữa” Nhưng chuyện này cùng sư huynh khuyên bảo có quan hệ gì. Lý Uyên quả thực tạo phản, nếu như ta là Đoạn Đạt, nhận định bọn họ là thúc cháu, cũng sẽ xuất binh theo đường lui của sư huynh!”

“Nhưng tin tức sao lại trùng hợp như vậy. Sớm không truyền, muộn không truyền, thời khắc mấu chốt nhất lại truyền tới Đông đô. Theo khoảng cách và lẽ thường, tin tức cũng nên tới kinh sư trước mới đúng.” Thôi Đức Lâm búi ngùi thở dài.

“Đáng tiếc, phu nhân của đại tướng quân tuổi thanh niên..., Liền đưa tới cạnh bờ Hoàng Hà, trong bụng vẫn còn thịt cốt của tướng quân. Đáng tiếc đệ tử Bắc Lãng ta, bảy ngàn, thậm chí không còn lại một ngàn bảy trăm. Đáng tiếc hai bên Hoàng Hà, không biết bao nhiêu người chết oan uổng. Ai làm nghiệt, ai vớt được chỗ tốt. Chẳng lẽ Tả tướng quân thân là tổng quản trình sát ngói, chỉ nghe chút phong thanh cũng không nghe thấy sao?”

Nói đến đây, hắn cố ý dừng lại một chút, để cho chức vị Đại tổng quản trình sát được Tả Ánh Dương nghe rõ ràng. Sau đó nhìn như lơ đãng bổ sung một câu, “Trước đó không lâu. Có người đã từng đến Bắc Lãng khuyên bảo tướng quân phụ

nhân, mời ngài làm chủ kết minh cùng Hà Đông, mà phu nhân thì lấy tướng quân không ở đây để cự tuyệt. Bờ Nam bại trận sau., Theo sát là La Nghệ xâm lấn. Nguy cơ trước mắt, dù là người khác đưa tới một chén độc dược, vì bảo vệ sáu quận, đại tướng quân cũng chỉ có thể nhịn đau nuốt xuống! Tạ tổng quản, chẳng lẽ người dụng tâm đi tìm, thật sự sẽ không tìm ra dấu vết để lại hay sao?”

Tửu đồ chú ý: Bản điều trích dẫn một ít người đọc giải thích, ở đây thâm cảm tạ.

Chương thứ bảy thịnh thế (Bốn)

Sau khi đưa tiễn cái đức phương, Tạ Ánh Đăng không buồn ngủ nữa. Giờ khắc này, hắn phát hiện mình thanh tỉnh tựa như bị đông cứng trong chốn.

Đó là một loại tỉnh táo lạnh thấu xương, dường như có thể thấy rõ hướng đi của gió lốc trong bóng tối, lại bị gió đêm trong địa ngục đóng băng từ đầu đến chân đều là một mảnh lạnh buốt. Làm Đại tổng quản quân đội ngói dò xét., Tạ Chiêu Đăng cũng cảm thấy hết sức kỳ lạ với hành vi xét xét đường lui của Lý Húc trong thời khắc máu chót. Nhưng một là vì lúc đó chuyện này chỉ có chỗ tốt đối với ngục quân, không nguy hại gì. Hai là lúc đó mọi người đều cho rằng Lý Mật đúng là Thiên Mệnh, là ông trời che chở mới dẫn đến kẻ địch tự hủy bức tường thành trong thời khắc máu chót này. Cho nên, lão cũng không có quá phận phỏng đoán huyền cơ phát sinh sau màn này.

Hiện tại, quang sáng Thiên Mệnh vốn che chắn trên đầu Lý Mật đã sớm tan hết. Sau khi được Đức Phương nhắc nhở thì quay đầu lại nhìn trận chiến ở Hà Nam, có thể thấy rõ một bàn tay vô hình trong bóng tối. Bàn tay khổng lồ này chính là máu chót quyết chiến giữa Bắc Lăng quân và ngói Cương quân., Có ý tiết lộ tin tức Hà Đông Lý gia chuẩn bị tạo phản tiết lộ ra ngoài, đồng thời bỏ mặc hoặc là toàn lực thúc đẩy binh mã Đông Đô đi càn quét đường lui của Bắc Lăng quân. Chính bàn tay khổng lồ này đã đưa đến Thất Thiên Bắc Lăng đệ tử nuốt hận Hoàng Hà, không còn cơ hội ngóc đầu trở lại.

Người có ích lợi lớn nhất trong trận chiến năm đó, ngoại trừ bản thân bản thân quân của Diên Cương, chỉ có Hà Đông Lý gia! Nếu không phải bởi vì Lý Húc đánh bại binh sĩ ở Hà Nam, La Nghệ U Châu căn bản sẽ không phán sai tình thế, tiếp theo không chế lực lượng nghiêng nước xuôi nam. Mà nếu lúc ấy dựa vào lực lượng bản thân có thể ngăn cản La Nghệ., Đám người Đậu Kiến Đức luân phiên tiến công, Lý Húc cũng sẽ không đáp ứng kết minh cùng Hà Đông. Thuận theo suy đoán này mà suy đoán, nếu hai người Lưu Hoảng Cơ và Lý Húc đáp

không thành hiệp nghị hỗ trợ giữa Hà Bắc Lãng, bất cứ lúc nào cũng lo lắng người bị trung thành với Đại Tùy quân Bắc Lãng quay lại đường lui, Lý Uyên tuyệt đối sẽ không dám rời xa Thái Nguyên, càng không muốn có cơ hội giết ra khỏi Hà Đông, cứ thoải mái tiến vào trong Quan Trung.

Có thể nói, có người dựa vào vài câu đồn đãi mà dễ dàng thay đổi hướng đi của toàn bộ thế lực khắp Trung Nguyên năm đó. Một lời là mất nước, một lời có thể hưng thịnh, cho dù quản chuyện Trọng Nhạc Nghị trọng sinh, Gia Cát Vũ Hầu sống lại cũng chỉ có thể như thế. Mà người có thể vận dụng quyền mưu thuật đến mức xuất thần nhập hóa như thế, hẳn là ai? Vì cái gì chỉ có thể nhìn thấy một cái bóng mơ hồ trong bóng tối?

Lão cay, âm hiểm, thận trọng, bình tĩnh, giống như rắn giỏi về việc nắm bắt cơ hội., Tạ Chiêu Đẳng ở trong đám đối thủ và bằng hữu mình gặp phải nhiều năm như vậy tra hỏi nhiều lần, càng điều tra càng cảm thấy khiếp sợ. Hắn phát hiện trong số những hào kiệt mình quen biết, không một ai có thể nắm giữ nhiều ưu điểm khó có thể chiến thắng như vậy. Mặc dù là Lý pháp chủ ác độc xảo trá như bò cạp, nhưng đứng trước mặt người này cũng chỉ có thể coi là kẻ không hiểu quyền mưu, lỗ mãng. Mà bằng vào tình báo có hạn trong tay..., Tạ Chiêu Đẳng chỉ có thể phỏng đoán ra người này chắc chắn xuất thân từ Hà Đông Lý gia, hơn nữa địa vị trong gia tộc hết sức quan trọng, lại không cách nào xác định người này cụ thể cụ thể là Lý Uyên, Lý Kiến Thành, Trương Tôn Thuận Đức, Trần Diễn Thọ là ai? Rốt cuộc còn ẩn giấu thực lực như thế nào?

Không nhìn thấy địch nhân mới là đáng sợ. Trong bất tri bất giác, hắn phát hiện chân đệm dưới chân mình đều đã dâng lên sóng triều., Lòng hai tay ngưng tụ đầy hơi nước. Lúc Phương Đức trước khi đi đã đưa ra ám hiệu vô cùng rõ ràng, với tư cách là tổng quản đại tổng quản của biên quân canh gác ngói., Hắn có vô số cơ hội đem suy đoán “Hà đông ám hại Bắc Lãng” biến thành sự thật đã xảy ra này, hơn nữa có vô số cơ hội tìm kiếm hoặc tạo ra “Thiệt chứng”. Nhưng vậy thì sao? Lý Húc biết được sự thật chắc chắn sẽ không yên lòng giao Lục quận Bắc Lãng cho Hà Đông Lý gia., Tự mình lĩnh binh đi làm Khả hãn toàn tộc. Nhưng cuối cùng hắn có thể chiến

thắng Lý Uyên sao? Trước khi không phát hiện ra độc thủ phía sau màn kia, Tạ Ánh Đăng tin tưởng với năng lực của đám người Lý Húc và đám người ngồi Lê Dương quân, mọi người có thể sóng vai tái tạo toàn bộ giang sơn. Nhưng trong nháy mắt phát hiện ra một độc thủ nào đó, Tạ Chiêu Đăng lại cảm thấy hoài nghi ý nghĩ ban đầu của mình.

Hắn có thể dự đoán được, một khi mình đem chứng cứ của Hà Đông Lý gia ám hại Bác Lăng quân tung ra, Nhị Lý chắc chắn sẽ trở mặt thành thù. Vô luận mất vợ mất con, hay hận táng mạng mấy ngàn con Bác Lăng tử bờ nam Hoàng Hà Hà, đều buộc Lý Húc không thể không giơ hắc đao lên với Hà Đông. Nhưng Tạ Chiêu Đăng không đoán được, một khi Bác Lăng và Hà Đông trở mặt thì kết quả là gì? Lý Húc đánh tan binh mã Hà Đông., Cướp lấy Trường An, lấy địa vị của Lý Uyên để thay thế? Triệu Tử Minh, Trương Giang cùng với Anh ở ngôi của Lý Húc đều là phong hầu bá tửng? Đó chẳng qua chỉ là một sương nguyện vọng, trong hiện thực, sợ rằng rất nhiều người căn bản không có cơ hội nhìn thấy ngày đó.

Tạ Chiêu Đăng phát hiện lúc trước mình quá mức đánh giá thấp sức mạnh của Hà Đông Lý gia. Mười vị gia tộc này vốn dĩ không xếp hạng đầu trong giai đoạn Dương Quảng tận lực đề phòng còn có thể ẩn nấp, sở dĩ có thể nhìn ra được Lý Mật, Đậu Kiến Đức, La Nghệ và các anh kiệt căn bản không nắm chắc được cơ hội một lần cướp lấy Quan Trung, chỉ bằng vào may mắn tuyệt đối không phải chỉ có vận khí., Binh mã dưới trướng Đường Vương Lý Uyên không tính là tinh nhuệ gì, ban ngày Tạ Chiêu Đăng vội vàng quét mắt qua là có thể nhìn ra được sự chênh lệch giữa mấy vạn binh mã dưới trướng Lý Kiến Thành và Bác Lăng quân. Không cần nói đến loại thiên hạ chí nhuệ này của Bác Lăng quân, ngay cả nội doanh ở ngôi Cương năm xưa, căn bản là không bằng. Nhưng Lý Uyên lại không bằng năm vạn binh mã loại hàng này., Đánh hạ được Hà Đông, Quan Trung địa bàn lớn như thế, hơn nữa còn dựa vào hơn mười vạn loại hàng hóa binh mã này, đông bức Lạc Dương, tây bức phải phải, nam cầm Thục Thục., Đánh thắng các lộ hào kiệt không dám tùy tiện vượt râu hổ. Cái này cần năng lực vận trù và mưu tính cỡ nào? Có một người giỏi dùng

người như vậy, giỏi mưu kế hạch tâm, lại thêm một đám võ tướng năng lực không thua gì quân anh ở ngói Cương vì hấn mà chạy, hơn nữa một kẻ tàn nhẫn, âm hiểm, lão luyện, mưu sĩ bình tĩnh âm thầm phóng ra lãnh tiễn, Bác Lăng quân thật sự có cơ hội và một tên không?

Phải phụ trách cho tương lai của các huynh đệ dưới trướng, không làm giấc mộng không hợp với thực lực của mình. Tuy rằng Tạ Chiêu Đăng rất không hài lòng với sự nhu nhược của Lý Húc, nhưng đối với một số tin tức mà Lý Húc kiên trì, hấn vẫn rất tán thưởng. Nếu như sau kịch chiến, Bác Lăng quân không có cơ hội đánh cược với Lý Uyên, vậy thì đúng là không bằng từ bỏ. Không cần bị cuốn vào binh hỏa trong sáu quận, ít nhất các huynh đệ may mắn còn sống sót sẽ không còn thi cốt. Ít nhất, quân anh ở ngói Cương sẽ không bởi vì chủ soái mà mơ mơ hồ hồ chết đi, ai cũng không có cơ hội nhìn thấy mộng đẹp năm đó.

Tạ Ánh Đăng có thể không lo tương lai của Bác Lăng quân, không cần nghĩ tới sống chết của bách tính trong thiên hạ, nhưng lại không có dũng khí đặt cược tính mạng của các huynh đệ mình. Hấn đột nhiên phát hiện, khi đối mặt với một tương lai hầu như không thấy được hi vọng, mình thật ra cũng nhu nhược như Lý Húc.

“Nếu như, ta có thể nghĩ biện pháp bắt được hắc thủ phía sau màn kia, thừa dịp nó không phòng bị mà giết chết hấn..” Một bên bị trình thám quay ngược lại, Tạ Chiêu Đăng vừa nghĩ. Có thể khẳng định, như vậy Lý Uyên sẽ dễ đối phó hơn nhiều. Nhưng hắc thủ phía sau là ai? Trong lòng hấn đang lần nữa vượt qua mưu thần của Đường Vương và bộ hạ dưới trướng, nhưng lại mỗi một phát hiện, không có ai phù hợp phán đoán của mình.

“Có lẽ là ta quá lo lắng rồi. Người kia căn bản không tồn tại. Mà lúc này đức mới chỉ muốn mượn tay ta thôi động công chúa của mình tiến lên phía trước một bước” Trong mơ mơ màng màng, hấn lại giống như đang tự an ủi chính mình, sau đó thân thể ấm áp một chút, hô hấp cũng theo đó trở nên đều đều đặn.

Trong lúc mơ màng, hắn phát hiện bản thân đang trở về trên tường thành, cùng với Lý Húc phái một đạo chống lại Đột Quyết đại quân. Trận đánh này không biết đã bao nhiêu năm, thậm chí hắn một mực không tìm được cơ hội công khai âm mưu của Hà Đông Lý gia. Cho dù thế nào, trước khi người Đột Quyết rút lui, hắn cũng không thể cản nổi âm mưu của đám người Hà Đông Lý gia., Liên minh yếu ớt giữa hai Lý cần bảo toàn, Tạ Chiêu Đăng phân chia rõ ràng nặng nhẹ. Nhưng, Đột Quyết Nhân, Hề Nhân, Lam Nhân, Vi Nhân, thất Vi Nhân., Từng đợt man di vô cùng vô tận. Lũ sông máu dưới chân đã nhuộm thành màu đỏ, bầu trời trên đỉnh đầu cũng trở nên tươi đẹp như máu. Đột nhiên, một con ma quỷ cao lớn, dữ tợn từ phía sau bức tường thành lao ra, há cái miệng to như chậu máu về phía các huynh đệ đầu tường...

“Ngao —— ” Ma quỷ phát ra tiếng sói tru vừa dài vừa thê lương, thân thể Tạ Ánh Đăng đột nhiên căng thẳng, vung đao bỏ ra, lại bỏ vào khoảng không. Ma quỷ biến mất, hoặc là nói ma quỷ ẩn thân trong gió, chỉ có “Ngao ô”, tiếng tru liên miên không dứt. Mà đám man di ở tái ngoại cũng đều biến thành sói, thét dài hòa lẫn với ma quỷ trong gió....

Ta đang nằm mơ đó! Tạ Chiêu Đăng nói cho mình biết. Hắn có thể cảm giác được mình vẫn nằm trong chăn, cảm giác được chăn đệm cứng rắn ẩm ướt, nhưng không cách nào mở mắt ra, để mình rời khỏi giấc mộng. Ta đang nằm mơ, đang nằm mơ, kêu to, kêu to, đá chân, giãy dụa thân thể, cuối cùng thân thể có thể chuyển động, mắt mở ra, xua đuổi toàn bộ ma quỷ và sói trong ác mộng.

Chỉ có tiếng sói tru vẫn như cũ, đó là tiếng kèn đến từ vực ngoại. Thân binh đương thời đã bị kinh động, sau khi chạy vào không biết nên làm gì. Tạ Chiêu Đăng vung tay mệt mỏi, phân phó đối phương chuẩn bị nước lạnh rửa mặt mình.” Đã qua mấy giờ, bên ngoài đã đánh nhau rồi. Tiếng thổi có vẻ rất gấp?” Vừa nỗ lực khôi phục tinh thần, hắn lớn tiếng dò hỏi một thân binh khác.

“Bẩm tướng quân, đã giờ Thìn ba khắc.” Thân binh nhếch miệng lên, trong thanh âm trả lời mang theo vài phần mệt mỏi: “Từ giờ Dần, đám con sói con của Đột Quyết bắt đầu thổi kèn.

Nhưng đến bây giờ, trong thành vẫn chưa nghe thấy tiếng kêu giết!”

“Ta ngủ đủ nặng!” Tạ Ánh Đăng lắc đầu cười khỏ. Mấy ngày liên tục đi đường cùng đêm qua suy nghĩ quá độ tạo thành mỗi mệt khiến cho xương cốt cùng cơ bắp toàn thân hần không một chỗ không khỏi chua xót. “Sao không đánh thức ta? Lý tướng quân điếm tướng hay sao?” Nói xong, hần lập tức khăn trương lên, lau lung tung trên mặt, đưa tay liền đi lấy mũ giáp. Mới tới, hần cũng không muồn vì biểu hiện chật vật của mình mà làm cho quần anh ngói da mặt trắng bệch.

“Lý tướng quân không có nổi trống. Nhưng phái Chu Đại Nguru tướng quân đến đây truyền lời, lệnh cho binh mã các nơi vừa chạy tới ngày hôm qua nghỉ ngơi dưỡng sức, không cần tham chiến!” Thân Tín lắc đầu liên tục, dùng ánh mắt ngăn Tạ Ánh Đăng bận rộn.” Xem ra, người Đột Quyết cũng đang thăm dò, trong chốc lát sẽ không phát động cường công!”

Chương thứ bảy thịnh thế (một trong bốn))

Mặc dù chiến đấu còn chưa bắt đầu, Tạ Chiêu Đăng cũng không tiện tự mình trốn ở trong quân doanh tiếp tục nghỉ ngơi. Dưới sự hầu hạ của thân binh nón trụ quán giáp, dùng tốc độ nhanh nhất chinh đốn toàn thân trên dưới, sau đó bước lên bảo kiếm, cất bước đi ra ngoài quân trướng. Sớm đã có người kéo chiến mã tới bên cạnh, yên ngựa của hắn đã được chuẩn bị sẵn, thắng móc câu được treo thật dài. Tạ Ánh Phi phi thân lên ngựa, móng vừa mới hạ xuống yên ngựa, lại nhanh chóng nhảy xuống.

“Truyền lệnh huynh đệ nghỉ ngơi cho khỏe, tĩnh dưỡng tinh thần!” Dưới ánh mắt hồ nghi của đám thân binh, Tạ Ánh trèo lên tháp giọng phân phó. Sau đó, hắn nhanh chóng kéo quân trướng của mình ra, vừa đi vào bên trong vừa ra lệnh: “Tướng đệ tử tìm đến cho ta, ta có việc muốn nhờ huynh ấy làm. Mấy người các ngươi, cảnh giới ở xung quanh này. Không có mệnh lệnh của ta, bất cứ kẻ nào cũng không được tới gần quân trướng!”

“Ừ!” Bị cử chỉ cổ quái của tướng quân nhà mình làm cho đầu đầy mù mịt thân binh cùng lên tiếng trả lời. Sau đó chia nhau hành động. Một lát sau, gia tướng Tạ Chiêu Đăng đặc lực nhất, Tạ Tĩnh Tạ Tử và lĩnh mệnh chạy tới. Tuổi hắn lớn hơn Tạ Chiêu Đăng mười mấy tuổi, nhưng luận bối phận lại là cháu ruột của Tạ Ánh Đăng. Những năm gần đây, hắn đi theo sau Tạ Ánh Địch tới mọi nơi, cũng lập được không ít công lao.

Lúc trước Tạ Ninh đang ở trong lều mình nín thở, thấy Tạ Chiêu Đăng tới sắc mặt trịnh trọng, trong lòng vui mừng, cười cười tiến lên thi lễ, thấp giọng dò hỏi: “Nhưng mà muốn ra ngoài thăm dò Lang Ky hư thật sao? Các huynh đệ đang ngựa ngáy, cứ việc giao cho ta, cam đoan nhanh chóng đi về, mang toàn bộ nội tình của Cốt Lỗ mang về cho ngươi!”

Tạ Chiêu Đăng nghiêm túc nhìn hắn một cái, sau đó đáp án lạnh như băng: “Không phải! Lý tướng quân là người biết

binh, hư thực của lang kỵ ông ta đã sớm tìm hiểu rõ ràng. Ta cần người đi làm một chuyện trọng yếu khác, chỉ có thể mang theo người đáng tin nhất, hơn nữa phải nắm chắc!”

“Còn có chuyện quan trọng hơn so với dò xét quân tình lang kỵ?” Tạ Ninh hơi tiếc nuối. Buổi sáng hôm qua ở trên tường thành quan sát cuộc chiến, trận chém giết giữa Bắc Lăng quân và lang kỵ kia khiến cho hắn nhìn thấy nhiệt huyết sôi trào. Cho nên từ khi hạ tường thành, hắn liền cùng các huynh đệ dưới trướng chuẩn bị dốc hết sức lực làm ra một số chuyện để đưa mặt mũi cho quân trường của Điền Cương. Cũng không nghĩ tới chuyện sở trường của mình đã bị người ta làm rồi., Trong lòng có chút mất mát. Nhưng cảm giác thất lạc rất nhanh bị một tia hy vọng khác thay thế, đưa thân thể về phía trước thăm dò. Hắn tiếp tục truy vấn: “Là đi thám thính cử động của La Nghệ?!! Không thành vấn đề, việc này cứ để ta lo!”

“Cũng không phải La Nghệ!” Tạ Ánh Đăng tiếp tục lắc đầu, vô cùng thận trọng đi tới cửa quân trường, nhìn ra phía ngoài, lại lần nữa phân phó bọn thân binh vài câu. Sau đó mới thở dài, đóng cửa sổ lại, trịnh trọng nói: “Ngày hôm qua ta biết được một tin tức, nhưng không cách nào xác định thật giả. Người mang mấy người đi thăm dò một chút, nhất định phải bảo đảm việc này phải cẩn thận, đừng để người ta phát giác bất kỳ dấu vết gì...”

Tạ Ninh đầu tiên là thất vọng, sau đó bị lời nói của Tạ Chiêu Đăng làm cho kinh ngạc, hai mắt tròn tròn. Hắn đã dốc sức dưới trướng Tạ Chiêu Đăng nhiều năm, đã sớm có trực giác phân tích và phân tích tình báo về phương diện này. Suy nghĩ một chút, liền kết luận được những gì mà gia tộc thúc dục dự đoán., Tám chín phần mười là sự thật. Nhưng chuyện này một khi bị vạch trần ra, liền liên lụy đến ngàn vạn mạng người, không hay chút nào, hôm nay những người đứng trên tường thành, đại bộ phận đều phải chết oan uổng.

Giang Nam Tạ gia và một số đầu lĩnh của Điền Cương quân cố ý đẩy Lý Húc lên vị trí cao. Về điểm này, Tạ Ninh vô cùng rõ ràng trong lòng. Nếu không, nhân tài kiệt xuất trong tộc Tạ Ánh Đăng cũng sẽ không mạo hiểm bị Lý Mật trách tội, nhận

nhiệm vụ hộ tống quân lương từ trong tay Từ Mậu Công cho tướng quân. Nhưng hấn vẫn đẩy Lý Húc thượng vị., Khác với sử dụng thủ đoạn bức bách Lý Húc lên ngôi là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Cái trước một khi thành công, sẽ mang đến cho gia tộc mấy đời vinh hoa phú quý. Mà cái sau mặc dù thành công, tương lai Lý Húc nghĩ tới thủ đoạn nhằm vào hấn của mọi người hôm nay, chỉ sợ trong lòng cũng khó tránh khỏi sẽ để lại chút giận.

“Hành động lần này cực kỳ quan trọng!” Nghĩ tới đây Tạ Ninh không nhịn được lên tiếng nhắc nhở: “Nếu Lý tướng quân không muốn ra mặt, mọi người cần gì phải miễn cưỡng với hấn. Có câu dưa cứng không ngọt, vạn nhất trong lòng hấn không thoải mái, sợ rằng đánh trận cũng không có gì đặc biệt!”

“Đến vị trí kia của hấn, lại có mấy người có thể làm theo ý mình!” Tạ Ánh Đăng chân chờ lắc đầu: “Người cứ việc làm. Cụ thể khi nào đem kết quả cho đại tướng quân, ta sẽ cẩn thận cân nhắc. Mau trở về, không phải người tâm phúc thì không thể mang theo! Cũng đừng hướng người ngoài nhắc tới!”

“Đương nhiên ta hiểu!” Tạ Ninh khẽ gật đầu, định khuyên Tạ Ánh hỏi vài câu, do dự một chút rồi nuốt câu nói tiếp theo vào bụng. Người thượng vị làm ra cái chuyện này, lúc nào người thượng vị cũng không tự chủ được chiếm đa số. Trên điểm này, hấn tán đồng kiến giải của Tạ Ánh Đăng, nhưng Tạ gia ra tay?

Chiêu thức này đủ để chúa tể hướng đi ngày sau của Trung Nguyên! Trong lòng Tạ Ninh vô cùng rõ ràng. Bản thân, tộc thúc Tạ Chiếu Đăng, còn có người đi theo mình chấp hành nhiệm vụ này, tương lai chắc chắn sẽ lưu lại một khoản lớn trên sử sách. Nhưng chuyện có thể làm chúa tể lịch sử, vì sao trong lòng mình không có chút vui sướng?

Nhìn theo hướng tâm phúc rời đi, Tạ Ánh Đăng lần thứ hai bước lên chiến mã. Trên tường thành vẫn không có tiếng kêu giết, Đột Quyết Lang kỵ vẫn thổi kèn vẫn hoảng loạn như trước. Nếu đã không yên lòng tới doanh trướng nghỉ ngơi,

không bằng lên tường thành tìm chút việc làm, mượn có khu trừ nội tâm thấp thỏm.

Cho dù Lý Húc và Lý Kiến Thành nhấn mạnh mọi người một lần nữa, trận đầu tiên do Hà Đông quân đánh với Bắc Lãng quân, đại bộ phận tướng lĩnh viện quân đều không có tâm tư trốn trong doanh trường nghỉ ngơi dưỡng sức. Đi được nửa đường, hắn gặp được Lưu Quý Chân, lúc này Vu Đức Cơ và Hàn Kiến Huyền, chào hỏi lẫn nhau rồi chạy về phía tuyến đầu tiên.

Hà Đông và tướng lĩnh Bắc Lãng đã sớm bò lên tường thành, đứng trên một cái đài lửa cách đó không xa hoàng phân, đang nhiệt liệt thảo luận tình địch tình. Thấy đám người Tạ Ánh Đăng đến, chúng tướng vội vàng nhường ra một hàng trống, vừa hàn huyền, vừa mồm năm miệng mười nói: “Chư vị tới vừa đúng lúc, mau nhìn cốt mang Lỗ đang bán mê hồn dược gì. Từ sáng sớm đến giờ, thế mà nửa mũi tên cũng không thể bắn!”

“Bên trong ruột nóng của hắn còn có thể lôi ra bã gì chứ!” Lưu Quý Chân không để ý tới nữ tướng ở đây, lôi ra thành bản.” Đợi lão tử nhìn kỹ lại, cái móng kia sẽ vênh lên theo hướng nào!”

“Mặc kệ, trước tiên thưởng cho hắn mấy mũi tên cái đã!” Hàn Kiến Tư cũng tính tình khẩn trương, đi theo phía sau Lưu Quý Chân. Tay đánh cho chòi hóng gió nhìn xuống phía dưới, nhưng hai người lại không hện mà cùng ngậm miệng lại., Đột Quyết khắp núi đồi, tay cầm rìu và lưỡi cưa, đang chặt cây cối lớn khoảng hơn ba trăm bước cách bức tường thành. Còn có vô số người chặn, nô lệ các tộc, nô lệ đếm không hết., Dưới tiếng kèn chỉ huy, dọc theo sườn dốc hai bên Hoàng Hoa Toại Tử sơn, không ngừng chất đồng cỏ. Mới hơn nửa ngày không gặp, chiến trường ngày hôm qua đã hoàn toàn thay đổi. Nguyên sơn cốc không thể được gọi là sơn cốc nữa, hai bên trái phải, đều có một cái túi cỏ hẹp dài được bùn đất bao bọc chồng chất lên.

“Bọn họ muốn làm gì, chẳng lẽ phải tu tập ngư ông đắc lợi sao?” Vương Thiên quận thủ Hà Gian thấy mà hiếm có, cau

mày hỏi. Hắc đã từng nghe nói, ngày xưa quan quân Đại Tù tấn công Liêu Đông Thành, cố gắng hết sức đầu nhập sĩ tốt ở nhiều nơi., Tu một con đường cá có thể nổi thẳng từ dưới thành lên tới đầu tường, nhưng thành Liêu Đông tọa lạc trên bình nguyên, một con cá lớn mấy ngày là được. Vạn Lý Trường Thành lại ở đỉnh núi Yên Thuần, tốc độ làm việc của nô lệ mặc dù nhanh, nhưng trên đầu tường cũng phải tu hơn năm.

“Không phải tu ngư Lương Đạo, chiến thuật kia căn bản chính là ý nghĩ hảo huyền. Đại Tù phạt đông, Lý Mật Đánh Lê Dương, đều chưa từng thành công!” Không đành lòng nghe lão quân trưởng tiếp tục lộ vẻ khiếp sợ, Thượng Quan Bích tiếp nhận câu chuyện của đối phương, thấp giọng phân tích.” Đoạn tường thành này tuy rằng kéo dài trăm dặm, nhưng thích hợp với những điểm tấn công., Chỉ có mấy lỗ thủng từng bị lũ quét qua. Đóa hoa vàng trước mắt tính một cái, Kỳ Lân cốc ngoài ba dặm tính một cái. Nàng dùng sức chỉ về phía bụi đất phương xa, “Hồ Lô giản kia tính một cái khác. Nếu không thể bắt được ba lỗ thủng này, mặc dù từ nơi khác lên tường thành, đại quân vẫn cần leo núi. Người qua núi dễ dàng, chiến mã cùng lương thảo chưa chắc bỏ được!”

“Thượng Quan tướng quân nói đúng! Đột Quyết người Đại Hưng Thổ Mộc vừa vặn là ba nơi này!” Lúc tướng lĩnh Bắc Lãng quân phụ trách chiêu hô hào kiệt, đức hạnh đi tới, thấp giọng khẳng định phán đoán của Thượng Quan Bích. Ánh mắt và ánh mắt Tạ Ánh Đăng chạm vào nhau., Hắc khẽ gật đầu, sau đó nhanh chóng đem khuôn mặt chuyển hướng nhìn mấy người khác, “Chúng ta cũng cho rằng, phương hướng chủ công của người Đột Quyết cơ bản đặt ở ba chỗ này. Nhưng không chừng còn có thể ở địa điểm khác tìm kiếm sơ hở của chúng ta. Khoảng cách những người này dựng bệ đá đều ở bên ngoài tầm nỗ mạnh. Cho nên trong thời gian ngắn rất khó phán đoán bọn họ muốn làm gì?”

“Vậy đại tướng quân thì sao? Hắc nói thế nào?” Thượng Quan Bích hướng về phía Thời Đức mỉm cười, sau đó thấp giọng hỏi thăm. Tuy rằng chỉ có duyên gặp mặt Lý Húc một lần, nhưng

cũng không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, ngay từ đầu nàng đã coi Lý Húc là người đứng đầu nơi này.

“Tướng quân ở trên Phong Hỏa đài gần Kỳ Lân cốc. Cốt Thác Lỗ Đại Tỳ Hưu cũng dựng thẳng ở phụ cận!” Thời Đức Cơ mỉm cười đáp lại: “Tình huống bên kia giống nơi này, đại tướng quân đang thương thảo nên ứng đối ra sao!”

“Ừm!” Thượng Quan Bích khẽ nhíu mày, ngưng thần trông về phía xa. Hoàn toàn không có suy nghĩ chỉ cần một cái nhăn mày cười thì hấp dẫn bao nhiêu ánh mắt tới. Dựa theo phong tục của người hèn tiên, những ánh mắt kia vô luận mang theo tâm tư gì, cũng không tính là bất kính. Thiếu nữ là một đóa hoa có gai, tùy ý mở ra ở trong đồng hoang, người có thể từ xa thưởng thức, nhưng chỉ có người nàng thích mới có tư cách tới gần.

“Đêm qua, không biết nàng đi Anh Hùng lâu, có được kết luận gì không?!” Nhìn thiếu nữ cười tươi như hoa, trái tim đập thình thịch., Sau đó không tự chủ mà suy nghĩ. Hắn nhớ rõ đám người Thượng Quan Bích đi bái kiến Lý Kiến Thành, hơn nữa nhớ kỹ mỗi chữ lúc buổi tối quan lại nói tới. Nếu như anh hùng trong lòng nàng là Lý Kiến Thành? Nghĩ đến ngày sau nữ tử này có thể bởi vì mình mà chết, tim của hắn có chút loạn, mơ hồ mang theo một chút đau đớn.

Chương thứ bảy thịnh thế (Bốn)

Đang lúc ảo não, tiếng sừng ngoài tường thành lại vang lên. Thê lương mà dài dằng dặc, tựa như gió từ phương bắc thổi tới, khiến người ta từ chớp mũi lạnh lẽo đến tận xương tủy. Tà Ánh giờ tay vịn lỗ châu mai nhìn về phía xa xa., Nhìn thấy đại đội người Đột Quyết như thủy triều mở ra một thông đạo, một nhóm lớn khô lâu, cụ thể mà nói là một nhóm lớn trên thân thể treo các loại trang sức, nam nhân bộ dạng như lợn rừng dưới sự cúng bái của lang kỵ đi tới trên bình đài vừa mới dựng xong.

Những người này đều mặc quần áo, ngực và bả vai vẽ loạn lên các loại đồ án, bên hông dùng tác dụng đính các loại xương cốt. Có lẽ là của dê bò, có lẽ là của dã thú, theo bước chân người mà run rẩy. Mỗi một bước về phía trước, chủ nhân của xương cốt liền xoay người lại, hướng đám người chung quanh ồn ào vài câu. Mà đám người trong nháy mắt như dầu sôi, bộc phát ra một trận hoan hô nhiệt liệt.

“AA ngao ngao ngao ngao ngao ngao!” Nam nhân thân đỏ cầm đầu xé cổ họng, phát ra một tiếng kêu dài cổ quái. Chỉ một thoáng, toàn bộ sơn cốc bắt đầu sôi trào.” A A ngao ngao ngao ngao ngao ngao!” Vừa rồi người còn bận rộn, vô luận chiến sĩ hay nô lệ, toàn bộ ngừng công việc tay, ngửa đầu, giờ tay, theo tiết tấu của bọn khô lâu rồng dài không ngừng.

A A o ngao ngao ngao ngao ngao!” Nam nhân đi đầu tru lên tuổi tác đã không còn nhỏ, nhưng trung khí lại phi thường địa túc. Một bên đưa một khối xương lớn cùng hai cái chuông đồng tạo thành nhạc ngâm xương, một bên trúngrà chạy về phía sau nhảy. Theo bên cạnh hẳn mấy nam nhân còn lại tay cầm các loại khô lâu các loại nhạc khí cũng nhảy dựng lên, một bên nhảy lên, một bên nhảy lên, một bên nhảy dựng., Một bên đem mái tóc dài bấn thủ lắc lư không ngừng, trang sức khô lâu trên thân mỗi người cũng theo đó mà vung lên, phát ra tiếng va chạm tái nhợt. Theo tiết luật va chạm, bọn họ tự động tạo thành một vòng tròn., Lấy một loại bước chân đặc biệt nào đó tổ hợp lại vòng quanh trên đài cao. Trong lúc nhất

thời, tiếng kèn, tiếng trống, tiếng chuông đồng còn có tiếng xương cốt va chạm với xương cốt tổ hợp lại với nhau., Hội tụ thành một cổ quái dị mà khủng bố âm thanh, nghe được người thì da đầu căng thẳng, lỗ chân lông đều cảm thấy khó chịu, toàn thân trên dưới mỗi một tác da thịt đều giống như dính máu, ướt át đến khó chịu.

Tạ Chiêu Đăng biết rõ địch nhân đang giơ lên nghi thức thần bí nào đó, nhưng loại nghi thức này trong mắt hắn không có bất kỳ vẻ mỹ cảm nào, chỉ khiến người ta cảm thấy khủng hoảng. Hắn quay đầu nhìn chung quanh, phát hiện sắc mặt đại đa số hào kiệt bên cạnh đều rất khó coi, chỉ có số ít Lưu Quý Chân đến từ mã tặc, hai mắt ngơ ngác nhìn biểu diễn của địch nhân, ánh mắt mang theo vài phần hâm mộ.

“Bọn họ đang khẩn cầu trời cao phù hộ mình thắng lợi!” Mặc dù trước nay Lưu Quý chân tính tình luôn làm việc tùy tiện, nhưng trong thô ráp có chi tiết. Phát giác Tạ Ánh nhìn kỹ chính mình, vội vàng quay đầu lại, thấp giọng hướng đối phương giải thích.” Trát thượng tập tục các bộ lạc đều không sai biệt lắm., Ta khi còn bé thì nói, tộc nhân của ta trước khi xuất chiến, cũng do Tát xanh đầy mang theo hướng Trường Sinh thiên cầu phúc. Sau đó bộ lạc của chúng ta bị người Đột Quyết nuốt, lão Tát tràn đầy cũng chết trận. Trường Sinh Thiên, mấy ngày đó khẳng định uống rượu quá mức...”

Nói tới đây, hắn cảm thấy trong lòng rất thê lương, giang hai tay ra hướng về phía bức tường thành hét lớn: “A a a ——”

“A a a a ——” Lưu Quý Chân thân tín rút yêu đao ra, cùng thủ lĩnh nhà mình một đạo hướng tới người Đột Quyết gào thét thị uy. Ngoài tường thành tiếng ồn ào quá lớn, mấy người quấy nhiễu căn bản không ảnh hưởng tiết tấu của đối phương. Tát Mãn không chút để ý bên ngoài ồn ào, tiếp tục nhảy lên, xương trắng trang sức dưới ánh mặt trời phát ra từng đoàn từng đoàn ánh sáng quỷ bí. Vây quanh ở hai bên bình đài, Đột Quyết người, Hề Nhân, Vi Nhân., Ba Truân, Thỏ Truân, chiến sĩ, nô lệ, toàn bộ đều nhắc chân, giậm chân, hò hét, hát vang, như say như si.

Đột nhiên, tất cả tiếng huyền não đều dừng lại?” —— “A!!”
Tiếng la hét của Lưu Quý Chân khàn khàn truyền ra ngoài, vang vọng giữa dãy núi cô độc. Hắn lấy tay lau lau mặt, ngừng kháng nghị vô vị, thờ dốc, ngượng ngùng giải thích với Tạ Ảnh: “Xuất hiện ác khí. Con bà nó, nếu không phải hung nô chúng ta không tự mình tranh giành, trên thảo nguyên làm sao đến lượt bọn chúng kiêu ngạo. Lão tặc ông trời ơi, nếu phù hộ bọn chúng, ông trời đúng là đồ hồ đồ!”

Phảng phất muốn đối nghịch với hắn. Tát Mãn bọn họ lớn tiếng phân phó vài câu. Trong Lang ký lại phát ra một trận hoan hô, mấy đại hán vạm vỡ cánh tay đem mấy chục con dê con màu trắng, chín con trâu nhỏ, lần lượt kéo lên.

Ngưu Hòa và Dương không hiểu cái gì là thần thánh, một bên chống lại vận mệnh bị tàn sát, một bên phát ra tiếng gào thét thê lương. Đột Quyết đứng xem lập tức phát ra tiếng cười vang, ba chân bốn cẳng hỗ trợ cho đám Tát., Dương và bò đều bị cố định trên cọc gỗ đã dựng thẳng từ trước. Mấy thiếu niên nâng đao nhọn lên, hai tay giơ đến trước mặt các tế tự. Người dẫn đầu tế tự lớn tiếng ngâm xướng vài câu, lập tức cầm đao nhọn lên, nhanh chóng vẽ lên trán mình một cái.

.....”

Mấy tên tế tự còn lại cũng bắt chước theo, nâng đao tự tàn. Máu chảy đầy mặt bọn họ. Hình như để đám quân phòng thủ trên tường thành thấy mình dũng cảm, họ xoay người, hò hét thị uy với bức tường thành. Sau đó dùng máu của mình bôi đỏ thân đao, chậm rãi đi tới bên cạnh chín con trâu con màu trắng.

“Úc ——” trâu nhỏ sợ hãi kêu lên tuyệt vọng. “Hu hu.... Ô ô... Ô ô... Tiếng người Đột Quyết đã sớm chờ thời khắc này lập tức thổi kèn —— ngao —— ngao ngao!” Các tướng sĩ bên tế đàn lại bắt đầu lớn tiếng ngâm xướng, một bên hát, một bên dùng binh khí cắt da mình.

Máu người, máu dê, máu dê, ánh máu đỏ thẩm lung lay người ta đầu vầng mắt hoa. Sau một khắc, giết chóc thành giọng chính, trâu, dê ngã hết xuống dưới đao các tế tự. Chiến sĩ sớm đã có tay chân lưu loát dùng chấu đồng tiếp lấy máu trâu cùng

máu dê, một chậu đặt ở giữa tế đàn. Các tế tự dẫn đội giờ chậu đồng lên, trong miệng lẩm bẩm, vừa ngâm khê, vừa dùng máu nhuộm đỏ cả tòa đài cao.

Gió, lập tức truyền mùi máu tanh lên trên bức tường này. Cho dù đã nhìn thấy sinh tử, đám người Tạ Ánh Đăng vẫn cảm thấy buồn nôn. Quân đội Trung Nguyên thỉnh thoảng trước khi đại chiến xảy ra thì thoảng cũng phải hiến gia súc cho thần linh, nhưng chưa bao giờ biến thành máu tanh như vậy. Nhưng đối phương lại lấy máu tanh tàn bạo làm vinh quang, vừa mới hát tế đài thành màu đỏ, theo sát đó là hát vang trong vũng máu.

“Lưu huynh, bọn họ hát gì vậy?” Tạ Ánh Đăng kìm nén đến khó chịu, thở hắt hắt hỏi Lưu Quý Chân.

Lúc này, đầu ngựa tên Lưu Quý không hề nhấn mạnh huyết thống cao quý của mình, nghiêng tai lắng nghe, sau đó nhỏ giọng giải thích: “Đây là một bài ca chiến của người Đột Quyết, hình như đã tồn tại hơn trăm năm. Đoạn nhấn mạnh đầu tiên là xuất thân của mình, ở dưới Dư Sơn, Thiên Lang và con của nhân loại. Uống sữa sói mà lớn lên, được truyền thừa dũng cảm của tổ tiên...”

“Bọn ta là con cháu của Thương Lang, là xương cốt cường tráng của Trường Sinh Thiên ban cho bọn ta.” Dừng lại một chút, Lưu Quý Chân tiếp tục phiên dịch: ” Loan Đào là hàm răng của bọn ta.

Chiến mã là cánh của chúng ta.

Toàn bộ đất dưới ánh mặt trời đều là bãi chiến tử của chúng ta.

Con cháu Thương Lang...

Hắn vươn tay ra lấy lấy.

chặt đầu của nam nhân kia xuống.

Kéo nữ nhân vào lều của người.

Dừng ngại để ý đến tiếng khóc thút thít cùng ai xin lỗi của bọn họ.

Đây đều là những gì Trường Sinh Thiên ban tặng cho ta.

Ta chính là người săn thú trời sinh.

Ta chính là người săn thú trời sinh.

Trong thân thể Thương Lang chảy xuôi huyết mạch của
Thương Lang...

Con cung của Trường Sinh Thiên.

Đưa tay đi lấy.

chặt đầu của nam nhân kia xuống.

Kéo nữ nhân vào lều vải.

Dùng máu của bọn họ chứng kiến vinh quang của ta...

Đây đều là do ân điển Trường Sinh Thiên ban cho.

Ta là cường giả trời sinh.

Ta là cường giả trời sinh.

Không ai có thể ngăn bước chân của ta.

Hấn thúc ngựa chiến.

Vượt qua núi cao và đồng hoang,

Chiến kỳ của chúng ta được dựng lên ở trên bạch cốt và thi thể
của bọn ta.

Đừng nghe những lời cầu xin và tiếng khóc của những kẻ yếu.

Nơi mà liệt hỏa đốt qua chẳng mấy chốc sẽ mọc đầy cỏ xanh.

Tiếng ca kéo dài mà rộng rãi, trải qua phiên dịch của Lưu Quý
Chân, lại truyền đến tai của mọi người trên bức tường thành,
khiến người ta sồn tóc gáy. Đây không phải là hiển tế đơn
giản, đó là chí nguyện vĩ đại ẩn giấu sâu trong nội tâm của con
cháu Thương Lang. Tạ Ánh Đạt phát hiện thân thể của mình
bất tri bất giác run rẩy, không phải vì sợ hãi, cũng không phải
bởi vì rét lạnh.

Hắn từ trong tay sĩ tốt đoạt lấy một cây chiến cung, cài tên lên
dây cung, ý đồ cho đám tể tự cuồng nhiệt một chút giáo huấn.
Lại phát hiện khoảng cách quá xa, bốn trăm bước, mặc dù
sàng tử nỗ bắn qua., Cũng mất đi chính xác.” Người đầu, nổi
trống, đề thanh âm lang kỵ xuống!” Cho dù không phải trong

quân mình, hấn vẫn không để ý thân phận lớn tiếng quát ra lệnh. Đang vì sĩ khí, sĩ khí nhà mình mà hướng về phía thân vệ nhìn ra một cái, tiếng trống lập tức vang lên như đậu vỡ trên tường thành.

“Chúng ta là con cháu của Thương Lang...” Âm thanh như khiêu khích của Đột Quyết nhân ca cơ bản không bị tiếng trống ngắt quãng. Trong ngoài sơn cốc, mấy trăm ngàn người cùng nhau hát, như mê như say.

“Con bà nó, chuẩn cái giường cho ta!” Thời Đức Phương cũng có chút nóng nảy, giậm chân quát lên. Tướng sĩ thủ thành nghe lệnh, lập tức đẩy sàng nỗ đến lỗ châu mai, mũi tên hơi hạ xuống, đối diện với tế đàn phía xa thành một đường thẳng.

Tên nỗ đã được cài sẵn trên dây nhưng không bắn ra. Ngay lúc mọi người bận rộn, người Đột Quyết lại đẩy mấy đôi thiếu niên nam nữ lên tế đàn. Cách quá xa, những thiếu niên thủ vệ trên tường thành không phân biệt được những nam nhân kia là người Trung Nguyên hay là người ngoài, kinh ngạc há hốc mồm, trơ mắt nhìn những thảm kịch không tưởng tượng nổi đang diễn ra trước mắt.

“Không phải, Hung Nô chúng ta không có thói quen này.” Lưu Quý thật lòng sợ hãi, vội vàng giải thích với mọi người. Hấn luôn tự cho mình là huyết mạch cao quý của Hung Nô Vương, nhưng giờ khắc này, hấn lại sợ bị đám đồng bọn xem là đồng loại của những tên kia.” Hung Nô chúng ta không có thói quen này, chúng ta...”

Không ai nghe hấn giải thích, ánh mắt của toàn bộ thủ vệ đều nhìn chằm chằm vào tế đàn bên dưới bức tường này. Trong mắt mọi người, Lưu Quý nhìn thấy rõ ràng ngọn lửa.

“Đừng nghe kẻ yếu cầu xin cùng tiếng khóc, nơi bị đốt qua chẳng mấy chốc sẽ mọc đầy cỏ xanh...” Lang kỵ sĩ vừa múa vừa hát, lĩnh vũ nâng loan đao lên, lợi hại chặt đi đầu tế phẩm nam nữ.

Ngao ngao... ngao ngao, giữa dãy núi, trong chớp mắt bị sói tru tràn ngập.

Chương thứ bảy thịnh thế (năm)

Bọn chúng không phải người! Trong tiếng sói tru, ánh mắt Tạ Ánh Đăng lại đỏ lên lần nữa. Về bản chất người Đột Quyết và người Trung Nguyên có gì khác biệt, thành thật mà nói, đám người thủ hộ trên bức tường này phần lớn đều không quá rõ ràng. Cho dù bọn chúng đã từng thấy thôn trang sau khi bị lang kỵ tập kích bỏ hoang., Nhưng đây đều là sau khi tàn sát và cướp bóc phát sinh, sẽ không để lại ấn tượng quá kích thích. Huống hồ vào lúc này, nội bộ Trung Nguyên cũng có rất nhiều giặc cỏ nổi tiếng tàn bạo, như Trương Kim vốn ưa thích moi ruột thịt tù binh cùng Chu Huyền.

Nhưng cho dù Trương Kim gọi cũng được, Chu Tú cũng vậy, sự bạo ngược của bọn họ chỉ giới hạn trong con người, hơn nữa trong tình huống giết người chỉ vì lập uy. Mà những kẻ đến từ bên dưới bức tường này, cụ thể mà nói là đi theo chắc chắn sẽ xuôi nam với huynh đệ Cốt Lỗ, Đột Quyết., Hề Nhân, Vi Nhân rất nhiều Man tộc, từ trên xuống dưới, nhưng đều tuân theo một loại tâm tính thành kính mà bị người bị chinh phục làm tể phẩm giết chết. Trong mắt tất cả mọi người, kẻ bị chinh phục không phải đồng loại, mà là dê bò cùng súc vật có thể tùy ý giết chết.

Bọn chúng không phải đồng loại. Giữa đồng loại, cho dù có giết chóc, cũng sẽ không tiến hành thành kính và tự nhiên như thế. Chưa bao giờ trải qua bất cứ lúc nào, mọi người như bây giờ lý do để duy trì bức tường này. Hắn không phải bướng bỉnh, cũng không phải mua danh chuộc tiếng. Bởi vì hắn rõ ràng hơn bất luận kẻ nào, vạn nhất thả người Đột Quyết vào thành, sẽ không chỉ hủy diệt toàn bộ Trung Nguyên.

Tất cả mọi thứ trước mắt đột nhiên như đang nằm mơ. Thời gian đại diện tể tự chấm dứt là bao giờ, Tạ Ánh Đăng không cách nào xác định. Kẻ địch cái gì mà bắt đầu tiến công., Tạ Ánh Đăng cũng không thể xác định. Hắn chỉ nhớ sứ mệnh của mình hôm nay là không cho kẻ địch leo lên đầu tường, mặc kệ đối phương xông lên một hay là một đám, mặt khác thấy toàn bộ tể diện cũng không sai biệt lắm., Khi người Đột Quyết vừa

tới gần tường thành, bọn họ lập tức giơ binh khí từ trên Phong Hỏa đài xông về phía lỗ châu mai. Tả Tư Mã đức mấy lần khuyên khách nhân không cần mạo hiểm., Trước tiên là Bác Lăng quân và Hà Đông quân ứng phó với công kích của địch thủ nhưng không chịu nghe. Đoàn người đều bị mùi máu tươi trên tế đàn thổi tới đầu choáng váng., Có lẽ mọi người đều bị huyết tinh tế huyết diễn đánh thức, quên đi thứ gì đó ở sâu trong nội tâm. Bọn họ vai cùng vai, tay cầm cương đao trường trăm loạn một hồi, rất nhanh đã đem đợt công kích thứ nhất của lang kỵ đánh xuống.

“Chư vị tướng quân chú ý an toàn, cứu viện các huynh đệ không thể như rắn mất đầu!” Chuẩn bị sẵn cơ hội, thời gian lại lần nữa khuyên bảo. Đột Quyết vừa rồi, sau khi Tế Tụ kết thúc, cũng chỉ tiến hành một lần thăm dò mà thôi. Càng thêm gian khổ chiến đấu, bất cứ một tướng lĩnh viện quân nào chết trận quá sớm, đều sẽ phá hỏng sĩ khí và đoàn kết của thủ quân nơi đây.

“Ít nhất, lão tử không cần chết ở trên tế đàn!” Hàn Kiến Liệt lau đi vết máu trên mặt, rất không nể mặt trả lời. Lời của gã đại biểu cho chung suy nghĩ của các hào kiệt, vô số người âm thầm đáp ứng.

“Lão tử trước khi chết cũng sẽ kéo theo mấy người!” Muốn vào tường thành, trừ phi mọi người lão tử mang đến đều chết sạch!” Đám quần hùng mồm năm miệng mười tiếp lời, dựa vào đó che dấu sự bối rối bất an sâu trong nội tâm. Bọn họ đều tự xưng là thủ hạ kết quả vô số mạng sống, nhưng hôm nay, bọn họ lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi giết chóc.

“Nghe nói lang kỵ gần hai mươi vạn, còn có rất nhiều võ sĩ bộ tộc khác bị Cốt Lỗ lừa gạt.” Thời Đức Phương vội đến mức vò đầu: “Chiến này không biết đã đánh bao nhiêu ngày. Chư vị vạn nhất có chuyện gì không hay xảy ra, các huynh đệ lưu lại sẽ giao cho ai mang. Cốt Thác Tâm phúc địch thống còn chưa tới, các ngươi liều mạng với những tạp binh này, không phải giết gà dùng dao mổ trâu sao?”

Vừa nói, hắn vừa ra sức nháy mắt với ca ca bản gia của mình. Lý Húc đem sự khổ sai về cách viện quân giao lại cho hắn,

hắn cũng không hy vọng bởi vì mấy tên gia hỏa bướng bỉnh không chịu nghe lời trách phạt của chủ tướng. Sau vài lần ra hiệu, cuối cùng Thời Đức Cơ cũng hiểu được nỗi khổ tâm của đệ đệ, cười ha hả vài tiếng, hướng mọi người hô lớn: “Xem ra đức phương cũng có lý. Từ xưa đều là binh đấu binh, tướng, nếu chúng ta cùng một đám lính nhỏ dò đường tìm đường sống chết người, chẳng phải là vui mừng làm hỏng mặt mũi chủ nhân nơi đây sao? Mọi người nghỉ ngơi một lát, đợi khi đại tướng quân ra lệnh giết giặc không muộn!”

“Đương gia nói có lý!” Thượng Quan Bích bị mùi máu tanh trên tế đàn hun đến sắc mặt trắng bệch, tâm tư lại tỉnh táo hơn xa so với những người khác.” Nếu mọi người đã tới, thì phải thống nhất hiệu lệnh mới được. Một khi loạn lạc, ngược lại sẽ làm rối loạn trận tuyến của mình!”

“Vậy chúng ta tới Phong Hỏa Đài quan chiến trước. Chờ Lý tướng quân hạ lệnh rồi hãy nói!” Chúng hào kiệt lần lượt khôi phục lý trí, khản giọng trả lời.

Vừa rồi đám người này cũng không phải tận lực quét sạch mặt mũi Thời Đức, mà là cử chỉ quân địch thực sự quá dọa người, người thậm chí không thể chỉ dùng hai chữ tàn bạo để hình dung bọn họ. Trong mắt những võ sĩ bộ tộc và Tát xanh kia, người thậm chí không thể chỉ dùng chữ tàn bạo để hình dung., Dùng máu tươi người sống hiến tế tuyệt không phải tàn bạo. Đây chỉ là một bộ phận thói quen và truyền thống của bọn họ. Nhưng vô luận là Thời Đức Cơ đến từ Trung Nguyên, hay là Lưu Quý Chân và Thượng Quan Bích đến từ Thượng Cổ, bọn họ đã không thể tiếp nhận truyền thống như vậy nữa.

Đột tấn công thứ hai rất nhanh bắt đầu, lần này Đột Quyết và đám tôi tớ của hắn thay đổi phương hướng công kích. Bọn hắn tận lực rời xa đài phong hỏa do thủ vệ thả ra., Dọc theo lộ tuyến đã có kế hoạch từ trước, thành đàn kết đội tạm thời hướng về phía tường thành và đại môn dùng đinh gỗ trên tường thành để sửa chữa. Vừa chạy, bọn họ vừa lặp lại lời khen ngợi có liên quan đến sói và con mồi, phảng phất như có thể bỏ qua mưa đá trên đầu tường thành.

Thủ quân ở trong đức thống nhất chỉ huy, bắt đầu có vũ tiến trật tự áp chế. Rất nhiều cường giả tiến công ở nửa đường ngã xuống đất. Có người trực tiếp bị bắn thủng ngực cùng cổ, một mũi tên đoạt mệnh. Có người thì bất hạnh bị bắn trúng bắp đùi hoặc là bụng dưới., Ôm vết thương lăn lộn trên cỏ, bãi cỏ xanh tươi rất nhanh liền bị máu nhuộm thành màu đỏ, ướt át vô cùng. Người kế tiếp lại không thèm đếm xỉa đến vũng bùn lầy dưới chân cùng tiếng gào thét bên người, hát khúc, trước đó sau tiếp tục.

“Chúng ta là con cháu của Thương Lang, Trường Sinh Thiên ban cho chúng ta cơ bắp cường tráng. Loạn đao là răng của chúng ta, chiến mã là cánh của chúng ta...” Tử vong bỗng nhiên biến thành sự tình rất đẹp, khiến Lang kỵ và các võ sĩ bộ tộc ai cũng tràn đầy hứng thú, giống như vội vàng tiến lên dự tiệc.

“Đưa tay lấy, lấy về, chặt lấy đầu nam nhân, đem nữ nhân kéo vào lều vải...” Bọn họ dùng tiếng ca tuyên bố mình đến, tuyên bố mình cao nhất lý tưởng của mình.

Ngẫu nhiên có người bị hòn đá trên tường thành hoặc là gỗ lăn đập trúng, bên trong tiếng ca lập tức xen lẫn tiếng rống dài. Nhưng tiết tấu toàn bộ tiếng ca là không thay đổi. Mấy chục người lâm chung gào thét, không áp chế được bài hát cao của ngàn vạn người cuồng nhiệt, ngược lại biến thành một loại âm thanh kỳ quái, tựa như tiếng nhạc bạn cùng ca tự nhiên.

“Đưa tay ra lấy, lấy về. a a, chặt đầu nam nhân, đem nữ nhân kéo vào lều của ngươi. A a, đừng để ý tới bọn họ khóc lóc cùng ai oán. A a a a —— đây đều là Trường Sinh Thiên ban cho ta. Ta là người săn bắt trời sinh, ô ô ngao ngao ngao ——

“

Đạp thi thể và vết máu đồng bạn, nhóm võ sĩ bộ tộc điên cuồng đầu tiên rút cuộc cũng tới gần cửa thành sâu hoắm hoa vàng. Cửa thành cùng tường thành phụ cận đều là Thái Thủ quận Thôi bí mật tiềm đuổi từ năm ngoái trước khi đông lạnh xảy ra, bất luận độ cao hay kiên cố đều xa xa không bằng đoạn phụ cận. Công phá đoạn tường thành cùng cửa thành này,, Đại đội lang kỵ có thể thâm thấu dọc theo sơn cốc tiến vào trong,

so với cùng Thủ Hộ giả tranh đoạt lỗ châu mai cùng phong hỏa đài, có thể nói làm ít mà hiệu quả hơn nhiều.

Đó là nơi mỏng manh nhất của bức tường thành, người Đột Quyết có thể nhìn ra, quân phòng thủ đã sớm có chuẩn bị. Rất nhanh, sau tường thành mấy tòa tháp tên do cự mộc dựng lên liền có phản ứng, Phá Giáp chùy dài hơn bốn thước mang theo tiếng gió rít., Một nhánh tiếp một nhánh từ phía sau tháp tên bắn xuống, mỗi một nhánh cơ hồ đều có thể đánh ngã một gã tiến công. Sau khi lỗ châu mai trên cửa thành cũng có người thò ra thân thể, đem đinh thật lớn đập xuống đất. Sợi xích sắt trói buộc đinh vỗ phía sau phát ra tiếng ào ào chói tai, theo sát là vật nặng tập trung thân thể trầm đục. Sau đó bị các thủ hộ giả nhanh chóng kéo lên, đợi thời cơ sau lại nhanh chóng ném xuống.

Chiêu thức phòng thủ trăm phương, phương thức công kích lại rất thiếu thốn. Ngoại trừ không ngừng bắn tên về phía tường thành, vô luận lang kỵ hay là võ sĩ bộ tộc khác đi theo lang kỵ đến đây cướp bóc, hình như cũng không tìm được phương pháp xử lý tốt hơn để cung cấp sự ủng hộ cho áo bào phụ cận cửa thành. Mà kinh phong trong sơn dã độ cao của bức tường thành, lại khiến cho vũ tiễn bắn ra tám chín phần mười là mục tiêu không cách nào trúng.

Theo thời gian trôi qua, người công thành và Thủ Hộ giả dần dần bắt đầu chết lặng, bọn họ không ngừng lặp đi lặp lại thủ đoạn lúc trước, không ngừng nỗ lực giết chết kẻ địch, hoặc bị kẻ địch giết chết.

Thị hải trong sơn cốc dần dần nhiều lên, cửa thành làm bằng gỗ cũng nhanh chóng biến thành màu đỏ sậm. Một đoạn tường thành hoàng hoa thung nguyên lai bị lũ lớn phá hủy, địa thế bắc cao nam thấp. Người chết trận máu chậm rãi hội tụ thành dòng suối, chậm rãi dọc theo khe hở cửa thành cùng mặt đất chảy vào trong thành.

“Cứ theo đà này, Cốt Lỗ ba năm cũng đánh không lại Trường Tường này!” Các hào kiệt đứng trên Phong Hỏa đài thấy chỗ cửa thành chiến đấu kịch liệt, hưng phấn kích động muốn thử.

“Cũng chưa chắc, lần đầu tiên bọn họ công kích khắp nơi, lần thứ hai liền tập trung đến phụ cận cửa thành!” Tạ Ánh Ánh mắt ngưng trọng, trầm giọng phản bác.

Đợt công kích thứ nhất, Cốt Lỗ bỏ ra một cái giá lớn khoảng một ngàn người. Khi đợt công kích thứ hai phát ra, lang kỵ đã tìm được mục tiêu công kích trọng điểm.

Chuyên công kích thứ ba sẽ nhanh chóng bắt đầu, lúc trước thử dò xét đã phải trả một cái giá lớn, chẳng qua là để lần tiến công tiếp theo làm đệm. Mỗi một lần, lang kỵ đều hấp thụ một lần giáo huấn trước đó, xuất ra thủ đoạn tiến công hữu hiệu hơn. Mà dưới trướng Cốt Lỗ có gần bốn mươi vạn tướng sĩ, chiếu theo loại tốc độ tiến bộ này...

Huống hồ, hy vọng mục nhân cướp bóc từ nam xuống đâu chỉ bốn mươi vạn. Tạ Ánh Đăng nhớ rõ Lưu Quý Chân từng nói, bọn họ Hung Nô vốn là chủ nhân của thảo nguyên. Hung Nô suy bại so với Hung Nô đã man hơn thì Đột Quyết chỉ có thể quật khởi.

Nếu như người Đột Quyết suy sụp, trên thảo nguyên liệu có thể quật khởi hơn cả dân tộc đã man của Đột Quyết hay không? Tạ Ánh Đăng không cách nào xác định điểm này, trong tiếng gió, loáng thoáng có thể vang vọng trường ca của đám cướp bóc.

“Thanh đao là răng của chúng ta, chiến mã là cánh của chúng ta...” Vạn Lý Trường Thành, con cháu Thương Lang hát khúc hành ca, tre già măng mọc rồi tiếp tục.

Chương thứ bảy thịnh thế (năm)

Đợt công kích thứ hai kéo dài trọn vẹn một canh giờ, các võ sĩ bộ tộc lại bỏ lại gần hai ngàn thi thể, sau đó chặt vật rút lui về phía sau. Tường thành hai bên trái phải hoa vàng cơ hồ bị người ta nhuộm đỏ máu, màu sắc giống như hỏa diễm theo triền núi kéo dài về hướng xa xa, càng xa càng nhạt. Ở đỉnh hai bên sườn núi, toàn bộ màu đỏ biến mất. cỏ hoang nơi đó vẫn xanh biếc như cũ, dưới ánh mặt trời tản mát ra sinh cơ bừng bừng.

Sinh mệnh kề sát nhau, thậm chí người còn không phân rõ nơi nào là giới hạn của chúng nó. Biên giới màu đỏ dần dần nhạt đi, những nơi khác cỏ dại rõ ràng đang tối xuống một vòng, đó là võ sĩ bộ tộc đang ở trong quá trình trùng kích. Bọn họ nằm bất động giữa cỏ dại và hoa xuân, trên người Man Ác và điên cuồng lúc trước toàn bộ biến mất, giống như ngủ say.

Nếu như dưới chân tường thành có cỏ dại có mắt, chúng nó sẽ kinh ngạc phát hiện, kỳ thật bất luận là người Đột Quyết, Hề nhân hay là Vi nhân, gương mặt của bọn họ nhìn qua không hề khác biệt lớn như tượng tượng của người Trung Nguyên.

Ngoại trừ dáng người hơi to, màu da hơi đậm, kiểu tóc hơi có vẻ quái dị, bọn họ gần như chính là người Trung Nguyên phương bắc, thậm chí ngay cả những nếp nhăn trên khoé mắt cũng như những chiếc nốt già mọc ở trong lòng bàn tay.

Nhưng hai loại tướng mạo gần nhau, người tràn ngập sâu khổ trong cuộc sống lại không cách nào cùng tồn tại ở dưới một bầu trời. Rất nhanh, đợt công kích thứ ba bắt đầu. Lần này, Lang kỵ và đám người hầu của hắn không lập tức đánh về phía tường thành mà đứng ở ngoài ba trăm bước, xếp thành một trận hình vuông dày đặc. Phía trước là tốp từ võ sĩ giơ cao đại thuẫn., Đột binh tốt hậu hàng kéo lấy cây cung sừng, nắm đao ngang, trường mâu. Ở giữa tầng tầng trường đao cùng trường mâu, còn có vài chục chiếc lấp đặt sương phòng ngự cùng bậc thang mây xa luân, dọc theo bình đài tạm thời do túi cỏ cùng bùn cát trải thành, chậm rãi tiến về phía trước.

“Lúc này bọn họ phải động thủ rồi!” Thôi Đức nhỏ giọng nói. Vì không muốn tộc đệ của mình gia tăng thêm phiền toái, hắn cố gắng dùng thân làm gương, đứng cách xa Phong Hỏa Đài hạch tâm của chiến trường khoanh tay đứng nhìn. Nhưng không khí cuồng nhiệt trên chiến trường lại mê hoặc hắn, khiến hắn kêu khàn cả giọng.

“Đại tướng quân đã nói, không sợ Lỗ Cốt khi tới đây liền xuất ra hết toàn thân giải mã, chỉ sợ là âm chiêu ẩn giấu trong bóng tối!” Hai lần giao thủ đều nói thắng lợi, khiến cho Thôi Đức Phương trong lúc nói chuyện tăng thêm vài phần tự tin. thang mây, thung lũng, nổ pháo, người xâm nhập có khả năng tể ra “Pháp bảo” đều nằm trong dự liệu của đoàn người, đánh nhau nhiều năm như vậy, các huynh đệ đã sớm quen với chiến thuật phá giải tương ứng.

“Đại tướng quân sẽ đích thân tới à?” Thôi Đức Cơ lo lắng thay cho tộc đệ, hạ giọng hỏi thăm: “Trong tay ngươi có thể điều động bao nhiêu người, có cần mời thêm viện quân tới không?!”

“Không cần đâu. Trong tay của ta còn có một nửa huynh đệ sau khi nghỉ ngơi tại Mã Đạo. Trong đội dự bị còn có hai đoàn huynh đệ tùy thời có thể đến trợ giúp.” Thôi Đức Phương nhìn về phía ca ca của mình một cái, phi thường kiêu ngạo lắc đầu: “Bên ta đều là con cháu Bắc Lăng, không cần đại tướng quân lo lắng. Ta phỏng chừng giờ phút này hắn đi đến bên Lý Kiến Thành, binh mã Hà Đông mặc dù đông quân số ít nhưng lại chưa từng thấy qua cục diện nào lớn!”

Trong khi nói chuyện, quân địch đã bắt đầu gia tăng tốc độ, tám khiên cao thấp tạo thành một bức tường, vôi vàng đầy ngang phụ cận hoàng hoa chích tử. Sau tường khiên, cung thủ vừa đi, vừa bắc vũ tiễn lên dây cung.

“Vèo!” Ánh mặt trời trên bầu trời đột nhiên biến tối, trên mặt đất cũng xuất hiện một cái bóng cực lớn. Những mũi tên như mây, ước chừng hơn vạn mũi tên, gào thét đánh tới gần tường thành. Mặt ngoài bức tường đã phong hóa lập tức bốc lên sương mù màu vàng, bị gió núi thổi qua, bay lên cao, ngăn trở tầm mắt địch ta.

Vũ tiễn không ngừng rơi xuống, lỗ châu mai xa xa bị mũi tên đánh trúng bốp bốp bốp. Trong lúc đó có tia lửa màu tím nhạt kim nhạt nhảy lên, nổ rộ hoa mỹ lệ một cái, nháy mắt lại biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Thời Đức Cơ có chút buồn bực, không biết dưới trương đệ đệ điên cuồng bắn trúng vòng này nhận lấy bao nhiêu tổn thất, đang chuẩn bị lén lút chạy xuống dò xét., Nghe thấy đệ đệ bảo bối của mình cười nói: “Lãng phí tài liệu, Cốt Lỗ không đau tiền, tùy ý hấn bắn.” Nói xong, giơ lên lệnh kỳ trong tay quơ vài cái, thân binh bên người lập tức đem kèn lệnh đặt lên miệng, khẽ thổi lên.

“Nơi xa có sĩ tốt đáp lại bằng tiếng kèn.” A hu hu.... Ô ô, úng!” tiếng trầm thấp mà ôn hòa từ một góc truyền tới Phong Hỏa Đài kế tiếp, truyền mệnh lệnh của Thời Đức Phương vào tai mỗi huynh đệ xung quanh: “Đề bọn chúng bắn!” Sau khi hít khói mù màu vàng, Thời Đức Cơ nghe thấy có người lấy thanh âm giễu cợt lặp lại lần nữa.” A... người có tiền nha!” Trong đám người vang lên một tiếng lòng đồng, than thở như đang ca hát, một tràng cười vang vọng.

Người Đột Quyết đích thật là đang lãng phí vũ tiễn. Sau khi cười xong, tâm tình Cơ cũng bắt đầu khẩn trương chuyển hướng yên tĩnh. Cung thủ Đột Quyết gây ra động tĩnh mặc dù lớn, vũ tiễn bắn ra lại có chín phần mười cắm ở trên tường thành. Còn lại một phần trong vũ tiễn, đa số bị gió núi thổi lung lay., Ngay cả bên tường thành cũng không cạ tới được. Một số ít may mắn vượt qua lỗ châu mai, cũng đã đi thể tạng tận, bị đám sĩ tốt kinh nghiệm dùng tấm chắn cản lại, liền ngoan ngoãn bị bắn trúng chân mọi người.

Hắn làm như thế nào đoán được? Trong lúc mừng rỡ, ánh mắt Thời Đức cơ tràn ngập kinh ngạc. Hắn từng cực kỳ hiểu rõ tên tộc đệ đọc đủ thứ thi thư này, trong trí nhớ, người này ngâm nga thơ văn gì, đùa bỡn thủ đoạn không ra mặt trên phi thường lợi hại., Đối với võ nghệ, binh đạo lại cơ hồ dốt đặc cán mai, lá gan càng nhỏ như thỏ, hơi có chút gió thổi cỏ lay liền hận không thể ẩn nấp. Không nghĩ tới ở trong Bắc Lăng quân lãn lộn vài năm, chẳng những chỉ huy đánh trận có một bộ, ngay cả dũng khí cũng luyện đến mức trước mặt Thái Sơn sụp đổ mà không biến sắc.

“Phân phó cung thủ chuẩn bị, phía trước 70 bước, tập trung đả kích hai sườn núi Hoàng Hoa Toại Tử.” Giống như biết tộc huynh đang âm mưu nhìn mình, lúc này đức phương kiêu ngạo giờ lên lá cờ thứ hai. Trước đó hẳn căn bản không có nhìn về phía dưới tường thành., Mặc dù nhìn nhưng ánh mắt cũng rất khó xuyên qua khói bụi màu vàng sậm. Nhưng mệnh lệnh này lại có hiệu quả kịp thời. Khi đám cung thủ dưới tiếng kèn chỉ dẫn hướng về một phương hướng nào đó, dưới tường thành lập tức vang lên liên tiếp tiếng kêu thảm thiết thống khổ. Mũi tên đến từ quân địch theo sát rơi xuống dưới., Khói bụi chột nhát đi, trong nháy mắt hai luồng khói bụi luân chuyển, lúc Cơ Cơ thấy hiệu quả phản kích lần này. Quân trận của người Đột Quyết ở trung tâm sụp đổ một mảng lớn, các võ sĩ bộ tộc không được tám khiên che chắn xô đẩy lẫn nhau, đông trốn tây.

“Bắn tên, phía trước bảy mươi bước, chiếu cố trọng điểm hai sườn núi là Hoàng Hoa Ương Tử!” Thôi Đức Phương tiếp tục lặp lại mệnh lệnh của mình. Huynh đệ trên tường thành lại một lần nữa bắn ra. Mũi tên bắn về phía đầu tường càng thưa thớt, rất nhiều cung thủ bộ tộc phát giác công kích nhà mình không có hiệu quả định đoạt, dứt khoát từ bỏ đối thủ, chuyên tâm dùng cung lưng đẩy Diêu Linh đang lảng không đến.

Mấy tòa Tinh Phục bị đẩy mạnh vũ tiễn tầm bắn, đứng ở trên đỉnh gập gập ghềnh của Tinh Sơn bắn tên Đột Quyết có mục đích hướng đầu tường làm bắn tên lạnh. Thôi Phương Đức tổ chức sàng nổ tiến hành phản kích, chỉ bắn ra ba lượt, liền khiến tất cả giếng nước biến thành phế vật. Một tòa cầu thang công thành dũng cảm bị các võ sĩ gan dạ đẩy tới gần tường thành., Không đợi móc sắt trên đỉnh cầu thang tiếp xúc với tường thành, binh sĩ Bắc Lãng sau lỗ châu mai lập tức đứng lên, dùng cái móc theo tường thành hướng về phía sơn cốc ra sức móc một cái. Thang mây to lớn mất đi cân bằng, âm ầm ngã xuống, đập một mảng lớn võ sĩ chuẩn bị bò thành ngã xuống.

“Hỏa tiễn, đốt nó đi!” Thôi Đức quyết định rất nhanh. Thanh âm bình tĩnh vang vọng khắp tường thành. Vài tên thần xạ thủ đến từ Bắc Lãng quân kéo trường cung, đem vải gai dính đầy

mỡ cột ở trên mũi tên, châm lửa đồng thời bắn về phía thang mây. Ngọn lửa lập tức từ trên thang mây nhảy lên., Khói đen thay thế hoàng vụ, hun các võ sĩ bộ tộc họ khan. Tiếng họ khan không đổi được đồng tình, chỉ có thể đổi lấy càng nhiều mũi tên. Mấy tên xui xẻo cực đỉnh nghiêng ở cạnh cầu thang công thành đang thiêu đốt, trong không khí tràn ngập mùi khét lẹt.

“Hỏa tiễn, đem Tinh Phục cùng bậc thang mây xử lý hết!”
Thời Đức Phương thấy được cơ hội, quyết định dùng hết tất cả sức lực để mở rộng chiến quả. Khí giới công thành nhân sinh cay chát sử dụng quyết định kỹ thuật thất bại của bọn họ, trong khoảng thời gian ngắn đã quyết định thất bại của bọn họ., Ba tòa giềng ừng, hai thang tường thành còn chưa kịp tới gần đồng thời cháy lên, đang cố gắng bò hướng đỉnh chớp Tuyên Tam Thập Ngũ hung sĩ bị đốt oa oa kêu to, bất chấp tất cả từ giữa không trung nhảy xuống. Binh lính dưới đáy giềng Bang không kịp tránh né, ôm chầm lấy người rơi xuống làm một đoàn.

Bộ dạng chật vật của địch nhân khiến sĩ khí thủ quân tăng thêm nhiều, các huynh đệ nhao nhao từ lỗ châu mai sau lộ ra nửa thân thể, đem càng nhiều vũ tiễn hơn đưa vào đội ngũ người công kích. Đã đến dưới chân tường thành, chiêu bài không chú ý đến mình được chú ý đến người khác., Các võ sĩ bộ tộc đi theo sau tám thuấn chỉ có thể uống công tiếp nhận đả kích từ phương cao phòng thủ xuống. Cho dù trước đó được các tế tự chúc phúc, loại chiến đấu này chỉ có thể chịu đòn mà không thể hoàn thủ vẫn vượt qua khả năng chịu đựng của bọn họ. Sau khi nhìn thấy một đợt vũ tiễn tạo thành phá hư, có người quyết đoán lựa chọn rút lui.

Mất đi sự ủng hộ từ phía sau, Thuấn Bài thủ cũng không kiên trì được, đành phải xoay người, theo gót chân đầm lầy đào tẩu. Các huynh đệ thủ thành thì dùng mũi tên nhắm vào hậu tâm bọn họ, đem linh hồn bọn họ lần lượt đưa về sâu trong thảo nguyên. Trong nháy mắt, vòng công kích thứ ba thanh thế có chút to lớn đã lãng phí mất nửa chừng. Ngoại trừ thi thể cùng khí giới công thành, bọn xâm nhập cũng không kiếm được bất cứ thứ gì.

“Cái gì mà lang ky, cốt sai Lỗ sao lại hô nhiều như vậy, thì ra chỉ có chút bản lĩnh này!” Trong đám người xem cuộc chiến ở bên ngoài., Mấy kẻ hào kiệt xuất thân từ mã tặc lại lần nữa đưa ra kết luận. Chứng kiến kẻ thù ngày xưa đẩy mình vào đường cùng lần lượt chịu thiệt ở dưới bức tường này, bọn họ cao hứng tới mức mặt mày hớn hờ. Nhưng rất nhanh mọi người liền phát hiện không khí xung quanh có chút không đúng. Không chỉ tướng sĩ Bắc Lăng quân không có bám vào bọn họ, mà ngay cả đại đương gia tham gia náo nhiệt nhất Lưu Quý thực cũng không dám tới phụ họa.

Chuyện gì xảy ra? Bọn mã tặc đi tới biên giới phong hỏa đài, kinh ngạc hướng bên ngoài bức tường quan sát. Bọn họ thấy được chiến quả vừa rồi, thang mây cùng thung lũng nghiêng đổ, trên mặt đất đầy thi thể ngổn ngang. Ngoài tầm bắn, vài tên Đột Quyết giơ cương đao lên cao, dùng thủ đoạn giết chóc đem đội ngũ nhà mình chinh hợp lại một lần nữa.

Càng xa hơn, trên bình đài từng đầy đủ cây cỏ dùng tế trời lại dựng lên hai quái vật khổng lồ, do gỗ và côn sắt dựng thành, phía trên dùng máu vẽ đầy các loại hoa văn dùng để cúng tế, một trái một phải, đối diện đoạn tường thành yếu ớt đóa hoa vàng kia.

Gần quái vật khổng lồ, vài tên người Tây Vực phục sức quái dị, chòm râu quăn tít, đang chỉ huy đám đông nô lệ, không ngừng gia cố quái vật, gia cố.

Chương thứ bảy thịnh thế (5)

Chẳng những đám mã tặc không rõ ràng lắm người Đột Quyết đang làm cái gì cổ quái, ngay cả Tạ Chiêu Đăng kiến thức rộng rãi, bọn người Đức Phương nhất thời cũng đoán không ra trong hồ lô của người Đột Quyết đến cùng là bán thuốc gì! Xa xa, hình dạng ngoại hình hai con quái vật khổng lồ kia cùng với chiếc xe đá trong sách binh có miêu tả cực kỳ tương tự. Nhưng Phích Lịch Đầu Thạch xa từ khi hồi thế ở ba nước đến nay, nhiều lắm có thể phối với ba bốn mươi cân viên đạn., Tầm bắn lớn nhất chỉ hơn trăm bước, lúc ban đầu ra đời còn có thể đánh địch nhân trở tay không kịp, theo hấn sử dụng quy mô lớn trong quân, rất nhiều biện pháp phòng ngự cũng bị tổng kết ra. Tên lửa, bóng mờ., Nổ pháo, đây đều là khắc tinh thiên nhiên của xe kéo. Trước khi cung tên được lắp sẵn, cung tiễn đầy đủ, xe đá cũng không kịp phát uy. Nếu không năm đó mấy chục vạn Đại Tùy tinh nhuệ cũng sẽ không hướng về các cao tường thành ở Liêu Đông Thành mà hô lên!

Khác với xe đá bình thường, hai gia hỏa Đột Quyết hao phí khí lực chế tạo ra là phiên bản phóng đại. Quy mô hầu như là loại thường thấy gấp bốn lần trong quân. Đầu cánh tay, vị trí phóng đầu cũng có chút khác biệt, từ đầu tường nhìn xuống dưới, tựa như một tráng hán đến từ Khoa Nga thị gánh một cái đòn gánh thật lớn. (Chú 1)

Địa vị Tây Vực vây quanh xe đá thập phần tôn sùng, không chỉ đối với đám nô lệ làm việc liên tục mắng chửi, ngay cả các bang Dĩnh lớn nhỏ vây xem, hơi tới gần chút sẽ bị một roi da đánh lên. Những quý tộc Đột Quyết kia không những không tức giận, ngược lại cung kính nhận lỗi, cung kính nhận lỗi. Phảng phất có hai chiếc xe đá có uy lực sét đánh khó có thể đoán trước, bọn họ đã có sự bảo đảm công phá bức tường này.

“Mấy tên kia chắc là người Ba Tư. Mấy năm trước bọn thương nhân nghe mua tơ lụa nói, ở phía tây cực kỳ xa xôi, bọn họ và Bách Chiêm Đình đang đánh giặc!” Đầu Mã tặc Lưu Quý thật sự không biết xe đá, nhưng lại biết chút ít về đám người Tây Vực đang lắp đặt xe đá. Theo hấn ngày xưa từ xưa đến nay

vẫn thám thính được tin tức từ miệng “hương nhân được bảo hộ” dò xét tin tức., Tây Vực hướng tây, đồng tộc Hung Nô của mình không chế một mảng lãnh thổ rất lớn. Thực lực có thể chống lại Hung Nô chỉ có người Ba Tư. Mấy năm trước Ba Tư Vương đại triển thần uy, cùng mấy chục quốc gia đồng thời chiến tranh, bởi vì chiến loạn thường xuyên, rất nhiều vũ khí sắc bén giết người mà trước đó chưa từng thấy sinh.

“Là người Hán lúc Ba Tư à?” Tạ Ánh cau mày truy hỏi. Đã trải qua Tam Quốc, thời đại hai Tấn và Nam Bắc triều rung chuyển dài đằng đặc thế này, điển tịch hai bên hầu như đã mất hết, hiểu biết của người Trung Nguyên đối với thế giới bên ngoài càng ngày càng ít., Đồ vật mà các tiền bối thăm dò được cũng gần như thất truyền. Cũng chính là loại con cháu thế gia giàu sang mấy trăm năm nay, miễn cưỡng còn có cơ hội đọc được chút bản ghi chép địa lý có liên quan tới Tây Vực về phương diện cổ xưa. Người đọc sách thời đức xuất thân bình thường, mặc dù được xưng là đủ học rộng, nhưng ngay cả tên hai quốc gia Ba Tư và Bách Chiêm Đình cũng chưa từng nghe nói qua.

“Hắn là thế!” Lưu Quý thực sự do dự gật đầu, không dám xác định câu trả lời của mình có chính xác hay không. Phía dưới bức tường thành lúc trước đã có người Đột Quyết, chế nhạo người râu quai nón, khế đan nhân cùng phòng Vi nhân., Giờ lại có thêm một đám người Ba Tư, chẳng lẽ Trung Nguyên tốt hơn thảo nguyên nhiều như vậy sao? Khiến đám gia hỏa này nguyện ý vứt bỏ sào huyệt của chính mình? Nhưng châm ngôn cổ xưa rõ ràng nói, con cháu Thương Lang không thể rời xa Đâu Dư Sơn. Năm đó Hung Nô nhân chính là bởi vì không chịu nghe theo lời châm ngôn này, kết quả cũng không thể trở về đất đai mà tổ tiên lưu lại. Hôm nay Đột Quyết Nhân lại đang lập lại con đường Hung Nô, dường như mấy trăm năm sau lại trải qua một lần luân hồi.

“Nhưng nếu như ngay cả người Ba Tư cũng mời đến hiệu lực cho hắn, thì đám khốn kiếp A Sử kia thật đúng là chịu bỏ công bỏ công bỏ công!” Vừa đảo mắt, tâm tình của hắn lại trở nên thoải mái, chỉ điểm người Ba Tư phương xa hét lên: “Đánh bại bọn khốn kiếp này, chúng ta cũng coi như đánh lui được mấy

chục liên quân ở nơi xó xỉnh này. Lão tử mang theo đại thắng dư uy đuổi giết tới, nhất định có thể dựng thẳng màn trướng của gia tộc một lần nữa!”

“Lưu huynh thật là có chí hướng!” Mọi người tán dương. Còn chưa đánh xong đã định chia của, chẳng qua là Lưu Quý Chân là tên đầu sỏ giặc, người khác không ai có thể xuất ra “hào hùng” như thế.

“Ta là con cháu đích truyền, hậu nhân của Hàn Tà, là chủ nhân của đại thảo nguyên!” Lưu Quý Chân đảo cặp mắt trắng dã, trịnh trọng hướng mọi người tuyên cáo. “Kia không phải chí hướng mà là tổ huấn của Hung Nô chúng ta mấy trăm năm qua. Nơi này bất quá chỉ là khách sạn, dưới Đâu Dư Sơn mới là nhà chân chính của chúng ta!”

“Ừm, con cháu đích truyền không phải chứ? Hôm qua Lưu huynh nhân mạnh quá rồi đó.” Đột nhiên, Khả Hãn đột ngột, chúng ta nhớ ra danh hiệu của ngươi!” Đến lúc đó, chúng ta nhất định sẽ ủng hộ Lưu huynh mạnh mẽ!” Mọi người mỉm cười, mồm năm miệng mười đáp lại. Lúc trước nhìn thấy quân địch đông thế mạnh, lại có lợi cho việc vũ khí trợ trận, trong lòng mọi người có chút khản trương. Lưu Quý thực sự lui tới quấy rầy, nhất thời bầu không khí căng thẳng bị quét sạch sành sanh.

Trong lòng Tạ Chiêu Đăng có việc, con mắt lặng lẽ xoay chuyển, cười vỗ vai Lưu Quý Chân, nửa thật nửa giả hỏi: “Nếu là tương lai Lưu huynh được như mong muốn, sẽ dẫn binh xuôi nam giống như Đột Quyết hay sao?”

“Đương nhiên là không!” Lưu Quý Chân cực kỳ sáng khoái trả lời.” Ta không nói với các ngươi, Đâu Dư Sơn mới là nhà của chúng ta! Trung Nguyên các ngươi có cái gì tốt? Mã Trường không cao, người nói chuyện cũng vòng tới vòng lui, thế nào cũng phải khiến người ta phải gọt giữa.” Nói được một nửa., Đột nhiên hắn ngừng lại, cười khà khà, sau đó tiếp tục nói: “Nếu như người Trung Nguyên các ngươi còn không chịu thua kém, nói không chừng ngày nào đó đám con cháu của ta sẽ tới đây kiếm chút thu phong. Không phải bọn ta mạo hiểm không trọng nghĩa, mà là các ngươi không có bản lĩnh!”

“Con bà nó, bây giờ lão tử sẽ ném ngươi ra ngoài, tuyệt hậu hoạn luôn!” Thời Đức Cơ vung nắm tay lớn như cái mũ, đâm mạnh về phía bả vai của Lưu Quý Chân. Lưu Quý Chân vừa né tránh vừa cười phá lên giải: “Dù sao các ngươi cũng không chịu thua kém, nhất định sẽ bị người khác cướp mất, không bằng để cho con của ta hưởng lợi còn hơn. Nói không chừng bọn hán mềm lòng...”

Mọi người đều cười ha hả, đều hiểu rõ Lưu Quý thực sự chỉ muốn mở miệng. Trên thảo nguyên ở tái ngoại, từ đây thừng nước từ tây cho tới tận cuối đại mạc., Đều là địa bàn của Đột Quyết, Lang tử Lang Lang Tôn có tới mấy trăm vạn người. Mà dường như Lưu Quý Chân và Hung Nô ở các nơi đều là những hung nô không chịu nói một nửa, toàn bộ cộng lại cũng chỉ có hơn một vạn người. Bằng vào số lượng không đến một vạn tộc nhân muốn đoạt lại Tịch Sơn từ trong tay mấy trăm vạn tên giặc cỏ, tái hiện lại sự huy hoàng của Hung Nô Vương, giống như là đang mơ giữa ban ngày vậy.

“Nếu thực sự có một ngày như vậy, con ta sẽ đứng chờ con ở trên bức tường này!” Cười giỡn đủ rồi, Tạ Ánh đi lên trước, tách Lưu Quý Chân và Thời Đức Cơ ra, thấp giọng cam đoan.

“Cái này phải xem chúng ta có thể sống qua cửa ải trước mắt này hay không!” Lưu Quý Chân cũng thu hồi vẻ tươi cười, âm u nói. Trong lòng hán cũng hiểu rõ, cái gọi là đoạt lại túi trữ vật, xây dựng lại Hung Nô Nha trướng chỉ là một giấc mơ. Kể từ năm đó Thiên Khả Hãn Lưu Uyên dẫn dắt mọi người xuôi nam., Hung Nô nhân không thể được gọi là hung Nô nhân, bọn họ cướp đất của hán tử, chiếm cứ nhà của hán nhân, sau đó bọn họ hoàn toàn bị lạc.

“Không sai biệt lắm, mọi người cẩn thận!” Không đợi Lưu Quý Chân thở dài một tiếng, khi nhìn chăm chăm vào quân địch thì đức phượng đột nhiên lớn tiếng nhắc nhở. Mọi người lắp bắp kinh hãi, vội vàng thu hồi lực chú ý, tập trung lại dưới bức tường thành. Chỉ thấy vài tên người Ba Tư khoa tay múa chân nói vài câu, cánh tay khổng lồ của cỗ xe đá âm âm rơi xuống, sau đó phát ra tiếng ồn chi chi chi, chậm chậm chấp lên...

“Nỏ pháo, nỏ pháo chuẩn bị, nhắm vào hai đại gia hỏa bên dưới. Xạ ngã xuống.” Thanh âm bên phía Thời Đức đột nhiên khẩn trương, khàn cả giọng hạ lệnh.

Hơn mười đạo ô quang lập tức từ các nơi trên tường thành bay lên, mang theo tiếng gió lao thẳng tới mục tiêu. “Không có khả năng bắn trúng!” Các hào kiệt có kinh nghiệm đồng thời thở dài. Sự thật đúng như bọn họ dự liệu, trên đường gió núi kịch liệt thổi lệch hướng, hơn phân nửa bắn ra không trung, chỉ có một hai chi mệnh nhưng lại giống như ném xe đá gãy ngựa, căn bản không có hiệu quả gì.

“Phù!” Giống như bị tên bắn trên không trung chọc giận, xe đá uồn lượn cánh tay bỗng nhiên bật ngược lại. Tiếng gió núi lập tức bị một tiếng rít thê lương khác thay thế, trong ánh mắt mọi người kinh ngạc, một khối đá nhỏ như xe bay lên, lao thẳng tới bức tường này.

“Úc!” Đất rung núi chuyển. Tảng đá rơi xuống cách tường thành khoảng hai mươi bước, không có mạng, nhưng tất cả mọi người đều cảm giác được rung động từ dưới chân. Vài tên thanh mã tặc trẻ tuổi cho tới bây giờ chưa từng trải qua trận chiến này lập tức trở nên trắng bệch mặt, Hà Đông và tướng sĩ Bắc Lăng quân thủ thành mặc dù quân dung chinh tề, cũng nhin không được quay đầu lại nhìn chủ tướng trấn thủ nơi này, chờ mong hắn có thể tìm được một kế sách đối phó ổn thỏa.

Trên tế đàn nhuộm máu, vài tên Ba Tư điềm tĩnh điều khiển đám nô lệ chậm rãi điều chỉnh vị trí cánh tay đá chống đỡ, điều tiết một số bộ phận máu chốt trên xe đá cùng với túi đất cát nặng nề, phảng phất sớm đã nắm chắc thắng lợi trong tay. Nhân dịp này tranh thủ cơ hội này., Thời Phương Phương sai người cho nỏ xa một lần nữa lắp tên, ở phía trước mũi tên bọc vải dầu, châm lửa rồi tiếp tục bắn về phía xa. Kích phát hiệu quả cực kỳ nhỏ, da thú bọc ngoài xe đá ngăn cản nỏ tiễn phá hoại hữu hiệu. Đột Quyết đứng gần xe đá lập tức bắt chắp tất cả xông lên phía trước, dùng bao cát chuẩn bị trước diệt liệt hỏa.

“Phù! ——” Theo thanh âm đơn điệu, tảng đá lớn thứ hai lẳng không bay tới, lướt qua lỗ châu mai ngay phía trên tường

thành., Rơi vào phía sau bức tường này, sau đó bức tường cũng vang lên một trận hoảng sợ. Ở nơi đó chờ lệnh các huynh đệ, tận mắt thấy lực phá hoại của cự thạch ở khoảng cách gần. Có cây cỏ thụ to bằng thùng nước trực tiếp trúng đòn, gãy gân gãy xương, khắp nơi đều là gỗ vụn màu trắng. Hòn đá bị thân cây ngăn cản bước ra ngoài ước chừng hai mươi bước, để lại một dấu vết thật sâu trên mặt đất.

“E rằng không dưới một trăm cân!” Trên tường thành, đám người Lưu Quý Chân đang lo lắng phán đoán. Viên đạn đá thứ nhất cách mọi người không xa, người sáng suốt từ kích cỡ và hình dáng của nó liền có thể suy tính ra trọng lượng của nó. Hòn đá lớn như vậy nếu từ giữa không trung rơi xuống đánh trúng thân thể người ta thì có thể đoán ra được trọng lượng của nó., Hán tử cường tráng đến mấy cũng sẽ bị nện thành thịt vụn. Mà tường thành phụ cận hoàng hoa bạo tử vì bổ sung tạm thời cho tốt, xa xa không tới hần, địch nhân nhắm vào chỗ bạc nhược yếu nhược không ngày đêm nện xuống, khẳng định có thể đem tường thành đập ra chỗ hồng mới.

Đang lúc hoảng sợ, tảng đá lớn thứ ba lại tới. Lần này bay qua sát tường thành, mang theo một mảng bụi mù. Theo sát sau, khối thứ tư, khối đá thứ năm lần lượt bay tới, tốc độ không nhanh, chuẩn xác không tốt, nhưng uy lực một kích, đích xác xứng đáng hai chữ “Lôi sét”.

Hòn đá thứ sáu chính giữa tường thành, đem mặt ngoài tường thành đánh cho đá vụn bay loạn. Mấy tên sĩ tốt Hà Đông đóng ở hòn đá ngay phía trên mất hết can đảm, kêu thảm một tiếng, quay đầu bỏ chạy. Tướng quân Lôi Vĩnh Cát dẫn đội không chút khách khí chấp hành quân pháp. Huyết quang một lần nữa đánh thức dũng khí đám sĩ tốt, chúng tướng sĩ sau khi nằm vào lỗ châu mai, không còn chạy loạn khắp nơi nữa, tay cầm binh khí bắt đầu không ngừng run rẩy.

Trong khoảng thời gian một nén nhang, người Đột Quyết đã ném ra mười hai viên đạn. Thời gian này đức mới hoàn trả được bốn đợt nổ tiễn đối phương. Công thủ song phương đều không có thành tựu gì, nhưng các hào kiệt quan chiến đều hiểu, nếu mọi người còn không nghĩ ra kế sách ứng đối, trong vòng ba ngày, Trường Thành sẽ bị phá. Không chỉ có tường

thành xung quanh Hoàng Hoa Toại Tử bị người Đột Quyết phá hủy, một mực bị động chịu đòn như vậy, sĩ khí của các huynh đệ chắc chắn sẽ rớt xuống nghìn trượng.

“Hô... phạch!”

“Hô ——” Sau khi đợt đá thứ hai rơi xuống, bức tường thành bắt đầu đổ máu. Ba tên sĩ tốt trốn tránh không kịp liền lổ châu mai trước mặt bọn chúng bị cự thạch đập trúng, rên cũng không kịp phun ra một tiếng đã tan xương nát thịt. Máu theo tường thành ồ ồ chảy xuống, chói mắt loá mắt. Trên đường ngựa lập tức chạy tới ba tên sĩ tốt khác., Hợp lực đẩy tảng đá ra ngoài tường thành, di thể tàn phá không đầy đủ của đám áo bào. Sau đó nắm chặt binh khí trong tay, thân thể run rẩy, lại không chút do dự ngồi xổm trong vũng máu chảy xuống của đám áo bào.

“Ô ô ô ô ô...” Tiếng kèn thê lương vang lên, Lang kỵ bắt đầu đợt cường công thứ ba. Dưới sự yểm hộ của bánh xe đá, bước chân của bọn họ thông thả thông dong mà thông. thang mây, thang giếng nước, xe công kích., Quy thuận, khí giới công thành đủ loại, từng tên bị người hầu đẩy tới, kèm theo lang kỵ bước chân hướng về phía tường thành. Máu chảy thành bắt đầu run rẩy, cửa thành cũng lung lay sắp đổ. Nhưng người phòng thủ trên thành chậm rãi yên tĩnh lại, đem vũ tiễn trong tay bắc lên dây cung, nhắm ngay mặt tướng của bức tường này càng lúc càng gần.

“Thả!” Đám tướng lĩnh lớn tiếng quát lệnh. Vũ tiễn trong nháy mắt che dứt nhật quang. Tiếng gió rít kèm theo bóng ma rơi ở trên đầu người Đột Quyết, đem quân trận chính tề đánh ra mấy lỗ hồng. Từng đoàn từng đoàn huyết vụ dâng lên dưới ánh mặt trời, chậm rãi tràn ngập toàn bộ sơn cốc. Trong sương mù màu hồng nhạt, Đột Quyết người đẩy thi thể đồng bạn ra, giơ cao tám chắn tiếp tục đi tới. Phảng phất như vừa rồi tiêu diệt sát căn bản chưa từng xảy ra, hoặc là bọn họ căn bản không úy kỵ tử vong.

“Hô... phạch!”

“Hô ——” Tiếng ném đá đơn điệu tiếp tục, không ngừng cướp đi sinh mệnh thủ vệ. Đá vụn, đất đai cùng vũ tiễn bay lượn

trên không trung. Những lỗ châu mai tiếp theo sụp đổ xuống, máu người đổ thẫm chuyển mất hội tụ thành sông. Khi tảng đá tung tóe bụi mù hơi tiêu tán, lại một hàng sĩ tốt trung nguyên dọc theo ngã ngựa xông lên đầu tường, ngồi xổm cạnh di thể đồng bạn, vững vàng nâng cung.

Vài điểm sao băng kéo theo đuôi lửa thật dài bay vào đội ngũ người Đột Quyết, biến Tinh Uyên đang chậm rãi tiến lên thành một bó đuốc thật lớn. Võ sĩ bộ tộc thúc đẩy thung lũng kêu thảm một tiếng, chạy tứ tán. Trong tiếng kêu thảm thiết, Tinh Mộ ầm ầm ngã xuống, đập lên vô số quả cầu lửa chói mắt. Sau lưng khói đặc là vô số khói đặc., Các bộ võ sĩ các bộ tập hợp lại, cao hứng phấn chấn, cao hứng bùng bùng, phân tán thành từng tổ, đi theo sau lưng Đột Quyết tinh nhuệ, thúc đẩy một chiếc xe công thành khác.

Hồng mây kéo lên đầu tường, xe đá rớt cuộc đã đình chỉ chà đạp tường thành. Hòn đá đơn điệu rơi xuống đất nháy mắt bị tiếng kêu giết thay thế. Binh sĩ hai bên địch ta vây quanh đỉnh thang mây hỗn chiến thành một đoàn. Tập nhận, đao ngựa dưới ánh mặt trời rực rỡ thỉnh thoảng vẽ ra từng tia chớp chói mắt, tia chớp rơi xuống chỗ nào đó., Sương máu bốc lên, không thấy rõ ai chém ngã ai, không thấy rõ là ai đâm trúng ai. Trong sương đỏ mê mông, không ngừng có người từ trong chiến đoàn ngã xuống, từ trên thang mây rơi xuống, kéo nhau nhảy xuống từ trên tường thành.

Một chỗ lỗ châu mai bị người Đột Quyết đoạt mất. Theo lối vào, Lang kỵ căn lấy hoành đao chen chúc lao lên. Mấy chục tên sĩ tốt Bắc Lăng lập tức từ chỗ gần đó vọt tới, râu dài vung vẩy, đem toàn bộ người leo lên đầu tường thành đâm thành con kiến. Không đợi mọi người thắng lợi ngăn ngừa phát ra tiếng hoan hô, trên một toà san sát tường thành gần đó bắn ra như mưa tên lạnh, làm binh sĩ Bắc Lăng vội vàng không kịp đề phòng bị biến thành con nhím.

sàng tử nổ trên đầu tường lại bắt đầu phát uy, quả cầu lửa thật lớn từ trên xe nổ bay lên, lao thẳng vào mỏ than. Mỏ than chế từ gỗ dăng lên khói đặc, trong lúc đấu đá cung thủ hạ hốt hoảng chạy trốn. Đám thủ vệ của bức tường này giương cung cài tên dựng tên., Kẻ địch gần trong gang tấc bắn ngấm như

bia ngấm. Một cung thủ khác trên một giếng xoay người lại, thừa dịp chiến xa nổ lấp đặt nháy mắt bắt đầu đối chiếu với quân thủ, vài tên sĩ tốt Bắc Lăng không kịp giờ tám chấn lắc lư, mềm nhũn ngã xuống. Càng nhiều sĩ tốt Hà Đông xông lên, càng nhiều sĩ tốt Hà Đông xông lên., Nhặt lên cung tên từ bên cạnh thi thể, hăng hái chống trả. Bọn họ cũng ngã xuống, trên thân cắm đầy lông chim màu đen. Lại có một đám thủ vệ mới xông lên, giờ bộ cung nhuộm máu.

Một vòng này, Đột Quyết mới thể hiện thực lực chân chính. Hai lần trước hẳn tiến hành tấn công tiêu hao cực lớn, nhưng cũng chỉ là để tiến hành dò xét đối với quân phòng thủ mà thôi. Sơn cốc chật hẹp đi tới chân tường thành dưới đáy Hoàng Hoa Mật Tử, trong lúc nhất thời tụ tập không dưới hai vạn người. Càng có nhiều Lang kỵ và các chiến sĩ bộ tộc ở trên gò phía xa, tùy thời chuẩn bị gia nhập chiến trường.

Thủ quân từ trên cao nhìn xuống, khiến người Đột Quyết tới gần tường thành một bước, đều phải trả giá mấy chục cái mạng. Cùng lúc đó, bọn họ cũng thương vong vô cùng nghiêm trọng. Theo thời gian trôi qua, thi thể trên tường thành càng lúc càng nhiều, càng tích càng dày, có người Vi Nhân thất thất., Có quân Hà Đông, có quân Bắc Lăng, từng người từng người nối liền nhau, làm cho người ta không cách nào không thể không đem bọn họ tách ra. Máu từ Trung Nguyên và máu chảy đến từ bên ngoài, lại giống như màu đỏ tươi, chói mắt như vậy. Máu chảy tụ lại trên sông trong nháy mắt nhuộm đỏ cả một đoạn tường thành, nhuộm đỏ thế giới trong mắt binh lính hai bên dưới thành thành một mảng đỏ bùng.

Bầu trời màu đỏ, mặt đất đỏ tươi, núi sông cũng đang chảy máu, khói đặc cuồn cuộn, lửa bốc lên, cứ như là địa ngục đột nhiên bốc lên, chớp mắt đã chiếm lĩnh được nhân gian. Nhưng phía trên bức tường này có một chiếc áo khoác ngạo nghễ đứng thẳng, chạm vào trời cao sáng loáng.

Chú 1: Vụ đá là ghi chép đầu tiên xuất hiện ở Hán mạt. Tương truyền là Tào Tháo phát minh. Nhưng trong thời gian Tùy Đường lại rất ít khi thấy ghi chép về phát huy uy lực. Lúc Tống Nguyên luân phiên thế chỗ, Ân Cổ Nhân được trợ giúp ở Ân Ngôn lại một lần nữa cải tiến tầm bắn của mình., Uy lực

đều có đề cao cực lớn, có tư liệu ghi lại có thể đem tảng đá nặng hơn năm trăm cân bắn ra một dặm, quyển sách làm bìa đặt cho tiểu thuyết gia, tầm bắn uy lực không bằng xe đá của người Mông Cổ, so với xe đá ba nước lúc trước quá xa.

Chú 2: Khoa Nga thị, Cự Nhân tộc trong truyền thuyết Trung Quốc, Khoa Phụ mỗi ngày chính là một thành viên trong đó.

Chương thứ bảy thịnh thế (lục)

Ánh mặt trời từng chút một trở nên mạnh mẽ, cái bóng của Trường Thương từ hơn trượng biến thành ngắn ngủi chỉ vài tấc. Tiếng chém giết lại không hề yếu đi chút nào, vô số nam tử trắng niên trước sau như một, khiến màu máu trong thiên địa càng thêm tươi đẹp.

Đánh tới mức độ này, tướng sĩ hai bên địch ta đều giết đỏ cả mắt. Phòng ngự người giẫm lên di thể đồng bạn tử chiến không lùi, Lang kỵ cũng như ngửi thấy mùi mật ong giống như con kiến ngửi thấy mùi mật., Trái sạch một tầng rồi lại leo lên một tầng. Tạ Chiêu Đăng, Lưu Quý Chân, những hào kiệt mới đầu đường xa đến đây còn có thể tôn trọng mệnh lệnh thủ tướng, đứng trên một chỗ Phong Hỏa đài nhỏ bé màu vàng xem cuộc chiến. Không lâu sau đã bị trận chiến thảm liệt thiêu đốt, huyết mạch sôi sục., Cầm lên binh khí của mình vọt tới tuyến đầu. Những người này thân thủ mạnh mẽ, sau khi gia nhập cuộc chiến lập tức đè ép thế công của người Đột Quyết xuống. Nhưng võ sĩ bộ tộc vừa mới rời khỏi đầu tường thành thì..., Hòn đá thân ngựa liên tiếp đập tới. Một số hòn đá chưa kịp tới nơi đã rơi xuống, khiến đám lang kỵ dưới chân tường thành be bét máu, người Ba Tư chỉ huy xe đá phảng phất không nhìn thấy gì, bình thần điều chỉnh tầm bắn của mình, bắn ngược lại vào giữa không trung.

Mỗi vòng đá lớn chỉ có hai khối, lại làm quân phòng thủ khó lòng phòng bị. Thời Đức mới nghĩ hết các loại thủ đoạn, ý đồ dùng sàng Tử nỗ phá hư xe đá phía xa. Nhưng gió núi gào thét lại làm cho mũi tên nổ mất đi tính chính xác. Đột Quyết nhân thấy công kích của xa đá sẽ có hiệu quả., Càng ngày càng trở nên nhu thuận, phái mấy trăm tôi tớ cầm thuẫn bao vây xung quanh, thà rằng người hầu bị tên nổ bay với tốc độ cao bắn thành bánh thịt, cũng không chịu để cho xe đá bị tổn hại nửa điểm.

“Bà nội nó, còn bảo không cho người ta sống!” Lưu Quý Chân trợn trên đầu thành buồn bực, chống lấy chòm râu dài chảy đầy máu. Còn chưa đợi hắn nói xong, một tảng đá to bằng cái

thốt mang theo tiếng gió bay tới, trực tiếp đánh bay lỗ châu mai trước mặt hắn. Hộ vệ hai bên liều mình lao lên, đèn Lưu Đại Khả Hãn vào lòng người. Một lát khói bụi tan hết, Lưu Quý Chân từ trong bùn nhão bò lên, lau vết máu trên mặt, chỉ vào vết máu trên mặt dưới thành chửi ầm lên.

Đảo mắt lại một tảng đá lớn đập tới, hắn liền lăn một vòng xa xa. Trong miệng ô ngôn uế ngữ không dứt, khí diễm lại bị đánh mất tám phần, cả người nhìn qua đều thất vọng.

Hàn Kiến Tư lăn lộn trên giang hồ nhiều năm, sớm đã có chút dụng tâm đắc. Thấy tình huống như vậy, vội vàng chạy đến bên cạnh lúc Đức Cơ, lo lắng nói: “E rằng phải chủ động giết ra ngoài, hủy cái xe đá kia. Cứ thế này nện thêm vài lần nữa, sĩ khí của các huynh đệ sẽ bị đập sạch!”

Thời Đức cơ nào phải không biết phòng ngự tiêu cực không phải là biện pháp tốt lành. Nhưng huynh đệ nhà mình đều phụng mệnh ở trong doanh nghỉ ngơi, trong thời gian ngắn không gọi lại được. Muốn nhắc nhở em ruột thời gian vừa mới hạ lệnh chủ động xuất kích, vừa sợ đề nghị không đúng, ngược lại rối loạn trận tuyến. Đang chần chờ,, Lại nghe thấy Tạ Ánh Đăng hạ giọng kêu lên: “Không thể ra được. Đám người Đột Quyết kia còn lưu lại hậu thủ. Người nhìn sườn núi còn có hai bên sườn núi, Lang kỵ tụ tập không dưới vạn người. Chủ động tấn công, mặc dù có thể phá hủy xe đá, cũng khó có thể sống sót trở về!”

“Vậy cũng không thể ở đây chịu đòn!” Hàn Kiến Tư Nộ ghen đến mức giận sôi gan, trong lòng có chút hối hận không mang theo huynh đệ nhà mình đến đây xem cuộc chiến. Trước mắt bốn phía ngoại trừ binh lính Hà Đông chính là binh lính Bắc Lăng, chính gã muốn liều mạng với địch nhân, những người khác cũng chưa chắc chịu đi theo.

Thật vất vả mới trông ngóng được đến lúc xe đổ nghỉ ngơi, Lang kỵ lại chen chúc bò lên trên tường thành. Hoàng Hoa Toại Tử này tạm thời sửa sang lại, vốn không chỉnh tề lắm. Bị xe đá năm lần bảy lượt bắt chuyện, mặt ngoài sớm đã lồi lõm không bằng phẳng. Các võ sĩ bộ tộc thì đã lợi dụng hết những

chỗ lồi lõm đó, dựng thẳng thang mây, đẩy khiên rùa, tranh nhau đi trước, không chết không thôi.

Các hào kiệt vứt bỏ các loại ý nghĩ lung tung, giờ đao nghênh chiến. Song phương lại là một trận cứng đối cứng, mười mấy tên lang kỵ dẫn đầu leo lên đầu tường đều bị chém ngã, thân tín của bọn hào kiệt cũng ngã xuống hơn mười tên. Đám cung thủ được thở dốc kéo căng dây cung, nhắm vào võ sĩ phụ cận thang mây, binh lính khí lực lớn nâng lên lăn đá lăn lộn dưới mặt đất như mưa rơi, ở trong đám thi thể không trọn vẹn phía dưới tường thành thêm lên thịt nát mới mẻ.

Có tên võ sĩ vừa thò nửa người ra đã bị Lưu Quý Chân quét bay đầu sạch sẽ. Máu tươi từ trên cổ rơi xuống. Một cái nanh sói nhanh chóng chui ra từ trong vũng máu, đâm thẳng vào ngực Lưu Quý Chân. Lưu Quý Chân lui lại phía sau, tránh khỏi răng nanh của Lang Nha Bổng. Không đợi chủ nhân Lang Nha Bổng nhảy lên tường thành, y lại vừa vặn nhào tới, một đao chém trúng bả vai đối phương.

Những võ sĩ khác trên thang mây tung ra dây thừng, quần lấy bấp dùi Lưu Quý. Một bên dùng sức kéo căng, một bên mượn sức mạnh của Lưu Quý Chân để leo lên tường thành. Thượng Quan Bích chạy tới hỗ trợ, vung đao cắt đứt dây cương. Võ sĩ vừa mới đứng vững đã mất đi trợ lực, thân thể nghiêng về phía sau, hai chân đan chéo vào nhau bên rìa tường thành. Nữ mã tặc không khách khí đẩy hẳn một cái, sau đó vặn người vung đao, tách ra đâm nghiêng về phía cương xoa.

“A!” Võ sĩ cầm dây kêu thảm thiết ngã xuống. Chủ nhân của cương xoa tim đập mạnh một cái, lực trên tay mềm nhũn. Thượng Quan Bích nghiêng người cất bước, kéo cương xoa lệch, theo sát nhắc đầu gối nhắc chân, một cái gối gõ chùy., Chịu nặng nề vào khó đối phương. Võ sĩ cầm xiên không ngờ cô gái trước mắt tưởng như yếu đuối, nhưng thủ đoạn lại tàn nhẫn như thế, không tránh né kịp, đau đến mức tru lên. Lưu Quý thật sự thở nhẹ lao tới bên cạnh hắn, hung hăng chém một đao xuống, hoàn toàn giải quyết thống khổ của hắn.

Hai con mã tặc nhìn nhau cười, sóng vai nhào về phía kẻ địch mới. Tay chúng chém xuống, dọn dẹp ra một mảnh không gian

ở đầu tường thành. Vài tên sĩ tốt Hà Đông vừa mới từ trên mã mã đạo chạy đến trợ giúp nhìn thấy khe hở, giờ móc câu kéo dọc tường thành, hai ba lần, kéo cả một cái thang thang trên thành và cả kẻ địch ngã xuống đất.

“Mau trốn, cẩn thận Đột Quyết, phái người ném đá về phía này!” Lưu Quý Chân bị nện trúng kinh nghiệm, phát hiện quân địch trên tường thành bắt đầu thừa thớt, lập tức mở miệng nhắc nhở các huynh đệ. Binh lính Hà Đông đang xới tung thang mây nghe vậy vội vàng lùi lại, tránh bên ngoài tường thành để tránh người Ba Tư không chế xe đá đạt được cơ hội.

Lần này, tảng đá làm cho người nghe thấy biến sắc lại chậm chạp không có hạ xuống. Ngược lại, dưới tường thành vang lên một trận tiếng trống chiến kích thích. Hào kiệt cùng quân giữ thành hợp lực giết sạch Lang kỵ còn lại trước mắt, cúi người nhìn xuống. Chỉ thấy trong sơn cốc hẹp dài không biết từ lúc nào đã có thêm mấy trăm tráng sĩ thiết giáp, quơ Mịch Dao đem địch nhân gần tường thành cắt phá.

Võ sĩ bộ tộc khí thế mạnh mẽ bị đánh một đòn nặng nề đón đầu, trong lúc nhất thời không điều chỉnh được bất cứ điều gì. Theo cửa thành mở ra, càng nhiều tráng sĩ giáp sắt lao tới, ép cho Lang kỵ liên tiếp lui về phía sau.

Nhóm người này đều là những cao thủ được tuyển chọn kỹ càng trong quân đội, mỗi người đều lấy một địch mười. Một võ tướng thân hình cao lớn suất lĩnh, trong chốc lát mạnh mẽ cắt ra một khe hở giữa đám lang kỵ. Lang kỵ trong sơn cốc không quan tâm tới công thành, đồng thời ép trái phải vào giữa, ý đồ phân tách thủ quân ra thành bao vây xung quanh., Nhân cơ hội cướp cửa thành, đám người Mịch Dao giáp sĩ liên miên bất tuyệt, đội ngũ bị cắt đứt rất nhanh lại liên kết, như một dòng suối trên đất tuyết, từ cửa thành liên tục đến trước trận, theo phương hướng cố định tiếp tục đi tới.

Xe đá, mũi tên, sàng nổ, chiến đấu từ xa, vũ khí công thủ hai bên lại mất đi tác dụng. Ai cũng không dám bắn lung tung., Để tránh bắn không trúng mục tiêu, ngược lại giúp địch nhân một đại ân. Trong sơn cốc, võ sĩ bộ tộc mặc dù nhân số đông đảo, nhưng có thể tiếp xúc với trọng giáp sĩ lại chỉ có mấy trăm cái.

Mà mấy trăm người may mắn này, lại không phải đối thủ của trọng giáp sĩ. Thường thường vừa đối mặt đã bị chém lộn, cả người lẫn binh khí vừa làm áo giáp sĩ đẽm chân.

Giẫm lên thi thể Lang kỵ, trọng giáp giẫm chậm rãi đẩy về phía trước. Bất luận kẻ nào có ý đồ ngăn cản đều bị lưỡi đao sáng như tuyết chém thành vài khúc. Không chỉ có người Đột Quyết cùng đám người hầu của hắn bị giết tới mức choáng váng mặt mày, cho dù là hào kiệt đang xem chiến trên tường thành cũng chưa từng thấy đấu pháp hung hãn đến thế, cả đám kinh ngạc không khép miệng lại được. Sau nửa ngày, mới có người ngạc nhiên hỏi tiếp: “Ai dẫn người giết tới đây?”

“Năm ngoái người đầu tiên leo lên tường thành Kinh Sư!” Vài tướng lĩnh đến từ Hà Đông ngạo nghễ trả lời. Không cần trực tiếp nói thẳng tên họ, chiến tích đánh vào Trường An, mọi người liền biết kẻ này là ai. Võ tướng trong loạn thế dễ nổi danh nhất, nhưng trong các tinh tướng, nếu bàn về dũng mãnh, Hà Đông Vĩnh Cát ở đệ nhị, không ai dám nói mình đứng đầu.

“Hảo hán tử!” Vô luận lúc trước chịu phục hay không phục, chúng hào kiệt lúc này cũng không thể không bội phục dũng mãnh của Lôi Vĩnh Cát. Chỉ thấy hai tay hắn vung lên một cây Mịch Đao dài hơn một trượng, dẫn đội xung phong liều chết, thủ hạ căn bản không hợp lại được. Đột Quyết nhiều lần định kết trận, ngăn cản mũi nhọn của hắn. Thường thường công phu đàn hồi lâu cũng không thể kiên trì, phòng tuyến bị hắn phá tan thành từng mảnh.

Các nô lệ che ở trước xe đá sợ ngậy người, vút tằm khiên trong tay, chạy tứ tán. Sĩ tốt Đột Quyết xung quanh đốc chiến liên tiếp chém ngã mấy tên nô lệ, nhưng căn bản không thể ngăn trở bước chân mọi người. Mắt thấy giáp sĩ Trung Nguyên sắp tới gần xe ném đá., Tướng lĩnh Đột Quyết của tổ chức tấn công gấp gáp, thổi kèn lệnh, điều toàn bộ Lang kỵ đang công thành cùng với trên sườn núi quan sát cuộc chiến trở về. Tầng tầng lớp lớp chắn trước đội ngũ giáp sĩ, song phương ở trong sơn cốc chật hẹp kịch chiến, mỗi một bước tiến hoặc lui về phía sau một bước đều phải bỏ ra vô số sinh mệnh.

“Hương Tiễn, tiến về phía trước!” Trong đám giáp sĩ hô to. Vô số huynh đệ ngẩng đầu hướng ứng. Tuy nhân số không bằng một phần mười đối phương, nhưng khí thế như mãnh hổ xuống núi gầm thét xung phong, chém giết khiến quân địch kinh hồn bạt vía. Chỉ trong nháy mắt đã đánh tới., Hai đạo phòng tuyến gấp gáp tổ chức lại bị đoàn người xông ra, chỗ hai chân Lôi Vĩnh Cát đạp xuống đã tiếp cận biên giới tế đàn. Tướng lĩnh Đột Quyết chỉ huy tác chiến đành phải mang theo thân binh của mình tiến lên nghênh đón. Lang kỵ hai cánh của sơn cốc cũng phát điên, từng đợt từng đợt liều mình hướng đội ngũ giáp sĩ vô mạng.

Lang kỵ dù sao cũng nhiều người, giằng co chốc lát, dần dần vẫn hồi tỉnh thế xấu. Võ sĩ hai bên sườn núi ra sức chen chúc trước cửa thành, vài lần vọt tới gần cửa thành, lại vài lần bị quân thủ vệ chém lại. Hào kiệt đoán được ý nghĩ của Lôi Vĩnh Cát, vội vàng vọt tới bên cạnh cửa thành trợ uy cho hắn. Địch ta hai bên dán tường thành cùng nhau giết loạn một trận, giết thẳng đến thây ngang khắp nơi, máu chảy thành sông.

“Ô ô ô ô ô ô” thời khắc máu chốt, trong khắp nơi vang lên một mảnh tiếng sừng ngân nga thê lương, thê lương giống như quỷ khóc. Các võ sĩ bộ tộc trong sơn cốc nghe được âm thanh này, mỗi người như uống thuốc, quên cả sống chết. Theo tiếng góc, có một cây cờ lớn vẽ đầu sói màu vàng vung lên, năm con sói trắng to bằng lông nhảy vào đám người, há cái miệng lớn dính máu về phía đám giáp sĩ Trung Nguyên.

“Trường Sinh Thiên phù hộ Đại Hãn!” Người dẫn quân vung cánh tay hoan hô.

“N hãn! Đại Hãn! Đại Hãn!” Mấy vạn võ sĩ bộ tộc cùng cất tiếng hò hét.

“Khi Thương Lang tái hiện thế gian, trên mặt đất mọc ra cỏ đại màu đỏ! Uống sữa sói bọn nhỏ mà lớn lên, còn nhớ vinh quang tổ tiên ngươi chưa...” Lúc trước không biết bỏ tránh đi nơi nào, vừa lắc cốt linh, vừa nói với ngữ điệu cổ quái.

“Chúng ta là con cháu Thương Lang, tuần mã là cánh của chúng ta...” Các võ sĩ bộ tộc si mê ngâm xướng, quên đi sợ hãi, cũng quên đau đớn.

Tình thế trong sơn cốc càng ngày càng bất lợi với những người xuất kích. Giữa đám người Lôi Vĩnh Cát và xe đá chỉ còn lại ba, năm bước, nhưng khoảng cách lại xa như lạch trời, mọi người bất luận thế nào cũng không vượt qua được. MẠCH ĐAO trong tay Mãnh tướng quân đã chém ra vô số lỗ hồng, bao sắt ủng dưới chân cũng càng ngày càng nặng nề., Các huynh đệ sau lưng lần lượt ngã xuống, dần dần, đội ngũ xuất kích cũng vỡ thành vài mảnh, không thể chạm vào nhau.” HẮN gầm thét vung đao, chém hai kẻ địch tới gần mình thành bốn đoạn, sau đó quay đầu lại nhìn một chút, giọng ra lệnh: “Đóng cửa thành — “

“Đóng cửa thành ——” trọng giáp sĩ lâm vào trong đám địch nhân máy móc lập đi lập lại. Giống như căn bản không biết mệnh lệnh này có ý nghĩa như thế nào đối với mọi người. Sau khi gọi xong, bọn họ không hề quay đầu lại, không hề để ý đến địch nhân chen chúc mà đến nữa, nhanh chân đi về phía trước.

Một con phiến trục nhỏ chắn trước mặt Lôi Vĩnh Cát, loan đao lực bổ. Lôi Vĩnh Cát ngay cả động tác né tránh cũng không làm, MẠCH ĐAO trong tay chém về phía đầu kẻ địch. Không nghĩ tới mình gặp phải một người không sợ chết, tức giận đến mức lớn tiếng rít gào., Đem loan đao chém tới nửa đường rút về, che ở trước người mình. Lôi Vĩnh Cát cười dữ tợn tăng lực, lưỡi đao như răng cưa đập bay binh khí của Tiểu phiến phiến giao, đập bẹp mũ giáp của Tiểu phiến phiến, đem đầu của Tiểu phiến phiến cương ngạnh đập vào trong áo giáp.

Còn có hai bước nữa. Trong lòng hắN yên lặng nói với mình. Đạp qua thi thể đối phương, MẠCH ĐAO quét ngang. Hai võ sĩ Đột Quyết bị lưỡi đao quét trúng, thân thể lồm vào sâu vài tấc. Lôi Vĩnh Cát ra sức đẩy về phía trước, lấy hai võ sĩ Đột Quyết sắp chết làm lá chắn, đẩy những võ sĩ khác liên tục lui về phía sau.

Hộ vệ bên cạnh hắN chạy như điên về phía trước, nương theo con đường máu do gia chủ nhà mình đánh ra lao tới bên cạnh xe công thành bên trái sơn cốc. Giơ lên MẠCH ĐAO, lực phách Hoa Sơn. Những mảnh gỗ vụn của hoa bạch bay tán loạn khắp nơi, xe đá bị chém gãy lách tách vang lên những tiếng kêu kệt kệt kệt. Đám võ sĩ Đột Quyết và nô lệ chung quanh âm âm

vây quanh, ý đồ bức lui Kỳ Dao giáp sĩ. Lại có thêm nhiều kẻ hùng hổ xông lên ngăn cản đám võ sĩ và nô bộc bên ngoài.

“Úc!” “Úc!” Tiếng chém nặng nề làm người hít thở không thông. Trong phút chốc, cơ hồ ánh mắt mọi người đều nhìn về phía này, mang theo sự mong đợi, tức giận hoặc oán hận, nhìn Lôi Vĩnh Cát và các huynh đệ của hắn từng chút từng chút một đẩy xe đá ra. Xa xa đám sói không cách nào tiến tới, đem binh khí trong tay rối loạn ném về phía phụ cận xe đá. Ngự giả thủ thành một bên ngăn cản võ sĩ tiến công, một bên gảy binh khí từ trên trời xuống, toàn thân đầm máu, hai chân lại kiên cố như bàn thạch.

Cỗ xe đá bên trái liên tiếp gặp phải hai mươi mấy lần chém xuống, rốt cục chống đỡ không nổi, ầm ầm ngã xuống. Lang kỵ, tôi tớ, các tráng sĩ Trung Nguyên yểm hộ xung quanh xe đá đều bị nện vào giá gỗ vỡ vụn. Các tráng sĩ may mắn còn sống cười ha ha, lau đi vết máu trên mặt, xoay người lại chạy về phía bên phải ném xe đá.

Các võ sĩ Đột Quyết vô lực cũng không dám ngăn cản, liên tục lùi về phía sau. Bọn họ được xưng là con cháu Thương Lang, thuở nhỏ dùng gan lớn hung hãn để vinh quang. Hôm nay, bọn họ lại thấy người còn lớn gan hơn mình, còn hung hãn hơn. Chiếc xe đá cao hơn nửa trượng., Độ dài và chiều rộng dưới đáy kệ cũng vượt qua chín thước. Người sau khi chiếc xe đá bên trái ngã xuống, hầu như không một ai may mắn thoát khỏi. Mà đám tráng sĩ đến từ Trung Nguyên lại coi như không thấy nguy hiểm, cười tiến lên, cười chém giết, mỉm cười nghênh đón đợt tử vong tiếp theo.

Đây là một đám điên. Đám lang kỵ tuyệt vọng đưa ra kết luận. Chỉ có kẻ điên mới có thể làm vậy, máu chảy thành rượu, đem cái chết coi là một bữa tiệc thịnh soạn. Bọn họ không muốn liều mạng với tên điên, lui lại tránh né mũi nhọn của đối phương. Bọn họ trơ mắt nhìn đối phương tiếp cận chiếc xe đá thứ hai, cao cao trên cao cao giờ đao kéo lởm chởm răng cưa.

“Khi Thương Lang tái hiện thế gian, trên mặt đất thượng thượng mọc ra cỏ dại màu đỏ! Uống sữa sói bọn nhỏ mà lớn lên, còn nhớ được vinh quang của tổ tiên ngươi chưa...”

Giọng nói của Tát Mãn lại lần nữa vang lên, tựa như ma quỷ kêu gọi đồng bạn của mình ở trong địa ngục. Vài đạo bạch quang nhanh chóng bay qua đỉnh đầu Lang kỵ, rít gào đánh về phía tráng sĩ mặc thiết giáp. Lôi Vĩnh Cát vùng đao ngăn cản, lưỡi đao lại bổ hụt, hấn kinh ngạc nghiêng đầu, nhìn thấy một cái miệng to như chậu máu cắn về phía cổ mình.

Năm con cự lang màu trắng, được bọn Tát vàng sai khiến nhào vào trong đám người. Lôi Vĩnh Cát né tránh đòn tấn công của con cự lang thứ nhất, dùng giày chiến đá ngã con thứ hai. Con cự lang thứ ba cắn lên hoành đao của hắn, bị hắn dùng lưỡi đao bức lui. Con cự lang bị đánh bay qua đã không còn sắc bén như trước, hắn chuẩn bị dùng đao nhọn sắc bén đâm chết một con cự lang đang lao tới, phía sau lưng lại đột nhiên tê rần, một nửa lưỡi đao nhuộm máu lộ ra trước ngực.

“Con cháu của Thương Lang, các ngươi còn chờ gì nữa?” ni trình thiết A Sử kia Da Huyền Sát cười mệnh lệnh, rút mâu sắt từ sau lưng Lôi Vĩnh Cát ra. Hắn kêu ngao chỉ về phía trước, chỉ mũi mâu nhuộm máu về phía hơn mười tráng sĩ Trung Nguyên bên cạnh xe đá.

Năm con bạch lang mở cái mồm to như chậu máu, phát ra tiếng rống dài. “Ngao ngao!” Đi kèm là tiếng tru lên, từng giọt máu người nhỏ xuống chiếc răng nanh của chúng nó. “Ngao ngao ngao!” Tướng sĩ Đột Quyết và cự lang đồng thời lớn tiếng hét dài, vùng binh khí đánh về phía tên thủ vệ tướng giả đã từng bị dọa đến mức bọn họ không dám tiến lên tiếp chiến.

Sáu gã thủ vệ bức tường dựa lưng vào vào xe đá tạo thành một vòng nhỏ. Bọn họ phối hợp hỗ trợ lẫn nhau, yểm hộ đám đồng bạn sau lưng tiếp tục bổ chém khung xe. Đàn sói nhào tới như sóng biển, bọn họ lại như đá ngầm húc tan từng mảng bọt nước biển, đánh bay từng mảng bọt nước màu máu.

“Úc” “Úc!” “Úc!” Đám sói rình mò phía dưới, chặt phá tiết luật cũng dẫu vào đấy. Chiếc xe đá bắt đầu lay động, nghiêng nghiêng, sợi dây buộc ngang xà ngang phát ra tiếng kéo kẹt kéo kẹt kéo kẹt chói tai. Năm con cự lang hoảng sợ vạn trạng, lắc đuôi bỏ chạy. Đàn sói cười ngửa cũng chỉ sợ lại gặp vạ lây, phân tán loạn lui về phía sau.

Đám thủ vệ máu me khắp người trên tường thành cười buông lỏng lưỡi đao, dùng chuôi đao đỡ lấy thân thể. Giờ khắc này trong mắt bọn họ tràn đầy khinh miệt. Một tên thủ hộ giả còn sức đi tới bên cạnh di thể Lôi Vĩnh Cát tướng quân kéo chiếc xe đá xiêu xiêu vẹo vẹo, võ sĩ Đột Quyết đứng gần hắn nhất chỉ cần giờ binh khí là có thể giữ lại, nhưng lại hoảng sợ lui về phía sau nửa bước, không dám ngăn trở chút nào.

“Ầm!” Xe đá đổ xuống đất, bụi mù bay lên không, che đi tầm mắt của tất cả mọi người.

“Phong tiêu tiêu hề thủy hàn!” Sau khi bụi mù hạ xuống, trong sơn cốc lờ mờ vang lên một tiếng ngâm xướng. Vô bi, không sợ, chỉ có kiên quyết lâm liệt.

Có ý gì, các lang kỵ nghe không hiểu, câu đầu chỉ có hai câu thể nhưng lại có thể truyền xướng Cổ Vận Trung Nguyên ngàn năm, bọn họ vĩnh viễn sẽ không hiểu.

Chương thứ bảy thịnh thế (lục)

Những người Trung Nguyên kia tuyệt đối không phải dê dơi làm thịt, nếu muốn cướp tài sản của bọn họ thì phải dùng mạng để đổi lấy. Nhìn một đồng lớn đá vụn trên té đài máu chảy đầm đìa, gần như tất cả võ sĩ bộ tộc đều thanh tỉnh ý thức được điểm này. Điểm này không giống với tin tức mọi người Nam hạ nghe được lúc trước., Lúc đó trong miệng Tiết gia tộc A Sử kia, Trung Nguyên quả thực là một bộ lạc lớn không cần đề phòng, các trưởng lão bên trong chỉ biết tự giết lẫn nhau, không quan tâm đến nguy cơ bên ngoài.

Lý Uyên đầu hàng gia tộc A Sử kia, Lý Húc và La Nghệ đang liều mạng. Trung Nguyên chỉ có duy nhất một bàn tay có thể đếm được tới anh hùng, mà đám anh hùng này lại vội vàng tự giết lẫn nhau. Nhưng hôm qua, mọi người lại phát hiện chiến kỳ của Lý Uyên và Lý Húc ở cùng một chỗ. Nhưng hôm nay, một hào kiệt không biết tên mang theo mấy trăm vạn tráng sĩ nghịch kích vạn lang kỵ, đập tan xe đá trước mặt mọi người.

Ai nói Trung Nguyên không có dũng sĩ. Trung Nguyên không những có dũng sĩ, mà con cháu dũng sĩ của bọn họ cũng dũng cảm như Thương Lang.

“Đuổi qua, đoạt cửa, giết sạch bọn chúng!” nióa tính A Huyền đao kia chỉ vào cánh cửa Hoàng Hoa Toại Tử đơn sơ cửa gỗ, lớn tiếng rít gào. Làm tú lệ của A Sử gia tộc kia khởi đầu gia tộc., Hắc biết rõ, đám giáp sĩ Trung Nguyên vừa rồi không muốn sống kia đã tạo thành đả kích lớn đến sĩ khí của Lang kỵ và người hầu. Cần phải dùng máu để đốt lửa, mặc kệ là kẻ địch hay máu của mình. Hắc không thể để các võ sĩ nghĩ quá nhiều, sự thật tàn khốc trước mặt, tưởng tượng quá nhiều người sẽ mất đi dũng khí.

“Ngao ngao ngao!” Đàn sói gào thét, các võ sĩ bộ tộc lại lâm vào trạng thái điên cuồng. Bọn họ đồng loạt tiến lên, nắm đấm sĩ tốt Trung Nguyên còn sót lại trong sơn cốc thành thịt vụn. Sau đó mang theo cương đao nhuộm máu hương cửa gỗ khép

kín cửa gỗ. Mấy hào kiệt Trung Nguyên đang tránh né trong bức tường thành không kịp, nháy mắt bị đàn sói cắn nuốt.

Đến lúc này, các anh hào Trung Nguyên hoàn toàn bộc lộ tình hình xấu khi không có huấn luyện gì. Lôi Vĩnh Cát trước một kích liều mạng đã từng hô to đóng cửa thành lại., Cụ thể lúc đức đức phụ trách chỉ huy Hoàng Hoa Ương Tử phòng ngự ở tường thành cũng hoàn toàn chính xác dựa theo phân phó của Lôi Vĩnh Cát mà làm. Nhưng quân hùng Trung Nguyên lại bị hành động của Lôi Vĩnh Cát thiêu đốt mắt, liều mạng không muốn giết thêm mấy con Lang kỵ báo thù cho Lôi tướng quân, đối với quân lệnh của Bàn Đức lại ngoảnh mặt làm ngơ.

Những người này một khi chết trận, viện trợ lực lâm hảo hán sắp mất đi chỉ huy. Bởi vậy lúc này đức phương mặc dù nóng như lửa đốt, cũng không dám dễ dàng đem các hào kiệt không theo quân lệnh bỏ qua. Kết quả Đột Quyết quay đầu lại giết tới., Bên ngoài cửa ải Hoàng hoa táo rõ ràng còn có mười mấy tên hào kiệt giang hồ chưa kịp lui lại. Quan đến cửa thành nửa đường không thể không dừng lại, binh lính thủ thành vừa liều mạng ngăn cản công kích của người Đột Quyết, vừa che chở đám hào kiệt còn lại chật vật lui về.

“Ô ô ô ô ô ô!” Lại một trận tiếng kèn thê lương vang lên, hai đội lang kỵ mặc hắc giáp toàn thân theo triền núi lao xuống. Ba lang kỵ này đều là dòng chính nhờ xương, trang bị thân thủ mạnh hơn nhiều so với võ sĩ bộ tộc bình thường. Tuy rằng giang hồ hào kiệt không kịp rút lui vào tường thành dùng toàn thân giải quyết, đội hình vẫn bị lang kỵ xông thành vài khúc.

Theo sát sau, năm con sói trắng đón đầu, hướng về phía các hào kiệt giang hồ ngoài cùng cắn loạn một trận. Càng nhiều võ sĩ bộ tộc mượn uy lang, càng đánh càng hăng. Các hào kiệt không địch lại, đảo mắt đã ngã xuống mười mấy con. Những con còn lại tuy vẫn đang hô quát đánh túi bụi, nhưng lực đạo xuất chiêu cùng tốc độ di chuyển đều trở nên chậm chạp.

Thời Đức thấy tình thế nghiêm trọng, không thể không phái đội dự bị trong tay ra ngoài. Mấy trăm sĩ tốt Bắc Lăng kết thành một cái tam giác trận, gắt gao ngăn chặn hoàng hoa lỗ mãng. Đám hào kiệt Trung Nguyên được trợ giúp, lập tức

thoát ly đối thủ, chạy đến trong quân trận tìm kiếm sự che chở. Ai ngờ cứ như vậy, ngược lại phá hoại quân trận nghiêm chỉnh. Lang kỵ như giò bám vào xương theo đó, xông tới thủng trăm ngàn lỗ.

Trong sơn cốc nhỏ hẹp, trong lúc nhất thời không biết bao nhiêu lang kỵ và võ sĩ bộ tộc tụ tập. Bọn họ bao quát trước cửa thành, chỉ chờ phòng thủ xuất hiện kẻ hở. Mà kẻ hở lập tức sẽ xuất hiện, một khi giang hồ hào kiệt nào mất đi dũng khí., Có lẽ sĩ tốt Bắc Lăng cầm Côn Bằng ngăn cửa quay đầu đào tẩu, các Lang kỵ có thể đuổi theo hấn xông vào. Trong nửa ngày, song phương trả giá gần vạn cái mạng nhỏ trong chớp mắt là có thể dễ dàng ra tay, cánh cửa Trung Nguyên mở ra, tựa như một quả trứng gà bị phá vỡ.

“Lúc này đây, mọi người đã giúp đỡ nhau rồi!” Hàn Kiến Hâm hối hận vì đã ăn không tiêu. Nếu như mọi người không bị nhất thời phần nộ khiến cho hôn mê, lang kỵ căn bản không có cơ hội cuốn lấy mọi người. Bây giờ thì tốt rồi, địch ta hai bên đã đánh vào nhau, chủ tướng thủ thành muốn đóng cửa thành, trừ phi ngay cả hào kiệt giang hồ cùng mấy trăm tráng sĩ bắc lăng đồng thời bỏ qua.

“Các huynh đệ, đừng gây phiền toái cho người khác. Giết một tên đủ bản nhi, cùng ta phóng trở về!” Thôi Đức Cơ cũng biết cứ tiếp tục như vậy, tất cả mọi người đều bị Lang kỵ nuốt hết, gầm lên một tiếng, xoay người đánh về phía địch nhân. Hấn mang theo thân binh, tiểu đương gia cùng đại lâu la thấy trại chủ liều mạng, cũng theo đó quay đầu xung phong liều mạng. Bọn Hàn Kiến Cương, Lưu Quý Chân, Thượng Quan Bích thấy vậy, cười thầm quay đầu lại, thoát ly quân trận Bắc Lăng, liều mình ngăn trước Lang kỵ.

Đoàn người đều tình biết khó bảo toàn, ra tay không có đường lui. Liều mạng chịu một đao của địch nhân, cũng phải chặt đầu đối phương. Lang kỵ bị chặn đường bị chặn đường ghen đến mức kêu lên quái dị, hận không thể lập tức đem tất cả hào kiệt băm thây vạn đoạn. Trong nháy mắt, địch ta hai bên lại ngã xuống ba mươi mấy người, mỗi người bị chém máu thịt be bét.

Một bộ tộc Thổ Khâu tìm tới Tạ Ánh lên, Lang Nha Bồng cực lớn hung hăng đập vào mặt hắn. Địa hình chật hẹp, Tạ Ánh lên không chỗ tránh né, chỉ có thể cử cương ngành kháng, hai tay đã sớm mỏi mệt không chịu nổi bị chấn động vừa đau nhức lại mỏi. Địch nhân sau khi đập loạn vài lần liền bị nện xuống., Hắn tìm được một cơ hội phản kích, thân thể nghiêng tránh né, cương phong ba thước rất nhanh đảo qua cổ địch nhân. Không để ý tới sống chết của đối phương, bản năng tránh về phía bên nửa bước, có thanh hoành đao lướt sát bả vai hắn, mang theo một mảng huyết châu.

Tạ Chiêu Đăng đau tới mức giật mình, động tác đột nhiên nhanh hơn. Hắn hướng phía trước đâm mạnh vài cái, mở ra chỗ xoay người, theo sát sau đó xoay người, dùng cây thoa đỡ đao thứ hai bên hông chém tới. Đánh lên hắn là một tên Đột Quyết Ba Bì, thân hình cao lớn nhanh nhẹn, động tác nhanh nhẹn. Thấy Tạ Ánh đi về phía mình, hắn lập tức nhảy lùi lại né tránh. Đợi lúc mấy tên Lang kỵ khác quần lấy Tạ Chiêu, hắn lại từ từ nhích tới gần, hắn cảm thấy mình như một con báo hoa ăn thịt.

Tạ Ánh Đăng biết mình phải bàn giao. Nếu mặt đối mặt đơn đả độc đấu, mười tên Đột Quyết phiên lưu đột nhiên xuất hiện, cũng chưa chắc đã khiến hắn nhếch nhác thế nào. Nhưng loại ác chiến luân phiên này, thừa dịp đánh lén loạn lưu thông đấu pháp, cho dù năm đó là Phi Tướng quân Lữ Bố, cũng không thể lấy một địch ba. Huống chi trước mắt địch nhân bên cạnh hắn đâu chỉ có ba người?

Thay đổi lưỡi đao chém tới trước mặt, hắn đem Tập Nhận đâm vào cổ một gã Lang Kỵ. Sau đó hắn né tránh, tránh được Kim Phong ở sau lưng, đạp ngã tên Lang kỵ thứ hai đang đâm chéo xuống. Dư quang nơi khóe mắt thấy có binh khí lóe lên bên hông mình, hắn nhào về phía trước nửa bước., Tránh khỏi chỗ yếu hại, thiết mâu đâm tới đâm xuyên qua sau lưng mình. Giáp diệp bay tán loạn, Tạ Ánh nhảy lên ngồi xổm xoay quanh người, mượn lực đạo mang quay người cắm vào cán mâu trong giáp da, khẽ giật mình đập vỡ đầu cầm mâu.

Đến lúc này, tất cả tạp niệm trong lòng đã bị quét sạch. Vương Tạ Cự Mộng tiêu tán, âm mưu và kế hoạch lớn tiêu tan. Ở

Trung Nguyên ai tới làm hoàng đế, ai là chủ chìm nổi, hoàn toàn không liên quan gì tới hắn. Hắn không cảm giác được đau đớn của vết thương, không cảm giác được sợ hãi, mỗi một, thậm chí thời gian đều hoàn toàn bất động, chỉ có thể trông thấy từng kẻ địch chậm rì rì tránh né, sau đó bị mình đâm chết.

“Đến đi, giết ta!” Tạ Ánh trèo lên cương, đâm thủng thân thể một gã lang kỵ. Tập nhận chọn thi thể đối phương, tựa như một cây chùy lớn quét ngang giữa bầy sói.” Tới đây, giết ta. Ta là Tạ Chiêu Đăng, con cháu Tạ An và Tạ Huyền, nộp đứt trăm vạn đại quân của Xi Kiên!” Hắn cười lớn, vứt bỏ thi thể., Đánh ngược lại địch nhân xông lên. Giao Bằng phun ra nuốt vào như rắn độc thổ tín.” Xem, đây là hán gia lang!” Hắn cuồng tiếu, nện Giao Bằng ở trên một mu bàn chân mình, đập cho địch nhân kêu thảm thiết không thôi.” Xem, đây là lưỡng tán y quan!” Trên thân thể máu me, hắn đá ngã tên địch nhân, đâm thủng lưng đối phương.

Tốp sát đánh lén hắn lại lặng lẽ tiến tới, tiếng bước chân nhỏ không thể nghe thấy. Tạ Ánh quay đầu, hướng về phía đối phương nhe răng cười, trên gương mặt bị máu nhuộm đỏ lộ ra hai hàm răng trắng nõn. Tiểu phiên giờ đao muốn băm, bị Tạ Chiêu Đăng biểu tình sợ tới mức can đảm muốn nứt, quát to một tiếng, quay đầu bỏ đi.

“Chạy đi đâu!” Tạ Chiêu Đăng cười lớn tấn công, râu dài tiến lên, đuổi theo sau lưng đối phương. Bước chân vấp trên thi thể một cái, hắn dùng sức đuổi cánh tay ra, lần nữa cảm giác được Xi Phong xuyên thấu qua thân thể địch nhân sáng khoải, sau đó buông hai tay ra, lão đảo ngã xuống đất.

Vài tên lang kỵ bị dọa tới mức run rẩy, sau đó mừng như điên hét lên một tiếng, đồng thời nhào tới. Bọn họ biết Tạ Ánh đang lên đã thoát lực, trước mắt có đại tiện nghi có thể chiếm được. Gã hán nhân nửa nén hương không đến thời gian đánh chết hơn mười đồng bạn của hắn khẳng định là đầu dê béo, bắt sống hắn hiến cho Lão Đại Hãn xương, không thể thiếu được nửa tòa thành trì.

Không đợi đám sói nuốt nước miếng, bên tai đột nhiên truyền tới vài tiếng gào thét. Đám lang kỵ khom người lao về phía Tạ

Ánh Đăng theo bản năng dừng lại một chút, sau đó giơ tay che lấy cổ, loạng choạng xoay tròn, luân phiên ngã quỵ.

Tạ Ánh vốn là sinh tử chí sớm đã phát sinh, đột nhiên bị biến cố đột phát dọa nhảy dựng lên, xê dịch nửa thanh loan đao đã chắn ngang cổ mình xuống đất, đâm trên mặt đất, khó khăn lắm mới chống đỡ được nửa cái thân thể. Hắn nhìn thấy vô số chân đang rồi rút lui về phía sau, vài tên Lang Kỵ Đột Quyết chạy qua bên cạnh hắn., Hầu như chỉ cúi người xuống là có thể giết chết nhưng không dám dừng lại chút nào. Hắn vừa mừng vừa sợ, đưa mắt nhìn về phía bức tường, trông thấy gần cửa thành Hoàng Hoa Vô Tử, càng có nhiều bao sắt chiến ngoa chậm rãi áp sát.

“Lý tướng quân, Lý tướng quân!” Tạ Ánh Đăng nghe thấy có người lớn tiếng la hét, giọng nói tràn ngập hưng phấn và sùng bái.

“Tử Hòa sẽ nhanh chóng trở về!” Trước khi ngã xuống, Tạ Ánh Đăng đột nhiên nghĩ tới an bài của mình lúc sáng nay. Sau đó cảm giác trời đất quay cuồng, toàn bộ thế giới đều mất đi màu sắc.

“Lý tướng quân, Lý tướng quân!” Bất kể là binh lính Bắc Lăng hay là binh mã Hà Đông đều nhin không được mà đồng thanh hoan hô. Thế tử và Lý tướng quân cuối cùng cũng đã trở lại, mọi người được cứu rồi! Lôi tướng quân và huynh đệ của hắn đã không còn hi sinh vô ích, Lang kỵ cũng không thể nào uy hiếp được Trường Cảnh!

Lý Húc giương cung cài tên, bắn chết võ sĩ Đột Quyết ở gần cửa thành nhất. Trong hỗn chiến vũ khí xa xa phi thường dễ dàng ngộ thương huynh đệ nhà mình, vũ tiễn hắn bắn ra lại hướng mình có mắt dài, không thất bại, cũng không phát sai. Người Đột Quyết đi đầu tìm không rõ có bao nhiêu thần xạ thủ đang chờ mình, sĩ khí dâng lên một chữ. Thừa cơ hội này, cung thủ phụ cận cửa thành Lý Húc giao cho Lý Kiến Thành, tự mình mang theo Bắc Lăng tinh nhuệ giết vào sơn cốc.

“Kết trận, đón hết các huynh đệ về!” Lý Húc lại bắn ra một mũi tên nhằm tổ chức tấn công Đột Quyết tướng lĩnh bắn ngã xuống đất. Vài tên thân vệ của Chu Đại Ngưu bảo vệ gắt gao

trước mặt hắn, râu quai nón, Mịch Dao đồng thời giơ lên chém tất cả kẻ địch có can đảm cản đường.

Hơn hai ngàn tên giáp sĩ Bắc Lãng nối đuôi nhau đi ra, đi theo phía sau đám người Chu Đại Ngưu, chậm rãi tiến lên. Bọn họ thay áo bào đã kiệt sức, trong lúc tiến lên kết thành một đại trận hình tam giác và hình vuông. Bởi vì nhân số hạn chế., Toàn bộ quân trận có vẻ phi thường dễ dàng. Nhưng địch nhân có can đảm xông vào đại trận không ai có thể xâm nhập quá năm bước. Chỉ có võ sĩ bộ tộc chết trận mới có thể thấy rõ ràng, đây cũng không phải là một đội hình đơn giản. Trong toàn bộ đại trận còn có vô số tiểu trận, mấy tiểu trận tổ hợp lại sẽ là một cỗ máy giết người thẳng tiến.

Lý Húc Trường Chử được một gã thân vệ khiêng. Bên cạnh hắn còn có một gã thân binh đeo đầy giỏ tên trên lưng. Hai người này đều không có cơ hội tự tay chặt đầu Lang kỵ, nhưng lại kiêu ngạo ngẩng đầu, giống như gà chọi vòng trở về. Kẻ địch mà Lý tướng quân giết chính là chúng ta giết. Bọn họ tự hào nghĩ, trong lúc nhìn quanh, hai mắt tỏa sáng.

Lang kỵ vốn đã thấy được hi vọng phá thành, trong lúc đó tình thế đột nhiên chuyển ngược, lần thứ hai bị người ta đánh cho choáng váng đầu óc, tức giận đến thất khiếu bốc khói. Nhưng chỉ là tức về khí., Đối mặt với quân trận nhuần nhuyễn của Bắc Lãng quân, ngoại trừ vòng vây bên ngoài bọn họ, một chút biện pháp cũng không có. Trong thời gian ngắn, quân Bắc Lãng đã đẩy mạnh hơn năm mươi bước về phía ngoài tường thành., Phần lớn hào kiệt bị vùi trong lang kỵ đều được cứu ra. Hào kiệt bị thương nặng bị sĩ tốt Bắc Lãng kéo vào quân trận, xuyên qua khe hở người mình tận lực lưu lại, nhanh chóng lui vào bức tường. Hào kiệt còn có thể tiếp tục chiến đấu thì bị hành quân Phương Duyên Niên cưỡng ép ước thúc ở cuối trận, có thể cùng đại quân thống nhất hành động, lại không được nhiều loạn trận cước của mình.

Cốt Thác Lỗ ở phía xa nhìn thấy rõ ràng, thổi kèn lệnh các đảo lớn nhỏ dưới trướng một lần nữa tổ chức công kích, tranh thủ dùng chiến thuật bánh xe phá trận, đem Lý Húc tươi sống chết đối ngoài thành. Các quý tộc Đột Quyết liều mạng lĩnh binh xông lên., Còn chưa tới gần quân trận đã bị Lý Húc điểm tên

trước. Vất vả lắm mới tới gần, lại bị đám người Chu Đại Ngưu giết đến mức không còn sức hoàn thủ. Trong lúc nhất thời binh bất tướng, chẳng quan tâm tới binh lính, hơn vạn lang kỵ lại bị ngàn binh sĩ Bắc Lăng đánh cho liên tiếp bại lui.

Lúc trước bị Lôi Vĩnh Cát nghịch thế cường công, đã lưu lại không ít thi thể trong sơn cốc. Lúc này lại bị Lý Húc dọc theo đường cũ quay về đỉnh đầu, thi thể nằm dưới đáy cốc càng nhiều. Chiến ủng bọc sắt chậm rãi đi trong vũng bùn cùng vũng máu, đi lại gian nan, tiết tấu lại không loạn chút nào. Ngẫu nhiên có Lang kỵ không muốn sống ngăn cản lại, các huynh đệ liền dừng lại dưới tiếng trống điều khiển của bọn họ, đặt áo khoác trong tay, sau đó tiếp tục chậm rãi bước về phía trước.

Da Huyền của A Sử kia nuốt không trôi cục tức này, tự mình dẫn dắt tử sĩ gia tộc xung trận. Lang kỵ và người hầu tiếp xúc sớm nhất với đám người Lý Húc từ trước mặt không ngừng lui về phía sau, chỉ là tách những kẻ “Nhát gan” này ra đã khiến Da Huyền của A Sử hao tổn rất nhiều khí lực, thật vất vả mới tới gần được tuyến đầu., Hắn sai người đem chính mình cắm trên đất bùn, giờ loan đao lớn tiếng thét dài. Tử sĩ gia tộc vây quanh Đại Khuyết làm một cái vòng tròn, Lang kỵ lui ra hoặc là đi đường vòng, hoặc là choáng váng đầu óc xông tới, lập tức chấp hành quân pháp.

Sau khi giết chết hơn mười người nhà, sự suy sụp của lang kỵ cuối cùng cũng được vãn hồi một chút. Càng nhiều võ sĩ tới tới bị loan đao ép vòng quanh bên ngoài râu rậm, nơm nớp lo sợ nhìn đại trận Bắc Lăng quân tới gần mình.

Lang kỵ bị chặn đường lui càng tụ tập càng nhiều võ sĩ bộ tộc, dần dần tạo thành một vòng tròn dày đặc. Càng vào tầng ngoài càng nguy hiểm, càng vào trong càng an toàn. Vốn tâm tư này, vai các võ sĩ kê kê bên vai., Trận hình rút thành một quả cầu lớn: “Các con cháu Thương Lang, các người quên vinh quang tổ tiên rồi sao?” A Huyền đứng ở trung tâm quả cầu Nghĩ giờ loan đao lên, lớn tiếng rít gào lần nữa: “Con cháu Thương Lang, cháu Thương Lang!” Tiếng sói tru lên từng trận, quần ma loạn vũ.

Xa xa Cốt Lỗ rút cuộc trông thấy tình thế nghịch chuyển, nhanh chóng đem cự lang không đầu thả ra. Chỉ sợ như vậy còn ngăn không nổi Lý Húc, hấn lại lay động lệnh kỳ, đem một đội ngũ khoảng vạn người ngoài sơn cốc điều tới, tùy thời chuẩn bị tiếp nhận A Sử. Sơn cốc nhỏ hẹp như vậy, sơn cốc nhỏ hẹp., Vị trí song phương tiếp xúc có hạn, trong nháy mắt, chỗ Da Huyền kia của A Sử liền trở thành một cái lốc xoáy. Lang kỵ bị Cốt Lỗ điều đến liên tục không thể vượt qua, đại trận của đại trận Bắc Lãng quân cũng bị ngăn trở, đẩy tốc độ chột giảm.

“Lui về phía sau, kéo dài khoảng cách!” Lý Húc thấy tình huống biến hóa, lập tức hạ lệnh thay đổi chiến thuật. Đại trận Bắc Lãng quân đang ra sức xua cho đối thủ không ngừng lui về phía trước đột nhiên dừng lại, ngay sau đó huynh đệ hàng sau dùng râu dài khoác lên vai huynh đệ trước, các huynh đệ hàng trước dùng binh khí bức kẻ địch ra, lui về phía cửa thành.

Đám lang kỵ tụ tập xung quanh A Sử kia không kịp phản ứng, trong lúc nhất thời lại trở mắt nhìn quân Bắc Lãng kéo giãn khoảng cách với mình. Khi mọi người nhớ lại đuổi theo giết, thủ vệ trong thành đã lùi lại ba mươi bước.

“Ngao ngao ngao ngao!” Năm con cự lang ý đồ thừa dịp loạn đánh lên không dám đơn độc tới gần đại trận Bắc Lãng quân, tức giận đến mức xoay vòng tại chỗ.” Giết tới, giết tới, địch nhân khiếp đảm!” A Sử sử kêu to, vừa mừng vừa sợ. Lang kỵ cùng người hầu nghe được mệnh lệnh thì nhau lao về phía trước vài bước., Phát hiện Bắc Lãng quân không có ý phản thân giao thủ, lá gan lập tức lại lớn lên, hò hét bước chân nhanh hơn. Năm con cự lang ý thể người, gương nanh múa vuốt, tùy thời chuẩn bị ném máu tươi.

Hai mươi bước, mười lăm bước, đã đến gần, binh lính của Bắc Lãng quân rơi xuống gần trong gang tấc. Bỗng nhiên, cự lang dừng bước, hướng về hai bên trời cao nhảy lên. Còn chưa chờ các võ sĩ hiểu rõ xảy ra biến cố gì, trong quân trận đang lui đột nhiên vang lên một trận tiếng trống trận như sấm. Sĩ tốt Bắc Lãng từ từ đi ngược lại cho râu dài, dừng lại, bỗng nhiên gia tốc về phía trước.

“Giết, để cho bọn chúng trí nhớ thật dài!” Lý Húc giơ tay trước trường cung cười lớn mệnh lệnh, vũ tiễn trong tay liên tiếp bắn thẳng tới năm con cự lang. Một con cự lang trúng tên ngay lập tức bị sĩ tốt Bắc Lăng xông tới giẫm nát tại chỗ. Bốn con cự lang còn lại gào thét một tiếng, đuôi cuộn lên, giống như chó chạy trời chết.

Rốt cuộc không phải là Cam La! Húc Tử cười lạnh dựng lên một cái điêu linh khác. Ánh mắt hắn nhanh chóng bắn khoắn. Hắn nhìn thấy gương mặt si ngốc của A Huyền, Da Huyền si ngốc. Bốn mươi bước, vũ tiễn rời cung, chính giữa mục tiêu. Chu Đại Ngưu mang theo vài tên thân binh đoạt đi, xua tan võ sĩ bộ tộc xung quanh thi thể, một đao chém xuống thủ cấp của A Sử Da Huyền.

Chương thứ bảy thịnh thế (lục)

Đột nhiên phản hướng phản công sĩ tốt Bác Lăng khiến Lang kỵ thoáng cái rối loạn đầu trận tuyến. Trong đám võ sĩ không thiếu võ sĩ thân kinh bách chiến, nhưng giống như Bác Lăng quân lúc giao chiến tùy ý biến trận, tùy ý cải biến phương hướng tiến lên, lại là đối thủ chưa từng thấy lần nào.

Trơ mắt nhìn mấy chục cây râu dài đâm tới trước mặt, cho dù là võ sĩ dũng cảm nhất cũng cảm thấy chột dạ. Binh khí trong tay bọn họ đủ mọi chủng loại, không thể phối hợp chỉnh tề như binh sĩ Bác Lăng quân. Một tướng lĩnh cấp thấp có lá gan tổ chức nhân thủ phòng ngự, bước chân dài một trượng tám thước luân chuyển đâm tới đâm, chỉ trong chớp lát đã đem kẻ ngoan cố chống lại đâm cho toàn thân là lỗ thủng. Một số kẻ liều mạng liều chết chen vào khe hở Côn Bằng trận, ý đồ vật né tránh đòn tấn công, không đợi bọn họ tới gần mục tiêu, bước nhanh chóng tiến lên, đẩy thân thể những kẻ liều mạng này ra vô số lỗ máu, sau đó nhanh chóng rơi xuống đất đem máu tươi tuôn ra ngoài trận.

“Bát độ chết rồi!” Đồ án Ba Thổ Truân bị người ta bắn một mũi tên mù theo thi thể máu chảy trong sơn cốc. Tin tức xấu lan truyền nhanh chóng. Lang kỵ và tôi tớ thông minh thấy tình hình không tốt lại nghe đồng bạn hét lên yêu thích dưới trướng Cốt Lỗ đã bị trận trảm, lén lút xoay chuyển thân hình, bước chân từng chút một dịch chuyển ra ngoài sơn cốc.

Sơn cốc hẹp dài, trong lúc nhất thời làm sao dời đi được. Ngoài cốc còn không ngừng có Lang kỵ chen vào, ý đồ ỷ vào người phe mình nhiều thắng. Sĩ tốt có hai loại tâm tư bất đồng đang chen chúc nhau, đội hình vốn đã hỗn loạn bắt kham càng thêm hỗn loạn. Muốn tấn công không được, muốn chạy trốn không thoát, lộn xộn thành một nồi cháo, tự chà đạp lẫn nhau liên tạo ra vô số người bị thương.

A sử không cam lòng kia tên Vu Lỗ biết Bác Lăng quân cường hãn, nhưng không ngờ đối thủ lại cường hãn đến mức này. Ở phía xa nhìn thấy hai mắt bốc lửa, rống giận vung lệnh kỳ, đốc

thúc tướng sĩ hàng sau quay người liều mạng với Lý Húc. Hắn không thể tin tưởng tất cả những gì mình thấy đều là sự thật, Lang kỵ tung hoành ngang dọc nhiều năm ở bên ngoài., Mấy lần từng gặp tình huống này. Số người bên mình rõ ràng là quân địch mấy chục lần, bên người họ Lý rõ ràng chỉ có mấy ngàn người, ngay cả xếp dày đặc trận địa cũng không đứng dậy nổi, dựa vào cái gì chuyển thủ thành công, dựa vào cái gì giết được sáu quân của dũng sĩ thảo nguyên tránh né.

Nếu Cốt Lỗ có thể không cân nhắc nhân số đối địch ta, tinh táo lại suy nghĩ một chút, hẳn rất có thể sẽ tìm được đáp án. Lang kỵ chung quanh đích xác người đông thể mạnh, bình địa tác chiến., Không cần nói Lý Húc chỉ dẫn theo hai ngàn sĩ tốt Bắc Lãng, cho dù huynh đệ bên người Lý Húc nhiều gấp mấy lần, cũng khó thoát khỏi vận mệnh bị lang kỵ vây quanh đập lên thành thịt vụn. Nhưng nơi này không phải là đất bằng, mà là khu vực núi rừng., Lang kỵ không phải cưỡi ở trên ngựa mà là tiếp chiến, kỹ xảo điều khiển chiến mã thành thạo của bọn họ căn bản không có tác dụng. Bọn họ vùng mã đao đánh đầu thắng đó, đánh đầu thắng đó một trượng tám thước gặp phải bộ liên, chưa kịp đến gần đối thủ đã có thêm mấy lỗ thủng trong suốt. Mà sĩ tốt Bắc Lãng ngày thường huấn luyện chính là trường liên ngày huấn luyện., Mạch đao bộ trận phân liệt hợp kích thuật, đừng phải tên Đột Quyết đứng đối diện từng bước một kín đáo, vừa vịn lấy sở trường của mình tấn công quân địch. Hơn nữa sơn cốc hẹp dài, công thủ hai bên vô luận nhân số nhiều hay ít, mặt tiếp xúc đều phi thường hữu hạn. Đột Quyết nhân nếu có thể đột phá quân trận Bắc Lãng, vậy mới thực là kỳ quái!

Nếu như lúc này có người đứng ở trên đám mây nhìn xuống phía dưới, hẳn sẽ phát hiện ra một tình cảnh vô cùng quái dị. Trong sơn cốc hẹp dài, không đến hai ngàn quân Bắc Lãng quân, thế mà có thể đẩy hơn vạn Lang kỵ và võ sĩ bộ tộc không ngừng lui về phía sau. Đột Quyết phiên chiến độc chiến liên tục giết người lập uy, nhưng không ngăn được xu hướng suy sụp. Sau một lát, bản thân đại chiến sĩ cũng bị cuốn theo, đi theo Tỳ Hưu hướng bên ngoài sơn cốc”

Đột nhiên nghịch chuyển thế công thủ không những làm đám lang kỵ không kịp chuẩn bị, ngay cả Thời Đức cơ được cứu ra từ Bác Lăng quân, đám người Lưu Quý Chân cũng hai mắt đăm đăm, trán tê dại. Lúc trước Lôi Vĩnh Cát và đám tử sĩ dưới trướng hẳn đã vượt qua định nghĩa tinh nhuệ trong lòng bọn họ. Mà giờ phút này kẻ xuất kích Bác Lăng quân lại càng không thể chỉ dùng hai chữ ‘Tinh nhuệ’ để hình dung.

Bởi vì cái gọi là nhà nghề trông cửa, đi ngoài xem náo nhiệt. Thời Đức Cơ cùng các hào kiệt giang hồ cũng được xưng là người tri binh, chờ dẫn đi theo sau quân trận mấy chục bước liền phát hiện cửa ải trong đó. Chỉ xét về mặt đầu và chiều cao sĩ..., Bác Lăng tinh nhuệ thua xa lũ lang kỵ bị bọn họ liên tục đánh bại thối lui, càng không thể đánh đồng với giáp sĩ Hà Đông mà Lôi Vĩnh Cát mang theo lúc trước. Nhưng nhóm này phối hợp rất thành thạo, sát pháp tàn nhẫn, cơ bản không phải người thường có thể chạm tới. Thời Đức Cơ không chỉ một lần thấy võ sĩ bộ tộc lao vào quân trận., Vốn định chọn hàng thứ ba là binh tốt Bác Lăng vóc người khá thấp bé để đột phá. Mà tên tiểu tốt kia lại không trốn tránh cũng không đỡ, chỉ đập lên đầu nhịp trống, uốn thẳng tiến về phía trước. Mạch đao và Trường Thương hai bên lại như tâm linh tê kêu gọi, đem đám võ sĩ không biết sống chết lần lượt quấy sát vào trong quân trận.

Hơn hai ngàn người tham lam chậm rãi đẩy về phía trước, tốc độ rất chậm, nhưng rất ít khi xuất hiện đình trệ. Bộ cương trong tay các huynh đệ dài khoảng một, tám thước, cương phong ba thước, cán cứng được cắt từ gỗ cứng. Chỗ va chạm giữa cương phong và cương phong sẽ rất ít khi xuất hiện., Còn có cái vòng bảo hộ dài hơn hai thước, chỉ riêng độ dài của Nghệ Phong cùng bao bọc này đã vượt qua cực hạn binh khí trong tay lang kỵ. Gặp phải một kẻ địch dám chặn đường, đầu ba hàng huynh đệ lần lượt ra khỏi gai nhọn. Gặp phải hai kẻ địch có can đảm chặn đường, ba hàng huynh đệ đầu vẫn lần lượt xuất hiện. Gặp được ba người, bốn người, bốn người., Thậm chí mười mấy tên địch nhân, huynh đệ ba hàng sử dụng chiêu số giống nhau như đúc, vẫn đơn giản là đâm thẳng từng cái một. Nhưng chỉ một chiêu vô cùng đơn giản này đã khiến

Lang kỵ và các võ sĩ bộ tộc khó lòng phòng bị. Sau khi tiếp xúc chỉ cần không lập tức chạy trốn, trong nháy mắt sẽ biến thành quỷ ở dưới móng ngựa.

Bình khí so với Trường Cương tàn nhẫn hơn của hắn là Mạch đao. Người cầm đao có hình thể tương đối cường tráng, xen lẫn giữa bàn tay nhỏ, chuyên môn đối phó với cá lọt lưới nhảy vào trong trận. Sau đó đội ngũ trợ chiến, đám hào kiệt giang hồ hơi thô thiển một chút, phát hiện tỷ lệ Trường Khuyết và Mạch đao ước chừng là bốn đấu một. Trên cơ bản là phụ cận bốn gã râu dài., Chắc chắn sẽ có một tên Mạch Đao làm bạn. Lưỡi đao của Mạch Đao dài hơn sáu thước, độ dài của lưỡi đao cũng tương đương với lưỡi đao. Hai tay Mạch Đao nắm chặt lưỡi đao, trong quân trận lập tức xuất hiện một tia chớp sắc bén. Bình đến là một đao bổ chéo, tương lai cũng là một đao bổ chéo vào nhau., Đoạn đất là nơi có người chặn chém người, quỷ cản chém quỷ, mặc dù là Phật Đà chuyển thế đến chiến đấu, cũng chém hắn có đến mà không có về.

Quân dung thiên hạ chinh tề như vậy nào có nhà thứ hai? Giao chiến với loại đối thủ như vậy, không phải muốn chết lại đang làm cái gì? Thời Đức Cơ không có tâm tư đầu nhập vào Lý Kiến Thành, cho nên ngoại trừ kinh ngạc, khâm phục ra thì không sao., Còn chưa nghĩ ra cái gì khác. Hàn Kiến Tư cùng mấy tên mã tặc dưới trướng Lưu Quý Chân trong lòng lại giống như mở nồi. Đêm qua bọn họ vừa ăn rượu với Lý Kiến Thành trong Anh Hùng Lâu, sâu trong nội tâm đã nhận định thiên hạ này không ai khác ngoài Hà Đông Lý gia. Nhưng thấy được sát pháp sắc bén của Bắc Lãng quân, lúc trước phán đoán của bọn họ lại chậm rãi bắt đầu dao động, ánh mắt lại bắt đầu đảo tới lui bất định giữa hai người Lý Kiến Thành và Lý Húc.

“Tê —— ——” Lão trường sử Hà Đông quân tay bóp lỗ châu mai, hít ngược khí lạnh, trong lòng thầm nghĩ: Cũng may Đường Công tuệ nhãn thức châu, sớm đã thi ân cho Lý thị tử, nếu không thật sự đánh nhau với Bắc Lãng quân, Hà Đông mặc dù Doanh., Cũng nhất định là kết cục nguyên khí đại thương. Nghĩ đến đây, hắn không khỏi âm thầm hâm mộ lệnh tốt của Lý Húc. Có thể có một nhánh binh mã như vậy làm trợ thủ, Lý thị tử lại đi nơi nào mà không được. Tùy tiện chur hầu

nhà nào nhìn thấy hấn, chỉ sợ cũng phải bỏ ra vị trí cao nhất dưới trướng mà đợi.

Cũng không trách lão trướng sử tức giận bất bình trong lòng. Phóng tầm mắt khắp thiên hạ, ngoại trừ Hồ Bí thiết kỵ U Châu thì đúng là không tìm được nhà thứ ba có thể sánh vai cùng quân Bắc Lãng. Đội ngũ phía trước đội ngũ này là biên quân của Mị Dương Quốc., Mặc dù dưới trướng Vân Định Hưng lão tướng quân bởi vì chủ soái là nhạc phụ của Ân thái tử Dương Dũng, nên Dương Quảng và quyền thần trong triều mới nhìn nhau bằng con mắt khác. Nhưng ăch chỉ là thua thiệt ở phương diện tiếp tế và khí giới giáp trượng, bởi vậy lại tránh được ba lần cuộc chiến tất bại đối với Đại Tùy., Năm đó đại Tùy chấp sức quét ngang tinh nhuệ thiên hạ, chín mươi phần trăm bị đám người Vũ Văn thuật chôn vùi ở hai bờ Mã Bính Thủy, duy chỉ có Hồ Bí Thiết Kỵ được Dương Quảng coi trọng và Xi Dương Dương quân không được Dương Quảng chào đón hoàn hảo giữ lại. Như vậy một nhánh có lịch sử xây dựng quân đội hơn ba mươi năm., Khung xương hoàn chỉnh, quan quân tầng dưới chót đã tiếp nhận quân đội huấn luyện nghiêm khắc, đương nhiên vượt xa đội ngũ chư hầu loay hoay vội vàng kéo lên. Càng đừng nói đến những sơn tặc không bằng được đám quan binh của chư hầu kia.

Trong lúc nhất thời, trên dưới tường thành mọi người quên đi hò reo, quên cả hò hét trợ uy, trơ mắt nhìn Bắc Lãng tinh nhuệ xông phá thành mảnh nhỏ trước quân trận của Đột Quyết lang kỵ.

Đối với tướng sĩ đào tẩu quân địch, đám người Lý Húc, Chu Đại Ngu cũng không chủ động đuổi giết. Bảo trì tốc độ đẩy mạnh cố định, như lang kỵ cùng võ sĩ ngăn trước mặt ” hoà tan” nhiều hơn. Lang kỵ Đột Quyết và các võ sĩ bộ tộc mặc dù lang kỵ dũng mãnh, nhưng cũng là lực lượng của một người., Trước hàng trăm hàng ngàn con sừng sừng mãnh liệt lao tới như lá cây muốn ngăn cản dòng suối mà lực bất tòng tâm. Trong khoảnh khắc, đại trận Bắc Lãng quân đẩy về phía trước hơn năm mươi bước, chộc lên hơn hai trăm kẻ ngoan cố chống cự, đẩy càng nhiều Lang kỵ vào đội ngũ chạy trốn.

Không cách nào tiếp chiến, không thể dừng lại chống cự, muốn chạy trốn lại có người của mình ngăn cản ở phía trước. Các võ sĩ bộ tộc hạ dũng cảm chặt vật trốn tránh, khóc lóc, sợ mình đi quá chậm., Trở thành oan quỷ trên đám người tiếp theo, cũng không biết ai đột nhiên nổi hung, liều lĩnh đẩy áo bào đang ngăn cản con đường mình đi ra. Nháy mắt, tất cả mọi người đều được nhắc nhở, gánh vai đẩy tay, tạo thành một khe hở trong đám đông bạn, tăng tốc chạy về phía xa.

Đội ngũ hơn vạn người sau khi xuất hiện từng vết rách dài hẹp. Kẻ nhát gan trốn chạy dọc theo vết rách mà chạy thực mạng. Động tác của bọn họ khiến vết rách càng lúc càng lớn, khiến cho đội ngũ nhà mình sụp đổ. Vài tên võ sĩ vẫn đang đánh nhau dũng mãnh ngược dòng, còn chưa giao thủ với quân Bắc Lăng đã bị người của mình đẩy ngã xuống đất. Vô số cặp giày ngựa từ trên người bọn họ giẫm lên, trong khoảnh khắc đã giẫm bọn họ thành từng bánh thịt.

Lang kỵ tránh né tốc độ nhanh hơn, tốc độ di chuyển của Bắc Lăng quân cũng theo đó tăng nhanh. Như ảnh tùy hình, đảo ngược đẩy đôi thủ của mình tiến lên. Không chiến được, không thủ được, càng ngày càng nhiều võ sĩ bộ tộc gia nhập đội ngũ chạy trốn. Không đến nửa nén hương thời gian..., Đại đa số người Đột Quyết trong sơn cốc đều cực kỳ tởm lui tránh. Có vài người căn bản không biết tại sao mình phải chạy trốn, có một số người trốn rất không tình nguyện, lại bị mình đẩy áo bào, loạn choạng, không cách nào dừng bước.

“Đứng lại, đứng lại, không cho phép lui. Vinh quang của tổ tiên bị các ngươi làm mất hết rồi!” Cốt Lỗ không có cách nào giết được, chỉ có thể dựa vào giết chóc để ổn định đầu trận tuyến. Không đến nửa nén hương, gã đã chém một gã đốc chiến ở phiên trực tiếp bất lợi., Hai gã thủ lĩnh bộ lạc đến xin tha, nhưng không thể nào khiến sĩ khí một lần nữa tỉnh táo lại. Các võ sĩ bộ tộc xưa nay dũng mãnh tuyệt luân quả thực đều đã biến thành thỏ, ngoại trừ chạy trốn khỏi chết thì cái gì cũng không nghĩ ra. Mà kẻ địch phía sau bọn họ mới thật sự là sói, lưng mọc hai cánh, phi lang cứng răng sắt!

“Đứng lại, đứng lại! Các ngươi nhìn xem, phụ cận đều là người một nhà đi!” Cốt Lỗ nghe thấy thanh âm của mình tựa

như tiếng rên rỉ trước lúc tuấn mã lâm chung. Tại sao như vậy? Hãn không ngừng tự hỏi mình, càng hỏi càng không cam lòng., Càng hỏi càng khổ sở. Huynh đệ dưới trướng hãn có bốn mươi vạn tôi tớ, cho nên trận chiến này mặc dù tổn thất lớn hơn nữa, song phương sẽ không định được thắng thua cuối cùng. Nhưng hơn một vạn người bị hơn hai ngàn người rượt chạy trời chết, lần sau cùng Lý Húc giao đấu, trên dưới Đột Quyết ai còn có thể ngẩng đầu lên được?

“Đại Hãn, Đại Hãn, mau chóng rút lui về phía sau thôi. Nơi này không giữ được nữa rồi!” Đang lúc Cốt Lỗ bị phần không thôi, một tên tướng lĩnh bộ tộc mặc giáp da màu đỏ đến trước mặt hãn, mặt không có chút cảm xúc nhắc nhở.

“Người lui về phía sau, chết!” Cốt Thác Lỗ cắn răng trả lời một câu, giơ đao lên cao trên cao. Tướng lĩnh mặc áo giáp đỏ sẫm không dám phản kháng, quỳ thẳng xuống, vừa dập đầu mừng rỡ, vừa đau khổ cầu xin: “Đại hãn, ta không phải nhất gan. Quả thực không thể ngăn cản được. Bước nhanh lui về phía sau còn có cơ hội ổn định trận cước, nếu như liều mạng một lần, vạn nhất thủ quân trong thành nhân cơ hội này giết ra, thì không ai có thể rút lui!”

Phảng phất cùng lời nói của hãn tương ứng, trên tường thành đột nhiên truyền đến một trận tiếng long ngâm. “Ô ô ô ô ô ô!” Lời nói hùng hồn, khí thôn vạn dặm. Cốt Thác Lỗ ở trong mộng suy nghĩ vô số lần đóng cửa mở rộng, Hà Đông sẽ tốt lấy hàng vạn để tính hò hét xông lên chiến trường.

Chỉ có thể lui về phía sau! Cho dù trong lòng cảm thấy vạn phần khuất nhục, Cốt Lỗ vẫn quyết định tiếp nhận lời gián ngôn ức giáp màu đỏ. Hãn thu hồi bội đao, hai tay đỡ người này từ trên mặt đất lên, vừa bước nhanh về phía chiến mã của mình, vừa thấp giọng an ủi: “Người nói đúng. Hôm nay thua số người nhắc nhở. Tô Nặc phụ thân, sau trận chiến này, gia tộc A sử nhất định sẽ giúp người đoạt lại tất cả những thứ còn lại!”

“Phụ ly không cầu đoạt lại ngôi vị.” Tô Diêm tìm thấy đường sống trong chỗ chết cắn răng đáp lại: “Phụ Ly chỉ cầu Đại Hãn có thể bắt sống Lý Húc, bảo ta bôi máu hãn lên trán mình!”

Dùng máu của cừu nhân lau trán là truyền thống vô cùng cổ xưa trên thảo nguyên. Chỉ khi kết được địch thủ thiên cừu hận không đội trời chung mới có thể đồng ý với ý nguyện vĩ đại như vậy. Cốt Thác Lỗ đã từng nghe qua ân oán năm đó trong miệng thê tử mình dung nạp phụ ly cùng Lý Húc., Giờ phút này mặc dù cảm thấy gia hỏa trước mắt khí lượng hẹp hòi, vẫn lớn tiếng đồng ý: “Được, A Sử Na Tra đáp ứng ngươi. Chỉ cần có thể đánh vào bức tường này, khẳng định đem thi thể Lý Húc giao cho ngươi!”

Nói xong, quay đầu lại oán hận nhìn qua quân Bác Lăng xông lên, phi thân nhảy lên chiến mã.

“Cốt Lỗ chạy thoát, Cốt Thác Lỗ chạy trốn!” Chu Đại Ngưu xông lên phía trước quân Bác Lăng ánh mắt tốt, trông thấy trong quân địch lông dê di chuyển về phía sau, lập tức cuống hòng hò hét.

“Cốt Lỗ chạy thoát, Cốt Thác La chạy trốn!” Vài tên mã tặc theo sau đại trận Bác Lăng quân trợ uy không giúp được gì khác, tạo ra chút năng lực hỗn loạn cho quân địch. Mặc kệ là thật hay giả, phiên dịch lời của Chu Đại Ngưu thành Đột Quyết., Quay đi lặp lại, một lần không hiệu quả lặp lại hai lần, hai lần lặp đi lặp lại không hiệu quả ba lần, binh lính Bác Lăng cơ trí cũng học dùng lời nói đó lặp lại lần nữa, võ sĩ các tộc trong sơn cốc rốt cuộc không sinh ra được lòng chống cự, tranh nhau về phía sau bỏ chạy về phương xa.

Nếu hỏi nắm chặt cơ hội, thiên hạ có mấy ai bằng Lý Húc. Thấy người Đột Quyết không giải quyết được quân đội, lại cải biến chiến thuật.” Truyền tướng lệnh của ta, bám chặt lấy bọn họ!” Hắn lớn tiếng nói với đám thân binh xung quanh: “Phong châu rèm, như hình với bóng!”

“Đuổi chặt bọn chúng! Tăng tốc! Đừng để cho bọn chúng kéo giãn khoảng cách!” Vài tên lớn giọng thân binh truyền lệnh của Lý Húc toàn quân.” Lấy yếu chống mạnh, lấy mạnh công yếu, xua tan công chủ, như bóng với hình, kẻ ngăn cản., Rèm đeo châu là một loại chiến thuật mà quân Bác Lăng am hiểu nhất, dựa vào chiêu này, bọn họ đã từng là vô số hào kiệt của trung nguyên chiết kích trầm sa. Mấu chốt của chiêu này là

nắm chắc và tốc độ công kích trong thời cơ chiến đấu. Trước tiên đánh tan cục bộ quân địch, sau đó người chỉ cần gắt gao dán chặt vào những binh bại kia, xua đuổi bọn họ, là có thể khiến bọn họ phát huy lực phá hoại còn lớn hơn huynh đệ nhà mình.

Dưới tiếng hò hét ở góc và sự cân đối của trận hình Bác Lãng lại một lần nữa biến hóa. Trận hình hình tam giác và trận hình hợp thành một con rồng dài, nhanh chóng cắn vào đuôi đám lính của Đột Quyết. Những võ sĩ hốt hoảng chạy trốn kia rõ ràng có thể xoay người lại để có cơ hội chuyển bại thành thắng nhưng căn bản không có can đảm chống cự. Bị tướng sĩ Bác Lãng đuổi theo sau lưng, từng người từng người một bị đâm chết trên đường chạy trời chết.

Trong nháy mắt, chiến trường đã chuyển ra bên ngoài sơn cốc. Sĩ tốt Bác Lãng không có chút giác ngộ nào không thể địch lại, đám người Đột Quyết chật vật rút lui theo sát phía sau. Cốt Lỗ vừa mới xuống ngựa ở một chỗ trống trải bên ngoài sơn cốc, chỉ huy hai nhóm lang kỵ khác đứng nguyên tại chỗ., Chuẩn bị trả lại Lý Húc, không đợi hắn kịp dựng thẳng con rối lớn lên, đám binh lính nhà mình đã chạy đến phụ cận, không nói lời gì xông lên, chẳng những không dừng lại chút nào, đội ngũ sinh lực quân cũng tách ra.

Tướng sĩ bị đánh bại đến trước chân sau, Bác Lãng cầm quân nhu chạy tới. Nghệ Phong sáng như tuyết không chút khách khí đâm tới trước, đuổi theo bước chân đám tháo chạy của binh sĩ đột nhiên tiến vào trong đội ngũ người Đột Quyết. Lang kỵ hàng trước chưa kịp có bất cứ phản ứng gì, đã bị râu quai nón đâm thủng. Tóc nhuộm máu không dừng lại chút nào, lấy thi thể lao về phía hàng võ sĩ. Võ sĩ trợn mắt há hốc mồm tránh né không biết., Trơ mắt nhìn thi thể mặc bào trạch đựng vào mình, sau đó cảm giác khí lực toàn thân trôi qua, cảnh vật trước mắt dần dần mờ hồ. Rất nhanh, càng có càng nhiều gai dài đâm tới, đem toàn bộ hi vọng sống lưng nâng cốt quân của Lỗ đâm đến thất linh bát lạc.

“Giết, giết đi, đừng để tẩu thoát!” Các hào kiệt giang hồ am hiểu thuận buồm xuôi gió phấn chấn tinh thần, cũng xông lên tuyến đầu tiên. Kẻ địch không kịp trở tay bị đánh cho choáng

váng đầu óc, rất nhanh liền có lựa chọn tốt nhất, theo binh sĩ lúc trước chạy trốn chạy trời chết. Cốt Lỗ thử vài lần, thủy chung không cách nào ổn định đội ngũ. Mắt thấy bóng dáng Lý Húc lại gần, đành phải phi thân lên ngựa, mang theo bốn con bạch lang kẹp đuôi, tiếp tục viễn độn.

“Lý Húc, ta muốn máu của ngươi bôi đầy trán!” Vừa chạy trốn về phía đại doanh nhà mình, Cốt Lỗ vừa lớn tiếng thề, cũng mặc kệ truy binh nghe không hiểu lời Đột Quyết của hắn. Hắn rút cuộc minh bạch vì sao Tô Khánh Phụ Ly lại không muốn bộ lạc báo thù, cũng muốn giết Lý Húc. Tại trước mắt bao người bị một người khinh thường đánh bại, đó là khuất nhục cả đời kèm theo người khác. Nếu như không rửa tuyết, đời này vĩnh viễn không thể bình an như mộng.

Chương thứ bảy thịnh thế (7)

Tướng sĩ Bác Lăng làm sao thêm đề ý tới mảnh xương A Sử kia xách la hét cái gì, một mạch tác khí đuổi giết ra ba, bốn dặm, mãi cho đến khi trông thấy người Đột Quyết liên doanh phía xa xa mới tập trung đội ngũ, không chút hoang mang trở về tường thành.

Kỵ binh các bộ hạ của Cốt Lỗ sớm đã nghe được tiếng kêu giết ở phụ cận Hoàng Hoa Toại Tử, nhưng đoàn người một thì không nghĩ tới thủ vệ lại dám nghịch thế giết ra, đem Xương Lỗ cùng bộ đội đích hệ hấn đánh cho chạy trời chết. Thứ hai Lang kỵ ở trên ngựa như điện chớp quen rồi., Tiết tấu rất lớn khó có thể thích ứng được khi bước chân chiến đấu là không thể kịp thời đến tiếp viện. Đến khi phát hiện đại sự không ổn, các tướng lĩnh đưa ra quyết định chính xác, binh mã Bác Lăng cùng Hà Đông đã rút lui về sơn cốc. Đám phiên trực tực biết đuổi theo cũng chưa chắc chiếm được tiện nghi gì, đành phải giương mắt nhìn đối thủ nghênh ngang rời đi.

Một trận hoàng hoa luôn quân mặc dù tổn thất hung hãn Lôi Vĩnh Cát cùng hơn hai ngàn huynh đệ, nhưng cũng để người Đột Quyết lưu lại hơn năm ngàn thi thể, hơi mang theo còn giết được một con cự lang màu trắng, quả thực đánh ra uy phong của binh mã Trung Nguyên. Sau khi rút trở về trên tường thành, Lý Kiến Thành lập tức hạ lệnh bày yến tiệc chúc mừng các tướng sĩ, một vò rượu ngon mang ra, thưởng một đồng tiền đồng lớn, nhất thời đem khí tức tam quân tăng lên điểm cao nhất.

Các sĩ tốt lau tay mài giũa, không hề đem Đột Quyết Lang Kỵ người đông thế mạnh đề vào trong mắt. Các tướng lĩnh trung tâm tham chiến hiểu rõ thế cục không đơn giản như vẻ bên ngoài. Bọn họ nắm giữ nhiều tin tức, nhìn vấn đề cũng hơn xa so với sĩ tốt bình thường. Một trận chiến ban ngày,, Tướng sĩ Trung Nguyên mặc dù đại bại quân địch ngay gần cửa ải Hoàng Hoa Ương Tử, nhưng ở hai cửa ải khác, Kỳ Lân cốc và hồ lô lại không chiếm được bao nhiêu tiện nghi. Tướng lĩnh quân Bác Lăng đóng giữ Kỳ Lân cốc, Trương Giang dẫn đầu

đám người chủ động xuất kích., Thành công thiêu hủy xe đá của người Đột Quyết, huynh đệ nhà mình cũng tổn thất hơn hai ngàn người. Mà ở Hà Đông binh mã phụ trách đóng giữ hồ lô, tường quan lâm thời được sửa chữa lại bị người Đột Quyết dùng xe đá hạng nặng đập sập một đoạn ngắn, nếu không phải đại tướng Khương Bảo ứng phó tử sĩ dẫn dắt đi lên, toàn bộ khe hở thiếu chút nữa là bị đổi tay.

Ba chỗ chiến trường tổng hợp lại thì tính, tổn thất hai bên địch ta cũng không sai biệt lắm. Nhưng binh mã dưới trướng Cốt Thác Lỗ so với Lý Kiến Thành hai người tới nhiều hơn. Đồng dạng bị tổn thất của Đột Quyết, người Đột Quyết bị thương có chút đau. Ngoài ra, bởi vì tường thành khe hở của hồ lô bị tổn hại nghiêm trọng, tường thành đối diện tường không thể hủy diệt xe đá, đợi ngày mai tiếp chiến, tình cảnh quân thủ vệ sẽ phi thường bất lợi.

“Rốt cuộc vẫn là người của Bác Lăng quân đáng tin cậy hơn!” Các hào kiệt nghe nói cỗ xe đầu đá khổng lồ bên ngoài Hồ Lô giản vẫn còn tồn tại, đầu tiên là nghĩ đến không phải nguy hiểm mà là thực lực của hai quân Hà Đông và Bác Lăng. Luận về nhân số, binh mã sở hữu của Lý Kiến Thành là gấp mấy lần binh mã của Lý Húc., Nhưng trong ba cửa ải, phạm là nơi có quân Bác Lăng tồn tại, đều không để cho người Đột Quyết chiếm tiện nghi. Duy chỉ có bên phía Khương Bảo hợp lại nhân số nhiều nhất, thành phần binh nguyên đơn thuần nhất, tổn thất lại vượt xa hai nơi khác.

Đoàn người ánh mắt nóng bỏng không làm cho người ta thoải mái, Lý Kiến Nhất tức giận đến mức sắc mặt trầm xuống, gọi qua Khương Bảo, thấp giọng ra lệnh: “Việc này không nên chậm trễ. Tối nay người dẫn người chủ động xuất kích, cần phải phóng hỏa thiêu hủy hai cỗ xe đá kia!”

“Nhị!” Khương Bảo trên người có nhiều chỗ quần vải nên không dám kháng lệnh, đứng nghiêm chấp tay.

Quần hùng không nghĩ tới xưa nay thoát nhìn cùng khí tức Lý Kiến Thành lại yêu mặt mũi như thế, trong lòng không khỏi rung mình một cái. Khương Bảo thích hợp có thương tích trong người, lần này tám chín phần là có đi mà không có về.

Mà mọi người trong lúc vô tình biểu lộ ra vẻ mặt, chính là đầu sỏ giết chết hắn.

“Tên Đột Quyết này chưa chắc đã quen dạ chiến. Người ở trong quân bỏ ra một số tiền lớn để chiêu mộ một tử sĩ, nói cho các huynh đệ biết. Ta bao sinh hoạt của ngày sau trong nhà bọn họ, không cần lo lắng!” Lý Kiến Thành nhìn xung quanh một chút, lại liếc mắt nhìn hành động của Khương Bảo, tiếp tục phân phó.

“Vâng!” Khương Bảo lại lần nữa ôm quyền, xoay người rời trường. Hắn theo Lý Kiến Thành nhiều năm, đã hiểu tính cách đối phương, cho nên giờ phút này trong lòng biết hắn phải chết, cũng không nói thêm một câu nào.

Lần này, trên mặt các vị hào kiệt ngồi ở đây đều có chút không nhìn được. Là Thảo Đầu Vương trong loạn thế, thực lực của bọn họ so với Hà Đông và Bắc Lăng chẳng qua là xuất phát từ cân nhắc đối với tương lai, quyết không có ý coi thường Hà Đông. Nhưng tùy tiện mở miệng ngăn cản hành động của Khương Bảo thích hợp, lại phạm vào hiềm nghi nhúng tay vào việc của người ta. Mắt thấy bóng dáng nghi của Khương Bảo sắp biến mất ở ngoài trường., Lúc đại phú thất lục lâm đại đức cơ cơ cũng bất chấp nhiều hư lễ như vậy, đứng lên, thấp giọng ngăn cản nói: “Thế tử chậm rãi điều binh khiển tướng, Khương tướng quân cũng xin chờ một lát, lúc nào đó ở đây có một câu!”

“Thời tướng quân không cần khách khí, có chuyện gì cứ nói!” Trần Diễn Thọ ở bên cạnh âm thầm lo lắng vội vàng đứng lên, cười hướng Thời Đức Cơ Cơ chấp tay. Xoay đầu, lão trường sử lại hướng Lý Kiến Thành nhắc nhở: “Lúc này còn sớm, không cần thiết phải lập tức điều binh khiển tướng ngay. Có lẽ mọi người sẽ có kế sách phá địch tốt hơn, thế tử không ngại cùng đại tướng quân cùng nghe một chút, sau đó cùng nhau cân nhắc một chút!”

“Cũng tốt!” Lý Kiến Thành nhìn thấy Trần Diễn Thọ không ngừng ra hiệu cho mình, cũng cảm giác được vừa rồi mình thật sự quá nóng. Gật gật đầu, thấp giọng đáp ứng.” Vậy thì xin Khương tướng quân trở về trước. Đợi ta và đại tướng quân

thương lượng một chút, rồi quyết định như thế nào giúp ông
bổ cứu!”

Thị vệ Hà Đông đứng đợi hai bên vôi vàng thuận gió đi xuống
sườn núi, chạy ra ngoài trướng gọi lại nghi thức của Khương
Bảo. Đợi mọi người lúng túng ngồi xuống, lúc này Đức Cơ
nhìn tộc đệ của mình một cái, do dự tiếp tục nói: “Lúc nào
cũng cho rằng, quang hủ diệt xe đá không có bất cứ ý nghĩa
gì!”

“Thời tướng quân có gì nói ra lời ấy!” Lần này, lửa vô danh
trong bụng Lý Kiến Thành lại bị đưa tới cơ sở của Thượng
Đức. Lôi Vĩnh Cát là đệ nhất dũng tướng Hà Đông tả quân,
hôm nay vì hủ diệt hai chiếc xe đá bên quan ngoại kia khẳng
khải chịu chết, cuối cùng ngay cả thi thể cũng không thể tìm
về. Có người lại dám nói hủ diệt xe đá không có bất cứ ý
nghĩa gì, đây không phải là đang làm mặt mũi huynh đệ Hà
Đông hay sao?

“Vì hủ diệt một chiếc xe hàng bằng đá, Lôi tướng quân dùng
tính mạng, còn có hơn năm trăm huynh đệ nằm trong sơn
cốc!” Ánh mắt phần nộ nhìn bốn phía mang theo vẻ tức giận,
lúc sau chậm rãi nói: “Tình cảnh lúc đó, lúc nào cũng nhớ tới,
trong lòng còn như có một mối lửa. Thời mỗi lúc nào cũng
muốn liều mạng với địch nhân, cùng lắm thì hai mươi năm sau
có thêm một hảo hán.”

Mấy câu nói không kiêu ngạo không siểm nịnh, khiến cho Lý
Kiến Thành và các tướng lĩnh Hà Đông muốn phát tác cũng
không tìm được bất cứ lý do gì để phát tác. Chỉ có thể cười
lạnh bĩu môi, khi xem Đức Cơ còn có thể nói ra đạo lý gì.

Hay cho thời cơ, tuy ngày thường nhìn qua thô鄙, thời khắc
mấu chốt đúng là có thể giữ được bình tĩnh. Khắp nơi chấp
tay, chậm rãi thở ra một hơi, tiếp tục bổ sung., “Nhưng tính
mạng trung nguyên lang ta quý giá cỡ nào, sao có thể tùy tiện
đổi một người khác với Đột Quyết được. Đừng nói một người
đổi người, một người đổi mười người, đổi 100 người, vụ mua
bán này vẫn là lỗ. Huống hồ trong ngọn núi này toàn là cây.,
Đột Quyết lại chế tạo một chiếc xe đá không tốn bao nhiêu
công phu. Cốt Lỗ hôm nay dùng hai chiếc xe đẩy đá đổi lấy

mạng của năm trăm huynh đệ chúng ta. Hắn chế tạo một chiếc xe chúng ta hủy đi một chiếc, hôm nay đổi lấy đại tướng Lôi Vĩnh Cát của chúng ta, ngày mai đổi đi thời cơ của ta, ngày một thay đổi Khương Bảo ứng, một tháng sau lại đẩy xe đá tiến lên, chúng ta lấy mạng ai đổi đây?!”

“Cái này?!” Chẳng những Lý Kiến Thành và các tướng lĩnh Hà Đông ghen hòng nhìn trôn trời, mà tất cả mọi người đang ngồi ở đây hầu như đều bị Thời Đức Cơ hỏi đến ngáy người. Nếu dựa theo cách nói này, Lôi Vĩnh Cát chẳng phải là chết vô ích rồi? Nhưng nếu không có ai dẫn binh xuất kích, tường thành tạm thời được sửa chữa lại có thể đập vào xe đá mấy cái?

“Thời tướng quân nói rất có lý. Lý mỗ quá nóng vội!” Dù sao cũng là chủ soái một quân, Lý Kiến Thành rất nhanh từ trong kinh ngạc phục hồi lại tinh thần, hướng về phía Thời Đức Cơ vãi dài xuống đất.” Nếu tướng quân có kế sách phá địch khác, mong rằng có thể vui lòng dạy bảo ta. Sau khi xong tất sẽ có thâm tạ!”

“Cảm ơn nhé! Thủ tướng thành này không phải trách nhiệm của thế tử đâu!” Thời Đức Cơ Nhiên chấp tay đáp lễ: “Đã đứng trên tường thành thì mọi người đều có phúc cùng họa. Lang kỵ trước khi rút lui cần gì phải phân Hà Hà Hà Bắc. Nhà ngươi, nhà ta. Thắng, là mọi người sống. Nếu là thua, mọi người một đường chết, trước sau vài bước mà thôi, trên đường hoàng tuyền ai cũng không tịch mịch.”

“Thời tướng quân nói phải!” Chúng hào kiệt mồm năm miệng mười phụ họa: “Giờ phút này mọi người đồng sinh cộng tử, cần gì phải phân biệt lẫn nhau!”

Lý Kiến Thành là một người thông minh, sau khi nghe lời nói của các hào kiệt, lập tức hiểu ra biểu hiện vừa rồi của mình thật sự quá hẹp hòi. Ở thời điểm sinh tử tồn vong này, người khác nhìn qua một lần, hai mắt cũng đã ít đi., Cần gì quan tâm. Hà Đông binh mã thua, chẳng lẽ Bắc Lãng quân có thể may mắn thoát khỏi tai nạn hay sao. Ngược lại, ở Hoàng Hoa Toại Tử sơn cốc, nếu không có Lôi Vĩnh Cát dẫn binh mã Hà Vĩnh

Đông liễu chết tử chiến ở phía trước, hao hết nhuệ khí của Cốt Qua, Lý Húc sao có thể thắng nhanh chóng như vậy.

Nghĩ đến đây, lửa giận trong lòng hắn ta dần dần lắng xuống, mệnh lệnh Khương Bảo thích hợp đến bên cạnh mình ngồi xuống, thấp giọng an ủi: “Người ban ngày đã hết sức. Ta không trách người. Đánh như thế nào, nghe ý tứ mọi người một chút. Ngày mai ta và người một đường đi Hồ Lô giản, xem người thu thập đám lang kỵ kia như thế nào!”

“Nhị. Thuộc hạ nhất định không phụ sự mong đợi của thế tử!” Hai mắt Khương Bảo đỏ lên, rung rung đáp lại.

Mọi người lại nhao nhao nghị luận vài câu, đề tài rất nhanh quay lại như thế nào để phá địch. Lần này, tâm tư mọi người bắt đầu hướng về một khối sứ giả, rốt cuộc không phân biệt được nhau.

“Đại ca nhìn không ra lúc này còn có thể làm cho Lý Kiến Thành phải lừa dối!” Hàn Kiến Tư quen thuộc với Thời Đức cơ, trong lòng âm thầm buồn bực, không nhìn được lên liếc mắt nhìn đối phương vài lần. Hắn nhìn thấy lúc đức phương lặng lẽ rời đi sau lưng Đức Cơ, nếu không làm gì mà đi tới bên cạnh Lý Húc. Nhất thời trong lòng tuyệt sáng, cười cười, tập trung sự chú ý vào quân vụ trước mắt.

Lục Lâm Hào Kiệt quanh năm ứng phó quan binh vây quét, mỗi lần đều lấy ít đánh nhiều, cho nên đối mặt với mấy tên Đột Quyết gặp mấy lần, vẫn nghĩ ra không ít ý nghĩ vàng óng khiến đối phương gặp phiền toái. Nhưng làm thế nào giải quyết được uy hiếp của xe đá, nhất thời cũng không có chủ ý quá tốt. Vật đó kết cấu khổng lồ, xạ xạ xa xôi., Trừ việc dẫn tử sĩ hung hãn tiến lên đập nát, quả thực cực kỳ khó đối phó. Mà một mực cứng đối cứng, cũng không phải là biện pháp tốt gì. Thời Đức Cơ vừa rồi nói một chút đạo lý cũng không sai, hai chiếc xe đá đối hơn năm trăm trung nguyên tướng sĩ, theo tốc độ này đối tiếp, Cốt Lỗ không cần một tháng có thể thoải mái thắng được chiến tranh.

Vô kể khả thi, mọi người lại nhìn về phía Thời Đức cơ, hy vọng hắn có thể trực tiếp đưa ra đáp án. Lúc Đức Cơ ngàn vạn lần không ngờ mọi người lại lựa chọn mình, theo bản năng

muốn tìm đệ tử trong gia tộc mình hỏi kế, lại phát hiện sau lưng đã không còn một ai.

“Cái này, biện pháp này, chung quy là có thể nghĩ ra biện pháp. Không thể, không thể liều mạng!” Bị mọi người nhìn, mặt mũi đầy mồ hôi, thời đức cơ lấp bắp nói.” Chúng ta, chúng ta nghĩ, ý nghĩ của bọn họ khiến họ không thể tạo ra nhiều xe đá đến vậy!” Đang trong lúc sốt ruột, trong lòng hần linh quang chợt lóe, đột nhiên có chủ ý.

“Đúng, chúng ta phải nghĩ biện pháp để Đột Quyết không thể tạo ra xe đá!” Thời Đức Cơ lau mồ hôi trên mặt, dương dương đắc ý: “Những xe đá kia đều do người Ba Tư hỗ trợ tạo ra. Ban ngày ta thấy, cũng chỉ có người Ba Tư chỉ huy bọn chúng mới có thể đánh tới đứng đắn. Chúng ta so tài với xe đẩy, không bằng giết đám người Ba Tư kia. Không có đám người kia hỗ trợ, Cốt Lỗ mặc dù chém hết toàn bộ cây trong núi nhưng cũng không tạo ra được đồ chơi mới lạ!”

“Người nói rất dễ nghe, đám người Ba Tư kia trốn đi còn nhanh hơn chuột! Trong mấy chục vạn đại quân, làm sao mọi người tìm bọn họ được?” Nghe xong lời đức cơ, mấy tướng lĩnh tuổi trẻ vô cùng thất vọng phản bác.

“Vậy thì nghĩ biện pháp khiến bọn họ không còn chỗ để trốn!” Không đợi Thời Đức Cơ giải thích, Lý Húc ngồi ở sau soái án trả lời thay hẳn.

“Đại tướng quân!” Tướng lĩnh trẻ tuổi hướng Lý Húc chấp tay, ngoan ngoãn lui về đội ngũ nhà mình. Đối với vũ dũng và mưu lược của Lý Húc, bọn họ đều vô cùng bội phục. Cho nên mặc dù không phải dưới trướng đối phương, cũng cam nguyện chỉ huy thiên lôi sai đâu đánh đó.

Thấy ánh mắt mọi người tập trung vào mình, Lý Húc mỉm cười hướng mọi người gật đầu: “Hùng thành nơi khe nước hồ lô đã bị phá hủy, nếu như không ngoài dự liệu của ta, Cốt Lỗ ngày mai chắc chắn sẽ lấy nơi đó làm phương hướng chủ công!”

“Đúng là như thế! Là Khương mỗ vô năng, thêm phiền cho mọi người!” Khương Bảo nên đứng dậy chấp tay, vẻ mặt xấu

hồ.

“Nhưng cũng chưa chắc đã là phiên toái!” Lý Húc khoát khoát tay, ý bảo Khương Bảo nên yên tâm một chút, chờ vội.”

Chúng ta cùng người Đột Quyết ở nơi khác giết một người cân sức ngang tài, cốt nhờ Lỗ chính mình chủ công phương vị lại không có chút tin tức nào. Ta đoán, khẩu khí này hẳn nhất định nuốt không trôi. Trên thảo nguyên xưa nay kính trọng cường giả, hẳn nếu như liên tiếp thua mấy lần, không cần chúng ta đánh, quân tâm người Đột Quyết cũng không vững hơn được!”

“Đúng là như thế. Hôm nay ta nghe thấy tiểu tử đó đang kêu gào với thân binh của hắn, muốn lấy máu của người lau trán!” Nghe đến đây, Lưu Quý thật sự nhin không được chen ngang.

“Ai muốn hắn tới, còn chưa biết được ai giết ai đâu!” Trên dưới Bác Lăng quân trăm miệng một lời.

“Giết hắn, giết hắn!” Mọi người hưng phấn kêu lên.

Lý Húc nhìn lướt qua toàn trường, giảm bớt âm thanh hỗn loạn của mọi người. Lý giải thích lý lại suy nghĩ, hắn tiếp tục nói:

“Cho nên, ta cho rằng ngày mai hắn muốn thay đổi phương vị công kích, từ chỗ thoát nhìn dễ đột phá nhất. Chúng ta ở Hồ Lô giản chờ hắn, giết hắn xuất kỳ bất ý. Sau đó thừa loạn đem người Ba Tư giết một nhóm, để tránh đám gia hỏa này tiếp tục vẽ đường cho hươu chạy!”

“Tiêu diệt người Ba Tư!”

“Đại tướng quân nói đúng!” Quân hùng lần nữa trở nên hưng phấn, cùng kêu lên phụ họa.

Trần Diễn Thọ tay vân vê chòm râu, thừa dịp tiếng hoan hô của mọi người hơi hạ xuống đề nghị: “Nếu hai người đại tướng quân và thế tử đem soái kỳ đề dục ở lỗ thủng hoàng hoa, ta khẳng định ngày mai sẽ chủ công Hồ Lô Dịch!”

Đoàn người cẩn thận cân nhắc một chút, Trần Diễn Thọ nói rất có lý. Cốt Lỗ lần trước đem soái kỳ cây ở Kỳ Lâm cốc, kết quả phát hiện Lý Húc cờ hiệu xuất hiện tại Kỳ Lâm cốc, cái này không có đảm lược hôm nay lập tức dẫn đội chủ công hoàng hoa thất tử. Kết quả làm cho Lý Húc chậm nửa bước tới., Lôi Vĩnh Cát huyết chiến còn chưa có. Theo biểu hiện lúc trước

của tặc này, hôm nay hấn lại bị nhục lần nữa trong tay Lý Húc, ngày mai chắc chắn không muốn tìm lại vật đã mất, mà ý đồ vòng qua sau lưng Lý Húc giờ trò mưu lợi.

Nghĩ đến điểm này, Lý Húc càng tự tin hơn, cười vỗ bàn, “Như vậy đi, ta và Thành huynh ta đã đem cây soái kỳ ở Hoàng Hoa Chỉ Tử, báo cho Cốt Lỗ một kế nghi binh! Chúng ta đem điểm xuất kích chính thức đặt ở trong khe hồ lô, đón đầu đánh hấn một trận đau buồn!”

“Đại tướng quân còn cần dẫn binh xuất kích sao, lần này nhất định phải dẫn theo chúng ta!” Quân hào nghe Lý Húc nói rất quả quyết, e sợ bỏ lỡ cơ hội sánh vai giết địch với quân Bắc Lãng, ồn ào hò hét hỏi.

“Đúng là phải xuất kích, nhưng không riêng gì người Ba Tư chết! Thủ lĩnh các bộ lạc, Đột Quyết dẫn đội Giáp tướng quân, cũng đều là mục tiêu chủ yếu của chúng ta. Người hầu dưới trướng Cốt Lỗ rất nhiều., Nhưng phối hợp lẫn nhau, giết thủ lĩnh dẫn đội, các võ sĩ sẽ không đánh tự loạn. Mà trước khi một thủ lĩnh bộ lạc mới được đề cử, Cốt Thác Lỗ chỉ huy bất động võ sĩ!” Lý Húc cười gật đầu. “Ta cần hảo thủ của mình theo sau trận, ám sát địch tướng. Ai bắn tương đối chuẩn, về sau chủ động báo danh!”

“Ta!” Thượng Quan Bích là người đầu tiên đứng lên, chủ động xin đi giết giặc.

“Ta cũng có thể!” Khương Bảo không cam lòng rút lại phía sau, tự giới thiệu: “Không tốt như đại tướng quân, nhưng trong vòng một trăm bước, mười người bảy tám!”

“Tính thêm cả ta nữa!” Lúc Đức Cơ cũng giơ cánh tay lên.

“Ta cũng được!” Hàn Kiến Tư Nột tự đề cử mình.

Thành danh giang hồ hào kiệt, thế mà hơn phân nửa là dùng tiền cao thủ. Điểm này ngược lại có chút ngoài dự liệu của Lý Húc. Binh sĩ hung chiến nguy hiểm, hấn không muốn một lần đem tất cả mọi người liều mạng, suy nghĩ một chút., Thấp giọng nói: “Xương Lỗ hôm nay sợ dĩ chiến bại, chủ yếu là ăn phải thiệt thòi địa hình cùng lang kỵ không am hiểu bộ chiến. Ngày mai giao thủ, hấn khẳng định có thể hấp thụ một ít giáo

huấn! Ta phỏng chừng ngày mai tất sẽ là một trận ác chiến, chứ vị đều là tướng lĩnh binh, không thể khinh suất hăm hiểm địa.”

Nghe hấn nói vậy, mọi người ngược lại càng không muốn rời khỏi. Đều kiên trì phải xuất chiến vòng đầu tiên, để tránh bị hào kiệt khác xem thường.” Lý tướng quân xung phong, chúng ta còn dám tự cho mình tôn quý sao?”

“Đúng, có thể cùng tướng quân giết giặc, sung sướng cỡ nào!”

Đoàn người sĩ khí cao như thế, làm cho chủ soái tạm thời Lý Húc có chút khó xử, giang hồ hào kiệt không giống với tướng lĩnh dưới trướng mình, có thể tùy ý sai khiến. Một câu nói không rõ vị trí, đều có thể dẫn tới hiểu lầm không cần thiết. Nếu như vừa rồi Lý Kiến Thành tính toán vinh nhục nhà mình, thì đêm nay rất nhiều người cố gắng uống phí.

Đang lúc hấn do dự không dứt, Trần Diễn Thọ lại đứng lên, lớn tiếng đề nghị: “Nếu chúng ta một lòng vạn người, sao đại tướng quân không sửa đổi ước nguyện ban đầu, đem thời gian quyết chiến đặt vào ngày mai. Cốt Thác Lỗ chưa chắc đoán được chúng ta đang chờ hấn ở khe hồ lô, càng không nghĩ tới chúng ta phóng thích địa thế có lợi mà không dùng, sớm như vậy đã quyết chiến với hấn! Nếu như có thể may mắn làm hấn bị thương, lang kỵ có nhiều hơn nữa, chỉ sợ cũng chỉ có thể rút quân một đường!”

Tửu đồ chú ý: Quyền thứ hai của quê hương, nha công danh Bạo Cơ hôm nay thị trường, thỉnh mọi người ủng hộ. Có thể ra được hoàn chỉnh hay không chỉ xem hai quyền này. Xin đừng đợi tới cuối cùng mới ra tay. Xin nhờ nhờ.

Chương thứ bảy thịnh thế (7)

Lang kỵ không thể chỉ dựa vào một hai lần chiến đấu mà đã hoàn toàn sụp đổ. Theo kế hoạch nguyên bản của Lý Húc, quân hùng Trung Nguyên ít nhất phải lợi dụng ít nhất địa hình phức tạp dưới chân tường thành và a sử đã hao tổn hơn nửa tháng, đợi khi đem Lang kỵ và các bộ lạc tái ngoại sẽ hao hết nhuệ khí, binh mã lúc vô cùng mệt mỏi mới có thể tìm được thời cơ quyết chiến tốt nhất.

Tuy là như thế, ông ta vẫn tôn trọng đề nghị của Trần Diễn Thọ. Dù sao năm đó lão Trường sử cũng từng theo sau Dương Tổ giao thủ với Đột Quyết, kinh nghiệm và tư cách và kinh nghiệm đều không ai bằng.

“Trần thúc chẳng lẽ có kế sách phá địch sao?” Lý Húc thẳng thắn nhìn thẳng vào mắt lão nhân, thấp giọng hỏi.

“Không tính là thượng sách, nhưng lão phu cho rằng cứ kéo dài thời gian thì chưa chắc có lợi cho chúng ta đâu. Hôm nay ta đứng trên đầu thành xem chiến, phát hiện Lang kỵ và võ sĩ bộ tộc có nhược điểm rất lớn. Mà người đã bố trí đại trận bộ binh kia., Lại cùng địa hình phụ cận bổ sung lẫn nhau. Cho nên ta nghĩ kiến nghị đại tướng quân nổi hung một lần, quy mô chiến đấu ngày mai sẽ đánh lớn hơn một chút. Cho dù không thể một đòn đánh chết Thác Lỗ, nhưng những bộ tộc đi theo phía nam hẳn đều là kẻ khi yếu sợ cứng, lần trước ăn thiệt thòi lớn, tâm tư cũng tan đi.” Trần Diễn Thọ gật gật đầu, rất nghiêm túc trả lời.

“Quyết chiến với hắn, miễn cho đêm dài lắm mộng!”

“Một trận chiến định càn khôn!” Trong quân hùng cũng có rất nhiều tên to gan lớn mật. Nghe Trần Diễn Thọ nói có chút đạo lý, cười vang hưởng ứng.

“Trần thúc phát hiện nhược điểm của lang kỵ là gì?” Húc Tử không đề ý đến những người khác ồn ào, cau mày hỏi Trần Diễn Thọ.

“Kỳ thật không chỉ có một thôi.” Trần Diễm Thọ không trực tiếp trả lời Lý Húc, mà cười hỏi ngược lại: “Đại tướng quân có biết hôm nay người thắng ở nơi nào không? Cốt Thác Bạt thua ở nơi nào không?”

“Đợi ta chạy tới, khí lực của Cốt Lỗ đã mệt, ta lấy chuẩn bị sẵn cho việc chiến sự vô chuẩn bị, binh lính rã rời, tự nhiên sẽ thuận lợi!” Lý Húc đầu theo góc độ binh pháp, trả lời vấn đề tuổi thọ của Trần Diễm. Sau đó suy nghĩ một chút, tiếp tục bổ sung: “Tiếp theo sao? Lần này ta cũng là may mắn. Không nghĩ tới lang kỵ binh dưới trướng Cốt Lỗ mặc dù nhân thực thành thạo., Đối diện với trận chiến lại không diễn ra đúng là như vậy. Hơn nữa, vừa rồi ta cũng có nói qua, giữa lang kỵ cùng võ sĩ bộ tộc phối hợp quá ít, một khi gặp phải tình huống đột ngột, hai bên đều không thể ủng hộ lẫn nhau, ngược lại còn xúc động vào trận tuyến của đối phương!”

Hắn vốn không phải là người có tính tình thẳng thắn, cho nên bất luận đánh thuận buồm xuôi gió bao nhiêu, cũng thích ăn ngay nói thật. Trần Diễm Thọ tán thưởng nhất chính là điểm này của Lý Húc, lão nhân cho rằng đây là phẩm chất tất yếu của soái giả. Chỉ có biết rõ cho nên mới thắng, bại, mới có thể cam đoan cười đến cuối cùng.

“Còn có một nhược điểm lớn nhất, Lý tướng quân không nói.” Ông lão gật đầu, bổ sung: “Lang kỵ tính bền dẻo, không đánh được nghịch phong chiến. Tấn công thành thì quên cả sống chết, bị người đón đầu tấn công, thế mà ngay cả tổ chức phản chế hữu hiệu cũng không được. Nếu chúng ta lợi dụng tất cả chỗ bất lợi, chưa chắc không thể đánh một trận đại quyết chiến thống khoái!”

Lời này không thể nói là không có đạo lý. Trong mắt Lý Húc lại là một chiêu dùng vũ khí mạo hiểm. Toàn bộ binh sĩ Bắc Lăng dưới trướng hắn cộng lại cũng chỉ có bốn vạn linh thạch, đánh một trận thắng cục bộ dễ dàng. Bốn vạn nhất chiến bại bốn mươi vạn thì nằm mơ cũng không dám nghĩ tới. Binh mã Hà Đông vốn có hơn mười vạn, những hào kiệt khác cùng với hơn một vạn nhân mã mang đến gộp chung cũng có hơn một vạn., Nhưng đám người đều vội vàng chạy tới, chưa chắc đã hợp tác thành thạo. Đại cử giết ra ngoài quan tường, vạn nhất

bị Lang kỵ cản ngược lại, toàn bộ phòng tuyến tường thành tràn ngập nguy cơ.

Trần Diễn Thọ nhìn ra Lý Húc do dự, cười cười, tiếp tục hỏi: “Đại tướng quân có cảm thấy binh mã của chúng ta quá ít, phối hợp lạ lùng không?”

“Đúng là như thế!” Lý Húc nhẹ nhàng gật đầu, không ngừng nâng cờ.

“Nhưng đại tướng quân hai ngàn binh mã, hôm nay cũng thắng. Chúng ta phối hợp sơ hở, sự phối hợp giữa lang kỵ cùng võ sĩ bộ tộc chưa chắc đã thành thạo hơn chúng ta. Huống hồ với địa hình gần Hồ Lô giản, có sơn cốc nào có thể xếp hàng ba vạn đại quân không?”

“Đúng là không thể. Nhưng trận pháp hôm nay không phải là không có cách phá giải!” Lý Húc đầu tiên gật đầu sau đó tiếp tục lắc đầu.” Ta vừa nói, Cốt Lỗ chịu thiệt một lần, chưa chắc chịu ăn lần thứ hai.”

“Nếu tướng quân là Cốt Thác Lỗ, như thế nào phá bộ binh đại trận của tướng quân bố trí?” Trần Diễn Thọ đột nhiên biến thành thư sinh hăng hái cầu tri thức mãnh liệt, trước mặt mọi người truy hỏi.

Lý Húc hiểu rõ, nếu như hôm nay mình không phân tích tình thế của địch nhân trong suốt, chắc chắn sẽ không thuyết phục được Trần Diễn Thọ. Một số hào kiệt đến đây trợ chiến cũng sẽ cảm thấy chủ soái này quá nhỏ gan, do đó sinh lòng khinh thị. Cân nhắc một chút, chậm rãi giải thích: “Trận này lấy Trường Hồng, Mạch Dao làm chủ.”, Mạnh hơn tấn công, lại yếu hơn phòng ngự. Vị trí tướng sĩ trong trận tuy đứng thừa thớt, nếu đôi phương dùng vũ tiễn bắn ra, tổn thất vẫn sẽ rất lớn. Mà Lang kỵ khi mã chiến, chiêu số đặc ý nhất chính là bắn ra. Trước mắt tuy ngại địa hình biến thành bộ binh, nhất thời còn chưa thích ứng. Vạn nhất phát huy ra ưu thế bản thân, liền có thể tạo thành tổn thất trọng đại cho quân ta!”

Lúc trước đã có mấy vị hào kiệt bị Trần Diễn Thọ nói tới mức nóng lòng muốn thử, đợi nghe xong lời Lý Húc nói, tràn đầy nhiệt tình lại lạnh xuống. Xạ tên là kỹ năng sinh hoạt mà hán

tử thảo nguyên tất phải chuẩn bị, học được từ nhỏ giống kỹ thuật cỡi ngựa của bọn họ. Hôm nay Cốt Lỗ vẫn bị Lý Húc dán vào người., Cho nên không cách nào sử dụng bản lĩnh giữ nhà. Một khi nó dùng vũ tiến ngăn cản, bắn chết phần lớn binh mã tái ngoại. Liên minh các bộ lạc vốn đã buông lỏng, hiềm khích cả đời lẫn nhau, nội chiến cơ hồ không thể tránh khỏi.

Nhưng trải qua trận chiến hôm nay, thủ lĩnh các bộ tộc liền có thể phân ra nặng nhẹ. Song phương đang phát sinh tình huống đuổi giết, những đám thổ lầy trời sinh tính tàn nhẫn này chưa chắc sẽ không hạ quyết tâm mang địch nhân cùng một chỗ bắn chết. Tướng sĩ Bắc Lăng trong tay chỉ có râu quai nón, không có tám khiên, sau khi mất đi sự bảo hộ của quân địch, đích xác chỉ có bị động chịu đòn.

Nghĩ đến điểm này, có người liền thấp giọng phụ họa ý kiến của Lý Húc. Cho rằng kế sách của Trần Diễn Thọ quá mức mạo hiểm. Cũng có người nhỏ giọng nghị luận, cho rằng nếu mọi người đã đề cử Lý Húc làm chủ soái, thì nên cầm đi lại, không được quấy nhiễu sự chỉ huy của đại tướng quân. Lý Kiến Thành nghe được tiếng nghị luận của mọi người., Có chút ngồi không yên, cười đi tới trước, thấp giọng giải thích: “Trần thúc nói không phải không có lý. Nhưng đại tướng quân càng quen thuộc địch tình, chúng ta trước theo hấn chủ trương mà đi, chuyện chủ động xuất kích, vẫn là cân nhắc mới tốt!”

Ngày thường bất luận hấn nói có chính xác hay không, Trần Diễn Thọ đều rất ít khi làm trái. Ai ngờ hôm nay lão nhân đột nhiên phạm vào bướng bỉnh, quay đầu trừng mắt liếc nhìn mưu chủ một cái., Hận hận nói: “Ta đương nhiên biết đại tướng quân mưu đồ là kế sách lâu dài. Nhưng thế tử cũng đừng quên, lang kỵ nam hạ không phải là một nhà Lỗ. Mấy ngày qua, La Nghệ và Hồ Bí thiết kỵ của hấn vẫn luôn không có bất cứ động tĩnh gì. Nếu chúng ta ở trường kỳ này lâu dài giằng co với Cốt Lỗ, người khác chẳng lẽ không biết cơ hội sao?”

Lý Kiến Thành bị hỏi đến sững sốt, lặng lẽ lui ra. Lý Húc vẫn không đồng ý đề nghị của Trần Diễn Thọ, nhưng cũng không thể phủ nhận việc La Nghệ không cấu kết với Cốt Lỗ. Dù sao Cốt Lỗ từ Đông Bắc đến, để ở An Nhạc quận gần lão nhất

không đánh nhau, lại đi vòng qua toàn bộ U Châu, đánh đầu tiên là đến Lam Châu, trong đó người sáng suốt vừa nhìn liền biết.

“Huống hồ, Lang kỵ và võ sĩ bộ tộc phối hợp hôm nay chưa quen, ngày mai sẽ trở nên thuần thục hơn một chút. Ngày mai sẽ càng ngày càng thuần thục!” Quay đầu nhìn về phía mọi người, Trần Diễn Thọ kiên cường kiên trì: “Chúng ta không thừa dịp hấn phối hợp sinh ra sơ hở, địa hình chưa quen thuộc đã đánh tan hấn. Đến khi hấn biết rõ địa hình, lại phối hợp với nhau rồi mới quyết chiến, chẳng phải là tổn thất còn lớn hơn nữa sao? Ngồi không có cơ hội tốt, lão phu rất là tiếc nuối hành vi của đại tướng quân!”

Lão trường sử rốt cuộc muốn làm gì! Lý Húc Đẳng đứng bật dậy, tay vịn soái án, trợn mắt tròn xoe. Nhưng nhìn thấy vẻ mặt lo âu của Trần diễn Thọ, hấn lại mạnh mẽ đè nén lửa giận xuống. Theo hiểu biết của hấn, lão trường sử tuyệt đối không phải là người không biết tiến thoái như vậy. Nhưng hấn đang lo lắng điều gì? Vì sao không thể nói thẳng trước mọi người?

Ánh mắt Trần diễn Thọ hoàn toàn nhìn lại, đối diện với ánh mắt mê hoặc của Lý Húc. Ánh mắt hai người nhẹ nhàng đụng vào không trung, lập tức chuyển động với nhau. Cơ hồ cùng lúc đó, trong lòng Lý Húc dâng lên một dự cảm phi thường. Trần diễn Thọ dường như cũng nghĩ đến một số chuyện, thân thể lấy trình độ người thường khó có thể phát hiện ra run rẩy một chút, thanh âm nói chuyện dần dần nhỏ đi.

“Lão phu nóng vội, đại tướng quân chớ trách. Lại để lão phu nói hết lời, nếu đại tướng quân cảm thấy không có bất cứ đạo lý gì, cứ việc theo phương án đã định điều binh khiển tướng, lão phu quyết không tiếp tục can thiệp lung tung!”

“Trần thúc mời nói!” Lý Húc cười nhạt, ánh mắt lại nhìn về phía lão trường sử.

Lần này Trần Diễn Thọ không có tránh đi, mà là để Lý Húc thấy rõ ràng nỗi u buồn trong mắt mình. Hấn thở dài, tiếp tục hỏi: “Hôm nay đại tướng quân bày ra trận pháp, có phải xuất phát từ trận đồ đối kháng với Đột Quyết từ ngày xưa của Đại Tùy?”

“Đúng là như thế. Trần thúc là người có ánh mắt độc đáo.” Lý Húc trong lòng không cao hứng lắm, nhưng vẫn tôn trọng thái độ của lão nhân, thành thật trả lời. Hôm nay hắn dùng trận pháp phá địch để sử dụng, thoát thai khi Đại Tùy vừa mới lập quốc., Đối kháng với chiến trận bộ binh của Đột Quyết Lang Ky. Năm đó Dương Kiên vừa soạn đoạt Vũ Văn gia tự đại, quốc lực trống rỗng, mua không nổi quá nhiều chiến mã. Các tướng sĩ đóng ở gần tường thành chính là dựa vào những quân trận đơn giản cùng thân thể máu thịt này, lần lượt ngăn trở tiến công của bộ tộc tái ngoại. Mỗi đến khi đại tướng quân Dương An chế tạo ra Hồ Bí thiết kỵ., Biên quân tướng sĩ mới không chỉ dựa vào hai chân cùng một cây giáo dài liễu mạng với quân địch cưỡi ngựa. Theo thời gian trôi qua, thủ vệ ở tường thành năm đó đều cởi giáp quy điền, nhưng theo từng thế hệ tướng sĩ thay phiên nhau truyền thừa xuống.

“Nhưng Lý tướng quân đã cải tạo trận pháp này, chuyên môn để đối phó với chiến mã cung tên mà tấn công!” Hôm nay, mặc dù cuộc hành sự của Trần Diễn Thọ có chút ngoan ngoãn, nhưng ánh mắt không bởi vì kích động mà trở nên đục ngầu. Ban ngày chỉ nhìn thoáng qua, ông ta đã phân biệt được tình hình chiến trận Bắc Lãng quân và chiến trận ngày trước của Đại Tùy có sự khác biệt rất lớn.

“Trận trong trận, là năm đó Trương Tu Đà lão tướng quân sáng lập. Văn bồi chỉ là tổng hợp trận cũ Đại Tùy cự trận và Trương lão tướng quân sáng tạo ra một chút!” Lý Húc lại nhíu nhíu mày, chậm rãi đáp lại. Trong quân trận mà hắn liệt kê, trong đại trận có vô số tiểu trận, sĩ tốt phối hợp với nhau tương đối nghiêm mật. Người đi trước đến từ biên quân Đại Tùy., Tiểu trận lại là Trương Tu Đà đối phó với người đông thế mạnh, khuyết thiếu thô phi chuyên môn huấn luyện sáng tạo. Năm đó bọn Tần Quỳnh, La Sĩ Tín từng đặt cho tiểu trận một cái tên vô cùng dễ nghe, gọi là Thất Nhị Mai Hoa. Mặc dù tên gọi nghe phong nhã vô cùng, nhưng mỗi nhụy hoa đều là một kiện binh khí, chi nhánh ẩn chứa sát cơ.

Còn có một bí mật, Lý Húc không thể nói ra ngoài được. Đó chính là, từ trận chiến ở Hoàng Hà năm ngoái, kỵ binh Bắc Lãng đã bị tổn thất hầu như không còn. Sau khi bảo vệ được

sáu quận Bắc Lãng, hấn vẫn luôn nghĩ cách dùng bộ binh đối phó với Hồ Bí thiết kỵ. Cho nên mới không thể không tổng hợp trận đồ và học vấn của Trương Tu Đà lão tướng quân được Biên quân truyền thụ lại., Diễn sinh ra trận pháp hôm nay. Có thể nói, từ mùa hè năm ngoái, quân tốt Bắc Lãng vẫn luôn lấy thiết kỵ Hồ Bí để ra huấn luyện, cho nên gặp phải đột tử tinh nhuệ dùng kỵ binh làm chủ, mới có thể đánh cho đối phương chật vật không chịu nổi.

“Xin thứ cho Trần mỗ cây già lên già, căn cơ phương sách phá địch này chính là ở trên đại trận của ngươi!” Hai mắt Trần Diễn Thọ tỏa sáng, tiếng nói vì kích động mà hơi run rẩy.” Hôm nay lão phu vừa nhìn thấy đại trận này của ngươi,, Ngẫm nghĩ làm thế nào để phát huy được uy lực lớn nhất. Đột Quyết không am hiểu về bộ chiến, bỏ qua phối hợp. Mà trong đại trận này của ngươi ẩn chứa tinh hoa của bộ chiến và phối hợp. Đột Quyết và người hầu của hấn chỉ thích hợp đánh trận chiến thuận buồm xuôi gió, còn đại trận này của ngươi..., Nhưng lợi hại vô cùng, khiến cho bọn họ căn bản không cách nào chiếm được thượng phong ở bộ cục. Chỉ cần tướng quân có thể đẩy người Đột Quyết ra khỏi sơn cốc như ngày hôm nay, binh mã Hà Đông dưới trướng thế tử sẽ không bỏ qua cơ hội. Tại đây chư quân suất lĩnh mãnh sĩ phối hợp từ đó, quân giáo người Đột Quyết từ nay về sau không dám vọng về phía nam!”

“Trần lão tướng quân nói tỉ mỉ một chút. Nếu như Đột Quyết người không màng sống chết của mình, tổ chức cung tên chặn đường thì xử lý như thế nào. Nếu như Đột Quyết ở ngoài sơn cốc trước đó bố trí trọng binh thì ứng phó như thế nào? Vạn nhất lúc giao chiến ta bị nhục., Làm thế nào vẫn hồi? Lão tướng quân chỉ nói thắng, cũng không nói gì thắng, thứ cho thứ cho ta thấy khó khăn như người già?” Vẫn yên lặng quan sát lời nói của đám người Hà Đông, Phương Đức nghe được chút âm mưu, tiến lên, hùng hổ bức người hỏi ngược lại.

Trần Diễn Thọ mỉm cười, dường như đã sớm dự tính trước.” Dựa theo quan sát của lão phu, đại trận của Lý tướng quân có thể tùy ý thu nhỏ lại, thay đổi theo địa hình đúng không?”

“Vậy cần huấn luyện thời gian dài. Sĩ tốt Bắc Lãng ta tuy tinh, nhưng có thể xếp vào trong trận, cũng chỉ có hơn vạn!” Thời

Đức Phương tuy rằng không thể không bội phục tinh hoa trong ánh mắt của ông lão, nhưng vẫn cười lạnh nhắc nhở.

“Hơn vạn là đủ. Lúc này Tư Mã đừng vội, nghe lão phu nói hết lời. Quân trận này của ngươi, trước tiên tướng sĩ đội trọng giáp, hậu hàng tướng sĩ đa số là trang bị nhẹ, người cách nhân gian khoảng ba thước, vốn có thể triệt tiêu một bộ phận tác dụng của vũ tiễn. Nếu gặp đối thủ am hiểu dùng cung, bên ngoài còn có thêm một loạt cự thuẫn thủ, lấy bảo hộ bản quân, đúng hay không?”

Thời Đức Phương không cách nào phủ nhận lời nói của lão trường sử, chỉ cười lạnh gật đầu. Trần Diễn Thọ đặc ý nhìn chung quanh, tiếp tục nói: “Vừa rồi đại tướng quân từng có ý định bổ sung một ít cung tiễn thủ trong trận, lấy ám sát tướng lĩnh quân địch. Ý kiến của lão phu là, rút từ trong quân Hà Đông ra một vạn cung thủ, ba ngàn cung thủ, lần lượt theo sau quân trận này của ngươi. Cũng sẽ không làm loạn trận cước của quý quân, cũng có thể tiến hành áp chế cung tiễn của quân địch.”

Cung sừng Trung Nguyên chế tác hoàn mỹ, tầm bắn và lực đạo vượt xa cung tên bình thường trong tay các võ sĩ. Tầm bắn nỏ càng xa, lực đạo càng mạnh, lực sát thương càng không phải chỉ một chất liệu chế tạo trên thảo nguyên há có thể bằng cung. Cung thủ trên thảo nguyên dài nhất chuẩn ở chỗ mũi tên của bọn họ bắn chuẩn xác., Xạ nhanh, nếu như cung tiễn thủ hai bên một đầu một, thì hán tử thảo nguyên tinh thông bắn lá cỏ là có thể đứng vững gió. Nhưng hai quân giao chiến, điều cần chú ý là sự bao trùm mật độ trong nháy mắt của mũi tên chứ không phải chuẩn xác. Cho nên một vạn cung tiễn thủ và ba ngàn tên nỏ thủ, đủ để áp chế đám võ sĩ chiến trường bộ đủ để bắn chum.

Chẳng qua vạn nhất xuất chiến thất bại, tướng sĩ Bắc Lãng quân dựa vào sự thành thạo và sắc bén của lẫn nhau, khả năng có một nửa cơ hội lui vào trong quan nội, đi theo cung thủ Hà Đông sau lưng quân Bắc Lãng, hầu như không có cơ hội sống sót.

Thấy đồng minh cũng bỏ đủ tiền vốn, lúc này tâm tình của Đúc Phương có chút ôn hòa. Suy nghĩ một chút, hướng Trần Diễn Thọ làm tư thế mời, lắng lắng nghe theo câu sau của lão trường sử.

Trần Diễn Thọ lại nhìn Lý Húc một lần nữa, lại nhìn nhìn Lý Kiến Thành mặt vẫn đờ đẫn như trước, lén lút thở dài trong lòng, sau đó tiếp tục nói: “Cổ ngữ có nói, ngõ hẹp gặp phải dũng giả thắng. Sơn cốc vốn dĩ không chứa nổi quá nhiều binh lính. Lúc bắt đầu chính diện tiếp xúc, một vạn binh cùng ba vạn binh, kỳ thật không khác biệt mấy. Đại trận Bác Lăng quân ở phía trước., Ta mang theo cung tiễn thủ Hà Đông ở phía sau, thời điểm sơ chiến, lang kỵ rất khó chiếm được tiện nghi. Mà ở sườn của Bác Lăng quân, huynh đệ mang theo các vị hào kiệt có thể đuổi kịp. Lang kỵ chính diện liên tiếp bại lui, cánh bên dù có phản ứng, cũng phải có sự dừng mảnh cá nhân. Luận thân thủ của Đột Quyết, võ sĩ Đột Quyết há có thể đánh đồng với hào kiệt Trung Nguyên?”

Trải qua một loạt đơn giản như hấn, ngoại quan của đại trận Bác Lăng quân đã không chỉ là một cái hình tam giác nổi tiếp một cái vuông, mà là một cây mâu, lại mọc ra hai cái cánh, hiển nhiên là một binh khí kỳ môn Lưu Kim Hồng. Hiệu quả thực chiến cụ thể như thế nào?, Các tướng lĩnh đang ngồi đây dựa vào kinh nghiệm hành ngũ nhiều năm, đều suy đoán đến chênh lệch không xa. Có thể nói, phối hợp thế nào không thành vấn đề, trận này cơ hồ là đệ nhất hung trận cổ kim, người Đột Quyết trong nhất thời nửa khắc không có khả năng phá giải.

Nhìn vẻ mặt mọi người một chút, Trần Diễn Thọ lại nói: “Trận này chính là Lưu Kim Cương, có thể phát huy uy lực hay không, mấu chốt ở bốn nơi. Thứ nhất, trận tiên, không phải vũ lực cao cường, người tâm trí kiên định không thể gánh vác nổi. Người này không thể tìm từ bên ngoài, nhất định phải xuất quân Bác Lăng.”

Lý Húc tính toán lại một hồi, biết Trần Diễn Thọ không điên cuồng đến mức đề toàn bộ thủ quân lên. Nếu đã như vậy, dựa theo ý tưởng của hấn đánh một trận cũng tốt, ít nhất có thể trọng chế nhuệ khí quân địch. Nghĩ kỹ rồi, tâm ý đã buông

lông, gật đầu, đáp ứng nói: “Đại Ngưu và Trương tướng quân đều có thể làm việc này. Nếu trận này thực hiện được, ngày mai Quận chúa sẽ thay mặt Trương tướng quân bảo vệ Kỳ Lâm cốc.”

Trần Diễn Thọ lộ vẻ vui mừng, tiếp tục nói: “Thứ hai, trận này cần có trận hạch, thống nhất điều hành toàn quân. Lão phu cho rằng, chỉ có đại tướng quân mới có thể đảm nhiệm, một khi phát động trận pháp, tiến thoái đều sẽ do đại tướng quân nắm giữ.”

“Cũng tốt, ta liền đến làm trận hạch này! Người nói tiếp đi!” Nếu Lý Húc đáp ứng bước đầu tiên, cũng không ngăn cản Trần Diễn Thọ suy diễn, cười đáp ứng.

“Thứ ba, trận này cần có trận eo, thống soái cung thủ và nỏ thủ. Lúc cần thiết, bắn ở đầu trận tuyến, tử chiến không lùi. Lão phu hành ngũ nhiều năm, kinh nghiệm phong phú, nguyện đảm nhận chức vụ này.”

Ngồi chính giữa trừ Lý Kiến Thành ra, người khác không có tư cách tranh giành với gã. Cho nên vị trí này cũng thuận lợi định ra. Trần Diễn Thọ an bài xong ba vị trí then chốt, lại mời quần hùng đề cử một người làm trận dự phòng bên trái, một mình làm xong bước đầu kế hoạch của toàn bộ đại trận.

Quần hùng thấy Lý Húc cũng chuyển hướng bố trí ủng hộ Trần Diễn Thọ, đều thỉnh anh vi trận dự, tranh đấu thẳng tới mức không ai nhường ai. Cuối cùng, Lý Húc phán quyết do lúc Đức Cơ làm cánh trái, Hàn Kiến Nhất đảm nhiệm chức phụ, suất lĩnh lực lâm Trung Nguyên. Lưu Quý thực vì cánh phải, Thượng Quan Bích phó chi phó., Tổng quản tái ngoại mã tặc. Lại mời Lý Kiến Thành thành tướng quân trấn thủ đại quân, quận thủ quận Hà Gian Vương Yên, chuẩn bị ra khỏi thành tiếp ứng tùy thời. Đại tướng Khương Bảo mang theo ba vạn sĩ tốt Hà Đông làm hậu vệ, đi theo sau quân trận, đợi quân địch bị đánh tan lập tức thừa thắng đuổi giết, khuếch đại chiến quả.

An bài xong bản trận bố trí, Lý Húc lại cùng xây dựng thương lượng, quyết định sử dụng cả đòn sát thủ của Vương Phục Bảo

và Đậu Huyền trong núi mai phục, chỉ cần có cơ hội, lập tức đi chệp xương phó thác Lỗ lão doanh.

Phương pháp này quá nguy hiểm, nhưng cơ hội chiến đấu toàn công cũng phi thường lớn. Quân hùng phần nhiều là kẻ liều mạng, cho nên tuy tâm tình khẩn trương, nhưng sĩ khí dâng cao. Ngay đêm đó theo kế hoạch điểm đủ binh mã, thống nhất an bài nghỉ ngơi, chỉ đợi mang nhị thiên cốt hổ báo công kích, sẽ giết người có tới cũng không có về.

Sau khi an bài xong ngày mai xuất kích quy hoạch, Lý Húc cùng Lý Kiến Thành lại kiểm kê quân vụ, căn cứ tình huống ban ngày tổn thất, một lần nữa điều chỉnh bố trí ba chức nhân viên cửa ải. Ban ngày tướng sĩ bị thương trong chiến đấu được khiêng về Trương gia bảo., Theo quân lang trung trị liệu thỏa đáng. Khí giới tổn thất trong chiến đấu, cung nỏ tiêu hao, an bài quan quân cần liên đêm bổ túc. Đợi hai người thương lượng xử lý xong mọi việc, thời gian đã tới đêm khuya, nửa vầng trăng lên cao, chiếu rọi ngoài bức tường thành một mảnh sáng sửa.

“Trọng Kiên, chuyện hôm nay, Trần thúc cũng là xuất phát từ hảo tâm!” Trước khi về nhà, Lý Kiến Thành rút cục tìm được một cơ hội thích hợp, ngượng ngùng tạ lỗi với Lý Húc.

“Trần thúc mưu đồ vô cùng thoả đáng. Hắn đã là Trường sử, lại vì trường bối của ta, tự nhiên biết gì sẽ nói. Ngược lại, ta và ngươi, hôm nay tính tình quá nóng nảy rồi!” Lý Húc cười khoan hậu, thấp giọng đáp lại.

Thấy đối phương đích xác không có chút ý tứ kỳ quái nào, tảng đá treo trong lòng Lý Kiến Thành cuối cùng cũng hạ xuống, thở phào một cái, cười nói: “Trần thúc vốn không phải bộ dạng như vậy. Ta phỏng chừng gần đây hắn cũng mệt muốn chết, cho nên làm việc không quan tâm đến tiểu tiết. Nơi đây tất cả binh sự an bài vẫn do ngươi làm chủ. Nếu là Trọng Kiên cảm thấy đám người nào làm việc không ổn, cứ việc nói cho ta biết!”

“Đương nhiên!” Lý Húc gật đầu đáp ứng.

Hai người nhìn nhau cười, sau đó chấp tay cáo biệt. Dưới ánh trăng cộng nhau đi hơn mười bước, Lý Kiến Thành lại đột nhiên khôi phục tinh thần, hướng về phía bóng lưng của Lý Húc hô: “Ngày mai, ta sẽ tự mình nổi trống trợ uy cho Trọng Kiên ở đầu tường thành!”

“Ngày mai cùng thế tử một đạo giết trộm!” Lý Húc quay đầu vung cánh tay, cười lớn đi xa.

Đám người Chu Đại Ngưu theo hần về doanh trại cũng cười, đều là thế tử tuy đáng về lễ mễ, nhưng không mất đi một người đàn ông phúc hậu đáng để kết bạn. Thời Đức nhẹ nhàng hừ hai tiếng., Không tỏ ý kiến. Đợi khoảng cách giữa song phương đi xa hơn nữa, hần lặng lẽ giật giật dây chuyền ràng buộc của Lý Húc, thấp giọng nhắc nhở: “Chẳng lẽ đại tướng quân không cảm thấy hành động của hà đông chư quân có chút nhu thuận sao? Thế tử xây thành thật sự là người tốt, nhưng lời gián ngôn của Trần lão sử, rõ ràng là có chủ ý lưỡng bại câu thương với Lang ky!”

” Dracula, những lời này không có chứng cứ không thể nói lung tung!” Lý Húc tung người, thấp giọng răn dạy.

Thời Đức đã theo Lý Húc lâu, biết gia chủ nhà mình sẽ không nói gì mà là tội nhân. Lắc lắc đầu, kiên trì nói: “Không phải ta nói lung tung. Địa lợi không dùng, không phải bức đại tướng quân cùng địch nhân quyết chiến, trong đó khẳng định cất giấu sự kỳ lạ. Ngày mai tuy anh hùng các lộ đều xuất hiện, nhưng quân Bắc Lãng của ta đều là tinh nhuệ, nếu chiến sự bất lợi, nhân số tổn thất chưa hẳn nhiều nhất, nhưng thương thế lại nặng nhất!”

“Đúng vậy! Mấy vạn binh mã ở Hà Đông của hần chỉ cần mấy tháng là có thể kéo đi. Đệ tử Bắc Lãng chúng ta đều là lão binh huấn luyện nhiều năm, khó có thể bỏ tức một cách dễ dàng!” Phương Duyên Niên cũng cảnh giác trùng trùng với đám người Lý Kiến Thành, ở bên cạnh thấp giọng phụ họa nói.

Hai mưu sĩ quan trọng đều cho là như thế, người nghe không khỏi kinh hãi. Đã đến thời khắc mấu chốt như thế, hà đông chư quân còn đang tính toán người mình, hành động quả thực làm

cho lòng người ngội lạnh. Lập tức, có người liền thấp giọng hướng Lý Húc đề nghị., Liền miên đêm trăng trướng, phủ quyết chuyện chiến sự ngày mai, cũng có người đề nghị dứt khoát cùng Lý Kiến Thành chọn lựa thành tướng, nếu bọn họ vẫn chấp mê bất ngộ như cũ, sáu quận Bắc Lãng liền đem việc này công khai thiên hạ, nhìn xem những người thông minh kia ai còn có thể cười ra được.

“E rằng các người đã đoán sai!” Lý Húc nhẹ nhàng lắc đầu, phủ định ý kiến của mọi người.” Hôm nay Trần Trường sử làm việc thật khác thường, nhưng thực sự không phải vì hại chúng ta, mà là bất đắc dĩ!”

“Ý đại tướng quân là ngài nói có lời khó nói?” Thôi Đức hơi ngây ngốc, mờ mịt hỏi.

“Đúng vậy!” Lý Húc ngẩng đầu nhìn vầng trăng trên không trung, tiếp tục đi về phía trước. Xung quanh vầng trăng có một tầng mây mờ hồ, ngày mai là một ngày gió lớn, vừa vặn có lợi cho việc chém giết ở biên giới.

Toàn bộ mọi người đều yên tĩnh lại, yên lặng thưởng thức những lời Lý Húc vừa nói. Đối với phán đoán của tướng quân nhà mình, mọi người vẫn phi thường tôn sùng. Trừ tính toán về mặt người, Lý tướng quân có chỗ khiếm khuyết, cho dù là quân tình chính vụ, hấn ánh mắt như đuốc.

Nhưng rốt cuộc dưới cử chỉ điệu bộ của Trần Diễn Thọ là thứ gì? Chẳng lẽ La Nghệ thật sự đầu phục Đột Quyết? Nhưng nếu La Nghệ đã đầu phục Đột Quyết, lúc trước cần gì phải chủ động tránh đường đi thông với lòng mang sắt cho mọi người!

Thấy mọi người không hiểu nổi, Lý Húc thở dài, thâm sâu nhắc nhở: “Lão trường sử nói đúng. Lang kỵ dưới nam không phải là người của Cốt Lỗ! Chiến sự càng dài chỉ sợ biến cố cũng càng nhiều?”

“Đại tướng quân đang lo lắng cho bên Hà Đông?!” Thôi Đức Phương sợ hết hồn, kêu la the thé. Hấn nhanh chóng che miệng của mình, nhìn quanh kháng nghị: “Không phải nương tử quân cùng bộ hạ Lý Thế Dân đều ở Hà Đông sao? Hai tỷ đệ bọn họ sở hữu gần hai mươi vạn?” Lại càng nói càng cảm thấy

không chắc chắn, chỉ cảm thấy ánh trăng trên trời như nước lạnh, tưới đến tận xương cốt của mình.

Số lượng Lang kỵ cũng vậy, sức chiến đấu không bằng Bắc Lãng quân, điểm ấy đoàn người phi thường tự tin. Nhưng sức chiến đấu của Lang kỵ lại không kém gì binh mã Hà Đông. Cốt Lỗ nơi này có máy ném đá loại lớn, vô số khí giới công thành, chắc chắn lúc đầu Khả Hãn cũng có. Cốt Lỗ mang theo rất nhiều tòi tở thảo nguyên tham chiến, bên kia chắc chắn cũng là người đi theo.

Mấu chốt hơn chính là, nương tử quân canh giữ ở tuyến đầu. Nếu như chiến sự thuận lợi, công lao sẽ vì Lý Uyên Nhi mà sở hữu. Cho dù Lý Thế Dân vội vàng chạy tới Thái Nguyên làm nhiều hơn nữa, chắc chắn cũng sẽ che giấu dưới ánh hào quang của tỷ tỷ. Đối với người vội vã tranh đoạt vị trí thế tử với ca ca như Lý Thế Dân mà nói, y có cam tâm để tỷ tỷ làm nền không?

Thời Đức vẫn luôn có thành kiến đối với Lý Thế Dân, càng nghĩ càng lạnh nhạt. Nhưng sao đại tướng quân cũng sẽ suy đoán Lý Thế Dân như vậy? Hắc kinh ngạc ngẩng đầu, một lần nữa đánh giá lại Lý Húc. Nhìn thấy ánh trăng như nước chảy qua mặt Lý Húc, chiếu gương mặt đối phương càng góc cạnh rõ ràng.

Chương thứ bảy thịnh thế (7)

Chẳng lẽ Đại tướng quân đã sớm biết Lý Thế Dân đã làm gì hắn? Ánh trăng càng ngày càng lạnh, có luồng hàn ý kéo dài từ cổ tới tận xương đuôi. Nếu như đại tướng quân biết Lý Thế Dân đã từng làm gì với hắn ta? Vì sao hắn ta còn liên thủ với Hà Đông Lý gia? Không thể nào?!! Thời Đức Phương không thể tin phán đoán của mình. Hắn bắt đầu lắc đầu đi., Nhìn quanh bốn phía, cố gắng nhận được một chút trợ giúp từ chỗ đồng bọn. Nhưng bên cạnh hắn không ai đoán được tâm sự của hắn, càng không ai biết hắn và Tạ Ánh đề cập hai kế hoạch đã thương lượng xong.

Hôm nay, Tạ Ánh nằm trên giường bệnh của Trương gia bảo hôn mê bất tỉnh. Trước khi chiến đấu cật lực hôn mê, người này có phải đã sắp xếp thủ hạ đặc lực ra ngoài hay không? Lúc nào cũng không rõ, cũng không có chỗ để tìm kiếm. Điều duy nhất hắn có thể nói với mình là, trong đời có rất nhiều chuyện, một khi làm xong thì không cách nào quay đầu lại. Người bước đầu tiên, nhất định phải đi theo con đường đã định, cho dù con đường này căn bản không có điểm cuối.

Dưới chân là một con đường do các tướng sĩ dẫm lên, cuối con đường là bức tường. Dưới ánh trăng sáng, bức tường vạm vỡ lộ vẻ nguy nga. Đám thủ vệ trông rất có vẻ nhút nhát trong tay, qua lại tuần tra lỗ châu mai cùng Phong Hỏa Đài. Bọn họ chẳng mấy chốc có nhiều ý tưởng như vậy, cũng chẳng cảm thấy lạnh. Chỉ nghiêm túc giữ vững lời hứa và chức trách của mình.

“Có lẽ là do ta lo lắng quá rồi!” Thời Đức Phương lén an ủi mình. Hắn lại nhìn lướt qua Lý Húc, thấy trên mặt đại tướng quân vẫn trầm tĩnh như thường, điều này khiến cảm xúc khẩn trương trong lòng hắn thoáng thư thái một chút., Nếu Lý Thế Dân biết rõ nương tử quân rơi vào nguy cơ cũng không chịu ra tay cứu giúp. Vậy còn cái gì phải lo lắng đây. Đơn giản là binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn. Quân Bác Lăng sẽ không bại. Quân đội sẽ không bại., Từ đó về sau đại tướng quân sẽ càng hiểu rõ hơn, Hà Đông Lý gia cũng không phải là nhân tuyến

kết thúc loạn thế. Nếu Lý gia không thể kết thúc loạn thế, đại tướng quân còn có thể chấp tay nhường các quận Bắc Lăng sao? Hắn đã phải chịu trách nhiệm bảo vệ, chắc chắn sẽ dừng cảm nhận lấy vận mệnh thuộc về mình.

Như là đang nghĩ, lúc đức phương cảm thấy nhiệt độ cơ thể lại trở về trên người mình. Tinh thần và các đồng liêu phân tích tình thế mới xuất hiện, sau đó chấp tay cáo từ, cười trở về quân trưởng của mình, cùng với ánh trăng nhập mộng. Ngày mai còn có một trận ác chiến! Hơn nữa không phải trận ác chiến cuối cùng, sau này cần làm càng nhiều chuyện, đường đi càng dài!

Cùng một mảnh ánh trăng, có người lại trần trọc khó ngủ. Ban ngày chiến tích quá làm người ta chán nản, ai cũng không ngờ Hà Đông quân cùng Bắc Lăng quân chênh lệch lớn như thế! Càng làm người ta buồn bực là biểu hiện của Hà Đông tướng lĩnh sau khi chiến tranh, Khương Bảo không có chút ý chí chiến đấu nào., Dương Văn Hiến chết lặng bất nhân, cho dù là Trần Diễn Thọ làm việc cẩn thận nhất, hành động hôm nay cũng quá không ra thể thống gì, dám khiêu khích quyền uy của Lý đại tướng quân và mưu chủ nhà mình trước mặt mọi người!

“Mang Trần Trường sử đến đây cho ta!” Lý Kiến Thành càng nghĩ càng tức giận, đi tới cửa quân trưởng của mình, hướng về phía bên ngoài hô to. Trong trí nhớ của gã, lão sử chưa bao giờ làm trái lời mình, cho dù đôi lúc mình làm cũng không chính xác. Gã rốt cuộc muốn làm gì? Chẳng lẽ thật sự quá già, mệt nhọc một lần đã bắt đầu hồ đồ rồi sao?

“Ừ!” Ngoài cửa có người lớn tiếng đáp ứng, sau đó nhanh chóng đi xa. Lý Kiến Thành thở dài, quay về bên bàn, tiếp tục sầu muộn đối với ánh nến. Gã không lo trận chiến ngày mai sẽ gặp nguy hiểm gì, từ khi biết được thời điểm Lý Húc bắt đầu nguy hiểm., Đối phương chưa từng để cho hắn lo lắng. Hắn lo lắng là bên cạnh mình có nhân tài thiếu thốn, nơi thế dân dè dè có Lưu Hoảng Cơ, có Hầu Quân Tập, gần đây nghe nói còn chiêu mộ được hai người đọc sách trứ danh là Phòng Huyền Linh và Đỗ Như Hối. Mà bên mình lại không có một anh kiệt nào có thể một mình đảm đương một phương. Mưu sĩ Trần

Diễn Thọ duy nhất có thể làm cho người ta yên tâm mà còn già đi, tính tình càng ngày càng quái dị.

Năm đó, Trần thúc không có bộ dạng như vậy. Toàn bộ phủ Đường công, nếu như nói bất cứ chuyện gì thúc ấy không giải quyết được. Người khác, bất luận Mã Nguyên Quy hay là Mã Tôn Thuận Đức cũng vậy, càng không nghĩ ra phương pháp thích hợp nhất. Hơn nữa lão nhân rất chú ý thân phận của nhau, mặc dù mưu sự không chỗ không trùng, cũng rất ít khi chiến công. Đồng ý cho thế tử này cơ hội ra mặt, cũng giúp mình làm tốt những việc cần thiết.

Nghĩ tới nhiều năm như vậy, Trần Diễn Thọ lại chạy trước yên ngựa của mình làm công lao, tâm Lý Kiến Thành lại bắt đầu như nhũn ra, lần nữa đi tới trước cửa, hướng về phía thị vệ bên ngoài phân phó: “Đi đốt một bình trà lớn, đừng bỏ muối và hương liệu, vị trà thơm phức. Trần thúc thích uống trà nhạt!”

Bọn thị vệ lại gật đầu đáp ứng một tiếng, chạy tới chuẩn bị. Lý Kiến Thành dụi dụi con mắt khô khốc, xóc lại tinh thần chờ đợi. Hắn bắt đầu cho rằng Trần Diễn Thọ nóng lòng xuất binh quyết chiến nhất định có đầy đủ lý do. Chỉ là lão sử sử không nên không trực tiếp nói nguyên nhân cho hắn biết mà là làm cho người ta phí tâm tư đi phỏng đoán.

Không phải một vị tướng quân như hắn lười và rung động tâm tư, mà là chuyện vốn ở nơi này rất nhiều. Mười mấy vạn đại quân, ăn uống ỉa đái, lương thảo tiếp tế, vận chuyển lương thảo, cái gì không cần hắn an bài cẩn thận? Sở trường của Lý Kiến Thành chính là nơi này., Năm đó bất luận là Hoài Viễn trấn, hay là Quảng Hóa quận, toàn bộ vụ vụ của Lý gia đều bị hắn quản lý gọn gàng ngăn nắp. Bây giờ trên tường thành, hậu cần của các lộ đại quân đều dựa cả vào hắn mới không biến thành hỗn loạn. Mà tinh lực của một người là có hạn, mỗi ngày xử lý xong những chính vụ này, đã làm hắn kiệt sức, còn có thể có tâm tư cùng người nhà chơi trò ngốc sao?

Lời này phải nói rõ với Trần thúc, đều là người một nhà, hắn không cần phải vòng tới vòng lui. Lý Kiến Thành nhanh chóng nghĩ ra biện pháp giải quyết đơn giản nhất, tâm tình hòa bình không ít. Mà thanh âm của Trần Diễn Thọ vừa vãn từ ngoài

cửa vang lên, mang theo một chút hơi thở dốc.” Thế tử điện hạ, lão thần Trần Diễn Thọ phụng mệnh mà đến, xin điện hạ chỉ thị!”

“Mau mời, mau mời, Trần thúc không cần khách khí!” Lý Kiến Thành vội vàng nghênh đón đến cửa phòng ngủ, vẻ mặt tươi cười. “Ta chỉ là có chút lời muốn hỏi ngươi, không có thời gian chú ý. Trần thúc ngàn vạn lần đừng trách ta quấy rầy ngươi nghỉ ngơi muộn như vậy!”

“Thế tử khách khí!” Trần Diễn Thọ cười cười: “Ta lớn tuổi rồi, sớm đã không còn ham ngủ như vậy. Hương trà thơm quá, đa tạ thế tử chăm sóc!”

“Vừa mới được đốt xong. Ta cố ý dặn bọn họ không có thả muối và hương liệu.” Lý Kiến Thành vui vẻ chà xát hai tay. “Ta còn nhớ thói quen của Trần thúc, năm đó lúc chúng ta mang thai, ngươi đã thích loại rượu này đấy!”

Sớm đã có thân binh châm đầy chén trà, hầu hạ tân chủ hai người ngồi xuống ghế, sau đó rón ra rón rén đi ra ngoài, thuận tiện đóng cửa trướng lại. Trần diễn Thọ thổi hơi nóng, ánh mắt lộ ra vài phần tán thưởng: “Là trà xuân của Quân Sơn sản xuất. Không nghĩ tới năm tháng loạn lạc này, thế tử còn có thể kiếm được loại mặt hàng này.”

“Là lấy từ trong hoàng cung tại Trường An. Thả hơn nửa năm, hương vị đã giảm đi rất nhiều!” Lý Kiến Thành cười cười hướng đối phương hỏi thăm. Gia tộc của Công Khanh uống trà, tự có một món để nấu, điều hòa, trình tự ngâm mình. Cách làm trực tiếp cầm nước đầy là uống, quả thực là sỉ nhục nhã nhận. Cũng may Trần Diễn Thọ thích loại phương pháp uống rượu thô鄙 này, cho nên chuẩn bị cũng đơn giản hơn nhiều.

Liên tiếp uống hai chén, cuối cùng Trần Diễn Thọ cũng không còn thở hổn hển. Ánh mắt đục ngầu dịu dàng nhìn Lý Kiến Thành, thấp giọng hỏi thăm: “Thế tử tìm ta có cần phải hỏi nguyên do để sớm ngày quyết chiến hay không? Lẽ nào thế tử đến giờ còn chưa nghĩ ra?”

“Ta không nghĩ!” Lý Kiến Thành cười xấu hổ, buông chén trà xuống. Rượu không muối và hương liệu có chút đắng, nhưng

đích xác rất tập trung tinh thần: “Vừa rồi ta suy nghĩ, Trần thúc khẳng định không phải tâm huyết dâng trào. Trọng Kiên đã đồng ý, đương nhiên cũng sẽ tận tâm đi thu xếp. Ta đứng ở đầu tường thay các người phát cờ hò reo là được rồi, không cần phải lo lắng lung tung!”

“Biết người giỏi dùng, không nghi ngờ, chính là đạo làm vua!” Trần Diễn Thọ nhẹ nhàng gạt đầu, tỏ vẻ tán thưởng “Khí độ” của Lý Kiến Thành. “Năm đó Đường công cũng là như thế. Nhưng Đường công trải qua nhiều chuyện, ánh mắt cũng nhạy cảm hơn thế từ một chút!”

“Ta đương nhiên không thể đánh đồng với phụ thân đại nhân!” Lý Kiến Thành khiêm tốn đáp lại: “Ở nơi này có bày mưu lập kế của Trần thúc, xung phong hãm trận có Trọng Kiên. Tài năng của ta chỉ thích hợp làm trừ trừ trừ vận, nghỉ lại khí giới và tập sự vụn vặt. Có thể khiến người chờ không còn nổi lo về sau, ta đã rất thỏa mãn rồi!”

“Thế tử thành thạo đối với chính vụ, đúng là giảm bớt cho chúng ta không ít gánh nặng.” Trần Diễn Thọ chậm chậm gạt đầu, tán thành lời nói của đối phương: “Nhưng thế tử đã từng cân nhắc chuyện sau này nên làm như thế nào chưa? Ta hỏi là sau trận chiến này, thế tử chuẩn bị làm sao để tìm đường ra cho mọi người?”

“Ta cho rằng, ngày mai cho dù có chiến thắng, cũng không thể đánh trận nhanh như vậy được. Trọng Kiên kia, ta chuẩn bị Tam Cổ Cửu Tích cũng kéo hấn lại. Đêm qua đám người tới Anh Hùng lâu kia, trong đó có không ít tài năng là Phiên Mộc, Quý Bộ., Chỉ cần bọn họ không yêu cầu gì, ta sẽ chuẩn bị đầy đủ mọi thứ. Đợi sau khi ổn định nơi này, ta dự định phái người đến chỗ Đẩu Kiến Đức thăm dò ý đồ của ông ta, từ biểu hiện của Vương Phục Bảo, ta phát hiện người này không phải là thô phi đơn giản, nếu như có thể để hấn quy thuận triều đình như Hứa Thiệu, tặng hấn một hồi đại phú quý thì có thể làm được gì?”

Ánh mắt Trần Diễn Thọ vẫn không rời khỏi mặt Lý Kiến Thành, thấy đối phương nói vô cùng vui vẻ, cười phụ họa: “Có thể dẹp yên can qua đương nhiên là tốt nhất. Nhưng ai có thể

dự liệu được chí hướng của Đậu vương gia lớn đến đâu? Thế tử có nghĩ tới mình không? Sau này mình quy hoạch như thế nào?”

“Nghe phụ thân an bài là được! Dù sao phía nam sẽ có rất nhiều trận đánh!” Lý Kiến Thành không hề nghĩ ngợi, mở miệng nói. “Nhưng điều này cùng với Trần thúc nóng lòng quyết chiến có quan hệ gì? Chẳng lẽ chiến sự kéo dài một hai tháng, đánh cho ổn thỏa chút, ảnh hưởng lớn đến tương lai sao?”

“Cũng không phải là vấn đề lớn!” Trần Diễm Thọ nhíu mày, trong lòng lại bắt đầu âm thầm thở dài. Thế tử từ nhỏ đã được Lý Uyên huấn luyện từ nhỏ thành một hảo thủ quân gia lý lý chính sự, nếu như làm thượng thư, Thứ Sử, quả thực là nhân tuyển nhất đẳng. Theo cùng một minh chủ, cũng không khó cho gia tộc vĩnh viễn phú quý. Nhưng hiện tại hắn dù sao cũng là thế tử Đường Vương? am hiểu xử lý chính vụ sao có thể đủ tư cách?

“Đó là vì cái gì? Trần thúc hà tất phải cau mày. Vừa rồi ta đã nghĩ qua, ta không am hiểu chuyện này, Trần thúc cứ việc nhắc nhở ta. Người từ nhỏ đã nhìn ta lớn lên, không cần kiêng kị cái gì!” Lý Kiến Thành tự mình châm cho Trần Diễm Thọ một chén trà, cười ha hả nói lại.

Chỉ trong chốc lát, trên mặt Trần Diễm Thọ lộ ra vẻ cảm động không cách nào che giấu. Là nhân thần, có thể khiến chủ công của mình thẳng thắn đối đãi như vậy, hắn còn oán giận cái gì? Muốn trách chỉ có thể trách mình không có nhân tài như Gia Cát Vũ Hầu, gánh không nổi Lương Đại mà thôi. Uống một ngụm trà, lão sử hạ quyết tâm hỏi: “Thế tử chẳng lẽ không nghe nói, Thái Thượng Hoàng đã cưới Hạc Tây rồi sao?”

“Dương Quảng à, hắn đã nên có một ngày như vậy từ lâu rồi. Lòng trung thành của Vũ Văn gia mà cũng tin được sao?” Lý Kiến Thành lắc đầu tiếc nuối. Gia tộc vẫn luôn bị Dương Quảng chèn ép, cho nên gã không có chút ấn tượng tốt nào với vị Thái Thượng Hoàng này.

“Sau khi Thái Thượng Hoàng Tây đi, bên trong kinh sư vẫn có người đề nghị ấu đế có thể bắt chước hành động của ấu đế. Ta

phỏng chừng, chờ trận trước mắt này đánh xong, Đường Vương cũng nên ngồi ngay ngắn lại rồi!”

“Lời này không thể nói lung tung!” Lý Kiến Thành cố gắng uống một ngụm trà, dùng vị đắng để cho mình thanh tỉnh. Dự đoán của Trần diễn Thọ chính là hy vọng của gã. Nhưng kinh sư cách mặt ngoài quá xa xôi, bên kia phát sinh bất cứ chuyện gì, ít nhất nửa tháng sau mới có thể có tin tức đưa tới. Nếu như phụ thân thật sự đăng vị hoàng, Lý gia sẽ trở thành thiên hạ đệ nhất gia tộc, thế tử của mình....

Đột nhiên, hắn nghĩ tới mình có thể là thái tử, tay run rẩy, thiếu chút nữa đã ném chén trà xuống mặt đất.

“Đường Vương đăng cơ, bước tiếp theo chính là muốn lập thái tử!” Thanh âm của Trần diễn Thọ chậm rãi hạ thấp, e rằng nhiều người đều sẽ nghe thấy, “Thế tử dựa vào chiến công trên cấp đồng cùng với việc bôn ba vì gia tộc nhiều năm bồi hành công, đương nhiên là người được chọn đệ nhất của thái tử. Nhưng việc kết đăng thiên lại liên quan đến vận tộc, quần thần tất sẽ có chút bất đồng đề nghị!”

“Ta tin tưởng phụ thân sẽ đưa ra quyết định chính xác!” Lý Kiến Thành mơ hồ cảm nhận được nguyên nhân Trần Diễn Thọ khàn khàn, nhún vai, làm ra bộ dáng tiêu sái. Gã biết thế nhân nhị đệ nhất định phải tranh giành một chút về điểm mấu chốt này. Nguyên lai chỉ là một vị trí thế tử, đệ đệ cũng đã xem ca ca mình như cái đinh trong mắt. Thái tử, vị trí thái tử càng bị妒 hoặc nhiều hơn, mà bên cạnh phụ thân, quả thực không thiếu người thân kết giao với đệ đệ.

Nhưng công lao của ta ngày xưa còn có chiến công của ngày hôm nay. Trong lòng hắn thầm cổ vũ cho chính mình.” Cho nên Trần thúc chỉ mong sớm ngày đánh bại Lỗ Thác Cốt, dâng tặng một phần quà mừng cho phụ thân! Trần thúc mưu đồ tốt, ta quá ngốc, không ngờ được tầng này!”

“Không phải!” Trần Diễn Thọ nhẹ nhàng lắc đầu: “Có Trọng Kiên và nhiều hào kiệt tương trợ như vậy, cứ nhét vào trận chiến, thế tử chắc chắn có thể lập được kỳ công. Nhưng thế tử chưa từng nghĩ tới, chiến công của nhị công tử không thua gì

người. Hấn cũng đến Hà Đông, vội vã lập công pháp thủ thổ cũng như vậy!”

“Nương tử quân đóng quân tại Lâu Phiên quan. Binh mã của thế dân trú đóng ở Thái Nguyên.” Nhắc tới trận chiến ở Hà Đông, Lý Kiến Thành càng nắm chắc hơn: “Cho dù tính là công lao, cũng là chiến công của Uyển Nhi làm chủ, thế dân chỉ là hỗ trợ mà thôi!”

“Ta bây giờ lo lắng nhất là nhị công tử không chịu giúp!” Trần Diễm Thọ rút cuộc không nhịn được nữa, lớn tiếng thở dài. Mấy đứa trẻ do Lý Uyên đích thân nhìn hấn lớn lên. Ở sâu trong lòng, lão trưởng sử đã sớm coi những người này là cháu ruột của mình. Hấn không muốn chằm ngòi quan hệ giữa Lý Kiến Thành và Lý Thế Dân huynh đệ., Những câu nói này liên quan đến vấn đề đế vương gia. Hấn nói nhiều sẽ chỉ dẫn lửa thiêu thân. Nhưng nếu như không nói ra., Quả thật Lý Thế Dân đang từng bước ép sát, mắt thấy sắp diễn ra họa đoạt đích tiền triều. Một khi phát sinh loại thảm kịch đó, không khỏi sẽ làm cho Lý gia đại thương nguyên khí, Tả quân sử này của hấn, chỉ sợ cuối cùng cũng sẽ không rơi vào kết cục tốt đẹp gì.

Là vì vậy, Trần Diễm Thọ mới càng ngày càng thất vọng với Lý Kiến Thành. Đó là nỗi thất vọng vì chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Nếu như huynh đệ hai người đổi vị trí, hấn không cần trực tiếp nói rõ những gì nên giết đầu, một ánh mắt qua đi, Lý Thế Dân sớm biết nên làm thế nào, làm sao chiếm được thượng phong.

Lý Kiến Thành một lúc lâu không nói gì, ngồi yên trên ghế đầu, chén trà trong tay sớm đã cạn khô, còn không ngừng nhấp không khí từng ngụm một. Gã không tin Lý Thế Dân lại tuyệt tình như vậy, nhìn thấy Lý Uyển Nhi gặp phải nguy hiểm như vậy., Cũng phải án binh bất động, để kiếm lợi ích lớn nhất cuối cùng. Nhưng nếu muốn vượt qua mình trên chiến công, Lý Thế Dân lúc này nhất định phải hạ quyết tâm. Trước hết cứ để nương tử quân nếm mùi thất bại, sau đó lại xông lên ráng ngăn cơn sóng dữ. Như vậy, ánh mắt người trong thiên hạ đều khẩn trương tập trung ở phía đông, tất cả chiến đấu ở quận Triều Quốc đều sẽ âm thầm thất sắc.

Thấy Lý Kiến Thành không lên tiếng, Trần Diễn Thọ không thể làm gì khác hơn là tiếp tục bởi vóc dáng nghiêm trọng của thể cục. “Nhị công tử nếu án binh bất động, phía Uyển Nhi bên kia nhất định sẽ đánh phi thường gian khổ. Vậy nên binh mã dưới trướng Khả Hãn sẽ không thua kém Cốt thiếu Lỗ., Còn có đám người Lưu Vũ Chu tiếp tục vẽ đường chạy! Nếu như ở đường phía tây chiến sự bất lợi, Đột Quyết liền rất dễ dàng chia quân đến phía sau chúng ta. Đến lúc đó mọi người hai mặt thụ địch, cho dù có Trọng Nhất ở đây, chỉ sợ cũng khó có thể ngăn cơn sóng dữ được rồi!”

“Trong quân ngũ của nương tử có rất nhiều hào kiệt. Uyển Nhi mặc dù là nữ nhi, nhưng là soái tài không hơn kém. Trần thúc, luận võ nghệ, nàng không thua kém ta. Luận về vận may, nàng cũng không kém hơn ta. Vương Nguyên Thông, cùng phá Ngưng, Khâu Sư Lợi, Lý Trọng Văn, Hương Thiện Chí...” Lý Kiến Thành run rẩy nhấn mạnh ưu thế quân đội của nương tử mình. Hy vọng lớn nhất là ở chỗ Uyển Nhi, nếu như Uyển Nhi không chiến bại, thì chuyện gì tiếp theo cũng sẽ không phát sinh.

“Cho nên, trận chiến ngày mai, Trọng Nhất nhất định phải thắng. Chúng ta phải sớm ngày chấm dứt chiến đấu bên này, tranh thủ có thể rảnh tay mà đến viện trợ cho Uyển Nhi. Bên kia đã mười mấy ngày không có tin tức truyền đến, khẳng định là vô cùng gian khổ!”

“Ta ngày mai khẳng định hết sức phái người tiếp ứng!” Lý Kiến Thành với thái độ nghiêm túc chưa bao giờ trải qua cam đoan: “Nhưng Uyển Nhi bên kia, nàng thực sự thua rồi sao?”

“Nếu như không có Bác Lăng quân hỗ trợ, thế tử có nắm chắc có thể độc lực đánh bại Cốt Thác Lỗ!” Trần Diễn Thọ như cảnh tỉnh trong lòng, trong nháy mắt đánh vỡ tất cả mong đợi của Lý Kiến Thành.

“Không có!” Lý Kiến Thành giơ chén trà trống rỗng lên, hung hăng hút một ngụm không khí, sau đó ném chén trà vào trên bàn. “Nếu như gã thật sự dám tuyệt tình như thế, ta khẳng định sẽ không tha cho gã! Lý gia ta, Lý gia ta sao có thể có nhân vật tuyệt tình như thế!”

“Từ xưa đến nay, ai mà không đạp lên thi cốt thượng vị của người khác chứ!” Trần Diễm Thọ lắc đầu cười khở: “Thế tử, người có biết nhân tài dưới trướng Uyển Nhi rất đông, người khác cũng có thể nhìn thấy. Nếu như người đóng quân ở Thái Nguyên thì làm sao có thể thu được lợi ích lớn nhất, người biết không?”

” án binh bất động, ngồi bắt ngư ông đắc lợi!” Lý Kiến tức giận đến mức nghiến răng. Gã biết Lý Thế Dân chắc chắn có thể nhẫn tâm như thế, hết lần này tới lần khác không có biện pháp nào.” Nếu như chuyện này là thật, ta nhất định sẽ buộc tội phụ thân gã! Để phụ thân đòi lại công đạo cho Uyển Nhi!”

“Đó chưa phải là lợi ích lớn nhất!” Trần Diễm Thọ tiếp tục cười lạnh, “Áp binh bất động, ngồi bắt ngư ông đắc lợi. Sau đó đem tướng lĩnh nương tử thu hết vào trướng, hai quân hợp hai làm một, đó mới là thượng sách. Chỉ dựa vào binh bất động thì tính là bản lĩnh gì? Án binh bất động hơn nữa còn làm cho đối phương cảm kích, đây mới là thượng sách lược!”

“Ta, ta sẽ giết hắn!” Lý Kiến Thành bị cắn đến máu chảy thành dòng, khàn giọng rít gào. “Nếu đúng như Trần thúc dự liệu, ta nhất định sẽ giết hắn! Lý gia chúng ta, không có loại súc sinh này. Hắn không phải đệ đệ ta, đệ đệ ta không thể làm như vậy!”

Cho tới bây giờ, trong lòng của hắn vẫn mơ hồ có một tia hy vọng, chờ mong Trần diễm thọ nóng lòng giúp mình củng cố địa vị, cho nên không tiếc ác ý lớn nhất để phỏng đoán hành vi của thế dân. Đệ đệ năm đó có quan hệ rất tốt với Uyển Nhi, năm đó Trọng Kiên, Uyển Nhi, thế dân ba người cơ hồ là hình với bóng. Nếu không phải bởi vì trận hỏa hoạn trên Liêu Hà...

Nghĩ đến hỏa diễm trên Liêu Hà năm đó, trong lòng Lý Kiến Thành đau như dao đâm kim. Một trận hỏa hoạn thay đổi quá nhiều thứ, hủy diệt quá nhiều đồ vật. Bây giờ người hạ lệnh phóng hỏa đã bị tro tàn, nhưng hỏa diễm tro tàn vẫn lượn lờ trong lòng rất nhiều người.

“Ta không phải cố ý châm ngòi bất hòa với thế tử huynh đệ.” Không đợi cho Lý Kiến Thành dẹp loạn ngọn lửa trong mắt, Trần diễm Thọ lại đẩy mạnh gã vào Thâm Uyên Vô Để.” Ta

nghe nói, Uyển Nhi vẫn không tin tin tin tin Lý gia chuẩn bị gây sự lại bị triều đình phát giác được tin tức Lý Tịnh mật báo. Nàng vẫn luôn muốn tìm ra kẻ đứng sau màn, báo thù cho bọn người Trí Vân...”

“Trời ạ!” Lý Kiến Thành cảm giác hai mắt tối sầm, thiếu chút nữa ngã quỵ trong quân trướng. Người đứng sau màn là ai? Gã đã sớm tra xét rõ ràng! Kẻ này chủ yếu là để thu thập Lý Húc, mấy đệ đệ muội nhà mình chẳng qua là gặp vạ lây. Phụ thân đã hạ lệnh không cho phép tiếp tục truy cứu, nhưng Uyển Nhi lúc ấy lại không có mặt ở Thái Nguyên, vừa vặn không nghe được mệnh lệnh liên quan!

Nhưng sau khi nàng thật sự tra ra chân tướng, nên làm gì bây giờ? Đại địch ở phía trước, muốn truy tra ra hắc thủ ở sau lưng. Khi nàng thôi kèn cầu viện, có thể có cứu binh đến sao?

“Hu hu hu.... Ô ô!” Dưới ánh trăng sáng, Lý Uyển Nhi lần nữa thôi kèn cầu viện. Viện quân nhà mình ba ngày trước đã mở rồi, thám báo nói, đệ đệ sẽ đến đúng hạn. Nhưng lang kỵ từng đợt từng đợt, như thủy triều tràn lên tường, các huynh đệ bên cạnh ngã từng đợt từng đợt xuống, chờ đợi viện quân nhưng chậm chạp không xuất hiện.

“Đại soái! Người lui đi, ta dẫn người bám theo!” Vương Nguyên Thông Uyển Nhi chạy đến bên người, toàn thân đều đang nhỏ máu. Hắn đã ba ngày ba đêm không chợp mắt, cả người lập tức ngã xuống bất cứ lúc nào. Nhưng hắn biết mình không thể ngã, viện quân lập tức có thể giết được, đạo hùng quan này không thể mất, làm mất cửa này, Hà Đông liền mở rộng cửa, sống lưng chịu địch.

“Nổ!” Lý Uyển Nhi dùng bàn tay lau tóc mai, cầm kèn trong tay đưa cho Vương Nguyên Thông. “Người đi thôi đi, ta giận ngắt, thôi thanh âm quá nhỏ!”

“Ô ô ô ô ô ô” tiếng kèn sục sôi lại nổi lên, không phải cầu viện hào, mà là thôi chiến hào. Nghe được tiếng kèn, toàn bộ sĩ tốt có thể đứng thẳng đều đứng lên, giờ đao mâu, đôi mặt Lang Kỵ xông lên tường thành xông tới.

“Nguyên Thông...!” Lý Uyển Nhi kinh hô. Nàng chỉ nhìn thấy một bóng lưng. Vương Nguyên Thông ôm một tên Đột Quyết vọt tới lao nháo, ra sức nhảy xuống khỏi tường quan.

Lý Uyển Nhi ngây người, sau đó cười khẽ. Trong phút chốc, nàng đã hiểu được toàn bộ đáp án. Giơ ngang đao trong tay, chém ra một dải lụa.

Trên bức tường thành, đêm nay ánh trăng như tuyết.

Chương thứ bảy thịnh thế (8)

“Hu hu hu hu hu!” Tiếng kèn liên miên không dứt, A Sử kia cười ngửa tốt ở trên một ngọn núi nhỏ cách bức tường trăm bước, hai tai dựng đứng, trong mắt lơ mờ thiêu đốt ngọn lửa màu xanh lục.

Tiếng kèn từ xa xa truyền tới quá quen thuộc, là quân ái của người Trung Nguyên đối với địch nhân xung phong. Nhưng giờ phút này, vốn là thời điểm Lang kỵ dưới trướng gã công kích bức tường, đã nghe tiếng xa xa vang lên, bằng vào kinh nghiệm hành ngũ nhiều năm, gã đã xác định biên giới quân phòng thủ sụp đổ.

Nhưng những kẻ đáng ghét vốn phải tan tác vẫn đứng trên tường thành, thà rằng đồng quy vu tận với Lang kỵ xông lên còn hơn nửa bước. Trong thời gian năm ngón tay duỗi dài, ít nhất A Sử lạnh lạnh thấy được ít nhất ba võ sĩ Đột Quyết “đạo mệnh đồ” bị võ sĩ thủ quan ôm từ trên tường thành nhảy xuống. Tường thành cao lớn kia cũng không lùi về phía sau nửa bước., Nham thạch lởm chởm, người rơi xuống tám chín phần sẽ tan xương nát thịt. Mà trên hùng quan còn có nhiều thủ hộ giả từ lỗ châu mai đứng dậy, “Nhờ nóng” hai tay hướng về phía đám lang kỵ.

Trong ký ức cát thế hùng hồn đó của A Sử, người Trung Nguyên cho tới bây giờ chưa từng dừng cảm như vậy. Tuy rằng cha chú hẳn cả đời phủ phục dưới đầu gối Đại Tùy, nhưng các bậc cha chú đều bại bởi âm mưu của người Tùy, chứ không phải thua dưới vũ lực. Từ sau khi A Sử nọ nhận lấy vị trí lãnh thế, thì gần hơn một chút., Lợi ích hẹp, va chạm, quấy nhiễu, thông qua từng lần thăm dò, nhiều lần cố ý khiêu khích có ý định khiêu khích., Minh Hỏa lần lượt đánh cướp, cơ bản đã thăm dò rõ ràng diện mạo thật sự của người Trung Nguyên. Đó là một đám gia hỏa vô cùng nhu nhược, bất nạt yếu đuối, dừng cảm trong nội đấu mà khiếp sợ công chiến, các hào kiệt giương nanh múa vuốt đối với dân chúng nhà mình, vừa gặp được võ sĩ thảo nguyên, lập tức dệu dàng đến mức hận không thể dâng lên hoan hỉ của thê tử con gái mình.

Nhưng hôm nay, A Sử Tình không thể không thừa nhận mình đã nhìn thấy một đám người Trung Nguyên hoàn toàn khác so với lúc trước. Bọn họ dũng cảm, đoàn kết, không có gì phải sợ hãi. So với những võ sĩ bộ tộc gần như điên cuồng dũng mãnh, tính cách người Trung Nguyên thì giống như bức tường giữa đêm trăng, trầm tĩnh, tính cách lại kiên cường.

Trên thảo nguyên liên tục gặp tai ương, rất nhiều võ sĩ của gia tộc A Sử kia nếu như không thể cướp được lương thực và tài sản trong trận chiến, cho dù trở lại thảo nguyên cũng khó thoát khỏi số mệnh chết đói. Cho nên các võ sĩ coi việc chết trận là được giải thoát. Mà thủ vệ ở trên tường thành rõ ràng có đường lui, không thể lui được nữa., Rõ ràng xoay người sang chỗ khác là có thể thoát khỏi Sinh Thiên, nhưng bọn họ lại bình tĩnh lựa chọn chiến đấu, cứ như đó là vinh quang và chức trách mà bọn họ ban tặng cho.

“Nếu tất cả người trung nguyên đều như thế này? Ta cho dù đánh hạ Trường An, bên cạnh còn có thể còn lại bao nhiêu người?” A sử lạnh thế nhìn thị vệ trung thành bên cạnh, nhìn không được hoài nghi quyết định nam hạ có chính xác hay không. Đại Tùy triều đã mất nước tức thì?, Trước khi xuất chinh, hần nghe ngóng vô cùng rõ ràng thế cục của Trung Nguyên. Nếu như gia tộc A Sử kia gặp phải nguy cơ tương tự, có thể nói., Trước mặt địch nhân là Đột Quyết quốc, không hề có chút sức phản kháng nào. Nhưng phản ứng của người Trung Nguyên lại vượt xa lẽ thường. Những Thủ Hộ giả trên tường thành này biết rõ mình đã không còn Hoàng đế, biết rõ ngày nay dù lập được bao nhiêu công lao cũng chưa chắc được ban thưởng, bọn họ vẫn chiến đấu như trước, cứ như được sinh ra để chiến đấu, bảo vệ tường thành chính là toàn bộ ý nghĩa sinh tồn của bọn họ.

Thương vong của bọn họ đã quá nửa.

Sau lưng bọn họ không có viện quân.

Bọn họ thậm chí đã không còn quốc gia của mình, triều đình mới thành lập chưa hẳn có thể nhớ rõ danh tính bọn họ, cũng sẽ không báo đáp tất cả những gì bọn họ phải trả giá hôm nay.

Nhưng thân ảnh bọn họ vẫn sừng sững tại phía trên bức tường, kiên cường không ngã.

Gió nổi lên, tiếng gió gào thét dần dần che dấu trống sừng ở xa, thổi cho áo lông dê bên người A Sử bộ lạc Cát Thế lão đảo sắp đổ. Vài tên thị vệ thân hình khỏe mạnh vội vàng chạy tới, đưa tay đỡ cán cờ cứng rắn. Vài nữ nô tướng mạo mỹ lệ khác nâng một chiếc áo lông màu da trắng chạy đến gần, hai tay giơ đến trước mắt đại cát thế của A Sử.

“Xin Đại Hãn thay quần áo!” Hai đệ đệ của Khả Hãn ban đầu, A Sử lợi hại cùng Aất Mạc Hạ kia lần lượt thúc ngựa chạy lên sườn núi, tranh nhau thúc ngựa chạy lên, trước sau tỏ vẻ quan tâm với Đại Hãn. Từ trận chiến Nhận Môn năm đó sau khi chịu một trận phong hàn, thân thể bão hòa của A Sử càng ngày càng yếu ớt., Hơi nóng lạnh một chút biến hóa, sẽ ho khan vài ngày. Lần này nam chinh, quý tộc Đột Quyết Vương Đình vốn không đồng ý từ đầu phải do Khả Hãn tự mình chỉ huy. Nhưng bị áp bức bởi áp lực của một con cộp a sử A Sử gia tộc kia, hãn chỉ có thể cắn răng kiên trì. (Chú 2)

Trên thảo nguyên chỉ tôn trọng cường giả, cường giả lúc nào cũng phải bảo trì phong phạm của mình. Nếu như để Cốt Thác Lỗ nhìn ra thân thể chắc chắn đã như nền tàn trong gió, chỉ sợ không đợi chinh phục Trung Nguyên, đám hồ của gia tộc A Sử kia chính mình đã vào trong ổ đánh nhau trước rồi.

Về phần hai con hồ trước mắt, cũng bắt quá là đang nhẫn nại chờ đợi mà thôi. Ban đầu chắc chắn khả hãn sẽ cười cười, dùng loan đao từ trong tay nữ nô khơi lên áo khoác da, gọn gàng rơi xuống bên ngoài giáp trụ. Tương tự, hãn cũng không thể để cho A Sử Na Lợi cùng A Sử Mạc Hạ kia nhìn thấy tình huống chân thật của thân thể mình. A Sử con hãn, Thập Bát Côn của hãn tuổi còn nhỏ, uy vọng thủ đoạn đều không đủ, còn không cách nào một mình chèo chống toàn bộ quốc gia.

“Nơi này có hai người chúng ta đang chăm chú quan sát, Đại Hãn cứ việc yên tâm về doanh nghỉ ngơi!” A Sử nói lời lợi hại cùng với Mạc Hạo kia của A Sử như thể căn bản không cảm thấy ý tứ tất phải phòng bị đối với mình. Ông nhìn nhau một cái, sau đó thành khẩn tiếp tục khuyên bảo.” Trong núi gió gấp

gáp nói., Trên chiến trường mùi máu tanh lại nồng nặc. Vạn nhất Đại Hãn bị lạnh, mấy chục vạn huynh đệ này nên nghe hiệu lệnh ai? Ngài cứ việc yên tâm, tối nay chúng ta nhất định chiếm lại bức tường cửa ải trước mắt này. Sáng sớm ngày mai, lông dê của ngài sẽ cắm ở chỗ cao nhất của bức tường thành này!”

“Thật sao?” Ban đầu nhất định phải nhếch miệng cười, lộ ra hai hàng răng trắng như tuyết, áo lông trắng tinh, chiến mã trắng noãn, phối hợp với bộ mặt tái nhợt và những chiếc răng trắng lóe ra của hắn, khiến người ta cảm giác như một con Thương Lang cao ngạo, đang chăm chú nhìn con mồi của mình trên đỉnh núi.

“Thật sự, hai người chúng ta có thể cam đoan!” A Sử lợi hại và A Sử - Mạc Hạo vô thức dẫn chiến mã về phía sau, do dự đáp ứng.

“Hai người các ngươi lấy gì cam đoan? Trên tường thành còn có bao nhiêu quân phòng thủ, viện quân đến cùng không thấy? Chủ tướng viện quân lập chiến công nào, dùng thói quen và thủ đoạn của binh lính được không? Hai người các ngươi biết không?” Từ đầu tới cuối, khả hãn tiếp tục mỉm cười, tựa như một anh em trẻ tuổi vô tri đang dạy dỗ hai người. Trên thực tế, ba người thực sự là huynh đệ ruột thịt, chỉ là mơ ước giữa đôi bên làm cho đối phương chết sớm mà thôi.

“Cái này...!” A Sử Lợi Lợi cùng A Công Mạc Hạ hùng hổ hai lời không có gì để nói. Trong lòng thầm mắng: Thật ra ngươi cũng không biết, giả bộ thông minh cái gì a! Trên mặt lại lộ ra vẻ hết sức cung kính, dường như đã hiểu rõ sai lầm của mình.

“Hơn nữa phái thêm hai trăm trinh sát, đến sườn chúng ta và phía sau cẩn thận tìm kiếm!” Vẻ mặt Thủy Thủ vẫn tươi cười như cũ, lông mày lại nhíu chặt: “Lập tức đi, đừng chậm trễ ở chỗ này!”

“Vâng. Tôn Đại Hãn chi mệnh!” A Sử, Mạc Hạ kia giật giật dây cương, không quay đầu lại chạy xuống sườn núi. Một phen hảo tâm bị làm lòng lang dạ thú, ủy khuất này người khác nguyện ý nhịn, hắn cũng không nguyện ý nhịn nữa. Có bức tường này ngăn cản, Lý Thế Dân không thể chạy đến phía

sau mọi người. Nhưng mượn cơ hội sắp xếp cho trình sát trốn tránh càng xa càng tốt, đỡ phải nhìn khuôn mặt cao cao tại thượng của hắn.

Tuổi của A Sử lợi hại so với A Sử kia thì hơi béo hơn một chút, cũng càng có thể giữ được bình tĩnh. Biết rõ từ đầu nhất định là đang cố ý tìm mình và đệ đệ, vẫn trơ mặt ra khuyên bảo bắt buộc phải chú ý thân thể” Ta nghĩ những thủ vệ kia cũng đã đến lúc nở mạnh hết đà. Tối nay ta ở đây đốc chiến. Sáng sớm ngày mai., Đại Hãn lại tự tay đoạt lấy tường thành: “Hắn hèn mọn kéo nửa thân dưới xuống, để cho Thủy Tiểu phải thấy rõ sự trung thành trên mặt mình.” Ta cam đoan, cẩn thận mọi nơi một chút. Vô luận Lý Thế Dân chạy tới lúc nào, cũng không cho hắn lấy bất cứ chỗ tốt nào!”

Ban đầu tất phải thu hồi nụ cười, biểu cảm trên mặt hết sức cô đơn, “Úc Lợi Phát, người nóng nảy chỉ huy ta như vậy sao?” Hắn hỏi, sau đó bộc phát ra một trận ho khan mãnh liệt.

“Đại Hãn cảnh giác!” Lãng Lợi từ trên lưng ngựa nhảy xuống, đỡ lấy thân thể đang lung lay sắp đổ của gã. Mấy tên thị vệ nhanh chóng vây quanh tọa kỵ, ba chân bốn cẳng khiêng chủ nhân nhà mình xuống ngựa. Đột Quyết Đại Hãn nhất định phải che miệng của mình, ho khan một tiếng càng lúc càng kịch liệt, tựa như muốn đem lục phủ ngũ tạng từ trong cổ họng lôi ra.

“Khụ, khụ, khụ, khụ khụ!” “Khắc khắc, khục khục, khục khục!” “Khắc khắc, khắc khắc!” “Nước, thủy! Cho ta nước!”

Tất cả mọi người chung quanh luống cuống, vội vàng từ trong lòng nữ nô lấy ra túi nước da trâu vẫn luôn dùng thân thể ấm áp. Ban đầu tất như lạc đà trong sa mạc uống từng ngụm từng ngụm lớn, vừa uống vừa tiếp tục ho khan. A Sử ân cần gấp đến mức đầu đầy mồ hôi, vừa dùng sức đào bới sau lưng nhất định, vừa không ngừng giải thích hành vi vừa rồi của mình.

“Ta là, ta lo lắng thân thể Đại Hãn! Đại Hãn hẳn là hiểu được ta có lòng tốt.”

Không có ai để ý đến lời của hắn, trong mắt mưu thần và tướng lĩnh bên người, hắn chỉ nhìn thấy được ngọn lửa lạnh

lẽo. Lòng tơ toàn thân A Sử lợi hại kia dựng thẳng lên, lui lại mấy bước, cánh tay lập tức đặt lên chuôi đao bên hông: “Đại ca, nếu ngươi không yên tâm, ta có thể tự mình công thành!”

Nói xong, cũng không đợi câu trả lời đầu tiên. Hãn rút loan đao, lần nữa nhảy lên lưng ngựa, hai chân kẹp bụng ngựa, định lao xuống núi cùng đồng quy vu tận với quân giữ quân.

Nếu như chết trong tay địch nhân, vợ con già trẻ của hãn sẽ được chiếu cố thích đáng. Nếu như lúc đầu nguy cấp nhất định sẽ coi là chướng ngại do A Sử kia kế thừa mồ hôi, vợ con hãn già trẻ mặc dù cũng là người của gia tộc A Sử kia, vẫn như cũ chảy máu đầy trướng. Giữa con cháu sói không có thân tình., Bất kể là dân tộc nào, giữa phú quý cũng không chú ý tới thân tình. Ngươi xem, hai binh mã Đại Tùy trước mắt chẳng phải cũng sẽ không liên hệ với nhau sao. Tuy rằng bọn họ đều là người Trung Nguyên, không phải là con cháu của Thương Lang!

“Được rồi! Ta cũng không nói không tin ngươi!” Lúc máu chót, từ đầu đến cuối ngừng ho khan, thở hắt nói một câu.

A Sử lợi hại như được đại xá lau mồ hôi và nước mắt trên mặt, chậm rãi kéo căng dây cương chiến mã. Tọa kỵ đã chuẩn bị gia tốc, bị ý định mâu thuẫn trước sau của gã làm cho nôn nóng không chịu nổi, bốn vó đạp loạn, bùn đất trên lá cỏ bắn tung tóe khắp nơi.

Hãn đi qua một lần giữa lúc sinh tử, lại không biết, vừa rồi chắc chắn khả hãn cũng bồi hồi giữa sinh tử. Nhìn xem khối máu từ lòng bàn tay phun ra, từ đầu nhất định không có bao nhiêu ngày để sống. Đông phương cốt Thác Lỗ là đầu lang, hai đệ đệ cũng là đầu sói. Nếu Cốt Lỗ dẫn binh đến tranh đoạt mồ hôi, tiểu thập bát có viện quân sao?

Trên bức tường thành, những tiếng vang thê lương hùng hồn lại lần nữa đốt đau trái tim lúc đầu, lớn tiếng thở hắt nói một hồi, từ lúc sinh tử đi qua, cuối cùng Khả Hãn cũng đưa ra quyết định quan trọng nhất của cuộc đời. Nhìn đệ đệ luống cuống tay chân, hãn thân nhiên nói: “Ta muốn đích thân đánh xong trận này. Máu tử quân chủ soái là đối thủ có bản lĩnh! Đối thủ như vậy, đời này khó mà tìm được!”

“Đại Hãn đã đánh bại nàng. Sĩ tốt trên thành, bắt quá là giấy dựa sắp chết mà thôi!” Kiệt Lợi nhảy xuống chiến mã, ngoan ngoãn đứng bên người khơi mào, thấp giọng lấy lòng.

“Nàng không phải thua trong tay ta.” Đầu tiên lắc nhẹ đầu: “Nhưng có thể hủy diệt nàng, cũng là trời ban phúc phận của Đột Quyết.”

“Trường Sinh Thiên phù hộ Đột Quyết!” Mặc dù không hiểu ca ca đang nói cái gì, A Sử Lợi Lợi vẫn lớn tiếng phụ họa như trước.

“Cho nên, lúc ta còn sống, tuyệt đối sẽ không để người ta thương tổn đến người!” Ban đầu chắc chắn sẽ không biết từ đâu đưa ra kết luận như vậy, nghe được A Sử lợi hại cùng cảm động, lại thêm choáng váng.

Chỉ cảm động chút thôi là không đủ, người của gia tộc A Sử kia làm việc, tự có phương thức cố định của chính mình. Nhìn xuống chân núi mấy chục vạn đại quân, A Sử kia dứt khoát giơ tay thề: “Đại ca, kiếp này ta chỉ cần còn có thể hít thở, tuyệt đối sẽ không để người ta thương tổn đến bất thập!”

“Ừm. Ta đây cũng yên tâm. Nếu như Đột Quyết nam nhân ta không giơ đao lên với nhau, thì sẽ không bị người chinh phục.” Lúc đầu hần mỉm cười gật đầu, phảng phất như có một tâm sự phi thường trọng yếu. Hần dùng ngón tay chỉ vào tường thành vẫn còn đang thiêu đốt, rồi lại bổ sung yếu ớt: “Kỳ thật, bên Trung Nguyên cũng như vậy. Chẳng qua, người người hiểu lời này, liệu có mấy người có thể làm được?!”

A Sử lợi hại như thế không biết đáp lại, đành phải giữ im lặng. Ban đầu chắc chắn khả hãn nhìn xung quanh, hướng về vài tên tướng lĩnh dưới trướng mình phân phó: “Nói cho các huynh đệ không nên vội vã phá thành. Chuyển thành giả vờ, trì hoãn chiến đấu đến hừng đông. Không tham dự công thành thì sửa sang lại áo giáp và binh khí ngay tại chỗ. Không nên rối loạn trận hình!”

“Cái này? Vâng!” Các tướng lĩnh không cách nào hiểu được mệnh lệnh của hãn, vẫn đáp ứng một tiếng, bước nhanh mà đi. Chắc chắn khả hãn đã vứt bỏ túi nước, giẫm trên lưng nữ nô

một lần nữa lên ngựa. Ngẩng đầu nhìn lại bức tường bị thiêu đốt trong máu và lửa, hắn đột nhiên chuyển đề tài sang chiến trường phía đông: “Cốt Thác Lỗ bên kia có tin không? Hắn đã giết vào quận Thiên Mi rồi sao?”

“Không có.” A Sử cái kia Mạc Hạ nghĩ một chút, lớn tiếng đáp lại: “Nhưng ta nghe nói mười ba bộ tộc thái tộc tạo phản, không nghe theo mệnh lệnh của Cốt Lỗ và Tô Diêm nữa. Mà là đề cử Lý Húc làm đại hạo cân của bọn họ, kết bạn trở về Nguyệt Nha hồ!”

Ba huynh đệ đều đem Cốt Lỗ ở thảo nguyên phía đông A Sử nâng đỡ cùng chung đề phòng đối tượng, cho nên mỗi khi ba huynh đệ giữa huynh đệ náo loạn không thoả mái, đề cập tới xui xẻo của Lỗ, liền có thể khiến quan hệ giữa nhau hòa hoãn không ít. Lần này, tác dụng của Cốt Thác Lỗ lại bắt đầu có hiệu quả, trên mặt nhất định bắt đầu âm áp, cười nói: “Ta cũng nghe nói việc này! Cái kia phụ thân, quả thực danh bất hư truyền!”

“Ta còn nghe nói, có một gia hỏa tên là Vương Tu Bạt, nghịch theo con đường rút lui của Cốt Lỗ đánh về phía thảo nguyên. Dọc đường có rất nhiều bộ lạc bị thiêu hủy, làm hại các bộ lạc dưới trướng Cốt Lỗ than thở, mỗi ngày đều la hét muốn sớm ngày về nhà!” Khó được thấy được đại ca cao hứng, a sử lợi hại kia tranh thủ thời gian tiếp tục rung ngã cốt mang sở đoản của Lỗ, vừa nói vừa hoa chân múa tay.

“Đây cũng là một thủ đoạn lợi hại! Cốt Thác Lỗ gặp được phụ ly, cũng coi như gặp được đối thủ!” “Thủy Nhất lại cười cười, phảng phất Cốt Thác Lỗ căn bản không thuộc cùng dòng họ với mình.

“Nhưng hắn đích thực, nghe nói cũng là do Lý Húc bỏ rơi lúc trước. Cốt Lỗ nhất yên ngựa còn lại của người khác, nhưng cuối cùng ngậm trong miệng đều sợ tan mất.” A Sử Lợi kia càng nói càng vui vẻ, thế mà cũng đem một ít bí mật bất giác bắt ảnh lộ ra.

Lúc này, hắn lại vỗ mông ngựa lên đùi ngựa. Ban đầu chắc chắn khả hắn trọn tròn mắt, nụ cười lập tức biến mất trên mặt: “Đột Quyết chúng ta, không nên học thói xấu của đàn ông! Nữ

nhân tìm một nam nhân cường tráng làm chỗ dựa, có chỗ nào sai? Chỉ có Thương Lang cường tráng nhất mới có thể tru lên. Chỉ cần bọn chúng sinh con cho ngươi, cần gì phải quan tâm trước kia nàng từng thuộc về ai?”

“Ừm, ừm, Đại Hãn nói đúng!” A Sử Na Lợi kia ghen đến mức thở hổn hển, lâu bầu lăm bằm đáp ứng. Gia tộc A sử nhiều thế hệ thông gia với Trung Nguyên, rất nhiều thói quen sớm đã giống như quý tộc Trung Nguyên. Tuy rằng bọn họ không quan tâm đến việc cướp đoạt nữ nhân và tài sản của người khác, nhưng người có địa vị cao nhất trong nhà, trước khi gả tới, phải bảo trì hoàn bích mới được.

“Vì sao Đột Quyết chúng ta lại gặp nhiều trắc trở như vậy, chính là học theo thói quen xấu của quá nhiều người!” Ban đầu chắc chắn biết đệ đệ không phục, lắc đầu, tận tình khuyên bảo.” Nếu như ngươi đều không lĩnh ngộ được điều này, bảo ta sau này làm sao yên tâm giao Đại Khuyết cho ngươi!”

“Đại ca, đại ca đang nói gì vậy?” hạnh phúc đột nhiên xuất hiện khiến A Sử Lợi Lợi Đầu hoa mắt chóng mặt. Gã không cách nào xác định là mình đang thử, hay là thật sự có tâm truyền ngôi vị mô hôi cho mình. Gã sợ tới mức liên tục lui về phía sau, vừa khoát tay vừa đáp lại: “Đại ca, ta nhất định sẽ cố gắng trợ giúp cái bát này! Quyết định bất cứ ai cũng sẽ bị thương tổn!”

“Cái bát này thật quá trẻ! ” Thủy cung bỗng nhiên thở dài. Trước đêm nay, hắn cũng vẫn luôn muốn truyền ngôi, mà không phải một trong hai đệ đệ. Nhưng trận chiến trước mắt này hắn hiểu rất nhiều sự tình, tay chân tương tàn, cả nhà gần trong gang tấc lại tính kế lẫn nhau., Lấy độ tuổi cùng tư lịch của bát thứ, cho dù tiếp được mô hôi, có thể tính kế qua hai tộc thúc sao? Còn không bằng thừa dịp mình còn có thể chủ sự, thống khoái một chút, đem trình tự kế thừa vị trí mô hôi định ra, miễn cho ngày sau Đột Quyết nhân cũng lần nữa giẫm lên vết xe đổ của đám người Trung Nguyên trước mắt.

A Sử lợi hại đôi mắt nhìn chung quanh, thực sự không rõ hôm nay vị đại ca này của mình rốt cuộc đã sai làm chỗ nào. Lúc

trước còn hận không thể đem chính mình trừ khử cho nhanh, đảo mắt liền đem chính mình nâng lên tới trên mây.

Đứng cao, té đến tàn nhẫn. Hãn không muốn hồ đồ mà chết, cho nên tình nguyện lùi lại một bước, để người ta biết lòng trung thành của mình: “Đại ca có thể một mực trông coi hãn mà lớn lên! Ta cũng sẽ cố gắng phụ tá hãn, để hãn kế thừa cơ nghiệp huynh đệ chúng ta!”

Từ đầu tất phải cười cười, quay đầu ra lệnh cho bản thân hầu hạ bút mực đại mai táng bên cạnh mình: “Người ghi chép lại lời nói hôm nay của ta, sáng sớm ngày mai sẽ được mọi người công khai. Nếu như sau này ta được Trường Sinh Thiên chiêu mộ, mồ hôi sẽ do A Sử lợi hại kia kế thừa. Thời khắc này Aất Lợi cùng ta hội tụ đến, nhất định phải truyền ngôi vị thấp này cho con ta thập bát thập vũ. Nếu như có người chống lại mệnh lệnh này, tất cả Đột Quyết đều có thể giết nó. Ta thứ tội cho kẻ giết người vô tội!”

“Đại ca!” Lần này Aất lợi hại cuối cùng cũng tin tưởng hạnh phúc trước mắt là thật, nằm sấp trước ngựa Khả Hãn, lệ rơi đầy mặt. Đi theo phiên chợ lớn nhỏ bên người từ đầu đến cuối, Mai Đồn., Đám thổ truân nhanh chóng tiến lên đỡ dậy, ba chân tám cẳng mang bùn cát trên đầu gối hãn đi, sau đó phủ thêm cho hãn một chiếc áo lông trắng tinh, dìu hãn lên chiến mã. Hai vị nam nhân gia tộc A Sử mặc áo lông bằng da trắng đứng đó dưới ánh trăng, dùng roi da chỉ trở giang sơn, cười ha ha.

“Người nói là Cốt Lỗ đánh vỡ tường quan của quận Thiên Lan sao?” Ban đầu chắc chắn một bên chỉ điểm giang sơn trong bóng đêm, một bên truy vấn.

“Không phá được, cũng không có Đại Hãn nào đánh tốt hơn bên này đâu!” A Sử Lợi Lợi nặng nề gật đầu.

Ánh mắt hai huynh đệ nhìn chung quanh, xa xa, trông thấy một ánh lửa từ ngoài thành lóe lên. Theo sát, hơn mười trinh sát bay tới.

“Báo Đại Hãn, có quân địch từ cánh trái đánh tới, số lượng không rõ!” Trinh sát dẫn đầu lập tức giơ lên một miếng da dê, la lớn.

“Truyền lệnh xuống tam quân, bỏ qua việc nhốt tường, tiêu diệt kẻ địch!” Nhất định quát roi ngựa chỉ về phía ánh lửa ở xa xa, lớn tiếng quát lệnh.

Đỗ một điểm: A Sử cát thế kia, lập tức bắt buộc Khả Hãn.

Chú nhị: A Sử Lãng lợi kia, lập tức xử La Khả Hãn. A Sử kia Mạc Hạ kia là Tụ Lợi Khả Hãn, từ đầu đến cuối A Sử con trai A Bát Côn làm đột ngột Khả Hãn.

Chương thứ bảy thịnh thế (8)

Trời dần dần sáng lên, thái dương ngủ say từ đỉnh núi lộ ra nửa cái đầu, đem ánh sáng nhu nhược rải lên trên bức tường này. Vạn Lý Trường Nhân mệt mỏi không chịu nổi bị ánh mặt trời chiếu sáng, nhẹ nhàng run lên một cái, vết thương to nhỏ trên người phát ra âm u “Ô ô ô ô —” một tiếng kèn lệnh trong nháy mắt phá vỡ trầm mặc., Quạ đen từ trên chiến trường giạt mình đến mức vỗ cánh bay lên.” A, a, “Ăn thịt người cả đêm không thể xoay quanh, ở sườn núi màu nâu đen ném xuống bóng ma giống như mây đen. Thi thể trên triền núi kia trong nháy mắt bị bóng ma bao trùm, nháy mắt lại bị ánh mặt trời chiếu sáng, rõ ràng là âm thầm., Không ngừng không nghỉ. Mỗi khi ánh sáng luân chuyển, liền mơ hồ có sương mù màu trắng từ thi thể bay lên, quanh quẩn, quanh quẩn, phảng phất như linh hồn không cam lòng rời khỏi, vẫn lưu luyến thân thể đã lạnh như băng.

Không đợi tử khí trên chiến trường hoàn toàn bị ánh mặt trời làm bốc hơi, xương cốt kia của A Sử Lỗ liền sốt ruột không đợi được phát động tiến công ở tuyến này. Chiến đấu kịch liệt hôm qua khiến hắn giảm đi uy phong, hôm nay., Mặt mũi mất đi phải từ chỗ quân địch tìm trở về. Vậy không chỉ liên quan đến vinh nhục cá nhân hắn, hơn nữa liên quan đến an nguy của hơn mười vạn người Đột Quyết. Đàn sói tự có quy tắc của đàn sói, vạn nhất bị bộ tộc khác phát hiện ra bộ dạng hùng mạnh như vậy thì thật ra không chịu nổi một kích, Mạc Đông thảo nguyên sẽ nhanh chóng đổi lấy Lang Vương mới.

Mà lang vương mới sẽ không để lại mồ hôi cho người khác. Huynh đệ khác của các gia tộc A sử, Mạc Bắc và Mạc Tây cũng sẽ không nghiêm túc mà dùng tay giúp đỡ. Một người bị đánh bại Đại Hãn không có bất cứ giá trị gì, bọn họ sẽ cao hứng nhìn xương cốt đồ mồ hôi bị người ta chặt đầu, sau đó mới mượn danh nghĩa báo thù cho Cốt Lỗ., Tiếp nhận việc trị vì cho Mục Nhân và Thảo Trường. Đồng dạng, nếu như huynh đệ lúc đầu bị địch nhân đuổi xuống vương tọa, Cốt Thác Lỗ

cũng sẽ không phát một binh một tốt. Đây là quy tắc sinh tồn của đàn sói, mấy ngàn năm qua không ai phá được.

Ba biên quân thủ vệ hiển nhiên không ngờ lang kỵ nhào lên từ sớm như vậy, phản ứng phi thường hoảng loạn. Ít nhất hồ lô là dạng này, đứng cách chiến trường khoảng sáu trăm bước trên một khối nham thạch., Cốt Lỗ có thể rõ ràng nhìn thấy thân ảnh lão đạo của đám hộ vệ phía ngoài thành. Hòn đá to bằng cái thớt gào thét bay qua, đẩy một đạo thủ vệ bên cạnh bọn họ lên không trung. Khói bụi lập tức tràn ngập ra, thay thế cho đám sương mù cùng đám quạ trên tử thi, một lần nữa che lấp ánh nắng lơ mờ.

“Oanh!” “Oanh!” Tảng đá nặng nề rơi xuống đất không ngừng vang lên tiếng động. Vụ va đập khiến toàn bộ sơn cốc đều run rẩy. Tường thành được thủ quân suốt đêm tu bổ giống như đũa bé đi trên bờ cát, trong nháy mắt bị bắn ra mấy vết nứt thật sâu. Các thủ hộ giả chật vật không chịu nổi chạy mấy lượt ra khỏi cửa thành., Ý đồ phá hủy phi xa đứng vững trên đài cao, lại đều bị lang kỵ dùng vũ tiễn bắn trở về. Trải qua một trận ác chiến ngày hôm qua..., Song phương đều tổng kết ra không ít kinh nghiệm chiến đấu. Thủ quân biết uy hiếp lớn nhất đối với họ là ném đá xe, trăm phương ngàn kế muốn hủy diệt. Mà lang kỵ trước khi bức tường thành bị đâm một lỗ thủng, cũng quyết không leo lên tường thành làm cái hi sinh vô vị.

Cự ly bốn trăm bước, chỉ cần lang kỵ và các võ sĩ bộ tộc không phạm sai lầm như ngày hôm qua, thủ quân căn bản không có khả năng tìm được cơ hội uy hiếp ném xe đá. Thủ quân xuất kích bất lợi lại tập trung mười mấy cái sàng nổ, ý đồ dùng tên nổ để vẫn hồi cục diện. Từ trên không sơn cốc tiếng gió sớm không chút khách khí đem nổ lớn nâng lên, nhẹ nhàng không biết ném về phương nào.

Trường Sinh Thiên hình như thật sự nghe thấy lời đám người Tát Mãn cầu nguyện, vô tình vô ý mà bắt đầu hỗ trợ cho người Đột Quyết. Nháy mắt khi mặt trời vừa lên khỏi triền núi, gió đã từng chút từng chút tăng lên. Theo mặt trời mọc lên càng lúc càng cao, gió trên không sơn cốc cũng càng thêm mãnh liệt, dần dần rơi xuống đất., Tiếng trống hai bên địch ta đều không che dấu được tiếng gió trên bầu trời. Mà những khói

đặc bị xe đá ném lên vừa bay ra ngoài cốc, liền lập tức bị thổi thành từng làn khói. Từng sợi khói bụi nhanh chóng bay xa, nhanh chóng phân tán. Nửa canh giờ sau, đám mây cấp tốc di chuyển trên bầu trời cũng bị nhuộm thành màu vàng đen, ảm đạm, tựa như mùa sông lũ.

Đây là một thời tiết thích hợp để giết người. Uy lực của sàng Tử nỗ giảm đi nhiều, nhưng uy lực của cỗ xe đá lại không bị ảnh hưởng bởi sức gió. Dưới sự chỉ huy của người Ba Tư, các ”pháo thủ” thao tác càng ngày càng thuần thục thậm chí còn có thể khiến tảng đá rơi xuống mức sai lệch đạt tới hai mươi bước. Mỗi một khối đá đồng thời bay ra, tất nhiên có một khối đánh trúng tường thành. Theo thời gian trôi qua., Khe hở trên bức tường này ngày càng lớn, càng ngày càng sâu, càng nứt càng vượt qua năng lực tu bổ của người thủ thành.” Lại một tảng đá nữa rơi xuống, đánh ngã mấy tên thủ vệ vác bao cát đang sửa lại tường thành., Máu lập tức thuận theo khe nứt ồ chảy xuống, chảy qua vết máu người bảo vệ, lần nữa bôi lên bề ngoài của bức tường này một vệt đỏ sẫm.

Đó là màu sắc khiến cho tất cả động vật ăn thịt hưng phấn. Trong sơn cốc chờ đợi đã lâu, đám sói trong sơn cốc hưng phấn hoan hô. Bọn họ biết, cứ tiếp tục như vậy, có lẽ không tới nửa canh giờ, tường thành trước mắt sẽ sụp đổ. Người Trung Nguyên đã mất đi sự bảo vệ của tường thành làm sao lại là đối thủ của các võ sĩ. Đặc biệt là trong thời tiết mưa tên đại giảm, thiên thời, địa lợi bảo vệ hết, sao thủ quân có thể đỡ được một kích của lang kỵ.

“Trường Sinh Thiên phù hộ người Đột Quyết!” Tát Mãn thông minh lại bắt đầu vây quanh xe đá lớn tiếng ca hát. Bọn họ không hiểu quân sự, nhưng bọn họ biết thắng lợi đã gần trong gang tấc. Người giữ thành công không có tám chấn, binh sĩ bốn mươi vạn bộ tộc thay phiên nhau công kích, tên địch tướng khiến người ta sợ hãi hôm qua cho dù là đầu hổ, cũng không chống nổi nhiều con sói dưới trướng gia ta.

“Trường Sinh Thiên phù hộ người Đột Quyết!” Các võ sĩ bộ tộc dùng da người gõ theo nhịp hát tiết tấu. Thắng lợi trong tầm mắt, ánh rạng đông sắp tới, phá tan đoạn tường thành

trước mắt này, Trung Nguyên chính là con dê béo không mọc sừng.

Trong tiếng hoan hô, Cốt Lỗ kia của A sử chậm rãi đi xuống nham thạch, dưới sự hầu hạ của thị vệ trèo lên lưng ngựa. Hãn là người duy nhất trong toàn bộ sơn cốc có thể cưỡi ngựa, có lẽ bởi vì vị trí của mình cao., Ánh mắt hãn không vui sướng như đám thuộc hạ. Cứ tiếp tục oanh tạc điên cuồng gần một canh giờ đã hoàn toàn hủy diệt chương ngại cuối cùng trước mắt, có lẽ canh giờ sau đây, hãn có thể ở trên Phong Hỏa Đài cao nhất ở phía xa, vừa uống rượu vừa quan sát ánh lửa bốc lên từ trong bức tường. Nhưng trực giác của Lang Vương lại nói cho Cốt Lỗ, tất cả trước mắt đều không đơn giản như nhìn thấy. Có lẽ sau bức tường này có che giấu nguy hiểm gì đó., Vô cùng mạnh mẽ, phi thường hung mãnh. Cốt Thác Lỗ không cần nhìn thấy nó liền có thể cảm giác được nó tồn tại. Tựa như trong bóng tối ẩn giấu một con mãnh thú to lớn, chỉ cần cảm nhận được khí tức của nó, tất cả kẻ săn mồi và kẻ bị săn giết đều sẽ run lẩy bẩy.

Loại cảm giác này khiến người ta cực kỳ không thoải mái. Đặc biệt là lúc sĩ khí của tất cả bộ tướng, mưu thần đều tăng vọt. Cốt Thác Lỗ ở trên lưng ngựa hết nhìn đông tới nhìn tây, vài lần ra lệnh cho xe đá đình chỉ công kích, toàn quân rút lui khỏi sơn cốc để phòng bất trắc. Nhưng lời đến cổ họng, hãn lại theo lý trí ngậm miệng lại.

Nếu như bị kẻ địch không thể nhìn thấy dọa lui, bất luận sự tình phát sinh sau này có thể chứng minh hay không, giờ phút này hãn phán đoán chính xác, nguyên thảo nguyên Đông tái sẽ không có chỗ đứng cho hãn. Thân phận Lang Vương vô cùng tôn quý, nhưng Lang Vương lại không thể tùy tiện làm những việc mình muốn, bởi vì bên cạnh hãn có vô số ánh mắt đang nhìn trộm.

“Đại Hãn chuẩn bị bây giờ cho địch nhân một đòn trí mạng sao?” Đại Mai Việt A Đại Thổ thấy chủ nhân nhà mình đứng ngồi không yên, cho rằng Lỗ mỗ nóng lòng giành chiến thắng, cười nhắc nhở: “Theo ý kiến của lão nô, không bằng chờ lỗ thủng trên tường thành lại mở rộng thêm một chút. Huynh đệ một lần xung phong là có thể bắt được!”

Phảng phất cùng lời nói của hắn, theo đó nổ “Oanh!” một tiếng vang thật lớn, bức tường phía trên cửa khe hẹp hồ lô mở ra một lỗ hổng dài nửa trượng. Trong khói đặc, thủ quân vút binh khí chạy trốn tứ tán, các võ sĩ bộ tộc cầm đao đang chiến đấu thì lớn tiếng hoan hô, hoa chân múa tay vui sướng. Nhưng được chủ soái ra lệnh một tiếng, lập tức xông lên bắt lấy toàn bộ miệng ải.

“Truyền lệnh xuống tam quân, không có mệnh lệnh của ta, bất luận kẻ nào cũng không được tới gần tường thành một bước!” Cốt Thác Lỗ chọt từ trên lưng ngựa thẳng tắp, khàn cả giọng hô.

“Vâng, Đại Hãn!” Chúng thân tín bị cử chỉ quái dị của hắn dọa cho hoảng sợ, đáp ứng một tiếng, lập tức dùng tiếng sừng đem lệnh của Cốt Lỗ truyền ra ngoài. Võ sĩ cùng lang kỵ sĩ bộ tộc sốt ruột không nghĩ tới mình chờ cả buổi, lại chờ mệnh lệnh vớ vẩn như vậy, tức giận hai mắt bốc lửa, quay đầu lại, cùng nhìn về phía Cốt Lỗ.

“Ném đá xe, tiếp tục, san bằng toàn bộ đoạn tường này!” Cốt Thác Lỗ không để ý tới ánh mắt thiêu đốt chung quanh, tiếp tục kêu gào như kẻ điên.

“Vâng!” Đột Phá Vương Đình thuê người Ba Tư từ nơi cực tây tới, khinh miệt bĩu môi, một lần nữa cầm cờ chỉ huy lên. Có thể phá mở một lỗ thủng cao lớn rộng rãi như thế, gần như đã là cực hạn uy lực của xe hàng đá! san bằng cả đoạn tường thành? Chẳng lẽ Cốt Thác Lỗ cho rằng bức tường thành này là hàng rào gỗ trong bộ lạc hắn sao?

Oán thán thì oán thán, người Ba Tư nếu cầm tiền tài của Đột Quyết Vương Đình, chỉ có thể dựa theo mệnh lệnh của Cốt Lỗ mà làm việc. Tuy rằng mệnh lệnh này trong mắt hắn thoát nhìn là ngu xuẩn cùng nhu nhược như vậy, hòn đá to lớn tiếp tục bay ra., Tảng đá hai bên tường thành lỗ thủng loạng choạng, không có kẻ thủ vệ nào dám tới gần lỗ thủng, ngay cả Phong Hỏa đài cao nhất trên tường quan cũng không chống lại nổ lớn nữa. Đám Thủ hộ giả phía dưới dường như chuẩn bị từ bỏ giây dựa vô vị, yên lặng tiếp nhận vận mệnh ông trời sắp xếp.

Nhìn thấy lỗ thủng ở phía xa không ngừng mở rộng, Lang kỵ và các chiến sĩ bộ tộc mơ hồ hiểu được ý định của Thác Lỗ.” Đại Hãn chuẩn bị cho chúng ta đi càng rộng rãi thêm chút ít!” Bọn họ hò hét loạn lên. Lý do này miễn cưỡng có thể tiếp nhận. Dù sao vận mệnh của bức tường này đã được định trước, mọi người không cần tính toán sớm một khắc nữa sẽ đánh vào nó.

Nhìn thấy xung quanh lỗ thủng bị đập nát không có bất cứ động tĩnh gì, mà bộ hạ dưới trướng mình cũng chậm rãi khôi phục an bình, tâm tính Thác Lỗ thoáng hòa hoãn một chút. Hãn lau mồ hôi trán, thuận tiện lau đi ánh mắt đang có vẻ lo lắng cùng bất an, quay đầu hướng về phía Mai Đại Đảm vừa mới nói, thấp giọng phân phó: “Hầu cận, người dùng góc giác liên lạc một chút, hỏi một chút hai sơn cốc khác, phản ứng của thủ quân như thế nào?”

“Vâng, chủ nhân!” Hậu Cận A Đại Mai hướng Cốt Lỗ khom người một cái, nắm lấy kèn lệnh trong tay truyền lệnh binh, ra sức thổi vang. Đột Quyết thủ tới gần trên đỉnh núi nghe thấy tiếng động hỏi, lập tức phản chấn tinh thần., Nghi vấn đã nâng cốt Lỗ một cái tiếp một cái hướng phương xa truyền tới. Một lát sau, ngoài sơn cốc cũng truyền đến tiếng góc xa xăm, trước xa sau gần, trước mơ hồ sau rõ ràng. Hầu Trọng Đại Mai, A Sử nọ dựng thẳng lỗ tai lên nghe ngóng một lát, lần nữa chạy đến trước khi gãy xương bật mã., Thấp giọng đáp lại: “Bẩm chủ nhân chí cao vô thượng, chiến đấu Kỳ Lân cốc vẫn đang tiếp tục, theo mệnh lệnh của ngài, Áo lĩnh quân Khô Đầu Xử nghi binh tấn công., Kẻ địch bị đánh cho không hề có sức chống trả. Hoàng Hoa Toại Tử...” Hãn cẩn thận nhìn sắc mặt Cốt La Lỗ, tiếp tục: “Hoàng Hoa Toại Tử bên kia, Lý Húc dẫn đầu quân đánh tới. Cỗ xe không có xe đá đã bị hủy diệt toàn bộ. Người Ba Tư chúng ta thuê cũng bị giết năm người, ba người còn lại lui ra khỏi sơn cốc, chết sống không chịu tiến lên phía trước!”

“Phế vật!” Cốt Lỗ lông mày lập tức nhíu lại, thấp giọng tức giận mắng.

“Vâng! Đám Ba Tư kia đều là phế vật!” Cơ thể A Sử kia sợ tới mức run rẩy, bả vai run rẩy. Tính tình Cốt Lỗ rất tệ, nếu đối lại

là trước kia, hẳn nhất định sẽ vô tội ăn mấy roi. Nhưng lần này A Sử chờ đợi cả nửa ngày, không ngờ đau đớn lại không đợi được. Chủ nhân hẳn kiêng đường huynh, Cốt Trương Thác Đại Hãn chẳng những không bực phát, mà còn thấp giọng cười rộ lên.

“Hắc hắc, hắc hắc, hắc hắc!” Tiếng cười âm lãnh khiến người nghe sợ hãi trong lòng, theo bản năng liền muốn trốn ra xa.

“Hắc hắc, hắc hắc, hắc hắc!” Cốt Lỗ Việt cười càng vui vẻ, cười càng vui, rốt cục bắt đầu ngửa đầu cười to. Có nguy hiểm gì cũng không có! Lý Húc một khi đã mắc mưu chính mình..., Bị đám ái tử dưới trướng cưỡng ép phải sống lỗ chỗ, sẽ không có khả năng xuất hiện cái khe hở lộ trước mắt này nữa! Mà chỉ cần mình có thể thuận lợi bắt được khe hở, mấy người Ba Tư chết thì sẽ chết, toàn bộ võ sĩ còn lại của Ương Tổ đặc biệt đều phải giao cho hắn thì có thể làm được gì đây. Mất đi yểm hộ của bức tường này, chẳng lẽ hắn còn có thể ngăn cản bước chân của người Đột Quyết sao?

“Lớn, Đại Hãn!” A Sử Na Mạn kia, Hạ Lỗ, a Sử kia, a sử bọn Đột Quyết, A Sử kia đều bị cười đến nổi da gà, nhìn Cốt Lỗ, thấp giọng gọi.

Cốt Lỗ cười quay đầu, đá lớn đặt ở trong lòng âm âm rơi xuống đất.” nện, đập, đập cho ta!” loan đao chỉ thẳng vào bức tường, lớn tiếng ra lệnh: “Tiếp tục nện nó. Các dũng sĩ giơ đao của các người lên, tới gần bức tường này. Lao tới, cướp nữ nhân của bọn họ, đốt nhà của họ.”

“Tiến lên, giết chết nam nhân của bọn họ, cướp đi nữ nhân của bọn họ, đốt nhà của bọn họ.” Võ sĩ các bộ lạc hưng phấn kêu to, dưới sự chỉ huy của tướng lĩnh Đột Quyết, nhanh chân hướng về phía tường thành giết tới.

Trong xe đá làm khói bụi dày đặc, tường thành tàn phá không chịu nổi vẫn đứng ở cuối sơn cốc lẳng lẳng, không lo cũng không sợ.

Trong truyền thuyết, khi kiến trúc bức tường này đã từng phong ấn một con rồng nhỏ nằm trên nền đất.

Một ngày nào đó, Long hội sẽ tự mình tỉnh lại, tự bảo vệ mình.

Chương thứ bảy thịnh thế (8)

Mắt thấy các võ sĩ đã tới gần tường thành, người Ba Tư chỉ huy xe đá vì để tránh ngộ sát đồng bọn, đành hậm hực dừng bắn. Quân phòng thủ mặt mày xám xịt bị tướng lãnh cấp thấp bức bách, nơm nớp lo sợ từ sau tường thành sụp đổ lộ ra nửa cái đầu từ phía sau tường thành sụp đổ lộ ra., Hướng người Đột Quyết bắn ra những mũi tên rải rác. Nhưng rất nhanh, bọn họ đã bị đám sói chen chúc mà đến hù dọa mất lá gan, ném cung xuống, chật vật chạy về phía sau. Tướng lĩnh cầm đao của Nhâm đốc chiến chật chém rìu, kiên quyết không chịu quay đầu lại.

“Người đàn ông giết chết bọn họ, cướp đi nữ nhân của bọn họ, đốt nhà của họ...” Thấy địch nhân mềm yếu như vậy, các võ sĩ bộ tộc trong xung phong sĩ khí càng tăng vọt. Mặc dù không cẩn thận bị mũi tên làm bị thương, cũng nhanh chóng nhổ đuôi mũi tên, lúng túng theo đại đội nhào về phía trước.

“Người đàn ông giết chết bọn họ, cướp đi nữ nhân của bọn họ, đốt nhà của bọn họ...” Các võ sĩ như ngửi được mùi cá tanh, càng lao càng dũng. Đến gần tường thành, dùng lòng bàn tay đè chặt tường thành lại., Nhảy vào, từ lỗ thủng này tới lỗ thủng khác tranh nhau chen lấn về phía lỗ thủng. Còn có một kẻ đảm lược lớn mật khác, ý nghĩ hảo huyền khai mở, vung mã đao chém về phía cửa thành ngăn trở nút cửa khẩu. Kết quả khiến người ta vui mừng khôn xiết, cửa thành đã bị ném đá lung lay sắp đổ mới bị chặt vài cái liền ầm ầm ngã xuống, mở rộng ra một con đường lớn kim quang thông tới tài bảo và lương thực cho các võ sĩ!

“Giết, giết, giết!” Thấy đợt công kích đầu tiên của võ sĩ xông lên đã thành công, lang kỵ trong sơn cốc càng là quần hùng sôi sục. Bộ lạc khác có tướng lĩnh thậm chí còn không đợi Cốt Diện Quân ra lệnh, liền suất lĩnh võ sĩ dưới trướng xông lên. A Sử Na Lợi, Hạ Lỗ của A Sử., Đám Đột Quyết thân quý A Sử còn có thể ước thúc được đám bộ hạ bên cạnh mình, sắc mặt lo lắng cũng không nói thêm gì. Trải qua năm đó Dương Quảng ăn cơm không lấy tiền, trên cây treo tơ lụa cố ý khoe khoang,

cảnh tượng phồn hoa Trung Nguyên đã cắm rễ thật sâu trong lòng các võ sĩ bộ tộc. Vách ngăn Trung Nguyên đã sụp đổ, tài phú như núi gập trong gang tấc, thử hỏi người nào còn có thể kiềm chế được?

Đôi mắt với ánh mắt uy hiếp của các bộ tướng, Cốt Thác Lỗ của A Sử kia không thể không thỏa hiệp. Mặc dù trong tiềm thức, hắn vẫn cho rằng thắng lợi tới quá nhanh. Lý Húc đã từng đánh cho mình chạy trời chết, không có khả năng một điểm hậu chiêu cũng không lưu lại tùy ý cho khe hở lộ thất thủ. Nhưng giờ phút này hắn đã thân bất do kỷ, chỉ có thể vừa điều binh khiển tướng, vừa yên lặng hướng Trường Sinh thiên cầu nguyện, cầu nguyện trận chiến này dừng lại sinh thêm chuyện.

Trường Sinh Thiên khẳng định nghe được tiếng kêu của Cốt Lỗ, lang kỵ cùng võ sĩ bộ tộc dẫn đầu tấn công vào tường quan hầu như không gặp phải bất cứ sự chống cự nào. Sau tường thành tàn phá, không ngừng truyền đến tiếng hoan hô cùng hò hét của bọn họ. Mà những tiếng hoan hô cùng reo hò này tựa như đốm lửa trên cỏ hoang., Trong nháy mắt sĩ khí của quân sĩ tiếp theo đã điểm lên ngọn lửa cuộn cuộn. Cũng xông tới nuốt quân, bộ Tà Bạt bộ xông lên, Ô Lương bộ cũng xông tới. Trong nháy mắt., Đã có hơn hai ngàn võ sĩ bộ tộc cùng Lang kỵ xông vào trong tường quan, đại quân tiếp theo vẫn như thủy triều mênh mông lao tới. Tình cảnh này khiến Cốt Lỗ lại một lần nữa hoài nghi trực giác của mình, hai chân kẹp chiến mã, dưới sự vây quanh của đám vệ sĩ xông về phía tuyến đầu tiên.

Hắn muốn biểu diễn dũng cảm trước thiên quân vạn mã của mình. Ngày hôm qua chiến bại chủ yếu là bởi vì chuẩn bị không đủ, hôm nay, hắn sẽ không lại giẫm vào vết xe đổ ngày hôm qua. Trừ mấy ngàn Hắc Giáp Thân vệ bên người, sau sơn cốc, hắn còn chuẩn bị trước hơn một vạn năm ngàn cung thủ, mặc dù nhất thời thất bại, hắn cũng có thể ra lệnh cho cung tiễn thủ bắn ra một khu vực tử vong, cắt đứt sẽ không bị tướng sĩ Trung Nguyên dính lấy thân thể.

Lỗ hồng bị đập vỡ trên tường quá hẹp, đám sói cười càng tiến về phía trước, tốc độ càng chậm. Võ sĩ các bộ lạc nóng lòng vào vụ cướp bóc rất thiếu trật tự, liều mạng chen chúc hướng

cửa vào, căn bản không chú ý đến người đến trước đến trước sau, trường ấu tôn ti. Mà lúc này hiệu lệnh của Cốt Lỗ đã không dùng được, mặc dù hấn lộ ra áo khoác lông dê, cũng không ai nhường đường cho hấn đi.

Đây là chiến đấu điên cuồng. Trong lòng các võ sĩ lúc này đã không còn sợ hãi đối với tử vong, không còn kính ngưỡng quyền thế, chỉ còn lại khát vọng giành được thắng lợi. Bọn họ hô nát hòng, không biết mệt mỏi, chen một cái bả vai, cũng không biết đau đớn. Bị đám mặc áo bào giày xéo, cũng chẳng buồn kêu chửi nữa, chỉ dùng hết sức lực toàn thân chen về phía trước.

Nhưng vào lúc này, trên Phong Hỏa Đài đột nhiên truyền đến một trận tiếng kèn, “Ô ô, ô ô ——!”, trầm thấp dài thườn thượt, như mỏ hổ gầm cộc, cự long đầu minh., Đám võ sĩ đã leo lên đoạn thành đột kích tất cả dừng bước. Không chỉ như vậy, lao tới cổng thành cũng đột nhiên dừng lại, thấy ma quỷ như muốn đánh, lui về phía sau. Trong sơn cốc, võ sĩ và lang kỵ không thấy điểm lạ thường phía trước, vẫn tiếp tục lao về phía trước, ngăn chặn đám gia hỏa đang định lui về phía sau, đẩy bọn chúng tiếp tục đi tới.

Phía trước không còn là thông suốt nữa. Chỉ thấy tinh kỳ phụ cận cửa thành lay động, lại có bốn đoàn binh lính dưới sự dẫn dắt của giáo úy, dọc theo con đường chạy thẳng lên tường thành xung phong xuống. Con ngựa vốn cung cấp sự tiếp viện cho thủ quân đầu tường thành., Lúc này lại bị đám thủ vệ phía tường thành sử dụng ngược lại, lập tức thu hoạch cực kỳ hiệu quả. Lang kỵ và các võ sĩ không ngờ trên tường thành lại mai phục nhiều người như vậy, bị giết trở tay không kịp. Đội tiên phong chạy nửa dặm về phía tường thành đã phát hiện phía sau nửa dặm có quân địch xuất hiện. Họ vội vàng quay ngược trở lại, chỉ nghe bên tai lại một tràng hồi hả kèn lệnh., Bốn đoàn binh sĩ từ trong rừng cây gần đó, gò đất phía sau cuốn tới, râu dài trong tay vung ngang đao, chém về phía người Đột Quyết như chém dưa thái rau. (Chú nhất)

Trong lúc gấp gáp, Lang kỵ và các võ sĩ xông vào trong tường thành làm sao phản ứng chính xác được. Có người kêu thảm một tiếng, xoay người bỏ chạy. Có người ý đồ ngoan cố chống

đờ đến cùng, lập tức bị huynh đệ Bắc Lãng đâm thành tổ ong. Chiến huynh đệ Bắc Lãng công kích đắc thủ không chút dừng lại, giải quyết xong quân địch xông vào trong tường thành, lập tức nghênh đón đánh về phía tường thành. Trong quá trình tiến lên, họ lập tức tiến lên., Tám gã giáo úy phối hợp với nhau, dẫn dắt huynh đệ dưới trướng trái Nhất Chuyển, lại một vòng như nước chảy mây trôi, đan xen hơn hai ngàn bốn trăm huynh đệ với nhau tạo thành một đại trận hình tam giác.

Trận hình tam giác vừa tới gần tường thành, các võ sĩ đang ào ào xông tới lập tức ngăn cản không nổi. Muốn tiếp tục xoay người chạy trốn, nhưng bị áo bào của mình vây quanh, không thể lui lại nửa bước. Đang lúc hoảng sợ, mấy trăm cây trâm dài luân chuyển đâm tới, khiến tất cả các võ sĩ không còn chỗ tránh né bị đâm thành hồ lô máu.

Nhìn thấy thảm trạng của mình và đám người mặc áo bào trước mặt, Lang kỵ và các võ sĩ sợ tới mức “mẹ ơi” một tiếng, liều lĩnh chen lấn phía sau. Lang kỵ và võ sĩ phía sau vẫn như cũ không phanh chân lại, tiếp tục lao về phía trước. Dưới sự đè ép của hai bên, trật tự càng loạn hơn, gần như là bị quân Bắc Lãng dùng râu cắt cỏ, cắt từng tầng từng tầng một ở xung quanh miệng vết thương của thành.

Máu theo tường thành tàn phá chảy xuống như thác nước, thi thể như loạn thạch hương ngoài thành lăn. Sinh mệnh như lá thu, nháy mắt tàn lụi, nháy mắt bị gió núi thổi tan. Đám cướp bóc tài phú Trung Nguyên bị làm hoa cả mắt lại không bị người ta đổ máu tươi đổ thân thể, vẫn đang liều lĩnh lao về phía trước.

Xông lên Đoạn Thành, bị đâm ngã, giẫm lên thi thể bị đâm ngã, một loạt võ sĩ khác xông lên Đoạn Thành. Phát hiện rừng rậm phía trước, quay đầu đã muộn, không thể làm gì khác hơn là bị thân thể đồng bọn xô đẩy, chủ động hướng râu dài đưa lên. Từng tầng thi thể đan xen, cho đến chỗ tường thành sụp đổ, bùn đất bị người ta máu chảy thành đầm lầy, rốt cuộc không đứng vững được nữa, đám Đột Quyết bộ lạc nặng cân mới đột nhiên thanh tỉnh, minh bạch chính mình lại mắc vào một cái hố to.

“Rút lui, tránh xa tường thành. Tránh xa tường thành!” Vẫn như cũ không đợi Lỗ Thống nhất lệnh cho, các bộ võ sĩ các bộ đều lui về phía sau. Các bộ lạc mặc áo bào lộng lẫy căn bản không kịp cùng người chiến bại phối hợp hành động, chỉ có thể người khác hơn người, người chen người, không hạn chế đè ép ra một đường không gian sinh tồn.

Nhưng không gian sinh tồn nhỏ hẹp này thoáng cái đã biến mất, theo một loạt tiếng trống biến hóa, quân Bác Lăng công kích đả thủ dọc theo cửa thành đã không tồn tại nhanh chóng lao ra. Ngay dưới mí mắt Lang Ky và đám võ sĩ bộ tộc Đột Quyết thông dong cả đội, sau đó đập lên tiếng trống, chậm rãi hướng về phía trước.

“Lại là như thế!” Bị đè ép ở khoảng cách tường thành ba trăm bước tiến thối lui nan, hồi hận thiếu chút nữa đem ruột phun ra ngoài. Vừa rồi hấn sở dĩ có can đảm hạ lệnh để các võ sĩ buông tay tấn công, một mặt là bị tình thế bức bách. Mặt khác, chính là căn cứ vào tình báo “Lý Húc đã giết ra hoàng hoa bạc tử” đưa ra phán đoán. Dựa theo tính toán nhỏ trong lòng Cốt Thác Lỗ., Nếu Lý Húc đã đánh giết ở Hoàng Hoa Chi Tử, Bác Lăng tinh nhuệ sẽ không thể ở trong Hồ Lô Lậu này chờ mình. Chờ Lý Húc phát hiện trên mặt có lỗ mẫn Hoàng Hoa chạy đến, chính mình đã dễ dàng lấy miệng khe Hồ Lô.

Ai ngờ, từ bên hoàng hoa lỗ tử kia giết ra căn bản không phải là Bác Lăng tinh nhuệ, mặc dù tướng lĩnh đi đầu cũng đánh soái kỳ của Lý Húc. Mà đội binh tướng trước mắt này thông dong kết trận mà chiến, mới là quân Bác Lăng chính là hàng thật giá thật, như giả trá, ngay cả kẻ giết người Đột Quyết hôm qua cũng không có kịp lau chùi.

Cầm lên lưỡi đao sắc bén màu tím nhạt, Bác Lăng quân gắt gao cắn lấy Đột Quyết Lang Ky. Địa hình Hồ Lô giản so với hoàng hoa ấu tử thì rộng hơn một chút, cho nên đại trận tam giác trước mặt Bác Lăng quân so với hôm qua đã hơi rộng hơn một chút. Hai ngàn bốn trăm người xếp thành gần ba mươi hàng, khoảng cách giữa hai ngàn sĩ tốt., Sau khi bị người Đột Quyết đập nát tường đồ, hơn hai ngàn hào kiệt giang hồ lục tục lục tục lật ra, thuần một sắc thanh phác đao, một tay thuần bằng da, hò hét bám vào hai bên trận hình tam giác.

Những giang hồ hào kiệt đó phối hợp rất ít, nhưng kỹ xảo giết người lại mạnh hơn nhiều so với sĩ tốt Bắc Lãng. Sau khi danh tiếng của người Đột Quyết bị đánh xuống, hai bên sườn núi của Hồ Lô giản hầu như đã trở thành sân tập chơi của các hào kiệt giang hồ. Đột Quyết Lang Kỵ cùng võ sĩ bộ tộc lạc đơn lẻ căn bản không chống đỡ nổi một chiêu đối mặt với võ sĩ bộ tộc., Bị các hào kiệt giang hồ dùng chiêu thức đơn thuần vô cùng rõ ràng một đao chặt ngã xuống đất, sau đó một đao chém đứt cổ, treo cái đầu đầm máu lên trên kim câu bên hông.

Cơ hồ là bị Đào Ngột quân đẩy lùi, Lang kỵ và võ sĩ bộ tộc liên tục bại lui. Cảnh tượng ngày hôm qua lại tái diễn, ở trong sơn cốc chật hẹp, các kỵ binh không quen thuộc căn bản không thể tổ chức chống cự được. Chỉ dùng nửa nén hương công phu., Tiền phong của Bắc Lãng quân liên tiến đến bên cạnh xe đá, các hào kiệt giang hồ hai cánh hộ vệ lập tức xông lên phía trước, đốt mấy bó đuốc hướng vào xe đá ném xuống, đao mắt liền đem vũ khí giết người đốt thành một cái quán thịt nướng.

Theo đất trống trong sơn cốc gia tăng, càng nhiều sĩ tốt Bắc Lãng từ bức tường phía sau tràn ra. Bọn họ có người xông vào trong tam giác trận, đem trận thủ không ngừng mở rộng để thích ứng dần dần địa hình khoáng đạt. Có người dưới sự chỉ huy của giáo úy ngâm ở đuôi trận, chậm rãi hội tụ thành một cái trận hình vuông thật lớn, kết hợp trước trận địa hình tam giác to lớn., Hơn năm trăm tên đệ tử Bắc Lãng trong tay cầm cung được bảo vệ. Bọn họ dưới sự chỉ huy của trận, không ngừng ném tên lông vũ về phía trước, khiến võ sĩ Đột Quyết chật vật không chịu nổi chạy trời chết.

Theo sự gia tăng của sĩ tốt tham gia, phương trận càng ngày càng dài, toàn bộ đại trận bảo vệ thành trì dần dần thành hình, có sắc bén, có lưỡi kiếm., Có cánh, giống như một cây mạ vàng vừa ra khỏi bể ươm. Tại chính giữa toàn bộ đỉnh đầu, Lý Húc bị các huynh đệ dùng một chiếc xe ngựa đẩy về phía trước. Trước xe đặt ngang bộ râu dài, phía sau xe treo cây cung và loan đao. Mà binh khí của Lý Húc giờ phút này lại biến thành một cái trống trận khổng lồ cao hơn tám thước. Mỗi nhát đập lên như sét đánh núi lở, rung động trái tim quân địch.

“Đừng loạn, đừng loạn, thông dong lui về phía sau. Bên ngoài cốc có cung thủ của chúng ta!” Nhìn thấy Lý Húc xuất hiện, Cốt Lỗ biết mình ở trong sơn cốc không cách nào chiếm được chút tiện nghi nào nữa. Việc đã đến nước này., Hối hận thì không cần, hy vọng nghịch chuyển chỉ có thể đặt ở trên người binh mã phòng bị bên ngoài sơn cốc sẵn sàng đón quân. Chỉ cần Lý Húc có can đảm đuổi theo, lúc này xương cốt Thác Lỗ thà rằng liều chết mấy trăm võ sĩ cùng lang kỵ của bộ tộc, bị các bộ lạc và hạt giống ghi hận mạo hiểm, cũng muốn đưa vào chỗ chết.

“Từ từ lui về phía sau, thông dong lui về phía sau. Bên ngoài sơn cốc có viện quân của chúng ta!” Hậu cần A Sử Đại Mai chớp nhoáng vội vàng thổi kèn, đem mệnh lệnh chính xác nhất hôm nay của Lỗ Kiềm truyền ra ngoài. Nghe được tiếng kèn, lang kỵ cùng các võ sĩ bộ tộc trong lòng hơi ổn định. Tuy nhiên vẫn bị địch nhân đuổi đánh, nhưng chỉ cần râu dài cùng hoành đao chưa đâm tới trước mặt, có trật tự lùi lại vẫn tốt hơn so với cơ hội bỏ lại phía sau không có trật tự.

Mắt thấy Cốt Lỗ dẫn dắt bại quân lui ra khỏi sơn cốc, đầu tường lần thứ ba vang lên tiếng kèn. Theo sát sau, quân Bác Lãng cùng đám giang hồ hào kiệt tổ kiến Toan Nghê sau đột nhiên sinh ra một cái bệ hạm khổng lồ. Cung thủ Hà Đông nhiều không đếm được hò hét đón quân trận, chỗ trung tâm là một chiếc xe nhẹ xe, lão trưởng sử Trần Diễn Thọ tay cầm một thanh sừng trâu, đứng thẳng ở giữa xe nhẹ, áo bào xám, tư thế oai hùng.

Nhìn thấy bức tường thủ quân dốc toàn bộ lực lượng mà ra, Cốt Lỗ càng vô tâm ở trong sơn cốc dây dưa cùng đối phương. Hạ lệnh cho võ sĩ bộ tộc vứt bỏ binh sĩ bộ tộc cùng lang kỵ đoạn hậu, dùng tốc độ nhanh nhất đi tới trận địa của mình. Lang kỵ tinh nhuệ làm trung tâm trốn đi, võ sĩ bộ tộc tội tở càng không có can đảm tiếp tục chịu chết, oa quái dị vài tiếng kêu than vài tiếng..., Đội hình lổ chỗ như tổ ong âm âm sụp đổ. cân nặng, đóng rãnh đất, trưởng lão, Tát Mãn đều không quan tâm, ào ào lợi suối bỏ chạy.

Lang kỵ bại lui, võ sĩ bộ tộc kinh hãi chạy trốn, tầm mắt trên chiến trường trong nháy mắt rộng rãi. Lý Húc đoán được Cốt

Thác Lỗ muốn giở quỷ kế, đầu cổ chùy trong tay đan xen hạ xuống, đem trống trận gõ như núi sấm rền. Các tướng sĩ xung quanh nghe được tiếng trống, trận hình lại biến đổi. Binh lính tiền đội phía trước vút bỏ râu dài, từ trong tay các hào kiệt giang hồ mau chóng đuổi tới tiếp lấy một mặt cự thuẫn. Huynh đệ hậu hàng sĩ sĩ sĩ sĩ khí như cầu vòng, tăng tốc bước chân, cản đuôi Thác Lỗ đuổi sát không tha.

Địch ta hai binh mã một trước một sau, đảo mắt từ trong sơn cốc giết tới ngoài sơn cốc. Cốt Lỗ kia của A sử nhìn thấy Lý Húc quả nhiên đuổi theo, cắn răng một cái, lập tức lay động giác kỳ, ra lệnh cho chính mình trước mai phục sẵn chuẩn bị chấp hành kế hoạch tráng sĩ chặt tay. Hơn một vạn năm ngàn tên cung thủ rót cục đạt được cơ hội thi triển, xếp thành ba đại trận, kẹp chặt miệng sơn cốc, kéo cung bắn chum. Chỉ thời gian đã ở giữa địch ta mở ra một khu vực tử vong.

Một đạo quân Bắc Lăng quân chặt lấy lang kỵ, địch ta hai bên không tiếp xúc nữa, ở giữa trống ra một khu vực rộng chừng hơn ba mươi bước hòa hoãn. Ở màu đỏ sậm này chậm rãi tiến lên, hơn ngàn kỵ binh cùng võ sĩ bộ tộc ôm hận ngã xuống đất, hai mắt nhìn về phía Cốt Lỗ, trong ánh mắt tràn đầy phần hận cùng không cam lòng.

Trong bọn họ có rất nhiều người chủ động yểm hộ Cốt Thác Lỗ rút lui, lại không nghĩ tới Đại Hãn như thế hồi báo lòng trung thành của mình như thế. Sớm biết người mình bảo hộ lại là đầu bạch nhãn lang, bọn họ cần gì phải liều chết quên mình? Nếu sau cùng một khắc mình chết như thế không đáng, như vậy mình chết như thế không đáng, như vậy., Trận chiến này có lẽ chính là một sai lầm. Cái gì mà vì sự sinh tồn của toàn bộ dân tộc Đột Quyết? Nếu như không nghe theo hiệu lệnh của gia tộc A Sử kia, giờ phút này có lẽ mình đang ngồi trong đồng lửa, uống sữa dê tươi non ngon. Mùa xuân đã đến, dê bò đã bắt đầu bắt đầu bắt thịt bò., Cho dù không xuôi nam, tai nạn tiếp tục kéo dài cũng đã thấy điểm cuối. Nhưng tất cả đều đã chậm. Các võ sĩ chỉ có thể dùng chút sức lực cuối cùng giờ đầu, nhìn lại tầng tầng sông núi phía sau mây vàng. Phía dưới mây vàng, trên cỏ xanh, là cổ hương của bọn họ.

“Bắn, bắn chết bọn họ. Không được dừng lại!” Bị hai mắt đỏ bừng của mình nhìn tới mức chột dạ, đám người bên cạnh tiếp tục gào thét điên cuồng. Toàn bộ võ sĩ bị bắn chết đều phải trả giá vì thắng lợi. Vì cứu mấy chục vạn người mà giết chết mấy trăm người, cái giá này hẳn cho rằng mình có giá trị. Đương nhiên, trong đám lầy bị loạn tiễn bắn chết không có một ai tên A Sử nào là quý tộc Đột Quyết chảy máu yêu sói trong thân thể.

Đám cung thủ Đột Quyết nghe lệnh, giơ cung gỗ lên, không ngừng lặp đi lặp lại động tác giống nhau. Quân địch không có dừng lại, vẫn tiếp tục đi tới. Vũ tiễn mặc dù bị gió núi quấy nhiễu, uy lực giảm bớt rất nhiều. Nhưng ở khoảng cách gần như thế, vẫn dày đặc giống như mưa đá.

Tầng tầng lớp lớp mưa đá “liều sắt” rơi xuống tạo nên bụi mù dày đặc, gió núi thổi tới kịch liệt, đem bụi mù nhanh chóng dâng lên không trung, biến thành mây mù màu vàng. Đằng sau mây mù, Bác Lăng quân bước chân không thay đổi, tiến về phía trước, nghĩa không hề chùn bước. Hào kiệt giang hồ hai cánh giơ cao tấm khiên da, đuổi theo gắt gao.

Cột Lỗ chạy trốn ra xa xem cuộc chiến đột nhiên phát hiện một cảnh tượng khiến người ta kinh ngạc. Giờ phút này trong tay hàng sĩ tốt số một của Bác Lăng quân căn bản không phải là bộ áo dài mà mình quen thuộc, mà là một cái khiên thật lớn. Bọn họ dùng cự thuẫn bảo vệ bản thân và đệ nhị, hàng thứ ba binh lính. Hàng thứ hai sĩ tốt cầm trong tay tiếp tục vươn dài về phía trước, làm khiên lớn như vảy cá thêm ra vây nhọn sắc bén. Mà hàng thứ ba bắt đầu từ hàng thứ ba., Bất luận là Trường Cương Thủ hay là Mạch Dao Thủ, đều giơ binh khí về phía sau đầu của các huynh đệ, một bên theo tiếng trống tiến lên, một bên lắc trái lắc phải theo tiết tấu.

Khói mờ mịt, Bác Lăng quân, giang hồ hào kiệt, cung thủ Hà Đông tạo thành một cự trận đi ra khỏi sơn cốc. Tiếng gió vi vu, mũi tên rơi như mưa, cự trận sắt thép này ở trong mây khói cuộn cuộn giương nanh, vây lấp lóe.

Đây đâu phải là Toan Nghê Kim Từ trong dự liệu của Trần Diễn Thọ, giờ phút này sương khói ẩn tàng rõ ràng là một đầu

Cự Long vừa mới ra khỏi Uyên Uyên.

Trong truyền thuyết, khi kiến trúc bức tường này đã từng phong ấn một con rồng nhỏ nằm trên nền đất.

Con rồng này đã ngủ say ở phía dưới bức tường này ngàn năm.

Hôm nay, rốt cuộc nó cũng tỉnh lại!

Nhóm một: Một đội vì quân Đại Tùy quân chế ra một đơn vị trung cấp, mỗi đoàn lập ra một giáo úy quản hạt ba trăm người dưới trưởng. Đoàn hạ là lữ khách, sắp xếp đội quân số một, quản lý một trăm người. Khác với đại triều gần đây.

Bài 2: Một mục nghĩ đến quân trận Trung Quốc cổ đại, cuối cùng không thể. Trận pháp này là trường thương trường trận nam tằm kết hợp với Mai Hoa trận Trung Quốc, là phán đoán nông cạn, người trong nghề chớ cười.

Chương thứ bảy thịnh thế (ở thượng)

Có gió, rất lớn, loại gió lớn này mưa tên căn bản không cách nào bắn chuẩn. Nhưng khi hai quân giao chiến cung thủ không cần xác định, bọn họ chỉ cần dựa theo khẩu lệnh tướng lãnh tướng tượng linh bắn về hướng một khu vực đại khái, liền có thể dựa vào mật độ của vũ tiễn cấp cho kẻ địch sát thương lớn nhất.

Đột Quyết Lang Ky am hiểu nhất chính là xạ thuật, A Sử Lỗ kia thậm chí có thể tin vững tin trong tay quân Bác Lăng chỉ có râu dài là có thể chặt vật chạy trốn trước vũ tiễn do mình chuẩn bị cẩn thận. Không, bọn họ cho dù chạy trốn cũng không cách nào bảo trụ được tính mạng, khoảng cách gần như thế, vũ tiễn dày đặc như thế căn bản không có ai may mắn tránh được!

Nhưng sự thật lại hoàn toàn trái ngược với dự liệu của Cốt Lỗ. Mưa tên dày đặc chẳng những không thể làm đại trận Bác Lăng quân sụp đổ, sương khói màu vàng bay lên trời ngược lại khiến quân trận vốn đang đẳng đẳng sát khí thêm vài phần thần bí và uy nghiêm. Mũi tên bắn ra đầy đủ làm tăng thêm vài phần thần bí., Con rồng mới tỉnh kia tiến lên một bước, lại bước lên trước một bước, trong nháy mắt đã hy sinh hơn một ngàn huynh đệ A Sử đã hy sinh lao ra khe hở mà Cốt Lỗ mới chế tạo vượt qua một nửa.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Con lừa ngốc Nguyên Khánh này!” Cốt Lỗ kia của A Sử kinh hãi, hồn hên mắng. Một vạn năm ngàn cung thủ bắn chum lại mà không thể ngăn cản mảy may quân Bác Lăng, không phải người chỉ huy A Sử kia có ý quấy rối, còn có nguyên nhân gì nữa?” Phát xạ, truyền mệnh lệnh của ta, cắt ngang. Nhanh!” Hấn la to, e sợ lệnh binh truyền tin không thể thuật lại chính xác mệnh lệnh của mình., Cốt Lỗ hiểu mình sai, nguyên Khánh thống quân A Sử kia của Tả Tiền không phạm chút sai lầm, ngay từ đầu, hấn đã dùng chiến thuật quăng về phía không trung, tránh đi tám khiên lớn cùng khiên da ở sườn đối phương, trực tiếp đả kích trung tâm quân trận của đối phương.

Nhưng, tất cả Đột Quyết đều đánh giá thấp đại trận của Bác Lăng quân đối với sự kháng kích của vũ tiễn. Hàng tám khiên da trong tay đệ nhất thiên hạ cùng hào kiệt giang hồ chỉ là vì phòng ngự mũi tên cùng vũ tiễn bắn thẳng, đối với mưa tên do Lăng Không bay tới, bọn họ lại có ý nghĩ kỳ lạ, dựa vào cán cao chót vót dựng lên đón đỡ.

Mà loại phương pháp nhìn như ngu xuẩn đến cực điểm này, tại thời khắc này nhận được hiệu quả không cách nào tưởng tượng. Gió lớn thổi qua với tốc độ cao đã làm cho mũi tên bay lên, lực đạo rất yếu ớt. cán tên dài bị hàng loạt dây cung có tiết tấu lay động qua lại., Sở lý, quá qua sàng, vũ tiễn có thể bay liên tục ba tầng áo giáo nhưng không bị đánh rơi đã không đủ một nửa. Mà râu dài cao cử của Bác Lăng quân đâu chỉ ba tầng., Khi mũi tên này miễn cưỡng đến vị trí dự định thì chỉ còn lại chưa đến hai thành lực sát thương. Hai mươi phần trăm này có thể tạo thành vũ tiễn sát thương, đối mặt binh lính Bác Lăng cách một bước ngắn giữa nhân gian và binh sĩ, cũng chỉ có thể có một phần tư miễn cưỡng có thể bắn trúng mục tiêu chính xác! (Chú thích)

Hai thành Vũ Tiễn một phần tư, nói cách khác, vũ tiễn có được toàn bộ hi vọng của Đại Hãn Cốt Lỗ, có thể tạo thành sát thương đối với Bác Lăng quân chỉ có không đến nửa thành. Mặc dù nửa thành Vũ Tiễn này, vẫn phải đối mặt lực phòng hộ cùng các loại khảo nghiệm yếu hại của sĩ tốt áo giáp hay không.

Chiến tôn rất nhỏ như thế đã đủ để đả kích đối với một đội ngũ thân kinh bách chiến. Sĩ tốt Bác Lăng bị thương nhẹ tiện tay đem vũ tiễn rút ra khỏi mặt đất ném xuống, liền đuổi theo bộ pháp của y. Tình huynh đệ Bác Lăng có bất hạnh bị mũi tên bắn trúng chỗ yếu hại, hàng phía sau đối diện với y là áo bào của y lập tức tiến lên hai bước., Để bỏ khuyết chỗ trống mà những người hy sinh lưu lại. Hàng binh tốt tiếp theo bỏ khuyết hàng thứ hai, tiếp theo hàng huynh đệ bổ vị, toàn bộ đại trận tính hoàn chỉnh không bị ảnh hưởng chút nào.

Trời! Lại có loại chiến thuật bộ binh này? Đợi xem rõ ràng phương pháp đối kháng vũ tiễn của Bác Lăng quân, đám hậu duệ Đột Quyết quen cười để chế địch cả đám đều trợn mắt há

hốc mồm. Nếu như quân đội Trung Nguyên đều dùng loại chiến thuật này thì Đột Quyết làm sao có thể đối địch với nó được.

A Sử Na Mạn kia, Hạ Lỗ, a sử kia, cái kia hồ sắc quý tộc Đột Quyết, A Sử nọ đồng thời đem ánh mắt hướng tới cái xương A Sử Thác Lỗ kia, giờ khắc này, bọn họ đối với việc cướp đoạt Trung Nguyên hoàn toàn dao động. Bọn họ đương nhiên không biết, trận pháp này là do Bắc Chu., Tướng lĩnh ưu tú trong hai vương triều Đại Tùy, trải qua tổng kết thực chiến mấy chục năm, cải tiến mới sáng tạo ra được. Trong đó ngưng tụ Đại tướng quân Vương Dương An, Sở Công Dương, Thượng Trụ Quốc Trương Tu Đà cùng địch tướng Lý Húc, vô số tướng lĩnh tâm huyết. Ngay hôm qua, trận này còn trải qua một phen bổ sung thọ mệnh của lão trường sử Trần Diễn Thọ, từ đó đạt tới đỉnh điểm rực rỡ.

Quân trận như vậy, sĩ tốt không phải trải qua huấn luyện cực kỳ nghiêm ngặt căn bản không thể nắm giữ, tướng lĩnh không phải có đầy đủ tâm chí cực kỳ kiên cường thì không dám thực hiện. Có thể nói, toàn bộ Trung Nguyên, ngoại trừ quân Bắc Lãng trước mắt bọn người Xi Dương biên quân, binh mã dưới trướng chư hầu căn bản không có khả năng học được trong thời gian ngắn, cũng căn bản không có khả năng thi triển được.

Ngay tại lúc Đột Quyết, đám hậu duệ quý tộc không thể nào bình tĩnh lại được, đại trận Bắc Lãng quân đã đem tử vong đại trận bố trí tỉ mỉ. Song phương lại lần nữa tiếp xúc, trận phong hình tam giác của Bắc Lãng quân cắm vào giữa Lang ky của Đột Quyết, sau đó nhanh chóng bị lực lượng thật lớn ép thành một đường cong. Cự thuẫn thủ phía trước không có binh khí khác., Rất nhanh dựng thẳng cự thuẫn trong tay thành hoành, mép thuẫn thuẫn giáp nhau, lẳng không thêm vào một hàng rào gỗ. Sau hàng rào gỗ nặng nề này, hàng sĩ tốt thứ hai tiến lên trước, trong miệng hét lớn một tiếng “Giết!” Tiêm Phong lướt qua tấm thuẫn, trực tiếp đâm vào ngực lang ky.

Nói thì chậm, nhưng xảy ra thì nhanh, sĩ tốt Ba hàng của Ba Lãng nhìn thấy hai quân tiếp xúc, nhanh chóng nâng giáo dài lên, hai chân phát lực vọt tới trước, thuận theo khe hở hàng thứ

hai sáu lưu lại bỏ vị về phía trước, trong miệng hét lớn một tiếng “Giết!”, lại đâm mấy chục cây trâm dài vào giữa Lang kỵ của Đột Quyết.

Không đợi Lang kỵ bị đánh cho choáng váng, hàng thứ tư sĩ tốt Bác Lăng lại tới, vẫn hét lớn một tiếng, gọn gàng đem cây trâm dài trong tay đâm ra ngoài.

Hai bên địch ta sau khi quân trận biến hình thì chỉ tiếp xúc được hơn hai mươi người, ba hàng râu dài ba hàng dài liên tục, sát thương lớn nhất cũng chỉ sáu mươi tên lang kỵ. Nhưng khi sáu mươi tên lang kỵ này ngã xuống, các võ sĩ che ở trước mặt Bác Lăng quân nhất thời trở nên thừa thớt hẳn. Bọn họ không sợ hãi chiến đấu nhưng chỉ có thể bị giết nhưng không ai có thể chống cự được!

Nhà đột thiên thiên gặp mưa rào. Nhưng vào lúc này, trong đại trận Bác Lăng quân lại truyền đến một tiếng kèn lệnh kích động. Hơn phân nửa nhân mã đã đi ra khỏi sơn cốc cung thủ phía đông, dưới sự chỉ huy của Trần Diễn Thọ giờ sừng cung nghiêng nghiêng, đem vũ tiễn đang hướng Bác Lăng quân quấy rối Đột Quyết đồng hành bắn tới.

Luận về độ nắm giữ trình độ đối với thuật bắn, cung thủ Hà Đông thua xa việc đóng đinh của bọn họ đồng hành. Nhưng bất luận binh khí trong tay, Lang kỵ cầm cây cung trong tay lại vĩnh viễn không cách nào đánh đồng với giác cung do thợ thủ công của Trung Nguyên chế tác tỉ mỉ. Tổ hợp sáu loại tài liệu bẻ cong mũi tên mới đầu có tốc độ lớn, lực đạo đủ, chịu ảnh hưởng của gió nhỏ, mặc dù gần một phần ba bị thổi lệch, nhưng vẫn chỉ còn dư lại hơn một vạn mũi tên nện vào trong đội ngũ cung thủ Đột Quyết.

Trong phút chốc, đội ngũ cung tiễn binh đang dẫn cung tiễn bắn chạm lại bỗng dâng lên một cỗ huyết vụ, vô số người ngã xuống đất, vô số người bị thương lăn lộn gào thét. Thân là lão trường sử Trần Diễn Thọ trận trận lưng quân đội Trung Nguyên lại không cho địch nhân cơ hội thở dốc chút nào, ra sức thổi kèn, theo tiếng kèn cao vút, lại một loạt mũi tên bắn tới.

“Oành!” Dây cung vang lên, một mảng mây đen tạo thành mũi tên che mất bầu trời vốn dĩ vô cùng nhu nhược. Cung thủ Đột Quyết bị bóng râm bao trùm xoay người lại, hoảng hốt bỏ chạy. Hai chân người sao có thể chạy thoát được vũ tiễn, theo một chút ánh sáng trắng rơi xuống, thân thể hơn một ngàn người bị mũi tên bắn thủng. Mũi tên sắc bén xé rách giáp da, xé rách máu thịt cùng gân cốt, đem Lang Ky không kịp chạy trực tiếp đóng đinh trên mặt đất.

“Xoay người phía trước, phía trước tám mươi bước, bắn!” Lão sử Trần Diễn Thọ lại một lần nữa giơ sừng lên, dùng tiếng góc dẫn dắt hơn vạn mũi tên lông vũ bắn về phía cung tiễn thủ Đột Quyết đang chắn phía bên phải nhà mình. Điều Linh bay lên, xẹt qua phía trên cung thủ Bắc Lăng, sau đó giống như điều hâu bỏ nhào xuống, mở mù mắt người Đột Quyết, xé nát cổ họng người ta.

Liên tiếp thụ đả kích Cung thủ Đột Quyết, làm sao còn bận tâm ngăn giết tướng sĩ Bắc Lăng quân, hoặc là luống cuống chân tay trốn tránh, hoặc là dưới mệnh lệnh chỉ huy của tướng lĩnh khác, vội vàng hướng về phía Hà Đông đồng hành đánh trả. Lầy dày đặc trận tuyến đi theo phía sau Bắc Lăng quân lập tức xuất hiện thương vong. Cung thủ Hà Đông xuất hiện thương vong., Huyết quang bắn ra khắp nơi, nhưng huynh đệ Bắc Lăng quân phía trước liền mình chém giết với quân địch, tướng sĩ Hà Đông không dám ở trước mặt bằng hữu lại tỏ ra yếu thế. Bọn họ xông lên bắn tên người Đột Quyết, đem tượng linh trong tay cuộn tới thảo nguyên đồng hành. Một gã huynh đệ ngã xuống bên này, chỉ ít cũng phải khiến người Đột Quyết trả giá tương tự.

Bạch Vũ bay tới bay lui giữa không trung, hai cánh chim va chạm chính diện, tình huống tia lửa rơi xuống đất rất hiếm thấy. Mỗi đợt cung tên hạ xuống, tất nhiên sẽ có một luồng huyết vụ nổi lên. Nhưng quân sĩ Hà Đông lại căn bản không vì thương vong bên cạnh mà động. Những tên tân binh này vội vàng bị đưa vào quân ngũ, chưa trải qua mấy lần ác chiến cuối cùng đã trưởng thành., Thà rằng chính diện bị bắn thủng thân thể, cũng không muốn chính mình hoặc mặc áo bào sau lưng bán cho địch nhân. Bọn họ đi bên cạnh mưa tên, thông dong

không vội. Bọn họ đi theo phía sau quân Bác Lăng, nhắm mắt theo đuôi, không rời nửa bước.

Có cung tiễn thủ Hà Đông yểm hộ, tướng sĩ Bác Lăng không cần bận tâm tới uy hiếp từ trên đỉnh đầu. Bọn họ tiến về phía trước như thủy triều, chọc râu dài như sóng biển vào đội ngũ Đột Quyết. Ở dưới liên tiếp đâm, Đột Quyết Lang Kỵ như măng không rễ qua mùa, từng tầng từng tầng bị lột một., Từng tầng từng tầng biến thành thi thể dưới chân Bác Lăng quân. Nhìn thấy huynh đệ nhà mình không đảm đương nổi Bác Lăng quân tiên phong anh, vài tên Đột Quyết dẫn quân tiến hành mạo hiểm điều chỉnh chiến thuật, cố gắng để Lang kỵ dưới trướng tránh mặt trận trước, cố gắng vòng trở lại hai bên, từ bên cánh sườn mở ra lỗ hổng của trận trận.

Giang hồ hào kiệt cùng mã tặc bị nhét vào đại trận hai cánh làm sao chịu để người Đột Quyết đạt được mưu đồ này, mang theo đao thuận da tiến lên nghênh đón. Có quân Bác Lăng làm chỗ dựa, mọi người không cần lo lắng quân trận nhà mình sẽ xuất hiện kẽ hở., Bởi vậy khi xung phong liều chết đều rất thuận buồm xuôi gió. Đám lang kỵ và võ sĩ bộ tộc âm thầm mưu lợi hại rất nhanh đã phát hiện ra kẻ hộ vệ hai cánh của tường thành không dễ đối phó hơn đại trận trước kia. Tuy rằng trong tay bọn họ không phải loại đáng dấp đáng sợ như vậy, nhưng xuất chiêu còn tàn nhẫn hơn so với người Bảo vệ của bức tường phía trước, kỹ xảo giết người càng thành thạo.

Cung tiễn mệt mỏi tự vệ, Lang kỵ và võ sĩ thủ hộ bộ tộc Trung Nguyên dưới sự bức bách liên tiếp bại lui. Nếu như không phải ỷ vào nhân số đông hơn rất nhiều so với đối phương, bọn họ cơ hồ muốn tan rã không thành quân. Nhìn thấy tình huống như vậy, Cốt Lỗ cũng không cách nào tỉnh táo được nữa. Từ bên người Đại Mai Đạp A Công kia đoạt lấy lá cờ lệnh, dốc sức liều mạng vùng lên., “Ở nguyên chỗ này tiếp chiến. Tất cả thủ vị. Người lui về phía sau giết không cần hỏi. Giết một địch một người, không cần xuất thân, đều thưởng mười con dê, Mã ba thốt!”

ồn ào xong rồi, Cốt Lỗ quay đầu lại, trừng mắt nhìn A Sử đối với mệnh lệnh của người em ruột mình: “Thác Mạn, người

mang bản bộ binh lập tức rời đi. Chống đỡ quân Bác Lăng, không cho bọn họ tiếp tục đi tới.”

“Đại ca?!” A Sử Na Mạn không ngờ ca ca luôn sủng ái mình lại muốn mình là người đầu tiên đi lên chịu chết, trợn tròn mắt kháng nghị.

“Nhanh lên. Hậu cần, người dẫn dắt thân vệ độc của ta chiến đấu. Vô luận là ai, lui về phía sau vượt quá năm bước, lập tức chém đầu. Ai héo rũ không tiến, cùng thông địch các tội. Bộ tộc cướp đoạt, thảo trường sung công!” A sử Lỗ kia dường như không nghe thấy phản đối của hắn, lập tức tháo bội đao của mình ra, trực tiếp nhét vào tay đợi cần.

“Vâng! Đại Hãn!” Cái cần đao của A sử ôm lấy xương Lỗ, xoay người điều binh khiển tướng. Nghe ca ca ra lệnh quyết tâm như vậy, Na Di Na Di biết không thể quay lại được nữa, dậm chân, nâng đao chạy về phía bộ lạc của mình: “Các huynh đệ, theo ta lên, để cho bọn họ nhìn một chút máu của tên Đột Quyết nam nhân kia!” Hãn lớn tiếng hò hét, dẫn đội đi ngược quân bại quân về phía trước. Không còn oán giận, cũng không nhìn ca ca của mình một cái.

“Hạ Lỗ, người dẫn binh mã bản bộ đi theo phía sau Đạt Mạn, tạo thành hàng thứ hai, không được cho bất luận kẻ nào thông qua trước mặt người. Bao gồm Đạt Mạn!” Lỗ mắt nhìn đệ đệ rời khỏi, sau đó ra lệnh thân tín đại tướng A Lỗ kia xây dựng trận địa phòng ngự thứ hai.

Đệ đệ ruột của Đại Hãn đều áp sát tới tuyến đầu, Hạ Lỗ của A Sử kia đương nhiên không dám nhiều lời nữa, rầu rĩ đáp ứng một tiếng rồi xoay người rời đi. Cốt Thác Lỗ tiếp tục phát lệnh tiến, chế nhạo A Sử, Huyền sử, bảo trụ của A Sử và những quý tộc Đột Quyết kia., Từng tầng một thiết lập trận địa phía trước Bác Lăng quân. Sau đó sai người thổi kèn, điều hai nơi Kỳ Lân cốc, hoàng hoa táo trắng tham dự nghi binh binh đến Hồ Lô bộc tập trung binh lực. Sau khi nhận được âm thanh đáp lại từ hai nơi, y thở hắt ra, quay đầu nhìn sang trung tâm đại tướng A Sử, A Sử nọ thấp giọng ra lệnh., “Người, cưỡi ngựa của ta, điều toàn bộ huynh đệ có thể tham chiến quân doanh và

phụ cận tới đây, không cần đợi tướng lệnh của ta, đến vị trí trực tiếp phát động công kích!”

“Đại Hãn?” A Sử nọ nhận lệnh tiền trong tay, bước chân không cách nào di chuyển mấy may. Theo sự hạn chế của địa hình gần bức tường này, Cốt Thác Lỗ mỗi lần xuất chiến dẫn đầu đều không bằng một phần hai của binh mã toàn doanh. Cái lệnh tiền trong tay tương đương với gần hai mươi vạn đại quân điều động quyền. Mà những huynh đệ xuất chiến trước mắt sắc bén đã thất thố., Vạn nhất trước khi mình trở lại, binh mã của đám người Đạt Mạn cùng Hạ Lỗ không kiên trì nổi, bên người Cốt Lỗ liền không có binh khí để dùng, tám chín phần mười sẽ chết trong tay Lý Húc!

“Mau đi!” Cốt Lỗ kia của A Sử coi như biết rõ ý tứ của ái tướng, dùng ngón tay chỉ đại quân cách đó không xa vẫn tiếp tục bại lui, cười khổ nói: “Nếu như trận này thất bại, ta còn có thể sống sót sao? Người có thể đến sớm một bước, chính là đã cứu ta một bước. Nếu không, cứ chờ chuộc thi thể của ta đi!”

“Mặt tướng tất nhiên không phụ sự ủy thác của Đại Hãn!” A Sử kia tay nắm ngực phải, cúi đầu thật sâu. Hắn biết địch ta hai bên đã đến thời khắc phải phân thắng bại, không dám nói thêm gì nữa. Tọa kỵ nhảy lên cột bạt, ở trên lưng ngựa hung hăng quất hai roi, như bay đi xa.

Cũng chỉ có thể như thế! Phái ra một viên tướng lĩnh cuối cùng bên cạnh. Trong lòng Lỗ trong lòng ngược lại trở nên an bình. Hắn từ thân binh thân cận đoạt lấy một thanh hoành đao, nắm chặt lấy áo khoác lông dê của mình đứng ở phía dưới. Vài tên võ sĩ bộ tộc tán loạn từ cách hắn không xa chạy qua, xương Lỗ mũi đao một mực, lập tức có thân binh xông lên, không nói lời nào đem đao binh chém ngã, cắt đầu ném tới bên chân Lỗ Dương.

A Mai tử phụ trách đốc chiến cân kia cũng không nương tay nữa, mang theo thuần một sắc thị vệ giáp đen, hoành thành một bức tường người quanh Cốt Thác Lỗ. Bất luận là kẻ nào lấy bất cứ lý do gì cố gắng vượt qua bức tường, bọn thị vệ lập tức giơ tay chém xuống, gọn gàng dứt khoát cắt đầu của hắn, máu chảy đầm đìa ném xuống dưới chân mình.

Có đệ đệ Đại Hãn tự mình dẫn lĩnh binh đi đầu, phía sau còn có một đám hung thần ác sát thủ lĩnh. Sĩ khí của Lang kỵ và các võ sĩ bộ tộc thoáng đề cao mấy phần. Dưới sự chỉ huy của tướng lĩnh cấp thấp, bọn họ kết thành tiểu đội, dựa vào nơi hiểm yếu mà chống lại. Liên quân Trung Nguyên ít người, dưới sự ngăn trở của kẻ địch mà chết mà không màng sống, bước chân cũng chậm lại.

Lý Húc thấy quân địch tử chiến không lùi, lập tức cải biến chiến thuật, mệnh lệnh các cung thủ ẩn tàng tại bộ phận trận pháp của quân đội Bắc Lãng dẫn cung tiễn bắn về phía trước. Trong khoảnh khắc, lang kỵ lại ngã xuống mấy trăm người. A Sử Tử Đạt Mạn kia cũng không yếu thế, dẫn dắt thân tín giương cung cài tên, nhắm ngay tướng sĩ quân Bắc Lãng xung phong đánh trả.

Rất nhiều Lang kỵ và võ sĩ bộ tộc đều ngộ thương dưới tên A Sử nọ, nhưng loại sát thương không phân biệt địch ta như Bắc Lãng quân này, dù sao cũng tạo thành phiền toái nhất định cho quân Bắc Lãng. Trong nháy mắt, vừa bị cung thủ bắn ra đầu trận tuyến lại bị võ sĩ bộ tộc mới lấp đầy. Dưới sự hấp dẫn và uy hiếp tử vong của tài phú, đám Mục nhân bị giết chết tầng tầng lớp lớp, từng tầng chen lẫn xông lên, trong thời gian ngắn khiến quân Bắc Lãng dừng bước không tiến.

Đại chiến cung tên hai bên lúc này cũng lâm vào tình trạng giằng co. Mặc dù dưới sự chỉ huy của Trần Diễm Thọ, cung thủ Hà Đông đánh đột nhiên xuất kỳ bất ý, tạo thành sát thương cực lớn cho địch nhân. Nhưng cung thủ Đột Quyết chú ý lực chú ý từ trên người Bắc Lãng quân tập trung đến cung thủ Hà Đông bên này, sau đó lại bổ sung một lượng lớn viện quân., Dựa vào thuật bắn cung cao hơn tướng sĩ Hà Đông không chỉ một bậc, dần dần văn hồi xu thế suy tàn. Lưu Quý Chân đảm nhiệm hộ vệ hai cánh cùng Thời Đức cơ nhị tướng nhiều lần phân binh ra, ý đồ xông vào đội ngũ cung thủ Đột Quyết., Cho địch làm trọng thương, đều bị Tô Tỳ phụ trách dẫn dắt thân tín gắt gao chặn ở ngoài trận địa. Cũng may lúc này phong lực trên bầu trời đã trở nên lớn hơn, lực sát thương của vũ tiễn giảm mạnh. Nếu không binh mã Hà Đông khẳng định vì tổn thất cực lớn mà mất đi sức chiến đấu.

Chiến đấu đến lúc này đã đạt đến trạng thái nóng bức, địch ta hai bên đều sử dụng thủ đoạn cả người giải đơn giản, chỉ cần có thể sát thương đối phương, không gì không sử dụng cực hạn. Vài tên Đột Quyết phiên phiên nhìn ra lực lượng cung tiễn của Trần Diễn Thọ, lập tức ỷ vào kỹ năng bắn cao siêu, tập trung mấy cây cung tốt bắn về phía hắn. Vũ tiễn đa số bị phong lực thổi lệch, nhưng sau mấy vòng, cuối cùng có một mục tiêu bắn trúng.

Lão trưởng sử rên lên một tiếng, tay cầm kèn lệnh, đám cung thủ bên cạnh lập tức hỗn loạn đội hình. Người Đột Quyết nhìn thấy mục tiêu đã đạt được, tranh thủ thời gian triển khai phản công. Nhưng không đợi bọn họ kéo dây cung lần thứ hai, một tiếng xé gió vang lên trong trận. Tay cầm tuổi thọ của lão trưởng sử Trần Diễn, thân thể nửa ngồi nửa ngồi, áo bào bị máu nhuộm, tiếng răng rắc liên miên không dứt, tựa như hồ gươm long ngâm.

Nghe thấy tiếng gộc, tướng sĩ Hà Đông một lần nữa phân chấn tinh thần, kéo cung bắn về. Cung thủ hai bên lại bắt đầu độ sức về thuật bắn, mỗi một khắc đều có người ngã xuống dưới mũi tên, lại không còn lời nào lui nữa.

Nhưng vào lúc này, một trận tiếng trống như sấm rền vang lên, trong sơn cốc lại có một lính gác ngựa nhanh chóng tách ra hai bên, trực tiếp đánh về phía cung thủ Đột Quyết.

Tô Diêm phụ trách hộ vệ cung thủ nhanh chóng lĩnh binh nghênh chiến, không ngờ lần này lại có rất nhiều binh mã Hà Đông đi ra. Phân ra cuốn lấy thuộc hạ dưới trướng hắn, ba phần bốn hộ vệ bên ngoài trận pháp cung tiễn thủ nhà mình, hai phần xông vào trong trận pháp của Đột Quyết chém giết trắng trợn.

“Lấy nhiều bắt nạt ít, không tính là anh hùng!” Tô Tỳ phụ khí kêu to, giơ cao thanh đao thô to, ở trong người Bảo vệ của bức tường này lui tới xung phong, khí thế như chó điên. Hắn đã mất đi bộ tộc cùng tộc của mình, nếu như nhiệm vụ không hoàn thành phó thác đường, trở lại thảo nguyên vĩnh viễn không có đất đặt chân.

Người bảo vệ của bức tường này không thể hiểu nổi nỗi khổ tâm của hắn, dưới sự dẫn dắt của quan quân tầng dưới trưởng liền chuyển động, tây một bước, chưa đến nửa nén hương đã giết sạch thân binh bên cạnh Tô Lạc.

“Ta liều mạng với các ngươi!” Tô Tỳ mắt đỏ bừng giơ cao thanh đao, xông thẳng về phía tọa kỵ của Trần Diễn Thọ. Gã muốn dùng sinh mạng của mình để chứng minh giá trị của mình, nhưng đối phương lại không chịu cho gã cơ hội nữa. Còn chưa tới gần hàng ngũ cung tiễn thủ, một gã đại tướng xông lên, Nghệ Phong vẩy một cái, vấp ngã Tô Diêm xuống đất, bám sát theo đâm tới, ngay giữa cổ họng gã nghẹn ngào.

“Hà Đông Khương Bảo nên ở đây, tặc tử mau khoan tay!” Gốc lên đầu Tô Lạc phụ ly, Khương Bảo thích hợp lớn tiếng hét ra lệnh. Hắn là trận cuối của trận này, thời khắc mấu chốt theo lệnh của Lý Húc giết ra, lập tức phát huy ra tác dụng cực lớn.

Tô Bặc phụ họa chết trận, võ sĩ Quái tộc theo hắn lập tức tán đi. Cung thủ Đột Quyết không ai bảo hộ đảo mắt đã thành sơn dương đợi làm thịt, bị huynh đệ Hà Đông giết đến thất linh bát lạc. Lý Húc chương quân toàn bộ đại trận nhìn thấy cơ hội, lập tức điều binh khiển tướng, điều động đuôi trận hoàn thành nhiệm vụ đến cánh trái tương đối bằng phẳng, bên cánh trái nghiêng về phía trước, lấy thế Thần Long vẩy đuôi cho quân địch làm trọng thương.

Nhóm quân này đầu tư vào lập tức khiến cục diện trên sân đại biến. Người Đột Quyết ngăn cản công kích của Bác Lăng quân vốn đã rất vất vả, lại không thể không phân binh tới ngăn cản Khương Bảo, lập tức đầu đuôi không thể chiếu cố. Đạo thứ nhất ngăn cản mắt thấy đã sắp sụp đổ, A Mạn kia tức giận đỏ mắt dẫn thân binh vọt tới trước đại trận Bác Lăng quân, vùng rìu bổ mạnh, bổ một mặt tấm khiên, cắm thẳng vào trận hạch.

Lý Húc ở trong trận thấy rõ lắm, huy động lệnh kỳ, Mệnh Thuần Bài Thủ lóe ra khe hở, thả mấy trăm người Đột Quyết vào trận. Sau đó gõ vang trống trận, đại trận nhanh chóng khép lỗ hổng, từng đoàn từng đoàn Mai Nhụy Thất Nhụy bên đám

người A Sử nhanh chóng xoay tròn, nhụy hoa phung loạn, hai ba lần sẽ đưa người Đột Quyết vào trận giết sạch sành sanh.

A Sử Na Mạn thấy tình thế không ổn, xoay người định đi. Chu Đại Ngưu và Trương Giang mang theo thân binh kịp tới, hai đóa hoa mai giao hội, sau đó nhanh chóng tách ra. Trên người A Sử Đạt Mạn kia nhất thời có thêm mấy lỗ thủng trong suốt, hừ hừ, ầm ầm đổ xuống.

Chủ tướng đã chết, đạo phòng tuyến đầu tiên của Đột Quyết Nhân lập tức bị phá. Bác Lăng quân gia tăng bước chân nhằm vào hàng thứ hai của quân địch. A sử Hạ Lỗ nhanh chóng dẫn binh lên, dùng chính bộ binh mã của mình mang theo đám tàn binh dưới trướng A Mạn kia tử chiến không lùi. Tiếc rằng quân Bác Lăng càng giết càng dừng, chỉ trong thời gian mấy tức đã đâm thủng trăm ngàn lỗ, lung lay sắp đổ.

Đứng dưới áo khoác lông dê, xương cốt A Sử kia lòng như đao cắt. Hắn từ nhỏ mai táng cha, khi còn trẻ thường xuyên gặp phải huynh đệ bắt nạt, toàn bộ là nhờ đệ đệ ruột thịt tên Đạt Mạn này gửi gắm tinh thần mới không buồn bực đến chết. Bởi vậy, trong lòng hắn, Mạn sẽ như con của mình vậy, tuyệt đối không cho phép mặc người làm tổn thương. Nhưng hôm nay vì ổn định quân tâm, hắn lại không thể không phái Đạt Mạn đến tuyến đầu, sau đó trở mắt nhìn hắn bị người ta đâm chết.

Nghĩ đến khả năng hôm nay mình cũng sẽ cùng đệ đệ ” đoàn tụ”, Cốt Lỗ trong lòng càng thêm thê lương. len lén lau nước mắt, quay đầu lại, hướng về một người ăn mặc như thân vệ bên cạnh hỏi: “Nếu như hôm nay ta chết trận. Người làm sao bây giờ? Có nên lập tức đi nương tựa hắn hay không?”

Tên thân binh kia nghe được lời ấy, lập tức rút đao bên hông ra, không nói hai lời liền hướng trên cổ xóa đi. Cốt Thác Lỗ sợ tới mức luống cuống tay chân, tiến lên một tay ôm chặt lấy thân binh, vừa vụng trộm rơi lệ, vừa nghẹn ngào nói: “Ta chỉ hỏi mà thôi! Người cần gì phải đi chết?”

“Từ khi gả cho người, ta khi nào nghĩ tới người khác. Cốt Thác Lỗ, người cứ việc yên tâm. Nếu như hôm nay người chết trận, Đào Khoát thoát ti không có bản lãnh báo thù cho người,

cùng người một đạo dưng khí vẫn là có!” Đào Khoát đóng giả thân vệ thoát tơ rời khỏi đao, nghẹn ngào trả lời.

Không biết vì nguyên nhân gì mà hôm nay mới khiến hai người mà nàng không buông bỏ được tự giết lẫn nhau. Nhưng trải qua nhiều chuyện như vậy, nàng đã tin vào vận mệnh. Là Trường Sinh Thiên sắp xếp mọi chuyện trước mắt, là hài tử của Trường Sinh Thiên, nàng không cách nào oán trách, không cách nào chống cự, chỉ có thể yên lặng chịu đựng.

“Đại Hãn, sao lại nói lời ấy!” Một nữ nhân ăn mặc như thân binh khác thấp giọng quát hỏi: “Người làm tướng chính là gan ba quân, há có thể nói dễ dàng thua. Ta quân nhân số gấp ba quân địch, viện quân lập tức tới. Địa hình nơi này đã có thể cho kỵ binh triển khai, chẳng lẽ Đại Hãn không tin tưởng mình, còn không tin Lang kỵ binh anh dũng sao?”

“Cút!” Mặc dù tất cả lời nói của đôi phương đều là lời của Kim Ngọc Lương, Cốt Lỗ vẫn chửi ầm lên như cũ.” Nữ nhân này của người. Táng tổng Tô Diêm phụ ly một người còn chưa đủ sao? Nếu không phải người, ta sao lại vội vàng xuôi nam như vậy?”

Bị mắng xong Trần Văn Tình không dám cãi lại, khom người một cái, lặng lẽ tránh sang một bên. Cốt Thác Lỗ lại không buông tha, đi tới trước quở trách: “Người là nữ nhân đáng bị nguyên rửa. Tô Diêm phụ thuộc vào người ngay cả mạng cũng cược. Người thậm chí ngay cả nước mắt cũng không chịu rơi cho hãn một giọt. Tâm địa của người thật sự lạnh hơn so với đáy Nguyệt Nha hồ rất nhiều. Ta biết rồi, trong mắt người, hãn chẳng qua chỉ là thanh đao của chúng ta thôi., Mấy chục vạn người chúng ta, trong mắt người tất cả đều là đao, đúng không? Giang Nam Đại Trần, e rằng trong mắt người, ngoại trừ Trần gia ra, tất cả những người khác đều là dê dê cỏ cây đúng không?”

Trần Văn Tình bị hãn mắng cho sắc mặt trắng bệch, toàn thân phát run. Mãi làm bầm một hồi lâu, mới ngẩng đầu đáp lại: “Đại Hãn hỏi hận rồi sao? Hối hận cứ việc giết ta, mang theo đầu của ta đi bồi tội với Lý Húc. Để xem hãn có bỏ qua cho người hay không, tha bộ lạc của người đi?”

Cốt Lỗ kia của A Sử mặc dù gian trá, dù sao cũng là người Đột Quyết, miệng không linh hoạt bằng đối phương. Bị chất vấn không thể nào phản bác được, dừng một chút, bỗng nhiên nói: “Ta cần gì phải giết ngươi. Ngươi đời này vô luận hủy bao nhiêu người, cũng không cách nào nhìn thấy mộng đẹp thực hiện. Giang Nam sẽ không thuộc về Trần gia các ngươi, Giang Bắc cũng sẽ không. Nơi đó xưa nay chưa từng thuộc về Trần gia các ngươi.”

Dứt lời, không để ý tới Trần Văn Tình nữa, ôm lấy Đào Khoát thoát tở tiếp tục xem cuộc chiến. Thấy Lý Húc cầm dùi trống, chỉ huy thiên quân vạn mã như tay sai khiến cánh tay mình, trong lòng thầm nghĩ: “Chỉ thua một người anh hùng như thế, cũng không tính là ủy khuất. Đáng tiếc ta nhất thời hồ đồ, để nhiều nam nhi Đột Quyết hi sinh vì ta!”

Đang chán nản, chợt nghe bên trái sấm cốc ồn ào một trận. Binh mã Hà Đông đang mở rộng chiến quả đột nhiên từ bỏ đôi thủ, xoay người kết trận tại chỗ. Theo sát sau, vài cây trâm lớn đâm xuyên qua triền núi, từ một phần binh mã đột nhiên từ phụ cận hoàng hoa xô chạy tới chiến trường.

Không đợi Lỗ Kiềm lau trán ăn mừng, lại một đội lính gác ngựa gào thét mà đến. Đúng là một bộ Đột Quyết Lang Kỳ cách nơi này gần nhất, nghe được tiếng trống của khe hồ lô, dưới sự dẫn dắt của A Sử chủ động chạy đến cứu viện. Hai đội binh lính mới tinh nhuệ tập trung ở một chỗ., Lập tức ổn định lại thế công của Khương Bảo. Lý Húc nhìn thấy tình huống như vậy không thể không điều chỉnh đội ngũ một lần nữa, lệnh cho binh mã Hà Đông co rút về phái Bắc Lãng quân. Hạ Tu Lỗ kia cũng nhân cơ hội này điều chỉnh thuộc hạ một lần nữa, lại cùng viện quân một đạo với thế đánh Tương lại bót đi vài phần.

Thời gian kéo dài càng lâu càng khiến đám thủ vệ ở phía trên càng bất lợi. Lời Trần Văn Tình vừa nói tuy rất chói tai nhưng đám binh mã đang nghỉ ngơi trong đại doanh rất nhanh chóng chạy tới. Ngoài ra, Cốt Lỗ Vệ Anh dự tính tình thế chưa đủ., Vì muốn nhanh chóng phá thành, đem lang kỵ đi bộ mang theo chiến trường. Mà mục đích chạy đến cứu viện lang kỵ của hắn

không phải là để phá thành, tự nhiên cũng sẽ thúc ngựa tới, phát huy toàn bộ sở trường của mình.

Hội chiến trong sơn cốc, bất kể là Đột Quyết hay bộ binh kỵ binh, quân Bác Lăng đều nắm chắc tất thắng. Ở một nơi tương đối rộng rãi mà cưỡi, số người lại ít hơn đối phương, Lý Húc lại chưa đủ năng lực để tranh giành Thiên Hà.

Nghĩ đến chiến thắng cuối cùng có thể là từ từ nghiêng về phía mình, tâm tình của Cốt Lỗ dần dần chuyển sang tốt đẹp. Cánh tay dùng sức ôm lấy vòng eo rộng lớn thoát tở, động tình giải thích: “Vừa rồi lời của ta cũng không phải hoàn toàn là nói bậy. Nếu như ta bất hạnh chiến bại, người mang theo con của chúng ta tìm chỗ nương tựa cho Lý Húc Húc., Với cách làm người của hắn, tuyệt đối sẽ không để cho mẹ con các người bị người khác ức hiếp. Đến nương tựa vào những tộc huynh kia của ta, chỉ sợ không đến một tháng, tài sản cùng tài sản của bộ chúng ta liền bị bọn hắn nuốt hết. Mẹ con các người có thể lưu lại ba con dê con còn sống đều phải cảm tạ Trường Sinh Thiên!”

Đào Ngột thoát ti nhẹ nhàng gạt đầu, châu lệ lăn xuống. Cốt Lỗ dùng bàn tay lau mặt nàng, tiếp tục nói: “Nếu như trận chiến này ta may mắn thắng. Sau khi công phá bức tường thành, ta cũng sẽ không thương tổn đến thể diện của Lý Húc. Người ra mặt thu lưu các nàng. Phụ Ly là một anh hùng, đáng để ta tôn kính. Không giống những quý tộc Trung Nguyên, chỉ muốn tự bảo vệ mình, trong mắt chưa từng có người nào khác!”

Trần Văn Tình biết Cốt Lỗ đang quanh co mắng mình, trong lòng dâng lên đủ loại hương vị đan xen nhau, vẻ mặt lại làm bộ như không nghe thấy gì. Nghĩ đến ơn phụ thân của Tô Khánh năm đó, lại nghĩ đến Tô Diêm Phụ Ly làm rất nhiều chuyện riêng cho mình., Âm thầm suy nghĩ: “Ta thật sự coi huynh đệ bọn họ là công cụ báo thù sao? Ta thật sự lãnh khốc vô tình như vậy sao? Huynh đệ chung sinh, vốn ở trên thảo nguyên đã hợp tình hợp lý, ta lại làm gì bỏ lỡ chứ? Nếu như không có ta, người Đột Quyết sẽ không xuôi nam, lời này có ai tin được?”

Lại nghĩ đến thần thái mà xương cốt nhờ Lỗ nói chuyện, trong lòng nàng càng thêm thê lương. Phục quốc của Đại Trần quốc là không còn, ca đài thủy tạ của hai nhà Vương Tà ngày xưa, cuối cùng cũng biến thành gạch ngói sân khấu. Hóa ra mình kiên trì phục quốc, chỉ là không muốn đối diện sự thật mà thôi. Trước mắt dù nhét lên chư bộ đánh tới Giang Nam, liệu có thật sự nâng đỡ một vương triều Trung Nguyên không? Sợ rằng, những thứ này vĩnh viễn chỉ là mộng thôi.

Nếu như đây là giấc mộng, vậy mình bắt được cái gì? Đoạn thời gian ở ven hồ Nguyệt Nha và huynh đệ Tây Lạc vừa mới quen biết kia lại dừng mãi tràn vào trong lòng nàng. Tuy rằng niên đại đã vô cùng xa xưa, nhưng lại rõ mồn một trước mắt, giống như mới hôm qua.

Đang lúc trầm tư suy nghĩ, bên tai lại có tiếng kèn truyền đến. Trần Văn Tình ngẩng đầu nhìn lại, thấy ngay sau lưng người Đột Quyết tới cứu, một lá cờ đỏ chói mắt. Trên mặt cờ viết lớn ba chữ, “Lông gian?” Vương. Đúng là Vương Phục Bảo phụng lệnh Lý Húc mai phục nhiều ngày trong núi, nhận được tín hiệu trên Phong Hỏa Đài, suất lĩnh bộ hạ đánh tới.

Lần này, thế cục càng khó bề phân biệt. Mấy đợt quân đội Đột Quyết và quân đội Trung Nguyên người cách ta, ta ngăn cản người, lui tới chém giết, không nhường ai. Không đợi chủ soái hai bên căn cứ tình thế mới điều chỉnh chiến thuật, xa xa lại một tiếng kèn, Hà Đông Đậu dẫn đầu bộ hạ từ bên cạnh đánh tới. Quan quân các bộ lạc Kỳ Lân cốc rút khỏi cũng vội vã chạy tới dưới sự chỉ huy của A Sử Mạch Mễ.

Cục diện hỗn loạn như vậy, nếu là ai trong chủ soái hai bên có thể liếc mắt một cái đã nhìn ra thắng bại, vậy quả thực chính là thần tiên hạ phàm. Cốt Thác Lỗ bên này người đông thế mạnh, nhưng sau khi hai chi binh mã của Vương, Đậu sau khi tới, bên Lý Húc nhân số cũng không thể thiếu. Tướng sĩ dưới trướng Lý Húc dừng mãi thiện chiến, nhưng mấy lính gác thực lực khác biệt thật lớn., Tổng hợp lại, chưa chắc tốt hơn Lang kỵ bao nhiêu. Đám sĩ tốt cũng đều rõ ràng, có thể áp đảo đối phương hay không, thắng lợi quyết định ngay trong ngày hôm nay, bởi vậy người người anh dũng, người tranh trước, trăm chết mà không theo kịp.

Đậu Tống là thuộc hạ ít người nhất, nhưng đều là khinh giáp kỵ binh, vừa vận thích ứng địa hình tương đối phẳng lặng bên ngoài sơn cốc. Huynh đệ dưới trướng nhanh chóng hát văng võ sĩ bộ tộc dờ khóc dờ cười, chiếm cứ một triền núi, sau đó hấn ra sức vung đao về phía trước. Âm ầm ầm, tiếng móng ngựa làm phong vân biến sắc, mấy ngàn kỵ binh cùng lúc đâm tới trước mặt bộ pháp của A Sử.

Dưới trướng Bộ Chân A Sử nguyên lai đều là kỵ binh, giờ phút này lại phải đứng dưới đất tiếp nhận tuấn mã giẫm đạp, khỏi phải cảm thấy khó chịu. Nhưng đừng có tự nhiên, đánh tới mức này, ai cũng không dám thất lễ. Tinh thần phấn chấn, tụ tập lại thành đoàn, liều chết cuốn lấy chỗ Đậu Huyền, kiên quyết không để hấn đến gần hạch tâm chiến trường.

Cuối cùng A Sử Mạch Lương thấy binh mã của mình bị đội kỵ binh nhà họ Đậu giẫm đạp đến máu thịt bay tứ tung, trong lòng giận dữ. Mang theo mấy ngàn thân vệ bên người lao thẳng tới Đậu Phương bên sườn. Hấn vừa mới làm ra điều chỉnh, Vương Phục Bảo đang dây dưa chém giết với người Đột Quyết cũng lập tức cải biến chiến thuật. Phân ra một bộ phận người cuốn lấy đối thủ nhà mình, phái tinh nhuệ trong quân một ngọam căn cổ họng của A Mạch Mễ.

Mặc dù là tinh nhuệ trong quân, sức chiến đấu của Đậu gia quân vẫn không bằng đối phương. Sau khi tiếp xúc với quân địch, đội ngũ lại nhanh chóng bị tách ra. Các tướng sĩ tự mình chiến đấu, không ai quan tâm lẫn nhau. Cũng may những người này đều xuất thân giặc cỏ, hung hãn không sợ chết. Bởi vậy đội hình tuy rối loạn, sĩ khí lại không giảm xuống chút nào. Rất nhiều huynh đệ thà dựa vào Đột Quyết Lang Kỵ trúng một đao, cũng muốn một đao đâm vào thân thể đối phương, đồng quy vu tận với địch nhân.

Bởi vì cái gọi là ngõ hẹp gặp nhau, dừng giả thắng. Trong thời gian ngắn, Mạch Mễ A Sử kia thật sự không có biện pháp gì với tướng sĩ dưới trướng Vương Phục Bảo. Hấn vừa chậm trễ, bên phía Bộ Chân A Sử lập tức cực kỳ nguy hiểm, đại tướng Đậu Gia năm lần bảy lượt mang theo thân binh lao qua bên cạnh A Sử Bộ Chân, mỗi lần đều có thể cuốn đi mấy trăm huynh đệ dưới trướng Bộ Chân.

A Sử tự hỏi không được huynh đệ mình chịu thiệt, cũng lập tức dẫn mấy ngàn người chạy tới, hợp binh cùng hai người Bộ Chân kia của A Sử ngăn cản Đậu Diêm. Gian phòng bọn họ dùng gần vạn tướng sĩ, mới miễn cưỡng ngăn cản ba ngàn khinh kỵ của Hà Đông. Ở giữa chiến trường, A Sử Hạ Lỗ kia lại phát sinh biến cố. Một mũi đoản mâu không biết từ đâu bay tới chính giữa ngực Hạ Tu Tu Lỗ, trực tiếp đem nó cùng hộ vệ phía sau xuyên thành xương sườn.

Hạ Lỗ kia chết trận, lập kín hàng rào thứ hai liên quân. Cột Lỗ không chút do dự, lập tức chế nhạo A Sử hàng thứ ba, A Sử nọ của hàng thứ tư, cùng đám người bảo vệ cột thứ năm A Sử kia toàn bộ tiến lên nghênh chiến. Chính mình dẫn thị vệ cùng A Sử hậu cần theo sát phía sau vài tên đại tướng, chuyển thủ vi công, thế liền chết với Bắc Lăng quân.

Cột Lỗ trong lòng rất rõ ràng, trận chiến trước mắt này nếu đã đánh thành quả cầu tuyết cuộn cuộn, thắng bại sẽ không còn do mình và Lý Húc chỉ huy người nào cao minh hơn một chút. Địch ta hai bên ai có thể kiên trì thời gian dài hơn., Ai có thể gia nhập càng nhiều viện quân, người đó có thể đạt được thắng lợi cuối cùng. Binh mã của Lý Húc chiếm hơn phân nửa quân giữ thành, những thủ hộ giả còn lại của tường thành chưa chắc có thể phát hiện tình thế trên chiến trường nhanh chóng giết ra hỗ trợ. Còn mình vừa rồi vì xoay chuyển thế cục, đã phái binh mã tham gia đại doanh đi thu gom, xem thời gian sắp đến rồi.

Cột Lỗ có thể nhìn thấu mấu chốt thắng bại, Lý Húc sao lại không nhìn thấu. Hãn và Trần Diễn Thọ an bài vốn là nhanh chóng đánh tan một bộ phận quân địch, hình thành thế tới rềm châu. Thừa cơ thương nặng xương nâng Lỗ Trọng Nhất lên., Làm giảm uy vọng cùng khả năng khống chế liên quân. Tiếc rằng người không thể tính bằng trời, mọi người trước đó không ai nghĩ tới Lỗ liễu mạng lấy tốc độ nhanh nhất đem toàn bộ binh mã tập trung lại một chỗ. Địch ta hai bên đã chiến đấu hơn hai canh giờ., Theo tình huống trước mắt, mục đích để đánh mất thực lực của binh lính Trung Nguyên vốn đã đạt được nhưng tình thế bức rềm khẳng định không thành công. Địch ta hai bên dây dưa không dứt, nếu như trong khoảng thời gian ngắn không phân ra thắng bại, sợ rằng ngay cả binh mã

Trung Nguyên xuất chiến cũng không có khả năng toàn thân trở ra!

Nghĩ đến điểm này, Lý Húc thâm sốt ruột trong lòng. Hắn biết rõ với năng lực ứng biến của Lý Kiến Thành, nếu mình đã dặn dò hẳn bảo vệ tốt gia môn, hẳn chắc chắn sẽ không chủ động đi ra tiếp ứng. Nhưng vạn nhất lại có một chi quân đầy sức sống của địch quân đột nhiên xuất hiện trên chiến trường, chỉ sợ hôm nay tất cả chiến quả đều phải nhờ ra, hơn nữa còn phải tính thêm mấy lần lợi tức.

Chính là mọi người đang lo lắng cái gì, càng xảy ra chuyện gì. Không đợi Lý Húc làm một bộ phận huynh đệ đã bỏ qua, thu binh rút về chạy, vẫn kiên trì thêm chốc lát để quyết định thế cục rõ ràng. Phía xa bụi mù nổi lên đi kèm gió núi gào thét, hàng vạn binh sĩ tru lên rồi giết tới.

“Ô ô ô ô ô ô!” Tiếng góc như tuyết, lạnh đến trong lòng người phát lạnh. “Ô ô ô ô ô, ô ô ô “Ô ô” thân vệ bên cạnh Cốt Lỗ lập tức giơ sừng tương dung, phảng phất như đàn sói ở cửa địa ngục cùng nhau xé cổ họng ra.” Ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô, Ô ô ô” “Ô ô”, ô ô ô, ô ô” giữa dãy núi, tiếng kèn liên miên không dứt, mang theo thù hận, vui vẻ và hả hê. Toàn bộ tướng sĩ liên quân trên liên quân đều cao hứng, cùng cất tiếng ca tụng ân trạch trường sinh thiên.

“Ta là người săn bắn trời sinh, trong thân thể chảy xuôi huyết mạch Thương Lang, con cưng của Trường Sinh Thiên, giơ tay lấy lấy, chặt đầu nam nhân, kéo nữ nhân vào lều, dùng máu của bọn họ chứng kiến vinh quang của ta...”

Trong tiếng ca, hai mắt các võ sĩ lóe lên ánh sáng xanh lục, ép cho người bảo vệ của bức tường không ngừng lùi lại.

“Các huynh đệ, còn nhớ nguyên nhân chúng ta tới đây không?” Phát giác tình huống không ổn, Chu Đại Ngưu kéo cổ họng ra, lớn tiếng hỏi.

“Lui về phía sau một bước, là nhà chúng ta!” Con cháu Bắc Lãng nắm chặt râu, ngửa mặt lên trời rống giận.

“Lui về sau một bước, là của chúng ta!” Không cần nhiều lý do, cũng không cần phải nói một câu nhíp nhàng, đơn giản đề

ép địch nhân xuống.

“Lui về sau một bước chính là nhà ta!” Bác Lãng quân vung vẩy râu dài, gắt gao chống đỡ Lang kỵ như thủy triều.” Phía sau bức tường này, chúng ta đã tuyệt vọng lắm rồi, nghe thấy tiếng reo hò của tướng sĩ Hà Đông, tinh thần phấn chấn hẳn lên.

Đã không có khả năng lui về, cũng không còn đường lui. Lý Húc quay đầu lại nhìn Trần Diễn Thọ, vừa hay nhìn thấy Trần Diễn Thọ cả người đầy máu giơ chiến kỳ hướng mình truyền tới một tin tức, quyết một trận tử chiến! Lão trường sử cười to, vẻ mặt thản nhiên. Quyết một trận tử chiến, Lý Húc huy động lệnh kỳ, dứt khoát đáp lại.

“Hu hu hu hu.... Ô ô ô... tiếng kèn giống như rồng ngâm lập tức vang lên từ vị trí của tuổi thọ của Trần Diễn. Lão sử thúc giục khí lực toàn thân thổi vang kèn, đem ý chí quyết tử đưa vào tai mỗi người thủ hộ của tòa thành này. Nghe thấy tiếng góc, Bác Lãng quân, Hà Đông quân, giang hồ hào kiệt, tái ngoại mã tặc đồng thời giơ binh khí lên, không chút do dự nhằm về kẻ địch cách mình gần nhất.

Trận này, bọn họ không phải vì Lý Húc đánh, cũng không phải vì Hà Đông Lý gia mà chiến đấu. Bọn họ là người Hà Bắc, người Hà Đông, ra khỏi cửa nhà có thể nhìn thấy bức tường này.

Cốt Lỗ mỉm cười giơ lệnh kỳ, trận chiến này, thắng lợi tuy không dễ, dù sao cũng thuộc về mình. Hắn chuẩn bị toàn quân áp lên, chặt đứt đường lui của Lý Húc, lấy ưu thế binh lực tuyệt đối giết chết đối thủ trước trận. Tay run rẩy trong gió núi, chậm chạp không thể chém xuống.

Hắn nghe được một tiếng kèn vang lên, giống như cùng lý Húc đám người hô ứng, hoặc như là tiếng vọng trong sơn cốc. Nhưng hết lần này tới lần khác, phương vị của tiếng kèn này là sau lưng của mình, ở giữa còn kèm theo tiếng sấm rền cuộn cuộn.

“Ô ô ô ô ô.... Ô ô... tiếng kèn kệt càng lúc càng gần, tiếng sấm cũng càng rõ ràng. Hạt cát trên mặt đất bắt đầu chậm rãi

nhảy lên, mây vàng trên bầu trời cũng đọng lại một tầng màu đỏ sậm. Cột Thác Lỗ không thể không tạm thời thu lá cờ lại, quay đầu lại xem xét quân tình mới. Lang kỵ cũng không an ổn kéo chặt dây cương cương ngựa, quay đầu lại, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào chỗ tiếng sấm.

Ngay chỗ tiếng sấm vang lên, một cổ khói bụi vừa dày vừa nặng từ xa chậm rãi hướng về chiến trường kéo dài, chính giữa bụi mù, có chiến kỳ màu đỏ trên cao cao cao nhấc lên.

“La”, chữ lớn trên mặt cờ sáng lên chói mắt. Mấy ngàn nhân mã đều bao bọc trọng giáp kỵ binh từ sau bụi mù lao ra, chậm rãi hướng liên quân trên áp tiếp cận.

Phía sau bọn họ là khói đặc nhìn không thấy giới hạn, che mất tất cả ánh sáng.

“Nhà của lão phu, cũng ở Trung Nguyên!” Dưới lá cờ chiến đỏ tươi, Hồ Bí Đại Tướng quân La Nghệ vùng loạn đao chỉ về phía trước, bỏ xuống một tia chớp.

Hồ Bí thiết kỵ được chế tạo từ sức mạnh khuynh quốc của năm ngàn tập đại Tùy bỗng nhiên gia tốc, nặng nề đập vào sau lưng Lang Kỵ.

Bộ lông dê của Lỗ lớn ầm ầm đảo ngã xuống, không hề có chút lo lắng nào.

Chú 1: Chiến thuật mũi tên dựng thẳng phân tán trái phải né tránh ném qua, thấy chiến thuật bắn ra từ trường thương lưng còng. Chiến thuật này xuất hiện ở phương tây vô cùng trễ, ước chừng ở thế kỷ 13 mới thành hình. Tỷ lệ ghi chép đối với vật đỡ của vũ tiễn có thể đạt tới tám mươi lăm phần trăm. Người trong quyển sách viết ca hát, người trong nghề chớ cười.

Chương thứ bảy thịnh thế (98 điểm)

Bất kể là Lý Húc hay là Cốt Lỗ kia của A Sử, chủ tướng hai bên giao chiến đều không nghĩ tới ở thời khắc này Đại tổng quản La Nghệ của U Châu lại mang theo Hồ Bí thiết kỵ dưới trướng hấn từ thảo nguyên giết tới. Đứng ở góc độ Lý Húc, Bác Lăng quân từng là tướng lĩnh trẻ tuổi của một trận chiến tướng U Châu, đã giết thất linh bát lạc ở U Châu., Cùng với đám người dưới trướng của La Nghệ là Tần, Lưu, Lư, Lư., Có mấy viên chấp chưởng tướng sớm đã kết xuồng mối thù bất tử không thôi. Trước đó vài ngày La Nghệ có thể tránh ra đường thủy, khiến cho lương thảo Lê Dương bình an vận chuyển đến Hoài Nhung, hai bên đều nể mặt nhau mà nhượng bộ thật lớn, để cho Hồ Bí thiết kỵ cùng Bác Lăng Tinh nhuệ kẻ vai chiến đấu, loại chuyện này có năm mơ cũng sẽ không có khả năng phát sinh!

Đứng ở góc độ cong xương của A Sử, hấn càng nghĩ không ra vì sao La Nghệ lại thay đổi quẻ lúc này. Trước khi giết hướng Hoa quân, Đột Quyết Vương Đình đã nhiều lần phái sứ giả thăm dò rõ thái độ của U Châu, Khả Hãn Đại Khuyết và Kim Ấn đưa cho La Nghệ, đối phương đều không chút khách khí nhận lấy. Tặng chiến mã cho Hồ Bí kỵ sát., La Nghệ cũng hết sức cảm kích mà vui vẻ nhận lấy. Thậm chí hai bên đã có ước định. Sau khi người Đột Quyết đạt được thiên hạ, phương diện U Châu có thể được chia ngôi bác lăng, giữa sông., Mấy quận ước hải, phân tranh rạn nứt, vĩnh viễn hưởng thụ phú quý. Có thể nói, năm đó La Nghệ hy sinh vô số điểm tốt mà vô số huynh đệ tính mạng không có được, gia tộc A Sử kia đều tặng cho hấn không công. Nhưng La Nghệ lại vô cùng vô nghĩa, vi phạm minh ước, quả quyết đòi lại đường lui của A Sử!

Cho dù trước đó không ai ngờ tới, ngay khi thiết kỵ Hồ Bí xuất hiện, hai người Cốt Lỗ và Lý Húc đều hiểu rằng, trận chiến này đã không còn bất ngờ nữa. Liền Thượng liên quân cùng với người Bảo vệ bức tường này đã triển đấu gần hai canh giờ., Lực lượng lẫn nhau đều đã sử dụng đến cực hạn. Lúc này, cho dù là năm ngàn sơn tặc khẩu đi ra, cũng đủ để trở

thành quả cân quyết định thắng bại, hướng chỉ áp lên là ở chính diện áp đảo binh mã hai mươi năm qua chưa bao giờ bại trận như Hồ Bí thiết kỵ?

“Rút lui!” Bộ xương cốt A Sử kia quả quyết dưới mặt đất đạt mệnh lệnh, “Phân tán rút khỏi chiến trường, đừng có dây dưa bất cứ thứ gì.” Nói xong, hắn ôm lấy Đào Khoát thoát tợ, từ trong tay kỵ binh vừa mới chạy tới đoạt lấy một con chiến mã, nhảy lên trên, liều lĩnh vung vẩy roi da.

Chiến mã bị đau, phát ra một tiếng rên rỉ, lao lên làm mấy võ sĩ trợn mắt há hốc mồm, mang theo vợ chồng Thác Lỗ nghiêng người lao ra khỏi trận pháp. Bốn con cự lang màu trắng phát hiện chủ nhân rời đi, lập tức rú dài một tiếng, như phát điên đuổi theo. Vài tướng lĩnh trung thành thúc ngựa định tiến lên ngăn cản Đại Hãn nhà mình cử động hoang đường, tọa kỵ dưới khó bị cự lang há miệng một cái, tất cả đều thả trên mặt đất.

“Địa Đại Tát tám bước ngã trong bụi mù, tuyệt vọng vờn hai tay.” Trường Sinh Thiên, xin mở mắt ra, nhìn xem hài tử của mình đi!” Hắn lớn tiếng khóc lóc, ý đồ dùng tiếng khóc kêu gọi dũng khí xương cốt A Sử Lỗ trong lòng. Đối phương căn bản không chịu quay đầu lại, ôm nữ nhân của mình rời khỏi bản trận, đẩy nhanh tốc độ thoát khỏi chiến trường.

Không có suy nghĩ, ngay cả giấy dựa cũng không cần phải giấy dựa. Cốt Lỗ không dám nghe tiếng hò hét rung trời ở sau lưng, lại càng không dám quay đầu lại nhìn xem đại trận nhà mình trong nháy mắt bị Hồ Bí thiết kỵ mạnh mẽ kéo ra khỏi Huyết Hà. Chỉ muốn mang theo nữ nhân mình yêu mến bỏ trốn càng xa càng tốt, thoát khỏi Sát Lục trường khiến người ta điên cuồng này, tìm một nơi không ai biết mình trốn đi, quên đi tất cả mọi chuyện đã từng phát sinh trong đời này.

Nhưng sự thật lại không dễ cho hắn được như nguyện. Đại tướng A Sử kia dẫn viện quân giết tới hồ nước nhìn thấy Cốt Thác Lỗ chạy trốn, nhanh chóng dẫn theo mấy chục võ sĩ kỵ thuật cao siêu đến “Bảo vệ”. Theo sát sau, Đại Mai Đạp A Sử “Trung dũng” kia cũng từ trong tay tộc nhân đoạt lấy một con chiến mã, từ xa đuổi theo. A Sử đầy đặn tám bước giấy dựa bỏ

dậy, giơ lên khô lâu Tế Linh luôn treo bên hông., Không đợi hần tuyên bố mệnh lệnh mới nhất của Trường Sinh Thiên, một đội thiết kỵ Hồ Bí gào thét lao thẳng qua bên cạnh hần. Khói bụi đi kèm là huyết vụ dâng lên, Cốt Linh bay lên giữa không trung, “Rầm rầm”, tấu chương cuối cùng.

Trong nháy mắt bị giẫm thành thịt vụn kia, đại Tát đây A Sử kia Bát Bộ rõ ràng, Cốt Lỗ đưa ra lựa chọn chính xác nhất. Hần lưu lại trung quân không có bất cứ tác dụng gì, lúc này, cho dù Trường Sinh gây thơ pháis thần linh xuống trợ giúp, cũng không cách nào cứu vớt con cháu Thương Lang.

Từng dòng sông máu từ bản trận người Đột Quyết khuếch tán về phía trước, kéo dài đến khi bọn họ tiếp xúc với quân Bác Lãng. Thiết kỵ Hồ Bí sau lưng thiết giáp lạnh lùng liếc nhìn tráng sĩ Bác Lãng, quay đầu ngựa, lại chậm rãi tăng tốc. Các võ sĩ bộ tộc bị giết tới mức choáng váng mặt mày, trơ mắt nhìn những thiết kỵ đã từng đạp áo bào mình thành thịt vụn của mình đi tới trước mặt mình., Như một ngọn núi sắt di chuyển đè lên mình, kêu thảm một tiếng, xoay người bỏ chạy. Hồ Bí thiết kỵ đạp lên tiết tấu không thay đổi theo sau lưng đuổi theo, sau lưng đâm thủng lưng võ sĩ, lại ngây ngô nện thi thể của quân địch xung quanh làm một đoàn.

Một đội lại một đội thiết kỵ hồ cương đem quân trận Đột Quyết nhân đâm thủng, sau đó quay chiến mã lại lần nữa hướng liên quân trên áp đảo. Đột Quyết Lang kỵ cùng các chiến sĩ bộ tộc hoặc là kinh hoàng chạy khỏi lộ tuyến thiết kỵ tiến lên., Hoặc là dưới sự chỉ huy của một tướng lĩnh cấp thấp, làm một số chống cự không hề có hy vọng. Thiết kỵ Hồ Bí di chuyển về phía trước nửa trượng, bọn họ liền lùi về phía sau nửa trượng. Thiết kỵ Hồ Bí tiến lên phía trước., Bọn họ vung mạnh đao, lớn tiếng chửi bới, không muốn xoay người bỏ chạy, không muốn bỏ trốn nữa., Không có dũng khí lao lên chặt đứt móng ngựa của đối phương. Song phương giằng co với một tình thế vô cùng kì quái, Trần diễn Thọ dẫn theo cung thủ từ phía sau thiết kỵ Hồ Bí đuổi tới, bắn ra từng đợt. Mũi tên rơi vào trên người Hồ Bí thiết kỵ bị trọng giáp bắn văng ra, vũ tiễn rơi trên người các võ sĩ lại toát ra từng mảng lớn huyết

vụ. Đội ngũ võ sĩ vội vàng tổ thành lập tức sụp đổ, Hồ Bí thiết kỵ chậm rãi đạp mạnh xuống, chậm rãi nuốt bọn họ.

Theo thông đạo Hồ Bí thiết kỵ bước ra, quân Bắc Lăng như nước chảy vào. Uy lực của bộ binh đã chiến đại trận giờ phút này hoàn toàn phát huy ra, tựa như một con rồng khổng lồ mở ra cái miệng rộng. Võ sĩ bị đánh không lại Quân một khi bị cuốn vào trong trận, kết cục thậm chí còn thảm hơn so với gặp phải thiết kỵ Hồ Bí. Lực sát thương của Hồ Bí thiết kỵ chủ yếu tập trung ở chính diện., Các võ sĩ tay chân nhanh, còn có cơ hội né tránh. Mà công kích của đại trận Bắc Lăng quân đến từ bốn phương tám hướng, võ sĩ lâm vào trong trận dù có trốn tránh thế nào cũng phải đối mặt với sự hầu hạ của ba thanh binh khí. Bọn họ đã sớm bị giết tới mức luống cuống tay chân, bọn họ làm sao có thể chống cự lại được., Trơ mắt nhìn giáo dài đâm về phía mình, đâm xuyên áo giáp, sau đó ngã ra phát ra một tiếng thở dài như giải thoát, ngã xuống cát bụi.

Chẳng những lang kỵ chính diện trên chiến trường bị giết cho tan rã. Võ sĩ bộ tộc cùng lang kỵ hai cánh của chiến trường cũng loạn hết cả lên. A Sử Mạch Mễ thấy sự tình không ổn, lập tức lệnh cho thân binh thôi kèn lệnh, dẫn binh mã bản bộ hướng sườn tây của chiến trường đi tới. Địa thế bên kia cao hơn một chút., Hắn có thể thừa dịp La Nghiê và đám người Lý Húc bận rộn chém giết chính diện dựng liên quân lên chiến trường, đem tất cả huynh đệ tận khả năng từ sườn tây rút ra. Bị hắn chiếm vô số tiện nghi Vương Phục Bảo đâu chịu không công chịu thiệt, dẫn đầu một đám thân binh xé cổ họng kêu lên vài tiếng ồn ào., Bất chấp tất cả xông tới. Một người trong hai bên muốn đi, một người cưỡng ép lưu khách, giết thẳng một đám thiên hôn địa ám., Máu chảy thành sông. Đang lúc giằng co, Hà Đông đại tướng quân Khương Bảo thuận theo Lý Húc chỉ mệnh đuổi tới, đầu tiên là một người công kích cắt đội binh mã của Đột Quyết thành vài đoạn, sau đó lại xung phong đánh tới trước mặt A Sử Mạch Mễ, mấy chục huynh đệ Trường Khuuyết đâm loạn, trong khoảnh khắc đâm A Sử kia thành một tổ ong máu chảy đầm đìa.

Bộ kỵ binh A Sử kia đôi phó Đậu Dận đã rất cật lực, mất đi A Sử nọ của mạch lạc bên này ủng hộ, lập tức bị khinh kỵ Hà

Đông làm cho luống cuống tay chân. Hắn phát hiện đại thế đã mất, lưu lại hơn ngàn người tâm phúc chống đỡ Đậu Huyền, tự mình mang theo thân binh vừa đánh vừa lui. Thật vất vả mới trà trộn đến bên cạnh chiến trường, lúc này Đức Cơ Cơ dẫn theo một đám giang hồ hào kiệt quanh quẩn mà đến., Tay áo tên, phi tiêu, độc toa bắt đầu kêu gọi, đem tất cả thân binh ném ra rồi giết tiếp, không nói lời nào chặt đầu A Sử Mạch Mễ kia.

Lưu Quý Chân dẫn đám quân tặc tái ngoại chém giết bên cánh phải chiến trường, càng đánh càng hăng. Kẻ địch bên phía hắn đa số là võ sĩ bộ tộc, không được Hồ Bí thiết kỵ và giáp sĩ Bắc Lãng chiếu cố trọng điểm., Bởi vậy phản kháng có phần kịch liệt. Đầu người của A Sử Chân và A Sử Mạch Mễ trước sau bị treo lên, mà bên mình chiến thế vẫn đang tiếp tục giằng co, Hung Nô Vương tức giận đến hai mắt bốc lửa. Hai đao soàn soạt chém kẻ địch đôi đầu, lớn tiếng hét lên: “Một đám người mù không có mắt! Cốt Lỗ của A Sử kia đã sớm chạy rồi! Các người còn liều mạng với ta làm gì?”

“A Sử kia nhờ Lỗ chạy trôi chết! Mọi người đừng giả vờ ngơ ngẩn nữa, nhanh đi về nhà đi!” Nghe được Lưu Quý thật kháng nghị, Thượng Quan Bích Linh máy động, dùng Đột Quyết hô với địch nhân.

“A sử chạy trôi chết! Cốt Lỗ A Sử kia nhờ Lỗ chạy! Mọi người mau về nhà đi!” Đám mã tặc phối hợp ăn ý, nhanh chóng đem Thượng Quan Bích lời nói truyền ra, hơn mười người đồng thời lớn tiếng lặp lại.

Nghe được tiếng chém giết khắp núi đồi, liên quân đóng kín liên quân đã sớm không còn ý chí chiến đấu. Bị đám mã tặc nhắc nhở, quay đầu lại nhìn Đại Phục đã không thấy đâu nữa, lại nhìn thấy vài tên tướng lĩnh Đột Quyết quen thuộc bị cao cao treo lên giữa không trung, lập tức biến thành một đám châu chấu bị dọa sợ. Trước mặt Lưu Quý Chân không còn ai dám tiếp chiến nữa., Các võ sĩ bỏ chạy tứ tán. Hắn nhanh chân đuổi theo, thấy người mặc quần áo đẹp đẽ thì cắn chặt không tha. Liên tiếp chặt đứt ba cân lớn, bắt sống hai tên quan lại mới cảm thấy lấy lại thể diện. Mắng chửi toét miệng xách đầu người, áp giải tù binh, nhảy lên nham thạch gồ lên tiếp tục chỉ huy chiến đấu.

Chiến đấu lúc này làm gì còn cần hấn chỉ huy. Vô luận là mã tặc với kĩ thuật nhất, hay là Hà Đông dũng mãnh chiến đấu nhỏ yếu nhất, tất cả đều biến thành quân tinh nhuệ Bắc Lăng. Các sĩ tốt dưới sự lôi kéo của tướng lĩnh cấp thấp nhà mình, tả xung hữu đột, trước sau quay ngược, phối hợp rất ăn ý, chương pháp rõ ràng. Đem lang kỵ và các binh sĩ bộ tộc giết đến toi bời, đánh tan quân đội không thành công.

Một vài quý tộc Đột Quyết may mắn biết chống cự lại đoạn tuyệt khó sống sót nên dứt khoát vứt bỏ sĩ tốt, chỉ mang theo thân binh đào tẩu. Các thủ lĩnh của các bộ lạc đi theo Lang kỵ đến đây đánh tan tác, quả quyết ra lệnh tộc nhân buông vũ khí xuống, đầu hàng bảo mệnh cho các cường giả Trung Nguyên. Bắc Lăng Tinh nhuệ gặp phải đại đội đầu hàng thì đầu hàng bọn họ., Lập tức phân ra mười mấy người thu binh khí, áp giải bọn họ nghỉ ngơi tại chỗ. Chém giết đến hứng thú với đám mã tặc và hào kiệt giang hồ, gặp kẻ chống cự cũng là một đao, gặp phải kẻ đầu hàng cũng là một đao, đợi Lý Húc phát hiện loại tình huống này truyền lệnh ngăn lại, trong mơ mơ hồ hồ đã có hơn vạn người cúi đầu liên giết.

“Người đầu hàng không giết. Kinh kỵ thoát khỏi chiến trường, đuổi theo đánh chết Lỗ!” Khôn kinh quanh co, mệnh lệnh của Lý Húc rốt cục truyền tới tại Đậu Gia. Tên tướng hung hãn đang vội vàng thu gặt đầu địch nhân bỗng nhiên ngẩng đầu, làm gì còn nhìn thấy hướng đi của A Sử kia? Hấn tranh thủ thời gian thu nạp mấy trăm tên thân vệ, trực tiếp hướng đại doanh liên quân lao lên. Đợi đến lúc lao vào doanh trại., Chỉ thấy chiến mã đầy lan can, dê bò khắp nơi, lương thảo khí giới chồng chất như núi. Về phần A Sử Lỗ nọ cùng bốn con bạch lang hấn, đã sớm mang đủ lương khô chiến mã dự bị, vô ảnh vô tung!

Chương thứ bảy thịnh thế (98 dưới)

Lần này xuôi nam, gia tộc A sử nhất định phải có được. Cho nên các bộ lạc phụ thuộc đều ngang ngược bạo khởi, cơ hồ cạo thấp nửa thước cả thảo nguyên. Vì bình ổn sự phản kháng của bọn tôi, sứ giả Đột Quyết đem độ giàu có của Trung Nguyên thối lên cây có thể mọc thịt dê, trong miệng giếng có thể bốc lên sữa bò. Bởi vậy rất nhiều bộ tộc nhỏ chịu sự nghi hoặc của họ đã dời đi khắp nơi, mang theo tất cả tiền tiết, súc vật cùng tộc nhân đi theo phía sau Lang kỵ.

Để đảm bảo năng lực tác chiến lâu dài của quân đội, A Sử Lỗ kia đem đồ quân nhu các bộ tộc mang theo thống nhất cất giữ trong đại doanh. Chỉ định các tộc lão ấu cùng nhau trông coi các bộ phận, tin tức chiến bại truyền ra, những người già yếu căn bản không có năng lực tự vệ lập tức nổ tung, mặc kệ ba bảy hai một, đoạt được lương khô thịt khô bản thân đã ăn đủ., Vượt lên chiến mã liền đi. Tướng lĩnh thủ doanh lúc đầu còn có ý đồ đàn áp bộ chúng các tộc, về sau trông thấy sĩ tốt chạy loạn trở về càng ngày càng nhiều, các huynh đệ dưới trướng càng ngày càng loạn, đành phải thu thập mấy gói thịt khô sữa chua, mang theo thân tín của mình trào đèo lội suối mà đi.

Sau mỗi đợt lính tan tác trở về đại doanh, cũng không dám dừng lại nhiều, cầm theo chút lương khô đủ để sống trên đường leo lên ngựa liền rời đi. Không có tổ chức nào rút lui, cũng không có ai nghĩ đến việc thiêu hủy vật tư. Khi Đâu Diệc giết vào đại doanh liên quân, lão già yếu cùng binh lính chưa đào tẩu còn bị chặn lại gần ngàn người. Nhìn thấy chiến kỳ đỏ tươi của quân đội Trung Nguyên, bọn họ ai cũng không dám phản kháng, vút bao lớn bao nhỏ trên vai, quỳ trên mặt đất khẩn cầu tính mạng.

Cầm được một giỏ lớn tôm tép, lại thả chạy đưa đến trong tay cá lớn. Đâu Đâu tâm tình rất uể oải. Thiếu cái xương đầu Lỗ của A Sử, trình độ huy hoàng trận chiến hôm nay giảm đi rất nhiều. Ngày sau đoàn người rảnh rồi nói chuyện., Đề cập đến trận chiến này, một mũi khinh kỵ binh duy nhất trong liên quân Trung Nguyên tại dưới tình huống hai bên đánh nhau

thắng bại đã định, lại không hiểu được ngăn cản lang kỵ rút đường, ngược lại trầm mê vào chém tiểu binh đầu cướp công, không khỏi lại là một chuỗi cười lúng túng.

“Sao người không báo mệnh lệnh cho Lý tướng quân sớm hơn?” Hấn tức giận vô cùng, Đậu Dục trừng mắt chất vấn thân binh của mình.

“Không, không nghe thấy tiếng góc cạnh bên kia.” Thân binh trốn ra xa, ủy khuất đáp lại. Trận chiến hôm nay diễn ra trong thời khắc sinh tử đã nghịch chuyển lớn, lúc đó gần như các huynh đệ Hà Đông hưng phấn đến phát điên, ai còn để ý tới hiệu lệnh của trung quân nữa. Hơn nữa, đạo lệnh tướng quân kia cũng chưa chắc kịp thời phát ra, nói không chừng chính ông ta cũng quên đạo lý bắt vua này!

“Phế vật!” Đậu Nha đập đấm thân binh một cước, oán hận mắng. Lão biết lấy cách làm người của Lý Húc, sau đó khẳng định sẽ không đổ trách nhiệm vào việc Cốt Lỗ đào tẩu cho mình. Nhưng Lý đại tướng quân là con rể của Đường Vương, thế tử xây dựng nên, chiến công hiển hách, danh tiếng lừng lẫy, sau này hai Lý Hợp một, mình còn phải ở dưới trướng nghe lệnh. Vạn nhất trong lòng lão đối với mình có thành kiến, tiền đồ của mình có thể không ổn rồi.

“Hay là chúng ta đổi chiến mã đuổi theo?” Thân binh trúng một cước vỗ vỗ thổ trên áo giáp, nở nụ cười đề nghị. Người Đột Quyết đi bộ đánh bức tường, lưu lại chiến mã phụ cận doanh trại nhiều vô số kể. Một người ba Thừa Mệnh đuổi theo, chưa chắc không thể nhờ xương cốt của A Sử mang trở về!

“Cút!” Đậu Lạc tức giận đến mức giơ chân lên, lại đá đích thân binh lão đảo một cái.” Truy theo cái gì đuổi, Cốt Lỗ liên không biết mang thêm mấy con chiến mã sao?”

Ủ rũ thì uể oải, chỉ mang theo vài trăm thân binh hấn thật đúng là không dám đuổi theo ra ngoài núi! Thứ nhất là hấn căn bản không quen thuộc địa hình và đường đi bên ngoài núi Yên Sơn, thứ hai là bốn mươi vạn liên quân tiếp tế đều chất đống ở trước mắt, vạn nhất không đuổi kịp A Sử kia, lại bị tàn binh tái tán về hủy diệt lương thảo mục hủy diệt, từ nay về sau hấn sẽ không còn mặt mũi nào nữa.

Tất cả các loại lợi hại tổng hợp, Đậu Huyền chỉ có thể quan sát trước mắt. Tướng sĩ dưới quyền đóng chặt cửa doanh trại, áp giải tù binh vừa mới thu nạp đem cường nỏ đâm người Đột Quyết không kịp sử dụng, chống ngựa chờ quân giới chuyển ra, từng tầng từng tầng tường doanh đơn sơ bày ra phía sau, lấy uy hiếp đánh tan quân đội, tránh cho chúng tấn công doanh trại.

Không đợi hãn thu xếp lại thiết bị phòng ngự, một đám võ sĩ Hề tộc đã ồn ào chạy tới. Nhìn thấy chiến kỳ Đại Tùy màu đỏ trên liên doanh, các võ sĩ đầu tiên là sừng sốt, sau đó dậm chân, hướng về phía doanh trại lớn tiếng kháng nghị. Đậu Dân không hiểu bất cứ cái gì nhét vào trong doanh., Lập tức ra lệnh cho các huynh đệ dưới trướng bắn tên, bắn loạn ra ngoài, đánh ngã hơn trăm võ sĩ Hề tộc. Một ngàn võ sĩ còn lại thấy tình thế không ổn liền quay đầu chạy thực mạng về phía chiến trường. Chạy được hơn trăm bước, lại đụng phải một đợt tan quân khác, hai bên lại khua khoắng nhau., Rầm rầm phóng tới quân doanh. Dưới sự chỉ huy của Đậu Bắc, tướng sĩ Trung Nguyên và đám tù binh lại bắn loạn một trận. Các võ sĩ lại vứt xuống mấy chục thi thể, vừa khóc vừa đem súc vật trốn ở ngoài quân doanh rải một đồng, chạy ra bên ngoài núi Yến Sơn.

Nhóm thứ ba lui xuống là một nhóm thợ săn Đào Ngột. Nhìn thấy quân nhu ở lại trong doanh trại bị đoạt, lập tức trở nên giận không thể át được. Bọn họ dưới sự chỉ huy của bộ tộc, vậy mà lần nữa có ý đồ đoạt lại doanh bản. Đậu Phương đóng chặt cửa trại, dựa vào cung cứng rắn mà tử thủ không ra, đám thợ săn Tỳ Hưu công kích gần nửa nén hương cũng không chiếm được chút tiện nghi nào, đành phải cũng nặt được vài con dê bò lẻ tẻ, chửi bậy bựa mà đi.

Đợt thứ tư, đợt phá quân thứ năm tới, thấy Đậu Phương quân phòng thủ doanh trại nghiêm mật, phía sau lại truyền đến tiếng hò giết, đành phải học theo mấy đợt đồng minh trước, tất cả lớn nhất có thể ở ngoài doanh địa thu thập các súc vật linh tinh còn lại, tự mình tìm đường về nhà. Bọn họ không có chủ ý gì nặng nề, tướng sĩ Hà Đông cũng không đuổi tận giết tuyệt, nhìn theo hàng rào gỗ tiến đối phương đi xa, nửa mũi chưa bắn.

Đột tán quân thứ sáu là người của quần thất Vi Mục, đầu thấp bé, hình thể lại trắng kiện dị thường. Xa xa thấy được chiến kỳ tung bay trong quân doanh, vừa không dám liều mạng như Hề tộc, võ sĩ Đào Ngột xông tới, phụ cận lại không có bất kỳ dê bò nào để cung cấp, dừng bước quanh doanh bàn một lát, dưới sự dẫn dắt của một gã Tát mẫn bắt đầu thấp giọng ngâm xướng.

Tiếng ca uyển chuyển kéo dài, ở giữa xen lẫn từng tiếng thở dài. Trong doanh bàn được tướng sĩ Hà Đông áp giải tù binh đảm nhiệm đội quân quân nhu nghe được, ai nấy mặt đầy lệ. Đâu Huyền ngay cả ngôn ngữ của Đột Quyết cũng không hiểu, càng nghe không hiểu tiếng ca dài của phòng Vi nhân. Sợ đám tù binh nháo sự, mệnh lệnh huynh đệ tranh thủ thời gian dùng mũi tên bắt chuyện.

Vi Mục người bị mưa tên bắn ngã mấy chục người, hốt hoảng chạy xa. Sau đó chậm rãi lại hội tụ thành đàn, theo sau lưng Tát đầy người, chậm rãi đi lên một triền núi, vừa hát, vừa chậm rãi tan biến trong phong yên.

Còn không đợi tiếng ca của Vi nhân xa dần, Hung Nô Vương Lưu Quý Chân đã mang theo hơn ngàn mã tặc đuổi theo. Trong tay Đâu Diễm đang nắm một nắm mồ hôi lạnh vội vàng đẩy cửa doanh, mời đồng minh vào trong hiệp trợ phòng ngự. Lưu Quý Chân thấy hấn cắn chặt hàm răng, mồ hôi đầy đầu, không nhìn được khom người xuống, cười ha ha.

“Lưu tướng quân cười cái gì?” Đâu Hi bị Lưu Quý Chân cười đến không hiểu thấu, sờ lên mũ giáp nhà mình, lớn tiếng chất vấn.

“Ha ha, ha ha, ta vốn là cười người căn bản sẽ không đánh giặc!” Lưu Quý thật giống như nhặt được bảo bối gì đó, cười đến thở không ra hơi. “Đối phó bại binh, còn phải khản trương như vậy. Người xem, người xem những tù binh bên cạnh, nhìn xem những tù binh này...”

“Bắt tù binh?” Đâu Huyền càng trở thành một hòa thượng cao hai trượng, tuần tra khắp nơi trả lời. Từ khi ông ta nhập doanh, toàn bộ tù binh đầu hàng đều thành thành thật giúp đỡ sĩ tốt Hà Đông ít hơn mình gần một nửa vận chuyển vật tư. Vô luận

binh lính tan tác ngoài tường doanh náo loạn vui vẻ bao nhiêu, thế mà không có một tù binh nào có ý đồ nội ứng ngoại hợp!

“Quý hồ đồ nhà ngươi, Đẩu tướng quân làm sao hiểu được quy củ trên thảo nguyên!” Vẫn là Thượng Quan Bích Tâm địa tốt, nhìn thấy Đẩu Hi Tuyên đầy mắt mờ mịt, tiến lên đá Lưu Quý Chân một cước, lớn tiếng quát.

Lưu Quý Chân xưa nay không thể trêu vào nàng, vội vàng thu hồi nụ cười, chỉ điểm đám tù binh cho Đẩu Huyền giải thích: “Từ trước đến nay trên thảo nguyên luôn có cường giả vi tôn! Bọn họ đã thất bại, nào còn dám thật sự động thủ với ngươi? Hư trương thanh thế, trốn miệng ăn mà thôi. Đẩu tướng quân tạm thời ở đây lược trận, xem ta thu thập bọn họ thế nào!”

Dứt lời, hắc mang theo đám mã tặc bên cạnh lao ra ngoài doanh trại lần thứ hai. Trường xà trận bày thành một đồng lõa chỗ như tổ ong trên mặt đất, chắn trên một con đường binh hồng quy mô gần năm ngàn người. Nói đến cũng kỳ quái, nhóm binh lính bị tan tác kia tuy nhiều nhưng không một ai dám dẫn đầu xông trận. Lưu Quý Chân dùng lời nói của Đột Quyết hướng bọn họ hô vài câu, chỉ thấy ngoài cửa doanh doanh ánh đao sáng lóng lánh, đám binh lính tự động đem binh khí ném thành một đồng, sau đó ngồi chồm hổm trên mặt đất, mặc cho bọn mã tặc chém giết.

Lưu Quý Chân dẫn đám mã tặc xúm lại, nhìn thấy tù binh thân thể cường tráng liền vỗ vỗ đầu đối phương, sau đó ra lệnh nhặt lên một thanh đao, đi theo sau lưng mình. Nhìn thấy thân thể kẻ yếu đuối kia bèn đá đối phương ngã một cái, bảo đối phương lăn qua một bên. Bất kể tù binh bị đám mã tặc nhìn trúng, hay bị bọn chúng đá ngã, lại như nhận ân huệ rất lớn, cúi đầu che tai đám mã tặc kia, sống chết đơn giản như vậy.

Trong khoảnh khắc, năm ngàn sĩ tốt phân biệt thật xong, Hung Nô Vương Lưu Quý Chân lập tức dẫn theo một đám mã tặc và bị mọi người nhìn trúng bắt làm tù binh ngăn chặn một đợt đám còn lại. Tinh thần những võ sĩ cầm đao một lần nữa phấn chấn, đi theo phía sau Lưu Quý Chân lúc trước, vậy mà cũng không chậm trễ chút nào.

Đậu Huyền ở trong doanh môn quan sát cuộc chiến, hai mắt trợn lên, trong miệng cơ hồ có thể nhét toàn bộ trứng ngỗng. Trước kia thu nạp tù binh chiến đấu vì chính mình ở Trung Nguyên cũng từng có, nhưng đổi một tên sĩ tốt từ quân địch chuyển hóa thành áo bào mình, chỉ ít cũng cần ba, bốn ngày. Giống như trước mắt, lão bỏ binh khí xuống, lại một lần nữa nhặt binh khí lên cho dù thay đổi cảnh tượng môn đình, Đậu Huyền không chỉ chưa từng thấy qua, ngay cả nghe nói cũng chưa từng nghe nói.

Dùng sức dụi dụi mắt, hấn lại vững tin mình nhìn thấy không phải ảo giác. Sau đó chợt dạ hướng Thượng Quan Bích đứng ở cửa quan sát trận chiến chấp tay, thấp giọng thỉnh giáo: “Lẽ nào Lưu huynh như vậy là có thể yên tâm mang theo bọn họ đi chém giết, không sợ có người lừa hàng sao?”

“Đậu tướng quân có chỗ không biết, lương thảo quân địch trọng yếu hoàn toàn ở trong tay ngài. Nếu những bại binh này không chịu đi theo Lưu Quý Chân, cho dù có thể chạy ra ngoài núi nhưng cũng không tìm được nửa điểm tiếp tế. Trên thảo nguyên vắng người, bên cạnh bọn họ không có dê bò, trong tay không đủ cung tên, tám chín phần mười sẽ chết đói trên đường về nhà. Cho nên, chẳng bằng bọn họ thật tâm hạ thấp, tốt xấu gì cũng có thể tiếp tục sống sót!” Thượng quan Bích thở dài, thấp giọng đáp lại.

Không có tiếp tế? Đậu Đậu nghe được hít một ngụm khí lạnh. Dựa theo lời nói của Thượng Quan Bích, chỉ sợ hơn phân nửa những người lúc trước trốn thoát khỏi tay mình sẽ chết đói. Như thế tính ra, công pháp giết chóc của mình có thể rất lớn, cho dù không có con số mười vạn, chỉ sợ ba vạn người cũng không đánh nổi!

Trong lúc vô tình giết địch mấy vạn, thấy trong lòng Đậu Huyền đã quen với việc thi thể cùng máu tươi không có chút vui sướng nào, chỉ cảm thấy lúc trước Vi nhân hát dài ở trong gió núi càng ngày càng rõ ràng, giống như nhóm người kia chưa bao giờ đi xa. Hấn đã hiểu rõ toàn bộ ý tứ của ca khúc, mất đi phòng Vi nhân được tiếp tế hàng đầu hát một khúc ca khúc, trong những ngày tiếp theo, bọn họ sẽ hát khúc ca cho mình, kết thành quần kết đội mà đi về phía tử vong.

Nhưng trước khi chiến bại, bọn họ lại hung hãn giống như một đám cầm thú! Tâm loạn như ma tìm các loại lý do an ủi bản thân. Làm võ tướng, kiêng kị nhất chính là tâm tồn tại lòng dạ đàn bà, nhân từ cùng mềm yếu, đem cực đại địa ảnh hưởng đến tiền đồ của bọn họ.

“Trên thảo nguyên từ trước đến nay đều là cá lớn nuốt cá bé, kẻ yếu không có đường sống. Đâu tướng quân không cần đau khổ thay cho bọn họ, nếu bọn họ đã dám đến, thì nên nghĩ đến ngày này!” Giọng nói của Thượng Quan Bích lại thấp giọng truyền đến, mang theo vài phần mê mang cùng tiếc hận.

“Nhưng ai có thể là cường giả vĩnh viễn?” Trong tiếng la giết, vấn đề này không có đáp án.

Chương thứ bảy thịnh thế (10)

Đang khi nói chuyện, Lưu Quý Chân ở ngoài cửa doanh đã đánh thêm hai trận với đám binh lính, xua tan hơn một vạn người, sau lưng lập tức lại xuất hiện thêm hơn hai ngàn thuộc hạ. Đám lính bị chọn mang ơn ân cần mang ơn đã được chọn., Không chút nào lấy làm trận đảo chiến làm hổ thẹn. Mà không bị Lưu Quý Chân lựa chọn trúng thì về mặt đầy hăm dọa, mặt khác đứng thành một đội hô hào trợ uy cho đám mã tặc. Dựa theo quy củ thảo nguyên, đám người bọn họ trở thành Mục nô chiến thắng, chủ nhân có quyền chi phối tất cả bọn họ, bao gồm tôn nghiêm cùng sinh mệnh.

Đây chính là quy tắc của thảo nguyên! Nhìn thấy một ngàn mã tặc đảo mắt đã bành trướng đến bảy ngàn người, Đâu Huyền nhin không được vùng trộm lắt đầu.” Ngày sau người này có thể trở thành người kế tiếp a sử hay không?” Ngay khoảnh khắc ý nghĩ này dâng lên trong lòng, bản năng của hắn ấn tay lên chuôi đao. Hắn có một cổ xúc động mãnh liệt muốn từ sau lưng đem Mã Vương Lưu Quý Chân xử lý, tuy rằng giờ phút này song phương là minh hữu.

Quả thật Lưu Quý không phải là mã tặc bình thường, hắn ta chủ động chạy tới phụ cận liên doanh, cũng không phải vì bảo vệ lương thảo trong doanh trại được trang bị tốt. Hung Nô phục quốc gia thiếu thôn nhất chính là nhân khẩu, mà võ sĩ tái ngoại có chiến lực nhất định sẽ mất đi đường ra, đây chính là lựa chọn tốt nhất để mở rộng thêm bộ tộc.

” Đâu tướng quân mấy ngày nay ẩn nấp trong núi, nhất định mệt chết rồi?” Bên tai đột nhiên có một tiếng dịu dàng ân cần thăm hỏi truyền đến, cắt đứt suy nghĩ của Đâu Huyền. Hắn đột nhiên ngẩng đầu, vừa vặn nhìn thấy đôi mắt xanh biếc của Thượng Quan.

“Không, không mệt. Chính là ly mệt!” Đâu Huyền bị cười một trận tâm hoảng, nói năng lộn xộn đáp lại.” Là gò bó mệt mỏi. Ta không nghĩ tới thắng lợi dễ dàng như vậy. Giống như nằm mơ, nhất thời thích ứng không nổi!”

“Cũng đúng, mấy chục vạn đại quân, chuẩn bị nửa năm, không đến nửa tháng sẽ tan thành mây khói!” Thượng Quan Bích gật gật đầu, cho Đậu Huyền một nụ cười mê người. So với nữ tử Trung Nguyên, trên người nàng ta có một ý nhị mê người. Giống như hoa dại nở trong ngày mùa xuân, khiến cho Đậu Huyền vừa thấy liền không rảnh phân tâm.

“Cốt Lỗ đánh giá thấp thực lực Trung Nguyên!” Nuốt một ngụm nước bọt, Đậu Mẫn khô cằn địa điểm bình luận.

“Hắn không ngờ đại nạn lâm đầu, thúc đẩy Trung Nguyên hào kiệt không thể không dấy tay đôi phó!” Thượng Quan Bích mỉm cười quanh quẩn vài bước, vừa vặn ngăn được Đậu Hình nhìn về phía ngoài cửa doanh.

“Ngươi, ngươi không đi giúp, giúp một đám Lưu huynh?” Sợ tâm sự của mình bị người ta nhìn thấu, Đậu Dục muốn lấp đầy tài năng.

“Hắn? Hiện tại hắn không cần bất cứ ai hỗ trợ!” Nụ cười trên mặt Thượng Quan Bích càng đậm, phảng phất đặc biệt nguyện ý thưởng thức Đậu Đậu quần bách.

Cô không vội vàng nhờ Lưu Quý Chân hỗ trợ, càng không lo lắng Hung Nô Vương có thể một hơi ăn nhiều tù binh như vậy hay không. Cô quan tâm tới một chủ đề khác, vừa vặn phù hợp với thiên tính của nữ tử.” Ta nghe nói đại tướng quân là con rể của thế tử, rất nhiều năm trước đây hai người đã kết giao?”

“Vâng, đúng là như vậy!” Dây cung đề phòng căng thẳng trong lòng Đậu Diễm âm âm đứt gãy, thở hồng hộc, dờ khóc dờ cười.” Đường Vương tuệ nhãn nhận châu, đề bạt đại tướng quân hành ngũ. Đại tướng quân cũng biết ơn báo, lập rất nhiều công huân dưới trướng Đường Vương.”

“Sau đó để trả thù lao cho đại tướng quân, Đường Vương liền gả con gái cho hắn?” Ánh mắt Thượng Quan Bích sáng lên, tựa như ngôi sao giữa bầu trời mùa thu.

Đậu Dục suy nghĩ một chút rồi trả lời, “Cũng không hoàn toàn là vậy. Tam tiểu thư ngưỡng mộ vũ dũng của đại tướng quân. Nhưng triều đình nghi ngờ lòng trung thành của Đường vương, điều đại tướng quân từ trong Đường Vương trướng đi.

Sau đó Tam tiểu thư ngàn dặm tìm phu nhân, sinh tử cộng hưởng với đại tướng quân. Về sau đại tướng quân được phong Vu Lăng, vừa vặn làm hàng xóm với Đường Vương. Quan hệ giữa hai nhà càng ngày càng gần với nhau!”

Bét hàm ở trên môi đỏ nhẹ nhàng cắn cắn, Thượng Quan Bích tiếp tục truy vấn: “Vậy Lý tướng quân khẳng định cùng Lý phu nhân tôn kính như tôn, nâng án chấm dứt sao?”

“Ừm, ừ, đương nhiên là, đương nhiên!” Đậu Huyền gật đầu lia lia. Lúc trước lão cố gắng làm mờ hồ một chút chuyện cũ, để lại cho thượng quan Bích căn nguyên không gian. Tiếc rằng tiêu điểm chú ý của đôi phương cũng không phải ở đây, khiến một phen cố gắng của lão tất cả đều rơi vào khoảng không, nhất thời trong lòng rất mất mát.

“Thật hâm mộ bọn họ!” Không để ý tới biểu tình buồn bã trên mặt Đậu Dục, Thượng Quan Bích cười nói. Đi qua vài bước, chậm rãi đi về phía cửa đại doanh. Tóc màu vàng óng bị gió núi thổi động, quanh co khúc khuỷu, liên lụy ánh mắt vô số người.

Nàng hỏi những thứ này để làm gì? Chẳng lẽ, nàng...? Không còn suy nghĩ xem sau này Lưu Quý Chân có trở thành mối họa tâm phúc của Trung Nguyên hay không., Tất cả lực chú ý của Đậu Gia đều bị Thượng Quan Bích hấp dẫn. Nếu như nữ tử xinh đẹp và giáo hoạt giáo hoạt này có ý định hướng đại tướng quân Lý Húc tự đề bạt bàn ghế, rất khó cam đoan Lý Húc sẽ không bị nàng hấp dẫn. Như vậy, công việc sát nhập giữa Hà Đông Lý gia và Bắc Lăng Lý gia chỉ sợ lại tăng thêm rất nhiều chi tiết...

Là tâm phúc đi theo Đường Vương Lý Uyên nhiều năm, Đậu Huyền biết mình vừa mới nói bao nhiêu lời dối trá. Năm đó Lý Húc không phải là Kính Nhi, mà gia tộc Đường công lúc ấy từ chối gả cho Uyển Nhi., Cũng không phải chỉ vì có hôn ước với Sài gia! Nếu lúc ấy Đường Vương có thể ngờ được sau này Lý Húc có kỳ ngộ như thế, chỉ sợ không chỉ một Uyển Nhi, bất cứ giá nào cũng nguyện ý trả! Mà Lý tướng quân sở dĩ tiếp nhận tam tiểu thư thứ hai không hề oán hận, sau này chưa chắc đã không cất giấu bóng dáng của Uyển Nhi.

Tính kĩ lại, Lý gia Hà Đông Lý vẫn coi Lý Húc như quân cờ, vô luận đối phương thân là tiểu tử nghèo hay đại tướng quân hiện tại. Ngược lại Lý Húc coi trọng vẫn luôn là ơn tri ngộ của Đường công đối với hắn. Tình cảm mà Uyển Nhi và Uyển Nhi ngưỡng mộ hắn cho tới bây giờ chưa từng đem địa vị hai bên giao dịch, môn đình và thực lực làm thẻ cược cho nhau.

Một bên đã bạc bẽo như vậy, tính toán chi li như thế khiến bên nào cũng phải trả giá không oán không hối. Loại quan hệ không công bằng này có khả năng sẽ kéo dài mãi mãi mãi sao? Nếu như ngày sau Lý tướng quân mỗi người một ngả với Đường vương, đám người mình có ai là đối thủ của ông? Có ai muốn làm đối thủ của ông?

Đáp án chỉ có thể đưa tay ra đáp án, Đậu Đàm lại dùng sức lắc đầu, đuổi nó ra khỏi thân thể. Hắn từ chối tin tưởng sẽ có tình huống này phát sinh, giờ phút này, thế lực Đường Vương đã bao quát cả Hà Đông, Quan Lũng Đông., Kinh Kỳ. Dưới sự nỗ lực nỗ lực cố gắng của Phụ Quốc tướng quân Lý Hiếu, Ba Thục đã được định. Hơn nữa trong tay đại tướng quân có sáu quận Hà Bắc, nửa thiên hạ đã thuộc về Lý gia. Lúc này quyết liệt với Đường công gia tộc, sẽ chỉ làm song phương lưỡng bại câu thương. Mà song phương sau khi liên thủ, hào kiệt thiên hạ liền không ai có thể ngăn cản, loạn thế đảo mắt cũng sẽ kết thúc.

Đại tướng quân từng nói, hắn chỉ muốn thủ hộ bách tính một phương! Nghĩ đến đủ loại làm nền cho Lý Húc ngày xưa!, Rốt cuộc thì tâm tư Đậu Huyền cũng tìm được một lý do an bình. Vô luận câu hỏi của Thượng Quan Bích lúc này là xuất phát từ tò mò, hay là có ý đồ riêng lẻ loi gì đó., Hắn cũng không tiếp tục suy nghĩ miên man về cái cô gái xinh đẹp như yêu tinh trong truyền thuyết này có thể phát triển tới tác dụng phá hoại gì đối với tương lai của Luồng Lý nữa. Hắn cố gắng hết sức để mình tin tưởng, là ông trời xa lánh Đường Vương, để Đường Vương có thể cướp lấy hạt trân châu đại tướng quân này ở trong bùn cát. Ông trời nếu an bài cho Đường công và đại tướng quân hai người gặp nhau, đã quyết định giữa hai người phải viết một đoạn giai thoại: tướng thần!

Tạ ơn ông trời! Đâu Huyền yên lặng tụng niệm. Là người
đứng ngoài quan sát và chứng kiến, thời khắc này, ông ta cảm
thấy cực kỳ tự hào và thỏa mãn.

Chương thứ bảy thịnh thế (10 điểm)

Đợi đến khi kiểm kê xong chiến quả, Đậu Hoàng càng cảm tạ ông trời chiếu cố mình. Đây là một trận thắng lợi huy hoàng, cho dù trở về Hà Đông lập tức cởi giáp quy điền, ông cũng có thể khẳng định, mình và tất cả tướng lĩnh tham chiến ở trong sách sử tất nhiên phải lưu lại một khoản đậm mực trọng thưởng.

Trận chiến này thu hoạch quá phong phú, phong phú làm cho người ta không thể tin vào mắt mình. Đủ để liên quân dùng ba tháng bồi tiếp tể đã chất đống trong quân doanh, vượt xa chi tiêu trước trận chiến của Hà Đông cùng Bắc Lãng hai nhà. Mà dân tộc thảo nguyên có thói quen sinh hoạt như thế nào., Lại khiến cho bọn họ mang theo lượng lớn gia súc tùy quân, trừ đi phần bị tán binh mang đi cùng bị Lưu Quý Chân “tham ô”, lưu lại cho các lộ hào kiệt tham chiến phân phối ngựa vẫn có mười mấy vạn thớt. Có thể nói, sau này hai nhà Hà Đông và Bắc Lãng không còn nỗi lo thiếu thốn ngựa, một nhánh kỵ binh quy mô khổng lồ đã có cơ sở thành lập.

Ngoại trừ bị quân hùng Trung Nguyên coi là chiến mã trân bảo, trận chiến này còn thu hoạch lượng lớn dê bò. Bách tính các nơi vừa mới yên ổn hiện tại đang khuyết thiếu đại gia súc, đem thịt trâu thối, huấn luyện sau vận chuyển qua, liên ý nghĩa càng nhiều ruộng hoang sẽ được khai khẩn, càng nhiều lương thực có thể thu vào kho quan.

So với thành quả của trận chiến này, tổn thất của đám người Bảo vệ ở phía tường thành không còn đáng sợ như trước nữa. Trước khi quyết chiến, hào kiệt Trung Nguyên cũng đã đoán trước một phen., Trong đó dự đoán hay nhất cũng chỉ là Cốt Lỗ biết khó mà lui, binh mã Trung Nguyên còn có thể giữ lại được một phần hai mà thôi. Không ai ngờ được, thời khắc mấu chốt La Nghệ lại dẫn Hồ Bí thiết kỵ đi đường vòng từ tái ngoại đến! Cánh quân sinh lực này không chỉ đẩy nhanh tiến trình tiến trình của toàn bộ chiến dịch, mà còn khiến cho tình huống tổn thất của các đội binh mã Trung Nguyên giảm mạnh so với dự tính.

Căn cứ vào công tác thống kê sau chiến trận, Bác Lăng tính giáp vẫn ở phía trước tổn thất nghiêm trọng nhất, chết trận hơn sáu ngàn, số mệnh nặng nhẹ gần một vạn bốn, tổng tổn hại đến một nửa binh lực. Nhưng rất nhiều số màu sắc chỉ là bị thương nhẹ, trong vòng nửa tháng liền có thể khôi phục lại, bởi vậy có thể tính là thực lực vẫn còn, tổn thất không đến mức không thể chịu đựng được.

Quân nhân Hà Đông tả dưới trướng Lý Kiến Thành tổn hại nhân số ít hơn Bác Lăng quân. Nhưng bởi vì giai đoạn chiến đấu giằng co đã từng bị lang kỵ coi là đối tượng đột phá trọng điểm, cho nên trận chiến cùng với hai con số trọng thương đều vượt qua Bác Lăng quân. Nói đến cũng kỳ quái, số lượng thương vong của đội ngũ này lại cực ít., Các huynh đệ hoặc là thương thế nghiêm trọng, hoặc là không tổn hại chút nào. Phàm là người có thể tự mình rút lui khỏi chiến trường đều tinh thần mười phần, sĩ khí và quân dung trái lại cao hơn vài phần so với trước khi chiến đấu.

Giáp trụ khí giới nghĩa quân của Vương Phục Bảo kém nhất, sức chiến đấu cũng thua xa hai chi hữu Hà Đông và Bác Lăng. Nhưng chi đội ngũ này bỏ vào chiến trường hơi muộn, chưa đến thời khắc đánh tới gian nan nhất, Hồ Bí Thiết Kỵ đã chạy tới. Bởi vậy hao tổn không lớn, chết trận cùng trọng thương mới hơn ba ngàn, số người bị thương đã gần đến bảy ngàn người, tổng thể chỉ tương đương với một phần ba binh lực.

Trong các lộ hào kiệt, tổn thất nhẹ nhất là binh lính quận Hà Gian, một ngàn bốn trăm huynh đệ bị Lý Húc phái lên phía trên thành dự bị quan chiến, ngoại trừ bốn mươi mấy người ở ngoài thành đang hò hét giết chóc kịch liệt nhất lén lút chạy trốn ra ngoài, không có tình huống giảm nhân thủ khác. Lão quận trưởng Vương Chử tức giận toàn thân run rẩy, nếu không phải Vương Phục Bảo và Lý Kiến Kiến tận tâm an ủi, thiếu chút nữa ngay cả ăn mừng rượu công cũng không uống liền đi truy sát đào binh.

Luận thu hoạch, không ai sánh bằng Mã tặc đầu Lưu Quý Chân. Vị này tổng cộng chỉ huy không đến một ngàn binh mã đi tới bức tường thành, huynh đệ dưới trướng sau khi chiến đấu bành trướng đến hơn một vạn sáu ngàn người, còn bắt hơn

hai vạn tráng hán xem như là Mục nô., Thừa dịp những hào kiệt khác chưa chạy tới, chiến mã mà Đậu Tống trông coi cũng bị ông ta mạnh mẽ phân chia đi hơn hai vạn người. Có lẽ ông ta tự biết mình đuối lý, Lưu Đại Khả Hãn đóng quân đội ngũ sau khi chinh đồn ở ngoài bức tường, bất kể Lý Húc cùng Lý Kiến Thành nhiệt tình mời chào như thế nào, nhưng cũng không bao giờ chịu vào quan nửa bước.

Mời đi mời lại mấy lần, thấy Lưu Quý Chân vẫn luôn nghi ngờ trong lòng, Lý Kiến Thành cũng lười so đo với cái tên hỗn nhân này. Mệnh lệnh quan quân nhu chiến lợi phẩm dựa theo số lượng ba vạn nhân mã tiêu hao mười ngày để xua một lượng lương thảo cho lũ mã tặc, tính toán là hai bên giao nhận rõ ràng., Từ đó về sau hai bên không ai thiếu nợ, cảm động đại độ của hãn cũng đã có hơn mười vị thượng quan tướng tặc thủ lĩnh Mã tặc thủ lĩnh đám thân tín lừng lẫy từ trong Lưu Quý Chân doanh lui ra, chủ động đề xuất hiệu lực cho Hà Đông. Lý Kiến Thành nhìn Lý Húc, phát hiện trên mặt đối phương không có vẻ gì là không bình tĩnh, liền phi thường cao hứng tiếp nhận bọn họ.

Lập được chiến công bất thế, lại ngoài ý liệu thu mười mấy tên dũng tướng, một tên tuyệt thế hồng nhan. Lý Kiến Thành tâm tình vui vẻ. Tiệc mừng ngày hôm đó mở rộng phòng kho, phân phó người mang từng miếng thịt lớn lên., Rượu ngon thùng lớn đưa tới quân doanh của các huynh đệ. Khiến cho tiếng vui ngoài bức tường vang như sấm, mặc dù có không ít người mặc áo bào từ nay về sau sinh tử Mịch Lộ, nhưng dưới bầu không khí hoàn thắng che lấp, phụ thân gọi con, huynh đệ bất giác kêu khóc lại bị bỏ qua.

Trong tiệc rượu, các tướng quân đàm luận về tình hình chiến đấu ban ngày, mỗi người đều cảm thấy lòng còn sợ hãi. Đều nói trận chiến này nếu không phải Hồ Bí thiết kỵ tới kịp, chỉ sợ trong khi chư quân ngồi đây hơn phân nửa chỗ này sẽ không có cơ hội nâng chén chè chén. Cho nên luận công lao một trận chiến máu chót, Hồ Bí đại tướng quân La Nghệ thật sự đứng đầu mọi người, lúc này, có người giơ chén rượu lên, có người giơ lên., Đề nghị mọi người cùng kính La Nghệ một ly, La Nghệ vốn có cái danh thiên kiêu nhưng lại không dám

khinh thường, đứng dậy, trước ôm quyền cảm ơn các hào kiệt, sau đó nâng chén rượu của mình hướng Lý Húc, cao giọng nói: “Tuy rằng lão phu có thù không đội trời chung với ngươi, nhưng không thể không thừa nhận, chứ không thể không thừa nhận., Tiểu tử ngươi thật sự có gan, có gan, có kiến thức! Công đầu của thủ thổ, nếu là người khác đến tranh, lão phu là người đầu tiên không qua được với hắn. Nhưng có người ở đây, lão phu không dám cướp!”

Mọi người cùng cười ha hả, Đô Đạo La Nghệ nói cũng có lý. Quan trọng nhất là phải suy hỏ cương thiết kỵ, toàn bộ chiến dịch đều dựa vào sự trù tính của Lý Húc, chỉ huy như ý, Lý Húc bị mọi người nói cho đỏ mặt, vội vàng giơ chén rượu lên., Cảm ơn: “Nếu bàn về công lao, thế tử và chư quân ngồi đây đều không nhỏ hơn ta. Binh sĩ tham chiến ở Hà Đông nhiều nhất, phụ trách địa đoạn phòng ngự cũng dài nhất. Vương Phục Bảo tướng quân không chời từ khổ cực ở trong núi ẩn nấp mười mấy ngày, Đậu Diệp tướng quân một nỗi bùng cả đại doanh Hồ Nhân. Còn có La Nghệ tướng quân, lại có thể thần không biết quỷ không hay đem năm ngàn thiết kỵ giấu dưới mí mắt A Sử Lỗ trông coi., Bất luận là can đảm hay bản lĩnh đều khiến Lý mỗ bội phục. Cho nên, rượu công sổ một Lý mỗ tuyệt đối không dám uống một mình! Không bằng mọi người cùng giơ lên, cùng ăn mừng thắng lợi, thế nào?”

“Lý tướng quân khiêm tốn quá!” Mọi người mồm năm miệng mười đáp lại. Trong lòng đều minh bạch nếu không phải Lý Húc là người đầu tiên xua quân lên đỉnh tường thành thì các lộ hào kiệt chưa chắc đã hạ quyết tâm xuất binh. Nhưng lúc này thật sự không cần so đo những chuyện đã phát sinh, dù sao mọi người đều tới đây., Đồng thời đánh một trận thật mạnh, không thể nói từ nay về sau người Hồ không dám xuôi nam mà cưỡi ngựa, nhưng ít nhất trong vòng ba năm, A sử tên Lỗ kia không có lá gan tới gần Bức tường một bước.

“Muốn nói, rượu công đầu này, phải kính những tướng sĩ đã an nghỉ ở đây!” Thấy hai người La Nghệ và Lý Húc không ai chịu tham công, Lý Kiến Thành ngẫm nghĩ, trịnh trọng đề nghị.

Mọi người đều nghiêm nghị nghiêm nghị, chầm đầy chén rượu trước mặt, chầm rãi ngã xuống dưới chân. Mùi rượu nồng nặc bay lên trời, hun người ta mắt đắm lệ mông lung. Tuy những người chết trận kia chưa chắc đã nhắm nháp được rượu ngon dành cho thắng lợi, nhưng người sống sót, lại không thể quên bóng dáng cường tráng của bọn họ.

“Chén rượu thứ hai này, mời Phiêu Kỵ Đại tướng quân và Hồ Bí đại tướng quân cùng uống.” Lý Kiến Thành đoạt lấy vò rượu từ trong tay thị vệ, tự tay rót cho Lý Húc cùng La Nghệ. Sau đó bung chén rượu đến trước mặt hai người, mỉm cười khuyên bảo.

“Mời Phiêu Kỵ đại tướng quân và Hồ Bí đại tướng quân cùng uống!” Các hào kiệt hưởng ứng âm âm, hoàn toàn không để ý tới phong hào của hai đại tướng quân đến từ một trận doanh khác nhau. Bốn mắt Lý Húc và La Nghệ bốn mắt thẳng thắn nở nụ cười, giơ chén rượu lên, trước tiên chúc mừng mọi người, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Chúng hào kiệt chầm đầy chén rượu của mình, mỉm cười bồi một chén. Lý Húc lại chủ động dẫn đầu, kiến nghị mọi người kính Lý Kiến Thành nhiều ngày điều dưỡng lương thảo, đảm bảo hậu cần. Hào kiệt cũng từng tận mắt thấy Lý Kiến Thành vất vả mỗi ngày., Đã chăm sóc hơn mười vạn đại quân đến từ các trận doanh khác nhau cho đến bây giờ, khiến cho ai cũng không thể nói ra lời oán hận, cũng không phải người bình thường nào cũng làm tốt được. Cho nên ai cũng nhao nhao nâng chung, cảm ơn Lý Kiến Nhất., Thế tử được xây dựng luôn sinh hoạt dưới cái bóng của phụ thân, gần đây lại bị đệ đệ gạt bỏ nhiều lần, nào bị người ta thật tâm thực lòng bội phục. Cả cái chén uống sáng khoái, đem nước mắt lẫn rượu hòa lẫn vào nhau rồi nuốt xuống.

Kế tiếp, Lý Kiến Thành chủ động mời rượu La Nghệ. La Nghệ lại mượn hoa hiến rượu cho thủ vương quận cũ. Mọi người luân phiên kính nể lẫn nhau, uống đến hoa mắt, ngũ nhạc cũng nhẹ. Nương theo ba phần tử lực, đại tướng quân của Đậu gia, Vương Phục Bảo đứng dậy, say bí tím nói: “Hôm nay chúng ta sống vai ngựa địch.”, Ngày sau khó tránh khỏi gặp lại ở sa trường. Đến lúc đó là địch hay là bạn cũng không phải do

mình. Cho nên ta kính mọi người một chén, tận tình vui vẻ hôm nay. Hắn tuổi nếu bắt đắ dĩ gặp nhau, liền thống khoái khoái chiến đấu một trận. Sống cũng được, chết cũng được, nếu oán chỉ oán tạo hóa trêu người, không trách được đôi bên tuyệt tình tuyệt nghĩa!”

Nói xong, trong lòng quần hùng đều rung mình. Mọi người lúc trước chỉ biết nói cười, ngậm miệng không nhắc tới chuyện sau này, kỳ thật đều là đang che tai trộm chuông. Tất cả những người tham gia cuộc chiến này đều hiểu, luận binh phong cường đại, toàn thiên hạ không ai bằng Bắc Lãng tinh nhuệ, Hà Đông giáp sĩ và Hồ Bí thiết kỵ. Hiện giờ hai người đang liên thủ, thái độ của La Nghệ khiến người ta suy nghĩ không yên, chỉ sợ bất luận là anh hào nhà nào, cuối cùng cũng không có Đường Vương Lý Uyên Phúc Trạch thâm hậu.

Những người đã hạ quyết tâm muốn đầu nhập vào Hà Đông tất nhiên không phải lo lắng cho tương lai của mình. Những hào kiệt mưu đồ thiên hạ kia tiền đồ lại không có nửa phần sáng ngời. Mà loại đại tướng dưới trướng người như Vương Phục Bảo càng là thân bất do kỷ. Ngày sau gặp được huynh đệ kè vai chiến đấu hôm nay, không toàn lực làm là bất trung đối với chủ quân., Toàn lực chiến đấu hôm nay lại phụ nghĩa kè vai chiến đấu, hưởng hồ cho dù dùng hết tất cả vốn liếng cũng chưa chắc có thể ngăn cản được quân tiên phong Nhị Lý, kết cục không khỏi quá mức bất đắ dĩ.

Nghĩ đến đây, trong mắt mọi người đều tràn đầy bi thương. Cầm bầu rượu lên, uống cũng không đành lòng, cũng không đành lòng. Lý Kiến Thành vốn không phải kẻ tàn nhẫn quyết đoán, thân thể run nhè nhẹ, nửa chén rượu đã làm ướt đầm vạt áo. Gã thở dài., Hắn âm thầm buông cánh tay, vịn bàn thờ nói: “Chuyện ngày mai, ai có thể đoán được rõ ràng? Cốt Lỗ kia của A Sử mặc dù đã lui. Chắc chắn Khả Hãn và Lưu Vô Chu vẫn còn ở Hà Đông, quân địch bên kia cũng không dưới bốn mươi vạn, trong mấy ngày này, muội muội ta mang theo nương tử quân ở Lâu Phiên khổ cực chống đỡ., Cũng không biết có thể ngăn cản được Đột Quyết hay không. Nếu Lý gia ta may mắn đánh bại Đột Quyết, ngày sau ta cùng chư quân gặp nhau, nếu không thể bắt tay cùng sáng lập thịnh thế, cũng sẽ

lui binh tránh lui ba xá, lấy nghĩa là bằng hữu. Sau ba xá, có sử làm giám, trong lòng ta và người, trong lòng ta...”

“Nam tử hán đại trượng phu, trên sa trường có thể gặp nhau tri thức, cho dù là đối thủ cũng là chuyện vui. Giang Sơn như vẽ, mặc dù thân huynh đệ vẫn còn có lúc nâng đao gặp nhau, ta cần gì phải như vậy bà bà mái!” La Nghệ thân kinh bách chiến, đối với loại chuyện này nhìn thông suốt nhất, đoạt lấy câu chuyện của Lý Kiến Thành, cười lớn nói.” Không bằng uống rượu, hơn nữa còn say tận hôm nay!”

“Tiền bối nói rất đúng!” Chúng hào kiệt thở ra một hơi, cười giờ chén rượu lên, uống một nữa.

Vương Phục Bảo vốn là có cảm xúc phát ra, nghe La Nghệ đồng dạng nói, khúc mắc trong lòng cũng được cởi bỏ. Ông ta biết với tình huống trước mắt của Đậu gia quân, cho dù trang bị hay sức chiến đấu đều không thể đấu với Hà Đông., Hai nhà Bắc Lãng tranh đấu. Trước mắt sự mạnh mẽ của Đậu vương gia chẳng qua là xung quanh không có uy hiếp lớn nào, bên trong lại bởi vì dẫn dắt chính trị mới của Bắc Lãng, dân gian tương đối an định mà thôi. Nhưng nếu muốn nghênh đầu vượt qua thực lực của Hà Đông và Bắc Lãng., Chỉ sợ ít nhất phải ba năm ẩn núp, mà Lý Húc cùng Lý gia quân không chịu cho Đậu gia quân thời gian ba năm, lại phi thường khó nói. Một khi sự thật đã như thế, chính mình sâu cũng vô dụng, không bằng chờ thiên mệnh, cũng tránh được hôm nay trước mặt bằng hữu rơi vào danh tiếng của Đậu vương gia.

Một khi quyết định, ánh mắt Vương Phục Bảo lập tức sáng lên. Sai người lại rót cho mình một chén rượu, giờ cao kính với Lý Húc: “Vương mỗ tự biết không phải đối thủ của đại tướng quân. Ngày nào đó nếu ta và người có duyên gặp nhau, mong đại tướng quân toàn lực hành động, không được cố tình nhường nhịn, khiến Vương mỗ thua cũng thua mất mặt.”

“Vương tướng quân nói quá lời!” Lý Húc vội vàng nâng chén hồi kính: “Lần này Đậu vương gia tương trợ, Lý mỗ chưa hồi báo. Sao dám khinh ngôn binh qua! Ngày khác nếu chúng ta gặp nhau, bằng hữu vẫn là bằng hữu, công nghĩa vẫn là công

nghĩa. Uống rượu trước, sau đánh nhau, không thoải mái sao?!”

“Hay cho một câu bằng hữu vẫn là bằng hữu, công nghĩa vẫn là công nghĩa!” Vương Phục Bảo uống cạn một chén rượu, vẫn chưa thỏa mãn. Hắn lấy tay lau miệng, cười nói: “Đã như vậy, hôm nay Vương mỗ có một thỉnh cầu, hy vọng tướng quân đáp ứng!”

Án tượng của Lý Húc đối với Vương Phục Bảo vẫn không tệ, hắn gật đầu cười nói: “Vương tướng quân cứ nói, chỉ cần Lý mỗ có thể làm được, tuyệt đối không dám chối từ!”

Vương Phục Bảo đại hỉ, lưng lay đứng vững thân thể, vội vàng nói: “Ta bội phục dũng khí của ngươi, cũng bội phục lỗi lạc của ngươi. Cho nên ta muốn bái ngươi một cái. Nhưng ngươi ta không cần đồng sinh cộng tử, chỉ đập đầu mấy cái để an ủi ý chí của hôm nay. Đại tướng quân có đồng ý không?!”

“Cầu còn không được!” Lý Húc mở miệng cười to, từ sau khi thấp đi ra, hai tay ôm quyền hướng Vương Phục Bảo tướng quân kết làm huynh đệ khác họ. Không mong sống cùng năm cùng tháng cùng tháng, cũng không mong cùng tháng cùng ngày cùng nhau chết, chỉ vì ý khí tương đầu, gan can đảm chiếu. Mời chư quân làm giám chứng, lấy lòng tương giao hai người chúng ta!” Dứt lời, cùng Vương Phục Bảo trao đổi tuổi với nhau, bày ra hương án trước mặt mọi người, tám bái kết giao.

Tính toán kỹ ra, Vương Phục Bảo tuổi tác so với Lý Húc lớn hơn năm năm ba tháng, lẽ ra nên là huynh. Húc Tử lấy lễ tiểu đệ ra gặp ca ca, lại sai người mang tới một thanh hoành đao, làm lễ gặp mặt. Vương Phục Bảo là một người nghèo, trong tay không giữ được tiền bạc, lăn lộn nhiều năm dưới trướng Đậu Kiến Đức như vậy, cũng không giấu được thứ gì ra tay cả, móc hết nửa ngày trong lòng ra., Lấy một cái vỏ khóa bạc lớn bằng ngón cái ra, đặt trong tay Lý Húc, cười ngượng ngùng nói: “Đây là khóa sống mà lão nhân trong nhà ta cho lúc còn bé. Mặc dù tính tới đây xích, tổng cộng chỉ là nửa lượng bạc, nhưng đồ vật trân quý nhất của ta. Huynh đệ cầm đi, mong nó phù hộ ngươi gặp dữ hóa lành, sống lâu trăm tuổi!”

Các hào kiệt đều là đàn ông nổi tiếng, tự nhiên sẽ không quan tâm lễ vật nặng nhẹ. Thấy Vương Phục Bảo đem những đồ vật bên người cha mẹ mình đưa cho, biết tâm tư hấn và Lý Húc tương giao là xuất phát từ đáy lòng, rất là cảm động. Tất cả đều cười giơ chén rượu lên, chúc mừng hai huynh đệ Lý, Vương, Vương Yên tình huynh đệ. Vương Phục Bảo không cự tuyệt Lý Húc, lần lượt cùng mọi người làm thịt.

Hai người bọn họ kết bái đến tiêu sái, bên cạnh có người hâm mộ. Lý Kiến Thành thầm nghĩ trong lòng, hai người họ Vương cùng em rể hai người bèo nước gặp nhau, bất quá là cùng nhau đánh một trận, liền có thể sinh ra tình cảm chân phận. Ta và thể dân một sữa song sinh, lại chưa chắc có thể khí phách tương đầu, gan lớn muốn chiếu. Trái lại là La Công nói hay lắm, giang sơn như tranh, cho dù là thân huynh đệ cũng khó tránh khỏi có thời điểm nâng đao gặp nhau.

Nghĩ đến tâm sự, hấn bắt tri bắt giác chuyển ánh mắt đến trên người La Nghệ. Chỉ cảm thấy lão tướng quân La Nghệ hành xử rất bá đạo, cả người tràn đầy khí khái anh hùng, vừa vặn La Nghệ cũng đưa mắt nhìn sang, nhắc chén rượu cùng hấn, thần nhiên uống. Một bình rượu hạ xuống bụng., Lý Kiến Thành càng cảm thấy trong lòng càng thêm nóng bỏng, phân phó tùy tùng rót đầy cho mình, bước nhanh đi đến trước bàn rượu của La Nghệ, “Khinh phong thái của La tướng quân không dưới năm đó, vẫn bồi vắn phần bồi phục. Mời đầy chén này, làm tướng quân tuổi thọ!”

“Nguyên cùng Lý huynh đệ uống chung!” La Nghệ nhìn Lý Kiến Thành mắt lơ đãng, cười đáp lễ.

“La Công gọi là vắn bồi huynh đệ sao?” Lý Kiến Thành ngây người ra, mặt đầy nét cười. Gã xuất thân cao quý, bằng hữu một mực không nhiều lắm. Mọi người đang ngồi ở đây, mặc dù tiêu sái như Lý Húc giả, cũng đều lấy danh nghĩa thế tử, không ai bằng lòng cùng gã ngang hàng luận giao. Mà Hồ Bí đại tướng quân La Nghệ ngay cả địa vị đại tổng quản U Châu cũng dám tự phong, đương nhiên sẽ không để ý đến gia thế của Lý Kiến Thành như thế nào. Một câu huynh đệ kêu ra, kéo gần quan hệ giữa hai người với nhau mấy bước.

“Đương nhiên là gọi người là huynh đệ, người năm nay cũng hơn ba mươi tuổi rồi, chẳng lẽ còn ngại tuổi lão phu quá lớn hay sao!” La Nghệ trừng mắt, tức giận quát lớn.

“Nguyện lấy La tướng quân làm huynh!” Tuy bị quát lớn nhưng tâm tình của Lý Kiến Thành lại vô cùng vui sướng. Trần Diễm Thọ vốn bị thương nhẹ trên ngực không cách nào uống rượu được, vẫn luôn lấy nước trò chuyện với La Nghệ, cười nói với nhau, đề nghị: “Nếu La Công đồng lứa luận giao với thế tử, thế tử sao không bái La Công làm huynh trưởng. Tóm lại là “ý khí tương hợp, can đảm tương hậu”, từ đó về sau không cầu đồng sinh, cũng không cầu chết chung. Nhưng hôm nay vui vẻ!”

Lý Kiến Thành nghe được, trái tim run lên, hai mắt hiện lên vẻ mong chờ mãnh liệt, nhưng ngay sau đó lại nhanh chóng ảm đạm. Ông ta cũng biết, bất kể bồi phận hay danh vọng, Hồ Bí đại tướng quân La Nghệ đều là đánh đồng với phụ thân mình, căn bản không có khả năng nhận huynh đệ là mình, ai ngờ nghe xong đề nghị về tuổi thọ của Trần Diễm., La Nghệ lại không cho là ngỗ nghịch chút nào, cười cười lớn tiếng nói: “Cũng tốt, oa nhi người là hậu đạo nhân, đáng để lão phu kết giao, bái liền bái, thừa dịp bàn thơm còn chưa dỡ xuống, chúng ta tự đi thắp hương!”

Lý Kiến Nhất vui mừng quá đổi, trong lúc nhất thời không thể tin vào lỗ tai mình. Hào kiệt xung quanh vừa cười vừa đi tới xem lễ, mới ngất ngây đi đến trước bàn hương, bái nhập vào La Nghệ tám lần. Tuổi của hai người còn kém một nửa, đương nhiên La Nghệ thành huynh, thành đệ rồi. Mọi người nhìn mà vừa hâm mộ, lại vừa cao hứng, cùng nhau nâng chung chén, một chén tiếp một chén uống không ngừng.

Hai người tuổi cao, địa vị chênh lệch lớn tới mức ai cũng bái lạy, mọi người càng thêm nhiệt tình. Trong lúc nhất thời, lại không để ý tới trận doanh của nhau, tuổi tác và địa vị giang hồ, chỉ cần thấy đối mắt là lập tức kết bái lẫn nhau. Mọi người nâng chén rượu chúc mừng hết đợt này tới đợt khác., Vừa chúc mừng lão quận chủ Vương Thiên cùng Sơn đại vương cơ cơ kết nghĩa, ngay sau đó chúc mừng Đậu Giang Phần Hương. Sau khi bái kiến, nữ hào kiệt thượng quan Bích lại hỏi

rõ Lý Húc ở lại Hoài Nhung Thành, nhất định phải suốt đêm đánh ngựa chạy qua kết giao với Kính Nhi kết nghĩa kim lan. Mọi người chẳng những bất giác đường đột, ngược lại cười nhạo đưa nàng ra khỏi trường.

Quần Hào uống sảng khoái ở trong sương phòng này, lão trường sử Trần Diễn Thọ ở bên cạnh cũng coi như rõ ràng. Kết nghĩa là trong lòng mọi người hôm nay chỉ tiếc hận tình cảm kẻ vai chiến đấu, tình nguyện một say không nghĩ, sau đó quên mình ở trong giang hồ. Hắn đã thúc đẩy người khác kết nghĩa, nhưng sớm đã thay Lý Kiến Thành bắt đầu mưu tính. Lão trường sử rất rõ ràng về tương lai của mình., Dựa vào công lao một trận chiến ban ngày, thông qua thủ đoạn thông thường, nhị công tử thế dân rốt cuộc không thể lay động vị trí thế tử. Giờ phút này Thiên Thiên trong thành Trường An đã mưu đồ được bảy tám phần, Tùy Đường tương đại đã định cục. Không có gì bất ngờ xảy ra, trong vòng nửa năm, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chỉ còn nửa năm., Lý Uyên tất nhiên sẽ leo lên ngôi vị hoàng đế. Đến lúc đó, Lý Kiến Thành chính là vị thái tử đầu tiên của Đại Đường. Sau trăm năm, Lý Uyên Thành chính là quốc quân của Đại Đường. Mà nếu Lý Húc chịu quy thuận Đại Đường, lấy danh vọng, bản lĩnh và thành lập quan hệ cá nhân., Chính là quyền thần số một số hai trong triều, ngoại thích không hơn không kém. Cho nên nhân cơ hội này thay Lý Kiến Thành lôi kéo La Nghệ, liền trở thành cọc ngầm vô cùng trọng yếu. Giả như ngày sau La Nghệ thuận theo thời cuộc, dựa vào Hồ Bí thiết kỵ thế gian vô song trong tay cùng với danh tiếng nhiều năm tích lũy xuống, người này tuyệt đối có thể ràng buộc cùng Lý Húc, ở trong Đại Đường tương lai đạt thành cân bằng nào đó.

Đương nhiên, đây hết thảy đều là mục tiêu viễn kỳ. Nhưng cho dù suy nghĩ vì thời gian gần đây, Lý Kiến Thành và La Nghệ hai người nghĩa kết Kim Lan, cũng khiến cho bản thân họ thu được rất nhiều lợi ích. Lỡ đâu Lý Húc không chịu thuận theo thiên mệnh, Trần Diễn Thọ biết rõ., Kéo La Nghệ lại chẳng khác nào Hà Đông Lý gia thả một thanh đao sau lưng Bác Lăng. Tướng sĩ Bác Lăng nếu muốn đi ngược ý trời, đầu tiên phải cân nhắc cân nhắc, khi bọn họ tranh đấu với tướng sĩ Hà

Đông, lưỡi dao sau lưng có thể rút xuống hay không, tái diễn ác mộng A Sử nâng Lỗ hôm nay!

Tất cả những điều này không công bằng đối với Lý Húc, nhưng trên đời này làm gì có chuyện công bằng. Vẫn là Hồ Bí đại tướng quân La Nghệ tổng kết rất hay, tất cả chỉ vì, giang sơn như tranh vẽ!

Chương thứ bảy thịnh thế (10 hạ)

“Lão già này, tâm địa thật ác độc!” Nhìn thấy Trần Diễm Thọ bất động thanh sắc đã dựng lên cương đao ở sau lưng sáu quận Bắc Lăng, lúc này trong lòng Đức Phương thầm mắng. Hắn vẫn luôn kiên trì cho rằng Lý Húc nên gia nhập Trục Lộ, cũng lén lút làm rất nhiều chuẩn bị., Nếu như La Nghệ tiếp nhận sự lôi kéo của Lý gia Hà Đông, sáu quận Bắc Lăng phải nhận nguy hiểm ở bụng. Sức chiến đấu của Hồ Bí thiết kỵ mọi người đều thấy rõ, trên bình nguyên đánh nhau, sĩ tốt Bắc Lăng tuy là thiên hạ chí nhuệ, nhưng thật sự không có nắm chắc việc chính diện đánh bại đối phương.

“Họ La kia cũng không tranh giành. Thân là đại phú một phương, lại cam tâm hạ thấp bồi phận, cùng Lý Uyên kết bái!” oán thầm xong Trần Diễm Thọ, lúc này ánh mắt của Đức Phương nhìn về phía La Nghệ cũng không còn thân thiện nữa. Hắn không tin La Nghệ đa mưu túc trí lại bị bầu không khí ẩm ướt của tiệc rượu lây nhiễm, cho nên mới đáp ứng cùng Lý Kiến Kiến kết thành huynh đệ. U Châu người nếu làm như vậy, nhất định là muốn leo lên cây đại thụ tương lai này của Thái tử, liền mưu cầu nghiệp Phiến Vương.

Nhìn thấu mưu kế tinh diệu của Trần Diễm Thọ, cũng cho rằng mình đã đoán ra được tâm tư của La Nghệ, lúc đức phương nghĩa cảm phần, lại cô tình không có bất cứ cách nào chọc thủng âm mưu nhằm vào sáu quận Bắc Lăng. Trước mắt quần hùng đang uống rượu vui vẻ uống rượu vui vẻ., Bái lạy thoải mái, bất cứ lời nào không đúng lúc nói ra, không những không thể ảnh hưởng đến cấu kết giữa hai nhà Lý La, còn có thể bị mọi người coi là bụng dạ khó lường. Huống hồ còn được mọi người coi là bụng dạ khó lường., Trong số rất nhiều người kết bái như vậy, ai có thể nói ai có thể cùng người nào là chân tâm thực ý? Người nào kết bái là vì ngày sau lợi dụng lẫn nhau? Cho dù là Lý Kiến Thành, chỉ sợ cũng biết mình đang làm cái gì, nhưng lại không biết ảnh hưởng xa xôi bao nhiêu với La Nghệ?!!

Nghĩ đến những điều này, hấn không khỏi vừa vội vừa tức. Cấp bách chính là tướng quân nhà mình cho đến bây giờ còn giờ cờ bất định đối với mục tiêu phát triển tương lai của sáu quận Bắc Lăng, khiến cho mình không có chỗ thi triển Đế Vương thuật. Tức giận là trên dưới Bắc Lăng nhiều người như vậy., Lại chỉ có mình là còn mang theo ám toán của người khác. Những người còn lại đều uống đến đầu óc choáng váng, căn bản không nghĩ tới có kẻ không lấy được trong tay căn bản không phải là chén rượu, mà là thanh cương đao mài sáng như ngói minh.

Đang lúc buồn bực, nhìn thấy đại trại chủ Diêm Sơn, Hàn Kiến cùng thống lĩnh thị vệ doanh Chu Đại Ngưu bung hai chén rượu, lão đảo đi về phía mình. Hai người rõ ràng đều uống quá nhiều, trên bộ phục phục võ tướng vừa mới đổi được đồ tất cả rượu, canh rau, lại hồn nhiên không phát giác., Chu Đại Ngưu vừa say khướt hò hét: “Lúc này, Tư Mã. Người tên này bụng đầy ý xấu, nhưng không phải là không chịu trách nhiệm. Hai chúng ta đều muốn trèo cao một chút, kết làm huynh đệ với người, không biết có bằng lòng hay không?”

“Cầu, thời mỗ cầu còn không được!” Trong bụng Thời Đức Phương âm thầm kêu khổ, cũng không dám phá hủy bầu không khí nhiệt liệt của yến hội, che đậy khuôn mặt tươi cười, lớn tiếng đáp lại.

“Người, Đại ca người cũng là một anh hùng Thời Đức cơ, hai người chúng ta đã sớm là huynh đệ, không, không bằng gọi hấn tới, mọi người một lần nữa thấp hương, một khối kết nghĩa?” Hàn Kiến Cương duỗi ra hai ngón tay, lắc lư bổ sung.

Lúc đó Đức Cơ vừa vặn nghe thấy, quát to một tiếng được, không khỏi phân trần kéo lão Vương Chủ của ca ca vừa mới nhận ra, đi tới gần. Năm người đứng chung một chỗ, nhìn nhau cười. Không đợi đốt hương, Trương Giang giật giật Đậu Vương., Phương Duyên Niên lôi kéo Khương Bảo, hợp tình hợp lý. Tên ma men Chu Đại Ngưu Nhân càng ngày càng cao hứng, càng cao hứng càng đắc ý vênh váo, thế mà lại không cam lòng, xa xa ôm quyền hướng La Nghệ, lớn tiếng hô: “Hồ Bí đại tướng quân, tuy rằng ta không phải cấp tướng của người..., Nhưng cũng đã sớm biết uy danh của La đại tướng

quân. Nhớ năm đó, trên cái nút này, nhắc tới ngài cùng Hồ Bí thiết kỵ dưới trướng ngài, ai không chọn ngón tay cái của ngài. Nếu như lão tướng quân không chê mấy người chúng ta trèo cao, chúng ta nguyện cùng ngài cũng bái một cái, để an ủi lòng ái mộ nhiều năm!”

Lão tướng quân La Nghệ đang đứng ở đằng xa xem náo nhiệt không nghĩ tới còn có chuyện của mình, chợt cười to nói:

“Đương nhiên không phải là leo cao. Mọi người hôm nay chung sống cùng chết một lần, sớm đã là huynh đệ!” Dứt lời, kéo tay Lý Kiến Thành, vừa đi về phía đám người Chu Đại Nguru vừa hô lớn với Lý Phàm: “H Phiêu Kỵ đại tướng quân, người có tới hay không, chúng ta trước tiên bái kiến, hôm nay ta sẽ tính sổ cũ với người!”

“Cầu còn không được!” Lý Húc đặt chén rượu xuống, cười lớn đi tới gần chỗ mọi người. Lúc này, hào kiệt chẳng phân biệt được chức quan trận doanh, lại thấp hương lần nữa, ước hẹn làm huynh đệ. Để lão già Trần Diên Thọ thấy mà trợn mắt há mồm, trong lòng biết rõ một phen cố gắng của mình vừa rồi đã ngâm canh, muốn có quan hệ sâu xa với U Châu, còn phải quay lại lần nữa. Lửa giận thiếu chút nữa đốt thủng ruột, nhưng lại không thể làm gì khác hơn.

“Để lão già người giở trò quỷ!” Thôi Đức Phương cảm thấy vui sướng. Thừa dịp người không chú ý, vươn tay ra, len lén vỗ vỗ sau lưng Chu Đại Nguru, tỏ vẻ khâm phục. Chu Đại Nguru kia mặt vẫn đầy mùi rượu, ngây ngốc quay đầu nhìn xung quanh, phảng phất như hoàn toàn không biết mình vừa mới làm gì!

Mọi người một lần nữa sắp xếp kích cỡ, Vương Thiên lớn tuổi nhất, được tôn làm huynh trưởng, La Nghệ đứng thứ hai. Trần diêu Thọ đứng ở bên cạnh không tới tham gia náo nhiệt, các võ tướng cũng không miễn cưỡng hẳn. Cho nên Lý Kiến Thành xếp thứ ba, Đậu Phương thứ tư, lúc Đức Cơ thứ năm. Một lượt xếp xuống, Lý Húc tuổi lại là nhỏ nhất, trở thành huynh đệ của tất cả mọi người.

“Có thể làm ca ca Phiêu Kỵ đại tướng quân, cho dù chỉ một ngày, ta có thể thối cả đời!” Thôi Đức Cơ hoa chân múa tay,

lão đảo nói.

“Hôm nay chúng ta bất luận chức quan, cũng không tính xuất thân, mà chỉ uống một hơi say!” La Nghệ tiếp nhận câu chuyện, cười ha hả đáp lại. Lúc trước hắn đáp ứng với Lý Kiến Thành kết bái, quả thực là có ý định tìm đường lui cho U Châu. Tuy được đám Chu Đại Ngưu phân “huynh đệ” khổ tâm tích cực sáng tạo ra, nhưng có thể tương giao với nhiều hào kiệt như vậy, trong lòng cũng không cảm thấy tiếc nuối bao nhiêu.

Bữa tiệc rượu này ăn liên tục ba canh giờ, mọi người mới thoả mái tản đi. Ngày thứ hai, các hào kiệt ứng phó ước định hôm qua trên bàn rượu, đến khi Lý Kiến Thành đang thương lượng về vấn đề phân chia chiến lợi phẩm trong doanh trại. Hôm qua mọi người mới vừa kết nghĩa kim lan, không giống như Lưu Quý Chân không để ý đến thể diện cơ bản nhất, lôi kéo đồ vật chạy đi. Khách khí thương lượng vài câu, rất nhanh liền đưa ra đại khái nguyên tắc phân phối theo bao nhiêu.

Cụ thể đến chi tiết phân chia cụ thể, gia chủ nhà ai cũng không tiện tự mình ra tay, cò kè mặc cả giống như tiểu thương, đều phải tới tâm phúc làm thay. La Nghệ bên kia phái ra trưởng sử Tần Ung và đại tướng Phạm Trọng mưu, Lý Kiến Thành phái lão trưởng sử Trần Sử cùng với Đại tướng Khương Bảo nghị, Lý Húc bên này., Do thời gian này, Phương Hòa cùng Chu Đại Ngưu hai người dặt tay nhau xuất mã. Trải qua sự tình đêm qua, Thôi Đức đã biết rõ Chu Đại Ngưu nhìn như hồ đồ, nhưng là một Phúc Tướng có trí tuệ, bởi vậy gặp chuyện không tự chủ trương nữa, khắp nơi thương lượng với hắn làm ăn.

Trong mấy nhà tham chiến hào kiệt, chính là mười mấy vạn chiến mã A Sử kia vút xuống kia. Trước mắt các nơi Trung Nguyên khói lửa nổi lên bốn phía, có một mũi kỵ binh trong tay, chẳng khác gì nắm một thanh bảo kiếm bằng thiên. Chẳng những lực công kích sẽ gia tăng trên diện rộng, phạm vi uy hiếp cũng mở rộng ít nhất hơn hai trăm dặm.

Theo quan điểm của thời thế, hơn mười vạn chiến mã, ít nhất phải lưu lại một nửa quân Bác Lăng mới xứng tầm với mình.

Chủ soái nhà mình am hiểu sử dụng binh kỵ nhất, đã có sáu vạn chiến mã trong tay., Khi chiếc kỵ binh nhẹ được đưa về bờ nam Hoàng Hà liền có cơ sở, một thời gian nữa, thậm chí thành lập một đội kỵ binh giáp nặng như một đội thiết kỵ như Hồ Bí cũng không phải là không có khả năng. Nhưng Chu Đại Ngưu lại khế lắt đầu., Cúi người xuống bên tai lúc Đức Phương nói nhỏ: “Vật kia tiêu hao cực lớn, La Nghệ nuôi năm ngàn Hồ Bí, chỉ hận không thể đào cả gốc của Thổ lão gia lên. Người phải sáu vạn chiến mã., Lấy cái gì nuôi sống? Huống hồ sáu quận chúng ta liên tiếp ra bên ngoài, đại tướng quân thu phục rằng Ly tộc liền am hiểu nuôi ngựa, tương lai khẳng định sẽ vận chuyển nhập quan đúng hạn, một con nào kém hơn so với trước mắt? Theo ý kiến của ta, trước mắt muốn chiến mã nhiều không bằng lấy thịt trâu cùng dê. Vừa cho thấy quân Bác Lăng chúng ta đại độ, lại có lợi ích thực sự!”

Nghe được lời ấy, đức đức lập tức tỉnh ngộ. Lúc này đại biểu Bác Lăng quân tỏ ra cao ngạo, chỉ đưa ra yêu cầu hai vạn con tuần mã, lại lấy đường xá xa xôi, những người khác mang theo lý do không tiện làm, hy vọng có thể lưu lại gần nửa trâu bò cùng hơn ba vạn con cừu non. Còn về phần áo giáp, đao mâu, mũi tên cùng lương thực các loại, mỗi dạng của Bác Lăng quân chỉ lấy một phần tư là có thể thỏa mãn, còn lại tất cả đều giao cho mọi người phân phối.

Những dê bò kia vốn được đưa làm lương khô để mang theo lương khô, ven đường không nhặt lên rừng xuân, bởi vậy từng người trông có vẻ gầy trơ cả xương. Các hào kiệt biết đem dê bò giao cho mình, mình cũng chưa chắc có bản lĩnh đem nó sống về hang ổ, bởi vậy chẳng những không cảm thấy quân Bác Lăng tham lam, ngược lại cho rằng lúc này, người xếp hàng biết làm việc công cho người khác, người của Bác Lăng quân làm việc cho người khác.

Có lúc, đại biểu ba chức nhân đại diện Bác Lăng quân mở màn khiêm nhường, Trần diêu Thọ và Khương Bảo hai nghi lễ cũng không nên làm mất mặt mọi người ở Hà Đông. Học bộ dáng của Bác Lăng, chủ động đưa ra Hà Đông cũng chỉ chia hai vạn chiến mã, các loại vật tư chỉ lấy đi một phần tư

phương án. Các hào kiệt phái tới sau khi nghe xong tâm phúc, cũng cho rằng hết sức công bằng, đều biểu thị sự đồng ý.

Mặc dù Hồ Bí thiết kỵ xuất lực hơi nhiều, nhưng thời gian tham chiến là lâu nhất. Cho nên thứ tự phân phối vật tư xếp ở hai nhà Hà Đông, Bắc Lãng. Tần Ung và Cố Trọng mưu hai nhà thương lượng một chút, tỏ vẻ U Châu không dám tranh công với hai nhà Hà Đông, Bắc Lãng. Cho nên đề xuất hai vạn con chiến mã, năm trăm con trâu, một vạn con dê, cùng một phần tư lương thực. Về phần yêu cầu dùng đao mâu, áo giáp cung tên, thì không lấy một món nào.

Tâm phúc do các hào kiệt khác phái tới tính toán, như vậy, vật tư còn lại có thể so với trong dự tính còn cao hơn rất nhiều, cũng vui vẻ đáp ứng đề nghị của người U Châu.

Dưới trướng Vương Phục Bảo không có mưu sĩ đặc lực, cho nên đành phải tự mình động thủ. Hắn thấy ba nhà Hà Đông, Hà Bắc, U Châu đều tương đối khắc chế, liền cũng tham chiếu theo tiền lệ của người khác trước, đưa ra hai vạn con ngựa, hai vạn binh khí áo giáp cùng với yêu cầu lương thảo gom góp đủ hai vạn nhân mã trên đường về nhà. Yêu cầu này thực sự quan trọng, mọi người tự nhiên không dị nghị gì, gật gật đầu, cười thông qua.

Phương hướng thời điểm, đám huynh đệ Hàn Kiến Tử, Vương Phù không có bao nhiêu người dưới trướng, còn lại hơn ba vạn chiến mã, mỗi một tên sĩ tốt cưới một con, dắt một con còn dư dả hơn rất nhiều. Những người bọn họ trải qua một trận đại chiến., Biết được cơ hội ra mặt từ chiến trường Vắn Đỉnh Trục Lộ đã không còn, dứt khoát không hề tranh giành những lợi ích nhỏ này nữa, thống khoái chia đều vật tư còn thừa lại. Sau đó đề xuất bán bộ phận không cách nào mang đi tại quận Bắc Lãng lục quận, đổi vàng bạc cùng đồng tiền rồi vận chuyển trở về nhà. Đối với việc này, Thời Đức Phương cầu còn không được, khách khí vài câu, vui vẻ đáp ứng.

Thuận lợi giao nộp vật tư xong, trong lòng mọi người thở phào nhẹ nhõm. Vừa cười mừng Lưu Quý Chân Nhãn giới hạn hẹp, cuối cùng không vượt qua phạm trù kiến thức của mã tặc. Một bên nhìn hơn mười vạn tù binh bị giam giữ trong đại doanh

phát sầu., Không biết nên xử lý như thế nào mới đúng. Giờ phút này Trung Nguyên chưa ổn định, các hào kiệt ai cũng không muốn rơi vào cái tiếng xấu giết tù, huống hồ phụ nữ và trẻ em yếu ớt bị bắt chiếm hơn phân nửa, mọi người thật sự cũng không xuống tay giết bọn họ nữa.

Nhưng lưu lại những người này, các hào kiệt thật đúng là không có cách nào nuôi sống. Các tù binh đến tù tái ngoại sẽ không làm ruộng, cũng sẽ không nói chuyện trung nguyên, mặc dù là nô bộc bán ra, cũng chưa chắc có tài chủ đồng ý mua.

“Dứt khoát áp giải ra ngoài Yên Sơn, tìm được địa phương rộng rãi để tính, để bọn hãn tự về nhà!” Tướng lĩnh U Châu trầm trọng mưu trí đối phó người quan tâm nhất, y theo lệ cũ xử trí tù binh Hồ Bí Thiết Kỵ lúc trước, mỉm cười đề nghị.

“Vậy trong số bọn họ chẳng phải đều chết đói trên đường sao?” Vương Phục Bảo không đành lòng, thấp giọng phản bác. Lương thảo đều bị hào kiệt phân chia sạch sẽ, không có lương khô, bày ở trước mặt đám tù binh liền chỉ còn hai con đường, một là kết bè làm giặc, trốn vào rừng thành đánh cướp. Chờ đợi bọn họ chính là đao phong của quân Bắc Lãng. Một con đường khác ven đường về, không có vũ khí cũng không bò, những người này tám chín phần mười sẽ biến thành đói khát.

“Chết thì chết, người xem bọn họ đáng thương, nếu bọn họ đại thắng, ai sẽ thương hại bách tính Trung Nguyên!” Phạm Trọng liếc nhìn Vương Phục Bảo, lạnh lùng nói.

“Vây, vây, chuyện này không phải là chuyện hay sao!” Vương Phục Bảo bị hãn hỏi trợn trắng mắt, hồi lâu mới làm bầm một câu. Hãn không muốn lạm sát, nhưng người Đột Quyết có thể giết được người Trung Nguyên, người Trung Nguyên thắng lại không thể tàn nhẫn nhìn tên tù binh Đột Quyết chết đói ở đâu? Hãn cũng không rõ ràng cho lắm.

Nói không rõ, cũng nghĩ không ra biện pháp. Nhìn từng đồng tù binh đang ngơ ngác run rẩy trước mặt mình, Vương Phục Bảo chỉ cảm thấy trong lòng rất khổ sở. Những tù binh kia tuy rằng nghe không hiểu câu nói của Trung Nguyên nhưng cũng biết đối phương đang thương lượng xử trí mình như thế nào.

Đa số mọi người trong bọn họ đã đói bụng một ngày một đêm, không có đủ can đảm và can đảm phản kháng vận mệnh, đành phải lần lượt quỳ rạp xuống mặt đất, cúi đầu khóc lóc.

“Hay là, hai nhà chúng ta mỗi người mang một nửa tù binh đi rồi bố trí chỗ ở gần tường thành cho bọn họ?” Trần Diễn Thọ nghe thấy đám tù binh khóc lóc thảm thiết, sau khi suy nghĩ một lát thì hướng về phía thời đức đề nghị.

Thời Đức Phương ấn tượng về lão già còn đang tính kế Bác Lãng quân tối qua cực kém, theo bản năng liền lắc đầu thành trống bỏi, vừa lắc, vừa dứt quãng nói: “Không ổn, không ổn, cực kỳ không ổn. Năm đó Đại Tùy chính là an trí gia tộc A Sử kia, cuối cùng, người cũng thấy, từ đầu đến cuối, chắc chắn Khả Hãn sẽ hồi báo Đại Tùy như thế nào?”

Không ít người trong quần hùng đều biết nguồn gốc tai họa Đột Quyết hôm nay. Năm đó Đại Tùy đã đánh cho Đột Quyết Vương Đình tàn phế, lại vô duyên vô cớ phát thiện tâm, thu nhận bộ tộc Khả Hãn của Khải Dân đặt chân ở quận Định Tương. Kết quả không đến hai mươi năm sau, Khả Hãn mở lệnh của Đại Tùy sẽ dựa vào sự ủng hộ của Đại Tùy một lần nữa chinh hợp thảo nguyên. Nên đời này phải thay vào đó, không những chiếm nửa quận Định Tương không trả mà còn không ngừng thăm dò Trung Nguyên.

Chuyện nuôi hổ gây họa này, người Trung Nguyên làm một lần là đủ rồi. Không thể chịu thiệt mà không học khôn được. Cho nên tâm trí lão trường sử Trần Diễn Thọ mặc dù tốt, ngoại trừ bản thân hấn ra, lại không tìm được bất kỳ ai ủng hộ. Thấy lão gia hỏa mặt mũi tràn đầy xấu hổ, lúc này trong lòng Đức Phương cảm thấy thoải mái.

Luận bàn lược, hấn tự nhận không bằng khối lão Khương của Trần Diễn. Nhưng bàn về giới mắt, hấn lại cảm thấy khí độ của Trần lão thất phu không khỏi quá nhỏ. Căn bản không phải tài năng Đế Tá. Có Trần Diễn Thọ không phải phụ tá của đế vương làm mưu sĩ, tương lai Lý Kiến Thành cũng không khá hơn bao nhiêu đâu? Máu huyết trên bức tường thành chưa từng lạnh như áo trạch kẻ vai chiến đấu, loại người này có thể thành tựu đại khí hậu mới là lạ!

“Vậy thì theo ý kiến của Tư Mã Chi, những người này nên xử trí như thế nào?” Khương Bảo tùy tiện không quen nhìn gương mặt phúc hậu đang dương dương đắc ý kia, tiến lên bất bình thay Trần Diễn Thọ.

“Theo ý ta...” Trong lòng Thôi Đức Phương không có bất cứ biện pháp gì, nhưng mặt không thể phủ nhận. Do dự một hồi lâu, mặt cũng bắt đầu tối sầm, vẫn không nói nên lời.

Nhìn đến chỗ cấp bách, hắn lại nhớ tới tình hình ngày hôm qua. len lén dùng khước mắt nhìn về phía Chu Đại Ngưu. Lại thấy Chu Đại Ngưu chấp hai tay sau lưng, đưa mắt nhìn về phía Bắc, vừa nhìn phong cảnh ngoài tường thành, vừa lầm bầm: “Vương Tu Bạt này, đánh xong trận rồi, còn không đưa cái thư này đến nơi nào? Vô duyên vô cớ để cho đại tướng quân chờ được nóng lòng! Chẳng lẽ là nhìn trúng nữ nhân Hộc tộc, ở lại bên kia vui vẻ Thục Thục đó?!”

“Bọn họ nếu chiến bại, tự nhiên phải trả giá lớn vì chiến bại!” Nghe Chu Đại Ngưu nói thâm, Thôi Đức Phương lập tức có tính toán so sánh.” Tướng quân nhà ta bị mười ba bộ tộc Hộc tộc đẩy làm chủ, tên vừa vặn có mắng lớn cổ đại. Mười vạn tộc lão yếu, nếu như các người không chịu thu nhận, dứt khoát giao toàn bộ cho sáu quận Bắc Lãng. Do sáu quận xuất tư cách áp giải bọn họ đến vùng phụ cận dây nước, thay lục quận dân chúng của ta chiêu cố dê bò!”

“Giờ phút này Tư Mã lại không sợ bọn họ sau này ngồi lớn hơn nữa sao?!” Khương Bảo nhìn lướt qua lúc đức phương nhìn một cái, trong lỗ mũi cười lạnh.

“Bọn hấn vốn không thuộc về một tộc. Làm mục nô, do tướng quân nhà ta phái người chuyên môn trông giữ. Bên cạnh còn có bộ giáo quan nhìn chăm chăm, xin lỗi cũng khó làm nổi lên sóng gió gì!” Thôi Đức Phương cười nhìn lướt qua Trần Diễn Thọ, lại nhìn lướt qua chư tướng U Châu, kiêu ngạo đáp lại.

Hắn một mực không đồng ý chuyện Lý Húc lui ra ngoài, ở ngoài Cửa Châu xông pha thiên địa thiết tưởng. Nhưng trước mắt mọi người bị ép chặt, không thể không lâm thời đem một bộ phận ý nghĩ này lấy ra khẩn cấp. Lời vừa dứt, trong lòng hấn đã lấy làm kinh hãi. Đột nhiên nghĩ đến, nếu như U Châu

cầu kết với hai nhà Hà Đông., Sáu quận Bắc Lãng không muốn trước sau giáp công, phải ở ngoài sáu quận mở ra một điểm dừng chân. Đến lúc đó mười vạn tù binh này, đến lúc đó chính là mười vạn lao lực miễn phí. Đối với sáu quận mà nói, quả thực là lúc phạm phải vây khốn có người đưa gối đầu, vô cùng kịp thời trợ giúp tốt!

Có hai căn cơ của tái ngoại và Bắc Lãng, hai mắt như sống trên bàn cờ. Trung Nguyên có thể tranh thì tranh một trận, không tranh được liền bỏ đi. Lui thêm một bước đều là biển rộng trời rộng, lại sợ ai tới!

Tửu đồ: Cảm tạ đoàn hộ tống. Tửu đồ vẫn luôn ủng hộ như trước. Trong một năm mới, chỉ có cố gắng viết, xuất ra văn tự không khiến đám người thất vọng mới khiến đám thư hữu quan tâm. Cám ơn. Cúi đầu, chúc mừng phát tài, gỏi đỏ đem ra!

Chương thứ bảy thịnh thế (11 nan)

Suy nghĩ rõ ràng chuyện này, ánh mắt Thôi Đức nhìn về phía Trần Diễn Thọ cũng nhu hòa đi không ít. Lão gia hỏa trước mắt này tính kế càng nhỏ, ngược lại càng ép tướng quân nhà mình và Hà Đông phân rõ giới hạn. Nếu đổi lại là một người ung dung độ lượng, lấy tính cách Phiêu Kỵ đại tướng quân nhà mình, thật đúng là chưa chắc nguyện ý trở mặt với Hà Đông.

Chia chiến lợi phẩm xong, Vương Phục Bảo là người đầu tiên dẫn dắt bộ hạ dưới trướng xuất phát. Dưới sông, Vương Chử Trị và Đậu Kiến Đức tiếp giáp lãnh địa, cũng cáo từ Lý Húc, đi theo Vương Phục Bảo kết bạn. Lại thêm một ngày, Hàn Kiến Cương cùng Thôi Đức Cơ cũng cáo từ Nam Phán về., Chuẩn bị đem trở về sơn trại thu dọn, trước sắp xếp xong những lão già bệnh tật, sau đó mới tính toán. Lưu Quý Chân ở ngoài tường thành tránh được hai ngày, thấy Lý Húc và Lý Kiến Thành không có ý tìm hấn tính sổ, trong lòng cũng yên tâm. Hắn ngược ngừng chạy tới trong Trương gia bảo chào hỏi đám đồng minh., Hứa hẹn sau này mọi người sẽ có việc, chỉ cần đưa thư đến tay hắn, vô luận là núi đao biển lửa đều không chối từ. Sau đó lại cùng Lý Húc “bốn người mượn khẩu phần lương thực đủ hai mươi vạn người tiêu hao hai mươi ngày, dẫn theo thủ hạ và Mục nô mới thu nhập chạy về sâu trong thảo nguyên phía tây Yên Sơn Tây. Dựa vào Mục nô cùng hơn vạn tướng sĩ mới thu được., Sau đó không lâu, quả nhiên hắn đánh ra cờ hiệu của Hung Nô Khả Hãn, chinh phục hơn mười bộ lạc lớn nhỏ xung quanh. Nhưng hung Nô trong đầm lầy tân Hung này dù sao cũng quá ít, cho nên chỉ kiên trì vài năm đã như sao băng từ thảo nguyên sụp đổ, chỉ còn lại vô số câu chuyện khiến người ta tiếc hận, lần lượt truyền xướng cho Mục Ca.

Còn có hai mươi mấy tên đầu mục mã tặc cùng Lưu Quý Chân vào quan tị nạn không nghĩ tới chuyện có ngày mai lại chủ động lưu lại bức tường này. Bọn họ căn cứ theo quan sát của mọi người, đại đa số đầu nhập dưới trướng Lý Kiến Thành. Cũng có mấy tướng sĩ Bắc Lãng hợp lại, chủ động yêu cầu

hiệu lực cho Đại tướng quân Phiêu Kỵ. Lý Húc căn cứ vào tài năng của người này mà an bài thật tốt chỗ ở.

Bởi vì đội ngũ tù binh quá mức không lồ, Lý Húc và Kiến Thành không dám để bọn họ dừng lại quá lâu tại phụ cận bức tường này. Lại cẩn thận thương nghị một hồi, từ trong chiến lợi phẩm lấy ra cỏ nuôi và dê bò, giao cho Vương Tu Bạt mới từ tái ngoại trở về, hai người Quách Phương áp giải đi. Ông đi đòi đầu thủy hai bờ bãi chặn thả mới. Vương râu bạc cùng Quách Phương phụng lệnh Lý Húc, hai người lúc trước phụng lệnh A Sử làm loạn con đường sống phía sau, dọc theo đường đi bộ lạc đồ diệt vô số, đã sáng chế ra đại hung danh rất lớn trên thảo nguyên. Đám tù binh tay không tác sát, ở trước mặt hai người hung thần ác sát này tự nhiên sinh lòng phản kháng. Bị khinh kị Bác Lăng áp giải, đỡ già đem theo trẻ, ngoan ngoãn rời đi.

Mất thấy đồng minh tham chiến từng người từng người một rời đi, mà tin tức ở Hà Đông bên kia vẫn không có. Trong lòng Lý Kiến Thành cũng bắt đầu sốt ruột. Lúc trước gã e sợ thế dân đệ đệ tranh công mạnh hơn mình danh tiếng, giờ phút này lại tình nguyện đem công đầu nhường ra, cũng không hi vọng từ đầu chắc chắn như Trần Diễm Thọ đã đại phá Lâu Phiên quan, tiến quân thẳng vào Hà Đông.

Dưới tình thế cấp bách, Lý Kiến Thành đành phải tự mình đi bái phỏng La Nghệ, mời đối phương đừng vội vàng phản hồi giống như những người khác, cần phải suất lĩnh Hồ Bí thiết kỵ ở phụ cận Trương gia bảo một đoạn thời gian. Đội tình huống Hà Đông sáng tỏ rồi mới quyết định, tất cả tiêu hao trong lúc đó đều có thể tính lên trên người Hà Đông Lý gia.

La Nghệ kia cũng là người sáng khoái, suy nghĩ một chút, cười đáp: “Cũng tốt, gần đây U Châu không có chuyện gì quan trọng, ta ở đây chờ một, hai ngày. Nhưng hiền đệ thay ta bắt chuyện với Lý Trọng Kiên kia, miễn cho tiểu tử hấn lại cho rằng La mỗ có chủ ý đánh sáu quận của hắn, lại âm thầm chơi trò quỷ với La mỗ!”

“La huynh nói quá lời. Trọng Kiên cảm lấy để xuống được, cho tới bây giờ đều không lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Huống hồ lần này La huynh đưa than sưởi ấm trong tuyết, chúng ta cảm tạ còn không kịp, như thế nào lại không có lương tâm đoán bừa?!” Lý Kiến Thành biết rõ La Nghê đối với chuyện năm ngoái bại trong tay Lý Húc còn có chút khó chịu, vội vàng cười thay song phương giải khai.

“Hắn cảm ơn ta?” La Nghê cười lạnh nhún vai. “Thôi bỏ đi, lão phu không phải vì Lý Trọng Kiên hắn mà đến, không đáng để hắn cảm ơn đâu.”

“Nhưng Trọng Kiên đích xác rất cảm tạ ngươi. Trong lòng hắn đã từng nói với ta vài lần, nếu ngày đó không phải là Hồ Bí thiết kỵ kịp thời chạy tới, có thể tất cả mọi người đều chết dưới đao Lang kỵ.”

“Ồ?” Lời của Lý Kiến Thành khiến cho La Nghê thoáng cảm thấy có chút bất ngờ. Mặc dù mọi người ở tiệc mừng đều đã nói rất nhiều lời hay, nhưng trong mấy lời đó có mấy câu thật lòng, La Nghê đúng là không nắm chắc được. Trong lịch duyệt nhân sinh của hắn, buổi tối ngày hôm đó gã còn nói với người khác là đạo huynh gọi đệ, hận không thể móc trái tim ra cho người khác xem, đến ngày thứ hai đã rút đao trở mặt nhìn cũng không phải là lạ. Lời nói của gã càng xinh đẹp thì chuyện làm càng khó nói.

“Trọng Kiên thật sự rất cảm kích ngươi. Hắn nói không ngờ La lão tướng quân lại buông bỏ hiềm khích lúc trước, còn nói đã sớm muốn được gặp mặt Hồ Bí thiết kỵ anh tư rong ruổi trên ấn đường, không ngờ có thể toại nguyện!” Lý Kiến Thành nghe La Nghê nói vậy, lời nói bắt đầu thả lỏng, tranh thủ thời gian rèn sắt khi còn nóng.

Có thể bái La Nghê làm huynh, là một trong những điều hắn không thể ngờ tới trong cuộc chiến lần này. Với uy danh hiển hách của đại tướng quân Hồ Bí, La Nghê, không cần nói rõ sự ủng hộ của hắn cũng có thể suy nghĩ xem nặng nhẹ bản thân những tên gia hỏa đối với vị trí thế tử kia. Nhưng vừa có được sự trợ giúp mạnh mẽ của La Nghê, bọn chúng cũng không muốn mất đi Lý Húc. Dù sao thì giao tình giữa đôi bên, Lý Húc bên còn sâu hơn nhiều so với La Nghê.

“Ừm, không phải là hấn chưa từng thấy qua!” Khẩu khí của La Nghệ tuy rằng vẫn không âm không dương, nhưng biểu tình trên mặt lại rõ ràng thoải mái hẳn lên, mặc ngàn vạn mặc, không vượt mong ngửa được. Có thể khiến cho đối thủ ở sau lưng đều tán thưởng mình, võ tướng làm đến mức này cũng đủ để tự ngạo rồi. Huống chi sau lưng câu tán dương này chính là Phiêu Kỵ đại tướng quân, gần mười năm nay vẫn còn là thiếu niên anh hùng hiếm có ở Trung Nguyên.

“Hấn còn đánh giá Hồ Bí thiết kỵ như thế nào nữa! Có phải là cảm thấy so với Bác Lăng tinh nhuệ dưới trướng hấn còn mạnh hơn không?” Sau khi cười lạnh xong, La Nghệ nhìn không được tiếp tục truy hỏi.

“Rất nhiều, dù sao cũng rất bội phục huynh trưởng và Hồ Bí thiết kỵ. Đúng rồi, Trọng Kiên nói năm xưa hấn lập chí tông quân, cũng là vì ngưỡng mộ mỹ danh của huynh trưởng.” Lý Kiến Thành bị hỏi vậy mà sững sốt, trên mặt lập tức đầy ý cười vui vẻ: “Nếu hôm nay đại ca không có chuyện gì quan trọng phải làm, vậy thì dứt khoát theo ta đi tới chỗ Lý Trọng Kiên, thương thảo một chút an bài sau này. Theo phán đoán của cuộc chiến, ánh mắt của gã vẫn luôn rất độc đáo!”

“Người là anh vợ của ta chắc chắn sẽ suy nghĩ thay em rồi!” La Nghệ cười liếc mắt nhìn Lý Kiến Thành một cái rồi gật đầu đồng ý. Phân phó tùy tùng chuẩn bị chiến mã, huynh đệ hai người phối hợp đi về phía đại doanh Bác Lăng quân. Dọc theo đường đi nhìn thấy liên doanh hai quân Hà Đông và Bác Lăng xếp thành một hàng ven tường thành, gọn gàng nhanh chóng, tướng sĩ hai quân cầm mâu sắc bén lui tới tuần tra., Tinh thần phấn chấn, nhìn lại sau lưng, Trường thành màu xám xanh lan tràn vạn dặm, mặc dù nhiều chỗ khói lửa khét lẹt, tàn phá không chịu nổi, lại giống như một con rồng lớn tỉnh lại, tản ra sức sống bừng bừng.

Ác chiến đã sớm chấm dứt, gió núi thổi qua, nhưng mơ hồ còn có tiếng kèn vang vọng. Sau mỗi một lỗ châu mai, trên mỗi tòa phong hỏa đài đều có người đang đi lại, đao quang kiếm ảnh, lẫm nhẫm như trước.

Có cảm giác vô cùng quen thuộc dâng lên trong lòng La Nghệ, hấn không khỏi dừng bước.” Nơi đó cắm trâm cài vào như thế nào?” Dừng roi ngựa chỉ lên đỉnh Trường Thành, lão tướng quân cau mày truy vấn, ánh mắt nhìn tới, có một cái trâm cài dài đen như mực đứng vững trên đỉnh cao của bức tường thành, đâm thẳng lên bầu trời.

“Là trường liễn mà bằng hữu Trọng Kiên nhờ người đưa cho hấn. Trọng Kiên bình thường cũng giống đại ca, cũng có thói quen sử dụng đao.” Lý Kiến Thành ngẫm nghĩ, từ trong trí nhớ lục lọi ra một đáp án có thể nói.

Đáp án này hiển nhiên không thể để cho La Nghệ thỏa mãn. Lão tướng quân càng nhìn càng cảm thấy kỳ quái, càng nhìn càng cảm thấy quen mắt. Xoay đầu ngựa, dọc theo con đường bên cạnh bức tường này chậm rãi tiến lên. Chiến mã không cách nào tiếp tục đi lên, bỏ lại yên ngựa, tự do leo lên. Lý Kiến Thành và thị vệ U Châu nhìn nhau, gọi vài tiếng nhưng không được đáp án, đành phải xuống ngựa, nhanh chóng đuổi theo.

Trên tường thành tuy rằng xây dựng đường hầm, nhưng độ dốc cũng vô cùng dốc. La Nghệ tuổi đã quá nửa, tay chân nhanh nhẹn đến mức làm Lý Kiến Thành tổn không thể đuổi kịp. Thật vất vả mới thở hồng hộc chạy tới trên tường thành, lại thấy La Nghệ sải bước chạy tới, xuyên qua từng lỗ châu mai, bước qua từng tòa tường thành, lao thẳng đến chỗ cao nhất của bức tường thành.

“Vù!” Gió mạnh thổi qua Tập Nhận, phát ra những tiếng vang vù vù. Lão tướng quân La Nghệ ngựa mặt lên chắn trước cái cán, bàn tay run run sờ sờ lên cái nghiên mực. Dường như đối mặt với một cây binh khí mà không phải là một đứa trẻ ngủ say, mà là một đứa bé ngây thơ, chòm râu dài kia cũng giống như có cảm giác, không ngừng lắc lư rung động, rung động lắc lư, sương đao bốn thước bị ánh mặt trời chiếu, rùng mình ớn lạnh.

“Đây là râu dài của Bộ tướng quân!” Rốt cuộc tay La Nghệ đã đặt lên cột chống, vuốt ve thân binh vốn nặng nề đầm đìa từ từ mất đi màu sắc nói. Giờ khắc này, trên mặt hấn không có bất kỳ uy phong của danh tướng bách chiến, chỉ có cảm động

được gặp lại bạn cũ.” Đây là năm đó lão phu tặng cho Bộ tướng quân.” Hấn đưa lưng về phía mọi người đang đuổi theo sau., Chậm rãi nói. Giống như đang giải thích với mọi người, lại giống như đang làm bầm lều bầu”Năm đó, lão phu đã hứa, lão phu cũng quên mất. Bộ tướng quân thủy chung không quên.”

“Lão phu đến rồi, lão phu không đến chậm.” Lão tướng quân giang hai tay, râu tóc bạc trắng mắt nhìn hàn sương bốn thước, cười lớn nói, phảng phất như đối phương có thể lắng nghe.” Lão phu mang theo Hồ Bí thiết kỵ đến. Lão phu La Nghệ tới, lão phu biết người đang nhìn!”

“Đến rồi, đến rồi... Nhìn xem...” Trong sơn cốc, trong cốc, có vô số anh linh đang hưởng ứng lời hỏi thăm của La Nghệ. Từng ngôi mộ màu đất còn chưa khô ngấn ở trước bức tường thành, giống như còn đang tận lực bảo vệ chức trách của mình.

Bọn họ vẫn luôn ở nơi đó, bọn họ sẽ vĩnh viễn đứng ở nơi đó. Bọn họ đã đến từ lâu, bọn họ vẫn đang quan sát.

Tửu đồ: đoàn tuần tự.

Chương thứ bảy thịnh thế (101)

Cuối cùng lão tướng quân La Nghê không đoạt cây giáo dài đến từ thiết kỵ của Hồ Bí làm của riêng. Sau khi đứng trong gió núi gần nửa canh giờ, xoay người xuống núi. Trước khi rời đi, ông ta tỉ mỉ kiểm tra bùn đất phụ cận Lam, phảng phất như sợ đám sĩ tốt lúc trước cài trâm lười biếng. Khi nào gió núi có thể thổi ngã cương chi. Từ đó trở đi, hắn như biến thành một người khác, hoành khí tràn ngập toàn thân không còn nửa phần. Cũng không hề lấy thân phận tiền bối trong quân chỉ trở mọi việc xung quanh. Hắn lặng lẽ rời khỏi bức tường, tập tễnh đi về phía chiến mã. Cẩn thận nhận mấy lần bàn đạp. Mới miễn cưỡng leo lên lưng ngựa, đám thân binh chạy tới kéo dây cương cho hắn, lúc đầu, La Nghê vô thức nhú mày. Nhưng chỉ trong giây lát, hắn lại chấp nhận loại chiếu cố này, mặc cho các thân vệ vây quanh, giống như bảo hộ một người già yếu đưa mình xuống sườn núi.

La Nghê già rồi, đích xác là già rồi. Đi ở bên cạnh, Lý Kiến Thành có thể rõ ràng nhìn thấy mái tóc bạc trắng và lưng còng của đối phương. Ông ta không biết nên nói gì mới khiến lão tướng quân cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Không thể làm gì khác hơn là lặng lẽ đi theo. Đám thị vệ Hà Đông bên cạnh cũng có thể cảm giác được biến hóa trên người La Nghê, nhưng không ai biết nguyên nhân cụ thể, cũng không đoán được cây trâm dài đứng cao trên đỉnh Trường Thành này rốt cuộc đã nhớ ra điều gì.

“Chúng ta đi tìm Lý tướng quân.” Người dẫn đầu đánh võ trâm mặc ngược lại là bản thân La Nghê, móng ngựa lại lần nữa bước lên đất bằng, thần thái của hắn từ từ khôi phục lại bình thường.” Bước tiếp theo tác chiến như thế nào, tất cả đều nghe theo hắn an bài!”

Lý Kiến Thành nhìn thấy La Nghê đột nhiên thay đổi tính tình, lại chịu nghe theo Lý Húc chỉ huy, bất giác mừng rỡ. Hơi run, vội vàng cười khiêm nhường: “Việc quân vụ, kính xin đại ca quyết định. Trọng Kiên dù sao cũng không có kinh nghiệm với

ta, không giống đại ca, lúc trước từng cùng Đột Quyết nhân giao thiệp hai mươi mấy năm!”

“Lão phu tuổi tác đã lớn, kiến thức khí độ còn kém xa bọn văn bối các ngươi.” La Nghệ mỉm cười lắc đầu: “Năm đó Trọng Kiên mới bại trận đã ép lão phu vô lực tái chiến, năng lực mưu kế vượt xa ta. Cho nên, vị trí chủ soái này, lão phu quyết không dám tranh giành với hấn.”

Không đợi Lý Kiến Thành khiêm nhường thêm lần nữa, hấn ta lại ngẩng mặt lên, nhanh chóng bổ sung một câu, “Nhưng nếu trong tương lai mọi người thật sự muốn cùng Khả hấn gặp gỡ sự cao thấp, lão phu kỳ vọng thế tử có thể cùng Trọng Kiên nói chuyện tình, để cho lão phu dưới trướng năm ngàn trọng giáp đánh ra đầu trận. Năm ngàn Hồ Bí này là chuyên môn vì Đột Quyết mà đặt ra, lão phu không thể quên sứ mạng của bọn họ!”

“Tiêu đệ nhất định dốc hết sức giúp đại ca. Đến lúc đó, tiêu đệ đem toàn bộ thủ hạ giao cho Trọng Kiên, chính mình quán giáp cương, làm hữu vệ của đại ca!” Lý Kiến Thành trong lòng nóng lên, không chút do dự đồng ý.

Sau khi ngày đó kết bái với La Nghệ, hấn vẫn không tìm được cơ hội thích hợp để tiếp tục rút ngắn quan hệ với đối phương. Mà bây giờ, cơ hội lại tự mình đưa tới cửa, theo lời nói của La Nghệ, Lý Kiến Thành có thể suy đoán được., Lão tướng quân đích xác chuẩn bị rời khỏi Trục Lộ Hành, giao U Châu cho người khác. Nếu như thuận lợi sắp xếp ổn thỏa việc này, Lý Kiến Thành có thể xác định, địa vị của mình trong gia tộc sẽ càng thêm vững chắc, thậm chí không ai có thể thay thế.

Đang lúc cao hứng đến đầu vầng mắt hoa, bên tai hấn lại truyền đến lời La Nghệ nói, mang theo một chút không cam lòng, lại nói dứt khoát dứt khoát. “Ngươi nếu muốn sóng vai chiến đấu với ta, lão phu bất thắng vinh hạnh, đây chính là lần cuối cùng lão phu mặc giáp, sau trận chiến này, lão phu liền chuẩn bị giao Hồ Bí thiết kỵ ra, nhưng hy vọng thế tử có thể bảo đảm, đem bọn họ dùng trên chính đạo, chớ để máu của các huynh đệ chảy không minh bạch!”

“Tiểu đệ nguyện ý lấy tính mệnh bản thân ra đảm bảo, Hồ Bí thiết kỵ vĩnh viễn kẻ bên trên trán, tuyệt không dễ dàng xuôi nam!” Lý Kiến Thành bị một niềm hạnh phúc thật lớn đập ở trên lưng ngựa lắc lư hai cái, lấy tay chỉ trời trịnh trọng lập lời thề.

“Hi vọng người vĩnh viễn nhớ rõ lời nói hôm nay! Nếu không, lão phu...” La Nghệ thở dài, tiếp tục lắc đầu. Nếu nói trước khi đứng vững trên đỉnh tòa thành này, trong lòng La Nghệ vẫn còn có chút lo lắng cho tương lai của mình., Hắn đã hoàn toàn buông bỏ khúc mắc. Hồ Bí thiết kỵ không phải là quân tư của La Nghệ hắn. Khi nhánh quân đội này mới thành lập, trong quân hồn đã viết sứ mệnh của nó. Hồ Bí thiết kỵ cũng không phải là thứ mà mấy quận U Châu có thể nuôi sống được, ở trong tay La Nghệ hắn., Chỉ khiến đội quân kinh khách thiên hạ vô song này dần dần đi về phía hủy diệt. Chỉ là đem Hồ Bí thiết kỵ giao cho Lý gia, có phải là quá dễ dàng hay không? Hắn không dám xác định, nhưng hy vọng tha thiết, hôm nay mình đã đưa ra một lựa chọn chính xác.

“Về phần tiền đồ của La gia, đại ca cứ việc yên tâm. Chỉ cần một ngày tiểu đệ an tâm, sẽ bảo đảm U Châu vĩnh viễn dưới sự trị vì của đại ca. Con cháu, phú quý liên miên bất tuyệt!” Lý Kiến Thành hiển nhiên đã hiểu lầm do dự của La Nghệ, lại giơ tay phải lên trịnh trọng hứa hẹn.

“Phong tranh rạn đất cho ta sao? Vậy thì tốt rồi!” La Nghệ cũng không nghĩ tới Lý Kiến Thành lại trả lời sảng khoái như vậy, híp mắt cười hỏi. Trước khi quyết định giao nộp thiết kỵ Hồ Bí ra, gã đã có phán đoán đối với thời cuộc. Với phán đoán của gã, nếu như đem U Châu nhập vào Hà Đông., Trong thời gian ngắn, Lý gia nhất định sẽ để cho mình tọa trấn U Châu, uy hiếp phía sau lưng Đậu Kiến Đức. Nhưng đợi sau khi thiên hạ thống nhất, phiên sai đó là tất nhiên. Đây là cố sự bất cứ triều đại nào đã diễn luyện lặp đi lặp lại, tuyệt đối sẽ không vì La Nghệ của ông ta mà phá lệ.

Lý Kiến Thành bị cười đến trong lòng chột dạ, suy nghĩ một chút, đem thanh âm hơi thấp một chút, sắc mặt lại vô cùng trịnh trọng: “Ta biết đại ca không quan tâm những thứ này. Nhưng không làm như vậy, khó có thể đền đáp công lao của

đại ca hôm nay. Đại ca cứ việc yên tâm, Lý Kiến Thành ta mặc dù vẫn không thành, võ không thôi, làm việc cũng kéo dài một chút. Nhưng lương tâm làm người lại có, tuyệt không dám phụ sự ân tình hôm nay của đại ca đối với ta!”

“Hôm nay lão phu làm, không phải vì để cho người cảm kích!” La Nghệ cười cười, tiếp tục lắc đầu.

“Hứa hẹn hôm nay của tiểu đệ, cũng không chỉ là vì đại ca!” Lý Kiến Thành nhanh chóng nhận lấy câu nói của La Nghệ, lớn tiếng đáp lại.

Hai huynh đệ bốn mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy vẻ ôn tình và thẳng thắn từ trong mắt đối phương. Rốt cuộc La Nghệ cũng hiểu vị thế tử Đường Công trước mắt này là một người hiếm thấy, liền không hề tự xưng là lão phu nữa. Nàng gật gật đầu, cười nói: “Hôm nay hiền đệ làm như vậy, cũng không giống với bộ dáng của thế tử đời sau, càng không giống thái tử tương lai. Muốn làm nhân quân, tuyệt đối không được kích động, càng không thể dễ dàng hứa hẹn lời hứa!”

“Đây chẳng phải là không thú vị sao?” Lý Kiến Thành gãi gãi cái cổ của mình, thấp giọng oán giận. “Đại ca chớ nói đến ta. Huynh đệ chúng ta trước thống khoái một chút thời gian. Đợi sau khi ta thật sự thành thái tử, lại dạy ta mấy cái này cũng không muộn!”

“Chỉ sợ lúc đó, hiền đệ không có thời gian nghe ta nói nhiều!” La Nghệ nhún vai, sau đó vung roi gõ nhẹ yên ngựa.

Bên dưới hần là thớt Ô Long Câu, căn cốt linh tính đều là thượng thừa. Sau khi nhận được ám chỉ của chủ nhân, bốn vó thoáng dùng lực, liền như cưỡi mây đạp gió chạy ra ngoài. Lý Kiến Thành cũng không thua kém, vung vẩy lông bờm, nhanh chóng đuổi theo. Huynh đệ hai người cùng nhau chạy nhanh, quãng một đám thị vệ ra xa phía sau. Bên tai gió núi gào thét, tiếng vó ngựa dồn dập, trong mỗi một tiếng kêu đều mang theo vận luật mùa xuân.

Cho đến khi nhìn thấy quân trưởng của Lý Húc, hai người mới nhẹ nhàng kéo dây cương. La Nghệ chạy tới mặt mũi đỏ bừng, vừa dùng ống tay áo thường phục vỗ tướng lau mồ hôi, vừa

cười lớn nói: “Lâu rồi không dễ dàng chạy như vậy. Con bà nó, lão phu cơ hồ quên hết tư vị phóng ngựa không mục đích. Ta nói cho người biết., Có vài thứ nhìn như quý giá, nếu như sử dụng không đúng, ngược lại là mệt mỏi. Lão phu hôm nay xem như được giải thoát. Người tiếp lấy, hắc hắc, người tự giải quyết cho tốt!”

“Tiểu đệ nhất định nhớ kỹ lời của đại ca!” Lý Kiến Thành thở hồng hộc trả lời, bất kể ngày đó kết giao với La Nghệ có mang theo mục đích nào khác hay không. Hiện tại, gã đích xác đã đem La Nghệ trở thành một huynh trưởng có thể dựa vào, không tranh công tranh vị với chính mình, lại chịu suy nghĩ cho huynh trưởng khắp nơi.

“Lý Trọng Kiên này, nội doanh Lý Trọng Kiên này rất chinh tề!” Ánh mắt chuyển hướng sang đại trưởng của Lý Húc, lời khen ngợi từ trong miệng La Nghệ thốt ra. Tuy khoảng cách giữa ba binh mã phi thường gần, bên ngoài doanh bàn của Hà Đông quân cơ hồ tương liên sát với quân Bác Lăng, nhưng bất luận là Lý Kiến Thành hay La Nghệ, hai ngày qua trong lòng đều cảm thấy lười biếng sau trận đại chiến này., Đại trưởng trung quân rất ít đi, cũng không yêu cầu có yêu cầu nghiêm khắc đối với quân kỷ. Chỉ có Lý Húc, quan viên văn võ ra ra vào vào, khi tướng sĩ xếp thành hàng tuần tra, tất cả đều rất gọn gàng ngăn nắp, không khác gì so với lúc chiến đấu.

“Trọng Kiên vô luận là làm việc hay lãnh binh, từ trước đến nay đều rất cẩn thận.” Nhanh chóng hướng trung quân nhìn lướt qua, Lý Kiến Thành mang theo vài phần giọng điệu bội phục nói. Mặc dù là tướng quân chủ của Hà Đông, gã cũng không dám khinh thường Lý Húc, tiếp tục thúc ngựa trong trung quân, gọn gàng vung bàn đạp rời yên ngựa, chậm rãi dắt thú cưỡi đi về phía cửa chính của doanh trại.

La Nghệ cũng nhảy xuống lưng ngựa, vừa gật đầu tán thưởng, vừa hạ thấp giọng, dùng thanh âm hai người có thể nghe thấy truy hỏi: “Sau trận chiến này, thế tử chuẩn bị sắp xếp Trọng Kiên như thế nào? Tình huống hai nhà Hà Đông và Bác Lăng hợp nhất đã được sắp xếp xong chưa? Thuộc hạ của lệnh tôn như thế nào tính toán?”

“Không dối gạt đại ca. Mấy ngày nay, căn bản ta không để ý tới! Trọng Kiên bên kia cũng rất khó làm. Văn võ của sáu quận Bắc Lãng, văn võ ở sáu quận Bắc Lãng, tựa hồ không thích Hà Đông!” Lý Kiến Thành vẻ mặt đau khổ, ngượng ngừng trả lời. Nếu như La Nghệ trước đó đã biết đáp án này, gã không dám cam đoan đối phương có thể thống khoái nhập U Châu vào Hà Đông. Nhưng nếu hai bên đã kết làm tri kỷ, Lý Kiến Thành liền không muốn lại dấu diếm những bí mật này nữa.

Một tiếng cười khỏ nhanh chóng ủa lên đuôi lông mày La Nghệ. Hắn không ngờ hai Lý sát nhập vào trong thế giới bên ngoài nhìn như đã định sẵn, vậy mà lại chỉ giả bộ không chút giấu giếm. Nhưng hắn lại không muốn hỏi hận hôm nay đã đưa ra quyết định này, suy nghĩ một chút, thấp giọng nói: “Tạm thời tan đất đông đúc, ngày sau luận công tạ ơn. Chẳng lẽ Đường công không đồng ý sao? Hay là Trọng Kiên không hài lòng việc này, trông cậy vào một bước gần hơn?”

Theo lý thuyết, những thứ này đều liên quan đến bí mật hạch tâm tương lai của Lý gia, La Nghệ vốn không nên truy hỏi. Lý Kiến Thành cũng không nên trả lời gã, càng không cần thiết trả lời chi tiết. Nhưng nếu La Nghệ đã hỏi gã thì cũng không cần phải hỏi gã., Lý Kiến Thành không muốn làm mất mặt nghĩa huynh, gom góp ngôn ngữ một chút, thấp giọng nói: “Trọng Kiên trước nay không có bao nhiêu dã tâm. Thứ hắn muốn chỉ là thủ hộ một phương mà thôi. Nhưng chế độ của sáu quận Bắc Lãng và chế độ cũ của Đại Tùy nhiều chỗ không phù hợp. Hai nhà hợp làm một làm một., Phía chính lệnh, có rất nhiều phiền toái cần phải xử lý! Hai năm qua, phụ thân cũng nghiên cứu chế độ lãng mộ, trong Quan Trung, kinh kỳ và Hà Đông chế độ cũ đã thay đổi rất nhiều. Nhưng cũng có rất nhiều chỗ khó khăn, phụ thân cũng bó tay không có cách nào!”

“Ồ!” La Nghệ khẽ gật đầu. Hắn biết lời nói của Lý Kiến Thành không phải là giả. Trên thực tế, rất nhiều tu sĩ có nhận thức ở U Châu cũng cho rằng Bình Điền của sáu quận Bắc Lãng là nơi lấy binh sĩ., Ba chế độ của Lương Công là phương pháp khôi phục sinh cơ của địa phương. Nhưng ba mục chế độ

này không cái nào không chạm đến lợi ích của cao tăng địa phương. Lấy quyền uy của hấn tại U Châu, cũng không dám dễ dàng tiếp nhận hết. Huống chi Lý Uyên vừa mới đứng vững gót chân ở kinh sư, bên cạnh có vô số danh môn quý tộc! Trái lại bên phía Đậu Kiến Đức còn có vô số hậu duệ!, Bởi vì lúc trước khi thổ phỉ đã chém giết sạch sẽ đại hộ hào môn, hôm nay chiếu sao chép chế độ sáu quận Bân Lăng, thông suốt vô cùng. Dân chúng Hà Bắc cuối cùng cũng có hi vọng sống sót, không khỏi quên hành vi ác giết người cướp của đám người Đậu Kiến Đức năm đó, ngược lại còn lên tiếng khen ngợi ân đức của Đậu mỗ.

Chính lệnh không thể thống nhất, một cây độc tú của Bác Lăng. Hai năm trước sáu quận không gặp chiến loạn lớn, hai năm nay lại chịu thêm được sự hỗ trợ của chính trị mới. Đương nhiên nơi khác phồn vinh hơn nhiều so với những nơi khác của Đại Tùy. Mà Lý Trọng Kiên lại là thiện chiến nổi tiếng, Bác Lăng tinh nhuệ dưới trướng cũng đều lấy một làm trăm, tổng hợp lại nói rõ tình huống, La Nghệ trong lòng mình bạch, mặc dù Lý Uyên không nghi ngờ thành ý của Lý Húc đối quyết sát nhập., Chỉ sợ trong lòng Hà Đông Văn Vũ cũng không yên tâm. Cho nên việc san bằng đất đai, sau đó lại chậm rãi dung nhập sách lược, chỉ thích hợp với U Châu nhưng chưa hẳn thích hợp với sáu quận Bác Lăng. Lấy trình độ phồn hoa trước mắt của sáu quận, đợi một thời gian không khó nuôi quân Bác Lăng thành một con mãnh hổ.

dính đến quyết sách trọng đại như thế, La Nghệ không tiện nhiều lời nữa, khẽ lắc đầu, vừa cười vừa nói: “Lý Trọng Nhất này đúng là cầm đao tốt thật, chỉ xem bản lĩnh cầm đao ra sao? Không đề cập tới những thứ này, chúng ta trước tiên leo cửa ải khó khăn này rồi nói sau!”

“Chờ triệt để giải quyết triệt để uy hiếp của Đột Quyết nhân. Ta muốn cùng Trọng Kiên công bằng nói chuyện một chút. Nói thật, ta tình nguyện để cho hấn vĩnh viễn trấn sáu quận, cũng không nguyện ý đối mặt với hấn trên chiến trường.” Lý Kiến Thành khẽ thở dài, nói.

Từ khi cử sự tới nay, Lý Húc chưa từng chủ động nói với hấn chuyện hai nhà hợp nhất, Anh Hùng Lâu mà hấn mở ra, cũng

không có bất cứ văn chức bác lãg hoặc võ tướng nào đến đây đăng môn. Điều này khiến trong lòng hã có chút cảm giãc bị thất bại. Tuy rằng hã vẫn tin tưởng bằng thành ý của mình và phụ thân, có thể đả động Lý Húc, kéo hã vào trong Hà Đông Lý gia trưởng. Nhưng so với sự dứt khoát của La Nghê, Lý Húc liền có vẻ quá mức nặng nề.

Không có tham chiếu vật thì cảm giãc sau đó khác xa một trời một vực. Nghĩ đi nghĩ lại, Lý Kiến Thành đang bắt tri bắt giãc cảm thấy trong Bác Lãg quân có trật tự quá mức phòng ngự sãm nghiêm. Ở đây đã không có quân địch, còn cần phải cẩn thận cẩn thận như thế sao? Húc Tử dàn trận sẵn sàng, chẳng lẽ không phải chỉ xuất phát từ thói quen, mà là đang phòng bị đại ca của mình?

Nãm đó ở Liêu Đông, hã một đi không quay đầu lại như vậy. Trong giây lát, có một sự tức giãc sãm cãn trong lòng Lý Kiến Thành một cái, khiến cho toàn thân hã ngửa ngáy, khó chịu không nói nên lời.

Chương thứ bảy thịnh thế (110 điểm)

Thị vệ sớm có trách nhiệm cảnh giới đem tin tức Lý Kiến Thành và La Nghệ cùng đến báo cho Trung quân Bác Lăng, tướng lĩnh đương thời Trương Giang nghe thấy, vội vàng dẫn theo một đám mưu sĩ và võ tướng ra nghênh đón. Trong đám người tìm vài lần không phát hiện bóng dáng của Lý Húc, xây dựng thành bộ dáng cười, ra vẻ thân thiết hỏi thăm: “Đại tướng quân nhà ngươi đâu, có phải là hôm qua bận hết một đêm hay không, hẳn là người rất thích chuyện phải khom người thân!”

Trương Giang tiến lên xưng kiến thành và hai người La Nghệ ôm quyền, cười ha hả đáp: “Tạ Ánh Đăng tướng quân còn chưa thức tỉnh, đại tướng quân không yên lòng, sớm đã tới thăm, cho nên không cách nào ra mặt nghênh đón thế tử. Ta đã phái người đi báo cho đại tướng quân, sau đó ông ấy có thể chạy tới!”

“Tạ huynh đệ vẫn còn mê man?!” Lý Kiến Thành nhíu chặt lông mày, vẻ mặt lo lắng. “Nếu như vậy, đích xác là một chuyện phiền toái. Từ Mậu Công tặng nhiều lương thảo như vậy, ta không cho gã nửa phần hồi báo. Nếu Tạ huynh đệ lại xảy ra chuyện gì không hay... Không vội, không vội, ta và La huynh có thể chậm rãi chờ, chuyện Tạ huynh đệ chữa thương lại không thể chậm trễ!”

“Làm phiền thế tử quan tâm!” Trương Giang lần thứ hai chấp tay, sau đó tiến lên một bước, mời Lý Kiến Thành và La Nghệ hai người đi trước, còn mình thì mang theo huynh đệ Bác Lăng đi theo phía sau. Đến giờ phút này, thị vệ hai người Lý, La mới vội vàng đuổi theo. Thấy hai vị chủ soái đã bình an vào trung quân của Lý Húc, xuống ngựa, lẳng lặng đứng hầu bên ngoài quân trướng.

Có câu nghe lời, giờ phút này trên khuôn mặt Lý Kiến Thành tuy nở nụ cười nhưng ý vị trên choker trong lời nói lại bị tướng sĩ Bác Lăng phân biệt rất rõ ràng. Những người này đều là tình nghĩa lẫn lộn trên đầu Lý Húc Đào, ngày thường đều nể mặt

của Kính Nhi., Còn giữ lại vài phần tôn kính đối với vị anh vợ Lý Kiến Thành này. Giờ phút này nếu Lý Kiến Thành đã nắm giữ thân phận thế tử, tự nhiên mọi người lại nhớ tới khác biệt giữa Bác Lăng và Hà Đông, cười chào hỏi vài tiếng, rồi cũng tự mình đi phân việc riêng.

Trong trung quân trưởng còn có rất nhiều phụ tá cấp thấp phụ tá chôn đầu trong công việc. Nhìn thấy hai vị khách quý được xây thành và La Nghệ, một số ít người tránh không được bỗng nhiên dừng công việc, chấp tay thi lễ. Đại đa số người lại chuyên chú vào bản chức làm việc., Đầu cũng lười ngẩng lên một chút, Lý Kiến Thành cảm thấy thái độ thờ ơ của mọi người đối với bản thân, trong lòng không nhịn được dâng lên một luồng nộ khí. Nhưng rất nhanh, gã liền mạnh mẽ đè luồng Nghiệp Hỏa vô danh này xuống, làm như không có việc gì làm cùng hai người Trương Giang, La Nghệ nói cười.

“Nghe nói hôm đó Tạ huynh đệ giết hết sức vì sao đến giờ vẫn chưa tỉnh lại. Trong quân ta cũng có vài lão lang trung, có thể điều tới nghe ngóng!”

“Tạ thế tử quan tâm. Lang trung trong quân Bác Lăng đã quá mạch với Tạ tướng quân, nước thuốc cũng có thể đổ vào được. Nhưng Tạ tướng quân có thể là mắc bẫy trong lòng, cho nên biểu hiện của mạch tượng rất bình ổn, người lại ngủ say như chết, như chính mình không muốn tỉnh lại!” Trương Giang chấp tay, khéo léo từ chối ý tốt của Lý Kiến Thành.

“Chính mình không muốn tỉnh lại, còn có chuyện bức này?” Lý Kiến Thành nghe xong nhú mày. “Thiếu thuốc sao, có các loại thuốc mê hoặc mệnh như lão nạp, Linh Chi không! Ta lập tức phái người tới!”

“Tướng quân nhà ta từng có một khách sạn trên thảo nguyên. Hai năm qua thương lộ tuy rằng đứt đoạn, nhưng lúc trước Liêu đông lão nạp vận chuyển tới còn có mấy chục con, mỗi con đều vượt qua tám lạng!” Trương Giang cười cười, tiếp tục lắc đầu.

“Tướng quân nhà ngươi cũng giàu thật đấy!” La Nghệ nghe mà thú vị, cười lớn chen ngang.

“Tướng quân nhà ta đã nói, nếu hấn không làm đại tướng quân thì cứ đi làm Đào Chu công!”

“Cái này chẳng phải đáng tiếc sao! Đường vương vẫn coi đại tướng quân là áp đảo Trường Thành!” La Thành nhìn Lý Kiến Thành, thì thầm trêu ghẹo.

“Đại tướng quân luôn luôn cầm được, bỏ được. Người khác giàu sang phú quý trong mắt, trong mắt hấn bất quá chỉ là vân yên tai!” Trương Giang vừa cười, gọi qua mấy tên thân binh, để cho bọn họ đi pha trà.

“Không được, ta phải khuyên Trọng Kiên thật tốt, ngàn vạn lần không thể làm hấn động tâm tư thoái ần!” Lý Kiến Thành một tay giữ chặt Trương Giang, một tay giữ chặt La Giang, lo lắng không nói nên lời.” Hai người các người cũng phải hỗ trợ khuyên bảo Trọng Kiên nhiều hơn một chút. Tuổi của gã nhỏ hơn ta một vòng, sao có thể vì cái tâm mà trẻ tuổi đã mất mát. Không được, loại chuyện này thật sự không thể để cho tính tình của gã ta được!”

“Nhìn thế tử sót ruột. Đại tướng quân nhà ta chẳng qua chỉ thuận miệng nói, chưa chắc là thật!” Trương Giang chỉ chỉ cái ghế nhỏ bên cạnh bàn Lý Húc soái, ý bảo khách nhân ngồi xuống. Không có Lý Húc tướng lệnh., Hấn cũng không dám làm quá phận, bất động thanh sắc sau khi cho Lý Kiến Thành một cái hạ mã uy, tiếp theo lại giả bộ có vài phần áy náy giải thích: “Một đoạn thời gian trước bận rộn chiến tranh, rất nhiều chuyện các quận các nơi đều đọng lại. Hiện tại thật vất vả có chút nhàn rồi., Đại tướng quân liền đem toàn bộ tạp sự chuyển đến trong quân xử lý. Ngoài ra, cảm an ủi còn sót lại của huynh đệ tử đã chết, an trí của huynh đệ bị thương cũng vô cùng hao phí tinh lực. Lần này tuy rằng viện thủ của La lão tướng quân đã đánh bại A Sử, Thác Bạt Lỗ, tổn thất của Bắc Lãng quân ta cũng phi thường trầm trọng...”

“Hồ Bí thiết kỵ chỉ là làm hết chức trách nhà mình mà thôi, không tính là viện thủ.” La Nghệ nhẹ nhàng khoát tay, cự tuyệt cảm tạ của Trương Giang. Hấn hiện tại tâm trạng có vẻ ôn hòa hơn nhiều, giơ tay nhắc chân đều mang theo phong phạm.” Các huynh đệ mất mạng vì nước, xử lý cẩn thận hậu sự cũng là

chuyện nên làm. Ngươi cứ đi làm việc đi, thế tử ngồi nhàn rồi uống trà cùng ta là được!”

“Trương tướng quân cứ đi làm đi. La huynh nơi này, tự có ta đến chiêu cố!” Lý Kiến Thành thở ra một hơi, lấy thân phận nửa chủ nhân của Bác Lăng quân cười dạn dỏ.

“Thế tử này cũng có vài phần hàm dưỡng!” Trương Giang trong lòng âm thầm tán thưởng, cười cười, đưa ngón tay chỉ vào giữa bàn. “Sự tình cụ thể đều có người phụ trách, ta ngược lại là nhàn rồi nhất. La công cùng thế tử trước ăn chút trái cây đi, đây là mứt hoa quả mang tới Lao quân bên Bác Lăng, cảm giác xem như không tệ!”

bày ở giữa bàn là bốn cái khay sơn son, bên trong đặt mai xanh, táo đỏ, bộ dáng mềm mại, cây ngó sen, màu sắc rực rỡ, rất mê người. Những món mứt đặc sắc này đối với Lý Lý., La hai người mà nói, vốn là tục vật đã ăn no. Nhưng từ sau khi thiên hạ đại loạn, tục vật như thế cũng không thường xuyên nhìn thấy. Vươn tay nhặt mấy cái, để ở trong miệng chậm rãi nhai, có một tia chua chua ngọt ngọt lập tức hòa tan dọc theo đầu lưỡi, khiến người ta cảm giác thoải mái nói không nên lời.

Nhìn thấy khách nhân ăn đến hương vị ngọt ngào, Trương Giang suy nghĩ một chút rồi ân cần giới thiệu: “Những thứ trái cây này đều là đặc sản của sáu quận ta, sinh sôi chỉ cần khát. Trương quận thủ khoảng nửa tháng trước đã chuẩn bị xong, chỉ là dọc theo đường núi vượt đèo, mất khá nhiều thời gian. Buổi sáng hôm nay vừa vào kho, đại tướng quân lập tức sai người đưa cho La công cùng thế tử mỗi bên mười mấy giỏ. Đoán chừng một lát nữa hai vị đại nhân về doanh, những cây khô này cũng sẽ đến!”

“Làm phiền đại tướng quân ngươi hao tâm tổn trí!” La Nghệ và Lý Kiến Thành buông chén trà xuống, đồng thời chấp tay.

“Làm sao không đi thủy lộ?” Đảo mắt, La Nghệ lại nghĩ tới một vấn đề phi thường kỳ quái, cau mày truy hỏi. Nhưng không đợi Trương Giang trả lời, chính hắn liền tìm được đáp án, cười ha ha lắc đầu, thấp giọng nói: “Lát nữa phiên Trương tướng quân phái người đến doanh trại ta lấy cái lệnh bài, cầm nó, là có thể thoải mái đi qua U Châu địa giới. Nếu quân nhu

cần tiếp tế trực tiếp chuyển từ Tang Can Hà đến Hoài Nhung, sẽ đỡ hơn nhiều so với đường bộ!”

“Trương mỗ thay mặt huynh đệ Bác Lăng, cảm ơn lão tướng quân!” Trương Giang vội vàng đứng lên, vái dài đến mặt đất: “Ta đang phát sầu sau khi giao những đại gia súc đó thu được vận mệnh Bác Lăng như thế nào, lão tướng quân đã bằng lòng mượn đường, giải quyết một phiền toái rất lớn cho toàn quân Bác Lăng ta!”

“Ta nhờ vào! Theo sau Lý Trọng Kiên, mỗi người đều học được trò quỷ tinh!” La Nghệ giơ chân, làm tư thế đá đá vào Trương Giang, đã phóng tới ăn trái cây khô trong miệng nhưng rốt cuộc không phun ra nổi nữa., Không thể làm gì khác hơn là hợp ” nộ khí” cùng nhau nuốt xuống bụng. Bắt đầu vào mùa hè năm ngoái, giữa sáu quận Bác Lăng cùng U Châu, đã không có thương khách trải qua nhiều đợt thương nhân lui tới nữa. Lần này gia súc lấy hàng vạn để tính trùng trùng điệp điệp dọc theo bờ sông Tang Can áp giải tới Bác Lăng, cũng mở ra tiên cơ duy nhất của hai nhà.

“Tất cả các cửa ải ven đường, Bác Lăng quân ta đều trả tiền theo quy củ, tuyệt không để U châu lỗ vốn!” Trương Giang cười nghiêng người ra vài thước, thấp giọng hứa hẹn.

“Lão phu tuy rằng nghèo, nhưng cũng không để vào mắt tên ly kim nhà ngươi!” La Nghệ Niết liếc mắt đánh giá Trương Giang, càng nhìn càng cảm thấy tiểu tử này là thành tâm thiết lập bầy chính mình chui vào. Bị người ta chiếm tiện nghi cũng không phải là tính cách của gã, trầm ngâm một chút., Đã tìm được biện pháp lật vốn.” Năm ngoái các quận U Châu thu hoạch rất kém, người vận gia súc đi, để thương đội vận nhiều lương thực đến chút đi. Lấy giá cả Bác Lăng bán cho lão phu, lão phu sai người dùng muối sắt giao dịch với ngươi.”

“Không thành vấn đề. Vừa hay có một nhóm quân lương muốn giải đi Hoài Nhung. Ta sai người chia ba thành ra cho U Châu, lão tướng quân cứ việc sắp xếp người ở bên bờ sông Tang Can thì tiếp nhận ngay!” Trương Giang không cần suy nghĩ, không chút do dự đáp ứng.

Mặc dù U Châu và Bác Lãng là lân cận, nhưng bởi vì nhiều nguyên nhân, lương thực hai nơi khác biệt khá lớn. Vận lương thực ngàn dặm xa xôi đến U Châu, rồi dùng giá cả bán ra trên thị trường Bác Lãng., Sau khi tính toán tỉ mỉ khoản giao dịch này, La Nghệ kiếm được một viên tròn đầy bòn, nhưng vận chuyển thủy lộ so với đường bộ hơn xa so với đường bộ. Một lần vận chuyển số lượng lớn hơn nhiều so với đường bộ. Lại tính thêm hao tổn của đám dân bản xứ trên đường cùng tiết kiệm thời gian vận chuyển, khoản giao dịch này đối với Bác Lãng mà nói cũng không có gì đáng tiếc.

Luận về phương diện chi nhánh tiền lương, giờ phút này trong trung quân đại tướng không một ai có tạo nghệ thâm sâu hơn Lý Kiến Thành. Trong lòng thoáng cân nhắc, hắn đã tính rõ ràng đây là một cuộc giao dịch có lợi đối với Bác Lãng, U Châu hai nhà đều có lợi. Dựa theo tình thế trước mắt mà nói, đối với tình thế trước mắt mà nói, đây là một cuộc giao dịch., U Châu nắm tay trò chuyện vui vẻ với Bác Lãng, đối với nhà Hà Đông Lý có trăm lợi mà không một hại. Nhưng trước mắt trận chiến phụ cận Trương gia bảo đã sớm đánh xong, Hà Đông bên kia còn chưa có tin tức, Lý Húc còn ngàn dặm xa xôi vận lương thực về tiền tuyến làm cái gì? Chẳng lẽ hắn còn có tính toán khác không cho người biết?

Nghĩ đến đây, thế tử xây dựng càng phát giác trong trung quân đại tướng của Lý Húc như ẩn giấu vô số huyền cơ, cơ hồ khắp nơi đều gây bất lợi cho mình. Miễn cưỡng chế chế chế nỗi lo lắng trong lòng, ăn mấy mai xanh, sau đó hắn lại vô ý truy hỏi một câu: “Ngày hôm trước không phải chia rất nhiều lương thảo cùng đồ quân nhu sao? Sao còn phải đưa lương thực từ Bác Lãng ra tiền tuyến. Một khi đưa tới, lại không có chiến sự để đánh, cứ một lần quay lại, tiêu hao sẽ rất lớn!”

“Thế tử có chỗ không biết!” Trương Giang đã sớm đoán được Lý Kiến Thành sẽ hỏi như vậy, cũng không muốn trong lòng gã sinh ra hiểu lầm quá lớn, chấp tay, cười giải thích: “Trước đó vài ngày mười vạn tù binh không có chỗ để an thân., Đại tướng quân nhà ta sợ bọn họ ở phụ cận bức tường này sinh sự, tất cả đều giao cho hai người Vương thuyên cùng Quách Phương áp giải đi đây chuyện. Những người kia tuy rằng

không phải tộc ta, nhưng dù sao cũng là một sinh mệnh, không thể trơ mắt nhìn bọn họ chết đói. Cho nên lại từ trong phủ khổ cứng rắn nặn ra chút lương thực, ngàn dặm xa xôi vận chuyển qua cứu gấp.”

“Đại tướng quân nhà ngươi đúng là trạch tâm nhân hậu!” La Nghê nhún vai, có chút không cho là đúng đối với cách làm của Lý Húc.” Nếu đã biết hẳn không phải là tộc ta, cần gì phải so đo sống chết của hắn, không trực tiếp chôn sống tại huyện thành đã là ân điển của bọn họ, còn xuất lương treo mạng cho bọn họ, không sợ nuôi một đồng sói con, kết quả ngược lại bị tai họa sao?”

“Đại tướng quân nhà ta từng nói qua, người lòng dạ rộng rãi bao nhiêu, là có thể kinh doanh nhiều nơi!” Trương Giang nhìn Lý, hai người Lý, La, tiếp tục cười bổ sung. “Dù sao cũng là mười vạn sinh linh, mặc kệ hắn tự sinh tự diệt, chỉ sợ có thiên hòa thương. Người trong thảo nguyên tự có đạo sinh tồn của người thảo nguyên, chỉ cần trợ giúp mùa hè này cho bọn hắn ăn cháo quả loãng, đến mùa thu, dê bò tự nhiên có thể chụp lên bội thu, lông dê, da dê, hàng hóa cũng có thể liên tục không ngừng vận chuyển về nguyên do!”

Nghe Trương Giang nói như có ám chỉ, Lý Kiến Thành tim đập thình thịch. Sở dĩ hôm nay gã thấy quân Bác Lăng khắp nơi trên dưới đều không thuận mắt, nguyên nhân chủ yếu tổng cộng có hai nguyên nhân. Thứ nhất là bởi vì chuyện lương lý xác nhập đến nay chưa quyết định., Luôn khiến người ta lo lắng. Thứ hai là do La Nghê đột nhiên quy phục, khiến cho sự quan trọng của Lý Húc đối với hắn giảm xuống mấy lần. Quân tả Hà Đông vẫn thiếu danh tướng quân tâm trấn áp quân tâm., Lý Kiến Thành vốn luôn trung ý với Lý Húc, mà năng lực dùng binh và danh tiếng của La Nghê chỉ lớn hơn Lý Húc Tiểu. Nói cách khác, hiện tại cho dù không thu binh tử vào trướng, Lý Kiến Thành cũng cảm thấy dựa vào La Nghê, những tướng lĩnh dưới trướng đệ đệ đã không đáng sợ rồi.

“Lòng người có rộng bao nhiêu, là có thể kinh doanh nhiều nơi.” Lặp đi nhảm nháp lại lời nói của Trương Giang, oán khí trong lòng Lý Kiến Thành chậm rãi tan rã. Gã biết mình sẽ không thỏa mãn làm một Thái tử thu hoạch được, gã mong

mỗi thành lập công nghiệp siêu việt của phụ thân, khiến cho mọi người cuối cùng có thể minh bạch, thế tử như gã là thế tử., Thái tử cũng không phải là kẻ uất ức dựa vào bóng mát của phụ thân mới có thể đặt chân, mà là anh hùng hào kiệt có thể phát dương quang đại Lý gia, Đường Vương gia. Vì mục tiêu trong lòng, y nhất định phải đặt đúng vị trí của mình. Không tính toán chi tiết nhỏ lông gà vỏ tỏi kia, để cho nhiều anh hùng như Lý Húc, La Nghê cam tâm cống hiến cho mình.

Sau đó Trương Giang giải thích, Lý Kiến Thành đã nghe không nổi, cũng không cần thiết nghe tiếp. Giống như lúc trước, tin tưởng Lý Húc, lấy sự thành thật đối đãi với người ta, làm được như vậy là đủ rồi. Về phần La Nghê và Trương Giang tham thảo thảo luận về Hồ nhân, toàn bộ như gió xuân quá tai, gã nghe được thanh âm, nhưng nội dung gì đều không chú ý tới.

“Ta nghe nói mười ba bộ tộc thịnh vượng đã từng đề cử đại tướng quân nhà ngươi làm Khả Hãn. Hiện tại các người xưa hơn mười vạn già trẻ các tộc đến phụ cận đây dựa an trí, chẳng phải là đoạt đi thảo trường của Hộc tộc sao. Một khi hai bên xung đột, khiến cho đại tướng quân xử trí như thế nào?” La Nghê không chú ý tới Lý Kiến Thành đã thất thần, phối hợp cùng Trương Giang thuận lợi bố trí đám tù binh kia.” Hơn mười vạn tù binh này, các tộc đều có khả năng làm tù binh., Tuổi, nam nữ, già trẻ không đồng đều. Một khi giữa bọn họ xảy ra xung đột, vũ khí trong tay Vương tướng quân kia, có thể đàn áp được hay không?”

Ba ngày gần đây bọn người Trương Giang hầu như mỗi ngày đều nghị luận việc này, trong lòng sớm đã có kết luận. Suy nghĩ một chút, thấp giọng đáp lại: ” Tác Đầu Thủy cách bãi chăn nuôi truyền thống của Tướng tộc còn mấy trăm dặm đường. Thảo trường đó vốn thuộc về một nhóm chế nhạo., Về sau đám người Tác Ma kia bị Đột Quyết chế nhạo, Nhân Diệt tộc, chỉ cần lắc đầu hai bên bờ sông liền trở thành địa bàn của A Sử. Cốt Thác Lỗ từ trong tay Côn Bằng tiếp nhận chỗ nên đi, lại kinh doanh thêm mấy năm, di chuyển mấy chục bộ lạc Đột Quyết. Lần này Vương tướng quân áp giải tù binh đến dàn xếp nước chảy đầu rơi., Một mục tiêu trong đó chính là muốn

cướp thảo trường từ trong tay bộ lạc Đột Quyết. Cho nên, trận xung đột đầu tiên khẳng định không phải là người Đột Quyết bị thương nặng sau khi chiến bại. Những người Hộc Cơ ngược lại sẽ trở thành kỳ binh của đại tướng quân âm thầm mai phục, có thể đánh cho Đột Quyết nhân trở tay không kịp!”

Cúi đầu nhấp một ngụm trà, hắn tiếp tục nói: “Về phần trong đám tù binh, La tướng quân cứ việc yên tâm. Trước khi không còn cách nào bảo đảm mình có thể sống sót, bọn họ nhất định phải đoàn kết lại. Đợi khi Đột Quyết Nhân uy hiếp đi rồi, bọn họ cũng nên thông hôn, đưa nhỏ nên sinh con, khó phân biệt nhau rồi!”

“Cũng có một phen đạo lý!” La Nghệ đối với sự vụ trên thảo nguyên rất quen thuộc, hơi cân nhắc một chút, liền hiểu Trương Giang nói không phải lời nói bừa bãi: “Nhưng vạn nhất mười vạn bộ chúng ngưng tụ thành một sợi dây thừng, cũng là quái vật khổng lồ khó lường. Kết quả, ai có thể cam đoan bọn họ không trở thành vị Đột Quyết thứ hai?”

“Nếu như đuổi bọn họ đến trên thảo nguyên rồi mặc kệ, không đến ba năm, tất nhiên sẽ có người đứng ra bổ sung chỗ trống mà A Sử kia lưu lại. Nhưng nếu như từ đầu đã gia tăng khống chế, những người này sẽ không trở thành họa lớn của Trung Nguyên. Tướng quân nhà ta đã từng nói, người không thể mơ tưởng trên thảo nguyên không sinh người, chỉ có chủ động tham gia, mới có thể bảo đảm các quận Đông Khư trăm năm vô họa!” Trương Giang cười cười, mang theo vài phần tự hào trả lời.

Thật ra Lý Húc nói nguyên văn, ai cũng khó đảm bảo trên thảo nguyên sẽ không sinh ra một bộ xương A sử khác. Cho nên thay vì đem cơ hội cho người thừa loạn quật khởi tiếp theo, không bằng tự mình đảm nhiệm chức Đại Khả Hãn kế nhiệm. Ít nhất có thể khống chế Chư Hồ Đông Luân dưới trướng mình an toàn hơn so với khống chế Hồ Nhân sinh trưởng trên mặt đất nhiều lắm.

Trong mắt đám người Trương Giang, thành lập xong nút phía đông, cũng tương đương với làm lớn lên gấp đôi không gian sinh tồn của sáu quận Hà Bắc. Tương lai có cơ hội, quân Bắc

Lăng có thể giờ cao ngọn cờ về phía nam, lại có thể xua thầy bắc thượng. Cho dù tiến hay lùi đều có đường sống vô hạn.

Đương nhiên, bí mật giữa những tướng lĩnh hạch tâm Bắc Lăng, Trương Giang sẽ không để lộ ra bất cứ người nào không quan hệ cả. Hãn hiện tại chỉ muốn bỏ đi nghi kỵ đối với Bắc Lăng., Vì đại kế phát triển của tướng quân nhà mình giành lấy càng nhiều thời gian. Trong ngắn hạn, quân Bắc Lăng vừa mới đánh xong một trận chiến cứng rắn, không có bản lĩnh tranh đoạt thiên hạ cùng Hà Đông Lý gia. Nhưng sau khi kinh doanh tốt Đông tái phát, bằng vào chiến mã tái ngoại liên tục không ngừng cùng sáu quận giàu có, trong thiên hạ ai còn có thể soán Lăng quân Phong Anh?

“Ừm!” Nghe Trương Giang nói xong, La Nghê khẽ vuốt chòm râu. Hành động của Lý Trọng Kiên tuyệt đối không phải xuất phát từ lòng nhân từ đối với tù binh, hãn nhất định có mưu đồ khác, hơn nữa mưu đồ này phi thường xa, vượt xa phạm vi mà mình có thể nhìn thấy. Nhưng có cần phải nhắc nhở Lý Kiến Thành nghe không? La Nghê suy nghĩ đi nghĩ lại, vẫn quyết định giấu bí mật đi.

Trung vũ tướng quân bộ binh chết lay tỉnh hãn lúc tuổi còn trẻ hứa hẹn, cây Thiết Tiêu đứng vững trên đỉnh của Trường Tường đã thúc đẩy hãn không hề do dự nữa, hạ quyết tâm giao Hồ Bí thiết kỵ ra. Nhưng sau khi từ bỏ tranh đoạt lưỡi dao sắc bén trong thiên hạ, La Nghê không thể không cân nhắc đến tương lai của mình. Lời hứa hẹn của Lý Kiến Thành chỉ là một trong những bảo đảm của hãn., Chỉ có tác dụng với người tin tưởng vào lời hứa, với lợi ích thực tế trước mắt, nó gần như mỏng như là một tờ giấy lộn. Thay vì giao toàn bộ an nguy của bản thân và gia tộc cho Lý Kiến Thành, chi bằng để lại một con đường lui, như vậy tốt hơn hết là lưu lại một con đường lui., Nhìn xem quan hệ giữa Hà Đông Lý gia và Lý Húc phát triển như thế nào đi. Ít nhất La Nghê có thể xác định, trốn sau lưng Lý Húc, người khác sẽ không tìm mình gây phiền phức trước. Lý lão bà cũng tốt, người kế nhiệm của Lý lão bà cũng được, trước khi giải quyết cái đuôi to Lý Húc thì không ai dám động đến U Châu dù chỉ một tý.

Chương thứ bảy thịnh thế (hai mươi hai)

Trong lòng đã có kết luận, La Nghệ liền không dây dưa chi tiết ở Bắc Lãng quân kinh doanh tái ngoại nữa, mà là chủ động nói ra đề tài, giúp Trương Giang che giấu một số đầu mối dễ dàng bại lộ nào đó. Trương Giang kia mặc dù là võ phu oai vệ, mấy năm nay quan trường lẫn xuống., Cũng đã sớm hiểu rõ nhân tình xảy ra ở ngực. Đề tài mới của La Nghệ vừa mới mở đầu, hấn đã thúc ngựa chạy nhanh vượt qua, đợi đến khi Lý Kiến Thành từ trong ảo tưởng mãnh liệt hồi tưởng lại tâm thần, chủ đề của ba người đã từ tái ngoại chạy đến Hà Đông.

“Tướng quân nhà ta cũng không hiểu được. Toàn bộ con đường giữa quận Thiên Vân và Hà Đông đều bị người của Lưu Vũ Chu chặn chết, trinh sát căn bản không phải đi được. Bên quận Thượng Cốc gần đây ngược lại có không ít lưu dân chạy thoát qua đây., Nhưng bọn họ đều chưa từng tới gần chiến trường, không nói rõ tình huống cụ thể. Triệu Tư Mã đã phái mật thám từ Phi Hồ lĩnh đi vòng về phía Nhạn Môn, nhưng cái vòng lớn này lại vòng xuống., Còn phải nửa tháng nữa mới có tin tức truyền về. Về phần chiến trường trong vòng nửa tháng này sẽ phát sinh biến hóa gì, ai cũng khó mà cam đoan được!” Đối với tình hình quân nhu Hà Đông, Trương Giang hiển nhiên không xem trọng chút nào. Mặc dù không đoán trước ra nương tử quân đã chiến bại, trong mỗi câu đều mơ hồ mang theo ám hiệu thiên hạ đại loạn.

“A, a, chẳng lẽ đại tướng quân cho rằng nương tử quân không ngăn được chuyện gì sao?” Tâm tình Lý Kiến Thành thoáng cái từ đỉnh núi cao hạ xuống thâm cốc, giật mình., Mộc Nhiên nói. Đối với quân tình lâu năm bên kia, hấn cũng dự cảm được vài phần không ổn. Nhưng trong lòng lại có một chút may mắn, mong đợi Lý Uyển Nhi và nương tử có thể sáng tạo kỳ tích. Cánh quân kia từ ngày sinh ra đã tạo ra vô số kỳ tích, nếu có thể chống lại mấy chục vạn đại quân dưới trướng Khả Hãn tiến công, chắc chắn sẽ là một trong những kỳ tích huy hoàng nhất.

La Nghệ cũng đối với cuộc chiến Hà Đông cũng không xem trọng. Nghe xong lời Trương Giang nói, hấn thu hồi nụ cười, thở dài nói: “Nếu lưu dân đã bắt đầu hướng về phía bắc đào mệnh rồi, phỏng chừng Lâu Phiên quan đã thất thủ. Trong mắt dân chúng, đất đai nhìn cứ như gần bằng tính mạng, không phải là nghe thấy tin tức gì, tuyệt đối sẽ không dễ dàng vứt bỏ gia nghiệp!”

“Cái này rất khó nói.” Trương Giang khẽ lắc đầu, sau đó lại nhẹ nhàng gật đầu.” Đại tướng quân nhà ta cũng nói qua một ít đối sách đối phó. Hai vị không ngại chờ thêm một lát, đợi đại tướng quân trở về...” Lời còn chưa dứt, hấn đã nghe được tiếng bước chân bên ngoài doanh, đứng lên phi thường cao hứng bổ sung: “Đại tướng quân đã trở về. Hai vị không ngại cùng đại tướng quân nhà ta thảo luận một chút! Ta đi chuẩn bị địa đồ, đối với địa đồ sẽ càng rõ ràng hơn!”

Dứt lời, hấn đứng dậy ra cửa quân trường nghênh đón. Đám văn võ trong trướng cũng buông việc trong trướng xuống, cười ngẩng đầu nhìn quanh. Rèm cửa mở ra, người tới quả nhiên là Lý Húc. Sau chân còn có một gương mặt xa lạ, người đầy mùi hôi chua.

“Bái kiến đại tướng quân!”

“Bái kiến đại tướng quân!” Quan viên văn võ Bắc Lãng quân lần lượt hướng chủ soái nhà mình nâng lên ân cần thăm hỏi. Ánh mắt chuyển hướng tới khách tới sau lưng Lý Húc, nhìn không được âm thầm nạp hấn hữu. Nhưng thấy người này lông mày cùng chòm râu toàn là nước bùn, phảng phất vừa mới bị đào từ trong hố bùn ra. Một thân giáp da thùng trăm ngàn lỗ, chỗ tổn hại., Máu và bùn nhão thay nhau chảy ra, nhìn qua chật vật không nói nên lời. Nhưng bản thân hấn cũng không thấy mình đáng thương chút nào, trên mặt vẫn mang theo vài phần kiêu ngạo, phảng phất tất cả trong quân trướng đều thiếu nợ hấn hai cái đầu cổ.

Ánh mắt Lý Kiến Thành và người tới đụng vào nhau, lập tức từ chỗ ngồi đứng lên. Mặc kệ người ngoài đang ở trước mặt, chăt vắn: “Sao người lại đến nơi này? Tình hình chiến đấu Lâu

Phiền quan bên kia như thế nào? Nhưng bại. Thế dân đâu rồi, hấn trốn đi nơi nào rồi?”

“Ta là đến đưa tin cho đại tướng quân và thế tử.” Người tới quật mạnh một cái, thần sắc càng thêm kiêu ngạo bất tuân.”
Lâu Phiền Quan Thượng ở trong tay nhị công tử, bắt đầu chắc chắn Khả Hãn không chiếm được nửa phần chỗ tốt. Nhị công tử phát hiện thế công của người Đột Quyết đột nhiên yếu bớt, đoán định thế tử bên này đã phá tặc. Cho nên hi vọng thế tử có thể sớm lĩnh binh tây tiến, tiêu diệt toàn bộ Lang kỵ dưới chân tướng!”

Sau khi nói xong, cả tướng đều kinh. Nếu như lúc đầu chắc chắn khả hãn sẽ bị đánh gãy kích ở phía dưới bức tường này, lần này Đột Quyết nhân ở cuộc chiến xâm lấn phía nam coi như thiệt thòi lớn rồi. Cốt Thác Lỗ của A Sử chiếm cứ Đông Ly kia đã thành con chó già rụng hết răng, nếu như từ đầu đã bị mọi người vây ở phụ cận bức tường thành này, ít nhất trong vòng mười năm, Hồ nhân sẽ không có đảm lượng xuôi nam mà cưỡi ngựa!

Nhưng điều này có khả năng sao? Chỉ bằng nhân vật đưa tin toàn thân lộ ra bộ dạng chật vật? Nhẫn nhịn được Lý Kiến Thành, chúng văn võ tại Bắc Lãng không muốn nói dối trước mặt mọi người, chỉ là khước mắt mỉm cười, lặng lẽ không lên tiếng. Lý Kiến Thành luôn luôn quan tâm đến việc được mọi người cười đến mức buồn nôn, gã dùng sức vỗ bàn tướng, lớn tiếng quát: “Người đâu, đem tên nói dối quân tình này lôi kéo ra ngoài đánh, đánh tới khi hấn chịu mới thôi!”

Người đưa thư kia mặc dù nói dối bị mọi người vạch trần nhưng thực sự là người cứng rắn. Thế mà cũng không cầu xin tha thứ, cười lạnh một tiếng, ngẩng đầu ra hình tướng lãnh. Làm cho một đám võ sĩ Bắc Lãng xông vào nghe lệnh cũng khó, không nghe lệnh cũng khó, mở to hai mắt nhìn Lý Húc, chờ mong chủ soái nhà mình định đoạt.

Lúc này Lý Kiến Thành vẫn còn là phó soái liên quân trên danh nghĩa, mệnh lệnh của gã Lý Húc đương nhiên không dễ phản bác. Nhưng người đưa tin kia rõ ràng đã chạy thoát hết sức lực, nếu thật sự đánh một trận, không chết cũng chỉ còn lại

nửa hơi thở. Muốn hỏi được chút tình nghĩa của quân Hà Đông, thì không được hỏi đáp. Đang do dự, La Nghệ khần trương đứng lên, tạo ra bậc thang cho hai vị chủ soái: “Hiền đệ chớ giận! Đại tướng quân cũng đừng chấp nhặt với người đưa thư này. Ta thấy giữa trán hấn mang theo hào khí, hấn không phải là kẻ âm hiểm gian trá. Trước tiên kéo hấn về, lão phu sẽ nói vài lời với hấn. Nếu như hấn vẫn không biết hối cải, lại thi triển hình phạt cũng không muộn!”

Lý Kiến Thành chẳng qua chỉ cảm thấy mắt mịt, tức giận phát tiết qua đi, cũng biết tương lai người ta đánh chết không ổn, hậm hực hừ vài tiếng, tức giận nói: “Tên họ Hàu này nếu là người quân tử thật, thiên hạ sẽ không còn kẻ xảo trá. Đại ca cứ việc đi hỏi, nhưng ngàn vạn lần phải cẩn thận để hấn lừa gạt!”

“Cái này, vi huynh tự nhiên sẽ biết!” La Nghệ cười gật đầu, lại quay ánh mắt về phía Lý Húc. Nhân tình thuận nước này Lý Húc tất nhiên không thể không đáp ứng, phát phát tay, ra lệnh cho các thân vệ nắm chặt thời gian đẩy người đưa tin về.

Người đưa tin tiêu sái nhập trướng, nụ cười trên mặt càng đậm. Sau khi cảm ơn Lý Kiến Thành không hề trách cứ, gã đứng đặc đứng ở giữa quân trướng, chờ đám người Lý Húc đặt câu hỏi.

La Nghệ chậm rãi đi đến bên người người người đưa thư, đánh giá trên dưới đôi phương một hồi, chấp tay, cười hỏi: “La Nghệ, xin hỏi tôn tính đại danh của vị tiểu anh hùng này!”

“Bái kiến La lão tướng quân!” Nghe thấy lão đầu tóc trắng cười ha hả trước mắt này chính là La Nghệ, trên mặt người đưa tin nổi lên vẻ kính nể: “Tại hạ Hàu Quân Tập, chính là thống lĩnh tả doanh Hà Đông quân, thấy địch tình hữu biến, chỉ sợ người khác nói không rõ, cho nên đặc biệt xin lệnh cho chủ soái nhà mình, tiến đến bờ bắc liên lạc anh hùng trước sau giáp công lang kỵ!”

“Được, được!” Biết rõ đôi phương vẫn đang nói dối, nhưng La Nghệ lại không ngừng gật đầu.” Bắt đầu giáp công, chuyện này cũng không vội, Hàu tướng quân đi xa lại vất vả, đi xuống thay quần áo, tắm rửa trước. Lão phu và Lý đại tướng quân, ba người thể tử nhà người đang thương lượng làm thế nào để đuổi

giết A Sử, đợi đến khi người chúng ta đem đầu người xương chém xuống, tự nhiên sẽ mang theo nó đi uy hiếp bắt buộc!”

“Vậy, khi đó, chỉ sợ lúc nào cũng phải chạy trốn!” Hầu Quân tụ tập vây người, cười nhắc nhở.

“Không sao. Lão phu tới giao thủ với Đột Quyết, luôn thích đuổi vong đuổi theo đuổi Bắc.” Trong vẻ tươi cười của La Nghệ tràn đầy tự tin, dường như đã nắm chắc phần thắng từ lâu.” Lão phu ở tái ngoại vô cùng quen thuộc, lần này nhất định phải thừa cơ giết chết Định Tương, quét sạch râu ria của Đột Quyết để diệt trừ mối họa ngày sau!”

“Ừm!” Lý Kiến Thành cũng từ trong giận dữ hòa hoãn lại tinh thần, đi lên trước, bốn cột nói: “Quân Tập, cơm xong, nghỉ ngơi một đêm, người liền khoái mã trở về đi. Ta phái một trăm thị vệ hộ tống người. Sau Lâu Phiên quan, liền nói Nhị đệ, nếu như cần phải rút lui, cứ việc thả hãn rút lui. Lúc này thắng bại của chúng ta đã định, các nhánh đại quân đồng loạt tiến giết về Định Tương, khẳng định có thắng không bại!”

“Chỉ sợ, chỉ sợ, thời gian lâu, chiến sự lại phát sinh biến hóa!” Hầu Quân thu thập lý do đầy trong bụng, ghen ở cổ họng, nhưng không nói nên lời.

Sau khi hãn đến dưới chân tường thành, liền bị tướng sĩ tốt đương nhiệm dẫn đến Bác Lăng quân doanh. Vừa vận dụng phải Lý Húc đang đứng ở cửa nhìn trộm Tạ Chiêu Chiêu trở về. Sợ Lý Húc học nhà mình không thể động thủ, cho nên hãn trước tiên đem tình hình quân nhu của Hà Đông nói nhẹ nhàng hơn một chút. Nhưng căn bản không suy xét bộ dáng này, lời nói ra có vài phần tin cậy.

Đợi đến khi Lý Húc dẫn vào trung quân đại tướng, thấy Lý Kiến Thành, không cách nào đổi giọng, đành phải tiếp tục nói dối, nhưng nói dối rất dễ dàng, nói dối vụn vặt gian nan. Một câu nói dối từ trước đến nay cần một vụn câu để bù đắp, giờ phút này bị La Nghệ bức đến góc tường, muốn sửa lời cũng không còn kịp rồi, chỉ có thể chuyển biến tốt tâm tư nghĩ hết đối sách khác.

Nhìn thấy bộ dáng quần bách của Hầu Quân Tập, La Nghệ bật cười khanh khách. Đối với lý do Hầu Quân Tập nói dối hắn cũng có thể đoán được một hai, vỗ vỗ bả vai của đối phương, dùng thân phận trưởng lão đôn hậu dạy dỗ: “Đến lúc này rồi..., Chẳng lẽ ngươi còn chưa chịu nói thật sao? Lão phu đánh nửa đời người, chưa từng thấy người đến báo tin vui như vậy. Còn đại tướng quân và chư tướng trong trướng, người nào không phải đã xung phong liều chết trong thiên quân vạn mã. Người thắng ở phía đông hay là thua, bọn họ nghĩ đều có thể nghĩ được, đâu còn đến lượt ngươi lừa gạt!”

“Chúng ta quả thực bảo vệ Lâu Ưu quan! Không đánh tàn binh Lang ky.....” Hầu Quân Tập lùi lại nửa bước, không dám đối mặt với ánh mắt của La Nghệ.” Nhưng cũng không thể tính là chiến bại, ít nhất cũng phải trả giá gấp ba lần. Nếu như Đại tướng quân cùng thế tử, La công có thể kịp thời chạy tới cánh chim của Nhạn Môn, công kích bất buộc, trong trận chiến này chắc chắn sẽ đạt được toàn thắng!”

“Quân địch trả giá gấp ba. Các ngươi thì sao, hao tổn bao nhiêu? Nương tử quân đâu, vì sao không xách quân của nương tử?” Lý Kiến Thành càng tức giận không nén nổi, tiến lên túm cổ áo Hầu Quân Tập lại. Mấy năm nay gã cùng đệ đệ náo loạn như nước với lửa với lửa., Cho nên hận nhà ganh đua, ngay cả tướng sĩ dưới trướng đệ đệ cũng nhìn không thuận mắt. Nếu không phải cân nhắc tới nhân tố về việc xấu trong nhà không thể lộ ra ngoài, hôm nay hắn đã muốn thừa cơ trị Hầu Quân diễn tả một tội tình quân sự, chém sạch cánh tay này của đệ đệ.

“Hữu quân còn lại sáu vạn người. Nương tử quân còn có gần mười hai vạn tướng sĩ!” Hầu quân đẩy Lý Kiến Thành ra, thấp giọng bẩm báo.

“Uyển Nhi đâu?” Lý Kiến Thành vừa gấp vừa tức giận, lần thứ hai lớn tiếng ép hỏi. Hữu quân và nương tử quân tổn thất không tính là lớn. Nhưng quân số giảm một phần ba. Hai đội binh mã này không thể so với Bắc Lãng tinh nhuệ, giảm nửa quân cũng có sức chiến đấu. Theo Lý Kiến Thành hiểu rõ về quân đội nhà mình thì Phi Hổ doanh trong quân đội phải có quân đội., Tổn thất một phần ba nhân thủ còn có khả năng sức

chiến đấu. Mà quân tiên phong do Lục Lâm Hào Kiệt tạo thành lại lấy một ăn trăm, tổn thất vượt quá một phần ba, lại không có lực lượng lớn trấn giữ trong quân, giờ phút này chỉ sợ quân tâm đã sớm loạn.

Trận chiến Hà Đông không nên kết cục như vậy. Uyển Nhi ở trong Lâu Phiền Căn cứ vào nguy hiểm, Lý Thế Dân ở phía sau tùy thời trợ giúp. Chỉ cần hai người phối hợp thoả đáng, mặc dù không thể giống như Vụ quận bên này nhanh chóng phạm địch hoàn toàn bị diệt sạch., Cầu cho kết cục không công không thành hẳn là không thành vấn đề. Hiện giờ toàn bộ nương tử quân và quân hữu quân đều biến thành tàn binh, hiển nhiên là phối hợp giữa Uyển Nhi và thế dân có vấn đề. Lại nghĩ đến phân tích về thế cục Hà Đông lúc trước của Trần diễn Thọ, Lý Kiến Thành cảm thấy trái tim của mình không ngừng trầm xuống, giống như bị hơn ngàn quân đá lớn trực tiếp rơi xuống vực sâu không đáy.

“Quận chúa bị trọng thương, giờ phút này đang tu dưỡng ở huyện Mi.” Hầu Quân Tập bị buộc không hỏi được, đành phải lóe lên báo cáo tình huống Lý Uyển Nhi đã xây xong.” Thương hiệu của nương tử quân cũng đã rút về huyện Mi, nhẹ bị thương cùng tướng sĩ chưa bị thương vẫn đang thủ vững ở Lâu Phiền quan, do Nhị công tử thống nhất điều độ!”

“Tốt, tốt, tốt!” Lý Kiến Thành liên tục nói ba chữ tốt. Sự tình đã phát triển đến tình trạng này, mặc dù trong lòng gã có tức giận cỡ nào, cũng không thể trước mặt nhiều người như vậy chỉ trích âm hiểm xảo trá của đệ đệ mình. Ngược lại không thể thay Lý Thế Dân che giấu một chút, miễn cho Lý Húc trong cơn giận dữ không chịu phát binh cứu viện Hà Đông.

“Vị Hầu tướng quân này, người có thể nói rõ chút ít tình hình chiến đấu trước Lâu Lâu Phiền quan không. Uyển Nhi bị thương như thế nào, thế dân dẫn dắt Hữu quân vì sao cũng tổn thất nghiêm trọng như thế?” Không đợi Lý Kiến Thành nghĩ làm thế nào mới có thể lót đệm cho đệ đệ, Lý Húc đi lên trước, phi thường khách khí hỏi thăm.

“Đại tướng quân có hỏi, Hầu mỗ nói không không sai!” Trước tiên Hầu Quân Tập chấp tay với Lý Húc, sau đó ngậm miệng

lại, ánh mắt dò xét bốn phía.

“Đi biệt trưởng đi. Người đâu, kiếm chút cháo cho Hầu tướng quân!” Lý Húc vô cùng rộng lượng phát phát tay, thỏa mãn yêu cầu của đối phương.

Hắn không muốn, cũng không có hứng thú chất vấn Hầu Quân Tập gặp mình, vì sao có ý định lừa dối hắn. Đối phương chỉ là người chấp hành, không đáng để hắn đi so đo. Về phần nhân tài hạ mệnh lệnh cho Hầu Quân, Lý Húc đối với hắn hiểu rất rõ, sớm đã không ôm kỳ vọng cao.

Hầu Quân Tập đúng là đói lắm rồi, sau khi tới phiên trưởng, bụng cháo cháo mà người của Lý Húc sai đưa tới, ngay cả cảm ơn cũng chẳng buồn nói một tiếng, ừng ực trút xuống. Một bát cháo uống sạch, hắn vẫn chưa hết ý, ánh mắt nhìn chằm chằm vào đáy chén, chỉ sợ lưu lại nửa hạt lúa mạch.

“Người nhiều ngày chưa ăn, lần đầu tiên không thể ăn quá no. Chờ qua ngày hôm nay, thịt cá lớn người ăn đủ nhiều!” La Nghệ bị bộ dạng quý chết đói do Hầu Quân tập hợp đầu thai làm cho bộ mặt giật giật, cố nén nụ cười, thấp giọng nhắc nhở.

“Ừm! Yên triều ——!” Hầu Quân Tập gật gật đầu, sau đó thở dài một hơi. Xem xem trong trường ngoại trừ mình, chỉ có ba người Lý Kiến Thành, La Nghệ và Lý Húc, nhất thời linh cơ khẽ động. Hắn đứng dậy, rầm một tiếng quỳ xuống trước mặt Lý Húc, vừa dập đầu vừa nói: “Đại tướng quân, xin mau phát binh cứu viện Lâu Phiên, chậm một bước nữa, Trung Nguyên nguy rồi!”

“Không phải lúc trước người nói có thể giữ được Lâu Hạo sao?” Lý Kiến Thành hung hăng đá một cước của Hầu Quân Tập, nổi giận đùng đùng hỏi.

“Tiểu tử họ Hầu này thật có chút nhanh trí.” La Nghệ nhìn thái độ nghịch chuyển của Hầu Quân Tập, trong lòng âm thầm tán thưởng. Cái gọi là giết người không đúng lắm gật đầu. Hầu Quân Tập chủ động nhận sai rồi, Lý Húc đương nhiên không có khả năng tóm chặt chuyện hắn nói dối không tha.” Thế tử biểu hiện. “Nhưng La Nghệ có chút thất vọng, quay đầu lại nhìn sắc mặt hồng hồng của Lý Kiến Thành, trong lòng lại sáng

tổ thông suốt., Lý Kiến Thành vẫn còn tám phần thật lòng trách cứ với Hầu Quân Tập, nhưng giờ phút này ngay cả ba phần thật cũng không có. Chỉ vì giả bộ hung ác dị thường, nhưng vì để Lý Húc nhìn, miễn cho Lý đại tướng quân mượn cớ mượn chuyện này phát huy, không chịu giúp đỡ mà thôi.

Nếu Lý Kiến Thành còn để tâm đến tình huynh đệ, thì La Nghê cũng không nói nhiều. Tay vuốt chòm râu, thờ ơ lạnh nhạt, xem rớt cuộc Lý Húc sẽ đưa ra quyết định như thế nào. Hẳn tin tưởng Lý Húc có thể nhìn ra thủ đoạn mà mình đang giở, nếu đổi lại là mình và Lý Húc Dịch, chắc chắn sẽ dùng hư chiêu đối hư chiêu., Trước đây vò Lý Kiến Thành và Hầu Quân Tập cho đủ, cho tới khi hai người chịu phục khẩu phục, không còn giở trò gian trá nữa, mới quyết định không xuất binh cũng không kịp.” Nhưng xưa nay tên Lý Trọng Kiên này vốn làm việc không thể dùng lẽ thường để phán đoán!” Trong lúc nhất thời, trong lòng La Nghê bỗng thấy mong chờ.

Hầu Quân Tập bị đá té ngã một cái, lại nhanh chóng bò dậy, quỳ thẳng tắp trước mặt Lý Húc: “Lúc trước xung quanh có nhiều người, Quân Tập không dám nói thật, để tránh nhiều loạn quân tâm! Cũng không phải cố ý lừa gạt đại tướng quân. Đại tướng quân có thể trị Quân Tập, báo cáo tội đối trá quân tình, lại thỉnh giáo tại ba trăm vạn dân chúng vô tội Hà Đông, cứu Lâu Nhất cứu giúp!”

“Trị người tội một mình, giá trị hiện tại của người đứng là cao rồi, một người được trăm vạn người vô tội.” Lý Kiến Thành lại đá bay Hầu Quân Tập lần nữa. “Ta hỏi người, đường đi của người như thế nào? Ai mang lương thảo đến? Trong mấy trăm dặm đường núi này, huynh đệ Bắc Lãng quân và huynh đệ dưới trướng ta còn có thể còn lại bao nhiêu sức chiến đấu. Chẳng lẽ Lưu Võ Chu là kẻ ngốc sao? Không biết trên đường tử thủ không ra, ngăn cản bọn ta, bắt buộc phải chế tạo cơ hội?”

“Mời đại tướng quân, mời đại tướng quân cứu dân chúng Hà Đông!” Hầu Quân Tập đứng dậy lần nữa, không trả lời Lý Kiến Thành mà chỉ hướng về phía Lý Húc dập đầu liên tục. Trong quân trướng trang trí đơn sơ, mặt đất lạnh lẽo cứng rắn rất nhanh đã đọng vỡ trán hắn. Hầu Quân Tập lại lau máu trên

mặt, từng cái đầu không ngừng đập xuống, một lát sau cũng không dừng lại.

Trước khi đi, Trương Tôn Vô Kỵ cũng cẩn thận dặn dò ông ta, nói thế tử có lẽ sẽ bỏ đá xuống giếng, nhưng Lý tướng quân lại sẽ không mạo hiểm mang dân chúng vô tội Trung Nguyên đi mạo hiểm. Cho nên ông ta biết mình cầu Lý Kiến Thành chưa hẳn hữu dụng, dứt khoát gửi gắm toàn bộ hy vọng lên người Lý Húc.

Quả nhiên một chiêu này có hiệu quả, nhanh đến tuyệt vọng, cuối cùng Hâu Quân Tập cũng nhìn thấy tay của Lý Húc thò ra trước mặt mình.” Hâu tướng quân đứng lên nói. Chắc chắn viện quân sẽ phát, nhưng trước khi địch tình chưa rõ, ta không thể tùy tiện đưa ra quyết định!”

“Toàn bộ quá trình giao chiến đều ở đây!” Hâu Quân Tập vui mừng, nắm lấy tay Lý Húc, dựa thế đứng dậy. Sau đó cúi người, dùng sức kéo đôi giày đang buộc chặt vào đùi, lấy ra một dải gấm nhuộm máu.

“Đây là sách do nhị công tử đích thân viết. Mời đại tướng quân, thế tử, La công xem qua!” Hâu Quân Tập dùng hai tay chạm vào đỉnh đầu của Lăng La, đặt trước mặt Lý Húc.

Đích xác là của Lý Thế Dân. Lý Húc và thành lập đều rất quen thuộc chữ viết trên dải lụa. Trong thư được chuẩn bị trước đó, chính miệng Lý Thế Dân thừa nhận, là mình đã đánh giá thấp năng lực dụng binh của Khả Hãn, muốn đánh một trận mà toàn thành công. Bởi vậy mới không trực tiếp xuất binh viện trợ cho nương tử quân, mà là vượt qua tường thành từ nhỏ., Vòng đi vòng về phía sau, không ngờ sớm có chuẩn bị, lại đình chỉ Lâu Phiên cường công, ở ngoài bức tường này dĩ dật đãi lao. Hữu quân đường xa, binh lính già sức cùng lang kỵ ác chiến một hồi., Tổn thất thảm trọng, cho nên không thể không lui vào tường quan nghỉ ngơi hồi phục, sóng vai kháng địch với nương tử. Còn chuyện Lý Uyển Nhi bị thương, chính là vì viện quân thất kỳ dẫn đến. Lý Thế Dân vô cùng hối hận bản thân lỗ mǎng của mình, đã thỉnh tội với phụ thân, nguyện ý chịu bất kỳ trách phạt nào.

“Trùng phạt, đem mạng của hần bồi thường, có thể để cho những tướng sĩ chết trận kia nhắm mắt sao?” Lý Kiến Thành hừ lạnh một tiếng, mặt mũi tràn đầy vẻ khinh thường. Mặc dù đối với quân vụ sinh ra đã cách biệt đến mức độ này của gã., Cũng có thể từ trong dòng chữ ngửi ra mùi âm mưu. Cái gọi là đánh giá thấp năng lực dụng binh của Khả hãn, rõ ràng chính là một cái cớ vô cùng đẹp đẽ. Tướng quân bên phía Lý Thế Dân từ lúc bắt đầu đánh cho việc tùy ý để cho quân đội tùy ý của nương tử và sói chiến đến cùng lưỡng bại câu thương, sau đó đánh giết lên chủ ý ngồi làm ngư dân. Hần chỉ cảm thấy mình chơi trí tuệ, không nghĩ tới từ đầu chắc chắn Khả Hãn cũng không phải kẻ ngốc!

“Nhị công tử đã cố gắng cứu giúp. Trước khi xuất phát mấy ngày, mỗi ngày hần đều tự mình cầm đao giết trộm trên tường thành!” Giờ phút này Hầu Quân Tập có ý cầu người, không dám giải thích, chỉ cố gắng nói tốt thay cho gia chủ nhà mình.

“Để cho hần nghĩ ra diệu kế đi. Bên này binh mã của ta kiệt sức, vô lực tái chiến!” Lý Kiến Thành phát tay áo, lạnh lùng nói.

“Thế tử xin lấy đại cục làm trọng!” Hầu Quân cúi người, vái dài xuống đất.

“Rốt cuộc là ai không lấy đại cục làm trọng?” Lý Kiến Nhất oán hận xoay người lại, chỉ vào cái mũi của Hầu Quân Tập chát vắn.” Nếu như Gia chủ nhà ngươi chấp nhận lấy đại cục làm trọng, còn cần phải chuyển viện binh cho ta? Mấy trăm vạn hộ binh ở Hà Đông này, vừa thấy đã gặp tai ương ngập đầu! Ai từng trải qua? Chẳng lẽ là ta và Trọng Kiên sai lầm? Chủ công nhà ngươi nửa phần cũng không có trách nhiệm?”

Hầu Quân Tập không đoán được dụng tâm của Lý Kiến Thành, bị mắng đến đỏ mặt tía tai. Muốn phẩy tay áo bỏ đi nhưng lại không dám lấy tính mạng huynh đệ Hữu quân trên dưới của gia chủ và mấy vạn huynh đệ của mình làm tiền đặt cược. đành phải cúi đầu, mặc cho Lý Kiến Thành làm khó dễ, không cãi lại một câu.

Lúc này, Lý Húc nhẹ nhàng đề bả vai xây xong. “Thế tử tức giận, ngươi lại trách hần cũng vô ích. Quân Tập, ngươi trước

đi nghỉ ngơi. Sáng sớm ngày mai, ta điều động cho người ba mươi người, một trăm con ngựa tốt. Người từ thượng cốc, Phi Hồ lĩnh đi vòng trở về Lô Lô, mang tin nhắn cho thế dân, nói cho hãn sau khi gặp được người, ít nhất lại thủ hộ phiên toái trong nửa tháng. Viện quân trong vòng nửa tháng, nhất định chạy tới chiến trường!”

“Trọng Kiên?!” Lý Kiến Thành trong lòng vui mừng, trên mặt lại làm ra vẻ tức giận bất bình.

“Chúng ta không thể không cứu!” Lý Húc liếc mắt một cái thật sâu, mắt sắc như đao đâm thẳng vào lòng hãn: “Các huynh đệ ở trên tường thành nhìn xem!”

Chương thứ bảy thịnh thế (hai mươi hai)

Hầu Quân tập trung tính toán, ven đường mình thay ngựa nhiều lần, cố gắng xông qua nơi Lưu Vũ đóng quân, còn hao phí trọn vẹn năm ngày mới chạy tới được quân đội của Lý Húc. Theo suy đoán này, cho dù là Bác Lãng cũng phải tốn rất nhiều thời gian., Ba liên quân Hà Đông, U Châu sáng sớm ngày mai liền đứng dậy đi về phía tây, trên đường cũng phải trì hoãn nửa tháng. Tuy câu trả lời của Lý Húc cũng không hoàn toàn giống như ý người, nhưng hắn biết đối phương đã cố gắng hết sức, nói tiếng cảm ơn, theo thân binh đi xuống nghỉ ngơi.

“Ta mau chóng chuẩn bị lương thảo hạng nặng, tất cả chi còn lại, Hà Đông nhất lực gánh chịu!” Lý Kiến Thành thực hiện được thủ đoạn này, tranh thủ thời gian chủ động an bài nhiệm vụ cho mình.

La Nghệ lại không nói một lời, nhìn Lý Kiến Thành, lại nhìn Lý Húc, mắt mỉm cười. Lý Kiến Thành bị lão gia hỏa cười đến mức trong lòng sợ hãi, biết lần làm bộ không giấu giếm được ánh mắt của bất kỳ kẻ nào của mình, ngượng ngùng nhìn Lý Húc, hạ giọng nói: “Trọng Kiên thâm minh đại nghĩa, là ân mà chúng ta không bì kịp. Ân cứu giúp này, trên dưới Hà Đông ta suốt đời khó quên!”

Lý Húc quét mắt nhìn hắn, vô cùng khách khí nói: “Thành huynh nói quá lời. Hà Đông với Bác Lãng là hai bên môi nhau, huyết mạch tương liên. Lúc trước nếu không có sự trợ giúp của Hà Đông, ta căn bản không giữ nổi đoạn tường này. Hà Đông trước mắt gặp nạn, Lục quận Bác Lãng sao có thể không đem xia tới? Nhưng đánh thế nào, chúng ta còn phải cẩn thận mưu tính một chút. Nếu không có khả năng không cứu được Lâu Phiên, ngược lại để các huynh đệ kéo vào!”

“Đúng vậy, tóm lại có lẽ còn khó đối phó hơn so với Cốt Lỗ!” Lý Kiến Thành liên tục gật đầu. Mặc dù cảm thấy Lý Húc nói nghe có chút xa lạ, nhưng lại không rảnh để tính toán tỉ mỉ.” Vừa rồi đại ca cũng nói, ba nhánh binh mã, toàn bộ do người

điều khiển. Ta và đại ca làm tiên phong cho người, kiên cường ương ngạnh, trăm chết mà không quay cuồng!”

Lý Húc cười cười, từ chối cho ý kiến. Lúc trước hắn đã dự liệu được nương tử của Lý Uyển Nhi có thể quân không ngăn được Khả Hãn, bây giờ tình thế mặc dù nghiêm trọng, nhưng không thể tính là xuất phát từ ngoài dự liệu của hắn. Chỉ là quân tá của Lý Thế Dân cũng bị đánh cho tàn phế tin tức mới có chút đột ngột. Dựa theo tình huống hiện tại, Lý Húc và hắn vốn không thể bảo đảm bản thân sau khi lĩnh binh đến Đông, Lâu Phiên Quan còn nắm trong tay người Trung Nguyên.

Nhìn thấy Lý Húc lâm vào trầm tư, xây xong liền không quấy rầy hắn nữa. rón ra rón rén chuồn ra ngoài, đến trung quân tìm địa đồ Lâu Lâu Phiên của Trương Hà. Đối với vị thế tử Đường Vương làm việc luôn thiếu cân nhắc làm người tính rộng lượng này, Trương Giang hảo cảm cũng không quá nhiều, do dự một chút, ra lệnh thân binh Tướng Lâu Phiên, Mã Ấp, Định Tương, Nhận Môn bốn quận tìm ra đồ vật, liều mạng mang Lý Kiến Thành vào trong trướng.

Đợi khi bản đồ được triển khai, Lý Kiến Thành lập tức kêu lên một tiếng xấu hổ trong lòng. Mặc dù đã đi theo phụ thân trấn giữ Hà Hà Đông hơn hai năm, nhưng dư đồ hắn thu thập trong quân đội lại không có kỹ càng như trong quân Bác Lăng. Lớn đến mức cao, thành trì, nhỏ đến rãnh sông, thôn xóm, trong bức tường này phàm là nơi người đi đến, hầu như tất cả đều có dấu hiệu.

Nhìn bản đồ, nhìn thế cục liền hiểu ngay. Giờ phút này Lý Húc vẫn trầm tư trong quân trướng như trước, La Nghệ vượt rêu, đi qua đi lại. Lý Kiến Thành không muốn bị nghĩa huynh và em rể coi thường, cũng kiên trì ngồi xồm cạnh dư đồ., Móc ruột nghĩ cách cứu viện đội trưởng, suy nghĩ một hồi, hắn thật đúng là ngộ ra chút môn đạo. Khẳng cần xem Hà Đông cùng sáu quận Bác Lăng sống nương tựa vào nhau, ở giữa lại có hơn ngàn dặm cách nhau quá xa, con đường thích hợp cho đại quân tiến lên chỉ có rải rác vài con đường, trong đó một nửa vẫn còn ở phía nam giếng nước., Cách Lâu Lâu Phiên mười phần xa xôi. Trước mắt ba nhà liên quân tự xuất phát từ Trương gia bảo, con đường thuận tiện nhất kỳ thật chỉ có hai. Thứ nhất là

mang theo Nhung Nhung, Dương Nguyên, dọc theo hai bờ suối dâu khô cắm thẳng xuống Lâu Bát phiên quan. Nhung trên con đường này, qua quận huyện đều là địa bàn Lưu Vũ Chu. Chỉ cần Lưu Vũ Chu phái một lính gác ngựa chủ yếu ở cửa không vững chắc ra., Viện quân chỉ có khả năng vọng quan hưng cảm thán. Lựa chọn thứ hai chính là vòng trở về cốc, từ Quan Phi Hồ, Linh Khâu một đường chạy tới nhận môn. Ven đường hơn phân nửa địa giới trước mắt khổng chế ở Thái Nguyên quận binh trong tay, mặc dù gặp Lưu Vũ Chu quân ngăn cản, cũng dễ dàng đánh tan nó. Nhưng vòng quanh này, huynh đệ ít nói cũng phải đi một tháng. Đợi đến mục tiêu, đám người Lý Thế Dân còn có thể bảo vệ được bao lâu nữa hay không!

Con đường nào cũng không thích hợp, Lý Kiến Thành gấp gấp đến nỗi cắn răng, ngẩng đầu len lén nhìn về phía Lý Húc, phát hiện em rể xưa nay dùng binh như thần cau mày, ngón tay co duỗi, hiển nhiên là vô cùng khó khăn, nhất thời không cách nào hạ quyết tâm. Gã lại trộm nhìn về phía La Nghệ, phát hiện đại ca vẫn cười ha ha đi qua đi lại, phảng phất như hoàn toàn không biết hai chữ “Số ruột” kia viết thế nào.

“Đại ca có cách gì không?” Cả người nghiêng đầu sang phía La Nghệ, Lý Kiến Thành tròn mắt nhìn.

La Nghệ không trả lời, chỉ tiếp tục dạo bước trong quân trường. Một vòng lại một vòng, liên tục đi mười vòng, trước khi làm Lý Kiến Nhất ngất xỉu, cuối cùng thở dài, cười bình luận: “Ta phát hiện nhị công tử am hiểu dụng binh, tuy rằng thất bại, nhưng lại gia nhập đạo!”

“Đại ca đừng nhắc lại việc này nữa. Đợi chiến sự hiểu rõ, ta nhất định cho các huynh đệ nương tử một cái công đạo!” Lý Kiến Thành lúng túng, mặt đầy huyết sắc, cau mày đồng ý. Bất kể là tử đệ nhà ai xuất hiện tính kế với nhau đều không vinh quang, huống hồ năm đó Uyển Nhi và Húc Tử vốn có một phen tình ý. Nếu là Húc Tử vì tức giận thế dân mà trì hoãn cuộc chiến Hà Đông, thì ảnh hưởng này sẽ rất lớn.

“Lão phu không phải nói đùa. Nhị công tử tuy tâm địa có chút tàn nhẫn, nhưng biện pháp lại không thể tính là sai. Năm đó,

cũng là Tôn Diễm cứu Triệu, cũng là để cho người Triệu quốc thủ vững trước mấy tháng, sau đó mới chậm rãi đuổi đi, dễ dàng đuổi Ngụy quân đi!” Lão La Nghệ lại không chịu giữ mặt mũi cho đệ, cơ hồ là không muốn nói ra chuyện gì.

Nhắc đến chiến kế cổ đại, sắc mặt Lý Kiến Thành càng đỏ lên, dường như có thể nhỏ ra máu. Diễm cố mà Tôn Diễm cứu Triệu, ông ta cũng hết sức quen thuộc, nhưng Tề Quốc chỗ Tôn Phong và Triệu quốc được cứu giúp vốn có quan hệ lợi. Dùng lừa gạt đạo hữu quân, khiến cho bọn họ dốc sức liều mạng dốc sức liều mạng cùng địch nhân., Minh tọa ngư ông đắc lợi, đã suy yếu Ngụy Quốc, lại suy yếu Triệu Quốc, nhất cử lưỡng tiện. Loại cách làm tổn hại nhân lợi của mình này đối với Tôn Tiêu mà nói tự nhiên là không đáng trách. Nhưng nương tử quân và hữu quân vốn là một nhà, làm suy yếu nương tử quân, có lợi ích gì đối với Hà Đông Lý gia?

“Hoàn toàn chính xác! Cổ đại vốn có tiền lệ!” Ánh mắt Lý Húc đột nhiên sáng ngời, tiếp nhận lời của La Nghệ nói.

Lý Kiến Thành nghe thấy liền run cầm cập, huyết sắc trên mặt bị quét sạch, thay vào đó là trắng bệch dọa người: “Trọng Kiên, ngươi không thể để cho thế dân tử thủ Lô Lô Phồn. Lão làm việc quả thật quá đáng, nhưng Lô Lô Nhất mất, nửa Hà Đông khó thoát khỏi tay Lang Kỳ! Ta cam đoan, sau trận chiến này, hướng phụ thân buộc tội lão, nhất định là Uyển nhi, còn uổng công cho các tướng sĩ chết oan!”

“Thế tử nói đến đâu rồi.” Lý Húc lắc đầu cười: “Thế dân xưa nay thích dùng binh tạo nguy hiểm, biểu hiện của hấn trước Lô Lô Phiền quan, phù hợp với phong trào nhất quán của hấn, chưa chắc thực sự mang tâm tư anh em họ tương tàn!”

“Trọng Kiên, ta biết rõ không có bằng chứng thật sự, ta chưa chắc có thể làm gì được thế dân. Nhưng ngươi tạm thời không thể dùng gậy ông đập lưng ông.” Nghe Lý Húc nói lãnh đạm, hình thành càng lúc càng hoảng sợ: “Hấn, dù sao hấn cũng là đệ đệ của ta, cũng là Uyển Nhi và đệ đệ của ngươi!”

“Ta không có nói đùa!” Lý Húc khẽ thở dài, thấp giọng giải thích: “Chúng ta vô luận là thả Phi Hồ đi hay là mang nhưng, cũng không có khả năng trong thời gian rất ngắn đuổi tới Lô

Phiền. Cho nên thế dân phải một mình thủ hộ từ hai mươi ngày trở lên, mới có cơ hội vãn hồi tàn cuộc!”

“Ta biết rõ.” Ánh mắt Lý Kiến Thành thoáng cái ảm đạm xuống, âm u trả lời. Vừa rồi gã tính toán lộ trình xa gần, trừ phi tất cả tướng sĩ dưới trướng Lưu Võ Chu đều là đầu hũ làm, nếu không viện quân trong vòng nửa tháng tới có chấp cánh cũng không thấy được nơi cần đến. Mà vận chuyển lương thảo càng thêm chậm chạp., Nếu như đại quân liền lĩnh xông tới, lúc đầu chỉ cần kéo dài quyết chiến mấy ngày, hao hết lương khô tùy thân viện quân, liền không chiến mà khuất phục quân binh.

Bất luận là Lý Húc cố ý kéo dài thời cơ chiến đấu, hay là thật sự không thể kịp thời chạy tới Lâu Hạo quan, Lý Kiến Thành biết mình chưa có tư cách phản đối. Thế dân hãm hại Uyển Nhi trước, cho phép hãn làm sơ một, không cho phép người khác làm mười lăm. Huống chi giờ phút này hai Lý còn chưa trở thành một nhà? Hà Đông bị suy yếu, sáu quận Bắc Lãng vừa vặn có thể mượn cái này để thể hiện giá trị bản thân!

“Hiền đệ an tâm chớ vội!” La Nghệ cười ha ha vỗ bả vai Lý Kiến Thành. “Ta cùng Trọng Kiên, đều không có ý trách tội thế dân, để hãn thủ vững Lâu Hạo, khẳng định hãn có thể giữ được.”

“Ồ!” Lý Kiến Nhất mơ mơ màng màng gật đầu, hai mắt mờ mịt, hoàn toàn không biết La Nghệ đang nói cái gì.

Một mảng thất vọng nhàn nhạt xẹt qua mắt La Nghệ, chỉ chỉ địa đồ, hãn kiên nhẫn hướng Lý Kiến Thành giải thích: “Tin tức chúng ta đánh bại Cốt Thác Lỗ, lúc đầu hãn là đã nghe nói, vì phòng ngừa Tinh Dạ chúng ta chạy viện lâu phiền, hãn khẳng định muốn chia quân đóng giữ quận Dương đi tới mấy con đường dài phiền toái gần đây. Cho nên vô luận đi hoài nhưng., Một đường Dương Nguyên, vẫn là đi Phi Hồ quan, Nhạn Môn chỉ sợ cũng sẽ không thuận theo. Nhưng lúc đầu chắc chắn khả hãn đã phân binh, áp lực Lâu Phiền quan gặp phải cũng phải lúc trước nhỏ đi. Chúng ta lại phái hai chi nghị binh cùng tiến, không khỏi Lưu Vũ Chu Hòa không bắt kịp câu này!”

“Đại ca phân tích rất có đạo lý!” Lý Kiến Thành hơi hiểu ra một chút, tảng đá trong lòng chậm rãi rơi xuống đất. So sánh với hai lão tướng thân kinh bách chiến với Lý Húc và La Nghệ, gã ta chỉ có thể tính là mới ra đời, cho nên cũng không cảm thấy có gì mất mặt, chỉ vào chỗ lầu các phiên phức, tiếp tục truy vấn: “Nếu hai con đường này đều là nghi binh, lực lượng chính thức của chúng ta đặt ở nơi nào? Cũng không thể kỳ vọng sau khi phân binh, thế dân liền chuyển bại thành thắng a?”

“Năm đó Tôn Tường từng cứu Triệu ba lần. Hư binh ứng viện chỉ là một lần trong đó. Trận đánh này nếu lão phu đánh tới thì đánh ngay tại đây!” Ngón tay La Nghệ đột nhiên ấn xuống, trùng trùng điệp điệp điễm vào một chỗ phồn hoa ở ngoài bức tường thành. Lý Kiến Thành thất kinh, toàn thân run rẩy, ngẩng đầu nhìn về phía Lý Húc, phát hiện em rể của mình cũng đang gật đầu cười, ánh mắt lại giống hệt với La Nghệ.

“Trong bộ tướng của ta, có người đi qua bạch đạo, rất quen thuộc với địa hình ven đường!” La Nghệ nhìn Lý Húc, nhàn nhạt giới thiệu.

“Dưới trướng của ta có rất nhiều tướng sĩ vốn là kỵ binh, tùy thời có thể lên ngựa!” Lý Húc gật gật đầu, cười đáp lại.” Còn có một đám huynh đệ, tuy rằng không phải là kỵ binh, nhưng biết cưỡi ngựa, có thể cùng Hồ Bí thiết kỵ một đường xuất kích!”

“Được, cưỡi ngựa bộ binh!” La Nghệ nhẹ nhàng vỗ tay ” giúp ngựa mà đi, xuống ngựa mà chiến, quân đội U Châu chúng ta sức chiến đấu có hạn, không còn bêu xấu trước mặt đại tướng quân nữa! Ta phái một vạn bộ binh sĩ dọc theo con sông khô, tây tiến, phía Phi Hồ lĩnh, liền giao cho thế tử sắp xếp cho người!”

“Tăng thêm một đoạn đường nữa để chuyện này phải tốn công vô ích. Trong quân đội Hà Đông, không biết cưỡi ngựa xuất phát từ Trương gia堡, dọc theo tường thành chạy về phía quận Nhạn Môn. Bộ binh của quân Bắc Lãng trở về cốc, binh xuất Phi Hồ Quan...!” Tay Lý Húc chỉ trên bản đồ chỉ trỏ,

trong khoảng khắc, đã quy hoạch được ba đường phái ra đội nghi binh.

Nhân số ba nhánh binh mã cũng không ít. Dùng để đối phó Lưu Võ Chu, mặc dù không chiếm được tiện nghi, cũng không gây thiệt thòi gì lớn. Bắt đầu nhất định khả hãn phải tìm được tin tức ba nhánh viện quân tìm đến, khẳng định phải phán đoán trong đó đường nào mới là chủ lực. Mà chủ lực chân chính lại từ trên vùng thảo nguyên ngoài tường thành lao thẳng tới hang ổ chắc chắn phải, triệt để đào mất sào huyệt của người Đột Quyết!

Đây là một kế hoạch chiến lược vô cùng rõ ràng, Lý Kiến Thành có thể hiểu được, nhưng gã vẫn không thể tin được hai người La Nghệ và Lý Húc lại to gan như thế.” “Các ngươi thật sự muốn đi đánh lên Định Tương?” Gã do dự hỏi, trong lòng thấp thỏm. Kỵ binh Trung Nguyên chỉ cần giết tới hang ổ chắc chắn phải tới., Lâu phiến lập tức giải quyết. Vây Ngụy cứu Triệu, chính là cái bẫy này. Nhưng vạn nhất lúc đầu phải lãnh quân giết trở về, vây Lâu Chi Sát đã giải, thảo nguyên lại là thiên hạ lang ky. Đến lúc đó đám người có mệnh không toàn mạng đào thoát, lại là khó có thể đoán trước.

“Vì sao không đi, đến mà không lấy lễ. Chẳng lẽ thế tử không dám sao?” La Nghệ liếc mắt Lý Kiến Thành một cái, cười hỏi ngược lại.

“Đi, vì sao không đi chứ. Ta đã nói sẽ kề vai sát cánh với ngươi mà!” Lý Kiến Thành đứng lên, vung nắm đấm trả lời. Nói xong, gã nhìn qua hai người La Nghệ và Lý Húc, nhin không được cười ha ha. Gã đột nhiên phát hiện mình đã không được cười sảng khoái như vậy, thật lâu.

Sặc cười một hồi, La Nghệ quay trở lại trước địa đồ, lắc đầu nói: “Trọng Kiên, phần dư đồ này của ngươi không được. Trong bức tường này trơn trượt rất nhiều, tường thành bên ngoài lại chỉ dính chút da lông!”

“Xin lão tướng quân chỉ điểm!” Lý Húc chấp tay, bày ra một bộ tư thái thỉnh giáo hư tâm cầu. La Nghệ có thể ở dưới tình huống người Đột Quyết và mình đều phái ra một lượng lớn thám báo, thần không biết quỷ không hay đem năm ngàn Hồ

Bí cùng hơn vạn phó bộc khác đầu nhập đến bên cạnh chiến trường, nhất định là đi một con đường của Đột Quyết và binh mã Trung Nguyên chưa quen thuộc. Năm đó lão gia hỏa này đi theo đại tướng quân Dương sáng khoải ở bên ngoài tái thành., Từ đôn huy giết thẳng đến Liêu Đông, luận về sự quen thuộc với địa hình ở tái ngoại, bản thân hấn khiêm tốn là đứng thứ hai, trong thiên hạ khẳng định không tìm được nhân tuyển có thể được xưng đệ nhất kia.

La Nghệ nhẹ nhàng cười cười, vẻ mặt đắc ý, “Chỉ điểm thì không cần. Sau này người đến doanh trại của ta, ta cho người một phần địa đồ của Đột Quyết quốc. Mặc dù bây giờ Đột Quyết quốc không phải là năm đó của Đột Quyết quốc. Nhưng biến thành chỉ là người, núi non sông ngòi vẫn không có chút thay đổi nào!”

“Tạ ơn lão tướng quân!” Lý Húc lại lạy dài.

“Không cần cảm ơn!” La Nghệ nhẹ nhàng xua tay: “Sau khi chúng ta xuất quan, còn không biết sẽ gặp phải phiền toái gì, cho nên làm quân chủ soái, người nhất định phải sớm ghi nhớ dư đồ vào trong lòng.” Quay đầu lại, hấn lại nhìn về phía thành tích: “Về phần thế tử, trong vòng hai ngày, nhất định phải chuẩn bị tốt tất cả lương thảo của đại quân. Hơn nữa sắp xếp tốt nhân tuyển thủ lĩnh thích hợp, để tránh khi chấp hành kế hoạch xuất hiện sai lệch!”

“Lão tướng quân cứ việc yên tâm!” Lý Kiến Thành và Lý Húc Thiên đồng thời đáp ứng.

Ba người cười cười, lại tiếp tục thương thảo chi tiết những xuất binh khác. Bất tri bất giác đã đến giờ ăn cơm, Lý Húc ra lệnh cho thân binh đi chuẩn bị đồ ăn cho ba người, cùng nhau ăn vừa nói chuyện. Lượng thức ăn mà quân Bác Lăng cung cấp cho tướng lĩnh chất lượng kém xa không bằng hai nhà Hà Đông, U Châu, U Châu., Nhưng lúc này khách nhân cùng chủ nhân đều đặt tâm tư trong chiến sự, cũng bất chấp bất bẽ. nghiên cứu nhiều canh giờ, phương án xuất binh đại thể cuối cùng đã được định ra. Còn chi tiết còn lại, chủ soái ba nhà lấy phương án về là có thể triệu tập phụ tá phụ trách bộ phận bổ sung hoàn chỉnh kia của mình.

Nhìn thời gian không còn sớm nữa, Lý Kiến Thành đứng dậy cáo từ: “Ta sẽ mau chóng chuẩn bị tốt tất cả đồ quân nhu trong thời gian ngắn. Vật tư cùng gia súc còn lại nhất thời không vận chuyển được, liền giao cho Trọng Kiên an bài nhân thủ đi xử lý.”

“Ta sẽ an bài thái thủ quận Lam Thủ Thôi phụ trách đem vật tư người lưu lại đưa đến Trường An!” Lý Húc gật đầu đáp ứng.

“Chia chiến lợi phẩm cho U Châu, cũng nhờ Lý đại tướng hỗ trợ!” La Nghệ đứng lên, vừa cười vừa nói.

“Cũng giao cho Thái Thủ Thiên Vồng quận đi!” Lý Húc suy nghĩ một chút, lại bổ sung: “Hai vị sắp xếp viết văn chức phụ tá giúp hấn, để thuận tiện ghi danh sách!”

“Đó là đương nhiên!” Lý Kiến Thành và La Nghệ đều cười, biết Lý Húc làm như vậy là để cho mình an tâm.” Nếu thiếu đi, bọn ta sẽ tìm người để xin! Dù sao tiểu tử người cũng được xưng là giàu ở phía Bắc, trong nhà cũng có rất nhiều tiền!”

“Đừng có mơ!” Lý Húc cười từ chối, đứng dậy tiễn La Nghệ và ra khỏi doanh. Chỗ ở của Lý Kiến Thành cùng Bác Lăng quân đại doanh vốn cách nhau không xa, cưỡi lên ngựa đi, thời gian nửa nén hương là đến. Doanh trại của La Nghệ lại cắm vào một cái hõm núi trong bức tường này., Cần phải đi một đoạn thời gian rất dài. Ở ngã ba thành đạo với nhau, lão tướng quân nhìn Lý Húc một cái, hạ giọng ra lệnh: “Người dứt khoát trực tiếp đến doanh trại của ta lấy dư đồ đi. Nhìn một cái đã sớm yên tâm rồi. Huynh đệ Tiết gia còn có thứ bảo ta đưa cho người, dứt khoát người cũng đi lấy!”

“Đa tạ lão tướng quân!” Lý Húc chấp tay trên lưng ngựa, sau đó quay đầu cười tạ kỵ.

“Đừng khách khí. Ta già rồi, mấy thứ ta tích góp lúc trẻ, cũng không thể mang vào trong quan tài đâu.” Quay đầu lại nhìn bóng lưng Lý Kiến Thành đã đi xa, La Nghệ khẽ thở dài: “Thiết kỵ Hồ Bí”, Ta giao cho Lý gia Hà Đông. Trong vòng nửa năm, Lý lão bà lấy được một phần ba thiên hạ. Con Lộc Đại Tùy này phỏng chừng người bên ngoài đã không thể tiếp tục tranh giành với ông ta. Những thứ tạp nham kia, giao cho

người đi. Hi vọng tương lai người có thể phát huy tác dụng lớn, đừng phụ tâm huyết của người chế tạo năm đó.

“Tướng quân sao có thể tính là già. So với Liêm Hòa và Hoàng Trung thì tướng quân đang độ tuổi tráng niên!” Lý Húc không đáp lại lời khen của La Nghệ về ai, mà mỉm cười lấy lòng. Từ lời nói của đối phương, hẳn luôn nghe ra một mùi phi thường không cam lòng. Nhưng nếu lão tướng quân đã lựa chọn giao Hồ Bí thiết kỵ cho cha con Lý Uyên, hiển nhiên đã quyết định rời khỏi hàng ngũ Trục Lộ giả. Như vậy, lão tướng quân không cam lòng ở đâu, sẽ rất khó phỏng đoán.

“Trên chiến trường, đương nhiên lão phu không tính là già. Tiểu tử ngươi tuy rằng võ nghệ cao, nhưng nếu luận đơn đả độc đấu, cũng chưa chắc là địch thủ của lão phu!” La nghệ nhún vai, ngạo nghễ nói.

“Tuy rằng chưa từng hướng tiền bối thỉnh giáo qua võ nghệ, nhưng mỗi khi nghe đến uy danh đại tướng quân của Hồ Bí, vẫn bồi lại như sấm bên tai!” Lý Húc cười gật đầu, không tranh danh hão huyền với lão nhân gia.

“Tiểu tử nhà ngươi!” La Nghệ cười lắc đầu, phảng phất nhớ tới chuyện gì đó, kẹp bụng ngựa, chậm rãi nâng cao tốc độ.

Lý Húc cười đuổi theo, kết hợp cùng lão tướng quân. Tuy rằng hai bên từng ác chiến một hồi, nhưng trong lòng hắn hiện tại lại không có chút ác cảm nào đối với La Nghệ. Ngược lại, trên người lão tướng quân tự có một cỗ võ tướng thẳng thắn thành khẩn, thẳng thắn so sánh, khiến hắn rất nguyện ý kết giao với họ.

Chạy dọc theo con đường nhỏ dưới thành, hai người dần kéo giãn khoảng cách với tùy tùng. Giờ phút này mặt trời đã ngả sang tây, ánh mặt trời chạng vạng chiếu lên núi Yên, dát vàng cho cây cối và nham thạch đều dát lên một tầng sắc vàng. Bức tường tàn phá bên cạnh cũng biến thành vàng ròng, ánh sáng thiên hạ tinh khiết lấp lánh.

“Năm tháng không tha người!” La Nghệ hôm nay nói hơi nhiều, hơn nữa trước đó còn nói không phản đối. Quay đầu nhìn lá cờ liệt phới trên tường thành, ánh mắt lộ ra vẻ cô đơn:

“Không sợ chuyện cười của văn bối các ngươi, mấy ngày nay, ta luôn nhớ tới bản thân lúc trẻ. Đã nói rồi, làm việc, còn có những suy nghĩ nỗ lực, tựa như một giấc mơ lớn, đợi tỉnh lại, người cũng già đi. Đúng, sai, cũng không thể văn hồi!”

“Nửa đời trước của lão tướng quân cực kỳ huy hoàng!” Lý Húc dẫn đo một chút, cười an ủi. Hắn không biết vì sao hôm nay La Nghệ lại nói những lời này với mình, nhưng loáng thoáng cảm thấy trong lời nói của đối phương bao hàm ý tứ sâu xa hơn. Phỏng đoán tâm sự của người khác cũng không phải sở trường của hắn., Bởi vậy, hắn không thể làm gì khác hơn là làm cho lão tướng quân cảm thấy cao hứng chút ít.” Năm đó văn bối đi tới tái ngoại kinh doanh, đi ngang qua Yểm huyện. Nghe nói chuyện về Hồ Bí thiết kỵ cùng lão tướng quân, trong lòng rất ngưỡng mộ. Sau đó một đoạn thời gian dài về sau đều mơ ước có thể đầu nhập dưới trướng lão tướng quân, cùng ngài cùng nhau lạc quan giết địch!”

“Ồ? Có chuyện này sao!” La Nghệ cười khô truy hỏi, sau đó sắc mặt càng u ám: “Là Bộ giáo úy nói cho lão phu nghe lời của ngươi a. Lão phu thật có lỗi với hắn. Lão phu năm đó đã nhìn Văn Đình Trục Lộc quá đơn giản rồi!”

Lý Húc không còn gì để đáp ứng, cái chết của bộ binh khiến hắn cảm thấy vô cùng tiếc nuối. Cần thận tính toán tỉ mỉ, nếu như không phải năm đó nghe xong Bộ giáo úy nói thì mục tiêu nhân sinh của hắn có lẽ chính là mở một cái cửa hàng tạp hóa nho nhỏ, sau khi hoàn thành cuộc sống bình thường, là hình tượng và hình tượng năm đó của bộ binh bộ binh., Trước mắt hắn mở ra một cánh cửa sổ, để cho hắn thấy ở ngoài truyền thống của bậc cha chú mình, một loại khác hoàn toàn khác biệt cuộc sống. Từ góc độ nào đó mà nói, bộ binh có thể tính là một trong các thầy của hắn, tuy rằng bộ lạc tới bây giờ đều không truyền thụ cho hắn bất cứ thứ gì.

Nhưng bộ binh chết, lại không cách nào trách tội lên đầu La Nghệ. Núi sông như tranh, bất kể là ai, sau khi có được thiết kỵ hổ cương tinh nhuệ nhất thiên hạ, ai cũng không tránh khỏi mơ mộng như La Nghệ. Phóng tầm mắt ra, giờ phút này khắp thiên hạ đều được xưng là anh hào, có mấy người có thể làm như La Nghệ vậy, có thể ở thời khắc máu chót nghĩ tới chức

trách của mình, phiên nhiên tỉnh ngộ, mang theo Hồ Bí chạy tới chiến trường!

“Lão phu có lỗi với Bộ tướng quân!” La Nghệ thở dài, lặp lại lần nữa: “Còn ngươi, hấn quay đầu lại, dùng roi ngựa chỉ về phía Lý Húc, giọng nói đột nhiên cao lên: “Ngươi lại có lỗi với lão phu!”

Lý Húc bị mắng đến sững sờ, theo bản năng thẳng lưng, toàn thân đề phòng. La Nghệ lại không làm bất kỳ động tác công kích nào, vung roi vài cái, oán giận nói: “Tiểu tử ngươi đã không có lòng truy cầu lộc, vì sao còn muốn ngăn cản đường đi của lão phu! Chẳng lẽ ngươi cũng cảm thấy, huyết mạch của Lý lão ầu so với La Nghệ ta cao quý hơn sao?”

“Vẫn bối, vẫn bối...” Lý Húc không ngờ La Nghệ lại đột nhiên nhắc tới chuyện này, trong lúc nhất thời lại không tìm được câu trả lời thích hợp nào. Năm đó hấn từ chối La Nghệ ở ngoài sáu quận., Cơ hồ là xuất phát từ bản năng, về sau cùng Lý Uyên liên thủ đối kháng Đột Quyết, cũng là vì bảo hộ bách tính dưới quyền. Mặc dù hai trận chiến này vì hấn mà giành được danh tiếng to lớn, nhưng mục đích ban đầu của hấn không phải tranh giành những thứ này. Hoặc là nói, hấn làm những việc này, căn bản không có một mục đích gì rõ ràng.

“Tự mình không tranh, lại ngăn cản lão phu nói. Nói, tiểu tử ngươi rốt cuộc muốn làm gì?” La Nghệ tiếp tục truyền lời, hỏi mặt Lý Húc đầy mờ mịt.

Ta rốt cuộc muốn làm cái gì? Húc Tử trong lòng không có đáp án. Thay thế Dương gia đi làm Hoàng đế? Tới bây giờ, hấn vẫn không thể hạ quyết tâm đi hỏi Đĩnh Trục Lộc, cũng không thấy bất cứ hy vọng nào thông tới thành công, đi tái lập thiên địa? Hấn thực sự đang chuẩn bị liên quan đến việc này, nhưng rất nhiều người trong Bác Lăng quân đều có ý kiến không đồng ý., Rất nhiều người cũng không nỡ bỏ Trung Nguyên phồn hoa! Cắt cứ một phương? Chỉ sợ trong ba năm tới, sáu quận Bác Lăng còn có thể bảo đảm tính độc lập của mình. Đợi Lý Uyên hoặc bất cứ ai thống nhất Trung Nguyên, tuyệt đối sẽ không cho phép một chư hầu thanh danh hiển hách, lại không thập phần nghe theo hiệu lệnh!

“Không trả lời được chứ!” La Nghệ cười ha hả, trong tiếng cười tràn ngập thê lương cùng bất đắc dĩ. “Lão phu sớm đã biết người không đáp được. Người tên ngu xuẩn, vô ích hại lão phu mất đi cơ hội!”

“Chuyện năm đó, vẫn bồi thập phần xin lỗi!” Lý Húc lắc lắc đầu, đem tất cả mê mang vứt ra sau đầu. Hắn nhớ kỹ mộng tưởng ban đầu của mình khi còn thiếu niên, làm một hộ gia đình, để người nhà ăn no, sống có chút tôn nghiêm. Hắn nhớ rõ mộng tưởng sau khi tòng quân., Lập tức lấy công danh, bái tướng phong hầu. Hắn còn nhớ rõ mộng tưởng sau khi thành danh, bảo vệ võ tướng, tận chức trách võ tướng. Bất luận vì ước mơ nào, hắn đều không thể tiếp nhận sự xâm lấn của Hồ Bí thiết kỵ đối với sáu quận. Đúng là La Nghệ lão tướng quân trên người mang danh tiếng rất lớn, nhưng vì cung cấp nuôi dưỡng cho lão tướng quân La Nghệ thiết kỵ, cạo ba thước đất cũng là sự thật!

“Nhưng vẫn bồi phải làm như vậy! Cho dù có làm lại lần nữa, cũng là như thế!” Ánh mắt Lý Húc đón lấy ánh mắt của La Nghệ, không hề sợ hãi. Năm đó mặc dù không phải vì tranh đoạt thiên hạ, nhưng vì để bản thân và người bên cạnh mình sống tốt hơn nhiều, hắn cũng không thể không ngăn trước chiến mã của La Nghệ, cho dù là người đến sau lưng mang theo Hồ Bí đại Tùy.

“Vì cái gì?” La Nghệ không nghĩ tới Lý Húc nhanh như vậy đã khôi phục lại từ trong mê mang, kinh ngạc truy hỏi. Phải biết rằng, chính hắn là vì vấn đề tương tự mà ảo não ít nhất hơn một năm, thẳng đến gần đây mới miễn cưỡng đưa ra một đáp án.

“Thủ hộ!” Lý Húc thẳng lưng, không chút do dự trả lời.” Trương Tu Đà tướng quân nói với văn bồi, chức trách của võ tướng là thủ hộ!”

“Thủ hộ cái gì? Người lại bảo vệ được cái gì?” La Nghệ đột nhiên cảm thấy thanh niên trước mắt rất thú vị, lông mày dựng thẳng, cười lạnh liên tục. “Người bố trí đường lui ở tái ngoại, chẳng lẽ cho rằng lão phu không nhìn thấy sao? Nếu đã chuẩn bị chạy trốn, nói bừa cái gì mà thủ hộ?”

Lý Húc nhanh chóng ấn tay về phía chuôi đao, lại chậm rãi rút trở về. Vào thời khắc này, trong ánh mắt La Nghê, hắn nhìn thấy sự trêu tức., Lại không thấy ác ý. Nghĩ đến chỗ La Nghê nhiều năm trước ở U Châu đã ở vào trạng thái nửa cắt, rút cuộc hắn minh bạch một phen chuẩn bị của mình có thể che giấu được người khác, nhưng nửa phần cũng không thoát khỏi pháp nhãn của lão gia hỏa. Biết rõ muốn làm gì, lão tướng quân lại vẫn đưa toàn bộ địa đồ tái ngoại của mình, xem ra lão căn bản không định chọc phá chuyện này.

“Tạ ơn lão tướng quân hỗ trợ!” Lý Húc biết tránh không được, dứt khoát không giấu giếm nữa, chỉ chờ nghe tiếp theo La Nghê chuẩn bị đưa ra điều kiện gì.

Mà La Nghê lại không đề cập đến bất kỳ điều kiện hà khắc nào.” Người không cần cảm ơn ta, lão phu chỉ là muốn xem xem rốt cuộc ngươi có thể đi bao xa!” Lão tướng quân tay vuốt chòm râu, cười đến tựa như một con hồ ly. “Bản đồ, ta có. Tương lai ngươi cần hỗ trợ gì, lão phu cũng sẽ cố hết sức! Nhưng ngươi phải nói cho lão phu biết, rốt cuộc ngươi đang làm gì?”

“Thủ hộ. Nhưng khi Trương lão tướng quân dạy văn bói, không có nói cụ thể văn bói muốn thủ hộ cái gì!” Lý Húc suy nghĩ một chút, thành khẩn trả lời.

Bốp, thân thể lão tướng quân lung lay trên lưng ngựa, như bị người ta gõ vào đầu. Lúc này hắn nhìn thấy Lý Húc lén lút kinh doanh tái tạo, tưởng ít nhất đối phương đã lập sẵn kế hoạch cho tương lai. Không ngờ tới thăng giáng này vẫn còn mơ mơ màng màng đi một bước tính một bước, căn bản không thiết lập bất cứ mục tiêu gì.

Đang lúc buồn bực, bên tai lại truyền đến lời giải thích của Lý Húc: “Văn bói lúc đầu là muốn thủ hộ cho mình và người bên cạnh mình, kết quả cậu của văn bói bị giặc cỏ giết chết. Thê tử và trẻ em của văn bói cũng bởi vì kẻ gian hại, chết oan chết uổng. Cho nên, lão tướng quân nói đúng, ta căn bản không bảo vệ bọn họ!”

“Nhân sinh bất như ý tám chín phần mười!” La Nghê thở dài, thấp giọng phụ họa.

“Vãn bối từng muốn thủ hộ thiên hạ, một lần nữa khôi phục trật tự của Đại Tùy Nam, kết quả làm cho huynh đệ dưới trướng làm Thiên Thu Hùng Quý!” Ánh mắt Lý Húc nhìn về phía bức tường núi cao, thở dài nói. Quân đội đương nhiệm đang chuẩn bị thu dọn, các huynh đệ khiêng đao mâu đi qua lỗ châu mai, uy phong凛冽, khí vũ hiên ngang.

“Vậy thì không trách người. Lúc ấy có ác lang đi trước, độc xà ở phía sau. Cho dù Tôn Vũ phục sinh, cũng bắt lực!” La Nghệ biết rõ tiền căn hậu quả của quân Bắc Lãng chiến bại ở Hà Nam, nhìn từ góc độ võ tướng nói nên lời an ủi.” Nhưng thời cơ xuất binh của Đoạn Đạt vô cùng kỳ quặc, theo đạo lý, hắn không nên đạt được động tĩnh của Lý Uyên sớm như vậy mới đúng!”

Lý Húc không đáp lại câu hỏi của hắn mà tiếp tục đưa mắt nhìn về phía bức tường kia, đâm thẳng vào chòm râu dài trên bầu trời: “Về sau, vãn bối không còn mơ tưởng xa vời nữa, chỉ muốn bảo vệ sáu quận, để dân chúng ít bị chà đạp. Bảo vệ bức tường này, không để cho người Đột Quyết biến nhà của vãn bối thành bãi chôn tha. Mục tiêu này bây giờ đã thực hiện được một nửa rồi!”

“Chuyện này, lão phu cũng muốn làm. Hồ Bí thiết kỵ và Bắc Lãng tinh nhuệ cùng sóng vai chiến đấu, lúc nào cũng sẽ không chiếm được chút tiện nghi nào!” Ánh mắt của La Nghệ cũng nhìn về phía Trường Thành, giống như đang hứa hẹn với Lý Húc, hoặc nói cho người khác nghe.

Ánh nắng chiều càng thêm nhu hòa, chiếu bóng của bức tường này xuống, rải ngay trên đường. Lý Húc cùng La Nghệ kề vai sát cánh, đạp lên bức tường từ từ bước tới. “Bây giờ vãn bối muốn thủ hộ, là chính mình...” Gió núi thổi qua, nuốt trọn lời nói của hai người trong hoàng hôn: “Hiện tại xem ra, bảo vệ một thành dễ dàng, thủ hộ một nơi.... Khó khăn nhất! Đó không chỉ là chức trách của võ tướng, mà còn là làm... kiên trì!”

“Để ta nghĩ xem, lời người nói hình như có đạo lý, linh hồn... Nhà cửa. Mẹ nó, cái nhà nó,..., nhiều loạn lão phu rồi!”, La

Nghệ giật giật dây cương, vó ngựa nhảy múa trên cái bóng của bức tường này.

Chương thứ bảy thịnh thế (2)

Chỉ ở trong quân doanh một đêm, sáng sớm ngày hôm sau, Hâu Quân Tập cáo từ Lý Húc, dẫn theo đối phương đưa tuần mã và ba mươi hộ vệ đến từ Bắc Lãng quân vội vàng vàng trở về. Chín mươi ba con tọa kỵ đều là ngựa tốt đến từ Đột Quyết., Trong tay lại cầm hai người Lý Húc và La Nghệ cùng ký xuống một lệnh bài về quá quan, nửa đoạn đường về trước tự nhiên là rất thuận lợi, mới hai ngày một đêm, hắn đã tới cảnh giới Phi Hồ, qua được cửa núi phía trước liền có thể tiến vào khu vực Hà Đông.

Ba mươi hộ vệ đến từ Bắc Lãng quân, một tên không rơi xuống, mặc dù trên mặt đều phủ đầy tro bụi, nhưng không ai kêu nửa lời oán hận. Hâu Quân Tập muốn thử kỹ thuật của bọn họ một chút, vài lần chạy để thay đổi tọa kỵ, để có thể bỏ lại mọi người xa một chút. Mỗi khi gã dừng lại một chút, đều phát hiện đám hộ vệ kéo dài một đường thẳng tiến tới gần mình, không nhanh không chậm.

Đám đệ tử Bắc Lãng này mỗi người đều sử dụng ngựa tốt đến mức này sao? Hâu Quân Tập không cam lòng, lại thử đi thử lại mấy lần, kết quả mỗi lần đều không khác nhau lắm. Có người theo hắn rất sát, một tấc cũng không xuống. Cũng có người rơi được khá xa, chỉ có thể nhìn thấy một làn khói bụi. Nhưng mỗi lần hắn đem thú cưỡi giảm tốc độ lại, các hộ vệ đều có thể trong thời gian ngắn nhất ngưng tụ thành cổ.

Lúc đội ngũ đi tới Linh Khâu, Hâu Quân Tập không còn cơ hội thử nữa. Phía trước đã là địa giới của Lưu Võ Chu, trạm gác san sát, hắn và các hộ vệ phải giúp đỡ lẫn nhau mới có thể qua được. Nhưng hắn cũng không phải là không có thu hoạch., Trong quá trình nhiều lần ngâm so tài, hắn đã phát hiện ra một ít môn đạo của đối phương. Cũng không phải là kỹ thuật của hộ vệ nào cũng tốt như mình, mà là bọn họ áp dụng một loại sách lược hành quân phi thường ổn thỏa. Có hai người có thân thủ tốt nhất theo sát phía sau, hai người khác cũng là đội ngũ tốt nhất. Cứ cách một thời gian ngắn lại đến cuối đội ngũ., Đội trưởng cùng đội ngũ đầu đuôi trao đổi lẫn nhau. Như vậy bất

kể mình gia tốc thế nào, chỉ cần không thể đem tất cả mọi người bỏ xa, Bác Lăng tinh kỵ tổng có biện pháp đem các huynh đệ khác thu nạp.

Nghĩ thông suốt chuyện này, Hầu Quân Tập không thể không thừa nhận chuyện Bác Lăng quân so với Phi Hồ quân dưới trướng mình còn cường hãn hơn, ngạo khí trong lòng đã quét sạch không còn. Sau khi hắn bắt đầu coi những người này là đồng bạn, mới bỗng nhiên phát hiện mình trên đường đi thế nào cũng không có nói chuyện với đồng bạn, thậm chí ngay cả cái tên hai gã Bác Lăng Tiểu Tướng dẫn đội cũng chưa từng hỏi qua.

“Vị nhân huynh này họ gì?” Thừa dịp đoàn người ở bên dòng suối có cơ hội cười ngửa, Hầu Quân Tập đi đến trước mặt thủ lĩnh thị vệ, chấp tay thi lễ.

Tên thị vệ đi đầu bị cử chỉ cung kính quái dị của hắn làm cho hoảng sợ, vội vàng nghiêng nửa bước, đứng nghiêm ôm quyền: “Miễn quý họ Đỗ, quân kiêu binh của Bác Lăng doanh, ba đội chính Đỗ Cửu Thành, bá kiến Hầu tướng quân!”

“Đỗ đội trưởng không cần khách khí!” Mặc dù Hầu Quân Tập tính tình lãnh ngạo nhưng lại bội phục người có bản lĩnh. Đưa tay nâng Đỗ Cửu Thành nửa khom người xuống, cười nói:

“Đoạn đường này các huynh đệ cực khổ rồi. Phía trước là địa giới của Lưu Vũ Chu, đi như thế nào, Hầu mỗ muốn nghe các vị đang nhìn thế nào!”

“Đi thế nào, Hầu tướng quân cứ hạ lệnh. Đại tướng quân nhà ta đã sớm phân phó, muốn chúng ta chỉ có duy nhất Hầu tướng quân là Thiên Lô!” Đỗ đội là người thành thật, còn chưa chờ Hầu Quân thu thập khách sáo xong, lập tức trình trọng trả lời.

“Là như vậy!” Hầu Quân Tập nhặt lên một cành cây, vẽ lên một tấm bản đồ rơm rạ ở trên mặt đất.” Dựa theo trí nhớ lúc ta đến, vượt qua gò đất phía trước đi khoảng ba dặm nữa sẽ có một cây cầu gỗ. Lưu Vũ Chu an bài không ít người ở đó thu tiền qua cầu. Nếu như đi vòng, chúng ta phải đi về phía nam thêm bốn mươi dặm...”

“Xông qua là được!” Đỗ đội đang suy nghĩ không cần suy nghĩ, ngạo nghễ nói.

“Xông thẳng? Các huynh đệ có thể sẽ có tổn thương sao?”
Hầu Quân Tập nhíu nhíu mày, có chút do dự hỏi. Nếu như phía sau mang theo tất cả đều là tinh nhuệ Phi Hồ quân, vì tiết kiệm thời gian, hẳn nhất định phải mạnh mẽ xông vào thể. Nhưng trên đường đi cầu viện., Quân sĩ Phi Hồ hộ tống hẳn hầu như chết trận hết. Đầu năm nay huấn luyện một gã kỵ binh hợp cách phi thường không dễ dàng, nếu như mang theo huynh đệ Bác Lăng xông vào trạm gác do Lưu Võ Chu bố trí, một khi tổn thất quá nghiêm trọng, đối với Lý Húc bên kia sẽ không dễ giải thích.

Đỗ Cửu Thành cười lạnh vài tiếng, trên mặt không có lấy nửa phần sợ hãi: “Hầu tướng quân không cần lo lắng. Trước khi đi, đại tướng quân đã dặn chúng ta, có thể tận dụng thời gian tiết kiệm thời gian. Người cứ hạ lệnh, ta đến tổ chức các huynh đệ!” Dứt lời, hắn hướng về phía một gã tướng quân trẻ tuổi rửa mặt bên dòng suối hô lên: “Tiết huynh đệ, kiểm tra yên ngựa, thu thập binh khí! Sau khi qua đồi núi sẽ gặp phải trạm gác!”

“Nặc!” Quan quân cấp thấp họ Tiết nhanh chóng đứng thẳng thân thể, đứng trang nghiêm lĩnh mệnh. Sau đó nhanh chóng chạy đi, tướng quân lệnh nói mỗi người huynh đệ đều biết được. Hai mươi tám tên hộ vệ tay lập tức khăn trương lên, tỉ mỉ bắt đầu kiểm tra hành trang. Gần nửa nén hương sau bắt đầu tỉ mỉ kiểm tra hành trang., Quan quân họ Tiết chạy đến trước người đội trưởng Đỗ Cửu, ngừng đầu bẩm báo: “Đỗ đội chính, quân kiêu vệ của Bác Lăng doanh, ba đội phó Tiết Quỹ, Phục Mệnh, ba huynh đệ sửa soạn xong, lúc nào cũng có thể xuất phát!”

“Ăn cơm trước đi, cho ngựa ăn chút đậu. Ăn xong người ăn cơm nghỉ ngơi nửa khắc, lại đi dạo nửa khắc chung.” Đỗ Cửu hồi lễ, ngay sau đó hạ đặt đạo mệnh lệnh thứ hai.

Tuy bên cạnh chỉ có Hầu Quân Tập một ngoại nhân, phó tướng Tiết Quỹ vẫn cung kính tiếp lệnh, truyền lệnh. Sĩ tốt Bác Lăng nhận được chỉ thị của cấp trên đang nhàn rỗi lấy ra một cái bánh bao nhỏ sau lưng ngựa, đem mọi người đều

không nỡ bỏ qua hạt đậu muối muối bỏ ra khoảng nửa cân đồ ra., Hấn lấy tay đưa lên miệng chiến mã, hầu hạ tọa kỵ ăn no, lại kéo dây cương chậm rãi đi lại lại bên dòng suối, thuận khí, uống nước. Phảng phất những súc sinh kia giống như huynh đệ ruột của mình, chiều cố rất tốt.

Người không biết chiêu cố chiến mã sẽ không phải là kỵ binh tốt. Hầu Quân Tập là người trong nghề, nhìn động tác của binh lính Bác Lăng, liền biết lát nữa mọi người lại nắm chắc thêm vài phần. Ngoài sự bội phục, hấn cũng buông xuống, chủ động hầu hạ chiến mã với sĩ tốt Bác Lăng, chuẩn bị xuất phát. Sau nửa canh giờ, mọi người giống như gió thổi qua nhiều năm thất tu, chỉ có ba mươi một người, khí thế không thua kém mấy vạn đại quân.

Mấy ngày trước trạm gác trên cầu gỗ từng được Hầu Quân tập hợp xông qua một lần, gần đây tăng cường đề phòng rõ ràng. Nghe được tiếng vó ngựa, hơn năm mươi tên ruộng tàu lập tức nâng thương bày trận, xếp thành một bức tường mâu dày đặc ở giữa cầu gỗ. Gã tiểu đầu dẫn quân rống cổ hống, lớn tiếng hô quát: “Người nào? Dừng lại! Không muốn chết thì dừng lại!”

Hấn không nghe thấy bất cứ câu trả lời nào, chỉ thấy một cột khói đặc nhào về phía mình, càng đánh càng gần. Trong lúc lao nhanh, sĩ tốt Bác Lăng tháo cung sừng sau lưng xuống, đặt vũ tiễn lên. Hầu Quân Tập không ra bất cứ mệnh lệnh nào cho bọn họ, hấn biết cho tinh binh như vậy ra hiệu thuận túy hơn, theo động tác của mọi người giơ cung lên. Dây cung vang lên, trên cây cầu gỗ vang lên một loạt tiếng kêu thảm. Binh sĩ giữ cầu ôm đầu chạy trốn chết, không đợi tiếng kêu thảm truyền ra., Hầu Quân tập hợp một ngựa dẫn đầu xông vào khe hở quân địch, thu cung, rút đao, giội ra một đoàn huyết quang. Hai người Đỗ Cửu Thành và Tiết Quỹ theo sát phía sau, rớt vào lỗ hồng do Hầu Quân tập hợp xông ra, đánh ngựa xoay quanh, mở rộng lỗ hồng càng lúc càng lớn.

Bọn thuế tòng nào gặp qua trận chiến như thế, lộn xộn từ trên cầu lui xuống. Kỵ binh Bác Lăng xông qua như gió, từ phía sau lưng đuổi theo thuế đinh, giơ tay chém xuống, không chừa một cái.

Năm mươi tên thủ vệ biến thành một trạm canh gác, không kịp thổi kèn cảnh báo đã bị giết sạch. Hộ vệ quân Bắc Lăng không dừng vó, lập tức vây quanh Hầu Quân Tập xông xuống phía dưới một trạm gác. Trước khi đám đối thủ lười biếng kịp phản ứng, bắn tên, múa đao, xông vào trạm gác, tất cả mọi động tác như nước chảy mây trôi. Khi tiếng cảnh báo đầu tiên vang lên, đội ngũ này lại lần nữa tiến vào địa giới do người Hà Đông không chế.

Ba ngày sau, bọn họ từ bên trong thấy được tường thành Lâu Lâu Phiền, ven đường giết địch vượt qua hai trăm, chính mình chỉ bỏ đi bốn mươi lăm con chiến mã, nhẹ thương bảy người. Trưởng Tôn Vô Kỵ nghe tin chạy tới tiếp ứng thậm chí không cách nào tin vào hai mắt của mình., Hắn nhiều lần đánh giá mọi người hơn nửa ngày mới cảm khái nói: “Sớm nghe nói Bắc Lăng quân là thiên hạ chí nhuệ, không ngờ lại cường hãn như vậy! Quân tập vận khí tốt, lại có cơ hội kẻ vai chiến đấu với Bắc Lăng tinh nhuệ!”

Sau khi tận mắt thấy vô số kỳ tích, Hầu Quân Tập đã sớm không nói bất cứ lời tán thưởng nào nữa. Hắn cười một tiếng, vội vàng truy hỏi: “Tình huống đóng cửa thế nào rồi? Quân địch tấn công còn vội vã như vậy sao? Nhị công tử ở đâu? Trưởng Tôn huynh mau dẫn ta đi gặp hắn!”

“Lang kỵ đã thành nỏ mạnh hết đà. Ba ngày trước, lúc bắt đầu sẽ mất đi lòng tin. Một số mật thất Vi nhân vẫn còn lưu luyện không rời, nhưng sĩ khí...!” Trưởng Tôn Vô Kỵ khinh thường lắc đầu, dăm ba câu liền đem quân tình giới thiệu rõ ràng nhất.” Quân Tập nghe theo ta, hai vị tướng quân này, cũng mời theo ta đi gặp chủ soái. Huynh đệ còn lại đi theo người của ta dùng cơm chiến, doanh trưởng, nước ấm và tạp sự, đều sẽ có người an bài tốt giúp chư vị.”

Chúng thân vệ cùng lên tiếng cảm tạ, sau đó dựa theo sự an bài của Trưởng Tôn Vô Kỵ đi quân doanh nghỉ ngơi. Đội ngũ chính Đỗ Cửu Thành cùng hai phó Tiết Quân đi theo Hầu Quân Tập hợp một đạo, trực tiếp đi gặp chủ soái thủ quan. Lý Thế Dân đang nóng lòng chờ được trở về, nghe nói Hầu Quân Tập đã trở về, ngay cả giày cũng không đoái hoài tới, chân trần từ trong phòng đi ra nghênh đón, nhìn thấy tâm phúc yêu

thương tràn đầy vẻ phong sương., Vô hình tiêu diệt lập, nhin không được lấy tay phát trán, nhắm mắt nói: “Quân Tập, người đã trở về. Ta nghĩ người lâm vào địch thủ, kiếp này không có cơ hội cùng người uống thoải mái nữa! Mấy ngày nay ta hối hận không nên vỗ người mạo hiểm. Trời thương, huynh đệ người ta lại có thể kẻ vai chiến đấu!”

Nghe thấy lời ấy, một dòng nước ấm róc rách chảy qua trong lòng Hầu Quân Tập. Vô luận nhị công tử trước mắt đối đãi với người khác như thế nào, đối xử với mình và Trương Tôn Vô Kỵ, lại như huynh đệ ra tay. Hắn vội vàng tiến lên khom người xuống, lớn tiếng đáp lại: “Làm phiền Triệu công quan tâm. Quân Tập không làm nhục sứ mệnh.”

“Ta biết rõ Quân Tập ta sẽ không làm ta thất vọng!” Lý Thế Dân vui mừng như một đứa trẻ, đi vòng quanh đám người Hầu Quân Tập. “Hai vị tráng sĩ này nhất định là Bác Lăng Anh Kiệt hộ tống người trở về, nhanh chóng theo ta vào trong quân trướng ngồi. Người đâu, cầm chén rượu của Cô đến, trầm muốn đích thân dâng rượu cho Quân Tập và hai vị tráng sĩ!”

“Tạ Triệu công!” Hầu Quân Tập lại ngậy người, lần nữa cảm ơn. Đỗ Cửu Thành và Tiết Quỹ chưa từng uống rượu với quan viên cấp cao như vậy, cũng hoang mang rối loạn học theo bộ dạng của Hầu Quân Tập, khom người thi lễ.

“Hai vị tráng sĩ không nên khách khí. Cô cùng đại tướng quân nhà người là cốt nhục thân. Vào ngồi, vào ngồi. Rượu lập tức có thể ôn hảo, trong quân không có đồ ăn, lại nhai mấy miếng thịt nướng bụng!”

Nhị công tử hẳn là vui đến mức mắt mất rồi? Hầu Quân Tập hồ nghi nhìn thoáng qua xung quanh, sau đó đưa mắt nhìn về phía Trương Tôn Vô Kỵ. Gã nhớ rõ Lý Thế Dân được phong tước là Triệu công, còn kém Vương tước hai cấp, theo lễ pháp tuyệt đối không thể dùng trầm tự xưng là. Một khi bị quan ngôn thẩm vấn, cho dù Đường Vương Lý Uyên có lòng bảo vệ gã, mặt ngoài cũng phải xử trí một chút.

Trương Tôn Vô Kỵ và Hầu Quân Tập tâm ý thông suốt, cười cười, đắc ý giới thiệu: “Quân Tập còn chưa nghe nói, Tùy Đế đã kém cho Đường Vương rồi. Đường Vương đăng cơ ba ngày

trước, quốc hiệu chính là Đại Đường. Sau khi Thánh Nhân Thiên Tử đăng cơ, thì cả Nguyên Vũ Đức đã phong Triệu Công làm Tần Vương, thế tử là Thái Tử.”

“Chúc mừng Tần Vương!” Hầu Quân Tập ôm quyền cúi người chúc mừng Lý Thế Dân. Cuối cùng Lý gia cũng hóa gia thành nước! Làm thần tử của rồng, hẳn cũng không còn là tiểu tử hàn môn mà người kia khinh thường nữa! Từ nay về sau, gia tộc Quan Lũng Hầu gia cũng cao quý giống như nhà Hà Nam. Trong gia phả họ Hầu, vĩnh viễn có thể viết đại danh của Hầu Quân.

Trưởng Tôn Vô Kỵ hiểu rõ tâm tính của Lý Thế Dân, xoay đầu lại, lặng lẽ ra dấu cho hai người Đỗ Cửu Thành và Tiết Quĩ. Ai ngờ hai vị quan quân cấp thấp cô lậu quả văn của quân Bác Lăng, căn bản không đoán được trước mắt rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Chỉ là giống như tượng đất đứng tại chỗ, phảng phất như không nghe thấy gì, không nhìn thấy.

Có một bóng ma nhanh chóng lóe lên từ khóe mắt Lý Thế Dân. Người nhà chúc mừng cũng không vui vẻ bằng người ngoài, hẳn có chút thất vọng, nhưng không muốn chấp nhặt với hai tên binh lính tí hon. Trước dìu Hầu Quân Tập lên, sau đó cười nói với hai tiểu binh Bác Lăng: “Đại tướng quân nhà ngươi được phụ hoàng ta phong làm vương khai quốc quận Bác Lăng.”, Đại tổng quản bờ bắc, Thượng Trụ quốc, Phiêu Kỵ Đại tướng quân. Hẳn ta là Phiêu Kỵ Đại tướng quân đệ nhất Đại Đường ta, khiến cho vô số người hâm mộ đây này!”

Lúc này, phó tướng Tiết Quĩ rút cuộc hiểu ra mấy phần mùi vị, giật giật cánh tay chính là Đỗ Cửu Thành, trước tiên làm một cái quân lễ về hướng Trường An, miệng hô “Tạ ơn hoàng đế Đại Đường bệ hạ.” Sau đó quay người, lại ôm quyền với Lý Thế Dân: “Tạ Tần Vương!”

“Không cần khách khí!” Lý Thế Dân cười đầy mặt, khoát tay: “Ta và Bác Lăng Vương xưa nay hợp ý. Sau này vừa vặn xưng thần cùng điện, sáng tạo thái bình thịnh thế! Đến đây, Cô Vương rót rượu cho ngươi, mọi người cùng nhau uống chén này!”

Hương thơm trong rượu ngon của Quỳnh Tương lập tức bay khắp quân trường, chưa kịp uống, trên mặt tất cả mọi người đã dâng lên cảm giác ngọt ngào. Một chén rượu ấm vào bụng, Lý Thế Dân đang định nói thêm mấy câu khách sáo., Hai tên tiểu binh đến từ Bác Lăng lại rất đui mù mà lau miệng, tiếp tục ôm quyền với mọi người, thấp giọng thỉnh cầu: “Hai người chúng ta phụng mệnh hộ tống Hầu tướng quân trở về. Giờ phút này nhiệm vụ đã hoàn thành, không dám lưu lại bên ngoài quá lâu. Thỉnh Tàn vương điện hạ hồi phục chấp nhất, hai người chúng ta đêm nay liền cầm lấy trở về Bác Lăng phục mệnh!”

“Không phải đại tướng quân đã dẫn viện quân xuất kích rồi sao? Các người đi đâu phục mệnh?” Lý Thế Dân không ngờ hai tiểu binh làm việc trung thành như vậy, ngây người, tò mò hỏi.

“Khởi bẩm Tàn Vương!” Tiết Quỹ mồm miệng lưỡi tương đối lanh lợi, dựa theo lễ tiết vừa học được đáp lại: “Đại quân ở bên ngoài thời gian dài, vì phòng ngừa biến sinh khuỷu tay nách, Tư Mã Tử Minh dưới trướng Quận Bác Lăng đã chạy về Bác Lăng tọa trấn., Chúng ta phục mệnh hần là được! Động tĩnh cụ thể của viện quân, đại tướng quân nhà ta đã viết thư, giao cho đại tướng quân mang về. Đại tướng quân đã nói, ngài không cần hồi âm cho hần. Hần chắc chắn không nhận được. Cho hai người chúng ta viết hồi chấp, chứng minh nhiệm vụ chúng ta hoàn thành là được.”

“Ồ!” Lý Thế Dân gật đầu, trên mặt hiện lên một nụ cười nhàn nhạt. Hần rất không thích cử chỉ ngu xuẩn của hai tên tiểu binh Bác Lăng. Nhưng lấy sự tôn nghiêm của Tàn Vương, cũng không cần phải so đo cùng loại quan quân cấp thấp này, điểm tay kêu Trương Tôn Vô Kỵ., Hần hạ giọng dặn dò: “Cắt lại một cái bánh bạc cho bọn họ. Chuyển thêm một rương tới mỗi người thưởng cho mỗi người một khối. Bọn họ tổng cộng có bao nhiêu người, ai cũng đừng rơi xuống. Đêm nay sắp xếp một bàn tiệc rượu tẩy trần cho bọn họ. Sáng sớm ngày mai, người đưa bọn họ thay cô vương!”

“Cảm tạ Tàn Vương thưởng!” Tiết Quỹ lúi cúi kéo Đỗ Cửu Thành, ôm quyền.

Bạc trắng rất không bình thường ở trong dân gian, một lượng bạc, ít nhất có thể đổi được một ngàn năm trăm đồng. Hai vị tiểu binh đến từ Bắc Lãng nghe được rõ ràng, nhưng không lộ ra một chút kinh ngạc như Lý Thế Dân dự liệu. Bọn họ thậm chí không quan tâm đến một khối bánh bạc nặng bao nhiêu., Nhìn nhau, lại bổ sung một câu: “Tạ Tần Vương ban thưởng. Tiệc rượu không cần, chuẩn bị chút thịt khô cho chúng ta là được. Tối nay chúng ta đi, cũng có thể sớm báo cáo tình huống nơi này cho Triệu Tư Mã!”

“Như thế cũng tốt!” Lý Thế Dân ngược mắt lên nhìn trên dưới đối phương.” Bản vương không miễn cưỡng hai vị tráng sĩ! Ngày sau nếu có chỗ cần, hai vị cứ việc tới tìm bản vương.”

Phát phát tay, hấn cho phép hai gia hỏa không biết điều nhấc bổng lui ra. Sau đó cầm lấy vò rượu, tự rót cho mình một bình. Rượu nóng hồi thuận theo yết hầu hạ xuống bụng, đốt lên ngọn lửa đầy bụng. Hai tiểu binh đều vô lễ như thế., Đại tướng quân kia còn không biết ương ngạnh cỡ nào. Phụ thân thế mà phong là loại người không biết cảm ơn như quận vương Bắc Lãng, còn đồng ý cho hấn chưởng quản toàn bộ quân vụ cùng dân chính Hà Bắc, thật sự là nuôi hổ gây họa! Hết lần này tới lần khác con hổ này còn rất cẩn thận, đánh nhau với Đột Quyết phía trước, còn không quên phái tâm phúc về tọa trấn sào huyệt...

“Tần Vương tức giận vô cùng?” Nhìn thấy sắc mặt Lý Thế Dân đã biến thành màu đen, Hầu Quân Tập không hòa hợp thỉnh thoảng truy hỏi một câu.

“Hấn phái người đưa người tới, ta hiện tại nợ hấn ân tình! Hấn xuất binh cứu ta, ta lại nợ hấn nhân tình. Ta tức giận, ta tức giận thì có thể làm sao? Hấn hiện tại cùng đại ca cấu kết với nhau, sau lưng có thái tử chống lưng. Ta bất quá chỉ là một vị vương, sao có thể so sánh với Đại Đường thái tử! Ha ha! A ha! Hảo, hay cho Phiêu Kỵ đại tướng quân, khai quốc quận vương!” Lý Thế Dân đem chén rượu ném mạnh xuống đất, mảnh sứ vỡ tung tóe khắp nơi.

“Lần này ta ở trong trường Lý tướng quân, nghe được một câu. Tần Vương có bằng lòng nghe ta nói hay không!” Thấy

Lý Thế Dân tức giận thành bộ dạng như vậy, Hầu Quân Tập cũng không vội, cười nhạt chén rượu vỡ trên mặt đất làm một đống, sau đó đứng thẳng lên, điềm tĩnh nói.

“Nói!” Ánh mắt Lý Thế Dân nhất thời sáng ngời, lửa giận bị quét sạch. Có thể khiến Hầu Quân Tập chú ý tất nhiên là quân tình cực kỳ trọng yếu. Bây giờ hiểu rõ Bác Lăng quân hơn một chút, biện pháp đối với Lý Húc trong tương lai cũng nhiều hơn một chút.

“Bọn họ nói, lòng dạ con người lớn bao nhiêu, bầu trời trên đỉnh đầu liên lớn bấy nhiêu!” Hầu Quân Tập cười cười, thấp giọng lặp lại.

Chương thứ bảy thịnh thế (Mười ba)

“Khanh khách!” Lý Thế Dân một hơi bị nghẹn trong cổ họng, vẻ tức giận trên mặt càng tăng lên.” Quân Tập đang nói ta lòng dạ hẹp hòi, quân Tập đi một chuyến về phía đại tướng quân bên kia, bản lĩnh lớn hơn không ít nha!”

Nhìn thấy mặt Lý Thế Dân đã biến thành màu xanh đen, Hầu Quân Tập lại không có nửa điểm sợ hãi, ngẩng đầu đón lấy ánh mắt sắc như dao của đối phương, cười đáp lại: “Hầu mỡ là Tần Vương bộ tướng, Hầu mỡ bản lĩnh dài bao nhiêu, cũng là vì Tần Vương trưởng. Lẽ nào Tần Vương không cho rằng như thế sao?”

“Được, được! Hay cho tên Hầu Quân Tập nhà ngươi!” Lý Thế Dân phần nộ tới cực điểm, ngược lại trong lòng trở nên trầm ổn, trợn tròn hai mắt nhìn Hầu Quân Tập, lạnh lùng nói: “Nói đi, ngoại trừ cái mồm này ra, ngươi rốt cuộc có bản lĩnh gì? Sao lại độc sức vì bản vương!”

Hầu Quân Tập nhẹ nhàng nhún vai: “Ta ít nhất biết người ngoài có người, trên trời còn có trời. Biết rõ phương hướng nỗ lực và mục tiêu của mình, sẽ không mù quáng tự đại, cũng sẽ không phải không nắm chắc dưới tàng cây địch nhân không nên thân cây!”

“Ồ?” Lý Thế Dân hận không thể đá Hầu Quân Tập ra khỏi quân trưởng, nhưng không thể không nén giận, kiên nhẫn lắng nghe.

“Thời điểm cầu viện, ta dẫn theo năm mươi huynh đệ Phi Hồ quân, mỗi người đều là tinh nhuệ trăm dặm chọn một. Thừa dịp người của Lưu Võ Chu chưa chuẩn bị, cứng rắn xông qua địa bàn của hắn. Đợi đến địa giới Hà Bắc, huynh đệ cùng tổn thất bốn mươi ba huynh đệ., Còn có bảy người nữa, sau khi kiên trì đến khi đến đại doanh Bác Lăng liền ngã xuống, không cách nào cùng mặt tướng trở về!” Đi theo Lý Thế Dân nhiều năm như vậy, Hầu Quân Tập sớm đã ăn ý với đối phương, thấy hắn cuối cùng cũng chịu nghe chính mình nói chuyện, vội vàng lấy sự thật làm chứng.

“Cho nên Lý Trọng Kiên phải tâm phúc đưa người trở về, tiện thể thị uy bốn vương!” Lý Thế Dân lạnh lùng nói, trong lòng vẫn khó nén nổi tức giận.

“Hắn có ý tứ thị uy hay không thì ta không biết. Nhưng đội quân tinh nhuệ Bắc Lãng này khẳng định không phải là tạm thời điều động hảo thủ chấp vá lại. Những người hợp lại tạm thời không phối hợp ăn ý được như vậy!” Hầu Quân cười cười, giải thích rất khẳng định.” Tính cả mặt tướng, ba mươi ba mươi một con ngựa tốt từ địa bàn của Lưu Vũ Chu nghênh ngang trở về., Ven đường có sáu trạm gác xông vào hai lần bị chặn đánh, bảy người bị thương, chạy nằm sấp xuống ngựa. Đánh địch hai trăm, không một ai tụt lại phía sau!”

Dứt lời, hắn ta bước đến thấp hơn để đồ ăn, ngồi trầm ngâm uống, không quan tâm đến sắc mặt Lý Thế Dân nữa.

Lý Thế Dân không tức giận nữa, trán nhăn thành một chữ Xuyên thật sâu. Phi Hồ quân là do hắn ta và Hầu Quân Tập, Trương Tôn Vô Kỵ tự tay sáng lập, phóng tầm mắt nhìn Đại Đường., Gần như không có bất cứ nhánh quân nào giống nhau có thể sánh ngang. Mấy năm nay, hắn luôn cho rằng chỉ Phi Hồ quân trong tay dù không thể đánh đồng với Bắc Lãng tinh nhuệ thì cũng không thua kém đối phương quá nhiều. Nhưng không ngờ, sức chiến đấu của đối phương đã cường hãn đến tình trạng khó có thể tưởng tượng. Ba mươi người xuyên qua địa giới của Lưu Vũ Chu mà một người không tổn hao gì., Mặc dù là khu vực giáp ranh phòng ngự sơ sẩy, cũng không khác thần thoại! Có thể nói, mỗi tên sĩ tốt lấy ra, thân thủ đều không thua gì Hầu Quân Tập. Mà dũng sĩ trong quân Bắc Lãng ít nhất còn có ba ngàn!

Một lần nữa rót chén rượu cho mình, Lý Thế Dân cầm trong tay một bên cười. Hắn ta cười mình là ếch ngồi đáy giếng, quá coi thường anh hùng thiên hạ. Hắn ta cười phụ thân bất công với mình., Lại trăm phương ngàn kế an bài Lý Trọng Kiên đến dưới trướng đại ca. Hắn cười nói mình không có hy vọng xây dựng lại thịnh thế một phen, nhưng vĩnh viễn không có cơ hội thực hiện. Không có bất kỳ một Hoàng đế nào sẽ đề độ của mình cầm trọng binh, đại quyền độc tài. Làm như vậy, tương đương việc hắn đem hai người đều đặt lên bờ vực.

“Tần Vương còn tính mưu đồ địa bàn của Lý Trọng Kiên sao?” Hầu Quân đã ăn no bụng, lười biếng nghiêng qua bên cạnh truy hỏi.

“Đánh hổ cần phải có thân thủ tốt!” Lý Thế Dân nhìn bàn tay của mình, thở dài trả lời. Đôi tay này vốn nên chấp chưởng quyền hành thiên hạ, sau này chỉ có thể cầm chén rượu và eo nữ nhân. Thiên ý như vậy, người ta có thể làm gì được đây?

“Hắn là đầu hổ. Tần Vương cũng không không chế được, đòi những người khác, chẳng lẽ có thể không chế được sao?” Hầu Quân Tập há miệng, lộ ra hai cái răng nanh đen xỉ.

“Quân Tập thì nói!” Thân thể Lý Thế Dân đột nhiên ngồi thẳng, thiếu chút nữa làm ngã nhào cái trước mặt.” Quân Tập nói, thái tử, thái tử cùng đại tướng quân..., chưa chắc hẳn đã không chế được đại tướng quân!” Trong nháy mắt cuồng hi khiến hắn thất thổ, khóe mắt gần như nhìn thấy nước mắt.

“Ta chưa nói gì!” Hầu Quân Tập duỗi lưng một cái, ngáp một cái.

“Người đứng là không có lương tâm!” Lý Thế Dân dùng sức đẩy Hầu Quân tập hợp lại: “Đứng dậy, ngồi xuống. Bản vương còn có chuyện muốn hỏi ngươi! Tin của đại tướng quân đâu rồi?!”

“Ta sợ Tần Vương xé ra, một mực không dám lấy ra ngoài!” Hầu Quân Tập cười ha hả vài tiếng, cởi xuống giày có mùi hôi ngập trời, từ cái chân bị trói lấy ra một phong thư, hai tay dâng lên cho Lý Thế Dân.

“Con heo nhà ngươi, muốn hun chết bản vương sao!” Lý Thế Dân bị mùi hôi thối và chân thối của hắn bôi thẳng vào mũi, nhanh chóng nhận lấy thư của Lý Húc đưa cho hắn, sau đó quay ra ngoài cửa phân phó: “Trưởng Tôn Vô Kỵ đâu. Sao còn chưa trở lại, tìm Trưởng Tôn Vô Kỵ cho ta. Còn có Lý Tĩnh, Trưởng Tôn Thuận Đức, Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối. Để bọn họ tới đây, cùng thương lượng phương án tác chiến tiếp theo!”

“Vâng!” Thị vệ ngoài cửa đáp ứng một tiếng, chạy chậm đi xa. Lý Thế Dân đứng dậy mở cửa sổ ra, trước tiên cho phòng một

chút gió, sau đó quay lưng về phía Hầu Quân Tập dò hỏi:
“Quân Tập, nếu như giao Phi Hồ quân cho người huấn luyện, Cô sẽ không can thiệp bất cứ điều gì. Người cần huấn luyện bao lâu thì huấn luyện đến ba mươi người!”

“Vĩnh viễn không có khả năng!” Hầu Quân Tập trả lời dứt khoát lưu loát, căn bản không cho Lý Thế Dân hy vọng.

“Vì sao?” Lý Thế Dân xoay người, không cam lòng truy hỏi.

Hầu Quân đi giày, đứng lên, dùng sức giẫm mạnh, chậm rãi đi đến bên cạnh Lý Thế Dân, phi thường thành khẩn nói: “Điện hạ có chỗ không biết, những binh lính kia không chỉ được huấn luyện ra. Dọc theo đường đi, ta suy nghĩ những chuyện này không ít. Phi Hồ quân ta huấn luyện trình độ cũng không kém, nhưng chỉ là hình như mà thôi, tinh, khí, thần nhi hoàn toàn khác Bác Lăng quân.”

Thấy Lý Thế Dân bán tín bán nghi, ông ta cười cười, tiếp tục bổ sung: “Ít nhất, người khác lấy bánh bạc đập. Huynh đệ Phi Hồ quân chúng ta sẽ không coi nó là sắt vụn. Càng sẽ không gặp Tần Vương cũng tốt, gặp Hầu mỗi cũng vậy, thái độ từ trong xương cốt đều không kiêu ngạo không tự ti!”

Sự thực hiện ngay trước mắt rõ ràng, Lý Thế Dân muốn không thừa nhận cũng không có cơ hội, thở phào một cái, bỗng nhiên nói: “Đúng là như thế, cũng may trong tay hấn chỉ có mấy ngàn kỵ binh. Nếu như có mười vạn tráng sĩ như vậy, thiên hạ dễ bị chơi bần! Phụ hoàng phong hấn làm Quận vương Bác Lăng, lấy Lý gia con cháu cùng liệt kê, triều thần còn vì thế tranh luận không ngớt. Ha ha, hiện tại xem ra, phong hào này một chút cũng không thấp chút nào a!”

“Dọc đường ta nói chuyện phiếm với bọn họ, cẩn thận tìm hiểu, cuối cùng cũng thám thính ra chút manh mối!” Hầu Quân Tập nhận lời Lý Thế Dân, tiếp tục nói: “Những binh lính này, có mấy lính già đi theo Lý Trọng Kiên nhiều năm, đại đa số, Lại là từ Bác Lăng chiêu mộ thành viên trái cây nhập ngũ. Vì để bọn họ an tâm tác chiến, Lý Trọng Kiên đều cấp ruộng cho mỗi người trong nhà, phát đạt phí tồn an gia. Có câu lo lắng lễ tiết, ăn mặc đủ nhục nhã. Lý Trọng Kiên để bọn họ kiếm được cơm áo phong y, ai cũng sống như quốc sĩ. Bọn họ

tự nhiên lấy quốc sĩ báo đáp. Khai văn võ hai khoa tuyển sĩ, thụ Điền Võ., Phần thưởng, dùng tài năng của con người mà không xuất thân từ đó. Ngày nào đó Đại Đường chúng ta cũng thi hành những quốc sách này, các huynh đệ đương nhiên tranh nhau vì nước mà chiến đấu. Nhưng bây giờ, Tần Vương, người xem triều đình Đại Đường của chúng ta có khác biệt lớn với triều đình trước hay không?”

“Phụ hoàng đã cố gắng hết sức để làm rồi. Nhưng chúng ta mới bắt đầu xuất gia, ít nhiều gì cũng nhờ họ Quan Lũng ủng hộ sau lưng. Cho nên chỉ có thể từng bước một, không thể dễ dàng đào bỏ căn cơ của chính mình!” Lý Thế Dân biết Hầu Quân Tập nói với mình tất cả đều là lời từ đáy lòng, trầm ngâm một chút rồi lặng lẽ trả lời.

Vì chính trị gian nan, hắn đã lĩnh hội sâu sắc. Mặc dù phụ thân dựa vào vũ lực cướp đoạt quyền bính, nhưng không thể không trọng dụng một chút kẻ xấu xa nổi tiếng ở tiền triều. Những kẻ đó gốc rễ vững chắc, liên lạc lẫn nhau không ngừng. Lý gia đã tận lực thúc đẩy thiện chính, nhưng dưới tròng điệp chống đỡ, sao có thể dễ dàng xoay chuyển lợi hại này?

“Chỉ sợ thế gia cũ chưa suy yếu. Thế gia mới lại nổi lên.” Hầu Quân Tập lắc đầu cười khổ: “Mặc dù là Hầu mỗ, vẫn nhớ mãi không quên xây dựng gia tộc của mình, để con cháu vĩnh hưởng phú quý.”

“Cái này không giống. Người là dựa vào công lao mà đi tới bước này. Đại Đường chúng ta, cũng tuyệt đối không chặn đường hiền tài đâu.” Lý Thế Dân vỗ vỗ bả vai của Hầu Quân Tập, cười an ủi. “Quân Tập, người lần này đi sứ quả thực có rất nhiều bản lĩnh. Không phải chỉ biết khua môi múa mép! Chuyện hôm nay chúng ta đã nói rồi., Bây giờ ta không cách nào trả lời người. Nhưng huynh đệ Phi Hồ quân chúng ta trước tiên có thể đem hai mục công phần thưởng cùng chế độ tuyển sĩ bên Bắc Lãng tổ chức thi hành. Phi Hồ quân nhân ít, mặc dù làm chút sự tình khác người, cũng sẽ không tạo thành động tĩnh quá lớn trong triều. Về phần truyền thụ Điền Điền., Đất phong của ta có một khối rất lớn, căn bản chiếu cố không nổi. Người có thể tìm Trương Tôn Vô Kỵ thương lượng, chia ra phần phi nhiều nhất, truyền cho những công sĩ trong Phi Hồ

quân. Đây là ruộng vườn tư nhân của ta, bất luận xử trí thế nào, các đại thần trong triều cũng không nói ra được cái gì.”

“Đa tạ Tần Vương điện hạ!” Hầu Quân Tập ôm quyền đứng nghiêm, hành lễ quân sự với Lý Thế Dân một lần nữa.

“Được rồi, được rồi!” Hai tay Lý Thế Dân đỡ Hầu Quân Tập, cười nói: “Đây không có người ngoài, huynh đệ chúng ta không cần câu thúc. Người lại nói cho ta biết, lần này ở Qua quận còn nhìn thấy chuyện gì mới mẻ. Nghe nói La Nghị cũng tham chiến, Hổ Bí thiết kỵ quân uy thế nào, có thể so được với Bác Lăng tinh nhuệ không?”

Hầu Quân tụ tập cười gật đầu: “Ta đúng là đã xem không ít thứ, cho dù là thuộc hạ của đại tướng quân vẫn luôn che giấu giấu giếm cho ta xem. Năm nay lưu dân từ Lưu Võ Chu bên kia chạy trốn tới Hà Bắc, đều được Thái Thủ quận Lan bố trí ở gần sông Tang Can. Xem ra sau này quận Bác Lăng sẽ coi quận là căn cơ để kinh doanh. Lưu dân có nền móng lập nghiệp đều cảm kích đến rơi nước mắt., Biển Lý Trọng Kiên thành phụ mẫu trùng sinh. Lưu Võ Chu nếu không cẩn thận, Lý Trọng Kiên thậm chí không cần xuất binh đánh hấn, trong vòng ba năm, hấp thu lưu dân là có thể hút khô Mã Ấp quận!”

“Lưu Võ Chu đáng đời.” Lý Thế Dân cười ha hả bổ sung một câu. Đám người Lý Tịnh còn chưa tới, hấn có đủ thời gian nói chuyện phiếm với Hầu Quân Tập.

“Về phần La Nghị, hấn xem ra định làm phú ông, đã hứa đem quyền kỵ binh Hổ Bí giao cho thái tử.” Hầu Quân Tập khẽ lắc đầu, trong mắt mỉm cười, “Thực lực công kích của Hổ Bí thiết kỵ bây giờ, khẳng định so với Bác Lăng tinh nhuệ còn cao hơn. Tương lai, Hổ Bí thiết kỵ còn là một bầy hổ, đầu lĩnh nếu đổi thành một con cừ non, ha ha...”

Chương thứ bảy thịnh thế (Thập Tam)

Hai người nhìn nhau cười, tâm tình trong nháy mắt trở nên thoải mái vô cùng. Mấy người Trương Tôn Vô Kỵ, Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, Lý Tịnh vừa vặn đi vào lúc này, nghe thấy Lý Thế Dân cùng Hầu Quân Tập cười đến quỷ dị, nhao nhao tiến lên nghe ngóng duyên cớ trong đó. Hầu Quân Tập có trả lời nghi vấn của mọi người hay không., Kéo ống tay áo của Phòng Huyền Linh, cười hỏi: “Huyền Linh, người học thức vẫn an, giải thích nghi hoặc thô lỗ cho ta. Cổ ngữ nhân nói “Thần tử đối đãi trên chủ nhân, hễ là đối đãi giống nhi tử đối đãi với phụ thân, tôn kính hơn nữa thuận theo”, câu nói này rốt cuộc có đạo lý!”

“Vâng! Tử viết: Phu hiếu, thiên chi kính, địa chi nghĩa, hành trình của dân chúng cũng vậy. Thiên địa chi kính, dân là thiên chi minh, nhân thiên chi lợi, thuận theo thiên hạ. Dựa vào giáo không nghiêm chỉnh mà thành, chính là không nghiêm mà trị.” Phòng Huyền Linh không rõ ý tứ câu hỏi của Hầu Quân Tập hỏi, suy nghĩ một chút rồi trả lời chi tiết: “Theo ý kiến của Phòng mỗ, hiếu chính là đệ nhất trật tự thiên hạ. Nhân thần chủ lấy trung, lấy hiếu chi đạo kéo dài. Trật tự đã định, thì trên dưới hài hòa, lấy khắc địch, thì không gì không có bất lợi!”

“Ồ!” Hầu Quân Tập mở trừng hai mắt, ý tứ đã nghe hiểu hoàn toàn. Tự mình bỏ qua Phòng Huyền Linh, quay đầu lại kéo lấy Trương Tôn Vô Kỵ, “Như thế, không có kỳ thỉnh giáo ta. Chuyện ngày xưa của Ngưu Thuấn phụ, gậy lớn thì đi, gậy nhỏ thì chịu. Có coi là hiếu thảo hay không?”

Vẻ mặt Trương Tôn Vô Kỵ bỗng dưng đỏ bừng, dùng sức xua tay Hầu Quân Tập, thấp giọng nói: “Lời này Khổng Tử sớm đã có kết luận, nếu như không đi, thì tương đương đẩy cha vào con đường bất nghĩa, đương nhiên là càng lớn bất hiếu hơn rồi!”

“Ha ha, ta hiểu rồi!” Hầu Quân Tập cười to vỗ tay: “Chẳng trách vừa rồi không kiêng kỵ vọng phong bỏ chạy, không phải mưu sự không tận tâm, mà là để tránh bị hãm Tần Vương bắt

nghĩa. Ha ha, ta rút cuộc vẫn là người thô lỗ, lại không biết chạy trốn!”

“Cái tên vô lại nhà ngươi!” Trương Tôn Vô Kỵ tức giận hung hăng xông về phía Hầu Quân tập hợp: “Vừa bò về từ bên trong đồng người chết nên muốn tìm ta. Ta không phải đưa người cho ngươi sao? Ba mươi tráng sĩ đó ngàn dặm xa xôi xả thân bảo vệ ngươi, ta chung quy không thể để ngươi ta cảm thấy Tần Vương phủ chúng ta thiếu lễ số, chậm trễ tráng sĩ!”

“Là nên đưa. Là nên đưa tiễn. Vừa rồi, là do Cô làm việc thiếu suy nghĩ.” Lý Thế Dân thấy hai gã tâm phúc làm âm ỉ, cười tiến lên tách hai người ra. “Thứ làm của Vô Kỵ chính là vì bỏ khuyết cho Cô. Mà Quân Tập lại như thần tử cổ đại, hiểu được chuyện xấu xa. Những năm gần đây, Cô có các người mới không phạm phải sai lầm lớn nào. Sau này còn thỉnh chư vị cứ vui lòng dạy ta, chúng ta đồng tâm trên dưới, cũng như Huyền Linh nói vậy, đến đây luôn luôn có lợi cho hần!”

Hầu Quân Tập vốn còn muốn giễu cợt vài câu Trương Tôn Vô Kỵ không có gánh vác nổi, nhìn thấy mưu chủ nổi giận thì làm con rùa đen rút đầu, nghe Lý Thế Dân vừa nói như vậy, cũng không thể làm gì khác hơn là phần nộ mà thôi. Mọi người lại nói mấy câu tình cảm, liền đem đầu câu chuyện chuyển sang chuyện chính. Lý Thế Dân từ một góc bàn nâng thư của Lý Húc viết cho mình., Trịnh Trọng hướng mọi người giới thiệu: “Sau khi nhận được thư cầu viện của Cô, đại tướng quân và thái tử đã phát binh ở quận Thiên Lan tới cứu. Cho nên mấy ngày gần đây thế công quân địch chợt yếu bớt. Cụ thể chi tiết chi tiết xuất binh, trước khi các người chưa đến, trẫm cũng không dám một mình mở ra xem., Việc quốc gia đại sự như thế, do mọi người thương nghị quần sách một chút mới có kết luận. Nếu một mình cô độc xem trước, khó tránh khỏi sẽ sinh ra phán đoán gia nhập vi chủ. Tính tình cô độc này một mình biết, có lúc cố chấp, đúng là như một người điên!”

“Tần Vương nói quá lời. Chúng ta nhất định sẽ dốc hết toàn lực, không phụ sự ủy thác của Tần Vương!” Đám người Phòng Huyền Linh vô cùng cảm động, cùng nhau khom người xuống, thành khẩn nói.

“Mọi người cùng nhau xem đi, Cô đặt nó lên bàn! Quân Tập, người mang rượu và thức ăn ra bên cạnh dịch đi, đừng làm vướng bận việc của mọi người!” Lý Thế Dân xòe lá thư màu trắng ra, trải dài một góc thấp trước mặt Lý Thế Dân.

Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, Trương Tôn Thuận Đức và đám người Lý Tịnh xúm lại quan sát tỉ mỉ. Cái kia viết rất ngắn gọn, chỉ nói cho Lý Thế Dân biết đệ nhất ba viện quân tướng và Hầu Quân tập hợp cùng xuất phát một ngày., Sau đó còn có đại quân lục tục chạy tới Hà Đông. Cho nên xin Lý Thế Dân nhất định thủ Lâu Ưu, ít nhất trong vòng một tháng không được để lang kỵ vào biên quan nửa bước. Cuối cùng, còn kèm theo một tấm bản vẽ, mơ hồ phác họa ra ba con đường tiến quân. Về phần viện quân đến phía sau Lý Thế Dân nên phối hợp thế nào, trong thư không đề cập đến một chữ!

Lạnh nhạt! Vô cùng lạnh nhạt! Đây là ấn tượng đầu tiên khi gửi thư cho đám người Trương Tôn Vô Kỵ. Dựa theo dự đoán trong lòng mọi người, lúc này đại tướng quân Lý Húc hẳn là đối với Tần Vương điện hạ càng thân mật hơn một chút mới đúng. Mặc dù tiếng gió Hoàng đế Đại Đường đang cơ chưa hẳn kịp truyền đến quận Phong, nhưng ý có Thái tử làm chỗ dựa liền không đem hành vi người khác đặt vào trong mắt., Phương thức hành xử với Lý Húc vô cùng không phù hợp với cách Lý Húc thường ngày: “Như vậy, lý do Lý Húc lạnh nhạt với Tần Vương có lẽ chỉ còn lại có một...” Trương Tôn Thuận Đức chau mày, ánh mắt ngưng tụ như châm.

Hắn chuyển ánh mắt nhìn sang Lý Thế Dân, lại phát hiện trong lời nói của mưu chủ căn bản không có vẻ gì là không vui, mà là đặt toàn bộ tâm tư vào quân vụ, vừa gõ gõ bàn, vừa lầm bầm: “Ba đường xuất kích, cùng tiến cùng một mạch. Khó đến mức Trọng Kiên huynh có nắm chắc không? Tuy quân Bắc Lãng vừa mới đánh một trận đại thắng, nhưng chung quy cũng không phải hi sinh hết!”

“Đại tướng quân hoặc nóng lòng thay chúng ta giải vây, không suy nghĩ cẩn thận. Hoặc là bị thắng lợi xông vào hôn mê, khinh địch liều lĩnh.” Phòng Huyền Linh đối với sách lược tiến binh do viện quân áp dụng cũng phi thường không xem trọng. Hơn nửa tháng qua tiếp xúc kinh nghiệm nói cho hẳn

biết., Từ đầu đến cuối Lang ky phi thường dũng mãnh thiện chiến, đồng dạng số lượng quân đội Trung Nguyên gặp phải Lang ky, căn bản không có bất cứ cơ hội chiến thắng nào! Cho nên!, Hấn tình nguyện viện quân ba đường hợp nhất, chậm rãi hướng Lô Lô Phiến quan tâm đường vòng. Cũng không muốn nhìn thấy nơi mình trở thành một mối nhử, chờ dưới thành bắt tất có thể thông dong đem viện quân từng người ăn. Tuy nếu viện quân tập trung đến một chỗ đường vòng mà đến, chính mình bên này cần thời gian kiên trì càng dài, đối mặt nguy hiểm càng lớn.

“Nhưng đại tướng quân lãnh binh kinh nghiệm phong phú, bên cạnh còn có La Nghệ biết Đột Quyết hư thực bồi, không nên phạm sai lầm sơ cấp này!” Trong chớp mắt, Phòng Huyền Linh lại lật đổ phán đoán lúc trước của mình.” Đại tướng quân sẽ không vì khinh địch mà làm ra bố trí này! Tình huống bên chúng ta thế nào?, Quân Tập chắc hẳn cũng nói cho hấn biết rất rõ ràng.” Ngẩng đầu lên, hấn đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Hầu Quân Tập mặt mũi đầy bất an: “Hầu tướng quân, người tổng cộng lưu lại quận Thiên mấy ngày?”

“Chỉ nghỉ ngơi một đêm. Sau khi đưa thư của Tần Vương đến, ngày hôm sau ta lập tức chạy về!” Hầu Quân Tập Tập nghe Phòng Huyền Linh hỏi, vội vàng giải thích giúp mình.” Khi ta ở Kỳ quận, vì khuyên đại tướng quân xuất binh., Hoàn toàn chính xác đem tình huống bên chúng ta nói nghiêm trọng một chút. Nhưng đại tướng quân cũng đã nói, chỉ cần ba lộ viện quân tiến vào trong mã ngói, lúc đầu nhất định phải từ dưới Lô Lô Phiến quan phân binh đến chặn đường. Áp lực bên chúng ta sẽ vì thế mà giảm đi, nắm chắc cũng sẽ cao hơn nhiều!”

“Vậy là đúng rồi!” Phòng Huyền Linh chậm rãi gật đầu. Không có tiếp tục dây dưa với Hầu Quân Tập về các chi tiết nguy hiểm. Đối phương hoàn toàn xuất phát từ hảo tâm, chỉ trích hấn không có bất cứ hiệu quả bổ cứu nào.” Ngày thứ nhất người đến, ngày thứ hai rời đi. Đại tướng quân trong thư nói sau khi người rời đi, hấn liền phát binh. Trừ phi trước đó có chuẩn bị, nếu không, hấn căn bản không kịp điều động quân lương cùng những đồ quân nhu khác.”

“Huyền Linh là nói thái tử và đại tướng quân vì cứu ta mà tự hãm hại địa bàn?!” Lý Thế Dân lấy làm kinh hãi, đột nhiên đứng dậy từ bên cạnh bàn trà.

“Không phải!” Bàn tay Phòng Huyền Linh co duỗi, tiếp tục tiến hành phân tích biểu hiện của viện quân.” Ta đoán chừng đại tướng quân sợ cứu viện không kịp thời, cho nên trước tiên phái một ít quân đội mê hoặc, làm cho hắn không dám toàn lực hành động. Đợi sau khi chuẩn bị tốt tất cả đồ quân nhu, chủ lực mới tiến hành giết về phía Lâu Phiên quan!”

Lời giải thích này rất hợp lý, cũng làm cho Lý Thế Dân âm thầm thở dài một hơi. Hắn không muốn lại nợ ân tình của Lý Húc, mặc dù viện quân dùng phương thức nào đến, hắn cũng đã thiếu nợ ân tình của Lý Húc. Từ sau khi phát sinh một chuyện nào đó., Trong lòng Lý Thế Dân cảm thấy vô cùng bội phục vị ca ca họ Khuyết này của mình khi còn trẻ. Phụng dưỡng, e ngại, thậm chí còn mang theo khoái ý tàn nhẫn. Có lúc hắn vô cùng sợ Lý Húc thông qua một phương pháp nào đó để nhận ra người chiến bại ở Hà Nam năm đó, thật ra là sau lưng mình đâm hắn một đao. Có lúc lại vô cùng hi vọng Lý Húc có thể phát hiện ra chuyện năm đó là do chính mình làm., Sau đó tìm thấy chính mình, ở trước mắt chính mình thống khoái chấm dứt ở đây. Như vậy, ít nhất hắn đem chính mình trở thành đối thủ ngang hàng, mà không phải như trước kia khắp nơi đều cần hắn phải thay hắn chiêu cố, ngoan đồng vô lại!

“Lý Trọng chắc chắn sẽ đi đường nào?” Sau khi ổn định lại cảm xúc của mình, Lý Thế Dân tiếp tục hỏi thăm đám người tâm phúc.

“Trong ba nhánh đại quân tất nhiên sẽ có một đường làm thực binh. Hai đường khác là giả. Chỉ cần khống chế tốt tiết tấu tiến quân, lương thảo nặng có thể sau chút vận chuyển đến. Nếu như lúc đầu phải phân binh ngăn cản, quân ta liền có thể tập trung lực lượng một đường đánh vào trong đó. Ở một điểm nào đó hình thành đột phá, liền có thể tiến quân thần tốc!” Câu trả lời của hắn là Đỗ Như Hối. So Phòng Huyền Linh thì ít hơn, nhưng lại càng rõ ràng hơn so với Phòng Huyền Linh., “Theo như ý nghĩ của ta, Lý Trọng Kiên sẽ mang theo chiến tranh, dọc đường Dương Nguyên. Ven đường có Tang khô

nước làm dẫn đạo, trở lực nhỏ nhất, lương thảo vận chuyển cũng thuận tiện nhất. Nếu không, mang theo hơn mười vạn đại quân tiếp viện trèo đèo lội suối, hao hết tinh lực!”

“Đúng là như thế!” Trương Tôn Tiễn Đức ủng hộ phán đoán của Đỗ Như Hối. “Đi qua Phi Hồ lĩnh vòng quá xa, dọc theo tường thành đi qua, đường xá lại quá gập ghềnh! Trừ phi Lý Trọng kiên có thể giống như lúc đầu, chủ yếu dùng dê bò bỏ cấp.”

“Chúng ta có thể phán đoán như vậy. Chắc chắn sẽ phán đoán như vậy. Đại tướng quân dụng binh, không thể theo lẽ thường được!” Trương Tôn Vô Kỵ không đồng ý ý ý của thúc thúc, lắc đầu phản bác. “Ta cho rằng là đi theo con đường then chốt, cũng là con đường mà mọi người cho rằng không có khả năng nhất. Con đường thẳng đường này ngắn nhất, hơn nữa xen ngang một chút là có thể trực tiếp phong kín đường lui. Chúng ta giáp công đại tướng quân nam bắc thành, chắc chắn không chiếm được phân thắng!”

“Quá nguy hiểm.” Đỗ Như Hối dùng hai chữ đánh giá phỏng đoán của Trương Tôn Vô Kỵ.

“Binh hành hiểm đạo, thu hoạch tất nhiên cũng lớn!” Trương Tôn Vô Kỵ cố chấp với kiến thức của mình.

“Nếu như trăm đến sắp xếp viện quân, cũng sẽ đi con đường này của Trường Thành!” Ý kiến của Lý Thế Dân nghiêng về phía Trương Tôn Vô Kỵ. Dù sao tuổi tác của hắn vừa mới hơn hai mươi, trong xương cốt mang theo nhuệ khí không sợ trời không sợ đất. “Cô cho rằng, dù sao chúng ta cũng phải ứng phó, dựa theo tình huống khó khăn nhất phát sinh, chứ vị cho rằng thế nào?”

“Không được!” Đỗ Như Hối rất không nể mặt, tiếp tục lắc đầu: “Ý của chúng ta là ở thủ quan, bất bại đã là thắng. Không cần phải cầu xa vời kết quả cao hơn, ngược lại còn mất hết chừng mực!”

Lúc trước Lý Thế Dân mạo hiểm trở lại Lâu Phiên công kích bên ngoài, đã ăn thiệt thòi rất lớn. Chẳng những không bằng đánh bại được ngay từ đầu, ngược lại còn liên lụy nương tử

quân tổn binh tổn tướng., Lý Uyển Nhi còn nằm trong quân doanh quận Nhạn Môn thì không nhìn thấy bất cứ hi vọng khôi phục nào, một số tướng lĩnh quân nương tử cũng bởi vậy mà mặt lạnh đối mặt với Lý Thế Dân. Việc này mọi người đều biết rõ nhân quả trong đó, nhưng ai cũng tận lực không nhắc lại. Đỗ Như Hối cũng quá trầm mê trong quân vụ, không chút do dự nói ra những lời không nên nói.

Dứt lời, trong phòng yên tĩnh. Sắc mặt Lý Thế Dân giống hết tháng sáu, trong khoảnh khắc đã đầy mây đen. Mắt thấy hấn ta sắp không khống chế nổi mình, Trương Tôn Vô Kỵ khẽ ho khan một tiếng, cười nói: “Thật ra thì chỗ chúng ta là quyền uy nhất của Hầu Quân Tập. Dù sao hấn cũng từng đi qua quận Thiên, so với bất kỳ người nào, rõ ràng là hư thực bên phía đại tướng quân hơn!”

“Đại tướng quân căn bản không định nói với ta là ngài ấy chuẩn bị đi đường nào.” Hầu Quân Tập thấy Trương Tôn Vô Kỵ đem lửa hướng bên cạnh mình dẫn tới, vội vàng xua tay phủ nhận.” Lúc ấy Hầu mỗ vội vã trở về phục mệnh, cũng không hỏi đại tướng quân sẽ phái binh như thế nào, ai ngờ ông ấy lại chơi chiêu này với chúng ta, ngay cả câu trả lời chính xác cũng không cho!”

“Chắc hấn đại tướng quân sợ người rơi vào tay bắt buộc. Tự nhiên không thể để lộ quá nhiều quân tình.” Lý Tịnh một mực trầm mặc không nói tiếp lời, thấp giọng biện giải giúp Lý Húc.” Quân Tập có thể nói một chút tình huống người chúng kiến tại Kỳ quận, càng kỹ càng tốt. Ta luôn cảm thấy an bài này quá kỳ quặc!”

“Sức chiến đấu của thiết kỵ Hồ Bí rất cường hãn. Sức chiến đấu của quân Bác Lăng rất cao. Bọn họ được ba mươi người đưa về, dọc đường vượt cửa ải trăm tướng, một mình không tổn hại!” Hầu Quân suy nghĩ một chút rồi nhanh chóng tổng kết.

Bị hấn và Lý Tịnh ngắt lời, sự tức giận trên mặt Lý Thế Dân chậm rãi biến mất. Nghĩ nghĩ, thấp giọng ra lệnh: “Người đem những lời vừa rồi nói với ta lặp lại một lần nữa với mọi người.

Hiểu rõ tình huống bên kia, chúng ta mới có phán đoán chính xác được!”

Hầu Quân gật đầu, đem kinh nghiệm cầu viện của mình cùng với kiến thức trên đường trở về Thiên quận kể rõ ràng. Tính cả mình cũng bị mệt mỏi ngất đi, ý đồ lừa gạt đám người Lý Húc., Mà sau khi đối phương phát hiện ra chân tướng sự tình căn bản không đáng kể cũng nói ra. Bọn người Phòng Huyền Linh nghe xong, càng cảm thấy mê hoặc. Mơ hồ cảm thấy động tĩnh viện quân tuyệt đối sẽ không đơn giản như mình đoán, nhưng cụ thể phức tạp đến trình độ nào, một chút manh mối cũng không tìm được.

“Quân Tập nói, đại tướng quân lập tức cho người chín mươi ba con ngựa tốt Đột Quyết?” Trầm ngâm một lát, Lý Tịnh tiếp tục hỏi.

“Vâng! Đại tướng quân làm người đúng là có chỗ độc đáo riêng. Hầu mỗi đến giờ vẫn còn cảm kích.” Hầu Quân Tập gật gật đầu, có chút cảm khái trả lời. Nếu như không phải vì chủ công nhà mình, hẳn một chút cũng không muốn đối địch với Lý Húc. Người kia tính tình bướng bỉnh, nhưng là bạn tốt hiếm có. Ít nhất, kết giao với hắn, người vĩnh viễn không cần lo lắng ngày nào đó hắn sẽ đâm sau lưng người một đao.

“Đại tướng quân ra tay đủ mạnh. Chiến mã trong tay hắn có rất nhiều sao?” Lý Tịnh gật gật đầu, tiếp tục truy vấn.

“A Sử kia nhờ Lỗ bại gia tử kia, một mình đào tẩu, đem toàn bộ chiến mã dê bò đều ném cho đại tướng quân!” Nhắc tới việc quân Bác Lăng thu hoạch, Hầu Quân hăm mộ vỗ đùi.” Ta nghe nói, trước mắt chẳng những đại tướng quân cùng thái tử hai người chiến mã vô khuyết. Ngay cả bọn giặc cỏ tham gia náo nhiệt cũng biến bộ kỵ binh!”

“Không trải qua huấn luyện hàng năm, bộ tốt không biến được kỵ binh!” Lý Tịnh cười lắc đầu, “Nhưng mang bộ binh, so với bộ binh thuần bộ cũng nhanh hơn nhiều.” Xoay người, hắn hướng Lý Thế Dân nhẹ nhàng chấp tay: “Theo mặt tướng, chỉ sợ ba nhánh đại quân này đều là nghi binh!”

“Được sư nói đại tướng quân lại mạo hiểm nhiều hơn?!” Đỗ Như Hối nhảy lên một bước, trợn tròn mắt truy vấn.

“Vâng!” Lý Tịnh nhẹ nhàng gật đầu.

Ba người Trưởng Tôn Vô Kỵ, Hầu Quân Tập, Phòng Huyền Linh lập tức hiểu rõ hướng đi của viện quân. Trưởng Tôn Thuận Đức phản ứng hơi chậm, vẫn còn vuốt chòm râu suy tư. “Bộ binh mã? Chẳng lẽ bọn họ đi con đường nào và binh chủng còn có quan hệ? Đồ, Đồ Lai!” Đột nhiên, ông ta giống như bị rần rần, phát ra tiếng kêu to: “Bản vẽ đến đây, người đến, cầm bản đồ cho lão phu!”

Trong lòng Lý Thế Dân cũng có phán đoán của riêng mình, không tính toán với sự vô lễ của Trưởng Tôn Thuận Đức, cười phân phó thị vệ ngoài cửa đi lấy địa đồ., Dư đồ trải ra, đoàn người vây quanh địa đồ da dê ở bờ Đông Bắc, một lần nữa phỏng đoán phương thức dụng binh của Lý Húc một lần nữa. Ba đường đại quân bị coi là nghi binh đánh vào vị trí tương ứng, đối sách khả năng của người Đột Quyết cũng từng cái dùng đan thanh đánh ra. Ánh mắt mọi người lại không để ý tới những mũi tên này nữa, gắt gao rơi vào khu vực bắc so với Mã Ấp quận.

Ở phía bắc Yên Sơn, ngoài tường thành còn có một mảng danh tiếng hơn thuộc về Trung Nguyên, nhưng bị gia tộc A Sử kia mượn đi nghỉ ngơi lấy lại sức, hơn nữa còn là vùng đất màu mỡ không thể trả lại. Trên bản đồ gọi là quận Định Tương, gia tộc A Sử ở nơi đó dựng nên răng nanh của mình!

Từ Tương gia bảo của Lý Húc trước mắt đóng quân đến phiền phức, cho dù là đi con đường nào cũng đều quay đầu hướng nam, hơn nữa dọc đường còn bị ngăn trở tầng tầng lớp lớp. Nhưng từ Tương gia bảo đến Định Tương thì từ Tương gia bảo., Lại gần như có thể vẽ một đường thẳng đi ra, đường thẳng kia ở ngoài tường thành, Yên Sơn Bắc, chính giữa là bãi sa mạc hoang vắng không người. Không có mấy người Trung Nguyên biết đường đi ở nơi nào, Đột Quyết Mục Nhân cũng ít khi đi con đường này. Nhưng năm đó Hồ Bí Đại Tùy vì cứu viện đồng minh Đột Quyết của mình mà rất ít khi đi tới đó., Cũng tức là ban đầu chắc chắn phụ thân khả hãn khả hãn khả

hắn đã từng sáng tạo ra kỳ tích từ U châu trong nửa tháng đã giết đến Định Tương. Năm đó Hồ Bí thiết kỵ vẫn còn, từ Kỳ quận đến Định Tương còn muốn gần hơn một phần ba khoảng cách từ U Châu đến Định Tương.

“Hay cho một Phi tướng quân!” Lý Thế Dân thấp giọng tán thưởng. Trong ấn tượng của hắn ta, chính là Lý Húc mới dám sử dụng một đòn tàn nhẫn như vậy, cũng chính vì Lý Húc mới xứng đáng kỳ mưu như vậy. Thừa dịp lúc viện quân và mục tiêu đang lưỡng lự bất định., Mấy vạn bộ binh cười tuấn mã đã vọt tới hang ổ của người Đột Quyết. Đa số thê tử và mẹ con của Đột Quyết đều sắp xếp ở Định Tương, bọn họ vất vả đoạt được vàng bạc châu báu cũng đặt ở thành Định Tương. Phía trước đang hùng hực đánh nhau, đột nhiên nghe được lão bà con và quan tài tích lũy nhiều năm đều mất, thử hỏi còn có ai muốn tiếp tục chiến đấu nữa?

Đến lúc đó, chính mình dẫn dắt Lâu Lâu Phiên quân dốc toàn bộ lực lượng, gắt gao cắn chặt cái đuôi bắt buộc. Một đường truy vong đuổi đuổi Bắc, lúc trước vô luận thất bại bao nhiêu lợi nhuận đều có thể thu về cả vốn lẫn lời! Điều đáng tiếc duy nhất là lại để ca ca kiến lập được đại công, lại làm cho địa vị của hắn vững chắc không chỉ một chút xiu xiu!

“Nếu như quân Bắc Lãng thực sự tập kích hang ổ bắt buộc phải ở đây, khi bắt đầu phát hiện thì sẽ ứng đối như thế nào?” Muốn ép buộc mình bình tĩnh lại tâm thần, Lý Thế Dân tư vấn các tâm phúc.

“Hắn có thể vừa đánh vừa lui, thoát khỏi sự đuổi giết của quân ta, sau đó lui sâu vào sâu trong thảo nguyên để chinh trồng khu chiêng!” Phòng Huyền Linh ngẫm nghĩ rồi cười trả lời.” Nhưng sau trận chiến này, trong vòng năm năm, người Đột Quyết không còn sức lực xuôi nam!”

Thời gian năm năm, đủ để Đại Đường thống nhất Trung Nguyên. Đến lúc đó, tập hợp toàn bộ lực lượng Trung Nguyên, đầu tiên là khả hắn muốn ngóc đầu trở lại, chắc chắn cũng sẽ bị đụng phải đầu rơi máu chảy.

“Nếu như ta là người bắt buộc, tất nhiên sẽ không để ý tất cả mà làm phiền.” Đến thời điểm vốn nên hoan hô, nét mặt Hầu

Quân Tập lại trở nên cẩn thận hơn. ” vợ không còn, có thể tái cưới lại. Con không còn, có thể tái sinh. Tài bảo không còn., Có thể cướp lại, chỉ có thể sĩ khí không thể tiết lộ, nếu không có chết không sống được. Phá vỡ Lâu Phiên quan, ít nhất có thể ở Hà Đông cướp đủ. Có tài bảo cùng lương thực, còn có tiếp tục ở nam hạ cướp nhà cướp xá hoặc là bắt thưởng đón đánh động lực của Lý Húc. Tối thiểu, có thể thắng lưỡng bại câu thương!”

“Hầu tướng quân nói không sai!” Đỗ Như Hối chân chờ trong chốc lát, thấp giọng hưởng ứng. “Theo phán đoán của ta, lúc đầu chỉ có thể bị ép bí quá hóa liều. Tàn Vương điện hạ xin làm hai chuẩn bị, không thể chỉ nghĩ tới việc đuổi giết quân địch ngược lại còn làm mất đi căn cơ để chúng ta lập thân!”

Tuy Lý Thế Dân không thích cách nói chuyện và ngữ khí của Đỗ Như Hối, nhưng không thể không thừa nhận phán đoán của ông ta có đạo lý nhất định. Đột Quyết là xuất thân du mục, không giống như người Trung Nguyên có khái niệm gia đình và căn cơ rõ ràng. Đánh mất Định Tương, lại đổi lấy Hà Đông., Đối với chuyện từ trước đến nay, không tính là chịu thiệt. Hơn nữa nếu Lý Húc thật sự đi đánh lên Định Tương, chắc chắn nhân mã sẽ không vượt quá hai vạn. Chỉ cần lúc đầu có thể cam đoan quân đội nhà mình không loạn, sau khi ăn Lâu Lâu Phiên quân là có thể Từ Ban Sur, đoạt lại Định Tương lần nữa.

Nguy hiểm chiến bại, Lý Thế Dân không muốn liều mạng. Hẳn thậm chí không hy vọng phải liều chết đến cùng với lúc trước, để trả giá lớn để tiêu diệt quân địch một cách chắc chắn.” Có thể khiến đầu tiên không cường công Lâu Hạo phiên toái? Không liều mạng với chúng ta?” Vốn nguyên tắc nào đó, hẳn ôn hòa hỏi, trong ánh mắt tràn ngập bình tĩnh.

“Dựa theo kinh nghiệm mặt tướng, người Đột Quyết vô cùng bất nạt kẻ yếu. Chúng ta ở trên Lâu Phiên, biểu hiện càng ngày càng cường đại, các tôi tớ dưới trướng càng không dám đánh quá mạnh. Dùng loại phương pháp này cầm chân hẳn, đến khi Định Tương thất thủ truyền tin tức ra. Đến lúc đó, tất nhiên sẽ tổ chức binh mã điên cuồng tấn công Lâu Lâu Hạo., Đám tôi tớ đã nếm trải thua thiệt cũng phi thường kiêng kỵ chúng ta.

Cho nên, chúng ta chỉ cần có thể chống đỡ được một kích tát đập nổi chìm thuyền, chuyện còn lại, liền chỉ có thể đuổi tử trực bắc!” Lý Tịnh nghĩ một lát, đầu tiên đưa ra đáp án.

“Nếu như không chịu nổi thì sao? Quân ta và nương tử quân đã tổn thương rất lớn, cho dù ngăn được đợt sóng điên cuồng cuối cùng, chỉ sợ cũng chỉ làm mai mối với người khác thôi!” Trương Tôn Thuận Đức đi lên trước, lạnh lùng xen vào.

“Mặt tướng không cho rằng chúng ta không chống đỡ nổi!” Lý Tịnh khom người với đôi phương, sau đó chậm rãi lui ra bên cạnh bản đồ. Hắn có thể đoán được Trương Tôn Thuận Đức muốn làm gì, cũng có sách lược tránh cho quân phòng thủ nguy hiểm hơn. Nhưng một số chủ ý nào đó lại vi phạm giới hạn làm người của hắn, không đến vạn bất đắc dĩ quyết không thể ném ra.

“Được sư thật không có biện pháp khác? Không cần, hay là không thể?” Trương Tôn Thuận Đức lại mặc kệ Lý Tịnh thoái nhượng thế nào, lần lượt khổ sở bức bách.

“Tiền bối không ngại nói biện pháp của ngươi ra, giao cho mọi người bàn bạc!” Lý Tịnh lại lui nửa bước, thấp giọng trả lời. Hiện tại hắn hoàn toàn che chở dưới cánh Lý Thế Dân, cho nên không dám đắc tội bất cứ đồng liêu nào. Trong quân đã có một số lời đồn, nói Đại Đường hoàng đế bệ hạ luôn muốn điều hắn tới chỗ hắn. Chỉ là chịu đựng Tần Vương mới tạm thời không đưa ra quyết định cuối cùng. Mà một khi bị điều đến chỗ hắn, Lý Tịnh biết, cái bảo vệ ô trên đầu mình cũng sẽ không còn. Hoàng đế Đại Đường không phải là người thông minh, năm đó buông bỏ Sát Tử Chi Nghĩa thù chuốc hận là vì hàng phục, hôm nay đã bị hàng phục hoàn toàn, định tâm hoàn sẽ tận dụng!

“Đột Quyết thật sự bắt nạt kẻ yếu sợ cứng!” Trương Tôn Thuận Đức cười lạnh nhún vai. “Cho nên, chúng ta càng không thể mạnh hơn kẻ địch. Chiến bại nhờ cậy Lỗ đã làm cho ông ta nghi ngờ không thôi, chúng ta tỏ ra mạnh mẽ, chỉ có chọc giận ông ta. Không bằng tỏ ra yếu thế! Chỉ cần chúng ta lần lượt, lại chủ động yếu thế nhưng không chịu buông bỏ

quan tài, lúc đầu chắc chắn khả hãn sẽ cân nhắc xem có nên kéo ông ta vào trong Lâu Lâu Hạ hay không!”

“Vạn nhất hãn đoán được Lý tướng quân có thể đánh lên Định Tương, chủ động rút quân thì sao?” Đỗ Như Hối giận dữ chất vấn.

“Vậy thì Lâu Lâu Phiên lập tức giải quyết, Trung Nguyên chuyển nguy thành an.” Trương Tôn Thuận Đức tiếp tục cười lạnh: “Trực Minh người lúc trước đã từng nói, mục đích quân ta là bảo vệ Lâu Phiên, không bại chính là đại thắng.”

“Trong lúc nhất thời, còn chuyện kia. Những lời Đỗ mỗ nói lúc trước là thành lập trên cơ sở cho Lý tướng quân., Chúng ta đã đoán ra tám chín phần mười Lý tướng quân đang trên đường đi tới Định Tương, thì không thể chỉ cân nhắc an nguy của chính mình. Một khi kế nghi binh của Trương Tôn đại nhân đã sợ hãi, bên phía Lý tướng quân và Thái tử điện hạ chắc chắn phải đối mặt một trận ác chiến. Trên thảo nguyên lấy kỵ binh đấu kỵ binh với kỵ binh., Nhân số địch lại gấp mười lần huynh đệ dưới trướng Lý tướng quân. Đây chẳng phải là chúng ta cố ý đẩy hãn vào chỗ chết hay sao?!” Ánh mắt Đỗ Như Hối như đao đâm thẳng vào tâm phòng Trương Tôn Thuận Đức. Hãn có thể nhìn thấy Trương Tôn Thuận Đức đang suy nghĩ điều gì. Những thủ đoạn trong bụng người này kỳ thật không giấu diếm bất cứ chỗ nào, chỉ là đoàn người đều không muốn đâm thủng mà thôi.

“Đỗ lang trung vội cái gì?” Trương Tôn Thuận Đức liếc mắt nhìn đối phương một cái, thản nhiên nói.” Lý tướng quân đánh lên Định Tương, chỉ là một phán đoán của chúng ta mà thôi. Chưa chắc đã là thật. Mà cho dù là chúng ta phán đoán chính xác, từ đầu đến cuối chắc chắn sẽ bị kế nghi binh của chúng ta làm cho kinh động mà bỏ chạy, vẫn còn khoảng năm năm phần. Hai năm phần tích lũy lại., Phong hiểm mà Lý tướng quân phải đối mặt còn chưa tới ba thành, có gì phải lo lắng chứ? Mà như đề nghị vừa rồi của dục sư, lại là khiến cho chúng ta mạo hiểm hơn bảy thành bị tiêu diệt, đạt được công danh của người khác. Hai bên so sánh, nên áp dụng sách lược nào, mọi người tự nhiên minh bạch!”

“Trưởng Tôn đại nhân!” Đỗ Như Hối tức giận đến mức toàn thân run rẩy: “Ngày thường người giết dây Tần Vương rình coi ngôi vị hoàng đế, ta cũng không nói nhiều nữa. Dù sao Thái tử gầy yếu, không phải lựa chọn của Minh quân. Nhưng ngày thường tranh chấp giữa Tần Vương và Thái tử, là chuyện nhà Lý gia, thắng thua không quan tâm vận nước. Hôm nay, chúng ta đối mặt với kẻ thù bên ngoài, người lại giết dây Tần Vương làm người thân đau đớn, kẻ thù không sợ hãi sử gia sao?”

” Sử gia?!” Trưởng Tôn Thuận Đức cười lạnh đánh giá tất cả mọi người: ” Sử gia viết thế nào, còn không phải do người thắng định đoạt hay sao? Không cần nói ta không có ý hãm hại Lý Trọng Kiên. Cho dù bị hãm hại, ai có thể chứng minh được? Người nọ chính là một con hổ có cánh, lại trèo lên ngọn núi cao này của Thái tử điện hạ! Hôm nay chúng ta không giết hắn, tương lai khó tránh khỏi chết dưới tay hắn!”

Không ai có thể phủ nhận lời nói thật của hắn. Tần Vương và Thái Tử thế như nước với lửa, sớm muộn gì Lý Uyên cũng sẽ không áp chế nổi. Cho dù khi Lý Uyên còn sống vẫn có thể áp chế được, một khi Lý Uyên còn sống thì cả trăm năm sau đó..., Lý Kiến Thành cũng sẽ không cho Tần Vương bất cứ trái cây nào ăn. Đến lúc đó, chỉ sợ tất cả những người thân cận với Lý Thế Dân, đều phải đối mặt với thanh cương đao trong tay Thái tử. Nếu như Lý Húc nhân cơ hội này trộn lẫn tiền vào, chỉ sợ hôm nay tất cả mọi người đang ngồi ở đây đều phải chết không có chỗ chôn.

Nhưng lời nói của Đỗ Như Hối lại tựa như sét đánh, một bên là kẻ thù bên ngoài, một bên là minh hữu trượng nghĩa đến cứu viện, đoàn người trăm phương ngàn kế đi hại hắn, chẳng lẽ không sợ bị Thanh Sử lưu lại tiếng máng hay sao?

“Ha ha ha ha, ha ha ha ha ha!” Đang lúc Lý Thế Dân do dự không dứt, bên tai đột nhiên truyền đến một hồi cười to. Hắn có chút tức giận quay đầu lại, trông thấy xưa nay ngoan ngoãn khiêm tốn, đi tòng quân Phòng Huyền Linh cười đến gập ghềnh, mặt mũi tràn đầy nước mắt., “Trưởng Tôn, Trưởng Tôn đại nhân!” Ánh mắt Phòng Huyền Linh không chịu đối chọi với ánh mắt phần nộ của Lý Thế Dân, ngón tay trực tiếp điểm

về phía Trương Tôn Thuận Đức “Trương Tôn đại nhân nếu kiêng kị Lý Húc như thế, lại không để tâm đến việc mắng chửi sau lưng như thế, tại sao không trực tiếp viết một phong thư xuống dưới thành., Bất Lý tướng quân có thể áp dụng hành động báo cáo ban đầu một tiếng? Nếu là như vậy, lúc đầu chắc chắn sẽ là Ban Sư, Lâu Lâu Phiên lập tức giải quyết. Lý Trọng Kiên và Thái Tử điện hạ cũng sẽ bị truy sát đến cùng, tránh cho đoàn người trong tương lai đối diện bất cứ phiên phức nào? Nói không chừng từ đầu chắc chắn khả hãn còn biết ơn báo đáp, thưởng cho quan lớn đảm đương. Dù sao đại nhân chỉ vì kiến công lập nghiệp, cần gì phải ngại là vì Đại Đường, hay là vì Đột Quyết?”

“Người ngậm máu phun người!” Lần này đến phiên Trương Tôn Thuận Đức run rẩy, chỉ vào mũi Phòng Huyền Linh mắng to. Phòng Huyền Linh không để ý tới lão nữa, quay đầu lại, khom người với Lý Thế Dân. “Phòng mỗ không có bản lãnh gì, sẽ không ở chỗ này làm chậm trễ tiền đồ tốt của Tần Vương điện hạ nữa. Xin cho phép ta từ quan quy ẩn, tìm một chỗ thanh tịnh sống quãng đời còn lại. Ngày sau chư vị thân bại danh liệt, cũng có người thu nạp di cốt cho chư vị!”

“Người, lão phu hiện tại làm thịt người!” Trương Tôn Thuận Đức tức giận đến mức cơ hồ hộc máu, đuổi tay ra, liền rút đao từ bên hông ra. Không đợi ông ta nâng đao quá vai, Lý Thế Dân xông lên, tóm lấy cổ tay ông ta.

“Trương Tôn đại nhân, trong mắt ngươi còn cô độc sao?” Sắc mặt Lý Thế Dân tái nhợt, trợn tròn hai mắt chất vấn. Lúc này Trương Tôn Thuận Đức mới ý thức được mình thất thố, cúi đầu, hèn hèn giải thích: “Hắn, lời nói xấu hắn đả thương người. Nguyên rửa mọi người không được tử tế! Hắn căn bản không để Tần Vương điện hạ vào trong mắt, chỉ lo mình có thể vớt được thanh danh tốt hay không thôi!”

Lý Thế Dân khẽ lắc đầu, hơi dùng sức đoạt lại bội đao từ trong tay Trương Tôn Thuận Đức.” Huyền Linh và Khắc Minh nói đúng. Trận chiến này là do Trung Nguyên đánh, ta không thể chỉ nghĩ tới việc làm khó dễ với đại ca được. Quốc sự cuối cùng vẫn phải đặt ở trước gia sự.”

Dứt lời, hắn vút đao xuống đất, cúi đầu thật sâu về phía Phòng Huyền Linh: “Tạ ơn Huyền Linh dạy ta. Huyền Linh có thể lưu lại hay không, để tránh ta lại hồ đồ?!”

“Nguyện vì Tần Vương mà mưu đồ!” Phòng Huyền Linh không nghĩ tới Lý Thế Dân lại từ gián ngôn như vậy, lại có thể lễ hiền sĩ như thế, trong lòng cảm động đến tột đỉnh.

Trưởng Tôn Thuận Đức thấy mọi việc đã xong, tức giận hừ vài tiếng, lầm bầm nói: “Nếu Tần Vương đã khăng khăng nuôi hổ, ta cũng không còn lời nào để nói. Chỉ sợ một ngày nào đó, ta nhất định sẽ chết trong tay hắn!”

“Ta không tin sẽ chết trong tay hắn.” Lý Thế Dân lắc đầu cười, ánh mắt sắc bén có thể xuyên thủng tất cả.” Có người giúp đỡ, ta không tin sẽ bại dưới tay thái tử và hắn. Huống hồ, cuộc đời gặp được đối thủ như vậy, không phải sung sướng sao?!”

Chương thứ bảy thịnh thế (Thập Tam Hạ)

“Tần Vương nhất định là bị tức đến choáng váng rồi!” Trương Tôn Thuận Đức ngược mắt lên, bình tĩnh nhìn Lý Thế Dân. Đột nhiên, ông ta phát hiện người thanh niên trước mặt dường như là mình nhìn nó lớn lên vô cùng xa lạ, khí phách, khiêm hòa, thẳng thắn thành khẩn, giao hoạt, hầu như các loại khí chất mâu thuẫn quần quýt lấy nhau, khiến người này cười như một đám sương mù, ai cũng không có cơ hội vạch trần chân tướng sau này.

“Cứ quyết định như vậy đi!” Lý Thế Dân vẫy vẫy cánh tay, giờ tay nhắc chân trần ngập hương vị dương cương.” Dược sư, hai người người tập trung mưu đồ, bày tỏ ý đồ tác chiến mạnh hơn địch. Tốt nhất là cho lúc bắt đầu phải chịu chút đau khổ, miễn cho hán cảm thấy chúng ta thắng mà không võ. Không kiêng kỵ phương án tác chiến., Người với hai người Huyền Linh phụ trách sắp xếp lương thực quân nhu, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị đuổi giết quân địch. Khắc Minh, tính tình của người cẩn thận, chịu trách nhiệm chuẩn bị một bộ phương án khác, tức vạn nhất hôm nay chúng ta phán đoán sai lầm., Làm sao để đảm bảo Lâu Lâu Phiên không rơi vào tay địch nhân. Ta phái Trương Tôn thúc thúc hiệp trợ người, vừa rồi tranh chấp chính là cần phải thảo luận, sau này tranh luận loại này khẳng định còn rất nhiều, mọi người ai cũng không thể đem hỏa khí khi tranh luận đưa đến chính vụ hằng ngày!”

“Thuộc hạ cần tuân lời Tần Vương dạy bảo!” Các văn võ võ cùng lên tiếng đáp ứng, đều vì chủ công có thể thông tình đạt lễ như thế mà cảm thấy vinh hạnh.

Lý Thế Dân hài lòng gật đầu với mọi người: “Trời không còn sớm nữa. Các người cũng về nghỉ ngơi đi. Sáng mai, chúng ta chính thức bắt đầu chuẩn bị hậu sự cho lang kỵ!”

“Nặc!” Mọi người bị Tần Vương ví dụ chọc cho cười một tiếng trong lòng, khom người theo thứ tự thối lui khỏi quân trướng. Thừa dịp người khác không chú ý, Trương Tôn Thuận

Đức lặng lẽ giật giật ống tay áo của cháu mình Trương Tôn Vô Ky, sau đó hướng bóng Tàn Vương phản chiếu trên vách trướng ra sức nổi. Trương Tôn Vô Ky cười vuốt cái ót của mình, sau đó lại lắc lắc đầu, bỏ lại Trương Tôn Thuận Đức, đi theo từng người một.

“Gia hỏa không gánh nổi! Vô trách Quân Tập lão kết người!” Trương Tôn Thuận Đức oán thăm, thân ảnh càng lộ vẻ cô độc. Gã cố đuổi sát mấy bước, đi lên mấy người trẻ tuổi phía trước, lại phát hiện chân mình đã không còn linh quang như năm đó.

Hắn biết mình đuổi theo cũng không nói gì. Mấy trợ thủ đang hưng phấn bàn tán về câu nói “Chẳng phải khoái lạc của Lý Thế Dân!” kết luận, câu nói của Dạ Phong bị câu nói của hắn nhét vào tai. Mấy năm gần đây, tên của Lý Húc như chim hót sáng sớm, mỗi ngày đều sẽ xuất hiện bên tai bọn họ., Gần như ngày ngày không ngừng nghỉ. Vô luận tán thưởng hay trung thực cũng thế, hủy đi cổ hủ cũng tốt, cho dù là ai cũng không thể bỏ qua sự tồn tại của hắn. Hắn tựa như một cỗ xe ngựa đi trên những con đường khác nhau, càng lúc càng xa., Đồng thời cơ hội vĩnh viễn vô cùng sánh vai mà chạy. Đối với một đạo bất đồng như vậy, người đáng tôn kính, nếu không thể trở thành bằng hữu với hắn, trở thành đối thủ cũng là một chuyện đáng ăn mừng.

Đường đường chính chính đánh bại hắn, khiến hắn thua tâm phục khẩu phục. Mà không phải dựa vào âm mưu cùng thủ đoạn sau lưng, nếu không, cho dù thắng, cũng khó tránh khỏi sẽ lưu lại tiếc nuối cả đời.

Từng câu tiếp theo đều mang theo ý tứ nghị luận khiến cho Trương Tôn Thuận Đức càng thêm bức bối. Nguyên vọng của mọi người mặc dù quang minh, nhưng không có nắm chắc tất thắng. Mà với tư cách là người lão luyện, đề nghị tối nay có thể nói là âm hiểm đê tiện., Lại có thể khiến cho Tàn Vương phủ dùng cái giá nhỏ bé nhất cướp lấy ích lợi lớn nhất. Làm mất cơ hội tốt không phải là phong cách của Trương Tôn Thuận Đức, nhằm chán ngời chơi một hồi, hắn quyết định quay đầu lại một lần, một lần nữa hướng Lý Thế Dân trần thuật lại ý nghĩ của mình.

Quân trưởng của Lý Thế Dân vẫn lóe lên ánh đèn, trong cơ thể tên thanh niên này gần như có tinh lực dùng mãi không hết. Trưởng Tôn Thuận Đức không để thị vệ thông báo, mà là nhẹ nhàng đi tới cạnh cửa, ngón tay nhịp nhịp gõ vài cái lên khung cửa: “Cốc, Tiền, Tự!”

“Vào đi!” Lý Thế Dân đang vui đầu trong quyền sách không quay đầu lại, lớn tiếng ra lệnh: “Tự mình tìm ghế ngồi xuống, đừng ngồi trên mặt đất, trên mặt đất quá lạnh, chân thúc thúc thúc của ngươi chắc gì chịu nổi!”

Trưởng Tôn Thuận Đức đáp ứng một tiếng, chậm rãi ngồi xuống. Giờ khắc này, ông ta cảm thấy bất cứ mình chịu lấy bao nhiêu ủy khuất cũng đáng. Cho dù trên lưng có một vạn đời mắng chửi, vì cơ nghiệp của chủ công Thiên Thu, cũng đáng để bản thân phải đi làm, đi hi sinh. Chủ công hội hiểu được suy nghĩ của ông ta, cũng sẽ vĩnh viễn không quên công hiến của ông ta. Trưởng Tôn gia sẽ nhận được lợi ích từ lần hi sinh này, nước suối chảy dài.

Hắn phát hiện mình hoàn toàn không nên trở về, cười cười, lại chậm rãi từ ghế ngồi đứng lên, thấp giọng khuyên nhủ: “Ta chỉ trở về xem ngươi ngủ không ngon. Đừng quá mệt mỏi! Sau này ngươi sẽ làm nhiều chuyện!”

“Có thể xử lý một ít liền xử lý một ít người khác, cuối cùng cũng sẽ dưỡng thành tính xấu xa!” Lý Thế Dân ở một bên buồn bán tranh vẽ trên văn án, một bên trả lời.” Người trong tay chúng ta vẫn quá ít, Trưởng Tôn thúc thúc, ngươi nói có đúng hay không?”

“Phòng Huyền Linh tâm tư cẩn mật, đa mưu. Đỗ Như Hối cương trực không được a, dễ đoạn. Lý Tịnh quen biết binh sự, tính toán mưu đồ không trúng. Hầu Quân Tập dũng cảm lại giỏi về che chở, rất được sĩ tốt ủng hộ. Không cố kỵ xử sự dàn xếp việc., Có thể cân đối các phương. Trước mắt nhân tài của Tàn Vương phủ chúng ta, hầu như mỗi người đều có thể đảm đương một phương. Nhưng nếu Tàn Vương muốn củng cố căn cơ, còn cần Hồ Bí chi sĩ theo, điều võ dương oai giữa vạn quân. Như thế, danh tiếng mới không thua ai!” Trưởng Tôn Thuận Đức suy nghĩ một chút, thành thật trả lời.

“Đúng vậy!” Lý Thế Dân đặt bút xuống, cảm khái nói: “Tr Thịnh thể thành danh xem võ lực, loạn thể thành danh xem dũng lực. Trước mắt thể đạo lập tức từ loạn chuyển sang thịnh, vẫn phải kiến lập được chút công nghiệp mới có thể khiến người ta ngưỡng mộ. Lòng mưu nghĩ kế, quyết thắng ngàn dặm, nói mặc dù dễ nghe, nhưng luôn có người trong quân trưởng biết được, người bên ngoài chưa chắc đã thấy rõ ràng như vậy.”

“Ta biết Tần Vương muốn dốc sức chiến đấu nên có cái tên!” Trương Tôn Vô Kỵ thở dài, thấp giọng đáp lại. “Các võ tướng coi trọng cái này, trong lòng người văn nhân chưa hẳn coi trọng, ngoài miệng lại muốn chút ít đại nghĩa và danh phận. Cho nên, có một số việc Tần Vương không tiện làm, ta đi làm là được, trái phải sẽ không để người khác biết...!”

“Không được!” Lý Thế Dân đột nhiên xoay người, ánh mắt sắc bén như đao: “Thúc thúc không thể nói như vậy được. Theo như lời dượng sư nói, chính là dương mưu. Những gì thúc thúc nói chính là âm mưu. Âm dương tương tế, trăm sự vật mong manh. Cho nên thể dân cho tới bây giờ vẫn cảm thấy lời thúc thúc nói là dạy xui khiến. Nhưng sự tình trước mắt thúc thúc lại muốn tạm thời đặt mưu đồ xuống. Lúc này không phải cơ hội để thi triển, tuyệt đối không phải là!”

“Chẳng lẽ Nhị công tử sợ đám người Huyền Linh bỏ rơi người thật sao? Hay là sợ sau đó bị Hoàng Thượng trách tội? Nhị công tử cứ yên tâm, ta sẽ dốc hết sức...” Trương Tôn Thuận Đức ưỡn ngực lên, thề thốt bảo đảm.

“Ta đã nói rồi, thúc thúc không nên làm!” Lý Thế Dân nghiêm mặt, lớn tiếng nhấn mạnh: “Ít nhất không nên làm ngay bây giờ, bây giờ ta không cần dùng âm mưu giải quyết vấn đề!”

Trương Tôn Thuận Đức mờ mịt khó hiểu, hai mắt lại tràn đầy thất vọng: “Vậy phải đợi đến khi nào? Tần vương diện hạ, cơ hội thoáng cái là mất. La Nghệ đã quy hàng Đại Đường, kết làm huynh đệ họ khác với Thái tử. Lực công kích của Hổ Bí thiết kỵ thiên hạ vô song., Ngay cả Đột Quyết cũng e ngại bọn họ. Họ Lý và Từ Mậu Công là bạn tri kỷ, đánh xong Đột Quyết nhân, hẳn chỉ cần thoáng di chuyển về phía nam là có

thể thu trọn ngôi Cương, Lê Dương quân vào trong túi. Nếu như hấn khỏe mạnh như Thái tử, dựa vào nửa Hà Bắc và một đồng dũng tướng bên cạnh...”

“Đó là chuyện của sau này, hoặc là nói, đó chỉ là một loại khả năng!” Lý Thế Dân lắc đầu, trên mặt tràn đầy tự tin thần bí.” Dù sao, hiện tại ngươi tuyệt đối không thể buông tay ra làm. Ta nói rồi, ta không phản đối âm mưu tồn tại. Nhưng khi nào nên dùng, dùng âm mưu gì, phải trải qua sự tán thành của ta!”

Nói đến đây, sắc mặt hấn ta chuyển sang trịnh trọng, thậm chí còn nghiêm khắc: “Trưởng Tôn thúc thúc, thúc ngàn vạn lần phải nhớ kỹ lời nói của ta. Ngàn vạn lần đừng vi phạm!”

Trưởng Tôn Thuận Đức trong lòng tập trung cao độ, hàn ý tỏa ra từ lòng bàn chân, xông thẳng tới đỉnh cửa. Gã lại lần nữa quen biết Tần Vương, cái tên bản thân gã trông lớn lên, rốt cuộc mình cũng không nhìn ra được điểm cuối trong cuộc đời thẳng nhóc đó. Gã biết rõ ý tứ trong lời nói của đối phương., Bất luận là mình chính trực chí thần hay là gian xảo chi đồ cũng được, đều là đao trong tay Tần Vương. Đao rời vỏ khi nào, chém về phía nào, nhất định phải phục tùng ý tứ “Tay”. Nếu không, chờ đợi vận mệnh thanh đao này trở về lò sẽ tiêu hủy!

“Cố gắng phối hợp Khắc Minh, chuẩn bị tốt phương án khẩn cấp!” Lý Thế Dân chậm rãi đi tới, thân thể cao lớn như ngọn núi giữa màn đêm. Cánh tay của ông ta vỗ nhẹ lên vai Trưởng Tôn Thuận Đức, tràn đầy sự tín nhiệm, tràn ngập sự quan tâm của cấp trên đối với cấp dưới: “Trở về nghỉ ngơi đi. Ta sẽ nhớ kỹ, cảm ơn lời khuyên can của ngươi đêm nay!”

“Tạ Tần Vương điện hạ! Thuận Đức xin cáo lui!” Trưởng Tôn Thuận Đức không muốn kháng cự, vái dài xuống đất, cung kính với Lý Thế Dân. Sau khi nhận được câu trả lời của đối phương, lão ngẩng đầu lên, khom người nói: “Nếu chủ công không muốn đối phó với hấn bây giờ. Thuộc hạ đề nghị chủ công thường xuyên phái người tới thăm Bình Dương công chúa một chút. Dù sao nàng cũng là tỷ tỷ của chủ công, trong lòng vẫn luôn bảo vệ chủ công.”

“Bên phía Nhị tỷ, ta sẽ giải thích cho nàng ta thật tốt.” Lý Thế Dân gật đầu, thấp giọng đồng ý.” Thật ra chuyện năm đó, kết quả cũng không phải xuất phát từ ý định ban đầu của ta. Tóm lại là trời xui đất khiến, thế cho nên tạo thành quá nhiều tiếc nuối. Ta vẫn luôn rất hối hận, vẫn luôn muốn bổ cứu. Nhưng khổ nỗi không tìm được cơ hội sửa chữa! Ngươi hiểu không?”

“Thuộc hạ minh bạch!” Trương Tôn Thuận Đức rùng mình, thản nhiên đáp lại.

“Ngươi hiểu là tốt rồi.” Lý Thế Dân nhìn Trương Tôn Thuận Đức, hài lòng gật đầu: “Phải nhiều người đi chiêu cố Nhị tỷ. Khâu sư lợi, Mã Tam Bảo, mấy người thiện chí, ngươi và Vô Kỵ rảnh rồi đi thăm bọn họ một chút, huynh đệ tử chết trận trong nương tử đã an ủi người tốt. Còn có Tề Phá Ngung, thương thế trên người hẳn cũng khiến Lang Trung lấy bất cứ giá nào chữa trị, nhất định phải chữa khỏi.”

“Thuộc hạ nhất định sẽ an bài cẩn thận! Tần Vương điện hạ cứ việc yên tâm!” Trương Tôn Thuận Đức lại khom người nói: “Thuộc hạ đi đây, tuyệt đối không để xảy ra bất cứ sai sót nào!”

“Đi đi!” Lý Thế Dân phát phát tay, cho phép Trương Tôn Thuận Đức cáo lui. Đứng ở cạnh cửa nghe tiếng bước chân đi xa, khóe miệng hắn hiện lên một tia ý cười. Từ từ, ý cười này càng lúc càng sâu, càng ngày càng đậm, giống như mực chậm rãi từ trong quân trướng lan tràn ra, nối liền với đêm dài đằng đẵng bên ngoài.

Chương thứ tám: 1.

Ngày hôm sau, Lâu Phiên thủ quân ở dưới sự chỉ huy của hai người Lý Tịnh cùng Hầu Quân Tập dựa vào địa hình có lợi, hướng lang kỵ tiến hành phản kích cục bộ. Bọn họ không có một chút giác ngộ kẻ mới thất bại, thế mà nhiều lần hướng quan hạ khởi xướng khiêu khích. Thậm chí thừa dịp các bộ tộc tham chiến phối hợp sơ sẩy cơ hội., Chia nhỏ thành từng nhóm nhỏ từ trên quan phủ xuống, đến bên cạnh doanh bàn cắt giữ lương thảo của các bộ tộc có đặt một ngọn lửa không lớn không nhỏ. Đợi đám võ sĩ được ngọn lửa sưởi ấm trong giấc mộng, người triệu tranh đã sớm thừa dịp bóng đêm mà trốn vào trong dãy núi, không tìm thấy hướng khác nữa!

Tộc trưởng các bộ tộc giận dữ, thế phải cho quân đội họ biết sắc mặt. Bọn họ tổ chức tấn công điên cuồng từng đợt từng đợt, lại bị người thủ quan trên tường thành lấy phương thức cứng rắn đánh trở về. Lý Tịnh một lần nữa nắm binh quyền đã chứng minh hết giá trị của hắn, thủ đoạn đối phó ở đầu Trường An thành năm ngoái, đối phó với Lý gia tất cả đều chuyển đến trên đầu các võ sĩ bộ tộc., Lửa, đất đá, khói hun khói, đủ loại loại trò chuyện ùn ùn. Đến thời khắc nguy cấp., Thế mà đem phân và vài loại dược thảo không biết tên đun thành chất độc, quay đầu tưới lên người kẻ tiến công. ” vu thuật” của các bộ tộc đại Tát vàng thế mà đối với loại tà pháp này lại không có hiệu quả chút nào, phạm là kẻ bị nước phân bón tưới trúng, vết thương trong vòng một ngày sẽ thối rữa, hơn nữa lấy tốc độ mất thường có thể thấy được, cho đến khi chết.

Trong liên doanh bốn mươi dặm, tiếng kêu thảm thiết của các võ sĩ bộ tộc vang lên thành một mảng. Tộc trưởng các bộ tộc vừa gấp vừa gấp, lửa trong mắt bốc lên cơ hồ có thể thiêu hủy toàn bộ thảo nguyên. Nhưng ngay thời khắc mấu chốt này, Khả Hãn lại lấy lý do chặn quân cứu viện quân địch làm lý do., Đem binh lực phân tán khắp nơi, không chiếm được Đột Quyết nhân toàn lực ủng hộ, các bộ tộc đối với thế công Lâu Phiên quan chỉ kiên trì năm ngày, liền không tiếp tục kiên trì nữa. Võ sĩ mỗi bộ tộc đều là hi vọng sinh tồn cùng kéo dài của

bộ tộc, một khi tổn hại quá lớn..., Cho dù có thể công phá Lâu Lâu Phiên, thỏa mãn dục vọng đánh cướp của các trưởng lão, toàn bộ bộ tộc cũng sẽ đánh mất cơ hội lan tràn xuống dưới. Cho nên, có người bắt đầu xuất công bắt xuất lực, có người thì dứt khoát đem ánh mắt chuyển hướng, sau đó tìm kiếm cơ hội toàn thân trở ra.

Đột Quyết Vương Đình cũng không thiếu người quen, đối với loại tình trạng thấp kém mê man của liên quân này vô cùng lo lắng. Lần xuất chinh này, tâm tính A Sử kia vốn một mực quyết tâm đắc thủ, căn bản không lưu lại hậu bị gì. Vạn nhất không bắt được Lâu Phiên quan, cho dù bại lui về thảo nguyên, đối với lực hiệu triệu của các bộ tộc khác cũng không còn nữa. Trên thảo nguyên là thiên hạ mạnh được yếu thua., Trước khi Đột Quyết nhân quật khởi, có Hung Nô, Tiều cùng Tịnh Thổ, Đột Quyết nhân, còn phủ phục dưới chân thất Vi, khế đan., Tại vị trí Lang Vương, kết cục của những người thất bại như Hề Hề, Lam, tại trong Mục Ca hát rất rõ ràng. Hung Nô khi cường đại, thực lực từ biển cả một mực bao trùm đến sâu trong đại mạc. Bây giờ ngoại trừ số ít những kẻ điên như Lưu Quý Chân, liệu có ai còn nhớ được huy hoàng trước đây của Hung Nô hay không?

Chúng trưởng lão mấy lần tụ tập cùng một chỗ, lấy các loại phương thức tiến cử Khả Hãn bàn bạc. Hy vọng Đại Hãn của mình có thể mau chóng điều chỉnh chiến lược, chấm dứt trạng thái khó xử tiến thoái lưỡng nan trước Lâu Phiên quan. Xưa nay có cái tên cố chấp này chắc chắn lại càng thêm cố chấp, không những không cân nhắc đề nghị của các trưởng lão, ngược lại phái ra đệ đệ của mình A Sử Mạc Hạ hùng hổ đốc chiến., Bắt buộc các bộ tộc thay nhau hướng Lâu Phiên quan sát, loại phương pháp này để người khác hy sinh chính mình chỉ chiếm tiện nghi không chịu thiệt tự nhiên không thu được hiệu quả gì tốt, các bộ lạc lần lượt tiến công, lần lượt bại lui, hầu như luân phiên một lần, Lâu Phiên quan vẫn vững như vàng canh.

Áp lực của các trưởng lão các bộ tộc không chịu nổi, không thể không căng da đầu, A Sử nọ của Hường Tiễn đốc chiến hùng hổ cầu xin tha thứ. Đồng thời còn bỏ ra số tiền lớn, thỉnh

cầu cả đám người hấn thay mặt Khả Hãn cầu tình. A Hạ kia trọc lốc cũng có chút mâu thuẫn với ý chỉ của huynh trưởng., Suy nghĩ một chút, nghiêm mặt đáp lại: “Ta không cần vàng và nô bộc của các người. Gần đây thân thể Đại Hãn không tốt, xử lý sự tình khó tránh khỏi có chút hồ đồ. Các người chịu ủy khuất! Ta đi tìm Đại Hãn, xem rốt cuộc lúc nào hấn chuẩn bị cho quân thủ vệ một kích cuối cùng!”

“Đa tạ Mạc Hạ Hồ Hồ Hồ đặc biệt!” Chư vị Đại Hãn đều đồng thời khom người, hướng về phía A Sử Mạc Hạ hùng hổ cảm tạ.” Ngày khác đặc biệt cần cù đến chỗ chúng ta, chỉ cần ngài thổi kèn lệnh, các bộ tuyệt đối không dám không tuân lệnh!” (Chú 1)

“Được rồi, tương lai ta tới trong trướng của các người, có thể cho ta một chén rượu là được!” Mạc Hạo kia của A sử khoát tay một cách thô bạo, cự tuyệt ý tốt của tất cả các tộc nhân. Ca ca là lãnh lặn (Thủy Thủ) là người cảnh giác, để cho hấn phát hiện ra bản thân âm thầm tặng cho các bộ tộc nhân tình, kết quả chỉ sợ sẽ không quá tốt.

Trong lòng tất cả tộc trưởng đều sáng như tuyết, nhìn nhau rồi lục tục cáo lui. Một mình A Sách Mạc Hạ Hạ Dung ở trong quân trướng trầm tư chốc lát, thuận theo một câu thoái thác nhìn qua khá trung thành, yên lặng đọc thầm trong lòng, đi về phía hoàng kim đại trướng của Khả Hãn lúc đầu.

Trong kim trướng, từ đầu tất cả Khả Hãn cùng mấy tâm phúc mưu thần khác của hấn Aất lợi thương thảo quân vụ, nhìn thấy A Hạ kia của A Hạ lao vào, đều cảnh giác ngậm miệng. Loại thái độ đẩy người ở ngoài ngàn dặm này càng làm Mạc Hạ nóng lòng, hướng về phía Khả Hãn đang nằm nghiêng trên nền đất phía trên đồng than gập đầu nhẹ đầu., Sau đó mở miệng nói: “Đại ca, trận này không thể đánh tiếp như vậy nữa. Nửa tháng, mới nửa tháng, chúng ta ở trong Lâu Phiên chuyển ném đi hơn bốn vạn thi thể! Trước mắt trong quân oán thán càng truyền càng tà dị, tiếp tục như vậy, các bộ võ sĩ không thể bị bức phản!”

Phảng phất đã sớm đoán được Mạc Hạo kia của A Sử sẽ nói như vậy, lúc đầu chắc chắn khả hấn sẽ cười cười, vô cùng hòa

nhã hỏi: “Mạc Hạo, theo ý kiến của ngươi, chúng ta nên đánh thế nào đây? Chẳng lẽ không để cho các bộ phận thi thể dừng sĩ Đột Quyết chúng ta xuất lực, ngược lại đem chất đồng thành tường hay sao?”

Mạc Hạ kia bị hỏi đến mức yết hầu cứng đờ, hai gò má nóng lên. Cũng may hắn cũng đã chuẩn bị một chút, không đến mức để cho người khác lập tức chế giễu. Nghĩ nghĩ, thấp giọng đáp lại: “Ta nghĩ, ba nhánh viện quân kia rốt cuộc có uy hiếp đối với chúng ta, trải qua nhiều ngày như vậy..., Đại ca tất nhiên trong lòng đã có kết luận. Như vậy, không bằng đem bọn nhỏ phân công viện quân tập trung lại, cắn nuốt mỗi uy hiếp lớn nhất đối với chúng ta. Sau đó hoặc là cường công Lâu Phát, hoặc là vòng đến Nhạn Môn, từ một con đường khác xuôi nam! Tóm lại, đều tốt hơn chúng ta bên này dây dưa không dứt với quân thủ vệ, còn không nhìn thấy nửa phần hy vọng thủ vệ chiến thắng!”

Hắn cố gắng giọng điệu uyển chuyển của mình để tránh kích thích cảm xúc của Khả Hãn lúc đầu. Bởi vì lúc đầu nhi tử A Tuế của hắn quá nhỏ tuổi, còn chưa đủ để kế thừa vị trí mô hôi, quan hệ giữa ba huynh đệ Mạc Hạm Phế hiện tại rất vi diệu. Giống như hai con hồ ly đang nằm cạnh một con Thương Lang lớn tuổi, ai cũng không ngờ được vào khoảnh khắc tiếp theo bọn họ sẽ phát sinh chuyện gì đó với nhau.

Hiện nhiên tâm tình của Khả Hãn hôm nay không tệ, bị A Sử Mạc Hạ kia trực tiếp gián phạm, lại không cảm thấy mất mặt. Trầm tư chốc lát, hắn lại vừa cười vừa nói: “Mạc Hạ Hạo hùng hổ nói: ‘Mạc Hạ!’, Đúng là ngươi có trí tuệ giống hồ ly, dũng cảm như lang. Dưới tình huống không có tin tức gì, có thể nhìn thấy một bước này, chứng minh ngươi đã có thể một mình đảm đương một phía. Nhưng ngươi tới quá muộn, nếu như nửa tháng trước..., Tin tức Cốt Lỗ chiến bại vừa mới truyền đến, chúng ta đã dứt khoát buông bỏ Lâu Phiên quan, đi đường vòng nam hạ. Có lẽ còn có thể đem giang sơn của hán nhân đoạt lại, ít nhất có thể bức Lý Uyên thực hiện lên giao tài bảo hứa hẹn cho ta. Nhưng hiện tại, Trường Sinh Thiên đã đem cơ hội thu hồi, chúng ta nhất định phải có tính toán khác!”

Mấy năm gần đây, từ đầu bắt đầu đối với các sự vụ lớn nhỏ trong vương đình mà quyết một cách dứt khoát, rất ít khi giải thích lý do quyết sách như hiện tại, càng rất ít khi nói chuyện ôn hòa với các đệ đệ như ngày hôm nay. Hãn làm như vậy, một mặt bởi vì người Đột Quyết không phải là một dân tộc biết ngôn từ., Một mặt khác, khoảng cách với cố chấp cũng có thể tốt hơn là bảo vệ quyền uy của Khả hãn. Thế nhưng hôm nay, tình huống hoàn toàn ngược lại, vậy mà trở nên hướng dẫn từng bước. Trong lúc nhất thời khiến cho Mạc Hạo kia da đầu run lên, những lý do thoái thác đã chuẩn bị đầy bụng đã quên sạch sành sanh.

“Có phải người cảm thấy kỳ quái không?” Thấy vẻ mặt đệ đệ đầy mờ mịt, lúc đầu chắc chắn phải bật cười hỏi dò.” Khụ khụ, khục khục, rất đơn giản, ta đã nghe được triệu hoán của Trường Sinh Thiên, liền phải đi theo các tổ tiên. Người và Tạng Lợi hai người nhất định phải đoàn kết lại, đối mặt với tất cả mọi chuyện sau đó của ta. Nhất định phải chăm sóc tốt cho gia tộc A Sử kia, chiếu cố tốt cho tiểu đệ Thập Bát Bát của ta!”

“Đại ca không thể nguyên rửa mình như vậy. Sắc mặt đại ca khỏe mạnh, thân thể rắn chắc như một con sói đực tráng niên!” Mạc Sử kia của A Sách càng lúc càng sợ hãi, tiến lên vài bước, dùng sức đỡ lấy đồng lửa của Khả Hãn. Tất cả bộ hạ của gã đều ở ngoài doanh địa, nếu hôm nay đại ca chỉ lưu lại một người trong số hai huynh đệ, gã chỉ có thể liều cá chết lưới rách.

Võ sĩ trong dự liệu không lao ra, nghênh đón hãn chỉ là đôi tay khô cằn của A Sử. Mạc Hạ Hồ không biết nên ôm đại ca như thế nào, toàn thân cơ bắp trên dưới đều cứng ngắc như sắt. Trong trí nhớ của hãn, chỉ có lúc hãn còn rất nhỏ, lúc hãn còn rất nhỏ..., Đại ca mới từng ôm chính mình. Khi đó lành thế hùng hồn như A Sử là võ sĩ dũng cảm nhất thiên hạ, là Công Lang cường tráng nhất trong mắt hãn. Giữa hai cánh tay của đại ca là tránh gió an toàn nhất trên đời.

Nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt của A Hạ Hồ đầy cứng ngắc của A Hạ kia, chắc chắn đôi bên của Khả Hãn từ từ trở nên đáng ghét. “Đến đây nào, Tiểu Mạc Hạ Hồ, để cho chúng ta

ôm một cái, trong tay ta không có đao cũng không ngã được người. Chẳng lẽ ở trong vòng ba thước, người còn sợ ta sao?”

“Đại, đại ca!” Đầu tiên, Mạc Hạo kia rớt cuộc nghen ngào thành tiếng. Lúc này chắc chắn khả hãn phải chết, một mực che trên đỉnh đầu như mây đen, làm cho đại ca của hắn nhìn không thấy ánh mặt trời là lạnh thế, đầu sói của gia tộc A sử kia, toàn bộ Lang Vương trên thảo nguyên sắp chết rồi! Cái bóng của đồng lá vàng đã che không lấp được cái bóng của tử vong, thậm chí trong lỗ mũi Mạc Hạ Hổ thậm chí còn nghe thấy mùi vị hủ thi.

Hắn giang cánh tay run rẩy ra, nhào vào trong lòng đại ca. Cho dù mùi vị trên người đại ca khiến người ta hít thở không thông.” Tiểu Mạc Hạ Hổ hùng hổ, người thật rắn chắc!” Bên tai có tiếng thở dốc truyền đến, mang theo một chút không cam lòng, một chút ước ao. “Trợ giúp Phát Lợi, không nên cãi lời hắn. Dù cho hắn không thể ôm ấp người lần nào nữa. Chúng ta là anh em ruột, chỉ có huynh đệ ruột thịt ôm thành một đoàn, mới có thể chống cự được bão tuyết trên thảo nguyên!”

“Ừm!” Rất nhiều năm qua lần đầu tiên, A Sử kia Mạc Hạ không chút nào chống cự mà nghe theo mệnh lệnh của đại ca. Cũng là lần đầu tiên trong rất nhiều năm qua, hắn không phải khuất phục uy nghiêm của Khả Hãn, mà là khuất phục tình nghĩa giữa huynh đệ, dùng sức ôm thân thể gầy còm trong ngực xuống., Hắn hận không thể phân phân nửa tinh lực và sức lực cường tráng của mình cho đối phương. Nhưng đối phương lại không chịu cho hắn cơ hội, nhẹ nhàng giãy ra, cười nói: “Được rồi. Người không phải trẻ con. Đang đứng, ta muốn nói ra suy nghĩ của mình, Trường Sinh Thiên không cho ta quá nhiều thời gian!”

Dứt lời, trong kim trướng lại bắt đầu vang lên tiếng ho khan khàn cả giọng, giống như muốn nuốt luôn trái tim của mỗi người. Trái tim của A sử Mạc Hạ hùng hổ đứng ở bên giường bệnh, nhìn thân thể đại ca đi kèm với tiếng ho khan kéo thành một đoàn, giống như con tôm đang giãy dụa trong dòng sông khô cạn.

Tát vàng xếp đầy đồ vật vụn một cái hồ lô màu đỏ thẫm ra, đưa đến bên mũi miệng, lúc đầu nhất định nâng lên hồ lô, tham lam hút lấy, phảng phất như ác lang hút máu. Khi hương vị thảo dược trong hồ lô lại lần nữa tỏa ra trong kim trường., Tiếng ho khan rớt cục lắng xuống. Đầu đầy mồ hôi lúc đầu thờ dốc trong chốc lát, lại giãy dựa ngồi dậy, cười hướng A Sử kia Mạc Hạ hùng hỏi: “Có phải ngươi cho rằng ta thật ngu xuẩn, biết rõ các võ sĩ bộ tộc không thể đánh xuống Lâu Phiên quan, còn muốn ép bọn họ chịu chết hay không?”

“Không, không phải.” A Sử nọ Mạc Hạ hùng hỏi xua tay liên tục, “Ta không có cảm thấy đại ca ngu xuẩn. Nhưng ta xác thực cảm thấy các bộ tộc tổn thất quá mức nghiêm trọng. Mặc dù nắm được Lâu Phiên, cũng không bù nổi cái mất!”

“Ngươi không cần giải thích!” Ban đầu chắc chắn phải xua tay cười, hiển nhiên hiểu rõ suy nghĩ thật sự của đệ đệ: “Mấy hôm nay, những tiếng khóc lóc đó mỗi đêm ta đều nghe thấy. Không chỉ một mình ngươi cho rằng ta xua đuổi võ sĩ các tộc đi chịu chết, trên thực tế, ta chính là đang xua đuổi bọn hãn tiến lên chịu chết.” Hãn lại bắt đầu ho khan, vừa ho khan., Vừa cười đắc ý, tựa như con mèo đen đang ở trong rừng kêu lên: “Khụ khụ khụ khụ khụ khụ khụ, khục khục khục, bọn họ không chết, khục khục khục khục..., Bọn hãn không chết, uy nghiêm của người Đột Quyết chúng ta như thế nào bảo toàn, khụ khụ khụ. Đánh thắng lợi ích chia đều, chiến bại cũng phải trả giá lớn mới đúng. Không thể để cho người Đột Quyết chúng ta suy yếu, gia tộc A Sử nhà chúng ta!”

Bại trận! Giống như một đạo điện quang từ trên không giáng thẳng xuống, trực tiếp đập trúng đầu mình. A sử Mạc Hạ kia cau mày, hai mắt nhắm nghiền, bất kể như thế nào cũng không tiếp thu được lời của đại ca. Hơn mười ngày qua, dám là đốc quân của mình công thành., Chính là vì thông qua tay địch nhân, giết chết những minh hữu này. Hơn bốn vạn thi thể, hơn bốn vạn thi thể oan chết, chất một chỗ cũng có thể chất ra một tòa núi Đur Thánh sơn! Hãn bị xác chết thối trong lều hun đến không thở nổi, không khí bên người cũng giống như huyết tương, dính chính mình không cách nào chuyển đến cổ.

“A Sử kia Mạc Hạ hùng hổ, ngươi vẫn còn quá trẻ!” Thủy Nhất Nhất Nhất Nhất Điểm đá đệ đệ một cái, ép đối phương mở mắt ra: “Mở to mắt nhìn ta, bằng không ta sẽ nói cho ngươi biết chân tướng., Đòi ngươi vĩnh viễn không có cơ hội làm Đại Hãn. Ngay khi tin tức Lỗ Bình bại truyền đến, chúng ta đã thất bại. Ta lúc ấy chỉ là không cam lòng, muốn làm cho kết quả tốt hơn một chút. Kết quả Trường Sinh Thiên trừng phạt lòng tham của ta, Trường Sinh Thiên bảo ta phải trả giá thật lớn. Khụ khụ, khụ khụ khụ, khụ khụ khụ!”

Đại Tát lại đưa hồ lô màu đỏ thăm qua, mượn nhờ được lực, lúc đầu chắc chắn khả hãn mới có thể biết điều. Không dám nói nhiều nữa, ông ta dùng ngón tay chỉ vào ô lợi của A Sử, lại dùng ngón tay chỉ vào bản đồ trên bàn., Ý bảo đối phương đem chân tướng nói cho A Sử kia Mạc Hạ hùng hổ. A Sử Lợi Lợi kia do dự không dứt, bị ánh mắt bắt buộc phải làm cho bất đắc dĩ phải làm cho bất quá, mới kiên trì đi tới trước địa đồ, thấp giọng nói với A Sử Mạc Hạ hùng hổ: “Lúc ấy quân Khuyết có tổng cộng ba đường viện binh giết về phía Mã Ấp. Đại hãn cho rằng trong đó chỉ có một đường làm thật, hai đường khác là giả. Cho nên phái ra Cổ Diệp hộ tổng mười vạn bộ chúng nghênh đón bộ tộc đến đây., Một đường điều phái đặng, nhưng lẫn lộn dẫn theo năm ngàn kỵ binh thăm dò, con đường thứ ba giao cho Lưu Vũ Chu tự giải quyết. Kết quả, cũng rút đại quân cổ đại tao ngộ cùng địch nhân, đối phương tiện lui về quân Lâm Điền, dựa vào hiểm thủ. Địch nhân trên chặn đặng cũng chỉ cần một kích là bại trận., Chạy trốn cũng không quay đầu lại, về phần Lưu Vũ Chu bên kia, sau ba ngày trì hoãn, thế mà lại đưa tới chiến báo đại thắng, được xưng là ba vạn người giết chết quân địch, tù binh vô số!”

“Lưu Vũ Chu đang khoác lác!” A sử nói Mạc Hạ kia nhanh chóng đưa ra kết luận. Hãn vô cùng rõ ràng thực lực phụ thuộc nhà mình. Lưu Vũ Chu trước tiên cầu kết tiểu thiệp cấp trên, sau đó giết chết thủ lĩnh cấp cao cướp đoạt binh quyền, làm ra hành vi phi thường không được quân tâm và dân tâm. Bởi vậy dưới trướng hãn hầu như không có chiến tướng thích hợp., Càng không nói đến có trí giả quy thuận, chỉ duy nhất tướng lĩnh có vẻ hơi giống một chút đó chính là úy trì kính đức,

nhưng người này bị Lưu Vũ Chu coi là chó giữ nhà, không đến lúc vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối sẽ không phải ra đi tác chiến với quân địch.

Như thế, dẫn dắt Lưu Vũ Chu quân nghênh đón binh mã đến từ Trung Nguyên quận chỉ có thể là hạng người vô danh. Hắn có thể đánh bại tên Lý Trọng Kiên vừa đánh bại A Sử kia, là người đã cố chấp chạy trốn chết kia? Trừ phi trên trời Trường Sinh có lỗ thủng lớn!

A Sử nọ lợi hại trừng mắt nhìn đệ đệ một cái, phi thường bất mãn đối phương lúc này mà vẫn không ổn định được tâm thần.” Đúng là Lưu Vũ Chu đang khoác lác, hai viện quân khác cũng là giả, chỉ là muốn làm cho chúng ta mê hoặc. Chính ngày trước, đại ca đã đưa ra kết luận này, sau đó mới cho người đi đốc chiến!”

Hai mắt Mạc Hạ kia hùng hổ tròn tròn, gắt gao nhìn chăm chăm huynh trưởng nằm trên đồng than, mỉm cười mà nằm. Mình nhiều ngày qua một mực thay đại ca cùng nhị ca giết người, tự mình thì ra là làm đao trong tay người khác.” Các người vì sao làm như vậy? Điều này làm sao để cho sau này ta đối mặt với trưởng lão bộ tộc này?!” Trừng một lát, hắn không thể nào tiếp tục tức giận nữa, cúi đầu ủ rũ chất vấn.

“Đại ca nói, nếu như chúng ta lập tức rút quân, các bộ tộc không kiếm được chỗ tốt, khẳng định vừa về tới thảo nguyên liền muốn tạo phản. Cho nên đại ca không thể không trước tiên suy yếu bọn họ., Để bọn họ vĩnh viễn không cường đại bằng gia tộc A Sử kia.” A Sử kia nói nhỏ, thay thế vào đó là câu giải thích cho Thủy Khả Hãn.” Đột Quyết nhân của chúng ta muốn vĩnh viễn xưng hùng thì không thể không làm như vậy. Bất kể là ai uy hiếp chúng ta, đều phải diệt trừ hắn! Hoặc là người làm chuyện này, hoặc là ta làm, kết quả đều giống nhau!”

Kết quả khác nhau! A sử Mạc Hạ kia rống giận trong lòng. Kết quả này là, nhị ca thuận lợi kế thừa mồi hôi, mình hoàn toàn mất đi hy vọng của người khác, mất đi lực lượng tranh đoạt ngôi vị. Biết rõ sự thật đang ở trước mắt, hắn vẫn không cam lòng giãy dụa: “Bọn họ chiến đấu vì chúng ta mà! Đại ca,

quân địch ba đường đều là giả, chúng ta thông dong rút lui cũng kịp, sao lại chẳng khác nào chiến bại chứ?”

“Tiểu Mạc Hạ yếu ớt!” Trong mắt từ từ toát ra nụ cười, phảng phất như đôi phương vẫn chưa lớn lên, “Ba nhánh viện quân đều là giả. Đương nhiên còn có đường thứ tư viện quân. Nơi mà chúng ta không ngờ tới! Năm đó, phụ thân bị vây công, La Man Tử chỉ mất mấy ngày đã chạy từ U Châu tới Định Tương!”

Chú 1: Chuyên cần thường dùng để xưng hô đệ tử của Khả Hãn, tương đương với thân vương phương tây.

Chú nhị: A Sử Lăng lợi kia, lập tức xử La Khả Hãn. A Sử kia Mạc Hạ kia là Tự Lợi Khả Hãn, từ đầu đến cuối A Sử con trai A Bát Côn làm đột ngột Khả Hãn.

Chương thứ tám, xếp ca (Hai)

Định Tương và quân thủ hộ hai thành Bạch Đạo cộng lại không đến năm ngàn, mà tổng số người của Vương tộc trong hai thành gần ba vạn! Nếu như La Man Tử dẫn dắt Hồ Bí thiết kỵ..., Tổ Tổ cùng Lý Trọng Kiên một đường từ sâu trong sa mạc đánh tới, hầu như toàn bộ quý tộc Đột Quyết trên Ba đời đều phải đổi mặt vận mệnh thế tử ly tán! Điều này sao có thể?! Trường Sinh Thiên sao có thể tùy ý để loại thảm kịch này phát sinh trên đầu gia tộc A Sử kia! Mạc Hạ hùng hổ tin tưởng phán đoán từ đầu đến cuối của mình!, Hắc quỷ gối xuống, quỳ trước giường bệnh lúc đầu thiết yếu, giống như năm đó khăn cầu: “Đại ca, người lại gạt ta có đúng không? Đây chỉ là một suy đoán đúng hay không? Người đã phái người đi phòng bị La man tử? Người đã phái cũng cố diệt bảo vệ trở về, có phải không?”

Ban đầu tất phải không trả lời, chỉ duỗi bàn tay khô héo ra, yêu thương sờ sờ đỉnh đầu Mạc Hạ, tỏ vẻ an ủi hắn. Đáp án không thể khẳng định, Mạc Hạ kia của A Huyền dùng sức lau nước mắt, bỗng nhiên đứng lên, lớn tiếng hô: “Người đã đoán được, vì sao không phái binh quay lại viện! Các người sợ La man tử, ta không sợ, ta mang theo bộ hạ của mình giết trở về cứu vợ con. Tự ta đi!”

Tất cả mọi người đều quay đầu nhìn hắn, tựa như nhìn chăm chăm vào một kẻ điên. Mạc Hạ kia của A Sử bị ánh mắt của mọi người nhìn chăm chăm càng thêm phần nộ, đẩy nhị ca Aất lợi hại gần nhất của mình ra, lớn tiếng nói: “Được rồi, ta nói được thì làm được, quyết không nuốt lời. Các người chờ tin tức của ta, hoặc là ta chết, hoặc là đoạt lại toàn bộ thế nhi giá trị của mọi người!”

“Mạc Hạ Hồ, người đi đâu đoạt vậy!” Ban đầu là mở miệng, đi kèm là tiếng thở dốc nặng nề ho khan kịch liệt: “Ta, ta, khục khục, khục khục, nếu như ta có thể, khục khục khục, khục khục khục...” Nói đến một nửa, hắn há mồm, khối thịt màu đen cùng màu đỏ tương phun đầy giường.

A Công Hồ Hồ sợ hãi, nhanh chóng dừng bước, quay đầu lại đâm vai chà lưng giúp. Đại Tát lần thứ ba thiết lập đồ án đưa lên hồ lô son, cười khỏ một cái, nhẹ nhàng lấy tay đẩy ra. “Không, vô dụng thôi. Khụ khụ khụ, khụ khụ khụ, cái này, đây là ý chỉ trường sinh thiên, khụ khụ khụ khụ, ai, ai, ai đó, ai cũng không kháng cự được. Ta không kéo dài, càng kéo càng khó!”

Một đám trọng thần Vương Đình nghe thấy lúc đầu nói như vậy thì mỗi người nghẹn ngào thành tiếng. Mắt thấy vị Đại Hãn nửa chân đã bước vào Hoài Thiên Trường Sinh mặc dù bình thường đối với người ta hà khắc chút ít, nhưng tổng thể cũng coi như là một chủ nhân vô cùng nhân từ. Từ sau khi hãn lên ngôi., Rất ít tru sát trọng thần, cũng rất ít mưu đồ cướp đoạt tài vật và sân cỏ cấp dưới. Đám người vốn tưởng rằng theo hãn có thể trùng kiến lại huy hoàng ngày xưa của Đột Quyết, lại không ngờ tới Trường Sinh Thiên căn bản không cho hãn đủ thời gian!

“Xoa, lau khô!” Đầu tiên là lau khô nước bọt nơi khóe miệng, dùng uy nghiêm của Khả Hãn ra lệnh.” Đột Quyết chúng ta, người đàn ông Đột Quyết, máu chảy không chảy nước mắt!”

Chúng thần tử đáp ứng một tiếng, dùng sức lau mắt. Ban đầu chắc chắn rất mệt mỏi mà cười cười, tiếp tục nói: “Sớm muộn gì con cũng được Trường Sinh Thiên triệu hoán, con đi trước một bước, ở bên đó chờ các người. Các người cố gắng phụ tá A Sử Lăng Lợi kia cho hãn làm Đại Khả Hãn tài năng nhất, anh vũ nhất!”

Sau khi ho ra máu bầm trong cơ thể, hô hấp của hãn ngược lại trở nên thông thuận, trên mặt cũng chậm rãi có ánh sáng của sinh mệnh. Đại Tát đầy mưu đồ biết rõ Khả Hãn đã đến giai đoạn hồi quang phản chiếu, lặng lẽ ra hiệu cho mọi người, ý bảo mọi người không ai được nghi ngờ quyết định bắt buộc nữa. Chúng Baền, Diệp hộ vệ., Đám Mai Lộc cố nén nước mắt, giơ tay lập thệ, hứa hẹn liều chết bảo vệ uy nghiêm nhà A Sử kia, vĩnh sinh không hối hận! Nhất định Khả Hãn lại xong một nỗi tâm sự, nhẹ nhõm cười cười, giữ chặt A Sử kia, Mạc Hạ hùng hổ kéo hãn lại., Hướng mọi người dặn dò: “Đột Quyết chúng ta từ trước đến nay đều là cường giả, chứ không

phải truyền ngôi cho đứa nhỏ không hiểu chuyện. Các người, làm chứng, ta sẽ truyền ngôi cho Phát Lợi Lợi. Sau khi Phát Lợi được Trường Sinh Thiên triệu hoán, nhất định phải truyền ngôi vị này cho Mạc Hạo!”

Nắm chặt cánh tay Mạc Hạo, không cho phép hắn khiêm tốn, “Mạc Hạ Hổ được Trường Sinh Thiên triệu hoán lại truyền ngôi vị mô hôi cho con trai ta, y truyền thừa nhiều đời như vậy, không nên tranh giành, không được cướp, lần lượt từng người một!”

“Cần tuân cử chỉ của Đại Hãn!” Mọi người đồng thời khom người.

“Lập thế!” Bắt đầu thở dốc một hồi, thấp giọng ra lệnh.

“Ta lợi hại!” Ta thiết kế!” Ta có cổ!” Đồ án Ni sư!” Đám quý tộc nhao nhao lấy tay xoa ngực, lấy huyết mạch và danh nghĩa tổ tiên Thương Lang lập lời thề, vĩnh viễn không vi phạm lời hứa hôm nay. Lúc đầu hài lòng gật đầu, toàn bộ thân thể chậm rãi ngã xuống trên đồng than. Hắn chậm rãi điều chỉnh hô hấp, chậm rãi tích lũy thể lực, sau khi bản thân cảm thấy thể lực lại dồi dào hẳn lên., Lại mở mắt lần nữa, thấp giọng nói: “Mạc Hạ Hổ, người không nên nghi ngờ dũng khí của ta. Chết trận là chuyện đơn giản nhất. Trên thế giới này, rất nhiều chuyện so với chết trận, chết trận khó, khó được nhiều!”

“Đại ca, người không cần nói. Ta tin tưởng người làm việc có lý do của mình, ta tin tưởng người!” A sử Mạc Hạ hùng hổ hô to, từng giọt nước mắt lớn rơi vào mu bàn tay khô héo lúc đầu. Lần này nam chinh, hắn đem thê tử con cái để lại toàn bộ ở bãi chăn nuôi Bạch Đạo. La man tử vốn có danh sát thần, Hổ Bí thiết kỵ đến cũng là lúc hắn và thê tử con cái vĩnh biệt. Từ nay về sau trên trời dưới đất không thể gặp lại nhau.

“Chặc!” Ban đầu chắc chắn phải rút tay về, trầm giọng ra lệnh.

Mạc Hạ kia không dám cãi lời, dùng ống tay áo lau khô tất cả nước mắt trên mặt đại ca cùng hắn. Khi hắn làm xong tất cả những thứ này, lại nghe thấy nhất định phải thấp giọng giải thích: “Vậy, Lý Trọng Kiên kia đã dám cùng La Man Tử đánh lén, tự nhiên đã tính xong thời gian. Khi chúng ta phát hiện ra,

lúc ấy..., Bất kể quay lại như thế nào, khẳng định, chắc chắn đã không còn kịp nữa rồi. Ta, ta đã ra lệnh rút quân từ xưa đã chuyển hướng về phía Định Tương, nhưng sau khi rời khỏi cổ Bắc, liền mất đi tin tức!”

Mặc dù dùng chiến mã nhanh nhất một khắc không ngừng hướng Định Tương rút lui, trên đường các tướng sĩ ít nhất cũng cần năm ngày. Ban đầu chắc chắn ba đường đều phát hiện viện quân đến từ Thiên quận khi đều là Hư Bình, Lý Trọng Kiên thì..., Đám người La Nghệ ít nhất đã đi qua Trương gia bảo bảy ngày rồi! Tổng cộng là hai ngày trước, lúc đầu có thể phái viện quân đến cứu Kỳ Tương cũng phải sau mười hai ngày xuất phát thì mới có thể đến. Mà có mười hai ngày, đủ cho kỵ binh từ quận Kỳ Tương đi qua đi lại một người rồi!

Lúc trước A Công của Mạc Hạ then quá hóa đá, sau khi tỉnh táo lại, nàng đã hiểu được mặc dù mình cầm cánh bay về Định Tương, cũng không thể vẫn hồi tàn cục. Về phần rút ra cũng đã mất đi tin tức từ xưa, y có thể đoán được. Hồ Bí thiết kỵ và A Man Tinh Tinh nhuệ của Bắc Lăng có thể một đòn đánh tan xương cốt A Sử đã chuẩn bị sẵn, rút ra cũng là kiêm trình của Cổ Tinh Dạ chạy tới trước mặt hai người, cũng chính là kẻ ngốc nghếch đưa đầu tới cửa.

“Ngươi hiểu rồi!” Ban đầu tất thấy Mạc Hạo không nói thêm gì nữa, thấp giọng hỏi thăm.

Mạc Hạ hùng hổ gật gật đầu, trầm giọng nói: “Đại ca. Đệ hiểu rồi. Huynh làm vậy hoàn toàn chính xác. Kế tiếp còn cần đệ làm gì, huynh cứ việc phân phó. Đệ nhất định có thể làm tốt!”

“Đợi lát nữa đi!” Thủy Nhất cười dạn dò: “Sau khi rời khỏi đây, ta sẽ rửa sạch mặt mũi. Đừng để người nhìn ra tâm trạng của ngươi. Sau đó...” Hắn lau mũi, giấu giọt máu trong lòng bàn tay, không cho người khác nhìn.” Sau đó người nói cho những Khả Hãn kia, những người đau ốm, nói cho ta biết, sáng sớm mai ngươi có thể dẫn bọn họ rút về thảo nguyên. Đột Quyết, Lang Ky, chịu trách nhiệm cho tất cả mọi người, hậu điện!”

“Ừ!” Mạc Hạ hùng hổ căn răng đồng ý. Hắn không biết vì sao lại sắp xếp như vậy nhưng hắn tin rằng sở dĩ đại ca làm như vậy cũng là vì toàn bộ Đột Quyết Vương Đình.

“Dẫn bọn hắn đi trong mây, trước tiên, tới chỗ ăn xin nghỉ ngơi và hồi phục. Đương nhiên, sau đó phân tán về nhà!” Thủy Nhất nhất định thở hồn hển, tiếp tục bổ sung.

“Ừm!” Trong mắt Mạc Hạ Hổ Hổ Hổ lóe lên một tia lạnh lẽo, hết như sông băng vạn năm trên đỉnh Tuyết Phong, lãnh khốc vô tình. Na Nặc lại ở phía đông Định Tương., Tới gần quận Nhạn Môn và quận Thiên Thiên, toàn bộ bãi cỏ nơi đó đều chuyên dụng bãi chăn nuôi cho gia tộc A Sử kia, cho phép các bộ tộc đến nghỉ ngơi và hồi phục gần đó, biểu hiện bên ngoài chẳng khác nào cho các bộ tộc một cơ hội thở dốc. Nhưng vạn nhất bắt được hai tộc sau Định Tương, Lý Trọng Kiên hiểu lắm ý tứ của các bộ tộc tụ tập ở phụ cận kênh đào, các bộ tộc chỉ có thể tự cầu nhiều phúc.

Ban đầu, hắn phát phát tay, ý bảo Mạc Hạ Hổ Hổ Hổ thối lui nửa bước. Hắn lộ mặt mình ra, ánh mắt nhìn về phía A Sử Na Lợi kia.” Lưu Lợi, người, ngày mai đợi Mạc Hạo và các bộ tộc rút lui, liền thu nạp toàn bộ Lang kỵ vào trong, chậm rãi lui về phía Mã Áp thành. Không được tiến vào thành Mã Áp, Lưu Vũ Chu không thể tin. Đã qua Mã Áp., Sau khi qua Mã Áp, người lập tức dẫn dắt bộ tộc đi về hướng bắc trước, vượt qua Tử Hà trước rồi lại vòng về phía rừng du. Đứng, đừng quay về Định Oa, đừng đi tranh giành với La Nghệ. Căn cơ của hắn và Lý Trọng Kiên không có ở đó, người không tranh thì dài nhất cũng chỉ nửa tháng nữa., Bọn hắn cũng phải rút đi. Người đừng để ý La Man Tử và Lý Trọng Kiên, nói cho mọi người đừng nghĩ tới thế tử con. Lão bà có thể tái giá, đoạt lại, hài tử có thể tái sinh. Các người đến Hoàng Hà rẽ ngoặt, đến chỗ Hoàng Hà rẽ, âm sơn đi xuống. Đến nơi đó nghỉ ngơi và hồi phục, chăn thả, sống sót. Chỉ có giữ được võ sĩ của chúng ta, đó là căn cơ của Đột Quyết chúng ta báo thù!” (2)

<http://pandian..com/ten/bookView.do?method=view&bid=3>

“Trong vòng năm năm, chỉ cần ta còn sống, nhất định sẽ trở về báo thù hôm nay!” A Sử lợi hại tiến lên nửa bước, thề thốt bảo

đảm.

“Đừng quá vội!” Đầu tiên là khẽ lắc đầu, “Lần này, ta chính là vì quá nóng lòng mới thất bại. Giết, giết người, không nhất thiết phải tự mình động thủ. Trung Nguyên, giữa các hào kiệt Trung Nguyên, còn chưa biết phải đánh nhau bao nhiêu năm. Người, cung cấp chiến mã cho bọn họ, cung cấp áo giáp cho bọn họ. Lúc cần thiết, cho bọn họ mượn. Đừng keo kiệt, để bọn họ tự giết lẫn nhau. Sau khi anh hùng của bọn họ ngã xuống, đây mới là cơ hội cho chúng ta một lần nữa tiến vào Trung Nguyên!”

“Ta biết!” Aất lợi kia lớn tiếng đáp lại: “Để bọn họ làm thanh đao trong tay Đột Quyết, để chính bọn họ tiêu hao hết khí lực trước đã. Chúng ta ở bên cạnh nhìn, đưa binh khí cho bọn họ, đưa binh khí, đưa hảo phẩm cho bọn họ!”

Tửu đồ chú ý: Mười năm điểm vòng thứ hai, mời bỏ phiếu cho quê hương, cảm ơn.

Chương thứ tám, xếp ca (3)

“Không, không sai!” Đầu tiên, khả hãn vui mừng nháy mắt, hãn đã không còn khí lực di chuyển thân thể, nhưng tâm tư vẫn nhạy cảm như cũ.” Không cần quan tâm ai từng phản bội người, ai đã từng trợ giúp người. Chỉ cần có lợi cho việc người đạt được mục đích, cứ việc đi làm!”

“Ta nhất định làm được!” A Sử Na Lợi nghiêng răng nghiêng lợi, “Đại ca, huynh nghỉ ngơi trước đi, huynh nghỉ ngơi một lát đi. Chúng ta còn nhiều thời gian lắm!”

“Không!” Đầu tiên chắc chắn khả hãn cười khỏ, nhếch môi nhếch lên lộ ra hàm răng đỏ bừng. A Sử dù lợi hiên ngang kia đến một chén nước, có ý đồ trợ giúp bắt buộc phải mở miệng, lúc đầu chắc chắn lại lắc đầu cự tuyệt.” Vô dụng, chính mình huyết, nuốt vào. Ta còn có chuyện chưa nói hết, người cũng biết tại sao ta không muốn người trực tiếp hướng Âm Sơn lui về, thế nào cũng phải đi vòng qua Tử Hà, sau đó mới hướng Âm Sơn tiếp tục không?”

“Tử Hà chật hẹp, dễ vượt qua. Nếu như trực tiếp đi về hướng Tây, Hoàng Hà sẽ ngăn cản đường lui của chúng ta!” A Sử Lợi suy nghĩ một chút, đưa ra một đáp án đầy đủ lý do.

“Không, không phải!” Ban đầu chắc chắn lại bắt đầu lắc đầu, vô cùng vội vàng: “Không phải ta không muốn để người qua sông thuận tiện. Khoát Lợi Phát, ta là muốn người dẫn quân giữ cửa Lâu Phiền Phiền tới Định Tương. Người trẻ tuổi kia vô cùng phi thường, phi thường vội vã lập công. Lúc người lui lại, hãn chắc chắn sẽ đến truy sát. Không được nghênh chiến, cũng không cần bắt buộc Lưu Vũ Chu cắt đuôi giúp người. Lưu Vũ Chu không có can đảm này giúp người. Nếu như tướng thủ quan suất đuổi giết người, vậy thì..., Người đừng phản kích, cho dù hãn lộ ra bao nhiêu sơ hở cũng đừng có phản kích. Dẫn hãn đi thảo nguyên, dẫn về phía Định Tương, để hãn tụ họp với đám người La Nghệ, Lý Trọng Kiên. Để bọn họ biết thầy, bình an, ha ha, hội sư bình an!”

“Vâng!” gọn gàng tròn tròn hai mắt, trong miệng đáp ứng, trong ánh mắt lại lộ ra do dự cùng khó hiểu.

Từ đầu đến cuối há miệng, từ hàm răng màu đỏ phun ra liên tiếp cười lạnh, giống như một lão quỷ ngàn năm vừa mới ăn qua thịt người. “Bọn hắc anh hùng Trung Nguyên, sẽ không phục nhau. Giống huynh đệ chúng ta, chỉ cần còn sống, liền tranh chấp lẫn nhau. Ha ha ha, người dẫn bọn hắc đến cùng, bọn hắc phải tranh ai công lao lớn nhất. Tranh chấp không hết, nói không chừng sẽ có chút ý không tương!”

Ý nghĩ này quá mức tình nguyện, A Sử Lăng Lợi căn bản không tin, nhưng hắc không muốn lại để cho đại ca cảm thấy thất vọng, đáp ứng qua loa. Vượt qua Tử Hà xa hơn so với vượt qua Hoàng Hà, nếu đã muốn trước hết đi về hướng bắc trước rồi., Cũng không cần phải so đo người Trung Nguyên này có làm ra phản ứng nằm trong dự liệu của đại ca hay không. Ban đầu chắc chắn đã nhìn ra sự hoài nghi trên gương mặt nhà giàu của A Sử kia, cũng không nói toạc ra, nhắm mắt dưỡng thần. Lại một lát sau, hắc giãy dựa nghiêng đầu, hướng về phía cây cỏ lớn đặt câu hỏi: “Người của ngươi đã chuẩn bị xong chưa?”

“Chuẩn bị cho tốt! Chúng ta chuẩn bị ngọc bản tinh mỹ nhất cùng huyết tương mới mẻ nhất!” Toàn bộ khuôn mặt được vẽ đầy bi thương của Đại Tát vàng lập tức trở nên thần thánh, thanh âm nghe cũng tràn đầy mê hoặc.

“Bắt đầu đi! Ta mệt quá!” Ban đầu chắc chắn thở dài, mệt mỏi mà vẫy vẫy tay.

Hàng loạt khô lâu treo trên mình Đại Tát tháo xuống xâu chuỗi khô lâu bên hông, nhẹ nhàng va đập vài cái. Theo tiếng kim loại va chạm cùng tiếng khô lâu vỡ vụn chát chát, tám lão Tát cao lớn giống như đồ hình thiết trí tiếng vọng tràn đầy đi vào. Bọn họ trước tiên hướng trên giường bệnh tất phải có Khả hãn cúi đầu chào hỏi thăm hỏi., Sau đó từ trong túi da màu đen trên bờ vai đỏ ra từng khối ngọc bản hoa lệ, khắc đầy phù văn, theo thứ tự đặt ở chính giữa kim trường, làm thành một vòng tròn hình thù cổ quái.

“Mạc Hạ Hổ!” Người đi tiêu diệt tọa kỵ của ta, mang trái tim tới đây!” Ánh mắt bắt buộc của hắn trở nên nóng rực, dùng một giọng nói cực kỳ xa lạ ra lệnh.

Mạc Hạ kia bị dọa nhảy dựng lên, không dám cãi lời, bước nhanh chạy ra khỏi kim trướng. Một tiếng ngựa hí thê lương qua đi, hai tay gã đang cầm một trái tim đang đập máy chạy về. Đại Tát đầy đồ án tiến lên đoạt lấy giữa lưng ngựa, đoan chính chính đặt ở giữa đồ án quý bí. Sau đó lệnh cho các đệ tử bụng chầu đồng lên, đem một chầu lại một chầu máu đỏ ở trên ngọc bản.

Cũng không biết cả đám Tát xanh dùng vu thuật gì, nhiệt huyết cùng ngọc bản sau khi tiếp xúc chưa lập tức tản ra, ngược lại nhanh chóng hướng nội bộ ngọc bản cùng lòng đất thấm vào. A Huyền Hạo kia tận mắt thấy mấy chục chầu máu bị toàn bộ Tiểu Tát vàng bụng vào, ngã xuống đất, lại không thấy được một giọt máu chảy đến bên ngoài đồ án bản liệu mạng thành ngọc.

Đồ trang trí dẫn đầu, chín tên đại Tát đồng loạt ngâm xương, âm điệu phát ra một loại ngôn ngữ cổ xưa như gió thu bát ngát. Đám tiểu Tát đầy tay cầm cốt linh, vây quanh người đại Tát, kèm theo tiết tấu của chú ngữ nhảy lên từng vũ, như si như cuồng.

Bọn họ dùng toàn bộ tinh lực cảm thụ lực lượng đến từ Trường Sinh Thiên, bọn họ tin tưởng lực lượng này có thể mang cho bọn họ vinh quang, hoàn thành tất cả tâm nguyện của bọn họ. Đại Tát Mãn Đồ bố trí vài cái thủ thế, đột nhiên, một đóa u lan lửa ở trên ngọc bản nhảy ra, đầu tiên là như nụ hoa to bằng, sau đó nhanh chóng nở tung, huyễn hóa thành một đám chim sẻ. Điều Tước nháy mắt bay đi., Khối ngọc bắt đầu hiện ra màu xanh lục, giống như nguyên dã của mùa xuân. Thỏ nhỏ màu lam, lừa đại, trâu rừng, hươu đực, hươu đực, luân phiên xuất hiện trên thảo nguyên, chậm rãi đi qua, bước chân ưu nhã như nhảy múa.

A Sử kia lợi hại vô cùng, A Sử kia không nên nói vậy, A Sử kia có cái kia của ta, A Sử bọn người ni sư đồ kia đều mở to miệng, quên hô hấp, cũng quên kinh hãi kêu lên. Sợ hãi cùng

sùng bái cảm giác đã hoàn toàn không chế bọn họ, làm bọn họ không dám hoài nghi thứ mình nhìn thấy là ảo ảnh hay là chân thực.

Bạch Lộc chạy qua, một đám Thương Lang uy vũ xuất hiện ở tận cùng đồng dã. Cầm đầu Lang Vương bỗng nhiên dừng chân, đưa mắt nhìn bốn phía. “Ngao ngao — tiếng sói tru thê lương ” một hồi mượn miệng cả đám Tiểu Tát truyền ra, kèm theo mùi máu tanh tràn ngập cả tòa kim trướng. Đó là tổ tiên Đột Quyết Nhân! Bọn họ là hậu đại của Thương Lang và Bạch Lộc. Đám người A Sử lợi hại kia răng nanh đánh nhau, thân thể run rẩy, thân thể run rẩy., Run rẩy, run rẩy, từ từ quỳ xuống, quỳ sụp xuống, quỳ bái đối diện với ngọn lửa đang nhảy múa ở chính giữa ngọc bản.

“Hồn phách Liệt Mã. Máu của Lang Vương, trời sinh a, người có nghe thấy lời kêu gọi của ta không!” Đại Tát cố gắng kéo dài tiếng, cầu nguyện từ xa xưa.

Ngọn lửa càng ngày càng kịch liệt, đàn sói lượn lờ trên ngọc bản, giương nanh múa vuốt. “Ngao ngao — “Ngao ngao” đầy người vừa nhảy vừa kêu, hai mắt nhắm nghiền, đầu đầy mồ hôi. Có người rất nhanh thoát lực, bước chân lảo đảo, lung lay sắp đổ.

Ngọn lửa rung động bộp bộp, đàn sói ở trong cuồng dã lượn vài vòng, phảng phất không tìm được thứ gì mong muốn, xoay người muốn đi. Tát vàng bày biện lấp bắp kinh hãi, vươn cánh tay, vươn lên trên ngọn lửa, sau đó dùng cánh tay nắm đoản đao, ra sức đâm về phía mạch máu của mình.

Ở nửa đường, đao bị người ta nắm chặt. Lúc trước lúc hấp hối, Khả hãn không biết lúc nào leo xuống khỏi giường bệnh, tinh thần giống như đã khỏi hãn run rẩy. Hãn từ trong đông đồ của Đại Tát bố trí thanh đao trong tay, nắm ở tay phải của mình, sau đó vươn cánh tay trái gầy trơ xương đến trên ngọc bản, vung đao cắt đứt mạch máu cổ tay mình.

“Đừng!” Trên miếng ngọc hỏa diễm cực thịnh, đàn sói ở trong vườn xanh cuộn cuộn vui vẻ. Các hạt giống nhỏ ở bên ngoài lần thứ hai sôi nổi đứng lên, một bên tru lên, một bên hoan ca. Chín tên Đại Tát ngồi thẳng dậy, cùng ngân xướng: “Lục mã

chi hồn. Máu Lang Vương, trường sinh thiên a, người nghe thấy tiếng kêu của ta chưa?!”

Đàn sói trong ngọn lửa chậm rãi dừng bước, sói đực đi đầu ngẩng mắt lên, ánh mắt hiếu kỳ nhìn đám người trong kim trướng. Nó cúi người, đưa cổ tay nhuộm đầy máu cho nó, Lang Vương há miệng cắn mạch quản.

chuông đồng rung động đỉnh đương, cốt khí nhao nhao nổ tung. Hầu như tất cả mọi người đều cảm giác được rằng sói sắc nhọn, cảm giác được huyết dịch không chịu không chế từ trong cơ thể mình bị hút ra, chảy vào bụng Lang Vương.

Ban đầu chắc chắn không đứng yên, chậm rãi quỳ xuống, cổ tay vẫn đưa lên trên ngọc bản như cũ, tùy ý sinh mệnh từ trong thân thể trôi qua. Tát lớn lấp đặt nhắm mắt lại, dùng một loại ngữ điệu trầm thấp hát lên.” Hồn phách Liệt Mã, máu Lang Vương, trời sinh a, người có nghe thấy tiếng kêu gọi của ta...”

Toàn bộ Đại Tát đồng thanh đáp lời: “Chúng ta là con cháu Thương Lang.

Bọn ta là chủ nhân của đại mạc và thảo nguyên,

Chúng ta lấy sinh mệnh của mình làm tế điện.

Bọn ta phát Huyết Chi Trớ Chú.

Nguyên rủa đám người Trung Nguyên đã từng cướp đi sơn phần Sơn kia.

Điều này khiến quê hương bọn họ luôn chiến loạn không ngừng nghỉ.

Trên đồng ruộng của bọn họ mọc đầy cỏ dại.

giếng nước trong giếng nước đang chảy đầy sự ghen tỵ và nói dối.

Nguyên rủa đám người Trung Nguyên không đáng tin kia.

Anh hùng của bọn họ luôn làm kẻ thù cho nhau.

Cho dù huynh đệ ruột thịt ôm nhau.

Sau lưng hắn cũng cất giấu đao bôi độc dược.

Để bọn họ tay chân tương tàn...

Để cha con bọn họ oán hận lẫn nhau...

Để bọn họ chảy máu khô trong lúc tranh đấu.

Nhiều thế hệ khiến bọn họ không biết quý trọng nhau.

Như nghe thấy lời ngâm xướng của Tát Mãn, trong bầu trời đêm, hàng vạn ngôi sao giao nhau rơi xuống, rơi như anh đào, trực tiếp rơi về phía ngoài sa mạc. Trên sa mạc ngoài tường thành, hai mươi mấy con tuấn mã nhanh như chớp chạy qua hoang dã. Binh lính ngồi trước, đại tổng quản canh gác, Tạ Ánh trèo lên ngựa phi nhanh như bay., Hấn chạy thẳng tới Định Tương. Sau lưng hấn truyền đến âm thanh của Thượng Quan Bích, tràn ngập lo lắng: “Tạ Tướng quân, Tạ tướng quân, người rốt cuộc muốn làm gì? Trả lời ta, người chờ ta một chút! Người nghe thấy không!”

“Ta có một việc, quên nói cho Trọng Kiên, muộn, chỉ sợ không kịp!” Tạ Ánh cười ngựa phóng như điên, vừa mới khôi phục lại thân thể gầy yếu như lá khô trong gió. Đột nhiên, hấn nghe thấy tiếng sói tru trong bầu trời đêm, ngẩng đầu lên, nhìn thấy hàng vạn sao băng từ đỉnh đầu xẹt qua, trong nháy mắt, giống như Thiên Hà quyết khẩu.

Chiến mã chấn kinh, hí lên không ngớt. Tạ Ánh Đãng kinh ngạc mở to hai mắt, nhìn lên bầu trời đêm. Móng ngựa bắt tri bắt giác chậm lại. Thượng Quan Bích từ trong bóng tối đuổi tới, sắc mặt hồng nhuận như mùa xuân lựa hoa.

“Làm sao!” Nàng tới gần Tạ Ánh Đãng, thấp giọng truy vấn.

“Ta không biết!” Tạ Ánh đèn mờ mịt trả lời: “Người nhìn lên trời...”

Hai người cùng ngửa đầu, trong lúc nhất thời yên lặng không nói gì. Rất lâu sau, Thượng Quan Bích mới khôi phục tinh thần, thấp giọng nói: “Là tinh thần đòi vị trí, trong bộ lạc đầy lời nói tinh thần đòi vị trí biểu thị trường sinh thiên thay đổi chủ ý, cũng không biết lần này là hung hay lành? Từ nhỏ đến lớn, ta cho tới bây giờ không thấy nhiều tinh thần đồng thời đòi vị trí như vậy. Tạ tướng quân, ngài đã gặp qua chưa?”

“Ta cũng chưa từng nhìn thấy!” Tạ Ánh U trả lời, không dám tới quá gần đối phương. Bị gió đêm thổi tới hương vị phi

thường quen thuộc, trong hơn hai mươi ngày hôn mê, thứ duy nhất hẳn nhớ rõ chính là thể hương thiếu nữ này không lúc nào không xuất hiện trước mũi mình.

“Vậy ngươi, sau này có được hay không, có thể...” Thượng Quan Bích cắn răng, “Có thể cùng ta ngắm sao không, tựa như, giống như vừa rồi vậy hay không!” Dứt lời, nàng chẳng buồn để ý tới thẹn thùng, bỗng quay đầu lại, chăm chú nhìn vào mắt Tạ Ánh Đăng.

“Ta?” Tạ Ánh Đăng chậm rãi quay dây cương cưỡi ngựa, chỉ trong chốc lát, không biết mình đến cùng là về hướng tây hay là hướng đông!”

“Hồn phách Lang Vương. Máu của Lang Vương, trời sinh a, ngươi có nghe thấy ta kêu gọi ngươi không...” Trong kim trướng của người Đột Quyết, chắc chắn máu của Khả Hãn đã cạn, khắp nơi trên người Đại Tát sắp xếp quỳ gối bên cạnh thân thể của hắn, tiếp tục cầu nguyện.

“... làm anh hùng của bọn hắn vĩnh viễn làm thù hằn lẫn nhau...”

Cho dù huynh đệ ruột thịt ôm nhau.

Sau lưng hắn cũng cất giấu đao bôi độc được.

Để bọn họ tay chân tương tàn...

Để cha con bọn họ oán hận lẫn nhau...

Để bọn họ chảy máu khô trong lúc tranh đấu.

Nhiều thế hệ khiến bọn họ không biết quý trọng lẫn nhau.

Không biết hối cải...”

Trong tiếng ca say sưa, thi thể bắt đầu chậm rãi ngã xuống đất.

“Răng rắc!” Một tiếng, toàn bộ miếng ngọc đồng thời vỡ vụn như phấn, hỏa diễm xuyên qua trướng bông, cùng lưu tinh trên trời xa hô ứng. Đàn sói du đãng trong bầu trời đêm, tiêu tán đi mọi nơi, tìm kiếm con mồi kế tiếp của mình.

Đêm hè hàng năm của Đại Đường Vũ Đức, sao vũ rơi xuống, sói tru khắp đồng hoang.

cuốn cuộn.

Tửu đồ chú ý: Chuyện xưa của quê hương đến đây chấm dứt. Quyển sách kết thúc là cách thức cởi mở, tổng cộng có ba cái, đem tiếng nói cuối cùng lục tục trình lên. Thỉnh người đọc lựa chọn sở thích làm đại kết cục cuối cùng.

Chú 1: phiên phổ, Diệp hộ, Mai Lộc, đều là chức quan Đột Quyết.

A Sử lợi hại —— kia, tức La Khả Hãn xử thế về sau. A Sử kia Mạc Hạ hùng hổ là Tự Lợi Khả Hãn, con trai A sử cái bát thoát gió kia là Đột Lợi Khả Hãn.

Chú nhị: Tử Hà. Ở một dòng sông mùa giữa Định Tương và Mã Ấp. Phía tây rót vào Hoàng Hà.

Cuối cùng, thanh âm nhất (phiên bản chính kịch bản)

Thời Thịnh Đường.

Tửu đồ chú: Kết thúc này là chính kịch, mời người đọc tùy ý lựa chọn.

Lý Thế Dân chậm rãi đi dọc theo bậc thang Lăng Yên các, mồ hôi theo thái dương hoa râm của hắn lặn xuống, làm ướt màu xanh da trời. Trương Tôn Vô Kỵ đi theo phía sau, thở hồng hộc. Thân thể hắn còn không rắn chắc bằng Lý Thế Dân, mỗi lần leo lên tòa tiêu lâu này đều phải nghỉ ngơi vài lần. Nhưng giữa hai người Quân thần vẫn duy trì một loại ấn ý nào đó, chỉ cần leo lên Lăng Yên các, sẽ không mang theo tùy tùng, cũng không để cho bất cứ kẻ nào nâng đỡ.

Bọn họ không muốn để bức họa bên trong Lăng Yên các nhìn thấy thái độ già nua của mình. Người ở đó đều có bộ dáng như khi bọn họ còn tráng niên, từng người từng người tinh thần phấn chấn, tinh thần quắc thước. Nhìn thấy bọn họ, Lý Thế Dân và Trương Tôn Vô Kỵ liền có thể nhớ tới năm tháng mình còn trẻ., Khi đó trên người bọn họ có kinh lực dùng không hết, khi đó trong lòng hai người cũng không sợ hãi bất cứ điều gì. Cho dù là quân địch gấp mười lần mình, cũng có thể cười được ung dung bình tĩnh, mang theo nụ cười đánh bại từng kẻ địch, từng người giẫm dưới chân.

Bây giờ, bọn họ đã không tìm được đối thủ nào nữa. Thậm chí ngay cả tên gia hỏa dám thêm phiền toái cho Đại Đường cũng không tìm được. Cuộc sống như vậy không khỏi có chút tịch mịch, tựa như bảo kiếm quen chém giết địch nhân lâu dài không được máu tươi tắm bổ, khó tránh khỏi chậm rãi rỉ sét. Cho nên, số lần hai người quân thần tới Lăng Yên các càng ngày càng nhiều, thời gian ở lại cũng dần dần tăng thêm.

Bức họa Hồ Công Tồn thúc bảo xếp hạng thứ hai mươi bốn, cầm trong tay một cây khoan sắt, phía sau lưng lưng hắn là binh khí thành danh ngói sắt kim giản. Hắn đầu nhập vào dưới

trưởng Lý Thế Dân đã 4~15 tuổi., Sau đó lại cứ một trận lại một trận xung phong liều chết với Lý Thế Dân. Vì bảo vệ Lý Thế Dân mà bị thương quá nhiều, bởi vậy mười mấy năm trước đã mắc bệnh. Bất kể đối với chiến công của Đại Đường, Tần thúc bảo bối kém xa những danh thần khác trong Lăng Yên các. Nhưng bàn về tình nghĩa quân thần., Hắc lại có vị trí cực kỳ trọng yếu trong lòng Lý Thế Dân. Cho nên sau khi hắc ta chết rất lâu, Lý Thế Dân vẫn quen đặt bức họa này ở ngoài tấm cung ngũ ngũ cho mình, hết thấy mọi thứ phảng phất như năm đó hai người tranh hùng trực lộc.

Anh Công Lý Tích trước mắt lãnh quân đóng ở doanh châu, trấn thủ biên cảnh Đại Đường. Trưởng Tôn Vô Kỵ nhiều lần khuyên bảo Lý Thế Dân mang nó về bên người, để tránh nó ngồi ở nơi lạnh lẽo lâu ngày bị bệnh, thế mà Lý Thế Dân vẫn lắc đầu không cho, bị thúc giục quá mức nóng nảy., Liền nghiêm mặt nói: “Mậu Công là thuần thần chính miệng tiên hoàng tán thành, tuyệt đối không có ý nghĩ ô nhục tự trọng. Người đừng đem những ý nghĩ nhỏ bé của mình đi suy đoán hắc. Hắc khác các người, trầm tin tưởng hắc, càng tin tưởng phán đoán của mình!”

Trưởng Tôn Vô Kỵ không nói lại Lý Thế Dân, đành ngậm miệng không nói. Nhưng ông ta chưa bao giờ che dấu lòng phòng bị của mình đối với Doanh đô đô đốc phủ. Hôm nay thấy Lý Thế Dân lại đứng quanh bức họa của Lý Tích, liền tiến lên cười nói: “Từ tướng quân lại hơn hai năm chưa trở về kinh, đúng không., Cũng không biết bây giờ hắc đã gặp ai chưa. Thân thể hắc không biết sinh ra từ thế nào, đến giờ vẫn rắn chắc hơn thằng nhóc bình thường. Vũ tới, những người rảnh rồi không dễ dàng tới gần!”

“Trầm cần mãnh sĩ như vậy bảo vệ tứ phương!” Lý Thế Dân quay đầu lại, cười liếc Trưởng Tôn Vô Kỵ một cái. “Vô kỵ, nếu tiên hoàng đã ban cho hắc họ Lý, người đừng gọi hắc là Từ tướng quân nữa. Theo tuổi tác và bối phận, trầm và người đều phải gọi hắc một tiếng đại ca!”

“Ta cùng với hắc văn võ khác đường, cũng không dám nhận hắc là huynh!” Trưởng Tôn Vô Kỵ rất không nể mặt nói:

“Người kia có tâm tư khôn khéo, ai có thể ngờ được tương lai hắn sẽ làm gì?”

“Lại lão đảo, còn có thể nhanh nhẹn hơn người!” Lý Thế Dân cười đẩy Trương Tôn Vô Kỵ một cái, không dám dùng quá sức, chỉ sợ đẩy ngã đối phương, khiến đối phương bị thương. Trong số chư quân của Lăng Yên các,, Đến bây giờ người còn sống đã không còn nhiều lắm. Cho nên biết rõ Trương Tôn Vô Kỵ đánh giá Từ Mậu Công như vậy, ông ta cũng không quá đề ý. Vì quân giả kiêu nghe tác mình, thì phi phải dựa vào phán đoán của chính mình. Trong quân thư đưa tới bàn của ông ta, Từ Mậu Công trước nay chưa từng nói qua hảo ngôn của Trương Tôn Vô Kỵ, nếu không phải là tố cáo đối phương trừ khử quân lương, thì chính là thời gian oán giận vận quân lương quá muộn, làm cho các huynh đệ dưới trướng oán than.

Hai rường cột Đại Đường hầu như là thiên sinh đối thủ một mất một còn, quay cuồng từ năm Vũ Đức đập nhau cho đến bây giờ. Có thể bình an vô sự đúng là khác thường. Lý Thế Dân tin tưởng cũng chỉ có mình mới có thể dễ dàng tha thứ cho bọn họ, đổi lại là một quân chủ thiên vị, chỉ bằng vào lời lẽ hùng hồn của một phương đã có thể diệt gia tộc phe khác.

Hai lần tiến vào Côn Bằng không có hiệu quả, Trương Tôn Vô Kỵ cười thầm trong lòng, giả bộ đáng hận từ bỏ, đi theo sau Lý Thế Dân, tiếp tục cất bước đi về phía trước. Luận từ tâm, ông ta và Từ Mậu Công không có bất kỳ xung đột gì. Nhưng thần tử có đạo lập thân với thần tử, dù sao tư lịch và quyền lực trong tay hai người bọn họ quá nặng, nặng đến mức hơi không cẩn thận sẽ bị đánh cho tan tác. Chuyện này, ông ta hiểu, Từ Mậu Công cũng rõ ràng.

Ánh mắt hai người Quân thần chậm rãi đi về phía trước, những khuôn mặt cũ kỹ của hai người từ trên mặt đảo qua. Những nghi vấn liên quan đến mưu đồ bị giết ngược lại là Hầu Quân Tập và Trương Minh, vì tham ô mà bị giáng chức, Trương Tôn Thuận Đức chết ở vị trí Côn Cư. Huân công công công Ân Dung, Tồn Công Thiệu. Còn có Vệ Công bế môn không ra ngoài, Tạ Tuyệt bất luận người nào bá kiến Lý Tĩnh. Ân oán thị phi năm đó hiện giờ đều đã trôi qua, chỉ còn lưu lại hoi ức máu và lửa xen lẫn ở cùng một chỗ.

Triệu Quận Vương Lý Hiếu chuyển đến trước mặt vị trí thứ hai, Lý Thế Dân lại dừng bước. Nhìn bức họa một lúc lâu, mới thấp giọng hỏi: “Con cháu của Triệu Quận Vương người an bài xong chưa. Trẫm nghe nói gần đây Hà Bắc thu hoạch không tốt lắm. Trước khi hiếu nghi bệnh quá, cả gia sản đều tiêu xài hết. Người bình thường thay trẫm chiếu cố một chút, đừng để hậu duệ của hần bị lạnh giá đau đớn!”

“Bệ hạ cứ yên tâm. Dưới cái danh con cháu của Triệu Quận Vương còn phải chờ năm mươi mẫu ruộng tốt, cho dù không dựa vào bổng lộc triều đình ban, thì cuộc sống cũng không có vấn đề gì. Huống hồ trình độ Ân Thực của sáu Quận Bác Lãng vượt xa các nơi khác, mặc dù gặp tai họa, dựa vào vốn liếng của quá khứ, cũng có thể gắng gượng được!” Trương Tôn Vô Kỵ nhún nhún vai, chẳng hề để ý đáp ứng.

Triệu Quận vương Lý Hiếu cung kính ở Vũ Đức tuổi đã từng phụng mệnh chương quản toàn bộ Giang Nam, một mực thân cận với thái tử Lý Kiến Thành. Mặc dù Lý Thế Dân chưa từng truy cứu những chuyện này, nhưng năm đó y đã đứng nhằm đội ngũ., Đáng ra phải trả giá vì mù quáng của mình. Theo lời bàn tán của cựu thần trong Tần Vương phủ, trên Lãng Yên các căn bản không nên có chân dung Lý Hiếu cung kính mới đúng. Chỉ vì Lý Thế Dân kiên trì, đoàn người mới không thể không công nhận công lao của người này.

“Ồ! Sáu quận Bác Lãng!” Lý Thế Dân không tiếp tục dây dưa vấn đề chiếu cố đối với di sản của Lý Hiếu, tâm tư bị lời nói của Trương Tôn Vô Kỵ lại đưa tới chỗ hần ta.” Hần ta thờ dài, mất hết hứng thú: “Sáu quận Bác Lãng có phải giàu có và đông đúc không? Dân chúng ở đó đâu, vẫn nhớ đến chỗ Lý Trọng Kiên chứ?”

“Trí nhớ của dân chúng đâu có lâu như vậy. Bọn họ sẽ chỉ nhớ hiện giờ là ai để bọn họ sống yên lành thôi!” Ý thức được mình nói sai rồi, Trương Tôn Vô Kỵ vội vàng xuất chiêu cứu giúp.” Huống hồ Lý Trọng Nhất đã lén lút di chuyển dân chúng của sáu quận Bác Lãng ở phía Bắc từ năm Vũ Đức đến bốn năm Vũ Đức, vẫn chưa gián đoạn. Năm đó ông lão đi theo ông lão kia., Hầu như bị hần lừa gạt ra khỏi tái ngoại rồi. Lưu

lại, đều là người mới đi các nơi sau này, cùng xưa vốn sẽ không niệm tình cũ của hân!”

“Vậy cũng đúng!” Lý Thế Dân cười gật gật đầu, lại phảng phất nhìn thấu sự dối trá của Trương Tôn Vô Kỵ, cười lắc lắc đầu. “Người ấy, đừng lấy những lời này để lừa gạt trẫm. Sớm một chút để Hộ bộ vận chuyển lương thực cứu tế thiên tai cho trẫm mới đúng. Nếu không, người ta nói ra, ta là thiên tử Đại Đường cũng quá mất mặt, đối xử với dân chúng dưới trị vì còn không bằng một quyền thần ủng hộ tự trọng, chẳng phải là chuyện cười lớn sao?”

Không đợi Trương Tôn Vô Kỵ đáp lại, ông ta lại cười hỏi: “Hào Quốc chủ gần đây đang làm gì? Có phải lại đang trộm bách tính của trẫm không? Hân ta lại chơi trò mới gì đó? Người đã từng nghe qua chưa?” (Chút)

Trương Tôn Vô Kỵ sắc mặt run lên, giận dữ nói: “Năm ngoái quốc chủ Sùng Hải đã thu bộ tộc Khâu Bằng về trướng, đang vội vàng xử lý các sự kiện hậu bối, còn chưa kịp thi triển bất cứ thủ đoạn gì đối với bệ hạ! Theo thần thấy, ngài hân là đã sớm phát binh diệt hân. Tránh phải làm việc cố kỵ chuyện này, cố kỵ cái kia! Còn phải ngày đêm đề phòng người khác âm thầm sinh sự!”

“Chỗ đó quá lạnh, đường lại quá xa!” Lý Thế Dân cười khở lắc đầu: “Lần trước chúng ta đã bị thua một câu cao giọng, cũng chịu thiệt thời tiết, cũng chịu thiệt không nổi lần hai lần. Huống hồ quốc chủ dần dần quân tâm, thân kinh bách chiến, sẽ không dễ đối phó hơn câu cao Lệ Quân thần. Trẫm đối đầu chưa chắc có thể thắng hoàn toàn!”

“Bệ hạ cố kỵ tình cảm năm đó mà thôi, họ Trương không biết điều!” Trương Tôn Vô Kỵ khinh thường lắc đầu, thấp giọng chửi bới.

Lý Thế Dân lại không chịu ăn vuột mông ngựa biến tướng này, cười cười, lạnh nhạt nói: “Trẫm há lại vì tư tình mà làm chậm trễ quốc sự? Trẫm không giao thủ với hân, một là binh mã Đại Đường ta quả thực không thích ứng với khí hậu của gò biển bên kia. Hai là trẫm lắm bầm chuyện áo quan Trung Nguyên của chúng ta, không cần thiết phải chém gió quá vội. Thứ ba,

ha ha ha., Những năm gần đây trăm từ từ phát hiện, người làm việc có chút cố kỵ cũng tốt, có chút cố kỵ, sẽ ít phạm nhiều sai lầm! Ngụy Trung là gương của trăm, mà rung hải quốc sao, vừa vặn có thể làm gương Đại Đường ta!”

“Bệ hạ anh minh!” Trương Tôn Vô Kỵ cung kính chấp tay thi lễ với Lý Thế Dân, bày tỏ lòng bội phục với chủ nhân.

“Đi! Đừng diễn trò với ta!” Đồ vật này, Lý Thế Dân đã sớm quen thuộc với nó, nhở một ngụm của đối phương, cười mắng.

“Không phải tương xứng để bệ hạ hài lòng chút sao?” Thủ đoạn bị người vạch trần, Trương Tôn Vô Kỵ cũng không cảm thấy quẫn bách, cười hắc hắc vài tiếng, tiếp tục nói: “Bất quá sau khi biển quốc lãng lệ thôn tính Hải sản xuất, nước cao một câu Lệ Quốc đã có chút phiền toái, trước mắt biên giới Sùng Quốc đã tiếp nhận thương du mã cấp nước, mùa đông có thể trực tiếp từ trên mặt băng tiến vào cao một câu mỹ nhân!”

“Tướng sĩ Bác Lăng còn có thể đánh nhau như vậy sao?” Nghe nói giữa Hộ Hải quốc và Cao ngữ mỹ nhân nổi lên xung đột, hứng thú của Lý Thế Dân lập tức bị nhắc lên. Sau khi đăng cơ, ông ta cũng cố gắng trung thác câu cao một câu mỹ lệ., Lấy sự sỉ nhục của Huyết Trung Nguyên năm đó, nhưng bởi vì nguyên nhân thời tiết và địa hình và rất nhiều nguyên nhân, miễn cưỡng chỉ duy trì một cục diện bế tắc bất bại. Quốc chủ Hám Hải và Cao mỗ có thù không đội trời chung, cương thổ của hắn đã giáp giới với Cao Trao, nhất định sẽ không để cho quân thần xinh đẹp ngủ yên giấc.

Theo thám tử của chúng ta nói, trên một cái Quý độ, liền có hai mươi mấy cỗ mã tặc dữ tợn tiến vào bên trong Cao Miểu Cảnh. Gặp được quan viên cao giọng xinh đẹp thì đồng loạt xông lên, loạn đao chém. Đội binh sĩ cao giai giết ra cứu viện từ doanh địa, bọn họ lại gào thét mà đi. Làm hại đến bên sườn bắc Mã Túc Thủy, ngoại trừ mấy quan viên Đại Thành, cao giai xinh đẹp cũng không dám đảm nhiệm. Cao Chiêu quân thần có lòng phát binh trả thù, lại sợ thủ quân châu chúng ta thừa dịp mà vào!”

“Thông khoái!” Lý Thế Dân vỗ tay cười to, dường như kẻ dầy vò một câu Lệ Quân thần tối tăm không ngủ được chính là

mình. Cười một tiếng, hắn giống như trẻ hơn mười mấy tuổi, vỗ vỗ bả vai Trương Tôn Vô Kỵ, vừa cười vừa nói: “Không có kị, ngươi cũng biết, trên Lăng Yên các này, trăm vốn định vẽ hai mươi tám người, lấy danh nghĩa là Quang Võ Vân Đài hai mươi tám tướng! Đáng tiếc, hắn thà rằng tha hương, cũng không chịu dốc sức vì trăm!”

“Hắn không có phúc khí!” Trương Tôn Vô Kỵ nhẹ giọng trả lời.

“Ngươi không hiểu, ngươi không hiểu!” Lý Thế Dân tiếp tục cười lắc đầu: “Không có kị, ngươi là cánh tay đắc cốt của trăm, là lương thần của trăm. Trương Trọng chắc chắn không phải. Hắn không làm được lương thần của trăm, nhưng tâm tư của hắn, ngươi vĩnh viễn sẽ không hiểu!”

“Đến cả họ mình cũng phải sửa! Xùy!” Trương Tôn Vô Kỵ rất không phục, trong lỗ mũi liên tục phun ra hơi lạnh.

Lý Thế Dân mỉm cười nhìn thần tử tâm phúc, tiếp tục lắc đầu: “Không có kị, ngươi vĩnh viễn sẽ không hiểu. Nói thật, cho dù là trăm, năm đó đều không hiểu Trọng Kiên tại sao phải làm như vậy! Hắn vốn dĩ đã không đi, nếu hắn không đi, trên Lăng Yên các này, tất nhiên có chỗ cho hắn...”

Không cam lòng thở dài, Lý Thế Dân vừa cười vừa nói: “Mấy người các ngươi đều không hiểu hắn, thế mà chuyện năm đó trăm và hắn, La Nghệ còn có ba người Ân thái tử sóng vai giết địch không ghi chép lại. Kỳ thật ghi chép xuống thì thế nào? Hắn đã xuất quan, chẳng lẽ sẽ còn trở về?”

“Ta là sợ có người mượn danh nghĩa của hắn gây chuyện, không phải sợ hắn trở về.” Trương Tôn Vô Kỵ khom người, lại giải thích với Lý Thế Dân. Về vấn đề này, ông ta đã giải thích rất nhiều lần rồi., Nhưng Lý Thế Dân vẫn canh cánh trong lòng.” Huống hồ bút pháp Xuân Thu cũng là tiền lệ của Thánh Nhân trước đó. Tuy Trương Trọng kiên đã xuất lực rất nhiều khi ẩn thương chuyện năm đó, nhưng chuyện này dù sao cũng liên quan đến Ân thái tử và La Nghệ, không thể một mình ghi chép hắn vào sử sách Đại Đường được. Hơn nữa còn nói hắn ta vào sử sách Đại Đường., Trận đánh kia tuy rằng đánh tàn nhẫn đôi chút, nhưng không có uy hiếp đến an nguy

Trung Nguyên, không coi là cái gì tất nhiên ghi chép đại chiến. So với việc này liên lụy không rõ, không bằng để nó đi. Bệ hạ nếu cảm thấy không ổn, có thể sót ruột đưa ra đề nghị của Sử Quan Công, mọi người khẳng định cũng có thái độ như vậy.”

“Tùy ngươi vậy!” Lý Thế Dân bắt đắc dĩ khoát khoát tay, từ bỏ đề tài này. Ông ta biết, mặc dù mình triệu tập quần thần thảo luận, kết quả cuối cùng cũng xấp xỉ lời nói của Trương Tôn Vô Kỵ. Năm đó khởi binh và công lao phá Trường An ở Thái Nguyên năm đó., Đoàn người chính là thông qua xuân thu bút pháp cứng rắn nhét lên trên đầu mình, cũng mặc kệ mình có đồng ý hay không. Trong đó nguyên do cụ thể, Lý Thế Dân vô cùng rõ ràng. Dù sao mình cũng đã đoạt được vị trí ca ca, cần một ít lý do đường hoàng quan đường hoàng nhét vào miệng.

Chỉ là, trong mắt hậu nhân, chỉ sợ phải chụp tội danh quấy nhiễu tu sử lên đầu mình, cái giá này không khỏi quá lớn! Nghĩ đến những chuyện này, trong lòng Lý Thế Dân đã có bao nhiêu phần không tình nguyện, thở dài, thì thào oán giận, “Thật ra trầm căn bản không quan tâm, chuyện trầm làm đã đủ để trầm tên tuổi vang dội thiên cổ. Cần gì phải cưỡng ép tu trang sức chứ?”

“Năm đó bệ hạ đã nói rồi, lịch sử thì phải do ta viết!” Trương Tôn Vô Kỵ cười cười, thấp giọng trả lời.

“Trầm đã từng nói câu này?” Lý Thế Dân đã sớm không nhớ rõ nữa, cau mày truy hỏi: “Từ bao giờ trầm lại cuồng vọng như vậy!”

Nhắc tới chuyện năm đó, trong mắt Trương Tôn Vô Kỵ lập tức tràn ngập cuồng nhiệt và tự hào, “Năm đó bệ hạ, đối với ta, Lưu Hoảng Cơ, còn có thúc thúc nói. Năm đó, chúng ta cùng nhau tới thăm Nhị tiểu thư trở về. Thần vẫn luôn nhớ rõ phong thái của bệ hạ năm đó, vẫn không quên!”

“Trầm đã từng nói?” Lý Thế Dân mờ mịt truy hỏi, ánh mắt nhìn xuyên qua cửa sổ Lăng Yên các từ xa sang phía bắc. Trên bầu trời chạng vạng tối, có một luồng mây nhàn nhạt đang chuyển động. Mấy ngôi sao băng cực lớn lướt sát qua đám mây, khiến cả bầu trời trở thành một vùng đỏ thẫm.

Một quả cầu màu đỏ sậm đột nhiên từ giữa không trung bay qua, trực tiếp đập về phía cửa sổ. Dựa vào bản năng chinh chiến nhiều năm dưỡng thành, Lý Thế Dân nhanh chóng hướng về phía sau lóe lên, sau đó vươn bàn tay ra, nhanh nhẹn bắt lấy quả cầu màu đỏ trên quả cầu.

“Ai đang hồ nháo! Bắt lấy cho ta!” Làm xong những thứ này, hắn mệt đến thở thẳng, sắc mặt trong nháy mắt âm trầm xuống, chuẩn bị cho người triệu chuyện một cái giáo huấn.

Các võ sĩ dưới lầu đảm nhiệm cảnh giới sớm xông ra ngoài, bắt lấy “Thích khách”. Lý Thế Dân nổi giận đùng đùng đi xuống Lăng Yên các, trông thấy mười lăm tuổi, cô bé sáu tuổi thanh tú quý rạp xuống bậc thang, miệng nói “Thần thiếp tử tội!” nhưng trên mặt không có vẻ gì sợ hãi!

Lăng Yên các vốn là một tòa lầu nhỏ bên trong hoàng gia đạo quán, xung quanh vắng vẻ. Bình thường rất ít người dám tới gần, càng không có cung nữ nào dám trộm chạy tới chơi đùa. Cho nên các võ sĩ phòng ngự rất lười biếng., Lại để cho một tiểu nha đầu kinh hãi thánh giá. Nữ hài Lý Thế Dân gặp mặt trước mặt trông quen mắt, sợ mình trong cơn giận giết nhầm người, cố nén tức giận chất vấn: “Người là đã nha đầu trong cung nào? Sao lại lớn mật như vậy? Chẳng lẽ trong hoàng cung trăm không có vương pháp sao?”

“Thần thiếp là tài nhân của bộ hạ mà. Bộ hạ chẳng lẽ đã quên thần thiếp rồi sao?” Khuôn mặt thiếu nữ tràn đầy ủy khuất, cong miệng hỏi lại.

“Vũ thị?” Lý Thế Dân ngây người, không nhớ nổi mình lúc nào đã phong ấn một nhân tài như vậy. Thân thể hắn cường tráng, cho nên bên cạnh nữ nhân cũng nhiều hơn, từ sau khi thê tử Trương Tôn thị mất đi, hậu cung quản lý, cho nên nhất thời không thể gọi được tên các thị thiếp cũng rất bình thường.

“Nhưng người ta vẫn luôn nghe, nghe nói bộ hạ đã gặp là không quên được!” Tiểu cô nương cực kỳ ủy khuất, cúi đầu xuống, bắt đầu khóc lóc. Không phải vì quân uy, chỉ vì bản thân bị người ta bỏ qua.

Lý Thế Dân không thích cô gái như vậy, ông ta luôn cảm thấy cô gái trước mặt có chút quá mức to gan. Khi đang chuẩn bị trừng phạt đối phương một cách nghiêm trọng, Trương Tôn Vô Kỵ lại lặng lẽ kéo ống tay áo của ông ta, thấp giọng nói: “Cô gái này là viên minh châu trên tay của Ứng Quốc Công, bệ hạ khoan thai một chút!”

“Ứng Quốc Công, Hữu Quốc Công nào?” Lý Thế Dân quay đầu lại, truy vấn Trương Tôn Vô Kỵ. Quốc Công là tước hiệu cao nhất đối với thân tử họ khác, ông ta không nhớ rõ mình đã từng phong ấn một quốc công như vậy.

“Là Võ Sĩ Hoạch tướng quân được tiên hoàng bệ hạ phong làm Ứng quốc công, đã sớm mất mạng!”

“Ồ!” Lý Thế Dân bừng tỉnh hiểu ra: “Chính là võ sĩ năm đó đi theo Trương Trọng Kiên, Lưu Hoằng Cơ một đường giết trở về, trẫm đã biết!”

Cười đi về phía trước vài bước, hân hòa khí nâng tài nhân Võ Thị dậy. “Người đó, sao lại hồ đồ như vậy!” Lời nói vẫn là trách cứ, trong giọng nói đã mang theo vài phần tình yêu trường bối.

Con gái của Võ Sĩ Hoạch đã lớn như vậy rồi. Lý Thế Dân biết đời này mình đã già thật rồi, nắm chặt lấy sự nhu nhược trong lòng bàn tay, trong lòng hân chậm rãi dâng lên một khát vọng khó tả. Đó là một sự lưu luyến đối với tuổi trẻ, còn có một chút tiếc nuối và chua xót đối với quá khứ.

Võ tài nhân cứ như vậy để Lý Thế Dân kéo, không trốn, cũng không thẹn thùng, trong đôi mắt to lập lòe tràn đầy lửa.

Tiền đồ của cô gái này không thể hạn lượng! Trương Tôn Vô Kỵ trong lòng bỗng nhiên rung mình. Ông ta rất hối hận vừa rồi mình lẩm miệng, không nên cứu cô gái giống như yêu tinh này. Nhưng tay của Võ thị đã bị Lý Thế Dân nắm trong lòng bàn tay, ông ta cho dù muốn nói chuyện, cũng đã mất đi cơ hội thích hợp.

Hắn ta vĩnh viễn phải trả giá vì sai lầm lần này.

Một số năm sau, Võ thị đăng cơ làm đế, tự xưng là Xi. Được quần thần ủng hộ một lần nữa định nghĩa thế tộc, triệt để phá

vỡ cục diện hào môn đại họ nắm giữ quốc gia.

Từ đó mà bắt đầu từ thời đại Thịnh Đường.

Chú 1: Biên quốc thái dương hưng thịnh tại Tùy mạt Đường sơ, cụ thể thời gian không rõ ràng. Địa vực bao gồm Đông Tam Tỉnh Bắc Hải Sâm Sâm Hải, Tàng Châu đảo, theo sử sách ghi chép, phục sức trong nước đều giống với Trung Nguyên. Bắc Tống hậu kỳ, quốc gia này bị hủy bởi sự dung hợp dân tộc hôm nay.

Bài 2: 3 mẫu thật ra là kết thúc của quyển sách chính thức. Ba câu cuối đều vì thỏa mãn người đọc mà không thích bù đắp lại. Nếu mọi người không thích thanh âm cuối cùng, xin lựa chọn đoạn sau hoặc là ba. Nếu ai cũng không thích thì xin tiếp tục xem sách mới, nghiên cứu công pháp khai quốc gia, vòng cuối cùng nhất hẹn với ngài. Nhóm tử đồ: 14788, có thể tâm sự.

Thanh âm thứ hai (Phiên Không Bản)

Tửu đồ: Cái kết này là giá không, mời người đọc nghiền ngẫm lựa chọn.

Nguyên rủa của Đột Quyết Vương.

Vạn điểm sao băng từ bầu trời đêm xẹt qua, nhanh chóng đến gần cây đuốc ở phía xa hô ứng lẫn nhau. Trên lầu đôi địch của Huyền Vũ môn, Lý Kiến Thành đứng đó ngơ ngác, vẻ mặt không biểu lộ ra là phần nộ hay tuyệt vọng.

Cây đuốc ngoài hoàng cung nhìn qua rất quen thuộc, ngay cả tiếng vó ngựa cũng nghe đều thân thiết như vậy. Mười năm trước, Lý Kiến Thành nhớ rõ mình cũng là một bó đuốc giống vậy, cũng cười Đột Quyết lương câu, chém giết hai tên phản nghịch kia vào hang ổ bắt buộc của Đột Quyết Khả Hãn, đốt cổ thành Định Tương và Bạch Đạo ở bãi chăn nuôi thành một mảng đất khô cằn.

Hắn nhớ rõ, vào ngày ánh lửa cháy, bầu trời thảo nguyên cũng như hôm nay sao rơi. Đột Quyết bị Hổ Bí thiết kỵ bắt làm nô lệ, trên mặt nam nữ Đột Quyết không có nước mắt, cũng không có phần nộ, bọn họ tựa như nằm mơ nhìn lửa nóng từ trên đồng than của mình nhảy nhót, nằm mơ nhìn vàng bạc nhỏ bé nhiều năm cướp bóc tích lũy bị người ta chia cắt, tích tụ nặng nề bị coi là con em Bác Lăng bỏ củi ném vào đồng lửa.

Năm đó, Lý Kiến Thành không hiểu được trên mặt người Đột Quyết sẽ có loại biểu tình này, hiện tại, gã rút cuộc đã hiểu. Đó là không tin. Trong khoảnh khắc quê hương nổi lửa, người Đột Quyết từ chối tin tưởng sự thật trước mắt. Bọn họ tình nguyện đem tất cả phát sinh ở bên người coi là một cơn ác mộng, như vậy, trong lòng bọn họ sẽ không đau, cũng sẽ không so đo bất cứ khổ cực nào.

Biến tai họa thành một giấc mộng lớn, người chịu khổ là người trong mộng, không phải mình.

Một giấc mơ mười năm kéo dài, Lý Kiến Thành không biết hiện giờ mình đang lang thang trong giấc mơ của người khác, hay là người khác đã đốt lên chiến hỏa trong giấc mộng của mình. Gã nhớ rõ trong mộng cảnh trước đó, gã, Hồ Bí đại tướng quân La Nghệ, Phiêu Kỵ đại tướng quân Lý Trọng Kiên định làm huynh đệ., thề vinh nhục và đồng cảm. Sau đó, bọn họ bình định thiên hạ quần hùng, đánh hạ được Đại Đường Như Hòa Giang Sơn. Tiếp đó, bọn họ ở dưới Huyền Vũ môn, tính toán cơ quan Lý Thế Dân., Đám người Trương Tôn Vô Kỵ một lưới bắt hết, triệt để giải quyết nội loạn Đại Đường. Cho đến khi Lý Trọng Kiên áp giải nhị đệ thế dân đến trước ngựa của hắn, đưa hắc đao vào trong tay hắn, trong lòng hắn không thương tiếc gì với bất cứ cốt nhục chí thân nào, chỉ có thể nhẹ nhàng giải thoát.

Hôm nay, thanh hắc đao kia lại giờ lên, lần nữa tấn công về phía Huyền Vũ Môn. Bác Lăng Vương, Đại tổng quản Hà Bắc Lý Trọng Kiên, Yên Vương, U Châu đại tổng quản La Nghệ, ngày xưa hai đồng minh kết bạn san bằng thảo nguyên với Lý Kiến Thành của y giết vào Trường An, nhổ tận gốc cả hoàng triều Đại Đường lên, sau đó đá một cước vào giữa vũng bùn.

Tại sao lại như vậy? Lý Kiến Thành nghĩ mãi mà không rõ. Từ khi đăng cơ đến nay, gã luôn luôn có ân ngộ đối với hai đồng minh. Nhưng bọn hắn càng ngày càng không hài lòng, ép bản thân không ngừng nhượng bộ. Mà hiện tại, bọn hắn không cần chính mình nhượng bộ nữa, bọn hắn đã quyết định đưa tay ra lấy, cướp đi chút quyền lực và tôn nghiêm cuối cùng trong tay mình.

“Bệ hạ, đêm đã khuya, cẩn thận lộ nặng!” Tả Phó Xạ Phong Đức run rẩy bò lên lầu đối địch, nhỏ giọng khuyên bảo Lý Kiến Thành.” Lúc về nội cung nghỉ ngơi. Hồ nước bên trong Huyền Vũ Môn thành rất dày, quân địch trong thời gian ngắn không đánh vào được!”

“Nửa khắc sau thì sao?” Lý Kiến Thành cúi đầu, cười hỏi thăm: “Sau một lát nữa, Phong Phó Xạ, người nói viện quân ở đâu? Chẳng phải người nói với trẫm là nhìn thấy kẻ cướp đi ngược ý trời à, anh hùng trong thiên hạ sẽ cùng nhau đòi hỏi sao? Anh hùng của trẫm ở đâu? Sao bây giờ còn chưa tới?”

“Bệ hạ thứ tội!” Phong Đức Trệ quỳ bịch một tiếng, liên tục dập đầu. Nếu cổ vũ sĩ khí quân sĩ là hấn nói, nhưng trừ hoàng đế bệ hạ ra, trong nội cung sáu phần có mấy võ sĩ sẽ tin tưởng sự thật? Anh hùng trong thiên hạ, hai anh hùng cường đại nhất thiên hạ đều ở phía địch nhân, các anh hùng khác sao dám hành động thiếu suy nghĩ?

Lý Kiến Thành nhắm mắt lại, không muốn nhìn thấy bộ dáng uất ức của Phong Đức Tú nữa. Người đã gần bảy mươi tuổi rồi mà vẫn còn sợ chết như vậy. Không giống như một lão thần nhìn thấy ba lần hoàng quyền tanh máu thay thế khác. “Người đứng lên đi!” Hấn thở dài., U nhiên nói. ” Sau khi đứng dậy đi vào nội cung lấy điểm mềm mại, sau đó trốn vào bên trong Tam Thanh quan. Vô luận nghe được thanh âm gì, cũng đừng đi ra. Bọn họ tương lai còn cần người hơn, sẽ không quá làm khó người!”

“Bệ hạ!” Phong Đức Nhai nằm phục trên mặt đất khóc lớn, nước mắt nước mũi xuôi theo chòm râu hoa râm kéo thành dính dính dài, bị ngọn lửa chiếu, óng ánh lóe sáng.” Lão thần, lão thần nguyện ý cùng bệ hạ đồng sinh cộng tử. Lão thần vô năng, làm hại bệ hạ a...”

“Người đi đi.” Lý Kiến Thành cười khổ lắc đầu. “Người là quan văn, đây một phát là ngã, giữ lại cũng vô dụng. Trẫm lúc này cần làm tướng dám chiến, không phải hạt giống phú quý như người!”

“Bệ hạ!” Phong Đức Hâm bị hạt giống phú quý nói bốn chữ sừng sốt, nước mắt đột nhiên ngưng lại. Từ Đại Tùy đến Đại Đường, Phong gia đều có thể xếp lên mười vị hào môn, con cháu đời sau ở dưới trướng các nhà Phiên vương đều có thành tựu, đích xác có thể xưng là thắng thua có câu không ngã ông. Nhưng làm như vậy cũng không phải chỉ có một mình Phong gia, Trịnh gia, Vương gia, Vương gia., Tạ gia không phải đều như thế sao, bao gồm cả Thích trưởng tôn gia hoàng thân quốc, còn không phải là đặt cược nhiều phương, lấy phú quý kéo dài? Đây là thủ đoạn tất nhiên kéo dài gia tộc, căn bản không nên bị chỉ trích! Nghĩ đến đây, Phong Đức Chử lại dập đầu cho Lý Kiến, chậm rãi đứng lên, lão đảo đi xuống Vô Địch lâu.

Chẳng lẽ trăm nói sai rồi sao? Nhìn bóng lưng mang hơi thở của Phong Đức Hi đi, Lý Kiến Thành tiếp tục cười khổ. Những đại tộc thế gia này, đích xác như Lý Trọng Kiên nói, đều là loại lang sói mắt trắng không thuần thực. Cho dù bọn họ làm gì, cũng đặt lợi ích của gia tộc lên vị trí thứ nhất. Lúc trước bọn họ không để mắt tới Lý Trọng Kiên, chương mắt La Nghệ., Cảm thấy đối phương xuất thân hàn vi, huyết mạch thấp hèn. Bây giờ thì sao, còn không phải tranh nhau đi theo giúp sao? Sợ chạy chậm quá, không tìm được một chỗ đặt chân trong triều đình mới. Chỉ tiếc, mình đã sớm không nghe Lý Trọng Kiên nói, còn luôn cảm bọn họ làm căn cơ Đại Đường.

“Bệ hạ, Đậu Huyền đã trở về!” Tướng quân trấn điện Độc Cô mưu phản Phong Đức Chủ, thấp giọng bẩm báo Lý Kiến Thành.

“Hắn còn không biết xấu hổ trở về gặp trăm. Trăm cho hắn bốn mươi vạn đại quân, bây giờ, ba tháng còn chưa tới, bốn mươi vạn đại quân của trăm đâu?” Lý Kiến Thành tức giận đến mức nghiến răng, hung ác mắng. “Trực tiếp chém, đầu bị treo ở ngoài Huyền Vũ Môn này. Trăm bảo hắn trông coi, nhìn xem địch nhân như thế nào lại tấn công vào, tấn công giết trăm!”

“Khặc!” Độc Cô mưu đáp ứng một tiếng, ấn kiếm xuống. Mấy tức sau, dưới tường thành truyền đến tiếng Đậu Tuyên khóc: “Bệ hạ, ta muốn gặp bệ hạ, ta chết không đáng tiếc, nhưng có chuyện muốn nói với bệ hạ!”

“Truyền ý chỉ của trăm, đẩy Đậu Đình lên!” Lý Kiến Thành nghe vậy trong lòng khổ sở, cúi người vào bên trong tường thành, hô lớn.

“Bệ hạ có chỉ, hạ đao lưu nhân!”

“Bệ hạ có chỉ, hạ đao lưu nhân!”

Đám thái giám nhanh chóng cổ hống, truyền mệnh lệnh của Lý Kiến Thành xuống dưới. Lại một lúc lâu sau, gã mặt mũi bầm dập bị mấy võ sĩ xô đẩy đi vào thành lâu của Huyền Vũ môn.

Vừa thấy mặt Lý Kiến Thành, Đậu Đình lập tức quỳ xuống, miệng nói tội chết, dùng sức đập đầu không thôi. Lý Kiến Thành biết tuy rằng Đậu Đình chiến bại bị bắt, nhưng sẽ không phản bội mình. Lại thở dài, đi lên phía trước vài bước, hai tay đỡ đôi phương lên.

“Bệ hạ!” Đậu bỏ lệ rơi đầy mặt, nghẹn ngào hô.

“Cũng tốt, trăm sẽ không giết ngươi. Dù sao chậm nhất cũng chỉ ba ngày, quân thần ta và ngươi đều mất mạng ở đây! Ngươi đi lĩnh một bộ binh khí áo giáp, thủ thành cho trăm đi!” Lý Kiến Thành vỗ vỗ bả vai yêu tướng, miễn cưỡng cười nói.

“Mặt tướng khẩn cầu bệ hạ truyền lệnh đột phá vòng vây, giết ra Trường An, lấy tương lai!” Đậu bỏ lui về sau nửa bước, đứng chấp tay: “Mặt tướng nguyện ý mặc giáp trụ chấp duệ, mở đường cho bệ hạ!”

“Đột phá vòng vây, đi đâu?” Lý Kiến Thành không thể làm gì khác cười lạnh.

Đậu Hạo không nói gì, Lạc Dương đã bị bạn tốt của Lý Trọng Kiên Từ Mậu Công bắt lại. Lũng Hữu không chế ở bộ hạ cũ của Tiết Cử, đại tướng quân phụ quốc Tần Tử Anh, hấn cũng là tri gia của Lý Trọng Kiên. Trước mắt hấn là địch nhân duy nhất không đi đường., Hướng Tây Nam chạy thẳng đến Ba Thục. Nhưng nơi đó là địa bàn của Vệ Công Lý Tịnh. Năm đó cố chủ Lý Thế Dân tranh đoạt ngôi vị hoàng đế bại tại Lý Kiến Thành. Lúc ấy người này khuất phục binh uy của Lý Húc, không thể không dẫn dắt dư nghiệt Tần Vương phủ hướng thái tử Lý Kiến Thành đầu hàng. Bây giờ Lý Trọng kiên định tạo phản, Lý Kiến Thành đi Ba Thục tị nạn, có thể cam đoan Lý Tịnh không nhân cơ hội báo thù cho cố chủ không?

“Được rồi, nếu ông trời đã để trăm chết ở Huyền Vũ Môn, trăm liền thuận theo thiên ý!” Thấy Đậu Đình không trả lời được, Lý Kiến thở dài một tiếng, quyết định tiếp nhận vận mệnh. Năm đó hấn ở đây giết đệ đệ ép cha, hiện giờ, những tội giết người thân, ngỗ nghịch năm đó cũng đã đến lúc trả. Chính là không biết sau khi gặp được thế dân, đôi phương sẽ chê cười mình như thế nào?

Đậu Diễm thấy chủ công đã quyết tâm, liền không nói nhiều nữa. Đến kho binh khí lấy một bộ áo giáp, một thanh hoành đao, một lần nữa mặc chỉnh tề, lại đi trở về bên cạnh Lý Kiến Thành. Lão bị Lý Húc tù binh bắt lại, trong lúc đó mặc dù không bị hành hình, nhưng đối với tâm trí tra tấn cũng rất lợi hại. Nguyên lai áo giáp thích hợp cho hấn mặc lại một bộ quần áo khác, rõ ràng có vẻ hơi suy sụp.

“Người chịu khổ rồi!” Lý Kiến Thành cười an ủi.

“Mặt tướng không khổ.” Đậu Huyền nhẹ nhàng lắc đầu.” Lý Trọng Kiên chỉ phái người khuyên hàng một lần, bị mặt tướng mắng cho một trận rồi không còn khuyên nữa. Lần này, hấn bảo mặt tướng mang một phong thư cho bệ hạ. Cuối cùng vì muốn gặp bệ hạ, nên không thể không đáp ứng!”

“Tin đầu?” Nghe nói có thư của mình, Lý Kiến Thành kinh ngạc hỏi.

“Bị mặt tướng ở trên đường xâu xé!” Đậu Huyền chấp tay tạ tội: “Bệ hạ không hỏi cũng đừng xem. Trên đó toàn là những lời nói nói xấu, lúc này Lý Trọng Kiên lấy ra chỉ vì dao động quân tâm của bệ hạ mà thôi.

“Ha ha, nói xem, hấn vu oan trầm như thế nào?” Lý Kiến Thành tuyệt đối không tức giận, ngược lại tò mò rút cuộc Lý Húc đối đãi với mình như thế nào. “Người không nên vạch trần. Người đã đồng ý với người ta, thì nên giữ lời hứa!”

Đậu Dục phản nộ lắc đầu: “Mặt tướng quyết không tha thứ cho hấn dám khinh miệt bệ hạ! Bệ hạ đừng hỏi, mặt tướng không nói!”

Lý Kiến Thành vừa cắn răng vừa cười lạnh, “Ha ha, phỏng chừng là cái bộ dáng ép đệ đệ gì đó, bức phụ mẫu, bắt nhân bất hiếu như vậy đi. Trầm đã sớm ngán lắm rồi. Nếu không phải Lý Trọng Kiên ở sau lưng giật dây, trầm sẽ và thế dân sẽ càng đi càng xa, đến cuối cùng như nước với lửa sao? Cái tên chết tiệt này, rõ ràng là lợi dụng trầm để báo thù cho mình, ngược lại còn hãm hại trầm!”

Nếu như giờ phút này Lý Húc đứng trước mặt hấn, hấn hận không thể xông lên đối chất với đối phương ngay tại chỗ. Là ai

nói với mình rằng thế dân nhất định phải đoạt được vị trí thái tử? Là ai nói với bản thân rằng Tần Vương phủ đã có binh sĩ mạnh mẽ cưỡi ngựa. Là ai không tiếc kẻ khổ nhục sắp xếp mật thám vào trong Tần Vương phủ, đánh cắp toàn bộ kế hoạch của thế dân tại Huyền Vũ môn. Là ai đem thế dân chém xuống chiến mã, sau đó lại giao đao lên tay mình.

Bây giờ, người kia ngược lại dùng mọi chuyện để khiển trách mình, thật sự là nực cười. Nếu ông trời có mắt, có người đã sớm bị sét đánh thành bột phấn.

Đúng rồi, năm đó khuyên mình hạ quyết tâm giết chết thế dân còn có một người. Nhớ tới biến cố Huyền Vũ môn, Lý Kiến Thành lập tức nhớ tới tâm phúc mưu sĩ Ngụy Trung. Nếu không phải tên gia hỏa này đã từng khuyên mình tru sát thế dân, có lẽ trên Huyền Vũ Môn này còn có một đám dũng tướng của Lý gia sóng vai chiến đấu với mình. Nếu không phải tên gia hỏa đáng chết này khuyên mình xuống tay phá phiên, chưa chắc Lý Trọng Kiên và La Nghệ đã có thể tìm được có tạo phản.

“Ngụy Chính đâu, mau đưa Ngụy Trung cho trẫm!” Đột nhiên đá một cước vào hành lang bên người, Lý Kiến Thành hung tợn ra lệnh.

“Bẩm bệ hạ. Hôm qua Ngụy Phó Xạ dẫn theo một ngàn giáp sĩ xông vào quân địch, đã cường liệt hi sinh vì quốc gia!” Tướng quân trấn điện Độc Cô mưu đi lên trước, mặt mũi tràn đầy bi thương.

“A! Trẫm thế mà lại quên mất!” Lý Kiến Thành vỗ vỗ đầu mờ mịt. “Đại Đường ta dưỡng văn sĩ mười mấy năm, lâm nạn lại chỉ có một mình Ngụy Trung chịu tận trung. Ha ha, cũng coi như xứng đáng với tâm huyết của tiên hoàng cùng trẫm!”

Độc Cô mưu không trả lời, ánh mắt nhìn về phía Lý Kiến Thành tràn ngập tiếc nuối. Hoàng đế bệ hạ xong rồi, cho dù ý nghĩ này đã đại nghịch bất đạo, nhưng Độc Cô mưu vẫn không nhìn được nghĩ như vậy. Bệ hạ đã suy bại đến tình trạng như vậy, mình và bọn thị vệ cung đình đều hi sinh vì hắn sao? Độc Cô mưu không tình nguyện, nhìn về phía ngoài Huyền Vũ, ánh mắt tràn đầy do dự.

Ba ngày trước, đại tướng quân Vũ Vệ và đại tướng quân Vũ Vụ mở cửa thành Trường An, đầu hàng Lý Trọng Kiên. Nghe nói Lý Trọng Kiên bỏ qua hiềm khích lúc trước, cho phép hãn lấy quan to lộc hậu. Quan hệ giữa tiền bối Độc Cô mưu và Lý Trọng Kiên tốt hơn nhiều so với quan hệ giữa Vũ Văn Sĩ và Lý Trọng Kiên. Nếu thừa dịp người khác không mở Huyền Vũ Môn, có lẽ... Ít nhất có thể làm binh hỏa sớm kết thúc.

Đang lúc hãn do dự, trên đường hành lang gỗ đi thông đối địch lại truyền đến một trận tiếng bước chân. Tả Phó Xạ Phong Đức ôm một quyển lớn da dê, cao hứng bùng bùng chạy lên. Nước mũi và nước mắt trên chòm râu của hãn còn chưa khô, bị bụi mù nhiễm phải một khối đen, một khối vàng, cả người nhìn qua giống như một lão điên điên không có ai chăm sóc.

“Sao ngươi lại trở về!” Mặc dù Lý Kiến Thành không thích nhìn thấy Phong Đức Thiên, nhưng vẫn cảm thấy trong lòng ấm áp.” Không phải trăm bảo ngươi trốn đến Tam Thanh quan rồi sao? Ngươi dám kháng lệnh?”

“Bệ hạ, bệ hạ, nín giận!” Phong Đức Sát chạy quá nhanh, thở hổn hển nửa ngày mới điều chỉnh lại hơi thở đều đều. “Bệ hạ, lão thần không dám kháng lệnh, lão thần đã tìm được cái này, tìm được cái này ở Tam Thanh quan rồi!” Dứt lời, hãn giơ cuốn sách da dê trong tay lên, trong mắt tràn đầy cuồng nhiệt.

“Đây là thứ gì?” Lý Kiến Thành liếc mắt nhìn quyển sách da dê, dờ khóc dờ cười mà hỏi. Cũng chính là loại lão khốn kiếp Phong Đức Chủ này, chết đến trước mắt còn muốn nghiên cứu đạo đức văn gì. Bên trong Tam Thanh quan chất đống tất cả đều là thu nạp từ các nơi trong Đại Đường, liên quan đến nuôi sống, điển tịch kéo dài tuổi thọ, bình thường chưa từng thấy bất kỳ hiệu quả gì, lúc này lấy ra, chẳng lẽ trồng cấy vào có thể thả đậu thành binh sao?

“Đúng vậy, là bảo bối của Đột Quyết, năm đó bệ hạ đã chép lại từ thành Định Tương!” Phong Đức Huyền cười như một tên điên.” Không ai hiểu ngôn ngữ Hung Nô bên trên, ha ha, lão thần hiểu, lão thần hiểu mà!”

“Ừm, trăm biết rõ ngươi hiểu. Ngươi là người uyên bác uyên bác nhất thiên hạ!” Lý Kiến Thành nhìn Phong Đức Diệt với

ánh mắt thương hại, thấp giọng an ủi. Hắn biết vị tả phó xạ kia đã triệt để phát điên. Biết hung thủ nô văn, hiểu về hung hãn nô văn thì có thể ngăn được quân địch sao?

Dường như đoán được mọi người đang nghĩ gì, Phong Đức Trử cười lớn lắc đầu: “Bệ hạ, lão thần không điên, lão thần không điên! Bệ hạ coi trọng lão thần, lão thần cũng không phụ lòng bệ hạ. Bên trên ghi lại chính là một bộ chú văn cổ xưa, nếu như lấy máu Vương Giả dẫn phát, liền có thể nguyên rửa kẻ địch của người, làm cho người đời đời kiếp kiếp không được an bình!”

“Nực cười!” Lý Kiến Thành căn bản không tin tưởng vào lòng tốt của đối phương, nhưng gã cũng cảm động được lòng tốt của đối phương. Đưa tay ra, đề lên bả vai Phong Đức Trử. “Lão bộc, người thật có lòng rồi. Đi trốn đi. Nơi này không phải là nơi để người đọc sách ngây ngốc đâu!”

Ai ngờ Phong Đức Minh căn bản không cảm kích, đầu tiên là thất vọng nhìn Lý Kiến Thành một cái, sau đó đột nhiên cười quỷ dị, kéo cánh tay Lý Kiến Thành, cắn vào cổ tay mình.

Mặc dù thân thể so với Phong Đức Chử cứng rắn hơn rất nhiều, mười mấy năm không ra trận đánh trận, tốc độ phản ứng của Lý Kiến Thành đã không bằng trước. Chỉ cảm thấy cổ tay đau đớn, máu đã theo vết thương chảy ra. Phong Đức Chử mặc kệ không quan tâm, giờ da dê bao lấy cổ tay Lý Kiến Thành, không để cho một giọt máu tươi lãng phí.

Nói thì chậm, khi đó rất nhanh, một đạo phù chú màu u lục lập tức bắt đầu chớp động trên da dê. Đám người Đâu Dận đang muốn tiến lên đẩy ra, nhìn thấy phù chú, đều kinh ngạc dừng bước.

“Các người đừng nhúc nhích!” Lý Kiến Thành đầu tiên là cả kinh, sau đó thấp giọng ra lệnh. Hắn cảm giác được thể lực đang nhanh chóng trôi đi nhưng đồng thời hắn cảm thấy được sự trả thù đầy khoái ý. Trong nháy mắt này, hắn chợt nhớ tới mấy năm trước., Một ít người Đột Quyết đầu hàng hướng chính mình báo cáo, nói trước khi chết Khả Hãn đã từng nguyên rửa chính mình. Hơn nữa nói cho chính mình hắn là phải đến bên dưới Đâu Dư Sơn tế trời, mới có cơ hội có được

chỉ thị của thần linh phá chú. Lúc đó, Lý Kiến Thành không tin những điều này, cười một tiếng mà bỏ qua. Hiện tại, hấn lại hi vọng chú vẫn thật sự tồn tại.

“... làm anh hùng của bọn hấn vĩnh viễn làm thù hấn lẫn nhau...”

Cho dù huynh đệ ruột thịt ôm nhau.

Sau lưng hấn cũng cất giấu đao bôi độc dược.

Để bọn họ tay chân tương tàn...

Để cha con bọn họ oán hận lẫn nhau...

Để bọn họ chảy máu khô trong lúc tranh đấu.

Nhiều thế hệ khiến bọn họ không biết quý trọng lẫn nhau.

Không biết hối cải...”

Phong Đức Hâm dùng da dê nhuộm máu trải lên chính giữa Huyền Vũ Môn địch lâu, dùng một loại ngôn ngữ vừa cổ xưa vừa thần bí thấp giọng ngâm xướng, trên mặt đầy vẻ thành kính. Lý Kiến Thành cười cười, đưa cổ tay bị thương lại duỗi ra, dùng vết thương của bội đao tướng quân gia tăng lên, không ngừng xoa dịu những dòng máu tươi mới trên da dê.

Giờ phút này, hấn hoàn toàn nghe hiểu được năm đó Đột Quyết Vương Nhất Thủy dùng máu để nguyên rửa. Nguyên rửa kẻ địch khiến chân tay hấn tàn phế, phụ tử bức bách.

“... làm anh hùng của bọn hấn vĩnh viễn làm thù hấn lẫn nhau...”

Cho dù huynh đệ ruột thịt ôm nhau.

Sau lưng hấn cũng cất giấu đao bôi độc dược.

Để bọn họ tay chân tương tàn...

Để cha con bọn họ oán hận lẫn nhau...

Để bọn họ chảy máu khô trong lúc tranh đấu.

Nhiều thế hệ khiến bọn họ không biết quý trọng lẫn nhau.

Không biết hối cải...”

Tiếng hát cổ xưa nương theo tiếng hò hét truyền tới tai môn hạ Huyền Vũ, truyền vào tai mỗi người.

“Nhớ kỹ người từng nói với lão phụ, chức trách của võ tướng là thủ hộ!” Nhìn ngọn lửa trên Huyền Vũ môn, La Nghệ cười hỏi. Hoàng cung sắp bị phá, tâm tình của hắn vô cùng khoan khoái.

“Vâng!” Lý Húc nhẹ gật đầu, trong nụ cười lộ ra vài phần đáng ghét.

Cuối cùng hắn bảo vệ được nó sao? Trong lòng hắn không có đáp án, nhưng hắn đã biết có liên quan tới việc bảo vệ toàn bộ nội hàm. Cái khó thủ hộ nhất thế gian này, thật ra không phải là của cải, không phải gia viên, mà là sự kiên trì trong lòng.

La Nghệ nhún nhún vai, tiếp tục xem cuộc chiến. Toàn bộ Huyền Vũ môn vang lên tiếng hô giết, đao mâu đồng loạt nâng lên, máu chảy thành sông.

Vết thương trên cổ tay không đau đớn nữa, máu trong cơ thể có lẽ sắp chảy. Trong mơ mơ màng màng, Lý Kiến Thành nhìn thấy đồ án trên da dê và chú ngữ từ từ biến ảo thành từng con Thương Lang, gầm thét lao ra Huyền Vũ Môn, phóng tới bầu trời đêm.

Đêm đó, sao băng như mưa.

Chú 1: Căn cứ theo bản đồ Huyền Vũ môn phục hồi như cũ, nơi đây cũng không đơn thuần là một cửa thành, mà là giống như Nam Kinh trung hoa môn công năng hoàn thiện như pháo đài tàng binh.

Bài 2: 3) kỳ thực là kết thúc của quyển sách chính thức. Ba câu cuối đều vì thỏa mãn người đọc mà không thích sửa chữa lại. Nếu mọi người không thích thanh âm cuối cùng, xin lựa chọn một hoặc ba câu. Nếu như đều không thích, mời tiếp tục xem cuốn sách mới rượt, nghiên cứu công pháp quốc gia, vòng cuối cùng sẽ hẹn với ngài.

Cuối cùng, thanh âm ba (4 phiên bản)

Tửu đồ chú: Phần này là phần kết thúc, mời người đọc nghiền ngẫm lựa chọn.

Ở một vùng nước...

Mặt trời chậm rãi từ mặt biển dâng lên, rải vạn dải khói màu lên hạm đội. Mười mấy chiếc thuyền lớn phong cách Ba Tư xếp thành một hàng, sóng lớn rẽ sóng, chạy về phương xa không biết tên.

Lý Uyển Nhi nhẹ nhàng đẩy tấm ván gỗ trước mặt ra, đội một cái mũ tre có phong vị Nam Chiếu che trên đỉnh đầu. Nàng hiện tại bị ánh nắng chiếu đến hơi tối, trên người cũng không nhìn ra chút khí chất hoàng gia. Nhưng Lý Uyển Nhi thích cảm giác tự do tự tại này càng cao hơn là thích thống lĩnh mấy chục vạn đại quân. Nàng thích thuyền này., Gió này, con sóng này, thích buổi sáng trên boong thuyền chờ tia nắng đầu tiên nhảy khỏi mặt nước, thích tiếng gáy của ong và chim trắng ngâm xương trên cột buồm, thích nghe thấy tiếng cười sang sảng dưới ánh mặt trời.

Trên tấm ván gỗ trên người nàng, lót một tấm lụa trắng, phía trên dùng kỹ thuật học được từ người Ba Tư, vẽ nửa người trên của một nam nhân, râu quai nón đầy cơ bắp rắn chắc., Hẳn phải gọi là bắp thịt, Lý Uyển Nhi nhớ mình vừa mới bắt đầu hướng sủng Cơ Ba Tư của Thiên Trúc quốc học tập loại phương pháp vẽ cổ quái này, còn bị xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt. Bây giờ, nàng lại học được thưởng thức mỹ lệ trong đó, hoặc là nói, học xong được cách thưởng thức bức họa nam nhân kia.

Nam nhân trong bức họa đang giúp bọn nhỏ câu cá một bên boong thuyền, gió biển không ngừng đưa tới bọn nó cười vui. Từ rất nhiều năm trước một khắc bước lên boong thuyền, Lý Uyển Nhi vẫn nhớ rõ tiếng cười này chưa từng gián đoạn. Bọn họ cười đi về phía Uy quốc., Chạy về hướng Chân Tịch, đi về phía Phiêu quốc cùng Gia Lăng, thậm chí đã từng có ý định vượt qua khối lục địa nóng như lửa ở phía nam kia., Từ Mộc

Cốt đều trực tiếp đi đến cực Tây theo như lời các giáo đồ thập tự, nhìn xem đã man nhân tồn tại trong truyền thuyết có chữ thập rớt cuộc là ở quốc gia nào. Nhưng bọn họ trên đường không thể không vòng trở về, bởi vì không có hải đồ kỹ càng, cũng không tìm được đầy đủ điểm tiếp tế. (Chú thích)

Đỉnh này đích xác không chỉ có chín cái. Hiện tại, Lý Uyển Nhi tin tưởng lời của trượng phu. Dựa theo phương thức tính toán của người xưa, toàn thiên hạ chín trăm cái đỉnh cộng lại cũng không dừng lại. Nhưng nàng không định giật dây trượng phu chiếm cứ bất cứ cái gì trong đó nữa, đối với người như trượng phu, đỉnh có lẽ là một loại mệt mỏi.

Bọn họ có thuyền, có biển, vậy là đủ rồi. Tân Thổ chi tân, đều là vương thần. Dưới chân họ chỉ có boong thuyền., Cho nên không cần làm thần tử của bất cứ kẻ nào, quy củ trong thế tục cũng không ước thúc được bọn họ, bọn họ có thể vừa ăn thịt nướng, vừa thảo luận Phật pháp với người Thiên Trúc. Vừa nấu canh cá, vừa nghiên cứu rượu vuông cho thập tự giáo đồ, rượu nào lại càng thuần hậu hơn. Bọn họ trao đổi chần lông rất đẹp với người Ba Tư., Sau đó ông ta vận chuyển nó đến lực phòng kém cõi để đổi lấy cát vàng. Bọn họ và hải tặc Nam Dương hóng gió, sau đó tiến lên đón đánh tan đám thổ dân ngay cả mũi tên cũng bắn không xong kia, đen ăn đen. Bọn họ dùng trân châu Nam Hải đổi lấy da thuộc Bắc Hải, khiến cho mỗi nữ nhân trong đội tàu đều ăn mặc như quận chúa.

Mấy ông cháu đang câu cá lại nổi lên tranh chấp, không biết lớn nhỏ không ngừng. Lý Uyển Nhi cười đi tới, nhìn trượng phu lại đang làm cái trò mới gì đó. Nghe được tiếng bước chân của hắn, một nam nhi khỏe mạnh kháu khỉnh lập tức chạy tới cáo trạng: “A nương, a gia thả ta cá vừa mới rơi ra. A gia bắt nạt ta! Không để cho ta bắt cá nấu canh cho người!”

“Đứa nhỏ này, quá lười!” Lý Uyển Nhi thương xót dậm đầu ngón tay vào con trai, cười trách mắng. Nàng ngồi xổm xuống, nhặt cần câu con trai dùng, lại cười hỏi: “Vừa rồi câu được cá gì, tự ngươi biết không?”

“Không biết!” Tiểu nam nhi không tìm được người ủng hộ, bĩu môi nói.

“Con báo câu được một chiếc lá đỏ sì. A gia nói, con cá kia không thể ăn, cho nên thả rồi!” Một bé gái tuổi khác mới mười một, hai tuổi, mắt ngọc mây ngài cười nói. “Nhị nương, người cũng tới câu một lát đi. Con cá trong vùng nước này rất ngốc!”

Không giống với hài tử lớn lên ở hậu viện, nàng thon thả, cao ngất, sắc mặt trắng hồng, lộ ra vẻ thanh xuân nồng đậm. Đứa nhỏ này nếu như đặt ở Đại Đường, khẳng định là đối tượng được vô số thanh niên tranh nhau truy đuổi. Mà ở trong đội tàu, nàng lại như một đóa hoa đại nhỏ lẳng lặng nở rộ.

Lý Uyên Nhi cười giật giật góc áo cho cô gái, thấp giọng hỏi: “Nhược Lan, mẹ người đâu, sao nàng không đi với các người câu cá!”

“Mẹ đang tính thu hoạch của năm nay! Mẹ nói đợi thuyền cập bờ, phải ở lại thêm vài ngày, thanh kê một ít hàng hóa, tiện thể mang cho a gia, di, báo tử, hồ đầu mỗi người mua một thớt vải làm quần áo! Cho nên trước tiên phải sửa sang lại sổ sách đã!” Tiếng nói của nữ hài như Hoàng Oanh xuất cốc, căn bản không có ý thức được, trong lời nói vừa rồi của mình liên tục dùng hai cái xưng hô khác nhau để thay mặt Uyên Nhi.

Lý Uyên Nhi cũng không sửa lại, cười nói: “Vậy tại sao người không giúp mẹ người? Chẳng phải người đã học tính nợ rồi sao?”

“Đau đầu, đau đầu!” Sắc mặt cô bé lập tức nhăn cái mũi xinh xắn nói. “Ta muốn câu cá, ta muốn cùng a gia học lái thuyền, ta muốn cùng di bác học bắn tên và dùng đao! Dù sao ta cũng không thích tính sổ, vừa xem sổ đã choáng váng đầu!”

Nụ cười trên mặt Lý Uyên Nhi càng đậm. Nếu Lan là con của muội muội Thiên nhi, nhưng tính cách lại càng giống bản thân năm đó. Năm đó chính mình cũng không thích đọc sách, chỉ thích múa đao lộng thương.” Ngày mai người dậy sớm một chút, đại di dạy người bắn tên. Chúng ta đi ngược ánh nắng bắn lên mặt nước cá lớn, xem ai có thể bắn chuẩn được.”

“Một lời đã định!” Như Lan duỗi tay phải ra.

“Một lời đã định!” Uyên Nhi đưa chương đánh tới đối phương.

Con trai bà ta chia sẻ với tỷ tỷ mình nên là ưu ái thuộc về mình mười phần bất mãn, không ngừng xé rách góc áo Uyên Nhi: “Mẹ ơi, mẹ ơi, mẹ còn chưa giúp con câu cá mà, mẹ còn chưa giúp con câu cá đâu!”

“Được, a nương sẽ giúp ngươi!” Uyên Nhi ngồi lên boong thuyền, ném câu lợi rơi xuống đất. Chỉ trong chốc lát đã đem con hắc thiết đầu dài ba tấc lên. Nàng vốn cho rằng mình có thể làm theo ý mình, đưa con nghịch ngợm lại cướp ở phía trước, lợi rơi xuống đất gỡ con cá ra khỏi lưỡi câu, sau đó “Bịch” một tiếng ném vào trong biển.

“Sao lại ném được. Cái đồ nghịch ngợm nhà ngươi!” Uyên Nhi giả bộ tức giận, nghiêm mặt chất vấn.

“A gia nói, cá nhỏ không có thịt. Phải nở bỏ, mới có thể đạt được!” Tiểu báo tử tiểu quý lớn, nhìn Lý Húc bên cạnh vẫn luôn mỉm cười không nói, lớn tiếng ngụy biện.

“Đứa nhỏ này!” Uyên Nhi đâm vào trán nhi tử một cái, mặt đầy kiêu ngạo. Cho dù đệ đệ ở tuổi này cũng không giao hoạt như con báo. Đứa nhỏ giao hoạt tốt, ít nhất lớn lên sẽ không chịu thiệt.

“Con báo rất thông minh!” Ý nghĩ của Lý Húc và nàng không khác nhau nhiều lắm, ngồi xuống bên cạnh Uyên Nhi, dùng âm thanh của bọn nhỏ khích lệ.

“Ngươi dạy tốt đấy!” Uyên Nhi nhìn Húc Tử một cái, cười trả lời.

Hai vợ chồng ngồi sóng vai, cùng giờ cần câu lên, tâm tư đã không còn cá, chỉ còn lại tình cảm nhu hòa nồng đậm.

Bọn nhỏ không có kiên nhẫn, huyết sáo một tiếng, đều chạy trốn tới nơi khác chơi đùa. Bọn nó hầu như đều lớn lên ở trên thuyền từ nhỏ, đã quen nhìn sóng gió, cho nên Lý Húc và Uyên Nhi cũng không quá lo lắng, tiếp tục yên lặng thả câu. Một lát sau, Uyên Nhi thu hồi câu cá, thấp giọng hỏi: “B Vách bờ lần này, ngươi có đi ra lục địa một chút không?”

“Có thể. Dù sao trong thành Quảng Châu cũng không có ai nhận ra ta.” Lý Húc suy nghĩ một lúc rồi khẳng định trả lời. “Ngươi thì sao?” Hắc cũng thu hồi câu cá, thấp giọng hỏi.

“Đương nhiên cũng sẽ không có ai nhận ra ta!” Lý Uyển Nhi cười cười, trong mắt lóe lên một tia tiếc nuối như có như không. Bên cạnh phần mộ của Bình Dương công chúa, hiện giờ đã mọc đầy cỏ dại rồi. Có ai biết được, bên cạnh đó chỉ chôn một đồng binh khí?

“Nhớ nhà chưa?” Lý Húc nhạy cảm cảm nhận được tâm tình biến hóa của Uyển Nhi, ân cần hỏi thăm.

“Bính!” Uyển Nhi gật gật đầu, hàm răng khê cắn môi dưới.

“Lần sau trở lại bờ sông ở Việt châu, ta có thể phái người đưa ngươi đến Lạc Dương chơi một vòng. Xa hơn nữa, sẽ không an toàn!” Lý Húc do dự một lát, thấp giọng hứa hẹn.

Trong mắt Lý Uyển Nhi dâng lên một tia khát vọng, nhưng rất nhanh, tia khát vọng này liền bị phiền muộn che lại, không để lại nửa phần dấu vết, “Được rồi, a gia đã đi nhiều năm rồi. Đại ca và hậu nhân của Tam đệ cũng không tìm được. Mẹ nó, cũng là tăng thêm thương cảm mà thôi!”

Nói đến chuyện xưa của Huyền Vũ Môn, trong lòng Lý Húc cũng có chút khổ sở. Hắn không ngờ Lý Thế Dân lại tàn nhẫn như vậy, ngay cả ca ca ruột cũng không buông tha. Nhưng mặc dù năm đó mình không rời đi thì có thể làm được gì? Xây dựng hay không thì thế nhân cũng thế thôi., Chung quy cũng là hậu duệ hoàng gia, sẽ không bởi vì bạn bè mà từ bỏ lợi ích của Hà Đông Lý gia. Sớm ngày giao lục quận cho Lý Uyên, cũng sớm một ngày tránh được chiến tranh. Mình không phải là nguyên nhân làm Hoàng đế, chính mình năm đó đã có hết sức, không có để lại quá nhiều tiếc nuối.

“Chúng ta có thể đi lãng hải quốc, phong vật bên kia không sai biệt lắm với Đại Đường.” Vì để cho Uyển Nhi vui vẻ chút, Húc Tử lại đưa ra một đề nghị khác.

“Đến gặp Trương Giang sao? Ta nghe nói hắn là đại chương quỹ phải tay!” Uyển Nhi nhoẻn miệng cười, hai mắt lưu động. Nàng cảm tạ sự quan tâm của trượng phu, cho nên phải dùng ánh mắt dịu dàng nhất để hồi báo. Hai người bốn mắt nhìn nhau, đều thấy được sự ấm áp cùng chân thành trong đáy lòng đối phương.

“Cứ quyết định như vậy đi, sau khi Quảng Châu xuất phát, trực tiếp đi Khoa Hải Quốc. Lần trước Chu đại tướng quân xông pha Hải Quốc đã dự định tinh cường của Thiên Trúc Quốc, vừa vận thuận tiện giao cho hần!” Lý Húc vỗ vỗ boong thuyền, lớn tiếng nói.

“Chu đại tướng quân à. Phỏng chừng lần này hần lại muốn từ quan náo loạn, cùng người một đường ra biển!” Nhớ tới dáng vẻ mệt mỏi của Chu Đại Ngưu, Uyển Nhi hé miệng cười. Điều là chút hào kiệt thẳng thắn thành khẩn, tuy sống ở bắc địa, nhưng không khí so với Trường An còn ấm áp hơn chút ít.

“Ha ha, chờ hần tìm được người tiếp theo rồi nói sau!” Lý Húc cười to.

“Vậy thì khó rồi. Những người còn lại đều ở trên thuyền!” Uyển Nhi hé miệng cười, lộ ra hàm răng non nớt.

Năm đó Lý Húc giơ cánh buồm lên biển, gần như phân nửa tướng lĩnh cao cấp của Bắc Lăng quân đều theo sau. Cuối cùng đành phải khuyên bảo, vì thành lập một điểm dừng trên lục địa cho mọi người, hần mới thuyết phục đám người Trương Giang, Chu Đại Ngưu, Thời Đức, Triệu Tử Minh lưu lại. Ai ngờ đầu chuyển tình di mười mấy năm mới có thể thuyết phục., Người lưu lại thế mà lại đánh ra biển hoa to lớn như vậy. Dem một bộ phận Khoa Hải quốc, Hề cùng khế Đan tộc khổng chế, vũng vàng khổng chế trong tay. Đại Đường vẫn nhìn biển sao cát là uy hiếp, nhưng khổ nổi cự ly xa xôi, khí hậu ác liệt, một mực không cách nào nhét vào bản đồ. Dần dà, cũng liền buông tha, mặc kệ nó hóa ngoại tự sinh tự diệt.

Nếu lúc trước trượng phu lưu lại trên đường, ít nhất, toàn bộ Bàn Hải quốc đều là của ông ta. Thậm chí ngay cả nửa Đại Đường, đều có thể rơi vào tay ông ta. Nhưng trượng phu từ bỏ, đúng như lời ông ta nói, cam lòng, chịu bỏ, phải nữ, mới có thể đạt được.

Hần vứt bỏ nửa bích giang sơn, đạt được cái gì? Lý Uyển Nhi lặng yên hỏi. Ánh mắt đảo qua thái dương Húc Tử, nhìn thấy muội muội Hồng Phát cùng Đào Ngột Nhi, ba người từ trên khoang thuyền thò đầu ra, mặt cười như hoa.

“Ăn cơm thôi!” Đào Thước cười to lớn tiếng hô lên.

“Ăn cơm thôi!” Mười mấy chiếc thuyền lớn đồng thời có người hét lớn, tiếng kèn lệnh tựa như rồng ngâm, vui sướng mà quét qua mặt nước vạn khoảnh khắc.

Chú 1, hiện tại Bàn Anh thế hệ. Phiêu Quốc hiện tại nhớ nhung phương nam. Mộc Cốt đều buộc, Ma Dẫn Sa của bờ Đông Phi, Tổng đại từng có đội tàu Trung Nguyên đi qua. Lực thất kém thắm, hiện tại là bờ Tây của Phiêu Quốc.

Bài 2: 3) kỳ thực là kết thúc của quyển sách chính thức. Ba câu cuối đều vì thỏa mãn người đọc mà không thích bồi dưỡng. Nếu mọi người không thích đoạn cuối, thỉnh lựa ra câu cuối hoặc là một hoặc hai. Nếu như đều không thích, mời tiếp tục xem cuốn sách mới rượ, nghiên cứu công pháp quốc gia, cuối tuần sau sẽ hẹn với ngài.